bachngocsach.com

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

CỔNG GIA TAM THIẾU

bachngocsach.com
LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT
Vương Gia Tam Thiếu

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

Bộ sách: Đấu La Đại Lục

BDịch và biên: Tiểu Băng

Thể loại: Huyền ảo, Tiên hiệp, Văn học phương Đông

Nguồn:

—★—

dtv-ebook.com

Chương 1-1: Mở đầu

Dịch và biên: Tiểu Băng

Cây cối rậm rạp tới nỗi ánh mặt trời không thể xuyên vào nổi, nên trong rừng, nơi nào cũng âm u.

Sâu trong rừng, có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong veo thấy đáy, trong vắt như một khối thủy tinh màu xanh thẳm, nhưng mực nước hồ cách bờ rất xa, giống như lúc nào cũng có thể trở thành khô cạn.

Khí tức sự sống ở trong hồ tuy có nhưng không mạnh, mà ngược lại, còn khá là yếu ớt.

Ở bên hồ, có một người đang đứng.

Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, tuổi chừng hơn bốn mươi, nét mặt anh tuấn cương nghị, trên trán có một mớ tóc vàng rủ xuống hai bên gò má.

Hắn đứng sừng sững, ánh mắt vô thần, dáng vẻ sa sút.

Cách hắn không xa, có một số người khác, có béo có gầy, hình thái khác nhau, nhưng ánh mắt ai cũng vô cùng ảm đạm.

"Thú Thần." Một nữ tử mặc áo dài xanh lục lặng lẽ đi tới sau lưng hắn, cung kính lên tiếng.

Nam tử được gọi là Thú Thần hơi rùng người, khóe miệng nhếch lên cay đắng, "Thú Thần? Hồn Thú của chúng ta hiện giờ e rằng chỉ còn lại có chừng này, ta còn làm thần của ai?"

Nữ tử váy lục im lặng một lúc, mới khẽ: "Một vạn năm, từ khi Vũ Hạo sáng tạo Truyền Linh Tháp tới bây giờ, đã qua trọn vẹn một vạn năm. Truyền Linh Tháp vẫn còn, mà chúng ta, lại tới mức phải diệt tuyệt hay sao?"

Thú Thần chua xót: "Nhân loại quá mạnh, chúng ta không thể nào chống nổi. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cũng chỉ còn lại một mảnh Tịnh thổ cuối cùng này mà thôi."

"Đúng vậy..." nữ tử váy lục còn đang muốn nói cái gì đó.

Nhưng Thú Thần đã ngẩng phắt đầu lên, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang, khí tức khủng bố bùng phát, làm cả thế giới như run rẩy.

"Ô...ô...n...g..." mặt đất dưới chân họ rung lên rất khẽ, ngay sau đó, mặt hồ nước sôi trào, nổi lên vô số những quả bóng khí. Những quả bóng khí bay vọt lên không, tần suất địa chấn cũng nhanh và mạnh hẳn lên.

"Xảy ra chuyện gì? Nhân loại đã tới?" nữ tử váy lục hoảng sợ.

"Liều mạng với chúng!" Một tráng hán to cao nổi giận gầm lên, cả người nhoáng một cái, hóa thành một con cự hùng cao hơn ba mươi mét, toàn thân màu vàng kim sáng bóng.

"Hùng Quân, tỉnh táo. Không phải nhân loại." Thú Thần cao giọng quát, gương mặt ảm đạm xuất hiện một tia vui vẻ khó tin.

"Đã xong, đã xong, đã xong..." một âm thanh trầm thấp không hề báo hiệu vang lên lặp đi lặp lại, âm thanh này phảng phất như từ bốn phương tám hướng truyền tới, vì giọng rất trầm thấp, nên không nghe ra được đó là nam hay nữ.

"Oanh ——" mặt đất rạn nứt, cả khu rừng kịch liệt run rẩy, nước hồ vốn chỉ còn ít ỏi trong hồ đều bị rút xuống, lộ ra đáy hồ.

"Phanh ——" một luồng ngân quang từ trong khe nứt mặt đất tuôn ra, đập vào cạnh bờ.

Đó là một cái móng vuốt cực lớn, màu bạc rực rỡ, bên trên cự trảo màu bạc là những miếng vảy màu bạc hình lục giác. Mỗi miếng vảy đều sáng rực, âm thanh cự trảo tạo ra còn mang theo một lực áp bách cường đại làm mọi sinh vật sống đều muốn quỳ xuống bái lạy.

Mắt Thú Thần mừng rỡ, hắn bước lên một bước, quỳ một gối xuống đất,

cung kính: "Cung nghênh Chủ Thượng."

Cả mặt đất nổ tung, khí tức mạnh mẽ làm cho Cự Hùng cao hơn ba mươi mét bị hất ngã bay, một thân ảnh cực lớn cao hơn trăm trượng bay vụt lên trời, sau đó, hạ mạnh xuống đất.

Như một cây đại thụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, tất cả nhân loại đứng quanh đó đều biến thành Cự thú, nhưng so với con quái vật khổng lồ kia, họ chẳng khác gì những con vật nhỏ bò lổm ngổm trên mặt đất.

"Nó chết rồi, nhưng ta còn sống." Âm thanh trầm thấp như đang gầm thét, mang theo ý tứ bi thương."Nhân loại hèn hạ, muốn diệt tuyệt chúng ta sao? Nếu ta đã tỉnh, thì thời điểm bọn chúng bị hủy diệt, cũng sắp tới rồi."

Hào quang màu bạc rực rỡ, làm tất cả Hồn Thú to lớn đều không dám nhìn thẳng, cả bọn bò rạp xuống, run rẩy vì vui mừng.

Thú Thần vội: "Chủ Thượng, nhân loại hiện giờ quá mức cường đại, Hồn Đạo Cơ Giáp cao cấp nhất của chúng chính ta cũng không chống đỡ được lâu. Nhân loại có được sức mạnh của khoa học kỹ thuật, chúng ta không chống lại nổi."

Thân hình khổng lồ màu bạc chậm rãi cúi đầu xuống, âm thanh trầm thấp vang vọng: "Muốn hủy diệt bọn chúng, thì phải hiểu chúng trước. Các ngươi đi theo ta. Thế giới sinh sống của chúng ta đã sắp bị bọn chúng hủy diệt, nên, chúng ta sẽ đi chinh phục thế giới của bọn chúng."

Thân ảnh khổng lồ chậm rãi nâng chân đi ra hướng ngoài rừng, dưới những tán cây cực cao, cực to che giấu, thân thể to lớn của nó từ từ thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, cuối cùng, nó biến thành hình người...

Chương 1-2: Ngày thức tỉnh

Dịch và biên: Tiểu Băng

Ngạo Lai Thành là một tòa thành nhỏ ven biển ở bờ đông của Nhật Nguyệt Liên Bang, tiếp giáp với biển cả.

Hôm nay ở trong thành hết sức náo nhiệt, vì Ngày thức tỉnh mỗi năm một lần đã tới.

Người ở Đấu La Đại Lục đều có một thứ gọi là Võ Hồn. Võ Hồn là một bộ phận của thân thể họ, nó có thể là động vật, có thể là thực vật hoặc là đồ vật. Tới lúc sáu tuổi, thông qua nghi thức thức tỉnh, họ sẽ đánh thức Võ Hồn của bản thân. Ngày thức tỉnh mỗi năm một lần, chính là thời điểm đánh thức Võ Hồn.

Nếu Võ Hồn là một cái cuốc, thì khả năng cày ruộng của người đó sẽ mạnh hơn người khác. Nếu Võ Hồn là một loài động vật, vậy thì không chừng người đó có lẽ sẽ có được một chút năng lực đơn giản của loài động vật đó, nên, Võ Hồn sớm đã trở thành một thứ quan trọng làm thay đổi cuộc sống của con người.

Quan trọng hơn là, người ta rất mong đợi có được Hồn Lực, Hồn Lực là một loại năng lượng giúp tăng tiến Võ Hồn, mỗi người đều có Võ Hồn, nhưng trong cả ngàn người, chưa chắc có được một người có được Hồn Lực.

Có Hồn Lực nghĩa là có tương lai, nghĩa là có sức mạnh, nếu lúc Võ Hồn cộng sinh có Hồn Lực xuất hiện, thì có thể thông qua tu luyện Hồn Lực để tăng lên Võ Hồn của bản thân, trở thành người có chức nghiệp luôn cao quý trong lịch sử suốt trăm ngàn năm qua của Đấu La Đại Lục, Hồn Sư.

Nên, dù chỉ là người dân bình thường, cũng luôn mong đợi con mình vào ngày thức tỉnh ngoài đánh thức được võ hồn còn đồng thời có được Hồn Lực, như thế sẽ làm biến đổi cuộc đời của đứa bé, và của cả gia đình.

Trên đường tới Hồng Sơn Học Viện, từ sáng sớm đã chen chúc không chịu nổi, chỗ nào cũng là các bậc phụ huynh dẫn con tới đây để tham gia thức tỉnh.

"Phụ thân, người nói Võ Hồn của con sẽ là cái gì?" một thằng bé vừa đầy sáu tuổi nhảy nhót hỏi phụ thân, nó cực thích nghe phụ thân kể cho nghe những câu chuyện về Hồn Sư. Trong đôi mắt to tràn đầy ước mơ.

Thằng bé có mái tóc ngắn đen, cao hơn bạn bè cùng lứa một chút, điểm đáng chú ý nhất trên người nó là đôi mắt, một đôi mắt to hắc bạch phân minh, lông mi rất dài tới nỗi con gái cũng còn không bằng. Quần áo tuy chỉ bình thường, nhưng tướng mạo nó xuất chúng nên vẫn dễ làm người ta chú ý.

Phụ thân nó là một trung niên tướng mạo bình thường, chiều cao cũng bình thường, mọi thứ đều bình thường.

"Phụ thân không biết, cái này phải xem vận khí." Phụ thân nó thầm than trong lòng, ngày thức tỉnh này, cũng chính là ngày làm phân hóa cuộc đời con người. Có Hồn Lực hay không, sẽ quyết định vận mệnh cuộc đời của một con người. May là vào thời này, dù không thể trở thành Hồn Sư, cũng vẫn có khả năng có tương lai sáng sủa.

"Con nhất định sẽ có Hồn Lực đúng không?" mắt thằng bé đầy chờ mong.

Phụ thân sờ đầu nó, mỉm cười: "Dù con có Hồn Lực hay không, phụ thân cũng yêu con."

Trong học viện, không ngừng có phụ huynh dẫn con đi ra, đa số ai cũng có vẻ chán nản hoặc buồn rầu, chỉ thỉnh thoảng mới có người hân hoan nhảy nhót, không cần phải hỏi, nhất định cũng đoán ra người đó có Võ Hồn lẫn Hồn Lực xuất hiện, những đứa trẻ đó lập tức được mọi người chú ý, hâm mộ và ganh ghét.

Thời gian dần trôi qua, ánh nắng càng lúc càng chói chang, sự hưng phấn của thằng bé cũng giảm dần đi rất nhiều.

"Đường Vũ Lân!" một lão sư từ trong Hồng Sơn Học Viện đi ra, đọc một cái tên trong danh sách trên tay.

"Ta ở đây!" thằng bé xinh đẹp nhảy dựng lên.

Đường Tư Nhiên nhìn thằng bé, khẽ kéo tay con qua.

"Đi theo ta." Có lẽ ngày hôm nay phải làm việc nhiều quá, nên lão sư nói rất ngắn gọn lạnh lùng, rồi quay người đi trước. Đường Tư Nhiên vội dắt Đường Vũ Lân đi theo.

Trên con đường nhỏ của học viện, Đường Vũ Lân hưng phấn nhìn ngó khắp nơi, đối với nó cái nào cũng là mới lạ. Hồng Sơn Học Viện là một học viện tổng hợp sơ đẳng có thể chứa tới hai nghìn học viên, có phong cách kiến trúc cổ xưa, tường đỏ ngói trắng, sân trường được quét dọn vô cùng sạch sẽ. So với âm thanh ầm ĩ ở bên ngoài, bên trong học viện cực kỳ yên tĩnh, làm Đường Vũ Lân đang nhảy nhót cũng dần yên tĩnh theo.

Lão sư dẫn hai cha con tới một tòa lầu dạy học hình tròn, nói với Đường Tư Nhiên: "Phụ huynh chờ ở đây một chút."

Đường Tư Nhiên gật đầu, nhìn con: "Phải nghe lời lão sư, cố lên, con trai! Phụ thân ở đây chờ con."

Đường Vũ Lân gật đầu, "Phụ thân, con sẽ có Võ Hồn cường đại."

Nhìn thằng bé đi theo lão sư vào trong lầu học, trong mắt Đường Tư Nhiên hiện lên một nỗi buồn vô cớ. Dạng kiến trúc hình tròn này học viện sơ đẳng nào cũng có, nó được gọi là Phòng Thức tỉnh, chuyên dùng để giúp những đứa trẻ sáu tuổi thức tỉnh Võ Hồn, mỗi năm khi tới ngày thức tỉnh, học viện sẽ mời Truyền Linh Sư của Truyền Linh Tháp tới tiến hành nghi thức thức tỉnh. Mấy thập niên trước, mình cũng đã tràn đầy hy vọng như vậy đi vào phòng thức tỉnh.

Trong phòng Thức tỉnh không phải chỉ có một chỗ để thức tỉnh Võ Hồn, mà có tới bảy tầng, mỗi tầng đều có một phòng Thức tỉnh. Đường Vũ Lân được dẫn tới phòng thức tỉnh ở tầng ba.

Tới phòng thức tỉnh, Đường Vũ Lân thấy hoa cả mắt, trên mặt đất, trên vách tường, thậm chí trên nóc phòng, đều chạm khắc những hoa văn kỳ diệu, mơ hồ làm trong lòng nó có một cảm giác kỳ dị, giống như trong người có một thứ gì đó đang rục rịch.

Trong phòng thức tỉnh có một người trung niên mặc trường bào theo phong cách cổ xưa có màu cam, bên ngoài thêu một ít hình ảnh về Hồn Thú.

Đường Vũ Lân từ nhỏ đã thích nghe phụ thân kể chuyện xưa, trong những câu chuyện đó, luôn có Truyền Linh Sư, Truyền Linh Sư này đều tới từ Truyền Linh Tháp, là một tồn tại cường đại và thần bí, là những Hồn Sư cực kỳ đặc biệt, có địa cao quý trên cả đại lục. Đây chính là lần đầu tiên nó được nhìn thấy một người như vậy.

"Xin chào ngài." Đường Vũ Lân nhút nhát chào.

Truyền Linh Sư cười ôn hòa, "Tới đây, bạn nhỏ, đứng ở chính giữa."

Đường Vũ Lân mở to mắt, ngoan ngoãn làm theo, nhịn không được hỏi: "Truyền Linh Sư đại nhân, con sẽ có Võ Hồn gì?"

Truyền Linh Sư mỉm cười: "Ta cũng không biết! Đợi tí nữa con thức tỉnh, thì sẽ nhìn ra. Nhưng mắt con đẹp như vậy, nếu con có Võ Hồn liên quan tới đôi mắt, vậy chắc chắn sẽ rất hoàn mỹ."

Đường Vũ Lân sáng mắt, "Linh nhãn? Con từng nghe tới rồi. Tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp..."

Truyền Linh Sư ngắt lời nó: "Ngưng thần tĩnh khí, ta sẽ bắt đầu."

Chương 2: Võ Hồn thức tỉnh

***Dịch & biên**: Tiểu Băng*Đứng giữa phòng Thức tỉnh Đường Vũ Lân hơi hồi hộp, thỉnh thoảng lại nhìn quanh. Dù sao nó cũng mới chỉ có sáu tuổi, không có cha mẹ đi cùng, tới một nơi lạ lẫm, làm sao bình tĩnh được?

Đúng lúc này, bàn tay Truyền Linh Sư bỗng sáng lên một luồng sáng trắng nhu hòa đã thu hút sự chú ý của nó.

Luồng sáng trắng đó, là Hồn Lực trong truyền thuyết có phải không? Chỉ có Hồn Sư mới có năng lượng cường đại đó đúng không?

Truyền Linh Sư đưa tay phải điểm lên không trung một cái, luồng sáng trắng trên hai tay ông ta bay vèo lên không, nở rộ như pháo hoa.

Từng đường vân đẹp đẽ huyễn hoặc sáng lên, bắt đầu từ trần nhà, kéo dần xuống bốn vách tường, chúng như được khôi phục sức sống, trở nên có sinh mạng, tràn về phía dưới chân Đường Vũ Lân, tất cả hào quang cuối cùng hội tụ cả vào người nó.

Một luồng hơi ấm với một chút tê dại từ gan bàn chân truyền vào cơ thể, làm cơ thể nho nhỏ của Đường Vũ Lân khẽ run run, ngay sau đó, nó cảm thân cả người như bị điện giật.

Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, vài bức hình ảnh không ngừng lóe lên trong đầu, nó muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng chỉ thấy được những quang ảnh lưu động, hình như cũng nhìn thấy, nhưng không thể nào nhớ được.

Cả người Truyền Linh Sư trước mặt đều được bao phủ trong quầng sáng trắng, nhờ tác dụng của nghi thức thức tỉnh, Võ Hồn của nó đã sắp thức tỉnh.

"A ——" Đường Vũ Lân kêu lên một tiếng, dọa Truyền Linh Sư nhảy dựng, bình thường, lúc con nít thức tỉnh Võ Hồn, sẽ không bị ảnh hưởng gì nhiều, chỉ có một ít những đứa trẻ thân thể quá yếu ớt không chịu nổi năng

lượng trùng kích thì mới gặp nguy hiểm.

Thân thể Truyền Linh Sư lóe lên một cái, đã tới trước mặt Đường Vũ Lân, nếu quả thật có điểm không ổn, ông ta sẽ kết thúc nghi thức ngay tức khắc, để đảm bảo Đường Vũ Lân được an toàn.

Ở khoảng cách gần, ông ta kinh ngạc nhận ra ở trên trán Đường Vũ Lân có một đường vân màu vàng lóe lên một cái, sau đó nó như cái lưới, tràn xuống tứ chi thằng bé.

Đây là Võ Hồn gì? Truyền Linh Sư này đã có thâm niên rất dày dặn, đã thức tỉnh ngàn vạn đứa bé, nhưng hiện tượng trên người Đường Vũ Lân thì đây là lần đầu tiên ông ta mới nhìn thấy.

Một luồng năng lượng yếu ớt từ người Đường Vũ Lân tỏa ra, năng lượng đó xuất hiện từ bụng thằng bé, đó là nơi sinh ra Hồn Lực, năng lượng chấn động không mạnh, nhưng thật sự tồn tại.

Điều này làm cho Truyền Linh Sư rất vui, đây rõ ràng là có được Hồn Lực Võ Hồn rồi, nhiều khi, làm nghi thức suốt cả ngày, cũng không gặp được đứa bé nào có được Hồn Lực, hôm nay vận khí thực là tốt đây. Nhưng mà, Võ Hồn của thằng bé này, rốt cuộc là cái gì vậy?

Đường vân hình lưới màu vàng đã biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện, Đường Vũ Lân hai mắt nhắm nghiền, như đang chịu đựng cái gì đó rất đau đớn, nó từ từ đưa tay phải lên.

Lòng bàn tay hướng về phía trước, một vầng sáng màu lam nhạt từ lòng bàn tay tỏa ra ngoài, sau đó, vài cọng cỏ nhỏ màu lam nhạt lặng lẽ chui ra, đong đưa nhè nhẹ, tỏa ra chấn động năng lượng yếu ớt.

"Lam Ngân Thảo?" Truyền Linh Sư đầy thất vọng, nhưng sau đó thay bằng sự kinh ngạc. Ông ta đã nhìn thấy Võ Hồn Lam Ngân Thảo rất nhiều, đây là một loại phế Võ Hồn tiêu chuẩn! Lam Ngân Thảo ở Đấu La Đại Lục, ở Tinh La Đại Lục và Thiên Đấu Đại Lục, là một loại cỏ rất tầm thường, trong bãi cỏ của Hồng Sơn Học Viện cũng tha hồ mà nhìn thấy. Vấn đề là ở chỗ, tại sao loại phế Võ Hồn này lại có Hồn Lực cộng sinh xuất hiện?

Đau quá! Đầu Đường Vũ Lân đau đớn, cảm thấy thân thể nó như bị xé nát ra.

Lúc luồng ấm áp truyền vào người, nó chỉ thấy cả người tê dại, còn có một chút sảng khoái, nhưng rất nhanh sau đó, từ trong xương cốt tuôn ra một luồng khí cực nóng, luồng khí nóng đó điên cuồng đi chuyển, phá phách khắp nơi trong người nó, nó cảm thấy bị bụng chướng lên, như nứt ra làm nó đau tới mức không thở được.

Cả người nó, chỗ nào cũng có cảm giác bị xé rách, xương cốt, cơ bắp, làn da, không chỗ nào không đau.

Lâu thật lâu sau, sự đau đớn đó mới giảm dần, từ lòng bàn tay truyền tới một cảm giác ấm áp, nó mở mắt ra.

Một cây cỏ màu lam nhạt, xanh um tươi tốt đang lay động trong lòng bàn tay nó, Lam Ngân Thảo?

Đường Vũ Lân tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nó nhớ rất rõ mình đang làm cái gì, nên hiểu ngay ra vấn đề, "Lam Ngân Thảo? Là Võ Hồn của con?"

Tuy không chính thức được học về tri thức Võ Hồn, nhưng nhận thức cơ bản nhất nó vẫn có, nên nó biết, Lam Ngân Thảo là một loại phế Võ Hồn, còn là loại phế phẩm nhất.

"Ừ, đúng vậy, nó chính là Võ Hồn của con." Truyền Linh Sư mỉm cười, trong ánh mắt có chút tiếc hận.

Có được Hồn Lực, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng Võ Hồn là Lam Ngân Thảo thì...

Môi Đường Vũ Lân run run, trong lòng buồn rầu đau khổ, chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng mình lại chỉ có phế Võ Hồn.

"Bé con, đừng đau lòng, con có Hồn Lực cộng sinh đó." Truyền Linh Sư vội nói.

"Con, con có Hồn Lực?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn ông ta.

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu, "Ta vừa kiểm tra sơ qua, là Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, tuy không phải là rất tốt, nhưng cũng là có Hồn Lực. Chỉ cần cố gắng, con cũng có thể trở thành một Hồn Sư!"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Có thể ư, nhưng Võ Hồn của con là Lam Ngân Thảo..."

Truyền Linh Sư mỉm cười: "Con nghe chưa từng nghe về câu chuyện Đường Môn sao? Tổ sư khai sáng phái Đường Môn có Võ Hồn chính là Lam Ngân Thảo! Hai vạn năm trước, ngài ấy chính là dựa vào loại phế Võ Hồn trong mắt người thường này mà trở thành phong vân một cõi, đánh bại Vũ Hồn Điện tà ác."

Đường Vũ Lân mở to mắt, câu chuyện về tổ sư khai sáng phái Đường Môn làm sao nó chưa nghe thấy! Chuyện về cái vị đại năng trong truyền thuyết đó và chuyện về tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp là hai câu chuyện được kể phổ biến nhất trên đại lục, cũng là những truyền thuyết rất được yêu thích.

"Nhưng mà, Võ Hồn của tổ sư khai sáng Đường Môn không phải là Lam Ngân Hoàng sao?" Đường Vũ Lân chăm chú hỏi.

"Ách..." Truyền Linh Sư thoáng lúng túng, tên nhóc này, rõ là không dễ gạt, "Lam Ngân Hoàng chính là do Lam Ngân Thảo tiến hóa mà thành. Nếu con muốn trở thành một Hồn Sư, thì cố gắng lên."

Đường Vũ Lân cắn môi, "Cảm ơn ngài, Truyền Linh Sư đại nhân."

Chương 3: Nhà của tiểu Vũ Lân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mãi tới khi ra khỏi cổng Hồng Sơn Học Viện, Đường Vũ Lân vẫn còn đờ đẫn.

Với tư cách có được Võ Hồn, lại còn có cả Hồn Lực nên nó được xếp vào lớp Hồn Sư. Trong một học viện sơ đẳng, lớp Hồn Sư chính là lớp trọng điểm.

Đầu nó phình ra, trong người nóng hực, giống như cái năng lượng bạo lực ban nãy vẫn còn chưa tán hết, Đường Vũ Lân thấy hơi chóng mặt.

"Con trai, con chính là ngàn người mới tìm được một đó!" giọng nói hiền hòa của Đường Tư Nhiên đánh thức Đường Vũ Lân từ trong u ám.

Nó ngẩng đầu nhìn phụ thân, nhìn đôi mắt hiền hòa yêu thương của phụ thân, "Phụ thân, Lam Ngân Thảo không phải phế Võ Hồn sao?"

Đường Tư Nhiên nghiêm túc: "Phế Võ Hồn thì sao? Con có biết, có được Hồn Lực, chính là ngàn người mới có một, một phế Võ Hồn mà còn có được Hồn Lực, đó chẳng phải là càng hiếm quý hay sao? Nên, con của ta là độc nhất vô nhị. Phụ thân không phải đã kể cho con nghe chuyện Đường Tam tổ sư khai sáng Đường Môn hay sao? Ngài ấy cũng chỉ có Lam Ngân Thảo Võ Hồn mà thôi..."

Nhà của Đường Vũ Lân, ở khu bình dân của Ngạo Lai Thành, phụ thân Đường Tư Nhiên là một người sửa chữa Cơ Giáp, chuyên sửa chữa linh kiện cơ giáp Hồn Đạo đơn giản, vì tay nghề chỉ bình thường, nên chỉ kiếm được đủ tiền để sống qua ngày.

Mẫu thân Lang Nguyệt là bà chủ gia đình, một tay nuôi lớn Đường Vũ Lân, nấu ăn rất ngon.

Một phòng khách mười mấy mét vuông, một phòng bếp, một nhà vệ sinh, và hai phòng ngủ chưa tới 10m², chính là căn nhà của nó.

"Con trai, đã về rồi! Đói bụng không, mẫu thân nấu cơm cho con rồi." Lang Nguyệt không thể gọi là rất đẹp, nhưng thuỳ mị dịu dàng, ngồi xổm xuống, mỉm cười ôm lấy Tiểu Vũ Lân.

"Mẫu thân, con không đói, con hơi mệt, con muốn ngủ một chút." Đường Vũ Lân ôm cổ mẹ, rồi nhanh chân chạy về phòng mình.

Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé, Lang Nguyệt nhìn trượng phu, khẽ thở dài, "Thằng bé này, từ nhỏ đã muốn trở thành Hồn Sư, làm Hồn Sư đâu có dễ dàng như vậy! Chúng ta phải an ủi nó."

Đường Tư Nhiên đi tới cái bàn ăn nhỏ ngồi xuống, cơm trưa có rau xào, sườn hầm, rau trộn, và canh, ba món mặn một món canh, thế là đã rất phong phú đối với Đường gia.

"Nó có Hồn Lực cộng sinh, nhưng ta thà rằng nó không có." Đường Tư Nhiên thở dài.

Lang Nguyệt kinh ngạc ngồi xuống bên cạnh trượng phu, "Nói gì kia? Vũ Lân có Hồn Lực? Vậy không phải nói, nó thật sự có có thể trở thành Hồn Sư?"

Đường Tư Nhiên cười khổ: "Đâu có dễ vậy, Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo, Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, muốn trở thành Hồn Sư nói dễ vậy sao? Vì có Hồn Lực nên sẽ được phân vào lớp Hồn Sư, ta sợ nó không theo nổi."

Lang Nguyệt ngẩn người, hiểu ngay ý của trượng phu, "Vậy Vũ Lân nó..."

Đường Tư Nhiên nói: "Nó bị đả kích, suốt đường về không nói lời nào. Nhưng mà, con trai nhà chúng ta, trong quá trình lớn lên thế nào cũng gặp phải khó khăn, để cho nó yên tĩnh là được."

Lang Nguyệt lo lắng nhìn phòng con trai, thở dài, bới cơm cho trượng phu, "Ăn cơm trước đi, chúng ta từ từ dỗ nó. Vũ Lân từ nhỏ đã rất nghe lời, không được, chúng ta phải chuyển nó vào lớp bình thường."

"Ừ."

Vợ chồng Đường Tư Nhiên không biết, Đường Vũ Lân không phải vì đả kích nên không ăn cơm trưa, mà nó là thật sự buồn ngủ.

Vừa vào trong phòng, nó ngã ngay xuống giường, ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, cả người Đường Vũ Lân vặn vẹo, da đỏ bừng lên, nếu bây giờ vợ chồng Đường Tư Nhiên có mặt ở đây, sẽ nhận ra nhiệt độ cơ thể của nó đang tăng nhanh kinh người.

Làn da đỏ bừng dần trở nên trong suốt, những đường kinh mạch hiện ra, mơ hồ còn nhìn thấy cả máu đang chảy bên trong, tốc độ máu chảy của nó hiện giờ rất nhanh, ít nhất gấp ba bình thường.

Ở trán, đường vân vàng lại hiện ra, vẫn là dạng ô lưới, kéo dài từ đầu xuống dưới chân, sau đó lại kéo ngược trở lên.

Cứ lên xuống như thế ba lần, đường vân vàng mới biến mất, xương cốt Đường Vũ Lân có biến đổi nho nhỏ, sau đó lại trở về bình thường, nhiệt độ cơ thể cũng dần dần hạ xuống bình thường, nó ngủ càng say.

Trong lúc ngủ mơ, Đường Vũ Lân thấy mình đi tới một mảnh đại thảo nguyên đầy Lam Ngân Thảo, bầu trời có màu vàng, hình như có một con quái vật khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nó chỉ tới kịp nhìn thấy cái miệng to tướng màu vàng, rồi thấy mình bị nuốt vào trong một thế giới vô biên màu vàng.

"Á ——" nó hét to, ngồi bật dậy, Đường Vũ Lân cảm thấy cả người nó dinh dính toàn là mồ hôi nhơm nhớp, rất là khó chịu.

Nhà không giàu làm nó sớm hiểu chuyện hơn bạn bè và lứa, nên nó không gọi cha mẹ, mà tự cởi quần áo chạy vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, nó kinh ngạc nhìn thấy người nó tuy đầy mồ hôi, nhưng lại có một mùi thơm nhàn nhạt, nhưng sau khi tắm xong, thì mùi thơm đó cũng biến mất.

"Ồ, Lân Lân đâu?" giọng Lang Nguyệt vang lên bên ngoài.

"Mẫu thân, con ở trong này, con đang tắm." Đường Vũ Lân chỉ mặc cái quần lót từ phòng vệ sinh chạy ra.

Lang Nguyệt trách con: "Nhanh đi mặc quần áo, đừng để cảm lạnh." Bà khẽ nắn cái mặt trắng trẻo mềm mại của con, đẩy nó vào trong phòng.

Đóng kỹ cửa phòng, Lang Nguyệt lầm bầm: "Da thằng nhóc này vừa mềm vừa êm, làm mẹ nó mà còn thấy ghen."

Đường Vũ Lân thay đồ xong đi ra, mới biết ngoài trời đã tối, mình đã ngủ suốt một buổi.

Đường Tư Nhiên hôm nay đã xin nghỉ, nên đang ở nhà, vẫy Đường Vũ Lân, "Con trai, tới đây."

Đường Vũ Lân tới ngồi cạnh phụ thân, Đường Tư Nhiên vừa định nói, đã nghe thấy bụng Đường Vũ Lân réo lên vì đói, thì phì cười.

Đường Vũ Lân cười hì hì: "Mẫu thân, cơm ăn được chưa? Con đói."

"Ăn đi." Lang Nguyệt bới cho nó chén cơm, trừng mắt với trượng phu, ý bảo để thằng bé ăn xong rồi hãy nói.

Lúc Đường Vũ Lân giơ bát ra lần thứ tư, Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt đều kinh hãi, dù không ăn cơm trưa, cũng đâu ăn nhiều tới như vậy!

"Mẫu thân, ngon quá, cho con chén nữa..."

Chương 4: Nhập học

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt không được ăn no, vì hầu như tất cả đồ ăn trên bàn đều đã trôi vào trong bụng con trai, thế mà Đường Vũ Lân vẫn còn có vẻ chưa đủ.

"Con trai, đây gọi là hóa bi phẫn thành ăn uống trong truyền thuyết hả?" lúc miếng đồ ăn cuối cùng trong chén chui vào bụng Đường Vũ Lân, bị Lang Nguyệt nghiêm túc cản lại không cho ăn tiếp nữa, Đường Tư Nhiên không nhịn nổi bật hỏi.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn phụ thân, "Sao con phải bi phẫn?"

Đường Tư Nhiên hỏi: "Con trai, phụ thân đang muốn hỏi con, con muốn vào lớp Hồn Sư, hay muốn phụ thân giúp con chuyển sang lớp thường?"

Đường Vũ Lân đáp: "Đương nhiên là muốn vào lớp Hồn Sư! Con muốn trở thành một Hồn Sư mà!"

Đường Tư Nhiên nghiêm mặt: "Võ Hồn của con là Lam Ngân Thảo, tuy trong truyền thuyết, có câu chuyện về tổ tiên khai sáng Đường Môn, nhưng mà Lam Ngân Thảo chỉ là một loại Võ Hồn tầm thường, tu luyện sẽ rất khó khăn, con sẽ gặp rất nhiều vất vả, con thật sự vẫn muốn đi con đường đó?"

"Vâng! Con muốn trở thành Hồn Sư. Nếu con thành Hồn Sư, con sẽ kiếm được rất nhiều tiền, mua được rất nhiều đồ ăn ngon và đồ đạc cho phụ thân mẫu thân." Câu trả lời của Đường Vũ Lân đầy tính trẻ con, làm cho mắt Lang Nguyệt ửng đỏ, thằng bé này, từ nhỏ đã biết nghe lời, hiểu chuyện.

"Tốt." Đường Tư Nhiên gật đầu, "Con đã quyết định, phụ thân, mẫu thân đều sẽ ủng hộ con. Mà dù sau này con có hối hận, con cứ nói với phụ thân, phụ thân sẽ giúp con chuyển lớp. Con trai, phải nhớ kỹ, phụ thân, mẫu thân chưa bao giờ muốn bắt con phải thành Long thành Phượng, chỉ cần con

sống vui vẻ, sung sướng, chúng ta đã hài lòng rồi. Trong lòng chúng ta, không có gì quan trọng bằng con, con có hiểu không?"

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Hiện giờ con cũng rất vui mà!"

Ngoài ăn nhiều, Đường Vũ Lân còn thèm ngủ nhiều, ăn xong là nó đi ngủ sớm.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, nó đã bị phụ thân kêu dậy, hôm nay là ngày nhập học, chính thức được vào Hồng Sơn Học Viện, còn là lớp Hồn Sư, bắt đầu kiếp sống học hành ít nhất chín năm.

Theo quy định của Nhật Nguyệt Liên Bang, học viện sơ đẳng và trung đẳng đều là giáo dục bắt buộc miễn phí, trong đó, học viện sơ đẳng học ba năm, học viện trung đẳng học sáu năm. Muốn lên học viện cao đẳng có mấy cách, hoặc có thành tích thi ưu tú, hoặc trả học phí cao để vào, hoặc cũng có thể vào những học viện chuyên khoa để học nghề.

Đường Tư Nhiên đưa Đường Vũ Lân tới cửa học viện mới rời đi, học viện cách nhà rất gần, ông dặn con sau khi tan học là phải về nhà xong thì đi làm.

Lớp Hồn Sư có lão sư riêng đứng ngay ở cửa học viện để tiếp đón học trò, đãi ngộ rõ ràng tốt hơn hẳn lớp phổ thông.

Lớp phổ thông chỉ học những kiến thức văn hóa bình thường, còn lớp Hồn Sư trừ học những cái đó, còn được dạy cách trở thành một Hồn Sư, truyền cho chúng kiến thức về Hồn Sư, chuẩn bị tri thức cho chúng vào học viện trung đẳng.

Lần này lớp Hồn Sư chỉ có mười lăm đệ tử, những đứa trẻ có Võ Hồn thức tỉnh cộng sinh Hồn Lực quá ít, trong một cái thành nhỏ này thì càng ít, nhiêu đây coi như đã nhiều rồi.

"Này, Võ Hồn của ngươi là cái gì?" một thằng bé mập mạp, không cao tới hỏi Đường Vũ Lân.

Tất cả đều là trẻ con, đứa nào cũng đầy tò mò với kiếp sống tương lai trong Hồn Sư.

Đường Vũ Lân kiêu ngạo trả lời: "Là Lam Ngân Thảo, giống với tổ sư khai sáng Đường Môn." Tay phải nó khẽ vẫy, trong lòng bàn tay hiện lên lam quang, một nhúm Lam Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra. Nó không nhận ra Lam Ngân Thảo hôm nay hơi khác với hôm qua, mơ hồ có một tia màu vàng nhàn nhạt, vì nó quá nhạt, nến nếu không nhìn kỹ, sẽ không nhận ra được.

"Dẹp!"mập mạp khinh bỉ: "Lam Ngân Thảo! Phế Võ Hồn thôi." Nói xong, quay đầu muốn đi.

Đường Vũ Lân không phục: "Vậy còn ngươi? Võ Hồn của ngươi là cái gì?"

Mập mạp hừ một tiếng, tay phải vung lên, một luồng hàn quang sáng lên, một thanh đoản đao xuất hiện trên tay nó, "Nhìn thấy chưa, Võ Hồn của ta là đao, sau này nếu ta tu luyện tới Phong Hào Đấu La, sẽ được gọi là Đao Thần Đấu La. Tiên Thiên Hồn Lực cấp năm. Mấy cây Lam Ngân Thảo đó của ngươi, ta chỉ phẩy tay là chém tan nát."

Nhìn đao nhỏ trong tay người ta, lại nhìn Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay mình, Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ lại lời tối qua phụ thân đã nói.

Muốn tu Lam Ngân Thảo thành Hồn Sư thực khó lắm sao?

Các học sinh khác cũng biểu diễn Võ Hồn của bản thân, mỗi người có một đặc điểm riêng, nhưng cái nào cũng tốt hơn nhiều so với Lam Ngân Thảo của nó. Cũng bởi vì Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo, nên đám học sinh dù chia thành nhiều tốp, nhưng không ai tới làm bạn với nó.

Ta nhất định sẽ trở thành Hồn Sư! Đường Vũ Lân nắm chặt nắm đấm.

"Chào mọi người, ta là của giáo viên chủ nhiệm Lâm Tích Mộng của các ngươi, trong ba năm tới, ta sẽ dạy cho các ngươi mọi kiến thức quan trọng có liên quan tới Hồn Sư. Nào, các ngươi tự giới thiệu mình một chút, nói tên, Võ Hồn, và đẳng cấp Tiên Thiên Hồn Lực."

Học trò chỉ có mười lăm người, nên thời gian giới thiệu rất nhanh, lúc Lâm Tích Mộng nghe thấy Đường Vũ Lân giới thiệu Võ Hồn mình là Lam Ngân Thảo, thì không khỏi kinh ngạc, những học sinh còn lại đều cười vang.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Vũ Lân đỏ bừng, trong lòng bừng bừng

lửa giận. Phụ thân, đây là cái người gọi là ‘khó khăn’ đó hả?

Lâm Tích Mộng nhanh chóng trở lại sắc mặt bình thường, mỉm cười: "Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, lão sư sẽ giới thiệu về phân loại Võ Hồn, buổi chiều phụ đạo các ngươi bắt đầu tập minh tưởng. Minh tưởng là cách thức duy nhất giúp các ngươi rèn luyện và tăng cường Hồn Lực, muốn trở thành Hồn Sư, các ngươi đều phải cố gắng."

"Ai cũng biết, trong thế giới chúng ta, ai cũng có Võ Hồn của bản thân. Võ Hồn tới sáu tuổi thức tỉnh, có thể là bất kỳ cái gì, những người có Hồn Lực cộng sinh có thể thông qua tu luyện trở thành Hồn Sư, cũng chính là các ngươi đó. Như vậy, Võ Hồn phân loại như thế nào?"

"Đầu tiên, Võ Hồn chia làm hai nhánh chính là Khí Võ Hồn và Thú Võ Hồn, trong đó, võ hồn dùng sinh mạng thể hiện ra, gọi là Thú Võ Hồn. Nếu không phải sinh mạng thể hiện ra, sẽ là Khí Võ Hồn. Thông qua tu luyện Hồn Lực để đề thăng Võ Hồn, tới khi đẳng cấp Hồn Lực đột phá cấp mười, là trở thành Hồn Sư."

"Hồn Sư cũng có hai loại, là Chiến Hồn Sư và Khí Hồn Sư, người dùng chiến đấu làm mục đích tu luyện Võ Hồn, là Chiến Hồn Sư, người không dùng chiến đấu để tu luyện Võ Hồn, là Khí Hồn Sư. Song Chiến Hồn sư hay Khí Hồn Sư, thì cũng đều được chia làm nhiều loại nhỏ..."

Nghe Lâm Tích Mộng giảng giải, sự phẫn uất trong lòng Đường Vũ Lân dần biến mất, từ nhỏ nó đã rất tò mò về nghề Hồn Sư, nên những kiến thức này chẳng khác gì một cánh cửa mới lạ, mở ra một thế giới đẹp đẽ.

Chương 5: Na nhi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lúc rời khỏi Hồng Sơn Học Viện, Đường Vũ Lân rất không vui. Chuyện không vui từ khi sinh ra tới giờ cũng không nhiều bằng ngày hôm nay, làm nó rất phiền muộn.

Nó sinh ra trong một gia đình bình dân, nhưng gia đình nó vui vẻ hạnh phúc, cha mẹ tình cảm rất tốt, rất yêu thương nó, dù nó có phạm phải lỗi lầm, cũng đều ân cần dạy bảo.

Hôm nay ở học viện, lần đầu tiên nó đã được biết tới cái gì gọi là "Khó khăn". Bởi vì Võ Hồn là Lam Ngân Thảo, nên các bạn học đều bài xích nó, ngay cả lão sư cũng không nhiệt tình với nó.

Buổi chiều lúc dạy học sinh minh tưởng, thời gian lão sư dành để chỉ cho nó là ít nhất.

"Võ Hồn của ta, thật không tốt tới vậy sao?" sự buồn rầu trên mặt Đường Vũ Lân dần biến thành quật cường, "Dù Võ Hồn của ta không tốt, ta cũng nhất định phải trở thành một Hồn Sư vĩ đại. Phụ thân từng nói, thành công là chín mươi chín phần trăm cố gắng cộng với một phần trăm thiên phú, Võ Hồn của ta không tốt, ta sẽ cực kỳ cố gắng!"

Tính nó vốn phóng khoáng, khi trong lòng đã nghĩ thông suốt, sự buồn bực cũng tự nhiên biến mất.

Nhưng mà, hình như thấy đói bụng? Đường Vũ Lân khó hiểu vuốt bụng, ở học viện học sinh đều được ăn cơm trưa, còn không giới hạn muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Học sinh của lớp Hồn Sư còn được ăn nhiều ăn ngon hơn học sinh các lớp bình thường. Đường Vũ Lân đã ăn rất nhiều, được đặt biệt danh là ‘thùng cơm’, vì nó ăn bằng một nửa của tổng cộng mười người bạn học cộng lại, còn hơn cả một người trưởng thành.

Trước kia tuy nó ăn rất tốt, nhưng chưa bao giờ ăn nhiều tới như vậy! Bây giờ mới tới chiều, mà sao đã lại thấy đói bụng rồi?

Về nhà tìm xem, có cái gì ăn ngon không. Đường Vũ Lân vừa nghĩ tới ăn, mắt liền sáng lên lấp lánh.

Đang đi, một người nhỏ bé ven đường đột nhiên thu hút sự chú ý của nó.

Ánh nắng chiều tuy không gay gắt bằng buổi trưa, nhưng hôm nay thời tiết tốt, nên ánh nắng vẫn còn khá nóng. Thứ hút ánh mắt của Đường Vũ Lân là cái vầng màu bạc dưới ánh nắng.

Có một cô bé con ngồi ở ven đường, trông còn nhỏ hơn nó một chút, cô bé có một mái tóc ngắn màu bạc, ánh mặt trời chiếu xuống màu tóc hiếm thấy của cô bé, làm nó sáng lên như phản quang.

Hình như cảm thấy được cái gì đó, cô bé ngẩng đầu lên nhìn nó, mặt bé rất bẩn, quần áo cũ kỹ rách rưới, cứ như một bé ăn mày. Ngoài mái tóc màu bạc đặc biệt, cô bé còn có một đôi mắt không giống người thường.

Mắt bé rất to, hai đồng tử như hai khối thủy tinh trong suốt, Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy bóng nó phản chiếu trong mắt cô bé. Lông mi rất dài tự nhiên cong vút.

Đường Vũ Lân biết mắt mình nhìn rất đẹp, nên tự nhiên cũng sinh ra cảm tình với những bạn cùng lứa tuổi có mắt to. Theo bản năng, nó dừng lại. Bốn mắt nhìn nhau, cô bé nhìn thẳng vào mắt nó, trong đôi mắt to hiện ra vẻ khó hiểu.

"Bé con, phụ mẫu đâu rồi?" có mấy thiếu niên dáng vẻ lưu manh cũng bị mái tóc bạc thu hút ánh mắt, đi tới gần cô bé.

Cô bé cúi đầu xuống.

Mấy thiếu niên liếc mắt nhìn nhau, một đứa nói: "Tóc màu bạc này hiếm thấy lắm nha! Coi chừng là người dị tộc từ hai đại lục kia tới. Chắc chợ đêm dưới mặt đất thích nó lắm đó, úy, mắt nó có màu tím kìa."

Mấy thiếu niên còn lại ánh lóe ánh tham lam, đều gật đầu.

Thiếu niên nói chuyện ngồi xổm xuống, "Này, tiểu muội muội. Người nhà em đâu?"

Cô bé cúi đầu, lắc lắc, không nói chuyện.

Thiếu niên cười híp mắt: "Bé có đói bụng không? Ca ca dẫn ngươi đi ăn nhé, chịu không?"

Cô bé lại lắc đầu, lần này lắc mạnh hơn.

Thiếu niên nháy mắt với đồng bọn, vươn tay kéo tay cô bé đứng dậy, đám còn lại vây quanh, ngăn cản không cho người ngoài nhìn thấy.

Cô bé kêu lên, nhưng thiếu niên đã vác cô bé lên vai.

"Các người đang làm gì?" Tiếng trẻ con kêu to, làm mấy thiếu niên giật mình nhảy dựng.

Cả đám quay đầu lại nhìn, không khỏi xấu hổ, vì kẻ đang đứng ra bênh vực người yếu chỉ là một thằng bé con chỉ cao tới eo bọn chúng, một thằng bé con rất xinh xắn.

Thiếu niên đứng vòng ngoài mắt lóe tia âm tàn, giơ chân đá Đường Vũ Lân, "Nhóc con thúi, dám chõ mõm vào."

Đường Vũ Lân bị hắn đạp ngã, văng cả hai mét.

"Các ngươi đều là người xấu!" Nó lăn một cái bò dậy, chạy tới cản đường đám thiếu niên.

Thiếu niên vác bé gái bực bội, ồn ào ở đây đã làm một số người qua đường chú ý, dù sao họ cũng đang ở trên đường cái.

Cổ tay khẽ lật, một thanh hàn quang lóe lên, dao găm trong tay quét một cái về phía Đường Vũ Lân đang múa may, "Không muốn chết thì cút ngay!"

Đường Vũ Lân quật cường nhìn hắn, tức giận: "Người xấu chắc chắn không có kết cục tốt, ta là Hồn Sư, ta không sợ ngươi đâu. Buông cô ấy ra!"

Vừa nói, nó vừa giơ tay phải ra. Một vầng sáng lam nhạt sáng lên, Lam

Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra, một luồng năng lượng chấn động nhàn nhạt tỏa ra.

Hồn Lực Cấp ba làm được cái gì? Đơn giản chỉ là mạnh hơn bạn bè cùng lứa một chút thôi, không có Hồn Linh, Hồn Hoàn hỗ trợ, Võ Hồn không thể phát huy ra chiến đấu. Chính vì vậy, người ta phải tu luyện tới Hồn Lực cấp mười mới chuyển từ Hồn Sĩ cấp thấp nhất vào cảnh giới Hồn Sư.

Thiếu niên ngơ ra, đồng bọn bên cạnh kéo tay hắn.

Nếu trước mặt chỉ là một thằng bé con bình thường, dù bọn chúng có làm gì, chỉ cần hỗ trợ nhau kỹ càng, thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì. Nhưng một thằng bé có Hồn Lực thì khác. Những đứa bé này đều được ghi chép lưu trữ thông tin, được đăng ký ở Truyền Linh Tháp, nếu chúng xảy ra chuyện, chính phủ liên bang nhất định sẽ tìm cho ra nguyên nhân, vô cùng phiền toái. Huống chi, ở đây cũng đã không ít người nhìn thấy bọn chúng.

"Xúi quẩy!" thiếu niên cầm đầu bực bội hừ một tiếng, hạ cô bé con xuống, cùng đồng bọn bỏ chạy.

Cô bé lảo đảo, ngồi phịch xuống đất, Đường Vũ Lân chạy tới, ngồi xuống bên cạnh, "Muội đừng sợ, huynh là nam tử hán, huynh sẽ bảo vệ muội!"

Cô bé ngẩng đầu nhìn nó, đôi mắt to màu tím đẹp long lanh, trong mắt xuất hiện một làn nước.

"Đừng khóc, đừng khóc. Người xấu bị huynh đuổi đi rồi. Huynh là Đường Vũ Lân, muội tên là gì?"

Cô bé ngơ ra, lần đầu lên tiếng, "Muội là Na Nhi."

Chương 6: Mang nàng về nhà

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Na Nhi? Tên hay quá, giọng nói của muội cũng rất êm tai." Đường Vũ Lân đỡ cô bé dậy.

Na Nhi cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

"Phụ thân mẫu thân muội đâu? Nhà muội ở 9da6u?" Đường Vũ Lân hỏi.

Na Nhi lắc đầu.

"Rột rột!" âm thanh kỳ dị không hài hòa đột nhiên vang lên.

Đường Vũ Lân vội cúi đầu nhìn bụng mình, nhận ra âm thanh này không phải là của người nó phát ra. Na Nhi cúi gầm, khuôn mặt đỏ bừng.

"Muội đói bụng rồi? Nếu không tìm được phụ thân, mẫu thân, vậy huynh dẫn muội về nhà huynh nhé. Mẹ huynh chắc nấu cơm xong rồi!" Đường Vũ Lân vừa nói, vừa kéo tay Na Nhi đi về nhà mình.

Na Nhi ngẩng đầu, nhìn nó, từ góc nhìn của bé, chỉ nhìn thấy gò má của nó mà thôi. Mặt nó trắng bóc, vì vừa rồi tranh chấp với đám thiếu niên, nên hơi ửng hồng, lông mi rất dài, đôi mắt to long lanh làm cô bé ngẩn người.

"Mẫu thân, con về rồi!" Còn chưa vào cửa, Đường Vũ Lân cũng réo to.

"Thằng nhóc này, nói nhỏ chút, đừng quấy rầy tới hàng xóm." Lang Nguyệt khẽ nhắc con, mở cửa ra.

"Hôm nay tới trường thế nào? Ồ, sao người con bẩn thế?" Lang Nguyệt nhìn con trai đầy bụi đất thì cau mày, sau đó mới nhìn thấy Đường Vũ Lân đang kéo tay Na Nhi.

"Mẫu thân, con gặp phải người xấu." Đường Vũ Lân kể lại câu chuyện mình vừa gặp phải.

Lang Nguyệt biến sắc, kéo vội nó vào nhà, Na Nhi bị Đường Vũ Lân nắm tay, nên cũng được kéo vào.

"Thằng nhóc này, con có biết làm vậy nguy hiểm lắm không? Sao con có thể..." Lang Nguyệt hít thở dồn dập, bà rất hiểu đám du côn kia, chuyện gì cũng đều làm được.

Đường Vũ Lân vội chống đỡ: "Nhưng phụ thân nói, nam tử hán phải dũng cảm, dũng cảm đấu tranh với người xấu."

"Con..." Lang Nguyệt nhìn sự quật cường trong mắt con, lời trách móc không nói được nên lời. Nó có làm sai không? Đương nhiên là không. Nó đã làm rất đúng, nhưng với tư cách mẫu thân, bà đương nhiên lo cho sự an toàn của con mình hơn!

Đường Vũ Lân cười hì hì bước tới, ôm chặt lấy mẹ, "Mẫu thân, người đừng giận. Na Nhi đói bụng, con cũng đói, mẹ cho chúng con ăn ngon được không?"

Đối với thằng con ngoan của mình, Lang Nguyệt không có khả năng kháng cự lại nó, bà bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xổm xuống nhìn Na Nhi, "Bé con, con gọi Na Nhi đúng không? Phụ thân mẫu thân của con đâu?"

Giống những lần trước, Na Nhi chỉ lắc đầu, không trả lời.

Người mẹ thiện lương mới có thể dạy ra đứa con thiện lương, Lang Nguyệt nói: "Thôi được rồi, hai đứa con nhìn bẩn quá, mau đi tắm rửa, thay quần áo trước đi."

Con nít năm, sáu tuổi, đương nhiên chẳng hề phân biệt trai gái, Lang Nguyệt lôi hai con khỉ lấm lem vào tắm cho cả hai đứa.

Lúc Đường Vũ Lân hỏi mẫu thân vì sao mình và Na Nhi lại có chỗ khác nhau, Lang Nguyệt chỉ cười không đáp, nhưng Na Nhi lại ngượng ngùng lẩn tới trốn sau lưng Lang Nguyệt.

"Oa, Na Nhi, muội đẹp thật nha!" Ngồi bên bàn ăn, Đường Vũ Lân hai tay

chống cằm, nhìn Na Nhi ngồi bên cạnh, đang mặc quần áo của nó.

Đường Vũ Lân cao hơn Na Nhi nửa cái đầu, quần áo của nó Na Nhi mặc hơi rộng, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp của Na Nhi.

Làn da của cô bé còn trắng hơn Đường Vũ Lân, như muốn bóp ra nước. Vì mới tắm xong, trên người còn có một mùi thơm nhè nhẹ, như búp bê vậy.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn nó, như cũ không nói gì, cô bé có vẻ không thích nói chuyện.

Lúc này còn chưa tới giờ ăn bữa tối, Lang Nguyệt mang ra hai cái bánh, và hai chén sữa bò, cho hai đứa nhóc đói ăn.

Na Nhi không thích nói chuyện, nhưng tốc độ ăn lại rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã ăn sạch bánh và sữa.

Đường Vũ Lân tuy cũng đói bụng, nhưng nó còn hiếu kỳ về cái sự đói của Na Nhi hơn, đến khi mắt Na Nhi nhìn vào cái bánh của nó, nó mới nhận ra cô bé đã ăn xong phần của mình rồi.

"Cho muội." Đường Vũ Lân rất hào phóng đẩy cái bánh của mình sang cho Na Nhi.

Na Nhi nhìn nó, lắc đầu.

"Không sao, muội ăn đi. Bữa trưa ta ăn nhiều lắm." Đường Vũ Lân cười tủm tỉm.

Na Nhi chần chừ, nhưng rõ ràng cái bánh hấp dẫn quá, nên rút cuộc cũng với lấy ăn.

Lang Nguyệt cũng đã ngồi xuống, "Na Nhi, con biết mình là người ở đâu không? Nhà con ở đâu?"

Na Nhi lắc đầu.

Lang Nguyệt lại hỏi, "Vậy con có biết cách liên lạc với người nhà không? Cách nào cũng được."

Na Nhi vẫn lắc đầu.

Lang Nguyệt hỏi tiếp: "Vậy con bao nhiêu tuổi?"

Na Nhi lần này rút cuộc mở miệng, "Năm tuổi rưỡi."

"Oa a, con đúng là ca ca rồi. Huynh lớn hơn muội thật, huynh sáu tuổi rồi nha." Đường Vũ Lân nhảy nhót.

Lang Nguyệt tức giận trừng mắt liếc con, "Mẫu thân dẫn Na Nhi tới ban hành chính để tìm hiểu thêm, xem có tìm được người nhà con bé hay không. Con ngoan ngoãn ở nhà, nghe không?"

"Dạ nghe." Đường Vũ Lân ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nhìn Na Nhi, không biết vì sao, trong lòng lại không nỡ bỏ. Có lẽ vì cô bé nhìn đẹp quá.

Lang Nguyệt dẫn Na Nhi ra cửa, Na Nhi rất ít nói chuyện, lẳng lặng đi theo bà.

Đường Vũ Lân trở về phòng, trong đầu nhớ lại những kiến thức hôm nay được học, quyết định thử ngồi minh tưởng.

Khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần tĩnh khí. Minh tưởng đầu tiên là phải yên tĩnh, cảm thụ bản thân, cảm thụ tự nhiên.

Trong lòng Đường Vũ Lân vốn chẳng có tạp niệm, nên rất nhanh đã chìm vào trong yên tĩnh, lặng lẽ cảm thụ Lam Ngân Thảo Võ Hồn của bản thân, cảm nhận Hồn Lực không mạnh nhưng có tồn tại. Minh tưởng sơ bộ, chỉ yêu cầu làm được một bước này là đủ rồi. Cảm ứng Võ Hồn và Hồn Lực, làm tinh thần và chúng có liên hệ với nhau, bước này làm xong, mới sang bước khác.

Hắn nhìn thấy Lam Ngân Thảo đang nhẹ nhàng đong đưa, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy, hình như mình cảm nhận được cả bản thân của Lam Ngân Thảo.

Nó rất yếu ớt, nhưng kiên cường, mỗi năm đều héo úa một lần, qua gió xuân lại mọc.

Chương 7: Ở lại làm muội muội huynh đi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*Đắm chìm trong thế giới Lam Ngân Thảo, Đường Vũ Lân như nghe thấy rất nhiều âm thanh, những âm thanh này rất nhỏ, nhưng không chỗ nào không có.

Lam Ngân Thảo yếu ớt, nhưng có sinh mệnh lực ngoan cường, chúng là loại thực vật có số lượng nhiều nhất trên đại lục, đã kiên cường tồn tại ngàn vạn năm.

Những Hồn Thú cường đại, đều đã gần như diệt tuyệt, nhưng Lam Ngân Thảo vẫn bao phủ khắp nơi như mấy vạn năm trước.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được trong không khí có một tồn tại nhỏ bé đã lặng lẽ tràn vào thân thể mình, dung nhập vào Hồn Lực yếu ớt của mình. Sự dung hợp xảy ra không nhanh, số lượng cũng không có bao nhiêu, nhưng nó vẫn cảm giác được hồn lực của mình tăng lên từng chút, dù mức tăng rất ít, nhưng rất ổn định và kéo dài.

Không biết qua bao lâu, Đường Vũ Lân từ trong minh tưởng tỉnh lại, toàn thân khoan khoái nhẹ nhàng.

Nhưng nó vội nhảy dựng, vì nhìn thấy phụ thân đang ngồi trước mặt cách đó không xa.

"Phụ thân, sao người về sớm thế?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Đường Tư Nhiên.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Đâuc ó sớm, trời tối rồi. Con học được minh tưởng rồi hả? Xem ra, Hồng Sơn Học Viện dạy học cũng không tệ!"

Đường Vũ Lân hưng phấn: "Đúng vậy ạ! Con còn có thể làm nữa nha. Phụ thân, con vừa mới cảm giác được giống như có cái gì rất nhỏ thứ vừa dung nhập vào trong thân thể con, sau đó ta Hồn Lực được tăng lên, vậy coi như đã học được minh tưởng đúng không?"

Đường Tư Nhiên cả kinh, chỉ mới một ngày đã nắm được minh tưởng? Trạng thái con vừa nói, chính là cảm giác của minh tưởng đó! Cái này không chỉ là do dạy tốt, hồi trước mình...

"Đúng vậy, con đã học được. Xem ra, ngộ tính con của ta rất không tồi nha!" Đường Tư Nhiên đối với con trai chưa bao giờ keo kiệt lời khích lệ. Trong mắt ông, một đứa trẻ lớn lên, phải thường được khen ngợi, vì với chúng, được tin tưởng là điều quan trọng nhất.

Đường Vũ Lân được cha khen nhưng không hề đắc ý, vì sắc mặt Đường Tư Nhiên đã nghiêm túc hẳn lên.

"Con trai, có việc muốn hỏi con."

Đường Vũ Lân rất ít nhìn thấy phụ thân nghiêm túc như vậy, vội chăm chú, "Sao vậy phụ thân? Con làm điều gì sai à? Người nói nam tử hán thì phải dũng cảm, dũng cảm đấu tranh với người xấu. Hơn nữa, hôm nay ở trường học, ai cũng cười nhạo Lam Ngân Thảo của con, nhưng con đâu có đánh nhau với ai. Con rất ngoan mà."

Đường Tư Nhiên nói: "Dũng cảm đương nhiên không sai, nhưng dũng cảm phải có trí tuệ đồng hành. Nếu con đã biết không thể cứu người mà an toàn, thì phải đi tìm xin giúp đỡ, chứ không phải tự mình xông đi lên. Nếu không phải ngươi đưa ra Võ Hồn dọa bọn chúng bỏ chạy, thì chính con cũng sẽ gặp phải nguy hiểm. Như vậy không phải là dũng cảm, mà là lỗ mãng."

Đường Vũ Lân nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cúi đầu nói: "Phụ thân, con sai rồi."

Đường Tư Nhiên gật đầu, con trai chịu nhận sai, nghĩa là nó đã ý thức được điểm sai.

"Nam tử hán chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm tương tự."

"Dạ." Đường Vũ Lân gật đầu.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Tốt, vậy chúng ta nói sang vấn đề tiếp theo."

Đường Vũ Lân kinh ngạc: "Còn vấn đề khác nữa?"

Đường Tư Nhiên hừ một tiếng, "Đương nhiên. Con mới sáu tuổi, đã dẫn con gái người ta về nhà, đến khi lớn lên sẽ tới mức nào hả? Anh hùng cứu mỹ nhân, con giỏi thật ha!"

Đường Vũ Lân lúc này mới nhớ ra vụ Na Nhi vội hỏi: "Phụ thân, Na Nhi tìm được nhà chưa? Muội ấy đẹp quá."

Đường Tư Nhiên lắc đầu: "Mẫu thân con dẫn nó tới phòng hành chính kiểm tra, nhưng không tìm được dữ liệu đăng ký của nó."

Đường Vũ Lân hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?"

Đường Tư Nhiên đáp: "Con nói đi, bây giờ nên làm cái gì?"

Đường Vũ Lân suy nghĩ: "Phụ thân, hay để muội ấy ở lại nhà chúng ta luôn, có được không?"

Đường Tư Nhiên như cười mà không phải cười nhìn nó, "Ở nhà chúng ta? Phụ thân, mẫu thân không nuôi nổi tới hai đứa con đâu!"

Đường Vũ Lân chặn ngang: "Con có thể chăm sóc muội ấy, ngay sau khi con tan học."

Đường Tư Nhiên cười: "Thôi được rồi, ăn cơm trước đi."

Đi ra phòng khách, Đường Vũ Lân vui vẻ nhìn thấy Na Nhi đã ngồi bên bàn cơm, vẫn là bộ dáng cực biết vâng lời.

"Na Nhi!" Đường Vũ Lân kêu lên, sôi nổi chạy tới bên cạnh, rất tự nhiên nắm chặt bàn tay nhỏ.

Lang Nguyệt nói: "Không tìm ra dữ liệu của con bé, đành phải đưa nó vào cô nhi viện thôi."

"Đừng mà! Mẫu thân. Để Na Nhi ở lại đi." Đường Vũ Lân dang tay, chặn trước người Na Nhi, "Đừng đưa muội ấy vào cô nhi viện, để muội ấy ở lại đây được không? Cùng lắm thì sau này con ăn ít đi một tí."

Na Nhi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân đang chắn trước mặt.

Thân hình đó không to cao, nhưng đầy che chở, làm mắt cô bé đỏ lên.

Lang Nguyệt nói: "Lân Lân, con không thể tùy tiện làm chủ thay người ta. Con nên hỏi Na Nhi, xem cô bé có muốn ở nhà chúng ta hay không, hay là muốn tới cô nhi viện!"

Đường Vũ Lân xoay người, nhìn Na Nhi, "Na Nhi, ở lại đây đi. Mẹ nấu cơm ngon lắm, phụ thân cũng rất tốt. Muội có thể ở chung phòng với huynh. Huynh sẽ bảo vệ muội. Huynh vẫn luôn muốn có em gái, muội ở lại làm muội muội huynh đi, được không?"

"Được." Na Nhi gật đầu.

"Hay quá, con có muội muội rồi." Đường Vũ Lân vui vẻ nhảy tưng.

Sự thật chứng minh, con nít không thể khống chế sức ăn của bản thân, dù hôm nay Lang Nguyệt đã nấu thêm rất nhiều cơm, nhưng vẫn không đủ cho hai Đại Vương ăn nó. Đúng vậy, hai đứa. Chẳng những Đường Vũ Lân ăn nhiều hơn hẳn, mà Na Nhi nhìn nhỏ nhắn xinh xắn cũng là cái thùng cơm không đáy, ăn không thua Đường Vũ Lân bao nhiêu. Hai đứa ăn luôn cả phần cơm trưa Lang Nguyệt chuẩn bị cho Đường Tư Nhiên ngày mai, và vẫn còn ra vẻ chưa ăn no.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng, Na Nhi ở lại, đương nhiên phải ở chung phòng với Đường Vũ Lân. Hai cha con Đường Tư Nhiên, Đường Vũ Lân dùng ván gỗ đóng thêm một cái giường.

Na Nhi tựa hồ rất mệt, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

"Phụ thân, con đi minh tưởng." Đường Vũ Lân rất hài lòng về khả năng minh tưởng của bản thân, luôn nhớ tới cảm giác khi minh tưởng. Nó muốn trở thành Hồn Sư, trở nên cường đại, giờ lại có thêm một lý do nữa, là bảo vệ muội muội.

Chương 8: Học rèn?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Chờ một chút." Đường Tư Nhiên gọi Đường Vũ Lân.

"Dạ phụ thân?"

Đường Tư Nhiên vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, "Tới đây, ngồi xuống, phụ thân có chút việc muốn thương lượng với con."

"A." Đường Vũ Lân ngồi xuống, khó hiểu nhìn cha.

Đường Tư Nhiên nói: "Con trai, con lựa chọn trở thành Hồn Sư, phụ thân ủng hộ con. Nhưng phụ thân đã từng nói, con sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, không chỉ chuyện học tập, mà cả chuyện trong nhà nữa."

"Hồn Sư mỗi khi tu luyện tới cấp mười, thì đều cần phải có Hồn Hoàn để hoàn thành đột phá. Từ rất lâu trước đây, muốn có Hồn Hoàn phải đi giết Hồn Thú mới lấy được. Nhưng sau hơn vạn năm nghiên cứu, người ta nhận ra Hồn Linh còn có ưu thế hơn cả Hồn Hoàn, Hồn Linh cao giai còn có tính phát triển, và con người có thể chế tạo ra. Hồn Linh tương đương với Hồn Thú tinh thần, Hồn Linh cấp bậc khác nhau có thể giúp cho Hồn Sư có được một hoặc nhiều Hồn Hoàn, người bình thường chúng ta muốn có được Hồn Linh thì chỉ có một cách là tới Truyền Linh Tháp để mua."

"Phụ thân không có bản lĩnh gì, tiền lương ít ỏi. Nuôi sống gia đình còn có thể, bây giờ có thêm Na Nhi, con cũng thấy, hai người các con sức ăn không nhỏ chút nào, cho nên đến khi Hồn Lực của con tu luyện tới cấp mười, phụ thân không chắc tích được đủ tiền mua cho con một cái Hồn Linh dù là cấp thấp nhất."

"Muốn có được Hồn Linh từ Truyền Linh Tháp thì có hai cách, một là đệ tử có Võ Hồn đặc biệt ưu tú, tốc độ tu luyện nhanh, thì sẽ được cấp cái Hồn Linh đầu tiên miễn phí. Nhưng mà rõ ràng, Lam Ngân Thảo của con không

thể giúp con có cơ hội này. Nên phải đi theo con đường thứ hai là mua."

Đường Vũ Lân nghe phụ thân nói, nhất thời ngẩn người, nó chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Đúng vậy, Hồn Sư thì phải có Hồn Hoàn, Hồn Hoàn có thể lấy từ Hồn Thú, hoặc là dung hợp Hồn Linh đạt được. Hiện giờ Hồn Thú rất hiếm, muốn bắt được rất khó, nên chỉ còn cách đi mua Hồn Linh.

Một thằng bé sáu tuổi, chưa có khái niệm gì về tiền, nhưng vấn đề thực tế này lại buộc nó phải suy nghĩ.

"Phụ thân, vậy con phải làm gì?"

Đường Tư Nhiên cười khổ: "Khả năng phụ thân có hạn, mấy năm nay phụ thân đã rất cố gắng làm việc, tích lũy tiền cho con, nhưng con cũng phải cố gắng mới được. Con có còn nhớ Mang Thiên thúc thúc không?"

"Nhớ! Hồi trước thúc từng tới nhà chúng ta đúng không?" trong đầu Đường Vũ Lân hiện ra một người đàn ông trung niên cao lớn, hơi hung dữ.

Đường Tư Nhiên gật đầu: "Mang Thiên thúc thúc là một Đoán Tạo Sư ưu tú. Phụ thân đã nói với thúc tình hình nhà chúng ta, thúc nói sẽ cho con cơ hội làm học trò. Mỗi ngày hai giờ, ba tháng đầu là học tập, ba tháng tiếp theo, nếu con có thể rèn ra đồ vật đơn giản, sẽ kiếm được một ít tiền."

Đường Vũ Lân sáng mắt, "Con đồng ý, chừng nào có thể bắt đầu?"

Đường Tư Nhiên đầy thâm ý nhìn con: "Rèn là công việc rất vất vả, con thực làm được không?"

Đường Vũ Lân gật đầu: "Con có thể! Con phải tự kiếm tiền mua Hồn Linh."

Đường Tư Nhiên nở nụ cười, "Tốt, vậy con cứ làm thử, nếu không chịu nổi, chúng ta đổi cách khác."

"Dạ. Phụ thân, con đi minh tưởng nhé."

Đường Vũ Lân trở về phòng, một giọt nước rơi lên vai Đường Tư Nhiên. Đường Tư Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy thê tử mắt đẫm lệ đứng sau lưng.

"Vũ Lân còn nhỏ như vậy, sao chàng phải làm thế? Chúng ta ăn mặc tiết kiệm đi một chút, chắc cũng đủ để dành tiền mua Hồn Linh cho nó mà." Lang Nguyệt giọng nghẹn ngào, bà chưa bao giờ phản đối ý chồng, nhưng lần này...

Đường Tư Nhiên khẽ than, " Võ Hồn Lam Ngân Thảo muốn trở thành Hồn Sư khó khăn, rèn cũng là một môn tay nghề. Lân Lân tuy còn nhỏ, nhưng nó có tính cách kiên cường. Rèn không chỉ để làm đồ, mà cũng là một sự tôi luyện cho nó. Nếu nó thật sự có đủ kiên nhẫn, sau này không những có phương thức mưu sinh, mà còn rèn luyện được tính cách bản thân, đối với nó là trăm lợi mà không có hại, nàng cũng biết tình hình nhà mình, ta chỉ sợ có một ngày, lỡ chúng ta..., đương nhiên, nếu Lân Lân được Mang Thiên đồng ý, vậy thì càng tốt. Đẳng cấp nghề nghiệp của cậu ấy còn cao hơn cả ta trước kia."

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lân bừng bừng đi học.

Một đêm minh tưởng, làm nó càng thêm thân thiết với Võ Hồn Lam Ngân Thảo.

Lớp Hồn Sư không phải ngày nào cũng học kiến thức về Hồn Sư, mà là một ngày học kiến thức Hồn Sư, một ngày học văn hóa. Hôm nay là ngày học văn hóa.

Đường Vũ Lân rất thông minh, nghe giảng lại chăm chú, nên được lão sư khen ngợi.

"Mẫu thân, sao mẹ lại tới đón con? Na Nhi đâu?" Sau khi tan học mới ra tới cửa trường, Đường Vũ Lân đã nhìn thấy Lang Nguyệt.

Trong mắt Lang Nguyệt toát ra một tia đau lòng, bước nhanh đi tới ôm lấy con trai.

"Mẫu thân, mau bỏ con ra, con đã lớn rồi, để bạn học nhìn thấy kỳ lắm!"

Lang Nguyệt phì cười, "Lớn có bao nhiêu cũng là con của ta. Mẫu thân tới để dẫn con tới chỗ Mang Thiên thúc thúc. Con thật muốn học rèn?"

Đường Vũ Lân gật đầu: "Đúng vậy! Phụ thân đã từng nói, nam tử hán là phải tự lực gánh sinh, con muốn tự kiếm tiền mua Hồn Linh."

Lang Nguyệt bỏ con xuống, ngồi xuống đối diện với con: "Con trai, nếu không chịu nổi thì đừng miễn cưỡng, mẫu thân sẽ đi tìm việc khác, giúp con kiếm tiền mua Hồn Linh."

"Không cần, con muốn tự kiếm tiền." Đường Vũ Lân rất kiên định.

Lang Nguyệt cố nén không khóc, hôn lên mặt con, "Giỏi lắm, vậy chúng ta đi thôi."

Ngạo Lai Thành vốn không lớn, không cần phải dùng tới phương tiện giao thông, Lang Nguyệt dẫn Đường Vũ Lân đi bộ hơn hai mươi phút, đã tới một căn phòng bề ngoài không lớn.

Căn phòng trông khá cũ, trên có treo bảng ‘Phòng làm việc Mang Thiên’.

Mới đi tới cửa, mùi kim loại đã đập vào mặt.

Lang Nguyệt ấn chuông cửa, không lâu sau, cửa mở, từ bên trong đi ra một người trung niên.

Người này thân hình cao lớn, da ngăm đen, để râu quai nón có vẻ hung dữ.

"Đệ muội đã tới." Giọng người này trầm thấp hùng hồn, làm tai Đường Vũ Lân ù ù.

"Mang Thiên thúc thúc." nó lễ phép cúi người chào.

"Ừ." Mang Thiên bình thản gật đầu, nói với Lang Nguyệt: "Đệ muội đi về trước đi, hai giờ nữa tới đón nó."

"Mang Thiên Đại ca, đã làm phiền huynh." Lang Nguyệt bịn rịn nhìn con, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cắn răng nhịn lại được.

Chương 9: Thiên phú dị bẩm

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Vào đi." Mang Thiên nói với Đường Vũ Lân.

"Dạ."

Đi theo Mang Thiên vào phòng làm việc, trong phòng rất lộn xộn, chỗ nào cũng có linh kiện bằng kim loại, Đường Vũ Lân chỉ nhận ra được một vài món, là linh kiện cơ giáp Hồn Đạo.

Mang Thiên không dừng lại, đi thẳng sâu vào trong.

Chỗ này nhìn bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại không nhỏ chút nào, xuyên qua một cái hành lang, Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lân đi vào một cái phòng.

Trong phòng có một cái đài làm việc, chiều cao Đường Vũ Lân chưa chạm tới mặt đài.

Mang Thiên dừng bước, quay người nhìn Đường Vũ Lân: "Biết rèn là cái gì không?"

Đường Vũ Lân mờ mịt lắc đầu.

Mang Thiên thản nhiên: "Kỳ thực, ta vốn không hề muốn nhận ngươi. Ngươi còn nhỏ quá, không thích hợp rèn. Nhưng phụ thân ngươi muốn ngươi tới thử, nếu sau khi thử thấy không ổn, thì cứ rời đi, đừng có ở đây khóc lóc, hiểu không?"

"Ta sẽ không khóc, Mang Thiên thúc thúc." Đường Vũ Lân lên tiếng.

Mang Thiên nói: "Đây là nhiệm vụ của ngươi hôm nay." Hắn chỉ vào bên cạnh.

Trên nền đất có một cái đài kim loại cao chừng nửa mét, phía trên có một khối kim khí hình tròn. Phía dưới có màn hình Hồn Đạo.

Mang Thiên cầm lấy hai cái chùy kim loại, đưa cho Đường Vũ Lân, "Thấy khối kim khí hình tròn đó không? Dùng cái búa này gõ vào nó một nghìn cái, trái phải mỗi bên năm trăm cái. Phải đánh đủ mạnh, máy đếm mới đếm được. Nếu làm được, ta sẽ nói cho biết cái gì là rèn, nếu làm không được, thì từ mai không cần tới nữa."

Nói xong, hắn nhét hai cái chùy vào tay Đường Vũ Lân, xoay người rời đi.

Chuôi cái chùy dài chừng một xích, đầu chùy hình trụ tròn, dài nửa xích, đường kính ước chừng mười cm. Mỗi cái chùy nặng chừng mười cân. Đối với một thằng bé sáu tuổi, trọng lượng này là không nhẹ, huống chi còn phải dùng nó đập xuống.

Đường Vũ Lân lúc đầu nhìn hai cái chùy, nhăn mặt, nhưng sau khi nhận lấy từ tay Mang Thiên, lại ngạc nhiên nhận ra chúng không hề nặng như nó nghĩ.

Rỗng ruột à? Mang Thiên thúc thúc nhìn rất dữ dằn, ai ngờ lại là một người tốt.

Đường Vũ Lân cười vui vẻ, tay phải vung chùy đập xuống.

"Phanh!" tiếng kim loại nổ vang làm nó giật thót. Màn hình Hồn Đạo bên dưới như được kích hoạt, màn hình sáng lên, hiện ra số một.

Tay trái vung búa, đập xuống, "Phanh!"

Hai,

Cũng không khó lắm a! Đường Vũ Lân hai tay vung chùy, bắt đầu nện liên tục.

"Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh, phanh!" Những con số không ngừng nhảy nhót. Búa không quá nặng, ít nhất là Đường Vũ Lân không cảm thấy chúng nặng. Hai cái chùy thiết không ngừng đập xuống, con số không ngừng gia tăng.

Lúc nó nện tới con số một trăm, trên người bắt đầu toát mồ hôi, lúc tới ba trăm, hai tay bắt đầu xuất hiện cảm giác tê rần.

Phải kiên trì, phụ thân nói, kiên trì chính là thắng lợi!

Chịu đựng cảm giác tê rần, Đường Vũ Lân tiếp tục vung song chùy.

Năm trăm cái, tê rần biến thành đau nhức, nhưng nó vẫn cố gắng kiên trì, không dừng lại.

Cảm giác đau nhức càng ngày càng mạnh, hai tay Đường Vũ Lân bắt đầu đỏ lên, nhưng nó vẫn nghiến răng chịu đựng.

Nó không ngừng tự nhủ, mình phải cố học rèn, phải kiếm tiền để mua Hồn Linh, phải giúp cho cha mẹ vui vẻ, và bảo vệ Na Nhi.

Bảy trăm cái, hai tay đã có cảm giác nâng không nổi, tốc độ vung chùy đã giảm xuống.

Mồ hôi chảy ào ào, bộ đồng phục đi học của học viện dính chặt vào người. Đường Vũ Lân bỗng cảm thấy hai cái chùy rần lên một cái, cả người như bị chạm điện, run lên, sự đau nhức không ngờ lại giảm bớt vài phần, cái chùy trong tay nhẹ đi một tí.

"Phanh, phanh, phanh!" Tiếp tục đập, ba trăm cái tiếp theo hoàn toàn không khó.

"Một nghìn!" Con số rút cuộc nhảy tới con số Mang Thiên yêu cầu. Đường Vũ Lân hạ chùy, thở hổn hển. Hai bàn tay đau đớn, cánh tay tê rần không còn là của mình, nhưng lại có một cảm giác sung sướng, tia tê dại từ dưới chân tràn lên cổ, rồi lại chảy xuống, cứ thế lặp đi lặp lại.

Nó không nhìn thấy, một đường vân màu vàng nhạt chạy theo tia tê dại đó, không ngừng tích tụ vào xương sống.

Sau năm phút đồng hồ, nó mới thở bình thường lại.

"Mang Thiên thúc thúc, ta làm xong rồi." Đường Vũ Lân tìm cả buổi, mới tìm thấy Mang Thiên đang ngồi trong phòng làm việc, xử lý linh kiện.

Mang Thiên sửng sốt, nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới có nửa giờ.

"Đánh xong rồi?"

"Đúng vậy!" Đường Vũ Lân gật đầu.

Nhìn bộ dáng mồ hôi ướt người, Mang Thiên không hỏi thêm lời nào, hắn luôn thích dùng sự thực nói chuyện. Hắn đứng dậy, đi tới gian phòng của Đường Vũ Lân.

Một nghìn, con số tròn trình hiện ra trước mắt, dụng cụ này là Mang Thiên tự chế ra, một thằng nhóc sáu tuổi không thể gian lận được. Nhưng thực là, quá khó tin.

Hai cây thiết chùy này, với hắn đương nhiên là không nặng, nhưng chúng đâu có rỗng ruột, mỗi cây là nặng đúng mười cân. Một người lớn bình thường, dùng nó đập một ngàn cái, hai tay cũng phải bủn rủn, không thể hoàn thành trong nửa giờ, đừng nói chi một thằng bé sáu tuổi.

Mang Thiên cho bài kiểm tra này, căn bản là một cách từ chối nhã nhặn. Hắn với Đường Tư Nhiên quan hệ không tệ, từ chối thẳng thừng thì không hay, nhưng lại không thật có ý muốn dạy rèn cho một thằng bé con mới có sáu tuổi mà theo hắn nghĩ là không thể nào rèn nổi.

Nhưng sự thật trước mắt...

"Đập lại cho ta xem, ta chưa nói dừng, thì không được dừng." Mang Thiên trầm giọng.

"Dạ." Đường Vũ Lân cầm chùy lên, nghỉ một chút, để sự đau nhức giảm đi một ít.

"Phanh, phanh, phanh..." Một chùy đập xuống, không hề có kỹ xảo, không có mượn lực, chỉ đơn giản đập thẳng xuống khối kim khí.

Với kinh nghiệm của Mang Thiên, chỉ nhìn mấy lần, đã xác định, đứa nhỏ này đủ sức khỏe để khống chế cái chùy hoàn thành số lượng được giao.

Đây chẳng lẽ chính là thiên phú dị bẩm trong truyền thuyết?

Chương 10: Sau này ta bảo vệ muội

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cái từ 'Thần lực trời sinh' xuất hiện không phụ thuộc vào tuổi tác, nên trị số cân nhắc đương nhiên cũng khác nhau.

Một thằng bé con sáu tuổi, có thể vung đôi thiết chùy hoàn thành một nghìn lần nện kích, tuyệt đối xứng đáng với từ này.

Nhưng Mang Thiên không hề hô ngừng, chỉ lặng lẽ nhìn Đường Vũ Lân tiếp tục nện kích.

Động tác của nó đơn giản, mạnh mẽ, không hề có kỹ xảo giảm lực, lực phản chấn khi nện đương nhiên hai cánh tay của nó phải gánh chịu toàn bộ.

Năm mươi lần, tám mươi lần, một trăm lần.

Mồ hôi lại tuôn ra, sự đau nhức còn mạnh hơn ban nãy, hai bàn tay nóng rát, vì dùng sức quá mức, da đầu cũng bắt đầu phình ra. Nhưng Đường Vũ Lân vẫn cắn chặt răng, tiếp tục nện từng nhát một.

Một trăm năm mươi chùy, người nó bắt đầu lắc lư, hai tay đau không còn là của bản thân, ánh mắt mơ hồ, nhưng nó vẫn cắn răng kiên trì.

Mình có thể kiên trì, mình có thể thông qua kiểm tra. Mình là nam tử hán, kiên trì chính là thắng lợi.

Lúc Mang Thiên hô ngừng, Đường Vũ Lân không còn biết mình đã đập bao nhiêu cái, nếu không phải Mang Thiên đỡ lấy nó, thì nó đã ngã xuống đất rồi.

Mang Thiên nhận lại búa, hắn nhìn thấy rất rõ, hai bàn tay của Đường Vũ Lân đã rách da, cánh tay sưng lên.

Đoán Tạo Sư hung hãn động lòng, không chỉ vì Đường Vũ Lân trời sinh Thần lực, mà còn vì tính cách kiên trì của nó.

Sức mạnh có thể tập luyện, nhưng một đứa bé sáu tuổi lại có được tính cách kiên nghị đến mức này,t hực là đáng quý.

"Hai người dạy con giỏi lắm, thằng bé này ta nhận. Sau này, cứ đúng giờ tới đây. Còn cái này, về bôi tay cho nó." Lúc Lang Nguyệt tới đón Đường Vũ Lân, ánh mắt Mang Thiên ôn hòa rất nhiều, đưa cho bà một lọ thuốc mỡ.

Suốt một giờ, Đường Vũ Lân được nghỉ ngơi, lúc này tinh thần đã khôi phục, chỉ còn hai cánh tay đau buốt nhức giơ lên không nổi.

Trong đầu nó vẫn còn quanh quẩn lời giảng giải của Mang Thiên về rèn.

"Cái gì là rèn? Rèn không phải là chế tạo. Chế tạo chỉ cần một cái khuôn, dùng máy đổ kim loại vào trong khuôn, dùng dụng cụ là tạo được nó ra theo hình dạng mình muốn, đó là chế tạo. Còn rèn, là Đoán Tạo Sư phải tự tay gõ từng cái mà thành. Rèn đương nhiên cũng có thể dùng máy móc để hoàn thành gõ, nhưng, kim loại cũng có sinh mạng, dùng máy để rèn, vĩnh viễn cũng không thể nắm giữ được hoa văn của kim loại. Nên, linh kiện Cơ Giáp cấp cao nhất, luôn được Đoán Tạo Sư rèn bằng phương pháp thủ công mà thành. Một Đoán Tạo Sư giỏi là một thợ thủ công chân chính, có địa vị không kém Hồn Sư."

Hồn Sư, Cơ Giáp sư, là mộng tưởng của tất cả những thằng bé con.

"Ai dai!!!." Đường Vũ Lân kêu toáng lên vì đau, vì Lang Nguyệt kéo tay nó.

Lang Nguyệt lúc này mới nhìn thấy vết thương trong bàn tay con.

"Trời ơi! Huynh ấy, huynh ấy đã làm gì với con?" Nước mắt ứa ra, bà không thể nào ngờ, chỉ trong vòng hai giờ, con trai đã bị hành hạ tới như vậy.

Đường Vũ Lân lắc đầu: "Không có gì cả! Mang Thiên thúc thúc muốn kiểm tra con, con vượt qua rồi, mẫu thân, con khỏe lắm đó. Người đừng khóc! Con không đau."

"Chúng ta về nhà." Lang Nguyệt chùi nước mắt, trong mắt đầy thương tiếc.

"Mẫu thân, con thật sự không sao. Con rất vui, vượt qua được kiểm tra của Mang Thiên thúc thúc, người không vui vì con sao? Cái này hơi giống cái phụ thân gọi là thành tựu."

"Vui chứ, mẫu thân rất vui." Lang Nguyệt sờ đầu con, lại ứa nước mắt.

Về tới nhà, Đường Vũ Lân vừa vào cửa đã thấy Na Nhi ngồi bên bàn, liền chạy ào vào. Lang Nguyệt vào nhà bếp, đi làm bữa tối.

"Na Nhi, muội biết không? Hôm nay ta đã vượt qua kiểm tra của Mang Thiên thúc thúc, bắt đầu được học rèn. Đợi ca ca rèn kiếm ra tiền, sẽ để dành mua Hồn Linh, còn mua đồ ăn ngon cho muội nữa..." Tính tình trẻ con, nó đã hoàn toàn quên cánh tay đau đớn, hào hứng kể lại thành tích của mình cho Na Nhi nghe.

Na Nhi nghe rất chăm chú, trong mắt thỉnh thoảng lại hiện lên một tia mờ mịt.

"Na Nhi, muội thực không nhớ nhà mình ở đâu sao?" Đường Vũ Lân kể chuyện xong, theo bản năng hỏi.

Na Nhi lắc đầu, "Muội không nhớ được, chỉ nhớ mình tên là Na Nhi, những chuyện khác đều mơ hồ. Lân ca ca, có phải muội rất ngốc không?"

Đường Vũ Lân chặn ngay: "Không, Na Nhi đương nhiên không ngốc. Không nhớ cũng không sao, sau này nơi đây chính là nhà của muội, phụ thân mẫu thân của huynh sẽ là của muội, muội chính là muội muội của ta á."

Na Nhi nhìn hắn, cười ngọt ngào, đây là lần đầu tiên cô bé cười.

"Oa, Na Nhi, muội cười đẹp quá. Để huynh nói nhỏ cho muội nghe, ca ca sẽ cố gắng tu luyện thành Hồn Sư, sau này ta sẽ bảo vệ muội, chịu không?"

"Chịu."

Lúc Đường Tư Nhiên về nhà, bữa tối đã làm xong.

"Tư Nhiên, chàng đi với thiếp một chút, để bọn nhỏ ăn cơm trước." Lang Nguyệt bình tĩnh nói với Đường Tư Nhiên, đi về phòng mình.

Đường Tư Nhiên ngẩn người, nhìn con trai ý hỏi, Đường Vũ Lân nhún vai, ý bảo mình không biết.

Đường Tư Nhiên vội đi theo Lang Nguyệt vào phòng, Lang Nguyệt đóng cửa lại.

"Na Nhi, chúng ta ăn cơm trước đi. Muội đói bụng không?" Biết hai đứa ăn nhiều, hôm nay Lang Nguyệt làm thêm rất nhiều đồ ăn.

Na Nhi không có sức đề kháng với đồ ăn, lập tức gật đầu, chìm vào ăn uống.

Cô bé ăn được một lúc, thì nhận ra Đường Vũ Lân bên cạnh không ăn nhanh như hôm qua, nên ngẩng đầu lên nhìn, thấy mặt thằng bé ủ rũ, người vặn vẹo vẻ đau đớn.

"Ca ca sao vậy?" Na Nhi hỏi.

"Ta làm kiểm tra xong, cánh tay đau quá, giơ lên cũng không nổi." Đường Vũ Lân dạo này lúc nào cũng đói, cộng thêm phải vận động cường độ cao ngay sau khi tan học, nên sự thèm ăn hiện giờ là không cần phải bàn cãi.

Na Nhi mở to mắt: "Vậy muội đút huynh ăn.”

"Ừ! Được!" Đường Vũ Lân vui vẻ.

Na Nhi đút cơm hơi vụng về hậu đậu, một muỗng cơm, một muỗng đồ ăn, luân phiên đút vào miệng Đường Vũ Lân.

Hai đứa nhóc con một đứa sáu tuổi, một đứa năm tuổi rưỡi, non nớt mà tình cảm, trong ngôi nhà nhỏ, làm ngay cả ngọn đèn cũng trở nên ấm áp.

"Na Nhi, muội thật tốt."

Chương 11: Sức khôi phục kỳ dị

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Không được, dù nói thế nào muội cũng không cho Lân Lân tới chỗ Mang Thiên nữa!" Lang Nguyệt nghẹn ngào. Để hai đứa bé bên ngoài không nghe thấy, bà rất kềm chế âm thanh của mình.

Nghe Lang Nguyệt kể lại, Đường Tư Nhiên sao không đau lòng, ông im lặng.

"Không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng? Không ai có thể tự nhiên mà thành công. A Nguyệt, Lân Lân chịu khổ, ta cũng đau lòng. Nhưng, nếu bây giờ nó không chịu khổ, thì sau này lớn lên, nó sẽ còn gặp khổ sở nhiều hơn."

"Hôm đó lúc huynh tìm Mang Thiên, huynh biết thúc ấy vốn không muốn nhận. Là một Đoán Tạo Sư cấp Tông Tượng, thúc ấy rất cao ngạo, được thúc ấy chấp nhận, muội có hiểu thế nghĩa là con của chúng ta rất ưu tú hay không? Thằng bé này thực đã mang tới cho ta một niềm vui rất lớn."

"Trước khi về đây, Mang Thiên đã nhắn qua Hồn Đạo cho ta con của chúng ta có thiên phú dị bẩm, trời sinh Thần lực, sức mạnh còn mạnh hơn cả người trưởng thành. Cái quan trọng hơn là, tính cách kiên trì của Lân Lân đã làm thúc ấy phải khâm phục. Võ Hồn Lân Lân là Lam Ngân Thảo, khả năng tương lai trở thành một Hồn Sư cường đại là cực kỳ bé nhỏ, nhưng, nếu nó trở thành một Đoán Tạo Sư ưu tú, ít nhất cả đời cũng có thể áo cơm không lo. Con cái còn không nhụt, chúng ta là cha mẹ, sao lại nhụt thua cả con? Chúng ta phải ủng hộ nó, cổ vũ nó mới đúng. Hơn nữa, ta cũng tin rằng, Mang Thiên là Đoán Tạo Sư cấp Tông Tượng Lục tinh, chắc chắn sẽ có cách dạy đúng đắn, không làm tổn thương tới học trò."

"Chúng ta để Lân Lân thử lần nữa vậy. Nếu thân thể nó bị thương, dù có thế nào, muội cũng sẽ nhất định không cho nó học nữa."

Lang Nguyệt chấp nhận thỏa hiệp, bà hiểu, trượng phu cũng yêu con không thua gì mình, hơn nữa lý do Đường Tư Nhiên đưa ra đã thuyết phục được bà.

Lúc hai người quay lại phòng khách, thấy Đường Vũ Lân ngồi nhai, Na Nhi bên cạnh chờ hắn nhai xong thì đút nó ăn cơm.

Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt giật mình, hai đứa bé con kia, dưới ánh đèn ấm áp, tạo nên một hình ảnh cực kỳ hài hòa.

Đường Tư Nhiên thì thào: "Chúng ta nuôi đứa bé này đi, hai đứa sẽ lớn lên cùng nhau, đối với Lân Lân cũng có ích."

"Ừ." Lang Nguyệt mỉm cười.

Một bữa cơm tràn đầy không khí gia đình ấm áp chấm dứt, sức ăn của Đường Vũ Lân và Na Nhi lại vẫn làm vợ chồng Đường Tư Nhiên phải chấn kinh.

Nuôi hai đứa này, hai vợ chồng phải đối mặt với vấn đề có thể lo cho chúng ăn đủ no hay không.

Ăn tối xong, Lang Nguyệt và Đường Tư Nhiên bàn bạc, quyết định sẽ đi tìm thêm việc để làm, với lương của Đường Tư Nhiên hiện giờ thực là không đủ.

"Na Nhi, muội xem, đây chính là Võ Hồn của huynh." Đường Vũ Lân khó khăn giơ tay lên, trong lòng bàn tay, tiểu thảo màu lam từ từ chui ra, dần vầng sáng màu lam nhàn nhạt, đồng thời tỏa ra chấn động năng lượng nhẹ nhàng.

Na Nhi hiếu kỳ sờ sờ Lam Ngân Thảo, "Ca ca, sau này ta cũng có Võ Hồn không?"

Đường Vũ Lân đáp: "Đương nhiên có chứ! Mỗi người đều có Võ Hồn của mình, chờ muội đủ sáu tuổi, Ngày Thức Tỉnh sang năm có thể đi thức tỉnh. Buồn ngủ quá, ta chịu hết nổi rồi, ta đi ngủ, muội cũng đi ngủ sớm đi."

Vừa nói xong, nó đã nghiêng đầu qua, chỉ sau một chốc, đã hít thở đều đều.

Na Nhi ngơ ngác nhìn nó, cố gắng nhớ lại ký ức về mình, nhưng mọi thứ đều mông lung, không nhớ nổi.

Nằm một lúc, cô bé bất tri bất giác cũng chìm vào giấc ngủ.

Trong đêm vắng, cửa phòng Đường Vũ Lân và Na Nhi lặng lẽ mở ra, Đường Tư Nhiên đi vào, tới bên giường con trai, móc lọ thuốc mỡ Mang Thiên cho, kéo tay áo con lên, định bôi thuốc cho nó.

Tay khẽ ấn lên đầu vai một cái, một ngọn đèn nhỏ gắn trên vai áo sáng lên, vừa đủ chiếu sáng cánh tay Đường Vũ Lân.

"Ồ." Đường Tư Nhiên khẽ thốt lên một tiếng, nhìn cánh tay con mà ngẩn người, vì ông kinh ngạc nhận ra cánh tay con không hề sưng phồng như Lang Nguyệt đã nói, mà trông rất bình thường.

Ông cẩn thận mở bàn tay thằng bé, lòng bàn tay trơn bóng mịn màng, đâu có vết thương nào.

Đường Tư Nhiên vội kéo cánh tay bên kia, tình hình giống hệt, nhìn kiểu gì cũng không ra hai cánh tay này có chỗ nào bị thương.

Lang Nguyệt chắc chắn không lừa mình, Đường Tư Nhiên hiểu vợ rất rõ.

Vậy dấu sưng và vết thương ở đâu? Rốt cuộc là sao đây?

Chẳng lẽ Võ Hồn của con trai chữa trị? Có một số loại Võ Hồn đặc thù có khả năng tự trị thương, nhưng chưa bao giờ nghe Lam Ngân Thảo cũng có công dụng đó!

Ông không nhìn thấy trên vầng trán bị tóc mai của Đường Vũ Lân che khuất, có một đường vân màu vàng nhạt vừa lặng lẽ biến mất...

Đường Tư Nhiên ngồi đó suy nghĩ một hồi, nhìn nhìn chai thuốc trong tay, lại nhìn cánh tay con, như nghĩ ra cái gì đó.

Ông cất chai thuốc vào người, quay người trở về phòng. Sáng mai, phản ứng của con trai sẽ là cách chứng minh tốt nhất.

Sáng sớm.

Đường Vũ Lân thức dậy rất sớm, tự làm vệ sinh cá nhân, xong chạy tới phòng bếp giúp mẹ. Tuy nó chưa biết nấu cơm, nhưng đã biết rửa chén bát.

"Lân Lân, tay con còn đau không?" Lang Nguyệt vừa nhìn thấy con, là lại thấy đau lòng.

"Ồ, con không còn thấy đau nữa." Đường Vũ Lân quơ quơ cánh tay, cảm giác tê rần ngày hôm qua đã hoàn toàn biến mất, như chưa bao giờ có, mà nó còn cảm thấy, cánh tay mình hình như còn khỏe hơn trước.

Lang Nguyệt khẽ thở ra, mỉm cười: "Xem ra, thuốc hôm qua Mang Thiên thúc thúc cho rất tốt, như vậy, mẫu thân cũng an tâm. Đêm qua lúc con ngủ rồi, phụ thân vào bôi thuốc cho con đó."

Đường Tư Nhiên từ trong phòng đi ra vừa vặn nghe được câu nói của vợ, ài, xức thuốc ư, mình còn chưa kịp làm mà!

Nói như vậy, thằng bé này sau khi Võ Hồn thức tỉnh, không những mạnh khỏe hơn, mà khả năng tự khôi phục cũng mạnh lên hẳn? Lam Ngân Thảo không có khả năng có công hiệu đó!

Bữa sáng phong phú làm cả ngôi nhà nhỏ ồn ào những tiếng hoan hô.

"Phụ thân, mau đưa con tới trường, hôm nay bọn con học kiến thức Võ Hồn. Ai nha, tối qua mệt quá, con quên mình tưởng, tối nay về, người nhớ nhắc con nha, Đường Vũ Lân, nhất định phải trở thành một Hồn Sư cường đại."

Chương 12: Ba năm sau

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Ba năm sau. Hồng Sơn Học Viện.

Vạn Vân Siêu lắc lư cơ thể mập mạp tới cạnh Đường Vũ Lân nhỏ: "Vũ Lân, nghe nói Chu Thiếu Long đột phá cấp mười rồi, đêm nay sẽ đi mua Hồn Linh đó. Ngươi thì sao? Lần trước không phải ngươi nói với ta, ngươi cũng đã cấp chín rồi hay sao? Chúng ta sẽ phải tốt nghiệp, nếu sau khi tốt nghiệp vẫn chưa tới cấp mười, thì phải về nhà tự tu luyện, không có thư trường học đề cử, sau này vào học viện trung cấp phiền toái lắm."

Ba năm trôi qua, Đường Vũ Lân thay đổi rất nhiều.

Từ một mét hai giờ đã vượt quá một mét tư, cao hơn hẳn bạn bè cùng tuổi, dáng người vừa phải, không mập không gầy, nhưng cũng không to khỏe cường tráng lắm. Theo tuổi tác, mặt nó càng thêm thanh tú, nhất là đôi mắt đen trong veo, soi bóng cả người khác. Tuy Võ Hồn của nó chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng trong Hồng Sơn Học Viện vẫn có tiếng tăm rất cao.

Vạn Vân Siêu chính là thằng nhóc mập nói chuyện đầu tiên với nó hồi mới vào học viện, vốn nó rất xem thường Đường Vũ Lân, nhưng sau khi có một lần nó ăn hiếp Đường Vũ Lân, bị Đường Vũ Lân đè xuống đất đánh cho một trận, thì thay đổi hẳn.

Trong điều kiện không ai có Hồn Kỹ, đẳng cấp Hồn Lực lại không cách biệt nhau nhiều, thì sức mạnh của Đường Vũ Lân có tác dụng rất lớn. Nó nhìn không cường tráng, nhưng lần đó Vạn Vân Siêu bị nó giơ cao khỏi đầu, sợ tới mức kêu váng lên, kể từ đó là ấn tượng không quên.

Lớp Võ Hồn lần này có sáu người Hồn Lực đạt tới cấp mười, có thể từ Hồn Sĩ đẳng cấp thấp nhất, tiến giai lên Hồn Sư. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có được một Hồn Linh thuộc về bản thân.

Ba năm, thời gian học ở học viện sơ cấp đã sắp kết thúc, tiến lên học viện trung cấp, Hồn Sư sẽ được chia ra theo nhóm, tới các học viện chuyên biệt, trong thành nhỏ Ngạo Lai Thành không có học viện trung cấp Hồn Sư, mà học viện trung cấp Hồn Sư ở thành cỡ trung lại đòi phải có Hồn Linh mới được nhập học.

Vạn Vân Siêu là một trong sáu đứa có Hồn Lực đạt cấp mười, ở học viện sơ cấp nếu trước khi tốt nghiệp đạt được cấp mười, thì sẽ được học viện viết thư đề cử, vào học viện trung cấp dễ dàng hơn. Vì điều đó chứng minh có thiên phú tốt, còn nếu qua mười tuổi mới tới cấp mười thì muốn vào học, phải thi mới được.

"Chắc cũng sắp rồi, ta cảm thấy mình tới bình cảnh rồi." Đường Vũ Lân cười.

Tốc độ tu luyện của nó làm giáo viên chủ nhiệm Lâm Tích Mộng phải giật mình, Tiên Thiên Hồn Lực cấp ba, ba năm tu luyện tới cấp mười, điều này trong giới Hồn Sư không phải là nhanh, tối đa chỉ được coi là trung đẳng.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, Võ Hồn của nó là Lam Ngân Thảo! Với phế Võ Hồn mà trong ba năm tu luyện tới Cấp mười, tốc độ không thể gọi là chậm được. Tuy không thể so với các thiên tài, nhưng ở trong lớp cũng thuộc hàng đầu.

Lâm Tích Mộng qua nhiều lần hướng dẫn cho Đường Vũ Lân phát hiện, thằng bé này cực có thiên phú về minh tưởng, cảm nhận phần tử năng lượng phù hợp với nó trong không khí cực nhanh, và lúc minh tưởng cũng rất chăm chú. Sau này bà cũng mơ hồ đoán ra lý do Đường Vũ Lân có tốc độ tu luyện nhanh, có lẽ vì nó có Tinh Thần lực mạnh hơn bạn bè.

Nếu có thêm một học trò đạt Cấp mười trước khi tốt nghiệp là một vinh quang đối với chủ nhiệm lớp, và sẽ được tiền thưởng. Cho nên, tới năm học cuối, Lâm Tích Mộng rất quan tâm tới Đường Vũ Lân, thường phụ đạo cho một mình nó. Đường Vũ Lân không làm cho bà thất vọng, trước khi tốt nghiệp nửa tháng, nó đã đạt tới cấp chín đỉnh phong, cách Cấp mười chỉ có một bước ngắn.

Hồn Sĩ không có Hồn Linh, thì cũng không mạnh hơn người thường bao nhiêu, nhưng trở thành Hồn Sư, đã có Hồn Linh, Hồn Kỹ thuộc về bản thân, sau này chính là một thế giới hoàn toàn khác.

"Cố gắng lên, cố gắng lên, không chừng chúng ta sẽ thi đậu vào cùng một học viện trung cấp." Vạn Vân Siêu cười hắc hắc, "Đừng nói ca khi dễ ngươi, chờ ngươi có Hồn Linh, chúng ta đánh cuộc, xem tới lúc đó là ai đánh ai."

Đường Vũ Lân liếc bạn, xốc bọc sách trên lưng, "Ngươi cứ từ từ mà nằm mơ." Hắn đương nhiên không nói cho Vạn Vân Siêu biết bây giờ mình khỏe tới mức nào.

Đi tới cổng trường học, Đường Vũ Lân không về ngay, mà đứng đó chờ.

Không lâu sau, một luồng hào quang màu bạc từ lớp học lầu bên kia chạy ra.

"Na Nhi, chạy từ từ thôi, không cần vội." Đường Vũ Lân đầy cưng chiều.

Na Nhi vẫn mang mái tóc ngắn, sau ba năm, cô bé không lớn thêm bao nhiêu, chỉ cao hơn một chút, vẫn xinh xắn đáng yêu, nhìn vẫn là một đứa bé con, chứ không phải một cô bé chỉ kém Đường Vũ Lân chưa tới một tuổi.

"Ca ca. Muội muốn ăn kẹo." Na Nhi ôm tay Đường Vũ Lân, cười hì hì.

"Ừ, thì đi mua, sau đó ca ca dẫn muội về rồi mới tới tiệm." Đường Vũ Lân xoa đầu cô.

Đám học trò cùng trường đã quen nhìn thấy cảnh này.

Năm thứ hai vào nhà họ Đường, Na Nhi đã lập nên kỳ tích vào ngày thức tỉnh. Không phải Võ Hồn của cô bé mạnh, mà là cô không hề có Võ Hồn. Đây là một tình huống cực kỳ hiếm có trong lịch sử đại lục.

Không có Võ Hồn, dĩ nhiên chỉ có thể vào học lớp bình thường.

Na Nhi rất xinh xắn, làm các bạn nữ rất ghen ghét, các bạn nam tò mò. Vì thế, Đường Vũ Lân không ít lần phải đánh nhau với người ta. Có một lần bị một đám bạn nam chặn đánh, một mình nó đánh không lại, lại còn chắn người bảo vệ Na Nhi, cuối cùng mình mẩy đầy thương tích, còn Na Nhi chỉ bị dính chút đất mà thôi.

Ngày hôm sau, Đường Vũ Lân tìm kẻ cầm đầu, mỗi ngày đều tới đánh, đánh tới mức đối phương sợ, không dám ăn hiếp Na Nhi nữa mới thôi. Vì nó học lớp Hồn Sư, nên nó không bị phạt nặng, mà một trận chiến thành danh, Hồng Sơn Học Viện không còn ai dám ăn hiếp Na Nhi nữa.

Từ tám tuổi, Đường Vũ Lân đã giống một người đàn ông, nhận trách nhiệm đưa đón muội muội đi học.

Mua đồ ăn vặt, đưa muội muội về nhà, cất cặp vở xong, Đường Vũ Lân thay bộ quần áo lao động dầu mỡ lấm lem rời khỏi nhà.

Tới phòng làm việc của Mang Thiên đã trở thành một phần cuộc sống của nó.

Chương 13: Nghìn rèn ô cương chùy

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Vũ Lân, tới rồi!" Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng chào Đường Vũ Lân.

"Long ca." Đường Vũ Lân cười: "Lão sư hôm nay ra nhiệm vụ gì?"

Long ca cũng cười: "Không ít, người tự vào phòng mà xem. Hưm, ta thấy ghen ghét ngươi rồi nha, ngươi mới mấy tuổi đầu hả! Số lượng công việc đã bắt kịp ta rồi." nghề rèn, làm càng nhiều, thu nhập đương nhiên cũng càng nhiều.

Đường Vũ Lân cười ha ha: "Sao so với huynh được, lão sư còn chưa cho đệ rèn linh kiện kích thước lớn đâu."

Long ca nói: "Đó là để giúp ngươi có trụ cột vững chắc. Được rồi, ngươi đi mau đi, còn nói nữa, không có thời gian làm việc đâu."

Trong phòng làm việc của Mang Thiên có ba người, Mang Thiên, Long ca và Đường Vũ Lân. Long ca vốn là đồ đệ duy nhất của Mang Thiên, sau khi Đường Vũ Lân thì trở thành nhị đồ đệ, từ lần thứ hai tới nơi này, nó bắt đầu gọi Mang Thiên là lão sư.

Mang Thiên là một lão sư nghiêm khắc, yêu cầu rất cao. Nhưng dạy cũng rất chuyên tâm. Nhiều khi Đường Vũ Lân cảm thấy những thứ mình học được ở đây còn nhiều hơn nhiều học ở học viện.

Mỗi người đều có việc riêng phải làm, Mang Thiên nhận đơn hàng rèn linh kiện Cơ Giáp, sau đó chia việc ra giao, những món đơn giản giao cho Long ca và Đường Vũ Lân, món phức tạp hắn tự mình làm.

Mỗi tuần sẽ có một ngày học tập chuyên môn, Mang Thiên bắt tay vào dạy họ, thời gian còn lại, là phải hoàn thành nhiệm vụ Mang Thiên giao. Làm

càng nhiều, càng tốt, thu nhập càng cao.

Đường Vũ Lân đi vào phòng rèn của mình, so với bên ngoài dơ dáy bẩn thỉu, phòng của hắn rất sạch sẽ, do hắn tự dọn dẹp sắp xếp.

Bên trên bễ rèn đã để sẵn ít nguyên liệu, và bản vẽ.

Hồi vừa mới tới, Mang Thiên cho nó ba tháng chỉ gõ sắt, để dạy nó cách đánh và kỹ xảo dùng lực. Mỗi ngày đều phải gõ đủ hai giờ, đúng là đoạn thời gian rèn luyện.

Không ngừng luyện tập, Đường Vũ Lân vốn đã không yếu càng thêm khỏe mạnh, thiết chùy nhỏ cũng dần được chuyển sang cái to hơn. Sau ba tháng, nó bắt đầu gò những linh kiện kim loại đơn giản. Sau một năm sau, bắt đầu chế tác linh kiện đơn giản.

Mãi tới nửa năm trước, nó mới từ rèn linh kiện nhỏ chuyển sang rèn linh kiện cỡ trung. Mang Thiên đối với nó còn nghiêm khắc hơn đối với Long ca. Nhưng Đường Vũ Lân tính tình bền bỉ, suốt ba năm tới đây, chưa bao giờ than khổ.

Chăm chú nhìn bản vẽ một lúc, nó đã hiểu nhiệm vụ hôm nay. Làm mười cái quan tiết, đây là quan tiết mắt cá chân của Cơ Giáp, có hình tròn, nếu là chế tạo, chỉ cần hai lần dập là hoàn thành, nhưng nếu là rèn, thì yêu cầu phải cao hơn nhiều.

Rèn cũng chia thành nhiều cấp bậc, thấp nhất là Trăm Rèn, chính là mỗi linh kiện đều phải trải qua hơn trăm lần rèn mới hoàn thành. Cấp độ cao hơn là Nghìn Rèn.

Số lần rèn càng nhiều, tạp chất trong kim loại càng ít đi, đương nhiên, nhất định kim loại phải đủ tốt, mới chịu được áp lực của Nghìn Rèn. Linh kiện Nghìn Rèn, trước mắt Đường Vũ Lân còn chưa làm được, và việc đẳng cấp này cũng rất ít có.

Thuần thục nhấn cái nút trên bễ rèn, cửa bễ rèn mở ra, lộ ra lò rèn phía dưới, Đường Vũ Lân cố định miếng kim loại vào trong cái rãnh bên lò, lại nhấn nút, đưa nó vào trong lò rèn.

Cầm lên hai cây thiết chùy đen nhánh, kích thước bằng hai cây thiết chùy

nó từng dùng để làm kiểm tra vào lần đầu tiên tới đây. Vì đây là rèn linh kiện nhỏ, nên dùng thiết chùy kích cỡ này là thích hợp nhất.

Nhưng cặp thiết chùy này lại là quà Mang Thiên tặng nó hôm kỷ niệm nó tới đây được một năm. Đây là Nghìn Rèn Ô Cương Chùy do Mang Thiên tự tay chế tác, mỗi cây nặng tới tám mươi cân, người thường muốn dùng nó đập cũng khó, nhưng trong tay Đường Vũ Lân lại chẳng có cảm giác gì.

Dưới nhiệt độ cao trong lò, kim loại nhanh chóng đỏ bừng, Đường Vũ Lân vung tay phải khẽ đập Ô Cương Chùy vào rãnh từ bên dưới, chùy bên tay trái kẹp tới, gắp miếng kim loại ra.

Hai cây Ô Cương Chùy luân phiên, tiếng vang "Đinh đinh đang đang" liên tiếp vang lên, bắt đầu một ngày rèn.

Rèn là nghề thủ công, muốn thuần thục không đơn giản, Mang Thiên từ lúc đầu Đường Vũ Lân mới học đã nói, muốn trở thành một Đoán Tạo Sư hợp cách, nhất định phải dùng cái đầu, trong quá trình đánh gõ, thông qua lực phản chấn, kim loại biến hóa để phán đoán hoa văn và đặc tính của kim loại đó. Nắm được những cái đó, mới có thể rèn ra tinh phẩm.

Đường Vũ Lân rất có ngộ tính về mặt này, nó không hề biết, lúc Mang Thiên đưa cho nó Ô Cương Chùy, là có nghĩa nó đã là một Đoán Tạo Sư chính thức rồi.

Thu nhập mỗi tháng không nhiều, nó dành một phần cố định để dành, phần còn lại một phần mua đồ cho muội muội, phần còn lại đưa cho Lang Nguyệt, phụ phí gia đình.

Hiện giờ nó mới chỉ là một thằng bé chín tuổi, nhưng ba năm làm nghề rèn, đã giúp nó có tính tình trầm ổn hơn rất nhiều so với bạn bè cùng lứa.

Trọn vẹn hai giờ, lúc cái linh kiện cuối cùng hoàn thành, Đường Vũ Lân thở phù, cầm khăn mặt lau mồ hôi. Nhìn mười cái linh kiện quan tiết hoàn thành trước mặt, nó lộ vẻ thỏa mãn.

Tập rèn đã quen, nó cũng thấy thích công việc này. Hôm nào cũng vung vẩy thiết chùy đánh gõ, là một loại phát tiết rất là thoải mái, hơn nữa, ngẫu nhiên đôi khi trong lúc đánh gõ còn rơi vào một trạng thái kỳ lạ, nó rất kỳ diệu, giống như hắn và miếng kim loại đang gõ trong tay có mối đồng cảm

với nhau. Mỗi khi có trạng thái này, linh kiện nó làm ra đều đặc biệt ưu tú, ngay cả Mang Thiên lạnh lùng khó tính cũng phải khen ngợi.

"Lão sư." Đường Vũ Lân vừa định đi giao thành quả, thì thấy Mang Thiên không biết từ lúc nào đã đi vào phòng mình.

Mang Thiên đi tới nhìn tác phẩm của hắn, khẽ gật đầu, đưa một xấp tiền cho nó, "Tiền công tháng này. Làm không tệ."

"Cảm ơn lão sư." Đường Vũ Lân vui vẻ, vội nhận tiền, cất vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nắm tay vui vẻ quơ quơ.

Mang Thiên khó hiểu nhìn nó, "Trước kia mỗi tháng lúc cầm tiền lương, có thấy ngươi vui vậy đâu?"

Đường Vũ Lân hít thở hơi dồn dập, hít sâu một cái mới nói: "Lão sư, ta để dành đủ tiền mua Hồn Linh rồi."

Mang Thiên sửng sốt, khuôn mặt có chút động, hỏi lại: "Ý ngươi là, Võ Hồn của ngươi đã tới Cấp mười?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Gần như vậy."

Mang Thiên hiếm hoi nở nụ cười, "Cố gắng lên."

"Lão sư, vậy ta về trước." Đường Vũ Lân bỏ linh kiện vào trong hộp, sau đó kích động chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của nó, nụ cười trên mặt Mang Thiên đậm thêm một chút, "Rút cuộc nó cũng có chút dáng vẻ của con nít. Đáng tiếc, Võ Hồn của nó lại là Lam Ngân Thảo, dù Hồn Linh là cái gì, e là cũng..., ưm, nhưng đây chính là vận may của ta, thiên phú của nó về rèn đủ để truyền thừa y bát của ta rồi."

Chương 14: Để dành đủ tiền rồi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân đi trên đường rất vui vẻ.

Ba năm, trọn ba năm rồi. Hôm nào nó cũng vất vả khổ cực rèn, từng búa từng búa một, là vì cái gì, không phải là để dành đủ tiền mua Hồn Linh hay sao?

Tháng trước nó đã tính được, một tháng nữa là để dành đủ tiền. Nhưng tới khi cầm được tiền trong tay, nó vẫn vui sướng tới mức muốn hét lên.

Ba vạn đồng liên bang, đối với người giàu chẳng coi vào đâu, nhưng đối với mới thằng bé gần chín tuổi, đó là mồ hôi của hơn một ngàn ngày đó! số tiền đó, nó đã phải trả bằng không biết bao nhiêu lần gõ đập, không biết bao nhiêu cân mồ hôi.

Cuối cùng cũng đã thành công, cảm giác thành tựu này, sự hưng phấn này, không có ngôn từ nào diễn đạt được.

Hồn Lực sắp đạt tới bình cảnh, cũng có thể mua Hồn Linh rồi. Dạo này hôm nào nó cũng nghĩ, không biết Hồn Lực có thành công trước khi tốt nghiệp hay không. Ôi, nó rất muốn muốn trở thành một Hồn Sư.

Mặc dù Đường Vũ Lân thích rèn, nhưng thế không có nghĩa là nó muốn theo nghề rèn, lý tưởng của nó là trở thành Hồn Sư, trong tương lai là trở thành một Cơ Giáp Sư.

Đám con trai ai cũng mộng mơ điều đó, nhưng biến được mộng tưởng thành hiện thực, thì có được mấy người?

Cần cù bù kém cỏi, ba năm nay Đường Vũ Lân luôn nhớ kỹ bốn chữ này trong lòng.

Cuối cùng, nó cũng đã nhìn thấy ánh rạng đông.

"Phụ thân, mẫu thân, con để dành đủ tiền á..., con để dành đủ rồi." Đường Vũ Lân như bay vào trong cửa, hưng phấn kêu to.

Na Nhi ngồi trong phòng khách, miệng ngậm cây kẹo Đường Vũ Lân mua cho.

"Ca, huynh có đủ tiền mua Hồn Linh rồi à?" cô hiểu vì sao Đường Vũ Lân hưng phấn.

"Ừ, ta để dành đủ rồi. Đủ ba vạn rồi." Đường Vũ Lân móc tiền ra đặt lên bàn, rồi chạy ù về phòng, moi dưới gậm giường cái cái hộp sắt, lại chạy ra phòng khách, đổ hết tiền trong hộp ra.

"Một trăm, hai trăm, hai trăm hai mươi..."

"Hai vạn chín nghìn sáu, hai vạn chín nghìn bảy..., ba vạn, ba vạn lẻ hai trăm. Còn dư hai trăm. Na Nhi, cho muội một trăm, mua đồ ăn ngon nhé."

Nhìn đống tiền trước mặt, Đường Vũ Lân hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lang Nguyệt đã đi làm về, nghe tiếng con ồn ào trong bếp, Đường Tư Nhiên cũng vừa vặn về tới cửa, nghe tiếng con reo hò, nhìn đống tiền trên bàn, hai vợ chồng đỏ hoe mắt.

Thằng bé này, thực là khổ cho nó. Bạn bè nó còn mải chơi đùa, mà nó đã phải đi kiếm tiền cho mình.

Lang Nguyệt đi tới cạnh chồng, đấm mạnh vào vai ông, quay đầu đi chỗ khác, không muốn để bọn trẻ nhìn thấy mình khóc.

"Ta biết con sẽ làm được, con trai, con là giỏi nhất." Đường Tư Nhiên vỗ vỗ lưng vợ, cười đi tới cạnh Đường Vũ Lân, ôm lấy vai nó, ngón tay cái lên.

"Phụ thân, chờ con đột phá Cấp mười, là có thể đi mua Hồn Linh, đúng không?" Đường Vũ Lân hưng phấn hỏi.

"Đúng. Phụ thân tới lúc đó sẽ đi với con. Không, cả nhà chúng ta đều đi. Con trai, con sắp trở thành Hồn Sư rồi, phụ thân cũng được thơm lây."

Thật là vui, nên buổi tối Đường Vũ Lân không thể nào yên tĩnh mà minh tưởng được.

Na Nhi đã ngủ rồi, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng ngời, ngày mai nhất định sẽ là một ngày nắng.

Đường Vũ Lân lặng lẽ xuống giường, trong lòng hưng phấn quá, làm nó không ngủ được, đi sang dém chăn lại cho Na Nhi.

Mẫu thân nói, sang năm lên mười tuổi, sẽ không thể ngủ chung phòng với Na Nhi nữa, phòng này sẽ dành cho Na Nhi, còn nó ra phòng khách ngủ. Sao thế nhỉ?

Đường Vũ Lân không thích chuyện này, nó thích mỗi ngày vừa mở mắt dậy là nhìn thấy Na Nhi.

Đường Vũ Lân rón rén đi ra ngoài, nó chỉ muốn đi loanh quanh, để trong lòng bình tĩnh lại.

Ánh trăng sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, chiếu lên người Na Nhi, trăng đêm nay, sáng hơn bình thường.

Dưới ánh trăng, một vầng sáng nhàn nhạt lặng lẽ hiện ra từ người Na Nhi. Màu vàng, màu xanh lá, màu đỏ, màu lam, màu tím, màu vàng, màu bạc, bảy màu sắc không ngừng luân phiên lẫn nhau.

Nếu lúc này Đường Vũ Lân vẫn còn ở trong phòng, hắn nhất định sẽ nhìn thấy một cảnh bất thường.

Cơ thể Na Nhi khẽ rung rung, vầng sáng bảy màu úp mở một hồi, thì chui vào mi tâm của cô, một lúc lâu sau, cơ thể cô mới trở lại yên tĩnh.

Vầng sáng trên người Na Nhi cũng mờ dần đi, cơ thể cô lại lớn ra một chút, cơ thể suốt ba năm không hề cao thêm, thì bây giờ lại cao lên chỉ trong một đêm.

Na Nhi vẫn hít thở bình thường, nhưng chân mày cau lại, nhưng gặp phải

giấc mơ không vui.

Không khí buổi đêm trong lành nhẹ nhàng, ở khu nhà Đường Vũ Lân có một vườn hoa nhỏ, hắn thường dẫn Na Nhi tới đây chơi.

Đi vào hoa viên, hắn vô tình đi tới một bãi cỏ Lam Ngân Thảo, hít ngửi mùi hương cỏ, hắn mỉm cười.

Hoàn toàn là vô thức, hắn khoanh chân ngồi xuống.

Tiếng côn trùng kêu rỉ rả, gió đêm nhè nhẹ lành lạnh, ánh trăng nhàn nhạt khiến sự xao động trong lòng hắn dần biến mất, bất giác chìm vào trạng thái minh tưởng.

Chương 15: Cấp mười

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Những điểm sáng màu lam từ bốn phương tám hướng bay tới chỗ hắn, lặng lẽ chui vào người hắn.

Đường Vũ Lân thấy mình như đang chìm trong một vùng biển màu lam, có những tiếng gọi rất nhỏ đang gọi nó, bao quanh ôm ấm lấy nó.

Mùi hương đặc trưng của Lam Ngân Thảo lan khắp ngóc ngách trong người nó, trong Đan Điền, Hồn Lực tạo thành một dòng nước ấm cũng giãn ra.

Đường Vũ Lân cảm thấy cả cơ thể mình đều biến thành màu lam, chỗ nào cũng tràn ngập mùi của Lam Ngân Thảo.

Trên trán, quang văn màu vàng nhạt hiện ra, kéo dài xuống toàn thân, rồi lại rút lên.

Quanh người hắn tỏa ra ánh sáng màu lam, rồi sau đó chuyển thành màu vàng nhạt.

Sáng sớm.

"Lân Lân, Lân Lân..." tiếng gọi lo lắng của Lang Nguyệt vang vọng khắp khu ngõ nhỏ.

Đường Vũ Lân giật giật, từ minh tưởng tỉnh lại. Sương sớm thấm ướt áo nó, nhưng nó lại cảm thấy cả người rất thoải mái.

"Lân Lân, Lân Lân..." tiếng gọi của Lang Nguyệt vang lên rõ mồn một.

"Mẫu thân, con ở đây." Đường Vũ Lân vội kêu to, đứng dậy chạy đi.

Cả người nó nhẹ hơn hẳn bình thường, Đường Vũ Lân chạy rất nhanh, vừa chạy vừa gọi mẹ.

"Thằng bé này, sao lại chạy ra ngoài, làm mẫu thân lo muốn chết." Lang Nguyệt thấy con thì nhẹ cả người.

"Mẫu thân, là con sai. Con tới vườn hoa minh tưởng, hình như con đột phá vào Cấp mười rồi." Đường Vũ Lân tuy không dám chắc chắn, nhưng sự thay đổi trong cơ thể và trực giác nói cho nó biết, Hồn Lực của nó hẳn là đã đột phá.

Lang Nguyệt ngẩn người, cúi đầu nhìn con, Đường Vũ Lân đã cao tới vai bà, cả người hơi ẩm ướt, nhưng làn da trơn mịn, đôi mắt to cực có thần thái.

"Đối với mẫu thân, sự bình an của con mới là quan trọng nhất. Về nhà đi, mẫu thân làm bữa sáng cho con." Khẽ hôn lên trán con, Lang Nguyệt kéo tay con về nhà.

"Đột phá?" Đường Tư Nhiên nghe tin, trong lòng đầy vui mừng."Nếu con đã cảm thấy thế, vậy hôm nay tới học viện kiểm tra đi, nếu là thật, ngày mai phụ thân dẫn con đi mua Hồn Linh."

"Phụ thân vạn tuế!" Đường Vũ Lân hưng phấn kêu to.

"Na Nhi, muội sao vậy? Không thấy vui cho ca ca à?" Đường Vũ Lân thấy Na Nhi hơi kỳ kỳ thì hỏi. Thường ngày, có bữa sáng, là cô bé liền nhào tới ăn lấy ăn để, thế mà hôm nay lại chỉ ngồi yên ngẩn ngơ.

"A? Muội không sao cả! Ca ca, chúc mừng huynh." Na Nhi cười ngọt ngào, bắt đầu ăn sáng.

Đường Vũ Lân tưởng cô bé thấy buồn vì mình không có Võ Hồn, nên cũng không hỏi nữa.

Sự thật chứng minh, Đường Vũ Lân đã suy đoán chính xác, lúc hắn đi vào học viện, kể lại cảm giác của mình cho Lâm Tích Mộng, Lâm Tích Mộng lập tức dẫn nó tới dụng cụ kiểm tra Hồn Lực, kết quả, đúng là nó đã đạt Cấp mười.

Hồn Sư tu luyện, mỗi lần tới Cấp mười đều cần phải có một cái Hồn Hoàn

mới có thể đột phá, tiếp tục tăng lên Hồn Lực.

Đường Vũ Lân trở thành người đột phá thứ bảy trong lớp, nó coi như đã trở thành Hồn Sư.

"Đường Vũ Lân, mau báo cho người nhà dẫn ngươi đi Truyền Linh Tháp mua Hồn Linh, sau khi dung hợp Hồn Linh, ngươi chính là Hồn Sư đó. Hồn Sư chính thức mỗi tháng sẽ được liên bang trợ cấp một nghìn đồng,đủ làm học phí cho ngươi lên học viện trung cấp mà học." Lâm Tích Mộng dặn.

Đường Vũ Lân gật đầu: "Lâm lão sư, ta đã để dành đủ tiền mua Hồn Linh rồi, ngày mai sẽ đi."

Lâm Tích Mộng mỉm cười gật đầu: "Tốt, ngày mai lão sư sẽ xin phép nghỉ cho ngươi. Chúc ngươi sẽ mua được một Hồn Linh làm ngươi hài lòng."

"Cảm ơn lão sư."

Trở thành Hồn Sư sẽ có tiền hỗ trợ, hơn nữa, học viện trung cấp là giáo dục bắt buộc, mỗi tháng một nghìn đồng trợ cấp, cũng đủ cho mình chi tiêu hàng ngày. Muốn học học viện trung cấp thì phải rời khỏi Ngạo Lai Thành, nếu có tiền trợ cấp, vậy không cần phụ thân mẫu thân phải lo cho mình nữa. Nghe nói nếu tu luyện tới Hồn Sư cao cấp, trợ cấp sẽ được tăng thêm.

Tâm tình Đường Vũ Lân rất tốt.

Đến tối, nó vẫn tới chỗ Mang Thiên, làm xong nhiệm vụ mới trở về nhà.

Đường Tư Nhiên đã được học viện thông báo, cũng đã xin nghỉ ngày mai, dẫn Đường Vũ Lân đi chọn Hồn Linh. Lang Nguyệt vốn cũng muốn xin phép nghỉ, nhưng vì công việc nhiều quá, nên không được cho phép.

"Na Nhi, sao hôm nay muội cứ ngẩn người vậy!" Đường Vũ Lân khó hiểu nhìn Na Nhi."Yên tâm đi, tuy muội không có Võ Hồn, nhưng ca ca sẽ bảo vệ muội. Bảo vệ muội cả đời, chịu không?" Đường Vũ Lân sờ đầu cô bé.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn nó, đôi mắt tím tỏa hào quang mờ mờ kỳ dị, "Ca ca, ăn cơm xong rồi dẫn muội ra bờ biển chơi được không?"

Đường Vũ Lân quay sang nhìn Đường Tư Nhiên.

"Được, nhưng phải về sớm." Đường Tư Nhiên mỉm cười.

Ngạo Lai Thành gọi là thành, nhưng trên thực tế chỉ to hơn cái trấn một tí, càng không có tường thành, khu nhà của Đường Vũ Lân cách bờ biển rất gần.

Ra khỏi nhà, đi bộ chừng mười phút, là đã thấy bờ biển.

Bãi cát ở đây không đẹp, cát không mịn, còn pha lẫn mảnh đá vụn và vỏ sò. Truyền thuyết kể rằng, vì nhân loại giết nhiều Hồn thú của biển quá, nên làm cho thiên nhiên nổi giận.

Đêm nay ánh trăng cũng đẹp như hôm qua, ánh trăng trắng trẻo sáng ngời, những ngôi sao sáng rực, như muốn tranh sáng với ánh trăng.

Biển cả phản chiếu bầu trời sáng rực, tiếng sóng ồn ào, tiếng chim biển kêu ầm ĩ, làm cho bức tranh biển cả đầy sức sống.

Na Nhi ngẩng đầu nhìn lên trời, "Ca ca, hôm nay nhiều sao quá!"

Đường Vũ Lân cười nói: "Đúng vậy! Có lẽ, chúng cũng muốn chúc mừng ta trở thành Hồn Sư đó. Na Nhi, có phải muội buồn vì mình không thể trở thành Hồn Sư không?"

Na Nhi lắc đầu, "Không phải." Cô im lặng một lúc, mới ngẩng lên nhìn Đường Vũ Lân, "Ca ca, nếu có một ngày muội phải rời đi, huynh sẽ nhớ muội chứ?"

Chương 16: Biển cả tinh không

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Nếu có một ngày muội phải rời đi, huynh sẽ nhớ muội chứ?" Na Nhi hỏi.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Tại sao phải rời đi?"

Na Nhi gắt giọng: "Muội chỉ nói là nếu thôi."

Đường Vũ Lân đáp: "Đương nhiên là nhớ, rất là nhớ. Huynh chỉ có một muội muội thôi mà. Ồ, Na Nhi, hình như muội cao lên a, tới mũi huynh rồi."

"Muội cũng sẽ nhớ huynh, rất là nhớ." Na Nhi hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong đôi mắt to có một tầng hơi nước.

Đường Vũ Lân cười hì hì ôm vai cô bé, "Hôm nào cũng ở chung với nhau, làm sao không nhớ. Chờ một thời gian đi, huynh đã bàn với phụ thân, mẫu thân, chờ huynh thi đậu học viện trung cấp, sang năm muội cũng tới học chung trường với huynh, ca ca sẽ bảo vệ muội."

Na Nhi không nói gì, chỉ tựa đầu vào vai Đường Vũ Lân.

Sáng sớm.

Hôm nay Đường Vũ Lân dậy rất sớm, ăn sáng cũng ít hơn ngày thường. Đường Tư Nhiên nhìn thấy sự sốt ruột trong mắt con trai, thì phì cười: "Rốt cuộc không bình tĩnh được nữa? Không cần vội, đi sớm quá, Truyền Linh Tháp chưa mở cửa đâu."

Đối với Đường Vũ Lân, ngày hôm nay là một ngày rất đặc biệt, là ngày nó đi mua Hồn Linh.

"Phụ thân, người nói, con sẽ mua được Hồn Linh gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Tư Nhiên mỉm cười: "Phụ thân làm sao biết, nhưng dù đó có là Hồn Linh gì, thì con cũng đều là từ Hồn Sĩ trở thành Hồn Sư, là Hồn Sư chính thức, hoàn toàn khác biệt với người bình thường."

"Dạ." Đường Vũ Lân hưng phấn gật đầu, không để ý trong lời nói của phụ thân có ẩn ý.

Đường Vũ Lân nóng ruột, kéo phụ thân rời nhà, Na Nhi đứng ở cửa, nhìn theo họ đi xa, khẽ chau mày, như đang cố gắng nghĩ tới chuyện gì đó.

"Phụ thân, người nhanh lên, nhanh lên một chút." Đường Vũ Lân sôi nổi đi trước, thỉnh thoảng lại quay lại giục phụ thân.

Đường Tư Nhiên lắc đầu, trong đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, mua được một cái Hồn Linh phù hợp, đâu có dễ dàng như vậy! Đâu phải cứ có tiền là mua được thứ phù hợp cho mình.

Truyền Linh Tháp có nhiều điểm trải rộng khắp Đại Lục, không chỉ trên Đấu La Đại Lục, mà hai đại lục còn lại cũng có.

Vạn năm trước, Thiên Đấu Đế Quốc sau khi bị Nhật Nguyệt Đế Quốc đánh tan, dẫn tàn binh bại tướng ra biển đi xa, qua nhiều gian nguy, phát hiện một vùng Đại Lục mới, chỗ đó cũng có nhân loại bản địa, nhưng trình độ phát triển kém xa Đấu La Đại Lục, nên nhanh chóng bị bọn họ chiếm lĩnh, đặt tên là Thiên Đấu Đại Lục.

Ở Đấu La Đại Lục, Nhật Nguyệt Đế Quốc và Tinh La Đế Quốc xung đột không ngừng, Nhật Nguyệt Đế Quốc phát triển nhanh và mạnh hơn, Tinh La Đế Quốc dần dần xuống dốc, nhưng họ lại có đường khác, họ có trình độ viễn dương phát triển, nên cũng đã tìm ra một đại lục mới. Tinh La Đế Quốc lặng lẽ chiếm lĩnh Đại Lục mới đó, dời cả quốc gia, phần lớn tài nguyên tới đó, đặt tên cho nó là là Tinh La Đại Lục, sau này Tinh La Đế Quốc, cũng đổi thành đế chế liên bang, gọi là Tinh La Liên Bang.

Nhật Nguyệt Đế Quốc thống nhất Đấu La Đại Lục, sau đổi tên là Nhật Nguyệt Liên Bang.

Truyền Linh Tháp đã có vạn năm lịch sử, vì tầm quan trọng của họ đối với Hồn Sư, theo thời gian, nghiên cứu ra Hồn Linh nhân tạo, khiến địa vị tăng

cao, trải rộng ra cả ba mảnh Đại Lục, trở thành một trong những thế lực lớn nhất.

Ngạo Lai Thành cũng có phân bộ Truyền Linh Tháp, nằm ngay trong thành, là một tòa nhà ba tầng dạng tháp, đây là dấu hiệu của phân bộ đẳng cấp thấp nhất, Truyền Linh Tháp ở thành thị cỡ trung sẽ có cao bảy tầng, Truyền Linh Tháp ở thành thị lớn có chừng mười ba tầng. Truyền Linh Tháp đặt tổng bộ ở tòa thành Sử Lai Khắc, trải qua nhiều năm tu sửa, cao chừng tám mươi mốt tầng, được xem là kiến trúc lớn nhất trên toàn Đấu La Đại Lục.

Đối với Đường Vũ Lân, Truyền Linh Tháp ba tầng này, cũng đã là Thánh Địa trong mộng của nó. Truyền Linh Tháp này cũng là kiến trúc lớn nhất Ngạo Lai Thành, ai cũng biết vị trí của nó, nhưng chính thức được đi qua cửa của nó vào trong thì rất ít.

Lúc hai cha con tới, cửa chính Truyền Linh Tháp đã mở rộng, nhưng không có ai ra vào. Vì đây là nơi chỉ có Hồn Sư mới được tới, cái nơi nhỏ như Ngạo Lai Thành này, số lượng Hồn Sư có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đường Tư Nhiên dẫn con trai đi vào Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân không ngừng nhìn chung quanh, nó rất hiếu kỳ với nơi trong truyền thuyết nàyỳ.

Truyền Linh Tháp có hình bát giác, ba tầng, tứ phía, bát phương. Không gian bên rất rộng, trên mặt đất lót đá cẩm thạch có hình tiêu ký của Truyền Linh Tháp, đại sảnh rất to. Chung quanh có rất nhiều cửa không biết dẫn đi đâu, chính diện là một cái quầy như quầy hàng, ngồi sau quầy là một Truyền Linh Sư mặc trường bào màu xám.

Truyền Linh Sư đứng dậy, nhìn Đường Tư Nhiên, "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?"

Đường Tư Nhiên cung kính: "Xin chào ngài, Truyền Linh Sư đại nhân, ta là dẫn con trai tới mua Hồn Linh, Võ Hồn của nó đã đạt Cấp mười."

Vẻ nhiệt tình trên mặt Truyền Linh Sư giảm hẳn đi, thế có nghĩa, Đường Tư Nhiên không phải Hồn Sư.

"Có mang đủ tiền không?" Hắn nhàn nhạt hỏi.

Đường Vũ Lân cướp lời: "Dạ đã mang đủ, đã mang đủ ạ."

Truyền Linh Sư hỏi: "Các ngươi muốn mua Hồn Linh cấp bậc gì?"

Đường Tư Nhiên bối rối: "Truyền Linh Sư đại nhân, chúng ta không hiểu lắm mấy thứ này, làm phiền ngài giải thích giúp chúng ta một chút."

Truyền Linh Sư có vẻ không kiên nhẫn: "Chưa hỏi thăm rõ ràng đã tới? Cái nơi nhỏ xíu Ngạo Lai Thành này, Truyền Linh Tháp chúng ta chỉ cung cấp ba cách mua Hồn Linh. Hồn Linh mười năm màu trắng, Hồn Linh trăm năm màu vàng, và Hồn Linh may rủi."

"Hồn Linh mười năm màu trắng có bảy mươi ba cái, Hồn Linh trăm năm màu vàng có mười một cái. Hồn Linh màu trắng giá bảy vạn, Hồn Linh màu vàng giá một trăm vạn, các ngươi muốn mua loại nào?"

Đường Vũ Lân ngây người, lạc cả giọng: "Truyền Linh Sư đại nhân, Hồn Linh không phải giá ba vạn sao? Tại sao, tại sao..."

Chương 17: Kiểm tra tinh thần lực

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Truyền Linh Sư liếc nó: "Ba vạn là giá Hồn Linh may rủi, có thể là mười năm, cũng có thể là trăm năm. Nhưng chủng loại không xác định, rất có thể Hồn Linh rút ra được không thích hợp cho Võ Hồn của ngươi. Có những kẻ muốn tiết kiệm tiền hoặc đánh bạc vận khí, mới lựa chọn loại này. Nhưng ta không đề nghị các ngươi làm như vậy, nên chọn thẳng một cái Hồn Linh mười năm màu trắng phù hợp với mình, thế sẽ hỗ trợ cho ngươi tốt hơn."

Đường Vũ Lân quay sang nhìn phụ thân, niềm vui sướng đã hoàn toàn biến mất.

Đường Tự Nhiên ngồi xuống, nhìn Đường Vũ Lân, trong lòng ngổn ngang, không biết nên nói cái gì cho phải.

"Con trai, chúng ta chọn Hồn Linh may rủi đi vậy, Võ Hồn của con… thực ra.. tính thích ứng không mạnh lắm, đa số Hồn Linh đều dung hợp được."

Nếu Võ Hồn của Đường Vũ Lân không phải Lam Ngân Thảo, thì Đường Tự Nhiên nói không chừng sẽ chọn mạo hiểm...

"Ta phải nhắc nhở các ngươi một chút." Truyền Linh Sư lên tiếng.

"Hồn Linh may rủi, có thể sẽ lấy được Hồn Linh trăm năm, nhưng, cũng có khả năng chỉ lấy được tàn thứ phẩm."

Đường Tự Nhiên ngẩn ngơ, "Tàn thứ phẩm? Tàn thứ phẩm là sao?"

Truyền Linh Sư đáp: "Lúc chế tác Hồn Linh, không phải lần nào cũng thành công, đôi khi, sẽ xuất hiện tàn thứ phẩm. Những cái tàn thứ phẩm này cũng hao tốn rất nhiều tâm lực, chúng cũng có thể dung hợp. Chứ nếu đều là Hồn Linh màu vàng hay trắng, mà để rút may rủi kiểu này, không phải lỗ lã lắm sao? Theo ta thấy, ba vạn đồng đối với các ngươi cũng không phải

con số nhỏ, cho nên, các ngươi cần phải biết."

Đường Tư Nhiên quay sang nhìn Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân ngơ ngẩn, không ngờ, mình cố gắng ba năm, lại là thế này.

"Con trai, hay chúng ta về trước, phụ thân để con suy nghĩ thêm, nếu không ổn, thì đi mượn, góp đủ bảy vạn cho con..." Đường Tư Nhiên nhìn con trai, trong lòng đau đớn.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Phụ thân, người và mẫu thân hôm nào cũng vì chúng con rất mệt rồi, dù sao Võ Hồn của con cũng chỉ là Lam Ngân Thảo, chúng ta cứ liều một chút, xem vận khí, không chừng trời cao chiếu cố, cho con một cái Hồn Linh tốt."

Từ lúc Võ Hồn của nóthức tỉnh, nó ăn rất nhiều. Na Nhi nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng sức ăn chẳng kém nó bao nhiêu. Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt nuôi hai đứa đã rất không dễ dàng, có món gì ngon cũng đều dành cho hai đứa, hai vợ chồng còn không dám ăn thịt.

Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, chuyện này Đường Vũ Lân hiểu, trong nhà đã rất khó khăn rồi, nếu đi vay tiền cho mình, sau này làm sao mà sống? Phụ thân, mẫu thân sẽ rất cực khổ. Nó luôn muốn có Hồn Linh cường đại, trở thành Hồn Sư, nhưng trong lòng nó, Hồn Sư không quan trọng bằng phụ thân, mẫu thân, và Na Nhi.

"Thật là một thằng bé hiểu chuyện." Truyền Linh Sư vốn ban đầu không thích lắm, nhưng nghe Đường Vũ Lân nói, biểu lộ cũng trở nên hiền hòa hẳn.

"Ài...." Đường Tư Nhiên đau lòng thở dài, "Đều do phụ thân vô dụng."

Đường Vũ Lân cầm chặt tay phụ thân, quay sang nói với Truyền Linh Sư: "Truyền Linh Sư đại nhân, làm phiền ngài dẫn ta chọn Hồn Linh may rủi." Nó móc túi, đưa ba vạn đồng mình tích cóp được ra.

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu: "Thằng bé ngươi là đứa hiểu chuyện, so với thằng tiểu tử thúi nhà ta thì giỏi hơn nhiều. Vốn trước khi lựa chọn Hồn Linh thì phải nộp phí kiểm tra Tinh Thần Lực, nhưng ta làm chủ, miễn phí kiểm tra Tinh Thần Lực cho ngươi."

Đường Vũ Lân ngẩn người: "Cảm ơn ngài, rất cảm ơn ngài."

Truyền Linh Sư cười, xoa đầu nó, "Đi theo ta. Phụ thân của ngươi đợi ở đây. Thế giới Hồn Sư, người bình thường không được nhìn trộm."

Hắn dẫn Đường Vũ Lân đi vào một cái phòng, phong cách trong phòng không cổ xưa như bên ngoài, mà nhìn rất hiện đại, dụng cụ bày biện khắp nơi.

Truyền Linh Sư ra hiệu cho Đường Vũ Lân ngồi xuống một cái ghế kim loại, miệng hỏi: "Biết tại sao phải kiểm tra Tinh Thần Lực không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu.

Truyền Linh Sư giải thích: "Đây là lần đầu tiên ngươi tới lựa mua Hồn Linh, sau khi dung hợp ngươi sẽ trở thành một Hồn Sư chính thức, sẽ được Truyền Linh Tháp chúng ta ghi chép vào trong hồ sơ. Tinh Thần Lực mạnh yếu, sẽ liên quan tới cấp độ Hồn Linh dung hợp. Những kiến thức này, ngươi hẳn sẽ được học trong học viện trung cấp Hồn Sư."

Đường Vũ Lân kinh ngạc: "Truyền Linh Sư đại nhân, Tinh Thần Lực cũng chia đẳng cấp? Giống như Hồn Lực? Tinh Thần Lực quan trọng lắm sao?"

Truyền Linh Sư đáp: "Đối với Hồn Sư bình thường, Tinh Thần Lực không quan trọng lắm, nó cũng chia đẳng cấp, nhưng không phân nhỏ như Hồn Lực. Nhưng, đối với Hồn Sư cao giai, Tinh Thần Lực mạnh yếu là rất quan trọng. Hồn Linh càng cường đại, thì đòi hỏi Tinh Thần Lực cũng càng phải mạnh mới câu thông được."

"Rất lâu trước đây, thời chưa có Hồn Linh, thì cũng chưa có sự phân chiaTinh Thần Lực. Nhưng khi Hồn Linh xuất hiện, các tiền bối dần ý thức được, dung hợp Hồn Linh đòi hỏi phải có Tinh Thần Lực mạnh hơn là dung hợp Hồn Hoàn. Họ đã nghiên cứu rất lâu, mới lập ra bảng phân loại Tinh Thần Lực. Tới hai nghìn năm trở lại đây, bảng phân loại này mới hoàn toàn ổn định."

Đường Vũ Lân tò mò: "Vậy Tinh Thần Lực chia cấp độ như thế nào?"

Truyền Linh Sư đáp: "Tinh Thần Lực từ thấp tới cao, chia làm sáu cấp độ chính Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên

Cảnh, Linh Vực Cảnh và Thần Nguyên Cảnh trong truyền thuyết. Đơn giản, chúng ta khi vừa ra đời, chính là tu vi tinh thần Linh Nguyên Cảnh. Linh Nguyên Cảnh ý là, giai đoạn mới bắt đầu, vạn vật đổi mới, đây là cấp độ tinh thần trụ cột nhất. Ngươi hẳn là ở cấp độ này. Những cái khác, sau này ngươi sẽ được học ở học viện, ta không muốn nói nhiều, được rồi, chúng ta kiểm tra xem, ngươi tới mức nào của Linh Nguyên Cảnh."

Một thứ giống như cái mũ bằng kim loại từ trên hạ xuống, phủ lên đầu Đường Vũ Lân.

"Không phải sợ, thả lỏng toàn thân, một chút nữa ngươi sẽ cảm thấy hơi bị mông lung, đó là bình thường, cứ thả lỏng thôi là được." Truyền Linh Sư dặn.

"Vâng." Đường Vũ Lân trả lời.

Có âm thanh gì vù vù rất nhỏ, bên ngoài cái mũ tỏa ánh sáng trắng nhu hòa, Truyền Linh Sư nhìn vào màn hình Hồn Đạo bên cạnh, trên màn hình bắt đầu có số liệu nhảy lên.

Trị số lúc mới bắt đầu nhảy rất nhanh, một lúc sau thì mới chậm dần lại, nét mặt Truyền Linh Sư kinh ngạc.

Chương 18: May rủi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Một lát sau, số liệu dừng lại, không tăng thêm nữa.

Tắt dụng cụ, cái mũ lại bay lên.

"Xong rồi."

Đường Vũ Lân cảm thấy hơi chóng mặt, vừa rồi hắn có cảm giác có cái gì đó truyền vào trong đầu mình. Mơ hồ khi đó, hắn lại như nhìn thấy thế giới màu vàng, nhưng vẫn rất mơ hồ. Hắn chưa kịp nhìn kỹ, thì đã kiểm tra xong.

"Số liệu rất tốt." Truyền Linh Sư mỉm cười khẽ gật đầu với nó."Ngươi là Hồn Sĩ có Tinh Thần Lực tốt nhất ta kiểm tra một năm nay. Tinh Thần Lực của ngươi trị số là ba mươi tám. Nhớ kỹ con số này, ta sẽ viết tờ báo cáo nhanh kết quả kiểm tra cho ngươi, đến khi ngươi tới học viện trung cấp Hồn Sư thì nộp lên."

Vì không biết gì về hệ thống Tinh Thần Lực, Đường Vũ Lân chẳng hiểu con số ba mươi tám nghĩa là thế nào.

Thấy hắn ngơ ngáo, Truyền Linh Sư tốt bụng giải thích: " Tinh Thần Lực Linh Nguyên Cảnh, tính trị số là từ một tới một trăm. Dưới ba mươi là Linh Nguyên Cảnh sơ giai, ba mươi tới sáu mươi là trung giai, sáu mươi tới chín mươi là cao giai, chín mươi tới một trăm là Linh Nguyên Cảnh đỉnh phong. Ngươi tuổi còn nhỏ, nhưng Tinh Thần Lực đã tiến vào Linh Nguyên Cảnh trung giai, rất là khá. Ta là Đại Hồn Sư cấp hai mươi tám, mà trị số Tinh Thần Lực cũng chỉ mới tới tám mươi bảy mà thôi, đạt Linh Nguyên Cảnh trung giai, ngươi dung hợp một cái Hồn Linh trăm năm màu vàng là không thành vấn đề."

Cuối cùng cũng có tin tốt, Đường Vũ Lân cũng thấy khá hơn một chút. Nhờ

Truyền Linh Sư giải thích, hắn đã được biết thêm một chút về thế giới Hồn Sư.

"Tiếp theo thì phải xem vận khí của ngươi." Từ phòng kiểm tra Tinh Thần Lực đi ra, hắn dẫn Đường Vũ Lân đi sang căn phòng bên cạnh.

Gian phòng này lớn hơn rất nhiều, trong phòng có một cái dụng cụ rất to cao tới ba mét, rộng tới sáu mét, bên trong dụng cụ có rất nhiều quả cầu có đường kính chừng một thước, tỏa ra quang mang nhàn nhạt. Quả nào quả nấy giống nhau như đúc.

Truyền Linh Sư chỉ vào hai cái nút đằng trước dụng cụ: "Nút màu xanh lá là nút khởi động, nút màu đỏ là dừng lại. Sau khi dừng lại, Hồn Linh cầu bất kỳ sẽ lăn ra đây. Chuẩn bị xong rồi, thì có thể bắt đầu."

Tim Đường Vũ Lân đập thình thịch, Lâm Tích Mộng lão sư từng nói, Hồn Linh tốt hay xấu sẽ quyết định rất lớn tới độ mạnh yếu của Hồn Sư. Một Hồn Linh cường đại, sau khi dung hợp, có thể giúp Hồn Sư tăng đẳng cấp Hồn Lực, tương tự, một Hồn Linh quá yếu, sẽ làm hồn kỹ của Hồn Sư yếu đi theo. Một Hồn Sư, cả đời tối đa chỉ có được chín cái Hồn Kỹ, khả năng đạt được đủ Cửu Hoàn là rất ít. Bởi vậy, đối với Hồn Sư cấp thấp, mỗi một cái Hồn Kỹ đều cực kỳ quan trọng.

Chuyện gì nên tới, thì sẽ tới.

Đường Vũ Lân cắn răng, ấn mạnh xuống nút màu xanh lá.

Đèn bên trng máy sáng lên, chiếu sáng những quả cầu Hồn Linh.

Trong máy có ít nhất hơn trăm cái Hồn Linh cầu, chúng bắt đầu quay tròn nhè nhẹ, sau đó tốc độ tăng dần, nhìn theo không kịp.

Lớp vỏ ngoài của Hồn Linh hoàn toàn ngăn cách Hồn Linh bên trong, với mắt thường không thể nhìn ra được cái gì, chỉ mặc cho số phận.

Đường Vũ Lân để hờ tay lên nút đỏ, bàn tay hơi run rẩy. Nó biết cái ấn này sẽ quyết định vận mệnh con đường Hồn Sư của mình!

Nó hít sâu, nhắm mắt, ấn mạnh xuống.

"Phanh ——" chuyển động dừng lại, một quả cầu Hồn Linh trắng từ trong lăn ra, rơi vào cái hộp kim loại sát chỗ Đường Vũ Lân đang đứng.

Đường Vũ Lân theo bản năng mở mắt nhìn xuống, tim đập như trống.

Truyền Linh Sư đi tới, lấy quả Hồn Linh cầu đưa cho nó.

"Đi thôi, ra ngoài rồi xem."

Ôm thật chặt Hồn Linh cầu vào trong ngực, Đường Vũ Lân thở dốc, nhìn nó chằm chằm.

Đây chính là Hồn Linh đầu tiên của mình!

Truyền Linh Sư lấy ra một cái dụng cụ hình bầu dục, đưa cho Đường Vũ Lân.

"Nhấn cái nút này, để ánh sáng chiếu vào Hồn Linh cầu, Hồn Linh của ngươi sẽ chui ra. Quyền giải phóng Hồn Linh này thuộc về ngươi."

Không chỉ Đường Vũ Lân khẩn trương, Đường Tư Nhiên cũng hồi hộp, nắm chặt tay.

Đường Vũ Lân nhìn phụ thân, Đường Tư Nhiên gật đầu cổ vũ nó.

Nó nhấn nút, một luồng sáng vàng nhẹ nhàng chiếu vào Hồn Linh cầu. Lớp vỏ ngoài của Hồn Linh cầu dần trở nên trong suốt, mơ hồ đã nhìn thấy mờ mờ thứ ở bên trong.

Đường Vũ Lân cảm nhận được bên trong Hồn Linh cầu có khí tức sinh mạng xuất hiện, nó rất nhỏ, sau đó mạnh dần lên.

Nó sẽ là cái gì đây?

Hồn Linh cầu sáng lên, ở ngay giữa quả cầu có một vòng sáng mạnh hơn màu trắng rực lên, quả cầu từ từ mở ra.

Thấy vòng sáng màu trắng, Truyền Linh Sư nói: " Hồn Linh mười năm."

Đường Tư Nhiên buồn rầu, trời cao không chiếu cố con trai, quả không rút

được Hồn Linh trăm năm.

Đường Vũ Lân nhìn chằm chằm quả cầu đang hé dần, Hồn Linh mười năm, Hồn Linh đầu tiên của mình, là cái gì đây?

Hào quang màu trắng yếu dần rồi tắt hẳn, quả cầu Hồn Linh đã mở ra hoàn toàn.

Truyền Linh Sư hơi biến sắc, cha mẹ Đường Tư Nhiên, Đường Vũ Lân ngây người.

Hồn Linh này, chính là...

Chương 19: Hồn linh

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Bên trong Hồn Linh cầu, có một con vật bé nhỏ đang bò.

Nó rất nhỏ, chỉ dài chừng 10cm, còn không bằng ngón tay trẻ con,thân màu vàng đất, phải nhìn thật kỹ mới thấy trên người nó có những mảnh vảy hình thoi rất nhỏ.

"Đây là Hồn Linh?" Đường Tư Nhiên ngẩng đầu nhìn Truyền Linh Sư, giọng không thể nào tin nổi.

Con vật này ai cũng biết, vì nó rất thông thường, Thảo Xà, một loài động vật vô hại, dù thuộc loài rắn, nhưng nó là giống rắn yếu ớt nhất trong thế giới loài rắn.

Thảo Xà trưởng thành có thể dài 20-30cm, to bằng ngón tay, thức ăn là các loại côn trùng nhỏ.

Có bốn chữ cực kỳ phù hợp với nó, chính là, hoàn toàn vô hại.

Đường Vũ Lân đã luôn tưởng tượng về Hồn Linh của mình, nó nhìn ra làm sao, kết hợp với Võ Hồn Lam Ngân Thảo như thế nào, làm sao cải thiện Võ Hồn bản thân, làm Võ Hồn mạnh hơn, cho mình một Hồn Kỹ lãnh khốc, để mình trở thành Hồn Sư cường đại.

Tưởng tượng vô cùng đẹp đẽ, nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc.

Thảo Xà? Đây không phải vấn đề chính, vấn đề là ở chỗ, nó cũng là Hồn Linh được hay sao?

Truyền Linh Sư nhìn con Thảo Xà nhỏ xíu mà ngẩn người, khẽ thở dài, chú xót: "Nhà dột lại gặp mưa đêm, bé con, vận khí của ngươi thật là..."

Hồn Linh này hắn có biết. Những Hồn Linh nhân tạo, đều là dựa vào gen của Hồn Thú, vì Hồn Thú dần bị diệt tuyệt, nên gen của chúng cũng không ngừng bị xói mòn. Người của Truyền Linh Tháp đã thực hiện rất nhiều thí nghiệm. Có một dạng thí nghiệm, không phải lấy gen của Hồn Thú nhưng vẫn thử tạo thành Hồn Linh, xem cái Hồn Linh dạng thú mà không có gen thật của thú đó có hiệu quả như thế nào.

Thí nghiệm đã thành công, nhưng những Hồn Linh đó nhỏ bé yếu ớt tới đáng thương, chẳng ai thèm mua.

Con Thảo Xà này chính là loại mà hắn gọi là tàn thứ phẩm, mà còn không phải tàn thứ phẩm bình thường, nó không hề có gen của Hồn Thú. Trong máy chứa một trăm quả cầu Hồn Linh, và xác suất để rút trúng nó chính là 1/100 đó...

Truyền Linh Sư khẽ gật đầu: "Ta xác định nó đúng là Hồn Linh, chỉ là, nó hơi nhỏ yếu. Hồn Linh đã rút ra thì trong vòng hai mươi bốn giờ phải hoàn thành dung hợp, nếu không nó sẽ chết. Các người có quyền quyết định muốn dung hợp nó hay không, nếu không, các ngươi có thể mua Hồn Linh khác. "

Đường Tư Nhiên nhìn con trai đang đờ đẫn, cố kềm chế sự đau lòng, ôm vai con, "Lân Lân, chúng ta về nhà."

Đường Vũ Lân không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

"Chờ một chút." Truyền Linh Sư đành phải gọi lại.

"Hồn Linh này, các người mang nó theo đi. Nó là kết quả của một lần thí nghiệm, nó..." Xuất phát từ lòng trắc ẩn, hắn kể lại lai lịch của Thảo Xà Hồn Linh cho hai cha co nnghe.

Đường Vũ Lân không biết làm sao mình về tới nhà, nó vẫn luôn ôm thật chặt Hồn Linh cầu vào ngực, Thảo Xà Hồn Linh rất ngoan ngoãn, không leo ra khỏi quả cầu. Mà thực ra, loại Hồn Linh cấp thấp này, vốn dĩ không hề có trí tuệ, trước khi được dung hợp với Võ Hồn, nó thậm chí còn không có cả cảm giác với thế giới bên ngoài.

"Con trai, đừng đau lòng. Phụ thân sẽ nghĩ cách kiếm tiền. Con yên tâm, trong thời gian ngắn, nhất định sẽ kiếm đủ tiền, mua cho con một Hồn Linh

phù hợp." Đường Tư Nhiên hạ quyết tâm, có những việc, nhất định phải đối mặt.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Phụ thân, con về phòng trước."

Na Nhi lặng lẽ đi theo Đường Vũ Lân.

Nó ngồi xuống giường, nhìn Hồn Linh trong tay, nhìn hai bàn tay đầy vết chai của mình, nước mắt không kềm được nữa, trào ra.

Lúc Võ Hồn thức tỉnh, biết mình chỉ có phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo, nó không khóc, dù sao cũng có Hồn Lực cộng sinh, có Hồn Lực, nghĩa là còn cơ hội.

Lúc phụ thân nói, nhà e rằng không đủ tiền cho nó Hồn Linh, nó cũng vẫn không khóc. Phụ thân từng nói, chuyện của mình thì mình phải tự làm. Mình cũng có thể kiếm tiền, có thể giúp đỡ phụ thân mẫu thân.

Lần đầu tới phòng làm việc của Mang Thiên vung lên thiết chùy một nghìn lần, hai tay đau đớn muốn nứt, không giơ lên được để mà ăn cơm, nó không hề khóc. Nó đã nỗ lực cố gắng, đã thông qua kiểm tra, đã lại nhìn thấy tia hi vọng. Đã có hy vọng, thì cũng có khả năng thành công.

Ba năm qua, hôm nào nó cũng đổ mồ hội trên lò rèn, lúc bạn bè ở nhà, đi chơi, thì nó phải làm việc với những miếng kim loại, nó dành thời gian minh tưởng nhiều hơn hẳn người ta. Vừa đau đớn vừa mệt mỏi, nhưng nó vẫn không khóc, hôm nào nó cũng tươi tỉnh đối mặt với tất cả, hôm nào cũng nói với cho mẹ, mọi việc đều ổn.

Nhưng bây giờ, nó khóc.

Ba năm rồi, rút cuộc để dành được đủ tiền, cũng đã tu luyện Hồn Lực được tới Cấp mười. Ba vạn đồng, đổ bao mồ hôi để đổi ba vạn đồng, vậy mà chỉ trong chớp mắt hóa thành một Hồn Linh nhỏ bé yếu ớt ngay cả một chút xíu gen Hồn Thú cũng còn không có. Bao nhiêu cố gắng, đều tan thành bọt nước.

Nó rất cứng cỏi, rất kiên cường, nhưng bây giờ, mọi kiên cường đều nát vụn, hóa thành nước mắt, từng giọt thi nhau rơi.

Những giọt nước mắt rơi vào Hồn Linh cầu, dần thấm ướt cơ thể bé nhỏ của Thảo Xà, Thảo Xà vặn người, như rất thích thứ chất lỏng hơi mặn này.

Một bàn tay trắng trẻo nhỏ bé vươn tới lau nước mắt cho nó, mắt Na Nhi đỏ ửng.

Cô bé cũng đau lòng không thua gì nó, cô cảm nhận được sự đau đớn trong lòng nó.

Thất vọng, bi thương... chỉ đầy những cảm giác tiêu cực.

Đường Vũ Lân muốn hét to lên, nhưng nó không còn sức nữa.

"Ca ca, ca ca đừng khóc." Nước mắt lau hoài không hết, Na Nhi nhào tới, ôm lấy đầu nó.

Đường Vũ Lân nghẹn ngào, "Vì sao ông trời lại bất công với huynh như thế, vì sao chứ, huynh đã rất cố gắng, mà không được cho lấy một cơ hội. Huynh muốn trở thành Hồn Sư, huynh muốn trở thành một Hồn Sư cường đại kia mà!"

Chương 20: Dung hợp

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Khóc là cách thức phát tiết cảm xúc trong lòng tốt nhất, lúc nước mắt Đường Vũ Lân thấm ướt vai áo Na Nhi, thì tiếng khóc dần dần giảm xuống.

"Na Nhi, có phải huynh yếu đuối lắm không?" Đường Vũ Lân ngẩng đầu, chùi nước mắt.

Na Nhi lắc đầu.

Đường Vũ Lân nhìn Hồn Linh, Thảo Xà nho nhỏ đang vô tư uốn éo trong Hồn Linh cầu.

"Na Nhi, muội ra ngoài trước đi. Huynh muốn dung hợp Hồn Linh." Đường Vũ Lân nói, giọng cay đắng.

Na Nhi chần chừ, "Không phải cái này không tốt sao?"

Đường Vũ Lân cười khổ: "Phụ thân, mẫu thân nuôi chúng ta đã rất không dễ dàng, ta không thể lại làm họ tăng thêm gánh nặng, phụ thân có nói sẽ tìm tiền cho ta mua Hồn Linh khác, nhưng nhà chúng ta đâu có tiền, ta không thể để phụ thân, mẫu thân lại tăng thêm gánh nặng. Nó tuy rằng không tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng là Hồn Linh, ít nhất có thể giúp ta tấn thăng lên Hồn Sư. Ta dung hợp nó, phụ thân sẽ không cần phải khó nhọc vì ta nữa."

Na Nhi ngơ ngác nhìn nó, "Ca ca..."

Đường Vũ Lân nhoẻn miệng cười, "Ta không sao. Coi như là giấc mộng thôi, có lẽ, Đoán Tạo Sư mới đúng là nghề thích hợp với ta nhất."

Nhìn theo Na Nhi ra khỏi phòng, Đường Vũ Lân cắn môi, lại nhìn Thảo Xà, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn biết, dung hợp Hồn Linh này, thì cả đời mình sẽ vô duyên với giấc mơ trở thành Đại Hồn Sư mạnh mẽ, nhưng nếu không dung hợp, thì còn làm được gì khác?

Thò tay vào trong Hồn Linh cầu, nhẹ nhàng chạm vào Hồn Linh, bản thân Hồn Linh không phải là thật thể, nhất là loại Hồn Linh cấp thấp như thế này.

Ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua thân thể Thảo Xà, nó tựa cảm nhận được, cong người, quấn lên ngón tay Đường Vũ Lân, thân thiết thò lưỡi ra như muốn liếm nó.

Đưa tay tới trước mặt, Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy rõ đôi mắt nhỏ màu nâu của Thảo Xà Hồn Linh, đôi mắt đó đục ngầu vô thần, đờ đẫn, và sợ hãi.

Nó cũng là có sinh mạng, nếu mình không dung hợp nó, hai mươi tư giờ nữa, nó sẽ phải tiêu tán vĩnh viễn.

Phế Võ Hồn với tàn thứ phẩm Hồn Linh, quả là rất xứng. Đường Vũ Lân cười tự giễu, cong ngón tay, vận Hồn Lực, Lam Ngân Thảo từ trong lòng bàn tay chui ra.

Theo bản năng, Thảo Xà lập tức cảm nhận được Lam Ngân Thảo, nó bò về phía lòng bàn tay, tới chỗ những cây Lam Ngân Thảo.

Làn hào quang nhè nhẹ của Lam Ngân Thảo mạnh hẳn lên, hóa thành những làn ánh sáng lam, trên thân Thảo Xà cũng tỏa ánh sáng vàng đất, chúng hòa lẫn vào nhau.

Đây là lần đầu Đường Vũ Lân dung hợp Hồn Linh, nhưng trên lớp học, Lâm Tích Mộng đã dạy cho bọn nhóc cách dung hợp, những điều cần phải lưu ý khi dung hợp, và cảm giác sau khi dung hợp.

Một ý niệm yếu ớt truyền vào đầu Đường Vũ Lân, đó là sự thân và sợ hãi, và cả sự ỷ lại.

Đường Vũ Lận mở rộng nội tâm, tiếp nạp nó. Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay bắt đầu nhanh chóng xuất hiện biến hóa, Hồn Lực trong cơ thể cũng sôi lên.

Khép mắt, lặng lẽ tiến vào trạng thái minh tưởng. Dung hợp chính thức, đã bắt đầu.

Thảo Xà bé nhỏ vặn vẹo trong lòng bàn tay nó, trừ cái ý niệm yếu ớt kia, thì không truyền ra bất kỳ tâm tình nào khác. Đây là biểu hiện của Hồn Linh cấp thấp nhất, Hồn Linh càng cường đại, càng có trí tuệ, Hồn Linh Tử cấp trở lên, còn có thể câu thông năng lực với kí chủ u. Hồn Linh cấp độ cao nhất trong truyền thuyết, còn có khả năng hỗ trợ kí chủ chiến đấu.

Nhưng đối với Đường Vũ Lân bây giờ, chúng chỉ là truyền thuyết.

Quanh lớp hào quang màu vàng đất của Thảo Xà xuất hiện vòng sáng màu lam, những chiếc lá của Lam Ngân Thảo bắt đầu biến đổi.

Thân cây to hẳn ra, to bằng ngón tay, như dây leo, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trên phiến lá có những hình vảy nho nhỏ, màu Lam Ngân Thảo sẫm hẳn đi. Tuy nhiên, nhìn vẫn rất yếu ớt.

Thảo Xà thì dài thêm một chút, tới chừng 8cm, lớp vảy trên người có thêm một vòng sáng màu lam, quá trình dung hợp rất thuận lợi.

Mà thực ra, Tinh Thần Lực của Thảo Xà quá yếu, căn bản không có khả năng kháng cự, Lam Ngân Thảo tuy chỉ là phế Võ Hồn, nhưng Đường Vũ Lân có Tinh Thần Lực Linh Nguyên Cảnh trung cấp, nên trong quá trình dung hợp, nó hoàn toàn chiếm được thế chủ đạo.

Những cây Lam Ngân Thảo dài ra như dây leo, quay quanh người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vì Hồn Lực chấn động nên bức tường bình cảnh cũng xuất hiện khe hở, Hồn Lực trào ra, trong lúc Võ Hồn tiến hóa, thì cũng phá tan cách trở.

Đường Vũ Lân thấy toàn thân nhẹ hẳn đi, mỗi tế bào đều ngập tràn sức sống, nhẹ nhàng, dễ chịu.

Bỗng, chỗ xương cụt của hắn hơi nóng lên, một luồng khí nóng rực từ xương cụt truyền đi khắp xương sống, rồi tràn ra toàn thân, khí tức trên người cũng thay đổi.

Lam Ngân Thảo và Thảo Xà đang tiến hóa bỗng cứng đờ, như bị đóng băng.

Những đường vân hình lưới màu vàng nhạt xuất hiện, từ trên trán Đường Vũ Lân kéo xuống, đường tuyến vàng từ xương cụt kéo lên tới đỉnh xương cổ, hội tụ với đường vân từ trên trán kéo xuống.

Đường vân vàng lần này xuất hiện rõ và đậm hơn những lần trước, lần này, nó không chỉ tràn xuống người, mà còn lan ra mớ Lam Ngân Thảo và Thảo Xà đang tiến hóa.

Dưới gốc Lam Ngân Thảo xuất hiện những đường vân vàng, chúng lan lên mút ngọn cây và mút lá, làm cho Lam Ngân Thảo lại tiếp tục biến hóa lần thứ hai.

Những cọng cỏ như có thêm khung xương, trở nên cứng cỏi hẳn, mặt ngoài thân cỏ bóng bẩy hẳn lên, tỏa ra vầng sáng màu lam và vàng xen lẫn như ẩn như hiện, cực kỳ bắt mắt.

Chương 21: Hồn sư cấp mười một

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Thảo Xà bé nhỏ thay đổi, màu vàng đất trên người nó dần biến thành màu vàng, lớp vảy hơi lồi lên, đã bắt đầu có hào quang mờ mờ. Những đường vân tuyến vàng kéo dài từ đầu xuống tới chót đuôi nó, nó dài ra thêm 1cm, thành dài 9cm, tất cả kim tuyến hội tụ ở đỉnh đầu, ngưng tụ vào một điểm trên trán.

Đôi mắt vốn đờ đẫn của nó linh động thêm một chút.

Nóng quá, nóng quá!

Đường Vũ Lân không biết những việc đang xảy ra trên người mình, nó chỉ thấy nóng, nóng muốn bỏng, như đang bị đốt trong lò, vô và đau đớn.

Không biết qua bao lâu, cái nóng mới dần dần giảm xuống, thay vào đó, từ trong xương cốt dậy lên cảm giác tê ngứa như bị côn trùng cắn đục để tìm đường chui ra. Đường Vũ Lân đau đớn muốn hét to, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, so với cảm giác này, nó thích cảm giác nóng rẫy ban nãy hơn.

Khắp người đau đớn vô biên, nhưng đầu óc lại vô và thanh tỉnh, biết rõ mình đau ở chỗ nào.

Nếu Truyền Linh Sư kiểm tra Tinh Thần Lực của Truyền Linh Tháp bây giờ có ở đây và tiến hành kiểm tra Tinh Thần Lực, thì sẽ nhận ra ra Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân đang từ từ tăng lên...

Đầu óc nó bắt đầu mơ hồ, cơn đau trên người cũng giảm dần, Đường Vũ Lân hoàn toàn bất tỉnh, cả người ướt đẫm mồ hôi, đường vân lưới màu vàng lần này không biến mất mà nằm chìm vào trong làn da nó.

Lam Ngân Thảo rút đi, Thảo Xà bé nhỏ nằm trong lòng bàn tay Đường Vũ

Lân, mảnh vảy vàng giữa trán đã trở lại bình thường, cơ thể không còn chút hào quang nào nữa.

Lúc Đường Tư Nhiên kích động chạy về tới nhà, đã bị Na Nhi chặn ngoài cửa phòng.

"Ca ca đang dung hợp Hồn Linh, không thể vào được." Na Nhi kiên định nhìn Đường Tư Nhiên.

Đường Tư Nhiên thất thanh: "Con nói cái gì? Nó đã dung hợp?"

Na Nhi gật đầu, "Ca ca nói, không muốn làm cho phụ thân, mẫu thân thêm khó khăn."

Đường Tư Nhiên lảo đảo lùi lại mấy bước, ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt, đầy đau lòng.

Ông đấm liên tục vào đầu mình, "Đường Tư Nhiên, tại sao mày không dám đối mặt với sự thật, sao mày lại yếu đuối tới như vậy?! Vì mày yếu đuối, nên mới hại mất con trai!"

Sau đó liên tục đập trán xuống bàn cơm, trễ rồi, đã trễ mất rồi!

Ông bỗng ngẩng phắt đầu lên, "Na Nhi, Lân Lân dung hợp Hồn Linh bao lâu rồi?"

Na Nhi đáp: "Sau khi phụ thân đi không lâu."

Đường Tư Nhiên cả kinh, "Vậy mà vẫn chưa xong? Theo lý thuyết, thời gian dung hợp dài như vậy, hẳn là đã phải hoàn thành, chúng ta mau vào xem."

Na Nhi do dự, rồi khẽ gật đầu.

Đường Tư Nhiên mở cửa, nhìn thấy Đường Vũ Lân đang nằm trên giường.

"Lân Lân!" Ông quát to, chạy vội vào.

Hồn Linh cầu rơi bên cạnh giường, Thảo Xà Hồn Linh bên trong đã biến mất, Đường Vũ Lân nằm trên giường, mày cau lại, quần áo ướt sũng mồ

hôi.

Đường Tư Nhiên đầy tự trách, ông biết dung hợp Hồn Linh bình thường không thể xảy ra chuyện này, có lẽ con trai đã gặp sự cố gì đó trong thời gian dung hợp.

Đường Vũ Lân ngủ rất say, may mà sau khi kiểm tra, không tìm ra có dấu hiệu bị bệnh gì cả.

Hai hàng nước mắt không kềm được chảy xuống, Đường Tư Nhiên ôm chặt con trai, thằng bé mới có chín tuổi, sao phải chịu đựng nhiều như vậy! Xin lỗi con, con trai, phụ thân xin lỗi con, đều là vì phụ thân bất tài.

Na Nhi đứng bên cạnh, lặng lẽ rơi lệ nhìn Đường Tư Nhiên, đôi mắt to màu tím đờ ra thờ thẫn.

Tới tối, Đường Vũ Lân mới tỉnh lại.

Nó ngồi phắt dậy, theo bản năng cảm nhận được thân thể mình đã thay đổi.

Sự nóng rực, ngứa ngáy, đều đã biến mất, cả người nhẹ nhõm bay bổng. Quần áo đã được thay, khô ráo thoải mái.

Ngay cả hít thở bình thường cũng trở thành hưởng thụ, cả người sung sướng không tả được bằng lời.

Hồn Lực trong người rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều, nó chỉ cần hơi động ý niệm, trên người lập tức tỏa ra một tầng chấn động Hồn Lực. Cấp mười một, chắc chắn mình đã đột phá, bước vào cảnh giới Hồn Lực Cấp mười một, trở thành Hồn Sư chính thức.

Thảo Xà bé nhỏ đương nhiên là phế Hồn Linh, nhưng cũng đã hoàn thành sứ mạng của nó, Đường Vũ Lân thầm nghĩ, dù không thể trở thành một Hồn Sư cường đại, ta có Hồn Lực làm hậu thuẫn, tối thiểu cũng có thể trở thành một Đoán Tạo Sư giỏi.

Nó khẽ vung tay.

"BA~!" Trong không khí vang lên một tiếng vang nhỏ. Đường Vũ Lân kinh ngạc nhận ra, trong khoảnh khắc hắn vung tay, nó có cảm giác như cánh tay

mình vừa xuyên qua không khí.

Thế là sao nhỉ?

Nó chưa kịp thử làm lại, cửa phòng đã bị đẩy ra, ba, à không, bốn người từ bên ngoài vọt vào.

"Con trai, con trai con không sao chứ?" chạy trước nhất chính là Lang Nguyệt, bà ôm lấy Đường Vũ Lân, khóc òa lên.

Sắc trời ngoài cửa sổ tối sầm, trời đã tối rồi.

Đường Vũ Lân nhớ, mình bắt đầu dung hợp Hồn Linh là buổi sáng kia mà, đã qua lâu tới vậy sao?

Ngoài Lang Nguyệt, Đường Tư Nhiên và Na Nhi, người thứ tư là lão sư dạy rèn của Đường Vũ Lân, Mang Thiên.

Hôm nay Đường Vũ Lân không tới làm việc, Mang Thiên bèn đánh Hồn Đạo hỏi thăm, biết chuyện này, vội vàng chạy tới.

"Mẫu thân, con không sao." Đường Vũ Lân khẽ nói.

Lang Nguyệt cúi đầu nhìn con trai, giọng kiên quyết: "Con trai, chúng ta không cần làm Hồn Sư, chúng ta chỉ cần làm người bình thường."

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Mẫu thân, con thật không việc gì mà! Con đã là Hồn Sư chân chính rồi, Cấp mười một đó. Quá trình dung hợp rất thuận lợi. Thảo Xà Hồn Linh đó rất thích hợp với Võ Hồn của con. Nếu đó là Hồn Linh cường đại, không chừng mới không dung hợp được."

Thấy con trai an ủi mình, nước mắt Lang Nguyệt rơi càng nhanh.

Đường Tư Nhiên thở dài, việc đã tới nước này gì nữa cũng không làm gì được, Hồn Linh dung hợp rồi thì không giải trừ được cho con biết mình đã có đủ tiền, sẽ chỉ làm nó thêm đau lòng mà thôi.

"Cấp mười một hả? Phóng Võ Hồn của ngươi ra cho ta xem." Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Mang Thiên vang lên.

Chương 22: Lão sư là hồn sư?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân tới lúc này mới nhìn thấy hắn, vội chào: "Lão sư."

Mang Thiên khẽ gật đầu, "Tới đây."

Đường Vũ Lân xuống khỏi giường, giơ tay phải lên, khẽ động ý niệm, gian phòng đang tôi tối hơi sáng lên.

Một quầng sáng màu trắng từ dưới chân nó bay lên, kéo dài ra phía trước, quây quanh cơ thể nó.

Đây là dấu hiệu Hồn Hoàn của Hồn Sư, màu trắng, có nghĩa là Hồn Hoàn mười năm, là Hồn Hoàn tầng thấp nhất.

Đường Vũ Lân xòe cả hai bàn tay, trong lòng bàn tay, một vòng hào quang màu vàng hiện lên, con Thảo Xà đã lớn gấp đôi xuất hiện trong lòng bàn tay nó, ngay sau đó, từng bụi cỏ màu lam thô dài nhanh chóng chui ra, tràn ra khắp chung quanh, biến cả gian phòng thành biển cỏ.

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lân phóng thích Võ Hồn sau khi trở thành Hồn Sư, nó cảm thấy, Lam Ngân Thảo tràn ra tới đâu, thì như ý thức của mình kéo dài ra tới đó, chúng đụng tới cái gì, là cái đó hiện ra trong đầu nó. Thậm chí, nó còn cảm nhận được sự vui vẻ của Thảo Xà bé nhỏ, rất rõ rệt, không còn yếu ớt như lúc trước khi dung hợp.

Dù chỉ là Hồn Hoàn mười năm, nhưng quầng sáng màu trắng bao quanh Đường Vũ Lân vẫn sáng rực, đây chính là điểm hấp dẫn chết người của Hồn Sư, dù chỉ mới có một cái Hồn Hoàn, nhưng cũng tiêu sái đẹp đẽ hơn hẳn người thường.

Lang Nguyệt ngẩn người, Đường Tư Nhiên cũng ngơ ra, Na Nhi thì lúng túng.

Mang Thiên khoát tay kéo một cây Lam Ngân Thảo lại sát mắt, nhìn sợi đằng yếu ớt, phế Võ Hồn dung hợp phế Hồn Linh, đúng là không sinh ra được tiến hóa gì có ích!

Trong lòng hắn thấy buồn với Đường Vũ Lân: "Không nên nhụt chí. Tuy Hồn Linh không tốt, nhưng ngươi cuối cùng cũng đã trở thành Hồn Sư, Hồn Lực đã có không gian tiếp tục tăng lên. Có Hồn Lực hỗ trợ, ngươi làm bất cứ nghề gì cũng có trợ giúp. Vạn năm trước, lúc Hồn Đạo Khí vừa mới thịnh hành, sở dĩ được nhiều Hồn Sư ưa thích, là bởi vì Võ Hồn, Hồn Hoàn của họ không đủ cường đại, nhờ Hồn Đạo Khí để gia tăng lực chiến đấu cho mình. Cơ Giáp chính là như thế, chỉ cần ngươi có Hồn Lực, dù Hồn Linh phụ trợ không mạnh, thì trong tương lai vẫn có có thể trở thành Cơ Giáp Sư. Không phải là không có những Cơ Giáp Sư cường đại mà Võ Hồn nhỏ yếu. Hơn nữa, Hồn Lực rất có ích trong quá trình rèn, nó làm cảm giác của ngươi thêm nhạy cảm, còn làm tăng sức mạnh cho ngươi."

Mang Thiên buông Lam Ngân Thảo ra, Lam Ngân Thảo rơi xuống đất, phát ra tiếng "BA~" giòn vang.

"Ồ." Mang Thiên sững người, vội kéo một câyLam Ngân Thảo nữa tới xem, tay khẽ ước lượng sức nặng, chân mày nhíu lại.

"Mang huynh, sao vậy?" Đường Tư Nhiên thấy phản ứng của Mang Thiên, vội hỏi.

Mang Thiên không đáp, dùng cả hai tay nắm lấy Lam Ngân Thảo, kéo mạnh ra hai bên.

Thân là một Đoán Tạo Sư, sức của hắn rất mạnh, hắn kéo cây Lam Ngân Thảo căng ra thẳng tắp, nhưng trái ngược với vẻ ngoài yếu ớt, cây cỏ này lại cứng cỏi ngoài ý muốn.

"Lam Ngân Thảo này của ngươi có chỗ kỳ lạ." Mang Thiên nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân khó hiểu: "Lão sư, nó kỳ lạ chỗ nào?"

Mang Thiên nói: "Đầu tiên là sức nặng, lúc đầu ta không để ý, nhưng lúc nó rơi xuống đất phát ra tiếng vang, chứng tỏ nó khá nặng, ta kiểm tra lại,

nó nhìn thì rất nhỏ, nhưng bản thân lại rất nặng, nặng hơn dây leo bình thường. Lam Ngân Thảo chỉ với một Hồn Hoàn, bình thường không thể có tình trạng này mới đúng. Ngươi chờ ta thử lại một chút."

Hai mắt Mang Thiên sáng lên, sau đó, một trắng bạch, hai vàng, một tím, bốn cái Hồn Hoàn từ dưới chân hắn bay lên, làm cả gian phòng hào quang tỏa sáng, khí tức từ người Mang Thiên tỏa ra làm cho Đường Vũ Lân theo bản năng phải lùi lại một bước.

Nó giật mình.

Theo đẳng cấp Hồn Sư, không tới cấp mười là Hồn Sĩ, cấp mười một tới cấp hai mươi là Hồn Sư, cứ mỗi mười cấp thì tăng lên một cái danh xưng, sau Hồn Sư là Đại Hồn Sư, Hồn Tôn, Hồn Tông, Hồn Vương, Hồn Đế, Hồn Thánh, Hồn Đấu La, tầng cao nhất là Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La.

Lão sư Đoán Tạo Sư này của mình, không ngờ lại là một Đại Hồn Sư cấp Hồn Tông Tứ Hoàn.

Từ hai vai Mang Thiên bay ra ba cái Hồn Linh, cái đầu tiên nhìn là nhỏ yếu nhất, là một con thỏ nho nhỏ, bò lổm ngổm trên vai hắn, trên người tỏa ra vầng sáng màu trắng nhàn nhạt. Hồn Linh thứ hai là một cái màu vàng, là hai thanh thiết chùy, lóe ra ánh sáng màu vàng. Hồn Linh nhân tạo có thể chế tạo ra Khí Hồn Linh, còn Hồn Linh tự nhiên, không thể có thứ như Khí Hồn Linh tồn tại.

Cái Hồn Linh màu tím cuối cùng làm người ta hút mắt nhất, là một con gấu cao chừng ba thước, có lông màu nâu, hai cánh tay vừa thô vừa to, trông rất dữ dằn. Nó vừa xuất hiện, là nhảy ngay xuống khỏi vai Mang Thiên, nhe răng nhếch miệng, như muốn cắn người ta.

Ba cái Hồn Linh khác biệt hẳn nhau, Võ Hồn của Mang Thiên, là một cái búa, một cái búa tỏa hào quang màu trắng nhàn nhạt, trông klha1 giống chùy để rèn, bên trên có những đường hoa văn màu nâu đậm.

Nó gọi là Đại Địa Chi Chùy.

Võ Hồn phóng xuất, khí thế của Mang Thiên trở nên cực mạnh, Hồn Hoàn đầu tiên màu trắng sáng lên, con thỏ tỏa ánh sáng trắng bọc lấy người hắn.

Hồn Kỹ thứ nhất, Hồn Hoàn kỹ mười năm, là sự cứng cỏi.

Đây là một Hồn Kỹ rất bình thường, nhưng nó giúp cơ bắp Mang Thiên có tính co dãn, và mạnh hơn.

Nhờ Hồn Kỹ duy trì, Mang Thiên thúc giục Hồn Lực, kéo mạnh Lam Ngân Thảo trong tay.

Tất cả mọi người, kể cả Đường Vũ Lân, đều nghĩ rằng Lam Ngân Thảo sẽ bị kéo đứt ngay. Thế nhưng, không ngờ Lam Ngân Thảo vốn ảm đạm bình thường bỗng sáng lên.

Chương 23: Võ hồn biến dị?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Hào quang màu lam óng ánh lập loè, bên trong còn có mạng vân lưới màu vàng tỏa ra vầng sáng vàng nhàn nhạt, Mang Thiên dùng hết sức, mà không thể kéo cây cỏ đứt ra được.

Nhưng, Đường Vũ Lân cảm nhận được Hồn Lực trong người khẽ giật, sau đó giảm xuống một đoạn.

"Ai da!!!!" Nó kêu lên.

Mang Thiên kinh ngạc nhìn nó, "Cảm thấy gì à?"

Đường Vũ Lân ăn ngay nói thật: "Hồn Lực của ta hình như hạ xuống."

Ánh mắt Mang Thiên nhìn nó trở nên phức tạp, hắn không thử kéo Lam Ngân Thảo nữa, mà thu hồi Võ Hồn và Hồn Linh, thả Lam Ngân Thảo ra.

Đường Tư Nhiên vội hỏi: "Mang huynh, như thế là sao?"

Mang Thiên mỉm cười, "Xem ra, trời cao không thật sự vứt bỏ đứa nhỏ này, ta có thể khẳng định, Võ Hồn của nó là biến dị, và biến dị về hướng tốt."

Biến dị? Nghe hai chữ này, Đường Vũ Lân ngơ ngác, nó không hiểu thế nghĩa là gì.

Mang Thiên nói: "Võ Hồn của chúng ta, trong một ít tình huống đặc biệt dưới sẽ sinh ra biến dị. Thí dụ như dung hợp đặc biệt phù hợp hoặc là Hồn Linh, Hồn Hoàn đặc biệt không phù hợp, hoặc là bị một ít nhân tố bên ngoài kích thích, sẽ sinh ra tình huống như vậy. Cũng có người lúc Võ Hồn xuất hiện hoặc lúc thức tỉnh sẽ xảy ra biến dị."

"Biến dị có tốt có xấu, có thể là Võ Hồn cường đại biến dị thành nhỏ yếu,

cũng có trường hợp Võ Hồn nhỏ yếu trở nên mạnh mẽ."

Hắn nhìn Đường Vũ Lân đầy thâm ý: "Lam Ngân Thảo được xem là phế Võ Hồn, nhưng dung hợp với Hồn Linh loài rắn lại rất là phù hợp, cho nên Lam Ngân Thảo mới tiến hóa thành dây leo. Võ Hồn kiểu Lam Ngân Thảo hầu như không hề xuất hiện Hồn Lực cộng sinh, tỉ lệ của nó là cực nhỏ. Trước kia ta từng nhìn thấy một người, sau khi luyện tới cấp mười, cũng dung hợp với Hồn Linh loài rắn, biến thành dây leo nhìn còn to khỏe hơn của ngươi nhiều, nhưng vẫn yếu xìu y như cũ, ta chẳng cần dùng tới Võ Hồn mà cũng kéo nó đứt dễ như bỡn."

"Có thể Lam Ngân Thảo của ngươi là loại khác, tuy ta chỉ dùng Hồn Kỹ thứ nhất, nhưng bản thân ta sức lực vốn rất mạnh, vậy mà vẫn không kéo đứt được nó, việc này hoàn toàn trái với lẽ thường. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cường độ bản thân của Võ Hồn lại có quan hệ với Hồn Lực cách khác, trước khi Hồn Lực tiêu hao tới mức cạn kiệt, thì ta không thể nào kéo đứt Lam Ngân Thảo của ngươi được. Ngoài Võ Hồn biến dị, ta không còn nghĩ ra được khả năng nào khác."

Đường Vũ Lân ngơ ra nhìn Mang Thiên: "Lão sư, như vậy, là tốt thật sao?"

Mang Thiên trả lời: "Đương nhiên là tốt. Nhưng, không tuyệt đối. Cái này còn phải xem khả năng khống chế Võ Hồn của ngươi. Lam Ngân Thảo hóa thành dây leo, theo lý thuyết, ngươi hẳn là theo hướng hệ Khống Chế, Hồn Kỹ của ngươi chín phần mười hẳn là theo dạng kỹ năng cơ bản của dây leo là quấn và quấy rối. Nhưng, một khi ngươi quấn chặt lấy đối thủ, nếu Hồn Lực của đối phương cao hơn ngươi, thì quá trình hắn giãy dụa sẽ làm ngươi hao hết Hồn Lực, biến thành tiêu hao chiến, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa. Cho nên, ta cho rằng, Lam Ngân Thảo của ngươi cứng như vậy, dùng nó thành vũ khí công kích dạng roi là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, chờ sau này ngươi có Hồn Hoàn thứ hai, nói không chừng sẽ lại sinh ra biến dị nữa. Cho nên, tuy hiện giờ ta không đoán được tương lai nó sẽ như thế nào, nhưng ít ra là có hi vọng, từ giờ trở đi, nó đã không còn là một phế Võ Hồn nữa, ngươi coi như là nhân họa đắc phúc."

"Thật như vậy?" Đường Vũ Lân không tin được nhìn lão sư. Không phải phế Võ Hồn nữa? Tuy vẫn chưa phải là cường đại, nhưng ít ra không còn là phế Võ Hồn nữa a!

Mang Thiên thản nhiên: "Ngươi cũng thấy, Hồn Linh đầu tiên của ta là Hồn

Linh mười năm màu trắng, cũng rất nhỏ yếu. Nhưng, qua quá trình cố gắng, ta kiếm được những Hồn Linh tiếp theo là Hồn Linh trăm năm, rồi có cả nghìn năm. Bởi vì ta là một Đoán Tạo Sư, ta có thể kiếm được nhiều tiền để mua Hồn Linh mình muốn. Ngươi đang rất có thiên phú về rèn, lão sư có thể làm được, ngươi cũng có thể."

Không có gì thuyết phục bằng bản thân chứng minh, mọi chất chứa trong lòng Đường Vũ Lân đều đã không còn, không còn là phế Võ Hồn, lại còn có tấm gương lão sư để làm mục tiêu, trong lòng nó lại dấy lên hy vọng. Ta vẫn có thể trở thành Đại Hồn Sư mạnh mẽ a!

"Ngươi hôm nay chưa xin phép đã nghỉ, ta trừ ngươi một ngày tiền lương." Mang Thiên bỏ lại một câu trước khi đi. Nhưng đầu đó không ảnh hưởng gì tới sự hưng phấn của Đường Vũ Lân, nó nhảy tới ôm ghì lấy hắn.

"Ngươi nhẹ tay một chút." Mang Thiên nhận ra, sức mạnh của tiểu tử này...

Mang Thiên đi rồi, bầu không khí u sầu của Đường gia lại chuyển thành sung sướng.

"Xin lỗi phụ thân, mẫu thân, đã làm hai người lo lắng." Đường Vũ Lân xấu hổ nói.

Lang Nguyệt ôm con trai vào lòng, "Phải là phụ thân và mẫu thân nói xin lỗi con mới phải. Con còn nhỏ như vậy, đã phải gồng gánh quá nhiều thứ trên vai."

Đường Tư Nhiên cúi đầu, không biết nghĩ gì.

Na Nhi mấp máy môi, như định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Ăn cơm tối xong, qua một ngày mệt mỏi, Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt đi ngủ sớm, Na Nhi hình như rất mệt mỏi, cũng nhanh chóng ngủ say.

Chỉ có Đường Vũ Lân không ngủ được.

Nó lén lút ra khỏi nhà, đi tới bãi cỏ vườn hoa lần trước ngồi xuống. Nhìn lên bầu trời ánh trăng sáng tỏ, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Từ cực vui xuống cực buồn, rồi lại từ cực buồn thấy lại tia hy vọng. Những

cung bậc cảm xúc nó trải qua hôm nay còn nhiều hơn ba năm qua gộp lại.

Ý niệm khẽ động, Thảo Xà bé nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Cảm ơn ngươi, tiểu gia hỏa. Ngươi đã mang tới cho ta hy vọng, vậy mà ta lại từng ghét bỏ ngươi. Ta xin lỗi!" Đường Vũ Lân khẽ nói.

Thảo Xà bé nhỏ như cảm nhận được, ngẩng đầu lên, thè lưỡi ra.

Đường Vũ Lân cười, "Đặt cái tên cho ngươi nhé? Sau này, chúng ta chính là đồng bạn." Hồn Linh sẽ luôn đi theo chủ nhân, chủ nhân chết, nó mới có thể tiêu tán.

Thảo Xà bé nhỏ như nghe hiểu được, vặn vẹo cơ thể.

Đường Vũ Lân hỏi: "Tên gì hay đây?"

Cả người Thảo Xà bỗng sáng lên, mảnh vảy trên trán bỗng tỏa ra vòng sáng màu vàng.

"Ồ! Đây là tình huống sau khi biến dị đấy hả?" lời của lão sư, hắn tin tưởng không nghi ngờ. Mình đã không còn là phế Võ Hồn, Lam Ngân Thảo hẳn là đã biến dị.

"Vòng sáng vàng vừa rồi đẹp quá, ngươi lại lóe lên một cái cho ta xem được không?" Đường Vũ Lân cười hì hì.

Thảo Xà bé nhỏ không phản ứng, trí tuệ nó thấp, đương nhiên không thể hoàn toàn lúc nào cũng làm theo lời Đường Vũ Lân. Hồn Linh cấp thấp thế này, chẳng qua là cung cấp một cái Hồn Hoàn mà thôi, không hề có tác dụng phụ trợ.

Đường Vũ Lân ngẫm nghĩ: "Ngươi có thể biến ra màu vàng, vậy ta gọi ngươi là Kim Quang nhé? Nếu sau này toàn thân ngươi đều có thể lóe ra Kim Quang, vậy thì uy vũ khí phách lắm a!"

Thảo Xà bé nhỏ đương nhiên không phản đối, tên của nó cứ thế được quyết định, Kim Quang, một cái tên đơn giản mộc mạc, nhưng tràn đầy cảm giác tự hào.

Chương 24: Na Nhi rời đi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Sáng sớm, Đường Vũ Lân từ trong minh tưởng tỉnh lại, thấy mình vẫn còn ở trên bãi cỏ.

Minh tưởng ở đây, rõ ràng cảm thụ tốt hơn nhiều so với ở trong nhà, không biết vì Hồn Lực tiến nhập cấp độ Hồn Sư, hay vì Võ Hồn biến dị, mà lúc tu luyện, tốc độ Hồn Lực tăng lên nhanh hơn hẳn trước kia.

Đường Vũ Lân nhảy dựng lên, khẽ run người vẩy bớt sương sớm trên cơ thể.

"Lân Lân, Lân Lân!" tiếng Lang Nguyệt lo lắng kêu to.

"Mẫu thân, con ở đây." Đường Vũ Lân vội chạy ra khỏi vườn hoa.

"Không hay rồi, Na Nhi, Na Nhi nó..." vì chạy nhanh, Lang Nguyệt thở hổn hển.

"Na Nhi sao ạ?" tim Đường Vũ Lân thót lại.

Lang Nguyệt hít thở nhanh để lấy sức, la lên: "Nó bỏ đi, nó bỏ đi rồi."

"A?" Đường Vũ Lân chấn động, vội chạy về nhà.

Đúng vậy, Na Nhi đã rời đi, trên giường, chỉ để lại một tờ giấy.

"Phụ thân, mẫu thân, ca ca, con đi đây. Cảm ơn mọi người mấy năm nay đã chăm sóc con, nhưng con đã nhớ ra con là ai, người nhà của con đã tới đón con. Con đành phải rời đi. Thời gian qua ở cùng với mọi người, con rất, rất vui vẻ. Con không muốn rời khỏi mọi người. Nhưng con đã hồi phục lại trí nhớ, nó nói cho con biết, con nhất định phải rời khỏi đây, con có rất nhiều việc cần phải làm. Ca ca, muội sẽ luôn nhớ tới huynh, nhớ cảnh huynh đã

cản người xấu bảo vệ muội, nhớ những món ăn ngon huynh đã mua cho muội. —— Na Nhi."

Đường Vũ Lân bối rối.

Na Nhi từ khi tới đây, tuy mang tới gánh nặng không nhỏ, nhưng cũng đã mang tới cả niềm vui.

Có muội muội, Đường Vũ Lân rất vui vẻ, mỗi lần nhìn thấy Na Nhi ăn món ăn vặt mua bằng đồng tiền làm từ nghề rèn của nó, nó đều rất thỏa mãn, nhất là lúc Na Nhi vừa ăn vừa cười ngọt ngào với nó.

"Sao lại như vậy, Na Nhi, sao muội lại rời đi? Sao muội lại làm như vậy? Dù muội có tìm được người nhà, cũng không thể ra đi như vậy! Muội không thể đi."

Đường Vũ Lân quay đầu chạy ra ngoài, Lang Nguyệt chụp theo không kịp.

"Na Nhi ——, Na Nhi ——" Đường Vũ Lân nghẹn ngào chạy gọi khắp cái thành nhỏ, đi tìm cô gái nhỏ tóc bạc mắt tím.

Tựa vào tường, từng giọt nước mắt chảy xuống, Na Nhi ôm chặt con búp bê vải thô sơ, trông đã khá cũ kĩ.

Con búp bê này Đường Vũ Lân dùng tiền lương tháng đầu tiên mua cho cô. Con búp bê có đôi mắt tím giống hệt cô, tóc của nó vốn không phải màu bạc, nhưng đã được Đường Vũ Lân mua thuốc nhuộm nhuộm thành màu bạc.

Trong đầu cô, trong lòng cô chỉ toàn những hình ảnh về Đường Vũ Lân.

Những lúc chỉ có hai người, lúc nào Đường Vũ Lân cũng cười, tìm mọi cách để làm cô vui vẻ.

Nếu có ai muốn ăn hiếp cô, Đường Vũ Lân sẽ luôn đứng chắn ngay trước mặt cô, dù người đó có mạnh tới cỡ nào, Đường Vũ Lân cũng quật cường chống đỡ.

"Ca ca, ca ca..." Na Nhi thì thầm, nước mắt rơi xuống thành chuỗi.

"Tiểu thư, chúng ta cần phải đi."

...

Chạy hết thành nhỏ, khắp các ngõ ngách, những nơi Na Nhi có thể tới, ra cả bờ biển chạy một hồi Đường Vũ Lân vẫn không tìm được Na Nhi.

Cổ họng nó đã khàn.

Trừ tờ giấy kia, Na Nhi còn để lại một món đồ, là một sợi dây chuyền nhỏ màu bạc, có treo một viên bảo thạch cũng màu bạc, viên bảo thạch rất tròn, có một ít góc cạnh.

Bên trong bảo thạch có ẩn hiện hào quang bảy màu lập loè, nhìn là biết giá trị xa xỉ.

Nhưng trong lòng Đường Vũ Lân, bảo thạch có trân quý đến mấy, cũng thua muội muội của nó.

Nó đờ đẫn tới trường, đờ đẫn tới phòng rèn làm việc.

Mấy ngày, Đường Vũ Lân như người mất hồn, hôm nào cũng đi lòng vòng khắp Ngạo Lai Thành để tìm Na Nhi tới tận khuya.

Vì tinh thần không tốt, nó rèn bị hỏng, bị Mang Thiên mắng cho một trận. Đường Vũ Lân không ngừng tự hỏi, vì sao Na Nhi lại ra đi, vì sao không nói cho nó biết cô bé đi đâu.

Trọn một tuần sau, tinh thần của nó mới khôi phục một ít.

Hồng Sơn Học Viện.

"Đường Vũ Lân." Lâm Tích Mộng đứng trên bục giảng sau gọi.

"Dạ." Đường Vũ Lân đứng dậy.

Nó đi tới bục giảng, nhận thư đề cử từ tay Lâm Tích Mộng, đây là thư đề cử do Hồng Sơn Học Viện viết, có thư đề cử này, nó có thể tới học viện Hồn Sư trung cấp để xin học. Mọi đệ tử lớp Hồn Sư ở học viện sơ cấp đều được cấp giấy giới thiệu tới học viện trung cấp để tiếp tục học. Chỉ tiêu có

một Hồn Hoàn là bắt buộc, còn Võ Hồn là cái gì, thì không có quy định.

Vạn Vân Siêu ngồi bên cạnh nháy mắt: "Sắp tốt nghiệp rồi, chúng ta luận bàn chút đi! Mấy bữa nay ngươi toàn lo đi tìm muội muội, ta chưa có cơ hội xem Hồn Kỹ của ngươi. Biết không, Hồn Kỹ của ta rất lợi hại."

Đường Vũ Lân tức giận trừng mắt, "Không rảnh, ta còn có việc phải làm."

Vì tội làm việc thiếu tập trung dẫn tới ra sản phẩm lỗi, nên hắn bị phạt mỗi ngày phải làm thêm ba giờ.

Vạn Vân Siêu nhếch miệng, "Đồ nhát gan, ngươi sợ thua ta."

Đường Vũ Lân nổi giận, "Ta không phải đồ nhát gan, đánh thì đánh. Sau khi tan học, trong khu rừng sau trường."

Đằng sau Hồng Sơn Học Viện có một rừng cây, diện tích rất lớn, vô cùng yên tĩnh, thường ít người lui tới.

Vạn Vân Siêu vừa học xong, lập tức hào hứng kéo Đường Vũ Lân chạy tới khu rừng.

"Đường Vũ Lân, ta nói cho ngươi biết, ngươi bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta."

Đường Vũ Lân không trả lời.

"Được, tới đây!" Vạn Vân Siêu dừng bước, tay chống nạnh, không chờ đợi được nữa, phóng xuất Võ Hồn.

Hào quang lóe lên, thanh đoản đao xuất hiện trong tay, so với hồi chưa có Hồn Hoàn, nó to hơn một chút, bên trên có thêm vài đường vân, và tỏa hào quang mờ mờ.

Một cái Hồn Hoàn mười năm màu trắng từ dưới chân hắn bay lên, Vạn Vân Siêu thúc giục Hồn Hoàn, lập tức, đoản đao phụt ra một làn đao mang dài hơn nửa xích

Chương 25: Nghìn rèn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Thấy không? Đây là đao mang, Hồn Kỹ đầu tiên của ta, ta đã bỏ một vạn đồng, thỉnh Truyền Linh Sư đại nhân giúp ta chọn Hồn Linh. Hồn Linh là đao, bám lên trên Võ Hồn, nên đao mang của ta, chính là đánh đâu thắng đó!"

Đường Vũ Lân nhíu mày, "Sao ngươi nói nhảm nhiều thế!"

Vạn Vân Siêu trừng mắt, "Tới bây giờ mà ngươi còn dám nói ta nói nhảm? Ta là sợ làm ngươi bị thương đó, mau mau nhận thua đi. Ta có thể tha cho ngươi, chứ còn đao mang của ta thì không có mắt đâu." Hắn vung mạnh một đường, những nơi đao mang đi qua, những gốc cây dù to dù nhỏ cũng đều bị chém đứt.

Đường Vũ Lân nhíu mày, "Thực vật có sinh mệnh, đang êm đẹp sao lại chém đứt người ta."

Vạn Vân Siêu vừa định mở miệng, đã thấy dưới chân Đường Vũ Lân cũng xuất hiện một vòng ánh sáng trắng, những bụi Lam Ngân Thảo đùn nhau chui ra khỏi lòng bàn tay.

Những sợi dây Lam Ngân Thảo dài ngoằng không đánh thẳng vào hắn, mà bắn vào không trung, tạo nên những tiếng rít gió chói tai.

"BA~, BA~, BA~!"

"Ái da!!!! Đau quá, Đường Vũ Lân, ngươi chơi xấu. Có bản lĩnh, ngươi tới gần ta này."

"BA~, BA~, BA~!"

"Ai da!!!, ai da!!!, ta nhận thua, ta nhận thua được chưa? Lam Ngân Thảo

của ngươi dùng được kiểu vậy hả!"

Lúc hai người từ trong rừng cây đi ra, mặt Vạn Vân Siêu bầm dập, trên từng hằn những vết roi.

Hai người đều là con nít, chưa biết tới kỹ xảo chiến đấu. Lam Ngân Thảo nếu dùng đúng, nó dài bao nhiêu, là sẽ mạnh bấy nhiêu. Đao mang của Vạn Vân Siêu lại vì thằng bé không biết kỹ xảo nên không rời xa khỏi người được, thế nên mới tạo ra kết quả như thế.

"Tại sao? Tại sao hả? Đã có Hồn Kỹ, ta hẳn là phải đánh thắng ngươi mới đúng chứ!" Vạn Vân Siêu bi phẫn gào lên với Đường Vũ Lân đang vịn hắn đi.

Đường Vũ Lân tức giận: "Lâm lão sư đã nói rồi, Võ Hồn của ngươi thích hợp cận chiến, phải đi theo hệ Đánh Nhanh, nhưng ngươi béo thế, làm sao nhanh được?"

Vạn Vân Siêu mặc kệ: "Nhưng tại sao đao mang của ta không chém được Lam Ngân Thảo của ngươi?"

Đường Vũ Lân nói: "Đó là vì đặc tính của Lam Ngân Thảo của ta, nếu ta chưa hao hết Hồn Lực, thì nó sẽ chém không đứt."

Vạn Vân Siêu ngửa mặt lên trời kêu to, "Ta muốn giảm béo, ta muốn đánh nhanh!"

Đường Vũ Lân: "Buổi tối nhà ngươi ăn cái gì?"

"Ơ, hình như là chân giò."

Đưa Vạn Vân Siêu đưa về nhà, Đường Vũ Lân chạy vội tới chỗ Mang Thiên.

Hôm nay, Mang Thiên đã ngồi trong phòng của hắn chờ hắn.

"Lão sư." Đường Vũ Lân cung kính chào Mang Thiên, kể từ khi biết lão sư là một cường giả Tứ Hoàn Hồn Tông, hắn càng thêm tôn kính Mang Thiên.

Mang Thiên gật đầu: "Tốt nghiệp rồi?"

Đường Vũ Lân nói: "Dạ. Tốt nghiệp rồi."

Mang Thiên nói: "Muốn tới học viện Trung cấp ở Đông Hải Thành?"

Đường Vũ Lân nói: "Dạ phải! Ta đang định báo với thúc, ta phải tới trường ở Đông Hải Thành, không thể tới đây học rèn được nữa."

Mang Thiên thản nhiên: "Ta chỉ là thích sự yên tĩnh ở đây, nó không có nghĩa là ta không thể rời khỏi đây. Thực ra, chỗ nhận việc chính của chúng ta đều là ở Đông Hải Thành. Việc học rèn của ngươi không thể bỏ ngang được, ở Đông Hải Thành ta cũng có chỗ làm việc, ta sẽ cho ngươi một phòng rèn ở đó, thỉnh thoảng ta sẽ tới đó chỉ thêm cho ngươi."

Trong lòng Đường Vũ Lân ấm áp, "Lão sư, ngài..."

Mang Thiên nhìn nó, "Đông Hải Thành là thành lớn thật sự, không phải giống kiểu như Ngạo Lai Thành này. Tước khi đi, ngươi nhất định phải hoàn thành bài kiểm tra của ta, nếu không, không có tư cách tới đó tiếp tục học rèn với ta."

"Kiểm tra?" Đường Vũ Lân ngẩn người, "Lão sư, kiểm tra cái gì?"

Mắt Mang Thiên lóe sáng, "Nghìn Rèn!"

Đường Vũ Lân vui mừng: "Lão sư, ngài rút cuộc đã chịu dạy ta Nghìn Rèn?"

Mang Thiên gật đầu, "Sau khi ngươi dung hợp Hồn Linh, sức mạnh bản thân đã tăng lên, chắc đã đủ để duy trì Nghìn Rèn. Hoàn thành một lần Nghìn Rèn, coi như ngươi thông qua kiểm tra."

Trong lòng Mang Thiên thổn thức. Năm đó, lúc hắn bắt đầu luyện tập Nghìn Rèn, thì đã là mười lăm tuổi, đẳng cấp Hồn Lực đã vượt qua cấp mười hai. Hơn nữa, Võ Hồn của hắn còn là chuyên về lực, Đại Địa Chi Chùy, mười lăm tuổi hoàn thành Nghìn Rèn, được vinh dự xem là kỳ tài giới rèn.

Tiếc rằng...

"Lão sư, chúng ta bây giờ bắt đầu luôn sao?" giọng điệu háo hứng của Đường Vũ Lân làm Mang Thiên bừng tỉnh khỏi hồi ức.

"Chờ một chút, ta dẫn ngươi đi kiểm tra sức lực trước đã. Mấy hôm nay ngươi đã làm hỏng nhiều linh kiện, một là vì tinh thần không tập trung, hai là khả năng khống chế lực có vấn đề." Mang Thiên bình thản.

Đúng vậy, chính bản thân Đường Vũ Lân cũng biết sức lực của mình có vấn đề.

Khi nó vung tay, sẽ tạo ra tiếng xé gió, sức lực rõ ràng mạnh hơn hẳn. Nhưng hắn vì bận đi tìm Na Nhi, nên quên bẵng đi điều này, bây giờ lão sư nhắc nhở, nó mới nhớ ra.

Không phải sao, mấy hôm nay rèn linh kiện bị thất bại cũng chính vì dùng lực quá mạnh mà nên.

Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lân vào phòng rèn của mình, phòng của hắn so với phòng của Đường Vũ Lân thì rất lộn xộn, tìm trong đống đồ linh tinh ở góc phòng mới moi ra được cái đài đo sức mạnh.

Dụng cụ kiểm tra sức lực.

Dụng cụ này chế tác đơn giản, nhưng đòi hỏi độ chính xác cao. Nó do hai phần ghép lại, phía dưới là một cái bình đài hình vuông, phía trên có một khối hình trụ, đằng sau là một cái cột sắt cao hai mét, trên cột sắt có một trụ thủy ngân.

Để kiểm tra, chỉ cần cầm chùy rèn đập mạnh vào dưới cột sắt, trụ thủy ngân sẽ tính ra và thể hiện sức mạnh tương ứng.

Chùy rèn để kiểm tra được quy định thống nhất là nặng một trăm cân, dụng cụ kiểm tra sẽ tự động trừ đi sức mạnh do bản thân cái chùy tạo ra.

Mỗi năm, Đường Vũ Lân đều làm kiểm tra sức mạnh ở đây một lần.

Lần kiểm tra đầu tiên, lực tạo ra là một trăm bốn mươi cân, lúc đó nó vừa bảy tuổi. Tám tuổi thì tăng lên hai trăm cân. Tuy loại kiểm tra này lực tạo ra có liên quan tới quán tính chuyển động của thiết chùy, nhưng tạo ra lực mạnh như vậy thì cũng là khá kinh người.

Chín tuổi chưa làm kiểm tra, hôm nay vừa vặn bổ sung.

"Bắt đầu đi. Tay trái trước." Mang Thiên đưa chùy kiểm tra cho nó.

Chương 26: Lực ngàn cân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Kiểm tra lực tay của Đoán Tạo Sư chia riêng tay trái tay phải, trước tới nay, lực tay phải của Đường Vũ Lân chỉ lớn hơn lực tay trái một chút.

Đường Vũ Lân nắm lấy chùy, con ốc tán ở tay chùy ép chặt vào giữa lớp thịt mềm và vết chai trong lòng bàn tay, nên cầm rất chặt.

Thở sâu, nửa quay người, nó đột ngột vung chùy lên, tất cả sức lực dồn hết vào tay trái. Đường Vũ Lân cảm thấy có một luồng khí nóng từ xương cụt tràn ra, tràn ngập xương sống, chiếc chùy rít lên đập mạnh xuống.

"Phanh —— "

Thủy ngân trong trụ bắn lên cao, tiếng nổ vang làm Đường Vũ Lân và Mang Thiên đều bị ù tai trong tích tắc.

Mang Thiên xoa đầu mắt, muốn chắc chắn mình không nhìn lầm. Thiết bị kiểm tra cũng đã cho ra điểm số.

"Sức đập, bốn trăm tám mươi ba cân." Tiếng nói điện tử lạnh tanh, Đường Vũ Lân và Mang Thiên ngẩn ngơ.

Năm trước kiểm tra, tay phải Đường Vũ Lân chém ra hai trăm cân, đã làm Mang Thiên khiếp sợ, con số này đã vượt qua cả Long ca.

Chỉ ngắn ngủn một năm, lực tay thằng bé đã tăng hơn gấp đôi, mà đó mới chỉ là tay trái… một thằng nhóc chín tuổi, sức toàn lực của một cánh tay đã gần năm trăm cân, đúng thực là trời sinh Thần lực.

"Tay phải." Mang Thiên cố gắng làm cho giọng nói của mình bình thường.

Chùy chuyển sang tay phải, Đường Vũ Lân hít sâu, trong mắt mơ hồ có

một vòng kim quang hiện lên, nó nghiêng người, vung cánh tay, luồng nhiệt lưu lại tràn vào xương sống, tiếng chùy đập lần này còn chói tai hơn lần trước, mơ hồ còn có cả âm thanh khí bạo.

"Oanh —— "

Cả phòng nhỏ rung rung, lần này Mang Thiên đã chuẩn bị sẵn, bịt tai lại, nhưng lực chấn động mãnh liệt vẫn làm người hắn phải rung lên.

"Lực đập, năm trăm bốn mươi ba cân." Năm trăm bốn mươi ba, vượt qua năm trăm cân rồi?

Mang Thiên đờ đẫn, tuy đã đoán được sức mạnh của Đường Vũ Lân tăng lên, nhưng không thể nghĩ lại tăng tới nhiều như vậy.

Hai tay đều có lực nghìn cân, mà chỉ mới chín tuổi. Đây chính là tiểu quái vật. Lực bộc phát đạt tới khoảng năm trăm cân, Đại Hồn Sư hệ sức mạnh bình thường chưa chắc đạt tới được. Ít nhất trước khi mình đạt tới Hồn Tôn cũng không đạt tới nổi.

Sao có Thần lực trời sinh thế này, mà Võ Hồn lại là Lam Ngân Thảo! Phải là một loại Võ Hồn hệ sức mạnh mới đúng chứ. Nếu Võ Hồn thằng nhóc là cái dạng búa, vậy mới là hoàn hảo.

Đường Vũ Lân cũng bị sức mạnh của bản thân làm chấn kinh, tuy nó không biết hơn năm trăm cân là nghĩa thế nào, nhưng nó biết Nhất Hoàn Hồn Sư đồng cấp không có mấy ai dùng Hồn Kỹ tạo ra được sức mạnh bằng mình.

"Lão sư, ta, ta có thể học Nghìn Rèn không?" nó hỏi dò.

Mang Thiên tỉnh táo lại, gật đầu, "Không ngờ ngươi lại mạnh tới như vậy, tới phòng rèn của ngươi đi."

Đường Vũ Lân trở lại phòng rèn, Mang Thiên lấy ra một khối kim loại màu trắng bạc, "Cái dạng kim loại nào có thể tiến hành Nghìn Rèn ta đều đã dạy cho ngươi. Đây là một khối Trầm Ngân, có thể kéo dài và dát mỏng cực tốt, còn có khả năng truyền Hồn Lực rất cao. Kim loại cấp bậc này, chỉ có Nghìn Rèn mới phát huy được hết công hiệu của nó. Ngươi dùng nó để thử đi."

"Cái gọi là Nghìn Rèn, không phải dùng búa rèn đập xuống nghìn lần đơn giản như vậy, mà phải thông qua từng nhịp rèn, loại trừ dần tạp chất bên trong kim loại cho tới khi hết. Tác dụng lớn nhất của Nghìn Rèn là làm thăng hoa, nghĩa là thông qua quá trình rèn, làm cho kim loại được thăng hoa, mới đúng là Nghìn Rèn thật sự."

"Thí dụ như, ngươi sử dụng Nghìn Rèn Ô Cương Chùy. Ô Cương bản thân thể tích lớn, trải qua Nghìn Rèn, thể tích sẽ giảm bớt một phần ba, đồng thời, cường độ gia tăng hai trăm phần trăm. Đặc điểm thăng hoa của nó nằm ở chỗ sức nặng gia tăng ba mươi phần trăm. Cùng là một khối kim loại, chỉ khi sinh ra biến chất, thì sức nặng mới tăng lên, chứng tỏ cường độ siêu cao của nó."

"Ô Cương Chùy là loại có đặc tính thăng hoa đơn giản nhất, Nghìn Rèn đến mức tuyệt hảo còn có thể tạo ra một ít thăng hoa đặc thù, hiệu quả thăng hoa càng tốt, giá trị của nó càng cao. Cho nên, vật phẩm của Nghìn Rèn, luôn cao hơn Trăm Rèn ít nhất trăm lần. Đạt tới Nghìn Rèn, Đoán Tạo Sư mới được coi là nhập môn chính thức."

Đường Vũ Lân không biết, hai từ nhập môn trong miệng Mang Thiên, chín phần mười Đoán Tạo Sư cả đời cũng không có khả năng đạt tới.

Nghìn Rèn không chỉ đòi hỏi phải có sức mạnh, mà quan trọng là phải có ngộ tính, nhất là cảm ngộ đối với kim loại.

Đường Vũ Lân ở đây khắc khổ học ba năm, nhờ có trời sinh Thần lực, hôm nay mới có tư cách thử Nghìn Rèn.

"Lão sư, lúc tiến hành Nghìn Rèn, có cần kỹ xảo gì không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Mang Thiên lắc đầu, "Không có kỹ xảo gì cả, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, lúc ngươi rèn, chính là biến kim loại trở thành có sinh mạng, cố gắng mà trao đổi với nó. Trao đổi càng hoàn mỹ, mới giúp ngươi tìm ra được những huyền bí của nó, tìm được hoa văn của nó. Thế nên Nghìn Rèn còn được gọi là rèn ý niệm, mỗi Đoán Tạo Sư khi thực hiện Nghìn Rèn đều có cách riêng của mình. Hãy dùng tâm của ngươi để rèn, để thể ngộ."

"Dạ." Đường Vũ Lân gật đầu.

Nó tưởng Mang Thiên sẽ làm mẫu cho xem, nhưng xem ra, lão sư không có ý đó, mà giao hết cho nó.

Mở bễ rèn, Trầm Ngân được đặt vào trong lò, bắt đầu đun nóng.

Khối Trầm Ngân to chừng một xích vuông. Trầm Ngân được sinh ra dưới độ sâu hơn nghìn mét dưới đáy biển, là một loại kim loại rất hiếm. Trầm Ngân bản tính cứng, nếu nhiệt độ đủ, có khả năng kéo dài và dát mỏng, là vật dẫn Hồn Lực cực tốt. Trầm Ngân phẩm chất tốt, khi truyền Hồn Lực còn có khả năng sinh ra năm tới mười phần trăm tăng phúc.

Nhưng Trầm Ngân cũng có vấn đề riêng, là quá đặc, và cực nặng. Một khối Trầm Ngân chừng một xích vuông này e là nặng hơn hai trăm cân, không chừng tới ba trăm cân.

Nên dù ví dụ số lượng nó có nhiều đi nữa, thì cơ giáp cũng không thể dùng nó trong phạm vi lớn, vì sức nặng của nó sẽ làm ảnh hưởng tới ứng dụng của cơ giáp, chỉ có những Hồn Đạo Khí kích thước lớn và cố định mới thường dùng nó.

Trầm Ngân rất ít thấy tại những tòa thành trong đất, nhưng những tòa thành ven biển thì lại khá nhiều, là một trng những nguồn thu nhập chính của một số tòa thành ven biển cỡ lớn.

Lão sư cho khối Trầm Ngân này, nhìn sơ qua khá là hoàn mỹ, màu sắc đều đặn, rõ ràng là Trầm Ngân cấp cao đã qua chọn lọc.

Trầm Ngân cứng, nhưng sau khi được nung nóng, tới nhiệt độ có thể kéo dài và dát mỏng, thì mới thích hợp để rèn.

Chương 27: Tập trung rèn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân cầm lấy đôi Nghìn Rèn Ô Cương Chùy.

Ô Cương Chùy vào tay, tay cầm lạnh buốt làm Đường Vũ Lân tỉnh táo hẳn, những uể oải mấy ngày nay đều tan biến sạch, trong đầu hắn, chỉ có hai chữ, Nghìn Rèn.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy toàn thân đen nhánh, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy mặt ngoài chùy có những đường vân hình cánh hoa, hoa văn này chỉ Nghìn Rèn mới có.

Nung suốt nửa giờ, Trầm Ngân mới đạt nhiệt độ rèn được.

Khối Trầm Ngân được đẩy lên, Đường Vũ Lân dùng cả hai cái Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, tập trung chăm chú. Tay phải nâng chùy lên, khẽ đập xuống khối Trầm Ngân một cái, tạo nên tiếng 'keng' thanh thúy.

Cú đập khẽ này gọi là thử chùy, Đoán Tạo Sư trước khi rèn đều phải thử chùy để kiểm tra tính dẻo của kim loại rèn.

Nhìn vẻ tập trung của nó, Mang Thiên gật đầu. Thằng bé này cực có ngộ tính, tính cách lại trầm ổn, thông minh, là người truyền thừa y bát của mình phù hợp nhất.

Nghìn Rèn lần này là một bài kiểm tra quan trọng, qua nhiều lần quan sát, Mang Thiên tin rằng thằng bé có khả năng hoàn thành, nhất là sau khi sức lực tăng mạnh, yếu tố cơ thể không thể hạn chế nó hoàn thành Nghìn Rèn nữa.

Nó năm nay mới chín tuổi, nếu hoàn thành Nghìn Rèn, thì đồng nghĩa với việc tạo ra kỷ lục mới. Kỷ lục nghìn rèn trong hiệp hội Đoán Tạo Sư hiện nay là do một vị Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng lập nên, khi ấy, mới mười

một tuổi ba tháng lẻ hai ngày.

Đường Vũ Lân đương nhiên không biết điều Mang Thiên đang suy nghĩ, nó tập trung hết tinh thần vào khối Trầm Ngân trước mặt.

Tay trái vung chùy, "Đương" một tiếng, nện xuống, khối Trầm Ngân khẻ nảy lên, chùy tay phải đã nện xuống bên kia.

Tuy chưa làm Nghìn Rèn bao giờ, nhưng sản phẩm trăm rèn do nó tạo ra đã nhiều lắm. Dù Nghìn Rèn có như thế nào, thì trước tiên cũng phải hoàn tất trăm rèn trước rồi mới tính, và trong quá trình trăm rèn đó, cảm ngộ đặc tính của nó.

Đường Vũ Lân chưa bao giờ rèn Trầm Ngân, nên nó rất cẩn thận cảm thụ đặc tính của khối kim loại.

Cả hai chùy không ngừng vung lên, nó không dùng toàn lực, chỉ dùng ba tới bốn thành sức lực mà thôi.

Hoa lửa bắn ra bốn phía, tiếng đập thanh thúy có tiết tấu vang lên rất vui tai khắp phòng rèn.

Rất nhanh, trăm chùy đã nện xong. Sau trăm chùy, Đường Vũ Lân cảm giác được loại kim này thực là cứng. Nó cứng hơn bất kỳ loại kim loại nào nó từng rèn, lại còn rất là đàn hồi, một chùy đập xuống, là lực phản chấn bật lại ngay, cứ như khối Trầm Ngân phản kháng lại việc nện đập nó của thằng bé.

May mà Đường Vũ Lân không dùng toàn lực, nên mới khống chế được lực bắn ngược từ Chú Tạo Chùy.

Kim loại bình thường nặng tám mươi cân, với lực đập của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bốn mươi cân, một chùy đập xuống đủ tạo ra một lỗ, nên khối Trầm Ngân chỉ hơi biến hình mà thôi.

Ba năm rèn luyện, làm Đường Vũ Lân luyện được tính kiên nhẫn, nó không hề sốt ruột. Được rèn khối kim loại hiếm thế này, dù không thể hoàn thành Nghìn Rèn, thì Trăm Rèn cũng vẫn phải làm được.

Lực đập của nó không những không tăng, ngược lại còn hạ xuống, những

cú đập liên tiếp để phán đoán hoa văn của Trầm Ngân, cảm thụ đặc tính của nó, từng chút một.

Mang Thiên mỉm cười, thằng nhóc này thực thông minh. Mình không hướng dẫn nó cái gì, thế mà nó cũng tìm ra được tiết tấu riêng cho bản thân.

Đối xử với kim loại hiếm, nên làm như đối xử với người phụ nữ mà mình yêu quý, trong quá rèn phải che chở nó, chứ không phải mù quáng mà đập. Kim loại hiếm thường có mặt ngoài rất cứng, nhưng khi đã nắm được hoa văn của nó, thì sẽ dễ dàng tạo nên sự biến dạng.

Dù gõ nhẹ làm mất nhiều thời gian hơn, nhưng đó rõ ràng là cách an toàn nhất, nhất là khi gặp phải khối kim loại lạ.

Đường Vũ Lân rất tập trung, tập trung tới mức cả người dần tiến vào tới một trạng thái kỳ diệu, trừ khối Trầm Ngân trước mặt, thì không còn nhìn thấy cái gì khác. Hồn Lực và sức mạnh đều tăng, giúp thể lực và khả năng tập trung của nó cũng tăng lên.

Nó không biết, chịu đựng được điều này, Tinh Thần Lực của nó sẽ tăng lên nhất định.

Tinh Thần Lực, dưới Linh Thông Cảnh rất khó nhìn ra công dụng, nhưng dù có ngộ tính tốt, mà không có đủ tinh thần để duy trì, thì cũng không thể kéo dài.

Tinh Thần Lực tăng lên, giúp Đường Vũ Lân càng tăng khả năng tập trung khi rèn. Tinh Thần Lực của hắn có trị số ba mươi tám, con số ấy có liên quan tới bản thân và sự chuyên tâm khi rèn trong ba năm qua.

Một giờ sau, khối Trầm Ngân chỉ hơi biến hình một tí mà thôi.

Sau hai giờ, đã gần đạt tới nghìn lần gõ đập.

Trán Đường Vũ Lân đầy mồ hôi, cơ thể mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn phấn chấn. Đã qua hai giờ, chưa tạo được thành tích gì, cách tiêu chuẩn chiết xuất trăm rèn còn rất xa, nhưng hắn đã gần như thành công quá trình ‘trao đổi’ với khối Trầm Ngân.

Nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra, mặt ngoài của khối Trầm Ngân, mỗi góc đều hơi

lõm xuống, khối lõm có hình tròn, kích thước và hình dạng y hệt nhau, đó là kết quả sau khi bị Nghìn Rèn Ô Cương Chùy gõ vào không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần phản chấn, mỗi một âm thanh vang ra khi gõ, và sự chấn động truyền trả lại khi gõ, đều nói lên đặc tính của nó cho Đường Vũ Lân.

"Đang!" tiếng đập mạnh lên hắn làm Mang Thiên cau mày.

Ngay sau đó, những tiếng đập dồn dập vang lên, Đường Vũ Lân đã bắt đầu vận lực!

Sau hai giờ tìm hiểu, đã đến lúc rèn thật sự.

Mỗi một lần rèn, cả người hắn rung lắc, dùng lực ở bắp chân để làm điểm phát lực, kéo dài lên tới eo, sau đó tới sau lưng, cánh tay, cuối cùng Nghìn Rèn Ô Cương Chùy hạ xuống. Mỗi một lần nện xuống, lực đánh đều vượt quá ba trăm cân.

Phần dưới lò có nút để điều chỉnh độ lửa, hắn khẽ đạp chân trái, lò được mở ra cường độ lớn nhất, ngọn lửa màu cam sẫm phụt mạnh lên, quấn lấy khối Trầm Ngân đỏ bừng.

Chương 28: Nghìn rèn Trầm Ngân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Nhiệt độ càng cao, Trầm Ngân có thể kéo dài và dát mỏng càng tốt.

Đường Vũ Lân đập không nương tay. Khối Trầm Ngân bắt đầu biến hình, hoa lửa văng khắp nơi.

Mỗi khi cánh tay hắn đau nhức, từ xương sống sẽ truyền ra một luồng khí nóng, chảy vào tứ chi, làm giảm sự đau nhức đó. Hồn Lực của Đường Vũ Lân tự vận chuyển, rót vào hai cánh tay để duy trì sức lực cho nó.

Thời gian dần trôi qua, khối Trầm Ngân một xích vuông bắt đầu nhỏ đi, hiệu quả chiết xuất Trăm Rèn từ từ hiện ra.

Phải biết, Trầm Ngân rất đặc, nên muốn chiết xuất nó làm nó nhỏ lại mà không phá hư hoa văn của nó là chuyện rất khó.

Đường Vũ Lân không biết mình đập bao nhiêu lần, tiếng nổ khi đập xuống đã không còn, trong mắt nó, mỗi lần nó đập xuống, khối Trầm Ngân hình như lại tỏa ra một lớp hào quang như nó đang hít thở, và nhịp điệu hít thở của nó cùng nhịp với nhịp điệu hít thở của thằng bé. Xương sống Đường Vũ Lân nóng rực, trên làn da khuất sau lớp quần áo của nó đã bắt đầu xuất hiện những đường vân màu vàng nhạt.

Nhưng Mang Thiên không nhìn thấy, hắn đã dồn tất cả lực chú ý vào khối Trầm Ngân.

Trong đáy mắt Đường Vũ Lân lấp lóe vòng sáng vàng, Nghìn Rèn Ô Cương Chùy trong tay như trở thành một phần cơ thể. Mỗi một chùy nện xuống, khối Trầm Ngân như đều phát ra một tiếng rên thoải mái.

Tốc độ nện càng lúc càng nhanh, khối Trầm Ngân ngày càng ngưng thực, thể tích rút nhỏ lại năm phần trăm, mười phần trăm, mười lăm phần trăm.

Độ đặc của nó hình như đã đạt tới cực hạn, nó không rút lại nữa, những cú nện của Đường Vũ Lân bây giờ là để cải thiện hoa văn của nó, làm cho hoa văn của nó trở nên hợp lý hơn.

Cả người Đường Vũ Lân ướt sũng mồ hồi, Mang Thiên đứng coi bên cạnh trán cũng ướt đẫm.

Nghìn Rèn, đây là cảm giác Nghìn Rèn.

Là đại sư rèn cấp Tông Tượng, Mang Thiên cực kỳ nhạy cảm, nắm bắt được ngay sự hòa hợp của nhịp đánh Đường Vũ Lân và khối Trầm Ngân.

Cảm giác này không thể tả thành lời, chỉ những ai từng cảm nhận được nó qua Nghìn Rèn thì mới 'thấy' được.

Vốn Mang Thiên chỉ muốn Đường Vũ Lân tập cảm thụ một chút về Trầm Ngân, tìm kiếm cảm giác dần, trước khi tới học viện trung cấp mới cho hoàn thành Nghìn Rèn. Hắn tuyệt đối không ngờ, Đường Vũ Lân ngay ở lần đầu tiên tiếp xúc Trầm Ngân, lại đi thẳng được tới bước Nghìn Rèn, lại còn tiến tới được trạng thái này.

Cái này chính là nhờ ngộ tính a! Đứa nhỏ này, nhất định sẽ trở thành đại sư.

Mất mát lớn nhất trong đời Mang Thiên là không thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, nhưng nay hắn đã nhìn thấy được hy vọng trên người Đường Vũ Lân.

Ba giờ sau. Đường Vũ Lân chưa bao giờ rèn lâu như thế, với cường độ cao như thế.

Bốn giờ!

Đường Tư Nhiên đã tới, đứng ngoài cửa phòng rèn. Con trai chờ mãi chưa về, nên ông tới tìm, vừa hay nhìn thấy cảnh Đường Vũ Lân mồ hôi như mưa.

Cùng với tiết tấu kỳ lạ như đang hòa âm, và sự tập trung cao độ của con trai.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy con trai lúc rèn, trông rất thành thục! Nó

mới có chín tuổi! Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, nó đã đạt tới trình độ này sao? Đường Tư Nhiên đã từng được gặp rất nhiều đại sư rèn, hôm nay đã nhìn thấy một phần hương vị đặc hữu của đại sư trên người Đường Vũ Lân.

Đường Tư Nhiên không xông vào, ông biết sự quan trọng của việc tập trung khi rèn của Đoán Tạo Sư. Mang Thiên ở ngay bên cạnh, cho thấy về mặt rèn, con trai hắn đã có điểm đột phá.

Hai giờ nữa trôi qua, mặt Đường Vũ Lân tái nhợt, đường vân vàng trên người từ lúc Đường Tư Nhiên tới thì đã biến mất.

Cảm giác tê dại đã xuất hiện, hai cánh tay nặng trĩu, biểu thị nó đã tiêu hao sức lực quá độ. Nhưng nó vẫn không dừng lại, nhịp đập vẫn đều đặn, dùng ý chí để chống đỡ.

Phải thành công, phải thành công. Không thể dừng, bây giờ mà dừng, sẽ là thất bại.

Mang Thiên không biết từ lúc nào đã nắm chặt hai nắm tay, hắn còn hồi hộp hơn cả Đường Vũ Lân.

Nếu thằng bé có thể ngay từ lần Nghìn Rèn đầu tiên mà thành công, thì chắc chắn sau này, mỗi lần nghìn rèn, nó sẽ đạt tỉ lệ thành công cao hơn hẳn những Đoán Tạo Sư khác.

Nhưng nó còn chống đỡ được nữa hay không? Sắp năm giờ trôi qua rồi, dù có là mình, cũng phải vận Hồn Lực tới cực hạn mới làm được.

"Đương, đương, đương, đương, đương..." Nghìn Rèn Ô Cương Chùy vì thời gian rèn quá lâu, cũng bị nung nóng đỏ, nếu không phải nhờ Nghìn Rèn làm cho nó siêu cứng, thì e rằng đã hỏng từ lúc nào.

Đột nhiên, khối Trầm Ngân khẽ rung lên, một vòng sáng màu bạc xuất hiện giữa lò lửa, biến cả phòng rèn thành một vùng màu trắng bạc.

Đường Vũ Lân vẫn không ngừng đập, vòng ngân quang càng thêm đậm và sáng.

Mang Thiên vọt tới bên cạnh Đường Vũ Lân, trong tay xuất hiện một thanh đao, vung tay một cái, cứa một đường vào cổ tay Đường Vũ Lân.

Một vòi máu phun ra, bắn ngay vào khối Trầm Ngân đang tỏa hào quang.

Đường Tư Nhiên buột miệng kêu lên. Nhưng Mang Thiên đã lấy tay bịt chặt vết thương cổ tay cho Đường Vũ Lân, mắt sáng rực nhìn khối kim kim loại đang rực sáng, đồng thời đóng cửa lò lửa.

Máu tươi rơi vào kim loại nóng, phát ra âm thanh ‘xèo xèo’, những tia khói xanh lượn lờ. Lửa đã tắt, lộ ra toàn cảnh khối kim loại.

Khối Trầm Ngân đã rút nhỏ hẳn lại, tỏa màu bạc sáng ngời.

Trước khi được rèn, màu bạc của nó không rực rỡ như vậy, mà nhìn ảm đạm, không hề hấp dẫn, chỉ có những đường vân dày đặc trên bề mặt của nó là bóng bẩy, thâm sâu.

Cũng là Nghìn Rèn, nhưng kim loại khác nhau, độ khó nghìn rèn cũng khác biệt. Nếu nói Nghìn Rèn Ô Cương độ khó bằng một, thì Nghìn Rèn Trầm Ngân độ khó ít nhất là năm, thậm chí là tám.

Mang Thiên vốn chỉ định cho Đường Vũ Lân thử cảm nhận Trầm Ngân, cảm nhận Nghìn Rèn, không ngờ sau năm tiếng đồnghồ, nó lại Nghìn Rèn thành công.

Mà cái nó rèn, là Nghìn Rèn Trầm Ngân đó!

Chương 29: Cảm ngộ thăng hoa

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Sự mệt mỏi làm Đường Vũ Lân ngồi phệt xuống đất, Mang Thiên thuần thục lấy trong người một miếng giống như băng dính dán vào cổ tay nó, băng vết thương lại.

Vị đại sư rèn cấp Tông Tượng có vẻ mặt rất quái dị, khóe miệng giật giật.

Thiên tài quả là thiên tài, không vì nó không có Võ Hồn là chùy mà thay đổi, chỉ riên phần ngộ tính này đã đủ bù đắp tất cả.

Nghìn Rèn, là một cái hào rộng không thể vượt qua trong mắt đa số Đoán Tạo Sư, không ngờ lại bị một thằng nhóc mới chín tuổi hoàn thành. Đây là hạng người gì vậy!

Đường Tư Nhiên lao tới, đỡ lấy con trai.

Mang Thiên im lặng một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Thiên tài, đây đúng là thiên tài. Vũ Lân, ngươi phải nhớ kỹ những cảm nhận ngươi đã có được hôm nay. Đối với ngươi, đây chỉ là một bắt đầu. Việc làm rung động cả giới rèn đã bắt đầu."

Tiếc rằng, Đường Vũ Lân không nghe được lời của hắn, năm giờ đồng hồ rèn liên tục, nó đã hoàn toàn kiệt sức, bất tỉnh trong lòng phụ thân.

Đến khi tỉnh lại, đã thấy đang nằm trên giường mình.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu lên giường.

Tuy cánh tay không đau đớn, nhưng cả người vẫn còn như nhũn ra, nó nằm im trên giường, cảm thấy rất thoải mái.

Nét mặt giãn ra nụ cười, Nghìn Rèn, chắc là thành công rồi.

Thì ra cảm giác Nghìn Rèn là như vậy.

Dù bất tỉnh, nhưng nó vẫn nhớ rõ từng chi tiết, nhất là lúc rèn ở đoạn cuối, hình như giữa nó và khối Trầm Ngân có một sự đồng cảm, cảm giác đó rất kỳ diệu, Trầm Ngân như sống lại, nó hít thở, Trầm Ngân cũng hít thở, mỗi lần búa rèn, đều như đang mát xa cho nó, làm nó thoải mái, và nó truyền tới cho nó tâm tình khoan khoái dễ chịu của mình, đến khi sự khoan khoái ấy lên đến cực hạn, thì Trầm Ngân thăng hoa, thay đổi về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất.

Dù không biết chuyện sau đó ra sao, nhưng nó biết chắc, mình đã thành công.

Mình không phải phế vật, ít nhất về phương diện rèn, hơn nữa, Lam Ngân Thảo của mình cũng không phải Lam Ngân Thảo bình thường.

Na Nhi, hy vọng muội vẫn khỏe, muội nhất định sẽ gặp lại ca ca đúng không. Ca ca sẽ trở nên mạnh hơn, nhất định sẽ đủ sức bảo vệ muội, quyết không để cho ai động tới muội nữa.

Na Nhi, muội mau trở về đi, hoặc hãy cho huynh biết muội đang ở đâu! Tại sao muội không nói gì rõ ràng đã bỏ đi, huynh rất nhớ muội.

Sau này huynh nhất định sẽ tìm được muội, nhất định là như vậy.

Cả người nó ấm áp, nó lại chìm vào giấc ngủ say.

Khi tỉnh lại lần nữa, lần này vì đói quá mà tỉnh, sắc trời bên ngoài đã tối sầm, nghĩa là nó đã ngủ gần một ngày một đêm.

"Phụ thân, mẫu thân!" Đường Vũ Lân ngồi dậy, cảm giác mỏi mệt đã hoàn toàn biến mất, nhưng bụng rỗng tuếch, đói tới mức da bụng dán vào lưng.

"Con trai, con dậy rồi!" Cửa mở, Lang Nguyệt chạy vào.

Đường Vũ Lân kiêu ngạo: "Mẫu thân, con đã Nghìn Rèn được rồi."

Vành mắt Lang Nguyệt hồng hồng, đối với bà, mấy chuyện đó đâu có quan

trọng, quan trọng là… con bà mạnh khỏe mà thôi.

"Con trai ngoan, con có thấy khó chịu chỗ nào không?" Lang Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không ạ! Con chỉ đói thôi, mẫu thân, con đói lắm, có cái gì ăn không?"

"Có, có, mẫu thân mua cho con một con gà bự, nấu canh gà hầm cho con, đợi con dậy ăn đó. Sư phụ con nói con bị mất sức, tỉnh dậy phải ăn những thứ dễ tiêu hóa."

Một lúc sau.

Lang Nguyệt và Đường Tư Nhiên trợn mắt nhìn con trai ăn nhanh như gió cuốn, cái gì mà đồ ăn dễ tiêu hóa? Nó thế này, món nào cũng là dễ tiêu hóa cả.

Cả một con gà, một nồi canh gà đầy ắp, năm cái màn thầu, hai đĩa rau to, đều đã chui tuột vào cái bụng thằng bé, thế mà nó vẫn còn có vẻ thèm thuồng, đang ăn cái màn thầu thứ sáu.

"Đi làm thêm cho con chút thức ăn đi." Đường Tư Nhiên nuốt nước miếng, nhìn con trai ăn ngon lành quá, tới mức ngón tay ông cũng động đậy.

Lang Nguyệt vội đứng dậy.

Đường Vũ Lân ăn tới say sưa, ăn suốt gần một giờ, mới thỏa mãn thở phào một hơi.

"Con trai, con sẽ không bội thực chứ?" Nếu không phải Đường Tư Nhiên ngăn cản, Lang Nguyệt đã sớm cản không cho Đường Vũ Lân ăn nữa, nó đã ăn quá nhiều so với một người bình thường.

Đường Vũ Lân đầy thỏa mãn: "Vẫn là mẫu thân làm cơm ngon nhất. Ăn ngon quá."

Đường Tư Nhiên kéo cánh tay con trai lên xem, trong mắt hiện vẻ kỳ dị, quả nhiên, vết Mang Thiên cắt ở cổ tay hôm qua đã liền lại, chỉ còn một đường kẻ nhỏ đo đỏ.

Đường Vũ Lân lúc này mới nhớ ra, "Phụ thân, hôm qua con Nghìn Rèn thành công rồi phải không?"

Đường Tư Nhiên mỉm cười gật đầu, "Ừ! Thành công, rất là thành công. Sư phụ con khen con không dứt, bảo con tỉnh dậy, thì mau tới tìm thúc ấy."

Đường Vũ Lân nhảy xuống ghế: "Vậy con đi ngay ạ."

Lang Nguyệt cau mày: "Tối rồi, mai hẵng đi."

Đường Tư Nhiên đứng dậy: "Nó mới ngủ dậy, không ngủ nữa được đâu, cũng chưa tối lắm, để ta dẫn nó đi. Đi sớm về sớm."

Lang Nguyệt trợn mắt đầy uy hiếp: "Nếu con trai muội lại xảy ra chuyện gì, muội sẽ đổ hết trách nhiệm cho huynh, huynh ra phòng khách mà ngủ."

Đường Tư Nhiên lúng túng sờ mũi, "Nàng cứ làm như nó không phải con ta vậy."

Hai cha con ra cửa, thẳng tới chỗ làm việc của Mang Thiên.

"Lão sư, con tới rồi!" Đường Vũ Lân vừa vào cửa đã kêu to, nó rất muốn nhìn thấy tác phẩm nghìn rèn đầu tiên của mình. Hoàn thành Nghìn Rèn mang tới cho nó cảm giác thành tựu, làm bao nỗi buồn của nó thời gian qua đều tan biến.

Mang Thiên từ trong đi ra, gương mặt thường lạnh tanh giờ thấp thoáng nét cười, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân đầy hài lòng và yêu thương.

Hắn khẽ gật đầu chào Đường Tư Nhiên rồi nói với Đường Vũ Lân nói: "Đi theo ta."

Khối Trầm Ngân vẫn còn ở trong phòng Đường Vũ Lân, Mang Thiên không hề lấy nó đi.

"Tới xem một chút kiệt tác của ngươi." Mang Thiên chỉ chỉ Trầm Ngân, nói với Đường Vũ Lân.

Chương 30: Huyết tế nghìn rèn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Kỳ thật, không đợi hắn nói, Đường Vũ Lân đã xấn tới, chăm chú nhìn tác phẩm của mình.

So với lúc ban đầu, nó nhỏ hơn hẳn, màu bạc đậm đà, thâm trầm, nội liễm, có vẻ cổ xưa, mặt ngoài là từng tầng những đường hoa văn gợn sóng. Lạ ở chỗ, khi nhìn nó, Đường Vũ Lân lại có một cảm giác như huyết nhục tương liên.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu, giống như khối Trầm Ngân này là một phần của cơ thể nó vậy.

Mang Thiên lên tiếng từ đằng sau, "Nói thật lòng, ta không ngờ ngươi Nghìn Rèn thành công ngay trong lần đầu tiên. Điều này có quan hệ rất lớn tới tố chất thân thể của ngươi, tới sức lực bản thân ngươi, nhưng quan trọng nhất, là ngộ tính khi rèn của ngươi. Ta không nhìn lầm người, về rèn, ngươi là thiên tài. Dù Võ Hồn của ngươi không thích hợp rèn, nhưng ngươi có ngộ tính thiên phú, và trời sinh Thần lực đã hoàn toàn bù đắp được điều đó."

Đường Tư Nhiên kinh ngạc nhìn Mang Thiên, hắn hiểu rất rõ người bạn này của mình, với tính cách của hắn, đưa ra nhiều lời khen như vậy không phải là chuyện dễ dàng.

"Mang huynh, ngươi đừng làm hư thằng nhỏ." Đường Tư Nhiên cười.

Mang Thiên nhìn hắn: "Ta đã rất kềm chế rồi." Đúng vậy, hắn còn chưa nói ra hết những lời khen đâu, ít nhất hắn vẫn còn chưa nói, Đường Vũ Lân đã lập nên kỷ lục trở thành Đoán Tạo Sư Nghìn Rèn trẻ tuổi nhất liên bang, nếu công bố tuổi và tác phẩm Trầm Ngân này của thằng bé ra ngoài, nhất định sẽ làm cho cả giới rèn phải xôn xao.

"Bây giờ đã hiểu thế nào là Nghìn Rèn chưa?" Mang Thiên hỏi Đường Vũ Lân. Cách hắn dạy học trò rất đặc biệt, thường không nói nhiều, chỉ đến khi học trò thao tác thực tế có cảm ngộ, hắn mới chỉ điểm vài câu.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Hình như nó sinh ra sinh mệnh. Mỗi một lần rèn, ta đều nghe được âm thanh của nó."

Mang Thiên lại cười, hai hôm nay số lần nụ cười xuất hiện trên mặt hắn còn nhiều hơn cả năm trời cộng lại.

"Đúng vậy, ngươi nói rất đúng. Đó gọi là Nghìn Rèn thành tinh. Chiết xuất Trăm Rèn, nhiệm vụ chính là loại trừ tạp chất. Còn Nghìn Rèn, chính là mang lại sinh mạng cho kim loại, một tác phẩm nghìn rèn, chính là một sinh mạng do Đoán Tạo Sư chế tạo ra. Kim loại có được sinh mệnh, mới là thứ vật quý giá nhất, có thể thăng hoa ra đặc tính riêng của bản thân."

"Nghìn Rèn thành tinh?" Đường Vũ Lân lẩm bẩm bốn chữ này, đôi mắt sáng ngời.

Mang Thiên nói: "Đây là tác phẩm nghìn rèn đầu tiên của ngươi, trong giới rèn chúng ta có một truyền thống, khi Đoán Tạo Sư rèn ra tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên, thì đều phải tiến hành huyết tế cho nó, để nó vĩnh viễn trở thành nơi cất trữ cho mình."

"Huyết tế? Là cái gì?" Đường Vũ Lân tò mò.

Mang Thiên nói: "Nếu nói, Nghìn Rèn là mang tới sinh mệnh cho kim loại, thì huyết tế chính là khiến nó có được huyết mạch tương liên với ngươi, trở thành một phần của thân thể ngươi. Kim loại nghìn rèn đã qua huyết tế, nói về mặt nào đó, sẽ sinh ra trí tuệ tương thông với huyết mạch của ngươi, để thăng hoa ra đặc tính riêng mạnh hơn."

Bên cạnh, Đường Tư Nhiên nhịn không được chen vào: "Mang huynh, nếu mỗi tác phẩm Nghìn Rèn đều phải huyết tế, vậy Đoán Tạo Sư các người phải mất bao nhiêu là máu!"

Mang Thiên tức giận: "Không hiểu thì đừng có nói lung tung, huynh tưởng Nghìn Rèn nào cũng đáng để huyết tế à?"

"Đoán Tạo Sư phải huyết tế tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên của mình, đây là

quy củ. Ngoài nó, chỉ những tác phẩm mình cực kỳ hài lòng, và là sản phẩm mình sử dụng, thì mới có thể làm huyết tế. Một khi huyết tế, thì khối kim loại đó chỉ có người huyết tế mới sử dụng được mà thôi, những người khác sẽ không được nó chấp nhận. Nếu cứ cưỡng ép rèn, kim loại sẽ vỡ. Nó giống như nghi thức nhận chủ vậy."

"Bởi vậy, thành phẩm Nghìn Rèn bình thường, đều không huyết tế. Trừ khi khách yêu cầu mình huyết tế, thì mới làm. Vũ Lân, ta phải nhắc nhở ngươi, nếu sau này khối kim loại ngươi tạo ra không phải chính ngươi đặc biệt cần, và rèn cực kỳ thành công, thì không nên làm huyết tế, sẽ làm bị thương Nguyên khí."

"Vâng, lão sư." Đường Vũ Lân gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi khối Trầm Ngân.

"Nó là của ngươi." Mang Thiên khẽ cười.

Đường Vũ Lân kinh ngạc quay người lại, "Nhưng mà, lão sư, ta không mua nổi."

Mang Thiên nói: "Đây là ngươi đáng được. Trầm Ngân có giá, nhưng Nghìn Rèn vô giá, hơn nữa, quy củ giới rèn, dù đó là tài liệu của ai đưa, thì tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên, đều thuộc về Đoán Tạo Sư tạo ra nó. Có thể tiến hành Nghìn Rèn, đôi Ô Cương Chùy kia ngươi không còn dùng được nữa, khối Trầm Ngân này, vừa đủ cho ngươi rèn ra hai cái chùy mới. Trước khi ngươi tới học viện trung cấp, thì chế tạo nó đi. Ta rất muốn xem, tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên của ngươi có đặc hiệu thăng hoa là cái gì."

"Thật đưa cho con?" Đường Vũ Lân hưng phấn.

"Ta cần lừa ngươi hay sao?" Mang Thiên tức giận."Hôm nay tối rồi, ngươi về nghỉ ngơi dưỡng sức. Sáng mai tới đây, tự rèn Trầm Ngân Chùy của ngươi."

"Hây da, tạ ơn sư phụ!" Đường Vũ Lân hoan hô, cúi sâu người bái Mang Thiên một cái, rồi nhảy nhót bê khối Trầm Ngân lên.

Nghìn Rèn Trầm Ngân rất nặng, Đường Vũ Lân đoán có lẽ phải gần ba trăm cân, nhưng kích thước bên ngoài nhìn không to mấy.

Mấy ngày kế tiếp, Đường Vũ Lân hoàn toàn đắm chìm vào việc rèn. Rèn mang tới cho nó cảm giác thành công, tạo nên động lực cho nó.

Nó không biết, lúc nó hoàn thành Nghìn Rèn, Mang Thiên mới chính thức công nhận nó, không giao nhiệm vụ cho nó nữa, mà dốc lòng chỉ bảo cho nó.

Ba ngày sau, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy rút cuộc đã hoàn thành.

Nhìn cái chùy trên bễ rèn, Đường Vũ Lân đầy thỏa mãn. Khối Nghìn Rèn Trầm Ngân mới chỉ là phôi, cái chùy này mới là tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên thực thụ.

Về kiểu dáng, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy không khác gì Ô Cương Chùy, kích thước tương đương, nhưng sức nặng lại nặng gấp mấy lần. Nếu không phải sức lực Đường Vũ Lân đã tăng vọt, muốn vung nó lên cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chương 31: Đặc hiệu cực phẩm

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy có vẻ ngoài rất bình thường, phải nhìn kỹ mới thấy những đường vân của nó trải khắp thân và cán chùy, tới từng góc nhỏ, bên trong đường vân như đang tích trữ nguồn sức mạnh dồi dào.

Cán chùy có những vòng đường vân hình đinh ốc kéo dài xuống chót, từ hình cầu, phần đuôi được vát dần lại thành hình nhọn.

Trọn ba ngày, mới chú tạo xong.

"Thử xemxem đặc hiệu của nó là cái gì." Mang Thiên nói, vẻ mong đợi.

"Dạ." Đường Vũ Lân gật đầu, hai tay cầm lấy hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Sau khi rèn, chùy trái nặng một trăm năm mươi hai cân, chùy phải nặng một trăm sáu mươi sáu cân. Đừng để kích thước bên ngoài bình thường của chúng mà làm lầm, sức nặng của chúng tuyệt đối phải dùng hai chữ kinh người để hình dung.

Đường Vũ Lân vừa nắm lấy cán chùy, Hồn Lực trong người lập tức bộc phát, nối liền hắn với đôi trọng chùy.

Đường Vũ Lân tuy đã khỏe hơn, nhưng nếu đơn thuần chỉ dùng sức lực bản thân để dùng cặp chùy này để rèn thì vẫn không đủ. Hắn mới chín tuổi, dù trời sinh Thần lực cũng có hạn chế nhất định.

Nhưng, khi cảm giác huyết mạch tương liên truyền tới, đôi trọng chùy rõ ràng nhẹ đi, hắn vững vàng cầm chúng lên.

Một khối kim loại từ trong lò rèn được lấy ra. Đường Vũ Lân tập trung tinh thần, tay trái khẽ gõ vào nó một cái.

"Đinh, đinh, đinh!" Ba tiếng giòn vang vang lên.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, con ngươi Mang Thiên rụt lại.

"Thử lại lần nữa." Mang Thiên vội nói.

Đường Vũ Lân lại dùng tay trái gõ nhẹ cái nữa.

"Đinh, đinh, đinh" vẫn ba tiếng giòn vang.

"Đập mạnh!" Mang Thiên trầm giọng quát.

Đường Vũ Lân vung tay phải, cú đập nện xuống ngay lập tức.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang vang lên. Lần này vì đập nhanh và mạnh, Đường Vũ Lân cùng Mang Thiên đều nhìn thấy rõ ràng, ngay khi chùy nện xuống, đằng sau Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện hai tàn ảnh, hai tiếng nổ sau là do chúng tạo thành.

"Cái này là..." Đường Vũ Lân mờ mịt nhìn Mang Thiên.

Mang Thiên ngẩn người, giọng thất thanh: "Đặc hiệu chồng chùy."

"Lão sư, chồng chùy là gì?"

Mang Thiên nhìn hắn, ánh mắt cổ quái, "Nhà ngươi, đúng là tiểu quái vật! Ngay cả ta cũng chưa bao giờ rèn ra được đặc hiệu chồng chùy."

Mang Thiên hít thở sâu, cố gắng kềm chế kích động trong lòng, hắn đã nghĩ Nghìn Rèn lần đầu của Đường Vũ Lân có lẽ sẽ tạo ra đặc hiệu rất tốt, nhưng không thể ngờ lại ra được đặc hiệu cực phẩm.

"Đoán Tạo Sư khi hoàn thành tác phẩm Nghìn Rèn đầu tiên sở dĩ muốn tiến hành huyết tế, chính là để tác phẩm đó xuất hiện đặc hiệu tốt, giúp kim loại có huyết mạch tương liên với Đoán Tạo Sư, đẩy đặc hiệu lên tới cực hạn, nên đại đa số Đoán Tạo Sư khi làm tác phẩm nghìn rèn đầu tiên đều là làm chùy rèn cho mình, và dùng chúng cả đời."

Đường Vũ Lân là người thông minh, nó hiểu ngay, thì ra lão sư lúc đưa

khối Trầm Ngân là đã có ý định tặng nó cho hắn. Trầm Ngân giá bao nhiêu nó không biết, nhưng chắc chắn là rất đắt, nhất là đây lại là một khối Trầm Ngân nguyên vẹn đã được chiết xuất.

Mang Thiên tiếp tục nói: "Trong các đặc hiệu Nghìn Rèn, có một số loại là đặc hiệu cực phẩm. Đặc hiệu cực phẩm chỉ phát huy hoàn mỹ khi có hình thái thích hợp. Ta đã từng nói với ngươi, kim loại Nghìn Rèn chỉ có lúc tố hình lần đầu tiên mới đạt trạng thái tốt nhất, nếu rèn lại thành hình thái khác, đương nhiên sẽ phải phá hư kết cấu bên trong, nên làm ảnh hưởng tới phẩm chất. Nên những thành phẩm nghìn rèn ngay trong lần tố hình đầu tiên có đặc hiệu cực phẩm rất là hiếm."

Đường Vũ Lân đã hiểu ý lão sư, "Ý của người là, đặc hiệu chồng chùy của Trầm Ngân Chùy của ta là cực phẩm đặc hiệu? Và đặc biệt thích hợp cho Trầm Ngân Chùy?"

Mang Thiên gật đầu: "Ta có phần ghen tị với ngươi. Đặc hiệu cực phẩm, huyết tế rồi, chỉ có ngươi sử dụng được thôi."

"Cái gọi là chồng chùy, chính là mỗi lần nện kích, bản thân kim loại sẽ thông qua sự cộng hưởng với Đoán Tạo Sư tạo ra lần nện thứ hai, có khi được tới lần thứ ba. Ngươi đạt được chồng chùy, chính là mức độ chồng chùy mạnh nhất. Nói đơn giản, lúc ngươi làm trăm rèn, ba lần chồng chùy ít nhất sẽ giúp ngươi tiết kiệm một nửa thời gian. Hai lần chồng chùy sau, lần thứ nhất đạt bảy thành sức lực, lần thứ hai đạt năm thành. Đến khi ngươi kiểm soát được hiệu quả chồng chùy, thì tương lai khi rèn, dù ngươi rèn cái gì, cũng là làm chơi ăn thật."

Đường Vũ Lân nói: "Đặc hiệu chồng chùy có dễ kiểm soát không?"

Mang Thiên nói: "Vốn là không, nhưng ngươi đã làm huyết tế, nhờ hiệu quả huyết mạch tương liên, việc kiểm soát này sẽ dễ dàng hơn."

Huyết tế giúp người rèn và kim loại có liên hệ huyết mạch, nhưng kim loại đó phải do chính tay hắn rèn, nên huyết tế nghìn rèn chính là làm riêng cho Đoán Tạo Sư. Dù có rèn nó cho người khác, để người đó huyết tế, thì đối phương cũng phải có năng lực rèn ra thành phẩm mới được.

Cho nên huyết tế không được dùng tràn lan trong giới rèn, ngay cả bản thân Đoán Tạo Sư cũng chẳng mấy khi dùng tới nó.

"Ngươi phải luyện thật giỏi, cố gắng kiểm soát được chồng chùy." Mang Thiên nghiêm túc nói, "Còn nữa, trước mặt người khác phải cố gắng không dùng chùy này để rèn. Trong giới Đoán Tạo Sư cạnh tranh cũng rất kịch liệt, trước khi ngươi có khả năng bảo vệ chùy rèn cực phẩm huyết tế của mình, thì không được để nó lộ ra ngoài, hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân cái hiểu cái không gật đầu. Nó biết, lão sư nói như vậy, đều là để tốt cho mình.

"Cái này tặng cho ngươi." Mang Thiên xòe bàn tay, trong bàn tay có hai cái vòng kim loại. Hai cái vòng này cũng có màu trầm, cũng là Nghìn Rèn Trầm Ngân chế tạo mà thành.

Chương 32: Trữ vật Trầm ngân hoàn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Đây là tác phẩm trước kia của ta, mỗi cái có không gian một phần tám mét vuông, vừa đủ thích hợp cho ngươi dùng." Mang Thiên nói.

Đường Vũ Lân giật mình nhìn Mang Thiên, ở học viện sơ cấp, nó đã được học kiến thức sơ cấp về Hồn Sư, cái này lại còn của Mang Thiên, là nó đã đoán ra đây là cái gì rồi, "Lão sư, đây là trữ vật Hồn Đạo Khí đúng không? Không được, cái này không được, nó quý lắm."

Mang Thiên nói: "Đây chỉ là trữ vật Hồn Đạo Khí cấp thấp nhất, ngay cả Hồn Đạo cũng không có, Hồn Sư phải tự rót Hồn Lực vào mới dùng được. Không đáng giá bao nhiêu tiền. Ngươi làm việc cho ta lâu như vậy, tiền lương chẳng có bao nhiêu, coi như đây là tiền thưởng đi."

Đường Vũ Lân ngập ngừng: "Nhưng mà ta đã lấy Trầm Ngân của người rồi." Trữ vật Hồn Đạo Khí, là trữ vật Hồn Đạo Khí đó! Nó chưa bao giờ mơ có được thứ đó, thế mà bây giờ nó sờ sờ trước mắt, lão sư còn nói muốn tặng nó cho mình, làm sao nó không muốn, nhưng mà lão sư đã cho nó nhiều thứ lắm rồi...

Mang Thiên kéo tay nó, đeo một cái Trầm Ngân Hoàn vào. Trầm Ngân Hoàn tự động siết lại cho vừa cổ tay nó.

Sau đó, là cái vòng còn lại.

Nhìn hai cái vòng nhìn bình thường trên cổ tay, đối với Đường Vũ Lân, chúng có ý nghĩa rất lớn, mắt nó đỏ lên.

"Lão sư..."

Mang Thiên bình thản: "Cái này gọi là quyền không rời tay, khúc không rời miệng. Đối với Đoán Tạo Sư chúng ta, chính là chùy không rời tay. Chăng

lẽ ngươi định cầm hai cái chùy đó ra đường suốt ngày? Ngươi phải nhớ kỹ, kim loại huyết tế Nghìn Rèn, cần phải được sử dụng thường xuyên, khí tức của ngươi, huyết mạch, Hồn Lực của ngươi đều làm nó dễ chịu, thời gian càng dài, nó sẽ càng phù hợp với ngươi, nếu trong ngươi đủ mạnh, nó còn có thể thăng hoa thêm lần nữa."

"Được rồi, về nhà, dọn đồ, trước khi tới Đông Hải Thành, tới đây gặp ta."

Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Mang Thiên nói: "Lão sư, người từng nói, đây là tác phẩm của người. Vậy, ngài cũng là Hồn Đạo Sư?"

Mang Thiên im lặng một lúc, "Coi như vậy đi. Nhưng ta chỉ muốn nhận mình là Đoán Tạo Sư mà thôi. Con đường Hồn Đạo Sư, ta không có khả năng đi xa. Sau này ngươi sẽ rõ. Đi đi, tu luyện Hồn Lực cho tốt, nhớ kỹ, Hồn Lực mới là trụ cột, dù ngươi có trời sinh Thần lực, thì cũng vẫn có điểm cuối, hơn nữa, trên Đấu La Đại Lục chúng ta, dù là nghề nghiệp nào, khi lên tới tầng cao, Hồn Lực mạnh yếu sẽ là cái quyết định, tương lai kiếm cái Hồn Linh thứ hai, nhất định đừng có quyết định dung hợp bậy bạ nữa."

"Vâng."

"Thử dùng Trầm Ngân Hoàn đi, chỉ cần rót Hồn Lực vào, dùng ý niệm để cảm nhận và kiểm soát, là có thể nhét đồ vào trong đó."

Đường Vũ Lân gật đầu, cầm hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lên.

Theo sự tiến bộ của thời đại, Hồn Đạo Khí xuất hiện ở khắp mọi nơi trong cuộc sớm. Bây giờ người ta không còn phải dùng Hồn Lực để sử dụng Hồn Đạo Khí, nhưng bởi vì Hồn Đạo Khí ban đầu là như thế, nên chúng vẫn được giữ nguyên cái tên đó.

Con người đã phát minh ra những thứ có thể lợi dụng lực gió, lực nước, lực mặt trời… để tạo ra các loại năng lượng tương ứng với Hồn Lực, ứng dụng vào đủ các ngành nghề, nhất là Hồn Đạo Cơ Giáp, biến chúng thành vũ khí chiến lược.

Trong cuộc sống hằng ngày, Đường Vũ Lân cũng thường xuyên tiếp xúc với một số loại Hồn Đạo Khí, thí dụ như Hồn Đạo đèn, Hồn Đạo năng lượng để khởi động xe, ngay cả bễ rèn trước mặt cũng có, nhưng chính thức

có được một kiện Hồn Đạo Khí, với nó đây chính là lần đầu tiên.

Nó cũng biết, trữ vật Hồn Đạo Khí là đều có minh khắc pháp trận, chứ không phải Hồn Đạo Khí cấp thấp như lão sư nói. Trữ vật là loại Hồn Đạo Khí đặc thù do Hồn Đạo Sư chế ra bằng tay, giá cực mắc.

Nhưng nó vẫn nhận món quà này, nó rất thích, ân tình này của lão sư, nó sẽ luôn ghi khắc trong lòng, ân này không thể miêu tả thành lời, nó không nói thêm gì nữa.

Đường Vũ Lân động ý niệm, cái vòng hơi sáng lên, hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy đã được thu vào trong Trầm Ngân Hoàn. Không gian một phần tám mét vuông không phải là lớn, nhưng chứa một cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy thì dư sức, vì cái chùy chỉ dài một xích rưỡi mà thôi.

Sử dụng Trầm Ngân Hoàn, sẽ tốn ít Hồn Lực, nhưng rất là ít, không tạo nên gánh nặng.

Nó lại động ý niệm, hai cây Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lại xuất hiện ở trong tay. Thực là thần kỳ.

Mang Thiên gật đầu, "Ngươi về nhà đi. Nhớ kỹ những lời ta đã dặn."

"Vâng."

Đường Vũ Lân hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng suốt đường về nhà. Cực phẩm đặc hiệu Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, Trầm Ngân Hoàn, với nó, dùng từ vui sướng bây giờ là không thể đủ. Chúng đã trở thành những món đồ quan trọng nhất của nó.

...

"Tư Nhiên, huynh thực quyết định như vậy?" Lang Nguyệt nhìn trượng phu, ánh mắt thê lương.

Đường Tư Nhiên thở dài, "Bởi vì ta kém tài, đã làm ảnh hưởng tới tương lai của con trai. Ta không thể tiếp tục như vậy nữa. Vì con trai, những thứ này đã là cái gì? Ta đã đồng ý với họ rồi."

Lang Nguyệt mắt đỏ bừng, "Nhưng mà, nếu vậy, không biết tới chừng nào

chúng ta mới được gặp lại con."

Đường Tư Nhiên nói: "Nếu Lân Lân chỉ là người bình thường, thì chỉ cần nó vui, gia đình chúng ta cứ bình thường như cũ là được. Nhưng con của chúng ta không bình thường, mà ngược lại, nó rất ưu tú. Nếu không phải vì ta kém cỏi, ngay lần dung hợp Hồn Linh đầu tiên, nó đã có thể đi xa hơn. Với tính cách của nó, nhất định sẽ làm được chuyện lớn."

"Mang Thiên nói với ta, Lân Lân tính tình cứng cỏi, thành thục hơn bạn cùng lứa. Trong nghề rèn lại có thiên phú dị bẩm, chỉ cần học tiếp, tương lai nhất định sẽ còn vĩ đại hơn thúc ấy. Mang Thiên đã là đại sư rèn cấp Tông Tượng Lục tinh, mạnh hơn thúc ấy, là đến mức nào nữa?"

"Nhưng, dù làm rèn, hay làm Hồn Sư, thì Hồn Lực, Hồn Linh đều là cốt lõi. Là cha nó, mà ta lại rụt đầu rụt cổ nhiều năm, sống yên bình bao lâu nay là quá đủ rồi. Ta đã quyết định. Vì con trai, ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào."

Chương 33: Mới tới Đông Hải

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đông Hải Thành.

Là thành thị lớn ven biển thứ hai ở bờ đông Nhật Nguyệt Liên Bang, có bến cảng quan trong, là nơi vận chuyển đường thủy và hàng hải đi khắp các nơi.

Nhân khẩu trong thành hơn ba trăm vạn, nhờ có tài nguyên từ biển dồi dào, mà dân cư rất là giàu có.

Đông Hải Thành có lịch sử lâu đời, kiến trúc trong thành vẫn còn giữ nguyên phong cách cổ xưa. Nhật Nguyệt Liên Bang mấy trăm năm nay, rất quan tâm tới việc bảo vệ kiến trúc cổ, nên trong tòa thành này, có thể nhìn thấy khá nhiều những kiến trúc cổ từ cả ngàn năm trước.

Trên ga tàu của Đông Hải Thành, có một đoàn tàu Hồn Đạo màu xanh đậm đang từ từ giảm tốc độ cập bến.

Ở Đông Hải, hầu như tất cả đoànt àu Hồn Đạo đều dùng màu lam làm màu chính.

Đoàn tàu dừng hẳn, cửa toa tàu mở ra. Mọi người nối đuôi nhau bước xuống tàu, ai cũng xách theo rất nhiều hành lý, làm ga tàu trở nên náo nhiệt. Dòng người nối nhau hướng về phía lối ra vào.

Đường Vũ Lân siết chặt ba lô trên lưng, đi theo mọi người, tò mò nhìn chung quanh.

Trần ga tàu do nhiều chiếc ống dẹp gắn với nhau tạo thành, nhìn qua một cái, nó biết ngay những ống đó đều là bằng kim loại, được chế tác bình thường nhất.

Tới nơi mới mẻ lạ lẫm, một thằng bé chỉ mới có chín tuổi, không tránh khỏi

hơi thấy sợ hãi.

Nó muốn tới Đông Hải học viện báo danh. Nó vốn tưởng phụ thân hoặc mẫu thân sẽ đi cùng, nhưng phụ thân nó bảo nó đã lớn rồi, cần phải tự mình rèn luyện, ông chỉ mua vé tàu cho nó, và đưa nó tới ga tàu.

Đây là lần đầu Đường Vũ Lân đi xa nhà, dù ở cửa, Lang Nguyệt đã dặn dò rất kỹ những việc cần ghi nhớ, nhưng tới nơi rồi nó vẫn lúng túng, đi theo mọi người mà không biết phải làm gì tiếp theo.

Dòng người đang đi phía trước đột nhiên tách ra, Đường Vũ Lân nhìn thấy một chiếc xe Hồn Đạo đứng ngay giữa sân ga, mọi người đều phải lách qua hai bên nó để đi.

Tuy không biết đây là xe gì, nhưng nhìn bề ngoài cũng biết nó là xe cao cấp. Thân xe thon dài, hình giọt nước, phía dưới có bốn bánh xe, dưới cùng ở mép còn có bánh xích, có thể di chuyển trên mọi địa hình.

Đứng bên cửa xe có hai người mặc đồ đen, ngó nghiêng dòng người.

Lúc Đường Vũ Lân tới gần, một người đi nhanh về hướng nó, cung kính nói: "Thiếu gia!"

Tiếng chào này đương nhiên không phải dành cho Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn sang bên cạnh, từ phía sau nó đi lên một thiếu niên.

Thiếu niên này tuổi tác cỡ bằng nó, mặc đồ thể thao màu lạm, tóc ngắn màu nâu, Đường Vũ Lân chỉ nhìn thấy được một bên mặt khi hắn đi xẹt qua.

Làn da trắng trẻo, mũi cao thẳng, hốc mắt hơi hõm sâu, lông mi dài cong cong, mắt hình như là màu xanh sẫm.

Sau lưng Đường Vũ Lân dường như bị xô đẩy, ủn tới làm nó lảo đảo, va vào vai thiếu niên kia.

Thiếu niên xoay qua nhìn nó.

Người này rất anh tuấn, có khí chất lãnh ngạo rõ rệt, ánh mắt đối phương rõ ràng nhìn nó, nhưng chỉ là liếc qua, rồi tiếp tục đi về phía ô tô. Cái vẻ đó rõ

ràng không phải là không để ý bị nó đụng vào, mà là căn bản không thèm để ý tới nó.

"Xin lỗi!" Đường Vũ Lân lên tiếng.

Người áo đen tới đón đẩy vào ngực nó một cái, một luồng lực mạnh truyền vào, làm Đường Vũ Lân bị đẩy về sau, suýt nữa thì ngã.

"Cẩn thận chứ, đồ nhà quê." Người áo đen hung dữ nói, rồi quay người đuổi theo thiếu niên.

Thiếu niên không hề quay đầu lại, chui vào trong xe. Cỗ xe nổ máy, rồi chạy ra ngoài.

Đường Vũ Lân vuốt vuốt lồng ngực, tuy không đau, nhưng nó thấy giận, những người này, thật là quá đáng!

Tiếp tục đi ra tới ngoài cửa ga, sự chen chúc mới kết thúc.

Quay đầu nhìn lại, thấy ga tàu sau lưng có treo bảng chữ to, Ga Hồn Đạo Đông Hải.

Nhìn ga tàu to lớn, Đường Vũ Lân thầm tán thưởng, chỉ riêng cái nhà ga, cũng còn to hơn tòa kiến trúc to nhất của Ngạo Lai Thành.

Nó nhìn quanh, đường sá rộng lớn, xa kia là dãy dãy nhà cao, đủ loại xe Hồn Đạo chạy băng băng trên đường, người qua lại hối hả, tạo nên một cảm giác áp bách tự nhiên.

Đường Vũ Lân rụt người, rút bình nước uống một ngụm.

Sau đó nó rút tờ giấy phụ thân đưa cho, hướng dẫn những việc nó phải làm khi tới Đông Hải Thành.

Có một người trung niên gầy gò xán lại, cười híp mắt hỏi: "Bạn nhỏ, lần đầu tới Đông Hải Thành đúng không? Nhà ở đâu hả?"

Đường Vũ Lân đang nhìn tờ giấy, trên tờ giấy câu đầu tiên viết, không được tin người lạ.

Nó ngẩng đầu nhìn người trung niên, lắc đầu, không nói lời nào, bước nhanh về một hướng.

Hướng đó có một cái phòng, trên cửa phòng có bảng ghi bốn chữ “Hành chính chấp pháp”.

Trong phòng có hai nhân viên mặc đồng phục, Đường Vũ Lân đi tới,: "Chào chấp pháp thúc thúc ạ, cho hỏi xe công cộng tới Đông Hải học viện đi hướng nào ạ?"

Là học viện lừng danh Đông Hải Thành, năm nào báo danh khai giảng, Đông Hải học viện cũng có xe công cộng riêng ở ga tàu để đón người, tìm được xe, là nó có thể tới thẳng học viện.

Một người chỉ hướng cho nó, "Ở bên kia. Bạn nhỏ, người nhà đâu?"

Đường Vũ Lân ưỡn ngực, "Thúc thúc, ta không nhỏ nữa. Cám ơn ngài." Nói xong, nó quay người chạy về hướng đã được chỉ.

Quả nhiên, chạy một chút, đã thấy một cái bảng chữ trắng nền lam, viết bốn chữ to: Đông Hải học viện.

Dưới bảng có một cái bàn, sau bài có mấy thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi mặc đồ thể thao màu lam.

Thấy Đường Vũ Lân chạy tới, một thiếu nữ tóc đen cười với: "Em trai, tới đưa tin hả?"

Cô gái này có đôi mắt xếch, dáng người vừa phải, giọng nói ngọt ngào, rất thân thiện.

Chương 34: Báo danh

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Chào tỉ tỉ, ta là Đường Vũ Lân, là tới báo danh." Đường Vũ Lân rất lễ phép.

Lưu Ngữ Tâm kinh ngạc nhìn thằng bé. Nhìn chừng mười một, mười hai, nhưng nếu là tới báo danh, thì hẳn phải có giấy đề cử của học viện đề cử, và hẳn là chỉ mới có chín tuổi.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng thằng nhóc lại rất xinh đẹp, đúng vậy, Lưu Ngữ Tâm phải dùng từ xinh đẹp để mô tả thằng nhóc này. Đôi mắt rất to, lông mi dài cong vút làm mình cũng phải ghen tị, đôi mắt ngơ ngác và có vẻ hơi khó chịu.

"Xin chào, ta là Lưu Ngữ Tâm, năm nhất học viện cao cấp Đông Hải, chịu trách nhiệm nhận người mới năm nay. Là học tỷ của ngươi a. Này, tới đây, điền vào mẫu này, rồi đưa thư đề cử của học viện cho ta."

Lưu Ngữ Tâm đưa một mẫu tờ khai cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân thở phào, nhìn trộm học tỉ một cái. Đồ thể thao màu lam vừa vặn, cột tóc đuôi ngựa, cổ dài trắng trẻ, dáng thon thả đẹp đẽ, khí chất ưu nhã.

Lưu Ngữ Tâm nhìn Đường Vũ Lân điền tờ khai, buột miệng đọc theo, "Đường Vũ Lân, chín tuổi, tốt nghiệp học viện sơ cấp Hồng Sơn Ngạo Lai Thành. Hồn Sư Hệ Thực Vật cấp mười một, Võ Hồn, Lam Ngân Thảo. Ồ, Võ Hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo?"

Đường Vũ Lân gật đầu. Lưu Ngữ Tâm cười, "Lam Ngân Thảo mà tu được tới cấp mười một ở tuổi của ngươi, đúng là không dễ."

Giọng nói không hề có vẻ khinh thường, làm Đường Vũ Lân tăng thêm hảo

cảm với học tỉ này, nó gãi đầu: "Tỷ tỷ còn biết Hồn Sư khác có Võ Hồn là Lam Ngân Thảo?"

Lưu Ngữ Tâm mỉm cười: "Có chứ! Học viện chúng ta cũng có, không tệ đâu nha. Hồn Sư chúng ta qua mấy vạn năm truyền thừa, phát triển đến bây giờ, bản thân Võ Hồn không còn như thời cổ đại nữa, mà thông qua Hồn Linh đã được cải tạo nhiều rồi. Chờ ngươi tới cấp cao sẽ biết, kỳ thực, bản thân Võ Hồn không quan trọng, quan trọng là... đẳng cấp của Hồn Lực, và thiên phú về phương diện Cơ Giáp. Dù sao, Cơ Giáp xuất hiện, đã làm cho Hồn Sư có Võ Hồn bình thường cũng trở thành cường đại. Cho nên, em trai, cố học cho giỏi nha. À, ngươi có thể gọi ta là học tỷ."

"Cảm ơn học tỷ." Đường Vũ Lân thật lòng cảm ơn, những lời nàng nói, đã làm sự hồi hộp của nó giảm đi rất nhiều.

Lưu Ngữ Tâm đọc thư đề cử của Đường Vũ Lân, đóng dấu vào rồi trả lại cho nhỏ, đưa thêm cho nó một tấm thẻ kim loại nhỏ.

"Tấm thẻ này ngươi đeo vào cổ, là bằng chứng để ra vào học viện trước khi nhập học, sau khi tới học viện, phải vào báo danh lần nữa, và nhận đồ dùng. Cái xe Hồn Đạo kia chính là của học viện, chờ người đủ nhiều sẽ khởi hành, chở các ngươi tới học viện."

Đường Vũ Lân lại cảm ơn, đi về phía chiếc xe.

Một nam sinh đứng ngay cạnh Lưu Ngữ Tâm nhếch mép: "Ngữ Tâm, một thằng nhóc nhà quê thôi, ngươi nói với nó nhiều như thế làm gì? Hừ, Võ Hồn Lam Ngân Thảo, chỉ là phế Võ Hồn, đâu phải ai có phế Võ Hồn đó cũng có huyết mạch Lam Ngân Vương như học trưởng chúng ta."

Lưu Ngữ Tâm trừng mắt, "Đừng có kỳ thị học đệ. Chín tuổi đã luyện Lam Ngân Thảo tới cấp độ Hồn Sư, làm sao ngươi biết Lam Ngân Thảo của nó không có huyết mạch Vương Giả? Không có ai mãi mãi hèn, ngươi chưa nghe câu đó à? Nói không chừng, học đệ xinh đẹp này, sau này sẽ là con cưng của trời đó."

Đường Vũ Lân không được nghe thấy những câu này, nếu không, nó sẽ càng thêm hảo cảm với học tỉ.

Xe của Đông Hải học viện rất rộng, chở được những năm mươi người, lúc

này trên xe đã có một số người ngồi sẵn, có cùng độ tuổi với nó, cũng có người thành niên, rõ ràng là phụ huynh đưa con tới học viện báo danh.

Đường Vũ Lân thấy hâm mộ họ, dù gì nó cũng mới có chín tuổi, làm sao không muốn cũng có phụ thân, mẫu thân tới đưa mình?

Nó ngồi gần cửa sổ, nhìn ra khung cảnh lạ lẫm, tay ôm chặt hành lý, sáu năm tới, mình sẽ phải sống ở đây.

Hắn nhớ, trước khi rời nhà, phụ thân đã nói.

"Lân Lân, con phải nhớ kỹ, trên thế giới này, người con có thể tin tưởng và dựa vào hoàn toàn, chỉ có chính bản thân con. Dù gặp phải khó khăn gì, con cũng đều nên nghĩ, đó là vì con chưa đủ mạnh."

Những lời này đối với một thằng bé chín tuổi, tạo nên lực rung động rất mạnh, khi rời khỏi phụ thân mẫu thân, chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Cúi đầu nhìn đôi Trầm Ngân Hoàn trên cổ tay. Vốn hai cái Trầm Ngân Hoàn có dư không gian để chứa hành lý, nhưng bởi vì ngoài cặp Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, Mang Thiên bảo nó mang cả cặp Nghìn Rèn Ô Cương Chùy theo luôn, cho nên trong không gian trữ vật không còn chỗ nữa.

Nhắm mắt lại, Đường Vũ Lân nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc Đường Vũ Lân mơ màng sắp ngủ, xe buýt rung lên bắt đầu khởi hành. Đường Vũ Lân giật mình nhìn quanh, trong xe đã ngồi đầy người.

Hình như ai cũng có cha mẹ đi cùng.

Chỉ có nó là đi một mình.

Những cửa hàng, nhà cửa xuyên qua không dứt, tòa thành đầy hương vị sắt thép và hối hả.

Ai đi trên đường cũng vội vã. Đi hơn hai mươi phút, xe dừng bên một bức tường cao.

"Đã tới học viện, mời mọi người xuống xe."

Phía trước vọng tới một âm thanh quen thuộc, Đường Vũ Lân nhìn theo, mới nhìn thấy Lưu Ngữ Tâm ở ngay hàng đầu, đang hướng dẫn mọi người.

Đường Vũ Lân vội ôm hành lý đi theo, Lưu Ngữ Tâm nhận ra nó, gọi, "Đường Vũ Lân đúng không, chờ chút, tí nữa đi theo ta."

Chương 35: Bạn cùng phòng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đi thêm một chút dọc theo bức tường cao, là tới cửa chính của học viện, sừng sững cao to đầy khí thế, được làm từ một tảng đá rất to.

Đông Hải học viện là một học viện cỡ lớn, kiêm cả trung cấp lẫn cao cấp. Lưu Ngữ Tâm chính là đệ tử của bộ phận học viện cao cấp.

Đừng bao giờ nghĩ trung cấp với cao cấp chỉ lệch nhau một tí, chúng lệch nhau rất nhiều.

Học viện Trung cấp là giáo dục bắt buộc, không thu học phí. Đông Hải học viện là học viện Hồn Sư, học viện trung cấp chiếm hai phần ba diện tích, nhưng tinh hoa chỉ chiếm một phần ba học viện cao cấp.

Chỉ cần là Hồn Sư, và học ở khu vực xung quanh Đông Hải Thành, có thư đề cử của học viện sơ cấp, là được tới đây học tiếp trung cấp về Hồn Sư. Học viện trung cấp học sáu năm, năm thứ sáu lúc tốt nghiệp, có thể thi vào học viện cao cấp Hồn Sư, song số thi đậu thường không vượt qua một phần mười.

Học viện cao cấp không còn là giáo dục bắt buộc, mà phải thông qua kỳ thi khó khăn, trúng tuyển mới được học, và đó mới thật sự là tinh anh.

Đi vào học viện, cây xanh râm mát, con đường rộng kéo dài, mặt đường lót đá xanh, rất có hương vị xưa cũ.

Lưu Ngữ Tâm mỉm cười: "Học viện vì đảm bảo an toàn cho mọi người, không cho phép xe chạy trong trường, phải đi vào bãi đỗ xe dưới mặt đất. Học viện cao cấp của ta ở phía Tây, tất cả phần còn lại đều thuộc về học viện trung cấp."

Lầu Dạy Học Chính của Học viện trung cấp nằm dọc sườn đông của học

viện, cao mười hai tầng. Lớp càng cao, học tầng cào cao. Đường Vũ Lân là đệ tử năm nhất, sẽ học ở lầu một hoặc lầu hai.

"Bên kia chính là Phòng Giáo Vụ. Ngươi tới đó báo danh đi. Ký Túc Xá ở ngay đằng sau Lầu Dạy Học. Sau này nếu có chuyện gì, cứ tới khu cao học bên kia tìm ta, ta thuộc năm nhất cao học."

"Cảm ơn học tỷ."

Lưu Ngữ Tâm phì cười: "Không cần phép tắc như vậy, học viện chúng ta rất thoải mái. Sau khi nhập học sẽ chia lớp, sau đó là kiểm tra nhập học, nếu đạt thành tích tốt thì rất có lợi."

Nhìn theo Lưu Ngữ Tâm đi khuất, Đường Vũ Lân mới đi tới Phòng Giáo Vụ.

Có thẻ kim loại Lưu Ngữ Tâm đưa, lại có thư đề cử, nó làm thủ tục nhập học rất nhanh.

Được phát hai bộ đồng phục miễn phí, một cái chìa khóa ký túc xá, tài liệu học tập phải đợi vào học chính thức mới được phát.

Nó được xếp vào lớp thứ năm năm nhất.

Đường Vũ Lân đi tới Lầu Ký Túc Xá. Lầu Ký Túc Xá cũng cao bằng Lầu Dạy Học, cũng mười hai tầng. Nó ở tầng hai, phòng 205.

Trong hành lang rất ầm ĩ, mấy hôm nay lúc nào cũng có học sinh mới tới, trong khu ký túc xá, không chỉ có học trò, mà có cả các bậc phụ huynh tới đưa con, nên không khí rất lộn xộn.

Đường Vũ Lân vất vả mới tới được phòng của mình, cửa mở ra, bên trong đã có người ở rồi.

Trong phòng có hai cái giường tầng, chứa được bốn người. Hai cái bàn dài hình chữ nhật, bốn cái ghế, hai cái tủ, một cái đèn. Hết.

Hai tầng giường dưới đã có người xí chỗ, cả hai đều đang nhìn Đường Vũ Lân.

Người ở giường bên trái cao to hơn Đường Vũ Lân, dáng to khỏe, tóc ngắn, mắt lồi, có vẻ dữ dằn.

Người ở giường bên phải gầy gò, tuổi nhỏ, đeo kính mắt, có vẻ trí thức, ừ, trên tay đang cầm một quyển sách.

"Xin chào, ta là Đường Vũ Lân, là mới tới." Đường Vũ Lân nhìn hai người, tự giới thiệu, rồi bỏ hành lý vào tầng trên giường bên trái.

Người gầy nhỏ khẽ gật đầu, nói: "Ta là Vân Tiểu, vân (mây) trong đám mây, tiểu (nhỏ) trong lớn nhỏ."

Đường Vũ Lân cười khẽ chào lại, người to bự bên kia nhướng mắt: "Mới tới, thì dọn phòng đi."

Đường Vũ Lân mới tới, không hiểu rõ tình hình, nên gật đầu, "Ừ."

Góc tường có cây chổi, trên bàn có chậu rửa mặt và khăn lau. Nó bưng chậu đi lấy nước.

Vân Tiểu nhìn người kia: "Chu Trường Khê, ra vẻ cái gì hả?"

Chu Trường Khê cười hắc hắc, đứng dậy: "Ngươi thì thông minh rồi, đừng có xía vào chuyện người khác. Thằng nhóc đó dễ coi như vậy, ta nhìn không ưa. Phải ghìm nó xuống, sau này việc chung đều giao cho nó. Ta mới nói là nó đi liền, rõ là đồ nhát cáy. Người như vậy không ăn hiếp thì ăn hiếp ai?"

Vân Tiểu hừ một tiếng, "Coi chừng bị báo ứng."

Chu Trường Khê khinh thường, "Bằng nó á?" hắn khẽ vươn tay, tóm ba lô hành lý của Đường Vũ Lân xuống.

Mở ba lô ra, mấy bộ quần áo thô sơ, một ít đồ dùng cá nhân, một bộ chăn màn rớt xuống đất.

Vân Tiểu sững sờ: "Ngươi quá đáng quá!"

Chu Trường Khê cười hặc hặc, "Nhìn đi, cái gì đây hả? Thằng nhóc này chắc không phải xuất thân ăn mày chứ, thời này mà còn thêu hoa, buồn

cười chết mất."

Đúng lúc Đường Vũ Lân bưng chậu nước đi vào.

Nó sững người, đồ nằm lung tung dưới nhất nhìn rất quen mắt, nhất là trên tay Chu Trường Khê vẫn còn đang cầm ba lô của nó.

Chăn màn, quần áo, đồ dùng vãi đầy mặt đất, ngay cả hai bộ đồng phục vừa mới nhận.

Mặt đất rất dơ, nên đồ đạc của nó cũng bị dính dơ theo.

"Ngươi đang làm gì?" Đường Vũ Lân đặt chậu lên bàn.

Chu Trường Khê nhếch miệng, "Đâu có làm gì, xem đồ nhà quê ngươi mang theo được cái gì thôi."

"Nhặt lên!" giọng Đường Vũ Lân lạnh lẽo.

Chu Trường Khê nhướng mày, đôi mắt lồi trừng lên, đầy hung dữ, "Ngươi đang nói chuyện với ai hả?"

"Nhặt lên!" Đường Vũ Lân gằn giọng.

Chu Trường Khê trừng to mắt, quyệt miệng, dẫm lên cái chăn của Đường Vũ Lân, giày giày xéo xéo, chỗ hằn đạp ngay lên chỗ thêu những bông hoa nhỏ.

Đường Vũ Lân ngây ra, lẩm bẩm: "Đó là muội muội ta thêu."

Chương 36: Đánh nhau

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Đó là muội muội ta thêu."

Những bông hoa nhỏ màu tím, viền ngoài màu bạc, tuy không đẹp, nhưng chúng là của Na Nhi lưu lại.

Đường Vũ Lân còn nhớ rõ, lúc đó, nó ngồi cạnh Na Nhi xem cô bé thêu, còn cười cợt cô bé thêu hoa bị méo, không đẹp như Na Nhi.

"Tiểu tử, nhớ kỹ, ở đây, ta là người quyết định." Chu Trường Khê chọc chọc ngón cái vào ngực mình.

Vân Tiểu cảm thấy là lạ, hình như nhiệt độ không khí có vẻ giảm xuống.

Hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên.

Mắt nó đỏ bừng, hai nắm tay nắm chặt, tiếng xương vang lên răng rắc.

Chu Trường Khê hất cằm, "Muốn làm gì, cắn ta hả?"

Đường Vũ Lân phóng tới như đạn pháo, nắm đấm phải vung ra, tới mặt Chu Trường Khê.

Chu Trường Khê không phải người ngu, hắn đương nhiên nhìn ra Đường Vũ Lân có lực bộc phát, nên đã chuẩn bị trước. Thấy nắm đấm bay tới, thì vung tay phải hất nắm đấm sang bên.

"BA~!"

"Phanh!"

"Rầm rầm!"

Tiếng thứ nhất, là tiếng bàn tay Chu Trường Khê chém trúng nắm đấm Đường Vũ Lân, cú chém rất chính xác, nhưng lại không đẩy nổi nắm đấm của Đường Vũ Lân.

Tiếng thứ hai, là tiếng nắm đấm Đường Vũ Lân nện vào ngực Chu Trường Khê, đánh văng hắn bay lên.

Tiếng cuối cùng, là tiếng thân thể Chu Trường Khê bắn xuyên vỡ cửa sổ, bay ra ngoài.

"A!" một tiếng kêu vang thảm thiết ến.

Vân Tiểu ngồi bật dậy, ngơ ngác nhìn Đường Vũ Lân, quyển sách trên tay rơi xuống rồi mà hắn không biết.

Chu Trường Khê, Võ Hồn Đại Lực Thần Viên, Chiến Hồn Sư cấp mười một Hệ sức mạnh. Được xếp vào lớp năm, vào phòng ký túc xá này, bởi vì Hồn Lực của hắn không cao mà thôi. Nhưng, hắn vẫn là kẻ có sức mạnh khủng nhất trong số bạn cùng tuổi của Vân Tiểu.

Vân Tiểu hoàn toàn có thể khẳng định, trong một quyền Đường Vũ Lân đánh bay Chu Trường Khê không hề có Hồn Lực, mà chính là sức mạnh của cơ bắp.

Bởi vì Võ Hồn là Đại Lực Thần Viên, xương cốt của Chu Trường Khê nặng hơn hẳn người thường, nên hắn tuy mới chín tuổi, mà còn nặng cân hơn cả người trưởng thành.

Người nặng như vậy, khỏe như vậy, mà lại bị Đường Vũ Lân một quyền đánh bay, xuyên vỡ cửa sổ mà ra. Cú đánh đó mạnh tới bao nhiêu?

Đúng lúc này, một người từ ngoài cửa đi vào, mặc đồ thể thao màu đen, mặt lạnh như băng. Đi vào cửa túc xá, nhìn đống đồ rơi vãi dưới đất thì cau mày đá văng ra, lạnh lùng nói với Đường Vũ Lân đang đứng chắn ngay đó: "Tránh ra."

Đường Vũ Lân vốn đã đang điên tiết, thiếu niên này lại đá đồ của nó, hoàn toàn làm nó bùng nổ.

"Ngươi muốn chết!" Đường Vũ Lân nổi giận gầm lên, nhào tới. Lại một quyền!

Thiếu niên kia không thèm nhìn, chân dịch ngang một cái né tránh thành công, khuỷu tay quét ngang, chân trái duỗi ra.

Lập tức, Đường Vũ Lân thấy mình bị hất bay ra ngoài. Chỉ có điều, lần này hướng bay không phải là cửa sổ, mà là cửa phòng.

Vân Tiểu nuốt nước miếng, hồi còn ở học viện sơ cấp, hắn được coi là người đầy mưu trí, thế mà hôm nay nó lại cảm thấy cái đầu của nó không đủ dùng. Tình hình hiện giờ là sao đây?

"Khốn kiếp!" Đường Vũ Lân rống lên giận dữ, vang vọng khắp cả tầng lầu. Thân ảnh như gió xông vào trong phòng, nhào tới thiếu niên lạnh lùng.

Thiếu niên kia kinh ngạc, hắn chưa bao giờ biết cái gì gọi là nương tay, cú đánh vừa rồi hắn là dùng toàn lực, thế mà đối phương lại bật dậy nhanh như vậy. Hơn nữa, vừa rồi lúc khuỷu tay hắn nện trúng lưng Đường Vũ Lân, rõ ràng cảm giác được, cái lưng đó có lực phản chấn, hóa giải bớt khá nhiều lực đánh của hắn.

Nhảy lấy đà, quay người, đá xoáy. Ba động tác liền mạch như nước chảy, chẳng những tránh được Đường Vũ Lân tấn công, mà còn đá trúng lưng nó, hất nó văng lên giường.

Cái giường bằng gỗ vỡ tan, quần áo trên người Đường Vũ Lân bị rách mấy chỗ.

Thiếu niên hạ xuống đất, vừa vặn dẫm lên cái chăn của Đường Vũ Lân, cũng lại dẫm phải đóa hoa nhỏ do Na Nhi thêu!

Đường Vũ Lân gào lên, "Tại sao đám người các ngươi ai cũng khốn kiếp như vậy!" Bạch quang lóe sáng, Hồn Hoàn trắng bạc mười năm từ dưới chân bay lên, những bụi Lam Ngân Thảo ùn ùn tràn ra, đánh thẳng tới thiếu niên lạnh lùng.

Hồn Hoàn kỹ của Lam Ngân Thảo mười năm, Hồn Kỹ thứ nhất của Đường Vũ Lân, quấn quanh!

Những bụi cây lập tức tràn khắp phòng, thiếu niên kia tuy nhanh nhẹn, nhưng không tránh kịp nhiều dây leo như vậy trong không gian nhỏ hẹp.

Hắn phản ứng rất nhanh, tay phải vung lên, tỏa hào quang vàng rực, dưới chân bay lên một vòng Hồn Hoàn màu vàng, kim quang lập loè, tạo thành một vòng tròn trên không trung, chém vào Lam Ngân Thảo.

Hắn ra tay cực chính xác, con dao vàng chém trúng Lam Ngân Thảo, nhưng ngạc nhiên thay, Lam Ngân Thảo tuy bị đẩy ra, nhưng không bị chặt đứt như hắn tưởng tượng.

Không tốt! thiếu niên thầm hô to, lùi nhanh lại, lao ra cửa phòng. Nhưng cây Lam Ngân Thảo không bị chặt đứt kia, và nhiều sợi Lam Ngân Thảo khác nữa đã xúm lại, quấn lấy hắn.

Hồn Hoàn dưới chân thiếu niên lóe hào quang, dao găm trên tay cũng sáng rực, còn có tiếng Long ngâm nho nhỏ vang lên. Hắn dùng toàn lực muốn tránh khỏi đám Lam Ngân Thảo, nhưng một nắm đấm đã không ngừng to ra ngay trước mặt hắn.

"Phanh —— "

Chương 37: Xử phạt

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Thiếu niên bay ngược ra ngoài, lúc Đường Vũ Lân đấm trúng, Lam Ngân Thảo đang quấn hắn cũng buông hắn ra, làm hắn bay vèo như đạn pháo ra ngoài, một tiếng nổ vang vang lên, cả người hắn bị gắn dính vào vách tường ngoài hành lang.

Đúng vậy, chính là "gắn", hắn hoàn toàn không có sức chống cự cú đấm vừa rồi.

Thiếu niên này là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, am hiểu nhất chính là tốc độ và công kích, nhưng Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh luôn có một nhược điểm, là sức phòng ngự kém, lần này bị đánh trúng, lại còn bị trúng đòn của một kẻ có sức mạnh còn mạnh hơn Chiến Hồn Sư Hệ Sức Mạnh là Đường Vũ Lân, cho nên… hắn ngất đi...

Đường Vũ Lân thở dốc, cả phòng cả trở thành đống hỗn độn.

Vân Tiểu núp dưới gầm giường, mở to mắt nhìn Đường Vũ Lân, trong lòng hoảng hốt.

Cái tên này, cái tên này...là con người hả? Cái tên lạnh lùng nhanh như điện kia thế mà cũng bị hắn đánh bay...

Đường Vũ Lân ngồi xuống, cẩn thận nhặt chăn lên, phủi sạch bụi, ôm vào lòng, may mà nó chỉ bị bẩn, không bị rách.

"Xảy ra chuyện gì?" một giọng nói sang sảng vang lên ngoài phòng.

Mười phút sau.

Đông Hải Học Viện, phòng giáo dục.

"Nói như vậy, chỉ là vì một cái chăn mà xảy ra chuyện?" Long Hằng Húc lạnh lùng nhìn bốn thiếu niên trước mặt, sắc mặt âm trầm.

Chu Trường Khê, Vân Tiểu, Đường Vũ Lân, và thiếu niên lạnh lùng, bốn người xếp thành một hàng.

Thiếu niên lạnh lùng mắt lạnh giá, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng liếc Đường Vũ Lân, bộ dạng như muốn xé nát nó ra.

Chu Trường Khê mặt xanh mét, trên người có không ít vết thương, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt hắn có tia sợ hãi, hắn không dám nhìn Đường Vũ Lân lần nào.

Vân Tiểu kể lại mọi chuyện vô cùng chi tiết, lớp lang trật tự rõ ràng. Long Hằng Húc nghe là hiểu ngay.

Đường Vũ Lân ôm chăn đứng đó, cúi đầu nhìn đóa hoa nhỏ trên chăn, trong đôi mắt to đầy quật cường.

"Chu Trường Khê, vốn với phẩm loại Võ Hồn của ngươi, có thể được xếp vào lớp ba, chỉ là thấp chót lớp. Nhưng bây giờ xem ra, phẩm hạnh của ngươi cũng thấp theo. Bị đánh đòn đáng lắm, cả đời ở lại lớp năm luôn đi." Long Hằng Húc lạnh lùng.

Chu Trường Khê muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Long Hằng Húc thì biết điều im bặt.

"Hai người các ngươi cũng vậy, mới nhập học là đánh nhau, cũng bị xếp vào lớp năm. Bị đánh là đáng đời." Long Hằng Húc chỉ Vân Tiểu và thiếu niên lạnh lùng.

Thiếu niên lạnh lùng căn bản không để ý Long Hằng Húc, ánh mắt hắn chỉ tập trung vào Đường Vũ Lân, một bên gò má sưng lên, may mà trước khi bị đánh trúng, hắn đã kịp nghiêng đầu né bớt, nếu không chắc hàm răng cũng không còn lại mấy cái.

Vân Tiểu giật mình: "Long chủ nhiệm, ta đâu có tham gia đánh nhau! Từ đầu đến cuối, ta chỉ ở ngoài đứng xem mà thôi."

Long Hằng Húc lạnh lùng: "Các ngươi là người cùng phòng, thấy bạn đánh

nhau không biết ngăn lại, mà chỉ biết lo cho thân mình. Tinh thần trọng nghĩa của ngươi để ở đâu? Tuổi còn nhỏ đã xảo trá như vậy, lớn lên sẽ như thế nào? Còn cãi cái gì nữa!"

"Còn ngươi!" Ánh mắt hắn cuối cùng rơi vào Đường Vũ Lân, "Ngươi giỏi lắm! Một đánh hai, việc này vốn không phải ngươi sai. Ngươi bị người ta khiêu khích trước, nam nhân có nhiệt huyết là chuyện tốt. Cho nên, không xử phạt ngươi. Nhưng Võ Hồn của ngươi chỉ là Lam Ngân Thảo, nên cũng chỉ có thể ở lớp năm."

Đường Vũ Lân kinh ngạc ngẩng đầu, hắn tưởng mình sẽ phải là người bị phạt nặng nhất, dù sao, cũng là hắn đánh người, hơn nữa đánh không hề nhẹ. Chu Trường Khê một mảng người xanh xanh tím tím, thiếu niên lạnh lùng mặt sưng phù như màn thầu. Thế mà mình không bị xử phạt?

"Cảm ơn ngài công bằng." Đường Vũ Lân vội nói.

Long Hằng Húc thản nhiên: "Tuy đánh nhau có nguyên nhân, nhưng, phá hư của công thì phải bồi thường. Ta sẽ để bên tài vụ tính số tiền phải bồi thường cho một cái cửa sổ, vách tường và giường ngủ, rồi ngươi đem tiền nộp."

"A?" Đường Vũ Lân ngẩn ngơ. Nộp tiền? Cả người nó chỉ có ba ngàn đồng phụ thân cho, để tiêu vặt cho cả học kì.

Vì đi học được miễn phí ăn ở, nên lẽ ra chẳng có gì phải tiêu tiền.

"Đi ra ngoài đi. Có bản lĩnh, các ngươi trở về tiếp tục đánh nhau. Nếu còn đánh nữa, các ngươi sẽ bị ghi vào hồ sơ. Nó có quyết định tới tương lai các ngươi có được vào hệ cao cấp hay không, có thể trở thành Cơ Giáp sư hay không đấy, có muốn thử không? Có gan, thì các ngươi cứ đánh. Nếu thật muốn đánh, thì đừng để cho học viện biết được, nếu không, nghiêm trị không tha."

Đi ra phòng giáo dục, giọng Long Hằng Húc vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng tâm tình Đường Vũ Lân đã tốt lên rất nhiều, tuy còn chưa biết phải bồi thường bao nhiêu tiền, nhưng ít nhất lần này đánh nhau, học viện đã xử công bằng, không vì Võ Hồn nó không tốt mà ưu ái cho người khác.

Phòng giáo dục.

Long Hằng Húc nheo mắt, nói với thư ký: "Mang hồ sơ của Đường Vũ Lân tới đây."

"Chủ nhiệm, Võ Hồn của nó không phải chỉ là Lam Ngân Thảo hay sao?" Thư ký kinh ngạc hỏi.

Long Hằng Húc mỉm cười, "Lam Ngân Thảo? E là không phải đơn giản như vậy. Ngay ngày nhập học đầu tiên đã một đánh hai, trong đó còn có cả thằng nhóc nhà họ Tạ, một thằng nhóc chỉ có Võ Hồn Lam Ngân Thảo bình thường có thể làm được hay sao? Hơn nữa, nó mới có chín tuổi đã tu phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo tới cấp mười một, riêng chuyện đó đã là hiếm thấy. Phải chú ý tới nó nhiều một chút."

Trở lại ký túc xá, trong phòng vẫn lộn xộn, không có ai dọn giùm.

Đường Vũ Lân lặng lẽ để chăn lên bàn, nhặt nhạnh mọi thứ từ dưới đất lên.

Chu Trường Khê đứng ngay đó, hai nắm tay mở ra nắm lại mấy lần.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn Vân Tiểu đang định leo lên giường mình nằm, chỉ chỉ lên trên, "Ngươi lên trên."

Vân Tiểu sững người, nhưng thấy thiếu niên lạnh lùng ánh mắt dễ sợ quá, nên chọn mỉm cười, nhanh chóng thu thập đồ đạc, leo lên giường trên. Hắn là người thông minh, không ngu đi ghẹo một cái núi lửa đang phập phù muốn nổ!

Bàn tay thiếu niên lạnh lùng lóe hào quang, không thấy hắn làm gì, một tấm ga giường sạch sẽ đã xuất hiện trong tay.

Chương 38: Đền tiền?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cái giường tầng còn lại, giường bên dưới đã bị đập vỡ, chính là giường của Chu Trường Khê.

Đường Vũ Lân nhặt đồ xong, leo thẳng lên giường trên, sau đó quay đầu, lạnh lùng nhìn Chu Trường Khê.

"Ngươi đứng dậy!" Chu Trường Khê khẽ gầm lên.

Đường Vũ Lân lạnh lùng: "Cút!"

"Ngươi..." Chu Trường Khê giận dữ, muốn xông tới.

"Đừng có nóng, quên vừa rồi Long chủ nhiệm nói cái gì hả? Sau này không muốn thành Cơ Giáp Sư hả?" tiếng Vân Tiểu từ giường bên kia vọng qua.

Chu Trường Khê hít thở dồn dập. Đường Vũ Lân giơ tay, gỡ luôn miếng ván vỡ của cái giường ném ra ngoài, cả cái giường bên dưới, không còn lại cái gì.

"Là phòng này a!" Bên ngoài có tiếng người, rồi một người trung niên mặc đồ đồng phục mang một tấm ván giường mới đi vào.

Ông ta liếc qua đám thiếu niên, cười hắc hắc, "Được nha! Nhập học ngày đầu tiên đã đánh nhau, mấy nhóc có tiền đồ đó! Có bản lĩnh đánh tiếp đi. Tấm ván giường này, giá một vạn đồng một cái, tha hồ mà đánh! Đánh hỏng nhiều nhiều vào, ta mới có nhiều tiền thưởng." ông ta khẽ vung tay, tấm ván gỗ bay tới, rơi xuống khung giường cực kỳ chính xác, không lệch chút nào.

Một vạn đồng?

Đường Vũ Lân lập tức mở to mắt. Đây chỉ là một tấm ván gỗ thôi!

"Lão sư, bọn ta có thể ra ngoài tự mua không?" Đường Vũ Lân vội hỏi.

Người kia hừ lạnh, "Ngươi coi học viện là nhà ngươi à? Phá hư của công, là trọng tội của học viện. Ngươi chính là Đường Vũ Lân đúng không, cửa sổ, giường chiếu, sửa vách tường, tổng cộng ba vạn bốn ngàn đồng, mau tới Phòng Giáo Vụ mà nộp."

Ba vạn bốn ngàn đồng? Đường Vũ Lân choáng váng, hắn rèn ba năm mới để dành được có ba vạn thôi đó! Đắt quá.

Chu Trường Khê nằm xuống giường luôn, không lên tiếng.

Đường Vũ Lân bối rối, làm sao bây giờ? Ba vạn bốn ngàn đồng, ba vạn bốn ngàn đồng lận!

"Ta là Tạ Giải!" Thiếu niên lạnh lùng đứng trước mặt Đường Vũ Lân, lạnh lùng nói.

"Không cần, cám ơn." Đường Vũ Lân theo bản năng trả lời.

"Không, không cần, cám ơn..." Tạ Giải khó hiểu, không cần cám ơn… là sao?

Nghiến răng nghiến lợi: "Ý của ta là muốn nói cho ngươi biết, tên của ta là Tạ Giải."

Đường Vũ Lân giật mình, ngẩng đầu lên nhìn. Ừ, nó đã nhận ra, đây chính là cái kẻ nó đã va vào ở ga tàu Hồn Đạo.

"Thì sao?" Đường Vũ Lân lạnh nhạt hỏi.

Trong mắt Tạ Giải hàn quang lập loè, "Đi với ta ra ngoài học viện đánh tiếp!"

Trong lòng hắn rất không chấp nhận, hắn nghĩ mãi mà không thông, tại sao với thực lực của mình, mà lại thua một tên có Võ Hồn Lam Ngân Thảo? Cái tên này đấm rất nặng tay, mà mọi chuyện thì tới giờ hắn vẫn còn chưa hiểu lắm, dù sao thì từ nhỏ đến lớn, hắn đều chưa bao giờ bị người ta đánh

nặng như vậy.

Nhưng, hắn không thể không cố kỵ Long Hằng Húc.

"Cút!" Đường Vũ Lân nổi giận. Vừa mới dùng chữ này cho Chu Trường Khê, giờ dùng cho Tạ Giải.

"Ngươi nói cái gì?" Tạ Giải lập tức nổi giận.

Đường Vũ Lân hai mắt rực lửa, "Các ngươi chưa ăn hiếp người ta đã hả? Ba vạn bốn ngàn đồng đó, ngươi có biết ba vạn bốn ngàn đồng đối với nhà ta là nghĩa gì không? Nếu ngươi muốn chết, để ta thành toàn cho ngươi. Cùng lắm thì ta không học nữa."

"Ngươi là đang bận tâm cái này?" Tạ Giải ngẩn người, hắn chưa bao giờ có khái niệm về tiền, ba vạn bốn ngàn đồng, thì sao?

Đường Vũ Lân nói tiếp: "Đối với đám người thành thị các ngươi, ba vạn bốn ngàn đồng chẳng là cái gì, nhưng với ta, đó là số tiền ta phải làm việc cật lực tích cóp ba năm mới có. Đừng có chọc ta nữa, nếu không, ta sẽ liều mạng với các ngươi."

Thấy mắt Đường Vũ Lân đỏ hoe, sự phẫn nộ của Tạ Giải giảm đi vài phần.

"Tiền ta trả, đánh với ta!" Tạ Giải lạnh lùng.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Ngươi trả?"

Tạ Giải thấy mắt Đường Vũ Lân ngớ ra, sau đó vui vẻ, thì không biết phải nói gì, cái tên này...

"Ta trả!" Tạ Giải nghiến răng.

"Vậy thì được!" Đường Vũ Lân sợ hắn đổi ý, lập tức đồng ý. Đó chính là ba vạn bốn ngàn đồng lận đó! "Chừng nào đánh?"

Đánh một lần kiếm được ba vạn bốn ngàn đồng, dù có bị đánh cũng đáng giá.

Tạ Giải thấy Đường Vũ Lân hớn hở, thì trong lòng khó chịu, "Ngày mai."

Nói xong, hắn quay người đi ra ngoài.

Mặt sưng phù thế này, hắn phải đi trị liệu trước đã, không thì còn bộ dạng gì nữa. Khẽ phất tay, một cái khăn mặt tự nhiên xuất hiện, che lên mặt.

Nhìn hắn đi khuất, Đường Vũ Lân nghĩ, mấy người thành thị này đúng là có tiền.

Vân Tiểu ho khan một tiếng, "Tới giờ ăn cơm trưa. Đường Vũ Lân, cùng đi ăn không?"

"Đi!" Đường Vũ Lân gật đầu. Hắn đã đói từ lâu.

Chu Trường Khê cũng nhảy xuống giường, sự không cam lòng và phẫn nộ đã giảm bớt rất nhiều. Địch ý với Đường Vũ Lân rõ ràng đạ hạ thấp xuống. Nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì ba vạn bốn ngàn đồng kia.

Nhà nghèo không chỉ có một mình Đường Vũ Lân, nhà Chu Trường Khê điều kiện cũng rất bình thường, nên cái giá đó hắn nghe cũng nhảy dựng. Chuyện này, hắn chính là kẻ đầu têu, nhưng Đường Vũ Lân không hề bắt hắn cùng bồi thường. Chỉ cần một điểm này, đã làm ấn tượng của hắn với Đường Vũ Lân tốt hơn rất nhiều.

Vân Tiểu dẫn đường, Đường Vũ Lân và Chu Trường Khê đi theo sau.

Nhà ăn là một tòa nhà nhỏ ba tầng nằm ngay bên cạnh Lầu Dạy Học Chính, chia đều ra cho sáu cấp lớp của trung cấp. Năm thứ nhất, năm thứ hai ăn ở tầng một.

Trong phòng ăn chỉ có bàn, không có ghế, đây là quy củ của Đông Hải Học Viện, ăn cơm phải ăn đứng, để tập cho học sinh có cảm giác gấp gáp.

Có ba cái cửa sổ Giáp, Ất, Bính. Nhờ Vân Tiểu giải thích, Đường Vũ Lân mới biết, món ăn Bính là hoàn toàn miễn phí, món ăn Ất là giảm một phần, món ăn Giáp là trả tiền toàn phần.

Đương nhiên, nguyên liệu nấu món ăn Giáp là tốt nhất, tiếp theo là Ất, Bính chỉ là đồ ăn bình thường thôi.

Món ăn Bính chỉ có mỗi bánh bao.

Chu Trường Khê nhìn Đường Vũ Lân, "Đường Vũ Lân, học viện không cho đánh nhau, chúng ta đấu xem ai ăn bánh bao nhiều hơn, dám không?"

Đường Vũ Lân nhìn hắn, "Ngươi có chắc đồ ăn đủ không?"

Chu Trường Khê nói: "Đương nhiên, đồ ăn Bính tha hồ ăn mà, đâu có giới hạn số lượng, ai cũng biết Hồn Sư chúng ta sức ăn nhiều hơn người bình thường."

Đường Vũ Lân nói: "Đấu ăn cơm được cái gì?"

Chu Trường Khê nói: "Người nào thua, thì phải quét dọn cả phòng, cả phòng vệ sinh nữa. Nếu ta thua, ta giặt đồ cho ngươi luôn, thế nào?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Ta đang rất đói."

Chương 39: Ăn cơm ngươi cũng không bằng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân phát hiện một vấn đề, đứng ăn cơm, hình như ăn được nhiều hơn là ăn ngồi.

Ở bên cạnh hắn, lúc này đã vây quanh mấy vòng người.

"Cái tên này nhìn bụng không to, mà sao ăn ghê vậy. Sắp phá kỷ lục rồi, ta nhớ kỷ lục ăn bánh bao của học viện trung cấp chúng ta là bốn mươi ba cái. Hắn ăn mấy cái rồi?"

"Bốn mươi lăm cái, đã phá rồi. Thật là lợi hại! Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hắn hình như vẫn chưa no. Bánh bao này to bằng bàn tay lận đó! Kích thước bánh bao trong học viện chưa bao giờ thay đổi."

Chu Trường Khê đã sớm choáng váng, hắn luôn cho là mình ăn giỏi, nhưng sau khi quất hai mươi cái bánh bao vào trong bụng, thì không chịu nổi nữa.

Mà không chỉ co bánh bao nhân thịt, còn có canh rau củ.

Đường Vũ Lân không chỉ ăn bánh bao, hắn còn ăn canh. Ăn năm cái bánh bao thì uống một bát canh, dáng vẻ hết sức hưởng thụ.

Bánh bao ngon quá, to bằng cả bàn tay, thịt bên trong đã hầm nhừ băm nhỏ, cắn một cái xịt cả nước ra, thực rất là ngon.

Mấu chốt là, bánh rất nhiều!

"Phiền mọi người nhường đường một chút." Đường Vũ Lân nuốt xong cái thứ năm mươi, thì xoay người tiếp tục đi tới chỗ để bánh.

Vân Tiểu vỗ vai Chu Trường Khê, "Đi thôi, về quét dọn vệ sinh a. Ăn cơm, ngươi cũng không bằng. Ta rút cuộc đã hiểu vì sao hắn khỏe hơn ngươi. Cái

này gọi là định luật bảo toàn năng lượng, ăn càng nhiều, sức càng khỏe!"

Chu Trường Khê ặt chán nản, nhìn thấy Đường Vũ Lân lại bưng một khay hai mươi cái bánh bao nữa tới.

Lúc ở nhà, vấn đề ăn cơm của Đường Vũ Lân luôn là việc Đường Tư Nhiên và Lang Nguyệt nhức đầu nhất, vì thằng nhóc này ăn nhiều quá. Hồi còn Na Nhi, hai đứa còn ăn thi với nhau.

Sức ăn của Chu Trường Khê so với bạn cùng lứa tuổi đã là rất ghê gớm, nhưng Đường Vũ Lân này là đồ biến dị.

Chu Trường Khê thở dài, nhìn Đường Vũ Lân, "Ta chưa bao giờ tin một người ăn hết được một con trâu, nhưng bây giờ thấy ngươi ăn, ta tin rồi. Ta chấp nhận thua cuộc, ta về trước quét dọn phòng, ngươi cứ phá kỉ lục tiếp đi."

"Ừ ừ!" Đường Vũ Lân đúng là không quá quan tâm chuyện thắng thua, với nó, được ăn no mới là quan trọng.

Cuối cùng, kỷ lục ăn bánh bao của nhà ăn khu trung cấp đã được lập mới, là tám mươi cái, cộng với năm tô canh rau củ.

Lúc Đường Vũ Lân mỹ mãn tiêu sái rời khỏi nhà ăn, sau lưng đã có một đống con mắt rơi xuống đất.

Lúc trở lại phòng ngủ, Chu Trường Khê đang quét phòng, Đường Vũ Lân không bắt hắn giặt đồ cho mình, mà tự mình đi giặt. Vân Tiểu cũng giúp Chu Trường Khê một tay quét dọn vệ sinh. Bầu không khí trong phòng hài hòa hơn rất nhiều.

Cả bọn đang dọn dẹp, Tạ Giải bịt mặt trở về, mặt đã bớt sưng thấy rõ, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi.

"Cho ngươi!" Hắn ném một cái bọc giấy cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân mở ra nhìn, bên trong là một chồng tiền. Đường Vũ Lân không khỏi hoảng hốt.

Hồi ở Ngạo Lai Thành, ba vạn đồng là đủ dùng cho cả ba năm! Nhưng với

những người có tiền này, chỉ là một sự tiện tay mà thôi.

"Ngày mai khai giảng, buổi tối sau khi tan học, ngươi đi theo ta." Tạ Giải lạnh lùng nói.

"Được!" Đường Vũ Lân không chút do dự, đồng ý.

Vân Tiểu nói: "Tạ Giải, coi như xong đi. Sau này mọi người còn phải ở chung phòng sáu năm đó."

Tạ Giải lạnh lùng nhìn hắn, rồi nằm lên giường.

Đường Vũ Lân hỏi Vân Tiểu: "Chiều ta phải đi ra ngoài một chút, không sao chứ?"

Vân Tiểu nói: "Hôm nay chưa khai giảng, nên không sao cả! Nhưng ngươi phải trở về trước khi tắt đèn, nếu không sẽ bị phạt."

Nghe tới chữ phạt, Đường Vũ Lân cau mày, hắn không sợ bị phạt, chỉ sợ phạt tiền.

"Ta biết rồi."

Giặt đồ xong, nó đi ra ngoài. Mang Thiên đã dặn nó phải tới một chỗ gọi là Hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Mang Thiên đã cho nó địa chỉ chỗ làm việc của hắn ở Đông Hải Thành. Ở đó hiện giờ không có ai, nhưng có phòng rèn, có thể cho Đường Vũ Lân sử dụng.

Mang Thiên đã nói, nó phải tới Hiệp hội Đoán Tạo Sư đăng kí, sau đó nhận một số nhiệm vụ ở đó, coi như công tác, cũng là rèn luyện. Mỗi tháng, Mang Thiên sẽ tới kiểm tra tiến độ, và dạy nó kiến thức mới về rèn.

Hiện giờ, Đường Vũ Lân rất là coi trọng việc rèn, nhất là sau khi hoàn thành Nghìn Rèn, nó đã nghĩ, có nghĩ nghề của mình trong tương lai rất có thể sẽ là một Đoán Tạo Sư giống như lão sư. Cho nên, nhất định không thể tới trễ, phải tiếp tục cố gắng học rèn. Hơn nữa, rèn còn có thể kiếm tiền a! Để sau này, nó còn muốn đi du lịch khắp đại lục, rồi tìm Na Nhi, cái nào cũng phải cần dùng đến tiền.

Nó không hỏi Vân Tiểu Hiệp hội Đoán Tạo Sư ở đâu, vì nó không muốn bạn học biết mình là Đoán Tạo Sư.

Đi tới Phòng Giáo Vụ nộp tiền phạt, xong Đường Vũ Lân mới rời khỏi học viện.

Tuy không biết Hiệp hội Đoán Tạo Sư ở đâu, nhưng đường ngay trong miệng, sau mấy lần hỏi đường, nó cũng đã biết vị trí đại khái của Hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Đông Hải Thành rất lớn, nhưng Đường Vũ Lân vì tiết kiệm tiền, nên hoàn toàn đi bộ.

May mà Hiệp hội Đoán Tạo Sư cách Đông Hải Học Viện không xa lắm, hắn đi hơn nửa canh giờ, đã tới nơi.

Hiệp hội Đoán Tạo Sư là một tòa nhà to màu xám, cao chừng ba mươi tầng cao, phía trên có một cái hình cái búa cực to, nhìn là nhận ra ngay.

Đi vào trong cửa, chính diện là một bức tường thủy tinh cao tới mười mét, trên tường có bức phù điêu một thanh cự chùy màu vàng cao ít nhất tám mét.

Đoán Tạo Sư đỉnh cấp có địa vị xã hội rất cao, không thua kém gì đại sư chế tạo Cơ Giáp. Muốn chế tạo Cơ Giáp đỉnh cấp, phải có tài liệu đỉnh cấp, mà tài liệu đỉnh cấp thì cũng đòi hỏi phải có Đoán Tạo Đại Sư ra tay xử lý.

Đại sảnh tầng một rất trống trải, bên trong chỉ có hai cô gái trẻ mặc đồng phục màu xám.

"Tiểu đệ đệ, tới tìm ai?" một người hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân ngại ngùng: "Ta, ta là tới tham gia đánh giá đẳng cấp Đoán Tạo Sư."

Chương 40: Sầm nhạc

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"PHỤT!" Thiếu nữ còn lại phì cười: "Nhìn xem kìa, đỏ mặt rồi. Tiểu đệ đệ, mắt ngươi đẹp thật nha."

Thiếu nữ đầu tiên khẽ trách: "Nguyên Nguyên đừng làm rộn. Tiểu đệ đệ, ngươi muốn đánh giá đẳng cấp Đoán Tạo Sư?"

Đường Vũ Lân gật đầu, khó chịu: "Đúng vậy!"

Thiếu nữ: "Người nhà ngươi đâu? Hoặc có sư trưởng đi cùng không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Lão sư bảo ta tự mình tới, tìm một người gọi là Sầm Nhạc đại sư."

Nghe tới tên Sầm Nhạc, hai thiếu nữ nghiêm chỉnh hẳn, thiếu nữ đầu tiên lên tiếng: "Vậy ngươi chờ một chút, ta đi hỏi giúp ngươi Sầm Nhạc đại sư có thời gian hay không. Ngươi có dùng Hồn Đạo thông tin liên hệ trước với Sầm đại sư chưa?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, nó làm gì có Hồn Đạo thông tin! Hồn Đạo thông tin tuy thuận tiện, nhưng phí thông tin và phí thiết bị đều rất đắt. Nó định tí nữa mới đi tìm chỗ có máy truyền tin Hồn Đạo để báo bình an cho phụ thân, mẫu thân.

"Sầm đại sư, có một tiểu bằng hữu tìm ngài, dạ, đúng, mắt rất to, quần áo mộc mạc." thiếu nữ kia bấm số liên lạc.

Liên lạc xong, cô quay sang nói với Đường Vũ Lân: "Tiểu đệ đệ, Sầm đại sư vừa vặn đang rảnh, ngươi đi theo ta a."

Cô dẫn Đường Vũ Lân đi, Nguyên Nguyên thè lưỡi, tự nhủ: "Không nhìn ra a! Thằng nhóc này lại biết Sầm đại sư."

Lúc cánh cửa thang máy Hồn Đạo mở ra, Đường Vũ Lân nhảy dựng, nó chưa từng thấy thứ này.

"Không sao, lên đây đi." Thiếu nữ không cười nhạo nó, mà dịu dàng gọi

Đường Vũ Lân đi theo cô.

Thiếu nữ nói: "Ta là Vân Tiểu Lăng, Sầm đại sư đang làm việc ở tầng mười lăm, ta dẫn ngươi tới gặp ngài ấy trước, ngài ấy sẽ dẫn ngươi đi tiến hành kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư."

"Cảm ơn tỷ tỷ." Đường Vũ Lân rất lễ phép.

Vân Tiểu Lăng nhìn thằng bé, tuy quần áo nó mộc mạc, nhưng dáng vẻ dễ coi, đôi mắt to rất đẹp làm cả con gái cũng phải ghen tị, tính tình chất phác, nhưng cực kỳ lễ phép, dễ gây thiện cảm.

"Đinh!" Thang máy dừng lại, cửa mở.

Vách tường đều là kim loại màu trắng bạc, trần nhà và sàn lót đều là màu trắng, sạch sẽ, rất sạch sẽ.

Hai bên hành lang là một dãy cửa phòng.

Vân Tiểu Lăng dẫn nó tới một phòng, trên cửa treo bảng tên Sầm Nhạc thì dừng lại, nhấn cái nút phía trên.

"Sầm đại sư, ta là Vân Tiểu Lăng, ta đã dẫn cậu bé tới rồi."

"Ừ." cánh cửa mở.

Gian phòng rộng chừng ba mươi mét vuông, có một cái bàn gỗ cực lớn chiếm hết một phần tư diện tích. Sau bàn là một người trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao, nhưng rất rắn rỏi, bờ vai rộng rãi vững chắc, mặc áo da màu đen.

Hắn đang nhìn một bản vẽ trên bàn.

"Sầm đại sư." Vân Tiểu Lăng khẽ gọi.

"Ừ." Sầm Nhạc ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn thẳng vào Đường Vũ Lân, ánh mắt có vẻ hiếu kỳ, "Ngươi chính là đệ tử Mang Thiên?"

"Đúng vậy! Chào ngài, Sầm đại sư, lão sư bảo ta thay người vấn an ngài." Đường Vũ Lân cung kính nói.

Sầm Nhạc nhíu mày, "Cái tên Mang Thiên kia, lúc nào mắt cũng cao hơn đầu, sao lại thu nhận một đệ tử còn nhỏ như ngươi vậy? Đi nào, ta dẫn ngươi đi làm kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư."

Đoán Tạo Sư bình thường đều sống trong thế giới kim loại, không quan tâm gì mấy về thế giới bên ngoài. Tuy không hiểu vì Mang Thiên thu nhận một đứa bé như Đường Vũ Lân làm đệ tử, nhưng kết quả kiểm tra sẽ cho biết tất cả.

Vân Tiểu Lăng nói: "Đại sư, vậy ta đi xuống trước."

"Ừ." Sầm Nhạc gật đầu, Vân Tiểu Lăng quay người rời đi.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lân đi cùng thang máy với Vân Tiểu Lăng, nhưng xuống tầng ba.

Sầm Nhạc hỏi Đường Vũ Lân: "Bé con, Mang Thiên có bảo ngươi là Đoán Tạo Sư cỡ cấp gì không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Lão sư chưa nói, người chỉ bảo ta tới đây kiểm tra, rồi nhận ít công tác."

Nhận công tác? Vân Tiểu Lăng đứng đằng sau kinh ngạc, có thể nhận công tác, có nghĩa là ít nhất phải là Đoán Tạo Sư cấp hai, Đoán Tạo Sư cấp một chưa được nhận công tác, mà phải có Đoán Tạo Sư cao cấp hơn nhận, rồi mới phân cho họ.

Sầm Nhạc lại hỏi: "Vậy ngươi có biết chế độ đẳng cấp Đoán Tạo Sư không?"

Đường Vũ Lân lần này gật đầu, "Lão sư có nói, Đoán Tạo Sư tổng cộng

chia làm chín cấp, cấp một cấp hai là cấp Sư, cấp ba cấp bốn là cấp Đại Sư, cấp năm cấp sáu là cấp Tông Tượng, cấp bảy cấp tám là cấp Thánh Tượng, cao nhất cấp chín là cấp Thần Tượng."

"Đúng." Sầm Nhạc gật đầu.

Đúng lúc này, thang máy đã tới tầng ba.

"Tỷ tỷ, gặp lại." Đường Vũ Lân chào Vân Tiểu Lăng, đi theo Sầm Nhạc đi ra thang máy.

So với tầng mười lăm yên tĩnh, tầng ba cực kỳ ầm ĩ, âm thanh"Đinh đinh đang đang" quen thuộc liên tiếp vang lên.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lân tới sảnh, nói với nhân viên: "Mở phòng kiểm tra, mời một Đánh Giá Sư tới đây."

"Sầm đại sư, đây là đệ tử ngài? Tuổi còn nhỏ quá! Tới mười hai tuổi chưa?" Nhân viên công tác tò mò nhìn Đường Vũ Lân.

Sầm Nhạc nhận lấy bản kê khai thông tin, đưa cho Đường Vũ Lân, "Ngươi điền vào bảng này trước."

"Vâng."

Đường Vũ Lân nhận bản khai, chăm chú điền.

Sầm Nhạc nhìn nó viết, đọc theo, "Đường Vũ Lân, quê quán Ngạo Lai Thành, chín tuổi, học sinh năm nhất bộ trung cấp Đông Hải Học Viện. Ngươi mới có chín tuổi?"

Cả hắn lẫn nhân viên công tác đều kinh ngạc.

Chín tuổi đã tới tham gia đánh giá Đoán Tạo Sư, điều này đã rất nhiều năm không còn xảy ra ở Hiệp hội Đoán Tạo Sư. Trong lịch sử, người trẻ nhất tới Hiệp hội Đoán Tạo Sư tham gia đánh giá là tám tuổi lẻ sáu một tháng. Mà vị kia, hiện tại đã đang làm việc ở tầng ba mươi cao nhất của Hiệp hội Đoán Tạo Sư, là Đoán Tạo Sư thiên tài có một không hai.

Thằng bé này mới chỉ có chín tuổi, nếu nó thông qua kiểm tra, thì ý nghĩa

sẽ thế nào?

Sầm Nhạc nghĩ tới xa hơn, bởi vì Đường Vũ Lân đã nói, Mang Thiên bảo nó tới đây nhận nhiệm vụ, như vậy có nghĩa đứa nhỏ này ít nhất là một Đoán Tạo Sư cấp hai, đây chẳng phải phá kỉ lục thì là gì?

Nhân viên công tác nói: "Sầm đại sư, phòng kiểm tra số ba."

Chương 41: Kiểm tra đẳng cấp rèn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Sầm Nhạc nheo mắt, cầm bản khai của Đường Vũ Lân lên, "Đi theo ta." Hắn cũng muốn xem, tên nhóc đồ đệ này của Mang Thiên có thể tới được trình độ nào.

Cái gọi là phòng kiểm tra, kỳ thật chính là phòng rèn. Kiểm tra Đoán Tạo Sư, đương nhiên phải tiến hành ở đây.

Vừa tiến vào phòng rèn, sự hồi hộp trong lòng Đường Vũ Lân giảm hẳn, thiết bị rèn ở đây không khác mấy ở chỗ của Mang Thiên, khiến nó có cảm giác quen thuộc.

Đánh Giá Sư là một nữ tử trung niên, bà rõ là có quen Sầm Nhạc, "Sầm đại sư, tự dẫn người tới kiểm tra hả! Ta mới nghe nói, đứa nhỏ này mới chín tuổi. Nếu nhỏ hơn tí nữa, có phải là muốn phá vỡ kỉ lục của hội trưởng hay không?"

Sầm Nhạc nói: "Kiểm tra trước rồi nói sau."

Đánh Giá Sư gật đầu, nói với Đường Vũ Lân: "Ở đây có mười lăm loại kim loại, ngươi tự chọn một loại tiến hành rèn chiết xuất, ta sẽ căn cứ loại kim loại ngươi chọn, và trình độ chiết xuất của ngươi để chấm điểm, nếu đạt hơn sáu mươi, có thể tấn thăng làm Đoán Tạo Sư cấp một."

"Vâng." Đường Vũ Lân gật đầu, đi tới chỗ để kim loại.

Mười lăm loại kim loại, mỗi loại đều là một xích vuông.

Những kim loại này màu sắc khác nhau, cảm nhận khác nhau. Kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư nhìn qua đơn giản, chỉ cần tiến hành một lần rèn chiết xuất là được, nhưng trên thực tế, lại là kiểm tra rất nhiều thứ.

Đánh Giá Sư không nói cho nó biết những kim loại này là kim loại gì, ý rằng điều này nó phải tự tìm hiểu, và phải chọn ra được thứ kim loại mình có đủ khả năng để rèn.

Phẩm chất kim loại sẽ liên quan tới kết quả chiết xuất, chúng có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Đường Vũ Lân quét một vòng, đã nhận ra tất cả chủng loại kim loại, nó nghĩ một chút, rồi ôm ra một khối nằm ngay giữa.

Khối kim loại này lóe ra hào quang màu bạc nhàn nhạt, nhìn thấy lựa chọn của nó, Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư đều kinh ngạc. Hai người không ngờ Vũ Lân lại chọn loại kim loại có sức nặng và độ đậm đặc đều cực cao đó.

"Ta chọn khối Trầm Ngân này." Đường Vũ Lân đặt khối Trầm Ngân lên bễ rèn, khối kim loại đặt xuống không tạo ra một âm thanh nào.

Mang Thiên luôn yêu cầu rất cao, trong đó có một cái là, trừ khi rèn, không được để gây ra bất kỳ một âm thanh kim loại va chạm nào cả.

Một khối Trầm Ngân một xích vuông, là nặng tới ba trăm cân. Cực nặng như vậy, nhưng Sầm Nhạc thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân rõ ràng là không tốn sức tí nào.

"Tiểu gia hỏa, sức lực không nhỏ nha!" Đánh Giá Sư kinh ngạc, bây giờ bà mới bắt đầu tin thằng bé chín tuổi này thật có thể hoàn thành kiểm tra.

Đường Vũ Lân nói: "Hai vị đại sư, ta có thể bắt đầu được chưa?"

Đánh Giá Sư vuốt cằm: "Bắt đầu đi. Ngươi có một giờ. Trong vòng một giờ, ngươi hãy cố hết sức chiết xuất khối Trầm Ngân này, làm tới mức nào, sẽ đạt điểm tương ứng với mức đó."

"Vâng!" Đường Vũ Lân không nói gì thêm, bắt đầu ra tay.

Mở bễ rèn, làm nóng lò, để Trầm Ngân vào tiến hành nung khô. Thời gian nung khô cũng chính là thời gian chiết xuất. Kiểm tra đẳng cấp Đoán Tạo Sư không có chỗ nào có thể ăn gian được, hiệp hội đặt yêu cầu về Đoán Tạo Sư rất nghiêm khắc, vì phải đạt tới đẳng cấp nhất định mới được nhận nhiệm vụ rèn, sản phẩm làm ra liên quan tới danh dự của hiệp hội.

Đường Vũ Lân khởi động tay chân, hít thở sâu, điều chỉnh Hồn Lực.

Nó chọn Trầm Ngân, không phải ý định khoe khoang, mà vì lần cuối nó rèn chính là Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy. Sau lần đó, nó đã hiểu rất rõ về đặc tính của Trầm Ngân. Nó chọn Trầm Ngân, vì đó là theo bản năng 'nhìn thấy cái mình thích là thèm' vậy thôi.

Nhưng nó vẫn nhớ rõ Mang Thiên đã nói, trừ khi rèn một mình, nếu không không được sử dụng Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, ít nhất trước khi được mười lăm tuổi không được để cho người khác nhìn thấy Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Nhìn con số thể hiện nhiệt độ kim loại trên bễ rèn, Đường Vũ Lân điều chỉnh hô hấp, hít thở đều đặn, ánh mắt và dáng vẻ chuyển sang cực kỳ tập trung.

Sầm Nhạc đứng một bên, không nhắc một lời nào, hắn đang quan sát thằng bé chăm chú, nhất là ánh mắt nó.

Lúc hắn nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ Lân trở nên tập trung, trong lòng không khỏi tán thưởng, Mang Thiên à Mang Thiên, ngươi nhặt được bảo rồi.

Sầm Nhạc là người yêu thích sự tập trung khi rèn. Bản thân hắn không có thiên phú xuất sắc, cũng chỉ vì thích mà đi vào cái nghề này, đi tới hôm nay, có thể nói là đã bước được một bước lớn, dựa vào tình yêu rèn và sự tập trung cho nó, hắn đã kiếm được một chỗ cắm dùi cho mình trong thế giới rèn.

Đường Vũ Lân bất quá mới chỉ có chín tuổi! Một thằng bé chín tuổi mà tập trung được như vậy, đúng là đã hiểu được rèn, ấn tượng Sầm Nhạc dành cho nó tốt lên hẳn.

Đường Vũ Lân điều chỉnh nút tới nhiệt độ rèn phù hợp, Trầm Ngân từ bễ rèn từ từ nổi lên.

Đánh Giá Sư nhanh chóng ghi chép lại.

Thân là Đoán Tạo Sư kiểm tra đẳng cấp Đánh Giá Sư, bà đã rất nhiều lần đi

kiểm tra đánh giá, từ chi tiết nhỏ này của Đường Vũ Lân, bà có thể đoán ra được, đây không phải là lần đầu tiên thằng bé rèn Trầm Ngân. Vấn đề là, Trầm Ngân là một thứ mà một Đoán Tạo Sư còn chưa đăng ký có thể rèn hay sao?

Đường Vũ Lân đã bắt đầu!

Hai tay khẽ phất, hai luồng ô quang xuất hiện trong tay, là cặp Nghìn Rèn Ô Cương Chùy. Tay trái nhẹ nhàng linh hoạt khẽ gõ hai cái, phát ra hai tiếng "Leng keng".

Sầm Nhạc nhìn vào tai Đường Vũ Lân, thấy hai cái tai nhỏ hơi nhúc nhích.

Nó đang lắng nghe, đang nghe kim loại phản ứng. Thằng nhóc giỏi!

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đã đập mạnh nhát đầu tiên. Tay phải nhanh như thiểm điện vung mạnh ra, không khí trong phòng rèn dồn dập hẳn lên, trong nháy mắt, Ô Cương Chùy đã đập vào mép khối Trầm Ngân.

"Phanh!" Ô Cương Chùy bắn lên, Trầm Ngân hơi lõm xuống chút ít.

Chùy trong tay trái nối gót vung mạnh ra, "Phanh!" Lại một tiếng nổ vang.

Hai tiếng nổ vang đều có âm vang, làm mắt Sầm Nhạc trừng to, đây là..., Nghìn Rèn Ô Cương Chùy?

Chương 42: Bát tinh Thánh tượng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi? Vậy mà dùng được Nghìn Rèn Ô Cương Chùy cực nặng? Phải biết, một số Đoán Tạo Sư cấp hai còn không thể dùng được chùy nặng tám mươi cân, và chính là Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bốn mươi cân a!

Rèn là một công việc thời gian dài tốn thể lực, nên sức mạnh bản thân là căn bản. Sử dụng trọng chùy đương nhiên hiệu quả rất tốt, nhưng cực kỳ tốn sức.

Đường Vũ Lân đã toàn diện ra tay.

Hai chùy hạ xuống, thông qua phản hồi Trầm Ngân mang lại, nó cảm nhận được khối Trầm Ngân này so với khối trước nó rèn phẩm chất không kém bao nhiêu, hoa văn gần như giống hệt, cảm giác quen thuộc truyền khắp trong óc. Song chùy vung lên, như cuồng phong mưa rào.

"Phanh, phanh, phanh!"

"Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh phanh phanh!"

Tiếng rèn dày đặc có tiết tấu tạo nên một loại mỹ cảm thần kỳ.

Đi vào Đông Hải Thành, mọi thứ đều lạ lẫm, mang tới áp lực và khẩn trương, đối với một thằng bé mới chín tuổi, là tạo nên ảnh hưởng rất lớn. Tới được học viện, Đường Vũ Lân lại bị đồng học ức hiếp, bị phạt tiền, tất cả đều làm nó khó thở.

Nhưng mà, tới đây, tới trước bễ rèn, mọi thứ lại trở nên quen thuộc, Trầm Ngân với quy luật quen thuộc, hút nó chìm vào tiết tấu chỉ thuộc về chính mình.

Đôi mắt chăm chú, đôi tai không ngừng rung động, tiếp nhận sự phản hồi từ Trầm Ngân. Một chùy hạ xuống, Trầm Ngân không ngừng thay đổi hình dáng, nhưng nếu nghe kỹ vẫn nghe ra được. Dần dần, âm thanh va chạm của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy và Trầm Ngân ngày càng trở nên êm tai.

Sắc mặt Đánh Giá Sư trở nên nghiêm túc hẳn, Sầm Nhạc cũng vậy.

Sự tập trung Đường Vũ Lân đang thể hiện, nhiều Đoán Tạo Sư hai, ba mươi tuổi cũng còn chưa đạt tới được.

Thiên tài! Đứa nhỏ này là một thiên tài!

Cả hai người đều cùng nghĩ tới câu này, họ không cần phải nhìn khối Trầm Ngân, với kinh nghiệm của mình, Sầm Nhạc chỉ cần nghe tiếng đánh, là biết Đường Vũ Lân sẽ đạt hiệu suất chiết xuất rất cao.

Chiết xuất Trầm Ngân, vốn là tiêu chuẩn đánh giá Đoán Tạo Sư cấp hai. Bởi vì Trầm Ngân có độ đặc cao, khả năng chiết xuất khó hơn kim loại thường rất nhiều, muốn chiết xuất được nó rất khó.

Lúc Đường Vũ Lân lựa chọn nó, trong lòng Đánh Giá Sư đã nghĩ thằng bé này không biết tự lượng sức mình, nhưng bây giờ, bà và Sầm Nhạc và đã bị biểu diễn của Đường Vũ Lân làm cho xúc động.

Đúng vậy, chính là biểu diễn.

Lúc Trầm Ngân phát ra âm thanh êm tai, việc kiểm tra của Đường Vũ Lân đã hoàn tất, nó đã đủ trở thành một Đoán Tạo Sư cấp một.

Còn lại, chính là biểu diễn. Nó có thể biểu diễn tới trình độ nào? Trong lòng Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư đều chỉ nghĩ tới điều đó.

Hoàn toàn tiến vào trạng thái, Nghìn Rèn Ô Cương Chùy trong tay Đường Vũ Lân nhẹ bẫng chẳng khác gì rơm rạ, cảm nhận được khối Trầm Ngân và mình càng ngày càng thân cận, tốc độ vung Ô Cương Chùy càng lúc càng nhanh. Thời gian dần trôi qua, chỉ còn nhìn thấy hai luồng chùy ảnh trên không trung không ngừng lập loè, tiếng đánh dày đặc, gần như thành tiếng chảy.

Hiệp hội rèn, tầng ba.

Cửa thang máy mở ra, hai người từ bên trong đi ra. Một người chừng bốn mươi, dáng vẻ đường đường, mặc đồ màu xám bạc, trên ngực trái có một tấm huy chương.

Ai nhìn thấy cái huy chương đó cũng nhất định sẽ bị nó thu hút, nó có nền vàng, hình cái búa nổi hẳn lên, bên trên có tám ngôi sao màu đen.

Tám ngôi sao, chứng tỏ cấp bậc nghề nghiệp là cấp tám, nền vàng hình chùy, là biểu tượng cho rèn. Đoán Tạo Sư cấp tám, hay nói cho đúng, là Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng tám sao.

Trong cả Hiệp hội Đoán Tạo Sư, Đoán Tạo Sư cấp này chỉ có một người.

Bên cạnh người trung niên có một thiếu nữ, thoạt nhìn mười ba, mười bốn tuổi, dáng người cao gầy, rất xinh đẹp. Một đôi mắt to sáng ngời có thần, tóc dài màu vàng kim cột đuôi ngựa, mặc đồ khá ôm, dáng vẻ hoạt bát.

Nhân viên công tác vội đứng lên, "Hội trưởng."

Người trung niên khẽ gật đầu, "Không có gì, ta dẫn Mộ Hi tới kiểm tra cấp hai. Thỉnh một vị Đánh Giá Sư." Vị Thánh tượng bát tinh này, chính là hội trưởng phân hội Hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành của Nhật Nguyệt Liên Bang, Mộ Thần.

"Vâng, hội trưởng chờ một chút. Mộ Hi tiểu thư còn lên cấp hai nữa! Thật không hổ là thiên tài giới rèn."

Mộ Hi sắc mặt bình tĩnh, không vì được khen mà vui vẻ, chỉ khẽ gật đầu chào người nhân viên.

Cô biết mình không phải thiên tài, mình có được như hôm nay, không chỉ vì thiên phú, mà còn nhờ cố gắng hơn xa người thường. Mục tiêu của cô là vượt qua phụ thân, trở thành Thần tượng cấp chín.

Trên cả Đấu La Đại Lục, Thần Tượng chín sao chỉ có ba người mà thôi.

"Ồ, tiếng gì thế?" mắt Mộ Thần giật giật, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc. Mộ Hi cau mày, lỗ tai nhỏ khẽ run, nghe được tiếng đánh dày đặc thanh thúy.

Tiết tấu, tần suất, và tiếng đánh kia, đều rất êm tai, làm người ta dễ chịu.

Mộ Thần hỏi: "Có người tới kiểm tra đẳng cấp bốn à?"

Nhân viên công tác ngơ ngác: "Không có ạ."

Mộ Thần suy tư, nói với Mộ Hi: "Ngươi đi tới phòng kiểm tra chuẩn bị trước, ta đi xem một chút."

"Dạ." Mộ Hi tuy hiếu kỳ, nhưng cô muốn đi kiểm tra hơn, lúc này không thể phân tâm.

Mộ Thần rời khỏi con gái, men theo âm thanh đi tới phòng số ba. Phòng rèn cách âm rất tốt, nhưng tới trước cửa, vẫn có thể nghe khá rõ.

Loại âm thanh này, nhất định là đang rèn một loại kim loại hiếm có độ đậm đặc cao, mỗi một lần đánh đều không có tạp âm, có nghĩa là kỹ thuật rèn tinh chuẩn, âm thanh dày đặc, cường độ va chạm, đều biểu hiện ra là đang sử dụng Nghìn Rèn chùy.

Đoán Tạo Sư phân cấp rất nghiêm khắc, trình độ nào thì là cấp bậc đó. Có thể đạt tới trình độ rèn cỡ này, chỉ có thể là cấp Đại Sư. Hơn nữa, Mộ Thần còn nghe ra được, vị Đoán Tạo Sư rèn này, và khối kim loại đã tiến vào trạng thái tương dung.

Chương 43: Cấp hai

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cái gọi là tương dung, chính là Đoán Tạo Sư và kim loại mình rèn sinh ra đồng cảm. Trạng thái này thường tạo ra tinh phẩm, vì trong tác phẩm rèn có ẩn chứa tình cảm và ý muốn của Đoán Tạo Sư.

Mộ Thần không tiến vào phòng rèn, vì dù là hội trưởng, hắn cũng không có cái quyền đó. Lúc Đoán Tạo Sư đang tiến hành kiểm tra đẳng cấp, thì không cho phép bất kỳ ai quấy rầy. Vì quấy rầy có thể làm Đoán Tạo Sư phân tâm, chẳng những kiểm tra thất bại, mà còn có thể để lại bóng ma.

Thú vị!

Mộ Thần trở về sảnh, hỏi nhân viên: "Phòng số ba là ai đang kiểm tra?"

Nhân viên vội xem lịch, trả lời: "Là Đường Vũ Lân, do Sầm Nhạc đại sư dẫn tới. Đang tiến hành kiểm tra."

Vừa nói, vừa đưa bản sao tờ khai của Đường Vũ lân cho Mộ Thần.

Nghe thấy tên Sầm Nhạc, Mộ Thần cười, "Hèn gì lúc kiểm tra có thể tiến vào trạng thái tương dung, thì ra là người lão Sầm mang tới, khó trách. Ồ, chín tuổi?"

Hắn kinh ngạc nhìn người nhân viên, "Các ngươi ghi chép không sai chứ? Người đang kiểm tra đó mới có chín tuổi?"

Nhân viên trả lời: "Không sai được, hồi nãy chúng tôi cũng thấy kỳ quái, sao lại có một thằng bé con như vậy tới kiểm tra đẳng cấp."

Mộ Thần ngẩn người, chín tuổi, vậy hắn là đang kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp một?

"Tích tích!" Hồn Đạo máy truyền tin bên hông vang lên, Mộ Thần tháo máy ra nghe.

"Phụ thân, con chuẩn bị xong rồi, người đã tới chưa? Con đang ở phòng số sáu."

"Ta tới ngay."

Tuy vẫn chưa tin, nhưng con gái đương nhiên quan trọng hơn, Mộ Thần bước nhanh tới phòng số sáu.

"Đã hết giờ!" Giọng Đánh Giá Sư mang theo vài phần quái dị vang lên.

"Đương!" Một kích cuối cùng chấm dứt, Đường Vũ Lân thu lại song chùy, hai đạo ô quang lóe lên, chui vào trong Trầm Ngân Hoàn.

Ngực nó hơi nhấp nhô, thở hơi gấp, mặt hồng lên, trán đã thấy mồ hôi, nhưng chỉ tới thế mà thôi.

Trong phòng rèn im phăng phắc. Đánh Giá Sư nhìn khối Trầm Ngân, còn Sầm Nhạc thì nhìn vào mắt Đường Vũ Lân.

Từ mắt Đường Vũ Lân, hắn như nhìn thấy ngân quang đang lóe lên, đó là màu của Trầm Ngân sáng bóng, dù rèn đã chấm dứt, nhưng thằng bé vẫn còn đang chìm trong thế giới của nó. Thằng bé này, nếu không đi vào nhánh rẽ, tất sẽ trở thành tồn tại khó lường!

"Trầm Ngân, độ chiết xuất vượt qua Trăm Rèn, thể tích thu nhỏ lại 7%. Hiệu quả chiết xuất gấp ba lần tiêu chuẩn chiết xuất Trăm Rèn." Đánh Giá Sư nhanh chóng đưa ra số liệu chính xác.

Số liệu này, đối với một Đoán Tạo Sư cấp, có lẽ không coi vào đâu, nhưng xuất hiện trênthằng bé mới có chín tuổi, là một việc không thể tưởng tượng nổi.

"Đánh giá thông qua." Đánh Giá Sư nhìn Sầm Nhạc.

Sầm Nhạc cười khổ nói: "Tên Mang Thiên này nhất định là cố ý."

Đánh Giá Sư kinh ngạc: "Đứa nhỏ này, là đệ tử Mang Thiên?"

Sầm Nhạc gật đầu, "Thật sự là khó tưởng tượng được, nhưng mà ta không thể không nói, đứa nhỏ này có thể tiến hành đánh giá cấp hai."

Đánh Giá Sư nhìn Đường Vũ Lân, "Bé con, ngoài chiết xuất kim loại, ngươi còn biết làm cái khác?"

Đường Vũ Lân tới lúc này mới tỉnh khỏi trạng thái rèn, lần này rèn thực là quá đã, điểm khuyết thiếu duy nhất là Nghìn Rèn Ô Cương Chùy quá nhẹ, và dừng rèn quá sớm. Với trạng thái vừa rồi, nếu có đủ thời gian, nó có lòng tin chắc chắn sẽ hoàn thành Nghìn Rèn.

"Có thể chế tạo linh kiện cỡ nhỏ và cỡ trung." Đường Vũ Lân rất nghiêm túc trả lời.

Lần này Sầm Nhạc không còn kinh ngạc, dù sao Đường Vũ Lân đã từng nói, Mang Thiên bảo nó tới để nhận công tác.

"Chế một cái linh kiện cỡ trung tùy ý đi." Đánh Giá Sư trầm giọng nói: "Nếu chế tạo thành công, ta sẽ đánh giá ngươi đạt cấp hai."

Đoán Tạo Sư cấp hai, yêu cầu có thể một mình chế tạo linh kiện cỡ trung, đồng thời có thể tiến hành chiết xuất Trăm Rèn với kim loại hiếm.

Đường Vũ Lân vừa mới chiết xuất thành công, giờ chỉ cần chế tạo linh kiện thành công nữa là đạt.

"Vâng!" Đường Vũ Lân lập tức bắt đầu rèn.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy lại xuất hiện, nhịp đập đầy tiết tấu lại vang lên.

Đánh Giá Sư vốn muốn nhắc nó chỉ cần dùng kim loại thường chế tạo là được rồi, nhưng Sầm Nhạc đã dùng ánh mắt ngăn lại, hắn muốn xem thằng bé này có thể làm được một bước kia hay không.

Lần nữa được đánh Trầm Ngân, trong lòng Đường Vũ Lân rất vui sướng, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm, như được gặp lại, ở bên bạn bè.

Trầm Ngân ngân lên những tiếng vang thanh thúy hồi đáp lại nó, nó đập càng lúc càng nhanh, gần như không hề suy nghĩ, cả khối Trầm Ngân liền

bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mỗi một búa hạ xuống, đều bắn lên cao hơn, Đường Vũ Lân đã tăng thêm lực. Trầm Ngân dần dần biến hình, thời gian dần trôi qua, một cái linh kiện tròn trịa cỡ trung dần hiện ra.

Không có một sai sót nào, hoàn toàn thuần thục như nước chảy mây trôi, cứ như mỗi một búa hạ xuống đều là đúng điểm nó cần phải ở đó. Sầm Nhạc thấy, cứ như một quyển sách giáo khoa về rèn a!

Đứa nhỏ này kiến thức cơ bản cực kỳ vững chắc, nhiều học đồ đã học hơn tám năm cũng còn không theo kịp.

Không có một động tác dư thừa, chỉ là rèn mà thôi, rất là thuần túy.

Thường linh kiện cỡ nhỏ được dùng ở những chỗ nối của cơ giáp, còn linh kiện cỡ trung chính là được khảm vào bên trong cơ giáp.

Đường Vũ Lân đang tạo ra một cái linh kiện nửa hình tròn, đây là một linh kiện quan trọng ở phía trong đầu gối cơ giáp. Những linh kiện mang tính đệm và bảo vệ thường bị mòn nhanh nhất, nhưng cũng là những chỗ thích hợp để lắp hồn đạo nhất. Trầm Ngân thích hợp truyền Hồn Lực, nên dùng để chế tạo linh kiện loại này là phù hợp, rõ ràng Đường Vũ Lân đã biết điều này.

Hơn một giờ nữa trôi qua. Lúc cái linh kiện tròn trịa hoàn mỹ được đặt trước mặt Sầm Nhạc và Đánh Giá Sư, hai người còn im lìm hơn trước.

"Hai vị đại sư, ta có thể coi là thông qua chưa?" Đường Vũ Lân hết sức hài lòng về tác phẩm của mình. Đây là lần đầu nó dùng Trầm Ngân để chế tạo linh kiện, trong lòng chỉ có một tiếc nuối duy nhất là tác phẩm này không phải là Nghìn Rèn. Nó tin rằng nó có khả năng hoàn thành nghìn rèn vật này, cảm giác rèn Trầm Ngân thật sự là quá mỹ diệu.

Chương 44: Ngươi đang khoe khoang à

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lúc Đường Vũ Lân đi ra Hiệp hội Đoán Tạo Sư, trên mặt tràn đầy vui mừng, không phải vì Sầm đại sư và vị Đánh Giá Sư cùng cho rằng nó đã đạt trình độ Đoán Tạo Sư cấp hai, mà bởi vì miếng linh kiện đầu gối đó, hiệp hội đề nghị mua lại của nó, với giá một vạn đồng.

Thì ra rèn kim loại hiếm, có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Sầm Nhạc bảo hai ngày nữa nó quay lại để nhận huy chương Đoán Tạo Sư và nhận công tác.

"Mang Thiên!" Sầm Nhạc gọi cho người quen cũ.

"Hửm?" Mang Thiên luôn luôn lãnh đạm như vậy.

"Ngươi từ đâu tìm được của quý đó hả?" Sầm Nhạc hô hấp dồn dập.

Mang Thiên nói: "Chả hiểu ngươi đang nói cái gì."

"Ta còn có thể nói tới cái gì, nói tên đệ tử kia của ngươi chứ nói cái gì. Chín tuổi, cấp hai, còn dùng thẳng Trầm Ngân chế tạo linh kiện cỡ trung. Với tuổi của nó bây giờ, e là không tới mấy năm là có thể thử Nghìn Rèn được rồi, tiến thẳng lên con đường cấp Đoán Tạo Sư cũng được. Ngươi rốt cuộc dạy nó thế nào hả?"

"Này, ngươi nói gì đi chứ?"

Thấy Mang Thiên trầm mặc, Sầm Nhạc rất là bất mãn.

"Không có gì có thể nói, thằng nhóc đó trời sinh Thần lực, lại chịu dùng tâm, nên phải thế thôi." Mang Thiên thản nhiên nói.

Sầm Nhạc tức giận: "Ngươi bảo nó tới tìm ra, là để khoe khoang hả?"

"Đúng!" Mang Thiên không e dè thừa nhận.

"Nói đi, điều kiện gì, nhường đứa nhỏ này lại cho ta. Hầu như lúc nào ngươi của ở cái Ngạo Lai Thành chim không thèm ỉa đó, làm sao có thời giờ dạy bảo đệ tử, ta cam đoan, ngươi nhường nó cho ta, ta nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ nó."

"Cúp!"

"Tút tút tút!"

"Đồ chết tiệt!" Sầm Nhạc thiếu chút đập bẹp cái máy truyền tin hồn đạo trên tay.

"Lão sư, ngài tìm ta?" Đúng lúc này, một thanh niên hơn hai mươi tuổi vào phòng Sầm Nhạc.

"Ngươi rèn tới cấp mấy rồi hả? Ngươi theo ta bao nhiêu năm? Tới bây giờ vẫn không thể Nghìn Rèn..." Thanh niên ngơ ngác cứ thế bị lão sư vốn bình thường rất tốt giờ chửi xối xả như mưa.

Đường Vũ Lân không biết sự ưu tú của mình đã làm ảnh hưởng tới người khác, vì nó đã về tới học viện.

"Cho ngươi!" Đường Vũ Lân đặt cái túi đựng một vạn đồng vào bên cạnh Tạ Giải đang nằm trên giường.

Tạ Giải lạnh lùng, "Ngươi muốn tránh chiến?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Lúc đó là hết cách, vì ta không có tiền. Nhưng chủ yếu việc phá hoại là do ta làm, không thể để ngươi phải trả cả. Trước trả lại ngươi một vạn, sau này ta sẽ trả thêm. Ta đã đồng ý với ngươi, ngày mai sau khi tan học, ngươi tìm chỗ là được."

Nói xong, quay về giường mình.

Chu Trường Khê và Vân Tiểu liếc nhau, Chu Trường Khê từ khi ăn bánh bao thua Đường Vũ Lân, thì hoàn toàn chịu phục. Vân Tiểu thì là hiếu kỳ,

nhìn Đường Vũ Lân ăn mặc không giống kiểu người lòi ra được một vạn đồng.

Khoanh chân ngồi trên giường minh tưởng, Đường Vũ Lân nhanh liền tiến vào trạng thái kỳ diệu. Hôm nay hắn đã lần đầu tiên thông qua Võ Hồn tiến hành chiến đấu thực tế, thứ mà trước nay hắn chưa từng có kinh nghiệm, càng chưa từng được học về chiến đấu thật sự.

Tạ Giải rất lợi hại, Đường Vũ Lân có thể cảm giác được, nếu không phải Lam Ngân Thảo của mình có Hồn Kỹ quấn quanh, thì e rằng không thể nào chạm tới nổi chéo áo của hắn.

Nhưng trận đánh nhau hôm nay đã giúp nó hiểu biết thêm một chút về võ hồn. Lão sư nói, mình phải tập khống chế Lam Ngân Thảo thật nhiều vào, xem ra bây giờ phải bắt đầu tập làm điều đó.

Tạ Giải không đi minh tưởng, mà nằm trên giường suy nghĩ về trận đấu hôm nay với Đường Vũ Lân. Đương nhiên hắn đã chủ quan vì coi thường đối phương, nhưng rõ ràng võ hồn của tên đó là Lam Ngân Thảo mà? Sao tu vi của mình rõ ràng cao hơn cái thằng đó, mà Quang Long Chủy không cản được? Thực là khó hiểu.

Ngày mai, nhất định cho hắn biết lợi hại! Một quyền này, không thể để uổng. Vuốt vuốt chỗ sưng, Tạ Giải lại thấy giận.

Minh tưởng xong là ăn tối, ăn tối về lại minh tưởng. Người chậm thì phải sớm bước vào rừng, Đường Vũ Lân cực hiểu rõ cái câu lấy cần cù bù kém cỏi.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời đầu tiên xuyên vào cửa sổ, Đường Vũ Lân liền mở mắt ra.

Một đêm minh tưởng, khí tức sung túc, Hồn Lực tựa hồ lại hơi tiến bộ. Từ hồi tiến vào cấp mười, tốc độ Hồn Lực tăng rõ ràng nhanh hơn một chút, nhưng muốn tiến giai, đương nhiên phải cần nhiều nhiều hơn nữa, tích lũy qua thời gian.

Nó đang dợm xuống giường, thì thấy Tạ Giải ở giường dưới đối diện cũng vừa mình tưởng xong mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt Tạ Giải lạnh tanh, Đường Vũ Lân bình thản leo xuống giường đi rửa mặt.

Trong mắt hắn, Tạ Giải là người thành thị có tiền, ương ngạnh không coi ai ra gì. Hắn thà làm bạn với Chu Trường Khê chứ không muốn để ý tới loại người này.

Rửa mặt xong, Đường Vũ Lân nghĩ tới việc quan trọng nhất, ăn cơm.

Nó không biết, sau cuộc đại chiến bánh bao hôm qua, nó đã có một biệt hiệu, là 'Thùng cơm' trong truyền thuyết...

Hắn thức dậy sớm, trong phòng ăn còn chưa có ai, bữa sáng vẫn chia ra ba loại Giáp, Ất, Bính. Đường Vũ Lân rất tự nhiên đi tới chỗ để món ăn Bính.

Bữa sáng rất phong phú, sữa bò, trứng gà, lạp xưởng, bánh mì, rau quả.

Đường Vũ Lân lấy đầy một bộ chén đĩa to, tìm chỗ khuất gặm lấy gặm để.

Người phụ trách nhà ăn nhận ra nó, vốn hôm qua sợ thằng bé bị bội thực, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ, rõ là chuyện ấy không xảy ra.

Nó đang ăn, thì Tạ Giải tới. Cũng giống Đường Vũ Lân, hắn không nhìn hai loại còn lại, mà tới chỗ đồ ăn Giáp lấy một đống đồ ăn đi ra.

Nhìn bề ngoài đồ ăn của hắn và Đường Vũ Lân không khác nhau là mấy, nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra là khác biệt. Cũng là sữa, nhưng sữa của hắn không phải sữa bò, mà là sữa của hồn thú được nuôi trong nhà, những đồ ăn khác cũng vậy, có lai lịch và độ dinh dưỡng cao hơn.

Đương nhiên, sức ăn của Tạ Giải chẳng bằng một phần mười Đường Vũ Lân.

Hai người cách xa nhau rất xa, chăm chú ăn đồ ăn của mình, Tạ Giải thỉnhthoảng còn liếc qua nhìn Đường Vũ Lân, còn Đường Vũ Lân lại dành tất cả sự tập trung vào việc ăn sáng.

Trong phòng ăn người bắt đầu càng ngày càng nhiều, không ít người nhận ra Đường Vũ Lân, chỉ trỏ.

Mặt trời lên cao, lễ khai giảng bắt đầu.

Chương 45: Lớp kém cỏi nhất

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lễ khai giảng của Đông Hải Học Viện được tổ chức trên quảng trường rất to, bộ cao cấp và trung cấp mỗi năm chỉ tập trung cả thành viên vào dịp này.

Đường Vũ Lân đứng ở khu tân sinh, vì nó quá cao, nên được xếp đứng sau cùng, vừa vặn thấy được hết tất cả học sinh trong học viện.

Bên bộ trung cấp, mỗi lớp có chừng trăm người, sáu lớp cộng lại ước chừng bảy, tám trăm người. Người bên bộ Cao cấp còn ít hơn, tổng cộng không tới hai trăm người, nghe nói còn được chia ra làm ba lớp. Như vậy, từ trung cấp lên cao cấp chỉ có chừng hai mươi phần trăm là thành công.

"Chào các học sinh, hôm nay là ngày khai giảng mỗi năm một lần. Xin mời Úc viện trưởng lên phát biểu."

Viện trưởng Đông Hải Học Viện chừng hơn sáu mươi, nhìn rất bình thường, tóc hoa râm, đeo kính mắt, dáng vẻ trí thức.

"Các học sinh, xin chào. Hàng năm vào thời điểm này, trong lòng ta đều cảm khái. Bởi vì sẽ có một số học viên trung cấp và cao cấp rời khỏi học viện. Nhưng đồng thời, cũng có những học sinh mới gia nhập."

"Trong mắt ta, học viện giống như nơi tạo máu cho liên bang, không ngừng tìm những nhân tài mới cho liên bang. Trong tương lai, ta hy vọng các ngươi..."

Vị viện trưởng này khả năng ăn nói rất tốt, tuy không có bài viết sẵn, giọng nói sang sảng, nói đúng nửa tiếng mới kết thúc.

Khúc sau đó là Viện trưởng nói tới việc quan trọng nhất, chia lớp.

Trong quảng trường chỉ còn lại tân sinh năm nhất bộ trung cấp.

"Chúng ta bắt đầu chia lớp. Mọi người đều biết, ở Đông Hải Học Viện chúng ta, con số lớp càng nhỏ, thì đệ tử càng ưu tú. Nhưng điều đó không phải là tuyệt đối. Chúng ta hy vọng, những học sinh của lớp sau cố gắng đuổi theo lớp trước. Tân sinh năm nay tổng cộng có một trăm lẻ tám người, chia làm năm lớp, ta đọc tới tên ai thì người bước ra khỏi hàng, đi vào lớp một..."

Tới lúc này, Đường Vũ Lân mới hiểu, đám bọn nó bị phạt vào lớp năm hết nghĩa là gì.

Tổng cộng có năm lớp, như vậy, lớp năm chính là lớp kém nhất.

"Đường Vũ Lân, Chu Trường Khê, Tạ Giải, Vân Tiểu..." Quả nhiên, lúc đọc tới lớp năm, tên bốn người được gọi lên.

Lớp năm tổng cộng chỉ có hai mươi người, là lớp có sĩ số ítnhất, học sinh bị phân vào đây ai cũng ỉu xìu cúi đầu, không có chút tinh thần.

"Các chủ nhiệm lớp dẫn học viên các ngươi về lớp, làm quen với học viện."

Năm giáo sư đi ra, một người đi tới lớp năm.

Vị lão sư này nhìn chỉ chừng hai bảy hai tám, đám học trò lớp năm nhìn lão sư mà ngẩn người.

Vì lão sư, quá anh tuấn.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải tuy tướng mạo xuất chúng, nhưng bọn chúng đều vẫn còn là con nít, chưa nảy nở, còn lão sư này là người trưởng thành, cao hơn một mét chín, tay vượn eo ong, chân dài thậm thượt. Dáng người mảnh khảnh, nhưng đôi mắt sáng ngời có Thần, mũi cao thẳng, bờ môi mỏng vừa phải, toàn thân mang tới cảm giác cao ngất. Tóc dài rối tung sau ót, màu lam, dài tới tận thắt lưng.

Đôi mắt màu xanh sẫm, rất hợp với màu tóc lam, mang tới khí chất kỳ dị. Mặt không biểu tình, ánh mắt lạnh như băng.

Một nữ học sinh lớp năm thốt lên, "Lão sư đẹp trai quá!" đấy cũng là lời

chung của tất cả mọi người.

Tạ Giải nhếch miệng, vẻ mặt không cho là đúng.

"Đi theo ta!" lão sư chỉ nói đúng ba chữ, nhưng làm cả lớp lạnh người, vì đó là hơi lạnh phát ra từ trong nội tâm, loại cảm giác này...

Vân Tiểu thì thào: "Lão sư có vẻ rất mạnh."

Chỉ mỗi khí thế phát ra đã làm mọi người như lọt hầm băng, người bình thường dễ gì làm được.

Lớp năm học ở ngay tầng một, và là chỗ phải đi đường xa nhất.

Phòng học có ba mươi bộ bàn, bục giảng ở phía trước nhất.

"Ngồi xuống." lão sư lạnh lùng. Lần nào hắn mở miệng, cũng đều có một cảm giác giống nhau, lạnh quá!

Đường Vũ Lân ngồi ở bàn trên dãy bên, nó vốn cao, ngồi đấy để gần phía trước một ít.

Không biết vì sao, Tạ Giải lại tới ngồi ngay cạnh nó, Vân Tiểu ngồi ở trước mặt, còn Chu Trường Khê và ma xui quỷ khiến ngồi ở sau lưng nó, bốn người ngồi chung một chỗ với nhau.

Lão sư đi tới bục giản, mắt quét một vòng, thế giới lập tức trở nên yên tĩnh.

"Ta là Vũ Trường Không!" lão sư lên tiếng, "Sáu năm tới, các ngươi đều là đệ tử của ta."

"Ta đầu tiên muốn nhấn mạnh một điều, những gì chủ nhiệm Long Hằng Húc mới nói, các ngươi cứ xem như không nghe thấy. Dù các ngươi có là phế vật, ta cũng sẽ biến các ngươi trở thanh những người mạnh nhất trong đám bạn cùng tuổi. Trừ phi các ngươi bị đuổi học, nếu không, đó chính là mục tiêu trong sáu năm tới của các ngươi."

Giọng nói bình thản, nhưng ngữ khí cuồng ngạo, làm cả đám học trò bị hớp hồn lắng nghe.

"Bên dưới bắt đầu tự giới thiệu, họ tên, Võ Hồn, đẳng cấp Hồn Lực, muốn trở thành Hồn Sư dạng nào, đều phải nói ra hết. Bắt đầu!"

Đơn giản trực tiếp, không chút rườm rà.

Ngón tay Vũ Trường Không chỉ qua phía đám Đường Vũ Lân, thế nên, Vân Tiểu ngồi ngay bàn đầu trở thành kẻ đầu tiên tự giới thiệu.

"Chào mọi người, ta là Vân Tiểu, Võ Hồn Tinh Bàn, Hồn Lực cấp mười hai. Mục tiêu là trở thành Chiến Hồn Sư hệ hỗ trợ đầy trí tuệ." Vân Tiểu phản ứng nhanh, thoải mái đứng lên tự giới thiệu. Nhưng giọng nói hơi run rẩy.

Tới phiên Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân đứng dậy, Vũ Trường Không nhìn thẳng vào nó. Nó hiểu ngay vì sao giọng Vân Tiểu lại run, vì ánh mắt của Vũ Trường Không sắc bén quá, như muốn xuyên thủng người ta.

"Đường Vũ Lân, Võ Hồn Lam Ngân Thảo, cấp mười hai. Mục tiêu là..." Nói tới đây, Đường Vũ Lân dừng lại một chút, "Ta chưa định ra mục tiêu."

Phía dưới không biết ai thì thầm, "Phế Võ Hồn a, đương nhiên không có mục tiêu."

"Vèo!" Một viên phấn như viên đạn bắn trúng miệnghọc viên kia.

"Ọe!" viên phấn bay dạng xoáy tròn, chui thẳng vào trong họng, làm tên kia phải nôn ra.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Trên thế giới này, không có Võ Hồn phế vật, chỉ có người phế vật. Nếu muốn nói người ta là phế vật, thì trước tiên nghĩ xem mình là ai. Ngươi không phải phế vật, sao lại bị phân vào lớp năm?"

Chương 46: Nam thần lãnh ngạo

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Vũ Trường Không làm cả lớp câm như hến.

"Tiếp tục."

"Ta, ta là Chu Trường Khê, Võ Hồn Đại Lực Thần Viên, Hồn Lực cấp mười một, mục tiêu là trở thành một Chiến Hồn Sư Sức Mạnh Hệ."

...

"Tạ Giải, Võ Hồn Quang Long Chủy, Hồn Lực cấp mười tám, Chiến Hồn Sư Đánh Nhanh Hệ."

Ba chữ cấp mười tám vừa ra, cả lớp đều kinh hô. Cấp mười tám, chín tuổi, chính là thiên tài a! lại còn là Chiến Hồn Sư. Tăng thêm hai cấp nữa, là tiến vào Đại Hồn Sư. Những ai trở thành Đại Hồn Sư trước khi mười hai tuổi, thì đều được gọi là thiên tài.

Tạ Giải trở thành ngôi sao của lớp, ngoài hắn, Vân Tiểu cấp mười hai cũng thuộc loại cao, nhữngngười còn lại đều là cấp mười một vừa đủ tiêu chuẩn nhập học, Võ Hồn thì thiên kì bách quái, nhưng không có cái võ hồn nào mạnh.

Đương nhiên, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân vẫn là cái kém nhất. Cái này tựa hồ đã đã trở thành định luật.

"Ngày mai bắt đầ, chính thức đi học. Cách ta dạy học sẽ khác hẳn mọi người. Nếu như các ngươi sợ khổ, sợ mệt mỏi, sợ đau đớn, thì mau tìm cách chuyển trường hoặc chuyển lớp, còn ở lại, thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Tan học."

Vũ Trường Không sải chân bước đi, cả lớp lập tức bùng nổ, ai cũng bàn

luận về lão sư vừa lạnh vừa soái của mình.

"Đi thôi, nên thực hiện lời hứa của ngươi rồi." Tạ Giải quay đầu nhìn Đường Vũ Lân. Tuy vẫn còn đang buổi sáng, nhưng hôm nay chưa có học, ngày mai mới bắt đầu chính thức đi học.

“Được." Đường Vũ Lân đứng dậy, đi ra trước.

Mới vừa ra khỏi cửa, nó đã thấy trong hành lang cực kì ồn ào, nhiều học viên cấp cao đang vây quanh cái gì đó.

Họ đang làm gì thế?

"Ồ, Đường Vũ Lân?" một giọng nói quen thuộc vang lên.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, một cô gái xinh đẹp xuất hiện, là học tỉ hôm qua dẫn nó vào nhập học, Lưu Ngữ Tâm.

"Học tỷ." Đường Vũ Lân nở nụ cười, nó có hảo cảm với học tỉ này.

"Vũ Lân, ngươi là vào lớp năm?"

Đường Vũ Lân gật đầu, " Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo, phế Võ Hồn, nên dĩ nhiên là ở đây."

Lưu Ngữ Tâm nói ngay: "Không, không, ta không phải ý tứ này. Ý ta là, Vũ Trường Không lão sư là chủ nhiệm lớp các ngươi?"

Đường Vũ Lân nói: "Đúng vậy a!"

Lưu Ngữ Tâm sáng mắt, "Vũ Lân, học tỷ có việc muốn nhờ ngươi được không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt, "Được!"

Lưu Ngữ Tâm nhét một thứ vào tay nó, nói nhỏ: "Sau này lúc ngươi đi học, có thời gian chụp cho ta mấy tấm hình về nam thần lạnh lùng nha, a chính là Vũ Trường Không lão sư của các ngươi đó."

"Nam thần lạnh lùng?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn cô.

Lưu Ngữ Tâm đỏ mặt, "Các ngươi chắc chắn không biết, Vũ Trường Không lão sư là đệ nhất soái ca của học viện chúng ta. Chỉ là người lạnh lùng quá. Nhưng là trẻ hay già, nữ sinh hay cô giáo, thì giới nữ chúng ta đều yêu thích người. Người vốn là dạy bộ cao cấp chúng ta đó, không biết bị phạm sai lầm gì đó nên mới bị đày xuống dạy bộ trung cấp, còn làm chủ nhiệm lớp các ngươi. Chúng ta đều thấy bất bình cho người. Nhưng học viện đã quyết định, không còn có cách nào khác. Chúng ta đều rất nhớ người, ngươi giúp chúng ta chụp mấy tấm ảnh nhé, học tỷ sẽ không bạc đãi ngươi."

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, không ngờ Lưu Ngữ Tâm lại nhờ mình làm loại chuyện này, "Học tỷ, cái này không tốt lắm đâu?"

Lưu Ngữ Tâm cười hì hì, "Đâu có gì đâu, đâu có gì mà không tốt. Học tỉ sẽ bật mí cho ngươi một số chuyện về Vũ lão sư, rất có lợi cho các ngươi đó."

Tạ Giải đi theo Đường Vũ Lân, nhìn hắn và Lưu Ngữ Tâm nói chuyện vốn đã không kiên nhẫn, nhưng nghe cô nói tới đây, thì bỏ luôn ý định lôi Đường Vũ Lân đi, hiểu ít chuyện về thầy chủ nhiệm lớp, là việc phải làm.

Lưu Ngữ Tâm nói: "Vũ lão sư là lão sư lợi hại nhất học viện chúng ta. Chẳng những người đẹp trai, mà còn học rộng tài cao. Dạy học sinh đặc biệt tốt. Tu vi cực kỳ cường đại. Có người nói người chính là đệ nhất cao thủ của học viện. Mấy lần ta mơ hồ nhìn thấy hình như Vũ lão sư có tới hơn sáu cái Hồn Hoàn. Hoàn toàn xứng đáng cường giả cấp Hồn Đế."

Hồn Đế? Cái này đối với Đường Vũ Lân thật sự là quá xa vời. Với đẳng cấp Hồn Linh của nó bây giờ, tương lai muốn luyện tới Lục Hoàn căn bản là không thể nào, bởi vì nó căn bản không có khả năng mua Hồn Linh cường đại.

Nhân loại có thể hấp thu Hồn Linh là có hạn, bởi vì Tinh Thần Lực không thể thừa nhận quá nhiều. Hồn Linh màu trắng chỉ có thể cung cấp một cái Hồn Hoàn, mà số lượng Hồn Linh một Hồn Sư hấp thu được bình thường tối đa chỉ có ba cái. Nếu tất cả đều là Hồn Linh màu trắng, vậy tu vi Tam Hoàn chính là cực hạn.

Hồn Linh màu vàng có khả năng có thể sinh ra hai cái Hồn Kỹ, và chính là có thể lấy được hai cái Hồn Hoàn để sử dụng. Đây là lý do Hồn Linh trăm

năm đắt tiền. Còn Hồn Linh màu tím nghìn năm, Hồn Linh màu đen vạn năm, Đường Vũ Lân vốn chẳng hề dám nghĩ tới.

Vũ Trường Không lão sư có được Lục Hoàn, đây chính là tồn tại cường đại thực sự! Lục Hoàn Hồn Đế. Cả Đông Hải Thành e rằng cũng chỉ có mấy người, mà hắn còn trẻ như vậy.

"Được rồi, ta đi trước. Nhớ chụp ảnh giúp ta!" Cô kín đáo đưa máy chụp ảnh Hồn Đạo cho Đường Vũ Lân.

"Học tỷ!" Đường Vũ Lân kêu lên, nhưng Lưu Ngữ Tâm đã chạy đi xa, tốc độ rất nhanh, đuổi theo hướng Vũ Trường Không vừa đi.

"Ngươi tốt nhất đưa cái máy đó cho người khác giữ, để tí nữa khỏi bị hư không có đường mà nói với người ta." Tạ Giải lạnh lùng.

"Không cần, đi thôi." Đường Vũ Lân liếc hắn.

Tối hôm qua minh tưởng hắn thu hoạch không nhỏ, hắn kinh ngạc nhận ra nơi được thu hoạch lớn nhất không phải là từ rèn, mà là từ lần đánh nhau. Lần thứ nhất dùng Võ Hồn đánh nhau, Tạ Giải mang tới áp lực cho hắn, làm hắn hiểu thêm một chút về Võ Hồn. Cho nên, hắn không từ chối cuộc đấu ngày hôm nay.

Lão sư nói rồi, Lam Ngân Thảo của mình là biến dị, không còn là phế Võ Hồn thuần túy nữa.

Đi ra khỏi Lầu Dạy Học, Đường Vũ Lân hỏi Tạ Giải hỏi: "Đi đâu?"

Tạ Giải nói: "Tới công viên Đông Hải, ở đó ít người. Ngươi yên tâm, ta đánh bị thương ngươi rồi sẽ tìm người trị thương cho ngươi."

Đường Vũ Lân nhún vai: "Sự thật sẽ chứng minh."

Chương 47: Cuộc chiến ở công viên Đông Hải

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Công viên Đông Hải cách Đông Hải Học Viện không xa. Ra học viện, đi đường mười phút, là thấy cửa công viên.

Công viên Đông Hải mở cửa miễn phí cho người dân, lúc này thời gian còn sớm, đã có ít người tới đây luyện công buổi sáng.

Đi vào công viên, mùi cỏ cây và hương hoa thơm ngát đập vào mặt, thấm vào ruột gan. Đường Vũ Lân thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lam Ngân Thảo của hắn là thực vật loại Võ Hồn, hơn nữa, ở đây, khắp nơi đều là Lam Ngân Thảo. Khung cảnh này là loại hắn thích nhất.

Hắn mơ hồ có cảm giác, nếu mình có thể ở đây minh tưởng tu luyện, nhất định sẽ tốt hơn ở trong ký túc xá. Điều này đã được kiểm chứng hồi ở Ngạo Lai Thành. Mà cái vườn hoa đó còn bé hơn công viên Đông Hải này nhiều.

Tạ Giải rõ ràng không phải tới đây lần đầu tiên, rành đường rẽ lối đi thẳng sâu vào trong.

Càng đi sâu vào trong công viên, cây càng cao. Công viên Đông Hải có gần ngàn năm lịch sử, lúc vừa có Đông Hải Thành, công viên này đã có, nên ở đây có rất nhiều cây quý hiếm.

Càng vào sâu, Đường Vũ Lân càng dễ chịu, như hòa vào thiên nhiên, khiến Hồn Lực của hắn kích động.

Thật là một chỗ tốt! Sau này nhất định phải tới nữa.

Đường Vũ Lân nghĩ.

Tới sâu bên trong, không còn thấy ai khác, Tạ Giải mới dừng lại.

"Ở đây đi." Hắn quay lại nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dừng bước, cẩn thận nhìn hắn.

"Chúng ta sẽ đánh công bằng. Ta là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, ta lùi lại năm mươi mét, ta nói bắt đầu, là ngươi có thể chuẩn bị." Vừa nói, Tạ Giải vừa đi ra xa. Sự cao ngạo làm hắn quyết không chiếm chút tiện nghi nào với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không đáp, trong đầu quanh quẩn trận chiến với Tạ Giải hôm qua. Hắn nhớ, lúc Tạ Giải phóng thích Võ Hồn, Hồn Hoàn của hắn là màu vàng, nghĩa là trăm năm!

Hồn Hoàn trăm năm dĩ nhiên là có Hồn Hoàn kỹ trăm năm, uy lực không biết mạnh hơn mình bao nhiêu lần.

"Chuẩn bị xong chưa?" tiếng Tạ Giải từ đằng xa truyền tới.

Đường Vũ Lân thở sâu, hết sức tập trung, "Bắt đầu đi."

Tạ Giải hừ lạnh một tiếng, "Ta sẽ cho ngươi biết, cái gì là chênh lệch. sỉ Sỉ nhục ngày hôm qua, ta nhất định sẽ đòi lại. Bắt đầu!" Vừa mới nói xong, hắn đã như mũi tên bắn thẳng về phía Đường Vũ Lân.

Cả người hắn rùn xuống rất thấp, như lướt đi sát đất. Dưới chân là hào quang màu vàng lập loè, chính là Hồn Hoàn trăm năm, trong tay phải cầm một con dao dài chừng một xích hai tấc óng ánh màu vàng, bên trong phát ra tiếng long ngâm nho nhỏ.

Đường Vũ Lân phóng xuất Lam Ngân Thảo. Thảo Xà kim quang nhỏ bé xuất hiện trên cánh tay, quấn lấy cổ tay nó.

Kinh nghiệm thực chiến của Đường Vũ Lân rất kém cỏi, nhưng Lam Ngân Thảo lại có thể bao trùm phạm vi rất lớn. Từng đám cây Lam Ngân Thảo nhanh chóng nở rộ, lan rộng ra về phía Tạ Giải.

Lại muốn dùng cách cũ? Tạ Giải rõ vẻ khinh thường, cả người hắn đột nhiên gia tốc.

Hắn đột ngột đổi hướng, dáng người trở nên hư ảo, Đường Vũ Lân không

nhìn theo kịp.

Tạ Giải lách qua những bụi Lam Ngân Thảo, cách Đường Vũ Lân càng ngày càng gần.

Không tốt!

Nếu quấn quanh không có tác dụng, như vậy, thì Lam Ngân Thảo không thể thể hiện khả năng cứng cỏi của mình. Đường Vũ Lân nhanh chóng thu hẹp phạm vi Lam Ngân Thảo, chỉ còn chắn ở trước người. Mật độ càng dày đặc, hiệu quả phòng ngự đương nhiên càng tốt. Đây là điểm hắn nghĩ ra khi minh tưởng tối qua.

Lúc này, Tạ Giải đã chỉ còn cách hắn có mười mét.

Tốc độ của hắn rất nhanh, cánh tay vung lên.

Quang Long Chủy đột nhiên hóa thành một quả cầu ánh sáng, bắn ra những đường ánh sáng vàng, chuẩn xác đánh trúng vào Lam Ngân Thảo.

Tới lúc này, Đường Vũ Lân mới biết, mình với Tạ Giải chênh lệch bao nhiêu, mỗi cây Lam Ngân Thảo đều bị Quang Long Chủy chém trúng, tuy không bị chặt đứt, nhưng dễ dàng bị đẩy ra. Hơn nữa, Lam Ngân Thảo bị chém trúng, cũng làm Hồn Lực của nó nhanh chóng bị tụt xuống. Chỉ qua một hơi thở, Hồn Lực của nó đã giảm xuống hơn mười phần trăm.

Nếu Tạ Giải biết đặc tính Võ Hồn của nó, căn bản không cần cường công, chỉ cần dùng kiểu du đấu này, là nhanh chóng làm hết sạch Hồn Lực.

Lam Ngân Thảo bị đẩy ra, phía trước Đường Vũ Lân trở nên trống trải, Tạ Giải vọt tới ngay trước mặt.

Lam Ngân Thảo không dùng được, Đường Vũ Lân dùng tới hai nắm tay đấm thẳng về phía Tạ Giải. Vừa đấm, nó vừa cố gắng chỉ huy Lam Ngân Thảo rút về quấn lấy đối thủ, đây là cơ hội duy nhất để chiến thắng.

Về lý thuyết, Lam Ngân Thảo là thuộc về Hệ Khống Chế, mà Khống Chế Hệ chính là hệ khắc chế Hệ Đánh Nhanh mới đúng.

Nhưng mà, hắn và Tạ Giải, kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu đều lệch nhau

quá nhiều.

Chỉ hơi nhích người, Tạ Giải đã tránh được nắm đấm của Đường Vũ Lân, vọt tới cạnh nó.

Nếu như đây là chiến trường, Tạ Giải chỉ cần một dao là giết được nó.

Nhưng Tạ Giải lại do dự, hắn chỉ muốn đánh bại Đường Vũ Lân, chứ không muốn làm gì nó cả.

Quang Long Chủy khẽ xoay, lưỡi đao biến thành chuôi đao, mục tiêu là đập vào má Đường Vũ Lân. Ngươi đánh sưng mặt ta, hôm nay ta đánh cho ngươi sưng lại!

Đường Vũ Lân chúi đầu xuống, dùng gáy đỡ chuôi dao kia.

Tạ Giải phản ứng cực nhanh. Cái gì gọi là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh? Cảnh giới cao nhất của Hệ Đánh Nhanh Hệ chính là không bao giờ chạm cứng đối cứng với kẻ địch, mà chỉ đánh trúng để đối thủ mất khả năng phản kháng.

Tạ Giải tuy cao ngạo, nhưng hắn đoán rất chính xác về Đường Vũ Lân, hắn biết, sức lực Đường Vũ Lân mạnh hơn mình nhiều.

Cổ tay lật một cái, Quang Long Chủy từ dưới đâm lên, đâm vào vai Đường Vũ Lân.

Chương 48: Kim lân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Quang Long Chủy đâm trúng, lần này Tạ Giải đã thu bớt lực lại, hắn nghĩ, nếu mình toàn lực công kích, sẽ chặt đứt cánh tay Đường Vũ Lân mất. Hai người không có thâm cừu đại hận, giáo huấn chút xíu vậy là đủ rồi.

Nhưng vai của Đường Vũ Lân cứng quá, Quang Long Chủy sắc thế mà chỉ đâm vào được một tấc, dù hắn đã thu lực, nhưng như thế cũng làm hắn phải kinh ngạc.

Máu chảy ra, đau nhói làm Lam Ngân Thảo mất khống chế.

Quang Long Chủy ép xuống, Đường Vũ Lân suýt nữa quỳ xuống, hắn lảo đảo một cái, nhưng vẫn kiên trì đứng, muốn vung quyền đập Tạ Giải, Tạ Giải đã vọt ra sau lưng hắn, Quang Long Chủy xoắn một cái, cơn đau nhói làm cả người Đường Vũ Lân bủn rủn,.

"Nhận thua hay không?" Tạ Giải đắc ý, báo được thù rồi.

Đường Vũ Lân cắn chặt răng, quật cường không chịu nhận thua.

Đột nhiên, trong người có một luồng hơi nóng rực tuôn ra khắp toàn thân, hắn định lên tiếng, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

"Ta hỏi ngươi, có nhận thua hay không?" Tạ Giải ấn dao xuống, hung hãn nói.

"Không!" Đường Vũ Lân cố gắng hét to, nhưng giọng lại bị biến đổi, khàn khàn nhỏ nhỏ.

Tạ Giải sửng sốt, hắn tự hỏi mình đâu có đâm quá sâu, sao hắn khàn cả giọng đi thế. Theo bản năng, hắn định rút Quang Long Chủy ra.

Nhưng mà, đầu vai nơi Quang Long Chủy đâm vào đột nhiên phát ra một tiếng Long ngâm chói tai, tim Tạ Giải đập thình thịch, đột nhiên cảm thấy rất sợ.

Chỗ Quang Long Chủy đâm vào, máu đột nhiên ngừng chảy, những tia sáng vàng từ vết thương tràn ra, Quang Long Chủy bị đẩy ra ngoài.

Tạ Giải vội rụt tay về, nhưng Quang Long Chủy như bị hút chặt, hắn cố hết sức mà không rút nó ra được.

"A ——"Đường Vũ Lân gầm gừ, Quang Long Chủy bị hất văng ra khỏi vai nó.

Cái cuối cùng Tạ Giải nhìn thấy là có một cái gì đó màu vàng, rồi như có một đoàn tàu Hồn Đạo đâm thẳng vào hắn, trước mắt hắn tối sầm, bất tỉnh.

"Phanh ——" Tạ Giải bị hất văng vào một cây đại thụ.

Đường Vũ Lân nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt đỏ thẫm, cả người run bần bật. Hắn thấy mình như đang bị nung trong lò, sự nóng bỏng làm hắn phải run rẩy.

Nhưng ý thức của hắn vẫn thanh tỉnh.

Cúi đầu xuống, hắn giật mình nhìn thấy tay phải của mình không biết từ lúc nào đã được phủ kín một lớp vảy mịn.

Những chiếc vảy đều có màu vàng. Vảy hình thoi, hơi nhô lên, góc cạnh rõ ràng. Đầu ngón tay nhỏ lại, móng tay dài ra, sắc bén nhọn hoắt như móng vuốt.

Hồn Linh Tiểu Thảo Xà lấp lóe ánh sáng vàng, cơ thể to hẳn ra, đôi mắt nhỏ biến thành màu đỏ, như hồng bảo thạch đang nhấp nháy tỏa sáng.

Là nó? Nó không phải phế Hồn Linh? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đường Vũ Lân nhanh chóng cởi áo, hoảng hốt nhìn thấy không chỉ bàn tay, mà cả cánh tay phải, bắt đầu từ chỗ bị Quang Long Chủy đâm trúng, đều được phủ vảy vàng.

Hắn theo bản năng vung cánh tay phải, "Oanh!"

Nắm tay nện vào không khí, một đoàn kim quang tuôn ra, trên không trung mơ hồ hóa thành hình đầu rồng, kim quang bắn ra cả một mét, khí tức cực kì mạnh mẽ.

"Kim quang, sức mạnh này là mày mang tới cho ta?" Đường Vũ Lân vui vẻ hỏi Tiểu Thảo Xà.

Nhưng cơ thể đang phình ra của Tiểu Thảo Xà lại từ từ rút lại, vảy vàng phủ trên cánh tay và bàn tay cũng nhanh chóng biến mất, chỉ trong nháy mắt, tất cả đều trở về bình thường. Đường Vũ Lân tự nhiên thấy rất mệt, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Hắn còn chưa kịp mặc áo, hắn không biết, những đường lưới màu vàng lại nổi lên, nhất là ở xương sống, rất rõ ràng.

...

Tạ Giải lơ mơ tỉnh lại, đầu óc còn mơ hồ, cảnh vật xung quanh lờ mờ, theo bản năng hắn ngóc đầu dậy, nhìn thấy một cái mặt quen thuộc.

Ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn thấy cửa chính của Đông Hải Học Viện.

Lúc này, trời đã tối, bốn chữ Đông Hải Học Viện nằm ngay dưới ngọn đèn, được chiếu sáng rất rõ.

"A... Le A... Le..." Tạ Giải muốn nói chuyện, nhưng âm thanh hắn phát ra lại rất kỳ quái.

Đường Vũ Lân nhíu mày, hỏi Tạ Giải đang được nó cõng trên lưng: "Ngươi nói cái gì?"

"A... lại sưng?" giọng Tạ Giải vẫn mơ hồ không rõ.

Tạ Giải dần tỉnh hẳn, nhận ra mình đang được Đường Vũ Lân cõng trên lưng, theo bản năng đưa tay sờ mặt, sờ được một cái mặt sưng phù như ổ bánh mì.

Trong đầu Tạ Giải bất giác vang lên câu nói hắn dành cho Đường Vũ Lân

khi rời khỏi Đông Hải Học Viện.

"Chúng ta tới công viên Đông Hải, ở đó ít người. Ngươi yên tâm, ta đánh ngươi bị thương xong sẽ tìm người trị thương cho ngươi."

Thế mà bây giờ...

Bỏ ra hai vạn bốn, mua một trận đánh...

Chương 49: Không tìm thấy kim lân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Tạ Giải rất bi phẫn!

Nếu nói lần thứ nhất thua là vì mình chủ quan, vậy lần thứ hai này là gì? Quả thực thua mà không hiểu vì sao mình thua, thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra là đã ngất xỉu. Hắn còn sờ sờ bả vai Đường Vũ Lân, vải áo vẫn còn vết rách, nhưng vết thương trên da thì đã biến mất.

Có bí mật, tên khốn này nhất định có bí mật!

"Cái ánh sáng vàng đó là cái gì?" Tạ Giải hắng giọng, cuối cùng cũng đã nói được rõ ràng.

"Kim Quang (ánh sáng vàng)? Kim Quang là Hồn Linh của ta!" Cánh tay Đường Vũ Lân lóe lên, Thảo Xà Kim Quang màu vàng đất xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Ta nói là ánh sáng vàng từ trong người ngươi chui ra kia!" Tạ Giải phẫn nộ. Thằng khốn này không chỉ vũ nhục thân thể mình, mà còn vũ nhục trí tuệ của mình, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Đường Vũ Lân cười khổ: "Nếu ta bảo không biết, ngươi có tin không?"

Tạ Giải hừ một tiếng, biểu đạt thái độ của mình.

Trở lại ký túc xá, Vân Tiểu và Chu Trường Khê há hốc mồm nhìn Đường Vũ Lân hạ Tạ Giải từ trên lưng xuống giường.

Chu Trường Khê rất thẳng thắn: "Hắn muốn đánh ngươi, ngươi còn cõng hắn trở về?"

Má Tạ Giải sưng phù, đủ chứng minh ai thắng ai thua.

Buổi sáng lúc tự giới thiệu, không phải tên này khoe mình Hồn Lực cấp mười tám à?

"Người ta bỏ tiền ra mà!" Đường Vũ Lân thuận miệng đáp, sau đó vội hỏi Vân Tiểu: "Hết giờ ăn cơm tối chưa?"

Vân Tiểu nhìn đồng hồ, "Vẫn chưa, nhưng sắp hết."

Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã biến mất.

"Này, ngươi lại thua nữa?" Chu Trường Khê hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải trừng mắt, "Chẳng qua là chủ quan mà thôi. Lần tới ta nhất định sẽ thắng!" hắn cố gắng đứng dậy. Mặt sưng thế này, không đi trị liệu sao được?

Không được để mặt xấu, không được để mặt xấu, không được để mặt xấu, chuyện quan trọng, phải nhấn mạnh ba lần.

Lúc Đường Vũ Lân ăn tới bát mì thứ mười sáu, sư phụ nhà bếp không nhịn được hỏi: "Bạn nhỏ, ngươi không phải vì sợ bị người khác nhìn thấy nên mới tới muộn đấy chứ. Chúng ta sắp hết giờ làm rồi."

Đường Vũ Lân ngại ngùng cúi đầu, "Xin lỗi đầu bếp thúc thúc, hôm nay đã tới chậm. Sau này sẽ không xảy ra vậy nữa. Cho ta ăn thêm một bát nữa thôi."

Đầu bếp cười: "Ăn nữa cũng không sao, món ăn Bính miễn phí mà, cũng không giới hạn số lượng. Nhưng ngươi nhắm chừng còn ăn được bao nhiêu nữa?"

Đường Vũ Lân sờ bụng, hồi trưa không ăn cơm, hôm nay còn đánh nhau, rất đói, "Chắc là nhiều lắm ạ."

Đầu bếp nói: "Ngươi tới trễ cũng có chỗ tốt, món ăn Ất bên kia vẫn còn thừa một chút, dù sao cũng chẳng còn ai mua, ngươi ăn cả đi, để khỏi lãng phí."

Một tô mì to, thêm nửa tô thịt hầm, bưng qua cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vốn không có khả năng chống cự với đồ ăn, nó cám ơn đầu bếp, rồi cắm đầu vào ăn. Thịt hầm này chẳng biết là thịt gì, nhai khá dai, hương vị chỉ bình thường, nhưng ăn xong thì trong bụng ấm áp dễ chịu, thể lực tiêu hao ban ngày, rõ ràng đã khôi phục được một chút.

Món ăn Ất đã tốt như vậy, vậy món ăn Giáp sẽ tới mức nào?

Đường Vũ Lân nước miếng, liếc qua chỗ để món ăn Giáp, lắc lắc đầu, đó không phải thứ mình được ăn.

Đợi sau này nhận công tác ở Hiệp hội Đoán Tạo Sư rồi, kiếm nhiều tiền rồi tính. Nhưng mà, tiền đó còn phải để dành mua Hồn Linh nữa.

Một trăm vạn sẽ mua được một cái Hồn Linh trăm năm, đó chính là mục tiêu của nó.

Trở lại ký túc xá, Tạ Giải không còn trong phòng, Đường Vũ Lân cũng không để ý, tên kia tuy ngạo mạn, kiêu ngạo, nhưng không quá phận. Cứ nhì hăn chuyển mũi dao thành cán dao là biết.

Vân Tiểu đã bắt đầu minh tưởng, Chu Trường Khê vẫn còn chưa, thấy nó trở về, lập tức từ giường nằm nhô đầu ra, "Đường Vũ Lân, Tạ Giải không phải Hồn Sư cấp mười tám à? Sao ngươi thắng hăn được thế?" hắn ngày càng tò mò về cái kẻ mạnh hơn cả mình và bạn cùng phòng.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật, ta cũng không biết."

Hắn đúng là không biết, chuyện người mọc vảy làm sao mà nói? Lúc tỉnh lại, người nó đã trở lại bình thường, dù dùng cách gì cũng không làm vảy vàng xuất hiện nữa. Nó chỉ mơ hồ nhớ là, lúc đó cả người rất nóng, sau đó xuất hiện vảy vàng, cánh tay phải cũng trở nên đầy sức mạnh, rồi sau đó thần chí mơ hồ, không khống chế được cơ thể mình nữa, lúc đó hình như còn có cảm giác bạo ngược trong đầu.

Nếu không phải nó có ý chí kiên định, sợ là đã làm nguy hiểm cho người khác.

Nhưng mà, vảy vàng đó rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ thật do Võ Hồn biến dị mang tới? Tiểu Thảo Xà Kim Quang không phải phế Hồn Linh, mà là một

tồn tại thần bí?

Nhưng nó nhìn mãi, cũng không nhìn ra Kim Quang có chỗ nào khác thường hay cường hãn!

Vậy vảy vàng từ đâu mà ra? Không lẽ lúc nào mình bị thương nó mới xuất hiện?

Đường Vũ Lân lấy cây kim may đồ, đâm vào mình một cái.

Đau quá! Một giọt máu tươi chảy ra.

Nhưng...

Vảy vàng không xuất hiện.

Hắn không tin tà, chẳng lẽ mình đâm nhẹ quá? Lại đâm thêm một cái.

Vẫn không thấy...

Minh tưởng tìm xem!

Tập trung suy nghĩ minh tưởng, vận chuyển Hồn Lực tìm luồng sức nóng kì dị kia. Một vòng vận chuyển nhanh chóng hoàn tất, nhưng vẫn chẳng tìm thấy gì.

Thật là kì quái! Đường Vũ Lân lại gọi Tiểu Thảo Xà Kim Quang ra, nhìn tới nhìn lui. Nhìn mãi mà chả thấy cái tên này có chấn động năng lượng hay chỗ nào có thể mang thức sức mạnh cường đại.

Sáng sớm.

Lúc Đường Vũ Lân chấm dứt minh tưởng, đã thấy Tạ Giải đang minh tưởng đối diện. Mặt đã bớt sưng rất nhiều, nhưng sắc mặt rất khó chịu, bị đánh mà, vẫn còn tức giận.

Dùng tiền để bị đánh, chuyện như thế ai mà vui..

Chương 50: Tiết học đầu tiên

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Đánh tiếp lần nữa!" Tạ Giải đuổi theo Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không thèm để ý, đi thẳng vào nhà ăn.

"Hôm qua ta chưa làm hết sức! Ngươi mà không đánh với ta, ta sẽ nói bí mật của ngươi ra ngoài." Tạ Giải hung dữ mà nói.

"Tùy tiện." Đường Vũ Lân chẳng hề để ý, ngay chính hắn còn không biết cái vảy vàng kia là thế nào, sợ gì người ta nói?

"Ngươi..."

"Đừng ảnh hưởng ta ăn cơm." Đường Vũ Lân đẩy Tạ Giải, đi tới chỗ món ăn Bính.

"Này, đánh với ta, ta mời ngươi ăn món ăn Giáp!" Tạ Giải lóe ra sáng kiến.

Đường Vũ Lân lập tức bước lùi, về lại bên cạnh Tạ Giải.

"Có thật không?" nó rất chờ mong món ăn Giáp. Hôm qua được ăn, cảm nhận rất rõ đồ ăn này dinh dưỡng phong phú rất tốt cho cơ thể, hôm nay thức dậy rất thoải mái, cả người khoan khoái dễ chịu, cơ bắp nhẹ nhàng linh hoạt.

"Đương nhiên!" Tạ Giải ngạo nghễ.

"Đầy đủ?" mắt Đường Vũ Lân sáng lên.

"Cho ngươi ăn thoải mái. Nghe nói ngươi tham ăn lắm đúng không? Có bản lĩnh, cho ngươi ăn bội thực luôn." Tạ Giải quệt miệng.

"Thành giao!"

Nửa giờ sau, Tạ Giải bắt đầu hối hận.

"Ngươi có phải là người hay không hả? Ăn hết ba mươi cái Phượng Quy Đản rồi mà vẫn chưa đủ?"

Một phần món ăn Ất, giá ba trăm đồng, một phần món ăn Giáp, giá tới một ngàn đồng. Chuyện này Đường Vũ Lân không biết, nhưng nó đã ăn hết mười lăm phần rồi, mà dáng vẻ vẫn còn muốn ăn.

"Nhiều quá à? Vậy ta không ăn nữa." Đường Vũ Lân ngượng ngùng, tuy nó không biết món ăn Giáp bao nhiêu tiền, nhưng ăn nhiều thế, cũng thấy ngượng.

Thấy nó lại muốn đi tới chỗ món ăn Bính, Tạ Giải vội kéo nó lại, giọng hung dữ: "Ăn đi, sao không ăn nữa. Ngươi đã làm nhục cơ thể ta, không có khả năng cho phép ngươi lại vũ nhục nhân cách của ta, chuyện gì ta đã hứa, nhất định ta làm được."

Món ăn Giáp đúng là ngon quá, Đường Vũ Lân chưa bao giờ ăn cái gì ngon như vậy. Món ăn Ất tuy dinh dưỡng phong phú, nhưng mỹ vị lại không bằng. Món ăn Giáp này, hương vị ngon, cảm giác sau khi ăn lại còn tuyệt vời, trong bụng ấm áp, thoải mái khó tả. Sự ấm áp lan khắp xương cốt tứ chi, cả người Đường Vũ Lân ấm áp sảng khoái.

Một lèo ăn hai mươi hai phần, Đường Vũ Lân mới thấy no, thở dài một hơi.

"Cảm ơn."

Tạ Giải trợn trắng mắt, "Có ý gì? Ăn no rồi?"

Đường Vũ Lân bật cười: "Ta quên mất, ý ta là Tạ Giải, cám ơn."

Lần này Tạ Giải mới nghe rõ, hừ lạnh, "Nhớ làm theo ước định." Hắn đang đau lòng, trong nhà dù có tiền, nhưng tiền tiêu vặt vẫn có hạn. Ngày hôm qua hơn hai vạn, hôm nay lại hơn hai vạn. Bi ai nhất là ở chỗ, hắn không biết, lần này có phải bỏ tiền mua bị đánh nữa hay không...

Vũ Trường Không hôm nay mặc quần dài ba màu xám, đen, trắng, áo sơ mi

trắng, trông rất đơn giản, nhưng vì dáng hắn đẹp, nên nhìn vẫn hoàn mĩ.

Hắn đứng im, khí tức lạnh giá làm cả lớp năm câm như hến.

Đường Vũ Lân là đứa nhìn thoải mái nhất. Ăn món ăn giáp mà, muốn không khoan khoái dễ chịu cũng không được.

"Hôm nay bắt đầu, chính thức đi học. Phần lớn chương trình học của các ngươi đều do ta tự mình chỉ đạo. Tất cả đứng dậy." Vũ Trường Không lạnh lùng.

"Đi theo ta!" Vũ Trường Không thọc tay vào túi quần đi ra ngoài, đám học trò theo sau. Chúng đều là học sinh mới, không có khái niệm xếp hàng, đứng rất lộn xộn, nhưng không dám ồn ào.

Vũ Trường Không dẫn cả bọn vào sân, "Hai người một hàng, xếp hàng."

Đường Vũ Lân cao gần bằng Chu Trường Khê, tới đứng với Chu Trường Khê, bên cạnh là Vân Tiểu và Tạ Giải.

Vũ Trường Không trầm giọng: "Hôm nay bữa đầu tiên, là giới thiệu thực lực. Sau đó tiến hành thực chiến, ta là trọng tài. Ai thua bị loại, cho ta xem thực lực của các ngươi."

Một nữ học viên nhút nhát giơ tay lên: "Vũ lão sư, ta là Khí Hồn Sư, cũng phải thực chiến sao?"

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Trên chiến trường, ngươi bảo với địch nhân ngươi là Khí Hồn Sư, là hắn sẽ không giết ngươi hả? Tổ thứ nhất chuẩn bị, bắt đầu từ bên này." Hắn tiện tay chỉ một cái, trúng ngay Đường Vũ Lân và Chu Trường Khê.

Chu Trường Khê hưng phấn, hôm đó bị Đường Vũ Lân một quyền đánh xuyên qua cửa sổ, hắn không phục lắm. Thấy Đường Vũ Lân hai lần đánh Tạ Giải, thầy chủ nhiệm lại có lệnh không cho phép đánh nhau, hắn mới cố gắng chịu đựng.

"Hay quá, chúng ta so sức lực! Ta không tin, ngươi khỏe hơn ta." hai mắt Chu Trường Khê tỏa sáng nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không đáp, Vũ Trường Không chỉ huy học viên tản ra, tạo thành một vòng tròn.

"Bắt đầu, không có quy tắc, để đánh bại đối phương, có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào." Vũ Trường Không thản nhiên nói với đám học viên.

Chu Trường Khê mở trừng hai mắt, hét lớn một tiếng, dưới chân một vòng Hồn Hoàn màu trắng xuất hiện, hào quang tỏa sáng, kéo lên trên người, cơ thể vốn đã to cao giờ còn to thêm ra mấy phần, nhất là đôi cánh tay, cơ bắp vồng lên rõ mồn một.

Đầu vai xuất hiện một con khỉ nhỏ màu nâu, là Hồn Linh mười năm của hắn.

Hồn Kỹ thứ nhất, lực lượng tăng phúc!

Chu Trường Khê sải bước tới chỗ Đường Vũ Lân, hai chân nện thình thình xuống đất, khí thế rất hùng hổ.

Hai tay hắn thò ra, chộp vào vai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vung hai nắm tay tiếp đón.

"Phanh —— "

Chu Trường Khê phải lùi lại ba bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Đường Vũ Lân bước tới một bước, một quyền nữa đánh tới.

Chu Trường Khê nghiến răng, dùng hết sức, đấm ra một quyền.

Chương 51: Tỷ thí

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Phanh —— "

Chu Trường Khê lảo đảo liên tục lùi lại, nhưng cuối và cũng không ổn định được thân hình, ngã ngồi phịch xuống.

Đường Vũ Lân lại chỉ hơi chao đảo. Cao thấp đã rõ.

Sao có thể như vậy? Chu Trường Khê ngơ ngác. Nếu hôm qua là bởi vì bị đánh bất ngờ, vậy còn hôm nay? Hôm nay rõ ràng hắn đã phóng xuất Võ Hồn, ngay cả lực tăng phúc của Hồn Kỹ cũng đã dùng tới, vậy mà tuy rõ ràng cũng có hiệu quả, nhưng vẫn bị ngã.

"Ngừng!" Vũ Trường Không quát to, chỉ vào Chu Trường Khê: "Ngươi, bị loại."

Hồn SưHệ Sức Mạnh lại thua đối thủ về mặt sức mạnh, thực là không cần đánh tiếp nữa.

"Vì sao ngươi không dùng Võ Hồn?" Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trả lời: "Hắn nói phải đấu sức lực với ta."

Mắt Vũ Trường Không lạnh như băng, "Hắn bảo ngươi ăn cứt ngươi cũng ăn sao? Trong mỗi cuộc chiến đấu, chiến thắng đối thủ, mới là mục tiêu duy nhất. Sư tử vồ thỏ cũng phải toàn lực ứng phó. Không được để cho đối thủ xíu cơ hội nào. Tấn cấp, tí nữa đánh tiếp."

Thua bị loại, thắng bị mắng. Tâm lý nặng nề đè lên ngực các học viên.

"Trận tiếp theo."

Đôi thứ hai ra thi đấu, là Vân Tiểu và Tạ Giải.

Vân Tiểu vẻ mặt đau khổ, nói với Tạ Giải, "Hạ thủ lưu tình a! Ta chỉ là Hồn SưHệ Phụ Trợ. Không đánh được."

Tạ Giải nói: "Tự cầu phúc đi."

"Bắt đầu!"

Vũ Trường Không ra lệnh một tiếng, Tạ Giải đã phóng ra. Quầng sáng vàng dưới chân gần như lao ra và lúc với hắn, tốc độ cực nhanh, Quang Long Chủy kéo theo ánh sáng vàng, trong tích tắc đã tới trước mặt Vân Tiểu.

Nhưng một màn kỳ dị đã xuất hiện, trên người Vân Tiểu lóe lên bạch quang, mọi người chỉ thấy mắt hoa lên một cái, một kích tất trúng của Tạ Giải rơi vào không trung.

Đường Vũ Lân đã đánh thắng Tạ Giải hai lần, nhưng đã đồng ý sẽ lại tái đấu, nên trận đấu này nó nhìn rất chăm chú. Nó nhìn thấy ngay lúc Tạ Giải vọt tới trước mặt Vân Tiểu, trên tay Vân Tiểu có cái gì đó sáng lòa lên, sau đó vị trí hai người thay đổi.

Nhưng Tạ Giải phản ứng rất nhanh, vừa thấy đối thủ biến mất, Quang Long Chủy đã chém ngược ra sau, cánh tay bẻ ngoặt một góc kỳ dị hầu như không thể nào làm được, quang ảnh lóe lên sau lưng.

Vân Tiểu chỉ mới kịp dùng Hồn Kỹ một lần, đã lại bị Quang Long Chủy bao phủ. Hồn Kỹ kia không thể sử dụng liên tục được.

Mắt thấy hắn sắp bị Quang Long Chủy chém trúng, một bàn tay to xuất hiện, kéo hắn sang bên.

"Ngừng!"

Tạ Giải quay người, Quang Long Chủy che trước ngực. Động tác cực nhanh, gương mặt nhỏ nhắn đầy khắc nghiệt. Bộ dáng anh tuấn mạnh mẽ đó làm đám nữ học viên mắt lấp lánh.

"Coi như cũng được, ngươi tấn cấp." Vũ Trường Không gật đầu với Tạ Giải, sau đó chuyển sang Vân Tiểu, "Ngươi phát động Hồn Kỹ lựa chọn thời cơ rất tốt, nhưng vẫn đánh giá sai thực lực của đối thủ. Sau khi phát động Hồn Kỹ thì phải nhanh chóng kéo dài khoảng cách. Hồn Sư Phụ trợ nếu bị Hồn SưHệ Đánh Nhanh khắc chế, thì chỉ còn cách nghĩ biện pháp tăng cường khả năng sinh tồn cho bản thân thôi."

"Vâng, cảm ơn sư phụ." Vân Tiểu cầm trong tay một cái vòng tròn, phía trên có những đường vân phức tạp mờ mờ. Lời của Vũ Trường Không hắn không nghe vào tai, hắn còn đang bận nghĩ, Tạ Giải mạnh như thế, Đường Vũ Lân đã đánh sưng mặt hắn như thế nào?

Sự thật chứng minh, Đông Hải Học Viện khi chia lớp rất độc địa, những cuộc tỉ thí tiếp theo, trận nào cũng bị Vũ Trường Không mắng cho xối xả.

Tất cả hai mươi học viên, có tám người là Khí Hồn Sư, căn bản không năng lực chiến đấu, năng lực phụ trợ cũng cực gân gà. Trong đám Chiến Hồn Sư, có ba kẻ là phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo.

Trong tỉ thí thậm chí còn xuất hiện hai người Khí Hồn Sư không năng lực chiến đấu đấu với nhau, ngươi đẩy ta một phát, ta đẩy ngươi một cái.

Vũ Trường Không tuy đã sớm đoán ra học viên Lớp năm sẽ có chênh lệch, nhưng không ngờ lại kém tới cỡ này. Nếu không phải đây là giáo dục bắt buộc, thì đa số cái đám này không nên tu luyện tiếp nữa, vì ngay cả cấp mười hai chúng cũng không khả năng đạt tới được.

Từ tình hình hiện giờ, trong đám này, chỉ có một mình Tạ Giải là trông được.

"Đợt thứ hai bắt đầu, ngươi, ngươi, hai người các ngươi đánh." Vũ Trường Không chỉ ngay Đường Vũ Lân và một nữ học viên.

Cô bé này nhỏ nhắn xinh xắn, tóc ngắn màu lam nhạt tóc ngắn, hai mắt rất to, nhìn thấy cô, Đường Vũ Lân bỗng nhớ tới Na Nhi. Hình như cô bé này tên là Lý Sở Thủy, Võ Hồn là mèo.

"Bắt đầu!"

Lý Sở Thủy ngượng ngùng khẽ gật đầu chào Đường Vũ Lân, mới phóng

Võ Hồn ra.

Một phần mái tóc màu lam nhạt biến thành màu trắng, đôi mắt màu lam, một con biến thành màu xanh lá, dưới chân có một vòng Hồn Hoàn màu trắng bay lên, đầu vai xuất hiện một con mèo trắng nhỏ đáng yêu.

Hai mu bàn tay mọc lông trắng, móng sắc mọc ra, người hơi khom xuống, linh hoạt lao tới.

Động tác của cô bé rất nhẹ nhàng, tốc độ cũng rất nhanh, muốn dùng ưu thế tốc độ để lấy thắng lợi. Cô với Tạ Giải giống nhau, cùng là Chiến Hồn SưHệ Đánh Nhanh.

Lần trước bị Vũ Trường Không phê bình, lần này Đường Vũ Lân cũng phóng ngay Võ Hồn ra. Từng đám cây Lam Ngân Thảo từ lòng bàn tay tuôn ra.

Mấy ngày nay dùng liên tục, hắn đã khá quen với Hồn Kỹ quấn quanh, dây Lam Ngân Thảo sau khi phóng ra, không bắn tới chỗ đối thủ, mà đan thành một tấm lưới chắn ở trước người.

Nếu Lý Sở Thủy tiếp tục vọt tới, chắc chắn sẽ đụng vào tấm lưới.

Cô bé có vẻ nhát, nên đang lao tới thì khựng lại, bốn chi hạ xuống đất, nhảy sang bên cạnh, muốn công kích từ bên hông.

Đường Vũ Lân từng bị Tạ Giải cho một bài học khi để hắn tới gần, nên biết nếu để Chiến Hồn SưHệ Đánh Nhanh tới gần, với tốc độ của hắn, không cản kịp công kích của đối phương. Thế nên nó vội xoay cái lưới Lam Ngân Thảo, đợi đối phương đụng vào lưới.

Lý Sở Thủy không ngừng đổi hướng tìm sơ hở, Đường Vũ Lân nhìn theo cô chăm chú, kiên nhẫn chờ đợi. Nó tự tin, nếu đối phương cứ tiếp tục di động với tốc độ cao, mà mình chỉ chờ đợi, thì nhất định tiêu hao ít hơn đối phương.

Mình chưa khống chế Lam Ngân Thảo giỏi, lấy tĩnh chế động là lựa chọn tốt nhất.

Một bên không ngừng đổi hương, một bên cũng không ngừng điều chỉnh

tấm lưới mình, kỹ càng che chắn.

Những sợi Lam Ngân Thảo sáng bóng, Đường Vũ Lân vô tình phát hiện, ở gốc Lam Ngân Thảo trong lòng bàn tay nó, có những sợi gân nhỏ màu vàng như ẩn như hiện.

Chương 52: Thắng liên tiếp

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lý Sở Thủy dù sao cũng mới chỉ có chín tuổi, kinh nghiệm chiến đấu không phong phú. Nên Đường Vũ Lân đoán không sai, di động tốc độ cao không ngừng, làm Hồn Lực cấp mười một của cô bé nhanh chóng bị tiêu hao.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Hồn Kỹ mình không cầm cự được bao lâu.

Lý Sở Thủy cắn răng, gia tốc, vòng ra đằng sau Đường Vũ Lân, Hồn Hoàn sáng lên. Hai bàn tay đầy móng sắc khẽ vẫy, hai luồng quang nhận màu trắng chém ra trước, cơ thể vọt theo sau.

Đường Vũ Lân tốc độ đương nhiên không nhanh bằng cô, nhưng nó chỉ cần quay người, rất đơn giản, tấm lưới Lam Ngân Thảo nhanh chóng thu hẹp, ngưng tụ.

Hai luồng quang nhận màu trắng chém vào tấm lưới. Tấm lưới Lam Ngân Thảo không bị cắt đứt như mọi người nghĩ, nó chỉ hơi lập lòe, cả người Lý Sở Thủy tông vào tấm lưới.

Những sợi dây nhỏ lập tức quấn quanh, trói chặt lấy cô bé. Đường Vũ Lân kéo một cái, Lý Sở Thủy bị kéo tới trước mặt, nắm tay đánh ra, dừng lại ngay trước mặt cô.

Tạ Giải theo bản năng sờ lên mặt, cái tên khốn này, lúc đánh ta đâu có dừng tay như thế?

Mắt Vũ Trường Không lấp lóe, Lam Ngân Thảo này không bình thường! Không kiêu không nóng nảy, tính kềm chế rất tốt.

"Đường Vũ Lân thắng."

Đường Vũ Lân cho Lam Ngân Thảo thả lỏng, vịn Lý Sở Thủy đứng vững, mặt Lý Sở Thủy hồng lên, e lệ nói: "Cảm ơn."

Đường Vũ Lân mỉm cười đáp lại, Lý Sở Thủy ngẩn ngơ, cảm thấy nụ cười của nó rạng rỡ sáng lóa như ánh mặt trời.

Cũng trong đợt thứ hai, Tạ Giải thuận lợi chiến thắng đối thủ, sau khi kết thúc vòng lại, chỉ còn lại năm người.

Đường Vũ Lân tưởng đợt tiếp theo sẽ đụng phải Tạ Giải, nhưng Vũ Trường Không lại không sắp xếp như thế.

"Đường Vũ Lân, Đào Liễu Phàm hai người các ngươi tới trước." Vũ Trường Không mặt lạnh tanh.

Đào Liễu Phàm dáng người không cao, nhưng rất rắn chắc, mái tóc nâu ngắn mọc lộn xộn.

Hai người cùng phóng thích Võ Hồn.

Võ Hồn Đào Liễu Phàm là cây liễu, Hồn Lực bốc lên, hai tay hắn như đang nâng trời, những cành liễu nhỏ từ hai tay chui ra, đong đưa, điểm này có chút tương tự với Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân.

Từng đám cây Lam Ngân Thảo một chui, khống chế đấu với khống chế, sẽ thế nào đây?

Đây là điều Vũ Trường Không muốn thấy. Những trận trước, Đào Liễu Phàm đấu rất quy củ, trong giai đoạn cả bọn chưa có Hồn Kỹ mạnh, dưới tình huống bình thường, Hồn SưHệ Khống Chế hiển nhiên có lợi thế hơn.

Toàn lớp chỉ có một mình Tạ Giải có được Hồn Linh trăm năm, còn lại đều là Hồn Linh mười năm. Nên Hồn Hoàn của Đào Liễu Phàm cũng là màu trắng, và Hồn Kỹ cũng giống với Đường Vũ Lân, quấn quanh!

Hồn Linh của hắn cũng là loài rắn, nhưng Hồn Linh của Đào Liễu Phàm là một con Thanh Xà, kích cỡ và khí thế đều mạnh hơn hẳn Thảo Xà Kim Quang.

"Bắt đầu!"

Cành liễu và Lam Ngân Thảo gần như đồng thời đánh đối phương. Nhìn qua, số lượng cành liễu rõ ràng nhiều hơn, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân chỉ chui ra trong tay phải, trong tay trái không.

Nếu khả năng khống chế là như nhau, thì chênh lệch số lượng sẽ quyết định thắng bại.

Quả nhiên, cành liễu và từng Lam Ngân Thảo bay tới quấn vào nhau, số lượng liễu nhiều hơn, bay tới chỗ Đường Vũ Lân.

Đào Liễu Phàm mừng rỡ, hắn biết Võ Hồn cây liễu mình không mạnh, nhưng rõ ràng vẫn mạnh hơn Lam Ngân Thảo, cây đương nhiên là mạnh hơn cỏ.

Đường Vũ Lân không chút bối rối, kéo mạnh một cái.

Đào Liễu Phàm cảm thấy có một lực mạnh truyền tới, cả người không khống chế được, bay Đường Vũ Lân, nhưng cành liễu của hắn cũng đã quấn chặt lấy Đường Vũ Lân.

Đào Liễu Phàm phản ứng rất nhanh, cả người lộn một cái, giơ đầu gối lên, không phải ngươi muốn kéo ta qua sao? Vậy ta sẽ đụng cho ngươi biết.

Nhưng Đường Vũ Lân mặt bình tĩnh kéo mạnh hai tay một cái, đám dây liễu quấn quanh người bị bứt đứt, nó giơ tay tóm lấy bắp chân Đào Liễu Phàm, Đào Liễu Phàm bị quật ngã xuống đất.

Những cành liễu mỏng manh cố gắng quấn lấy Đường Vũ Lân hoặc đẩy nó ra, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi cố gắng đều tốn công vô ích.

Võ Hồn của cả hai đều không mạnh, sức mạnh áp chế tuyệt đối đã giúp Đường Vũ Lân thắng lợi ở vòng thứ ba.

"Thật không hổ là thùng cơm, không phí công ăn." Đào Liễu Phàm hung dữ vứt lại một câu, mới chạy ra ngoài.

Vũ Trường Không nhíu mày, thắng lợi như vậy, rõ ràng không phải ý hắn muốn thấy.

Tạ Giải không hề nghi ngờ lại tiếp tục chiến thắng. Tới vòng cuối, chỉ còn lại ba người.

Người thứ ba là một nữ học viên, béo lùn chắc nịch, mặt hơi ngu ngơ.

Tất cả đệ tử đều nhìn Vũ Trường Không, còn ba người, đánh như thế nào đây?

Vũ Trường Không ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Đường Vũ Lân, Hàm Lam, các ngươi đánh trước. Người thắng đấu với Tạ Giải."

Tạ Giải đắc ý, ngạo nghễ nhìn Đường Vũ Lân, ý muốn nói..., thấy không, lão sư coi trọng nhất là ta.

Nhưng hắn quên mất rằng, kẻ kiêu ngạo hắn lại đang đem mình ra so sánh với phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chẳng hề nhìn hắn, đi thẳng vào trong sân.

Hàm Lam để lại ấn tượng rất sâu cho Đường Vũ Lân về võ hồn của cô bé.

Võ Hồn của Hàm Lam là Thổ nguyên tố, một loại Võ Hồn ưu tú, Hồn Lực cấp mười ba, lẽ ra không thể bị đưa vào Lớp năm.

"Bắt đầu!" Vũ Trường Không tuyên bố, vòng thứ tư bắt đầu.

Chương 53: Chùy phá thạch lao

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân sắc mặt bình thản, nó đã xem kĩ hai trận đấu trước của Hàm Lam, đã nghĩ ra cách đối phó.

Dưới chân Hàm Lam tỏa vòng sáng trắng, trên vai tuôn ra Hồn Linh hình cục đất, hai tay làm động tác nâng Đường Vũ Lân lên.

Lập tức, dưới chân Đường Vũ Lân xuất hiện một quầng sáng hình tròn màu vàng, những cây cột đá mọc lên, tạo thành một cái nhà giam giam nó vào trong.

Nếu là Tạ Giải, thì đã lao ra khỏi nhà tù ngay khi Hàm Lam ra tay, nhưng Đường Vũ Lân hiển nhiên không tốc độ đó, nên cô bé không buồn nhúc nhích.

Đỉnh cột đá cong hướng vào trong, tạo một không gian phong tỏa khép kín.

Hai trận trước Hàm Lam cũng chính là thắng theo cách như vậy, cô là Chưởng Khống Giả Thổ nguyên tố, nên đánh theo kiểu khống chế. t Hồn Kỹ này mặc dù chỉ là mười năm, nhưng rất mạnh, có khả năng hạn chế đối thủ. Nhưng bởi vì chỉ có mười năm, nên cũng có hạn chế không nhỏ, muốn dùng nó, phải ít nhất hai mươi giây sau mới dùng được nữa.

Điều này nếu trên chiến trường, có lẽ cô chỉ có cơ hội triển khai nó một lần đầu tiên mà thôi.

Vũ Trường Không bắt đầu đếm thời gian, trong vòng mười giây nếu không thoát ra được, là thua.

Hàm Lam thắng trận đầu như vậy, trận thứ hai cô thắng nhanh hơn, vì học viên kia ngay từ đầu đã thử lao ra khỏi phạm vi của thạch lao, nhưng vì tốc độ thạch lao quá nhanh, bước trúng ngay vào rìa, thế là bị hất văng lên cao,

nếu không phải Vũ Trường Không kịp tóm lại, thì e là ngã gãy xương.

Đường Vũ Lân không hề động đậy, để thạch lao nhốt mình vào.

"Mười..." Vũ Trường Không bắt đầu đếm. Hắn từng nói, đánh nhau với Chiến Hồn SưHệ Khống Chế, nếu để bị khống chế mười giây, vậy thì chẳng khác gì đã chết, thế nên hắn chỉ cho có mười giây mà thôi. Thoát khốn, Hàm Lam thua, nếu không thoát, Hàm Lam thắng, chỉ đơn giản như vậy.

Đường Vũ Lân thong dong nâng hai tay lên, hai luồng hào quang màu xám lóe lên, mỗi tay cầm một cái chùy rèn.

"Chín..."

"Oanh —— "

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy vung ra, nện thẳng vào hai cây cột đá trước mặt, bụi đất tung bay, cột đá bị đánh vỡ!

Vũ Trường Không chưa đếm tới "Tám", Đường Vũ Lân đã xách Nghìn Rèn Ô Cương Chùy từ trong thạch lao chạy ra.

"Cái này..." cả lớp nhìn nó, không khỏi hít sâu, ngay cả Tạ Giải cũng không ngờ, nó lại dùng cách này lao ra thạch lao.

Vũ Trường Không trong mắt lóe lên dị sắc, gật đầu, nói: "Đường Vũ Lân thắng." với nhãn lực của hắn, đương nhiên nhìn ra, Đường Vũ Lân dùng thiết chùy không hề bổ sung Hồn Lực, cũng không phải là Hồn Đạo Khí. Hơn nữa, dù nó có là Hồn Đạo Khí, với tu vi Hồn Lực của Đường Vũ Lân, có thể thúc giục được tới mấy cấp độ? Sức lực của thằng nhóc này, đúng là hiếm thấy a!

Tạ Giải mở to hai mắt, cái tên này, hồi trước đánh nhau với mình vẫn còn giấu nghề?

Kỳ thật, Đường Vũ Lân không phải là giấu giếm, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng chùy rèn để chiến đấu, hôm nay là bởi vì phải phá đá, nên mới lấy ra, không ngờ một kích thành công, hiệu quả nổi bật.

Vũ Trường Không nói với Tạ Giải: "Tạ Giải, tới phiên ngươi."

Tạ Giải nhảy một cái vào trong sân, trong lòng buồn bực, thằng nhãi kia ăn mình nhiều tiền như vậy, sớm biết vậy bắt hắn đánh tiếp một lần, tội gì mời hắn ăn món ăn Giáp a!

Đường Vũ Lân cầm song chùy, đối phó Tạ Giải, nắm chắc cũng không, lần trước tuy thắng, nhưng là thắng hiểm, nhưng bây giờ cầm Ô Cương Chùy, hắn có một cảm giác kỳ diệu, tựa hồ Ô Cương Chùy và thân thể mình đã hòa làm một thể, nắm nó, Đường Vũ Lân thấy tin tưởng mười phần.

Tạ Giải đang chuẩn bị chiến đấu, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Vòng thứ tư, trận thứ hai, Tạ Giải đấu với Vũ Trường Không."

"Cái gì?" Tạ Giải hết hồn, quay đầu sang nhìn.

Vũ Trường Không lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi nghĩ trong lớp ta cho phép xảy ra tình huống không công bằng thế sao? Ngươi tiếp ta một chiêu, sau đó mới đánh với Đường Vũ Lân."

Tạ Giải há hốc mồm nhìn hắn, "Vũ lão sư, ngài không nói đùa đấy chứ. Ngài là lão sư mà."

Vũ Trường Không đã đi tới cạnh Đường Vũ Lân, phất phất tay với nó, Đường Vũ Lân xách cái búa lui sang một bên. Vũ Trường Không khẽ vỗ vào hông, tháo dây lưng ra.

"Lão sư, người định làm gì?" Tạ Giải cảnh giác lùi lại hai bước, nhưng đã nhận ra Vũ Trường Không tháo đai lưng, nhưng quần không rơi xuống.

Vũ Trường Không khẽ run cổ tay, lưng thẳng tắp, thản nhiên nói: "Ta không phóng thích Võ Hồn, ngươi chỉ cần tiếp ta một kiếm." chân trái bước ra một bước, kiếm cũng chính là đai lưng đâm tới.

Tạ Giải kinh nghiệm thực chiến phong phú, Võ Hồn lập tức phóng thích, cả người lùi lại nhanh như chớp.

Mịa nó, không phóng thích Võ Hồn thì có nghĩa không cường đại hay sao? Có Hồn Lực hỗ trợ, đai lưng có khác gì lợi kiếm? Chạy trước rồi tính.

Tạ Giải cực tin tưởng vào tốc độ bản thân, hắn lùi lại, Quang Long Chủy che trước người.

Nhưng dù hắn có lùi lại nhanh tới mấy, đai lưng làm kiếm của Vũ Trường Không vẫn sát rạt trước mặt hắn, dù chỉ là một nhát đâm thẳng cực đơn giản, nhưng hắn đã dùng hết sức, nhưng vẫn không thể né thoát được.

"BA~!"

"Ai da!!!!"

Sắp đâm trúng Tạ Giải, đai lưng lại biến mềm, quất vào bả vai hắn, quất hắn văng ra, lăn hai vòng mới đứng dậy được, tay bụm lấy vai nhe răng vì đau.

Tạ Giải vã mồ hôi trán. Vì ngay trước khi bị đánh trúng, hắn cảm nhận được một lực áp bức rất mạnh, làm cả người khẩn trương cao độ.

Vũ lão sư thật là đáng sợ.

"Nghỉ một phút, đánh trận chung kết." Vũ Trường Không khẽ run cổ tay, đai lưng lại quấn vào hông.

Chương 54: Coi hắn là kim loại

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Được xem lão sư ra tay, cả đám học viên câm như hến, đứng đội hình càng thêm chỉnh tề, có một lão sư thế này, đối với mỗi học viên, đều là áp lực như núi!

Đường Vũ Lân mở to mắt, nó nhìn thấy rất rõ, lúc Vũ Trường Không đâm tới, Tạ Giải lập tức bắt đầu né tránh, nhưng Tạ Giải có né thế nào cũng như đã bị định vị như con ruồi dính trên mạng nhện, dù có giãy dụa thế nào cũng không thoát khỏi cái mạng nhện.

Chỉ một kiếm đơn giản, phóng thích Võ Hồn, càng không sử dụng Hồn Kỹ, lại áp chế Tạ Giải xíu cơ hội cũng không. Đây là tu vi cỡ gì!

Lão sư thật là lợi hại, Đường Vũ Lân nổi lên lòng sùng kính. Nó lén lút cất cái máy chụp ảnh hồn đạo vào trong Trầm Ngân Hoàn. Đã hứa với Lưu Ngữ Tâm học tỷ, đương nhiên nó phải làm, nhưng chỉ làm một lần là đã đủ.

Tạ Giải lau mồ hôi, đứng im ngẫm nghĩ.

Hắn hình như bắt được một cái gì đó. Nó có cảm giác không khác gì Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không nhìn như chỉ có một kiếm, nhưng khí cơ lại bịt kín tất cả mọi đường lui, không cho hắn cơ hội chạy thoát. Với tình huống đó, nếu muốn lao ra, thì phải làm thế nào?

"Một phút đồng hồ đã hết, chuẩn bị."

Tạ Giải ngẩng đầu, nhìn Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân cũng đang nhìn hắn.

Tính ra, lần này là lần thứ ba họ giao thủ với nhau.

Hai lần trước, Tạ Giải đều rất thảm, nên đối với Đường Vũ Lân, hắn đã có

chút kiêng kỵ. Lần này hắn quyết định, phải đặc biệt cẩn thận.

"Bắt đầu!"

Trận đấu cuối cùng mở màn.

Tạ Giải phóng thích Võ Hồn, Quang Long Chủy lập loè, nhưng hắn không phóng thẳng tới, mà hướng sang bên.

Đường Vũ Lân cũng phóng ra Lam Ngân Thảo, tạo thành một tấm lưới đan trước người, như cũng muốn đợi Tạ Giải chui đầu vô lưới.

Tạ Giải trong lòng khẽ động, một kiếm vừa rồi của Vũ Trường Không, không phải là lưới vô hình sao? Lão sư là muốn chỉ ta cách phá tấm lưới của Đường Vũ Lân? Nhưng, lão sư à, Lam Ngân Thảo của cái tên này cứng lắm, không phá kiểu đó được a!

Lần thứ nhất giao thủ với Đường Vũ Lân, hắn chịu thiệt vì đã đánh giá sai sự dẻo dai và cứng cỏi của Lam Ngân Thảo, nên mới bị Đường Vũ Lân một quyền đánh bay.

Mà bây giờ tên khốn đó không dùng nắm đấm, mà là dùng búa! Cái này mà nện trên mặt...

Nhìn Ô Cương Chùy đen nhánh lấp loáng, Tạ Giải cảm thấy không tốt chút nào.

Đường Vũ Lân không nóng không vội, yên tĩnh đợi Tạ Giải ra tay. Trong lòng nó biết Tạ Giải khác Lý Sở Thủy. Với hồn lực của Tạ Giải, đánh kiểu duy trì, e rằng người thua trước sợ là mình.

Nhưng, Đường Vũ Lân không vội chút nào, nó đang chờ Tạ Giải công kích tới, nó mong chờ Vảy vàng lại xuất hiện lần nữa.

Tạ Giải vòng quanh Đường Vũ Lân ba vòng, rồi đột ngột nhào vào. Lam Ngân Thảo lập tức mở ra, phong tỏa tấn cả tuyến đường tấn công của hắn.

Quang Long Chủy vung ra, một đạo đao mang bay tới.

"Phốc!" Đao mang chém lên Lam Ngân Thảo, lập tức hóa thành vầng sáng

tiêu tán, tấm lưới Lam Ngân Thảo nhộn nhạo gợn sóng màu lam, nhẹ nhàng hóa giải đòn công kích, Hồn Lực của Đường Vũ Lân cũng hạ xuống một khúc.

Vũ Trường Không cau mày.

Tạ Giải đánh một kích này ý để cho lão sư thấy Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân không giống bình thường.

Hắn lùi lại rất nhanh, kéo dãn khoảng cách.

Đường Vũ Lân không khống chế được Lam Ngân Thảo đuổi theo hắn. Tốc độ Tạ Giải quá nhanh, lại có kỹ xảo né tránh xuất sắc, nếu cho hắn cơ hội, hắn sẽ vọt tới ngay trước mặt mình.

Tạ Giải lần này cũng chứng tỏ mình có khả năng nhẫn nại siêu hạng, không ngừng quay chung quanh Đường Vũ Lân xoay quanh, tìm cơ hội. Hồn Lực cấp mười tám cho hắn thời gian thoải mái, lâu lâu công tới một đòn, sau đó lập tức lùi ra.

Thời gian dần trôi qua, Tạ Giải mỉm cười, vì hắn biết Đường Vũ Lân chỉ có Hồn Lực cấp mười một.

Lam Ngân Thảo tuy hiếm thấy, nhưng Hồn Lực chênh lệch quá nhiều, chỉ cần tiêu hao hết hồn lực, coi tên khốn kia lấy cái gì ngăn cản mình?

Hai người đấu theo kiểu tiêu hao chiến nên thời gian rất dài, Vũ Trường Không cũng không chút sốt ruột, khoanh tay đứng xem.

Rút cuộc Đường Vũ Lân hết Hồn Lực, phải thu hồi Lam Ngân Thảo.

Ngay trong nháy mắt nó thu hồi, Tạ Giải lắc người, vọt tới cạnh nó, Quang Long Chủy chém thẳng vào hông.

Với tốc độ của Tạ Giải, Đường Vũ Lân theo lý thuyết không có khả năng né tránh.

Nhưng...

"Đinh!" Một tiếng giòn vang, tia lửa văng khắp nơi, Tạ Giải và Đường Vũ

Lân lướt qua nhau, Quang Long Chủy không chém trúng.

Đường Vũ Lân đã đưa Nghìn Rèn Ô Cương Chùy ở tay trái ra sau lưng, đỡ chính xác một kích của Tạ Giải.

Tạ Giải không tin tà, lại vọt tới, quét thêm một dao.

"Đương!" Y hệt lần trước, Chú Tạo Chùy của Đường Vũ Lân chuẩn xác ngăn lại cú công kích lần thứ hai.

Điều này sao có thể? Tốc độ của hắn từ lúc nào trở nên nhanh như vậy? Tạ Giải không thể tin được, chẳng lẽ tên khốn này vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ? Hai lần trước mình thua hắn là thua heo hả?

Đúng vậy, tốc độ!

Đường Vũ Lân vẫn luôn suy nghĩ, mình phải dùng cái gì để đấu với tốc độ của Tạ Giải. Đối phương là Chiến Hồn SưHệ Đánh Nhanh, mình không thể so được tốc độ với hắn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình chắc chắn sẽ thua.

Một suy nghĩ lóe ra trong đầu nó.

Tốc độ cơ thể mình kém đối phương, nhưng, mình cũng có một thứ có tốc độ rất nhanh, đó là rèn!

Rèn ba năm, nó đã cực quen với chùy rèn, tới mức thân chùy nhất thể, nhất là sau khi sức lực cơ thể tăng mạnh, cảm giác này càng mãnh liệt.

Nếu sử dụng Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, hắn sẽ không chiếm được ưu thế tốc độ vì nó quá nặng, nhưng, Nghìn Rèn Ô Cương Chùy thì khác, nó vung vẩy cặp Ô Cương Chùy hoa cả mắt.

Coi hắn là một khối kim loại!

Chương 55: Không có thưởng?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Trong mắt Đường Vũ Lân hiện giờ, Tạ Giải không phải là một con người, mà là một khối kim loại đang đang bị hắn rèn. Tâm của hắn dần tiến vào trạng thái rèn. Mọi động tác của Tạ Giải trở nên chậm lại, có quỹ tích rõ ràng.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, vung lên hai lần, chặn đứng công kích của Tạ Giải.

Tạ Giải chưa kịp ra tay lần thứ ba, đã cảm thấy một cỗ ác phong đập vào mặt. Đường Vũ Lân một búa đập xuống. Nghe tiếng xé gió, là biết búa này nặng tới cỡ nào.

Tạ Giải cuống quít né tránh, nhưng Đường Vũ Lân đã vung cả hai tay, như cuồng phong bạo vũ đập tới, đánh cho Tạ Giải lùi không ngừng.

Quang Long Chủy không dám cứng chạm cứng, hắn là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, dù đối phương chỉ dùng sức mạnh thuần túy, thì hắn vẫn không tận dụng được ưu thế võ hồn. Sự chênh lệch về sức mạnh quá lớn.

Thân hình lóe lên, Tạ Giải lùi nhanh, kéo dãn khoảng cách. Đường Vũ Lân không đuổi theo, trên thực tế, hắn căn bản đuổi không kịp, theo bản năng dừng chùy lại, mắt vẫn híp ngước lên nhìn Tạ Giải.

Đồ chết dẫm! Tạ Giải thầm mắng. Ánh mắt của hắn sắc lẹm.

Hít thở sâu, Tạ Giải trở nên trịnh trọng, tay phải nắm Quang Long Chủy hơi dịch sang bên, tay trái cũng nhấc lên, khí thế cả người biến đổi, mạnh lên hẳn.

Mũi chân điểm một cái xuống đất, cả người bay vụt lên, để lại một đường tàn ảnh nhàn nhạt, tốc độ tăng ít nhất ba mươi phần trăm.

Đường Vũ Lân vung cả hai cây chùy!

Tạ Giải còn đang ở trên không trung, tay phải Quang Long Chủy điểm nhẹ vào Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bên tay phải Đường Vũ Lân một cái, mượn lực lật lên, tay trái vung ra Đường Vũ Lân.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, sau lưng Đường Vũ Lân xuất hiện một vết máu.

Cảm giác đau làm Đường Vũ Lân bị đánh văng ra khỏi trạng thái rèn, cả người lảo đảo, sau lưng nóng rát đau đớn. Một luồng khí nóng từ trong xương sống tuôn ra.

Đường Vũ Lân không buồn mà còn mừng, có phải Vảy vàng xuất hiện?

Thì ra đúng thực là bị công kích, Vảy vàng mới có thể xuất hiện?

Nhưng, hắn mới đứng vững, dòng khí nóng trong người lại tản ra biến mất, không tiếp tục nóng lên, xuất hiện Vảy vàng và sức mạnh cường đại như trước.

"Ngừng!" Vũ Trường Không đột ngột hiện ra ngay giữa hai người, bảo dừng cuộc tỉ thí.

"Tạ Giải thắng!"

Tạ Giải thở phào, trong mắt hiện ra ngạo ý, cuối cùng ta đã thắng! Mình cuối cùng cũng thắng được một lần, lệ rơi đầy mặt a! Cơ mà, sao cái vảy vàng quỷ dị kia không xuất hiện? Không lẽ hắn vẫn đang cố giấu diếm? hay thật sự là, hắn không thể khống chế cái vảy vàng đó?

Vũ Trường Không nói với Tạ Giải: "Ngươi phải bồi thường bộ đồng phục khác cho Đường Vũ Lân."

"Ách..." Không phải ta thắng sao? Không có thưởng sao? Tạ Giải thấy trước mắt tối sầm, tại sao tên khốn Đường Vũ Lân này luôn mang tới rủi ro cho ta!

Tại sao!

Vũ Trường Không nhìn cả lớp, lạnh lùng nói: "Tỷ thí đã xong, các ngươi có biết ta thấy thế nào không?"

"Gỗ mục không thể khắc!" nam thần tự hỏi tự trả lời luôn.

"Hèn gì các ngươi bị phận vào Lớp năm, quả nhiên đều là phế vật. Nhưng dù các ngươi có là cục sắt vụn, thì ta cũng phải luyện các ngươi thành thép. Tỷ thí vừa rồi các ngươi đều thấy được, Võ Hồn của Đường Vũ Lân là cái gì? Phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo, nhưng, hắn lại đánh tới trận chung kết, hơn nữa suýt nữa thì chiến thắng."

"Là ta thắng được không!" trong lòng Tạ Giải đầy bi phẫn, nói cứ như ta thua ấy.

Nhưng Vũ Trường Không mặc xác suy nghĩ của hắn, tiếp tục nói: "Hắn không chỉ dựa vào Lam Ngân Thảo, mà còn dùng sức mạnh của cơ thể. Có lẽ có người sẽ nói, cứ cho là sức mạnh bản thân bây giờ dùng được, nhưng tới khi hồn lực mọi người tăng lên, có thêm hồn kỹ, thì sẽ không còn hiệu quả gì nữa. Nhưng, ta nói cho các ngươi biết. Các ngươi căn bản là không có tư cách đi nghĩ tới chuyện có nhiều hồn kỹ, hãy tự hỏi mình xem, trong số các ngươi, có mấy người có thể đạt tới trình độ có được Hồn Hoàn thứ hai? Có mấy người có thể có được thêm Hồn Kỹ? Thân thể là chính là của các ngươi, có sức mạnh cường hãn để làm cái gì?"

"Hồn Lực đã không còn chuẩn nhập môn vào Cơ Giáp Sư, năng lượng cường đại được chứa đựng trong Hồn Đạo Khí, ngay cả người bình thường cũng có thể trở thành Cơ Giáp Sư. Nhưng, sức mạnh cơ thể lại chính là trụ cột của Cơ Giáp Sư, không có tố chất cơ thể tốt, các ngươi không thể chịu nổi sức phản chấn và tác chiến cường độ cao của cơ giáp. Bởi vậy, xét thấy bản thân Võ Hồn các ngươi quá yếu, bắt đầu từ ngày mai, lớp chúng ta sẽ bắt đầu đặc huấn về thể lực. Mỗi ngày buổi sáng luyện thể năng, buổi chiều học tri thức lý luận. Những buổi tỉ thí sáng nay, các ngươi sau khi trở về suy nghĩ cho thật kỹ. Buổi chiều lớp học lý thuyết dạy minh tưởng. Giải tán!"

Đây là lần đầu nam thần lạnh lùng với tư cách chủ nhiệm lớp nói nhiều nhất, không phải thuyết giáo, mà chỉ thuần về mô tả sự thật. Dù nói về phế vật, hay tuyên bố tiến hành đặc huấn, đều là ngữ khí khẳng định.

"Tạ Giải, Đường Vũ Lân, hai người các ngươi đi theo ta." Bỏ lại câu cuối cùng, Vũ Trường Không quay người đi về phía Lầu Dạy Học.

Phát thưởng? Tạ Giải lập tức vui vẻ, trước khi tới học viện hắn đã được nghe rằng, mỗi khi học viện tiến hành trận đấu, sau đó đều có ban thưởng, hơn nữa ban thưởng rất không tệ. Hắn là quán quân mà, quán quân của lớp năm, Vũ lão sư cường đại như vậy, ban thưởng sẽ là gì nhỉ? Trong đầu hắn bắt đầu tha hồ tưởng tượng.

Vũ Trường Không dẫn hai người tới phòng mình. Văn phòng của hắn nhỏ tới đáng thương, chỉ chừng 10m², ngoài một tủ sách, một cái giá sách, một cái ghế, thì không còn cái gì khác.

"Lúc ta nói phế vật, là bao gồm cả hai người các ngươi!" Nam thần lạnh lùng nói câu đầu tiên, làm niềm háo hức trong lòng Tạ Giải tan biết.

Không có thưởng? Tối thiểu cũng có chút để cổ vũ chứ.

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân, "Hôm nay ngươi biểu hiện không tồi, nhưng ngươi đã không thể phát huy ra hết ưu thế của mình được. Lam Ngân Thảo của ngươi hẳn là đồ biến dị, cứng hơn hẳn bình thường. Nhưng Hồn Lực của ngươi quá yếu, không duy trì được lâu. Cho nên, chỉ cần đối thủ có hồn lực cao hơn ngươi, là ngươi sẽ không có cơ hội. Ừm, hai cái chùy kia là cái gì?"

Đường Vũ Lân trả lời, vẻ bất đắc dĩ: "Ta từng học rèn."

Chương 56: Mặt còn đau không?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mi mắt Vũ Trường Không hơi giật, "Rèn? Ngươi là một Hồn Sư, học rèn làm gì? người chậm thì phải sớm đi vào rừng, ngươi vốn đã là một con chim đần, lại còn lãng phí thời gian vào chuyện vô dụng. "

Đường Vũ Lân cúi đầu xuống, nói: "Mọi người đều nói Võ Hồn của ta là phế Võ Hồn, Hồn Linh của ta cũng không tốt..."

Vũ Trường Không ngắt ngang, "Cho nên ngươi định làm một Đoán Tạo Sư hả? Hồ đồ! Ngươi phải nhớ, ngươi là đệ tử của ta, trước khi ta khẳng định ngươi phế vật, ngươi phải cố gắng phát triển theo hướng hồn sư cho ta."

Khóe miệng Tạ Giải giật giật, không phải ngươi vừa mới bảo cả hai ta là phế vật sao? Hắn nhìn Đường Vũ Lân đầy cảm thông. Đương nhiên, cái này cũng có phần nguyên nhân hắn vừa chiến thắng.

"Dạ." Đường Vũ Lân lên tiếng đồng ý, nhưng hắn đương nhiên sẽ không bỏ việc rèn, chỉ có trên phương diện rèn hắn mới có cảm giác thành tựu, làm sao hắn bỏ qua được, còn khía cạnh võ hồn, lúc nào hắn cũng chỉ cảm thấy thất bại!

Vũ Trường Không quay đầu nhìn Tạ Giải, "Ngươi cười cái gì? Ngươi tưởng ngươi hay hơn hắn? Song sinh Võ Hồn, giấu giỏi nhỉ. Hồn lực cấp mười tám, lại còn có ưu thế song sinh Võ Hồn. Tiên Thiên Mãn Hồn Lực đúng không. Thấy mình đắc ý lắm chứ gì?"

Tạ Giải ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không, làm sao lại biết hết rồi?

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Ngươi còn kém xa lắm. Song sinh Võ Hồn cũng không phải không có phế vật. Thân là một Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, lại để một hồn sư Lam Ngân Thảo ép cho tới mức phải xuất ra song

sinh Võ Hồn, vinh quang lắm?"

"Ta..." Tạ Giải mặt đỏ bừng, nói không ra lời.

"Lão sư, cái gì gọi là song sinh Võ Hồn?" Đường Vũ Lân tò mò.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Lão sư học viện sơ cấp của ngươi là đồ bỏ à? Ngay cả song sinh Võ Hồn cũng không biết? Song sinh Võ Hồn, tức là có hai cái Võ Hồn, hai cái Võ Hồn đương nhiên là ưu thế, bình thường những ai có song sinh Võ Hồn đều là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực. Tu luyện dễ hơn rất nhiều, hơn nữa, hai cái Võ Hồn cũng có thể kèm theo Hồn Hoàn. Nhưng mà, từ khi tiến vào thời đại hồn linh, bị Tinh Thần Lực kềm chế, ưu thế của song sinh Võ Hồn không còn lớn nữa, người không có Tinh Thần Lực cũng có thể có được tới mười tám cái Hồn Hoàn Hồn Linh. Tháp chủ đầu tiên của Truyền Linh Tháp năm đó cũng vậy, bản thân chỉ có một cái Võ Hồn thuộc tính tinh thần, nhưng mỗi Hồn Linh đều cực kỳ cường đại, chịu được rất nhiều Hồn Hoàn."

Đường Vũ Lân nhìn Tạ Giải, đều là người, tại sao là bất công như vậy? Mình là phế Võ Hồn, người ta lại là song sinh Võ Hồn. Chênh lệch này quá lớn.

Vũ Trường Không đột nhiên hỏi Đường Vũ Lân: "Ngươi có nghĩ Võ Hồn của hắn mạnh không?"

Đường Vũ Lân nhìn hắn, cái này còn phải hỏi sao?

Vũ Trường Không nhếch miệng, "Chưa hẳn tốt hơn ngươi. Võ Hồn của hắn là Chủy thủ, đệ nhị Võ Hồn cũng cùng loại, chẳng qua chỉ là ẩn hình thôi. Chủy thủ công kích khoảng cách ngắn, với thời buổi cơ giáp chiến đấu bây giờ, thì làm được cái gì? Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, là hệ sau khi trở thành Cơ Giáp Sư bị ước chế lớn nhất. Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế mới là hệ có Võ Hồn có hỗ trợ lớn nhất cho Cơ Giáp chiến đấu."

Tạ Giải trợn to mắt nhìn Vũ Trường Không, cái gì? Tên Đường Vũ Lân này là con của ông đấy hả? Tại sao phải hạ thấp ta xuống để làm cho hắn có lòng tin hả, sao bất công thế hả!

Vũ Trường Không không nhìn hắn cái nào, "Được rồi, nói chuyện chính."

A a a, Tạ Giải tinh thần chấn động, phát thưởng phải không?

"Mỗi năm học mới, học viện đều có một giải thi đấu, hệ trung cấp và hệ cao cấp đều có. Hệ trung cấp chúng ta tổng cộng có sáu lớp, tất cả đều sẽ tham dự trong đó. Trận đấu được gọi là thi đấu lên lớp."

"Thi đấu lên lớp?" Đường Vũ Lân không hiểu.

Vũ Trường Không nói: "Gọi là thi đấu lên lớp, bởi vì bắt đầu từ lớp yếu nhất, chọn ra mấy người đi khiêu chiến lớp khác. Lớp năm khiêu chiến lớp bốn, cứ thế mà lên. Khiêu chiến chiến thắng, số thứ tự lớp sẽ thay đổi cho nhau. Có nghĩa là, nếu lớp chúng ta thắng lớp bốn, vậy chúng ta không còn là lớp chót của năm nhất nữa, mà là lớp bốn. Lớp đứng sau lên danh sách người đi khiêu chiến, sau khi chiến thắng có thể khiêu chiến lớp cao hơn, cho tới khi thua trận. Thứ hạng cao nhất đạt được là lớp đứng đầu năm nhất, nếu khiêu chiến tiếp thắng lớp cấp cao hơn, mỗi lần chiến thắng khiêu chiến vượt cấp, đều sẽ được khen thưởng."

Tạ Giải hỏi: "Nói như vậy, lớp chúng ta là lớp đầu tiên đi khiêu chiến?" vì lớp năm của hắn là lớp đứng chót của năm nhất.

"Đúng vậy!" Vũ Trường Không gật đầu, "Đối với lớp, đây là cuộc chiến vinh quang. Nếu có thể vượt cấp khiêu chiến, ban thưởng sẽ rất phong phú."

Tạ Giải ngạo nghễ: "Không vấn đề, Vũ lão sư, cứ giao cho ta. Ta sẽ một mình đánh lên, không chừng khiêu chiến tới năm thứ sáu luôn."

Vũ Trường Không khinh bỉ, "Lớp thấp nhất được cho hai người đi thi. Hơn nữa, ngươi thật sự cho rằng song sinh Võ Hồn chính là vô địch hử? Ngươi có biết những người được chọn vào lớp một là những người thế nào không? Trên thế giới này, vĩnh viễn không bao giờ thiếu thiên tài, tuy thiên tài chết đi rất nhiều. Trong hệ trung cấp, thiên phú của ngươi chỉ là trung đẳng mà thôi."

Tạ Giải chỉ nghe được câu đầu tiên, từ câu thứ hai đã không còn nghe thấy, hắn khiếp sợ quay sang nhìn Đường Vũ Lân, "Lão sư, ý của người là, bảo ta cùng đi thi với hắn?"

Vũ Trường Không tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ thoải mái, "Ngươi có lựa chọn

nào tốt hơn không?"

"Ta..." Tạ Giải rất muốn nói, ta không muốn ở chung một chỗ với hắn. Nhưng trong đầu dạo qua một vòng, nhớ lại đám bạn cùng lớp năng lực thê thảm kia, thì không thể nào nói ra được.

Dù nói như thế nào, cái tên trước mắt này cũng từng hai lần đánh bại hắn, hơn nữa, còn có cái vảy vàng cực mạnh kia nữa.

Vũ Trường Không nói: "Trận đấu sẽ bắt đầu một tháng nữa. Cho nên, bắt đầu từ ngày mai, ngoài đi học, mỗi ngày buổi tối, ta sẽ đặc huấn thêm cho hai người các ngươi. Ta đặt cho các ngươi nhiệm vụ rất đơn giản, đưa lớp chúng ta lên làm lớp đứng đầu năm nhất."

Đường Vũ Lân theo bản năng hỏi: "Nếu không làm được thì sao?"

"Ha ha!" Vũ Trường Không nở nụ cười, hắn vốn rất đẹp trai, nên nụ cười của hắn làm Đường Vũ Lân và Tạ Giải đều ngẩn người. Nhưng, ngay sau đó, hai người đều cảm thấy xung quanh lạnh toát, lạnh tới thấu xương.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Vũ Trường Không, chân mày Đường Vũ Lân dần dần giãn ra, nét mặt tươi tắn. Dù mình không mạnh, nhưng ít ra mình cũng được làm người đại diện cho lớp đi dự thi. Đây là vinh quang của hồn sư. Ngoài Mang Thiên lão sư, Vũ lão sư cũng nói mình có hi vọng.

"Này!" Tạ Giải lạnh lùng kêu hắn.

Đường Vũ Lân quay lại, "Muốn gì? Ta sẽ lại một cuộc với ngươi, không thèm ăn chùa đồ ăn Giáp của ngươi."

Tạ Giải sửng sốt, gia hỏa này không phải rất yêu tiền sao?...

"Ta không phải nhắc chuyện đó. Ta là muốn nói với ngươi, trận đấu một tháng sau, đừng có làm vướng chân ta." Tạ Giải ngạo nghễ.

Đường Vũ Lân thở nhẹ, "Mặt còn đau không?"

Chương 57: Mộ Hi phiền muộn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân thở nhẹ, "Mặt còn đau không?"

Vẻ kiêu ngạo trên mặt Tạ Giải lập tức cứng ngắc, hai nắm tay nắm chặt.

Đường Vũ Lân vỗ vai hắn, "Tối nay ta có việc phải đi ra ngoài, tối mai đi, ta đánh với ngươi."

Sau mấy lần đánh nhau với Tạ Giải, hắn không còn chống đối việc đánh nhau. Sau mỗi lần đọ sức, hắn đều có tiến bộ lớn về thực chiến.

Buổi học sáng chấm dứt, Đường Vũ Lân không về ký túc xá, mà chạy qua chỗ hệ cao cấp.

Chuông tan học vang lên, Lưu Ngữ Tâm và mấy bạn học nữ đi ra.

"Ngữ Tâm học tỷ." Đường Vũ Lân vẫy tay.

Lưu Ngữ Tâm thấy hắn, vội đi tới.

"Oa, Ngữ Tâm, thì ra ngươi thích nhỏ hơn mình hả? Em trai này nhìn xinh quá, lớn lên nhất định sẽ thành đại soái ca nha." Một học viên nữ mắt xếch cười đầy ẩn ý với Lưu Ngữ Tâm.

Lưu Ngữ Tâm tức giận: "Đừng có nói linh tinh, đây là Đường Vũ Lân, tiểu học đệ năm nhất hệ trung cấp của chúng ta. Vũ Lân, có chuyện gì à?"

Đường Vũ Lân đưa máy ảnh ra.

"Học tỷ, ta đã giúp ngươi chụp một ít, nhưng chuyện này không hay lắm, ta trả lại cho ngươi."

Lưu Ngữ Tâm đỏ mặt, "Được, được. Vậy cũng được. Cảm ơn ngươi. Học tỷ mời ngươi ăn cơm nha."

Đường Vũ Lân vội lắc đầu, "Không cần..., ta về hệ trung cấp ăn." Hắn là người biết thân biết phận. Người ta mời ăn cơm, ít nhất sẽ phải là món ăn Ất, với sức ăn của hắn, sợ sẽ ăn sạch tài sản của Lưu Ngữ Tâm, thế không hay.

Nhìn Đường Vũ Lân đi xa, mắt xếch nghi ngờ hỏi: "Ngữ Tâm, ngươi bảo hắn chụp cái gì?"

Lưu Ngữ Tâm thần bí: "Vũ Lân là học trò trong lớp của Vũ Trường Không lão sư."

"Oa oa oa! Nam thần lạnh lùng a! Mau xem đi!"

Mở máy ảnh ra, trên màn hình hiện ra hình của Vũ Trường Không, những hình tiếp theo, là cảnh Vũ Trường Không tháo đai lưng, sau đó là một loạt hình ảnh rút đai lưng ra.

Đám nữ sinh mắt mở to, mặt đỏ hồng, chỉ còn thiếu điều chảy nước miếng.

"Một bữa món ăn Giáp, Ngữ Tâm, bán ảnh cho ta đi. Độc nhất vô nhị nha! Ta tuyệt không cho phép người khác được nhìn thấy đai lưng của bạch mã vương tử trong lòng ta!"

"Hai bữa! Cùng lý do!"

...

Đường Vũ Lân không biết ảnh mình chụp gây nên cuộc tranh giành của đám học tỉ. Nó đi ăn cơm trưa, sau đó tiếp tục chương trình học buổi chiều.

Vũ Trường Không dạy minh tưởng thuật quả nhiên phức tạp hơn học viện sơ cấp nhiều, nhưng hiệu quả cũng cao lên rõ rệt. Nghe nói đây là một phiên bản thuật minh tưởng siêu cấp đơn giản hóa từ giáo trình của học viện truyền kỳ Đại Lục Sử Lai Khắc Học Viện.

Đám học trò cắm đầu vào học, chỉ một buổi chiều, trên cơ bản tất cả mọi người đều đã thuộc cách thức.

Sau khi tan học, Đường Vũ Lân chạy vào nhà ăn đầu tiên, sau đó lại như gió chạy ra ngoài.

Hôm nay hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, tới hiệp hội Đoán Tạo Sư lấy huy chương Đoán Tạo Sư, rồi nhận nhiệm vụ rèn.

Để dành tiền là việc cực quan trọng, Hồn linh trăm năm giá trăm vạn, nếu tương lai có dư tiền, nó còn muốn mua món ăn Giáp ăn.

Buổi sáng hôm nay ăn một bữa món ăn Giáp, nó cảm nhận được cơ thể mình có biến đổi. Nếu được ăn mỗi ngày, thì rất tốt.

Kích động chạy ra cửa học viện, đột nhiên từ ngoài cửa có một cái xe hồn đạo chạy vào, tốc độ xe rất nhanh, làm Đường Vũ Lân nhảy dựng, vội dừng bước.

"Tránh ra!" Một giọng nói thanh thúy vang lên sau lưng.

Đường Vũ Lân quay lại, thấy một thiếu nữ tóc vàng đang trừng mắt nhìn mình.

Theo bản năng hắn bước sang bên, thiếu nữ đi vượt qua, chiếc xe đã dừng lại, lái xe đi xuống, mở sẵn cửa xe.

Thiếu nữ leo lên xe. Lái xe lái xe đi.

Lại là một kẻ có tiền!

Nếu bảo không hâm mộ là không đúng. Nhưng Đường Vũ Lân không ganh ghét, người giàu có cũng là từ người nghèo cố gắng mà thành. Người ta có thể làm được, thì mình cũng làm được.

Hắn bước nhanh về phía hiệp hội Đoán Tạo Sư.

...

Mộ Hi hai hôm nay rất không vui. Vốn hôm trước lẽ ra là ngày vinh quang của cô, nhưng lại xảy ra một việc làm phá hư tất cả.

Khi cô thành công chiết xuất trăm rèn kim loại hiếm, vượt qua bài thi, trở thành Đoán Tạo Sư cấp hai, thì lại biết ngay trước khi cô thi một chút, một thiếu niên mới có chín tuổi cũng đã vượt qua bài kiểm tra cấp hai.

Chín tuổi? Điều này sao có thể?

Chuyện này làm người ta không thể nào tin được.

Từ khi sinh ra, chuyện cô thích nhất, chính là nhìn phụ thân rèn. Phụ thân nói, con gái không thích hợp rèn, mấy chuyện vung chùy vung búa này, phải để nam giới làm.

Nhưng Mộ Hi quật cường kiên trì làm việc mình ưa thích, từ năm tuổi cô bắt đầu học rèn, lúc đầu, phụ thân còn nghĩ cô chỉ đùa chơi cho vui, nhưng cô đã kiên trì suốt hai năm, hôm nào cũng bắt chước động tác của phụ thân, kết quả làm Mộ Thần thực sự bắt đầu dạy nàng rèn.

Mộ Hi kế thừa Võ Hồn của phụ thân, bản thân cũng rất thích hợp. Hơn nữa cô lại chịu cố gắng. Mộ Thần không thể không tìm một ít dược liệu đặc thù giúp con gái giữ dáng mà vẫn có đủ lực, không biến thành cô gái lực lưỡng.

Mộ Hi đối với rèn, là phát ra từ lòng tha thiết! Lúc mười một tuổi, cô chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp một, tốc độ tiến bộ nhanh chóng, sau khi qua tuổi mười ba không lâu, thì thử thi Đoán Tạo Sư cấp hai, chỉ một lần thông qua.

Mộ Hi nhớ rất rõ, phụ thân đã từng nói, mình đã vượt qua thành tích của người vào lúc cùng tuổi, mình tuyệt đối là một tiểu thiên tài của giới rèn.

Thế nhưng, vì sao một thằng nhóc chỉ mới có chín tuổi lại cũng trở thành Đoán Tạo Sư cấp hai như mình? Còn được Đánh Giá Sư đánh giá cao đặc biệt. Tuy Đánh Giá Sư lúc ấy không nói gì, nhưng qua ánh mắt cũng nhìn ra được, trong mắt người, người kia rõ ràng là mạnh hơn mình nhiều!

Nghe nói hôm nay hắn sẽ tới để nhận huy chương, mình phải xem, rốt cuộc là kẻ ba đầu sáu tay nào!

Chương 58: Sáng tạo sinh mệnh

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Ngẩng đầu nhìn bức điêu khắc cái chùy to, Đường Vũ Lân bước thẳng tới hiệp hội Đoán Tạo Sư. Tuy mới chỉ ghé qua một lần, nhưng nó đã thấy hơi thích chỗ này.

Từ hồi tới Đông Hải Thành, đây là nơi duy nhất mang lại niềm tin cho nó.

Vân Tiểu Lăng đứng trong sảnh, thấy ngay Đường Vũ Lân. Cô đã được cấp trên dặn, phải đứng đón tên nhóc này.

"Đường Vũ Lân, ngươi tới rồi." Vân Tiểu Lăng bước nhanh tới mỉm cười, ánh mắt đầy hiếu kì.

Làm sao cô không hiếu kì cho được?

Chín tuổi a! Đoán Tạo Sư cấp hai. Hắn đã làm điều đó như thế nào?

Nghe nói, tuổi của hắn đã phá vỡ kỷ lục của tổng bộ.

Kỉ lục Đoán Tạo Sư cấp một trẻ nhất của hiệp hội hiện do hội trưởng hiệp hội đương nhiệm lập nên tám tuổi, nhưng người trở thành Đoán Tạo Sư Cấp hai lúc mười một tuổi. Nếu so với thằng bé này, thì người chậm hơn hai năm.

Hiệp hội rất coi trọng thằng bé này, đã ra lệnh, nếu nó tới, mang dẫn nó lên ngay.

"Tiểu Lăng tỷ tỷ, xin chào." Đường Vũ Lân nhớ được cả họ lẫn tên người ta.

Vân Tiểu Lăng cười: "Ngươi thật là lợi hại, nghe nói, ngươi thông qua kiểm tra Đoán Tạo Sư Cấp hai." Cô cúi người, nghiêm túc nhìn thằng bé.

Đường Vũ Lân bối rối, mặt ửng đỏ, "Không á..., ta chỉ là may mắn."

Vân Tiểu Lăng phì cười, "Nhỏ như vậy đã biết khiêm tốn? Đi nào, ta dẫn ngươi đi lên."

"Cảm ơn tỷ tỷ."

Vào thang máy, Đường Vũ Lân kinh ngạc thấy Vân Tiểu Lăng ấn vào nút lên tầng cao nhất, "Tiểu Lăng tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?"

Vân Tiểu Lăng mỉm cười: "Tới chỗ nhận huy chương."

Thang máy đi rất nhanh, lúc tới tầng cao nhất, Đường Vũ Lân có hơi ù tai, phải lắc lắc đầu mấy cái mới hết.

Bên ngoài thang máy là một không gian rất rộng.

Chung quanh đều là thủy tinh, độ cao này có thể nhìn thấy gần nửa Đông Hải Thành. Trong thành thị, lầu cao chi chít, như một khu rừng sắt thép, dưới chân là thảm màu xanh lá, trông rất có sức sống.

Vân Tiểu Lăng nói với một nhân viên, "Báo giúp cho Hội Trưởng, Đường Vũ Lân tới."

"Vũ Lân, ngươi ngồi xuống đây chờ chút." Vân Tiểu Lăng dẫn Vũ Lân ra ghế ngồi.

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên.

Mộ Thần đi trước, hắn đã tới hiệp hội từ sáng sớm, nhưng không vào phòng rèn, mà chỉ chờ thằng bé mang tới niềm vui lớn cho mình này.

Sầm Nhạc cũng ở đây, chờ chung với hắn. Nếu để người trong hiệp hội biết hai vị mất gần cả ngày chỉ để chờ một thằng bé, thực không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Đi sau lưng hai người, chính là Mộ Hi.

"Hội Trưởng!" Vân Tiểu Lăng cung kính cúi chào Mộ Thần.

Mộ Thần mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nghe thấy Vân Tiểu Lăng gọi Hội Trưởng thì lập tức đứng lên, nhưng nó lại nhìn Sầm Nhạc.

Sầm Nhạc đi tới cạnh nó, mỉm cười: "Vũ Lân, đây là Hội Trưởng Mộ Thần của hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành chúng ta, cũng là một trong những Đoán Tạo Đại Sư cấp Thánh Tượng nổi danh nhất liên bang chúng ta."

Thánh Tượng? Đường Vũ Lân mắt sáng lên, sớm được nghe Mang Thiên nói tới danh xưng Thánh Tượng. Đoán Tạo Sư cấp bảy, cấp tám mới được gọi là Thánh Tượng a! Không ngờ mình lại thấy được một vị.

Vị Hội Trưởng này nhìn không lớn tuổi hơn sư phụ của mình bao nhiêu, thực là lợi hại. Huy chương trên ngực ông ấy là Thánh Tượng huy chương phải không? Tám ngôi sao, Thánh Tượng tám sao a!

"Hội Trưởng, xin chào." Đường Vũ Lân vội tiến lên vài bước, cúi người chào.

"Là ngươi?" giọng nói kinh ngạc vang lên bên cạnh Mộ Thần.

Đường Vũ Lân thấy Mộ Hi thì cũng hơi sững sờ. Học tỉ nhà giàu này, sao lại ở đây nhỉ.

Mộ Thần kinh ngạc nhìn con gái, "Hi Hi, các ngươi biết nhau?"

Mộ Hi nhìn Đường Vũ Lân: "Không biết. Chỉ biết hắn cũng học ở trường của con."

Mộ Thần mỉm cười: "Đường Vũ Lân, ngươi đang học lớp mấy ở Đông Hải Học Viện?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta là học sinh mới nhập học năm nay, lớp năm năm nhất."

Nghe hai chữ Lớp năm, mắt Mộ Hi đầy khinh thường. Cô đương nhiên biết Lớp năm nghĩa là gì. Đó là một đám củi mục chính hiệu.

Mộ Thần lại không chút ảnh hưởng, "Nghe Sầm huynh nói, lần trước ngươi thông qua kiểm tra Cấp hai, có thành tích rất tốt. Ngươi có biết, ngươi vừa tạo ra kỉ lục mới cho hiệp hội chúng ta hay không, làm chúng ta đều có cảm giác rốt cuộc đã có được người kế tục a!"

Đường Vũ Lân đỏ mặt, được người ta khen, nó không biết phải trả lời như thế nào.

Nghĩ một lúc, nó mới lên tiếng: "Hội Trưởng thúc thúc, ta có thể nhận huy chương, rồi nhận nhiệm vụ chưa?"

Mộ Thần bật cười: "Đương nhiên là được."

Sầm Nhạc cười nói: "Hội Trưởng hôm nay luôn chờ ngươi, là muốn tự tay đeo huy chương cho ngươi."

Vân Tiểu Lăng bưng tới một cái khay. Khay được lót vải đỏ, bên trên để một cái huy chương.

Huy chương hình lục giác, nền cam, hình chùy nổi, bên trên gắn hai ngôi sao màu trắng.

Cơ Giáp chế tạo sư, Đoán Tạo Sư, hay bất kì dạng kĩ sư nào, thì huy chương cũng đều có hình thức giống nhau. Cấp một, cấp hai đều là nền lam sao trắng, tới cấp ba mới đổi màu.

Mộ Thần tự tay cài huy chương lên ngực trái Đường Vũ Lân, nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, ngươi chính là một thành viên hiệp hội Đoán Tạo Sư chúng ta. Thân là Đoán Tạo Sư, hy vọng ngươi sẽ rất nghiêm túc khi hoàn thành mỗi một tác phẩm, dùng linh hồn mình để cảm thụ, dùng tính mạng để dẫn dắt, rèn không phải là rèn kim loại, mà là đang sáng tạo sinh mệnh."

Sáng tạo sinh mệnh? Chỉ bốn chữ đơn giản, nhưng làm Đường Vũ Lân thấy đau đầu, hình như có một cánh cửa nào đó đang hé ra một khe cửa nhỏ.

Nhẹ nhàng chạm vào huy chương, nhiệt độ kim loại lạnh lùng mang tới cảm giác thành tựu chưa từng có làm trong lòng Đường Vũ Lân dâng lên một luồng nóng rực. Rút cuộc đã chính thức trở thành Đoán Tạo Sư nha.

"Ta muốn đấu với ngươi!" Mộ Hi đột nhiên bước lên, vẻ mặt không phục nhìn Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân lúc này mới thấy trên ngực cô cũng có đeo một cái huy chương giống nó như đúc.

Chương 59: Nhận nhiệm vụ

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Nhìn Mộ Hi vẻ khiêu khích, Đường Vũ Lân ngẩn người, sau đó lắc đầu: "Ta không đấu."

Chuyển sang Mộ Thần, nói: "Hội Trưởng thúc thúc, tới đâu để nhận nhiệm vụ ạ!"

Mộ Thần nhìn Mộ Hi một cái, làm cô đang định nói thì phải nuốt trở vào, mỉm cười nói với Đường Vũ Lân: "Sầm huynh sẽ dẫn ngươi đi. Thông qua kiểm tra, ngươi đã là thành viên đại gia đình hiệp hội chúng ta, nếu trong tương lai ngươi có gì khó khăn, có thể tới hiệp hội xin trợ giúp. Đoán Tạo Sư chúng ta tuy không phải hiệp hội cường đại nhất, nhưng nhất định là hiệp hội đoàn kết nhất."

Lúc nói tới hai chữ đoàn kết, hắn cố ý nhìn con gái một cái, Mộ Hi không thể không cúi đầu xuống.

"Đi theo ta." Sầm Nhạc khẽ cười.

Đưa mắt nhìn Đường Vũ Lân và Sầm Nhạc vào thang máy, Mộ Hi rút cuộc nhịn không được, "Phụ thân, vì sao người không cho con đấu với hắn?"

Mộ Thần trầm mặt, "Láo xược. Ngươi coi nơi đây là đâu? Đây là hiệp hội Đoán Tạo Sư, thân là một thành viên của hiệp hội, nhất là lại là con gái ta, mỗi lời ăn tiếng nói của ngươi đều là đại diện cho hiệp hội. Đứa nhỏ này mới vừa gia nhập, ngươi muốn dọa hắn hay sao? Đợi sau này các ngươi quen thuộc, nếu hắn muốn đấu, ta sẽ không ngăn cản, nhưng mà phải lén lút tiến hành. Hắn không phải học đệ của ngươi sao? Ngươi nên quan tâm hơn tới hắn."

Mộ Thần hôm nay không nói chuyện với Đường Vũ Lân nhiều, hắn muốn quan sát nhiều hơn. Hắn đã xem qua khối Trầm Ngân Đường Vũ Lân chiết

xuất, từ trình độ của nó, hắn hoàn toàn có thể kết luận, trình độ rèn của Đường Vũ Lân cao hơn con mình. Không nói thật đả kích con gái, cũng là hắn đã tư tâm. Dù sao, tới tuổi của hắn, lòng tự tin là rất quan trọng.

Đường Vũ Lân nếu nhận nhiệm vụ rèn, thì hắn sẽ có thời gian nhiều hơn để quan sát, sau đó mới ra chiến lược bồi dưỡng cũng không muộn.

Sảnh nhận nhiệm vụ nằm ở tầng hai của hiệp hội. Cả tầng hai là một vòng quầy hàng. Trên mỗi quầy đều có tiêu kí đẳng cấp nhiệm vụ giống hệt trên cấp huy chương của Đoán Tạo Sư. Đoán Tạo Sư chỉ được nhận nhiệm vụ có đẳng cấp bằng hoặc thấp hơn mình.

Trong nghề rèn, tài liệu rèn đều do người ủy thác cung cấp, nên hiệp hội phải đảm bảo chất lượng của thành phẩm, nếu không hiệp hội phải bồi thường.

"Nhóc con, ngươi mang tới cho ta nhiều bất ngờ lắm đó. Cái tên Mang Thiên kia, thực là..." Nghĩ tới ngữ khí trào phúng hôm đó của Mang Thiên, Sầm Nhạc lại ủ rũ, người ta đúng là dạy ra được một đệ tử ưu tú a!

"Muốn nhận nhiệm vụ gì?" Sầm Nhạc hỏi.

Đường Vũ Lân đáp: "Đủ khả năng là được."

Sầm Nhạc nói: "Hiệp hội chúng ta có phòng rèn cho thuê, ngươi định rèn trong hiệp hội không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Lão sư cho phép ta dùng phòng rèn của người ở Đông Hải Thành, ta rèn ở đó là được. Cám ơn ngài."

Sầm Nhạc thất vọng, "Vậy cũng được. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nhiệm vụ rèn chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, nếu thất bại, là phải bồi thường. Quầy hàng trước mặt là nhận nhiệm vụ, quầy hàng bên trái là giao trả nhiệm vụ, quầy hàng bên phải là mua kim loại. Hiệp hội chúng ta hầu như có tất cả kim loại hiếm có thể nhìn thấy trên thị trường, nhưng số lượng được mua đều dựa trên đẳng cấp của Đoán Tạo Sư. Nếu ngươi cần mua gì có thể tới đây mua. Tầng bốn, tầng năm là nơi bán sản phẩm rèn thành phẩm. Ngươi cũng có thể đi xem, có không ít thứ tốt."

"Vâng." Đường Vũ Lân cung kính trả lời, song hiện thời hắn chưa cần phải

mua cái gì cả, với lại cũng chẳng có tiền. Hắn còn đang chờ làm nhiệm vụ rèn để kiếm tiền mua Hồn linh đây.

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lân đi vào hai quầy trước mặt, phía sau quầy có một nhân viên công tác, phía trước có mười cái màn hình Hồn Đạo. Xác nhận nhiệm vụ toàn bộ tự động hoá, nhân viên công tác chỉ xử lý khi xảy ra vấn đề.

Theo Sầm Nhạc chỉ dẫn, Đường Vũ Lân chạm vào một cái màn hình Hồn Đạo, phía trên lập tức nhảy ra một loạt nhiệm vụ.

Bên trên là miêu tả nhiệm vụ, bên dưới là số lượng và thù lao.

"Hiệp hội sẽ lấy mười phần trăm tiền hoa hồng, tất cả những cái còn lại đều thuộc về ngươi."

Nghe Sầm Nhạc nói, mắt Đường Vũ Lân sáng lên.

Nhiệm vụ thứ nhất, chiết xuất kim loại hiếm Thiên Long Thiết, yêu cầu, chiết xuất Trăm Rèn. Thời gian ba mươi ngày. Số lượng: Mười, thù lao, hai ngàn đồng.

Nghĩa là, hoàn thành chiết xuất mười khối Thiên Long Thiết, sẽ được nhận hai vạn đồng.

Đối với Đường Vũ Lân, đây là một khoản tiền lớn. Từ khi hoàn thành chiết xuất Nghìn Rèn Trầm Ngân, hắn rất có tự tin về chiết xuất kim loại hiếm.

Xem ra, Đoán Tạo Sư thật là một nghề rất có "Tiền đồ".

Hắn không chút do dự chọn nhiệm vụ thứ nhất, khung đối thoại nhảy ra, yêu cầu đưa vào địa điểm nhận hàng, đưa vào giao hàng. Yêu cầu đưa huy chương vào cái rãnh bên dưới.

Đường Vũ Lân tháo huy chương xuống, để vào.

"Tích!"

"Chúc mừng ngươi, Đoán Tạo Sư Cấp hai Đường Vũ Lân, xác nhận thành công nhiệm vụ rèn Cấp hai chiết xuất Thiên Long Thiết. Trong ba ngày tài

liệu sẽ đưa tới địa chỉ ngài chỉ định."

Huy chương bắn trở ra.

"Vậy là xong rồi?" Đường Vũ Lân ngẩng đầu hỏi Sầm Nhạc.

Sầm Nhạc gật đầu, "Rất đơn giản đúng không? Có điều, ta phải nhắc nhở ngươi, đây là ngươi lần đầu tiên người nhận nhiệm vụ, nhất định phải cẩn thận. Đoán Tạo Sư chúng ta thu phí gia công cao, nhưng, rất nhiều Đoán Tạo Sư thu nhập không hề cao, nguyên nhân chính là vì họ không thể thực hiện hoàn mĩ nhiệm vụ, để xảy ra tàn thứ phẩm, nên phải xuất tiền túi ra mua tài liệu làm lại, tiêu hao rất lớn."

"Vâng, Sầm đại sư, ta nhất định sẽ cẩn thận." Đường Vũ Lân vội trả lời.

"Ngươi có dãy số thông tin không?" Sầm Nhạc hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu, mặt hơi đỏ lên, hắn đâu có tiền mua máy truyền tin Hồn Đạo!

Sầm Nhạc mỉm cười, "Hai cái này cho ngươi."

Trên tay hắn hào quang lóe lên, tay trái cầm một cái Giới Chỉ, tay phải cầm một cái máy truyền tin Hồn Đạo.

Giới Chỉ kiểu dáng cổ xưa, màu lam nhạt, Đường Vũ Lân nhìn không ra chất liệu, mặt ngoài có hoa văn chìm rất mịn, nhìn sơ thì thấy hết sức bình thường, nhưng nhìn kỹ mới cảm nhận được vẻ đẹp của nó.

Máy truyền tin Hồn Đạo là vật phẩm đương thời ai cũng phải có, làm kiểu vòng tay, rộng chừng hai ngón tay, có thể đeo vào cổ tay, rất tiện.

"Cái này, ta không nhận được, quá quý trọng." Đường Vũ Lân vội lắc đầu, tuy hắn không biết cái nhẫn là cái gì, nhưng riêng máy truyền tin Hồn Đạo, đã trị giá hơn vạn đồng, chưa tính phí nói chuyện.

Chương 60: Bao vây

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Sầm Nhạc mỉm cười: " Máy truyền tin Hồn Đạo là hiệp hội cung cấp, là phúc lợi của hiệp hội. Mỗi Đoán Tạo Sư đều có. Còn cái nhẫn này là Hội Trưởng bảo cho ta giao cho ngươi, nói là tạm thời cho ngươi mượn. Nó có không gian trữ vật mười mét vuông, để thuận tiện cho ngươi giao nhiệm vụ, nếu không ngươi đem đống kim loại đi bằng cách nào?"

Còn có phúc lợi? Nhưng cái nhẫn này quá quý, mười mét vuông trữ vật, giá bao nhiêu Đường Vũ Lân tính không nổi.

Sầm Nhạc nhét cả hai món vào tay hắn, "Cầm lấy. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được. Cái nhẫn này, coi như hiệp hội tặng sớm cho ngươi. Nó là quà Đoán Tạo Sư cấp bốn mới có. Hội Trưởng nói, tin tưởng ngươi trong tương lai nhất định sẽ trở thành Đoán Tạo Sư cấp bốn. Đừng để chúng ta thất vọng a."

Đường Vũ Lân lùi lại một bước, cúi chào Sầm Nhạc, "Cảm ơn Sầm đại sư, cũng cám ơn Hội Trưởng."

Sầm Nhạc nâng nó dậy, xoa đầu nó, mỉm cười: "Tuy ta không phải lão sư của ngươi, nhưng ta vẫn có nghĩa vụ nhắc nhở ngươi. Các ngành các nghề, trăm sông đổ về một biển. Tuy theo thời đại phát triển, Hồn Lực đã không còn là trụ cột quyết định tới tất cả ngành sản xuất. Nhiều người bình thường đều có thể hoàn thành những nhiệm vụ mà trước kia cần phải Hồn Sư mới có thể hoàn thành. Nhưng, dù ngươi làm trong ngành nào cũng đều phải vươn tới đỉnh phong, đều cần phải có thành tựu về tu vi Hồn Lực, không được bỏ bê việc học."

"Vâng!" Đường Vũ Lân rất nghiêm túc gật đầu, mơ ước ban đầu của hắn chính là trở thành một Hồn Sư cường đại đó! Mặc dù bây giờ phát triển theo hướng Đoán Tạo Sư mạnh hơn, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ nghề Hồn Sư.

Rời khỏi hiệp hội Đoán Tạo Sư, Đường Vũ Lân vẫn còn như đang trong mộng. Mình cũng có máy truyền tin Hồn Đạo? Hơn nữa, phí nói chuyện còn do hiệp hội thanh toán. Trên máy truyền tin của hắn đã có lưu số thông tin của Sầm Nhạc.

Lại nhìn cái nhẫn trên tay phải, mười mét vuông trữ vật không gian a! Giá trị khó mà đánh giá, e là không rẻ hơn Hồn Linh trăm năm.

Hắn không biết, này nhẫn này tuy là phúc lợi của hiệp hội, nhưng không phải Đoán Tạo Đại Sư cấp bốn được nhận, mà nhất định phải tới cấp năm, trở thành Đoán Tạo Đại Sư cấp Tông Tượng mới đạt được.

Mộ Thần đưa cái nhẫn này cho nó, rõ ràng cho rằng thằng bé này rất có tiềm năng để ưu tiên đầu tư.

Phúc lợi Hiệp hội thật là tốt! Ồ, Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ ra, mình còn có việc chưa làm.

Nó không chỉ là Đoán Tạo Sư, nó còn là Hồn Sư a! Phải tới hiệp hội Hồn Sư đăng kí, với cấp bậc hiện giờ của nó, mỗi tháng sẽ được nhận một ngàn đồng tiền trợ cấp.

Hỏi thăm, biết hiệp hội Hồn Sư cách đây không xa, thừa dịp thời gian còn chưa quá muộn, nó dứt khoát chạy thẳng tới đó.

So với hiệp hội Đoán Tạo Sư, quy mô hiệp hội Hồn Sư không hề thua kém, chỉ là Hồn Sư một Hồn Hoàn, nó chỉ có thể tới tầng một, đưa ra Hồn Hoàn, là đăng kí xong, được nhận một ngàn đồng.

Ở đây, không có ai quan tâm một thằng nhóc chỉ có Hồn Linh mười năm.

Nhưng Đường Vũ Lân vẫn rất vui vẻ, thu hoạch hôm nay quả thực không nhỏ.

Trở lại ký túc xá, Vân Tiểu, Chu Trường Khê và Tạ Giải đều đang minh tưởng. Nó lặng lẽ bò lên giường, theo lời dạy của Vũ Trường Không bắt đầu minh tưởng.

Vũ lão sư nói, ngày mai bắt đầu đặc huấn mình và Tạ Giải, không biết sẽ

dùng phương pháp gì.

Hồn Lực vận chuyển, rất nhanh, Đường Vũ Lân tiến vào trạng thái nhập định.

Sáng sớm.

Lúc Đường Vũ Lân chấm dứt minh tưởng, mới kinh ngạc nhận ra Tạ Giải đã biến mất. Sắc trời đã sáng rõ, lần đầu tiên minh tưởng theo cách mới, ai ngờ lại dậy trễ hơn bình thường.

Chạy nhanh xuống giường, đi rửa mặt.

Với nó, việc ăn cơm là một trong những việc quan trọng nhất.

Đường Vũ Lân vội chạy ra khỏi kí túc xá. Chưa tới cổng chính, đã nhìn thấy có một đám đệ tử cấp cao đang nhình quanh như tìm cái gì.

Tới gần mới nhìn thấy một người quen thuộc.

Mộ Hi mặc đồng phục, tóc dài màu vàng kim cột đuôi ngựa. Con gái trưởng thành sớm, cô cao hơn Đường Vũ Lân nửa cái đầu, dáng người mảnh mai thon thả, đã ra mùi vị con gái.

Đường Vũ Lân nhìn thấy cô, thì Mộ Hi cũng vừa vặn xoay đầu lại, nhìn thấy hắn.

"Chính là hắn!" cô giơ tay, chỉ vào Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chưa kịp phản ứng, đã bị Mộ Hi và bảy, tám nam học viên cấp cao vây lại.

"Các ngươi làm gì?" Đường Vũ Lân khó hiểu hỏi.

"Có chút việc tìm ngươi, nhóc con, đi theo chúng ta đi một chuyến." Một nam học viên thân hình cao lớn, dáng mạo dễ coi nói, giọng điệu khá là quái gở.

Đường Vũ Lân cau mày: "Chuyện gì? Nói ngay ở đây đi." Trong lòng hắn mơ hồ đã hiểu, đám người này tìm tới, nhất định là vì Mộ Hi.

Chung quanh có không ít tân sinh năm nhất vây xem, nhưng đều bị ánh mắt dữ dằn của đám đệ tử cấp cao đẩy lùi.

"Chuyện này ngươi có quyền sao?" học viên cao lớn kia vươn tay, tóm lấy vai nó.

Đường Vũ Lân rùn mạnh vai, chấn cho học viên kia lảo đảo, suýt nữa ngã nhào.

Không hề do dự, Đường Vũ Lân ra tay ngay. Lam Ngân Thảo ào ào chui ra, quấn quanh đám học viên cấp cao, bản thân nó thì nhào tới chỗ nam học viên vừa bị nó chấn ra.

Hồi ở học viện sơ cấp, nó đánh nhau cũng khá thường xuyên. Đối phương nhiều người, nếu không đánh xuất kỳ bất ý, thì một cơ hội nhỏ cũng không có. Ở đây dù sao cũng là học viện, chỉ cần thoát ra là ổn.

Đám đệ tử cấp cao không ngờ phe mình đông người mà Đường Vũ Lân lại dám ra tay, nhanh chóng và kiên quyết như thế, nên không kịp trở tay, đều bị Lam Ngân Thảo quấn chặt.

Nam học viên cao lớn vừa mới đề tụ Hồn Lực, Đường Vũ Lân đã va mạnh vào.

"Phanh!" nam học viên cao lớn bị hất bay ra, Đường Vũ Lân lách mình chạy ra.

Đúng lúc này, một bóng người lặng lẽ không một tiếng động chắn trước mặt nó, ngay sau đó, trước mắt Đường Vũ Lân đột nhiên xuất hiện một ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng quá nóng, làm cả người Đường Vũ Lân như muốn bốc cháy, tốc độ chạy chậm hẳn đi, chỉ nghe hừ lạnh một tiếng, ngực đau xót, nó đã bị một cước đạp ngã trở về trong vòng vây.

Chương 61: Đánh thắng được ta, ta sẽ tự trọng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lúc bị một cước đạp về vòng vây, hồn lực của Đường Vũ Lân đã hạ xuống đáy.

"Ba ba!" những sợi Lam Ngân Thảo đứt ra, đám học viên cấp cao đều thoát ra ngoài.

Cùng lúc quấn quanh nhiều người, người nào cũng có hồn lực hơn xa Đường Vũ Lân, nên hồn lực của Đường Vũ Lân hoàn toàn bị tiêu hết.

"Nhóc con, ngươi dám đụng vào ta!" nam học viên cao lớn vung nắm đấm định đánh Đường Vũ Lân.

"Dừng tay!" Mộ Hi quát to.

Người kia hậm hực dừng tay, nhưng vẫn đẩy Đường Vũ Lân một cái.

Lúc này Đường Vũ Lân mới nhìn thấy ánh sáng kia chính là do Mộ Hi phóng xuất ra, dưới chân Mộ Hi có Hồn Hoàn màu vàng trăm năm bay lên, và còn tới hai cái Hồn Hoàn. Trên đỉnh đầu cô, một quả cầu tròn màu vàng kim tỏa hào quang lập lòe như mặt trời, xung quanh là màn lửa mỏng màu cam nhúc nhích nhè nhẹ, hình như là hồn linh. Quả cầu đó làm nhiệt độ xung quanh nóng hực.

Đây là Võ Hồn gì nhỉ? Mạnh thật.

Đám học viên cấp cao tách ra, Mộ Hi đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, khí thế mạnh mẽ.

Song hoàn, cô là Đại Hồn Sư.

"Ta là Mộ Hi, lớp Một năm thứ năm hệ trung cấp, ta muốn so đấu rèn với

ngươi. Nếu ngươi vẫn còn có ý định tiếp tục học ở học viện, thì đừng có chối từ." Mộ Hi lạnh lùng nói.

Cô là một người hiếu thắng, từ nhỏ đã vậy.

Đường Vũ Lân nghiêm mặt, nó ghét nhất là có người uy hiếp nó, vì tính nó rất quật cường.

Nó đang định trả lời, thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Nếu ngươi còn muốn sống, thì câm miệng, mang đám chó chết của ngươi cút ngay!"

Mộ Hi khẽ biến sắc, cả người căng lên, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ. Những người khác không biết, nhưng cô cảm nhận được cổ mình có một cái gì đó rất lạnh kề vào, mình chỉ cần khẽ động, nó sẽ cứa ngay vào cổ.

Cô không dám động, không dám phóng thích Võ Hồn.

"Bảo bọn chúng cút ngay!" âm thanh lần nữa vang lên. Bên cạnh Mộ Hi xuất hiện một khuôn mặt, chính là Tạ Giải.

Hắn lùn hơn Mộ Hi, một tay khoác lên vai Mộ Hi, tay kia cầm Quang Long Chủy, mũi dao ấn vào hông Mộ Hi.

"Thằng khốn, biết ngươi đang làm gì không?" nam học viên cao lớn nổi giận gầm lên.

Tạ Giải lạnh lùng: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu các ngươi nghĩ ta không dám ra tay trong học viện, thì cứ thử xem." Hắn vận lực vào Quang Long Chủy, Mộ Hi bị đau hừ lên một tiếng.

"Các ngươi đi đi!" Mộ Hi khẽ quát, cô cảm nhận được rất rõ sát ý sau lưng, dù sao cô mới chỉ có mười ba tuổi, vẫn còn biết sợ.

Đám học viên cấp cao không thể không tản ra, đúng lúc này, một giọng giận dữ gầm lên, "Dừng tay!"

Cả người Tạ Giải tê rần, Quang Long Chủy và Long chủy vô hình đều biến mất. Hắn bị một người cao to xách lên như diều hâu bắt gà con.

Hệ trung cấp, phòng giáo dục.

"Nói đi! Chuyện gì xảy ra." chủ nhiệm Long Hằng Húc mặt trầm như nước nhìn đám học sinh.

Mộ Hi cúi đầu: "Ta chỉ là muốn tìm Đường Vũ Lân đọ rèn."

Tạ Giải cười lạnh, "Dẫn một bầy chó tới ký túc xá năm nhất chúng ta bắt người, học sinh lớp lớn các người gọi như vậy là tìm người?"

Long Hằng Húc lạnh lùng trừng mắt với hắn, "Đó là lý do ngươi dùng đao uy hiếp học tỷ? Nếu bọn chúng không dừng thì sao? Ngươi giết người thật?"

Tạ Giải nhếch miệng, khinh thường quét mắt một vòng, "Vậy nói cũng không chừng."

Long Hằng Húc chuyển sang Đường Vũ Lân, "Vậy còn ngươi? Là kẻ cầm đầu, ngươi có gì muốn nói hay không?"

Đường Vũ Lân bình thản, nhưng ánh mắt kiên định: "Lúc ta mới vào học viện sơ cấp, phụ thân của ta có nói, nếu người biết ta ở trong trường ăn hiếp bạn học nhỏ hơn, người sẽ cho ta một trận, nhưng nếu có học sinh lớn hơn ăn hiếp ta, vậy ta có quyền đánh trả, người tuyệt đối không trách mắng ta."

Nhìn thằng bé, Long Hằng Húc đột nhiên nhận ra, mình làm chủ nhiệm nhiều năm như vậy, mà lại bị một học trò nói cho á khẩu không trả lời được.

"Nói hay lắm! Ta không thấy học sinh của ta làm sai ở đâu cả." Một giọng nói lạnh như băng vang lên. Cửa Phòng giáo dục bị đẩy ra, Vũ Trường Không sắc mặt âm trầm đi vào.

Long Hằng Húc nhíu mày, "Vũ lão sư, ngươi ngay cả phép lịch sự cơ bản là gõ cửa cũng quên à?"

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Xin lỗi!"

Mặt Long Hằng Húc giật giật, cái người này xin lỗi mà dáng vẻ chả có chút

thành ý nào. Hồi hắn còn ở hệ cao cấp, chủ nhiệm phòng giáo dục bên đó rất nhức đầu, qua tới bên này, được quăng vào lớp kém nhất, thế mà một chút cũng không chịu sửa.

"Lấy lớn hiếp nhỏ, các ngươi thật là giỏi!" Vũ Trường Không lạnh lẽo nhìn Mộ Hi và đám học trò cao cấp, "Chuyện lấy lớn hiếp nhỏ đương nhiên ta sẽ không làm, nhưng nếu lại để ta biết các ngươi dám tới dở trò với học trò của ta, ta sẽ đánh chủ nhiệm lớp các ngươi."

Long Hằng Húc cả giận: "Vũ lão sư, xin tự trọng."

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Ngươi đánh thắng được ta, ta sẽ tự trọng." Nói xong, hắn một tay nắm đầu Tạ Giải, tay kia lôi Đường Vũ Lân ra khỏi phòng giáo dục.

"Ngươi..." Long Hằng Húc giận quá đứng bật dậy muốn cản, nhưng nhớ ra những chuyện Vũ Trường Không đã gây ra ở hệ cao cấp bên kia, thì không còn dũng khí. Cái tên này, căn bản là một tên điên.

"Mấy người các ngươi! Mỗi đứa đều bị phạt cảnh cáo. Lấy lớn hiếp nhỏ, thật là bản lĩnh!" thầy chủ nhiệm lửa giận bộc phát, dồn hết lên đám học trò lớp một năm thứ năm.

Ra phòng giáo dục, Vũ Trường Không bỏ tay Đường Vũ Lân, tự động đi trước.

Đường Vũ Lân nhanh chóng tăng tốc đuổi theo, "Lão sư, cám ơn ngài."

Vũ Trường Không thản nhiên: "Ngươi không làm gì sai, có cái gì mà cảm ơn. Không ai được làm trễ giờ ta lên lớp."

Tạ Giải chạy lên, cười khoái chí, "Vũ lão sư, ngài quá soái! Ta rất phục ngài. Ngài có bắt chúng ta khổ luyện tới chết, ta nhất định không than."

"Nhớ kỹ lời ngươi mới nói!" Vũ Trường Không nói.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lân kéo Tạ Giải, "Cũng cám ơn ngươi."

Chương 62: Cổ nguyệt

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Tạ Giải ảo não: "Nói gì nghe kì vậy. Ngươi đâu cần cám ơn ta, ta chỉ là không quen nhìn bọn chúng nhiều người ăn hiếp người ta, lấy lớn hiếp nhỏ mà thôi."

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Chúng ta là bằng hữu nhé."

Tạ Giải nhếch miệng, "Ngươi kết giao bằng hữu dễ nhỉ. Ta không coi ngươi là bằng hữu đâu."

Đường Vũ Lân nói: "Cái đó không quan trọng."

Tạ Giải nhanh chóng thấy hối hận với những lời mình đã nói với Vũ Trường Không, Vũ Trường Không tuyệt đối là một người nói là làm. Buổi học thể lực hôm nay, đã chứng minh điều đó.

Huấn luyện thể lực chính, chạy bộ.

Sân huấn luyện của hệ trung cấp Đông Hải Học Viện có chu vi chừng tám trăm mét. Mười vòng, đây là nhiệm vụ Vũ Trường Không giao cho cả lớp sáng nay. Sau đó còn tập thể dục.

Nghe thấy con số mười vòng, đám học trò còn lại tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng oán khí ngút trời, đây chính là tám cây số đó!

Nhưng mà, lúc cả đám thấy Vũ Trường Không lấy ra hai bộ xích to nặng tới hai mươi cân đeo lên người Đường Vũ Lân và Tạ Giải, thì cả đám không dám rên lên tiếng nào nữa, chúng vẫn còn may mắn lắm.

Nếu là ngày hôm qua, với tính của Tạ Giải, nhất định hắn sẽ phản đối, nhưng hôm nay hắn không nói gì. Tuy hắn ngạo khí, nhưng lời đã nói, nhất định sẽ cố gắng làm được. Huống chi, qua chuyện hồi sáng, hắn cực kì bội

phục Vũ Trường Không. Tạ Giải luôn tự hào về cái tính lãnh ngạo của mình, nhưng về khoản này, Vũ lão sư chẳng những còn lạnh còn ngạo hơn cả hắn, mà lại còn có thực lực cường đại. Lãnh ngạo nam thần, danh bất hư truyền.

Đường Vũ Lân thì càng không phản đối, đối với kiểu huấn luyện khắc khổ, hắn rất thích.

Tạ Giải là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, lúc mới bắt đầu, dù lưng đeo hai mươi cân bộ xích, hắn vẫn chạy rất nhanh. Đường Vũ Lân chạy không nhanh, nhưng lại rất vững vàng.

Sau hai vòng, tốc độ Tạ Giải bắt đầu chậm lại. Các học viên khác bắt đầu tụt lại phía sau.

Vòng thứ tư, cả đám thở hổn hển, trong phổi như có lửa thiêu, bộ xích trên người nặng lên gấp mấy lần, Tạ Giải đã bắt đầu thấy hối hận với lời đã nói với Vũ Trường Không.

"Ngươi sao rồi?" tiếng Đường Vũ Lân từ phía sau truyền tới, Tạ Giải quay đầu nhìn hắn, tuy Đường Vũ Lân toát mồ hôi, nhưng nhìn kiểu nào, cũng thấy nó tốt hơn hắn nhiều.

"Ta vẫn chạy được!" Tạ Giải cắn chặt răng, lại tăng tốc. Mình đã bị tên này đuổi kịp à?

Đường Vũ Lân hít thở vẫn đều đều, "Vũ lão sư để chúng ta phụ trọng là có lý, dù sao, chúng ta là đại biểu cho lớp tham gia thi đấu lên lớp."

Tạ Giải không lên tiếng, nói chuyện bây giờ đối với hắn cũng là gánh nặng.

Năm vòng!

Tạ Giải đã bắt đầu không khống chế nổi cơ thể, hai chân nặng như đeo chì.

Đường Vũ Lân thật ra đã sớm có thể vượt qua hắn, nhưng nó không làm như vậy, cảm giác của nó hiện giờ khác hẳn với Tạ Giải, hai mươi cân sức đối với nó là nhẹ như không. Chạy năm vòng, mới chỉ thấy hơi nóng người mà thôi.

Nó lặng lẽ đặt một tay xuống dưới nách Tạ Giải. Tạ Giải thấy cả người chợt nhẹ, dưới chân cũng nhẹ hẳn đi.

Nó nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chỉ cười, dưới chân tăng tốc, kéo theo Tạ Giải tiếp tục chạy băng băng.

Vũ Trường Không đứng giữa sân, nhìn đám học viên Lớp năm loạng choạng, sắc mặt bình tĩnh, chỉ hơi nhíu mày.

"Đường Vũ Lân, ngươi rất có sức đúng không. Ngươi kéo hắn chạy thêm mười vòng nữa."

Tạ Giải quay đầu nhìn Đường Vũ Lân, thấy mặt nó vẫn bình tĩnh, chỉ lẩm bẩm: "Phải chạy thêm mười vòng, vậy phải nhanh một chút, không thôi trễ bữa cơm trưa. Sáng đã không ăn rồi, đói bụng quá."

Tạ Giải không nhịn được nói: "Ngươi vẫn còn là người hả? Ngươi không thấy mệt hả?"

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Chưa sao!"

Ở hướng sân tập thông ra cửa trường, có một người đi tới.

Đó là một cô bé mặc áo trắng quần trắng, tuổi chừng bằng học sinh lớp năm năm nhất. Nhìn không đẹp, chỉ có thể nói là thanh tú. Tóc dài màu đen, đôi mắt màu đen. Dáng người thanh mảnh cân xứng. Một đôi mắt to sáng ngời có thần.

Bước đi của cô bé có một nhịp điệu đặc biệt, đồng thời có một loại khí tràng kỳ dị.

Vũ Trường Không nhìn cô bé, cô bé này không mặc đồng phục, mà bây giờ đang là giờ lên lớp.

"Ngươi ở lớp nào?" Vũ Trường Không đi tới.

Cô bé lại đang nhìn Đường Vũ Lân kéo Tạ Giải chạy bộ, có vẻ rất hứng thú với cái bộ dạng đeo xích chạy bộ của hai người kia.

"Ta là mới tới trường, nhưng họ nói thời gian ghi danh nhập học đã qua rồi." Cô ngẩng đầu nói với Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Ngươi không phải học sinh của Đông Hải Học Viện?"

Cô bé trả lời: "Bây giờ thì không phải, nhưng ta muốn được học ở đây, có được không lão sư?"

"Đây là học viện Hồn Sư, muốn tới trường, thì phải có bản lĩnh." Vũ Trường Không lạnh lùng.

"Ta có thể thi." Cô bé cười.

Vũ Trường Không hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Cô bé nói: "Ta là Cổ Nguyệt."

Vũ Trường Không gật đầu, "Được, ta cho ngươi một cơ hội." Nói xong, hắn quay qua nói với Đường Vũ Lân và Tạ Giải, "Tạ Giải, bỏ xích của ngươi sang cho Đường Vũ Lân, ngươi tới đây."

Tạ Giải dừng lại, cởi xích đưa cho Đường Vũ Lân, "Đeo thêm bộ nữa, ngươi chịu nổi không?"

Đường Vũ Lân nói: "Chắc chắn là đỡ hơn ngươi." Nó nhận xích, quàng đại lên người, sau đó, tăng tốc.

Cái tên này..., thật không phải là người a!

Tạ Giải thở hổn hển đi tới chỗ Vũ Trường Không, "Vũ lão sư."

Vũ Trường Không nói: "Thể lực của ngươi quá kém."

Tạ Giải chống đỡ: " Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh chúng ta chỉ cần có lực bộc phát và sự linh hoạt, không cần thể lực quá mạnh."

Vũ Trường Không khinh thường: "Nông cạn. Được, hôm nay cho ngươi một cơ hội, chiến thắng người này, sáng nay ngươi không phải chạy."

Tạ Giải nhìn cô bé, ngắm nghía đánh giá, hít thở sâu, điều chỉnh Hồn Lực bản thân, "Không thành vấn đề."

Vũ Trường Không nói: "Cho ngươi 20 phút nghỉ ngơi, 20 phút sau bắt đầu."

Tạ Giải không dài dòng, lập tức khoanh chân ngồi xuống đất, bắt đầu minh tưởng nghỉ ngơi.

Chương 63: Cổ Nguyệt vs Tạ Giải

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cổ Nguyệt chẳng buồn nhìn Tạ Giải, chỉ nhìn chung quanh, vẻ hết sức tò mò.

Vũ Trường Không nhìn cô bé, "Coi thường đối thủ, là rất không khôn ngoan."

Cổ Nguyệt nói: "Ta không coi thường hắn a!" Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong ánh mắt lại như muốn nói, cái tên đó không xứng cho ta coi thường.

Vũ Trường Không không nói thêm gì nữa, tiếp tục quan sát đám học viên đang chạy bộ.

Đường Vũ Lân chạy trước tiên, tốc độ của nó không nhanh, nhưng cực kỳ ổn định, dù đeo tới hai bộ xích, nhưng chẳng ảnh hưởng tới nó chút nào. Người thứ hai là Chu Trường Khê.

Vừa chạy, Đường Vũ Lân vừa tò mò nhìn vào trong sân.

Lúc nó nhìn Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng vừa lúc lơ đãng nhìn vào nó. Bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt Cổ Nguyệt bỗng nhúc nhích, Đường Vũ Lân cảm thấy, ánh mắt cô bé này thực là sắc bén.

20 phút trôi qua nhanh chóng.

Tạ Giải bắn người dựng lên, vặn vặn người, tinh thần phấn chấn.

Vũ Trường Không gật đầu, "Khoảng cách ba mươi mét, chuẩn bị."

Tạ Giải lùi lại, mỗi bước gần như bằng nhau, hắn bước lùi, mắt không rời Cổ Nguyệt.

Hắn cảm nhận được sự uy hiếp, nên hắn hết sức tập trung chú ý.

Qua mấy lần đấu với Đường Vũ Lân, hắn đã rút ra được một bài học, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực.

Hai bên cách xa nhau ba mươi mét thì đứng lại, tới lúc này, cô bé Cổ Nguyệt mới thu mắt về, nhìn Tạ Giải.

"Bắt đầu!" Vũ Trường Không buông ra hai tiếng ngắn gọn. Tạ Giải lập tức phóng Võ Hồn, triển khai tốc độ toàn lực, bay về phía đối thủ.

Lực bộc phát của hắn rất tốt, thân thể bắn ra như con báo, khoảng cách ba mươi mét nhanh chóng bị rút lại.

Cổ Nguyệt có vẻ phản ứng không kịp, lúc cô bé giơ tay lên, Tạ Giải đã chỉ còn cách cô không tới mười mét.

Quang Long Chủy vầng sáng lóng lánh, phun ra nuốt vào, Tạ Giải không phóng Hồn Kỹ, với tư cách Nhất Hoàn Hồn Sư, hắn chỉ có một Hồn Kỹ, thép tốt thì phải dùng làm lưỡi đao, phải bộc phát vào thời cơ tốt nhất. Hơn nữa, hắn xem bộ dáng của đối thủ, rõ ràng là phản ứng chậm, có lẽ, không cần dùng tới Hồn Kỹ.

Đám học viên gần như ngừng chạy, nhìn vào hai người đang giao thủ trong sân.

Trong lớp, Tạ Giải là người lợi hại nhất, cô bé kia nhất định không thể nào thắng được.

Một vòng Hồn Hoàn nở ra dưới chân Cổ Nguyệt, cũng là hồn hoàn trăm năm màu vàng giống như Tạ Giải.

Một vòng sáng màu xanh từ cơ thể cô bé nở rộ ra, Tạ Giải trong chớp mắt đã tới trước mặt cô, Quang Long Chủy đâm thẳng vào vai cô.

Thanh quang lượn lờ, đột nhiên có một sức mạnh từ bên cạnh truyền tới, như một đạo cuồng phong, đẩy cơ thể Tạ Giải và Quang Long Chủy lệch sang bên, nhát đâm rơi vào không khí.

Vòng sáng xanh quanh người Cổ Nguyệt đột nhiên biến thành màu đỏ, một hỏa cầu lớn chừng quả đấm đã tới trước mặt hắn.

Tạ Giải không hổ là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh, hắn bắn vọt lên cao, xoay eo, cả người xoay tròn.

Quả cầu lửa bay sượt qua mặt hắn, cháy đứt mấy sợi tóc.

Mũi chân vừa mới rơi xuống đất, Tạ Giải lại bắn lên, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Cổ Nguyệt.

Chiêu vừa rồi là?

Mấy cái bật lên, kéo ra khoảng cách tới hơn hai mươi mét, Tạ Giải nhìn Cổ Nguyệt, ánh mắt ngưng trọng.

Cổ Nguyệt kinh ngạc, cô cố tình để địch tới sát mới ra tay, chính là muốn chỉ một kích chấm dứt chiến đấu.

Không ngờ Tạ Giải lại phản ứng nhanh như vậy, né được hỏa cầu.

Ánh mắt ngưng trọng không chỉ một mình Tạ Giải, mà có cả Vũ Trường Không, vì hắn không nhìn ra võ hồn của Cổ Nguyệt là cái gì.

Vòng sáng xanh hình như là năng lực thuộc tính phong, nhưng quả cầu kia rõ ràng lại là thuộc tính Hỏa. Chẳng lẽ, cô bé này là song sinh Võ Hồn? Nếu là như vậy, vậy thật sự nhặt được bảo.

Tạ Giải thở dốc, bắn người lên. Lần này, tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn. Hắn không công kích thẳng, mà đi quanh Cổ Nguyệt, bộ pháp dưới chân nhanh nhẹn linh hoạt, làm cho người không nắm bắt được động tác, khoảng cách hai người nhanh chóng gần hơn.

Hồn hoàn vàng của Cổ Nguyệt lập loè, song không ai nhìn ra được hồn linh của cô bé là cái gì, cô chỉ bình tĩnh đứng đó, thậm chí còn không buồn xoay người theo Tạ Giải.

Khoảng cách càng ngày càng gần, Tạ Giải đột nhiên bộc phát, lướt sang bên. Lúc còn cách Cổ Nguyệt năm mét, trên người hắn Hồn Hoàn trăm năm tỏa sáng hào quang, Quang Long Chủy khẽ rung động, một luồng quang

nhận bắn ra.

Hồn Hoàn kỹ trăm năm, Hồn Kỹ thứ nhất của Tạ Giải, Quang Long Nhận!

Quang nhận màu vàng bay trên không trung, phát ra tiếng Long ngâm rất nhỏ, hào quang ngày càng cường thịnh, khi tới gần Cổ Nguyệt chừng một mét, đột nhiên không trung bị bóp méo một cái, sau đó đổi hướng.

Đúng vậy, điểm mạnh của hồn kỹ này chính là đổi hướng.

Đáng tiếc, hôm nay hắn đã gặp phải đối thủ mạnh. Lúc Quang Long Nhận sắp đánh trúng vai Cổ Nguyệt, trên người Cổ Nguyệt lại lóe ánh sáng xanh, một đạo thanh quang chuẩn xác đánh vào Quang Long Nhận, nó cũng là một đạo quang nhận, chỉ khác là màu xanh.

Quang nhận màu xanh không mạnh bằng Quang Long Nhận, bị Quang Long Nhận hất văng, nhưng kịp cho Cổ Nguyệt tiến tới một bước, tránh được công kích của Quang Long Nhận.

Chương 64: Khống chế nguyên tố

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Tạ Giải cũng không nghĩ mình một kích đắc thủ, nên lúc Quang Long Nhận bay tới đối thủ, thì chính bản thân hắn cũng lao tới. Lúc Cổ Nguyệt bước lên né tránh Quang Long Nhận, hắn đã tới trước mặt Cổ Nguyệt, Quang Long Nhận giơ lên, Cổ Nguyệt như đang bước thẳng vào con dao của hắn.

Kỹ xảo công kích lần này, Vũ Trường Không cũng phải gật đầu, Tạ Giải tuy tu vi chưa tới song hoàn, nhưng đã bắt đầu lĩnh ngộ được chút áo nghĩa của Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh.

Đường Vũ Lân nhìn trận chiến, nhận thức sâu sắc sự chênh lệch giữa mình với Tạ Giải. Lần đầu thắng hắn, là bởi vì hắn trở tay không kịp, lần thứ hai là nhờ Kim Lân, chứ thực tế Tạ Giải mạnh hơn nó nhiều.

Tạ Giải dừng lại cách Cổ Nguyệt chưa tới một mét, vị trí được tính toán cực chính xác, vừa vặn đủ tới đối thủ, nhưng lại cho mình đủ khoảng không để né tránh. Gặp phải đối thủ mạnh, hắn đã kích phát ra tiềm năng của bản thân.

Nhưng đối thủ này thực sự khó chơi.

Mũi chân vừa rơi xuống đất, Tạ Giải đã cảm thấy mặt đất truyền tới một cỗ hấp lực, như vừa bước vào đầm lầy, chân trái hụt xuống, lẽ ra là bắn lên công kích thì lại trở thành công kích tại chỗ.

Cổ Nguyệt dưới chân đảo một cái, cả người ngửa ra, vừa vặn tránh được một kích này. Ngay sau đó, một cái băng chùy xuất hiện trong tay cô bé, bắn ra.

Mục tiêu không phải Tạ Giải, mà là chân hắn.

Chỗ đất lầy dưới chân trái Tạ Giải bị đông kết, chân hắn bị đính cố định

xuống đất.

Cổ Nguyệt quay người giơ tay, một quả cầu lửa bắn ra.

Khoảng cách quá gần, lẽ ra không thể nào né được.

Nhưng Tạ Giải đã thể hiện ra thực lực chân chính.

Quang Long Nhận chém ra, chuẩn xác bổ vào quả cầu lửa, tia lửa bắn ra bốn phía, hỏa cầu nổ nát vụn.

Cổ Nguyệt vung cả hai hai tay, băng chùy, hỏa cầu, không ngừng thi nhau bay ra, chỉ bằng Quang Long Nhận, Tạ Giải ngăn cản không nổi, nhưng hắn cũng giơ tay trái lên, hai con mắt sáng rực.

Thân là Chiến Hồn Sư Hệ Đánh Nhanh song sinh Võ Hồn, dù không di chuyển được, chỉ bằng vào chính diện cường công, hắn cũng cực có lòng tự tin.

Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy, hai thanh Chủy thủ không ngừng vung vẩy, mỗi một lần công kích, đều chuẩn xác đánh trúng công kích của Cổ Nguyệt, làm chúng vỡ tán loạn, chứng tỏ sức phán đoán cực tốt.

Vũ Trường Không mắt lấp loáng.

Băng, Hỏa, Thổ, Phong, cô bé đã dùng tới bốn loại năng lực, khả năng khống chế và kỹ năng công kích cũng không tệ.

Tuy Vũ Trường Không không giải thích được những Hồn Kỹ này từ đâu mà cô chỉ dùng một cái Hồn Hoàn nhưng lại xài chung cho tới bốn thuộc tính, nhưng đây rõ ràng là một Võ Hồn siêu cấp!

Tạ Giải cười nhạt, ngươi tuy rất mạnh, nhưng mà, Hồn Lực của ngươi không thể nào mạnh hơn ta, ta là song sinh Võ Hồn, cấp mười tám, dù có so đấu tiêu hao, ta cũng vẫn thắng.

Mọi người đều chỉ có một hoàn, hắn đã cảm giác được, mặt đất bị đông cứng dưới chân trái đã bắt đầu lỏng ra.

Nhưng Cổ Nguyệt lại mỉm cười, quả cầu tiếp theo cô bé ném ra không phải

là hỏa cầu, mà là một quang cầu màu trắng.

Hào quang nổ bung trước mặt Tạ Giải, mọi thứ đều trắng xóa, chẳng còn nhìn thấy cái gì.

Không tốt! Tạ Giải vẩy mạnh hai tay, hy vọng dùng công kích dầy đặc nhất để ngăn cản công kích của đối phương.

"Tốt, ra đây." tiếng Vũ Trường Không kịp thời vang lên.

Mất mười mấy giây, Tạ Giải mới nhìn thấy lại được, nước mắt giàn giụa.

"Ngươi thắng." Vũ Trường Không nói với Cổ Nguyệt.

Tạ Giải không chịu: "Lão sư, ta không thua! Công kích của ta rất dày đặc, công kích của cô ấy chưa hẳn phá vỡ được."

Vũ Trường Không hừ lạnh, "Thua chính là thua. Lúc ngươi còn đang vung loạn Chủy thủ, cô ấy đã tới sau lưng ngươi."

Cổ Nguyệt mỉm cười, trên người ngân quang lóe lên, đột nhiên lướt ngang ba mét, Tạ Giải trợn mắt há hốc mồm, đây.. đây là năng lực gì a?

Cô bé nhìn Vũ Trường Không, "Lão sư, vậy ta bây giờ có thể nhập học không?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Lời ta đã nói, ta nhất định sẽ làm được. Nhưng ngươi phải cho ta biết lai lịch của ngươi, và Võ Hồn của ngươi là cái gì?"

Cổ Nguyệt từ trong lòng lấy ra một phong thư, "Đây là thư đề cử của sơ cấp học viện của ta, còn Võ Hồn của ta, Võ Hồn của ta là, Nguyên Tố Sứ."

Nguyên Tố Sứ?

Vũ Trường Không chưa bao giờ nghe tới cái võ hồn này.

Trong trận chiến vừa rồi, Cổ Nguyệt đã chứng tỏ khả năng khống chế điều khiển tới sáu loại nguyên tố, Băng, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian.

Cần phải biết, trong giới Võ Hồn, dù chỉ nắm được một loại nguyên tố, thì đó đã là đỉnh cấp. Đồng thời có được sáu loại nguyên tố, quả thực không thể tưởng tượng được.

Cổ Nguyệt thấy hắn kinh ngạc, thì không giấu giếm, "Ta có thể khống chế sáu loại nguyên tố, nhưng Hồn Hoàn của ta lại không thể kèm theo bất kì loại nguyên tố nào trong số đó. Bởi vậy, ta có thể khống chế nguyên tố biến hóa, nhưng lại không thể làm cho chúng trở nên mạnh mẽ. Hồn Kỹ thứ nhất của ta gọi là, Nguyên Tố Triều Tịch. Có thể kéo dài thời gian duy trì cho Hồn Lực của ta, và cũng giúp tăng khả năng khống chế nguyên tố."

Vũ Trường Không giật mình bừng tỉnh.

Quả nhiên, trên thế giới này tuyệt đối không có khả năng có thể khống chế tất cả các thuộc tính. Võ Hồn của cô bé chỉ có một, chứ không phải sáu cái. Đồng thời khống chế sáu loại nguyên tố, có nghĩa cô bé không thể có sở trường về một cái nào cả, không cái nào có thể giúp cô bổ sung Hồn Kỹ. Sự thi triển vừa rồi, đều là nhờ vào khả năng khống chế nguyên tố mà thôi.

Hèn gì không có cái nào mạnh mẽ, cô bé khắc chế được Tạ Giải, là nhờ cô biết kết hợp tinh tế hợp lý mà thôi.

Nhưng dù là như vậy, thì đây cũng tuyệt đối là Võ Hồn đỉnh cấp, song sinh Võ Hồn không thể nào so được.

Vũ Trường Không nói: "Tốt, ta hiểu rồi. Ngươi bây giờ chính là một thành viên lớp chúng ta, Lớp năm năm nhất."

Chương 65: Ngươi thắng sao?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Cảm ơn lão sư." Cổ Nguyệt cười.

Vũ Trường Không sắc mặt lạnh lẽo, "Vậy ngươi đi chạy bộ theo chúng đi. Đây là huấn luyện thể lực bắt buộc. Tạ Giải, ngươi cũng đi."

Tạ Giải đau khổ: "Lão sư, không phải đánh xong thì được miễn chạy sao?"

Vũ Trường Không hừ lạnh, "Ngươi thắng sao?"

"Ta..." Tạ Giải buồn bực. Ài, Đường Vũ Lân thắng hắn, là nhờ may mắn. Đấu với Cổ Nguyệt, mình đã toàn lực ứng phó, nhưng vẫn thua, nha đầu kia Võ Hồn quá quái dị, còn quái dị hơn song long chủy của mình.

Cổ Nguyệt co giò chạy ra sân, chạy theo mọi người.

Tạ Giải bi thương, không thể không đi.

Nhìn cả bọn, gương mặt lạnh giá của Vũ Trường Không thấp thoáng nụ cười, hắn quay người đi về phía Lầu Dạy Học.

"Sao người lại phải đeo xích sắt?" Cổ Nguyệt chạy rất nhẹ nhàng, tò mò hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đáp: "Rèn luyện sức lực a! Lão sư đối với ta nghiêm khắc hơn mọi người. À, ngươi thật lợi hại."

Cổ Nguyệt mỉm cười: "Kỳ thật không có gì lợi hại, không có nguyên tố nào ta mạnh, chẳng qua chỉ là khống chế tốt mà thôi. Mọi Võ Hồn đều giống nhau, chỉ cần có Hồn Lực, nếu ngươi hiểu được nó và khống chế được nó, nó đều sẽ mang tới cho ngươi niềm vui."

Đường Vũ Lân trong lòng không khỏi khẽ động, khống chế?

"Ngươi đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, có ai Võ Hồn có thể khống chế nhiều mặt được như ngươi như vậy!" tiếng Tạ Giải vang lên sau lưng, không phải đeo xích, lại được nghỉ ngơi, hắn đã chạy dễ hơn.

Cổ Nguyệt nói: "Đó là bởi vì ngươi còn chưa hiểu được hết võ hồn của mình."

Tạ Giải không phục: "Làm sao ngươi biết ta không hiểu hết?"

Cổ Nguyệt nói: "Bại tướng dưới tay, còn cần làm sao biết?"

"Ta..." Tạ Giải cực kì bi phẫn. Mình không phải là thiên tài sao? Tại sao tới cái trường này, đã phải vào lớp kém nhất, lại còn thất bại hoài vậy?

Vũ Trường Không thẳng đi vào Lầu Dạy Học, lúc này tất cả lớp đều đang lên lớp, trong hành lang trống trải.

Đi tới cửa phòng giáo dục, hắn dừng lại, nghĩ nghĩ, gõ cửa phòng.

"Mời vào!" tiếng Long Hằng Húc vang lên.

Vũ Trường Không đẩy cửa vào.

Long Hằng Húc đang ngồi sau bàn mà buồn phiền. Hắn đang suy nghĩ cực kì nghiêm túc, xem nên xử lí Vũ Trường Không như thế nào. Hôm nay tên này đã làm mình mất mặt, nhưng muốn sa thải hắn, thì chắc chắn là không được. Viện trưởng nhất định không chịu, còn bảo vậy phân cho hắn lớp khác. Còn lớp nào nữa? Hắn đã đi dạy cái lớp kém nhất rồi, còn lớp nào kém hơn nữa đâu? Cái tên khốn này có phải chính vì vậy mới có cái kiểu lợn chết không sợ nước sôi hay không?

Thấy người đi vào là Vũ Trường Không, Long Hằng Húc không khỏi sửng sốt, lạnh mặt hỏi: "Vũ lão sư có gì chỉ giáo?"

Vũ Trường Không bình tĩnh đi tới, khẽ cúi người chào.

"Xin lỗi, Long chủ nhiệm, ta tới để xin lỗi ngài."

Thấy hắn khom người chào, Long Hằng Húc chấn kinh.

Cái gì đây? Lãnh ngạo nam thần tới xin lỗi? Mặt trời mọc từ hướng tây rồi?

Hắn biết khá nhiều về cái vị lão sư cực cá tính này. Từ hồi vào học viện, tên này đã luôn nổi danh hàng đầu. Đẹp trai, thực lực cường hãn, danh xứng với thực là học viện đệ nhất cường giả. Nhưng tính tình cương quyết bướng bỉnh, không tuân thủ quy định học viện, làm việc toàn tự tiện theo ý mình, nên mới được đám nữ sinh gọi là nam thần.

Ngay cả viện trưởng mà hắn cũng còn không ngán. Nghe nói mấy lần Viện trưởng tìm hắn nói chuyện, lời còn chưa nói hết, hắn đã đẩy cửa bỏ đi.

Nhưng hắn cũng có cái vốn để kiêu ngạo. Hình như hắn là từ chỗ đó tới. Chưa tới ba mươi tuổi, đã có tu vi Lục Hoàn Hồn Đế, dù là ở đó, hắn cũng phải là thiên tài, không biết sao lại tới đây nữa.

Một tên cao ngạo mắt mọc đỉnh cao, lại cúi đầu xin lỗi mình? Nghĩa địa biến thành vườn rau rồi sao?

Vũ Trường Không nghiêm túc nói: "Hôm nay là ta làm sai, cho nên ta tới xin lỗi ngài, mong ngài bỏ qua cho."

"Được, được." Long Hằng Húc vội đáp, khí thế yếu hẳn đi.

Vũ Trường Không gật đầu: "Long chủ nhiệm, lớp chúng ta mới có một học viên mới tới báo danh, cô bé vừa vượt qua bài kiểm tra của ta, đạt tiêu chuẩn vào học viện. Theo quy định của học viện, học viên bỏ lỡ thời gian báo danh, nếu có tình huống đặc thù mà được cho vào, thì phải bắt đầu từ lớp năm. Cho nên, mong ngài phê chuẩn đồng ý cho cô bé nhập học."

Nói xong, hắn đưa thư giới thiệu của Cổ Nguyệt cho Long Hằng Húc.

Long Hằng Húc nhận thư, theo bản năng nói: "Được để ta xử lý."

Vũ Trường Không nói: "Vậy xử luôn bây giờ đi."

Long Hằng Húc bừng tỉnh, thì ra là người ta có việc muốn nhờ mình nên mới tới xin lỗi!

Nhưng không hiểu vì sao, Vũ Trường Không xin lỗi, làm hắn không tức giận chút nào nữa. Mị lực của lãnh ngạo nam thần mị lực, không chỉ có ảnh hưởng tới phái nữ a.

"Vũ lão sư, ta vẫn phải nhắc nhở ngươi. Sau này lúc có mặt học viên, ngươi phải để mặt mũi cho ta." Long Hằng Húc nhắc nhở.

"Được." Vũ Trường Không lại gật đầu.

Long Hằng Húc không ngờ tên kia đồng ý dễ dàng như vậy. Lãnh ngạo nam thần tuy mắt cao hơn đầu, nhưng là một người tuyệt đối giữ lời, nếu đã đồng ý, nhất định hắn sẽ làm được. Thực không ngờ, mình lại tạo được quan hệ tốt với hắn dễ thế, xem ra, để hắn ở hệ trung cấp cũng không phải là chuyện xấu.

"Học viên này xem ra rất được Vũ lão sư coi trọng nhỉ!" Long Hằng Húc mở thư giới thiệu ra đọc.

Thư đề cử của một học viện sơ cấp ở một thành nhỏ, trông rất bình thường.

Cổ Nguyệt, nữ, Hồn Lực tu vi cấp mười lăm, Võ Hồn, Nguyên Tố Sứ.

Nguyên Tố Sứ? Là cái quỷ gì?

Chương 66: Nguyên tố sứ?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Cô bé đó là thiên tài, chỉ có ta mới dạy cô bé phát triển được. Cho nên hy vọng Long chủ nhiệm ủng hộ ta, dù trong tương lai có xảy ra chuyện gì, cũng vẫn phải để cô bé ở trong lớp ta."

Long Hằng Húc không nhịn được hỏi: "Nguyên Tố Sứ? Đây là Võ Hồn gì? Vũ lão sư kiến thức rộng rãi, ngươi có biết không?"

Vũ Trường Không nói: "Vừa mới được biết. Là một loại Võ Hồn rất tốt. Sau này dịp thi đấu lên lớp, ngài sẽ được thấy."

Nghe hắn nói tới vụ thi đấu lên lớp, Long Hằng Húc nói: "Lần này ta đã cố gắng sắp xếp cho Tạ Giải vào lớp năm của ngươi, chính là hy vọng các ngươi có thể có chút biểu hiện trong kỳ thi lên lớp. Những lớp sau mà mạnh, thì mới kích thích những lớp trước có động lực cố gắng. Vũ lão sư, ngươi muốn lần này phái mấy người dự thi?"

"Để nghĩ kĩ đã."

Lúc Vũ Trường Không trở lại, nhiệm vụ chạy bộ đã sắp hoàn thành.

"Tập hợp!"

Đám học viên mệt đừ, thất thểu lê tới giữa sân.

"Sáng hôm nay đã tập đủ, giải tán. Cổ Nguyệt ở lại."

Cuối cùng cũng kết thúc, thật hạnh phúc a!

Mọi người đều chạy về ký túc xá chạy tới, rút cuộc cũng được nghỉ ngơi.

Cổ Nguyệt vì chạy bộ, mặt hồng hào hẳn lên.

"Ta là Vũ Trường Không, giáo viên chủ nhiệm của ngươi. Đây là chìa khoá ký túc xá, đồng phục và sách giáo khoa. Từ giờ trở đi, ngươi là học viên lớp năm năm nhất."

"Cảm ơn Vũ lão sư." Cổ Nguyệt nhận đồ.

"Ừ, nghỉ ngơi đi. Buổi chiều lên lớp."

Tạ Giải lôi Đường Vũ Lân trở lại ký túc xá.

"Làm gì vội vàng thế? Có gì thì mau nói đi." Đường Vũ Lân biết Tạ Giải kéo nó về là có lý do.

"Yên tâm, không phải muốn đánh nhau với ngươi." Tạ Giải liếc mắt, "Ta là muốn tốt cho ngươi. Cổ Nguyệt đó ngươi có thấy không? Đừng có thân quá với cô ta."

Đường Vũ Lân khó hiểu: "Làm sao mà thân được, mới biết nhau thôi mà?"

Tạ Giải hừ một cái, "Ngươi trò chuyện với cô ta rất vui vẻ đấy thôi. Cẩn thận đấy. Vũ lão sư đã nói rồi, thi đấu lên lớp, là phải có ít nhất hai người tham gia. Trước chỉ có hai chúng ta, bây giờ cô ta tới, ngươi thấy mình có mạnh hơn cô ta không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu: "Đương nhiên ta kém hơn. Vậy để cô ta tham gia thôi."

Tạ Giải mở to hai mắt, "Đồ đần. Thi đấu lên lớp có thưởng đấy, ngươi không muốn ăn món ăn Giáp à?"

"Cái này..." Nhắc tới ăn, Đường Vũ Lân lại buồn bực, sáng nay vì Mộ Hi, tới giờ nó còn chưa được ăn cơm, hồi nãy chạy bộ, lại càng thêm đói bụng.

"Vậy ta đoán Vũ Lân và Cổ Nguyệt sẽ được cử đi dự thi." Chu Trường Khê từ bên ngoài đi vào, rõ là đã nghe thấy hai người nói chuyện với nhau.

Tạ Giải chỉ vào mình: "Ý ngươi nói là không có ta?"

Chu Trường Khê vẻ đương nhiên: "Ngươi đánh với Vũ Lân ba lần, thua hai

lần. Hôm nay lại thua vào tay Cổ Nguyệt, ngươi dựa vào đâu mà cho là người bị loại là Vũ Lân chứ không phải ngươi?" Hắn vốn không thích Tạ Giải, giờ có cơ hội đả kích, ngu gì không tận dụng.

Tạ Giải sững ra, nghĩ nghĩ thấy tên kia nói đúng, mặt mày khó coi.

"Các ngươi thôi đi, động não chút được không. Với tính tình của Vũ lão sư, lời đã nói chắc chắn sẽ không thay đổi. Hai người các ngươi không bỏ ai đâu, đơn giản là thêm một người nữa mà thôi. Ít nhất hai người dự thi, chứ đâu phải chỉ được cho hai người dự thi. Nói không chừng chính là ba người." Vân Tiểu đi vào sau cùng, bất đắc dĩ nhìn bọn họ, ánh mắt kia rõ ràng như đang nói: Chỉ số thông minh của các ngươi đâu rồi?

Đường Vũ Lân xoa xoa bụng, "Mấy người dự thi không quan trọng, quan trọng là..., ta đói lắm rồi. Ta muốn đi ăn cơm."

Thế là trưa hôm đó, một truyền thuyết mới của Đông Hải Học Viện đã ra đời, một vị thực thần lại sáng tạo nên kỷ lục ăn cơm mới...

Đối với ánh mắt kì quái của đám học sinh, Đường Vũ Lân đã sớm quen, cứ ngồi ăn thả cửa. Nói tới cũng khéo, trưa nay lại là ăn bánh bao, từng đĩa bánh bao to được nó bỏ vào trong bụng, ba người cùng phòng còn lại đều không dám nhìn.

Tạ Giải nghiêm túc nói: "Sau này ta mà còn lấy việc ăn ra đặt cược với ngươi, ta là đồ ngu."

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng không dùng cái này, ta sẽ không đánh cược cái gì khác. Không có động lực."

"Ta không ăn hết, cho ngươi." Một đĩa bánh bao to đặt vào trong khay của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, là Cổ Nguyệt. Cô bé đã thay đồ, mặc đồng phục giống hệt mọi người.

"Cảm ơn." Đường Vũ Lân khẽ gật đầu, người cho hắn đồ ăn, hắn luôn dễ dàng có cảm tình.

Cổ Nguyệt cũng gật đầu, rồi quay người rời đi.

Chu Trường Khê thần thần bí bí thò mặt qua, "Vũ Lân, không phải người ta thích ngươi đấy chứ? Hôm nay mới vào lớp, lại chủ động tới nói chuyện với ngươi đầu tiên, giờ lại mang bánh tới cho ngươi, xem ra bị ngươi mê hoặc rồi."

Đường Vũ Lân vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ngươi mới chín tuổi a, trong đầu nghĩ cái gì thế?"

Chu Trường Khê nói: "Mấy hôm trước ta còn nghĩ muốn đánh với ngươi một trận, nhưng bây giờ không nghĩ vậy nữa, vì cái vụ vung chùy của ngươi đó."

Đúng là hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Buổi chiều chương trình học vẫn là về thể lực, so với buổi sáng càng thêm đau khổ. Không phải bảo chiều học lý thuyết sao? Vũ Trường Không giải thích rất đơn giản, các ngươi thể lực thế này, còn học lý luận cái gì? Lãnh ngạo nam thần từ khi nào nói rồi sửa lại vậy chứ?

Chạy bộ ít nhất còn có thể kiên trì, nhưng bây giờ chạy bộ đã chuyển thành nhảy cóc. Chưa tới nửa giờ, trên bãi tập đã toàn là người nằm lăn lóc.

Cả đám chỉ còn muốn trở về ký túc xá mà thôi.

"Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt, sau bữa cơm chiều tới tìm ta." Vũ Trường Không lạnh lùng bỏ lại một câu trước khi kết thúc.

Tạ Giải phải dựa vào Đường Vũ Lân đỡ mới đứng được, hai chân không ngừng run rẩy. Cổ Nguyệt đỡ hơn một tí, hai tay chống lên đầu gối.

Cô bé tập nhẹ nhàng hơn mọi người một chút, không phải vì cô có thể lực tốt, mà vì được các nguyên tố trong không khí hỗ trợ. Nguyên tố phong giúp cô nhẹ nhàng, nguyên tố quang bổ sung năng lượng cho cô, nguyên tố hỏa giúp cô luôn tràn đầy động lực, nguyên tố thổ giúp ý chí cô kiên định, nguyên tố băng giúp cô tỉnh táo.

Chương 67: Đặc huấn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Buổi tối còn nữa?" Tạ Giải hôm nay đã hóa thù thành bạn với Đường Vũ Lân, sự lạnh lùng đã biến mất rất nhiều, cả người trở nên dễ chịu hơn. Cái tính thiếu gia nhà giàu có khác, may mà chủ nhiệm lớp là Vũ Trường Không, trên mọi phương diện đều áp chế hắn, nếu không làm gì hắn chịu đi huấn luyện thể lực.

"Lão sư vì muốn tốt cho chúng ta." Đường Vũ Lân đỡ hắn.

Trước cơm tối một giờ, đa số học viên đều lăn ra ngủ. Đường Vũ Lân tuy rất mệt, nhưng hắn vẫn kiên trì minh tưởng.

Hai ngày qua, theo cách minh tưởng mới, hiệu suất minh tưởng của hắn đã tiến bộ rõ rệt. Người chậm cần bắt đầu sớm, Võ Hồn không tốt, thì phải càng thêm cố gắng.

Buổi tối còn có lớp, vậy mình phải rèn Thiên Long Thiết lúc nào đây? Đây thật là một vấn đề. Nếu thực sự hết cách, thì phải thức đêm mà làm. Hoàn thành rèn nhiệm vụ lần này xong, tạm thời sẽ không thể tiếp nhiệm vụ mới.

Sau bữa cơm chiều, Đường Vũ Lân kéo Tạ Giải vào sân tập. Tạ Giải vốn muốn mặc kệ. Khi hai người tới, Cổ Nguyệt đã tới trước, cả người tinh thần sáng láng.

Lúc này trời đã chạng vạng tối, ánh trời chiều đỏ rực huyễn lệ, chiếu vào gương mặt cô bé, khiến cô cũng rực rỡ tươi tắn hẳn lên.

Vũ Trường Không mặt vẫn lạnh tanh, đã thay đồ thể thao màu đen, cách đó không xa, không ít học sinh nữ lớp lớn tốp năm tốp ba tụ tập nhìn hắn.

"Ba người các ngươi đi theo ta." Thấy hai người tới, Vũ Trường Không xoay người rời đi.

Ba người đi theo hắn đi ra sau học viện.

Vũ Trường Không dẫn ba đứa tới một phòng huấn luyện, đây là lý do chính hôm nay hắn đi tìm Long Hằng Húc.

Cùng là chủ nhiệm phòng giáo dục, giữa Long Đằng Húc và chủ nhiệm hệ cao cấp luôn cạnh tranh gay gắt với nhau. Vũ Trường Không chính vì xung đột với người kia, tới mức chặt đứt một chân của người kia, nên mới bị giáng chức xuống hệ trung cấp. Nếu Long Đằng Húc quan hệ tốt với Vũ Trường Không, sau này trước mặt viện trưởng cũng có lợi.

Vũ Trường Không không thèm để ý Long Hằng Húc có tư tâm gì hay không, chỉ cần hắn đạt được mục đích của mình mà thôi.

Nếu không phải bởi vì Cổ Nguyệt, hắn sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như vậy, mấy chuyện kiểu xin lỗi này không bao giờ xuất hiện trên người hắn. Nhưng lần này tới hệ trung cấp, hắn gặp được hai học trò làm hắn động dung. Nếu bồi dưỡng tốt, bọn họ nhất định có tư cách tiến vào cái chỗ kia.

Tên học trò còn lại, có chút kỳ lạ, làm hắn cảm thấy hứng thú, nhưng so với hai người kia, chỉ là phụ gia mà thôi. Ít nhất tạm thời vẫn còn là như vậy.

Sân huấn luyện có hình tròn, bên ngoài có vòng bảo hộ Hồn Đạo, đây là chỗ cho những đệ tử có tu vi cao tới đây huấn luyện võ hồn.

Vũ Trường Không dẫn ba đứa đi vào trong sân.

"Từ hôm nay, mỗi tối các ngươi sẽ theo ta tới đây tiến hành đặc huấn, cố gắng cho cuộc thi đấu lên lớp ba tháng sau."

Hắn nhìn Đường Vũ Lân trước nhất, "Đường Vũ Lân, Võ Hồn của ngươi là Lam Ngân Thảo. Lúc trước chọn ngươi đi thi, vì ta không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ Cổ Nguyệt tới, thiên phú của nó ngươi cũng đã thấy. Lời ta đã nói, đương nhiên ta sẽ giữ lời, nhưng ta muốn ngươi hãy cố gắng, chứng tỏ cho ta thấy ngươi thực có tư cách đại diện cho Lớp năm đi dự thi. Nếu ba tháng sau, ngươi không thể đạt được yêu cầu của ta, vậy ta chỉ phái hai người đi thi mà thôi."

"Vâng." Dù đã có Tạ Giải nhắc nhở, trong lòng Đường Vũ Lân vẫn thấy

buồn, thiên phú, cuối cùng cũng là thứ làm tổn thương mình mạnh nhất.

"Vũ lão sư. Ta sẽ không đi thi thay hắn." Cổ Nguyệt bỗng lên tiếng.

"Hửm?" Vũ Trường Không nhìn cô.

Cổ Nguyệt nói: "Ta chỉ là học sinh bổ sung, ta không muốn bởi vì ta mà ảnh hưởng tới những người khác. Cho nên, thỉnh ngài thu hồi lời đã nói. Ta sẽ không dự thi."

Vũ Trường Không ngẩn người, từ khi hắn trở thành Hồn Sư, chẳng có mấy ai dám uy hiếp hắn. Không phải là không có, nhưng ai cũng có kết quả thê thảm.

Nhưng cô bé này lại làm hắn không biết phải làm thế nào với cô.

Tạ Giải có song sinh Võ Hồn, làm hắn rất coi trọng, nhưng so với Nguyên Tố Sứ của Cổ Nguyệt, Tạ Giải kém hơn hẳn.

Đường Vũ Lân không ngờ Cổ Nguyệt lại nói thay cho mình, cảm kích nhìn cô, "Cảm ơn Cổ Nguyệt, nhưng Vũ lão sư nói đúng. Chuyện này liên quan tới vinh dự của lớp chúng ta, đương nhiên ai mạnh nhất thì đi thi là tốt nhất. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng. Số lượng người dự thi không phải chỉ được có hai người, nếu trong ba tháng ta đủ mạnh, ta nghĩ, lão sư sẽ để cho ta dự thi."

Vũ Trường Không kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, thằng bé này tính tình tốt thật. Nó không chỉ thể hiện quyết tâm cố gắng, mà còn muốn giải vây cho hắn. Điều này làm Vũ Trường Không càng thêm ấn tượng tốt với nó.

"Lão sư, đặc huấn là luyện cái gì vậy? Không phải vẫn là thể lực chứ?" điều Tạ Giải quan tâm hiển nhiên không giống hai người kia.

Vũ Trường Không đáp: "Đương nhiên không phải. Dù huấn luyện cái gì, mục đích đều chỉ có một. Chính là gia tăng thực lực của các ngươi. Thực lực chia làm thực lực cứng và thực lực mềm. Trong mắt ta, tất cả thực lực, đều đến từ thực chiến. Cho nên, đặc huấn của các ngươi chính là thực chiến. Dùng thực chiến kích phát tiềm năng bản thân, dùng thực chiến để nâng cao kinh nghiệm chiến đấu. Ta sẽ nói cho các ngươi biết điểm yếu của mình trước, sau đó bắt đầu thực chiến."

"Tạ Giải, tốc độ của ngươi là đạt yêu cầu. Nhưng thể lực ngươi quá kém, không thể bền bỉ. Nên trong chiến đấu, phải chú ý khống chế thể lực. Võ Hồn thứ hai của ngươi có hiệu quả xuất kỳ bất ý, nhưng không nên sử dụng quá đơn giản, một khi vận dụng, nhất định phải lấy được hiệu quả cao."

"Cổ Nguyệt, tuy ta không muốn nói, nhưng ta phải thừa nhận, với tu vi này, khả năng khống chế nguyên tố của ngươi là rất tốt. Ngày mai, ta sẽ dẫn ba người đi kiểm tra Tinh Thần Lực."

Đường Vũ Lân nói: "Lão sư, ta đã từng kiểm tra tinh thần..."

Vũ Trường Không lạnh lùng ngắt ngang, "Ta chỉ tin vào con mắt của mình."

Chương 68: Đối thủ của các ngươi, là ta!

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Hắn tiếp tục nói với Cổ Nguyệt: "Cho nên, trong huấn luyện, ta muốn ngươi tập thử nhiều dạng kết hợp nguyên tố khác nhau. Nguyên Tố Sứ, đối với các loại nguyên tố đều rất thân thiện, nhưng vì không có cái nào chuyên biệt để giúp Hồn Hoàn tăng lên, nên không nguyên tố nào có khả năng trở nên cường đại. Trong tương lai, ngươi sẽ nhận ra, mình không có Hồn Kỹ trụ cột mạnh mẽ. Nếu sau này ngươi có hồn kỹ mới đi nữa, thì cũng chỉ có thể tăng cường khả năng khống chế nguyên tố và cường độ hồn lực mà thôi."

"Muốn trở thành cường giả, ngươi chỉ có một con đường. Đó là kết hợp tổ hợp nhiều nguyên tố. Cái này xưa nay chưa từng có, nhưng ta nghĩ ngươi sẽ làm được. nhận ra. Nếu ngươi có thể kết hợp các nguyên tố thuộc tính khác nhau vào làm một, và khống chế được nó, thì trong tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành đỉnh phong."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Cổ Nguyệt gật đầu.

Vũ Trường Không cuối cùng chuyển sang Đường Vũ Lân, "Về phần ngươi. Việc đầu tiên của ngươi hiện giờ, là khống chế Võ Hồn cho tốt. Ta nói thẳng, Lam Ngân Thảo của ngươi tuy biến dị, nhưng Bản nguyên dù sao vẫn là Lam Ngân Thảo. Ngươi phải khống chế nó cho tốt, phát triển theo hướng Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế."

"Còn hai cái chùy lần trước, sức mạnh cơ thể là thiên phú của ngươi, trước mắt không có gì dùng tới nó, sau này ngươi thử kết hợp dùng chùy với Lam Ngân Thảo cùng công kích xem sao."

"Vâng."

"Vậy, đặc huấn bắt đầu."

Tạ Giải nghe được huấn luyện thực chiến, thì rất kích động: "Vũ lão sư, chúng ta ai đánh trước?"

Vũ Trường Không nói: "Không cần phân biệt trước sau, ba người các ngươi cùng lên, đối thủ của các ngươi, là ta!"

Mặt ba đứa cứng đờ.

Tay Vũ Trường Không lóe hào quang, xuất hiện một thanh Mộc kiếm, "Ta không dùng Võ Hồn và Hồn Kỹ. Các ngươi cứ thẳng tay mà đánh. Bắt đầu!"

Mộc kiếm hất lên, đâm vào Tạ Giải.

Tạ Giải nhanh chóng lùi lại. Nhưng kiếm Vũ Trường Không rất nhanh, bám theo sát nút.

"Ô ô!" tiếng xé gió vang lên, Đường Vũ Lân xuất thủ.

Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bay ra, thẳng tới Vũ Trường Không, tiếp sau nó, là Lam Ngân Thảo.

Hắn biết, Lam Ngân Thảo đem quấn Vũ Trường Không sẽ không có tác dụng.

Vũ Trường Không mặc kệ Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, kiếm vẫn xỉa tới, Ô Cương Chùy bay sượt qua lưng hắn.

Đường Vũ Lân quýnh, đánh lệch a...

Một luồng gió thổi tới, đẩy Tạ Giải ra, làm Vũ Trường Không đâm trượt.

Ngay sau đó, dưới chân hắn mềm nhũn, mặt đất mềm hẳn đi, mấy miếng băng chùy bắn ra, định đóng băng mặt đất. Cổ Nguyệt lập lại chiêu cũ.

Vũ Trường Không cười nhạt, cổ tay run lên, Mộc kiếm nhẹ nhàng linh hoạt điểm mấy cái vào băng chùy, phá tan chúng dễ dàng.

Hắn nhún nhẹ một cái, vọt thoát ra ngoài.

"Ô ô!" Nghìn Rèn Ô Cương Chùy lại bay tới. Lần này, không còn là một chùy, mà là hai chùy, hơn nữa là quét ngang, phạm vi bao trùm lớn hơn.

Mộc kiếm điểm vào hai thanh Ô Cương Chùy, hai thanh Ô Cương Chùy ngừng lại, rớt xuống đất.

Nhưng mắt Vũ Trường Không hiện vẻ kinh ngạc, sức lực của thằng nhóc này, đúng là không giống bình thường a!

Một quả cầu lửa bay tới, Cổ Nguyệt công kích rất đúng đắn.

Vũ khí của Vũ Trường Không là Mộc kiếm, dùng Hỏa để đốt, hiệu quả hẳn là tốt nhất.

Mộc kiếm vờn quanh, mang theo một luồng khí lưu, làm hỏa cầu mất đi khống chế, bay về phía Tạ Giải.

Quang Long Chủy chém ra, phá vỡ hỏa cầu, thân thể trên không cuộn mình một cái, vọt tới gần Vũ Trường Không. Tay trái khẽ rung, một đạo nhận mang vô hình quét tới, Quang Long Chủy đồng thời đâm ra.

Đường Vũ Lân vung Nghìn Rèn Ô Cương Chùy, từ phía dưới đánh lên.

Ba cái hỏa cầu cùng lúc bay ra. Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt rút cuộc đã biết đánh phối hợp.

Đáng tiếc, đối thủ của bọn chúng quá cường đại.

Mộc kiếm hóa thành tầng tầng kiếm ảnh, không nhìn ra Vũ Trường Không phát lực thế nào, hai thanh Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bị đánh bay, Tạ Giải bị một kiếm quất vào vai, hất văng về phía ba quả cầu lửa. Tạ Giải mà không nhanh tay vẩy cả Quang Long Chủy lẫn Ảnh Long Chủy thì đã bị thương rồi.

Vũ Trường Không từ trên trời giáng xuống, lần này, mục tiêu của hắn là Đường Vũ Lân. Mộc kiếm đâm thẳng vào Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không thể lùi, vì Tạ Giải còn đang luống cuống tay chân, không giúp được hắn, Cổ Nguyệt bị Tạ Giải ngăn cản, không kịp tới cứu viện. Đây là ý đồ của Vũ Trường Không, cô lập hắn, hình thành tình huống

một chọi một.

Dùng thực chiến để kích thích tiềm năng của học viên là mục đích của Vũ Trường Không. Đối mặt với áp lực cao, người ta mới bộc phát ra được tiềm năng của mình.

Đường Vũ Lân rất tỉnh táo, Lam Ngân Thảo phát động Hồn Kỹ thứ nhất, từng đám cây Lam Ngân Thảo quấn nhau bay lên, quấn lấy Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không chỉ khẽ giãy mấy cái, hồn lực của Đường Vũ Lân lập tức hạ xuống, Lam Ngân Thảo đứt tung.

Mộc kiếm đã sát tới ngực, Đường Vũ Lân cực kỳ bình tĩnh, nó nhớ lần trước đấu với Tạ Giải, nhờ coi Tạ Giải thành kim loại, mới chống đỡ được.

Hắn lập lại y chang, coi Vũ Trường Không trở thành kim loại, nhanh chóng tiến vào trạng thái rèn.

Hai luồng sáng xám cùng sáng lên, chùy tay phải quét qua ngực cản mộc kiếm, chùy tay trái đánh tới Vũ Trường Không.

"Đinh!" Mộc kiếm đâm trúng cây chùy, phát ra tiếng va chạm vang rền.

Đường Vũ Lân bị một lực mạnh đẩy vào, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy bị ép vào ngực, làm nó lùi lại.

Chương 69: Thông linh cảnh

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân biết, nếu mình lùi lại, thì chùy ở tay trái không đủ khoảng cách để chạm vào lão sư.

Nên nó ném chùy phải vào Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không thoải mái hất Mộc kiếm, kích bay cái chùy.

Võ Hồn của Vũ Trường Không vốn chính là kiếm, cảnh giới hắn theo đuổi là Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, nên dù công kích của địch nhân là cái gì, địch nhân là ai, hắn chỉ có kiếm.

Nhưng lần này hắn lại bị thua thiệt.

Chùy kiếm va chạm, Vũ Trường Không cảm thấy Mộc kiếm bị một lực mạnh đánh vào, tuy không thể bằng hắn, nhưng hắn hiện không phóng thích Võ Hồn, Hồn Lực chỉ dùng rất ít, nên Mộc kiếm có chút không chịu nổi.

Hắn chưa kịp rót thêm Hồn Lực vào, thì mộc kiếm lại liên tiếp nhận thêm hai luồng lực nữa.

"Rắc!" Mộc kiếm gãy, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy đập thẳng về phía đầu hắn.

Thân hình Vũ Trường Không lóe lên, tránh được Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Cái chùy nhìn không to nhưng khi rơi xuống đất lại phát ra âm vang rất to, làm Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều giật nảy mình.

Đường Vũ Lân bức lui được Vũ lão sư, đánh gãy Mộc kiếm?

Đường Vũ Lân nhanh chóng lùi lại, tay phải cầm Trầm Ngân Chùy che trước ngực.

Vũ Trường Không đứng khựng, hơi thất thần, tới lúc này đương nhiên đã hiểu, cái chùy kia của Đường Vũ Lân có cổ quái.

"Ngừng!" Hắn giơ tay lên, ngăn Cổ Nguyệt và Tạ Giải đang định nhào tới.

Tạ Giải quái dị nhìn Đường Vũ Lân, lại nhìn cái chùy xám trên đất, lòng hoảng hốt.

Nếu lần trước tên kia quấn chặt lấy mình, rồi dùng cái chùy này nện mình...

Đường Vũ Lân vội vàng chạy tới, nhặt ba cái chùy lên, bỏ vào Trầm Ngân Hoàn.

"Cái chùy của ngươi có cổ quái." Vũ Trường Không nghi hoặc nhìn hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Đây là Trầm Ngân Chùy, nặng hơn chùy rèn thường một chút."

"Nặng bao nhiêu? Cho ta xem một chút." Tạ Giải rất hứng thú với cái chùy có khả năng đánh gãy mộc kiếm của Vũ lão sư, vội chạy tới chộp lấy Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy trong tay Đường Vũ Lân.

"Rầm!" Trầm Ngân Chùy rơi thẳng xuống đất, quán tính cực mạnh làm Tạ Giải ngã đùng xuống đất.

"Ái da!!!!" Tạ Giải đau đớn kêu lên, "Ngươi, ngươi… đây là cái gì hả? Sao nặng vậy?"

Vũ Trường Không đi qua, cầm Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lên, không khỏi động dung. Khó trách Mộc kiếm bị đánh gãy, sức nặng của cái chùy này...

Đường Vũ Lân nói: "Một cái chỉ nặng chừng một trăm năm mươi cân thôi."

Vũ Trường Không nói: "Vừa rồi nó truyền lực tới ba lần, đó là do ngươi khống chế, hay do cái gì khác?"

Đường Vũ Lân ngần ngừ: "Là năng lực của bản thân cái chùy, kim loại sau khi Nghìn Rèn, sẽ sinh ra một số đặc hiệu đặc biệt, Trầm Ngân Chùy này, gọi là chồng chùy."

Vũ Trường Không tuy không hiểu rèn, nhưng nhìn ra được điều này của i Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy rất quý, khẽ gật đầu nói: "Ngươi rất có thiên phú về rèn đúng không? Ta đã điều tra một chút, hôm nay Mộ Hi tới tìm ngươi đòi đấu rèn, là con gái của hội trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư của Đông Hải Thành."

"Phải, ta là Đoán Tạo Sư."

Vũ Trường Không như nhớ tới cái gì, giơ tay lên, gọi Đường Vũ Lân: "Tới đây, nắm lấy tay ta."

Đường Vũ Lân nắm lấy tay Vũ Trường Không, bàn tay hắn rất lớn, ngón tay thon dài mạnh mẽ, không hề thô ráp chút nào.

"Ngươi dùng toàn lực kéo ta, để ta cảm nhận một chút sức lực của ngươi mạnh tới bao nhiêu." Vũ Trường Không nói.

"A." Đường Vũ Lân hít thở sâu, hai vai phát lực, dùng sức kéo mạnh về sau.

Vũ Trường Không lần này đã chuẩn bị kỹ càng, cả người sừng sững như cái đinh.

Đường Vũ Lân dùng toàn lực, mặt hồng lên, Vũ Trường Không tuy người không hề động, nhưng trên người có chấn động của Hồn Lực như ẩn như hiện, cho thấy hắn phải dùng tới Hồn Lực để đứng vững.

"Tốt." Sau một lát, Vũ Trường Không mới bảo ngừng.

Đường Vũ Lân thu tay.

Mặt Vũ Trường Không vẻ kỳ dị, vỗ vỗ vai Đường Vũ Lân, "Thi đấu lên lớp ba người các ngươi cùng xuất chiến. Ngươi khỏe như vậy, vậy thì chiến thuật của chúng ta, sẽ rất thú vị."

Lúc Đường Vũ Lân và Tạ Giải trở lại ký túc xá, hai đứa đều kiệt sức, đừng nói là đi rèn, có thể miễn cưỡng khoanh chân ngồi xuống tiến vào trạng thái minh tưởng đã rất không dễ dàng.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, nhóm Đường Vũ Lân không bị huấn luyện thể lực nữa, nguyên nhân rất đơn giản, vì Vũ Trường Không thấy thể lực của Đường Vũ Lân, nếu dùng huấn luyện bình thường, thì chẳng có tác dụng gì, không bằng dùng thời gian đó đi tu luyện cái khác.

Đường Vũ Lân học khống chế Lam Ngân Thảo.

Đám học viên còn lại trong lớp luyện thể lực tới ngày thứ ba thì hết sức, đều nằm rạp xuống, nên từ hôm sau, lại được trở về sáng luyện thể lực, chiều học lý thuyết.

Chỉ phải luyện thể lực nửa ngày, mọi người đều sung sướng.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt tiến hành kiểm tra Tinh Thần Lực, kết quả là làm cho người ta phải rung động. Tạ Giải Tinh Thần Lực hai mươi chín, trong bạn cùng lứa đã là thành tích tương đối khá, tiếp cận tiêu chuẩn Linh Nguyên Cảnh trung giai. Đường Vũ Lân Tinh Thần Lực là bốn mươi bốn, đạt tiêu chuẩn Linh Nguyên Cảnh trung giai, nhưng hắn không nói lần trước mình kiểm tra chỉ có ba mươi tám, chỉ trong thời gian ngắn Tinh Thần Lực đã tiến bộ không ít.

Hai người đã làm Vũ Trường Không kinh hỉ, nhưng Cổ Nguyệt còn khủng khiếp hơn.

Tinh Thần Lực của Cổ Nguyệt cao tới một trăm mười chín, không còn trong phạm vi Linh Nguyên Cảnh.

Chỉ số Tinh Thần Lực vượt qua một trăm, chính là Linh Thông Cảnh.

Linh Thông Cảnh nghĩa là tâm thần Thông Linh, ý là thông suốt, đạt tới Linh Thông Cảnh, là bắt đầu nhập môn học khống chế Tinh Thần Lực, học cách điều khiển Tinh Thần Lực cho mình sử dụng, có thể chịu được hai cái Hồn Linh màu vàng hoặc một cái Hồn Linh màu tím.

Hồn Sư hệ Tinh thần hiện nay trên thế giới là khan hiếm nhất, được hoan nghênh nhất, vì bọn họ phù hợp với Cơ Giáp nhất. Điều này làm cho Vũ

Trường Không càng thêm coi trọng Cổ Nguyệt.

Đương nhiên, huấn luyện gian khổ không khác nhau, càng được lãnh ngạo nam thần coi trọng, số lượng huấn luyện càng lớn.

Vì vậy, Đường Vũ Lân không còn thời gian tới chỗ Mang Thiên làm việc, không thể đi hoàn thành nhiệm vụ rèn.

Chương 70: Rèn vì ta!

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Tích tích!" Vừa mới đặc huấn trở về, nằm vật xuống giường, máy truyền tin Hồn Đạo của Đường Vũ Lân vang lên.

Đường Vũ Lân đã quên béng cái đồ vật này, là Hồn Sư, hắn không cần phải mua pin nạp cho Hồn Đạo, mà dùng hồn lực của mình là thoải mái sử dụng.

Trong máy truyền tin hiện lên một dãy số.

"Xin chào ngài." Đường Vũ Lân chuyển tin.

"Ngươi đang làm gì?" Máy truyền tin truyền tới âm thanh quen thuộc, nghe thấy âm thanh này, Đường Vũ Lân vội vàng ngồi dậy.

"Lão sư." Giọng trong máy truyền tin chính là của Mang Thiên.

"Ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Chỉ là một nhiệm vụ cấp hai, một tuần rồi vẫn chưa hoàn thành sao?" giọng Mang Thiên âm thanh cực kì nghiêm khắc.

Đường Vũ Lân vội trả lời: "Không phải, lão sư. Dạo này hôm nào ta cũng bị huấn luyện và học tập, không còn thời gian tới phòng làm việc của người. Ngày mai ta được nghỉ cuối tuần, ta đang định tới đó."

Mang Thiên im lặng một lúc: "Học viện các ngươi, năm nhất học nhiều lắm sao?"

Đường Vũ Lân bèn kể sơ lại mọi chuyện cho Mang Thiên nghe. Chu Trường Khê bát quái thò đầu qua xem, Tạ Giải nghiêng người, rất bất mãn nhìn Đường Vũ Lân.

"Ừ, vậy ngày mai tới đây a, ta đang ở đây." Mang Thiên cúp máy.

"Này, Đường Vũ Lân. Ngươi không phải nói ngươi không có tiền à? Không có tiền mà có máy truyền tin Hồn Đạo hả?" Tạ Giải tức giận chất vấn.

Đường Vũ Lân nói: "Đây là phúc lợi hiệp hội phát, không phải ta mua. Ta đâu mua nổi!"

"Hiệp hội? Hiệp hội gì?" Chu Trường Khê tò mò hỏi. Vân Tiểu cũng thò đầu ra.

"Hiệp hội Đoán Tạo Sư. Ta Võ Hồn Tiên Thiên không đủ, nên phải học rèn từ nhỏ."

Vân Tiểu như có điều suy nghĩ: "Ngươi học rèn có liên quan tới sức lực của ngươi đúng không?"

Đường Vũ Lân gật đầu.

Tạ Giải hỏi: "Đoán Tạo Sư, là mấy người làm chiết xuất kim loại gì đó?"

Đường Vũ Lân lại gật đầu.

Tạ Giải nói: "Ờ, làm cái nghề này cũng rất có tiền đồ. Ta nhớ cha ta từng mua một món đồ hạch tâm cho cơ giáp, được Đoán Tạo Sư chiết xuất Nghìn Rèn, giá đắt lắm. Sau này ngươi tới cấp Đại Sư, chiết xuất kim loại cho ta nhá?"

Đường Vũ Lân tò mò: "Ngươi muốn trở thành Cơ Giáp Sư?"

Tạ Giải ngạo nghễ: "Đương nhiên, nhà ta là thế gia Cơ Giáp Sư nổi tiếng, đương nhiên ta phải trở thành Cơ Giáp Sư."

Chu Trường Khê và Vân Tiểu ngồi bật dậy, Cơ Giáp là giấc mơ của tất cả những đứa bé.

"Nói nhanh lên, Cơ Giáp Sư nhìn ra làm sao? Cần những điều kiện gì?" Chu Trường Khê vội hỏi.

Hiện giờ Tạ Giải đã quen với mọi người, không còn cao ngạo như ban đầu, trong phòng không khí rất hòa hợp.

"Cơ giáp Hồn Đạo hiện giờ có sức chiến đấu rất mạnh. Đối với Cơ Giáp Sư, mặc Cơ Giáp cũng không khác gì mặc áo giáp, nhưng có lực tăng phúc cực lớn. Nếu Võ Hồn dung hợp, có thể trở thành chiến sĩ siêu cấp. Nghe nói, Cơ Giáp của Cơ Giáp Sư Thần cấp đều do bản thân họ chế tạo."

Đường Vũ Lân nói: "Không phải là nghe nói, Cơ Giáp Sư Thần cấp đều là Đoán Tạo Sư sao?"

Tạ Giải liếc mắt, "Đương nhiên không phải, ta nói là chế tạo, nghĩa là Thần cấp Cơ Giáp Sư tự tay khắc pháp trận lên cơ giáp cho mình, khiến nó và bản thân càng thêm phù hợp. Đương nhiên, nếu còn có thể rèn, độ phù hợp dĩ nhiên là cao hơn. Ờ mà, ngươi rèn tới trình độ nào rồi?"

Đường Vũ Lân do dự, nhưng không muốn lừa gạt bằng hữu. Ngày đó Tạ Giải vì nó mà uy hiếp Mộ Hi, nó đã coi hắn là bằng hữu.

"Miễn cưỡng có thể Nghìn Rèn." Đường Vũ Lân nói.

Vân Tiểu và Chu Trường Khê không hiểu về rèn, nhưng Tạ Giải là xuất thân thế gia nên vẫn biết một chút, nghe vậy thì kinh ngạc: "Vậy chẳng phải trình độ rèn của ngươi đã đạt cấp đại sư?"

Đường Vũ Lân lắc đầu: "Vẫn còn chưa, ta là Đoán Tạo Sư cấp hai."

"Oa!" Vân Tiểu kinh hô, hắn tuy không biết rèn, nhưng có hiểu biết về đẳng cấp nghề nghiệp, "Ngươi mới chín tuổi, đã là chức nghiệp giả cấp hai?" Phải biết, một chức nghiệp giả cấp hai hoàn toàn có khả năng tự nuôi sống bản thân một cách thoải mái, có vị trí trong xã hội. Bọn nhóc này còn là con nít, tuy Võ Hồn Đường Vũ Lân là Lam Ngân Thảo, nhưng nếu nó là chức nghiệp giả cấp hai, vậy thì đã khác.

Chức nghiệp giả cấp ba chính là bay vọt về chất, tới cấp độ đó, đã đủ chuẩn bước vào xã hội thượng lưu. Đạt tới chức nghiệp giả cấp năm, dù đó là nghề gì, thì cũng đều là tầng lớp tinh anh của xã hội, được gọi là Tông Tượng.

Mắt Tạ Giải xoay vòng vòng, đột ngột nhào qua ôm cổ Đường Vũ Lân: "Vũ Lân, chúng ta là huynh đệ đúng không?"

Đường Vũ Lân tức giận nhìn hắn, "Vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích, muốn làm gì, cứ nói thẳng a."

Tạ Giải cười hắc hắc, "Đâu có làm gì, sau này ngươi giúp ta chế tạo linh kiện Cơ Giáp nhé? Được không? Yên tâm, ta trả tiền đúng bằng giá thị trường."

Đường Vũ Lân nghi ngờ: "Ngươi hỏi ta làm gì? Tới thẳng công hội Đoán Tạo Sư tuyên bố nhiệm vụ không được à? Dù sao cũng đều là giá thị trường."

Tạ Giải kinh ngạc nhìn hắn, "Xem ra, ngươi chẳng hiểu gì mấy về cái nghề Đoán Tạo Sư của ngươi a! Ngươi tưởng cứ tuyên bố nhiệm vụ là nhất định sẽ có người tiếp hả? Đoán Tạo Sư cấp bậc Đại sư trở lên số lượng rất ít. Người chịu nhận Nghìn Rèn lại càng thiếu, đâu phải ai cũng làm được. Tất cả linh kiện torng Cơ giáp của cha ta khi đổi thành Nghìn Rèn đã mất tới bốn năm, đó là còn nhờ có quan hệ với hiệp hội Đoán Tạo Sư đấy. Ngươi bây giờ có thể Nghìn Rèn, qua mấy năm nữa là đạt cấp đại sư, với tư cách Đoán Tạo Sư riêng cho ta, chẳng phải ta có cơ giáp nghìn rèn nhanh hơn hay sao? Đó mới là dấu hiệu biểu tượng thực sự của quý tộc đấy."

Mắt Vân Tiểu và Chu Trường Khê đều sáng lên.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ gật đầu: "Cũng được, chờ tới lúc ta có tài đó, nhất định giúp các ngươi."

"Huynh đệ tốt!" Tạ Giải kéo cổ nó, hô to: "Từ hôm nay, Đường Vũ Lân chính là người của Tạ Giải ta, ai dám đắc tội hắn, phải hỏi qua Quang Long Chủy của ta trước."

"Khụ khụ!" Vân Tiểu ho khan, "Lời này ta thấy ngươi nên đợi đánh bại được Cổ Nguyệt rồi

Chương 71: Luyện chùy

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Nhắc tới Cổ Nguyệt, Tạ Giải lại nổi giận, một tuần nay, hắn và Cổ Nguyệt đã giao thủ mấy lần. Tuy hắn luôn không phục, nhưng không thể không thừa nhận, hiện giờ mình là đánh không lại Cổ Nguyệt. Khả năng khống chế nguyên tố của Cổ Nguyệt quá linh hoạt, không hề theo quy tắc nào, cộng thêm được hồn kĩ thứ nhất Nguyên Tố Triều Tịch tăng phúc, dù có tiêu hao Hồn Lực, hắn cũng không phải đối thủ Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân nói: "Được rồi, không còn sớm, mọi người mau minh tưởng đi. Ngày mai ta đi gặp lão sư, không ở học viện."

Học viện trung cấp mỗi tuần có một ngày nghỉ cuối tuần, học viên muốn làm gì thì làm. Đường Vũ Lân một tuần nay chưa hoàn thành nhiệm vụ rèn, trong lòng cũng thấy sốt ruột. Vừa vặn Mang Thiên cũng tới, cũng đúng lúc đi làm nhiệm vụ rèn rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, ăn sáng xong, Đường Vũ Lân ngay cả rời khỏi học viện, đi thẳng tới phòng làm việc Mang Thiên.

Còn chưa vào cửa, nó đã nghe bên trong vang tiếng đinh đinh đang đang.

"Lão sư!" Đường Vũ Lân mở cửa vào.

Mang Thiên liếc mắt, "Ừ, tinh thần tốt lắm, xem ra ngươi rất cố gắng tu luyện."

Đường Vũ Lân gãi đầu, "Nhưng còn rèn..."

Mang Thiên phẩy tay: "Ngươi đã có thể Nghìn rèn, có nghĩa đã bước vào giai đoạn mới, không còn chỉ đơn thuần luyện tập là tiến bộ được nữa. Đối với tuổi của ngươi bây giờ, cố gắng tăng lên tu vi hồn lực là quan trọng nhất. Cho nên ngươi không làm sai, có điều sau này mỗi ngày nghỉ cuối

tuần thì đều phải tới đây. Được rồi, đi thay quần áo, ta dạy ngươi sử dụng thuần thục Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy, chiều nay hoàn thành nhiệm vụ đã nhận luôn đi."

Đối với người đệ tử này, hắn không làm mặt lạnh được, từ hôm qua lúc liên hệ với Sầm Nhạc hỏi số thông tin của học trò, đã bị Sầm Nhạc quấn rất lâu, sau đó, ngay cả hội trưởng cũng tự mình hỏi hắn.

Đừng thấy Đông Hải Thành chẳng có địa vị gì trong cả Đại Lục mà lầm, Mộ Thần là một trong thập đại Thánh Tượng của cả Đại Lục đó, không chỉ là trong giới Đoán Tạo Sư, mà còn là đại nhân vật uy danh hiển hách trên toàn đại lục. Nếu không phải người vợ đã mất là người Đông Hải Thành thì ông ta không có ở lại đây đâu.

Ngày hôm qua, ngay cả Mộ Thần cũng nói, nếu Đường Vũ Lân trong học tập có gì cần trợ giúp, hắn sẽ sẵn sàng hỗ trợ, làm Mang Thiên vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Nhưng theo hắn thấy, bây giờ Đường Vũ Lân để mình dạy bảo là đủ rồi, hắn cũng có tư tâm, nếu giao Đường Vũ Lân cho Mộ Thần, vậy sau này ai mới được coi là thầy của nó?

Đây cũng là lý do Mang Thiên không cho Đường Vũ Lân thể hiện năng lực Nghìn rèn, để xin lên cấp Đoán Tạo Sư cấp ba.

Đường Vũ Lân có thiên phú về rèn, chứ không phải chỉ có thần lực trời sinh. Trời sinh Thần lực tuy hiếm thấy, nhưng không phải là không có, nhưng có thể trở thành Đoán Tạo Sư đỉnh cấp, chỉ bằng vào trời sinh Thần lực thì hầu như không có.

Đoán Tạo Sư cấp độ càng cao, thì đòi hỏi ngộ tính và Hồn Lực cũng càng cao, vì rèn cấp độ cao, nếu Hồn Lực không đủ cường đại để duy trì, thì căn bản không có khả năng hoàn thành. Mang Thiên đã gặp rất nhiều trắc trở, nếu không hắn cũng đã tiến giai Thánh Tượng.

Trời sinh Thần lực của Đường Vũ Lân đã đền bù cho vấn đề Hồn Lực chưa đủ, quan trọng hơn là, đứa nhỏ này có ngộ tính bậc nhất. Gần như lần nào rèn, nó cũng có thể chìm vào trạng thái rèn, cảm nhận sinh mệnh của kim loại.

Mang Thiên nhớ, lúc mình trở thành Đoán Tạo Sư cấp bốn, mới ngẫu nhiên rơi được vào trạng thái đó một lần.

Điều đó cho thấy, Đường Vũ Lân cực có thiên phú về rèn, lại không sợ khổ, ba năm theo mình học tập chưa bao giờ lười biếng, nên bây giờ mới có căn bản vững chắc. Một thằng bé ngoan như vậy, Mang Thiên không cam lòng giao nó cho ai.

Mang Thiên định bồi dưỡng Đường Vũ Lân tới cấp Tông Tượng, tới lúc đó, không ai còn giành được tên đồ đệ này của hắn.

Thay đồ xong, Đường Vũ Lân sử dụng Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy bắt đầu luyện tập với kim loại bình thường.

Lúc mới bắt đầu, vì đặc hiệu chồng chùy, nó luống cuống tay chân. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, nó đã quen với chùy.

Nhìn đệ tử một búa lại một búa đập lên kim loại, đắm chìm trong đó, trong lòng Mang Thiên không khỏi thầm than, hào quang của thằng bé này đã bắt đầu bày ra rồi.

Mãi tới chạng vạng tối, Đường Vũ Lân mới thuần thục dùng Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy rèn Thiên Long Thiết, xem như đã xong một ngày luyện tập.

"Đi thôi, ta đi cùng ngươi tới hiệp hội giao nhiệm vụ. Sau đó xác nhận nhiệm vụ thứ hai, cuối tuần sau lại hoàn thành." Mang Thiên nói.

"Vâng!" Đường Vũ Lân vội đáp.

Mang Thiên thầm nghĩ, ít ra cũng có thêm một tuần, sẽ không ai hoài nghi năng lực rèn của thằng bé.

Lúc chạng vạng tối, hiệp hội Đoán Tạo Sư náo nhiệt hơn ban ngày rất nhiều, Mang Thiên dẫn Đường Vũ Lân đi thẳng lên tầng hai giao nhiệm vụ, kiểm tra thành phẩm, thanh toán thù lao.

Hai vạn đồng. Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lân một lần kiếm được nhiều tiền như vậy, nó đưa tiền cho Mang Thiên, "Lão sư, của người."

Mang Thiên lắc đầu, "Đạt tới Đoán Tạo Sư cấp hai, theo một ý nghĩa nào đó, thì ngươi cũng đã xuất sư rồi, đây là ngươi nên nhận được."

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng ta còn dùng phòng rèn của người mà!"

Mang Thiên cười, "Ngươi nghĩ ta để ý cái chuyện đó? Ừ, cha mẹ ngươi đều đi công tác rồi, ngươi không cần báo tin về nhà nữa."

"A, vâng."

Cất tiền đi, tuy Đường Vũ Lân biết mình còn cách mục tiêu rất xa, nhưng trong lòng vẫn rạo rực. Lao động làm giàu, lao động quang vinh, đây đều là mình tự cố gắng kiếm được a.

Lại nhận một cái nhiệm vụ cấp hai nữa, nó với Mang Thiên mới rời khỏi hiệp hội.

"Lão sư, ta mời người đi ăn cơm." Đường Vũ Lân nhảy nhót.

Mang Thiên lắc đầu, "Ngươi về học viện ăn đi. Lão sư còn có việc. Nhớ đó, ngày nghỉ cuối tuần đều phải tới chỗ lão sư rèn. Mỗi tháng phải có một món thành phẩm nghìn rèn. Lão sư sẽ để tài liệu ở đó sẵn cho ngươi. Thành phẩm Nghìn rèn coi như trả tiền thuê chỗ làm việc của ta."

"Dạ." Đường Vũ Lân đồng ý ngay.

Chương 72: Mục tiêu thi đấu lên lớp

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Có đặc hiệu chồng chùy, Nghìn rèn với hắn đã không còn là khó khăn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi tuần sáu ngày khắc khổ tu luyện, minh tưởng, một ngày rèn. Đường Vũ Lân bận rộn tới mức không còn thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Lúc Vũ Trường Không bảo nó với Tạ Giải, Cổ Nguyệt vào văn phòng bảo cuối tuần sau là trận đấu thi lên lớp đầu tiên, nó mới biết là đã qua hơn hai tháng.

Hơn hai tháng, tất cả mọi người đều đã thay đổi không ít, sau thời gian đặc huấn, nó, Tạ Giải và Cổ Nguyệt trở nên cực ăn ý, quan hệ rất tốt.

Cổ Nguyệt vẫn là người cường đại nhất, dù Tạ Giải đã cố hết sức, nhưng vẫn không đuổi kịp Cổ Nguyệt.

Nhưng sau hơn hai tháng, Hồn Lực của Tạ Giải thình lình đã đạt tới cấp mười chín, tăng lên một cấp, hắn đã có thể hấp thu Hồn Linh trăm năm trong Hồn Hoàn thứ hai, tiến giai Đại Hồn Sư.

Hồn Lực Cổ Nguyệt đạt tới cấp mười bảy, tiến giai hai cấp. Đường Vũ Lân dù võ hồn là Lam Ngân Thảo, nhưng mỗi ngày đều cố gắng, hồn lực cũng tăng lên một cấp, lên cấp mười hai.

Cứ theo tốc độ này, trước khi tốt nghiệp, chắc chắn sẽ đạt cấp hai mươi. Đường Vũ Lân cũng biết mình không thể so với Tạ Giải và Cổ Nguyệt, hắn rất hài lòng về bản thân.

"Lão sư, lớp bốn sẽ phái ai ra đấu với chúng ta? Có biết trước không?" Tạ Giải kích động hỏi Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Một lớp bốn nho nhỏ, còn cần phải biết trước mới đánh bại được, còn đáng làm đệ tử của ta sao? Trận đấu cuối tuần, nhiệm vụ của các ngươi chỉ có một, nghiền ép! Nghe rõ chưa?"

"Rõ!" Ba người cùng lên tiếng.

Vũ Trường Không nói: "Thi đấu lên lớp sắp bắt đầu, mỗi ngày một trận, tới khi tất cả trận đấu chấm dứt. Ta cho các ngươi một mục tiêu, đánh tới năm thứ tư."

Đánh tới năm thứ tư? Đường Vũ Lân khiếp sợ, Tạ Giải dù rất tự tin, nhưng cũng không khỏi nuốt nước miếng.

Phải biết, những học viên có thiên phú tốt, tới năm thứ tư thì đều có Song Hoàn, có khi năm thứ ba đã có. Bọn chúng mới chỉ có năm nhất, muốn đánh tới năm thứ tư nói dễ vậy sao.

Vũ Trường Không thản nhiên: "Ta nói là năm thứ tư lớp một. Đánh bại năm thứ tư lớp một, các ngươi sẽ được nhận tất cả phần thưởng, nếu không đạt, tất cả đều bị sung công làm quỹ lớp."

Tạ Giải cố phản đối: "Lão sư, như thế khó quá."

Vũ Trường Không nói: "Thấy khó quá thì ngươi có thể rời khỏi, Vũ Lân và Cổ Nguyệt dự thi."

"Hay lắm, vừa lúc chẳng muốn ở cùng với con trùng kí sinh này." Cổ Nguyệt ngắm nghía ngón tay, bình thản.

"Ngươi!" Tạ Giải xoay người, trợn mắt nhìn.

Vì thực lực bị Cổ Nguyệt áp chế, Tạ Giải luôn có địch ý với cô bé.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, "Không phục?"

Tạ Giải lại nhìn sang Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân nói: "Lão sư đã nói thì không bao giờ đổi ý, cố lên, thiếu niên!"

Mắt Vũ Trường Không có ý cười, đối với ba tên học trò này, hắn luôn cực hài lòng. Đường Vũ Lân tuy thiên phú hơi kém, nhưng hắn trời sinh Thần

lực đền bù không ít, hơn nữa, hắn chịu cố gắng.

Cùng là tăng lên một cấp hồn lực, đừng nhìn Đường Vũ Lân chẳng qua chỉ là từ cấp mười một lên cấp mười hai, nhưng nó đã bỏ ra công sức nhiều hơn Tạ Giải rất nhiều. Hơn nữa, Lam Ngân Thảo cũng tiến bộ không tệ, nếu sau này còn tiếp tục tiến hóa, nhất định cũng sẽ trở thành Võ Hồn cao cấp.

"Được rồi, huấn luyện hôm nay bắt đầu. Đường Vũ Lân, ngươi và Tạ Giải một tổ, đấu với Cổ Nguyệt."

Tạ Giải cười hắc hắc, đắc ý nhìn Cổ Nguyệt, "Nguyệt Nguyệt, nhìn ca ca chỉnh ngươi đây!"

Cổ Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi sẽ phải trả giá đắt vì kiểu xưng hô đó!"

Đặc huấn bắt đầu.

Thi đấu lên lớp, đối với Đông Hải Học Viện, là việc trọng đại mỗi năm một lần. Vì chỉ có thi đấu lên lớp, mới là thi đấu toàn trường, tất cả các lớp đều phải tham dự.

Hệ cao cấp thi riêng, hệ trung cấp thi riêng.

Những học viên được đưa vào danh sách thi đấu lên lớp đều là học viên xuất sắc, đều được ghi chép trong hồ sơ, rất hữu dụng khi lên học cấp độ cao hơn.

Phần thưởng cũng rất phong phú, nếu lấy được thành tích tốt, chẳng những được lên bảng xếp hạng, mà chủ nhiệm lớp cũng được ngợi khen.

Nên thi đấu lên lớp đã trở thành biểu tượng vinh dự của Đông Hải Học Viện. Bị lớp đứng sau đánh bại, đó là sỉ nhục, đánh bại lớp đứng trước, đó là vinh quang.

Hôm nay trời trong nắng ấm, bầu trời xanh vạn dặm không mây. Trên sân tập của Hệ trung cấp, đã bố trí một cái đài đấu, những tấm kim loại dày tới mười cen-ti-mét trải thành một khối đường kính cả trăm mét, chiếm gần hết diện tích sân. Trên đài đấu có vòng bảo hộ hồn đạo.

Hôm nay là ngày so tài đầu tiên, để không ảnh hưởng tới việc học của học sinh, trận đấu được cử hành sau khi tan học. Lúc chuông tan học vang lên, các học viên từ Lầu Dạy Học ùn ùn chạy ra, nhưng chạy tới đài đấu thì không bao nhiêu.

Tân sinh năm nhất, lớp năm đấu với lớp bốn, có cái gì hay mà xem? Những lớp cao chẳng thèm nhìn, cũng chỉ có mấy lớp cũng là năm nhất, nhất là lớp ba ngày mai sẽ thi mới kéo tới xem mà thôi.

Lớp năm năm nhất kéo hết ra sân đấu, đứng sang một bên. Ba tháng đặc huấn, hồn lực ai cũng tăng lên ít nhiều.

Đám lớp bốn chậm hơn, tốp năm tốp ba nhàn nhã đi tới, chẳng quan tâm mấy.

Một lão sư mập lùn đi tới cười với Vũ Trường Không: "Vũ lão sư, ngài dạy đệ tử hay quá! Xem chúng xếp thành hàng kìa. Ta thì không làm được, cái đám lớp bốn này tản mạn quen thói. Hôm nay thi đấu lên lớp, ngài hạ thủ lưu tình nha! Chúng ta tuy chưa chắc lên lớp ba được, nhưng ngài giúp chúng ta giữ vững vị trí lớp bốn nhé."

Vũ Trường Không liếc mắt một cái, rồi đi thẳng, coi lão là không khí.

Chương 73: Trận đầu thi đấu lên lớp

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Chủ nhiệm lớp bốn năm nhất lớp bốn Khổng Hãn Văn thiếu chút nữa giận tới xì khói mũi, cái tên này là không phải ngạo mạn bình thường.

Đúng vậy, ngươi rất mạnh, nhưng xem ngươi dạy cái lớp bỏ đi đó xem lên nổi không? Mạnh nổi không?

"Xem ra Vũ lão sư rất tự tin! Vậy chúng ta gặp lại trên đấu trường." Khổng Hãn Văn bỏ lại một câu rồi bỏ đi lớp mình.

Môi Vũ Trường Không hơi nhúc nhích, Đường Vũ Lân đứng ngay bên cạnh nghe được… hình như là một từ không hay lắm a...

Thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc đi tới.

"Hôm nay thi đấu lên lớp bắt đầu. Lớp năm năm nhất khiêu chiến lớp bốn. Vũ Trường Không lão sư, lớp các ngươi xác định mấy người đi thi?"

Cấp thấp thi đấu lên lớp thường số người đi thi không nhiều, với tư cách trọng tài chủ trì, Long Hằng Húc chỉ thấy hứng thú với kết quả dạy dỗ của Vũ Trường Không, dù sao vì thế tên kia mới chịu xin lỗi mình.

Vũ Trường Không nhẹ gật đầu, "Lớp chúng ta có ba người dự thi."

Long Hằng Húc quay sang Khổng Hãn Văn, "Lớp năm ba người dự thi, Khổng lão sư, cho ngươi năm phút chỉ định học viên."

Khổng Hãn Văn đầy khinh thường: "Đánh với lớp năm, lớp ta ai ra chả được. Gia Long, Lâm Tôn Nguyên, Mạc Tư, ba người các ngươi lên đi. Nhớ, các ngươi đại diện cho vinh quang của lớp bốn đó, phải thể hiện được khí thế của lớp bốn."

Vũ Trường Không khẽ phẩy tay, Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt ngay cả đi lên sân đấu.

Long Hằng Húc kỳ quái nhìn Vũ Trường Không. Lớp năm vì chỉnh thể thực lực kém, nên khi đi khiêu chiến, phái ra càng ít người càng tốt. Thường chỉ tuyển cho đủ hai người ưu tú nhất. Thế mà Vũ Trường Không lại phái ra tới ba người lên sân khấu, chẳng lẽ lớp năm này được hắn dạy, đã mạnh lắm sao?

Ba học viên lớp bốn đi ra, Gia Long cầm đầu, Gia Long dáng người không cao, khá là thấp, nhưng nhìn hết sức rắn chắc.

Lâm Tôn Nguyên là một thiếu niên gầy yếu, Mạc Tư dáng người vừa phải, dáng vẻ kích động.

Đường Vũ Lân đứng ở giữa, làm chủ tướng.

"Chuẩn bị!" hai bên còn cách nhau chừng năm mươi mét, Long Hằng Húc giơ tay phải lên cao.

"Trận đầu thi lên lớp năm học mới, năm nhất Lớp bốn đấu với năm nhất Lớp năm, bắt đầu!"

Ba học viên lớp bốn đều phóng Hồn Hoàn ra.

Ba vòng Hồn Hoàn màu trắng bay lên, Gia Long tiến tới một bước, thân thể to ra thêm, miệng khẽ gầm lên, con ngươi màu nâu biến thành màu vàng, cánh tay to khỏe hẳn ra, vọt nhanh tới trước.

Lâm Tôn Nguyên thì thào cái gì đó, trong tay xuất hiện một cây pháp trượng, dưới chân quầng sáng lóe lên, một đạo hồng quang từ đỉnh pháp trượng bắn ra, rơi vào trên người Gia Long.

Con mắt vàng của Gia Long có một một lớp ngoài màu đỏ, cơ thể lại to thêm ra chút nữa, khí thế mạnh mẽ vọt tới.

Thân hình Mạc Tư lóe lên, nấp sát sau lưng Gia Long.

Từ sự phối hợp đủ thấy họ đã được huấn luyện kĩ càng, không phải chọn đại ra mấy người như Khổng Hãn Văn đã nói.

Gia Long là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, Võ Hồn hắn là loại Sói, Mạc Tư là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh, còn chưa nhìn ra Võ Hồn là cái gì. Lâm Tôn Nguyên thì là Chiến Hồn Sư hệ phụ trợ, Hồn Kỹ thứ nhất là tăng phúc.

Một cường công, một đánh nhanh, một tăng phúc, phối hợp cực không tồi.

Ba người Đường Vũ Lân không phóng Hồn Hoàn, chỉ đơn giản phóng đối phương. Tạ Giải chỉ lóe lên một cái là đã tới trước mặt Gia Long. Nhưng hắn không ra tay, mà lượn sang bên, lao qua Lâm Tôn Nguyên ở đằng sau.

"Mạc Tư!" Gia Long quát to. Mạc Tư lập tức đuổi theo Tạ Giải.

Nếu để Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh tới gần Chiến Hồn Sư hệ phụ trợ, chắc chắn hồn sư hệ phụ trợ hệ sẽ bị giết ngay.

Hai người còn lại, Gia Long tự tin đỡ được.

Đáng tiếc, lòng tin của hắn không giữ được lâu.

Gia Long tuy đã to ra không ít, nhưng vẫn thấp hơn Đường Vũ Lân. Tới càng gần, Gia Long càng thấy lạ, sao tên này không phóng Võ Hồn?

Cho tới khi hắn nhìn thấy nắm đấm của Đường Vũ Lân.

Nắm đấm của Đường Vũ Lân rất tự nhiên, không có Hồn Kỹ, càng không có Hồn Lực chấn động.

Gia Long thân là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công, rất tin vào sức mạnh bản thân, thò tay phải ra, tóm lấy nắm đấm của Đường Vũ Lân.

Sau lưng Đường Vũ Lân, một đạo thân ảnh bay lên, Gia Long chỉ cảm thấy dưới chân bị trượt, suýt nữa ngã xuống. Bàn tay hắn thò ra vì thế cũng chụp hụt, nắm đấm của Đường Vũ Lân trúng ngay vào ngực hắn.

Chu Trường Khê nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh mình bị một quyền của Đường Vũ Lân đánh bay xuyên qua cửa sổ.

"Phanh!" thân thể Gia Long bị Đường Vũ Lân đấm văng ra bảy, tám mét.

Một cây dây leo màu lam tới lúc này mới xuất hiện, nhưng chỉ sau một khắc nó ngay cả biến mất.

Vì chiến đấu bên kia cũng đã chấm dứt.

Tạ Giải vượt qua Gia Long, lập tức gia tốc. Mạc Tư tuy cũng là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh, nhưng tốc độ rõ ràng thua xa đối phương.

Lúc Quang Long Chủy gõ vào đầu Lâm Tôn Nguyên, Lâm Tôn Nguyên đã bị Long Hằng Húc phán định bị loại.

Sau đó Tạ Giải nghiêng người, vọt tới trước mặt Mạc Tư.

Võ Hồn của Mạc Tư là một thanh đoản kiếm, cùng loại với Quang Long Chủy nhưng Hồn Lực của hắn chỉ có cấp mười ba. Cuộc đấu này không cần phải lo.

Vũ khí hai bên chỉ chạm nhau một cái, là Tạ Giải đã ra tới sau lưng Mạc Tư, Quang Long Chủy gác lên cổ hắn.

Tới lúc này, ba người dự thi của lớp năm mới phóng võ hồn.

Màu trắng, màu vàng, màu vàng!

Một cái Hồn Hoàn mười năm, hai cái, Trăm! Năm! Hồn! Hoàn!!

Khổng Hãn Văn ngây ra nhìn, trận đấu từ lúc bắt đầu tới khi chấm dứt, chỉ có mười giây, không biết có tới mười giây?

Hắn rất muốn hỏi Long Hằng Húc, đám người kia là lớp năm năm nhất, chứ không phải lớp một năm nhất đấy chứ?

Tạ Giải nhếch miệng, vẻ vẫn chưa thỏa mãn quay lại cạnh Đường Vũ Lân, hai tên đập tay với nhau.

Lớp năm năm nhất rào lên tiếng hoan hô, a, không, bọn chúng giờ là lớp bốn năm nhất rồi.

"Năm nhất Lớp năm thắng. Trước khi kỳ thi đấu lên lớp chấm dứt, các

ngươi tạm thời vẫn là Lớp năm, sau khi kết thúc sẽ sắp xếp lại, ngày mai các ngươi tiếp tục khiêu chiến lớp ba."

Chương 74: Ba người đi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đây là một cuộc đấu mà nghiền ép cũng còn không có, vì căn bản không hề có quá trình nghiền. Mọi chuyện đều cực nhẹ nhàng dễ dàng, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt còn chưa dùng tới võ hồn, là đã chiến thắng.

Vũ Trường Không không buồn nhìn Khổng Hãn Văn, lạnh lùng ngẩng cao đầu, "Tan học."

Tạ Giải và Đường Vũ Lân bàn tán, "Ta đột nhiên cảm thấy, thi đấu lên lớp thật là hạnh phúc, tối nay không cần đặc huấn nữa."

Để đảm bảo sức khỏe và tinh thần, thời gian thi đấu không phải tiến hành đặc huấn, Tạ Giải cảm thán.

Long Hằng Húc từ sân đấu đi xuống, kinh ngạc nhìn ba người bọn họ. Tạ Giải là hắn xếp vào Lớp năm. Với thiên tư của Tạ Giải lẽ ra phải vào lớp một, nhưng người nhà của hắn tìm Long Hằng Húc nói muốn cho hắn được tôi luyện thêm, nên hắn mới lợi dụng vụ đánh nhau xếp thằng nhóc vào Lớp năm.

Lúc ấy Long Hằng Húc đã nghĩ, Lớp năm là lớp kém cỏi nhất, áp lực mạnh hơn các lớp khác, Vũ Trường Không lại vừa vặn bị điều vào Lớp năm, tuy lãnh đạo học viện không ai ưa lãnh ngạo nam thần, nhưng lại không thể không thừa nhận, năng lực bản thân và khả năng dạy học của hắn cực tốt.

Lại nghĩ tiếp, có thiên tài như Tạ Giải ở Lớp năm, thi đấu lên lớp chắc chắn sẽ mang tới áp lực cho những lớp khác, tạo nên động lực cho tất cả các lớp năm nhất.

Tất cả tạo thành nguyên nhân đẩy Tạ Giải vào Lớp năm.

Nhưng bây giờ xem ra, thực lực của Lớp năm vượt xa suy nghĩ của hắn.

Hắn tò mò, tại sao Vũ Trường Không lại cho Đường Vũ Lân tham dự thi đấu lên lớp, hắn nhớ rất rõ, Võ Hồn thằng nhóc này là Lam Ngân Thảo a!

Còn nữ sinh kia, hẳn là người khiến Vũ Trường Không tới xin lỗi mình để được kéo vào lớp, tuy hôm nay chưa nhìn thấy thực lực thực sự của cô bé, nhưng có Hồn Hoàn trăm năm, cũng đã nói rõ vấn đề.

Đội lớp năm này, là nghịch thiên nha! Dù là lớp một, cũng thắng bọn họ không dễ đâu.

Trong thi đấu lên lớp ở bên trong, nếu lớp mà ít người để ý tới liên tục chiến thắng, thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới người chịu trách nhiệm phân lớp học viên, vì nó cho thấy việc phân lớp không đúng đắn. Hắn thấy hối hận, sao lại đồng ý cho Vũ Trường Không nhận Cổ Nguyệt vào Lớp năm.

"Chúng ta ra ngoài đi chơi đi?" Tạ Giải thì thầm vào tai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không đi, sắp tới giờ cơm rồi."

Tạ Giải lặng người, "Ngươi chỉ biết có ăn thôi."

Đường Vũ Lân tức giận: "Không ăn ta đói!"

Tạ Giải nói: "Được rồi, đi chơi với ta, ta mời ngươi ăn cơm, thế nào? Bao nhiêu ngày bị nhốt trong học viện, ngộp sắp chết rồi."

Đông Hải Học Viện quản lý không nghiêm khắc lắm, Đông Hải Thành là thành thị giàu, trị an cực tốt.

"Được rồi." Nghe hắn bảo mời cơm, Đường Vũ Lân lập tức đồng ý. Thật ra là nó muốn đi hoàn thành nhiệm vụ rèn cơ.

Mỗi một nhiệm vụ rèn cấp hai mang lại cho nó ba vạn đồng, mấy tháng nay đã kiếm được mười vạn. Với tốc độ này, nó tin là tới lúc có hồn hoàn thứ hai, là đã đủ tiền mua hồn linh trăm năm.

Một cái Hồn Linh trăm năm có thể cung cấp tới hai cái Hồn Kỹ, có thể kèm theo hai cái Hồn Hoàn. Chuyện này rất quan trọng.

"Ta cũng đi!" Cổ Nguyệt không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh.

Tạ Giải khó chịu: "Không dẫn nữ sinh đi chơi!"

Cổ Nguyệt hừ lạnh, nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi đi với hắn, hay đi với ta?"

Tạ Giải ngạo nghễ: "Chuyện thế mà còn phải hỏi? Bọn ta là bạn cùng phòng, ngươi thì liên quan gì?"

Cổ Nguyệt gật đầu, quay đầu về hướng Vũ Trường Không đang rời đi kêu to: "Vũ lão sư, ta cảm thấy bọn ta phối hợp chưa ăn ý, nên tiếp tục đặc huấn đi."

"Này!" Tạ Giải vọt tới định bịt miệng cô bé, Cổ Nguyệt lướt ngang hai mét, tới bên cạnh Đường Vũ Lân, cười khẩy: "Muốn đánh nhau phải không?"

Tạ Giải vẻ chịu thua: "Được rồi, được rồi, ngươi muốn đi theo, vậy thì đi đi."

Đối với Cổ Nguyệt, hắn thực không làm gì được, cô bé mạnh hơn hắn, luôn áp chế hắn.

Đấu một chọi một, hắn chưa bao giờ thắng, tăng thêm Đường Vũ Lân hai người đánh một, thỉnh thoảng mới thắng.

Nói cũng kỳ quái, Cổ Nguyệt cứ luôn nhằm vào hắn, nhưng đối với Đường Vũ Lân lại rất tốt. Cho nên quan hệ giữa ba người rất kỳ lạ, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều quan hệ tốt với Đường Vũ Lân, nhưng lại chướng mắt với nhau. Thế nên Đường Vũ Lân mới trở thành chủ tướng của đội dự thi. Có hắn ở giữa điều tiết, ba người mới phối hợp tốt được với nhau.

Ba người về phòng thay đồ, rồi rời học viện.

"Chúng ta đi đâu?" Đường Vũ Lân hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải nói: "Đi ăn cái gì trước đi, không phải ngươi thích ăn nhất à? Ta biết một phố quà vặt, chúng ta tới đó ăn."

Đường Vũ Lân nói: "Chắc chắn là ngươi mời đúng không?"

Tạ Giải tức giận: "Quà vặt mà thôi, bản Thiếu Gia chẳng lẽ mời không

nổi?"

Cổ Nguyệt: "Con người lúc nào cũng sặc mùi tiền." cô bé đi qua phía bên kia của Đường Vũ Lân.

Tạ Giải giận dữ, "Có bản lĩnh thì ngươi đừng ăn."

Cổ Nguyệt ngạo nghễ: "Vốn đâu có định ăn đồ của ngươi. Đường Vũ Lân, nam nhân phải có phong độ thân sĩ a, ngươi mời ta ăn."

Đường Vũ Lân ôm trán, "Hai người đừng so kè nữa được không, không phải chúng ta đi chơi để thả lỏng à?"

Cổ Nguyệt ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn nó, "Vậy ngươi có mời ta đi ăn không?"

"Ta mời." Đường Vũ Lân còn biết nói gì.

Cổ Nguyệt đắc ý nhìn Tạ Giải, "Yên tâm đi Quỷ keo kiệt, ta không thèm ăn đồ ngươi mời đâu, đồ của ngươi cái nào cũng bốc mùi..." Bàn tay phẩy phẩy trước mũi, bộ dạng ta đây không thèm.

Tạ Giải hít sâu, đấu võ mồm hắn cũng không đấu lại.

Phố quà vặt cách Đông Hải Học Viện không gần, ba người đi mất nửa giờ mới tới.

Một con đường nho nhỏ, cửa hàng san sát như rừng, mới vừa tới đầu phố, ba người đã ngửi thấy đủ thứ mùi thơm từ trong bay ra.

"Đi ăn cái kia trước đi, thì bò hầm, vừa mềm vừa thơm, ăn với cơm là ngon nhất." Tạ Giải nói.

Chương 75: Chuyện thịt bò hầm

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Ừ!" Đường Vũ Lân cười, nó đã đói bụng.

Thịt bò hầm được nấu trong nồi sành, thịt bò rửa sạch, luộc với hành và gừng trong nồi sành để đảm bảo giữ nguyên hương vị bò, sau khi thịt chín, bỏ vào mười mấy loại hương liệu rồi hầm cho tới khi thịt mềm hẳn, gia vị thấm hết vào thịt, là món ăn vặt trứ danh của Đông Hải Thành.

Cửa hàng không lớn, bếp cũng để ở bên ngoài, nồi thịt hầm không đậy nắp, mùi thịt thơm bốc ra ngào ngạt, dụ hoặc người đi đường.

Trong cửa hàng chỉ có năm cái bàn nhỏ hình chữ nhật, ngồi được tối đa chừng hai mấy người, hiện giờ đã ngồi đầy một nửa.

Hiện giờ là cuối mùa thu, khí trời man mát, hơi nóng và mùi thịt thơm của tiệm làm người ta cực kì dễ chịu.

Cổ Nguyệt kinh ngạc nhìn Tạ Giải, "Không ngờ thiếu gia nhà giàu cũng biết ăn hàng lề đường!"

Tạ Giải lần này không muốn đấu võ mồm, "Mẫu thân ta trước kia rất thích ăn tiệm này, thỉnh thoảng ta lại tới đây." vừa nói, hắn vừa đi vào, tới tuốt bàn trong cùng mới ngồi xuống.

Đường Vũ Lân đụng Cổ Nguyệt một cái, sau đó cũng đi vào, ngồi đối diện với Tạ Giải.

"Ôi!!!, Tạ Giải tới rồi, còn dẫn bằng hữu. Vẫn như cũ ha?" chủ tiệm là một người trung niên, người đeo tạp dề đầy dầu mỡ, mỉm cười thân thiện.

"Dạ, cảm ơn Lý thúc." Tạ Giải mỉm cười trả lời.

Rất nhanh, ba phần thịt bò hầm, ba bát cơm trắng, và hai đĩa rau củ nhỏ được đưa lên.

"Đây là lần đầu ngươi dẫn bạn tới, đĩa rau này tặng các ngươi." Lý thúc cười tủm tỉm, xoa đầu Tạ Giải, cứ như đối xử với con cháu mình.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Tạ Giải, Tạ Giải có bệnh thích sạch sẽ, giường của hắn luôn là cái giường sạch nhất, thế mà bị chủ tiệm này đụng vào, hắn chẳng những không tránh, mà còn cười, "Cảm ơn Lý thúc."

Hình tượng Tạ Giải trong mắt Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đều vỡ tan.

Tạ Giải nói: "Còn chờ cái gì? Nhanh ăn đi." Hắn mở nắp nồi của mình, mùi thịt bò thơm ngát nồng nàn bay ra, nước hầm có màu vàng sẫm, thấp thoáng những khối thịt bò nho nhỏ. Tạ Giải vừa chạm đũa vào, khối thịt đã rã ra.

Cẩn thận gắp một miếng bỏ lên cơm, gắp cả hai cái cho vào miệng, mặt hắn đầy hưởng thụ.

Đường Vũ Lân đã sớm không nhịn nuổi, cắm đầu vào ăn.

"Ngon quá." Hắn khen. Là ngon lắm, mùi thịt bò rất đậm đà, nước hầm cũng vậy, mặn mà thơm lừng hòa với cơm trắng, rất là hoàn mĩ.

Cổ Nguyệt ăn một miếng, cũng không khỏi động dung.

Một cái quán nhỏ, đèn cũng mờ mờ, bàn ghế cũ kĩ, lại cho ra món ăn tuyệt vời. Thịt bò, nước hầm sền sệt, rau củ ăn kèm, cơm trắng, ăn chung với nhau vô cùng hòa hợp.

"Lý thúc, cho thêm mười phần nữa." Tạ Giải hô to, hắn biết sức ăn của người nào đó.

Đường Vũ Lân lúng túng gãi đầu, "Cảm ơn."

"Cái gì?" Tạ Giải ngẩng đầu nhìn nó.

Đường Vũ Lân vẻ mặt bất đắc dĩ: "Tên của ngươi chẳng hay tí nào, ý ta là nói cám ơn."

Tạ Giải cười khẩy, vành mắt ửng đỏ, "Tên của ta là mẫu thân đặt cho, mẫu thân nói, đặt cái tên này là ý muốn cảm ơn cuộc gặp gỡ bất ngờ đó. Mẫu thân nói, chuyện hạnh phúc nhất trong đời bà là gặp được phụ thân. Nhưng mà..." Nói tới đây, mặt hắn đột nhiên trở nên tái nhợt, bàn tay siết mạnh vào đôi đũa.

"Mẫu thân của ngươi?" Đường Vũ Lân ngần ngừ. Hắn nhìn ra được nhà Tạ Giải rất có tiền, đây là lần đầu tiên nghe Tạ Giải nói tới chuyện nhà.

Tạ Giải mím môi, "Phụ thân suốt ngày bận rộn đủ chuyện, tới khi mẫu thân bệnh nặng, cũng vẫn còn bôn ba bên ngoài. Trước khi mẫu thân qua đời, tâm nguyện cuối cùng là muốn nhìn thấy ông ấy một cái, nhưng ông ấy về đã trễ. Ta không bao giờ quên được đêm đó, mẫu thân khóc, trong ánh mắt tràn đầy tiếc nuối dần buông tay ta ra, ta hận ông ta, hận ông ta! Ta ghét cái tên này, nếu không có lần gặp gỡ bất ngờ đó, mẫu thân có lẽ sẽ không..."

Hắn nằm sấp xuống bàn.

Đúng lúc này, Lý thúc bưng thịt bò hầm tới. Đặt đồ ăn lên bàn, ông thở dài, "Thằng bé này thật đáng thương, mẫu thân nó trước kia rất thích nhất dẫn nó tới chỗ của ta. Sau này mẫu thân nó mất, nó chỉ tới một mình. Lần nào tới cũng đều nhớ mẫu thân, các ngươi đừng trách nó a! Hiếm thấy nó mang bằng hữu tới, ta rất vui. Thằng bé này tuổi không lớn lắm, nhưng tâm sự lại rất nặng, các ngươi giúp nó, ài, nghiệp chướng a!"

Đường Vũ Lân vỗ nhẹ vai Tạ Giải, Cổ Nguyệt ngồi đơ ra, nhìn Tạ Giải, ánh mắt dần thay đổi.

"Này, đừng khóc. Ta thu hồi câu nói của ta, hôm nay đều để cho ngươi trả hết." Cổ Nguyệt đá đá Tạ Giải.

Tạ Giải ngẩng đầu, lau nước mắt, "Ta là người sực mùi tiền!"

Cổ Nguyệt bĩu môi, "Đồ nhóc con thù dai."

Tạ Giải cả giận: "Ngươi cao bằng ta, tháng sinh còn nhỏ hơn ta, ta là nhóc con, ngươi là cái gì hả? Con nhóc mông nhỏ hả?"

Cổ Nguyệt mở nồi thịt mới, cúi đầu ăn, vừa ăn vừa nói: "Không thèm cãi

nhau với mấy tên khóc nhè. A, ngon quá."

Lúc ba người rời quán thịt bò, Lý thúc nhìn theo cảm thán, "Con nít bây giờ ăn nhiều quá sức!"

Một bữa thịt bò hầm, không chỉ làm ba đứa no bụng, mà còn vô hình kéo ba đứa lại gần với nhau.

Sau đó là món tôm nướng muối, tôm tươi rất to xỏ qua cành trúc, nướng bằng than, rải lên chút muối bọt, rất đơn giản, nhưng đầy mùi vị ngon lành của hải sản.

Đường Vũ Lân thể hiện hoàn hảo phong thái của một thần ăn, ba đứa đi qua một con phố khác vô cùng náo nhiệt.

"Ăn no muốn vỡ bụng." Cổ Nguyệt vịn vai Đường Vũ Lân, Tạ Giải đứng bên kia, cũng đang vịn vào vai nó.

Đường Vũ Lân cười: "Ăn không bằng ai, thì đừng có học đòi bản thần ăn."

Tạ Giải liếc mắt, "Cái gì thần ăn, ngươi chỉ là cái kẻ tham ăn. Lần đầu nhìn thấy ngươi ăn ta đã biết rồi."

Đường Vũ Lân hừ lạnh, "Đi, đi ăn tiếp đi, dù sao cũng là ngươi mời khách."

Tạ Giải sợ hãi: "Ngươi vẫn còn ăn được?" tên này nãy giờ ăn phải cả một con bò rồi a?

Đường Vũ Lân ngạo nghễ: "Đúng thế!"

"Ồ! Bên kia làm sao vậy?" Cổ Nguyệt đột nhiên hỏi.

Đường Vũ Lân và Tạ Giải quay qua xem, chỗ bên kia đang rất ồn ào, không ít người vây quanh.

Đó là, tiệm thịt bò hầm mà!

Chương 76: Kẻ địch song hoàn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Đi tới xem." Tạ Giải chẳng quan tâm đấu võ mồm với Đường Vũ Lân, vội chạy qua bên kia đường. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt chạy theo.

"Các ngươi không thể làm vậy, không thể làm như vậy được! Đây là quán ăn của ta." Còn chưa tới gần, ba người cũng đã nghe một giọng kêu lên bi thương, là giọng của Lý thúc.

Tạ Giải nhanh chân chen vào đám người.

Cái bếp trước cửa tiệm bị hất ngược, những cái nồi sành rơi bể tan tành dưới đấy, thịt hầm và nước đổ nhầy nhụa dưới đất, vẫn còn bốc khói.

Lý thúc ngã ngay cửa tiệmkhóe miệng chảy máu, một con mắt sưng phù, nét mặt đau đớn và phẫn nộ.

Ở cửa tiệm có ba người đang đứng, người đứng đầu có một cái đầu trọc, để tay trần, trên cánh tay xăm hình rồng.

Hai người còn lại thân hình đều cao lớn, dáng vẻ hung dữ nhìn là biết không phải người tốt.

"Họ Lý, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Con đường này chưa ai dám bán mà không nộp phí bảo kê, mi lần nào cũng dám từ chối, Quang Long ta là ăn mày hả? Hôm nào cũng phải tới đây xin tiền lẻ của mi? Nếu không phải cái món thịt bò hầm này của mi làm ăn cũng được, thì lão tử đã cho mi tàn phế từ lâu rồi. Đừng nói nhảm nữa, hôm nay mà không nộp tiền, sau này cái tiệm này đừng hòng mở nữa." đại hán đầu trọc mắt lạnh tanh, chung quanh người vây quanh không ít nhưng không có ai dám lên tiếng.

"Quang Long Đại ca, không phải là ta không nộp phí bảo kê, mà là phu nhân ta bệnh nặng quá, tiền kiếm được đều phải đổ vào tiền khám và mua

thuốc. Ngài đừng phá tan việc mua bán của ta! Nếu ta nghỉ bán, phu nhân nhà ta sẽ chết, thì ta cũng không sống được."

Quang Long cười khục khặc, "Giỏi thật! Lấy mạng ra uy hiếp ta có phải không? Ngươi nghĩ lão tử quan tâm cái mạng chó của ngươi hử? Không có ngươi, cho người khác tới đây bán, thì cũng phải đóng phí cho ta thôi. Không giao ra được tiền, thì cút ngay cho ta, đừng có chiếm chỗ!" Hắn đạp vào cái bếp lò gần đó, nồi thịt còn lại trên bếp rớt xuống đất, cả mặt đất là một đống bầy nhầy, hỗn độn.

Lý thúc bi thương, "Quang Long, ta liều mạng với ngươi." Lý thúc cố gắng đứng dậy, nhào tới chỗ Quang Long.

Quang Long cười, đạp Lý thúc ngã xuống, "Muốn liều mạng? Với lão tử, mi ngay cả tư cách muốn liều mạng cũng không có đâu. Đừng quên, lão tử là Hồn Sư."

"Hồn Sư thì có quyền hiếp đáp người sao?" Tạ Giải giận dữ mắng, đám ba người Đường Vũ Lân vừa vặn chen tới nơi nhìn thấy, vội chạy tới đỡ Lý thúc dậy, Đường Vũ Lân trợn mắt nhìn Quang Long.

Quang Long ngớ ra, nhưng nhìn thấy đấy chỉ là mấy đứa con nít thì cười ha hả, "Trên đường này không còn ai nữa à? Con nít con nôi cũng dám đi ra quản chuyện của ta, thật là nghé con không sợ cọp. Mau cút xéo, lão tử không đánh con nít."

Đường Vũ Lân xuất thân gia đình bình dân, rất căm ghét loại người ỷ mạnh hiếp yếu như thế này, nên sấn tới chắn trước mặt Quang Long, "Sao ngươi dám làm vậy với Lý thúc. Ngươi còn có nhân tính hay không?"

Quang Long hừ lạnh, "Nhân tính có thay cơm ăn không? Hắn phải nuôi vợ, chẳng lẽ lão tử thì không cần nuôi vợ? Giang hồ có quy củ của giang hồ, nhóc con, cút xéo, đừng làm phiền lão tử làm việc."

Hắn khoát tay, định đẩy Đường Vũ Lân sang bên.

Đường Vũ Lân vung tay, một quyền đấm thẳng vào bàn tay của hắn.

"Phanh" một cái, Quang Long bị đẩy cho lảo đảo, Đường Vũ Lân ngẩn người, tên này bị đánh bất ngờ mà vẫn khống chế được thân thể, sức sức

mạnh không yếu nha!

"Nhóc con, khỏe đấy." Hắn xòe tay chộp vào vai Đường Vũ Lân, cơ bắp tay vồng lên, mặt hung dữ hẳn.

Đường Vũ Lân lại vung ra một quyền.

Lại một tiếng 'phanh', nhưng lần này người lui là nó. Bàn tay Quang Long như bằng đồng bằng sắt, cực kỳ mạnh mẽ, nó đã bị đối phương chấn lùi hai bước.

Quang Long cũng kinh hãi, một trảo này hắn đã vận lực khá mạnh, thế mà không tóm được thằng nhóc kia.

"Thằng nhóc, giỏi lắm!" Quang Long tiến lên một bước, chộp tới lần thứ hai.

Lam Ngân Thảo từ trong bàn tay phải Đường Vũ Lân ùa ra, quấn chặt lấy Quang Long, dưới chân Quang Long mềm nhũn, hai bàn chân bị lún xuống đất, không thể phát lực. Sau đó, một thân ảnh bay lên trời, hai chân quắp ngang vai hắn, một thanh Chủy thủ bay thẳng tới cổ hắn.

Là Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt và Tạ Giải hợp sức. Thấy Đường Vũ Lân lực kém người ta, Cổ Nguyệt và Tạ Giải lập tức xông vào.

Quang Long bất ngờ không kịp đề phòng, bị Quang Long Chủy kề vào cổ họng.

Lam Ngân Thảo siết lại, Đường Vũ Lân rất tin vào Tạ Giải.

"Xin lỗi Lý thúc, bồi thường tổn thất. Nếu không, ta sẽ giết ngươi!" Tạ Giải giọng lạnh băng, hắn rất phẫn nộ.

"Đừng xúc động, tiểu huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói." hai đại hán bên cạnh tới giờ mới phản ứng kịp. Đám lưu manh này rất ngạc nhiên, nếu kẻ ra tay là người lớn, bọn chúng không sợ lắm, dù sao, người dám can đảm trên đường giết người cũng không nhiều. Nhưng con nít thì lại khác, chúng còn nhỏ, rất dễ bị xúc động.

"Với loại người như các ngươi có cái gì mà nói." Tạ Giải lạnh giọng, "Bồi

thường cho Lý thúc, thanh toán tiền thuốc men, nếu không ta giết tên trọc này."

Quang Long bỗng phì cười, "Nhóc con, Hồn Sư đúng không, Nhất Hoàn mà thôi. Quang Long ta làm ăn ở đây bao nhiêu năm, nếu không có bản lĩnh, ngươi tưởng ta thu được tiền bảo kê à? Ra tay đi, cho ta xem ngươi giết ta thế nào."

Tạ Giải sửng sốt, với tuổi của nó, còn chưa hiểu được vì sao tên này lại không sợ chết, lúc trước lúc uy hiếp Mộ Hi, Mộ Hi vội thỏa hiệp ngay cả mà!

Quang Long Chủy ấn chúi xuống dưới, hắn thực là không dám giết người, nhưng hắn quá căm ghét Quang Long, nên đầu đã nóng lên.

Nhưng, cái cổ của tên trọc này quá cứng, Quang Long Chủy không ấn vào được.

"Cẩn thận!" Đường Vũ Lân kêu lên, Cổ Nguyệt vội phóng một quả cầu lửa vào ngực Quang Long.

Quang Long giơ tay phải lên đấm vào Tạ Giải.

Dưới chân hắn dâng lên hai vòng hào quang, rõ ràng là hai cái Hồn Hoàn, một cái màu trắng, một cái màu vàng. Những vùng da trần trên người hắn đều chuyển sang màu đồng, ở cổ còn nổi lên những chiếc vảy màu đồng.

Chương 77: Để đó cho ta

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Tạ Giải lật người, tránh được nắm đấm của Quang Long.

Nhị hoàn, Đại Hồn Sư! Người này, là hai cái Hồn Hoàn Đại Hồn Sư a!

Trên vai Quang Long xuất hiện hai Hồn Linh, chúng từa tựa nhau, một con tích dịch màu vàng đất, và một con tích dịch màu đồng, con màu đồng to hơn con màu vàng đất.

Thực lực của Hồn Sư, mỗi khi chênh lệch một hoàn, là sẽ chênh lệch rất nhiều, Hồn Lực, Hồn Hoàn đều như vậy.

Sau khi Hồn Hoàn xuất hiện, thân thể Quang Long to hẳn ra, cơ bắp nổi vồng lên thấy rõ, trên người hiện ra lân phiến màu đồng, tạo nên cảm giác cực kì hung dữ.

"Không ngờ mấy tên nhóc các ngươi đều là Hồn Sư, hèn gì dám can đảm xen vào việc của người khác. Để các ngươi xem lợi hại của lão tử." hắn đạp mạnh, lao tới Đường Vũ Lân.

"Vũ Lân cẩn thận!" Cổ Nguyệt kinh hô, trên tay không ngừng bắn ra từng đạo hào quang, thử khống chế dưới chân Quang Long.

Nhưng, Quang Long sau khi phóng xuất Võ Hồn, tố chất thân thể trở nên cực mạnh trên mặt đất xuất hiện đầm lầy, đều bị hắn dễ dàng thoát ra được, còn công kích nguyên tốc khác Cổ Nguyệt vào người hắn đều bị làn da cứng cáp của hắn cản sạch.

Võ Hồn người này quá mạnh, có lẽ hắn không chỉ là Đại Hồn Sư đơn thuần, Tu vi hồn lực e rằng phải hơn cấp hai mươi lăm.

Võ Hồn Quang Long là Thiết Giáp Long, một loại á địa long, am hiểu nhất

là sức mạnh và phòng ngự, cộng thêm bản thân hắn cũng có thần lực trời sinh, nên mới thắng được Đường Vũ Lân.

Bây giờ đệ nhất Hồn Kỹ thiết giáp phụ thân đã xuất, công kích của Cổ Nguyệt công kích, Quang Long Chủy của Tạ Giải, đều không phá được phòng ngự của hắn.

Một đấu ba, mà khí thế vẫn áp đảo.

Đường Vũ Lân biết mình không thể lui, vì hai người Cổ Nguyệt. Trong tổ ba người họ, Đường Vũ Lân chính là người chịu trách nhiệm ngăn cản chính diện.

Hai tay run lên, hai thanh Nghìn rèn Ô Cương Chùy rơi vào tay, không lùi mà tiến tới, đón đầu Quang Long.

Ô Cương Chùy vung lên, đối đầu với một quyền đập tới của Quang Long.

"Phanh!" tiếng kim loại va chạm nổ vang làm đám người chung quanh đều xuýt xoa, nhiều người phải bịt tai lại.

Đường Vũ Lân sắc mặt trắng nhợt, liên tục lùi lại bảy, tám bước mới đứng vững thân hình. Mượn thêm sức mạnh Ô Cương Chùy mà vẫn không ngăn được Quang Long.

Tạ Giải từ phía sau nhào tới, Quang Long Chủy xuyên vào lưng Quang Long, Quang Long mặc kệ, không buồn quay đầu lại,. Quang Long Chủy chỉ tạo ra được những đường trăng trắng, căn bản còn không rạch đứt được da hắn.

Cổ Nguyệt nâng hai tay lên, tay phải hỏa quang lập loè, tay trái thanh quang lượn lờ, hai tay tư từ chập lại, một cơn gió nhỏ hai màu xanh đỏ bay về hướng Quang Long.

Dung hợp nguyên tố.

Quang Long đang định đuổi theo Đường Vũ Lân bị khựng lại, làn da nứt ra, Phong Nhận nóng bỏng đang cắt vào da hắn.

"Rống!" Quang Long quát to, hai nắm tay đập mạnh vào người, Hồn Hoàn

màu vàng sáng rực, phóng thích Hồn Kỹ trăm năm.

Trên người hắn nổi lên một tầng ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, ngay cả đôi mắt cũng có màu bạc, cơ thể to ra thêm, cả người Hồn Lực chấn động mãnh liệt, hai bàn tay to hẳn ra, khớp xương nổi vồng lên, móng tay dài ra sắc nhọn.

Hồn Kỹ thứ hai, Thiết Giáp Long Thân!

Võ Hồn Thiết Giáp Long của Quang Long bản thân nó không tệ, nhưng vì hắn xuất thân bần hàn, khi đạt được Hồn Linh đã quá mười tám tuổi, đã vượt qua thời gian tu luyện tốt nhất, thế nên mới làm hắn hận đời, vất vả biết bao mới trở thành Đại Hồn Sư, có được cái Hồn Linh thứ hai, lại vì tuổi tác mà không thể tiến lên cao hơn được nữa, hắn mới làm cái nghề không cần vốn này.

Nhưng Võ Hồn Thiết Giáp Long, xác thực cũng được coi là Võ Hồn cao cấp, hai cái Hồn Linh này của hắn rất không tồi. Hồn Kỹ thứ hai bắn ra, dù công hay thủ, đều tăng lên một cấp độ hoàn toàn mới, Hồn Lực cấp hai mươi bảy toàn diện bạo phát, hoàn toàn áp chế ba người Đường Vũ Lân.

Vòng xoáy phong hỏa của Cổ Nguyệt bị hồn lực mạnh mẽ của hắn nghiền cho tiêu tán.

Đường Vũ Lân nhân cơ hội này, đổi Nghìn rèn Ô Cương Chùy thành Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy. Đây đâu phải học viện, cũng không phải huấn luyện, đây là đối thủ chân chính, hắn không dám giữ lại nữa.

Trầm Ngân Chùy hất lên, chùy tay phải chùy bay về phía Quang Long, ngay đằng sau nó là một cây Lam Ngân Thảo.

Quang Long nổi giận gầm lên, chộp vào Trầm Ngân Chùy.

"Phanh, phanh, phanh!" Ba tiếng nổ đùng ngay bàn tay hắn, bàn tay hắn bị chấn động, hất bắn lên, Nghìn rèn Trầm Ngân Chùy văng ra.

Sức mạnh thật là cường đại, ngay cả đặc hiệu chồng chùy cũng bị triệt tiêu.

Một đạo quang nhận từ phía sau bổ trúng thân thể Quang Long, lưng Quang Long ngân quang lập loè, chấn quang nhận kia thành bụi.

Cú chém của Tạ Giải đã thất bại.

Quang Long giận dữ, dưới chân phát lực, lao thẳng tới Đường Vũ Lân, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Đường Vũ Lân dùng Lam Ngân Thảo kéo chùy về, Trầm Ngân Chùy tay trái bay ra.

"Phanh!" lực đấu quá mạnh, chấn ngược lại làm Đường Vũ Lân bị đẩy lùi, văng vào tường.

Cả người nó lộn nhào, suýt nữa phun máu.

"Vũ Lân!" Cổ Nguyệt kinh hô, nhào ra định chắn cho Đường Vũ Lân, một đoàn cường quang bắn ra, làm Quang Long lóa mắt.

Tạ Giải cũng từ phía sau vọt lên phía trước, Quang Long Chủy vung vẩy, tạo ra từng đạo ánh sáng.

Quang Long dùng cả hai tay, mặc kệ Tạ Giải công kích, mãnh liệt đánh ra phía trước, công kích Cổ Nguyệt, hắn đã bị ba đứa con nít này chọc giận thật sự.

Cổ Nguyệt bị hất văng vào tường, nhưng cô bé không bị đập vào tường, vì ngay sau lưng cô chính là Đường Vũ Lân a!

Eo Cổ Nguyệt bị siết chặt, cô đã được đỡ lại.

Tiếng Đường Vũ Lân vang lên sau lưng cô, "Để đó cho ta."

Chương 78: Kim lân lại hiện ra

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cổ Nguyệt đỏ mặt, Đường Vũ Lân xông ra, cả đôi Trầm Ngân Chùy đều huy động.

Quang Long cười khẩy, dùng hai nắm tay đập vào song chùy.

"Oanh, oanh, oanh!" Đường Vũ Lân mượn lực nhảy lên, lần này là song chùy, sức mạnh gia tăng rất nhiều. Nhưng nó vẫn bị đánh bay ra, miệng mũi đều tràn máu.

Tạ Giải kịp vọt tới đỡ lấy Đường Vũ Lân.

Cả hai đứa đều bị ngã lăn.

Đây là bị nghiền ép tuyệt đối về sức mạnh.

Quang Long vẩy tay nhìn quanh, "Nhìn thấy chưa, ai dám cả gan phản kháng, thì đây chính là kết cục. Đám nhóc này dù có là Hồn Sư, nhưng vẫn còn kém lão tử xa lắm. Ai dám phản kháng, Thiết Giáp Long của lão tử sẽ xé nát nó."

"Đau quá, Tạ Giải, Quang Long Chủy của ngươi đâm trúng ta." Đường Vũ Lân kêu lên đau đớn.

Tạ Giải đỡ nó, nhưng cũng bị đẩy ngã, Quang Long Chủy đâu còn giữ nổi, rạch một đường vào sau lưng nó.

"Xin lỗi, ta không cố ý." Tạ Giải cũng bị đau vì ngã.

Cổ Nguyệt chạy tới, đang định phóng thủy nguyên tố để giúp Đường Vũ Lân trị ngoại thương, thì cảm nhận được trên người Đường Vũ Lân tỏa ra một khí tức kì lạ.

Nóng quá! Đường Vũ Lân run lên, vết thương sau lưng bỏng rát, cơn nóng bỏng từ vết thương nhanh chóng lan ra khắp người.

Cảm giác nóng bỏng này đã rất lâu không còn xảy ra, từ xương cụt một mực truyền vào đại não, cả người như bị nướng trong lửa, cả người nó nóng hừng hực.

Hồn Lực sôi trào, đầu óc nó hỗn loạn, sức mạnh trong người đang tăng lên kinh người.

Theo bản năng nhìn vào tay phải của mình, quả nhiên, những chấm sáng màu vàng rực xuất hiện trên mu bàn tay, cánh tay phải run rẩy, tất cả sức mạnh đều xuất phát từ tay phải.

Kim Lân, là Kim Lân lần trước.

Đường Vũ Lân nhảy dựng lên, phóng tới chỗ Quang Long.

Tạ Giải không biết, vội kêu to: "Vũ Lân, đừng đi."

Cổ Nguyệt không lên tiếng, vì cô bé nhìn thấy những chiếc vảy vàng trên cổ Đường Vũ Lân, mặt cô ngơ ra, đó là cái gì...

Quang Long thấy Đường Vũ Lân lao tới, thì hất mạnh tay, khinh thường nói: "Thằng nhóc thối, xương cứng nhỉ! Nếu không phải thấy mi còn nhỏ, lão tử bóp chết mi.".

Nhưng Quang Long khựng cả người, vì nhìn thấy trong mắt Đường Vũ Lân có một vòng Kim Quang, hai con ngươi thẳng bé dựng thẳng lên, lạnh như băng. Một cảm giác khó tả lan khắp người Quang Long, cảm giác bị áp chế, phải khuất phục.

"Phanh!" Quang Long bị một chùy của Đường Vũ Lân đánh bay, người chung quanh còn nghe được tiếng xương cánh tay của hắn bị gãy.

Hai thủ hạ của Quang Long đỡ lấy hắn, ba người giống hệt Đường Vũ Lân và Tạ Giải, cùng ngã lăn kềnh.

Đường Vũ Lân giật mình nhìn tay phải, Kim Lân đã hoàn toàn bao phủ

luôn bàn tay. Cả cánh tay nóng hổi.

Lần này, nó cảm nhận được rất kĩ, hồn lực trong người đang tan biến đi rất nhanh.

Giải trừ! Nó vận dụng ý niệm ra lệnh.

Một màn kỳ dị xuất hiện, hào quang của Kim Lân ảm đạm cực nhanh, sau đó hóa thành từng đốm hào quang, lặng lẽ dung nhập vào cánh tay biến mất, sự nóng bỏng trong cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống.

Từ lúc Kim Lân xuất hiện, tới lúc nó dùng ý niệm giải trừ, tất cả chỉ chừng mười mấy giây, nhưng Hồn Lực của Đường Vũ Lân đã bị tiêu hao hết bảy tám phần, nhờ chưa để tới mức cạn kiệt, nên lần này nó không bị hôn mê.

Cánh tay nó ê ẩm, căng căng, muốn nâng cũng không nâng lên nổi. Rõ ràng kim lân không phải là ảo giác, không phải là do nó tưởng tượng ra.

"Ngươi, sao ngươi lại có sức mạnh đó?" Tạ Giải đã mò tới gần, nhìn thấy Đường Vũ Lân một búa đánh bay Quang Long, cũng nhìn thấy lân phiến màu vàng trên tay nó.

Hồi nãy, không chỉ Quang Long sợ hãi, mà chính Tạ Giải cũng thấy sợ hãi. Vảy vàng trên người Đường Vũ Lân hình như có một ma lực đặc thù, chấn nhiếp lòng người.

Đường Vũ Lân cười khổ: "Ta đâu có biết. Ố, bọn chúng đâu?"

Quang Long và hai tên thủ hạ đã biến mất. Những người chung quanh xúm lại, giúp Lý thúc dựng lại bếp, dọn dẹp mọi thứ.

"Đồ khốn, chưa bồi thường đã chạy mất rồi." Tạ Giải oán hận.

"Tay của ngươi..." Cổ Nguyệt ngần ngừ nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cười khổ: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, đây đã là lần thứ hai nó xuất hiện. Vảy vàng đó rút sức mạnh và Hồn Lực của ta đi rất nhanh, nhưng cũng mang tới cho ta sức mạnh khủng khiếp trong thời gian ngắn. Ta cũng không biết nó từ đâu ra."

"Chúng ta trở về trước rồi nói tiếp."

Ba người tạm biệt Lý thúc, Tạ Giải lặng lẽ nhét vào áo Lý thúc một ít tiền, rồi chạy theo hai đứa bạn.

"Người kia có trả thù Lý thúc không?" Cổ Nguyệt hỏi.

Tạ Giải nói: "Hắn tạm thời hẳn là không có khả năng đó, cánh tay bị Vũ Lân đánh gãy rồi. Hơn nữa, dù sao đó cũng là phố quà vặt, dù hắn muốn thu phí bảo kê, cũng không thể làm quá mức. Ta sẽ báo người nhà để mắt tới bên đó, chắc không sao đâu."

Chương 79: Kim Long Chủy và kim lân

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Trên đường trở về, Đường Vũ Lân vẫn luôn suy nghĩ, Cổ Nguyệt cũng vậy, Tạ Giải thì là cau mày. Ba người đều có tâm sự riêng.

"Ta về đây." Tiến vào học viện, Cổ Nguyệt tạm biệt hai người, đi về kí túc xá nữ. Đường Vũ Lân và Tạ Giải đi về kí túc xá nam.

"Tạ Giải, chờ chút." Tới cửa phòng ngủ, Đường Vũ Lân gọi Tạ Giải.

"Sao?" Tạ Giải nhìn hắn.

Đường Vũ Lân nhìn hắn: "Ta nghĩ ta đã đoán ra khi nào kim lân xuất hiện."

Tạ Giải sững sờ, "Ngươi biết? Nói nhanh lên."

Đường Vũ Lân nói: "Sau lần đầu nó xuất hiện, ta đã thử mọi cách, dùng hồn lực, tự làm mình bị thương, dùng hao hết hồn lực nhưng nó vẫn không xuất hiện. Hôm nay lần thứ hai xuất hiện nhìn tưởng đột nhiên, nhưng lại có một điểm chung với lần xuất hiện đầu tiên."

"Là cái gì?" Tạ Giải tựa hồ cũng nắm bắt được cái gì đó.

Đường Vũ Lân nói: "Quang Long Chủy, Quang Long Chủy của ngươi. Lần đầu kim lân xuất hiện là do nó đả thương ta, lần này cũng thế, cũng là vì Quang Long Chủy của ngươi làm ta bị thương."

Mắt Tạ Giải sáng lên, "Đúng vậy! Hình như đúng là vậy. Nhưng mà sao lại thế nhỉ?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Ta cũng không biết. Ta không biết nó tới như thế nào. Hình như nó chẳng có quan hệ gì với võ hồn Lam Ngân Thảo của ta."

Tạ Giải nói: "Có phải ngươi cũng có Võ Hồn thứ hai hay không? Chỉ có điều nó là tính ẩn, phải có sức mạnh đặc thù gì đó mới kích phát ra được? "

Đường Vũ Lân nói: "Ta không biết gì về song sinh Võ Hồn a, không biết có phải hay không nữa." Hắn biết Kim Lân cường đại, nếu nó Võ Hồn thứ hai của mình, thì hay biết mấy.

Tạ Giải nói: "Chúng ta đi tìm Vũ lão sư hỏi a, Vũ lão sư kiến thức rộng rãi, không chừng có thể nhìn ra được."

Đường Vũ Lân suy nghĩ: "Ừ. Ngày mai tìm lão sư hỏi."

Tạ Giải kéo nó lại: "Cần gì chờ tới ngày mai? Đi ngay bây giờ, đi thôi. Vũ lão sư không ngủ sớm vậy đâu."

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Sao ngươi còn nóng vội hơn cả ta thế?"

Tạ Giải cười hắc hắc: "Vì tình huống này còn có mang tới một khả năng nữa. Nếu khả năng đó là đúng, thì có lợi rất lớn cho ta a!"

Đường Vũ Lân nghi ngờ nói: "Là cái gì?"

Tạ Giải nói: "Võ Hồn dung hợp kỹ a! Ngươi chưa nghe nói qua à? Nếu hai người có Võ Hồn phù hợp, là có thể thi triển một loại năng lực cường đại, gọilà Võ Hồn dung hợp kỹ. Độ phù hợp của hai võ hồn càng cao, thì Võ Hồn dung hợp kỹ mang tới hiệu quả càng tốt. Nếu là Võ Hồn dung hợp kỹ, thì quá tuyệt vời."

Võ Hồn dung hợp kỹ Đường Vũ Lân đương nhiên đã được nghe nói, trong giới Hồn Sư, nó là tồn tại cực đỉnh, trong Đông Hải Học Viện này, chưa từng có ai thi triển được Võ Hồn dung hợp kỹ.

Ký túc xá Giáo sư nằm ngay trong Lầu Ký Túc Xá. Để cho tiện quản lý học viên, chủ nhiệm lớp cũng ở chung tầng với lớp mình. Nên hai đứa chỉ cần xuyên qua hành lang, là đã tới phòng của Vũ Trường Không.

"Phanh, phanh!" Tạ Giải gõ cửa.

"Ai?" giọng lạnh tanh của Vũ Trường Không vọng ra.

"Vũ lão sư, là ta, Tạ Giải. Ta và Vũ Lân có một vấn đề muốn thỉnh giáo." Tạ Giải nói.

"Vào đi." Vũ Trường Không mở cửa.

Vũ Trường Không là lão sư, đương nhiên có phòng riêng. Phòng của hắn to gấp đôi phòng của học sinh, có phòng vệ sinh, phòng thay quần áo, phòng ngủ và một phòng khách nhỏ.

Tạ Giải thè lưỡi: "Vũ lão sư, ảnh hưởng ngài tu luyện a."

Vũ Trường Không lắc đầu, "Nói thẳng đi. Chuyện gì."

Tạ Giải huých Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân sắp xếp lại suy nghĩ, rồi mới nói: "Vũ lão sư, Võ Hồn của ta hình như có vấn đề."

"A?" Vũ Trường Không kinh ngạc, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân biến dị hắn biết, là biến dị theo hướng tốt. Bây giờ thằng bé bảo Võ Hồn có vấn đề, vậy rất có thể là Lam Ngân Thảo tiếp tục biến dị. Đây tuyệt đối là chuyện tốt.

"Xảy ra vấn đề gì?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân kể lại chuyện kim lân, và phán đoán của bản thân.

"Kim Lân?" Vũ Trường Không nhíu mày. Chuyện này thực là hiếm thấy. Tạ Giải phán đoán cũng không sai, loại tình huống này, võ hồn ẩn hoặc là Võ Hồn dung hợp kỹ là có khả năng lớn nhất.

"Tạ Giải, ngươi đâm hắn một cái ta xem. Xem nó có xảy ra không." Vũ Trường Không nói.

"Vâng!" Tạ Giải không chút hảo ý nhìn Đường Vũ Lân, Quang Long Chủy thò ra, cười hì hì: "Vũ Lân a! Ngươi nói ta đâm ngươi ở đâu thì được?"

Vũ Trường Không trừng mắt, "Bớt nói nhảm, nhanh lên."

Tạ Giải thè lưỡi, Đường Vũ Lân chìa tay ra.

Tạ Giải dùng Quang Long Chủy cẩn thận rạch một đường lên tay Đường

Vũ Lân.

Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, lúc Quang Long Chủy rạch vào da, trên Quang Long Chủy có một làn quang mang nhàn nhạt rót vào người mình.

Cảm giác nóng rực xuất hiện. Vẫn là từ xương cụt tuôn ra, rồi lan tràn ra toàn thân. Từng cái vảy vàng bắt đầu hiện lên trên cánh tay.

Vũ Trường Không khoát tay, luồng khí sắc bén thổi qua, áo Đường Vũ Lân bị cắt vụn rơi ra, lộ cả thân trần.

Vảy vàng xuất hiện từ đầu cánh tay phải, cánh tay phải hơi to ra, những cái vảy vàng hình thoi gồ hẳn lên, trong khoảnh khắc bao trùm cánh tay của hắn. Bàn tay của hắn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, năm ngón tay thò ra móng sắc màu vàng dài hơn cả tấc.

Vũ Trường Không khẽ vươn tay, cầm chặt tay phải Đường Vũ Lân, nói: "Phát lực."

Đường Vũ Lân biết mình không có khả năng làm lão sư tổn thương, nên vận hết sức, nắm lấy tay Vũ Trường Không.

Chương 80: Kì quái

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Vũ Trường Không nâng tay trái đặt lên ngực thằng bé, nhắm mắt, cảm nhận sự biến hóa trong người nó.

Dùng lực chừng mười giây, Đường Vũ Lân cảm giác được sức mạnh đang bắt đầu biến mất, vì nó vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục sau khi đấu với Quang Long. Nếu để hồn lực cạn kiệt, nó sẽ ngất xỉu, thế nên nó vội dùng ý niệm, tản Kim Lân đi. Phải giữ mình tỉnh táo, mới nghe lão sư dạy bảo được chứ!

Vũ Trường Không buông tay ra, Đường Vũ Lân lảo đảo muốn ngã.

Tạ Giải vội đỡ lấy nó, dìu nó ngồi xuống ghế.

"Kỳ quái!" Vũ Trường Không cau mày, trong mắt đầy suy tư.

Tạ Giải và Đường Vũ Lân đều không dám hỏi.

Một lát sau, Vũ Trường Không lẩm bẩm: "Không giống song sinh Võ Hồn. Nếu là song sinh Võ Hồn, Võ Hồn thứ hai một khi bị kích hoạt, là sẽ cảm giác được ngay. Đây cũng không phải là Võ Hồn tiến hóa. Cỗ sức mạnh này hình như không có chút quan hệ nào với Lam Ngân Thảo. Cũng không giống Võ Hồn dung hợp kỹ. Nếu là Võ Hồn dung hợp kỹ, Tạ Giải cũng phải xuất hiện biến hóa mới đúng. Không có loại Võ Hồn dung hợp kỹ nào mà khi thi triển, chỉ có một người xuất hiện biến hóa."

"Lão sư, vậy Kim Lân của ta..." Đường Vũ Lân ngập ngừng.

Vũ Trường Không nhìn nó, "Rất kỳ lạ. Đây là một loại sức mạnh cực kì cường đại, sức mạnh của ngươi sau khi được kim lân gia trì, tăng lên ít nhất ba lần. Đó cũng là lý do vì sao ngươi tiêu hao hồn lực nhanh. Nhưng, chính ngươi lại không khống chế được loại sức mạnh này. Ta vừa mới cảm thụ sự

biến hóa Hồn Lực của ngươi, hầu như có thể khẳng định, Kim Lân này không liên quan gì tới hồn lực. Hồn Lực của ngươi tiêu hao không phải để làm chủ sức mạnh kim lân mang lại, mà là vì sức mạnh này sau khi xuất hiện, tự động làm hồn lực bị tiêu hao."

"Nói một cách đơn giản, Kim Lân này giống như một loại Hồn Đạo Khí, nó làm tiêu hao Hồn Lực của ngươi. Nhưng nó không phải ra đời vì Hồn Lực của ngươi. Tình huống này đây cũng là lần đầu tiên ta gặp phải, bây giờ chưa nói được là tốt hay xấu, nhưng đối với ngươi, có thêm một loại năng lực bộc phát thì nói chung vẫn là tốt. Sau này ngươi phải nghĩ cách khống chế nó, ta nghĩ, khi Hồn Lực của ngươi tăng trưởng, hẳn là nó cũng sẽ xuất hiện biến hóa theo."

"Vâng." Đường Vũ Lân gật đầu, nhưng trong lòng thất vọng. Vũ lão sư đã là người mạnh nhất trong học viện, mà ngay cả người cũng còn không biết mình như vậy là làm sao, thì còn ai biết được nữa?

Tạ Giải thất vọng: "Thật không phải là Võ Hồn dung hợp kỹ? Nhưng mà, nếu không có ta..., hắn đâu có thi triển ra được sức mạnh đó!"

Vũ Trường Không lắc đầu: "Không phải Võ Hồn dung hợp kỹ. Nhưng sức mạnh đó có cùng thuộc tính hay liên quan gì đó với Quang Long Chủy của ngươi. Nói chính xác, là Quang Long Chủy dẫn động ra nó chứ không phải do ngươi. Nếu có một ngày hắn khống chế được sức mạnh này, dù không có ngươi, thì cũng muốn dùng lúc nào cũng được. Cỗ sức mạnh này rất kỳ lạ, nếu là Võ Hồn, thì nó hẳn là loại võ hồn cao cấp nhất ta được thấy. Ngươi chỉ có Nhất Hoàn Hồn Lực, nhưng lúc Kim Lân xuất hiện, ngay cả ta cũng có cảm giác bị áp chế. Đây là lực áp bách do Võ Hồn Tiên Thiên sinh ra, Võ Hồn càng cường đại, lực áp bách cũng sẽ càng mạnh."

"Đúng, đúng, ta cũng có cảm giác như vậy." Tạ Giải vội nói.

Đường Vũ Lân mờ mịt: "Vũ lão sư, vậy bây giờ ta phải làm thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Đầu tiên, ngươi cứ tiếp tục cố gắng tu luyện, tăng Hồn Lực của bản thân. Hồn Lực càng mạnh, khả năng khống chế sức mạnh này cũng càng lớn. Tiếp theo, phải tăng lên Tinh Thần Lực, Tinh Thần Lực cũng có ích cho ngươi khống chế nó. Thứ ba, phải thường xuyên làm quen với nó, bảo Tạ Giải giúp ngươi kích thích lôi nó ra, cảm nhận nó, ngươi làm quen với nó càng nhiều, khả năng khống chế cũng sẽ càng tăng. Để ta

từ từ nghĩ kĩ thêm."

"Vâng!"

Không có được đáp án, Đường Vũ Lân chưa hài lòng, nhưng kim lân xuất hiện, chứng tỏ luồng sức mạnh đó có tồn tại, mang tới cho nó một tia hy vọng. Ngay cả Vũ lão sư cũng nói sức mạnh này cấp độ cực cao, nếu mình khống chế được nó, vậy thì thực lực sẽ tăng lên rất lớn!

Mọi việc vẫn diễn ra như bình thường. Hôm qua năm nhất Lớp năm chiến thắng Lớp bốn, đây chẳng phải là chuyện gì lớn, dù sao, cũng chỉ là cuộc chiến đấu của hai lớp cấp thấp nhất mà thôi.

Nhưng cũng không phải là không có ai để ý. Thế nên, xế chiều hôm nay, khi năm nhất Lớp năm giao đấu với năm nhất lớp ba, ngay cả các lão sư cũng cực coi trọng trận đấu này.

Chủ nhiệm năm nhất lớp ba Diệp Anh Dung tuổi không lớn lắm, còn nhỏ hơn Vũ Trường Không mấy tuổi. Là một giáo viên mới được lên cấp giáo sư. Dáng người rất xinh đẹp, dạy cũng tốt, rất được học viên yêu thích.

Lần đầu nhìn thấy Vũ Trường Không, tim Diệp Anh Dung đập thình thịch, mị lực của lãnh ngạo nam thần, ngay nữ lão sư cũng không đỡ được!

Nghe nói, hắn là Ngũ hoàn Hồn Vương đó. Ở tuổi của hắn, đó tuyệt đối là thiên tài, hơn nữa, hắn còn từng học ở chỗ đó.

Theo Diệp Anh Dung thấy, Vũ Trường Không ngoài tính tình quá lạnh, thì chẳng có gì bắt bẻ được. Quan trọng nhất là, hắn vẫn còn độc thân, ngay cả bạn gái cũng không có.

Nhất định là do ánh mắt quá cao mà nên!

Vũ lão sư không hổ là lãnh ngạo nam thần! Đến cái Lớp năm bết nhất mà hắn cũng dạy ra được học viên ưu tú.

Trận đấu ngày hôm qua Diệp Anh Dung có dẫn mấy học viên tham gia tham gia thi đấu ra xem, lúc nhìn thấy Tạ Giải và Cổ Nguyệt bày ra Hồn Hoàn trăm năm cũng bị dọa nhảy dựng.

Hồn Hoàn trăm năm đó! học viên như thế không phải đều ở trong Lớp Một cả hay sao? Ở Lớp Ba của cô, làm gì có ai có được Hồn Hoàn trăm năm!

Nhưng dù vậy, đấu vẫn phải đấu, cô chỉ hy vọng, đấu trận này có thể mang tới ấn tượng sâu đậm cho Vũ Trường Không mà thôi.

Ba người...

Giống ngày hôm qua, buổi chiều sau khi tan học, hệ trung cấp kéo ra sân, thi đấu lên lớp.

Đây là trận đấu ngày thứ hai, nhưng vẫn giống hôm trước, chẳng có mấy người xem.

Diệp Anh Dung tới sớm, Lớp Ba của cô cũng xếp hàng cực chỉnh tề, đứng đầu là ba nam sinh thanh tú, giống nhau như đúc, không thể phân biệt được.

Chương 81: Phi hành hồn sư

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Vũ Trường Không dẫn năm nhất Lớp Năm tới. Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt đi ngay sau lưng hắn, các học sinh còn lại ai cũng hớn hở, rất tin tưởng vào ba đại diện lớp mình.

Diệp Anh Dung mỉm cười đi tới.

"Vũ lão sư, xin chào." Cô gật đầu chào Vũ Trường Không.

Diệp Anh Dung rất đẹp, cao hơn một mét bảy, thon thả cân đối. Đôi mắt to sáng ngời có thần, mái tóc dài màu xanh nhạt cột đuôi ngựa. Da trắng nõn, mặt trái xoan, miệng anh đào nhỏ nhắn, nhìn rất dễ nhầm tưởng là một học viên hệ cao cấp.

Hai mươi ba tuổi đã vào Đông Hải Học Viện làm giáo sư, Tứ hoàn Hồn Tông, ở tuổi của cô, cũng là ưu tú.

"Chào cô." Vũ Trường Không cũng khẽ gật đầu chào lại.

"Ta là chủ nhiệm Lớp Ba Diệp Anh Dung." Diệp Anh Dung nhấn mạnh tên mình, vì cô biết lãnh ngạo nam thần không biết cô là ai. Trong truyền thuyết, người chỉ biết tới thế giới nam thần của mình, chả nhớ được tên của người nữ nào trong học viện.

"Ừ." Vũ Trường Không xoay mắt sang sân đấu.

Tạ Giải chớp chớp mắt. Hắn rất hâm mộ cái dáng lãnh ngạo này của Vũ Trường Không, không phải giả vờ đâu nha, mà trời sinh như thế. Mình so với Vũ lão sư, thật là kém quá xa a!

Diệp Anh Dung không phật lòng chút nào, quay lại vẫy tay với lớp mình, học sinh lớp ba chạy qua, xếp hàng sau lưng cô.

Diệp Anh Dung nói: "Đấu hữu nghị thôi, Cổ Thiên Nhật, Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Minh, đều phải chú ý, hiểu chưa?"

"Vâng, Diệp lão sư!" Ba học viên sinh ba và đồng thanh.

Vũ Trường Không quay sang, hơi nhìn kĩ ba học viên kia, rõ là thấy ba anh em sinh ba này nhìn thú vị.

Chủ nhiệm Long Hằng Húc đã đi tới sân đấu.

"Thi đấu lên lớp trận thứ hai, năm nhất Lớp Năm, các ngươi vẫn là phái ba người này thi đấu đúng không?"

Vũ Trường Không gật đầu, Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt ba người nối đuôi nhau đi vào sân.

Diệp Anh Dung mỉm cười, "Các ngươi cũng đi a."

Cổ thị tam huynh đệ cũng vào sân đấu.

Ba huynh đệ này có một đặc điểm, là ai cũng có dáng gầy gò, nhưng ánh mắt lại sắc sảo, động tác của ba người luôn giống hệt nhau.

Vũ Trường Không chẳng nhắc học trò mình câu nào, sau này lúc nào chúng cũng có khả năng gặp phải đối thủ. Thi đấu lên lớp là một loại tôi luyện, nếu lúc nào cũng cần mình nhắc nhở chỉ bảo, thì sẽ không bao giờ phát triển được.

Ba người Đường Vũ Lân xếp theo hình tam giác đứng lại, Đường Vũ Lân đứng đầu tiên, dáng vẻ trầm ổn như núi.

Cổ thị tam huynh đệ đứng cạnh nhau. Cổ Thiên Nhật đứng giữa, bên trái là Cổ Thiên Nguyệt, bên phải là Cổ Thiên Minh.

"Các ngươi chuẩn bị xong chưa?" Long Hằng Húc hỏi theo thường lệ, thấy hai bên và gật đầu, mới vung tay lên, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Cổ thị tam huynh đệ và phóng ra Võ Hồn, ba người Đường Vũ Lân kinh ngạc.

Ba cặp cánh mở ra, dưới chân mỗi người có Hồn Hoàn màu trắng, Cổ thị tam huynh đệ và bay lên không trung.

Long Hằng Húc ngẩn người.

Phi hành Võ Hồn? Phi hành Võ Hồn khá là hiếm thấy, bọn họ là anh em sinh ba, dù Hồn Lực yếu kém, Hồn Linh không mạnh, cũng có thể đưa vào Lớp Một chuyên bồi dưỡng tinh anh mới đúng. Xem ra, lúc nhận báo danh vào học đã làm sai.

Đúng là học viện đã sai. Cổ thị tam huynh đệ không tới báo danh và một lúc. Lúc ấy Cổ Thiên Nhật tới trước, Cổ Thiên Minh bị tiêu chảy, Cổ Thiên Nguyệt thì bận đi làm việc khác. Lúc ấy, đệ tử tới báo danh quá đông, lão sư quay cuồng, đâu có ai để ý nhận ra họ là anh em sinh ba.

Ba anh em này cũng có và vấn đề giống Đường Vũ Lân, là xuất thân từ gia cảnh bình thường, cha mẹ không có khả năng mua một lúc ba cái Hồn Linh cho bọn hắn a! Cho nên mới có đứa mua trước đứa mua sau, chắp vá lung tung, mãi tới trước ngày báo danh, mới mua xong cái hồn linh thứ ba cho chúng đi báo danh. Hồn lực của cả ba chỉ có cấp mười một, Võ Hồn tuy rằng không kém, nhưng Hồn Hoàn quá kém, nên mới bị phân vào Lớp Ba.

Cổ Võ Hồn của thị tam huynh đệ tên là Ma Thiên Chiến Ưng, là một loại Võ Hồn loài chim có tốc độ phi hành rất nhanh.

Ma Thiên Chiến Ưng không mạnh lắm, nó chuyên dùng tốc độ để thủ thắng, nếu là Hồn Thú, Ma Thiên Chiến Ưng có thể bay cao tới hơn ba nghìn mét, và bay được với thời gian dài. Nên ba anh em này, đều là Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh.

Hồn Linh đầu tiên họ chọn cũng giống nhau, là một loại chim ưng tên là Khinh Phong Chuẩn. Tốc độ nhanh, không có lực công kích, chỉ to chừng bàn tay.

Đây cũng là vì quá nghèo, chứ nếu có tiền, mua được hồn linh mạnh hơn, thì lực chiến đấu của họ sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Ba người mọc ra ba đôi cánh xám, và rung cánh bay lên.

"Biết bay hả? Thế nào?" Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Đánh xuống là được. Cổ Nguyệt, phong nguyên tố." Đường Vũ Lân nói, trên tay hào quang màu lam lóe lên, mấy sợi Lam Ngân Thảo quấn lên eo Tạ Giải.

Tạ Giải kêu thảm, "Ta sợ độ cao!"

Đường Vũ Lân tức giận: "Ta còn sợ đau nữa cơ, hôm qua ngươi đâm ta mấy nhát hả?" Không cho Tạ Giải nói thêm lời nào, nó kéo Tạ Giải tới trước mặt, ôm lấy eo Tạ Giải.

Một đạo thanh quang hiện lên, cả người Tạ Giải nhẹ bẫng, chỉ trong nháy mắt, hắn bay lên.

Bên dưới đài, Diệp Anh Dung chỉ nhìn thấy Đường Vũ Lân ôm lấy eo Tạ Giải, quay quay mấy vòng, sau đó ném mạnh lên không trung.

Trên người Tạ Giải thanh quang lượn lờ, nhanh như diều gặp gió, vọt tới chỗ Cổ Thiên Nhật.

Có khả năng ném người được cao tới như vậy? Diệp Anh Dung hoảng hốt.

Cổ thị tam huynh đệ đều có Võ Hồn phi hành, lại còn là anh em sinh ba. Cô đã dạy chúng không chiến và khả năng phối hợp lẫn nhau. Đối phương chỉ có một người bay lên không, đây không phải cơ hội cho tam huynh đệ vây lại công kích hay sao?

Chương 82: Phối hợp

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Ta cũng lên." Cổ Nguyệt nói nhỏ với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn cô, Cổ Nguyệt đứng ngay trước mặt nó. Nó ôm lấy eo cô bé, xoay tròn.

So với Tạ Giải, Cổ Nguyệt nhẹ hơn nhiều, cái eo bé tí, ném cô bé chả cần phải có phong nguyên tố hỗ trợ cũng làm được.

Cổ Nguyệt vọt lên không, theo sát sau lưng Tạ Giải.

Cổ Thiên Nhật ra hiệu. Hắn không đấu chính diện với Tạ Giải, mà ngừng lại giữa không trung.

Ưu thế của bọn chúng là phi hành, đánh nhau trên không trung ư? Chúng đâu có sợ.

Chỉ cần chờ Tạ Giải yếu sức đi rồi mới công kích hắn, đương nhiên là thành công.

Diệp Anh Dung nhìn Vũ Trường Không, đám đệ tử Lớp Năm này thực là liều lĩnh. Bọn chúng không có khả năng phi hành lại dám phi lên không, ưu thế hoàn toàn không có, chỉ cần ba anh em Cổ thị tìm được cơ hội hợp kích, là coi như xong.

Trận đấu ngày hôm qua, cô đã nhìn thấy võ hồn của Đường Vũ Lân chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng hình như có lực rất mạnh, và chỉ vật thôi. Cổ Nguyệt hình như là khống chế mặt đất, thế thì lên không trung có dùng được gì? Kẻ có sức uy hiếp duy nhất là Hệ đánh nhanh Tạ Giải, nhưng hắn lại không biết bay.

Đấu với phi hành Hồn Sư, thường là ổn thủ ở dưới đất để chờ cơ hội. Dù

sao, Hồn Sư sau khi phóng ra Võ Hồn, Hồn Lực sẽ từ từ bị tiêu hao, phi hành Hồn Sư có tốc độ tiêu hao nhanh hơn Hồn Sư bình thường. Chỉ cần đủ kiên nhẫn, thì chắc chắn sẽ có cơ hội, nhưng ứng đối lỗ mãng thế này, thì rõ ràng, thắng bại đã định!

Nhưng Vũ Trường Không vẫn rất bình thản. Không lẽ hắn không quan tâm thắng thua?

Cổ Thiên Nhật lùi lại, Tạ Giải đã bay còn cao hơn hắn, nhưng lực ném lên đã hết, hắn đang bắt đầu hạ xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên, một đạo lam quang từ dưới chân Tạ Giải hiện lên, Tạ Giải giữa không trung vặn người, mũi chân giẫm mạnh, trên không trung mượn lực thành công, như mũi tên bắn thẳng vào Cổ Thiên Nhật.

Cổ Thiên Nhật sửng sốt.

Trên chiến trường, chỉ một khoảnh khắc thất thần, cũng đủ làm cả bàn thua trông thấy.

Cổ Thiên Nguyệt Cổ Thiên Minh thấy Đại ca không né, thì vội nhào tới, và phát động Hồn Kỹ.

Hồn Kỹ của họ chỉ là tăng phúc cho tốc độ mà thôi.

Lúc này, Cổ Nguyệt cũng đã tới không trung, để giúp Tạ Giải đổi hướng, cô đã bắn ra một quả Băng cầu. Thấy Cổ Thiên Nguyệt và Cổ Thiên Minh muốn tới tiếp viện, cô bé nhếch mép khinh thường, hai tay cùng vung ra, hai quả băng chùy bay vèo về phía hai người.

Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Minh thấy băng chùy lập tức né ra. Nhưng băng chùy không ngừng cuồn cuộn bay ra khỏi tay Cổ Nguyệt làm hai người không có cơ hội đi cứu viện Cổ Thiên Nhật.

Tạ Giải tốc độ cực nhanh, người còn ở không trung, Quang Long Chủy đã chém ra. Một đạo quang nhận màu vàng như thiểm điện bắn ra, Cổ Thiên Nhật vốn định lùi xuống dưới để tránh, lại bị quang nhận kia cản mất đường chạy trốn.

Tạ Giải đã tới trước người, Cổ Thiên Nhật hết cách, vội giơ chân, định đá

hắn bay ra.

Tạ Giải túm lấy chân Cổ Thiên Nhật kéo một cái, cả người nhảy vọt lên, Quang Long Chủy gõ lên đầu Cổ Thiên Nhật, đồng thời chân phải đạp mạnh lên vai Cổ Thiên Nhật mượn lực, như đại bàng giương cánh bay vụt tới Cổ Thiên Nguyệt ở gần đó.

"Cổ Thiên Nhật thua." Long Hằng Húc ở phía dưới nhìn rõ ràng, la6tp tức tuyên bố Cổ Thiên Nhật chấm dứt trận đấu. Trong chớp mắt đó, nếu Tạ Giải muốn giết hắn, cổ họng hắn đã bị cắt đứt.

Cổ Thiên Nhật không cam lòng, nhưng đã ngay lập tức nhìn thấy một màn đáng sợ. Ba đoàn lam quang, cùng xuất ra ngay khi Tạ Giải bay vút lên, hắn nhảy liên tục ba lần, đã tới bên cạnh Cổ Thiên Nguyệt.

Tới lúc này, Cổ Nguyệt mới từ không trung hạ xuống, trên người cô lóe ra thanh quang, rõ ràng tốc độ rơi rất chậm so với vật rơi tự do bình thường.

Từ bắt đầu trận đấu tới bây giờ, chỉ mới qua mấy nhịp thở, mà học viên hai lớp đều phải há hốc mồm.

Cổ Nguyệt và Tạ Giải phối hợp cực hoàn hảo, cứ như hai người đang giẫm trên đất bằng.

Đấu cận chiến, Cổ thị huynh đệ sao là đối thủ của Tạ Giải. Cổ Thiên Minh thấy cứu không kịp, nghiến răng quay đầu, lao xuống định công kích Cổ Nguyệt. Cũng nên đánh bại một người a. Sau đó mình lại bay lên, không cho bọn hắn cơ hội.

Cổ Nguyệt phát ra ba quả Băng cầu rồi để mình thoải mái rơi xuống, chẳng buồn nhìn Cổ Thiên Minh.

Bên eo lam quang lóe lên, ngay lúc Cổ Thiên Minh tới sát, cả người cô lướt ngang bay ra. Trên mặt đất một thân ảnh nhảy lên, đón lấy cô, cùng lúc đó, eo của Cổ Thiên Minh bị xiết chặt, rồi bị một lực kéo kéo tuột xuống dưới.

Tạ Giải đạp lên vai Cổ Thiên Nguyệt, Quang Long Chủy gõ vào đỉnh đầu Cổ Thiên Nguyệt, Cổ Thiên Nguyệt sao dám không hạ xuống.

Cổ Thiên Minh bị Lam Ngân Thảo kéo xuống, ngã mạnh xuống đất, không

còn phân biệt được phương hướng, chứ đừng nói chi muốn tiếp tục công kích.

"Năm nhất Lớp Năm, thắng!" Long Hằng Húc nói, trong giọng nói có phần khiếp sợ.

Hôm qua Lớp Năm chiến thắng là do thực lực cá nhân, còn hôm nay chiến thắng là nhờ phối hợp.

Cổ thị huynh đệ lẽ ra phải phối hợp ăn ý hơn họ, thì vì khinh địch, lại không thèm phát huy phối hợp, để ba người Đường Vũ Lân đánh bại từng người một.

Thứ làm hắn rung động chính là Cổ Nguyệt thi triển ra năng lực khống chế Băng nguyên tố, ngày hôm qua không phải là Thổ nguyên tố hay sao?

Chẳng lẽ là, song sinh Võ Hồn? Đây chính là thiên tài trong thiên tài a! Nhất là còn là nguyên tố. Long Hằng Húc hối hận quá! Sao mình lại đồng ý giao thiên tài này cho Vũ Trường Không kia chứ. Lần thi đấu lên lớp này phiền toái rồi. Không biết Lớp Một có cản được chân chúng hay không.

Diệp Anh Dung cũng ngơ ngẩn, cô huấn luyện Cổ thị huynh đệ ba người mấy tháng, biết bọn hắn trên không trung phối hợp khá là ăn ý, trừ năng lực công kích kém, thì tốc độ và khả năng phi hành đều dễ dàng chiếm được thượng phong.

Cô đã nghĩ phe mình tất thắng, không ngờ đối phương lại thể hiện ra sự phối hợp ăn ý đến vậy.

Băng cầu của Cổ Nguyệt chẳng những chuẩn xác và đúng thời cơ, mà Tạ Giải còn thể hiện được khả năng của Chiến Hồn Sư Hệ đánh nhanh tới cực hạn, bản thân không biết bay, lại có thể không ngừng đổi hướng trên không trung, lần nào cũng mượn lực từ băng cầu một cách hoàn mĩ. Năng lực này, lực khống chế và cân đối thân thể này, đều là nhân tài kiệt xuất a!

Hít sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh, Diệp Anh Dung mỉm cười chúc mừng Vũ Trường Không, "Chúc mừng, Vũ lão sư. Sau này các ngươi chính là Lớp Ba."

Vũ Trường Không lạnh nhạt: "Đó không phải là mục tiêu của ta, đa tạ." Nói

xong, hắn nhìn ba tên học viên, chỉ nhìn lướt qua, không bình luận câu nào, quay người đi về Lầu Ký Túc Xá.

"Vũ lão sư thế nghĩa là có hài lòng hay không?" Tạ Giải nghi hoặc hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Ta sao biết. Chắc là ý lại muốn để chúng ta tự tổng kết a."

Cổ Nguyệt nhẹ gật đầu, "Chúng ta không nên chủ động xuất kích. Kỳ thật có thể đợi cơ hội. Nếu chúng ta chỉ phòng ngự dưới mặt đất, bọn chúng cũng sẽ không thể không chủ động ra tay, tự nhào xuống công kích chúng ta. Chỉ cần bọn chúng xuống, thì coi như xong. Nhưng võ hồn phi hành của chúng, nếu muốn chạy, chúng ta cũng không có cách bắt lại được, nhưng đấu theo kiểu chúng ta vừa rồi, một chút cơ hội bọn chúng cũng không có. Lần sau chúng ta không thể lại hấp tấp như vậy."

Chương 83: Quang Tiêu

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Tạ Giải nói với Đường Vũ Lân: "Vũ Lân, cô ấy nói ngươi hấp tấp, ta không thích xía chuyện người khác, nhưng nếu nói ta như thế, ta không nhịn đâu."

Đường Vũ Lân lại nói với Cổ Nguyệt: "Đây là lần đầu chúng ta đấu với phi hành Hồn Sư, lúc đó đúng là ta hơi hấp tấp, xin lỗi!"

Tạ Giải giật mình: "Này, tính ngươi sao tốt thế. Cô ta phê bình ngươi, ngươi còn xin lỗi."

Cổ Nguyệt phì cười, "Châm ngòi ly gián là vô dụng, người ta cái này nói thường thì gọi là biết sai liền sửa, nói tốt thì gọi là có phong độ thân sĩ. Ngươi tưởng ai cũng bụng dạ hẹp hòi như ngươi chắc? Vũ Lân, tối nay ta mời ngươi ăn món ăn Giáp. Nhưng chỉ một phần thôi đấy."

Đường Vũ Lân cười: "Được! Con ruồi cũng là thịt. Đi thôi. Ta đói rồi."

Diệp Anh Dung trợn mắt nhìn ba tên nhóc đi về hướng nhà ăn, dù cô hàm dưỡng rất tốt, khóe miệng cũng không khỏi co quắp.

Người ta rõ ràng là không hề lên kế hoạch tác chiến để đấu với phe mình, mà chỉ là ngay lúc đó nổi lòng tham mà thôi. Thế là nghĩa lý gì? Có nghĩa là, bọn chúng căn bản chính là gặp trận mới đấu, chứ không tính trước! Vậy sao chúng còn phối hợp ăn ý tới như thế?

Cô rút máy truyền tin Hồn Đạo, bấm mã số.

Trong đó vọng ra một giọng nữ trong vắt, lạnh lùng.

"Sao vậy tiểu muội?"

Diệp Anh Dung nói: "Tỷ, chúng ta thua."

"Thua? Chẳng lẽ đối phương cũng có phi hành Hồn Sư?"

Diệp Anh Dung cười khổ: "Không có. Nhưng phối hợp của bọn chúng rất ăn ý, năng lực cá nhân cũng rất ưu tú. Tỷ, ngươi cũng phải cẩn thận. Lớp Một của tỉ lần này có thể gặp phải đối thủ rồi. Học trò của Lãnh ngạo nam thần không dễ đối phó đâu, tỷ phải chuẩn bị tâm lý a!"

Bên kia im lặng một lúc, sau đó giọng nói thanh lạnh còn trở nên lạnh hơn, "Ta chờ đợi ngày này đã lâu, lúc trước, hắn làm nhục ta thế nào, bây giờ, ta sẽ trả lại cho hắn."

"Tỷ, ngươi..." Diệp Anh Dung còn chưa nói xong, bên kia đã dập máy.

Diệp Anh Dung bất đắc dĩ thở dài: "Tỷ quá hiếu thắng. Hồi trước người ta cự tuyệt tỷ, đâu có nghĩa là người ta sai, sao tỷ lại ghi hận mãi hai năm nay!"

Ăn cơm tối xong, Tạ Giải lại muốn rời khỏi học viện đi chơi, bị Đường Vũ Lân không đi. Nguyên nhân rất đơn giản, nó muốn tu luyện.

Hồn Lực là tất cả, Vũ Trường Không đã nói thế.

Muốn tăng Hồn Lực không có đường tắt, mà phải không ngừng minh tưởng để đề thăng.

Đường Vũ Lân không chịu đi, Tạ Giải cũng mất hứng, quyết định cùng minh tưởng với Đường Vũ Lân. Bỗng cửa phòng bị đẩy ra.

Chu Trường Khê từ bên ngoài chạy vào, "Không tốt, Tạ Giải, Vũ Lân, hai người mau ra xem đi. Ngoài cửa học viện có một đám người chặn ở ngoài. Chúng cầm hình của hai người và Cổ Nguyệt đòi học viện giao người, phòng giáo dục chắc sắp có người tới đó."

Hai đứa nhìn nhau, chẳng lẽ là...

"Đi, đi xem!" Tạ Giải nhảy xuống giường, cùng Đường Vũ Lân đi ra, vừa ra khỏi ký túc xá, gặp Cổ Nguyệt.

"Ngươi cũng nghe nói?" Đường Vũ Lân nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt gật đầu, rất bình tĩnh, "Chắc là chuyện ngày hôm qua!"

Tạ Giải nổi giận, "Đi!" hắn xoay mạnh người đi ra cửa học viện, bị Đường Vũ Lân kéo lại.

"Đợi chút!" Đường Vũ Lân quát.

Tạ Giải cả giận: "Đợi cái gì? Nếu đúng là đám người đó, ta sẽ lại đánh cho chúng một trận. Thu tiền bảo kê, ăn hiếp người ta, làm người ác còn dám tố cáo trước! "

Đường Vũ Lân giữ chặt lấy hắn.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Ngươi đừng vọng động, chuyện này không đơn giản như vậy. Ngươi đừng quên chúng ta đang ở đâu. Đây là Đông Hải Học Viện, một học viện Hồn Sư. Đối phương biết như vậy, mà còn dám tới tìm, cho thấy chúng không hề sợ. Chúng ta còn quá yếu, đi tìm Vũ lão sư trước."

Cổ Nguyệt cũng gật đầu, "Ta ủng hộ Vũ Lân, chúng ta đi tìm Vũ lão sư."

Chu Trường Khê đi theo ngay sau lưng: "Ở ngoài đó ồn ào lắm, ít nhất cả hơn hai trăm người, vẻ rất kiêu ngạo ng. Các ngươi tới đó thì làm được gì! "

Đường Vũ Lân nói: "Đi, chúng ta đi tìm Vũ lão sư."

Vũ Trường Không làm việc và nghỉ ngơi cực kỳ có quy luật, sau bữa cơm chiều là ở trong phòng tu luyện, nên tìm hắn không khó.

Vũ Trường Không mặc một bộ áo dài trắng mở cửa phòng, thấy ba đứa, thì hỏi: "Tu luyện gặp thắc mắc?"

Tạ Giải tuy cũng lãnh ngạo, nhưng trước mặt Vũ Trường Không lại chẳng còn chút tinh thần, theo bản năng nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, chúng ta gây chuyện..." nó rành mạch kể lại mọi chuyện cho Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Các ngươi giỏi thật!" Nói xong, đi thẳng ra ngoài.

Màu trắng trường bào lộ ra mỏng manh, bị gió dẫn, hắn xõa tóc cũng tiếp theo giơ lên, lướt qua xuất trần hương vị dẫn nhàn nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta một loại như mộng ảo thị giác cảm giác.

Ba đứa nhóc vội chạy theo.

Ngoài cửa chính Đông Hải Học Viện, hiện đông chật như nêm cối, ít nhất hơn hai trăm người tướng mạo hung hãn cầm theo vũ khí chặn bít cửa, không ít người còn xách cả Hồn Đạo Khí người thường bị cấm sử dụng.

Theo sự tiến bộ của Hồn Đạo, Hồn Đạo Khí cũng phát triển tới mức người bình thường cũng có thể sử dụng được, địa vị Hồn Sư vẫn cao siêu, nhưng khoảng cách giữa họ với người thường đã bị khoa học kỹ thuật rút ngắn. Trong một cấp độ nhất định, Hồn Sư mà gặp phải người thường có hồn đạo khí thì ưu thế cũng chẳng còn bao nhiêu. Đây là lý do những kẻ này dám chặn cửa trường học của hồn sư.

Bên này, nhiều học trò của tụ tập ở cửa, nhìn tấm hình đám người kia đang cầm trong tay, là Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Những người cản đường ở hàng đầu khiêng theo một cái cáng, trên cáng là Quang Long đang quấn đầy băng gạc.

Dàn người phía sau giăng cao một băng rôn to, "Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, giao ra hung thủ!"

Còn may đây là học viện Hồn Sư, đám người này tuy dữ dằn, nhưng không dám đánh vào học viện. Người cầm đầu, cao hơn hai mét, dáng người cực kỳ khôi vĩ, cũng để đầu trọc, râu quai nón, bộ dáng bưu hãn, là bản thăng cấp của Quang Long thăng. Đôi cánh tay trần đầy cơ bắp mạnh mẽ, đôi mắt âm lãnh không ngừng dò xét nhìn khắp để tìm người cần tìm.

"Các ngươi là ai, dám tới đây gây chuyện! " gầm vang lên. Long Hằng Húc dẫn hơn mười lão sư giận dữ đi ra.

"Ta là Quang Tiêu, người đang nằm này là đệ đệ của ta." đại hán đầu trọc lạnh lùng nói, giọng nói ồm vang như tiếng sấm.

Hồn Lực mạnh thật, tu vi tên này...

Mắt Long Hằng Húc rụt lại, hắn đã nhớ ra một cái tên.

"Quang Tiêu? Ngươi là đội trưởng đại đội cơ giáp của Đông Hải Thành, Quang Tiêu?" Mỗi tòa thành thị, đều có sức mạnh vũ trang của mình, ngoài duy trì trật tự thông thường, còn thực hiện nhiệm vụ quân sự. Đông Hải Thành là thành lớn, lại ở vùng duyên hải, nên thành được liên bang bố trí một đại đội cơ giáp với năm trăm Cơ Giáp Hồn Đạo.

Chương 84: Hồn hoàn vạn năm

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đại đội Cơ Giáp là cấp sư đoàn, chỉ dưới trưởng quan hành chính của Đông Hải Thành một cấp, và không phải chịu sự điều khiển của nền hành chính.

Nghe thấy tráng hán tự xưng là Quang Tiêu, Long Hằng Húc biến sắc. Dù có trưởng quan ở đây, cũng còn không ra lệnh được cho đối phương a!

"Ta bây giờ không phải là đội trưởng đại đội Cơ Giáp, mà chỉ là một người huynh trưởng có đệ đệ bị người ta đánh trọng thương mà thôi. Giao kẻ đánh người ra cho ta." Quang Tiêu lạnh lùng nói.

"Quang Tiêu Đại Đội Trưởng, trong này có chuyện gì hiểu lầm hay không?" ngữ khí Long Hằng Húc dịu hẳn đi, "Ảnh này rõ ràng chỉ là ba đứa bé, chẳng lẽ lệnh đệ lại đến mức để ba đứa bé đánh bị thương hay sao? Ta nghĩ chắc là có vấn đề gì đó, hay chúng ta bình tĩnh, điều tra cho rõ ràng rồi nói tiếp."

Long Hằng Húc biết người này hắn đắc tội không nổi, đối phương nắm cả một đại đội cơ giáp trong tay đó! Không chừng cả đám người vạm vỡ trước mặt này đều là Cơ Giáp Sư, tuy nói người bình thường cũng có thể trở thành Cơ Giáp Sư, nhưng dù sao cũng chỉ là số ít, đại đa số Cơ Giáp Sư đều là Hồn Sư, dù đẳng cấp không cao, nhưng đều có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn và khả năng khống chế Hồn Đạo Khí phong phú. Những người trước mắt này, học viện không đấu lại được. Huống chi, đối phương còn dùng tới sức mạnh cơ giáp bất cứ lúc nào.

Về bản thân Quang Tiêu, hắn cũng biết được một ít. Vị Đại Đội Trưởng này cũng là nhân vật truyền kỳ, gia đình xuất thân bình thường, thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, dùng thiên phú và cố gắng của bản thân, vào năm ba mươi lăm tuổi, đã đạt được vị trí Đại Đội Trưởng. Tu vi hồn lực cao tới Lục Hoàn, là một Hồn Đế. Đẳng cấp Cơ Giáp Sư cũng tới cấp Đế. Cả Đông Hải Học Viện, Tu vi hồn lực đạt tới cấp Đế, hình như chỉ có...

"Hiểu lầm? Con nít? Đệ đệ của ta bị đánh thành như vậy, huynh trưởng ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác, ta đương nhiên sẽ điều tra, có điều ta sẽ điều tra ngay ở đây. Đừng nói nhảm, mau giao người ra đây. Chúng ta chờ ở đây, đã là cho Đông Hải Thành mặt mũi, ta cho ngươi thêm 20 phút, không giao người, chúng ta sẽ tự đi vào tìm."

Long Hằng Húc sầm mặt, lạnh lùng nói: "Quang Tiêu Đại Đội Trưởng, ngươi không nên quá phận. Nơi này là học viện, là nơi bồi dưỡng học sinh, các ngươi có ai không từ học viện mà ra? Người, ta sẽ không giao, có bản lĩnh, ngươi cứ dùng Cơ Giáp, bước qua thi thể của chúng ta. Nếu không, ngươi đừng hòng bước vào Đông Hải Học Viện một bước."

Các học viên nghe vậy, đều nhiệt huyết sôi trào, những học viên tuổi lớn hơn đều tự giác đi tới đứng sau lưng hắn.

Quang Tiêu tiến tới một bước, giẫm mạnh xuống đất, lập tức, nổ vang trầm thấp vang lên, cả mặt đất đều rung chuyển, những học viên yếu đều té ngã.

"Ta chỉ tin vào sức mạnh. Các ngươi tưởng chỉ bằng các ngươi cũng cản được ta? Đệ đệ của ta bị thương ra thế này, các ngươi không giao ra hung thủ, còn dám đứng đây nói lý? Lão tử cũng có thể nói lý với các ngươi, nhưng nắm đấm ta mạnh hơn, giờ ta muốn dẫn người đi, xem ai ngăn được ta."

Một giọng nói còn lạnh hơn vang lên từ bên Đông Hải Học Viện, "Ta ghét nhất là nói đạo lý, dùng nắm đấm luôn là tốt nhất."

Hàng đầu của Đông Hải Học Viện xuất hiện thêm một người.

Trường bào màu trắng, tóc dài màu lam để xõa sau lưng, đôi mắt màu xanh sẫm sáng rực lạnh lẽo, dáng đứng ngạo nghễ, làm nhiệt độ xung quanh cũng phải hạ thấp xuống.

Người này vừa xuất hiện, khí thế Quang Tiêu vừa tạo ra lập tức bị vỡ tan như bị đập vào một tòa băng sơn.

"Vũ lão sư, là Vũ lão sư...".

"Ngươi là ai?" Quang Tiêu nheo mắt, kéo khí thế của mình lên.

Vũ Trường Không thản nhiên: "Ba đứa nhóc ngươi muốn tìm là đệ tử của ta. Đánh thắng ta, ngươi tiếp tục, thua, cút!"

Thanh âm của hắn lạnh như băng, không chút tình cảm.

"Hặc hặc hặc hặc! Tốt, lâu lắm rồi không có ai nói với ta như vậy. Ta cũng muốn thử xem." Quang Tiêu miệng thì cười, nhưng trong lòng đã phẫn nộ tới cực điểm.

Một luồng hào quang màu vàng cực mạnh từ dưới chân hắn bay lên, vàng, vàng, tím, tím, tím, tím, sáu cái Hồn Hoàn đều xuất hiện.

Hồn Đế, Lục Hoàn Hồn Đế!

Võ Hồn phóng thích, Quang Tiêu bốc lên cao lơ lửng cách mặt đất nửa mét, từ trán bắt đầu xuất hiện những chiếc vảy màu đồng kéo dài xuống hết cơ thể, khiến toàn thân như được bao bọc một tầng thép dày, trên bả vai và ở bên cạnh có ba đoàn hào quang, hai vàng một tím, hai cái màu vàng đều là Tích Dịch, giống nhau như đúc, còn cái màu tím, là Cự Mãng.

Màu tím, Hồn Linh nghìn năm! Rõ ràng sáu cái Hồn Hoàn của hắn chính là do ba cái Hồn Linh ban cho. Có Hồn Linh nghìn năm, tuyệt đối là cao thủ.

Cùng là Võ Hồn Thiết Giáp Long, khí tức Quang Tiêu phát tán mạnh hơn Quang Long rất nhiều lần, như một tòa núi cao bễ nghễ.

Khí thế của hắn làm mái tóc dài của Vũ Trường Không bay phấp phới.

Không khí bỗng trở nên lạnh toát, Quang Tiêu nhìn thấy một luồng lam quang hiện lên.

Khí thế cuồng bạo hắn vừa tạo ra bị chém ra làm hai, rồi tan biết mất.

Vũ Trường Không vẫn áo trắng bồng bềnh, trong bàn tay phải đột ngột xuất hiện một thanh trường kiếm màu lam nhạt.

Kiếm quang uyển chuyển mềm mại, áo trắng kiếm lam, lướt qua như tiên.

Trong Đông Hải Học Viện, chẳng có mấy ai được thấy hắn ra tay bao giờ,

nên ai cũng nhìn chằm chằm vào thanh kiếm.

Từng vòng quầng sáng từ chuôi kiếm tỏa ra, Hồn Hoàn không lớn, quay quanh quấn quanh thân kiếm, nhưng màu sắc của những hồn hoàn làm người ta phải chói mắt. Màu vàng, màu vàng, màu tím, màu tím, màu đen, màu đen!

Đúng vậy, hai cái Hồn Hoàn cuối cùng, chính là màu đen, nghĩa là vạn năm. Đúng vậy, đúng thế, hồn hoàn vạn năm!

Không khí như bị đông lại, cả bầu trời cũng bị thanh kiếm đông cứng. Vũ Trường Không chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó, mà cả khí thế cuồng bạo của Quang Tiêu đều bị đông cứng.

Vạn năm..., hồn hoàn vạn năm, sao có thể..., làm sao có thể là hồn hoàn vạn năm!

Chương 85: Áo trắng kiếm lam, thiên băng tuyết hàn

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Quang Tiêu há hốc mồm nhìn Vũ Trường Không, từ khi Hồn Thú gần như diệt tuyệt, rất hiếm có hồn hoàn vạn năm xuất hiện. Ngay cả trong Truyền Linh Tháp, muốn chế tạo Hồn Linh vạn năm cùng là cực kì khó khăn.

Vậy tại sao, tại sao người này lại có hồn hoàn vạn năm? Hắn rốt cuộc là ai? Có được hồn hoàn vạn năm, không phải chỉ dựa vào thiên phú, mà phải có một thế lực sau lưng cực lớn. Quang Tiêu hiểu rất rõ chuyện này. Hắn lưỡng lự. Đấu với một người có hai cái hồn hoàn vạn năm, tu vi cũng là Lục Hoàn Hồn Đế, hắn không nắm chắc thắng chút nào.

Vũ Trường Không không nhìn hắn, mà cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay.

Thiên Sương Kiếm, Võ Hồn của hắn. Lâu lắm rồi không gọi nó ra. Hắn dùng Tinh Thần Lực cô đọng Võ Hồn đã rất lâu, giờ gặp lại bằng hữu cũ, mắt của hắn ngây dại, nó không còn lạnh như băng, mà ôn nhu như nước như đang nhìn người yêu.

"Rống!" Quang Tiêu ngửa mặt lên trời gầm lên, trước mặt bao nhiêu thủ hạ, nếu cứ nhát gan thế này, làm sao lãnh đạo được họ? Nên dù như thế nào, trận chiến này cũng phải xảy ra.

Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên, lân giáp toàn thân bắn ra hào quang màu đồng, Thiết Giáp Long Thân!

Quang Tiêu đạp chân trái một cái, người như vòi rồng, quét thẳng tới Vũ Trường Không.

Nắm tay to phủ đầy long lân, bị nó đấm trúng, so với lăng trì chắc cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Vũ Trường Không vẫn nhìn Thiên Sương Kiếm, không hề động. Thiết Giáp Long quyền nặng nề mạnh mẽ kia chẳng hề gây ảnh hưởng tới tâm tình của hắn chút xíu nào.

"Lão sư, cẩn thận!" Đường Vũ Lân ở phía xa kêu to.

Vũ Trường Không khẽ xoay cổ tay, trên Thiên Sương Kiếm, sáu cái Hồn Hoàn đềubiến mất, mũi kiếm gảy nhẹ, điểm vào cái nắm tay nặng nề mạnh mẽ như núi kia.

"Đinh đinh đinh leng keng..." Liên tiếp vang lên những âm thanh vang giòn.

Lúc tiếng thứ nhất vang lên, thế tiến như bạo long của Quang Tiêu ngừng lại, sau mỗi tiếng vang thứ hai, là một khối lân phiến trên nắm tay của hắn bị đánh bay, thân thể hùng tráng cũng lùi lại một bước.

Hắn muốn đứng lại, muốn phóng ra hồn lực mạnh hơn, nhưng ngay từ lúc Thiên Sương Kiếm chạm vào nắm đấm của hắn, những tia kiếm khí lạnh băng đã xuyên vào quả đấm của hắn, như những cây kim nhọn, theo huyết mạch đâm vào trong người hắn, làm hắn không thể không toàn lực đề tụ Hồn Lực để ứng phó, còn thời gian đâu mà phóng thích Hồn Kỹ a!

Sau bảy tiếng vang, hắn lùi lại bảy bước, mà Vũ Trường Không chỉ mới đâm ra một kiếm.

Một vòng hào quang màu lam nhạt từ trên người hắn bay lên, khí thế của Vũ Trường Không trở nên kinh người.

Đôi mắt màu xanh sẫm sắc biến thành màu tím, hào quang màu tím nhạt từ mắt tỏa ra, Thiên Sương Kiếm đâm thẳng tới.

Một kiếm này đâm ra, Quang Tiêu cảm thấy trong cơ thể mình dường như có đồ vật gì đó bị đốt cháy, những tia kiếm khí cực lạnh và cực sắc kia đều đồng thời bộc phát, không chỉ thế, đầu óc hắn cũng bị trì trệ, máu huyết như bị đông đặc, võ hồn cường đại từng giúp hắn thành danh bây giờ cũng không thể bảo vệ được hắn, cứ như con Thiết Giáp Long ấy đã từ bỏ hắn.

Hồn Linh Cự Xà màu tím bên cạnh Quang Tiêu động đậy, thân thể khổng

lồ to ra, trên thân thể màu tím xuất hiện những cái vảy bạc, cái đuôi khổng lồ quất vào Vũ Trường Không!

Vũ Trường Không không hề né tránh, để mặc cho hồn linh ngàn năm quất vào mình.

"Xoẹt!" một âm thanh vang lên, màu lam trên người Vũ Trường Không mạnh thêm vài phần, mắt mọi người hoa lên, cả người Vũ Trường Không như biến thành một thanh kiếm, giống y hệt thanh Thiên Sương Kiếm hắn đang cầm trong tay.

Cái đuôi của Hồn Linh Cự Xà màu tím, chính là quất vào mũi kiếm.

Tử quang xẹt qua, cái đuôi bị cắt đứt, Hồn Linh kêu thảm, hào quang trên người ảm đạm. Thiên Sương Kiếm đã tới trước mặt Quang Tiêu.

Quang Tiêu nghiến răng, hắn không thôi thúc được võ hồn, Kiếm Khí cực hàn của địch thủ đã đông cứng hắn, trì hoãn mọi suy nghĩ của hắn, hắn chỉ có thể giơ cả hai tay lên, cố gắng thúc giục hồn lực.

"Phốc!" Lam quang dừng lại.

Nó dừng khi chỉ còn cách chóp mũi Quang Tiêu một chút xíu, hàn khí lạnh băng như hóa thành một tấm võng bịt kín lấy hắn, đôi tay hắn đã bị hoàn toàn đâm xuyên qua, chuyển sang màu lam nhạt như Thiên Sương Kiếm.

"Ngươi, mắt của ngươi..., ngươi là từ chỗ kia tới..." Quang Tiêu ngơ ngác, giọng nói run rẩy, không biết vì lạnh quá hay vì sợ quá.

Vũ Trường Không thản nhiên: "Ta chính là bị chỗ đó đuổi ra, nguyên nhân là vì, tính cách không tốt. Cho nên, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa."

Lam quang thu về, trong Thiên Địa phảng phất có vô số khí lưu màu lam quấn vào cơ thể Vũ Trường Không, Thiên Sương Kiếm hóa thành một tia sáng biến mất, hắn xoay người, đi vào trong học viện.

Những khí lưu băng hàn đã chui vào người Quang Tiêu cũng chui ra, bay đuổi theo hắn.

Áo trắng kiếm lam, thiên băng tuyết hàn, Vũ Trường Không!

Chương 86: Nam thần

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mãi tới khi Vũ Trường Không biến mất, toàn trường vẫn còn im phăng phắc.

Mọi người đều bị rung động.

Đây là chiến đấu của Lục Hoàn Hồn Đế, bọn hắn đã được nhìn thấy Hồn Linh ngàn năm, và cả hồn hoàn vạn năm xuất hiện.

Nhưng tại sao cũng cùng cấp bậc, mà Vũ Trường Không chỉ dùng hai kiếm, đã đánh bại Quang Tiêu? Quang Tiêu trở thành Đại Đội Trưởng đại đội Cơ Giáp, thì kinh nghiệm thực chiến, tu vi, tuyệt đối đều là cao cường. Dù Hồn Hoàn không bằng Vũ Trường Không, cũng không thể thua nhanh như vậy mới đúng.

Trừ phi là Võ Hồn chênh lệch cực lớn, hoặc là..., Vũ Trường Không có điểm gì đó đặc thù.

"Nam thần ——" không biết nữ sinh nào đột nhiên kêu lên, Đông Hải Học Viện lập tức cuộn trào, ai cũng kêu to tên của Vũ Trường Không. Nhất là học viên Lớp Năm, đứa nào cũng hất cao mặt, kiêu ngạo ưỡn ngực.

Vũ Trường Không cường đại, làm tất cả học viên Lớp Năm đều hãnh diện.

Diệp Anh Dung ngơ ngác nhìn theo hướng Vũ Trường Không biến mất: "Tỷ, vốn ta không thích cái vẻ lạnh băng của hắn đâu, tuy rất đẹp trai, nhưng chẳng khác gì khối băng cả. Nhưng bây giờ, ta mới biết ta cũng thích hắn, hắn đã soái tới mức mọi khuyết điểm đều không là gì cả."

Bên cạnh Diệp Anh Dung là một nữ tử còn đẹp hơn cô, tuổi tương đương cô, ánh mắt cũng ngơ ngẩn như cô, "Lục Hoàn, hắn thật là Lục Hoàn. Ta tưởng mình còn có cơ hội đuổi theo hắn. Bây giờ mới biết ta vĩnh viễn

không bao giờ báo thù được hắn. Thực lực này, dù đối thủ có là Thất Hoàn Hồn Thánh, thì hắn cũng vẫn không thua, không chừng còn chiến thắng, không hổ là người từ chỗ kia mà tới."

Diệp Anh Dung nhìn tỷ tỷ, cười khổ: "Tỷ, tỷ thù dai quá."

Mắt Diệp Anh Ngọc long lanh dịu dàng, "Chưa từng có ai từ chối ta, hắn là người thứ nhất, nên hắn nhất định phải trả giá đắt!"

Quang Tiêu đứng đó hơn mười khắc, hàn ý trên người mới rút đi hết, máu huyết trở lại bình thường, Hồn Lực, Võ Hồn cũng đều trở về.

Vết thương trên tay mới bắt đầu chảy máu.

Hắn nhìn bàn tay mình, trong mắt chỉ toàn sợ hãi, người đó, thật là đáng sợ! Hắn nhất định không phải là người vô danh...

"Đội trưởng, chúng ta?" Một nam tử chạy tới bên cạnh hắn, "Hay là chúng ta dùng Hồn Đạo Khí và Cơ Giáp?"

Quang Tiêu khoát tay, làm hắn lảo đảo, "Đánh rắm, ngươi muốn chết đừng lôi theo lão tử. Việc chúng ta làm hôm nay được toàn thân đã là may mắn, dám dùng tới Hồn Đạo Khí và Cơ Giáp, ngươi nghĩ chúng ta còn sống được sao? Đi, đi về."

Nhìn đệ đệ nằm trên cáng, hắn thở dài.

Hắn biết chuyện ngày hôm nay, tổng thự hành chính của Đông Hải Thành nhất định sẽ làm văn bản tố cáo tội hắn.

Nhưng, hắn lại luôn quá bảo vệ đệ đệ mình.

Quang gia hai huynh đệ, hắn là ca ca, thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, sức lực mạnh mẽ. Quang Long cũng vậy. Nhưng, gia cảnh bần hàn, cho hai anh em đi học đã là vô cùng khó khăn, nên sau khi Quang Long tới trường tuy biểu hiện cũng tốt, nhưng không tìm được hồn linh để dung hợp, làm trễ độ tuổi vàng.

Quang Tiêu sau này khá hơn, toàn lực hỗ trợ đệ đệ, hy vọng có thể đền bù, nhưng tất cả đều đã muộn.

Cho nên, Quang Tiêu luôn cảm thấy áy náy với Quang Long. Quang Long trở nên càn quấy, đòi đi thu tiền bảo kê, say rượu đánh nhau, bậy bạ đủ chuyện, nhưng nhờ có Quang Tiêu đỡ cho, nên tha hồ hoành hành trong Đông Hải Thành.

Lần này đệ đệ bị thương nặng, Quang Tiêu giận dữ, mới dẫn người đi đòi công đạo. Không ngờ lại đá trúng thiết bản. Quang Tiêu không thể không cân nhắc phải giải quyết hậu quả như thế nào.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt bị một luồng hồn lực lạnh băng lôi trở về Lầu Ký Túc Xá.

"Trở về tu luyện!" Vũ Trường Không vẫn lạnh như cũ.

"Lão sư, ngài không trách chúng ta?" Đường Vũ Lân nhịn không được hỏi, dù sao phiền toái này là do chúng nó gây ra.

Vũ Trường Không nhìn nó, "Các ngươi không làm gì sai, sao ta phải trách các ngươi? Đi tu luyện. Sau này trừ ngày nghỉ, buổi tối không được phép ra khỏi học viện."

"Vâng!"

Vũ Trường Không bỏ đi, đám Đường Vũ Lân trở về phòng.

"Vũ Lân, ta run quá, cái gì vậy?" Tạ Giải chộp cánh tay Đường Vũ Lân, tay của hắn đang run rẩy.

Đường Vũ Lân nhìn hắn: "Ngươi lạnh không?"

Mắt Tạ Giải sáng rực, "Không, không lạnh. Ta là kích động. Thì ra, thì ra Hồn Sư có thể cường đại như vậy. Ngươi có thấy không? Ngay lúc Vũ lão sư xuất kiếm đó, dường như cả thế giới chung quanh đều biến đổi, bị đông cứng hết. Đây mới là cường giả, cường giả chân chính a! Nếu có một ngày, ta cũng được như Vũ lão sư thì tốt biết mấy."

Đường Vũ Lân tức giận hất tay hắn ra, "Vậy mau trở về minh tưởng a. Ngươi sắp sang cấp mười hai rồi, sao không cố gắng?"

Tạ Giải đầy nghi ngờ: "Xem cuộc chiến hay như vậy, mà ngươi không kích động sao?"

Đường Vũ Lân lạnh nhạt: "Kích động chứ! Nhưng kích động thì được cái gì? Vũ lão sư cũng là tích lũy bao nhiêu năm mới có thực lực hôm nay, chúng ta cũng phải cố gắng mới được."

Tạ Giải liếc nó, "Bị ngươi đánh bại rồi, ngươi đi minh tưởng đi, ta tiếp tục đi hưng phấn một lát."

Đường Vũ Lân cười bất đắc dĩ, ngồi xếp bằng trên giường, làm sao mà không hưng phấn? Trái lại, trong lòng nó, sự hưng phấn còn nhiều hơn cả sự biết ơn, nhưng nó không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Trở nên mạnh mẽ, ta phải trở nên mạnh mẽ!

Đường Vũ Lân thở sâu, trong đầu nhớ lại hai kiếm vừa rồi của Vũ Trường Không, bắt đầu minh tưởng.

Hai kiếm đó quá thần kỳ, như tới từ thế giới khác. Lúc Vũ Trường Không xuất kiếm, mọi cảm giác đều bị nó hút lấy, Vũ lão sư như biến thành hạch tâm của cả thế giới, dẫn dắt cả thế giới đi công kích Quang Tiêu.

Kiếm thứ hai chấn động hơn, Vũ Trường Không dùng Thiên Sương Kiếm dẫn ra Kiếm Khí cực hàn, thế như chẻ tre, nhưng Đường Vũ Lân lại rung động với kiếm thứ nhất hơn.

Chương 87: Trong người ta có một con rồng?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Khi đó, Vũ Thiên Sương Kiếm từ chỉ xéo mặt đất chọc ngược lên, nhìn rất nhẹ nhàng.

Nhưng lúc mũi Thiên Sương Kiếm điểm trúng nắm đấm Quang Tiêu, nó rõ ràng nghe được trong đầu mình có một tiếng Long ngâm bi thương, mỗi khối lần phiến bị đánh bay, tiếng long ngâm bi thương đó lại vang lên, nó thậm chí còn cảm nhận được sự đau khổ của võ hồn Quang Tiêu khi những tia kiếm khí cực hàn chui vào trong người hắn.

Lúc đó, trong đầu nó còn có một thanh âm khác, thanh âm cực kì phẫn nộ. Trước nay chỉ khi bị Quang Long Chủy đâm trúng lúc mới xuất hiện cảm giác nóng rực, còn bây giờ nó lại tự nhiên xuất hiện, dù thời gian rất ngắn, cũng không dẫn tới cơ thể biến hóa, nhưng vẫn làm Đường Vũ Lân khiếp sợ.

Dạo này số lần sức mạnh đó tới càng lúc càng nhiều, trong người mình hình như có một bí mật gì đó, và nó có liên quan tới việc Lam Ngân Thảo Võ Hồn biến dị.

Vân Tiểu và Chu Trường Khê cũng đều đã trở về, ai cũng bừng bừng khoái chí, bàn tán sôi nổi với Tạ Giải.

Đường Vũ Lân nghe được tiếng họ, nhưng lại không tiến vào được trạng thái minh tưởng, thời gian dần trôi qua, nó bắt đầu thấy hoảng hốt. Trong đầu, những tiếng Long ngâm kêu thảm thiết không ngừng vang vọng, kích thích thân thể nó, có cái gì đó đang từ từ dâng lên.

Ý thức của nó bắt đầu mơ hồ, tiếng Long ngâm cũng dần phai nhạt, hình như nó sắp tiến vào minh tưởng thành công.

Những người khác cũng đều đã nhập định tu luyện. Sau lưng Đường Vũ

Lân, từ xương cổ kéo dài tới xương cụt, đường vân vàng lại xuất hiện.

Cảm giác nóng rực bao trùm khắp người, cơ thể nhỏ bé run run.

Màu đen, chung quanh là một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ cái gì, Đường Vũ Lân nhận ra mình đã đi lạc vào một thế giới màu đen.

Đột nhiên, từ xa, có một điểm sáng vàng rực rỡ, thu hút ánh mắt của nó.

Màu vàng càng ngày càng gần, cũng dần dần trở nên khổng lồ, lúc Đường Vũ Lân thấy rõ bộ dáng của nó, nó không khỏi sợ hại, vì đó là một con Kim Long cực lớn.

Kim Long ngũ trảo, cơ thể cực kì hoàn chỉnh, những cái vảy vàng hình thoi to tướng, sừng hươu, thân rắn.

Ồ, sao mình lại biết nó là Long? Nó rõ ràng đâu có giống long trên đại lục! Nó không có cánh, ngũ trảo dưới bụng, sao mình lại biết nó là Long?

Kim quang sáng lòa, Đường Vũ Lân nhìn xuống cơ thể, cơ thể nó vô cùng hư ảo.

Dưới đất là những phiến gạch xanh to nối liền với nhau, hình như là một cái sảnh to, lơ lửng trên sảnh, chính là kim long khổng lồ.

Con kim long này dài tới cả trăm mét, trên thân nó có mười tám vòng quầng sáng.

Mỗi một vòng quầng sáng, đều tỏa ra hào quang màu lam trong suốt, không biết vì sao, thấy màu lam đó, nó lại nghĩ tới Lam Ngân Thảo.

"Ngươi rút cuộc đã tới." một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng vang lên. Chung quanh sáng lên từng đạo kim quang, những đạo kim quang ngưng tụ vào giữa sảnh, cuối cùng ngưng tụ thành hình người hạ xuống đất.

Cơ thể người đó rất mơ hồ, không thể nào nhìn rõ hình dạng.

"Ngươi là ai? Đây là đâu? Ta đang nằm mơ đúng không?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Chắc là vậy. Ta cũng không biết ta là ai..." giọng nói của hình người màu vàng mờ mịt, "Ta chỉ là một đạo thần thức, một đạo thần thức được lưu lại để chỉ dẫn cho ngươi. Nơi đây có thể nói là giấc mơ của ngươi, cũng có thể nói là một bộ phận trong cơ thể ngươi."

Đường Vũ Lân tò mò: "Ngươi nói là, trong người ta có một con rồng?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Nó không chỉ là một con rồng, mà là một Long Vương, nói cho chính xác, nó là tinh hoa của Kim Long Vương."

Đường Vũ Lân kinh ngạc: "Vậy nó có phải là Võ Hồn của ta không?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Không phải. Theo một nghĩa nào đó, nó là tai nạn của ngươi. Vì, Kim Long Vương ẩn chứa quá nhiều năng lượng, nhiều tới mức cơ thể nhỏ bé của ngươi không chịu đựng nổi. Khi năng lượng của nó bộc phát ra, ngươi sẽ chết."

Chết? Đường Vũ Lân ngây dại, nó còn nhỏ, chưa từng nghĩ tới cái chữ này.

Nếu mình chết, phụ thân, mẫu thân phải làm sao? Cũng không thể đi tìm Na Nhi.

"Ta, ta nhất định sẽ chết?" Đường Vũ Lân ngơ ngác.

"Nếu nhất định, thì ta đã không xuất hiện ở đây. Hãy làm theo lời ta, ngươi sẽ không chết. Nhưng mà, rất khó khăn." Quang ảnh màu vàng bình thản.

Đường Vũ Lân cắn môi, "Ta phải làm như thế nào?"

Quang ảnh màu vàng trầm giọng nói: "Ngươi tới được nơi đây, chứng minh ngươi đã có thể cảm nhận được sức mạnh của nó, hơn nữa, cũng đã bắt đầu bị sức mạnh của nó ảnh hưởng. Kim Long Vương có được sức mạnh cơ thể cường đại nhất, cho nên năng lượng của nó cũng sẽ phản hồi lên thân thể của ngươi. Sức mạnh của ngươi, có phải khác hẳn với người thường hay không?"

"Đúng vậy, ta mạnh hơn bạn bè cùng tuổi." Đường Vũ Lân ăn ngay nói thật.

Thân ảnh màu vàng nói: "Đó là vì, ngươi đã bắt đầu bị Kim Long Vương

ảnh hưởng. Sức mạnh của Kim Long Vương ẩn chứa trong người ngươi, đã được một vị đại năng đánh lên mười tám đạo phong ấn, mới giữ được mạng cho ngươi. Muốn giải quyết vấn đề này, ngươi chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Sức mạnh của Kim Long Vương cực lớn, nhưng mười tám đạo phong ấn đã hạn chế chúng. Muốn sống sót, ngươi phải cởi bỏ từng đạo phong ấn, dần hấp thu năng lượng phong ấn đó. Khi hấp thu hết, là ngươi an toàn."

"Hấp thu? Làm thế nào để hấp thu?" Đường Vũ Lân vội hỏi.

Chương 88: Đây không phải là mộng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Quang ảnh màu vàng nói: "Ngươi có thể tới đây, chứng minh ngươi đã có thể hấp thu phong ấn thứ nhất. Hấp thu tinh hoa của Kim Long Vương, đầu tiên thân thể của ngươi mạnh hơn, tiếp theo, ngươi cần phải một ít ngoại vật phụ trợ. Phong ấn thứ nhất này, ngươi cần phải tìm được ba món đồ, dùng chúng để đề thăng thân thể của ngươi, ta đã thức tỉnh, đợi đến khi ngươi chuẩn bị xong ba món đồ đó, ăn chúng xong, ta sẽ giúp ngươi cởi bỏ đạo phong ấn sức mạnh thứ nhất."

"Ngươi ghi nhớ, Kim Long Vương tinh hoa đối với ngươi là một con dao hai lưỡi, hấp thu nó sẽ để giúp ngươi trở nên mạnh mẽ, nhưng nếu tốc độ trở nên mạnh mẽ của ngươi quá chậm, phong ấn không áp chế nổi không sức mạnh của nó, thì ngươi sẽ chết. Trước khi tới mười tuổi, phải tìm cho được ba món đồ đó cho ta, nếu không, ta không áp chế nổi phong ấn thứ nhất đâu."

Mười tuổi? Chỉ còn có nửa năm nữa là mình được mười tuổi.

"Đã rõ. Ba món đồ đó là gì?" Đường Vũ Lân vội hỏi.

"Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm quả trăm năm và mười giọt máu của hồn thú trăm năm có huyết mạch của Long."

Mới nghe tên, là biết những thứ này đều là hàng vô giá, hai thứ quả đầu tiên nó còn chưa nghe tới bao giờ, tới cái món cuối cùng, thì càng...

"Ngài còn sống, nhưng Hồn Thú thì gần như bị diệt sạch rồi! Ta biết đi đâu tìm?" Đường Vũ Lân ngơ ngác.

Quang ảnh màu vàng im lặng như suy nghĩ, một lát sau mới nói: "Ta cũng không biết. Ta chỉ biết nói những gì ta biết cho ngươi, còn phải làm như thế nào, làm sao có được, thì đều là vấn đề của ngươi. Ta không có cách giải

quyết giúp ngươi. Ta chỉ có thể báo cho ngươi biết, tới mười tuổi, ngươi nhất định phải cởi bỏ đạo phong ấn thứ nhất và hấp thu nó, nếu không, ngươi sẽ chết."

"Tới khi ngươi tìm được, lúc minh tưởng nghĩ tới rồng, ta sẽ dẫn ngươi tới đây. Còn bây giờ, ta tiễn ngươi đi ra ngoài."

"Khoan đã." Đường Vũ Lân vội kêu lên.

"Ta chỉ là một ít thần thức, thời gian duy trì có hạn, không nên chậm trễ." Quang ảnh màu vàng nghiêm túc nói.

Đường Vũ Lân nói: "Tại sao lúc ta bị Quang Long Chủy đâm trúng, trên người lại xuất hiện lân phiến? Nó có liên quan tới Kim Long Vương đúng không?"

Quang ảnh màu vàng nói: "Đúng vậy, sức mạnh của Kim Long Vương có thể bị khí tức mang huyết mạch của rồng tạm thời lôi ra, nhưng trước khi cởi bỏ được phong ấn, ngươi không có khả năng khống chế được sức mạnh này. Cho nên, mau tìm cho được ba thứ đó đi."

Đường Vũ Lân còn muốn hỏi thêm, nhưng không gian chung quanh đã vặn vẹo, một hồi trời đất quay cuồng, rồi nó tỉnh lại.

Cả người nó mướt mồ hôi, trong người rất khó chịu, nó cảm nhận được nhiệt độ nóng hực trong người đang từ từ hạ xuống.

Là mộng? Hay không phải là mộng?

Không phải là mộng!

Nếu không có những kinh nghiệm trước, nó sẽ cho là đây chỉ là mộng. Nhưng chỉ đơn giản là một giấc mộng như vậy sao?

Nếu là mộng, vì sao rõ ràng như thế? Vì sao mình lại mọc lân phiến vàng khi bị Quang Long Chủy kích thích? Vì sao hồi mình còn nhỏ, sức mạnh không có gì nổi trội, mà sau khi Võ Hồn thức tỉnh sức mạnh lại tăng lên nhiều như thế?

Nhưng, nếu đây không phải là mộng, tại sao lại có tinh hoa của một con

rồng ở trong người mình, làm cho mình lúc nào cũng có khả năng mất mạng?

Quang ảnh màu vàng đó nói, cái này là nguy cơ, mà cũng là cơ hội, hấp thu tinh hoa một con rồng, thì sẽ trở thành thế nào?

Trong lòng nó còn có rất nhiều câu hỏi, đều chưa được giải thích rõ ràng.

Nó lúc lắc đầu, cố làm mình bình tĩnh lại, lặng lẽ xuống giường, chạy vào phòng tắm tắm một cái, thay đồ sạch rồi trở về giường.

Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, nó tự nhủ.

Đường Vũ Lân rút ra được hai kết luận. Thứ nhất, trong người mình có tinh hoa của một con rồng đang uy hiếp tính mạng mình, nếu không hấp được thu, mình sẽ chết. Thứ hai, nếu mình hấp thu được nó, thì mình sẽ trở nên mạnh mẽ.

Như vậy, việc đầu tiên bây giờ mình phải làm, là đi tìm ba thứ đồ quang ảnh màu vàng đã nói.

Nó mới có chín tuổi, suy nghĩ còn chưa thấu đáo thành thục, cái chết đối với người trưởng thành là điều đáng sợ, còn nó, tuy cũng có sợ, nhưng lại không sợ lắm.

Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm quả trăm năm, mười giọt máu của hồn thú trăm năm có huyết mạch loài rồng, biết đi đâu mà kiếm?

Đường Vũ Lân thở dài, chìm vào minh tưởng.

Sáng sớm, bốn người tỉnh lại, tinh thần sáng láng.

"Đi thôi! Vũ Lân, đi ăn cơm." Tạ Giải nhảy xuống giường.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn còn chưa rửa mặt."

"Ách..., đói bụng quá, vậy đi rửa mặt nhanh thôi!"

Đường Vũ Lân nói: "Tạ Giải, ta hỏi ngươi chút chuyện. Ngươi có nghe thấy hai thứ gọi là Băng Tinh Quả và Xích Viêm quả chưa?"

Tạ Giải sửng sốt, "Băng Tinh Quả? Xích Viêm quả? Có nghe! Chả phải linh quả bình thường à? Cửa hàng nào chả bán, có tác dụng tẩm bổ rất tốt với những ai có võ hồn thuộc tính băng và hỏa. Nhưng mà Võ Hồn ngươi là thuộc tính thực vật mà, đâu có dùng được?"

Đường Vũ Lân mừng rỡ, nó chỉ sợ mấy thứ này chẳng ai biết có ở đâu thôi.

"Vậy, chúng có quý lắm không?" Đường Vũ Lân hỏi nhỏ.

Tạ Giải nói: "Cũng có, khoảng một hai vạn một quả, còn tùy phẩm chất."

Một, hai vạn? Nhiêu đây mình lo được! Đường Vũ Lân vui mừng quá đỗi, "Phẩm chất tốt, có phải là Băng Tinh Quả cỡ trăm năm không?"

Tạ Giải liếc nó, "Ngươi có chút kiến thức đi được không? Linh quả mười năm trở lên, đã là tốt lắm rồi, trăm năm trở lên, chỉ có đấu giá hội mới có. Được coi là Linh Bảo. Nếu tới ngoài ngàn năm, thì chính là thiên tài địa bảo, nghĩa là vật báu vô giá đó."

Đường Vũ Lân cười khổ: "Vậy Băng Tinh Quả, Xích Viêm quả trăm năm thì phải bao nhiêu tiền?"

Tạ Giải nói: "Hai loại Linh quả này rất thông thường, ở đâu cũng có, nên giá không mắc lắm, ở đấu giá hội chắc chừng tám mươi tới một trăm vạn một quả."

Đường Vũ Lân trợn mắt, tám mươi tới một trăm vạn? Mà mới là một quả?

Nó chỉ còn có nửa năm, nửa năm, làm sao đủ kiếm được nhiều tiền như vậy? Chưa nói mười giọt máu hồn thú trăm năm có huyết mạch long nữa...

"Vũ Lân, ngươi sao vậy? Sao tự nhiên hỏi cái này? Mấy thứ như Linh quả bình thường có rất ít người dùng, vì dược hiệu quá bá đạo, cơ thể người dùng chúng sẽ gặp nguy hiểm, trừ phi là tình huống đặc biệt, nếu không chẳng ai dùng tới. Nhưng nếu bị ảnh hưởng căn cơ, thì lại rất có hiệu quả. Đương nhiên, trừ quả ngoài ngàn năm, cái thứ đó chả mấy ai lấy được. Linh quả ngoài ngàn năm là cũng như hồn thú rồi, tới vạn năm, là đã có linh trí riêng."

Đường Vũ Lân dần bình tĩnh trở lại, nói: "Tạ Giải, ngày nghỉ cuối tuần này, ngươi dẫn ta đi đấu giá hội đi, ta chưa bao giờ tới đấu giá hội."

"Ừ!" Tạ Giải gật đầu. Đối với người ngoài, hắn rất lãnh đạm, nhưng đối với bạn bè, hắn rất khẳng khái.

Tạ Giải đi rửa mặt, Đường Vũ Lân rút máy truyền tin hồn đạo, bấm mã số.

"Ục ục."

"Vũ Lân? Chuyện gì?" giọng quen thuộc của Mang Thiên vang lên.

"Lão sư, ngày nghỉ tuần này, người có tới Đông Hải Thành không?" Đường Vũ Lân hỏi Mang Thiên.

Mang Thiên hỏi lại: "Sao? Ngươi có vấn đề về rèn?"

Đường Vũ Lân nói: "Không phải, ta có việc muốn nói với người."

Mang Thiên im lặng một lúc: "Lão sư cũng vừa lúc có việc muốn nói với ngươi. Chiều ngày nghỉ ta sẽ tới."

"Vậy ta đợi người ở phòng làm việc." Đường Vũ Lân cung kính.

Nó ngẫm nghĩ, mình chỉ có nửa năm. Bây giờ thứ nó cần nhất là tiền. Phải kiếm được tiền nhiều hơn, mà với tình hình hiện giờ của mình thì không thể nào làm được, nhất định phải nghĩ cách khác.

Chương 89: Phòng đấu giá cấp khu vực

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Ăn cơm, học tập, thi đấu lên lớp.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua. Ngày hôm nay, ba người Đường Vũ Lân thường xuyên bị người ta chỉ trỏ, vì chuyện ngày hôm qua.

Nhiều người thắc mắc tại sao ba người Đường Vũ Lân không bị học viện xử phạt, cứ như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Người tò mò Vũ Trường Không còn nhiều hơn, chẳng những học viên, lão sư cũng tham gia vào. Trận chiến hôm qua khiến uy danh lãnh ngạo nam thần tăng vùn vụt, hắn không còn là nam thần của giới nữ sinh, mà đã trở thành nam thần của cả học viện.

Vũ Trường Không vô cùng bình thản, không chút bị ảnh hưởng.

Trong trận đấu với Lớp Hai, ba người Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt và Tạ Giải chẳng mất bao nhiêu công sức. Đối phương chỉ có một người có hồn hoàn vàng trăm năm, cơ bản không có cách đối phó với sự phối hợp của ba người Đường Vũ Lân.

Ba trận thắng cả ba, cộng thêm sự kiện chặn cửa, Lớp Năm trở thành đối tượng chú ý của cả học viện.

Ngày mai là ngày nghỉ, qua ngày nghỉ, bọn chúng sẽ thi đấu trận khiêu chiến với Lớp Một. Cấp lớp nào, Lớp Một cũng là lớp xuất sắc nhất, là lớp quy tụ những thiên tài ưu tú nhất. Hai mươi năm nay, Đông Hải Học Viện chưa từng xảy ra trường hợp Lớp Một bị lớp khác cùng cấp đánh bại trong kì thi đấu lên lớp.

Ăn cơm tối xong, Đường Vũ Lân và Tạ Giải đang chuẩn bị về ký túc xá, thì bị Cổ Nguyệt chặn giữa đường.

"Hai người các ngươi ngày mai định làm gì? Mau khai thật ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí?" Cổ Nguyệt chống nạnh, đầy dữ dằn, tuy cô bé không đẹp, nhưng thanh tú dễ thương, nên tạo cái bộ dáng này trông rất buồn cười.

"Chúng ta làm gì sao phải nói cho ngươi?" Tạ Giải hừ lạnh.

Cổ Nguyệt nhếch miệng: "Hồi nãy hai người nói chuyện, ta nghe thấy rồi, hai ngươi đi ra ngoài, không nói cho ta hả, vậy ta sẽ đi tìm Vũ lão sư, nói chúng ta cần bồi luyện thêm, cho các ngươi đừng hòng đi được. Dù sao chúng ta cũng sắp phải đấu với Lớp Một, luyện tập thêm là rất phù hợp."

"Sao ngươi đáng ghét thế hả?" Tạ Giải trợn mắt hầm hầm.

Cổ Nguyệt hừ lạnh, "Ta cứ đáng ghét thế đó, ngươi làm gì ta? Có nói hay không?"

Đường Vũ Lân vội hòa giải: "Cổ Nguyệt, là ta muốn nhờ Tạ Giải ngày mai dẫn ta tới hội đấu giá xem, bé lớn ta chưa bao giờ đi tới đó."

Cổ Nguyệt cười: "Hay quá, vậy chúng ta cùng đi."

Tạ Giải căm ghét: "Ai muốn đi với ngươi. Đây là chuyện của đàn ông."

Cổ Nguyệt nói: "Ta đâu có nói muốn đi với ngươi, xem lại con người ngươi đi, ta đi với Vũ Lân là được rồi."

Tạ Giải nghi hoặc nhìn cô, lại nhìn Đường Vũ Lân tuy mới có chín tuổi, nhưng tướng mạo đã rất anh tuấn, nói: "Ngươi không phải thích Vũ Lân đấy chứ? Ngươi mới bao nhiêu, trổ mã cũng sớm quá nha."

"Ngươi muốn chết?" Cổ Nguyệt khoát tay, một quả Băng cầu bay ra. Tạ Giải cuống quít né qua, "Hặc hặc, bị ta nói trúng chứ gì. Ta báo cho Vũ lão sư, nói ngươi tuổi còn nhỏ mà không lo học."

"Muốn chết ta sẽ thành toàn cho ngươi." Cổ Nguyệt nhào tới, những đạo hào quang liên tục từ trong bàn tay bay ra, đuổi theo Tạ Giải.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nhìn hai người, nó đã quen nhìn hai người đùa

giỡn kiểu này, chỉ biết giơ cả hai tay rời khỏi vòng chiến.

Sáng sớm hôm sau, ba đứa cùng xuất phát, Tạ Giải vốn định quăng Cổ Nguyệt lại, nhưng không thực hiện được vì Cổ Nguyệt chặn ngay ngoài cửa túc xá.

"Tạ Giải, đấu giá hội ở đâu?" Vừa đi, Đường Vũ Lân vừa tò mò hỏi.

Tạ Giải liếc Cổ Nguyệt, "Ở viện bảo tàng Đông Hải! Phòng đấu giá Đông Hải Thành được tổ chức kết hợp với viện bảo tàng. Trong viện bảo tàng có khu vực chuyên dụng dành cho vật phẩm để bán đấu giá, sẽ cử hành đấu giá theo định kỳ. Chúng ta tới thẳng khu đó là được. Ở đó có ghi biển thông báo thời gian tổ chức đấu giá."

Cổ Nguyệt tò mò hỏi Đường Vũ Lân: "Vũ Lân, sao ngươi lại muốn tới phòng đấu giá? Trước giờ thấy ngươi đâu có hứng thú gì với nó!"

Đường Vũ Lân nói: "Là đột nhiên tâm huyết dâng trào mà thôi, chúng ta tới xem thôi mà."

Viện bảo tàng Đông Hải nằm ở trung tâm chợ thiên Nam của Đông Hải Thành, là một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa, gồm có một tòa lầu chính và hai tòa lầu phụ.

Trong lầu chính trưng bày các loại tiêu bản Hồn Thú quý hiếm, và những vật phẩm biểu trưng cho từng thời đại trong lịch sử phát triển của Đông Hải Thành.

Lầu phụ bên trái là khu trưng bày đồ đấu giá, còn hội trường đấu giá thì ở lầu chính.

Khu trưng bày đồ đấu giá ra vào tự do, hiện tại, người đang có ở đây để xem cũng không ít.

Cả khu có bốn tầng, quy mô rất rộng, diện tích chừng hai trăm mét.

Đông Hải Thành là thành lớn thứ hai ở vùng biển phía Đông, nơi đây lại là phòng đấu giá duy nhất, nên quy mô lớn là chuyện đương nhiên. Lầu một tới lầu bốn, tất cả đều là vật để đấu giá, được phân theo loại và đẳng cấp. Đương nhiên, những vật đặc biệt hi hữu, hoặc siêu đắt sẽ được trưng trong

khu riêng, không phải ai cũng xem được.

Khu trưng bày đấu giá ở tầng thứ nhất chia làm hai khu lớn, khu chuyên Hồn Đạo Khí và khu không phải Hồn Đạo Khí. Trong đó, khu chuyên Hồn Đạo Khí lại chia làm khu kim loại hiếm, khu thành phẩm Hồn Đạo Khí... vân vân rất nhiều.

"Chúng ta đi cái nào trước?" Tạ Giải biết Đường Vũ Lân tới đây là có mục đích, nên hỏi nó.

Đường Vũ Lân nói: "Đi khu không phải Hồn Đạo Khí, ta muốn đi xem có bán hai loại linh quả ta đã hỏi ngươi hay không."

"Linh quả? Ngươi muốn Linh quả gì?" Cổ Nguyệt tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta không muốn, ta chỉ là thấy hiếu kỳ, muốn đi xem." Tuy Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều là bằng hữu của nó, nhưng chuyện liên quan tới Kim Long Vương nghe quá khó tin, nó tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng biết chuyện này là bí mật, tuyệt đối không thể nói ra được.

"Vậy đi xem a." Tạ Giải rành rẽ dẫn hai người đi.

Chung quanh đều là những ô vuông thủy tinh cực lớn, bên trong đặt rất nhiều thứ đồ mà Đường Vũ Lân chưa bao giờ thấy. Rẻ nhất, cũng phải mười vạn đồng. Những ô thủy tinh này đều được làm bằng hợp kim trong suốt đặc biệt, không phải thủy tinh bình thường.

"Bên này chính là khu Linh quả, ngươi tự xem đi." Đi vào một gian phòng rộng hình chữ nhật, Tạ Giải ngừng lại.

Gian phòng này rộng chừng ba trăm mét vuông, đủ loại Linh quả, thực vật quý hiếm có ở trong này. Món nào cũng có tấm bảng mô tả bên ngoài.

Chương 90: Thiếu niên nghèo

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Long Linh Thảo, mười năm, thực vật quý hiếm, giá bắt đầu, hai mươi sáu vạn đồng, dự đoán giá cuối cùng, là ba mươi tới ba mươi lăm vạn đồng.

Thủy Tinh Đào, hai mươi năm tới ba mươi năm, linh quả chuyên bổ dưỡng thân, giá bắt đầu, mười lăm vạn đồng. Dự đoán giá sau cùng, mười tám vạn tới hai mươi mốt vạn đồng.

Đều rất đắt a! Đường Vũ Lân nhìn đám Linh quả, không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Nó nhìn một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy thứ linh quả mình muốn tìm.

Băng Tinh Quả, ba mươi năm, Linh quả thuộc tính Băng, hi hữu, hỗ trợ Võ Hồn thuộc tính băng, có hiệu quả tăng lên Hồn Lực nhất định. Giá bắt đầu, mười tám vạn đồng, dự đoán giá sau cùng, hai mươi hai vạn tới hai mươi lăm vạn đồng.

Xích Viêm Quả, bốn mươi năm, thuộc tính Hỏa, loại hi hữu, hỗ trợ Võ Hồn thuộc tính hỏa, có hiệu quả tăng lên Hồn Lực nhất định, giá bắt đầu, mười sáu vạn đồng, dự đoán giá sau cùng, hai mươi vạn tới hai mươi ba vạn đồng.

Băng Tinh Quả bốn mươi năm này nhìn óng ánh sáng long lanh, có màu lam nhạt, to chừng trái long nhãn, dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy bên trong mơ hồ có vầng sáng màu trắng lưu chuyển.

Xích Viêm Quả có màu đỏ sậm, phía trên có điểm sáng màu vàng nhạt, thể tích cũng to hơn Băng Tinh Quả.

Thấy hai loại Linh quả này là có thật, Đường Vũ Lân càng thêm tin lời nói của quang ảnh màu vàng. Nhưng cái nào cũng còn cách trăm năm rất xa.

"Đúng, chính là bọn chúng." Tạ Giải không biết từ chỗ nào chui ra, đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, "Chúng chính là Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả."

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng không phải là trăm năm!"

Tạ Giải nói: "Đây là đấu giá hội, vật đấu giá càng trân quý, thì được trưng bày càng cao. Tầng một chỉ là những vật đấu giá bình thường mà thôi, ta đoán chừng tầng hai mới có trăm năm. Nhưng mà chúng ta không lên được tầng hai."

Đường Vũ Lân hỏi: "Tại sao?"

Tạ Giải nói: "Muốn lên tầng hai phải nộp tiền đặt cọc, để thể hiện tư cách cạnh tranh. Hoặc chức nghiệp giả từ cấp ba trở lên, cũng được lên."

"Tiền đặt cọc? Tiền đặt cọc là bao nhiêu tiền?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tạ Giải nhìn hắn, "Xem ra ngươi quả thật muốn mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả trăm năm? Nếu không ngươi hỏi kĩ như vậy làm gì?"

Đường Vũ Lân thở dài: "Đừng hỏi nữa, nói mau đi."

Tạ Giải nhíu mày, "Vũ Lân, ngươi có chuyện gì phải không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Ta không muốn nói dối ngươi, nhưng ta không thể nói. Ngươi không nói thì thôi, ta tự đi hỏi."

Thấy nó định đi thật, Tạ Giải chặn lại: "Được rồi, nói thì nói. Tiền đặt cọc là mười vạn, mới được lên tầng thứ hai. Tới tầng thứ ba, thì phải nộp một trăm vạn mới được. Càng lên cao, giá trị vật đấu giá càng cao. À, tiền đặt cọc đó không trả lại."

Mười vạn?

Đường Vũ Lân đã để dành tiền mấy tháng nay, mười vạn nó có, nhưng mấy chữ ‘không trả lại’ làm nó muốn bỏ cuộc.

Nhưng nó nhớ ra Tạ Giải có nói tới chức nghiệp giả cấp ba, "Chức nghiệp

giả cấp ba loại nào cũng được?"

Tạ Giải nói: "Đương nhiên, chức nghiệp giả cấp ba là thuộc tầng lớp tinh anh, nhưng mà ngươi mới là hồn sư, còn cách tiêu chuẩn Đại Hồn Sư cấp ba mươi xa lắm, ta còn nhanh hơn ngươi."

Hồn Sư? Đường Vũ Lân mới cấp mười hai, đương nhiên là còn kém rất xa, nhưng mà, hắn còn là Đoán Tạo Sư a!

Qua mấy ngày làm nhiệm vụ ở hiệp hội Đoán Tạo Sư, nó đã biết Nghìn Rèn là chuẩn nhập môn của Đoán Tạo Sư cấp ba. Chỉ vì Mang Thiên không cho nó lộ ra, nên nó mới không đi kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp ba mà thôi.

Xế chiều hôm nay Mang Thiên sẽ tới Đông Hải Thành, hôm qua nó đã hỏi Mang Thiên, chính là vì muốn xin ý kiến hắn cho nó đi thi kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp ba. Trở thành Đoán Tạo Sư cấp ba, thù lao hoàn thành nhiệm vụ sẽ cao hơn nhiều.

Tạ Giải nói: "Vũ Lân, ngươi có gì cần giúp thì nói đi, ta giúp được ta nhất định sẽ hết sức."

"Ừ, ta không sao. Chúng ta đi xem cái khác đi." Nó giấu đi cảm xúc trong lòng. Nếu đã biết ở đây có thứ mình cần, vậy chỉ còn cần kiếm đủ tư cách rồi tới lấy.

Về phần mười giọt hồn thú trăm năm có huyết mạch của long, chắc ở đây cũng có, nhưng bây giờ còn có hai người đi chung, nên nó không nói. Mục đích chính hôm nay là tới để biết cái nơi này.

Đi một vòng, ngoài rất nhiều thứ mới, nó cũng nhìn thấy được vài thứ quen thuộc, ví dụ như kim loại đã qua rèn.

Kim loại đã rèn ở tầng một chỉ có chiết xuất Trăm Rèn, vậy cái nghìn rèn, chắc là ở tầng hai.

Nó nhìn thấy hy vọng. Nếu mình trở thành Đoán Tạo Sư cấp ba, nhận nhiệm vụ rèn cấp ba, chỉ cần có đủ thời gian, thì chắc cũng sẽ gom đủ tiền. Lúc đó mình sẽ đi lên lầu hai tìm thứ đồ mình muốn.

Ba người rời chỗ đấu giá, về học viện ăn trưa. Không phải không muốn ăn

ở ngoài, nhưng vì sức ăn của Đường Vũ Lân kinh quá, nó không muốn để Tạ Giải và Cổ Nguyệt phải trả nhiều tiền cho mình, nên về học viện ăn miễn phí sướng hơn.

"Chiều ta phải đi phòng rèn làm việc, các ngươi cũng trở về tu luyện đi. Ừ, nhớ tìm hiểu thông tin của Lớp Một, chúng ta chưa biết gì về họ cả." Đường Vũ Lân nói với Tạ Giải.

Tạ Giải đã quen với thói quen này của nó, ngày nghỉ cuối tuần nào cũng tới phòng rèn làm việc.

"Ừ, ngươi đi đi. Lớp Một thôi chứ gì? Một mình ta là đủ xử lý chúng rồi." Tạ Giải ngạo nghễ.

"Nói khoác không sợ đứt lưỡi à." Một giọng nói quái gở vang lên, "Ba con nhãi nhép Lớp Năm mà cũng đòi lớn lối."

Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều quay sang nhìn, cách đó không xa có mấy học viên cỡ bằng tuổi họ đang đứng nhìn qua.

Người mới lên tiếng là một thiếu niên, tướng mạo không tệ, nhưng bờ môi vừa nhỏ vừa mỏng, trông rất cay nghiệt, khó làm người ta sinh ra hảo cảm.

Những người đứng chung với hắn đều khinh thường nhìn ba người Đường Vũ Lân.

Tạ Giải mặt lạnh như băng vỗ bàn, muốn đi tới chỗ đối phương, nhưng bị Đường Vũ Lân kéo lại. Nó nói nhỏ: "Dạo này chúng ta mang nhiều phiền phức cho Vũ lão sư rồi, ngươi nhịn chút đi."

Tạ Giải mắt lạnh tanh: "Mấy người các ngươi là Lớp Một chứ gì? Từ ngày mai, các ngươi sẽ trở thành Lớp Hai."

Chương 91: Thiên tài Lớp Một

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Nam sinh quái gở phì cười, "Hay lắm! Cho ta xem ngươi có bản lĩnh gì biến chúng ta thành Lớp Hai được." hắn nói xong, cả người lơ lửng bay lên, dưới chân có hai quầng sáng màu vàng bay lên. Không chỉ vậy, trên cổ hắn còn xuất hiện những cái vảy màu xanh, hai con ngươi dựng thẳng.

"Song Hoàn? Đại Hồn Sư?" ba người Đường Vũ Lân đều kinh hãi. Nếu đối phương là bạn cùng khóa, vậy thì cũng chỉ mới có chín tuổi như bọn chúng thôi! Chín tuổi, đã là Đại Hồn Sư, thực là rợn người.

Đường Vũ Lân sải bước ra, chắn trước Cổ Nguyệt và Tạ Giải, dù đối phương có cường hãn cỡ nào, nó vẫn không sợ.

Hồn Hoàn màu trắng từ dưới chân sáng lên, Lam Ngân Thảo xuất hiện, tỏa vầng sáng màu lam.

"Hặc hặc, chỉ có một hồn hoàn bỏ đi mười năm, cũng dám kiêu ngạo, thực là quá buồn cười. Yên tâm, bây giờ ta sẽ không làm gì các ngươi, chờ tới khi thi đấu, ta sẽ cho các ngươi biết rõ, thiên tài và phế vật khác nhau như thế nào. Ghi nhớ tên của ta, Lớp Một năm nhất, Vi Tiểu Phong!"

Nói xong, Vi Tiểu Phong thu liễm Hồn Lực, trở lại bình thường, quay người ngạo nghễ bỏ đi.

"Khốn kiếp!" Tạ Giải muốn xông lên, nhưng bị Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân quấn quanh hông kéo lại.

"Đừng mắc lừa." Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Hắn chính là muốn chúng ta chủ động ra tay, để chúng ta bị học viện xử phạt, chờ tới lúc thi đấu rồi tính."

Mắt Tạ Giải hàn quang lập loè, "Song Hoàn giỏi lắm hử? Hừ! Chờ xem."

Đường Vũ Lân nói: "Ta đi phòng làm việc đây. Vũ lão sư không giúp chúng ta phân tích đối thủ, lần nào cũng để chúng ta phải tự thích ứng, các ngươi nghĩ cách tìm hiểu tình hình lớp một đi, tối ta về chúng ta bàn bạc."

Tuy Tạ Giải cực kì không phục, nhưng Vi Tiểu Phong thể hiện ra thực lực Song Hoàn, vẫn tạo nên áp lực không nhỏ chút nào. Đối mặt đối thủ như vậy, bọn chúng làm sao dám chắc là mình tất thắng?

Chín tuổi Song Hoàn, tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, bình thường, ít nhất phải tới năm thứ ba trở lên mới có Song Hoàn.

Tạ Giải biết với thiên phú của mình, khoảng cách tới Song Hoàn vẫn còn thiếu.

"Được! Mai sẽ giáo huấn bọn chúng." Tạ Giải sắc mặt âm trầm đi trước.

Cổ Nguyệt đi cạnh Đường Vũ Lân khẽ cười, "Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta nhất định sẽ thắng."

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn cô, trong mắt Cổ Nguyệt không hề có ngạo khí, chỉ có tin tưởng. Mấy trận trước, ba đứa chưa hề đánh ra hết thực lực, nhất là Cổ Nguyệt, trong ba người, ai cũng nghĩ Tạ Giải là mạnh nhất, nhưng thực chất, kẻ cường đại là cô bé bên cạnh mình này mới đúng, thiên phú của cô, ngay cả Vũ lão sư cũng phải tán thưởng a!

Cổ Nguyệt vỗ vỗ vai nó, rồi bỏ đi, nhanh chóng mất hút.

Đường Vũ Lân nắm nắm nắm đấm, các đồng đội đều cường đại như vậy, mình là đội trưởng, thực lực lại kém, vì để sống, và vì để mạnh hơn, mình đều cũng phải mau chóng có được Băng Tinh Quả, và Xích Viêm Quả.

Lúc nó đi vào phòng làm việc, Mang Thiên còn chưa tới, Đường Vũ Lân hoàn thành nhiệm vụ của tuần trước trước. Nó đã thuần thục dùng Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy, nên hiện giờ hoàn thành nhiệm vụ Đoán Tạo Sư cấp hai khá là nhẹ nhõm, căn bản không hề xuất hiện phế phẩm, lần nào cũng nhận một lúc hai nhiệm vụ.

Đường Vũ Lân lôi tiền để dành ra đếm, đã được hơn ba mươi hai vạn đồng. Tuy còn thiếu nhiều mới đủ để mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả,

nhưng nếu được nhận nhiệm vụ cấp ba, thì sẽ không khó lắm.

Nhìn đống thành phẩm, Đường Vũ Lân ngẩn người, từ lúc tới Đông Hải Thành, cuộc sống nó đã xảy ra rất nhiều thay đổi, nhìn thấy rất nhiều thứ bé lớn chưa bao giờ nhìn thấy.

Qua mấy tháng nay, nó không còn bỡ ngỡ, trở thành háo hức với thế giới. Giờ nó đã hiểu câu nói của phụ thân, phải luôn nhìn về phía trước.

Đúng vậy! chỉ có luôn nhìn về phía trước, mới thấy được sự đặc sắc của thế giới.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Đường Vũ Lân vội đi ra ngoài đón.

Mang Thiên mặc một bộ đồ bình thường màu xám, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

"Lão sư." Đường Vũ Lân cung kính chào.

"Ừ." Mang Thiên cởi áo khoác đưa cho nó, rồi đi vào bên trong.

Đường Vũ Lân đã quen với kiểu này. Lần nào tới, Mang Thiên cũng kiểm tra thành phẩm của nó trước, xem xem nó có tiến bộ gì không.

Treo áo khoác lên, Đường Vũ Lân đi theo vào trong phòng làm việc. Mang Thiên đang ngắm nghía, khẽ vuốt một món đồ nó mới rèn xong.

Nhiệm vụ nhị cấp Đường Vũ Lân nhận càng ngày càng khó, như cái nhiệm vụ chiết xuất Trăm Rèn này, chính là cấp cao nhất trong hàng Đoán tạo sư cấp hai. Mỗi lần làm xong, đều nhận được hơn ba vạn đồng tiền công.

"Ừm, không tệ. Chiết xuất rất đúng chỗ." Mang Thiên nhẹ gật đầu. Với tính của hắn, nói được như thế là đã khen hết mức rồi.

"Đều là do lão sư dạy tốt." Đường Vũ Lân vội nói.

Mang Thiên bỏ miếng kim loại xuống, quay người nhìn nó, "Ngươi học được miệng lưỡi trơn tru rồi?"

Đường Vũ Lân thè lưỡi, "Không phải! Ta chỉ nói lời thật lòng thôi."

Mang Thiên nói: "Ngươi không phải có chuyện muốn nói với ta sao? Nói đi."

Đường Vũ Lân tuy đã quyết định, nhưng đứng trước mặt lão sư, lại thấy ngần ngừ. Ngần ngừ thì ngần ngừ, vẫn phải nói, vì mạng sống.

"Lão sư, ta muốn xin tham gia kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba." Đường Vũ Lân lấy hết dũng khí để nói.

Mang Thiên sửng sốt, sau đó hỏi: "Lý do?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta cần tiền nhiều hơn để đề thăng bản thân."

Mang Thiên nhìn hắn, im lặng.

Đường Vũ Lân bồn chồn cúi đầu, đợi lão sư phê bình. Nó biết Mang Thiên không cho mình tiến hành kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, nhất định là có lý do. Nó chưa bao giờ nghi ngờ lão sư, nhưng nó quá cần tiền.

"Làm sao để đề thăng?" Mang Thiên im lặng hồi lâu, mới hỏi.

Chương 92: Cha mẹ đi xa

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân nói: "Ta muốn luyện tập Nghìn Rèn nhiều hơn, kiếm nhiều tiền, để dành tiền mua Hồn Linh, còn mua đồ ăn tốt trong học viện. Ta ăn quá nhiều, phải tốn rất nhiều tiền cho việc ăn, cần những món có khả năng bồi bổ tốt cho cơ thể..."

Mang Thiên nhìn tên đệ tử đã cao lên một khúc, ánh mắt dần trở nên nhu hòa.

Hắn than nhẹ: "Đúng vậy, là ta sai a. Thật ra lúc ngươi hoàn thành Nghìn Rèn Trầm Ngân, thì đã có tư cách Đoán tạo sư cấp ba. Hồn Lực ngươi không đủ mạnh, nhưng trời sinh Thần lực đã đền bù cho nó. Mới ngần này tuổi đã có thể tập trung tinh thần đi vào được trạng thái rèn, cảm thụ được sinh mệnh kim loại, vô cùng đáng quý."

"Ta sở dĩ không cho ngươi trở thành Đoán tạo sư cấp ba, một là sợ bị người ta lợi dụng, hai là sợ ngươi cho rằng mình có thiên phú sinh ra kiêu ngạo, chôn vùi cả tương lai. Nhưng ta lại quên, dù là Hồn Sư hay là Đoán Tạo Sư, thì muốn vươn lên cấp độ cao hơn đều phải đòi hỏi rất nhiều tài nguyên, ngươi lại chỉ dựa được vào bản thân mình. Là ta ích kỷ."

Đường Vũ Lân sững sờ lão sư đang cảm khái, "Lão sư, vậy là ngài đồng ý cho ta tham gia kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba?"

Mang Thiên nhẹ gật đầu, "Tham gia đi, nếu đệ tử của ta là tuyệt thế thiên tài của giới rèn, thì không có lý do gì lại đi tước bỏ hào quang ngươi đáng được hưởng!"

Được lão sư đồng ý, Đường Vũ Lân vui mừng, "Cảm ơn lão sư, tạ ơn lão sư."

Mang Thiên điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: "Ngươi đừng mừng vội, ta

phải nhắc nhở ngươi, sau khi trở thành Đoán tạo sư cấp ba, ngươi coi như đã đi vào chỗ sâu của giới rèn. Ta sẽ yêu cầu hiệp hội tạm thời giữ bí mật cho ngươi, ngươi phải càng ít xuất hiện ở hiệp hội càng tốt. Không được bởi vì bản thân trở thành Đoán Tạo Đại Sư tự mãn và kiêu ngạo. Nếu để cho ta biết, ta không tha cho ngươi."

"Vâng, lão sư!" Đường Vũ Lân vội cung kính đồng ý.

"Vũ Lân, ta luôn giẫm chân ở Đoán Tạo Sư cấp sáu không tiến vào Thánh Tượng cấp được, không phải vì ta không đủ cố gắng, không phải vì thiên phú ta không đủ. là bởi vì, ta không đủ Hồn Lực để chèo chống Thánh Tượng cấp. Đấu La Đại Lục chúng ta gần vạn năm, Hồn Đạo Khí phát triển mạnh, ưu thế của hồn sư giảm hẳn xuống, giờ có là người bình thường cũng dùng được Hồn Đạo Khí, có được sức mạnh khủng khiếp từ nó. Hồn Đạo Khí đã hoàn toàn thay đổi cả Đại Lục."

"Nhưng, ta phải nói cho ngươi biết, Đấu La Đại Lục chúng ta, dù sao cũng vẫn là dùng Hồn Sư làm cơ sở phát triển, cho nên, dù là nghề nghiệp nào, phát triển tới tầng cao nhất, Hồn Lực, đẳng cấp Hồn Sư, vẫn trở thành thứ có tính quyết định. Cơ Giáp Sư Thần cấp nhất định phải có thực lực Bát Hoàn trở lên, ít nhất phải trở thành Hồn Đấu La. Đoán Tạo Sư chúng ta cũng vậy, không có Thất Hoàn Võ Hồn thì không thể tiến vào cấp độ Thánh Tượng, ta chính là bị mặt này làm hạn chế, cả đời không thể trở thành Thánh Tượng. Đây là lý do vì sao sau khi ngươi tới Đông Hải Thành, lão sư không nghiêm khắc lắm về rèn, là vì lão sư hy vọng ngươi sẽ tiến bộ về tu vi Hồn Lực. Dù ngươi có trời sinh Thần lực, nhưng sau khi tiến vào Ngũ cấp Tông Tượng, thì cũng phải có Tinh Thần Lực và Hồn Lực cường đại hỗ trợ, cho nên, nhất định phải cố gắng tu luyện. Đừng dè sẻn tiền bạc, đồ ăn ở học viện nếu có ích, thì phải ăn cho nhiều."

"Vâng!"

Mang Thiên bình thường rất ít khi nói nhiều như vậy, nhìn sự cảm khái trong mắt lão sư, Đường Vũ Lân bỗng thấy hồi hộp. Bây giờ nó còn nhỏ, nhưng Hồn Lực tu vi cũng đã thua kém bạn bè, muốn trở thành Hồn Sư cường đại, nói dễ vậy sao? Nó phải trả giá nhiều hơn người ta mới được.

Mang Thiên đưa tay vào ngực, lấy ra một phong thư đưa cho Đường Vũ Lân, "Ta lần này tới còn có một việc, là giao phong thư này cho ngươi, đây là thư phụ thân ngươi viết cho ngươi."

"A? Sao phụ thân không đánh thông tin Hồn Đạo cho ta?" lần cuối Đường Vũ Lân liên lạc với gia đình, mới cách đây hơn một tuần.

"Xem đi." Mang Thiên đầy thâm ý nhìn hắn, nhẹ gật đầu.

Đường Vũ Lân vội mở thư.

Trong bì thư có hai tấm thẻ và một phong thư.

Đường Vũ Lân lấy thư ra trước, trong thư là chữ của phụ thân.

"Vũ Lân con ta, lúc con nhận được phong thư này, phụ thân, mẫu thân đã đi tới một nơi rất xa.

Phụ thân vẫn luôn rất ích kỷ, vì muốn mình sống tự tại, đã làm con phải chịu nhiều khổ sở, ngay cả mua Hồn Linh, cũng phải mua cái phế Hồn Linh kém nhất.

Đêm hôm đó, phụ thân đã khóc, là phụ thân bất tài, không giúp được cho con, làm con còn nhỏ đã phải đi học rèn. Dù việc này phụ thân không hối hận, nhưng khiến con phải chịu khổ nhiều như vậy, phụ thân xin lỗi con.

Kỳ thật, phụ thân là một nhà thiết kế Cơ Giáp, trước kia vì một tấm bản vẽ thiết kế bị một ít thế lực chú ý, họ muốn khống chế phụ thân. Phụ thân lựa chọn trốn tránh, dẫn mẫu thân con chạy tới Ngạo Lai Thành. Sau đó ẩn cư, chỉ làm một người bình thường. Nhưng, bây giờ mới thấy, sống như người bình thường không thích hợp với ta, vì con, phụ thân sẽ quay lại nghề cũ ngày xưa. Trong này có hai tấm thẻ, một cái là Thẻ thân phận của con, cái còn lại, là thẻ tiền dùng được trên toàn đại lục, bên trong có số tiền người ta kia đưa cho phụ thân để mời phụ thân thiết kế cho họ, là một trăm vạn, vừa vặn đủ cho con mua một cái hồn linh trăm năm.

Những gì hiện giờ phụ thân có thể làm được, chỉ có bấy nhiêu. Sau này phụ thân kiếm được thêm tiền, sẽ chuyển vào thẻ này cho con. Con trai, thiên phú của con, là sẽ đi lên đỉnh phong, đừng ngoái đầu lại phía sau, hãy cứ thẳng đường nhìn lên phía trước. Hãy nhớ câu nói kia của phụ thân, trên thế giới này, thứ duy nhất con có thể dựa vào chỉ có chính bản thân con. Phụ thân tin rằng, với sự kiên cường và năng lực của con, con nhất định sẽ vươn lên đến đỉnh phong.

Đừng đi tìm chúng ta, trước khi chúng ta đảm bảo mình an toàn, sẽ không liên lạc với con. Dãy số thông tin hồn đạo của con phụ thân đã biết, sau khi phụ thân ổn định, phụ thân sẽ tìm con.

Phụ thân, mẫu thân yêu con, vĩnh viễn yêu con."

Lòng Đường Vũ Lân siết lại, phụ thân viết rất bình thường, nhưng mỗi chữ mỗi câu lại tràn đầy tình yêu dành cho nó.

"Phụ thân, mẫu thân!" Đường Vũ Lân hét lên, chạy ra ngoài.

Nó đâm sầm vào Mang Thiên.

Mang Thiên nắm lấy vai nó, "Họ không sao đâu, chỉ là tạm thời phải đi xa thôi. Vũ Lân, ngươi phải kiên cường!"

Nước mắt rơi xuống, vì mình, là vì mình, vì tiền, phụ thân, mẫu thân mới đi xa.

Nắm chặt lá thư, nó khóc không thành tiếng.

Chương 93: Ta muốn trở nên mạnh mẽ

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mang Thiên chỉ nắm vai nó, im lặng để cho nó khóc, lúc này, để nó được phát tiết ra là cách hay nhất.

Khóc không biết bao lâu, Đường Vũ Lân mới nín dần, đọc lại lá thư.

Mỗi lần đọc tới câu ‘phụ thân, mẫu thân yêu con’, là nước mắt nó lại chảy.

Phụ thân, mẫu thân đi rồi, không biết họ đi đâu, không biết chừng nào mới được gặp lại. Na Nhi cũng đã đi. Trong nhà bây giờ đã trống không.

"Muốn tìm họ không?" Mang Thiên ung dung hỏi.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn lão sư.

Mang Thiên nói: "Muốn tìm được họ, thì ngươi phải mạnh mẽ. Phụ thân ngươi là một nhà thiết kế Cơ Giáp ưu tú, nhưng chính vì hắn quá ưu tú, nên mới bị người ta cưỡng ép. Nhưng sự ưu tú đó cũng là thứ bảo vệ cho hắn được an toàn, ngươi không cần phải lo lắng. Nhưng, thế lực đưa hắn đi không tầm thường chút nào. Nên muốn tìm được họ, ngươi phải đủ cường đại mới được. Ngươi bây giờ, quá nhỏ bé."

"Lão sư." Đường Vũ Lân hô kêu, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ!"

Mang Thiên dạy cho nó một vài chú ý khi làm Nghìn Rèn xong thì rời đi, Đường Vũ Lân quay trở về học viện.

Trong nhẫn trữ vật của nó có thêm hai cái thẻ, một cái Thẻ thân phận giúp nó có thể đi bất cứ nơi đâu trên đại lục, cái thứ hai là thẻ tiền, đúng một trăm vạn đồng.

Đường Vũ Lân đã có được hơn một trăm ba mươi vạn đồng, khoảng cách

mua Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả đã không xa. Đối với nó bây giờ, Hồn Linh không còn là chuyện gấp gáp, là trước khi mười tuổi, nó phải hấp thu tinh hoa Kim Long Vương để sống sót.

"Vũ Lân, ngươi sao vậy?" cùng ăn cơm tối, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đều phát hiện Đường Vũ Lân thất thần.

Ánh mắt nó ngơ ngẩn, bi thương, nhìn là thấy ngay.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Ta không sao. ừ, các ngươi điều tra Lớp Một thế nào rồi?"

Cổ Nguyệt và Tạ Giải liếc nhau, hai đứa đều ngưng trọng.

Tạ Giải trầm giọng nói: "Chúng ta gặp phiền rồi."

"Hửm?" Đường Vũ Lân giật mình, nó hiểu Tạ Giải, tên này rất cao ngạo, hắn nói gặp phiền thì chắc chắn đối thủ của ba đứa rất khó đối phó.

Tạ Giải nói: " Lớp Một chúng ta lần này, được xem là lớp tân sinh mạnh nhất một trăm năm qua, hèn gì lúc thầy chủ nhiệm ném ta vào Lớp Năm, mắt không nháy cái nào."

Lớp tân sinh mạnh nhất?

Đường Vũ Lân nói: "Mạnh tới mức nào? Chẳng lẽ cả ba đều là Song Hoàn Hồn Sư?"

Tạ Giải giật mình nhìn hắn, Cổ Nguyệt cũng vậy, hai đứa đồng thanh: "Làm sao ngươi biết?"

Đường Vũ Lân giật thót, "Không thể nào? Ba người đều Song Hoàn? Bọn chúng thực là tân sinh?"

Cổ Nguyệt nói: "Không thể giả được. Vi Tiểu Phong hôm nay chúng ta gặp không phải là người mạnh nhất. Không biết Vũ lão sư chọn ba người chúng ta xuất chiến, có phải vì đối phương là ba người hay không. Một trận chiến này, chúng ta không dễ chút nào!"

Đường Vũ Lân nghiêm mặt, ba đứa nó chỉ là Nhất Hoàn, tuy Tạ Giải là

song sinh Võ Hồn, Cổ Nguyệt là Nhất Hoàn Hồn Sư đặc biệt, nhưng chúng cũng chỉ có mỗi một hoàn thôi!

Nhất Hoàn và Nhị hoàn, là sự chênh lệch về chất. Lúc trước, bọn chúng đấuvới Quang Long, ba người đem hết toàn lực, Đường Vũ Lân phải dẫn ra tới sức mạnh Kim Long Vương thì mới miễn cưỡng thắng được. Nhưng bây giờ phải đấu tới ba người lận đó. Trận đấu như vậy, làm sao đánh?

Cổ Nguyệt nói: "Chính là vì bọn chúng, nên học viện mới ban ra quy định mới về thi đấu lên lớp. Mỗi cấp lớp chỉ tiến hành trong đồng cấp, không cho vượt cấp khiêu chiến. Hiển nhiên là sợ bọn họ quét ngang mấy lớp cao hơn, gây ra ảnh hưởng không tốt. Lớp Một được phân lão sư rất mạnh, học viện rất coi trọng họ. Nghe nói, họ đang cân nhắc cho chúng được nhảy lớp."

Đối thủ mạnh quá! ngày mai, bọn chúng đã phải đấu rồi. Mọi việc quá gấp gáp.

Từ vẻ mặt của Tạ Giải và Cổ Nguyệt, đủ thấy hai đứa đã dao động. Còn mình? Trong ba người, mình chỉ là kẻ ăn theo.

Ba người im lặng, sức ăn của Đường Vũ Lân cũng bị ảnh hưởng.

Đột nhiên, trong nhà ăn vang lên giọng nói.

"Các vị lão sư, các học sinh xin chú ý, các vị lão sư, các học sinh xin chú ý. Chúng ta có một thông tin khẩn cấp. Được tin báo từ bên khí tượng, đêm nay sẽ có bão nhiệt đới xuất hiện, bão lần này rất mạnh, dự tính sẽ kéo dài hơn một tuần. Cho nên, một tuần tới, tất cả học viên không được rời khỏi học viện. Tất cả chương trình học tạm dừng, mọi người đều ở trong ký túc xá chờ. Thi đấu lên lớp tạm dừng, sau khi bão chấm dứt mới đấu tiếp."

Bão?

Đông Hải Thành tiếp giáp ven biển, có bão là chuyện bình thường, chỉ không ngờ lại có ngay lúc này.

Đường Vũ Lân chú ý nhất là câu cuối, thi đấu lên lớp tạm dừng.

Ba người nhìn nhau.

Thú vị, bọn chúng sẽ có thêm một tuần để nâng cao thực lực và hiểu rõ đối phương.

Nhưng mà… một tuần thì làm được cái gì? Không ai có thể chỉ trong một tuần tăng thực lực lên tu vi song hoàn được cả!

Đường Vũ Lân khựng người, đứng phắt dậy, đi ra ngoài.

"Vũ Lân, ngươi đi đâu?" Tạ Giải vội hỏi.

Đường Vũ Lân không quay đầu lại: "Ta đi làm ít chuyện, bão sắp tới rồi, ta phải làm chuyện này xong mới được." Nói xong, nó đã chạy ra khỏi nhà ăn.

Nhìn bóng lưng nó, Tạ Giải nghi hoặc quay sang Cổ Nguyệt: "Ta thấy hai bữa nay hắn là lạ, ngươi có thấy hay không?"

Cổ Nguyệt nói: "Có. Nhưng hắn trầm ổn hơn ngươi, sẽ tự xử lý được."

Tạ Giải cả giận: "Ngươi đừng có châm chích ta có được không?"

Cổ Nguyệt thản nhiên: "Không, ngươi chính là tài liệu giảng dạy phản diện của ta. Tự đại, kiêu ngạo lại không có thực lực. Vũ Lân khác hắn ngươi, trầm ổn, nội liễm, tiềm lực vô hạn."

Tạ Giải phẫn nộ đứng dậy, "Không thèm so đo với con gái." Hắn nói hơi to, cả nhà ăn đều nghe thấy, mọi người đều quay sang nhìn.

"Ách..." Tạ Giải tăng tốc, nhanh như chớp bỏ chạy mất hút.

Đường Vũ Lân chạy ra khỏi học viện. Nó rất gấp gáp, trong lòng vang vọng chỉ một câu.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên cường đại!

Ta không đủ mạnh, Na Nhi mới rời đi.

Ta không đủ mạnh, phụ thân, mẫu thân mới rời đi.

Ta không đủ mạnh, nên mới liên lụy đồng đội.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Chương 94: Nhìn thấy kì tích

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Hiện giờ, sau khi biết chuyện Kim Long Vương, Đường Vũ Lân biết nó có thể trở nên mạnh mẽ.

Phong ấn Kim Long Vương mang tới nguy cơ mất mạng, nhưng cũng mang tới cơ hội cho nó thay đổi vận mạng.

Một tuần, mình còn thời gian một tuần. Bão đã ban cho thời gian.

Phụ thân dùng tự do để đổi lấy một trăm vạn đồng, mình sẽ dùng nó để trở nên cường đại.

Lấy Hồn Đạo máy truyền tin, Đường Vũ Lân bấm một dãy số.

"Vũ Lân?" Rất nhanh, bên kia vọng lại một giọng nói ôn hòa.

Đường Vũ Lân lời ít ý nhiều: "Sầm đại sư, ta muốn tiến hành kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba. Không biết làm ngay bây giờ có được không?"

Đương nhiên, người đang nghe bên kia Hồn Đạo thông tin chính là Đoán Tạo Đại Sư cấp Tông Tượng Sầm Nhạc.

"Bây giờ muộn quá rồi? Cái gì? Chờ chút! Ngươi nói cái gì? Đoán tạo sư cấp ba?" lúc đầu, Sầm Nhạc còn không kịp phản ứng, đến khi hiểu ra được Đường Vũ Lân đang nói cái gì, thì giật bắn, giọng vút cao.

"Không được sao?" Đường Vũ Lân dừng bước, trong mắt thất vọng, tối nay sẽ có bão tới, nếu hôm nay không được, bão tới rồi, làm sao làm được! Vậy kế hoạch của mình phải làm sao đây?

"Ngươi chờ chút." Sầm Nhạc trầm giọng nói.

Sầm Nhạc vốn đang đi ăn tối, ngồi đối diện chính là hội trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư Đông Hải Thành Mộ Thần, và con gái ông ta, Mộ Hi.

"Ai muốn kiểm tra Cấp ba, làm cho ngươi giật mình như thế?" Mộ Thần mỉm cười hỏi.

Đối với hiệp hội, có thêm một Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư đương nhiên là chuyện tốt, nhưng sự khiếp sợ của Sầm Nhạc lại làm hắn tò mò.

Sầm Nhạc dáng vẻ cổ quái nói: "Ngươi tuyệt đối không đoán ra đâu, là tên tiểu tử kia."

"Ai?" Mộ Thần sững sờ, trong đầu xuất hiện một khuôn mặt ngây thơ.

Sầm Nhạc khẽ gật đầu, "Nó nói nó muốn tới kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba ngay bây giờ. Nhưng bây giờ trễ quá rồi, ngươi xem..."

Mộ Thần khiếp sợ, hít thật sâu, cố kềm chế sự kích động trong lòng: "Cứ nói với nó, bảo nó tới đi. Kiểm tra không sao cả."

"Được."

Sầm Nhạc nói vào máy truyền tin Hồn Đạo: "Vũ Lân, tới đây đi. Hội Trưởng đặc biệt phê chuẩn, kiểm tra ngay bây giờ cũng được."

"Hay lắm, ta tới ngay." Đường Vũ Lân hưng phấn.

Mộ Hi nghi hoặc nhìn phụ thân, lại nhìn Sầm Nhạc, "Phụ thân, hai người đang nói gì thế? Sao trễ thế này mà còn có người tới kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Hai người lại còn giật mình như vậy?"

Mộ Thần thở dài, xoa đầu con, "Bé con! Người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên. Người muốn tới kiểm tra, chính là Đường Vũ Lân đó!"

Mộ Hi ngây người, cô bé nhảy bật lên, "Không, điều đó không có khả năng. Hắn mới bao nhiêu tuổi, làm sao kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Cấp ba là phải Nghìn Rèn đó!"

Mộ Thần nói với Sầm Nhạc "Tính tiền đi, chúng ta trở về. Tai nghe là giả,

mắt thấy mới là thật. Hôm nay chúng ta cũng phải tới đó nhìn tận mắt kì tích này."

Lúc Đường Vũ Lân đi vào Đoán Tạo Sư hiệp hội, sắc trời đã rất tối, cửa hiệp hội vẫn mở, nhưng đèn đóm bên trong đã tắt khá nhiều.

Quả nhiên quá muộn, hết giờ làm rồi?

Nhận được dự báo thời tiết không chỉ có Đông Hải Học Viện, nhân viên của hiệp hội Đoán Tạo Sư cũng đều đã nghỉ sớm.

Đi vào đại sảnh, không có nhân viên tiếp đãi, Đường Vũ Lân vào thang máy đi thẳng lên tầng ba. Cửa thang máy vừa mở, nó nhìn thấy ngay Sầm Nhạc.

"Xin chào Sầm đại sư, trễ thế này còn làm phiền ngài, xin lỗi." Đường Vũ Lân xấu hổ.

Sầm Nhạc bước tới ôm vai nó: "Không sao. Được nhìn thấy kì tích, dù trễ hơn cũng xứng đáng. Chúng ta đi nào."

Hắn không hỏi gì thêm, dẫn Đường Vũ Lân đi tới phòng kiểm tra rèn.

Vào trong phòng, Đường Vũ Lân hết hồn, trong phòng không chỉ có một Đánh Giá Sư đang đợi, mà còn có cả cha con Mộ Thần và Mộ Hi.

"Hội Trưởng? Xin chào ngài, Hội Trưởng." Đường Vũ Lân cuống quít hành lễ, sau đó quay sang Mộ Hi: "Học tỷ, xin chào."

Qua chuyện lần trước, Mộ Hi không tới tìm nó nữa. Lần này gặp lại, Đường Vũ Lân chẳng cảm thấy gì, nhưng Mộ Hi lại nhìn nó đầy giận dữ.

Tiểu tử này, có tài cán gì? Muốn kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba? Thật là quá đáng.

Mộ Thần mỉm cười: "Vũ Lân, ngươi khí tức chưa ổn định, bình tĩnh lại đã rồi hẵng kiểm tra."

Đường Vũ Lân cảm động, "Cảm ơn Hội Trưởng, vậy ta ngồi nghỉ một chút. Làm phiền các vị chờ ta một tí." Nó ngồi ngay xuống tại chỗ, khoanh chân,

nhắm mắt minh tưởng.

Sầm Nhạc nhìn Mộ Thần, truyền âm với ông ta: "Ngươi nghĩ hắn có thành công không?"

Mộ Thần mỉm cười: "Tuy ta chỉ mới gặp nó có mấy lần, nhưng nó trầm ổn hơn hẳn bạn bè cùng lứa, nếu không nắm chắc thì nó đã không tới. Nó tìm ngươi vội như thế, chắc là đã có chuyện gì đó, nên mới xin kiểm tra dù đã trễ thế này. Chờ nó kiểm tra xong hỏi cũng không muộn. Hơn nữa, theo ta biết, dạo này nó đều nhận nhiệm vụ rèn cấp hai cấp độ cao nhất rồi."

Sầm Nhạc cười: "Chúng ta nghĩ không khác nhau mấy, thì ra cả hai chúng ta đều để ý thằng nhóc con này!"

Mộ Thần cười: "Đây chính là một mầm non Đoán tạo sư thiên tài của Đông Hải Thành chúng ta, là Hội Trưởng, làm sao ta không chú ý cho được?"

Đường Vũ Lân không minh tưởng, mà dùng hồn lực để dần làm cho mình bình tĩnh lại.

20 phút sau, nó đã hoàn toàn bình ổn.

"Hội Trưởng, Sầm đại sư, đánh giá đại sư, ta có thể bắt đầu." Đường Vũ Lân cúi chào ba người.

Nó đã rất bình tĩnh, đôi mắt trong veo bình thản.

Mộ Hi thờ ơ, tuy cô không phục tên nhóc còn nhỏ hơn mình này, nhưng nó còn được người ta quan tâm hơn cô, và cô không thể không thừa nhận rằng về mặt tâm tính nó giỏi hơn cô. Nếu là cô, cô sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới bình tĩnh lại được. Dù sao, Nghìn Rèn và Trăm Rèn khác nhau rất xa, nếu không hiểu thấu, thì không thể hoàn thành.

Đánh Giá Sư nói: "Kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, chỉ có một hạng mục, là Nghìn Rèn. Ngươi có thể tùy ý lựa chọn một loại kim loại để hoàn thành Nghìn Rèn. Trình độ hoàn thành Nghìn Rèn, và độ khó của kim loại ngươi chọn sẽ quyết định số điểm ngươi đạt được."

"Vâng!" Đường Vũ Lân cung kính gật đầu, rồi quay người đi tới giá đựng kim loại.

Kiểm tra, nhất định phải thành công!

Nó quét mắt một vòng, ôm ngay lấy khối Trầm Ngân.

Trong số kim loại hiếm, nó quen nhất là Trầm Ngân. Tuy nói về phẩm chân, độ khó của Trầm Ngân hơn xa những kim loại khác, nhưng Đường Vũ Lân đã quen làm với nó, hiểu biết kết cấu của nó, và rành rẽ cách câu thông với nó.

Thấy nó lấy Trầm Ngân, Mộ Thần và Sầm Nhạc đều giật mình, Mộ Hi càng thêm giận, thằng nhóc chết tiệt, tự đại quá mức. Trầm Ngân? Dù là Đoán Tạo Sư cấp bốn cũng còn không dám nói lần nào Nghìn Rèn Trầm Ngân cũng thành công. Thứ kim loại đó rất rất khó rèn!

Đánh Giá Sư tốt bụng nhắc nhở: "Đường Vũ Lân, ngươi quyết định chọn nó? Tuy lúc ngươi chiết xuất Trăm cũng là Trầm Ngân, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, Nghìn Rèn và Trăm Rèn hoàn toàn khác biệt, không phải chỉ khác đơn giản về số lượng, mà còn khác hẳn về quá trình câu thông linh hồn với kim loại, ngươi có biết không? "

"Ta biết." Đường Vũ Lân bình tĩnh trả lời, mắt nhìn chằm chằm vào khối Trầm Ngân.

Thuần thục đặt Trầm Ngân vào trong khe của bễ rèn, ấn nút hạ nó xuống lò, tăng nhiệt độ. Nhịp hít thở của Đường Vũ Lân tự động khẽ điều chỉnh một chút.

Nó không còn nhận biết thế giới chung quanh, trong mắt nó, trong lòng nó, chỉ có khối Trầm Ngân trong lò rèn.

Nó nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của của khối Trầm Ngân khi bị nung nóng, cảm nhận được sự khát vọng trở nên mạnh mẽ của nó.

Bách luyện thành thép, Nghìn Rèn nhập hồn.

Đường Vũ Lân xòe tay, hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của Mộ Thần và Sầm Nhạc thành thục cỡ nào, nhìn thấy Trầm

Ngân Chùy, cả hai người đều sững sờ.

Trầm Ngân nặng bao nhiêu, làm sao họ không biết! Dám dùng nó làm chùy, ít nhất là Trăm Rèn Trầm Ngân Chùy, thì trọng lượng của chúng nó đều thuộc hàng kinh khủng, thế mà ở Đường Vũ Lân, lại cứ như cử trọng nhược khinh.

Cầm song chùy, Đường Vũ Lân yên lặng cảm thụ khí tức khối Trầm Ngân đang truyền tới, đột nhiên, tay phải nó khẽ đập vào cái nút của bễ rèn, khối Trầm ngân màu đỏ sậm từ từ được nâng lên.

Không cần khúc dạo, Đường Vũ Lân đã vung tay trái.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang, vang vọng khắp phòng. Tiếng nổ vang rền như sét đánh, ba tiếng đánh như hòa vào một thể, làm khối Trầm Ngân tóe lửa, và lòng của Mộ Thần và Sầm Nhạc cũng tóe lửa theo.

Chồng chùy? Đó là đặc hiệu chồng chùy! Nghìn Rèn! Trầm Ngân Chùy của thằng bé là Nghìn Rèn! Vậy nghĩa là… trọng lượng chúng còn nặng hơn?

Thằng bé này rốt cuộc khỏe tới cỡ nào?

Đường Vũ Lân vung tiếp tay phải.

"Đương, đương, đương!" Lại có ba tiếng nổ vang.

Sau đó, hai cánh tay của Đường Vũ Lân bay múa, như cuồng phong bạo vũ đập lên khối Trầm Ngân.

Hai cánh tay nó vung lên, đánh cho cả bễ rèn lắc lư, nhưng bản thân nó lại đứng vững như bàn thạch, nhất là ánh mắt nó, trong đó, chỉ có bóng của khối Trầm Ngân mà thôi.

Âm thanh Trầm Ngân khi bị rèn vang ra đều được nó chăm chú lắng nghe, mỗi một lần nện xuống, nó đều nghe thấy khối kim loại đang rên lên vì thoải mái, tạp chất dần được loại trừ, khối kim loại càng thêm đậm đặc.

Dưới hiệu lực khủng bố của đặc hiệu chồng chùy cường hãn, khối Trầm ngân đang nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lân rất nặng, cộng thêm đặc hiệu chồng chùy, một búa đánh xuống, tương đương với mười chùy của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bình thường.

Để bảo đảm lần kiểm tra này thành công, nó phải tận hết sức, chỉ có dùng Trầm Ngân Chùy, mới phát huy ra được hết thực lực chân chính của nó.

Ngay sau cú nện đầu tiên của Đường Vũ Lân, Mộ Hi đã ngây người.

Là con gái Thánh Tượng, làm sao cô không biết ý nghĩa của chồng chùy! Hiệu quả của những cú nện vào khối Trầm Ngân đã đủ chứng tỏ sức nặng của cặp chùy đó. Muốn khống chế cặp chùy rèn kia nhẹ nhàng tới như thế, thì phải mạnh tới mức nào mới có thể làm được?

Buồn cười thay, thế mà mình lại còn chặn đường nó, đòi nó đấu rèn với mình. Với năng lực rèn này, khả năng lý giải Trầm Ngân này, khả năng khống chế sức mạnh này, mình có thể so được hay sao!

Khối Trầm Ngân sau cơn bão táp Đường Vũ Lân hạ lên nó, đã thu nhỏ hẳn lại, ánh sáng bạc quanh nó dần biến mất, thay vào đó, là từng đoàn vân văn màu bạc đậm đặc.

Đường Vũ Lân vẫn trầm tĩnh như nước. Nó đang ở trong trạng thái rèn, tâm linh như một, rèn kim loại, và rèn cả Tinh Thần Lực cho bản thân.

"Đương, đương, đương, đương, đương, đương, đương..." Một búa nối tiếp một búa, búa nào cũng nặng như nhau. Mỗi búa hạ xuống, đều là hoàn hảo, không cần dừng lại điều chỉnh. Cặp Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy như hai luồng ngân quang, phủ lên khối Trầm Ngân, không ngừng đè ép nó, ngưng tụ, áp súc, tinh luyện nó.

Lần Nghìn Rèn cuối cách đây đã hơn ba tháng, sau hơn ba tháng, hôm nay Đường Vũ Lân mới lại được Nghìn Rèn.

Suốt ba tháng trời tích lũy, cả về hồn lực, khả năng khống chế, hôm nay chính là ngày thể hiện thành quả.

"Oanh, oanh, oanh!" tay phải nện một kích cuối cùng, âm thanh nổ vang lên ba lần. Thể tích khối Trầm Ngân đã rút nhỏ một phần ba. Màu đỏ sậm đã hầu như biến mất, thay vào đó, là màu vân văn ám trầm như muốn bừng

lên.

Người Đường Vũ Lân mướt mồ hôi, hai tay khẽ vẩy để giảm bớt lực, rồi thu hai cây chùy vào trong vòng tay.

Âm thanh nện gõ vẫn còn vang vọng trong phòng, ngoài nó ra, trong phòng không còn âm thanh nào khác.

Quá nhanh, quả thực là quá nhanh. Từ bắt đầu rèn tới khi chấm dứt, tổng cộng chỉ dùng nửa giờ. Đây là Trầm Ngân mà! Một khối Trầm Ngân, chỉ tốn nửa giờ, đã được Nghìn Rèn thành công.

Đánh Giá Sư căn bản không cần phải tiến lên nhìn, với kinh nghiệm của mình, đã hoàn toàn cho điểm tối đa khối Nghìn Rèn Trầm Ngân này. Chỉ cần nhìn vân văn ám trầm không chỗ nào không có kia là đã đủ nói lên tất cả.

"Chồng chùy. Hay cho một đôi chồng chùy. Mang Thiên thực là dám bỏ vốn." Sầm Nhạc than thở.

Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lân, vô cùng chăm chú.

"Đôi Trầm Ngân Chùy này, là ngươi tự rèn thành có phải không?" Mộ Thần hỏi.

"Phải." Đường Vũ Lân gật đầu. Gật đầu xong rồi, mới thấy hối hận, nhưng mà đã trễ. Nó vừa chấm dứt việc chăm chú nghìn rèn, chưa có khả năng suy nghĩ.

Mộ Thần nở nụ cười, "Chỉ có tự mình rèn, tiến hành huyết tế, mới có thể phù hợp đến như thế. Chúc mừng ngươi, từ lúc này, ngươi đã là Đoán tạo sư cấp ba."

Không cần Đánh Giá Sư công bố điểm, mà thực ra, Đánh Giá Sư không công bố nổi. Nghìn Rèn cỡ này, dù có mang ra làm kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, cũng sẽ đạt điểm tối đa phần thi trụ cột, chỉ cần thêm một chút kiểm tra vài kĩ xảo khác nữa là đủ.

Đương nhiên, kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, không chỉ phải hoàn thành Nghìn Rèn kim loại, mà còn phải Nghìn Rèn liên tục ba loại kim loại do

hiệp hội chỉ định, rèn chúng thành đúng hình thái chỉ định mới được coi là vượt qua kiểm tra. Với sức lực và hồn lực của Đường Vũ Lân hiện giờ, vẫn chưa làm được.

Thở dài một hơi, Đường Vũ Lân xấu hổ nói với Mộ Thần: "Cảm ơn Hội Trưởng."

Mộ Thần mỉm cười: "Không cần cám ơn ta, ngươi không phải do hiệp hội bồi dưỡng ra. Những gì ngươi có đều là ngươi tự cố gắng tạo ra. Ta thấy rất may mắn, là ngươi ở Đông Hải Thành này. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một vị Đoán tạo sư cấp ba, là Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư. Tuy không hy vọng ngươi vì thế mà kiêu ngạo, nhưng ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, trong lịch sử của đại lục, ngươi chính là Đoán tạo sư cấp ba trẻ tuổi nhất."

Đường Vũ Lân ngẩn người, giờ mới hiểu được, vì sao lão sư vẫn luôn không cho mình thi kiểm tra Cấp ba.

Mộ Thần nói: "Ngươi xứng đáng được nhận vinh quang dành cho mình. Đông Hải Thành phân hội sẽ trao cho ngươi điều đó. Nếu ngươi có bất kì việc gì cần hiệp hội trợ giúp, chỉ cần hiệp hội đủ khả năng, nhất định sẽ hỗ trợ cho ngươi."

Đường Vũ Lân do dự, ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kiên định, "Hội Trưởng, ta muốn vay tiền hiệp hội có được không?"

Mộ Thần không hề kinh ngạc, hắn đã sớm đoán ra hôm nay Đường Vũ Lân nhất quyết xin tới kiểm tra là có mục đích.

"Lý do vay là gì?"

Đường Vũ Lân nắm chặt hai nắm tay, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ. Ta muốn mua vài thứ đồ vật giúp đề thăng bản thân. Cho nên ta rất cần tiền."

Mộ Thần nói: "Có thể nói cho ta biết, ngươi phải mua cái gì hay không? ở Đông Hải Thành, hiệp hội chúng ta có nguồn cung cấp riêng có lẽ sẽ tiết kiệm được một ít cho ngươi."

Đường Vũ Lân sửng sốt, sau đó nói: "Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm Quả trăm năm và mười giọt máu hồn thú có huyết mạch của long."

Với thực lực của nó, Tạ Giải, Cổ Nguyệt đương nhiên không thể địch lại ba hồn sư nhị hoàn của Lớp Một năm nhất. Nhưng, nếu nó hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, khống chế được sức mạnh cường đại của Kim Long Vương, thì có lẽ sẽ có cơ hội.

Nó muốn mình cường đại, nó không muốn kéo chân đồng đội!

Thời gian một tuần, nếu trở thành Đoán tạo sư cấp ba, toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng Đoán tạo sư cấp ba ở torng hiệp hội có khá nhiều quyền, một trong số đó là được vay tiền.

Mộ Thần ánh mắt thâm sâu nhìn nó, "Linh quả có khả năng gây ra tác dụng phụ cho cơ thể, ngươi có biết không?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta biết rõ. Ta có nắm chắc."

Mộ Thần gật đầu, "Được, ba món đồ này, hiệp hội sẽ tìm cho ngươi. Còn giá của chúng, sau này ngươi làm nhiệm vụ trừ vào."

Đường Vũ Lân nhìn Mộ Thần, trong lòng hừng hực!

Các thiên tài Lớp Một năm nhất, chờ ta!

Chương 95: Các thiên tài, chờ ta!

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mộ Hi thờ ơ, tuy cô không phục tên nhóc còn nhỏ hơn mình này, nhưng nó còn được người ta quan tâm hơn cô, và cô không thể không thừa nhận rằng về mặt tâm tính nó giỏi hơn cô. Nếu là cô, cô sẽ phải mất nhiều thời gian hơn mới bình tĩnh lại được. Dù sao, Nghìn Rèn và Trăm Rèn khác nhau rất xa, nếu không hiểu thấu, thì không thể hoàn thành.

Đánh Giá Sư nói: "Kiểm tra Đoán tạo sư cấp ba, chỉ có một hạng mục, là Nghìn Rèn. Ngươi có thể tùy ý lựa chọn một loại kim loại để hoàn thành Nghìn Rèn. Trình độ hoàn thành Nghìn Rèn, và độ khó của kim loại ngươi chọn sẽ quyết định số điểm ngươi đạt được."

"Vâng!" Đường Vũ Lân cung kính gật đầu, rồi quay người đi tới giá đựng kim loại.

Kiểm tra, nhất định phải thành công!

Nó quét mắt một vòng, ôm ngay lấy khối Trầm Ngân.

Trong số kim loại hiếm, nó quen nhất là Trầm Ngân. Tuy nói về phẩm chân, độ khó của Trầm Ngân hơn xa những kim loại khác, nhưng Đường Vũ Lân đã quen làm với nó, hiểu biết kết cấu của nó, và rành rẽ cách câu thông với nó.

Thấy nó lấy Trầm Ngân, Mộ Thần và Sầm Nhạc đều giật mình, Mộ Hi càng thêm giận, thằng nhóc chết tiệt, tự đại quá mức. Trầm Ngân? Dù là Đoán Tạo Sư cấp bốn cũng còn không dám nói lần nào Nghìn Rèn Trầm Ngân cũng thành công. Thứ kim loại đó rất rất khó rèn!

Đánh Giá Sư tốt bụng nhắc nhở: "Đường Vũ Lân, ngươi quyết định chọn nó? Tuy lúc ngươi chiết xuất Trăm cũng là Trầm Ngân, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, Nghìn Rèn và Trăm Rèn hoàn toàn khác biệt, không phải chỉ

khác đơn giản về số lượng, mà còn khác hẳn về quá trình câu thông linh hồn với kim loại, ngươi có biết không? "

"Ta biết." Đường Vũ Lân bình tĩnh trả lời, mắt nhìn chằm chằm vào khối Trầm Ngân.

Thuần thục đặt Trầm Ngân vào trong khe của bễ rèn, ấn nút hạ nó xuống lò, tăng nhiệt độ. Nhịp hít thở của Đường Vũ Lân tự động khẽ điều chỉnh một chút.

Nó không còn nhận biết thế giới chung quanh, trong mắt nó, trong lòng nó, chỉ có khối Trầm Ngân trong lò rèn.

Nó nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của của khối Trầm Ngân khi bị nung nóng, cảm nhận được sự khát vọng trở nên mạnh mẽ của nó.

Bách luyện thành thép, Nghìn Rèn nhập hồn.

Đường Vũ Lân xòe tay, hai thanh Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh mắt của Mộ Thần và Sầm Nhạc thành thục cỡ nào, nhìn thấy Trầm Ngân Chùy, cả hai người đều sững sờ.

Trầm Ngân nặng bao nhiêu, làm sao họ không biết! Dám dùng nó làm chùy, ít nhất là Trăm Rèn Trầm Ngân Chùy, thì trọng lượng của chúng nó đều thuộc hàng kinh khủng, thế mà ở Đường Vũ Lân, lại cứ như cử trọng nhược khinh.

Cầm song chùy, Đường Vũ Lân yên lặng cảm thụ khí tức khối Trầm Ngân đang truyền tới, đột nhiên, tay phải nó khẽ đập vào cái nút của bễ rèn, khối Trầm ngân màu đỏ sậm từ từ được nâng lên.

Không cần khúc dạo, Đường Vũ Lân đã vung tay trái.

"Đương, đương, đương!" Ba tiếng giòn vang, vang vọng khắp phòng. Tiếng nổ vang rền như sét đánh, ba tiếng đánh như hòa vào một thể, làm khối Trầm Ngân tóe lửa, và lòng của Mộ Thần và Sầm Nhạc cũng tóe lửa theo.

Chồng chùy? Đó là đặc hiệu chồng chùy! Nghìn Rèn! Trầm Ngân Chùy của

thằng bé là Nghìn Rèn! Vậy nghĩa là… trọng lượng chúng còn nặng hơn?

Thằng bé này rốt cuộc khỏe tới cỡ nào?

Đường Vũ Lân vung tiếp tay phải.

"Đương, đương, đương!" Lại có ba tiếng nổ vang.

Sau đó, hai cánh tay của Đường Vũ Lân bay múa, như cuồng phong bạo vũ đập lên khối Trầm Ngân.

Hai cánh tay nó vung lên, đánh cho cả bễ rèn lắc lư, nhưng bản thân nó lại đứng vững như bàn thạch, nhất là ánh mắt nó, trong đó, chỉ có bóng của khối Trầm Ngân mà thôi.

Âm thanh Trầm Ngân khi bị rèn vang ra đều được nó chăm chú lắng nghe, mỗi một lần nện xuống, nó đều nghe thấy khối kim loại đang rên lên vì thoải mái, tạp chất dần được loại trừ, khối kim loại càng thêm đậm đặc.

Dưới hiệu lực khủng bố của đặc hiệu chồng chùy cường hãn, khối Trầm ngân đang nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lân rất nặng, cộng thêm đặc hiệu chồng chùy, một búa đánh xuống, tương đương với mười chùy của Nghìn Rèn Ô Cương Chùy bình thường.

Để bảo đảm lần kiểm tra này thành công, nó phải tận hết sức, chỉ có dùng Trầm Ngân Chùy, mới phát huy ra được hết thực lực chân chính của nó.

Ngay sau cú nện đầu tiên của Đường Vũ Lân, Mộ Hi đã ngây người.

Là con gái Thánh Tượng, làm sao cô không biết ý nghĩa của chồng chùy! Hiệu quả của những cú nện vào khối Trầm Ngân đã đủ chứng tỏ sức nặng của cặp chùy đó. Muốn khống chế cặp chùy rèn kia nhẹ nhàng tới như thế, thì phải mạnh tới mức nào mới có thể làm được?

Buồn cười thay, thế mà mình lại còn chặn đường nó, đòi nó đấu rèn với mình. Với năng lực rèn này, khả năng lý giải Trầm Ngân này, khả năng khống chế sức mạnh này, mình có thể so được hay sao!

Khối Trầm Ngân sau cơn bão táp Đường Vũ Lân hạ lên nó, đã thu nhỏ hẳn lại, ánh sáng bạc quanh nó dần biến mất, thay vào đó, là từng đoàn vân văn màu bạc đậm đặc.

Đường Vũ Lân vẫn trầm tĩnh như nước. Nó đang ở trong trạng thái rèn, tâm linh như một, rèn kim loại, và rèn cả Tinh Thần Lực cho bản thân.

"Đương, đương, đương, đương, đương, đương, đương..." Một búa nối tiếp một búa, búa nào cũng nặng như nhau. Mỗi búa hạ xuống, đều là hoàn hảo, không cần dừng lại điều chỉnh. Cặp Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy như hai luồng ngân quang, phủ lên khối Trầm Ngân, không ngừng đè ép nó, ngưng tụ, áp súc, tinh luyện nó.

Lần Nghìn Rèn cuối cách đây đã hơn ba tháng, sau hơn ba tháng, hôm nay Đường Vũ Lân mới lại được Nghìn Rèn.

Suốt ba tháng trời tích lũy, cả về hồn lực, khả năng khống chế, hôm nay chính là ngày thể hiện thành quả.

"Oanh, oanh, oanh!" tay phải nện một kích cuối cùng, âm thanh nổ vang lên ba lần. Thể tích khối Trầm Ngân đã rút nhỏ một phần ba. Màu đỏ sậm đã hầu như biến mất, thay vào đó, là màu vân văn ám trầm như muốn bừng lên.

Người Đường Vũ Lân mướt mồ hôi, hai tay khẽ vẩy để giảm bớt lực, rồi thu hai cây chùy vào trong vòng tay.

Âm thanh nện gõ vẫn còn vang vọng trong phòng, ngoài nó ra, trong phòng không còn âm thanh nào khác.

Quá nhanh, quả thực là quá nhanh. Từ bắt đầu rèn tới khi chấm dứt, tổng cộng chỉ dùng nửa giờ. Đây là Trầm Ngân mà! Một khối Trầm Ngân, chỉ tốn nửa giờ, đã được Nghìn Rèn thành công.

Đánh Giá Sư căn bản không cần phải tiến lên nhìn, với kinh nghiệm của mình, đã hoàn toàn cho điểm tối đa khối Nghìn Rèn Trầm Ngân này. Chỉ cần nhìn vân văn ám trầm không chỗ nào không có kia là đã đủ nói lên tất cả.

"Chồng chùy. Hay cho một đôi chồng chùy. Mang Thiên thực là dám bỏ

vốn." Sầm Nhạc than thở.

Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lân, vô cùng chăm chú.

"Đôi Trầm Ngân Chùy này, là ngươi tự rèn thành có phải không?" Mộ Thần hỏi.

"Phải." Đường Vũ Lân gật đầu. Gật đầu xong rồi, mới thấy hối hận, nhưng mà đã trễ. Nó vừa chấm dứt việc chăm chú nghìn rèn, chưa có khả năng suy nghĩ.

Mộ Thần nở nụ cười, "Chỉ có tự mình rèn, tiến hành huyết tế, mới có thể phù hợp đến như thế. Chúc mừng ngươi, từ lúc này, ngươi đã là Đoán tạo sư cấp ba."

Không cần Đánh Giá Sư công bố điểm, mà thực ra, Đánh Giá Sư không công bố nổi. Nghìn Rèn cỡ này, dù có mang ra làm kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, cũng sẽ đạt điểm tối đa phần thi trụ cột, chỉ cần thêm một chút kiểm tra vài kĩ xảo khác nữa là đủ.

Đương nhiên, kiểm tra Đoán Tạo Sư cấp bốn, không chỉ phải hoàn thành Nghìn Rèn kim loại, mà còn phải Nghìn Rèn liên tục ba loại kim loại do hiệp hội chỉ định, rèn chúng thành đúng hình thái chỉ định mới được coi là vượt qua kiểm tra. Với sức lực và hồn lực của Đường Vũ Lân hiện giờ, vẫn chưa làm được.

Thở dài một hơi, Đường Vũ Lân xấu hổ nói với Mộ Thần: "Cảm ơn Hội Trưởng."

Mộ Thần mỉm cười: "Không cần cám ơn ta, ngươi không phải do hiệp hội bồi dưỡng ra. Những gì ngươi có đều là ngươi tự cố gắng tạo ra. Ta thấy rất may mắn, là ngươi ở Đông Hải Thành này. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một vị Đoán tạo sư cấp ba, là Đoán Tạo Sư cấp Đại Sư. Tuy không hy vọng ngươi vì thế mà kiêu ngạo, nhưng ta vẫn muốn nói cho ngươi biết, trong lịch sử của đại lục, ngươi chính là Đoán tạo sư cấp ba trẻ tuổi nhất."

Đường Vũ Lân ngẩn người, giờ mới hiểu được, vì sao lão sư vẫn luôn không cho mình thi kiểm tra Cấp ba.

Mộ Thần nói: "Ngươi xứng đáng được nhận vinh quang dành cho mình.

Đông Hải Thành phân hội sẽ trao cho ngươi điều đó. Nếu ngươi có bất kì việc gì cần hiệp hội trợ giúp, chỉ cần hiệp hội đủ khả năng, nhất định sẽ hỗ trợ cho ngươi."

Đường Vũ Lân do dự, ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kiên định, "Hội Trưởng, ta muốn vay tiền hiệp hội có được không?"

Mộ Thần không hề kinh ngạc, hắn đã sớm đoán ra hôm nay Đường Vũ Lân nhất quyết xin tới kiểm tra là có mục đích.

"Lý do vay là gì?"

Đường Vũ Lân nắm chặt hai nắm tay, "Ta muốn trở nên mạnh mẽ. Ta muốn mua vài thứ đồ vật giúp đề thăng bản thân. Cho nên ta rất cần tiền."

Mộ Thần nói: "Có thể nói cho ta biết, ngươi phải mua cái gì hay không? ở Đông Hải Thành, hiệp hội chúng ta có nguồn cung cấp riêng có lẽ sẽ tiết kiệm được một ít cho ngươi."

Đường Vũ Lân sửng sốt, sau đó nói: "Băng Tinh Quả trăm năm, Xích Viêm Quả trăm năm và mười giọt máu hồn thú có huyết mạch của long."

Với thực lực của nó, Tạ Giải, Cổ Nguyệt đương nhiên không thể địch lại ba hồn sư nhị hoàn của Lớp Một năm nhất. Nhưng, nếu nó hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, khống chế được sức mạnh cường đại của Kim Long Vương, thì có lẽ sẽ có cơ hội.

Nó muốn mình cường đại, nó không muốn kéo chân đồng đội!

Thời gian một tuần, nếu trở thành Đoán tạo sư cấp ba, toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng Đoán tạo sư cấp ba ở trong hiệp hội có khá nhiều quyền, một trong số đó là được vay tiền.

Mộ Thần ánh mắt thâm sâu nhìn nó, "Linh quả có khả năng gây ra tác dụng phụ cho cơ thể, ngươi có biết không?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta biết rõ. Ta có nắm chắc."

Mộ Thần gật đầu, "Được, ba món đồ này, hiệp hội sẽ tìm cho ngươi. Còn giá của chúng, sau này ngươi làm nhiệm vụ trừ vào."

Đường Vũ Lân nhìn Mộ Thần, trong lòng hừng hực!

Các thiên tài Lớp Một năm nhất, chờ ta!

Chương 96: Suy đoán của Mộ Thần

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân chờ chưa tới nửa canh giờ, Mộ Thần đã đưa hai cái hộp và một cái bình nhỏ cho nó.

Trân trọng cất chúng đi, Đường Vũ Lân không nói gì, chỉ cúi người bái Mộ Thần thật sâu.

Dệt hoa trên gấm là chuyện dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết mới khó, với nó, có ba món đồ này, chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết đó!

Sầm Nhạc dẫn Đường Vũ Lân đi nhận một nhiệm vụ Đoán tạo sư cấp ba, rồi tiễn nó ra cửa. Hắn đi lên tầng cao nhất, vào phòng của Mộ Thần.

Mộ Thần mỉm cười: "Ta biết ngươi sẽ tới tìm ta."

"Hội Trưởng, chúng ta tìm luôn đồ cho nó, có làm nó cảm thấy mọi việc quá dễ hay không? Người trẻ tuổi, nếu làm gì cũng dễ dàng, e rằng sẽ không biết quý trọng. Hơn nữa, hiệp hội đã quá ưu đãi nó rồi. Làm như vậy, chưa hẳn có lợi cho nó phát triển." Sầm Nhạc ngần ngừ.

Mộ Thần mỉm cười, "Ba món đồ đó nó đang cần rất gấp, ngươi không nhận ra sao? Cả buổi nó đều lo lắng, nó còn nhỏ tuổi, biểu hiện đó nó chưa thể làm ra giả được. Điều đó có nghĩa, ba món đồ đó nó đang rất rất cần, nhưng lại thiếu tiền, nên mới gấp gáp muốn xin thi Đoán tạo sư cấp ba, mong được nhận nhiệm vụ cấp bậc cao hơn, kiếm được thêm tiền để đi mua. Ta chỉ là lợi dụng quyền hạn, coi như là tạm thời đưa ba món đồ đó cho nó, với thiên phú và tiềm lực của nó, hiệp hội sẽ không thiệt thòi. Đây là lý do thứ nhất."

"Thứ hai, ngươi có thấy, nó hoàn thành kiểm tra Cấp ba rất dễ dàng hay không? Với tiêu chuẩn Đoán Tạo Sư cấp sáu của ngươi, hoàn thành Trầm Ngân Nghìn Rèn thì phải cần bao lâu? Với tu vi Hồn Lực của ngươi, và

kinh nghiệm phong phú của ngươi, có nhanh gấp đôi hơn nó được không?"

Sầm Nhạc không cần nghĩ ngợi nói: "Không thể. Không thể không thừa nhận, thằng bé này đích thực là một thiên tài, tuổi hắn còn nhỏ mà đã tiến vào được trạng thái dung hợp với kim loại, lại còn vô cùng chăm chú, cả quá trình rèn không hề rời khỏi trạng thái đó, tương lai khi vào cảnh giới linh rèn nhất định sẽ rất thuận lợi. Hắn lại có Thần lực trời sinh, dù hồn lực có hạn chế, thì ít nhất cũng phải đạt tới Đoán Tạo Sư cấp sáu, còn hơn cả Mang Thiên."

Nhìn sự hâm mộ trong mắt Sầm Nhạc, Mộ Thần mỉm cười: "Đừng nói là ngươi, cả ta, cũng phải ghen tị với Mang Thiên. Hắn thực đã tìm được một thiên tài. Thằng bé này căn cơ rất tốt, lại có thiên phú dị bẩm. Ngươi nói nó có thể không biết quý thứ nó dễ dàng có được hay không? Ta thì không lo chuyện này. Lý do rất đơn giản, có thể nhẹ nhàng tiến vào trạng thái cảm ngộ kim loại như vậy, chứng minh nó có bản tính trầm ổn vượt xa bạn bè cùng lứa của nó."

"Hơn nữa, ngươi có nhận ra, ba thứ đồ nó cần, đều là để gia tăng cường độ thân thể. Theo ta biết, Xích Viêm Quả và Băng Tinh Quả nếu sử dụng cùng lúc, tác dụng lớn nhất chính là thông qua băng hỏa luyện kim thân để đề thăng cường độ thân thể, nó trời sinh Thần lực, cường độ thân thể tăng lên thì có gì xấu? Huyết dịch loài Long có lẽ liên quan tới Võ Hồn của nó. Ánh mắt nó rất tự tin, rất nắm chắc, nên ta tin ba món đồ đó nhất định sẽ mang tới cho nó tác dụng không nhỏ. Việc ta nghĩ bây giờ không phải là hiệp hội cho nó ưu đãi nhiều bao nhiêu, mà là tương lai phải làm cách nào mới là hay nhất để trợ giúp nó tăng lên Hồn Lực. Tiến vào cảnh giới Linh rèn có thể nhờ vào trời sinh Thần lực và ngộ tính, nhưng muốn leo lên cảnh giới hồn rèn cấp độ cao hơn, thì phải có Hồn Lực đủ mạnh mới chèo chống được."

Nghe Mộ Thần phân tích, Sầm Nhạc không khỏi thấy kính nể, không hổ là Hội Trưởng, chỉ gặp có mấy lần, mà đã nhìn ra nhiều thứ nhu7v ậy.

Mộ Thần ngẩng đầu nhìn Sầm Nhạc, trầm giọng nói: "Đứa nhỏ này cần phải giữ bí mật, không được để cho những phân hội khác biết. Ta còn muốn nó tiếp tục phát ra hào quang trong tương lai, làm rạng rỡ cho phân hội Đông Hải Thành chúng ta."

Sầm Nhạc cười hặc hặc, "Hội Trưởng yên tâm, những gì người nghĩ ta đã

làm xong rồi. Ta vẫn tưởng Hội Trưởng là chí công vô tư, giờ mới biết không phải như vậy nha."

"Hắc hắc." Mộ Thần cười giảo hoạt,, "Mang Thiên nghĩ cái gì ta biết rõ, thằng bé Đường Vũ Lân này, đạt tới cấp độ Nghìn Rèn chắc chắn không phải mới gần đây, mà Mang Thiên bắt nó giấu, không cho nó thể hiện ra. Mục đích rất đơn giản, chính là để Đường Vũ Lân đột ngột trở nên nổi tiếng trong tương lai, trở thành Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, tiến vào cảnh giới Hồn rèn. Ta cũng có mục tiêu của ta, nó chính là người duy nhất ta nhìn thấy trong tương lai có khả năng khiêu chiến Thiên rèn, trở thành thiên tài Thần Tượng rèn!"

Đường Vũ Lân không biết Mộ Thần đánh giá nó cao như thế, nó không trở về Đông Hải Học Viện, mà tới phòng làm việc.

Giải trừ phong ấn sẽ xảy ra chuyện gì, Đường Vũ Lân không biết. Thậm chí nó còn không biết quyết định giải phong ấn là đúng hay sai. Lần này là nó đánh cuộc. Nó không muốn kí túc xá bị ảnh hưởng.

"Ô ô ô..." gió thổi ào ào, bão đã bắt đầu tới Đông Hải Thành, những hạt mưa to rơi ào ạt, kèm theo gió to vù vù, lúc Đường Vũ Lân vào được phòng làm việc, bên ngoài trời đã tối tăm mù mịt, gió táp mưa sa.

Đóng chặt cửa lại, đóng cả cửa sổ, phòng rèn trở nên kiên cố số một. Đường Vũ Lân thở phào.

Bên ngoài gió rít ù ù, mưa đập đồm độp vào cửa, nhưng Đường Vũ Lân lại chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Chứ còn gì nữa! Ngoài kia nguy hiểm mệt mỏi, nó lại được trốn trong nơi ấp áp an toàn, sao không hạnh phúc cho được!

Nó lấy ba món đồ ra, đặt lên bàn, kéo ghế ngồi xuống.

Tim nó đập mạnh, Đường Vũ Lân cẩn thận mở cái hộp.

Hộp này có chất liệu rất đặc biệt, hộp vừa mở ra, một luồng khí nóng rực đã ập vào mặt, cả phòng ấm nóng hẳn lên, xua tan khí lạnh do gió mưa bên ngoài.

Trong hộp là một quả cây màu lửa đỏ, to hơn quả Đường Vũ Lân nhìn thấy ở phòng đấu giá, những đốm vàng rõ ràng dày đặc hơn, nóng rừng rực.

Nó vội mở cái hộp thứ hai, một luồng khí mát lạnh ùa ra, làm giảm nhiệt độ phòng vốn trở nên hơi nóng do mở Xích Viêm Quả, làm nhiệt độ căn phòng trở lại bình thường.

Tản ra nhàn nhạt màu lam vầng sáng, chừng ngón cái móng tay xây lớn nhỏ trăm năm Băng Tinh Quả bình tĩnh nằm ở nơi đó, tản ra như có như không quang huy.

Về kích thước, hai quả cây này đều to bằng mắt người. Sau khi mở hộp Băng Tinh Quả, thì hình như Xích Viêm Quả phóng xuất ra hào quang mạnh hơn, như muốn đấu với Băng Tinh Quả vậy.

Bây giờ nên làm gì? Cứ thế ăn vào?

Hay là hỏi hắn đi.

Đường Vũ Lân nhắm mắt, tập trung tinh thần, trong đầu gọi vang, "Ngươi ở đâu? Ta đã kiếm được đủ đồ, ngươi ở đâu?"

Nó không biết gọi quang ảnh màu vàng là gì, nên thử gọi bằng cách này.

Không có hồi đáp.

Đường Vũ Lân bối rối, không lẽ lần trước là mộng?

"Kiếm đủ rồi?" một giọng nói bình thản bỗng vang lên trong đầu.

Chương 97: Dung hợp linh vật

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Kiếm đủ rồi?"

Đường Vũ Lân mừng rỡ, đầu nó choáng váng một cái, nó thấy mình đã lại tiến vào không gian hắc ám.

Quang ảnh màu vàng nhạt xuất hiện trước mặt, lần này, không phải nó đang mơ màng, mà nó đang rất tỉnh táo.

"Đúng vậy, ta đã kiếm đủ." Đường Vũ Lân khẩn trương nhìn thân ảnh, hỏi: "Ta nên xưng hô với ngài như thế nào?"

Quang ảnh màu vàng chậm rãi nói: "Ngươi gọi ta là lão Đường."

"Lão Đường?" Đường Vũ Lân thấy quái dị, hắn cũng họ Đường? Cùng họ với ta?

"Chẳng qua chỉ là xưng hô mà thôi. Ừ, ta đã cảm nhận được khí tức của chúng nó, ngươi đã vất vả. Ngươi đã chuẩn bị để phá phong ấn chưa?"

Đường Vũ Lân trừng mắt, "Còn phải chuẩn bị cái gì?"

Lão Đường trả lời: "Chuẩn bị khá nhiều, nhẫn nại, kiên cường, dũng khí, cố chấp. Lúc cởi bỏ phong ấn, sẽ rất đau đớn, làm người ta luôn muốn bỏ cuộc. Nếu ngươi không chịu đựng được, thì sẽ không chịu nổi sức mạnh phong ấn đem lại, ngươi sẽ mất mạng."

Đường Vũ Lân giật mình, "Lần trước người đâu có nói chuyện này? Không phải người nói, chỉ cần tìm được ba thứ đồ kia thôi..."

Lão Đường thản nhiên: "Ngươi nghĩ một phong ấn có khả năng đưa ngươi vào chỗ chết lại dễ cởi ra vậy sao? Trên thế giới này, chưa bao giờ có

chuyện không làm mà hưởng. Muốn có cái gì thì cũng phải trả giá tương xứng, sống bình thường cũng vậy, tu luyện cũng vậy. Một Hồn Sư, nếu không gian khổ cố gắng, chịu đựng sự cô đơn, đau đớn, cố chấp, lì lợm thì làm sao trở nên cường đại được?"

"Tình hình bây giờ cũng thế thôi. Ngươi muốn tinh hoa trong phong ấn Kim Long Vương dung hợp với cơ thể ngươi, nó cũng có nghĩa là cải tạo thân thể của ngươi, thì ngươi phải chịu đựng đau đớn. Dù ngươi còn nhỏ, thì cũng vậy."

Đường Vũ Lân im bặt, từ nhỏ, nó đã được phụ thân dạy rất nhiều điều, nó hiểu được, những lời này lão Đường, đều là vì tốt cho mình.

"Nếu không có lựa chọn nào khác, như vậy, ta nhất định có thể." Đường Vũ Lân kiên định.

Nó còn muốn đi tìm cha mẹ, còn muốn đi tìm Na Nhi, còn muốn hỗ trợ đồng bạn thi đấu thắng lợi. Vậy thì phải chấp nhận để được mạnh lên!

Nó không thể lùi bước.

"Xin ngài nói cho ta biết, giờ ta phải làm gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Lão Đường nói: "Ngươi tìm một chỗ yên tĩnh, ít nhất mấy ngày không được có ai tới quấy rầy. Tìm một đồ đựng kín, bỏ hai linh quả vào, đổ máu của long vào, đậy kín lại, chờ sau khi trong đó không còn chấn động nào nữa, thì uống hết, bắt đầu giải phong ấn."

"Được."

Lão Đường nói tiếp: "Làm xong, ta tự nhiên sẽ chỉ dẫn cho ngươi cách đột phá. Ngươi phải nhớ, trước khi uống thuốc, phải ở trong trạng thái đỉnh phong, tâm tình yên tĩnh."

Nó mở mắt. Nó thấy mình vẫn ở trong phòng nhỏ, ngoài kia tiếng gió và mưa rất to, có cả sấm sét cuồn cuộn, tiếng lôi điện nổ vang.

Đường Vũ Lân nhìn qua bàn, rồi lấy máy truyền tin Hồn Đạo, bấm số Tạ Giải.

"Này? Vũ Lân, sao ngươi chưa về? Bão tới rồi, ngươi đang ở đâu?" Tạ Giải bắn liên hồi, âm thanh chập chờn, rõ là do bão.

Đường Vũ Lân nói: "Ta không sao, ta đang ở phòng rèn. Ở ngoài mưa to quá, ta chưa về được. Vừa lúc ở đây ta có một nhiệm vụ rèn. Ta gọi để báo cho ngươi yên tâm. Ngươi có nghe rõ không?"

"Hơi khó nghe, nhưng mà hiểu rồi. Ngươi không sao là được rồi, bão tới rất hay, hãy xem ca tu luyện mấy ngày, không chừng sẽ đột phá song hoàn, đánh cho đám Lớp Một kia răng rơi đầy đất."

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi đừng quá đốt cháy giai đoạn, an toàn mới là quan trọng."

Tạ Giải cười hắc hắc, nói: "Yên tâm đi, không sao đâu, Vũ lão sư cho ta đặc quyền mà. Lẽ ra cho cả ba đứa, nhưng ngươi chưa về. Chỗ bên lão sư, ta sẽ giấu cho ngươi, đợi bão giảm đi, phải mau trở về."

"Ừ, hiểu."

Tắt máy, Đường Vũ Lân kiểm tra lại cửa sổ, xác nhận đều khóa kỹ, mới trở về bàn.

Đốt cháy giai đoạn? E là mình mới là kẻ đang đốt cháy giai đoạn.

Ở phòng rèn, vật đựng kín không thiếu, tự tay mình rèn ra một cái là bài học cơ bản về rèn.

Nó lấy một cái chén kim loại, để lên bàn.

Bắt đầu luôn? Không được, lão Đường nói, phải làm ở trạng thái đỉnh phong, tâm tình bình ổn.

Minh tưởng, điều tức, khôi phục Hồn Lực xong, khi Đường Vũ Lân tỉnh lại, cả người nó đều khoan khoái

Bên ngoài vẫn ầm ào tiếng gió và tiếng mưa rơi, lần này, Đường Vũ Lân không dừng lại, nó lấy Băng Tinh Quả và Xích Viêm Quả bỏ vào chén kim loại, mở bình sứ, đổ thứ chất dịch tanh tanh màu tím vào trong.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ trào ra khỏi chén, cái chén run lên. Đường Vũ Lân vội đậy nắp, ôm vào trong lòng.

Trong chén vang lên những tiếng nổ lụp bụp, Đường Vũ Lân phải thả cái chén ra, vì cái chén đã đỏ bừng, nóng bỏng, ngay sau đó, màu đỏ trên nắp biến mất, thay vào đó là một tầng băng.

Mơ hồ có tiếng long ngâm vang lên trong chén.

Xích Viêm Quả và Băng Tinh Quả đều là thiên tài địa bảo loại Linh quả, tới trăm năm, đã có Linh tính dạng đơn giản. Băng, Hỏa là hai trạng thái cực đoan, để chúng vào chung một chỗ, đương nhiên sẽ sinh ra bài xích mãnh liệt, nhưng diện tích chứa quá nhỏ, làm sự bài xích chuyển sang thành công kích lẫn nhau.

Máu của hồn thú trở thành chất xúc tác điều hòa, ba thứ linh vật hòa vào nhau, tạo ra những phản ứng hóa học.

Đường Vũ Lân theo bản năng lùi lại mấy bước, vì nó mơ hồ cảm giác được trong chén có một luồng năng lượng khổng lồ đang muốn bùng ra. Liệu nó có nổ không? Nếu bị nổ, là sẽ mất tất cả.

May mắn, những tiếng nổ lụp bụp nhỏ dần, thân chén lập loè hai màu đỏ, lam đã dần dần an tĩnh lại.

Nhưng Đường Vũ Lân vẫn cảm nhận được luồng năng lượng khổng lồ kia, nó không biết cảm giác đó từ đâu tới, hình như… là từ trong đầu nó.

Chính xác là, từ lúc nó mở cái bình máu hồn thú ra, thì bắt đầu có cảm giác này, giống như đây là thông điệp máu long hồn thú nói với nó.

Trong đầu lại vang lên lời dặn của lão Đường, nó không dám chần chờ, vội mở chén ra, một thứ mùi tanh tanh quái dị xông vào mũi, làm Đường Vũ Lân suýt nữa hắt hơi.

Chương 98: Dùng linh vật

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Trong chén, là một loại dịch màu tím sẫm đang lục bục sinh ra bong bóng khí, sền sệt kinh kinh như nước bùn.

Đường Vũ Lân nhắm mắt, cau mày, nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Nhưng hương vị của chất kia không kinh dị như dáng vẻ bên ngoài của nó, nó âm ấm, vị ngọt tanh và thơm thơm giống như mật cá, hơi trơn trơn nhớt nhớt, vào miệng là đi luôn tới cổ, trôi tuột xuống cổ họng.

Cảm giác ấm áp truyền khắp toàn thân, thoải mái không tả nổi, Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm. Mình mới nuốt hơn trăm vạn đồng đó!

Không, e là một trăm vạn cũng chưa đủ. Dù không phải mình đi mua, nhưng riêng máu của hồn thú cũng chưa hẳn có tiền là mua được.

Giờ làm gì tiếp? Đường Vũ Lân ngơ ra, nhưng rồi nhớ ra ngay, vội lùi lại hai bước, khoanh chân ngồi xuống.

Nó không dám ngồi trên ghế, vì nó sợ lỡ người mình có phản ứng gì đó mạnh quá, sẽ bị ngã, thà ở dưới đất an toàn hơn.

Tập trung tư tưởng suy nghĩ, minh tưởng, vận chuyển Hồn Lực.

Chắc là vậy, dùng Hồn Lực để thúc giục thuốc phát ra hiệu quả.

Đúng lúc này, một cảm giác quái dị xuất hiện trong người nó. Nó giống như máu sôi lên, mỗi lỗ chân lông đều mở ra, phun khí nóng ra ngoài, cảm giác nóng bỏng không báo trước làm Đường Vũ Lân rên lên thảm thiết, suýt nữa ngã nhào.

Nóng, rất nóng, như đang ở trong lò luyện, mồ hôi tuôn ra như suối, cả

người Đường Vũ Lân run bần bật.

Từ trán, một đường vân màu vàng hình lưới xuất hiện, sau đó lan ra khắp toàn thân, những đường vân càng lúc càng rõ, cả làn da Đường Vũ Lân đỏ rực lên như bị luộc.

Nóng quá, nóng quá!

Đường Vũ Lân nghiến răng chịu đựng, lão Đường đã nói rồi, kiên cường, phải nhẫn nại, phải cố chấp.

Hồn Lực yếu ớt bị mất kiểm soát ngay lập tức, chạy tán loạn trong người, không thể minh tưởng được nữa, trước mắt Đường Vũ Lân chỉ có một màu đỏ.

Không lẽ người mình sẽ bị chảy ra sao?

Cả người Đường Vũ Lân rung rung, ô lưới màu vàng càng thêm rõ ràng.

Đột nhiên, cảm giác nóng bỏng đột ngột biến mất, sự đau đớn cũng biến mất theo.

Một người khi ở trong trạng thái bình thường, tuyệt đối không thể biết được mình sướng như thế nào. Nhưng chỉ cần từ trong đau đớn trở lại bình thường, sẽ biết sự 'bình thường' này dễ chịu khoan khoái đến mê say.

Cả người Đường Vũ Lân mềm nhũn, muốn giơ ngón tay lên cũng không nổi.

Nó chưa kịp bình tĩnh lại, thì cả người đã lạnh hẳn lên. Cái lạnh cũng như cái nóng trước đó, lan truyền khắp cơ thể, làn da vẫn còn hồng đỏ nhanh chóng chuyển thành màu xanh trắng.

Đường Vũ Lân run càng thêm dữ dội, thứ duy nhất không biến hóa gì trên người đó là đường vân hình lưới màu vàng, chẳng những vậy, chúng lại càng thêm rõ rệt.

Từ cực nhiệt tới cực hàn, thứ đầu tiên không chịu nổi, là quần áo của nó. Quần áo vỡ ra từng mảnh, nhiều chỗ hóa thành bột mịn. Hồn lực cấp mười hai giờ như không có, chẳng giúp nó bớt đau khổ được chút nào.

Lạnh quá, máu như muốn đông lại, nhịp tim giảm mạnh, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ.

Nó không biết, hai loại linh quả này khi kết hợp với nhau sẽ dẫn tới cái gọi là Băng Hỏa Luyện Kim Thân, làm tăng cường độ thân thể. Nhưng cách tăng cường độ này đối với người bình thường là rất nguy hiểm, biến hóa từ cực nhiệt tới cực hàn, rất dễ làm cho cơ thể yếu ớt của con người bị vỡ ra, nên nhất định phải có một loại linh quả khác đều điều hòa, nếu vật điều hòa có cấp bậc cao hơn, thì may ra mới an toàn.

Một vấn đề quan trọng nữa là khi tiến hành Băng Hỏa Luyện Kim Thân, thì phải có một Đại Hồn Sư có tu vi vượt xa người đang luyện thân để hộ pháp, dẫn đạo.

Mộ Thần nghĩ chắc chắn là là Mang Thiên sẽ giúp Đường Vũ Lân tiến hành dẫn đạo, ông ta không biết Đường Vũ Lân chỉ có một mình, tự mình xử lý.

Đây chính là Linh quả trăm năm, dù có là cường giả hồn sư tam hoàn mà ăn vào cũng còn bị thương nặng, để lại những ẩn tật không bao giờ hết được.

Đừng nói chi Đường Vũ Lân mới chỉ có tu vi Hồn Lực cấp mười hai.

Không biết qua bao lâu, cực hàn mới dần dần rút đi, Đường Vũ Lân mới từ từ tỉnh lại.

Không nhúc nhích được, cả người nó đều chết lặng, tựa như không còn là của mình, nhưng quỷ dị là, tinh thần nó lại cực kì tỉnh táo, nó nhìn thấy rất rõ những đường vân màu vàng hình lưới đang lóe sáng như một cái lưới lớn trùm quanh người nó.

Lão Đường, người ở đâu? Ta phải làm gì tiếp theo? Đường Vũ Lân gọi vang trong đầu.

Nhưng lão Đường không trả lời, còn Đường Vũ Lân đã không đường lui, nó không còn làm được gì nữa, đành để mặc ba loại Linh vật tha hồ dày xéo cơ thể mình.

Cơ thể cứng ngắc từ từ khôi phục, cảm giác thoải mái dễ chịu lại xuất hiện. Nhưng Đường Vũ Lân vẫn rất căng thẳng. Nóng bỏng, rồi tới cực lạnh, tiếp theo, có phải tới lượt máu hồn thú ra tay hay không?

Sự thật chứng minh, nó đã đoán đúng.

Nóng và lạnh, so với đau đớn tiếp theo phải chịu, là không vào đâu.

Có những con kiến nhỏ từ trong xương bò ra, chui vào trong máu thịt, nội tạng, máu huyết, ngọ nguậy trong đó.

"A!" Đường Vũ Lân kêu lên thảm thiết, nó muốn gãi, nhưng cả người không nhúc nhích được, tinh thần lại vô cùng tỉnh táo, hắn cảm nhận được sự tra tấn đó rất rõ ràng. Cảm giác này, rất là khủng khiếp.

Làm sao bây giờ? Sao lại như vậy? Cả người Đường Vũ Lân run lên bần bật.

Không chịu nổi, ta không chịu nổi nữa.

"Nếu ngươi không chịu nổi, thì ngươi sẽ chết. Nếu ngươi muốn sống sót, thì ngươi phải kiên cường. Dù đau đớn tới cỡ nào, thì có kiên cường và dũng cảm cũng sẽ qua. Phải cố chấp để mở ra cánh cửa thành công cho ngươi." Tiếng Lão Đường vang lên, lần này, giọng của hắn rất trầm thấp.

Đường Vũ Lân giật mình, đúng a! Không thể bỏ cuộc, nếu mình không phá được phong ấn, thì mình phải chết.

Mình không thể chết được, mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, mình phải trở thành cường giả, mình phải trở thành một Cơ Giáp Sư cường đại, mình muốn tự rèn ra cơ giáp cho chính mình.

Mình còn phải đi tìm phụ thân mẫu thân, đi tìm Na Nhi, trở thành hồn sư cường đại nữa.

Mình muốn sống, muốn hưởng thụ cuộc sống này.

Trong lòng nó đầy sự không cam lòng, mạnh mẽ tới mức làm cho nỗi đau đớn cũng giảm đi, cảm giác tê ngứa dần nhỏ lại.

Đường Vũ Lân không nhìn thấy đường vân vàng trên người nó đã chuyển thành màu tím, màu tím phủ bên ngoài màu vàng, nhưng sau một thời gian ngắn thì bị tan rã, dần nhạt đi rồi biến mất, lộ ra đường vân màu vàng sáng rực rỡ.

Cảm giác tê dại ngứa ngáy dần biến mất, Đường Vũ Lân há miệng thở hổn hển, cơ thể nó đã khôi phục lại, tay chân đã lại động đậy được.

Thế nào là đã xong chưa? Đã đột phá phong ấn rồi?

"Chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu!" giọng Lão Đường lạnh tanh vang lên trong đầu.

Giờ mới bắt đầu?

Đường Vũ Lân chưa kịp làm gì, cả ba cảm giác nóng lạnh và ngứa ngáy cùng bộc phát, cả người nó mất đi khống chế.

Nó kêu lên thảm thiết, ngất đi.

Chương 99: Năm nhất trước khi quyết chiến

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đông Hải Học Viện.

Bão lần này ở Đông Hải Thành tới rất đột ngột, khiến cả thành thị đều bị ảnh hưởng, buôn bán đình trệ, trường học đóng cửa, giao thông tê liệt, tòa nhà hành chính nháo nhào.

Bão kéo dài suốt một tuần, bật cả gốc đại thụ, phá hoại kiến trúc, nhà cửa.

Giờ, tất cả đều đã đi qua.

Bão qua đi, không khí Đông Hải Thành cực kì tươi mát, mang theo hơi nước nhàn nhạt, ánh mặt trời tỏa xuống ấm áp, có nơi còn thấy cả cầu vồng, bầu trời xanh vạn dặm không mây.

"Tên kia bị cái gì vậy? Tới giờ cũng không liên lạc được. Máy truyền tin của hắn cứ như hết năng lượng vậy, không gọi được." Tạ Giải không có đầu óc nào đi ngắm cảnh đẹp, mà ngồi bẹp dí trong phòng học, sốt ruột nhấp nhổm.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đường Vũ Lân đã mất liên lạc.

Bão mấy ngày nay, hắn được Vũ Trường Không lão sư chỉ điểm khắc khổ tu luyện, cuối cùng cũng có đột phá. Sau khi đột phá, người đầu tiên hắn muốn báo tin là tên bạn tốt, nhưng không ngờ không gọi được cho Đường Vũ Lân.

Đã thế, hôm nay đã bắt đầu học lại, nhưng Đường Vũ Lân vẫn biệt tăm biệt tích.

Hôm nay học lại, có nghĩa là, hôm nay học xong sẽ phải thi đấu lên lớp, đấu với Lớp Một!

Đường Vũ Lân, tên chết tiệt này, ngươi có chuyện gì vậy?

"Ngươi có biết phòng làm việc của hắn ở đâu không? Hay trưa nay chúng ta đi tìm hắn?" Cổ Nguyệt cau mày, trong mắt lộ ra lo lắng.

Tạ Giải cười khổ: "Ta đâu có hứng thú với rèn, làm sao biết phòng làm việc của hắn ở đâu! Hôm đó hắn gọi điện, còn bảo sẽ luôn ở trong đó. Ở trong đó, lẽ ra hắn không phải bị gì mới đúng! Sao tới giờ mà vẫn không có tin tức? Không lẽ hắn quên mất thời gian?"

Cổ Nguyệt sầm mặt, "Ngươi cũng không biết? Vậy tới trưa chúng ta tới hiệp hội Đoán Tạo Sư, ở đó chắc có ghi chú hắn đăng kí phòng làm việc ở đâu."

Hiếm thấy Tạ Giải không phản bác lời Cổ Nguyệt, hắn gật đầu: "Cách này hay, tí nữa chúng ta cùng đi."

Tới lúc tan học buổi trưa, Đường Vũ Lân vẫn chưa xuất hiện, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đi tìm Vũ Trường Không xin phép, rồi chạy vèo tới hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Nhưng, nửa canh giờ sau, hai đứa đi ra, mặt mày phiền muộn.

Hiệp hội Đoán Tạo Sư có quy định, phòng rèn thành viên đăng kí cho hiệp hội là thông tin bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài, trừ khi họ có giấy tờ giới thiệu của nhà nước. Chưa kể dữ liệu về Đường Vũ Lân còn có đẳng cấp mật cao hơn Đoán Tạo Sư bình thường.

"Bây giờ phải làm gì? Chúng ta nhờ Vũ lão sư xin giấy giới thiệu của nhà nước tới hỏi à?" Cổ Nguyệt hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải cười khổ: "Không làm kịp đâu! Văn bản của nhà nước làm ra không dễ, và rất mất thời gian. Hôm nay nhất định là không làm kịp. Trận đấu chiều nay chắc chỉ có hai chúng ta mà thôi. Vũ Lân không phải loại người bất tín, nhất định hắn đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không thì chắc chắn đã tới trường."

Cổ Nguyệt hếch mặt, cau mày, "Trở về rồi bàn tiếp. Nhưng mà phải nhờ Vũ lão sư xin giấy giới thiệu trước đã, trận đấu không quan trọng bằng sự an

toàn của Vũ Lân."

"Ừ."

"Giấy giới thiệu của Nhà nước?" Vũ Trường Không nhìn hai đứa học viên, gương mặt lạnh băng càng thêm âm trầm.

Đường Vũ Lân tới giờ vẫn chưa về trường, ra ngoài lại không tìm được.

"Được rồi, các ngươi về lớp trước đi, ta biết rồi." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

"Lão sư, vậy trận đấu chiều nay, chỉ có hai chúng ta thi đấu?" Tạ Giải hỏi.

Vũ Trường Không nhìn hắn, "Chỉ có hai người các ngươi."

"Vâng."

Tạ Giải và Cổ Nguyệt lo lắng trở về lớp, cả hai đứa đều khó ở, tuy nói hai đấu hai và ba đấu ba chẳng khác bao nhiêu, Đường Vũ Lân lại còn là đứa kém nhất trong ba đứa, nhưng mà chúng đã quen thi đấu với nhau, thiếu Đường Vũ Lân, hai đứa đều cảm thấy thiếu cái gì đó.

Giờ học buổi chiều nhanh chóng trôi qua. Chắc vì suốt một tuần phải chui nhủi trong phòng để tránh bão, nên hôm nay được xổng ra ai cũng thích. Giờ học mới kết thúc, dưới bãi tập đã có rất nhiều học viên, có cả lão sư trong đó, chờ đợi trận đấu cuối cùng trong kì thi đấu lên lớp của năm nhất.

"Có nghe gì chưa? Năm nay thi đấu lên lớp có hắc mã! Lớp Năm đứng chót năm nhất đã liên tục thắng liền ba trận, không chừng sẽ lập nên kì tích."

"Đừng có nằm mơ. Ngươi có biết hay không tân sinh Lớp Một năm nay kinh khủng cỡ nào không? Được vinh dự gọi là lớp tân sinh mạnh nhất trong lịch sử đấy, không phải nói đùa đâu. Trong lớp đó có ba người đều là Đại hồn sư nhị hoàn, Võ Hồn cả ba đều vô cùng cường đại. Còn Lớp Năm năm nhất, ba người dự thi đó đều chỉ là Nhất Hoàn thôi, đây là chênh lệch về chất, hơn nhau hẳn một cái hồn kĩ, hồn lực cũng kém hơn, một tí cơ hội cũng không có đâu. Ta chỉ là muốn xem đám tân sinh Lớp Một năm nay trong kì thi đấu lên lớp có đi tới được bước cuối cùng kia hay không. Nghe nói, lớp nào năm thứ hai cũng đang sợ lắm đó. Hắc hắc."

Các học sinh ồn ào bàn tán với nhau, vừa nói vừa đi vào trong sân thi đấu.

Các lão sư cũng không thua kém. Chủ nhiệm Lớp bốn Khổng Hãn Văn thỉnh thoảng lại quét qua đám người như muốn tìm cái gì đó, miệng cười khẩy.

"Khổng lão sư, ngài đang nhìn cái gì thế?" chủ nhiệm lớp ba Diệp Anh Dung hỏi.

Khổng Hãn Văn trả lời: "Tìm Vũ Trường Không. Hắn không phải ngạo khí lắm sao? Ta muốn xem, với mấy đứa học trò đó, hôm nay dựa vào cái gì đòi chiến thắng Lớp Một." Khổng Hãn Văn rất là tức khí, sau khi lớp hắn bị ba người Đường Vũ Lân đánh bại, lớp hắn đã trở thành lớp chót bét dem của năm nhất! Đây là một sỉ nhục cực lớn, ảnh hưởng mạnh mẽ tới sự đánh giá của học viện về hắn.

Diệp Anh Dung thở dài: "Đúng vậy! Lớp Một năm nay thật là mạnh mẽ quá đáng. Theo ta thấy, lớp năm hai mà muốn đấu với chúng cũng còn khó. Lớp Một năm thứ hai hiện giờ chỉ có hai người là có nhị hoàn. Ta nghĩ chúng có thể đánh tới năm thứ ba luôn."

Khổng Hãn Văn cười khẩy, mục đích hôm nay hắn tới là muốn nhìn thấy vẻ mặt của Vũ Trường Không sau khi học viên của Vũ Trường Không thua trận.

"Tới rồi." Diệp Anh Dung khẽ nói.

Khổng Hãn Văn nhìn theo mắt cô, quả nhiên nhìn thấy Vũ Trường Không đang dẫn đầu đám học viên Lớp Năm đi về hướng sân đấu. Sau lưng hắn, là Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Khổng Hãn Văn kinh ngạc vì không nhìn thấy cái thằng nhóc xinh đẹp kia, hình như tên là Đường Vũ Lân thì phải.

Ngay lúc Vũ Trường Không dẫn học viên Lớp Năm đi tới, thì bên kia sân cũng xảy ra ồn ào.

Các học viên đều né sang hai bên chừa đường đi.

Người hăng hái đi đầu là một nữ giáo sư chừng hai bảy hai tám tuổi, có tướng mạo khá giống Diệp Anh Dung nhưng đẹp hơn, chân mày có nét cao ngạo mà Diệp Anh Dung không có.

Sau lưng cô, là đám học viên lớp một lừng danh. Ba người đi đầu là ba nam học viên, người bên trái là người từng xung đột với ba người Đường Vũ Lân, Vi Tiểu Phong.

Người ở giữa là một thiếu niên thân hình cao lớn, Vi Tiểu Phong kiêu ngạo, nhưng hắn thì rất trầm ổn, vẻ thuần thục hơn hẳn bạn cùng lứa. Người bên phải là một nam sinh rất gầy, nhưng chỉ có da với xương, ánh mắt âm lãnh, cả người trông rất âm u, đám học sinh đằng sau cách hắn một khoảng rất xa, như không ai muốn tới gần hắn.

Hai lớp đứng lại hai bên sân đấu, đợi giờ thi đấu bắt đầu.

Diệp Anh Dung bước nhanh tới cạnh nữ giáo sư kia, khẽ chào: "Tỷ."

Chương 100: Đường Vũ Lân trở về

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Chủ nhiệm Lớp Một năm nhất, chính là tỷ tỷ ruột của Diệp Anh Dung, đã từng bị Vũ Trường Không từ chối, Diệp Anh Ngọc.

Diệp Anh Ngọc khẽ gật đầu với cô, mắt vô thức nhìn ngay vào Vũ Trường Không, ánh mắt rất phức tạp.

Mấy hôm trước trận chiến giữa Vũ Trường Không và Quang Tiêu cô cũng nhìn thấy, để lại trong đầu cô ấn tượng rất sâu sắc.

Nhưng chuyện ấy lại chẳng là gì với Vũ Trường Không. Ta có chỗ nào không xứng với ngươi?

Vũ Trường Không, ngươi hãy đợi đó, hôm nay ta sẽ cho ngươi phải mất hết mặt mũi, dẫm nát sự cao ngạo của ngươi.

Vũ Trường Không tựa hồ cảm nhận được có người nhìn mình, theo bản năng nhìn qua bên kia sân, Diệp Anh Ngọc tuy rất hận hắn, nhưng thấy hắn nhìn tới, thì mặt cô đổi ngay tức khắc, cô ưỡn ngực, muốn phô ra những gì đẹp nhất.

Nhưng mà...

Hắn nhìn như thế là thế nào?

Diệp Anh Ngọc cực kỳ phẫn nộ.

Vì khi nhìn thấy cô, ánh mắt Vũ Trường Không không hề dừng lại chút nào, cũng không hiện ra cảm xúc nào đặc biệt, nó lướt qua như nhìn thấy một thứ bình thường mà thôi.

Khốn kiếp! Tên chết tiệt, vẫn khốn kiếp như vậy.

Diệp Anh Dung nhìn nét mặt tỷ tỷ, hiểu ngay mọi việc đã hỏng. Cô hiểu cái tính mắt cao hơn đầu của tỷ tỷ.

Từ nhỏ tỷ tỷ cô đã được gọi là thiên tài, nhưng sau khi thi rớt vào Sử Lai Khắc Học Viện, cô đã bị đả kích rất lớn, dẫn tới tính tình hơi thay đổi. Thế nên sau khi cộng thêm việc tỏ tình bị Vũ Trường Không cự tuyệt, cô mới trở thành như bây giờ.

Nhưng mà, tỷ tỷ, ngươi có biết, dù ngươi có làm gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là vô ích, trong mắt người nam nhân kia, chúng ta không là gì cả, nói trắng ra, thì chúng ta và hắn không phải là cùng một tầng lớp với nhau, ngươi có làm gì, cũng phí công thôi!

Những lời này, Diệp Anh Dung đương nhiên không dám nói với tỷ tỷ, nói ra, chắc chắn Diệp Anh Ngọc sẽ nổi điên.

"Dương Tử, dạy dỗ bọn chúng cho ra hồn cho ta." Diệp Anh Ngọc quay người lại, dữ dằn nói với thiếu niên trầm ổn sau lưng.

"Vâng, lão sư." Mắt Dương Tử lóe sáng, nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái trầm ổn.

Long Hằng Húc đã đi tới sân đấu. Hắn gật đầu chào chủ nhiệm hai lớp, mới lớn tiếng nói: "Do bão, nên cuộc đấu này đã bị hoãn. Hôm nay chúng ta diễn ra trận thi đấu lên lớp thứ tư, Lớp Năm đấu với Lớp Một. Lớp Năm, Vũ lão sư, hôm nay các ngươi mấy người ra đấu?"

Trong lòng Long Hằng Húc rất phức tạp, thật lòng, hắn đương nhiên muốn Lớp Năm thua trận, vì nếu để con ngựa đen này tiếp tục chiến thắng, hắn sẽ rất mất mặt với thầy hiệu trưởng vì đã phân lớp sai!

Học viện nhất định sẽ chất vấn, hắn chia lớp như thế nào, mà để Lớp Năm năm nhất nhiều người giỏi như vậy, tuy việc này có liên quan tới sự dạy dỗ của Vũ Trường Không, nhưng hắn vẫn phải chịu trách nhiệm về việc đã phân lớp sai!

Nhưng, thực lực cường hãn Vũ Trường Không biểu hiện hôm đó đã giúp hắn hóa giải quẫn cảnh, ít nhất hắn cũng có cớ, đổ thừa cho Vũ Trường Không có khả năng dạy học quá giỏi, giờ chuyện này ai cũng biết mà. Địa

vị của Vũ lão sư hiện giờ trong lãnh đạo học viện là rất cao đó a!

Có một cường giả như hắn tọa trấn, đối với Đông Hải Học Viện là một chuyện rất rất tốt.

Học viện của những thành phố lớn cạnh tranh rất kịch liệt, nhất là những học viện trung cấp có quy mô lớn, nhiệm vụ chính của bên hệ cao cấp, là giành chiến thắng trong những giải đấu giữa các học viện. Học viện có thanh danh càng lớn thì sẽ càng thu hút được học viên giỏi, cứ thế mà tuần hoàn.

Cho nên, sau chuyện hôm đó, Long Hằng Húc không dám đắc tội Vũ Trường Không nữa.

"Lớp chúng ta hôm nay xuất chiến..." Vũ Trường Không vừa định nói hai người thì phía sau Lớp Năm vang tới một giọng nói.

"Vũ lão sư, chờ ta với."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tạ Giải và Cổ Nguyệt vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Đám học viên rẽ ra mở lối, Đường Vũ Lân phong trần mệt mỏi chạy lên.

Bộ dáng của hắn rất kinh dị, tóc tai rối bời, mặt mày tái nhợt, khí tức rất không ổn định.

"Ngươi chạy đi đâu thế hả, sao bây giờ mới tới?" Tạ Giải tức giận hỏi.

Đường Vũ Lân cười khổ: "Một lời khó nói hết, đấu xong rồi nói sau. Vũ lão sư, ta có thể xuất chiến."

Vũ Trường Không mặt lạnh tanh nhìn nó, gật đầu, sau đó mới nói với Long Hằng Húc: "Lớp chúng ta xuất chiến ba người."

Long Hằng Húc nói: "Lớp Một năm nhất mời ba người ra chiến."

Diệp Anh Ngọc ngẩng đầu lên, "Được."

Long Hằng Húc nói: "Học viên dự thi vào trận."

Cổ Nguyệt tiến tới bên cạnh Đường Vũ Lân, hỏi nhỏ: "Ngươi ổn không? Có sao không?" khí tức của Đường Vũ Lân hiện giờ rất quái dị.

"Không sao cả." Đường Vũ Lân mỉm cười tự tin.

Cổ Nguyệt gật đầu, "Vậy chúng ta cùng cố gắng lên."

Đường Vũ Lân vẫn đi giữa, Tạ Giải và Cổ Nguyệt đi hai bên phía sau, ba người đi lên sân đấu.

Ba học viên Lớp Một cũng đã tới.

"Ta là Trương Dương Tử." thiếu niên trầm ổn đứng giữa bình tĩnh nói.

"Vi Tiểu Phong, chúng ta biết nhau rồi." Vi Tiểu Phong đưa tay phải ra, giơ ngón cái lên, sau đó từ từ xoay ngón tay chúc xuống dưới, làm dấu hiệu khiêu khích.

"Ngươi!" Tạ Giải giận dữ, muốn nhào lên, bị Đường Vũ Lân nắm vai kéo lại.

Tạ Giải kinh ngạc nhìn nó, ô, cái tên này, hình như khỏe hơn a!

"Vương Kim Tỷ." học viên gầy nhẳng còn lại lên tiếng.

Đường Vũ Lân nói: "Lớp Năm năm nhất, Đường Vũ Lân."

"Cổ Nguyệt."

"Tạ Giải!" Tạ Giải trong nhìn chằm chằm Vi Tiểu Phong.

Long Hằng Húc thấy hai bên nồng mùi thuốc súng thì nhíu mày, "Ta nhắn mạnh nhé, đây là thi đấu trong học viện, đấu tới điểm là phải dừng, phân thắng bại, không cho phép cố ý tổn thương đối thủ, nếu không, học viện tăng mức xử phạt."

"Vâng!" Sáu người cùng đáp.

"Tốt, trận đấu chuẩn bị, hai bên lùi lại."

"Bắt đầu!"

Vi Tiểu Phong và Tạ Giải hầu như cùng lúc xông ra ngoài. Hai đứa đã sớm không vừa mắt nhau, không chịu được nữa.

Dưới chân Vi Tiểu Phong hiện ra hai cái hồn hoàn màu vàng, trên người có một luồng thanh quang lập loè, trên bờ vai xuất hiện một con rắn nhỏ màu xanh.

So với tiểu xà Kim Quang của Đường Vũ Lân, con rắn này khác hẳn. Nó rực một màu xanh biếc, trên lưng có một cặp cánh trong suốt cũng màu xanh, thể hình nhỏ, nhưng khí tức hết sức cường hãn.

Cơ thể Vi Tiểu Phong mềm mại hẳn đi, trên làn da hiện ra một tầng màu xanh nhàn nhạt.

Hồn Linh của Vi Tiểu Phong là Thanh Ảnh Xà trăm năm, tốn rất nhiều công sức và tiền cửa mới có được, cực kì phù hợp với hắn, vì Võ Hồn của hắn cũng chính là Thanh Ảnh Xà, nên sau khi dung hợp thành công, tu vi của hắn tăng lên như diều gặp gió, chỉ trong thời gian ngắn đã nhảy từ Nhất Hoàn lên Nhị Hoàn.

Sau khi vượt qua cấp mười hai, tốc độ tăng tiến của hắn đã hạ xuống, tuy nhiên, Hồn Linh Thanh Ảnh Xà vẫn giúp hắn có được sức mạnh vượt xa bạn cùng lứa.

Vi Tiểu Phong là Chiến hồn sư hệ đánh nhanh, cơ thể khi di chuyển không ngừng lắc lư, tạo cảm giác rất hư ảo. Tuy tốc độ của hắn không nhanh bằng Tạ Giải nhưng lại có vẻ linh hoạt hơn.

Nhưng, Vi Tiểu Phong phải giật mình vì dưới chân Tạ Giải cũng xuất hiện hai cái hồn hoàn màu vàng, khí thế của Tạ Giải cũng tăng lên khủng khiếp.

Chương 101: Trận đấu bắt đầu

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đường Vũ Lân nhìn ra Quang Long Chủy của Tạ Giải hình như nhỏ đi, hào quang mờ đi, nhưng bản thân con dao lại trở nên ngưng thực hơn, đạo văn khắc trên nó tỏa ra khí tức kinh khủng.

Nhị Hoàn? Lớp Năm có một học viên Nhị Hoàn?

Long Hằng Húc ngây người. Lớp Một có ba Đại Hồn Sư Nhị Hoàn đã là kinh khủng, Lớp Năm xuất hiện một Nhị Hoàn còn là tin tức kinh khủng hơn, đây mới thật là trong lịch sử Đông Hải Học Viện xưa nay chưa từng có!

Long Hằng Húc thấy mặt mình nóng rát như vừa bị tát.

Vũ Trường Không a Vũ Trường Không, ngươi thật là có bản lĩnh.

Nhìn thấy Song Hoàn dưới chân Tạ Giải, đám học viên Lớp Năm ồ lên hoan hô.

Quang ảnh lóe lên, hai người tới gần nhau, Tạ Giải sắc mặt lạnh lùng, tiếp tục gia tốc, hóa thành một luồng sáng vàng, lượn một đường cong áp sát vào Vi Tiểu Phong.

Người còn chưa tới, khí tức sắc bén đã chèn ép Vi Tiểu Phong làm hắn đau đớn như bị chém trúng.

Hồn Lực mạnh quá, tên kia nhất định mới chỉ đột phá tới Nhị Hoàn, trong khi mình đã là cấp hai mươi hai a! Vì sao Hồn Lực của hắn mạnh tới thế?

Vi Tiểu Phong đương nhiên không biết, Tạ Giải có song sinh Võ Hồn, nên trong giới đồng cấp, Hồn Lực của hắn luôn là vô địch.

Bốn người còn lại không hề nhàn rỗi.

Đường Vũ Lân không trực tiếp phóng xuất ra mình Võ Hồn, mà là phát đủ chạy như điên, thẳng tới đối phương tọa trấn trung ương Trương Dương Tử phóng đi.

Thân hình Cổ Nguyệt lóe lên, ẩn thân sau lưng Đường Vũ Lân. Lực bộc phát và tốc độ của Đường Vũ Lân tuy không bằng Tạ Giải, nhưng tuyệt đối không chậm. Cô bé như u linh theo sát Đường Vũ Lân, duy trì một khoảng cách không đổi.

Trương Dương Tử đứng im, không buồn để mắt, nhưng Vương Kim Tỷ lại động đậy.

Hai vòng Hồn Hoàn màu vàng xuất hiện dưới chân, cơ thể Vương Kim Tỷ to ra, thứ phình ra không phải da thịt, mà là xương cốt, khiến hắn chẳng khác gì một bộ xương lớn, hai tay và nâng lên, một vòng khí tức màu đen nhàn nhạt từ trên người hắn hiện ra.

Cái này là..., Võ Hồn có chứa thuộc tính hắc ám?

Vương Kim Tỷ sải bước nghênh đón Đường Vũ Lân, hai tay nâng lên, đáy mắt xuất hiện hai đốm lửa đen cháy rừng rực. Không ai nhìn thấy được hồn linh của hắn là cái gì.

Đường Vũ Lân bình thản, hai tay chắn trước người, dưới chân hào quang lóe lên, một vòng Hồn Hoàn màu trắng sáng lên, tiểu thảo xà Kim Quang lặng lẽ thò đầu ra khỏi cổ áo.

Chỉ có một mình Vũ Trường Không nhìn ra cái đầu của Kim Quang to hẳn hơn hồi trước. Cơ thể nó giấu kín trong áo của Đường Vũ Lân nên không nhìn được rõ.

Một tầng hào quang màu vàng đất phủ quanh người Đường Vũ Lân, làm cả người nó nhìn thêm dày nặng, tốc độ giảm bớt vài phần.

Một đoàn ánh sáng màu đỏ từ sau bả vai nó bay ra, là một hỏa cầu.

"BA~!" Vương Kim Tỷ vung tay phải, trong lòng bàn tay bay ra một vầng hào quang màu đen, dập tắt hỏa cầu. Tốc độ của hắn không giảm, va chạm

thẳng vào Đường Vũ Lân.

Chính diện va chạm, đây là chuyện chỉ có Chiến Hồn Sư hệ cường công mới làm.

"Phanh!" trầm thấp. Cơ thể Đường Vũ Lân lắc lư đứng lại, còn Vương Kim Tỷ thì bị lùi lại ba bước dài.

Trương Dương Tử kinh ngạc. Hắn biết sức mạnh của Vương Kim Tỷ, Vương Kim Tỷ có được võ hồn loại cận chiến đỉnh cấp cực mạnh, là một Chiến Hồn Sư hệ cường công khủng bố, sức mạnh của hắn Trương Dương Tử không bằng. Trương Dương Tử từng nghĩ rằng, trong hệ sơ cấp của Đông Hải Học Viện, dưới Tam Hoàn không có ai mạnh được bằng Vương Kim Tỷ.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm hắn bất ngờ, một thằng khỉ chỉ có hồn hoàn mười năm, thế mà lại thắng Vương Kim Tỷ về mặt sức mặt? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ Trương Dương Tử kinh ngạc, Vương Kim Tỷ hết hồn. Lúc hắn va chạm với Đường Vũ Lân, hắn cảm thấy không phải mình đánh trúng người, mà đánh vào một ngọn núi. Lực phản chấn mãnh liệt làm hắn không thể khống chế được cơ thể, phải lùi lại.

Cổ Nguyệt không ra tay nữa, cô vẫn trốn sau lưng Đường Vũ Lân, đối phương còn một người chưa ra tay, cô phải bảo toàn thực lực.

Lúc Đường Vũ Lân đánh Vương Kim Tỷ, sự tự tin trong lòng Cổ Nguyệt tăng lên vài phần.

Bên kia, Tạ Giải và Vi Tiểu Phong đã đối mặt.

Cảm nhận được uy hiếp của Tạ Giải, hồn hoàn thứ nhất của Vi Tiểu lóe lên, cơ thể hắn mờ hắn đi, để lại toàn là tàn ảnh nhìn như hư ảo, quay chung quanh Vi Tiểu Phong làm không phân biệt được đâu mới là người thật.

Vi Tiểu Phong Võ Hồn Thanh Ảnh Xà, Hồn Kỹ thứ nhất, Thanh Ảnh Điệp.

Vi Tiểu Phong ngạo mạn là có lý, bằng vào Hồn Linh và Võ Hồn tương thích, khiến cơ thể hắn và Hồn Linh có được độ phù hợp hoàn hảo, hai cái

Hồn Kỹ vượt xa hồn kỹ mà hồn sư bình thường có được.

Thanh Ảnh Điệp tuy không phải phân thân thật sự, nhưng lại sinh ra huyễn ảnh chất lượng rất cao. Chân thân Vi Tiểu Phong thò tới, quấn về phía chân Tạ Giải.

Tạ Giải phân biệt được huyễn ảnh với chân thân không? Đương nhiên là không. Nhưng, hắn có cách của hắn.

Vũ Trường Không từng dạy, nếu gặp phải địch nhân có năng lực mà mình không phân tích được, thì cách tốt nhất chính là phát huy tối đa sức mạnh của bản thân, dùng lực phá xảo.

Cho nên, hồn hoàn của Tạ Giải sáng lên, một luồng quang nhận màu vàng rực rỡ chém ngang ra.

Ta mặc xác ngươi có bao nhiêu cái huyễn ảnh, đánh hết và một lúc chẳng phải sẽ biết cái nào là thực, cái nào là giả sao?

Tạ Giải sau khi tăng Hồn Lực lên cấp hai mươi, hồn lực tăng mạnh, uy lực Quang Long trảm đương nhiên tăng theo.

Quang nhận màu vàng bay quanh một vòng, nhận mang sắc bén làm không khí vang lên âm thanh "Xùy xùy".

Vi Tiểu Phong kinh hãi, vội nhảy lên, né tránh công kích.

Nhưng, tàn ảnh chỉ là tàn ảnh, bản thể hắn nhảy lên, tàn ảnh bị kéo lên theo, để lộ bản thể ra ngoài.

Tạ Giải nhón mũi chân xuống đất mượn lực, cả người xoay tròn, vọt về phía Vi Tiểu Phong.

Các tàn ảnh của Vi Tiểu Phong vội tụ lại với nhau, cố gắng ngăn cản. Nhưng những tàn ảnh này chỉ có mười phần trăm sức chiến đấu của Vi Tiểu Phong, làm sao chống đỡ được Quang Long Chủy, thế nên thi nhau bị chém tan, hồn kỹ của Vi Tiểu Phong bị phá.

Đám học viên lớp một há hốc miệng, Vi Tiểu Phong bị rơi vào hạ phong? Thanh Ảnh Điệp đang thuận lợi mà, sao lại bị chỉ một chiêu bạo lực này

của đối phương phá hết?

Chỉ có Diệp Anh Ngọc nhìn ra vấn đề, Võ Hồn của Tạ Giải không giống bình thường, nhìn chỉ là Chủy thủ, nhưng nó sắc bén hơn hẳn chủy thủ thông thường, lại còn có chứa một loại khí tràng và loại với Tiên Thiên năng lực, tạo nên uy áp nhất định cho Vi Tiểu Phong, làm Vi Tiểu Phong bị áp chế về mặt khí thế, năng lực cá nhân không phát huy được toàn bộ.

Những sợi dây leo màu lam lướt sát đất bay tới, quấn lấy Vương Kim Tỷ, hai tay Đường Vũ Lân xuất hiện hai cái chùy kim loại.

Đối mặt cường địch, nó không giữ lại gì hết, lấy ra luôn Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Từ va chạm vừa nó đã nhìn ra, Võ Hồn của Vương Kim Tỷ chắc chắn có liên quan với cốt cách của hắn. Không cần biết Võ Hồn của ngươi là gì, ngay cả kim loại hiếm ta còn rèn được, xương của ngươi ta nện không nổi hay sao?

"Rống!" Vương Kim Tỷ nổi giận, Hồn Hoàn thứ nhất sáng rực, cả người lại biến hóa.

Cánh tay phải nhanh chóng to ra, nhất là ở bàn tay, năm ngón tay biến thành bốn ngón, vừa thô vừa to, móng tay đen sì. Cánh tay cực lớn mang theo khí thế kinh khủng, đánh thẳng vào Đường Vũ Lân.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân chả ai thèm để mắt.

Chương 102: Bàn tay màu vàng

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Những sợi dây leo màu lam quấn lên cơ thể Vương Kim Tỷ, nhưng sau đó lại tự động tróc ra, cơ thể Vương Kim Tỷ trở nên hư ảo.

Không biết lúc nào, hồn hoàn thứ hai của Vương Kim Tỷ đã sáng lên, hai cái Hồn Kỹ và được sử dụng.

Trương Dương Tử mỉm cười, Vương Kim Tỷ phóng ra cả hai hồn kỹ, dù hắn, muốn thắng khó.

Vì võ hồn của Vương Kim Tỷ là Võ Hồn Cốt Long Vương, đỉnh cấp loại hắc ám đó a!

Hồn Kỹ thứ nhất, Cốt Long Trảo, Hồn Kỹ thứ hai, Cốt Hồn Chuyển Hoán.

Cốt Hồn Chuyển Hoán khiến một phần cơ thể Vương Kim Tỷ từ thật thể biến thành Linh Thể, tuy chỉ kéo dài thời gian rất ngắn, nhưng trong thời gian này, mọi công kích vật lý đều sẽ bị miễn dịch.

Đương nhiên, với tu vi hiện thời của Vương Kim Tỷ, chuyển hóa được một phần tư cơ thể thành Linh Thể đã là tối đa, vừa hay đúng ngay chỗ bộ phận bị Lam Ngân Thảo quấn chặt.

Vương Kim Tỷ tuy phẫn nộ, nhưng cực kì tỉnh táo. Trận đấu trước Trương Dương Tử đã nói với bọn hắn, không được xem thường Lớp Năm. Một lớp đồ bỏ lại một đường đánh tan ba lớp, đương nhiên phải có thực lực nhất định. Cho nên, theo kế hoạch tác chiến, Vi Tiểu Phong một chọi một giải quyết một người, Vương Kim Tỷ toàn lực ứng phó, giải quyết hai người còn lại, Trương Dương Tử lược trận.

Dù sao, mục tiêu của bọn hắn không phải là đối thủ và năm nhất, mà là học viên lớp lớn hơn, nên trận đấu này, bọn hắn sẽ không để Trương Dương Tử

phải biểu lộ năng lực, vì trong bọn, người mạnh nhất chính là Trương Dương Tử.

Cốt Long Trảo cực lớn tới trước mặt Đường Vũ Lân, cốt trảo mở ra, to bằng cả cơ thể Đường Vũ Lân.

Cốt Long Trảo mang theo hắc ám, có chứa độc tố, sức lực cực mạnh, cốt cách tương đương mười lần sức mạnh của bản thân Vương Kim Tỷ, sức mạnh là gấp năm lần, và sẽ không ngừng to hơn, mạnh hơn theo sự phát triển của Vương Kim Tỷ. Nếu hắn tu luyện được tới Thất Hoàn, tiến vào cấp độ Võ Hồn chân thân, thì sẽ có khả năng biến bản thân thành Cốt Long Vương, thể hiện ra Cốt Long chân thân.

Nếu chỉ nói về Võ Hồn, Trương Dương Tử cũng phải kém hơn Vương Kim Tỷ vài phần. Diệp Anh Ngọc từng nói, nếu tương lai bọn hắn tu luyện được tới Thất Hoàn Hồn Thánh, thì kẻ mạnh nhất nhất định sẽ là Vương Kim Tỷ.

Vương Kim Tỷ có Song Hoàn, có thể xuất ra chiêu còn mạnh hơn Cốt Long Trảo, nhưng hắn thấy đối phó với kẻ và cấp bậc, mà ngay cả khi đối thủ là Tam Hoàn Hồn Sư, thì vậy là cũng đủ.

"Vũ Lân, cẩn thận." Cổ Nguyệt nhảy ra, từng đạo hào quang trên người cô tuôn ra.

"Không sao, để cho ta." trong mắt Đường Vũ Lân đột nhiên hiện lên một tia sáng kỳ dị, nó giơ tay phải ra.

Nó không né tránh Cốt Long Trảo, cũng không dùng Lam Ngân Thảo để ngăn cản, Trầm Ngân Chùy trên tay phải biến mất, trong mắt nó có một điểm màu vàng hiện lên.

Nắm tay phải vung ra, đấm thẳng vào ngay giữa Cốt Long Trảo, Cổ Nguyệt nghe thấy tiếng xương cốt kêu lên lách cách trong người Đường Vũ Lân, khí tức kì dị mà cô từng cảm thấy ở Đường Vũ Lân phun ra ào ạt.

Ngay khi khí tức này xuất hiện, trên sân đấu có hai người bị ảnh hưởng.

Tạ Giải đang truy kích Vi Tiểu Phong thì cả người khựng lại, trong người nảy sinh một cảm giác vô và sợ hãi, làm cơ thể hắn run rẩy, hồn lực không còn ổn định,.

Người còn lại bị ảnh hưởng, chính là Vương Kim Tỷ.

Tạ Giải bị ảnh hưởng thế là còn nhẹ, vì khí tức của Đường Vũ Lân không phải nhằm vào hắn, Vương Kim Tỷ mới là người bị ảnh hưởng chính.

Vương Kim Tỷ cảm thấy mình đối mặt không phải là một người, mà là một con hung thú khủng bố, sức mạnh hắn có đều bị áp xuống, trong người sợ hãi tới run rẩy, Cốt Long Trảo chậm hẳn đi.

Hắn trơ mắt ra nhìn Đường Vũ Lân vươn tay phải ra bắt lấy một ngón của Cốt Long Trảo, một luồng lực lượng khổng lồ truyền tới, hất bay hắn ra ngoài.

Chuyện này là sao?

Lúc Vương Kim Tỷ bị văng ra, tất cả học viên và lão sư đều ngây người.

Long Hằng Húc đang định ra tay cản, sợ Cốt Long Trảo làm Đường Vũ Lân trọng thương, nhưng không ngờ tình thế lại xoay chuyển đảo ngược.

Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ đột nhiên như ngừng hẳn lại, sau đó, trong nháy mắt, Vương Kim Tỷ đã bị bắn tung ra ngoài như một quả đạn pháo.

Chỉ có Cổ Nguyệt mới nhìn thấy bàn tay của Đường Vũ Lân ngay lúc đó đã biến thành màu vàng, mắt cô dại ra.

Cái khí tức này, cái sức mạnh này, hình như là...

Cô run run vì không thể tin được. Trong đầu cô cũng hiện ra một câu hỏi giống hệt mọi người, làm sao?

Nhưng cái ‘làm sao’ của cô khác với cái ‘làm sao’ của mọi người.

"Rầm!" Vương Kim Tỷ ngã văng ra xa, cả người choáng váng, cảm giác sợ hãi trong lòng cũng biến mất.

Vi Tiểu Phong là may mắn nhất, hắn còn chưa kịp thi triển Hồn Kỹ thứ hai, đã bị Tạ Giải áp sát, may mà không hiểu vì sao Tạ Giải lại khựng lại, giúp

hắn có cơ hội vội chạy ra khỏi chiến trường, phóng về chỗ Trương Dương Tử.

Đường Vũ Lân nắm chặt nắm tay phải, trong mắt lóe ra hào quang mừng rỡ và tự tin, quả nhiên!

Không dừng lại, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy trái ném về phía Trương Dương tử, một cây Lam Ngân Thảo lặng lẽ quấn lấy chuôi chùy, Trầm Ngân Chùy mang theo tiếng rít chói tai, trong nháy mắt đã tới trước mặt Trương Dương tử.

Và lúc, một đạo thanh quang không hề báo trước xuất hiện bên cạnh Trương Dương tử, cả người hắn như bị định thân, không nhúc nhích được.

Phong chi trói buộc. Là tuyệt chiêu tới từ khả năng khống chế gió của Cổ Nguyệt.

Cô ra đòn rất kịp lúc với Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lân, đúng lúc Trương Dương tử muốn né tránh, nhưng chưa kịp làm ra động tác né tránh.

Đường Vũ Lân nắm lấy Lam Ngân Thảo, nếu Trương Dương tử thật không đỡ được, tới phút chót nó sẽ thu lực, dù sao đây chỉ là trận đấu.

Trương Dương Tử kinh ngạc, nhưng không chút bối rối. Hai vòng Hồn Hoàn dưới chân thắp sáng, ngay sau đó, Ưng kêu to rõ từ trong miệng hắn vang lên, người hắn nhoáng, Phong nguyên tố quanh người tán loạn, chân hắn lướt đi, vừa kịp lúc thoát khỏi Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy.

Võ Hồn được phóng thích, một đạo hắc ảnh từ sau lưng Trương Dương tử bay lên, và lúc đó, cánh màu đen nhàn nhạt mở ra sau lưng hắn.

Võ Hồn loại phi hành?

Trương Dương tử rung cánh, bay lên cao, đôi mắt màu tím kì dị, ánh mắt sáng quắc.

Trương Dương tử không công kích Đường Vũ Lân. Nhờ tác dụng của hai cánh, tốc độ hắn bây giờ còn nhanh hơn Tạ Giải, bay vèo tới cạnh Vi Tiểu Phong, Hồn Hoàn thứ nhất lóng lánh, hai cánh sau lưng đột nhiên to ra,

trong phạm vi mười thước quanh hắn trở nên đen kịt, bao phủ cả Tạ Giải lẫn Vi Tiểu Phong vào trong.

Cái này là...

Võ Hồn loại phi hành, thường làm người ta nghĩ tới Chiến Hồn Sư hệ đánh nhanh, nhưng hồn kỹ Trương Dương tử lại là khả năng khống chế, chẳng lẽ Chiến Hồn Sư hệ khống chế?

Vương Kim Tỷ đứng dậy, nhìn theo Đường Vũ Lân. Hắn biết Trương Dương Tử từ nhỏ, dù vẫn chưa hiểu lắm, nhưng vẫn chạy về phía khu vực màu đen kia.

"Không tốt! Tạ Giải! " Đường Vũ Lân quát to, mũi chân đạp xuống đất, phóng tới khu vực màu đen, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy thu hồi, Lam Ngân Thảo tỏa ra phạm vi lớn, trùm về phía hướng bên kia.

Một luồng thanh quang xuất hiện dưới chân nó, tốc độ Đường Vũ Lân tăng vọt. Ngay sau đó, một luồng sáng vàng xuất hiện bên trên khu vực màu đen.

Chương 103: Lam ngân như roi

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Kim quang lóe lên, khu vực đen sì kia nhạt đi một chút, mơ hồ nhìn thấy bốn thân ảnh trong đó.

Thuộc tính Quang Minh? Diệp Anh Ngọc lại một lần bị chấn kinh. Tạ Giải có Song Hoàn chưa đủ làm cô giật mình tới như vậy. Cô bé Lớp Năm này, Võ Hồn rốt cuộc là cái gì? Từ đầu trận tới giờ, cô bé đã thi triển khống chế Phong nguyên tố, Hỏa nguyên tố, giờ lại thêm Quang Minh nguyên tố, khống chế được cả ba đại nguyên tố sao? Điều này thực khó tin.

Nhưng vô ích thôi, ba người vây công, chẳng lẽ còn không bắt được một mình Tạ Giải?

Thế nhưng, cô lại phải kinh ngạc, vì ba người Trương Dương Tử, Vương Kim Tỷ Vi Tiểu Phong hợp lại, vẫn chưa bắt được Tạ Giải.

Bên trong khu vực màu đen, xuất hiện một vòng xoáy màu vàng xoay tròn với tốc độ cực nhanh, làm tan biến những nơi màu đen mà nó chạm vào, đồng thời là những âm thanh va chạm liên tục vang lên.

Hồn Kỹ thứ hai của Tạ Giải, Quang Long Phong Bạo!

Đúng vậy, đây chính là hồn kỹ thứ hai Tạ Giải lĩnh ngộ được khi đột phá Song Hoàn. Dùng thân thể của mình làm trục, cấp tốc xoay tròn Quang Long Chủy quay theo, tạo thành cơn gió mạnh quay chung quanh mình, công phòng nhất thể.

Nhờ Hồn Kỹ cường đại này, hắn mới chưa bị bắt.

Đường Vũ Lân đã tới, tay phải lại vung ra.

Lần này, vẫn có hai người bị ảnh hưởng, Tạ Giải và Vương Kim Tỷ.

Quang Long Phong Bạo của Tạ Giải khựng lại, Vương Kim Tỷ còn tệ hơn, cả người lại cứng ngắc.

Lam Ngân Thảo ùn ùn xông vào, quấn chặt lấy ba người. Cùng lúc, Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy trái Đường Vũ Lân đập thẳng vào Vương Kim Tỷ.

Vương Kim Tỷ đang bị đông cứng, giải quyết hắn là dễ nhất.

Một đạo thanh quang lặng lẽ quấn vào eo Vương Kim Tỷ, sau một khắc, ba đạo thân ảnh đều lui về phía sau, kéo dãn khoảng cách với khu vực màu đen.

Kẻ lôi Vương Kim Tỷ, chính là Vi Tiểu Phong, đùi phải của hắn mềm như không xương, bẻ ngoặt một góc cực kỳ bất thường.

Ba người vừa lùi, Tạ Giải đã xuất xong Hồn Kỹ, tụ họp với Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt.

Lại trở về ba đấu ba.

"Tốt, rất tốt!" trong mắt Trương Dương Tử đầy phấn khởi, chiến ý và tự tin.

Tạ Giải thở dốc, hắn kinh ngạc nhìn tên đồng đội bên cạnh, không biết vì sao, từ trên người hắn, Tạ Giải thủy chung cảm giác được một luồng khí tức làm mình sợ hãi.

"Không sao chứ?" Đường Vũ Lân hỏi nhỏ.

Tạ Giải lắc đầu, "Hồn Lực tiêu hao hơi nhiều, nhưng vẫn còn chịu được."

Không chỉ mình hắn sợ Vũ Lân, Vương Kim Tỷ cũng vậy, ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lân cực kì quái dị, có kinh ngạc, nhưng sợ hãi vẫn là chủ yếu.

Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao trước mặt hắn, Võ Hồn của ta không khống chế được? Vương Kim Tỷ rất là không hiểu.

Trương Dương Tử nói: "Giỏi lắm, các ngươi khá hơn chúng ta nghĩ. Nhưng mà, dừng lại đây thôi. Ba người chúng ta lớn lên với nhau, cùng trở thành

Hồn Sư, từ nhỏ đã tu luyện với nhau, chúng ta sẽ cho các ngươi thấy khả năng phối hợp hoàn hảo của chúng ta."

Hai cánh của Trương Dương Tử lại giương lên, màn sáng màu đen tỏa ra cực nhanh, bao phủ cả ba người lại.

Cổ Nguyệt khóe miệng cong lên, "Khống chế thuộc tính hắc ám, hử?"

Cô kéo Đường Vũ Lân, ngăn cản hắn lao ra trước, cô bước lên trước nhất, che hai người lại sau lưng, quầng sáng vàng dưới chân lóng lánh, mắt cô cũng sáng rực.

Một vòng màu bạc nhàn nhạt từ dưới đáy mắt cô hiện lên, tay phải nâng lên, một đoàn kim quang chói mắt bắn ra khỏi lòng bàn tay, như một mặt trời nhỏ, khí tức Quang Minh cực mạnh bùng lên từ người cô.

Sự sợ hãi trong lòng Tạ Giải được quang nguyên tố giải trừ, toàn thân ấm áp thoải mái, Hồn Lực đã tiêu hao cũng từ từ khôi phục.

Quang Long Chủy của Tạ Giải là Quang Minh thuộc tính, Ảnh Long Chủy lại chứa thuộc tính không gian thuộc tính. Hắn luôn lấy thuộc tính Quang Minh làm chủ, đắm chìm trong hơi thở quang minh, đương nhiên là hưởng thụ.

Màn trời hắc ám của Trương Dương Tử bị Quang nguyên tố trùng kích, lập tức trở nên suy yếu, ba đạo thân ảnh bên trong như ẩn như hiện.

Ánh sáng màu đỏ ngay sau đó thay thế cho màu vàng, một luồng lửa nóng rực màu vàng đỏ xuất hiện quanh người Cổ Nguyệt, cháy rừng rực.

"Nguyên tố tổ hợp?" Diệp Anh Ngọc khiếp sợ nhìn lên đài, cô bé này là thiên tài, thiên tài tuyệt đối! Tuy không biết Võ Hồn và Hồn Kỹ của cô bé là cái gì, nhưng với độ tuổi của cô mà có thể kết hợp hai nguyên tố Quang Minh và Hỏa lại với nhau, thì hai chữ thiên tài không đủ để mô tả sự ưu tú của cô.

Màn trời hắc ám bị ngọn lửa vàng hồng công kích, lập tức rã ra, biến mất.

Đúng lúc này, Cốt Long Trảo cực lớn như tia chớp đánh thẳng tới Cổ Nguyệt.

Đồng thời, quanh Cốt Long Trảo còn có sáu con rắn to màu xanh quay chung quanh, chia ra công kích Đường Vũ Lân và Tạ Giải.

Thanh Ảnh Phệ! Hồn Kỹ thứ hai của Vi Tiểu Phong.

Sợi dây màu vàng lam khẽ kéo, Cổ Nguyệt lùi về sau, hào quang màu vàng hồng trùm lên ba người như một vầng hào quang, ngăn cản màn trời hắc ám còn sót lại. Lam Ngân Thảo lướt sát đất bay ra, quấn vào địch thủ. Tạ Giải tăng tốc, cả người như hư ảo, Quang Long Chủy lóe quang ảnh lập loè, từng đạo cường quang xẹt qua, chính diện cứng rắn va chạm với Thanh Ảnh Phệ, làm đám rắn không thể tới gần.

Đường Vũ Lân kéo Cổ Nguyệt ra sau lưng mình, tay phải biến thành màu vàng, chộp vào Cốt Long Trảo, chùy trái đánh vào đầu rắn.

Cốt Long Trảo vội lùi về, một thân ảnh đen ngòm đột nhiên xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, hào quang Quang Hỏa song thuộc tính va chạm với hào quang màu đen trên người hắn, hắn cực kì linh hoạt né tay phải của Đường Vũ Lân, đấm thẳng vào ngực Đường Vũ Lân.

Bóng đen này xuất hiện rất đột ngột, làm Đường Vũ Lân phản ứng không kịp, luận tốc độ và kỹ xảo thực chiến, nó đều kém hơn Tạ Giải rất nhiều. Đạo hắc ảnh cũng đã tránh được đám Lam Ngân Thảo trên mặt đất.

Không tránh kịp! Nghìn Rèn Trầm Ngân Chùy lại xuất hiện phải, nếu tránh không khỏi, vậy không tránh nữa.

Đại chùy đập thẳng vào bóng đen.

"Phốc!" Nắm đấm của bóng đen rơi trúng vào Đường Vũ Lân, Trầm Ngân Chùy chỉ xẹt qua người hắn.

Nhưng dù chỉ xẹt qua, cái bóng đen đó vẫn bị tan ra làm nhiều luồng khí đen nhỏ, chui vào trong người nó, sau đó lại xuyên thấu chui ra, làm nó phải rùng mình.

Chết, trúng chiêu.

Ám Ảnh Phân Thân, Hồn Kỹ thứ hai của Trương Dương Tử. Phóng xuất ra

phân thân có sức mạnh năm thành của chân thân, người bị đánh trúng sẽ bị hắc ám ăn mòn, Hồn Lực sẽ không ngừng hòa tan, bản thân bị ăn mòn.

Đường Vũ Lân kêu lên buồn bực, cố nén khó chịu trong người, Hồn Lực bùng ra.

Từng đám cây Lam Ngân Thảo dựng lên như một tấm lưới.

Không phải quấn quanh, mà là, lam ngân như roi!

Những cây Lam Ngân Thảo mềm mại bỗng trở nên cứng như sắt, quất thẳng vào trong màn trời hắc ám.

Cốt Long Trảo được rút về cũng bị đánh văng sang bên.

Trương Dương Tử, Vương Kim Tỷ và Vi Tiểu Phong đều bị trúng đòn, lảo đảo lui về phía sau.

Không ai ngờ cái Lam Ngân Thảo yếu như sên lại có lực đánh mạnh như vậy. Trương Dương Tử vì đánh lén Đường Vũ Lân thành công, nên hơi buông lỏng, bị một cây Lam Ngân Thảo quất trúng người, nóng rát vì đau. Vi Tiểu Phong đang khống chế Thanh Ảnh Phệ bị đánh trúng, kỹ năng bị cắt đứt. Vương Kim Tỷ cơ thể cường hãn nhất, nhưng cũng bị một cây Lam Ngân Thảo quất cho cả người chấn động, không thể không lùi lại.

Chương 104: Cổ Nguyệt bộc phát

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Vũ Lân, ngươi có sao không?" Cổ Nguyệt ấn tay lên lưng Đường Vũ Lân, quang thuộc tính nhu hòa chui vào thân thể nó, những luồng khí ấm áp làm Đường Vũ Lân dễ chịu hơn rất nhiều.

"Không sao." Đường Vũ Lân thở sâu, tuy trong người không ngừng bốc lên những luồng khí lạnh, cơ thể hơi quặn đau, nhưng thế này so với mấy hôm trước, thì có là cái gì đâu? Nếu mấy hôm trước mới là đau đớn, thì bây giờ chỉ chẳng hơn gì đau bụng đi cầu mà thôi.

Trương Dương Tử nhìn Đường Vũ Lân, không khỏi giật mình, bị trúng đòn của Ám Ảnh Phân Thân mà vẫn đứng vững không ngã, thế là thế nào?

"Các ngươi, đi chết đi!" Cổ Nguyệt đột nhiên quát to, Đường Vũ Lân không chụp kịp, cô đã nhào ra ngoài.

Trên người một đạo thanh quang lập loè, tốc độ của cô tăng tốc, hai tay cùng lúc vung ra, từng đoàn hỏa cầu, từng đạo băng chùy, thi nhau bay vèo vèo về phía ba người kia.

Thanh quang trên người Cổ Nguyệt càng lúc càng mạnh, mắt cô sáng rực. Làn hỏa cầu đầu tiên bay ra xong, hai tay cô đã biến thành màu băng lam, băng chùy ở trên không đều dung nhập vào trong thanh quang.

Cuồng phong rít lên, làm cả đám người đứng xem như trở về những ngày mưa bão. Một cơn lốc băng tuyết cao cả năm mét, đường kính một mét xoáy thẳng về phía ba người Trương Dương Tử.

Nhiệt độ trong sân đấu chợt hạ xuống, cơn lốc băng tuyết cuốn theo tiếng gió rít ầm ầm, những khối băng vụn như những con dao sắc bén cắt ngang không khí, rít lên chói tai.

Ba người Trương Dương Tử biến sắc, Vương Kim Tỷ vọt lên đứng trên cùng, hai người kia cũng đều phóng ra hồn lực để hộ thể.

Né tránh? Cả sân đấu đều đã bị luồng xoáy khống chế, tốc độ của họ đều bị giảm xuống hơn nửa, căn bản là không trốn thoát được phạm vi bao phủ của vòi rồng.

Long Hằng Húc choáng váng, cái gì thế này? Đây là Hồn Kỹ Nhất Hoàn Hồn Sư phóng xuất ra ư? Kỹ năng Hồn Hoàn nghìn năm của Tam Hoàn Hồn Sư còn chưa mạnh tới được như vậy nữa mà?

Băng Tuyết Phong Bạo! Nguyên tố Băng và gió tổ hợp.

Trong ba người Lớp Năm, người có thực lực mạnh nhất không phải là người có Tu vi hồn lực cao nhất đồng thời có cả song sinh Võ Hồn Tạ Giải, mà là Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt chưa bao giờ thể hiện thực sự thực lực bản thân cho tới bây giờ, khi Đường Vũ Lân bị đối phương đả thương, cô mới điên cuồng, phóng xuất ra một trong những tuyệt chiêu công kích cường hãn nhất của mình.

Nhưng xuất tuyệt chiêu, cũng làm mặt cô bé trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, may mà Đường Vũ Lân đã đỡ lấy cô, cô mới không ngã xuống.

Tiếng va chạm không ngừng từ trong Băng Tuyết Phong Bạo vang lên, phong bạo cường hãn như muốn xé rách ba tên học viên Lớp Một. Mơ hồ nhìn thấy những đạo hào quang không ngừng lóe lên trong phong bạo, cho thấy bọn chúng vẫn còn đang dùng võ hồn để cầm cự.

Tạ Giải siết chặt Quang Long Chủy, trong mắt hào quang lập loè. Hiệu lực của Băng Tuyết Phong Bạo hắn đã sớm bị lãnh giáo, hắn biết nó mạnh tới cỡ nào. Là Chiến Hồn Sư hệ đánh nhanh, dù bây giờ hắn đã đạt tới cảnh giới Nhị Hoàn, có cả song sinh Võ Hồn, nhưng chính diện đối kháng với Băng Tuyết Phong Bạo, hắn vẫn không ngăn nổi. Muốn đấu với chiêu này, phải nhanh chân chạy ra rõ xa từ sớm.

Tuy thường cãi nhau với Cổ Nguyệt, nhưng hắn vẫn rất khâm phục cô bé.

Băng Tuyết Phong Bạo kéo dài tới mười mấy giây, mới dần dần tản đi, nhiệt độ cả sân đấu đều hạ xuống.

Thân hình ba người Trương Dương Tử dần hiện ra rõ ràng, người đứng đầu là Vương Kim Tỷ, đồng phục trên người đã biến thành giẻ lau, trên người đầy dẫy vết thương, nhờ dùng hai tay che mặt, nên mặt mới không bị thương.

Trương Dương Tử và Vi Tiểu Phong đỡ hơn một ít, mặt mày tái nhợt, để chống lại chiêu này, hồn lực cả hai đều đã bị tiêu hao cực lớn.

Tất cả học viên xem trận đấu đều đổi ánh nhìn với Cổ Nguyệt, đây quả thật là tân sinh năm nhất sao? Tương lai cô sẽ cường đại tới trình độ nào a?

Tạ Giải cầm Quang Long Chủy, bước từng bước một về phía đối phương, "Nhận thua đi."

Ai cũng đều thấy được, Hồn Lực ba người Trương Dương Tử ít nhất đã tiêu hao hơn phân nửa, và đềuđã bị thương.

Long Hằng Húc đi ra, hắn đã chuẩn bị kết thúc trận đấu này. Dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng biểu hiện của nữ sinh Lớp Năm kia thật sự là quá mạnh mẽ. Hắn rút cuộc đã hiểu, vì sao lúc trước Vũ Trường Không lại chịu từ bỏ mặt mũi, tới khẩn cầu mình, mình quả thực là não heo a!

"Chúng ta vẫn chưa thua." Trương Dương Tử rít ra mấy chữ từ trong kẽ răng.

Vi Tiểu Phong nhìn hắn, ngần ngừ: "Thực là phải..."

Trương Dương Tử trừng mắt nhìn hắn, "Chúng ta không thể thua. Kim Tỷ, lên!"

Vương Kim Tỷ vươn thẳng người, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, khí lưu màu đen trên người lại trở nên mạnh mẽ.

Trong mắt Tạ Giải hiện lên vẻ trêu tức, với trạng thái này, mà còn muốn đánh? Thân hình lóe lên, hắn đánh về phía Trương Dương Tử, hắn đương nhiên nhìn ra được, Trương Dương Tử mới là hạch tâm.

Nhưng đúng lúc này, một đạo quang ảnh màu đen đột nhiên từ trên trời giáng xuống, một đạo hắc quang từ trong miệng phun ra, ngăn cản Tạ Giải,

làm thân hình của hắn chậm hẳn đi.

Sau đó Tạ Giải giật mình nhìn thấy, Trương Dương Tử đã bay nhào ra sau lưng Vương Kim Tỷ, giang tay ôm eo Vương Kim Tỷ.

Tiếng Long ngâm trầm thấp, tiếng Ưng Minh to rõ cùng vang lên, thân thể Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ đều trở nên đen thui, sau đó kỳ dị dung hợp với nhau.

Thân thể Trương Dương Tử hóa thành hắc quang, lặng lẽ chui vào trong người Vương Kim Tỷ, quang dực sau lưng to hẳn ra, biến thành hai của Vương Kim Tỷ.

Cơ thể Vương Kim Tỷ to phình ra, một cái đuôi thò ra sau lưng, tay trái tay phải đều hóa thành Cốt Long Trảo, khí tức tăng vọt.

"Cút ngay!" một tiếng gầm vang, Cốt Long Trảo quét ra, Tạ Giải muốn tránh, nhưng quanh người hắn đột ngột xuất hiện một mảnh màu đen, hắn thấy mình như bị hụt xuống đầm lầy, không giãy dụa được.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Lam Ngân Thảo chưa kịp tiếp ứng, Tạ Giải chỉ kịp dùng cả Quang Long Chủy và Ảnh Long Chủy ngăn trước người, đã bị một bàn tay đập bay.

Người vẫn còn giữa không trung, một ngụm máu tươi đã phun ra, Đường Vũ Lân còn nghe thấy tiếng xương tay hắn gãy.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lân nhào lên, đón lấy Tạ Giải.

Hai mắt Tạ Giải nhắm nghiền, đã hôn mê, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đều biến mất, khí tức yếu ớt.

"Khốn kiếp, đây chỉ là trận đấu a!" Đường Vũ Lân nổi giận gầm lên, phóng thẳng về hướng Cốt Long.

Trong quá trình nó chạy, cánh tay phải bắt đầu từ ngón tay bắt đầu hiện lên một lớp vảy vàng, cánh tay cũng to dần ra.

Hai con ngươi của Đường Vũ Lân đã hoàn toàn biến thành màu vàng, chân trái đạp mạnh xuống đất, phát ra tiếng nổ vang trầm thấp.

Cơ thể nó như đạn pháo bay thẳng tới Vương Kim Tỷ biến dị.

Cơ thể Vương Kim Tỷ giờ cao hơn hai mét, hai cánh cùng vỗ, cả người dâng lên, cái đuôi dài sau lưng quất thẳng vào Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân há miệng, hắc khí từ trong miệng phụt ra, tay phải to tướng, móng tay dài ra, những cái móng tay màu vàng đều hóa thành hình thái long trảo.

Khác với Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ, Long trảo của nó có năm ngón.

"BA~!" Kim Long trảo của Đường Vũ Lân đánh vào Cốt Long vĩ, cơ thể nó bị quất dựng lên, còn Cốt Long vĩ thì tóe lửa.

Đường Vũ Lân cuộn mình trên không trung, Lam Ngân Thảo quấn vào Cốt Long chi thân của Vương Kim Tỷ, mượn Lam Ngân Thảo kéo nó trở xuống, chộp vào đầu Vương Kim Tỷ.

Vương Kim Tỷ vung hai cái Cốt Long Trảo lên chụp vào nó, trong miệng Đường Vũ Lân vang lên một tiếng Long ngâm rõ to.

Chương 105: Kim Long Trảo

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Một vầng sáng vàng rực từ người nó tỏa ra, Cốt Long Trảo của Vương Kim Tỷ khựng lại.

Kim Long chụp trúng vào đầu Vương Kim Tỷ.

"Nhẹ tay!" Long Hằng Húc, Diệp Anh Ngọc cùng lúc hét to.

Nhưng lúc này Đường Vũ Lân đã bị việc Tạ Giải trọng thương làm cho phẫn nộ tới mức không còn khả năng suy nghĩ và kềm chế, Kim Long Trảo toàn lực đánh ra, không thu lại được.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài bàn tay lặng lẽ hiện ra ngay bên cạnh cánh tay của Đường Vũ Lân, nhẹ nhàng đẩy một cái, khiến người Đường Vũ Lân nghiêng đi. Kim Long Trảo lẽ ra chụp vào đầu Vương Kim Tỷ thì trở thành đánh vào bên phải Cốt Long trảo của Vương Kim Tỷ.

"BA~!", Vương Kim Tỷ to gần gấp đôi Đường Vũ Lân bị một trảo này đánh đập xuống đất. Còn bản thân Đường Vũ Lân thì bị một lực kéo nhu hòa kéo sang một bên.

"Đủ rồi!" Bên tai vang lên một giọng nói lạnh như băng làm Đường Vũ Lân giật mình tỉnh lại.

Vũ Trường Không đứng ngay bên cạnh nó, trên tay ôm Tạ Giải bị trọng thương.

Vương Kim Tỷ rơi xuống đất, cái đuôi bị Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân đánh phát ra tiếng gãy xương, Cốt Long Trảo bên phải cũng bị gãy rủ xuống.

Cơ thể Vương Kim Tỷ và vầng sáng bao quanh người hắn chia ra, tiếng kêu

thảm thiết cùng vang lên từ hai người khác nhau.

Trương Dương Tử nằm trên đất, hai chân đều gãy, Vương Kim Tỷ thì gãy tay phải, cơn đau làm cả hai đứa đều phải rên la.

Trận đấu lên lớp cuối cùng quá sức thê thảm, vượt qua mọi suy nghĩ của mọi người.

"Vũ lão sư, sao ngươi để học viên của mình hung hãn như thế?" Diệp Anh Ngọc nhào lên đài, xỉa ngón tay vào mặt Vũ Trường Không gào lên.

Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lân: "Đi." Từ đầu tới cuối, hắn chẳng buồn liếc mắt Diệp Anh Ngọc.

Diệp Anh Ngọc định đuổi theo, thì đã cảm nhận được luồng khí tức lạnh băng từ người Vũ Trường Không làm cả người cô đông cứng, không bước ra được.

Cánh tay phải Đường Vũ Lân đã khôi phục bình thường, cả người nó yếu nhũn ra, tuy nó đã phun khí tức hắc ám ra ngoài, nhưng trong ngực vẫn thấy lạnh lẽo, khó chịu.

Cổ Nguyệt đi theo Vũ Trường Không, lo lắng nhìn Tạ Giải trong ngực Vũ Trường Không, cùng mọi người đi xuống sân đấu.

Long Hằng Húc đứng trên sân đấu, mặt âm trầm.

Đã xảy ra chuyện lớn.

Một cuộc thi đấu lên lớp, ba người trọng thương, mình là trọng tài, không thể đổ trách nhiệm cho người nào khác được! Sự cố này bao nhiêu năm qua không hề xảy ra.

Vũ Trường Không ôm Tạ Giải đi vào phòng y vụ, một lão sư trị liệu kiểm tra cơ thể cho hắn. Tạ Giải chỉ là hệ xương phải chịu sức ép quá mức, nhất là xương cánh tay bị tổn thương, nhưng những chỗ khác thì không việc gì, nội tạng bị chút chấn động, phải nghỉ ngơi điềudưỡng một thời gian.

Năng lượng hắc ám còn sót lại trong người Đường Vũ Lân cũng được lão sư trị hết.

"Vũ lão sư, ta..." Đường Vũ Lân nhìn Vũ Trường Không, muốn giải thích.

"Không cần phải nói, ngươi không làm gì sai. Hai người các ngươi, đi về nghỉ ngơi đi." Vũ Trường Không thản nhiên.

"A. Vậy còn Tạ Giải..." Đường Vũ Lân hỏi.

"Ta ở lại đây." Vũ Trường Không nhìn nó.

Đường Vũ Lân bỗng cảm thấy, lão sư có bề ngoài lạnh như băng này hình như bên trong lại không lạnh như vậy.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt và đi ra phòng y vụ, hai đứa mặt mũi đều khó coi. Tạ Giải bị gãy cả hai tay, rõ ràng là bị thương nặng.

Đường Vũ Lân vô cùng tự trách, nếu khi đó nó sớm quấn một cây Lam Ngân Thảo vào eo Tạ Giải, thì đã kịp cứu tên kia rồi, mình là đội trưởng kia mà, là mình quá chủ quan a!

"Ngươi đừng nghĩ nhiều quá." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lân, "Lúc ấy, tình huống đó, chúng ta đâu có ai đoán được. Nếu ta không đoán sai, cái kia Vương Kim Tỷ và Trương Dương Tử thi triển, là Võ Hồn dung hợp kỹ. Nghe nói, Võ Hồn dung hợp kỹ trong giới Hồn Sư đã sắp tuyệt tích, chỉ có hai người có Võ Hồn cực kỳ phù hợp mới thi triển được."

Võ Hồn dung hợp kỹ? Đường Vũ Lân trước kia đã được nghe nói tới, nếu hai Hồn Sư có Võ Hồn phù hợp tới trình độ nhất định, sẽ tạo ra được kĩ xảo chiến đấu đỉnh cao này. Nó không phải chỉ là một cộng một bằng hai đơn giản, mà thực lực sẽ tăng lên gấp nhiều lần!

"Ta chỉ muốn biết, cứ coi như Võ Hồn dung hợp kỹ của bọn họ chưa hoàn thiện, nhưng ngươi làm thế nào đánh ta chúng được? Tay phải của ngươi..." Cổ Nguyệt tò mò nhìn cánh tay phải của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trầm mặc, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, "Cổ Nguyệt, chúng ta là bằng hữu, ta không muốn lừa dối ngươi. Nhưng chuyện này ta thật sự không thể nói, cho nên, ngươi đừng hỏi nữa có được không?"

Cổ Nguyệt nghĩ nghĩ: "Được, ta không hỏi. Nhưng, ta đề nghị ngươi phải

cố gắng nắm giữ thật tốt năng lực này của mình. Nó có vẻ rất cường đại, nhưng nó chỉ có thể cường đại khi ngươi khống chế được nó. Xem ra mấy ngày bão vừa rồi Võ Hồn của ngươi đã có biến hóa."

Đúng vậy! Có biến hóa, và rất lớn.

Đường Vũ Lân vô thức nhớ tới lúc mình dùng linh vật, và lúc trùng kích phong ấn.

...

Cực kì đau đớn, sự tra tấn tột cùng Đường Vũ Lân hoàn toàn không còn cảm giác được mọi việc ở bên ngoài. Lạnh, nóng, ngứa ngáy, ba cảm giác ấy không ngừng đổi chỗ cho nhau, có khi lại còn kết hợp lại cùng một lúc.

Điều duy nhất nó làm được, chính là cố gắng chịu đựng, kiên trì chịu đựng, quyết không bỏ cuộc.

Nó không biết quãng thời gian đó kéo dài bao lâu, nó chỉ biết đầu óc của nó đã trở nên mơ hồ, nó nhìn thấy thế giới chung quanh mình đều biến thành màu vàng.

Đường vân vàng trên da vô cùng sống động, căng ra. Trong người nó như có cái gì đó bị xé ra, một luồng năng lượng kì dị khó tả chui vào trong người nó.

Lạnh lẽo, nóng bỏng, tê dại ngứa ngáy, tất cả đều biến mất. Thay vào đó, là cảm giác như chướng bụng.

Xương cốt, kinh mạch, nội tạng, làn da, đều phồng lên, như muốn rách.

Phong ấn, là sức mạnh của phong ấn?

Quả nhiên sức mạnh phong ấn có thể làm vỡ tan cơ thể con người. Nếu cơ thể nó không đủ mạnh mẽ dẻo dai, thì e rằng đã rách nát ra rồi.

Sự căng trướng tới mức đau đớn kéo dài tới một mức độ nhất định mới dần dần dừng lại, từ từ hạ xuống.

Vượt qua rồi, không bị rách vỡ, thực là may mắn.

Nó thở phào, hoàn toàn hôn mê.

Đường vân vàng sau khi vỡ vụn, hóa thành từng điểm kim mang lại dung nhập vào cơ thể nó, đường vân vàng trên xương sống trở nên càng thêm rõ ràng, thời gian dần trôi qua, trên người nó lại hiện ra hoa văn màu vàng, song lần này đậm hơn, thâm sâu hơn. Từng điểm kim quang hội tụ vào tay phải nó, cả người nó đã được cải tạo toàn bộ.

Vượt qua sự trùng kích khi giải phong ấn, là tới quá trình hấp thu chuyển hóa.

Tiểu Thảo Xà kim quang chui ra, nó trông rất lười biếng, trên người quang văn màu vàng lượn lờ, giông giống kim văn trên người Đường Vũ Lân.

Kim quang run rẩy, như đang rất đau đớn. Màu vàng đất trên người dần biến thành màu vàng nhạt, nó cũng dài hơn, lớn hơn một chút, nhìn không còn yếu ớt như trước.

Lam Ngân Thảo lặng lẽ chui ra. Hoa văn màu vàng trong Lam Ngân Thảo không còn hư ảo, mà xuất hiện một tia sáng vàng rất rõ rệt, thân cây trông rất cứng cáp mạnh mẽ, không còn mảnh mai nhu nhược.

Chương 106: Sẽ có điều tốt?

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Lúc Đường Vũ Lân tỉnh lại, cả người thư thái, mọi đau đớn đều hoàn toàn biến mất. Nó tiến vào thế giới tinh thần.

"Ngươi tỉnh rồi." giọng Lão Đường rất vui vẻ.

"Ta đã phá phong ấn thành công?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Ừ. Đã phá thành công, hấp thu được tinh hoa Kim Long Vương. Vạn sự khởi đầu nan, lần này đột phá là lần quan trọng nhất. Sau này, ngươi sẽ từ từ cảm nhận được những lợi ích lần đột phá này mang tới."

Đường Vũ Lân vội hỏi: "Lợi ích gì? Hồn Lực có tăng lên nhiều không?"

"Không. Tác dụng chủ yếu của tinh hoa Kim Long Vương đều chỉ dành cho thân thể của ngươi. Hồn Lực của ngươi sau phong ấn sẽ tăng lên, nhưng không nhiều. Nhưng thân thể của ngươi thì được tinh hoa Kim Long Vương cải tạo, sẽ có được một ít năng lực của Kim Long Vương. Ngươi sẽ có được một tia Long uy. Mọi loài Hồn Thú có huyết mạch long trước mặt ngươi, nếu cấp độ thấp hơn Kim Long Vương, thì đều sẽ bị uy áp của ngươi ảnh hưởng. Đương nhiên, nếu ngươi chênh lệch với đối phương quá nhiều, thì sức ảnh hưởng cũng sẽ yếu đi."

"Chỗ ngươi dung hợp sức mạnh Kim Long Vương đầu tiên là tay phải, nên sau này tay phải sẽ biến thành Long trảo, Kim Long Trảo rất mạnh, có một đặc tính, là đánh nát. Nói đơn giản chính là đánh đâu thắng đó. Dù vật đó cứng tới mức nào, bị Kim Long Trảo công kích, đều sẽ vỡ tùy mức độ, đương nhiên điều kiện tiên quyết, là chênh lệch tu vi với ngươi không quá nhiều."

"Sau này phá thêm phong ấn, dung hợp được thêm sức mạnh, thì sẽ có lợi ích nhiều hơn. Bình thường đừng dùng tới Kim Long Trảo, dù nó đã trở

thành sức mạnh của ngươi, nhưng muốn dùng nó phải cần hồn lực, sẽ làm tiêu hao hồn lực của mình rất nhiều."

Kim Long Trảo? Ta khống chế được Kim Long Trảo?

Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn xuống tay phải, một ý niệm buông ra, tay phải dần biến thành màu vàng, ngoài da mơ hồ có vảy muốn nổi lên, nhưng chỉ đến thế, không hơn.

"Đừng nóng vội, hấp thu tinh hoa Kim Long Vương cần phải có thời gian nhất định. Từ từ rồi ngươi sẽ thấy. Được rồi, đi ra đi, đạo phong ấn thứ hai, trước khi mười lăm tuổi, ngươi phải phá nó. Muốn phá phong ấn thứ hai cần bốn loại thiên tài địa bảo. Ngươi cố tìm từ bây giờ đi. Ta đã khắc hình ảnh chúng vào đầu ngươi. À, còn nữa, nếu thành công dung hợp sức mạnh của đạo phong ấn thứ hai, ngươi sẽ có điều rất tốt."

"Điều tốt?" Đường Vũ Lân còn muốn hỏi thêm, nhưng lão Đường đã biến mất.

...

Lúc Đường Vũ Lân trở lại ký túc xá, Vân Tiểu, Chu Trường Khê đều đã trở về.

"Tạ Giải sao rồi?" Hai người vội hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Phải nghỉ ngơi một thời gian. Không ngờ bọn chúng ra tay ác như vậy. Đây chỉ là trận đấu thôi!"

Vân Tiểu và Chu Trường Khê liếc nhau, Vân Tiểu ho khan, "Ngươi ra tay cũng đâu có nhẹ. Trương Dương Tử gãy cả hai chân, Vương Kim Tỷ thì gãy tay phải. Vi Tiểu Phong nghe nói sợ tới mức đái ra quần."

Đường Vũ Lân ngẩn người, lúc này mới nhớ tới tình huống lúc đó. Xem ra, hai chân của Trương Dương Tử là biến thành cái đuôi của Vương Kim Tỷ, bị đặc tính đánh nát của Kim Long Trảo làm cho gãy.

Tình huống lúc đó quá nguy cấp, bây giờ hồi tưởng lại, lúc mình đánh trúng hai người đó, hình như họ hơi khựng lại, nhưng cơ thể dung hợp vẫn còn, có lẽ Võ Hồn dung hợp kỹ của họ chưa hoàn mỹ.

Hơn nữa, sau khi dung hợp, ảnh hưởng long uy của mình lên Vương Kim Tỷ rõ ràng nhỏ đi. Nếu thật là hoàn toàn dung hợp thành công, e rằng mình không có khả năng chiến thắng.

Kim Long Trảo tuy làm cho cánh tay phải của mình cực mạnh, nhưng cũng có hạn chế, sức mạnh chỉ tăng lên chừng gấp đôi, chủ yếu là đặc tính đánh nát.

"Chủ nhiệm có phán chúng ta thắng không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vân Tiểu lắc đầu: "Không. Long chủ nhiệm mặt rất khó coi, chỉ sắp xếp việc cứu chữa cho các ngươi, không tuyên bố ai thắng lợi. Nhưng tình huống lúc đó mọi người đều nhìn thấy, nếu không phải Vũ lão sư kịp thời ra tay, e là hai tên đó đã bị ngươi phế đi. Thực không nhìn ra, ngươi vẫn còn che giấu năng lực, tay phải của ngươi, rốt cuộc là thế nào thế hả?"

Đường Vũ Lân cười khổ: "Võ Hồn của ta biến dị, cụ thể ta không nói được. Ta đi minh tưởng một chút."

Trận đấu vừa rồi để lại ấn tượng rất sâu đậm trong đầu nó, trong lòng nó cực kì hối hận, lúc cuối đó, mình không nên kích động như vậy.

Hy vọng hai người đó không sao.

May mà bọn nó vẫn thắng lợi, sau này, chúng ta đã là Lớp Một rồi.

Từ lúc tỉnh lại, nó vội chạy tới cho kịp giờ thi đấu, chưa hề nghỉ ngơi. Bây giờ mọi việc đã xong, nó nhanh chóng chìm vào trạng thái minh tưởng.

...

Phòng viện trưởng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Úc Trẫm sầm mặt nhìn Long Hằng Húc.

Long Hằng Húc cười khổ: "Đám tân sinh lần này thực là hiếm thấy. Tất cả đều là lỗi của ta, ta không ngăn chặn kịp, để mọi việc xảy ra. Ta đồng ý gánh chịu toàn bộ hậu quả. Nhưng, ta nhất định phải nói điều này, tân sinh đợt này có rất nhiều nhân tài, nếu dạy dỗ tốt, tương lai chúng nhất định sẽ

trở thành tài năng chủ chốt của Đông Hải Học Viện."

"Trận đấu hôm nay sở dĩ không khống chế được, là bởi vì tới lúc cuối, hai đứa học viên nhị hoàn của Lớp Một đột ngột thi triển một màn Võ Hồn dung hợp kỹ chưa hoàn chỉnh. Chiêu Võ Hồn dung hợp kỹ đó thuộc hàng đỉnh cấp, bọn chúng ít nhất phải đạt tới Tam Hoàn may ra mới thi triển ra hiệu quả đ đúng."

"Võ Hồn dung hợp kỹ?" Úc Trẫm nhướng mày, vô cùng kinh ngạc. Sự tức giận trong lòng cũng giảm bớt vài phần.

"Đúng vậy, Võ Hồn dung hợp kỹ. Chính là dùng cái Võ Hồn dung hợp kỹ không hoàn chỉnh đó, chúng đã đánh gãy cả hai tay học viên Tạ Giải của Lớp Năm. Nhưng thứ đáng kinh ngạc là chuyện tiếp sau đó. Một học viên Lớp Năm, chỉ có Nhất Hoàn, Hồn Hoàn chỉ có mười năm đột nhiên bộc phát, tay phải của hắn sinh ra biến dị, biến thành một thứ như Long trảo, chỉ sau hai lần công kích, đã phá nát Võ Hồn dung hợp kỹ. May mà ngăn cản kịp thời, nếu không đám học viên còn bị thương nặng hơn."

Úc Trẫm giật mình: "Một Hồn Sư Nhất Hoàn có cánh tay phải biến dị, đánh tan hai Đại Hồn Sư Song Hoàn hợp lực thi triển Võ Hồn dung hợp kỹ? Ngươi đang kể chuyện cổ tích cho ta nghe đó hả?"

Long Hằng Húc thở dài: "Lúc ấy ta cũng không tin. Nhưng sự thật sờ sờ ngay trước mắt, hơn một ngàn cả học viên lẫn lão sư đều nhìn thấy, ta đâu có dám bịa ra! Ngài không tin thì cứ đi điều tra. Theo ta thấy, cái học viên Đường Vũ Lân kia, cái Võ Hồn biến dị của hắn chính là võ hồn bản thể chỉ có Sử Lai Khắc Học Viện trong truyền thuyết mới có!"

Úc Trẫm kinh hãi, bản thể Võ Hồn ý nghĩa như thế nào, hắn đương nhiên biết, mọi hồn sư có võ hồn loại hình bản thể sau khi kết hợp với Cơ Giáp đều trở nên cực mạnh.

Sử Lai Khắc Học Viện, năm chữ này làm trong mắt viện trưởng Đông Hải Học Viện trở nên đầy sùng kính.

"Nếu là như vậy, tình huống hôm nay đúng là không thể nào xử lý được. Long chủ nhiệm, chuyện này ngươi hãy viết một bản báo cáo chi tiết, nộp lại cho ta."

Long Hằng Húc nói: " Võ Hồn nguyên bản của Đường Vũ Lân là phế Võ Hồn Lam Ngân Thảo, nếu hắn xuất hiện Võ Hồn bản thể biến dị, cái này có nghĩa là, hắn có khả năng sẽ là song sinh Võ Hồn, hắn sẽ không còn là phế vật, mà là thiên tài. Viện trưởng, ta có một đề nghị."

"Cái gì?" Úc Trẫm nghi hoặc nhìn hắn.

Long Hằng Húc cười khổ: "Ta cảm thấy tình hình năm nhất bây giờ không còn thích hợp tiếp tục tham dự thi đấu lên lớp. Theo tình hình ngày hôm nay mà nghĩ, thì đừng nói năm thứ hai, cả năm thứ ba cũng không đỡ nổi bọn chúng, điều này không tốt cho các học viên. Ta cho rằng, đợt tân sinh lần này, chúng ta phải ra cơ chế đối xử đặc biệt."

"Đối xử đặc biệt là sao?"

Chương 107: Nghĩ về Kim Long Trảo

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Mắt Long Hằng Húc hào quang lập loè, "Với trình độ thiên tài của bọn chúng, dạy bình thường theo ta là không đủ. Không bằng, chúng ta lập ra một lớp đặc biệt, chọn lão sư ưu tú nhất học viên tới chuyên dạy cho cái đám học viên thiên phú khủng bố này. Từ bây giờ tới khi lên hệ cao cấp, bọn chúng còn phải học ở học viện ít nhất tám, chín năm. Chỉ cần dạy dỗ tốt, tương lai Đông Hải Học Viện chúng ta khởi sắc là chuyện trong tầm tay a!"

Úc Trẫm suy tư, không thể không nói, hắn đã bị Long Hằng Húc lung lay. Bồi dưỡng người đặc biệt thì phải có lớp đặc biệt, tập trung tất cả tài nguyên tốt nhất của học viện để bồi dưỡng cho chúng, dùng đám tân sinh siêu cấp này để tạo nên hào quang trong tương lai cho học viện, giúp học viện thu hút được thêm nhiều tài năng nữa.

Hắn rất hâm mộ những học viện đỉnh cấp ở những thành phố lớn có khả năng chiêu sinh trên phạm vi cả liên minh, nó chính là nguyên nhân chính tạo nên những cường giả.

Đông Hải Thành là thành cỡ lớn ở phía Đông, buôn bán phát đạt, tài nguyên biển phong phú nên rất giàu, nhưng nó vẫn chỉ tung hoành ở trong một góc nhỏ, không thu hút được học viên ở những nơi tốt hơn. Trong hàng ngũ học viện trung cấp của cả đại lục, Đông Hải Học Viện chỉ thuộc cỡ trung hạ, không phải là xuất sắc.

Đám tân sinh năm nay, chính là cơ hội có phải không?

"Lão sư ngươi định chọn ai?" xử lý về mặt phần cứng, nếu lập lớp đặc biệt, thì dồn hết nguồn lực của học viện là được.

Long Hằng Húc rõ ràng đã tính toán hết, không chút do dự nói: "Điều Vũ Trường Không lão sư đảm nhiệm chủ nhiệm lớp. Hắn là đệ nhất cường giả

của học viện có danh xứng với thực, hơn nữa, kết quả thi đấu lên lớp lần này cũng đủ chứng minh trình độ dạy học của hắn. Trong hệ cao cấp, hắn bị các lão sư khác xa lánh, lại không thích sống chung, nên chưa bao giờ thể hiện ra được năng lực của mình. Ta cho rằng, để cho hắn bồi dưỡng đám học viên đỉnh cấp này là thích hợp nhất."

"Ừ." Úc Trẫm nhẹ gật đầu, "Ta đồng ý với đề nghị này của ngươi về nguyên tắc, ta sẽ đệ trình cho ban giám đốc học viện xem xét. Được rồi, ngươi đi về trước đi."

Long Hằng Húc cung kính nói: "Viện trưởng, vậy ta đi ra ngoài trước." Trong lòng hắn mừng thầm, Viện trưởng quả nhiên bị mình đả động, chuyện lần này đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng cũng sẽ không bị xử phạt. Hắn vắt hết óc mới nghĩ ra cách này, coi như là một cách để né bớt tội cho mình, nhưng thực lòng hắn cũng coi trọng lớp đặc biệt này.

Lúc Đường Vũ Lân từ trong minh tưởng tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Tạ Giải vẫn chưa trở về, chắc là ở lại trong phòng y vụ để theo dõi. Chu Trường Khê và Vân Tiểu vẫn còn đang minh tưởng. Lớp Năm trong kì thi đấu lên lớp liên tục thắng lợi, khiến học viên trong lớp đều bị kích thích vươn lên, ai cũng trở nên chăm chỉ tu luyện.

Trong người sức lực tràn trề khiến Đường Vũ Lân chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên.

Nó nhìn xuống hai tay. Nhìn bề ngoài thì không có gì khác biệt trước đây, chỉ có làn da hơi trắng thêm một tí, sờ sờ vào, rất là co dãn.

Hồn Lực rõ ràng có tăng lên, ít nhất là một cấp, khả năng khống chế hồn lực cũng mạnh hơn, chứng tỏ Tinh Thần Lực cũng đã tăng lên.

Sức mạnh tăng được bao nhiêu thì Đường Vũ Lân mình không biết, vì nó chưa làm kiểm tra.

Nhớ lại cảm giác lúc thúc giục năng lượng Kim Long Vương hôm qua, Đường Vũ Lân thử làm lại lần nữa, tập trung vào cánh tay phải của mình.

Lập tức, cánh tay phải của nó dần hiện ra một tầng vảy hình thoi màu vàng rất mượt, góc vảy gồ lên, như có một cái áo giáp màu vàng bao quanh cánh

tay, cảm thấy cánh tay mạnh lên thấy rõ, nhưng nó không hề biến thành hình thái Kim Long Trảo.

Khí tức Kim Long Vương bắt đầu tỏa ra, Đường Vũ Lân tận lực thúc giục, Hồn Lực, lực lượng cảm giác đều dồn vào cánh tay phải. Cánh tay nó bắt đầu thay đổi. Bàn tay phình to ra, móng tay dài ra biến thành long trảo, nó cảm nhận được có một luồng hung lệ chi khí xuất hiện.

Đây chính là biến hóa lớn nhất khi phá vỡ đạo phong ấn thứ nhất mang lại. Kim Lân bao trùm, cánh tay phải mạnh lên chừng gấp hai lần, Kim Long Trảo lại tăng thêm hai lần nữa, còn cộng thêm năng lực đánh nát.

Quả là rất mạnh.

Lần này, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm nhận được sau khi phóng xuất ra Kim Long Trảo, thân thể của mình có biến hóa.

Trực tiếp nhất chính là Hồn Lực, Hồn Lực đang giảm đi với tốc độ kinh người, cứ thế này chỉ sau vài lần hô hấp, sẽ mất khoảng một phần ba Hồn Lực.

Với tốc độ này, Kim Long Trảo chỉ duy trì được tối đa mười giây mà thôi.

Quả nhiên, sau mười giây, Đường Vũ Lân thấy mình yếu hẳn đi, tay phải nhanh chóng trở về nguyên trạng, nhưng lực lượng cảm giác do long lân mang tới vẫn còn.

Nó giật mình, Kim Long Trảo là cần phải có sức mạnh huyết mạch Kim Long Vương và Hồn Lực cộng vào để thúc giục, trong khi Long lân màu vàng chỉ cần có sức mạnh huyết mạch của Kim Long Vương mà thôi.

Như vậy, hôm qua chiến thắng Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ là nó rất gặp may!

Vì lúc đó, Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ hẳn là không khống chế được hết sức mạnh Võ Hồn dung hợp kỹ mang lại, nên Kim Long Trảo mới tạo ra được đả kích với họ, cộng với sức chấn nhiếp của Kim Long Vương với Cốt Long Vương nên nó mới thành công.

Nói cách khác, nó chiến thắng, là bởi vì Võ Hồn Cốt Long Vương của

Vương Kim Tỷ bị Võ Hồn của nó khắc chế.

Thực lực của mình vẫn còn yếu quá! Nếu đối phương đấu với mình mấy lần nữa, biết đặc tính thời gian duy trì ngắn hạn của Kim Long Trảo, thì chỉ cần né tránh trong thời gian đó, sau đó phản công, thì nó chắc chắn sẽ thua.

Nhưng Đường Vũ Lân không vì thế mà chán nản, dù sao nó cũng đã có được nhiều điều lợi sau khi giải phong ấn. Nó không còn là phế vật nữa.

Ừ, Kim Quang hình như cũng đã biến hóa.

Đường Vũ Lân định phóng Hồn Linh ra xem, nhưng rồi phải lắc đầu. Hồn Lực đã tiêu hao hết, lấy cái gì phóng thích Võ Hồn! Tu vi của mình, còn yếu quá đi! Lần này mình mới lên cấp mười ba, thì người ta đã đột phá Song Hoàn. Chênh lệch thế này, trong thời gian ngắn làm sao đuổi kịp.

Cố gắng, phải tiếp tục cố gắng mới được!

Nhảy xuống giường, Đường Vũ Lân không làm kinh động bạn cùng phòng, chạy vô phòng rửa mặt, uống nước rồi đi ra ngoài chạy bộ. Một ngày mới đã bắt đầu, làm nóng người đã rồi tính.

Vừa chạy, Đường Vũ Lân vừa muốn hô to: Oa, cả người mới nhẹ làm sao.

Hắn chạy rất nhanh, hấp thu tinh hoa Kim Long Vương rồi, chạy như vậy cũng chẳng thấy mệt tí nào. Cảnh hai bên ào ào xẹt qua, gió lạnh thổi quất vào má, cả thể xác lẫn tinh thần đều sảng khoái khó tả.

Đột ngột một người xuất hiện ngay trước mặt, Đường Vũ Lân không né kịp, tông thẳng vào.

"Cẩn thận!" một tiếng la to, Đường Vũ Lân bị một luồng lực nhu hòa quấn lấy, cả người quay tròn một vòng, mất luôn lực quán tính đang lao tới.

Nó đứng lại, nhìn người trước mặt, cả người ngây dại.

So với bạn bè cùng tuổi, Đường Vũ Lân đã được coi là cao, nhưng vẫn thấp hơn cô gái trước mặt. Cô gái này chừng mười bốn mười lăm, cơ thể đã bắt đầu ra đường ra nét, mặc bộ đồ thể thao màu hồng nhạt, da trắng muốt, tóc dài màu lam cột cao, cổ quàng khăn lông màu trắng.

Chương 108: Âu Dương Tử Hinh

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Cô gái rất đẹp, mặt mũi thanh tú, đôi mắt to tròn, dáng vẻ rạng rỡ, làm Đường Vũ Lân ngẩn người.

"Xin, xin lỗi." Đường Vũ Lân lên tiếng. Đẹp quá! Còn đẹp hơn Lưu Ngữ Tâm học tỷ nữa.

"Tiểu học đệ, chạy bộ phải chú ý." Thiếu nữ xoa đầu nó, cười tủm tỉm.

"Ồ, dễ thương quá." Thiếu nữ nhìn đôi mắt nhìn còn có vẻ to hơn cả mắt mình của Đường Vũ Lân, hàng mi dài cong cong, ma xui quỷ khiến bẹo má nó một cái, khẽ cười, quay người chạy đi.

Cái bẹo má làm Đường Vũ Lân tỉnh táo hẳn. Học tỉ xinh đẹp chạy bộ ở đây, vậy là học trong hệ sơ cấp?

Thiếu nữ đã chạy xa, Đường Vũ Lân mới bắt đầu chạy tiếp. Nó quá khỏe, nên chỉ sau chốc lát đã đuổi kịp người ta.

"Tiểu học đệ, ngươi tên là gì?" Thiếu nữ nghiêng đầu hỏi.

"Ta là Đường Vũ Lân, học viên năm nhất, học tỷ học năm mấy?" Vì tính háo thắng, nó không nói mình học Lớp Năm, dù sao, bây giờ cũng đã nên được gọi là Lớp Một.

"Còn nhỏ mà không lo học, muốn tán tỉnh học tỷ hả?" Thiếu nữ liếc nó, ánh mắt nghịch ngợm.

"Ta, ta không..." mặt Đường Vũ Lân đỏ bừng.

"Hi hi, nhóc con xấu hổ nhìn dễ thương quá! Như vậy đi, chúng ta thi mười vòng, nếu ngươi thắng, ta sẽ nói cho ngươi biết." Thiếu nữ nói xong, lập

tức tăng tốc vọt đi.

Mười vòng?

Đường Vũ Lân đâu có sợ, tăng tốc, đuổi theo.

Thiếu nữ cao hơn nó nửa cái đầu, chạy băng băng, tóc dài bay bay, dáng chạy rất đẹp, cả người căng đầy sức sống.

Đường Vũ Lân thể lực mạnh mẽ, tuy dáng vóc hơi thua kém chút, nhưng lại có ưu thế về tốc độ. Nó quyết định không vượt qua cô gái, nó muốn ngắm cô.

Cho nên, nó duy trì một khoảng cách nhất định, chạy theo sau cô.

Thiếu nữ thể lực cũng không tệ, càng chạy càng nhanh. Hai người thi nhau chạy băng băng.

Mười vòng sắp kết thúc.

Chỉ còn chừng một trăm mét.

Đường Vũ Lân tăng tốc, cả người vọt mạnh lên, khi còn cách vạch đích năm mươi mét, đã dễ dàng vượt qua thiếu nữ.

"Ai da!!!." Tiếng kêu đau đột nhiên từ phía sau truyền tới.

Đường Vũ Lân vội quay đầu lại nhìn. Một bóng màu hồng lướt vụt qua mặt nó, cán qua đích.

"Ha ha, nhóc ngố, mắc lừa rồi!" cô gái cười lảnh lót, trong veo.

Rõ ràng bị gạt, nhưng thấy cô cười rạng rỡ vui vẻ quá, Đường Vũ Lân lại không thấy giận chút nào.

Nó chạy tới,đứng trước mặt cô, cúi đầu, "Học tỷ thật là lợi hại."

Thiếu nữ nhìn cái vẻ ngại ngùng của nó, cười càng thêm vui vẻ, "Được rồi, không đùa ngươi người, tiểu học đệ thể lực không tệ tí nào. Cố mà duy trì nha." Nói xong, cô quay người đi về Lầu Ký Túc Xá, tay vẫy vẫy ra sau,

tạm biệt Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhìn theo, trong lòng có cảm giác kì kì, nó không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết mình rất thích nhìn theo học tỉ này.

"Ta là Âu Dương Tử Hinh, Lớp Một năm thứ năm." Tiếng thiếu nữ từ xa bay tới.

Âu Dương Tử Hinh, tên đẹp quá.

"Đừng nhìn, học tỷ đi xa rồi." một giọng nói khó chịu vang lên sau lưng nó.

Nó quay phắt lại, cái mặt đầy hài hước của Tạ Giải đứng cách đó k hông xa, tay còn đeo băng, nửa cười nửa không nhìn nó.

"Ngươi khỏe rồi? Tay thế nào?" Đường Vũ Lân mừng rỡ chạy lại.

"Không sao cả, xương đã nối lại, được Hồn Kỹ hệ trị liệu trị cho rồi. Phải mười ngày nữa mới trở lại bình thường. Giỏi nhỉ Vũ Lân, ta đây mới một đêm không về, ngươi đã cua cả học tỉ, trình độ tăng vọt ha."

"Ta đâu có." Đường Vũ Lân vội chối.

"Không có à? Trình độ thật, người ta ngay cả tên cũng nói cho ngươi nghe rồi còn gì. Ờ, mà ngươi chưa bao giờ nghe thấy cái tên Âu Dương Tử Hinh thật à?" Tạ Giải cười xấu xa.

"Chưa!" Đường Vũ Lân ngẩn người.

Tạ Giải nói: "Là hoa hậu của hệ trung cấp chúng ta đó! Ngươi không biết? Nghe nói hệ cao cấp có nhiều học trưởng theo đuổi người ta lắm. Người ta là năm thứ năm, lớn hơn chúng ta bốn tuổi lận đấy. Ngươi đừng có mơ."

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ, "Ngươi nói ngươi cũng còn nhỏ, mà sao trong lòng chỉ nghĩ tới mỗi chuyện đó? Ta chỉ là thấy học tỷ đẹp quá, chỉ là ý thưởng thức mà thôi, không có ý gì khác cả!"

Tạ Giải nhếch mép, "Thôi đi, nhìn theo người ta đến ngây cả ra, còn không chịu nhận. Nhưng mà thôi, bộ dạng ngươi dễ thương thế kia, học tỉ ai mà chả thích? Trong lòng thằng con trai nào cũng nhớ kĩ tên một học tỉ hết."

Trong lòng thằng con trai nào cũng nhớ kĩ tên một học tỉ?

Đường Vũ Lân giật mình, Âu Dương Tử Hinh, nó sẽ nhớ kĩ cái tên này.

Ăn sáng xong, rồi tới lớp. Đám học viên đã được thông báo, tất cả các lớp năm nhất đều tới sân để tham dự hội nghị năm nhất các cấp do trường tổ chức.

Tạ Giải bị thương, nhưng tình hình đã ổn định, nên cũng được đi.

Vũ Trường Không vẫn lạnh tanh như thường, dẫn đám học viên Lớp Năm đi tới sân.

Lớp Năm bây giờ xưa đâu bằng nay, lúc bọn chúng tới sân, các lớp khác đều quay sang nhìn, chủ yếu là nhìn Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân là đứa được quan sát kĩ nhất, biểu hiện vượt trội của nó vào khúc cuối ngày hôm qua khiến nhiều người rất ấn tượng!

"Chúng ta trở thành người nổi tiếng rồi?" Cổ Nguyệt khẽ nói.

Tạ Giải khinh bỉ liếc cô, "Đầu óc thiển cận, chỉ là bị người ta nhìn thôi! Nói chính xác, là chỉ có Vũ Lân là nổi tiếng thôi. Ta nghe nói, ngày hôm qua chính là nhờ hắn chúng ta mới thắng đó. Ừ, Vũ Lân vẫn chưa cám ơn ngươi báo thù cho ta!"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Thật ra ta không nên làm như vậy. Bọn họ làm ngươi bị thương là họ không đúng, nhưng ta đánh họ bị thương, ta cũng không đúng, vì mọi người đều là đồng học."

Cổ Nguyệt hừ lạnh, "Ngươi nhìn tính tình của Vũ Lân rồi nhìn lại ngươi đi. Ta có thành người nổi tiếng hay không cũng chẳng sao, dù sao kẻ bị người ta đánh cho ngất xỉu tại chỗ đó mới là kẻ không biết tự lượng sức mình."

"Ngươi ——" Tạ Giải hằm hằm nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt khinh bỉ: "Thế nào? May cho ngươi không phải đối thủ của ta, tay thành ra thế kia rồi, còn muốn ra vẻ?"

"Ta nhịn!" Tạ Giải rầu rĩ, hắn không thể không chịu đựng! Hai tay đều bị thương, không dùng được võ hồn võ kĩ, chẳng làm cái gì được.

Đường Vũ Lân đã quen nghe hai người đấu võ mồm, ôm vai Tạ Giải, "Hôm qua là ta gặp may, bọn họ thực sự là rất mạnh, lo dưỡng thương đi. Sau này chúng ta cùng nhau tu luyện."

Các lớp khác của năm nhất đều đã tới. Đường Vũ Lân không nhìn thấy Trương Dương Tử, chân bị gãy chắc là không đi được, còn Vương Kim Tỷ và Tạ Giải tay đều phải treo băng.

Đi đầu không phải là chủ nhiệm Long Hằng Húc tới, mà là Viện trưởng Úc Trẫm.

Long Hằng Húc nhìn Úc Trẫm hội ý, rồi lên tiếng, "Hôm nay triệu tập mọi người tổ chức đại hội dành cho năm nhất, là có hai việc muốn tuyên bố. Thứ nhất, bởi vì năm nhất năm nay khá đặc biệt, lớp chiến thắng năm nhất sẽ không được tiếp tục khiêu chiến thi đấu lên lớp cao hơn nữa. Các lớp sẽ được điều chỉnh lại theo kết quả thi đấu vừa qua. Lớp Năm trở thành Lớp Một, bốn lớp còn lại cứ thế mà tính."

Không cho tiếp thi đấu lên lớp nữa? Đám Lớp Năm cũ nhảy dựng lên, không được thi đấu lên lớp, nghĩa là không được vượt cấp khiêu chiến, nghĩa là không có giải thưởng thi đấu vượt cấp!

Chương 109: Linh ban năm nhất

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Long Hằng Húc tiếp tục nói: "Xét thấy Lớp một năm nhất năm nay có biểu hiện ưu tú trong kì thi đấu lên lớp, viện đặc biệt ban thưởng cho cả lớp mỗi ngày được ăn một bữa ăn Giáp suốt học kì này."

Cả lớp ào lên hoan hô, món ăn Giáp, là món ăn Giáp đó! Là đại bổ đó! Chưa tính hương vị, chỉ riêng hiệu quả đã cực kì có lợi cho việc tu luyện của bọn nhóc, đa số học viên trong lớp gia đình vốn không đủ tiền để ăn món Giáp, được ăn miễn phí cả một học kỳ, nhà trường thực là hào phóng.

Chủ nhiệm lớp Hai Diệp Anh Ngọc sầm mặt.

Long Hằng Húc quát: "Im lặng."

Tiếng hoan hô mới dần dần hạ xuống.

Long Hằng Húc tiếp tục nói: "Bởi vì học viên năm nhất năm nay quá xuất sắc, ban giám đốc học viện sau khi bàn bạc, quyết định sẽ thành lập một lớp thí điểm, dành cho các học viên ưu tú. Tạm gọi là Linh ban năm nhất, do Vũ Trường Không lão sư làm chủ nhiệm lớp. Học viên Linh ban chọn từ những học viên tham dự thi đấu lên lớp, trước mắt là sáu người. Lớp Một, Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt. Lớp hai, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỷ, Vi Tiểu Phong. Nếu sau này có thêm học viên nào có thành tích xuất sắc, đều sẽ được xem xét gia nhập vào Linh ban."

Linh ban?

Là cái gì?

Đám học trò sững sờ, trong lịch sử Đông Hải Học Viện chưa bao giờ có cái lớp gọi là Linh ban! Còn do Vũ Trường Không lão sư làm chủ nhiệm lớp, thế nghĩa là sao?

Đám Đường Vũ Lân giật mình, Vương Kim Tỷ và Vi Tiểu Phong cũng ngơ ngác không kém, năm đứa nhìn nhau.

Ánh mắt Vi Tiểu Phong đầy căm hận, Vương Kim Tỷ thì phức tạp!

Vũ Trường Không mặt lạnh tanh, ban giám đốc học viện đã báo cho hắn biết rồi.

Long Hằng Húc nói: "Ngoài hai thông báo này, còn có một thông báo về quyết định xử phạt. Trận thi đấu hôm qua, mục đích của thi đấu lên lớp là hữu nghị, nhưng hôm qua lại có ba người bị trọng thương, học viện nghiêm khắc phê bình cả sáu học viên, quyết định hủy bỏ mọi ban thưởng dành cho sáu học viên này, để răn đe."

Hủy bỏ ban thưởng? Nghĩa là đánh thắng mà không có thưởng? Chỉ được lên lớp thôi?

Long Hằng Húc nói rất nghiêm khắc, nhưng chẳng có vẻ gì là mang ý tứ trừng phạt gì cả.

"Viện trưởng, ngài có định nói gì không?" Long Hằng Húc khẽ hỏi Úc Trẫm.

Úc Trẫm gật đầu, cao giọng nói: "Các học sinh, ta nghĩ mọi người đều thấy ngạc nhiên, vì sao lại thành lập Linh ban. Đây là bởi vì, những bạn học này của các ngươi có năng lực cá nhân vượt qua các ngươi quá xa. Nếu tiếp tục học tập theo giáo trình giống như các ngươi, sẽ làm thiên phú của họ bị mai một. Điều đó có nghĩa, nếu trong tương lai, các ngươi muốn có thành tích xuất sắc, thì phải nỗ lực cố gắng nhiều hơn nữa. Ta hy vọng trong tương lai, sẽ nhìn thấy có thêm nhiều người nữa trong số các ngươi được gia nhập vào Linh, trở thành nhóm những người mới ưu tú nhất của Đông Hải Học Viện chúng ta. Được rồi, giải tán, các chủ nhiệm lớp vui lòng dẫn học viên về lớp. Chủ nhiệm Lớp Một tạm thời do thầy Long Hằng Húc làm chủ nhiệm đến khi tìm được chủ nhiệm mới. Lão sư Vũ Trường Không và các học viên lớp Linh ban mời ở lại."

Đám học viên trong kinh ngạc và hâm mộ trở về lớp học, trong sân chỉ còn Viện trưởng và năm học viên của lớp Linh ban.

"Bọn nhỏ, tới đây." Úc Trẫm vẫy tay.

Dù không cam lòng, nhưng năm đứa nhóc vẫn đi tới.

Trước mặt Viện trưởng, Vi Tiểu Phong không dám láo xược, nhưng thái độ xa cách rõ rệt.

Úc Trẫm nhìn năm thằng nhó, lạnh lùng nói: "Mấy đứa các ngươi oai quá nhỉ! Có phải thấy nổi tiếng hơn đám bạn học là oai lắm không? Nhìn mình đi, xem ra bộ dáng gì? Năm đứa, hai đứa gãy tay, còn một đứa gãy chân nữa."

Năm đứa nhóc sững sờ, không ngờ Úc Trẫm lại gọi tới để mắng.

Úc Trẫm nói tiếp: "Mục đích thành lập Linh ban ta vừa nói rồi, không nói thêm nữa. Đám nhóc con các ngươi, dẹp cái thói cậy tài khinh người đi, đàng hoàng mà học hành cho ta. Ta cảnh cáo cho mà biết, nếu còn để xảy ra chuyện giống hôm qua, tất cả đều sẽ bị xử phạt. Đừng tưởng các ngươi có thiên phú tốt là giỏi, nói cho các ngươi biết, các ngươi chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Trong liên bang, có khối kẻ bằng tuổi ưu tú hơn các ngươi rất nhiều."

"Trên thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài, cũng chưa bao giờ ít thiên tài bị chết non, một thiên tài muốn trở thành đại tài, thì cũng phải cố gắng rất nhiều, mới phát triển được thiên phú mà các ngươi có. Hiểu chưa?"

"Dạ hiểu." năm đứa đều không ngẩng đầu lên được.

"Ký tên vào đây." Úc Trẫm khẽ vẫy tay, một xấp giấy đầy chữ xuất hiện, chia ra đưa cho năm đứa.

Năm đứa theo bản năng nhận giấy bút, Đường Vũ Lân đọc lướt qua, bên trên viết hai chữ to: Hợp đồng.

Nội dung bên dưới đại khái rằng cá nhân XXX tự nguyện cùng Đông Hải Học Viện ký bản hợp đồng, rằng trước khi học xong cấp trung cấp và cao cấp tại học viện, sẽ không chuyển trường.

Nội dung đại khái là như vậy.

Đây là ý gì? Năm đứa ngơ ra.

"Học viện thành lập Linh ban, sẽ tận lực đầu tư cho các ngươi, tận dụng mọi tài nguyên, nên học viện muốn các ngươi cam đoan sẽ luôn học ở đây, không vì những nguyên nhân không xác định mà rời khỏi trường. Đấy, ký đi."

Tạ Giải yếu ớt hỏi: "Viện trưởng, ký cái này, chúng ta có thể bàn với người nhà một chút được không?"

Úc Trẫm nhướng nhướng mắt, "Được! Ngươi báo về nhà đi, nhưng thế thì đừng vào Linh ban nữa. Ta bận nhiều việc lắm, không có thời gian chờ các ngươi làm chuyện đó đâu."

Hai người còn đang nói, Đường Vũ Lân đã ký xong, đối với nó, cái hợp đồng này chẳng ảnh hưởng gì cả. Nó vốn không biết trường học nào khác ngoài Đông Hải Học Viện. Học viện chịu bỏ ra tài nguyên đầu tư cho nó, với nó thế đã là bánh từ trên trời rớt xuống, chẳng có lý nào mà không kí.

Cổ Nguyệt ký ngay sau Đường Vũ Lân, nhìn hai đứa ký, Tạ Giải không tiện nói gì nữa, không rời khỏi Đông Hải Học Viện, hình như cũng không sao.

Bên kia, Vương Kim Tỷ ký, chỉ có Vi Tiểu Phong do dự, "Viện trưởng, chuyện này mà không bàn với người nhà thì không hay lắm. Ta nghĩ ta phải báo về nhà, vì sau này gia tộc sẽ đưa ta tới một học viện tốt hơn để học hệ cao cấp."

Úc Trẫm gật đầu, "Người có chí riêng. Ngươi trở về Lớp Hai đi. Linh ban giờ chỉ còn năm người." Hắn lấy lại tờ hợp đồng trên tay Vi Tiểu Phong rồi khẽ phất tay với thằng bé.

Vi Tiểu Phong lần chần, nhưng cuối cùng cũng không lấy lại tờ hợp đồng, khẽ khom người chào Viện trưởng rồi đi về hướng lớp học.

Vi Tiểu Phong đi rồi, mặt Úc Trẫm từ nghiêm nghị lạnh lùng chuyển sang mỉm cười ôn hòa.

Đám Đường Vũ Lân nhìn mà không hiểu nổi.

"Tốt, các ngươi đã kí tên vào đây, có nghĩa từ bây giờ, các ngươi đã trở thành những tinh anh ưu tú nhất học viện. Học viện tôn trọng sự lựa chọn của bạn học Vi Tiểu Phong, nhưng ta tin rằng, sau này hắn sẽ phải hối hận. Tuy Đông Hải Học Viện không có thứ hạng cao trong thứ tự học viện của Đại Lục, nhưng cũng là học viện Hồn Sư trung cấp duy nhất của một thành thị lớn, tài nguyên của cả học viện đều ưu tiên dành cho các ngươi, ngay cả Sử Lai Khắc Học Viện trong truyền thuyết, cũng chưa chắc mạnh hơn chúng ta bao nhiêu."

Viện trưởng nói đầy tự tin, làm bốn đứa cũng thấy hi vọng. Chỉ có khóe miệng Vũ Trường Không hơi giật giật.

Chương 110: Đấu Khải

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đông Hải Học Viện thành lập Linh ban, đãi ngộ quả nhiên khác hẳn. Phòng học riêng rất rộng, phòng ở trong kí túc xá cũng thay đổi. Không còn ở bốn đứa một phòng, mà bây giờ mỗi người một phòng, trang bị trong phòng không khác gì phòng dành cho lão sư. Chúng đang được đãi ngộ ngang hàng với các giáo sư.

Trương Dương Tử nghe Vương Kim Tỷ ký hợp đồng, thì cũng không ngần ngừ kí tên ngay. Linh ban, chính thức thành lập, cộng cả chủ nhiệm lớp, tổng cộng là sáu người.

Vũ Trường Không được phân phòng ký túc xá mới, ngay bên cạnh ký túc xá của đám nhóc.

Học viện cho cả bọn một ngày để chuẩn bị, sang hôm sau mới đi học chính thức.

Ngày đầu tiên đi học, năm người hết ba đứa bị thương, đều là gãy xương, nên hôm đó chỉ học lý thuyết.

Một lớp học chỉ có năm đứa, nên rất là rộng.

Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ ngồi một bên, ba người Đường Vũ Lân ngồi bên kia, năm người, phân thành hai phía rõ ràng.

Trương Dương Tử gác cả hai chân trên ghế, mặt đen xì xì, Vương Kim Tỷ vẫn bộ dạng trầm mặc, thỉnh thoảng lại lơ đãng lướt qua Đường Vũ Lân.

Vũ Trường Không lạnh lùng đi vào lớp, đứng ngay giữa lớp, nhìn năm đứa.

"Từ hôm nay, chương trình các ngươi học sẽ thay đổi một chút."

Năm đứa đều tập trung lắng nghe, Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ đều rất sùng bái nam thần, trận chiến Vũ Trường Không đấu với Quang Tiêu bọn chúng cũng nhìn thấy.

Vũ Trường Không lạnh lùng: "Vì cơ thể các ngươi không tiện, nên việc tu luyện sẽ dời lại mấy ngày, hôm nay học lí thuyết trước. Hôm nay giảng về Cơ Giáp."

Cơ Giáp?

Năm đứa ngẩn ra nhìn nhau.

Trương Dương Tử nhịn không được hỏi: "Vũ lão sư, Cơ Giáp không phải lên hệ cao cấp mới học à? Chúng ta mới có năm nhất thôi! Có phải là quá sớm hay không?"

Theo giáo trình bình thường, ở học viện hồn sư trung cấp, phải học hệ sơ cấp sáu năm, lên hệ cao cấp mới bắt đầu học kiến thức về cơ giáp. Sau khi tốt nghiệp hệ cao cấp, tùy theo hướng phát triển sẽ thi vào những học viện cao cấp khác nhau để được đào tạo sâu hơn. Thường những ai tốt nghiệp học viện cao cấp, đều là tinh anh cấp cao của xã hội.

Hệ sơ cấp học sáu năm, bọn chúng mới chỉ vừa năm nhất, mà đã học luôn kiến thức cơ giáp? Thế chả phải là đốt cháy giai đoạn?

Vũ Trường Không nói: "Chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi, nội dung học không nhiều lắm. Có ai không muốn trở thành Cơ Giáp Sư à?"

Năm đứa im bặt. Cơ Giáp Sư là tên gọi dành cho cường giả hiện nay.

Vũ Trường Không nói: "Nếu vậy, thì học thôi." Hắn liếc Trương Dương Tử, Trương Dương Tử lạnh toát từ đầu tới chân, im thin thít không dám lên tiếng nữa.

"Cơ Giáp hiện nay, được phát triển từ vạn năm trước. Khi đó, Hồn Đạo Khí đã có mấy nghìn năm phát triển, được ứng dụng rộng rãi. Mọi khoa học kỹ thuật lúc đầu được nghiên cứu là để phục vụ cho chiến tranh. Hồn Đạo Khí cũng vậy, sau này mới chuyển dần sang ứng dụng cho dân dụng."

"Lúc đó Hồn Đạo Sư vốn muốn dùng Hồn Đạo Khí để tăng phúc mọi mặt

cho Hồn Sư, giúp Hồn Sư trở nên càng cường đại hơn, họ mới bắt đầu nghiên cứu về cơ giáp."

"Vào thời viễn cổ mấy vạn năm trước, Hồn Sư là một nghề quan trọng. Vì số lượng quá ít, trong đó đa số lại chỉ là Hồn Sư đẳng cấp cực thấp, không thể trở thành cường giả. Sau khi Hồn Đạo Khí xuất hiện, mới dần thay đổi bố cục đó, những hồn sư cấp thấp, nhất là hồn sư phụ trợ, phối hợp hồn lực với Hồn Đạo Khí, để có sức mạnh chiến đấu. Cơ giáp Hồn Đạo xuất hiện khiến sự thay đổi này càng thêm triệt để."

" Cơ Giáp Hồn Đạo được Hồn Lực truyền vào, giúp người sử dụng có thể phát huy sức mạnh vượt xa thực lực bản thân. Cơ giáp Hồn Đạo lúc đầu có thể tích rất to, để có chỗ chứa được nhiều hồn lực và mang theo được nhiều vũ khí."

"Nhưng sau này khoa học kỹ thuật tiến bộ, người thường cũng còn điều khiển được Hồn Đạo Cơ Giáp, khiến cơ giáp trở thành vũ khí chủ yếu dùng cho quân đội."

"Lịch sử phát triển của cơ giáp từ thể tích nhỏ tới to, sau nhỏ thu lại còn cỡ trung, tiến hóa thành kích cỡ hiện giờ. Đó là cả một quá trình dài kiểm nghiệm và điều chỉnh, hoàn thiện pháp trận hồn đạo, sáng tạo ra những điểm mới. Càng ngày, cơ giáp càng có vai trò quan trọng trong chiến tranh."

Đường Vũ Lân nghe rất chăm chú, mọi kiến thức về cơ giáp, bây giờ nó mới được nghe, nó muốn trở thành Cơ Giáp Sư, nên kiến thức về món này rất quan trọng.

"Nhưng, kiến thức về cơ giáp mà ta muốn cung cấp cho các ngươi không phải là những thứ này." Vũ Trường Không hơi dừng lại, rồi mới nói câu này.

Không phải những thứ này?

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Các ngươi nghĩ, thời đại tiến bộ, Hồn Đạo Khí phát triển, người thường sẽ càng ngày càng có khả năng khống chế vũ khí cường đại? Không đâu, kiến thức đó chỉ là nhận thức của người thường mà thôi. Ở Đấu La Đại Lục, mấy vạn năm nay, có một sự thật chưa bao giờ thay đổi, chính là tồn tại cường đại nhất, luôn luôn vẫn là Hồn Sư

cấp cao."

"Một người bình thường, nhờ Hồn Đạo Khí sẽ có được sức chiến đấu tương đương hồn sư Nhị Hoàn, thậm chí Tam Hoàn, Tứ hoàn, Ngũ hoàn. Cơ Giáp giúp hắn làm được điều đó. Nhưng dù nó là Cơ Giáp gì, thì cũng không thể biến một người bình thường thành hồn sư Bát Hoàn, Cửu Hoàn. Cho tới bây giờ, vẫn là chưa thể."

Tạ Giải hỏi: "Vậy nếu dùng vũ khí siêu cấp thì sao? Nếu cho người thường dùng chúng thì sao?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Chuyện đó có. Ta hỏi lại ngươi một câu, nếu cả hai bên cùng dùng vũ khí siêu cấp thì sao? Ai sẽ phát huy được uy lực mạnh hơn? Có một điều ngươi cần phải biết, dù có là vũ khí cường đại nhất, thì cũng không thể tiêu diệt được một cường giả có lực chiến đấu cường đại."

Vũ Trường Không nói như chém đinh chặt sắt, năm đứa chăm chú lắng nghe.

Thoáng dừng lại, Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Có lẽ, sau này khả năng đó có thể sẽ xuất hiện. Dù sao, vũ khí không ngừng được phát triển, nhưng ít nhất trước mắt thì chưa."

"Vũ lão sư, ngài nói cường giả có lực chiến đấu cá nhân cường đại đó là ai, là Cơ Giáp Sư? Hay vẫn là Hồn Sư?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Chuẩn xác mà nói, là hai người kết hợp."

"Các ngươi cũng đã nhìn thấy Cơ Giáp, cao bình thường từ năm tới tám mét, loại hình khác nhau sẽ có điểm khác nhau. Đây là ta đang nói cơ giáp hiện đại cỡ trung. Các Hồn Đạo Sư hiện nay cho rằng, thể tích này là tối ưu nhất giúp cơ giáp có được tính linh hoạt, khả năng công kích, và phòng ngự thích hợp nhất cho quân đội. Nhưng đây là Cơ Giáp quy chuẩn cho quân đội, hoặc nói là Cơ Giáp bình thường. Cơ Giáp trắng, vàng đều như vậy. Nhưng đó không phải là mục tiêu của các ngươi. Thiên phú của các ngươi cho thấy tương lai phát triển của các ngươi không phải là vào cơ giáp, mà phải là Đấu Khải!"

Đấu Khải?

Đây là lần đầu tiên năm đứa nghe thấy cái tên này.

Vũ Trường Không nói: "Cường giả chân chính, sẽ không làm cho cơ thể mình cồng kềnh. Cơ Giáp tồn tại là để tăng phúc, chứ không phải để làm cho bản thân trở thành mục tiêu kích thước lớn. Cho nên, những cơ giáp từ màu tím trở lên sẽ phát triển theo hướng càng ngày càng nhỏ về thể tích. Vì chúng nhỏ chỉ như một cái áo giáp, nên được gọi là, Đấu Khải!"

"Hồn Sư có đấu khải, mới được gọi là cường giả, mới có khả năng kết hợp hoàn mỹ võ hồn của bản thân với cơ giáp, tạo nên sức chiến đấu cường đại."

Chương 111: Nghề phụ

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

Đấu Khải! Một khái niệm hoàn toàn mới, lập tức thu hút sự chú ý của đám thiếu niên.

Là một loại cơ giáp dạng áo giáp, là loại cơ giáp cao cấp nhất.

"Mọi người đều biết, ngoài Cơ Giáp Sư, thì Cơ Giáp chế tạo sư là một nghề quan trọng. Cơ Giáp chế tạo sư chia làm ba loại, Cơ Giáp thiết kế sư, Cơ Giáp chế tạo sư và Cơ Giáp sửa chữa sư. Hôm nay bắt đầu dạy cho các ngươi chút kiến thức có liên quan tới cơ giáp, mục đích là để cho các ngươi tự lựa chọn phương hướng chọn nghề phụ trong tương lai. Ta đề nghị các ngươi xem xét lựa chọn trong ba nghề này trước, đây là con đường một cường giả phải đi qua."

Cổ Nguyệt kinh ngạc: "Vũ lão sư, chúng ta không phải nên tập trung tinh lực để tu luyện, dồn vào mục tiêu điều khiển Cơ Giáp hay sao? Tại sao phải chọn nghề phụ?"

Vũ Trường Không đáp: "Muốn làm Đấu Khải của mình cường đại, thì bắt buộc Đấu Khải nhất định phải phù hợp với bản thân. Nên một Đấu Khải sư đỉnh cấp thật sự, nhất định sẽ phải kết hợp hoàn hảo với Cơ Giáp Muốn vậy, trừ phi là mình tự thiết kế ra nó, hoặc tự chế tạo ra nó, hoặc tự sửa chữa nó. Chỉ có như thế, mới dần biến nó thành một phần cơ thể của bản thân. Không học nghề phụ, các ngươi không bao giờ có được đấu khải thích hợp nhất cho bản thân, và không bao giờ leo lên được Thần Đàn."

"Thành lập Linh ban, mục tiêu chỉ có một, là giúp các ngươi lên được Thần Đàn, con đường này rất khó khăn và khô khan, nhưng các ngươi phải cố gắng. Ta chính là đang vạch sẵn đường cho các ngươi, giúp các ngươi khỏi phải đi đường vòng."

"Lựa chọn nghề phụ, không cần nóng vội, các ngươi còn có rất nhiều thời

gian để suy nghĩ. Nhưng tối đa đến năm thứ ba, thì các ngươi phải ra quyết định, phải đi trước những người bình thường, bắt đầu càng sớm thì thu hoạch càng sớm. Nên tối đa đến năm thứ ba, các ngươi phải cho ta câu trả lời."

"Đương nhiên, ba lựa chọn này là ba cái ta cho là tốt nhất. Chúng không có nghĩa là tuyệt đối. có một số nghề khác có liên quan tới cơ giáp các ngươi lựa chọn. ta thấy, trong đám các ngươi, có người đã chọn xong luôn."

Nói đến đây, ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lân.

Nghề phụ? Đường Vũ Lân giật mình, Vũ lão sư ý là nghề rèn của mình?

"Vũ Lân đã chọn ngành rèn. Hắn đã chọn nghề phụ từ sớm, ta tin hắn có thiên phú đặc thù với nghề này. Rèn là một nghề phụ ta đề cử với các ngươi, vì tất cả Đấu Khải từ Tử cấp trở lên, đều dính chặt với rèn. Dù là nghề phụ nào, nếu đạt đến từ Ngũ tinh trở lên, thì đều giúp mang tới nhiều tài nguyên cho các ngươi tu luyện."

Đường Vũ Lân thấy yên tâm, nó đã lựa chọn, chắc chắn sẽ không thay đổi. Bây giờ nó đã là Tam tinh Đoán Tạo Đại Sư, được Đoán Tạo Sư hiệp hội coi trọng, càng học rèn, nó càng thấy ngành này bác đại tinh thâm. Phụ thân từ nhỏ đã dạy, dù học cái gì, phải chuyên tâm vào học, không được phân tâm.

Đường Vũ Lân thấy hứng thú với nghề thiết kế, chế tạo và sửa chữa Cơ Giáp, nhưng nó đã chọn nghề rèn, thì không mon men tới ba ngành kia nữa.

Bốn người kia đều im lặng, vì chúng chưa hề nghĩ đến điều này. Bọn chúng đều còn nhỏ, còn chưa biết mình thích cái gì, may còn tới hai năm để suy nghĩ.

Vũ Trường Không thản nhiên: "Hôm nay chỉ nói nhiêu đây thôi. Các ngươi chỉ cần nhớ hai điểm chính, thứ nhất, Cơ Giáp cường đại thật sự được gọi là Đấu Khải, và mọi Cơ Giáp từ Tử cấp trở lên, đều tồn tại trong hình thức đấu khải. Thứ hai, trong vòng ba năm, các ngươi phải lựa chọn một nghề phụ có liên quan tới Cơ Giáp."

Rất dễ nhớ, đều là những vấn đề đám nhóc hứng thú, tiết học này thực là đơn giản.

Đường Vũ Lân: "Vũ lão sư, lúc nào cho chúng ta xem Đấu Khải có được không?"

Vũ Trường Không nhìn nó: "Đến khi các ngươi hoàn thành giai đoạn luyện tập thực chiến thứ nhất, sẽ cho các ngươi xem Đấu Khải. Ai hoàn thành trước, sẽ được xem trước. Bây giờ các ngươi chưa có tư cách này."

Luyện tập thực chiến? Hồn Sư có luyện tập thực chiến?

Đám nhóc chưa kịp đặt câu hỏi, Vũ Trường Không đã tiếp tục: "Bài tiếp theo của hôm nay chính là luyện tập thực chiến. Ngay tại đây. Đường Vũ Lân, ngươi với các bạn đẩy bàn ghế vào góc đi."

Ở ngay đây? Hồn Sư thi triển năng lực lỡ phá hư đồ thì sao?

Năm đứa rất không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

"Đường Vũ Lân, tới trước mặt ta." Vũ Trường Không nói.

"Vâng." Đường Vũ Lân bước nhanh tới.

"Trận đấu hôm qua, ngươi nghĩ thế nào?" Vũ Trường Không lạnh lùng hỏi.

Đường Vũ Lân ngẫm nghĩ một lúc: "Chúng ta đều chỉ muốn chiến thắng, nhưng lẽ ra mọi người đều là đồng học, không nên làm thương tổn đối phương, lẽ ra điểm tới là nên dừng lại."

Vũ Trường Không phẩy tay, "Ta không hỏi những thứ này, ta muốn hỏi cảm giác trong chiến đấu của ngươi kia. Ngươi thấy các ngươi đã triển khai chiến đấu như thế nào?"

Đường Vũ Lân đáp: "Hơi lộn xộn. Đều là lần đầu nhìn thấy năng lực của đối phương, nên vội vàng ứng đối, dẫn tới hơi lộn xộn, phối hợp không tốt. Ý ta là đang nói ba người chúng ta, chúng ta phối hợp chưa ăn ý lắm."

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Hơi lộn xộn? Không chỉ đâu, thực tế là rối tinh rối mù."

Năm đứa ngẩn ra. Cả đám đều là học viên nổi bật, ai cực tự tin bản lĩnh của

mình, thế lại bị đánh giá là ‘lộn xộn’?

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân: "Nói thật lòng, ta rất thất vọng. Ba người các ngươi, đi theo ta học ba tháng, lẽ ra phối hợp với nhau phải tàm tạm mới phải. Nhưng ngay từ đầu trận đấu, các ngươi đã hoàn toàn vất bỏ ưu thế của mình. Tạ Giải bị gãy tay là đáng lắm."

Tạ Giải cứng đờ, không ngờ lão sư lại đánh giá hắn như thế.

Vũ Trường Không quay sang nhìn Tạ Giải, "Chắc ngươi nghĩ, ngươi đột phá lên Nhị Hoàn là ngươi mạnh lắm? Nên mới bắt đầu đã nhào tới tìm người ta quyết chiến? Trong đầu ngươi, còn có khái niệm đoàn đội không?"

Sau đó hắn lại chuyển về Đường Vũ Lân, "Còn ngươi nữa, ta cho ngươi làm đội trưởng, vì tính ngươi trầm ổn, thế ngươi không cản hắn, không làm cân bằng chiến đấu của cả đội, trách nhiệm đó hoàn toàn là của ngươi. Ngươi lại còn không rành về năng lực của chính bản thân mình, không phát huy ra được năng lực của võ hồn bao nhiêu, lại chỉ chuyên cậy mạnh đối cứng với đối thủ. Trong đầu của ngươi nghĩ cái gì?"

Đường Vũ Lân không nói gì, nó không thể nói vì cơ thể mình sau khi hấp thụ tinh hoa Kim Long Vương đã sinh ra biến dị, ngay cả nó cũng chưa tìm hiểu kịp rõ biến dị như thế nào, nên mới dẫn tới tình huống như vậy.

Vũ Trường Không chuyển sang Cổ Nguyệt, "Ta cho ngươi nhiệm vụ định vị, là người chịu trách nhiệm kết dính cả đội, nhưng ngươi lại thiên vị làm sự phối hợp trong đội không thành công."

Thiên vị? Đường Vũ Lân khó hiểu, còn Tạ Giải thì dáng vẻ cổ quái.

Nghĩ kĩ lại, hình như đúng là như vậy. Từ lúc mới bắt đầu trận đấu cho đến cuối, Cổ Nguyệt luôn dính bên cạnh Đường Vũ Lân, lúc sau cô bộc phát, cũng là vì Đường Vũ Lân bị thương, còn Tạ Giải cô hoàn toàn không quan tâm tới, thực ra, với năng lực công kích từ xa của cô, thì lẽ ra phải khống chế cả toàn trường mới đúng.

Vũ Trường Không phê câu nào là thấy máu câu đó.

Vũ Trường Không chuyển sang Trương Dương Tử và Vương Kim Tỷ, "Vấn đề của đội các ngươi còn rõ hơn. Vi Tiểu Phong có tật xấu giống hệt

Tạ Giải, tật còn nặng hơn. Ngươi ngay từ đầu không tham chiến, chứng tỏ ngươi kiêu ngạo về bản thân. Đối mặt với địch nhân dám kiêu ngạo, chính là đưa mình vào đường chết. Trong ba người các ngươi, kẻ làm tốt nhất là Vương Kim Tỷ. Tuy hắn bị Đường Vũ Lân áp chế, nhưng từ đầu đến cuối, hắn đều cẩn thận làm tốt nhiệm vụ của mình."

Vũ lão sư khen Vương Kim Tỷ?

Chương 112: Huấn luyện thực chiến

***Dịch giả**: Tiểu Băng*

"Nhưng…"

Quả nhiên, còn có chữ ‘nhưng’...

Vũ Trường Không lãnh đạm: "Năm người các ngươi đều có chung một bệnh, bệnh này, khóa thực chiến tiếp theo sẽ giải quyết. Đó chính là, các ngươi hoàn toàn thiếu kinh nghiệm và kĩ năng thực chiến. Ý ta chính là kinh nghiệm sử dụng Võ Hồn, và Hồn Kỹ để chiến đấu. Các ngươi chưa dùng được võ hồn làm năng lực chiến đấu trụ cột."

Làm năng lực chiến đấu trụ cột? Hồn Sư cần có cái này à? Hồn Sư không phải chỉ cần thông qua phóng thích Hồn Kỹ, để đạt được mục tiêu chiến đấu hay sao?

Trừ Đường Vũ Lân cúi đầu ngẫm nghĩ, bốn người còn lại đều ra vẻ không đồng tình với ý kiến của lão sư.

"Các ngươi nghĩ năng lực chiến đấu trụ cột là không cần thiết?"

Cổ Nguyệt: "Đúng vậy, Vũ lão sư. Năng lực của ta là khống chế nguyên tố, chỉ cần trong quá trình chiến đấu không ngừng dùng nguyên tố trấn áp đối thủ, thì dù kẻ địch là một người hay nhiều người, chỉ cần ta chỗ khống chế nguyên tố đủ mạnh thì cũng đủ sức chấm dứt cuộc chiến. Năng lực chiến đấu trụ cột, ta thấy chẳng có ý nghĩa gì, ta chỉ cần tăng lên Hồn Lực và Tinh Thần Lực của mình là đủ."

Vũ Trường Không nhẹ gật đầu.

"Nếu các ngươi nghĩ vậy, thì chúng ta làm kiểm tra đi. Cổ Nguyệt, ngươi ra đây. Ngươi với Đường Vũ Lân cùng công kích ta. Ta không sử dụng Hồn Kỹ, áp Hồn Lực xuống chỉ bằng cấp với các ngươi, là chừng cấp mười ba,

xem xem các ngươi có đánh bại được ta không. Nào, Võ Hồn dẫn động."

Vũ Trường Không cầm lên một cây thước dạy học.

Cổ Nguyệt đi tới đứng cạnh Đường Vũ Lân. Cùng cấp độ, lại còn không sử dụng Hồn Kỹ? Ngay cả Võ Hồn cũng không cần? Quá coi thường người a!

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt liếc nhau, hai đứa lùi lại mấy bước, phóng ra Võ Hồn.

"Tới đi." Vũ Trường Không vung vẩy cây thước dạy học.

Đường Vũ Lân ra tay trước, nó muốn chiếm ưu thế. Lam Ngân Thảo ùn ùn chui ra, tủa về phía Vũ Trường Không.

Cổ Nguyệt đi theo ngay sau lưng, hai tay cùng vung, bảy tám luồng phong nhận từ nhiều hướng khác nhau bao lấy Vũ Trường Không, chặn hết mọi lối tránh né của hắn.

Áp chế Hồn Lực, có nghĩa tốc độ Vũ lão sư sẽ bị giảm hẳn, trong khi Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt lại là hồn sư về cường công và khống chế. Chỉ cần khống chế được Vũ Trường Không, nhốt hắn trong một phạm vi nhất định, thì khả năng chiến thắng sẽ tăng lên.

Hai đứa luyện chung mấy tháng, dù không cần lên tiếng, cũng đã hiểu ý nhau, phối hợp khá là ăn ý.

Vũ Trường Không đứng im, trong tay hắn, cây thước cũng chẳng khác gì thanh kiếm.

Mọi người chỉ thấy cổ tay Vũ Trường Không khẽ rung, cây thước đã huyễn hóa ra một mảnh hư ảnh.

Luồng phong nhận tới trước mặt Vũ Trường Không, khi vào trong phạm vi của cây thước, đều tan ra thành những luồng khí, tiêu tán mất.

Sau đó là dây leo của Đường Vũ Lân. Những ngọn Lam Ngân Thảo bay tới thì đều như bị cái gì đó chặn lại, bị hất văng ra, không vào được phạm vi quanh Vũ Trường Không một mét.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đều biến sắc.

Cổ Nguyệt cảm giác được cây thước của Vũ Trường Không luôn điểm trúng vào những điểm yếu của phong nhân, làm phong nguyên tố trở nên hỗn loạn, nên phong nhận bị tan vỡ.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân thì giống linh xà, bị cây thước của Vũ Trường Không điểm ngay vào điểm bảy tấc của xà, làm hồn lực của nó không còn truyền được vào đầu dây leo, công kích bị chặn lại, khả năng tái chiến của Lam Ngân Thảo cũng bị hạn chế.

Thế là thế nào?

Cổ Nguyệt vung tay, một quả cầu lửa bắn ra. Cây thước kia làm bằng gỗ, có lẽ dùng Hỏa nguyên tố hiệu quả sẽ tốt hơn. Đường Vũ Lân cũng đã vọt đến trước mặt Vũ Trường Không.

Tay phải thò ra, chộp thẳng vào ngực Vũ Trường Không. Nó vận lực, lân phiến vàng đã trùm khắp cánh tay.

Đường Vũ Lân đã hiểu biết về Kim Long Vương chi lực của mình. Lân phiến vàng không phải là đồ trang trí, ngoài khả năng tăng sức mạnh, còn làm tăng khả năng phòng ngự, nên nó mới dùng tay phải để công kích.

"Bốp!" Vũ Trường Không đập thẳng cây thước vào tay Đường Vũ Lân.

Thước dạy học bắn ra, cổ tay Đường Vũ Lân chỉ hơi lắc lư một cái, nhưng thế đi không thay đổi, vẫn chộp thẳng tới.

Vũ Trường Không vẫn thản nhiên, chân khẽ dịch một bước, chỉ lùi lại một bước thôi, nhưng lại làm khoảng cách với Đường Vũ Lân được kéo dài ra, vừa kịp tránh luôn quả cầu lửa.

Thế nhưng, dù hắn lùi lại, thì cây thước trong tay vẫn liên tiếp điểm ra mấy cái, làm quả cầu lửa bị tiêu tan, không làm hư hỏng phòng học. Kiếm pháp bậc này, phải dùng bốn từ ‘thần hồ kỳ kỹ’ để hình dung.

Cây thước lại đâm ra, khuỷu tay Đường Vũ Lân nhói lên đau đơn, làm nó phải hơi cong tay lại, nó cảm thấy như có một lực mạnh xuyên vào cánh tay mình, nhưng chỉ thế thôi, vì luồng lực kia chỉ xuyên qua lớp lân phiến là đã

bị yếu hẳn, tan mất.

Mắt Vũ Trường Không hiện vẻ kinh ngạc, hắn bước ngang qua một bước, né tránh cánh tay phải của Đường Vũ Lân.

"Bốp!"

Cổ Đường Vũ Lân nhói lên nóng rát, đau tới tận xương, ngã nghiêng sang bên, cổ nó không có lân phiến bảo vệ!

Vũ Trường Không điểm vào hông nó, nếu lần này điểm trúng, Đường Vũ Lân tất nhiên sẽ mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng Vũ Trường Không đã biến sắc.

Vì có tám quả cầu lửa đã bay vèo theo tám hướng khác nhau tới khắp phòng học.

Cổ Nguyệt cười nham hiểm, lão sư, không phải người sợ phòng học bị phá hả? Vậy ta tấn công điểm cố kị đó của người.

Quả nhiên, Vũ Trường Không không thể không buông tha Đường Vũ Lân, nhưng chính nhờ vậy, đám học trò mới được nhìn thấy thế nào là cường giả thật sự.

Thân hình Vũ Trường Không trở nên hư ảo, hắn xuất hiện ở khắp nơi trong cả phòng học, tám quả cầu lửa lặng lẽ biến mất, không ai nhìn ra kịp hắn ra tay như thế nào.

Thước dạy học phủ tới, eo Cổ Nguyệt nhói đau, ngã nhào. Đường Vũ Lân cũng cả người tê dại, ngồi phịch xuống đất.

Cái này...

Thật mạnh.

Cả phòng học lại trở về yên tĩnh. Vũ Trường Không xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, nhìn chằm chằm đám lân phiến vàng đang từ từ biến mất trên tay phải của nó, sắc mặt đầy suy nghĩ.

Chiến đấu đồng cấp, dù hắn không dùng Võ Hồn, nhưng cũng đã áp chế Hồn Lực ngưng tụ vào một điểm, vậy vẫn không phá được lớp phòng ngự của lớp lân phiến kia, chỉ làm thằng bé phải hơi co tay lại thôi. Mức độ phòng ngự của lân phiến này, công kích đồng cấp là không thể nào phá nổi. Đường Vũ Lân vẫn còn chưa dùng tới Long trảo, nếu không nó sẽ còn mạnh hơn.

"Lão sư, thứ ngài vừa dùng, đều là kỹ xảo trụ cột?" Tạ Giải mắt mở thật to, nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không gật đầu, "Các ngươi còn nghĩ kỹ xảo trụ cột vô dụng hay không? Kỹ xảo trụ cột, là căn bản của tất cả mọi thứ. Võ Hồn và Hồn Kỹ tuy giúp Hồn Sư trở nên cường đại, nhưng dùng chúng như thế nào mới là điều quyết định các ngươi cường đại được tới đâu. Kỹ xảo trụ cột, chính là cách thức sử dụng chúng, dùng Đấu Khải hay Cơ Giáp bình thường cũng đều phải có. Nên từ ngày hôm nay, luyện tập kĩ xảo thực chiến trụ cột sẽ là một trong những nội dung học quan trọng của các ngươi."

Chương 113: Kiểm tra

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert từ truyencv.com

Sau đó, Đường Vũ Lân liền bị hành thê thảm. Là một trong hai học viên không bị thương, lại là nam, hắn liền trở thành "bao cát" cho Vũ Trường Không dạy học. Vũ Trường không ngừng thông qua thực chiến, giúp những học viên khác hướng dẫn cách áp dụng các kỹ xảo thực chiến. Mà Đường Vũ Lân lại liên tục hết lần này đến lần khác bị đánh ngã xuống đất. Lần lượt chịu đựng công kích như bão táp của Vũ lão sư.

Hắn luôn cảm thấy, đây chính là Vũ lão sư đang trả thù việc hắn đến muộn ngày hôm trước. Tuy vậy, thông qua cách dạy này, hắn cũng đã trưởng thành rõ rệt. Nói cách khác, tuy bị đánh bầm dập, nhưng vẫn cảm thấy sung sướng trong lòng.

Tin tức Linh Ban truyền đi, rất nhanh sau đó đã lan rộng khắp học viện. Nhóm Đường Vũ Lân năm người tự nhiên cũng trở nên nổi danh như cồn. Nhưng bọn họ đều được yêu cầu tuyệt đối không được đem phương thức dạy học của Linh Ban truyền ra ngoài. Do đó, một thời gian ngắn sau kỳ khảo thí, học viện một lần nữa dần bình tĩnh trở lại.

Vũ Trường Không chỉ là một trong những lão sư của bọn họ, còn có ngày càng nhiều hơn những chỉ điểm từ các giáo viên khác. Những điểm này khác so với lớp phổ thông không chỉ về phần lý thuyết, mà Linh Ban càng thiên về thực chiến hơn. Như Úc Trẫm viện trưởng đã nói, học viện cực kỳ xem trọng Linh Ban, bất kể là phương thức dạy học, chế độ dinh dưỡng hay đội ngũ lão sư và phương tiện thiết bị dạy học đều được cung cấp một cách tối ưu.

Sau mười ngày, khi Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ ba người

thương thế đã khỏi hẳn, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh làm một mình làm bao cát cho Vũ Trường Không hướng dẫn thực chiến. Ngay liền đó, những tiếng kêu thảm thiết thê lương trong Linh Ban cũng bắt đầu xuất hiện nhiều hơn và….đều đặn hơn.

Lúc trước khi bọn họ xem cảnh Đường Vũ Lân bị thu thập, ít nhiều đều có chút cười trên nỗi đau của người khác. Có ai ngờ, khi thước dạy học chân chính được quật lên người mình, bọn họ liền rõ ràng cái gì gọi là đau thấu tim gan.

Vương Kim Tỳ còn hơi hơi khá một chút, võ hồn Cốt Long Vương giúp cơ thể hắn rắn chắc hơn người bình thường rất nhiều. Nhưng Trương Dương Tử cùng Tạ Giải thì thảm rồi. Trong hai người, Trương Dương Tử là mẫn công và khống chế hệ, còn Tạ Giải thuần túy là mẫn công hệ. Bọn họ đều thiên về sử dụng kỹ thuật, về phương diễn thể chất căn bản không thể chịu đòn tốt như Đường Vũ Lân và Vương Kim Tỳ.

Ài, thật thốn là…Vũ Trường Không xưa nay không biết cái gì mà gọi là hạ thủ lưu tình, thước dạy học đánh xuống như vũ bão, đau đến tận xương cốt! Tuy là không thực sự làm tổn thương tới căn cơ, nhưng cũng hành bọn hắn lên bờ xuống ruộng.

Vũ Trường Không lão sư cho rằng, chỉ có sự thống khổ mới giúp học viên thực sự khắc cốt ghi tâm.

Người duy nhất may mắn trong bọn họ chính là Cổ Nguyệt. Bởi vì nàng là nữ sinh, nên Vũ Trường Không cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Thước rơi trên người nàng cũng chỉ làm cho nàng cảm thấy ê ẩm một chút mà thôi.

“Ngày hôm nay ta muốn tiến hành kiểm tra tố chất cơ thể của các người. Huấn luyện thực chiến tạm thời dừng một hôm”. Vũ Trường Không sáng sớm sau khi đến lớp đã mang đến cho Linh Ban một tin tức vô cùng tốt.

Hiện tại đa số học viên đều có chút sợ thực chiến khóa, cảm giác đau đớn kia cũng thực sự có chút quá mức sâu sắc quá đi!

Chỉ có Đường Vũ Lân hơi hơi thất vọng, sau khi hấp thu phong ấn Kim Long Vương tinh hoa tầng thứ nhất, trải qua mười ngày huấn luyện, hắn phát hiện, cường độ thân thể của mình rõ ràng mạnh hơn hẳn một cấp bậc so với trước đây. Trừ cánh tay phải, những nơi khác trong cơ thể tuy bị

thước dạy học của Vũ lão sư đánh trúng vẫn rất đau, nhưng hắn cảm giác được những đau đớn khôi phục cực kỳ nhanh. Trên người xưa nay đều sẽ không xuất hiện một vết thương nào. Hơn nữa, sau khi chịu đòn, hắn phát hiện tốc độ tu luyện hồn lực của mình có sự gia tăng không ngừng.

Sau mười ngày, hắn mơ hồ cảm nhận được bản thân mình có dấu hiệu muốn đột phá. Có lẽ, Kim Long Vương tinh hoa không thể bị hấp thu sạch sẽ trong thoáng chốc, mà thông qua quá trình tu luyện không ngừng được hấp thu từng chút một.

Hắn đối với khống chế sức mạnh huyết thống cũng ngày càng thành thạo, ngoại trừ Kim Long Trảo thực sự quá mức tiêu hao hồn lực, không thể thường sử dụng bên ngoài, kim lân vẫn có thể tùy ý thôi động, tiêu hao không lớn, do đó cánh tay phải cũng trở thành vũ khí cường hãn nhất của hắn.

Vũ Trường Không mang theo năm người đi tới một căn phòng được trang bị hiện đại, bên trong cả gian phòng được bao trùm trong ánh sáng bạc của kim loại. Đi vào nơi này mang lại cho người ta cảm giác như đang tiến vào trong một thế giới màu bạc nhân tạo vậy.

Hàng hàng máy móc tiên tiến chưa từng thấy được bày ra bên trong thế giới này.

"Đầu tiên tiến hành kiểm tra tinh thần lực. Tạ Giải, ngươi lên trước”

Vũ Trường Không trong tay cầm một cái bảng, chuẩn bị tiến hành ghi chép.

Tinh thần lực Tạ Giải tiến bộ bình thường, so với lần kiểm tra trước, tăng hai điểm.

Sau đó là Vương Kim Tỳ. Vương Kim Tỳ tinh thần lực thì có chút nhược cặn bã, chỉ có mười tám điểm.

"Vương Kim Tỳ, tinh thần lực của ngươi nhất định phải nỗ lực tăng lên mới được, bằng không tương lai không cách nào dung hợp càng nhiều Hồn Linh." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Vương Kim Tỳ bình thường luôn luôn rất trầm mặc ít lời, nghe xong hắn cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu tán thành.

Đến phiên Trương Dương Tử.

"Tinh thần lực bốn mươi mốt, không sai, nỗ lực trong vòng một năm có thể đột phá Linh Nguyên cảnh."

Đường Vũ Lân là người áp chót được kiểm tra.

Trương Dương Tử vẫn nhìn chăm chú Vũ Lân. Đối với Đường Vũ Lân, hắn có sự thù hận sâu sắc đối với việc bị đánh gãy hai chân. Việc này, hắn vẫn luôn ghim ghút trong lòng. Trải qua mấy ngày nay ở chung, hắn cũng nhìn ra, Đường Vũ Lân năng lực chủ yếu thể hiện ở thiên phú dị bẩm về sức mạnh, sau đó lại nói tới cánh tay phải biến dị kỳ lạ. Còn võ hồn, bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi, không đáng nhắc tới. Vì lẽ đó, hắn càng ngày càng cảm thấy, chính mình ngày đó thua oan uổng.

Chắc cũng giống như Vương Kim Tỳ cường công hệ chiến hồn sư, am hiểu tấn công mạnh mẽ, tinh thần lực có thể có bao nhiêu? Chắc chắn sẽ không quá cao.

Đường Vũ Lân tiến đến cạnh máy kiểm tra tinh thần lực, máy chậm rãi hạ xuống, bao phủ lấy toàn bộ phần đầu của hắn.

Kiểm tra bắt đầu!

Máy kiểm tra tinh thần lực là thiết bị tiên tiến nhất của học viện, biểu hiện mức độ mạnh yếu của tinh thần lực thông qua màu sắc. Đối với mức tinh thần lực khác nhau sẽ biểu hiện ra màu sắc đậm nhạt khác nhau.

Linh Nguyên cảnh tinh thần lực biểu hiện màu trắng, Đường Vũ Lân mức độ tinh thần lực không ngừng tăng lên, rất nhanh sẽ vượt quá Vương Kim Tỳ mười tám điểm.

Vẫn liên tục tăng, hai mươi điểm, hai mươi lăm điểm, ba mươi điểm...

Trương Dương Tử kinh ngạc nhìn mức độ. Không thể nào! Hắn – một gã có lẽ là cường công hệ chiến hồn sư, mới một khâu tu vi, dĩ nhiên có ba mươi điểm tinh thần lực? Phương diện này, Kim Tỳ có thể muốn kém hắn hơn nhiều.

Ba mươi lăm, bốn mươi...

Bốn mươi hai, bốn mươi ba, vượt quá Trương Dương Tử. Hơn nữa, mức độ tinh thần lực vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Tạ Giải có chút đắc ý hướng về Trương Dương Tử nói: "Thấy không, tinh thần lực của Vũ Lân vốn cực kỳ mạnh mẽ"

Trương Dương Tử sắc mặt có vẻ hơi khó coi, khinh rên một tiếng, không thèm để ý tới hắn.

"Năm mươi!" Vương Kim Tỳ vốn luôn trầm mặc ít lời đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Đúng, Đường Vũ Lân tinh thần lực vượt quá năm mươi, vượt quá năm mươi, mang ý nghĩa tiến vào một tầng khác, tinh thần lực từ Linh Nguyên cảnh tiến vào Linh Thông cảnh.

Quả nhiên, biểu mức độ vốn màu trắng, tùy theo tiến cấp đã biến thành màu vàng.

Linh Nguyên cảnh, mọi người mới bắt đầu sinh ra đều có, cũng là trụ cột cơ bản của tinh thần lực. Linh Nguyên cảnh tinh thần lực có thể giúp cơ thể chịu được việc hấp thu Hồn Linh màu vàng. Hay đúng hơn là hấp thu Hồn Linh từ màu vàng trở xuống.

Linh Thông cảnh, tâm thần thông linh, ý đạt niệm tới, đạt đến Linh Thông cảnh, tinh thần lực chưởng khống bắt đầu nhập môn, chân chính điều khiển tinh thần lực của mình để bản thân sử dụng, có thể gánh chịu hai Hồn Linh màu vàng hoặc là một Hồn Linh màu tím.

Đạt cảnh giới này, đây chính là thay đổi cực lớn về chất a! Chẳng trách Vương Kim Tỳ sẽ kinh ngạc như vậy. Đạt đến Linh Thông cảnh, mang ý nghĩa Đường Vũ Lân đã có thể dung hợp Hồn Linh màu tím

Trương Dương Tử trợn mắt ngoác mồm nhìn Đường Vũ Lân, cái tên này võ hồn không ra sao, nhưng này tinh thần lực lại là tài năng xuất chúng! Trung cấp học viện năm nhất liền có thể đột phá tinh thần lực đến một cảnh giới lớn, bản thân hắn xưa nay đều chưa từng nghe nói đến!

Thậm chí trung cấp hồn sư học viện trung cấp hệ, nếu học viên khi tốt nghiệp có thể đạt tới cảnh giới này, đều được coi là phi thường ưu tú nhân tài. Phải biết, đối với trung cấp học viện cao cấp hệ, một trong những yêu cầu khó khăn nhất để tốt nghiệp cũng là tinh thần lực phải đạt đến Linh Thông cảnh. Điều này đã từng khiến không biết bao nhiêu hồn sư không tài nào thuận lợi tốt nghiệp được!

Mà Đường Vũ Lân mới chỉ đầu năm nhất, liền hoàn thành đột phá cấp độ này. Chuyện này quả thật là khó mà tin nổi!

Sáu mươi sáu!

Đường Vũ Lân tinh thần lực cuối cùng đã dừng ở bậc sáu mươi sáu.

Tạ Giải vừa rồi còn đang giúp Vũ Lân nói khoác, thế nhưng, khi nhìn thấy con số này thì chính bản hắn cũng phải há hốc mồm, sau khi tự tát mình mấy phát mới có thể tin đó là sự thật.

Lúc này mới mấy ngày, tinh thần lực tên này làm sao có thể tăng trưởng nhiều như vậy? Tinh thần lực có thể tăng trưởng theo tốc độ cỡ nào đa số mọi người đều rất rõ ràng.

Sáu mươi sáu? Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy thành tích cuối cùng này của mình, bản thân hắn cũng sợ hết hồn, hắn tuy rằng linh cảm sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa, tinh thần lực của mình cũng sẽ theo đó tăng lên, nhưng lại không nghĩ có thể trực tiếp từ Linh Nguyên cảnh tiến vào Linh Thông cảnh cảnh giới, đây chính là một điều tốt thật bất ngờ! Lực lượng tinh thần dồi dào, đối với tương lai hấp thu Hồn Linh, cùng với khống chế hồn kỹ bản thân, võ hồn, đều có tác dụng phụ trợ phi thường trọng yếu.

Chương 114: Số liệu quá mức biến thái a!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Người cuối cùng ngồi vào máy kiểm tra, tự nhiên là Cổ Nguyệt.

Trương Dương Tử đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Vũ lão sư xếp thứ tự có phải là có ý nghĩa đặc thù nào đó? Ngoại trừ Tạ Giải đầu tiên, bọn họ ba người sau đó đều là thứ tự từ thấp đến cao. Cổ Nguyệt kỹ năng càng đặc thù thiên về tinh thần lực, lẽ nào, nàng cũng đột phá đến Linh Thông cảnh?

Nghi vấn của hắn cũng không kéo dài quá lâu, ngay khi máy khởi động, gần như ngay lập tức hắn liền có đáp án.

Cổ Nguyệt tinh thần lực nhanh chóng lướt qua vạch trắng, trực tiếp tiến vào mức màu vàng. Khi Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ mắt thấy mức độ đột phá một trăm, đồng thời tốc độ tăng lên gần như thẳng đứng, hai người cũng không khỏi há to miệng.

153, đây là kết quả cuối cùng của Cổ Nguyệt.

Này, đây là muốn nghịch thiên ư? Đừng nói là ở Đông Hải học viện, e rằng toàn bộ đại lục cũng tìm không ra hồn sư ở tuổi này có thể có tinh thần lực đạt đến trình độ như thế này!?

Tinh thần lực của người bình thường sẽ theo thân thể trưởng thành mà tăng lên, mãi cho đến trước năm bốn mươi tuổi, hàng năm đều sẽ tăng lên theo một mức cố định, đây là phát triển tự nhiên của cơ thể. Sau bốn mươi tuổi, người bình thường tốc độ tăng trưởng tinh thần lực sẽ dần chậm lại. Riêng hồn sư có thể kéo dài quá trình này đến tận năm sáu mươi tuổi.

Cổ Nguyệt giống như bọn họ, mới chỉ có chín tuổi mà thôi! Một tiểu hồn sư chín tuổi, lực lượng tinh thần đã mạnh mẽ đạt đến Linh Thông Cảnh hơn 150, nếu như đợi tới lúc nàng tốt nghiệp trung cấp hệ, có phải liền muốn đột phá đến mức Hồn Sư cường giả Linh Hải Cảnh?

Linh Hải cảnh, tâm linh Nhược Hải, mênh mông vô biên, lực lượng tinh thần chân chính đạt đến cấp cao, chính thức trở thành cường giả. Bất kể muốn trở thành đỉnh cao Cơ Giáp sư hay đỉnh cao Hồn sư, lực lượng tinh thần đạt bắt buộc phải đạt đến tầng thứ này. Có thể gánh chịu năm cái Hồn Linh màu vàng, hoặc ba Hồn Linh tím hoặc một cái Hồn Linh đen.

Tại Linh Hải cảnh cấp bậc, một hồn sư có thể kéo dài tu luyện tới lục hoàn, thậm chí là thất hoàn cảnh giới. Là biểu trưng cho con đường của một Hồn Sư cường giả.

Trầm mặc, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Vũ Trường Không tựa hồ đã tập mãi thành quen. Chờ Cổ Nguyệt rời khỏi máy kiểm tra tinh thần lực, hắn nói: "Tiếp nhận kiểm tra sức mạnh"

Kiểm tra sức mạnh trình tự cũng rất có ý tứ, người thứ nhất là Cổ Nguyệt.

Bên cạnh tinh thần lực mạnh mẽ thì sức mạnh Cổ Nguyệt, lại một lần nữa làm mọi người kinh ngạc muốn rớt con mắt.

Kiểm tra sức mạnh, đơn giản chỉ là kiểm tra song quyền trực tiếp phát lực công kích, mà cũng không phải gánh chịu áp lực hoặc là đối ứng lực. Bởi vì chỉ có lực công kích đối với hồn sư mới có ý nghĩa.

"Ầm!" Tay trái, 115 cân*

** Bản convert để là kg nhưng mình để lại là cân cho hợp văn cảnh, thông thường (1 kg = 2 cân) cho dễ hình dung nha cả nhà!*

Ta, ta..., Trương Dương Tử suýt chút nữa đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Nàng, nàng…không phải nguyên tố khống chế hệ chiến hồn sư sao? Nàng không phải mới chỉ có chín tuổi sao? Hơn 100 cân sức mạnh, chuyện gì thế này?

Tạ Giải cùng hắn phản ứng gần như tương tự, thậm chí còn run cầm cập

một thoáng. Cổ Nguyệt quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Tạ Giải một chút, lông mày hơi nhíu lại.

Tạ Giải nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về một bên. Hắn cũng là lần thứ nhất biết, Cổ Nguyệt sức mạnh dĩ nhiên lại như vậy, thật khủng bố!

"Ầm!" Tay phải. 143 cân

Trương Dương Tử cùng Tạ Giải gần như cùng lúc đó lệ rơi đầy mặt, cho ta một đường sống có được hay không? Đây mà là con gái sao? Quả thực là nữ bạo long!

Vũ Trường Không trong mắt đồng dạng lóe lên một nét kinh ngạc."Người kế tiếp, Trương Dương Tử."

"Ầm!" Tay trái, 61 cân

"Ầm!" Tay phải, 69 cân.

Là một gã nhị hoàn hồn sư, tố chất thân thể đương nhiên phải so với người bình thường mạnh hơn nhiều, hơn nữa lại có tốc độ bổ trợ, đạt số liệu như vậy xem như là đúng quy đúng củ.

Nguyên bản Trương Dương Tử xưa nay đều không cho rằng chính mình sức mạnh quá kém, dù sao, hắn thường thích dựa vào dị năng thuộc tính của chính mình. Nhưng là, chính mình hôm nay sau khi xem xong sức mạnh của con-nhà-người-ta vốn là thuộc tính nguyên tố khống chế hệ, nhìn lại chính bản thân mình, hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Tạ Giải!"

"Ầm!" Tay trái, 153 cân

"Ầm!" Tay phải, 164 cân

Sờ sờ trên trán cũng không tồn tại mồ hôi, Tạ Giải thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như là cao hơn Cổ Nguyệt một chút. Hắn mặc dù là mẫn công hệ chiến hồn sư, nhưng đừng quên, hắn là song sinh võ hồn, song sinh võ hồn đối với thân thể tăng cường, đương nhiên phải so với đơn hệ võ hồn càng nhiều, vì lẽ đó, sức mạnh của hắn là không hề kém. Đây cũng là một

trong những nguyên nhân vì sao tại kỳ thi đấu lên lớp, Vi Tiểu Phong ở trong tay hắn ăn thiệt thòi không ít.

"Vương Kim Tỳ!"

Vóc người cao gầy Vương Kim Tỳ đi tới máy kiểm tra sức mạnh trước mặt, hắn hít sâu một cái, thoáng ấp ủ một chút, ánh mắt chợt theo bản năng liếc nhìn Đường Vũ Lân vốn đứng cách đó không xa.

Đường Vũ Lân cũng đang chăm chú nhìn hắn kiểm tra, mà lúc này trong lòng Vương Kim Tỳ cũng chỉ có một ý nghĩ, sức mạnh của ta cùng hắn đến tột cùng hơn kém nhau bao nhiêu đây?

"Ầm!" Tay trái, 423 cân

"Ầm!" Tay phải, 468 cân

Khủng bố số liệu, đây thực sự vượt qua số liệu sức mạnh thông thường của Nhị hoàn Cường công hệ chiến hồn sư. Đủ để so sánh với thuần túy lực lượng chiến hồn sư.

Tổng sức mạnh hai tay gộp lại đã tiếp cận ngàn cân.

"Tốt lắm!" Trương Dương Tử quát to một tiếng, cũng để phát tiết phần nào nội tâm phiền muộn của chính mình.

Vương Kim Tỳ đối với thành tích này cũng phi thường hài lòng, cánh tay của hắn trước đó tuy bị gãy, nhưng sức mạnh vẫn còn tăng trưởng, thế này đã là thành tích tương đối khá.

"Đường Vũ Lân."

Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lân, trong lòng hắn đương nhiên là có cân đo đong đếm, trình tự kiểm tra cũng đều là dựa theo thứ tự từ thấp đến cao trong lòng hắn tự ước lượng mà tiến hành. Sức mạnh Cổ Nguyệt thể hiện ra là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đường Vũ Lân đi tới trước máy kiểm tra sức mạnh, hai con mắt của hắn cũng thuận theo đó mà trở nên trở nên sáng ngời. Một luồng khát vọng mãnh liệt dâng lên.

Sau khi đã hấp thu tầng thứ nhất phong ấn năng lượng, hắn cũng rất nóng lòng muốn biết, sức mạnh của mình bây giờ có thể đạt tới trình độ nào.

Song quyền theo bản năng nắm chặt, toàn thân hắn xương cốt nhất thời phát ra âm thanh nhẹ nhàng nghe như tiếng tỳ bà, Kim Long Vương khí tức cũng thuận theo đó xuất hiện vài phần, khiến cho Vương Kim Tỳ cách đó không xa sắc mặt khẽ thay đổi.

Còn chưa ra tay, nhưng riêng chỉ khí thế kia cũng đã hơn hắn những người trước đó.

Cơ mặt Trương Dương Tử khẽ run rẩy, trong lòng thầm liên tục tự an ủi, sẽ không vượt mình quá mức nhiều, sẽ không vượt quá quá nhiều đâu, chắc chắn sẽ không vượt quá nhiều đâu!!!

"Ầm!" Tay trái, 1,156 cân.

"Ầm!" Tay phải, 1,348 cân.

Tiếng nổ vang rền vang vọng khắp nơi, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ, Cổ Nguyệt, Tạ Giải bốn người tất cả đều choáng váng.

Bọn họ tuy rằng vẫn luôn biết Đường Vũ Lân sức mạnh cường hãn, nhưng cũng vạn vạn không ngờ tới, dĩ nhiên sẽ cường hãn đến trình độ như thế. Chỉ số sức mạnh cao như Vương Kim Tỳ, cũng chỉ có thể bằng một phần ba của Vũ Lân mà thôi.

Vương Kim Tỳ hơi hơi khá một chút, hắn kỳ thực đã sớm đoán được sự chênh lệch sức mạnh giữa mình và Đường Vũ Lân. Lúc trước ở thi đấu trên đài, Đường Vũ Lân tuy rằng chỉ đem hắn đánh lui lại vài bước, nhưng đừng quên, đó là lúc hắn đang giải phóng võ hồn, đồng thời cũng đã triển khai hồn kỹ. Võ hồn của hắn có tác dụng lớn trong việc tăng cường sức mạnh, mà Đường Vũ Lân võ hồn Lam Ngân Thảo nào có nửa điểm hiệu quả giúp tăng cường sức mạnh?

Chỉ là, Vương Kim Tỳ cũng không nghĩ tới, sẽ khác biệt nhiều đến như thế. Nguyên bản hắn cho rằng, nhiều lắm là cách biệt gấp đôi thôi.

"Chuyện này... này…này….hắn...vẫn là người sao?" Trương Dương Tử lẩm

bẩm nói.

Vũ Trường Không không để Đường Vũ Lân trở lại, mà hướng về hắn nói: "Tay phải phụ gia Kim Lân, sau đó lại công kích thêm một lần nữa."

"Ồ." Đường Vũ Lân giơ lên cánh tay phải, kim quang nhàn nhạt sáng lên, một tầng vảy hình thoi màu vàng kim nhạt bao trùm bên trên.

Vương Kim Tỳ theo bản năng lùi về sau một bước, Kim Long Vương khí tức nồng đậm, khiến cho võ hồn của hắn bắt đầu sản sinh cảm giác run rẩy nhẹ nhàng, thậm chí là thần phục.

"Ầm!" 2,700 cân

Mất cảm giác. Trương Dương Tử đã hoàn toàn mất cảm giác. Nghẹn ngào không nói nên lời.

Mọi người đều nói, hai bàn tay có nghìn cân lực lượng, nhưng tên này, chỉ một cánh tay của hắn đã vượt quá hai ngàn cân sức mạnh!

Nhìn thấy con số này, dù chính bản thân Đường Vũ Lân, cũng dâng lên một cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Chuyện này thực sự là, thực sự quá sảng khoái rồi!

Chẳng trách gần đây chính mình cũng cảm thấy ngàn rèn Trầm Ngân Chuy trở nên nhẹ, đặc biệt là hữu chuy, thì ra là do sức mạnh của chính mình đã đạt đến trình độ như thế này sao?

"Thử dùng vuốt rồng xem" Vũ Trường Không nói, mặt vẫn không hề biểu lộ chút cảm xúc nào.

"Ồ!" Đường Vũ Lân cũng muốn thử một chút, nhưng tay phải hắn vừa giơ lên, rồi lại để xuống, hướng về Vũ Trường Không nói: "Lão sư, nếu như đánh hỏng rồi, cần phải bồi thường cho trường sao?"

Vũ Trường Không khẽ nhíu mày, "Không cần. Loại máy này có thể chịu được vạn cân lực lượng. Vạn nhất hỏng rồi cũng không cần ngươi bồi thường."

"Được!"

Đường Vũ Lân hai con mắt lặng yên có thêm một vệt màu vàng trong con ngươi thoáng dựng thẳng lên, mơ hồ có hung lệ khí từ trên người hắn bắn ra.

Chương 115: Võ hồn thức tỉnh?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vương Kim Tỳ ngơ ngác biến sắc, hắn rõ ràng địa cảm giác được, dưới ảnh hưởng của luồng hơi thở này, thực lực của chính mình nhiều nhất có thể tung ra 5/10 là tốt lắm rồi. Hơn nữa đây là tình huống không trực tiếp đối mặt với Đường Vũ Lân mà đã vậy, áp chế này cũng thực sự là cường hãn quá đi!

Trảo thủ bắt đầu trở nên to lớn, khớp xương tráng kiện, Kim Long Trảo tùy theo đó cũng dần hiện ra.

Toàn bộ cánh tay được bao phủ trong từng lớp vảy mịn ánh lên ánh vàng kim rực rỡ, ba tấc móng vuốt sắc bén bóng loáng như gương.

"Ầm ầm, răng rắc!"

Một con số chớp lóe lên một cái rồi biến mất. Máy kiểm tra sức mạnh hoàn toàn hỏng hẳn, lớp lớp mảnh vụn kim loại văng tung tóe, ở giữa xác máy là một lỗ thủng to đến rợn người.

Kim Long Trảo, kỹ năng đánh tan.

Quả nhiên hỏng rồi...

Cái số liệu thoáng hiện vừa rồi là bao nhiêu?

Bốn học viên còn lại đều bị sức mạnh khủng khiếp đánh tan nát máy kiểm tra của Vũ Lân làm cho khiếp sợ. Không ai kịp nhìn rõ ràng cuối cùng con số vừa chợt lóe lên rồi biến mất là số nào.

Tất nhiên ngoài trừ, Vũ Trường Không lão sư. Trên quyển sổ ghi chép của mình, hắn viết một nhanh một con số: 3998 cân.

Dù trầm ổn như hắn, băng lãnh như hắn, cũng không khỏi nuốt một hớp nước miếng.

Trương Dương Tử cảm giác chân mình có chút đau đớn, đồng thời cũng cảm thấy, chân của mình gãy cũng không hề oan uổng. Nếu như lúc đó bọn hắn không thi triển Võ Hồn dung hợp kỹ, sợ là không đơn giản chỉ bị gãy chân như vậy thôi.

Cái tên quái vật này, ta không muốn báo thù hắn. Lúc này Trương Dương Tử trong lòng bi thảm than lên một tiếng

Vương Kim Tỳ đã hoàn toàn nghẹn ngào, đứng ở nơi đó, nhìn qua vẻ mặt tưởng chừng hồi phục bình thường, nhưng hai tay của hắn khẽ run rẩy.

"Tiếp theo là kiểm tra phản ứng"

Không nghi ngờ chút nào, kiểm tra phản ứng, Tạ Giải là người đầu tiên. Nhưng làm cho mọi người bất ngờ chính là, người thứ hai kiểm tra năng lực phản ứng, cũng không phải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư Trương Dương Tử, mà là Đường Vũ Lân, sau đó là Cổ Nguyệt, cuối cùng mới tới Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ.

Mà cùng với quá trình kiểm tra tiếp diễn, càng lúc càng làm cho Trương Dương Tử cảm thấy xấu hổ vì khi trước hắn tự cho mình đã là thiên tài hiếm thấy.

Trừ năng lực phản ứng, gần như những thứ hạng đứng đầu đều do Đường Vũ Lân nắm giữ. Thậm chí cả Cổ Nguyệt vốn tưởng là miếng lót nồi, cũng đều có kết quả không tầm thường.

Bọn họ là người sao? Là người sao? Là người sao?

Là quái vật đội lốt người thì đúng hơn!

"Kiểm tra hoàn tất. Hôm nay chỉ kiểm tra tố chất cơ thể là chính. Võ hồn đối với hồn sư cũng quan trọng không kém. Vì lẽ đó, một vài em đừng vội

nhụt chí. Giải tán. Đường Vũ Lân, ngươi đi theo ta." Vũ Trường Không nói rồi đi thẳng, Đường Vũ Lân theo sau.

Trương Dương Tử đứng lặng nơi đó, cảm giác trên trán mình phảng phất có một trận gió lạnh thổi qua, con tim như chết lặng.

‘Một-vài-em’, là đang nói ai?

Trong văn phòng Vũ Trường Không.

"Ngồi đi." Chỉ vào ghế đệm, Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lân.

"Cảm tạ Vũ lão sư." Đường Vũ Lân ngồi xuống.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Hiện tại ta cần ngươi nói cho ta biết, ở trên thân thể ngươi đã phát sinh cái gì. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, tinh thần lực của ngươi tăng lên một phần ba, cánh tay có thêm khả năng khống chế năng lực Kim Lân nhuần nhuyễn hơn, chưa kể tới năng lực Kim Long Trảo. Sức mạnh tăng lên trên diện rộng, phản ứng thân thể, khả năng chịu đòn đều có tiến bộ rất rõ ràng. Dựa theo tính toán thời gian, hẳn là trong lúc cơn bão xảy ra, ngươi đã trải qua biến hóa hoặc kỳ ngộ nào đó, ta nói không sai chứ?”

Đường Vũ Lân kỳ thực cũng đoán được mục đích Vũ Trường Không gọi mình đến đây, hắn cũng biết không gạt được lão sư. Những biểu hiện thực lực hiển lộ quá rõ ràng, muốn ẩn giấu cũng không thể.

"Vũ lão sư. Lần trước con từng với ngài, con phát hiện phương diện huyết mạch xảy biến đổi, chính là trong những ngày bão đó, con chịu đựng thống khổ rất lớn, lúc tỉnh lại, liền phát hiện đã biến thành như bây giờ. Cụ thể phát sinh cái gì con cũng không biết, có vẻ như trong huyết mạch của con có năng lượng đặc thù nào đó làm thay đổi tất cả những thứ này, ngay cả Lam Ngân Thảo võ hồn cũng theo đó mà phát sinh biến hóa, Hồn Linh cũng vậy.”

Vừa nói, hắn thả ra Lam Ngân Thảo cùng Kim Quang. Đồng thời để Kim Quang hiện ra trước mặt Vũ Trường Không.

Nhìn trên người Vũ Lân lớp kim lân phát ra ánh vàng nhạt, và Tiểu Thảo Xà thể tích cũng lớn hơn trước, Vũ Trường Không kinh ngạc nói: "Hồn

Linh cũng có thể phát sinh biến dị? Tình huống như thế phi thường hiếm thấy, điều này có nghĩa là sức mạnh huyết thống của ngươi cực kỳ mạnh mẽ". Để ta nghĩ một chút xem sao, tình huống như thế hình như điển tịch xưa đã từng có ghi chép lại.

Điển tịch xưa có ghi chép lại tình huống tương tự như mình? Đường Vũ Lân trong lòng cả kinh, nếu thực là như vậy thì càng tốt. Chí ít có thể biết được tình huống tiếp theo sẽ phát sinh những thứ gì!?

Nhưng chuyện về Lão Đường thế nào hắn cũng sẽ không nói ra, dù sao việc đó cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Vũ Trường Không ở trong phòng làm việc đi qua đi lại, trong mắt lộ ra nét suy tư.

Một lát sau, đột nhiên Vũ lão sư bước lại và ngẩng đầu lên nhìn hắn nói "Ta đã nghĩ ra rồi, tình huống biến hóa của ngươi, rất có thể cùng võ hồn thức tỉnh có quan hệ."

"Võ hồn thức tỉnh?" Đường Vũ Lân nghe nhưng cũng không hiểu đến cuối cùng là chuyện gì.

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Đúng, chính là võ hồn thức tỉnh. Ngươi suy nghĩ một chút xem, Hồn Linh dễ dàng xuất hiện biến hóa nhất chính là vào lúc nào?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Vào thời điểm dung hợp Hồn Linh cùng Võ Hồn, do Võ Hồn tác động dẫn đến phát sinh biến hóa." Lúc trước khi hắn cùng tiểu Kim Quang dung hợp, Kim Quang phát sinh biến hóa không tính là quá lớn, đó là bởi vì võ hồn Lam Ngân Thảo của hắn vốn yếu kém. Đổi lại nếu là võ hồn mạnh mẽ, lúc dung hợp sẽ có trợ giúp rất lớn cho hồn linh, giúp hồn linh nảy sinh biến hóa nhiều hơn.

Vũ Trường Không nói: "Không sai. Hồn Linh biến hóa của ngươi lúc này so với lúc dung hợp tương tự nhau. Ở trong lịch sử từng có ghi chép về trường hợp giống vậy, chính là trong cơ thể hồn sư có ẩn giấu một đệ nhị võ hồn, vốn võ hồn này không thể tự thức tỉnh ngay, mà nương theo quá trình trưởng thành của hồn sư từng bước thức tỉnh. Trong quá trình thức tỉnh sẽ dẫn tới một loạt biến dị, ảnh hưởng đến võ hồn đầu tiên và chính bản thân hồn sư."

Đường Vũ Lân nghe hắn nói tới chỗ này liền minh bạch ra không ít, nhưng tình huống mà Vũ lão sư đề cập so với tình huống của mình vốn không giống nhau. Trong cơ thể mình không hiểu vì sao Kim Long Vương tinh hoa lại chia thành 18 đạo phong ấn, và hoàn toàn không có cái gọi là đệ nhị võ hồn.

Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Tình huống như thế bình thường có hai hướng phát triển, đều theo hướng tốt. Hướng đầu tiên chính là đệ nhị võ hồn thành công phá vòng vây mà ra, triệt để thức tỉnh, do đó ngươi sẽ giống như Tạ Giải, song sinh võ hồn hồn sư. Hướng còn lại là hai võ hồn của ngươi sẽ dung hợp lại cùng nhau, khiến cho võ hồn triệt để biến dị, tương hỗ lẫn nhau hình thành một võ hồn cực kỳ mạnh mẽ. Bây giờ ngẫm lại, ngươi hẳn là rơi vào trường hợp thứ hai, cho nên mới khiến quá trình biến dị kéo dài."

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm kính nể, tuy hắn biết Vũ Trường Không suy đoán cũng không hoàn toàn chính xác, nhưng có thể đoán được nhiều như vậy, chí ít chứng minh Vũ lão sư hiểu biết thật uyên thâm. Hơn nữa, suy đoán của thầy là giải thích tốt nhất cho tình huống của chính mình hiện tại.

"Chắc hẳn là như vậy ạ!" Đường Vũ Lân lơ đễnh trả lời.

Vũ Trường Không tiếp lời, "Thế nhưng, trong quá trình võ hồn biến dị, ngươi rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Bởi vì thân thể của ngươi cần có đủ khả năng chịu đựng biến dị mới được. Vì lẽ đó, lần sau khi ngươi cảm giác được thân thể có biến hóa, nhất định phải ngay lập tức tới chỗ của ta, ta sẽ đến giúp ngươi hộ pháp, bảo đảm ngươi biến dị thành công. Đem độ nguy hiểm giảm xuống mức thấp nhất."

Đường Vũ Lân gật đầu, trong lòng xuất hiện một cảm giác ấm áp.

Tuy Vũ lão sư thể hiện mặt ngoài một nét đẹp lạnh lùng, nhưng hắn nhận ra được, Vũ Trường Không bản thân cũng không thực sự lạnh lùng đến như vậy.

"Hừm, ngươi cũng không cần lo lắng quá, phương hướng biến dị dù theo hướng nào cũng đều là chuyện tốt, hơn nữa, nhờ biến dị mà cường độ thân thể của ngươi được tăng cường, đối với những lần sau có hỗ trợ rất lớn. Bởi

vậy, ngươi chỉ cần yên lặng chịu đựng là tốt rồi. Số lần biến dị càng nhiều, tiềm lực phát triển tương lai của ngươi càng lớn. Hiểu chưa?"

"Dạ, con đã hiểu, cảm tạ Vũ lão sư."

"Trở về đi!" Vũ Trường Không đều trực tiếp như vậy.

Đường Vũ Lân đứng lên, đi ra ngoài.

Chính vào lúc này, Vũ Trường Không đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Đường Vũ Lân dừng bước lại, xoay người lại nhìn về phía hắn, nhìn hắn còn có dặn dò gì.

Vũ Trường Không khẽ nhíu mày, trong mắt lộ ra chút suy tư, một lát sau, "Còn nhớ bộ pháp ta triển khai tại khóa học thực chiến hôm trước không? Ngươi có hứng thú học không?"

Đường Vũ Lân trong mắt loé lên một vẻ vui mừng, "Đương nhiên là có hứng thú. Vũ lão sư, ngài đồng ý dạy chúng con sao?"

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Bộ pháp này phi thường thần kỳ, nhưng có điều cũng không thuộc về ta. Nó thuộc về một một tổ chức rất lớn, nếu như ngươi muốn học, trước tiên phải gia nhập vào tổ chức này. Tuy vậy, ta cũng không có quyền quyết định, chỉ có thể tiến hành dẫn tiến, thông qua sát hạch hoàn tất ngươi mới có thể gia nhập."

Chương 116: Tổ chức thần bí?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tổ chức thần bí? Vũ lão sư là thành viên của một tổ chức thần bí nào đó? Tin tức này khiến Đường Vũ Lân nhất thời nảy sinh lòng hiếu kỳ. Nhưng mà….bản thân mình thực sự muốn gia nhập sao!?

Hắn có chút do dự, cũng không phải không tín nhiệm Vũ Trường Không, thế nhưng, cha mẹ hắn biến mất cũng có liên quan đến một số tổ chức thần bí nào đó! Vì lẽ đó, đối với danh xưng như thế này khiến cho lòng hắn có một ít khúc mắc.

"Vũ lão sư, tổ chức này là thế nào? Họ làm những gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không nghiêm mặt nói: "Đó là một tổ chức luôn tuân theo nguyên tắc bảo vệ chính nghĩa, bình đẳng, công chính. Tổ chức này có mạng lưới rộng lớn bao phủ toàn bộ ba đại lục, còn tên của nó, chỉ có người sau khi đã thông qua khảo hạch mới có tư cách để biết."

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Xin lỗi Vũ lão sư, con nghĩ, con không thể gia nhập." Hắn hầu như trong chớp mắt liền đưa ra quyết định.

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, hắn không nghĩ rằng Đường Vũ Lân sẽ cự tuyệt như vậy, từ chối thật thẳng thừng a!

"Ngươi không cần biết tổ chức này là như thế nào, liền từ chối sao?" Hắn có chút tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Ba mẹ con cũng bị một tổ chức thần bí nào đó ép buộc đưa đi, đến hiện tại đều không có tin tức gì, vì lẽ đó, con

không..."

Vũ Trường Không nhíu nhíu mày, "Cha mẹ ngươi? Có đầu mối gì không?"

Đường Vũ Lân cười khổ lắc đầu một cái, ngoại trừ một triệu đồng liên bang ra, hắn căn bản cũng không có bất kỳ manh mối nào có thể nói.

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Nếu như cha mẹ ngươi không tự nguyện, ta khẳng định không phải là tổ chức mà ta nói. Không liên quan, nhưng ngươi có thể suy nghĩ thêm một chút. Hoặc cũng có thể trước tiên tham dự kiểm tra, sau khi đã thông qua kiểm tra, có tư cách biết tên tổ chức, đến lúc đó ta nghĩ ngươi sẽ thay đổi chủ ý! Nếu như không thể thông qua sát hạch thì cũng đừng nghĩ tới vấn đề sau đó nữa.

"Nếu như vậy, chắc hẳn là con có thể thử" Đường Vũ Lân không có lý do gì không đáp ứng. Có vẻ như tổ chức của Vũ lão sư là một nơi cực kỳ tốt, có lẽ vậy!

Rời khỏi văn phòng của Vũ Trường Không, Vũ Lân không trực tiếp quay về ký túc xá, mà rời khỏi học viện, đến thăng phòng rèn của chính mình.

Hắn nỗ lực không ngừng, lấp kín thời gian biểu của mình với đầy ắp thứ để làm. Sau khi nghe Vũ Trường Không giảng giải về nghề phụ hôm trước, hắn đối với đoán tạo thuật* liền càng thêm để tâm. Vì tương lai có thể có được Đấu Khải, cũng vì, có thể sống sót...

**rèn đúc*

Trước 15 tuổi nhất định phải đột phá phong ấn tầng 2, thoạt nhìn còn tới những 5 năm, tựa hồ rất dài. Thế nhưng, khi Đường Vũ Lân nhìn vào bốn loại linh vật được yêu cầu, hắn liền không cảm thấy mình còn nhiều thời gian nữa.

Cả bốn loại linh vật hắn đều không biết, cũng không hình dung được chúng cuối cùng là loại đồ vật gì, nhưng trước tên của mỗi loại linh vật đều có hai chữ ‘Thiên Niên’, giá trị liền có thể tưởng tượng được.

Rèn đúc là nguồn thu nhập quan trọng nhất của hắn, đầu tiên để trả tiền lại cho Hiệp Hội, kế đến là gia tăng năng lực đoán tạo của mình, kiếm nhiều tiền lời hơn. Việc chuẩn bị bốn loại linh vật này, hắn không nghĩ là mình có

thể may mắn gặp được, chỉ có góp đủ tiền rồi mua mới là biện pháp chắc ăn nhất.

Từ biểu hiện lúc kiểm tra năng lực cơ thể, hấp thu Kim Long Vương tinh hoa giúp cho năng lực phối hợp, khống chế, sức mạnh và tinh thần lực của Đường Vũ Lân đều tăng lên theo mức độ nhiều ít khác nhau. Chuyện này đối với đoán tạo thuật cũng phi thường có lợi.

Ngàn Rèn hiện tại đối với hắn mà nói đã không còn là gánh nặng, hắn bắt đầu nhận các nhiệm vụ rèn đúc loại kim loại hiếm từ Hiệp Hội. Mang Thiên những ngày gần đây chỉ đến hướng dẫn cho hắn đúng một lần. Mang Thiên nói với hắn, cần phải không ngừng sử dụng các loại kim loại khác nhau để hoàn thành Ngàn Rèn, qua đó lĩnh hội sâu sắc những đặc điểm khác nhau của chúng. Giống như với Trầm Ngân, hòa mình vào thế giới của các kim loại khác nhau, với có thể đưa Vũ Lân tiến gần hơn tới việc nắm giữ huyền bí của nghề rèn, từ đó có thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4!

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân hiện tại nhận nhiệm vụ Ngàn Rèn ngày càng đa dạng hơn.

Nhưng không thể không nói, Ngàn Rèn thù lao cũng cao kinh người. Dù chỉ cần tiến hành Ngàn Rèn kim loại phổ thông nhất, thù lao tối thiểu cũng đã 10 vạn liên bang tệ.

Thù lao nhiều nhất thậm chí còn đạt đến 40-50 vạn. Nhưng những kim loại cực hiếm này cần nắm vững cả mười phần đặc điểm và linh tính của chúng, khả năng thất bại cao, Đường Vũ Lân hiện tại vẫn chưa dám nhận.

Theo tốc độ này, hắn tính toán sơ qua, nhiều nhất chỉ cần 3 tháng nữa là có thể trả hết nợ cho Hiệp Hội. Từ đó có thể tích cóp tiền để mua những linh vật cần thiết.

Đường Vũ Lân hiện tại tự đặt cho mình mục tiêu mỗi tuần phải đồng thời hoàn thành tối thiểu 2 nhiệm vụ Ngàn Rèn. Đồng thời mỗi ngày hắn cũng dành ra ít nhất 2 đến 3 giờ luyện tập đoán tạo thuật. Luyện tập rèn đúc cũng chính là luyện tập vận chuyển và khống chế hồn lực. Thậm chí đối với tinh thần lực cũng có tác dụng rèn luyện không nhỏ. Do đó, Vũ Lân xem khoảng thời gian này tuyệt đối không hề lãng phí.

Ngày hôm nay hắn không chỉ phải hoàn thành đoán tạo nhiệm vụ đã nhận

trước đó, đồng thời còn phải đi trả nhiệm vụ và nhận thêm nhiệm vụ mới.

Nhôm tinh luyện, Ngàn Rèn!

Đây là nhiệm vụ Ngàn Rèn đơn giản nhất, nhưng Đường Vũ Lân sau nhiều lần nhận nhiệm vụ tương tự đã phát hiện, Ngàn Rèn Nhôm tuy đơn giản, thế nhưng muốn cảm thụ sự huyền bí của nó cũng không hề dễ dàng.

Nhôm so với phổ thông sắt thép cứng hơn, lại thêm tính dai nằm ẩn trong độ cứng. Qua quá trình ngàn rèn, Vũ Lân đã từng bước cảm thụ được biến hoá kỳ lạ và hàm nghĩa bên trong. Một khi hoàn thành Ngàn Rèn, nhôm có cảm giác được thoát thai hoán cốt, độ cứng tăng cường, tính dai cũng vậy. Có thể nói, qua quá trình Ngàn Rèn, kim loại đã xảy ra thay đổi cực kỳ lớn.

Đường Vũ Lân mơ hồ nghe Sầm Nhạc đại sư đề cập qua một lần, Ngàn Rèn Nhôm là nguyên liệu cơ bản nhất để chế tác Đấu Khải màu tím.

Vì lẽ đó, hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với kim loại này. Nhôm bản thân giá cả cực mềm, tương lai, có thể dùng chúng để tạo ra Đấu Khải cho chính mình.

Gần đây hắn đã nhận không ít nhiệm vụ rèn nhôm, dần dần cảm thụ không ít biến hóa bên trong, Ngàn Rèn nhôm nhiệm vụ xưa nay đều không thiếu, dựa vào Ngàn Rèn Trầm Ngân Chuy mạnh mẽ điệp gia đặc hiệu, tỷ lệ thành công của hắn đã chạm trăm phần trăm, căn bản không cần lo lắng mình sơ ý mắc sai lầm nào.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, nếu như mình có thể hoàn toàn nắm được chân lý về kết cấu bên trong của nhôm, cảm nhận được hơi thở, sinh mạng và đặc tính của chúng; thì đoán tạo thuật của mình sẽ có thể có bước tiến mới.

Ngày hôm nay rèn đúc cũng phi thường thuận lợi, khi ánh sáng bạc lập loè của Ngàn Rèn Nhôm hiện ra, trên mặt Đường Vũ Lân không khỏi toát ra ý cười thật tươi.

Mang Thiên đã từng nói với hắn, dựa vào ngộ tính cùng trời sinh thần lực, hắn đã chạm tới ngưỡng cửa của Đoán Tạo Sư cấp 4. Hiện tại, đối với kim loại hiếm bất kỳ, chỉ cần không quá đặc biệt phức tạp, Đường Vũ Lân có thể dùng Ngàn Rèn đúc chúng thành hình dạng đặc biệt bất kỳ một cách

trơn tru.

Thế nhưng, để thực sự đạt được mức Đoán Tạo Sư cấp 4, hắn còn cả một quá trình dài phải đi, đoạn đường từ cấp 3 đến cấp 4 cần phải trải qua tích lũy lâu dài. Cố miễng cưỡng đạt đến cấp 4 nhanh cũng không phải là một điều hay, sẽ khiến trụ cột không vững chắc. Vì lẽ đó, Mang Thiên hi vọng Đường Vũ Lân có thể có trấu triệt đặc tính của toàn bộ các kim loại hiếm, lại mang tất cả các kim loại này có thể thông qua Ngàn Rèn đúc chúng thành hình, sau đó mới tiến hành xung kích Đoán Tạo Sư cấp 4.

Hắn theo Mang Thiên học 3 năm, căn bản ban đầu vô cùng vững chắc, đến giai đoạn giữa cấp 3 và cấp 4 này, càng ngày hắn lý giải đặc tính kim loại càng sâu sắc hơn, cũng là một sự chuẩn bị sẵn sàng để tiến lên những tầng bậc cao hơn của nghề rèn, thậm chí đạt đến cảnh giới Linh Đoán Tạo. Một khi đến Linh Đoán Tạo cảnh giới, như vậy, hắn sẽ chân chính bước vào hàng ngũ tinh anh của Liên Bang.

Linh Đoán Tạo, là cấp độ thế nào!? Cảm ngộ được linh hồn của kim loại và tôi luyện chúng.

"Tích, nhỏ, nhỏ." Hồn đạo bộ đàm vang lên, Đường Vũ Lân khi luyện tập rèn luôn tắt máy, khi vừa khởi động lại, lập tức nhận được tin.

"Mang Thiên lão sư." Đường Vũ Lân cung kính kêu lên.

"Nếu hiện tại ngươi có thời gian hãy đi một chuyến đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội ngay nhé!!" Mang Thiên thanh âm trầm thấp vang lên.

"Con cũng đang chuẩn bị hoàn tất công việc, lão sư, ngài đang ở Hiệp Hội?" Đường Vũ Lân kinh hỉ nói. Cũng đã mấy ngày hắn chưa được gặp Mang Thiên.

"Hừm, đến đây đi. Ta ở văn phòng hội trưởng chờ ngươi." Không biết tại sao, Đường Vũ Lân từ trong thanh âm của Mang Thiên mơ hồ nghe ra một chút cảm giác cô đơn.

Không dám thất lễ, thu thập cẩn thận thành phẩm nhiệm vụ vừa hoàn thành, Đường Vũ Lân rời khỏi Đoán Tạo phòng, nhằm thẳng hướng Hiệp Hội mà đi.

Khoảng cách rất gần, chỉ mấy phút sau, hắn cũng đã đi tới Hiệp Hội.

Nhấn thang máy lên thẳng tầng cao nhất.

Trong phòng làm việc của Mộ Thần, chỉ có hắn cùng Mang Thiên hai người, hai người ngồi đối diện nhìn nhau, Mộ Thần sắc mặt bình tĩnh, còn Mang Thiên lại có vẻ như không được vui.

Chương 117: Nhị vị lão sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Lão sư, hội trưởng." Đường Vũ Lân vừa vào cửa nhìn thấy hai người liền vội vàng hành lễ. Bởi vì nhận được thông tin của Mang Thiên có chút gấp gáp, hắn thậm chí vẫn mang đồng phục làm việc, trên người còn mang theo một chút bụi cùng khí tức kim loại nồng đậm.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mộ Thần cùng Mang Thiên liền đoán ngay ra Vũ Lân chạy vội từ lò rèn đến đây.

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Vũ Lân a! Ta biết ngươi rất chân thành, nóng lòng trả lại khoản tiền ngươi mượn Hiệp Hội, thế nhưng, cũng phải chú ý thân thể. Ngươi dù sao mới chỉ chín tuổi, không thể để cơ thể mình quá mệt mỏi, ảnh hưởng căn cốt chính là ảnh hưởng đến tương lai sau này, hiểu chưa?"

"Vâng ạ!" Đường Vũ Lân cung kính đáp lời, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn rơi trên người sư phụ của hắn, Mang Thiên. Đây là lần đầu hắn thấy lão sư xuất hiện tại Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Mang Thiên hướng về hắn vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn đến bên cạnh mình ngồi xuống.

"Vũ Lân, ngày hôm nay ta gọi ngươi tới, là có chuyện muốn thương lượng với ngươi." Mang Thiên trầm giọng nói.

"Lão sư, ngài nói đi."

Mang Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mộ Thần, Mộ Thần trong mắt

thoáng lộ ra một tia áy náy.

Mang Thiên hít sâu một cái, nói: "Thẳng thắn mà nói, lúc trước thu ngươi làm đồ đệ, ban đầu chính là bởi vì cha của ngươi. Khi đó, ta cũng không mong muốn nhận lấy một đứa bé như ngươi, dù sao, lúc đó ngươi mới sáu tuổi. Thế nhưng, qua thời gian tiếp xúc ta dần hiểu rõ hơn, ngươi trời sinh thần lực, thêm vào tự thân nỗ lực cùng kiên trì, dần khiến ta cảm động và nhận ra được năng khiếu của ngươi. Làm lão sư, ta có thể nói, thời gian 3 năm vừa qua, ta đều vì ngươi đặt nên một nền móng đoán tạo vững chắc."

Đường Vũ Lân có chút không rõ Mang Thiên tại sao muốn nói với mình những điểm này, nhưng vẫn gật đầu liên tục. Mang Thiên tuy rằng nghiêm khắc, nhưng cũng chính bởi vì hắn nghiêm khắc nên mới có thể giúp Đường Vũ Lân tiến nhanh trên con đường Đoán Tạo Sư đến như vậy.

Nói tới chỗ này, Mang Thiên dừng lại, thở dài một tiếng, nói: "Ta một đời, mơ ước lớn nhất chính là có thể trở thành một Thần Tượng. Nhưng rất hiển nhiên, đây đã là điều không thể.Võ hồn thiên phú của ta vốn không đủ, từ nhỏ tu luyện lại đi vào lối rẽ, đời này thành tựu tối cao cũng chỉ có thể đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 6. Ngươi hiện tại đã thành công thông qua sát hạch cấp 3. Với năng khiếu của ngươi, ta hi vọng ngươi có thể trở thành Thần Tượng. Thậm chí ta dám nói, trong toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội này, ngươi là người có khả năng sẽ đạt được cấp độ kia nhất. Vì lẽ đó, giờ ngươi đã đạt Đoán Tạo Sư cấp 3, tiếp cận cấp 4, phương hướng luyện tập cùng với con đường chú tạo trong tương lai càng cần có thêm quy hoạch hệ thống rõ ràng. Lão sư cảnh giới chỉ là vừa đạt Linh Đoán Tạo, đã không thể đáp ứng nổi việc hướng dẫn giai đoạn kế tiếp cho ngươi. Vì lẽ đó, ta hi vọng ngươi có thể tiếp tục học với một vị sư phụ tốt hơn. Đi theo ông ta tiếp tục củng cố kỹ thuật rèn."

“Trong Giới Đoán Tạo Sư Liên Bang, Hội trưởng là một nhân vật cực kỳ xuất chúng, chân chính đạt đến Thánh Tượng Đoán Tạo Sư. Ngươi theo hắn học đoán tạo, sẽ có thể đi rất xa hơn nữa."

Những câu cuối, Mang Thiên nói ra có chút gian nan, dù ai có đệ tử xuất sắc như vậy cũng sẽ không cam tâm tình nguyện nhường lại cho người khác. Thế nhưng, hôm nay, sau khi cùng Mộ Thần luận đàm một phen, cuối cùng Mang Thiên cũng đành nhượng bộ.

Mộ Thần chỉ là hỏi hắn một vấn đề, hắn hỏi Mang Thiên hi vọng Đường

Vũ Lân tương lai có thể đi bao xa.

Lúc đó Mang Thiên liền rơi vào trầm tư. Đúng, mãi cho tới bây giờ, hắn vẫn cho là mình còn có năng lực tiếp tục giáo dục Đường Vũ Lân. Nhưng một khi Đường Vũ Lân chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, chạm đến lông tóc của giai đoạn Linh Đoán Tạo, hắn tất nhiên sẽ lực bất tòng tâm. Dù sao, hắn cũng chỉ vừa đạt mức Linh Đoán Tạo mà thôi, vẫn không thể nào lý giải cảnh giới này một cách chân chính.

Vì lẽ đó, sau khi Mang Thiên cẩn thận suy nghĩ thật kỹ, vẫn quyết định đem thân phận lão sư nhường lại. Năng khiếu mà Đường Vũ Lân thể hiện ra đã xa xa nằm ngoài dự đoán của hắn, cũng vượt qua khả năng mà hắn có thể hướng dẫn được. Do đó nhường cho Mộ Thần tiếp tục hướng dẫn Vũ Lân mới là lựa chọn tốt nhất.

"Lão sư." Đường Vũ Lân đứng lên, "phù phù" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Mang Thiên, cúi đầu, "Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, đây là điều lúc trước cha đã dạy cho con. Lão sư, ngài không thể bỏ rơi con như vậy đâu!"

Phụ thân và mẫu thân đột nhiên rời đi, Na Nhi cũng đi đâu không rõ, trong tòa thành nhỏ này, người duy nhất có thể được tính là người thân của hắn cũng chỉ còn sót lại Mang Thiên mà thôi. Lúc này vừa nghe Mang Thiên muốn từ bỏ việc dạy mình, Đường Vũ Lân vành mắt nhất thời ửng đỏ, cảm giác bất lực cùng cô đơn trong nháy mắt tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong con người hắn.

"Đứa nhỏ ngốc, lão sư làm sao lại không cần ngươi chứ? Theo ta học tập đoán tạo, cũng không mang ý nghĩa Mang Thiên liền không còn là lão sư của ngươi. Ngươi chỉ là có thêm một vị lão sư nữa mà thôi." Mộ Thần giọng ôn hòa truyền đến.

Mang Thiên có chút giật mình nhìn về phía Mộ Thần. Phải biết, ở trong giới Đoán Tạo Sư, luôn luôn là nhất mạch đơn truyền. Nói cách khác, đệ tử chỉ có thể bái một lão sư, nếu như bái thêm một người khác, đó là hành vi phản sư, sẽ phải chịu toàn bộ Hiệp Hội phỉ nhổ.

Đường Vũ Lân cũng không biết điểm này, nhưng Mang Thiên nhưng rất rõ ràng, vì lẽ đó, nếu như Đường Vũ Lân bái Mộ Thần làm sư phụ, liền mang ý nghĩa, chính hắn không còn là lão sư của Đường Vũ Lân nữa.

Nhưng Mộ Thần với câu nói đó đã lật đổ hoàn toàn truyền thống.

Mộ Thần nhìn về phía Mang Thiên, trong ánh mắt tràn ngập khẩn thiết, "Thẳng thắn mà nói, ta hi vọng có thể thu nhận Vũ Lân cũng là có tư tâm riêng. Không có bất kỳ một vị lão sư nào không hy vọng mình có thể có một đệ tử xuất sắc. Thế nhưng, ta càng hi vọng nó có thể khỏe mạnh trưởng thành, vì Đoán Tạo Sư giới tạo nên một truyền kỳ. Mà truyền kỳ này, ngươi vẫn luôn là người đầu tiên dẫn dắt hắn tạo nên. Một đời truyền kỳ có hai vị lão sư, đâu có gì là không thể?"

"Hội trưởng, ngài..." Mang Thiên xúc động, tâm tình có chút không kềm chế được.

Hắn đương nhiên hiểu rõ, Mộ Thần làm ra quyết định như vậy đối với mình ý nghĩa như thế nào, chính là đem hắn và Mộ Thần đặt lên vị trí ngang hàng với nhau.

Mà trên thực tế, Mang Thiên cũng đúng là không nỡ xa Đường Vũ Lân!

Đường Vũ Lân nhìn về phía Mộ Thần, thêm một vị lão sư? Nếu như chỉ là như vậy...

"Còn chờ cái gì, còn không mau nhanh bái sư. Hội trưởng từ nhiều năm trước đã đạt thành tựu Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, là một đại tông sư, trong toàn bộ đại lục, có thể đạt được đến mức như hội trưởng không quá một bàn tay." Mang Thiên khẽ cốc lên đầu Đường Vũ Lân một cái.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Mang Thiên, xác nhận lão sư chân tâm hi vọng hắn bái sư, lúc này mới hướng về Mộ Thần, cung kính nói: "Bái kiến lão sư." Hắn vừa vặn vẫn đang quỳ, cũng không cần lại đổi tư thế.

Mộ Thần mặt lộ vẻ mỉm cười, "Đứng lên đi."

Đường Vũ Lân vội vàng đứng dậy, bên trong phòng làm việc bầu không khí cũng thuận theo đó mà trở nên ung dung hơn.

Mang Thiên thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nói: "Ngươi vừa nãy làm sao không nói trước với ta?" Hắn có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Mộ Thần.

Mộ Thần cười ha ha, "Tại sao phải nói trước với ngươi? Ngươi cả ngày bày ra vẻ mặt đơ như cương thi, bản hội trưởng nhìn ngươi mà khó chịu đã rất nhiều năm, ta biết ngươi năng khiếu đoán tạo tuy đủ, nhưng hồn lực không đủ mạnh làm ảnh hưởng sự phát triển, vì lẽ đó người cũng mang nhiều tâm sự bất mãn. Thế nhưng, chung quy cũng phải biết chấp nhận hiện thực, dù gì thiên phú của ngươi cũng sẽ không bị mai một."

Mang Thiên bị hắn nói trúng tâm sự, trên mặt nhất thời có chút lúng túng, cười khổ một tiếng, "Đừng chạm vào vết sẹo của ta nữa, hiện tại ta chỉ muốn biết, ngươi chuẩn bị giáo dục Vũ Lân như thế nào?"

Mộ Thần nói: "Vũ Lân, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu nhất của ngươi là cố gắng học tập, ta đã nghe nói, ngươi ở học viện đã gia nhập Linh Ban mới thành lập, đồng thời tại kỳ thi lên lớp đã biểu hiện khá ưu tú. Việc như vậy, ngươi cần cố gắng phát huy, nỗ lực gia tăng hồn lực, củng cố tu vi.

"Trời sinh thần lực sẽ giúp ngươi so với các Đoán Tạo Sư khác ở giai đoạn sơ kỳ sẽ tiến bộ rất nhanh, thế nhưng, ngươi nhớ kỹ, muốn trở thành đỉnh cấp Đoán Tạo Sư, hồn lực là ắt không thể thiếu. Bất kỳ nghề nghiệp nào, hồn lực đỉnh cấp là yêu cầu bắt buộc nếu ngươi muốn tiến vào cao tầng. Hồn lực của ngươi mạnh yếu, sẽ quyết định tương lai ngươi đi xa được đến đâu. Trước đây ta đã từng nhắc qua với ngươi, hiện tại ta trịnh trọng nhấn mạnh một lần nữa. Về tài nguyên tu luyện, ngươi không cần lo lắng, hiệp hội sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi. Kể cả Hồn Linh kế tiếp của ngươi cũng sẽ được chu cấp đầy đủ. Đồng thời, ta sẽ cho ngươi một bộ công pháp tu luyện tinh thần lực, ngươi cần nỗ lực tu luyện tinh thần lực của mình, nếu không dù có Hồn Linh tốt ngươi cũng không hấp thu được."

"Sau khi đã ổn thỏa hai vấn đề trên, sẽ nói tiếp đến việc đào sâu nghiên cứu đoán tạo thuật. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi tuần người phải đến chỗ ta ít nhất một lần để nhận chỉ điểm, ta sẽ hướng dẫn ngươi từ cơ sở nhất. Ngươi nhớ kỹ, Ngàn Rèn, chỉ là vừa chạm vào cánh cửa của thế giới Đoán Tạo Sư, muốn đi sâu vào trong, như vậy, ngươi cần đạt đến cảnh giới Linh Đoán Tạo mới được. Ta hi vọng, trước năm 20 tuổi đạt được cảnh giới này, đến trước năm 30 tuổi xung kích cảnh giới Hồn Đoán Tạo.”

Chương 118: Các vị học tỷ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe xong Mộ Thần nói lời này, Mang Thiên kinh ngạc hỏi: "Có phải hay không như vậy là quá mau? 30 tuổi liền phải xung kích Thánh cấp Hồn Đoán Tạo?"

Mộ Thần khẽ mỉm cười, "Muốn đi xa, phải dậy sớm. Hàm nghĩa của của câu này nghĩa là người ta chỉ có ở lúc còn trẻ, tinh lực dồi dào, nhân đó mới có thể chóng đạt được thành tựu. Khi ngươi đã lớn tuổi, bất kể là thân thể hay ngộ tính ít nhiều đều chịu ảnh hưởng. Ta cho hắn quy hoạch thoạt nhìn có vẻ rất sớm, nhưng ngươi đừng quên, trên thực tế hiện tại hắn mới chỉ có 9 tuổi, khoảng cách 30 tuổi còn đến 21 năm. 21 năm nếu còn không đạt được mức này, vậy thì tương lai càng khó đạt đến cấp bậc kia. Vũ Lân, tinh thần lực của ngươi hiện tại đang ở cấp độ nào?

Đường Vũ Lân nói: "66, ngày hôm nay con vừa mới khảo nghiệm tinh thần lực tại học viện."

"Linh Thông cảnh?" Mộ Thần cùng Mang Thiên đồng thanh, trong mắt hiện rõ sự khiếp sợ.

Chín tuổi Linh Thông cảnh, có nghĩa gì, bọn họ đều quá rõ ràng.

Mộ Thần bật thốt lên: "Chẳng trách ngươi ở phương diện đoán tạo ngộ tính lại mạnh như vậy, hóa ra là do tinh thần lực. Rất tốt, xem ra, ta không cần lo lắng vấn đề dung hợp Hồn Linh của ngươi nữa. Ngươi cần nỗ lực tu luyện hồn lực. Phương diện này học viện nhất định phải so với Hiệp Hội càng thêm am hiểu. Tương lai nếu ngươi cần thiên tài địa bảo gì, Hiệp Hội sẽ tận lực trong phạm vi của mình giúp đỡ ngươi.

Đường Vũ Lân nói: "Lão sư, về tài nguyên tu luyện, con tin tưởng con có khả năng dùng tài năng rèn đúc mà tự cung cấp cho bản thân mình. Chỉ cần Hiệp Hội có thể giúp con tìm mua một số thiên tài địa bảo cần thiết, tiền còn có thể lo liệu được.

Thu nhập tăng lên, cộng với bản thân có lẽ cách cấp bậc Đoán Tạo Sư cấp 4 không quá xa, hắn hoàn toàn tin tưởng điều này.

Đây là trong tình huống hắn vẫn muốn dành phần lớn thời gian cho học tập, với khả năng và tỉ lệ thành công cao của mình, nếu muốn, Vũ Lân dư sức kiếm đủ tiền nuôi một gia đình giàu có.

Mộ Thần không nóng lòng chỉ điểm Đường Vũ Lân luyện tập rèn đúc, chỉ cùng hắn ước định lần tiếp theo cần tới Hiệp Hội là khi nào.

Mang Thiên lưu lại cùng Mộ Thần trao đổi, hai vị lão sư để Đường Vũ Lân về học viện trước.

Trả nhiệm vụ, lĩnh tiền, Đường Vũ Lân lúc này mới rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Tâm tình của hắn rất tốt, Mộ Thần hội trưởng, chính là Thánh Tượng cấp tồn tại đó! Có được vị lão sư thứ hai như vậy hướng dẫn mình đoán tạo thuật, liền tránh được rất nhiều đường vòng, hơn nữa còn có tài nguyên của hiệp hội chống lưng. Bốn loại ngàn năm linh vật để giải trừ phong ấn hắn không còn quá khó tìm nữa. Chỉ cần…đủ tiền là được.

Nỗ lực học tập rèn đúc, nỗ lực gia tăng hồn lực, trước năm 15 tuổi đột phá đạo phong ấn thứ hai. Đường Vũ Lân đã có mục tiêu sáng tỏ cho mình.

Hắn còn nhớ rõ ràng lời Lão Đường từng nói, sau khi đột phá phong ấn tầng hai, sẽ có niềm vui bất ngờ. Vậy niềm vui bất ngờ cuối cùng sẽ là cái gì đây?

Sau khi đột phá phong ấn tầng thứ nhất, Long Lân, Kim Long Trảo đã giúp tổng thể thực lực của hắn tăng lên rất lớn. Đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn có thể cùng các thiên tài khác gia nhập Linh Ban. Đợi mở ra được đạo phong ấn thứ hai, chắn hẳn mình và bọn họ có thể thực sự ở cùng một cấp độ. Chỉ là, hiện tại hồn lực của hắn quả thực có chút yếu nhược.

Tuy rằng hồn lực đã gần đạt tới cấp 14 nhưng Đường Vũ Lân cũng cảm giác được hiệu quả của Kim Long Vương phong ấn tầng một đã dần biến mất. Nói cách khác, hồn lực của hắn cũng không thể nhanh chóng tăng lên như mấy hôm vừa qua. Võ Hồn Lam Ngân Thảo, để tăng tu vi xem ra vẫn còn một con đường dài dằng dặc phía trước! Kim Long Vương tinh hoa mang đến cho Lam Ngân Thảo sự biến dị giúp nó trở nên mạnh mẽ, nhưng tựa hồ cũng không làm tốc độ tu luyện của mình tăng lên bao nhiêu.

Vừa suy nghĩ tương lai con đường tu luyện, Đường Vũ Lân đã đi ra khỏi cửa lớn của Hiệp Hội.

"Này!" Một tiếng hô hoán đem Đường Vũ Lân từ trong tầm tư tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy Mộ Hi đứng ở cửa cách đó không xa nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt phức tạp.

"Chào học tỷ" Đường Vũ Lân nhìn thấy nàng, cũng sững sờ. hắn trong lòng đối với Mộ Hi cũng không có ấn tượng quá tốt, dù sao vị học tỷ này đã từng ăn hiếp hắn trước đây a!

Mộ Hi nói: "Ngươi bái cha ta làm sư phụ, hẳn phải gọi là là sư tỷ mới đúng!"

"Chào sư tỷ" Đường Vũ Lân ngoan ngoãn nghe lời, sư tỷ! Đúng thật phải gọi là sư tỷ!

"Về học viện à?" Mộ Hi hỏi.

"Ừm." Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Mộ Hi nói: "Vậy đi thôi." Vừa nói nàng vừa bước về phía trước.

Đường Vũ Lân vội vàng đuổi tới, gãi đầu một cái, hắn không hiểu tại sao Mộ Hi lại đến tìm mình để cùng đi về học viện.

"Nói cho tỷ nghe một chút về cách nhìn của đệ đối với Trầm Ngân!" Mộ Hi hỏi.

Thảo luận rèn đúc? Cái này Đường Vũ Lân đúng là rất hợp ý, tuy rằng Mộ Hi đẳng cấp Đoán Tạo Sư hơi thấp, nhưng nàng thuở nhỏ đã cùng Mộ Thần

học tập đoán tạo thuật, phương diện cách nhìn so với mình hẳn phải tốt hơn nhiều.

"Trầm Ngân tính chất chặt chẽ, kết cấu bên trong dạng hạt tròn, trong quá trình đoán tạo, đệ có thể từng bước cảm nhận được những hạt tròn này dần biến hóa, khoảng cách giữa những hạt tròn này được thu hẹp dần, khi đạt đến tận cùng, Ngàn Rèn cơ bản hoàn thành. Bản thân Trầm Ngân đối với Ngàn Rèn cũng có vẻ phi thường yêu thích. Vì lẽ đó, đệ có thể thấy được cảm xúc sung sướng của chúng, còn chúng sẽ tự nói cho đệ biết dùng bao nhiêu lực làm cho bọn chúng cảm thấy thoải mái hơn. Như vậy, quá trình Ngàn Rèn cũng sẽ hiệu quả hơn nhiều" Đường Vũ Lân không hề giấu diếm đem cảm ngộ của mình đối với Thiên Đoán Trầm Ngân* nói ra.

** Ở đây mình dùng từ gốc Thiên Đoán Trầm Ngân đối với thành phẩm có vẻ thuận tai hơn Ngàn Rèn Trầm Ngân nhỉ?*

"Kim loại tự mình nói cho ngươi?" Nghe hắn nói xong, Mộ Hi rõ ràng hơi kinh ngạc, bởi vì câu nói này, khi nàng còn rất nhỏ đã từng nghe Mộ Thần nói qua.

Khi đó, nàng hỏi phụ thân, rèn đúc phải làm thế nào? Mộ Thần ngay lúc đó trả lời rằng kim loại sẽ tự mình nói cho con.

Dù cho Mộ Hi cao ngạo, lúc này cũng không kiềm được cảm giác thán phục. Đây chính là hắn tự mình cảm ngộ ra a!

Thiên Đoán, hẳn chính là đi tìm hiểu ý niệm bản thân kim loại đi.

Đoạn đường còn lại, Mộ Hi vẫn duy trì trạng thái trầm tư. Đường Vũ Lân cũng vui vẻ đến không cần nói gì khác, tự mình ngẫm lại những chuyện vừa xảy ra.

Hai người liền duy trì tư thế trầm mặc như thế trở lại Đông Hải học viện.

Trời đã ngả tối.

Đi tới cổng ký túc xá, Đường Vũ Lân đột nhiên nhìn thấy trên bậc thang có một người đang ngồi, vừa vặn chặn hết cánh cửa, mà lúc này Mộ Hi vẫn còn đang bảo trì trạng thái trầm mặc, cũng không nhìn thấy người kia, vẫn đi thẳng tới.

"Sư tỷ cẩn thận." Đường Vũ Lân vội vàng nắm lấy tay nàng, giúp nàng không thực sự đâm vào người nọ.

Mộ Hi chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ trên cánh tay truyền đến, nàng theo bản năng hất tránh, nhưng cánh tay kia dù nhỏ bé nhưng vẫn không nhúc nhích.

Sức lực thật lớn, quả nhiên trời sinh Thần lực.

Trên bậc thang người kia cũng thuận theo đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ngươi rốt cục cũng trở về."

"Là ngươi." Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc nhìn sang, người ngồi ở trên bậc thang chính là bạn học cùng Linh Ban, Cốt Long Vương Chiến Hồn Sư Vương Kim Tỳ.

Vương Kim Tỳ sắc mặt nhìn qua có chút tiều tụy, nhưng khi nhìn thấy Đường Vũ Lân, trong ánh mắt rõ ràng có thêm chút ánh sáng.

"Có thể thả ta ra được rồi" Mộ Hi thanh âm lạnh lùng truyền đến.

"Xin lỗi." Đường Vũ Lân liền thả vội cánh tay đang nắm lấy Mộ Hi.

"Ồ, Tiểu Hi, các ngươi quen nhau à!" Đúng lúc đó, một âm thanh êm tai từ phía sau truyền đến. Đường Vũ Lân quay đầu lại, nhìn lên, nhất thời sáng mắt lên.

Âu Dương Tử Hinh mặc một thân đồ thể thao màu trắng cười tươi rói đứng ở nơi đó, dựa vào cửa túc xá, trong ánh đèn, vẻ mỹ lệ của nàng lại càng thêm nổi bật, đôi chân dài thẳng tắp, dáng người săn chắc, hoàn toàn tràn ngập thanh xuân sức sống.

Lớp 1 năm 5? Các nàng là bạn học cùng lớp.

"Tử Hinh? Ngươi tới đây làm gì?" Nhìn thấy nàng, Mộ Hi sắc mặt rõ ràng khá hơn một chút.

Âu Dương Tử Hinh đi đến bên người nàng, kéo lại cánh tay của nàng, kề vào tai nàng thấp giọng nói vài câu gì đó.

Mộ Hi mặt cười hơi đỏ lên, "Đi thôi, chúng ta về thôi!" Nàng nói xong liền lôi kéo Âu Dương Tử Hinh đi về phòng ký túc xá của mình.

Âu Dương Tử Hinh hướng về phía Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, phất phất tay. Nhìn bóng lưng của nàng rời đi, Đường Vũ Lân trong đầu không khỏi vang vọng câu nói của Tạ Giải khi trước.

Mỗi một người thiếu niên trong lòng đều có một vị học tỷ.

Nàng chính là học tỷ trong lòng mình sao?

Đường Vũ Lân chợt tự rùng mình một cái, mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Bất quá, nàng thật đẹp, đẹp tuyệt vời!

Vương Kim Tỳ đã đứng lên, đi đến trước mặt Đường Vũ Lân nói, "Ta có việc muốn cùng ngươi trao đổi, hiện tại ngươi có thời gian không?"

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Ngươi ở nơi này đợi đã lâu như vậy, ta nói không tiện cũng không thích hợp. Đi thôi, ta sẽ đi cùng ngươi"

****

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ tangthuvien.vn

** Vì sau khi kiểm tra, mình phát hiện thấy bản convert bên truyencv.com bị thiếu mất một số chap nên mình bổ sung cho đủ số lượng.*

Để thống nhất với truyencv, những chap thiếu mình sẽ đặt stt theo chap liền trước.

Chương 118.2: Vương Kim Tỳ không biết giải quyết thế nào (soạn bổ sung)

Vương Kim Tỳ nói: "Đi đến chỗ của ta!" Bọn hắn hiện tại là học viên đặc thù có phòng túc xá của riêng mình, cũng không cần lo lắng bị người khác

quấy rầy.

Mộ Hi cùng Âu Dương Tử Hinh đi vào hành lang, nàng có chút nghi hoặc hướng về Âu Dương Tử Hinh hỏi: "Ngươi quen biết Đường Vũ Lân?"

Âu Dương Tử Hinh nhẹ gật đầu, nói: "Xem như cũng có quen biết. Mỗi buổi sáng dậy sớm chạy bộ cũng có gặp qua. Tiểu học đệ cũng thật là đáng yêu, xinh trai! Ta nhìn thấy vừa rồi hắn kéo cánh tay của ngươi, chẳng lẽ nói, giữa các ngươi...? Hì hì!!"

Mộ Hi khuôn mặt đỏ lên, "Ngươi đừng nghĩ lung tung, ta cùng hắn có thể là quan hệ như thế nào cơ chứ? Nửa điểm quan hệ cũng đều không có!" Nàng không ngớt lời phủ nhận, thậm chí ngay cả việc Đường Vũ Lân là đệ tử của cha mình cũng không muốn thừa nhận.

Âu Dương Tử Hinh vẻ mặt cười xấu xa nhìn nàng, "Thật sự không có cái gì sao? Vậy sao ngươi bị hắn nắm tay mà vẫn chưa phát tác? Cái này cũng không giống với phong cách của Hỏa Diễm Nữ Vương của chúng ta nha! "

Mộ Hi nói: "Chán ghét, không được gọi ta là Hỏa Diễm Nữ Vương. Trở về nghỉ ngơi đi!" Các nàng không chỉ là đồng học cùng lớp, lại còn là bạn thân, ở chung một phòng.

"Tử Hinh, ngươi đối với Đường Vũ Lân có ấn tượng gì?" Vừa lên lầu, Mộ Hi vừa nói.

"Rất tốt nha! Tiểu học đệ nhìn qua có chút ngại ngùng bẽn lẽn, bất quá, thiên phú của hắn thực sự rất không tồi. Linh Bạn năm nhất mới được thành lập kia tựa hồ cũng có hắn. Tốc độ rất nhanh, về phương diện chạy bộ, ta chạy không lại hắn. À, dưới tình huống không sử dụng hồn lực." Âu Dương Tử Hinh nói.

"Ừm." Mộ Hi nhẹ gật đầu.

"Còn nói không có gì sao? Ngươi lúc nào lại thèm quan tâm tới nam nhân khác. Bất quá, niên kỷ chênh lệch của các ngươi cũng có chút lớn nha, hắn ít gì cũng nhỏ hơn ngươi 3, 4 tuổi gì đấy! Bất quá, nữ lớn hơn 3 tuổi, tựa hồ cũng không phải là không có khả năng thành đôi!"

"Ngươi còn nói!!" Mộ Hi căm tức đánh về phía Âu Dương Tử Hinh; Âu

Dương Tử Hinh cười cười tránh qua, né khỏi tầm tay nàng.

Đường Vũ Lân đi theo Vương Kim Tỳ đến phòng ký túc xá của hắn.

Đóng cửa lại, Vương Kim Tỳ mời Đường Vũ Lân ngồi xuống. Hắn cũng không có phương thức liên lạc với Đường Vũ Lân. Hôm nay đi đến phòng của Đường Vũ Lân tìm mãi cũng không tìm được, về sau hỏi Tạ Giải, mới biết được Đường Vũ Lân đi ra ngoài, nhưng không biết lúc nào mới trở về. Cho nên hắn cũng chỉ có thể yên lặng ngồi đó, một mực chờ đợi.

Ngồi xuống, Vương Kim Tỳ ngược lại đã trầm mặc, cúi đầu, tựa hồ đang nghĩ đến thứ gì đó.

Đường Vũ Lân mơ hồ có thể đoán được điều hắn muốn nói, nhưng cũng không tiện trực tiếp hỏi.

Rút cuộc, hồi lâu sau, Vương Kim Tỳ ngẩng đầu, nói: "Võ Hồn của ngươi, tựa hồ đối với ta có tác dụng áp chế. Ta biết không nên nghe ngóng, nhưng ta muốn biết rõ là chuyện gì xảy ra."

Đường Vũ Lân nhíu mày, "Ta tựa hồ không nên nói cho ngươi biết bí mật của riêng mình!?"

Vương Kim Tỳ nhìn về phía hắn, "Thực xin lỗi, ta biết rõ ta không nên hỏi, nhưng mà, những ngày này, trong đầu ta tất cả đều là những vật này. Căn bản không có cách nào yên tĩnh tu luyện, cho nên hôm nay mới tới tìm ngươi. Nếu như ngươi thật sự không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng mà, ta thật sự rất muốn biết rõ, vì cái gì lại sẽ xuất hiện loại tình huống này?"

"Võ Hồn của ta là Cốt Long Vương. Sau khi Võ Hồn thức tỉnh, ta biết ngay mình đã có được một Võ Hồn vô cùng cường đại mà hiếm thấy, Hắc Ám thuộc tính, Cường Công Hệ, kiêm Lực Lượng Hình. Thuộc tính có nhiều ưu thế, nếu như tương lai ta có thể tu luyện tới trình độ nhất định, hoặc là có được Hồn Linh thích hợp, thậm chí còn có thể phi hành. Hồn lực của ta cũng là làm ít hưởng nhiều. Ta vẫn cho rằng, ta nhất định có thể trở thành một Hồn Sư cường đại mà ưu tú, cũng một mực luôn nỗ lực cố gắng phát triển theo hướng này. Mãi đến khi gặp ngươi!"

"Trước kia ta có nghe lão sư nói qua, Võ Hồn có khả năng tương khắc.

Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, tương khắc sẽ lợi hại như thế. Võ Hồn của ngươi, tự nhiên sẽ đối với Võ Hồn của ta sinh ra tác dụng áp chế cực lớn, khiến cho thực lực của ta căn bản không có cách nào triển khai. Ta bắt đầu hoài nghi…hoài nghi mình khắc khổ tu luyện như vậy còn có ý nghĩa gì hay không? Ta cố gắng nữa, dưới tình huống thuộc tính áp chế, căn bản cũng không có biện pháp nào cùng ngươi chống lại. Ta rất khốn nhiễu, cho nên, mới bất đắc dĩ tới tìm ngươi. Nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì thôi, xong!"

Một lời vừa nói ra, hắn thống khổ cúi đầu.

Hắn có sự trầm ổn vượt xa các bạn đồng niên, nhưng mà, hắn dù sao cũng mới chỉ có 9 tuổi, vẫn như cũ rất yếu ớt. Hắn trầm ổn, là nhờ khắc khổ tu luyện mà thành. Thế nhưng lúc này, hết thảy tựa hồ lại trở nên không còn trọng yếu nữa, tâm tình của hắn làm sao mà không chịu ảnh hưởng cho được?

"Không phải do Võ Hồn." Đường Vũ Lân nói ra, làm cho đồng tử của Vương Kim Tỳ lập tức co rút lại.

Than nhẹ một tiếng, Đường Vũ Lân nói: "Ta có thể lý giải được tâm tình của ngươi, bởi vì, ta từng có thời điểm còn bết bát hơn so với ngươi. Khi đó, Võ Hồn của ta vừa mới thức tỉnh, chẳng qua là Lam Ngân Thảo nhỏ yếu. Tất cả mọi người đều nói cho ta biết, thứ ta có là Phế Võ Hồn, nếu như không phải may mắn có được hồn lực xuất hiện, ta thậm chí căn bản không có cơ hội trở thành Hồn Sư."

"Ta khi đó không hề nhụt chí, ta và ngươi giống nhau, đặc biệt cố gắng tu luyện. Nhưng ta lại cần phải học tập Đoán Tạo Thuật. Bởi vì ta muốn cố gắng kiếm tiền, tích lũy tiền mua Hồn Linh. Nhà của ta điều kiện cũng không tốt, kinh tế gia đình rất khó khăn. Rút cuộc, ta rất không dễ dàng gì tích lũy đủ tiền mua Hồn Linh, lại bị báo cho biết, tiền của ta chỉ đủ rút thăm ngẫu nhiên. Cuối cùng ta chọn trúng một Hồn Linh là tàn thứ phẩm. Thời khắc lúc đó, cảm giác tuyệt vọng so với ngươi bây giờ còn lớn hơn nhiều."

"Nhưng mà, ta vẫn từng bước một đi tới. Từng bước một hướng về phía trước tiến lên. Ta áp chế ngươi, cũng không phải do Võ Hồn. Lam Ngân Thảo làm sao có thể áp chế ai chứ? Là huyết mạch lực của ta! Ngay cả bây giờ ta cũng không hiểu được vì sao huyết mạch của ta lại ảnh hưởng tới

ngươi. Huyết mạch của ta có lẽ có quan hệ cùng Long Loại Hồn Thú. Cấp độ phải tương đối cao, nên ngươi mới bị huyết mạch lực của ta ảnh hưởng, do đó không cách nào phát huy ra được thực lực chân chính."

Vương Kim Tỳ nghe vô cùng chăm chú, lúc hắn nghe Đường Vũ Lân kể lại thời điểm tuyệt vọng nhất của mình, cũng không khỏi động dung. Hắn tuy rằng bởi vì kỳ thi lên lớp thất bại mà mê mang, nhưng còn xa mới tới nỗi tuyệt vọng.

"Huyết mạch lực sao?" Trong mắt Vương Kim Tỳ lộ ra vẻ suy tư.

Vương Kim Tỳ trong mắt toát ra vẻ chần chờ, "Vũ Lân, ta có thể lại cảm nhận huyết mạch khí tức của ngươi một chút được hay không?"

"Được thôi!" Đường Vũ Lân cũng không nói nhảm, trực tiếp duỗi ra cánh tay phải, dưới ý niệm thúc giục, lân phiến màu vàng nổi lên, long uy như ẩn như hiện theo đó xuất hiện.

Vương Kim Tỳ thân thể chấn động, hắn rõ ràng cảm nhận được ảnh hưởng của long uy đối với Võ Hồn của mình.

Nhưng mà, rất nhanh, sắc mặt của hắn liền xuất hiện biến hóa. Không còn là không biết giải quyết thế nào, mà là khiếp sợ.

"Không đúng, không đúng! Cảm thụ so với lúc trước không giống nhau." Vương Kim Tỳ kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân.

"Không giống chỗ nào?" Đối với năng lực đến từ Kim Long Vương của mình, Đường Vũ Lân cũng không nắm rõ. Vương Kim Tỳ có Cốt Long Vương Võ Hồn, lắng nghe cảm thụ của hắn, đối với việc tu luyện của Đường Vũ Lân, không thể nghi ngờ có lẽ sẽ có trợ giúp.

"Lúc trước ta cảm nhận được long uy khí tức của ngươi, Võ Hồn của ta nhanh chóng bị áp chế, từ đó khiến ta không cách nào phát huy ra được thực lực chân chính trong chiến đấu. Nhưng lần này lại khác, cảm nhận được long uy của ngươi, ta đột nhiên cảm thấy, hồn lực của ta giống như đang sôi trào, có cảm giác tràn đầy năng lượng khó có thể hình dung. Chẳng những không hề bị suy yếu, ngược lại dường như lại trở nên mạnh mẽ hơn. Đây là có chuyện gì xảy ra?"

Không bị suy yếu? Ngược lại trở nên mạnh mẽ?

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ngươi đánh ta một quyền thử xem, ta cảm thụ lực lượng của ngươi một chút." Đường Vũ Lân nâng lên tay phải đối mặt với Vương Kim Tỳ.

Vương Kim Tỳ gật đầu, một quyền hướng về Đường Vũ Lân đập tới.

"Phanh!" Đường Vũ Lân không chút sứt mẻ, Vương Kim Tỳ lại là thân thể chấn động, ngã vào ghế sô pha.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng trở nên ngốc trệ, nhìn chằm chằm Đường Vũ Lân, sự kinh ngạc biến thành không thể tưởng tượng nổi.

"Thay đổi, thay đổi rồi!"

Đường Vũ Lân nói: "Cái gì thay đổi? Giống như không thể cảm nhận được hồn lực của ngươi mạnh thêm chút nào! Tựa hồ còn có chút suy yếu."

Vương Kim Tỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, nói: "Thời điểm ta hướng về ngươi công kích, trong quá trình đó, hồn lực của ta dường như nhanh chóng bị hạ thấp, suy yếu. Thời điểm lúc ta đánh trúng ngươi, so với lúc nãy, hoàn toàn bất đồng."

Đường Vũ Lân cũng sửng sốt, nếu hắn đánh mình thì sẽ bị suy yếu? Đây là tình huống gì?

Biểu lộ của hai người đều trở nên cổ quái, Đường Vũ Lân nói: "Ta cảm thấy, vấn đề này chúng ta cần phải đến hỏi thăm Vũ lão sư, so với tự chúng ta ở chỗ này đoán mò thì tốt hơn nhiều."

"Được!" Vương Kim Tỳ không chút do dự đáp ứng. Không hiểu rõ ràng chuyện này, hắn chỉ sợ là ngủ cũng không được.

Hai người nhanh chóng sóng vai, đi thẳng đến phòng của Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không mặc một bộ trường bào màu trắng rộng thùng thình, tóc dài tự nhiên rối tung ở sau lưng. “Trong trẻo” nhưng “lạnh lùng”, hai chữ này dùng để diễn tả hắn là thích hợp nhất.

Chương 119: Hỗ trợ lẫn nhau

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe hai đứa nhỏ trình bày rõ ý muốn của mình, Vũ Trường Không quyết định thật nhanh, nói: "Kiểm tra lại? Nhưng ta vừa mới kiểm tra các ngươi hôm trước mà!?"

Đặc quyền của Linh ban rất lớn, một trong số đó là có thể sử dụng thiết bị kiểm tra của học viện bất cứ lúc nào.

Máy kiểm tra sức mạnh mới đã được đặt tại vị trí của chiếc máy cũ bị Vũ Lân đánh hỏng trước đó.

Vũ Trường Không nói: "Đường Vũ Lân, ngươi phóng thích Long Uy, Vương Kim Tỳ, người cảm nhận sức mạnh của mình xem có tăng lên không, sau đó hãy công kích máy kiểm tra sức mạnh."

"Dạ!"

"Ầm!" Vương Kim Tỳ cảm nhận được hồn lực của mình sôi trào, không chút do dự đánh mạnh một quyền.

"Hữu quyền, 643 cân" Vương Kim Tỳ sửng sốt, Đường Vũ Lân cũng đồng dạng sửng sốt.

Phải biết trước đây không bao lâu, lúc tiến hành kiểm, sức mạnh tay phải của Vương Kim Tỳ bất quá chỉ là hơn 400 cân mà thôi! Hiện tại lại tăng thêm những gần 50%.

"Cảm giác của ngươi là chính xác, Đường Vũ Lân Long Uy đối với ngươi

có tác dụng bổ trợ tích cực." Vũ Trường Không trầm giọng nói.

Vương Kim Tỳ có chút mơ hồ: "Nhưng tại sao lúc ở trên lớp, con lại bị áp chế mà không phải là tăng cường?"

"Địch ý" Vũ Trường Không không chút do dự trả lời: "Đó là bởi vì ngươi có địch ý đối với hắn. Cảm nhận được địch ý, Long Uy lập tức nảy sinh biến hóa đáp trả, dẫn đến sự trấn áp. Khi các ngươi không có địch ý với nhau, hoặc là thiện ý, hiệu quả của Long Uy ắt hẳn sẽ biến thành bổ trợ, giúp tăng cường sức mạnh."

Vương Kim Tỳ ngơ ngác nói: "Nói cách khác, con vĩnh viễn cũng không thể đối địch với hắn?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Theo một ý nghĩa nào đó có thể nói như vậy, trừ khi tu vi của ngươi vượt xa hắn, sẽ không bị Long Uy ảnh hưởng. Nếu ta đoán không sai, đệ nhị võ hồn của Vũ Lân thuộc về một loại long mạch có cấp độ cực kỳ cao, nên mới gây ảnh hưởng lớn như vậy đối với ngươi. Không chỉ ngươi, bất kỳ ai có võ hồn thuộc long mạch đều chịu ảnh hưởng tương tự. Trừ khi đối phương có võ hồn long mạch cường đại không kém gì hắn mới có thể không bị ảnh hưởng bởi Long Uy."

"Thẳng thắn nói, tình huống này lần đầu ta gặp. Bởi vì những nghiên cứu về tính tương khắc của võ hồn cũng có giới hạn. Thượng vị Võ hồn đối với Hạ vị Võ hồn đúng là có áp chế. Nhưng còn tác dụng bổ trợ khác như các ngươi, ta chưa từng nghe qua."

Vương Kim Tỳ nhìn Đường Vũ Lân, vẻ mặt trở nên vô cùng quái dị.

Rốt cuộc là long mạch mạnh như thế nào mới có thể ảnh hưởng tới mình như thế!? Trên thực tế, có một cách nhanh chóng để giải quyết vấn đề này - giết hắn! Chỉ cần Đường Vũ Lân chết rồi, áp chế này tự nhiên sẽ không còn tồn tại.

Vương Kim Tỳ xuất thân từ gia tộc lớn, trí tưởng tượng so với hài tử cùng tuổi phong phú hơn nhiều.

Vũ Trường Không nói: "Các ngươi tối nay tiến hành thêm một thí nghiệm. Đường Vũ Lân, ngươi cùng Vương Kim Tỳ ở cùng một phòng đồng thời minh tưởng. Thử xem hiệu quả thế nào?!"

"Vâng!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

Đồng thời minh tưởng?

Vương Kim Tỳ cũng sửng sốt một chút, tia sát cơ trong lòng cũng lặng yên ẩn giấu đi.

Đặc thù võ hồn của Đường Vũ Lân không chỉ có uy hiếp đối với hắn, mà còn là một sự uy hiếp đối với cả gia tộc hắn.

Nếu mời cường giả trong tộc ra tay, vây giết hắn vốn không thành vấn đề. Nhưng thực sự phải làm như vậy sao? Trong lòng hắn cũng đang giãy dụa. Cảm giác bị áp chế đối với bất kỳ ai cũng thật không dễ chịu.

Một lần nữa trở lại phòng Vương Kim Tỳ, Đường Vũ Lân cùng Vương Kim Tỳ phân biệt ngồi khoanh chân, bắt đầu minh tưởng.

Vũ Trường Không cũng ở lại chỗ này, cảm thụ biến hóa trong hơi thở của bọn trẻ.

Rất nhanh, Đường Vũ Lân liền tiến vào trạng thái nhập định. Nhưng Vương Kim Tỳ tâm tình tựa hồ còn nhiều dao động, tiến vào trạng thái nhập định chậm hơn nhiều.

Hơn nửa canh giờ trôi qua, Vương Kim Tỳ mới bắt đầu nhập định.

Vũ Trường Không yên lặng cảm thụ, hai người hồn lực vận hành đều vô cùng vững vàng, nhưng hiện tại vẫn không thể nhìn ra khác nhau ở chỗ nào. Có lẽ phải chờ bọn chúng tự mình nói ra cảm thụ của mình vào ngày hôm sau.

Đường Vũ Lân yên lặng minh tưởng, trong cơ thể hồn lực lặng lẽ vận chuyển, hắn mơ hồ cảm giác được, thời điểm hấp thu năng lượng ngoại giới, tựa hồ còn có luồng năng lượng khác nương theo quá trình minh tưởng truyền vào trong cơ thể, khiến cho tốc độ tu luyện nhanh hơn một chút. Tuy không quá rõ ràng, nhưng thực sự có tồn tại.

Xem ra, Vũ lão sư đã đoán đúng, thật sự sẽ phát sinh một ít ảnh hưởng!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Vũ Lân là người đầu tiên tỉnh lại từ trạng thái minh tưởng, hắn hiểu rõ, hồn lực của mình tăng lên so với tu luyện bình thường nhanh hơn một chút, có thể nói hơn hẳn một bậc. Hắn có thể khẳng định, bản thân đã đạt đến cấp 14.

Một khắc sau, Vương Kim Tỳ từ minh tưởng tỉnh lại, mở mắt ra.

"Đều tỉnh rồi?" Vũ Trường Không ngồi cách đó không xa nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nói ra một chút cảm giác của các ngươi đi."

"Tốc độ tu luyện của con có hiệu quả cao hơn bình thường." Đường Vũ Lân đáp.

"Ngươi thì sao?" Vũ Trường Không nhìn về phía Vương Kim Tỳ.

Vương Kim Tỳ ánh mắt phức tạp nhìn Đường Vũ Lân, "Con cũng có, nhưng trong quá trình tu luyện, tựa hồ có một phần năng lượng tự rời khỏi cơ thể, hướng về Đường Vũ Lân mà thoát ra. Tóm lại tốc độ tu luyện tuy vẫn tăng cường, nhưng không hề cao, chỉ khoảng 10% đổ lại"

Đường Vũ Lân nói: "Của ta chắc khoảng 5% đi."

"Hỗ trợ lẫn nhau" Vũ Trường Không trong ánh mắt có một chút suy nghĩ.

"Trong quá trình vận chuyển hồn lực, các ngươi nắm tay nhau một cách thiện ý cho ta xem một chút" Hắn lại đưa ra một phương thức mới.

Đường Vũ Lân cùng Vương Kim Tỳ liếc mắt nhìn nhau, hai người từng người giơ tay lên, cùng nắm tay nhau, đồng thời thôi thúc hồn lực.

Nhất thời một màn kỳ dị xuất hiện, Đường Vũ Lân tay phải một cách tự nhiên hiện ra vảy màu vàng kim. Điều làm mọi người khiếp sợ chính là, Vương Kim Tỳ trên tay phải hiện ra một tầng vảy mịn màu đen. Tuy không hiện rõ như của Đường Vũ Lân, nhưng đúng là có tồn tại.

Vương Kim Tỳ cảm giác được sức mạnh toàn thân của mình tăng lên, hồn lực dâng trào càng thêm mạnh mẽ. Thế nhưng tốc độ tiêu hao hồn lực cũng theo đó tăng nhanh.

"Sức mạnh tăng cường, tiêu hao tăng cường." Hắn vội vàng đem cảm thụ nói ra.

Cái này không phải tương tự như Kim Long Trảo của ta sao? Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ.

Vảy màu đen kéo dài ra, lan tràn toàn bộ cánh tay phải của hắn, sau đó là cổ, ngực. Nhưng cũng chỉ tới đây, vì hồn lực của Vương Kim Tỳ đã có chút không cách nào chống đỡ. Có thể nhận ra được, khi lớp vảy lan tràn, cánh tay còn lại của hắn cũng xuất hiện những hoa văn màu đen nhạt.

Đường Vũ Lân đã từng thấy hoa văn trên người mình, so ra, hoa văn của Vương Kim Tỳ đơn giản hơn nhiều lần. Chỉ là từng đạo từng đạo đường nét màu đen, không hề phức tạp như Kim Long Văn của hắn.

"Đây là..." Vũ Trường Không kinh ngạc nói: "Không đơn giản chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, mà còn tương tự như biến hóa lúc võ hồn dung hợp. Nói cách khác, Đường Vũ Lân có thể giúp ngươi tăng cường rất nhiều sức mạnh, làm ngươi trong khoảng thời gian ngắn trở nên mạnh mẽ, tuy tiêu hao tăng mạnh, nhưng cũng tương đương trình độ tăng lên. Đường Vũ Lân, võ hồn của ngươi cũng thật quá cường hãn!"

Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, hắn cũng không nghĩ tới, võ hồn của mình vẫn còn có hiệu quả này. Nhưng mà, đối với Tạ Giải có vẻ lại không có tác dụng như vậy, lúc trước cùng trong phòng ngủ tu luyện, hắn không hề có cảm giác gì.

"Vũ lão sư, tại sao Tạ Giải không được? Võ hồn của hắn bên trong cũng có long mạch khí tức mới đúng."

Vũ Trường Không nói: "Khả năng bởi vì võ hồn của hắn vốn không phải là rồng, mà là long chùy. E rằng chỉ có thuần túy long tộc võ hồn mới bị long mạch võ hồn của ngươi ảnh hưởng lớn đến như vậy. Mặt khác, long uy của ngươi áp chế Tạ Giải do đó cũng không hề lớn."

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Gần như long tộc võ hồn đều là cao cấp võ hồn, Vũ Lân, nếu điều này bị giới hồn sư bên ngoài biết được, chắc chắc sẽ trợn tròn con mắt. Thực sự quá nghịch thiên đi!"

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, nói: "Vũ lão sư, có thể có khả năng này hay không, con đồng thời cùng đông đảo Long Tộc Võ Hồn Hồn Sư tu luyện, năng lượng của bọn họ đều ít nhiều đối với con có tác dụng tăng cường quá trình minh tưởng, đẩy nhanh tốc độ tu luyện.”

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Khả năng này không tồn tại. Ngươi chịu ảnh hưởng của Vương Kim Tỳ thì có cảm giác gì? Cũng phải phân tâm một phần để tiếp nhận ngoại năng từ bên ngoài, đúng không?”

Đường Vũ Lân gật gù, "Đúng, nhưng có vẻ cũng không quá khó khăn."

Chương 120: Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Vì tinh thần lực của ngươi đã đạt đến Linh Thông cảnh, thực lực của ngươi hiện tại có thể tiếp nhận đồng tu cùng hai gã long mạch võ hồn Hồn Sư. Nhiều hơn nữa, ngươi không thể nào phân tâm đón nhận được. Việc này cùng tương tự như hấp thu Hồn Linh, tinh thần lực càng mạnh càng có thể cùng lúc làm được nhiều việc, đón nhận được nhiều tinh thần xung kích hơn. Dẫn dắt ngoại lực tăng cường dung nhập vào cơ thể chủ yếu dựa vào tinh thần lực. Cảnh giới tinh thần lực cao hơn sẽ giúp ngươi đồng tu cùng lúc với nhiều người hơn."

Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, tu luyện, quả nhiên không có đường tắt nào dễ dàng. Bất quá, coi như là vậy, cùng Vương Kim Tỳ đồng thời tu luyện giúp tăng tốc độ tu luyện của mình dù sao cũng là chuyện tốt. Đối với Vương Kim Tỳ cũng vậy, tốc độ tu luyện của hắn so với mình còn được gia tốc lớn hơn nhiều.

Vũ Trường Không nói: "Phòng ngủ của các ngươi ta sẽ điều chỉnh một chút, Đường Vũ Lân, ngươi có thể dùng Lam Ngân Thảo để gắn kết hai người, như vậy dù từng người ở phòng ngủ của mình minh tưởng cũng không thành vấn đề. Từ nay về sau các ngươi cứ làm như vậy, nếu có cảm giác có biến hóa gì không ổn hãy tìm đến ta."

"Vâng" Hai người đồng thời đáp lại, Vũ Trường Không cuối cùng cũng rời đi.

"Ta cũng đi đây!" Đường Vũ Lân hướng về Vương Kim Tỳ phất tay một cái.

"Chờ một chút." Vương Kim Tỳ gọi với lại.

"Có chuyện gì?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Vương Kim Tỳ sắc mặt quái dị nói: "Ta còn có một loại cảm giác quên nói với Vũ lão sư. Sau khi cùng ngươi đồng tu, không biết tại sao, hiện tại ta có cảm giác nhìn ngươi thuận mắt hơn một chút. Cảm giác đặc thù kiểu này có tính hay không?"

Đường Vũ Lân cười ha ha, nói: "Cái gì mà cảm giác đặc thù? Chúng ta đồng thời tu luyện, nhờ ta mà tốc độ tu luyện hồn lực của ngươi gia tăng, tự nhiên sẽ thấy ta vừa mắt hơn một chút. Ta đi đây!" Vừa nói, hắn hướng về Vương Kim Tỳ khoát tay áo một cái, hướng ký túc xá của mình đi tới.

Bất kể là hắn hay Vương Kim Tỳ, đều không chú ý tới, lúc Đường Vũ Lân rời đi, trên trán Vương Kim Tỳ lóe lên một vệt hoa văn màu vàng kim nhạt, vô cùng nhạt, nhưng cùng với hoa văn vàng kim trên người Đường Vũ Lân có khí tức tương tự nhau.

Đường Vũ Lân tâm tình vô cùng tốt, nhân lúc thời gian vẫn còn sớm, sau khi tắm rửa sạch sẽ liền đến thao trường chạy bộ.

Hỗ trợ lẫn nhau tu luyện có thể giúp cải thiện quan hệ giữa mình và Vương Kim Tỳ, thực sự là chuyện tốt. Dù sau cũng là đồng học cùng Linh Ban, tương lai năm năm tới còn nhiều dịp phải tu luyện cùng nhau.

Đang chạy, là một bóng hình quen thuộc nhẹ nhàng sải bước trên đường băng. Là nàng...

Âu Dương Tử Hinh cũng nhìn thấy Đường Vũ Lân, vẫy vẫy tay với hắn, liền hướng hắn chạy thẳng đến.

Lần này, Đường Vũ Lân cũng không đến gần nàng, vẫn giữ nguyên nhịp điệu đang chạy, lặng ngắm bóng dáng nàng tràn ngập thanh xuân sức sống từ xa trên thao trường chạy lại.

Hắn rất hưởng thụ cảm giác này, thưởng thức người đẹp. Ngắm cái đẹp có thể giúp lòng người ta sung sướng, không phải sao!?

Chạy bộ, ăn cơm, đi học!

Đa phần lúc Vũ Lân đến được phòng học thì bốn người còn lại đều đã có mặt. Hết cách rồi, vì hắn ăn nhiều, tự nhiên thời gian ăn cũng phải kéo dài hơn người khác rất lâu.

Từ khi hấp thu sức mạnh Kim Long Vương phong ấn tầng thứ nhất, lượng cơm ăn của Đường Vũ Lân không những không giảm mà còn tăng. Hiện tại cảnh hắn ăn cơm đã trở thành một cảnh cực kỳ thú vị, ngắm hắn ăn, đoán số lượng tổng cộng cũng đã trở thành thú vui tao nhã được các học viên khác rất ưa chuộng.

Học viên Linh Ban được cung cấp miễn phí món ăn Giáp. Đây là điều khiến cho Đường Vũ Lân cảm thấy may mắn nhất khi gia nhập Linh Ban. Tuy nhiên lượng cơm hắn ăn mỗi ngày cũng làm cho Long Hăng Húc vì thế mà đau đầu. Nhưng sự xuất sắc của Vũ Lân ở trận cuối đợt thi lên lớp cũng khiến hắn không thể nào không nhẫn nhịn xuống. Dù gì thì có thực mới vực được đạo a!

"Ngày hôm nay đi Truyền Linh Tháp." Sau khi tiết học kết thúc, Vũ Trường Không vẫn bằng một giọng điệu cộc lốc như trước giờ lên tiếng.

Đi Truyền Linh Tháp? Làm gì? Bọn họ cũng chưa ai tới lúc cần có thêm Hồn Linh mà?

Năm người trong lòng đều hơi nghi hoặc một chút. Vũ Trường Không cũng không có ý muốn giải thích, chỉ đơn giản tuyên bố như vậy mà thôi.

Rời khỏi lớp học, đi quanh học viện mang lại cho bọn hắn một chút hư vinh ưu việt. Linh Ban năm người đều hoặc nhiều hoặc ít có chút cảm giác như vậy.

Vũ Trường Không vừa đi vừa nói: "Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tuần các ngươi sẽ có cơ hội tiến vào Truyền Linh Tháp Thăng Linh Đài tu luyện một lần. Phải biết quý trọng cơ hội này. Đây là học viện cố ý vận dụng các mối quan hệ mang lại cho các ngươi."

Thăng Linh Đài? Đó là cái gì? Đường Vũ Lân nghệch mặt ra.

Cổ Nguyệt cũng hiện lên vẻ mặt tương tự, nhưng Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ cùng Tạ Giải thì không như vậy.

Tạ Giải thở dài nói: "Học viện thật là bạo tay! Xem ra lựa chọn gia nhập Linh Ban là lựa chọn vô cùng chính xác!"

Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi: "Thăng Linh Đài là cái gì?"

Tạ Giải giật mình nhìn hắn, nói: "Thăng Linh Đài mà ngươi cũng không biết? Vậy mà cũng coi được!"

Đường Vũ Lân nói: "Nói mau, ta thật không biết."

Tạ Giải nói: "Tại Đấu La Đại Lục trong Truyền Linh Tháp, chỉ thành phố lớn mới có Thăng Linh Đài. Đại lục tổng cộng có 18 cái Thăng Linh Đài, đó là nơi tu luyện tốt nhất đối với Hồn Sư chúng ta."

"Thăng Linh Đài là do Truyền Linh Tháp một tay tạo nên. Cung cấp cho các Hồn Sư nơi rèn luyện, đề thăng thực lực cá nhân của mỗi Hồn Sư, đồng thời ở trong đó cảm thụ thế giới của các Hồn Sư thời đại thượng cổ. Nguyên lý Thăng Linh Đài ta cũng không quá rõ ràng, nghe nói tại thời điểm xây dựng, có hơn mười vị Phong Hào Đấu La cùng tham dự. Lại huy động lượng lớn các nhà khoa học hàng đầu, vì thế, Truyền Linh Tháp đã phải trả giá tương đối lớn. Cuối cùng mới có thể hoàn thành công trình Thăng Linh Đài."

"Tại thời điểm kiến tạo Thăng Linh Đài, mục đích chủ yếu để giúp Truyền Linh Tháp thúc đẩy việc nghiên cứu Hồn Linh nhân tạo, hy vọng có thể thông qua Thăng Linh Đài tăng cấp độ Hồn Linh nhân tạo lên, từ đó có tạo ra Hồn Linh có năng lực mạnh hơn. Nhưng sau đó, thí nghiệm chỉ thành công một phần, không như mong đợi. Thăng Linh Đài tuy có hỗ trợ cải tiến cấp độ Hồn Linh, nhưng lại rất mơ hồ, xác xuất thành công không cao."

"Truyền Linh Tháp đầu tư lớn như vậy, đương nhiên không thể bỏ uổng. Lại trải qua một loạt khai phá, Thăng Linh Đài dần trở thành một địa phương đặc biệt. Nói đơn giản đây là nơi tập trung tâm huyết nghiên cứu của biết bao thế hệ Hồn Sư, sử dụng vô số Hồn Đạo Khí cao cấp nhất trên toàn đại lục tạo thành. Hồn Sư tiến vào thăng Linh Đài, giống như tiến vào trong không gian khác. Được Thăng Linh Đài bảo vệ, trình độ nguy hiểm không lớn, lại có thể ở bên trong cùng hồn thú chiến đấu, tăng lên kinh nghiệm thực chiến. Một ít Hồn Sư có vận may cực kỳ tốt, thậm chí còn có thể đem Hồn Linh của mình ở trong Thăng Linh Đài hoàn thiện, đạt đến

Thăng Linh hiệu quả. Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, những thứ này đều là ta nghe được, còn chưa từng chân chính đi vào."

Nghe hắn vừa nói như thế, Đường Vũ Lân trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác tò mò mãnh liệt, Thăng Linh Đài có thể giúp Hồn Linh tăng trưởng?

"Hồn Linh có thể tăng trưởng bằng cách nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tạ Giải nói: "Rất đơn giản! Hồn Linh nhân tạo hay Hồn Thú Hồn Hoàn mà chúng ta hấp thu, độ mạnh yếu đều căn cứ dựa trên niên hạn mà hồn thú tu luyện để ước định. Hồn Linh tăng trưởng, chính là tăng trưởng về niên hạn tu luyện của Hồn Linh. Lại nói, Hồn Linh của ngươi chỉ có mười năm, tỷ lệ tăng lên không nhỏ. Nếu có thể ở trong Thăng Linh Đài tu luyện thời gian càng dài, cơ hội tăng lên càng cao. Chung quy ắt hẳn phải tăng lên đến cấp độ Bách Niên Hồn Linh. Bất quá, nghe nói Hồn Linh càng cao cấp, khả năng tăng trưởng trong Thăng Linh Đài càng nhỏ đi."

Đường Vũ Lân cả kinh, nội tâm kích động. Nếu có thể đem Kim Quang Thảo Xà của mình tăng lên mức trăm năm, Lam Ngân Thảo tự nhiên cũng sẽ nước lên thuyền lên theo!

Mình tuy rằng nắm giữ Kim Long Vương huyết thống, nhưng Lam Ngân Thảo mới là Võ Hồn chân chính của mình. Sau khi Kim Quang tăng trưởng, hồn kỹ của mình ắt cũng sẽ trở nên mạnh mẽ. Bách Niên Hồn Linh cũng có thể cung cấp hai cái hồn kỹ, không cần phải mua thêm một cái Hồn Linh khác khi đạt cấp 20. Vừa tiết kiệm tinh thần lực, lại tiết kiệm tiền. Dù sao, mình còn muốn giữ lại tiền mua vật liệu giúp đột phá phong ấn.

"Tiến vào thăng Linh Đài, cần có điều kiện gì à?"

"Hai điều kiện, tiền cùng danh ngạch!" Tạ Giải cười hắc hắc nói.

Vừa nghe đến phải mất tiền, Đường Vũ Lân trong lòng nhất thời cảm thấy có chút chua xót, Hồn Sư tu luyện chi đạo quả nhiên cùng tiền tài không thể tách rời! May mà mình có Đoán Tạo Thuật, bằng không thật không biết phải kiên trì bằng cách nào.

"Cần có bao nhiêu tiền?"

Tạ Giải nói: "Thăng Linh Đài cũng chia cấp độ, sơ cấp Thăng Linh Đài mỗi

lần muốn tiến vào phải giao nộp 50 vạn liên bang tệ, nhưng quan trọng hơn chính là danh ngạch. Mỗi một toà Thăng Linh Đài, sơ cấp cấp độ, mỗi tháng tiêu chuẩn tiến vào cũng chỉ có 1000 danh ngạch. So với tổng số lượng Hồn Sư trên toàn đại lục hiện nay vượt quá một triệu, mức độ trân quý của danh ngạch có thể tưởng tượng được. Trung cấp Thăng Linh Đài cùng Cao cấp Thăng Linh Đài tiêu chuẩn danh ngạch càng thấp hơn. Bởi vì phải tiêu hao tài nguyên lớn, hơn nữa yêu cầu tiền tài cũng tăng theo cấp số nhân."

Chương 121: Đông Hải Truyền Linh Tháp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Cho nên mới nói, học viện lần này quả thật chi ra vô cùng bạo tay!" Tạ Giải một mặt than thở nói thêm: "Muốn lấy tiêu chuẩn xem ra cũng không đơn giản. Rất nhiều danh ngạch đều bị đại gia tộc hoặc các thế lực các tự phân chia. Xem ra, học viện của chúng ta cũng thật có không ít nội tình. Ta phỏng chừng, nếu Vi Tiểu Phong biết chúng ta có thể tiến vào Thăng Linh Đài tu luyện, nhất định sẽ hối hận đến đứt ruột."

Trương Dương Tử quay đầu lại trừng Tạ Giải một cái, "Ngươi làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy?"

Tạ Giải hừ lạnh một tiếng, "Không phục sao? Vào trong Thăng Linh Đài liền có thể tùy tiện giao thủ, lúc đó ngươi cứ thử đụng ta xem."

Trương Dương Tử trong mắt hàn quang lấp loé, còn muốn nói thêm cái gì nữa, lại bị Vương Kim Tỳ nắm lấy vai. Trương Dương Tử ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Vương Kim Tỳ hướng về hắn lắc lắc đầu.

Kim Tỳ như thế này là sao? Trương Dương Tử tâm trạng hơi nghi hoặc một chút. Mấy ngày nay Vương Kim Tỳ vẫn có chút thất thần, hắn mơ hồ đoán được là do Đường Vũ Lân đối với Võ Hồn của Kim Tỳ có quan hệ áp chế. Nhưng đã qua lâu như vậy, hắn vẫn không thể khôi phục lại như cũ là thế nào?

Đông Hải Thành Truyền Linh Tháp so với Truyền Linh Tháp ở Ngạo Lai thành lớn hơn nhiều lắm.. Là một trong Thập Bát Đại Phân Tháp của tổ chức Truyền Linh Tháp, ngọn tháp ở Đông Hải Thành là một trong số Thập Bát Thiên Trụ.

Từ rất xa đã có thể thấy được tòa Truyền Linh Tháp này, với độ cao hơn trăm tầng, vượt quá 400 mét. Dù ở một nơi có nhiều tòa nhà chọc trời san sát nhau như Đông Hải thành, đây cũng là kiến trúc nổi bật.

Truyền Linh Tháp có hình trụ bát giác, chiếm diện tích cực lớn, cứ lên mỗi mười tầng sẽ dần thu hẹp lại, tạo thành đỉnh tháp nhọn.

Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy rõ được sự hoành tráng và rộng lớn của tháp.

Mới chỉ phân tháp đã như vậy, Truyền Linh Tháp tổng bộ, tòa nhà được xưng là Thiên Linh Tháp sẽ còn to lớn đến mức nào?

Đường Vũ Lân nghe người ta nói qua, Truyền Linh Tháp tổng bộ tọa lạc ở trung tâm đại lục, trong thành Sử Lai Khắc. Mà Sử Lai Khắc thành chính là một trong những thành thị hạt nhân của toàn Liên Bang. Cùng với Liên Bang Tổng Bộ Minh Thành ở phía Tây, chính là hai tòa thành to lớn nhất.

Học viện hiển nhiên đã sớm có sắp xếp, nên khi bọn qua khỏi bậc thang tiến đến đại môn, đã thấy thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc chờ sẵn ở đó.

Thấy Vũ Trường Không dẫn bọn trẻ tới, Long Hằng Húc bước nhanh đến đón, "Vũ lão sư."

"Long chủ nhiệm." Chào hỏi đơn giản, Vũ Trường Không mặt vẫn như trước không hề có chút cảm xúc.

Long Hằng Húc nói: "Các ngươi đi theo ta."

Đi vào tầng đầu của Truyền Linh Tháp, mọi người đều bị chấn động bởi trang trí xanh vàng sặc sỡ bên trong tháp. Mặt đất được lát bằng đá ám kim, mặt trên có hoa văn thiên nhiên huyễn lệ, từng cây từng cây trụ đá to đến vài chục mét chống đỡ lấy đỉnh càng khiến người ta cảm thán. Chính những trụ đá này cũng được trang trí bởi những bức bích họa tuyệt đẹp.

Những bức bích hoạ xanh vàng rực rỡ, bên trên phác thảo lại những sự kiện đã từng diễn ra gây chấn động đại lục, tựa như muốn lưu lại một vết tích nào đó của dòng sông lịch sử.

Vũ Trường Không nói: "Bích hoạ ghi chép về vị Truyền Linh Tháp Tháp Chủ đời thứ nhất, một đời Truyền Kỳ Hồn Sư, cũng là người đã phát minh ra Hồn Linh, Linh Băng Đấu La. Ngài chính là người đã dẫn dắt nhân loại Hồn Sư khi xưa đối kháng cùng Hồn Thú Thú triều. Bích hoạ nơi này chỉ là một phần, toàn bộ18 toà Truyền Linh Phân Tháp ghép lại, có thể tạo thành một bức họa hoàn chỉnh về trận chiến đó. Truyền Linh Tháp Tổng Bộ bích họa lại ghi chép cảnh tượng Linh Băng Đấu La đại chiến với Hồn Thú Thú Thần Đế Thiên. Sau trận đại chiến này, Linh Băng Đấu La cứ thế biến mất, cũng không xuất hiện nữa. Thế nhưng, tục truyền kể rằng thắng lợi cuối cùng thuộc về Linh Băng Đấu La. Bởi vì sau đó Thú Thần Kim Nhãn Hắc Long Vương Đế Thiên cũng đồng dạng biến mất."

Tuy rằng chỉ là nghe Vũ Trường Không giảng giải, nhưng Đường Vũ Lân vẫn có cảm giác mê mẩn đầu óc. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng bích hoạ trên phác họa nên khung cảnh rộng lớn mênh mông. Thú triều bên trong, từng con từng con đại hồn thú, khí tức khủng bố đến cực điểm, trước mặt chúng là một toà thành khổng lồ.

Ở trên bầu trời thành phố, trôi nổi một bóng người, hai con mắt của ông đặc biệt sáng ngời, chung quanh thân thể hắn, mấy bóng người khác lơ lửng, có tuyệt sắc bạch y nữ tử, lục y nữ tử. Trên bả vai hắn còn có một thứ giống như băng hoa, một con cự hùng, một con sâu lớn màu trắng. Dưới sự bảo vệ của bọn họ, trên người người thanh niên kia xuất hiện từng cái Hồn Hoàn tỏa hào quang kỳ dị vây quanh.

Hắn đây chính là Linh Băng Đấu La!

Lúc còn rất nhỏ, Đường Vũ Lân đã từng nghe nói truyền thuyết về hắn, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, cũng có truyền thuyết nói hắn vốn là con trai của một vị Bạch Hổ Công tước của Tinh La Đế Quốc, vì lẽ đó kỳ thực phải gọi hắn Đái Vũ Hạo mới đúng.

Hắn là kiệt xuất một đời vạn năm trước, từ một tên thiếu niên bình thường, gia nhập truyền kỳ Sử Lai Khắc học viện, từng bước một trở thành cường giả cấp cao nhất, uy chấn đại lục. Căn cứ theo truyền thuyết, hắn có khả năng đã đột phá giới hạn loài người, đi tới Thần Giới, cuối cùng thành thần.

Bởi vì, sau khi hắn mất tích, thê tử của hắn cũng đồng dạng mất tích.

Đường Vũ Lân ánh mắt rất tự nhiên hướng về tấm bích họa bên người Linh

Băng Đấu La nhìn lại, nhất thời liền chú ý tới một vệt hào quang khác từ bóng người nào đó.

Một đôi cánh điệp to lớn ở trên lưng mở ra, tỏa ra hào quang óng ánh, dung nhan tuyệt mỹ. Ở ngay cạnh Linh Băng Đấu La còn nhiều đồng bọn khác, thế nhưng, ánh mắt mọi người đều sẽ không tự chủ bị hai người bọn họ hấp dẫn.

"Long Điệp Đấu La Đường Vũ Đồng, thê tử của Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Vũ Lân, ngươi xem, Linh Băng Đấu La thê tử thật đẹp! Có người nói thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, cùng Linh Băng Đấu La nắm giữ Võ Hồn dung hợp kỹ cực mạnh, có thể hòa làm một thể, hóa thành tồn tại siêu cường. Ở thời đại kia, chính là tổ hợp mạnh mẽ nhất." Tạ Giải vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn tấm bích hoạ.

"Đường Vũ Đồng, đúng là cùng tên của Vũ Lân rất giống đấy." Cổ Nguyệt trong thanh âm có thêm chút kỳ dị, "Hơn nữa, các ngươi có phát hiện ra không, Vũ Lân tựa hồ cùng với Đường Vũ Đồng rất giống nhau! Đặc biệt là đôi mắt."

Tạ Giải nói: "Không phải vậy chứ? Nhân gia Long Điệp Đấu La đôi mắt cùng tóc đều màu xanh lam nhạt, của Vũ Lân đều là màu đen. Có chút khác nhau mà?"

Nghe đối thoại của bọn họ, Đường Vũ Lân trong lòng mình cũng có chút nghi hoặc, nhìn Long Điệp Đấu La Đường Vũ Lân, trong lòng thật sự nảy sinh cảm giác thân thiết.

Tự giễu lắc đầu một cái, so với Long Điệp Đấu La, mình tính là cái khỉ khô gì? Hẳn là bởi vì tên khá giống, nên mới phát sinh cảm giác thân thiết này.

"Được rồi, đi thôi." Long Hằng Húc âm thanh vang lên làm năm tên học sinh năm nhất tỉnh lại, hắn cười nói: "Lần đầu tiên tới Thập Bát Thiên Trụ, ta cũng có cảm giác hiếu kỳ giống như các ngươi, sau khi đến nhiều lần, cảm giác này cũng dần nhạt đi. Bất quá, mỗi một toà trong Thập Bát Thiên Trụ bích hoạ đều đặc biệt đáng để thưởng thức."

Vũ Trường Không nói: "Tập trung ý chí, đợi lát nữa tiến vào Thăng Linh Đài, các ngươi cũng chỉ có thể dựa chính bản thân mình."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Lão sư, ngài không cùng chúng con tiến vào bên trong sao?”

Vũ Trường Không nói: "Sơ cấp Thăng Linh đài, Tứ Hoàn Hồn Sư trở xuống mới có thể tiến vào bên trong."

Long Hằng Húc gật đầu, nói: "Nhưng các ngươi yên tâm, chúng ta sẽ ở bên ngoài quan tâm tình huống, một khi gặp nguy hiểm, các ngươi có thể chủ động rút lui, trở về. Đợi chút nữa ta sẽ hướng dẫn cho các ngươi kỹ càng những điểm cần lưu ý."

Long Hằng Húc cùng Vũ Trường Không dẫn mọi người đi đến một cái thang máy. Thang máy cũng không đi lên, mà chính là hướng xuống dưới.

Hướng đi nói cho bọn họ biết mình đang không ngừng thâm nhập vào lòng đất, còn sâu bao nhiêu thì không thể phán đoán được.

Truyền Linh Tháp không hổ là tổ chức đứng đầu Đại Lục, nắm giữ thực lực và tài lực hùng hậu, công trình như này, tiêu hao thực sự là một con số trên trời.

Thang máy không có số, nhưng mãi đúng ba phút sau mới dừng lại.

Ra khỏi thang máy, bên ngoài là một phòng khách rộng rãi, bên trong có hơn mười nhân viên. Căn phòng được tạo thành bởi rất nhiều kết cấu kim loại gắn kết với nhau một cách phức tạp.

Long Hằng Húc lấy ra một tấm thẻ kỳ lạ, đưa cho một trong số các nhân viên. Nhân viên này cũng không lên tiếng, chỉ làm ra một dấu tay xin mời, liền dẫn bọn họ đi về phía hành lang.

Hành lang dài mấy chục mét, lại tiến vào một cái thang máy khác. Tiếp tục đi xuống, lần này chỉ mười mấy giây, thang máy liền ngừng lại. Lúc xuất hiện lần nữa, bọn họ phát hiện, mình đã ở trong một gian phòng hình tròn.

Bên trong gian phòng cũng vẫn như trước, tất cả đều là kết cấu kim loại, nhưng trên vách tường treo lơ lửng một màn hình hồn đạo to lớn, trên màn ảnh lập loè đủ loại hình ảnh, nhìn sơ qua, tất cả đều là thế giới màu xanh lục, tựa như dáng vẻ của một đại sâm lâm*

**rừng rậm lớn.*

Tên nhân viên xoay người nói: "Tiến vào sơ cấp Thăng Linh Đài các ngươi có tổng cộng năm danh ngạch, thời gian không giới hạn, khi các ngươi không thể chịu đựng nguy hiểm trong đó hãy nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu, sẽ được truyền tống trở về đây. Tiếp theo ta sẽ giảng giải cho các ngươi một số điểm cần lưu ý."

Chương 122: Tiến vào Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

“Truyền Linh Tháp chúng ta tốn hơn nghìn năm, dựa vào vô số tích lũy, nội tình, tiêu hao gần như toàn bộ tài nguyên mới có thể chế tạo thành công Thăng Linh Đài. Bản thân nó có thể xem là một thế giới khác được tạo nên nhờ ứng dụng khoa học kỹ thuật không gian ảo tiên tiến nhất. Vì vậy, điều đầu tiên các ngươi cần lưu ý, đó là Thăng Linh Đài không phải là thế giới giả lập hoàn toàn, mà là nửa giả lập, nửa chân thực. Đa phần số liệu giả lập đều được xây dựng từ trên thực tế. Ở trong Sơ cấp Thăng Linh Đài có thể xem như là giả lập thuần túy, bởi vậy, sinh mạng của các ngươi sẽ không bị uy hiếp đến.”

"Bên trong Thăng Linh Đài các ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng điều quan trọng nhất cần làm đó chính là sinh tồn, nỗ lực sinh tồn. Sinh tồn trong thời gian càng dài, chỗ tốt các ngươi nhận được càng nhiều”

"Thứ hai, đừng cho rằng bên trong này tuyệt đối an toàn, không cần lo lắng cho tính mạng của mình. Tuy chỉ có sóng não tiếp nhận thế giới ảo nhưng một khi chịu kích thích quá lớn, vẫn có thể gây nguy hiểm cho não bộ, để lại di chứng nghiêm trọng. Vì lẽ đó, một khi cảm nhận vượt quá giới hạn chịu đựng, phải lập tức nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu, thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, hiểu chưa?”

"Đã hiểu rõ!" Đường Vũ Lân năm người vội vàng đáp.

Tên nhân viên gật gù, "Còn nhiều điều nữa, các ngươi tự mình lĩnh hội đi. Ngày hôm nay là lần thứ nhất các ngươi tiến vào, hẳn thời gian sẽ không quá dài, nhưng chắc chắn sẽ để lại cho các ngươi ấn tượng rất sâu sắc. Mấy nhóc gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhớ kỹ, gặp phải bất kỳ tình huống gì

đều không nên hoảng loạn. Hồn thú cũng không đáng sợ, chỉ cần các ngươi ứng đối thoả đáng."

Nghe nhân viên giảng giải xong, năm tên thiếu niên, thiếu nữ đều có chút nóng lòng muốn thử cảm giác mới. Đặc biệt đối với Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt mới nghe đến Thăng Linh Đài lần đầu, đều dâng trào một niềm hưng phấn không tên.

Sóng não tiếp nhập? Sẽ có cảm giác như thế nào đây?

Tên nhân viên nhấn ấn nút, năm ngăn tủ kim loại lặng lẽ từ trong vách tường xuất hiện. Những ngăn tủ này nằm ngang, bên trong là khoảng trống vừa đủ cho một người nằm, thoạt nhìn hơi giống quan tài.

"Các ngươi nằm vào trong này!"

Năm người vâng lời nằm vào trong những ngăn tủ kim loại lạnh lẽo, tinh thần tập trung thêm vài phần.

Từng giác hút cắm lên khắp cơ thể bọn họ, gần như bao phủ toàn bộ phần đầu, thân và vị trí các khớp.

"Sắp bắt đầu rồi, các ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng, thả lỏng toàn thân. Lúc quét hình ảnh toàn thân sẽ có chút không khỏe, nhẫn nại đợi một lát sẽ ổn ngay thôi"

Đây là lời cuối cùng của nhân viên năm người Đường Vũ Lân nghe được, năm ngăn tủ kim lại chậm rãi trượt vào vị trí vách tường ban đầu, trước mắt họ cũng biến thành một vùng tăm tối.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy từng trận tê dại đồng thời truyền đến toàn thân, tựa hồ có món đồ nào đó không ngừng xuyên vào cơ thể mình, hồn lực và huyết mạch trong cơ thể bị kích thích, tự mình sinh ra gợn sóng, cảm giác tê dại cũng vì vậy mà bắt đầu trở nên càng ngày càng mạnh hơn, lan rộng khắp cơ thể.

Chút thống khổ ấy so với nỗi thống khổ khi đột phá Kim Long Vương phong ấn tầng thứ nhất chẳng thấm vào đâu, ngược lại còn khiến Vũ Lân cảm thấy buồn ngủ.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên hắn cảm giác được thân thể của chính mình chấn động mạnh một cái, theo bản năng từ trạng thái mơ màng tỉnh lại, thình lình phát hiện ra xung quanh mình sáng hẳn lên.

Ngăn tủ kim loại không còn, cảm giác tê dại nguyên bản cũng đã không còn sót lại chút gì. Chỉ là trên mu bàn tay hắn, có thêm một đồ vật giống như thiết bị kim loại, mặt trên có một cái nút màu đỏ.

Thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu?

Nơi này là đâu?

Đường Vũ Lân bị chấn động, tuy rằng đã được Tạ Giải giảng giải qua, đối với Thăng Linh Đài hắn đã bước đầu có ấn tượng, nhưng sau khi đã chân chính tiến vào bên trong, hắn mới nhận thức được rõ ràng việc tổ chức Truyền Linh Tháp nghiên cứu thành công Thăng Linh Đài đã đem lại chấn động lớn đến dường nào.

Ở bên cạnh hắn, là hàng hàng đại thụ, trước người là những bụi cây trùng trùng điệp điệp, căn bản cũng không có đường, cảm giác trên giống như đang tiến vào một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Càng kỳ dị chính là, hắn đối với cảm giác của chính mình cực kỳ chân thực, tự véo má mình một cái, vẫn có cảm giác đau tồn tại. Chạm vào tất cả những thứ xung quanh, cũng hoàn toàn tựa như đều là sự thật.

Trời ạ! Thăng Linh Đài này cũng quá mức thần kỳ!

Đường Vũ Lân trong lòng tràn ngập than thở, hắn còn chưa từng lĩnh hội qua cảm giác như vậy trước đây, thật thần kỳ!

Thoáng kinh ngạc, Đường Vũ Lân dần dần tâm thần bình ổn trở lại. Hắn vốn so với bạn cùng lứa tâm tư trầm ổn nhiều lắm, thuở nhỏ luyện tập rèn đúc không phải là uổng phí.

Hắn theo bản năng nhìn qua hai tay của chính mình, nhẫn trữ vật cùng mọi thứ vẫn còn ở đó. Nói cách khác, trên thực tế tất cả mọi thứ đều bị đưa vào không gian ảo này. Thoáng vận chuyển huyết mạch lực, trên cánh tay phải, cũng đồng dạng hiện ra lớp long lân màu vàng kim nhạt.

Tất cả, đều cùng thực tế giống nhau như đúc.

Hai tay đồng thời giơ lên, hai đạo ánh bạc lóe qua, một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy đã rơi vào trong lòng bàn tay. Lấy sức mạnh của hắn, hiện tại cầm đoán tạo chuy đã không còn cảm giác nặng, nhưng khi cầm, Đường Vũ Lân vẫn sẽ có một cảm giác thực sự đặc biệt.

Hắn không manh động, từ trong giọng nói của tên nhân viên đã nghe ra được, Thăng Linh Đài này không phải là một chỗ an toàn, thậm chí vô cùng nguy hiểm. Bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải kẻ địch.

Thế này mới đúng là huấn luyện thực chiến chứ!!! Để có thể kiên trì thời gian dài hơn, cẩn thận một chút không là thừa!

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đầu tiên ngồi xổm xuống, yên lặng cảm thụ tất cả mọi thứ chung quanh. Tinh thần lực của hắn đã tiến vào Linh Thông cảnh, cảm ứng ngoại giới so với trước đây mạnh hơn nhiều lắm.

Nơi đây là một địa phương tràn ngập hơi thở sự sống, chính là ấn tượng đầu tiên của Vũ Lân. Đây mới thực sự là nguyên thủy Đại Sâm Lâm a! Trong Liên Bang vẫn còn rừng rậm nguyên thủy rộng lớn như thế này sao? Loài người không ngừng tàn phá thiên nhiên, rừng rậm nguyên thủy đã càng ngày càng ít. Có người nói, Đại Sâm Lâm lớn nhất đại lục hiện nay diện tích đã bị thu hẹp lại chỉ còn không tới một phần trăm.

Nguyên lai, rừng rậm nguyên thủy lại đẹp như vậy, không khí thật tươi mát. Cảm giác này đúng là quá tuyệt!

Trong mắt lập loè vẻ hưng phấn, Đường Vũ Lân đột nhiên có loại cảm giác kỳ diệu như đã trở lại Ngạo Lai thành, trở về công viên nhỏ gần nhà.

Khi đó, hắn ở trong công viên nhỏ cảm thụ khí tức Lam Ngân Thảo, do đó hồn lực tu vi càng tăng nhanh lên, đồng thời cuối cùng đột phá cấp mười, chính thức trở thành một Hồn Sư.

Mà trước mắt nơi này, hơi thở sự sống không biết so với công viên nọ nồng đậm gấp bao nhiêu lần. Trong mỗi lùm cây, kề sát mặt đất cũng đồng dạng là Lam Ngân Thảo. Chỉ có điều, Lam Ngân Thảo nơi này so với Lam Ngân Thảo mình từng thấy đều khỏe mạnh hơn nhiều lắm, bình thường Lam Ngân Thảo rất khó dài hơn 15 centimet, mà nơi này Lam Ngân Thảo chí ít

đều sinh trưởng đến hơn 30 centimet, cao hơn ống chân nhỏ của hắn.

Ngồi bệt xuống, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng xoa xoa những nhành Lam Ngân Thảo chung quanh mình, đồng thời, hắn theo bản năng phóng thích Võ Hồn, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo dây leo lặng yên tản ra, chui vào những bụi Lam Ngân Thảo quanh đó.

Trong phút chốc, hắn cảm thụ hơi thở sự sống tăng cường rất nhiều. Tất cả xung quanh đều đầy rẫy sinh mệnh đang hoan hô và vui sướng. Đại Sâm Lâm nồng đậm hơi thở sự sống, khiến hắn một cách tự nhiên liền chìm đắm trong đó.

...

Truyền Linh Tháp Sơ cấp Thăng Linh Đài khu số năm.

"Hắn đang làm gì?" Long Hằng Húc chỉ vào một điểm trên màn ảnh, Đường Vũ Lân ngồi bệt dưới đất nhắm nghiền hai mắt, tựa vào gốc cây khô sau lưng vẻ mặt đầy hưởng thụ. Khóe miệng thầy chủ nhiệm khẽ giật giật một chút!

Hắn nghĩ gì mà lại đi ngủ vậy trời! Cơ hội hiếm thấy vào Thăng Linh Đài tu luyện, mà hắn lại dùng để ngủ! Nhìn kiểu nào cũng rất giống đang ngủ!

Vũ Trường Không nói: "Có thể hắn đang có cảm ngộ nào đó, đừng quên, võ hồn của hắn là Lam Ngân Thảo. Thế giới thực có rất hiếm Lam Ngân Thảo tươi tốt như vậy, hắn giống như đang cảm thụ gì đó, ngươi xem, hắn đang phóng thích võ hồn từ lòng bàn tay của mình ra bên ngoài kìa!”

Long Hằng Húc chợt nói: "Nơi này mô phỏng theo Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, đúng là rất thích hợp thực vật hệ Hồn Sư tu luyện. Đứa nhỏ này ngộ tính thực là không tồi."

Vũ Trường Không gật đầu tán đồng.

Trong số năm học viên Linh Ban, Đường Vũ Lân không phải xuất sắc nhất, hắn vừa không có song sinh võ hồn như Tạ Giải, cũng không có võ hồn dung hợp kỹ như Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ, càng không có tài năng như thần - nguyên tố chưởng khống hệ của Cổ Nguyệt. Thế nhưng, Vũ Trường Không vẫn phi thường coi trọng đứa bé này.

Chương 123: Trương Dương Tử xui xẻo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân mang lại cho Vũ Trường Không một cảm giác rất kỳ dị, như một khối ngọc thô chưa mài dũa. Nhìn qua, tốc độ tu luyện của hắn cũng hề nhanh, nhưng Vũ Trường Không rõ ràng có thể cảm nhận được, đứa nhỏ này tốc độ trưởng thành nhanh nhất trong năm người.

Thời điểm nhập học, chênh lệch giữa hắn và người khác tựa như rãnh trời, nhưng lúc này mới có mấy tháng trôi qua, sức chiến đấu của hắn đã không hề thua kém mọi người. Đặc biệt với tính cách cứng cỏi, ngộ tính xuất chúng, lại còn tinh thần lực cao đều là dấu hiệu của một thiên tài. Nếu có thể không ngừng kích phát sức mạnh huyết thống thần bí của hắn, không ngừng trưởng thành, như vậy, trong năm đứa bé này, thành tựu tương lai lớn nhất sẽ chính là hắn.

**Đúng rồi, bởi vì hắn là main mà!!!*

...

Trương Dương Tử chấn động toàn thân, ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh.

Đây là, rừng rậm?

Rừng rậm chung quanh rậm rạp, tiếng chim hót lảnh lót khắp nơi, hơi thở sự sống tràn ngập, đối với một hồn sư thuộc tính "bóng tối" như hắn, cũng không thế nào tính là thoải mái, trái lại có chút cảm giác không phù hợp.

Thế nhưng, dưới kích thích hơi thở sự sống như ở đây, hắn phát hiện tốc độ

vận chuyển hồn lực của mình tăng nhanh hơn.

Phải tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Hầu như không chút do dự. Trương Dương Tử liền phóng thích võ hồn. Một đôi cánh đen mở ra trên lưng.

Võ hồn của hắn là Ám Hắc Huyễn Ma Ưng, một loại võ hồn mạnh mẽ. Vì lẽ đó, trên thực tế Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của hắn cùng Vương Kim Tỳ, nên được gọi là Ám Hắc Ưng Long mới đúng, chỉ có điều, tu vi của bọn họ quá yếu, vẫn chưa thể chân chính dung hợp hoàn toàn, nên lúc đó mới bị Đường Vũ Lân nhanh chóng đánh tan.

Về điểm này Trương Dương Tử kỳ thực là phi thường không phục. Hắn xưa nay đều không cho răng mình sẽ yếu hơn Đường Vũ Lân. Tại kỳ thi đấu lên lớp, hắn cảm giác chưa kịp phát huy hết thực lực đã thua trận, quả thực quá uất ức!

Hừ! Đừng để cho ta gặp lại bất kỳ tên nào trong ba đứa tụi bay.

Trương Dương Tử cánh ưng khẽ đập, thân thể nhất thời bay lên cao mấy mét, hai tay chộp vào nhành cây khô, nhanh chóng leo lên phía trên. Dưới cái nhìn của hắn, trước tiên chiếm lĩnh điểm cao nhất, quan sát một chút tình huống chung quanh là lựa chọn tốt nhất.

Đặc biệt nếu có thể tìm được Vương Kim Tỳ, vậy thì không còn gì tốt hơn. Đi cùng với Vương Kim Tỳ, thực lực của hai người đều sẽ bởi vì đối phương mà tăng lên.

Hai tay hắn phía trước tạo thành ưng trảo, kéo thân thể chính mình rất nhanh lên đến ngọn cây. Đứng trên đỉnh đại thụ cao đến mấy chục mét quan sát, quả nhiên có thể nhìn thấy được xa rất xa.

Lựa chọn cây đại thụ cao lớn nhất này, từ ngọn cây nhìn khắp xung quanh, nhất thời một cảm giác chấn kinh xuất hiện.

Đó là một biển rừng cây màu xanh lục liên miên trùng điệp, không thể nhìn thấy phần cuối. Trừ những đám mây và nền trời xanh nhạt, màu xanh lục của rừng cây dường như vô biên vô hạn. Những tán cây to lớn khiến người ta dễ nảy sinh cảm giác nơi đây đang nắm giữ vô cùng vô tận sinh mệnh

Đây thật sự là quá chân thực đi!

Hắn trước đây cũng biết đến Thăng Linh Đài, nhưng bởi vì thực lực bản thân còn quá yếu, tuổi lại nhỏ, tuy rằng điều kiện gia đình cũng có thể chống đỡ, nhưng vẫn không thể tới đây.

"Ồ, đó là cái gì?" Trương Dương Tử hướng về bầu trời nhìn lại.

Một con Đại Lam Ưng* trên không trung bay lượn, đột nhiên thu cánh lại, như hướng về phía hắn bay đến.

* *Con chim lớn màu xanh.*

Đại Ưng thật đẹp! Trương Dương Tử trong lòng hơi động, đồng thời, trong lòng cũng toát lên vẻ kiêu ngạo. Cơ hội thực chiến lại đến nhanh như vậy. Phải thử xem hồn thú này mạnh bao nhiêu!

Hai vòng hồn hoàn đồng thời từ dưới chân bay lên, Ám Ma Ưng Hồn Linh cũng thuận theo đó xuất hiện ở đầu vai. Trương Dương Tử dùng sức dẫm mạnh hai chân lên cành cây khô, mượn phản lực bay lên không, sau lưng một đôi ưng dực mở ra, đồng thời ánh sáng của đệ nhị hồn hoàn chợt lóe sáng.

Đệ nhị hồn kỹ, Ưng Kích Trường Không.

Hắn trực tiếp phát động hồn kỹ mạnh nhất của mình. Hồn kỹ này ở trên lớp tái hắn vẫn chưa kịp dùng đến, vì phối hợp Vương Kim Tỳ, khống chế toàn bộ đoàn đội, thực lực của hắn vẫn chưa phát huy hoàn toàn, mấy ngày qua trong lòng uất ức có thể tưởng tượng được.

Vào lúc này tiến vào Thăng Linh Đài, việc đầu tiên hắn muốn làm chính là phát tiết một thoáng.

Toàn thân tỏa ra ánh sáng màu đen cường thịnh, toàn bộ bóng người đều trở nên hư huyễn, sau lưng đôi cánh đột nhiên biến lớn, tốc độ của hắn cũng trong nháy mắt tăng lên hơn gấp ba, Ám Ma Ưng trên bả vai cấp tốc hóa thành một đạo bóng đen dung nhập vào trong cơ thể hắn. Trong phút chốc, trên người Trương Dương Tử bắn ra khí thế cực kỳ cường thịnh, tựa như một mũi tên màu đen, nhằm thẳng về phía con Đại Lam Ưng.

Tiếng ưng hót to rõ vang vọng khắp bầu trời.

Ưng Kích Trường Không, dưa vào tốc độ bản thân mà sức mạnh tăng lên, đem toàn bộ sức mạnh toàn thân chuyển thành đơn thể công kích, lực công kích vô cùng mạnh mẽ. Là một kỹ năng dạng liều mạng va chạm, Trương Dương Tử vẫn cho rằng, trong cùng cấp bậc, hồn kỹ của chính hắn có thể nói vô địch. Một lần công kích, liền đã tiêu hao của hắn hơn 50% hồn lực.

Đương nhiên, phán đoán này khi gặp Đường Vũ Lân Kim Long Trảo đã bị nhạt đi rất nhiều, dù sao, Kim Long Trảo thể hiện ra sức mạnh cũng quá mức biến thái, công kích cận chiến của hắn tự nhiên sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Chớp mắt song phương đã tới rất gần nhau.

Con Đại Lam Ưng kia cũng bởi vì Trương Dương Tử đột nhiên xuất hiện mà giật mình ngơ ngác. Hai cánh vốn đã thu lại lại một lần nữa mở ra, đồng thời vung lên. Hai đạo Lam Phong Đao to lớn chợt bắn ra, luân phiên hướng Trương Dương chém tới.

Cùng lúc đó, trong miệng con Đại Lam Ưng cũng phát ta một tiếng kêu vang vọng đầy sắc bén, tựa hồ muốn thị uy.

"Ầm!" Màu đen cùng màu xanh trên không trung va chạm, hai đạo Lam Phong Đao đồng thời bị đánh tan, nhưng Trương Dương Tử thế tiến cũng khựng lại, hai cánh mở ra, lại xuất hiện ở giữa không trung.

Không được! Trương Dương Tử trong lòng thầm kêu một tiếng. Năng lực của hắn còn không đủ sức cầm cự hai cánh phi hành, chỉ có ở trong trạng thái Ưng Kích Trường Không mới có thể phi hành trong chốc lát mà thôi, hiện tại một đòn bị đối phương hóa giải, trên không trung nhất thời rơi vào bị động.

Hai cánh mở ra, hắn cấp tốc bay xuống phía dưới. Hắn rất thông minh, cánh của Đại Lam Ưng vượt quá 5 mét, dưới cách nhìn của hắn, chỉ cần mình chui vào trong rừng cây, đối phương liền rất khó truy kích.

Thế nhưng, một khắc tiếp theo, sắc mặt hắn liền thảm biến.

Vô số bóng hình nhỏ bé màu lam từ trong các tán cây phụ cận nhảy ra, dang rộng hai cánh. Từng đạo từng đạo tiểu Lam Phong Đao hướng về hắn bắn tới. Vô vàn con Đại Lam Ưng nhỏ hơn, cũng thuận theo đó xuất hiện chung quanh hắn.

Tại sao lại như vậy? Phản ứng đầu tiên của Trương Dương Tử là nhấn vào thiết bị cầu cứu. Ở trong nháy mắt này, hắn đột nhiên hiểu được tại sao khi trước trong ánh mắt vị nhân viên Truyền Linh Tháp lại chứa đầy thâm ý như vậy.

Mắt tối sầm lại, xung quanh đều rơi vào trong yên tĩnh. Hết thảy công kích biến mất không còn tăm hơi, rất nhanh sau đó hắn liền cảm thấy toàn thân mát lạnh, tia sáng lại xuất hiện.

"Đứng lên đi!" thanh âm tức giận của Long Hằng Húc vang lên.

Trương Dương Tử có chút mờ mịt ngồi dậy, lúc này mới phát hiện, mình đã trở lại gian phòng trước đây.

Bên trong gian phòng, trên màn ảnh lớn đang có nhiều bức hình biến hóa không ngừng, Trương Dương Tử chợt nhận thức được chính mình là người đầu tiên đi ra, mặt nhất thời đỏ lên. Có chút lúng túng từ trong ngăn tủ kim loại bò ra.

Vũ Trường Không cũng không hề nói gì, chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh, ra hiệu hắn ngồi xuống.

Trương Dương Tử hít sâu một cái, cố gắng đè nén nội tâm của chính mình, đại não dù sao cũng hơi ảm đạm, đây là di chứng của việc tiến vào trong Thăng Linh Đài. Những việc đã phát sinh khi trước, một lần nữa dần tái hiện trong ký ức.

Ánh mắt của hắn đột nhiên động một cái, đúng dịp thấy cảnh trên màn hình từng con từng con Đại Lam Ưng đang bay lượn, chúng nó tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Này…này…không phải là vị trí lúc trước của mình sao?

Trong màn ảnh, Đại Lam Ưng không dưới trăm con, bay rợp cả một khoảng không trung, từng tiếng to rõ vang lên, xa xa còn có số lượng lớn chim xuất hiện ngày càng nhiều.

Nuốt một hớp nước miếng, Trương Dương Tử nhất thời ý thức được, đàn Đại Lam Ưng này chính là đang tìm mình. Nếu như đây không phải là huyễn cảnh mà là thế giới thật, e là có thêm mười cái mạng nữa cũng không đủ trả.

Long Hằng Húc chỉ lườm hắn một cái, liền tiếp tục xem những màn hình khác, còn Vũ Trường Không cũng không có một câu trách cứ.

Kinh nghiệm thực chiến, đều cần chính mình thể ngộ mới có thể có ký ức sâu sắc nhất.

Trương Dương Tử rất nhanh lại tiến vào trong suy tư, ngoại trừ lúng túng ban đầu, trong ánh mắt hắn sự hưng phấn càng mãnh liệt hơn. Hắn phát hiện, mình dần thích cảm giác tiến vào Thăng Linh Đài. Ở nơi đó mọi thứ quá chân thực! Lần sau, nhất định mình có thể sinh tồn rất lâu trong này!

Chương 124: Tạ Giải Thăng Linh Đài lữ trình

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải cẩn thận từng li từng tí một luồn lách trong rừng cây, dùng rừng cây chung quanh ẩn thân giấu hình. So với Trương Dương Tử, hắn cẩn thận hơn rất nhiều. Bởi vì từ nhỏ đã nghe nói qua rất nhiều chuyện liên quan đến Hồn Thú Đại Sâm Lâm bên trong Thăng Linh Đài. Hắn biết, ở đây khắp nơi đều đầy rẫy nguy hiểm, không cẩn thận sẽ chôn thây nơi này.

Thế nhưng, nguy hiểm lớn cũng đại diện cho kỳ ngộ nhiều, nếu như có thể thuận lợi đánh giết hồn thú, sẽ nhận được một ít năng lượng cảm thụ, đối với sự phát triển của Hồn Linh cực kỳ có lợi.

Hồn Linh của hắn là một tồn tại đặc thù, do Truyền Linh Tháp tự chế tạo riêng, phụ gia cho Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy. Điều không ai biết chính là, Kim loại Hồn Linh phụ gia của hắn là biến dị. Nếu như Hồn Linh Kim Quang Thảo Xà của Vũ Lận biến dị theo hướng xấu nên có vẻ yếu nhược, Kim loại Hồn Linh của hắn lại biến dị theo hướng tốt, chỉ cần một phần tinh thần lực đã có thể hấp thu cùng lúc hai cái Hồn Linh.

Lúc trước, cái này tuy chỉ là Bách Niên Hồn Linh, nhưng gia tộc của hắn phải dùng Thiên Niên Hồn Linh đánh đổi mới mua được. Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy của hắn đồng thời đều được Hồn Linh này phụ gia, nên hai cái hồn kỹ đồng thời hỗ trợ lẫn nhau, tạo nên điệp gia hiệu ứng.

Tạ Giải song sinh võ hồn, trên thực tế vốn yếu hơn một chút so với song sinh võ hồn chân chính. Bởi vì Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy đồng nguyên, hai cái khác biệt không lớn, cũng không hỗ trợ lẫn nhau nhiều, nên chỉ mạnh hơn Hồn Sư đồng cấp một hai bậc. Nhưng điểm bất lợi lớn nhất chính là, khi hắn đạt tới bình cảnh, nhất định hai võ hồn đều phải

được phụ gia thêm Hồn Hoàn cùng lúc mới có thể tiếp tục tu luyện. Trong khi đó song sinh võ hồn chân chính, chỉ cần phụ gia cho một võ hồn, cái còn lại có thể đợi đến lúc tu vi tăng cao có thể phụ gia Hồn Hoàn đẳng cấp cao hơn.

Đương nhiên, bí mật này cũng chỉ có chính hắn cùng người trong nhà mới biết.

Tạ Giải đệ nhất Hồn Linh không thể nghi ngờ là cùng hắn cực kỳ phù hợp. Nhưng Tạ Giải cũng rõ ràng, Hồn Linh như vậy tương lai chỉ có thể ngộ không thể cầu. Tinh thần lực của hắn cũng không ưu tú. Hắn song sinh võ hồn ở sơ kỳ chiếm ưu thế, nhưng đến tương lai, nếu như không thể đem tinh thần lực tăng lên tới một độ cao nhất định, ngược lại sẽ hạn chế sự phát triển. Bởi vì hắn rất khó có thể cùng lúc chịu đựng quá trình phụ gia cùng lúc hai Hồn Hoàn cho Thanh Long Chủy.

Thăng Linh Đài chính là một trong những lối thoát của hắn. Điều hiện tại hắn muốn làm nhất chính là tăng lên phẩm chất Kim loại Hồn Linh của mình. Nếu như Kim loại Hồn Linh có thể đạt đến Thiên Niên cấp bậc màu tím liền có thể cung cấp thêm một cái hồn hoàn cho hắn. Vạn Niên cấp bậc màu đen, lại có thể phụ gia thêm một cái nữa.

Hồn sư hấp thu Hồn Linh số lượng càng ít, tiêu hao tinh thần lực cũng càng ít đi. Hơn nữa, đừng quên, một khi Hồn Linh phẩm chất tăng lên, Hồn Hoàn phẩm chất cũng sẽ tùy thời tăng lên, là phương pháp tự thân tăng cường tốt nhất.

Vì lẽ đó, Tạ Giải đối với Thăng Linh Đài chờ mong, cũng cao hơn nhiều so với mọi người.

Tiến vào rừng rậm được một lúc, hắn vẫn không gặp phải Hồn thú. Chân rón rén không phát ra một tiếng động, hơi thở nhè nhẹ, Tạ Giải cẩn thận quan sát xung quanh, chờ đợi Hồn thú xuất hiện.

Tốt nhất là gặp Hồn thú lạc đàn, đánh giết một con, đối với Hồn Linh của mình sẽ có một ít chỗ tốt.

Tạ Giải trong mắt ánh sáng lấp loé, đáy mắt nơi sâu thẳm ẩn chứa hào quang, vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn.

"Hả?" Đột nhiên, hắn cảm giác được xung quanh thân thể mình có cảm giác khác thường.

Hầu như không chút do dự, hắn đột nhiên nhảy tới như con ếch, trực tiếp nằm ẹp trên mặt đất.

Mười mấy chùm ánh sáng sát sau lưng hắn xẹt qua. Tạ Giải phần eo phát lực, khác nào cá chép búng người lên khỏi mặt nước.

Công kích này...

Hắn ngơ ngác nhìn thấy, trên một cây đại thụ nứt ra mười mấy con con mắt, mỗi một con mắt đều lập loè hào quang đỏ tươi, công kích kia, chính là từ nó mà tới.

Thực vật hệ Hồn thú, Tinh Hồng Ma Thụ.

Không được, thứ quỉ này là quần cư.

So với Trương Dương Tử, tri thức về Hồn thú của Tạ Giải phong phú hơn nhiều, chí ít không đến nỗi chưa nhận ra Hồn thú gì đã mạo muội phát động công kích.

Hắn căn bản không có ý muốn chiến đấu, rón mũi chân, đột nhiên hướng về một bên đạp mạnh, lộn một vòng, người đã bắn lên, hướng về xa xa liền chạy.

Quả nhiên, sau khi hắn vừa mới bỏ chạy, sau lưng những cây đại thụ liền mở từng con mắt đỏ tươi, từng đạo từng đạo xạ quang tuyến nhanh chóng bắn ra, bao trùm một khu vực rộng lớn. Hắn chỉ cần chậm một chút nữa, liền tất nhiên sẽ bị những tia sáng này bao trùm, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Tạ Giải hô hấp rõ ràng có chút gấp gáp.

"Chít chít!" Một tiếng rít vang lên, quay sang liền thấy một cái bóng màu vàng hướng thẳng đến Tạ Giải mà công kích.

Tạ Giải vội vàng dừng lại, đồng thời Quang Long Chủy đánh ra, Quang Long Nhận được phóng thích hướng về phía đối phương cắt tới, đồng thời chính mình cũng thay đổi phương hướng.

Loáng một cái, bóng vàng công kích biến hóa tựa như ngọn roi, dễ như ăn cháo tách đôi Quang Long Nhận công kích của Tạ Giải. Nhìn kỹ lại, là một con Đại Lão Thử * cao hơn hai thước từ mặt đất nhảy lên. Cái bóng màu vàng kia chính là đuôi của nó, vẫy nhẹ đuôi một cái, lần này lại tựa cây lao nhọn hướng ngực Tạ Giải đâm tới.

**Con chuột lớn*

Chiều cao hai thước, đuôi chuột dài, chính là Bách Niên cấp bậc. Bách Niên Đại Lão Thử.

Tạ Giải không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bởi vì hắn biết đây là một loại đơn độc sinh tồn Hồn thú, sức chiến đấu rất mạnh, bình thường chỉ ăn côn trùng, nhưng cũng không ngại ăn thịt những động vật cỡ lớn. Đuôi biến hóa khôn lường, công kích phi thường hung hãn. Đồng thời còn có một cái răng nanh sắt cứng rắn, đủ để gặm nuốt kim loại hiếm.

Chân phải đạp thân cây bên cạnh, thân thể Tạ Giải đột nhiên bắn lên, Quang Long Nhận lần thứ hai tung ra, lại một đạo quang nhận hướng về con Đại Lão Thử chém tới, cùng lúc đó tay trái khẽ lay động kín đáo không một vết tích.

Đại Lão Thử đuôi dài thoáng thay đổi phương hướng, vừa vặn đâm trúng chính giữa Quang Long Nhận, ở phần đuôi nhọn mơ hồ có một tia sáng trắng lóe qua.

Quang Long nhận dĩ nhiên trực tiếp từ trung ương bị cắt đôi thành hai nửa. Đuôi chuột hướng thân thể hắn tiếp tục bay tới. Tốc độ của nó thật nhanh, lực đánh cũng là siêu cường, chớp mắt liền đã đến bên cạnh Tạ Giải.

Chính vào lúc này, Đại Lão Thử đột nhiên kêu thảm một tiếng, trên người bắn ra một vệt huyết quang, thân thể to mọng trực tiếp văng ra ngoài.

Tạ Giải nào sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hai chân cùng đạp lên nhánh cây, thân thể trên không trung cao tốc xoay tròn, lấy Quang Long Chủy làm gốc, tựa như mũi khoan đuổi theo đánh thẳng vào người Đại Lão Thử.

Trong phút chốc, thân thể Đại Lão Thử nhất thời bị Quang Long bão táp xuyên thủng, huyết quang bắn ra tứ phía.

Tạ Giải và Đại Lão Thử rơi xuống đất gần như cùng một lúc. Một đoàn ánh sáng như có như không từ trên Bách Niên Đại Lão Thử phát ra, rơi trên người Tạ Giải. Quang Long Chủy trong tay hắn sáng lóe lên, Tạ Giải sắc mặt vui mừng, nhưng không dám dừng lại, cấp tốc hướng về một hướng khác chạy đi.

Đây chính là Hồn thú Đại Sâm Lâm, mùi máu tanh dễ dàng thu hút các loại Hồn thú khác, nhất là các loại Hồn thú ăn thịt

Hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy đánh chết Đại Lão Thử, tất nhiên là nhờ công lao đánh lén của Ảnh Long Chủy.

Lần thứ hai đánh ra Quang Long Nhận vốn chỉ để che giấu cho Ảnh Long Nhận lặng yên không một tiếng động đánh ra. Để đề phòng, hắn lại dùng Quang Long bão táp, lúc này mới đánh cho Đại Lão Thử không còn manh giáp. Đại Lão Thử am hiểu nhất là mẫn công, phòng ngự cũng không ra sao, nên mới bị Tạ Giải một kích thành công.

"Oanh, oanh, Ầm!" Tạ Giải mới chạy ra không xa, đột nhiên, từ trên mặt đất một tiếng nổ trầm thấp vang lên

Tạ Giải ngẩn ngơ, thanh âm này, sao mà nghe kinh khủng như vậy?

...

Vương Kim Tỳ tựa ở trên một cây đại thụ, há to miệng thở hổn hển, thân thể hắn căng phồng lên khung xương đang chầm chậm thu lại.

Hắn vừa trải qua một hồi ác chiến. Sau khi tiến vào Hồn thú Đại Sâm Lâm, hắn rất nhanh gặp phải một đám Thập Niên Thanh Phong Lang, loại này hồn thú này bản thân sức chiến đấu cũng không quá mạnh, nhưng lấn át ở tốc độ nhanh, hơn nữa số lượng nhiều.

Vương Kim Tỳ gặp phải tới hai mươi mấy con, nếu như không phải hắn có võ hồn chuyển hóa thành phòng ngự siêu cường đối với công kích vật lý, e rằng cũng không thể kiên trì đến hiện tại.

Bất quá, Thanh Phong Lang bởi vì chỉ là mười năm hồn thú, cũng không giúp hắn tăng cường cho Hồn Linh thêm bao nhiêu. Hồn Linh của hắn là một loại Cốt Linh, cũng đặc thù như Kim loại Hồn Linh của Tạ Giải, trực tiếp hòa vào bên trong Võ Hồn.

Hồn lực còn lại không tới bốn phần mười, thể lực càng giảm xuống nghiêm trọng, hắn nhất định phải nghỉ ngơi một chút mới được.

Hắn cũng không nhìn thấy chính là, trên nhánh cây, một thân ảnh khổng lồ hướng về phía hắn chậm rãi hạ xuống.

Sắc trời làm sao có chút tối sầm? Vương Kim Tỳ trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút cổ quái, theo bản năng ngẩng đầu hướng lên không trung nhìn lại. Ngơ ngác nhìn thấy, một khuôn mặt người chính hướng về hắn hạ xuống càng lúc càng nhanh hơn.

Đó là một khuôn mặt nữ nhân, thoạt nhìn phi thường đẹp đẽ, chỉ là khi nàng mở miệng lộ ra răng nanh vô cùng dữ tợn. Càng làm Vương Kim Tỳ sởn cả tóc gáy chính là, mặt người này lại sinh trưởng trên bụng một con nhện lớn a!

* *Tèn ten, thằng ku gặp phải Nhân Diện Ma Chu rồi!*

Chương 125: Bách Niên Ma Chu cùng Thiên Niên Hồn thú

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhện mặt người, đây là có hồn thú sát thủ danh xưng Nhân Diện Ma Chu, đỉnh cấp mạnh mẽ Hồn thú. Bách niên cấp bậc liền có thể cùng Thiên Niên Hồn thú thông thường giao thủ.

Không chút do dự, Vương Kim Tỳ liền cắm đầu bỏ chạy. Coi như là ở trạng thái hoàn hảo, hắn cũng không để đánh lại đối phương. Hiện tại tu vi lại không đủ, thực lực giảm xuống trên diện rộng, chỉ có chạy trốn mới mong giữ lại chút hi vọng sống.

"Phốc!" Toàn thân căng thẳng, Vương Kim Tỳ chỉ cảm giác người mình bị món đồ gì đó cuốn lấy. Sức mạnh cực lớn, nên sau khi bị cuốn lấy cũng đừng mong tránh thoát.

Lúc này, cho dù muốn nhấn tín hiệu cầu cứu, hắn cũng không thể làm được.

“Tất tắc tác tác”, âm thanh kẽo kẹt mang theo một khí tức lạnh lẽo truyền đến. Sau một khắc, hắn chợt cảm nhận được toàn thân đau nhức, dần dần lạnh người đi, mất cảm giác khiến cho nội tâm run rẩy. Cảm giác đó chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp toàn thân.

...

"Chuẩn bị cấp cứu." Truyền Linh Tháp nhân viên gấp giọng kêu lên.

Ngăn tủ kim loại mở ra, Vương Kim Tỳ thân thể bên trong ngăn kéo kịch

liệt run rẩy, dù cho những giác hút kia cũng đã được gỡ xuống, cũng không thể ngăn cản thân thể hắn run rẩy.

Hơn mươi nhân viên áo trắng nhanh chóng vọt vào, một người trong đó đem một cái ống tiêm đâm vào cổ Vương Kim Tỳ, bơm một loại thuốc nào đó vào cơ thể hắn.

"Lại là Nhân Diện Ma Chu?"

"Đúng vậy! Hồn thú này quá hung hãn, coi như là nhấn tín hiệu cầu cứu cũng không kịp, đứa nhỏ này vận khí thật kém."

Mấy người áo trắng nhanh chóng bận túi bụi, Vũ Trường Không cùng Long Hằng Húc cũng đều chờ ở xung quanh.

Mười mấy phút sau, người áo trắng cầm đầu mới thở phào nhẹ nhõm, "Không sai, đứa nhỏ này ý chí lực rất mạnh, không thành vấn đề. Để hắn ngủ một hồi, lúc tỉnh lại sẽ không sao."

Nói xong câu đó. Những người áo trắng nối đuôi biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Trương Dương Tử một bên cũng đã xem rõ tình hình. Sững sờ! Chuyện này... chuyện này…đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?

"Vũ lão sư, Long chủ nhiệm, Kim Tỳ hắn bị làm sao? Thăng Linh Đài không phải giả lập sao? Hắn sao lại thế..." Trương Dương Tử nhìn Vương Kim Tỳ sắc mặt tái nhợt, một cảm giác sợ hãi mãnh liệt thay thế cho nội tâm phấn khởi khi trước.

Truyền Linh Tháp nhân viên nói: "Ta nói rồi, Thăng Linh Đài là giả lập, nhưng một mức độ nào đó cũng là hiện thực. Ở bên trong, nhận thức của các ngươi và thực tế giống nhau như đúc. Vì lẽ đó, khi bị tổn thương, nhận thức của các ngươi cũng bị ảnh hưởng. Giả sử trong thế giới kia ngươi bị những con Đại Lam Ưng dùng Phong Đao phân thây, ngươi sẽ cảm nhận được cảm giác bị phân thây thật sự. Loại cảm giác đó cực kỳ chân thực, đối với ý chí tinh thần của ngươi sẽ sản sinh ra xung kích rất lớn."

“Nói đơn giản, nếu như đem một người bịt kín đôi mắt, khứa cổ tay hắn để hắn cảm nhận được tay mình đang chảy máu. Sau đó ở bên cạnh mô phỏng

ra âm thanh máu chảy. Đợi vết thương của hắn tự mình khép kin, máu không chảy nữa, nhưng hắn vẫn nghe được tiếng máu rơi. Trong tiềm thức của hắn sẽ cho rằng mình sắp chảy máu đến chết rồi. Và sau cùng hắn sẽ chết thật! Thăng Linh Đài cũng đồng dạng xuất hiện vấn đề tương tự, đặc biệt là đối với những người mới như các ngươi. Đợi khi tinh thần lực của các ngươi đủ mạnh, sự ảnh hưởng cũng dần dần bị thu hẹp lại. Nhưng khi đó có lẽ các ngươi đã vượt qua được Sơ cấp Thăng Linh Đài, muốn tiến vào Trung cấp Thăng Linh Đài. Lúc đó sẽ có cảm thụ khác, Trung cấp Thăng Linh Đài, khà khà…"

Nghe hắn vừa nói như thế, Trương Dương Tử sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, sợ hãi không hề giảm, nói cách khác, Thăng Linh Đài thật sự có thể dẫn đến tử vong đấy!

...

Cổ Nguyệt bước thật chậm trong Đại Sâm Lâm, ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt. Khu rừng rậm rạp, không khí trong lành, dường như mang lại cho nàng cảm giác cách biệt với thế phàm.

Thật đẹp, thật thích cái cảm giác này quá!

Truyền Linh Tháp sáng tạo ra Thăng Linh Đài, quả thực là kỳ tích.

Nàng vẫn hướng về nơi sâu xa của khu rừng, khi đi nàng cũng gặp phải vài con Hồn Thú, nhưng những con Hồn Thú này đều không mạnh. Bị Nguyên Tố Chưởng Khống của nàng mạnh mẽ đánh giết. Sau khi đánh tan Hồn Thú, đều sẽ mang lại cho nàng một ít quang ảnh gợn sóng như có như không.

Mỗi lần cảm nhận được những quang ảnh này, sự kinh ngạc trong mắt Cổ Nguyệt lại tăng thêm một phần.

Trong năm người, nàng cùng Đường Vũ Lân là hai người ít hiểu biết về Thăng Linh Đài nhất.

Đang đi, đột nhiên, rừng cây phía trước hơi động, nhìn kỹ lại, một bóng hình cao to xuất hiện trong tầm mắt Cổ Nguyệt.

Đó là một con gấu cực kỳ cao lớn, phải hơn ba mét, toàn thân bao phủ bởi

một lớp kim mao, đôi bàn tay đặc biệt to lớn, đôi mắt sáng lấp lánh màu vàng.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt, nó nhất thời trong miệng phát sinh tiếng rú dài, tự nhào đến.

...

"Thiên Niên, xuất hiện Thiên Niên Hồn thú. Có cần nhắc nhở nàng truyền tống đi ra hay không?" Tên nhân viên nhìn về phía Vũ Trường Không.

"Đợi xem tình hình một chút!" Vũ Trường Không chăm chú nhìn vào màn hình.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng. Đây chính là một loại Hồn thú cực kỳ hiếm thấy, dù ở thời đại thượng cổ cũng rất ít xuất hiện.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng vốn cùng một chủng loại với Khủng Trảo Hùng, sau do biến dị mà xuất hiện. Lại là biến dị theo hướng yếu nhược. Sau khi biến dị yếu kém hơn rất nhiều so với Khủng Trảo Hùng.

Tuy nhiên, chúng lại nắm giữ một loại năng lực đặc biệt, phàm là đối thủ bị chúng công kích, thân thể đều bị kết tinh hóa, công kích thêm một lần nữa, trực tiếp nát tan.

Chỉ có hồn lực cường hãn mới có thể chống lại kết tinh hóa, hoặc cũng có thể đem vị trí bị công kích nhanh chóng cắt bỏ, mới có thể phòng ngừa tổn thương lớn hơn.

Bất quá, Tinh Thể Hùng cũng có nhược điểm, chúng nó chỉ có thể cận chiến, không thể tấn công tầm xa.

Trong năm người, Cổ Nguyệt thực lực cá nhân là mạnh nhất, tuy không đạt tới cấp 20, nhưng năng lực Nguyên Tố Chưởng Khống phi thường xuất sắc, lại am hiểu không gian nguyên tố chưởng khống, luận về né tránh, dù là Tạ Giải cũng chưa chắc so được với nàng.

Càng nhiều áp lực, Hồn Sư càng dễ dàng trưởng thành. Vũ Trường Không vẫn tin tưởng vào điểm này, hắn cũng muốn nhìn một chút, dưới sự uy hiếp của con Tinh Thể Hùng ngàn năm này, nữ học viên duy nhất của mình có

thể thể hiện tới trình độ nào.

Giống như Vũ Trường Không dự liệu, đối mặt Tinh Thể Hùng công kích, Cổ Nguyệt một điểm đều không có hoang mang. Bách Niên Hồn Hoàn dưới chân sáng lóe lên, khí tức trên người nàng cũng trở nên cường thịnh mấy phần.

Đệ nhất hồn hoàn kỹ, Nguyên Tố Thuỷ Triều.

Trong chớp mắt, lam sắc quang mang lóe lên, Cổ Nguyệt thân thể trở nên mềm mại. Ánh sáng bạc lóe lên, nàng sử dụng năng lực Không Gian Truyền Tống biến mất tại chỗ.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng vồ hụt, trực tiếp đánh ngã một cây đại thụ.

Cổ Nguyệt không định chính diện liều mạng, nàng quay lưng về phía Thiên Niên Tinh Thể Hùng, quay đầu bỏ chạy. Hai tay sau lưng tự mình vung lên, từng vòng lốc xoáy màu xanh của thuộc tính phong Long Quyển được tạo thành, cũng không phải để công kích Tinh Thể Hùng. Với sức phòng ngự của Tinh Thể Hùng ngàn năm, lốc xoáy trình độ này căn bản không đủ để tạo thành bất cứ thương tổn nào cho nó.

Thế nhưng, những lốc xoáy này đối với lá cây là vừa đủ.Dưới sức mạnh của cuồng phong, lượng lớn lá cây từ trên trời giáng xuống, che chắn lấy tầm mắt của Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt nhân cơ hội đó lần thứ hai sử dụng không gian dịch chuyển, lại một lần nữa thay đổi phương hướng, tốc độ đủ nhanh.

...

"Tuyệt vời, ứng đối thực sự nhạy bén, phản ứng cũng nhanh." Long Hằng Húc tự đáy lòng thở dài nói.

Vũ Trường Không cũng khẽ vuốt cằm, hắn càng thoả mãn hơn chính là Cổ Nguyệt gặp biến không sợ hãi. Sau khi gặp phải uy hiếp, phán đoán thực lực kẻ địch mình có thể chống đối lại hay không, liền lựa chọn phương thức chạy trốn bảo mệnh. Điều này tuy nói dễ dàng, nhưng để thực hiện không hề đơn giản. Cổ Nguyệt chẳng những trầm ổn, mà còn thông minh.

Hắn quay đầu nhìn về phía một màn hình khác, trên màn ảnh có ba điểm

sáng, phân biệt đại diện cho ở trong Thăng Linh Đài còn lại ba người.

Lúc này, phương hướng chạy trốn của Cổ Nguyệt chính là hướng tới Đường Vũ Lân gần đó.

"Ồ!" Vũ Trường Không khẽ ồ lên một tiếng, tựa hồ phát hiện điều gì.

...

Oanh, oanh tiếng nổ lớn khiến cho Tạ Giải giật mình, hơn nữa, hắn phát hiện thanh âm này càng ngày càng gần, tựa hồ cách mình không xa.

Dám ở trong Hồn Thú Đại Sâm Lâm tạo ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định đối phương rất tự tin. Không dám thất lễ, hắn nhanh chóng bò lên trên một cây đại thụ, đồng thời thu lại khí tức, lẳng lặng chờ đợi.

Vào lúc này chạy trốn trái lại không bằng lấy tĩnh chế động. Lúc trước đánh giết con Đại Lão Thử đã khiến hắn tiêu hao không nhỏ.

Chính vào lúc này, một bóng hình khổng lồ xuất hiện ở cách đó không xa, nhanh chóng hướng về bên này điên cuồng chạy tới, nhìn thấy nó, Tạ Giải không khỏi trong lòng căng thẳng, bởi vì phương hướng chạy của tên kia chính là nhắm về phía hắn.

Hai chân to lớn, chiều cao bốn mét có hơn, toàn thân bao trùm lớp Thiết Lân màu xám, ở giữa trán mọc ra một sừng, đây là Bách Niên Độc Giác Long. Một loại phi thường hung mãnh Hồn Thú!

Chương 126: Kim Long Trảo phát uy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhìn thấy Độc Giác Long hai chân loại thú hung mãnh cỡ này, Tạ Giải không khỏi có chút phát run. Những Hồn thú hôm nay hắn gặp được, tất cả đều có thể được nhận biết thông qua một ít ghi sách, sách vở cùng hình ảnh.

Khả năng ghi nhớ của hắn rất tốt, vì lẽ đó hắn nhớ rõ, Độc Giác Long hai chân này nắm giữ Long Mạch Hồn Thú huyết thống, thuộc tộc Địa Long, sức mạnh thân thể mạnh phi thường. Trong Địa Long tộc cũng thuộc về tồn tại đứng đầu. Nó có thể chạy nhanh xuyên qua những vùng địa hình phức tạp hay khu rừng rậm, am hiểu nhảy lên, oanh kích. Tuy không có năng lực tấn công từ xa, nhưng lại có tính chiến đấu không chết không thôi. Một khi xác định được mục tiêu, sẽ không ngừng nghỉ truy đuổi xuống, mãi đến tận khi đem đối phương đánh giết thành công.

Bách Niên Độc Giác Long, vận may? Có người nói, ở thời đại thượng cổ, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư sợ nhất chính là chủng Hồn thú này. Không chỉ tốc độ nhanh, phòng ngự cùng công kích mạnh, hơn nữa khả năng chịu đựng vô cùng tốt.

Mình mới vừa vặn Nhị Hoàn, dù ở trạng thái toàn thịnh cũng vô lực kháng cự, càng không cần phải nhắc đến tình trạng hiện tại. Hơn nữa, tại sao cái tên này liền thăng tắp hướng ta lao đến vậy?!

"Oanh ——" trong khi nội tâm Tạ Giải còn đang phiền muộn thì Bách Niên Độc Giác Long vọt tới vị trí của hắn bên cây cổ thụ, thậm chí ngay cả một chút do dự đều không có, trực tiếp húc thẳng vào thân cây.

Kịch liệt nổ vang một tiếng, cây đại thụ gần hai người ôm trực tiếp gãy lìa. Mũi chân Tạ Giải vôi vàng đạp mạnh lên nhánh cây, bắn người lên, nhảy sang một cây đại thụ khác. Đồng thời trong lòng cũng lo lắng, tên này chỉ có hai chân sau tráng kiện, chân trước xem ra rất yếu, hắn là sẽ không biết leo cây chứ?

Hi vọng tốt đẹp, nhưng hiện thực tàn khốc. Độc Giác Long sau khi húc gãy cây đại thụ, lập tức xoay người hướng về chỗ Tạ Giải đặt chân vọt tới, lần này nó không lại va chạm, mà lại đột nhiên nhảy lên, dĩ nhiên trực tiếp nhảy cao ngang Tạ Giải. Cái miệng rộng nhằm thẳng Tạ Giải cắn tới.

Quang nhận màu vàng chém ra, lưu lại trên đầu con Độc Giác Long một vết hằn sâu khoảng chừng 1 cm. Tạ Giải chỉ có thể bất đắc dĩ lần thứ hai nhảy lên, hướng về một cây đại thụ khác.

Thân thể khổng lồ của Độc Giác Long dị thường linh hoạt, hai chi sau to lớn đạp mạnh lên thân cây đại thụ, đuổi theo Tạ Giải. Tốc độ nhanh chóng, so với Tạ Giải không kém chút nào.

Không hổ là khắc tinh của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư!!!

Tạ Giải không dám liều, hắn biết Quang Long bão táp của mình đụng vào phỏng chừng cũng là chịu chết, Độc Giác Long này phòng ngự cũng quá mức cường hãn, thậm chí có thể sánh ngang Thiết Giáp Long, nhưng thân thể nhưng linh hoạt gấp nhiều lần.

Hắn vội vàng chạy trốn, Độc Giác Long vẫn kiên nhẫn, không ngừng tiếp cận. Tạ Giải hồn lực cùng thể lực đều đang không ngừng tiêu hao.

Chẳng lẽ mình chỉ còn cách ấn xuống tín hiệu cầu cứu sao? Tạ Giải trong lòng tràn ngập sự không cam lòng, đây là lần đầu tiên mình tới Thăng Linh Đài mà! Liền như thế này kết thúc hay sao?

"Hống!" Bách Niên Độc Giác Long nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng gầm đinh tai nhức óc khiến bước chân Tạ Giải thoáng chậm một bước. Sau lưng, cuồng phong khủng bố trong nháy mắt tràn lên, đã suýt soát công kích vào sau lưng hắn.

Tạ Giải nhắm mắt lại, định nhấn tín hiệu cầu cứu. Hắn cũng không muốn trải nghiệm cảm giác đứt gân, gãy xương chút nào!

Đúng lúc đó, đột nhiên trên eo có vật gì quấn lấy, tiếp theo, thân thể hắn liền hướng ngang bay ra ngoài, Độc Giác Long "Ầm" một tiếng, lại đụng gãy một thân cây, nhưng không có va chạm trúng người Tạ Giải,

Cảm giác kéo ném này Tạ Giải thực sự đã quá quen thuộc, trong lòng mừng rỡ, nhất thời bàn tay định nhấn nút tín hiệu cũng ngừng lại không buông xuống.

Độc Giác Long kiên nhẫn, xoay người tiếp tục truy sát hắn. Cùng lúc, một đoàn ánh bạc phát ra từ bên người Tạ Giải, đồng thời một tiếng quát to vang lên.

"Cút!"

Nghe âm thanh này, thân thể Độc Giác Long hơi khựng lại, giống như cảm nhận được khí tức khủng bố nào đó, thì đã thấy ánh sáng bạc nện lên người của nó.

"Ầm!". Con Độc Giác Long cao hơn bốn mét, sức mạnh cường hãn như vậy mà lại bị đánh bay, lăn mãi hai vòng trên mặt đất mới chật vật đứng lên được.

Nhìn tưởng như mới va chạm một thoáng, nhưng nó đã bị công kích nghiêm trọng tới ba lần. Lắc lắc cái đầu, nó hướng về hướng đoàn ánh sáng bạc kia nhìn lại.

Đường Vũ Lân thu hồi Lam Ngân Thảo, hướng về Tạ Giải hỏi: "Không có sao chứ?"Hắn ở ngay cách đó không xa, lúc trước chính là bị âm thanh bước chân nặng nề của Độc Giác Long làm thức tỉnh. Hắn cũng leo lên cây, nhờ đó mà thấy được một màn công kích của Tạ Giải.

Lại nói, Tạ Giải vận may rất tốt, sau khi Đường Vũ Lân tiến vào trạng thái minh tưởng kỳ dị, dĩ nhiên đối với thực vật chung quanh sản sinh cảm giác thân cận. Mà động tĩnh Tạ Giải bên này truyền đến khiến Đường Vũ Lân cảm nhận tâm ý bài xích của thực vật. Hắn đoán được thực vật vốn bài xích loài người, nên mới có thể đúng lúc này chạy đến.

"Không có chuyện gì." Tạ Giải thở hổn hển, vừa rồi quả thật là sinh tử một đường! Sau lưng lấm tấm mồ hôi, Tạ Giải tái mặt nhắc nhở "Cẩn thận, Độc

Giác Long luôn luôn chấp nhất, một khi xác định mục tiêu liền sẽ không dễ dàng buông tha."

Đường Vũ Lân cười nói: "Ngươi đã quên, ta không sợ nhất chính là Long Loại Hồn Thú, khắc chế giúp ta mạnh hơn nó gấp nhiều lần." Vừa nói, cánh tay phải hắn đã hiện ra một lớp Kim Lân, long uy trên người từ từ tản ra.

Lấy Bách Niên Độc Giác Long bạo ngược tính cách, vốn đã xông lên từ sớm, thế nhưng, khí tức của Đường Vũ Lân tản ra đã khiến nó do dự.

Hai chân sau nó cào cào nhẹ trên mặt đất, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Đường Vũ Lân tay phải phất ra, dùng Lam Ngân Thảo thu hồi lại cặp Trầm Ngân Chuy đã ném đi trước đó. Song chùy ở tay, hắn cảm thấy an tâm hơn nhiều.

"Ta tấn công từ mặt bên, chính diện giao cho ngươi" Tạ Giải thân hình lóe lên, nép sau một cây đại thụ, là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, tấn công chính diện không phải là sở trường của hắn.

Bách Niên Độc Giác Long chung quy bản tính vẫn chiếm thượng phong, chỉ chần chờ một lát, nó đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về Đường Vũ Lân vọt tới. Mới rồi bị Đường Vũ Lân dùng Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy đánh lén một đòn nặng nề, cừu hận không hề nghi ngờ đã chuyển sang Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trong mắt ánh sáng lấp loé, phóng xuất ra một dây Lâm Ngân Thảo quấn lấy một cành cây, cánh tay dùng sức lôi kéo, người lập tức bay lên trời. Đang ở giữa không trung, lộn mèo một cái đã đến ngay trên đỉnh đầu Độc Giác Long. Trầm Ngân Chuy tay trái mạnh mẽ đập về phía Độc Giác Long.

Bách Niên Độc Giác Long vừa ăn thiệt thòi, biết này Trầm Ngân Chuy đập trúng không dễ chịu, lách đầu né sang, đồng thời nhằm phía trên húc lên, một sừng hướng thẳng về phía địch thủ.

Đường Vũ Lân thời điểm như thế này cũng không dám lưu thủ, tay phải Kim Quang toả sáng, Kim Long Trảo thăm dò, lách sang một bên chụp vào đỉnh đầu Độc Giác Long.

Ở hắn thôi động Kim Long Trảo trong nháy mắt, Độc Giác Long rõ ràng khựng lại, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt vẫn khiến cho phản ứng của nó giảm bớt.

Luận thực lực, Đường Vũ Lân ở thế hạ phong, dù cho là hồn lực hay sức mạnh nhục thân đều khẳng định là không bằng nó, nhưng sức mạnh huyết thống của Kim Long Vương lại có tác dụng áp chế Độc Giác Long rất nhiều.

"Phốc!" Bất chấp vảy giáp thâm hậu, bất chấp xương sọ cứng rắn, Độc Giác Long tựa hồ lúc này như đậu hủ mềm bị Kim Long Trảo trên tay phải Vũ Lân xuyên thẳng vào.

Trong nháy mắt thân thể khổng lồ của Bách Niên Độc Giác Long phảng phất mất đi sức chống đỡ, thậm chí ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp kêu lên, liền "phù phù" một tiếng ngã xuống đất.

Một luồng sáng màu vàng nhàn nhạt tùy theo đó tuôn ra. Tiểu Thảo Xà ló đầu ra đón lấy, cái miệng nhỏ của nó há to đầy hưởng thụ hớp luồng sáng này vào bụng. Trên người nó từng vầng sáng vàng nhạt dập dà dập dờn tầng tầng trông rất đẹp mắt.

Kim Long Trảo khôi phục lại thành bàn tay, Đường Vũ Lân nhìn tay của chính mình, trong lòng thảng thốt không thôi. Tại thời điểm Kim Long Trảo tiếp xúc với thân thể Độc Giác Long, hắn rõ ràng cảm nhận được đầu của Độc Giác Long lại như là đậu hũ, nửa điểm cản trở đều không có. Xem ra, mình đối với Long Loại Hồn Thú hay Long Loại Võ Hồn xác thực đều có tác dụng khắc chế. Nếu không phải vậy, một Hồn Thú mạnh mẽ thế này muốn chiến thắng không phải là chuyện dễ dàng!

Nắm chặt tay trái, hắn hướng về phía trên đầu Độc Giác Long nện mạnh một phát. Âm thanh trầm đục vang lên, thi thể Độc Giác Long bị đập văng ra mấy mét, nhưng lực phản chấn cũng khiến tay trái của hắn tê rần.

Quả nhiên, Kim Long Trảo thật đặc biệt, phải thí nghiệm nhiều hơn nữa mới có thể nắm rõ hết tác dụng của nó.

Dù chỉ sử dụng Kim Long Trảo trong thời gian ngắn, hồn lực của Vũ Lân cũng đã tiêu hao vượt quá ba phần mười. Kim Long Trảo như cái hố không đáy hút sạch hồn lực, tiêu hao cũng quá mức to lớn. Nếu như không phải

nhờ có sức mạnh huyết thống, hắn không thể nào điều động được công kích ở tầng thứ này.

"Ngươi thật mạnh!" Tạ Giải đi tới, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, vừa rồi hắn còn bị Bách Niên Độc Giác Long đuổi chạy tóe khói, vậy mà chớp mắt nó đã mất mạng trong tay Đường Vũ Lân.

Chương 127: Tam Anh chiến Tinh Hùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nếu là hồn thú thật, ngươi đã có thể hấp thu một cái trăm năm hồn hoàn! Ghê gớm!" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân giơ ngón tay cái lên.

Đường Vũ Lân nói: "Nếu không phải Long Loại Hồn Thú, chỉ sợ cũng không dễ dàng đối phó như vậy."

Đúng lúc đó, đột nhiên, một tiếng kêu lảnh lót vang lên, "Hồn thú không phải rồng đang đuổi theo ta, nhanh hỗ trợ."

Lóe lên ánh bạc, một bóng người đã xuất hiện cách Đường Vũ Lân và Tạ Giải không xa. Dưới chân ánh sáng màu xanh lấp loé, nàng nhanh chóng chạy về hướng hai người.

Ở sau lưng nàng, một tiếng trầm thấp gầm vang, chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ phía sau xuất hiện.

"Ta đi đây,Tinh Thể Hùng lớn như vậy, cái...đệt!" Tạ Giải thoáng nhìn liền trợn tròn con mắt. Đường Vũ Lân cũng lấy làm kinh hãi.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng giống như một tòa xe ủi đất kiên cố, bụi cây nào bị nó đi qua đều ngả rạp, những cây nhỏ hơn liền bị dẫm nát. Hơn nữa, những cây bị nó va phải liền bị phủ lên một lớp tinh thể, sau đó phá toái thành bột mịn, tuyệt đối nói lên được khí thế bức người.

Ánh bạc lại lóe lên, Cổ Nguyệt đã đến trước mặt hai người bọn họ, nàng mặt cười có chút tái nhợt, rõ ràng là do hồn lực tiêu hao quá độ, chỉ thoáng một cái đã trốn sau lưng Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nuốt một ngụm nước miếng, hắn bản năng cũng cảm giác được, tên bự con trước mắt này so với Bách Niên Độc Giác Long lúc nãy có thể cường hãn hơn nhiều.

Hắn đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy thi thể Độc Giác Long, đôi vai dùng sức, cứ như vậy mạnh mẽ đem Bách Niên Độc Giác Long nhấc lên.

Ánh vàng kim từ kim lân tay phải sáng lên, Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, trực tiếp đem thi thể to lớn của Độc Giác Long ngàn năm ném tới chỗ con Tinh Thể Hùng.

...

"Ta kháo, lực lượng này, điên rồi sao." Long Hằng Húc nhìn trên màn ảnh cảnh quăng xác vào Tinh Thể Hùng của Đường Vũ Lân, con mắt cũng đã trợn trừng.

Vào lúc này, Vương Kim Tỳ cũng đã từ hôn mê tỉnh lại, chỉ là sắc mặt vẫn như trước trắng bệch, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất như vừa bị ba cái chân nhện cắm vào, chính loại cảm giác lạnh lẽo âm trầm đó khiến hắn run rẩy không ngừng, di chứng về sau so với Trương Dương Tử trước đó e rằng lớn hơn nhiều.

Thời điểm Trương Dương Tử nhìn Đường Vũ Lân đánh giết Bách Niên Độc Giác Long, con mắt cũng trợn trắng. Bởi vì hắn biết, coi như Võ Hồn của mình ưu tú, đối với hồn kỹ tự tin trăm phần trăm, cũng không có khả năng nắm chắc có thể đánh tan nát Hồn thú như vậy. Hắn thậm chí cảm thấy, mình căn bản là phá không được Bách Niên Độc Giác Long phòng ngự.

Càng khỏi cần nhắc đến cái con gấu to xác này!

Đường Vũ Lân một trảo đã bóp chết Bách Niên Độc Giác Long, cái trảo này nếu như rơi trên người mình, cảnh tượng sẽ thảm thiết như thế nào!?

Thật đáng sợ, quả thực quá đáng sợ.

Lúc kiểm tra, sức mạnh của Đường Vũ Lân thể hiện ra chỉ là số liệu trên

máy móc, nhưng giờ này sức mạnh mà hắn thi triển ra có thể thấy được trực tiếp.

Độc Giác Long khổng lồ như vậy nhưng vẫn cứ bị hắn quăng bay ra ngoài, mấy ngàn cân sức mạnh quả nhiên không phải tùy tiện nói chơi.

Ba người bọn hắn, có thể đối phó được Thiên niên Hồn thú sao? Trương Dương Tử cũng không khỏi sốt sắng lên, vào lúc này, sự thù hận trong lòng hắn đối với Đường Vũ Lân ba người đã vơi đi rất nhiều. Nhìn bọn họ đối mặt với Hồn Thú mạnh mẽ bậc này, ngược lại có mấy phần cảm giác cùng chung mối thù.

...

"Hống!"

Đối mặt với thi thể Độc Giác Long bị quẳng tới, Thiên Niên Tinh Thể Hùng duỗi ra đôi hùng chưởng to lớn, trực tiếp nắm lấy đôi chi sau của Độc Giác Long. Có thể thấy rõ ràng, tinh thể vàng sẫm từ chi sau Độc Giác Long lan tràn lên phía trên, rất nhanh sẽ tràn khắp nửa người. Thiên niên Tinh Thể Hùng đột nhiên húc đầu vào thi thể Độc Giác Long đang bị nắm chặt trong tay.

"Ầm!"

Nửa phần sau của thi thể Bách Niên Độc Giác Long trong nháy mắt bị va nát, hóa thành vô số khối tinh thể nhỏ rải rác.

"Ta chạy, quá mạnh! Cổ Nguyệt ngươi làm cái gì? Làm sao trêu chọc cái thứ này. Thật giống Hồn thú mạnh nhất trong Sơ cấp Thăng Linh Đài - ngàn năm cấp độ." Tạ Giải tuy nói vậy nhưng người đã hướng về bên cạnh bay vút lên, tay cầm Song Long chủy, sẵn sàng đánh lén bất cứ lúc nào

Cổ Nguyệt thở hổn hển nói: "Ai trêu chọc nó? Là nó trêu chọc ta có được hay không?"

Trong khi hai người bọn họ trao đổi, Đường Vũ Lân không nói gì, hai thanh Trầm Ngân Chuy được Lam Ngân Thảo quấn quanh bay ra ngoài, đập về phía đầu Tinh Thể Hùng.

Tên này thật khó đối phó! Nó không có sự linh hoạt của Độc Giác Long, tốc độ cũng không bằng, thế nhưng cả công kích lẫn phòng ngự đều ưu việt hơn Độc Giác Long rất rất nhiều.

Thiên Niên Hồn thú, đây chính là hồn thú ngàn năm đó sao? Ở thời đại thượng cổ, có thể tạo ra Thiên Niên Hồn hoàn màu tím đấy!

Lúc này trong lòng Đường Vũ Lân không có chỗ cho sự nhát gan, ngược lại tràn ngập chiến ý. Dù sao cũng ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly chiến trường, có thể thỏa thích trải nghiệm thực chiến đến khi đã ghiền. Trong thế giới thực hắn chưa bao giờ tiếp xúc với Hồn thú, ngày hôm nay, tuyệt đối có thể được nói là mở mang tầm mắt.

"Ầm, ầm!" Tinh Thể Hùng cũng không nhạy bén, cũng không có ý tứ né tránh, giơ một cánh tay lên thôi đã đỡ được hai thanh Trầm Ngân Chuy công kích.

Mấy trăm cân Trầm Ngân Chuy đập lên người cảm giác cũng không dễ chịu gì, khiến nó lảo đảo lùi nửa bước. Thế nhưng, Đường Vũ Lân liên tục công kích không thể nghi ngờ cũng làm nó tức giận.

Thiên Niên Tinh Thể Hùng trên người ánh vàng lóe lên, đã gầm thét hướng về Đường Vũ Lân lao tới.

Đường Vũ Lân hô lớn nói: "Hai người các ngươi tách ra, lùi xa một chút. Tạ Giải, chủng Hồn thú này điểm yếu ở chỗ nào?" Tuy rằng hắn cũng học được tương quan Hồn thú tri thức, nhưng ở phương diện này, không thể nghi ngờ Tạ Giải là giỏi nhất, từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục nghiêm ngặt của gia đình.

"Tinh Thể Hùng Đồng Bì Thiết Cốt, nó nhược điểm ở phần sau lưng, chỗ đó của nó tương đối yếu đuối. Trung khu thần kinh cũng ở đó."

"Đã hiểu" Đường Vũ Lân lôi kéo Lam Ngân Thảo, thân thể của chính mình cũng cấp tốc bắn lên, tránh khỏi thế tấn công của Tinh Thể Hùng.

Có nhược điểm liền dễ nói chuyện, dù sao, con gấu này cũng không quá linh hoạt. Hắn có Kim Long Trảo cường hãn công kích, không biết có cơ may thắng lợi nào không?

Đây chính là Thăng Linh Đài! Không nhân cơ hội này ở đây thí nghiệm sức mạnh của Kim Long Trảo thì còn đi đâu khác mà thí nghiệm nữa?

"Các ngươi hấp dẫn sự chú ý của nó, ta tìm cơ hội cho nó một đòn trí mạng." Đường Vũ Lân từ trên không kêu lên.

Thiên niên Tinh Thể Hùng vồ hụt, nhưng trí tuệ của nó hiển nhiên vượt qua Bách Niên Độc Giác Long, bàn tay phải ở bên cạnh chụp tới, rút ra một cành cây nhỏ, ném tới chỗ Đường Vũ Lân.

Trầm Ngân Chuy đã thu hồi về tay, Đường Vũ Lân song chùy vung lên, cành cây nát vụn, nhưng lực trùng kích cường hãn cũng làm hắn lảo đảo trên không.

Ngàn năm Tinh Thể Hùng thẳng đến hắn vọt tới, hung hãn mở ra một đôi hùng chưởng.

"Phốc!" Đúng lúc đó, một lưỡi đao vô hình sáng loáng chém lên cổ nó. Tinh Thể Hùng bị đau, gầm rú một tiếng, quay đầu hướng về một bên nhìn lại.

Tạ Giải quát to một tiếng, "Con gấu ngu ngốc, có bản lĩnh đến đây xem!" Trong tay Quang Long chủy lần thứ hai chém ra, lại một vệt quang nhận bay đi.

Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân trên người lam quang lóe lên, thân thể trên không trung nhất thời nhẹ đi mấy phần, hắn lôi kéo Lam Ngân Thảo, người đã nương nhờ phong nguyên tố trợ giúp mà đứng vững lại.

Mười mấy tảng băng trùy đúng lúc bay tới, xếp chồng lên nhau vừa vặn cho Đường Vũ Lân chỗ đặt chân. Đường Vũ Lân ở trên băng trùy đạp xuống, hoàn thành một lần chuyển hướng trên không trung.

Dưới chân vầng sáng lóe lên, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo dây leo đã chen chúc nhau mà ra, quấn quanh hai chân của Thiên niên Tinh Thể Hùng.

Hắn cũng không hi vọng Lam Ngân Thảo của mình có thể làm cho Tinh Thể Hùng ngàn năm bị trói lại quá lâu, chỉ hi vọng có thể hơi hơi làm chậm tốc độ của nó.

Thế nhưng, một màn kỳ dị xuất hiện.

Bị Lam Ngân Thảo dây leo chuẩn xác quấn quanh hai chân, Tinh Thể Hùng theo bản năng phát lực, ở tình huống bình thường, Lam Ngân Thảo hẳn sẽ bị trực tiếp đứt đoạn mới đúng. Nhưng vào lúc này, Đường Vũ Lân Lam Ngân Thảo lại sáng lên một vệt kim quang, tuy rằng chỉ là kéo dài trong nháy mắt, nhưng cũng khiến Tinh Thể Hùng ngàn năm không thể ngay lập tức chấn đứt đoạn dây leo.

Tuy chỉ dừng lại một giây, chớp mắt đã thấy Lam Ngân Thảo vẫn gãy vỡ ra, nhưng một giây này lại giúp cho Đường Vũ Lân thấy được hi vọng.

Bởi vì, khi Lam Ngân Thảo tác động đến Tinh Thể Hùng ngàn năm, hắn không hề cảm giác hồn lực bị tiêu hao giống như trước đây, thậm chí tiêu hao gần như không còn. Nói cách khác, Lam Ngân Thảo so với trước đây không giống nhau. Nương theo sự hấp thu phong ấn Kim Long Vương đạo thứ nhất mà tiến hóa, so với trước đây cứng cáp hơn.

Tinh Thể Hùng chậm một nhịp, Tạ Giải đã linh hoạt xoay người rút lui, tốc độ bộc phát so với Cổ Nguyệt được phong thuộc tính gia tốc càng nhanh hơn.

Chương 128: Đồng bọn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cùng lúc đó, một quả cầu lửa không lồ nổ tung bên cạnh Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt cũng đã từ một bên khác ra tay.

Ba người, phân biệt ở ba phương hướng khác nhau, nhất thời khiến Tinh Thể Hùng nổi trận lôi đình, không biết nên nhắm vào ai..

"Tạ Giải, công kích bụng nó. Cổ Nguyệt, đánh vào mắt nó." Đường Vũ Lân hét lớn, trong tay phóng thích Lam Ngân Thảo quấn lấy một cành cây, kéo thân thể mình ra vòng sang một bên của Tinh Thể Hùng.

Ba người dù sao cũng tu luyện chung với nhau lâu đến vậy, phối hợp vô cùng ăn ý. Tạ Giải lúc này cũng sẽ không giấu tuyệt kỹ, tay đưa lên, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đồng thời tung ra. Một đạo hữu hình, một đạo vô hình, hai đạo quang nhận đồng thời chém về phía bụng con Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

"Phốc, phốc" hai tiếng, Tinh Thể Hùng nổi giận, nó không biết nên trước tiên đối phó ai mới tốt. Nào ngờ mục tiêu lại tự tìm đến, nó hướng nhanh về phía Tạ Giải đánh tới.

Đúng lúc đó, một đoàn hỏa diễm màu sắc sặc sỡ hướng ngay mắt nó công kích. So với trước đó, những quả cầu lửa này nhỏ hơn, nhưng số lượng cũng nhiều hơn.

Tinh Thể Hùng giơ cao hùng chưởng chặn ở trước người, đồng thời thoáng cúi đầu. Lúc trước vùng bụng bị công kích, nó đã cúi đầu phòng thủ, giờ lại càng cuộn người thấp hơn nữa.

Đường Vũ Lân xoay ngược lại, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy thu hồi, chuy bên tay trái che trước ngực, tay phải ánh lên sắc vàng, hóa thành Kim Long Trảo, chộp thẳng vào chỗ yếu nhược trên lưng gáy của Tinh Thể Hùng đã bị lộ rõ sau hai lượt công kích.

Thành bại chính là ở khắc này. Đường Vũ Lân rất rõ ràng, hồn lực trong cơ thể mình cũng chỉ đủ để duy trì lần công kích này, nếu không thể kết liễu đối phương, e rằng cả ba người chỉ còn cách thoát ly khỏi Thăng Linh Đài.

Cùng lúc Đường Vũ Lân công kích, bỗng có tiếng hét vang, theo đó từng đạo từng đạo lam sắc quang nhận lấp lóe, mục tiêu hướng đến bụng của Thiên Niên Tinh Thể Hùng. Cổ Nguyệt lúc này phối hợp vô cùng ăn ý, lấy tiếng gió rít che giấu âm thanh di chuyển của Đường Vũ Lân.

Ba người mới chín tuổi, hồn kỹ lại không mạnh, có thể làm được như này đã là rất không dễ dàng rồi.

Đến rồi!

Đường Vũ Lân vui mừng khôn xiết, vuốt phải hạ xuống, không chút do dự chộp vào phía trên lưng gáy của Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

"Kèn kẹt" tiếng va chạm vang lên, Kim Long Trảo nửa móng vuốt vồ vào cái cổ, kích hoạt công hiệu đánh nát. Trực tiếp bẻ gãy xương cổ của Thiên Niên Tinh Thể Hùng.

Phải biết, Đường Vũ Lân toàn lực ứng phó, chỉ riêng Kim Long Trảo đã là mấy ngàn cân sức mạnh! Hơn nữa lại thêm tác dụng đánh nát cùng bản thân vuốt rồng đã sắc bén. Sự cường hãn của công kích có thể hình dung được.

Thế nhưng, Đường Vũ Lân cũng đã phát hiện, công kích Thiên Niên Tinh Thể Hùng so Độc Giác Long không giống nhau. Kim Long Trảo đối phó trăm năm Độc Giác Long, căn bản không có chịu trở ngại gì liền trực tiếp xuyên vào bên trong, nhưng lớp vảy cứng của Tinh Thể Hùng lại có tác dụng phòng ngự rất lớn, khiến cho hắn không cách nào hoàn toàn đâm thủng. Nếu như không phải dựa vào sức mạnh cường hãn, hơn nữa vị trí này vừa vặn là nhược điểm của Thiên Niên Tinh Thể Hùng, chỉ sợ hắn thật không thể một kích thành công.

Kết thúc?

Tạ Giải mắt thấy cái đầu to của Thiên Niên Tinh Thể Hùng đột nhiên đổ ầm về phía trước, hơn nữa tiếng xương cổ gãy răng rắc vang lên khiến hắn nhảy cẫng lên đầy hưng phấn.

Người mạnh nhất trong bọn họ chỉ là nhị hoàn Hồn sư lại có thể giết chết một con Hồn thú mạnh mẽ như vậy, giá trị thu hoạch tuyệt đối rất lớn.

Thế nhưng, đúng lúc này, trên người Thiên Niên Tinh Thể Hùng đột nhiên phát nổ, xuất hiện một tầng ánh sáng màu vàng mãnh liệt. Phạm vi bao trùm của vầng sáng cũng không hề lớn, chỉ khoảng chu vi một mét, nhưng cũng vừa vặn bao phủ lấy Đường Vũ Lân vào trong đó.

"Không ——"tiếng thét chói tai của Cổ Nguyệt vang lên. Đường Vũ Lân nhất thời hóa thành tinh thể, cả người vẫn duy trì dáng vẻ lúc trước, trực tiếp hướng xuống đất rơi thẳng xuống.

Cứ như vậy, lấy trạng thái tinh thể yếu ớt này rơi xuống, Đường Vũ Lân nhất định sẽ vỡ vụn làm ngàn mảnh! Dù cho là ở trong Thăng Linh Đài ảo cảnh, nhưng cảm giác thân thể nát vụn làm ngàn mảnh sẽ để lại di chứng khủng khiếp gì? Sợ là sẽ để lại tổn thương vĩnh viễn!

Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt thuấn di xuất hiện ngay bên dưới, hai tay giơ lên, đón lấy thân thể của hắn.

Sau khi biến thành tinh thể, thể trọng Đường Vũ Lân đã gia tăng, huống chi, hắn tay trái đang cầm Trầm Ngân Chùy nặng cả trăm cân.

Cổ Nguyệt bị đập cho trực tiếp ngã xuống đất, nằm ở dưới chỉ kịp khẽ rên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, nàng dùng thân thể của chính mình gánh lấy lực va đập cho Vũ Lân, giúp cơ thể hắn không bị vỡ nát.

Sau khi bị tinh thể hóa, chỉ cần trong thời gian ngắn thân thể không bị phá nát, tinh thể sẽ dần dần tiêu biến. Vì lẽ đó, chỗ đáng sợ của Tinh Thể Hùng chính là cơ thể tự phát nổ sau khi bị hủy diệt, mang địch thủ đồng quy vu tận.

Cảm giác mãnh liệt, nghẹt thở khiến cho ý thức của Đường Vũ Lân bắt đầu

mơ hồ, ngực đau nhói khiến hắn biết cơ thể mình có dấu hiệu bất ổn. Hắn không cảm giác được bên ngoài phát sinh cái gì. Nhưng cũng kinh ngạc nhìn thấy, trong cơ thể mình phảng phất có từng đạo từng đạo kim tuyến bởi vì áp lực mà xuất hiện, liên thông với mỗi một góc cơ thể của mình.

Năng lượng màu vàng sẫm bao phủ toàn thân muốn tràn vào trong cơ thể, lại bị những đạo kim tuyến này tạo thành phòng ngự ngăn ở bên ngoài. Kim tuyến tuyệt không được tạo thành bởi hồn lực, vì hồn lực hắn sau khi sử dụng Kim Long Trảo đã tiêu hao hầu như không còn. Theo kim tuyến xuất hiện, cảm giác nghẹt thở cũng từ từ giảm bớt.

"Vũ Lân, Cổ Nguyệt!" Tạ Giải điên cuồng chạy tới bên cạnh hai người, hắn trước tiên cẩn thận đẩy Đường Vũ Lân ra, mang Cổ Nguyệt phía dưới kéo ra ngoài.

Cổ Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng như giấy, khí tức yếu ớt. Cú va đập kia hiển nhiên tạo thành thương tổn to lớn cho nàng.

Tạ Giải nhìn xung quanh, sau khi hơi do dự một chút liền một chưởng vỗ vào thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu trên mu bàn tay của Cổ Nguyệt. Thân thể nàng liền hóa thành một vệt sáng biến mất không còn tăm hơi.

Thân thể Đường Vũ Lân vẫn đang trong trạng thái tinh thể hóa, hắn muốn giúp cậu truyền tống cũng không thể được.

Chính vào lúc này, bốn phía trong rừng cây, truyền đến tiếng sàn sạt liên tiếp, tựa hồ có món đồ gì đang đến gần bên này, hơn nữa số lượng nhiều vô cùng.

Làm sao bây giờ? Vũ Lân bị tinh thể hóa, hiện tại không cách nào truyền tống trở về, ta nên làm gì?

Tạ Giải hai tay nắm chặt Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy, xuất phát từ cân nhắc an toàn của bản thân, hắn là nên trước tiên truyền tống rời đi, dù sao, hồn lực hắn cũng đã gần khô cạn. Thế nhưng, nếu như hắn đi rồi, Đường Vũ Lân cũng bị tinh thể hóa chỉ có thể một mình ở lại đây.

Đối với sự lựa chọn như vậy, Tạ Giải cũng không do dự, hắn quỳ một gối xuống bên người Đường Vũ Lân, cố hết sức tiết kiệm thể lực, đều đều hô hấp, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng kiên định.

Đồng bọn ở bên cạnh, vào lúc này, hắn có thể nào một mình rời đi? Lúc còn rất nhỏ, phụ thân đã từng luôn mong hắn trở thành một đỉnh thiên lập địa nam tử hán.

Làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa!

Nam tử hán đại trượng phu, trước nhất phải trượng nghĩa, đối mặt nguy hiểm, coi như đánh đổi mạng sống cũng không thể vứt bỏ đồng bọn!

Từ lúc sinh ra tới nay, lần đầu đối mặt tình huống như vậy, nghé con mới sinh Tạ Giải cũng không hề nhát gan, trái lại cảm giác được trong cơ thể mình nhiệt huyết sôi trào.

Từng đạo từng đạo ám thân ảnh màu xanh từ bốn phương tám hướng chậm rãi xuất hiện, hàng chục con Thanh Lang* dần dần hiện ra. Bộ lông trên lưng màu xanh đen, con mắt màu vàng tràn ngập sự lạnh lẽo và tàn khốc, từng bước một chậm rãi tiếp cận hai đứa nhỏ.

* *Con sói xanh.*

Chúng cũng không chủ động tấn công Tạ Giải trước, mười mấy con Thanh Lang đem một nửa thi thể của Bách Niên Độc Giác Long kéo vào rừng cây. Lại mười mấy con khác hướng về Tạ Giải bên này xông tới.

Thanh Lang, Thập Niên Hồn Thú. Trong đám Thập Niên Hồn Thú cũng được xem như là lực công kích khá mạnh, tính cách hung hãn, quần cư.

Thanh Lang có thể mạnh mẽ tu luyện đến trình độ trăm năm, chủ yếu ăn xác chết, nói trắng ra, chính là loại hồn thú dựa vào xác chết để sinh tồn trong rừng rậm.

Tạ Giải hai tay nắm chặt Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy che trước người, nhìn từng con từng con Thanh Lang gần đó, lớn tiếng gào lên: "Thi thể con Tinh Thể Hùng này các ngươi có thể mang đi, nhưng nếu dám công kích ta, thì đừng trách ta không khách khí."

Hắn cũng không quan tâm loại Hồn Thú đê giai này có thể nghe hiểu lời hắn nói hay không, chỉ mong tranh thủ được lúc nào hay lúc đó, đợi Vũ Lân thoát khỏi trạng thái tinh thể hóa, bọn họ liền có thể thoát đi.

Bất quá, bầy Thanh Lang hứng thú với hắn nhiều hơn xác Tinh Thể Hùng một chút. Hoặc cũng có thể nghe không hiểu lời của hắn. Vòng vây càng ngày càng gần. Nhìn từng con từng con mắt lãnh khốc, Tạ Giải rõ ràng cảm giác được nhịp tim đập của chính mình có chút gia tốc.

Không thể đợi thêm. Chi bằng, Tiên-Hạ-Thủ-Vi-Cường!!!

Chương 129: Thăng Linh Đài rèn luyện kết thúc

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Quang Long Chủy tay phải nhanh như chớp đánh ra, một vệt Quang Long Nhận hướng một con Thanh Lang phía trước đánh tới, cùng lúc đó, Tạ Giải nghiêng người lại xuất ra một đòn đánh về một con Thanh Lang khác gần mình nhất.

"Phốc!" Cổ con Thanh Lang chính diện bị cắt một lỗ lớn, kêu rên thảm thiết, máu tươi văng tung toé khắp mặt đất.

Tạ Giải động tác dị thường linh hoạt. Thấy hắn đánh về phía đầu mình, con cự lang lập tức há mồm phun ra một đạo Thanh Phong Đao*

* *Đao gió màu xanh*

Đang lao tới, thân thể Tạ Giải lách sang một bên né tránh thế công của đao gió. Hơi lùi lại phía sau, hắn lại tránh được một đòn tấn công của một con Thanh Lang từ mặt bên. Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy trong tay xẹt qua, con Thanh Lang đang nhào tới chớp cái đã bị chém rách bụng, đồng thời hắn cũng tiện tay đánh tới con Thanh Lang bên cạnh, rung cổ tay, Ảnh Long Chủy sắc bén xuyên thẳng qua cổ Thanh Lang, cắt đứt động mạch. Nhất thời, nơi cổ của nó máu tươi phun mạnh, đã không còn sống nữa.

Từ khi bắt đầu tập kích đến nay, chớp mắt 3 con Thanh Lang đã ngã xuống. Thế nhưng, những con Thanh Lang khác cũng đua nhau công kích tới, mười mấy đạo phong nhận từ đủ mọi phương hướng khác nhau bay vụt tới.

Tạ Giải dùng hết khả năng né tránh, nép vào xác của những con Thanh

Lang lúc nãy, dù vậy, sau lưng cùng chân trái vẫn lưu lại rất nhiều vết thương, vạt áo trong nháy mắt liền bị nhuộm đỏ.

"Khốn nạn!" Tạ Giải quát to một tiếng, lộn một vòng. Lại chém đôi một đạo phong nhận, trong tay Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy vung vẩy đại chiến cùng đàn sói.

Hắn không dám triển khai hồn kỹ, bởi vì trong cơ thể hồn lực còn lại càng ngày càng ít, chân trái cũng bị thương, làm giảm tốc độ của hắn. Vết thương trên người càng ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát, hắn cũng đã đã biến thành một huyết nhân khắp người toàn máu.

Tình cảnh chiến đấu chỉ có thể dùng từ khốc liệt để hình dung, Tạ Giải mỗi khi chém giết một con Thanh Lang, trên người tất sẽ xuất hiện thêm vết thương. Toàn thân hắn đẫm máu. Nhưng chính là không lùi bước. Trước sau bảo hộ quanh thân thể bị tinh thể hóa của Đường Vũ Lân. Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy trên dưới tung bay, liều lĩnh ngăn cản đàn sói công kích.

Tinh thể vàng sẫm rốt cục cũng dần tiêu biến. Đường Vũ Lân bắt đầu khôi phục lại, thứ đầu tiên nghe thấy được, chính là âm thanh thảm thiết cùng mùi máu tanh nồng nặc.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một bóng người đã biến thành đỏ lòm đang gắng gượng chống đỡ.

"Húúú!" Một tiếng sói tru vang lên, một con Thanh Lang đặc biệt lớn đánh về phía bóng người đỏ lòm.

"Lão tử cùng ngươi liều mạng!" Tạ Giải âm thanh điên cuồng rốt cục đem Đường Vũ Lân đánh thức.

Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy gần như cùng lúc tan rã, con Thanh Lang to lớn trực tiếp đem Tạ Giải đánh ngã nhào xuống đất, cái miệng lởm chởm răng nhọn như lưỡi đao nhắm thẳng cổ Tạ Giải táp tới.

"Ầm! Ầm! Ầm!" Một đạo ánh bạc lóe lên, ba tiếng nổ hầu như không phân trước sau vang lên, con cự lang kêu thảm một tiếng, óc đã bị đập vỡ tan.

Ý thức đã có chút mơ hồ Tạ Giải chỉ cảm thấy có người trên mu bàn tay

mình vỗ một cái, sau một khắc, mắt tối sầm lại, cái gì cũng không biết nữa.

Đường Vũ Lân một chuy đập chết cự lang, hai mắt cũng hoa cả lên, liên tràng khổ chiến khiến hắn cũng không kiên trì được. Liếc mắt nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cổ Nguyệt, hắn liền đoán ra nàng đã trở về. Lúc này mới an tâm trở tay nhấn tín hiệu cầu cứu. Đồng dạng là hai mắt tối sầm lại, biến mất trong rừng rậm. Từng đạo quang nhận xẹt qua vị trí hắn vừa đứng, thế mà mất đi mục tiêu!

Bóng tối biến mất, ánh sáng lại xuất hiện, Đường Vũ Lân hầu như trong nháy mắt từ trong ngăn tủ kim loại bật dậy, hét lớn: "Tạ Giải."

Ánh sáng chung quanh có chút chói mắt khiến hắn theo bản năng nheo hai mắt lại, quay đầu khắp bốn phía tìm kiếm.

Đập vào mắt là hình ảnh thân thể Vương Kim Tỳ vẫn còn đang khẽ co giật, cũng nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt gần đó của Cổ Nguyệt. Bên cạnh là một ngăn tủ kim loại khác vừa mở ra.

Đường Vũ Lân vội vàng xông tới, ngăn tủ kia chính là ngăn tủ lúc trước Tạ Giải tiến vào.

"Tạ Giải, Tạ Giải!" Đường Vũ Lân gấp giọng hô hoán.

"Ta...ta…không có chuyện gì. Còn rất đau." Tạ Giải thanh âm yếu ớt vang lên, hai mắt mở ra nhìn quanh.

Nhìn thấy hắn mở mắt, Đường Vũ Lân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt cùng với cảm giác nghẹt thở do bị tinh thể hóa lại truyền đến, dưới chân mềm nhũn, hắn đặt bàn tọa ngã phịch xuống đất.

Long Hằng Húc cùng Vũ Trường Không đứng ở một bên. Vũ Trường Không như trước khuôn mặt lạnh lùng, không có bất kỳ tâm tình gì tồn tại, Long Hằng Húc trong ánh mắt vậy mà tràn ngập khiếp sợ từ lâu.

Truyền Linh Tháp nhân viên tự đáy lòng nói: "Có thể tạo ra thiên tài, đúng là thiên tài! Các ngươi thật xác định, mấy hài tử này cũng chỉ có chín tuổi sao?"

Tên nhân viên ánh mắt có chút nóng rực, đặc biệt là lúc nhìn Đường Vũ

Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt ba người.

Vừa rồi biểu hiện của ba người tất cả đều đặt ở trong mắt hắn.

Kinh diễm nhất không thể nghi ngờ chính là Đường Vũ Lân hai lần đánh giết hồn thú mạnh hơn. Tay phải hắn biến thành Kim Long Trảo hiển nhiên vượt quá khả năng công kích bình thường của mình. Không chỉ đánh giết Bách Niên Độc Giác Long, mà Thiên Niên Tinh Thể Hùng cũng mất mạng dưới tay hắn. Nếu như không phải đối với Tinh Thể Hùng không đủ hiểu rõ, cuối cùng bị phản phệ tinh thể hóa, sự phối hợp săn giết Hồn Thú của ba đứa bé có thể nói là hoàn mỹ.

Cổ Nguyệt biểu hiện đồng dạng làm hắn than thở, nàng cùng Đường Vũ Lân ăn ý phối hợp, khống chế nguyên tố thuần thục, đặc biệt là năng lực đồng thời triển khai nhiều loại nguyên tố phối hợp. Thời khắc cuối cùng vì để cơ thể Đường Vũ Lân không bị thương tổn, nàng dùng thân thể của chính mình chịu đựng gần ngàn cân sức nặng.

Truyền Linh Tháp nhân viên rất rõ ràng, dưới tình huống đó không có thời gian để cân nhắc tính toán lợi hại. Cổ Nguyệt có thể ngay lập tức xuất hiện dưới thân Đường Vũ Lân, liền mang ý nghĩa, dù ở trong hiện thực, nàng cũng sẽ không chút do dự làm như vậy.

Này như thế nào lại là những đứa bé mới chín tuổi?! Giữa bọn họ tình nghĩa có thể đạt đến trình độ như thế, phối hợp lại có thể ăn ý được như thế!!!

Chẳng trách Đông Hải học viện lại không tiếc tiêu tốn số tiền lớn đem bọn họ đưa tới, thời gian bọn họ tiến vào Thăng Linh Đài tuy không tính là quá lâu, nhưng lần này tiến vào, đối với bọn họ sản sinh tác dụng tuyệt đối là rất lớn.

Hài tử còn lại cũng là như thế, vì bảo vệ đồng bọn của chính mình, biết rõ không địch lại địch nhân vẫn tuyệt không nhụt chí, vẫn không nhấn tín hiệu cầu cứu bỏ đi một mình, vẫn cứng rắn chống đỡ đến khi Đường Vũ Lân tự mình giải trừ tinh thể hóa, may mà Đường Vũ Lân giúp hắn ấn xuống nút bấm, mới kịp thời thoát ly chiến trường.

Phải biết, tuy rằng trong Thăng Linh Đài xác thực có thể bảo đảm sinh mệnh an toàn, nhưng cảm giác chiến đấu bị thương trong này so với bên

ngoài thực tế không có gì khác biệt.

Tạ Giải trên người có ít nhất mấy chục đạo vết thương, nhưng vẫn như cũ tử chiến không lùi, trước sau bảo vệ tinh thể hóa Đường Vũ Lân, đồng thời vừa có thể né tránh giảm thiểu thương tổn nhưng vẫn có thể giết kẻ kịch. Hắn đã làm tốt vô cùng.

Trong số những Hồn Sư lần đầu tiến vào Thăng Linh Đài, vị Truyền Linh Tháp nhân viên này hầu như chưa từng thấy tổ hợp nào ưu tú như vậy. Chưa nói là tu vi của mấy hài tử này chỉ mới nhất, nhị hoàn mà thôi.

Vũ Trường Không chậm rãi đi tới trước mặt năm người, thản nhiên nói: "Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi năm người, chính là một tiểu đội chiến đấu. Đội trưởng, Đường Vũ Lân, đội phó, Tạ Giải. Đi."

Nói xong, hắn hướng về thang máy rời khỏi.

Năm người hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều có chút kinh ngạc, tiểu đội?

Vương Kim Tỳ nhìn về phía Đường Vũ Lân, lộ sắc mặt có chút khó coi, nhưng càng nhiều hơn là xấu hổ. Nếu như nói trước khi tới nơi này hắn còn có tâm tranh cường háo thắng, sau tận mắt chứng kiến qua từng hình ảnh xuất hiện trong Thăng Linh Đài, hiện tại lòng hiếu thắng của hắn đã không còn sót lại chút gì.

Trước tiên không nói thực lực cá nhân ra sao, riêng sự ứng đối của chính mình ở trong Thăng Linh Đài đã so với người ta kém hơn nhiều.

Bất kể là hung hăng đánh giết hai con Hồn thú mạnh mẽ Đường Vũ Lân, hay cam nguyện chịu đòn vì đồng đội Cổ Nguyệt hoặc là vì đồng bọn tử chiến không lùi Tạ Giải, mỗi một biểu hiện cũng đều đáng ngưỡng mộ. Tự nhìn bản thân mình, Vương Kim Tỳ cảm thấy thực sự quá kém cỏi.

Nếu giả sử Kim Tỳ vẫn còn sức để ở lại, gặp Hồn Thú cường đại như vậy, chính là hoàn toàn tự mình tìm đường chết!

Trên đường trở về, năm người như như trước chìm đắm trong trải nghiệm hôm nay ở Thăng Linh Đài. Có người hối hận, cũng có người đối chiếu lại toàn bộ quá trình chiến đấu, phân tích cụ thể các tình huống. Nhưng không nghi ngờ chút nào, chiến đấu trong Thăng Linh Đài lần đầu này, đều mang

lại kích thích không nhỏ với bọn hắn.

Đường Vũ Lân cảm thụ đặc biệt sâu sắc, thì ra đây chính là cùng Hồn Thú chiến đấu! Đối kháng với Hồn Thú cảm giác hóa ra là như vậy. Tuy biết rõ Thăng Linh Đài tất cả đều là hư huyễn, nhưng vẫn như cũ không nhịn được sẽ sản sinh sợ hãi, đây là áp lực sinh tử. Ở nơi như thế này tiến hành thực chiến, so với luyện tập bình thường hiệu quả cao hơn nhiều lắm.

Chương 130: Hồn Linh tiến hóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chính vào lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được, trên người mình mơ hồ có cảm giác ấm áp từ sống lưng truyền đến. Lúc mới bắt đầu cũng không mãnh liệt, không thể cảm nhận rõ ràng, nhưng trên đường đi về học viện, cảm giác này ngày càng rõ hơn. Sự ấm áp lan truyền khắp toàn thân, thoải mái dị thường, có chút mê man.

Đi theo bên người Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt đột nhiên phát hiện thân thể Đường Vũ Lân lảo đảo, vội vàng đỡ lấy hắn, "Vũ Lân, ngươi làm sao vậy?"

"Ta cũng không biết, ta buồn ngủ quá!" Đường Vũ Lân được nàng đỡ, nhất thời có cảm giác xúc động, thân thể mềm nhũn, liền đổ ập xuống, Cổ Nguyệt vội vàng ôm lấy hắn, để hắn ngã vào ngực mình.

Vũ Trường Không dừng bước, kinh ngạc xoay người lại, mọi người cũng đều phát hiện bên này không đúng.

Thân hình lóe lên, Vũ Trường Không liền đến đến trước mặt Đường Vũ Lân, bắt lấy cổ tay hắn.

Đường Vũ Lân lúc này đã tiến vào một loại trạng thái buồn ngủ, da dẻ mặt ngoài, như ẩn như hiện nhạt màu vàng nhạt cùng màu xanh lam lóng lánh, khí tức trên người phi thường không ổn định.

"Tình huống như thế là..." Long Hằng Húc chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân, không khỏi nghĩ đến một khả năng, ánh mắt nhất thời đọng lại.

Vũ Trường Không nắm cánh tay Đường Vũ Lân, đem hắn cõng trên lưng, "Hắn không có chuyện gì, là Hồn Linh tiến hóa."

"A?" Tạ Giải, Cổ Nguyệt, hơn nữa Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ, hoàn toàn trợn mắt ngoác mồm.

Hồn Linh tiến hóa?

Trên đường đi, Tạ Giải còn đã từng nói với Đường Vũ Lân, trong Thăng Linh Đài có thể tiến hóa Hồn Linh, nhưng khi đó hắn có nhấn mạnh, chỉ là "có khả năng"!! Thăng Linh Đài tiến hóa Hồn Linh, chuyện như vậy cực kỳ hiếm thấy, giống như trúng xổ số.

Cơ hội có thể được tiến vào Thăng Linh Đài đã rất ít. Khả năng sau khi tiến vào có thể gặp và đánh giết Hồn thú mạnh mẽ đã ít lại càng ít. Như bọn họ ngày hôm nay gặp phải Thiên Niên Tinh Thể Hùng, dù là Hồn tôn cấp 30 trở lên muốn chiến thắng cũng rất gian nan, cần một đoàn đội bảy người đồng cấp trở lên mới có thể.

Gặp tình huống như vậy, đa phần mọi người đều sẽ chắt chiu cơ hội, vì đều bỏ ra đánh đổi không nhỏ để được tiến vào Thăng Linh Đài. Đồng thời, coi như là tổ đội hoàn chỉnh, đối mặt với Hồn Thú mạnh mẽ, khả năng gặp thương vong vẫn rất cao.

Vũ Trường Không cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chỉ nói: "Hồn Linh của hắn Tiên Thiên quá yếu. Tiến hóa tất nhiên sẽ dễ dàng. Quy tắc của Thăng Linh Đài là sau khi săn giết một con Hồn Thú, liền có thể thu được 1/10 niên đại năng lượng dung nhập vào Hồn hoàn của chính mình. Con số này chia đều cho tổng số hồn hoàn của các ngươi."

"Ví dụ như săn được một con hồn thú 10 năm, thì các ngươi sẽ nhận được thêm 1 năm tu vi. Hồn Linh nếu nguyên bản là 110 năm tu vi, thì sẽ tiến hóa thành 111 năm, khi nào tích lũy tới 1,000 năm mới tiến hóa thành Thiên Niên Hồn Linh. Đường Vũ Lân bản thân Hồn Linh chỉ là 10 năm, ngày hôm nay đánh giết một con Bách Niên Hồn Thú, đã biến thành ít nhất 20 năm, hơn nữa diệt Thiên Niên Hồn thú Tinh Thể Hùng, lại thu được thêm 100 năm. Hơn nữa hắn chỉ có một cái Hồn Hoàn, sẽ không bị chia bớt, vì lẽ đó, Hồn Linh của hắn mới có thể từ mười năm tiến hóa thành trăm năm. Còn các ngươi, muốn hoàn thành Hồn Linh tiến hóa, ít nhất phải đánh giết mười tám, mười chín đầu Thiên Niên Hồn Thú mới có thể.

Tương lai còn dài, cố gắng lên!”

Đúng vậy! Ngoại trừ Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, những người khác đều có hai cái hồn hoàn, tương đương với săn giết một con hồn thú, sẽ chỉ nhận được gia tăng cho Hồn Linh niên hạn 5% cho mỗi Hồn Hoàn, tuy rằng tăng lên không đáng kể, nhưng muốn tiến hóa đâu phải dễ?

Trong Sơ cấp Thăng Linh Đài, đừng nói đến việc giết mười mấy con Thiên Niên Hồn Thú, dù muốn tìm được số lượng Thiên Niên Hồn thú như vậy cũng là một vấn đề.

Trình độ tu vi thấp, hóa ra cũng có lúc có ích.

Trở về học viện, Vũ Trường Không cũng không có bàn giao gì thêm, chỉ để mọi người tự giải tán, trở về ký túc xá tu luyện. Trải qua thực chiến ngày hôm nay, cố nhiên cần tổng kết, nhưng Đường Vũ Lân lúc này nằm ngơ ngơ ngác ngác trong trạng thái Hồn Linh tiến hóa, những người khác cũng đều cần tự mình thể ngộ. Vì lẽ đó, tổng kết liền được dời lại đến hôm sau.

Đường Vũ Lân cũng bị Vũ Trường Không đuổi về ký túc xá, chỉ có điều, Vũ Trường Không cũng ở lại canh chừng hắn.

Đổi thành người khác, Vũ Trường Không sẽ không làm như vậy, nhưng Đường Vũ Lân thì khác, trong cơ thể hắn có Võ hồn biến dị đặc thù, Vũ Trường Không muốn duy trì quan sát, bảo đảm hắn trong quá trình tiến hóa Hồn Linh sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì.

Đường Vũ Lân cảm giác hiện tại hoàn toàn trái ngược với lúc đột phá phong ấn Kim Long Vương. Giống như được ngâm mình trong một ao nước nóng, toàn thân đều ấm áp, khoan khoái không tả xiết. Toàn thân uể oải, tinh thần mệt mỏi, tất cả đều được sự thư thái này xóa tan.

Cảm giác mỹ diệu, tươi đẹp này khiến hắn không cách nào mở mắt ra được.

Mà trên người hắn, tầng kim sắc quang mang cũng dần thu hẹp lại, thay vào đó là một vầng sáng xanh lam nhu hòa dập dờn như ẩn như hiện.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo bắt đầu từ trong hai lòng bàn tay hắn chui ra, kéo dài khắp bốn phía.

Vũ Trường Không vê lấy một dây leo Lam Ngân Thảo quan sát kỹ, trong mắt lập tức lóe lên một nét kinh ngạc.

Này vẫn là Lam Ngân Thảo sao? Lá cây Lam Ngân Thảo hóa thành dây leo, đây là tình huống bình thường, khiến Vũ Trường Không kinh ngạc chính là, hắn có thể thấy rõ ràng bên trong dây leo Lam Ngân Thảo có kinh lạc như ẩn như hiện.

Bởi vì, những kinh lạc này vốn toả ra kim quang nhàn nhạt, đồng thời sáng lên còn có Lam Ngân Thảo toả ra lam quang nhu hòa. Kinh lạc bản thân của Đường Vũ Lân vậy mà không phải màu xanh lam, thay vào đó là màu vàng kim nhàn nhạt.

Đồng thời, Vũ Trường Không còn phát hiện, Lam Ngân Thảo này mặt ngoài tựa hồ còn có một chút hoa văn tinh tế, hoa văn rất mơ hồ, chỉ khi ánh sáng kinh lạc đạt đến độ mạnh nhất định mới có thể nhìn thấy, như một vài dấu ấn bé nhỏ, có điều Vũ Trường Không vẫn đang quan sát rất tỉ mỉ nên vẫn có thể thấy rõ.

Quả nhiên huyết mạch cơ thể hắn gây ra võ hồn biến dị, từ tình huống bây giờ đến xem, quả thật là biến dị. Kim Long Trảo của hắn đã hoàn toàn vượt quá công kích bình thường ở giai đoạn này, tuy thời gian ngắn cùng với phải phát huy ở cự ly gần, nhưng vẫn giúp thực lực hắn có bước nhảy vọt. Chỉ là không biết huyết mạch lực của hắn có thể giúp cơ thể tiến hóa thêm lần nữa không? Nếu có thể thành công sẽ đem lại điều gì kinh diễm hơn chăng?

Chính vào lúc này, trước ngực Đường Vũ Lân, một đạo kim quang nhàn nhạt lóe sáng, Kim Quang tiểu Thảo Xà chui ra, thân thể của nó vẫn có vẻ tinh tế như trước, nhưng bên ngoài thân vảy màu vàng kim nhạt đã vô cùng dễ thấy, chiều cao không biết lúc nào đã tăng cường đến khoảng 10 cm, thể tích cũng tăng lên trên diện rộng, to gần bằng ngón út của Đường Vũ Lân. Giữa trán của nó có một khối vảy đặc biệt rõ ràng.

Khác với những lớp vảy khác, khối vảy này phát ra ánh vàng rực rỡ, mỗi khi Đường Vũ Lân hô hấp, ánh sáng lại sáng lóe lên, ánh mắt hỗn độn của Tiểu Kim Quang cũng trở nên trong suốt hơn.

So với trước đây, Kim Quang thậm chí ánh sáng trắng mờ cũng không thấy!

Tiến hóa, quả nhiên tiến hóa.

Trăm năm Hồn Linh!

Hồn Linh này của Đường Vũ Lân đã từng là hàng dỏm, cuối cùng nhờ huyết thống sức mạnh bản thân và Hồn thú linh lực bên trong Thăng Linh Đài mà tăng trưởng, rốt cục đã có một ít giá trị thực chiến.

Vũ Trường Không khẽ gật đầu, không sai, Đường Vũ Lân khuyết điểm nhất định được bù đắp, chỉ là không biết, sau khi Hồn Linh hắn tiến hóa, hồn kỹ sẽ trở nên như thế nào, có thể mạnh hơn hay không!?

Thân là lão sư, Vũ Trường Không đối với Đường Vũ Lân ưu khuyết điểm có thể nhận biết quá rõ ràng.

Đường Vũ Lân ưu điểm rất dễ thấy, trời sinh thần lực, thiên phú huyết thống biến dị sức mạnh, khiến cho hắn có thể chiếm ưu thế không nhỏ so với bạn cùng lứa.

Thế nhưng, nhược điểm của hắn cũng đồng dạng rõ ràng.

Thực lực của Hồn Sư muốn tiếp tục tăng lên vẫn phải dựa vào Võ Hồn. Võ Hồn không mạnh, cuối cùng không thể đi đến qua xa. Huyết thống sức mạnh và sức mạnh nhục thân tuy vẫn có tác dụng nhất định, nhưng trong lịch sử Hồn Sư, chưa có một vị nào dựa vào 2 yếu tố này chân chính trở nên mạnh mẽ.

Đường Vũ Lân muốn phải tiếp tục trở nên mạnh mẽ, như vậy, Võ Hồn của hắn cần trở nên mạnh hơn. Hồn Linh là một phần của Võ Hồn, Hồn Linh mạnh sẽ có tác dụng rất lớn.

Chương 131: Kỹ năng Quấn Quanh sau Hồn Linh tiến hóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hiện tại trong thực chiến, Võ Hồn của Đường Vũ Lân đã hoàn toàn trở thành lệ thuộc. Lam Ngân Thảo của hắn khả năng khống chế không lớn, đa phần giống như dây thừng bình thường có chút tác dụng phụ trợ.

Những vấn đề này Vũ Trường Không đều thấy rất rõ ràng, nhưng hắn cũng không có cùng Đường Vũ Lân nói quá nhiều, bởi vì hắn biết rõ, ngộ tính của đứa nhỏ này tốt vô cùng, nhất định sẽ tự mình phát hiện.

Đồng thời hắn cũng muốn nhìn xem, thời điểm Đường Vũ Lân đạt đến cấp 20, huyết thống sức mạnh đối với Võ Hồn có thể sản sinh càng nhiều ảnh hưởng tốt hay không!?

Bây giờ nhìn lại, không cần phải đến cấp 20, đáp án cũng đã có.

Nếu đã là vậy, Võ Hồn của hắn rất đáng để mong chờ.

Vũ Trường Không xưa nay đều không cho rằng Lam Ngân Thảo là Phế Võ Hồn. Đừng quên, trong truyền thuyết Đấu La Đại Lục, người mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ đầu tiên, được ca tụng là Hồn Sư mạnh nhất trong lịch sử loài người, trăm cấp thành thần, chính là xuất phát điểm Võ Hồn Lam Ngân Thảo. Dựa vào Lam Ngân Thảo trợ giúp, ngài đã từng bước một hướng đến thần đàn.

2 vạn năm trước, ngoại trừ người sáng lập Truyền Linh Tháp, một vị truyền kỳ đại năng có khả năng đi vào vực ngoại, chưa bao giờ có ai khác đạt đến

cấp bậc kia.

Vì lẽ đó, Lam Ngân Thảo, chưa chắc nhất định đã yếu.

Ánh sáng trên người Đường Vũ Lân bắt đầu dần dần thu lại, Tiểu Kim Quang há miệng, tựa như ngáp một cái, sau đó cúi đầu xuống, liền chui vào cơ thể Đường Vũ Lân biến mất không còn tăm tích.

Tiến hóa cơ bản là hoàn thành, Kim Quang trên người Đường Vũ Lân thu lại, rơi vào trong trạng thái ngủ say.

Hồn Linh tiến hóa sẽ dẫn đến một loạt biến hóa, không chỉ Võ Hồn tăng trưởng mà bản thân Hồn Sư cũng trưởng thành hơn. Võ Hồn tăng trưởng tất nhiên sẽ dẫn đến tổng thể sức mạnh Hồn Sư tăng lên, bất kể là sức mạnh, phản ứng, tốc độ, hồn lực, còn có cường độ thân thể, đều sẽ có gia tăng.

Quá trình này cần thời gian, vì lẽ đó Đường Vũ Lân mới uể oải như vậy.

A, cảm giác ngủ ngon này thật sảng khoái! Đường Vũ Lân hôm sau từ trong giấc mộng đẹp tỉnh lại, chỉ cảm thấy một sự khoan khoái chưa từng thấy truyền khắp toàn thân.

Sau khi đột phá Kim Long Vương phong ấn đạo thứ nhất, từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy cơ thể mình trướng trướng, mãi đến hiện tại, cảm giác khó chịu này mới xem như là hoàn toàn biến mất. Hơn nữa hắn ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện, hồn lực mình lại tăng lên một đoạn, tuy rằng còn chưa tới cấp 15, nhưng so với tu luyện bình thường lại nhanh hơn nhiều.

Xem ra, trận đánh hôm qua có thu hoạch không nhỏ!

"Tỉnh rồi?" Thanh âm đột ngột dọa Đường Vũ Lân nhảy dựng một cái, hắn lúc này mới phát hiện, trên ghế của ký túc xá, Vũ Trường Không đang khoanh chân ngồi đó.

"Vũ lão sư, ngài..." Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, trong nháy mắt rõ ràng, tối hôm qua, nhất định là Vũ lão sư đã thức trắng trông chừng mình. Trong lòng ấm áp, hắn vội nhảy xuống giường.

Vũ Trường Không nhìn hắn một chút, nói: "Rửa mặt đi rồi ăn cơm. Hồn Linh của ngươi tiến hóa, có thể thử xem hồn kỹ có biến hóa gì không?" Nói

xong, hắn đứng lên, vỗ vỗ vai Đường Vũ Lân, đi ra ngoài.

Hồn Linh tiến hóa? Hồn Linh tiến hóa! Hồn Linh tiến hóa!

Đường Vũ Lân cả người đều dại ra, Hồn Linh vẫn là nỗi đau thầm kín trong lòng hắn, mỗi lần cùng các bạn tỷ thí, mắt thấy bọn họ đều là trăm năm Hồn Linh màu vàng, mà mình cũng chỉ có mười năm màu trắng, hắn có thể nào không khó chịu? Hắn cũng có lòng háo thắng vậy!

Ngày hôm qua nghe Tạ Giải nói Thăng Linh Đài có thể giúp tăng cấp bậc Hồn Linh, hắn vẫn không quá mức chăm chú, dù sao chuyện này cũng hơi truyền kỳ.

Ắt hẳn Vũ lão sư sẽ không lừa dối mình!

Hào quang lóe lên, Lam Ngân Thảo Võ Hồn được thôi động, dưới chân một quang hoàn cũng thuận theo bay lên.

Nguyên bản màu trắng đã biến mất, thay vào đó lập lòe một vầng sáng màu vàng nhu hòa. Màu vàng, trăm năm! Bách Niên Hồn Hoàn!

Tiểu Kim Quang chui ra, vẫn như trước nằm rạp trên bả vai Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân giơ tay ra, Kim Quang trườn lên. Nhìn nó có biến hóa rõ ràng, Đường Vũ Lân nhất thời có chút mê man.

Từng có lúc, hắn bởi vì con Tiểu Kim Quang này mà đau lòng muốn chết! Ba năm khổ luyện rèn đúc tích góp tiền, lại mua được một cái hàng nhái dỏm. Khi đó, hắn thậm chí đã từng tuyệt vọng, không biết phải cần nghị lực kiên cường cỡ nào mới có thể giúp hắn tiếp tục kiên trì. Cho đến hôm nay, rốt cục hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, Kim Quang không còn là rác rưởi, nó đã tiến hóa rồi! Bách Niên Hồn Linh. Chuyện này ý nghĩa khi hắn đạt cấp 20 không cần phải mua thêm Hồn Hoàn, chỉ cần dựa vào Kim Quang liền có thể tiến hóa thành công. Có thể tiết kiệm được thêm chút tiền để tương lai tích góp mua tài liệu đột phá đạo phong ấn thứ hai.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân thở phào một hơi, cả người đều có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

"Quấn quanh!"Hắn khẽ quát một tiếng, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo nhất thời hướng về chung quanh mở rộng ra, mang cái bàn cùng tất cả các

vật dụng có thể quấn được quấn chặt lấy.

Nương theo Hồn Linh tiến hóa, Đường Vũ Lân phát hiện, Lam Ngân Thảo của mình rõ ràng trở nên tráng kiện mấy phần, cứng cáp hơn. Hơn nữa, tiêu hao hồn lực cũng ít hơn.

Đồng thời khi hắn phát động kỹ năng liền phát hiện trong ý thức mình tựa hồ xuất hiện một đạo kim quang, cùng Tiểu Kim Quang giống nhau như đúc. Trước đây không hề có!

"Kim quang, đây là cái gì? Ngươi..."

Không đợi Đường Vũ Lân nói xong, Kim Quang đột nhiên cúi đầu xuống, nhảy ra, quấn chặt vào Lam Ngân Thảo mà Vũ Lân phóng thích.

Trong chớp mắt Lam Ngân Thảo liền biến thành màu vàng nhạt, mặt trên còn bao trùm một tầng vảy dày đặc.

Đây là...

Hồn Linh cùng Võ Hồn dung hợp? Đúng vậy! Tiểu Kim Quang không còn là hàng nhái dỏm, nó có thể giúp ta chiến đấu.

Đường Vũ Lân thử kéo Lam Ngân Thảo màu vàng này, nhất thời phát hiện nó không chỉ cứng cỏi hơn rất nhiều so với Lam Ngân Thảo thông thường, quan trọng hơn chính là sức mạnh cũng tăng vọt. Đường Vũ Lân truyền ý niệm tới, Lam Ngân Thảo vàng này tựa hồ lại như tứ chi của hắn kéo dài, lại được cường hóa lên, hết sức linh hoạt. Tuy không mạnh biến thái như Kim Lân ở cánh tay phải, nhưng hiện tại tay trái cũng không kém là bao.

Chính là Bách Niên Hồn Linh! Với trình độ thế này, kỹ năng quấn quanh của Lam Ngân Thảo không thể nghi ngờ bắt đầu thực sự có giá trị.

Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra tiếu ý, khẽ mỉm cười, đột nhiên hoan hô một tiếng, lao ra khỏi gian phòng.

Vào lúc này thời gian còn sớm, sắc trời bên ngoài mới tờ mờ sáng, sau khi rửa mặt, hắn liền đến sân thể thao chạy quanh đầy kích động.

Tiến hóa, Hồn Linh của ta tiến hóa, ta cùng mọi người giống nhau, đều nắm

giữ Bách Niên Hồn Linh, Bách Niên Hồn Hoàn rồi!

Hắn ở trong lòng điên cuồng hò hét, tùy ý lao đi như gió giật, tựa như muốn đem hết uất ức bấy lâu của mình thổi tan.

Hồn Linh tiến hóa, không chỉ giúp thực lực của hắn tăng lên, càng làm cho tâm thần hắn cũng triệt để thả lỏng, hồn lực trong cơ thể vận chuyển trở nên càng thêm thông thuận. Sức mạnh huyết thống cùng sức mạnh Võ Hồn dưới trạng thái kì dị này bất tri bất giác dung hợp.

Tại cổng ký túc xá, Âu Dương Tử Hinh kinh ngạc nhìn tình cảnh này. Nàng nhìn thấy một thiếu niên đang vừa dang hai tay vừa chạy trên sân thể thao. Thời khắc này hắn tràn ngập mùi vị điên cuồng, một loại cuồng dã không thể dùng từ để mô tả.

Hắn đang làm trò gì vậy? Âu Dương Tử Hinh nhìn dáng vẻ của hắn nhịn không được cười lên. Tên tiểu tử này quả rất thú vị mà!

Không biết chạy thời gian bao lâu, đến khi chợt nhìn thấy một nhân ảnh hồng nhạt tiến vào đường băng, Đường Vũ Lân mới chầm chậm giảm tốc.

"Học tỷ, chào buổi sáng." Thay cho vẻ ngại ngùng thường ngày, Đường Vũ Lân chủ động cùng Âu Dương Tử Hinh chào hỏi một chút.

Hai mắt to sáng ngời, bởi vì chạy nhanh mà hai gò má hồng hồng, tràn ngập sức sống thanh xuân.

"Học đệ vì chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Âu Dương Tử Hinh tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, nói: "Không có gì, chỉ là đệ tu luyện có đột phá, vì lẽ đó đặc biệt cao hứng."

Âu Dương Tử Hinh cười híp mắt nói: "Này không sai nha, tiếp tục cố lên. Ân, như vậy mới giống hài tử dáng vẻ chứ, đừng lúc nào cũng nặng nề như lão già, ngươi vẫn chưa tới 10 tuổi đâu."

Hài tử? Đường Vũ Lân ngẩn người, trong lòng đột nhiên có cảm giác khó chịu, nguyên lai ở trong mắt nàng, mình cũng chỉ là đứa bé thôi.

Sắc trời dần sáng, chạy đến khi nóng rực toàn thân, Đường Vũ Lân mới đến

căn tin ăn sáng. Món Giáp không chỉ ngon mà còn cung cấp một loại năng lượng dung nhập vào trong cơ thể, rất thoải mái. Được ăn ngon, chút cảm giác phiền muộn trong lòng cũng theo đó bị tiêu hóa. Tâm tình tốt có lẽ giúp tu luyện cũng dễ dàng tiến bộ hơn.

Chương 132: Tổng kết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nói cho ta nghe cảm giác của các ngươi về trải nghiệm trong Thăng Linh Đài hôm qua một chút! " Vũ Trường Không đứng trên bục giảng, nhàn nhạt hướng về năm tên học viên trong lớp nói.

Trương Dương Tử ngày hôm nay vành mắt có chút biến thành màu đen, hiển nhiên tối qua ngủ không ngon. Vương Kim Tỳ cũng là như thế. Điểm khác chính là, Trương Dương Tử bởi vì phiền muộn, mà Vương Kim Tỳ là do gặp ác mộng, hắn không quên được cảm giác cực kỳ lạnh giá khi bị Nhân Diện Ma Chu đâm thủng thân thể. Có cảm tưởng, một khắc đó, thật sự tính mạng của chính mình sẽ kết thúc. Cảm giác lạnh giá khắc sâu trong linh hồn khiến cho hắn khó có thể nào quên.

Tạ Giải sắc mặt cũng không tốt lắm, ngày hôm qua liều mạng huyết chiến, chịu nhiều vết thương như vậy, lúc đó vẫn chưa thấy gì, tối về nghỉ ngơi, trong đầu đều xuất hiện hình ảnh từng con Thanh Lang hướng về chính mình đập tới, căn bản không có cách nào bình tĩnh lại tâm tình. Mãi đến nửa đêm, vì lăn từ trên giường rớt xuống đất mà tỉnh lại.

Cổ Nguyệt sắc mặt vẫn như thường, xem ra cũng không hề có sự khác biệt gì.

Đường Vũ Lân là người duy nhất vẻ mặt phấn khởi, Hồn Linh tiến hóa, còn có cái gì so với cái này khiến người ta hài lòng đây?

"Dựa theo thứ tự hôm qua thoát ly khỏi chiến trường tính tới, Trương Dương Tử!" Xem vẻ mọi người đều không có ý định lên tiếng trước, Vũ Trường Không trực tiếp điểm danh.

"Vâng! Trương Dương Tử có chút lúng túng đáp ứng một tiếng, đứng lên nói: "Ngày hôm qua biểu hiện của con quả thực cực kỳ tồi. Vũ lão sư, con sai rồi."

Vũ Trường Không khoát tay áo một cái, "Nhận sai với ta làm gì, mạng của chính ngươi. Ngươi bây giờ còn có cơ hội nhận sai, nếu như ngày hôm qua thực sự ở trong Hồn thú Đại Sâm Lâm, ngươi hiện tại đã là thi thể, thậm chí hài cốt không còn. Nói cảm giác của ngươi đối với Thăng Linh Đài, hoặc đối với chính bản thân ngươi."

Cơ mặt Trương Dương Tử lúng túng co giật một hồi, "Thăng Linh Đài thế giới quá chân thực. Ở bên trong con không cảm nhận được sự hư huyễn nào. Vì lẽ đó, khi mới tiến vào con cực kỳ hiếu kỳ. Con leo lên cây vì nghĩ có thể ngắm được thế giới xa hơn, hơn nữa, võ hồn của con có năng lực phi hành nhất định. Con cảm thấy ở trên ngọn cây có thể xác định được phương hướng bay đi, đồng thời có thể quan sát mọi thứ tốt hơn”

"Vì lẽ đó, lúc mới bắt đầu, con nghĩ mình không sai. Con sai ở chỗ coi thường kẻ địch, bản thân tự đại. Chưa quan sát rõ ràng tình huống chung quanh mà đã tùy tiện ra tay, trở thành mục tiêu của bầy thú, vì vậy mà bị trục xuất khỏi Thăng Linh Đài”

"Lần sau lại đi Thăng Linh Đài, con nhất định sẽ đặc biệt cẩn thận, hết sức bảo toàn chính mình. Tranh thủ sinh tồn thời gian dài hơn."

Nói xong những này, hắn một lần nữa ngồi xuống.

Vũ Trường Không không đánh giá gì, chuyển hướng Vương Kim Tỳ, "Ngươi thì sao?"

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Vũ lão sư, hiện tại những ký ức khác của con đều không quá sâu sắc, chỉ nhớ rõ gương mặt kinh khủng đó từ trên đỉnh đầu hạ xuống. Sau đó chính là loại cảm giác lạnh lẽo vì linh hồn bị đông lại, tựa như ác mộng. Ác mộng này vẫn luôn lởn vởn quanh con, không biết lần sau gặp lại sẽ phải đối diện như thế nào?”

Vũ Trường Không nói: "Ngươi hiện tại cần phải buông lỏng tâm thần, qua mấy ngày sẽ dần dần hoàn hồn lại, tình huống của ngươi khá đặc thù, Nhân Diện Ma Chu cực kỳ hiếm thấy, cũng cực kỳ mạnh mẽ, trăm năm tu vi liền

có thể săn giết Thiên Niên Hồn Thú khác, chết trong tay nó không mất mặt. Ngươi nhớ kỹ, lần sau gặp mặt loại hồn thú này, trước tiên phải nhấn tín hiệu cầu cứu thoát ly. Lần này, ngươi trực tiếp bị nó đánh giết trong Thăng Linh Đài mang lại nguy hiểm quá lớn!"

Vũ lão sư đang an ủi người? Đây là điều cực kỳ hiếm thấy!!!

"Tạ ơn lão sư."

Vũ Trường Không chuyển hướng sang Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt nói: "Thăng Linh Đài là một thế giới rất chân thực, thực sự như đang tiến vào trong một mảnh rừng rậm viễn cổ cực lớn, con nghĩ con yêu thích nơi đó, phi thường yêu thích. Chiến đấu với hồn thú rất chân thực, mọi thứ đều cùng sự thật tựa hồ không khác nhau gì cả."

"Chỉ vậy thôi sao?" Nhìn thấy Cổ Nguyệt một lần nữa ngồi xuống, Vũ Trường Không khẽ nhíu mày nói.

Cổ Nguyệt gật gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Vậy ngươi giải thích cho ta một chút, ngươi là như thế nào tìm được Đường Vũ Lân?"

Cổ Nguyệt ngẩn người, "Hẳn là do trùng hợp!?"

"Trùng hợp?" Vũ Trường Không hai mắt híp lại, "Tạ Giải đụng với Đường Vũ Lân có thể nói là trùng hợp, bởi vì khi bọn họ xuất hiện trong Thăng Linh Đài khoảng cách vốn là không xa, hơn nữa Tạ Giải hoảng hốt chạy loạn đến khu vực gần Đường Vũ Lân. Nhưng ngươi thì không, khoảng cách của ngươi và Đường Vũ Lân cũng không gần, khi ngươi phát hiện Thiên Niên Tinh Thể Hùng ngay lập tức quyết định phương hướng chạy trốn. Mà phương vị chạy trốn chính là về chỗ của hắn. Càng làm cho ta hoài nghi chính là, đường chạy trốn của ngươi sẽ theo vị trí Đường Vũ Lân biến hóa mà điều chỉnh. Cái này chắc không phải là trùng hợp?"

Cổ Nguyệt trầm mặc, Đường Vũ Lân cũng rất kinh ngạc nhìn về phía của nàng, nàng có thể chuẩn xác tìm tới vị trí của mình?

Tình huống hôm qua hắn cũng không hiểu rõ lắm, nhưng hắn có thể thấy

được Tạ Giải vì mình liều mạng chiến đấu, còn Cổ Nguyệt tình huống như thế nào rời đi hắn cũng không nắm rõ.

"Đúng, con có một ít thủ đoạn khống chế nguyên tố, có thể phụ trợ cho đồng đội, còn có thể cảm nhận được phương hướng của bọn họ. Con cảm thấy ở cùng với Vũ Lân là an toàn nhất, vì lẽ đó, mới ưu tiên lựa chọn đi tìm hắn." Cổ Nguyệt giải thích, nghe có vẻ hơi hơi gượng ép.

"Được." Vũ Trường Không không hỏi tới, mà là chuyển hướng sang Tạ Giải, "Tới lượt ngươi."

Tạ Giải nói: "Con cũng rất yêu thích chỗ đó, trong rừng rậm săn giết hồn thú cảm giác cực kỳ sảng khoái. Hoàn cảnh trong đó đặc biệt thích hợp cho Mẫn Công hệ Chiến Hồn Sư như con, nếu tốc độ của con có thể mau hơn, khả năng sống sốt sẽ cao hơn. Cuối cùng, thời điểm chém giết những con Thanh Lang kia cũng đặc biệt sảng khoái. Con tận lực né chỗ yếu hại, có thể chiến đấu càng lâu. Phương thức chiến đấu này con đã sớm được học, nhưng khổ nỗi không có địa phương luyện tập, lần này con đã thật sự lĩnh hội qua, phân tích được chỗ yếu hại của chiến thuật này.”

Cuối cùng đến phiên Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trầm ngâm một chút, nói: "Kỳ thực, tụi con lần này có thể đánh giết Thiên Niên Tinh Thể Hùng là rất may mắn, tình huống lúc đó dù chỉ cần một sai lầm liền không cách nào hoàn thành. Cảm giác trong rừng rất chân thực, mặc dù biết là ảo cảnh, nhưng thâm nhập trong đó vẫn bất tri bất giác xem là thực, đặc biệt là cảm giác đau đớn khi bị thương. Cảm giác cùng Hồn thú ảo chiến đấu có tác dụng rất lớn trong thực chiến. Ở nơi như thế này tu luyện, con nghĩ chúng con có thể trở thành hồn sư chân chính. Con cảm thấy trong tương lai tụi con có thể phối hợp còn ăn ý hơn. Chỉ khi phối hợp nhuần nhuyễn mới có thể mượn sức mạnh tập thể để đối kháng với Hồn Thú mạnh hơn”

Nghe xong năm người lên tiếng, Vũ Trường Không gật gật đầu.

"Lần Thăng Linh Đài rèn luyện này, nếu để cho ta chấm điểm các ngươi, Trương Dương Tử 0 điểm. Vương Kim Tỳ 1 điểm. Cổ Nguyệt 5 điểm. Tạ Giải 5 điểm. Đường Vũ Lân 4 điểm"

Trương Dương Tử đối với với mình điểm thấp sớm có linh cảm, Vương

Kim Tỳ cũng giống như vậy. Nhưng khi Vũ Trường Không nói Đường Vũ Lân chỉ có 4 điểm, không bằng Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải, mọi người không khỏi đều toát ra vẻ kinh ngạc, nếu như không phải hắn đánh giết Bách Niên Độc Giác Long cùng Thiên Niên Tinh Thể Hùng, e rằng hai người kia trước tiên đều chết trận!

"Đường Vũ Lân, biết tại sao ta chấm ngươi thấp điểm hơn bọn chúng không?" Vũ Trường Không ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Đường Vũ Lân cúi đầu suy nghĩ. Lúc nghe được kết quả chấm điểm, hắn cũng ngẩn người một chút, hắn cũng nghĩ mình hẳn phải cao điểm nhất mới đúng. Nhưng mà nghe xong Vũ Trường Không hỏi dò, hắn cẩn thận ngẫm lại, dần dần rõ ràng ý tứ của Vũ lão sư.

"Cổ Nguyệt điểm cao hơn, là bởi vì nàng phối hợp chiến đấu tốt, nguyên tố khống chế tinh diệu mới có thể giúp tụi con đánh bại Tinh Thể Hùng. Tạ Giải đạt cao điểm, là bởi vì hắn vì bảo vệ con, liều mạng ngăn trở đàn sói."

Vũ Trường Không nói: "Không hoàn toàn đúng. Nếu như không phải Cổ Nguyệt lúc ngươi bị hóa thành tinh thể, dùng thân thể của mình chắn cho ngươi khỏi bị trọng thương, ngươi đã trực tiếp ngã xuống đất tan thành ngàn mảnh. Tuy rằng sẽ không tử vong trên thực tế, nhưng ngươi chắc chắn chịu đựng thống khổ tương tự Vương Kim Tỳ, để lại di chứng về sau. Vì lẽ đó, nếu như lại toán kỹ càng, điểm của Cổ Nguyệt là cao nhất. Còn Tạ Giải, hắn đạt được cao hơn ngươi, không phải là bởi vì hắn cuối cùng cứu ngươi, mà là bởi vì hắn đối với hồn thú trình độ quen thuộc vượt qua ngươi. Ngươi bị trừ điểm là do đánh giết Tinh Thể Hùng lại để bị kết tinh hóa. Nếu như ngươi có hiểu biết đối với loại Hồn Thú này thì sẽ biết, nó trước khi chết, sẽ có một lần tinh thể hồn lực bạo phát. Tinh Thể Hùng càng mạnh thì khi tự bạo phạm vi bao trùm sẽ càng lớn. Hiển nhiên, ngươi không biết điểm này, đây là do thiếu kiến thức."

Chương 133: Trước kỳ thi cuối kỳ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Trong tình huống lúc đó, nếu như ngươi có thể không tổn hại đánh giết Tinh Thể Hùng, như vậy, với khả năng của các ngươi, dù phải đối mặt với một đám Thanh Lang, cũng có thể phá vòng vây mà ra. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cũng không phải hi sinh bản thân mình. Bọn họ hi sinh, tất cả đều bởi vì ngươi."

Vũ Trường Không âm thanh rơi vào tai Đường Vũ Lân có vẻ đặc biệt lạnh lẽo, hắn vạn vạn không nghĩ tới, nguyên bản trận chiến mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, trên thực tế dĩ nhiên là như vậy?

Đúng đấy! Nếu như đây là chiến trường thực sự, liền bởi vì sai lầm của mình, dẫn đến toàn bộ đoàn đội tan vỡ, bè bạn tất cả đều vì mình mà chết. Cái này vẫn được tính là thắng lợi sao?

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Vì lẽ đó, thời gian tới ngươi cần học tập thêm kiến thức về Hồn Thú. Đừng tưởng rằng hiện tại Hồn Thú thưa thớt thì loại học tập này liền vô dụng. Ngược lại, hiểu rõ đặc tính Hồn Thú đối với tương lai các ngươi tu luyện sẽ có nhiều chỗ tốt. Căn cứ nghiên cứu sơ bộ, hồn kỹ của Hồn Sư nhân loại 90% đều xuất phát từ kỹ năng Hồn Thú nắm giữ. Hiểu thêm năng lực Hồn Thú, tương đương với hiểu thêm về địch thủ trong tương lai. Đồng thời, cũng có thể giúp cho các ngươi trong Thăng Linh Đài – nơi chuyên tạo ra những cường giả cao cấp nhất, có thể sinh tồn càng lâu."

"Các ngươi hẳn là đã lĩnh hội qua, trong Thăng Linh Đài kiên trì thời gian càng dài, chỗ tốt đạt được càng lớn. Vì lẽ đó, chặng đường các ngươi phải trải qua còn rất dài."

Niềm vui Hồn Linh lên cấp mang lại cho Đường Vũ Lân đã không còn sót lại chút gì. Đúng đấy! Bởi vì kiến thức của mình thiếu thốn, mà liên lụy đồng bọn.

Nghĩ đến đây, hắn trong lòng có loại thống khổ khó có thể hình dung. Cổ Nguyệt, Tạ Giải vì mình mà chết!

"Nội dung trưa nay sẽ giảng các ngươi những Hồn Thú đã gặp ngày hôm qua, những điểm khác nhau về tu vi, cấp độ và đặc tính đặc thù" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lẽo, theo bản năng hướng về bên cạnh nhìn lại, thấy Cổ Nguyệt nhìn mình gật gật đầu.

Trên cổ một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, nhất thời cơ linh hắn rùng mình một cái, cả người cũng hoàn toàn tỉnh lại.

"Cảm ơn." Đường Vũ Lân nhẹ giọng hướng về Cổ Nguyệt nói.

"Cảm ơn ta làm gì?" Tạ Giải mặt tí tởn đột nhiên thò đầu sang trêu.

Trải qua hành trình Thăng Linh Đài, sự chăm chú của năm người về mặt học lý thuyết liền tăng lên, đặt ngang với việc tu luyện hồn kỹ. Căn bản cũng chẳng cần Vũ Trường Không thúc giục hay nhắc nhở gì, Trương Dương Tử cũng buông bỏ oán niệm đối với Đường Vũ Lân ba người. Năm người bắt đầu nỗ lực học tập, nỗ lực tu luyện.

Đến buổi tối, Đường Vũ Lân bắt đầu thử nghiệm cùng Vương Kim Tỳ đồng tu, lấy Lam Ngân Thảo làm trung gian gắn kết hai người. Quả nhiên, hiệu quả so với đơn độc tu luyện tốt hơn không ít. Vương Kim Tỳ được chỗ tốt, Đường Vũ Lân cũng có thu hoạch. Hơn nữa nhờ Hồn Linh tiến hóa, tốc độ tu luyện hồn lực của Đường Vũ Lân rõ ràng bay vọt so với trước đó. Tuy vẫn không đuổi kịp mấy vị thiếu niên thiên tài này, nhưng cũng xê xích không nhiều. Bất quá, bởi vì nguyên bản đẳng cấp hồn lực quá thấp, trong một sớm một chiều muốn đuổi kịp cũng không mấy khả thi.

Bận rộn sẽ khiến người ta cảm thấy phong phú, chí ít điều này đúng đối với Đường Vũ Lân.

Học tập, tu luyện. Mỗi cuối tuần được nghỉ, hắn liền đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, theo Mộ Thần học tập rèn đúc.

Bình thường nhìn qua Mộ Thần vô cùng hiền lành, nhưng khi trở thành lão sư, liền thể hiện ra sự uy nghiêm, thậm chí so với Mang Thiên còn nghiêm khắc hơn. Thường thường sau một ngày học tập Đoán Tạo Thuật, Đường Vũ Lân uể oải còn hơn cả học ở trường. Nhưng hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, được Mộ Thần dạy dỗ, tay nghề rèn đúc của mình dần dần tăng lên.

Phương pháp hướng dẫn Đoán Tạo Thuật của Mộ Thần cũng không có nhiều khác biệt, cũng chưa bắt đầu hướng dẫn Vũ Lân tiếp cận tri thức của Linh Đoán Tạo, tập trung chủ yếu chỉ điểm nghiêm ngặt những phương diện cơ sở của Đoán Tạo Thuật. Dù chỉ sai khác một chút cũng bắt hắn phải nhiều lần lặp đi lặp lại cho tới khi mười phân vẹn mười.

Hoàn thiện cơ sở! Nhìn qua đối với Đoán Tạo Sư cấp ba Đường Vũ Lân mà nói hắn là tác dụng không lớn, ban đầu Đường Vũ Lân cũng cảm giác như vậy. Thế nhưng, một tháng qua, sau khi theo Mộ Thần học được bốn hôm, Đường Vũ Lân khiếp sợ phát hiện, tốc độ để hoàn thành Thiên Đoán nhiệm vụ của cấp 3 đã tăng lên một thành.

Không ngừng rèn luyện, hắn bắt đầu dần dần hiểu rõ tầm quan trọng của việc hoàn thiện cơ sở, điểm trọng yếu nhất chính là làm hết sức tránh động tác thừa, tránh lãng phí công sức.

Nói đơn giản, một chuy hạ xuống nếu như rơi vào vừa đúng vị trí, phát huy ra hiệu quả là mười phần, chỉ cần lệch khỏi một chút, hiệu quả của chuy tiếp theo suy yếu mảy may, thoạt nhìn không ảnh hưởng toàn thể quá trình tinh luyện. Nhưng mà một lần Thiên Đoán hạ xuống bao nhiêu chuy đây? Nếu mỗi một chuy đều cực kỳ chuẩn xác, dĩ nhiên là sẽ tăng lên Thiên Đoán hiệu quả, do đó tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Lúc Đường Vũ Lân đem cảm thụ này của mình nói cho Mộ Thần, lần đầu tiên kể từ lúc thu nhận đệ tử, Mộ Thần mới toát ra nụ cười. Đồng thời nói cho hắn biết, điểm khác biệt của Thiên Đoán Tạo chính là với cùng một kim loại, càng chính xác, số lần nện càng ít, phẩm chất càng cao, chứng tỏ năng lực của Thiên Đoán Đoán Tạo Sư càng mạnh.

Hiểu được điều này, Đường Vũ Lân học tập càng thêm chú tâm.

Mỗi tuần tiến vào Thăng Linh Đài một lần cũng đã trở thành mục bắt buộc đối với Linh Ban năm nhất. Đường Vũ Lân năm người ở những lần tiến vào tiếp theo cũng trở nên đặc biệt thận trọng. Khi gặp phải hồn thú càng cẩn thận giao thủ.

Thế nhưng, trong Thăng Linh Đài, không phải cứ cẩn thận là có thể nhất định thu được kết quả tốt đẹp, bởi vì còn cần vận may nữa! Một khi gặp phải đối thủ vượt quá tầm rất dễ dàng gặp phải kết quả thất bại.

Có một lần nọ, Đường Vũ Lân vừa vào Thăng Linh Đài đã gặp phải một con Thiên Niên Hồn Thú tốc độ vô cùng nhanh, dù hết sức phản ứng nhưng cũng bị trọng thương nhanh chóng, không thể không truyền tống đi ra.

Trong nháy mắt vậy mà đã đến cuối học kỳ của năm nhất.

"Vũ lão sư, chúng con cũng phải tiến hành thi cuối kỳ sao?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

Trong lớp bốn người còn lại cũng đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Không nghi ngờ chút nào, đối với bọn họ mà nói, cuộc thi cuối kỳ năm nhất căn bản không có ý nghĩa gì. Cái này cũng không phải tự đại, tuy Linh Ban chỉ mới thành lập 3 tháng, nhưng bọn họ năm người tự mình cũng có thể cảm giác được, so với trước đó tựa như thoát thai hoán cốt.

Cổ Nguyệt hiện tại đã đến cấp 19 đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể bước vào hàng ngũ cấp 20.

Đường Vũ Lân cũng là đến cấp 15 đỉnh phong, khoảng cách đạt cấp 16 không xa lắm. Chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, hồn lực từ cấp 11 nhảy lên gần tới cấp 16. Tốc độ này trước khi gia nhập Đông Hải học viện, Đường Vũ Lân căn bản không dám nghĩ đến.

Quan trọng hơn chính là năng lực thực chiến của bọn họ tăng lên. Thăng Linh Đài rèn luyện cũng không uổng phí. Dưới áp lực của Thăng Linh Đài, bọn họ đặc biệt nỗ lực tu luyện. Tất cả mọi người trước sau mới chỉ 10 tuổi! Những đứa bé 10 tuổi như bọn họ có thể đạt năng lực thực chiến như vậy, vốn từ “hiếm gặp” đã không còn đủ để hình dung.

Úc Trẫm viện trưởng đối với Linh Ban đầu tư rất lớn, tất cả thiết bị dạy học đều dùng những thứ tiên tiến nhất, hơn nữa nhờ khoản đầu tư khổng lồ vào Thăng Linh Đài, mới có thể tạo nên những quái vật như vậy xuất hiện.

"Cần tiến hành." Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Kỳ thi cuối kỳ của các ngươi cần hoàn thành 2 mục. Mục thứ nhất chính là Thăng Linh Đài"

Thăng Linh Đài?

3 tháng, mọi người đã trước sau tiến vào Thăng Linh Đài mười một lần, từ ban đầu mờ mịt đến hiện tại quen thuộc, bọn họ hiện giờ mỗi lần tiến vào, chỉ cần không phải vận may đặc biệt kém, chí ít đều có thể ở bên trong sinh tồn vượt quá một giờ. Thời điểm lâu nhất, còn có thể duy trì hơn ba giờ, kỷ lục này được Tạ Giải nắm giữ.

Theo thời gian trôi đi, bọn họ càng cảm nhận rõ hơn chỗ tốt của Thăng Linh Đài, bất kể là ứng dụng Hồn kỹ hay kỹ xảo thực chiến đều có bước nhảy vọt.

Vì lẽ đó, mỗi tuần tiến vào Thăng Linh Đài, bọn họ đều đặc biệt chờ mong.

"Các ngươi cần ở trong Thăng Linh Đài kiên trì một canh giờ *, coi như qua ải này. Bất quá, ta cần nhắc nhở các ngươi, lần này các ngươi sẽ tiến vào Bạo Động Thăng Linh đài."

* *Một canh giờ tương đương khoảng 2 tiếng*

Tạ Giải kinh ngạc hỏi: "Lão sư, Bạo Động Thăng Linh Đài, là có ý gì?" Thuyết pháp này hắn cũng xưa nay chưa từng nghe nói, nhưng nghe tựa hồ là một trạng thái đặc thù của Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lân cùng ba người kia cũng đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không, Thăng Linh Đài bình thường đã đem lại giá trị rất lớn cho thực chiến, vậy thì Bạo Động Thăng Linh Đài...

Chương 134: Bạo động Thăng Linh Đài?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Thăng Linh Đài hàng năm có hai kỳ bạo động, lúc mới đầu là do sau khi kiến tạo Thăng Linh Đài, năng lượng bên trong không ổn định tạo thành. Sau đó, theo khoa học kỹ thuật tiến bộ, Thăng Linh Đài bạo động kỳ có thể khống chế, dần biến thành tính chất đặc thù. Khi bạo động xảy ra, hồn thú bên trong Thăng Linh Đài sẽ trở nên đặc biệt sinh động, số lượng cũng sẽ tăng nhanh. Độ nguy hiểm tăng cao. Mỗi lần đến thời điểm bạo động, Thập Bát Thiên Trụ mỗi cái đều có phân biệt 300 danh ngạch để tiến vào. Lần này, để các ngươi có thể thu được 5/300 danh ngạch, học viện phải tiêu tốn cái giá không nhỏ mới có thể thuyết phục được Đông Hải Truyền Linh Tháp. Các ngươi phải biết quý trọng cơ hội lần này."

"Khi quá trình bạo động xảy ra, Thăng Linh Đài cho phép đoàn đội cùng tiến vào, nhưng không thể vượt quá bảy người. Các ngươi năm người vừa vặn có thể trực tiếp truyền tống cùng nhau. Đây là thử thách phối hợp tập thể của các ngươi. Phải nhớ kỹ, trong này các ngươi không phải chỉ có thể gặp phải hồn thú, mà còn có thể gặp phải các tổ đội hồn sư khác cùng tham gia. Đối với các ngươi mà nói thì bọn chúng cũng là một mối đe dọa. Bởi vì sau khi săn giết hồn thú tại Bạo Động Thăng Linh Đài, do linh lực dồi dào, thời gian hấp thu linh lực sẽ kéo dài gấp trăm lần. Bình thường hấp thu tốn 1 giây, thì ở giai đoạn này hấp thu mất đến 100 giây. Nếu đang khi hấp thu các ngươi thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, lượng linh lực còn lại sẽ bị Hồn Sư gần nhất hút mất. Đây là tình huống đặc biệt chỉ xuất hiện tại Thăng Linh Đài bạo động kỳ."

Trương Dương Tử nói: "Nói cách khác, người khác có thể cướp Hồn thú linh lực của tụi con, vậy ngược lại tụi con cũng có thể cướp được của người

khác?"

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Nếu như các ngươi có lòng tin đương nhiên cũng có thể cướp của người khác. Nhưng ta cần phải nhắc nhở các ngươi, Sơ Cấp Thăng Linh Đài để tiến vào giới hạn tối đa là tam hoàn đỉnh phong. Muốn tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, cần trả giá phi thường lớn. Vì lẽ đó rất nhiều Hồn Sư đều đợi đến tam hoàn đỉnh phong mới tham gia đánh cược một lần, để có thể đánh giết nhiều Hồn thú nhất, thăng cấp Hồn Linh. Vì lẽ đó, đối thủ các ngươi sắp sửa đối mặt sẽ rất cường đại"

Đường Vũ Lân nói: "Lão sư, ngài yên tâm, chúng con sẽ dựa vào sức mạnh tập thể!"

Quan hệ của Trương Dương Tử cùng mọi người cũng đã sớm được cải thiện, dù sao bọn họ đều là thiếu niên, làm sao có thể thù dai đây? Đặc biệt Đường Vũ Lân và Vương Kim Tỳ quan hệ đã ngày càng gắn bó mật thiết. Dưới sự phụ trợ của Đường Vũ Lân, Vương Kim Tỳ ba tháng qua hồn lực đã tăng lên hai cấp, đạt cấp 23. Trương Dương Tử cấp 22, Tạ Giải cũng vừa đạt đến 22 cấp.

"Ba ngày sau sẽ tiến vào Thăng Linh Đài. Ba ngày này cho các ngươi nghỉ, các ngươi có thể buông lỏng một chút, chuẩn bị sẵn sàng."

Nghỉ? Từ khi tiến vào Linh Ban, ngoại trừ ngày nghỉ cuối tuần, còn chưa bao giờ có kỳ nghỉ nào khác.

Đây chính là ba ngày nghỉ lận! Tạ Giải cùng Trương Dương Tử là những người đầu tiên hoan hô lên.

Đường Vũ Lân trên mặt cũng toát ra vẻ suy nghĩ, ba ngày tới mình sẽ làm được gì? Chỉ có ba ngày, lâm trận mới mài gươm tựa hồ cũng không đủ đi.

Sau khi tan học, mọi người đồng thời hướng về ký túc xá đi đến.

"Vũ Lân. Ba ngày nay ngươi tính làm gì? Không bằng chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi." Tạ Giải cười hắc hắc nói.

"Đi chơi? Chơi cái gì?" Trương Dương Tử ngó sang thăm dò.

Tạ Giải lườm một cái, "Lại không nói cho ngươi."

Trương Dương Tử cười ha ha, "Ta khao, có được hay không? Mang ta theo với."

Tạ Giải nói: "Nếu vậy còn có thể cân nhắc. Đúng rồi, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, hiện tại Vũ lão sư nói, cuộc thi cuối kỳ của chúng ta có hai mục, Thăng Linh Đài này chỉ là một mục thôi! Vậy mục còn lại sẽ là gì? Các ngươi có đoán được không?"

Mọi người suy nghĩ một chút, đều mờ mịt lắc đầu.

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Bạo Động Thăng Linh Đài, chuyện này với chúng ta mà nói thật là một cơ hội tăng tiến tốt, bất quá tựa hồ có hơi sớm chút. Ta trước đây nghe nói qua, cạnh tranh trong Bạo Động Thăng Linh Đài đặc biệt kịch liệt. Khi đó, không thể nói đến tình người các kiểu. Dù sao, cơ hội để Hồn Linh tiến hóa cũng không nhiều."

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta tiến vào Thăng Linh Đài nhiều lần như vậy, học viện vì chúng ta đã trả giá rất lớn. Ta thấy chính là muốn chúng ta trước khi tốt nghiệp lớp sơ cấp, thông qua Thăng Linh Đài để Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên. Đối với tu vi Hồn Linh của mình các ngươi hẳn cũng từng cân nhắc?"

Nghe hắn vừa nói thế, bốn người kia không hẹn mà cùng dừng bước.

Hồn Linh tiến hóa đến ngàn năm? Cái kia ý vị như thế nào?

Thiên Niên Hồn Linh, Thiên Niên Hồn Hoàn, hơn nữa mới là cái thứ nhất!

Nếu Hồn Linh thứ nhất là ngàn năm liền có thể cung cấp ba cái hồn kỹ, tiết kiệm được tinh thần lực rất lớn, tương lai lại dung hợp thêm một cái Thiên Niên Hồn Linh, chí ít là có thể tu luyện tới cấp 60 không cần lo lắng không có hồn hoàn.

Vấn đề lớn nhất hạn chế Hồn sư phát triển lên cao đó chính là giới hạn số lượng Hồn Linh. Mức độ của tinh thần lực có thể chịu được tiếp nhận Hồn Linh có phân mức rõ ràng.

Tu vi tinh thần lực không đạt, dung hợp Hồn Linh tất nhiên thất bại. Đây là lý do vì sao Vũ Trường Không phi thường coi trọng rèn luyện tinh thần lực

cho bọn trẻ.

Dựa vào vạn năm kinh nghiệm của việc hấp thu Hồn Linh tới nay, các tổ chức hồn sư lớn từ 3.000 năm trước đã thống nhất tuyên bố tương quan giữa cấp độ tinh thần lực và số lượng, chất lượng Hồn Linh hấp thụ.

** Cái đoạn dưới là tác giả copy lại mấy chap trước, chèn thêm chú giải của 3 cảnh giới sau, có thể hiểu được chia làm: Linh Nguyên Cảnh, Linh Thông Cảnh, Linh Hải Cảnh, Linh Uyên Cảnh, Linh Vực Cảnh, Thần Nguyên Cảnh. Đừng đọc, khó hiểu lắm.*

Linh Nguyên Cảnh, mọi người mới bắt đầu sinh ra đều có, cũng là trụ cột cơ bản của tinh thần lực. Linh Nguyên cảnh tinh thần lực có thể giúp cơ thể chịu được việc hấp thu Hồn Linh màu vàng. Hay đúng hơn là hấp thu Hồn Linh từ màu vàng trở xuống.

Linh Thông Cảnh, tâm thần thông linh, ý đạt niệm tới, đạt đến Linh Thông cảnh, tinh thần lực chưởng khống bắt đầu nhập môn, chân chính điều khiển tinh thần lực của mình để bản thân sử dụng, có thể gánh chịu hai Hồn Linh màu vàng hoặc là một Hồn Linh màu tím.

Linh Hải Cảnh, tâm linh như biển, mênh mông vô biên, lực lượng tinh thần chân chính đạt đến cấp cao, chính thức trở thành cường giả. Bất kể muốn trở thành đỉnh cao Cơ Giáp sư hay đỉnh cao Hồn sư, lực lượng tinh thần đạt bắt buộc phải đạt đến tầng thứ này. Có thể gánh chịu năm cái Hồn Linh màu vàng, hoặc ba Hồn Linh tím hoặc một cái Hồn Linh đen.

Linh Uyên Cảnh, như vực sâu ngục thẳm, bích lạc hoàng tuyền, lên trên trời, xuống suối vàng, ý niệm truyền đến vạn vật, đỉnh cấp tinh thần lực nắm giữ cơ sở Hồn Linh truyền kỳ, có thể dung hợp bất kỳ cấp độ Hồn Linh nào, thậm chí màu cam, màu đỏ cũng có thể dung hợp. Dưới tình huống đã nắm giữ bất kỳ loại nào trong hai loại Hồn Linh này, lại có thể dung hợp thêm hồn Linh khác năng lực ngang ngửa Linh Hải Cảnh. Nếu không có Hồn Linh cam hoặc đỏ, có thể tiếp nhận Hồn Linh ở cấp độ khác tối đa là 5 cái, cấp bậc không hạn chế. Bình thường mà nói, Linh Uyên Cảnh đã là cực hạn của nhân loại.

Linh Vực Cảnh, linh thức hóa vực, tự thành một giới. Lấy linh hồn là bản

nguyên, lấy linh thức là vực, tựa thiên địa, tâm thần hình thành một thế giới. Với hạn mức tinh thần lực tối đa, có thể dung hợp Hồn Linh ở bất kỳ cấp độ nào, bất kể số lượng bao nhiêu, trên lý thuyết giới hạn là chín. Trong truyền thuyết Truyền Linh Tháp tháp chủ đầu tiên, người sáng tạo Hồn Linh, truyền kỳ đại năng, Linh Băng Đấu La đã từng vượt qua tầng thứ này.

Thần Nguyên Cảnh, linh thức hóa thần, nguyên thủy sơ thành. Linh thức hóa thành nguyên thần, lực lượng tinh thần hóa thành lực lượng nguyên thần. Đây là thế giới của thần, ý niệm truyền đi thông thiên triệt địa. Đạt cảnh giới này, có thể nhòm ngó thần giới, tinh thần lực đạt đến Thần Nguyên Cảnh, cũng đã có thể xưng là bán thần. Thần cũng chỉ là như vậy.

Đối với Hồn Sư mà nói, ở tình huống bình thường, cấp bậc tinh thần lực chỉ có bốn cảnh giới đầu tiên mới có ý nghĩa. Còn Linh Vực Cảnh cùng Thần Nguyên Cảnh, chỉ có những Hồn Sư thuần túy tu luyện tinh thần lực mới có khả năng truy cầu.

Linh Nguyên Cảnh là khởi điểm, tu luyện tới Linh Thông Cảnh 100 điểm tinh thần lực cũng không khó. Thế nhưng từ Linh Thông Cảnh muốn đạt đến Linh Hải Cảnh, là chênh lệch trời và đất, phần lớn Hồn Sư cả đời cũng không thể đạt đến.

Linh Hải Cảnh, cần 500 điểm tinh thần lực.

Linh Uyên Cảnh, cần 5.000 điểm tinh thần lực.

Linh Vực Cảnh, cần 2 vạn tinh thần lực.

Đến Thần Nguyên Cảnh cần đến lực lượng tinh thần lực khủng bố 5 vạn mới có thể đạt đến.

Có người còn đề cập đến cảnh giới trong truyền thuyết mới có - Thần Vương Cảnh, cấp bậc này với trình độ của bọn Đường Vũ Lân cũng không cần tìm hiểu.

Người mạnh nhất trong năm người về mặt này, Cổ Nguyệt, tương lai hẳn có thể thoải mái đạt đến Linh Hải Cảnh, chỉ có đến Linh Hải Cảnh mới có thể tu luyện tới Cửu Hoàn, tiền đề là chín cái Hồn Hoàn cũng không thể vượt

quá ngàn năm.

Bốn người còn lại hiện nay chỉ có Đường Vũ Lân lực lượng tinh thần đạt đến Linh Thông Cảnh, ba người khác đều chỉ gần tiếp cận Linh Thông Cảnh, gần đạt đến giới hạn đột phá.

Bất quá, lấy thiên phú của bọn họ, đạt đến Linh Thông cảnh cũng không phải là vấn đề khó khăn. Hơn nữa tuổi còn nhỏ, chỉ cần tài nguyên tu luyện đầy đủ, tương lai đều có thể đạt đến Linh Hải Cảnh.

Chương 135: Bế quan đoán tạo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hồn Hoàn đầu tiên nếu có thể đạt đến màu tím, liền mang ý nghĩa bọn họ tương lai đạt đến Linh Hải Cảnh có thể nắm giữ ba cái Thiên Niên Hồn Linh, tối đa phụ gia chín cái hồn hoàn, có khả năng đạt đến Phong Hào Đấu La cấp bậc.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ là khả năng mà thôi. Trong lịch sử loài người, xưa nay chưa từng xuất hiện Phong Hào Đấu La có ba cái Thiên Niên Hồn Linh, bởi vì xác suất đạt được quá thấp.

Như Vũ Trường Không, hiện tại mặc dù mới chỉ có Lục Hoàn, cũng đã có Vạn Niên Hồn Linh. Thực lực như vậy mạnh mẽ cỡ nào.

"Học viện thực sự có ý này à?" Trương Dương Tử nuốt một hớp nước miếng, hắn có khát vọng trở nên mạnh mẽ phi thường. Tính cách bản thân có chút ưa thích trang bức kẻ khác, bằng không lúc trước lần thứ nhất tiếp xúc Đường Vũ Lân, tại kỳ thi lên lớp, bọn họ cũng sẽ không ngạo mạn xuất thủ trước.

Tạ Giải nói: "Rất có thể là như vậy, nếu thực sự vậy thì quá tốt rồi. Chúng ta phải quý trọng cơ hội mỗi lần được vào Thăng Linh Đài mới được.

Đường Vũ Lân nói: "Ta sẽ không đi chơi, mấy ngày nay ta cần đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tiếp tục tôi luyện một thoáng."

Cổ Nguyệt nói: "Ta minh tưởng."

Vương Kim Tỳ nhìn Đường Vũ Lân ánh mắt có chút ai oán, Đường Vũ Lân

cười nói: "Kim Tỳ, ta buổi tối sẽ trở lại."

"Khặc khặc! Kim Tỳ, ngươi lúc nào trở nên giống như oán phụ * vậy?" Trương Dương Tử giơ tay liền vỗ vai Vương Kim Tỳ một phát.

* *vợ giận chồng*

Đường Vũ Lân cùng Vương Kim Tỳ đồng tu có thể hỗ trợ lẫn nhau tu luyện, điểm này mọi người đều đã biết.

Vương Kim Tỳ phủi hắn một chút, nói: "Ngươi nếu có thể giúp ta trong vòng 3 tháng tăng nhanh hơn 1 cấp so với tu luyện bình thường, ta cũng có thể để có ngươi khi dễ ta oán phụ. Vũ Lân, hay là ta với ngươi cùng làm việc, nghề thứ hai ta cũng sẽ chọn Đoán Tạo? Ngươi cảm thấy ta có thiên phú về mặt này không?"

Đường Vũ Lân nói: "Liên quan tới nghề thứ hai, ta cảm thấy mọi người nếu không giống nhau sẽ tốt hơn. Như vậy, sau này khi chúng ta chế tạo Đấu Khải, có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Tạ Giải nói: "Có đạo lý, ta cơ bản đã quyết định, nghề thứ hai của ta chính là Cơ Giáp Chế Tạo Sư! Bởi vì cái này dù không cần nhiều kỹ thuật, nhưng phải vô cùng thông thạo kỹ xảo. Ta cảm thấy tương đối thích hợp với ta. Các ngươi thì sao?"

Trương Dương Tử nói: "Ta còn chưa nghĩ ra."

Cổ Nguyệt nói: "Ta có thể sẽ học tập sửa chữa Cơ Giáp"

"À? Ngươi muốn học sửa chữa Cơ Giáp? Ngươi là con gái mà, ta tưởng ngươi sẽ lựa chọn thiết kế Cơ Giáp chứ!? " Tạ Giải hiếu kỳ nói.

Cổ Nguyệt lạnh nhạt nói: "Kẻ không có đầu óc mới nghĩ như thế!"

"Ngươi..."

"Được rồi, hai người các ngươi đi về nghỉ một chút đi, sau đó đi ăn cơm." Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nhìn hai người, mọi người đều biết nhau lâu như vậy rồi, bọn họ vẫn sẽ thường xuyên cãi nhau.

Trải qua mấy tháng tiếp xúc, Đường Vũ Lân phát hiện trong 4 người bọn họ, Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ quan hệ tốt nhất, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt quan hệ kỳ thực cũng không tệ lắm. Chỉ là Cổ Nguyệt mặt ngoài nhìn qua rất ôn hòa, nhưng bên trong cốt cách lại có một sự kiêu ngạo khó nói ra. Đối với ba người kia đều có chút có chút khoảng cách. Có niềm vui nho nhỏ là bọn họ đều cùng mình quan hệ rất tốt. Vì lẽ đó, chính mình liền trở thành trung gian hòa giải trong đoàn đội, giúp quan hệ đỡ căng thẳng hơn.

Đối với bạn bè, Đường Vũ Lân lòng mang cảm kích, hắn là tiên thiên Phế Võ Hồn, tu vi hồn lực vốn yếu nhất. Vì lẽ đó trong Linh Ban cảm thụ cũng đặc biệt rõ ràng. Cùng một đám thiên tài học tập, tu luyện, liền thúc đẩy hắn không dám có một chút lười biếng. So với những người khác tu vi của hắn tăng lên vẫn như cũ chậm nhất, cũng may tự so với bản thân trước đây nhanh hơn nhiều.

Đường Vũ Lân tâm tình điều chỉnh rất tốt, không so đo với nhóm biến thái này, chỉ tự so với bản thân, chỉ cần tốc độ tiến bộ của chính mình không ngừng tăng lên, hắn đã rất thỏa mãn.

Lại nói tại kỳ thi cuối kỳ, hơn nữa lại là thi đấu đoàn đội, thân là người có tu vi yếu nhất, nhưng lại là đội trưởng, hắn cảm giác đang mang trên người một trách nhiệm trọng đại.

Sau bữa cơm chiều, vận động nhẹ một chút, hắn liền bắt đầu minh tưởng. Ba ngày nghỉ làm gì, hắn đã tự an bài xong trong lúc ăn cơm.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Đường Vũ Lân liền một mình rời khỏi học viện, đi thẳng đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Sau khi dừng lại mua một vài thứ, hắn tiến vào Đoán Tạo Phòng. Bắt đầu bế quan 3 ngày.

"Leng keng leng keng" âm thanh ở bên trong phòng làm việc vang vọng, hầu như không ngừng nghỉ phát ra. Ba ngày sau đó, mỗi buổi sáng, Đường Vũ Lân đều đi tới nơi này, tiến hành đoán tạo, buổi tối mới lết tấm thân uể oải trở về học viện, thông qua Lam Ngân Thảo kết nối cùng Vương Kim Tỳ đồng thời tu luyện minh tưởng.

"Vũ Lân, ngươi theo ta đến nơi này một chuyến." Đường Vũ Lân vừa vặn hoàn thành rèn đúc, liền nhận được tin nhắn của Mộ Thần.

"Vâng, lão sư, con tới ngay đây."

Đến Công Hội, đi thẳng vào văn phòng Mộ Thần. Hiện tại Đoán Tạo Sư Công Hội hầu như ai ai cũng đều biết tên tiểu tử này, nhưng đại đa số chỉ nghe Đường Vũ Lân là đệ tử mới thu của Mộ Thần hội trưởng, cũng không biết được tiểu hài tử mới 9-10 tuổi này đã là một Đoán Tạo Sư cấp 3.

Đó là do Mộ Thần cố ý dặn dò cấp dưới dù Đường Vũ Lân muốn tiếp nhiệm vụ gì đều là thông qua sầm nhạc tiến hành, ẩn giấu sự tình hắn là Đoán Tạo Sư cấp 3.

Chín tuổi Đoán Tạo Sư cấp 3, vẫn làm người nghe quá sức kinh hãi. Mộ Thần nói cho Đường Vũ Lân, trước khi hắn tiến vào cấp độ Linh Đoán Tạo, không thể chịu quá nhiều quấy rầy từ ngoại giới. Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân Đoán Tạo Sư huy chương xưa nay đều không cần đeo.

"Lão sư!" Đường Vũ Lân vừa vào cửa liền thấy Mộ Thần ngồi sau mặt bàn đang xem cái gì.

"Đến rồi à, ngồi đi." Thời điểm không giảng giải Đoán Tạo Thuật cho hắn, Mộ Thần đều rất ôn hòa.

Đường Vũ Lân ngồi ở bàn đối diện, Mộ Thần đưa một cái thẻ cho hắn.

Đường Vũ Lân tiếp nhận thẻ. Đó là một tấm thẻ kim loại, một mặt có hoa văn phi thường phức tạp mà tỉ mỉ. Tuy rằng còn chưa tiếp xúc được tầng thứ này nhưng Đường Vũ Lân cũng nhìn ra được đây là một loại hồn đạo trận pháp phi thường tinh vi.

Lật mặt còn lại xem, hắn thấy 3 chữ hết sức quen thuộc: Thăng Linh Đài.

"Thăng Linh Đài?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

Mộ Thần gật gật đầu, "Qua mấy ngày nữa Thăng Linh Đài sẽ tiến vào bạo động kỳ, là thời cơ rèn luyện tốt nhất. Đây là một tấm vé mời để tham dự. Bạo Động Thăng Linh Đài tuy rằng nguy hiểm hơn, nhưng áp lực càng lớn, kỳ ngộ cũng tăng lên. Đi tôi luyện, tôi luyện đi."

Danh ngạch tham dự Bạo Động Thăng Linh Đài khan hiếm cỡ nào, Đường Vũ Lân đã biết rồi, nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió này của lão sư,

trong lòng hắn không khỏi có cảm giác ấm áp. Từ khi mình gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tới nay, đã nhận được các loại trợ giúp không ngừng từ lão sư.

"Lão sư, cảm ơn ngài. Cái này quá quý trọng, vẫn là cho Mộ Hi tỷ đi." Đường Vũ Lân đem thẻ đưa cho trở lại.

Mộ Thần mỉm cười nói: "Nàng cũng có, các ngươi ở bên trong chiếu cố lẫn nhau là được rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Học viện con cũng tổ chức cho chúng con tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, như là kỳ thi cuối kỳ. Vì lẽ đó, con kỳ thực đã có danh ngạch."

Mộ Thần kinh ngạc nói: “Đãi ngộ của Linh Ban các ngươi cao như vậy? Xem ra, Đông Hải học viện đối với các ngươi rất coi trọng!” Hắn mặc dù biết Đường Vũ Lân được vào học trong một lớp thiên tài nào đó, nhưng đối với sự tu luyện bình thường của Vũ Lân quan tâm không nhiều. Dù sao tuổi tác hắn còn nhỏ, tiến độ tu luyện hồn lực cũng không chậm. Đối với Đoán Tạo Sư mà nói, Võ Hồn là gì đều không quan trọng, chỉ cần cảnh giới hồn lực đạt yêu cầu là được. Lại không nghĩ rằng lớp thiên tài gì đó của Đường Vũ Lân lại có đãi ngộ tốt như vậy.

Bất quá, Mộ Thần vẫn không thu lại thẻ, mỉm cười nói: "Vậy ngươi cũng để dành lại đi, ta tìm được hai tấm. Thêm một thẻ nhập môn, ngươi lại có thể tiến vào nhiều thêm 1 lần. Dù sao bạo động kỳ kéo dài tận 7 ngày, thêm một lần rèn luyện lại càng có nhiều trợ giúp."

Nhiều lần tiến vào? Đường Vũ Lân trong lòng hơi động.

"Ngày mai sẽ là bạo động kỳ, ngươi về sớm một chút chuẩn bị sẵn sàng đi. Tính tình của ngươi so với bạn cùng lứa xem ra là vô cùng trầm ổn, ta cũng không cần căn dặn ngươi nhiều, nếu như gặp được Mộ Hi, các ngươi phải chăm sóc lẫn nhau nhiều hơn một chút”

"Vâng, Lão sư."

Quan hệ của Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi vẫn không tính là cực kỳ tốt. Bởi vì tiềm thức Mộ Hi vẫn sẽ có chút bài xích đối với hắn. Mộ Hi thường thường nói, Mộ Thần đối với Vũ Lân thiên vị hơn nàng, trong lòng vẫn còn

muốn phân cao thấp trên phương diện nỗ lực rèn luyện Đoán Tạo Thuật. Võ Hồn của nàng có thể chưởng khống nhiệt độ ở một mức nhất định, đây là cha truyền con nối, ở Đoán Tạo Thuật cũng đặc biệt có thiên phú, cơ sở lại vững chắc. Hiện tại cũng đã bắt đầu thử tiếp cận Thiên Đoán Đoán Tạo. Nhưng để đạt được Đoán Tạo Sư cấp 3, vẫn phải mất thêm một đoạn thời gian.

Chương 136: Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trở lại ký túc xá, Đường Vũ Lân không về phòng của mình trước tiên, mà lần lượt gõ cửa từng gian phòng khác.

"Ngươi trở về rồi, đã làm gì thế?" Tạ Giải mở cửa ra liền thấy Đường Vũ Lân, có chút giận không chỗ phát tiết, cái tên này, mấy ngày nay biến mất, không ai cùng với hắn đi ra ngoài chơi, chỉ có thể tẻ nhạt lưu lại học viện tu luyện.

"Đến phòng ta một chuyến, có chuyện muốn nói với mọi người." Đường Vũ Lân hướng về hắn ngoắc ngoắc tay, liền đi sang gian tiếp theo.

Vào lúc này đã là chạng vạng, mọi người vừa mới cơm nước trở về, vì lẽ đó đều ở ký túc xá, rất nhanh đã bị Đường Vũ Lân gọi vào trong gian phòng của mình.

"Đội trưởng đại nhân, đem chúng ta cũng gọi đến là muốn làm gì thế?" Trương Dương Tử mang theo vài phần trêu chọc nói.

Đường Vũ Lân nói: "Cho mọi người một vài thứ, các ngươi mau nhanh nhanh thử một chút, nếu không vừa ta sẽ chỉnh sửa lại cho" Vừa nói, hắn từ trong chiếc nhẫn trữ vật của mình lấy ra một đống đồ kim loại, phân biệt đưa cho mọi người.

"Đây là..." Nhìn Đường Vũ Lân lấy đồ ra, mọi người đều kinh ngạc.

Đó là một cái nhuyễn giáp *, kim loại nhuyễn giáp. Nhuyễn giáp này dùng từng khối từng khối kim loại màu bạc to bằng ngón cái ghép thành, được

gắn kết với nhau vô cùng xảo diệu.

* *Áo giáp mặc lót sát bên trong, bản convert họ ghi "áo lót"*

Càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, áo lót kim loại này cầm vào phi thường nhẹ, trọng lượng rất nhỏ. Nhìn qua khá giống tỏa giáp hình thức. Nhìn kỹ có thể phát hiện, mỗi một mặt trên của kim loại đều có vân văn như ẩn như hiện, đầy rẫy một loại khí tức kỳ dị.

"Nhẹ như vậy, cái này làm bằng vật liệu gì?" Trương Dương Tử tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Đây là một loại kim loại hiếm, gọi vân thái, ta dùng Thiên Đoán Pháp đem chúng nó rèn đúc tinh luyện mà tạo thành. Tuy rằng rất nhẹ, nhưng độ cứng cùng tính dai đều phi thường cao. Chúng ta tiến vào Thăng Linh Đài sẽ bị máy móc quét qua, đem chúng ta hết thảy đều hoàn chỉnh sao chép vào trong Thăng Linh Đài, mặc nó vào mọi người có thể có nhiều hơn một phần bảo đảm.

Vương Kim Tỳ có chút chất phác nói: "Chúng ta cái này có tính là ăn gian không?"

Trương Dương Tử tức giận: "Chuyện này làm sao có thể nói là ăn gian đây? Chúng ta cái này gọi là lợi dụng tốt lỗ hổng của Bạo Động Thăng Linh Đài để gia tăng bản thân" Vừa nói, hắn đã cởi áo khoác, tròng vào Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp Đường Vũ Lân cho.

"Tuy rằng không hoàn toàn vừa vặn nhưng không ảnh hưởng hành động, rất nhẹ. Kim Tỳ, ngươi đánh ta một quyền thử xem." Trương Dương Tử nóng lòng muốn thử nói.

"Ồ." Vương Kim Tỳ khoát tay, một quyền liền đánh vào trên ngực hắn.

"Ầm" một tiếng. Trương Dương Tử bị hắn đánh ngã ngồi trên mặt đất.

"Ai ui, ta nói ngươi đánh nhẹ chút mà!" Trương Dương Tử u oán nói.

Vương Kim Tỳ thản nhiên nói: "Nhẹ có thể có hiệu quả sao? Đội trưởng cái này làm thật không tệ nha, lúc ta đánh trúng ngươi, cảm giác những mảnh giáp kia thật giống như nối liền một thể, lại như là đánh trúng thiết bản. Ngươi kỳ thực là bị sức mạnh của ta đẩy ngã. Mà không phải bị đánh

ngã."

Trương Dương Tử bò lên, sờ sờ ngực, đúng đấy! Nơi ngực cũng không có cảm giác đau đớn gì.

Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Ba ngày nay, ngươi vì chúng ta mà làm những thứ này?"

"Ừm. Xem như là lâm trận mới mài gươm đi. Kim Tỳ cùng Dương Tử nói đều đúng, chúng ta vậy cũng được xem là ăn gian với là trình độ nhất định, nhưng ít ra có thể bảo đảm mọi người không dễ bị Hồn thú tập kích đánh tan. Chúng ta chỉ cần ở trong Thăng Linh Đài kiên trì thời gian dài hơn bình thường là được, đồng thời cũng có thể săn giết càng nhiều Hồn thú."

Tạ Giải nhìn Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp trong tay. Lại nhìn Đường Vũ Lân một chút, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ, nguyên lai cái tên này là đi...

"Các ngươi mau nhanh đều thử xem đi!" Đường Vũ Lân thúc giục.

Mọi người phân biệt thử, đều khá vừa, tuy rằng Đường Vũ Lân đối với làm quần áo không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng loại áo lót này khá là đơn giản, vẫn miễn cưỡng qua ải.

Cái của Vương Kim Tỳ hắn cố ý làm hơi rộng, một khi sử dụng võ hồn tăng cường thể trạng, liền vừa vặn.

"Được rồi, cứ vậy đi. Ngày mai chúng ta cùng nỗ lực cố gắng!" Đường Vũ Lân đưa tay phải ra. Tạ Giải là người thứ nhất đưa tay đặt lên mu bàn tay hắn, sau đó là Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử. Cổ Nguyệt lại đặt bàn tay dưới lòng bàn tay của Đường Vũ Lân. Dùng mu bàn tay dán chặt vào lòng bàn tay hắn.

Năm người cùng hô to: "Cố lên!"

Sáng sớm, Đông Hải Thành bị một luồng hơi nước nồng đậm bao trùm. Hạn chế tầm mắt của mọi người, nhìn cái gì cũng đều mơ mơ hồ hồ.

Ngày thường Đông Hải Truyền Linh Tháp khá là quạnh quẽ, vậy mà ngày hôm nay lại trở nên đặc biệt náo nhiệt. Là một trong Thập Bát Thiên Thụ

của tổ chức Truyền Linh Tháp, nơi này chính là một trong những lối vào của Bạo Động Thăng Linh Đài.

Mỗi một tấm thẻ tham gia Bạo Động Thăng Linh Đài, một khi đấu giá sẽ bị đẩy lên đến mấy trăm ngàn kim hồn tệ, thậm chí có tiền cũng không thể mua được. Những tấm thẻ này hàng năm đều bị tranh mua gay gắt. Tuy rằng lượng người có thể ở bên trong chân chính hoàn thành việc "thăng linh" đã ít lại càng ít, nhưng chung quy vẫn có cơ hội.

Sáng sớm Vũ Trường Không liền dẫn theo các học viên Linh Ban của hắn đi tới Đông Hải Truyền Linh Tháp, tiến vào sớm một chút, khả năng gặp phải đối thủ sẽ càng giảm.

"Các ngươi nhớ kỹ, Bạo Động Thăng Linh Đài là thời điểm nhân số đồng thời tiến vào đông nhất. Ở bên trong trừ tin tưởng lẫn nhau ra, mọi kẻ còn lại đều là địch. Điều các ngươi cần làm chỉ có một việc, đó là sinh tồn. Nếu kỳ thi cuối kỳ không thông qua, sẽ có trừng phạt."

Nghe Vũ Trường Không răn dạy, Tạ Giải hiếu kỳ nói: "Vũ lão sư, trừng phạt gì cơ?"

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Thủ tiêu kỳ nghỉ." Sau mỗi học kỳ, đều có một tháng kỳ nghỉ nghỉ ngơi, nghe được thủ-tiêu-kỳ-nghỉ bốn chữ này, Tạ Giải nhất thời trợn to hai mắt. Hắn đã chờ mong kỳ nghỉ này từ rất lâu.

Mấy người khác cũng hai mắt nhìn nhau, chỉ có Đường Vũ Lân vẻ mặt vẫn như thường, ngay cả Cổ Nguyệt, nghe được trừng phạt này đôi mi khẽ nhíu lại.

"Đi thôi."

Năm tấm thẻ nhập môn đưa lên, được nhân viên dẫn dắt, bọn họ đi tới gian phòng quen thuộc. Đây chính là năng lực của Đông Hải học viện. Là trung cấp hồn sư học viện duy nhất của Đông Hải Thành, Đông Hải học viện có sức ảnh hưởng rất lớn, có quan hệ tương hỗ với Truyền Linh Tháp, nếu không, tiêu chuẩn tiến vào Thăng Linh Đài không phải cứ có tiền liền nhất định có thể mua được.

Đông Hải Truyền Linh Tháp chuyên môn vì bọn họ bố trí một phòng, quản

chế đều không phải thái độ bình thường, mà là cho bọn họ ưu đãi đặc thù.

"Bạo động kỳ trong Thăng Linh Đài vô cùng nguy hiểm, các ngươi đều đã tiến vào Thăng Linh Đài rất nhiều lần, cũng cơ bản thích ứng các tình huống bên trong, không cần ta nhắc nhở nhiều. Thời điểm có cảm giác không tốt, lập tức thoát ly chiến trường." Nhân viên đơn giản căn dặn vài câu.

Tiến vào Thăng Linh Đài số lần càng nhiều, càng khó xuất hiện loại nguy hiểm gặp Nhân Diện Ma Chu khi vừa tiến vào như Vương Kim Tỳ.

Năm người phân biệt nằm vào hộc tủ kim loại, dưới sự điều khiển của vị nhân viên, ngăn tủ kim loại đóng lại, ánh sáng từ từ biến mất. Màn hình máy quét khởi động, chuẩn bị tiến vào thế giới ảo.

Nhân viên đem 5 thẻ danh ngạch cho vào khe quẹt thẻ, tiếp theo nhấn nút màu đỏ. Đây là thiết bị quản lý bạo động kỳ, phải đúng loại thẻ này mới có thể tiến vào, đồng thời khống chế vị trí xuất hiện của người tham dự.

Ý thức mơ hồ một chút, khi lần nữa tỉnh táo lại thì chung quanh đã là rừng rậm mênh mông. Khác biệt lớn nhất so với trước đây là lần này bọn họ năm người cùng nhau xuất hiện trong Thăng Linh Đài.

Không khí trong lành, thảm thực vật màu xanh lục, hết thảy đều rất quen thuộc, nhìn qua cùng với bình thường tiến vào cũng không có khác nhau lớn gì.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Lập trận"

Hắn bước lên trước vài bước, đứng ở đầu đội ngũ, Vương Kim Tỳ lưu ở phía sau, đối lưng Đường Vũ Lân, Trương Dương Tử cùng Tạ Giải một trái một phải, bốn người đều là mặt hướng phía ngoài, bao lấy Cổ Nguyệt ở trung tâm.

Ánh sáng màu xanh nhu hòa lóe lên, đồng thời bao trùm năm người, chính là nguyên tố phong của Cổ Nguyệt chưởng khống, tuy rằng không mạnh, nhưng cũng giảm bớt trọng lượng mọi người, giúp mỗi người trở nên linh hoạt hơn.

Đường Vũ Lân tay phải vừa nâng lên, hai nhánh Lam Ngân Thảo chui ra,

hồn hoàn màu vàng dưới chân bay lên, Lam Ngân Thảo quấn quanh như Linh Xà kéo dài về phía trước, sau đó lại quét ngang hai bên, vạch bụi cây, tạo thành một đường đi.

"Chúng ta mục tiêu ưu tiên trên hết là phải kiên trì một canh giờ, hoàn thành cuộc thi cuối kỳ. Mục tiêu thứ hai mới là làm hết sức săn giết nhiều hồn thú. Mọi người chú ý cẩn thận." Bốn nhánh Lam Ngân Thảo từ dưới chân hắn lan tràn ra xung quanh, quấn lấy hông đồng bọn để có thể cứu viện ở thời khắc nguy hiểm.

Trương Dương Tử khoát tay, Hồn Linh Tiểu Hắc Ưng của hắn bay lên trời. Tiểu Hắc Ưng này giúp hắn tăng cường chiến đấu chỉ là phụ, có một cái tác dụng to lớn khác chính là có thể chia sẻ tầm nhìn. Nhưng Tiểu Hắc Ưng không thể rời xa hắn quá mười mét. Coi như vậy, thêm tầm nhìn cũng có thể quan sát được xa hơn.

Chương 137: Bạo Động Kỳ Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không mang tâm lý cầu may, vừa tiến vào Thăng Linh Đài, bọn họ tất cả đều phóng thích ra võ hồn.

Trong phòng quan sát của Truyền Linh Tháp.

Vị nhân viên hướng về Vũ Trường Không mỉm cười nói: "Mấy tên tiểu tử này không tệ lắm. Vũ lão sư dạy dỗ thực sự có bài bản."

Vũ Trường Không khẽ vuốt cằm nói: "Xem biểu hiện của bọn chúng đi."

Hắn xưa nay đều rất biết tiết chế cảm xúc, nhưng đối những đệ tử này của mình vẫn tương đối thoả mãn.

Nhìn bọn họ, hắn liền không tự chủ sẽ nhớ tới 2 vạn năm giáo huấn truyền thừa của nơi đó: “học viện chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.”

Tuy không phải mọi thời kỳ đều nghiêm khắc tuân thủ giáo huấn này, nhưng giáo huấn này vẫn làm cho mỗi một học viên của Sử Lai Khắc học viện khắc ghi sâu sắc, cũng coi đây là vinh quang.

Không biết mấy tên tiểu tử này có thể đi được bao xa.

Muốn trở thành quái vật, không chỉ cần tự thân nỗ lực mà còn phải vượt qua người khác một bậc thiên phú. Hiện tại xem ra bọn họ năm người đều đủ tiêu chuẩn. Luận về thiên phú, cao nhất không thể nghi ngờ chính là Cổ Nguyệt, võ hồn của nàng dù là trong những ghi chép của Truyền Linh Tháp hay Sử Lai Khắc học viện đều xưa nay chưa từng xuất hiện. Ngũ hệ nguyên

tố chưởng khống, chuyện này thực sự quá thần kỳ. Mặc dù Hồn kỹ của nàng chỉ có thể tăng cường hồn lực bản thân hoặc cường độ chưởng khống nguyên tố, nhưng chỉ cần Ngũ Hệ Nguyên Tố khống chế đã có thể tiến hành dung hợp để sử dụng, vậy đâu cần thêm hồn kỹ phụ gia thêm nữa!?

Tinh thần lực của nàng trong những bạn đồng niên cao chưa từng thấy, tuổi nhỏ như này đã đạt đến Linh Thông Cảnh, hơn nữa tốc độ tiến bộ cực nhanh, e rằng cần đến lúc tốt nghiệp hệ sơ cấp 6 năm sau, nàng đã có thể đạt đến Linh Hải Cảnh. Nếu thực sự là như vậy, coi như đã khai sáng tiền lệ đầu tiên trong giới Hồn Sư. Tương lai phát triển càng không thể đo lường.

Thiên phú đệ nhị tự nhiên chính là Tạ Giải, song sinh võ hồn. Bất luận ở niên đại nào, đều là thiên phú phi thường hiếm thấy. Dù song sinh võ hồn phối hợp của hắn so với song sinh võ hồn thuần túy hơi có khoảng cách, nhưng phối hợp có chỗ tốt của phối hợp, nói không chừng, tương lai hắn có thể...

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ về thiên phú cá nhân chỉ có thể coi là trung thượng. Cốt Long Vương, Ám Hắc Huyễn Ma Ưng, đều không được tính là đệ nhất võ hồn, nhưng bọn họ có thể triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, một khi khống chế hoàn hảo, hai người cùng phối hợp, sức chiến đấu chắc chắn sẽ không kém hơn bất kỳ thiên tài đứng đầu nào.

Bất quá, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ có thể hoàn thiện hay không còn cần tiếp tục theo dõi. Trước khi có thể dung hợp hoàn mỹ, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ không thể tính là hoàn toàn được triển khai.

Cuối cùng là đội trưởng được chỉ định Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không cũng có chút không hiểu rõ. Phẩm chất của Đường Vũ Lân kém rất nhiều so với bạn cùng lứa, tính cách cứng cỏi, thân tuy nắm giữ phế võ hồn nhưng có thể không nhụt chí nỗ lực tu luyện, từng bước một theo sát bước tiến của các đồng học. Cường độ thân thể tốt nhất so với mọi người, trời sinh thần lực, chí ít có thể bù đắp cho khiếm khuyết của võ hồn ở giai đoạn đầu.

Quan trọng hơn chính là võ hồn biến dị, đồng thời còn nắm giữ Kim Lân Trảo kỳ dị. Hắn có lúc còn hoài nghi có phải tên này mới là mạnh nhất trong năm người, hắn còn cần quan sát thêm. Nếu sự biến dị võ hồn có thể tiếp tục kéo dài, rất có khả năng sẽ trở thành siêu cấp thiên tài giống như Cổ Nguyệt.

Tính cách trầm ổn càng khiến hắn trở thành lựa chọn hàng đầu để lãnh đạo đoàn đội. Hắn sẽ theo bản năng chăm sóc cho đồng bọn, thời khắc mấu chốt có thể dũng cảm gánh vác trách nhiệm. Vũ Trường Không hy vọng nhất chính là hắn có thể trưởng thành, trở thành một bất thế kỳ tài.

Hơn nữa, Vũ Trường Không từ cách Đường Vũ Lân dùng Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy có thể nhận ra đứa nhỏ này ở Đoán Tạo Thuật thiên phú hơn người, không cần lo lắng về nghề phụ trong tương lai.

Đoán Tạo Sư tuy rằng không nổi tiếng như chức nghiệp Cơ Giáp Sư, nhưng nếu như có thể đạt đến cấp năm trở lên, vậy cũng được xem là nhân tài cực hiếm trên khắp toàn Đại Lục. Đấu Khải thiết kế, chế tác tuy rằng cao cấp, thế nhưng tất cả cơ sở đều từ rèn đúc. Không có đủ vật liệu, thiết kế dù tốt, chế tác dù tinh xảo cũng không cách nào làm Đấu Khải đạt đến phẩm chất tốt nhất.

Hi vọng hắn có thể đi xa hơn. Nếu để cho chính mình từ trong số năm người bọn họ chọn một người gia nhập tổ chức, Đường Vũ Lân ắt hẳn là lựa chọn thích hợp nhất. Cổ Nguyệt, hắn nhìn có chút không thấu, trên người cô nương này có không ít bí mật, phải quan sát kỹ hơn.

...

Đường Vũ Lân dùng dây leo Lam Ngân Thảo cẩn thận tách bụi cây phía trước ra, mang theo mọi người chậm rãi tiến về phía trước.

Bởi vì cuộc thi cuối kỳ, bọn họ quan trọng nhất phải sinh tồn được 1 canh giờ, ngược lại, săn giết đã trở thành thứ yếu. Tìm một nơi tương đối an toàn mới là quan trọng nhất.

"Phía sau và hai bên xung quanh tạm thời không có động tĩnh của hồn thú" Trương Dương Tử truyền đến báo cáo.

Đường Vũ Lân đang đi phía trước gật đầu một cái, trên tay trái lóe lên ánh bạc, nắm chặt Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, tay phải không cầm gì, có thể thôi động Kim Long Trảo bất kỳ lúc nào nghênh địch.

Chính vào lúc này, phía trước có một tiếng gầm nhẹ vang lên, nhìn sang liền thấy một bóng người khổng lồ xuất hiện trước mặt năm người.

Đó là một con viên hầu to lớn, trên người tỏa ra một mùi tanh hôi nhàn nhạt, bộ lông màu xám đen, nhưng đôi mắt lại đỏ như máu.

Sau lần đầu tiến vào Thăng Linh Đài, Đường Vũ Lân đã chuyên tâm học tập về các chủng loại hồn thú, hơn nữa trải qua quá trình rèn luyện trong Thăng Linh Đài, hắn đã hiểu rõ hơn nhiều về các loại hồn thú. Liếc mắt một cái đã có thể nhận ra đây là một con Bách Niên Thiết Tí Viên. Thuộc về loại Hồn thú hình người, tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, một đôi tay vượn cứng rắn như tinh cương, điều làm người ta phiền chán nhất chính là, nó có kỹ năng công kích tinh thần – Đe Dọa. Một khi bị đe dọa, Hồn Sư có tinh thần lực yếu kém sẽ bị ảnh hưởng lớn, thậm chí là mất đi ý chí chiến đấu. Vì lẽ đó, đối mặt với Bách Niên Thiết Tí Viên, phương pháp tốt nhất chính là tiên hạ thủ vi cường.

"Vèo!" Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trên tay trái hầu như không chút do dự bị ném ra, vẽ thành một đường cong hướng thẳng đến ngực Thiết Tí Viên bay tới. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân nhanh chóng lao tới, trên cánh tay phải Kim Lân lặng yên xuất hiện, hung hãn tiến công chính diện. Cùng lúc đó, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo lan ra, bám sát bụi cây trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động phóng về Thiết Tí Viên.

Đường Vũ Lân hơi động, Tạ Giải cũng chuyển động, tốc độ của hắn thật nhanh, đi sau mà đến trước. Trong nháy mắt đã đến sau lưng Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân tay phải nắm lấy Lam Ngân Thảo bên hông hắn, dùng sức ném lên trên. Thân thể Tạ Giải bay lên trời, từ trên không trung lộn một vòng thật đẹp, ngay lập tức từ trên đỉnh đầu Bách Niên Thiết Tí Viên đánh thẳng xuống. Quang Long Chủy xuất hiện trong lòng bàn tay, đâm về sau não Thiết Tí Viên.

Bách Niên Thiết Tí Viên hình người, sau não là vị trí yếu hại của nó.

Hai đám Tiểu Hỏa Cầu nhanh như mũi lên bay ra, nếu quan sát kỹ có thể phát hiện, bên trên Tiểu Hỏa Cầu còn có một màn lam quang nhàn nhạt, đây là một tiểu kỹ ít ai để ý, gia tốc phong thuộc tính cho quả cầu lửa. Lực công kích tuy không mạnh nhưng thắng ở tốc độ nhanh vô cùng. Đường Vũ Lân tấn công, đồng thời Bách Niên Thiết Tí Viên cũng đã cảm giác được trước mắt sáng lên, có cảm giác bị thiêu đốt. Bởi vậy, nó căn bản cũng không nhìn thấy Tạ Giải đã bay lên trên không, đến sau lưng nó.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt ba người phối hợp, có thể nói lô hỏa thuần thanh.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ không tham chiến mà lại nhanh chóng tụ tập cùng nhau, cẩn thận quan sát bốn phía, Vũ Hồn Dung Hợp Kỹ của họ tuy chưa hoàn chỉnh, nhưng nếu như đối mặt cường địch triển khai ra vẫn có uy lực không nhỏ. Trách nhiệm của họ là đoạn hậu, phòng bị những hồn thú khác có thể xuất hiện

Bách Niên Thiết Tí Viên đối mặt với tốc độ siêu nhanh của Tiểu Hỏa Cầu, thậm chí ngay cả giơ cánh tay lên cũng không kịp, chỉ có thể cúi đầu xuống, dùng cái trán sắt của mình va nát đòn công kích, đốm lửa tung toé. Đồng thời cánh tay quét ngang, đánh vào bên trên Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy.

"Ầm" một tiếng, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy bay ngược về, nhưng Bách Niên Thiết Tí Viên cũng bị chấn kinh toàn thân, Đường Vũ Lân ném ra một búa, nặng hơn nghìn cân, không thể đón đỡ dễ dàng, dù trời sinh đại lực cũng vậy.

Chương 138: Tao ngộ sư tỷ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân lúc này cũng đã đến trước người nó, nhưng hắn bỗng nhiên dừng lại, khoát tay, thu hồi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, đồng thời ánh sáng vàng của hồn hoàn dưới chân tỏa sáng.

Từng cây Lam Ngân Thảo như bích hổ du tường nháy mắt trườn lên trên, quấn quanh thân thể Bách Niên Thiết Tí Viên. Dù Thiết Tí Viên sức mạnh cường hãn nhưng trong thoáng chốc cũng không thể giãy thoát.

Đúng lúc này, sau đầu nó đột nhiên mát lạnh, Tạ Giải thừa dịp trán nó va chạm với quả cầu lửa, Quang Long Chủy lặng yên không một tiếng động mạnh mẽ đâm vào sau gáy của nó.

"Hống ——" Bách Niên Thiết Tí Viên gào lên đau đớn một tiếng, hung quang trong tròng mắt đỏ bắn mạnh, nó giơ tay lên chụp về sau đầu.

Thế nhưng, cánh tay chỉ vung lên đến một nửa, ánh sáng trong mắt đã tán loạn. Thân thể cao tới hai mét ầm ầm ngã xuống đất.

Ánh sáng Hồn Hoàn thứ nhất của Tạ Giải thu lại, một đoàn quang ảnh dìu dịu từ trên người Bách Niên Thiết Tí Viên bay ra, hóa thành ánh sáng vàng quây bên cạnh hắn. Không thể nghi ngờ chắc chắn là năng lượng linh lực của Bách Niên Thiết Tí Viên.

Như phán đoán trước đó, ở bạo động kỳ, để hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài cần tốn nhiều thời gian hơn để hấp thụ. Bất quá, dù sao cũng chỉ là trăm năm hồn thú, sẽ không quá lâu.

Lúc Quang Long Chủy của Tạ Giải đâm vào Bách Niên Thiết Tí Viên, còn chưa đủ để đem nó miểu sát, dù sao, xương sọ cứng rắn của nó có tác dụng phòng thủ khá lớn. Thế nhưng, Tạ Giải trực tiếp ở trong đầu nó thôi thúc đệ nhất hồn kỹ Quang Long Nhận, dựa vào sự sắc bén của Hồn kỹ trực tiếp phá nát não bộ, khiến cho Bách Niên Thiết Tí Viên mất đi sức chiến đấu.

Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải duỗi ra ngón tay cái. Thu hồi dây leo Lam Ngân Thảo của mình. Âm thanh Trương Dương Tử từ phía sau truyền lên."Hướng về bên trái, bên trái tạm thời an toàn."

Đường Vũ Lân không chút do dự trước tiên hướng về bên trái cấp tốc chạy. Vừa săn giết một con hồn thú, bọn họ không dám ở lại nơi này lâu.

Từ lúc Thiết Tí Viên xuất hiện cho đến khi bị ba người liên thủ giết chết chỉ mất có mười mấy giây thời gian. Cổ Nguyệt cũng chỉ có tác dụng tung hỏa mù mà thôi. Với tu vi một, hai hoàn của bọn họ, có thể xử lý gọn gàng nhanh chóng như vậy đã là rất tuyệt vời!

Đây là nhờ vào kinh nghiệm thực chiến ba tháng vừa qua tại Thăng Linh Đài.

Thực lực cá nhân, tu vi, hồn kỹ mạnh hay yếu rất quan trọng. Tuy vậy, có thể phối hợp trong thực chiến phát huy được bao nhiêu cũng đồng dạng quan trọng không kém.

Rất nhiều hồn sư có thiên phú rất tốt, nhưng kinh nghiệm thực chiến không đủ, một khi phát sinh chiến đấu, căn bản không cách nào phát huy toàn bộ thực lực vốn có. Mà Vũ Trường Không hiện tại làm chính là giúp các học viên Linh Ban đặt xuống cơ sở vững chắc, kinh nghiệm thực chiến trở nên phong phú, có thể ở trong chiến đấu phát huy ra 120% sức mạnh.

Nguyên văn hắn nói, Chiến Hồn Sư tác dụng mãi mãi cũng là chiến đấu mà không phải trang trí. Hơn nữa, ở trong chiến đấu mới có thể tiến bộ dễ dàng nhất.

Tạ Giải từ trong cơ thể địch thủ phóng thích Quang Long Nhận, do đó sản sinh hiệu quả công kích đâm xuyên; chính là từ trong thực chiến đúc kết thành.

Chạy mấy trăm mét về bên trái, bọn họ không gặp phải hồn thú tập kích,

Đường Vũ Lân dừng bước lại, "Mọi người tại đây nghỉ ngơi một lát. Dương Tử, ngươi phụ trách trinh sát."

"Được!" Trương Dương Tử đáp ứng một tiếng, cấp tốc leo lên một cây đại thụ bên cạnh, ở trên nhánh cây nhìn về phía xa xa. Hồn Linh Hắc Ưng của hắn thì lại nhìn về một hướng khác, quan sát động tĩnh bốn phía.

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải khoanh chân ngồi xuống, khôi phục hồn lực tiêu hao lúc trước.

Tuy trận chiến trước đó đối với bọn họ tiêu hao rất ít, thế nhưng, ở trong một nơi như Thặng Linh Đài, bất cứ lúc nào cũng duy trì trạng thái đỉnh phong không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Chỉ có vậy, mới có thể đi xa hơn.

"Có người lại đây. Ba người, hai nam một nữ, hướng về phía chúng ta đi tới. Nhìn khoảng 15, 16 tuổi, một người tam hoàn, hai người nhị hoàn. Có hai người trong đó đang có dấu hiệu hấp thu linh lực."

Trương Dương Tử dùng miêu tả ngắn gọn nhất diễn đạt phán đoán của mình. Đúng lúc này, một tia sáng đỏ từ xa xa xẹt ngang chân trời, nhắm thẳng đến nhánh cây của Trương Dương Tử.

Bị phát hiện rồi!

Trương Dương Tử trực tiếp từ trên cây nhảy xuống, sau lưng hai cánh giang ra, giảm tốc độ rơi. Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải từ dưới đất đồng thời bắn người nhảy lên.

Tạ Giải trực tiếp lướt người đi, biến mất trên một cây đại thụ, bốn người còn lại đứng sóng vai, dựa vào đại thụ chỗ Tạ Giải, nhìn về hướng những người đang đến.

Ba người, hai nam một nữ, thời điểm đối mặt khiến Đường Vũ Lân không khỏi hơi sững sờ.

Đối diện hai nam một nữ, có hai tên thiếu niên 15, 16 tuổi hắn không quen biết, nhưng người thiếu nữ kia thì hắn biết, lại nói, cũng thật trùng hợp, chính là Mộ Hi.

Lúc này, trên đỉnh đầu Mộ Hi, một quả cầu lửa tựa như Thái Dương trôi nổi. Hồng quang vừa rồi hiển nhiên chính là do nàng bắn ra.

Không thể không nói, Diệu Dương Võ Hồn của Mộ Hi mạnh phi thường, giống như đại pháo tầm xa, nói riêng về lực công kích, bất kỳ nguyên tố công kích nào của Cổ Nguyệt đều không có khả năng so sánh. Càng làm cho Đường Vũ Lân giật mình chính là, hồn hoàn của Mộ Hi đã không còn là hai, mà là ba cái. Tam hoàn Hồn Tôn!

"Là ngươi?" Nhìn thấy hắn, Mộ Hi cũng đồng dạng ngẩn người, Diệu Dương quang mang trên đỉnh đầu cũng theo đó mà yếu bớt mấy phần.

"Sư tỷ." Đường Vũ Lân cản mọi người lại, vội vàng tiến lên trước hai bước.

"Ừm." Mộ Hi hướng về hắn gật gật đầu, "Chúng ta đi." Nói xong, nàng mang theo hai tên đồng bọn hướng về một phương hướng khác nhanh chân mà đi.

Đối với sự lạnh nhạt của nàng, Đường Vũ Lân đã sớm tập mãi thành quen. Bất quá, hắn không thấy được lúc Mộ Hi rời đi, nơi khóe miệng có nét cười, thêm một chút đắc ý trong ánh mắt. Nàng đắc ý là bởi vì Đường Vũ Lân giật mình khi thấy ba hồn hoàn trên người mình. Đồng thời, nàng cũng chú ý tới Đường Vũ Lân chỉ mới có một cái hồn hoàn.

Ngươi không phải thiên phú dị bẩm sao? Ngươi không phải trời sinh thần lực sao? Trên phương diện hồn lực liền không xong rồi đi. Lúc đầu tuy đoán tạo thuật của ngươi tiến bộ nhanh, nhưng chờ tương lai đến giai đoạn Linh Đoán Tạo, hồn lực liền phát huy tác dụng trọng yếu, mình nhất định sẽ đuổi kịp hắn.

"Sư tỷ?" Trương Dương Tử mặt giảo hoạt nhìn Đường Vũ Lân, "Có gian tình! Sư tỷ rất đẹp a! Tại sao trước đây ngươi đều không giới thiệu cho chúng ta làm quen? Sư tỷ à, không bằng chúng ta cùng đi chung đi." Câu nói sau cùng của hắn là hướng về phương hướng Mộ Hi rời đi gọi với theo.

Mộ Hi không thèm liếc mắt nhìn bọn họ, cùng hai tên nam sinh biến mất trong rừng cây.

Lấy thực lực hiện tại của nàng, ở trong số các Hồn Sư tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài tuyệt đối được cho là thượng đẳng tồn tại. Bọn Đường Vũ

Lân chỉ mới có một, hai hoàn, nàng đã không nhìn lọt vào trong mắt, hơn nữa, nàng cũng không muốn cùng với Đường Vũ Lân đồng hành.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Là con gái của lão sư, nàng thật giống không có ưa thích ta. Cho nên mới bỏ đi."

Tạ Giải cười hắc hắc nói, "Học tỷ này tính khí vô cùng bạo, Dương Tử, ngươi có hứng thú có thể đi tìm hiểu một thoáng, nàng ở cùng học viện chúng ta năm 5 lớp 1."

Trương Dương Tử lắc đầu liên tục, nói: "Quên đi, ta cũng không thích bị ngược, hơn nữa, chúng ta tuổi còn nhỏ, nên lấy học tập cùng tu luyện làm trọng."

Tạ Giải liếc mắt nói: "Ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Chỉ nói ngươi tìm hiểu một chút mà thôi. Đừng nghĩ quá nhiều. Ở trong mắt nhân gia người ta, ngươi vẫn là thằng nhóc con."

"Hừ!" Trương Dương Tử kiêu ngạo ngẩng đầu lên, "Chờ ca lên đến năm 5, cũng nhất định đã đạt ba hoàn." Lấy tốc độ tu luyện hiện tại của hắn, lúc mười bốn tuổi ba hoàn cũng không phải không thể.

Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Chúng ta tiếp theo làm gì?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Chờ. Nơi này tựa hồ hồn thú qua lại không nhiều lắm, chúng ta đầu tiên phải làm chính là kiên trì đủ thời gian, sau đó mới tới săn giết hồn thú. Vì lẽ đó không cần phải gấp gáp."

Năm người lần nữa khôi phục trận hình ban đầu, lại dựa vào mấy cây đại thụ chung quanh, duy trì vòng phòng ngự hoàn thiện.

Bạo Động Thăng Linh Đài, số lượng Hồn Thú đúng là gia tăng lên rất nhiều, hơn nữa cũng càng manh động hơn. Sau 20 phút, bọn họ tổng cộng đụng tới mười mấy con Hồn Thú, trong đó có hơn một nửa đều là cấp độ mười năm, bị giải quyết dễ như ăn cháo. Có vài con hồn thú trăm năm, cũng không đặc biệt mạnh, dùng tiêu hao nhất định có thể đánh giết, đồng thời mọi người chia ra hấp thu linh lực. Này không chỉ là chia chiến lợi phẩm, mà còn cùng nhau tiết kiệm thời gian hấp thu.

Tạ Giải hấp thu linh lực của Bách Niên Thiết Tí Viên mất khoảng chừng 10

phút. Tương đương với hai cái hồn hoàn mỗi cái gia tăng được 5 năm tu vi.

Loại tích lũy này cần thời gian dài mới có thể tăng lên đến trình độ ngàn năm.

Cuộc thi cuối kỳ đã trôi qua hơn phân nửa thời gian, mọi người ứng đối lại khá ung dung, dựa vào phối hợp ăn ý, cũng không có đụng phải trùng kích gì quá lớn.

"Bạo động kỳ cũng chỉ vậy thôi!" Sự căng thẳng của Trương Dương Tử đã giảm nhẹ đi nhiều, chí ít cho tới bây giờ, bọn họ gặp hồn thú cũng có thể đối phó.

Với kinh nghiệm nhiều lần tiến vào Thăng Linh Đài của bọn họ, thời điểm nguy hiểm nhất chính là gặp phải hồn thú mạnh mẽ không thể không chạy trốn. Bởi vậy, chạy hoảng loạn khắp nơi có thể dễ dàng gặp hồn thú mạnh mẽ, rất có thể nhanh chóng thất bại rời đi.

Loại lấy tĩnh chế động phòng thủ tại chỗ là an toàn nhất, tuy cơ hội săn giết hồn thú sẽ ít đi, nhưng thời gian kiên trì sẽ kéo dài hơn nhiều.

Chương 139: Tái ngộ Nhân Diện Ma Chu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đội trưởng, chúng ta không nên chủ động xuất kích?" Trương Dương Tử hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Không vội, qua một canh giờ tính sau. Trong vòng một tiếng nữa không cần phải gấp gáp."

Chính vào lúc này, đột nhiên Trương Dương Tử sắc mặt trắng nhợt, cả người khẽ run một chút, ngơ ngác biến sắc, "Không hay rồi, Tiểu Hắc!"

Năm người đồng thời ngẩng đầu, bọn họ nhìn thấy một tấm lưới nhện màu xanh lục từ trên trời giáng xuống.

Đồng thời, bọn họ cũng giật mình nhìn thấy, thân thể Hồn Linh Tiểu Hắc đang bị mấy cây giống như trường mâu tứ chi đâm thủng, phân giải. Hồn Linh bị đánh giết, đối với hồn sư mà nói là đả kích trí mạng, Hồn Linh khôi phục cần tốn thời gian rất lâu, Trương Dương Tử trong nháy mắt tu vi liền rớt xuống hơn một phần ba.

Từ trung ương trận hình năm người, một trận cuồng phong bay lên. Với tinh thần lực mạnh nhất, Cổ Nguyệt cũng là người phản ứng nhanh nhất.

Thế nhưng, khiến cho mọi người khiếp sợ chính là, tấm lưới nhện xanh lục lớn từ trên trời giáng xuống vẫn không bị lung lay, trực tiếp xuyên qua, không chịu đến nửa điểm ảnh hưởng.

"Lùi!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, mười mấy dây leo Lam Ngân Thảo xuất ra mới miễn cưỡng ngăn trở được tấm võng lớn kia. Hắn ngơ

ngác nhìn thấy dù Lam Ngân Thảo của mình cứng cỏi, nhưng vừa tiếp xúc tấm lưới nhện này đã bốc lên từng làn khói xanh, nhanh chóng bị ăn mòn.

Nếu như không có Tiểu Hắc trên không trung trinh sát, bọn họ không thể phát hiện đối phương sớm. Bị tấm lưới lớn này bao phủ xuống, e rằng trực tiếp bị đào thải khỏi Thăng Linh Đài.

Sau khi tiêu diệt Tiểu Hắc, bóng nhện khổng lồ từ trên trời rơi xuống, tám cái chân lớn mở ra, tựa như tám cái trường mâu, bao phủ lấy năm người.

Thừa dịp Lam Ngân Thảo ngăn cản, năm người cũng đã chạy ra khỏi phạm vi khống chế của lưới nhện, nhưng đội hình ban đầu cũng tán loạn.

Ngoại trừ Trương Dương Tử sắc mặt trắng bệch, khi Vương Kim Tỳ nhìn thấy con nhện, thân thể chợt run lên từng đợt.

Trắng đen song sắc hoa văn, thân thể khổng lồ tựa như cối xay, mỗi một cái chân dài đều vượt quá 2 mét, toàn thân toả ra hào quang quỷ dị. Thời điểm nó hạ xuống, có thể thấy rõ ràng, ở bụng dưới của nó có một hình mặt người xinh đẹp, nhìn càng tăng thêm mấy phần khủng bố.

"Nhân Diện Ma Chu!" Năm người hầu như là trăm miệng một lời kêu lên.

Không sai, con này chính là loài đã từng khiến Vương Kim Tỳ suýt nữa không thể khôi phục thương tổn tinh thần, Nhân Diện Ma Chu. Vương Kim Tỳ thậm chí có thể cảm giác được, con này và con đã từng đánh lén hắn là một.

Với thị giác của Tiểu Hắc cũng không thể phát hiện sớm sự tồn tại của nó, trực tiếp bị đánh giết. Nhân Diện Ma Chu không hổ là sát thủ trong giới hồn thú.

Một đoàn tiểu hỏa cầu từ trong tay Cổ Nguyệt bắn ra, đánh về Nhân Diện Ma Chu. Những người khác cấp tốc tụ lại cùng nhau.

Đường Vũ Lân trong lòng chìm xuống, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, cùng là trăm năm hồn thú nhưng so với đồng loại, nó không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Tên này rất khó đối phó! Cho dù mình vận dụng Kim Long Trảo, đối mặt với tám cái cẳng dài của nó, muốn tiếp cận cũng không dễ dàng. Hơn nữa nó một thân kịch độc, chỉ cần đụng vào một điểm, đối với

mọi người đều là trí mạng.

Đồng thời, chiến đấu còn chưa chân chính bắt đầu, mà thực lực Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ đều đã chịu ảnh hưởng. Trận này, khó đánh!

Nguyên bản còn cho rằng vận may rất tốt, nửa canh giờ khó gặp phải cường địch, nhưng hiện tại xem ra vận may của bọn họ đã kết thúc.

"Có chạy hay không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Bọn họ đều xem qua rất nhiều tài liệu liên quan đến Nhân Diện Ma Chu. Dù tu vi chỉ trăm năm, nhưng lại có thể săn giết hồn thú ngàn năm! Hơn nữa, nơi này là Thăng Linh Đài, đánh giết nó nhiều nhất cũng chỉ tăng được mười năm linh lực tổng cộng, có thể nói được không bù mất.

Trong khi bọn hắn do dự, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu đã thể hiện ra sức chiến đấu cường hãn, đối mặt liên hoàn hỏa cầu công kích của Cổ Nguyệt, nó chỉ giơ lên hai cái chân trước, mang theo quang ảnh mơ hồ, nhanh chóng trên không trung đâm nhẹ. Mỗi quả cầu lửa đụng tới chân trước của nó đều sẽ trong nháy mắt tán loạn thành từng đốm lửa nhỏ, tản ra xung quanh. Nhân Diện Ma Chu tựa hồ không có chút sốt ruột nào, mà chậm rãi bò xung quanh bọn trẻ, sau đuôi kéo theo một sợi tơ nhện vàng xanh. Tơ nhện đi qua chỗ nào, cây cối chỗ đó lập tức khô héo.

"Không chạy! Giết chết nó!" Đường Vũ Lân không chút do dự đáp.

Bọn họ ở đây đã được một lúc, đối với phụ cận đối lập hiểu khá rõ. Hiện tại là Thăng Linh Đài bạo động kỳ, nếu tùy tiện chạy tán loạn rất có khả năng sẽ gặp hồn thú mạnh mẽ hơn. Nếu vậy e rằng rất khó kiên trì trong nửa canh giờ tiếp theo.

Quan trọng hơn chính là, trong lòng Vương Kim Tỳ đối với Nhân Diện Ma Chu đã có ma chướng, không đánh giết Nhân Diện Ma Chu một lần, sẽ không xóa tan được ma chướng này, di chứng về sau. Hôm nay nếu đã gặp, bọn họ lại đầy đủ năm người, không nhân cơ hội này đem Nhân Diện Ma Chu đánh giết thì còn đợi lúc nào?

Vì lẽ đó chỉ mất một ít thời gian suy tư, Đường Vũ Lân liền có quyết định. Dù như thế nào, phải đem con Nhân Diện Ma Chu trước mắt này đánh giết.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo từ dưới chân Đường Vũ Lân tràn ra, hai tay nắm chặt Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy. Trong đầu cấp tốc lục lại các loại tư liệu giới thiệu về Nhân Diện Ma Chu.

Nhân Diện Ma Chu, tốc độ nhanh, cực độc, am hiểu công kích, phòng ngự nhưng không có sở trường về phương diện lực lượng. Nó là sát thủ bên trong rừng rậm, mỗi một lần xuất hiện đều mang đến sự sợ hãi.

Điểm mạnh nhất của Đường Vũ Lân chính là sức mạnh, lấy sở trường tấn công sở đoản của địch nhân, không thể nghi ngờ là phương án tốt nhất. Vì lẽ đó, hắn không nghĩ đến sử dụng Kim Long Trảo ngay, trong thời gian ngắn Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy mới là lựa chọn tốt nhất.

"Mọi người không nên phân tán, chúng ta chính diện nghênh địch, Cổ Nguyệt phụ trợ. Tạ Giải tự tìm cơ hội. Dương Tử, Kim Tỳ, các ngươi tạm thời quan chiến, chờ cơ hội ra tay."

"Ta có thể!" Vương Kim Tỳ thanh âm có chút trầm thấp vang lên.

Đường Vũ Lân quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, Vương Kim Tỳ dù thân thể vẫn còn run rẩy, nhưng trong hai mắt bắn ra hào quang mãnh liệt.

Sau khi đồng thời tu luyện cùng Đường Vũ Lân, chịu bất tri bất giác ảnh hưởng, ngoài tốc độ tu luyện hồn lực đột nhiên tăng mạnh, Vương Kim Tỳ còn rõ ràng cảm giác được Võ Hồn của mình tựa như cũng sản sinh một chút biến hóa.

Thời điểm vừa thấy Nhân Diện Ma Chu, đúng là từ nội tâm sản sinh ra một ít sợ hãi, thế nhưng khi Đường Vũ Lân nói: Không! Chạy! Giết! Chết! Nó!!! năm chữ này, trong lòng Vương Kim Tỳ xuất hiện một loại dũng khí khó có thể hình dung.

Phần dũng khí này là bắt nguồn từ Đường Vũ Lân, hắn cảm giác được trong cơ thể mình dòng máu tựa hồ sôi trào, phảng phất chỉ cần có Đường Vũ Lân ở đây, bất luận đối mặt khó khăn thế nào đều có thể xông tới. Đây là một loại tín nhiệm vô điều kiện, tựa như tiến vào một loại trạng thái đặc thù. Vì lẽ đó, thân thể hắn không còn run rẩy vì sợ hãi, mà là phấn khởi.

Trong quá trình tu luyện, hắn cũng từng cùng với Đường Vũ Lân phối hợp

qua, nhưng đều chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy, lần này đụng phải Nhân Diện Ma Chu, hắn mới cảm thấy cảm xúc của chính mình tựa hồ bạo phát.

Giết chết nó!

Bất quá chỉ là một con trăm năm hồn thú, có cái gì đáng sợ?

Nhân Diện Ma Chu vẫn như trước đi vòng quanh, phần tơ nhện phía sau không ngừng biến lớn, tựa như đang dần tạo thành một tấm lưới.

Nhân Diện Ma Chu tính cách tàn nhẫn, lạnh lẽo, hơn nữa rất nhẫn nại, đây mới là điểm đáng sợ nhất của nó. Nó có thể vì săn bắt con mồi mà yên lặng chờ đợi rất lâu, đợi thời cơ tốt nhất mới phát động tấn công.

Đường Vũ Lân năm người cũng chưa từng xuất hiện hoảng loạn, khiến nó làm chậm lại sự công kích của mình, hơn nữa, mạng nhện chụp hụt vừa rồi cũng tiêu hao không nhỏ.

Rất nhanh, lấy những cây đại thụ chung quanh làm điểm tựa, một vòng tơ nhện cũng đã quấn quanh xong, những cây đại thụ bị tơ nhện quấn quanh bắt đầu khô héo, nhưng thân cây tạm thời còn có thể kiên trì được.

Cổ Nguyệt thử dùng các loại nguyên tố công kích tơ nhện, nhưng đều không thành công, kịch độc trở thành ô dù cho tơ nhện, dù cho là hỏa diễm thiêu đốt, đều không thể đem lại hiệu quả đầy đủ.

"Nó vây chúng ta vào trong một cái lao tù, sau đó từ từ thu hẹp vòng vây." Tạ Giải trầm giọng nói.

Chương 140: Đoàn đội phối hợp chiến Ma Chu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ừm! Chờ cơ hội." Đường Vũ Lân trầm giọng nói. Ở dưới chân hắn, từng dây leo Lam Ngân Thảo cũng được phóng thích, hắn không ngừng thôi thúc hồn lực bố trí. Nhân Diện Ma Chu tự tạo ra cơ hội, tại sao mình không thể?

Cổ Nguyệt đơn giản khoanh chân ngồi dưới đất, yên lặng minh tưởng, khôi phục hồn lực tiêu hao. Vương Kim Tỳ phấn khởi sóng vai đứng thẳng cùng Trương Dương Tử, sẵn sàng phóng thích Võ Hồn Dung Hợp Kỹ bất cứ lúc nào.

Đối mặt Nhân Diện Ma Chu, phối hợp đã không còn trọng yếu, quan trọng hơn chính là làm sao có thể trong chiến đấu cứng đối cứng đánh tan địch thủ.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân có năng lực như vậy, nhưng vấn đề là làm sao tiếp cận con nhện lớn kịch độc này.

"Tạ Giải, sau khi ta thoát ly chiến trường, ngươi sẽ làm đội trưởng." Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải bên cạnh nói.

Nhân Diện Ma Chu một thân kịch độc, muốn mỗi người dưới công kích của nó thoát khỏi khả năng không cao.

Mọi người không nóng lòng công kích còn có một nguyên nhân khác, chính là cuộc thi cuối kỳ, cách làm của Nhân Diện Ma Chu hiện tại, khiến cơ hội của bọn họ thoát khỏi trở nên xa vời, nhưng tương tự cũng giúp họ tranh thủ thời gian, dù sao, đây là ở trong Thăng Linh Đài, cũng không cần thật

sự liều mạng tranh đấu. Chỉ cần kiên trì đủ một canh giờ liền có thể thông qua kỳ thi.

Đương nhiên, không người nào nguyện ý dùng phương thức này để thông qua cuộc thi cuối kỳ.

Đường Vũ Lân con ngươi co rút lại, đột nhiên, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy tay phải bỗng nhiên vứt ra, nhắm thẳng đến Nhân Diện Ma Chu bay tới. Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy phía sau được Lam Ngân Thảo quấn quanh, tựa như Lưu Tinh Chuy.

Tám cái cẳng dài của Nhân Diện Ma Chu khẽ dùng sức, thân thể khổng lồ lại như lò xo bắn lên, phiêu nhiên rơi ra phía sau tấm mạng nhện do chính mình bện thành.

Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy mạnh mẽ nện trên tấm mạng nhện, kéo ra rất xa, nhưng mạng nhện lại cực kỳ chắc chắn và co dãn. Cũng không bị phá nát, trái lại đem Trầm Ngân Chuy dính chặt lấy.

Đường Vũ Lân dùng sức kéo, Trầm Ngân Chuy hướng phía sau thu về, nhưng cũng kéo theo mạng nhện lại gần. Chỗ tiếp xúc của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy và mạng nhện đã biến thành một màu đen kịt. Nhưng may là đã trải qua quá trình Thiên Đoán Đoán Tạo, kết cấu bên trong cực kỳ chặt chẽ, tạm thời vẫn chưa đến mức bị ăn mòn.

Mạng nhện này....thật sự rất mạnh.

Đây chỉ là công kích thăm dò của Đường Vũ Lân, đã mất đi một thanh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy. Sự linh hoạt cùng giảo hoạt của Nhân Diện Ma Chu hiển nhiên đã vượt xa phán đoán của mọi người.

Mọi người đều biết nó đang đợi thời cơ thích hợp để ra tay, một khi ra tay, nhất định là lôi đình vạn quân.

Từng vòng tơ nhện được tăng cường, chu vi không ngừng thu hẹp lại, khống chế không gian hoạt động của năm người Đường Vũ Lân. Đương nhiên, như vậy cũng không phải hoàn toàn bất lợi, chí ít những hồn thú khác rất khó có khả năng tiến vào nơi này.

"Còn không công kích sao?" Tạ Giải thấp giọng hỏi.

"Đừng nóng vội." Đường Vũ Lân trầm giọng đáp.

Tạ Giải không lên tiếng nữa, Đường Vũ Lân chăm chú nhìn Nhân Diện Ma Chu.

Mười phút trôi qua, phương viên 100 mét vuông chung quanh đã bị chí ít mười mấy đạo tơ nhện bao phủ.

Đường Vũ Lân ngồi xổm xuống. Ghé vào tai Cổ Nguyệt thấp giọng nói vài câu. Cổ Nguyệt gật gật đầu, một lần nữa từ trên mặt đất đứng lên.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt đứng lên, con Nhân Diện Ma Chu dừng lại một chút. Biểu hiện trí tuệ của nó vượt xa phổ thông Hồn Thú, ánh mắt lạnh như băng nhìn kỹ mọi người, bụng dưới bắt đầu chậm rãi bành trướng.

"Nó giống như muốn công kích." Tạ Giải khẽ quát một tiếng.

Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt, chuẩn bị thủ thế, Cổ Nguyệt hai mắt híp lại, xung quanh cơ thể mơ hồ có hồn lực ba động, đồng thời dưới chân hồn hoàn sáng lên, đệ nhất hồn kỹ Nguyên Tố Thuỷ Triều phát động!

"Phốc!" Bách Niên Nhân Diện Ma Chu đột nhiên xoay một cái, một đoàn hào quang xanh lục hướng về phía mọi người bắn ra. Một thứ màu vàng xanh trên không trung tỏa ra, hóa thành một tấm lưới lớn. Cùng lúc đó, trong miệng Nhân Diện Ma Chu rít lên một tiếng, cũng nhanh chóng hướng về bọn họ đánh tới.

Phạm vi bao trùm của lưới nhện lớn vô cùng, so với tấm lưới lúc trước lớn hơn một chút. Bao phủ lấy trung tâm hoạt động của Linh Ban học viên, đây là muốn bức bách bọn họ lùi về sau, khiến không gian hoạt động trở nên chật chội hơn. Năm người sẽ trở nên chen chúc, xung quanh đều là tơ nhện kịch độc, sơ ý một chút liền sẽ đụng phải. Đồng thời công kích thực sự của Nhân Diện Ma Chu cũng đã đến gần, chính là tám cái cẳng dài. Là lợi khí kinh khủng nhất của nó.

Nhưng cũng cùng lúc đó, Cổ Nguyệt giơ hai tay của mình lên, một đạo tia sáng vàng đột nhiên từ vị trí trung ương năm người bay lên một trụ đá tráng kiện, đường kính khoảng chừng một thước, hướng thẳng lên không dựng lên.

Mạng nhện mạnh hơn, nhưng là hình lưới, không có tính chất công kích phá hoại. Trụ đá bay lên vừa đúng lúc, vừa vặn đem tấm mạng nhện kịch độc nâng lên, không cách nào hạ xuống.

Mà vào lúc này, Nhân Diện Ma Chu đã nhào gần tới rồi.

Tạ Giải theo trụ đá cấp tốc bò lên phía trên, Trương Dương Tử vung hai tay lên, đệ nhất hồn hoàn sáng lên, một tầng đen kịt sương mù dày bao trùm, tạo thành hồn kỹ Hắc Ám Màn Trời.

Điểm mạnh nhất của Hắc Ám Màn Trời là có thể phân biệt địch ta, người được hắn đánh dấu có thể không phải chịu ảnh hưởng, vẫn nhìn thấy chung quanh. Đồng thời phạm vi bao phủ sẽ tùy theo lượng hồn lực được truyền vào mà quyết định.

Hắc Ám Màn Trời vừa ra, Nhân Diện Ma Chu nhất thời mất đi tung tích mọi người, tốc độ vọt đến chậm đi một nhịp.

Đang lúc này, trên mặt đất, dây leo Lam Ngân Thảo nhanh chóng ùn ùn xuất hiện, quấn quanh Nhân Diện Ma Chu. Một bóng người cường hãn bay lên không trung, rõ ràng là Vương Kim Tỳ được Đường Vũ Lân nâng lên.

Hai cái hồn hoàn trên người Vương Kim Tỳ đồng thời lóe sáng, đệ nhất hồn kỹ Cốt Long Trảo khiến cánh tay phải của hắn nhanh chóng phát sinh biến hóa, đệ nhị hồn kỹ Cốt Hồn Hóa toàn diện mở ra. Trực tiếp từ trên không trung đập về phía Nhân Diện Ma Chu.

Thời điểm như thế này, Nhân Diện Ma Chu liền thể hiện ra phong thái siêu cấp hồn thú của nó.

Đối mặt với Lam Ngân Thảo quấn quanh trên mặt đất, thân thể của nó bỗng nhiên xoay tròn, tám cái chân nhện đồng thời triển khai, lộ ra ngạnh sắc tựa như đao gió đầy nguy hiểm.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân tuy rằng cứng cỏi, nhưng chỉ cần quấn lấy Nhân Diện Ma Chu liền bị kịch độc cộng thêm cẳng chân sắc bén ảnh hưởng, đều nhanh chóng bị cắt đứt, không cách nào chân chính quấn quanh nó.

Mà đối mặt với Vương Kim Tỳ từ trên không trung hạ xuống, Nhân Diện Ma Chu vẫy đuôi một cái, lại một tấm mạng nhện vàng xanh bị ném ra, tuy nhỏ hơn nhiều tấm mạng nhện trước đó, nhưng cũng đủ để bao phủ hoàn toàn lấy Vương Kim Tỳ.

Chiến đấu bạo phát, vừa bắt đầu đã vào cao trào. Bất cứ lúc nào đều có thể quyết định thắng bại.

Thời khắc mấu chốt, Lam Ngân Thảo bên hông Vương Kim Tỳ đột nhiên căng lên, mạnh mẽ nhanh chóng đem thân thể hắn kéo về mặt đất. Cùng lúc đó, phần Lam Ngân Thảo đang quấn quanh thân Bách Niên Nhân Diện Ma Chu tưởng chừng như sắp đứt, đột nhiên không hề có điềm báo trước đã biến thành màu vàng. Hết thảy kịch độc ăn mòn đối với nó mất đi hiệu quả. Nhân Diện Ma Chu tựa hồ muốn thoát ra liền bị Lam Ngân Thảo màu vàng rắn chắc quấn chặt.

Một bóng người khác tựa như gió xoáy màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Mục tiêu chính là phía sau lưng Nhân Diện Ma Chu.

"Khanh!" Quang Ảnh Song Chuy màu vàng mạnh mẽ đâm trúng giữa lưng Nhân Diện Ma Chu, trong tiếng ma sát chói tai, liên tiếp từng đốm lửa tóe ra.

Nhân Diện Ma Chu bị đau, rít lên một tiếng, thân thể bỗng dùng sức, đem bóng người trên lưng kia hất ra, giáp xác sau lưng bị phá tan chảy ra dòng máu màu xanh lục.

Bóng người thứ hai từ trên trời giáng xuống chính là Tạ Giải, triển khai Quang Long Bão Táp.

Vương Kim Tỳ dùng hai hồn kỹ, nhưng trên thực tế mục đích cũng chỉ có một, chính là hấp dẫn sự chú ý của Nhân Diện Ma Chu, đồng thời dụ nó phát sinh lần công kích thứ hai. Sau khi hoàn thành, liền được Đường Vũ Lân kéo về bên trong Hắc Ám Màn Trời.

Tạ Giải lợi dụng chênh lệch thời gian này, từ trên trời giáng xuống, khởi xướng công kích chân chính lên Nhân Diện Ma Chu. Tuy rằng Quang Long Bão Táp không thể xé nát Nhân Diện Ma Chu, nhưng xuyên thấu công kích cường hãn, vẫn khiến nó bị thương không nhẹ.

"Ầm!" Lam Ngân Thảo màu vàng rốt cục sau khi Nhân Diện Ma Chu toàn lực giãy dụa gãy vỡ, hoặc nói đúng hơn là đứt gãy trong nháy mắt, màu vàng ở trên Lam Ngân Thảo cũng biến mất.

Ràng buộc đột nhiên biến mất, Nhân Diện Ma Chu hướng ra ngoài, tám cái chân xòe rộng, thân thể trầm xuống phía dưới. Trên mặt đất chợt mọc lên hai khối trụ, vừa vặn tách đôi phạm vi bao phủ của chân nhện.

Trong lúc đó, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuyên qua khe hở xuất hiện dưới bụng nhện, một móng vuốt màu vàng rực rỡ, mạnh mẽ đâm vào vị trí mặt người.

"Phốc!" Kim Long Trảo đâm vào, xuyên vào trong cơ thể. Dòng máu xanh lục hơi vàng vàng điên cuồng chảy ra.

Một tầng băng xuất hiện bên trên bóng người này, chắn lấy huyết dịch đang rơi xuống, đồng thời Lam Ngân Thảo dùng sức kéo, một lần nữa mang hắn rút lui vào trong bóng tối.

Chương 141: Chân chính chưởng khống

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể khổng lồ của Nhân Diện Ma Chu kịch liệt run lên, lượng lớn máu xanh lục từ bụng dưới trào ra, nó muốn tiến công, muốn phun tơ nhện, nhưng chỉ có thể phun ở gần đó, cũng không còn cách nào sản sinh đầy đủ hiệu quả công kích.

Nó giãy dụa mấy phút liền mới chậm rãi xụi lơ trên mặt đất. Đồng thời một đoàn hoàng sắc linh quang nồng đậm phát ra, bay vào trong Hắc Ám Màn Trời.

Màn đen biến mất, sắc mặt Đường Vũ Lân tái nhợt, xung quanh cơ thể hoàng sắc linh quang lượn lờ, tay hắn đã trở lại gần như bình thường, Kim Lân tay phải chỉ còn lập lòe hào quang nhàn nhạt, cũng không bị huyết dịch kịch độc của Nhân Diện Ma Chu ăn mòn.

Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, đánh giết thành công!

Tạ Giải đã trở lại mặt đất từ lâu, năm người hai mặt nhìn nhau,đều có cảm giác giống như sống sót sau tai nạn. Vương Kim Tỳ càng không nhịn được ôm chặt lấy Đường Vũ Lân, trong ánh mắt tràn ngập phấn khởi.

Cuộc chiến đấu này, năng lực đoàn đội bày ra, trí tuệ và kinh nghiệm cũng được thể hiện rõ. Nhân Diện Ma Chu mạnh mẽ như vậy, rốt cục vẫn chết trên tay bọn họ.

Từ đầu tới cuối, không hề dựa vào may mắn, hoàn toàn nhờ vào thực lực bọn hắn thể hiện.

Dù cho mắt thấy Nhân Diện Ma Chu ngã quắp ở cách đó không xa, bọn họ vẫn có chút cảm giác không dám tin tưởng. Đặc biệt là Đường Vũ Lân, trong kế hoạch này, hắn đã tính đến đường hi sinh.

Nếu Kim Long Trảo không cách nào chống đỡ được kịch độc, hắn chắc chắn phải chết. Nếu như Hàn Băng của Cổ Nguyệt không ngăn được huyết dịch kịch độc ăn mòn, hắn cũng chắc chắn phải chết.

May là sự phối hợp tác chiến được thực hiện hoàn mỹ. Kim Long Trảo lại một lần nữa chứng minh sự mạnh mẽ của nó, kịch độc bất xâm. Mà Cổ Nguyệt toàn lực triển khai băng nguyên tố bao trùm, tranh thủ ngăn cản huyết dịch trong thời gian ngắn, giúp hắn thoát ly đúng lúc, thoát khỏi lớp băng đã bị nhiễm kịch độc.

Tất cả những thứ này, đều nguy hiểm tới cực điểm.

...

Nhân viên Truyền Linh Tháp trợn mắt ngoác mồm nhìn tất cả những gì hiển thị trên màn ảnh, đã hoàn toàn nói không nên lời.

Chiến thuật quá sức hoàn mỹ! Bách Niên Nhân Diện Ma Chu, dù là Hồn Sư tứ hoàn, ngũ hoàn đơn độc gặp phải, cũng phải kính sợ tránh xa, không dám dễ dàng săn giết. Nhưng mà đám hài tử này thực lực bình quân bất quá nhị hoàn, lại lập nên kỳ tích mạnh mẽ đánh bại Nhân Diện Ma Chu. Chuyện này nếu không tận mắt chứng kiến không cách nào tin tưởng.

Dù cho là Vũ Trường Không, cũng cực kỳ sửng sốt, khuôn mặt lạnh lẽo toát ra ý cười hiếm thấy.

“Rốt cục cũng có một tên Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư ra hồn.” Hắn lẩm bẩm nói.

Ba tháng qua, trưởng thành nhanh nhất, chung quy vẫn là “tên đó”.

Cuộc chiến đấu này, không chỉ tranh tài về thực lực mà còn cả trí tuệ. Vũ Trường Không vẫn cẩn thận chú ý mỗi một chi tiết nhỏ, nhưng với kinh nghiệm chiến đấu của hắn vẫn không theo kịp nhịp độ chiến đấu bên trong. Mãi đến khi Đường Vũ Lân cuối cùng xuất hiện ở dưới thân Nhân Diện Ma Chu, hắn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ ra Đường Vũ Lân muốn làm gì.

"Vũ lão sư, những hài tử này có ý muốn gia nhập Truyền Linh Tháp hay không? Ta nghĩ, chỉ cần gửi hình ảnh đoạn chiến đấu này lên trên, bọn họ có thể được đặc cách trúng tuyển. Bọn trẻ rất có tiềm lực phát triển."

Tên nhân viên Truyền Linh Tháp cuối cùng cũng tỉnh lại, trong ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ cùng than thở.

Là nhân viên của Thăng Linh Đài, hắn hiểu rất rõ đặc tính của các chủng Hồn Thú, cùng với phương thức chiến đấu của các nhóm Hồn Sư. Nhưng mới rồi, hắn đã hoàn toàn bị đám học viên Linh Ban dùng phương thức tác chiến thiên mã hành không vô phương tưởng tượng làm cho chấn động.

Quả thực có thể dùng từ chấn động để hình dung.

Bọn họ có thể chiến thắng Nhân Diện Ma Chu nhờ vào sự hiểu biết đối với đặc tính của chủng Hồn Thú này.

Thời điểm ban đầu, hắn nhìn thấy bọn trẻ bị bao vây, mắt thấy tơ nhện của Nhân Diên Ma Chu không ngừng quấn quanh, thu hẹp không gian sinh tồn, hắn có chút thất vọng. Dù sao, ở trong những lần chiến đấu trước đó, nhóm Đường Vũ Lân biểu hiện tốt vô cùng. Hắn cũng muốn xem xem, thời điểm đối mặt với Nhân Diện Ma Chu, bọn trẻ sẽ phát huy thế nào?

Phản ứng tốt nhất hắn là chạy trốn, đây là ý nghĩ đầu tiên của vị nhân viên, bởi vì Nhân Diện Ma Chu tuy rằng tốc độ nhanh, nhưng nó không ưa thích truy kích đường dài, chỉ cần có thể chạy trốn khỏi truy kích ban đầu, bọn họ có khả năng chạy thoát. Lựa chọn thứ hai là tự mình hi sinh, hi sinh một người ngăn cản Nhân Diện Ma Chu, để những người khác chạy thoát, như vậy, tổn thất sẽ là nhỏ nhất.

Khi những đoàn đội Hồn Sư trước đây gặp phải Nhân Diện Ma Chu trong Thăng Linh Đài, hai kiểu ứng đối này đã được chứng minh là phương pháp tốt nhất.

Những hôm nay dưới sự dẫn dắt của Đường Vũ Lân, Linh Ban đã làm cho vị nhân viên này mở rộng tầm mắt.

Trong những lần chiến đấu trước đó, Cổ Nguyệt xưa nay đều không thể hiện nàng còn có thể khống chế nguyên tố "Đất". Đối mặt với tơ nhện kịch

độc của Nhân Diện Ma Chu, dưới tình huống những nguyên tố khác không phát huy được quá nhiều tác dụng. Thời điểm sau cùng, nguyên tố "Đất" của nàng đem lại hiệu quả vô cùng trọng yếu.

Nhân Diện Ma Chu không ngừng áp súc không gian sinh tồn, nhưng trên thực tế bản thân nó cũng bị mê hoặc. Hồn thú cũng là sinh linh, có nhiều chỗ tương tự nhân loại. Thời điểm nó cho rằng mình tuyệt đối sẽ thắng lợi, tự nhiên sẽ buông lỏng.

Hồn lực ba động của năm người Đường Vũ Lân cũng không đủ mạnh, lại bị nó hoàn toàn áp súc không gian sinh tồn, từ điểm này mà tính, Bách Niên Nhân Diện Ma Chu cho rằng bọn họ hầu như chắc chắn phải chết, không có khả năng phản kháng.

Vì vậy, ngay lần đầu tiên công kích nó đã phun ra lưới nhện với phạm vi bao phủ lớn nhất, đem không gian sinh tồn của bọn họ triệt để áp bức đến mức thấp nhất.

Cứ như vậy, Đường Vũ Lân năm người cũng chỉ có thể trực diện cứng đối cứng. Nó không cách nào nghĩ ra được mạng nhện mạnh nhất của nó lại bị ngăn chặn bởi một trụ đá. Trong nháy mắt đó, trạng thái tinh thần của Nhân Diện Ma Chu cũng bị ảnh hưởng.

Sau đó Lam Ngân Thảo quấn quanh trên mặt đất, phối hợp với Vương Kim Tỳ từ trên trời giáng xuống. Phối hợp cực kỳ ăn ý và cường hãn.

Vào lúc đó Nhân Diện Ma Chu cũng thể hiện ra toàn bộ khả năng ứng đối, lợi dụng sự sắc bén của cẳng nhện đối phó với Lam Ngân Thảo đạt được hiệu quả tốt, đồng thời lần thứ hai quăng lưới nhện ra.

Nhưng cuối cùng nó vẫn bị lừa, Vương Kim Tỳ được dây leo Lam Ngân Thảo kéo về, mạng nhện thất bại, Quang Long Bão Táp từ trên trời giáng xuống, triển khai lớp công kích thứ nhất, tạo thành thương tích cho nó.

Tới lúc này, nhân viên Truyền Linh Tháp cũng đã bắt đầu than thở, một đám hài tử có thể đạt đến trình độ như thế này, có thể nào không khiến người ta thán phục đây? Chí ít khi đó bọn họ đã có cơ hội chiến thắng.

Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo đem lại tác dụng cực kỳ trọng yếu, hẳn là sau khi cùng Hồn Linh kết hợp sinh ra hiệu quả tăng cường, vừa đúng khống

chế được Nhân Diện Ma Chu.

Nhưng hắn làm thế nào cũng không nghĩ ra, điều đặc sắc hơn còn ở phía sau. Sau khi Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo gãy vỡ, Vũ Lân lợi dụng khả năng lôi kéo, đem chính mình kéo lại dưới thân của Nhân Diện Ma Chu. Đồng thời, nguyên tố "Đất" khống chế tạo không gian tiếp cận cho hắn.

Khi tên nhân viên nhìn thấy Tạ Giải dùng Quang Long Bão Táp tấn công mặt trên của Nhân Diện Ma Chu, hắn còn cho rằng những hài tử này vẫn chưa đủ hiểu rõ đối với loại Hồn Thú này. Nhân Diện Ma Chu chỗ yếu nhất là phần mặt người dưới bụng.

Nhưng vào lúc này hắn mới nhận ra mình sai rồi, thì ra cái trò liên hoàn công kích này mãi đến tận lúc đó vẫn chưa ngưng hẳn. Một đòn tối hậu mới là đặc sắc nhất, rung động lòng người nhất.

Mặt băng bao trùm ngăn cách kịch độc, dùng khả năng kéo đẩy mà rút lui an toàn, lợi dụng Kim Long Trảo chống lại kịch độc.

Toàn thắng, đây là một hồi toàn thắng! Không tổn thất lấy một người, một đám trẻ chỉ mới nhị hoàn vốn còn nhiều khiếm khuyết, lại có thể đánh giết một con Nhân Diện Ma Chu trăm năm. Chuyện này nếu như nói ra, tuyệt đối không ai tin!

Nhân Diện Ma Chu ngu xuẩn sao? Đương nhiên không! Quan trọng hơn chính là tâm tư kín đáo của những hài tử này. Hắn không khỏi nhìn thẳng vào vị lão sư trẻ tuổi anh tuấn đứng bên cạnh, đây chính là những học sinh do hắn dạy nên!!!

Chương 142: Tơ nhện kịch độc gây ra thảm án

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt truyền khắp toàn thân, đây là tác dụng phụ do hồn lực tiêu hao hầu như không còn gây ra.

Đúng vậy, hắn chưởng khống toàn trường, loại cảm giác đó để lại dấu ấn sâu sắc trong nội tâm hắn. Một cảm giác thỏa mãn không gì thay thế được!

Sự thực chứng minh, nhờ Tiểu Kim Quang phụ gia thêm, mức độ bền bỉ của dây leo Lam Ngân Thảo được tăng cường trên diện rộng. Nhưng tương tự, khi biến dị xảy ra, hồn lực cũng theo đó mà tiêu hao nhanh hơn.

Không phải hắn không muốn trói buộc Nhân Diện Ma Chu. Nếu được như vậy hắn cũng có thể từ phía trên công kích. Với sự sắc bén của Kim Long Trảo, dù không phải là chỗ yếu nhất cũng có thể đánh giết Nhân Diện Ma Chu như cũ.

Thế nhưng, hồn lực tiêu hao quá lợi hại, hắn không thể không kết thúc Tiểu Kim Quang phụ thể Lam Ngân Thảo, nếu không thậm chí cả hồn lực để đánh ra Kim Long Trảo cũng không có.

Cuối cùng sự phối hợp hoàn mỹ trong nháy mắt của hắn và Cổ Nguyệt, trên thực tế là nhất thời tự phát. Chuyện này nói ra cũng không ai tin, hoàn toàn là một loại hiểu ngầm vô hình. Bất kể là Đường Vũ Lân hay là Cổ Nguyệt cũng đều hết sức kinh ngạc vì sự ăn ý lẫn nhau này. Cảm giác này tựa như vừa sinh ra đã có.

"Thực là một thắng lợi khó tin!!!" Trương Dương Tử tự đáy lòng thở dài

nói. Lời của hắn cũng là lời trong lòng của mỗi người.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, khôi phục hồn lực." Đường Vũ Lân nói, trong thanh âm có chút suy yếu. Sau đó hắn là người đầu tiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu minh tưởng.

Về an toàn? Còn cần lo lắng sao? Chung quanh đều là kịch độc của tơ nhện Nhân Diện Ma Chu, bất kể là người hay hồn thú, tiếp cận nơi đây đều sẽ không có kết quả tốt. Bọn họ hoàn toàn có thể thực sự ở đây nghỉ ngơi.

Năm người tạo thành một vòng tròn, rất tự nhiên đem Đường Vũ Lân quây ở giữa. Dù đoàn đội đã được thành lập mấy tháng, nhưng mãi đến tận thời khắc vừa rồi, ở trong lòng mỗi người mới mới thực sự công nhận vị trí đội trưởng của Đường Vũ Lân.

Chưởng khống toàn trường, dùng bản thân mình để ứng đối nguy cơ to lớn nhất. Sớm đã biết con Nhân Diện Ma Chu có thể mang lại thống khổ mãnh liệt như thế nào, nhưng vẫn như trước việc nghĩa chẳng từ nan. Mỗi một điểm đều đủ khiến cho đồng bọn hắn tự đáy lòng kính nể.

Đây chính là điều đội trưởng phải làm. Hơn nữa, trong trận chiến đấu này, Đường Vũ Lân cũng đã thể hiện đầy đủ trước mặt các bạn mình, Lam Ngân Thảo khống chế cục diện hoàn mỹ. Bất kể là khống chế phe mình, hay là khống chế kẻ địch, đều rất trơn tru. Nếu như không phải hồn lực bản thân quá yếu, năng lực khống chế có thể còn tăng cao.

Linh lực màu vàng nồng đậm xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân chầm chậm bị hắn hấp thu. Linh lực nồng đậm như vậy chứng tỏ trên thực tế con Bách Niên Nhân Diện Ma Chu kia so với phổ thông Hồn Thú không giống nhau. Trước kia bọn họ săn giết Thiên Niên Hồn Thú, hiệu quả cũng chỉ đến vậy, nhưng hiện tại đang trong bạo động kỳ, có thể thấy được rõ ràng hơn.

Chỗ tốt của việc đánh giết Bách Niên Nhân Diện Ma Chu rất nhanh sẽ hiển hiện ra, bởi vì đang là bạo động kỳ, trong Đại Sâm Lam số lượng Hồn Thú so với lúc bình thường nhiều hơn rất nhiều. Rất nhanh liền bắt đầu có Hồn Thú từ phụ cận đi ngang qua.

Cũng không phải mỗi một loại Hồn Thú đều có sự nhận biết nhạy cảm. Hồn Thú khác nhau cảm nhận về ngoại giới khác nhau. Vì lẽ đó, có con đi

đường vòng, cũng có con đụng vào...

Kịch độc của Nhân Diện Ma Chu đáng sợ như thế nào vào lúc này mới hoàn toàn thể hiện ra. Tơ nhện kia của nó không chỉ cực độc mà còn rất bền chắc, dù Hồn Thú hình thể lớn hơn chạm vào đều không thể xé rách. Sau đó... sau đó…liền bi kịch.

Dưới sự tập kích của kịch độc, Thập Niên Hồn Thú trong chớp mắt đã mất mạng, Bách Niên Hồn Thú cũng chỉ có thể kiên trì được thêm một lúc mà thôi. Chỉ cần đụng tới tơ nhện, không con nào có thể sống sót. Khả năng nhận biết kém, đụng vào tơ nhện, chỉ có một con đường chết.

Sau khi Hồn Thú chết đi, linh lực tự nhiên tràn ra. Nếu là Thăng Linh Đài lúc bình thường, linh lực rất nhanh sẽ bị tản đi, nhưng đang trong bạo động kỳ, tốc độ tiêu tán linh lực chậm đi rất nhiều. Cách chỗ tơ nhện không xa chính là không gian sinh tồn của năm người Đường Vũ Lân. Bọn họ đang trong trạng thái minh tưởng, liền rất tự nhiên mang những linh lực này thu hút tới, sau đó chậm rãi hấp thụ.

Ban đầu chỉ là vài Hồn Thú nhỏ yếu, nhưng dần dần. Số lượng Hồn Thú chết bởi kịch độc bắt đầu nhiều hơn, càng lúc càng nhiều linh lực phiêu dật lại khu vực trung tâm của mạng nhện.

...

"Chuyện này... tại sao lại như vậy? Thăng Linh Đài dường như đang xảy ra vấn đề." Tên nhân viên trợn mắt há hốc mồm nhìn linh lực dày đặc bao phủ lấy xung quanh cơ thể năm người Đường Vũ Lân, tựa như thấy quỷ.

Có thể nói Đường Vũ Lân năm người gian dối sao? Hiện tại khẳng định không thể nói như vậy được! Nhưng mà nếu tình huống trước mắt tiếp tục kéo dài, Hồn Thú linh lực bọn họ có thể hấp thu sẽ càng ngày càng nhiều. Những linh lực này đương nhiên không phải từ trên trời rơi xuống, mà chính là một trong những bí mật lớn của Truyền Linh Tháp nội tình, không thể nghi ngờ là vô cùng tiêu hao.

Có thể nói, Linh Ban năm người đánh bậy đánh bạ, nhờ vào sức mạnh của Nhân Diện Ma Chu mà thu được một cơ hội tốt vô tiền khoáng hậu.

"Vũ lão sư, tình huống như thế này ta nhất định báo cáo lên cấp trên." Tên

nhân viên nghiêm túc nói.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Học sinh của ta có làm cái gì không đúng sao? Bọn họ đối mặt và chiến thắng Bách Niên Nhân Diện Ma Chu mạnh mẽ, hiện tại chỉ minh tưởng tại chỗ để khôi phục, hết thảy trước mắt đều là tự nhiên hình thành. Theo những gì ta biết về ảnh hưởng của Thăng Linh Đài, các ngươi hẳn là không có quyền thay đổi tất cả những thứ này. Thăng Linh Đài hoàn toàn tự do vận chuyển, chỉ có thể tiến hành điều tiết nho nhỏ mà thôi."

Tên nhân viên cứng họng, một lát sau lại nói "Vâng, Thăng Linh Đài đúng là không thể dễ dàng thay đổi. Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy, học sinh của ngươi cũng sẽ gặp sự cố. Tinh thần lực của bọn họ cùng cường độ thân thể lẽ nào có thể chịu đựng được xung kích khi Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên cấp độ sao? Đặc biệt là hai đứa nhất hoàn Hồn Sư càng không thể. Nếu Hồn Linh vượt quá cấp độ có thể tiếp nhận, bọn nhỏ sẽ gặp nguy hiểm!”

Đúng thế, theo tình huống bọn Đường Vũ Lân gặp phải, tiếp tục như vậy, thân thể của bọn họ có khả năng sẽ không chịu nổi. Thế nhưng, chí ít hiện nay khoảng cách đến lúc không chịu nổi còn kém xa lắm!

Thậm chí tới khâu có thể chịu đựng được hay không Thiên Niên Hồn Linh xung kích, Vũ Trường Không vẫn không có chút nào lo lắng. Cường độ thân thể của Đường Vũ Lân sao có thể dùng lẽ thường để cân nhắc. Linh Thông Cảnh tinh thần lực, hơn nữa thân thể cường hãn, Thiên Niên không thành vấn đề. Khỏi cần nhắc đến Cổ Nguyệt đã gần đạt cấp 20, nhị hoàn cấp độ, cả tố chất thân thể lẫn lực lượng tinh thần đều thừa sức đáp ứng.

Cuộc thi cuối kỳ lần này, mấy tên tiểu tử này có thể nói hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!

Tên nhân viên xem ra Vũ Trường Không không có phản ứng gì, thoáng do dự một chút, vẫn cầm lấy Hồn Đạo Bộ Đàm bấm một mã số. Sự tồn tại của bọn họ vốn là để bảo đảm Thăng Linh Đài vận hành bình thường.

Thời điểm hồn lực của Đường Vũ Lân hoàn toàn khôi phục, chỉ cảm thấy toàn thân hơi có chút trướng, khi mở mắt ra càng bị hết thảy trước mắt làm cho sợ hết hồn.

Xung quanh cơ thể của hắn và bạn bè đều có vầng sáng màu vàng cực kỳ nồng đậm bao quanh. Cái này…đây là linh lực?

Nhìn ra xa một chút, trên mặt đất rất nhiều thi thể Hồn Thú nằm chung quanh, một số thậm chí đã bị ăn mòn tan rữa. Một vài con vẫn còn đang cố gắng giãy dụa trong bất lực.

Hắn tiêu hao nhiều nhất, vì vậy là người muộn nhất từ trong minh tưởng tỉnh lại, đồng bạn hắn đều đã sớm tỉnh rồi, chỉ có điều sau khi nhìn ra bên ngoài đều rơi vào trạng thái ngây dại.

"Chuyện này... tình huống này là thế nào?" Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi.

"Kịch độc, là Nhân Diện Ma Chu kịch độc." Bình thường kẻ vốn ít lời thiếu ngữ, Vương Kim Tỳ, nói với một sắc mặt quái lạ.

Đường Vũ Lân liền rõ ràng tình trạng hiện tại của bọn họ. Nhân Diện Ma Chu không hổ là Hồn Thú sát thủ, kịch độc tơ nhện của nó giết chết lượng lớn Thập Niên, Bách Niên Hồn Thú, và linh lực của bọn chúng vậy mà đều bị bọn họ hấp thu. Ở tình huống như vậy, Hồn Linh bọn họ tự nhiên là đang không ngừng tiến hóa.

Hắn theo bản năng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Kim Quang đã sớm xuất hiện ở trước ngực mình, tựa như đang rung đùi đắc ý, thân thể cũng bành trướng một vòng.

"Tiếp theo nếu cứ tiếp tục như vậy, Hồn Linh của chúng ta chẳng phải là muốn..." Đường Vũ Lân kinh ngạc nói.

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Cũng không hẳn, thân thể của chúng ta đều có mức độ chịu đựng cực hạn. Bọn ta nhị hoàn Hồn Sư khẳng định là không ổn. Bởi vì hấp thu linh lực được tính bình quân chia đều cho mỗi Hồn Hoàn. Tinh thần lực của ta có thể sẽ không chịu nổi đồng thời xuất hiện hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn, ta phỏng chừng, thời điểm hai Hồn Hoàn của ta tiếp cận mức 500 năm chính là cực hạn của ta. Tình huống của Dương Tử hẳn là cũng tương tự, cùng lắm hơn ta một chút. Trái lại, chỉ có ngươi cùng Cổ Nguyệt vì vẫn chưa đạt đến nhị hoàn, may ra mới có thể xuất hiện Thiên Niên Hồn Hoàn."

Đường Vũ Lân vẻ mặt nhất thời trở nên quái lạ, tình huống như thế xuất

hiện trước mắt, còn mang một ý nghĩa khác. Nếu như Hồn Linh bọn họ đều hấp thu đến bão hòa, bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không thể lại tiến vào Thăng Linh Đài thông qua săn giết Hồn Thú để rèn luyện kinh nghiệm thực chiến. Bởi vì như vậy sẽ dễ xảy ra hiện tượng Hồn Linh căng nứt rất nguy hiểm.

"Các ngươi không cần xoắn xuýt những vấn đề này, tơ nhện kịch độc của Nhân Diện Ma Chu có vẻ sắp không kiên trì được nữa. Chúng ta nên chuẩn bị rời đi." Âm thanh của Cổ Nguyệt từ một bên truyền đến.

Chương 143: Khả năng thăng linh lần hai

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân hướng ra bên ngoài tơ nhện nhìn lại, quả nhiên, nguyên bản tơ nhện vốn màu vàng xanh đậm, hiện tại màu sắc đã vô cùng nhạt, độ bền chắc cũng giảm mạnh, bắt đầu xuất hiện một ít vết tích gãy vỡ. Nhân Diện Ma Chu tuy rằng kịch độc, nhưng lượng độc vẫn có hạn. Không có tơ nhện bảo vệ bên ngoài, nơi đây cũng chẳng phải là địa phương an toàn gì, dù sao bọn họ cũng sợ đụng trúng tơ nhện kịch độc!

Đường Vũ Lân nói: "Các ngươi có tính được hiện tại chúng ta hấp thu linh lực đến trình độ nào rồi không?"

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, nói: "Có vẻ mỗi người hấp thu khoảng từ 400-500 năm, bọn họ nhị hoàn nên chia đôi, mỗi Hồn Hoàn đều hấp thu hơn 200 năm. Hai chúng ta mới có một Hồn Hoàn nên cao hơn. Đây là chưa tính đến những linh lực chung quanh thân thể chúng ta, chí ít còn phải 100 – 200 năm, nhưng cần thời gian dài hơn để hấp thu. Sau khi rời khỏi nơi này, chúng ta e rằng phải đề phòng Hồn Sư hơn là Hồn Thú!"

Đúng, trên người bọn họ nồng nặc linh lực như vậy, một khi bị những Hồn Sư khác nhìn thấy, e rằng ngay lập tức sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ. Dù sao, trong Thăng Linh Đài cũng không phải giết chóc thực sự, ai lại không mong muốn cướp đoạt linh lực nồng đậm như vậy từ những "quả hồng mềm" đây?!!

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Thả lỏng chút đi. Đầu tiên chúng ta đã hoàn thành cuộc thi cuối kỳ, lại còn hấp thu linh lực vượt xa bình thường, có thể nói là một lần thu hoạch rất tốt. Dù xui xẻo gặp phải cường địch phải rời đi khỏi Thăng Linh Đài cũng không thiệt thòi. Mọi người đã khôi phục hết

chưa? Chúng ta đi thôi!”

Vừa nghe Đường Vũ Lân nói thế, mọi người nhất thời tinh thần phấn chấn. Đường Vũ Lân lần thứ hai nắm chặt Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, hướng về đồng bạn bên cạnh dặn dò: "Mọi người chú ý khả năng chịu đựng áp lực của Hồn Linh, nếu như có cảm giác hấp thu vượt quá khả năng chịu đựng, lập tức nhấn thiết bị truyền tín hiệu rời khỏi Thăng Linh Đài. Tuyệt đối không nên tham lam, bằng không bất kể là tinh thần hay thân thể đều tan vỡ. Lợi bất cập hại.”

Tuy chính hắn đã bắt đầu có dấu hiệu chướng bụng, nhưng cũng không mãnh liệt. Dựa theo Cổ Nguyệt tính toán, hắn vẫn có thể hấp thu nhiều linh lực hơn nữa. Vì lẽ đó vẫn chưa gấp.

Dù sao, năng lực tiếp nhận Hồn Linh có liên quan trực tiếp đến tinh thần lực cùng cường độ thân thể. Cường độ thân thể hắn không cần phải bàn, tinh thần lực của hắn tốc độ tăng lên cũng khá nhanh, Linh Thông Cảnh, là cảnh giới có thể hoàn toàn tiếp nhận được Thiên Niên Hồn Linh.

Đường Vũ Lân cùng đồng bọn cẩn thận từng tí một lách ra khỏi lớp tơ nhện đã gãy vỡ, rời khỏi không gian ban đầu, một lần nữa trở lại bên trong Đại Sâm Lâm.

Khi vừa rời khỏi, bọn họ rất nhanh sẽ nghe được từ khu vực chung quanh đủ các loại âm thanh hỗn tạp, có va chạm, có gầm gừ, cũng có thể là tiếng kêu thảm thiết của Hồn Sư nào đó.

Không hổ là bạo động kỳ!

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút liền quyết định vẫn nên để mọi người hấp thu linh lực hiện nay trước. Bình thường muốn thu được nhiều linh lực như vậy không biết phải đánh giết bao nhiêu hồn thú. Hiện tại tuy rằng hấp thu chậm một chút, nhưng cũng là cơ hội hiếm có. Còn về vấn đề kinh nghiệm thực chiến có thể dựa vào sự trợ giúp của Vũ lão sư. Điều quan trọng nhất vẫn là làm hết sức để phát triển cảnh giới Hồn Linh của bản thân. Đây là mục tiêu hàng đầu khi tiến vào Thăng Linh Đài.

Hắn đột nhiên cảm thấy Hồn Hoàn cấp độ thấp ở trong Thăng Linh Đài trái lại là một ưu thế. Như Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử cùng Tạ Giải đã đạt đến hai Hồn Hoàn, tuy rằng cũng đều là một Hồn Linh, chỉ có Tạ Giải

là hai Hồn Linh; nhưng trên thực tế, khi mỗi một Hồn Hoàn của họ tiến hóa đến Thiên Niên, Hồn Linh mới có thể hoàn thành Thiên Niên tiến hóa. Nói cách khác, Hồn Hoàn càng nhiều, lượng linh lực cần thu hoạch càng lớn.

Hơn nữa, tinh thần lực cũng quyết định đẳng cấp của Hồn Linh, cường độ thân thể quyết định năng lực chịu đựng cho mỗi Hồn Hoàn.

Thân thể Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử không đủ cường hãn để đồng thời chấp nhận hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn. Tinh thần lực của Vương Kim Tỳ thậm chí còn quá yếu kém, Trương Dương Tử ở phương diện này còn khá hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân trong lòng không khỏi dao động. Nếu là như vậy, chẳng phải có thể nói, hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài mới là sự lựa chọn tốt nhất của Hồn Sư. Nếu ngay bây giờ đã đạt đến Thiên Niên, giả sử như lúc mình tiến hóa đến tam hoàn cảnh giới, tu vi hồn lực đã đủ, vậy thì đệ nhị hồn hoàn cũng là Thiên Niên, đệ tam hồn hoàn cũng vẫn là Thiên Niên a! Nhưng có lẽ không đơn giản như tính tiền vậy đâu!

Sự phát hiện này khiến tim hắn đập nhanh hơn, bất quá hắn vẫn rất nhanh suy nghĩ rõ ràng, tình huống như thế trên thực tế rất khó xuất hiện.

Đầu tiên, Thăng Linh Đài được tổ chức Truyền Linh Tháp theo dõi chặt chẽ. Cực hạn chịu đựng của Hồn Hoàn thứ nhất, dựa theo tính toán hiện nay, là khoảng chừng hơn 400 năm, không tới 500 năm. Nói cách khác, muốn cảnh giới đạt đến Thiên Niên, hầu như là không thể. Mà một khi hồn lực đạt cấp 20, đạt đến nhị hoàn, như vậy quá trình hấp thu linh lực liền phải mất nhiều công phu hơn.

Tình huống hiện tại của Đường Vũ Lân, có thể nói là kỳ hoa bên trong kỳ hoa. Một là tình huống có chút ăn gian mà bọn họ vô tình tạo ra, một cái khác là thân thể của hắn có năng lực chịu đựng vượt rất xa người bình thường. Cho nên mới có khả năng Hồn Hoàn đầu tiên đạt đến Thiên Niên cảnh giới.

Dựa theo tính toán như vậy, việc lúc đầu mình suy diễn học viện muốn Hồn Hoàn của tất cả mọi người đạt đến ngàn năm là sai lầm. Bởi vì, những người khác đều không chịu nổi hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn! Có lẽ chỉ mong muốn mọi người tăng lên đến mức tối đa.

Mà theo tương lai tu vi tăng lên, số lượng Hồn Hoàn cũng tăng theo, muốn Hồn Linh tiến hóa càng thêm khó khăn. Đây là nguyên nhân rất hiếm thấy việc "thăng linh" bên trong Thăng Linh Đài. Hồn Sư với Thập Niên Hồn Linh bình thường căn bản không cơ hội tiến vào nơi này, coi như tiến vào, cũng đánh không lại hồn thú. Có thể trực tiếp nắm giữ Hồn Linh trăm năm, cũng không ai sẽ chọn Hồn Linh mười năm như Vũ Lân để tiến hóa. Mà từ trăm năm lên ngàn năm, thân thể rất khó chịu đựng nổi quá trình tiến hóa.

Nghĩ thông suốt những vấn đề này, Đường Vũ Lân trong lòng sáng sủa, nhưng cùng lúc hắn cũng tìm được cho mình một con đường quan trọng. Người khác không thể thăng linh, nhưng mình thì có thể! Thân thể của chính mình có cường độ vượt xa người thường, tinh thần cường độ cũng là tốt nhất, trong trường hợp … không so sánh với Cổ Nguyệt.

Vì thế, trong Thăng Linh Đài mình nên làm hết sức để hấp thu Hồn Thú linh lực, cho đến khi thân thể bão hòa không hấp thu thêm được nữa.

Với khả năng của mình, đạt đến Thiên Niên Hồn Linh không thành vấn đề, sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa phong ấn tầng thứ nhất, cường độ thân thể hắn đạt đến độ cao gấp mấy lần hắn đều không hoàn toàn nắm rõ. Nhưng ít gì cũng mạnh hơn Hồn Sư ba, bốn Hồn Hoàn. Có lẽ phải nhờ Vũ lão sư đánh giá tổng hợp một chút mới biết được!

Còn lại chính là tinh thần lực, cường độ sức mạnh tinh thần quyết định Hồn Linh của mình có thể ở trong Thăng Linh Đài hấp thu bao nhiêu linh lực.

Vũ lão sư trước đó đã từng nói, gia nhập một tổ chức gì đó, liền có thể thu được phương pháp tu luyện. Xem ra, thực sự nên cân nhắc hướng đi này!

Luận thiên phú, các bạn bè đều mạnh hơn mình, vô luận nói thế nào, Võ Hồn của mình cũng chỉ là Lam Ngân Thảo. Lam Ngân Thảo có thể tiếp tục biến dị nhờ vào giải trừ phong ấn Kim Long Vương hay không, Đường Vũ Lân cũng không đoán được. Nhưng mà cường độ Hồn Linh, Hồn Hoàn, tu vi Hồn Sư mạnh yếu đều thể hiện qua đó!

Nếu mình có thể để Hồn Linh tiến hóa đến tối đa khi chỉ mới nhất hoàn, vậy thì con đường về sau sẽ trở nên bằng phẳng hơn.

Mà nếu hấp thu linh lực đã đến cực hạn của cường độ thân thể, chính mình còn có thể tiếp tục bằng cách thử đột phá Kim Long Vương phong ấn tầng

thứ hai. Nếu thành công cường độ thân thể chắc chắn lần thứ hai được tăng cường. Nói cách khác, lại có thể tiếp tục hấp thu linh lực. Để làm được cần đạt đến cấp 20, thời điểm tiếp cận nhị hoàn đột phá không biết có thể chịu đựng được hay không?

Những nghi vấn này không ngừng hiện lên trong đầu Đường Vũ Lân, quang minh đại đạo trước mặt hắn dần dần mở ra một cánh cửa lớn hơn.

Chương 144: Băng Trượng huynh muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hắn cũng không biết được, dòng suy nghĩ ngắn ngủi trong đầu này đã giúp hắn đặt cơ sở vững chắc như thế nào trong tương lai. Một con đường tiên nhân chưa bao giờ bước đi. Nhờ Kim Long Vương phong ấn mà cái ý nghĩ lớn mật thiên mã hành không này lặng yên xuất hiện.

"Cẩn thận!" Tạ Giải quát khẽ một tiếng đem Đường Vũ Lân từ trong suy tư đầy nhiệt huyết sôi trào thức tỉnh. Hắn hầu như là theo bản năng thả ra hồn kỹ Quấn Quanh, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc nhau mà ra, quấn chặt lấy một con Tiểu Báo Tử ở trước mặt.

Tạ Giải lắc mình lao đến, Quang Long Nhận trên không trung xẹt qua, giải quyết nhanh gọn lẹ con hồn thú chỉ có 10 năm tu vi này.

"Xin lỗi cả nhà, ta vừa nãy thất thần một thoáng." Đường Vũ Lân áy náy nói, tâm thần lại tập trung cao độ, nơi này là Thăng Linh Đài, bất luận ý nghĩ của mình có chính xác không, chí ít trước tiên kiên trì hấp thu những linh lực xung quanh cơ thể này mới là điều trước nhất bọn hắn phải làm.

Trương Dương Tử ha ha cười nói: "Ta cũng thất thần, dù sao, tất cả những điều vừa rồi đã thay đổi nhận thức của chúng ta đối với Thăng Linh Đài. Ngược lại thu hoạch trước đó của chúng ta cũng đã khá lớn, coi như là bây giờ bị thanh trừ ra ngoài, cũng không sao cả!”

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Không thể nghĩ như vậy, nếu vận may giáng lâm ở trên người chúng ta, nhất định phải nỗ lực nắm lấy, không cho nó trốn thoát. Mọi người xốc lại tinh thần nào!"

Tất cả cũng chờ rời khỏi nơi này đã rồi tính sau. Bài trừ tạp niệm trong lòng, Đường Vũ Lân tiếp tục cẩn thận tiến lên, sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Hống!" Một tiếng rít từ phía trước vang lên, nhìn sang liền thấy một con mãng xà toàn thân bốc hỏa, sáu cánh tay quái dị xuất hiện ở phía trước cách đó không xa.

"Lục Thủ Hỏa Xà, trăm năm, mọi người cẩn thận." Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng.

Chính vào lúc này, một mảng bạch quang ở phía trước lóe lên, Lục Thủ Hỏa Xà trên người nhất thời thủng trăm ngàn lỗ, từ vòng nguyệt luân kỳ dị trên không trung bay lượn, rìa ngoài sắc bén cắt nát sáu tay của con hỏa xà. Tuy rằng Lục Thủ Hỏa Xà không được tính là Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ, sức phòng ngự đặc biệt yếu, thế nhưng, trong chớp mắt bị những mảnh mặt trăng này cắt vụn cũng khiến mọi người kinh hãi.

Ba vòng hồn hoàn dưới chân một bóng người bay lên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Lục Thủ Hỏa Xà linh lực tản ra đã bị hắn hấp thụ quanh người.

Đó là một thanh niên thoạt nhìn khoảng 17, 18 tuổi, ba Hồn Hoàn hai vàng một tím dưới chân quây quanh, thể hiện tu vi cấp độ Hồn Tôn, trong tay phải nắm một thanh pháp trượng trắng như tuyết, có đính một viên tinh thể xanh lam, cán dài, sắc mặt lạnh lẽo mà kiêu căng, ở chung quanh thân thể hắn tương tự cũng có một vòng sáng linh lực đậm đặc, không hề kém hơn vòng sáng của bọn Đường Vũ Lân.

Thật mạnh!

Chỉ cần cảm nhận khí tức trên người hắn, Đường Vũ Lân năm người liền đoán được hắn là một Hồn Sư mạnh mẽ.

Nhưng mà, hắn cũng không phải chỉ có một người.

Phía sau thanh niên này, ló ra một cái đầu. Là một cô bé tuổi tác cũng tầm tầm Đường Vũ Lân, hai cái bím tóc thắt gọn gàng, phát sắc lam nhạt, nhìn qua da trắng ngần, cực kỳ đẹp đẽ, so với Cổ Nguyệt càng phải đẹp hơn mấy phần. Trong tay cũng nắm một cây băng trượng, tương tự thanh niên kia,

chỉ là không lớn bằng, dưới chân lập loè một cái Hồn Hoàn màu vàng, chỉ là nhìn qua vẻ mặt có chút sợ hãi, tựa hồ đối với giết chóc rất không thích ứng.

Thanh niên kia ánh mắt một thoáng liền rơi vào thân thể năm người Đường Vũ Lân, nhìn thấy tất cả mỗi người đều có vầng sáng linh lực vô cùng nồng đậm, ánh mắt của hắn thoáng hơi nhúc nhích một chút. Sau đó liền nhanh chân hướng về phía năm người đi tới.

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, tay trái ngầm ra tín hiệu từ phía sau bảo mọi người thủ thế.

"Tự thoát ly khỏi Thăng Linh Đài, lưu lại vầng sáng linh lực, ta sẽ không để cho các ngươi cảm thụ thống khổ." Băng Trượng thanh niên nói như đúng rồi.

Tạ Giải nơi khóe miệng toát ra một tia xem thường, "Đây là Hồn Thú hình người sao? Hồn Thú hình người lại biết nói tiếng người, tiến hóa thực là không tồi đâu."

Băng trượng thanh niên trong chớp mắt nhảy vọt một cái, một ánh sáng lạnh lẽo trong mắt lóe sáng, băng trượng trong tay hướng về Tạ Giải đánh tới.

Nhất thời, vòng nguyệt luân lam nhạt đã xuất hiện rất gần bên Tạ Giải.

Tạ Giải cũng không yếu thế, tay phải Quang Long Chủy vung ra, một vệt Quang Long Nhận chém thẳng vào mặt trăng của đối phương.

Đường Vũ Lân và những người khác cũng không động thủ, đối phương có đến ba cái hồn hoàn, hơn nữa còn có Thiên Niên Hồn Hoàn, thực lực không thể coi thường, để Tạ Giải trước tiên tiến hành thăm dò là lựa chọn không tồi.

Mặt trăng bay lượn, vẽ một quỹ đạo vòng cung kỳ dị trên không trung, ung dung tránh thoát Quang Long Nhận, sau đó đột nhiên gia tốc, tựa như gió xoáy trong nháy mắt đã đến trước mặt Tạ Giải.

Biến hướng, gia tốc, khống chế lực thật mạnh!

Đây là cảm nhận đầu tiên của Đường Vũ Lân. Tạ Giải cũng sợ hết hồn, nhưng tốc độ phản ứng của hắn cực kỳ nhanh, cúi thấp người, nguyệt luân bay xẹt qua đầu.

Hắn vừa muốn tiếp tục ra tay, bên tai truyền đến âm thanh của Cổ Nguyệt.

"Để cho ta tới!"

Một đạo băng trùy óng ánh bắn ra nhanh như điện, cực kỳ chuẩn xác đánh vào điểm yếu của nguyệt luân, mặt trăng trên không trung chấn động, nhất thời bị phá nát thành từng mảng từng mảng rơi xuống.

Băng Trượng thanh niên hơi sững sờ. Mặt trăng của hắn nơi yếu nhất chính là ở trung tâm, thế nhưng bởi vì tự thân tốc độ xoay tròn cao, lại được chính mình khống chế, muốn tìm được tâm điểm chuẩn xác rất không dễ dàng, chứ đừng nói là dùng băng trùy đơn giản như vậy. Nhãn lực và khống chế lực không hề kém cỏi!

Cổ Nguyệt chủ động từ bên người Đường Vũ Lân đi ra, sau đó Đường Vũ Lân giật mình nhìn thấy Hồn Hoàn dưới chân Cổ Nguyệt bay lên không còn là một cái, mà là hai cái!

Sau khi đối kháng với Nhân Diện Ma Chu, Cổ Nguyệt đột phá bình cảnh, tuy mọi người cũng không biết Hồn Linh của nàng là gì, nhưng không thể nghi ngờ Hồn Linh này đã cho nàng đệ nhị Hồn Hoàn.

Hai cái Hồn Hoàn màu vàng lập loè hào quang óng ánh, khí thế Cổ Nguyệt rõ ràng tăng lên.

Phải biết, thời điểm nàng chỉ mới có một Hồn Hoàn, đã đánh lại nhị hoàn Hồn Sư, song sinh Võ Hồn Tạ Giải chạy trối chết. Giờ lại tăng lên một cái Hồn Hoàn, thêm vào đó phẩm chất Hồn Linh cũng tăng lên nhờ hấp thu linh lực, sức chiến đấu hiện tại của nàng, ngay cả Đường Vũ Lân cũng không cách nào phỏng chừng.

"Để cho ta tới thử xem." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lân.

"Được!" Đường Vũ Lân hiểu rõ nàng đang muốn thử xem Võ Hồn của chính mình sau khi thăng cấp rốt cục đạt đến trình độ nào.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt, Băng Trượng thanh niên khẽ nhíu mày, Cổ Nguyệt dùng băng trùy, bất giác hăn cho rằng cô bé này nắm giữ Võ Hồn tương tự mình.

Võ Hồn tương tự nhau sẽ bất giác này sinh cảm giác thân cận, đây là điều hết sức bình thường trong giới Hồn Sư.

"Thuộc tính "Băng"?" Băng Trượng thanh niên hỏi.

"Ngươi sẽ biết ngay thôi." Cổ Nguyệt thản nhiên nói, khoát tay, lại là một viên băng trùy hướng về đối phương bay đến. Cùng lúc đó, tay trái của nàng cũng nhấc lên, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, một đoàn cường quang đột nhiên bạo phát.

Băng Trượng thanh niên chỉ cảm thấy sáng mắt lên, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, tạm thời mất đi năng lực thị giác.

Cường Quang Thuật, đây là quang nguyên tố ứng dụng.

Băng Trượng thanh niên trong nháy mắt thể hiện thực lực cường hãn, tuy rằng đột nhiên mất đi năng lực thị giác, nhưng hắn cũng không hề hoang mang, trong tay Băng Trượng giơ lên cao, một đoàn ánh sáng xanh nhất thời từ đỉnh Băng Trượng bắn ra, lam quang chiếu khắp nơi, đem chính mình cùng cô bé bên người bao phủ bên trong.

Băng trùy rơi vào lồng ánh sáng trên, cấp tốc bị hòa tan, một điểm gợn sóng cũng không còn.

Cổ Nguyệt phía sau các bạn tuy rằng cũng chịu cường quang ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng cũng nhỏ hơn đối thủ nhiều, mơ hồ nhìn thấy, trên người Băng Trượng thanh niên, đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên một cái.

Thừa dịp đối phương không thấy gì, hai cái Hồn Hoàn của Cổ Nguyệt đồng thời sáng lên. Khi đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, mọi người cảm giác khí tức của nàng tăng lên một chút, mà khi đệ nhị Hồn Hoàn xuất hiện lại không có cảm giác gì.

Ánh bạc lóe sáng, Cổ Nguyệt đã xuất hiện phía sau Băng Trượng thanh niên, từng đạo từng đạo ánh sáng màu sắc khác nhau khác nào thiên nữ tán hoa bắn ra, thế nhưng những ánh sáng này cũng không tiến công, mà bắn

lên trên không.

Có hỏa cầu, có phong đao, có băng trùy, có nham thạch. Thủy, Hỏa, Thổ, Phong bốn loại thuộc tính nguyên tố được nàng khống chế vô cùng nhuần nhuyễn. Trong lúc nhất thời, phía trên bầu trời Đại Sâm Lâm tựa hồ cũng trở nên mỹ lệ hơn.

Người đâu? Thời gian choáng cũng không kéo dài quá lâu, thiếu nữ bên cạnh Băng Trượng thanh niên cả kinh kêu lên: "Ca ca, ta không nhìn thấy ca ca, không nhìn thấy, làm sao bây giờ?"

"Đừng hoảng hốt, nhắm mắt lại là được rồi." Băng Trượng thanh niên lúc này thị giác đã khôi phục, nhưng hắn lại phát hiện đối diện không có tung ảnh của đối phương, chỉ có mấy người trong đội của đối thủ.

Tạ Giải hết sức thiện ý chỉ chỉ phía sau hắn. Băng Trượng thanh niên hầu như là theo bản năng xoay người lại, đúng dịp thấy toàn thân lập loè mỹ lệ hào quang của Cổ Nguyệt.

Chương 145: Cổ Nguyệt thật mạnh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc này Cổ Nguyệt, hai tay trên không trung hư huyễn rung động, một đoàn lốc xoáy màu xanh đang nhanh chóng thành hình, mà từng viên từng viên băng trùy chính là đang không ngừng dung nhập vào trong lốc xoáy.

Băng Trượng thanh niên chỉ cảm giác mình có chút muốn phát rồ, bởi vì hắn hoàn toàn không nhận biết được Võ Hồn của thiếu nữ này đến tột cùng là cái gì. Tận Thế Cầu Sinh Lục cho thấy nàng là thuộc tính "Băng" dị năng giả, vậy thì cường quang kia lại là chuyện gì xảy ra? Còn có lốc xoáy này nữa...

Lốc xoáy cùng băng trùy tổ hợp, khiến cho khí tức trên người Cổ Nguyệt tăng lên điên cuồng, dù ở trong vòng bảo vệ, hắn cũng có thể cảm giác được Hồn Kỹ của đối phương bên trong ẩn chứa tâm ý điên cuồng, hồn kỹ tổ hợp hai thuộc tính, thật mạnh.

Đệ nhị hồn kỹ trong nháy mắt thu lại, trên người duy nhất ánh sáng tím của Hồn Hoàn tỏa sáng.

Đường Vũ Lân bốn người còn lại đang quan chiến ánh mắt ngưng trọng lại, Thiên Niên Hồn Hoàn kỹ!

Phải biết, bọn họ hầu như không cách nào chống lại Thiên Niên hồn kỹ uy lực, Trong giới Hồn Sư, thế này đã là tồn tại cao cấp. Còn Vạn Niên Hồn Hoàn, từ khi trở thành Hồn Sư, Đường Vũ Lân chỉ mới thấy một lần duy nhất, trên người Vũ Trường Không, vẫn chưa bao giờ thấy lão sư triển khai qua.

Đỉnh Băng Trượng, một đoàn năng lượng "Băng" thuộc tính cực kỳ tinh khiết bắt đầu điên cuồng bạo phát, một thanh trường mâu chậm rãi ngưng kết thành hình.

Băng Chi Nộ! Hồn kỹ đơn thể công kích mạnh mẽ.

Băng mâu dài chừng 2 mét, mặt trên mơ hồ có từng đạo từng đạo ma văn lấp loé, chỉ xem thôi mà học viên Linh Ban đã cảm nhận được uy hiếp to lớn. Bọn họ hoàn toàn có thể khẳng định, trong năm người không ai có thể đỡ được đòn đánh này.

Thiên Niên Hồn kỹ thật mạnh!

"Hiện tại chính mình chủ động rút lui vẫn còn kịp." Băng Trượng thanh niên nói với Cổ Nguyệt, sắc mặt vậy mà không còn lạnh lẽo như trước, ở trong mắt hắn, một thiếu nữ nhị hoàn lại có thể thả ra được gợn sóng thuộc tính mạnh mẽ như vậy đã là vô cùng tốt. Hắn luôn luôn tự kiêu, vào lúc này trong lòng lại nảy sinh một điểm yêu người tài.

Cổ Nguyệt nơi khóe miệng hơi nhếch lên, cũng chẳng phải nụ cười, bởi vì chỉ có khóe miệng cong lên trên, rõ ràng chính là châm chọc.

Băng Trượng thanh niên con mắt phát lạnh, băng trượng trong tay hướng về Cổ Nguyệt chỉ tay, Băng Mâu hầu như trong nháy mắt liền hóa thành một đạo lam quang điện mà đi, tốc độ nhanh chóng, không khác nào điện quang hỏa thạch.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, trước người Cổ Nguyệt băng phong hai thuộc tính long quyển tan vỡ, bản thân nàng cũng hóa thành một đạo ánh bạc biến mất không còn tăm hơi.

Không gian hệ hồn kỹ? Hay là thần kỹ, trong nháy mắt dời đi? Có thể thoát khỏi hồn kỹ khóa chặt của ta, thần kỹ!!! Làm sao có khả năng!

Trong nháy mắt, Băng Trượng thanh niên trong đầu lóe qua vô số ý nghĩ. Băng Chi Nộ của hắn đã đi vào rừng cây biến mất không thấy hình bóng.

"Ca ca, mặt trên là cái gì?" Ở bên cạnh hắn cô bé đột nhiên chỉ chỉ không trung.

Băng Trượng thanh niên theo bản năng ngẩng đầu lên, sau đó hắn liền trợn mắt ngoác mồm nhìn thấy một mảnh Uyển Như Pháo Hoa xán lạn giống như quang ảnh từ trên trời giáng xuống, hướng về hắn đánh tới.

Dù cho hồn lực của hắn đã đạt cấp 35, là tồn tại đứng đầu trong những người cùng tuổi, cũng không thể ngay lập tức vận dụng Hồn kỹ khác sau khi vừa tiêu hao lớn như vậy cho Thiên Niên Hồn kỹ. Hắn không có thời gian đệm để nghỉ ngơi.

Sao có thể có chuyện đó?

Đồng thời với luồng suy nghĩ sau cùng này, tay phải của hắn đã cấp tốc đập lên cứu viện tín hiệu khí của thiếu nữ bên cạnh. Hắn không thể để cho muội muội chịu đựng thống khổ. Cuối cùng hắn liền cảm nhận được đầy đủ Thủy Hỏa Thổ Phong bốn nguyên tố gột rửa...

Hai tia quang mang trước sau lấp loé, hai bóng người cũng biến mất theo đó, không còn thấy hình bóng.

Chỉ có điều, một cái là chủ động truyền tống đi, một cái khác là trực tiếp bị bốn nguyên tố phế bỏ.

Đường Vũ Lân lẩm bẩm: "Người này còn tốt, biết trước tiên che chở người bên cạnh." Sau khi nói câu này, hắn đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh có chút không đúng.

Xoay người nhìn lại, hắn thấy Tạ Giải, Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ ba người tất cả đều dường đứng ngây như tượng không nhúc nhích, vẻ mặt càng quái lạ rối tinh rối mù.

"Các ngươi sao vậy?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải cung kính dị thường hướng về người bên cạnh hắn khom mình hành lễ, "Tỷ, sau này ngươi là đại tỷ của ta, không dám đấu võ mồm cùng ngươi nữa"

Trương Dương Tử cấp tốc làm ra động tác tương tự "Kính chào đại tỷ!"

Chỉ có Vương Kim Tỳ ngại ngùng không làm hành động như vậy, nhưng trong ánh mắt ngoại trừ kính nể ra còn ẩn chứa sự sợ hãi.

Cổ Nguyệt yên lặng đi tới bên người Đường Vũ Lân, thản nhiên nói: "Đánh bại một gã gia hỏa tự đại, có gì đặc biệt. Đi thôi."

Ngay lúc nàng nói chuyện, vầng sáng linh lực của tên thanh niên lúc trước như bão táp bay đến, quây quanh thân thể năm người, trong đó hấp thu nhiều nhất tự nhiên là Cổ Nguyệt, sau đó là Đường Vũ Lân đang đứng trước.

Vầng sáng linh lực trên người Hồn Sư so với linh lực trực tiếp thoát ra từ Hồn Thú không giống nhau, sau khi mất đi chủ nhân liền trở thành vật vô chủ, ai ở gần sẽ hấp thu được, càng gần hấp thu càng nhiều.

Đường Vũ Lân lúc này đã hiểu được phản ứng của ba người Tạ Giải.

Đúng vậy, dù gì cũng là một Hồn Sư hơn 30 cấp, hơn nữa còn có Thiên Niên Hồn Hoàn, tam hoàn báo trước hắn có ít nhất hai cái Hồn Linh. Lại thêm sự cường đại thể hiện ra lúc đánh giết Lục Thủ Hòa Xà, nhưng dù là cấp độ Hồn Tôn trước mắt Cổ Nguyệt cũng chỉ trụ được hơn một phút chiến đấu. Cổ Nguyệt lên cấp nhị hoàn, sự mạnh mẽ có thể tưởng tượng được.

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, mơ hồ đoán được đệ nhị hồn kỹ của Cổ Nguyệt là cái gì. Đệ nhất hồn kỹ của nàng là Nguyên Tố Thuỷ Triều, tăng cường khả năng hấp dẫn năng lượng nguyên tố của bản thân. Mà trận chiến vừa rồi, nàng có thể cùng lúc giải phóng nhiều hồn kỹ nguyên tố cấp thấp như vậy, đồng thời lại triển khai Băng Phong Bạo để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, do đó dụ dỗ đối phương sử dụng Thiên Niên Hồn kỹ, bị kỹ năng cấp thấp ban đầu đánh giết. Sự khống chế này quá mạnh mẽ, tuyệt không chỉ đơn giản là khống chế tinh thần. Bằng không, những nguyên tố khống chế cấp thấp kia làm sao có khả năng ở trên không lâu như vậy?

Tuy rằng nhìn qua hai cái hồn kỹ của Cổ Nguyệt từng cái đều không có liên quan đến công kích, nhưng nàng cần sao? Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống! Những nguyên tố này chỉ tính sắp xếp tổ hợp, đã đủ để nàng sử dụng vô số loại phương thức chiến đấu, chính là thiên biến vạn hóa. Hơn nữa với tinh thần lực siêu cường của nàng, trong Linh Ban, luận thực lực cá nhân, nàng tự nhiên là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.

Chẳng trách Tạ Giải một điểm quyết thắng trong lòng cũng chẳng có, đối

mặt với Cổ Nguyệt cường hãn như vậy, hắn làm sao có khả năng là đối thủ đây?

Bất quá, Cổ Nguyệt nói cũng đúng, tên Băng Trượng thanh niên bởi vì không biết năng lực của nàng nên đã quá bất cẩn, nếu không thì chỉ cần mở ra đệ nhị hồn hoàn phòng ngự sẽ không dễ dàng thua trận như vậy. Song phương tiêu hao đấu, Cổ Nguyệt khẳng định không phải là đối thủ.

"Ngươi có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Đi thôi."

Không có tơ nhện Nhân Diện Ma Chu che chở, dừng lại trong Bạo Động Thăng Linh Đài một chỗ quá lâu cũng sẽ không đem lại kết quả tốt.

"Có hồn thú lại đây." Trương Dương Tử phụ trách trinh sát, trong âm thanh gấp gáp nói "Một đám lớn, là quần cư hồn thú. Có ít nhất ba mươi con, thật giống như Hỏa Diễm Ma Sư."

Nghe xong lời này tất cả mọi người không khỏi ngơ ngác biến sắc.

Sư tử, không thể nghi ngờ là một trong những Hồn Thú mạnh mẽ nhất thống trị trên mặt đất. Chỉ riêng thực lực của mỗi cá thể đã rất mạnh, thường thường sẽ sống độc lập để thu thập được nhiều tư nguyên hơn, nhưng trừ loài Hỏa Diễm Ma Sư là khác biệt. Lấy hùng sư * làm trụ cột, thêm vào một đám thư sư tạo thành bộ tộc, tuyệt đối là bá chủ của vùng rừng rậm hay thảo nguyên. Dù Hồn Thú có thực lực cá thể mạnh mẽ hơn cũng không muốn dây dưa với chúng, vì thực lực chiến đấu toàn thể của bọn chúng thực sự quá ghê gớm.

* *con đầu đàn*

"Chạy!" Đường Vũ Lân hầu như không chút do dự hét lớn một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Cổ Nguyệt vung hai tay lên, một mảnh ánh sáng màu xanh bao phủ. So với tác dụng lúc trước không giống, lần này nguyên tố "Gió" phụ trợ khiến bọn họ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, tốc độ tăng lên không nhỏ.

Chương 146: Liên tiếp bị loại

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chỗ mạnh nhất của khống chế nguyên tố hệ của Cổ Nguyệt là ở điểm này, có thể công kích, có thể phòng ngự, có thể khống chế, có thể phụ trợ, hầu như toàn năng. Nương theo thăng cấp đạt được Hồn Hoàn thứ hai, nàng trở thành Đại Hồn Sư, thực lực toàn diện tăng lên, triệt để xác lập vị trí mạnh nhất bên trong đoàn đội.

Tạ Giải xông lên trước dò đường, Trương Dương Tử tiếp tục khống chế Hồn Linh Tiểu Hắc Ưng của hắn trinh sát phía sau. Tiểu Hắc Ưng sau khi đánh giết Nhân Diện Ma Chu qua quá trình minh tưởng đã từ từ khôi phục lại như cũ, hiện tại tạm thời không có năng lực phụ trợ chiến đấu, nhưng tác dụng chia sẻ tầm nhìn vẫn còn ở đó. Muốn hoàn toàn khôi phục nguyên khí, ít nhất phải mất mấy ngày mới được.

Tại sau lưng bọn họ cách đó không xa, một tiếng rít vang lên, một đoàn quang ảnh màu đỏ lao nhanh, truy đuổi theo hướng bọn họ.

Linh lực không chỉ Hồn Linh nhân loại mới có thể hấp thu, mà những này hồn thú cũng đồng dạng có thể. Đường Vũ Lân bọn họ hấp dẫn Hồn thú là do sóng linh lực nồng nặc trên người. Hỏa Diễm Ma Sư thân là một trong những tộc Hồn Thú mạnh nhất, cảm nhận được sóng linh lực có khả năng dễ dàng đoạt được, nên nhanh chóng truy đuổi.

Chạy có thể giúp câu giờ thêm được một lúc, mỗi một giây đồng hồ trôi qua, linh lực trên người bọn họ lại bị hấp thu thêm một phần.

Đối mặt với bầy Hỏa Diễm Ma Sư, bọn họ sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Trừ phi năm người đều đạt tam hoàn, mới có khả năng đối kháng.

Bởi vì có một lần trong Thăng Linh Đài khi trước, bọn họ vận may đặc biệt kém, gặp phải một bầy Hỏa Diễm Ma Sư, ký ức thảm khốc đó đến nay vẫn chưa phai.

Trong ánh sáng hỏa diễm đầy trời, dù đã cố gắng chống lại, bọn họ đều trong nháy mắt bị nuốt chửng, cảm giác bị thiêu đốt mãnh liệt dù đã rời khỏi Thăng Linh Đài ròng rã một ngày sau vẫn còn thấy rợn người.

Hỏa Diễm Ma Sư ở trong Sơ cấp Thăng Linh Đài tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên nhất. Nhân Diện Ma Chu thực lực cá thể tuy mạnh, nhưng đối mặt một đám cuồng dã sư tử như thế, cũng không dám đối kháng chính diện, chỉ có thể né tránh.

Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư * chính là Thiên Niên Hồn Thú, còn lại Thư Sư ** cũng đều là hồn thú tu vi từ trăm năm trở lên, trong đó thậm chí cũng có thể có con đạt đến ngàn năm. Điều này là bởi vì bên trong vùng rừng rậm này bọn chúng có rất ít thiên địch. Hồn Sư nhân loại bất kể là cá thể hay là đoàn đội, tứ hoàn trở xuống muốn đối kháng bọn chúng hầu như là bất khả thi.

* *Con đầu đàn*

** *Lính lác*

Bởi vậy, khi nghe đến tên của bọn chúng, Đường Vũ Lân mới không chút do dự hạ lệnh bỏ chạy. Hiện tại, chỉ có thể chạy đua câu giờ.

Bất quá, tiếng rống giận dữ của Hỏa Diễm Ma Sư cũng có lợi, giúp đe dọa những Hồn Thú khác. Nghe được sự tồn tại của bọn nó, không chỉ là làm kinh sợ Hồn Sư, mà các Hồn Thú khác cũng đồng dạng e ngại! Bất kể loài nào có liên quan đến sư tử cũng là như vậy, chắc chắn là loài ăn thịt. Bọn nó có thể không chỉ ăn thịt người mà còn cả những Hồn Thú khác.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân bọn họ vẫn bảo trì tốc độ cực nhanh mà không gặp phải vật cản gì phía trước. Chỉ cần Hồn Thú xuất hiện, vừa nghe tiếng rống của Hỏa Diễm Ma Sư, hoặc là cảm nhận được khí tức của bọn nó cũng sẽ lập tức lẩn đi rất xa.

Thế nhưng, Hỏa Diễm Ma Sư dù sao cũng là chúa tể rừng xanh, tốc độ

vượt xa mọi người.

Ở tình huống như vậy, phối hợp kiểu gì cũng đã không còn chút ý nghĩa nào.

Tốc độ chậm nhất đương nhiên là Vương Kim Tỳ. Bất đắc dĩ, thừa dịp Hỏa Diễm Ma Sư vẫn chưa hoàn toàn đuổi tới, hắn nhấn tín hiệu cầu cứu.

Hào quang lóe lên, Vương Kim Tỳ biến mất, linh lực còn lại tung bay, phụ gia cho bốn người còn lại.

Sau đó chính là Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt tuy rằng được phong nguyên tố phụ gia ở trên người mình, nhưng năng lực chưởng khống của nàng không gia tăng nhiều sức mạnh thân thể như Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hay trời sinh thần lực như Đường Vũ Lân, nên nàng đành nhấn tín hiệu cầu cứu. Bất quá, không biết có phải được nàng khống chế hay không, mà linh lực trên người nàng thoát ra tất cả đều bay tới trên người Đường Vũ Lân, không phân tán đi bao nhiêu.

Đường Vũ Lân ba người căn bản gấp đến độ không kịp suy nghĩ linh lực có thể khống chế hay là không, bởi vì ngay sau lưng bầy sư tử đã đến càng lúc càng gần.

Trước khi Cổ Nguyệt thoát ly khỏi Thăng Linh Đài đã kịp triển khai một hồn kỹ nguyên tố dung hợp mạnh nhất mà nàng có thể làm được, một đoàn Băng Phong Bạo mạnh mẽ bao phủ khắp chung quanh, gây ảnh hưởng nhất định cho bầy Hỏa Diễm Ma Sư, giúp bọn Đường Vũ Lân ba người tạm thời kéo dài một khoảng cách nhỏ.

"Đội trưởng, ta có một biện pháp." Trương Dương Tử đột nhiên nói.

"Cái gì?" Đường Vũ Lân vừa toàn lực lao nhanh, vừa nói. Phương pháp chạy trốn của hắn không giống với Trương Dương Tử hay Tạ Giải. Hắn không phải Mẫn Công Hệ Hồn Sư, tốc độ không nhanh như vậy, nhưng hắn lại có sức mạnh siêu cường. Mỗi một lần giẫm, hai chân đều sẽ lưu lại vết tích sâu sắc, dựa vào phản lực giúp thân thể của mình trở nên giống như đạn pháo bắn về phía trước. Gặp phải một ít thảm thực vật nhỏ không thể né tránh, hắn trực tiếp một đường va đập tới, y như xe ủi đất hình người. Khiến cho Trương Dương Tử cùng Tạ Giải không còn gì để nói.

Nhưng đúng là không nên nói, dựa vào phương thức như thế, tốc độ của Đường Vũ Lân so với hai người bọn họ không chậm hơn là bao. Thậm chí đi theo sau Đường Vũ Lân, còn có cơ hội được gia tốc do đường đã được dọn thẳng tắp không trở ngại.

"Trên trời nhất định có Hồn Thú, ta đi xem dụ cho bọn chúng hạ xuống, có lẽ có thể quấy nhiễu bầy Hỏa Diễm Ma Sư thêm một lát."

"Đừng đi, quá nguy hiểm." Đường Vũ Lân không chút do dự trả lời.

Dẫn dụ phi hành Hồn Thú không phải là một chuyện dễ dàng, một khi không thành công, Trương Dương Tử là người tèo đầu tiên.

Trương Dương Tử cười hì hì, "Nơi này là Thăng Linh Đài, cũng không có nguy hiểm thực sự, cùng lắm là bị giết, quay về phòng run cầm cập mấy ngày. Lần này mục tiêu đã hoàn thành, trong nhóm ta xuất lực nãy giờ không nhiều, hãy để lần này cho ta ra tay thử xem đi!" Nói xong, hắn không chờ Đường Vũ Lân hồi đáp, lướt người đi, liền bò lên trên một cây đại thụ phía trước, dựa vào phụ trợ của đôi ưng dực sau lưng, rất nhanh đã lên đến ngọn cây.

Ký ức về lần đầu tiên tiến vào Thăng Linh Đài đối với Trương Dương Tử vẫn chưa phai. Thất bại lần đó khiến hắn nhận ra mình còn rất nhiều thiếu sót, cũng chính là lần nọ, hắn mới rõ ràng mình ở trong Linh Ban cũng không phải là người ưu tú nhất.

Leo lên ngọn cây, mắt nhìn về phía trước, ngay lập tức hắn bị chấn kinh.

Lần đầu tiến vào Thăng Linh Đài, bay lên trời chỉ thấy mỗi một con Đại Lam Ưng. Vậy mà lần này, giữa bầu trời là lít nha lít nhít các loại phi hành Hồn Thú.

Đại Lam Ưng ở trong đó rất hiếm thấy, rất nhiều loại phi hành Hồn Thú đều công kích lẫn nhau. Thỉnh thoảng sẽ có chiến bại phi hành Hồn Thú từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong rừng rậm.

"Ồ, đây là cái gì?" Khi gần đến ngọn cây, hắn đột nhiên nhìn thấy, trên ngọn cây có một cái ổ rất lớn, bên trong có những quả trứng đen kịt.

Những quả trứng này rất lớn, nhìn qua giống những quả cầu khổng lồ.

"Hắn là trứng của phi hành Hồn Thú. Thật là ngại quá, ca ca muốn để cho các ngươi nhức "trứng"." Trương Dương Tử nhanh chóng ôm lấy một cái trứng, sau đó giơ cao lên khỏi đầu, sau lưng hai cánh bỗng nhiên vỗ một cái, đệ nhị hồn kỹ Ưng Kích Trường Không phóng thích. Dựa vào hồn lực bạo phát trong nháy mắt, thúc đẩy thân thể của hắn vọt thẳng lên không trung.

"Này, trứng của tên nào, mau đến nhận đi!!!" Trương Dương Tử quát to một tiếng.

Phi hành Hồn Thú ở phụ cận ngay lập tức bị tiếng la này thu hút, sau đó, một Hồn Thú màu đen khổng lồ trong miệng phát ra tiếng kêu to đầy phẫn nộ.

"Khà khà, được nha, được nha." Vừa nói, Trương Dương Tử nhắm về phía hồng quang phát ra trong rừng rậm, đột nhiên ném quả trứng chim đang cầm trong tay ra ngoài. Sau đó lại nhanh chóng nhấn nút truyền tín hiệu cầu cứu.

Nhiệm vụ hoàn thành!

Hào quang lóe lên, Trương Dương Tử biến mất không còn tăm hơi, hơn mười con Phi Hành Hồn Thú khổng lồ trong nháy mắt nhào vào trong rừng cây.

Linh lực của Trương Dương Tử còn lại liền bị những Phi Hành Hồn Thú này hấp thu.

Trộm các ngươi cái trứng, trả các ngươi linh lực nhiều như vậy, các ngươi còn lời đấy, tiền đề là các ngươi có thể từ trước mặt Hỏa Diễm Ma Sư sống sót. Đây là ý nghĩ cuối cùng của Trương Dương Tử trước khi rời khỏi Thăng Linh Đài.

Sau lưng không ngừng truyền đến tiếng gào thét cùng âm thanh cành cây bị đụng gãy, áp lực cũng biến mất theo. Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều hiểu được Trương Dương Tử đã thành công.

"Khá lắm!" Tạ Giải không nhịn được thở dài một tiếng.

Từ bỏ cơ hội hấp thu thêm linh lực của mình, tạo cơ hội cho đồng bạn, đây chính là đoàn đội.

"Bất quá, ta hoài nghi tinh thần lực tên kia cũng không chịu được hấp thu bao nhiêu linh lực nữa, ha ha!" Tạ Giải cười lớn một tiếng, lần thứ hai gia tốc.

Đường Vũ Lân cũng không khỏi nở nụ cười, linh lực hấp thu càng ngày càng nhiều, thân thể vẫn không cảm thấy quá áp lực, nhưng đối với đồng bạn là nhị hoàn Hồn Sư, áp lực lớn hơn nhiều.

Đúng lúc này, đột nhiên, phía trước có một đạo hào quang màu vàng sậm loé lên rồi biến mất.

Tạ Giải đang lao nhanh về phía trước, thậm chí cả một âm thanh cũng không kịp kêu lên, thân thể ngay trên không bị chia làm mấy mảnh, rơi xuống tùng lâm.

Hào quang lóe lên, thi thể biến mất.

Cảm giác choảng váng trong nháy mắt truyền đến, Đường Vũ Lân thậm chí còn không kịp suy tư nữa, tay trái một nhánh Lam Ngân Thảo phóng ra, quấn lấy một cây đại thụ, khiến hắn thay đổi phương hướng trên không.

Ánh sáng vàng sậm lại lóe lên. Chỗ hắn đứng trước đó có âm thanh rất lớn truyền đến, mơ hồ có ba vết rách không gian đen kịt lưu lại ở giữa không trung.

Chương 147: Vương giả chân chính

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể Tạ Giải bị phân làm trăm mảnh, một bộ phận nhỏ linh lực bay về phía Đường Vũ Lân, phần còn lại theo mảnh thịt vụn bay tứ tán khắp nơi. Liếc nhìn sang, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt Đường Vũ Lân.

Đó là một con gấu lớn với bộ lông dày vàng óng, thân cao vượt quá 3 mét có hơn, hai cánh tay đặc biệt thô to, bờ vai đồ sộ hùng tráng tựa như tường thành. Trên hai cánh tay tráng kiện là móng vuốt vàng sậm vô cùng sắc bén, riêng phần cự trảo này đã dài tới hơn 1 mét.

Tạ Giải! Đường Vũ Lân trong lòng sốt sắng. Bởi vì hắn cũng không rõ ràng thân thể Tạ Giải bị cắt thành trăm mảnh có chịu ảnh hưởng trí mạng hay không. Tuy rằng trong Thăng Linh Đài thương thế cơ thể không bị chuyển hóa đến hiện thực, nhưng sự thống khổ sẽ gây ra xung kích rất lớn đối với tinh thần của Hồn Sư. Bọn họ tuy rằng cũng đã trải qua những chuyện tương tự, nhưng đây là lần đầu tiên Tạ Giải bị đánh giết tàn nhẫn đến như vậy.

Đường Vũ Lân đã nhận ra con Hồn Thú trước mắt này, hay đúng hơn là không thể nào không nhận ra, bởi vì cái tên này ở trong giới Hồn Thú thực sự quá nổi tiếng.

Được ca ngợi là một trong những loài mạnh nhất trong giới Hồn Thú, Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Có người nói, ngay từ khi mới sinh ra Ám Kim Khủng Trảo Hùng đã vô cùng mạnh mẽ. Ám Kim Khủng Trảo Hùng trưởng thành không có thiên

địch. Dù là Cự Long chân chính, đối diện với nó cũng chưa chắc ăn được đậu hủ.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng sinh tồn đơn độc, bất luận tấn công hay phòng thủ đều cường hãn, đều được cho là mạnh nhất trong giới Hồn Thú.

Nếu như nói Hỏa Diễm Ma Sư ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài là một trong những tộc Hồn Thú đứng đầu, như vậy, nếu đem so với tộc Ám Kim Khủng Trảo Hùng, cũng chỉ có thể vẫy đuôi cầu xin tha mạng. Bởi vì, Ám Kim Khủng Trảo Hùng trong lịch sử toàn bộ Hồn Thú, đều đứng ở bậc thang trên cùng.

Con Ám Kim Khủng Trảo Hùng trước mắt nhìn qua chỉ cao có 3 mét. Nhưng hắn là cũng là Bách Niên Hồn Thú. Nếu như Bách Niên Nhân Diện Ma Chu là Hồn Thú sát thủ có thể đối kháng Thiên Niên Hồn Thú, thì Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, dù là Vạn Niên Hồn Thú đều muốn quay đầu chạy trốn!!! Đây là chỗ khủng bố của nó.

Đường Vũ Lân cũng vạn vạn không ngờ tới, ở trong Bạo Động Thăng Linh Đài, sẽ tao ngộ loại hung thú trong truyền thuyết này. Loại Hồn Thú này đáng lẽ là nên tồn tại ở những Thăng Linh Đài cao cấp hơn mới đúng chứ?

Đối kháng? Đừng đùa.

Đường Vũ Lân vung tay phải lên, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy liền hướng về Ám Kim Khủng Trảo Hùng ném mạnh tới, còn bản thân hắn liền quay đầu chạy trốn.

"Khanh!" Trong tiếng va chạm giòn giã, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy kiên cố như vậy lại trong nháy mắt bị xé thành mảnh vỡ dưới lợi trảo của Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Mà vầng sáng linh lực của Tạ Giải trong thời gian ngắn ngủi đã bị bộ lông vàng óng của nó hấp thu không còn một mống.

Lợi trảo, thật mạnh!!

Vào lúc này, Đường Vũ Lân trong lòng đột nhiên có ý nghĩ kỳ dị, đến tột cùng là Kim Long Trảo của mình mạnh, hay là Ám Kim Khủng Trảo của nó sắc bén hơn đây?

Khí tức âm trầm sau lưng phảng phất, toàn bộ ánh sáng trong Đại Sâm Lâm

đều trở nên mờ nhạt. Chỗ nào Ám Kim Khủng Trảo Hùng đi qua, khắp khu rừng rậm nguyên thủy chim không dám hót.

"Hống!" Phía xa sau khi đã giải quyết phiền phức từ trên trời giáng xuống, bầy Hỏa Diễm Ma Sư mang theo liệt diễm hướng về Đường Vũ Lân vọt tới.

Đường Vũ Lân biết là thôi xong, tèo chắc!! Hắn đơn giản cắn răng một cái, bay thẳng đến bọn Hỏa Diễm Ma Sư đánh tới. Bất luận là tên nào trong các ngươi giết ta cũng đừng nghĩ thu được kết quả dễ chịu!

Hắn không trực tiếp truyền tống rời đi. Đối với hắn mà nói, hấp thu càng nhiều linh lực sẽ càng dễ xuất hiện tình huống "thăng linh" mà mình tưởng tượng trước đó. Vì lẽ đó, hắn muốn làm hết sức để hấp thụ nhiều hơn, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư chiều cao vượt quá 4 mét, trên đầu là một vòng bờm lửa màu đỏ, nhìn như hỏa diễm đang bừng cháy, toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ cam. Khí thế bức người, phẫn nộ rít gào, giống như tuyên bố chủ quyền lãnh thổ. Nói cho hết thảy sinh vật chung quanh, chính mình mới là chúa tể của vùng rừng rậm này.

Nó liếc mắt liền thấy Đường Vũ Lân, đặc biệt là gợn sóng của vầng sáng linh lực quanh người hắn. Hỏa Diễm Ma Sư Hùng Sư nổi giận gầm lên một tiếng, bên cạnh nó những con Thư Sư tất cả đều tản ra, bao vây con mồi. Hùng Sư chính diện lao lến đánh giết Đường Vũ Lân. Thịt béo như vậy, nó muốn tự mình hưởng dụng. Nó thậm chí đã cảm nhận được, hấp thu được những linh lực nồng đậm trên người Đường Vũ Lân sẽ khiến thực lực của nó bay vọt.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên nhảy vọt một cái, tay phải phóng thích Lam Ngân Thảo đột nhiên lôi kéo, làm cơ thể của mình thay đổi phương hướng.

Một đạo hào quang vàng sậm lần thứ hai từ không trung xẹt qua. Ám Kim Khủng Trảo Hùng đột nhiên xuất hiện.

Tốc độ của nó đối nghịch hoàn toàn với thân thể khổng lồ, thậm chí khi chuyển động cũng không hề phát ra âm thanh gì.

Con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư, toàn thân quang diễm hừng hực, khí thế bức người, đang lao nhanh tới, trong chớp mắt khi nhìn thấy con gấu, lại quay ngoắt thái độ, tứ chi đồng thời phát lực, thân thể làm động tác thắng gấp. Nhìn sang, thấy trên người nó quang diễm toàn bộ đều tắt, ngay cả bờm cũng trở nên nhu thuận lên, ép sát xuống. Đuôi cụp lại, nó cũng không dám lập tức chạy trốn, mà trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, trong miệng phát ra âm thanh "ô ô".

"Này, đây là Hỏa Diễm Sư Vương? Là Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư?" Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn tình cảnh này, mình đang nhìn nhầm con mèo nhỏ dễ thương nào ư?

Đúng, trước mặt Ám Kim Khủng Trảo Hùng, Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư cùng bầy đàn, lúc này lại như là từng con mèo nhỏ, tất cả hỏa diễm đều tắt, từng con nằm bẹp trên mặt đất, vẫy đuôi, phát ra âm thanh cầu xin tha mạng.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng lại không hề liếc mắt nhìn chúng nó một chút, ánh mắt lạnh như băng trực tiếp rơi vào trên người Đường Vũ Lân.

Trong chớp mắt, hắn đành giơ lên vuốt phải của chính mình. Hào quang màu vàng sậm trong nháy mắt toả sáng, Đường Vũ Lân đột nhiên trong lòng căng thẳng, một cảm giác nguy hiểm không tên thúc đẩy hắn tiếp tục lại thay đổi phương hướng, lại tiếp tục bố trí Lam Ngân Thảo chung quanh để bỏ chạy như bay.

Một đạo quang ảnh to lớn màu vàng sậm, trong một chớp mắt tiếp theo, chém đến toàn bộ vị trí hắn đứng trước đó.

Đúng vậy, là toàn bộ!

Không có bất kỳ tiếng nổ vang nào xuất hiện, cây cối, bụi cây, còn có đại địa, hoàn toàn bị quang ảnh vàng sậm kinh khủng kia xé nát.

Ám Kim Khủng Trảo, đây chính là Ám Kim Khủng Trảo chân chính! Thủ đoạn công kích khủng bố có thể xé rách thân thể Cự Long!

Thân thể khổng lồ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng cũng dùng một lực khủng bố nhảy vọt lên, giúp nó trong nháy mắt đuổi theo Đường Vũ Lân.

Liều mạng!

Đường Vũ Lân trong mắt kim quang lấp loé, hồn lực toàn thân trong nháy mắt rót vào trong cánh tay phải. Kim Lân di động, Kim Long Trảo xuất hiện.

So với Ám Kim Khủng Trảo, Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân có vẻ nhỏ hơn quá nhiều. Đường Vũ Lân đột nhiên vung cánh tay phải của mình lên, hướng vào Ám Kim Khủng Trảo chém tới.

Cùng lúc đó, hắn trên không trung điều chỉnh thân thể của chính mình, tránh bị đánh trúng phần đầu. Coi như Kim Long Trảo của mình bị chém gãy, thân thể bị đánh nát, chỉ cần đầu không bị trực tiếp cắt ra, thống khổ kịch liệt cũng chỉ duy trì trong nháy mắt đó, không đến nỗi lưu lại quá nhiều di chứng về sau.

Đó là phương thức ứng đối hắn vừa nghĩ ra, bởi vì không thử xem cường độ Kim Long Trảo của mình, hắn thực sự có chút không cam lòng.

"Khanh!" Kim Long Trảo cùng Ám Kim Khủng Trảo va chạm.

Ở trong nháy mắt đó, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác hồn lực của mình bị hút sạch, huyết mạch toàn thân chìm vào trong một cảm giác nóng rực. Đặc biệt là chỗ mi tâm, cảm giác nóng rực càng mạnh hơn, tựa hồ có kim quang sáng lên.

Ám Kim Khủng Trảo thoáng bị đẩy ra, khiến phần đầu Đường Vũ Lân không bị cắt phải, nửa người trên cũng may mắn tránh được. Nhưng chớp mắt tiếp theo, Kim Long Trảo đã biến mất, Ám Kim Khủng Trảo trong nháy mắt xẹt qua.

Tạ Giải thân thể bị cắt vụn, mà Đường Vũ Lân may mắn chỉ bị chém ngang, đây là cảm giác cuối cùng của hắn.

Cảm giác lạnh lẽo, bóng tối bao phủ khắp toàn thân…

Chương 148: 100 điểm và 99 điểm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nhanh, nhanh cứu người. Đứa nhỏ này chẳng lẽ không nhận thức được nó đối mặt với Ám Kim Khủng Trảo Hùng sao? Tại sao lại không nhấn tín hiệu cầu cứu?!"

Bên tai vang lên thanh âm lo lắng, ý thức Đường Vũ Lân dần dần hồi tỉnh, cảm giác lạnh lẽo trên người cũng từ từ biến mất.

Trong tiếng kim loại ma sát, tia sáng lần nữa xuất hiện.

Trở về rồi, ta không có chuyện gì? Đây là phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lân. Bất quá hắn có chút kỳ quái tại sao cảm giác của mình lại như vậy?

Thân thể bị cắt thành vài miếng, đáng lẽ phải có cảm giác đau đớn hơn hoặc có tác dụng phụ gì đó mới đúng. Nhưng hiện tại hắn lại không có cảm giác như vậy.

"Thế nào?" Vũ Trường Không là người đầu tiên xuất hiện ở bên cạnh ngăn tủ kim loại.

Sau đó liền bắt đầu có các nhân viên tập hợp lại, bọn họ trước tiên dùng một đồ vật giống như que kem bằng kim loại chọt chọt vào các nơi trên người Đường Vũ Lân "Có cảm giác gì không? Có thấy lạnh không?"

"Có." Đường Vũ Lân hồi đáp.

"Ý thức thanh tỉnh, có cảm giác. Kỳ quái à! Hồi phục nhanh vậy sao?" Đường Vũ Lân giơ tay lên, nắm lấy thành ngăn tủ, chậm rãi ngồi dậy.

Đại não truyền đến cảm giác vô cùng suy yếu, đây là về mặt tinh thần. Những thứ khác hết thảy đều bình thường.

"Lão sư, ta không có chuyện gì." Sau khi xác nhận thân thể mình không thành vấn đề, Đường Vũ Lân liền nhảy ra khỏi ngăn tủ kim loại.

Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử, Cổ Nguyệt đều ở bên cạnh chờ đợi, Cổ Nguyệt ngay khi ngăn tủ kim loại mở ra, nhìn thấy hắn ngồi dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà ở bên khác cạnh một ngăn tủ kim loại, một đám người lại đang bận rộn.

Tạ Giải, Tạ Giải ở bên kia.

Tạ Giải sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Đường Vũ Lân vội vàng hỏi: "Tạ Giải thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Hắn ở thời khắc sống còn miễn cưỡng né được phần não bộ, nhưng tinh thần vẫn còn truyền đến cảm giác thân thể bị cắt vụn, tạm thời trên người mất cảm giác, phỏng chừng muốn khôi phục cần mất một quãng thời gian nữa. Ý thức thanh tỉnh."

Nghe được Ý-Thức-Thanh-Tỉnh mấy chữ này, Đường Vũ Lân mới xem như là thở phào nhẹ nhõm. Từ Thăng Linh đài đi ra, quan trọng nhất chính là ý thức duy trì tỉnh táo, chỉ cần ý thức không ra vấn đề, thân thể đều có thể chậm rãi khôi phục, dù sao, bị thương cũng chỉ là giả.

Đi đến ngăn tủ kim loại bên cạnh, Đường Vũ Lân nhìn về phía Tạ Giải bên trong. Sắc mặt Tạ Giải tái nhợt, thân thể khẽ co giật, nhưng tần suất co giật của cơ thể rõ ràng không đều. Đây chính là điển hình của di chứng về sau.

Thế này mới giống như tình huống bình thường chứ! Rõ ràng thân thể của mình cũng bị cắt ra, tại sao lại không bị như hắn?

Nghi vấn này không chỉ hắn nghĩ đến, trong lòng Vũ Trường Không cũng tồn tại câu hỏi tương tự, nhưng rất hiển nhiên, Đường Vũ Lân cũng không giải đáp được nghi vấn này.

"Mọi người đều không có chuyện gì là tốt rồi." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Vũ Lân, cảm ơn." Thanh âm yếu ớt của Tạ Giải từ trong ngăn kim loại vang lên.

"Hả? Tại sao lại cảm ơn ta?" Đường Vũ Lân cười khổ nói.

Tạ Giải trên mặt miễn cưỡng toát ra vẻ mỉm cười, "Cảm ơn Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp của ngươi. Nếu như không phải có nó giúp ta thoáng cản ở phần bờ vai một chốc, giúp ta kịp phản xạ lách ra một chút, sợ cả phần đầu não cũng không giữ được, như vậy, e rằng sẽ gặp phiền phức thực sự!"

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu. Tuy rằng trong mắt hắn Tạ Giải bị chém vụn, nhưng Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp chung quy vẫn có chút tác dụng, nhờ phản ứng nhạy cảm của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư mà Tạ Giải mới có thể tránh phần đầu bị ảnh hưởng nặng.

Nói đi phải nói lại, thời điểm hông và bụng của mình bị chém ra cũng có chút cảm giác giống vậy, chỉ là, lúc đó mình đã không thể nào né tránh.

"Các ngươi dối trá." Âm thanh của Vũ Trường Không từ một bên lạnh lùng truyền đến, trong tay hắn là một cái Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp. Không thể nghi ngờ là cái thuộc về Tạ Giải, ở thời điểm kiểm tra thân thể đã bị tháo xuống.

Đường Vũ Lân vẻ mặt nhất thời trở nên hơi lúng túng, "Vũ lão sư, chúng ta này không nên tính là dối trá. Ta chủ yếu là sợ mọi người chịu thương tổn như Vương Kim Tỳ lần nọ, cho nên mới..."

Vũ Trường Không đem áo lót đưa cho hắn, thản nhiên nói: "Làm không tệ! Ngươi đã có thể Thiên Đoán sao?"

"À?" Đường Vũ Lân ngẩn người.

"Dạ vâng ạ!"

Vũ Trường Không nói: "Cuối kỳ cuộc thi, môn thứ nhất. Những người khác, 100 điểm. Làm đội trưởng, cầm đầu dối trá, hướng dẫn người khác

dối trá, thành tích cuộc thi cuối kỳ của ngươi..."

Nghe hắn nói tới chỗ này, Đường Vũ Lân nhất thời trong lòng căng thẳng, thôi xong!

"Chấm 99 điểm vậy."

"À?"

99 điểm? Cái này khác biệt lớn so với 100 điểm sao? Đường Vũ Lân còn chưa kịp phản ứng lại, bên cạnh Trương Dương Tử đã cao giọng hô: "Vũ lão sư vạn tuế!"

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Đừng cao hứng quá sớm, cuộc thi cuối kỳ của các ngươi vẫn còn môn thứ hai đấy, phải thi đậu mới coi như thông qua cuộc thi."

Nhân viên dùng máy móc giúp Tạ Giải ổn định lại trạng thái cơ thể, nói chuẩn xác là dùng một loại điện lưu kích thích thân thể của hắn, do đó giảm bớt tác dụng phụ của Thăng Linh Đài.

Thân thể bị cắt ra, tuyệt đối là trọng thương, khôi phục mất hơn một giờ, Tạ Giải mới xem như là lấy lại sức lực, mới có thể một lần nữa ngồi dậy.

Tình trạng cơ thể mọi người căn bản cũng đã khôi phục, đều đang đợi Tạ Giải. Đường Vũ Lân đến bên Vũ Trường Không, thấp giọng hỏi: "Vũ lão sư, con còn một thẻ danh ngạch tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, con có thể lại đi vào thử thêm lần nữa không?"

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn thấy tấm thẻ trong tay Đường Vũ Lân, trong mắt loé lên một sự kinh ngạc.

"Đây là Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cho con." Đường Vũ Lân không giấu diếm.

Vũ Trường Không nhìn hắn, ánh mắt thoáng xuất hiện mấy phần biến hóa, sau đó lắc lắc đầu, nói: "Không cần đi vào, vô nghĩa. Bạo Động Thăng Linh Đài theo thời gian sẽ ngày càng trở nên lợi hại, số lượng Hồn Thú cùng trình độ điên cuồng sẽ không ngừng tăng lên. Ngươi hiện tại lại đi vào, căn bản không thể sinh tồn thời gian quá lâu. Còn tấm thẻ tư cách này, ngươi nên giữ lại. Thời điểm bạo động kỳ tiếp theo diễn ra ngươi có thể dùng. Giá

trị của nó cũng không nhỏ, có thể thông qua đấu giá thu lại số tiền không tệ.”

Đường Vũ Lân vốn còn muốn thử nghiệm, trở lại bên trong Thăng Linh Đài tiếp tục hấp thu linh lực, nghe Vũ Trường Không vừa nói như thế, mới hiểu được ý tưởng của mình là sai lầm.

"Vũ lão sư, con có một ý tưởng khác, không biết có thể thực hiện được hay không. Liên quan đến linh lực tụi con hấp thu, lần này..."

Đường Vũ Lân mới vừa nói tới chỗ này, đã bị Vũ Trường Không giơ tay ngăn cản, hắn liếc mắt nhìn tên nhân viên Truyền Linh Tháp đang bận rộn bên cạnh, "Trở về rồi hãy nói."

Đường Vũ Lân lúc này mới tỉnh ngộ, đúng đấy! Lần này bọn họ hấp thu nhiều linh lực như vậy, đã vượt qua tình huống bình thường, ngay ở trước mặt nhân viên Truyền Linh Tháp nói những điều này, tựa hồ có chút không thích hợp.

"Dạ vâng!"

Tạ Giải được Đường Vũ Lân cõng về học viện, tuy rằng tri giác cơ thể đã khôi phục, nhưng sự khống chế vẫn chưa thể tốt như trước. Căn cứ nhân viên Truyền Linh Tháp từng nói, tình huống như thế cần chí ít một ngày thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục như bình thường, nhưng cuối cùng cũng sẽ không lưu lại vấn đề gì quá nghiêm trọng. Còn trong lòng có ma chướng lưu lại hay không, vậy cũng chỉ có để Tạ Giải tự vấn lòng mình.

"Ma chướng? Ta còn chưa kịp thấy ta tèo như thế nào, không biết con gì ra tay, lấy đâu ra ma chướng?" Tạ Giải mạnh mồm.

"Vậy thì tốt." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Tạ Giải tức giận: "Quá bất công, ngươi rõ ràng cũng bị cắt, tại sao lại không có cảm giác gì được?”

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Ta cũng không biết à! Ngược lại lúc ta đi ra vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Có thể điều này cùng cường độ thân thể có quan hệ. Thân thể ngươi vẫn quá yếu, không bằng sau này mỗi sáng sớm theo ta cùng chạy bộ. Sau khi thể chất tăng cường, có thể sẽ khá hơn một chút."

Tạ Giải nói: "Tốt! Vừa vặn có thể cùng ngươi “tình cờ” gặp gỡ học tỷ."

Đường Vũ Lân mặt đỏ lên, "Cái gì mà “tình cờ” gặp gỡ học tỷ, ngươi đừng nói mò."

Cổ Nguyệt ở một bên ánh mắt vẫn hướng về đây. Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ cũng hiếu kì nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Đã bảo không có gì thật mà, mỗi sáng sớm có rất nhiều người chạy bộ. Tự nhiên là có các học trưởng."

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ở trong lòng hắn lại hiện lên một kiều nhan rung động lòng người.

Đúng như Tạ Giải nói, mỗi sáng sớm hắn chạy bộ hầu như đều có thể đụng phải Âu Dương Tử Hinh, tuy rằng mỗi ngày cũng chỉ chào hỏi, tình cờ nói chuyện một hai câu. Nhưng chạy thời gian dài, tuy không cảm giác được, nhưng quan hệ của Đường Vũ Lân cùng nàng cũng bắt đầu trở nên quen thuộc hơn.

Hơn nữa, mỗi ngày đã quen nhìn thấy nàng, nếu có một ngày chạy bộ nhưng không gặp nàng, trong lòng Đường Vũ Lân sẽ sản sinh một loại cảm giác mất mát không tên.

"Trở về đều nghỉ ngơi cho thật tốt. Ngày mai sẽ có tiết tổng kết. Đường Vũ Lân, ngươi đến văn phòng của ta một chuyến" Trở lại học viện, Vũ Trường Không lập tức truyền đạt mệnh lệnh.

Đường Vũ Lân trước tiên đưa Tạ Giải trở về ký túc xá, để hắn nằm nghỉ, sau đó liền đi đến phòng làm việc của Vũ Trường Không.

"Vũ Lân, ngươi nhớ kỹ, sau này dù trong Thăng Linh Đài hay là Truyền Linh Tháp, bất luận có phát hiện gì đều phải quay về hỗng nói. Hiểu chưa?" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân gật gù, "Vâng, Lão sư. Nhưng mà tại sao lại như vậy chứ? Nếu như Thăng Linh Đài có vấn đề, chúng ta không nên nói lại cho Truyền Linh Tháp sao?"

Chương 149: Trên lý thuyết có thể

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Ngươi còn nhỏ, có một số việc không cần biết. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời ta là được. Tổ chức Truyền Linh Tháp không đơn giản như ngươi nghĩ, thế lực họ mạnh mẽ, dù là Liên Bang đều phải kiêng kỵ. Hơn nữa, Truyền Linh Tháp không chỉ ở Đấu La Đại Lục chúng ta mới có, mà trên các đại lục khác cũng có."

Đường Vũ Lân ngẩn người, đại lục khác? Tinh La Đại Lục cùng Thiên Đấu Đại Lục sao?

"Lão sư, ngài đã đi qua hai mảnh đại lục khác sao? Nơi đó có gì khác so với chúng ta bên này?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Có rất nhiều điểm không giống nhau. Sau này chính ngươi tự mình đi thì sẽ rõ. Nhưng hiện tại, điều ngươi cần suy nghĩ không phải những thứ này. Nói đi, ngươi ngày hôm nay ở trong Thăng Linh Đài có cảm nhận gì."

Đường Vũ Lân thấy lão sư không muốn nhiều lời về hai mảnh đại lục, cũng không hỏi thêm nữa, vội vàng đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

"Vũ lão sư, hấp thu linh lực ngày hôm nay, con phát hiện ra, sau khi đồng bạn đạt đến nhị hoàn, Hồn Linh bọn họ rất khó, thậm chí là không thể tiến hóa đến Thiên Niên. Bởi vì khi hấp thu linh lực, hai Hồn Hoàn cùng nhau chia đều, Hồn Linh bọn tiến hóa đến Thiên Niên coi như không thể, tu vi họ cũng không chịu nổi đồng thời nắm giữ hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn. Chưa kể đến Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử tinh thần lực vẫn chưa đạt trình độ có thể chứa đựng một cái Thiên Niên Hồn Linh. Đây là

nguyên nhân lớn nhất cản trở việc “thăng linh” của Hồn Sư ngay tại Thăng Linh Đài.”

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Có thể nghĩ tới những thứ này chứng minh ngươi đã chú tâm suy nghĩ. Không sai, coi như là tài lực mạnh hơn, số lần tiến vào Thăng Linh Đài nhiều hơn nữa, thân thể cực hạn chịu đựng cũng không thể vượt qua. Đã từng có rất nhiều người thử qua đủ loại phương thức, nhưng cuối cùng tỷ lệ thành công đều rất nhỏ. Ngươi muốn nói, hẳn không chỉ là những thứ này?"

"Dạ!" Đường Vũ Lân gật gù, "Con cũng phát hiện, tình huống của con đặc thù hơn. Thân thể con có năng lực chịu đựng mạnh hơn so với Hồn Sư phổ thông. Vì lẽ đó, tuy rằng tu vi chỉ hơn 10 cấp, nhưng con có cảm giác có thể chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn; so với Hồn Sư nhất hoàn bình thường chỉ chịu được hơn 400 năm Hồn Hoàn. Tinh thần lực của con cũng đạt đến Linh Thông Cảnh. Có phải có thể nói, chỉ cần con có thể hấp thu đầy đủ linh lực, Hồn Linh của con cũng sẽ đạt đến Thiên Niên?"

Vũ Trường Không trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, tùy ý gật đầu, nói: "Trên lý thuyết là như vậy. Nhưng tiền đề là ngươi phải hấp thu đầy đủ linh lực trước khi đạt đến nhị hoàn. Một điểm nữa chính là, khi tu vi ngươi đạt cấp 20 thì thân thể phải có khả năng chịu đựng được xung kích của đồng thời hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn.”

Vũ Trường Không lập tức nhắc nhở Đường Vũ Lân. Đúng đấy! Nếu như Hồn Linh của mình đạt đến Thiên Niên, mang ý nghĩa đệ nhị Hồn Hoàn của mình cũng là Thiên Niên. Lấy tình huống trước mắt cân nhắc, chịu một cái Thiên Niên Hồn Hoàn khẳng định không thành vấn đề. Thế nhưng, thời điểm đạt nhị hoàn Đại Hồn Sư, có thể chịu nổi hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn sao?

Vũ Trường Không nói: "Như vậy đi, sau này ta sẽ tiến hành một loạt kiểm tra đối với cơ thể ngươi, giúp ngươi xác định năng lực chịu đựng. Tinh thần lực của ngươi đủ sức cầm cự một cái Thiên Niên Hồn Linh, hiện tại cũng muốn xem, thân thể của ngươi có thể chống đỡ lại hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn hay không. Nếu như có thể, như vậy ngươi liền trở thành một trường hợp đặc biệt."

"Tạ ơn lão sư."

Thân thể có thể chịu đựng được hai Hồn Hoàn hay không, tựa hồ không chỉ có thể hỏi Vũ lão sư, còn có thể hỏi... Lão Đường!

Đường Vũ Lân đi rồi, Vũ Trường Không ngồi ở chỗ đó một mình suy tư. Tình huống đặc biệt này của Đường Vũ Lân, tựa hồ thật sự có thể thành hiện thực.

Đệ nhất Hồn Linh thăng linh đến Thiên Niên, như vậy, dù cho Võ Hồn yếu ớt cũng chính là ưu thế thật lớn. Coi như là ở Sử Lai Khắc Học Viện, nắm giữ loại ưu thế này cũng hầu như không có. Bất quá, hắn không thể xác định tuyệt đối không có, bởi vì, hắn cũng chưa từng đi đến vùng đất tập trung quái vật chân chính của Sử Lai Khắc Học Viện.

Một khi thành công bước này, hắn Võ Hồn của hắn có thể lần thứ hai tiến hóa. Xem ra, phải tiến hành không ít kiểm tra khác với bình thường trên cơ thể hắn. Vũ Trường Không hai mắt híp lại. Hơn nữa, chuyện này còn phải giấu kỹ với Truyền Linh Tháp mới được.

Chí ít trước khi hắn lên cấp, không thể bạo lộ ra.

Nghĩ tới đây, trong đầu Vũ Trường Không bắt đầu có một loạt kế hoạch xuất hiện.

Hắn cũng không nghĩ tới, vào lần tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài này, những đứa trẻ này lại có thu hoạch lớn đến như vậy. Thu hoạch to lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Đường Vũ Lân, với thời gian kiên trì dài nhất, linh lực hắn hấp thu được nhiều nhất. Sau đó chính là Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt trực tiếp hoàn thành lên cấp, chính thức trở thành nhị hoàn Đại Hồn Sư. Đồng thời ra tay đánh tan một tên tam hoàn Hồn Tôn, nắm giữ hai cái Hồn Linh, Võ Hồn cũng là tốt nhất chi tuyển. Tuy là vì đối phương bất cẩn, nhưng nếu nàng không có khống chế lực mạnh mẽ như vậy, cũng hoàn toàn không thể chiến thắng.

Sau khi lên cấp, tinh thần lực của Cổ Nguyệt không biết tăng lên đến trình độ nào. Cô nương này thật sự có khả năng trước năm 15 tuổi, tinh thần lực tiến vào Linh Hải Cảnh cảnh giới.

Hồn Linh của những người khác tất cả cũng đều có tiến bộ, nhưng điều này cũng sinh ra một vài vấn đề rắc rối, trong một thời gian ngắn bọn họ e rằng không thể tiến vào Thăng Linh Đài. Nếu không, một khi hấp thu quá nhiều

linh lực, ngược lại sẽ gây ra tác dụng tiêu cực đối với thân thể.

Thật không nghĩ tới, chưa tới nửa năm thời gian đã xuất hiện tình huống như thế, dựa theo kế hoạch bình thường, dự kiến phải mất trên dưới 3 năm mới có thể đạt đến trình độ như thế này.

Kế hoạch dạy học sau này có lẽ cũng phải thay đổi mới được!

...

"Lão Đường. Sau khi hấp thu tinh hoa phong ấn Kim Long Vương tầng thứ nhất, cường độ thân thể của ta có thể hấp thu bao nhiêu năm Hồn Hoàn cùng Hồn Linh vậy?" Đường Vũ Lân sau khi trở lại gian phòng của mình liền tiến vào trạng thái minh tưởng, hô hoán gọi tên Lão Đường.

Lão Đường vẫn như trước ở trong ánh sáng vàng kim trong thể nội, không biết tại sao, Đường Vũ Lân cảm giác kim quang xung quanh thân thể hắn tựa hồ cường thịnh hơn một chút so với trước đây. Chí ít trước đây chưa từng sáng rõ như thế này.”

Lão Đường nói: "Ồ? Ngươi là có ý gì? Hồn Hoàn của ngươi gặp sự cố?"

Đối với Lão Đường thần bí ở bên trong cơ thể mình, không biết tại sao, Đường Vũ Lân trong lòng trước sau đều có cảm giác tín nhiệm mãnh liệt, hắn không hề che giấu, đem tình huống mình gặp phải ở trong Thăng Linh Đài, cùng với việc Hồn Linh đã hoàn thành một lần “thăng linh” và ý nghĩ của chính mình đều nói ra một lần.

Nghe xong hắn trình bày, Lão Đường chợt nói: "Ý của ngươi ta đã hiểu, ngươi lo là thân thể của chính mình hấp thu quá nhiều linh lực không chịu nổi, đúng không."

"Đúng đấy! Chính là ý này." Đường Vũ Lân vội vàng nói, "Vậy ngài có thể đại khái tính toán ra hiện tại thân thể ta có thể chịu đựng Hồn Hoàn niên hạn tối đa là bao nhiêu? Hồn Linh nữa?”

Lão Đường nói: "Cái này rất đơn giản, không có ai hiểu rõ thân thể ngươi hơn ta, tinh thần lực của ngươi vẫn bất tri bất giác tiến bộ, nhưng vì ngươi không tập trung mặt này, vì lẽ đó tốc độ tăng lên cũng không quá nhanh. Tốt nhất là ngươi có thể tìm tới một loại pháp môn tu luyện tinh thần lực, từ

đó đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Tinh thần lực của ngươi với tình trạng hiện nay có thể chịu được Hồn Linh trên dưới 1.200 năm. Về Hồn Hoàn, ngươi không cần phải lo lắng, sau khi hấp thu phong ấn Kim Long Vương tầng thứ nhất, thân thể của ngươi thừa sức chấp nhận được hai Thiên Niên Hồn Hoàn không thành vấn đề."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta có thể đạt đến nhị hoàn trước khi xung kích phong ấn tầng hai không? Sau khi hấp thu phong ấn tầng hai, năng lực chịu đựng của thân thể ta sẽ đạt tới trình độ thế nào?"

Lão Đường nói: "Với tình trạng cơ thể của ngươi hiện nay, hẳn là có thể. Thế nhưng, trước tiên ngươi phải tìm được cho ta bốn loại linh vật được yêu cầu, có những thứ này phụ trợ, ngươi mới có khả năng xung kích phong ấn tầng thứ hai. Đồng thời, cũng giúp cường độ thân thể của ngươi tiến bộ. Kỳ thực, nếu Hồn Hoàn cùng Hồn Linh của ngươi có thể tiến hóa đến Thiên Niên, tự thân ngươi cũng đã được thoát thai hoán cốt, bao gồm cả cường độ thân thể cũng theo đó mà gia tăng. Vì lẽ đó, ta rất tán thành ngươi ở trước khi chạm mốc nhị hoàn hoàn thành "thặng linh". Đến lúc đó ta sẽ lại tư vấn cho ngươi căn cứ trên tình hình thực tế. Ngươi phải nhớ kỹ, càng sớm đột phá phong ấn, số lượng phong ấn ngươi có thể tự chủ đột phá trong tương lai càng nhiều, thời gian an toàn cũng càng lâu hơn."

Chương 150: Hứa gia huynh muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Tự chủ đột phá phong ấn, chẳng lẽ còn có thể không tự chủ?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Lão Đường nói: "Đương nhiên là có, nếu như ngươi đến tuổi tương ứng, hoặc là không cẩn thận gặp phải tình huống cộng hưởng với khí tức của Kim Long Vương, hoặc là tìm được vật phẩm thích hợp, phong ấn lúc nào cũng có thể mạnh mẽ đột phá. Đối với ngươi mà nói, những tình huống này đều rất nguy hiểm. Một khi không thành công, ngươi sẽ tèo. Phong ấn càng về sau càng vững chắc. Nói cách khác, ngươi đột phá phong ấn càng nhiều, khả năng loại đột phá không tự chủ càng nhỏ, ngươi cũng sẽ an toàn hơn. Tốt nhất là mãi mãi cũng không nên xuất hiện loại đột phá không tự chủ này. Nếu không thì…"

Lão Đường không hề nói tiếp, nhưng tiếng nói của hắn rõ ràng có chút lập lờ.

"Lão Đường, cảm tạ ngươi." Đường Vũ Lân nói: "Ta nhất định sẽ nỗ lực. Như vậy, mục tiêu hàng đầu của ta, chính là trước tiên đem Hồn Linh tiến hóa đến Thiên Niên."

"Đúng, cố lên."

…….

"Cuộc thi ngày hôm qua, các ngươi đều thu được điểm rất cao. Nguyên nhân chủ yếu nhất, là các ngươi làm đúng mức chuyện mình nên làm. Ba tháng này cũng không uổng phí, chí ít các ngươi đã là một tổ đội hoàn

chỉnh." Vũ Trường Không rõ ràng đang khích lệ các đệ tử của mình, thế nhưng, lời nói của hắn nghe vẫn có vẻ lạnh lùng như thường. Khiến người ta hoài nghi hắn thật sự vì chuyện này mà cảm thấy cao hứng sao?

"Đường Vũ Lân khống chế lực rõ ràng có tăng lên, phải tiếp tục cố gắng. Các ngươi ngày hôm qua hấp thu quá nhiều linh lực, đợi sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc, ta sẽ kiểm tra tổng quát năng lực cơ thể một lần, để xác định mức linh lực cực hạn các ngươi có thể chịu đựng. Nhớ kỹ, đừng cố gắng vượt quá giới hạn."

Sau đó là tổng kết cụ thể từng trận chiến đấu ngày hôm qua.

Vừa nhắc tới Bạo Động Thăng Linh Đài hôm qua, Linh Ban năm người đều không khỏi có chút hớn hở, đặc biệt là Kim Tỳ đối với trận chiến cùng Nhân Diện Ma Chu, mãi đến tận hiện tại, mỗi người đều vẫn còn cảm giác lâng lâng.

Khi đó, Cổ Nguyệt thậm chí còn vẫn chưa tăng lên đến nhị hoàn, nhưng chiến thuật của trận chiến đó tuyệt đối có thể dùng từ "hoàn mỹ" để hình dung.

"Đường Vũ Lân, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi. Thời điểm ngươi lên kế hoạch đối phó với Nhân Diện Ma Chu, có từng cân nhắc qua tơ nhện kịch độc của Nhân Diện Ma Chu sau đó sẽ mang lại trợ giúp cho các ngươi đánh giết các Hồn Thú khác không?" Vũ Trường Không ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, "Lúc đó con chỉ nghĩ là để nó hoàn thành bố trí tơ nhện, nó sẽ dễ dàng buông lỏng cảnh giác hơn. Đồng thời, những tơ nhện này chí ít có thể trở thành một lớp bình phong bảo vệ tụi con. Nhưng cũng không nghĩ đến những tơ nhện này sẽ giúp tụi con đánh giết nhiều Hồn Thú như vậy, đem lại cho chúng con lượng lớn linh lực."

Vũ Trường Không gật đầu, "Liên hoàn khống chế làm rất tốt. Ngươi nhớ kỹ, tinh túy của Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư chính là ở chỗ vĩnh viễn không cho đối thủ biết mục đích cuối cùng của ngươi là cái gì. Điểm này ngươi đã làm rất tốt, thông qua nhiều lần hư hư thực thực tự tạo cho mình cơ hội."

Đường Vũ Lân có chút ngại ngùng gãi gãi đầu.

Vũ Trường Không nói: "Thế nhưng, khả năng bình tĩnh của ngươi còn chưa đủ. Sau khi đánh giết Nhân Diện Ma Chu, các ngươi đối mặt với những Hồn Thú sau đó, rõ ràng có chút phân tán, lơ là hơn trước rất nhiều. Các ngươi chẳng phải là đã cảm thấy thỏa mãn vì thu hoạch được nhiều như vậy ở trong Thăng Linh Đài sao?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trên thực tế, coi như là Đường Vũ Lân ngay lúc đó, trong lòng cũng có chút ít ý niệm này, dù sao thu hoạch của bọn họ đã vượt xa kế hoạch.

Vũ Trường Không nói: "Như vậy, ta hỏi các ngươi một vấn đề. Nếu như các ngươi lúc đó thực sự ở trong một mảnh rừng rậm lớn, đối mặt với lượng lớn bạo động Hồn Thú, các ngươi bây giờ còn có thể sống sót xuất hiện ở trước mặt ta à?"

Tất cả mọi người không lên tiếng.

Vũ Trường Không nói: "Nhớ kỹ, bất luận lúc nào, đối mặt với bao nhiêu mê hoặc, bao nhiêu lợi ích, không có gì quan trọng hơn bình an sống sót."

Tạ Giải nói: "Vũ lão sư, con có một vấn đề. Nếu như sau đó chúng con thật sự gặp phải Ám Kim Khủng Trảo Hùng loại hồn thú này, lúc đó nên làm gì?"

Vũ Trường Không nói: "Chạy. Chạy không thoát sẽ chết chắc."

"Ạch" Tạ Giải kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Ám Kim Khủng Trảo Hùng là một loại Hồn Thú phi thường kỳ lạ, từ lúc vừa bắt đầu ra đời, nó đã là Hồn Thú chi Vương, thực lực của nó căn bản không thể đơn giản dùng tu luyện niên hạn mà cân nhắc. Bất quá, khả năng các ngươi đụng phải Ám Kim Khủng Trảo Hùng ngoài đời gần như bằng 0. Dù sao, Ám Kim Khủng Trảo Hùng chân chính đều bị săn giết từ nhỏ gần tuyệt chủng rồi."

"Có phải là vì chúng nó nguy hiểm không?" Trương Dương Tử hỏi.

Vũ Trường Không lắc lắc đầu, nói: "Không, là bởi vì trên người Ám Kim Khủng Trảo Hùng có khả năng rất lớn sẽ có Hồn Cốt. Từ góc độ của Hồn

Thú mà nói, nhân loại chúng ta là sinh vật tham lam nhất, Hồn Thú gần như tuyệt diệt, cũng không phải là bởi vì chúng đem lại cho nhân loại bao nhiêu nguy hiểm, mà là vì chúng nó có thể đem lại cho nhân loại bao nhiêu lợi ích."

Nghe hắn nói xong câu này, Đường Vũ Lân không khỏi ngẩn người, hắn lần thứ nhất biết, nguyên lai quan hệ giữa nhân loại và Hồn Thú dĩ nhiên là như vậy. Hồi tưởng lại chính mình ở trong Thăng Linh Đài đánh giết Hồn Thú, không biết tại sao trong lòng hắn đột nhiên có chút không dễ chịu. Dù những Hồn Thú kia chỉ là tồn tại hư huyễn, nhưng mà…

……..

"Ca, ngươi đừng nóng giận." Hứa Tiểu Ngôn sợ hãi hướng về ca ca nói.

Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt khó coi suýt nữa muốn chảy nước mắt. Hắn không có cách nào không tức giận. Gia tộc tiêu tốn cả gia tài to lớn, thật vất vả mới lấy được hai thẻ danh ngạch tham dự Bạo Động Thăng Linh Đài, đưa hắn cùng muội muội tiến vào bên trong. Nhưng bởi vì chính mình nhất thời bất cẩn, liền như vậy kết thúc Thăng Linh Đài lữ trình.

Hắn hiện tại còn nhớ rõ nỗi thống khổ bị các loại nguyên tố công kích đánh thủng trăm ngàn lỗ, nghỉ ngơi nguyên một ngày sau mới miễn cưỡng khôi phục như cũ.

"Khu vực bạo động kỳ ngày hôm qua, hẳn là đều từ Đông Hải Thành chúng ta bên này tiến vào. Xem tuổi của bọn họ, hẳn là đã vào trung cấp hồn sư học viện. Lẽ nào, là học sinh của Đông Hải học viện, không được!!!" Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt tái xanh nói rằng.

Hứa Tiểu Ngôn sửng sốt một chút, "Nếu nói như vậy, bọn họ sau đó sẽ là học trưởng của muội ư?"

Ở nhà, Hứa Hiểu Ngữ mặc dù là người đàn ông duy nhất, nhưng bởi vì tính cách quật cường, ngạo mạn, không được gia tộc trưởng bối yêu thích. Mà Hứa Tiểu Ngôn dù hơi nhát gan yếu đuối, lại là hòn ngọc quý đối với các trưởng bối.

Hứa Tiểu Ngôn thiên phú dị bẩm, bản thân không quá yêu thích tu luyện, nhưng cũng là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực *. Trong gia tộc cũng bởi vì có

huynh trưởng Hứa Hiểu Ngữ nhân tài ưu tú như vậy, cũng không ai bức bách nàng.

* *Trời sinh ra hồn lực đã đạt cấp 10, coi phần I, phần II sẽ rõ.*

Tiếp đó, sau khi nàng giác tỉnh Võ Hồn được 3 năm, cách đây không lâu, trong một lần gia tộc kiểm tra đã phát hiện hồn lực nàng vậy mà đã đến cấp 17, hơn nữa còn xuất hiện hiện tượng Tinh Luân cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử gia tộc, lúc này mới được gia tộc trở nên coi trọng, mới thật sự hiểu ra cô nương này so với Hứa Hiểu Ngữ càng là thiên tài ưu tú hơn.

Hứa gia là gia tộc lớn hàng đầu trong toàn Đông Hải Thành, phụ thân của Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn, chính là Đông Hải Thành tài vụ tổng trưởng, quyền cao chức trọng, phát hiện con gái yêu có Gia Tộc Truyền Kỳ Võ Hồn tự nhiên là vui mừng khôn xiết, lúc này mới lợi dụng quyền lợi cùng tài lực cá nhân, thu được nhiều hơn một tấm thẻ nhập môn, đem nhi tử cùng con gái đồng thời đưa vào Bạo Động Thăng Linh Đài, đồng thời lần nữa căn dặn Hứa Hiểu Ngữ phải chăm sóc kỹ lưỡng muội muội, giúp muội muội thu được nhiều linh lực.

Nhưng Hứa Tiểu Ngôn tính cách nhát gan, lại không trải qua bất kỳ tôi luyện Hồn Sư nào, tiến vào Thăng Linh Đài tự nhiên là sợ hãi rụt rè, càng không dám giết Hồn Thú. Hứa Hiểu Ngữ chính mình đã hấp thu không ít linh lực, còn muội muội bởi vì không dám giết Hồn Thú nên không hút được bao nhiêu.

Hắn thật vất vả mới vừa thuyết phục được muội muội khi gặp một con Hồn Thú nhất định phải động thủ, liền đụng phải năm người bọn Đường Vũ Lân, sau đó…là bi kịch.

Sau khi trở về không chỉ chịu đựng thống khổ thân thể tinh thần, mà còn bị phụ thân chửi mắng một trận, tâm tình hắn tốt mới là lạ.

"Đừng để cho ta biết là ai, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!" Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt tái xanh lầm bầm.

Bất quá, ở trong đầu của hắn đột nhiên hiện ra một bóng người, ánh mắt lãnh đạm kia, mặt mũi bình tĩnh, tuy rằng nàng không đẹp bằng muội muội, nhưng lại có một loại khí chất đặc thù. Hơn nữa, nàng vì sao có thể khống chế nhiều loại nguyên tố như vậy cho mình sử dụng?

Mãi đến tận hiện tại, Hứa Hiểu Ngữ trong lòng vẫn như trước tràn ngập nghi hoặc cùng mơ hồ.

"Vũ lão sư, sắp đến đợt thi cuối cùng của cuộc thi cuối kỳ rồi, khóa thực chiến hôm nay có thể dời lại được không thầy?" Trương Dương Tử vẻ mặt nịnh nọt hướng về phía Vũ Trường Không nói.

Không phải sao, đã sắp nghỉ hè, học viên các lớp phổ thông bình thường đã lười biếng đầy ra đấy rồi kìa!

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Bởi vì các ngươi ở trong Thăng Linh Đài hấp thu quá nhiều linh lực, mấy ngày nay, học viện đang liên hệ sắp xếp cho các ngươi tiến hành kiểm tra niên đại Hồn Hoàn cùng kiểm tra năng lực thân thể. Đừng tưởng rằng tuổi trẻ là có thể tiêu xài thời gian lãng phí. Nhỏ mà chịu học, lớn làm thái sư. Nhỏ mà không học, lớn làm…thái giám. Các ngươi muốn làm thái sư hay thái giám? Sự phối hợp của các ngươi trong thực chiến vẫn chưa phải là rất ăn ý đâu! Để ta suy nghĩ một chút, lấy tình huống các ngươi bây giờ, Thăng Linh Đài tạm thời không thích hợp đi vào, thực chiến khóa cũng cần phải có thay đổi mới được. Đi theo ta." Nói xong, hắn liền đi ra ngoài.

Trương Dương Tử cúi đầu ủ rũ thấp giọng nói: "Thái giám? Vũ lão sư cũng thật là không có tình người."

Chương 151: Gặp sự cố

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải bĩu môi, "Thôi bỏ đi, bên khối cao cấp không biết bao nhiêu lớp hi vọng Vũ lão sư dạy bọn họ đấy!"

"Đuổi theo" Đường Vũ Lân nói ngắn gọn.

Năm người theo Vũ Trường Không đi thẳng tới học viện Thí Luyện Quán.

Nơi này chuyên môn dùng cho các học viên luyện tập hồn kỹ thực chiến, bởi vì hồn kỹ sẽ sản sinh tính phá hoại, nơi này có một vòng Hồn Đạo Khí dùng để phòng ngự, dĩ nhiên là sẽ không dễ dàng xảy ra hiện tượng hư hại.

"Chúng ta đây là bị giáng cấp?" Trương Dương Tử thấp giọng cùng Vương Kim Tỳ nói. Thí Luyện Quán bên này bình thường đều dành cho các lớp phổ thông sử dụng, bọn họ từ sau khi gia nhập Linh Ban đã không cần phải tới nơi này. Bình thường ngoại trừ huấn luyện kèm riêng của Vũ lão sư, thực chiến khóa đều được tiến hành ở bên trong Thăng Linh Đài. Dù sao, nơi đó mới có đầy đủ áp lực sinh tử cùng đầy đủ các chủng Hồn Thú đa dạng.

Vương Kim Tỳ liếc hắn một cái, "Ngươi cũng thật lắm lời."

"Ây..."

Vũ Trường Không tìm đến thầy phụ trách của Thí Luyện Quán, mượn một sân trong khu vực thí luyện.

Loại sân thí luyện tiêu chuẩn này, đường kính từ 30 – 50 mét không giống

nhau. Trong Thí Luyện Quán có tổng cộng 3 tầng, mỗi tầng đều có 4 sân thí luyện to nhỏ khác nhau, bình thường dành cho học viên các lớp phổ thông sử dụng.

Vũ Trường Không muốn lấy chính là sân ở tầng 3, bởi vì nơi này không các lớp khác đang sử dụng, vô cùng yên tĩnh. Đường kính 50 mét, sân bãi phi thường rộng rãi. Vũ Trường Không mang theo năm người đi vào bên trong.

Tạ Giải đã nóng lòng muốn thử, nói: "Vũ lão sư, là chúng ta 3 đánh 2 sao? Khà khà!"Hắn nhìn Trương Dương Tử, mặt bất thiện cười cười, giả vờ làm động tác làm nóng người.

"Không phải." Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Năm người các ngươi ăn hiếp một người, là ta."

"5 người ăn hiếp 1 người, hình như không công bằng? Ủa khoan, đánh với thầy..." Tạ Giải ngơ ngác nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Nhớ kỹ, này không phải Thăng Linh Đài, các ngươi không có khả năng phục sinh, ta cũng chưa chắc sẽ dừng tay kịp lúc. Ta sẽ đem hồn lực áp chế ở cùng trình độ với các ngươi, không dùng hồn kỹ, nhưng lần này ta sẽ vận dụng Võ Hồn. Bắt đầu."

Không đợi các học viên Linh Ban nói gì thêm, Hồn Hoàn dưới chân hắn đã nhanh chóng bay lên.

Hai vàng, hai tím, hai đen, khí tức kinh khủng trong nháy mắt liền từ trên người hắn bắn ra. Bất quá, áp lực cường đại kia cũng chỉ duy trì trong nháy mắt, gợn sóng hồn lực cấp tốc giảm xuống. Quả nhiên, rất nhanh đã giảm xuống đến trình độ chỉ khoảng nhị hoàn không hơn.

Trường kiếm băng từ trong tay phải hắn kéo dài ra, ánh mắt Vũ Trường Không vẫn lạnh như băng như ngày thường ngưng tụ trên chính giữa Thiên Sương Kiếm, hiếm thấy toát ra một ít ôn nhu.

Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn!

Trong đầu Đường Vũ Lân không tự chủ được xuất hiện ra tám chữ này.

Hắn còn nhớ rõ, lần trước khi nhìn thấy Võ Hồn của Vũ lão sư, là lúc hắn

đối diện với một tên gọi là Quang Tiêu đoàn trưởng nào đó. Khi đó Vũ Lân vẫn chưa kịp nhìn rõ ràng Vũ lão sư công kích như thế nào, chiến đấu đã kết thúc.

Mà hôm nay, bọn họ lại phải đối mặt với Thiên Sương Kiếm của Vũ lão sư sao?

"Lập trận!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, gọi các bạn mình vốn đang đờ người ta. Cổ Nguyệt phản xạ nhanh nhất, lướt người liền đến sau lưng Đường Vũ Lân. Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ phân biệt trở về vị trí cũ, năm người duy trì một đội hình chữ thập, đối mặt với Vũ Trường Không.

Đường Vũ Lân trầm giọng quát lên: "Mọi người chú ý, ta kiềm chế, Cổ Nguyệt khống chế, Tạ Giải các ngươi ba người chủ công. Tiến lên!"

Vừa nói, trong tay phải Đường Vũ Lân, Lam Ngân Thảo đã chen chúc nhau mà ra, với nhiều kinh nghiệm rèn luyện trong Thăng Linh Đài, hiện tại hắn khống chế dây leo Lam Ngân Thảo của mình đã ngày càng thuần thục điêu luyện.

Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo lan tràn mọc lên, ngay lập tức phóng thẳng về phía Vũ Trường Không. Cổ Nguyệt ở phía sau Đường Vũ Lân hai tay giơ lên, dưới chân hai cái hồn hoàn luân phiên lóng lánh. Một đoàn hỏa cầu không ngừng bắn ra, hoặc là thẳng tắp, hoặc là theo đường vòng cung, bao trùm lấy Vũ Trường Không.

Băng cố nhiên có thể khắc chế Hỏa, nhưng Hỏa cũng đồng dạng có thể áp chế Băng. Vũ Trường Không tự đè thấp hồn lực của mình đến cùng cấp độ với các học viên. Vì vậy, điều đầu tiên Cổ Nguyệt làm, chính là áp chế thuộc tính của hắn.

Mười mấy viên hỏa cầu nhìn qua như bắn ra tùy tiện, nhưng ở trên cao nhìn xuống sẽ thấy chúng có sắp xếp bài bản, khi gần tiếp cận Vũ Trường Không, từng cái lại đột nhiên thay đổi tốc độ, hầu như là không phân trước sau đồng thời công kích xung quanh cơ thể Vũ Trường Không với những phương vị khác nhau, khiến hắn không cách nào chú ý.

Đường Vũ Lân Lam Ngân Thảo cũng nổi lên cùng lúc đó, từ dưới hướng lên bao phủ khắp, quấn quanh thân thể Vũ Trường Không.

Tạ Giải, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ ba người nhảy ra, từ đủ các phương hướng khác nhau đánh tới, bên hông ba người đều được Lam Ngân Thảo quấn quanh, do Đường Vũ Lân khống chế toàn trường.

Đầu tiên đến nơi chính là hỏa cầu. Ánh mắt Vũ Trường Không trước sau đều đặt trên Thiên Sương Kiếm trong tay hắn, hắn chầm chậm lướt ngang một bước, né quả cầu lửa xượt sát bên người.

Thiên Sương Kiếm trong nháy mắt này lại như hóa thành sương tuyết đầy trời, nguyên bản hỏa cầu vốn soi sáng khắp không gian, trong nháy mắt khôi phục lại ánh sáng băng lộng lẫy. Mười mấy viên hỏa cầu, liền như vậy lặng yên không một tiếng động tắt đi.

Cổ Nguyệt sắc mặt khẽ thay đổi, bởi vì nàng có thể cảm nhận được, phần nhân hỏa cầu của mình hoàn toàn bị phá hủy trong nháy mắt mà tan biến.

Tiếp theo, thân thể Vũ Trường Không khẽ động, từng cây Lam Ngân Thảo vốn nên quấn quanh dưới chân trườn lên cơ thể hắn, nhưng với bộ pháp né tránh kỳ dị này căn bản không có một cây nào bắt được mục tiêu thành công.

Lúc này Vũ Trường Không nhìn qua lại giống như U Linh vậy, thân thể trở nên hư huyễn. Nhanh chóng hướng phía Tạ Giải ba người đang lao tới, nhìn mà hoa mắt mê mẩn.

Không được! Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, "Trở về." Vừa nói, hắn đột nhiên kéo đám Lam Ngân Thảo.

Đối mặt với tầng thứ cường giả như Vũ lão sư, mong muốn tấn công thành công nhưng cũng không đặt quá nhiều hi vọng, trước tiên phải bảo đảm mọi người an toàn rồi tính sau.

Phản ứng của hắn tuy đã rất nhanh nhưng vẫn không kịp.

Tạ Giải hiểu rõ Đường Vũ Lân nhất, vì lẽ đó, khi âm thanh hắn hô lên, Tạ Giải đã bùng nổ tốc độ nhanh nhất của mình, đẩy thân thể quay ngược trở lại.

Nhưng Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ vậy mà lại chậm một nhịp,

hàn ý trong nháy mắt rơi trên người.

Bất quá, hai người đồng tu lâu như vậy, vẫn phi thường ăn ý, bọn họ ngay lập tức khắp năm lấy tay đối phương. Trên người hắc quang đồng thời lóng lánh.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!

Ám Hắc Ưng long!

Đối mặt Vũ lão sư, bọn họ lại nào dám giấu bài tẩy!

Khí tức Hắc Ám xuất hiện, nhưng một màn quái dị xuất hiện. Vương Kim Tỳ khí tức rõ ràng tăng lên, nhưng khí tức Trương Dương Tử vốn đã dung hợp đột nhiên trở nên hoàn toàn không thích hợp. Hai người đồng thời rên lên một tiếng, thân thể cấp tốc tách ra.

Hai luồng hàn mang điểm nhẹ trên người bọn họ, bọn họ liền cứng đơ tại chỗ, thân hình Vũ Trường Không hiện ra.

"Chuyện gì xảy ra?" hắn lại không truy kích, mà nghi hoặc nhìn về phía Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ.

Bọn họ Võ Hồn Dung Hợp thất bại?

Lúc trước ở thời điểm thi đấu lên lớp, bọn họ đã từng hoàn thành Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, mặc dù là không trọn vẹn, nhưng mức độ tăng lên vẫn lớn vô cùng. Nhưng mà mới rồi, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ lại thất bại.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ sắc mặt đều trở nên trắng bệch. Bọn họ vẫn luôn biết, bản thân Võ Hồn của mình cũng không phải là đứng đầu, nhưng bởi vì có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ tồn tại mới giúp họ trở thành thiên tài chân chính, thậm chí có thể trở thành cường giả nổi danh khắp lục địa trong tương lai.

Có thể vào giờ phút này, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đột nhiên thất bại nên nhất thời bọn họ đều có chút bối rối.

"Thử một lần nữa." Vũ Trường Không lui lại, đồng thời Thiên Sương Kiếm vung lên, thu hồi tác dụng của hàn ý trên người bọn họ.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ hai người liếc mắt nhìn nhau, lần thứ hai nhằm về phía đối phương, từng người đem hồn lực của mình tăng lên tới cực hạn.

Sau lưng Trương Dương Tử một đôi ưng dực mở ra, hồn lực tăng lên, hai tay dang ra, lần này trực tiếp ôm lấy Vương Kim Tỳ.

* *Sao phần 3 mình thấy tác giả cứ có mùi đam mỹ là thế nào ấy nhỉ?*

Chương 152: Vương Kim Tỳ thống khổ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vương Kim Tỳ cũng vậy, thân thể hai người trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếng long ngâm trầm thấp từ trên người Vương Kim Tỳ phát ra, làm Võ Hồn Ám Hắc Ma Ưng của Trương Dương Tử muốn cùng Võ Hồn Cốt Long Vương dung hợp trong nháy mắt. Bọn họ đồng thời cảm giác được, trên người Vương Kim Tỳ truyền ra một luồng cảm giác bài xích mãnh liệt, giống như không vừa mắt với Ám Hắc Ma Ưng của Trương Dương Tử, mạnh mẽ đem Võ Hồn của hắn đẩy ra.

Trương Dương Tử dưới chân lảo đảo một cái, đặt mông ngồi bệch trên mặt đất. Hắn đột nhiên nổi giận hướng về Vương Kim Tỳ hét lớn: "Ngươi đây là ý gì? Tại sao không cùng ta dung hợp?"

"Ta…ta…không có mà!" Vương Kim Tỳ ngơ ngác nhìn hắn, tương tự không hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Vũ Trường Không chau mày, hướng về Trương Dương Tử nói: "Ngươi bình tĩnh đi, đây không phải là do Vương Kim Tỳ khống chế. Võ Hồn Dung Hợp của các ngươi e rằng thật sự đã xảy ra vấn đề."

Trương Dương Tử từ dưới đất bò dậy, hô hấp rõ ràng trở nên gấp gáp lên, Trong mắt Vương Kim Tỳ cũng tràn ngập vẻ mặt khó có thể tin, thế nhưng, hắn mơ hồ đoán được chút gì đó.

Sau khi Vũ Trường Không trầm mặc một lát, nói: " Võ Hồn của Kim Tỳ hẳn là xuất hiện biến dị, dẫn đến Võ Hồn của hai ngươi không còn đủ ăn khớp để triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, cho nên mới xuất hiện tình

huống như vậy."

Vương Kim Tỳ nhìn về phía Đường Vũ Lân, trong lúc nhất thời, ánh mắt trở nên phức tạp.

Đường Vũ Lân vẻ mặt cũng đồng dạng có chút quái lạ. Chẳng lẽ Võ Hồn Cốt Long Vương của Vương Kim Tỳ là bởi vì cùng mình đồng tu nên bị ảnh hưởng?

Trương Dương Tử nhìn Vương Kim Tỳ, lại nhìn Đường Vũ Lân một chút, hắn cũng là người thông minh, ngay lập tức ý thức được điều gì, "Không phải là bởi vì các ngươi đồng tu nên mới như vậy chứ?"

Vương Kim Tỳ thở dài một hơi, như muốn thở ra toàn bộ tâm trạng ngột ngạt của mình, "Ngoài cái này ra ta không nghĩ được một khả năng nào khác."

Vũ Trường Không nói: "Bài học hôm nay tạm thời dừng ở đây, Đường Vũ Lân, Vương Kim Tỳ, các ngươi hai người đi theo ta. Ta giúp các ngươi kiểm tra Võ Hồn một chút."

"Vâng."

Quá trình kiểm tra Võ Hồn rất đơn giản, Vũ Trường Không dùng hồn lực của mình quét qua thân thể của bọn họ, cảm thụ sâu biến hóa lúc bọn họ triển khai Võ Hồn.

"Kim Tỳ, ta hầu như có thể khẳng định, Võ Hồn của ngươi bởi vì chịu Võ Hồn Đường Vũ Lân ảnh hưởng mà xuất hiện vấn đề. Nếu xét tình huống cá nhân của ngươi là chuyện tốt. Bởi vì, dưới ảnh hưởng của sức mạnh huyết thống kỳ quái này, Võ Hồn Cốt Long Vương của ngươi bất tri bất giác biến dị, hướng về tầng thứ cao hơn. Nhưng tương lai đến tột cùng có thể biến dị tới trình độ nào ta cũng không rõ ràng. Ta chỉ có thể nói, nếu như ngươi vẫn theo hắn tu luyện, Võ Hồn hắn là sẽ tiếp tục biến dị, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của ngươi và Trương Dương Tử, chỉ sợ cũng không triển khai được nữa. Đây là tác dụng tiêu cực. Vì lẽ đó, ngươi cần nghĩ kỹ xem ngươi muốn chọn hướng nào để phát triển sau này?"

Vương Kim Tỳ ngẩn ngơ, "Vậy nếu như ta không cùng Vũ Lân đồng tu, có thể khôi phục sao?"

Vũ Trường Không nói: "Với tình huống hiện tại mà nói, hắn là có thể khôi phục lại như trước đây, dù sao thời gian các ngươi đồng tu cũng không dài, hồn lực của hắn lại nhỏ yếu hơn ngươi nhiều, nên ảnh hưởng ngươi chịu vẫn chưa quá lớn, vì biến dị vẫn chưa hoàn chỉnh. Chỉ cần kết thúc đồng tu cùng hắn sẽ từng bước khôi phục. Thế nhưng, sức mạnh huyết mạch của hắn vẫn sẽ vô hình có ảnh hưởng đối với Võ Hồn đồng loại long tộc. Vì lẽ đó, nếu như ngươi quyết định từ bỏ cùng hắn đồng thời tu luyện, ta sẽ điều chỉnh vị trí ký túc xá của ngươi, tận lực tách hai ngươi ra."

Vương Kim Tỳ ngẩng đầu nhìn về hướng Đường Vũ Lân, ánh mắt có chút lấp loé.

"Xin lỗi, Kim Tỳ, ta cũng không biết sẽ biến thành như vậy." Đường Vũ Lân áy náy nói. Hắn đương nhiên hiểu được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đối với mỗi Hồn Sư triển khai có ý vị như thế nào.

Vương Kim Tỳ lắc lắc đầu, "Chuyện này làm sao có thể trách ngươi đây, mọi người chúng ta đều không nghĩ đến sẽ thành như vậy. Vũ lão sư, sau khi trở về con muốn suy nghĩ thật kỹ rồi mới quyết định, có được không?"

Vũ Trường Không gật đầu nói: "Đương nhiên, đây là đại sự, ngươi trở lại suy nghĩ kỹ càng đi."

Vương Kim Tỳ nhìn chằm chằm Đường Vũ Lân một chút, cũng gật gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Ta còn muốn nhắc nhở ngươi, từ tình huống trước mắt của Đường Vũ Lân mà nói, loại huyết thống sức mạnh này sẽ dần dần trở nên mạnh mẽ, nói cách khác, nếu ngươi tiếp tục cùng hắn tu luyện, tương lai mức độ tăng trưởng của Võ Hồn có thể sẽ vượt xa chỗ tốt Võ Hồn Dung Hợp Kỹ mang lại cho các ngươi. Nhưng dù sao, đây vẫn chỉ là sức mạnh cá nhân, thời điểm ngươi suy nghĩ, phải cân nhắc cả yếu tố này vào."

"Cảm ơn Vũ lão sư."

Vương Kim Tỳ đi rồi, Đường Vũ Lân vậy mà trong lòng rõ ràng có chút khổ sở, hắn không nghĩ tới phương pháp tu luyện vốn rất tốt này, sẽ khiến vấn đề như vậy xuất hiện,

Vương Kim Tỳ cũng còn tốt một chút, dù sao đối với việc tu luyện của chính mình cũng nhận được phần tăng trưởng ngoại ngạch, nhưng còn Trương Dương Tử thì sao đây? Không có Vương Kim Tỳ, hắn không cách nào sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Chuyện này biến thành như vậy, hiện tại hắn không hi vọng nhìn thấy, nhưng việc đã đến nước này, quyền quyết định là ở Vương Kim Tỳ, hắn thậm chí không cách nào đưa ra ý kiến.

Bầu không khí Linh Ban hôm nay trở nên quái dị hơn.

Trương Dương Tử trở nên trầm mặc, Vương Kim Tỳ lại càng trầm mặc hơn.

Hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến thời điểm thi mục thứ hai của kỳ thi cuối kỳ.

"Đi theo ta tiến hành mục thứ hai của cuộc thi cuối kỳ." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Vũ lão sư." Đúng lúc đó Vương Kim Tỳ đứng lên.

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn về phía hắn. Ánh mắt Đường Vũ Lân cũng vậy, hắn mơ hồ cảm giác được, e rằng có chuyện gì đó sẽ phát sinh. Mấy ngày nay Vương Kim Tỳ đã không cùng hắn đồng tu, mỗi ngày sau khi tan học liền tự đem mình giam trong phòng.

"Vũ lão sư, con đã quyết định. Con sẽ bỏ qua cơ hội cùng Đường Vũ Lân đồng thời tu luyện." Vương Kim Tỳ nói đều đều, nhưng vô cùng kiên định.

Trương Dương Tử có chút ngạc nhiên nhìn hắn, trong mắt có thêm một chút suy tư.

Vũ Trường Không nhìn hắn, "Ngươi thật sự đã nghĩ thông suốt chưa?"

Vương Kim Tỳ thật lòng gật đầu, "Bởi vì cùng Vũ Lân đồng tu, tương lai con có thể sẽ đạt được nhiều chỗ tốt. Thế nhưng, vậy cũng chỉ là ích kỷ cho mình con. Con cùng Dương Tử từ nhỏ tới lớn là mặc chung cái quần, cái áo mà trưởng thành, hầu như mỗi ngày đều chơi đùa cùng nhau, như hình với bóng. Tụi con cũng như thân huynh đệ, con không thể bởi vì tự bản thân

mình biến hóa mà ảnh hưởng đến hắn. Bằng không, một đời của con đều sẽ không an bình. Huống chi, hiện tại mà nói, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ vẫn có giá trị lớn hơn đối với chúng con. Tụi con mới tuổi này đã là nhị hoàn Đại Hồn Sư, thiên phú không có vấn đề, vì lẽ đó con đã quyết định, vẫn nên đồng tu cùng Dương Tử thì hơn."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt, dùng sức hít sâu một cái, như là lấy hết dũng khí vậy, "Còn nữa, Vũ lão sư, cảm ơn ngài đã dạy dỗ con thời gian qua, cũng cảm ơn các bạn đã gắn bó. Thế nhưng, xin lỗi, con muốn chuyển trường, con sẽ cùng Dương Tử đồng thời chuyển trường, rời khỏi nơi này. Khí tức huyết mạch của Vũ Lân con cảm thụ quá sức rõ ràng. Nếu như tiếp tục ở lại học viện, bất luận thế nào, con đều sẽ phải chịu ảnh hưởng vô hình của hắn, lại không cùng hắn đồng tu, hai ngày nay cảm thấy thật ngột ngạt, vì lẽ đó con chỉ có thể rời đi"

Nghe xong hắn lời nói này, Đường Vũ Lân ngây người. Hắn vạn vạn không ngờ tới, bởi vì mình, mà lại bức bách Vương Kim Tỳ phải chuyển trường.

"Kim Tỳ, ta đối với ngươi nếu ảnh hưởng lớn như vậy, ta có thể cách xa ngươi một chút, ngươi cũng không cần thiết chuyển trường..." Đường Vũ Lân đứng lên, vội vàng nói.

Vương Kim Tỳ trút được bầu tâm sự, tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, mặt mỉm cười, hắn nhìn Đường Vũ Lân, lắc lắc đầu, "Đồ ngốc! Vũ Lân, ngươi tuyệt đối không nên tự trách, chuyện này không có quan hệ gì tới ngươi, hết thảy biến hóa đều xuất hiện từ trên người ta, ngươi cũng nhất định không được tự trách mình. Chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta, chỉ là, chúng ta thật sự không thể cùng nhau tu luyện. Chịu ảnh hưởng bởi khí tức của ngươi không chỉ là Võ Hồn của ta, mà còn là tâm lý của ta nữa. Tốt nhất vẫn nên rời xa ngươi, đi đến một nơi khác tu luyện một quãng thời gian, ta mới có thể chân chính khôi phục lại như cũ. Áp lực tâm lý này, từ thời điểm thi lên lớp đã xuất hiện, chỉ là bởi vì ta không dám đối diện mà thôi. Ta cùng Dương Tử cùng nhau cũng có thể tu luyện rất tốt, không cần lo lắng cho ta."

"Tờ cam kết đã ký cùng học viện, Vũ lão sư, xin lỗi vì mang lại phiền phức cho ngài. Con cùng phụ thân đã thương lượng qua, tài nguyên mà con cùng Dương Tử đã sử dụng của học viện ở học kỳ này, gia đình sẽ bồi thường cho học viện, xin lỗi." Hắn hướng về Vũ Trường Không khom người thật

sâu, Đường Vũ Lân nhìn thấy, lúc hắn khom lưng, có hai hàng nước mắt chảy ra.

Tại sao Vương Kim Tỳ lại đồng ý rời khỏi tập thể này? Một học kỳ tu luyện cùng nhau, bọn họ không chỉ là trở nên gắn bó, quan trọng hơn là đã hình thành nên sự phối hợp ăn ý lẫn nhau! Bọn họ là một thể thống nhất, thậm chí có thể đánh giết Bách Niên Nhân Diện Ma Chu cường đại như vậy. Hiện tại lại muốn rời khỏi, làm sao hắn cam lòng?

Chương 153: Rút lui

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dường như Vương Kim Tỳ tự nói với lòng mình, ở đây, trước sau hắn đều bị Đường Vũ Lân ảnh hưởng, nếu như có thể cùng Đường Vũ Lân đồng tu, sự ảnh hưởng này sẽ càng trực tiếp hơn. Nhưng hai ngày nay sau khi không đồng thời tu luyện, Vương Kim Tỳ mới phát hiện ra mình đã bị Đường Vũ Lân ảnh hưởng sâu đến mức nào, cảm giác đêm không thể chợp mắt, thậm chí không cách nào tập trung minh tưởng khiến nội tâm hắn thống khổ.

Trải qua mấy ngày nay cẩn thận suy nghĩ, Vương Kim Tỳ mới ý thức được, nếu như tiếp tục cùng Đường Vũ Lân tu luyện, e rằng chính mình sau này sẽ không thể rời bỏ hắn, thậm chí sẽ bất tri bất giác trở nên lệ thuộc vào hắn.

Bất kể là loại hình Võ Hồn gì, nếu huyết thống cùng võ hồn dung hợp lại cùng nhau, hồn lực sẽ càng mạnh, khí tức huyết thống sẽ càng cường đại. Hiện tại hồn lực của hắn còn cao hơn Vũ Lân một cấp độ mà đã chịu ảnh hưởng khổng lồ đến vậy, nếu như tương lai cấp độ hồn lực của Đường Vũ Lân đuổi kịp hắn, thì sẽ như thế nào? Chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản ảnh hưởng như vậy! Hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng điểm này vẫn suy nghĩ rất thấu đáo, hơn nữa còn quan hệ tới Trương Dương Tử, vì lẽ đó hắn mới đưa ra quyết định như vậy. Quyết định này tuy gian nan, tuy thống khổ, nhưng không còn cách nào khác.

"Kim Tỳ!" Trương Dương Tử bỗng nhiên đứng lên, giang hai cánh tay ôm chặt lấy Vương Kim Tỳ, kềm nén không được tâm tình của chính mình, nước mắt tràn ra ướt đẫm.

Mấy ngày nay, hắn làm sao thoát khỏi được sự giày vò đây? Mất đi Võ Hồn

Dung Hợp Kỹ đồng nghĩa hắn sẽ trở thành một tên Hồn Sư phổ thông, mức độ tu luyện tương lại cũng sẽ chẳng đi tới đâu, sự coi trọng của người khác với hắn cũng không còn. Vị trí trong gia tộc cũng sẽ càng lung lay, vì thực lực mới là nhân tố quyết định địa vị trong gia tộc.

Mà vào giờ phút này, lời nói kiên định của Vương Kim Tỳ rốt cục khiến trong lòng hắn hết thảy mọi lo lắng đều hóa thành hư không, tình bạn chiến thắng tất cả, trong lòng hắn hiện tại chỉ tràn ngập sự cảm động

Vũ Trường Không vẫn như trước, mặt không hề cảm xúc, nhưng Tạ Giải để ý, sâu xa trong đáy mắt hắn lóe lên một vệt âm u.

"Được rồi, các ngươi nếu đã quyết định, những chuyện khác liền không cần lo lắng, ta sẽ nói với học viện, cũng xin mời gia tộc của các ngươi xử lý tốt chuyện này. Có lẽ đây vẫn là một sự lựa chọn chính xác." Vũ Trường Không trả lời rất đơn giản, "Nếu đã vậy, các ngươi hiện tại vẫn còn muốn theo ta tham gia cuộc thi cuối kỳ ngày hôm nay sao?"

Vương Kim Tỳ cười khổ nói: "Xin lỗi, Vũ lão sư. Với tâm tình hiện tại của con cùng Dương Tử, e rằng không có cách nào tham gia cuộc thi ngày hôm nay. Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt, các ngươi phải cố gắng lên nha! Tuyệt đối không nên chịu ảnh hưởng của bọn ta, các ngươi đều rất mạnh! Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt, khi đó, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành đối thủ của nhau. Chúng ta nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Sẽ không bị các ngươi đánh bại."

Vương Kim Tỳ trên mặt mang theo nước mắt, mang theo mỉm cười, nắm chặt nắm đấm, hướng về Đường Vũ Lân dùng sức vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lân đột nhiên xông tới, giang hai tay ra ôm lấy hắn cùng Trương Dương Tử, cũng khóc không thành tiếng.

"Cuộc thi dời lại ngày mai sẽ tiến hành." Vũ Trường Không quăng lại một câu nói như vậy, nhanh chân đi ra khỏi phòng học.

Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ trở về ký túc xá thu dọn đồ đạc rời đi, còn gia đình bọn họ cùng học viện đến tột cùng đạt thành thỏa thuận gì, Đường Vũ Lân cũng không biết. Hắn chỉ biết, Linh Ban hiện tại chỉ còn 3 người bọn họ.

Ban đầu Vi Tiểu Phong rời đi. Hiện tại Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ cũng đi rồi. Ba mẹ đi rồi, Na đi rồi. Tại sao, mọi người bên cạnh mình, đều muốn bỏ rơi mình mà đi?

Ngồi trên bệ cửa ký túc xá, nhìn ra sân thể thao rộng lớn bên ngoài, Đường Vũ Lân trong lòng dâng lên đầy sự cụt hứng cùng bi thương.

Trái tim của hắn rất khó chịu, rất thống khổ. Đó là sự thống khổ vì mất đi bằng hữu, còn tự chất vấn chính bản thân mình.

"Ai chà, ngươi làm sao thế?" Chính vào lúc này, trên thao trường truyền tới một âm thanh êm tai.

Đường Vũ Lân theo bản năng hướng về phía âm thanh truyền đến nhìn sang, chỉ thấy Âu Dương Tử Hinh vẫn mặc đồng phục học sinh đang hướng về hắn vẫy tay.

"Học tỷ." Đường Vũ Lân sửng sốt một chút. Không biết tại sao, trong nháy mắt đó nhìn thấy nàng, tâm tình của hắn đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

"Lớn vậy rồi, còn khóc nhè." Âu Dương Tử Hinh cười híp mắt nhìn hắn nói rằng.

Đường Vũ Lân theo bản năng sờ sờ hai gò má của chính mình. Nguyên lai, không biết lúc nào, hai gò má đã giàn giụa nước mắt.

Hắn vội vàng dùng tay áo xoa xoa, lúng túng nói: "Ta không có chuyện gì, học tỷ."

"Ngươi xuống đây." Âu Dương Tử Hinh hướng về hắn vẫy vẫy tay.

"Ồ." Đường Vũ Lân hai tay dùng sức đẩy một cái. Hắn ở lầu bốn, cách xa mặt đất tới mười mấy mét, tay vung lên một cái, một nhánh Lam Ngân Thảo treo trên cửa sổ, từ từ hạ xuống đất.

"U a, đẹp trai quá đi!" Âu Dương Tử Hinh như cười như không trêu chọc.

Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, "Không có mà! Ta chỉ là..."

Âu Dương Tử Hinh cười nói: "Được rồi, không cần giải thích, tiểu hài tử

thích thể hiện trước mặt con gái cũng là bình thường mà. Khóc cái gì á? Nói cho học tỷ nghe!"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Không có gì, chỉ là có hai bạn học muốn chuyển trường, trong lòng ta có chút khổ sở."

Âu Dương Tử Hinh nói: "Tiểu tử cảm tình còn rất phong phú, sau này không phải không thể gặp lại. Chuyển trường thôi mà. Được rồi, nhân sinh chính là như vậy, thế sự vô thường. Cũng không ai biết ngày mai sẽ xảy ra điều gì, nên khi còn sống phải khiến cho mỗi một ngày đều khoái khoái lạc lạc, theo đuổi mục tiêu của chính mình, truy tìm niềm vui cho mình, vậy là đủ rồi."

Nàng xoa xoa đầu Đường Vũ Lân, "Đi, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn." Vừa nói, nàng kéo tay Đường Vũ Lân hướng phía ngoài trường học mà đi.

Tay của Âu Dương Tử Hinh rất mềm mại, Đường Vũ Lân đi gần nàng càng có thể cảm nhận được hương thơm nhàn nhạt trên người nàng truyền đến.

Trong lúc nhất thời, quanh quẩn trong lòng tràn ngập nồng đậm ấm áp. Từ lúc đi học, hắn nỗ lực tu luyện, hầu như toàn tâm vùi đầu vào trong rèn luyện Võ Hồn cùng Đoán Tạo Thuật. Thế nhưng, ở trong lòng hắn, vẫn luôn khao khát tình thân.

Cha mẹ đi rồi, Na * đi rồi, người thân nhất đều bỏ hắn đi xa, hơn nữa không biết tung tích. Hắn chỉ có thể dùng việc tu luyện không ngừng để đóng băng cảm xúc của mình. Mà dưới tình huống như vậy, sự ôn nhu, sâu sắc của Âu Dương Tử Hinh đã giúp hắn cảm nhận được sự ấm áp của tình thân.

** Trong tiếng Trung thường gọi phía sau tên của con gái là (儿 / phiên âm: Nhi); như một cách gọi thân mật, nên một số chỗ tên con bé sẽ là Na, lại có khi lại gọi là Na Nhi, mọi người đừng thắc mắc nhen.*

"Tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn xiên thịt nướng, còn có cả cá nướng nha."

Thời điểm tâm tình tốt, khẩu vị cũng sẽ rất tốt, đối với người bình thường mà nói là như vậy, đối với Đường Vũ Lân mà nói, cũng là như vậy.

Sau khi Âu Dương Tử Hinh mắt thấy con heo Đường Vũ Lân này đem

không biết bao nhiêu xiên thịt nướng đưa hết vào trong miệng, đôi mắt đẹp đã sớm trợn tròn.

Trên bàn trước mặt bọn họ, xiên trúc chồng chất như núi. Những bàn khác thỉnh thoảng quăng đến bàn họ ánh mắt khác thường.

Âu Dương Tử Hinh khóc không ra nước mắt nói: "Tiểu học đệ, tỷ tỷ là mang ngươi đi để an ủi ngươi, ngươi lại muốn trả thù ta sao? Ta đã làm gì nên tội?! Ngươi ăn phải bay mất cả một tuần tiền tiêu vặt của ta rồi đó, hu hu!"

"A?" Đường Vũ Lân lúc này mới ý thức được, mình quả thật là đã ăn rất nhiều. Nhìn Âu Dương Tử Hinh mỹ lệ kiều nhan, khẩu vị hôm nay của hắn tựa hồ có chút tốt đến kì lạ, hơn nữa, sáng sớm nay bởi vì tiễn Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử, miệng khô môi đắng, ăn uống cũng không bao nhiêu. Vì lẽ đó, lúc này kỹ năng Ăn Như Hạm cũng phát động hơi bị tốt quá mức quy định.

"Xin lỗi! Học tỷ, ngày hôm nay để ta trả tiền đi. Vốn hắn là nam nhân nên thanh toán." Đường Vũ Lân vội vàng nói. Nhờ vào Đoán Tạo, hắn kiếm tiền không ít, ăn cơm đã không phải vấn đề gì.

"Đùng!" Âu Dương Tử Hinh giơ tay gõ đầu hắn một cái, "Cái gì nam nhân, ngươi vẫn còn con nít. Có lý nào tỷ tỷ đãi đệ đệ đi ra ăn cơm, lại để đệ đệ trả nợ. Ăn đi, ăn đi. Ngược lại ngươi ăn khiến tỷ tỷ nghèo luôn, vậy thì tỷ tỷ sau này sẽ lại căn tin học viện ăn cơm. Mà này, không phải ngươi chính là Siêu Cấp Thùng Cơm Huyền Thoại của khối sơ cấp trong học viện chúng ta đấy chứ? Có người nói, cả học viện đều sợ ngươi rồi."

"Ây..., hình như chính là ta." Đường Vũ Lân có chút xấu hổ nói rằng.

"Bất quá, ngươi đúng là ăn khỏe thật đấy. Này sau ai mà gả cho ngươi, làm cơm sẽ mệt chết mất thôi!" Âu Dương Tử Hinh che miệng khẽ cười nói.

"Tử Hinh." Chính vào lúc này, một thanh âm từ cách đó không xa truyền đến.

Chương 154: Ngạo kiều nam băng trượng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Âu Dương Tử Hinh quay đầu nhìn lại, trong con ngươi xinh đẹp nhất thời có thêm một nét vui mừng, nhanh chóng đứng lên đi tới, "Học trưởng, ngươi cũng lại đây ăn xiên nướng sao?"

Đường Vũ Lân bị bóng người của nàng ngăn trở, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người đang nói chuyện cùng nàng là một nam thanh niên, thân hình cao lớn, không nhìn thấy tướng mạo.

"Đúng vậy! Ta đãi tiểu muội đi ra ngoài ăn một bữa ngon. Cả hai tuần lễ không gặp ngươi, ngươi thực sự là càng ngày càng đẹp ra nha!" Thanh niên cười nói.

Âm thanh của Âu Dương Tử Hinh trở nên đặc biệt ôn nhu, lấy tay lướt nhẹ qua mặt, nói: "Thật sao? Cảm tạ học trưởng khích lệ. À, bên này vẫn còn chỗ trống, không bằng, các ngươi cùng ngồi với bọn ta đi!"

"Được!" Thanh niên cười nói.

Không biết tại sao, nghe Âu Dương Tử Hinh cùng đối phương ôn nhu nói chuyện, Đường Vũ Lân trong lòng có cảm giác không thoải mái, bất giác liền đối với tên nam thanh niên nảy sinh một tia địch ý. Cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cúi đầu cắm cúi ăn.

"Khá lắm, các ngươi thật đúng là ăn không ít nha!" Nam thanh niên kinh ngạc nói.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Đúng đấy! Đệ đệ này của ta lượng cơm ăn thực

sự có chút hơi nhiều. Học trưởng đừng khách khí, lần này ta mời."

Nam thanh niên cười nói: "Nào có đạo lý để con gái mời, ông chủ, mang thêm cho chúng ta ít đồ, cho một phần tuyết ngư, một phần há cảo, Tiểu Ngôn, ngươi muốn ăn gì?"

"Muội muốn ăn xiên heo, xiên dê, xiên bò, đều muốn, ca, muội còn muốn uống chút bia có được hay không? Lành lạnh, tốt cho sức khỏe. " âm thanh lanh lảnh hấp dẫn ánh mắt Đường Vũ Lân.

Thế nhưng, khi hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người ngồi đối diện mình thì không khỏi mở to mắt.

Thực sự là oan gia ngõ hẹp mà! Đây không phải là ngạo kiều nam băng trượng cùng muội muội của hắn sao?

Đúng vậy, người được Âu Dương Tử Hinh xưng là học trưởng, chính là Hứa Hiểu Ngữ, bên cạnh hắn tự nhiên là muội muội Hứa Tiểu Ngôn. Mấy ngày nay tâm tình hắn không tốt, ngày hôm nay mang theo muội muội trốn đi ăn uống. Vừa vặn gặp phải Âu Dương Tử Hinh cùng Đường Vũ Lân.

Hứa Tiểu Ngôn đang thao thao bất tuyệt nói một loạt những thứ mình muốn ăn, Hứa Hiểu Ngữ lại đang quay đầu về phía tiểu nhị gọi món, vì lẽ đó đều không chú ý đến Đường Vũ Lân vừa ngẩng đầu lên.

"Này, tiểu tử, ngươi ăn từ từ, đừng làm kinh hãi đến người khác nha." Âu Dương Tử Hinh nghiêng đầu qua, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn dặn dò.

Đường Vũ Lân trong lòng nhất thời có chút tức giận bất bình, học tỷ sẽ không có tình ý gì đối với con hàng Băng Trượng nam này chứ? Hắn tuy tuổi còn nhỏ nhưng cả ngày nghe Tạ Giải "giảng dạy" phương diện này, dù còn hơi hồ đồ nhưng cũng ít nhiều cũng có một tia nhận thức đối với chuyện nam nữ.

Đường Vũ Lân cúi đầu, tốt nhất vẫn nên kệ mịa nó, nghĩ nhiều phiền phức. Cứ ăn trước đã rồi tính.

Gọi đồ ăn xong, Hứa Hiểu Ngữ một lần nữa xoay đầu lại, nhìn Âu Dương Tử Hinh như cười như không, nói: "Học muội, đây là thân đệ đệ của ngươi sao? Cũng ở học viện của chúng ta?"

Âu Dương Tử Hinh cười nói: "Không phải vậy đâu, xem như là đệ đệ kết nghĩa đi. Đúng đấy! Tiểu đệ này của ta lại là thiên tài đấy, là khóa một của Linh Ban chúng ta đó nha!"

"Ồ? Linh Ban?" Hứa Hiểu Ngữ âm thanh nhất thời kinh ngạc, quay đầu nhìn sang.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Học trưởng ở hệ cao cấp cũng biết Linh Ban sao?"

Hứa Hiểu Ngữ nói: "Mấy ngày nay vừa mới nghe thôi. Muội muội ta sang năm cũng sẽ tiến vào trung cấp Hồn Sư Học Viện học tập. Ta nghe phụ thân nói, muốn để nàng nhập học sớm, chính là muốn gia nhập Linh Ban, làm một tân ban sinh. Hiện tại hắn là đã sắp xếp gần xong xuôi."

"Tân ban sinh?" Đường Vũ Lân theo bản năng ngẩng đầu lên. Tiểu Băng trượng thiếu nữ muốn gia nhập Linh Ban?

Tiếng nói của hắn đồng thời hấp dẫn tầm mắt của Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn, hai huynh muội nhìn thấy Đường Vũ Lân trong nháy mắt cũng không khỏi ngẩn người.

Tâm lý phiền muộn của Hứa Hiểu Ngữ trong mấy ngày nay đều đến từ bọn người Đường Vũ Lân mà ra, làm sao không nhận ra. Nhất thời hai hàng lông mày dựng thẳng, "Là ngươi!"

Hứa Tiểu Ngôn che miệng kinh ngạc thốt lên, "A! Ngươi..."

Đường Vũ Lân lúc này mới ý thức vì tâm tình mình kích động mà lộ tẩy, sắc mặt nhất thời trở nên hơi lúng túng, "Ây..., chào các ngươi, ta là Đường Vũ Lân."

Âu Dương Tử Hinh nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn, sau đó hướng về Hứa Hiểu Ngữ hỏi: "Học trưởng, ngươi biết đệ đệ này của ta?"

Hứa Hiểu Ngữ vừa định nói là biết, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chính mình ở trong Thăng Linh Đài thua một đám tiểu tử loại này thật mất mặt. Vẫn không nên trước mặt Âu Dương Tử Hinh đề cập đến thì hơn. Đối với Âu Dương Tử Hinh, hắn phi thường có hảo cảm.

"Không quen biết, chỉ là thật giống như có duyên gặp mặt một lần thôi." Hứa Hiểu Ngữ lạnh nhạt nói.

"Ca, hắn không phải là..." Hứa Tiểu Ngôn đơn thuần, lại bị Hứa Hiểu Ngữ khẽ nhéo một cái, nửa câu nói sau lại không nói ra.

Âu Dương Tử Hinh cũng thông minh, lập tức nhìn ra điều gì, nhưng Hứa Hiểu Ngữ không muốn nhiều lời, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Vậy để ta thay các ngươi giới thiệu lẫn nhau một chút. Đây là năm nhất Linh Ban Đường Vũ Lân. Vũ Lân, vị học trưởng này là thiên tài ưu tú nhất của học viện chúng ta nha. Cao cấp hệ năm hai, lớp nhất, Hứa Hiểu Ngữ học trưởng, mới tuổi này đã là cường giả tam hoàn Hồn Tôn đấy. Hơn nữa học trưởng còn có khả năng trước khi tốt nghiệp đột phá tứ hoàn, chính thức trở thành Hồn Tông. Bên cạnh vị này chính là muội muội của hắn Hứa Tiểu Ngôn."

Nghe Âu Dương Tử Hinh giới thiệu, Hứa Hiểu Ngữ chỉ cảm giác trên mặt mình rát rát, giống như bị ăn một cái tát ngay giữa mặt. Mà có Âu Dương Tử Hinh, tên này trước mắt lại là học đệ cùng học viện, hắn cũng không thể trực tiếp phát tác.

"Chào học trưởng." Đường Vũ Lân có chút không tình nguyện hướng tên ngạo kiều nam băng trượng chào hỏi một chút.

Hứa Hiểu Ngữ hừ một tiếng, "Học đệ thật tài giỏi nha! Không biết ngày đó gặp được, có phải là những bạn khác trong Linh Ban của ngươi không?"

Đường Vũ Lân có chút tê dại da đầu, cái tên này sẽ không phải muốn trả thù chứ? Tuy nói ngày đó Cổ Nguyệt đánh bại hắn, nhưng đa phần là do Hứa Hiểu Ngữ chủ quan khinh địch, khí thế khủng bố của hồn kỹ Băng Chi Nộ của hắn, Đường Vũ Lân hiện tại ký ức còn chưa phai. Vì lẽ đó, đối với câu hỏi của Hứa Hiểu Ngữ, Đường Vũ Lân không hề hé răng.

Âu Dương Tử Hinh thấp giọng nói: "Học trưởng hỏi ngươi đấy!"

Đường Vũ Lân nhìn nàng một cái, nàng mặc dù nói chuyện cùng mình, nhưng ánh mắt thủy chung đều ở trên người Hứa Hiểu Ngữ, ánh mắt ôn nhu không áp chế nổi.

"Học tỷ, ta ăn no rồi. Chúng ta đi thôi." Đường Vũ Lân cầm khăn tay, lau lau tay, liền đi ra ngoài.

"Vũ Lân, ngươi có chuyện gì thế?" Âu Dương Tử Hinh nhất thời quýnh lên, vội vàng hướng về Hứa Hiểu Ngữ ở đối diện nói: "Học trưởng, thật xin lỗi! Ta trước tiên đưa hắn trở lại, các ngươi ăn trước đi, ta đi một lát sẽ trở lại."

Âu Dương Tử Hinh đuổi theo Đường Vũ Lân đi ra ngoài, Hứa Tiểu Ngôn đôi mắt to tràn ngập tò mò, "Nguyên lai bọn họ chính là Linh Ban. Linh Ban có vẻ rất lợi hại! Vị tỷ tỷ kia ngay cả ca ca cũng có thể đánh bại đấy!"

Hứa Hiểu Ngữ trên trán nhất thời nổi gân xanh, cốc đầu Hứa Tiểu Ngôn một cái, "Ngươi có thể đừng nhắc đến chuyện này hay không?"

Hứa Tiểu Ngôn oan ức nói: "Ngươi đánh ta, khi về ta sẽ méc ba ba."

"Cái này làm sao lại là đánh, là xoa đầu đầy yêu thương, đầy yêu thương ngươi hiểu không?!" Hứa Hiểu Ngữ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Vũ Lân, ngươi xảy ra chuyện gì?" Âu Dương Tử Hinh đuổi theo Đường Vũ Lân, không hiểu hỏi.

Đường Vũ Lân đi ra bị gió lạnh thổi, cũng cảm giác hành vi vừa rồi của mình có chút không thích hợp, dù sao học tỷ có lòng tốt mời mình đi ăn cơm, vậy mà mình lại bỏ đi, thái độ này cũng khó chấp nhận được!

"Xin lỗi học tỷ. Ta mấy ngày nay tâm tình có chút không tốt, chúng ta trở về thôi." Đường Vũ Lân áy náy nói.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Quên đi. Xem ra ngươi cũng ăn no rồi, nếu không ngươi đi về trước đi. Ta ở lại ngồi với bọn họ một lát."

"A?" Nhìn dáng vẻ Âu Dương Tử Hinh quay đầu nhìn về hướng phòng ăn, Đường Vũ Lân nhất thời hiểu được trong lòng học tỷ, Hứa Hiểu Ngữ hiển nhiên quan trọng hơn mình nhiều.

"Được rồi. Vậy cám ơn học tỷ ngày hôm nay đã khoản đãi. Hôm nào ta sẽ mời lại học tỷ." Đường Vũ Lân có chút khách khí nói.

"Uhm cái kia không sao đâu. Có gì nói sau, vậy ta quay lại đây, ngươi về cẩn thận." Quăng lại câu nói này, Âu Dương Tử Hinh cấp tốc chạy về hướng phòng ăn.

Cười cười tự giễu mình, Đường Vũ Lân vẫn tràn ngập hảo cảm đối với Âu Dương Tử Hinh như trước, đây xem ra đúng là vì chênh lệch tuổi tác mà!

Bất quá, Linh Ban thực sự sắp có thêm học viên sao? Chỉ là, con nhỏ Hứa Tiểu Ngôn kia năng lực nhìn kiểu nào cũng không hề thấy mạnh mà! Ngày đó thậm chí dũng khí xuất thủ cũng không có, vẫn luôn được tên thanh niên kia che chở.

Lúc về khi nào gặp lão sư lại hỏi thăm. Bất quá, nếu như Linh Ban không có thêm học viên, chỉ dựa vào mình lại thêm Cổ Nguyệt, Tạ Giải ba người, đúng là có vẻ ít đi một chút.

Trở lại học viện, Đường Vũ Lân không trở về ký túc xá của mình, mà đi tới văn phòng của Vũ Trường Không gõ cửa.

"Vào đi!" Âm thanh lành lạnh của Vũ Trường Không truyền đến.

Cửa không có khóa, Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào. Chỉ thấy Vũ lão sư vẫn như trước quen thuộc một bộ bạch y, đang khoanh chân ngồi trên giường.

"Có chuyện gì?" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, ngày hôm nay con ở bên ngoài đụng phải một người, nói là sắp sửa gia nhập Linh Ban của chúng ta. Chúng ta cứ chiêu sinh khơi khơi như vậy sao?"

Vũ Trường Không mở hai mắt ra, trong mắt mơ hồ có một đạo ánh sáng tím lóe lên, "Cái này không cần ngươi quan tâm, ngươi hiện tại hẳn là nên nghĩ tới làm sao thông qua cuộc thi cuối kỳ. Ta nhất định phải nhắc nhở ngươi, cuộc thi nguyên bản là chuẩn bị cho năm người, hiện tại ít đi hai người, nói cách khác, ba ngươi các ngươi phải thông qua đề bài có độ khó dành cho năm người."

"A?" Này còn gọi là nhất định phải nhắc nhở? Tại sao hiện tại mới nói?

Chương 155: Trên người ngươi có mùi vị của nữ nhân!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn Vũ Trường Không, trong lúc nhất thời không khỏi có chút sững sờ. Chuyện này thực sự là thiếu tình người mà!

Vũ Trường Không nói: "Nếu không có chuyện gì khác, ngươi hãy trở về đi."

"Ồ." Đường Vũ Lân ảo não rời khỏi, đi về ký túc xá, ngay tức hắn liền nói lại cho Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt điều Vũ Trường Không tiết lộ.

"Độ khó cho năm người thì kệ độ khó cho năm người." Cổ Nguyệt thì không thèm để ý, Tạ Giải lại có chút sốt sắng, bất quá, việc đã đến nước này, căng thẳng lại có ích lợi gì?

"Vũ Lân, kỳ thực có chuyện ta vẫn muốn thử xem." Tạ Giải vẻ mặt bất hảo tiến ghé vào tai Đường Vũ Lân nói.

"Chuyện gì?" Đường Vũ Lân nghi hoặc hỏi.

Tạ Giải nói: "Ta đang nghĩ, lúc trước ngươi chưa khống chế được sức mạnh huyết thống, ta xuyên ngươi một đao, ngươi liền huy động được sức mạnh kia. Hiện tại ngươi đã khống chế thành công, ta nếu như lại xuyên ngươi một đao, có thể lại bạo phát hay không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Cái này ta cũng không biết."

Tạ Giải nói: "Nếu không, chúng ta thử xem?"

"Không được! Ngươi tự xuyên đao cái đầu ngươi ấy!?" Cổ Nguyệt tức giận đạp Tạ Giải một cước.

Tạ Giải hừ một tiếng, "Ta biết ngay ngươi sẽ che chở hắn mà. Ta nói này Cổ Nguyệt, ngươi công bằng một chút có được hay không? Mọi người đều quen biết nhau, tại sao ngươi đối tốt với Vũ Lân như vậy?"

Cổ Nguyệt nở nụ cười, nàng cười lên rất đẹp, hơn nữa lại có khí chất xuất thần, nhưng nhìn nét cười của nàng, Tạ Giải lại thẩm hoảng, "Ngươi… ngươi…cười cái gì?"

"Muốn biết tại sao ta đối với Vũ Lân tốt hơn so với ngươi? Đáp án rất đơn giản, hắn đẹp trai hơn!" Cổ Nguyệt lòng đầy ác ý trả lời.

“Ặc ặc... ngươi nói vậy mà nghe được!" Tạ Giải mặt bi phẫn.

Đường Vũ Lân không nhịn được nở nụ cười, "Được rồi hai người các ngươi, chúng ta thương lượng trước về cuộc thi đi."

Cổ Nguyệt nói: "Lúc trước kỳ thi lên lớp đánh như thế nào, hiện tại liền đánh như thế nấy, ba người chúng ta phối hợp vốn là ăn ý nhất. Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn chứ! Ngược lại Vũ lão sư cũng không thể cho chúng ta một nhiệm vụ bất khả thi, đúng chứ?"

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Ta cảm thấy Vũ lão sư có thể sẽ châm chước với chúng ta một chút, như vậy đi, chúng ta thay đổi chiến thuật một chút. Tạ Giải, ngươi vẫn là chủ công, tùy cơ ứng biến. Cổ Nguyệt, lần này ngươi cũng chủ công, phụ trách công kích chính. Ta phụ trách phòng ngự cùng khống chế."

Cổ Nguyệt gật gật đầu, "Được, ta sao cũng được."

"Đồng ý, vậy trước mắt cứ như vậy đi!" Vì đang trong phòng Tạ Giải, nên Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đi ra cửa, vừa muốn đi về ký túc xá của mình, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại.

"Chờ đã."

"Làm sao?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Cổ Nguyệt ghé sát vào bên người hắn, đi quanh hắn một vòng, mũi giật giật, "Trên người ngươi tại sao có mùi vị của nữ nhân? Nói, vừa nãy đi đâu làm gì?"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Lỗ mũi của ngươi thính vậy!!! Thân ta một người toàn mùi thịt nướng, ngươi lại ngửi ra được mùi nữ nhân. Lợi hại, lợi hại!"

"Đừng đánh trống lảng, nói thật mau!" Cổ Nguyệt hung tợn hỏi.

Đường Vũ Lân cười nói: "Đã bảo là không có gì rồi! Ta ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm, Âu Dương học tỷ mời ta đi ăn thịt nướng. Kết quả ngươi đoán ta đụng tới ai?" Lập tức, hắn đem chuyện mình ngày hôm nay cùng Âu Dương Tử Hinh đi ăn chung, sau đó gặp phải huynh muội Hứa Hiểu Ngữ toàn bộ kể hết một lần.

Nghe hắn giải thích xong, Cổ Nguyệt không khỏi hơi nghi ngờ một chút, nói: "Nói vậy, vị Âu Dương học tỷ nọ yêu thích gã ngạo kiều băng trượng nam kia?"

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Thật giống đúng không? Đúng rồi, Hứa Tiểu Ngôn muốn gia nhập Linh Ban chúng ta, ngươi thấy thế nào?"

"Ta không có vấn đề gì!" Cổ Nguyệt tạo một dáng vẻ không có gì đáng kể, "Con mẹ Âu Dương học tỷ trọng sắc khinh bạn, cũng không phải vật gì tốt, ngươi nên cách xa ả ra!"

Đường Vũ Lân cau mày nói: "Đừng nói nàng như vậy, nhân gia người ta có lòng tốt mời ta đi ăn chung đấy! Âu Dương học tỷ rất thiện lương."

Cổ Nguyệt nói: "Thiện lương? Thiện lương đáng lẽ nàng nên đưa ngươi trở về. Tiệm ăn các ngươi đi cách học viện rất xa đấy, ngươi lại còn nhỏ như vậy…."

"Ta nhỏ chỗ nào?" Đường Vũ Lân bất mãn nói.

Cổ Nguyệt hai tay chống nạnh, "Nói chung, ngươi sau này vẫn nên ít tiếp

xúc với cô ta đi. Vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì. Thôi đi ngủ thôi!" Nói xong, nàng xoay người đi mất.

Đường Vũ Lân có chút không hiểu đầu cua tai nheo gì, quay về phòng tu luyện. Những việc ngày hôm nay đã khiến hắn phiền muộn, hoài nghi, thế nhưng, trở thành cường giả chung quy vẫn là mục tiêu cuộc sống hắn lập ra cho mình, biến hóa ngăn ngủi trong lòng cũng không ngăn trở được hắn tự mình tu luyện.

Cổ Nguyệt trở về phòng, đóng cửa lại. Trong đôi mắt thoáng nhiều thêm một nét buồn. Nàng đi tới phía trước mở cửa sổ ra, để gió đêm mát mẻ tràn vào.

Sợi tóc trong gió đêm phiêu đãng, con mắt của nàng dần dần phát sinh một chút biến hóa, không còn là màu đen ban đầu mà tỏa ra một vầng sáng màu tím vàng nhạt.

Xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay, từng đoàn ánh sáng xuất hiện, màu xanh lam chính là Thủy, màu vàng chính là Thổ, màu đỏ chính là Hỏa, màu xanh chính là Phong, màu bạc chính là Không Gian, màu vàng nhạt chính là Quang Minh. Còn có, một vầng sáng màu tím cuối cùng loé lên rồi biến mất.

……..

Sáng sớm.

Đường Vũ Lân theo thói quen ra sân thể thao chạy bộ, rất nhanh, hắn lại nhìn thấy bóng người quen thuộc.

"Chào học tỷ!” Đường Vũ Lân hướng về Âu Dương Tử Hinh chào hỏi một chút.

Âu Dương Tử Hinh cười híp mắt nói: "Thế nào? Tâm tình đã bình ổn lại chưa?”

Đường Vũ Lân có chút lúng túng gãi đầu một cái, "Ta hiện tại rất ổn, không sao nữa rồi."

Âu Dương Tử Hinh cười nói: "Vậy thì tốt. Đúng rồi, ngày hôm qua cuối

cùng là Hứa học trưởng thanh toán, nếu có cơ hội ngươi có thể cảm tạ hắn nha."

"Hắn thanh toán tiền?" Đường Vũ Lân nhất thời có chút buồn bực.

Âu Dương Tử Hinh nói: "Được rồi, hắn cũng vì nể mặt ta nên mới tính tiền, tỷ tỷ chỉ trêu ngươi thôi. Ngươi sau này mời ta ăn cơm là được rồi. Đến đây, chúng ta tăng tốc đi, xem ta có thể đuổi kịp ngươi hay không!!"

Về mặt tốc độ, Đường Vũ Lân rõ ràng chiếm ưu thế, Âu Dương Tử Hinh tốc độ không chậm nhưng so với hắn vẫn còn khoảng cách, nhưng dưới sự áp chế cật lực của Đường Vũ Lân, hai người duy trì tốc độ tương đương cùng tiến lên.

Chạy bộ xong, Âu Dương Tử Hinh quay lại rửa mặt, trước chạy bộ sau rửa mặt là thói quen của nàng, Đường Vũ Lân tự nhiên là vọt vào căng tin, tiếp tục sự nghiệp làm thùng cơm di động của hắn.

Không ngoài dự liệu, môn thứ hai cuộc thi cuối kỳ, vẫn giống như trước tiến hành bên ngoài học viện. Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân ba người đi ra khỏi học viện, lần này không đi bộ, mà cưỡi Hồn Đạo Xa sáng ngời *, trực tiếp hướng về vùng ngoại thành mà đi.

* *Nghe oai vậy chứ theo bối cảnh thì là đi xe buýt công cộng / xe đò đó mà!*

"Vũ lão sư, có thể tiết lộ một chút hay không, nội dung thi hôm nay của tụi con là gì?" Tạ Giải cười cười hỏi dò.

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Đến nơi đó các ngươi sẽ biết. Cùng Thăng Linh Đài khá giống, nhưng cũng không hoàn toàn giống."

"Ồ." Tạ Giải gật gật đầu.

Đường Vũ Lân tuy rằng đã đến Đông Hải Thành được nửa năm có hơn, nhưng ngoại trừ Học Viện, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, và đi loanh quanh vài nơi với đồng bạn, cũng không hiểu rõ lắm về thành phố này.

Sau khi xe buýt đi đến ngoại ô, tất cả mọi thứ xung quanh đều có vẻ xa lạ hơn.

Tuy nhà cửa vẫn san sát như trước, nhưng rõ ràng cũng trở nên trống trải hơn một chút.

Bọn họ xuống xe buýt ở vùng ngoại ô, Vũ Trường Không mang theo bọn họ đi vào một viên khu to lớn. Viên khu này gọi là: Đông Hải Hồn Đạo Công Nghệ Khu.

Bên trong viên khu có rất nhiều kiến trúc màu xanh, từng dãy từng dãy khác nhau được xây kiên cố, mỗi tòa nhà đều có đặc điểm chung là được kim loại kiến tạo thành.

"Ngươi biết nơi này sao?" Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải bên cạnh thấp giọng hỏi.

Tạ Giải nói: "Đã từng nghe qua. Tại Đông Hải Thành, Khu Khoa Học Công Nghệ Kỹ Thuật Cao tựa hồ là chỗ này. Các xí nghiệp lớn ở Đông Hải Thành chúng ta cơ bản đều ở đây. Nghe nói, bên này cũng có xưởng Cơ Giáp * nữa đấy.

* *Xưởng Giáp Máy*

"Cơ Giáp?" Vừa nghe đến hai chữ này, con mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng lên. Tuy rằng Vũ Trường Không đã từng nói, Cơ Giáp cao cấp là Đấu Khải, nhưng mãi đến tận hiện tại, bọn họ còn đều chưa từng thấy Đấu Khải hình dáng ra sao. Vì lẽ đó, ở trong đầu Đường Vũ Lân, Cơ Giáp vẫn như cũ là một tồn tại cao lớn uy vũ.

Chương 156: Đông Hải Tiểu Trường Không

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Viên khu rất lớn, bọn họ đi mất hơn nửa giờ, Vũ Trường Không mới mang bọn họ đi đến một tiểu viên khu bên trong khu này.

Thứ đầu tiên đập vào mắt họ là một khu vực trống trải màu lam, bên trong là một tòa nhà nhỏ. Tòa tiểu lâu này so với những kiến trúc bọn họ đã từng thấy được bài trí khéo léo hơn, nhưng diện tích nhỏ hơn các nơi khác nhiều.

Đi thẳng đến trước cửa bọn họ mới phát hiện trên tòa tiểu lâu ngay cả bảng hiệu cũng không có, cũng không biết là nơi nào. Chẳng lẽ nội dung thứ hai của cuộc thi cuối kỳ sẽ diễn ra ở đây sao?

Tiểu lâu màu lam đậm, tường ngoài làm bằng kính, tựa như được từng khối pha lê ghép lại mà thành. Mặt kính làm cho người ta cảm nhận được một vẻ đẹp kỳ dị, ánh sáng từ nhiều góc độ khác nhau chiếu sáng thật lộng lẫy.

Cửa không người, đóng kín. Vũ Trường Không đi lên trước, tay phải trực tiếp đặt lên trên tấm pha lê.

Một đạo hào quang màu xanh lam loé lên rồi biến mất, một đạo hình chiếu sáng lên. Một âm thanh nghe có phần non nớt vang lên, "U, đã lâu không gặp a! Đông Hải Tiểu Trường Không."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Mở cửa."

Thanh âm kia có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn vô vị như thế, Tiểu Trường Không.”

"Keng" một tiếng vang nhỏ, cửa kính vô thanh vô tức hướng về hai bên mở rộng.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều ngẩn ngơ, Đông Hải Tiểu Trường Không? Cái quỷ gì vậy?

Trường Không là tên của Vũ lão sư, Đông Hải chính là Đông Hải thành? Nhưng mà, cách gọi tên này... Tiểu….tiểu…gì cơ? Ha ha!

Đi vào bên trong cửa kính, mặt đất màu trắng, vách tường màu lam đậm, ánh đèn nhu hòa màu trắng, hết thảy đều có vẻ vô cùng nhẹ nhàng sạch sẽ tinh khiết, nhưng vẫn như cũ không có một ai. Một cái khay kim loại trôi nổi tiến tới, phía trên có ba vòng đeo tay bằng kim loại.

"Mang vào." Vũ Trường Không hướng về ba người Đường Vũ Lân ra lệnh.

Tạ Giải tò mò hỏi: "Vũ lão sư, cái này dùng để làm gì?"

Vũ Trường Không nói: "Phân biệt thân phận. Đeo nó vào mới có thể bảo đảm ngươi không bị xem là kẻ địch, sẽ không bị hệ thống phòng ngự nơi này hủy diệt."

Tạ Giải thở dài nói: "Cảm giác thật là cao cấp!"

Vũ Trường Không không có nhiều lời, tiếp đó ba người lại tiếp tục đi vào bên trong, lần thứ hai đến trước một tấm cửa kính màu lam chói sáng. Ánh sáng màu lam thoáng đảo qua, lần này không có tiếng nói phát ra, vòng tay kim loại của ba người sáng lên một chút rồi trở lại như bình thường.

Phía sau cánh cửa là hành lang, hướng vào sâu bên trong, liên tục qua mấy lần cua quẹo, lại qua một lớp cửa kính, ánh sáng lóe lên, Vũ Trường Không đi ở trước nhất đã đột nhiên biến mất.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt theo bản năng dừng bước. Đây là...

"Kỹ Thuật Không Gian!?" Tạ Giải khiếp sợ nói. Hắn xuất thân từ gia tộc lớn, đối với khoa học kỹ thuật của Đại Lục vẫn hiểu khá sâu sắc, hắn nhớ rõ Kỹ Thuật Không Gian hiện tại vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu phát minh, còn lâu mới có thể đạt đến trình độ mang vào ứng dụng. Nhưng mà

cái vừa nãy... tựa hồ chính là Kỹ Thuật Không Gian!

"Tiến về phía trước." Thanh âm Vũ Trường Không từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đường Vũ Lân nhìn hai bạn một chút, là người đầu tiên tiến về phía trước.

Đi vào trong, một loại cảm giác kỳ dị trong nháy mắt truyền đến, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể của chính mình phảng phất bị một luồng năng lượng lạ bao vây, sau một khắc, hắn đã đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác.

Đây là một không gian lam đậm, trên đỉnh đầu và dưới chân đều là tinh thể màu lam đậm. Vách tường lại có màu trắng bạc kim loại, ánh sáng chiếu khắp nơi, cực kỳ kì dị.

Lại là hai đạo hào quang loé lên, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đồng thời xuất hiện bên cạnh hắn.

"Oa, đúng là Kỹ Thuật Không Gian a! Địa phương thi cuối kỳ của chúng ta thực sự rất cao cấp" Tạ Giải kinh hô.

Vũ Trường Không đứng ở phía trước, hắn đi đến một bên vách tường, không biết làm cái gì mà vách tường đột nhiên tách ra, một màn ảnh lớn xuất hiện, các loại phù hiệu kỳ dị ở trên màn ảnh lớn sáng lên, một bàn phím xuất hiện, Vũ Trường Không hai tay gõ nhanh như chớp trên bàn phím.

"Thân phận xác nhận, Đông Hải Tiểu Trường Không."

"Kiểm tra độ khó, trung đẳng. Kiểm tra nhân số, ba người. Mười giây đếm ngược."

"Mười —— "

"Chín —— "

"Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại trực tiếp bắt đầu đếm ngược?" Tạ Giải giật mình nói.

Vũ Trường Không xoay người nhìn về phía bọn họ, "Lẽ nào các ngươi còn muốn có thêm nhiều thời gian chuẩn bị sao? Bây giờ chính là chuyện các ngươi cần phải làm!"

"Tám, bảy, sáu,..., ba, hai, một, bắt đầu!"

Ba đạo lam quang không hề có điềm báo trước từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt rơi vào thân thể bọn Đường Vũ Lân ba người, lam quang lóe lên, ba người liền biến mất không còn tăm hơi, không thấy hình bóng.

Đường Vũ Lân nhận ra cảm giác bị năng lượng bao phủ lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là so với vừa nãy càng thêm mãnh liệt, thời gian cũng kéo dài hơn nhiều lắm.

Dần dần cảm giác thân thể bị lôi đi xuất hiện, hắn vội vàng ngưng tụ hồn lực, huyết mạch trong cơ thể gia tốc chảy xuôi, hắn có thể rõ ràng nghe được tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Mỗi một nhịp tim đập mạnh, đều giúp làm chậm lại cảm giác thống khổ mà hắn trải qua. Dần dần trái tim của hắn đã vững vàng bình ổn lại.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, ánh sáng lóe lên, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt mất khống chế, cảm giác rơi tự do truyền đến.

Không được!

Hắn hầu như không chút do dự thả ra Lam Ngân Thảo của mình, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo trực tiếp hướng xuống dưới đâm tới, đồng thời cấp tốc quan sát bốn phía.

Trời đất quay cuồng, đây là cảm giác đầu tiên của hắn. Sau đó chợt xuất hiện một lực hút khó có thể hình dung, cảm giác này vô cùng rõ ràng. Rốt cục dây leo Lam Ngân Thảo lần đầu tiên tiếp xúc được thực thể. Đường Vũ Lân vội vàng khống chế Lam Ngân Thảo dùng sức đẩy một cái, lúc này mới làm chậm tốc độ rơi xuống của mình, nương theo Lam Ngân Thảo uốn lượn, lại giống như là lò xo vậy, giúp hắn dần dần hạ xuống đất.

Dây leo thu lại, hắn vững vàng tiếp đất.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều chưa xuất hiện, nơi này cũng chỉ có một mình hắn. Hắn kinh ngạc phát hiện, không gian này có chút quen mắt. Mặt đất gần như màu trắng nhạt, không có bầu trời, không nhìn thấy điểm cuối.

Cảm giác này, rõ ràng rất giống lúc mình gặp Lão Đường trong ý thức, chỉ có điều, nơi này ngưng thực hơn, hẳn là không phải ở trong không gian ý thức của mình.

Chuyện này...Đến tột cùng đây là nơi nào?

"Hoan nghênh ngươi tới Anh Hùng Điện, lần đầu thí luyện, độ khó trung cấp. Họ tên: Đường Vũ Lân, tuổi tác: 10 tuổi."

"Yêu cầu kiểm tra: trận đầu, kiên trì thời gian ba mươi giây."

Đường Vũ Lân chưa kịp hiểu mô tê gì, ánh sáng lóe lên, đối diện hắn đã xuất hiện thêm một vệt quang ảnh. Đó là một cô gái nhìn qua cực kỳ xinh đẹp, nàng có chân mày nhu hòa, mặt mỉm cười.

"Bắt đầu!" Âm thanh điện tử lại vang lên.

Đôi mắt thiếu nữ đột nhiên sáng ngời, một đạo cường quang trên người nàng sáng lên, nhìn sang liền thấy một vòng sáng xuất hiện dưới chân nàng. Màu vàng, cái kia rõ ràng là Bách Niên Hồn Hoàn.

Sau đó Đường Vũ Lân thấy thân hình thiếu nữ trở nên hư huyễn, hầu như là trong chớp mắt đã đến trước mặt mình. Một chưởng đập thẳng vào ngực hắn.

Bộ pháp này, rõ ràng cùng Vũ lão sư có chút giống nhau!

Đường Vũ Lân lúc trước đã từng thấy qua bộ pháp của Vũ Trường Không, vì lẽ đó khi thấy thiếu nữ hướng về phía mình, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Hai tay vung lên, mười mấy cây Lam Ngân Thảo đan dệt ở trước người, hóa thành một tấm lưới lớn, phòng ngự toàn bộ trước cơ thể.

Đúng lúc này, trước người cô gái kia ánh sáng lại lóe lên, một cái đỉnh ba chân lớn lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt nàng, Đường Vũ Lân chưa kịp phản ứng lại, chiếc đỉnh lớn kia đã rơi xuống đất, một vòng khí lưu màu đen trong nháy mắt bạo phát.

"Oanh ——"cảm giác rung động mãnh liệt từ dưới chân truyền đến, Đường Vũ Lân chỉ phát hiện thân thể của mình bị chấn động toàn thân, đồng thời Lam Ngân Thảo được hắn thả ra cũng đã bị thổi bay lên trời, không còn tác dụng ngăn cản đối phương.

Bàn tay nhìn có vẻ nhỏ nhắn non mềm trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Đường Vũ Lân muốn né tránh cũng đã không kịp, bàn tay trắng nõn đang gần kề ngực hắn, lòng bàn tay đột nhiên nắm lại, đánh vào người hắn. Nhìn lại, thấy bàn tay đã cách mình càng lúc càng xa. Thì ra là Đường Vũ Lân bị đập văng đi!

Bất quá, Thiên Đoán Ngân Thái Nhuyễn Giáp hắn mặc trong người lúc này mang lại tác dụng cực lớn, mỗi một mảnh giáp lập tức nối liền với nhau, giúp Vũ Lân tản bớt phần nào chưởng lực. Dù là vậy, ngực của Vũ Lân vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nên biết, cường độ thân thể của hắn trong các bạn cùng lứa tuổi tuyệt đối đứng hàng đầu.

Không đợi hắn đứng dậy, chiếc đỉnh lớn màu đen kia đã lần thứ hai hướng về người hắn. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân nhìn thấy cô gái kia trong mắt tử quang lóe lên, nhất thời, một cảm giác choáng váng mãnh liệt truyền đến, hắn vừa muốn chuẩn bị đối kháng lại một lần nữa dừng lại.

Chiếc đỉnh lớn màu đen nhanh như tia chớp bay đến. Đang lúc này, tay phải Đường Vũ Lân hung hãn vung ra.

Kim Lân vàng nhạt bao trùm lấy nắm đấm, "Oanh" một tiếng, xung kích của chiếc đỉnh lớn đã bị chặn lại.

Thời điểm bị đánh văng về sau, hắn cũng đã vận dụng huyết mạch lực của mình, tuy rằng đầu óc choáng váng, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng kịp đưa quả đấm của mình chặn ở trước người.

Dù là vậy, hắn căn bản vẫn không thể phát lực đầy đủ, lần thứ hai bị húc văng đi.

Chương 157: Sát hạch giả mạnh mẽ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dùng sức lắc lắc đầu một thoáng, Đường Vũ Lân trong lòng ngơ ngác. Đối phương nhìn chỉ ngang tuổi mình, vậy mà chiến lực của nàng lại cường hãn như vậy!

Bất quá, sau khi nhanh chóng định thần, hai tay Đường Vũ Lân đưa lên cao, từng cây Lam Ngân Thảo đuổi theo hắc đỉnh bay đến, nỗ lực quấn quanh Võ Hồn của đối phương.

Cô gái kia vậy mà cũng không để ý, căn bản không quản lý Võ Hồn của mình, thân thể gia tốc, nhằm hướng Đường Vũ Lân.

Nàng muốn cùng ta cận chiến?

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, Kim Lân bao trùm toàn tay phải, đứng vững vàng tựa như Thái Sơn. Từ đợt giao thủ lúc nãy hắn có thể cảm giác được thiếu nữ này công kích rất mạnh, không chỉ hồn lực trực tiếp công kích, tựa hồ còn có cảm giác gì đó khác khác. Chạy đã chạy không được, vậy thì thôi gắng gượng chống đỡ vẫn hơn!

Lam Ngân Thảo bay ra, ngoại trừ quấn quanh bên ngoài đại đỉnh, còn lại tất cả đều tụ tập ở xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân.

Thân hình thiếu nữ lần thứ hai trở nên hư huyễn, tựa như biến mất không còn tăm hơi, lại giống như ở khắp mọi nơi. Điều Vũ Lân có thể làm cũng chỉ là liên tục vung Lam Ngân Thảo trong phạm vi nhỏ quanh cơ thể, nỗ lực ngăn cản đối phương.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hót kỳ dị đột nhiên vang lên, "Ô!"

Trong tay thiếu nữ không biết lúc nào có thêm một cây tiêu lớn, tiếng tiêu vừa ra, Đường Vũ Lân chợt phát hiện đến thế giới của mình tựa hồ đột nhiên trở nên trì độn. Tốc độ Lam Ngân Thảo phóng thích rõ ràng chậm lại. Chiếc đại hắc đỉnh nháy mắt đã thoát khỏi sự vậy đuổi của Lam Ngân Thảo, phóng lên trời, sau đó lại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp vòng ra sau lưng hắn.

"Ầm!" Cảm giác rung động mãnh liệt, choáng váng lần thứ hai truyền đến. Lần này, Đường Vũ Lân trực tiếp bị chấn động bay lên. Cùng lúc đó, đôi tay ngọc của cô gái kia, dễ như ăn cháo tách rời những dây Lam Ngân Thảo, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đường Vũ Lân. Hai tay giơ lên, ấn thẳng vào ngực hắn!

Thôi, xong! Tèo!

Đường Vũ Lân có thể cảm nhận rõ ràng sự uy hiếp đối phương mang lại, lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, Song Sinh Võ Hồn, thiếu nữ này có Song Sinh Võ Hồn!

Hơn nữa, nàng dĩ nhiên có thể sử dụng đồng thời hai loại Võ Hồn, căn bản không cần suy nghĩ nhiều.

Đôi bàn tay uyển như bạch ngọc, chỉ chút nữa đã chạm vào ngực hắn, đột nhiên, thân thể Đường Vũ Lân chấn động mạnh, một luồng cảm giác mạnh mẽ kỳ dị từ trong cơ thể tuôn ra. Trạng thái bị đơ của Đường Vũ Lân cũng biến mất!

Đường Vũ Lân chỉ kịp đem cánh tay phải bắt chéo che trước người mình.

"Ầm —— "

Sức mạnh khổng lồ khiến Đường Vũ Lân cảm giác cánh tay phải của mình đã gãy, triệt để gãy vụn. Cánh tay phải mạnh mẽ va vào ngực, đẩy thân thể của hắn bay ngược về sau.

Nhưng lần này hắn không bay xa, sau lưng chính là chiếc đại hắc đỉnh kia, nhuyễn giáp va chạm ở trên chiếc đỉnh lớn, khiến mắt hắn tối sầm lại. Sau đó cô gái kia từ trong hư không thoáng hồi sức, lại đuổi theo, tay phải đưa

ra, một lực hút truyền đến, dẫn dắt thân thể Đường Vũ Lân hướng về phía nàng bay tới, tay trái chưởng ra, vẫn là lồng ngực của hắn.

Cánh tay phải đau nhức, nhưng vào lúc này, sau khi liên tục bị đối phương đả kích, huyết mạch trong cơ thể Đường Vũ Lân cũng dần giác tỉnh.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, tay phải kim quang toả sáng, Kim Long Trảo đột nhiên xuất hiện. Cùng lúc đó, Tiểu Kim Quang Thảo Xà chui vào bên trong một dây leo Lam Ngân Thảo, hướng phía dưới đánh xuống.

Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo tựa như trường mâu, trực tiếp cắm trên mặt đất, dùng sức đẩy lên, giúp Đường Vũ Lân thay đổi phương hướng, thoát khỏi một chưởng suýt trúng của thiếu nữ.

Lúc trước hắn chịu ảnh hưởng của sức hút từ lòng bàn tay thiếu nữ, thân thể rất tự nhiên hướng về phía trước bay vút, lướt qua đỉnh đầu cô nàng. Kim Long Trảo vồ xuống đỉnh đầu đối phương.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến hiện tại, hắn rốt cuộc cũng có cơ hội phản kích.

"Ô ——" tiếng phượng hót lại nổi lên, Đường Vũ Lân nhất thời lại bị tê liệt một lần nữa.

Thân thể thiếu nữ bỗng nhiên hạ xuống, tay phải chỉ ra, chiếc đỉnh lớn trên không trung đuổi theo Đường Vũ Lân đập tới.

Kim Long Trảo giơ lên, hung hãn đập vào chiếc đại hắc đỉnh.

"Oanh ——" chiếc đỉnh lớn màu đen bị phá nát, chia năm xẻ bảy. Thân hình thiếu nữ bên dưới khẽ lay động một chút, Đường Vũ Lân cũng đã từ trên trời giáng xuống.

Nhưng vào lúc này, Đường Vũ Lân trong lòng đã nghĩ thông suốt, sau khi Kim Long Trảo tay phải đập nát cái đỉnh của đối phương, liền lập tức cấp tốc thu hồi. Đồng thời Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo một lần nữa đẩy một lần nữa, cơ thể hắn bay lên cao, không rơi xuống mặt đất.

Ba mươi giây thôi, không phải sao? Nhanh kết thúc nào!

Thiếu nữ cũng sửng sốt một chút, cấp tốc truy đuổi Đường Vũ Lân, sau khi nàng đến trước mặt Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo thì…do dự một chút.

Trạng thái Đường Vũ Lân hiện tại kỳ thực cũng không tốt lắm, bởi vì trước sau đã triển khai Kim Long Trảo cùng Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, hồn lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều.

Lam Ngân Thảo trên mặt đất dùng sức đẩy một cái, lần này đưa hắn đi rất xa. Cùng lúc đó, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo thu hồi, Tiểu Kim Quang một lần nữa trở lại bên cạnh hắn.

Hắn cố gắng lợi dụng bay trên không trung để kéo dãn khoảng cách càng xa càng tốt.

"30 giây đã hết, cửa ải thứ nhất, thông qua!"

Rốt cục, âm thanh hắn chờ mong cuối cùng cũng xuất hiện, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng rơi xuống đất, lộn một vòng giảm chấn, xoay người nhìn lại.

"Cửa ải thứ hai bắt đầu, đánh bại đối thủ của ngươi, hoặc kiên trì thêm ba mươi giây nữa." Âm thanh điện tử truyền đạt một nhiệm vụ "nhức trứng" khiến Đường Vũ Lân há mồm lè lưỡi.

Giao thủ ngắn ngủi vừa rồi đã bức bách hắn phải sử dụng hai đại chiêu, hồn lực tiêu hao vượt quá 2/3, hiện tại phải qua cửa thứ hai, lại còn phải chịu đựng thêm một quãng thời gian nữa ư?

Thiếu nữ tựa hồ không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn lao về hắn nhanh như cũ, đại hắc đỉnh vậy mà lại không xuất hiện, nhưng quan trọng nhất: cây tiêu lớn vẫn còn ở trong tay nàng.

Làm sao bây giờ?

Chạy? Không ổn! Đối phương tốc độ cực nhanh, bộ pháp cực kỳ tinh diệu. Chạy không phải biện pháp.

Gắng gượng chống đỡ?

Nếu đối phương là người thật, như vậy khác biệt hồn lực so với người thường không bao nhiêu, nàng Song Sinh Võ Hồn, mạnh hơn Hồn Sư bình

thường một ít, nhưng hai Võ Hồn liên tục triển khai hồn kỹ, tiêu hao cũng sẽ không hề nhỏ. Nếu đã như vậy, điều mình hiện tại cần làm chính là gắng hết sức cùng nàng đọ sức, dù không đánh bại được nhưng kiên trì thêm 30 giây nữa hắn không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân liền…quay đầu bỏ chạy. Giao thủ chậm một giây, thời gian kiên trì càng lâu.

Hồn lực tiêu hao tuy rằng lớn, nhưng thể lực của hắn cũng không bị ảnh hưởng, mỗi một lần đạp chân, đều có thể đem thân thể cấp tốc bắn về phía trước, tốc độ nhanh vô cùng.

Tốc độ thiếu nữ tuy rằng nhanh hơn hắn một phần, nhưng muốn đuổi kịp hắn cũng không dễ như vậy. Một chạy một truy, rất nhanh mười giây liền trôi qua. Thiếu nữ suýt nữa đuổi kịp hắn. Đường Vũ Lân đột nhiên hai chân phát lực, nhảy vọt về phía trước, một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy xuất hiện trong tay.

"Ô —— ". Tiếng phượng kêu.

Mẹ…Lại nữa!

Tốc độ hạ thấp, đầu óc choáng váng, thân thể Đường Vũ Lân không như dự đoán nhảy thoát, mà chỉ thực hiện được một nửa, thiếu nữ cũng đã đến trước mặt hắn.

Lần này, thiếu nữ không trực tiếp công kích hắn, mà một tay nắm lấy vai phải của hắn, kéo xuống dưới, đồng thời chân phải quét ngang, đá vào bắp chân hắn.

Thân thể Đường Vũ Lân nhất thời mất cân bằng, trực tiếp ngã oạch trên mặt đất.

Hai tay vung lên, nỗ lực công kích đối phương. Nhưng thiếu nữ khác nào phi thăng tinh linh vậy, nhẹ nhàng tránh khỏi công kích của hắn. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân ngực đau nhói, lại đã trúng hai quyền.

Quấn Quanh phát động! "Ô!" Giảm tốc độ!!!

Quấn Quanh hồn kỹ lại một lần nữa bị ảnh hưởng, thiếu nữ tách đôi Lam

Ngân Thảo, trực tiếp nâng hắn lên.

Đường Vũ Lân bây giờ chỉ có thể dùng hai tay bảo hộ phần đầu, thân thể co lại, dùng hết sức che chắn những chỗ trọng yếu.

"Ầm ầm ầm ầm ầm!" Hắn lúc này, lại như là bao cát hình người, không ngừng bị ngược.

Không biết bao lâu trôi qua, âm thanh điện tử lại vang lên, "30 giây đã hết, cửa ải thứ hai, thông qua!"

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ đi, cảm giác đau tận xương cốt cũng biến mất theo.

Chương 158: Đường Môn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hắn thật sự rất vui mừng, chính mình có Thiên Đoán Vân Thái Nhuyễn Giáp hộ thể, hơn nữa hắn cũng phát hiện, cường độ công kích của cô gái yếu dần, hẳn là do hồn lực tiêu hao lớn. Nàng hẳn không phải là Lực Lượng Hình Hồn Sư. Từ Võ Hồn liền có thể nhìn ra được. Bất quá, một Khống Chế Hệ Hồn Sư lại có được lực công kích như vậy cũng đã rất khủng bố. Nếu đại hắc đỉnh của nàng không bị mình đánh nát, e rằng chính mình cũng không chống đỡ nổi đến lúc này!

Đường Vũ Lân từ dưới đất bò dậy, cô gái kia đã biến mất rồi. Hắn vẫn ở địa phương lúc trước.

Vượt hai ải, lẽ nào sát hạch còn chưa kết thúc? Đường Vũ Lân nghi hoặc nghĩ đến.

"Cao cấp sát hạch, cửa thứ nhất, chuẩn bị." Cao cấp? Lên cao cấp?

Hào quang lóe lên, một bóng người đột nhiên xuất hiện, vẫn là thiếu nữ nọ, thế nhưng, so với lúc trước nàng lớn hơn một ít. Sau đó Đường Vũ Lân liền nhìn thấy, dưới chân nàng bay lên hai cái Hồn Hoàn.

...

Hào quang lấp loé, Đường Vũ Lân lảo đảo té ra ngoài, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, nhìn qua vô cùng chật vật.

Bất quá, hắn mới đi ra, liền nhìn thấy ở trước mặt mình cách đó không xa, dáng vẻ Tạ Giải so với mình cũng không khá hơn bao nhiêu. Sắc mặt lại

càng khó coi cực kỳ.

"Ngươi qua mấy cửa?" Đường Vũ Lân theo bản năng hỏi hắn.

Tạ Giải mặt đen lại nói: "Một cửa, khảo hạch này cũng quá khó. Thực lực của đối phương quá mạnh, ta căn bản không có biện pháp nào, hoàn toàn bị khắc chế. Đối phương lực bộc phát cùng tốc độ còn nhanh hơn ta, năng lực chiến đấu cận chiến siêu cường, Song Long Chủy của ta căn bản không có tác dụng gì với nàng, liền bị nàng đánh má nhận không ra! Hic!"

"Cổ Nguyệt đâu? Nàng còn chưa đi ra?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tạ Giải gật gật đầu, "Vẫn là nàng mạnh nhất! Ngươi qua mấy quan?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Xem như là hai quan đi, chỉ có điều, cửa ải thứ hai là gắng gượng chống đỡ được. Ta bị đánh thật thảm!"

Vũ Trường Không vẫn đứng ở nơi trước, màn ảnh máy tính lớn này không giống như tại Thăng Linh Đài có thể quan sát được quá trinh sát hạch bên trong, chỉ có thể chờ đợi ở nơi này.

Một phút sau, ánh sáng lóe lên, Cổ Nguyệt sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở trước mặt hai người. Đường Vũ Lân vừa vặn cùng nàng mặt đối mặt, nhìn thấy trong mắt nàng tràn ngập vẻ khiếp sợ.

"Qua mấy quan?" Lần này là Tạ Giải hỏi.

"Cao cấp, hai quan. Cửa ải chung kết thật khó. Ta thất bại ngay cửa đầu tiên. Các ngươi thì sao?"

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải đều không lên tiếng. Thực sự là người so với người làm người ta tức chết đi được!

Vũ Trường Không xoay người, nhìn về phía ba người, gật gật đầu, "Các ngươi lại đây."

Ba người đi đến trước mặt hắn. Tạ Giải cúi đầu, thành tích của hắn kém cỏi nhất, trong lòng thầm nghĩ e rằng sẽ bị phê bình.

Ý niệm này của hắn vừa xuất hiện, ánh sáng đột nhiên sáng ngời. Ba người

lại cảm nhận được không gian rung động mãnh liệt, bọn họ biến mất tại chỗ không còn tăm hơi.

Hào quang lại lóe lên, bọn họ xuất hiện ở một nơi giống như văn phòng. Không gian rộng đến 200 mét vuông có hơn, bàn làm việc to lớn đặt ở một góc, từng chiếc ghế sa lon màu trắng bằng da bày ra chỉnh tề.

"Ngồi đi, có một số việc ta muốn trao đổi cùng các ngươi." Vũ Trường Không chỉ chỉ ghế sô pha.

Trong lòng ba người đều hơi nghi hoặc một chút nhưng vẫn ngồi xuống ghế sa lon.

Vũ Trường Không ngồi đối diện bọn họ.

"Đối với cuộc thi ngày hôm nay, các ngươi nhất định cảm thấy rất kỳ quái. Trong sát hạch, các ngươi đều gặp đối thủ đồng cấp. Ta nhất định phải nói cho ngươi một điều chính là, đối thủ các ngươi đối mặt trong Anh Hùng Điện, đều được mô phỏng theo những Hồn Sư đã từng tồn tại chân thật. Vì lẽ đó, chỉ có thể phát huy được khoảng 7/10 thực lực của bọn họ. Các ngươi cho rằng, so với họ, thực lực của các ngươi như thế nào?"

Hồn Sư đã từng tồn tại chân thật!

Đường Vũ Lân lập tức nghĩ đến vị kia Song Sinh Võ Hồn mình đối mặt. Tạ Giải trong đầu tái hiện ra một thiếu nữ vóc người cao gầy, tướng mạo tuyệt mỹ, vòng eo cong như hình cánh cung.

Mà trong đầu Cổ Nguyệt hiện ra lại là một thiếu niên có mái tóc màu đen, con ngươi lấp loé hào quang kỳ dị. Tại cửa chung kết, chính hắn dễ như ăn cháo đánh bại nàng. Cảm giác khi đối chiến cùng hắn quả thực làm người ta run rẩy.

"Đưa các ngươi đi tới nơi này, có hai nguyên nhân. Đầu tiên, bởi vì các ngươi đã hấp thu linh lực gần đến hạn mức tối đa ở Thăng Linh Đài. Tối đa chỉ vài lần nữa là không cách nào tiếp tục rèn luyện trong đó. Vì vậy, các ngươi cần một địa phương khác để rèn luyện thực chiến. Anh Hùng Điện thực chiến càng thêm chân thực hơn, bởi vì bản thể các ngươi sẽ phải gánh chịu thương tích trực tiếp. Đương nhiên, nếu thương tích các ngươi đạt tới trình độ nhất định, sẽ bị tự động truyền tống đi ra, không như Thăng Linh

Đài xuất hiện tình huống tinh thần chịu xung kích vì thân thể bị hủy diệt. Các ngươi có thể lý giải là vì cấp bậc của Anh Hùng Điện cao hơn Thăng Linh Đài.

"Thứ hai, ý nghĩa của sát hạch cũng không phải là vì cuộc thi cuối kỳ. Cuộc thi cuối kỳ của các ngươi đã kết thúc sau khi hoàn thành Bạo Động Thăng Linh Đài, điểm ta cũng cho rồi. Thông qua sát hạch, mang ý nghĩa các ngươi có cơ hội gia nhập tổ chức này, nếu như các ngươi xác định gia nhập, tương lai liền có thể tích góp công huân để sử dụng Anh Hùng Điện tiến hành rèn luyện."

Tổ chức? Nghe được hai chữ này, hơn nữa đối mặt với bộ pháp mà vị cường giả triển khai lúc nãy, Đường Vũ Lân lập tức ý thức được, đây chính là tổ chức thần bí Vũ Trường Không giới thiệu cho hắn, nhưng bị hắn từ chối khi trước.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt mang vẻ mặt hiếu kỳ nhìn Vũ Trường Không. Vũ lão sư nguyên lai cũng là người của tổ chức.

"Vũ lão sư, tổ chức này là làm cái gì?" Tạ Giải hỏi. Hắn là người của đại gia tộc, cũng không thể tùy tiện gia nhập một tổ chức không rõ lai lịch. Nhưng tổ chức này lại có thể tồn tại ở Khu Công Nghệ Cao Đông Hải Thành này, lai lịch hẳn là rất thỏa đáng.

Vũ Trường Không nói: "Các ngươi nghe nói qua Đường Môn bao giờ chưa?"

Đường Môn?

Nghe được hai chữ này, thân thể ba người Đường Vũ Lân đều chấn động.

Đường Môn? Đường Môn!

Làm sao có khả năng chưa từng nghe qua được! Ở trên thế giới này, gần như không ai không biết đến Đường Môn. Đường Môn truyền thuyết, từ thời đại viễn cổ đã có, mãi cho đến thời đại thượng cổ, lại lưu truyền cho đến bây giờ. Có thể nói, những sự kiện trọng đại nhất trong lịch sử Đấu La Đại Lục đều có quan hệ với Đường Môn.

Người sáng lập Đường Môn, chính là vị anh hùng đã bảo vệ đại lục 2 vạn

năm trước, thần trong truyền thuyết!

Sử Lai Khắc* học viện cũng từ đó trở nên mạnh mẽ, người sáng lập Đường Môn chính là đội trưởng đầu tiên của Sử Lai Khắc Thất Quái. Chính bởi vì ngài, Sử Lai Khắc học viện cùng Đường Môn mới có thể phát triển đến sau này, mới có nhiều truyền thuyết về Đường Môn được lưu truyền như vậy.

** Một số bạn có thắc mắc Sử Lai Khắc là một loại quái vật, nhưng là quái vật nào?Xin trả lời nó là từ phiên âm của từ "Shrek"* |史莱克| *Shǐ Lái Kè| Google hình ảnh để biết thêm chi tiết.*

Khi đó, Hồn Sư đại lục bị Võ Hồn Điện chưởng khống, Võ Hồn Điện dã tâm bừng bừng nỗ lực thống nhất đại lục, hủy diệt quốc gia, chưởng khống tất cả. Chính nhờ vị tổ tiên của Đường Môn dẫn dắt, liên minh các quốc gia cùng các Hồn Sư, mạnh mẽ cùng Võ Hồn Điện quyết chiến, giành thắng lợi cuối cùng.

Truyền thuyết sau đó ngài trở thành Hải Thần, tay cầm Hải Thần Tam Xoa Kích, phi thăng thành thần.

Đường Vũ Lân đối với chuyện xưa của ngài nghe nhiều đến thuộc nằm lòng, bởi vì, vị Đường Môn tổ tiên này đã từng nắm giữ Võ Hồn Lam Ngân Thảo như hắn!

Trên Đấu La Đại Lục, nói tới Truyền Linh Tháp có khả năng sẽ có người không biết, nhưng nếu như nhắc tới Đường Môn, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Đường Môn đã từng một lần ở thời kỳ thượng cổ suy thoái đến suýt nữa tiêu vong. Nhưng sau đó theo sự tiến bộ của Hồn Đạo Khí, thời đại thượng cổ, Đường Môn lại xuất hiện một vị kinh tài tuyệt diễm huyền thoại quật khởi. Chính là người đã một tay sáng lập tổ chức Truyền Linh Tháp cũng là người sáng tạo ra Hồn Linh. Vượt thời đại thay đổi cách cục hiện nay của giới Hồn Sư.

Sau hai lần Đường Môn quật khởi, không còn suy sụp, chỉ là sau đó nghe nói, bọn họ nương theo thời đại thượng cổ Tinh La Đế Quốc cùng Thiên Đấu Đế Quốc di chuyển đến hai mảnh đại lục khác, mà từ từ mai danh ẩn tích. Có ít nhất mấy ngàn năm, danh tiếng Đường Môn không hề vang dội. Nhưng truyền thuyết về họ thủy chung vẫn luôn tồn tại.

Vì lẽ đó, khi Vũ Trường Không nói ra hai chữ Đường-Môn, Đường Vũ Lân ba người đều bị chấn kinh rất lớn. Chẳng lẽ nói, nơi này thuộc về Đường Môn?

"Vũ lão sư, Đường Môn không phải đã mai danh ẩn tích, hay là đã di chuyển đến hai mảnh đại lục khác sao?" Đường Vũ Lân giật mình nói.

Vũ Trường Không nói: "Không. Đường Môn kỳ thực xưa nay đều chưa hề chân chính biến mất bao giờ. Không sai, Đường Môn ở hai mảnh đại lục kia cũng có cơ nghiệp, tương tự như Truyền Linh Tháp. Nhưng trên Đấu La Đại Lục, Đường Môn trước sau đều tồn tại, Liên Bang chính thức cũng biết. Chỉ là Đường môn vì phòng ngừa tai bay vạ gió, vì lẽ đó không có hiển lộ ra ngoài quá nhiều thôi. Dù sao, danh tiếng Đường Môn đã từng thực sự quá vang dội. Vị trí hiện tại của chúng ta, chính là một công ty trực thuộc Đường Môn, tên là Công ty TNHH Khoa Học Kỹ Thuật Huyễn Thế Đường Môn. Anh Hùng Điện chính là hệ thống rèn luyện Đường Môn nghiên cứu chế tạo mà thành. Người các ngươi vừa giao thủ, chính là những thành viên Sử Lai Khắc thất quái trong lịch sử Đường Môn”

Đường Vũ Lân tâm niệm thay đổi thật nhanh, hồi tưởng lại người vừa giao thủ với mình, đột nhiên, hắn tỉnh ngộ ra "Cùng con giao thủ, là Sử Lai Khắc thất quái cùng thời với tháp chủ Truyền Linh Tháp một vạn năm trước, nắm giữ võ hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cùng Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu, Phượng Tiêu Đấu La, Tiêu Tiêu?"

Tạ Giải ngơ ngác nói: "Vậy vị cùng con giao thủ, chẳng phải là một vị trong Sử Lai Khắc thất quái, Ma Thỏ Đấu La Giang Nam Nam?"

Chương 159: Lựa chọn của Cổ Nguyệt

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt ánh mắt có chút mờ mịt, Vũ Trường Không nhìn nàng một cái, "Đánh bại Cổ Nguyệt chính là người sáng lập Truyền Linh Tháp, Truyền Linh Tháp tháp chủ, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo ở thời điểm thực lực nhị hoàn."

"Bởi vậy, các ngươi hoàn toàn không nên nhụt chí, đánh bại các ngươi đều là truyền kỳ đại năng khi xưa. Nếu như các ngươi trong Anh Hùng Điện có thể phát triển được, tương lai thậm chí có cơ hội đối diện với thử thách Sử Lai Khắc thất quái thế hệ đầu tiên.

Nghe xong Vũ Trường Không nói, Đường Vũ Lân theo bản năng nuốt nước miếng cái ực, hắn hầu như không chút do dự quyết định: "Con gia nhập!"

Đối với Đường Môn, hắn thực sự có quá nhiều, quá nhiều ước mơ, từ nhỏ đến lớn, hắn chính là nghe Đường Môn cố sự mà lớn lên! Đặc biệt vị kia, người có đồng dạng Võ Hồn Lam Ngân Thảo – người sáng lập Đường Môn, chính là thần tượng trong lòng hắn. Vừa nghe Vũ Trường Không nói có cơ hội gia nhập tổ chức Đường Môn, hắn không có nửa điểm do dự.

Tạ Giải sau khi chần chờ một chút, nói: "Con cũng gia nhập."

Vũ Trường Không nói: "Không cần phải gấp gáp đưa ra quyết định, ngươi có thể trở về hỏi người nhà một chút."

Tạ Giải lắc đầu một cái, nói: "Không cần, con không muốn bỏ qua cơ hội lần này, Vũ lão sư, con muốn gia nhập. Con cũng tin tưởng con có thể thuyết phục người trong nhà."

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải ánh mắt đều rơi vào trên người Cổ Nguyệt, không biết nàng có nguyện ý gia nhập hay không. Vũ Trường Không cũng là như thế. Trong buổi kiểm tra hôm nay, Cổ Nguyệt là người có biểu hiện ưu tú nhất.

Kỳ thực, chỉ cần qua được một ải trung cấp, bọn họ đã có thể gia nhập Đường Môn, có cơ hội trở thành một phần của Đường Môn. Những kiểm tra sau đó đều để thử nghiệm cực hạn của bọn họ.

"Xin lỗi, Vũ lão sư, xin lỗi, Vũ Lân, Tạ Giải, ta không thể gia nhập." Cổ Nguyệt bình tĩnh nói, ở trong ánh mắt nàng cũng không có loại tâm tình hối hận xuất hiện, giống như bình thản tường thuật lại một sự tình hiển nhiên.

"Tại sao chứ?" Tạ Giải cùng Đường Vũ Lân trăm miệng một lời hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Ta đã có tổ chức mà ta muốn gia nhập, vì lẽ đó, Đường Môn cũng không thích hợp với ta."

Đường Vũ Lân còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Vũ Trường Không ngăn cản."Được, mỗi người có một chí hướng riêng. Miễn là ngươi nghĩ kỹ là được, Cổ Nguyệt, với thiên phú của ngươi, tương lai bất luận ở nơi nào, đều có thể tỏa sáng rực rỡ. Chương trình học thực chiến của ngươi ta sẽ có sắp xếp khác"

"Cảm tạ Vũ lão sư." Cổ Nguyệt gật gật đầu.

Đường Vũ Lân khó mà tin nổi, tiến đến bên người Cổ Nguyệt, thấp giọng nói: "Cổ Nguyệt, đây chính là Đường Môn đó! Truyền thừa 2 vạn năm, có vô số nội tình, là Đường Môn đó!"

Cổ Nguyệt nhìn hắn. Trong ánh mắt rốt cục nhiều hơn một chút gì đó, nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái, "Xin lỗi, Vũ Lân. Bởi vì trước khi tới nơi này, ta đã quyết định gia nhập Truyền Linh Tháp. Vì lẽ đó, ta không thể lại gia nhập thêm một tổ chức khác, đây là yêu cầu của Truyền Linh Tháp."

Đường Vũ Lân sững sờ, Vũ Trường Không lông mày hơi nhíu lại. Truyền Linh Tháp liên lạc với Cổ Nguyệt lúc nào? Bọn họ ra tay cũng thật là nhanh mà!

Không phải sao, bất kể là bạo động kỳ, hay là Thăng Linh Đài rèn luyện bình thường. Cổ Nguyệt đều thể hiện thực lực cường đại cùng tiềm năng vượt xa người thường. Điểm này, coi như là Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải đều không thể so cùng. Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, đây chính là Võ Hồn xưa nay chưa từng xuất hiện, hơn nữa khống chế lực của Cổ Nguyệt còn mạnh như vậy. Thực lực nàng thể hiện ra đã hoàn toàn vượt qua độ tuổi của nàng. Không nghi ngờ chút nào, tổ chức Truyền Linh Tháp nhất định đã trả giá lớn, mới khiến cho nàng đáp ứng gia nhập liên minh.

Xác thực như vậy, gia nhập Truyền Linh Tháp, sẽ không tiện gia nhập thêm Đường Môn.

Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải, nói: "Cổ Nguyệt nói đúng, bất kể là Đường Môn hay là Truyền Linh Tháp, đều là đỉnh cấp tổ chức của đại lục, tổ chức không giống hiệp hội. Chỉ có thể lựa chọn một cái. Nếu như các ngươi lựa chọn Đường Môn, sẽ không thể lựa chọn Truyền Linh Tháp trong tương lai. Nếu như muốn rời khỏi Đường môn, cần trao trả lại cho Đường Môn tất cả những thứ ngươi nhận được, bao gồm cả công pháp tu luyện. Vì lẽ đó, các ngươi phải cẩn thận suy tính một chút, sau đó nói cho ta biết quyết định của các ngươi."

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Không cần cân nhắc. Con muốn gia nhập Đường Môn, đây là giấc mộng của con." Đúng, khi còn rất nhỏ, gia nhập Đường Môn chính là giấc mộng của hắn.

Hắn không muốn cùng Cổ Nguyệt và đồng bạn tách ra, thế nhưng, hắn càng không thể từ bỏ giấc mộng của chính mình!

Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lân, nhìn lại Cổ Nguyệt một chút, cũng gật gù, nói: "Vũ lão sư, con cũng muốn gia nhập Đường Môn."

"Được. Ngày hôm nay kiểm tra tới đây thôi, sau đó các ngươi cần phải điền một loạt tư liệu, sẽ trở thành Đường Môn ngoại môn đệ tử. Tất cả những thứ có liên quan đến Đường Môn, bao gồm quy tắc, phúc lợi, nghĩa vụ, đợi lát nữa ta sẽ nói cho các ngươi."

Trên đường trở về, Đường Vũ Lân ngồi trên xe buýt, nhìn phương xa, ánh mắt có chút cô đơn.

Vương Kim Tỳ đi rồi, Trương Dương Tử đi rồi. Cổ Nguyệt cũng lựa chọn

con đường khác. Các bạn bè từng người từng người rời đi. Chưa bao giờ hắn thấy mình vô lực như vậy, hắn không có bất kỳ lý do gì để can thiệp vào quyết định của người khác, nếu như Đường Môn không phải giấc mộng của hắn, hắn nhất định sẽ lựa chọn đi cùng con đường với Cổ Nguyệt. Bọn họ vốn là bạn thân!

Có thể hiện tại, phảng phất giống như số mệnh trêu ngươi, người thân, bằng hữu đều từng người từng người rời đi. Hiện tại cũng chỉ còn sót lại Tạ Giải, qua một thời gian ngắn, Tạ Giải có phải lại cũng sẽ bỏ mình rời đi?

Tạ Giải ngồi ở bên cạnh hắn, "Sao vậy? Bởi vì Cổ Nguyệt không gia nhập mà không vui?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Ta chẳng qua là cảm thấy, người bên cạnh ta đều lần lượt rời đi. Ba mẹ đi rồi, Na đi rồi, Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ cũng đi rồi. Hiện tại Cổ Nguyệt cũng chọn con đường khác. Có phải là, ta thật sự chỉ có thể cô đơn một mình."

Tạ Giải cười nói: "Làm sao sẽ vậy? Không phải vẫn còn ta đó sao? Ta cũng sẽ không rời đi."

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Có khi sau này người cũng sẽ thân bất do kỷ rời đi thì sao?"

"Ai nói ta sẽ rời đi." Chính vào lúc này, âm thanh của Cổ Nguyệt truyền đến, Tạ Giải trực tiếp bị nàng kéo sang một bên, thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh người Đường Vũ Lân.

"Tình cảm của ngươi rất yếu đuối." Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân, cau mày nói.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Có lẽ vậy."

Cổ Nguyệt nói: "Ta chỉ lựa chọn không gia nhập Đường Môn, cũng không phải rời khỏi Linh Ban. Gia nhập tổ chức này nọ cũng chẳng ảnh hưởng gì, ta sẽ không rời đi, vẫn sẽ luôn ở bên cạnh các ngươi."

Tạ Giải ở bên cạnh ngồi sát lại gần, nói: "Nếu ngươi gả cho hắn luôn, nói không chừng hắn sẽ cảm động hơn đấy!"

"Đi sang một bên!" Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt hầu như là trăm miệng một lời xua đuổi.

"Các ngươi bắt nạt người!" Tạ Giải vẻ mặt oan ức.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Xin lỗi Cổ Nguyệt, ta thật không có trách ngươi. Mỗi người đều có sự lựa chọn của chính mình, ta chỉ là có chút mất mác. Ngươi nói đúng, có thể bởi vì người nhà rời đi, tình cảm của ta thật sự có chút yếu đuối. Ta sẽ cố gắng điều chỉnh mình."

Tạ Giải nói: "Thời điểm nên phát tiết vẫn cần phải phát tiết mà! Thí dụ như, để ta đánh một trận."

Đường Vũ Lân hừ một tiếng, "Ai đánh ai còn chưa chắc đâu."

Một học kỳ kết thúc, đối với hết thảy học viên mà nói, đều là thời điểm vui sướng nhất. Bởi vì, sẽ được nghỉ, một tháng kỳ nghỉ, rốt cục không cần phải căng thẳng học tập cùng tu luyện, có thể hoàn toàn thả lỏng. Tuy rằng bọn họ đã là Hồn Sư, nhưng vẫn là trẻ con như trước.

Linh Ban cũng được nghỉ, sau ngày đi đến Huyễn Thế Đường Môn, học viện cũng chính thức nghỉ hè, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải liền sắp xếp đồ đạc rời đi.

Tạ Giải tự nhiên là về nhà chơi đùa, Cổ Nguyệt cũng nói nàng về nhà. Trong ký túc xá, cũng chỉ còn sót lại một mình Đường Vũ Lân.

Đi nơi nào? Về Ngạo Lai Thành?

Ba mẹ đều không còn ở đó, nơi đó vẫn là nhà của mình sao? Đường Vũ Lân có chút cay đắng cười mếu.

Hiện tại nơi duy nhất hắn có thể đi, chính là phòng rèn đúc của Mang Thiên, hay đúng hơn, chỉ có làm việc cùng tu luyện, mới có thể giúp hắn vơi đi nỗi nhớ người thân.

Hắn đã hoàn thành xong đơn đăng ký gia nhập Đường Môn và nộp cho Vũ Trường Không. Tiếp theo cần đợi Huyễn Thế Đường Môn bên kia phê duyệt. Sau khi phê duyệt xong, hắn mới chính thức trở thành Đường Môn đệ tử.

Chương 160: Đường Môn môn quy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, thu thập xong đồ vật của chính mình, rời khỏi ký túc xá. Tiếp đến một tháng, ở phòng làm việc bế quan vậy.

"Vũ Lân." Chính vào lúc này, thanh âm quen thuộc truyền đến.

"Vũ lão sư."

Vũ Trường Không tựa hồ đang ở trong hành lang chờ đợi hắn..

"Kỳ nghỉ ngươi có dự định gì?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân có chút mờ mịt lắc lắc đầu, "Vẫn không có dự định, chắc con vẫn sẽ tiếp tục rèn luyện Đoán Tạo Thuật và tu luyện hồn lực."

Vũ Trường Không nói: "Nếu như ngươi không có chỗ nào để đi, vậy theo ta đi. Ta có một số việc cần đến thành thị khác để xử lý. Ngươi đi cùng ta có thể tăng cường chút hiểu biết, cũng coi như là đi du lịch."

"A?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Cần thời gian cân nhắc sao?"

Đường Vũ Lân không chút do dự lắc đầu một cái, "Không cần, con đi cùng thầy." Trong nháy mắt này, hắn đột nhiên cảm thấy tâm tình của chính mình tốt hơn rất nhiều, chung quy cũng không có cô đơn. Vũ lão sư sẽ dẫn mình đi chỗ nào đây?

Vũ Trường Không không nói, Đường Vũ Lân cũng không có hỏi. Sau một tiếng, bọn họ đã ở Đông Hải Thành Hồn Đạo Xa Trạm * chờ xe lửa.

* *ga tàu*

Vũ Trường Không vẫn đơn giản như trước một bộ bạch y, không hành lý gì, dĩ nhiên có Hồn Đạo Khí trữ vật bên người. Đường Vũ Lân cũng vậy, hắn chỉ mang theo mấy bộ quần áo, thêm hai đôi Đoán Tạo Chuy của mình, vậy là đủ rồi.

Vũ Trường Không mỹ nam áo trắng vẫn như trước rất thu hút người khác phái, bất luận là phái nữ lớn nhỏ, tuyệt đại đa số ánh mắt đều sẽ hạ lạc ở trên người hắn. Đương nhiên, cũng có một số ánh mắt của tiểu nữ tử đặc biệt rơi vào người Đường Vũ Lân.

Với nét anh tuấn không giống như Vũ Trường Không đã trưởng thành, so với những bạn cùng tuổi, tướng mạo Đường Vũ Lân cũng tuyệt đối có thể quét ngang một mảnh, đặc biệt là cặp mắt trong suốt to tròn kia, thêm sự trầm ổn trước tuổi, tạo nên mị lực vô hình đối với nữ giới cùng tuổi.

Đường Vũ Lân tự mua cho mình một bộ đồ thể thao màu trắng, rất tiện nghi, là loại rẻ nhất. Hắn hiện tại tuy rằng không thiếu tiền, nhưng từ nhỏ tiết kiệm quen rồi.

Cùng Vũ Trường Không tiếp xúc một học kỳ, một cách rất tự nhiên, Đường Vũ Lân biết được Vũ lão sư thích sự yên tĩnh. Vì lẽ đó, chỉ cần Vũ Trường Không không nói, hắn xưa nay đều không hỏi, ngoan ngoãn yên lặng làm một mỹ thiếu niên.

Nương theo tiếng vang trầm thấp, Hồn Đạo Hỏa Xa vào trạm, lúc này Đường Vũ Lân mới biết nơi bọn họ cần đến.

Nơi đoàn tàu đi tới, gọi là Thiên Đấu Thành.

Thiên Đấu Thành? Đây không phải là thủ đô của Thiên Đấu Đế Quốc khi xưa sao? Một thành phố lớn phi thường nổi tiếng. Dù sao tòa thành này cũng là một trong những tòa thành lớn nhất Đấu La Đại Lục hiện nay.

Từ Đông Hải Thành đến Thiên Đấu Thành, khoảng cách lại không hề gần!

Vũ Trường Không mua vé ngồi cứng bình thường nhất, bên trong mỗi phòng có thể chứa bốn người, nói quá, thực ra không gian chỉ đủ cho hai người thôi. Bởi vì là vé phổ thông bình thường nhất, phòng có vẻ khá chật chội. Đường Vũ Lân cũng còn tốt chút, hắn vẫn là hài tử. Nhưng Vũ Trường Không chân dài to chỉ có thể gác lên ghế phía trước mới có thể ngả lưng.

Vũ Trường Không để Đường Vũ Lân ngồi bên trong, còn hắn ngồi bên ngoài, cứ như vậy. Đường Vũ Lân tự nhiên có một khoảng không cho riêng mình, tuy rằng không gian này có chút chật chội, nhưng khiến người ta có cảm giác an toàn.

"Cầm lấy." Vũ Trường Không đem một quyển sách nhỏ đưa cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân hiếu kỳ nhận lấy, bìa trước không có tiêu đề gì, giống một quyển vở hơn. Đường Vũ Lân mở ra xem, chỉ thấy bên trong có vẽ hình người, còn có rất nhiều chú giải cùng chữ viết.

"Đây là cái gì? Vũ lão sư?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

“ Việc Đường Môn xét duyệt thông qua cho ngươi sẽ không có vấn đề gì. Đây là công pháp tu luyện của Đường Môn, cũng có thể nói là công pháp minh tưởng, Huyền Thiên Công. Ngươi dùng nó tiến hành minh tưởng, sẽ tốt hơn hiện tại nhiều. Huyền Thiên Công là công pháp cơ sở giúp luyện tập tất cả các kỹ xảo khác của Đường Môn.”

Đường Môn công pháp? Hai mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng rỡ lên, thứ hắn tu luyện xưa giờ vẫn là công pháp cơ bản của học viện. Đường Môn có vô số truyền kỳ, phương pháp tu luyện tự nhiên là hàng đầu hiện nay.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi mới gia nhập Đường Môn, vốn là chỉ có thể được truyền thụ một loại công pháp, chính là Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công là cơ bản nhất. Chỉ khi quen thuộc phương thức vận hành của nó, mới có thể tiếp tục tu luyện những tuyệt học khác của Đường Môn. Nhưng bởi vì các ngươi trực tiếp thông qua sát hạch trung cấp, nên có thể lựa chọn thêm một loại tuyệt học.”

"Vũ lão sư, chờ một chút." Đường Vũ Lân đột nhiên gọi Vũ Trường Không, thấp giọng nói: "Chúng ta ở nơi đông người như vậy đàm luận

Đường Môn công pháp, vậy có được hay không?”

Vũ Trường Không lắc đầu một cái."Âm thanh của chúng ta sẽ không truyền đi, tự ngươi cảm nhận đi.”

"Hả?" Đường Vũ Lân lúc này mới phát hiện, xung quanh tựa hồ có chút yên tĩnh. Nhìn phía trước, dòng người vẫn như cũ không ngừng tiến vào toa xe, nhưng âm thanh huyên náo lúc trước đã không còn sót lại chút gì.

Tập trung cảm giác tinh thần, hắn lúc này mới hiện xung quanh cơ thể mình và Vũ Trường Không mơ hồ có một tầng gợn sóng hồn lực nhàn nhạt tồn tại.

"Đây là?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không nói: "Một loại ứng dụng hồn lực thôi, chờ tu vi của ngươi đạt tới trình độ nhất định sau này cũng có thể thực hiện. Lại nói về Đường Môn tuyệt học, Đường môn tuyệt học bao gồm Huyền Thiên Công, Huyền Ngọc Thủ, Khổng Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung bộ pháp, Tử Cực Ma Đồng cùng với Ám Khí Bách Giải sáu loại lớn. Trong đó, Ám Khí Bách Giải nương theo Hồn Đạo Khí triển, đã dần dần hòa nhập với Đường Môn độc nhất Đấu Khải Luyện Chế. Ngũ đại tuyệt học còn lại, tân đệ tử đều có thể học tập, thông qua trung cấp sát hạch có thể học một loại. Thông qua cao cấp sát hạch có thể lại học thêm một loại nữa. Cứ thế mà suy ra. Vì lẽ đó, ngươi hiện tại ngoại trừ Huyền Thiên Công còn có thể chọn một loại tuyệt học khác, ta đề cử ngươi học Tử Cực Ma Đồng. Tử Cực Ma Đồng là một loại phương pháp luyện mắt, không chỉ là luyện nhãn lực, mà đồng thời cũng có tác dụng giúp cải thiện tinh thần lực.”

"Con mắt là cửa sổ của linh hồn, giúp tinh thần lực phát sinh biến hóa dễ dàng nhất. Chuyện này đối với tương lai của ngươi rất có lợi, vì lẽ đó, ngươi đệ nhị môn công pháp hãy chọn Tử Cực Ma Đồng đi."

"Vâng!" Đường Vũ Lân nghe xong con mắt sáng choang, đây chính là Đường Môn tuyệt học đó!

"Vũ lão sư, vậy con cần vì Đường Môn làm chuyện gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đường Môn môn quy ngươi phải nhớ kỹ! Tuân thủ

những điểm này, thân phận đệ tử Đường Môn của ngươi sẽ không phát sinh biến hóa. Ở trên thế giới này, không có chuyện không làm mà hưởng. Muốn tăng địa vị của ngươi trong Đường Môn, ngươi phải vì là tông môn trả giá, thí dụ như, hoàn thành nhiệm vụ. Hoàn thành nhiệm vụ Đường Môn có thể đạt được điểm cống hiến nhất định, những điểm cống hiến này có thể ở trong tông môn quy đổi thành rất nhiều loại đồ vật, đồng thời, đồng thời giúp tăng độ cống hiến của ngươi trong tông môn. Sau khi ngươi thu được cống hiến, kế toán sẽ nhập tổng điểm cống hiến vào hệ thống, lúc này có thể sử dụng để trao đổi trong tông môn. Mới bắt đầu, ngươi có thể tiêu phí điểm cống hiến theo cách này, tiêu phí không ảnh hưởng đến tổng điểm cống hiến, vì lẽ đó cũng gọi là điểm cống hiến hữu hiệu. Những cái này sau này ta sẽ từ từ giảng giải cho ngươi. Hiện tại, ngươi chỉ cần phải nhớ kỹ mấy điều môn quy của Đường Môn. Một khi xúc phạm môn quy, nhẹ thì bị trục xuất khỏi Đường Môn, thu hồi sở học, nặng thì phải bị Đường Môn nghiêm trị."

"Đường Môn môn quy điều thứ nhất, không được khi sư diệt tổ. Điều này diễn giải rất đơn giản, ngươi chỉ cần không gia nhập các tông môn tổ chức tương tự là được.”

"Đường Môn môn quy điều thứ hai, không được gian dâm cướp giật."

"Đường Môn môn quy điều thứ ba, không được tiết lộ tông môn cơ mật."

"Đường Môn môn quy điều thứ tư, trừng ác dương thiện, Đường Môn chức trách."

"Đường Môn môn quy điều thứ năm, không được lừa gạt."

"..."

Vũ Trường Không trầm giọng nói từng điều trong Đường Môn môn quy, Đường Vũ Lân thật lòng nhớ kỹ. Tổng cộng mười điều, ngẫm kỹ, kỳ thực cũng không có gì đặc biệt hà khắc, tổng hợp lại kỳ tự có thể dùng một câu để tổng kết: Làm một đệ tử Đường Môn, là làm một người tốt chân ái.

"Đường Vũ Lân, ngươi có thể làm được không?"

"Con có thể." Đường Vũ Lân không chút do dự trầm giọng trả lời.

Vũ Trường Không nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, đây chính là lời thề cả đời của ngươi. Đường Môn tôn chỉ là trừng ác dương thiện, xúc tiến sự phát triển vững vàng của đại lục. Cũng không có quá nhiều ràng buộc, nhưng mười điều môn quy phải nghiêm cẩn tuân thủ. Là người giới thiệu của ngươi, cũng là lão sư của ngươi, nếu ngươi phạm sai lầm, như vậy, ta sẽ phải tự mình thanh lý môn hộ!”

Cảm thụ trên người Vũ Trường Không truyền đến khí tức ác liệt, Đường Vũ Lân không khỏi trong lòng căng thẳng, thành thành thật thật gật đầu.

"Được rồi, đọc sách đi, khi nào xong trả lại cho ta." Vũ Trường Không trên người khí tức buông lỏng, tựa lưng vào ghế ngồi khép kín hai mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Bất quá, âm thanh huyên náo chung quanh như chưa từng xuất hiện, vẫn cứ yên tĩnh như vậy. Đường Vũ Lân hiểu rõ đây là Vũ lão sư tự dùng hồn lực của mình giúp hắn duy trì sự yên tĩnh.

Huyền Thiên Công công pháp nội dung cũng không dài, sau khi Hồn Đạo Hỏa Xa khởi hành không tới 30 phút, Đường Vũ Lân cũng đã học thuộc lòng, nhưng đối với các vị trí huyệt vị được đánh dấu ở mặt trên quyển sách lại có chút mờ mịt.

Vũ Trường Không hỏi gì đáp nấy, giúp hắn giải thích cặn kẽ pháp môn tu luyện, đồng thời để hắn bắt đầu thử nghiệm dựa theo lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công vận chuyển hồn lực.

Chương 161: Huyền Thiên Công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ghế dựa tuy rằng chật hẹp, nhưng tuổi tác hắn còn nhỏ, khoanh chân đả tọa vẫn không gặp vấn đề gì, bên ngoài lại có thân thể cao to của Vũ Trường Không che chắn, thậm chí không cần lo lắng bị người ngoài đi ngang qua nhìn thấy.

Dưới ý niệm của Đường Vũ Lân thôi thúc, hồn lực nhu hòa từ dưới chầm chậm vận chuyển lên. Bởi vì là lần thứ nhất, hắn vẫn chưa quen thuộc lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công, tuy nhiên, so với phương thức tu luyện hồn lực bình thường phức tạp hơn rất nhiều lần. Phải đi qua rất nhiều kinh mạch hắn trước đây chưa bao giờ quan tâm đến, đặc biệt là có một khu vực kinh mạch đặc biệt phức tạp, vận hành gian nan. Hắn chỉ có thể từng chút một tìm tòi.

May là có Vũ Trường Không ở bên, mỗi khi Đường Vũ Lân xuất hiện thời điểm mê man, đều sẽ có một luồng khí lưu lành lạnh xuất hiện ở trong người, dẫn dắt hồn lực của hắn tiếp tục hướng về phía trước, sau khi xuyên qua cách trở, Đường Vũ Lân tự nhiên rộng rãi sáng sủa lĩnh ngộ lộ tuyến vận hành một đoạn kinh mạch này.

Cứ như vậy, một tuần nhang sau hắn đã có thể dựa theo Huyền Thiên Công đem hồn lực chính mình hoàn chỉnh vận hành, dần dần tiến vào trạng thái vong ngã, bên trong ý thức chỉ có vận hành hồn lực, tuy rằng chầm chậm, nhưng cũng ổn định mà kéo dài dựa theo lộ tuyến vận chuyển đó.

Vũ Trường Không thu hồi cánh tay đặt trên bụng Đường Vũ Lân, cách không cảm nhận, gật đầu.

Đứa nhỏ này ngộ tính tốt vô cùng. Dưới sự dẫn dắt của mình lại có thể trong hai canh giờ ngắn ngủi hoàn thành vòng vận chuyển hồn lực đầu tiên của Huyền Thiên Công, đã là tương đối khá. Hơn nữa, lúc phụ trợ hắn tu luyện, Vũ Trường Không phát hiện, độ cường hãn của kinh mạch Đường Vũ Lân vượt xa người bình thường. Coi như là tam, tứ hoàn Hồn Sư e rằng đều không thể so với hắn. Mà hiện tại hồn lực của hắn chỉ mới mười mấy cấp, như vậy, hắn có thể vận chuyển hồn lực nhanh hơn nhiều so với Hồn Sư cùng cấp độ, không cần phải lo lắng về khả năng chịu đựng của kinh mạch khi vận chuyển hồn lực.

Đây chính là ưu thế thân thể trời cho!

Hồn Đạo Hỏa Xa chạy đều đều, từ Đông Hải Thành đến Thiên Đấu Thành khoảng cách không ngắn, lấy tốc độ của đoàn tàu cũng phải mất một ngày đêm, dọc đường trải qua khá nhiều trạm dừng trung gian ở mười mấy thành phố lớn.

Lần đầu Đường Vũ Lân tu luyện Huyền Thiên Công, nhưng lại tựa như tiến vào trạng thái minh tưởng sâu, vẫn luôn không tỉnh lại từ trong trạng thái minh tưởng, hơn nữa Vũ Trường Không còn có thể cảm nhận được, trong quá trình hắn vận hành hồn lực khắp cơ thể, lộ tuyến vận hành của Huyền Thiên Công càng lúc càng nhanh. Cũng càng ngày càng thông thuận.

Đây chính là ngộ tính cùng thân thể cường hãn kết hợp lại đúng chỗ. Minh tưởng sâu, đây là chuyện tốt hiếm có trong giới Hồn Sư. Hơn nữa, nhìn dáng dấp hắn như vậy, e là cho dù là đến nơi vẫn chưa tỉnh lại.

Lần thứ nhất tu luyện Huyền Thiên Công liền tiến vào trạng thái minh tưởng sâu. Mang ý nghĩa, sau khi lần tu luyện này kết thúc, hắn sẽ hoàn toàn hiểu rõ phương thức tu luyện, đối với tu luyện ngày sau tự nhiên có chỗ tốt cực lớn. Không cần phải chỉ điểm thêm nhiều.

Thời điểm nhân viên phục vụ tàu đi qua bọn họ, Vũ Trường Không giơ tay lên ngăn nàng lại.

"Chào ngài. Xin hỏi ngài có chuyện gì?" Nhân viên đoàn tàu nhìn thấy tướng mạo anh tuấn của Vũ Trường Không thì con mắt không khỏi mở to thêm mấy phần, hai gò má ửng đỏ, âm thanh so với những lữ khách khác ôn nhu hơn rất nhiều.

"Làm phiền ngươi, ta muốn tìm trưởng đoàn tàu." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

"Tìm trưởng đoàn tàu? Có thể trưởng đoàn tàu rất bận. Ngài có chuyện gì không? Ta có thể giải quyết giúp cho ngài không?" Nhân viên tàu nói. Nàng tuy động lòng vì ngoại hình của Vũ Trường Không, nhưng sự chuyên nghiệp vẫn có.

"Ngươi giải quyết không được, nhờ tìm giúp trưởng đoàn tàu đến." Vừa nói, Vũ Trường Không khẽ đưa tay phải của mình lên, từng vầng sáng Hồn Hoàn lặng yên không một tiếng động hiện lên trên cánh tay của hắn.

Hoàng, hoàng, tử, tử, hắc, hắc! Sáu cái Hồn Hoàn đúng trình tự xếp chồng lên nhau. Bởi vì nhân viên tàu đứng ở bên cạnh hắn, do đó, lúc này chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy.

"A!" Nhân viên tàu nhìn thấy sáu cái Hồn Hoàn, nhất thời không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Hồn Hoàn loé lên rồi biến mất, Vũ Trường Không hướng về nàng gật gật đầu. Ở trên Đấu La Đại Lục, thủ đoạn thị uy thông dụng nhất chính là phô bày Hồn Hoàn của bản thân, số lượng Hồn Hoàn quyết định thực lực, không thể nghi ngờ cũng quyết định địa vị. Vũ Trường Không thể hiện ra không chỉ là lục hoàn Hồn Đế, lại còn nắm giữ Vạn Niên Hồn Hoàn màu đen, là siêu cấp cường giả tồn tại a! Nhân viên tàu sao lại không khiếp sợ!?

"Này, tiểu tử, ỷ mình đẹp trai liền đi đùa giỡn tiểu cô nương hả?" Chính vào lúc này, một gã ngồi bên cạnh nhân viên tàu đứng lên, là một tên nam tử thân hình cao lớn cường tráng. Hắn cũng không nhìn thấy Hồn Hoàn trên cánh tay của Vũ Trường Không, nhưng rõ ràng nghe được tiếng nữ nhân viên tàu kinh hô.

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, không thèm hé răng, khuôn mặt lành lạnh vẫn như trước ngồi ở chỗ đó.

"Tiểu tử. Ta nói ngươi đấy, ngươi đứng lên cho ta!" Tên nam tử to lớn kia dĩ nhiên cũng không phải loại tốt tính gì.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì!" Nữ nhân viên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng ngăn cản cái vị nam tử cao lớn muốn đến

gần Vũ Trường Không, "Ta chỉ xem chứng nhận của vị tiên sinh này một chút, hắn đúng là có chuyện quan trọng cần tìm trưởng đoàn tàu. Cảm tạ ngài, mời ngài ngồi xuống trước đi đã."

Nam tử cao lớn nghi hoặc liếc mắt nhìn nhân viên tàu. Sau đó cười hắc hắc nói: "Tiểu muội muội đừng sợ, ta đã sớm xem cái tên tiểu tử sát gái kia không vừa mắt, nếu như hắn dám đùa giỡn ngươi, ngươi liền nói cho ca ca biết, ca ca sẽ giúp ngươi hả giận."

"Không cần, không cần." Nhân viên tàu vội vàng cản lại, sau đó lại chuyển hướng Vũ Trường Không, cung kính nói: "Xin ngài chờ một chút, ta ngay lập tức sẽ liên hệ trưởng đoàn tàu."

Nói xong, nàng vội vàng rời đi. Có lẽ vì thái độ của nữ nhân viên đối với Vũ Trường Không khá cung kính, nên nam tử to con kia cũng không nói gì nữa.

Thời gian không lâu, nhân viên tàu lúc nãy đã dẫn theo một vị trung niên nữ tử đi tới.

"Chào ngài, ta là tàu trưởng đoàn tàu này, xin hỏi ta có thể giúp gì được ngài?" Trưởng đoàn tàu cũng rất khách khí. Đúng đấy! Trước mắt là một vị Hồn Đế, hơn nữa lại còn trẻ như vậy, thân phận địa vị có thể tưởng tượng được, không biết là cường giả đi ra từ đại gia tộc hiển hách nào đây?

Vũ Trường Không ánh mắt khẽ động, trưởng đoàn tàu liền kinh ngạc phát hiện, âm thanh xung quanh đã bị ngăn cách.

"Đệ tử ta tiến vào trạng thái minh tưởng sâu, không biết sẽ mất bao lâu. Xin hỏi, đoàn tàu các ngươi sau khi đi đến Thiên Đấu Thành, còn phải tiếp tục đi những nơi khác sao?"

Minh tưởng sâu? Đối với những người không phải Hồn Sư như trưởng đoàn tàu mà nói, nàng đối với từ này cũng không hiểu mấy, nàng trả lời: "Chúng ta sẽ ở Thiên Đấu thành nghỉ ngơi một ngày, tiếp theo sau đó theo hướng tây đi đến Nhật Nguyệt Thành. Đoàn tàu chúng ta lần này đi từ đông sang tây, xuyên qua toàn bộ đại lục."

Vũ Trường Không nhíu nhíu mày, "Không thể dừng lại ở Thiên Đấu Thành lâu hơn?"

Trưởng đoàn tàu có chút khó khăn hồi đáp: "Này e rằng không được, bởi vì đã có rất nhiều lữ khách sớm mua vé, nếu như không tiếp tục chạy, quyền lợi bọn họ không cách nào được bảo đảm.”

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Được rồi, ta biết rồi, để ta nghĩ biện pháp vậy!”

"Được, vậy làm phiền ngài. Ngài còn có nhu cầu gì cần trợ giúp, xin mời cứ việc thông báo cho ta." Trưởng đoàn tàu mỉm cười nói.

Trưởng đoàn tàu đi rồi, tên nam tử to lớn sát vách trên mặt mang theo vẻ khinh thường nói: "Trang bức cái con khỉ khô, ra vẻ cho cố vô, vậy sao khi trưởng đoàn tàu đến lại không nói tiếng nào?"

Vũ Trường Không khép kín hai mắt, giống như là hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, không để ý chút nào.

Nam tử cao lớn tự cảm thấy vô vị, cũng không lên tiếng nữa.

Rốt cục, Hồn Đạo Hỏa Xa cũng đến Thiên Đấu Thành.

"Các vị lữ khách, xin mời mang theo toàn bộ hành lý của các ngươi, theo trình tự xuống tàu. Bởi vì dòng người khá là dày đặc, xin mời các vị lữ khách chú ý tự bảo quản tư trang hành lý của chính mình, chú ý an toàn, phòng ngừa dẫm đạp."

Âm thanh của trưởng tàu vang lên thông qua máy phóng đại thanh âm.

Các hành khách mỗi người đều cầm lấy hành lý của mình, bắt đầu xuống tàu, nhưng Vũ Trường Không vẫn như cũ ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích. Bởi vì Đường Vũ Lân vẫn còn trong trạng thái minh tưởng sâu.

Cau mày, hắn đã có chủ ý.

Rất nhanh, đoàn người trên tàu cơ bản đều đã xuống hết, chỉ còn lại Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lân. Nhân viên vệ sinh toa tàu tiến đến bên hắn, "Tiên sinh, đã đến nơi, ngài nên xuống tàu."

Chương 162: Minh tưởng sâu phiền phức

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không đứng lên, "Ta muốn đem cái ghế kia mang đi, số tiền này bồi thường cho các ngươi." vừa nói, hắn vừa lấy ra một Liên Bang kim hồn tệ đưa cho vị nhân viên vệ sinh tàu.

"Đem cái ghế mang đi!?" Nhân viên tàu còn chưa bao giờ gặp phải loại khách kỳ lạ này, mang cái ghế đi là ý gì chứ!?

Vũ Trường Không rất nhanh dùng hành động trả lời cho nàng, câu nói này hàm nghĩa cái gì.

Hào quang màu u lam dập dờn từ trong tay hắn phóng thích, nhân viên tàu chỉ cảm giác xung quanh cơ thể mình không khí đột nhiên lạnh hơn, lam quang lóe sáng, chiếc ghế đứa bé ngồi cũng đã lặng yên không một tiếng động từ từ bay lên, bị nam tử mặc áo trắng kia nâng trên tay trái. Sau đó vị này mới bước nhanh xuống tàu.

"A?" Đây chính là mang cái ghế đi? Trời ạ! Hắn hủy mất cái ghế!!!

"Trưởng tàu, trưởng tàu, chỗ của ta…chỗ của ta..." Nhân viên tàu cuống quít mở ra Hồn Đạo Bộ Đàm thông báo.

Mà lúc này Vũ Trường Không cũng đã mang theo Đường Vũ Lân xuống ga.

Không thể khiến đoàn tàu đậu lâu ở tòa thành này, vậy nên điều hắn có thể làm cũng chỉ là đem chiếc ghế tháo ra mang đi. Đồng thời lấy hồn lực bảo vệ Đường Vũ Lân trên ghế, bảo đảm hắn sẽ không chịu ảnh hưởng gì dẫn

đến tẩu hỏa nhập ma. Sau khi rời khỏi ga tàu liền dễ dàng rồi, tìm đại một khách sạn vào ở là được.

Xuống tàu, dáng vẻ Vũ Trường Không một tay nâng cái ghế rất nhanh sẽ trở tâm điểm của mọi người, nhìn thấy hắn, lữ khách khác cũng không khỏi giật mình trợn to hai mắt, đây là tình huống thế nào?

Chính vào lúc này, "Hú òa…hú òa…" còi báo động vang lên, một đám Hồn Đạo Hỏa Xa tuần cảnh cưỡi xe chạy tới.

"Đứng lại." Bọn họ ngăn trở đường đi của Vũ Trường Không. Một tên tuần cảnh trầm giọng nói: "Tiên sinh, ngài tự ý hủy hoại phương tiện công cộng trên Hỏa Xa, đồng thời bị tình nghi dùng phương thức này bắt cóc trẻ em, xin mời ngài đi theo chúng ta một chuyến, nói rõ tình huống."

“Được.” Vũ Trường Không cũng không phản đối, mà rất nhẹ nhàng đáp ứng.

Đối với sự bình tĩnh lạnh lẽo của hắn, những tên tuần cảnh cũng ngẩn người ra một chút, người này quái dị như vậy nhưng cũng rất dễ nói chuyện! Bọn họ vừa nhận thông tin từ trưởng tàu nên đã biết, vị trước mắt này rất có khả năng là một lục hoàn Hồn Đế. Đó là tồn tại bọn họ không có khả năng đối kháng, vì lẽ đó, trong lòng mỗi người khi chặn hắn lại đều rất khẩn trương.

May là, nhân gia cũng không có phản kháng. Hơn nữa hết sức phối hợp.

Dưới sự hộ vệ của đám tuần cảnh, Vũ Trường Không nâng Đường Vũ Lân theo bọn hắn đi tới tổng trạm của đội tuần cảnh Hồn Đạo Hỏa Xa Thiên Đấu Thành.

Một tên có vẻ như đội trưởng mang rất nhiều người tới tiếp nhận, trong đó còn có hai đài Cơ Giáp Máy cao đến 10 mét.

Đây là là cảnh lực của toàn bộ đoàn tàu.

"Chào ngài, ngài là Hồn Đế?" Đội trưởng hỏi thẳng vào vấn đề.

Vũ Trường Không sắc mặt bình tĩnh, từng vòng Hồn Hoàn từ dưới chân bay lên. Hắn cũng không che giấu khí tức trên người mình, khí thế mạnh

mẽ, đặc biệt là khi hai Hồn Hoàn màu đen kia xuất hiện thì…vị tuần cảnh đội trưởng kia đã thay đổi sắc mặt.

Ặc ặc…vị đại ca à! Em sai rồi, thật sự sai rồi, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!

"Tôn kính Hồn Đế các hạ, kính chào ngài." Đội trưởng hơi khom người, hướng về Vũ Trường Không thăm hỏi. Tuy nói hiện nay người bình thường đều có thể sử dụng Hồn Đạo Khí, đồng thời cũng có sức chiến đấu không tầm thường. Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, Hồn Sư chân chính so với thường nhân khác biệt lớn đến bao nhiêu. Đặc biệt là, vị này thế nhưng lại là Hồn Đế a!

Dù cho là tuần cảnh đội trưởng, đời này vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy tầng thứ Hồn Sư cao tầng như thế, nào dám thất lễ. Màu đen Hồn Hoàn, là vạn năm cấp độ, trong truyền thuyết có thể hủy thiên diệt địa. Loại cường giả cấp bậc này, hắn nào dám đắc tội!

Vũ Trường Không nói: "Tạo thành quấy nhiễu cho các ngươi ta rất xin lỗi, nhưng đệ tử của ta tiến vào minh tưởng sâu, không thể bị quấy rầy, vì lẽ đó, ta chỉ có thể ra hạ sách này. Nếu như có thể, làm phiền tìm cho chúng ta một cái tĩnh thất là được rồi, sau đó cung cấp một ít thức ăn cùng nước uống."

Sắc mặt tuần cảnh xung quanh nhất thời đều trở nên rất đặc sắc, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một kẻ tình nghi ngưu bức như vậy, trực tiếp dặn dò phân việc cho bọn họ như đúng rồi!

Nhưng ngoài dự liệu của bọn họ chính là, tuần cảnh đội trưởng lập tức nói: "Được rồi, vậy mời ngài đi theo ta. Trước khi gặp ngài ta đã nghe qua tình huống trưởng tàu trao đổi, cũng đã hướng lên phía trên xin phép qua, vì lẽ đó, tĩnh thất đã chuẩn bị kỹ càng. Cũng xin ngài tha thứ chúng ta thất lễ. Dù sao, ngài cũng là đại nhân vật."

"Dẫn đường đi." Vũ Trường Không lời ít ý nhiều.

Đại đội tuần cảnh tìm một tĩnh thất quả nhiên rất yên tĩnh, liền ngay cả cửa sổ đều dùng vật liệu cách âm phong kín. Lại rất nhanh đưa tới thức ăn nước uống. Đều có phẩm chất dinh dưỡng rất cao. Hầu hạ một vị Hồn Đế cấp cường giả, bọn họ nào dám thất lễ.

Viên đội trưởng dĩ nhiên chi sảng khoái như vậy, cũng là bởi vì Vũ Trường Không sau khi chém xuống cái ghế đã để lại tiền cho nữ nhân viên tàu, cái này có nghĩa là hắn cũng không có ác ý. Nếu không thì hắn đã sớm thỉnh cầu trợ giúp. Riêng hai đài Cơ Giáp Máy dù có sử dụng cũng không thể nào ngăn được một Hồn Đế cường giả! Huống hồ vị này còn không phải là Hồn Đế phổ thông, có Hồn Hoàn màu đen, mang ý nghĩa có Vạn Niên Hồn Linh, tương lai không thể đo lường. Chí ít cũng có thể đột phá đến thất hoàn Hồn Thánh cấp bậc. Đến cấp độ Hồn Thánh, địa vị có thể ngang hàng với quan chức cao tầng của thành thị loại hai.

Mà Đường Vũ Lân đối với tất cả những gì phát sinh ngoại giới lại hoàn toàn không biết, trong quá trình minh tưởng sâu, hắn chỉ cảm giác thân thể của chính mình phảng phất đang không ngừng hướng ra phía ngoài hấp thu thiên địa linh khí, thoải mái khó nói ra. Mỗi một gợn sóng hồn lực nhu hòa trong cơ thể, đều giội rửa kinh mạch của hắn, kinh mạch cũng chậm rãi hấp thu hồn lực, lại hướng phía sau bồi dưỡng. Võ hồn, hồn lực, biến dị thân thể, huyết thống, đều trong minh tưởng sâu bất tri bất giác dung hợp.

Quá trình này cũng sẽ không khiến bất kỳ một loại năng lực nào của hắn tăng vọt lên, nhưng quá trình này khiến cả người hắn chìm trong một trạng thái kì diệu, sau khi dung hợp năng lực thân thể, không thể nghi ngờ sẽ đem lại khả năng chịu đựng cao hơn, cũng không thể nghi ngờ sẽ làm tương lai tu luyện của hắn càng thêm thuận lợi.

Không biết bao lâu trôi qua, khi Đường Vũ Lân cảm giác được cả người mình đều thăng hoa, hoàn toàn theo bản năng mở hai mắt ra.

Một hơi thăm thẳm thở ra, khí tức lâu dài cuồn cuộn, từ trong thể nội vang lên một âm thanh trầm thấp vang vọng, hồn lực thôi động, quán xuyến toàn thân. Cảm giác vui sướng kia khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

"Thật thoải mái!" Đường Vũ Lân rên khẽ một tiếng.

Hồn lực trong cơ thể trở về đan điền, tổng lượng hồn lực không có gì thay đổi, tựa hồ so với ban đầu còn ít hơn một chút. Thế nhưng, hắn rõ ràng cảm giác được hồn lực của mình có vẻ ngưng thực hơn rất nhiều. Hắn mơ hồ cảm nhận được nếu như hiện tại mình triển khai hồn kỹ hoặc là Kim Long Trảo, hồn lực có thể kiên trì được thời gian lâu hơn một lúc.

Đây là địa phương nào?

Hồn lực trong cơ thể tản đi, Đường Vũ Lân lúc này mới quan sát tình huống chung quanh. Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy Vũ Trường Không đang ngồi ở đối diện mình minh tưởng.

Vũ lão sư?

Chúng ta không phải đang ở trên đoàn tàu ư? Gian phòng này…là chuyện gì xảy ra?

"Tỉnh rồi à?" Từ phía đối diện, Vũ Trường Không mở mắt ra, bởi vì gian phòng rất tối, khi hắn mở mắt, Đường Vũ Lân nhìn thẳng vào con mắt của hắn.

Vũ Trường Không trong tròng mắt phảng phất có một mảnh tinh không vô tận, cảm giác sâu hun hút đó tưởng như suýt nữa đem linh hồn Đường Vũ Lân trực tiếp hút vào.

"Vũ lão sư, chúng ta đang ở đâu?"

"Đã đến Thiên Đấu Thành. Nếu ngươi tỉnh rồi, vậy chúng ta liền đi thôi." Vũ Trường Không lững thững đứng dậy. Đường Vũ Lân cũng vội vàng đứng lên, đi theo sau hắn. Hai người một trước một sau rời khỏi gian phòng nhỏ.

Cái bụng Đường Vũ Lân đột nhiên "Ùng ục ùng ục" kêu lên một tiếng, hắn nhất thời lúng túng mặt đỏ lên, nhưng cơn đói bụng khiến hắn cảm thấy thật cồn cào.

"Đói bụng?"

"Dà." Đường Vũ Lân lúng túng cúi đầu.

"Ăn đi, đồ ăn trong phòng có thể ăn." Vũ Trường Không chỉ chỉ trên mặt đất.

Đường Vũ Lân lúc này mới nhìn thấy, có rất nhiều đồ ăn chồng chất ở nơi đó, còn có cả nước uống.

Cảm giác đói bụng chiến thắng tất cả, hắn nhanh chóng bắt đầu ăn như hùm như sói.

Vũ Trường Không cũng là lần thứ nhất nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân khi ăn, một phút sau đó ánh mắt lạnh băng của hắn cũng trở nên ngây dại ra.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, lần này dẫn tên tiểu tử này cùng đi theo, đến tột cùng có phải là một lựa chọn chính xác, hắn...hắn…thực sự ăn khỏe quá mức qui định đi!

Đường Vũ Lân cũng không biết được lần minh tưởng này của mình ròng rã mất 7 ngày. Hắn chỉ cảm giác mình rất đói, đặc biệt cần bổ sung đồ ăn.

Rất nhanh, đống đồ ăn cao như núi trong phòng, dồi dào dinh dưỡng, đã tiến vào trong bụng của Đường Vũ Lân. Thoáng cái, trong phòng chỉ còn dư lại bao bì bọc bên ngoài, Đường Vũ Lân thậm chí còn có chút chưa đã thèm liếm một cái, nhìn mười mấy cái rương rỗng, vẫn cảm thấy chưa ăn no.

"Đi thôi." Âm thanh Vũ Trường Không thoáng xuất hiện một tia biến hóa.

"Ồ."

Cảnh vệ đội trưởng cung cung kính kính tiễn bọn họ ra khỏi nhà ga.

Đường Vũ Lân lúc này mới tới kịp đánh giá tòa thành cổ kính trước mặt, không biết niên đại cổ xưa hơn Đông Hải Thành gấp bao nhiêu lần.

Thiên Đấu Thành đã tồn tại từ rất lâu trước cả 2 vạn năm trước, từ thời đại của Võ Hồn Điện, là thành phố lớn nhất trên toàn đại lục khi đó. Vốn là thủ đô của Thiên Đấu Đế Quốc khi xưa.

Chương 163: Nam thần u buồn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mãi sau này, khi Nhật Nguyệt Đế Quốc, tiền thân của Liên Bang hiện nay, chiếm đoạt thành công Thiên Đấu Đế Quốc, nơi này mới biến thành một toà thành thị phổ thông. Nhưng Đường Vũ Lân mơ hồ nhớ tới, Thiên Đấu Thành có vị trí địa lý tuyệt hảo, khoảng cách từ nơi này đến Hồn Thú nguyên địa trong truyền thuyết, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, không xa. Đồng thời, khoảng cách đến tòa thành lớn nhất đại lục, thành Sử Lai Khắc, cũng rất gần. Có thể nói là khu vực hạch tâm của toàn Đấu La Đại Lục.

Không biết lúc nào mới có thể đi Sử Lai Khắc thành tham quan, còn nữa, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm không biết đến tột cùng có hình dáng gì đây?

Thiên Đấu Thành cùng Đông Hải Thành nhìn qua khác biệt cũng rất lớn, nguyên bản Đường Vũ Lân cho rằng, kiến trúc nơi này sẽ càng cao lớn hơn, sẽ càng thêm rộng rãi. Thế nhưng, khi đã đi tới thành phố này, hắn mới rõ ràng rằng điều kia chỉ nằm trong tưởng tượng của mình mà thôi.

Thành phố này trước tiên mang đến cho hắn một cảm giác cổ kính.

Đúng, cổ kính!

Trong thành phố, có rất nhiều kiến trúc nhìn qua đều có niên đại rất lâu đời. Hơn nữa, làm hắn kinh ngạc nhất chính là, phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ Thiên Đấu Thành cũng không có một tòa lầu cao nào. Trong tầm mắt, cao nhất chỉ là một vài cây cổ thụ mà thôi.

"Vũ lão sư, tại sao nơi này không có nhà cao tầng vậy?" Đường Vũ Lân thấp giọng hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Thiên Đấu Thành là danh thắng lịch sử, vì vậy người ta cố hết sức bảo trì nguyên trạng của nó, Thiên Đấu Thành quy định tất cả các kiến trúc đều không thể cao quá 50 mét. Cũng chính là hạn chế ở 10 tầng trở xuống. Vì lẽ đó, ở đây ngươi đương nhiên không nhìn thấy nhà cao tầng. Mặc dù đúng là có rất nhiều cây cổ thụ độ cao vượt quá 50 mét."

"Rất nhiều người hoài cổ đều rất yêu thích nơi này, Thiên Đấu Thành bản thân nó cũng là một thắng địa du lịch, lịch sử văn hóa phi thường phong phú. Đã từng là nơi đặt Tổng bộ đầu tiên của Đường Môn. Dù là hiện tại, nơi này cũng có trọng yếu phân bộ của Đường Môn."

Đường Vũ Lân tò mò hỏi: "Vậy Đường Môn Tổng bộ hiện nay của chúng ta ở nơi nào?"

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Tổng bộ? Đường Môn Tổng bộ của chúng ta hiện nay ở Sử Lai Khắc thành."

"Ồ." Đường Vũ Lân bừng tỉnh, đúng đấy! Lấy gốc gác của Đường Môn, hẳn nên ở thành thị cao cấp như Sử Lai Khắc thành mới đúng.

"Vũ lão sư, vậy chúng ta lần này đến Thiên Đấu Thành làm gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Gặp mặt bằng hữu. Sau đó, dẫn ngươi đi mấy nơi. Đi thôi."

Không có phương tiện giao thông để di chuyển, Vũ Trường Không cứ như vậy mang theo Đường Vũ Lân đi vào những con đường bên trong Thiên Đấu Thành. Khí hậu Thiên Đấu Thành rất dễ chịu, ấm áp và ẩm ướt. Hơn nữa phần lớn không gian khép kín, không khí đặc biệt thanh tân.

Chỉ mới đi được một lúc, Đường Vũ Lân liền nhận ra mình đã thích thành phố này. Đi ở trên đường đều là một sự hưởng thụ.

"Oa. Vũ lão sư, bên kia là cái gì? Ngửi mùi thơm quá a!" Đường Vũ Lân chỉ vào một cửa hàng tỏa ra một mùi thơm phức, hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không nghi ngờ nói: "Ngươi còn có thể ăn thêm sao?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Vũ lão sư, để con mời ngài ăn một bữa cơm đi. Con có tiền."

Vũ Trường Không lắc đầu một cái."Đi thôi, ta mời ngươi ăn."

Hai người hướng về phương hướng hương vị truyền đến, mặt trên cửa hàng, treo lơ lửng một tấm biển, mặt trên viết: Cá Nướng Vũ Hạo.

Nhìn thấy bốn chữ này, Vũ Trường Không trong mắt loé lên một vẻ kinh ngạc, "Chẳng trách thơm như vậy, hóa ra là tiệm này."

Đường Vũ Lân nói: "Ngài đã từng ăn qua?"

Vũ Trường Không nói: "Cá Nướng Vũ Hạo là một thương hiệu phi thường nổi tiếng ở khu vực trung tâm đại lục, đặc biệt là ở Thiên Đấu Thành, Sử Lai Khắc Thành, Tinh La Thành, v.v...Có người nói, phương pháp tẩm ướp, nướng là do Truyền Linh Tháp sơ đại tháp chủ Hoắc Vũ Hạo truyền xuống. Vì vậy mà được đặt tên theo. Có người nói, năm đó ngài ấy chính là dùng tay nghề nướng cá này theo đuổi được Long Điệp Đấu La. Lại nói, tên của ngươi và Long Điệp Đấu La khá giống, nàng tên là Đường Vũ Đồng.

Đường Vũ Lân trong mắt lộ ra một tia ngóng trông hào quang, "Thì ra, những đại nhân vật trong truyền thuyết vậy mà cũng rất thích ăn uống a!"

Vũ Trường Không khuôn mặt bắp thịt co giật một thoáng, "Đây chính là kết luận của ngươi?"

"Ây..." Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, nhưng trong lòng có chút không thể chờ đợi được nữa, "Lão sư, vậy chúng ta vào đi thôi."

Cá Nướng Vũ Hạo của quán rõ ràng rất nổi danh. Vào lúc này không phải giờ cơm, nhưng bên trong vẫn có đến tám phần mười bàn có khách ngồi. Mùi thơm nồng đậm, chính là từ từng con cá nướng truyền đến.

Hai người tìm một góc ngồi xuống, Vũ Trường Không hiển nhiên là đã từng ăn qua cá nướng tiệm này. Thông thạo chọn vài loại khẩu vị, sau khi Đường Vũ Lân khẳng định chắc chắn ăn nổi, trực tiếp gọi mỗi loại 10 con.

Cá nướng mỹ vị ở chỗ, sau khi chế biến xong, da cá xốp giòn, nhưng phần

thịt tươi ngon chắc thịt. Thịt cá vừa xốp vừa mềm, lại thêm hương vị của gia vị thấm sâu vào bên trong, hòa quyện vào nhau, quả thực là nhân gian mỹ vị.

Đường Vũ Lân ăn được một bữa đã nghiền, bình thường ở trong học viện tuy rằng cũng ăn rất nhiều, thế nhưng, thức ăn căn tin đều có một bệnh chung, chính là mùi vị vĩnh viễn không biến hóa. Ở nơi đó ăn cơm mục đích chủ yếu chỉ để lấp đầy bụng mà thôi. Mà món cá nướng này ăn vào mới thật sự là hưởng thụ cuộc sống!

Mỹ vị cá nướng Đường Vũ Lân ăn đến khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, một đôi mắt to tràn ngập tia sáng, suýt nữa đã đem đầu lưỡi của mình nhai mất.

Vũ Trường Không chỉ tao nhã ăn hai miếng, sau đó nhìn Đường Vũ Lân biểu diễn sở học Thùng Phuy Di Động đã thành danh tại học viện.

"Tổng cộng là chín mươi mốt con cá, tổng cộng là..." Vũ Trường Không thanh toán hóa đơn.

"Cảm tạ Vũ lão sư." Đường Vũ Lân ăn thực sự là quá sảng khoái, thậm chí còn có chút chưa hết thòm thèm.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Người nhà của ngươi nuôi ngươi lớn đến từng này thực sự rất không dễ dàng!”

Đường Vũ Lân ngẩn người, sau đó mới ý thức được Vũ lão sư đang trêu chọc mình ăn nhiều. Từ lúc nào Vũ lão sư biết nói chuyện tiếu lâm vậy chứ!?

"Lão sư, vậy hiện tại chúng ta sẽ đi đâu làm gì?"

"Trước tiên ở lại, lúc trước ngươi tiến vào minh tưởng sâu tận 7 ngày. Ở lại một chút, rửa mặt thay đồ. Sau đó chúng ta lại đi tiếp." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Vâng."

Vũ Trường Không chọn khách sạn cũng không xa hoa, thậm chí có thể dùng từ đơn giản để hình dung, ưu điểm duy nhất chính là sạch sẽ.

Vũ Trường Không chỉ thuê một phòng 2 giường.

Đường Vũ Lân trước tiên đi rửa mặt, tắm táp, toàn thân phảng phất đều trở nên khoan khoái, lại đổi một thân quần áo sạch, thoải mái không nói nên lời.

Thời gian Vũ Trường Không rửa mặt rõ ràng hơi lâu một chút, y phục của hắn tựa hồ cũng chỉ có một loại màu sắc, một loại hình thức.

Bạch y tung bay, phía sau phần lớn rối tung hơi ướt, bị hắn dùng hồn lực sấy khô.

"Đi!" Vũ Trường Không liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tròng mắt ngày xưa lạnh như băng bên trong lóe lên một vệt nhàn nhạt u buồn.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, từ sau khi đi tới Thiên Đấu Thành, Vũ lão sư tựa hồ trở nên có chút không giống như bình thường.

Ra khỏi khách sạn, Vũ Trường Không như trước lựa chọn đi bộ, nhưng rõ ràng sắp đến nơi rồi. Hắn đối với Thiên Đấu Thành hết sức quen thuộc, mang theo Đường Vũ Lân đi đông đi tây, rời khỏi dòng người náo nhiệt, đường phố dần trở nên quạnh quẽ.

Đây là muốn đi chỗ nào đây?

Quẹo vào một con đường nhỏ, vắng người, con đường cũng rất hẹp, chỉ có thể miễn cưỡng đủ rộng cho hai chiếc Hồn Đạo Xa đi song song.

Một bên đường nhỏ là tường cao vây kín, mơ hồ có thể nhìn thấy, bên trên bức tường có nhiều thảm rêu phong, một bên khác lại là rừng cây.

Đi vào con đường nhỏ này, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được, Vũ Trường Không tâm tình tựa hồ có biến hóa, hô hấp của hắn nhanh hơn một chút so với mọi ngày, chân đã bước nhanh hơn rất nhiều. Quan trọng hơn chính là, Đường Vũ Lân trong lúc vô tình đã nhìn thấy, con ngươi lạnh lẽo của Vũ lão sư đã biến mất rồi, thay vào đó là một loại tình cảm khó có thể hình dung.

Ảm đạm, tưởng niệm, u buồn, các loại tâm tình tựa hồ đều có đủ. Nếu như nói bình thường hắn là Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn, như

vậy, hắn bây giờ chỉ là một U Buồn Nam Nhân, hết thảy vỏ ngoài lạnh lẽo tựa hồ cũng đã tan biến rồi, ánh mắt lạnh lẽo không cảm xúc tâm tình ngày xưa, vào giờ phút này tràn ngập màu sắc phức tạp.

Dọc theo đường nhỏ, vẫn đi về phía trước khoảng 500 mét, bên tường cao xuất hiện một cánh cửa lớn.

"Thiên Đấu Công Mộ."

Nhìn thấy bốn chữ này, Đường Vũ Lân không khỏi chấn động trong lòng. Nơi này dĩ nhiên là..., nghĩa địa?

Trong lúc vô tình, hắn mơ hồ cảm giác được sau lưng mình phảng phất có từng trận ớn lạnh bốc lên. Vũ lão sư dẫn mình đến nghĩa địa? Thầy muốn bái tế ai sao?

Chương 164: Long Băng chi mộ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Quả nhiên, Vũ Trường Không dẫn hắn đi vào Thiên Đấu Công mộ. Bên trong bức tường phủ đầy rêu phong lúc trước là từng hàng công mộ. Từng cây đại thụ sắp hàng chỉnh tề, ở giữa các hàng cây là từng hàng bia mộ trải dài.

Vũ Trường Không bạch y tung bay, đi vào nơi này, cả người hắn tựa hồ giống như u linh*.

* *theo mình hiểu là âm hồn.*

Đường Vũ Lân vẫn là lần đầu tới chỗ như thế này, thỉnh thoảng nhìn chung quanh, bên trong công mộ rất vắng người, chỉ có thể tình cờ gặp được vài người đến bái tế.

Vũ Trường Không tựa hồ đã tiến vào một trạng thái khác, dẫn Vũ Lân đến một ngôi mộ nọ ở hàng giữa mới dừng bước.

Bia mộ cao to, mặt trên chỉ có đơn giản vài chữ, Long Băng chi mộ.

Long Băng? Đây là người nào? Nhìn qua giống như tên của nữ nhân.

"Chờ ta một lúc." Vũ Trường Không quay đầu nói với Đường Vũ Lân, tiếng nói của hắn không còn lạnh lẽo, chỉ có ôn nhu.

"Vâng." Đường Vũ Lân đứng ở một bên.

Trên tay của Vũ Trường Không có thêm một miếng vải trắng, sau đó đi tới

trước bia mộ, bắt đầu cẩn thận lau chùi, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, giống như đang nâng niu một báu vật cực kỳ trân quí.

Bia mộ vốn không đắp cao, lại chỉ có một tầng bụi đất phủ trên mặt, sau khi được hắn dọn dẹp, rất nhanh đã trở nên trắng noãn như ngọc. Đường Vũ Lân lúc này mới chú ý tới, khối bia mộ này nếu so với các bia bộ khác màu sắc trắng mới hơn một ít, lau đi đất mặt, mơ hồ có ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Vũ Trường Không ánh mắt trước sau vẫn luôn ôn nhu, ngay cả sự u buồn, bi thương lúc trước đều biến mất. Nơi khóe miệng, thậm chí còn mang theo nét mỉm cười nhàn nhạt Đường Vũ Lân chưa từng gặp bao giờ.

Hắn không nói gì, cứ lẳng lặng lau chùi như vậy, cả người tựa hồ như tiến vào trong một trạng thái kì dị.

Đường Vũ Lân muốn đi lên hỗ trợ, nhưng không biết tại sao, hắn lại không dám lên trước, sợ quấy rối trạng thái này của Vũ Trường Không, hắn cảm giác trong lòng mình có chút ngột ngạt, thậm chí khó thở.

Một khối bia mộ, Vũ Trường Không lau mãi tận 2 tiếng đồng hồ mới coi như hoàn thành. Lau chùi xong, hắn một lần nữa lại trở lại trước bia mộ, nhìn nó, trên mặt nụ cười ôn nhu càng nồng hơn. Nụ cười tựa hồ như gió xuân hiu hiu thổi, khiến cho chung quanh cũng trở nên ấm áp hơn.

"Ngươi yêu thích màu trắng, vì lẽ đó ta ăn mặc màu trắng."

"Ngươi nói ngươi thích nhìn ta cười, nụ cười của ta cũng chỉ dành riêng cho ngươi mà tỏa nắng"

"Băng nhi, ở một thế giới khác, ngươi có khỏe không?"

Vũ Trường Không nhẹ giọng thì thào, tay của hắn nhẹ nhàng xoa xoa hai chữ Long Băng trên mộ bia, không có nước mắt, chỉ có mỉm cười.

Thời điểm rời khỏi công mộ cũng đã chạng vạng tối.

Vũ Trường Không lại khôi phục sự lạnh lẽo, Đường Vũ Lân cũng không dám hỏi, chỉ đi theo ở bên người Vũ lão sư. Vị tên gọi Long Băng kia, hắn là người thân của Vũ lão sư chứ? Liệu có phải cái gọi là “người yêu” mà Tạ

Giải vẫn thường hay nói?”

Vũ Trường Không cũng chẳng giải thích cho hắn một câu nào, chỉ mang theo hắn quay lại nội thành Thiên Đấu.

Bên trong Thiên Đấu thành đèn đuốc huy hoàng, dòng người tấp nập nhộn nhịp đi lại trên phố lớn ngõ nhỏ, các loại cửa hàng mở ra san sát, tiến hành các loại mua bán, giao dịch, trao đổi vật phẩm, vũ khí.

Vũ Trường Không tựa hồ đã khôi phục như bình thường, nhưng ở trong lòng Đường Vũ Lân, hình tượng Vũ Trường Không đã phát sinh một chút biến hóa.

Vũ lão sư cũng không phải là một người hoàn toàn lạnh lẽo a! Hắn đã nói, nét cười của hắn chỉ dành riêng cho người kia xem.

"Buổi tối muốn ăn cái gì?" Vũ Trường Không quay đầu hỏi Đường Vũ Lân.

"Con ạ? Cái gì cũng được ạ!!" Đường Vũ Lân trả lời.

Vũ Trường Không nói: "Vậy chúng ta đi ăn mì đi. Ngon cực kỳ ngon."

Hiếm thấy hắn mô tả một loại đồ ăn như vậy, Đường Vũ Lân không khỏi có chút ngạc nhiên.

….

30 phút sau!

Đúng là cực kỳ ngon!!! Đường Vũ Lân ăn tới bát thứ 10, cũng là lần thứ 10 tấm tắc khen ngon. Mì bò gân, nước ngon ngọt, sắc thêm vài lát thịt mềm, rau dưa, nhìn qua rất đơn giản, nhưng thực sự rất ngon miệng.

Vũ Trường Không chỉ ăn một bát mì sợi. Khiến Đường Vũ Lân kinh ngạc chính là ở trong ánh mắt của hắn lại nhìn thấy nét ôn nhu. Tuy rằng không có nụ cười, nhưng với sự anh tuấn của Vũ Trường Không, ánh mắt ôn nhu phảng phất này của hắn khiến trái tim của các thực khách nữ bên trong quán nhỏ như tan chảy.

Thậm chí thỉnh thoảng có người còn tập hợp lại đây, muốn tiếp cận làm

quen hắn.

Vũ Trường Không trả lời lại rất đơn giản, hắn chỉ nhìn Đường Vũ Lân đối diện, thản nhiên nói: "Đây là con trai của ta."

Con trai….

Kỳ thực, Đường Vũ Lân cùng Vũ Trường Không có điểm khác biệt rất lớn. Đôi mắt của Đường Vũ Lân đặc biệt to tròn, lấp lánh có thần, nhìn thế nào cũng ra dáng một tiểu soái ca. Mà con mắt Vũ Trường Không ngược lại hơi híp lại một chút, tướng mạo anh tuấn, khí chất lành lạnh.

Thế nhưng, một đám mỹ nữ phóng tầm mắt nhìn sang, vừa liếc một chút, cũng không hề hoài nghi quan hệ "phụ tử" của hai người, chỉ bởi vì cả 2 đều rất soái a! Soái phụ, soái tử!

Nhi tử? Đường Vũ Lân cũng không phản đối, chỉ là nhìn ánh mắt Vũ Trường Không hơi đổi một chút. Hắn có thể cảm giác được, ngày hôm nay Vũ lão sư hoàn toàn không lạnh lẽo như ngày thường.

Theo Vũ Trường Không tu luyện nửa năm, hắn càng ngày càng phát hiện, sâu trong nội tâm của Vũ lão sư cũng không giống như bề ngoài lạnh lẽo, mà ngược lại, đằng sau bề ngoài lạnh lẽo là một con người rất coi trọng tình cảm.

Ngày nay đi cùng hắn đến nghĩa địa, mới đầu Đường Vũ Lân còn cảm thấy có chút sợ sệt, nhưng sau đó nhìn hành động của Vũ Trường Không, trong lòng hắn chỉ có sự đồng cảm

Hắn nhất định là đã mất đi người mình thương yêu nhất.

Trong quán cứ như vậy hiện ra một cảnh tượng kỳ dị, một tên thiếu niên, trước mặt chất đầy bát không, dối diện hắn là một thanh niên khác trước mặt chỉ có một bát. Nhìn hắn ăn giống như đang thưởng thức cao lương mỹ vị ngon lành nhất thế giới này.

Thật là một tổ hợp kỳ quái, rất dễ dàng thu hút ánh mắt người khác.

"Đi thôi." Ăn mì xong, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân trở về khách sạn.

"Minh tưởng, sáng mai sẽ dậy sớm." Vũ Trường Không rửa mặt sơ qua một chút, an vị ở trên giường mình bắt đầu minh tưởng.

Đường Vũ Lân rón rén đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã tối, nhưng Thiên Đấu Thành vẫn như cũ đèn đuốc huy hoàng, thành phố này mang lại cho Đường Vũ Lân cảm giác rất tuyệt. Không giống như loại phồn hoa đô thị nhà lầu san sát như Đông Hải Thành, nơi này tràn ngập dấu ấn lịch sử, dấu ấn ân tình nồng đậm.

Đường Vũ Lân còn nhỏ, hắn đương nhiên không hiểu, đây là cảm thụ do hoàn cảnh nhân văn, hoàn cảnh lịch sử lắng đọng mà thành.

Bầu trời đen huyền bên ngoài dần dần ngả sang màu lam, Đường Vũ Lân và Vũ Trường Không từ bên trong minh tưởng hồi tỉnh lại.

Hiệu quả của Huyền Thiên Công rõ ràng quả nhiên mạnh hơn ban đầu nhiều, Đường Vũ Lân cảm giác được, hồn lực của mình tăng lên rõ rệt. Sau khi minh tưởng sâu, cả người hắn tựa hồ cũng trở nên khang khác. Đó là một loại cảm giác hoà hợp, tựa hồ sức mạnh cùng hồn lực hợp thành một thể, áp lực huyết thống vốn mang lại cảm giác ngột ngạt cũng biến mất theo.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, tuy rằng sức mạnh của chính mình cũng không rõ ràng tăng trưởng, nhưng năng lực chịu đựng của cơ thể rõ ràng mạnh hơn.

"Đến đây!" Vũ Trường Không mở cửa sổ, hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lân vội vàng đi tới bên cạnh, Vũ Trường Không nắm lấy cánh tay hắn, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng gió mát đập vào mặt, sau một khắc, bọn họ cũng đã đứng trên nóc khách sạn.

Vũ Trường Không giữ chặt lưng Đường Vũ Lân, hai tay siết lấy đầu của hắn, hai ngón út đặt ở hàm dưới, ngón cái đặt tại trên huyệt Thái Dương, các ngón còn lại cũng đặt trên các huyệt vị khác trên mặt hắn.

"Cảm thụ cách ta vận chuyển hồn lực, đợi một chút ta sẽ bắt đầu giúp ngươi tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Hô hấp dựa theo Huyền Thiên Công

phương thức thở ra hít vào, nhìn về phía đông. Mỗi sáng sớm, lúc mặt trời mộc, phương đông xa xa sẽ có một vệt trắng bạc, thời điểm nó xuất hiện, nương theo đó sẽ xuất hiện một tia tử khí *, tuyệt học Tử Cực Ma Đồng của Đường Môn chúng ta, chính là hấp thu phần tử khí này giúp tăng lên nhãn lực tự thân, đồng thời, phương pháp vận chuyển hấp thu này, cũng chính là pháp môn tu luyện tinh thần lực. Nghe rõ chưa?”

* *luồng khí màu tím.*

"Đã rõ!” Đường Vũ Lân khả năng nghe hiểu không có bất cứ vấn đề gì.

Một luồng lực nhu hòa mà mát mẻ chậm rãi từ trên ngón tay Vũ Trường Không như sợi tơ rót vào các huyệt vị trên khuôn mặt Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân nhất thời cảm giác được toàn bộ khuôn mặt mình rất khoan khoái mát mẻ, giống như được một dòng nước mát lạnh tẩy rửa qua vậy, thoải mái không nói nên lời. Đặc biệt là đôi mắt, khi những khí lưu mát mẻ này thấm vào, hắn rõ ràng thấy được nhãn lực của mình được tăng cường, mọi thứ xa xa hết thảy đều trở nên rõ ràng hơn.

Hắn yên lặng ghi nhớ phương hướng vận chuyển hồn lực của Vũ Trường Không trên hai má mình.

"Thả lỏng, để hồn lực của ngươi theo ta dẫn dắt đi. Huyền Thiên Công hô hấp vẫn như cũ." Vũ Trường Không nhắc nhở.

Đường Vũ Lân vội vàng vâng lời nghe theo.

Được Vũ Trường Không dẫn động, nhập môn trở nên hết sức dễ dàng, rất nhanh, Đường Vũ Lân chính mình cũng đã có thể khống chế hồn lực của mình, dựa theo phương thức của Tử Cực Ma Đồng mà tiến hành vận chuyển.

Đúng lúc này, nơi chân trời xa, một vệt ngân bạch sắc lặng yên hiện ra, cùng lúc đó, tử ý trước đây Đường Vũ Lân chưa bao giờ chú ý tới loé lên rồi biến mất.

Đột nhiên, hắn cảm thấy tử ý kia tựa hồ khiến con ngươi của mình phóng to lên. Vội cảm thụ, một cảm giác ấm nóng tràn ngập hai mắt. Nước mắt theo bản năng chảy xuôi trào ra, nhưng cũng cũng không có nhỏ xuống, mà là quay tròn chung quanh vành mắt theo hồn lực dẫn động, thấm vào con

ngươi, thoải mái vô cùng. Điểm ấm áp này cũng thuận theo đó bị hút vào trong mắt, dung nhập vào huyệt vị nào đó trong đáy mắt.

Chương 165: Đường Môn, Triệu đường chủ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thật thần kỳ!

Tinh thần lực biến hóa Đường Vũ Lân không cảm giác được, nhưng rèn luyện nhãn lực lại có thể cảm thụ rõ ràng. Đây thật sự là pháp môn luyện nhãn vô cùng thần kỳ. Không hổ là tuyệt học Đường Môn.

Tử khí đến nhanh, đi cũng nhanh. Tử khí đông lai chỉ duy trì thời gian ngắn ngủi.

Nhưng Vũ Trường Không trước sau vẫn giữ lưng Đường Vũ Lân, giúp hồn lực của hắn dựa theo phương thức Tử Cực Ma Đồng mà tu luyện.

Từng vòng vầng sáng lấp loé, mãi đến tận khi trời sáng rõ, Vũ Trường Không mới thu hồi hai bàn tay, nhưng Đường Vũ Lân tự mình đã hoàn toàn có thể duy trì vận chuyển.

"Được rồi! Sau này mỗi sáng sớm, dẫn tử khí vào mắt, tu luyện nửa giờ là được. Tử Cực Ma Đồng không phải một sớm một chiều có thể luyện thành công. Cần phải không ngừng tích lũy. Thời điểm ban đầu, tốc độ tăng lên sẽ rất nhanh, nhưng chẳng mấy chốc sẽ đến thời kỳ ổn định, cảm giác của ngươi thế nào?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Nhiệt độ ấm áp ôn nhu, đặc biệt thoải mái. Thật giống như nhìn hết thảy mọi thứ đều trở nên rõ ràng hơn, những chi tiết nhỏ ban đầu rất khó thấy cũng có thể nhìn được chi tiết, còn có, màu sắc trước mắt tựa hồ cũng trở nên phong phú hơn."

Vũ Trường Không ngẩn người, "Ngươi thật sự cảm giác như vậy? Không nói quá chứ?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không có ạ! Chính là cảm giác như vậy, cảm tạ Vũ lão sư."

Vũ Trường Không ánh mắt thoáng ba động một chút, hắn rõ ràng nhớ lại chính mình lúc trước muốn cảm nhận cảm giác này, tựa hồ đã phải mất hơn nửa tháng ròng rã. Lẽ nào đứa nhỏ này cùng Tử Cực Ma Đồng hữu duyên? Mới chỉ tu luyện một lần, đã có được cảm giác như vậy sao?

Nhìn cặp mắt to đặc biệt trong suốt của Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không gật gật đầu, "Kiên trì luyện tập, có vấn đề gì cứ hỏi ta. Chúng ta đi xuống thôi!"

Rửa mặt, điểm tâm. Bọn họ ăn sáng tại khách sạn là ăn buffet *

* *tiệc đứng*

Dù có là một đứa nhỏ dễ thương hơn nữa, nhưng khi lượng cơm ăn đạt tới trình độ nhất định, cũng rất dễ dàng trở thành đối tượng không được hoan nghênh. Đây chính là đang nói về Đường Vũ Lân.

"Vũ lão sư, ngày hôm nay chúng ta đi làm gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi hãy ở trong phòng dựa theo công pháp Tử Cực Ma Đồng tu luyện, tuy rằng không có tử khí để tăng lên nhãn lực, nhưng phương thức vận chuyển này có thể không ngừng kích thích đầu óc của ngươi, do đó bất tri bất giác giúp tinh thần lực tăng lên."

"Dạ vâng!" Đường Vũ Lân kỳ thực mong muốn được đi ra ngoài chơi một chút, nhưng rõ ràng Vũ Trường Không không có ý tứ muốn dẫn hắn đi ra bên ngoài.

Đường Vũ Lân không đoán được rằng, cuộc sống như thế sẽ kéo dài đến tận nửa tháng sau.

Mỗi buổi sáng sớm, Vũ Trường Không đều theo dõi hắn tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng mới đi ra ngoài, để lại Đường Vũ Lân một mình ở trong phòng tu luyện.

Dù nói là cho nghỉ xả hơi đấy, nhưng trong lòng Đường Vũ Lân không khỏi có chút buồn bực. Dù tính tình hắn trầm ổn, nhưng chung quy vẫn là một đứa bé, đi tới một tòa mỹ thành như thế này, nhưng lại không thể đi ra ngoài vui đùa một chút, vẫn có chút không dễ chịu.

Hơn nữa, Vũ Trường Không ban ngày không cho hắn minh tưởng, chỉ để hắn dựa theo phương thức Tử Cực Ma Đồng tu luyện, rèn luyện tinh thần lực.

Cảm giác này rất khô khan. May là, những thứ thu hoạch được cũng trở thành động lực giúp Đường Vũ Lân tiếp tục tu luyện.

Hắn thật giống như cùng Tử Cực Ma Đồng hữu duyên, Huyền Thiên Công cũng vậy. Hai tuyệt học Đường Môn này hắn nhập môn đều đặc biệt nhanh. Huyền Thiên Công tu luyện ổn định, tu vi của hắn tăng lên nhiều, tuy rằng tốc độ không nhanh như những ngày đầu, nhưng so với trước đây vẫn mạnh hơn nhiều. Quan trọng hơn chính là, Đường Vũ Lân phát hiện, Huyền Thiên Công có tác dụng tinh luyện hồn lực bản thân, giúp hồn lực của hắn ngưng tụ hơn nhiều lần so với Hồn Sư đồng cấp. Vũ Trường Không nói với hắn, điều này còn quan trọng hơn việc đẩy nhanh tốc độ lên cấp. Bởi vì hồn lực càng tinh thuần, tương lai có thể đi được càng xa hơn.

Mà Tử Cực Ma Đồng tăng lên lại càng mau. Dựa theo Vũ Trường Không từng nói, chỉ mất thời gian nửa tháng, Đường Vũ Lân đã tiến vào tầng cảnh giới thứ nhất của Tử Cực Ma Đồng.

Khi hắn dùng Tử Cực Ma Đồng thôi thúc hồn lực vận chuyển nhãn lực, hắn có thể rõ ràng cảm giác được thế giới bên ngoài sẽ trở nên chậm lại mấy phần, đồng thời, thị lực tăng lên gấp mấy lần, có thể nhìn thấy rõ được nhiều biến hóa nhỏ bình thường không chú ý tới.

Thí dụ như, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống, hắn có thể nhìn thấy được hạt bụi di động trong không khí, có thể nhìn thấy đường vân trên lá cây phía xa xa. Chính những biến hóa như thế, mới có thể giúp Đường Vũ Lân không cảm thấy việc tu luyện trở nên nhàm chán.

Ngày hôm nay là ngày thứ 15 họ đến Thiên Đấu Thành, ngoại trừ ngày đầu tiên Vũ Trường Không dẫn hắn ra ngoài, còn lại vẫn luôn để ăn ở lại khách sạn.

Tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng, ăn xong điểm tâm. Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lân: "Đi thôi, ngày hôm nay theo ta ra ngoài."

"Tuyệt vời, Vũ lão sư, vậy chúng ta đi chỗ nào?" Rốt cục có thể ra ngoài, Đường Vũ Lân nhất thời có chút hưng phấn.

Vũ Trường Không đột nhiên xoay người, đối mặt hắn hỏi: "Ngươi có phải là cảm thấy mười mấy ngày nay rất ức chế, tu luyện rất vô vị?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, nhưng vẫn ăn ngay nói thật trả lời: "Lúc vừa mới bắt đầu đúng là có một ít, nhưng sau đó liền đỡ hơn nhiều. Tử Cực Ma Đồng có thể giúp con nhìn thấy rất nhiều thứ trước đây con không thấy, nên cảm thấy rất hứng thú."

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Ngươi nhớ kỹ, nỗ lực tu luyện không phải là để đả thương người khác, mà là để bảo vệ người trọng yếu của mình. Thực lực là cơ sở của tất cả. Nỗ lực ở hiện tại sẽ giúp phòng ngừa bi kịch trong tương lai.”

Đường Vũ Lân nghe có chút tỉnh tỉnh mê mê, thế nhưng, ở trong mắt Vũ Trường Không, hắn lại nhìn ra được tâm tình chập chờn trước kia từng xuất hiện khi tiến vào nghĩa địa.

"Đi thôi." Vũ Trường Không đi tới trước cửa. Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Vẫn đi bộ như trước, nhưng lần này cũng không phải đi đến vùng ngoại thành, mà là hướng về trung tâm thành phố. Đường Vũ Lân kỳ thực rất yêu thích cảm giác đi bộ như này, bởi vì có thể quan sát thành phố rõ ràng hơn.

Thiên Đấu Thành thật sự rất đẹp, bất kể là sự cổ kính, cảnh sắc hay là nhân văn. Nơi này số lượng Hồn Đạo Xa ít hơn so với Đông Hải Thành nhiều. Phải biết, Đông Hải Thành tuy rằng cũng là thành phố lớn, nhưng cùng Thiên Đấu thành so ra không cùng một cấp bậc. Ở Thiên Đấu Thành, có thể nhìn thấy quá trình công nghiệp hóa – hiện đại hóa chậm hơn nhiều.

Hai giờ sau, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân dừng lại trước một sân nhà đầy hương vị cổ kính, dừng bước.

Cửa lớn màu đỏ thẫm, tường viện rất cao, vách tường tầng ngoài có chút loang lổ, cũng không có bất kỳ bảng hiệu nào.

Vũ Trường Không đi tới trước cửa, tay phải đặt trên cửa chính. Động tác của hắn đối với Đường Vũ Lân có chút quen mắt.

Chuyện này..., này không phải tương tự như động tác Vũ Trường Không đã làm trước kia khi bọn họ đi đến Huyễn Thế Đường Môn sao?

Một đạo ánh sáng như có như không đảo qua, "Tích" một tiếng vang nhỏ, đại môn mở ra, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân tiến vào bên trong.

Cửa lớn màu đỏ khép kín. Bên trong là mặt sân cổ kính, nhìn qua, giống như quay về thời đại thượng cổ. Thậm chí không có một chút bóng dáng của Hồn Đạo khoa học kỹ thuật.

"Đến rồi à?" Một thanh âm có chút trầm thấp vang lên, một ông lão trong chính sảnh đi ra, ông lão vóc người không cao, lại phi thường mập, trên đầu trọc lốc, nhìn qua cả người như một núi thịt di động.

"Triệu đường chủ." Khuôn mặt Vũ Trường Không bình thường phi thường kiêu ngạo, đối mặt lão giả này, lại chủ động khom người hành lễ.

"Vào đi."

Đúng là đây là địa phương của Đường Môn sao? Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ.

Đi vào sảnh chính, Đường Vũ Lân nhất thời rung động. Trong chính sảnh, hai hàng pho tượng đứng sừng sững, đi vào nơi này, so với cảm giác nhìn từ bên ngoài tuyệt nhiên không giống.

Bên ngoài thoạt nhìn đây chỉ là một mảnh nhà trệt, phòng cao nhất bất quá 5 mét thôi. Nhưng đi vào nơi này, hắn lại chấn động phát hiện, bên trong này độ cao chí ít vượt quá 30 mét, diện tích cũng lớn hơn nhiều. Từng vị pho tượng to lớn chung quanh đều cao tới 10 mét trở lên.

Những pho tượng này nữ có nam có, nhìn qua đều khoảng hơn hai mươi tuổi, trên người mỗi người tựa hồ đang phóng thích Võ Hồn khác nhau.

Đột nhiên, Đường Vũ Lân từ pho tượng thứ ba bên trái mình nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Đó là một thiếu nữ xảo tiếu yên nhiên, vóc người nhỏ nhắn, tay trái nâng một đại đỉnh ba chân, tay trái nắm chặt một ống tiêu…”

Chương 166: Đường Môn truyền thuyết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Người này…người này…không phải là cô gái mình đã đối kháng ở trong Anh Hùng Điện lúc trước sao? Chỉ là pho tượng kia tựa hồ là nàng sau khi đã trưởng thành, mà người đối mặt với mình khi trước là nàng phiên bản khi còn là thiếu nữ.

Tiêu Đỉnh Đấu La Tiêu Tiêu? Cách xưng hô của nàng có rất nhiều, một vạn năm trước, là một người trong Sử Lai Khắc thất quái thời Truyền Linh Tháp tháp chủ. Song Sinh Võ Hồn Tam Sinh Trấn Hồn Đỉnh cùng Cửu Phượng Lai Nghi Tiêu.

Vậy những pho tượng khác hẳn là những vị còn lại trong Sử Lai Khắc thất quái thời đó phải không?!

Liên quan tới Đường Môn truyền thuyết, Đường Vũ Lân hầu như có thể đọc làu làu.

Nổi danh nhất chính là Sơ Đại Sử Lai Khắc Thất Quái, cũng là những người đã sáng tạo nên Đường Môn. Trong đó có tổ tiên của Đường Môn, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam.

Sau đó, tại một vạn năm trước, lấy Sơ Đại Truyền Linh Tháp tháp chủ Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo làm chủ, bọn họ trùng kiến Đường Môn, tái tạo Đường Môn huy hoàng. Để hào quang của Đường Môn lần thứ hai chiếu khắp đại địa.

Bất quá, trong ghi chép của Liên Bang, đối với bọn họ lại khen chê bất nhất. Dù sao, Linh Băng Đấu La lúc trước đã từng dẫn dắt đồng đội của

ngài bức bách tiền thân của Liên Bang, chính là Nhật Nguyệt Đế Quốc khi đó, không thể không hòa đàm.

Thậm chí còn có người nói, Linh Băng Đấu La là con riêng của một đời hùng chủ Nhật Nguyệt Đế Quốc khi đó. Cố sự này vô cùng bí ẩn, không ai có thể giải đáp rõ ràng.

A! Bên người Tiêu Tiêu hẳn là mấy vị đứng hàng đầu? Bên này là Huyền Minh Đấu La Từ Tam Thạch, Ma Thỏ Đấu La Giang Nam Nam, người đứng trên cùng, có một đôi mắt đặc biệt sáng rỡ, xung quanh cơ thể phân biệt có sáu cái Hồn Linh, chính là Truyền Linh Tháp Sơ Đại tháp chủ, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Trong truyền thuyết, trong số Hồn Linh của hắn có Bách Vạn Niên Hồn Linh Thiên Mộng Băng Tàm, còn có một trong thập đại hung thú Băng Thiên Tuyết Nữ Tuyết Đế, Băng Bích Đế Hoàng Hạt Băng Đế, còn có mười vạn năm hồn thú Băng Hùng Vương, mười vạn năm thực vật hồn thú Bát Giác Huyền Băng Thảo. Có thể nói, hắn tuyệt đối là tồn tại truyền kỳ của thời đại đó!

Chỉ là không biết, sau này khi hắn cùng kẻ đứng đầu thập đại hung thú Thần Đế Thiên đại chiến, đến tột cùng có kết quả như thế nào. Thú Thần biến mất, Linh Băng Đấu La, Long Điệp Đấu La phu thê cũng đồng dạng mất tích. Khả năng, cũng chỉ có năm người còn lại của Sử Lai Khắc Thất Quái khi đó mới chính thức biết họ đi đến nơi nào.

Nhìn những điêu khắc này, Đường Vũ Lân có cảm giác mình phảng phất quay trở lại thế giới kia.

Ánh mắt của hắn hướng về bên phải nhìn lại. Con mắt lần thứ hai sáng ngời. Những pho tượng bên trái đã làm người ta chấn động như vậy, vậy thì, những người phía bên phải này, có phải là những tồn tại đến từ thời đại viễn cổ không?

Đứng ở phía sau cùng, hẳn là Linh Miêu Đấu La Chu Trúc Thanh, Sơ Đại Sử Lai Khắc Thất Quái, một trong những người sáng lập Đường Môn.

Phía trước một chút, là Cửu Bảo Đấu La Trữ Vinh Vinh *. Theo truyền thuyết, nàng có đệ nhất Phụ Trợ Hệ Võ Hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp, sau tu luyện tăng lên tới cấp độ Cửu Bảo Lưu Ly Tháp. Làm cả tông môn có vạn

năm huy hoàng, mãi sau này tiến vào thời kỳ thượng cổ, Cửu Bảo Lưu Ly Tháp nhất mạch bởi vì nhân số ít ỏi, dần dần phai nhạt. Hiện tại Võ Hồn đã từng cực kỳ mạnh mẽ này tựa hồ đã thất truyền.

** Nguyên bản là Ninh Vinh Vinh, nhưng mình chỉnh lại Trữ Vinh Vinh cho khớp với phần I, về sự tích Ninh – Trữ do khác nhau về chữ phồn thể và giản thể đã được dịch giả phần I giải thích.*

Phía trước Trữ Vinh Vinh, là một vị sau lưng có một con Phượng Hoàng lửa to lớn, Tà Phượng Đấu La Mã Hồng Tuấn, với Võ Hồn Tà Hỏa Phượng Hoàng, cũng là nhân vật cực kỳ mạnh.

Lại về phía trước là Thực Thần Đấu La Áo Tư Tạp, quay chung quanh cơ thể hắn là cái gì? Lạp xưởng sao? Đúng đấy! Có người nói biệt danh năm đó của hắn là Đại Hương Tràng Thúc Thúc * đấy!

** Ông chú có cây "lạp xưởng" to.*

Tiếp tục hướng phía trước, Bạch Hổ Đấu La Đái Mộc Bạch. Trong truyền thuyết, từng trong một quãng thời gian dài đã từng là người mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu.

Rốt cục, ánh mắt Đường Vũ Lân rơi vào trên người hai vị đứng đầu trong số những pho tượng.

Không biết tại sao, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên người hai người này, trong nháy mắt thân thể của hắn nhẹ run rẩy một thoáng, một cảm giác không tên lan truyền khắp toàn thân.

Hắn trước tiên nhìn thấy là một thiếu nữ áo trắng quần hồng, điêu khắc vô cùng tinh xảo, khác nào chân nhân, giống y như thật. Tóc con rít thật dài được bện ở sau gáy, một đôi mắt đặc biệt to tròn xảo tiếu yên nhiên.

Vào niên đại đó, vẫn chưa có Hồn Linh, nhưng trên đỉnh đầu nàng có một đôi tai thỏ thật dài. Vị này, chính là bạn trăm năm của tổ tiên Đường Môn đời đầu, đồng thời bản thân chính là người duy nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái do Hồn Thú tu luyện thành người, một tồn tại truyền kỳ. Nhu Cốt Đấu La Tiểu Vũ!

Có người nói, nàng đã từng là Thập Vạn Niên Hồn Thú, trùng tu thành

người xong, cùng tổ tiên Đường Môn quen biết, hiểu nhau, mến nhau, sau đó, nàng trong lúc vô tình bại lộ thân phận, bị kẻ thù truy sát. Đường Môn tổ tiên không tiếc lấy tính mạng của mình đánh đổi bảo vệ nàng. Nhưng Nhu Cốt Đấu La một đêm trước khi thực sự trở thành người, vì bảo vệ người yêu, lựa chọn đem bản nguyên của mình hiến tế, trở thành một trong những Hồn Hoàn của Đường Môn tổ tiên.

Đường Môn tổ tiên còn sống, còn nàng chỉ còn sót lại một bộ thi thể. Ngay lúc đó Đường Môn tổ tiên đã dùng một cây tiên thảo, miễn cưỡng giữ lại tính mạng của nàng. Một quãng thời gian rất dài sau đó, ngài đi khắp đại giang nam bắc, dùng vô số phương pháp, rốt cục đem nàng phục sinh. Thời điểm nàng phục sinh, thậm chí ngài không tiếc chặt đứt cánh tay của mình, đem Hồn Cốt nàng đã hiến tế cho ngài, một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Một đoạn ái tinh cố sự kia không biết đánh động bao nhiêu người, cũng vì nguyên nhân này, ký ức về những kỳ tài Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu càng khiến người ta khắc sâu hơn.

Nhìn vị điêu khắc này, Đường Vũ Lân theo bản năng đi về phía trước một bước, sóng mắt lưu chuyển, không biết tại sao, hắn chỉ giác được thân thể của mình có chút nóng lên, tựa hồ có cái gì đó đang kêu gọi hắn.

Ánh mắt lại nhìn về phía trước, đó là một nam tử tóc màu lam, áo choàng rộng, khóe miệng mỉm cười. Nhìn qua ôn hòa mà bình tĩnh. Từng cây Lam Ngân Hoàng từ trong lòng bàn tay phải tràn ra, ở sau lưng của hắn, có tám cây trường mâu nhìn như chân nhện mở ra, ngoại trừ Võ Hồn thực vật này, trong tay trái hắn còn một cây búa đen kịt như mực, nhìn qua tràn ngập khí tức trầm ngưng chất phác. Trên tay phải hắn là một thanh Tam Xoa Kích sáng rực ánh kim. Tam Xoa Kích to lớn, mặt trên có hoa văn mỹ lệ cùng hào quang.

Bảy pho tượng phía bên phải, rõ ràng gần hai chữ lớn chính diện "Đường Môn" hơn so với bảy pho tượng bên trái, mà vị này chính là người ở gần hai chữ lớn này nhất.

Đúng, ngài chính là Đường Môn tổ tiên, người sáng lập Đường Môn, cuối cùng thành thần, được ca tụng là người mạnh nhất Đấu La Đại Lục tự cổ chí kim, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam.

Nhìn pho tượng Đường Tam, Đường Vũ Lân đột nhiên có cảm giác ánh mắt Đường Tam tựa hồ đang nhìn kỹ chính mình, ánh mắt ôn hòa kia khiến trong cơ thể hắn có chút huyết dịch sôi trào, dần dần trầm lắng xuống, trên mặt cũng không tự chủ toát ra một nét mỉm cười ôn hòa.

Hai đời Sử Lai Khắc Thất Quái, là hai đời đã sáng tạo nên Đường Môn truyền kỳ a! Đúng là bọn họ, đã giúp Đường Môn trước sau hai lần huy hoàng, mới có câu kia: Đường Môn Nội Nhân, Xuất Sinh Tuyệt Thế *. Đúng, hai hàng chữ này, hiện tại không phải đang treo ở giữa hai cây cột lớn bên kia sao?

* *Người của Đường Môn, sinh ra kỳ tài.*

"Chú ý! Lễ bái!" Vũ Trường Không đem Đường Vũ Lân từ trong chấn động thức tỉnh.

Bọn họ ở giữa hai hàng tượng, hướng về chính hai chữ lớn chính diện – Đường Môn - cúi người chào.

Cảm giác kiêu ngạo tràn ngập trong lòng Đường Vũ Lân. Nó là một cảm giác kiêu ngạo từ trong nội tâm nảy sinh, vì mình có thể trở thành một trong những đệ tử của Đường Môn.

Đây chính là Đường Môn, Đường Môn của 2 vạn năm tồn tại sừng sững!

Sau khi ba người cúi đầu chào, ông lão dẫn dắt bọn họ mới gật đầu "Được rồi, các ngươi đi theo ta."

Nói xong, hắn hướng về phòng khách bên trái bước đi.

Vũ Trường Không kéo tay Đường Vũ Lân, đi theo phía sau. Trong tai Đường Vũ Lân truyền đến âm thanh rất nhỏ của Vũ Trường Không "Căn nhà này, chính là nơi sơ đại Đường Môn môn chủ Đường Tam sáng lập Đường Môn. Cũng là nơi có lịch sử lâu đời nhất của Đường Môn chúng ta. Vạn năm trước, nơi này đã từng lưu lạc sang tay người khác, sau đó bị Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo dẫn dắt đồng bạn đoạt lại, trùng kiến Đường Môn, mới có tất cả hiện nay. Vì lẽ đó, hiện tại nơi đây tuy rằng không phải Đường Môn tổng bộ, nhưng địa vị tại Đường Môn vô cùng quan trọng. Hàng năm, đệ tử nòng cốt của Đường Môn đều sẽ đến nơi này tế bái. Ngươi đã được chính thức phê chuẩn gia nhập Đường Môn, vì lẽ đó mới có

cơ hội đến đây."

Được phê chuẩn gia nhập? Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ, ta chính là đệ tử chân chính của Đường Môn! Đường Vũ Lân trong lòng nhất thời lâng lâng một cảm giác hưng phấn không tên.

Lão già họ Triệu mang theo bọn họ tiến vào bên trong một căn phòng nọ.

Đây là một gian tĩnh thất, nội thất đơn giản mộc mạc, tất cả tựa hồ đều làm bằng gỗ, cổ hương cổ sắc. Ở giữa phòng là một cái giường bằng ván gỗ.

Ông lão hướng sang Đường Vũ Lân, mặt không hề cảm xúc nói: "Lên giường."

"A?" Đường Vũ Lân trong một thoáng bị đơ.

Vũ Trường Không chận lại nói: "Nghe lời Triệu Đường Chủ."

"Ồ." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng, cởi giày, lên giường ván gỗ, khoanh chân ngồi xuống.

Lão già họ Triệu cũng lên giường, tay phải vỗ trên bả vai Đường Vũ Lân một cái, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác cả người mình tựa hồ phiêu tự, nhẹ nhàng chuyển hướng, đã xoay về một mặt khác.

Lão già họ Triệu ở sau lưng của hắn ngồi xuống, "Ngưng thần, thả lỏng. Tinh thần cùng thân thể đều thả lỏng."

Đường Vũ Lân vâng lời nghe theo, sau đó hắn cũng cảm giác được, hai cỗ hồn lực hùng hồn mà nhu hòa từ phía sau lưng tràn vào trong cơ thể mình.

Huyền Thiên Công! Hắn cũng tu luyện Huyền Thiên Công được một quãng thời gian, vì lẽ đó lập tức cũng cảm giác được bên trong hồn lực của đối phương ẩn chứa Huyền Thiên Công đặc tính. Chỉ có điều, vị Triệu Đường Chủ này hồn lực hùng hồn, vô cùng hiếm thấy, hắn chỉ cảm giác thân thể mình như một chiếc thuyền nhỏ, bị bao vây trong một đại dương hồn lực mênh mông chập chùng của Triệu Đường Chủ.

Chương 167: Sức chịu đựng của Đường Vũ Lân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thân thể rất nhanh đã bắt đầu có cảm giác chướng khí, đồng thời ngày càng tăng, loại cảm giác đó tựa như cơ thể mình là một quả bong bóng, không ngừng bị bơm hơi vào, ngày càng căng phồng.

Lúc mới bắt đầu cũng còn tốt, cũng còn chịu được. Nhưng theo thời gian cảm giác chướng ngày càng trở nên mãnh liệt lên, kinh mạch, nội tạng bắt đầu mơ hồ cảm thấy đau nhức. Sức mạnh huyết thống trong cơ thể không tự chủ bị kích phát thôi động, kinh mạch nhất thời trở nên càng lúc càng co dãn, thống khổ cũng biến mất theo.

"Ồ!" Một tiếng ồ khẽ vang lên, cảm giác hồn lực truyền vào trong cơ thể mình ngày càng nhiều hơn, càng lúc càng căng đầy, tinh thần Đường Vũ Lân cũng dần dần trở nên ngơ ngơ ngác ngác.

Không biết bao lâu trôi qua, cảm giác chướng khí lặng yên không một tiếng động biến mất, hết thảy đều khôi phục lại bình thường. Một luồng khí lưu mát mẻ truyền vào trong nhuyễn giáp của Đường Vũ Lân, khiến cho toàn thân hắn run lên, từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại.

Triệu đường chủ đã đứng ở bên giường, trong ánh mắt của hắn rõ ràng mang theo vẻ kinh ngạc, "Đông Hải Tiểu Trường Không, ngươi từ nơi nào lại tìm được một quái vật như thế? Hồn lực rõ ràng rất yếu, nhưng cường độ thân thể lại phi thường xuất sắc."

Vũ Trường Không nói: "Triệu đường chủ, ngài xem thử cường độ thân thể hiện tại của hắn có thể chịu đựng Hồn Hoàn cùng Hồn Linh đến trình độ nào?"

Triệu đường chủ nói: "Hồn Linh chủ yếu là cùng tinh thần lực có quan hệ, Hồn Hoàn mới cùng thân thể có quan hệ. Lấy cường độ thân thể hiện tại của hắn, chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn không vấn đề gì, bốn Thiên Niên Hồn Hoàn cũng có thể."

Nghe Triệu đường chủ vừa nói như thế, Vũ Trường Không trong mắt cũng sáng lên một nét kinh ngạc.

Phải biết, bình thường đệ nhất Hồn Hoàn của Hồn Sư có thể tiếp nhận chỉ là hơn 400 năm, đây là cực hạn. Mà cường độ thân thể của Đường Vũ Lân, đã vượt qua bạn cùng tuổi gấp 10 lần. Khả năng chịu đựng của kinh mạch mạnh đến mức khiến người ta nhìn mà than thở.

Vũ Trường Không nói: "Vậy có thể nói, để Hồn Linh của hắn tiến hóa đến Thiên Niên, chỉ cần tinh thần lực chịu đựng được, có thể đem hai cái Hồn Hoàn tăng cường đến trên dưới 2.000 ngàn năm mỗi cái? Bởi vì sau khi hắn tu luyện lên đến cấp 20, sẽ tự động dung hợp ra đệ nhị Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, khả năng tiếp nhận 4.000 năm chia đôi, vị chi mỗi cái Hồn Hoàn ước chừng khoảng 2.000 năm. Chưa kể tiến vào cảnh giới Đại Hồn Sư, năng lực chịu đựng của thân thể hắn còn có thể tăng lên. Thậm chí có thể đem cảnh giới Hồn Linh của hắn tăng lên đến khoảng 3.000 năm cũng không chừng. Hai cái Hồn Hoàn đều là 3.000 năm, là cực hạn mà thân thể hắn có thể chịu đựng."

Triệu đường chủ gật gật đầu, "Có thể nói như vậy! Bất quá, tiền đề là tinh thần lực của hắn phải chịu đựng nổi Hồn Linh 3.000 năm mới được. Hồn Linh 3.000 năm, cần tinh thần lực ước chừng 200 điểm. Tên tiểu tử này, hiện tại tinh thần lực là bao nhiêu?"

Vũ Trường Không nói: "Hắn đã bắt đầu tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Lão gia ngài cũng biết, ở trước Linh Hải Cảnh, Tử Cực Ma Đồng đối với tinh thần lực giúp tăng tốc độ khá nhanh, hắn đối với Tử Cực Ma Đồng ngộ tính cũng không tệ. Bản thân cơ sở tinh thần lực cũng rất tốt. Ta phỏng chừng tinh thần lực hiện tại của hắn đã vượt quá 100. Vượt quá 100 đối với Hồn Linh 2.000 năm hắn là không thành vấn đề. Nếu đã vậy, liền có thể để Hồn Hoàn hắn cũng tiến hóa thành 2.000 năm. Ngược lại cũng an toàn hơn. Tương lai theo tinh thần lực tăng lên, còn có thể tiếp tục “thăng linh”. Dù sao hồn lực hiện tại của hắn chỉ khoảng cấp 16, muốn đạt đến cấp 20, phỏng chừng còn phải mất nửa năm đến một năm, đây là tiến độ nhanh

nhất mà ta phỏng đoán."

Triệu đường chủ trên mặt rốt cục toát ra vẻ tươi cười, sờ sờ cái đầu hói bóng loáng của mình, nói: "Ta hiểu rồi, ngươi đây là muốn hắn có xuất phát điểm vượt xa người thường. Không sai. Hắn là có thể."

Đường Vũ Lân nghe hai vị này đối thoại, mãi đến tận hiện vẫn còn có chút mờ mịt. Vũ Trường Không nói: "Vũ Lân, cảm tạ Triệu đường chủ."

"Cảm tạ ngài." Đường Vũ Lân vội vàng hướng về Triệu đường chủ cúi người chào.

Triệu đường chủ khoát tay áo một cái, "Không sai, xem ra Đường Môn chúng ta lại sắp có một vị nhân tài mới xuất hiện."

"Triệu đường chủ, vậy chúng ta đi trước."

Triệu đường chủ gật gật đầu, "Đi thôi. Đường Môn huy chương có thể trao cho hắn. Đứa nhỏ này ta xem không sai, tiềm lực mười phần, ngươi dạy dỗ cẩn thận."

"Vâng." Sau khi Vũ Trường Không cung kính hướng về Triệu đường chủ hành lễ, lúc này mới mang theo Đường Vũ Lân rời khỏi phân bộ Đường Môn Thiên Đấu Thành.

"Vũ lão sư. Vừa nãy các ngài nói, con chỉ nghe hiểu được một phần. Ý của ngài là, con còn có thể ở trong Thăng Linh Đài tiếp tục thăng linh, thật sao?"

Vũ Trường Không gật gật đầu."Triệu đường chủ vì ngươi kiểm tra năng lực chịu đựng của thân thể. Lão nhân gia người, Võ Hồn là đệ nhất ôn hòa, rất thích hợp loại kiểm tra này, phán đoán cũng chuẩn xác. Chúng ta tiếp theo phải đem Hồn Linh của ngươi trực tiếp thăng linh đến cấp độ khoảng chừng trên dưới 2.000 năm. Do đó giúp ngươi trực tiếp có Thiên Niên Hồn Hoàn. Như vậy, Hồn Hoàn tiếp theo của ngươi hẳn sẽ không thấp hơn Thiên Niên. Thân thể của ngươi không tầm thường, bởi vậy, ta yêu cầu ngươi chăm chỉ tu luyện Tử Cực Ma Đồng, không được gián đoạn, đem tinh thần lực nhanh chóng tăng lên đến Linh Hải Cảnh trở lên, như vậy, chí ít trước lục hoàn, ngươi không cần lo lắng vấn đề tinh thần lực mình không đủ."

"Dạ vâng!" Thiên Niên Hồn Linh? Thiên Niên Hồn Hoàn?

Đường Vũ Lân cảm nhận được tim mình đập nhanh thêm một phần.

Vũ Trường Không nói: "Ta trước tiên dẫn ngươi đi Truyền Linh Tháp một chuyến, tiến hành kiểm tra tinh thần lực."

Truyền Linh Tháp Thiên Đấu Thành ở trung tâm thành phố, khoảng cách từ Đường Môn cũng không quá xa, từ bề ngoài mà nhìn, toà Truyền Linh Tháp này không có quy mô lớn như Đông Hải Thành, nhưng nhìn qua cổ xưa hơn nhiều.

"Đi vào trong đó thận trọng từ lời nói đến hành động, tận lực nói ít, nghe nhiều, quan sát kỹ. Tuyệt đối không nên chỉ xem bề ngoài. Truyền Linh Tháp cường giả như mây, đặc biệt là ở một nơi như Thiên Đấu Thành lại càng là như vậy."

Tiến vào Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân cảm giác đầu tiên chính là náo nhiệt. Không sai, Truyền Linh Tháp nơi này rõ ràng so với Đông Hải Thành náo nhiệt hơn nhiều. Bên trong đại sảnh Truyền Linh Tháp rộng rãi, dòng người nối liền không dứt.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, những người này đều là Hồn Sư, hơn nữa hầu như mỗi một vị đều mạnh hơn chính mình nhiều lắm.

Kiểm tra tinh thần lực được tiến hành bên trong một căn phòng, tốn mất 5.000 liên bang kim hồn tệ. Giá cả vật chất tại Thiên Đấu Thành vậy mà cao hơn Đông Hải Thành nhiều.

Kết quả làm mọi người mười phần phấn chấn, ngay cả Vũ Trường Không sau khi thấy kết quả kiểm tra tinh thần lực của Đường Vũ Lân cũng bị chấn kinh rồi!

124!

Đây là tinh thần lực hiện tại của Đường Vũ Lân, so với lần kiểm tra mấy tháng trước hầu như tăng gần gấp đôi. Phải biết, Đường Vũ Lân không phải là Tinh Thần Hệ Hồn Sư, cũng không phải loại đặc biệt như Cổ Nguyệt cần dùng tinh thần để khống chế hồn kỹ. Thân thể của hắn cường độ đã cao như

vậy, vậy mà lực lượng tinh thần cũng không hề kém. Phải biết, tình huống thông thường, hai chỉ số này đều tỉ lệ nghịch với nhau.

Nhưng mà hắn đã đạt đến trình độ này, từ mới nhập môn Linh Thông Cảnh nhảy vọt đến Linh Thông Cảnh sơ kỳ, chỉ cần đột phá 180, liền có thể đạt được Linh Thông Cảnh trung kỳ.

Trải qua hai lần kiểm tra, Vũ Trường Không đã hoàn toàn có thể khẳng định, Đường Vũ Lân chịu đựng hai Hồn Hoàn trên 2.000 năm, một Hồn Linh trên 1.000 năm hoàn toàn không vấn đề gì.

Khi bọn họ trở về khách sạn cũng đã chạng vạng tối.

Ăn cơm tối xong, Vũ Trường Không đem Đường Vũ Lân kêu đến trước mặt mình.

"Vũ Lân, nói vậy ngươi cũng đoán được ta muốn ngươi làm cái gì. Nói thẳng ra, bản thân ngươi Võ Hồn rất yếu, Lam Ngân Thảo chung quy dù sao vẫn là một Phế Võ Hồn được người người ca ngợi."

Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ, Phế Võ Hồn được ca ngợi là sao...

Vũ Trường Không tiếp tục nói: "Thế nhưng, nương theo sức mạnh huyết mạch kỳ lạ của ngươi giác tỉnh, Võ Hồn bất tri bất giác phát sinh rất nhiều thay đổi. Võ Hồn, Hồn Linh của ngươi, đều nương theo huyết thống biến hóa mà không ngừng tiến hóa, điều này vô cùng kinh hỉ. Mà cường độ thân thể của ngươi đã nói rõ, ngươi có thể vượt cấp thăng linh. Hơn nữa là vượt cấp thăng linh một cách tự nhiên."

Đường Vũ Lân có chút không rõ nói: "Vũ lão sư, vượt cấp thăng linh con hiểu rõ, nhưng cái gì gọi là vượt cấp thăng linh một cách tự nhiên vậy?"

Chương 168: Trung Cấp Thăng Linh Đài?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Bởi vì có loại thăng linh không tự nhiên. Một vài gia tộc lớn hoặc là tông môn, vì tăng cường thực lực của đệ tử ưu tú, sẽ vận dụng một ít thiên tài địa bảo, tăng cường cường độ thân thể, thậm chí là dùng một ít thủ đoạn đặc thù kích thích thân thể của bọn họ, do đó đạt đến cường độ thân thể có thể dung nhập Hồn Hoàn mạnh hơn, hoàn thành vượt cấp thăng linh. Nhưng tình huống như thế, đệ tử được vượt cấp thăng linh phải thỏa mãn một số điều kiện nhất định. Thí dụ như Cổ Nguyệt, tinh thần lực của nàng thỏa mãn điều kiện vượt cấp, như vậy, chỉ cần thông qua một ít thủ đoạn đối với cơ thể, cũng có thể hoàn thành vượt cấp thăng linh giống như ngươi vậy. Chỉ là, Võ Hồn của con bé đã đạt đến nhị hoàn, muốn vượt cấp thật quá khó khăn. Thân thể phải gánh chịu hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn và thân thể gánh chịu một cái Thiên Niên Hồn Hoàn là hai khái niệm khác nhau. Tuy rằng nhị hoàn Đại Hồn Sư giúp gia tăng cường độ thân thể của nàng trên diện rộng, nhưng độ khó của thăng cấp cũng cao hơn nhiều. Vì lẽ đó, có chút đáng tiếc cho nàng. Nếu không phải tình huống như vậy, dù cho nàng không muốn gia nhập Đường Môn, ta cũng sẽ tận lực giúp con bé."

"Hiện tại ưu thế lớn nhất của ngươi, kỳ thực là bởi vì hồn lực của ngươi quá yếu, nhưng trạng thái cơ thể và tinh thần lại trái ngược. Hơn nữa đây hoàn toàn là do ngươi phát triển một cách tự nhiên, không dùng thủ đoạn để kích thích tăng trưởng sức mạnh. Cứ như vậy ngươi sẽ có thể vượt cấp thăng linh tự nhiên. Dù vượt cấp thăng linh nhân tạo cũng có hiệu quả tương tự, nhưng rất có thể sẽ có ảnh hưởng về lâu dài. Ngươi sẽ không phải chịu những ảnh hưởng này, không chỉ là không ảnh hưởng, trái lại còn giúp ngươi đặt cơ sở phát triển trong tương lai còn vững vàng hơn. Vì lẽ đó, tuyệt đối không nên bỏ lỡ cơ hội lần này."

"Vì để cho ngươi trong thời gian ngắn hoàn thành vượt cấp thăng linh, lại phòng ngừa vấn đề có thể xuất hiện, ta sẽ cùng ngươi đồng thời tiến vào Thăng Linh Đài, giúp ngươi vượt cấp. Nhưng như vậy cần có hai tấm thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài. Trung Cấp Thăng Linh Đài, có thể cho phép Hồn Sư từ thất hoàn trở xuống tiến vào. Hồn Thú bên trong sẽ càng mạnh mẽ hơn, khó đối phó hơn, nhưng không thể nghi ngờ, niên đại cũng sẽ càng cao hơn. Tương đương với khu vực giao thoa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khi xưa. Ta đi cùng ngươi tiến vào, hẳn sẽ không mất thời gian bao lâu liền có thể giúp ngươi hấp thu linh lực đạt đủ trình độ yêu cầu."

Trung Cấp Thăng Linh Đài?

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, nhưng con hiện tại mới chỉ nhất hoàn, Trung Cấp Thăng Linh Đài có thể cho con đi vào sao?"

Vũ Trường Không nói: "Cái này là không có hạn chế, chỉ cần ngươi có thẻ nhập môn, coi như là Cao Cấp Thăng Linh Đài cũng có thể tiến vào, thực lực yếu tiến vào, đối với Truyền Linh Tháp mà nói trái lại lại càng muốn nhìn thấy, bởi vì rất dễ dàng sẽ bị quét sạch đi ra. Tình huống như ta mang ngươi tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài này, ở trong đại gia tộc kỳ thực là phi thường phổ biến, chỉ có điều, cường độ thân thể của bọn họ không đạt tới, hoặc là cường độ tinh thần không đạt tới thôi. Đem đệ nhất Hồn Linh tăng lên tới mấy trăm năm chính là cực hạn của bọn họ."

"Từ sau khi có Hồn Linh xuất hiện, thứ chân chính làm Hồn Sư đau đầu không phải là lực lượng thân thể, mà là lực lượng tinh thần. Muốn tương lai đạt thành tựu to lớn hơn, phải cần dung hợp nhiều Hồn Linh hơn. Nhưng Hồn Linh nhiều, không thể nghi ngờ càng đặt ra yêu cầu cao đối với tinh thần lực. Linh Hải Cảnh tinh thần lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ đến ba cái Hồn Linh mà thôi, những cũng rất chật vật. Mà Linh Hải Cảnh lại là cực hạn có thể đạt được của gần 80% giới Hồn Sư. Nếu muốn phát triển lên trên, lại càng thêm khó khăn. Vì lẽ đó, cũng không bao nhiêu người dám mang Hồn Linh của mình, dùng phương pháp đặc thù, cưỡng ép tăng lên tới tầng thứ quá cao. Vạn Niên Hồn Linh thu được quá khó khăn, bởi vì loại này không thể đạt được bằng phương pháp nhân tạo. Giống tình huống bây giờ của ta, tinh thần lực của ta đã đạt đến Linh Hải Cảnh đỉnh phong nhiều năm, nhưng trước sau không cách nào đột phá, ba cái Hồn Linh chính là cực hạn của ta. Hơn nữa đệ ngũ Hồn Hoàn ta hay dùng chính

là vạn năm, điều này mang ý nghĩa, nếu như tất cả thuận lợi, ta có thể dựa vào Vạn Niên Hồn Linh cung cấp bốn cái hồn kỹ, tu luyện tới bát hoàn. Nhưng muốn đạt đến Cửu Hoàn, tinh thần lực phải tiếp tục đột phá, tiến vào đại cảnh giới tiếp theo, từ đó có thể dung hợp thêm Hồn Linh thứ tư mới được. Tuy trên lý thuyết là có thể, nhưng rất có khả năng là một đời này ta đều không thể với tới."

"Ngươi Hồn Linh đầu tiên trực tiếp đạt đến Thiên Niên, ba Hồn Hoàn đầu sẽ không cần phải lo, tương lai Hồn Linh thứ hai lại là Thiên Niên, cái thứ ba nghĩ biện pháp thu được Vạn Niên, vậy sẽ có cơ hội trở thành Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La. Đây là điều ta hi vọng nhìn thấy, cũng hi vọng ngươi xem đó là mục tiêu của mình."

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu, những câu nói của Vũ Trường Không hoàn toàn là từ góc độ của Hồn Sư cao cấp mà phân tích, đây là biểu hiện tầm nhìn vượt trội so với những người cùng độ tuổi của hắn.

"Thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài thường khó thu được, thậm chí không phải dùng tiền là có thể mua được. Ở mỗi thành thị thẻ nhập môn trung cấp hầu như đều bị lũng đoạn. Bởi vậy, muốn thu được cũng chỉ có hai con đường, một là trao đổi, hai là bán đấu giá. Vậy nên chúng ta trước tiên đi phòng đấu giá thử vận may, nếu như thực sự không được, cũng chỉ có thể còn cách đi trao đổi. Ta nhớ tới ngươi có một tấm thẻ danh ngạch của Bạo Động Thăng Linh Đài, dùng nó để trao đổi lấy hai tấm thẻ nhập môn trung cấp hẳn là có thể."

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, chúng ta tại sao không ở Đông Hải Thành hoàn thành thăng linh? Bên kia không phải quen thuộc hơn một ít sao?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, nói: "Các ngươi quá ưu tú, đã bị Đông Hải Truyền Linh Tháp nhìn chằm chằm, bằng không, cũng sẽ không xuất hiện chuyện Cổ Nguyệt gia nhập Truyền Linh Tháp. Mà một khi ngươi lần thứ hai hoàn thành thăng linh, nắm giữ Thiên Niên Hồn Linh, nhất định sẽ bị quan tâm nhiều hơn. Tổ chức Truyền Linh Tháp những năm này càng ngày càng mạnh lên, vì để phòng ngừa phiền phức không cần thiết, ở Thiên Đấu Thành bên này vẫn hơn. Bên này thiên tài đông đảo, gia tộc mạnh mẽ cũng nhiều, sẽ không xuất hiện tình huống một nhà độc đại. Ngươi chỉ là phù dung chớm nở, sẽ không bị quá nhiều người chú ý tới."

Đường Vũ Lân giờ mới hiểu được cân nhắc chu toàn kín đáo của Vũ

Trường Không, "Được, con nghe theo thầy."

Đấu giá hội không phải lần đầu Đường Vũ Lân tham dự, ở Đông Hải Thành hắn cũng tới xem qua. Thế nhưng, sau khi tiến vào buổi đấu giá hàng tuần của Thiên Đấu Hoàng Gia Thiên Đấu Thành, hắn mới biết, đấu giá hội của Đông Hải Thành đơn sơ cỡ nào.

Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội được tiến hành ở một tòa nhà rất lớn ở trung tâm thành phố. Bên trong đại sảnh, đèn đuốc sáng choang, phòng khách vách tường tất cả đều được trang trí bằng những bức bích họa huyễn lệ màu sắc rực rỡ, đỉnh chóp treo lơ lửng từng chiếc đèn thủy tinh to lớn.

Mỗi chỗ ngồi đều là ghế sa lon bằng da thật êm lưng, trên bàn bày ra đủ loại đồ ăn, hoa quả, đồ uống cùng rượu.

Thế nhưng, buổi đấu giá này phí đặt cọc để gia nhập phi thường cao, Vũ Trường Không sau khi giao nộp một triệu liên bang kim hồn tệ thế chấp mới có thể mang theo Đường Vũ Lân tiến vào.

Mỗi người khi tiến vào đều sẽ lĩnh một thẻ số cùng một mặt nạ, Vũ Trường Không lại lấy lý do Đường Vũ Lân là con trai của hắn, hai người xem như là một tiêu chuẩn tiến vào bên trong. Đương nhiên, Đường Vũ Lân cũng có mặt nạ đeo.

Sàn đấu giá xanh vàng rực rỡ khiến Đường Vũ Lân xem mà hoa mắt mê mẩn, cảnh tượng xa hoa như thế này lần đầu tiên hắn nhìn thấy, trong lòng thực sự rất chấn động.

"Nơi này thật lớn nha!" Phòng khách chí ít có thể chứa đựng vượt quá 300 người, chưa tính đến có đến tận hai tầng lầu.

Vũ Trường Không vẫn như trước lành lạnh, hoàn cảnh xa hoa loại này đối với hắn cũng không có nửa điểm xúc động.

"Vũ lão sư, đây là thẻ trữ tiền của con, ngài cầm đi." Đường Vũ Lân cầm thẻ trữ tiền của mình đưa cho Vũ Trường Không, "Bên trong có hơn 3 triệu liên bang kim hồn tệ, ngài dùng để xử lý đi."

Thẻ nhập môn trung cấp đắt như vậy, Vũ lão sư lại là vì mình suy nghĩ, Đường Vũ Lân làm sao lại có thể để thầy giúp mình trả tiền nữa.

"Ngươi từ đâu có được nhiều tiền như vậy?" Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lân, nhíu nhíu mày.

"Đây là tích lũy từ nghề đoán tạo của con." Đường Vũ Lân thành thật trả lời.

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề, hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Ngươi hiện tại là Đoán Tạo Sư đẳng cấp nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Cấp ba ạ!"

"Ta sớm nên nghĩ đến. Nguyên lai tưởng rằng cái Thiên Đoán Nhuyễn Giáp kia của ngươi không phải tự mình hoàn thành, bây giờ nhìn lại, đều là do ngươi tự chế tạo?"

"Vâng!" Đường Vũ Lân gật gù.

Mười tuổi, nghề thứ hai cấp ba. Tuy rằng Vũ Trường Không đối với nghề rèn đúc này cũng không phải hiểu rất rõ, nhưng cũng rõ ràng điều này có ý vị gì.

Nhưng hắn cũng không nói gì nữa, cũng không có hỏi tới.

Khoảng chừng không tới một giờ sau, ánh đèn bên trong đại sảnh dần dần tối lại, cho tới khi toàn bộ âm thanh huyên náo trong đại sảnh cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

"Hoan nghênh chư vị quý khách tham dự Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội. Mỗi tuần một lần theo lệ đấu giá hội sắp cử hành. Ngày hôm nay, chúng ta có rất nhiều thứ tốt mang ra, bao gồm linh quả, kim loại hiếm, Đấu Khải, Cơ Giáp, cùng với một ít đồ vật quý hiếm. Tiếp theo, chúng ta đều sẽ đem sổ tay danh sách vật phẩm bán đấu giá phát cho quý vị quan khách. Xin mời các vị quý khách kiểm tra. 20 phút sau, buổi đấu giá chính thức bắt đầu."

Từng đạo từng đạo ánh sáng dìu dịu xuất hiện ở mặt sau mỗi một cái ghế sa lon. Từng thiếu nữ mặc trang phục hở hang đi tới trước mặt người tham dự buổi đấu giá, mỉm cười đưa lên sổ tay bán đấu giá.

Quy tắc mỗi buổi bán đấu giá đều bất tương đồng, có những buổi đấu giá sổ tay đã được tuổn ra trước, thậm chí sẽ sớm xuất ra món đồ đấu giá, nhưng Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội sẽ không như vậy. Nơi này bán đấu giá đẳng cấp phi thường cao, ở trên Đấu La Đại Lục đều công nhận điều này, tuy rằng không đến đỉnh cấp, nhưng cũng có tính đặc thù của nó. Tôn chỉ của nó chính là vĩnh viễn đem lại cho người tham gia niềm vui được đấu giá.

Tiếp nhận quyển sổ tay, Vũ Trường Không mở ra xem, hắn muốn tìm tự nhiên chính là thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lân cũng ló đầu nhìn ké sổ tay trên tay Vũ Trường Không, hắn thật tò mò, nơi như thế này, đến tột cùng có vật gì tốt?

Chương 169: Lai lịch bốn loại linh vật

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân liếc mắt liền thấy vật cuối cùng được bán đấu giá là một loại Đấu Khải. Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua Đấu Khải, nhất thời cảm thấy hứng thú rất lớn.

Ngón tay thon dài của Vũ Trường Không đột nhiên chỉ vào một điểm trên quyển sổ tay. Đường Vũ Lân theo phương hướng của ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy trong đó một dòng vừa vặn viết, ba tấm thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài đấu giá, giá khởi điểm: 50 vạn liên bang kim hồn tệ.

Bất quá, sao cũng được, chính mình có 300 vạn đây, luôn luôn có thể đập vào đây! Bất quá, Đường Vũ Lân vẫn có chút đau lòng, số tiền này hắn định giữ lại để mua linh vật đột phá phong ấn cho mình!

Ngày hôm qua khi nghe Vũ Trường Không nói tới vượt cấp thăng linh tự nhiên, hắn kỳ thực tự mình biết chính mình cũng không được tính là tự nhiên. Dù sao nhờ mình hấp thu Kim Long Vương tinh hoa mới xem như là có tố chất thân thể đủ mạnh.

Ồ, đúng nha, buổi đấu giá lớn như thế này, sẽ có hay không có bốn loại linh vật mình cần tìm?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đường Vũ Lân trực tiếp rơi vào trên mục lục các loại linh quả cao cấp được đấu giá.

Thời điểm hắn nhìn vào dòng đầu tiên của danh sách linh quả, chính là nhìn thấy hai chữ "Thiên Niên"! Hơn nữa, toàn bộ những linh quả phía sau đều có tên bắt đầu bằng chữ Thiên Niên!

Nói cách khác, linh quả bán đấu giá hôm nay thậm chí ngay cả trăm năm đều không có, đều là linh quả ngàn năm trở lên. Thật không hổ là buổi đấu giá lớn!

Trong đầu hồi tưởng lại tên bốn loại linh vật, trong đó có hai loại đều là linh quả. Sẽ có hay không đây?

Ánh mắt tiếp tục tìm kiếm, cũng không mất thời gian quá dài, ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, mục thứ sáu dòng trên, hắn nhìn thấy một cái tên.

Thiên Niên Long Lân Quả!

Thiên Niên Long Lân Quả! Cái này không phải là một trong bốn loại linh vật mình cần sao? Đường Vũ Lân nhất thời trong lòng rung động. Tuy rằng phải đến 15 tuổi, hắn mới bắt buộc phải đột phá tầng phong ấn thứ hai nguy hiểm, nhưng mà, bốn loại linh vật kia cũng đều phi thường quý hiếm. Hắn từng ở Đông Hải Thành Đấu Giá Hội tìm kiếm qua, còn Đông Hải Viện Bảo Tàng Đấu Giá Hội cấp bậc quá cao hắn không vào được, cấp bậc phổ thông lại không có đồ vật ngàn năm trở lên.

Lúc này, ngay trước mắt mình lại xuất hiện một trong Thiên Niên linh vật mình cần, hắn có thể nào không hưng phấn đây?

Thế nhưng, khi hắn nhìn thấy giá của linh quả này, cơ mặt không khỏi khẽ giật giật một thoáng.

Giá khởi điểm: 200 vạn liên bang kim hồn tệ. Dự tính giá sau cùng: 300 – 500 vạn liên bang kim hồn tệ.

Thật là đắt...

Mình nỗ lực cả nửa năm cũng chỉ tích góp được 300 vạn đồng liên bang mà thôi! Mới chỉ một quả Thiên Niên linh quả đã cần tới 300 - 500 vạn, thật sự là quá đắt!

Thế nhưng, chung quy đây là lần đầu tiên hắn thấy một trong bốn loại linh vật mình cần.

So với tìm hai loại linh vật lúc trước, tâm thái hoàn toàn không giống, khi

đó, hắn đối với phong ấn kỳ thực vẫn không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng trải qua lần thứ nhất đột phá, sau đó chính mình lại có tiến bộ nhảy vọt, hắn đối với chuyện này đã không còn nghi ngờ. Hơn nữa, Lão Đường còn nói qua, chờ đến thời điểm hắn đột phá tầng thứ hai phong ấn, còn có thể có kinh hỉ đấy! Hắn rất hi vọng biết, kinh hỉ này đến tột cùng sẽ là cái gì.

"Vũ lão sư, con cần mua cái này." Ngón tay Đường Vũ Lân trực tiếp rơi vào trên vị trí của Thiên Niên Long Lân Quả.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Mua nó làm cái gì?"

Đường Vũ Lân cúi đầu, một lát sau, hắn mới ngẩng đầu lên nói: "Vũ lão sư, kỳ thực, con có một bí mật."

"Thời điểm huyết thống của con xuất hiện biến dị, con liền có thể cảm giác được thân thể mình cần một thứ gì đó. Mà thứ mà con cần, sẽ xuất hiện ở trong ý thức con. Ngài còn nhớ lần trước con đột phá là sau cơn bão không? Mấy ngày bão đó chính là thời điểm con đột phá. Trước đó con đã mua được thứ mà mình cần, khi đó là Bách Niên Tuyết Băng Quả cùng Bách Niên Xích Viêm Quả. Con khi đó cũng không xác định được ảo giác trong đầu của mình có phải là thật hay không, nhưng sau khi từng thử qua, quả nhiên tăng lên rất nhiều. Sau thời điểm đó, trong đầu con lại hiện lên những linh vật mới, Thiên Niên Long Lân Quả này chính là một trong số đó."

Nghe xong hắn trình bày, Vũ Trường Không trong mắt cũng lóe lên một tia kinh dị, "Ý của ngươi nói là thân thể của ngươi tăng cường, cùng việc ngươi ăn Bách Niên Tuyết Băng Quả cùng Bách Niên Xích Viêm Quả có quan hệ?"

"Dạ."

Trong thời gian ngắn ngủi khi nãy, Đường Vũ Lân đã quyết định phải nói cho Vũ Trường Không biết, đương nhiên không phải toàn bộ. Về Kim Long Vương phong ấn, Lão Đường, mấy điều này đều là bí mật lớn nhất, không thể nói. Nhưng tương lai hắn còn phải cùng Vũ Trường Không học tập thời gian rất lâu, một vài tình huống vẫn phải nói ra. Nếu không, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, hắn bức thiết muốn mua Thiên Niên Long Lân Quả này, nếu như không nói ra lý do, Vũ Trường Không sẽ nghĩ gì? Không có Vũ lão sư chống đỡ, tài lực của hắn quả thực không đủ a!

Nghe xong hắn nói, Vũ Trường Không nhăn mày như có vẻ suy nghĩ, đối với lời giải thích của Đường Vũ Lân hắn đương nhiên có nghi hoặc trong lòng, tự mình có thể cảm thụ mình cần linh quả gì? Đây là năng lực gì? Chưa từng nghe thấy!

Nếu như đặt ở mấy năm trước, đối với giải thích của Đường Vũ Lân hắn nhất định sẽ khịt mũi coi thường, thế nhưng, hiện tại lại có chút không giống. Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống của Cổ Nguyệt đã từng triệt để ảnh hưởng nhận thức của Vũ Trường Không, mà khả năng quái dị của Đường Vũ Lân cũng xuất hiện. Vậy tình huống thế này cũng chưa chắc không thể xảy ra.

Này không khỏi khiến hắn nhớ lại giáo huấn của Sử Lai Khắc học viện, chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường.

Không phải học sinh năm nay mình dạy thật sự đều là quái vật đấy chứ?

"Được, vậy ta giúp ngươi mua. Còn cần cái gì khác không?" Vũ Trường Không trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lật xem mục lục, lắc đầu một cái, nói: "Trong mục lục này không có. Con còn cần ba loại linh vật khác, phân biệt là Thiên Niên Lam Cân Đằng, Thiên Niên Địa Long Cân, cùng với một loại đồ vật khác gọi là Thiên Niên Hải Long Tủy." Thời điểm nói ra mấy cái tên này, Đường Vũ Lân chính mình cũng gượng cười.

Những thứ đồ này riêng là nghe tên, hắn căn bản cũng không biết là cái gì, chỉ có Thiên Niên Địa Long Cân mơ hồ rõ ràng hắn là gân rồng của một loại địa long ngàn năm nào đó, hai loại còn lại hắn đã tìm đọc không ít điển tịch, nhưng đều không thu hoạch được gì. Đương nhiên, cũng là bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa cần gấp những thứ đồ này, nên vẫn chưa vội tích cực tìm kiếm.

"Thu thập đủ bốn loại linh vật, đối với ngươi sẽ có ích lợi gì?" Vũ Trường Không hỏi, "Có thể làm cho thân thể của ngươi lần thứ hai tiến hóa sao? Có nguy hiểm gì không?"

Đường Vũ Lân bị hắn hỏi có chút bất đắc dĩ, trên thực tế, hắn làm sao biết chính mình có thể gặp nguy hiểm hay không đây! Thời điểm phá tan tầng

phong ấn đầu tiên đã làm hắn chết đi sống lại, thời điểm đột phá tầng thứ hai phong ấn này sẽ là hình dáng gì, hắn cũng không rõ ràng.

Nhưng vào lúc này hắn đương nhiên không thể hoàn toàn nói thật, bằng không Vũ Trường Không nhất định sẽ không giúp hắn đột phá phong ấn, "Nhất định sẽ đối với thân thể của con có tăng cường, huyết mạch của con sẽ tiếp tục biến dị, hơn nữa con có thể khẳng định là biến dị tốt. Còn có thể tăng cường bao nhiêu, con cũng không rõ ràng."

Lời này hắn nói nửa thật nửa giả, đột phá phong ấn thành công, đương nhiên sẽ có tăng cường, tự nhiên cũng là biến dị tốt. Nhưng hắn lại lảng tránh trả lời vấn đề nguy hiểm.

Vũ Trường Không gật gật đầu, nói: "Hải Long là một loại hồn thú biển sâu, ở trên đại lục đã tuyệt tích, tác dụng của Hải Long Tủy chủ yếu là cố bản bồi nguyên, tăng cường lực lượng khí huyết, là một loại linh vật không có tác dụng phụ, vô cùng hiếm thấy. Thiên Niên Hải Long Tủy ngươi cũng không nên bỏ gần cầu xa, Đông Hải Thành chính là tòa thành ven biển lớn nhất đại lục, độ khả thi gặp được rất lớn. Còn Thiên Niên Lam Cân Đằng, thời điểm ta ở Sử Lai Khắc Thành mơ hồ nghe nói qua, nó kỳ thực là một loại Thực Vật Hệ Hồn Thú, trước đây có rất nhiều ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nhưng hiện tại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã bị tàn phá nhiều, nếu như muốn đạt được vật này, hắn có thể tìm thử ở Sử Lai Khắc Thành."

"Về Thiên Niên Địa Long Cân, khả năng tìm được ở thành phố lớn cũng không nhỏ. Bất quá, nhất định giá trị cũng không hề nhỏ. Vật này có thể tăng cường lực lượng gân cốt của bất kỳ loại Hồn Sư nào, tương tự cũng không hề có tác dụng phụ, vì lẽ đó cùng Thiên Niên Hải Long Tủy tương tự, đều là đồ vật có tiền cũng không thể mua được."

Chương 170: Thiên Niên Huyền Băng Thảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe Vũ Trường Không nói xong, Đường Vũ Lân không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, chí ít từ lời nói của Vũ lão sư, hắn đã biết rõ bản thân cần đi tới đâu để thu thập những thứ cần thiết cho việc đột phá đạo phong ấn thứ hai.

"Cảm tạ Vũ lão sư, con sẽ cố gắng kiếm tiền. Tranh thủ trong vòng mấy năm tích góp đủ tiền, sau đó sẽ đi tìm những thứ đồ này." Đường Vũ Lân có chút hưng phấn nói, hắn cuối cùng đã nhìn thấy hi vọng!

Dựa theo tiến độ đột phá phong ấn của mình, nếu vượt qua được tầng hai, mới lại có thể kéo dài thêm 5 năm thời gian. Nếu vậy trước năm 20 tuổi đều sẽ không có vấn đề gì. Hiện tại mình mới 10 tuổi, lại có thể duy trì thêm 10 năm bình an, tích lũy cơ hội tiếp tục đột phá những phong ấn phía sau.

Vũ Trường Không khẽ vuốt cằm, không nói gì nữa.

Hắn đương nhiên có thể giúp Đường Vũ Lân đi tìm những thứ đồ này, hơn nữa còn dễ dàng hơn Vũ Lân tự tìm nhiều, nhưng hắn cũng không làm như thế. Một người thu được một thứ quá dễ dàng sẽ không biết quý trọng. Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể vững chắc tiến bước, đây không nói về bồi dưỡng thực lực, mà là bồi dưỡng tâm tính. Đối với Đường Vũ Lân mà nói, mấy thứ này tuy rằng quý giá, nhưng cũng không phải là không thể mua được. Lấy thiên phú đoán tạo của hắn, còn nhỏ tuổi nhưng đã là Đoán Tạo Sư cấp 3, không lâu sau hắn có thể tích lũy đủ tiền giải quyết vấn đề này. Tiên quyết là hắn phải bỏ ra nỗ lực không nhỏ.

"Kính thưa các vị quan khách tôn kính, buổi đấu giá của chúng ta lập tức

bắt đầu." Giọng nữ ôn nhu êm tai vang vọng khắp đại sảnh, bên trong đại sảnh hết thảy ánh đèn cũng theo đó tối lại, chỉ có ánh đèn chính trên đài đấu giá sáng lên. Một mỹ nữ y phục đỏ thẫm đã đi lên trên đài, hơi khom người, hướng về những người đấu giá dưới đài nghiêng mình hành lễ.

Vài nhân viên hỗ trợ cũng đã tiến vào, bọn họ là phụ trách hỗ trợ vị nữ chủ sự xác định phương hướng của người ra giá, và xác nhận giao dịch có thành công hay không. Một khi đấu giá bắt đầu, mỗi người bọn họ phụ trách một khu vực, khu vực nào có người nâng bài đấu giá, bọn họ sẽ chỉ về hướng đó, để chủ sự dễ dàng nhìn thấy hơn.

"Đầu tiên, ta đại biểu sàn đấu giá Thiên Đấu Hoàng Gia hoan nghênh các vị khách quý quang lâm. Đầu tiên, mời xem món đồ đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay." Không có quá nhiều hàn huyên, vị nữ phụ trách liền đi tới sau một chiếc bàn bằng gỗ mạ vàng, mặt mỉm cười nói.

Một chiếc xe được đẩy tới sàn chính, đồng thời, sau lưng sàn chính một màn hình to lớn sáng lên.

"Món đồ đầu tiên đấu giá hôm nay, là một loại linh quả phi thường hiếm thấy, gọi là Huyền Băng Thảo. Mọi người đều biết, Huyền Băng Thảo chính là tồn tại đứng đầu trong các linh thảo thuộc tính "Băng", có tác dụng bổ trợ to lớn đối với sự tu luyện của tất cả Hồn Sư thuộc tính "Băng". Chúng ta trải qua khổ cực, mới thu được một cây Thiên Niên Huyền Băng Thảo này làm món đồ khai hội đấu giá hôm nay, ta có thể phi thường thẳng thắn tiết lộ với chư vị quan khách rằng, trong số những linh quả đấu giá hôm nay, nó là một trong những báu vật hàng đầu."

Vải đỏ trên xe mở ra, lộ ra bên trong một cái rương trắng noãn như ngọc. Trong rương, mơ hồ có băng vụ mịt mờ, một cây tiểu lam sắc thảo nhẹ nhàng chập chờn.

Bản thân nó nhìn qua óng ánh long lanh, toả ra vầng sáng nhàn nhạt, tựa như dùng bảo thạch điêu khắc thành vậy. Hình ảnh trên màn ảnh lớn rõ ràng đem vẻ đẹp của nó bày ra, để cho mỗi một người đấu giá ở đây đều có thể thấy rõ.

Đẹp quá a! Đây là cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lân.

Âm thanh của Vũ Trường Không ghé vào lỗ tai hắn vang lên, "Nàng nói

không sai, Huyền Băng Thảo đúng là linh thảo thuộc tính "Băng" tốt nhất."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Vũ Trường Không, hắn không có bản lĩnh truyền âm, chỉ có thể thấp giọng nói: "Vũ lão sư, vậy ngài có cần dùng loại linh thảo này không?"

Vũ Trường Không truyền âm nói: "Có, nhưng cây này không được, niên đại quá thấp. Huyền Băng Thảo thảo diệp sau khi sinh trưởng tới trình độ nhất định sẽ phân nhánh, đồng thời bản thân thảo diệp sẽ kết giác *. Mỗi một góc cạnh mang ý nghĩa bản thân nó chí ít tăng cường 15,000 năm tuổi thọ. Ngươi còn nhớ vị Truyền Linh Tháp sơ đại tháp chủ đã từng thấy ở Đường Môn không?

* *tạo góc cạnh*

"Ngài nói chính là Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đúng. Trong số Hồn Linh của ngài, có một cái chính là Bát Giác Huyền Băng Thảo, đó là linh thảo mười vạn năm, đã nắm giữ ý thức tự chủ, là Thực Vật Hệ Hồn Thú phi thường mạnh mẽ. Sau đó nó đã chủ động trở thành Hồn Linh của Linh Băng Đấu La. Bởi vậy có thể thấy được phẩm chất của nó kinh người cỡ nào!"

Hóa ra là như vậy. Đường Vũ Lân tự nhiên hiểu ra, linh vật này quả nhiên không phải bình thường!

"Đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm của chúng ta là 100 vạn liên bang kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 10 vạn đồng liên bang."

Đấu giá bắt đầu, Huyền Băng Thảo xuất hiện, trực tiếp nhấc lên phong ba bão táp, cái này cũng là mục đích mà chủ sự đem nó đặt ở vị trí đầu. Phẩm chất của món đồ khai hội đấu giá bình thường sẽ có mức độ trân quý nằm trong top 3 của cuộc đấu giá, tệ lắm cũng không quá top 5, như vậy mới có thể khuấy động bầu không khí đấu giá. Chủ sự của phường đấu giá hi vọng chính là có thể gặp được người tham gia thiếu lý trí, như vậy mới có thể đánh ra giá cao chân chính.

Rất nhanh, giá của Thiên Niên Huyền Băng Thảo liền vượt quá 300 vạn. Giá khởi điểm mặc dù cũng không cao, nhưng người tinh tường ai lại không biết Huyền Băng Thảo giá trị thế nào? Đối với cường giả cấp Hồn

Đế như Vũ Trường Không mà nói, Thiên Niên Huyền Băng Thảo giá trị đã không lớn, nhưng đối với những Hồn Sư chỉ có nhị, tam hoàn mà nói, loại tiên thảo này chẳng những có thể trực tiếp giúp họ tăng lên chí ít hai cấp hồn lực, mà còn có thể tăng phẩm chất Võ Hồn của bọn họ. Đây mới là điểm mê hoặc trí mạng của nó.

Rất nhanh, thăm dò sơ bộ đã kết thúc, người có tài lực chân chính từ lầu hai xuất hiện.

"500 vạn!" Khách ở lầu hai báo ra một cái giá khiến toàn trường yên lặng.

Thiên Niên Huyền Băng lập loè thăm thẳm lam quang, tựa hồ hướng về hắn đáp lại.

Bất quá, yên tĩnh cũng không có duy trì thời gian quá lâu, một vị khách khác hô vang, "600 vạn!" Trực tiếp bỏ thêm một triệu.

"650 vạn!" Vẫn là vị khách lúc trước.

"700 vạn!" Vị khách thứ hai bão giá vô cùng kiên quyết.

Nụ cười của vị nữ chủ sự càng ngày càng rạng rỡ, giá 700 vạn kỳ thực đã vượt quá mức họ dự đoán. Cây Thiên Niên Huyền Băng Thảo này giá trị ước định khoảng chừng trên dưới 600 vạn mà thôi, tuy rằng nó là thượng cổ dị chủng, nhưng dù sao bản thân niên đại không cao, lại còn chưa tới thời điểm điểm giác. Nếu như đây là một cây Nhị Giác Huyền Băng Thảo, giá sẽ cao như lên trời.

"750 vạn!"

Đường Vũ Lân vốn không thấy được dãy số của khách ở tầng trên, nhưng hắn đột nhiên phúc linh tâm lai vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, quả nhiên, bóng tối trở nên rõ ràng hơn. Đã có chút âm thanh nghiến răng nghiến lợi vang lên, đến từ khách ở phòng số 04.

"800 vạn!" Âm thanh chắc nịch từ khách phòng số 06 vang lên.

Khách phòng số 04 ngừng chiến, cái giá này rõ ràng đã vượt qua giá trị vốn có của Thiên Niên Huyền Băng Thảo.

"900 vạn!" Khách phòng số 08 truyền ra một con số kinh người, gây nên nhiều tiếng hô kinh ngạc từ những khách khác trong đại sảnh.

"Ngàn vạn!" Thế nhưng, âm thành của khách phòng số 06 lại càng kiên quyết hơn.

Toàn trường yên tĩnh!

Lần này, rốt cục đã không còn người ra giá.

"Ngàn vạn lần thứ nhất, ngàn vạn lần thứ hai, lần thứ ba, thành giao!" Gõ chùy, thành giao!

Thiên Niên Huyền Băng thảo, món đồ đấu giá thứ nhất ngày hôm nay, vậy mà lại đánh ra một giá ngàn vạn!!!

Đường Vũ Lân sắc mặt rõ ràng có chút khó coi, hắn cũng không nghĩ tới, Thiên Niên linh thảo lại có thể đánh ra giá cả như vậy. Vậy thì Thiên Niên Long Lân Quả của mình làm sao bây giờ? Nếu như giá lại cũng cao như vậy, đúng là mình không mua không nổi! Nếu như bốn loại Thiên Niên linh vật đều là giá tiền này, dù cho mình liều mạng hoàn thành Đoán Tạo nhiệm vụ, e rằng cũng rất khó tích cóp được nhiều tiền như vậy trước năm 15 tuổi.

"Huyền Băng Thảo là thượng cổ dị chủng, ra giá cao mua, đều vì hy vọng có thể thông qua chăm sóc để nó vẫn tiếp tục sinh trưởng, cũng không phải giá cả bình thường, không cần lo lắng." Vũ Trường Không ghé vào tai hắn nói.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu hướng về phía Vũ lão sư nhìn lại, chỉ thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như trước.

Vũ lão sư thật sự lạnh lẽo sao? Tại sao lúc này mình lại có cảm giác mềm lòng.

Quả nhiên, đúng như Vũ Trường Không dự đoán, sau đó còn tiếp tục đấu giá vài cây Thiên Niên linh quả, tuy giá cũng không thấp, những cũng không xuất hiện tình huống giá cả siêu cao như Thiên Niên Huyền Băng Thảo lúc đầu. Đường Vũ Lân cũng dần dần thở phào nhẹ nhõm.

"Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến hành đấu giá món đồ trân quý hàng thứ tư của

buổi hôm nay, Thiên Niên Long Lân Quả."

"Trong truyền thuyết, long là chủng tộc Hồn Thú mạnh mẽ nhất, Long Lân Quả là do máu tươi của một con Cự Long đã chết thấm vào đại địa, hấp thu Long Huyết tinh hoa sinh trưởng mà thành, bản thân nó có chứa vết tích vảy rồng nhàn nhạt, vì vậy mà có tên này. Truyền thuyết có thực hay không chúng ta không biết được, nhưng ta có thể khẳng định chính là, Long Lân Quả ban đầu sinh trưởng đúng là cần máu rồng nuôi dưỡng, bởi vậy, rất khó có thể bồi dưỡng được tới niên đại như thế này. Theo chúng ta quan sát, cây Thiên Niên Long Lân Thảo này, ban đầu bồi dưỡng cho nó chính là bằng máu của một loại long tộc Hồn Thú phi thường mạnh mẽ. Vì vậy, phẩm chất của nó so với Long Lân Quả bình thường còn tốt hơn một ít."

Chương 171: Đấu Khải!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Mọi người đều biết, Long Lân Quả thường là màu lam nhạt, mà quả này lại là màu xanh da trời. Phán đoán của chúng ta cũng từ điểm này mà ra. Đáng tiếc nó bị hái quá sớm, nếu như có thể biến thành màu tím, trở thành Vạn Niên Long Lân Quả, ta tin tưởng, nó sẽ là bảo vật vô giá. Tiếp theo, xin mời các vị ra giá. Thiên Niên Long Lân Quả, giá khởi điểm 100 vạn."

Giá khởi điểm 100 vạn ngoại trừ Huyền Băng Thảo và vài cây linh quả, đều bất quá là mấy chục vạn mà thôi, làm sao đột nhiên lại lên tới 100 vạn?!

Tâm tình trầm ổn ban đầu của Đường Vũ Lân nhất thời lại dậy sóng. Linh quả này, thực sự mình có thể đấu giá được sao?

"110 vạn" báo giá bắt đầu rồi! Đường Vũ Lân theo bản năng nắm chặt song quyền, khi hắn nghe người bán đấu giá nói Long Lân Quả này có phẩm chất đặc biệt, thì trong lòng cũng là trở nên kích động.

Trên màn ảnh lớn, Long Lân Quả hiện liên hình bầu dục, phần sau có một lớp bảo vệ giúp đảm bảo năng lượng của nó không bị hư thoát đi. Quả hình bầu dục, màu xanh da trời đẹp đẽ, óng ánh long lanh như bảo thạch. Càng kỳ dị chính là, mặt ngoài của nó hiện lên một tầng hoa văn màu vàng kim nhàn nhạt, mơ hồ mang dáng dấp của vảy rồng. Lớp vảy này cực kỳ giống với Kim Lân trên cánh tay Đường Vũ Lân khi thôi động sức mạnh huyết thống.

Chỉ vừa nhìn Đường Vũ Lân đã tràn ngập khát vọng đối với Thiên Niên linh quả này. Nếu như có thể có được nó, nhất định sẽ giúp mình nắm chắc cơ hội đột phá phong ấn tầng thứ hai hơn nhiều.

"Số ngươi cũng may, Thiên Niên Long Lân Quả này cũng không phải bình thường, người bán đấu giá cũng không có nói quá." Âm thanh Vũ Trường Không vang lên bên tai Đường Vũ Lân, nhưng điều này cũng khiến Đường Vũ Lân càng căng thẳng hơn. Người tinh tường chắc chắn sẽ không chỉ có mỗi mình Vũ lão sư.

"200 vạn" Vũ Trường Không giơ thẻ số trong tay lên, thừa dịp báo giá chỉ mới có 150 vạn, trực tiếp tăng lên đến 200.

Trong sân thoáng yên tĩnh một chút, nhưng rất nhanh, âm thanh báo giá liền xuất hiện lần nữa.

Mới chỉ mấy lần tranh giá đã tiếp cận 300 vạn. Tâm tính của Đường Vũ Lân dù sao cũng vẫn còn là thiếu niên, nhất thời bắt đầu nôn nóng hơn.

Làm sao bây giờ!?

"500 vạn!" Ngay vào lúc này, một âm thanh tựa như oanh lôi xuất hiện, đập cho Đường Vũ Lân trước mắt ứa ra ngàn sao lấp lánh. Má ơi, 500 vạn dĩ nhiên liền 500 vạn.

Không chỉ là hắn bị đè ép, hết thảy người đấu giá ở đây trong nháy mắt này tựa hồ cũng bị đè ép. Bởi vì, phương hướng âm thanh kia truyền tới, chính là vị đã vung tay chi tiền cho Thiên Niên Huyền Băng Thảo ở phòng số 06.

Mỹ nữ chủ sự lông mày cũng nhíu lại, nhưng lần này cũng không phải hưng phấn, mà là có chút buồn bực. Thầm nghĩ trong lòng, không tốt!

Thiên Niên Long Lân Quả định giá so với Thiên Niên Huyền Băng Thảo tương tự nhau. Đều tầm trên dưới 600 vạn. Thiên Niên Huyền Băng Thảo bán ra giá cao là niềm vui bất ngờ, nhưng này Thiên Niên Long Lân Quả bị vị khách tài lực mạnh mẽ ở phòng số 06 trực tiếp ra giá cao như vậy, e rằng cũng không mấy ai dám cạnh tranh!

"Vũ lão sư, làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lân cấp thiết hướng về bên người Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không quay đầu liếc mắt nhìn hắn, "Buông tha đi."

"A nhưng mà…" Đường Vũ Lân sốt sắng. Hắn cảm giác rất rõ ràng, Thiên Niên Long Lân Quả này phi thường thích hợp với bản thân mình. Từ bỏ như vậy, hắn thật sự không cam lòng!

"Vũ lão sư, con muốn, con thật sự rất muốn. Ngài có thể cho con mượn ít tiền hay không, khi về con sẽ trả lại cho ngài." Đường Vũ Lân vội vàng nói.

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, thời điểm Đường Vũ Lân còn muốn nói điều gì, đột nhiên cảm nhận được trên người Vũ Trường Không truyền đến một trận hàn ý mãnh liệt. Theo bản năng rùng mình một cái, cũng tỉnh táo thêm một chút.

Hắn cũng không hiểu rõ giá trị của Thiên Niên linh quả, thế nhưng, Vũ lão sư nếu đã làm như vậy, nhất định là bởi vì giá linh quả này đã vượt quá giá trị vốn có.

Tâm tính hắn vốn so với bạn cùng lứa ổn định hơn một ít, sau một lúc thất lạc ngắn ngủi, chỉ có thể chấp nhận sự thực, ngồi yên tại chỗ cúi đầu không nói.

"500 vạn lần thứ nhất, 500 vạn lần thứ hai, lần thứ ba, thành giao "

Nữ chấp sự có chút bất đắc dĩ tuyên bố thành giao Thiên Niên Long Lân Quả. Đường Vũ Lân chung quy vẫn bỏ lỡ cơ hội. Chủ hội đấu giá cũng không có gì quá bất mãn, bán đấu giá chính là như vậy, cũng không phải mỗi một kiện đồ đấu giá đều có thể đánh ra giá cả lý tưởng, khách phòng số 06 lúc trước dùng giá cao mua Thiên Niên Huyền Băng Thảo. Tính bình quân, bọn họ cũng vẫn còn lời nhiều.

Trong lòng chịu đả kích khiến cho Đường Vũ Lân đối với buổi đấu giá sau đó đã không còn cảm thấy quá hứng thú. Trong đầu lởn vởn hiện lên dáng vẻ của Thiên Niên Long Lân Quả.

Đấu giá lại tiếp tục, từng kiện trọng bảo được đưa ra, nhưng cũng rất ít khi xuất hiện tình huống ngưu bức như lúc trước.

Hai thẻ nhập môn Trung Cấp Thăng Linh Đài đã bị Vũ Trường Không thuận lợi thu vào với giá 260 vạn đồng liên bang.

Đối với việc này Đường Vũ Lân đã không còn cảm giác gì. Long Lân Quả

ơi, Long Lân Quả à, Long Lân Quả của ta, huhu! Hiện tại trong lòng hắn chỉ có mỗi một thanh âm như thế.

"Tiếp theo là ba món cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay, chính là ba bộ Đấu Khải tinh phẩm, chính là thứ tốt hiếm có. Chúng ta sau nhiều lần trắc trở mới thu được chúng nó. Các vị khách quen thuộc với chúng ta đều biết, Đấu Khải thứ đồ tốt này, chí ít phải tại thời điểm cực kỳ quan trọng mới xuất hiện. Vì lẽ đó, chư vị quan khách hôm nay phải biết nắm bắt cơ hội nha!"

Đấu Khải

Nghe được hai chữ này, tinh thần Đường Vũ Lân rốt cục phấn chấn hơn một ít, ánh mắt một lần nữa lại tập trung nhìn lên đài đấu giá.

Đấu Khải đến tột cùng là hình dáng gì? Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thấy qua.

"Món Đấu Khải đầu tiên được đấu giá, là một cái đai lưng Đấu Khải. Chư vị quan khách đều biết, đai lưng bình thường lấy năng lượng Đấu Khải làm đầu mối, bởi vì khoảng cách của nó đến đan điền nơi Hồn Sư ngưng tụ hồn lực gần nhất. Hồn Sư tu vi mạnh mẽ, đều sẽ thông qua nơi này đem hồn lực truyền vào trong Đấu Khải, do đó kích phát được thực lực mạnh nhất."

"Đai lưng này, chính là tinh phẩm Đấu Khải màu tím, hoàn toàn có thể dựa vào nó để tạo thành một bộ Đấu Khải toàn thân. Mời xem màn ảnh lớn."

Một cái đai lưng kim loại xuất hiện ở trên màn ảnh, trên đai lưng tỏa ra vầng sáng màu tím nhàn nhạt, chế tạo vô cùng tinh tế, bản thân do chí ít ba loại kim loại tạo thành, kết cấu không tính là phức tạp, lấy ánh mắt Đoán Tạo Sư của Đường Vũ Lân, nhìn qua một chút liền có thể xác định đây là một cái đai lưng do Thiên Đoán kim loại tạo thành.

Nhưng so với Thiên Đoán kim loại phổ thông không giống, trên đai lưng có một ít hoa văn kỳ dị, những vầng sáng màu tím chính là từ trong những hoa văn này tỏa ra.

Đây chính là Đấu Khải à? Về kích thước to nhỏ chỉ lớn hơn đai lưng bình thường một ít mà thôi. Ngay giữa Đấu Khải này là một khối kim loại hình tròn, là một loại chất liệu đặc thù, mặt trên vầng sáng màu tím lan ra cũng

nồng đậm nhất. Cũng vì nguyên nhân này mà Đường Vũ Lân không cách nào phán đoán được đến tột cùng nó làm bằng chất liệu gì?

"Sau khi kim loại được rèn đúc thành hình, dựa theo Cơ Giáp thiết kế, tiến hành gia cố Hồn Đạo Trận Pháp, chế tác bính trang, khắc hoạ trận pháp, là công tác của Cơ Giáp Sư. Một Đấu Khải ưu tú, nhất định phải do Thiết Kế Sư cùng Cơ Giáp Sư đều phi phàm mới có thể tạo thành. Đây là lý do vì sao chức nghiệp thứ hai lại có trợ giúp quan trọng. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là có thể càng thêm quen thuộc đối với Đấu Khải hơn, cũng dễ dàng tìm được đồng đội thích hợp với mình hơn."

Vũ Trường Không ở trường đã giảng giải một ít đặc điểm cơ bản của Đấu Khải, hiện tại được trực tiếp quan sát, không thể nghi ngờ lại càng hiệu quả hơn.

Đấu Khải, đây chính là Đấu Khải! Buồn bực lúc trước trong lòng Đường Vũ Lân đã không còn sót lại chút gì, trên mặt biểu lộ ra vẻ ngóng trong. Đợi sau này, chính mình cũng có thể tự mình chế tác Đấu Khải! Mặc dù mình không thể thiết kế Cơ Giáp, cũng không thể thiết kế Hồn Đạo Trận Pháp, càng không thể khắc hoạ. Nhưng mình có thể rèn đúc kim loại!

Thiên Đoán, hiện tại mình đã thực hiện được rồi. Cái này cũng có thể được tính là nắm giữ được cơ sở ban đầu của chế tạo Đấu Khải chứ!?

Vũ Trường Không nói: "Đấu Khải là sinh mạng thứ hai của Hồn Sư, một bộ Đấu Khải ưu tú có thể giúp thực lực của Hồn Sư tăng lên ít nhất 30%. Đấu Khải cùng Cơ Giáp khác biệt lớn nhất chính là ở sự phù hợp. Phù hợp chính mình, hoàn toàn dựa theo yêu cầu của chính mình và đặc điểm của Võ Hồn mà tạo thành."

Chương 172: Mất mà lại được!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Thời đại tiến bộ, người bình thường cũng có thể thành công nhờ vào khả năng của Cơ Giáp. Phụ Trợ Hệ Hồn Sư cũng có thể thông qua hồn lực truyền vào giáp máy, nhờ đó nắm giữ lực chiến đấu mạnh mẽ. Thế nhưng, cường giả chân chính, trăm ngàn năm qua xưa nay cũng không hề biến hóa quá nhiều. Chỉ có Hồn Sư mạnh mẽ mới có thể trở thành cường giả thực thụ. Vì lẽ đó, Đấu Khải Sư chân chính cũng đồng thời là Hồn Sư mạnh mẽ. Đấu Khải bản thân không có sức chiến đấu, nhưng cũng là một phần của thân thể Hồn Sư, là sự thăng hoa của thực lực của Hồn Sư. Đồng dạng là lục hoàn, Phụ Trợ Hệ Hồn Sư dù cho nắm giữ Cơ Giáp mạnh mẽ đến mấy, đối mặt với Đấu Khải Sư cùng cấp bậc, cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn. Đây chính là khác biệt. Hiểu chưa?"

"Vâng, con đã hiểu!" Đường Vũ Lân hô hấp có chút ồ ồ hồi đáp.

Đối với lịch sử Hồn Đạo Cơ Giáp hắn đã được học, thời điểm ban đầu khi Hồn Đạo Cơ Giáp xuất hiện, Hồn Sư đã từng bị hoài nghi, khoảng cách giữa Hồn Sư và người bình thường dường như vì xuất hiện giáp máy mà thu hẹp lại. Tựa hồ, bất kể Võ Hồn gì, chỉ cần hồn lực cách biệt không lớn, lái Hồn Đạo Cơ Giáp, sức chiến đấu cũng sẽ không cách biệt quá nhiều.

Mà theo thời đại phát triển, sau khi giới Hồn Sư rốt cục nghiên cứu ra Đấu Khải, tất cả trở về nguyên điểm, cường giả vi tôn!*

** Đại khái có thể dùng hình ảnh người thường lái xe tăng chống lại Hồn Sư để hình dung. Sau đó Hồn Sư nghiên cứu ra bộ giáp iron man có lắp…súng chống tăng.*

Tuy rằng Đường Vũ Lân hiện tại vẫn không rõ ràng lắm Đấu Khải Hồn Sư mạnh mẽ đến trình độ nào, nhưng từ trong miệng Vũ Trường Không đã nói vậy, có thể thấy được hắn tôn sùng cỡ nào đối với Đấu Khải. Thực lực của Vũ lão sư hắn có thể thấy rõ a!

"Giá khởi điểm: 200 vạn liên bang kim hồn tệ, mỗi lần tăng giá không dưới 20 vạn đồng liên bang, đấu giá bắt đầu."

Sau đó ba bộ Đấu Khải, hoàn toàn đánh ra giá trên trời, giá sau cùng tổng cộng vượt quá 20 triệu đồng liên bang. Đây chính là Đấu Khải, thứ tốt dù có tiền cũng không mua được.

Hầu như mọi Đấu Khải đều do Hồn Sư vì mình mà đo ni đóng giày tự tạo ra, rất ít người sẵn lòng bán. Vì lẽ đó, Đấu Khải lưu thông trên thị trường đã ít lại càng ít.

Mà chế tác Đấu Khải có độ khó rất cao, rất hiếm khi thành công. Mỗi một món linh kiện đều tối thiểu phải là kim loại hiếm đã qua Thiên Đoán, hơn nữa thiết kế, chế tác… phù hợp với đặc điểm riêng của Võ Hồn. Một ít Đấu Khải của Hồn Sư đặc thù, dù lưu truyền ra ngoài, Hồn Sư khác cũng không dùng được.

Bởi vậy, trong giới Hồn Sư. Cách làm của các tông môn Hồn Sư hàng đầu chính là tự mình chế tạo ra Đấu Khải cho riêng mình, cái này cũng là lý do tại sao nói Thần Cấp Cơ Giáp nhất định phải do Hồn Sư tự mình chế tạo.

Rất nhiều Hồn Sư, dù cho là ở thời điểm lục hoàn, đều không thể nắm giữ một bộ Đấu Khải thuộc về mình, đây không chỉ là nguyên do về thực lực, mà còn thuộc về tài lực và vận may dẫn đến. Không có ai tất cả các phó nghiệp đều tinh thông, mà nếu thật vậy, hắn cũng nhất định không có đủ tinh lực để trở thành một Hồn Sư mạnh. Bởi vậy, chế tạo Đấu Khải đều cần rất nhiều người, chuẩn bị kim loại, thiết kế hợp lý, thử nghiệm, chờ đợi, điều chỉnh, v.v…

Mỗi một bộ Đấu Khải đối với Hồn Sư mà nói, đều là huyết mạch tương liên, chí bảo sống còn. Đồng thời tượng trưng cho tài lực và thực lực.

Đấu Khải Sư sớm đã trở thành tồn tại cao cấp nhất trên đại lục, nắm giữ một tên Đấu Khải Sư, càng làm cho người ta chấn động hơn so với năm giữ một đại đội Cơ Giáp.

Hiện nay trên Đấu La Đại Lục đã ngầm thừa nhận chuẩn nhập môn của Đấu Khải Sư là tứ hoàn, chỉ có tứ hoàn trở lên mới có thể mặc Đấu Khải, đồng thời sử dụng khả năng của Đấu Khải. Cái này cũng là nguyên nhân tại sao những thế lực lớn cùng gia tộc lớn kia trước sau ở trên đại lục đều chiếm cứ địa vị trọng yếu, bởi vì bọn họ có đầy đủ tài lực để tạo nên một thế lực Đấu Khải Sư thuộc về mình.

Kết thúc Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội, tinh thần Đường Vũ Lân đã một lần nữa phấn chấn lên. Thiên Niên Long Lân Quả có thể xuất hiện lần thứ nhất, sẽ có thể xuất hiện lần thứ hai, ngược lại hiện tại mình cũng không đủ tiền. Chờ đủ tiền rồi, nhất định sẽ mua được.

Lần đầu thấy được Đấu Khải đã triệt để nhen nhóm lửa khát vọng trong nội tâm hắn, trong đầu của hắn đã tưởng tượng ra hình ảnh một ngày mình có thể mặc một bộ Đấu Khải, giống như giáp trụ bình thường, sẽ uy vũ biết bao nhiêu!? Không biết hình tượng Đấu Khải Sư có phải sẽ giống như đại tướng quân thời cổ đại hay không?

"Chờ một chút." Vũ Trường Không gọi Đường Vũ Lân vốn đang định đi về khách sạn.

Đường Vũ Lân dừng bước lại.

Vũ Trường Không không có giải thích tại sao phải dừng lại, chỉ bảo hắn đứng ở một bên. Nhìn từng người khách đấu giá rời đi.

Đường Vũ Lân cũng không hỏi nhiều, hắn hiện tại còn chìm đắm trong hình ảnh của Đấu Khải, tâm tính trẻ con liên quan tới Long Lân Quả phiền muộn đã không còn sót lại chút gì.

Chính vào lúc này, đột nhiên, lông mày Đường Vũ Lân nhíu lại, hắn lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Vị này không phải Triệu đường chủ sao? Vóc người to béo Triệu đường chủ từ Thiên Đấu Hoàng Gia Đấu Giá Hội đi ra, đi thẳng tới trước mặt bọn họ. Đem một cái hộp ngọc đưa cho Vũ Trường Không, thản nhiên nói: "Khi nào về chuyển tiền gửi lại cho tổ chức. Ta đi đây!" Nói xong, trên mặt hắn toát ra vẻ tươi cười, giơ tay sờ sờ đầu Đường Vũ Lân, trong lúc đầu óc Đường Vũ Lân vẫn còn mơ hồ, hắn đã nhanh chân rời đi.

Hào quang lóe lên, hộp ngọc trong tay Vũ Trường Không đã biến mất không còn tăm hơi.

"Thẻ nhập môn Bạo Động Thăng Linh Đài sau này ta sẽ giúp ngươi bán đi, hẳn là có thể để bù đắp giá trị của hai tấm thẻ Trung Cấp Thăng Linh Đài. Tiền Long Lân Quả, sau này trở về ngươi gửi lại cho ta sau." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Long Lân Quả? Ngài nói là…?" Trong phút chốc, hắn đột nhiên hiểu được.

Liên tưởng đến Triệu Đường Chủ rời đi lúc trước, lúc này hắn mới đoán được, nguyên lai cái vị khách thần bí trong phòng số 06 kia chính là Đường Môn Triệu đường chủ.

Từ tình huống lúc đó mà xem, năm triệu đồng liên bang, tựa hồ cũng không tính là quá đắt. Nguyên lai Vũ lão sư là lợi dụng lúc trước Triệu đường chủ đập xuống Thiên Niên Huyền Băng Thảo chấn nhiếp, mới giúp mình mua được với giá thấp hơn.

Tuy rằng Vũ Trường Không tính toán tiền bạc rất chi li, nhưng Đường Vũ Lân trái lại càng yêu thích như vậy, tự lực cánh sinh, không dựa vào người khác, tâm linh của hắn sẽ càng thêm thông suốt.

"Đi thôi, về thôi."

Hai thầy trò trở về khách sạn, Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân bàn giao: "Đêm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai, chúng ta đi tới Thiên Đấu Thăng Linh Đài, giúp ngươi thăng linh. Sau đó sẽ quay trở về Đông Hải Thành."

"Dạ vâng!"

Một đêm minh tưởng, sáng sớm tu luyện Tử Cực Ma Đồng, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác toàn thân mình đều là động lực. Thiên Đấu lữ trình lần này có thể nói thu hoạch phong phú. Bốn loại linh vật rốt cục thu được một loại trong số đó, đồng thời biết được đại khái ba loại còn lại có thể xuất hiện ở đâu. Ngoài ra còn được Vũ lão sư dẫn dắt thăng linh, điều này có nghĩa là khi mình quay trở về Đông Hải Thành, rất có thể sẽ nắm giữ Thiên Niên

Hồn Linh! Tiểu Kim Quang của mình đã từng là cùi mía, sẽ biến thành Thiên Niên Tiểu Kim Quang hùng mạnh.

Thời khắc này, Đường Vũ Lân đã tự nhủ lòng mình, cuối cùng ta cũng không vô dụng như xưa, ta đã có cơ hội trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ.

Sáng sớm, Vũ Trường Không để cho Đường Vũ Lân thu thập đồ đạc, rời khỏi phòng, theo hắn đón Hồn Đạo Xa, đi thẳng đến Thiên Đấu Thăng Linh Đài.

So với Đông Hải Thăng Linh Đài, Thiên Đấu Thăng Linh Đài nhìn qua quy mô có chỗ không bằng, nhưng lại tràn ngập nét cổ kính. Trong đại sảnh đồng dạng có những bức bích họa huyễn lệ màu sắc rực rỡ, mặt trên vẽ cố sự rõ ràng so với Đông Hải Thăng Linh Đài càng thêm phức tạp.

Bất quá, lúc này Đường Vũ Lân không có tâm tình thưởng thức những thứ này, hắn vẫn còn trong trạng thái phấn khởi. Trung Cấp Thăng Linh Đài sẽ mang lại những tình huống thế nào đây?

Sau khi trình thẻ nhập môn, đăng ký đơn giản, hai thầy trò bọn họ liền được dẫn tới một cái phòng tương tự Đông Hải Thăng Linh Đài.

Nhưng Đường Vũ Lân phát hiện so với thời điểm lúc trước bọn họ tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài không giống, lần này, căn phòng của bọn họ nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, không còn là loại phương thức tiến vào bằng ngăn tủ kim loại nữa, mà là một cái tủ pha lê to lập thể.

Nhân viên Thiên Đấu Thăng Linh Đài đối với việc Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân tiểu tử tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài cũng không hỏi dò gì, tình huống như thế cũng không hiếm thấy. Rất nhiều đại gia tộc, thế lực lớn đều sẽ làm như thế, lấy trợ giúp của gia tộc đem Hồn Linh, Hồn Hoàn của con cháu tăng đến mức cực hạn chịu đựng của thân thể, xây dựng cơ sở vững chắc. Đối với bọn hắn mà nói, thu được thẻ nhập môn cũng không phải một chuyện khó khăn, thế nhưng, dù cho là ở trong đại gia tộc, cũng chỉ có những con cháu, đệ tử có thiên phú dị bẩm, nắm giữ tiềm năng phát triển lớn, mới được trao cho cơ hội này.

Tiến vào trong tủ pha lê to phải cởi sạch quần áo, khác với Sơ Cấp Thăng Linh Đài, Vũ Trường Không nói cho Đường Vũ Lân đây là quy củ do Truyền Linh Tháp lập xuống. Tiến vào Thăng Linh Đài không cho phép

mang theo Đấu Khải. Về phần tại sao, chỉ có nội bộ Truyền Linh Tháp mới biết.

Sơ Cấp Thăng Linh Đài không tồn tại khả năng mang theo Đấu Khải, nhưng Trung Cấp Thăng Linh Đài thì khác, phải kiểm tra nghiêm mật hơn nhiều.

Tất cả chuẩn bị xong, từng vòng kim loại bao quanh lấy thân thể hai người, lồng pha lê bên ngoài hạ xuống, đem Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không bao phủ ở bên trong.

"Chuẩn bị tiến vào!"

Trên vòng kim loại bắt đầu sáng lên từng vòng kim quang, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng cảm giác tê dại mãnh liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, sau một khắc, trước mắt đã trống rỗng.

Không biết bao lâu trôi qua, màu xanh lục tràn ngập diễn luyện, không khí tươi mát quen thuộc phả vào mặt! Trung Cấp Thăng Linh Đài, ta đến rồi đây!

Chương 173: Băng Hỏa Ma Hổ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thế giới màu xanh lục, các loại thực vật xanh um tươi tốt, tất cả cảm giác trên đều giống hệt Sơ Cấp Thăng Linh Đài. Nhưng Đường Vũ Lân rất rõ ràng rằng nơi này và Sơ Cấp Thăng Linh Đài tuyệt không đơn giản như thế.

Ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài, xác xuất bọn họ gặp phải Thiên Niên Hồn Thú rất lớn, thậm chí còn có thể sẽ gặp phải Vạn Niên Hồn Thú. Là Vạn Niên Hồn Thú đó!

Vũ Trường Không vẫn lạnh lẽo như trước, bạch y tung bay, ở ngay cạnh hắn, bình tĩnh quan sát chung quanh. Có Vũ lão sư ở bên, Đường Vũ Lân nhất thời có cảm giác an toàn, hơi hơi nhích lại gần hắn một tí, tương tự cũng cảnh giác quan sát bốn phía.

"Đi theo ta!" Vũ Trường Không cất bước về phía trước, từng vầng sáng dưới chân tùy ý bay lên, hai vàng, hai tím, hai đen.

Dù không phải lần đầu tiên thấy sáu cái Hồn Hoàn của Vũ lão sư, nhưng Đường Vũ Lân vẫn như cũ có cảm giác chấn động. Đây mới là cường giả! Lúc nào tu vi của mình mới có thể đạt đến lục hoàn như vậy là tốt lắm rồi.

Trong tay phải của Vũ Trường Không, ánh sáng màu lam nhạt sáng lên, Thiên Sương Kiếm xuất hiện trong tay. Từ động tác của hắn có thể nhìn ra được, hắn đối với Trung Cấp Thăng Linh Đài rất coi trọng.

Thất hoàn trở xuống, đây là chuẩn nhập môn của Trung Cấp Thăng Linh Đài.

Đường Vũ Lân yên lặng đi theo bên cạnh hắn, trong rừng cây có vẻ rất yên tĩnh, bọn họ đi hơn 10 phút, cũng không gặp phải một con Hồn Thú nào.

"Có phải là cảm thấy rất kỳ quái, tại sao không có Hồn Thú qua lại?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

"Dạ!" Đường Vũ Lân gật gật đầu. Với kinh nghiệm của hắn ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, thời gian dài như vậy hẳn đã sớm có Hồn Thú xuất hiện tập kích mới đúng.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Thăng Linh Đài mô phỏng theo Tinh Đấu Đại Sâm Lâm khi xưa kiến tạo mà thành. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là mảnh rừng rậm nguyên thủy lớn nhất trên Đấu La Đại Lục, cũng là Hồn Thú Sâm Lâm. Đã từng là nơi sinh tồn của những Hồn Thú mạnh mẽ nhất trên toàn bộ đại lục. Trước đây Hồn Thú có một loại xếp hạng thuyết pháp, gọi là Thập Đại Hung Thú, chính là chỉ mười vị Hồn Thú mạnh nhất có tu vi vượt quá 10 vạn năm. Trong đó có 05 vị đều ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm."

"Tinh Đấu Đại Sâm Lâm cũng có phân chia khu vực, chia làm khu vực ngoại vi, khu vực giao thoa, khu vực hạch tâm, còn có khu vực trung ương nhất – gọi là Đại Hung. Nương theo sự thành công của nghiên cứu chế tạo Đấu Khải, thực lực Hồn Sư nhân loại chúng ta một lần nữa tăng lên trên diện rộng, từ mấy ngàn năm trước đã triệt để áp chế Hồn Thú. Có thể coi như là vậy, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm dưới tình huống này gần như hoàn toàn bị chúng ta khai phá, nhưng vị trí chủ yếu nhất Đại Hung vẫn như trước không bị đánh hạ. Ta chưa đi qua nơi đó, nhưng tục truyền nói, nơi đó vẫn như trước có hung thú mạnh mẽ sinh sống, đã từng có Đấu Khải Sư mạnh dạn thử nghiệm đi vào bên trong mạo hiểm, nhưng lại cũng không trở về nữa. Nơi đó cũng đã trở thành một trong số Cấm Khu vốn không nhiều trên đại lục."

"Hồn Thú vượt quá 10 vạn năm tu vi liền có thể biến thành dáng dấp nhân loại, một khi chúng ta phát động Đấu Khải Sư số lượng quá đông, những hung thú kia sẽ từ Đại Hung biến mất, sau đó trên đại lục sẽ bắt đầu xuất hiện các loại tập kích khủng bố. Sau này, nhân loại chúng ta cùng những hung thú cuối cùng này từ từ đạt thành khế ước ngầm, chúng ta không đi công kích Đại Hung của bọn họ, bọn họ cũng không tùy tiện tập kích loài người.

Đường Vũ Lân nhíu nhíu mày nói: "Vũ lão sư, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này khác khu vực Hồn Thú khác thế nào?"

Vũ Trường Không nói: "Trải qua nhiều năm như vậy, bị nhân loại chúng ta săn giết, bắt thất thất bát bát, không còn lại cái gì. Đây cũng là lý do tại sao địa vị Truyền Linh Tháp dần dần tăng lên. Hồn Linh nhân tạo là lựa chọn duy nhất của tuyệt đại đa số Hồn Sư. Hồn Linh tự nhiên quá khó có thể thu được, còn Hồn Hoàn, càng căn bản không có khả năng trực tiếp thu được, vì không có Hồn Thú cho chúng ta đánh giết."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy Hồn Thú chẳng phải là muốn tuyệt diệt?"

Vũ Trường Không thở dài một tiếng, "Theo Hồn Đạo khoa học kỹ thuật không ngừng phát triển, tương lai có một ngày, Hồn Thú nhất định sẽ tuyệt diệt. Trên thực tế, chuyện này đối với loài người chúng ta mà nói cũng chưa chắc là chuyện tốt. Đấu Khải cố nhiên tăng lên cực lớn Hồn Sư tu vi, thế nhưng, chúng ta hiện tại so với Hồn Sư khi xưa, về phương diện hồn kỹ vẫn là yếu đi rất nhiều. Hồn Linh nhân tạo mang đến hồn kỹ, nhưng vẫn không bằng được hồn kỹ do Hồn Thú mang lại cho chúng ta. Hơn nữa, một khi Hồn Thú tuyệt diệt, cân bằng sinh thái trên đại lục tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng hơn. Căn cứ nghiên cứu gần đây, mấy trăm năm qua, Hồn Sư nhân loại thức tỉnh Võ Hồn lại có thể tu luyện hồn lực ngày càng ít. Ta rất hoài nghi, nếu như trên đại lục không có Hồn Thú, rất có khả năng sẽ không còn Hồn Sư. Đây chính cái giá của việc phá hoại sự cân bằng sinh thái."

"Quay trở lại chuyện chính, các ngươi lúc trước đã tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài, nói theo một ý nghĩa nào đó, chính là khu vực ngoại vi của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Mà chúng ta hiện tại tiến vào, chính là khu vực giao thoa của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, cũng là Trung Cấp Thăng Linh Đài. Phổ thông Hồn Thú sinh sống ở khu vực ngoại vi tu vi mạnh nhất cũng chỉ là ngàn năm. Nhưng đến khu giao thoa, Hồn Thú chủ yếu là Thiên Niên Hồn Thú cùng Vạn Niên Hồn Thú. Thực lực Hồn Thú đến tầng thứ này, đều sẽ có địa bàn hoạt động riêng. Vì lẽ đó, số lượng Hồn Thú trong khu vực giao thoa không nhiều như khu ngoại vi. Một chốc không gặp được Hồn Thú là chuyện bình thường, chỉ khi nào gặp phải, liền..."

Vũ Trường Không mới vừa nói tới chỗ này, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén lên, một Đạo Hàn Phong trong nháy mắt bay lên, trong tay Thiên Sương Kiếm chỉ về một phương hướng.

Một tiếng gầm rú trầm thấp vang lên, một con hổ to lớn chiều dài vượt quá 6 mét, chiều cao 2 mét có hơn, xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Con Hồn Thú Hổ tộc này toàn thân phủ đầy một bộ lông vàng dài, trên bộ lông này tràn ngập từng đạo hoa văn màu tím thẫm đan xen dày đặc, nhìn qua vô cùng kỳ dị, hai con mắt của nó một con màu băng lam, một con màu đỏ rực, cực kỳ quỷ dị. Càng thêm kỳ lạ chính là, ở sau lưng nó có một đôi cánh, màu sắc đôi cánh này cũng phân biệt là màu băng lam cùng đỏ rực.

"Xem ra, vận may chúng ta không tốt lắm. Con Băng Hỏa Ma Hổ này tu vi ít nhất 4.000 năm trở lên. Chẳng trách một khu vực lớn bên này đều không có Hồn Thú khác qua lại. Ngươi nhớ kỹ, điều ngươi phải làm, chính là bảo vệ tốt cho mình, cái khác ngươi không cần để ý đến. Hiểu chưa?" Vũ Trường Không mặc dù hướng về Đường Vũ Lân nói chuyện, nhưng ánh mắt của hắn vẫn thủy chung nhìn chăm chú trên người con Băng Hỏa Ma Hổ kia.

Băng Hỏa Ma Hổ? Đường Vũ Lân nhớ tới điển tịch mình từng đọc, đã từng thấy qua loại Hồn Thú hi hữu này. Băng Hỏa Ma Hổ tuy rằng không cường đại như Ám Kim Khủng Trảo Hùng, nhưng cũng là một tồn tại cùng cấp bậc với Nhân Diện Ma Chu.

Bất kể là tấn công từ xa hay là công kích cận chiến đều phi thường am hiểu, đồng thời chưởng khống nguyên tố Băng cùng Hỏa hai loại lực lượng. Trên lưng có hai cánh, có thể phi hành ở cự ly ngắn, sức chiến đấu cực mạnh. Càng kỳ lạ chính là, trong truyền thuyết chủng Hồn Thú này nếu như chết trận, có thể sản sinh hai cái Hồn Hoàn, một băng một hỏa, phi thường kỳ lạ.

Đương nhiên, trong Thăng Linh Đài, hiển nhiên là không có cách nào xuất hiện Hồn Hoàn. Bất quá, có thể thấy được loại Hồn Thú mạnh mẽ này, Đường Vũ Lân cũng cảm thấy mở mang tầm mắt.

Vũ Trường Không ánh mắt trước sau vẫn nhìn chăm chú con Băng Hỏa Ma Hổ kia. Sau lưng Băng Hỏa Ma Hổ hai cánh mở ra, chầm chậm hướng về phía hắn bên này từng bước một đi tới. Nó cũng không tiến thẳng, mà tạo thành một đường vòng cung, từng bước một tới gần, đồng thời, ánh sáng Băng Hỏa trên hai cánh sau lưng cũng ngày càng mạnh hơn. Khí thế mạnh mẽ tựa hồ đang báo trước một khi nó phát động công kích, nhất định là thạch phá thiên kinh.

Vũ Trường Không chân không nhúc nhích, chỉ nương theo Băng Hỏa Ma Hổ di động mà chầm chậm xoay người.

Đường Vũ Lân vào lúc này đã thả ra mấy cây dây leo Lam Ngân Thảo, quấn lấy mấy nhánh cây ở bên cạnh, một khi có chuyện gì không ổn, hắn có lên lập tức bắn lên trên cây để né tránh.

Khoảng cách của song phương càng ngày càng gần, Đường Vũ Lân thậm chí đã bắt đầu nghe thấy được mùi tanh trên người Băng Hỏa Ma Hổ.

Hắn đã sớm không phải loại thiếu niên hồ đồ như lúc trước mới vừa tiến vào sơ cấp học viện. Trải qua quá trình rèn luyện trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đã khiến cho hắn dù đối mặt Thiên Niên Hồn Thú cũng không căng thẳng chút nào, ngược lại có chút cảm giác hưng phấn.

Hắn đương nhiên biết Băng Hỏa Ma Hổ rất mạnh, Thiên Niên Băng Hỏa Ma Hổ tuyệt không phải là thứ mình có khả năng chống lại. Nhưng hắn lúc này lại muốn tập trung tinh thần nhìn một chút, thực lực con Băng Hỏa Ma Hổ này đến tột cùng có thể mạnh mẽ tới trình độ nào.

Chương 174: Thiên Sương diệt Ma Hổ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hống!" Băng Hỏa Ma Hổ đột nhiên gầm lên một tiếng rống giận rung chuyển trời đất. Nhìn sang liền thấy cái miệng mở to, một đoàn hỏa cầu thật lớn bắn về phía Vũ Trường Không. Đường Vũ Lân đứng sau lưng Vũ Trường Không, trực tiếp bị nó bỏ lơ.

Quả cầu lửa đón gió lớn lên, thời điểm vừa phun ra chỉ to bằng đầu người, nhưng thoáng cái đã bành trướng đến đường kính 1 mét có hơn.

Hồn Hoàn dưới chân Vũ Trường Không phát ra ánh sáng lấp lóe, chân trái bước về phía trước một bước, Thiên Sương Kiếm trong tay chính diện đâm ra. Thân kiếm nguyên bản màu lam nhạt trong phút chốc liền biến ảo thành màu xanh lam đậm, một đạo kiếm ảnh đâm thẳng vào trong quả cầu lửa.

Quả cầu lửa mang theo khí thế hùng hổ cùng nhiệt độ cao, nhưng khi va chạm cùng kiếm ảnh của Vũ Trường Không, quả hỏa cầu này trong nháy mắt tán loạn, dù là nhiệt lượng hay là ánh lửa, tựa hồ cũng bị một chiêu kiếm này phá hủy.

Đường Vũ Lân suýt chút nữa hoan hô thành tiếng, đây mới thực sự là cường giả! Hắn từ trên người Vũ Trường Không thậm chí không cảm giác được hắn thả ra hồn lực, đây rõ ràng là đem hồn lực áp súc đến trình độ nhất định, hoàn toàn lưu lại trong cơ thể mình.

Huyền Thiên Công, Vũ lão sư tu luyện cũng là Huyền Thiên Công.

Trải qua tu luyện những ngày qua, Đường Vũ Lân đã phát hiện, đặc điểm lớn nhất của Huyền Thiên Công chính là có thể tinh luyện hồn lực, đem

hồn lực trở nên càng thêm ngưng tụ.

Ngay khi Đường Vũ Lân thấy quả cầu lửa đã bị đụng nát, đột nhiên, bên trong quả cầu lửa đã hóa thành màu xanh lam, biến thành từng mảnh băng nhanh chóng nổ tung, hướng về bốn phương tám hướng tản ra. Sau đó đồng thời tụ lại hướng về phía Vũ Trường Không công kích.

Dưới khoảng cách vô cùng gần như thế này, nhìn qua, Vũ Trường Không đã không thể nào tránh khỏi.

Đường Vũ Lân thậm chí ngay cả thốt lên kinh ngạc cũng không kịp, hắn đã nhìn thấy Hồn Hoàn loại kém nhất của Vũ Trường Không rốt cục sáng lên, Thiên Sương Kiếm trong tay đột nhiên đã biến thành một mảnh huyễn ảnh.

Hắn nhìn thấy, từng đạo băng hình vòng cung bay ra, giống như băng châm vậy, tinh chuẩn đón nhận mỗi mảnh băng đâm tới, triệt tiêu lẫn nhau lặng yên biến mất.

Hồn kỹ, đây là hồn kỹ của Vũ lão sư!

Đường Vũ Lân trợn to hai mắt nhìn, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Vũ Trường Không triển khai hồn kỹ. Hắn nguyên bản còn tưởng rằng Vũ lão sư theo đuổi con đường kiếm đạo thuần túy, chỉ đem hồn kỹ tăng cường Hàn Băng thuộc tính của mình cùng với độ sắc bén của Thiên Sương Kiếm.

Thì ra không phải như vậy, hắn còn có hồn kỹ. Chỉ là không biết, hồn kỹ vừa nãy gọi là gì, lại cường hãn như vậy.

Băng Hỏa Cầu lần này tiếp xúc với Thiên Sương Kiếm của Vũ Trường Không đâm ra thì triệt để bạo tan.

Thân thể to lớn của Băng Hỏa Ma Hổ sau khi phun ra đoàn hỏa cầu kia thì cũng đã lặng yên không một tiếng động tiếp cận con mồi. Đừng xem thường nó thân hình to lớn, thế nhưng động tác của nó lại cực kỳ nhẹ nhàng, giống như một con linh miêu vậy.

Băng cầu nổ tung, bị tia kiếm của Vũ Trường Không chém xuống, thân thể khổng lồ của Băng Hỏa Ma Hổ cũng đã đến rất gần đỉnh đầu của Vũ Trường Không. Hai cánh sau lưng mở ra, nó cứ dĩ nhiên như vậy lơ lửng giữa không trung. Cùng lúc đó, hai cánh vỗ mạnh, hai luồng hồng lam

quang bao trùm toàn bộ khu vực 10 mét chung quanh, hợp lại oanh kích khu vực bên dưới.

Lần này hai cánh của nó dị thường đồ sộ, tựa như phóng to mười mấy lần, hóa thành ánh sáng, hướng xuống phía dưới chém xuống.

Đường Vũ Lân từ lúc trầm trồ về kiếm pháp của Vũ Trường Không cũng đã dùng Lam Ngân Thảo kéo mình lên một cành cây, đồng thời thôi thúc huyết thống sức mạnh, đem Kim Lân trên tay phải của mình phóng thích ra ngoài để phòng thủ.

Trình độ chiến đấu như thế này hắn không thể tham dự vào, tốt hơn vẫn nên chuồn ra xa một chút, tránh ăn phải tên bay đạn lạc. Trong lúc lùi lại hắn cũng kịp nhìn thấy thân thể Vũ lão sư bị hai đạo cường quang to lớn kia bao trùm.

"Vũ lão sư!" Tiếng kinh hô cuối cùng từ trong miệng Đường Vũ Lân phát ra, sự lo lắng của hắn phảng phất đã nghẹn ngào nơi cuống họng. May mà đây là Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong. Dù cho là như vậy, hắn vẫn cực kỳ căng thẳng.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại thấy một đoàn ánh sáng xanh lam đầy cao ngạo.

Nếu nói hai cánh của Băng Hỏa Ma Hổ giống như hai đạo sóng lớn bằng băng và lửa, thì màu xanh thăm thẳm của Vũ lão sư chính là bàn thạch đầy kiêu hãnh!

Hai đạo ánh sáng to lớn đánh vào tảng băng từ từ tán loạn, nhưng tảng băng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như cũ.

Lúc này Đường Vũ Lân mới nhìn ra được thì ra vật kia là một cái kén màu xanh lam. Bên trong, bóng người Vũ Trường Không đã không thấy rõ được, vì lẽ đó cũng không biết đến tột cùng hắn sử dụng hồn kỹ thứ mấy.

Đường Vũ Lân theo bản năng thôi thúc Tử Cực Ma Đồng, trong mắt hào quang màu tím nhạt lóe lên, lúc này mới có thể miễn cưỡng thấy một ít. Cái kén màu xanh lam kia rõ ràng do vô số tia kiếm băng đan xen lẫn nhau mà tạo thành. Trong nháy mắt phải chém ra bao nhiêu kiếm mới có thể đạt đến trình độ này!?

Trong khi hắn đang chấn động, đột nhiên một đạo băng kiếm khí màu xanh lam đột nhiên kinh thiên xuất hiện, kiếm ảnh dài đến 10 mét có hơn, hướng thẳng đến cái đầu của Băng Hỏa Ma Hổ chém xuống.

Khi đạo kiếm mang này xuất hiện, trong nháy mắt, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trên người phát lạnh. Phương viên phạm vi trăm mét chung quanh hết thảy thảm thực vật tất cả đều phủ lên một tầng băng sương nhàn nhạt.

Hai cánh Băng Hỏa Ma Hổ khép lại, hóa thành tấm khiên bảo hộ ở đỉnh đầu của mình.

"Ầm!"

Thân thể khổng lồ của nó mang theo băng hoa bị đánh bay ra ngoài. Mà cũng đúng lúc này, một mảnh băng vụ bạo tạc, khiến cho phạm vi trăm mét chung quanh tất cả đều đã biến thành một mảnh sương mù.

Băng trong sương, tựa hồ có vô số sương tuyết giáng lâm. Thời khắc này, dù cho là vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, Đường Vũ Lân cũng không nhìn thấy được bóng người Vũ Trường Không, hắn chỉ có thể từ âm thanh mà nhận ra kiếm ảnh của Vũ Trường Không có ở khắp mọi nơi trong lớp băng sương này.

"Hống ——" Tiếng gầm gừ thê thảm của Băng Hỏa Ma Hổ vang vọng khắp khu rừng rậm, hào quang màu xanh lam cùng màu đỏ nồng đậm không ngừng từ trong sương tuyết sáng lên. Gợn sóng hỗn lực khủng bố như nhấc lên phong ba bão táp trong khu rừng, Đường Vũ Lân ôm chặt lấy thân cây mới không bị luồng khí lưu cường thịnh kia cuốn bay đi.

Hơn nửa phút sau, tiếng gầm gừ của Băng Hỏa Ma Hổ dần dần nhỏ lại, từ từ biến thành rên rỉ.

"Đến đây!" khi Đường Vũ Lân vẫn còn đang hoa mắt, Vũ Trường Không đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Bạch y lam kiếm, nhìn qua cùng lúc trước cũng không có khác biệt gì lớn, chỉ là nương theo hô hấp, lồng ngực hắn nở ra phập phồng kịch liệt hơn một ít thôi.

Vũ Trường Không một tay ôm eo Đường Vũ Lân, tay phải Thiên Sương Kiếm hư không trảm ra, nhất thời, một màn kỳ dị xuất hiện, băng vụ bên trong vùng rừng rậm dường như tựa trăm sông đổ về một biển, tụ lại về hướng Thiên Sương Kiếm của hắn, hòa vào trong đó.

Tình huống trong toàn bộ khu vực xung quanh một lần nữa lại có thể thấy được rõ ràng.

Băng Hỏa Ma Hổ ngã gục phía xa xa, sau lưng hai cánh đã hoàn toàn gãy lìa, trên người có vô số vết thương chi chít, rỉ máu ra bên ngoài.

Vũ Trường Không lướt người đi, mang theo Đường Vũ Lân chớp mắt đã đứng ở trên lưng Băng Hỏa Ma Hổ. Từ trên lưng cảm nhận được hơi thở yếu ớt dao động, Đường Vũ Lân mới có thể cảm giác được con Hồn Thú mạnh mẽ này vẫn còn sống sót.

"Sử dụng Kim Long Trảo của ngươi!"

Đường Vũ Lân tự nhiên hiểu được đây là ý gì. Ngoại trừ Kim Long Trảo ra, dù cho con Thiên Niên Băng Hỏa Ma Hổ này nằm yên cho hắn giết, hắn cũng không phá được lớp phòng ngự của nó.

Hồn lực vận chuyển, Kim Long Trảo xuất hiện!

Đường Vũ Lân từ sau đầu khá mềm của con Băng Hỏa Ma Hổ vồ vào, kết liễu tính mạng của con Thiên Niên Hồn Thú mạnh mẽ tu vi chí ít 4.000 năm này.

Nhất thời, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng linh lực vô cùng tinh thuận bỗng xuất hiện, Tiểu Kim Quang hầu như trong nháy mắt liền chui ra, bị linh lực tinh thuần bao phủ lấy, tràn ngập sung sướng, đôi mắt vàng nhỏ khác nào hai viên bi, kim quang lấp loé.

Vũ Trường Không nói, "Dựa theo niên hạn Hồn Linh lúc trước của ngươi, hấp thu linh lực con Băng Hỏa Ma Hổ này, hẳn là có thể thăng linh."

Trải qua Bạo Động Thăng Linh Đài, hơn nữa không ngừng rèn luyện tích lũy tại Thăng Linh Đài trước đó, Hồn Linh Tiểu Kim Quang của Đường Vũ Lân trên thực tế đã tích góp linh lực vượt quá 700 năm.

Mà 1/10 niên hạn của con Băng Hỏa Ma Hổ này hóa thành linh lực, vừa vặn khoảng 400 năm. Gộp lại liền vượt quá Thiên Niên.

Hào quang trên người Tiểu Kim Quang bắt đầu trở nên càng ngày càng loá mắt, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được rõ rệt thân thể của chính mình đang xuất hiện biến hóa.

Sức mạnh huyết mạch trong người tựa như bị giác tỉnh vậy, vầng sáng trên người Tiểu Kim Quang lan ra bao phủ khắp cơ thể, ngoại trừ Kim Lân trên cánh tay phải không ngừng mở ra, hợp lại bên ngoài, hắn còn nhìn thấy, trên cánh tay còn lại cũng xuất hiện từng lớp từng lớp hoa văn màu vàng kim.

Hắn không nhìn thấy được, thực ra loại hoa văn này xuất hiện trên toàn bộ mỗi vị trí trên thân thể mình.

Muốn thăng linh sao?

Cảm giác tê dại từ bên trong nội thể truyền đến, cảm thụ kỳ diệu này khiến Đường Vũ Lân theo bản năng khoanh chân ngồi dưới đất, yên lặng cảm nhận.

Vầng sáng màu vàng từ từ thu lại, Ánh sáng trên người Tiểu Kim Quang lúc này dần khôi phục lại bình thường. Cảm giác tê dại cũng biến mất theo.

"Vũ lão sư, con..." Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trường Không, trong ánh mắt toát ra vài phần lo lắng.

Vũ Trường Không hướng về hắn lắc lắc đầu, "Đừng nóng vội. Trong Thăng Linh Đài chỉ có thể hoàn thành tích lũy, đây dù sao cũng không phải chân chính là cơ thể của ngươi, chờ sau khi ngươi đi ra ngoài, ngươi mới có thể thực sự thăng linh. Vừa rồi là quá trình Hồn Linh của ngươi hấp thu linh lực. Bởi vì lượng linh lực quá nhiều, nên mới xuất hiện trạng thái như thế này."

Chương 175: Vũ Trường Không hồn kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là như vậy, cũng không phải thân thể của chính mình xảy ra vấn đề.

"Vũ lão sư, vậy tiếp theo chúng ta...."

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Tiếp tục. Hiện tại sức chịu đựng của ngươi vượt quá 2.000 năm, như vậy, chúng ta sẽ để cho Hồn Linh của ngươi tăng lên tới 2.000 năm tu vi. Thẻ nhập môn trung cấp không thể uổng phí."

"Vâng!" Đường Vũ Lân dùng sức gật gật đầu. Hiện tại hắn đối với Vũ lão sư càng thêm vui vẻ phục tùng, tuy rằng trận chiến mới rồi cũng không nhìn rõ được Vũ lão sư chiến đấu như thế nào, nhưng kết quả đã chứng minh tất cả. Vũ lão sư tuyệt đối không phải là lục hoàn Hồn Đế phổ thông, Băng Hỏa Ma Hổ 4.000 năm đều không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho hắn. Đây mới thực sự là cường giả!

Tiếp tục thâm nhập sâu vào bên trong, Đường Vũ Lân rập khuôn tùy tùng sau lưng Vũ Trường Không.

Lần này, bọn họ mới đi về phía trước chưa đến một phút, đột nhiên, Vũ Trường Không một tay nắm lấy vai Đường Vũ Lân, sau đó Đường Vũ Lân cũng cảm giác được trước mắt hoàn toàn trở nên hư ảo, tựa hồ có vô số quang ảnh lóe lên.

Vũ Trường Không vừa vác hắn, chân vừa đạp Quỷ Ảnh Mê Tung bộ, mà giữa bầu trời, từng cây gai nhọn màu xanh thẫm lặng yên không một tiếng

động hạ xuống. Mỗi một cây gai nhọn rơi trên mặt đất, đều khiến mặt đất xuất hiện một mảng lớn màu đen, màu tím mãnh liệt ăn mòn bất kỳ thảm thực vật nào mà nó gặp phải.

Đường Vũ Lân phảng phất như nghe được tiếng kêu bi thiết của thảm thực vật vậy, Vũ Trường Không đảo người trên không vài lần, mới mang theo hắn rơi vào trên một nhánh cây.

Một gia hỏa thân hình khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Tên này chiều cao quá 5 mét, lại không có cảm giác lớn như Băng Hỏa Ma Hổ, nhưng mà cả người nó đường kính cũng tiếp cận 5 mét, nhìn như một quả cầu to lớn, thể tích so với Băng Hỏa Ma Hổ lớn hơn nhiều.

Toàn thân đều là màu xanh thẫm, ngoài miệng mọc ra hai chiếc răng nanh to lớn, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh trầm thấp rít gào. Đường Vũ Lân chưa kịp chú ý thêm, tên này đã đột nhiên lao đến húc vào cây đại thụ mà bọn họ đang đứng.

"Ầm ầm!!!" một tiếng vang thật lớn, đại thụ trực tiếp bị bẻ gẫy.

Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân bay lên trời. Từng cây từng cây gai màu xanh sẫm cũng đã từ trên thân thể con thú khổng lồ kia xì ra, phong bế mọi đường bọn họ có thể né tránh.

Khá lắm! Tên này trên người còn có kịch độc!!

Thiên Sương Kiếm đâm ra, tia kiếm Đường Vũ Lân lúc trước từng thấy xuất hiện lần nữa. Mỗi một đạo tia kiếm đều dễ như ăn cháo ngăn trở một cây gai nhọn màu xanh sẫm. Dù cho là vậy, Đường Vũ Lân vẫn ngửi thấy được một mùi vị tinh ngọt, đầu óc choáng váng suýt ngất đi.

Hơi lạnh từ trên người Vũ Trường Không truyền đến, là một tầng băng vụ nhàn nhạt, bao trùm lấy thân thể của bọn họ. Đường Vũ Lân lúc này mới một lần nữa tỉnh lại.

Thật là một con nhím cực lớn!

Đây hẳn là một con Nhím Độc! Xem hình thể khổng lồ của nó như vậy, tu vi e rằng phải vượt quá 3.000 năm mới đúng!

Đường Vũ Lân hiện tại đã có ấn tượng sâu sắc, Trung Cấp Thăng Linh Đài này thật sự là một nơi mà loại cùi bắp như hắn không nên đi vào. Không có Vũ Lão Sư, đụng tới bất kỳ một con Hồn Thú đều có thể tiễn vong hắn một cách mất thể diện nhất.

Nhím Độc. Một thân gai nhọn chứa kịch độc, bắn ra sức mạnh kinh người, một khi bị bắn trúng liền bị kịch độc công kích, phi thường đáng sợ. Tên này bản thân lại nhanh, lực húc tới vô cùng khủng bố.

"Trên người nó toàn là gai, không tiện chừa lại cho ngươi hạ thủ." Vũ Trường Không nói vào tai Đường Vũ Lân.

Lần này, Đường Vũ Lân đã nhìn rõ được Vũ Trường Không làm sao ra tay.

Hồn Hoàn thứ ba trên người hắn sáng lóng lánh, rõ ràng là một đạo Hồn Hoàn màu tím. Thiên Sương Kiếm trong tay cách không trảm vật, nhất thời, cự kiếm ảnh dài mười mấy mét từ hư không một lần nữa lại xuất hiện.

Thiên Sương Trảm! Vũ Trường Không đệ tam hồn kỹ.

Đường Vũ Lân từ mặt bên có thể nhìn thấy. Thời điểm Vũ lão sư chém ra chiêu kiếm này, trong mắt rõ ràng lập loè hào quang Tử Cực Ma Đồng, so với hắn, Tử Cực Ma Đồng của Vũ Trường Không rõ ràng cường thịnh hơn rất nhiều.

Con nhím độc lại trực tiếp va chạm vào kiếm ảnh. Nó tuy rằng da dày thịt béo, nhưng bị chiêu kiếm này chém trúng, nhất thời bị rạch ra một đạo vết thương to lớn, hơn nữa từ vị trí vết thương, một lớp lam băng lan tràn ra khắp cả người nó.

Tiếng gào thét lúc trước đã biến thành tiếng kêu thảm thiết. Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống. Đệ tứ Hồn Hoàn trên người hắn sáng lóe lên, trong tay Thiên Sương Kiếm nhất thời phóng to gấp 10 lần, biến thành một thanh cự kiếm màu xanh lam, đâm thẳng vào vết thương khi trước, đem con nhím độc ngàn năm này đóng đinh trên mặt đất.

Vũ Trường Không tay cầm chuôi kiếm, một tay khác nhấc theo Đường Vũ Lân, hư huyễn giữa không trung, bạch y tung bay. Linh lực của con nhím

độc tùy theo đó rót vào trong thân thể của hắn. Mà hắn lại coi bất quá chỉ là một sự tình đơn giản. Mang theo Đường Vũ Lân mà nhảy vọt lên. Rơi vào trên mặt đất cách đó không xa không bị nhiễm gai độc của con nhím.

Quá mạnh mẽ rồi!

Đại băng kiếm thu nhỏ lại, biến trở về hình thái ban đầu, trên người Đường Vũ Lân đã không ngừng run lên từng đợt. Hắn không nhịn được hỏi: "Vũ lão sư, hồn kỹ lúc nãy của ngài tên gọi là gì?"

"Sương Băng Ngữ." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Sương Băng Ngữ?" Đường Vũ Lân có chút mơ hồ, tại sao hóa thành hàn băng cự kiếm sẽ gọi danh tự như vậy, nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, danh tự này thật sự phi thường đẹp.

Đây chính là Bách Niên hồn kỹ của Vũ lão sư! Hơn nữa nhìn tới nhìn lui, uy lực Sương Băng Ngữ của Vũ lão sư cũng không thực sự hiển lộ ra toàn bộ, chỉ là phù dung chớm nở mà thôi.

Nhím Độc trong giới Hồn Thú ngàn năm cũng không tính là yếu, vậy mà trước mặt Vũ lão sư lại yếu ớt như một con heo con!

"Đệ nhất hồn kỹ, Vết Sương!" Vũ Trường Không chỉ vào Hồn Hoàn thứ nhất của mình

"Đệ nhị hồn kỹ, Sương Vụ!"

"Đệ tam hồn kỹ, Thiên Sương Trảm!"

"Đệ tứ hồn kỹ, Sương Băng Ngữ!"

"Vũ Lân, ngươi nhớ kỹ, hồn kỹ cũng không chỉ một kỹ năng đơn giản, trên thực tế, mỗi một cái hồn kỹ đều có thể thiên biến vạn hóa, phát huy được hay không còn phải xem cách ngươi ứng dụng."

Vừa nói, Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không nhẹ nhàng vẩy một cái, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, một đạo tia kiếm lướt ra, nhẹ nhàng chạm vào một chiếc lá cây cách đó mười mấy mét, nhưng cũng không làm tổn thương đến nó.

"Đây là Vết Sương!"

Nhìn sang, thấy hắn bồng bềnh bước ra một bước, đi đến cách đó mười mấy mét, tay phải nhẹ nhàng vung lên. Trong phút chốc, từng đạo từng đạo tia kiếm lại như là từ Thiên Sương Kiếm ào ra, đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt tạo thành cái lồng ánh sáng màu xanh lam mà Đường Vũ Lân đã từng thấy trước đó.

Lồng ánh sáng tỏa ra, vô số tia kiếm dây dưa thành lốc xoáy băng phóng lên trời.

"Cái này cũng là Vết Sương." Âm thanh lành lạnh của Vũ Trường Không lại một lần nữa bay tới.

Đường Vũ Lân chấn động toàn thân, cùng là đệ nhất hồn kỹ, khống chế cùng vận dụng khác nhau, dùng cấp độ hồn lực khác nhau chống đỡ, hiệu quả thể hiện ra tuyệt nhiên không giống nhau.

Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không, lại như là bất cứ lúc nào đều có thể đan ra một tác phẩm nghệ thuật. Đây mới thực sự là Vũ lão sư của ta! Sâu không lường được Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn!

"Hiểu chưa?" Vũ Trường Không trở lại trước mặt Đường Vũ Lân.

"Thật như vừa minh ngộ ra được một chút. Ý của ngài là, dù là hồn kỹ nhỏ yếu đến đâu, nếu biết vận dụng thoả đáng, đều có thể phát huy năng lực mạnh mẽ. Hồn kỹ có khả năng biến hóa vô hạn, then chốt là cách chúng ta vận dụng như thế nào."

"Ừm." Vũ Trường Không gật gật đầu, "Đi."

Chỉ điểm thông qua thực chiến, hiệu quả không thể nghi ngờ là tốt đẹp nhất. Hắn luôn luôn tôn trọng, từng bước dẫn dắt mỗi cá nhân, không nói quá nhiều, để cho đệ tử mình tự lĩnh ngộ, mới có thể chân chính thu hoạch từ bên trong.

Đường Vũ Lân lúc này trong lòng tràn ngập cảm giác chấn động, hắn hiện tại mới hiểu được nhận thức của chính mình trước đây buồn cười đến dường nào. Khi hắn vừa nắm giữ Võ Hồn Lam Ngân Thảo, sau đó thu được

đệ nhất hồn kỹ Quấn Quanh, lòng hắn như tro nguội, dưới cái nhìn của hắn, Phế Hồn Linh, lại thêm Phế Võ Hồn, tự nhiên hồn kỹ cung cấp cho mình cũng phế nốt.

Mà cho tới giờ khắc này hắn mới chính thức biết, thứ rác rưởi thì ra là chính ở bản thân mình, mà không phải hồn kỹ, Vết Sương, nhìn qua là một hồn kỹ rất đơn giản, thậm chí còn kém xa tít tắp Tạ Giải Quang Long Nhận cường hãn, nhưng ở trong tay Vũ lão sư lại có thể phóng ra được hào quang như vậy.

Chương 176: Tam Nhãn Ma Viên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc trước đối mặt với đồng dạng lục hoàn Hồn Sư Quang Tiêu, Vũ lão sư thậm chí cũng không thèm sử dụng hồn kỹ! Chỉ dựa vào lý giải của mình đối với Võ Hồn, đã kiến Quang Tiêu đại bại nhận thua. Điều này, không thể nghi ngờ, không xuất phát từ chênh lệch hồn lực, mà đến từ lý giải của song phương đối với Võ Hồn, cũng như cách ứng dụng của Võ Hồn

Phốc, một cánh cửa hoàn toàn mới trong lòng Đường Vũ Lân mở ra, hắn lần đầu hiểu được một đạo lý, Chiến Hồn Sư tuy rằng chia làm Cường Công Hệ, Mẫn Công Hệ, Khống Chế Hệ,v.v..nhưng trên thực tế, những phân loại này đều không phải tuyệt đối, có sự tương thông lẫn nhau, then chốt phải xem cách Hồn Sư tự mình sử dụng và khống chế.

Cổ Nguyệt tại sao mạnh mẽ? Không chỉ là bởi vì nàng nắm giữ Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống Võ Hồn hiếm thấy, quan trọng hơn là bởi vì nàng có thể khống chế và phối hợp nhuần nhuyễn sáu loại nguyên tố này. Chỉ riêng hồn kỹ phối hợp hai loại nguyên tố, uy năng thể hiện ra đã vượt quá tu vi của bản thân nàng.

"Vũ lão sư, tác dụng của tinh thần lực không chỉ đơn thuần là để dung nhập Hồn Linh thôi phải không?" Đường Vũ Lân đang theo Vũ Trường Không đi về phía trước thì đột nhiên hỏi.

Vũ Trường Không quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, trong ánh mắt thoáng qua vẻ vui mừng, gật gật đầu, "Ngươi có thể hiểu được điểm này, chứng minh ngươi đã cảm giác được."

Đường Vũ Lân hưng phấn gật đầu, ngoại trừ tu luyện hồn lực, những điểm

khác của mình cũng tiến bộ khá nhiều a!

Có thể bởi vì tổng số lượng Hồn Thú ít ỏi, thảm thực vật trong Trung Cấp Thăng Linh Đài lại càng thêm tươi tốt, ít bị hủy hoại. Một vài cây đại thụ che trời có thể chắn mọi tia sáng chiếu xuống, càng đi vào sâu trong rừng rậm, hiện tượng này càng rõ ràng hơn. Do đó dẫn đến trong Thăng Linh Đài ánh sáng ngày càng ít ỏi, dần trở nên tối tăm.

Vũ Trường Không bước tiến cũng càng ngày càng chậm, trên đường gặp phải vài con Hồn Thú, dễ dàng bị hắn đánh tan, lại để cho Đường Vũ Lân chém giết, hấp thu linh lực.

Trong đó có một con Thiên Niên Hồn Thú, còn lại ba con đều là Bách Niên cấp bậc, linh lực thu được không nhiều.

"Theo sát ta, chúng ta đã thâm nhập vào khu vực giao thoa, ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải Vạn Niên Hồn Thú. Hồn Thú đến cấp bậc vạn năm sẽ có thay đổi về chất. Trước tiên chính là trí khôn của bọn chúng sẽ vượt xa rất xa Thiên Niên Hồn thú, có vài loại Vạn Niên Hồn Thú trí tuệ thậm chí không kém hơn nhân loại."

Trí tuệ? Đối với nhân loại mà nói tựa hồ không tính là gì. Mọi người sớm đã thành thói quen. Nhưng đối với Hồn Thú bản thân nắm giữ thực lực cường đại mà nói, trí tuệ lại có thể quyết định chúng nó có thể phát huy toàn bộ thực lực của mình hay không, đặc biệt là thời điểm đối mặt với nhân loại.

Hồn Thú đáng sợ nhất là khi có trí khôn. Như lúc trước Đường Vũ Lân bọn họ gặp phải Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, nếu như con Khủng Trảo Hùng kia có đầy đủ trí tuệ, hắn căn bản sẽ không kiên trì được lâu như vậy. Hắn là ở lần thứ nhất bị đánh lén, kẻ bị giết không chỉ mỗi mình Tạ Giải.

Vạn Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng có thể dễ dàng hủy diệt một tòa thành thị, nhờ trí tuệ giúp phát huy được toàn bộ thực lực khủng bố của nó.

Đường Vũ Lân trên mặt toát ra một tia nhàn nhạt thần quang, lặng yên phóng thích Lam Ngân Thảo, sẵn sàng ứng biến bất kỳ lúc nào. Ở nơi đây hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé, với thực lực mạnh như Vũ lão sư mà còn phải cẩn thận như vậy, vậy như mình gặp chuyện cần ứng biến, sẽ yếu đuối

cỡ nào. Chặng đường mình phải đi còn dài, rất dài…

"Dừng lại!" Vũ Trường Không đột nhiên dừng bước, Đường Vũ Lân cũng vội vàng dừng theo, suýt chút nữa ịn mặt lên lưng Vũ Trường Không.

"Có chút không đúng." Sắc mặt Vũ Trường Không trở nên nghiêm trọng hơn.

"Sao vậy? Vũ lão sư." Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi, hắn không cảm giác được gì. Dù đã triển khai Tử Cực Ma Đồng cẩn thận quan sát chung quanh, cũng không phát hiện bất kỳ biến hóa nào.

Vũ Trường Không nói: "Quá yên tĩnh. Dù số lượng Hồn Thú ở khu trung cấp rất ít ỏi, nhưng đáng lẽ một ít côn trùng vẫn phải có. Hơn nữa, ngươi có cảm giác được hay không, những tia sáng bên người chúng ta ngày càng thưa dần, đây không chỉ là do thảm thực vật trên không trung che đậy, còn do những nhân tố khác. Chúng ta rất có khả năng đã gặp phải một con Hồn Thú cực kỳ mạnh. Nếu đúng như ta suy đoán, e rằng chúng ta gặp phiền phức."

Nghe Vũ Trường Không cảnh giác, Đường Vũ Lân cũng không khỏi thầm giật mình. Nhưng hiện hắn chẳng làm được gì, chỉ có thể dựa vào Vũ lão sư.

Sâu trong nội tâm Đường Vũ Lân cực kỳ chán ghét loại cảm giác này. Loại cảm giác vô lực, không thể tự chưởng khống vận mệnh của chính mình, ai trải qua rồi mới hiểu được.

Vũ Trường Không đứng yên tại chỗ, Thiên Sương Kiếm trong tay tỏa ra nhàn nhạt hàn ý. Ánh mắt của hắn lạnh lẽo mà trầm tĩnh, trong mắt thỉnh thoảng có tử ý lấp lóe.

Đường Vũ Lân lúc này cũng đã cảm giác được, chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ. Trừ bọn họ ra, thậm chí ngay cả âm thanh lá cây bị gió thổi động đều không truyền đến. Không bình thường, đúng là không bình thường! Chính mình lúc trước quan sát còn chưa đủ cẩn thận.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, Đường Vũ Lân nhìn thấy bốn phía có thêm từng đạo từng đạo bóng đen. Từng cái bóng đen kịt như mực, như ẩn như hiện phía sau những gốc cây đang không ngừng tiếp cận bọn họ.

Là cái gì?

Vũ Trường Không như trước không nhúc nhích, Đường Vũ Lân nhìn thấy, hắn tự nhiên cũng thấy, tay phải nắm chặt Thiên Sương Kiếm khẽ run run, không ngừng chĩa mũi kiếm về những phương hướng khác nhau, nhưng cũng không vội ra tay. Mà lúc này, không gian chung quanh trở nên mờ ảo hơn, ánh sáng tựa như bị khu rừng nuốt chửng hoàn toàn.

Bóng đen không ngừng tiếp cận, Đường Vũ Lân toàn lực cảm thụ, cũng không cách nào phát hiện gợn sóng khí tức trên người bọn chúng. Đột nhiên, một bóng đen nhanh như tia chớp lướt ra khỏi rừng cây, xông về phía bọn họ. Đường Vũ Lân vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, mới miễn cưỡng nhìn ra dáng vẻ của bóng đen kia. Giật mình, nhận ra, bóng đen kia lại chính là bản thân mình!

Đúng vậy, là một thân ảnh giống Đường Vũ Lân như đúc. Chỉ có điều, toàn thân nó lại như được bao phủ trong một tầng lụa mỏng màu đen, nhìn qua đúng là Đường Vũ Lân, nhưng trong hơi thở tràn ngập sự khát máu cùng lạnh lẽo.

Thiên Sương Kiếm của Vũ Trường Không lóe lên, một đạo Vết Sương chém ra. Thời điểm tiếp xúc bóng đen, Vết Sương xé rách người nó, nhưng không thể đem nó đánh tan. Bóng đen đột nhiên lướt đến, trực tiếp đánh về phía Đường Vũ Lân.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Vũ Trường Không vang lên, hai đạo tử quang* trong nháy mắt từ trong mắt hắn bắn ra, bóng đen kia kêu thảm một tiếng, chớp cái đã hóa thành tro bụi.

* *ánh sáng tím*

Cùng lúc đó, Vũ Trường Không đầu đong đưa, tử quang trong mắt lại rơi vào một bóng đen khác đang đánh về phía hắn, nhìn qua ngoại hình giống y chang hắn. Bóng đen kia cũng đồng dạng trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành làn khói nhẹ.

Cái này? Cái này cũng là Tử Cực Ma Đồng?

Đường Vũ Lân giật mình nhìn qua tử quang trong mắt Vũ Trường Không

dần dần thu lại, há hốc mồm. Vũ lão sư quá mạnh mẽ, còn có cái gì hắn không thể làm sao?

Vũ Trường Không ánh mắt vẫn nghiêm trọng như trước, "Hắc ám, tinh thần, song thuộc tính Hồn Thú. Rất mạnh."

Bóng đen xung quanh không tiếp tục nhào lên, tựa hồ là bị Tử Cực Ma Đồng làm kinh sợ. Chúng nó lặng yên di chuyển tới phía sau các gốc cây, vô thanh vô tức biến mất. Mà cũng trong lúc này, khói đen nồng đậm bắt đầu từ bốn phương tám hướng dâng trào bay đến. Bên trong làn khói phảng phất ẩn chưa thứ gì đó cực kỳ kinh khủng. Chỉ vừa nhìn thấy chúng nó, trong lòng Đường Vũ Lân liền tuôn ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Đệ nhị Hồn Hoàn trên người Vũ Trường Không sáng lên, một đoàn sương vụ màu trắng lấy thân thể của hắn làm trung tâm hướng phía ngoài tản ra, đem chính mình cùng Đường Vũ Lân bao phủ, đồng thời càng lúc càng mở rộng phạm vi bao trùm, va chạm cùng làn khói đen kia.

Khói đen cùng Sương Vụ tiếp xúc với nhau, khói đen đọng lại, hóa thành nhiều giọt chất lỏng màu đen nhỏ rơi xuống mặt đất, lặng yên hòa vào lòng đất, trong không khí tràn ngập một mùi vị kỳ dị.

Đây là va chạm thuộc tính, Vũ lão sư thuộc tính "Băng" của hắn để đối kháng với với thuộc tính "Bóng Tối" của lớp hắc vụ. Vậy chẳng lẽ Hồn Thú "bóng đen" lại nắm giữ loại năng lực Hắc Ám Lĩnh Vực trong truyền thuyết?

Có người nói, trong Lĩnh Vực của mình, người sở hữu có thể chưởng khống tất cả. Tuy điều này có chút phóng đại, nhưng ở trong Lĩnh Vực của mình, thực lực nhất định sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Hiện tại điều phiền toái nhất không phải là làm sao chống lại năng lực của đối phương, mà là như thế nào tìm ra đối thủ. Không tìm được kẻ địch, căn bản không biết làm cách nào ra tay! Lĩnh Vực?

Đường Vũ Lân đột nhiên trong lòng hơi động, hắn ngồi xổm xuống, nhắm hai mắt lại, một ngón tay chạm vào Lam Ngân Thảo bên chân mình.

Nương theo Võ Hồn Lam Ngân Thảo không ngừng tiến bộ, hắn đã sớm phát hiện, mình và tất cả thực vật đều có vẻ rất thân cận, đặc biệt là Lam

Ngân Thảo, hắn thậm chí có lúc có thể cảm giác rõ ràng được sướng vui đau buồn của Lam Ngân Thảo.

Thông qua Lam Ngân Thảo để cảm thụ vị trí xa hơn, hắn đã từng thử qua. Nếu như không phải nơi này là Thăng Linh Đài, hắn sẽ đặc biệt hài lòng nếu có thể ở lại thực vật chi địa này tu luyện, sẽ có tác dụng phụ trợ vô cùng lớn đối với tu vi của hắn.

Vũ Trường Không đã nhắc nhở tầm quan trọng của việc tu luyện tinh thần lực đối với thực chiến, lúc này hắn cũng coi như là có cơ hội thực hành. Tập trung tinh thần, hắn lặng yên cảm thụ sóng tinh thần từ Lam Ngân Thảo lan ra.

Quả nhiên là như vậy! Đường Vũ Lân khóe miệng hơi nhếch lên, hắn đã biết sự sợ hãi mình cảm nhận được lúc trước từ đâu đến rồi! Không chỉ là vì sâu trong nội tâm mình xuất hiện sự sợ hãi, quan trọng hơn chính là đến từ sự sợ hãi của các thực vật xung quanh mình, vì sự e ngại kẻ đến, mà tâm tình chúng mãnh liệt chập chờn. Thân là Thực Vật Hệ Hồn Sư, vì vậy Vũ Lân có thể tự mình tương giao cảm giác được điều này.

Chương 177: Vạn Niên Hồn Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Như vậy, sự sợ hãi của chúng bắt nguồn từ nơi nào? Đường Vũ Lân thông qua tinh thần của mình cảm thụ, thử hỏi dò điều gì đã phát sinh.

Loại hỏi dò này thuần túy dựa trên tinh thần tương liên, là hắn tưởng tượng trong đầu. Hắn không biết phương pháp này có hiệu quả hay không, nhưng thử nghiệm nói chung cũng không có hại gì.

Nương theo tinh thần lực hòa vào, sự cảm thụ của Đường Vũ Lân dần trở nên rõ ràng hơn, sự sợ hãi trở nên ngày càng mãnh liệt.

Từ nơi nào? Sự sợ hãi khởi nguồn từ nơi nào? Hắn không ngừng hỏi dò.

Đột nhiên, trong ý thức của hắn, mơ hồ cảm nhận được tất cả Lam Ngân Thảo tựa hồ đều ngã về một phương hướng, các phiến lá đều chỉ về bên đó.

"Ở nơi đó." Đường Vũ Lân đột nhiên mở hai mắt ra, tay phải chỉ về hướng mình cảm nhận được.

Vũ Trường Không thực lực cỡ nào, không chút do dự chém ngang một kiếm, Thiên Sương Trảm to lớn hủy thiên diệt địa, chỗ nó đi qua khói đen bị chém vụn trong nháy mắt. Khí tức cực hàn khuếch tán, lan tràn ra xa xa, khiến đa phần thực vật chung quanh đều tràn ngập một tầng băng sương.

"Ô!" Tiếng kêu trầm thấp vang lên, một đoàn tử quang từ đằng xa bạo phát, hắc vụ tựa như trăm sông đổ về một biển hướng về vị trí trước đó hội tụ lại.

Thiên Sương Trảm rơi vào trong tử quang lập tức tán loạn, hóa thành vô số

đạo ánh sáng.

Đường Vũ Lân rốt cục cũng nhận ra, thứ bóng tối vô tận đang dần bào mòn thể lực và tinh lực của bọn họ, lại là một sự bài trí vô cùng hiểm độc của một con Hồn Thú.

Đó là một con đại viên hầu màu đen, thân cao vượt quá 2 mét. Kỳ lạ nhất chính là, trên trán của nó có một đoạn lông tơ vàng tựa như ngọn hỏa diễm đang bừng cháy. Thân thể nhìn qua cũng không đặc biệt cường tráng, nhưng lại có vẻ khá linh hoạt.

Bộ lông đen toàn thân tỏa ra một vầng tử quang nhàn nhạt, bên trong đôi mắt kim quang lấp lóe không ngừng, ánh mắt linh động đang nhìn chăm chú Đường Vũ Lân cùng Vũ Trường Không. Tựa hồ bởi vì bị phát hiện mà có vẻ hơi ngạc nhiên.

Đây là Hồn Thú gì? Trong ký ức của Đường Vũ Lân không hề có sự tồn tại của nó.

"Tam Nhãn Ma Viên! Cẩn thận, đây là Vạn Niên Hồn Thú, đã luyện hóa ra con mắt thứ ba, rất khó đối phó." Vũ Trường Không vừa căn dặn Đường Vũ Lân, vừa hướng thẳng đến Tam Nhãn Ma Viên nhào tới.

Khi trước dù đối mặt với bất kỳ Hồn Thú nào, hắn cũng chưa từng khẩn trương như vậy, chưa bao giờ chủ động xuất kích. Lúc này lại lựa chọn như vậy chỉ có một nguyên nhân, trước mặt Tam Nhãn Ma Viên, hắn không nắm chắc có thể bảo vệ tốt Đường Vũ Lân bên cạnh mình.

Tam Nhãn Ma Viên hơi nhếch miệng, lộ ra răng nanh trắng dã, hơi lắc người, khác nào một luồng gió xoáy tiến lên nghênh đón.

Mắt thấy song phương sắp tiếp xúc, đột nhiên, một cảm giác nguy hiểm tột độ truyền vào trong ý thức Đường Vũ Lân. Hắn cảm giác được một sự sợ hãi như sinh ly tử biệt truyền đến từ Lam Ngân Thảo dưới chân.

Hắn không chút do dự nhảy về phía trước, đồng thời tránh sang một bên, một dây Lam Ngân Thảo phóng ra, quấn lấy một cây đại thụ phía trước, một lần nữa mạnh mẽ thay đổi phương hướng.

Sự thực đã chứng minh cảm giác của hắn là đúng. Vũ Trường Không cùng

con Tam Nhãn Ma Viên kia vậy mà xuyên qua nhau. Tam Nhãn Ma Viên đã biến thành một đoàn hắc vụ tiêu thất giữa không trung. Một thân ảnh cùng lúc đó xuất hiện tại vị trí của Đường Vũ Lân khi trước, lợi trảo lóe lên. Hào quang màu tím thẫm trên không trung đan dệt thành một tấm lưới lục giác đổ ập xuống, nếu lúc nãy Đường Vũ Lân vẫn đứng ở nơi đó, hẳn thân thể đã hóa thành bột mịn.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm đẫm lưng áo, con Hồn Thú này thực sự quá khủng bố, ngay cả Vũ lão sư cũng bị nó đùa bỡn.

"Hừ!" Vũ Trường Không hừ lạnh, bên trong rõ ràng mang theo sự tức giận, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy sau lưng chớp động, sau đó vô số tia kiếm màu lam nổ tung, bao trùm lấy toàn thân Tam Nhãn Ma Viên.

Tam Nhãn Ma Viên am hiểu nhất chính là hắc ám cùng tinh thần hai loại thuộc tính, nhưng nhưng không am hiểu năng lực không gian. Lúc trước là nó dựa vào ảo giác che đậy ánh mắt Vũ Trường Không. Tình huống như vậy không thể lặp lại lần hai.

Tử quang trong mắt Vũ Trường Không ánh lên, Tử Cực Ma Đồng toàn diện thôi thúc, Thiên Sương Kiếm - Vết Sương vô hạn từ bốn phương tám hướng bao trùm khắp mọi nơi.

Tam Nhãn Ma Viên cũng thật sự tuyệt vời, nó cúi thấp người, trên người bắn ra một đoàn tử quang nồng đậm, trong nháy mắt tụ thành một quang cầu phòng hộ, đem Vết Sương ngăn trở ở bên ngoài, đồng thời tạo thành một lực đẩy to lớn, nỗ lực đem Vũ Trường Không đánh văng ra.

Không chỉ như vậy, tay trái của nó lặng yên vung lên, một đoàn tử quang xẹt ngang qua chân của Vũ Trường Không, vẫn như trước đánh về Đường Vũ Lân đang cắm đầu chạy thục mạng ở phía xa.

Mịa, ta đã gây thù chuốc oán gì với nhà ngươi, mà ngươi lại toàn dí đánh ta!?

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, lại dùng một nhánh Lam Ngân Thảo khác đã được chuẩn bị sẵn, kéo lấy thân thể nâng lên.

Một đoàn quang diễm màu tím phun vào vị trí khi trước của hắn, thực vật nó chiếu vào bị thiêu đốt thành tinh thể màu tím tro, dần dần tan biến. Nhìn

qua vô cùng mỹ lệ, nhưng làm cho sắc mặt Đường Vũ Lân trở nên trắng bệch.

Sau khi thuộc tính "Hắc Ám" đạt tới trình độ nhất định, dĩ nhiên sẽ là bộ dáng này, quá khủng bố!

Một bên khác, Vũ Trường Không hiển nhiên sẽ không cho Tam Nhãn Ma Viên có cơ hội trốn thoát. Khi Vết Sương bị văng ra, thân thể của hắn mạnh mẽ va chạm cùng con hung thú. Mắt thấy sắp bị tử quang đánh trúng, nó liền trở nên hư huyễn.

Một thoáng né sang một bên tránh được phương hướng công kích mạnh nhất của Tam Nhãn Ma Viên, cùng lúc đó Thiên Sương Kiếm chém ngang, thôi động hồn kỹ Thiên Sương Trảm!

So với Thiên Sương Trảm trước đây Đường Vũ Lân thấy không giống nhau, lần này trên Thiên Sương Kiếm, ngưng tụ thành kiếm ảnh chỉ dài 1 mét, kiếm mang tỏa ra cường quang chói mắt, màu u lam đã biến thành màu xanh da trời, trong đó hồn lực được áp súc toàn bộ, không có nửa điểm thả ra ngoài.

Vòng tròn bảo hộ màu tím khi trước của Tam Nhãn Ma Viên trực tiếp bị xuyên thủng từ mặt bên, kiếm ảnh nhằm thẳng vào bản thể của nó.

Tam Nhãn Ma Viên vốn vẫn nắm giữ thế trận từ đầu đến giờ, rốt cục giật mình, nó đột nhiên hơi vung tay, một đoàn quang thuẫn che ở phía trước Thiên Sương Kiếm. Quang thuẫn cùng Thiên Sương Trảm đụng chạm, trung hòa lẫn nhau, Tam Nhãn Ma Viên cũng nhân đó nhảy vọt, tránh sang một bên.

Vũ Trường Không không vội truy kích, ngay khi Thiên Sương Trảm bị đối phương trung hoà, hắn đột nhiên đứng ở yên đó không nhúc nhích. Tay vốn nắm chặt Thiên Sương Kiếm đã biến thành hai nắm đấm, không chỉ vậy, Hồn Hoàn xếp thứ sáu trên người hắn đột nhiên sáng lên.

Đây là...

Đệ lục hồn kỹ? Vạn! Niên! Hồn! Kỹ!!!

Đường Vũ Lân khiếp sợ nhìn tình cảnh này, theo bản năng trợn to hai mắt.

Vạn Niên hồn kỹ cũng là tồn tại ở trong truyền thuyết, trong toàn bộ giới Hồn Sư, e rằng chỉ có một phần vạn Hồn Sư mới có thể có năng lực mạnh mẽ đến vậy! Vũ lão sư Vạn Niên hồn kỹ đến tột cùng sẽ mạnh tới trình độ nào đây?

Tam Nhãn Ma Viên nhảy sang một bên, lộn một vòng bay lên. Nó tựa hồ vô cùng tức giận, hào quang màu vàng trong mắt tỏa sáng, cùng lúc đó, bộ lông màu đen trên người ở trong chớp mắt đã hoàn toàn biến thành màu tím, giống như một đoàn tử diễm bốc lên. Nơi trán, một vệt kim quang sáng lên, con ngươi thứ ba mở ra, kim quang nháy mắt bắn mạnh, thân thể của nó cũng trong thời khắc phình to thêm 1 mét. Vốn từ 2 mét đã biến thành 3 mét, thân thể lại đột nhiên cường tráng hắn lên.

Thật mạnh!

Tam Nhãn Ma Viên vươn mình đứng lên, đồng thời, hai tay nhấc lên hướng về phía Vũ Trường Không. Tử sắc hào quang chói mắt cấp tốc ngưng tụ thành một đoàn, đồng thời không ngừng to lên.

Đây là một chiêu khuếch đại? Đệ lục hồn kỹ của Vũ lão sư đến tột cùng là gì?

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trường Không, đệ lục Hồn Hoàn trên người hắn ánh sáng lập loè, nhưng hắn vẫn đứng yên như tượng ở nơi đó không nhúc nhích. Tựa hồ như không nhận biết kẻ địch đang đánh đến. Hắn thậm chí còn nhắm cả hai mắt, cả người dường như đã tiến vào một thế giới khác, quên mất hết thảy trước mắt.

Nếu như không phải cái Hồn Hoàn màu đen đang không ngừng sáng hơn, Thiên Sương Kiếm trong tay hắn tựa hồ cũng từ màu lam vốn có trở nên ngưng tụ lại, từ từ hóa thành màu trắng, Đường Vũ Lân nhất định sẽ cho rằng Vũ Trường Không muốn từ bỏ cuộc chiến đấu này.

"Hống!" Tiếng gầm gừ phẫn nộ từ trong miệng Tam Nhãn Ma Viên vang lên. Song chưởng bỗng nhiên đẩy về phía trước, rất nhanh đã bành trướng đến vượt quá 1 mét. Tử quang nhìn qua giống như thực thể hóa hướng về vị trí Vũ Trường Không bắn ra nhanh như điện, bên trong quả cầu ánh sáng màu tím tựa có mây mù màu đen chết chóc lượn lờ, thời điểm nó bay ra, khí tức tự thân Tam Nhãn Ma Viên trong nháy mắt hạ xuống rất nhiều.

Chương 178: Nguy cơ chợt hiện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không chỉ có như vậy, trong con mắt thứ ba của Tam Nhãn Ma Viên, một đạo tựa như tia chớp vàng đi sau mà đến trước, oanh kích thẳng vào đầu Vũ Trường Không.

Đây là... tinh thần công kích?

Vũ Trường Không cũng trong nháy mắt này mở hai mắt ra, hai đạo hào quang màu tử kim bộc phát, so với tử quang lúc trước càng mạnh hơn, hiển nhiên cũng đã dốc toàn lực đối kháng.

Tử quang cùng kim quang, hai tia sáng đụng chạm trên không trung, tinh thần ba động vô hình quét ngang mà ra.

Đường Vũ Lân tuy rằng đứng ở khá xa, nhưng vẫn không phòng bị kịp, bị lan đến gần. Tinh thần công kích làm hắn không chỗ che thân, ở một sát na kia, hắn chỉ cảm giác đầu óc của mình phảng phất bị búa tạ đập cho một nhát lún đất. Trước mắt trống rỗng, dường như mất đi tất cả cảm giác đối với ngoại giới.

Thân thể hắn vốn ở trên cây, bị ba động tinh thần này oanh trúng, trực tiếp từ trên cây rơi xuống, ngã ầm ầm trên mặt đất.

Mà một bên khác, trên chiến trường chính, Vũ Trường Không đầu hơi nhếch lên, sắc mặt một trận trắng xám, mũi, lỗ tai đồng thời chảy máu tươi. Hiển nhiên, trên phương diện đối chiến tinh thần, hắn rơi vào hạ phong.

Mà vào lúc này, đoàn tử quang cường thịnh kia cũng đã đến trước người

hắn cách không tới 3 mét.

Hai con mắt Vũ Trường Không một lần nữa khép kín, thân thể của hắn rốt cục cũng động.

Hồn Hoàn thứ sáu đen kịt như mực trong nháy mắt bay lên, bao trùm cả người hắn, ánh sáng đen của Hồn Hoàn trong chớp mắt sau đó đã biến thành màu trắng, hóa thành một đạo bạch quang mãnh liệt, tựa như lốc xoáy tụ lại bên trong Thiên Sương Kiếm.

Lúc này Thiên Sương Kiếm trở nên trắng noãn như tuyết, thân thể của Vũ Trường Không cũng đã biến thành đồng sắc, hơn nữa, ở một sát na kia, người hắn tựa như biến mất. Một tia sáng trắng trong nháy mắt xẹt qua.

Trên mặt đất, lưu lại một đạo băng tuyến, hướng về phía xa xa lan tràn ra. Bạch quang xẹt qua trên chùm sáng tím, chùm sáng tím dừng lại, như bị đóng băng. Năng lượng bên trong vầng sáng màu tím tức khắc trở nên xao động.

Quang cầu bị đóng băng đột nhiệt nứt ra, sau đó vô số tử quang hướng về bốn phương tám hướng nổ tung.

Bạch quang lóe lên, Bạch Y Bạch Kiếm, Vũ Trường Không đã xuất hiện ở phía sau Tam Nhãn Ma Viên.

Vẻ mặt trước đó còn đang đắc ý của Tam Nhãn Ma Viên, lúc này đã hoàn toàn ngưng trọng lại.

Trên người nó có thêm một tia trắng, đạo bạch tuyến này từ đỉnh đầu vẫn đang hướng về dưới thân lan xuống. Đạo bạch tuyến trước đó vậy mà đã đánh trúng ngay giữa con mắt thứ ba của nó.

"Vũ Lân, con mắt thứ ba!" Vũ Trường Không quát lớn một tiếng, khiến cho Đường Vũ Lân tỉnh lại từ trong sang chấn của tinh thần, đầu đau như búa bổ.

Đường Vũ Lân lúc này chỉ cảm thấy đầu óc của mình dường như bị vô số cây kim nhọn đâm vào, thống khổ vô cùng.

Tầm mắt có chút mơ hồ, thế nhưng, hắn vẫn miễn cưỡng phóng thích Lam

Ngân Thảo của mình ra, đồng thời đem một luồng ý niệm truyền vào.

Tiểu Kim Quang từ trên người hắn chui ra, trong nháy mắt tiến vào bên trong Lam Ngân Thảo, dây leo màu xanh lam trong nháy mắt hóa thành màu vàng. Tựa như là đột nhiên sống lại. Dây leo màu vàng dương lên thẳng tắp về phía trước khác nào trường mâu, đâm thẳng vào chính giữa con mắt thứ ba đang dần dần khép lại trên trán Tam Nhãn Ma Viên.

"Phốc!" Trường mâu màu vàng xuyên não đậm vào. Thân thể Đường Vũ Lân cũng lần thứ hai ngã nhào xuống đất, mắt tối sầm lại, bởi vì suy yếu, lượng lớn mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một luồng sóng năng lượng mãnh liệt theo Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo rót vào trong cơ thể hắn.

Đường Vũ Lân cũng không phải lần đầu hấp thu linh lực, nhưng lần này lại đặc biệt khác với tất cả mọi lần trước. Cỗ linh lực này chia làm hai phần, một phần cấp tốc dung hợp cùng Tiểu Kim Quang Thảo Xà, một bộ phận khác lại xông thẳng vào đại não Đường Vũ Lân, khiến đại não vốn tựa đang bị vạn kim xuyên thủng, liền rơi vào trong một vòng xoáy kỳ dị màu đen. Rên lên một tiếng, Đường Vũ Lân ngất đi.

Vũ Trường Không đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc xám. Đột nhiên, hắn biến sắc, nhanh như tia chớp nhảy vọt đến bên người Đường Vũ Lân, lông mày nhíu chặt, trong ánh mắt lập loè vẻ nghi ngờ không thôi.

Lúc trước hắn chỉ muốn đem linh lực của con Vạn Niên Tam Nhãn Ma Viên cho Đường Vũ Lân hấp thụ, nhưng quên mất, tu vi của con Tam Nhãn Ma Viên này tối thiểu là một vạn năm, nhưng vẫn có thể vượt quá một vạn năm rất nhiều. Nhưng nếu như là nhiều, thì nhiều hơn tột cùng là bao nhiêu?

Dựa theo trao đổi trước đó của hắn và Triệu trưởng lão về tình trạng cơ thể Đường Vũ Lân, theo phán đoán, Đường Vũ Lân hắn là có thể chịu đựng được Hồn Linh khoảng chừng 2.000 năm mà không xuất hiện vấn đề. Bằng không tinh thần lực của hắn không chịu nổi, sẽ có khả năng tan vỡ.

Đường Vũ Lân lúc trước hấp thu linh lực, đã khiến Hồn Linh của hắn vượt quá một ngàn năm, đạt đến khoảng chừng trên dưới 1.300 năm. Mà con Tam Nhãn Ma Viên này tối thiểu cũng có vạn năm tu vi, cũng chính là có

thể cung cấp cho Đường Vũ Lân linh lực khoảng trên dưới 1.000 năm. Tổng cộng lại, nếu Đường Vũ Lân không thể chịu đựng nổi lại là một vấn đề rất nghiêm trọng a!

Hơn nữa, Tam Nhãn Ma Viên khác với Hồn Thú bình thường, nắm giữ năng lực tinh thần mạnh mẽ. Hồn lực bình thường không có cách nào bị hấp thu ở trong Thăng Linh Đài, nhưng tinh thần hệ Hồn Thú lại thì khác. Khi hấp thu linh lực chúng mang lại để tăng cường cho Hồn Linh, cũng đồng thời phải chịu đựng tinh thần xung kích từ chút hồn lực sót lại, theo linh lực tràn ra.

Một vẻ lo âu từ trong mắt Vũ Trường Không loé lên, hắn biết, chính mình trong một sát na kia khi đánh tan Tam Nhãn Ma Viên, bởi vì tự thân tinh thần chi hải chịu xung kích kịch liệt, năng lực suy nghĩ chịu ảnh hưởng dẫn đến phán đoán không chu đáo, khiến Đường Vũ Lân rơi vào trong hiểm cảnh.

Thế nhưng, hiện tại hắn không thể làm gì. Khi Hồn Sư hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài, bắt đầu thăng linh, quá trình dung hồn giữa Hồn Linh và linh lực sẽ tự động diễn ra. Trong quá trình này, là bất luận người nào đều không thể can thiệp được. Dù cho là Phong Hào Đấu La ở đây, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Vũ Lân dung hợp.

Thăng linh sẽ thay đổi tu vi niên hạn của Hồn Linh, đồng thời cũng bất tri bất giác khiến cho hồn lực, tinh thần lực của Hồn Sư xuất hiện một loạt biến hóa, vì lẽ đó, hiện tại Vũ Trường Không chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào một kỳ tích, giúp Đường Vũ Lân hóa nguy thành an, nếu không thì, rất có khả năng xảy ra vấn đề lớn.

Đường Vũ Lân cả người rơi vào trong hỗn loạn, hắn không cảm giác được thống khổ, nhưng cũng không cảm giác được chính mình. Thế giới tinh thần của hắn, bên trong vô cùng xáo trộn.

Không biết bao lâu trôi qua, hắn dần dần hồi lại một tia ý thức, hắn phát hiện, chính mình thật giống như đang trôi nổi ở trong một không gian đen kịt. Sự thống khổ kịch liệt cũng bắt đầu xuất hiện.

"Ta, ta đây…là đang ở nơi nào?" Đường Vũ Lân cảm nhận được sự đau nhức như bị phanh thây không ngừng từ đại não truyền đến, cả thân thể cũng không khỏi phát run.

Thế giới hắc ám chung quanh dần biến thành màu vàng nhạt, hắn phảng phất nhìn thấy Hồn Linh Tiểu Kim Quang của mình khỏe mạnh trưởng thành, nhưng nó càng trưởng thành hơn, thống khổ mình thừa nhận tựa hồ cũng càng kịch liệt. Loại cảm giác bị xé rách làm hắn đau đến không muốn sống.

Hắn không thể làm gì, dần dần, hắn phát hiện, không gian vàng nhạt quanh mình bắt đầu xuất hiện từng vết rách, cảm giác thống khổ cũng dần biến mất.

Hắn đột nhiên ý thức được, nơi này lẽ nào chính là thế giới tinh thần của mình? Không gian tinh thần sao?

"Lão Đường!" Đường Vũ Lân theo bản năng hô hoán lên. Hắn thật sự có chút hoảng hốt, bởi vì hắn tựa hồ có cảm giác tử vong đang đến gần. Những vết rách đã dần dần lớn hơn.

"Ai ——" một tiếng than thở khẽ vang lên, Đường Vũ Lân đột nhiên nhìn thấy một đạo kim quang nhu hòa ở trước mặt mình sáng lóng lánh, cái kia có hình dáng của một món vũ khí, cán dài, kim quang lóng lánh, nhưng hắn không thể thấy rõ dáng vẻ chân thực của loại vũ khí kia.

Từng tầng kim quang từ bên trong vũ khí cán dài kia tỏa ra. Từ thân vũ khí nọ tỏa ra một vầng sáng không ngừng tràn ra ngoài, lan đến mọi ngóc ngách của không gian, sau đó chậm rãi hòa nhập vào trong không gian.

Sự mở rộng của vết nứt dần ngừng lại, sau đó chậm rãi khép kín, giao hòa. Từ từ dung hợp lại cùng nhau.

Thống khổ kịch liệt bắt đầu giảm bớt, Đường Vũ Lân cảm giác được sự ấm áp, thần kinh căng thẳng của hắn cũng dần thanh tĩnh lại.

"Sức mạnh của ta có hạn, ngươi lần này vượt quá cực hạn bản thân thăng linh, khiến cho ta không thể không xuất ra một phần năng lượng giúp ngươi vượt qua cửa ải khó khăn này. Tạm thời xem ra ngươi không sao rồi. Thế nhưng, điều này dẫn đến, thời điểm ngươi đột phá tầng thứ hai phong ấn, ta không thể sử dụng sức mạnh của mình để hỗ trợ ngươi giảm bớt đau đớn, khi đó áp lực ngươi phải chịu đựng sẽ càng lớn hơn. Vì lẽ đó, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bất quá, lần này tăng trưởng này đối với ngươi mà

nói cũng rất có lợi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, sau này ngàn vạn lần không thể đột phá bằng cách này. Bằng không, một khi sức mạnh của ta tan vỡ, tương lai ngươi đột phá phong ấn thất bại, sẽ ảnh hưởng đến tính mạng."

Âm thanh Lão Đường trong không gian màu vàng vang vọng, Đường Vũ Lân tựa như tìm lại được người thân, nhưng chớp mắt tiếp theo, hết thảy màu vàng đồng thời biến mất, tất cả trở về hắc ám, hắn cũng mất đi ý thức.

Khi Đường Vũ Lân hồi tỉnh lại, hắn chỉ cảm giác đầu mình hỗn loạn, phảng phất so với bình thường nặng hơn gấp mấy lần, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Ngay cả động tác đơn giản như ngẩng đầu đều không làm được. Chỉ có thể giẫy giụa, miễn cưỡng mở mắt ra.

Có chút lạnh!

Đây là cảm giác đầu tiên của hắn. Đầu không đau, nhưng cũng trống rỗng và mất đi khống chế đối với thân thể.

Chương 179: Lần thứ hai thăng linh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tròng mắt dần dần tập trung, có thể nhìn được thế giới bên ngoài.

Sau đó Đường Vũ Lân liền thấy Vũ Trường Không.

Vũ lão sư dáng vẻ hiện tại có hơi chật vật, một thân bạch y của hắn đã kinh biến đến mức rách rách rưới rưới, tay phải vẫn cầm Thiên Sương Kiếm như trước, nhưng hắn phải tỳ vào Thiên Sương Kiếm xuyên trên mặt đất mới có thể chống đỡ lấy thân thể của chính mình.

Tóc dài có chút rối bời, tình trạng cơ thể xem ra cũng không quá tốt. Nhưng hắn vẫn như cũ đứng ở nơi đó, che chắn trước người mình.

Mà chung quanh người hắn, có ít nhất hơn mười thi thể Hồn Thú, trong đó còn có một vài xác Hồn Thú đặc biệt to lớn.

Hắn đây là...

Vũ lão sư là vì bảo vệ ta, chúng ta vẫn còn ở trong Thăng Linh Đài sao?

"Vũ..., Vũ lão sư..." Đường Vũ Lân suy yếu kêu lên.

Vũ Trường Không thân thể rung rung, xoay người nhìn về phía hắn.

Vũ Trường Không tuy rằng chật vật, nhưng dáng vẻ Đường Vũ Lân càng khiến người ta sợ hãi. Hắn thất khiếu đều có huyết dịch chảy ra, đặc biệt là mũi, máu tươi tựa như con rắn nhỏ chảy mãi không ngừng.

"Tỉnh rồi à?" Vũ Trường Không lướt người đi tới bên cạnh hắn, sự lãnh lẽo trong ánh mắt đã biến mất, ở nơi sâu trong đáy mắt tràn ngập sự tự trách bản thân mình. Chỉ có điều hiện tại ý thức Đường Vũ Lân còn có chút mơ hồ, căn bản không thấy rõ.

“Dà." Đường Vũ Lân nhẹ giọng trả lời.

Vũ Trường Không nói: "Chúng ta về thôi!" Hắn thở dài một hơi, có thể tỉnh lại đồng nghĩa Đường Vũ Lân đã không sao, dù cho thời gian hồi phục sẽ lâu một chút, nhưng chí ít sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nhấn tín hiệu cầu cứu, thân thể Đường Vũ Lân liền hóa thành một đạo ánh sáng biến mất, Vũ Trường Không lúc này mới nhấn nút truyền tín hiệu của mình, cũng hóa thành ánh sáng biến mất.

Lồng pha lê chậm rãi mở ra. Thân thể Đường Vũ Lân không nhúc nhích, cảm giác nặng nề trong đầu cũng không vì rời khỏi Thăng Linh Đài mà biến mất. Hơn nữa cảm giác này trái lại ngày càng rõ hơn, cả người đều có cảm giác trương phồng, một chút cũng không cử động được.

Lồng pha lê bên cạnh mở ra, Vũ Trường Không cấp tốc đi tới bên Đường Vũ Lân, đỡ hắn từ bên trong đi ra.

Lúc này Đường Vũ Lân lại như là thú nhồi bông, chỉ có thể mặc cho người khác thao túng. Vũ Trường Không giúp hắn mặc lại quần áo tử tế, chính mình cũng mặc vào. Sau đó đem hắn cõng ở trên lưng mình.

"Hẳn là vì hấp thu quá nhiều linh lực đi. Có cần giúp hắn kiểm tra một chút hay không?" Nhân viên Truyền Linh Tháp hỏi.

Vũ Trường Không vậy nhưng lắc đầu, "Không cần. Ta chăm sóc hắn là được rồi. Tỉnh lại đã chứng minh hắn không thành vấn đề."

"Được. Rời khỏi nơi này, liền không có quan hệ gì với Truyền Linh Tháp." Tên nhân viên nhắc nhở.

Vũ Trường Không chỉ gật đầu một cái, liền cõng lấy Đường Vũ Lân rời khỏi Truyền Linh Tháp. Vốn là bọn họ nên trực tiếp đi về, nhưng hiện tại, hắn lại không thể không tìm một phòng khách sạn khác gần đây để ở.

Trạng thái hiện tại của Đường Vũ Lân nhất định phải điều chỉnh, nếu không rất có thể sẽ lưu lại di chứng về sau.

Đường Vũ Lân cả người đều ngơ ngơ ngác ngác, đến khách sạn liền ngủ thiếp đi. Sắc mặt Vũ Trường Không cũng vô cùng trắng xám, nguyên bản hắn cho rằng, ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài có thể giúp Đường Vũ Lân mau chóng dễ dàng thăng linh lên đến 2.000 năm. Những kẻ có thể uy hiếp hắn trong Trung Cấp Thăng Linh Đài đã ít lại càng ít.

Cũng không ngờ rằng, hôm nay hắn lại xui xẻo đụng phải một cái "ít" đó.

Tam Nhãn Ma Viên thực lực mạnh mẽ chủ yếu nằm ở tinh thần thuộc tính, tinh thần thuộc tính chẳng những có thể công kích, mà quan trọng hơn khiến trí tuệ của nó phát triển hơn nhiều so với Hồn Thú ngang cấp.

Nhưng dù cho là vậy, đánh giết Tam Nhãn Ma Viên cũng là điều hắn nắm chắc. Chỉ là Vũ Trường Không không ngờ đến tinh thần hải của mình vì chịu xung kích, nên mới gây ra sơ suất lớn như vậy. Nếu như không phải Đường Vũ Lân đã tự mình vượt qua, chỉ sợ sai lầm này sẽ khiến hắn ân hận cả đời!

Ngủ đủ một ngày một đêm, Đường Vũ Lân mới lần thứ hai tỉnh lại, nhưng vẫn ảm đạm như cũ, hắn thậm chí không cảm giác được thân thể mình có biến hóa.

"Khá hơn chút nào chưa?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân miễn cưỡng gật gật đầu. Hắn rốt cục có thể hơi hơi khống chế thân thể của mình một ít.

Vũ Trường Không đỡ hắn ngồi dậy, "Tinh thần chi hải của ngươi chịu sự đả kích quá cường liệt, nhất định phải mau chóng điều chỉnh khôi phục. Ta biết ngươi hiện tại rất thống khổ, thế nhưng, nhất định phải vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, theo phương thức đó tu luyện để điều chỉnh tinh thần lực của ngươi. Nếu không thì rất dễ sẽ để lại di chứng về sau."

"Vâng!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

Vũ Trường Không ngồi vào phía sau hắn, một tay đặt lên lưng hắn, một tay khác lại đặt tại trên ót. Hồn lực nhu hòa từng tí từng tí truyền vào trong cơ

thể Đường Vũ Lân, phụ trợ hắn vận chuyển Tử Cực Ma Đồng tu luyện.

Đường Vũ Lân chưa từng cảm nhận qua tu luyện lại gian nan như vậy. Hồn lực trong cơ thể chính mình có chút không khống chế được, may mà có Vũ Trường Không điều phối, hắn mới có thể miễn cưỡng dẫn dắt hồn lực vận chuyển, nếu không không thể làm được gì.

Hồn lực từ đan điền chậm rãi dựa theo phương hướng vận chuyển của Huyền Thiên Công vận hành, hồn lực toàn thân dần dần bị điều động, khiến thân thể hắn có cảm giác ấm áp. Cảm giác khó chịu nhờ vậy mà dần dần chậm rãi giảm dần.

Tu vi của hắn cùng Vũ Trường Không dù sao cũng có cách biệt to lớn, vì lẽ đó Vũ Trường Không dẫn dắt hồn lực của hắn cũng không lao lực.

Huyền Thiên Công sau khi vận chuyển một chu thiên, Tử Cực Ma Đồng cũng bắt đầu vận chuyển tu luyện, cảm giác mát mẻ nhàn nhạt từ khuôn mặt truyền đến, sau đó đại não tựa hồ bị ảnh hưởng nhất định, nhờ cảm giác mát mẻ kia mà cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cứ như vậy, trạng thái thống khổ của Đường Vũ Lân từ từ hạ thấp, chậm rãi tiến vào trạng thái nhập định. Sau khi hồn lực của hắn trải qua mấy chu thiên đã bắt đầu có thể tự mình vận chuyển.

Vũ Trường Không thu hồi song chưởng, từ từ thổ khí, đứa nhỏ này quả nhiên là thiên phú dị bẩm, đổi lại người khác, làm sao có khả năng chịu đựng được Hồn Linh hơn 2.000 năm!?

Thế giới tinh thần của hắn xem ra tiếp nhận vô cùng khó khăn, nhưng thân thể lại không gặp vấn đề gì. Hồn lực trong cơ thể thậm chí còn tăng lên do chịu kích thích. Hiện tại ắt hẳn hắn đã đạt đến cấp 17 là tối thiểu.

Bất quá, Hồn Linh của hắn bởi vì tinh thần chi hải quá mức suy yếu mà vẫn chưa hoàn thành thăng linh, quá trình này phỏng chừng phải cần một khoảng thời gian mới được. Trước khi hoàn thành thăng linh, vẫn chưa thể nói hắn đã hoàn toàn vượt qua khỏi nguy hiểm. Chỉ có thể tạm thời trước tiên ở lại chỗ này, đợi đến khi thăng linh kết thúc hẵng nói.

Bất quá, Vũ Trường Không cũng không nghĩ tới chính là, lần lưu lại này lại kéo dài đến một tuần lễ.

Đường Vũ Lân vẫn luôn ở trong trạng thái minh tưởng. Đến ngày minh tưởng thứ ba, trên người hắn sáng lên một tầng kim quang, sau đó liền bắt đầu quá trình thăng linh.

Kim Quang xuất hiện ở mặt ngoài thân thể hắn, nương theo hô hấp phun ra nuốt vào, sản sinh cộng hưởng cùng thân thể Đường Vũ Lân, sau đó bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa.

So với lần thăng linh đầu tiên từ Thập Niên lên Bách Niên, lần này nó biến hóa rõ ràng lớn hơn nhiều lắm. Bản thể không ngừng biến lớn, kéo dài tới hơn 1 thước, vảy trên thân thể hơi nhô ra, mỗi một khối vảy đều có ánh sáng lộng lẫy, óng ánh long lanh, màu vàng nhạt trải rộng khắp toàn thân. Trên đỉnh đầu, còn ra phát hiện hai cái tiểu nhũ nhô ra, hoa văn màu vàng trên đầu cũng trở nên ngày càng rõ ràng.

Đôi mắt so với lúc trước càng trở nên linh hoạt. Đến thăng linh hậu kỳ, trong hai mắt của nó dần dần có tử ý dập dờn.

Trong thời gian ngắn ngủi từ Thập Niên bay vọt đến Bách Niên, lại tới Thiên Niên, Kim Quang có thể nói đã trải qua quá trình thoát thai hoán cốt. Khí tức toàn thể của nó đã kinh biến đến mức tuyệt nhiên không giống ban đầu. Trong lúc nó hô hấp phun ra nuốt vào, sẽ khiến cho trên người Đường Vũ Lân xuất hiện hoa văn màu vàng như ẩn như hiện.

Quá trình thăng linh phải mất đến tận 4 ngày sau mới triệt để hoàn thành. Khi Đường Vũ Lân cuối cùng kết thúc minh tưởng, khí chất của hắn cũng bất tri bất giác xuất hiện một chút biến hóa.

Da dẻ trở nên càng thêm trắng nõn mấy phần, cũng càng có hào quang. Hắn cao thêm ít nhất 3 cm, trong đôi mắt to tròn lại xuất hiện thêm một tầng óng ánh khiến khuôn mặt có vẻ đặc biệt sáng sủa. Cùng lúc đó, khí tức trên người hắn cũng có sự thay đổi.

Đường Vũ Lân tự cảm nhận cơ thể mình cũng khá rõ ràng. Hắn nhận ra, Huyền Thiên Công ở trong đan điền hội tụ thành một vòng xoáy nhỏ. Vòng xoáy này xuất hiện, khiến cho hắn bất luận ở phương diện tu luyện hay là khôi phục hồn lực đều sẽ tăng nhanh tốc độ.

Chương 180: Tăng lên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hơn nữa, vòng xoáy xoay tròn cũng giúp hắn áp súc hồn lực, ở trong đan điền chỉ chiếm cứ một phạm vi rất nhỏ mà thôi.

Cuối cùng cũng coi như là khổ tận cam lai sống lại. Đây là cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lân sau khi kết thúc minh tưởng.

"Nên về rồi." Một tháng nghỉ hè vậy mà vì một tuần trì hoãn này, cũng đã sắp kết thúc. Trên thực tế, thời gian báo danh của lão sư vốn sớm hơn so với học viên một chút, nên Vũ Trường Không đã muộn.

"Vũ lão sư, cảm tạ ngài." Trên đường đi tới Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, Đường Vũ Lân tự đáy lòng nói rằng.

Đối với hắn mà nói, lần lữ hành này tuy rằng cũng không tính là đặc biệt phong phú, phần lớn thời gian đều trôi qua trong tu luyện. Thế nhưng, hắn vẫn phi thường hài lòng.

Đi tới Thiên Đấu Thành, hắn đã nhìn thấy được những pho tượng của các vị đại năng trong truyền thuyết Đường Môn, chân chính gia nhập Đường Môn. Tu luyện Huyền Thiên Công, Tử Cực Ma Đồng hai loại Đường Môn tuyệt học, đồng thời đăng đường nhập thất, đã xem như là bước đầu lĩnh ngộ.

Hơn nữa còn đấu giá được Bách Niên Long Lân Quả một trong tứ đại linh vật. Sau đó lại thăng linh, có thể nói, mỗi một chuyện đều đối với hắn sản sinh ảnh hưởng tương đối lớn.

Tuy rằng Đường Vũ Lân hiện tại còn không biết được sức chiến đấu của mình có thể tăng lên bao nhiêu, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi về chất trong con người mình.

Huyền Thiên Công đạt đến minh tưởng sâu giúp hắn điều chỉnh sở học bản thân, thăng linh làm hắn triệt để thay đổi về chất, đạt được Thiên Niên Hồn Linh! Đệ nhất Hồn Linh của mình vậy mà cũng đã đạt cấp độ ngàn năm. Hắn là độc nhất vô nhị trong toàn bộ Đông Hải học viện.

Điều này cũng giúp hắn đặt cơ sở vững chắc cho con đường trở thành cường giả trong tương lai. Tuy rằng trước mắt vẫn còn một số vấn đề, đặc biệt là khi đột phá phong ấn Kim Long Vương tầng thứ hai có thể sẽ chịu ảnh hưởng. Thế nhưng, chuyện đó…tính sau, chí ít từ tình huống bây giờ mà xem, hết thảy mọi thứ điều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

"Ta chỉ giúp ngươi dẫn đường. Vẫn là dựa vào nỗ lực của bản thân ngươi thôi!" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân ngẩn người. Hắn vẫn còn nhớ như in, lúc trước phụ thân đã từng nói với hắn, ở trên thế giới này, người ngươi có thể dựa vào, tuyệt đối có thể tín nhiệm, cũng chỉ có chính bản thân ngươi.

Câu nói này khắc sâu vào trong tim Đường Vũ Lân đến giờ vẫn chưa phai, không nghĩ tới Vũ lão sư ngày hôm nay cũng nói ra lời tương tự.

Tưởng niệm ở trong lòng trào dâng, ba, mẹ, các người đến tột cùng ở nơi nào? Na, muội lại đi về nơi nào?

Leo lên Hồn Đạo Hỏa Xa, Đường Vũ Lân không hề lãng phí thời gian, một đường trở về, hắn hầu như đều tập trung minh tưởng. Hắn cũng không bởi vì thăng linh mà sinh ra kiêu ngạo tự mãn, hắn biết rõ, đây là bởi vì Võ Hồn của chính mình vốn yếu ớt, hơn nữa khi mình giác tỉnh Võ Hồn, hồn lực cũng không mạnh. Tốc độ tu luyện so với các bạn Tạ Giải, Cổ Nguyệt lại càng chậm hơn.

Mà hồn lực lại là tất cả cơ sở của Hồn Sư, hắn cũng chỉ có thể cần cù bù thông minh tu luyện. Hồn Linh đã tăng lên tới ngàn năm cấp độ, điều tiếp theo cần làm là sớm ngày đạt đến cấp 20, trở thành Đại Hồn Sư.

Đường Vũ Lân hiện tại hoàn toàn tự tin, hắn tin tưởng, nhiều nhất thời gian

một năm, mình có thể tiếp cận được ngưỡng cửa kia. Dù cho là không may mắn lắm thì nhiều nhất hai năm, cũng có thể trước năm 12 tuổi đạt đến cấp độ Đại Hồn Sư.

12 tuổi cấp 20, đây chính là định nghĩa phổ biến của thiên tài.

Trở về Đông Hải Thành, nhìn thấy nhà lầu san sát quen thuộc, Đường Vũ Lân không khỏi có cảm giác mới mẻ. Mỗi một toà thành thị đều không giống nhau, đều có đặc điểm riêng của mình. Đáng tiếc, lần này mình không thể chân chính tự đi vòng quanh ngắm nhìn đầy đủ cảnh sắc của Thiên Đấu Thành. Chờ sau này có thời gian, nhất định phải đi khắp cả Đấu La Đại Lục danh sơn đại xuyên, thậm chí còn có thể đi tới các đại lục khác du lịch cho biết. Không biết hai đại lục kia cảnh sắc sẽ như thế nào đây?

"Còn 03 ngày nữa là khai giảng, ngươi tự mình quản lý thời gian, thư giãn một chút." Vũ Trường Không bỏ lại câu nói này, liền tự mình quay về học viện.

Đường Vũ Lân đơn giản không trực tiếp trở về ký túc xá, mà đi tới văn phòng làm việc của hắn.

Lần này đi ra ngoài mất cả tháng trời, Đoán Tạo Thuật đúng là có hơi lơ là, vẫn luôn không hề luyện tập qua. Giờ đã trở về, trước tiên đi tìm Mộ Thần lão sư, sau đó mau chóng tiếp nhận hai nhiệm vụ để tiếp tục rèn luyện Đoán Tạo Thuật.

Hơn nữa, chính mình còn nợ Vũ lão sư hơn 1 triệu liên bang kim hồn tệ đây. Nhiêu đó thôi cũng đủ nghỉ thở rồi! Ba cái linh vật còn lại tương lai không biết còn phải tốn mất bao nhiêu tiền mới có thể mua được.

Nguyên bản sau khi tích góp được 3 triệu đồng liên bang, Đường Vũ Lân còn có cảm giác đắc chí khi nghĩ mình đã rất có tiền. Nhưng sau khi mua Thiên Niên Long Lân Quả xong hắn mới rõ ràng, chỉ cần mình còn tiếp tục đột phá phong ấn, e rằng vĩnh viễn mình cũng không thể tích lũy được tiền, trong khi vẫn phải khổ cực công tác.

Nỗ lực luyện tập rèn đúc, đợi được sau khi đạt được tứ hoàn, hắn là có thể thử nghiệm chế tạo Đấu Khải cho mình chứ?

Vừa nghĩ tới Đấu Khải, Đường Vũ Lân nhiệt huyết liền trào dâng. Trên

đường trở về, hắn mơ hồ nhớ lại Vũ Trường Không đã từng đề cập tới một câu, nếu như có Đấu Khải, Tam Nhãn Ma Viên căn bản không đủ tạo thành uy hiếp.

Vũ lão sư thật sự quá trâu, sáu cái hồn kỹ của Vũ Trường Không hắn đã thấy năm cái. Vạn năm hồn kỹ kia hắn tuy không biết là cái gì, nhưng từ biểu hiện khi đó chớp mắt một cái đã có thể diệt sát Tam Nhãn Ma Viên mà xem, uy lực mạnh yếu dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể biết được.

Sau này mình cũng sẽ trở nên cường đại như vậy sao? Bất tri bất giác, Đường Vũ Lân đã bắt đầu đem Vũ Trường Không làm mục tiêu phấn đấu của mình.

"Lão sư, con đã trở về." Đường Vũ Lân đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, trực tiếp lên tầng cao nhất, tìm tới Mộ Thần.

Nhìn thấy đệ tử tinh thần phấn chấn, Mộ Thần không khỏi mỉm cười nói: "Thế nào? Kỳ nghỉ đi du lịch cảm thấy thế nào? Có thu hoạch được gì không?" Trong số các giáo viên của Đường Vũ Lân, người hiền hòa nhất chính là vị hội trưởng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội Đông Hải Thành này. Chỉ cần là khi không phải đang dạy Vũ Lân, hắn đều rất ôn hòa.

"Thu hoạch rất lớn. Chỉ là, trong khoảng thời gian này con không có cách nào luyện tập đoán tạo." Đường Vũ Lân có chút xấu hổ cúi đầu.

Mộ Thần cười ha ha nói: "Ngươi đứa nhỏ này đúng là thành thực. Không sao không sao, nhất định thả lỏng cũng là một phần của tu luyện. Sau khi Đoán Tạo Thuật đạt đến trình độ nhất định, không ngừng luyện tập quả nhiên trọng yếu, nhưng lắng đọng, tích lũy cũng quan trọng không kém."

"Ba, người cũng bất công quá đi! Tại sao kỳ nghỉ của con, ba lại không cho con ra ngoài chơi? Mỗi ngày đều phải khổ luyện!" Thanh âm quen thuộc vang lên. Mộ Hi từ bên ngoài đẩy cửa bước vào, một mặt bất mãn.

Mộ Thần nói: "Nếu Đoán Tạo Thuật của ngươi đạt đến trình độ ngang với Vũ Lân, cũng có thể nghỉ."

"Hừ!" Mộ Hi đanh đá trừng Đường Vũ Lân một chút, xoay người rời đi.

Đối với việc sư tỷ đối địch, Đường Vũ Lân cũng rất là bất đắc dĩ. Chính vị

sư tỷ này của mình lại quá mức hiếu thắng.

"Đứa nhỏ này..." Mộ Thần nhíu nhíu mày. Hắn đương nhiên biết tính cách hiếu thắng của con gái mình, nhưng xưa nay đều không có nỗ lực bắt nàng sửa đổi. Dưới cái nhìn của hắn, hiếu thắng đối với người trẻ tuổi mà nói là một loại mỹ đức. Có mục tiêu để phấn đấu, sẽ càng có động lực để nỗ lực.

Mộ Hi hiện tại không thể nghi ngờ, đã xem Đường Vũ Lân là mục tiêu của chính mình, cho nên mới phải như vậy, đây là chuyện tốt. Bất quá, đáng thương nữ nhi của mình gặp phải cái tên tiểu quái thai Đường Vũ Lân. Muốn đuổi kịp hắn không phải là một chuyện dễ dàng chút nào!

"Ngươi vừa mới trở về, đi về nghỉ ngơi trước đi, giáo trình giảng dạy sắp tới của ta dành cho ngươi có thể sẽ gia tăng. Ngươi cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, các ngươi còn 3 ngày nữa mới tới khai giảng, nghỉ ngơi một ngày, hai ngày còn lại đến đây theo ta học tập."

"Vâng." Thấy Mộ Thần không trách mình, khiến Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm, nhưng hắn cũng ở trong lòng âm thầm tự nói với mình, nhất định không thể để cho lão sư thất vọng.

Rời khỏi văn phòng của Mộ Thần, Đường Vũ Lân liền đi tiếp nhận hai cái Đoán Tạo nhiệm vụ cấp ba, sau đó mới trở về phòng làm việc.

Trên đường từ Thiên Đấu Thành trở về hắn vẫn luôn minh tưởng, cũng không mệt, hắn dự định trước khi cùng Mộ Thần học tập, phải hoàn thành xong hai nhiệm vụ cấp ba này đã rồi tính sau. Cũng coi như là ôn bài một thoáng, thời điểm lão sư dạy mình khỏi sượng tay.

Điều chỉnh tốt bễ rèn, bỏ kim loại hiếm vào, Đường Vũ Lân bắt đầu công cuộc đoán tạo.

Thời gian trôi qua, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trở nên càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, Mộ Thần cũng không hoàn toàn là vì an ủi mình. Tuy rằng một tháng vừa qua không hề rèn đúc, nhưng khi bắt đầu lại, tựa hồ như càng thêm thuận lợi suôn sẻ. Đặc biệt là cảm thụ biến hóa của kim loại, cảm nhận linh tính bên trong của kim loại so với trước đây dễ dàng hơn rất nhiều.

Nguyên bản hắn cho rằng trong quá trình đoán tạo của mình sẽ xuất hiện

phế phẩm, nhưng lại không nghĩ rằng, không chỉ không có phế phẩm xuất hiện, trái lại làm liền một mạch. Mỗi một khối Thiên Đoán tinh luyện kim loại đều đặc biệt thuận buồm xuôi gió, so với trước đây còn nhanh hơn rất nhiều. Đặc biệt là khi hắn vận chuyển Tử Cực Ma Đồng tiến hành rèn đúc, hiệu suất hoàn thiện sản phẩm có thể tăng thêm đến hơn 50%. Hơn nữa hồn lực tăng lên, hồn lực áp súc, Huyền Thiên Công điệp gia khí mạch, giúp hắn có thể kiên trì trong thời gian dài hơn.

Chuyện này đúng là niềm vui bất ngờ. Trước đây hắn nhiều nhất chỉ có thể liên tục hoàn thành hai khối kim loại hiếm ngàn rèn, mà hiện tại, hắn lại có thể liên tục hoàn thành bốn khối, phẩm chất tựa hồ còn tốt hơn một chút so với trước đây.

Bất kể là Bách Đoán Tạo hay Thiên Đoán Tạo, bản thân thành phẩm cũng có phân chia cấp bậc. Nói như vậy, Bách Đoán Tạo chỉ chia làm hạ, trung, thượng tam phẩm; Mà Thiên Đoán Tạo lại chia làm ngũ phẩm, nhất phẩm cao nhất, ngũ phẩm thấp nhất.

Chương 181: Học kỳ mới bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tác phẩm Thiên Đoán bình thường của Vũ Lân thường sẽ nằm ở tầm tứ phẩm, đôi khi may mắn có thể đạt đến tam phẩm, nếu làm không tốt lắm chính là ngũ phẩm.

Ngũ phẩm là có thể xem là hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Đoán tam phẩm trở lên còn có thể thu được thêm tiền bồi dưỡng ngoại ngạch. Mà hôm nay sau khi hoàn thành nhiệm vụ rèn đúc, ngoại trừ vài món ban đầu dao động quanh khoảng tam, tứ phẩm; những món sau, Đường Vũ Lân phát hiện không ít đều có thể đạt đến trình độ nhị phẩm. Đây chính là muốn phát tài mà!

Hiệu quả của Đoán Tạo tăng lên, đồng nghĩa với việc bản thân đã tiến một bậc trong việc cảm ngộ kim loại. Mộ Thần lão sư đã từng nói, khi nào tác phẩm Thiên Đoán tạo của mình có thể đạt tỉ lệ nhất phẩm từ 30% trở lên, liền có thể bắt đầu thử cảm ngộ phương diện Linh Đoán Tạo.

Ban đầu Đường Vũ Lân ước lượng quá trình này ít nhất cũng phải mất ba năm trở lên, nhưng hiện tại xem ra tựa hồ cũng không tốn nhiều thời gian đến như vậy. Vừa nãy cũng không cố hết sức làm, vậy mà có thể đạt đến nhị phẩm một cách rất tự nhiên. Nếu đã vậy, khoảng cách đến nhất phẩm còn xa sao?

Kỳ thực, hắn cũng không hề biết rằng hành trình đến Thiên Đấu Thành lần này, hắn thu hoạch rất lớn, ngoại trừ thu được Thiên Niên Long Lân Quả ra, quan trọng hơn, vẫn là thông qua rèn luyện tại Trung Cấp Thăng Linh Đài, kiến thức tăng lên, cảm ngộ về Hồn Thú và hồn kỹ thăng hoa. Quan trọng nhất chính là sau khi hấp thu linh lực con Tam Nhãn Ma Viên giúp năng lực

của hắn thăng tiến toàn diện.

Lúc đó hắn đã hấp thu vượt qua cực hạn của bản thân. Hơn nữa, Tam Nhãn Ma Viên vốn là tinh thần thuộc tính Hồn Thú, tinh thần lực của nó vốn đã mạnh, hơn nữa bên trong linh lực còn tồn tại ba động tinh thần lực mãnh liệt.

Lấy tình huống lúc đó của Đường Vũ Lân, nếu như sau đó không có Lão Đường trợ giúp, e rằng đã xảy ra vấn đề lớn, tẩu hỏa nhập ma, không chết cũng trọng thương. Đây là lý do vì sao mà Vũ Trường Không khi đó đã vô cùng hối hận vì sơ sót của mình.

Thế nhưng, vượt qua gian nan, hắn đã bức phá giới hạn. Tuy rằng không đột phá nhiều như Kim Long Vương phong ấn, nhưng chỗ tốt thu hoạch được cũng đồng dạng rõ ràng.

Đầu tiên Hồn Linh hắn đạt đến một độ cao mới, vượt qua khả năng tiếp nhận ban đầu của hắn. Tiếp đó, tinh thần lực của hắn cũng được tôi luyện trên diện rộng; đồng thời, trong quá trình dung hợp linh lực, thông qua Huyền Thiên Công hắn lại áp súc được hồn lực thêm một lần nữa.

Hồn lực, tinh thần lực toàn diện thăng hoa, tự nhiên khiến hắn tiến bộ về tổng thể. Mọi nghề đều lấy Hồn Sư làm trụ cột tương thông với các nghề nghiệp khác, điểm này không thể nghi ngờ. Vì lẽ đó, Đoán Tạo Thuật của hắn cũng bất tri bất giác có tiến bộ.

Hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn nhiều so với dự kiến, Đường Vũ Lân cũng không nóng lòng trở lại trả nhiệm vụ, mà lại dựa theo phương thức minh tưởng của Huyền Thiên Công tu luyện. Ba ngày tiếp theo, để có thể cảm ngộ đối với kim loại tốt hơn, không thể nghi ngờ minh tưởng sâu là lựa chọn tốt nhất.

Học kỳ mới khai giảng, Đông Hải học viện lại một lần nữa trở nên náo nhiệt sau một tháng yên tĩnh.

Học viên nối liền không dứt đi vào học viện, mọi người đều tươi cười phấn chấn. Học kỳ mới bắt đầu, sau học kỳ này lại tiếp tục tiến hành thi đấu lên lớp. Đồng thời, đối với mỗi một học viên mà nói, áp lực của cuộc thi thăng cấp cũng theo đó mà xuất hiện.

Đối với Trung Cấp Hồn Sư học viện, khối sơ cấp tại thời điểm tốt nghiệp năm thứ sáu nhất định phải đạt chuẩn nhị hoàn, bằng không sẽ không được phát bằng tốt nghiệp. Mà khối cao cấp thì phải đột phá tam hoàn mới có thể chính thức tốt nghiệp.

Bất kể là một loại nào, không phải mọi học viên đều có thể hoàn thành, càng lên lớp cao, thời gian càng trở nên gấp gáp hơn.

Mà đối với học viên năm một, năm hai thì ngược lại, hoàn toàn ung dung, bọn họ tạm thời vẫn không phải chịu bất kỳ áp lực gì.

Vân Tiểu đi trên con đường nhỏ của học viện, bên cạnh là Chu Trường Khê. Trải qua một học kỳ, hai người đã sớm trở thành bạn thân.

"Không thấy bọn người Linh Ban của Vũ Lân đâu? Lại nói, thật hả giận! Cái lũ gì gì mà Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử nghe nói đều bị đuổi học, phải chuyển đi trường khác. Khà khà, nhất định là do mặc cảm không bằng người." Chu Trường Khê cười hắc hắc nói.

Vân Tiểu lườm một cái, "Ngươi nghĩ gì thế, nhân gia người ta có thể ở năm nhất liền đạt đến nhị hoàn, thiên tài như thế có thể có cái gì mặc cảm không bằng, khẳng định là bởi vì một ít tình huống khác. Lại nói, ta ngược lại thật ra cảm thấy áp lực của Vũ Lân sẽ khá lớn, có người nói Cổ Nguyệt cũng đã trở thành Đại Hồn Sư, cũng chỉ còn mỗi mình hắn đang dậm chân ở nhất hoàn, hiện tại Linh Ban bọn hắn cũng chỉ còn có ba người. Không biết Linh Ban này còn có thể duy trì được bao lâu?"

Chu Trường Khê ánh mắt sáng lên, nói: "Không thể duy trì được càng hay, bọn họ trở về thật tốt. Chúng ta hiện tại là lớp một, trên thực tế năng lực của chúng ta đều tự mình biết. Tại kỳ thi lên lớp mỗi học kỳ một lần, lần này chúng ta làm thế nào bây giờ? Còn không phải là trực tiếp bị đá xuống sao?"

Vân Tiểu nhún nhún vai, "Đơn giản chính là bị rơi xuống thành lớp hai thôi!"

Chu Trường Khê tức giận: "Một chút cảm giác vinh dự vì tập thể một chút ngươi cũng không có sao?"

Vân Tiểu nói: "Vinh dự cần có thực lực, thay vì cân nhắc những thứ này,

không bằng ngươi hãy cố gắng tu luyện vẫn hơn!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía ký túc xá, chính vào lúc này, con mắt của Vân Tiểu đột nhiên sáng ngời, huých một cái vào người Chu Trường Khê, thấp giọng nói: "Xem kìa, là Cổ Nguyệt."

Chu Trường Khê theo ánh mắt của hắn nhìn lại, đúng dịp thấy một thiếu nữ mắc đồng phục học viện, mặt không hề cảm xúc, Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt tướng mạo thanh tú, nhưng cũng không tính là đặc biệt xinh đẹp, chí ít còn lâu mới có thể đạt được đến cấp độ của Âu Dương Tử Hinh, thế nhưng, nàng lại có một loại khí chất đặc thù, sự phong độ này sẽ như có như không ảnh hưởng đến người ở bên cạnh. Dù cho là Tạ Giải cũng sẽ bất tri bất giác chịu ảnh hưởng nhất định của nàng, chỉ trừ Đường Vũ Lân ra mà thôi.

Vân Tiểu cùng Chu Trường Khê cũng không thể ngoại lệ, nhìn thấy Cổ Nguyệt, bọn họ sẽ có một loại cảm giác ngột ngạt không tên, tựa như uy áp khi Hồn Thú cấp thấp nhìn thấy Hồn Thú cấp cao vậy.

Một học kỳ trôi qua, Cổ Nguyệt lại cao thêm một chút, tựa hồ cũng xinh đẹp hơn, uy áp từ trên người nàng tỏa ra lại mạnh thêm vài phần.

Cổ Nguyệt cũng không có chú ý tới bọn họ, vẫn hướng phía cửa lớn của học viện mà đi.

"Thực sự là không coi ai ra gì!" Chu Trường Khê chờ sau khi nàng đi xa, mới thấp giọng nói.

Vân Tiểu cười hì hì, "Ngươi biết cái gì? Ta đã sớm đã điều tra, Cổ Nguyệt ở trong Linh Ban mới thực sự là đệ nhất. Ta phỏng chừng, từ năm thứ tư trở xuống chưa chắc tìm được ai là đối thủ của nàng. Nếu như không phải Linh Ban không phải tham dự kỳ thi lên lớp. Hào quang của nàng còn không biết sẽ rực rỡ như thế nào đây!?”

"Mạnh vậy sao? Còn mạnh hơn Tạ Giải?"

"Hẳn là như vậy." Vân Tiểu khà khà cười nhẹ.

Văn phòng giáo viên.

"Vũ lão sư, xin người thu nhận lấy tên học viên này, trải qua điều tra của học viện, nàng tuyệt đối có tư cách tiến vào Linh Ban." Long Hằng Húc trịnh trọng nói với Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn tiểu cô nương đứng cúi đầu bên người Long Hằng Húc, nhìn qua có chút nhát gan, lạnh lùng nói: "Lớp của ta, chỉ nhận quái vật, không thu người bình thường. Ngươi thật sự cảm thấy nàng có thể? Nàng mới chỉ có nhất hoàn."

Long Hằng Húc nhíu mày, "Lại nói điểm này, Vũ lão sư, ta phát hiện ra Linh Ban các ngươi e rằng cần phải có sự điều chỉnh. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải ta cho rằng cũng không có vấn đề gì, thế nhưng, tại sao Trương Dương Tử cùng Vương Kim Tỳ lại rời đi? Chuyện này tuy rằng viện trưởng sau đó đã nói với ta, nhưng ta cũng không cho là chỉ vì một tên nhất hoàn Hồn Sư Đường Vũ Lân, lại đáng để làm tổn thất mất hai tên nhị hoàn Hồn Sư! Thực lực Linh Ban cũng vì vậy mà giảm mạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Linh Ban có cần phải tồn tại nữa không? Hiện tại ta giúp ngươi tìm được một vị thiên tài, ngươi lại ra sức khước từ như vậy! Có muốn ta hướng về phía học viện xin huỷ bỏ biên chế Linh Ban các ngươi không? Dù sao các ngươi hiện tại cũng chỉ còn lại ba người."

Vũ Trường Không lạnh lùng nhìn hắn, "Lời này ngươi nên nói với viện trưởng, mà không phải nói với ta. Học viên có lựa chọn của học viên, ta cũng có sự lựa chọn của ta. Hứa Tiểu Ngôn đúng không, ta cho ngươi cơ hội. Trong vòng một tháng, phải nhận được sự tán thành của ta cùng các học viên Linh Ban khác! Bằng không, ta mặc kệ ngươi lai lịch ra sao, ngươi đều sẽ không phải là học sinh của ta, hiểu chưa?"

Hứa Tiểu Ngôn vẫn cúi đầu, nghe vậy vẫn như trước không dám ngẩng đầu, chỉ rụt rè gật gật đầu. Đầu cúi gằm gần như chôn hẳn vào trong ngực.

"Đi theo ta. An bài ký túc xá cho ngươi." Vừa nói, hắn thậm chí còn không thèm chào hỏi Long Hằng Húc, xoay người rời đi.

Chương 182: Hứa Tiểu Ngôn gia nhập

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn vội vàng theo ở phía sau.

Nhìn theo bọn họ rời đi, Long Hằng Húc cũng không bởi vì Vũ Trường Không vô lý mà phẫn nộ, chính ngược lại, trên mặt hắn toát ra một tia mỉm cười đắc ý, "Cái tên này, xem ra đối với Linh Ban rất lưu ý a! Nếu không thì cũng sẽ không thay đổi như vậy đi vào khuôn phép. Rất tốt, lưu ý là tốt rồi. Lưu ý liền mang ý nghĩa sẽ tận lực. Rất chờ mong a!"

Vừa nói, hắn vừa cầm Hồn Đạo Bộ Đàm của mình, ngồi thẳng, hắn bấm một mã số.

"Viện trưởng, chào ngài. Là như vầy, ta có một ý tưởng. Trải qua một học kỳ huấn luyện, chúng ta đã đầu tư một khoản tài lực khổng lồ vào Linh, sau đó bọn họ lại rời đi hai tên học viên. Hiện tại không phải Hội Đồng Quản Trị học viện vẫn đang nghi vấn quyết định của ngài sao? Ta cho rằng, nên tìm một cơ hội để Linh Ban thể hiện khả năng của mình cho bên ngoài được biết, đồng thời cũng để kiểm nghiệm xem bọn họ có xứng đáng để chúng ta tiếp tục tập trung đầu tư không!? Ngài thấy thế nào?"

"Đúng, ta cũng có ý nghĩ này. Để bọn họ đi, tuy rằng không quá bảo đảm, thế nhưng, bọn trẻ tuổi vẫn còn nhỏ! Chỉ cần thành tích đừng quá kém cũng sẽ tạo nên tiếng tăm cho học viện chúng ta. Đến lúc đó sẽ khiến cho tất cả mọi người đều biết Đông Hải học viện chúng ta có khả năng dạy nên những tiểu quái vật như thế, đội ngũ giáo viên tốt như thế! Thời điểm chiêu thu tân sinh của học kỳ tiếp theo, còn sợ không thu hút được càng nhiều thiên tài sao?"

"Vâng, quyết định vậy đi, vậy ta bây giờ sẽ bắt đầu sắp xếp."

...

Hứa Tiểu Ngôn theo Vũ Trường Không đi vào khu ký túc xá, nhìn tất cả mọi thứ mới mẻ xung quanh. Nàng trước đây cũng đã từng đến trường, nhưng cũng chỉ là trường học phổ thông. Các trưởng bối trong nhà đối với nàng quá mức sủng ái, từ nhỏ đều không muốn để nàng phải chịu chút xíu ức hiếp nào.

Mãi đến tận sau khi Võ Hồn giác tỉnh không ngừng biến hóa, dẫn đến nàng không thể không đi theo con đường này.

Nguyên bản Hứa Tiểu Ngôn đối với nơi này khá là bài xích. Nhưng mà, ngày hôm nay sau khi gặp được Vũ Trường Không, loại cảm giác bài xích này đã dần dần tan biến.

Thật đẹp trai nha! Vũ lão sư đúng là vừa cool ngầu vừa đẹp trai quá đi! Nàng chỉ cảm giác trái tim nhỏ của mình bỗng đập thật rộn rã.

Đồng thời, ở trong đầu nàng cũng nhớ lại mấy bóng người. Trước khi đến cũng sớm đã điều tra. Bạn học của chính mình, tựa hồ chính là những người đã đánh bại ca ca. Tuy rằng ca ca do bất cẩn nhưng thua trận, nhưng mà bọn họ cũng thật sự lợi hại nha! Đặc biệt cô gái nhìn qua không lớn hơn mình bao nhiêu. Hầu như đánh cho ca ca không có lực hoàn thủ.

Đáng tiếc, Hứa Hiểu Ngữ không biết trong lòng muội muội mình lại suy nghĩ như thế này, nếu không, e rằng sẽ tức mà ngất đi.

"Đây là ký túc xá của ngươi." Vũ Trường Không đẩy cửa túc xá đi vào.

Hứa Tiểu Ngôn đi theo vào, kinh ngạc phát hiện trong túc xá lại chỉ có mỗi một cái giường, hơn nữa tất cả đồ dùng đều đầy đủ, điều kiện tốt đến ngạc nhiên!

Từ khi nào mà ký túc xá của học viện Hồn Sư lại có điều kiện tốt đến như vậy? Dù cho ở học viện cũ của mình đã từng được đối đãi rất ưu tiên, nhưng đây cũng là do thỏa thuận giữa hai bên mà thôi!

"Ngươi nhớ kỹ, ngươi nhận được những điều này, đều bởi vì là Linh Ban.

Thời gian của ngươi chỉ có một tháng." Vũ Trường Không lưu lại câu nói này, xoay người rời đi, chỉ để lại Hứa Tiểu Ngôn một mình ngơ ngác.

Hứa Tiểu Ngôn nghi hoặc nhìn chung quanh, trên mặt dần dần toát ra nụ cười.

"Xem ra, ta thật sự phải nỗ lực lưu lại mới được đây. Lão sư thật đẹp trai. Đồng bọn thật mạnh mẽ. Thật có ý tứ. Ồ, đây là cái gì? Tại sao trên tường có cái động?"

Trong khi đang cảm thụ hoàn cảnh mới của mình, Hứa Tiểu Ngôn chợt phát hiện, trên tường có một cái lỗ nhỏ, nàng ngó mắt vào nhìn một chút, từ bên trong cái hang nhỏ mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong một phòng khác.

"Đây là khe nhìn trộm?" Nàng lầm bầm lầu bầu nói. Nhưng vốn là người cẩn thận, ngay lập tức nàng liền dùng một miếng vải bố che miệng lỗ lại. Nàng cũng không muốn bị người ở phòng khác nhìn trộm.

"Ầm, ầm, ầm!" Chính vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Hứa Tiểu Ngôn sợ hết hồn, cho rằng đang gõ cửa phòng mình, vội vàng chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa không người, nàng ló đầu nhìn hướng ra bên người. Chỉ thấy có một bóng người có chút quen thuộc, đang đập cửa phóng ký túc xá bên cạnh.

Thiếu niên thanh tú, anh tuấn, mang theo vài phần ý lạnh, "Vũ Lân, trở lại chưa thế! Cái tên nhà ngươi. Đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi!”

Là hắn! Hứa Tiểu Ngôn nhận ra ngay, đây không phải là tên gia hỏa cầm chủy ngày đó sao?

"Này, phòng bên không có ai." Hứa Tiểu Ngôn hướng về hắn kêu lên.

"Ồ, ngươi là ai? Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Tạ Giải căn bản không nhận ra Hứa Tiểu Ngôn là ai. Dù sao cũng đã trôi qua lâu như vậy, mà khi đó nàng cũng không để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Hứa Tiểu Ngôn hừ một tiếng, nói: "Ta tại sao không thể ở đây? Ngươi là thành viên Linh Ban?"

Tạ Giải gật gật đầu.

"Sau này ta cũng là học viên Linh Ban. Làm quen chút đi, ta tên Hứa Tiểu Ngôn." Tiểu cô nương nhút nhát trước mặt Vũ Trường Không ban nãy, hiện tại lại có vẻ tự nhiên cởi mở.

"Ta là Tạ Giải." Các thiếu nữ xinh đẹp đều có sức thu hút rất mạnh mẽ, đối với Tạ Giải cũng không ngoại lệ.

"Cảm Tạ?" Hứa Tiểu Ngôn ngẩn người.

Tạ Giải một mặt ảo não nói: "Từ thứ hai 'Giải', là 'giải' trong 'tình cờ gặp gỡ'. Tên ta có ý nghĩa như vậy."

"Hi hi!" Hứa Tiểu Ngôn che miệng cười khẽ, "Tên của ngươi thật có ý tứ đấy! Sau này giúp đỡ lẫn nhau nhiều hơn nha."

Tạ Giải có chút ngạc nhiên nói: "Ngươi gia nhập vào lớp chúng ta như thế nào? Đây đã là học kỳ sau, sao lại còn thu nhận thêm người?"

Hứa Tiểu Ngôn ra vẻ là điều đương nhiên, nói: "Đi cửa sau vào chứ còn có thể là kiểu gì?"

Tạ Giải sững sờ, "Vũ lão sư sẽ cho phép xuất hiện tình huống đi cửa sau? Ta không tin!"

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười xinh đẹp, "Không tin thì thôi. Kỳ thực, ta đã thấy ngươi. Vị tỷ tỷ kia đâu? Lần trước, các ngươi ở trong Bạo Động Thăng Linh Đài, nàng ấy đã đánh bại ca ca ta."

Tạ Giải cẩn thận nhìn cô nàng một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: " Ngươi là muội muội của tên Băng Trượng Nam kia!? Chẳng trách ta nhìn ngươi có chút quen mắt."

"Băng Trượng Nam? Các ngươi đặt biệt hiệu cho ca ca của ta? Ha ha, thật thú vị. Bất quá, Võ Hồn của ta cũng là cái này, làm sao bây giờ?" Hứa Tiểu Ngôn ra vẻ mặt mày ủ rũ. Bị gọi Băng Trượng Nữ cũng không phải là một biệt hiệu nghe hay cho lắm.

Tạ Giải nói: "Không gọi ngươi như vậy là được rồi. Ngươi mấy hoàn?"

"Một hoàn!" Hứa Tiểu Ngôn nói.

Tạ Giải trong lòng thầm nghĩ, chỉ có một hoàn, lẽ nào thật sự là đi cửa sau vào? Tên Băng Trượng Nam kia tuy rằng thực lực phi phàm, đặc biệt là Thiên Niên Hồn Kỹ kia coi cũng thật kinh người, nhưng mà, dù sao hắn cũng có thực lực tam hoàn. Cô nàng Hứa Tiểu Ngôn này chỉ có một hoàn, vậy mà có thể gia nhập vào Linh Ban? Chẳng lẽ có chỗ đặc thù nào?

"Được rồi, sau này có việc có thể tìm ta, ta về phòng trước, ta ở phòng đối diện với Đường Vũ Lân. À, đúng rồi, cách vách ngươi chính là đội trưởng của chúng ta. Cũng là lão đại lớp chúng ta, Đường Vũ Lân."

"Đường Vũ Lân? Đây là tên của vị tỷ tỷ kia?" Hứa Tiểu Ngôn tò mò hỏi.

Tạ Giải nhất thời bật cười, "Đương nhiên không phải, hắn là nam. Tỷ tỷ kia của ngươi ở một bên khác. Nàng gọi là Cổ Nguyệt."

Hứa Tiểu Ngôn trong mắt loé lên một vẻ kinh dị.

Ngày ấy, trận chiến của Cổ Nguyệt cùng Hứa Hiểu Ngữ đã lưu lại cho nàng một ấn tượng phi thường sâu sắc. Cổ Nguyệt với thực lực cường hãn của bản thân, vượt cấp cứng rắn chống đỡ Hứa Hiểu Ngữ, cuối cùng đánh bại huynh ấy. Quả thực là kỹ thuật như thần. Thiếu nữ thiên tài, cường đại như vậy lại vẫn không phải là người mạnh nhất Linh Ban sao?

Lúc trước nàng nghe qua, Linh Ban cũng chỉ có ba người. Vậy nói như thế, mạnh nhất hẳn là vị đội trưởng này?

"Đường Vũ Lân cũng là nhị hoàn sao?" Hứa Tiểu Ngôn hỏi.

Tạ Giải lắc lắc đầu, "Không, giống như ngươi, là nhất hoàn."

"Nhất hoàn còn có thể là đội trưởng?" hứng thú của Hứa Tiểu Ngôn đối với Đường Vũ Lân nhất thời trở nên càng lớn hơn.

Nàng còn muốn hỏi thêm, nhưng Tạ Giải cũng không nhiều lời, chỉ nhìn nàng cười cười đầy thần bí.

Sáng sớm hôm sau, lễ khai giảng được cử hành. Linh Ban không nghi ngờ chút nào đứng ở trên cùng trong của toàn bộ các lớp năm nhất. Ba người xếp thành hàng ngang.

Đúng, chỉ có ba người, Đường Vũ Lân đến muộn.

Cổ Nguyệt đứng ở rìa ngoài cùng, sau đó là Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Vũ Trường Không mặt không hề cảm xúc đứng ở vị trí lão sư, tựa hồ đối với việc Đường Vũ Lân đến muộn cũng không để ý.

Tạ Giải hướng về bên người Cổ Nguyệt thấp giọng nói: "Vũ Lân sẽ không quên thời gian khai giảng chứ? Làm sao đến giờ còn chưa tới?"

Cổ Nguyệt thản nhiên nói: "Ngươi nghĩ hắn là ngươi sao?"

Tạ Giải tức giận trả nói tiếp "Ngươi bất công vừa thôi được không? Ta có khi nào đến muộn đâu? Lần nào không phải là hắn?"

Cổ Nguyệt nói: "Vậy nhất định hắn có nguyên nhân nào đó"

Lúc này, trên đài chủ tịch, viện trưởng đã bắt đầu nói chuyện, một bóng người lặng lẽ từ phía sau chạy vào sân trường, khom người tiến nhanh về phía trước, mãi cho đến hàng đầu tiên, tiến đến bên người Cổ Nguyệt mới đứng thẳng người, nhẹ nhàng đụng vào Cổ Nguyệt một chút.

Nhìn thấy hắn, trên mặt Cổ Nguyệt nhất thời toát ra nụ cười, thấp giọng nói: "Ngươi làm sao giờ mới đến?"

Trong lòng Đường Vũ Lân tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Hắn thật sự không thể khống chế được thời gian minh tưởng sâu, lúc hắn tỉnh lại cũng đã là sáng sớm hôm nay, nhìn thời gian biểu xong nhất thời chạy nhanh đến trường, hiện tại cơm còn chưa kịp ăn đây, bụng lép kẹp như muộn chạm lấy phần lưng.

Bất quá, minh tưởng sâu này cũng đem lại chỗ tốt không ít, giúp hắn có cảm giác thông suốt hơn. Tựa hồ các loại năng lực của mình trong nháy mắt liên hợp lại cùng nhau, trở thành một thể thống nhất, không còn sự phân biệt.

Chương 183: Tinh thần lực tăng lên dữ dội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Về phần hiệu quả, phải đợi sau này chậm rải thử nghiệm kiểm chứng. Hồn lực cũng có tăng lên, vì thế hắn có thể khẳng định, hiện tại hồn lực của mình hắn đang nằm ở cấp 16. Hơn nữa hẳn là đang dần tiếp cận cấp 17.

Tuy tốc độ trưởng thành như vậy so với các thiên tài như Vương Kim Tỳ, Trương Dương Tử, Tạ Giải bọn họ mà nói không tính là cái gì, nhưng đối với Hồn Sư chỉ có Võ Hồn Lam Ngân Thảo như hắn, đã đem lại như niềm vui mừng khôn xiết.

"Ta tu luyện quá mức." Đường Vũ Lân thấp giọng nói.

Đang nói, hắn cảm giác được trên đài có một ánh mắt rơi vào trên người mình, ngẩng đầu nhìn sang, đúng dịp thấy ánh mắt nghiêm nghị của Long Hằng Húc, hắn vội vàng ưỡn ngực dừng lại, không còn dám nhiều lời.

Hứa Tiểu Ngôn vẫn len lén quan sát Đường Vũ Lân, hóa ra là hắn à!

Nàng trước đây đã gặp qua Đường Vũ Lân hai lần, một lần là ở bên trong Thăng Linh Đài, một lần khác là ở trong tiệm xiên nướng, khi đó hắn cùng Âu Dương Tử Hinh ăn cùng nhau, đối với Đường Vũ Lân, ấn tượng của nàng vẫn rất sâu sắc.

Đường Vũ Lân là bạn nam có tướng mạo ưu tú nhất trong lứa bạn cùng tuổi nàng từng gặp, hai mắt hắn thật to, lông mi dài mà cao vút, sống mũi thẳng tắp, môi dày vừa phải, vành tai to, da thịt hồng hào mà trắng nõn. Không chỉ dung mạo đẹp đẽ, hơn nữa cả người đều tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Lúc này lại nhìn thấy hắn mặc vào đồng phục học sinh, nhìn qua càng thêm linh hoạt, nhưng ánh mắt lại phi thường trầm ổn, dù cho đến muộn, cũng không hề toát ra vẻ mặt hoang mang. Cái tên này, gan cũng thật lớn! Cũng không sợ bị phê bình sao?

Vũ Trường Không ánh mắt kỳ thực cũng dừng lại trên người Đường Vũ Lân, chỉ có điều, điểm hắn quan tâm so với người khác không hề giống nhau. Hắn phát hiện ra, bên trong tròng mắt Đường Vũ Lân, ánh sáng tựa hồ càng thêm trơn bóng. Đây rõ ràng là dấu hiệu đột phá. Nhưng hồn lực gợn sóng trên người hắn cũng không hề tăng lên quá nhiều.

Theo kinh nghiệm của Vũ Trường Không mà xem, đây là tình huống tốt nhất. Không phải hồn lực tăng lên, vậy dĩ nhiên là phương diện ngộ tính có biến hóa. Đối với Hồn Sư mà nói, muốn đi được xa, ngộ tính cao là một điều không thể thiếu. Đường Vũ Lân thiên phú không ra sao, thế nhưng ngộ tính đúng là vượt xa người thường. Còn về Võ Hồn biến dị so sánh với ngộ tính, kỳ thực cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Lễ khai giảng vẫn tiếp tục với bài diễn thuyết và những thủ tục quen thuộc. Rất nhanh đã kết thúc. Tiếp đó, các vị chủ nhiệm dẫn các học viên của mình đi về lớp, lại tiến hành cổ vũ và giới thiệu cách dạy ở đầu học kỳ mới. Còn về thực sự bắt đầu học, phải đợi đến ngày mai.

Linh Ban đương nhiên là đơn giản nhất. Tính cả Hứa Tiểu Ngôn mới tới, tổng cộng cũng chỉ có bốn người mà thôi.

"Tự giới thiệu bản thân mình." Trở lại trong lớp, Vũ Trường Không trực tiếp hướng về Hứa Tiểu Ngôn nói.

Hứa Tiểu Ngôn đứng lên, đối mặt Vũ Trường Không, nàng đều có vẻ rất ngượng ngùng."Chào mọi người, ta gọi Hứa Tiểu Ngôn, năm nay 10 tuổi. Võ Hồn của ta là Tinh Luân Băng Trượng. Hồn lực cấp 17."

Thời điểm nghe nàng nói ra cấp độ hồn lực của mình, khóe miệng Đường Vũ Lân khẽ co giật một thoáng.

Thời điểm vừa tới nơi này hắn đã thấy Hứa Tiểu Ngôn, đồng học mới của mình? Ban sinh mới gia nhập. Nguyên bản hắn vẫn cho rằng mình có tiến bộ, người mới đến này ắt hẳn hồn lực sẽ thấp hơn mình một chút, có ai ngờ nha đầu Hứa Tiểu Ngôn này, hồn lực vậy mà cũng mạnh hơn hắn!

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Một tháng tiếp theo ngươi cần phải chứng minh thực lực của chính mình, đồng thời còn cần chứng minh, ngươi thích hợp với đoàn đội của Linh Ban này. Một tháng sau, quyết định đi hay ở."

"Vâng." Hứa Tiểu Ngôn ngoan ngoãn đáp ứng.

Vũ Trường Không chuyển hướng sang ba người kia, "Một tháng nghỉ ngơi, cần một lần nữa kiểm nghiệm trạng thái thân thể của các ngươi. Đồng thời, kiểm nghiệm năng lực thực chiến. Cho các ngươi thời gian nửa giờ minh tưởng, điều chỉnh trạng thái. Ngươi cũng vậy!" Ba chữ cuối cùng là nói với Hứa Tiểu Ngôn.

Trải qua sự tình trước đây Đường Vũ Lân suýt nữa bị chết trướng, Vũ Trường Không đối với kiểm tra năng lực cơ thể của nhóm hài tử này càng thêm coi trọng. Nắm giữ tốt số liệu, mới có thể kiểm soát tốt phương pháp dạy học cùng cường độ của bài tập. Hắn hi vọng sẽ không xảy ra vấn đề tương tự một lần nào nữa. Không phải mỗi lần vận may đều tốt như vậy.

Mà một loạt kiểm tra kế tiếp, cũng khiến sự bình tĩnh của Vũ Trường Không trở nên dao động.

Phương diện lực lượng, không khó đoán, sức mạnh của Đường Vũ Lân lại có một chút tăng trưởng, nhưng cũng không quá nhiều. Đương nhiên, số liệu này cũng đủ để cho Hứa Tiểu Ngôn xem mà há hốc mồm.

Nàng thậm chí còn hướng về Tạ Giải hỏi một câu, cái tên này thực sự là nhân loại mà không phải là Hồn Thú biến thân sao?

Hứa Tiểu Ngôn sức mạnh rất yếu, yếu nhược đến trình độ vô cùng thê thảm, sức mạnh thân thể của nàng trong con mắt của mọi người, so với người bình thường không khác gì nhau.

Chân chính làm cho Vũ Trường Không giật mình, là khi kiểm tra tinh thần lực.

Người thứ nhất tiếp nhận kiểm tra là Tạ Giải.

Tinh thần lực của Tạ Giải lại vượt quá 50, trực tiếp đạt đến 59; chính thức từ Linh Nguyên Cảnh tiến vào Linh Thông Cảnh cấp độ. Điều này mang ý

nghĩa Hồn Linh của hắn có thể tăng lên tới ngàn năm không thành vấn đề.

Thứ hai kiểm tra là người mới Hứa Tiểu Ngôn. Sở dĩ sắp xếp như vậy, là bởi vì Vũ Trường Không cho rằng, học viện có thể để cho nàng tiến vào Linh Ban, nàng nhất định sẽ có chút sở trường, thân thể yếu như vậy, suy ra tinh thần lực, kết hợp năng lực chưởng khống Băng Nguyên Tố của nàng, hẳn tinh thần sẽ không yếu.

Tinh thần lực của Hứa Tiểu Ngôn, 61, quả nhiên là Linh Thông Cảnh, nhưng nếu nói thẳng cũng không được tính là thiên tài. Dù sao chỉ cao hơn một điểm so với Tạ Giải mà thôi, mặc dù đây là phương diện nàng am hiểu.

Mà thời điểm người thứ ba kiểm tra, Đường Vũ Lân, gây chấn kinh không chỉ cho Vũ Trường Không mà còn toàn bộ những người còn lại.

"212?" thời điểm Tạ Giải đọc lên mấy con số này, âm thanh đều thay đổi.

"Vũ lão sư, ngài xác định máy móc này của chúng ta không gặp vấn đề gì sao?" Tạ Giải ngơ ngác nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng tự giật mình, 212? Tinh thần lực của mình dĩ nhiên lại trực tiếp đột phá Linh Thông Cảnh sơ cấp, tiến vào trình độ trung cấp?

Vượt quá 150 điểm tinh thần lực, coi như là trung cấp Linh Thông Cảnh, vượt quá 350 điểm là cao cấp, sau khi quá 500 điểm sẽ tiến vào Linh Hải Cảnh, đến Linh Hải Cảnh, vượt qua một đại cảnh giới, sẽ có sự bay vọt về chất. Phần lớn cường giả cấp cao nhất, tinh thần lực đều là cấp bậc kia.

Tinh thần lực của Đường Vũ Lân trước đây tuy cũng không tệ lắm, nhưng cũng chỉ là so với chính mình mà thôi, không tính là đặc biệt xuất sắc, nhưng lúc này khi số liệu này xuất hiện, hắn đã vượt qua Cổ Nguyệt tại thời điểm kiểm tra lần trước! Số liệu thiên tài này đã làm chấn động lòng người.

Nhìn thấy còn số 212 của hắn, Hứa Tiểu Ngôn cuối cùng cũng đã hiểu được vì sao cái tên này có thể trở thành đội trưởng, thật đáng sợ!? 10 tuổi, tinh thần lực 212? Phải biết, nhân loại trước 20 tuổi, theo quá trình trưởng thành, tinh thần lực còn có thể tiếp tục kéo dài quá trình tăng trưởng, sau 20 tuổi, tốc độ trưởng thành sẽ dần dần chậm lại.

10 tuổi đã hơn 200, dù sau đó hắn không sử dụng bất kỳ công pháp tu luyện

tinh thần lực nào, cũng tất nhiên sẽ đạt tới cấp bậc Linh Hải Cảnh, trên cơ sở tinh thần này, hắn có thể được gọi là cường giả.

"Trời ạ! Lão đại, ngươi một tháng này ăn tiên đan thảo dược nào sao? Làm sao mới đó mà tinh thần lực đã tăng trưởng trêm 100 điểm rồi?" Tạ Giải trợn mắt ngoác mồm nhìn Đường Vũ Lân, tỏ rõ vẻ chấn động.

Đường Vũ Lân kỳ thực đã hiểu được vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, hẳn là có quan hệ trực tiếp đối với việc vượt cấp hấp thu linh lực của Tam Nhãn Ma Viên, dẫn đến tinh thần lực của mình phát sinh biến dị, tuy rằng lúc đó vô cùng nguy hiểm, nhưng sau khi chân chính hoàn thành hấp thu, tinh thần lực của mình đã đột phá vượt quá lẽ thường.

"Cổ Nguyệt, kiểm tra." Vũ Trường Không chỉ giật mình trong thời gian rất ngắn, vẻ bề ngoài cũng không tỏ vẻ có sự tình gì ghê gớm cả. Đường Vũ Lân nghĩ đến, hắn cũng đồng dạng nghĩ đến. Nguyên nhân chỉ có khả năng là đến từ chính Tam Nhãn Ma Viên.

"2…278?" Số liệu của Cổ Nguyệt lại một lần nữa chấn động toàn trường.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu qua chỗ khác, có chút trêu tức hướng về Đường Vũ Lân hất hất cằm, tựa hồ muốn nói, ta vẫn cao hơn ngươi nha.

Đáy mắt Vũ Trường Không toát ra một nụ cười, hai đứa nhóc này, rốt cục bắt đầu có dáng dấp của tiểu quái vật rồi đấy!

Chương 184: Đường Vũ Lân Thiên Niên Hồn Hoàn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn vốn hoàn toàn tự tin về khả năng được lưu lại một tháng sau của mình, sau khi nhìn thấy những số liệu này, mới ý thức được chênh lệch của mình kỳ thực vẫn là rất lớn.

"Vũ lão sư, con muốn xin buổi tối thử kiểm tra lại tinh thần lực." Hứa Tiểu Ngôn giơ tay lên xin phép.

"Hả?" Vũ Trường Không nhìn về phía nàng, trong lòng hơi động, "Tinh thần lực của ngươi buổi tối sẽ xuất hiện biến hóa?"

"Dạ." Hứa Tiểu Ngôn gật gật đầu.

Đây vốn là bí mật lớn nhất của nàng, thế nhưng, dưới sự kích động của lòng háo thắng, đã khiến nàng lựa chọn tự động nói ra.

"Được."

"Lát nữa kiểm tra thực chiến, hai người một tổ. Đường Vũ Lân, ngươi cùng Hứa Tiểu Ngôn. Tạ Giải, ngươi cùng Cổ Nguyệt." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Tạ Giải nghe vậy sững sờ, Cổ Nguyệt lại cau mày nói: "Vũ lão sư, thế này quá không công bằng rồi. Tụi con đều là nhị hoàn, bọn họ đều là nhất hoàn. Hẳn là nên phối hợp một nhất, một nhị hoàn mới đúng. Con cùng Vũ Lân, Tạ Giải phối hợp với Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng. Tạ Giải có

hồn lực cao nhất."

Tạ Giải nghe nàng nói xong, nhất thời có cảm giác lệ rơi đầy mặt, ngươi cuối cùng là chán ghét ta đến mức nào! Vào lúc này lại lôi việc hồn lực của ta ra, ngươi cùng Vũ Lân một tổ, chúng ta còn biết đánh thế nào đây? Hứa Tiểu Ngôn ở trong mắt hắn, vốn là con ghẻ, không được ký thác bất kì hi vọng nào.

"Dựa theo cách ta nói mà triển khai. Ta đã luôn nói, khi luyện tập thực chiến, nhất định năng lực của hai bên phải tương đương nhau!?" Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Hứa Tiểu Ngôn đứng bên người Đường Vũ Lân, xa xa là Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt. Không biết tại sao, Hứa Tiểu Ngôn phát hiện, thiếu niên bên cạnh mình sẽ mang lại cho người ta một cảm giác an tâm. Đứng cạnh hắn, sẽ không tự chủ được sản sinh ra một loại cảm giác an toàn.

"Ngươi am hiểu giống như ca ca của ngươi sao?" Đường Vũ Lân hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn khe khẽ gật đầu, "Đúng vậy, tấn công từ xa, nguyên tố khống chế. Hồn kỹ thứ nhất của ta là Nguyệt Luân, ca ca ta cũng vậy. Ta khống chế tốt hơn huynh ấy một chút. Kỳ thực, buổi tối ta sẽ lợi hại hơn nhiều."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Đáng tiếc hiện tại không phải là buổi tối. Không có gì, chờ một chút ngươi tận lực ở phía sau ta, ta sẽ bảo vệ ngươi. chúng ta cùng cố hết sức." Tuy rằng ấn tượng của hắn đối với Hứa Hiểu Ngữ rất bình thường, đặc biệt là bởi vì sự tình của Âu Dương Tử Hinh. Nhưng đối với Hứa Tiểu Ngôn hắn lại không có ác cảm gì. Đặc biệt là khi Vũ Trường Không nói, một tháng sau sẽ quyết định nàng đi hay ở, Đường Vũ Lân lại hồi tưởng về áp lực mình phải chịu khi Lam Ngân Thảo vẫn chưa nảy sinh biến dị, đối với nàng cũng có thêm một chút đồng cảm.

"Hừm, ân." Hứa Tiểu Ngôn gật đầu liên tục.

"Bắt đầu đi. Toàn lực ứng phó." Âm thanh Vũ Trường Không từ đàng xa truyền đến.

"Vũ Lân, vậy ta xin phép thịt ngươi trước nha. Oa ha ha!" Tạ Giải cười

quái dị một tiếng, thân hình lóe lên đã hướng về Đường Vũ Lân bên này vọt tới, tốc độ nhanh vô cùng. Rõ ràng so với trước kỳ nghỉ đã có tiến bộ. Hắn mặc dù nói là đi chơi, nhưng hiển nhiên cũng không hề thư giãn.

Cổ Nguyệt khoát tay, một viên Tiểu Hỏa Cầu liền bay ra rất xa, đồng thời một đạo ánh sáng màu xanh rơi vào trên người Tạ Giải. Còn chính nàng cũng chậm rãi hướng về phương hướng của Đường Vũ Lân cùng Hứa Tiểu Ngôn đi tới.

Xa như vậy phóng thích Tiểu Hỏa Cầu? Có thể tới sao?

Song phương cách xa nhau 50 mét, dựa theo nhận thức của Đường Vũ Lân về nàng, Tiểu Hỏa Cầu hẳn là không thể bay xa như vậy mới đúng.

Thế nhưng, Cổ Nguyệt rất nhanh đã hướng về hắn thể hiện việc tinh thần lực tự thân cao tới 278 điểm sẽ mang lại năng lực khống chế mạnh mẽ như thế nào.

Đoàn hỏa cầu sau khi bay được 10 mét đột nhiên tách ra, hóa thành năm cái Tiểu Hỏa Cầu, xếp thành một đường thẳng, sau đó Tiểu Hỏa Cầu phía sau đột nhiên gia tốc, va vào trên Tiểu Hòa Cầu ở phía trước, Hỏa Nguyên Tố tựa hồ chồng chất sáp nhập lại, áp súc bay đến. Không chỉ khiến Tiểu Hỏa Cầu phía trước tăng tốc, mà còn trở nên mạnh hơn.

Năm quả cầu lửa liên tiếp va chạm vào nhau, rất nhanh đã nhập lại thành một. Nhưng so với ban đầu, thể tích đã nhỏ lại gấp năm lần, bản thân màu sắc cũng đã biến thành màu vỏ quýt, trong nháy mắt dưới sự gia tốc, giống như một viên đạn pháo, đã sắp va chạm thẳng vào ngực của Đường Vũ Lân.

Trong tiếng xé gió chói tai, thậm chí trên không trung vẫn còn lưu lại một vầng sáng huyễn lệ màu vỏ quýt vĩ diễm, tựa hồ không gian chung quanh cũng bị bẻ cong đi.

Thời điểm Tiểu Hỏa Cầu này xẹt qua bên tai Tạ Giải, thực đã dọa hắn nhảy dựng một cái.

Quả cầu lửa xoay người một cái đã đến trước người Đường Vũ Lân. Đối với thực lực của Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân xưa nay đều chưa bao giờ dám coi thường. Hắn tuy rằng chưa bao giờ cùng Cổ Nguyệt đơn đả độc đấu,

nhưng cũng biết, năng lực của chính mình hầu như là bị Cổ Nguyệt khắc chế, chí ít là trên phương diện chưởng khống này. Không đề cập đến phương diện sử dụng vũ khí như Trầm Ngân Chuy.

Sau khi trải qua hành trình Thiên Đấu Thành, Đường Vũ Lân ngày càng ý thức được, thân là Hồn Sư, dựa vào ngoại vật không bằng dựa vào mình. Dù cho là Đấu Khải, cũng không bằng phát huy năng lực của bản thân.

Đáy mắt lóe qua một vệt tử ý, chân trái đột nhiên bước lên trước một bước, hữu quyền nổ ra. Một tầng vảy màu vàng kim cũng thuận theo đó bao trùm bên trên hữu quyền. Cùng lúc đó, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo tựa như khổng tước xòe đuôi, trong nháy mắt tỏa ra từ phía sau hắn. Trong đó một cây quấn quanh bên lưng Hứa Tiểu Ngôn, những cây Lam Ngân Thảo còn lại sau khi dựng thẳng lên, lại tựa như một tấm bình phong.

"Ầm!" Quả cầu lửa phá toái, nổ tung thành một đoàn hỏa diễm. Trên nắm tay, Kim Lân của Đường Vũ Lân đều bị rọi sáng, thế nhưng dưới sức mạnh của cú đấm này, một đoàn hỏa tinh vậy mà không hề chạm được vào người hắn, đốm lửa tản ra chung quanh cũng đều đã bị Lam Ngân Thảo chặn lại được.

Tạ Giải, vẫn đang cao tốc lao vào Đường Vũ Lân, hít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn ngơ ngác nhìn thấy dưới chân Đường Vũ Lân, nương theo Lam Ngân Thảo xuất hiện, một vòng Hồn Hoàn màu tím cũng thuận đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Màu tím? Thiên Niên Hồn Hoàn!?

Tiểu Kim Quang cũng leo lên trên cánh tay trái của Đường Vũ Lân, dài tầm một thước, quấn quanh cánh tay nhỏ của Đường Vũ Lân tầm ba vòng, dán chặt vào tay hắn.

Kim quang trên người Tiểu Kim Quang lóe lên, hết thảy Lam Ngân Thảo Đường Vũ Lân thả ra đều dập dờn một vầng sáng màu vàng, vô cùng rạng rỡ soi sáng ánh hào quang xanh lam vốn có của Lam Ngân Thảo.

Ngàn năm? Hắn thăng linh lúc nào? Hơn nữa còn là Thiên Niên?

Chấn động không chỉ là mấy người đang đối kháng. Đồng thời còn có Long Hằng Húc trên khán đài.

Để trả lời lại nghi vấn của Long Hằng Húc đối với Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không sáng sớm hôm nay đã yêu cầu hắn sắp xếp thời gian đến xem huấn luyện thực chiến của Linh Ban một hôm.

Long Hằng Húc vừa đến không bao lâu đã nhìn thấy một vòng Hồn Hoàn màu tím xinh đẹp.

Trong nháy mắt này, Long Hằng Húc đã hiểu rõ được, những tiêu tốn mà học viện dành cho Linh Ban hết thảy đều đáng giá. Đừng xem Đường Vũ Lân hiện tại chỉ có nhất hoàn, nhưng là tử sắc Hồn Hoàn, thậm chí so với nắm giữ ba cái Hồn Hoàn còn khiến cho hắn mừng rỡ ngạc nhiên hơn! Bởi vì ý nghĩa của chuyện này chính là, hắn sẽ không có cái Hồn Hoàn nào thấp hơn Thiên Niên cấp độ. Đây đã không phải thiên tài, mà là quái tài. Chẳng trách, Vũ Trường Không lúc trước đã nói, Linh Ban bọn họ chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Câu nói này, vốn thuộc về Sử Lai Khắc học viện. Thì ra, sự tự tin của hắn khởi nguồn từ thực lực!

Khổng Tước Phụng Vĩ - Lam Ngân Thảo ở trong không khí sinh trưởng, Đường Vũ Lân thoáng nheo cặp mắt lại, vào giờ phút này, cảm thụ của hắn cực kỳ mới mẻ. Hắn có thể cảm giác rõ ràng được mỗi một cây Lam Ngân Thảo mình thả ra đều tràn ngập sức sống, đều cùng tâm thần của mình tương thông, mình có thể khống chế mỗi một cây trong bọn chúng đạt đến biến hóa linh hoạt nhất.

Lam Ngân Thảo bản thân vẻ ngoài không phát sinh thay đổi, nhưng nương theo tiến hóa đến cấp độ Thiên Niên Hồn Linh, bọn nó cũng đồng dạng phát sinh biến hóa về chất. Nếu như nói trước đây bọn chúng chỉ là dây leo, lúc này bọn chúng lại như là trường xà thật sự tồn tại, lan ra, linh động, cứng cỏi, mạnh mẽ, chưởng khống.

Đây chính là Thiên Niên Lam Ngân Thảo của hắn đó!

Tạ Giải vốn đã vọt tới phạm vi 10 mét cách người Đường Vũ Lân, nhưng khi hắn nhìn thấy những cây Lam Ngân Thảo này của Đường Vũ Lân, hắn hầu như là trong nháy mắt phanh lại, thân thể nhảy vọt lên, lộn ngược ra sau, đồng thời giảm tốc độ. Một đạo Quang Long Nhận vung ra, đồng thời tay trái giơ lên, Ảnh Long Chủy cũng đã phóng thích ra ngoài.

Đối mặt Quang Long Nhận, Lam Ngân Thảo xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân trong nháy mắt hợp lại, bện thành một tấm khiên kiên cố che ở phía trước.

Thời điểm đối chọi với Quang Long Nhận, hầu như hết thảy mặt trên của Lam Ngân Thảo đều có ánh sáng lóe lên, đồng thời chịu đựng đòn đánh này nhưng vẫn hồn nhiên vô sự.

Gánh vác! Tiến hóa đến ngàn năm cấp độ, Lam Ngân Thảo lại có thêm một năng lực mới. Hiện tại khi gặp phải công kích, bọn nó sẽ tự mình gánh vác công kích bằng cách chia sẻ đều lực cho từng cây, từ đó đem những công kích này hóa giải.

Gánh vác không tính là hồn kỹ, mà là tinh thần lực khống chế của Đường Vũ Lân. Ở trong nháy mắt đó, Đường Vũ Lân có thể khống chế bao nhiêu cây Lam Ngân Thảo để gánh vác, sẽ khiến tấm khiên mới này của hắn kiên cố thêm bấy nhiêu.

Muốn chạy?

Lam Ngân Thảo trong chớp mắt khép kín phòng ngự, cũng đã đường như hóa thành trường mâu bắn ra, đuổi sát Tạ Giải. Đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân Đường Vũ Lân toả sáng! Quấn Quanh.

Thiên Niên Hồn Kỹ, Quấn Quanh!

Từng cây Lam Ngân Thảo cấp tốc đan chéo thành một tấm lưới lớn trên không. Vào lúc này, trong đầu Đường Vũ Lân hồi tưởng lại thời điểm khó khăn khi đối phó với Nhân Diện Ma Chu, mạng nhện ràng buộc của nó đã từng gây cho bọn họ uy hiếp to lớn như thế nào. Mà Thiên Niên Hồn Kỹ quấn quanh của hắn lần này, chính là mô phỏng theo tấm lưới nhện này của nó.

Khống Chế Hệ khắc Mẫn Công Hệ, là điều mọi người trong giới Hồn Sư ai cũng biết.

Năng lực khống chế của Đường Vũ Lân đã từng quá yếu kém, không tỷ lệ thuận với Tạ Giải, cho nên chưa bao giờ phát huy được điểm này. Thế

nhưng, Hồn Hoàn duy nhất của hắn hiện tại đã tiến hóa đến ngàn năm, như vậy, tất cả giờ đã không giống như trước đây.

Chương 185: Thiên Niên Lam Ngân Thảo hung hăng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải cũng phản ứng cực nhanh, hắn không dám thất lễ, trực tiếp phát động đệ nhị hồn kỹ, Quang Long Bão Táp. Thân thể lấy Quang Long Nhận làm trục, trong nháy mắt xoay quanh tại chỗ, giống như mũi khoan, đánh bật tất cả những thứ muốn tiếp cận.

Thế nhưng, Lam Ngân Thảo tốc độ quá nhanh, cũng quá cứng cỏi. Quang Long Bão Táp của hắn không ngừng đẩy từng cây Lam Ngân Thảo ra, nhưng thuận theo đó càng lúc có càng nhiều Lam Ngân Thảo quấn quanh tới, không ngừng tiêu hao uy lực của Quang Long Bão Táp.

Không được!

Hít sâu một cái, thân thể Tạ Giải bỗng nhiên dừng lại một chút trên không trung, tiếp theo, bên trong Quang Long Bão Táp lại bùng nổ ra một đoàn bão táp vô hình càng mạnh hơn, hai thứ này kết hợp lại với nhau, trong nháy mắt khiến khí lưu chung quanh cơ thể hắn tăng thêm mấy lần, đồng thời giúp hắn gia tốc, hóa thành một đạo huyễn ảnh, miễn cưỡng xông ra khỏi trùng vây, quay người ngược lại bay vụt về hướng Cổ Nguyệt.

Quang Long Bão Táp, thêm Ảnh Long Phong Bạo tạo thành Song Long Bão Táp!

Một tháng kỳ nghỉ, đây mới là thu hoạch lớn nhất của Tạ Giải. Cảm giác nguy hiểm, ai mà không có đây?

Đường Vũ Lân cũng có chút bất ngờ. Hắn những tưởng Thiên Niên hồn kỹ Quấn Quanh sẽ nhất kích kiến công, nhưng không ngờ rằng Tạ Giải cũng có tiến bộ lớn.

Bất quá, Tạ Giải ở phía xa rơi xuống đất, sắc mặt vẫn còn có chút trắng xám, cảm giác bị người khác áp bức cũng không dễ chịu gì. Hơn nữa, Song Long Bão Táp khiến hồn lực của hắn tiêu hao không hề nhỏ.

Cổ Nguyệt dừng bước, hướng về Đường Vũ Lân giơ ngón tay cái lên, trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, sau đó con mắt của nàng liền có vẻ đặc biệt trở nên sáng ngời.

Mọi người quen biết nhau lâu như vậy rồi, Đường Vũ Lân đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, nàng phải chăm chỉ hơn.

Tạ Giải hướng ngang chạy sang, là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hắn vốn không nên phụ trách chính diện. Cổ Nguyệt hai cánh tay giơ lên, không ngừng vung ra, đa hệ thuộc tính công kích cứ như vậy tứ tán xuất hiện, từ đủ các góc độ khác nhau, hướng về Đường Vũ Lân xảo quyệt bay vụt tới.

Nếu như là trước đây, đối mặt công kích như vậy, Đường Vũ Lân nhất định sẽ mệt mỏi ứng phó. Nhưng hắn bây giờ đã xưa đâu bằng nay, từng cây Lam Ngân Thảo không ngừng nhảy múa, khép mở, đồng thời tựa như một tấm lưới nhện lớn không ngừng giang rộng ra, chặn lấy toàn bộ đa hệ công kích của Cổ Nguyệt. Đấu kiểu này, thuần túy là so tiêu hao hồn lực của mỗi người.

Ưu thế của Đường Vũ Lân chính là có Thiên Niên Hồn Linh, dưới sự khống chế tốt tiêu hao sẽ trở thành vô cùng nhỏ, Cổ Nguyệt lại có Nguyên Tố Thuỷ Triều cùng Nguyên Tố Khống Chế hai đại thần kỹ, tiêu hao so với bình thường cũng rất nhỏ. Trong tình huống như vậy, với tu vi cao hơn, Cổ Nguyệt hiển nhiên sẽ từ từ chiếm thượng phong. Dù sao, nhất hoàn Hồn Sư cùng nhị hoàn Đại Hồn Sư, vẫn có chênh lệch về mặt cảnh giới.

Nhưng Đường Vũ Lân vẫn không sốt ruột chút nào. Đừng quên, trước mặt Cổ Nguyệt, cũng không có ai có thể thay nàng che mưa chắn gió, giống như Cường Công Hệ hoặc là Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư đâu!

Bởi vậy, Đường Vũ Lân căn bản không có quan tâm đến Tạ Giải đang chạy hướng về một bên, mà lại trực tiếp sải bước vọt về phía chính diện, đối mặt

với Cổ Nguyệt.

Chỉ cần giải quyết Cổ Nguyệt, như vậy, Tạ Giải không thành vấn đề. Còn về Hứa Tiểu Ngôn, hắn không thèm lo lắng. Mọi người xưa nay chưa từng phối hợp qua, hắn cũng không biết thực lực của nàng có thể đạt tới trình độ nào. Bởi vậy, từ lúc vừa mới bắt đầu hắn vốn định một cân hai.

Thiên Niên Lam Ngân Thảo hoàn toàn thay đổi về chất, hơn nữa tinh thần lực của Đường Vũ Lân tăng lên tới Linh Thông Cảnh trung cấp, có hai thứ này kết hợp lại, liền có năng lực thiên biến vạn hóa.

Hiệu quả Gánh Vác mới của Lam Ngân Thảo giúp cho Đường Vũ Lân căn bản không sợ Lục Hệ Nguyên Tố công kích của Cổ Nguyệt đánh lọt. Tiền đề là hồn lực của hắn có thể chống đỡ được.

Vì lẽ đó, hắn hiện tại phải làm chính là tốc chiến tốc thắng.

Mắt thấy Đường Vũ Lân nhằm về phía mình. Cổ Nguyệt lùi nhẹ về sau. Tốc độ của nàng không nhanh hơn Đường Vũ Lân, nhưng lùi về sau một ít cũng giúp mình tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

Đồng thời. Hai tay bắt đầu ở trước người kết thủ ấn phức tạp, đầu tiên là một đoàn ánh sáng màu lam cùng một đoàn hào quang màu đỏ. Hai ánh sáng này kết hợp với nhau, nhất thời tạo ra gợn sóng hồn lực cực kỳ không ổn định. Trong chớp mắt tiếp theo, nó đã được bắn ra.

Nếu như không có Tử Cực Ma Đồng. Đường Vũ Lân nhất định sẽ cậy mạnh chơi cứng đối cứng xông lên. Thế nhưng, nhờ có Tử Cực Ma Đồng nhìn kỹ, hắn khiếp sợ nhìn thấy, đây rõ ràng là Băng Hỏa kết hợp!

Băng Hỏa cực đoan như vậy, nhưng vẫn có thể kết hợp lẫn nhau? Tính ổn định của đoàn nguyên tố dung hợp này cực kỳ kém, nhưng hắn cũng không hiểu Cổ Nguyệt làm cách nào đem hai loại này kết hợp lại với nhau; đồng thời khiến bọn chúng tạm thời ở trong trạng thái ổn định; nhưng chỉ cần nổ tung, uy lực bạo phát nhất định sẽ không giống bình thường.

Bởi vậy, Đường Vũ Lân căn bản không do dự, một vệt kim quang đột nhiên vung ra. Đó là Tiểu Kim Quang bay vọt ra ngoài.

Thân thể của nó từ trên không linh xảo bắn ra một phát đã đến bên cạnh

quả Băng Hỏa Quang Cầu này, không trực tiếp đâm vào, mà lại quẩy đuôi. Một luồng sức mạnh nhu hòa dâng lên một chút, cùng lúc đó, từ trong con ngươi Đường Vũ Lân đang nhìn Cổ Nguyệt, tử quang lóe lên.

Cổ Nguyệt chỉ cảm thấy một trận cảm giác mê mang truyền đến, khống chế đối với Băng Hỏa Quang Cầu này nhất thời biến mất, quả cầu ánh sáng bị Kim Quang vẫy đuôi một cái, bay thẳng đến chỗ "người nào đó" đang sững sờ ngơ ngác ở mặt bên.

Đường Vũ Lân cũng nhân cơ hội này cấp tốc nhằm về phía Cổ Nguyệt, từng cây Lam Ngân Thảo quấn quanh trên người nàng.

Tác dụng của Tử Cực Ma Đồng không chỉ là quan sát, bản thân nó còn có thể tạo ra tinh thần xung kích mạnh mẽ, tu luyện tới trình độ nhất định, thậm chí có thể lấy ánh mắt giết người.

Đường Vũ Lân ở phương diện tu luyện Tử Cực Ma Đồng phi thường có thiên phú, tốc độ tiến bộ rất nhanh, tuy rằng hiện tại cách cảnh giới giết người bằng ánh mắt rất xa, nhưng dùng để quấy nhiễu tinh thần đối thủ vẫn có thể làm được.

Sự hoảng hốt trong nháy mắt khiến động tác tay của Cổ Nguyệt cũng chậm một thoáng, khi nàng thanh tỉnh lại, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân cũng đã đến phụ cận.

Vào lúc này, Cổ Nguyệt liền thể hiện một mặt mạnh khác của mình, trên người lóe lên ánh bạc, Không Gian Khống Chế!

Một chớp mắt sau đó, từng cây dây leo Lam Ngân Thảo xẹt qua, nhưng tất cả đều rơi vào chỗ trống.

Ngay khi Đường Vũ Lân cho rằng nàng đã trốn chạy, trước mắt đột nhiên lóe lên ánh bạc, Cổ Nguyệt đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Không sai, chính là mặt đối mặt xuất hiện ngay trước mặt hắn. Tay phải chưởng về trước, một đoàn lam quang ấn thẳng vào ngực Đường Vũ Lân.

Tất cả những thứ này phát sinh đều quá đột ngột. Đường Vũ Lân vạn vạn không ngờ tới, Cổ Nguyệt sẽ nhảy vào bên trong thiên la địa võng của mình. Nhưng cũng vì vậy, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Chính bởi vì không nghĩ tới, không có phòng bị, vì lẽ đó hắn đã không kịp trực tiếp ứng đối. Cổ Nguyệt chính là đang lao thẳng vào trong lồng ngực của hắn đấy!

Lúc này Đường Vũ Lân chỉ có một lựa chọn, chính là dùng tay phải đánh trả, lấy sức mạnh huyết thống cường đại Kim Long Trảo công kích Cổ Nguyệt, hắn đối với cường độ thân thể của chính mình rất có lòng tin, dù cho Cổ Nguyệt coi như thành công đóng băng hắn, hắn cũng có 50% khả năng có thể đem đòn đánh này đánh trúng lưng nàng. Mà một khi như vậy, Cổ Nguyệt chỉ có khả năng hương tiêu ngọc vẫn. Kim Long Trảo thậm chí Thiên Niên Hồn Thú cũng đều có thể đánh gục.

Đường Vũ Lân tay phải đã theo bản năng đưa lên, nhưng cuối cùng lại theo bản năng buông xuống. Đây là đồng bọn của hắn mà! Thua thì thua vậy.

Thế nhưng, cũng cùng lúc đó, trước ngực Đường Vũ Lân đột nhiên có thêm một tầng bạch quang. Tay phải của Cổ Nguyệt vừa vặn vỗ vào trên lớp bạch quang này.

Nhất thời, trước ngực Đường Vũ Lân truyền đến một cảm giác lạnh cả người, đồng thời lan tràn khắp bốn phía. Bàn tay của Cổ Nguyệt vậy mà lại văng sang một bên.

Cơ hội như vậy làm sao Đường Vũ Lân có khả năng buông tha. Từng sợi Lam Ngân Thảo vốn đã tỏa ra bốn phía nhất thời hợp lại, trực tiếp đem Cổ Nguyệt quấn quanh trên người mình.

Đường Vũ Lân tay phải vừa nhấc, nhẹ nhàng sờ một cái trên cổ của Cổ Nguyệt, cảm giác tê dại làm gián đoạn sự khống chế của nàng đối với tất cả các nguyên tố.

Hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn. Đúng dịp thấy nàng giơ lên băng trượng, hướng mình quơ quơ, mặt cười thượng lưu lộ ra vẻ đắc ý.

Mà vào lúc này Tạ Giải, vẫn là kẻ thê thảm nhất.

Hắn vạn vạn không ngờ tới, Cổ Nguyệt công kích vậy mà bay hướng về mình.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, sau khi tiếp cận chung quanh dây leo của Đường Vũ Lân sẽ lần thứ hai triển khai Song Long Bão Táp đột nhập, sau đó sẽ phối hợp cùng Cổ Nguyệt cho Đường Vũ Lân một đòn tối hậu.

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, Băng Hỏa Quang Cầu này lại bay đến khiến cho tất cả kế hoạch đó biến thành bọt nước.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, Tạ Giải đầy đủ trải nghiệm một lần cái gì gọi là hai tầng Băng Hỏa.

Chương 186: Hoan nghênh gia nhập Linh Ban

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Băng khiến hắn di chuyển chậm lại, Hỏa thiêu đốt thân thể của hắn, hai thứ còn có hiệu quả điệp gia khủng bố. Nếu như không phải hắn trong nháy mắt đã kịp thả ra Quang Long Bão Táp trung hoà phần lớn, chỉ sợ cũng đã bị trọng thương.

Mà ngay tại lúc này, một vòng Nguyệt Luân lặng yên không một tiếng động dán lên phía sau lưng hắn. Căn bản không biết đã xuất hiện từ lúc nào, sau đó thân thể Tạ Giải cứng đờ, ngã rầm trên mặt đất.

Từng cây dây leo Lam Ngân Thảo phóng ra, Đường Vũ Lân một tay ôm eo Cổ Nguyệt, một tay khác buông cổ của nàng ra, khiến nàng lần nữa khôi phục khả năng hành động.

Thân thể dán chặt vào nhau, Cổ Nguyệt có thể nghe thấy được mùi vị khoan khoái nhẹ nhàng trên trên người hắn. Lựa chọn vừa rồi cũng không phải là duy nhất của nàng, kỳ thực nàng hoàn toàn có thể kéo dài khoảng cách, thông qua thuộc tính không gian chưởng khống, lại cùng Đường Vũ Lân du kích, nói như vậy, tỷ lệ thắng lợi sẽ rất lớn. Trong khi đó đột kích như ban nãy, chỉ có thể tạo thành thế nhất kích tất sát một lần duy nhất mà thôi.

Thế nhưng, hiện tại kết quả đã bày ra ở trước mắt, nàng thua, tổ hợp của nàng cùng Tạ Giải đã thua.

Từ đầu tới cuối, nhìn qua đều giống như một mình Đường Vũ Lân nhất hoàn Hồn Sư vẩy một phát đã chiến thắng hai bọn họ. Nhưng Vũ Trường Không cùng Long Hằng Húc quan chiến bên ngoài đều nhìn ra được, hai

lần ra tay của Hứa Tiểu Ngôn đều mang tính then chốt. Có thể nói là vừa đúng thời điểm.

Sức quan sát lẫn khống chế lực của bé gái này đều tương đối khá. Hơn nữa lại giỏi về phối hợp. Trong những người bạn cùng lứa tuổi, đây là phẩm chất cực kỳ ưu tú.

Vì lẽ đó, thời điểm Vũ Trường Không nhìn về phía Long Hằng Húc, hai người hầu như là đồng thời hướng về phía đối phương gật đầu.

Long Hằng Húc tán thành chính là Đường Vũ Lân, Vũ Trường Không lại là đối với Hứa Tiểu Ngôn có bước đầu tán thành.

"Ngươi quá mạo hiểm." Đường Vũ Lân buông Cổ Nguyệt ra, nói với nàng.

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Ta chỉ là sợ gây thương tổn cho ngươi mà thôi. Nếu không, ta phối hợp vài loại thuộc tính lại, nàng ta căn bản không ngăn được."

Đường Vũ Lân trong lòng cả kinh, đúng đấy! Cổ Nguyệt có bao nhiêu loại nguyên tố chưởng khống, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian. Mỗi một loại uy lực đều cường hãn tương đương. Băng là biến đổi từ thuộc tính Thủy, cũng không phải thuộc tính nàng mạnh nhất. Hơn nữa với năng lực chưởng khống của nàng, ở trong nháy mắt đó chí ít có thể triển khai ra ba loại thuộc tính nguyên tố.

Kim Long Trảo của mình hạ thủ lưu tình, nàng làm sao lại không phải như vậy đây?

Trên mặt toát ra một nụ cười."Vẫn là ngươi lợi hại."

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Ngươi cũng rất lợi hại rồi! Ta không cách nào chiến thắng ngươi mà không bị ngươi làm thương tổn cả!"

"Ai u, ai u! Hai người các ngươi ngừng nhớ nhớ nhung nhung ca ngợi lẫn nhau đi, có thể hay không trước tiên đem đồng đội yêu dấu của các ngươi từ trên mặt đất đỡ dậy giùm?" Tạ Giải thống khổ rên rỉ. Miễn cưỡng từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt oán hận.

Vẫn là Hứa Tiểu Ngôn chạy tới, đỡ hắn dậy.

Tạ Giải nhìn nàng, lườm một cái, "Đánh một đường nguyệt đao rất sảng khoái chứ?"

"Hì hì." Hứa Tiểu Ngôn lộ ra hai cái răng khểnh. Cười hiền lành.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đi tới, hắn chủ động hướng về Hứa Tiểu Ngôn đưa tay ra, "Hoan nghênh gia nhập Linh Ban."

Hứa Tiểu Ngôn phất tay cùng hắn vỗ tay, "Tạ ơn lớp trưởng đại nhân. Kỳ thực, các ngươi đều quá lợi hại, ta cũng chỉ có thể đầu cơ trục lợi."

Nàng cũng không có khuếch đại, từ khi Đường Vũ Lân bắt đầu cùng Tạ Giải, Cổ Nguyệt chiến đấu, nàng xem mà choáng váng!

Những người này, thật sự đều là quái vật sao? Hồn Hoàn của tên Đường Vũ Lân này vậy mà lại là Thiên Niên cấp độ? Sao có thể có chuyện đó? Hồn Sư nhân loại khả năng tiếp nhận đệ nhất Hồn Hoàn, cực hạn không phải chỉ hơn 400 năm sao? Coi như là dùng thiên tài địa bảo tăng lên, cũng không thể tăng lên tới ngàn năm được! Thiên Niên vậy mà lại là một cửa ải, là ngưỡng cửa của tam hoàn Hồn Sư bình thường.

Mà Tạ Giải Song Long Chủy đột kích, Cổ Nguyệt Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, cũng đồng dạng lưu lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu cho nàng. Trước mặt ba người này, nàng nhất thời cảm giác được mình thật sự quá nhỏ bé.

Thế nhưng, nàng lại rất am hiểu quan sát, nhất thời không hề manh động, mà lại một mực chờ đợi thời cơ. Nàng biết, vào ban ngày, mình không thể nào sánh được cùng ba người này. Vì lẽ đó, muốn để lão sư cùng bọn họ lưu lại ấn tượng tốt. Sau này nhất định nắm lấy cơ hội, thể hiện năng lực của bản thân mình.

Cơ hội đều dành cho người có sự chuẩn bị, sự thực chứng minh, nàng thành công.

Hai tên nhất hoàn Hồn Sư chiến thắng hai tên nhị hoàn Hồn Sư. Chuyện này nếu mà nói ra, khó lòng mà tin nổi, thế nhưng họ lại làm được!

Long Hằng Húc đi tới bên người Vũ Trường Không "Hiện tại, ta đối với

Linh Ban các ngươi đã hoàn toàn tin phục. Ta cũng tin tưởng, ta có năng lực thuyết phục viện trưởng tăng cường tập trung tài lực bồi dưỡng cho Linh Ban các ngươi. Vũ lão sư nếu có nhu cầu gì cứ việc nói."

Vũ Trường Không nói: "Chế độ dinh dưỡng của bọn trẻ ta nghĩ cần phải được cải thiện hơn nữa. Bọn họ giai đoạn này, dinh dưỡng phi thường trọng yếu. Võ hồn là một phần của thân thể, cần phải bổ sung nhiều dinh dưỡng hơn mới có thể phát triển tốt được."

Long Hằng Húc cười khổ nói: "Nếu như bọn họ đều ăn lượng cơm bình thường đương nhiên không thành vấn đề, thế nhưng, tên Đường Vũ Lân kia thực sự ăn quá khỏe đi, một mình hắn, nếu ăn toàn món Giáp cũng đủ ăn nghèo học viện mất!"

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Người đã thấy số liệu sức mạnh của hắn, cũng đã nhìn thấy Thiên Niên Hồn Hoàn của hắn. Lẽ nào ngươi cho rằng, những thứ này đều có thể đột nhiên xuất hiện sao? Có thể từ trong thức ăn thu được năng lượng củng cố bản thân, đây vốn là năng lực rất đáng gờm."

"Nghe cũng có chút đạo lý." Long Hằng Húc lẩm bẩm nói.

Vũ Trường Không nói: "Đông Hải Thành sản xuất nhiều loại hải sản thành phẩm, trong đó không thiếu thánh phẩm bổ dưỡng, cho bọn nhỏ đi. Bọn trẻ muốn trưởng thành cần có đầy đủ cơ sở vững chắc."

Long Hằng Húc hơi hạm, "Ta đi làm báo cáo. Bất quá, Vũ lão sư ngươi cũng biết, Linh Ban các ngươi tồn tại, gây cho viện trưởng áp lực rất lớn. Tài nguyên các ngươi tiêu hao so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều, trong đó chỉ riêng việc thường xuyên luyện tập trong Thăng Linh Đài đã là một khoản khổng lồ rồi. Bất quá, may là ngươi quả nhiên thành công, bồi dưỡng được Đường Vũ Lân tên yêu quái này. Thế nhưng, cái học viện cần chính là vinh quang, ngươi hiểu không? Vì lẽ đó, tiếp theo học viện có thể sẽ để cho các ngươi tham dự Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu. Các ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng, dù không thu được thành tích quá tốt, ít nhất cũng phải khiến người ta sáng mắt lên, tranh thủ cho học viện một ít vinh quang. Hiện nay mục tiêu được đặt ra cho các ngươi chính là đạt được khen thưởng cho người mới ưu tú hoặc đoàn đội mới ưu tú".

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?" Vũ Trường Không trong đôi mắt chợt lóe sáng, không chút do dự gật gật đầu, "Đem thể lệ thi đấu đưa cho ta đi."

Long Hằng Húc hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, hắn vốn nghĩ Vũ Trường Không rất có thể sẽ từ chối, dù sao những hài tử này mới chỉ 10 tuổi mà thôi. Không ngờ hắn lại đáp ứng nhanh như vậy.

"Ngươi đáp ứng rồi?"

Vũ Trường Không nói: "Thực chiến là phương pháp tôi luyện tốt nhất đối với bọn trẻ, thừa dịp bọn trẻ vẫn đặt tinh lực lên việc tu luyện, cần giúp bọn chúng có nhiều kinh nghiệm thực chiến hơn."

"Vậy thì quá tốt rồi. Ta còn lo lắng ngươi sẽ không đồng ý đây. Ta lập tức sẽ báo cáo lên trên, ta có thể bảo đảm, chí ít ở trước khi Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu kết thúc, thức ăn cung cấp cho các ngươi sẽ không hề thua kém Sử Lai Khắc học viện, thế nào? Lần này học viện cũng đã bỏ ra vốn lớn."

"Được!"

"Đều lại đây." Vũ Trường Không đi vào sân đấu, hướng về bọn nhỏ vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lân bốn người đi tới trước mặt hắn.

Vũ Trường Không hướng về hắn gật đầu, "Còn cần phải thông thạo hơn, đồng thời, không được lưu lại kẽ hở."

"Vâng, Vũ lão sư." Đường Vũ Lân kỳ thực hưng phấn hơn hết thảy mọi người. Sau khi Lam Ngân Thảo tăng lên Thiên Niên, rốt cục cũng phát huy được năng lực khống chế cùng sức chiến đấu mạnh mẽ. Đường Vũ Lân có lý do tin tưởng, đợi đến lúc mình mở ra đạo phong ấn Kim Long Vương tầng hai, Lam Ngân Thảo của mình còn có thể tiến hóa lần thứ hai, đến lúc đó, nhất định sẽ tiến bộ còn khủng khiếp hơn.

Vũ Trường Không chuyển hướng sang Cổ Nguyệt, "Ngươi có chút mất tập trung, không phát huy được hết trình độ của ngươi."

Cổ Nguyệt thoáng cúi đầu, "Tụi con là đồng bọn, không phải kẻ địch."

Vũ Trường Không nói: "Tiến bộ rất nhanh, phải tiếp tục cố gắng. Còn

ngươi..."

Chuyển hướng Tạ Giải, "Muốn đuổi kịp bước chân của bọn họ, ngươi phải càng nỗ lực hơn mới được."

Tạ Giải khóe miệng hơi giật giật một chút, hắn quả thật không hề nghỉ hè mà! Chỉ là, Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt hai người này quá biến thái, tốc độ tăng tiến cũng thực sự là quá nhanh đi?

Vũ Trường Không cuối cùng nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, "Tạm thời ngươi có tư cách lưu lại. Nhớ kỹ, vẫn còn một tháng. Được rồi, ngày hôm nay tự mình sắp xếp. Ngày mai, bắt đầu hợp luyện. Đối thủ của các ngươi là ta. Mỗi ngày ba tràng."

"Vâng." Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải ba người thống khổ đáp ứng, Hứa Tiểu Ngôn lại hoàn toàn hưng phấn, có chút nóng lòng muốn thử. Vị này soái soái khốc khốc Vũ lão sư, có người nói rất lợi hại đấy, không biết sẽ lợi hại tới trình độ nào.

"Ta sẽ vận dụng hồn kỹ." Vũ Trường Không ném lại câu nói sau cùng, bạch y tung bay mà đi...

"Hồn, hồn kỹ?" Tạ Giải có chút cà lăm, "Ta không nghe lầm chứ? Vũ lão sư là ai, lại đối với chúng ta dùng hồn kỹ? Có lầm hay không a?"

Đường Vũ Lân cơ mặt cũng có chút không nghe lời, hắn chính là đã thấy tận mắt hồn kỹ của Vũ lão sư cường hãn đến mức nào, dù cho là đem tu vi áp chế ở cùng cấp độ với bọn họ, cũng có thể vận dụng Vết Sương cùng Sương Vụ hai đại hồn kỹ. Riêng mỗi Vết Sương đã dư sức khiến bọn họ chết thảm rồi.

Chương 187: Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu chi đoán tạo!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Xem ra, chúng ta nhất định phải cố gắng nghiên cứu một chút chiến thuật mới được." Đường Vũ Lân nghiêm túc nói.

"Đi, quay trở lại thương lượng." Tạ Giải không chút do dự.

Làm sao đối mặt Vũ lão sư, đối với bọn họ mà nói, chính là một vấn đề rất khó khăn.

Chính vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm của Đường Vũ Lân vang lên, "Lão sư." Vừa nhìn dãy số, Đường Vũ Lân đã biết là ai gọi tới.

"Vũ Lân, có thời gian hãy đến chỗ ta một chuyến, có việc ta cần nói cho ngươi." Âm thanh Mộ Thần có vẻ hơi trầm thấp, tâm tình tựa hồ khang khác với bình thường.

"Vâng. Lão sư, con hiện tại cũng không bận gì, con sẽ tới ngay đây!" Đường Vũ Lân tuy rằng không biết có chuyện gì, nhưng Mộ Thần đối với hắn vô cùng tốt, tự nhiên là không dám thất lễ.

"Uhm, ta chờ ngươi."

Kết thúc liên lạc, Đường Vũ Lân nói: "Các ngươi thương lượng trước đi, ta phải đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội một chuyến, trở về chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng. Ta trước tiên sẽ giới thiệu với các ngươi một chút về hồn kỹ của Vũ lão sư. Chúng ta sắp sửa đối mặt, hẳn là đệ nhất hồn kỹ, Vết

Sương, đệ nhị hồn kỹ, Sương Vụ..."

Ngay sau đó, hắn đơn giản đem hiểu biết của mình về hai đại hồn kỹ này của Vũ Trường Không giảng giải cho các bạn một lần. Trong khi mọi người còn đang chấn động về sự mạnh mẽ của Vũ Trường Không, hắn đã rời đi, tiến thẳng đến văn phòng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Khi Đường Vũ Lân đi tới văn phòng của Mộ Thần, hắn phát hiện ra bên trong phòng làm việc còn có mấy người. Ngoại trừ Mộ Thần ra còn có Sầm Nhạc cùng Mộ Hi. Mộ Hi hiển nhiên là đã đến từ khi kết thúc lễ khai giảng.

"Lão sư." Đường Vũ Lân hướng về Mộ Thần cúi người chào.

"Ừ, ngồi đi." Mộ Thần chỉ chỉ về một cái ghế đối diện bàn làm việc của mình, nơi đó có hai chỗ ngồi, Sầm Nhạc ngồi một cái, một cái còn lại để trống, Mộ Hi thì đang đứng bên cạnh Mộ Thần. Lúc này ánh mắt cao ngạo của thiếu nữ này có chút quái lạ, vẻ mặt nhìn Đường Vũ Lân có chút không giống lúc trước.

Đường Vũ Lân nhìn nhanh mới phát hiện ở trên bàn Mộ Thần có một đồ vật hắn rất quen thuộc, đó là một khối kim loại màu lam nhạt, mặt trên có từng vòng hoa văn bất quy tắc, những hoa văn này lại như là có sinh mệnh. Từ góc độ khác nhau nhìn lại, hình thức hoa văn tuyệt nhiên không giống nhau.

Lam Mang Thai Đồng, một loại kim loại hiếm phi thường đặc thù, có khả năng phóng đại hồn lực. Nhưng kết cấu bên trong phức tạp, lại nhiều tạp chất. Ít nhất phải trải qua quá trình Thiên Đoán Đoán Tạo, Lam Mang Thai Đồng mới có thể sử dụng để chế tạo vật phẩm.

Đường Vũ Lân liếc mắt đã nhìn ra khối Lam Mang Thai Đông trước mặt là tác phẩm của hắn. Thiên Đoán kim loại do mình tạo ra sẽ có cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, thậm chí còn có một ít cảm giác thân thiết, giống như là đứa con của chính mình vậy.

"Nhận thức nó chứ?" Mộ Thần khẽ nhíu mày nói.

"Dạ, có nhận thức." Đường Vũ Lân vội vàng đáp lại, dò hỏi: "Lão sư, con có cái làm gì không đúng sao?"

Ngồi ở bên người Đường Vũ Lân, Sầm Nhạc cười khổ nói: "Không phải không đúng, mà là quá đúng rồi. Tài nghệ này của ngươi, đã sắp đuổi kịp lão sư ngươi, ngươi có biết hay không?"

"A?" Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn về phía Sầm Nhạc.

Mộ Thần nói: "Ngươi nói ta nghe một chút về đặc điểm của Lam Mang Thai Đồng?"

Đường Vũ Lân chận lại nói: "Lam Mang Thai Đồng, là một loại đồng tinh. Bản thân có 30% đồng tinh cùng với các loại nguyên tố hiếm khác, trong đó có một loại nguyên tố tương tự Mang Thai Đồng, phi thường đặc thù, vì vậy được đặt tên này. Nó có đặc tính dẫn truyền hồn lực tuyệt vời, bởi vậy lại được gọi là Hồn Lực Phóng Đại Khí. Là một trong các kim loại hiếm tất yếu rất nhiều Hồn Sư dùng để chế tác Đấu Khải cho mình. Nhưng tự thân tạp chất của nó rất cao, hơn nữa kết cấu bên trong có tính biến dị, bởi vậy thời điểm tiến hành đoán tạo sẽ phi thường khó khăn. Không thể Bách Đoán, cần trực tiếp Thiên Đoán, ổn định đặc tính, đồng thời khiến cho đặc tính hiện ra trạng thái tán đều. Mới xem như là Thiên Đoán thành công. Giá trị..."

"Được rồi." Mộ Thần ngắt lời hắn, không để hắn tiếp tục nói, "Khối Lam Mang Thai Đồng ngươi chế tạo, chúng ta đã xem kỹ, nó đã đạt đến trình độ nhị phẩm. Hơn nữa là phẩm giai cao nhất của nhị phẩm. Nói cách khác, chỉ thiếu chút nữa, đã có thể trở thành Thiên Đoán nhất phẩm cấp độ. Ngươi biết điều này có ý vị gì không?"

Đường Vũ Lân thì thào nói: "Đem lại tiền thưởng ngoại ngạch?"

Sầm Nhạc "Ha ha" nở nụ cười, Mộ Hi không nhịn được nói: "Trong mắt ngươi chỉ có tiền thôi à?"

Mộ Thần không vui trừng con gái một chút, nàng lúc này mới không dám lên tiếng nữa

Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ, ta trong mắt chỉ có tiền thì sao? Ta sau này còn không biết cần bao nhiêu tiền đây! Hiện tại đoán tạo là con đường nhanh nhất giúp phát tài.

"Chuyện này ý nghĩa là ngươi đã đi tới trước đại môn của Linh Đoán Tạo."

Thanh âm của Mộ Thần đem Đường Vũ Lân từ trong trạng thái oán thầm thức tỉnh.

Đại môn Linh Đoán Tạo? Đường Vũ Lân kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão sư.

Mộ Thần trầm giọng nói: "Thiên Đoán nhất phẩm được xưng là Bán Linh Đoán Tạo, ý chỉ Đoán Tạo Sư có thể bắt đầu giao cho kim loại hơi thở sự sống nhất định, khiến nó có linh tính, sau khi rèn đúc thành hình sẽ dung hợp cùng Hồn Sư, cùng Hồn Sư kết hợp tốt hơn, sản sinh hiệu quả tăng cường càng to lớn hơn. Nếu như nói một khối nhị phẩm Lam Mang Thai Đồng Đấu Khải lắp ráp thành có thể tăng cường 10 %, như vậy, nhất phẩm tăng cường chính là 12 %, dù cho là Linh Đoán Tạo, tăng cường cũng chỉ là 15% mà thôi."

"Vì lẽ đó, trong giới Đoán Tạo Sư, luôn luôn cho rằng người có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, chỉ cần tu vi đạt đủ, sẽ nhất định có thể trở thành Linh Đoán Sư, cũng chính là ngũ phẩm Đoán Tạo Sư. Ta xem ngươi lần này trả nhiệm vụ, quá nửa đều là nhị phẩm. Điều này có nghĩa là, ngươi hiện tại đã có thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4."

Cấp 4? Nghe được hai chữ này, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của Thiên Đoán nhị phẩm đối với mình.

Dựa theo quy định bình thường của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, muốn trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, đầu tiên phải đồng thời rèn đúc được hai cái Thiên Đoán kim loại, đồng thời phải có thể đem Thiên Đoán kim loại chế tạo thành hình, mà Mộ Thần lão sư nói Thiên Đoán nhị phẩm có thể trực tiếp trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, hắn đúng là lần đầu tiên nghe nói tới.

"Có phải là cảm thấy rất kỳ quái, lời ta giải thích cùng quy định của Hiệp Hội không giống nhau?" Mộ Thần thản nhiên nói.

"Vâng, đúng là có chút kỳ quái. Con vẫn còn chưa từng thử qua đoán tạo Thiên Đoán Cơ Giáp linh kiện bao giờ!" Đường Vũ Lân thăm dò nói.

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Hiệp Hội sở dĩ không có quy định như vậy, là bởi vì cực hiếm có người có thể ở trước khi trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4 có thể hoàn thành Thiên Đoán kim loại nhị phẩm, càng không cần phải nói giống như ngươi vậy tỷ lệ thành công còn quá 50%. Vốn ta nói là khoảng

thời gian ngươi rời đi, triệt để thả lỏng sẽ có thể tăng cao ngộ tính của ngươi, vậy mà ngươi đúng là quá được, cho chúng ta một cái kinh hỉ vô cùng! Đây là bay vọt về chất. Dựa theo quy tắc ngầm của giới Đoán Tạo Sư, Thiên Đoán kim loại nhị phẩm, tỷ lệ thành công quá 20%, liền được công nhận là Đoán Tạo Sư cấp 4, vì lẽ đó, chúc mừng ngươi!"

Cấp 4? Cấp 4 có nghĩa là mình có thể nhận nhiệm vụ cấp độ cao hơn, mà tăng lên trên một cấp độ nhiệm vụ, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, tương đương có thể tăng gấp đôi thu nhập, nếu như sau đó có thể đạt đến Linh Đoán Tạo, hắn sẽ không chỉ tăng gấp đôi, còn có thể cao hơn.

Đường Vũ Lân con mắt liền sáng rỡ lên.

"Tiểu Tham Tài có phải là lại đang tính toán có thể kiếm lời thêm bao nhiêu tiền không vậy?"Âm thanh ôn nhu vang lên ở bên tai.

"Ừm." Đường Vũ Lân theo bản năng trả lời một tiếng, sau khi trả lời mới quay đầu nhìn lên liền thấy Mộ Hi không có ý tốt, đã đi tới bên cạnh hắn không biết từ lúc nào.

"Ba, ngươi xem ngươi dạy dỗ ra một đệ tử không có tiền đồ. Suốt ngày chỉ biết tiền, một điểm lý tưởng đều không có." Mộ Hi bĩu môi nói rằng.

"Ngươi yên lặng một chút cho ta." Mộ Thần tức giận: "Ngươi là con cưng không biết đến cảnh thiếu thốn, nếu như không phải vì sinh hoạt bức bách, hắn còn nhỏ tuổi như vậy sẽ cần tiền sao? Vũ Lân, ngươi đừng để ý tới nó. Yêu thích tiền cũng không sai, chúng ta cái nghề này, vốn là nghề nghiệp thiêu đốt tiền. Ngươi trước tiên tích góp nhiều tiền một chút cũng là điều đúng đắn. Có thể giúp ngươi chuẩn bị sau này trúng kích Linh Đoán Tạo."

"A? Trùng kích Linh Đoán Tạo cũng phải thiêu đốt tiền sao?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Mộ Thần.

Chương 188: Thiên Đoán Lam Mang Thai Đồng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Thần gật gật đầu, nói: "Kim loại càng quý hiếm, càng có thể giúp Đoán Tạo Sư chúng ta có cảm giác chạm đến Linh Đoán Tạo. Vào lúc ấy, ngươi sẽ phải tự mình mua kim loại hiếm để trùng kích. Bởi vì một khi trùng kích Linh Đoán Tạo thất bại, kim loại tất nhiên sẽ bị phế bỏ, không thể nào dùng nhiệm vụ để thử nghiệm, bằng không tiền bồi thường của ngươi sẽ càng tốn nhiều hơn. Với thiên phú của ngươi, đến thời điểm ngươi xung kích Hiệp Hội sẽ hỗ trợ cho một ít, nhưng chính ngươi cũng cần phải tự mua một ít. Mỗi một Đoán Tạo Sư thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo đều khá là thống khổ."

Sầm Nhạc cười hì hì, "Đâu chỉ là khá là thống khổ, năm đó ta mất đến 5 năm để trả nợ. Tên Mang Thiên kia, đến hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn trả hết nợ nần. Nếu không, ngươi cho rằng tại sao hắn lại liều mạng tiếp nhận nhiều nhiệm vụ như vậy?"

Đường Vũ Lân nuốt một hớp nước miếng, Mang Thiên lão sư hiện tại vẫn chưa thể trả hết nợ nần? Đây là thiếu nợ bao nhiêu tiền vậy chứ!?"

Mộ Thần bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói: "Được rồi, trước tiên không nói những thứ này. Lần này gọi ngươi tới, chủ yếu là hai chuyện, một là xác nhận thân phận Đoán Tạo Sư cấp 4 của ngươi. Chờ một chút, ngươi trước tiên phải hoàn thành hai lần Thiên Đoán Tạo, hai tác phẩm đều phải hoàn thành, đồng thời xuất hiện một thành phẩm nhị phẩm, ta sẽ làm chủ cho ngươi miễn trừ các sát hạch khác, trực tiếp thăng cấp Đoán Tạo Sư cấp 4."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân chung quy vẫn còn trẻ con, tuy rằng bởi vì tin tức Linh Đoán Tạo thiêu tiền mà mặt mày ủ rũ, nhưng vẫn bỏ qua

vì hiện tại hắn vẫn chưa cần cân nhắc vấn đề này.

Đường Vũ Lân đã được dạy qua, Linh Đoán Tạo cần ít nhất thực lực tam hoàn trở lên mới có thể đạt được. Khoảng cách của mình tới tam hoàn còn xa lắm. Cũng chưa nhất thiết phải đạt ngay đến trình độ kia vào lúc này.

Mộ Thần nói: "Thời gian ngươi đạt được cấp 4 so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn rất nhiều. Vì lẽ đó, ta cảm thấy đây là thời điểm để ngươi đi ra ngoài mở mang tầm mắt. Không lâu sau đó, lấy năm tòa thành thị ven Đông Hải làm chủ, tạo thành Thiên Hải Liên Minh, sẽ tổ chức một cuộc thi đấu. Cuộc thi đấu này cũng đã sắp sửa bắt đầu, là dịp trọng đại mỗi 3 năm mới có một lần. Trong đó có Cơ Giáp Sư so đấu, Đấu Khải Sư so đấu, Hồn Sư so đấu, có Đoán Tạo Sư, Cơ Giáp Chế Tạo Sư, Cơ Giáp Thiết Kế Sư, Sửa Chữa Sư, v.v… một loạt hạng mục thi đấu. Các hạng mục khác nhau đều sẽ theo tuổi tác mà phân chia. Chia làm nhóm thiếu niên từ 15 tuổi trở xuống, nhóm thanh niên từ 15-20 tuổi, nhóm thành niên từ 20-30 tuổi, cùng nhóm trên 30 tuổi. Ta chuẩn bị để ngươi cùng Mộ Hi đại biểu Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta tham gia thi đấu tại nhóm thiếu niên từ 15 tuổi trở xuống, thi đấu Đoán Tạo Thuật."

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu? Mấy chữ này khiến Đường Vũ Lân cảm thấy rất hứng thú."Lão sư, thi đấu thế này con sẽ cùng những Đoán Tạo Sư trẻ tuổi của những thành thị khác so đấu Đoán Tạo Thuật sao?"

Mộ Thần gật gật đầu, "Đúng thế. Nhiệm vụ của ta giao cho ngươi chỉ có một, đoạt giải quán quân mang về cho ta. Ta tin tưởng, trong nhóm dưới 15 tuổi, sẽ không có Đoán Tạo Sư nào có thể so với ngươi xuất sắc hơn. Ngươi không phải là muốn kiếm nhiều tiền sao? Đây chính là cơ hội tốt. Tiền thưởng cho giải quán quân là 3 triệu liên bang kim hồn tệ. Đồng thời, nếu như ngươi thu được quán quân, Hiệp Hội còn có thể khen thưởng ngươi 10 khối kim loại hiếm kích thước chuẩn các loại. Như vậy tương lai thời điểm ngươi xung kích Linh Đoán Tạo cảnh giới, sẽ có thể tiết kiệm một ít tiền."

Kim loại hiếm kích thước chuẩn, chính là một khối lập phương cạnh dài 1 thước.

"Được, con nghe lời thầy." Đường Vũ Lân đã có chút nóng lòng muốn thử. Dựa theo Mộ Thần lão sư từng nói, chính mình đoạt được quán quân vấn đề không lớn, nhưng lại thu vào được rất lớn! Ít nhất có thể trực tiếp trả hết

nợ cho Vũ lão sư.

Mộ Thần gật đầu, "Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, là việc trọng đại của năm thành khu vực Đông Hải chúng ta, còn được gọi là Hải Thiên Thịnh Diên. Ta tin tưởng, lần này ngươi nhất định sẽ tỏa hào quang rực rỡ, vì chúng ta Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội khai hỏa tên tuổi."

"Vâng, lão sư."

Mộ Hi mân mê miệng nói: "Ba! Coi như không có hắn, con cũng có thể."

Mộ Thần liếc nàng một chút, nói: "Ngươi có thể? Tuy rằng ngươi là người tài ba trong thế hệ trẻ, thế nhưng, trong số những người dự thi khác cũng không thiếu những người có cùng thực lực như ngươi. Có Vũ Lân, mới có niềm tin tuyệt đối. Ngươi cẩn thận nỗ lực, trước tiên xung kích Thiên Đoán đã rồi tính sau. Lần này dự thi ở nhóm thiếu niên, chuẩn nhập môn tối thiểu là Bách Đoán Tạo trung phẩm, sau khi vượt qua sẽ xem các ngươi có thể biểu hiện đến đâu, có thể vượt qua bao nhiêu hạng sát hạch."

Hải Thiên Thịnh Diên, Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu.

Đường Vũ Lân đem mấy chữ này khắc sâu ở trong lòng mình.

"Đi thôi, tiến hành kiểm tra cho ngươi. Mộ Hi ngươi cũng tới, học tập một chút kỹ năng đoán tạo hiện tại của Vũ Lân."

"Dạ." Lạ kỳ. Lần này, Mộ Hi cũng không có biểu hiện ra quá nhiều bài xích, trái lại rất ngoan ngoãn gật đầu.

Bên trong Đoán Tạo Thất, chỉ có Đường Vũ Lân cùng với Mộ Thần, Mộ Hi cùng Sầm Nhạc bốn người. Mộ Thần tự mình chọn hai khối kim loại hiếm đưa cho Đường Vũ Lân, để hắn Thiên Đoán. Trong đó có một khối chính là Lam Mang Thai Đồng.

Mộ Thần vì thành tích của hắn mà khiếp sợ. Một trong những nguyên nhân là bởi vì Lam Mang Thai Đồng loại kim loại hiếm này, lúc trước hắn vẫn chưa nói hết, Lam Mang Thai Đồng muốn ở thời điểm Thiên Đoán đạt đến nhị phẩm, độ khó tương đương với Thiên Đoán phổ thông kim loại nhất phẩm. Dựa theo tốc độ như vậy, Đường Vũ Lân ở phương diện Đoán Tạo Thuật phát triển chỉ gặp hạn chế duy nhất chính là hồn lực của hắn. Hắn

hiện tại mới chỉ là nhất hoàn Hồn Sư mà thôi. Nếu tương lai đạt đến tam hoàn, Mộ Thần cho rằng, nhiều nhất ba năm, đứa nhỏ này nhất định có thể tiến vào Linh Đoán Tạo cấp độ.

Nhưng mà hồn lực thực là vật cản khó ưa! Không có cách nào có thể đốt cháy giai đoạn. Đường Vũ Lân thể hiện ra thiên phú càng cao, Mộ Thần càng không dám mạo hiểm để hắn sử dụng thiên tài địa bảo miễn cưỡng nâng cao tu vi, để tránh khỏi việc đốt cháy giai đoạn, dẫn đến hắn căn cơ bất ổn, tương lai không thể đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Cái gì là thực lực? Đường Vũ Lân bày ra chính là thực lực. Thiên phú của hắn ở Đoán Tạo Thuật, dù cho là đỉnh cấp thiên tài khi xưa, Mộ Thần, cũng chỉ có thể dùng từ cuộc đời ít thấy để hình dung.

Đoán Tạo bắt đầu rồi.

Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trên tay trái của Vũ Lân gõ nhẹ trên Lam Mang Thai Đồng, phát ra "Leng keng keng" lanh lảnh ba tiếng giòn minh, điệp chuy hiệu quả xuất hiện.

Lỗ tai của hắn nhẹ nhàng giật giật, cùng lúc đó, trong đáy mắt hắn, cũng bay lên một vệt tử ý nhàn nhạt.

Lam Mang Thai Đồng đoán tạo xác thực rất khó, lần trước thời điểm Đường Vũ Lân tiến hành Thiên Đoán đối với nó suýt nữa không cầm cự được. Vì lẽ đó, vừa bắt đầu hắn đã ngay lập tức vận dụng Tử Cực Ma Đồng của mình.

Khối Lam Mang Thai Đồng này sau khi bị Đường Vũ Lân đánh vào, hoa văn mặt trên biến hóa kỳ dị, lại như là sóng nước dập dờn, không ngừng qua lại gợn sóng.

Đây chính là điểm vì sao khiến Lam Mang Thai Đồng trở nên khó rèn đúc thành công, kết cấu bên trong của nó, trong quá trình Thiên Đoán áp súc, bất cứ lúc nào cũng đều biến hóa không ngừng, chỉ cần đập sai một nhịp, một khối Lam Mang Thai Đồng quý hiếm liền phế bỏ.

"Coong!" Đường Vũ Lân hầu như không dừng lại quá nhiều, sau khi tay trái thăm dò, một chớp mắt sau, búa tạ trên tay phải cũng đã hung hãn hạ xuống, mạnh mẽ nện trên Lam Mang Thai Đồng.

Sầm Nhạc mí mắt giật lên, nhanh như vậy? Hắn không cần quan sát thêm sao? Hắn tự hỏi, coi như là đổi lại là Đoán Tạo Sư cấp 6 như mình, cũng ít nhất phải mất 3 phút quan sát, mới có thể quyết định hạ chuy thế nào, nhưng mà căn bản tên này không có dừng lại.

Lại nhìn sang, Đường Vũ Lân đã bắt đầu quá trình đoán tạo. Một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trên dưới bay tán loạn, mấy trăm cân trọng lượng khác nào rơm rạ trong tay hắn, một chuy nối tiếp một chuy, một chuy nhanh chóng lại một chuy, quả thực tựa như cuồng phong mưa rào, hơn nữa lại thêm điệp gia hiệu quả của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, âm thanh gõ chuy kia, không chỉ chứa nhịp điệu kỳ diệu, lại càng như gió thổi mưa bay không ngừng. Lại như là vài tên Đoán Tạo Sư đang đồng thời cùng nhau rèn đúc khối kim loại này vậy.

Tâm tình của Mộ Hi ngày hôm nay đối với Đường Vũ Lân đúng là có sự thay đổi, mà nguyên nhân căn bản của sự thay đổi này chính là thực lực của Đường Vũ Lân.

Khi cùng một người khác so đấu, thực lực hơi kém sẽ đố kỵ, mà khi thực lực chênh lệch kéo giãn đến một trình độ nhất định, tâm tình đố kỵ ngược lại sẽ biến mất.

Mộ Hi hiện tại vẫn chưa thể chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp 3, nàng vẫn còn khổ sở dãy giụa thử nghiệm Thiên Đoán Tạo, mà Đường Vũ Lân lại đã mạnh mẽ tiến vào cảnh giới cấp 4, chênh lệch như vậy không phải ngày một ngày hai có thể rút ngắn.

Vì lẽ đó, khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân có thể đem Lam Mang Thai Đồng Thiên Đoán đến nhị phẩm, ý nghĩ cạnh tranh trong lòng cũng trở nên nhạt đi rất nhiều. Nhìn kỹ Đường Vũ Lân, lại càng chú ý những điểm khác của hắn. Thí dụ như thời điểm hôm nay gặp Đường Vũ Lân, phản ứng đầu tiên không phải là cảm giác chán ghét vì tên gia hỏa này lại đến nữa, mà là, tên tiểu tử này cao lên, lại còn rất đẹp trai nữa.

Biến hóa trong lòng như vậy, ngay cả Mộ Hi cũng không tự mình chú ý tới. Đương nhiên, coi như là chú ý tới nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Mộ Thần hai mắt như điện, vẫn nhìn chăm chú khối Lam Mang Thai Đồng này, hắn phát hiện, Đường Vũ Lân gõ chùy tuy nhanh, nhưng mỗi một chuy

hạ xuống, đều vừa vặn nện đúng vào ở giữa gợn sóng dập dờn của Lam Mang Thai Đồng, mỗi một chuy đều là như vậy, thậm chí ngay cả điệp gia hiệu quả cũng là như vậy. Hắn có lúc vì để cho điệp chuy hiệu quả hoàn mỹ rơi ở phía trên, thậm chí sẽ nhẹ nhàng điều chỉnh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, đã đạt đến vô cùng tinh chuẩn. Đặc tính kia của Lam Mang Thai Đồng tựa hồ đã hoàn toàn bị hắn chưởng khống.

Sau một khắc, Mộ Thần cũng chú ý tới tử ý nhàn nhạt lấp lóe trong đáy mắt Đường Vũ Lân, hình như là...

Nếu như đúng thật, vậy thì chẳng trách.

Chương 189: Linh Quang Ngoại Vi, Đoán Tạo Cấp 4

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Thiên Đoán bình thường có thể phải mất tới vài tiếng. Nhưng dưới đôi búa của Đường Vũ Lân gõ xuống nhanh như tật phong vũ bão, chỉ hơn một phút trôi qua, khối Lam Mang Thai Đồng này cũng đã thu nhỏ lại đến chỉ còn 1/3 thể tích, mà bản thân vầng sáng xanh lam lại ngày càng sáng hơn, gợn sóng dập dờn cũng dần dần ổn định lại.

Muốn thành hình sao?

Thật nhanh a!

Điệp chuy đặc hiệu của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cố nhiên giúp hắn gia tốc, nhưng sức mạnh, sức phán đoán, cùng với lý giải đối với kim loại hiếm xuất phát từ chính bản thân mình, không phải là nhờ ngoại vật mà có.

Đường Vũ Lân vẻ mặt dị thường chăm chú, thời điểm hắn đoán tạo, cả người tựa hồ cũng đã cùng với Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy hợp thành một thể. Làm người khác có cảm giác thán phục.

"Oanh, oanh, Ầm!" Một chuy cuối cùng hạ xuống, Lam Mang Thai Đồng đột nhiên bắn ra một đoàn vầng sáng xanh lam, vầng sáng tản ra hơn cả thước, dần dần thu hẹp lại, nội liễm dung nhập vào miếng kim loại.

"Linh Quang Ngoại Vi!" Sầm Nhạc kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Thiên Đoán kim loại nhị phẩm trở lên mới có thể xuất hiện Linh Quang Ngoại Vi, mà một khi có Linh Quang xuất hiện, cũng mang ý nghĩa kim loại hiếm đã nắm giữ một ít linh tính nhất định, lời giải thích cho chữ "Bán Linh" cũng là từ đây mà ra.

Linh Quang Ngoại Vi vừa nãy! Lam Mang Thai Đồng này không phải là nhị phẩm phổ thông đâu! Sầm Nhạc lau mồ hôi lạnh trên trán, tiểu tử này không phải sẽ trực tiếp hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm đấy chứ? Có còn để cho những lão gia hỏa chúng ta sống không đây?

Mộ Thần ánh mắt cũng lấp lóe, đưa tay lên cản Đường Vũ Lân vốn đang định đi lấy khối kim loại còn lại, "Không cần, sát hạch tới đây mới thôi. Thiên Đoán Lam Mang Thai Đồng nhị phẩm, một lần thành công. Sát hạch cấp 4 thông qua."

Lam Mang Thai Đồng có thể đạt đến Thiên Đoán nhị phẩm ngay lần đầu, vậy không cần phải nhắc lại việc thử nghiệm Thiên Đoán với các kim loại có phẩm chất kém hơn khác.

"Không đến nhất phẩm sao?" Sầm Nhạc có chút nghi hoặc hướng về Mộ Thần hỏi.

Mộ Thần lắc lắc đầu, "Vẫn còn thiếu một chút. Nhưng xê xích không nhiều. Tiền thu nhập từ khối Lam Mang Thai Đồng này, lần tiếp theo ngươi nhận nhiệm vụ ta sẽ thanh toán cho ngươi. Trở lại chuẩn bị đi. Khoảng chừng một tháng sau, Hải Thiên Thịnh Diên sẽ bắt đầu."

"Nhưng mà, lão sư, vậy việc học của con ở trường làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lân hỏi.

Mộ Thần nói: "Cái này ngươi không cần phải để ý đến, Hiệp Hội sẽ giúp ngươi sắp xếp. Khoảng thời gian này, ngươi phải chú tâm tập luyện Đoán Tạo Thuật, vẫn như trước theo ta học tập mỗi tuần một lần. Xem ra, ta cần giúp ngươi chỉ điểm một ít Thiên Đoán nhất phẩm kỹ xảo."

"Vâng, tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

"Ta cùng ngươi đi về!" Mộ Hi chủ động đưa ra đề nghị muốn cùng Đường Vũ Lân đồng thời về trường học.

Ra khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Mộ Hi đột nhiên đưa tay, nhéo nhéo má của Đường Vũ Lân.

"Ai u, sư tỷ ngươi làm gì?" Đường Vũ Lân bị đau.

Mộ Hi lạnh rên một tiếng, "Ta hỏi cái tên nhà ngươi có phải loài người hay không? Mọi người đều giống nhau, ngươi cũng không có hai tầng da mặt, tại sao ngươi lại có thể tiến bộ nhanh như vậy?"

Đường Vũ Lân ngượng ngùng nói: "Sư tỷ, ta không phải kiểu người mặt dày!"

Mộ Hi đột nhiên cười híp mắt nói: "Ta biết. Ta cùng ngươi thương lượng thế nào? Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu lần này, nếu như cuối cùng không ai có thể vượt qua ta, ngươi sẽ lấy vị trí thứ hai, đem quán quân tặng cho ta, thế nào? Tiền thưởng đều đưa cho ngươi. Tiền thưởng của cả hai vị trí đầu nha! Còn có khen thưởng kim loại hiếm cũng đều cho ngươi, ngươi thấy sao?"

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Được."

Thật? Mộ Hi tưởng mình nghe lầm, hắn cứ như thế đáp ứng rồi?

"Này, ngươi có biết Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu ý vị như thế nào hay không? Ngươi cứ như vậy mà đồng ý à?"

Đường Vũ Lân nói: "Mang ý nghĩa vinh dự chứ. Đứng nhất hay đứng nhì cũng vậy thôi. Còn có thể có thêm một đống tiền. Cớ sao mà không làm?"

"Ngươi thực sự là mê tiền quá rồi, ta phục ngươi rồi!" Mộ Hi giơ tay gõ trên đầu hắn một cái, "Nói đùa ngươi thôi. Ta nếu như đoạt vị trí quán quân của ngươi, trở về ông ba không đánh chết ta thì thôi á!"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Lão sư không nỡ vậy đâu, thời điểm thầy nhìn tỷ, ánh mắt kỳ thực đều đặc biệt ôn nhu. Học tỷ, ta thật lòng, nếu như không ai có thể vượt qua ngươi, tỷ hãy giữ quán quân đi. Tiền thưởng ta sẽ không khách khí."

Lần này đến phiên Mộ Hi có chút sững sờ, "Ngươi cũng không nên vì phụ thân mà nhường ta." Nàng cũng thông minh, một thoáng liền ý thức được

tại sao Đường Vũ Lân sẽ làm như vậy. Hắn đây là muốn đáp trả phần nào ân tình của Mộ Thần.

Đường Vũ Lân lắc đầu, nói: "Không phải, lão sư đã nói, cây cao đón gió. Ta còn nhỏ, coi như hiện tại hiển lộ ra năng lực Đoán Tạo Sư cấp 4 thì như thế nào? Khoảng cách đến tam hoàn của ta còn kém xa lắm, Linh Đoán Tạo cũng không phải một chốc có thể làm được. Đệ nhất đối với ta có ý nghĩa gì đâu? Đệ nhị, ta cũng có thể khiêm tốn một chút, lại còn có thể kiếm thêm tiền."

Mộ Hi hiếu kỳ nói: "Ngươi nói thật cho ta biết, ngươi tại sao lại thiếu tiền như vậy?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Việc tu luyện của ta cùng người khác có chút không giống, cần một ít thiên tài địa bảo để duy trì biến dị Võ Hồn. Sức mạnh của ta chính là từ loại biến dị này mang lại. Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo, tỷ cũng biết mà. Xem xem!"

Vừa nói, hắn giơ lên tay phải, vận chuyển sức mạnh huyết thống, Kim Lân vàng nhạt nhất thời lại hiện ra.

Nhìn thấy Kim Lân, Mộ Hi nhất thời ngẩn người, đánh nhẹ lên trên lớp vảy bên tay phải, phát ra tiếng kim loại lanh lảnh dễ nghe.

"Đây chính là nguyên nhân ngươi có thể tiến vào Linh Ban? Cũng là do sức mạnh này của ngươi sao?" Mộ Hi tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu.

"Ngươi không sợ ta nói cho phụ thân?" Mộ Hi nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng không có ý định gạt lão sư bao giờ!"

"Coi như ngươi được!" Thái độ của Mộ Hi đối với Đường Vũ Lân hiển nhiên rất hài lòng, gật gật đầu, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ở trong học viện ta sẽ bảo hộ ngươi, nếu có ai dám bắt nạt ngươi, hãy báo tên của ta."

Đường Vũ Lân dở khóc dở cười nói: "Sư tỷ, ngươi làm cái gì vậy, ta không thích đánh nhau."

"Không đánh nhau? Ai ngày thứ nhất liền đem bạn học từ lầu hai đạp bay ra ngoài?"

"Ta..."

"Đúng rồi, ngươi có phải là yêu thích Tử Hinh?" Mộ Hi đột nhiên hỏi.

Không ứng phó kịp thời, Đường Vũ Lân khuôn mặt nhất thời đỏ lên, sau đó liên tục xua tay, "Không, không phải, không phải. Ta không có..."

"Ha ha ha! Xem ngươi kích động kìa! Ngươi không phải rất trầm ổn sao? Ta hiểu rồi, quan tâm quá hóa loạn, còn dám nói không có, ta xem ngươi chính là có. Còn nhỏ tuổi cái tốt không lo học, ngươi mới tí tuổi đầu?" Mộ Hi bắt mặt của hắn, lòng khoái chí.

Đường Vũ Lân một mặt oan ức nói: "Ta thật không có. Chỉ là Tử Hinh học tỷ rất tốt, chúng ta thường thường chạy bộ tình cờ gặp mà thôi. Ta coi như yêu thích nàng, cũng chỉ bởi vì dung mạo của nàng đẹp đẽ lại ôn nhu, ta chỉ yêu thích theo kiểu thưởng thức cái đẹp thôi. Ngươi đừng đoán lung tung!"

Mộ Hi lông mày dựng thẳng, "Vậy nói như thế, ý của ngươi chính là ta không đủ đẹp, không đủ ôn nhu? Vì lẽ đó, ngươi không thích ta, cũng không thưởng thức ta rồi?"

Đường Vũ Lân, một tên hài tử mới 10 tuổi, làm sao có thể đấu võ mồm lại một thanh xuân thiếu nữ đã đến tuổi phát dục. Mộ Hi năm nay 14 tuổi, so với hắn thành thục hơn nhiều.

"Ta, ta..." Đường Vũ Lân ngoác mồm lè lưỡi, nói không ra lời. Không phải là sao? Ngươi chính là không ôn nhu! Tuy là rất đẹp. Nhưng lời này hắn cái nào dám nói ra.

Một bên mặt khác của hắn cũng đã bị nhéo nhéo một cái, Mộ Hi ỷ lớn hiếp bé đã ghiền, bắt nạt được hắn như vậy, tựa hồ so với trước đây trừng mắt lạnh lẽo càng thoải mái hơn nhiều! Trên mặt nàng đã toát ra nụ cười tà.

Thời điểm trở lại học viện, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng coi như là thoát nạn, xoa xoa hai má đã có chút đau, chạy như bay về ký túc xá, chỉ còn lại Mộ Hi tựa như ma nữ, cười vang vọng khắp cả học viện.

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?"

Đồng thời khi ăn cơm trưa, lúc Tạ Giải nghe được Đường Vũ Lân nói tới mấy chữ này, con mắt nhất thời dựng lên. Đường Vũ Lân không biết, hắn nhưng lại hiểu rất rõ mấy chữ này nghĩa là gì!

Chương 190: Tinh Luân Băng Liên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đây chính là chuyện tốt a! Liên Bang chúng ta thành thị cấp một có tổng cộng 18 cái, chia làm năm bộ phận, chính là Đông Nam Tây Bắc Trung. Mỗi một bộ phận đều có mấy toà thành lớn, như thành thị cấp một trung bộ kỳ thực chỉ có hai toà, chính là Thiên Đấu Thành cùng Sử Lai Khắc Thành. Tuy rằng số lượng ít, nhưng trên đại lục chúng lại có địa vị vô cùng quan trọng. Phía Đông của chúng ta trái lại là địa phương có nhiều tòa thành cấp một nhất, tổng cộng có 5 toà thành thị cấp một, lập thành Thiên Hải Liên Minh, chính là liên mình của năm thành phố lớn nhất ven biển. Đông Hải Thành chúng ta là thành phố lớn thứ nhì khu vực Đông Hải, tất nhiên cũng ở trong liên minh này."

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, chủ yếu là để chọn nhân tài ưu tú, đồng thời cũng là cơ hội để các thành phố lớn thể hiện tiềm lực và sự phát triển của mình, là việc trọng đại 3 năm/lần. Nhân tài nếu có thể hiển lộ tài năng qua cuộc thi này, tương lai nhất định sẽ xán lạn. Một số thí sinh đặc biệt ưu tú còn đại biểu Thiên Hải Liên Minh tham gia Toàn Liên Bang Thi Đấu 5 năm/lần nữa. Đây mới thực sự là việc trọng đại của toàn đại lục. Đừng nói ngươi cũng chưa từng nghe qua nha!?"

Vẻ mặt của Đường Vũ Lân có chút lúng túng, hắn đúng là chưa từng nghe nói qua! Ngạo Lai Thành vốn là loại thành thị nhỏ, hắn làm sao có thể nghe được, coi như là có người nhắc đến, khi đó hắn còn quá nhỏ, làm sao chú ý tới.

"Toàn Liên Bang Thi Đấu tổ chức ở Sử Lai Khắc Thành đúng không?" Hứa Tiểu Ngôn vừa khiếp sợ nhìn Đường Vũ Lân thi triển Thùng-Nước-Gạo thần công quét sạch các món ăn trên bàn, vừa nói.

"Đúng vậy! Đúng là được tổ chức ở Sử Lai Khắc Thành. May là Sử Lai Khắc Học Viện không tham dự thi đấu, nếu không, vị trí dẫn đầu cũng khỏi cần phải đoán. Địa vị đệ nhất học viện trên đại lục, vạn năm qua đều chưa hề bị lung lay."

Hứa Tiểu Ngôn nhảy cẫng lên nói: "Đây chẳng phải là nói, chúng ta cũng có hi vọng?"

Tạ Giải nghe xong lời của nàng, chợt như quả bóng xì hơi, "Có cơ hội sao? Tuổi tác chúng ta vẫn quá nhỏ, trước đây rất lâu ta đã có tính toán qua. Sang năm chính là thời điểm Toàn Liên Bang Thi Đấu. Mà khi đó, chúng ta tất cả đều là 11 tuổi. Thi đấu theo độ tuổi, 10 – 15 tuổi là nhóm thiếu niên, chúng ta 11 tuổi tham gia, cũng quá sức chịu thiệt. Dù sao cũng phải đối mặt với các thiên tài hàng đầu của toàn Liên Bang. Tiền đề là năm nay chúng ta được tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, đồng thời đạt được top 6 trong nhóm thiếu niên mới có tư cách đi tới Sử Lai Khắc Thành. Còn lần tiếp theo, chúng ta vừa vặn 16 tuổi, vượt quá tuổi tham gia nhóm thiếu niên trong Liên Bang Thi Đấu, chỉ có thể tham gia vào nhóm thanh niên từ 15-20 tuổi. Có thể thu được thành tích tốt thực sự khó như lên trời. Vì lẽ đó. Chúng ta chỉ có thể trách là sinh không gặp thời."

Đường Vũ Lân vẫn vội vàng ăn ăn uống uống, nhún vai, nói: "Không cần quan tâm đến thứ hạng, nếu có thể đi xem một chút là tốt lắm rồi. Cần gì phải tranh đua thua thiệt."

Cổ Nguyệt nói: "11 tuổi thì làm sao? Ai quy định 11 tuổi thì không thể đạt quán quân? Chính mình còn không tin vào bản thân, ai sẽ đối với ngươi có lòng tin? Một khi đã làm, phải cố gắng đạt kết quả tốt nhất!" Nói xong, nàng đứng lên, cất khay cơm.

Nhìn nàng rời đi, Tạ Giải bĩu môi, "Nói như đúng rồi, làm như chúng ta được tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu vậy. Chỉ có một mình Vũ Lân được tham dự, có biết hay không?"

Đường Vũ Lân không lo nổi mấy chuyện đó nữa, thức ăn ngày hôm nay đặc biệt ngon, như một bữa tiệc dành cho hải thần vậy! Hắn từ nhỏ sinh sống ở cạnh biển cũng chưa từng ăn thứ đồ tốt như này. Không chỉ mùi vị thơm ngon, hơn nữa ăn vào toàn thân đều ấm áp khoan khoái không hiểu vì sao.

Ăn ngon, buổi chiều bọn trẻ lại tụ tập cùng nhau. Thảo luận về năng lực của Vũ lão sư, bàn bạc bố trí chiến thuật.

Về việc làm sao chiến thắng Vũ lão sư, bọn họ xưa nay đều không hề cân nhắc qua, thế nhưng, ít nhất cũng phải kiên trì càng lâu càng tốt mới được.

Thực chiến hôm nay khiến Đường Vũ Lân đối với bản thân mình tự tin hơn nhiều, uy năng của Thiên Niên Lam Ngân Thảo rõ ràng so với trước đây mạnh mẽ hơn rất nhiều. Hơn nữa, Hồn Linh Tiểu Kim Quang rốt cục cũng đem lại tác dụng trong thực chiến, nếu như không phải nhờ sự hỗ trợ của nó, lúc đó Đường Vũ Lân hẳn phải chật vật tìm cách hóa giải Băng Hỏa Quang Cầu hai tầng nổ tung. Đối với công kích tiếp sau đó của Cổ Nguyệt khẳng định rất khó lòng phòng bị.

Theo Đường Vũ Lân, năng lực mạnh mẽ nhất của Cổ Nguyệt chính là thuộc tính Không Gian. Năng lực này giúp cho nàng trong nháy mắt thuấn di, đem lại cho nàng phương thức chiến đấu thiên biến vạn hóa.

Bàn bạc, tổng hợp, bàn bạc, tổng hợp, phương án cuối cùng để ứng đối của bọn Đường Vũ Lân chốt lại chỉ có một cái. Chính là, phối hợp.

"Tiểu Ngôn, ngươi nói ngươi vào ban đêm sẽ mạnh hơn một chút, sau bữa cơm chiều có thể để cho chúng ta xem thử được không?" Đường Vũ Lân hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi, chỉ có hiểu rõ hơn đồng bọn của mình, mới có thể phối hợp tốt được.

"Được rồi." Hứa Tiểu Ngôn sau khi thoáng do dự một chút liền sảng khoái đáp ứng.

Trên thực tế, trước khi đến trường, các trưởng bối trong nhà còn cố ý căn dặn nàng, không nên tùy tiện tiết lộ năng lực đặc thù của mình. Thế nhưng, sau khi đến nơi này, Hứa Tiểu Ngôn đối mặt với các bạn có thể coi là thiên tài hàng đầu của toàn bộ Đông Hải Thành, một trận chiến ban ngày mang lại cho nàng áp lực cực lớn. Nàng hiểu rõ, nếu muốn lưu lại, điểm trọng yếu nhất chính là có thể nhận được sự tán thành của các bạn hay không.

Vì lẽ đó, nàng chỉ hơi chần chừ một chút liền đồng ý, chung quy phải thể hiện ra năng lực của mình, nếu không thì dựa vào cái gì để có thể lưu lại trong một tổ hợp toàn thiên tài thế này? Vẻn vẹn dựa vào quan sát nhỏ bé

cùng điều khiển tinh chuẩn, vẫn còn chưa đủ!

Ăn xong cơm tối, màn đêm buông xuống.

Đường Vũ Lân bốn người đi tới sân thể thao của học viện, hướng về rừng cây nhỏ.

Bất kể là Đường Vũ Lân, hay là Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt, đều tò mò đối với việc Hứa Tiểu Ngôn nói ban đêm sẽ trở nên mạnh hơn. Trên Đấu La Đại Lục, Võ Hồn chính là thiên kỳ bách quái tồn tại, mọi khả năng đều có thể xảy ra. Ví dụ như Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống của Cổ Nguyệt, cũng là trước đây chưa từng nghe qua, vậy Hứa Tiểu Ngôn có thể mang điều gì mới lạ đây?

Trong ánh sáng tối tăm của rừng cây nhỏ, Cổ Nguyệt giơ tay lên, nâng lên một chùm kim quang sáng rực, màu vàng kim nhàn nhạt bên trong lòng bàn tay lưu chuyển, soi sáng xung quanh.

Tạ Giải cảm thấy có chút hưng phấn, trời tối đen như mực, trong rừng cây nhỏ của học viện, loại cảm giác yên tĩnh này khiến người ta có cảm giác vô cùng thần bí và hưng phấn.

Hứa Tiểu Ngôn đi tới phía trước, nàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía bầu trời. Rừng cây nhỏ cũng không tính là cành lá quá xum xuê, càng không thể che kín bầu trời như trong Thăng Linh Đài.

Bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, nàng khe khẽ gật đầu, "Ta bắt đầu đây."

Khoát tay, hướng về không trung vung lên. Một vòng Hồn Hoàn màu vàng từ dưới chân nàng bay lên, Băng Trượng thon dài xuất hiện trong lòng bàn tay nàng tự lúc nào.

Kim quang của Cổ Nguyệt rọi vào trên băng trượng, khiến cho nó phản chiếu ra sắc vàng nhàn nhạt, thêm phần lộng lẫy thần thánh.

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Tiểu Ngôn trở nên nghiêm túc, băng trượng trong tay giơ lên cao, con mắt của nàng trong chớp mắt đột nhiên sáng lên.

"Thượng Thiên Tinh, Sáng Lấp Lánh, Vĩnh Xán Lạn, Trường An Ninh! Ban tặng cho ta sức mạnh đi, Tinh Luân của ta." Trong tiếng khẽ ngâm ôn

nhu của nàng, đỉnh băng trượng đột nhiên sáng lên. Đường Vũ Lân ba người mơ hồ nhìn thấy một đạo hào quang màu vàng nhạt từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên trên băng trượng của nàng.

Nhất thời, đỉnh băng trượng lại như một ngọn đèn sáng, một đoàn kim quang tỏa sáng khắp nơi, dần dần hóa thành một vòng sáng bên trong có ngôi sao sáu cánh*.

* *Lục Mang Tinh*

Đây là…

Võ Hồn biến dị?

Đường Vũ Lân ngay lập tức nghĩ đến khả năng này, hơn nữa, nàng rõ ràng là có thể khống chế Võ Hồn biến dị của mình.

Tinh Luân xuất hiện, khí chất trên người Hứa Tiểu Ngôn cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, nguyên bản từ hình tượng ôn nhu nhu nhược, đột nhiên trở nên kiên cường hơn, trong ánh sao lượn lờ lại trở nên cao quý trang nhã, có cảm giác lẫm liệt bất khả xâm phạm.

Hồn hoàn dưới chân cũng tràn ngập điểm điểm tinh quang, trên trán, một điểm kim tinh sáng lên, trở thành trang sức xinh đẹp nhất của nàng.

Băng trượng vung nhẹ, Lục Mang Tinh thần kỳ kia đột nhiên bay ra, trực tiếp rơi vào dưới chân Tạ Giải.

Trong phút chốc, Tạ Giải chỉ cảm giác được mình toàn thân căng thẳng, đồng thời trên người lạnh lẽo, đã mất đi năng lực hành động.

Ánh sao óng ánh, từng đạo từng đạo tinh tuyến từ dưới chân hắn bay lên, chỗ nào nó đi qua liền hóa thành một đạo hàn băng xiềng xích, niêm phong lấy thân thể của hắn.

Tạ Giải vội vàng thôi thúc hồn lực tiến hành chống lại, nhưng hắn giật mình phát hiện, từ nơi sâu xa tựa hồ có một loại sức mạnh đặc thù phong ấn mình lại, tốc độ vận chuyển hồn lực so với bình thường lại trì trệ hơn nhiều.

Chuyện này...

Sắc mặt Hứa Tiểu Ngôn thoáng có vẻ hơi trắng xám, nàng nhìn về phía Đường Vũ Lân, nói: "Buổi tối, ta có thể mượn sức mạnh của Tinh Luân. Vì lẽ đó Võ Hồn của ta mới gọi là Tinh Luân Băng Trượng, mà không phải Băng Trượng thông thường như ca ca. Tinh Luân Băng Trượng là Võ Hồn biến dị đặc thù của gia tộc ta lưu truyền từ thời thượng cổ, mấy trăm năm qua, mới chỉ có mình ta thức tỉnh được. Tinh Luân sẽ nương theo thực lực của ta trưởng thành mà trưởng thành, vì lẽ đó, Hồn Linh của ta bất kể là cái gì, sau khi hấp thu đều sẽ biến thành một phần của Tinh Luân. Chỉ có vào ban đêm mới có thể phát huy được uy năng chân chính. Vào ban ngày ta chỉ là một tên Băng Trượng Hồn Sư phổ thông mà thôi. Mà đến buổi tối, ta có thể được ánh sao che chở."

"Tinh Luân ngoài thuộc tính băng hàn ra còn cho ta một số thuộc tính tử vi để ta mượn lực lượng của sao trời. Chỗ tốt nhất của tử vi thuộc tính là ở kỹ năng Tinh Luân Băng Liên, khóa tuyệt đối. Bằng vào thực lực của ta hiện tại, dùng tinh luân tiếp dẫn có thể khóa cứng một người. Hóa giải toàn bộ tốc độ và tu vi của hắn. Tinh Luân Băng Liên này hiện tại có thể giam giữ đối thủ tối thiểu một giây!”

Tinh Luân Băng Liên, thật đáng sợ!

****

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ tangthuvien.vn

** Vì sau khi kiểm tra, mình phát hiện thấy bản convert bên truyencv.com bị thiếu mất một số chap nên mình bổ sung cho đủ số lượng.*

Để thống nhất với truyencv, những chap thiếu mình sẽ đặt stt theo chap liền trước.

Chương 190.2: Thắng! (Soạn bổ sung)

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt liếc nhau, chỗ sâu trong đáy mắt đều đã hiện lên vẻ khiếp sợ.

Tinh Luân thuộc tính? Cái này bọn hắn cho tới bây giờ vẫn đều chưa từng nghe nói qua. Nhưng mà, sự thật bày ra ở trước mắt, Tạ Giải tu vi hồn lực cao nhất trong số mọi người, đã qua 5 giây, cũng còn không thể từ trong Tinh Luân giãy thoát ra được.

5 giây, chuyện có thể làm thật sự là nhiều lắm. Đường Vũ Lân cũng không dám khẳng định, mình có thể giãy thoát ra được hay không?

"Sau khi thi triển ra Tinh Luân Băng Liên, ngươi còn có sức chiến đấu sao?" Cổ Nguyệt đột nhiên hỏi Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn cười khổ lắc đầu, "Không được, thời điểm thi triển năng lực Tinh Luân Băng Liên, ta còn không thể di động, nếu không sẽ bị giải trừ ngay lập tức. Băng không uy lực của nó cũng sẽ không lớn như vậy rồi. Bởi vậy, ưu thế lớn nhất của năng lực này chính là phối hợp. Bên trong điển tịch được ghi chép lại của gia tộc ta, chờ tu vi của ta trở nên cao hơn, Tinh Luân thuộc tính còn có thể có thêm những năng lực khác kèm theo. Cũng tương đương với Hồn Hoàn của ta vào ban đêm có thể thêm được hai hồn kỹ, là biến dị của Song Sinh Võ Hồn. Chẳng qua là ban ngày thì không có biện pháp nào; cũng chỉ là Băng Trượng Võ Hồn bình thường mà thôi."

Quả nhiên, năng lực cường đại cũng sẽ có hạn chế cường đại. Khi thi triển Tinh Luân Băng Liên không thể di động, không thể tiếp tục công kích. Hạn chế này khiến cho nàng dưới tình huống 1 chọi 1 cũng không phải là vô địch. Vả lại chỉ có thể là vào ban đêm mới có thể sử dụng. Nhưng dù cho là vậy, khi phối hợp cùng đồng đội, đây lại là một hồn kỹ vô cùng khủng bố. Thời điểm mấu chốt, tuyệt đối có thể phát ra được tác dụng xoay chuyển càn khôn.

Tối thiểu có thể khóa tuyệt đối được 1 giây, có thể làm được rất nhiều chuyện.

"Thu hồi thần thông lại giùm đi, tiểu cô cô." Tạ Giải vẻ mặt đau khổ.

Hứa Tiểu Ngôn tự nhiên cười một tiếng, Tinh Luân Băng Trượng trong tay hào quang lóe lên, kim quang cùng Băng Liên * trên người Tạ Giải đồng thời biến mất. Kỳ thật nàng cũng sắp kiên trì không nổi, đằng sau sự cường đại, là tiêu hao cực lớn. Mà Tạ Giải nếu như tiếp tục giãy giụa, vẫn có cơ hội giãy dụa ra được.

* xích băng

Đường Vũ Lân hướng về Hứa Tiểu Ngôn duỗi ra ngón tay cái. Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân đệ nhất hồn kỹ, Tinh Luân Băng Liên, đã làm rung động toàn bộ đoàn đội bọn họ.

Đây là thần kỹ! Đấu La Đại Lục, quả nhiên không gì không thể thấy!

"Đáng tiếc, chúng ta không có biện pháp cải biến ngày đêm. Nếu không, nói không chừng sẽ cho Vũ lão sư một phần kinh hỉ." Tạ Giải giọng run run nói ra.

Hiện tại thân thể của hắn còn có chút cứng ngắc và run rẩy, Tinh Luân Băng Liên kia là do Tinh Luân và Băng thuộc tính kết hợp lại, bị dính vào không phải là sự tình thoải mái gì cho cam.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Chuyện này không thành vấn đề, chúng ta có thể chủ động tìm Vũ lão sư luận bàn mà. Ta tin tưởng thầy nhất định sẽ không phản đối."

Tạ Giải cùng hắn liếc nhau, đáy mắt lập tức lộ ra một ánh mắt cáo giảo hoạt, cảm giác lạnh lẽo cứng đơ vừa rồi cũng không nên chỉ có mình hắn cảm nhận chứ nhỉ?

Khóa tuyệt đối 1 giây, he he, nói không chừng có thể cho Vũ lão sư một cái kinh hỉ rất lớn nha!

Sau một khắc, bốn người rất ăn ý toàn bộ khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, bắt đầu minh tưởng tu luyện.

……

"Các ngươi hiện tại muốn hướng về ta khiêu chiến?" Vũ Trường Không đối với 4 tên đệ tử trước mặt có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, mời lão sư chỉ điểm cho tụi con." Đường Vũ Lân nói rất chân thành.

"Đi thôi." Vũ Trường Không nhẹ gật đầu. Lúc này đã muộn, ký túc xá cơ

bản cũng đã tắt đèn, hắn cũng không mang theo tụi học trò đi thực chiến khu, mà lại trực tiếp đến sân thể dục. Những tiểu tử này tự tìm phiền phức, hoặc là nói muốn cho hắn một ít kinh hỉ. Vô luận loại nào, đều dư sức thỏa mãn tụi hắn.

Sân thể dục yên tĩnh, tối đen như mực. Vũ Trường Không đi thẳng đến giữa thao trường mới dừng bước lại. Áo trắng nhẹ bay, thản nhiên nói: "Đến đây đi."

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, ngài cường đại như vậy, có phải hay không nên áp chế thực lực cùng tụi con đối kháng? Chúng con bất quá chỉ là nhị hoàn, ngài cũng đem tu vi áp chế đến cảnh giới nhị hoàn, hồn kỹ cũng chỉ có thể sử dụng hai cái đầu tiên, có được không?"

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, hắn là người trưởng thành, nếu như ngay cả tâm tính bọn nhỏ cũng đoán không ra, vậy thì không xứng làm lão sư rồi! Từ bên trong lời nói của Đường Vũ Lân, hắn rõ ràng nghe ra, những tên tiểu tử này là muốn giành chiến thắng!

Thực lực ba người bọn họ mình đều biết rất rõ, như vậy, vấn đề cũng chỉ có khả năng xuất hiện ở trên người Hứa Tiểu Ngôn mà thôi.

"Có thể." Vũ Trường Không lãnh đạm trả lời.

Đường Vũ Lân cùng đồng bạn trao đổi ánh mắt một chút, lập tức mang theo ba người nhanh nhẹn lui về phía sau, đồng thời tổ hợp trận hình.

Vẫn như cũ, hắn ở phía trước nhất, Tạ Giải bên cạnh, Cổ Nguyệt đứng sau lưng, Hứa Tiểu Ngôn thì đứng sau Cổ Nguyệt.

Bốn người tạo thành một chỉnh thể.

Từng vòng Hồn Hoàn sáng lên, vào ban đêm trở nên đặc biệt rõ ràng, nhất là Hồn Hoàn màu tím dưới chân Đường Vũ Lân, giúp hắn có thêm vài phần khí chất.

Từng cây Lam Ngân Thảo ùn ùn mọc ra, lập tức bao trùm lấy phạm vi mấy chục mét vuông xung quanh, đem đồng đội toàn bộ che khuất ở phía sau. Cùng lúc đó, trên cánh tay phải của Đường Vũ Lân, Kim Quang lượn lờ, quang mang vàng kim nhạt lóe lên, Kim Lân bao trùm lấy cánh tay phải

hắn trong từng khối vảy hình thoi. Hắn khẽ quát một tiếng, mãnh liệt hướng về Vũ Trường Không vọt tới. Từng cây Lam Ngân Thảo ùa lên, trực tiếp thôi động đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh!

Trên trăm cây Lam Ngân Thảo gào thét tràn lên, Thiên Niên Hồn Kỹ phát động, vẫn là tương đối kinh người. Thời điểm khi Đường Vũ Lân khởi xướng công kích, không khí bị Lam Ngân Thảo kéo theo phát ra nhiều tiếng kêu to. Trong đó một sợi Lam Ngân Thảo nhẹ nhàng linh hoạt bắn một đạo nhân ảnh vào không trung, chính là Tạ Giải. Tạ Giải từ trên đỉnh đầu Vũ Trường Không bay qua, thân thể đột nhiên hạ xuống, không có nửa điểm giữ lại, Song Long Phong Bạo phóng thích, từ trên trời giáng xuống, bộc phát công kích.

Không chỉ có như thế, từng đạo Phong Nhận, Hỏa Cầu, Băng Chùy, từ bên trong khe hở của Lam Ngân Thảo bắn ra, toàn bộ bắn chụm về hướng Vũ Trường Không; đi sau mà đến trước. Thời điểm thân thể Tạ Giải bắt đầu hạ xuống, chúng cũng đã đến trước mặt Vũ Trường Không trước tiên.

Để chiến thắng Vũ lão sư, bọn hắn đều rất rõ ràng, thời gian càng dài, cơ hội lại càng nhỏ, chỉ có lập tức bộc phát, mới có thể có cơ hội giành được thắng lợi.

Vũ Trường Không đứng ở chỗ này, tay phải nắm Thiên Sương Kiếm, tay trái điểm nhẹ mũi kiếm. Đối mặt với công kích của mấy đứa nhỏ, hắn đứng yên tại chỗ không chút sứt mẻ, trên mặt cũng không xuất hiện bất kỳ tâm tình chấn động nào. Tựa hồ trên thế giới này, vốn cũng không có tồn tại nào có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn vậy.

Mắt thấy công kích sắp tới người, cùng lúc đó, Thiên Sương Kiếm trong tay hắn bắn lên, một vòng hào quang lam nhạt khuếch trương ra. Vầng sáng này tựa như có lực hấp dẫn vô tận vậy, hút lấy công kích của Cổ Nguyệt, dẫn dắt chúng chuyển hướng lên không trung. Cổ Nguyệt chỉ cảm thấy ở trong nháy mắt mình đã mất đi quyền khống chế đối với những nguyên tố công kích này.

Đơn giản, hữu hiệu. Chính là thứ Vũ Trường Không am hiểu.

Song Long Phong Bạo không ngừng cắn nát từng đạo nguyên tố công kích, nhưng khí thế từ trên không trung đánh xuống cũng đã bị ảnh hưởng, không còn được như lúc đầu.

Tử Quang trong mắt Vũ Trường Không lóe lên, Đường Vũ Lân theo bản năng liền vận chuyển Tử Cực Ma Đồng để đối kháng, nhưng vẫn là một hồi mê muội truyền đến, Lam Ngân Thảo quấn quanh cũng do đó mà chậm lại một nhịp.

Đây là chơi xấu mà? Vũ lão sư lại còn dùng Tử Cực Ma Đồng? Mặc dù không hề vận chuyển toàn lực, nhưng đây cũng chính là chơi xấu!

Bất quá, tuy rằng ý nghĩ này xuất hiện, nhưng xu thế hắn vọt tới trước vẫn không chút nào ngừng lại. Lam Ngân Thảo vẫn như cũ, quấn quanh mà lên.

Vũ Trường Không Thiên Sương Kiếm quay lại, sự trầm tĩnh nặng nề lúc trước biến mất, chuyển thành một sự nhẹ nhàng không gì sánh bằng. Từng đạo tia kiếm nhẹ nhàng linh hoạt lặng yên bay ra, chuẩn xác rơi vào bên trên từng đám cây Lam Ngân Thảo. Mặt ngoài Lam Ngân Thảo lập tức xuất hiện sương vụ, sau đó từ từ lan rộng ra.

Tựa một một kiếm kia của hắn, đã bắn ra cả trăm đạo tia kiếm, không trật chút nào đã ngăn lại toàn bộ Lam Ngân Thảo.

Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã biến thành người đơn độc, mà hắn cũng đã cách Vũ Trường Không rất gần.

Trên bầu trời, Song Long Phong Bạo hạ xuống, thân ảnh Vũ Trường Không đột nhiên trở nên mờ đi, Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Lúc mới bắt đầu, Tạ Giải còn có thể đuổi theo bước tiến của hắn, không ngừng điều chỉnh phương vị công kích; nhưng mà, hắn biến hóa thật sự là quá nhanh, đến khi Song Long Phong Bạo sắp sửa rơi xuống đất, đã hoàn toàn mất đi mục tiêu. Công kích thất bại.

Một đạo tia băng bắn tới, Tạ Giải chỉ tới kịp dùng Quang Long Nhận để ngăn cản, hàn ý truyền đến, cả người hắn đã bị đụng bay ra ngoài.

Chương 191: Thắng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

(Linh Ban yêu cầu đối chiến với Vũ lão sư ngay trong đêm đó)

Vào giờ phút này, Đường Vũ Lân vừa vặn đi tới trước mặt Vũ Trường Không, nói cách khác, hiện tại hắn như đang đối mặt 1 chọi 1 với Vũ Trường Không.

Vào thời điểm này, Đường Vũ Lân cũng không lui lại, giơ tay phải lên. Trên tay phải, Kim Long Trảo trong nháy mắt mở ra, vuốt rồng hung hãn, kim quang lượn lờ, chộp thẳng đến ngực của Vũ Trường Không.

1 chọi 1, dù Vũ Trường Không áp chế tu vi, hắn cũng đều không có bất cứ cơ hội nào, thế nhưng, vừa lúc đó, Vũ Trường Không làm ra một lựa chọn khiến tất cả mọi người đều vô cùng bất ngờ.

Từng đạo tia kiếm đột nhiên bắn ra, không chỉ như vậy, một chùm sương vụ cũng từ trên người hắn bắn ra, hướng về chung quanh lan ra. Tia kiếm đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt dệt thành một tấm lưới lớn chung quanh thân thể hắn, đem cả người hắn hoàn toàn bảo vệ bên trong.

Mà cũng từ đây, dưới chân hắn, một Lục Mang Tinh Quang lặng yên xuất hiện, từng đạo kim quang xoay quanh thân thể của hắn, hóa thành Hàn Băng Xiềng Xích. Khóa lại thân thể của hắn.

"Khanh ——" Đường Vũ Lân Kim Long Trảo vồ vào trong tia kiếm, nhất thời khiến tảng lớn tia kiếm tan vỡ. Nương theo tu vi tăng lên, lại có Huyền Thiên Công phụ trợ, hắn hiện tại chẳng những có thể đem Kim Long Trảo duy trì thời gian lên đến 20 giây, hơn nữa Kim Long Trảo cũng càng thêm

ổn định.

Nhưng mà hiệu quả như mong muốn vẫn không hề đạt được.

Tinh Luân Băng Liên ở thời khắc mấu chốt nhất phát động, có thể chẳng ai nghĩ tới, Vũ Trường Không dĩ nhiên sẽ tạo ra một lớp phòng ngự. Tầng phòng ngự này, hoàn toàn trung hòa hiệu quả của Tinh Luân Băng Liên.

Một trảo của Đường Vũ Lân tuy rằng chính diện vồ nát kiếm băng, nhưng chính hắn cũng chịu chấn động không nhỏ, bật lui về sau một bước.

Chính bước lùi này đã ảnh hưởng đến thế công của hắn. Hai con mắt của Vũ Trường Không lóe sáng, băng liên trên người từng tấc từng tấc tan vỡ. Dù hắn đã áp chế tu vi đến nhị hoàn, nhưng vẫn cường đại hơn nhiều so với những Hồn Sư nhị hoàn khác, bởi vì đó là áp súc nhị hoàn, hơn nữa ứng dụng của hồn lực lại chênh lệch, thời gian Tinh Luân Băng Liên tác động trên người hắn, căn bản không đến hai giây.

Vết Sương bảo vệ hắn 2 giây đủ để Thiên Sương Kiếm lần thứ hai bắn lên, trực tiếp chỉ vào người Đường Vũ Lân.

Thế nhưng, cũng đúng lúc này, Vũ Trường Không nhìn thấy nụ cười trên mặt Đường Vũ Lân. Theo bản năng cũng cảm giác được điềm không hay. Vết Sương lần thứ hai bạo phát, lại muốn bố trí phòng ngự một lần nữa.

Nhưng mà, lần này, lại không kịp.

Một bàn tay mềm mại, lặng yên không một tiếng động ấn ở sau lưng của hắn. Nhìn lại đã thấy một luồng bão táp nguyên tố mãnh liệt đột nhiên bắn ra. Chính là Băng Hỏa song trọng công kích bất ngờ.

Bên ngoài thân thể của Vũ Trường Không đột nhiên xuất hiện một tầng băng sương, thế nhưng, trong tiếng nổ mạnh, vẫn như cũ không nhịn được lảo đảo một bước. Từ trên người hắn trong nháy mắt bắn ra hồn lực hung hăng đem bốn tên thiếu niên chung quanh toàn bộ đẩy ra bên ngoài.

Sắc mặt vốn lạnh lẽo của hắn đã trở nên có chút khó coi.

"Vạn Tuế!" Hứa Tiểu Ngôn là người thứ nhất reo lên thành tiếng.

Đúng đấy! Bọn họ đã thắng.

Ở thời khắc cuối cùng, Vũ Trường Không rõ ràng đã bùng nổ sức mạnh vượt xa nhị hoàn, lúc này mới có thể chuyển nguy thành an.

Thu hồi Thiên Sương Kiếm, lấy giao ước ban đầu của Vũ Trường Không, đương nhiên không thể không thừa nhận chính mình đã thất bại. Hắn nhàn nhạt hỏi: "Là ai sắp xếp chiến thuật?"

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Lão sư, là con."

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Rất tốt. Ngày mai tiếp tục, ta sẽ đem tu vi tăng lên tam hoàn, hồn kỹ cũng dùng ba cái." Nói xong câu đó, hắn xoay người rời đi, bạch y tung bay, lành lạnh như trước.

Vốn bốn người đang hưng phấn nhảy nhót nhất thời như là bị đông cứng trên không, vẻ mặt toàn bộ ngưng trọng lại.

Tam hoàn? Tam hoàn cùng nhị hoàn, là chênh lệch lớn về chất. Giống như Đoán Tạo Sư từ Bách Đoán Tạo lên đến Thiên Đoán Tạo, hoặc là như chênh lệch giữa Thiên Đoán Tạo và Linh Đoán Tạo vậy.

Nguyên bản bọn họ cho rằng tràng thắng lợi này có thể làm cho bọn họ miễn được huấn luyện ngày mai, hoặc là thay đổi phương thức huấn luyện, nhưng vạn vạn không ngờ tới, không chỉ không thực hiện được, trái lại...

"Lão đại, đây không phải điều chúng ta muốn!" Tạ Giải vẻ mặt đau khổ.

Trong trận chiến vừa rồi, vai trò của hắn chính là bia đỡ đạn, chỉ là dùng để hấp dẫn sự chú ý của Vũ Trường Không. Hơn nữa, rõ ràng nói cho đối phương biết ta là bia đỡ đạn. Bia! Đỡ! Đạn!

Vũ Trường Không khẳng định không thể cho rằng hắn là chủ công, nhưng tính uy hiếp của Song Long Bão Táp trong cùng cấp bậc cũng không nhỏ, hấp dẫn không ít sự chú ý của Vũ Trường Không.

Đường Vũ Lân khi an bài bố cục, cũng đã đưa ra rất nhiều phán đoán. Thí dụ như bọn họ vào buổi tối mời Vũ Trường Không đến tiến hành huấn luyện thực chiến, riêng chuyện này đã dễ dàng khiến người ta sản sinh hoài nghi. Vũ lão sư đối với ba người bọn họ đều hiểu rõ vô cùng, tự nhiên sẽ

đem nghi hoặc rơi vào trên người Hứa Tiểu Ngôn.

Điểm xảo diệu nhất mà Đường Vũ Lân bố trí chính là ở đây, theo phương thức tư duy của Vũ Trường Không an bài. Theo quán tính tư duy của thầy, rất rõ ràng sẽ cho rằng, đòn kết thúc sẽ là sử dụng Kim Long Trảo của mình.

Trên thực tế, bố trí phía trước đều có vẻ là như vậy.

Từ ban đầu Đường Vũ Lân công kích, đến Tạ Giải từ trên trời giáng xuống, Cổ Nguyệt ăn ý phối hợp. Tất cả những thứ này, nhìn qua đều là để dẫn dắt suy nghĩ của Vũ Trường Không đi theo hướng bọn họ mong muốn.

Nhưng mà đến khi chân chính phát động tấn công. Thủ đoạn công kích của Đường Vũ Lân hết thảy đều bại lộ, vào lúc này, Lam Ngân Thảo của hắn bị Vết Sương chém bay về sau, nhưng thủy chung vẫn sản sinh một ít tác dụng, là phòng ngự cùng che lấp đi Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt đằng sau.

Sau khi Cổ Nguyệt bùng nổ công kích ban đầu, cũng đã tự chuẩn bị Băng Hỏa hai tầng. Chỉ có điều, dưới sự che đậy của Thiên Niên Lam Ngân Thảo, khí tức cũng không nổi bật.

Thời khắc cuối cùng, Đường Vũ Lân phá phòng ngự, Vũ Trường Không từ Tinh Luân Băng Liên khôi phục trong nháy mắt, hắn chung quy vẫn có tâm lý thả lỏng. Đúng như hắn dự đoán, mấy hài tử này quả nhiên là có thủ đoạn đặc thù có thể ảnh hưởng đến hắn. Mà khi đó hắn liền theo bản năng cho rằng, Đường Vũ Lân bốn người đã hết biện pháp.

Dưới nhiều nhân tố cùng bố trí như thế, hắn trong nháy mắt thả lỏng sau khi thành công đối mặt với Kim Long Trảo.

Không Giang truyền tống trở thành thủ đoạn nhất kích tất sát sau cùng.

Băng Hỏa Lưỡng Tầng đã chuẩn bị kỹ càng nhấn vào sau lưng hắn.

Tu vi bị áp chế ở cùng cấp bậc, ngay cả cấp độ tinh thần cũng áp chế. Khả năng nhận biết của Vũ Trường Không giảm xuống trên diện rộng, lúc này mới để cho đám thiếu niên đắc thủ. Nếu như không phải thời khắc cuối cùng bùng nổ ra hồn lực mạnh hơn, hắn khẳng định là đã suýt bị thua.

Bố cục này có thể nói là hoàn mỹ. Không chỉ là linh hoạt vận dụng năng lực của mỗi người, lại còn triệt để dẫn dắt tâm lý của đối thủ. Vì lẽ đó Vũ Trường Không mới hỏi, ai là người bày bố chiến thuật. Bố cục như vậy xuất hiện trên người mấy đứa trẻ chỉ 10 tuổi, nói ra ai mà tin được.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân bốn người cũng không hề để ý rằng, lúc rời đi, đáy mắt của Vũ Trường Không lóe qua một ý cười.

Đối với một vị lão sư mà nói, có thể có được học sinh như vậy, làm sao lại còn điều gì bất mãn đây? Mà Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn, cũng làm hắn đồng dạng khắc sâu ấn tượng, với tu vi của hắn, đều không thể tránh thoát ngay lần đầu tiên, đã đủ để chứng minh năng lực của Hứa Tiểu Ngôn.

Xem ra, việc tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, bọn họ có lẽ sẽ cho học viện và cho mình một niềm vui bất ngờ!

Vẻ mặt đưa đám trở lại ký túc xá, tháng ngày còn dài, lại trong tình huống ngày mai không có Tinh Luân Băng Liên đối kháng tam hoàn cảnh giới Vũ Trường Không, cuối cùng sẽ có kết quả gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Quá trình học tập, tu luyện, sinh hoạt căng thẳng lại tiếp diễn như cũ kể từ sau buổi khai giảng.

Hứa Tiểu Ngôn hòa vào đoàn đội với tốc độ cực kỳ nhanh, nàng rất thông minh, hơn nữa giỏi phối hợp với người khác. Tính cách lại càng thêm hoạt bát đáng yêu, so với Cổ Nguyệt trầm mặc ít nói lại hoàn toàn đối lập.

Bất quá, vào ban ngày thực lực của nàng có chút yếu ớt, cho nên nàng cũng phi thường nỗ lực tự củng cố thực lực bản thân.

Điều khiển Đường Vũ Lân bất đắc dĩ chính là, Hứa Tiểu Ngôn thiên phú tốt vô cùng, vẻn vẹn chỉ trong một tháng, người ta đã tăng lên đến cấp 18, mà chính hắn vẫn như cũ không thể đột phá được cấp 17. Huyền Thiên Công cho dù tốt, nhưng Lam Ngân Thảo của hắn khiến tốc độ tăng tiến hồn lực vô cùng chậm.

"Ngày mai xuất phát, đi Thiên Hải Thành." Vũ Trường Không hướng về

bốn tên học viên nói, "Tan học, Đường Vũ Lân lưu lại."

Đi Thiên Hải Thành? Đông Hải đệ nhất đại thành thị?

Bốn người hai mặt nhìn nhau, Tạ Giải không nhịn được hỏi: "Chúng con được đi quan sát Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu sao? Vũ lão sư."

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Là tham gia, không phải quan sát."

Tham gia?

Nghe được hai chữ này, Tạ Giải nhất thời trợn to hai mắt. Tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu?

Vũ Trường Không phất phất tay, Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đều không tìm được manh mối nào đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân đứng dậy, chờ Vũ Trường Không mở miệng.

"Học viện có nói Đoán Tạo Sư Hiệp Hội xin cho ngươi đi Thiên Hải Thành tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, tỷ thí nội dung Đoán Tạo, đúng hay không?"

"Dạ!" Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta tham gia thi đấu, ta đã điều tra một thoáng. Thời gian thi đấu của Đoán Tạo Sư không bị trùng lịch với thi đấu của Hồn Sư. Vừa vặn thích hợp."

"Ồ." Đường Vũ Lân gật gù, "Vũ lão sư, tụi con cần tham gia thi đấu nội dung gì ạ?"

Vũ Trường Không nói: "Nhóm thiếu niên, thi đấu tổ đội 3 người. Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu có quy mô rất lớn, thi đấu phân loại cũng rất nhiều. Đặc biệt là Hồn Sư thi đấu. Chia làm đấu đơn và đấu tổ đội. Đấu tổ đội lại chia ra làm tổ đội 3 người, tổ đội 5 người cùng tổ đội 7 người. Được quan tâm nhất chính thi đấu tổ đội 7 người. Các ngươi cần tham gia thi đấu tổ đội 3 người, Hứa Tiểu Ngôn làm quân dự bị, ba người các ngươi là chủ lực. Làm đội trưởng, ngươi vừa phải tham gia Đoán Tạo Sư thi đấu, cũng phải

tính toán làm sao bên trong thi đấu tổ đội đạt được thành tích tốt. Mục tiêu của các ngươi, là quán quân."

Chương 192: Vì tiền thưởng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Quán quân? Nhưng mà, con nghe Tạ Giải nói, cùng chúng con đồng thời thi đấu, đều là đối thủ từ 10 đến 15 tuổi. Chúng con đều vẫn chưa tới 11 tuổi, chuyện này..."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Thực lực và tuổi tác không nhất thiết tỉ lệ thuận. Ngươi chỉ cần toàn lực ứng phó. Kết quả cũng không phải quan trọng nhất. Hiểu chưa?"

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

"Đi thôi. Quay về chuẩn bị đi, ngày mai cùng đoàn đội đi tới Thiên Hải Thành. Chúng ta sẽ cùng đi với toàn bộ các đội ngũ đại diện thi đấu của Thiên Hải Thành, ngươi không cần lo lắng sẽ không gặp được người của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội."

"Vâng."

Một tháng này, hắn đúng là đều vì thi đấu của Đoán Tạo Sư mà chuẩn bị, tuy rằng vẫn không có cách nào hoàn thành được nhất phẩm Thiên Đoán kim loại hiếm, nhưng nhị phẩm thành phẩm tỉ lệ thành công đã vượt quá 80%. Điều này đã là phi thường hiếm thấy đối với Đoán Tạo Sư cấp 4.

Căn cứ Mộ Thần từng nói, hắn sở dĩ không đạt tới Thiên Đoán nhất phẩm, đã không phải là vấn đề ngộ tính, mà xuất phát từ hạn chế về hồn lực.

Mà hồn lực vốn là năng lượng tồn tại do ý niệm của bản thân Hồn Sư tụ lại, giống như nội lực vậy. Hồn lực càng mạnh, đối với Đoán Tạo Thuật, khả

năng đem lại linh tính cho kim loại càng lớn hơn. Bất luận Đường Vũ Lân có thiên phú cỡ nào trên Đoán Tạo Thuật, hắn dù sao mới chỉ là một thiếu niên chưa đạt đến nhị hoàn.

Căn cứ Mộ Thần phỏng đoán, một khi tu vi của hắn tăng lên tới nhị hoàn, liền có thể lập tức bước vào ngưỡng cửa Thiên Đoán nhất phẩm.

Hiện tại Mộ Thần đối với hắn huấn luyện, vẫn như trước là củng cố cơ sở cơ bản, tích lũy lâu dài để ngày sau phát huy một lần. Dù sao tuổi tác hắn còn nhỏ, căn bản không cần phải mạo hiểm đi đột phá Thiên Đoán nhất phẩm.

Chỉ là, khiến cho Đường Vũ Lân vạn vạn không ngờ tới chính là, bọn họ lại được đại biểu cho Đông Hải học viện tham gia thi đấu đoàn thể ở nhóm Hồn Sư thiếu niên. Cùng với một đám rõ ràng lớn tuổi hơn bọn họ thi đấu tổ đội!

Bất quá, trong khi kinh ngạc hắn cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Trải qua một tháng này, bọn họ có thể nói là ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng. Tuy không quay lại Thăng Linh Đài, nhưng đối mặt Vũ Trường Không, quả thực lại như là đối mặt với một con Vạn Niên Hồn Thú vô cùng đáng sợ. Dù sao hắn cũng đã từng tận mắt nhìn thấy Vũ Trường Không đánh giết Vạn Niên Hồn Thú.

Thắng lợi buổi tối ngày hôm ấy, dẫn đến "phần thưởng" duy nhất là Vũ lão sư thăng cấp. Đối mặt tam hoàn cấp độ Vũ Trường Không, bọn họ căn bản một chút xíu cơ hội đều không có. Thân là đội trưởng Đường Vũ Lân, mỗi lần đều phải chịu đựng công kích nhiều nhất, trên người không biết chịu bao nhiêu vết thương.

Bất quá, nhờ được mài dũa như vậy, phối hợp của bọn họ trở nên càng ngày càng ăn ý, tốc độ tu luyện hồn lực cũng không ngừng tăng lên

Đường Vũ Lân cảm giác được, khoảng cách mình đột phá cấp 17 đã không còn xa.

Căng thẳng tu luyện cùng luyện tập đoán tạo chung quy sẽ có xung đột, dẫn đến số lượng Đoán Tạo nhiệm vụ hắn hoàn thành cũng không thể tăng lên. Thu nhập tự nhiên cũng là tương đối đáng thương.

Đối với Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu lần này, Đường Vũ Lân mong đợi nhất một điểm, chính là có thể thu được phần thưởng kia a! Có số tiền này, hơn nữa còn những kim loại hiếm khác, cuối cùng cũng coi như là có thể giải quyết một vài vấn đề.

Sau khi thăng cấp lên cấp 4, thu nhập của Đường Vũ Lân có tăng thêm. Chí ít một tháng vừa qua, hắn đã trả được hết nợ cho Vũ Trường Không. Bất quá, chính mình cũng lần nữa quay về trạng thái nghèo rớt mồng tơi.

"Vũ lão sư." Trước khi đi ra cửa trước, Đường Vũ Lân đột nhiên quay người lại hướng về Vũ Trường Không hỏi: "Tham gia thi đấu có tiền thưởng không ạ?"

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Thu được thành tích tốt thì có. Đấu đoàn đội tiến vào top 6, sẽ có khả năng nhận được tiền thưởng phong phú. Thi đấu cá nhân tiến vào top 30 thì có tiền thưởng. Còn về phần học viện, tài nguyên cung cấp cho các ngươi tu luyện hiện tại đã phi thường khổng lồ, đặc biệt là ngươi, chỉ riêng tiền ăn của ngươi, hầu như đã gần tương đương với tiền chi cho cả khối trung cấp, ngươi còn muốn khen thưởng gì nữa?"

Đường Vũ Lân không dám nói gì thêm, le lưỡi một cái, chạy đi như bay.

Không phải sao? Hắn cũng biết, thức ăn cung cấp hiện tại cho mình đều là thứ tốt, trợ giúp đối với tu luyện hồn lực tuy rằng không phải đặc biệt lớn, nhưng mỗi ngày đều ăn những đồ ăn dinh dưỡng phong phú này, tố chất thân thể của hắn đều tăng trưởng không ngừng. Tương lai sẽ có sự trợ giúp to lớn cho việc đột phá tầng phong ấn thứ hai.

Được ăn ngon, còn gì hạnh phúc bằng.

"Vũ lão sư, vậy con có thể tham gia thi đấu cá nhân sao? Làm sao tiến vào top 30 đây?" Đường Vũ Lân dò hỏi. Hắn sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội kiếm tiền nào.

Tạo thành tâm thái như vậy, kỳ thực là do xuất phát từ sự thống khổ mà hắn gặp phải khi mua Hồn Linh đầu tiên. Nếu như lúc đó hắn nhiều tiền một chút, cũng sẽ không mua một cái phế Hồn Linh trở về.

Kể từ lần đó, Đường Vũ Lân đã thề trong lòng, phải kiếm thật nhiều tiền, để không còn phải phát sầu vì nó nữa.

Nếu như Mộ Thần biết được đây là nguyên nhân thực sự của việc hắn nỗ lực học tập Đoán Tạo Thuật, không biết có tức giận đến nhảy cẫng lên hay không?

"Ngươi không sợ kiệt sức thì cứ tùy ý ngươi." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân nói: "Chỉ cần thời gian không xung đột, con cũng không sự áp lực chồng chất. Vậy làm phiền thầy giúp con báo danh đi." Hắn bây giờ đối với thực lực của chính mình vẫn có chút tự tin. Tuy rằng vẫn chưa tới nhị hoàn, nhưng mình dù sao cũng có Thiên Niên Hồn Kỹ! Trạng thái hiện tại của Lam Ngân Thảo, chính là khởi nguồn của niềm tin đó.

Trở lại ký túc xá, các bạn bè đã chờ hắn ở cửa từ lâu

"Thế nào? Tình huống thế nào?"

Đối mặt với sự hỏi dò của mọi người, Đường Vũ Lân đem cuộc nói chuyện của mình cùng Vũ Trường Không hoàn chỉnh thuật lại một lần.

"Ta cũng phải tham gia thi đấu đơn." Cổ Nguyệt nghiêm túc nói rằng.

Tạ Giải ngạo nghễ nói: "Ta cũng vậy!"

Hứa Tiểu Ngôn nhưng lại lắc đầu một cái, "Ta không muốn, không phải đi đấu ban đêm, coi như là thi đấu về đêm ta cũng không có cơ hội gì. Ta vẫn nên chỉ tham gia đấu tổ đội, làm nền cho các ngươi là được rồi."

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Các ngươi nói xem, vạn nhất nếu như chúng ta đoạt được quán quân, Sử Lai Khắc học viện có thể hay không sẽ phát thư mời nhập học cho chúng ta, yêu cầu chúng ta gia nhập học viện không?"

Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi, "Đừng nằm mơ. Coi như là đạt được quán quân, cũng chỉ là quán quân của nhóm tuổi thiếu niên tổ đội 3 người, vốn không mấy được chú ý tại Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu. Sử Lai Khắc học viện loại kia tồn tại, không phải là có thể dùng lẽ thường để phán đoán. Có người nói, số lượng học viên nội viện của Sử Lai Khắc học viện, xưa nay

đều không vượt quá 100. Trong đó mỗi học viên đều là nhân vật cực kỳ khủng bố đấy. Chỗ đó, được gọi là đầm rồng hang hổ cũng không tính là khuếch đại. Nghe nói, coi như là chủ tịch Liên Bang, hàng năm đều muốn đi tới Sử Lai Khắc thành để gặp gỡ hai lần Sử Lai Khắc học viện viện trưởng. Sử Lai Khắc học viện nếu như không phải từ đầu đến cuối đều duy trì trung lập đối với tranh chấp của ba mảnh đại lục, các ngươi cho rằng, Tinh La đại lục cùng Thiên Đấu đại lục vẫn còn có thể tồn tại sao?"

Đường Vũ Lân giật mình nói: "Sử Lai Khắc học viện dĩ nhiên cường đại như thế sao?"

Hứa Tiểu Ngôn nghiêm túc nói: "Đúng vậy nha. Ta nghe người trong nhà nói, chỗ đó, đã hoàn toàn là một thế giới không ở cùng một cấp bậc với người bình thường chúng ta. Sử Lai Khắc học viện mỗi ba năm công khai chiêu thu học viên một lần. Có tư cách báo danh, mỗi lần đều không đến ngàn người, có thể tiến vào ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, hiếm khi vượt quá 100 người. Có lúc thậm chí chỉ có 20-30 người. Mà ở trong những người này, tương lai có tư cách tiến vào nội viện, mười không đủ một. Có thể tưởng tượng được, nơi đó yêu cầu cao bao nhiêu."

"Sử Lai Khắc học viện thần bí, có thể không phải thứ chúng ta có thể biết đến."

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đương nhiên không thể biết Sử Lai Khắc học viện là thế nào, thế nhưng, có người biết a!

Vũ lão sư! Trong truyền thuyết, Vũ lão sư không phải là từ Sử Lai Khắc nội viện đi ra sao?

Nếu như Sử Lai Khắc học viện chuẩn nhập môn lại cao như thế, như vậy, Vũ lão sư ở nơi đó, lại đã từng là tồn tại thế nào đây?

Đường Vũ Lân nói: "Vô luận nói như thế nào, lần này đối với chúng ta mà nói đều là một cơ hội tốt. Mọi người không nên quan tâm quá nhiều về vị thứ xếp hạng, chỉ cần chúng ta làm hết sức, đã là một cơ hội diễn luyện thực chiến tuyệt vời vô cùng rồi. Chỉ cần nỗ lực, tương lai nói không chừng chúng ta có cơ hội gia nhập Sử Lai Khắc học viện đấy!"

Chương 193: Xuất phát dự thi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Tất cả cùng cố gắng!"

Hắn trước tiên đưa tay ra. Cổ Nguyệt cấp tốc đưa tay theo, đem bàn tay của mình đặt trên mu bàn tay của Vũ Lân, một tay khác thì lại nắm tay của Hứa Tiểu Ngôn đặt trên mu bàn tay mình.

Tạ Giải thân là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, phản ứng trái lại chậm một nhịp, chỉ có thể cuối cùng mới đưa tay ra. Rất là tức giận nhìn Cổ Nguyệt nói: "Ngươi là có bao nhiêu chán ghét ta?"

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó mặt lộ ra một nụ cười, "So với chán ghét con ruồi thì không kém bao nhiêu đâu!"

"Ngươi!"

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Trường Không dẫn dắt Linh Ban bốn người rời khỏi học viện, thẳng đến quảng trường trung tâm Đông Hải Thành.

Đường Vũ Lân bốn người đều mặc đồng phục của học viện, lần này dẫn đội không chỉ có Vũ Trường Không, còn có thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc.

Đại biểu học viện dự thi cũng không chỉ có tổ đội bọn họ, còn có bên khối cao cấp.

Khối cao cấp lần này dự thi chính là ở nhóm thanh niên từ 15 – 20 tuổi.

Trong đó, Đường Vũ Lân nhìn thấy vài bóng người quen thuộc. Một người trong đó, chính là ca ca của Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Hiểu Ngữ. Còn có một người khác, chính là người Đông Hải học viện phái tới tiếp đón tân sinh khi trước, mỹ nữ học tỷ Lưu Ngữ Tâm.

Bất quá, sự chú ý của Lưu Ngữ Tâm hiển nhiên không ở trên người hắn, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng rơi vào trên thân ảnh vị bạch y tung bay, trong đôi mắt đều toát lên nét thẹn thùng.

"Tiểu Ngôn, bọn họ nếu như bắt nạt ngươi, liền nói cho ta." Thời điểm Hứa Hiểu Ngữ đi ngang qua Đường Vũ Lân bốn người, có chút thị uy tự hướng về muội muội nói.

Hứa Tiểu Ngôn lườm một cái, "Lo tự quản bản thân ca ca đi. Các ngươi e là lần này cả đấu loại cũng không vượt qua được!"

Hứa Hiểu Ngữ sắc mặt cứng đờ, "Không thể. Lần này chúng ta dự thi đều là tam hoàn trở lên, nhất định sẽ lấy được thành tích tốt." Bọn họ cũng tham gia đấu tổ đội, hơn nữa còn là mục được coi trọng nhất – thi đấu tổ đội 7 người.

Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi.

Từ trong cuộc đối thoại của huynh muội bọn họ, Đường Vũ Lân có thể nghe ra được Đông Hải học viện thành tích thi đấu trước nay cũng không quá lý tưởng. Hơn nữa tựa hồ còn là cực kỳ không lý tưởng.

Đông Hải Thành là tòa thành lớn thứ hai ở khu vực Đông Hải, thành tích như vậy, chẳng trách học viện sẽ sốt ruột.

Trên thực tế Đường Vũ Lân suy đoán là phi thường chính xác, Đông Hải học viện là học viện duy nhất của tòa thành này, tố chất toàn thể học viên khá thấp.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, lấy năm tòa thành thị cấp một khu vực bờ biển Đông Hải làm chủ, còn có một vài thành thị cấp hai, ba phụ cận đồng tổ chức. Là một trong các thành thị lớn, thành tích thi đấu khi trước của Đông Hải Thành xưa nay đều khá đáng lo, không chỉ là học viện trên mặt khó coi, ngay cả quan viên chấp chính của tòa thành cũng phi thường lúng túng.

Đây cũng là lý do vì sao Long Hằng Húc nhân đợt này có thiên tài xuất hiện mà xin thành lập Linh Ban, liền rất nhanh được thông qua.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, danh vọng của Đông Hải Thành đều sẽ chịu ảnh hưởng. Mà phương diện kinh tế, Đông Hải Thành phát triển đã phi thường nhanh chóng. Lần này mượn Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, học viện cũng hi vọng mấy hài tử mười mấy tuổi này có thể khiến cao tầng trong Liên Minh thấy được tiềm lực của Đông Hải Thành, đồng thời cũng hy vọng có thể nhận được càng nhiều trợ giúp cũng chống đỡ chính thức của chính quyền Đông Hải Thành.

Dù sao, bọn họ chỉ có 10 tuổi, tương lai tiền đồ bất khả hạn định.

Đông Hải quảng trường bên này đã tụ tập rất nhiều người từ lâu, còn có từng chiếc Hồn Đạo Xa phi thường xa hoa. Cùng nhau khởi động, cùng nhau xuất phát.

"Này, tại sao ngươi muộn như vậy mới đến." Mộ Hi nhìn thấy Đường Vũ Lân xuất hiện, lập tức chạy tới, khoát tay, nhéo nhéo lỗ tai của hắn.

"Ngươi làm gì?" Không đợi Đường Vũ Lân kịp phản ứng, Cổ Nguyệt đã một cái tát đánh bật tay Mộ Hi, chặn ở trước mặt hắn.

Mộ Hi đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo không nhịn được có chút buồn cười, "Có thể a! Đường Vũ Lân, tuổi còn nhỏ vậy mà đã cua được một tiểu cô nương rồi?"

"Không phải, không phải, sư tỷ ngươi chớ nói lung tung." Mộ Hi âm thanh rất lớn, chung quanh đã có không ít ánh mắt hướng về bên này bắn tới, làm Đường Vũ Lân mặt đỏ mày cau.

Hắn vốn vừa cao vừa đẹp trai, hiện tại khuôn mặt đỏ bừng bừng lại càng thêm đáng yêu, khiến Mộ Hi có chút kích động.

"Được rồi. Ngươi đến dự thi làm sao còn dẫn theo nhiều người như vậy?" Mộ Hi cũng không để ý tới Cổ Nguyệt, trực tiếp hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta còn phải tham gia đấu đoàn đội Hồn Sư

nhóm thiếu niên, vì lẽ đó mọi người trong Linh Ban đều đến rồi."

"Hồn Sư, đấu đoàn đội? Các ngươi sao?" Nàng không hề che giấu sự xem thường của mình chút nào.

"Chúng ta làm sao?" Tạ Giải không phục nói.

Mộ Hi cười lạnh một tiếng, "Không thế nào, chúng ta cũng đại biểu học viện tham gia đấu đội nhóm thiếu niên. Ngươi cho rằng, các ngươi có thể có cơ hội không?" Vừa nói, Mộ Hi dưới chân ánh sáng lóe lên, ba vòng hồn hoàn đã bồng bềnh xuất hiện.

Hai vàng một tím, tam hoàn Hồn Tôn!

Mộ Hi hiện tại là là năm thứ 5, học kỳ II, so với Đường Vũ Lân lớn hơn bốn tuổi, vừa vặn là thuộc nhóm 14-15 tuổi, tham gia tự nhiên cũng là thi đấu nhóm thiếu niên.

Mộ Hi nói: "Chúng ta lần này đại biểu học viện tham gia cũng là đấu đội thiếu niên nhóm 3 người. Mục tiêu là tiến vào tám vị trí đầu. Đông Hải phụ cận có tổng cộng có 36 tòa thành thị dự thi, đội dự thi đội ngũ vượt quá 100 chi, hai vòng đầu đều là thi đấu loại trực tiếp. Các ngươi có thể qua được vòng thứ nhất sao?"

Ở độ tuổi mười mấy tuổi này, tuổi tác chênh lệch cực kỳ ảnh hưởng tới chênh lệch thực lực.

Đường Vũ Lân trầm mặc.

Tuy rằng bọn họ đã từng chiến thắng qua Hứa Hiểu Ngữ, nhưng không thể không nói, lúc đó cũng là bởi vì Hứa Hiểu Ngữ bất cẩn, hơn nữa là dưới tình huống bọn họ 3 đấu 1.

Mà lần này dự thi, bọn họ phải đối mặt, là những bạn mạnh nhất trong cùng lứa tuổi ở khu vực phía Đông, thậm chí còn là đối thủ có thể lớn tuổi hơn bọn họ nhiều. Có thể đạt được thành tích thế nào đây?

"Được rồi, không cần nhụt chí. Qua vòng thứ nhất, tỷ tỷ mời các ngươi ăn cơm." Mộ Hi sờ sờ đầu Đường Vũ Lân, sau đó tiến đến bên tai hắn nói: "Hồn Sư thi đấu ngươi không được, nhưng Đoán Tạo Thuật ngươi còn có

thể, đến thời điểm đó mình đồng thời cố gắng, đoạt giải quán quân trở về."

Trải qua lần kia sau khi Đường Vũ Lân đồng ý nhường mình, quan hệ sư tỷ - sư đệ giữa hai người bọn họ đã hòa hợp hơn nhiều.

Đường Vũ Lân gật đầu bất đắc dĩ, nàng cũng thật là biết đả kích người khác mà!

Vào lúc này trên quảng trường đều có vẻ hò hét loạn lên, đại diện cho mỗi hiệp hội tham gia thi đấu cùng đại biểu học viện tham gia có nhân số tương đương.

Còn có những đội thuộc học viện khác.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu là toàn phương vị, bao gồm cả Cơ Giáp thi đấu, cũng có chuyên môn Đấu Khải thi đấu.

Nếu Đông Hải học viện địa vị trong Thiên Hải Liên Minh lúng túng như thế, Thiên Hải Liên Minh bên này so với Toàn Liên Bang cũng vậy, luận kinh tế, tuyệt đối là đứng hàng đầu, nhưng luận những phương diện khác, thí dụ như Đấu Khải Sư, Cơ Giáp Sư, Cơ Giáp Kỹ Thuật hay là số lượng, tố chất Hồn Sư,… đều xếp hạng rất thấp trong toàn Liên Minh.

Ưu thế trên những phương diện này đều ở Nhật Nguyệt Thành, cũng tương đương với Thiên Đấu Thành bên kia. Còn Sử Lai Khắc Thành, lại không cần đưa vào hệ thống bình xét của Liên Bang. Nói theo một ý nghĩa nào đó, Sử Lai Khắc Thành có địa vị siêu nhiên.

"Đông Hải học viện sư sinh môn, lên xe." Đông Hải học viện là xe số 06. Được các thầy giáo dẫn dắt, mọi người dồn dập lên xe.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên một cước đá văng Tạ Giải, ngồi cạnh bên Đường Vũ Lân. Tạ Giải cũng chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, vừa muốn tiến đến bên người Hứa Tiểu Ngôn, lại bị Hứa Hiểu Ngữ nháy mắt phóng tới, ngồi bên cạnh muội muội của mình.

"Ngươi..." Tạ Giải giận dữ, làm sao thực lực mình không bằng người, bất đắc dĩ, chỉ được ngồi cạnh Vũ Trường Không. Sau đó, hắn liền cảm thấy khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều lạnh lẽo, toàn xe không biết có bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ sắc bén muốn đem hắn xé nát.

Ta cũng không nghĩ tới a!

Tạ Giải ngay lập tức định đứng lên, lại đổi chỗ ngồi.

"Không muốn thì ngươi cứ đứng cũng được!" Vũ Trường Không âm thanh lạnh lùng vang vọng trong tai hắn.

Tạ Giải nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười, ta đây là trêu ai ghẹo ai đâu?

Hứa Hiểu Ngữ cùng Hứa Tiểu Ngôn hai huynh muội vừa vặn ngồi phía sau Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt. Ánh mắt của hắn có chút phức tạp nhìn Cổ Nguyệt ở phía trước, thỉnh thoảng nhíu nhíu mày.

Từ sau khi bị Cổ Nguyệt đánh bại lúc trước, ban đầu, trong lòng hắn tràn ngập không cam lòng cùng phẫn uất. Nhưng theo thời gian trôi đi, hắn phát hiện, bóng hình cô bé này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trong mộng của hắn. Trong đầu của hắn thường thường sẽ thoáng hiện dung nhan của Cổ Nguyệt.

Còn nhỏ tuổi cũng đã mạnh như vậy, hơn nữa còn nắm giữ Võ Hồn cực quái dị, như vậy, một khi nàng trưởng thành, tương lai sẽ còn là nhân vật mạnh cỡ nào đây?

Đối với tiểu cô nương này, hắn thật tò mò, mơ hồ trong lúc đó, tựa hồ cũng còn có một chút tình cảm khác khác tồn tại.

Ở trong khối cao cấp, hắn đúng là tinh anh nhân tài hàng đầu, nhưng toàn thể Đông Hải học viện nhược thế, vẫn khiến hắn rất bất đắc dĩ. Trải qua thời gian hơn một năm, sẽ phải ghi danh cao cấp học viện, hắn cũng đã lựa chọn phương hướng cho riêng mình. Hắn muốn đi theo con đường của Đấu Khải Sư. Nhưng mà, Đấu Khải Sư tu luyện phi thường gian nan, đặc biệt là chế tác Đấu Khải, không phải cứ có tiền liền nhất định có được. Cần chính mình không ngừng nỗ lực, không chỉ là tu luyện Võ Hồn, còn phải dành thời gian nghiên cứu phương diện Đấu Khải. Hắn năm nay đã 17 tuổi. Hắn tự vấn thiên phú không sai, nhưng còn có thể trở thành Đấu Khải Sư hay không vẫn là một ẩn số.

Chương 194: Ngủ thẳng 17 cấp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dù sao, nếu như cuối cùng không thể nắm giữ một bộ Đấu Khải của riêng mình, vậy còn không bằng trở thành Cơ Giáp Sư thực lực mạnh mẽ nữa…

Cái này cũng là lý do tại sao tất cả mọi người đều biết rõ Đấu Khải Sư là mạnh nhất, nhưng những người lựa chọn đi con đường kia đã ít lại càng ít.

Tỷ lệ thất bại quá cao. Tinh luyện kim loại hiếm, đoán tạo, thiết kế, chế tác, sửa chữa. Độ khó của Đấu Khải so với Cơ Giáp phải cao hơn ít nhất 10 lần.

Cơ Giáp chỉ cần có tiền, liền có thể tìm được người thiết kế, chế tác tốt nhất. Còn Đấu Khải lại yêu cầu chính mình tham gia vào quá trình chế tác, tìm ra con đường thích hợp nhất cho bản thân, chế ra một loại áo giáp tựa như một phần thân thể của chính mình.

Đây không phải điều người bình thường có thể làm được. Quá trình của nó rất gian nan, rất nhiều Đấu Khải Sư thời gian 10 năm cũng chưa chắc có thể hoàn thành một bộ Đấu Khải đầy đủ. Coi như là hoàn thành, rất có khả năng bởi vì tự thân tu vi tăng lên, lại phải từ bỏ, lại bắt đầu lại từ đầu. Thực sự không phải dằn vặt người một cách bình thường.

Nếu như ở trên Đấu Khải dồn quá nhiều công phu, lại sẽ làm lỡ việc tu luyện Võ Hồn. Phản phệ, có khi còn chẳng bằng Cơ Giáp Sư. Dù sao, Cơ Giáp cũng đã rất cường đại, thể tích khổng lồ, lựa chọn lại đa dạng.

Vì lẽ đó, Hứa Hiểu Ngữ đã quyết định, học viện cao cấp mình lựa chọn sẽ thiên về điều khiển Cơ Giáp chuyên nghiệp, hướng về phương hướng trở thành Cơ Giáp Sư chuyên nghiệp.

Như vậy, Cổ Nguyệt, nàng ấy có thể trở thành Đấu Khải Sư sao? 10 tuổi nhị hoàn, trước 15 tuổi nhất định có thể đạt đến tam hoàn cấp độ. Tương lai của nàng so với ta có tiền đồ hơn nhiều!

Đối với Cổ Nguyệt, hắn cũng không có tâm tình đố kỵ gì, ngược lại có một sự rung động không hề nhẹ.

Đường Vũ Lân dựa vào nơi đó nhắm mắt dưỡng thần, trái tim của hắn hơi có chút loạn. Mộ Hi vẫn còn ảnh hưởng đến hắn. Mộ Hi thực lực hắn từng thấy qua, hồi đó Mộ Hi vẫn mới chỉ là nhị hoàn, hiện tại sau khi đạt được tam hoàn nàng nhất định sẽ cường đại hơn, mà mục tiêu của nàng cũng chỉ là tám vị trí đầu mà thôi.

Mà Linh Ban thì sao? Trong ba tên chủ lực, mình mới chỉ đạt nhất hoàn. Tuy rằng rất tin tưởng vào sự phối hợp cùng với mọi người, nhưng mà sau khi chênh lệch tu vi đạt đến trình độ nhất định, những ưu thế này còn có thể được coi là ưu thế sao?

Đứng hàng đầu mới có thể nhận được khen thưởng đấy!

Cổ Nguyệt cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng có vẻ rất bình thản.

Trên xe tình cờ có người trò chuyện cũng đều sẽ nhỏ giọng. Trong bầu không khí sốt sắng như vậy, Hồn Đạo Xa chậm rãi rời khỏi quảng trường, xác định phương hướng, từ từ gia tốc, mang theo bọn họ hướng về ngoại vi Đông Hải Thành mà đi.

Trong bầu không khí không mấy lạc quan này, Hồn Đạo Xa của đại biểu Đông Hải Thành lái vào xa lộ, bắt đầu tăng tốc.

Hồn Đạo Xa Lộ áp dụng kỹ thuật tiên tiến nhất, có thể giúp gia tăng tốc độ của Hồn Đạo Xa lên rất nhiều nhờ không gian trôi nổi, tốc độ tối đa thậm chí có thể bằng một nửa Hồn Đạo Hỏa Xa. Nếu đi những khoảng cách không quá xa, so với đi tàu càng thêm thuận tiện hơn.

Lúc này Đường Vũ Lân đã mở hai mắt ra, nhìn quang cảnh mỹ lệ liên tục xẹt qua bên cửa sổ, trong mắt không ngừng có thần thái thích thú.

Phía đông là biển rộng, xa lộ cao tốc này được xây dựng ven biển, màu

xanh lam vô biên vô hạn, khiến cho tâm thần người ta cảm thấy sảng khoái.

Đường Vũ Lân không khỏi nghĩ lại lúc trước khi mình và Na ở cạnh biển nhìn về phương xa, khi đó hắn, nắm đôi bàn tay nhỏ nhắn của Na, nhìn về phía chân trời, ngắm mặt trời mọc, tìm vỏ sò, có lúc số hên, còn có thể bắt được vài con còng biển to mọng để ăn.

"Na!" Đường Vũ Lân nhẹ giọng hô hoán.

"Hả? Vũ Lân, ngươi..." Bên người truyền đến thanh âm kinh ngạc.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Nguyệt bộ mặt kinh ngạc nhìn mình, hắn mỉm cười lắc đầu một cái, "Ta không có chuyện gì, chỉ là nhớ muội muội ta, không biết nàng hiện tại như thế nào, có vui vẻ hay không? Nàng nếu như biết ta hiện tại đã chính thức trở thành Hồn Sư, nhất định sẽ vì ta mà cao hứng."

Cổ Nguyệt gật gật đầu, khẽ mỉm cười, "Nhất định sẽ. Ngươi uống nước không?" Nàng từ trong túi đeo lưng của chính mình lấy ra một chai nước đưa tới.

"Ồ? Được rồi, đa tạ." Đường Vũ Lân mở chai nước uống vào mấy ngụm. Bên trong chỉ là nước lạnh, nhiệt độ thích hợp, dòng nước đi xuống cổ họng, khiến thân thể và tâm thần đều vô cùng thoải mái.

Cổ Nguyệt từ trên tay hắn nhận lại chai nước, cũng tự mình uống lấy, không quan tâm chút nào hắn vừa uống qua.

Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu trên má của nàng, khiến cho da thịt của nàng phảng phất trở nên óng ánh long lanh hơn, nguyên lai nàng lại đẹp như vậy…

Cổ Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía hắn, mỉm cười nói: "Ngươi nhìn cái gì?"

Đường Vũ Lân kéo rèm cửa ở phía trước xuống, "Trời nắng quá, sẽ rất chói mắt."

Cổ Nguyệt đem chén nước một lần nữa nhét vào trong tay hắn, sau đó ngoẹo cổ, tựa vào bả vai hắn, "Ta buồn ngủ, cho mượn vai ngươi một chút

được chứ?"

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ, ngươi dựa vào ta, ta cũng không thể đem ngươi đẩy ra được.

Cổ Nguyệt tựa hồ là thật sự buồn ngủ, hô hấp của nàng rất nhanh sẽ trở nên đều đều lên, trên mặt mang theo nét nhàn nhạt mỉm cười, tựa hồ dựa vào người hắn, nàng có thể an tâm thả lỏng.

Đường Vũ Lân cũng mơ hồ cảm giác được, nàng dựa vào người, khiến mình cũng có cảm giác buồn ngủ, cảm giác này thực sự thoải mái, thân thể ấm áp, nhưng rõ ràng nàng đã lại kéo rèm cửa lên rồi.

Trong lúc vô tình, hắn cũng nhắm hai mắt lại, sự tu luyện mệt mỏi uể oải tựa hồ cũng dần tan biến theo nhịp hô hấp đều đều của hắn.

Từ Đông Hải Thành đến Thiên Hải Thành vẫn còn một khoảng cách xa, Hồn Đạo Xa cần chạy thêm khoảng bốn tiếng.

Mà Đường Vũ Lân dọc theo con đường này, lại cứ như thế ngủ thiếp đi. Mãi đến tận khi Tạ Giải kêu hắn mới thức dậy.

"Hai ngươi ngủ đến thật là ngon a! Trực tiếp ngủ một lèo." Tạ Giải mặt xảo trá nhìn Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đang còn lim dim vừa mở mắt.

Cổ Nguyệt đứng lên, ưỡn người một cái, sau đó quay đầu lại bóp bóp vai Đường Vũ Lân, "Có mỏi lắm không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Cũng còn tốt."

Cảm giác ngủ ngon vừa nãy thật thoải mái, theo trí nhớ của hắn, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng ngủ ngon đến vậy. Hồn lực trong cơ thể tự nhiên chảy xuôi, đột nhiên, hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ lưu chuyển hồn lực tựa hồ tăng nhanh, hơn nữa so với trước đây càng thêm thông thuận.

Tình huống như thế mang ý nghĩa tu vi của hắn đột phá, rốt cục đạt đến cấp 17.

Đường Vũ Lân vẻ mặt nhất thời trở nên hơi quái lạ, những ngày vừa qua hắn vẫn luôn trùng kích cấp 17 cực khổ, lại không nghĩ rằng sau khi ngủ

dậy, tất cả nước chảy thành sông.

Tuy rằng hắn nội tình kém, nhưng không tới thời gian một năm, tu vi hồn lực từ cấp 11 tăng lên đến cấp 17, tốc độ như vậy cũng đã khá kinh người.

Cổ Nguyệt có vẻ rất tự nhiên, đi xuống xe đầu tiên, Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải theo sau. Nhìn bóng lưng Cổ Nguyệt đi ở phía trước, Đường Vũ Lân trong lòng có chút ấm áp không hiểu vì sao.

Đồng bọn? Muội muội? Không biết tại sao, hắn cảm thấy Cổ Nguyệt mang đến cho hắn một cảm giác khá giống Na, cảm giác ấm áp này hắn cũng đã từng ở trên người Na cảm thụ qua.

Thiên Hải Thành giống như Đông Hải Thành, tiếp giáp biển rộng, hơn nữa vị trí càng cao hơn, nơi này nắm giữ bến cảng, bến tàu lớn nhất đại lục. Liên Bang Hải Quân đóng quân ngay bên ngoài Thiên Hải Thành, xa xa có thể mơ hồ nhìn thấy từng chiếc quân hạm to lớn bỏ neo trên biển rộng.

Cũng chính bởi vì nơi này lực lượng quân sự hùng hậu, vì lẽ đó Thiên Hải Thành mới có thể trở thành là thành thị đứng đầu khu vực bờ biển Đông Hải, ở trên đại lục có địa vị vô cùng quan trọng. Hoàn toàn không kém một ít thành phố lớn ở nội địa.

Người bình thường đến 18 tuổi đều phải tham gia binh dịch, ở trong phạm vi của Thiên Hải Liên Minh, người bị tuyển chọn đi lính, lựa chọn hàng đầu đều là đi Thiên Hải Thành bên này làm hải quân.

Đường Vũ Lân khoảng cách đến 18 tuổi còn rất xa, hơn nữa còn là Hồn Sư, hắn có quyền tự mình lựa chọn. Chớ nói chi là hắn hiện tại còn là Đoán Tạo Sư cấp 4. Cấp 4 chức nghiệp giả đã nắm giữ địa vị xã hội rất cao. Nếu như đến cấp 5, đã được liệt vào giới thượng lưu.

Lúc này, ở trong mắt Đường Vũ Lân Thiên Hải Thành nhìn qua so với Đông Hải Thành cũng không khác biệt mấy, dù sao cũng là thành thị đồng cấp nhau, tương tự cao lầu san sát, xa xa là biển rộng, vô vàn thiết bị cầu cảng Đường Vũ Lân không biết tên. Mậu dịch Hải Cảng phi thường phồn vinh

Chương 195: Nhóm Đoán Tạo Sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cùng Đông Hải thành không giống chính là, Thiên Hải Thành nhiều núi, vì lẽ đó rất nhiều kiến trúc đều được kiến tạo ở trên núi. Nhìn qua càng thêm trùng điệp chập trùng. Một ít cao lầu lại được xây ở trong núi, mang lại vài phần cảm giác như xuyên thẳng mấy tầng mây.

Dẫn đội của Đông Hải Thành chính là các vị quan chức chính quyền, bọn họ đang cùng đồng cấp tại Thiên Hải Thành bàn bạc một số vấn đề quan trọng.

Bốn người Linh Ban là người dự thi nhỏ nhất trong số những người đến từ Đông Hải Thành. Đối với ngoại giới sự vật đương nhiên không có gì quá quan tâm. Chỉ cần theo đại đội là tốt rồi.

Bọn họ được dẫn tới một căn khách sạn xa hoa, khách sạn có điểm rất đặc sắc, có một nửa kiến trúc ở trong biển, mỗi một căn phòng đều có thể nhìn thấy đại hải. Làm cho người ta có một loại cảm giác như đang phiêu lưu trong lòng biển vậy.

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải ở một phòng, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn ở trong một phòng khác.

Ngày mai là ngày tiến hành nghi thức khai mạc Hải Thiên Thịnh Diên, đồng thời cũng tiến hành rút thăm, sau mới chính thức thi đấu. Đây là Vũ Trường Không nói cho bọn họ, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Cũng không có căn dặn bọn họ, nên làm sao ứng đối thi đấu.

"Leng keng." Tiếng chuông cửa vang lên.

Đường Vũ Lân vội vàng đi mở cửa phòng, ngoài cửa, một bóng người đứng cười tươi rói, chính là Mộ Hi.

"Đi theo ta!" Mộ Hi lôi kéo Đường Vũ Lân đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ quay đầu lại hướng về Tạ Giải trong phòng, nói: "Tạ Giải, ta trước tiên cùng sư tỷ đi ra ngoài một chút, chờ một lúc sẽ quay trở lại."

"Đi thôi, đi đi." Tạ Giải vào lúc này đã nằm ở trên giường, rất không chú ý hình tượng nhắm mắt lại. Dọc theo con đường này, hắn ngồi ở bên người Vũ Trường Không, tựa hồ mỗi khắc đều có thể cảm nhận được hàn ý từ bên người Vũ lão sư tỏa ra, thật là không có cách nào nghỉ ngơi tốt được. Vào lúc này mặt mày ủ rũ, có chút buồn ngủ.

"Sư tỷ, ngươi chậm lại một chút đi. Chúng ta đây là đi làm cái gì à?" Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói.

"Khai hội." Mộ Hi trả lời rất ngắn gọn, nhìn ngó chung quanh, thấy chung quanh nàng không có ai khác, lúc này mới không có ý tốt giơ tay lên, nhéo nhéo trên đôi má bầu của Đường Vũ Lân.

"Sư tỷ!" Đường Vũ Lân kháng nghị phất phất tay.

"Nhéo ngươi là để mắt ngươi. Được rồi, đến đây." Vừa nói, Mộ Hi đã đẩy Đường Vũ Lân tiến vào trong một cái phòng.

Bên trong gian phòng vào lúc này đã có mười mấy người. Trước ngực mỗi người đều có treo một tấm huy chương Đường Vũ Lân đã rất quen thuộc, huy chương đại diện cho đẳng cấp của Đoán Tạo Sư.

Dẫn đội của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lần này chính là người quen cũ của Đường Vũ Lân, Sầm Nhạc đại sư. Ngoài ra, đều là người trẻ tuổi, lớn tuổi nhất, cũng bất quá cũng chỉ hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Sầm Nhạc nhìn thấy Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi đi vào, trên khuôn mặt vốn hết sức nghiêm túc nhất thời toát ra nụ cười.

"Vũ Lân đến rồi? Đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút, những thứ này

đều là thế hệ tuổi trẻ kiệt xuất của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta." Sầm Nhạc giới thiệu cho Đường Vũ Lân từng người trước mắt này.

Trong đó có mấy người Đường Vũ Lân đặc biệt chú ý tới, một tên thanh niên nhìn qua khoảng 17, 18 tuổi, tên là Trịnh Thiên Lân; còn có một người hơn 20 tuổi, tên là Thang Văn Hạo.

Hai người kia mỗi người đều có điểm đặc biệt. Trịnh Thiên Lân đôi cánh tay cực kỳ dài, dài quá đầu gối. Trên ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 3. Thang Văn Hạo trước ngực càng sáng chói, mang theo huy chương cấp 4. Là thiên tài trong phòng, trừ Sầm Nhạc ra.

Mộ Hi tuy rằng rất ưu tú, nhưng vẫn chỉ mang huy chương Đoán Tạo Sư cấp 2 mà thôi, nàng hiện tại Thiên Đoán vẫn chưa ổn định, yêu cầu của Mộ Thần đối với nàng phi thường nghiêm ngặt, cũng không để cho nàng thi đậu được lên đến cấp 3.

"Người đã đến đông đủ, ta nói tiếp. Mọi người hẳn là đều biết, Đông Hải Thành chúng ta ở trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đã rất lâu không có được thành tích tốt. Mà Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lại là ngoại lệ. Lần trước, nhóm thiếu niên của chúng đã giành được vị trí thứ 3, nhóm thanh niên thậm chí còn giành được vị trí dẫn đầu, Văn Hạo, lần này ngươi muốn tham gia nhóm thành niên thi đấu, cũng phải không ngừng cố gắng, vì Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đem về thật nhiều vinh dự."

Thang Văn Hạo tướng mạo phổ thông, vóc người phi thường cường tráng, đôi mắt không to nhưng có ánh sáng nội hàm trong đáy mắt, có vẻ vô cùng trầm ổn.

"Vâng, Lão sư."

Đường Vũ Lân thế mới biết, vị này chính là đệ tử đích truyền của Sầm Nhạc đại sư.

Sầm Nhạc hiển nhiên đối với gã đệ tử này phi thường hài lòng, mỉm cười nói: "Phát huy được thực lực bình thường của ngươi, nhất định có thể thu được thành tích tốt."

Ánh mắt của Sầm Nhạc tìm đến thứ hai chính là vị trí của Trịnh Thiên Lân, "Thiên Lân, ngươi hai năm qua tốc độ tiến bộ rất nhanh, cũng phi thường

ổn định. Phát huy ra được thực lực ngươi nên có, trong nhóm thanh niên nhất định sẽ thu được thành tích tốt. Cũng hi vọng ngươi có thể sớm ngày có đột phá, đạt đến cấp 4."

"Vâng, Sầm đại sư." Trịnh Thiên Lân hướng về Sầm Nhạc gật gật đầu, nhưng về mặt thái độ cũng không tính là đặc biệt cung kính, ở trên mặt hắn, mơ hồ có mấy phần kiêu căng, mấy phần ngạo mạn.

Ánh mắt Sầm Nhạc cuối cùng rơi vào trên người Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi, "Cuối cùng chính là hai tiểu hài tử các ngươi. Nếu như nói, trong ba nhóm: thành niên, thanh niên cùng thiếu niên, ta an tâm nhất, cũng chính là các ngươi. Ta nghĩ, cũng không cần ta căn dặn thêm gì nhiều. Các ngươi chỉ cần bình thường phát huy, nhất định có thể mang về hạng nhất cho Đông Hải Thành chúng ta. Ta chờ mong các ngươi lập công!"

Lời vừa nói ra, một đám Đoán Tạo Sư thuộc Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đều phóng ánh mắt nhìn sang. Đối với Mộ Hi cũng còn tốt một ít, nhưng còn Đường Vũ Lân, đối với bọn họ mà nói lại hoàn toàn là khuôn mặt mới.

Đường Vũ Lân là đệ tử của hội trưởng Mộ Thần, chuyện này được Hiệp Hội bảo mật rất nghiêm ngặt. Những người chân chính biết được, cũng chỉ có Mộ Thần cùng Sầm Nhạc mà thôi. Nhiều nhất có thể tính cả Mộ Hi, vì lẽ đó, các Đoán Tạo Sư ở đây đều không nhận ra hắn.

Nghe Lão sư khen như vậy, sau khi có chút kinh ngạc, ánh mắt của Thang Văn Hạo nhìn sang Đường Vũ Lân, thiện ý mỉm cười gật đầu, Đường Vũ Lân vội vàng đáp lễ.

Trịnh Thiên Lân lại nở nụ cười, "Mộ Hi muội muội cũng cố gắng nhanh chóng đạt đến cấp 3 đi, trong nhóm thiếu niên quét ngang đám bạn cùng lứa, hạng nhất đã là vật trong túi của muội."

Nếu như là trước đây, hắn khen như thế, Mộ Hi cũng sẽ rất ưng bụng, dù sao, ở trong thế hệ tuổi trẻ nàng đúng là người tài ba. Nhưng mà, hiện tại bên người nàng còn có một tiểu tử tiểu quái vật đang đứng sừng sững ở đấy, lời này nàng làm sao còn có thể tiếp thu được? Nhân gia người ta đã đạt đến cấp 4, lại còn nhỏ hơn mình 4 tuổi.

"Ngươi chớ nói lung tung, ta không thể nào nắm hạng nhất." Mộ Hi vội

vàng nói.

Trịnh Thiên Lận còn tưởng rằng nàng khiêm tốn, cười ha ha nói: "Sao không nắm chắc, ngươi ở tuổi này, coi như dù mới đạt đến cấp 2 đã là cực kỳ hiếm thấy, càng không cần phải nói là tiếp cận trình độ cấp 3."Ánh mắt trước sau của hắn đều không thèm nhìn Đường Vũ Lân ở bên kia.

Tuy rằng Đường Vũ Lân nhìn qua so với bạn cùng lứa tuổi cao to hơn một chút, nhưng cũng không tính đặc biệt khác thường, nhiều lắm tương đương chiều cao của hài tử 12, 13 tuổi thôi. Ngoại trừ Thang Văn Hạo sau khi quan sát, đã thấy được ánh mắt Sầm Nhạc đều rất kỳ vọng đặt trên người Đường Vũ Lân, những người khác hầu như đều giống như Trịnh Thiên Lân, vẫn chỉ cho rằng hắn là người làm nền thôi.

Đường Vũ Lân đối với điều này không chút nào phật lòng, hắn không muốn bị chú ý chút nào. Mang Thiên đã từng nhiều lần căn dặn hắn, ở trong Đoán Tạo Sư Hiệp Hội phải khiêm tốn, biết điều một tí mới có thể giữ vững tâm tính, không nên phân tâm làm giảm tốc độ tiến bộ của bản thân.

Đối với Mang Thiên, Đường Vũ Lân luôn luôn tin tưởng không hề nghi ngờ, chớ nói chi Mộ Thần lão sư cũng căn dặn như vậy. Vì lẽ đó, đối với thi đấu Đoán Tạo Sư lần này, hắn cũng dự định sẽ cố ý đem hạng nhất tặng cho Mộ Hi, ngược lại mình còn kiếm thêm được phần khen thưởng dành cho vị trí thứ nhì, cớ sao lại không làm?

Sầm Nhạc đối với điều này cũng không có bình luận nào thêm, bảo vệ Đường Vũ Lân, là mục tiêu hàng đầu của hắn. Mộ Thần lúc trước cũng đã thông báo, nếu như không phải tốc độ trưởng thành của Đường Vũ Lân thực sự quá nhanh, đã đến thời điểm cần tiếp xúc với giới Đoán Tạo Sư, Mộ Thần thậm chí sẽ không để cho hắn đến dự thi lần này.

Đường Vũ Lân không biết chính là lần này để hắn đến dự thi còn có một nguyên nhân khác, chính là danh ngạch dự thi cấp cao hơn, hay chính là danh ngạch dự thi cùng Đoán Tạo Sư cao tầng ở cấp toàn đại lục. Đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lân đã có tư cách này.

Sầm Nhạc nói: "Kế tiếp ta sẽ giảng giải cho các ngươi một cách đơn giản về thể lệ thi đấu của cuộc thi. Trước tiên nói về nhóm thiếu niên, nghe xong các ngươi có thể quay về."Hắn vẫn ưu tiên chăm sóc Đường Vũ Lân,

đương nhiên, trong mắt các vị Đoán Tạo Sư, Sầm Nhạc đại sư đây là đang chăm sóc Mộ Hi mà thôi.

"Ba tổ thi đấu đều có chỗ bất đồng, thi đấu của nhóm thiếu niên chính là khảo nghiệm Đoán Tạo Thuật cơ sở. Thông qua sát hạch để tiến hành sàng lọc.

Vì lẽ đó vòng thứ nhất sát hạch được gọi là Si Thi*, sẽ yêu cầu các ngươi tiến hành Bách Đoán Tạo, còn rèn đúc kim loại hiếm gì, không ai biết, đây là bí mật được bảo mật nghiêm ngặt.

* *nếu theo mình hiểu là thi đấu chỉ định bắt buộc.*

Sau khi trải qua vòng thứ nhất, sẽ chọn rút ra 64 người ưu tú nhất tham gia vòng thi đấu thứ hai. Vòng thứ hai chính là tự do phát huy, kim loại tùy chọn, cho các ngươi rèn đúc. Có thể thực hiện Đoán Tạo Thuật tới trình độ nào, sẽ thu được điểm như thế ấy.

Mà vòng thứ ba, là sử dụng kim loại các ngươi đoán tạo ở vòng hai chế tạo thành hình thức được quy định. Ba vòng thi này, nghe tới rất đơn giản, nhưng muốn thu được thứ hạng tốt, cần phải có hành động kinh người.

Đến thời điểm dự thi, các ngươi chỉ cần toàn lực phát huy là được rồi. Thu được một trong tám thứ hạng đầu, Hiệp Hội sẽ có khen thưởng thêm, thu được ba vị trí đứng đầu, khen thưởng càng phong phú.

Đồng thời có thể đại biểu Hiệp Hội tham gia Giải Thi Đấu khác ở cùng nhóm tuổi.

Vì lẽ đó, phần thi đấu tiêu chuẩn ta hi vọng các ngươi có thể cố gắng hết sức, bởi vì tiêu chuẩn không phải chúng ta quyết định, ba người đứng đầu sẽ thu được Thiên Hải Liên Minh huy hiệu; cũng chính là vé thông hành cho các ngươi tham dự nội dung thi đấu cùng Đoán Tạo Sư cao tầng, hiểu chưa?"

Chương 196: Nỗ lực! Phấn đấu!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

“Vâng.” Đường Vũ Lân, Mộ Hi, cùng với mấy tên thiếu niên khác đồng thời cung kính đáp lời.

Lại nói, Mộ Hi ở trong một đám Đoán Tạo Sư này cũng có thể được tính là một ngôi sao sáng, bởi vì…ở đây cũng chỉ có mỗi một mình nàng là nữ mà thôi.

Nghe xong Sầm Nhạc đại sư căn dặn, Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi rời đi trước.

"Cố lên nha! Tiểu sư đệ." Mộ Hi lại xoa xoa đầu của hắn, lại xoa bóp hai gò má của hắn, lúc này mới thả hắn rời đi.

Đường Vũ Lân rất là bất đắc dĩ, hắn hiện tại cảm thấy, sư tỷ trước đây trừng mắt lạnh lẽo tựa hồ cũng không tệ, chí ít cũng không cần phải chịu nỗi khổ da thịt này.

Thi đấu đã sắp bắt đầu rồi, sau khi đi đến một tửu điếm, hắn đã mơ hồ cảm giác được bầu không khí hừng hực của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu.

Bên trong tửu điếm, quan khách hầu như đều có quan hệ cùng lần thi đấu này, không chỉ có thí sinh dự thi từ Đông Hải Thành, cũng có những thành thị khác, mỗi người đều có vẻ khá vội vã, suy tư.

Trở lại phòng của mình, Đường Vũ Lân rất bất đắc dĩ phát hiện con heo Tạ Giải này đã ngủ say như chết, hơn nữa còn nằm banh càng hết mất cả cái giường – cả người nằm dang hết hai tay hai chân, rất không giữ hình tượng.

Hắn ngồi xuống trên giường của mình, nhưng cũng không có nằm mà lại khoanh chân ngồi đó, nhìn ra ngoài cửa sổ là hải dương xanh biếc mênh mông, trong người đều cảm thấy khoan khoái vô cùng, chậm rãi nhắm hai mắt lại bắt đầu minh tưởng.

Cần cù bù thông minh đã sớm ăn sâu vào cốt tủy, hắn sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội tu luyện nào. Đoán Tạo Sư thi đấu hắn cũng không quá lo lắng, giống như Sầm Nhạc từng nói, cùng độ tuổi với hắn, muốn vượt qua hắn trên phương diện Đoán Tạo Thuật, e rằng rất ít người có thể làm được.

Hắn đã hiểu rõ, ngược lại hãy theo sát Mộ Hi đồng thời thăng cấp, đến vòng thi đấu cuối cùng, nếu như Mộ Hi có cơ hội trở thành quán quân, hắn liền nhường, nếu như không được, hắn sẽ đoạt lấy, tương đương "hộ hoa sứ giả" thần thánh bên cạnh Mộ Hi.

Trái lại về Hồn Sư thi đấu, hắn có chút sốt sắng, dù sao, ở trong đám bạn cùng lứa tuổi bọn họ mặc dù không tệ lắm, nhưng mà bên trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu này, bọn họ chịu thiệt thòi rất lớn về tuổi tác. Ở giai đoạn lứa tuổi này của bọn họ, kém một tuổi, tu vi đều sẽ có sai biệt rất rõ ràng, càng không cần phải nói thậm chí có nguy cơ kém đến 5 tuổi.

Mộ Hi đã đạt đến tam hoàn, cũng chỉ dám nói là tranh thủ tiến vào tám vị trí đầu mà thôi, hắn lúc này mới nhất hoàn. Các bạn bè cũng chỉ là nhị hoàn. Có thể đi được bao xa đây?

Tối thiểu, nhất định không được bị đào thải ngay tại vòng loại đầu tiên. Như vậy cũng quá sức mất mặt. Vũ lão sư e rằng cũng sẽ không hài lòng.

Nỗ lực! Phấn đấu!

Đường Vũ Lân dứt bỏ tạp niệm, bất luận thế nào, mình cũng sẽ dùng hết toàn lực để cố gắng!

Nghi thức khai mạc Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu được tiến hành ở sân thể thao của Thiên Hải Thành. Đây là một sân vận động có thể chứa được tối đa 8 vạn người, cũng là sân thi đấu lớn nhất trong toàn Thiên Hải Liên Minh.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đối với sự phát triển kinh tế của khu vực

Đông Hải mà nói, là việc trọng đại to lớn nhất, cũng sẽ nhận được sự quan tâm của toàn Liên Bang. Mỗi lần tổ chức thi đấu, đều sẽ xuất hiện một ít nhân tài ưu tú.

Mà trên thực tế, mục đích ban đầu của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu chính là vì Thiên Hải Liên Minh tuyển ra nhân tài ưu tú để bồi dưỡng, trở thành tài năng trụ cột của Liên Minh sau này.

Bên trong Liên Bang đảng phái san sát, bản thân Thiên Hải Liên Minh là một nhánh có thực lực vô cùng mạnh, đặc biệt là ở phương diện kinh tế, có thể được tính là một trong những đại cự đầu của toàn Liên Bang.

Thế nhưng, Thiên Hải Liên Minh rất phiền muộn là bởi vì ở khu vực Đông Hải bên này, đều vốn phát triển khá muộn, kinh tế tăng trưởng khá dễ dàng. Nhưng để tăng trưởng bền vững không phải là chuyện ngày một ngày hai. Nội lục rất nhiều thành phố lớn đều có truyền thừa ngàn năm, thậm chí là vạn năm đại gia tộc. Nhân tài bên trong những gia tộc này đều được kinh qua một vài năm bồi dưỡng căn cốt, gốc gác hùng hậu, căn cơ thâm hậu.

Bởi vậy, ở phương diện nhân tài, Thiên Hải Liên Minh luôn luôn rất thiếu thốn. Ở phương diện then chốt này trước sau đều ít nhiều khá là lạc hậu.

Ở bên trong lục địa, đối với một ít cao tầng của Liên Bang mà nói, Thiên Hải Liên Minh chỉ có mỗi kinh tế để dựa vào mà thôi, còn những cái khác đều không xuất sắc, địa vị trong Liên Bang trước sau đều chỉ ngậm ngùi nằm ở vị trí tầm trung.

Đối với điều này. Những người nắm quyền của Thiên Hải Liên Minh có thể nào cam tâm? Vào khoảng chừng 200 năm trước, họ đã sáng lập ra Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, dùng để chọn lựa cùng cổ vũ nhân tài. Không chỉ tiền thưởng phong phú, còn cung cấp một vài phần thưởng đặc thù nhằm trợ giúp những người mới này tăng trưởng, đào tạo sâu, củng cố gốc rễ của Thiên Hải Liên Minh.

Sáng sớm, đại diện mỗi đội của từng thành thị cũng đã tiến ra sân thi đấu chờ đợi thời khắc khai mạc.

Sân vận động to lớn, phóng tầm mắt nhìn, người người nhốn nháo. Trên khán đài từ lâu đã ngồi kín người.

Đường Vũ Lân lần đầu tiên tới địa phương có quy mô như này, theo nghi thức khai mạc, số người càng lúc càng tăng thêm, bên người rất nhiều người đều cao lớn hơn hắn nhiều, thậm chí không thể nhìn rõ ràng được tình huống của buổi khai mạc. Chẳng qua là cảm thấy một hồi lâu sau khi đứng xếp hàng, nghe xong một ít cổ vũ, nghi thức khai mạc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Sau đó dựa theo nội dung thi và nhóm tuổi tiến hành bốc thăm.

Những thứ này đều do các thầy giáo tiến hành, Linh Ban mấy người trái lại không cần phải làm gì cả.

Bên trong sân vận động đã biến thành biển người, ở trung ương dựng lên một đài cao.

"Bọn họ đang làm gì?" Đường Vũ Lân hướng về bên người Tạ Giải hỏi.

Tạ Giải nói: "Cái này ngươi không biết đâu. Chờ một lúc sẽ tiến hành một hồi thi đấu biểu diễn, nghe nói, lần này là cố ý mời tới cường giả đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa đã phải tiêu tốn số tiền lớn. Đối thủ của bọn họ, chính là quán quân tổ đội 7 người đời trước của Thiên Hải Liên Minh chúng ta. Liên Minh làm như thế, chủ yếu là để chúng ta thấy được sự chênh lệch đẳng cấp với nhân gia người ta, bất quá, ta lại không cảm thấy đây là một sự lựa chọn chính xác."

Bên người Tạ Giải, Cổ Nguyệt nghi hoặc hỏi: "Tại sao?"

Tạ Giải nhún nhún vai, nói: "Này còn không đơn giản sao? Chênh lệch ở trong phạm vi nhất định, có thể gọi là chênh lệch, sẽ đem đến hiệu quả khích lệ. Còn chênh lệch vượt quá cấp độ nhất định, vậy thì không còn gọi là chênh lệch, mà được gọi là rãnh trời. Không thể vượt qua rãnh trời, sẽ chỉ làm người cảm thấy ủ rũ hơn."

"Hì hì, ngươi thật biết suy nghĩ ha." Hứa Tiểu Ngôn nói: "Một đứa bé như ngươi cũng có thể nghĩ ra được sự tình này, lẽ nào cao tầng của Liên Minh sẽ không nghĩ tới sao? Ta xem ra, Liên minh nhất định sẽ có biện pháp của mình để xử lý."

"Ta thật đói, ai có gì ăn không?" Đang trong lúc bọn họ nói chuyện, đột nhiên bên người truyền tới một âm thanh.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên Tiểu Bàn Tử * đang ở trong đoán người chạy tán loạn, một mặt khát vọng hướng về mọi người hỏi dò.

**Gã mập mạp*

"Ồ, lại là một kẻ tham ăn nha." Hứa Tiểu Ngôn theo bản năng nói.

Tạ Giải tằng hắng một cái, "Tiểu Ngôn! Từ này ngươi dùng thật hay nhỉ?"

Hứa Tiểu Ngôn cũng cảm giác được chính mình nói hố, vội vàng khẽ che môi anh đào, lặng lẽ le lưỡi một cái.

Đường Vũ Lân cũng không để ý lắm, chính mình là kẻ tham ăn vốn đã thành danh, hắn chủ động hướng về tên Tiểu Bàn Tử đang tiến đến nghênh tiếp.

"Cái này cho ngươi ăn đi." Lấy ra một miếng cá khô, đưa cho gã béo.

Bởi vì thân thể tiêu hao quá lớn, vì lẽ đó, bên người hắn lúc nào cũng mang theo một ít thức ăn, như cá khô, thịt bò khô, chủ yếu những thức ăn giàu dinh dưỡng, năng lượng.

"Đa tạ, đa tạ." Tiểu Bàn Tử vừa nhìn thấy miếng cá khô, con mắt nhất thời sáng lên, một thoáng sau đó, cái miệng lớn há ra ăn nhồm nhoàm, vừa ăn còn vừa gật đầu liên tục, tỏ vẻ rất thỏa mãn.

Nhìn dáng vẻ của hắn, ngay cả Đường Vũ Lân cũng tự cảm thấy có chút thèm ăn, vì vậy chính mình cũng móc ra một khối bắt đầu gặm.

"Ăn ngon ghê! Ở chỗ chúng ta, đều không có cá khô ngon như vậy, cảm tạ ngươi, đại ca." Tiểu Bàn Tử nhìn qua tuổi tác không lớn, nhiều nhất cũng chỉ ngang Đường Vũ Lân, miệng lưỡi đúng là ngọt cực kì.

"Đừng gọi ta là đại ca, ta tên Đường Vũ Lân. Nói không chừng ngươi còn lớn tuổi hơn ta đấy! Ngươi bao nhiêu tuổi?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Tiểu Bàn Tử nói: "Ta vừa qua sinh nhật 10 tuổi, ngươi cao hơn ta nhiều như

vậy, không thể nhỏ hơn ta chứ?" Hắn so với Đường Vũ Lân thấp hơn nửa cái đầu.

Chương 197: Sử Lai Khắc đệ tử

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân cười nói: "Vậy ta hẳn là lớn hơn ngươi khoảng nửa tuổi rồi! Đúng rồi, ngươi tên gì?"

Tiểu Bàn Tử nói: "Ta tên Từ Lạp Trí, mọi người cũng gọi ta Tiểu Cật Hóa. Ngươi cũng có thể gọi ta như vậy."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Hai ta so ra ai tham ăn hơn vẫn còn khó nói đấy, ta vẫn là gọi tên ngươi thì hơn. Ngươi cũng đến tham gia thi đấu sao?"

Từ Lạp Trí gật gật đầu, "Đúng đấy, đúng đấy! Các ngươi nơi này chơi rất vui, đây là lần thứ nhất ta nhìn thấy hải dương đấy. Lúc về ta muốn được đi tắm biển thỏa thích. Ngươi giới thiệu cho ta đi, biển nơi đây còn thứ gì ngon hơn để ăn không?

Quả nhiên là một kẻ tham ăn! Đường Vũ Lân nhìn hắn, lại lấy ra một miếng khô cá từ trong nhẫn trữ vật đưa cho gã béo.

"Hải sản có nhiều loại đồ ăn ngon hơn nhiều, có hải đảm thơm ngọt, còn có hải thần tham, đặc sản còn có thể có món cá ngừ đại dương, ân, còn có cá chình lớn, ngon nhất là ở chỗ thịt rất tươi. Về món cua, ta kiến nghị ngươi ăn kim mao giải, so với loại đế vương giải đặc biệt lớn hơn, ăn ngon hơn, chất thịt lại mềm hơn nhiều. Tôm hùm, ta cảm thấy vẫn là Đông Hải Thành chúng ta bên kia có loại tôm hùm tốt hơn, tuy rằng giá cả đắt hơn một chút, nhưng thịt chắc hơn rất nhiều. Bên này Thiên Hải tôm hùm, chất thịt tuy rằng cũng khá săn, nhưng chất dinh dưỡng kém hơn, hơn nữa hơi khó nhai." Đường Vũ Lân đọc vanh vách như trong lòng bàn tay.

Từ Lạp Trí nghe mà con mắt sáng lấp lánh lên, không ngừng nuốt nước miếng, "Hay, hay, được nha! Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ngươi dẫn ta đi ăn có được hay không? Ta đã có chút không thể chờ đợi được nữa."

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Cái này còn để xem sắp xếp thời gian. Ta đưa cho ngươi số điện đàm, khi nào quay về ngươi tìm ta là được rồi." Hắn cũng không cho rằng Ban Tổ chức của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu có thể sắp xếp đủ lương thực cho hắn ăn, chắc sau này phải ra ngoài tìm đồ ăn. Vậy mà gặp trúng một kẻ cùng chung chí hướng thùng-phi-di-động như hắn. Thế mới biết không gì là không thể gặp!

Hai người trao đổi thông tin liên lạc. Đột nhiên một âm thanh êm tai nhưng lạnh như băng vang lên, "Tiểu Cật Hóa, ngươi làm sao lại chạy đến nơi đây rồi? Ngươi chỉ biết có ăn thôi. Lập tức theo chúng ta."

Đường Vũ Lân cùng Tiểu Cật Hóa Từ Lạp Trí đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ đang hướng về bọn họ bên này đi tới. Thiếu nữ nhìn qua đồng dạng tuổi không lớn lắm, khoảng gần bằng Từ Lạp Trí, mặc đồ thể thao màu xanh lục tương tự như hắn. Đồ của gã béo rộng thùng thình, còn ở trên người nàng lại vô cùng vừa vặn, mái tóc màu vàng thắt bím đuôi ngựa gọn gàng ở sau gáy, một đôi mắt to màu xanh thẳm phi thường đẹp đẽ, lông mi thật dài, cùng Đường Vũ Lân không kém là bao. Da thịt trắng nõn mềm mại, trong ánh nắng ban mai chiếu rọi, có một cảm giác vô cùng vi diệu trào dâng.

Nàng đồng dạng tuổi không lớn lắm, theo Đường Vũ Lân hẳn là nàng cũng không khác mình bao nhiêu. Nhưng mà bản mặt sao lại vô cùng lạnh lẽo, nhìn qua cực kỳ khó gần.

Nhìn thấy nàng, Từ Lạp Trí lại như là chuột gặp mèo, nhanh chóng nhảy lên, đàng hoàng nói: "Tinh Lan tỷ, ta sai rồi, nhưng mà là do ta đói mà thôi! Ngươi xem, ta nếu như không ăn no, cũng không có thể lực, đúng hay không?"

"Đi thôi." Thiếu nữ hướng về hắn phất phất tay, trong lúc vô tình nhìn thấy bên cạnh hắn, Đường Vũ Lân cũng đang đồng thời gặm miếng khô cá, có chút ghét bỏ, nói rằng: "Không phải người nào đưa đồ cho đều ăn, ngươi không biết hiện tại thói đời, người xấu rất nhiều sao?"

Thịt mỡ trên mặt Từ Lạp Trí co giật một thoáng, có chút thật không tiện

nhìn Đường Vũ Lân một chút, làm động tác thủ thế tạm biệt hắn, nhanh chóng chạy tới, ngoan ngoãn đi theo cô bé kia.

Đường Vũ Lân có chút vô vị sờ sờ mặt của mình, trong lòng thầm nghĩ, ta dung mạo rất giống người xấu sao?

"Vừa nãy là ai vậy?" Tạ Giải hỏi, hắn vừa liếc mắt thấy cô bé áo vàng, nhất thời có loại cảm giác kinh diễm.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Ta cũng không biết, ta chỉ cùng tên Từ Lạp Trí kia giao lưu một thoáng những điều tâm đắc về ẩm thực mà thôi."

Đúng lúc này, loa phóng thanh truyền khắp toàn trường.

"Ngày hôm nay là ngày bắt đầu Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, chúng ta hân hạnh mời tổ đội đại biểu Sử Lai Khắc học viện, cùng với đương kim tổ đội quán quân tiến hành giao lưu luận bàn. Để được chiêm ngưỡng thực lực cường đại của Sử Lai Khắc học viện, lần này chúng ta chính là giao lưu vượt tuổi. Quán quân tổ 7 người nhóm thanh niên của Thiên Hải Liên Minh chúng ta sẽ khiêu chiến tổ 7 người nhóm thiếu niên của Sử Lai Khắc học viện. Tiếp theo, mời song phương lên đài."

Nhóm thanh niên đấu với nhóm thiếu niên?

Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Hứa Tiểu Ngôn bên người, quả nhiên bị nàng nói trúng rồi đây. Thiên Hải Liên Minh cao tầng quả nhiên cân nhắc đến vấn đề mặt mũi. Bất quá, nếu như nhóm thanh niên đấu với nhóm thiếu niên mà còn thua, e rằng…

Điều còn làm cho Đường Vũ Lân kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Đại biểu Thiên Hải Liên Minh bên này ra trận, chính là tổ đội quán quân của nhóm thanh niên lần trước, 7 tên học viên đến từ Thiên Hải học viện, năm nay bọn họ cũng đã qua tuổi 20, chỉ có thể tham gia thi đấu ở nhóm thành niên vào năm nay.

Mỗi người bọn họ đều ăn mặc đồng phục màu bạc, nhìn qua anh tuấn hiên ngang, 5 nam 2 nữ, hành động chỉnh tề như một, vừa nhìn chính là cường giả được huấn luyện lâu năm, kinh nghiệm đầy mình, khí huyết thần thái phiêu dật, trong ánh mắt còn mang theo vài phần phấn khởi.

Khiến Đường Vũ Lân kinh ngạc chính là nhóm người đi vào từ góc đài còn lại. 5 người đi đầu hắn cũng không nhận ra, bọn họ đều ăn mặc quần áo thể thao màu xanh lục, nhìn qua đều khoảng 14, 15 tuổi. Mà hai người đi sau hắn chỉ thoáng cái đã nhận ra được. Trên thực tế, bọn họ vừa mới mới vừa tách ra không bao lâu!Còn không phải là gã béo Từ Lạp Trí cùng thiếu nữ được gọi là Tinh Lan sao? So với những người khác, bọn họ rõ ràng tuổi nhỏ hơn rất nhiều, đặc biệt dễ thấy trên đài thi đấu.

"Ồ, là hai người bọn họ à. Bọn họ làm sao cũng lên đài?" Tạ Giải tự nhiên cũng nhận ra được.

Hứa Tiểu Ngôn ngơ ngác nói: "Mọi người tuổi tác gần gần nhau, làm sao lại chênh lệch lớn như vậy?"

Đúng đấy! Đều là 10 tuổi, nhưng nhân gia người ta cũng đã có thể lên thi đấu biểu diễn ở trên đài, quan trọng hơn chính là, lên đài mang ý nghĩa bọn họ là đại biểu của Sử Lai Khắc học viện trong truyền thuyết!

Dù cho là Đường Vũ Lân, trong lòng cũng không khỏi dâng lên một niềm ao ước, chẳng trách được thiếu nữ gọi là Tinh Lan có vẻ vô cùng kiêu ngạo, quả nhiên là có tiền vốn để kiêu ngạo. Chỉ là không biết, thực lực của bọn họ có thể đạt đến trình độ thế nào.

Trên dưới 10 tuổi, lẽ nào bọn họ còn có thể là tam hoàn cường giả hay sao?

Trên đài song phương đang chào lẫn nhau, 7 người bên Thiên Hải Liên Minh rõ ràng còn cao hơn người ta một đoạn, tuổi tác chênh lệch biểu lộ ra không thể nghi ngờ.

Đây chính là chênh lệch vượt quá 5 tuổi!

Sử Lai Khắc học viện ở một bên, cầm đầu là một thiếu niên khoảng chừng 15 tuổi, tướng mạo của hắn nhìn qua cũng không hề xuất chúng, nhưng có một loại khí chất đặc thù. Đứng ở nơi đó, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng lại như núi cao sừng sững, chỉ tiến lên vài bước, ngay lập tức sẽ trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của toàn trường.

Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, đối với một trận chiến như vậy hắn cũng rất chờ mong, 7 đấu 7, đây là thi đấu đoàn đội được quan tâm nhất, trải qua

hơn vạn năm nghiệm chứng, là tổ hợp phát huy được hiệu quả tác chiến tốt nhất đối với giới Hồn Sư.

Mà những người trên đài này, đại biểu cho những cá nhân xuất chúng nhất trong cùng thế hệ, đặc biệt là những thiếu niên đến từ Sử Lai Khắc học viện, thực lực của bọn họ có thể đạt tới trình độ nào đây? Trong lúc vô tình, Đường Vũ Lân đã theo bản năng ngầm so sánh cùng bọn họ. Lấy cường giả làm mục tiêu, đây là con đường tất yếu của tất cả mọi người.

Song phương tự giới thiệu mình một cách đơn giản, Đường Vũ Lân lúc này mới biết thiếu nữ kéo Từ Lạp Trí đi lúc nãy tên là Diệp Tinh Lân, thật là một cái tên rất dễ thương!

Trọng tài là một ông già, khí tức thâm trầm, nhìn qua liền biết tu vi không thấp.

"Tiếp theo, trận đấu bắt đầu!"

Võ đài không tính là đặc biệt lớn, còn không rộng bằng sân luyện tập thực chiến bình thường của bọn Đường Vũ Lân, đây là vì hạn chế về thời gian dựng đài thi đấu cũng không quá dài. Vì lẽ đó, toàn bộ đài thi đấu đường kính cũng không vượt quá 50 mét. 14 người ở trên đài tuy rằng không có vẻ chen chúc, nhưng cũng có vẻ không quá thoải mái.

Trọng tài vừa mới hô lên "trận đấu bắt đầu" mấy chữ này, bên đầu tiên phát động tấn công chính là 7 người đến từ Sử Lai Khắc học viện.

Người đầu tiên xuất thủ, lại chính là Từ Lạp Trí.

Chỉ thấy tay phải của hắn vung một cái, Hồn Hoàn dưới chân sáng lấp lóe, hai cái Hồn Hoàn màu vàng bay lên. Hồn Hoàn thứ nhất lấp lánh, tựa hồ có món đồ gì từ trong tay hắn bay ra ngoài. Bởi vì khoảng cách khá xa nên Đường Vũ Lân có chút xem không được rõ ràng. Chẳng qua là cảm thấy vật kia không có tính công kích, nhìn thế nào cũng như bánh màn thầu * vậy?

* *một loại bánh bao không nhân*

Sáu người kia từng người tiếp nhận vật đó, nhét vào trong miệng. Một thiếu nữ khác tầm mười mấy tuổi hét vang một tiếng, ba vòng Hồn Hoàn từ dưới

chân bay lên, hai vàng một tím, là tổ hợp Hồn Hoàn tốt nhất, trên tay phải, một ánh hào quang sáng lên, rõ ràng là một toà bảo tháp, bảo tháp bảy tầng, Hồn Hoàn lượn lờ bên dưới, ba tầng dưới cùng đồng thời sáng lóng lánh lên, hóa thành ba đạo ánh sáng, rơi vào trên người thiếu niên sừng sững tựa thái sơn đang lao lên ở trên cùng.

Thiếu niên kia trong miệng phát sinh một tiếng long ngâm vang vọng, thân thể đột nhiên bành trướng, đặc biệt là đôi cánh tay trở nên đặc biệt tráng kiện. Dưới chân, bốn cái Hồn Hoàn lũ lượt xuất hiện, hai vàng một tím một đen, dĩ nhiên lại có một Vạn Niên Hồn Hoàn.

Trong cơ thể Đường Vũ Lân hơi nóng lên, tựa hồ cảm giác được cái gì. Tiếp đó, hắn liền nghe thấy trên đài từng tiếng lôi đình nổ vang truyền đến.

Dưới đài rất ít người quan sát rõ ràng được chuyện gì đang xảy ra, chỉ là đột nhiên nhìn thấy, một đoàn lam quang mãnh liệt từ giữa đài thi đấu nổ tung lên, sau đó từng đạo sấm sét to lớn liền bao phủ lấy toàn bộ đài thi đấu.

Chương 198: Rút thăm xong xuôi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân vội vàng phát Động Tử Cực Ma Đồng, nhưng mà tựa hồ trên đài tất cả mọi thứ đều bị một tầng ánh chớp màu tử lam kia làm vặn vẹo. Coi như là Tử Cực Ma Đồng cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem rõ ràng hơn được một ít trong tầng sấm sét này.

Đồng thời, Đường Vũ Lân lúc trước cũng đã chú ý tới, một bên khác, nhóm đại biểu 7 người của Thiên Hải Liên Minh lên đài, có ba người là tứ hoàn, bốn người khác là tam hoàn. Ba tên tứ hoàn đều là phối hợp Hồn Hoàn 2 vàng 2 tím, Hồn Linh thấy không rõ lắm. Nhưng lúc này, bọn họ đã hoàn toàn bị luồng sấm sét hung hăng kia bao phủ.

Chuyện này...

Cuộc so tài này lại không để ai nhìn thấy gì!

Sấm sét không chỉ không từ từ biến mất sau khi bạo phát, trái lại dường như còn càng ngày càng mạnh thêm, Đường Vũ Lân mơ hồ nhìn thấy, ở trong sấm sét kia, tựa hồ có một con Lôi Long đang tàn phá bừa bãi ở trên đài.

Những gì hắn có thể nhìn thấy chính là những này, sau đó... sẽ không có sau đó.

Khoảng chừng sau một phút, trận đấu kết thúc.

Đại biểu Thiên Hải Liên Minh xuất chiến 7 người, đã toàn bộ nằm gục trên sàn thi đấu, mà đại biểu Sử Lai Khắc học viện bên này những người xuất

chiến vẫn duy trì đội hình như lúc đầu, nhỏ tuổi nhất Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan ở phía sau cùng của đội ngũ. Cô nàng Diệp Tinh Lan kia, tựa hồ từ đầu tới cuối đều chưa hề ra tay. Mà Từ Lạp Trí dường như đang hướng về trong miệng nhét nhét cái gì, thật giống khô cá mà Đường Vũ Lân cho hắn lúc trước.

Toàn trường yên lặng, trong lúc nhất thời, sân vận động 8 vạn người chen chúc bỗng yên lặng như tờ.

Thiếu niên cầm đầu đại biểu Sử Lai Khắc học viện, hơi khom người chào, sau đó liền dẫn dắt đội viên của mình xoay người đi xuống đài.

Vượt tuổi đối chiến, không cần đến một phút? Chuyện này quả thật lại như một trường giết chóc. Thậm chí các đội viên của Thiên Hải Liên Minh bên này căn bản cũng không có phát huy ra năng lực của chính mình.

Sử Lai Khắc học viện tiến công thực sự quá nhanh, tựa như cuồng phong vũ bão vậy, trong nháy mắt bạo phát như một con Cự Long đột nhiên thức tỉnh ở trên đài, trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi đã nuốt chửng đối thủ.

"Ừng ực!!!" Bên người truyền đến âm thanh nuốt chửng nước bọt.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tạ Giải con mắt trợn tròn lên, "Này, đây chính là thực lực của Sử Lai Khắc học viện sao? Bọn họ đúng là nhân loại sao?"

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Có vẻ là như thế. Hơn nữa, nhìn qua số lượng Hồn Hoàn của bọn họ so với chúng ta cũng không hơn quá nhiều, thế nhưng phối hợp của bọn họ, lực bộc phát, thực sự là quá khủng bố. Chẳng trách Vũ lão sư vẫn luôn luôn đặt nặng yêu cầu về sự phối hợp lẫn nhau của chúng ta. Thực lực của bọn họ quá sức mạnh mẽ."

"Phối hợp của bọn họ nhìn qua không có gì, nhưng tựa hồ có hiệu quả điệp gia. Nếu không, tên gia hỏa cầm đầu dù thực lực mạnh đến đâu, cũng không thể dựa vào một người bạo phát liền đánh bại đối thủ bảy người, trong này nhất định có bí quyết gì đó mới đúng! Bọn họ thật giống không chỉ có Hồn Linh, còn có Hồn Hoàn thuần túy. Nói cách khác, chính là thông qua săn giết Hồn Thú chiếm được. Thậm chí có thể có Hồn Cốt." Hứa Tiểu Ngôn sắc mặt toát lên một nét nghiêm nghị hiếm có. Gia học uyên thâm, về phương diện kiến thức so với Tạ Giải và Đường Vũ Lân còn

cao hơn một chút.

"Chỉ đến như thế." Cổ Nguyệt thản nhiên nói, Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía nàng, nhìn thấy được phần kiêu ngạo trong mắt của nàng.

Như này mà còn chỉ đến như thế? Vậy thế nào mới là mạnh mẽ đây?

"Chúng ta đến tuổi của bọn họ, nhất định sẽ mạnh hơn bọn họ." Cổ Nguyệt giống như tự thuật một chuyện tất yếu vậy.

"Mạnh hơn bọn họ cũng không có gì tài ba." Thanh âm lạnh như băng vang lên, đồng thời hấp dẫn ánh mắt của bốn người, không biết từ lúc nào, Vũ Trường Không đã đi tới bên cạnh bọn họ.

"Những người vừa nãy, bất quá là học viên của Sử Lai Khắc học viện ngoại viện mà thôi." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Ngoại viện?

Thế nhân đều biết, Sử Lai Khắc học viện chia làm ngoại viện cùng nội viện, nội viện mới là Sử Lai Khắc chân chính tinh anh. Những thiếu niên vừa nãy ưu tú như vậy, lại vẫn chỉ là ngoại viện thôi sao?

Lần này, dù là Cổ Nguyệt, trong mắt cũng toát ra vẻ khiếp sợ.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Nói chính xác thì những người tài ba của ngoại viện này có thể vẫn chưa tiến vào nội viện, còn cần phải thông qua một bước khảo sát học viên. Sử Lai Khắc học viện nội viện chuẩn nhập môn là 16 tuổi, tuổi của bọn họ còn chưa tới. Vì lẽ đó khẳng định không phải nội viện. Điều các ngươi cần chú ý nhất, chính là hai đội viên tuổi nhỏ nhất. Có thể ở ở độ tuổi này đã đại biểu cho Sử Lai Khắc học viên đi ra ngoài, thiên phú của bọn họ tất nhiên không giống người thường, thậm chí có thể là nội viện đệ tử trong tương lai. Cũng chính là..."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, "Đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của các ngươi sau này."

Vũ Trường Không vừa nói ra lời này, Đường Vũ Lân bốn người tất cả giật mình, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất? Đây là ý gì?

"Vũ lão sư, chúng con tại sao phải cùng bọn họ cạnh tranh ạ?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc hỏi.

Vũ Trường Không nhìn nàng một cái, nói: "Bởi vì, mục tiêu huấn luyện của ta đối với các ngươi, chính là hi vọng có một ngày các ngươi có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, hoàn thành nguyện vọng ta chưa bao giờ hoàn thành được."

Đường Vũ Lân nói: "Vũ lão sư, lẽ nào lúc trước ngài cũng không thể tiến vào nội viện sao?"

Vũ Trường Không nơi khóe miệng toát ra một tia cay đắng, "Đã từng đi vào, nhưng cũng không có tốt nghiệp."

Long Băng? Đường Vũ Lân trong đầu đột nhiên hiện ra danh tự này, Vũ lão sư không thể tốt nghiệp nội viện, có phải là bởi vì người đã khuất này hay không?

"Các ngươi hiện tại cân nhắc những điều này còn quá xa xôi. Các ngươi bây giờ cần phải làm chính là nỗ lực hơn. Muốn gia nhập Sử Lai Khắc học viện, con đường các ngươi phải đi còn rất dài, rất dài. Rút thăm đã hoàn thành, ngày mai bắt đầu thi đấu."

Vũ Trường Không cũng chưa nói cho bọn hắn biết đối thủ rút thăm được là ai. Đấu cá nhân cùng thi đấu đoàn đội, vòng thứ nhất đều là cuộc thi vòng loại. Thua liền bị đào thải ra bên ngoài.

Hai nội dung thi đấu đều sẽ tiến hành vào ngày mai, Đoán Tạo Sư thi đấu vòng thứ nhất cũng cũng giống như thế. Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân phải đồng thời tham gia ba nội dung thi đấu mới được.

Đơn giản, hắn nhìn qua một chút thời gian dự thi rút thăm được, là đan xen lẫn nhau, cũng không có trùng điệp, nếu không thì, vẫn đúng là có chút bối rối.

Tiến hành đầu tiên là Đoán Tạo Sư thi đấu, bởi vì Đoán Tạo Sư ít người, hơn nữa cũng không cần sân bãi quá to lớn. Mà thi đấu cá nhân cùng thi đấu đoàn đội, được tiến hành tại tám điểm thi đấu bên trong Thiên Hải Thành. Đường Vũ Lân bị phân đến Sân Vận Động Thiên Hải, cách nơi thi đấu Đoán Tạo Thuật cũng không xa. Đây là vận may thu được từ việc rút

thăm.

Thi đấu đoàn đội cũng được tiến hành ở đó, vào đầu buổi chiều. Buổi sáng Đường Vũ Lân chỉ cần hoàn thành vòng loại Đoán Tạo Sư trong thời gian không quá lâu, dĩ nhiên vẫn kịp đến dự tham gia thi đấu cá nhân.

Vũ Trường Không không hề giúp bọn họ tiến hành bất kỳ phân tích nào, cũng không chỉ điểm thêm cho bọn họ, chỉ là nói cho bọn họ phải trở về khách sạn của mình nghỉ ngơi, chuẩn bị thi đấu, hiện tại đi ngay.

"Vũ lão sư thật là một nam nhân thiếu trách nhiệm mà!" Tạ Giải không nhịn được thấp giọng nói.

Cổ Nguyệt liếc hắn một cái, "Ngay ở trước mặt thầy tại sao ngươi không nói?"

Hứa Tiểu Ngôn trực tiếp hơn, "Ta mách Vũ lão sư ngươi nói xấu thầy!"

Tạ Giải tức giận nói: "Ta trêu chọc các ngươi lúc nào, ta là nhân vật phản diện đối với các ngươi sao?"

Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, "Ai bảo dung mạo ngươi không được đẹp như Vũ lão sư cùng Vũ Lân!"

Tạ Giải xem thường hừ một tiếng, "Này, vẻ đẹp của ca ca, sau này sẽ tự nhiên có người lý giải, chỉ là các ngươi vô năng không hiểu được mà thôi."

"Trở về đi. Ta nghĩ, Vũ lão sư sở dĩ không có cho chúng ta quá nhiều chỉ điểm, là bởi vì hiện tại chỉ điểm cũng không dùng làm gì. Vì lẽ đó, chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Sáng mai chúng ta phải tiến hành thi đấu cá nhân, cả nhà hãy cố gắng hết sức. Buổi chiều thi đấu đoàn đội, thời điểm gặp được đối thủ lại lập chiến thuật ứng đối linh hoạt."

Chương 199: Cùng ăn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân đối với ý nghĩ của Vũ Trường Không cũng đoán già đoán non, ở độ tuổi của bọn họ mà nói, số lần tiến hành luyện tập thực chiến của bọn họ tuyệt đối là nhiều nhất, chiến đấu đã in dấu ấn khắc sâu vào trong cốt tủy. Bất kể là kinh lịch ở trong Thăng Linh Đài khi trước, hay là sau đó bị Vũ lão sư không ngừng chèn ép, kinh nghiệm của bọn họ đã không ngừng tăng lên. Bọn họ trước sau đều đang trưởng thành.

Đối thủ mạnh mẽ thì đã làm sao? Luận về Hồn Hoàn cấp độ, ngày hôm nay đội đại biểu của Thiên Hải Liên Minh rõ ràng so với 7 tên thiếu niên của Sử Lai Khắc học viện đều mạnh hơn, vậy mà không thể duy trì được một phút khi đối mặt với người ta.

Tuổi tác, thậm chí là Hồn Hoàn đẳng cấp đều không thành vấn đề, vấn đề mấu chốt là có thể ở trong chiến đấu phát huy ra bao nhiêu, làm sao mới có thể khắc chế địch thủ giành chiến thắng.

Đường Vũ Lân tin tưởng, coi như bọn họ gặp phải đối thủ đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần bọn họ có thể hoàn toàn phát huy ra thực lực bản thân, coi như có thua, Vũ lão sư cũng sẽ không trách bọn họ.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu giúp cả tòa Thiên Hải Thành trở nên càng ngày càng phồn hoa lên, không chỉ là nhờ người hâm mộ từ Thiên Hải Thành đi xem thi đấu, còn có rất nhiều khách du lịch ở những khu vực chung quanh đến xem, giúp phát triển kinh tế mạnh mẽ.

Đến buổi tối, Thiên Hải Thành liền trở nên đặc biệt náo nhiệt, đặc biệt là những nơi có mỹ thực, rượu ngon lại càng náo nhiệt hơn.

"Ngươi đây là trốn đi ra, đúng chứ?" Đường Vũ Lân hướng về tên béo đang ngồi ở đối diện, chính là Từ Lạp Trí đang ngồi ăn như vũ bão.

Lúc xế chiều, Đường Vũ Lân nhận được tin nhắn của Từ Lạp Trí, hẹn hắn đi ăn cơm. Đường Vũ Lân vui vẻ ứng hẹn, kết quả, nhìn thấy cái tên này, hắn một bộ dáng vẻ lén lén lút lút, hiển nhiên chính là lén trốn ra.

"Ừ, đúng vậy. Đậu hũ cá này ăn thật ngon nha. Vừa mềm vừa trơn, hương vị đặc biệt. Quá mỹ vị! Đường Vũ Lân, ngươi cũng ăn đi." Vừa ăn, Tiểu Bàn Tử Từ Lạp Trí còn vừa suýt xoa.

Đường Vũ Lân tuy rằng không phải người của Thiên Hải Thành, nhưng Thiên Hải Thành hải sản so với Đông Hải Thành cũng không khác nhau gì cả, hắn lại là từ nhỏ ở lớn lên cạnh biển, làm sao không nhận biết được cái nào ngon, cái nào không?

"Ồ, ngươi tại sao không ăn?" Từ Lạp Trí hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, nói: "Ta ăn, sẽ không đủ cho ngươi ăn."Hắn không nói thật lắm, những này hải sản không rẻ, chính hắn ăn cũng có chút đau lòng. Nếu chỉ phải mời Từ Lạp Trí ăn một mình còn đỡ xót.

Từ Lạp Trí nói: "Ăn đi, ăn đi! Mọi người cùng nhau ăn mới vui vẻ mà. Ngươi dẫn đường, ta mời khách. Ngược lại ngươi cũng không phải người của Thiên Hải Thành, cũng không tính là vai chủ nhà, đúng không."

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ngươi thật sự để ta ăn? Ngươi thật xác định ngươi muốn khao? Ta ăn rất khỏe đó nha! Ha ha…"

Từ Lạp Trí vung tay lên, "Ăn cơm có thể mất bao nhiêu tiền đâu, đến đây, chúng ta đồng thời ăn. Ăn sảng khoái sạch cái tiệm này luôn!”

"Được! Lão bản, cho chúng ta một phần Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối." Đường Vũ Lân trực tiếp kêu lão bản, bắt đầu gọi món ăn.

Lão bản chần chờ một chút, nói: "Các ngươi còn có người khác cùng ăn sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái.

Lão bản nói: "Ngươi biết một con Lam Kỳ Kim Thương Ngư lớn bao nhiêu sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Đương nhiên biết, tối thiểu 50 cân trở lên, ngươi nhanh chuẩn bị đi, thời gian nướng rất lâu đấy. Lại gọi tiếp 50 Hồng Hoa Hải Đảm, 02 dĩa đầu cá nướng, sau đó sẽ đến...bla, bla." Hắn liên tiếp gọi một đống lớn đồ ăn.

Từ Lạp Trí cũng không để ý lắm, vỗ tay khen hay.

Mà tiếp đó, toàn bộ phòng ăn liền bắt đầu tập trung vào trong nhịp điệu ăn của Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí.

Từ Lạp Trí tốc độ ăn không nhanh bằng Đường Vũ Lân, nhưng cái tên này dù sao ăn cũng rất khỏe. Bọn họ đều là thiếu niên, dưới tâm lý vẫn còn trẻ con, nhìn đối phương ăn thơm ăn ngọt, tự thân sức ăn cũng sẽ tăng theo, còn có mấy phần khá ưng bụng.

Nương theo một bàn bàn mỹ vị hải sản chồng chất, hai người bắt đầu há to miệng triển khai thần công ăn uống.

Đường Vũ Lân chỉ mới uy chấn Đông Hải Thành, ở Thiên Hải Thành là lần thứ nhất hiển lộ ra uy danh.

Chỉ trong chốc lát, không chỉ bàn của bọn họ, còn cả một bàn bên cạnh, xác các loại hải sản, mâm, dĩa cũng đã chồng chất như một ngọn núi nhỏ.

"Ngươi thật sự rất lợi hại! Ta lần thứ nhất nhìn thấy một người có thể so sức ăn với ta. Ăn ngon sảng khoái." Từ Lạp Trí một mặt than thở nhìn Đường Vũ Lân, đưa ngón tay cái lên.

Đường Vũ Lân cười hắc hắc nói: "Ta cũng là lần thứ nhất gặp phải người có thể ăn lượng cơm gần bằng ta như ngươi. Vẫn là hải sản ăn thoải mái, cho thêm một phần lòng trắng trứng. Đến đây, tiếp tục đi, ngươi nếm thử cái này. Hồng Hoa Hải Đảm này ăn cực kỳ ngon, không chỉ thơm ngọt, còn có chứa mùi vị hoa hồng. Hơn nữa, chỉ cần rời khỏi biển hai giờ, mùi vị sẽ thay đổi. Vì lẽ đó chỉ có ở cạnh biển như chúng ta mới có thể ăn được nha."

"Oa, thật là ngon quá đi!"

Dần dần, Từ Lạp Trí cảm giác mình có chút ăn không nổi nữa, bụng hắn đã ăn đến tròn xoe, chỉ có thể tựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục ăn. Nhưng làm hắn khiếp sợ chính là, tốc độ ăn của Đường Vũ Lân một điểm đều không có dấu hiệu dừng lại, hơn nữa cái bụng hắn nhìn qua dường như nửa điểm biến hóa đều không có. Lại giống như trước đó chưa hề ăn gì bao giờ.

"Ta..ta…không xong rồi. ngươi thật là lợi hại, ta phục rồi. So về lượng cơm ăn, sau này ta thừa nhận ngươi là đại ca." Từ Lạp Trí vỗ cái bụng, thở hổn hển, một mặt thỏa mãn, còn có một mặt than thở.

"Tốt ha! Ngươi dĩ nhiên lại ở chỗ này." Ngay vào lúc này, âm thanh quen thuộc lanh lảnh vang lên.

Đường Vũ Lân vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Tinh Lan một mặt tức giận từ bên ngoài đi vào, tiến thẳng đến chỗ Từ Lạp Trí.

"Đừng, đừng đánh ta, Tinh Lan tỷ, ta biết sai rồi. Nhưng ta ăn thật sự sảng khoái mà! Ngươi có thể đừng đánh ta không?! Ta ăn nhiều, ngươi nếu như đụng vào ta một chút thôi, ta sẽ phun ra, như thế không phải lãng phí sao? Ăn thực sự rất ngon, ngươi có muốn hay không cũng ngồi xuống ăn một chút?"

Diệp Tinh Lan thực sự là vừa tức giận, vừa buồn cười. Cái tên này chính là quá tham ăn.

Bất quá, thời điểm nàng quay lại nhìn về phía mặt bàn, cũng bị dọa sợ hết hồn. Đây là một quân đoàn cùng ngồi ăn hay sao?

Mâm, bát, còn có đủ các loại đồ ăn tro cặn đâu đâu cũng có, xếp đầy hai bàn tròn lớn. Đối diện Từ Lạp Trí, tên kia còn đang gặm một cái chân cua, hành động vô cùng thông thạo, hai bên một cắn, một rút, sau đó một đoạn thịt cua trắng toát liền bị ép ra ngoài, ăn sạch không có nửa điểm lãng phí.

Nhìn hắn ăn ngon lành, ngay cả Diệp Tinh Lan tự nhiên cũng cảm thấy mình có chút đói bụng.

"Chính là ngươi câu dẫn hắn trốn ra ngoài ăn đồ ăn?" Diệp Tinh Lan lông mày dựng thẳng, nàng đương nhiên nhớ tới tên con trai xấp xỉ tuổi mình ngày hôm nay gặp ở sân vận động, gã trai này dung mạo rất đẹp đẽ, đặc

biệt là một đôi mắt to, nhìn qua ánh mắt đặc biệt trong suốt ôn hòa. Thế nhưng, hắn gọi Từ Lạp Trí ra ngoài, nhất định là có mưu đồ, dù sao bọn họ cũng đến từ chính Sử Lai Khắc học viện.

"Cùng ăn chút không?" Đường Vũ Lân cũng không trả lời nàng.

Đúng lúc đó, chỉ nghe lão bản gọi một tiếng, "Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối tới rồi đây!"

Làm Diệp Tinh Lan quay đầu lại nhìn, không khỏi có cảm giác con ngươi phóng to ra.

Này, đây cũng quá lớn...

Một con cá nặng hơn 100 cân lớn bao nhiêu? Dài tới hơn một mét, hơn nữa phi thường to lớn. Bên trên phủ một lớp muối biển dày đặc, xem toàn thể lại giống như là một ngọn núi nhỏ. Được đẩy tới bằng một cái xe đẩy không nhỏ hơn cái bàn là bao, đã đến bên cạnh bàn của bọn họ.

Hiện tại tên lão bản đã hoàn toàn tin tưởng, hai người này sức ăn có thể ăn sạch một con Lam Kỳ Kim Thương Ngư, sức "chiến đấu" của bọn họ thể hiện lúc nãy đã đầy đủ chứng minh điểm này.

Quản lý cười nói: "Các ngươi chờ, ta đi lấy búa tạ để cho các ngươi đập ra ăn. Cá nướng muối này của chúng ta, tuyệt đối là có một không hai tại Thiên Hải Thành."

Đường Vũ Lân cười nói: "Không cần làm phiền, để ta tự làm được rồi."

Vừa nói, hắn vừa đứng dậy đi đến bên cạnh con cá nướng muối khổng lồ.

Nướng muối vì để đảm bảo độ tươi của cá, muối ăn nhất định phải đặc biệt nhiều, dựa theo thể tích của Lam Kỳ Kim Thương Ngư, muối ăn bọc bên ngoài phải dày ít nhất nửa mét mới được, bằng không cũng sẽ không mất thời gian lâu như vậy mới chín. Hiện tại sắc trời bên ngoài cũng đã có chút ngả dần về đêm.

Lớp muối phủ cả nửa mét độ dày, người trưởng thành dùng búa tạ phải đánh một lúc mới vỡ được.

Nhưng đối với Đường Vũ Lân mà nói, nhiêu này không tính là gì.

Ánh sáng trên tay lóe lên, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay, vung lên, đập xuống.

"Ầm!" Trong tiếng âm vang trầm thấp, lớp muối ăn trên cùng nhất thời nứt ra. Tiếp theo lại là "Ầm ầm" hai tiếng, thượng tầng muối ăn hoàn toàn rạn nứt.

Đường Vũ Lân thu hồi Trầm Ngân Chuy, hai tay kéo mạnh, liền lộ ra bên trong lớp thịt cá trắng nõn nà. Nhất thời, một mùi thơm ngào ngạt ngay lập tức phả vào mặt.

Từ Lạp Trí cũng đứng lên, trợn to hai mắt nhìn món Lam Kỳ Kim Thương Ngư nướng muối, dáng dấp kia, lại như là hận không thể liền một cái đem nó nuốt sạch.

"Ngươi…ngươi…ngươi làm sao còn không sớm nói cho ta biết còn có thứ đồ tốt này. Ta ăn không vô nữa làm sao bây giờ? Không! Không được, ta đi ra ngoài hoạt động một vòng. Ngươi đừng ăn hết một mình nha! Ta lập tức sẽ trở lại ăn tiếp." Nói xong, Tiểu Bàn Tử tập tễnh bước chân liền đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân thông thạo lấy một cái mâm lớn sạch sẽ, dùng dao ăn vạch một cái, một khối lớn thịt cá trắng mịn liền rơi vào trong cái mâm.

Hắn vừa định một mình ngồi xuống ăn, nhưng đột nhiên ý thức được, trước mặt còn có một vị cô nương, từ nhỏ chăm sóc Na Nhi đã quen, hắn giơ tay đem mâm đưa sang, nói: "Ăn chút nhé?"

Trên thực tế, Diệp Tinh Lan nhìn hắn lúc trước làm tất cả, con mắt cũng đã có chút nóng rực.

Nàng lần thứ nhất biết, nguyên lai còn có thể ăn cá lớn như thế, hơn nữa còn có thể ăn như thế. Nàng bất quá cũng chỉ là một tiểu nữ tử 10 tuổi, dù tính cách so với bạn cùng lứa trầm ổn hơn, tài ba hơn, nhưng dù sao mỹ thực vẫn vậy, luôn có một sức hút thật to lớn.

"Hừm, tốt." Diệp Tinh Lan cũng không do dự, trực tiếp nhận lấy cái mâm,

từ bên cạnh lấy một cái dĩa sạch, ngồi ở vị trí lúc trước của Từ Lạp Trí liền bắt đầu ăn.

Chương 200: Trước tiên cầm món nợ kết một thoáng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân cười cợt, đi tới vị trí đầu cá, lay mở khối muối nơi đó, lộ ra đầu cá to lớn, dao ăn đâm vào đầu cá, vờn quanh một vòng, thoắt cái, một khối thịt non mềm to cỡ bàn tay xuất hiện, rơi vào trong mâm thứ hai của hắn.

Vẫn là đưa cho Diệp Tinh Lan, "Ngươi nếm thử cái này, đây mới là tinh hoa của con cá này. Lam Kỳ Kim Thương Ngư là một loài cá ở biển sâu, cầm đầu vô số loài hải sinh, khối thịt đầu này bên trong ẩn chứa phong phú nhất, thịt cực kỳ thơm mềm, là phần ngon nhất, mỹ vị nhất của nó.

Nói xong, hắn đem mâm thả xuống, mình lại tìm cái mâm khác, lấy một khối thịt lớn, bắt đầu ăn cực nhiều và cực kỳ mau chóng.

Loại cảm giác được ăn cá nướng thỏa thích không e dè này, thực sự là quá mỹ diệu!

Mùi vị thật thơm, Diệp Tinh Lan trong lòng âm thầm nghĩ, đặc biệt là khi ăn phần thịt đầu, nàng trong lòng càng suýt xoa, nhìn lén nhìn về phía Đường Vũ Lân, thầm nghĩ, cái tên này vô sự lấy lòng, không gian tức đạo *, nhất định phải cẩn thận.

* *cố tình lấy lòng người khác, không phải là kẻ gian thì cũng là đạo chích.*

Bất quá, thịt con cá này đúng là quá ngon, chung quy phải ăn xong đã rồi hãy tiếp tục cẩn thận cũng chưa muộn.

Thế là, một nam một nữ này ra sức vùi đầu vào "giải quyết" con cá. Điều duy nhất khiến Diệp Tinh Lan có chút bất mãn chính là, tên kia, dĩ nhiên từ đầu tới cuối đều không thèm ngẩng đầu nhìn mình lấy một chút, cứ ở chỗ đó đại triển thần uy, ăn như vũ bão.

Nàng vốn cho rằng Từ Lạp Trí cũng đã đủ để gọi là kẻ tham ăn, nhưng mà cái tên này trình độ tham ăn chỉ có hơn Từ Lạp Trí chứ không hề kém. Có thể nói là sức ăn khủng bố. Lượng lớn thịt cá rơi vào bụng, hắn một điểm phản ứng đều không có, tốc độ ăn thậm chí còn càng lúc càng nhanh.

Vừa ăn Diệp Tinh Lan vừa cân nhắc, cái tên này có lẽ nào là một quái vật thuộc loài heo chuyển thế, bụng ăn không đáy. Bất quá, con cá này thịt vẫn rất là ngon. Thôi chuyện đó…tính sau!

Vị mặn của muối biển cũng không thấm vào quá sâu trong lớp thịt cá, ngược lại còn hòa quyện vô cùng tinh tế với vị ngọt của thịt cá từ bên trong, ngon dị thường. Đặc biệt là khối thịt mặt cá mà Đường Vũ Lân đưa cho nàng, mềm mại chắc thịt thêm vào hương thơm nhuyễn đạm giao hòa, tuyệt đối là món ăn ngon nhất đời này nàng từng ăn qua.

Chờ lúc Từ Lạp Trí trở lại, nửa con cá đã biến mất, hắn kêu thảm một tiếng, cũng lập tức gia nhập vào "diệt cá đại hội".

Đường Vũ Lân cắt một khối thịt mặt cá khác đưa cho hắn, Tiểu Bàn Tử ăn đến miệng dính đầy nước mỡ. Không nhịn được khẽ rên lên một tiếng đầy thỏa mãn.

Lão bản của quán ăn trợn mắt ngoác mồm nhìn kỹ, ba tên tiểu gia hỏa đem này vậy mà đã đem đầu cá hơn 100 cân tất cả đều nuốt vào. Diệp Tinh Lan nguyên bản lạnh lẽo cao ngạo lúc này đã hoàn toàn biến mất, rất không giữ hình tượng dựa ngửa vào ghế. Nàng cảm thấy, mình từ lúc sinh ra tới nay cũng chưa từng ăn no như thế bao giờ, mơ hồ chỉ cần hơi nhúc nhích, cái bụng liền giống như muốn bị nổ tung.

"Này, ngươi tên gọi là gì?" Diệp Tinh Lan hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

"Đường Vũ Lân." Ăn được nhiều nhất. hắn ngược lại vẫn khá thong dong, nhiêu này bất quá cũng chỉ tương đương với lượng cơm hắn ăn bình thường, có điều hôm nay lượng hải sản hắn ăn nhiều hơn một chút, chỉ vậy

thôi!

"Ngươi làm sao có thể ăn như vậy? Ngươi ăn không biết no sao?" Diệp Tinh Lan nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân cười híp mắt nói: "Nói cho các ngươi một bí mật, kỳ thực, trong bụng ta có nuôi một con rồng, đều là nó ăn nha."

Lời này nửa thật nửa giả, Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí nghe được lại sững sững sờ sờ.

"Nuôi một con rồng? Nó làm sao lại vào trong bụng ngươi ở?" Từ Lạp Trí vẻ mặt đầy tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Ta làm sao biết, từ lúc ta sinh ra đã mang theo nó. Vì lẽ đó, ta có thể ăn rất nhiều. Ngày hôm nay xem các ngươi thi đấu, thực sự là rất lợi hại nha! Căn bản chưa kịp thấy rõ, các ngươi cũng đã thắng."

Từ Lạp Trí nghe vậy nhất thời có chút đắc ý lên, "Đó là Sử Lai Khắc chúng ta đó, luôn luôn là sự tồn tại vô địch."

Diệp Tinh Lan trong mắt loé lên một ít cảnh giác, ở phía dưới bàn đá Từ Lạp Trí một cước, hướng về Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta phải đi, ngươi tính tiền đi."

"Đã nói rồi, ta mời khách." Từ Lạp Trí có vẻ rất trượng nghĩa.

Diệp Tinh Lan liếc xéo hắn một cái, "Ngươi có tiền sao?"

"Ặc..." Từ Lạp Trí ngoác mồm lè lưỡi, "Ta làm sao cầm theo được, chuyện này đã quên..."

Đường Vũ Lân không còn gì để nói, còn có điểm nào không đáng tin hơn nữa được không? Nếu sớm biết, đã không ăn nhiều như vậy rồi!

"Ngươi đây là vẻ mặt gì?" Diệp Tinh Lan nhìn vẻ mặt Đường Vũ Lân có chút cứng ngắc, nhất thời trừng mắt lên, "Có biết hay không hả, để ngươi mời chúng ta ăn cơm là vinh hạnh của ngươi đó!"

Đường Vũ Lân sững sờ, nhìn Diệp Tinh Lan, hắn gật gật đầu, nói: "Đúng đấy! Đặc biệt vinh hạnh. Các ngươi ngồi đợi một chút đi, ta đi thanh toán tiền đây." Nói xong, hắn liền đứng lên đi ra ngoài.

Chỗ ăn ngồi bọn họ là góc xéo trong đại sảnh. Đến quầy tính tiền bên kia chỉ cần quẹo một lần.

Thấy Đường Vũ Lân đi ra ngoài, Diệp Tinh Lan giơ tay lên, mạnh mẽ gõ trên đầu Từ Lạp Trí một cái, "Ngươi canh ta ra ngoài liền lén trốn đi chơi! Xem ta trở lại làm sao trừng trị ngươi."

Từ Lạp Trí vẻ mặt vô cùng oan ức nói: "Tinh Lan tỷ, ta sai rồi. Bất quá, ngươi xem ngươi không phải cũng ăn được rất vui vẻ sao? Vui vẻ là tốt rồi, làm gì lại đánh ta."

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, nói: "Chúng ta xuất thân Sử Lai Khắc, không biết bao nhiêu người muốn đánh chủ ý lên chúng ta, ta xem tên Đường Vũ Lân này thực sự không phải người tốt lành gì. Chắc chắn là có mục đích gì đó mới cố ý tiếp cận chúng ta."

Từ Lạp Trí nháy mắt một cái, nói: "Không thể nào, lúc mới quen hắn đã cho ta cá khô để ăn, khi đó hắn còn không biết ta đến từ Sử Lai Khắc học viện mà?"

Diệp Tinh Lan bĩu môi, "Ngươi làm sao có thể khẳng định hắn không biết? Ta nhìn hắn rất khả năng là người được Thiên Hải Liên Minh bên kia đặc biệt phái tới để tiếp cận ngươi, liên tục nhìn chằm chằm vào ngươi đấy! Không tin ngươi nhìn xem, chờ một lúc nữa hắn khẳng định sẽ còn nghĩ biện pháp quấn lấy chúng ta."

Từ Lạp Trí quay đầu lại nhìn hướng lúc trước Đường Vũ Lân rời đi, "Ồ, hắn làm sao vẫn chưa trở lại?"

Diệp Tinh Lan khinh thường nói: "Khẳng định là ăn no rửng mỡ đi nhà cầu."

"Ồ."

Lại một phút trôi qua, Đường Vũ Lân vẫn như cũ chưa quay trở về.

"Đi nhà cầu thời gian thật lâu a! Ăn được nhiều, kéo cũng nhiều sao?" Từ Lạp Trí lầm bầm.

"Ngươi đi tìm hắn một chút đi." Diệp Tinh Lan cũng có chút bất an trong lòng, nàng cũng không phải như những người khác, lúc trước hung hăng bắt Đường Vũ Lân phải trả tiền, nguyên nhân trọng yếu nhất là, nàng cũng không mang tiền theo! Cùng Sử Lai Khắc học viện đoàn đội đi ra ngoài, bình thường căn bản không có cơ hội tiêu tiền.

Từ Lạp Trí đi một hồi lại trở về.

"Không, không có. Tinh Lan tỷ, hắn thật giống đi mất rồi! Phỏng chừng là bởi vì ngươi thái độ không tốt, người ta tính tiền xong liền bỏ đi. Ta đã nói rồi, nhìn hắn không giống như là loại người xấu muốn tiếp cận người của chúng ta mà!"

Diệp Tinh Lan nói: "Cái này gọi là dục cầm cố túng, ngươi có hiểu hay không? Chúng ta cũng đi thôi!"

Nói xong, nàng liền đứng lên rồi cùng Từ Lạp Trí đồng thời đi ra ngoài.

"Hai vị bạn nhỏ, các người muốn đi, có phải là trước tiên nên thanh toán tiền ăn đã?" Gã lão bản đuổi tới, ngăn cản đường đi của hai người.

...

Trên đường quay trở về khách sạn, Đường Vũ Lân tâm tình sảng khoái. Gió biển nhẹ nhàng khoan khoái thổi phất vào khuôn mặt, thoải mái không nói nên lời.

Tính tiền? Từ Lạp Trí lúc trước đã nói muốn mời khách, hắn mới ăn như vậy, hơn nữa bọn họ cũng không phản đối. Bữa cơm này cũng không hề rẻ à nha! Bọn họ người của Sử Lai Khắc học viện còn có thể thiếu tiền sao?

Làm Đường Vũ Lân khó chịu nhất chính là, con mẹ Diệp Tinh Lan kia lại luôn làm bộ như mình chiếm tiện nghi của bọn họ! Thật giống như bọn họ cùng mình ăn cơm là đang bố thí ân huệ cho mình vậy. Nếu đã như vậy, các ngươi cứ tự mình trả tiền là được rồi, đỡ mắc công mình vừa phải tốn tiền, vừa bị người ta khinh thường.

Vì lẽ đó, hắn lúc đó không chút do dự liền rời đi, người ta học viên của Sử Lai Khắc học viện tài cao xem thường mình, có ngu mới tiếp tục đưa mặt ra chịu nhục! Chịu nhục cái mông! Nếu không muốn tương giao, vậy đơn giản nhất vẫn là chia tay, đường ai nấy đi là tốt rồi. Đương nhiên, hắn làm người vẫn có đạo nghĩa, tự mình thanh toán 1/3 khoản tiền, tương đương tự trả phần mà hắn ăn, không ai nợ ai.

Ngày hôm nay đúng là ăn ngon đến sảng khoái! Trở lại khách sạn, Đường Vũ Lân liền bắt đầu minh tưởng, trên Hồn Đạo Bộ Đàm của hắn, số liên lạc của Từ Lạp Trí, hắn cũng đã đưa vào danh sách chặn. Đỡ phải phiền phức, coi như xưa nay đều không hề quen biết nhau bao giờ.

Kỳ thực, chính hắn cũng không nhận ra, ánh mắt khinh khỉnh của Diệp Tinh Lan kia đã kích thích lòng tự trọng của bản thân hắn.

Chương 201: Thi đấu bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sáng sớm, Đường Vũ Lân là người đầu tiên rời khỏi phòng, đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia hội hợp.

Đoán Tạo Sư thi đấu là nội dung được cử hành đầu tiên. Hắn muốn sau khi tham gia cuộc tranh tài này xong, tranh thủ chạy qua thi đấu nội dung Hồn Sư đấu đơn, cuối cùng là tham gia đấu đoàn đội vào buổi chiều, chạy đi chạy về như là đi chợ vậy. Vì lẽ đó, sáng sớm sau khi tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng, ăn điểm tâm, hắn mau chóng tìm đến chỗ Sầm Nhạc đại sư.

Sầm Nhạc trước ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 6 dẫn đầu, nhóm Đoán Tạo Sư còn lại đi ở phía sau, Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi bởi vì tuổi còn nhỏ, đi ở cuối cùng.

"Sư tỷ, nhất định phải đeo Đoán Tạo Sư huy chương sao?" Đường Vũ Lân thấp giọng hướng về Mộ Hi hỏi.

Mộ Hi trước ngực mang theo huy chương Đoán Tạo Sư cấp 2 nền xanh sao trắng, đặc biệt hai ngôi sao màu trắng ở mặt trên đặc biệt bắt mắt. Đến cấp 3, màu sắc huy chương sẽ phát sinh biến hóa, biến thành nền cam sao vàng. Đương nhiên, hình cây búa đại biểu Đoán Tạo Sư là bất biến.

Hiện tại Đoán Tạo Sư huy chương của Đường Vũ Lân chính là nền lục sao vàng, mặt trên có bốn ngôi sao.

"Hả, đúng rồi. Phụ thân cố ý nói ta dặn ngươi, không cần đeo huy chương, làm hết sức che dấu thân phận Đoán Tạo Sư cấp 4 của ngươi.Nhiệm vụ trọng yếu nhất của ngươi lần này chính là vào được một trong ba người

đứng đầu, giành lấy một danh ngạch tiến vào thi đấu cấp cao hơn." Mộ Hi hạ thấp giọng, nói với Đường Vũ Lân.

"Mộ Hi muội muội, ngươi còn phải lo lắng về danh ngạch sao? Sau này chúng ta chắc chắn sẽ cùng nhau tham gia thi đấu Đoán Tạo Sư tổng hợp ở Sử Lai Khắc Thành." Đi ở trước mặt bọn họ, Trịnh Thiên Lân quay đầu lại, mìm cười tỏ vẻ suy tư nói với Mộ Hi.

Ánh mắt hắn nhìn Mộ Hi rất ôn hòa, sự kiêu ngạo bình thường tựa hồ vào lúc này không còn sót lại chút gì, nụ cười trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần nịnh nọt.

Mộ Hi nói: "Vâng, rất tốt! Sư huynh cố lên." Lão sư của Trịnh Thiên Lân là một Thánh Tượng khác của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, vị kia là cấp 7, thực lực so với Mộ Thần hội trưởng hơi yếu hơn một ít, đồng thời cũng giữ chức Phó hội trưởng của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Trịnh Thiên Lân bởi vì thiên phú rất tốt, Mộ Thần cũng từng chỉ điểm qua hắn, vì lẽ đó Mộ Hi mới gọi hắn là sư huynh.

Trịnh Thiên Lân cười cười, ánh mắt chuyển hướng sang Đường Vũ Lân, "Lần này làm sao còn dẫn theo một tên tiểu tử như thế này chứ! Đi chơi lấy kinh nghiệm sao? Bất quá, tuổi của hắn, có thể cầm nổi được Đoán Tạo Chuy hay không đây?"

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm oán thán, ngươi muốn nâng lên chính mình, cũng không cần thiết đạp ta xuống đất như vậy chứ. Nhưng hắn lại không hề hé răng, dù sao, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đối với hắn không tệ, hắn không muốn đem lại phiền toái cho lão sư.

Mộ Hi nhưng lại có chút không ưng bụng, đừng xem nàng bình thường hay bắt nạt Đường Vũ Lân, nhưng Đường Vũ Lân là đệ tử thân truyền duy nhất của cha nàng, hừ lạnh một tiếng, nói: "Sư huynh, ngươi đang chất vấn quyết định của phụ thân ta sao? Vũ Lân là đệ tử thân truyền duy nhất của phụ thân, làm sao ngay cả Đoán Tạo Chuy cũng không thể cầm nổi?"

Trịnh Thiên Lân sửng sốt một chút, hắn đúng là không biết Đường Vũ Lân là đệ tử của Mộ Thần, trong sự kinh ngạc, đáy mắt còn lóe lên một tia đố kị. Mộ Thần hội trưởng, ở trong giới Đoán Tạo Sư toàn bộ đại lục là nhân vật thuộc tầng thứ cao nhất. Thánh Tượng Cấp Đoán Tạo Sư, toàn bộ đại lục cũng chỉ có khoảng mười mấy vị mà thôi. Thậm chí vài vị còn lánh đời

không đi ra ngoài. Thánh Tượng cấp 8 cũng chỉ có bốn vị.

Hắn lấy lòng Mộ Hi, không chỉ là bởi vì yêu thích nàng, quan trọng hơn chính là coi trọng địa vị của Mộ Thần ở trong giới Đoán Tạo Sư. Lão sư của chính mình là Thánh Tượng, nếu như hơn nữa có Mộ Thần hội trưởng trợ giúp, khả năng tương lai mình trở thành Thánh Tượng sẽ tăng cao.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, tên tiểu thiếu niên trước mặt nhìn qua chỉ khoảng trên dưới 10 tuổi này, lại là đệ tử thân truyền của Mộ Thần hội trưởng, vị trí này đã rất nhiều năm qua chưa bao giờ có. Hắn vốn tưởng rằng, Mộ Thần y bát chỉ có thể truyền lại cho Mộ Hi đấy!

"Không thể ngờ được nha! Đúng là tuổi nhỏ mà ma mãnh. Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi ở trong nhóm thiếu niên có thể phát huy được trò trống gì." Trịnh Thiên Lân hơi nhếch khóe môi lên, nhìn như lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt hắn nhìn Vũ Lân lại có chút không ưa, thậm chí là ghét bỏ.

Người này làm sao lại như vậy? Đường Vũ Lân đầu óc cũng một trận mơ hồ. Mình có đắc tội với hắn bao giờ đâu?! Vào lúc này hắn cuối cùng đã hiểu rõ tại sao lão sư vẫn luôn đặc biệt bảo vệ hắn, việc liên tiếp nhận Đoán Tạo Sư nhiệm vụ của hắn cũng theo một cách đặc thù. Nhìn lại, loại người đố kỵ như vậy cũng thật là không ít đâu!

Muốn giải quyết vấn đề này, cũng chỉ có cách chính mình phải không ngừng trở nên mạnh mẽ, đạt đến trình độ nhất định, đâu còn cần thiết phải quan tâm đến việc người khác có đố kỵ hay không?

Nơi so tài của Đoán Tạo Sư là một phòng thi đấu nằm ở khu vực phụ cận của sân vận động. Vừa vào cửa, Đường Vũ Lân cũng cảm giác một bầu không khí đầy phấn chấn.

Phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong phòng thi đấu đã có hơn trăm cái Đoán Tạo Đài được dựng xong xuôi, hơn nữa nhìn kỹ đều là Đoán Tạo Đài tiên tiến nhất, so với đồ dùng trong phòng làm việc của rõ ràng khá hơn một chút, loại Đoán Tạo Đài cấp bậc này hắn chỉ được gặp qua vài lần tại Hiệp Hội.

Thiên Hải Liên Minh tuy rằng cường giả không nhiều, nhưng về tài lực lại có thể nói là cực kỳ mạnh.

Trên khán đài của phòng thi đấu, khán giả cũng không tính là đặc biệt nhiều, ở trong mắt người bình thường, bọn họ đối với Đoán Tạo Thuật cũng không quá coi trọng. Dù sao, hấp dẫn người ta nhất vẫn là Hồn Sư chiến đấu, thứ nhì là hình thức thi đấu chế tạo Cơ Giáp.

Đoán Tạo, vốn khô khan, đây là nhận thức bản năng của rất nhiều người.

Trên đài chủ tịch đúng là có rất nhiều người trong nghề đến đây xem thi đấu. Mộ Thần địa vị cao cả, cũng không có đến đây, Đường Vũ Lân phóng tầm mắt nhìn sang, một vị cũng không nhận ra. Nhưng hắn đoán được chí ít phải là Đoán Tạo Sư cấp 5 trở lên mới có tư cách ngồi trên đài chủ tịch.

Sầm Nhạc đại sư đối với Đoán Tạo Sư thi đấu đã giảng giải rất rõ ràng, vòng thứ nhất chính là Bách Đoán Tạo tinh luyện, làm tốt phần của mình là được. Thân là Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lân tự nhiên không hề có chút áp lực nào.

Nhóm thiếu niên là nhóm đầu tiên tiến hành thi đấu, thời gian của Bách ĐoánTạo tinh luyện sẽ tương đối nhanh.

Thế nhưng, thời điểm kim loại hiếm được đưa lên Đoán Tạo Đài, hắn vẫn rất lấy làm kinh hãi.

Vậy mà lại là một kim loại hắn đã hết sức quen thuộc gần đây, cũng là loại hắn đã chế tạo thời điểm khảo hạch Đoán Tạo Sư cấp 4, Lam Mang Thai Đồng.

Trong các kim loại hiếm, đây tuyệt đối được cho là một trong những kim loại hiếm khó rèn đúc nhất. Mà đây mới chỉ là nhóm thiếu niên thi đấu thôi đấy!

"Các thí sinh nhóm thiếu niên chú ý, mục tiêu của các ngươi chính là hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện. Không cách nào hoàn thành sẽ trực tiếp bị đào thải. Trong các thí sinh hoàn thành, sẽ lựa ra những người tài ba nhất đưa vào vòng kế tiếp."

Trong Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, bất kể là nội dung thi đấu nào, được quan tâm nhất khẳng định đều là nhóm thành niên, bởi vì đó là nhân tài tuyệt đối. Vì lẽ đó, nhóm thiếu niên thi đấu sẽ được sắp xếp khá đơn giản, nhưng cũng tuyệt đối công bằng.

Đúng đấy! Lam Mang Thai Đồng Bách Đoán Tạo như thế này sẽ trực tiếp đào thải một nhóm lớn các thí sinh. Nếu như từ bên trong lại tuyển chọn ra người ưu tú, sẽ còn đào thải nhiều người hơn.

Vòng kế tiếp còn bao nhiêu người có thể tham gia đây?

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Mộ Hi ở Đoán Tạo Đài sát vách, Mộ Hi khẽ nhíu mày, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh. Đã xung kích Thiên Đoán Tạo, đồng thời nàng còn có tỷ lệ thành công nhất định, Bách Đoán Tạo Lam Mang Thai Đồng đối với nàng cũng không phải việc khó gì.

"Trận đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng tuyên bố trên đài chủ tịch, nhóm thiếu niên dự thi Đoán Tạo Sư thi đấu dồn dập lấy ra Đoán Tạo Chuy của mình bắt đầu rèn đúc.

Nếu như không phải vì không có thời gian, Đường Vũ Lân coi như chỉ dùng Thiên Đoán Ô Cương Chuy cũng có thể hoàn thành tinh luyện, nhưng hiện tại không được, hắn thi đấu bên này xong, còn phải nhanh chóng qua báo danh thi đấu cá nhân nội dung Hồn Sư. Vì lẽ đó, hắn vung lên, trực tiếp chính là Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy.

Tả chuy gõ nhẹ Lam Mang Thai Đồng, phát sinh "Leng keng keng" ba tiếng giòn minh. Tiếp theo một chớp mắt sau, hữu chuy đã vung lên, trực tiếp đập mạnh xuống.

"Ầm!" Một tiếng vang thật lớn vang vọng khắp phòng thi đấu.

Không nghi ngờ chút nào, Đường Vũ Lân là người đầu tiên động thủ.

Ở bên cạnh hắn, Mộ Hi cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì, tên quái thai này vốn đã được thừa nhận năng lực xử lý Lam Mang Thai Đồng. Nhưng trên đài chủ tịch, các đại sư đến xem buổi thi đấu đều không khỏi nhíu mày.

"Hài tử chính là hài tử, Đoán Tạo Lam Mang Thai Đồng cần phải quan sát đầy đủ, vậy mà cũng không hiểu sao? Tên phế vật này không biết là nhà ai vô phúc dạy dỗ nữa." Một lão già tóc bạc trắng nhưng tinh thần quắc thước cau mày nói.

"Đúng đấy! Nghe động tĩnh, khí lực cũng không nhỏ, nhưng quá sức lỗ mãng. Bất quá có thể lý giải là do tuổi còn nhỏ."

Bất quá, những vị này rất nhanh sau đó liền muốn tự vả vào mặt mình, khi nhìn thấy Đường Vũ Lân ở nơi đó đã vung mạnh song chùy bắt đầu rèn đúc.

Đường Vũ Lân chỉ cần vừa tiến vào trạng thái Đoán Tạo, sẽ quên hết tất cả bên ngoài, hết sức chăm chú bên trong công việc Đoán Tạo của chính mình. Vì lẽ đó, hắn cũng không phát hiện ra, lúc hắn ở bên này đã gõ búa xuống nhanh như vũ bão, thì ở một bên khác những thiếu niên cùng dự thi với hắn thậm chí vẫn còn chưa bắt đầu.

Mộ Hi sắc mặt trở nên khó coi hơn, cái tên này! Ở bên cạnh hắn thật sự không phải là lựa chọn tốt.

Mỗi một Đoán Tạo Sư đều có rèn đúc nhịp điệu của chính mình, một khi nhịp điệu chịu ảnh hưởng, sẽ bị quấy rầy. Vì lẽ đó, trăm người đồng thời rèn đúc, vốn là một phần thi giáo đối với bọn họ. Mộ Hi bị quấy rầy, những thiếu niên khác bên cạnh làm sao lại không phải là như vậy đây?

Đường Vũ Lân vung chuy tốc độ quá nhanh, mỗi một chuy đều nặng tựa vạn cân, rơi vào trên Lam Mang Thai Đồng - "Ầm ầm" vang vọng.

Mộ Hi đơn giản ngừng lại, tại chỗ khoanh chân, nhắm mắt dưỡng thần.

Đoán Tạo Sư thi đấu có thời gian hạn chế, nhưng nàng hiểu rất rõ, Đường Vũ Lân chỉ là Bách Đoán Tạo, tốc độ sẽ cực kỳ nhanh, nếu như đã dễ dàng bị hắn ảnh hưởng, vậy đơn giản cứ chờ hắn rèn đúc xong lại nói.

Nàng có được sự trầm ổn như vậy, không có nghĩa là những hài tử 10 – 15 tuổi khác cùng dự thi cũng có. Một ít thiếu niên không thủ được tâm tình, cũng bắt đầu rèn đúc. Chịu ảnh hưởng bởi nhịp điệu của Đường Vũ Lân, tự thân rèn đúc rất nhanh sẽ xuất hiện vấn đề.

Chương 202: Thượng phẩm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bản thân Lam Mang Thai Đồng cũng không phải kim loại hiếm cứng nhất, phiền phức lớn nhất khi đoán tạo chúng chính là sự biến hóa. Vì lẽ đó, sau khi Đường Vũ Lân bắt đầu đoán tạo, chỉ hơn trăm chuy hạ xuống, Bách Đoán Tạo tinh luyện cũng đã hoàn thành. Đặc hiệu điệp chuy của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy được hắn vận dụng vô cùng hoàn mỹ.

Thu chuy về, nhấc tay lên.

Vị giám sát viên nhanh chóng chạy tới.

"Ngươi đã hoàn thành?" Giám sát viên tiếp nhận thẻ số trên tay Đường Vũ Lân, nhìn sơ qua Lam Mang Thai Đồng đã thu nhỏ lại thành một khối sau khi được tinh luyện, khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Đường Vũ Lân nói: "Ta có thể đi được chưa?"

"Hoàn thành là được rồi. Bất quá, ngươi xác định ngươi đã hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện chứ? Nếu như không tinh luyện thành công, sẽ trực tiếp bị đào thải." Vị giám sát viên có lòng tốt nhắc nhở.

"Ta xác định ta đã hoàn thành." Đường Vũ Lân không chút do dự trả lời. Với trình độ hiện tại của hắn, Bách Đoán Tạo đã không đáng kể chút nào.

Trên đài chủ tịch, lão già tóc bạc lên tiếng trước nhất khi nãy trầm giọng nói: "Gọi người mang thành phẩm dự thi của tiểu hài tử kia qua đây. Nếu như ta đoán không lầm, người này chính là một thiên tài." Lúc mới đầu, hắn nghi vấn Đường Vũ Lân lỗ mãng, thế nhưng, thân là một vị Thánh

Tượng Cấp đại tông sư, hắn rất nhanh đã từ trong thanh âm gõ chùy của Đường Vũ Lân nghe ra âm sắc quen thuộc.

Đó là nhịp điệu, nhịp điệu chỉ thuộc về Đoán Tạo Sư. Mỗi một vị Đoán Tạo Sư ở thời điểm đoán tạo đều có nhịp điệu của riêng mình, bắt được nhịp điệu, liền có thể làm ít công to. Lam Mang Thai Đồng tinh luyện không dễ dàng, nhưng hắn lại có thể hoàn thành quá trình đoán tạo trong một nhịp điệu riêng. Có lẽ nào, kết quả tinh luyện của hắn thực sự rất tốt sao?

Rất nhanh, khối Lam Mang Thai Đồng đã thu nhỏ lại rất nhiều được mang lên đài chủ tịch.

Có thể ngồi trên đài chủ tịch, không thể nghi ngờ đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng nhất định trong giới Đoán Tạo Sư, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng hội tụ lại trên tấm kim loại hiếm này.

"Chuyện này..."

Trên khối Lam Mang Thai Đồng hiện lên từng đường hoa văn vô cùng mỹ lệ. Thông thường, đánh giá hiệu quả đoán tạo của Lam Mang Thai Đồng, chủ yếu xem thử hoa văn có đều hay không, các vân hoa có tiếp cận được khu vực trung tâm của khối kim loại hay không?

Khối Lam Mang Thai Đồng này căn bản không cần nhìn thêm, chỉ cần thấy được vân hoa xoáy tròn ngay chính giữa, ngay lập tức có thể xác định quá trình Bách Đoán Tạo tinh luyện đã thành công. Chưa kể, thể tích của nó so với Bách Đoán Tạo thông thường còn thu nhỏ lại nhiều hơn.

Ông lão tóc bạc cúi đầu, cẩn thận nhìn, đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa xoa. Cảm thụ hoa văn trên khối Lam Mang Thai Đồng kia. Dần dần, con mắt của hắn sáng lên.

"Thật sự là một khối thượng phẩm Bách Đoán Tạo! Đi hỏi thăm một chút, đứa nhỏ này là Hiệp Hội nào tiến cử tới vậy?"

Đường Vũ Lân lúc này đã vội vã rời khỏi phòng thi đấu của Đoán Tạo Sư, nhắm thẳng hướng sân vận động Thiên Hải Thành mà chạy như bay tới.

Từ phòng thi đấu đến sân vận động Thiên Hải Thành cũng không xa, tối ngày hôm qua Đường Vũ Lân đã nghiên cứu qua con đường gần nhất để

phòng ngừa mình đến muộn.

Đoán tạo rất thuận lợi, là người thứ nhất nộp bài thi, hiện tại phần thi đấu cá nhân bên kia hắn là vẫn chưa bắt đầu. Hơn nữa, dựa theo thẻ số của hắn, hắn nằm ở bảng thi đấu thứ ba.

Bởi vì người dự thi đông đảo, mỗi nhóm thi đấu lại chia làm nhiều bảng. Mỗi một bảng có thể đồng thời có năm mươi tuyển thủ tiến hành thi đấu. Bảng thứ ba, chí ít hắn phải bắt đầu sau một tiếng, tính toán thời gian có lẽ hoàn toàn có khả năng đến kịp. Đây chỉ mới là ở một địa điểm thi đấu, còn có nhiều địa điểm khác cũng đang tiến hành thi đấu, có thể thấy được số lượng thí sinh tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu cao đến mức nào.

Chạy vào sân vận động Thiên Hải Thành, Đường Vũ Lân đang muốn đi tìm nơi báo danh, chuẩn bị thi đấu, nhưng đường đi trước mặt đã bị một bóng người chặn lại.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên, hơn nữa đường còn bị chặn, Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Tinh Lan mặt đằng đằng sát khí nhìn hắn.

Từ Lạp Trí cũng ở bên cạnh, hắn bày ra dáng vẻ vô tội, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân có chút u oán.

"Cuối cùng cũng coi như bắt được ngươi. Ngươi còn có gì để nói không?" Diệp Tinh Lan hai tay chống nạnh, lông mi dựng thẳng, bên trong đôi mắt đẹp như có ngọn lửa nhấp nháy.

"Nói cái gì? Chúng ta không giống như quen thân đến vậy." Đường Vũ Lân thản nhiên nói, "Chớ cản đường, ta muốn đi thi đấu."

"Ngươi còn muốn thi đấu?" Diệp Tinh Lan khoát tay, đẩy đẩy bả vai Đường Vũ Lân, nhưng làm nàng kinh ngạc chính là, thân thể của người này lại giống như tảng đá vậy, vô cùng nặng, đẩy sao cũng không nhúc nhích lấy một chút.

Nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, Diệp Tinh Lan vành mắt lại đỏ lên, nàng từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ đều chưa bao giờ phải chịu qua ủy khuất đến vậy.

Bị chủ quán ngăn lại đòi tiền, mà trên người nàng căn bản là không mang tiền, Từ Lạp Trí cũng không có. Dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, nàng cũng chỉ có thể dùng Hồn Đạo Thông Tin truyền tin cầu cứu.

Nhưng vị chủ quán này lại nhận định họ định ăn quịt, bắt bọn họ trước khi có người đến trả tiền, phải rửa chén dĩa trừ nợ. Nếu như không có người đến, phải ở lại làm việc tới khi nào trả hết nợ mới thôi.

Đáng thương một đôi tay nhỏ trắng nõn nà của Diệp Tinh Lan, chỉ có thể nhịn nước mắt đi dọn mâm rửa chén bát. Nàng đương nhiên có thể phát tác, thế nhưng, quy củ của Sử Lai Khắc học viện nàng lại không dám xúc phạm. Hơn nữa, ăn cơm trả tiền là chuyện kinh thiên địa nghĩa, vốn là bọn họ không đúng, làm sao có thể nào phát tác?

Kết quả là, hai tên học viên Sử Lai Khắc học viện vậy mà lại bị vây khốn ở một nhà hàng hải sản Thiên Hải Thành, rửa chén đến gãy cả đôi tay.

Nghĩ tới những gì đã trải qua, Diệp Tinh Lan hận đến nghiến răng, mà hết thảy tất cả những chuyện này, đều là do tên trước mắt này dẫn đến.

Sáng sớm, nàng liền lôi kéo Từ Lạp Trí đi ra ngoài, nhưng bọn họ cũng không biết Đường Vũ Lân ở nơi nào. Vẫn là Từ Lạp Trí kiến nghị, Đường Vũ Lân nếu là đến để dự thi, nhất định sẽ đến sân vận động trung tâm. Quả nhiên cuối cùng cũng có thể vây bắt được hắn ở đây.

"Ta tại sao lại không muốn thi đấu cơ chứ? Ngươi ngăn cản ta là muốn làm gì?" Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày nói rằng.

Diệp Tinh Lan phẫn uất nói: "Ngày hôm qua không phải ngươi nói ngươi đi tính tiền sao? Rồi cuối cùng người biến đi đâu, đi tính tiền à?"

Đường Vũ Lân lạnh nhạt nói: "Ta tự thanh toán phần của ta. Phần của các ngươi, tại sao ta lại phải trả tiền? Vốn cũng là Từ Lạp Trí nói với ta muốn mời khách, ta lại tự thanh toán phần tiền của mình rồi rời đi, có cái gì không đúng sao? Ngươi không ăn chắc? Hay là hắn không ăn? Ngươi nếu sợ ta chiếm tiện nghi của các ngươi, vậy tại sao ngươi còn đòi chiếm tiện nghi của ta đây? Ta chỉ thanh toán phần của mình, có ý kiến gì không? Ngươi cũng không có ý định làm bằng hữu của ta, tại sao ta phải trả tiền cho người dưng không quen không biết như các ngươi?"

Diệp Tinh Lan bị hắn chất vấn có chút sững sờ, đúng đấy! Tại sao người ta phải trả nợ cho mình và Tiểu Bàn Tử? Thật giống như chính mình đang đuổi lý!

"Ngươi…ngươi không phải nói theo chúng ta ăn cơm là vinh hạnh của ngươi sao?" Diệp Tinh Lan chống chế.

Đường Vũ Lân nói: "Vinh hạnh liền nhất định phải trả tiền sao? Ta xưa nay đều chưa từng nói ta muốn mời khách. Nếu như chúng ta là bằng hữu, mời các ngươi ăn không tính là gì. Nhưng ngươi cũng không muốn cùng ta kết giao bằng hữu mà! Ta cũng không thèm chiếm tiện nghi của các ngươi."

"Nhưng mà…nhưng mà…ngươi ăn nhiều hơn!" Diệp Tinh Lan khóc bù lu bù loa. Nội tâm phẫn uất cùng oan ức trào dâng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

"Ai ngăn cản ngươi ăn nhiều?" Đường Vũ Lân tiến lên một bước, đẩy tay nàng ra, nhanh chân hướng về sân vận động mà đi. Hắn không muốn bỏ lỡ thời gian, vẫn hi vọng còn kịp để thi đấu nội dung cá nhân nữa đấy!

"Ngươi…đứng lại đó cho ta!" Diệp Tinh Lan quát to một tiếng.

Đường Vũ Lân vậy mà không thèm để ý, cũng không thèm quay đầu lại đã đi vào bên trong.

"Khốn nạn!" Diệp Tinh Lan chửi thề một tiếng giận dữ.

"Tinh Lan tỷ." Từ Lạp Trí từ phía sau nắm lấy vạt áo của nàng, "Vũ Lân hắn nói như vậy cũng rất có đạo lý."

"Ngươi về phe bên kia?" Diệp Tinh Lan quay người lại, hung tợn nhìn về phía hắn.

"Ta…ta đương nhiên là phe của tỷ bên này mà!" Từ Lạp Trí líu ríu phản bác.

"Đường Vũ Lân, ngươi chờ ta." Diệp Tinh Lan hai mắt híp lại, hung hãn gào lên. Sau đó đột nhiên nhanh chân hướng về sân thể thao đi đến.

"Tinh Lan tỷ, ngươi định làm gì thế?"

"Báo danh dự thi! Hắn không phải nói chuyện rất có đạo lý sao? Ta ngay trên võ đài sẽ đánh cho hắn biết cái gì gọi là đạo lý!"

Đường Vũ Lân cũng không biết chính mình vô hình trung đã tự dựng lên cho mình một đối thủ mạnh mẽ. Chạy đến nơi báo danh, quả nhiên, đúng như hắn phán đoán, thời gian vừa kịp, không hề bị lỡ việc đăng ký thi đấu. Hiện tại hắn có thể vào sân chờ đợi. Dự tính khoảng chừng nửa canh giờ nữa, bảng thi đấu của hắn sẽ bắt đầu.

Chương 203: Tốc thắng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đối với Diệp Tinh Lan, hắn vốn là một người ngang ngược! Hắn ăn nhiều như vậy mà còn nói ngược, thực sự là hết sức vô lý.

Ta không lọt được vào mắt hắn, hắn làm gì nhất định phải đi giao hảo? Hai bên vốn không cùng thuộc một đẳng cấp, chỉ là hai đường thẳng song song mà thôi.

Trong trường đấu, khí thế ngút trời. Nhóm thiếu niên bởi vì còn nhỏ, nên số lượng Hồn Hoàn nói chung cũng không cao, nhiều nhất bất quá chỉ là tam hoàn, lại là thi đấu 1 chọi 1, vì lẽ đó sân bãi cũng không hề lớn. Mỗi một sân thi đấu đường kính đều chỉ khoảng tầm 30 mét. Từng khối từng khối sân bãi liền nhau, các loại Võ Hồn, hồn kỹ luân phiên bắn ra, xem mà hoa cả mắt.

Đường Vũ Lân xem rất chăm chú, những người này rất có khả năng là đối thủ của hắn sau này. Hắn chỉ có nhất hoàn và một hồn kỹ, muốn chiến thắng đối phương cũng không hề dễ dàng.

Rất nhanh, bảng thi đấu thứ 2 đã kết thúc, đã đến phiên các tuyển thủ của bảng đấu thứ 3 ra trận.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn thẻ số của mình, dựa theo kết quả rút thăm ngày hôm qua, hắn sẽ thi đấu ở sân số 36.

Sân thi đấu hình tròn, chung quanh có thiết bị phòng ngự bảo vệ, phòng ngừa uy lực của hồn kỹ phát tiết ra bên ngoài.

Đây vẫn là lần đầu hắn tham gia thi đấu kiểu này, bất quá, hắn cũng không có căng thẳng mấy. Dù sao, trải qua quá trình rèn luyện tại Thăng Linh Đài, hơn nữa bình thường còn thường xuyên thực chiến, hắn thậm chí còn có chút hưng phấn chờ mong. Đến tột cùng mình có thể đi được bao xa ở nội dung thi đấu cá nhân đây?

Đối thủ của hắn rất nhanh đã xuất hiện trên đài thi đấu, đó là một tên thiếu niên vóc người nhỏ gầy, nếu như chỉ từ vóc người mà xem, tựa hồ còn nhỏ hơn so với Đường Vũ Lân nữa. Hơn nữa, trong ánh mắt của hắn rõ ràng có chút hoang mang, có chút căng thẳng.

Mỗi một sân thi đấu đều có một vị trọng tài, chỗ họ bên này là một vị trọng tài trung niên.

"Quy tắc thi đấu hết sức đơn giản, các ngươi cố gắng hết sức sử dụng thủ đoạn công kích của mình, không cần kiêng kỵ, thời điểm thích hợp ta sẽ can thiệp để bảo đảm sự an toàn của các ngươi. Khi một bên chịu thua hoặc là mất đi năng lực chiến đấu, bên kia sẽ được tính là chiến thắng. Nếu thực lực cách biệt quá lớn, ta sẽ là người phán định. Các ngươi có 30 giây thời gian chuẩn bị; 5 giây cuối ta sẽ đếm ngược. Bắt đầu chuẩn bị!"

Trọng tài vừa dứt lời, ánh sáng dưới chân đối thủ của Đường Vũ Lân bắt đầu lóe sáng, hai vòng Hồn Hoàn xuất hiện. Hai Hồn Hoàn màu vàng đan xen rực rỡ.

Không phải còn những 30 giây sao? Động tác đầy coi thường của đối phương khiến Đường Vũ Lân mơ hồ, sớm thả Võ Hồn ra sẽ tiêu hao hồn lực đó! Hơn nữa, hắn như thế này là muốn biểu diễn Võ Hồn cho mình xem sao?

Võ Hồn của đối phương là một cây trường côn màu trắng bạc, bên trên có một con hắc long quay tròn, Bàn Long Côn, một loại Khí Võ Hồn không tầm thường.

Bất quá, có chữ “long”, vậy có phải là…

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động. Hắn không hề e ngại số lượng Hồn Hoàn của đối thủ chút nào.

Đối thủ của hắn tựa hồ chợt ý thức được chính mình hơi sốt ruột, vội vàng

đem Võ Hồn thu hồi, ánh mắt chăm chú nhìn Đường Vũ Lân.

"Năm, bốn, ba, hai, một! Bắt đầu!"

Theo tiếng đếm ngược của trọng tài, chân trái Đường Vũ Lân đột nhiên giẫm mạnh trên mặt đất, người đã như đạn pháo xông tới. Hắn không phải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhưng lực bộc phát trong nháy mắt lại phi thường mãnh liệt, khoảng cách 30 mét, chỉ bước vài bước đã đến trước mặt đối phương.

Đối thủ của hắn cuống quít thả ra Võ Hồn của chính mình, Bàn Long Côn trong tay chỉa thẳng về phía trước, Hồn Hoàn dưới chân vậy mà không sáng lên, cho thấy hắn không hề phóng thích hồn kỹ.

Đối với tốc độ đột ngột của Đường Vũ Lân. Hiển nhiên khiến hắn sợ hết hồn. Hắn thật không phải là không muốn phóng thích hồn kỹ, mà là ở trong nháy mắt đó đã quên...

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh nổ vang trong tai, thiếu niên nọ chỉ thấy choáng váng như muốn ngất đi. Tiếp theo, hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân giơ lên hữu quyền, Kim Lân nhấp nháy tỏa sáng, một áp lực khủng bố khó có thể hình dung chợt xuất hiện trong lòng hắn.

Hắn vốn đã căng thẳng, dưới áp lực của long uy bất thình lình xuất hiện, liền đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Đường Vũ Lân khoát tay, hất rơi Bàn Long Côn, tay phải hóa thành trảo, tựa như định đập lên đỉnh đầu của hắn. Đương nhiên, hắn cũng không thực sự vỗ xuống, cũng không phóng thích Kim Long Trảo.

"Dừng lại!" Trọng tài hầu như trong chớp mắt đã đến trước mặt bọn họ, ngăn trở tay phải của Đường Vũ Lân. Đương nhiên hắn cũng cảm giác được Đường Vũ Lân cũng không hề phát lực.

"Kinh nghiệm thực chiến quá kém! Vậy mà cũng dám đăng ký tham gia thi đấu sao?" Trọng tài hướng về tên thiếu niên mặt trắng bệch đang ngồi dưới mặt đất mà nói.

"Ta…ta…có hồn kỹ rất mạnh, ta còn có thể..."

Trọng tài hừ lạnh một tiếng, "Trở về trước tiên rèn luyện thực chiến cho thật tốt rồi hãy trở lại đăng ký. Hồn kỹ mạnh hơn, cũng phải biết sử dụng mới phát huy được, ngươi có thể sao?"

Trận đấu kết thúc, vòng thứ nhất cuộc thi vòng loại, Đường Vũ Lân thắng.

Trọng tài khen ngợi hướng về hắn gật đầu, phân phát cho hắn một thẻ số mới, dùng để thi đấu vòng thi đấu thứ hai.

Từ đầu tới cuối, Đường Vũ Lân thậm chí ngay cả Võ Hồn cũng chưa hề phóng thích ra ngoài đã chiến thắng đối thủ.

Trải qua cuộc tranh tài này, sự tự tin của Đường Vũ Lân tăng lên nhiều, đối thủ tựa hồ cũng không quá cường đại như hắn tưởng tượng.

Trận đấu buổi sáng kết thúc, so với dự tính còn nhanh hơn, tiếp theo còn thi đấu tổ đội buổi chiều, vì vậy hắn đơn giản trực tiếp quay về lại khách sạn.

Lúc hắn trở lại, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt cũng đều đã trở về, Hứa Tiểu Ngôn thậm chí còn chưa từng rời khỏi khách sạn.

"Các ngươi thế nào?" Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt hỏi.

"Đương nhiên là thuận lợi qua ải. Ngươi biết thực lực của tụi ta mà!" Tạ Giải có chút đắc ý nói.

Cổ Nguyệt cũng hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Đường Vũ Lân cười nói: "Vậy xem ra ba người chúng ta đều thuận lợi vượt qua vòng thứ nhất, chúc mừng cả nhà!"

Cổ Nguyệt nói: "Mục tiêu của chúng ta không phải là quán quân sao? Thi đấu đoàn đội, chắc chắn chúng ta cũng sẽ chiến thắng."

Đường Vũ Lân cảm khái nói: "Kinh nghiệm thực chiến thật sự rất trọng yếu, đối thủ của ta là một tên nhị hoàn Đại Hồn Sư, nhưng hắn thậm chí hồn kỹ còn chưa kịp triển khai ra đã thất bại. Hắn tuy rằng có chút không phục, nhưng mà nếu đây là chiến trường, hắn chắc chắn đã tèo trên tay ta."

Cổ Nguyệt nói: "Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Thực lực vốn là tổng hợp của tất cả mọi thứ, hồn lực, hồn kỹ đều chỉ là một phần trong đó. Hồn Sư dù mạnh mẽ đến đâu nhưng nếu chủ quan, cũng có thể bị tiểu hài tử dùng chủy thủ đâm chết. Vì lẽ đó thực chiến, phản ứng, cảnh giác,…đều phi thường trọng yếu."

Đường Vũ Lân cười nói: "Ta chỉ hi vọng là vòng kế tiếp không phải gặp ngươi là tốt rồi."

Cổ Nguyệt hơi sững sờ, cũng nở nụ cười, đúng đấy! Nàng làm sao lại mong muốn phải đánh với Đường Vũ Lân đây?

"Trạng thái của mọi người cũng không tệ, lão đại, buổi chiều tính sao đây?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta xem năng lực của người dự thi cũng chênh lệch không đồng đều, chúng ta chỉ cần phát huy như bình thường là tốt rồi. Mọi người không cần sốt sắng, với thực lực bình thường của chúng ta, thông qua vòng một không thành vấn đề.”

"Ừm." Ba người kia đồng thời gật đầu.

Vũ Trường Không đã đi đâu đó, tới lúc gần thi đấu đoàn đội, người dẫn đội của bọn họ cũng không phải là Vũ lão sư, mà là thầy chủ nhiệm Long Hằng Húc.

"Bọn tiểu tử, đều đã chuẩn bị xong chưa?" Nhìn thấy mấy hài tử này, trên mặt Long Hằng Húc cũng không khỏi toát ra nụ cười.

Hắn đã đi thăm dò kết quả thi đấu sơ loại hôm nay, vốn cũng không nghĩ là mấy hài tử này tham gia thi đấu cá nhân, lại còn thuận lợi thông qua vòng thứ nhất. Đây tuyệt đối là một khởi đầu tốt.

Đương nhiên, hắn cũng không biết Đường Vũ Lân còn dự thi Đoán Tạo Sư nữa.

"Dạ đã chuẩn bị kỹ càng." Đường Vũ Lân thay mặt các bạn hồi đáp.

Long Hằng Húc gật đầu, "Tiếp theo phải xem các người phát huy thế nào. Không biết Vũ lão sư đã nói cho các ngươi biết hay chưa? Bởi vì nhân số ít,

lại sử dụng phần lớn tài nguyên của học viện, lần thi đấu này, trên thực tế cũng là một lần sát hạch đối với Linh Bạn các ngươi. Các ngươi có thể thu được thứ hạng càng cao, tương lai có thể nhận được tài nguyên đầu tư của học viện càng nhiều. Đường Vũ Lân, đặc biệt là ngươi, ngươi có biết ngươi đã sắp ăn đến nghèo học viện rồi không!? Vì lẽ đó, bọn nhỏ, phải cố gắng lên!"

Đường Vũ Lân gật gù, "Tụi con nhất định sẽ toàn lực ứng phó."

Vũ lão sư xưa nay đều không hề nói cho bọn họ biết những thứ này, nghe Long Hằng Húc nói xong, trong lòng hắn không khỏi xúc động. Vì bọn họ, Vũ lão sư nhất định đã phải chịu đựng áp lực không nhỏ. Biện pháp tốt nhất để báo đáp lão sư là gì? Thắng lợi!

Địa điểm thi đấu đoàn đội so với thi đấu cá nhân lớn hơn nhiều lắm. Sân thi đấu 3 đối 3 có đường kính 50 mét hơn.

Đối thủ của bọn Đường Vũ Lân đến từ một thành thị nhỏ gọi là Hải Dương Thành, là thành thị phụ cận của Thiên Hải Thành, quy mô so với Ngạo Lai Thành ban đầu của Đường Vũ Lân cũng không lớn hơn bao nhiêu; nhưng kinh tế thực sự tốt hơn nhiều, vì lẽ đó cũng có một toà trung cấp học viện.

Thi đấu đoàn đội 3 đấu 3 sở dĩ vốn không được coi trọng, một trong những nguyên nhân là do các học viện có thực lực đều lựa chọn hình thức thi đấu tổ đội 7 người. Chỉ có khi nhân số không đủ, hoặc là đã có đội chủ lực đăng ký nội dung 7 người, khi đó bọn họ mới phái học viên tham dự nội dung đấu 3 người.

Đây đều là do Long Hằng Húc nói cho bọn họ biết, Vũ Trường Không xưa nay chưa từng đề cập đến những thứ này.

Bất luận đối thủ là ai, đều phải chiến thắng! Đây là lý luận của Vũ Trường Không.

Bọn Đường Vũ Lân từ dưới sân quan sát các cuộc so tài, nhóm thiếu niên 3 đấu 3, tựa hồ cũng không có đối thủ nào đặc biệt mạnh mẽ. Quá trình thi đấu diễn ra có phần hơi tẻ nhạt.

"Lão đại, mấy cuộc so tài này nhìn kiểu nào cũng khiến ta thấy vô cùng buồn ngủ?" Tạ Giải có chút bất đắc dĩ nói.

Đường Vũ Lân nói: "Bởi vì ngươi vẫn chưa gặp được đối thủ mạnh. Nơi này chỉ là một điểm thi đấu thôi, tuyệt đối không nên coi thường. Lát nữa chiến thuật của chúng ta sẽ sắp xếp như thế này..."

Chương 204: Mỏi mắt mong chờ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vừa xem thi đấu, trong lòng hắn đã lập sẵn kế hoạch.

Nửa giờ sau, rốt cục cũng đến phiên đại biểu Đông Hải học viện bọn họ ra trận.

Đường Vũ Lân đi ở trước nhất, theo sau hắn chính là Tạ Giải, còn có Hứa Tiểu Ngôn...

Đúng, Cổ Nguyệt cũng không hề ra trận.

Nhìn những tràng thi đấu trước đó, hơn nữa đối thủ đều đến từ những tòa trung cấp học viện thuộc các thành thị nhỏ, Đường Vũ Lân hoàn toàn tự tin. Vũ Trường Không đã nói, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, chính là quán quân. Đối với Vũ Trường Không, Đường Vũ Lân hiểu rõ bất luận bọn họ tham gia thi đấu như thế nào, đối thủ mạnh mẽ đến mức nào, mục tiêu mãi mãi cũng sẽ chỉ có một cái này.

Muốn thu được giải quán quân, vậy sẽ phải có sắp xếp chiến thuật bài bản. Trong các học viên Linh Ban, thực lực mạnh nhất không nghi ngờ chút nào chính là Cổ Nguyệt. Bảo toàn thực lực sẽ có lợi ích rất lớn đối với những trận thi đấu về sau của bọn họ.

Băng Trượng Hứa Tiểu Ngôn không được tính là đặc biệt mạnh, nhưng khả năng phối hợp với đồng đội của nàng lại cực kỳ tốt, thường thường sẽ có thể đem lại tác dụng ở thời khắc mấu chốt.

Giống như Tạ Giải hình dung về nàng, nhìn qua tưởng như một thiếu nữ

xinh đẹp ngây thơ thanh khiết, trên thực tế lại là một tên xấu bụng ham lợi tiểu đạo tặc.

Hứa Tiểu Ngôn cũng không nghĩ rằng cuộc so tài thứ nhất đã có thể ra trận, trong con ngươi xinh đẹp hiện rõ sự hưng phấn, buổi sáng bọn Đường Vũ Lân thi đấu cá nhân đều giành chiến thắng, nàng kỳ thực trong lòng cũng khá là ước ao. Chỉ là bởi vì nhận thức rất rõ ràng thực lực của bản thân, nàng biết mình cũng không thích hợp để chiến đấu một chọi một, vì vậy nên cũng không tranh phong.

Nhưng ngay lúc đó lại được chọn để thi đấu đồng đội, nàng làm sao không hưng phấn cho được? Không nghĩ tới, Đường Vũ Lân lại đồng ý để nàng xuất chiến.

Bước lên đài thi đấu, đối thủ của bọn họ cũng đã xuất hiện rồi. Ba tên thiếu niên khoảng chừng 14, 15 tuổi.

Khi ba vị thiếu niên đến từ Hải Dương Thành Trung Cấp học viện này nhìn thấy đối thủ rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình nhiều, trên mặt cả ba đều toát lên ý cười không thể che giấu được.

Đúng như Đường Vũ Lân phán đoán, Hải Dương Thành Trung Cấp học viện không mạnh, giống như những đội thi đấu trước đó bọn họ đã xem qua.

Khi bọn hắn tự cho rằng không có cơ hội nào để chiến thắng, vậy mà ở vòng thi đấu thứ nhất lại đụng được đối thủ nhỏ tuổi như bọn Đường Vũ Lân, làm sao bọn họ có thể không vui mừng đây?

Ba tên tiểu gia hỏa này cùng lắm cũng chỉ 11, 12 tuổi chứ bao nhiêu? Ở độ tuổi này, kém hơn vài tuổi, chính là một trời một vực! Vì thời gian tu luyện sẽ kém hơn rất nhiều. Trong lúc nhất thời, ba người không thể tiết chế được cảm xúc vui mừng của mình lộ rõ ra bên ngoài.

"30 giây thời gian chuẩn bị. Sau khi đếm ngược 5 giây cuối sẽ bắt đầu. Quy tắc thi đấu, không được cố ý làm đối thủ tàn phế hoặc tử vong, khi ta kêu ngừng phải dừng thi đấu ngay lập tức." Trọng tài đã lên đài. Ngày hôm nay thi đấu rất nhiều trận, hắn đọc vanh vách quy tắc thi đấu y như một cái máy.

"Ta tên Ma Tạp, đây là đồng đội của ta Vũ Thạch cùng Đoan Mộc Liên

Liên, mấy tên tiểu tử các ngươi đến từ Đông Hải Học Viện?" Bọn họ cũng đã xem qua kết quả rút thăm.

Tiểu tử? Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra vẻ mỉm cười, "Đúng đấy! Ba vị học trưởng, chúng ta đến từ Đông Hải Học Viện năm nhất. Xin mời ba vị học trưởng chỉ giáo nhiều hơn."

Tạ Giải vốn định phát tác, nhưng nhìn thấy Đường Vũ Lân hướng về phía mình làm ám hiệu từ phía sau lưng. Hắn biểu hiện hơi sững sờ, sau đó liền ý thức được cái gì, cúi đầu, không để vẻ mặt của mình bị đối phương nhìn thấy.

Hứa Tiểu Ngôn vẻ mặt lại trở nên quái lạ hơn. Cái tên đội trưởng này, bình thường không phải rất quang minh chính đại sao?

"5, 4, 3, 2, 1…thi đấu bắt đầu!"

Theo tiếng tuyên bố của trong bài, trận thi đấu đồng đội đầu tiên của Linh Ban đã chính thức bắt đầu.

Đường Vũ Lân là người thứ nhất xông lên, cũng giống như lúc trước thi đấu cá nhân, hắn căn bản cũng không hề thả ra Võ Hồn. Phóng thích Võ Hồn cần mất một ít thời gian, với tu vi của bọn họ bây giờ, thậm chí có thể mất đến một giây thời gian, hắn trực tiếp hướng về phía đối phương chạy đến, vậy cũng có thể tiết kiệm được khoảng thời gian này rồi.

Luận tốc độ, hắn không sánh được với Tạ Giải, nhưng so về lực bộc phát, tuyệt đối không hề thua kém Tạ Giải một chút nào. Chân trái lúc dùng sức còn phát ra một tiếng "ầm" vang vọng. Động tác của Tạ Giải cũng không hề chậm, sử dụng chiến thuật lúc trước đã được thỏa thuận kỹ lưỡng. Hắn đi theo sau Đường Vũ Lân, cấp tốc ẩn giấu thân thể phía sau lưng của Vũ Lân.

Hứa Tiểu Ngôn tay phải thi triển một chiêu, một vòng Hồn Hoàn ở dưới chân sáng lên, Băng Trượng xuất hiện.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân hai người vọt tới trước mặt, nhưng lại không phóng thích Hồn Hoàn, mà Hứa Tiểu Ngôn cũng chỉ thả ra được mỗi một Hồn Hoàn, đối thủ của bọn họ ba vị này, rõ ràng sửng sốt một chút. Thậm chí ở trong lòng còn sinh ra ảo giác có khi nào hai thằng nhóc này còn

không biết làm cách nào để phóng thích Hồn Hoàn hay không?

Sau đó ba người mới dồn dập phóng thích Võ Hồn của mình.

Nhị hoàn, tất cả đều là nhị hoàn màu vàng. Có thể đại biểu học viện xuất chiến, ắt hẳn cũng là những người tài ba trong đám học viên.

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy một ánh sáng Hồn Hoàn màu tím. Khẩn nhìn qua liền thấy vô số dây leo màu xanh như xúc tu chen chúc xuất hiện. Ánh sáng màu tím lóe sáng, dây leo bao trùm khắp chung quanh cơ thể bọn họ.

Trong lúc vội vàng, ba người gần như không phản ứng kịp, lúc này mới cố gắng triển khai hồn kỹ. Những dây leo màu xanh lam kia đã đến rất gần, khi bọn họ theo bản năng cố gắng chống lại thì từng cây dây leo vô cùng cứng cỏi đã cấp tốc quấn quanh mà lên, ba người đồng thời bị trói chặt lấy.

"Đừng nhúc nhích!" Âm thanh lạnh lùng của Tạ Giải vang lên, Quang Long Chủy phân biệt gõ trên đầu ba người một cái.

Hứa Tiểu Ngôn ở phía xa giơ cao băng trượng, nhưng căn bản không có phóng thích hồn kỹ.

"Dừng lại!" Thời điểm trọng tài hô lên, hắn cũng hơi ngạc nhiên.

Một tên nhị hoàn, hai tên nhất hoàn, chống lạ ba gã nhị hoàn, không chỉ thu được thắng lợi, hơn nữa lại chỉ sử dụng thời gian ngắn ngủi như vậy, chuyện này quả thật khó mà tin nổi!

Từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc, toàn bộ quá trình thực sự là quá nhanh, có cảm giác như mắt không kịp nhìn.

Tại sao lại như vậy? Ma Tạp, Vũ Thạch, Đoan Mộc Liên Liên, ba người trong lòng đều có cùng ý nghĩ này, bọn họ thậm chí còn chưa kịp triển khai hồn kỹ của chính mình.

Kinh nghiệm thực chiến, trong lòng Đường Vũ Lân lại xuất hiện 4 chữ này. Những đối thủ này, so về kinh nghiệm thực chiến, kém hơn bọn họ rất nhiều.

Lúc tham dự thi đấu cá nhân, hắn cũng đã cảm nhận được, đến lúc thi đấu đồng đội cũng là như vậy. Chẳng lẽ nào bình thường bọn họ đều không hề trải qua huấn luyện thực chiến sao?

Kỳ thực là hắn đã nghĩ oan cho những đối thủ này, bất kỳ học viên Hồn Sư nào đều phải trải qua thực chiến huấn luyện, chỉ có điều trình độ huấn luyện có chỗ bất đồng. Huấn luyện thực chiến với cường độ cao như bọn họ có thể nói là vô cùng hiếm, chớ nói chi là thiên phú của bọn họ là ở tốp đầu của Đông Hải học viện từ hàng ngàn hàng vạn học viên tuyển chọn ra, giáo viên của bọn họ lại là Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không xuất thân từ Sử Lai Khắc Học Viện, rất nhiều phương pháp dạy học đều được học tập từ Sử Lai Khắc.

Trước đây bọn họ chỉ luyện tập nội bộ lẫn nhau, hoặc đối mặt với Hồn Thú trong Thăng Linh Đài, vẫn không cảm giác được ưu điểm của mình. Đến lần tranh tài này, khi chân chính đối diện với những Hồn Sư khác, bọn họ mới có thể phát hiện ra điều này.

"Đội trưởng, không nghĩ tới ngươi cũng có mặt xấu nha!" Rời khỏi sân thi đấu, Hứa Tiểu Ngôn cười hì hì nói với Đường Vũ Lân.

Không phải sao? Thi đấu còn chưa bắt đầu, Đường Vũ đã mê hoặc đối thủ, ánh mắt thuần khiết hoàn mỹ, một bộ dáng vẻ ngây ngô đã hoàn toàn mê hoặc đối thủ. Thời điểm chân chính tranh tài lại đột nhiên bạo phát, trước sau biến hóa quá to lớn mới khiến cho đối thủ không trở tay kịp, do đó bị thua chóng vánh.

Nếu không, coi như có thể thắng, cũng không thể thắng thoải mái như vậy mới đúng. Từ đầu tới cuối, đều chỉ có mỗi Đường Vũ Lân sử dụng một hồn kỹ mà thôi, đương nhiên, đó là Thiên Niên Hồn Kỹ.

Đường Vũ Lân cười ha ha nói: "Có thể tiết kiệm được một điểm khí lực nào thì đều nên tiết kiệm, nếu có thể ẩn giấu được thực lực của các ngươi thì tại sao phải bại lộ? Mục tiêu của chúng ta là quán quân đó nha!"

"Không sợ chém gió to quá gãy lưỡi sao?" Chính vào lúc này, một âm thanh lạnh như băng cách đó không xa vang lên.

Đường Vũ Lân ba người quay đầu nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, chính là Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí...

Chương 205: Phá kỷ lục

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí hướng về Đường Vũ Lân làm ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, Diệp Tinh Lan lại lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân, hai con mắt như muốn phun lửa, hận không thể đem hắn thiêu chết.

Đường Vũ Lân thế nhưng không thèm để ý tới nàng, "Chúng ta đi thôi!"

Tạ Giải tiến đến bên tai hắn, nói: "Ta thế nào cứ có cảm giác, các ngươi tựa như có thâm cừu đại hận gì đấy?"

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Cũng không có. Chỉ là biết nhau sơ sơ mà thôi."

Cổ Nguyệt lúc này cũng đi tới, nàng cũng không có nói chuyện kiểu như Đường Vũ Lân, chỉ lạnh lùng nhìn Diệp Tinh Lan nói: "Mỏi mắt mong chờ."

Diệp Tinh Lan xem thường hừ một tiếng, "Chúng ta cũng báo danh dự thi, ta ngược lại muốn xem xem, là ai mỏi mắt mong chờ."

Bọn họ cũng báo danh? Bọn họ không phải đến từ Sử Lai Khắc học viện sao? Sử Lai Khắc học viện không phải là không thể tham gia loại thi đấu công khai này sao?

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn bọn họ.

Diệp Tinh Lan đắc ý nói: "Chúng ta lâm thời gia nhập một học viện, tóm lại sẽ không có người phản đối. Đường Vũ Lân, ngươi chờ ta, ngươi tốt nhất

nên cầu nguyện có thể thất bại trước khi gặp phải ta, nếu không, hừ hừ!" Vừa nói, nàng duỗi quả đấm nhỏ hướng về Đường Vũ Lân nhá nhá, trong con ngươi tràn ngập mùi vị uy hiếp.

Sắc mặt Đường Vũ Lân trở nên hơi nghiêm nghị, hắn không thể không cẩn thận ứng đối. Nhân gia người ta vậy mà lại đến từ chính Sử Lai Khắc học viện đó nha! Tràng thi đấu biểu diễn kia mọi người đều đã xem, tuy rằng không hề nhìn rõ ràng bọn họ ra tay như thế nào, nhưng có thể đại biểu Sử Lai Khắc học viện xuất chiến, đã đủ để chứng minh thực lực của bọn họ. Có thể tao ngộ đối thủ như vậy trong trận đấu, hơn nữa lại bởi vì chính mình gây nên, chuyện này cũng không công bằng chút nào với đồng đội của mình.

Đường Vũ Lân đang định nói cái gì, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại.

"Được, vậy thì nhìn xem là ai mỏi mắt mong chờ. Đội trưởng, chúng ta đi." Cổ Nguyệt lôi kéo Đường Vũ Lân liền rời đi, cũng không cho hắn giải thích gì thêm.

Trên đường trở về khách sạn, Đường Vũ Lân kể lại chuyện mình cùng Diệp Tinh Lan trở mặt nói qua một lần.

"Đội trưởng, ngươi cực giỏi." Hứa Tiểu Ngôn hai mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lân, "Người ta vậy mà đến từ Sử Lai Khắc học viện nha! Ngươi lại cứ như vậy mà bỏ lơ, quá tuấn tú. Quả thực chính là uy vũ không khuất phục, nghèo nhưng không thể hèn."

Tạ Giải bĩu môi, "Cái gì mà uy vũ không khuất phục! Hắn chính là tiếc tiền thôi."

Đường Vũ Lân liếc hắn một cái, "Đúng vậy! Chính là như vậy."

Hắn vừa nói như thế, Tạ Giải trái lại không thể trào phúng thêm được, Cổ Nguyệt ở một bên thở dài nói: "Đây mới là tính tình thật thà."

Tạ Giải tức giận giẫm chân, "Ta nói này Cổ Nguyệt, ngươi có thể có chút chủ kiến hay không?! Có phải ở trong lòng ngươi, hắn làm cái gì cũng đúng?"

"Đúng vậy!" Cổ Nguyệt nói như đúng rồi.

Tạ Giải cả giận nói: "Vậy sau này ngươi lớn rồi có phải còn muốn gả cho hắn? Vậy nên mới phòng ngừa chu đáo từ bây giờ?"

Cổ Nguyệt ngẩn người, nhìn về phía Đường Vũ Lân, nhưng ánh mắt của nàng một khắc sau lại ảm đạm đi, đột nhiên tăng tốc độ, chạy nhanh về hướng khách sạn.

Tạ Giải ngẩn người, bình thường hắn cùng Cổ Nguyệt đấu võ mồm xưa nay đều không thắng bao giờ, làm sao có cảm giác lần này hình như đã thắng, nhưng thời điểm Cổ Nguyệt chạy đi, lại khiến trong lòng hắn có cảm giác không thoải mái. Tựa hồ mình đã làm sai điều gì!

"Nàng đây là làm sao?" Tạ Giải nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân tức giận: "Đừng nói lung tung. Ngươi mới vài tuổi, biết cái gì là lập gia đình với không lập gia đình."

Mãi cho đến khách sạn, Cổ Nguyệt đều không tiếp tục nói chuyện, cứ đi một mình ở phía trước như vậy, kéo dài khoảng cách cùng mọi người.

Tâm tình Đường Vũ Lân vẫn rất tốt, dù sao cả ba trận chiến đầu tiên của mình hôm nay đều đã giành chiến thắng, chuyện này đương nhiên rất đáng giá để hưng phấn.

Về mặt Đoán Tạo Thuật hắn không hề lo lắng, nhưng thi đấu cá nhân và đoàn đội ngày hôm nay đã khiến hắn có thể mơ hồ so sánh được thực lực của phe mình và các đối thủ.

Bàn về hồn lực, số lượng Hồn Hoàn, bọn họ trong trận đấu bởi vì nguyên nhân tuổi tác đương nhiên không chiếm được thượng phong. Thế nhưng, bàn về sức chiến đấu, bọn họ cũng không yếu hơn đối thủ.

Bởi vậy, hắn cũng mơ hồ đoán được, các học viên Sử Lai Khắc học viện sở dĩ mạnh mẽ, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng không phải bởi tu vi của họ cao bao nhiêu, mà là tổng hợp sự hài hòa của tố chất cơ thể. Bất kể là thực chiến, phối hợp hay là Võ Hồn đều là như vậy. Dù sao, ở độ tuổi này, để hồn lực vượt rất rất xa bạn cùng lứa, là một sự tình không thể xảy ra được.

Đường Vũ Lân mới trở về phòng không lâu đã nghe thấy truyền đến âm

thanh phá cửa “ầm ầm”.

"Sư tỷ, ngươi nhẹ tay chút." Căn bản không cần ra xem, Đường Vũ Lân cũng biết là ai đến, chỉ có Mộ Hi mới sẽ dùng phương thức này gõ cửa.

"Mở cửa nhanh, cái tên nhà ngươi lại gây náo động." Đường Vũ Lân vừa mở cửa, Mộ Hi đã trực tiếp vọt vào.

"Ta làm sao?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn Mộ Hi dáng vẻ đầy hấp tấp.

"Phá kỷ lục có biết không? Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, hoàn thành Bách Đoán Tạo thượng phẩm trong thời gian nhanh nhất. Ngươi! Phá! Kỷ! Lục! Rồi!" Thời điểm Mộ Hi nói đến mấy chữ cuối cùng, có chút nghiến răng nghiến lợi.

"A?" Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Ta chỉ là vội vã đi tham gia thi đấu cá nhân, ta..."

Mộ Hi trên dưới đánh giá hắn, "Ngươi có biết hay không, ngươi đi rồi, trên đài chủ tịch hạ xuống một đám người, chuyên môn tìm đến ngươi, lại không tìm được bóng người của ngươi. Ta cũng không dám lên tiếng, chỉ là nghe bọn họ nói, người đã phá kỷ lục Bách Đoán Tạo thượng phẩm, hơn nữa còn là kỷ lục Lam Mang Thai Đồng. Tổng cộng chỉ dùng 106 giây. Ngươi, ngươi được đấy!"

"Cái này... ta cũng không nghĩ tới." Đường Vũ Lân trước đó còn căn dặn mình phải khiêm tốn, nhưng cũng không nghĩ tới, sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Thế nhưng, hắn chỉ cần vùi đầu vào trong đoán tạo, liền rất khó có thể khống chế được mình. Trong khi hết sức chăm chú, đương nhiên là sẽ dùng toàn lực để đoán tạo.

Mộ Hi hừ lạnh một tiếng, "Kỷ lục đầu tiên cũng bị ngươi giành được, thời điểm thi đấu vòng tiếp theo, phỏng chừng tất cả mọi người đều muốn dùng kính lúp soi ngươi cho kỹ. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Ây... Vậy làm sao bây giờ?" Đường Vũ Lân có chút mờ mịt.

Mộ Hi nói: "Nên làm gì thì cứ làm như thế nấy, đừng để bọn họ làm ngươi bị ảnh hưởng, chẳng lẽ còn không cho phép Đông Hải Thành chúng ta xuất

hiện thiên tài?"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng, "Sư tỷ, ngươi đang nói ta là thiên tài sao?"

Mộ Hi liếc xéo hắn một cái, đột nhiên phốc một cái, nắm lấy mặt hắn nhéo nhéo, nghiến răng nghiến lợi, nói: "Đúng đấy! Đúng đấy! Là thiên tài."

Đường Vũ Lân có chút mơ hồ không rõ, nói: "Sư tỷ, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi nên đi ngươi..."

Thật vất vả mới thoát khỏi ma chưởng của Mộ Hi, đem vị đại tỷ này tiễn đi, Đường Vũ Lân trên mặt tuy rằng vẫn có chút đau, nhưng trong lòng ấm áp vô cùng. Hắn từ nhỏ đã rất mẫn cảm, đương nhiên cảm giác được rằng Mộ Hi nhìn qua giương nanh múa vuốt, nhưng trên thực tế vẫn là cảnh tỉnh hắn, đừng để ngoại giới ảnh hưởng đến tâm tính của mình.

Đoán Tạo Thuật xem ra đã bị người khác chú ý, vậy phải chuẩn bị một ít phương pháp ứng đối mới được.

Trải qua ngày thi đấu thứ nhất, có thể nói là mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, bị đào thải đương nhiên thống khổ, còn qua ải vẫn như cũ sốt sắng.

Thi đấu sắp xếp phi thường chặt chẽ, đặc biệt là những trận thi đấu tiếp theo, mỗi ngày đều tiến hành.

Đường Vũ Lân sáng sớm ngày mai sẽ phải đi thi đấu Đoán Tạo Sư nhóm thiếu niên vòng hai. Đây cũng là một vòng trọng yếu nhất.

Giải thi đấu Đoán Tạo Sư là do hết thảy Ban Giám Khảo tổng kết cho điểm quyết định. Bởi vậy, thành tích mỗi một vòng đều có liên quan lẫn nhau. Vòng thứ nhất Đường Vũ Lân không thể nghi ngờ đã giành vị trí đầu tiên, Bách Đoán Tạo thượng phẩm, hơn nữa thời gian sử dụng ngắn nhất, không cần hỏi, điểm của hắn nhất định sẽ cao nhất.

Vòng thứ hai lại là chọn kim loại hiếm tự do phát huy, có thể rèn đúc ra cái gì, phải xem trình độ Đoán Tạo Thuật của mỗi người.

Thiếu niên Đoán Tạo Sư, trước 15 tuổi có thể hoàn thành được Bách Đoán Tạo đều được xem là nhân tài ưu tú, có thể hoàn thành Thiên Đoán Tạo,

chính là thiên tài.

Đường Vũ Lân sau một đêm minh tưởng, rốt cục đã lập được kế hoạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, nhóm Đoán Tạo Sư vẫn như trước tụ tập sớm nhất, tiến thẳng đến sân thi đấu.

Đường Vũ Lân đi ở phía sau, hạ thấp giọng hướng về phía Mộ Hi đi bên cạnh, nói: "Sư tỷ, ngươi tin tưởng ta không?"

"Không tin." Mộ Hi không chút do dự trả lời.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, cười khổ nói: "Còn có thể nói chuyện vui vẻ với nhau hay không? Thật không tin sao?"

Nhìn dáng vẻ hắn ăn quả đắng, Mộ Hi trong lòng mừng thầm, hừ một tiếng, "Ta tại sao phải tin ngươi. Ngươi có cái gì có thể đáng giá cho ta tin tưởng."

"Nhân phẩm a!" Đường Vũ Lân nói chuyện đương nhiên.

"Ngươi có sao? Có mấy lạng?" Mộ Hi khinh thường nói.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Không tin thì thôi!"

Mộ Hi nghi hoặc nhìn hắn, "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì, nói nhanh."

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi phải tin tưởng lời nói của ta, lát nữa thời điểm ngươi chọn kim loại hiếm, hãy lấy Trầm Ngân."

"Trầm Ngân? Ngươi sẽ không phải là cố ý hại ta chứ?" Trầm Ngân không nằm trong nhóm kim loại hiếm hàng đầu, cùng lắm chỉ là trung thượng. Mà trong cuộc thi đấu Đoán Tạo Sư, không thể nghi ngờ rằng kim loại hiếm phẩm chất càng cao, đoán tạo càng khó, điểm thu được càng cao.

Trầm Ngân cùng lắm xem như trung thượng phẩm, luận về độ khó kém xa Lam Mang Thai Đồng, lựa chọn nó, tuy nói rằng tỉ lệ Thiên Đoán Tạo thành công sẽ cao hơn một chút. Tuy rằng hiện tại Mộ Hi cũng không nắm chắc Thiên Đoán Tạo lắm, nhưng một khi thất bại, thành tích của nàng sẽ liền tuột dốc không phanh, thậm chí có khả năng sẽ bị loại ở vòng thứ hai.

Chương 206: Tin tưởng ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân nói: "Kỳ thực ta cũng không nắm chắc, nhưng ngươi nếu như tin tưởng lời nói của ta, nếu thành công, ngươi nhất định sẽ trở thành quán quân."

Mộ Hi kinh ngạc nhìn hắn, "Ngươi thật sự muốn đem giải quán quân tặng cho ta?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Ta lúc này đã phá kỷ lục, nếu như không báo đáp lại nửa điểm, trở về lão sư nhất định sẽ trừng trị ta. Hơn nữa, ngươi không phải đã nói tiền thưởng đều cho ta đúng không? Ngươi cũng biết ta rất tham tài. Nếu như quán quân là ngươi, á quân là của ta, như vậy, ta liền có thể nhận được hai phần tiền thưởng cùng hai phần khen thưởng, nhiệm vụ lão sư bàn giao lại hoàn thành, cớ sao mà không làm đây?"

Mộ Hi nghi hoặc nhìn hắn, "Ta là đối thủ cạnh tranh của ngươi, ta cứ không tin ngươi đấy. Hừ!" Vừa nói, nàng đột nhiên tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Đường Vũ Lân cũng không nhìn thấy được lúc này ánh mắt của Mộ Hi có chút phức tạp.

Từ lúc trước bắt đầu quen biết Đường Vũ Lân, nàng cầm đầu nhắm vào hắn. Trên thực tế, ngay chính nàng cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy. Sau đó nàng mới dần dần hiểu rõ, đây là bắt nguồn từ đố kị.

Nguyên bản ở giới Đoán Tạo Sư nàng được công nhận là thiên kiêu chi nữ, sau khi Đường Vũ Lân xuất hiện, nàng tự cảm giác được vị trí mình bị ảnh

hưởng, trong lòng rất quan tâm đến tên này. Nhưng mà từ đầu tới cuối, nàng đều không thể cùng Đường Vũ Lân chân chính tỷ thí qua.

Mỗi một lần, khi nàng lấy dũng khí muốn cùng Đường Vũ Lân thi đấu đoán tạo, đều sẽ bởi vì năng lực mạnh mẽ mà Đường Vũ thể hiện ra mà kinh ngạc, do đó mất đi tự tin.

Nàng vẫn đang cố gắng, từ sau khi Đường Vũ Lân đến, so với trước đây nàng nỗ lực hơn không biết bao nhiêu lần. Có thể cho đến ngày nay, nàng lại phát hiện khoảng cách giữa mình và Đường Vũ Lân càng ngày càng xa. Thời điểm Đường Vũ Lân lên đến Đoán Tạo Sư cấp 4, đố kị trong lòng nàng rốt cục đã biến mất, bởi vì nàng ý thức được, có một số người thiên phú đúng là không có cách nào dùng nỗ lực để vượt qua. Tâm thái ôn hòa, nàng cuối cùng đã có thể nhìn thẳng vào quan hệ giữa mình và Đường Vũ Lân lúc đó.

Mộ Thần đã rất nhiều lần nhắc nhở nàng, cố gắng duy trì quan hệ hài hòa với Đường Vũ Lân. Sau khi tâm thái ôn hòa, nàng phát hiện, Đường Vũ Lân tựa hồ cũng không phải đáng ghét như vậy. Vì lẽ đó khoảng thời gian này, sự ngăn cách giữa nàng cùng Đường Vũ Lân từ từ biến mất. Dưới sự ảnh hưởng xuất phát từ nội tâm, thái độ của nàng đối với Đường Vũ Lân cũng từ từ chuyển biến tốt.

Nhưng nàng lại không nghĩ được rằng, Đường Vũ Lân dĩ nhiên nhanh như vậy liền "ông mất cân giò bà thò chai rượu", phải đem vị trí quán quân tặng cho nàng. Nàng cũng không biết Đường Vũ Lân cũng có một mặt xấu bụng. Dưới cái nhìn của nàng, lời của một đứa nhỏ mới 10 tuổi, độ chân thực có ít nhất phải 99%! Nhưng mà nàng là sư tỷ đó! Dù là nhường, cũng phải là nàng nhường hắn mới đúng.

Vì lẽ đó nàng mới lựa chọn từ chối. Nàng không thể cướp đoạt vầng sáng vốn thuộc về Đường Vũ Lân.

Tinh thần có chút hoảng hốt tiến vào nơi so tài, Mộ Hi trong lòng thầm than, tiểu sư đệ, hi vọng ngươi có thể bay càng cao hơn. Tương lai có một ngày, ngươi nhất định sẽ trở thành Đoán Tạo Sư ưu tú như phụ thân vậy.

"Sư tỷ, cho ngươi."

Chính vào lúc này, âm thanh của Đường Vũ Lân thức tỉnh nàng từ trong sự

thất vọng. Lúc này nàng mới phát hiện, Đường Vũ Lân không biết lúc nào đã chạy đến phía trước, đồng thời từ chỗ lựa chọn kim loại, ôm một khối Trầm Ngân lại đưa cho nàng.

"Ngươi..." Mộ Hi ngơ ngác nhìn hắn.

Đường Vũ Lân lại trịnh trọng nói: "Sư tỷ. Tin tưởng ta. Nếu như ngươi còn nhận một người sư đệ này, liền phải tin tưởng ta."

Mộ Hi sao không tin hắn đây, chỉ là…"Vũ Lân, ta..."

Đường Vũ Lân đột nhiên tiến lên, ôm lấy nàng, "Sư tỷ, tin tưởng ta." Hắn so với Mộ Hi còn thấp hơn nửa cái đầu, thế nhưng, bị hắn nhẹ nhàng ôm một hồi, vẫn cách nhau một khối kim loại hiếm, nhưng Mộ Hi lại cảm thấy đặc biệt an ổn. Nội tâm do dự cùng chần chờ, tựa hồ trong nháy mắt này, tất cả đều đã biến mất.

Đường Vũ Lân nhanh chóng buông nàng ra, xoay người một lần nữa đi chọn kim loại hiếm. Bất quá. Hắn cũng không nhìn thấy được cách đó không xa, Trịnh Thiên Lân đang trợn mắt ngoác mồm nhìn hắn. Tiếp đó ánh mắt bắt đầu trở nên âm lãnh. Bọn họ không ở cùng một nhóm thi đấu, nhưng cũng đồng thời tiến vào sân.

Cái con súc vật nhỏ kia, dĩ nhiên lại ôm Mộ Hi? Hơn nữa, Mộ Hi cũng không phản đối. Bọn họ là quan hệ gì?

Đố kị giống như một con dao nhọn vậy, ở trong lòng hắn đâm tới đâm lui!

Khi Đường Vũ Lân trở lại, Mộ Hi nhìn thấy trong lồng ngực của hắn cũng đồng dạng ôm một khối Trầm Ngân. Hắn hướng về nàng cười cười, lộ ra một cái răng trắng, sau đó trước tiên hướng về Đoán Tạo Đài đi đến.

Mộ Hi chỉ có thể đuổi theo, tâm tình trong lòng nàng hiện tại đã bình phục lại, nàng trái lại thật tò mò, Đường Vũ Lân đến tột cùng là định làm gì? Tại sao phải nhường nàng lựa chọn Trầm Ngân? Hơn nữa chính hắn cũng chọn Trầm Ngân?

Đến Đoán Tạo Đài, đem Trầm Ngân đặt ở trong lò lửa, Trầm Ngân chìm vào giữa Đoán Tạo Đài, bắt đầu quá trình nung kim loại trước khi rèn, đây đều là công tác chuẩn bị trước khi thi đấu, mỗi người đều giống nhau.

Cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ lựa chọn kim loại hiếm tốt nhất, càng là kim loại hiếm phẩm chất cao, độ khó để đoán tạo cũng càng lớn. Bởi vậy, mỗi người đều lựa chọn loại thích hợp với bản thân nhất. Vì thế, Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi lựa chọn Trầm Ngân, cũng không có ai cảm thấy có cái gì không thích hợp.

Mộ Hi cũng làm giống vậy, đem Trầm Ngân của mình bắt đầu nung đốt. Sau đó hướng về Đường Vũ Lân bên người thấp giọng hỏi: "Vũ Lân, ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Sư tỷ, chờ một chút nữa trận đấu bắt đầu, ngươi theo nhịp điệu của ta đi. Chúng ta đồng thời đoán tạo. Trầm Ngân tuy rằng cứng rắn, nhưng ở bên trong kim loại hiếm trung phẩm cao cấp, tính chất lại ổn định nhất. Chúng ta đồng thời rèn đúc, ngươi theo cảm giác của ta, đồng thời chính mình tự cảm ngộ. Chỉ cần nhịp điệu không thành vấn đề, nhất định sẽ không có vấn đề gì."

Mộ Hi như trước vẫn có chút mơ hồ, cái gì gọi là theo cảm giác của hắn đây?

"Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, vòng hai Đoán Tạo Sư thi đấu sắp bắt đầu, xin tất cả thí sinh dự thi chuẩn bị sẵn sàng. Trải qua sàng lọc của vòng thứ nhất ngày hôm qua, hiện tại chỉ còn lại 30% người dự thi là các ngươi, hi vọng các ngươi quý trọng cơ hội này, phát huy được trình độ tốt nhất của mình. Đồng thời, lựa chọn được kim loại hiếm thích hợp nhất, sau khi hoàn thành vòng thứ hai, còn có thi đấu vòng tạo hình. Sau một phút nữa trận thi đấu vòng thứ hai sẽ bắt đầu!”

Giám khảo chủ trì thi đấu đã bắt đầu tuyên bố tình huống thi đấu.

Chỉ cần thông qua vòng thứ nhất, liền có thể tiến hành sát hạch vòng thứ hai và thứ ba, sau đó tổng hợp cho điểm, tuyển ra thứ tự.

Các Đoán Tạo Sư dự thi vòng thứ hai đều nhìn kỹ Đoán Tạo Đài của mình, ngưng thần tĩnh khí.

Đối với mỗi một vị Đoán Tạo Sư mà nói, sự tập trung, chăm chú đều là yếu tố trụ cột nhất. Có thể thông qua vòng thứ nhất, hoàn thành cấp độ Bách Đoán Tạo tinh luyện, bọn họ tuổi tuy nhỏ, nhưng ở phương diện này đều có

thể làm rất tốt.

Đường Vũ Lân cũng vậy, hắn ngưng thần tĩnh khí, cả người tựa hồ đã tiến vào trong một loại nhịp điều kỳ dị. Khi Mộ Hi theo bản năng liếc mắt nhìn hắn, nàng chỉ cảm thấy lúc này Đường Vũ Lân, bất kể là hô hấp hay là trạng thái tinh thần, tựa hồ đều tiến vào một nhịp điệu đặc thù, giống như cùng Đoán Tạo Đài hòa vào một thể, tuy hai mà một.

Có thể khiến phụ thân ca ngợi là nhân tài ưu tú, quả nhiên không giống người thường! Mộ Hi trong lòng đồng dạng cũng âm thầm than thở. Nàng hiện tại ngày càng có thể cảm nhận được thiên phú kinh người của Đường Vũ Lân ở phương diện Đoán Tạo Thuật, tuyệt không phải chỉ đơn giản chỉ là vì trời sinh thần lực mà thôi.

"Mười, chín, tám..."

Đếm ngược bắt đầu rồi.

"Ba, hai, một, bắt đầu!"

Giữa Đoán Tạo Đài, từng khối kim loại hiếm đã được nung đến nhiệt độ thích hợp, dưới sự khống chế của các Đoán Tạo Sư một lần nữa xuất hiện. Vòng thứ hai Đoán Tạo Sư thi đấu, sắp bắt đầu.

Trên đài chủ tịch, ánh mắt các vị giám khảo không hẹn mà cùng tìm đến một đài thi đấu, ông lão tóc trắng ngồi ở vị trí trung ương nhất, ánh mắt trực tiếp tìm tới trên người Đường Vũ Lân.

"Đúng là tên tiểu tử ngày hôm qua chứ?" Ông lão tóc trắng chỉ vào vị trí của Đường Vũ Lân.

Chương 207: Theo nhịp điệu của ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đúng, chúng ta đã điều tra, đến từ Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Bên cạnh hắn chính là con gái của Mộ Thần, hội trưởng Hiệp Hội, được khen là thiên tài ưu tú nhất khóa này. Không nghĩ tới, bọn họ lại bồi dưỡng được một tên còn nhỏ tuổi hơn. Lại nói, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội những năm gần đây thực sự nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Một vị trung niên bên người ông lão than thở.

Ông lão tóc trắng gật gật đầu, "Ta ngược lại muốn xem xem, tên tiểu tử này ngày hôm nay có thể hay không lại mang cho chúng ta chút kinh hỉ. Điều tra kỹ hơn một chút, tốt nhất là có thể điều tra đến tình huống gia đình cùng bối cảnh của hắn."

"Đoàn lão, ý của ngài là?" Người trung niên hơi kinh ngạc nhìn ông lão.

Ông lão tóc trắng khẽ mỉm cười, "Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta tuy rằng cũng xuất hiện không ít nhân tài, nhưng nhân tài mũi nhọn lại không bằng Đông Hải. Nói chung phải nghĩ biện pháp cải thiện, càng còn trẻ, càng không có định tính. Đây đối với chúng ta mà nói cũng là cơ hội."

"Ta đã hiểu, ta sẽ sắp xếp ngay." Người trung niên sau khi lĩnh hội liền đi gọi Hồn Đạo Thông Tin.

Đối với những thứ này, Đường Vũ Lân đều mờ mịt không hay biết, lúc này, thi đấu đã bắt đầu rồi.

Hai tia quang mang lấp loé, một đôi Đoán Tạo Chuy đã xuất hiện ở trong tay hắn, cũng không phải đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy kia, mà là

Thiên Đoán Ô Cương Chuy.

Tả chuy gõ nhẹ trên Trầm Ngân một cái, phát sinh một tiếng "keng" vang giòn.

Mộ Hi vẫn chú ý hắn bên này, theo bản năng cũng làm ra động tác tương tự.

Đoán Tạo Chuy của nàng cũng là do Thiên Đoán kim loại chế tạo thành, hai thanh âm trước sau vang lên.

Đường Vũ Lân nhíu mày lại, quay đầu nhìn về phía Mộ Hi, sau đó thấy nàng khe khẽ gật đầu.

Mộ Hi tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ ý của hắn, nhưng vào lúc này, ánh mắt của nàng đột nhiên kiên định hơn, dùng sức hướng về Đường Vũ Lân gật đầu một cái. Bất luận Đường Vũ Lân làm gì, nàng đều quyết định tin tưởng hắn, dựa theo hắn nói mà làm. Nhìn hắn đến tột cùng có thể mang đến kinh hỉ thế nào, coi như thất bại thì đã làm sao? Bọn họ tuổi còn nhỏ, tương lai còn có rất nhiều cơ hội.

"Coong!" Hữu chuy vung mạnh, rơi vào bên trên Trầm Ngân.

Mộ Hi cũng làm ra động tác y chang, lần này, hai người gõ chùy hầu như cùng một lúc. Mộ Hi rõ ràng cảm giác được, sức gõ chuy của Đường Vũ Lân so với bình thường yếu hơn rất nhiều, trái

lại có cảm giác tiếp cận sức mạnh của chính mình.

Tả chuy của Đường Vũ Lân lại vung lên, cũng hạ xuống. Mộ Hi làm động tác tương tự.

Chung quanh cũng có Đoán Tạo Sư đã bắt đầu tiến hành rèn đúc. Ngày hôm qua có không ít người bởi vì nhịp điệu như cuồng phong mưa rào của Đường Vũ Lân ảnh hưởng mà không thể phát huy như bình thường. Sau khi nhận được giáo huấn của ngày hôm qua, ngày hôm nay những vị Đoán Tạo Sư này đều cố gắng nhanh chóng tiến vào trạng thái Đoán Tạo của chính mình.

Thiên Đoán Ô Cương Chuy vung lên, hạ xuống, nổ vang, lại một vòng lặp

khác.

Đường Vũ Lân khiến tốc độ của mình hạ thấp, nhưng coi như dù tốc độ rất chậm, cũng mơ hồ có có một loại nhịp điệu nhất định.

Mộ Hi cũng làm giống như hắn, hai người luân chuy, gõ chùy với tốc độ càng ngày càng đều nhau, điểm đến và thanh âm nhịp điệu cũng càng ngày càng tương tự.

Tốc độ gõ chùy của Đường Vũ Lân dần dần tăng nhanh, Mộ Hi cũng là như thế.

Cảm giác, nhịp điệu!

Hai từ này không ngừng xuất hiện trong đầu Mộ Hi đầy bồi hồi. Trầm Ngân, số lần nàng đoán tạo loại kim loại hiếm này chắc chắn cũng không ít, nhưng lúc này đây, cảm giác của nàng tuyệt nhiên không giống.

Bình thường nàng cũng có thể cảm nhận được khí tức của Trầm Ngân, nhưng mà, đi theo cảm giác của Đường Vũ Lân, nàng phát hiện, cảm giác này dần dần trở nên rõ ràng hơn, Trầm Ngân tựa hồ như đang phản hồi lại nhịp điệu này. Nàng dù sao cũng là Đoán Tạo Sư thiên tài, rất nhanh đã dung nhập vào bên trong cảm giác này, hòa theo nhịp điệu này.

Đường Vũ Lân vẫn đang quan sát biến hóa của Mộ Hi, trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, sư tỷ không hổ là sư tỷ! Một khi có gắng làm quả nhiên là có thể!

Lúc vừa mới bắt đầu cũng không có người chú ý tới bọn họ, bởi vì bọn họ gõ chùy tốc độ rất chậm. Nhưng dần dần, tốc độ của hai người sư tỷ - sư đệ này bắt đầu tăng cường, dường như tốc độ mưa giông gió bão ngày hôm qua lại xuất hiện một lần nữa.

Song chùy của Đường Vũ Lân vung càng lúc càng nhanh, Mộ Hi dưới sự dẫn động của hắn cũng đánh xuống nhanh như thế. Một đôi Đoán Tạo Chuy khác nào đôi bánh xe, mang theo từng mảng tàn ảnh, dày đặc cực kỳ; đánh ra những âm thanh vang vọng không ngừng trên khối Trầm Ngân.

Kỳ lạ nhất chính là, nhịp điệu hai người đánh giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả phương vị đánh, điểm đến đều gần như tương tự. Trầm Ngân được

bọn họ đoán tạo dần chậm rãi thu nhỏ lại, cũng không ngừng biến hóa hình thái, bọn họ trong lúc đó lại như là ảnh trong gương của đối phương.

Trạng thái đoán tạo như vậy rất nhanh sẽ bị các vị Đoán Tạo Đại Sư trên đài chủ tịch phát hiện. Nhưng bọn họ cũng đồng dạng kinh ngạc, hai đứa nhỏ này đang làm gì? Tại sao nhịp điệu đoán tạo của bọn họ hoàn toàn tương đồng?

Tình huống như thế, vẫn là lần thứ nhất xuất hiện trong một cuộc thi đấu Đoán Tạo Sư.

Mộ Hi đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong loại cảm giác đó, dần dần, nàng có thể nghe được phản hồi của Trầm Ngân, tiếng Trầm Ngân hoan hô. Căn bản không cần đặc biệt cảm thụ nhịp điệu của Đường Vũ Lân bên kia, nàng đã có thể thông qua cảm thụ của chính mình mà tiến hành đoán tạo.

Cảm giác này thực sự là quá kỳ diệu, nàng còn chưa bao giờ tiến vào được. Hiện tại trong đầu nàng cũng không còn một chút tạp niệm nào, nếu có, cũng chỉ là chăm chú đoán tạo.

Một chuy tiếp một chuy, Trầm Ngân bắt đầu không ngừng biến hóa, không ngừng áp súc, không ngừng phát sinh tâm tình vui vẻ.

Hai khối Trầm Ngân dần dần hiện ra vân văn huyễn lệ, bản thân cũng trở nên càng ngày càng sáng sủa.

Mộ Hi trên trán đã bắt đầu có mồ hôi xuất hiện, tu vi hồn lực của nàng tuy rằng vượt xa Đường Vũ Lân, nhưng về phương diện lực lượng lại kém hơn rất nhiều. Tuy rằng Đường Vũ Lân đã đem sức mạnh hạ thấp xuống tới trình độ xấp xỉ nàng, nhưng loại tần suất gõ chuy như thế này trước đây nàng đều chưa từng trải qua.

"Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh, Ầm!" Liên tiếp tiếng gõ làm lòng người sung sướng, Mộ Hi cũng đã hồn nhiên vong ngã. Hồn lực trong cơ thể tự vận chuyển truyền vào bên trong cánh tay, duy trì tần số cao đoán tạo, toàn bộ người nàng cũng đã hòa vào trong đó. Nhiều năm rèn đúc sở học tựa hồ trong nháy mắt này hòa làm một thể, cảm giác kỳ diệu kia thậm chí còn khiến nàng cao hứng muốn hát vang.

Chính là như vậy, chính là như vậy! Mộ Hi không ngừng lặp lại câu nói này

ở trong lòng.

"Oanh —— "

Một chuy cuối cùng hạ xuống, đột nhiên, hai đạo bảo quang nhu hòa đồng thời bốc lên, phân biệt xuất hiện ở bên trên hai khối Trầm Ngân trước mặt Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi. Bảo quang loé lên rồi biến mất, nhưng từ trên đài chủ tịch lại có thể thấy được cực kỳ rõ ràng.

"Cái gì? Linh Quang Ngoại Vi?" Ông lão tóc trắng thất thanh kêu lên. Trên đài chủ tịch, hết thảy các Đoán Tạo Đại Sư đến từ Thiên Hải Thành cùng với Thiên Hải Liên Minh, mỗi một người đều trợn mắt ngoác mồm.

Sầm Nhạc cũng ở trên đài chủ tịch, chỉ bất quá hắn ở một bên khác, hắn vẫn luôn chú ý quan sát tình huống thi đấu của Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi.

Khi hắn nhìn thấy hai người cùng chung nhịp điệu đoán tạo, cũng xuất hiện một sự khiếp sợ không tên, hai đứa nhóc này đang làm gì? Hơn nữa, tại sao Đường Vũ Lân không dùng Trầm Ngân Chuy của hắn với hiệu quả điệp gia, mà lại dùng Thiên Đoán Ô Cương Chuy phổ thông, hắn đây là muốn làm gì?

Hết thảy nghi vấn đều biến mất khi bảo quang xuất hiện, Đường Vũ Lân có thể hoàn thành Thiên Đoán Tạo nhị phẩm, Sầm Nhạc đã sớm biết, nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới chính là, thậm chí ngay cả Mộ Hi cũng có thể hoàn thành. Chuyện này quả thật là khó mà tin nổi! Phải biết, Mộ Hi đến hiện tại còn không phải là Đoán Tạo Sư cấp 3, Thiên Đoán Tạo của nàng vẫn còn chưa ổn định!

Rèn đúc ra tác phẩm Thiên Đoán có bảo quang xuất hiện, dù cho chỉ là đột nhiên thông suốt, cũng mang ý nghĩa, bắt đầu từ thời khắc này, nàng đã có thể chính thức trở Đoán Tạo Sư cấp 3. 14 tuổi Đoán Tạo Sư cấp 3, tương tự cũng là một sự tình phi thường ghê gớm.

Trong nhóm thiếu niên, sẽ không có ai đạt đến cấp 3, tất nhiên là ngoại trừ tên Đường Vũ Lân biến thái đã đạt đến cấp 4.

"Ừng ực!" Không biết là vị Đoán Tạo Sư nào nuốt một hớp nước miếng, thức tỉnh ông lão tóc trắng, ông lão tóc trắng bước nhanh một bước, dĩ nhiên cứ như vậy từ trên đài chủ tịch nhảy xuống, nhìn động tác linh hoạt

của hắn, không hề giống lão nhân.

Hắn thậm chí đã không quan tâm đây vẫn còn đang thi đấu, ba chân bốn cẳng liền chạy đến vị trí của Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi.

Lúc này Đường Vũ Lân, vừa thả xuống Thiên Đoán Ô Cương Chuy của hắn, Trầm Ngân trước mặt toả ra vầng sáng xanh lam màu trắng bạc nhàn nhạt, hoa văn tỉ mỉ mà đều đều, trải rộng ở bên trong mỗi một góc. Hai mắt hắn híp lại, tựa như đang suy tư.

Mộ Hi rất không giữ hình tượng hai tay tì lên bàn đoán tạo, chống đỡ lấy thân thể của chính mình. Cảm giác vừa rồi, cảm giác vừa rồi…! Đôi mắt đẹp của nàng lóe sáng như sao trời, trong đầu không ngừng lặp lại nhịp điệu vừa nãy cùng cảm giác. Nàng biết mình đã tăng lên một cấp độ rất lớn, hơn nữa, đây là lần thứ nhất nàng cảm nhận được tâm tình của kim loại sâu sắc đến như vậy. Nàng cũng đồng dạng chìm đắm bên trong loại cảm thụ kỳ diệu này, cảm ngộ như chính mình lúc trước đã có được tất cả.

"Đừng tới." Ngay khi ông lão tóc trắng sắp vọt đến trước người Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi, lại bị Sầm Nhạc hoành thân chặn lại, "Bọn họ đang lĩnh ngộ. Không nên quấy rầy bọn họ." Sầm Nhạc trầm giọng nói rằng.

Ông lão tóc trắng dừng bước lại, các vị Đoán Tạo Sư khác cũng vậy, bọn họ đều chí ít là Đoán Tạo Sư cấp 5 trở lên, đương nhiên hiểu được lĩnh ngộ đối với Đoán Tạo Sư mà nói quan trọng như thế nào.

Chương 208: Lĩnh ngộ, Mộ Hi thăng cấp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đứng ở vị trí trước mắt, bọn họ đã có thể nhìn rõ được hai khối Thiên Đoán Trầm Ngân thượng phẩm.

Không nghi ngờ chút nào, đây là hai khối Thiên Đoán thành phẩm, hơn nữa, phẩm chất nhất định tối thiểu đạt đến nhị phẩm! Nhị phẩm Thiên Đoán Trầm Ngân, bình thường phải là Đoán Tạo Sư cấp 4 mới có thể hoàn thành, mà trước mắt lại được hai tiểu hài tử trước mặt này hoàn thành!

Từ tình huống lĩnh ngộ của bọn họ mà xem, có thể đây chỉ là phù dung chớm nở. Nhưng mà điều này cũng đã đầy đủ. Chí ít mang ý nghĩa, bọn họ đều đã đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 3.

Ông lão tóc trắng quay đầu nhìn về phía Sầm Nhạc, "Tiểu Nhạc, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội các ngươi đúng là thủ đoạn cao cường! Mộ Thần thực sự là lợi hại. Dĩ nhiên bồi dưỡng được hai người kế tục tuổi tác còn nhỏ như vậy. Đặc biệt là tên tiểu tử này, ta đã xem qua tư liệu, mới chỉ 10 tuổi. Các ngươi đến tột cùng là tìm được quái thai như vậy từ nơi nào?"

Nhìn ông lão tóc trắng một bộ dáng vẻ vô cùng đau đớn, Sầm Nhạc cười hì hì, "Đoàn lão, ngài đừng nóng vội. Nói đến cái này cũng là chúng ta số may. Mộ Hi đứa nhỏ này ngài đã biết đến, từ nhỏ đã thiên phú dị bẩm. Còn Vũ Lân đứa nhỏ này, hắn là đệ tử thân truyền duy nhất của hội trưởng chúng ta, đứa nhỏ này thiên phú quả thật không tệ, sau này kính xin các đồng đạo của Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chỉ điểm nhiều hơn."

Lời nói này của hắn có thể nói miệng nam mô bụng một bồ dao găm, vừa nói rõ lai lịch của Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi, lại chỉ ra Đường Vũ Lân là

đệ tử thân truyền của Mộ Thần, để những vị đại sư đang nhìn chằm chằm trước mắt này không còn có ý đồ gì với hắn.

Đoán Tạo Sư khác nhau đều có phương thức đoán tạo của riêng mình, cũng sẽ có sự khác biệt về cách truyền thừa đến nay. Sư phụ tốt đã khó tìm, có được đệ tử giỏi càng khó hơn! Ai không hy vọng có thể nắm giữ một tên đệ tử "trò giỏi hơn thầy"?

Khối nhị phẩm Thiên Đoán Trầm Ngân Đường Vũ Lân tinh luyện thành ở trong mắt bọn họ không tính là cái gì, nhưng mà tuổi của hắn lại thật quá đáng sợ! 10 tuổi, 10 tuổi Thiên Đoán, chuyện này chưa từng nghe nói, trong lịch sử giới Đoán Tạo Sư cũng chưa bao giờ xuất hiện. Chuyện này quả thật...

Đoàn lão hô hấp có chút gấp gáp, nhìn Sầm Nhạc nói: "Ta tại sao xưa nay đều chưa từng nghe nói qua Mộ Thần có thu đệ tử? Các ngươi từng nghe nói qua sao?"

Một đám đại sư thuộc Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội dồn dập lắc đầu, phụ họa nói: "Chưa từng nghe tới."

Sầm Nhạc bỗng nhiên biến sắc, nói: "Đoàn lão, ngài đây là ý gì?"

Đoàn lão hừ hừ, "Không có ý gì. Được rồi, đều trở về đi thôi, không nên làm ảnh hưởng đến bọn nhỏ thi đấu." Nói xong câu đó, hắn là người đầu tiên quay về đài chủ tịch.

Bọn họ vừa rời đi, Đường Vũ Lân cũng đã ngẩng đầu lên, đối với hắn mà nói, lĩnh ngộ vừa nãy tuy không có hiệu quả tốt như Mộ Hi, thế nhưng, đoán tạo loại kim loại hắn quen thuộc nhất, mới vừa rồi, hắn mơ hồ tìm được một chút cảm giác chạm đến Thiên Đoán nhất phẩm.

Phải biết, hắn dùng chính là Thiên Đoán Ô Cương Chuy. Nếu như dùng Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy thì sẽ thế nào? Đường Vũ Lân có ít nhất 60% chắc chắn có thể tạo ra nhất phẩm.

Thiên Đoán nhất phẩm Bán Linh Đoán Tạo, càng sớm đạt đến Thiên Đoán nhất phẩm cấp độ, tương lai lĩnh ngộ Linh Đoán Tạo càng dễ dàng hơn. Hắn hiện tại chủ yếu kém nhất chính là tu vi, dù cho hắn trời sinh thần lực, Mộ Thần đã tính giúp hắn, cũng phải đến tam hoàn trở lên, mới có khả

năng hoàn thành Linh Đoán Tạo. Bởi vì Linh Đoán Tạo nói cho cùng, chính là giao cho kim loại sức sống, giúp phụ gia thuộc tính đặc thù. Mà khởi nguồn của thuộc tính này, chính là từ bản thân Đoán Tạo Sư, hoặc có thể nói là bắt nguồn từ sự thay đổi của Võ Hồn cùng kim loại trong lúc đó.

Đoán Tạo Sư bình thường phải tứ hoàn mới có thể hoàn thành, Đường Vũ Lân nhờ có trời sinh thần lực, nhưng cũng phải đạt đến cảnh giới hồn lực tam hoàn mới có thể miễn cưỡng chống đỡ Linh Đoán Tạo hiệu quả.

Bất quá, vô luận nói như thế nào, hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm cũng có thể xem như là mở ra cánh cửa lớn của Linh Đoán Tạo. Cảm thụ càng nhiều, đối với kim loại càng hiểu rõ, càng thân cận hơn, tỷ lệ thành công của Linh Đoán Tạo càng cao hơn.

Đường Vũ Lân trước khi tham gia thi đấu đã lập cho mình mục tiêu. Trước khi đạt tam hoàn, hắn phải đem hết thảy kim loại hiếm có thể tìm được hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, cứ như vậy, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo, tỷ lệ thành công sẽ gia tăng thật lớn, cũng có thể giảm bớt số tiền phải dùng để mua kim loại hiếm.

"A ——" Mộ Hi thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, có chút dại ra nhìn khối kim loại vi quang lập loè nhàn nhạt màu bạc trước mặt. Trong lúc nhất thời, tinh thần có hơi hoảng hốt.

Nàng tuy rằng năng lực đoán tạo vẫn chưa thể so được với những vị tông sư kia, nhưng nàng dù sao cũng có một vị phụ thân Thánh Tượng cấp. Từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, đối với đoán tạo cấp cao vẫn là hiểu rõ vô cùng, tự nhiên nhìn ra được, khối kim loại này của mình hoàn thành đạt đến cấp độ nào.

Thiên Đoán Tạo, nhị phẩm!

Dĩ nhiên, dĩ nhiên lại là nhị phẩm? Đối với người chưa nắm vững hoàn toàn Thiên Đoán Tạo như nàng mà nói, lại có thể rèn đúc ra khối Thiên Đoán nhị phẩm kim loại như thế này? Hơn nữa, trong thời gian lĩnh ngộ ngắn ngủi vừa rồi, cũng giúp nàng lý giải chân lý Thiên Đoán Tạo một cách sâu sắc hơn, nàng có lòng tin tuyệt đối, nàng có thể tiến hành Thiên Đoán Tạo đối với bất kỳ kim loại nào. Chuyện này ý nghĩa là, nàng đã chính thức bước vào hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 3.

Quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân, ánh mắt của nàng trở nên quái lạ hơn, thoải mái, than thở, đồng thời còn có một phần ước ao cùng một phần tâm tình rất phức tạp không cách nào nói rõ được.

Dẫn dắt hướng đi, nói theo một ý nghĩa nào đó, vừa rồi Đường Vũ Lân đã dẫn dắt nàng trải qua cả một quá trình như vậy. Là hắn đã trợ giúp nàng bước vào cấp 3, hắn đã làm được một sự tình mà chính phụ thân nàng cũng không làm được.

Hắn dùng nhịp điệu bản thân để dìu dắt chính mình, mang theo mình tiến vào trạng thái của hắn, dẫn dắt nàng tiến vào đường tắt để đạt đến Thiên Đoán Tạo.

Thu hồi Đoán Tạo Chuy, Mộ Hi đi tới bên người Đường Vũ Lân, đưa tay xoa xoa đầu của hắn, lại xoa bóp hai gò má của hắn, không có nói cảm ơn, "Đi thôi." Nói xong, nàng đi ra ngoài trước tiên.

Nhìn bóng lưng sư tỷ vẫn kiên cường như trước, Đường Vũ Lân nở nụ cười, rất nhiều khi vốn không cần phải nhiều lời.

Rời khỏi phòng thi đấu Đoán Tạo Sư, Mộ Hi dừng bước lại, "Ngươi phải đi thi đấu cá nhân bây giờ?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Sư tỷ, tại sao ngươi không thi đấu cá nhân? Thực lực của ngươi mạnh như vậy, thi đấu cá nhân nhất định có thể thu được thành tích tốt."

Mộ Hi hiện tại đã là tam hoàn, hơn nữa với sự hiểu rõ của Đường Vũ Lân đối với nàng, Võ Hồn của nàng cũng rất mạnh mẽ.

Mộ Hi lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không được. Thiên phú đoán tạo của ta kém xa ngươi, sau khi ngươi xuất hiện, kỳ thực, tâm thái của ta đã phát sinh biến hóa. Ta đã cẩn thận suy nghĩ qua, chính mình đến tột cùng là muốn làm một vị Đoán Tạo Sư, hay là một vị Hồn Sư hay là Đấu Khải Sư. Mấy loại thân phận này ta đều muốn có, nhưng cuối cùng, ta vẫn chọn làm một vị Đoán Tạo Sư. Vì lẽ đó, ta sẽ đem phần lớn tinh lực đặt ở trên rèn đúc."

Nói tới chỗ này, trong mắt nàng chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Vũ Lân, thiên phú của ngươi vượt xa ta, thậm chí là ở trong giới Đoán Tạo Sư đều là tuyệt thế thiên tài trăm năm hiếm có. Phụ thân đã nói với ta, nếu

như ngươi có thể vẫn như vậy tiếp tục phát triển, tương lai có khả năng xung kích Thần Tượng. Vì lẽ đó, nếu như ngươi yêu thích đoán tạo, nên đặt nhiều tinh lực lên trên phương diện này."

Đường Vũ Lân khe khẽ gật đầu, hắn hiểu rõ ràng ý tứ của Mộ Hi, Mộ Hi là đang nhắc nhở hắn, nếu như hắn yêu thích đoán tạo, đừng nên đứng núi này trông núi nọ. Nhưng mà, so với Đoán Tạo Sư, hắn càng mong muốn sau này trở thành một Đấu Khải Sư hơn, đó là mơ ước từ nhỏ của hắn.

Khi còn bé, hắn ước mơ trở thành một tên Cơ Giáp Sư, sau khi gặp Vũ Trường Không hắn mới biết, thì ra thực sự mạnh mẽ là Đấu Khải Sư, đoán tạo là thủ đoạn mưu sinh của hắn. Hắn cũng yêu thích rèn đúc, nhưng hơn thế, vẫn hi vọng tương lai có thể trở thành Đấu Khải Sư hơn.

"Sư tỷ, ta rất yêu thích đoán tạo. Thế nhưng, tình huống của ta cùng ngươi có chỗ bất đồng, ngươi thiên phú Võ Hồn vượt xa ta. Võ Hồn của ta là Lam Ngân Thảo. Từ nhỏ đã có rất nhiều người nói cho ta, Võ Hồn của ta là Phế Võ Hồn. Ta dùng toàn bộ nỗ lực, mới có thể làm cho hồn lực tăng lên, tốc độ miễn cưỡng đuổi tới đồng bọn của ta, nhưng cũng vẫn như trước là kém cỏi nhất. Mà muốn trở thành Đoán Tạo Sư cao cấp hơn, tương tự cần có hồn lực. Vì lẽ đó, ta không thể không ở phương diện này dành nhiều thời gian. Hơn nữa, ta thật sự rất hy vọng có thể trở thành một Đấu Khải Sư."

Chương 209: Đối thủ là nàng?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi ngẩn ngơ, "Đúng đấy! Thì ra ngươi vốn chỉ có nhất hoàn. Ta làm sao lại quên mất điều này chứ! Hóa ra ngươi không phải là cái gì cũng có thể làm được! Về mặt thực lực cá nhân của ngươi còn kém ta xa tít tắp nha! Ha ha!"

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trên trán mình có ba đạo hắc tuyến tuột xuống, đây là ý tứ gì?

Mộ Hi đột nhiên nở nụ cười, "Nghĩ như vậy, trong lòng ta cảm thấy cân bằng hơn nhiều. Chính là như thế, không có ai là toàn năng cả, ngươi cũng thế. Được rồi, mau đi đi. Tuy rằng tỷ tỷ ta không tham gia thi đấu cá nhân, nhưng thi đấu đoàn đội lại có tham gia đó nha! Đến thời điểm đó, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, đương nhiên, tiền đề là đội của ngươi phải kiên trì đến khi gặp được ta mới được."

Đường Vũ Lân hướng về Mộ Hi phất phất tay, rồi lại chạy như bay, tính thời gian ra cũng gần đến giờ rồi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, nụ cười trên mặt Mộ Hi từ từ thu lại, lầm bầm tự nhủ: "Phụ thân nói đúng, ta thật sự hẳn là nên giữ gìn mối quan hệ với hắn, tên tiểu tử này. Hừ, thật muốn bóp chết hắn!" Nói xong câu nói sau cùng, nụ cười trên mặt nàng lại lần nữa trở nên xán lạn hơn.

Tiến vào nơi so tài, Đường Vũ Lân nhanh chóng xem qua ghi chép tiến độ thi đấu hiện nay, khoảng cách tới khi hắn ra trận còn cách một quãng thời gian. Vòng hai của thi đấu cá nhân, tựa hồ mỗi một trận tranh tài đều tốn thời gian hơn nhiều.

Sau đó hắn liền nhìn thấy các bạn bè của mình đứng cách đó không xa.

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đứng chung một chỗ, hai người đều đang quan sát trận đấu đang diễn ra. Đường Vũ Lân bước nhanh tới bên cạnh bọn họ.

"Thi đấu Đoán Tạo Thuật xong rồi à? Thế nào rồi?" Cổ Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lân nói: “Đi tiếp không thành vấn đề, phải đợi xem kết quả cuối cùng của trận thi đấu ngày mai. Quyết thắng!" Đoán Tạo Sư thi đấu luôn luôn không được quá coi trọng, nhóm thiếu niên thi đấu chỉ mất ba ngày đã có thể phân ra thắng bại.

"Các ngươi thi đấu thế nào rồi?" Đường Vũ Lân hỏi.

Cổ Nguyệt lắc lắc đầu, "Vẫn chưa tới lượt, đang đợi."

Đường Vũ Lân nói: "Thế nào? Có ai đặc biệt mạnh xuất hiện không?"

Cổ Nguyệt nói: "Có không ít, vừa mới thấy xuất hiện tam hoàn Hồn Sư ra tay rồi. Tam hoàn đối với chúng ta sẽ có tính uy hiếp nhất định."

Đúng đấy! Nhóm thiếu niên, hạn mức tối đa để được thi đấu là 15 tuổi, tu vi đạt đến tam hoàn cũng không phải không thể, hơn nữa ắt hẳn không chỉ mỗi một người. Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cũng còn tốt, bọn họ đều là nhị hoàn, hơn nữa Võ Hồn đều không phải loại phổ thông. Nhưng Đường Vũ Lân cũng chỉ am hiểu có Lam Ngân Thảo, hơn nữa chỉ có một hồn kỹ duy nhất. Tuy nói Lam Ngân Thảo hiện tại đã là Thiên Niên cấp độ, nhưng mà nhất hoàn đấu với tam hoàn, chung quy vẫn mang lại áp lực không nhỏ.

Nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến sự tự tin của Đường Vũ Lân, hắn vốn không quan tâm ở nội dung thi đấu cá nhân có thể đạt được kết quả ra sao. Tham gia thi đấu chủ yếu là để tôi luyện chính mình, thua vì đối thủ mạnh hơn mình cũng không tính cái gì.

Chính vào lúc này, ánh mắt Đường Vũ Lân đột nhiên ngưng lại.

Hai người hướng về phương hướng của bọn họ đi tới, thật là oan gia ngõ hẹp, đi ở phía trước chính là Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí tựa như gặp cảnh khốn cùng, đi ở phía sau nàng.

Nàng sẽ không phải là thi đấu cá nhân cũng báo danh chứ?

Trong lòng Đường Vũ Lân không còn gì để nói, bất quá, dù sao kỳ thực hắn cũng có chút chờ mong, hai người này là Hồn Sư đến từ Sử Lai Khắc học viện, rốt cục nắm giữ thực lực mạnh đến bậc nào đây?

"Đang chờ thi đấu à?" Diệp Tinh Lan đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, trên mặt rõ ràng toát lên nụ cười tà.

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Thi đấu cá nhân ngươi cũng báo danh sao? Ta nhớ là lúc ngươi quyết định ghi danh, thì thi đấu cá nhân cũng đã bắt đầu rồi."

Diệp Tinh Lan nói: "Thì đã sao? Ta chỉ cần nói với các vị chủ sự một tiếng, nguyện ý cùng các ngươi giao lưu luận bàn, tất nhiên có thể thu được tiêu chuẩn đặc cách. Đặc biệt là ta hướng về bọn họ bảo đảm, sẽ không đoạt lấy 8 vị trí đầu. Bọn họ tất nhiên sẽ tình nguyện đồng ý cho ta tham gia."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động. Mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

"À, đúng rồi, còn phải nói cho ngươi biết một tin tức tốt. Đối thủ ngươi gặp hôm nay bởi vì lý do nào đó mà không cách nào thi đấu được, vì lẽ đó, đối thủ của ngươi một lần nữa được thay đổi. Ừm…Chính là ta." Nụ cười trên mặt Diệp Tinh Lan càng thêm nồng nặc, Đường Vũ Lân phảng phất nhìn thấy có một tên tiểu quỷ trên đầu nàng đang nhảy cẫng lên sung sướng, khỏi cần nghĩ hắn cũng biết mục đích của nàng là gì.

Sắc mặt Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều trở nên âm trầm lại, đặc biệt là Cổ Nguyệt, hai mắt híp lại, mơ hồ có ánh hàn quang lóe lên.

Ánh mắt của Đường Vũ Lân không có nửa phần tránh né, cứ như vậy nhìn Diệp Tinh Lan, trên mặt toát lên nụ cười tỏa nắng, "Tốt!"

Tốt? Hắn không sợ chút nào sao? Diệp Tinh Lan trong lòng không khỏi có chút chột dạ, lẽ nào tên này không e ngại thi đấu với ta sao? Ta chính là học viên của Sử Lai Khắc học viện đó nha!

Nàng từ biểu hiện trên mặt của Đường Vũ Lân không thể nhìn thấy một chút xíu tâm tình tiêu cực nào, nhìn mãi cũng chỉ thấy mỗi nụ cười tỏa nắng

đầy nam tính của hắn mà thôi.

Từ Lạp Trí ở phía sau, hướng về Đường Vũ Lân nháy mắt, tựa hồ nhắc nhở hắn nên nhận thua. Nhưng Đường Vũ Lân lại vờ như không thấy, chỉ dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Diệp Tinh Lan.

Sắc mặt Diệp Tinh Lan cũng dần dần trở nên âm trầm lại, hướng về Đường Vũ Lân gật đầu liên tục, "Được, rất tốt. Ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh." Nói xong câu đó, nàng xoay người rời đi.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, không hề để ý, lại tiếp tục quan sát thi đấu.

Trên cánh tay có ai đó nắm lấy, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Cổ Nguyệt đã nắm tay hắn, trong đôi mắt đẹp biểu lộ mấy phần lo lắng.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Không có chuyện gì đâu! Chúng ta đến tham gia thi đấu, vốn là hy vọng có thể khiêu chiến cường giả, từ đó thu hoạch được kinh nghiệm thực chiến để phát triển bản thân mình. Có thể cùng học viên tài cao của Sử Lai Khắc học viện giao thủ, là cơ hội tốt hiếm có, ta cao hứng còn chưa kịp đây. Các ngươi tại sao lại làm ra vẻ mặt đưa đám như vậy? Lẽ nào ta nhất định sẽ thua sao?"

"Nói thật hay, cố hết sức đem năng lực của mình hoàn toàn phát huy được, ngươi sẽ thắng." Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến, ba người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Vũ Trường Không không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau bọn họ.

Vũ Trường Không rất hài lòng hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu, đối với tên đệ tử này, hắn càng ngày càng thưởng thức. Hắn chẳng những có đầu óc thông minh, sức quan sát nhạy bén cùng cái nhìn đại cục, lại càng có một trái tim gan dạ. Hắn hiện tại mới 10 tuổi, nếu như đợi được hắn lớn lên đến 20 thì sẽ ra sao? Sẽ phát triển đến mức nào?

Thời gian 10 năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ! Võ Hồn của hắn tuy rằng vốn sinh ra đã kém cỏi, nhưng sự biến dị khi đó đã giúp hắn có thể tiến vào con đường của cường giả. Nếu có thể tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ trở nên càng mạnh hơn.

"Vũ lão sư." Đường Vũ Lân vội vàng kêu lên.

Vũ Trường Không đi tới trước mặt hắn, trầm giọng nói: "Cố gắng hết sức, không cần tự tạo áp lực, bất luận thắng bại, chỉ cần phát huy ra được thực lực của mình, như vậy là đủ rồi. Hơn nữa, dưới cái nhìn của ta, ngươi cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội."

"Vâng." Đường Vũ Lân cung kính lên tiếng trả lời. Ở trong mắt hắn, bắt đầu có đốm lửa hừng hực cháy lên. Đối thủ đến từ Sử Lai Khắc học viện, đây mới là cơ hội tốt nhất kiểm nghiệm thực lực của mình.

Ngồi xuống tại chỗ, Đường Vũ Lân khép kín hai mắt, tự điều tức khí tức, hắn muốn dùng trạng thái tốt nhất của mình để nghênh chiến Diệp Tinh Lan.

Tạ Giải là người thứ nhất vào sân thi đấu, đối thủ của hắn như trước vẫn không mạnh, dây dưa không tới 5 phút đồng hồ, hắn liền thuận lợi thu được kết quả thắng lợi.

Rốt cục đến Đường Vũ Lân. Hắn từ trên mặt đất nhảy lên một cái, trên mặt trước sau đều mang theo vẻ mỉm cười, nhanh chân hướng lên đài thi đấu.

"Tinh Lan tỷ, Vũ Lân kỳ thực cũng không làm gì sai mà, ngươi cũng nên hạ thủ lưu tình đi!" Từ Lạp Trí khắp khuôn mặt đều là vẻ cầu xin, hắn đối với Đường Vũ Lân vẫn vô cùng hảo cảm. Đặc biệt là về trình độ ăn cơm của Đường Vũ Lân, càng là cuộc đời ít thấy. Biện pháp tốt nhất để chinh phục một kẻ tham ăn, chính là phải tham ăn hơn hắn. Điểm này đã được chứng minh trên người gã béo Từ Lạp Trí.

"Ngươi còn có mặt mũi để nói sao? Nếu không phải là do ngươi, ta phải chịu oan ức lớn như vậy sao? Ngươi đừng quản, xem ta trừng trị hắn như thế nào. Hừ!" Vừa nói, Diệp Tinh Lan bỏ qua Từ Lạp Trí dây dưa, nhanh chân đi lên đài thi đấu.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, sau buổi thi đấu biểu diễn cũng không có quá nhiều người chú ý tới Diệp Tinh Lan, vì nàng vốn ở phía sau cùng. Hơn nữa, ngày hôm nay nàng cũng không mặc đồng phục của Sử Lai Khắc học viên, mà lại mặc một chiếc váy liền quần màu vàng, nhìn qua giống như một bé gái xinh đẹp mà thôi.

Hai người từ hai hướng khác nhau leo lên đài thi đấu, Diệp Tinh Lan vừa nhìn thấy nét mỉm cười trên mặt Đường Vũ Lân, hận không thể liền ngay

lập tức đánh đến. Dưới cái nhìn của nàng, nụ cười của Đường Vũ Lân rõ ràng là đang cố ý trào phúng. Nghĩ lại, mình ngày hôm đó bị người khác xem là ăn quịt, lại còn phải rửa cả núi chén bát, trong lòng nàng liền cảm thấy vô cùng oan ức. Tên khốn kiếp này, xem ta hôm nay trừng trị ngươi như thế nào.

Trọng tài cũng như ngày hôm qua, tuyên bố đơn giản quy tắc thi đấu, liền để hai người bắt đầu chuẩn bị.

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, chăm chú nhìn Diệp Tinh Lan, trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi vừa rồi, tinh thần khí lực của hắn vào lúc này đã ở vào trạng thái đỉnh phong.

Hắn tựa như lò xo, áp lực ngoại giới càng lớn, độ đàn hồi của hắn sẽ càng lợi hại hơn. Trong lòng hắn lúc này đã tràn ngập đấu chí từ lâu. Hắn thà rằng đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như Diệp Tinh Lan, còn tốt hơn phải gặp lũ bún thiu không có kinh nghiệm thực chiến như hôm qua. Đối thủ như vậy không hề có chút giá trị nào đối với việc rèn luyện của hắn.

"Ba, hai, một, bắt đầu!"

Theo tiếng tuyên bố của trọng tài, Đường Vũ Lân giở lại trò cũ, chân trái đạp mạnh, người đã hướng về Diệp Tinh Lan lao đến, cùng lúc đó, Hồn Hoàn dưới chân sáng lấp lánh, một vòng tròn màu tím lượn lờ xuất hiện.

Chương 210: Tinh Thần Kiếm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Màu tím? Thiên Niên Hồn Hoàn? Trong mắt Diệp Tinh Lan lộ ra một tia kinh ngạc, nàng chưa từng thấy dáng vẻ chiến đấu của Đường Vũ Lân bao giờ, chỉ mơ hồ cảm giác gợn sóng hồn lực trên người hắn không mạnh.

Nhất hoàn, đúng như nàng dự đoán, nhưng lại không nghĩ rằng, đệ nhất hoàn của tên này lại là Thiên Niên Hồn Hoàn.

Trong chớp mắt này, tri thức phong phú nhất thời cung cấp cho nàng một loạt phán đoán.

Có thể chịu đựng Thiên Niên Hồn Hoàn, mang ý nghĩa thân thể của đối phương có cường độ phi thường đáng sợ, thậm chí ngay cả cường độ tinh thần cũng là như thế. Nếu không thì căn bản không có khả năng chứa đựng Hồn Hoàn màu tím cùng Thiên Niên Hồn Linh. Thiên phú của tên Đường Vũ Lân này so với tưởng tượng của mình thực sự tốt hơn nhiều!

Bất quá, những điều này cũng không khiến cho chiến ý của Diệp Tinh Lan xuất hiện gợn sóng, nàng xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, trời sinh đã có sự tự tin vô cùng.

Tay phải giơ lên, hai vòng ánh sáng của Hồn Hoàn dập dờn hiện lên từ dưới chân, hai Bách Niên Hồn Hoàn. Điểm này so với tên Hồn Sư Đường Vũ Lân đánh hôm qua giống nhau như đúc. Thế nhưng, khi Võ Hồn của Diệp Tinh Lan xuất hiện, Đường Vũ Lân cảm giác được không giống như thế.

Một thanh trường kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay Diệp Tinh Lan, trường kiếm toàn thân hiện lên màu vàng óng, trên thân kiếm phảng phất có

vô số ánh sao lấp lánh. Hào quang óng ánh kia, dù cho đang là ban ngày cũng vẫn vô cùng bắt mắt. Không có hồn lực cường thịnh xuất hiện! Nhưng vào thời điểm thanh kiếm này xuất hiện, thân ảnh của Diệp Tinh Lan tựa như đã biến mất, hơi thở của nàng đã cùng thanh kiếm này hoàn toàn hợp thành một thể.

Nhân kiếm hợp nhất!

Nữ hài tử 10 tuổi lại có thể làm được điểm này hay sao?

Dưới đài, cuộc tranh tài gây chú ý cho mọi người, các cường giả có thực lực và sức quan sát tốt đều vô cùng kinh hãi.

Trong lúc đó khoảng cách của Đường Vũ Lân cùng Diệp Tinh Lan đã càng ngày càng gần, hắn không phóng thích Lam Ngân Thảo, mà là trực tiếp vung tay, hướng về trên vai Diệp Tinh Lan chộp tới.

Cho đến lúc này, Diệp Tinh Lan mới động. Chân trái nàng đột nhiên hướng về phía trước bước lên một bước.

Bước đi này nhìn qua rất tùy ý cũng vô cùng bình thường, nhưng khiến cho Đường Vũ Lân cảm thấy được một nguy cơ mãnh liệt.

Hắn chỉ cảm thấy, bước này hướng đúng về điểm mù của mình. Thân thể hắn vọt tới trước, mượn xung lực vồ tới. Thời điểm Diệp Tinh Lan né tránh, vừa vặn làm hắn không kịp thay đổi phương hướng, thân thể bị mất đà; muốn quay lại cũng đã không kịp.

Trường kiếm của Diệp Tinh Lan trong tay vạch một vạch, trực tiếp cắt về phía dưới sườn của hắn. Động tác lưu loát trôi chảy, không mang theo chút máu lửa nào, tốc độ cũng không nhanh. Nhưng trong nháy mắt nàng xuất kiếm, lưỡi kiếm cũng đã sắp tiếp xúc thân thể Đường Vũ Lân.

Thời khắc này, Đường Vũ Lân đã thể hiện ra tố chất cường hãn của thân thể mình, phần eo đột nhiên uốn một cái, cả người đã bật về một bên khác, tuy rằng động tác này vẫn không đủ để tránh được công kích của nàng, nhưng cũng cho hắn thời gian để xoay sở.

Cánh tay phải hướng phía dưới quét ngang, Kim Lân lặng yên hiện lên, quét vào mặt bên thân kiếm.

"Keng" một tiếng vang giòn, Diệp Tinh Lan chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh truyền đến, thân thể mềm mại xoay tròn một vòng, lực dư chấn cũng khiến người nàng văng ra 2 mét.

Đường Vũ Lân cũng không thoải mái, hắn chỉ cảm giác trên cánh tay phải mình truyền đến một luồng tâm ý âm trầm lạnh lẽo, sau đó có một loại sức mạnh phi thường kỳ quái tràn vào cơ thể mình, nguồn sức mạnh này tràn ngập sức bùng nổ, một khi tràn vào, rất có khả năng sẽ nổ tung. Hắn cuống quít thôi thúc hồn lực cùng sức mạnh huyết thống, toàn diện phong tỏa dị lực, lúc này mới ngăn được luồng sức mạnh kia xâm nhập vào bên trong.

Dù cho là vậy, bên trên mặt bên Kim Lân tay phải, vẫn nổ lên một chùm quang mang, khiến cho hắn lảo đảo ngã về trước hai bước.

Từ giao thủ mà xem, hiển nhiên là Đường Vũ Lân ăn thiệt thòi.

Nhưng trên mặt Diệp Tinh Lan cũng toát lên vẻ kinh ngạc, Tinh Thần Kiếm có chứa tinh thần lực của mình lại không thể thâm nhập vào trong cơ thể đối phương? Ở tình huống bình thường, coi như là tam hoàn Hồn Sư cũng không cách nào ngăn cản được! Thân thể của người này quả nhiên có gì đó quái lạ. Vảy trên cánh tay của hắn...

Diệp Tinh Lan tuy rằng phán đoán trong lòng, nhưng động tác trên tay vẫn không chậm lại chút nào. Thân thể ngừng xoay tròn trong nháy mắt, Tinh Thần Kiếm cũng đã lần thứ hai đâm ra, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân đã sáng lên. Một đoàn ánh sao từ kiếm bắn ra, bay thẳng đến chỗ Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trong lòng ngơ ngác, có kinh nghiệm vừa rồi, hắn biết rõ trường kiếm của đối phương đáng sợ, vừa rồi chưa sử dụng hồn kỹ đã khiến mình chật vật như vậy, càng không cần phải nói hiện tại cô nàng đã phóng thích hồn kỹ.

Hắn cũng không dám giấu dốt, từng cây Lam Ngân Thảo ùn ùn phóng thích, đan thành một tấm lưới nhện ở trước người, che chắn hắn khỏi đoàn ánh sao của Diệp Tinh Lan đang bay đến.

Võ Hồn của hắn và vảy trên cánh tay không có quan hệ? Hắn là Song Sinh Võ Hồn? Trong lòng Diệp Tinh Lan lại dao động một lần nữa.

"Vù!" Ánh sao cùng Lam Ngân Thảo đụng vào nhau, cũng không có nổ tung, mà là trong nháy mắt phóng ra một tầng hào quang tựa như chất lỏng, bao trùm bên trên Lam Ngân Thảo. Những hào quang màu vàng này cấp tốc lan tràn, bao phủ lấy Lam Ngân Thảo, những nơi tiếp xúc tất cả đều đã biến thành màu vàng nhạt, đồng thời khiến Đường Vũ Lân mất đi khống chế.

Cái này đến tột cùng là cái gì?

Càng làm cho Đường Vũ Lân khiếp sợ hơn chính là, khi Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan chỉ lên trên không trung, những dây Lam Ngân Thảo cũng theo đó hướng lên trên không, khu vực phòng ngự chính diện hoàn toàn bị phá hủy.

Thật là một hồn kỹ quỷ dị!

Đường Vũ Lân giật nảy cả mình, nhanh chóng lùi về phía sau. Cùng lúc đó, tử quang trong mắt hắn lóe lên, Tử Cực Ma Đồng phát động.

Vào lúc này, đối mặt với cường địch như vậy, đành phải sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Khi Diệp Tinh Lan nhìn thấy tử quang trong đáy mắt Đường Vũ Lân sáng lên, nàng liền nhắm chặt hai mắt của mình lại. Cùng lúc đó, vòng Hồn Hoàn thứ hai dưới chân nàng sáng lên, ánh sáng lóe lên, những ngôi sao tạo thành một vòng Tinh Luân bảo vệ khắp quanh người nàng. Tử Cực Ma Đồng công kích của Đường Vũ Lân lại không đem lại chút hiệu quả nào.

Có thể sử dụng Tinh Luân để vừa phòng ngự vừa tấn công?

Diệp Tinh Lan lúc này đã xuyên qua tấm bình phong Lam Ngân Thảo bị nàng khống chế. Tinh Thần Kiếm chỉa về phía trước, đâm đến trước mặt Đường Vũ Lân. Đồng thời dưới chân nàng bộ pháp bỗng trở nên ảo diệu hơn. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tựa như bị rất nhiều thân ảnh của Diệp Tinh Lan bao vậy, đồng thời tấn công hắn từ nhiều phương hướng khác nhau.

Không được!

Luận kinh nghiệm thực chiến, hắn phi thường phong phú, nhưng không bột đố gột nên hồ! Võ Hồn đều đã tạm thời bị đối phương khống chế, hắn còn có thể làm cái gì?

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại. Nếu đã thấy không rõ lắm, vậy thì cảm thụ!

Tinh thần lực của hắn vượt quá 200, Linh Thông Cảnh trung cấp, hơn nữa thường thường đoán tạo, khả năng cảm thụ ngoại giới của hắn vượt xa người thường. Khi hai mắt của hắn nhắm lại, đồng thời tay phải của hắn cũng bắt đầu cấp tốc biến dị, hóa thành Kim Long Trảo.

"Keng!" Kim Long Trảo vung ngang, chặn lấy chiêu kiếm đang đâm về phía bả vai hắn.

Tinh thần lực trực tiếp bị Kim Long Trảo che ở ngoại vi, tuy ánh sáng trên Tinh Thần Kiếm tỏa sáng nhưng không cách nào vượt qua ranh giới được một bước.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân Kim liền muốn chụp chặt, nhưng phản ứng của Diệp Tinh Lan lại cực kỳ nhanh. Nàng rung nhẹ cổ tay, Tinh Thần Kiếm đã thu hồi về, cùng lúc đó, vòng Tinh Luân bảo vệ quanh cơ thể nàng tựa như trăm sông đổ về một biển chen chúc nhập lại vào Tinh Thần Kiếm.

Nhất thời, ánh sáng trên Tinh Thần Kiếm toả sáng. Lúc này Đường Vũ Lân cảm giác được, Lam Ngân Thảo của mình đã thoát ly khỏi khống chế.

Kim Long Trảo vỗ thẳng về phía Diệp Tinh Lan. Dựa vào cảm nhận, hắn có thể phán đoán được vị trí của Diệp Tinh Lan lại càng thêm chuẩn xác.

"Có chút thủ đoạn, xem ra, ta phải mạnh tay hơn." Diệp Tinh Lan bồng bềnh lùi về sau, bên trong đôi mắt đẹp lóe sáng, tựa như có hai mặt trăng ẩn hiện trong con ngươi. Vô vàn ánh sao lượn lờ, nàng tiến lên một bước, tốc độ đột nhiên tăng lên gần gấp đôi. Tinh Thần Kiếm trong tay dường như hóa thành ngàn vạn ánh sao, bao phủ lấy Đường Vũ Lân.

Lam Ngân Thảo thu về phụ trợ phòng ngự.

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan thiên biến vạn hóa, mỗi một kiếm đâm trúng Lam Ngân Thảo nào, dây Lam Ngân Thảo đó sẽ cấp tốc bị ngưng trệ,

sau đó nổ tung thành một chùm quang mang, bị đẩy qua một bên.

Ánh kiếm lượn lờ, khác nào một mảnh ánh sao rơi ra, nhiều đến mức Lam Ngân Thảo hoàn toàn bay tứ tán. Mấy chục ánh kiếm đồng thời hạ xuống, bao phủ toàn thân của Đường Vũ Lân.

Chiêu này cũng không phải hồn kỹ, mà là kiếm kỹ.

Chương 211: Tuy bại mà vinh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vào giờ phút này, trong lòng Đường Vũ Lân đối với Vũ Trường Không tràn ngập cảm kích, đối mặt Tinh Thần Kiếm, hắn lại nhớ lại lúc trước đối mặt với Vết Sương của Vũ Trường Không.

Đối với kiếm kỹ mạnh mẽ trước mặt, hắn cũng có phương thức ứng đối của riêng mình.

Từng vầng sáng vàng óng xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, đó là một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo mọc đầy vảy vàng kim. Tinh thần lực trên Tinh Thần Kiếm va chạm không cách nào đẩy nó ra được. Mà từng đạo ánh kiếm lại bị vầng sáng vàng óng này chặn lại phần lớn. Còn lại một ít cũng bị Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân chặn lại. Có thể coi như miễn cưỡng ngăn được thế tiến công mạnh mẽ của Diệp Tinh Lan.

Lam Ngân Thảo có thể ngăn trở được tinh thần lực đương nhiên là nhờ Tiểu Kim Quang. Vầng sáng vàng óng kia không chỉ ngăn trở công kích, mà còn dùng đây leo phát động Hồn Kỹ Quấn Quanh, bám vào trên ánh kiếm. Thiên Niên Hồn Kỹ dưới sự phụ trợ của Hồn Linh cuối cùng đã xuất hiện.

Một đoàn ánh sao tinh chuẩn cực kỳ dán vào trên cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo này, đánh gãy hồn kỹ của Đường Vũ Lân. Thân hình Diệp Tinh Lan lóe lên, lướt qua Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, đã tiếp cận Đường Vũ Lân không còn bao xa.

Tinh Thần Kiếm trong tay đâm ra, mấy chục đạo kiếm quang lại lần nữa xuất hiện.

"Ta xem ngươi còn lấy cái gì để chặn!" Diệp Tinh Lan cũng vô cùng tức giận, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, với thực lực của chính mình, đối mặt với một tên nhất hoàn Hồn Sư lại phải tốn nhiều sức lực đến vậy. Lại nữa, Võ Hồn của đối phương rất giống Lam Ngân Thảo, nhưng lại không hoàn toàn giống Lam Ngân Thảo, hẳn là Võ Hồn biến dị. Khiến nàng cảnh giác nhất vẫn là Kim Long Trảo Đường Vũ Lân.

Từ trên Kim Long Trảo, nàng rõ ràng cảm nhận được một sự uy hiếp vô cùng mạnh mẽ, nàng cũng không dám để cho Tinh Thần Kiếm của mình bị Kim Long Trảo đối phương nắm lấy. Nàng có cảm giác, một khi bị nắm lấy, nhất định sẽ phi thường thảm.

Nhưng Tinh Thần Kiếm của nàng uy lực phi phàm, rốt cục cũng nắm lấy cơ hội, Đường Vũ Lân Lam Ngân Thảo, kể cả Hồn Linh, cũng đã triệt để mất đi năng lực chống cự, nàng rất muốn nhìn xem, cái tên này còn có thủ đoạn gì nữa để chống lại nàng.

Đường Vũ Lân đúng là không chống đỡ được, dù cho hắn có thể sử dụng năng lực nhận biết của mình để đoán được hướng kiếm đâm tới, nhưng mà tốc độ của hắn lại không thể nào theo kịp.

Làm sao bây giờ?

Thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn đưa ra một lựa chọn vô cùng dứt khoát.

Căn bản mặc kệ Tinh Mang kia bay đến, dưới chân hắn bỗng nhiên bạo phát, cứ như vậy phóng tới chỗ Diệp Tinh Lan, Kim Long Trảo chắn trước người, sau đó cố hết sức vung lên, bảo vệ lấy những chỗ yếu trên cơ thể, đồng thời chộp thẳng vào ngực của Diệp Tinh Lan.

Ngọc đá cùng vỡ!

Đường Vũ Lân đối với lực phá hoại của Kim Long Trảo vô cùng tin tưởng. Với tố chất thân thể của hắn, coi như bị Tinh Thần Kiếm đâm trúng, cũng sẽ không mất đi sức chiến đấu trong nháy mắt, mà ở trong thời gian này, hắn hoàn toàn có lòng tin có thể đánh cho Diệp Tinh Lan trọng thương.

Tinh Mang đâm trúng Kim Long Trảo, dễ dàng bị ngăn trở, rơi vào trên người Đường Vũ Lân, mang theo từng vệt hào quang màu máu. Tinh thần

lực vẫn chưa nổ tung mà Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân cũng đã tiếp cận đến Diệp Tinh Lan.

Trong mắt Diệp Tinh Lan toát ra một vẻ khiếp sợ, Tinh Thần Kiếm đâm thẳng, hai cái Hồn Hoàn đồng thời toả sáng, một đoàn ánh sao trước tiên che ở phía trước, sau đó lại tạo thành một vòng bảo vệ quanh người nàng.

Ánh sao trong nháy mắt va chạm với Kim Long Trảo, hai loại kim quang khác nhau đồng thời bạo phát, Kim Long Trảo hợp lại, hung hãn đem những viên tinh cầu đánh cho vỡ nát, tiếp theo, lại xé rách lồng ánh sáng bảo vệ trên người nàng.

Thời khắc mấu chốt, Diệp Tinh Lan thể hiện ra được năng lực ứng biến mạnh mẽ của học viên Sử Lai Khắc học viện. Thân thể mềm mại của nàng bỗng nhiên ngửa ra sau, một chiêu Thiết Bản Kiều né khỏi hướng chính diện của Kim Long Trảo, cùng lúc đó, Tinh Thần Kiếm đâm lên, nhắm vào bên nách phải của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân thu tay lại, đập lên Tinh Thần Kiếm.

Lần này, Diệp Tinh Lan cuối cùng cũng không có khả năng né tránh. Vuốt phải của Đường Vũ Lân tóm lấy bản thể của Tinh Thần Kiếm, "Khanh!" một tiếng vang nhỏ.

Diệp Tinh Lan chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh truyền đến, khiến mình suýt mất kiểm soát đối với Võ Hồn.

Vào lúc này, từng tiếng trầm thấp nổ vang bên trong người Đường Vũ Lân, chỉ thấy một đoàn ánh sáng nổi lên, Đường Vũ Lân rên lên một tiếng, Kim Long Trảo trên tay đột nhiên biến mất, thân thể của chính mình cũng bị nổ ngửa ra sau rơi xuống mặt đất.

"Dừng lại!" Trọng tài la lên một tiếng, cũng tự bay vọt lên đài, ôm chặt lấy Đường Vũ Lân, một đoàn bạch quang trên tay sáng lên, vỗ vào trên người Đường Vũ Lân, ngăn chặn lấy những dòng máu chảy ra từ trên thân thể nổ tung vô số chỗ của hắn. Diệp Tinh Lan cũng đã đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, nhìn Đường Vũ Lân, đôi mắt đẹp của nàng có vẻ hơi thất thần.

Từ nhỏ đến lớn, trong đám bạn cùng lứa tuổi, nàng còn chưa từng bao giờ có một chiến thắng chật vật đến như vậy.

Tên trước mắt này, vì sao lại có chiến ý cường hãn như thế. Lại còn cái vuốt rồng của hắn nữa, thật sự quá mạnh! Thậm chí ngay cả hồn kỹ Tinh Thần Kiếm cũng không ngăn nổi sao? Từ lúc vừa mới bắt đầu, chính mình cũng đã lơ là, ngạo mạn, mới khiến bản thân mình rơi vào cục diện bất lợi đến như vậy.

Hắn không có sao chứ?

Đây là suy nghĩ kế tiếp của Diệp Tinh Lan, lúc này Đường Vũ Lân, nhìn qua có chút vô cùng khốc liệt, toàn thân đẫm máu nhuộm đỏ toàn bộ y phục của hắn, mặt như giấy vàng, hai mắt nhắm nghiền lại. Hiển nhiên đã ngất đi.

Lúc trước quyết đấu, Đường Vũ Lân hoàn toàn tấn công vô cùng liền mạch, đến thời điểm tinh thần lực bạo phát không thể áp chế được, hắn cũng rốt cục cũng không chịu nổi, hồn lực trong cơ thể tan vỡ, tự thân bị trọng thương. Do đó, Kim Long Trảo của hắn cũng không cách nào tiếp tục duy trì. Nếu như hắn lại có thể kiên trì thêm một chút, có thể kết quả đã khác.

Vũ Trường Không lúc này đã bồng bềnh đi lên đài, tiếp nhận Đường Vũ Lân từ trong tay trọng tài, một tầng sương vụ nhàn nhạt bao phủ, niêm phong lại toàn bộ các vết thương trên người Đường Vũ Lân, hắn không hề liếc mắt nhìn Diệp Tinh Lan một chút nào, đã mang theo Đường Vũ Lân bồng bềnh đi xuống đài thi đấu.

Cổ Nguyệt, Tạ Giải hầu như là đồng thời vọt tới trước mặt Vũ Trường Không, nhìn máu me be bét khắp người hắn, Cổ Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt vốn sáng ngời, lúc này trong nháy mắt tràn ngập sát ý.

Trên đài, Diệp Tinh Lan vừa đứng lên, cơ linh linh rùng mình một cái, theo bản năng hướng về phía Cổ Nguyệt nhìn tới.

Hai ánh mắt thiếu nữ trên không trung va chạm, bắn ra đốm lửa loá mắt.

Vũ Trường Không tay phải nhanh chóng điểm vào trên người Đường Vũ Lân, một lát sau, hắn mới nói: "Không có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da. Ta trước tiên dẫn hắn trở lại." Nói xong, hắn ôm lấy Đường Vũ Lân, rón mũi chân, người đã hóa thành một đạo khói xanh biến mất không còn tăm

hơi.

Thi đấu cá nhân, Đường Vũ Lân thua! Bị đào thải ở vòng thứ hai.

Vũ Trường Không đi rồi, Cổ Nguyệt từng bước một đi đến phía đài thi đấu, bên trong hai con mắt của nàng, mơ hồ có sáu loại hào quang lưu chuyển, lệ khí trên người cũng càng ngày càng mạnh. Ngay cả Tạ Giải ở bên cạnh nàng, đều cảm nhận rõ ràng được khí thế khủng bố tựa như núi lửa muốn phun trào.

Diệp Tinh Lan lúc này cũng rời khỏi đài thi đấu, nhìn Cổ Nguyệt từng bước một hướng về phía mình, nhưng cũng không có một nửa phần hoảng hốt.

"Ta muốn khiêu chiến ngươi." Âm thanh của Cổ Nguyệt tràn ngập sự lạnh lẽo.

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, "Thi đấu cá nhân, ta chỉ đánh một trận này, muốn khiêu chiến, đợi thi đấu đoàn đội gặp."

Nói xong câu đó, nàng quay đầu bước đi. Cổ Nguyệt vừa muốn truy, lại bị Tạ Giải kéo lại, "Đừng kích động, Cổ Nguyệt, nàng là người của Sử Lai Khắc học viện."

"Sử Lai Khắc học viện thì thế nào?" Cổ Nguyệt đột nhiên quay người lại, lớn tiếng hét lớn, dọa Tạ Giải nhảy một cái.

Tạ Giải vội vàng buông nàng ra, ngượng ngùng nói: "Ý của ta là, chúng ta phải công bằng đánh bại bọn họ trên đấu trường, như vậy mới càng có ý nghĩa, mới có thể gây đả kích lớn hơn cho ả ta. Kỳ thực, vừa rồi Vũ Lân cũng là chỉ thiếu một chút nữa mà thôi. Nguyên lai thực lực của Sử Lai Khắc học viện cũng chỉ có như vậy."

Lệ khí trong mắt Cổ Nguyệt dần dần biến mất, hừ lạnh một tiếng, xoay người liền bỏ đi ra ngoài.

"Này, trận thi đấu cá nhân của ngươi vẫn còn chưa đánh mà." Tạ Giải vội vàng gọi nàng.

"Không đánh! Ta đến xem Vũ Lân." Cổ Nguyệt quăng lại câu nói này, cũng đã tăng nhanh tốc độ chạy ra bên ngoài.

……

Một cảm giác thoải mái mát mẻ, lúc Đường Vũ Lân thanh tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt lạnh lẽo trước sau như một của Vũ Trường Không.

"Vũ lão sư." Đường Vũ Lân nhẹ giọng kêu lên, hắn giẫy giụa muốn nhúc nhích, nhất thời, toàn thân truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, tựa như muốn đem thân thể xé rách.

Vũ Trường Không quay đầu nhìn về phía hắn, "Tỉnh rồi? Ngươi cần phải tĩnh dưỡng."

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng mà, con còn thi đấu..."

Vũ Trường Không nói: "Không nên nghĩ tới việc thi đấu, trước tiên khôi phục lại rồi hãy nói. Ngày hôm nay, ngươi đã làm rất tốt. Trận này, ngươi đã có cơ hội thắng. Khuyết điểm hiện tại của ngươi chính là năng lực cận chiến. Chờ ngươi khỏe lại rồi, ta lại truyền cho ngươi một môn tuyệt học của Đường Môn."

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Nhưng mà không phải con chỉ có thể học tập hai môn sao? Con chỉ thông qua trung cấp sát hạch mà thôi."

Vũ Trường Không nói: "Cấp 3 chức nghiệp giả có thể học nhiều hơn một môn nữa. Lúc trước chỉ là sợ ngươi ham nhiều nhưng không tinh thông, vì lẽ đó không có dạy ngươi, ta sẽ chọn một môn thích hợp nhất với tình huống hiện tại của ngươi để truyền thụ. Trước tiên cố gắng dưỡng thương."

"Vũ Lân, ngươi tỉnh rồi." Cổ Nguyệt bưng một ly nước đi tới. Lấy ra một cái ống hút bỏ vào ly, đem đầu còn lại cho vào miệng Đường Vũ Lân, "Uống chậm một chút, đừng vội."

Nhìn ánh mắt nàng tràn ngập ân cần, Đường Vũ Lân nở nụ cười, uống hết mấy ngụm nước mới nhả uống hút ra, "Đa tạ, giờ là lúc nào rồi?"

Cổ Nguyệt nói: "Vừa qua khỏi buổi trưa. Ngươi có đói bụng hay không? Ta chuẩn bị cho ngươi ít đồ ăn nha."

Chương 212: Da dày thịt béo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân nói: "Không cần, các ngươi còn phải thi đấu buổi chiều nữa. Ta e rằng không thể ra tràng, nhưng các ngươi còn có thể. Nhất định phải cố lên! Thi đấu cá nhân ta đã bị đào thải, sẽ chờ cùng mọi người ra sân thi đấu đồng đội."

Cổ Nguyệt ngẩn ngơ, "Ngươi vẫn còn muốn thi đấu?"

"Đương nhiên rồi! Yên tâm đi, ta không có chuyện gì, đều chỉ là bị thương ngoài da mà thôi. Ngày mai sẽ ổn thôi." Cảm giác trong lòng Đường Vũ Lân hiện tại rất quái dị.

Thời điểm hắn động đậy thân thể vừa rồi, cảm giác đầu tiên chính là đau đớn, sau đó chính là từng trận cảm giác tê dại truyền đến. Cảm giác tê dại này rất khủng khiếp, nhưng vết thương lại truyền đến cái cảm giác này, cũng có nghĩa là mình đang khôi phục nhanh chóng.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, "Tự ngươi cũng cảm giác được?"

"Hả?" Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn về phía hắn.

Vũ Trường Không nói: "Thời điểm ta giúp ngươi khâu lại vết thương đã phát hiện ra, năng lực tự lành của cơ thể ngươi vô cùng phi thường, bắp thịt bị xé rách vẫn có thể tự liền miệng một cách nhanh chóng, các vết thương nhỏ thì biến mất vô tung. Tình huống như thế ta mới thấy lần đầu, hẳn là có quan hệ với huyết thống sức mạnh của ngươi. Ngươi có cảm giác thoải mái hay không?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngoại trừ cảm giác đói bụng ra, thật giống như con không bị sao cả!"

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Xem ra, ngươi bình thường ăn nhiều đồ như vậy cũng không hề uổng phí. Cổ Nguyệt, đi tìm giúp hắn một ít đồ ăn ngon, nhiều nhiều một tí."

"Được." Vừa nghe Đường Vũ Lân có năng lực tự hồi phục rất mạnh, Cổ Nguyệt nhất thời vui mừng khôn xiết, chạy như bay ra ngoài tìm đồ ăn cho hắn ăn.

"Trận chiến ngày hôm nay, chính ngươi cảm giác ra sao?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Nàng rất mạnh. Võ Hồn của nàng mạnh, khống chế lực của bản thân cũng mạnh, khả năng vận dụng Võ Hồn con không thể so sánh, nếu như không phải nhờ tính đặc thù của Kim Long Trảo, chỉ sợ một cơ hội nhỏ nhoi con cũng không có."

Vũ Trường Không gật đầu, nói: "Không sai, nếu như không phải nàng coi thường ngươi, ngươi đúng hắn là một cơ hội nhỏ nhoi đều không có. Kim Long Trảo của ngươi không thể dùng lâu dài, nếu như nàng dùng phương thức thi đấu dây dưa, tốc độ tiêu hao hồn lực của ngươi nhất định sẽ vượt xa nàng. Không tốn thời gian dài, không có Võ Hồn bảo vệ, không có Kim Long Trảo chống đỡ, ngươi chắc chắn sẽ thất bại không thể nghi ngờ. Nàng chỉ bởi vì tâm tình chịu ảnh hưởng, muốn tốc chiến tốc thắng, mới cho ngươi một cơ hội nhỏ nhoi. Ngươi làm đã rất tốt, thế nhưng, ngươi nhớ kỹ, cho dù có năng lực bao quát cùng lực chưởng khống tốt đến đâu, cũng cần phải có đủ thực lực cùng năng lực để thực hiện mới được."

"Vâng." Đường Vũ Lân hiểu rõ được Vũ Trường Không là có ý gì, năng lực của hắn vẫn quá đơn thuần. Về Võ Hồn hắn chỉ có mỗi hồn kỹ Quấn Quanh, ứng dụng của Lam Ngân Thảo tuy rằng tốt hơn so với trước đây nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ thông thạo. Kim Long Trảo tuy rằng cường hãn, nhưng cần phải cận chiến mới đem lại hiệu quả, hơn nữa còn không thể sử dụng lâu dài. Đường Môn tuyệt học Tử Cực Ma Đồng bị sự thực chứng minh cũng không phải tuyệt đối hữu hiệu. Ngày hôm nay không phải đã bị chặn lại rồi sao? Hắn cần nhiều kỹ năng và năng lực chiến đấu hơn nữa!

Tốc độ khôi phục cơ thể của Đường Vũ Lân là vô cùng kinh người, trước đây hắn chưa từng trải qua thương tích nghiêm trọng như thế này bao giờ, nên chưa biết. Lần này thương thế của hắn kỳ thực không nhẹ, tinh thần lực tuy rằng không thể thâm nhập vào bên trong cơ thể hắn, nhưng nổ tung ngoài da như vậy cũng sẽ tạo ra rất nhiều vết thương lớn, có thể thấy được qua việc toàn thân hắn thấm đẫm máu tươi khi đó.

Thế nhưng, sau khi tỉnh táo, hắn chỉ cần không đến 2 tiếng cũng đã có thể cử động, toàn thân vết thương đã kết vảy

Đến buổi tối, hắn đã có thể rời khỏi giường, tự mình ăn cơm.

Phải biết, toàn thân hắn vết thương lớn có tới hơn 10 chỗ, tuy rằng đều không phải là chỗ nguy hiểm, nhưng phần lớn đều ở vị trí cánh tay cùng trên đùi. Tốc độ hồi phục này khiến cho Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn không nhịn được phải thốt lên hai tiếng. “Quái! Vật!”

Vòng thi đấu tổ đội thứ hai tuy rằng không có Đường Vũ Lân ra trận, nhưng đối thủ của bọn họ cũng không mạnh, Cổ Nguyệt cố nén tức giận, dẫn dắt toàn đội hung hãn đạt được thắng lợi. Không hề cho đối thủ một chút cơ hội nào.

Thi đấu cá nhân chỉ có Tạ Giải một mình tham dự tiếp. Lần thi đấu này, Đường Vũ Lân cũng chỉ còn sót lại nội dung thi đấu đồng đội cùng với Đoán Tạo Sư thi đấu.

Bất quá, thân thể của hắn tuy rằng khôi phục rất nhanh, nhưng đoán tạo cần phải sử dụng rất nhiều sức lực, sau khi cùng Sầm Nhạc đại sư thương lượng, Đường Vũ Lân quyết định từ bỏ vòng thi đấu Đoán Tạo Thuật cuối cùng.

Với Thiên Đoán Tạo nhị phẩm, nhìn thế nào hắn vẫn có thể đứng vị trí thứ hai. Tổng hợp cho điểm coi trọng nhất vẫn là phẩm chất của kim loại hiếm.

"Ngươi không phải vì muốn nhường ta nên mới cố ý bị thương đấy chứ?" Trời vừa mới chuyển tối, nhận được tin Đường Vũ Lân bị thương, Mộ Hi đã tới ngay lập tức.

Bất quá, thời điểm nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân, lo lắng trong lòng cũng tạm thời biến mất.

Cái con heo này đang ngồi ngay tại bàn ăn khách sạn nhai nhai nuốt nuốt, nhìn tốc độ ăn không hề giảm chút nào của hắn, nghĩ kiểu gì cũng không ra hắn bị thương nghiêm trọng.

"Đương nhiên không phải đâu! Thật sự là do ta tài không bằng người." Đường Vũ Lân gặm một cái giò, có chút mơ hồ nói với Mộ Hi.

Mộ Hi nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi, sau này chú ý cẩn thận một chút. Yên tâm đi, tiểu tham tài, về sau tiền thưởng quán quân ta sẽ giúp ngươi giữ lại."

"He he, đa tạ sư tỷ. Kỳ thực, ta lần này chịu thua! Bởi vì nguyên nhân cá nhân mà không thể tiếp tục dự thi. Bất quá, sư tỷ là người tốt."

Mộ Hi "Hi Hi" nở nụ cười, "Được rồi, ngươi làm ta suýt cảm động đấy. Tiền sẽ không thiếu phần của ngươi, được chưa. Còn muốn ăn gì không? Ta lại đi mua cho ngươi? Ăn được nhiều, khôi phục mới nhanh."

Đường Vũ Lân có chút câm nín thả miếng giò trong tay xuống, lần này hắn ăn đã là tăng 2, lúc trước Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đã giúp hắn mua rất nhiều đồ ăn, sau đó Sầm Nhạc đại sư cũng tới một chuyến, hiện tại sư tỷ cũng định mua đồ cho mình ăn, tại sao mỗi người bọn họ đều coi mình như là thùng-nước-gạo-di-động vậy? Dù quả thật mình chính là như vậy, bọn họ cũng không nên biểu hiện lộ liễu như thế chứ!?

Nhìn vẻ mặt Đường Vũ Lân có chút lúng túng, Mộ Hi cười nói: "Ngày hôm nay ngươi bại bởi ai vậy, còn bị thương?"

Đường Vũ Lân nói: "Một đứa con gái sử dụng kiếm." Hắn không nói ra Sử Lai Khắc học viện, kỳ thực, hắn đối với Diệp Tinh Lan cũng không có quá nhiều ác cảm, chỉ là nàng hơi kiêu ngạo mà thôi. Trên thực tế, thời điểm nàng chiến đấu ngày hôm nay, công kích vẫn có chừng có mực, không phải tất cả đòn tấn công đều nhắm vào chỗ yếu hại của mình, nếu không, mình nhất định còn bị thương nặng hơn nữa.

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Mộ Hi cũng không hỏi Đường Vũ Lân, đi tới mở cửa ra, gã béo Từ Lạp Trí ngó dáo dác, nhìn thấy Mộ Hi hắn sửng sốt một chút, "Xin chào, ta tìm

Đường Vũ Lân."

"Vào đi." Mộ Hi tránh ra để chừa lối vào cho hắn.

Từ Lạp Trí sống mũi giật giật, nhìn thấy bàn đầy đồ ăn, khuôn mặt lập tức tỏa ra ánh hào quang chói lọi, "Giò, có giò kìa!" Hắn bước nhanh vài bước đã vào trong phòng, thấy Đường Vũ Lân ăn ngon miệng như vậy, nhất thời không nhịn được nuốt nước miếng ừng ực.

"Lạp Trí, ngồi xuống cùng ăn không?" Đường Vũ Lân nhìn thấy hắn, cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Từ Lạp Trí cúi đầu nói: "Xin lỗi Vũ Lân, đều do ta không tốt. Ngày đó kỳ thực đều bởi vì ta, là chính ta đã quên đem tiền để mời các ngươi ăn cơm, mới xảy ra nhiều chuyện sau đó như vậy. Kỳ thực Tinh Lan tỷ là người rất tốt, bình thường nàng đều đặc biệt chiếu cố ta. Ngươi đừng giận nàng ta nha!"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không có chuyện gì đâu! Thi đấu mà, có thắng có thua, thương tích đều là chuyện thường tình. Làm sao mà ta lại tức giận chứ!? Ngươi xem, ta cũng đâu có chuyện gì. Sau này thi đấu đồng đội có khi còn gặp lại nhau đấy, đến thời điểm đó, ta có đội hữu trợ giúp, các ngươi chưa chắc sẽ thắng đâu nha. Trong đội của ta, ta vẫn không phải là người mạnh nhất."

Từ Lạp Trí đột nhiên kinh hô một tiếng, "Ngươi…ngươi thật không có bị gì sao? Tinh thần lực của Tinh Lan tỷ rất là lợi hại, ngươi làm sao đã có thể ngồi dậy được?" Mới vừa rồi sau khi vào cửa, hắn bị mỹ thực hấp dẫn nên vẫn chưa phản ứng kịp, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ ăn uống thỏa thuê của Đường Vũ Lân, mới ý thức được chuyện gì. Cái tên này, không phải là trước đó đã bị thương rất nặng sao?

Đường Vũ Lân nói: "Vì ăn được nhiều, nên da dày thịt béo đó. Ha ha!"

Một bên Mộ Hi rất tán thành gật đầu. Động tác của nàng vừa vặn bị Đường Vũ Lân nhìn thấy, "Sư tỷ, nếu ngươi không có chuyện gì thì nên về trước nghỉ ngơi một chút đi!"

Chương 213: Đệ tam Đường Môn tuyệt học

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi hừ một tiếng, "Muốn đuổi ta đi? Ta liền không đi." Vừa nói, nàng vừa đặt mông lên vết thương của Đường Vũ Lân ngồi xuống.

Này cũng thật là...

Đường Vũ Lân đối với vị sư tỷ này của hắn cũng không có biện pháp nào.

Từ Lạp Trí đi quanh Đường Vũ Lân một vòng, nhìn nơi này, nhìn chỗ kia, "Ngươi cũng thật là một tên quái vật! Vậy mà thật sự không có chuyện gì, làm người khác khó mà tin được."

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Không phải là ngươi chỉ đến kiểm tra vết thương của ta thôi đấy chứ. Cùng nhau ăn đi, nước miếng của ngươi sắp rơi xuống đất rồi kìa."

"Thật sao?" Từ Lạp Trí thấp giọng nói: "Ngươi thật sự không giận ta à?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Thật vất vả mới tìm được một đồng đạo đi chung con đường ăn uống, tại sao ta phải giận ngươi!? Hơn nữa ngươi không phải đã nói, ngươi ăn thua ta, nên muốn nhận ta làm đại ca sao? Ta cũng không cần phải chấp nhất với tiểu đệ đệ làm gì."

Từ Lạp Trí nghe hắn vừa nói như thế, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Theo đại ca được ăn ngon, vậy ta sẽ không khách khí." Vừa nói, hắn liền vươn tay tóm lấy một miếng giò heo lớn gặm gặm.

Mộ Hi ở một bên xem mắc cười, tại sao lại có thêm một con heo khác ngoài Đường Vũ Lân xuất hiện thế này!?

"Há, đúng rồi, lão đại, ta đến thật ra có chút chuyện khác. Ta cho ngươi ít đồ ăn." Vừa nói, trên người Từ Lạp Trí tuôn ra gợn sóng hồn lực, tiếp theo, hai vòng ánh sáng dưới chân hắn sáng lên, rõ ràng là hai cái Hồn Hoàn.

"Ta có một cái bánh bao thịt." Hắn lẩm bẩm đọc một câu, sau đó một cái bánh bao trắng toát liền xuất hiện ở trong tay, ánh sáng của đệ nhất Hồn Hoàn cũng thuận theo đó lấp lánh mấy lần.

Đường Vũ Lân sững sờ, Mộ Hi cũng trợn tròn hai mắt.

"Thực Phẩm Hệ Hồn Sư?" Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi đồng thanh kêu lên.

Hồn Sư chia làm Chiến Hồn Sư cùng Khí Hồn Sư, Thực Phẩm Hệ Hồn Sư thuộc nhóm Khí Hồn Sư. Là một loại phi thường hiếm thấy.

Đường Vũ Lân cùng Mộ Hi sở dĩ kinh ngạc, là bởi vì tên Tiểu Bàn Tử này không chỉ là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư; mà chỉ mới 10 tuổi đã đã có hai cái Hồn Hoàn.

Thực Phẩm Hệ Hồn Sư là một trong những Võ Hồn khó có thể tu luyện nhất, đã được công nhận.

Bánh bao, chính là Võ Hồn của tên này.

Liên tưởng lại hôm biểu diễn đầu tiên của Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, khi đó hắn ném cho đồng đội một đồ vật trắng toát, Đường Vũ Lân giờ mới hiểu được, cái kia không phải là bánh màn thầu, mà là bánh bao.

Bánh bao thịt...

Cũng thật là...

Đường Vũ Lân tiếp nhận bánh bao của hắn, một phát cắn xuống, thực sự rất thơm! Bên trong thịt, nhân bánh phong phú, còn nóng hổi, mang theo nhiệt khí thơm phức.

Ăn liền mấy cái, nhất thời, một luồng ấm áp truyền khắp toàn thân. Đường

Vũ Lân chỉ cảm thấy hồn lực trong thể nội dâng trào, thể lực cũng khôi phục lại nhanh chóng.

Từ Lạp Trí có chút đắc ý nói: "Đệ nhất hồn kỹ này của ta là Khôi Phục Đại Bao Thịt, có thể đồng thời khôi phục thể lực, hồn lực, hơn nữa có thể sử dụng được cả trong chiến đấu hoặc lúc bình thường. Còn có hiệu quả cố bản bồi nguyên nhất định. Hắn sẽ có sự trợ giúp nhất định đối với ngươi. Có muốn ăn thêm vài cái nữa hay không?"

"Tốt!" Bánh bao thịt hắn tạo ra đúng là ăn rất ngon, Đường Vũ Lân ăn liền mười mấy cái, hắn lập tức cảm thấy tốc độ hồi phục của vết thương mình lại tăng nhanh hơn. Hơn nữa hồn lực cũng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Trái lại Từ Lạp Trí cũng không tiêu hao bao nhiêu hồn lực.

"Thực sự là Võ Hồn thần kỳ!" Đường Vũ Lân suýt xoa.

Từ Lạp Trí có chút đắc ý nói: "Đó là đương nhiên. Ta nhìn vậy chứ cũng là trăm năm hiếm có Tiên Thiên Mãn Hồn Lực - Thực Phẩm Hệ Hồn Sư đó nha. Ở học viện, ta là đệ tử nội viện được chọn sẵn trong tương lai. Kiểm tra thiên phú của ta còn cao hơn so với Tinh Lan tỷ nữa."

Hai tên heo heo tiếp tục đại nghiệp đồ sát thức ăn, nhìn bọn chúng ăn mãn nguyện, ngay cả Mộ Hi cũng không nhịn được hướng về Từ Lạp Trí xin vài cái bánh bao thịt để ăn, quả nhiên hiệu quả phi phàm.

Đường Vũ Lân âm thầm cảm thán, nếu như Từ Lạp Trí có thể luôn ở bên cạnh mình là tốt rồi, lượng cơm ăn của mình lớn như vậy, nếu bên người có thể có một vị Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, bất luận lúc nào cũng đều không cần lo lắng không có đồ để ăn, ôi thật là một thế giới tươi đẹp!

Bánh bao nhân thịt heo của Từ Lạp Trí quả thật rất có hiệu quả. Sáng hôm sau, thời điểm Đường Vũ Lân đang tu luyện Tử Cực Ma Đồng, cũng cảm giác được tinh-khí-thần của mình đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả vảy vết thương cũng bóc ra, lộ ra da thịt lành lặn bên trong.

"Tốc độ khôi phục của ngươi so với ta tưởng tượng còn nhanh hơn!" Vũ Trường Không đứng ở bên người Đường Vũ Lân, thầy trò hai người đang cùng tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Tạ Giải cũng là Đường Môn đệ tử, hắn chọn một môn tuyệt học Đường Môn khác, không phải Tử Cực Ma Đồng. Hắn chọn trúng chính là Huyền Thiên Công và Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi còn đi tham gia thi đấu Đoán Tạo Sư sao?"

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, đã xác định đứng vị trí thứ nhì, dĩ nhiên là không cần phải đi thi, quán quân nhường cho sư tỷ là được rồi.

"Tốt lắm, trở về phòng đi, ta dạy cho ngươi một môn tuyệt học khác của Đường Môn."

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, lại có thể học tập tuyệt học Đường Môn mới, sẽ là gì chứ?

Huyền Thiên Công gia tăng thật lớn tốc độ tu luyện hồn lực của hắn, hơn nữa giúp hắn áp súc hồn lực, có thể tăng cường sức chiến đấu và thời gian duy trì hồn lực.

Tử Cực Ma Đồng, khiến cho khống chế lực của hắn trở nên mạnh hơn, cũng là một môn tăng cường thủ đoạn công kích. Quan trọng nhất chính là, đây là một pháp môn tu luyện tinh thần lực, không có Tử Cực Ma Đồng, hắn căn bản không thể hoàn thành lần thứ hai thăng linh.

Đệ tam Đường Môn tuyệt học, sẽ là cái gì? Hắn tin tưởng, Vũ lão sư giúp mình lựa chọn, nhất định là một tuyệt học thích hợp nhất cho bản thân mình.

Trở về phòng, Vũ Trường Không kéo rèm cửa sổ lại, thắp Hồn Đạo Đăng * trong phòng lên.

**đèn*

"Võ Hồn của ngươi trời sinh yếu kém, chính ngươi hẳn là cũng cảm giác được, dù cho tăng lên tới Thiên Niên cấp độ, bởi vì vấn đề Võ Hồn này, ngươi vẫn như cũ không thể so sánh được với những Hồn Sư có Võ Hồn đỉnh cấp. Thế nhưng, ngươi có ưu thế của ngươi, chính là thân thể biến dị. Cường độ thân thể của ngươi vượt xa người bình thường, thậm chí là vượt gấp mấy lần, đặc biệt là khi ngươi vận dụng huyết thống sức mạnh phóng

thích Kim Lân, hiệu quả càng mạnh hơn."

"Bởi vậy, tác dụng chủ yếu của Võ Hồn của ngươi là khống chế, ta cũng hi vọng trong tương lai thời điểm ngươi lựa chọn hồn kỹ sẽ cân nhắc theo hướng này. Còn thủ đoạn công kích chân chính sẽ đến từ cơ thể ngươi. Ta không biết tương lai thân thể của ngươi có thể biến dị tới trình độ nào, vì lẽ đó, hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Giai đoạn hiện nay, Đường Môn tuyệt học thích hợp nhất với ngươi, ta sẽ chọn, Khống Hạc Cầm Long."

"Khống Hạc Cầm Long?" Nghe xong bốn chữ này, trong lòng Đường Vũ Lân hơi chấn động, mơ hồ có một chút cảm thụ từ sâu trong nội tâm.

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Dựa theo Đường Môn quy củ, mỗi người khi gia nhập Đường Môn có thể lựa chọn một môn tuyệt học Đường Môn để bắt đầu tiến hành tu luyện. Mới vừa gia nhập lại có thể thông qua trung cấp sát hạch, có thể chọn lấy hai môn, đẳng cấp một chức nghiệp nào đó tăng lên đến cấp 3, có thể lại chọn thêm một môn. Mới nhập môn có thể thông qua cao cấp sát hạch có thể trực tiếp chọn ba môn. Thế nhưng, số lượng tuyệt học Đường Môn có thể học miễn phí cũng chỉ có ba môn. Nói cách khác, dù cho thông qua cao cấp sát hạch đồng thời chức nghiệp tăng lên đến cấp 3, cũng chỉ có thể học trước tối đa 3 môn tuyệt học của Đường Môn mà thôi."

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Vậy sau đó con còn muốn học thêm những tuyệt học khác của sư môn, vậy thì làm sao bây giờ?”

Vũ Trường Không nói: "Dựa vào điểm cống hiến đối với tông môn để quy đổi. Dù sao, Đường Môn cũng không thể bao cấp hết tất cả cho đệ tử, tông môn cũng cần phát triển. Chờ trở lại Đông Hải Thành, ngươi có thể đi đến Đường Môn Đông Hải phân bộ của chúng ta để kiểm tra, với đẳng cấp nghề nghiệp hiện tại của ngươi, đã có thể bắt đầu hoàn thành một vài tông môn nhiệm vụ. Đến lúc đó ngươi sẽ biết phải làm gì để đổi lấy Đường Môn tuyệt học, hoặc là trao đổi những vật khác cùng đồng môn."

"Vâng." Đường Vũ Lân có chút hưng phấn, hắn cũng không cảm thấy việc cống hiến cho tông môn là không nên, học Đường Môn tuyệt học, thân là một phần của Đường Môn, đương nhiên nên vì Đường Môn huy hoàng cùng mạnh mẽ mà nỗ lực. Đồng thời, còn có thể học thêm được rất nhiều từ Đường Môn.

"Dù nói như vậy, nhưng người mới vào Đường Môn đều sẽ lựa chọn Huyền Thiên Công, bởi vì Huyền Thiên Công là căn cơ cùng hạt nhân của tất cả các công pháp Đường Môn. Điểm này là lý do vì sao ta chọn cho ngươi và Tạ Giải công pháp này. Đệ nhị môn công pháp ta chọn cho ngươi Tử Cực Ma Đồng, chủ yếu là bởi vì ngươi cần tu luyện tinh thần lực để phụ trợ thăng linh. Đệ tam môn tuyển Khống Hạc Cầm Long lại là bởi vì, Khống Hạc Cầm Long có thể giải quyết hữu hiệu nhất vấn đề xuất thủ khi chiến đấu của ngươi. Đồng thời còn có thật nhiều diệu dụng, có thể nói là một tuyệt học công thủ hoàn hảo. Ngươi nhìn xem."

Vừa nói, Vũ Trường Không hướng về bàn bên cạnh xuất một chiêu, Đường Vũ Lân mơ hồ cảm nhận được một luồng sóng năng lượng nhu hòa xuất hiện, sau đó một cái ống đựng bút liền bay về phía Vũ Trường Không, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

"Đây là Khống Hạc."

Tay phải đẩy một cái, ống đựng bút vững vàng bay ra, lơ lửng trên không trung, nhưng thủy chung không rơi xuống đất, dựa theo khống chế của Vũ Trường Không đong đưa, phi hành.

"Đây là Cầm Long."

"Khống Hạc Cầm Long kỳ thực chia làm hai bộ phận, phân biệt là Khống Hạc Công cùng Cầm Long Công. Đây chính là phương pháp chưởng khống cùng vận dụng hồn lực, một khi học được chúng, không thua gì ngươi nắm giữ được hai siêu cấp hồn kỹ. Luyện đến cực hạn, Khống Hạc Cầm Long có thể điều khiển núi cao. Huyền Thiên Công là cơ sở của Khống Hạc Cầm Long, tu vi hồn lực càng mạnh, uy lực Khống Hạc Cầm Long của ngươi cũng càng lớn."

Vừa nói, Vũ Trường Không đột nhiên hướng về Đường Vũ Lân đánh ra một chưởng, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng sức hút trước mặt truyền đến, dưới chân mình đã lảo đảo, đã hướng về phía Vũ Trường Không bay đến.

Chương 214: Truyền thụ Khống Hạc Công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lòng bàn tay Vũ Trường Không đưa lên, một nguồn sức mạnh đẩy tới, thân thể của hắn nhất thời bay như mũi tên về phía vách tường xa xa, thời điểm mắt thấy sắp va vào tường, lại có một luồng sức hút truyền đến, ổn định lại thân thể của hắn, cứ như vậy tựa vào vách tường, chậm rãi rơi xuống đất.

Thật là cảm giác thần kỳ!

Đường Vũ Lân vốn rất thông minh, sau một hồi lĩnh ngộ, nhất thời có một ít cảm giác kỳ diệu. Mơ hồ đã nghĩ đến một vài cách phối hợp năng lực của mình và Khống Hạc Cầm Long, kết hợp lại để sử dụng.

Nếu như có thể dùng Khống Hạc Công hút đối thủ lại, vậy uy lực của Kim Long Trảo chẳng phải có thể tăng mạnh hơn hay sao?

Diệp Tinh Lan đến từ Sử Lai Khắc học viện, Võ Hồn Tinh Thần Kiếm của nàng đã khá là mạnh mẽ, dù mình sử dụng Kim Long Trảo vẫn khó có thể chống lại.

Hắn đột nhiên hiểu ra vì sao Vũ Trường Không để hắn học tập Khống Hạc Cầm Long. Có thể trong thời gian hạn chế, đem uy lực của Kim Long Trảo phát huy hiệu quả tốt nhất.

Thì ra là như vậy!

"Ta trước tiên truyền cho ngươi kiến thức cơ bản của Khống Hạc Công, ngươi phải nhớ kỹ. Khống Hạc Công lấy Huyền Thiên Công làm trụ cột, hồn lực vận chuyển đến đan điền, duyên thủ thiếu dương kinh..."

Vũ Trường Không bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cho Đường Vũ Lân phương pháp tu luyện Khống Hạc Công, đồng thời dùng hồn lực bản thân trợ giúp Đường Vũ Lân tu luyện.

Đường Vũ Lân phát hiện, lộ tuyến vận hành của Khống Hạc Công cơ bản có rất nhiều điểm giống với Huyền Thiên Công. Huyền Thiên Công thôi động, kinh mạch tự động xoay chuyển, cuối cùng hội tụ thành một vòng xoáy dưới lòng bàn tay, sản sinh ra lực hấp xả. Diệu dụng vô cùng!

Từ lúc đó đến giữa trưa, Đường Vũ Lân tất cả đều chìm đắm ở trong việc tu luyện Khống Hạc Công, để nắm giữ môn Đường Môn tuyệt học này không dễ dàng như Tử Cực Ma Đồng. Dù có Vũ Trường Không dẫn dắt, hắn cũng chỉ là vừa nhập môn, còn cần thời gian tu luyện rất lâu mới có thể từng bước vận dụng.

Đường Môn tuyệt học quả nhiên thần kỳ.

Đường Vũ Lân càng ngày càng cảm giác được những chỗ tốt chúng đem lại cho mình. Đối với một gã Hồn Sư nhất hoàn như hắn mà nói, hồn kỹ chỉ có một chiêu chính là hạn chế lớn nhất, mà Đường Môn tuyệt học từ một loại ý nghĩa nào đó đã giải quyết vấn đề này. Tử Cực Ma Đồng giúp hắn có thêm thủ đoạn tinh thần công kích, Huyền Thiên Công giúp hắn kéo dài thời gian chiến đấu, hơn nữa lại còn có Khống Hạc Cầm Long. Tương lai hắn còn muốn có thể học tập Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ thần kỳ cùng với rất nhiều Đường Môn tuyệt học khác nữa.

"Như thế nào, ngươi ngày hôm nay có thể dự thi được rồi sao?" Sau bữa trưa, Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể. Đúng rồi, chúng ta hẳn là có thể tiến vào thi đấu vòng tròn, đúng không?"

Dựa theo quy tắc thi đấu, sau khi vượt qua hai vòng loại trước đó, tổng cộng sẽ có 36 chi đội ngũ tiến vào thi đấu vòng tròn. Thi đấu vòng tròn chia làm 4 bảng nhỏ, mỗi bảng có 9 chi đội ngũ, sau đó từng đội sẽ phải tiến hành 8 cuộc tranh tài với 8 đội còn lại. Thắng một trận được 2 điểm, thua được 0 điểm, nếu như xuất hiện tình huống hòa, vậy thì mỗi đội được 1 điểm.

Sau khi thi đấu vòng tròn, 4 đội đầu bảng sẽ tiến vào nhóm 16 đội mạnh, sau đó sẽ thông qua vòng đấu loại trực tiếp chọn ra thứ hạng sau cùng. Chỉ khi tiến vào 16 vị trí đầu mới có khen thưởng.

Quy tắc này cũng áp dụng tương tự đối với nhóm thanh niên và nhóm thành niên.

Hai vòng đầu của đội Đường Vũ Lân vận khí không tệ, cũng không gặp phải đối thủ nào quá mạnh, thuận lợi thăng cấp, như vậy, tiếp theo bọn họ sẽ tiến vào thi đấu vòng tròn.

"Đúng rồi, chúng ta được phân vào bảng đấu thứ 3." Tạ Giải nói.

Đường Vũ Lân nói: "Vậy các ngươi đã điều tra thực lực của các đối thủ chúng ta chưa?"

Tạ Giải lắc đầu một cái, nói: "Cái này không cách nào điều tra được! Quá nhiều người, chúng ta dù có xem bọn họ thi đấu trước đó cũng hoa cả mắt. Binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn đi. Lại nói, bảng đấu của chúng ta cũng không có 2 tên của Sử Lai Khắc học viện."

Thi đấu vòng tròn không đụng phải cũng tốt.

Đối với trận thi đấu ngày hôm đó, Diệp Tinh Lan biểu hiện thật tuyệt vời, Đường Vũ Lân cũng không có ý kiến gì. Một chọi một, hắn xác thực không phải là đối thủ của Diệp Tinh Lan, đúng như Vũ Trường Không nói, nếu như Diệp Tinh Lan cẩn thận ngay từ đầu, chính mình e rằng một cơ hội nhỏ nhoi cũng đều không có. Nhưng tiếp theo đợi bọn họ chính là thi đấu đoàn đội, cũng không chỉ quyết định bởi thực lực cá nhân. Đường Vũ Lân đối với các đồng đội của mình rất tin tưởng.

"Vậy thì ba người chúng ta dự thi, Tiểu Ngôn dự bị?" Đường Vũ Lân hướng về Hứa Tiểu Ngôn đưa ra ánh mắt hỏi dò.

Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười gật đầu, cười híp mắt nói: "Đội trưởng, ta nghe nói, trận chung kết cuối cùng, để đảm bảo số lượng khán giả, sẽ tiến hành vào buổi tối đó nha!"

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, tin tức này rất trọng yếu, có thể giúp bọn họ sớm sắp xếp chiến thuật.

Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu đã tiến hành được mấy ngày. Đoán Tạo Sư thi đấu, kết quả cuối cùng, nhóm thiếu niên, kết quả quán quân cuối cùng thuộc về Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, chính là Mộ Hi, con gái của Thánh Tượng Đại Tông Sư cấp 8, Mộ Thần. Thành tích này đã được dự đoán rất nhiều trước khi cuộc thi diễn ra. Dù sao, ở trong giới Đoán Tạo Sư của Thiên Hải Liên Minh cũng chỉ có mỗi một mình Mộ Thần là Thánh Tượng cấp 8.

Đông Hải Thành ở những phương diện khác không được, nhưng về mặt đoán tạo phi thường mạnh mẽ. Mộ Thần ở trong Thiên Hải Liên Minh vẫn luôn có địa vị vô cùng siêu nhiên.

Bất quá, Đoán Tạo Sư so với những chức nghiệp khác không phải luôn quá được coi trọng, đặc biệt là thi đấu của những người trẻ tuổi, thiên tài Đoán Tạo Sư cũng cần có thời gian mài dũa. Chân chính Đoán Tạo Đại Tông Sư, toàn bộ đều ít nhất cũng đã 40 tuổi trở lên.

Cơ Giáp chế tạo, Cơ Giáp thiết kế cùng Cơ Giáp duy tu vẫn đang còn tiếp tục thi đấu, so với thi đấu Đoán Tạo Sư, quá trình thi đấu của bọn họ còn phức tạp hơn nhiều.

Người dân Thiên Hải Thành yêu thích nhất vẫn là Hồn Sư thi đấu, bất kể là thi đấu cá nhân hay là thi đấu đoàn đội, đều là cơ hội giúp họ mãn nhãn mấy năm một lần.

Tỉ lệ người xem cao nhất không thể nghi ngờ chính là trận chung kết đoàn đội 7 đấu 7. Thi đấu 3 đối 3 hoặc 5 đối 5, trình độ quan tâm đều kém hơn một chút. Ở nhóm tuổi thiếu niên, sự quan tâm còn ít hơn nhiều, bởi vì các Hồn Sư ở lứa tuổi này đều nằm ở khoảng trên dưới nhị hoàn, số lượng hồn kỹ rất hạn chế.

Vì lẽ đó, thi đấu đoàn đội 3 đấu 3 sẽ được tổ chức đầu tiên vào cuối buổi chiều. Đoàn đội 7 đấu 7 đương nhiên sẽ được tổ chức vào buổi tối, thời điểm có nhiều khán giả theo dõi nhất. Những ai có điều kiện sẽ đến sân thi đấu xem trực tiếp, ai ít có khả năng kinh tế có thể xem thông qua Hồn Đạo Truyền Hình ở nhà hoặc xem qua màn hình lớn tại quảng trường.

Phòng khách số 7 sân vận động Thiên Hải.

Phòng khách trong sân vận động là phòng chuyên dùng để đón tiếp khách quý, mặt hướng về sân thi đấu được lắp một tấm kính lớn trong suốt bằng pha lê, có thể trực tiếp quan sát tình huống thi đấu đang diễn ra. Đồng thời, nó cũng đồng thời là một khối Hồn Đạo Màn Hình, có thể tùy chỉnh để có thể quan sát một trận đấu bất kỳ, bất kể là đang tiến hành, hay là đã tiến hành xong xuôi.

Lúc này, trong phòng khách số 7 đang ngồi 2 người. Một người áo trắng như tuyết tóc dài phiêu dật, chính là Vũ Trường Không.

Người còn lại là một cô gái đứng bên cạnh Vũ Trường Không, nhìn qua tầm 26, 27 tuổi, tướng mạo cực đẹp, một mái tóc màu trắng kỳ dị rối tung ở sau gáy, trên người mặc một bộ đồ thể thao màu xanh sẫm, trong đôi tròng mắt màu xanh lục không ngừng luân phiên lập loè sinh cơ cùng hơi thở của sự hủy diệt.

Mái đầu bạc trắng kia của nàng cùng với một thân bạch y đan xen của Vũ Trường Không, có vẻ vô cùng hài hòa.

"Bởi vì có đệ tử của ngươi dự thi, vì lẽ đó ta mới đáp ứng để bọn nhỏ đi quậy cho nước càng đục càng tốt, làm sao, ý kiến gì không? Ngươi không có chút lo lắng nào sao?" Trên mặt cô gái tóc trắng toát ra nụ cười trêu ngươi, nhìn về phía Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Ta tại sao phải lo lắng?"

Cô gái tóc trắng lông mày nhíu lại, "Xem ra, ngươi đối với đệ tử của mình rất tự tin nha? Chẳng lẽ ngươi cho rằng năng lực dạy học của ngươi đã vượt qua học viện?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Ta đã qua tuổi thích tranh hơn thua thắng bại từ lâu. Ta để bọn nhỏ tham gia thi đấu, cũng không nhằm so đo thắng bại gì cả."

"Tên tiểu tử ngày hôm qua là xảy ra chuyện gì? Võ Hồn của hắn có vẻ như là biến dị?" Cô gái tóc trắng hỏi.

Vũ Trường Không liếc nàng một chút, "Nếu như ta cho ngươi biết, ta cũng không trọn vẹn hiểu rõ được tình huống của thân thể hắn, ngươi có tin hay không?"

Cô gái tóc trắng sửng sốt một chút, "Ta tin tưởng. Thiên Băng Vũ Trường Không có lúc nào từng nói láo bao giờ? Chỉ là, ngay cả ngươi cũng không biết? Đây quả thật là chuyện khiến ta thấy có chút kỳ quái."

Chương 215: Khéo léo từ chối mê hoặc

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không nói: "Võ Hồn của hắn vốn chỉ là Lam Ngân Thảo bình thường, Hồn Linh cũng rất yếu. Thế nhưng, trạng thái thân thể của hắn lại vượt xa những người bình thường. Cho nên ta nói ta không biết, cũng bởi vì sau khi huyết mạch của hắn biến dị, ảnh hưởng ngược lại đến Võ Hồn, không chịu ảnh hưởng của Võ Hồn. Càng kỳ dị hơn chính là, huyết mạch biến dị của hắn tựa hồ lại không có quan hệ gì với Võ Hồn. Tuyệt nhiên giống với hai loại tồn tại độc lập, nhưng lại không phải Song Sinh Võ Hồn. Tình huống như thế, ta cũng mới lần đầu gặp phải."

"Có muốn dẫn hắn đến học viện hay không? Mời những lão nhân gia tiến hành kiểm tra?" Cô gái tóc trắng mỉm cười hỏi.

Ánh mắt Vũ Trường Không ngưng lại, nhưng hắn không chút do dự kiên định gật đầu, "Muốn. Nhưng nếu như bọn trẻ muốn gia nhập học viện, nhất định phải bằng bản lĩnh tiến vào, mà không phải là cái gì khác."

Cô gái tóc trắng than nhẹ một tiếng, "Ngươi vẫn còn ghi hận bọn họ sao? Kỳ thực, tình huống ban đầu..."

"Không cần phải nói thêm gì nữa. Ta cũng không có ghi hận ai, nếu như có hận, vậy cũng chỉ là hận chính ta mà thôi. Hiện tại, dù sống nhưng tim ta cũng đã chết. Ta cũng không phải là không nỡ chết theo nàng, mà chỉ là muốn đi tìm phương pháp giúp nàng sống lại." Một nét thống khổ từ trong đáy mắt Vũ Trường Không nghẹn ngào.

"Ngươi thật sự quá quật cường." Cô gái tóc trắng thở dài một tiếng.

Vũ Trường Không ánh mắt khôi phục lạnh lẽo, "Nếu như không phải như vậy, ta vẫn là ta sao?"

Cô gái tóc trắng nở nụ cười, "Đúng đấy! Nếu như không phải như vậy, ngươi sẽ không còn là nam nhân có thể làm cho Long Băng yêu tha thiết, Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn."

Vũ Trường Không trầm mặc, nhìn về nơi so tài, ánh mắt của hắn xa xưa mà thâm thúy, ở nơi sâu xa trong con ngươi, phảng phất hiện về vô số hồi ức năm nào…

Mãi một lát sau, hắn mới lẩm bẩm nói: "Thẩm Dập, mấy ngày trước ta đã đến thăm nàng ấy."

Cô gái tóc trắng Thẩm Dập ánh mắt khẽ nhúc nhích, "Ngươi về Thiên Đấu? Ngươi thật sự mãi mãi cũng không muốn quay về học viện sao? Ngươi có biết, lúc trước sau khi ngươi đi rồi, lão sư ngươi thương tâm cỡ nào không?"

Một vẻ thống khổ từ trong đáy mắt Vũ Trường Không hiện lên, "Ta có lỗi với lão sư, ta không còn mặt mũi nào trở về…"

Thẩm Dập nói: "Ngươi bồi dưỡng mấy hài tử này, chính là vì tương lai đưa đến học viện, giao cho lão sư để bồi thường sao?"

Vũ Trường Không không hề hé răng.

Thẩm Dập thở dài một tiếng, "Ngươi sai rồi, có một số việc, không ai có thể thay ngươi bồi thường cả. Muốn bồi thường, chỉ có mình ngươi. Dù sao, ngươi còn sống sót, cũng nên tái xuất!"

Bên trong sân vận động, Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đã đến từ rất sớm. Bởi vì là thi đấu vòng tròn theo bảng, thời gian phân chia khá là tỉ mỉ. Mỗi một bảng đều có khung giờ thi đấu của riêng mình. Mỗi một bảng 9 đội, mỗi ngày sẽ có một đội được nghỉ không phải thi đấu*.

* *luân không*

Vòng thứ nhất bọn Đường Vũ Lân cũng không được luân không, đối thủ

của bọn họ chính là đội 2 của Thiên Hải trung cấp học viện của Thiên Hải Thành. Cũng như Thiên Hải thành, Đông Hải Thành là một thành phố lớn, ở cùng một nhóm tuổi thi đấu có thể phái ra 3 đội ngũ dự thi. Đường Vũ Lân bọn họ cũng chỉ là một trong những đội ngũ được Đông Hải học viện phái ra. Cũng là đội ngũ có tuổi tác nhỏ nhất.

Thiên Hải học viện có thể nói là trung cấp học viện có thực lực tổng thể mạnh nhất trong toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Vì lẽ đó, tuy rằng bọn họ chỉ phải đối mặt với một đội ngũ hạng hai, nhưng không thể nghi ngờ, thực lực của đội ngũ này trong đám thiếu niên cùng nhóm tuổi cũng là đứng hàng đầu.

"Tùy cơ ứng biến, dựa theo kế hoạch tác chiến làm việc." Đường Vũ Lân thấp giọng phân phó.

Bọn họ đã xem qua mấy tràng thi đấu trước. Tiến vào cuộc thi vòng loại, thực lực của đối thủ quả nhiên không giống như những vòng sơ khảo. Bất kể là năng lực thực chiến hay là tu vi đều khá cường hãn trong độ cùng độ tuổi.

Cổ Nguyệt nói: "Vũ Lân, ngươi xác định thân thể không có chuyện gì sao?" Dù sao ngày hôm qua hắn cũng thụ thương nghiêm trọng như vậy…

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Thật sự không có chuyện gì mà, ngươi yên tâm đi."

"Đường Vũ Lân." Chính vào lúc này, âm thanh có chút xa lạ vang lên, hấp dẫn ánh mắt mấy người.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão tóc trắng cùng vài người trung niên đang đi hướng về phía mình. Vị đi ở phía trước nhất, một đầu tóc bạc, tinh thần quắc thước, thân hình cao lớn khôi vĩ. Đôi bàn tay nhìn qua đặc biệt khoan hậu. Trên người toả ra một khí tức nghiêm nghị một cách tự nhiên, hiển nhiên là người ở vị trí cao lâu ngày.

"Chào ngài, ngài tìm ta?" Đường Vũ Lân vững tin, người này không phải đến từ đại biểu đội của Đông Hải Thành, chính mình cũng chưa từng quen biết người này.

"Nghe nói hôm qua ngươi thi đấu bị thương, vì lẽ đó hôm nay không đến

tham dự vòng cuối cùng của thi đấu Đoán Tạo Sư?" Ông lão tóc bạc đi thẳng đến trước mặt hắn mới dừng bước lại.

Vóc người vị này thật là cao to, Đường Vũ Lân tuy không thấp hơn so với những bạn cùng tuổi, nhưng cũng chỉ đứng đến dưới bụng hắn.

"Đúng vậy! Bị thương nhẹ. Vì sợ ảnh hưởng vết thương, nên con không đến dự thi." Đường Vũ Lân đúng quy đúng củ hồi đáp.

Ông lão tóc bạc nói: "Ta là hội trưởng Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Đoàn Huyên, ngươi có thể gọi ta là Đoàn lão. Thiên phú đoán tạo của ngươi rất tốt, lần này không tham gia vòng cuối cùng thật đáng tiếc."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, hội trưởng của Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội?

"Chào ngài, Đoàn lão. Con lần sau sẽ cố gắng hơn." Đường Vũ Lân cung kính nói.

Đoàn Huyên mỉm cười nói: "Là như vậy, Thiên Hải Thành chúng ta hiện tại có kế hoạch tiến cử một loạt nhân tài, ta xem qua tác phẩm đoán tạo của ngươi, cảm thấy ngươi rất có thiên phú. Không biết ngươi đã từng có ý nghĩ đến Thiên Hải Thành chúng ta để tiếp tục phát triển sự nghiệp của mình?"

Mời chào? Đường Vũ Lân giờ mới hiểu được dụng ý của đối phương đến tìm mình, "Đoàn lão, chuyện này e rằng không được." Đường Vũ Lân vội vàng trả lời.

Tuy rằng hắn ở Đông Hải Thành vẫn chưa đến một năm, nhưng ở nơi đó, hắn đã mọc rễ nẩy mầm. Vũ lão sư, Mộ Thần lão sư đều đối với hắn tốt vô cùng, nhờ có bọn họ bảo ban, mới có quá trình độ phát triển nhanh chóng của Đường Vũ Lân một năm vừa qua. Hắn cũng không muốn thay đổi địa phương.

Đoàn Huyên nói: "Tiểu tử, đừng vội từ chối. Không bằng trước tiên hãy nghe một chút điều kiện của lão phu. Ngươi hẳn phải biết, Thiên Hải Thành là thành thị lớn thứ nhất đại lục phía Đông, bất kể là địa vị chính trị hay kinh tế đều ở trên Đông Hải Thành. Những gì Đông Hải Hiệp Hội có thể cho ngươi, chúng ta cũng có thể cho ngươi. Đồng thời, chúng ta có thể bảo đảm, toàn bộ mọi kinh phí trước khi ngươi xung kích cấp độ Thánh Tượng

đều sẽ do Hiệp Hội thanh toán. Ngươi ắt hẳn phải biết, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo cần tiêu hao bao nhiêu. Rất nhiều Đoán Tạo Sư đều ở giai đoạn này lãng phí rất nhiều thời gian cùng tinh lực, tiền tài để xung kích. Với thiên phú của ngươi, Thiên Hải Hiệp Hội chúng ta đồng ý vì ngươi thanh toán những khoản chi phí này, mãi đến tận ngươi vượt qua Linh Đoán Tạo mới thôi. Đồng thời, Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội còn có thể bảo đảm, tương lai chí ít có thể giúp ngươi đem tu vi tăng lên tới cấp độ Hồn Đế. Chúng ta có nội tình đủ sức đảm bảo cho việc này. Ngươi thấy thế nào?"

Không thể không nói, điều kiện mà vị Đoàn lão này đưa ra có sức dụ hoặc vô cùng phi thường. Cung cấp toàn bộ kinh phía để xung kích Thánh Tượng cấp, hơn nữa còn bảo đảm tu vi Hồn Đế cấp. Đây chính là điều kiện bất kỳ Đoán Tạo Sư nào cũng rất khó từ chối, Đường Vũ Lân bất giác tim cũng đập thình thịch.

Đáp ứng Đoàn lão, mang ý nghĩa, Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cử hắn đi học để trở thành Đoán Tạo Đại Tông Sư cấp 6. Trong giới Đoán Tạo Sư, có thể nắm giữ địa vị rất quan trọng.

"Cảm tạ ngài hậu ái." Đường Vũ Lân lần thứ hai hướng về Đoàn lão cúc cung, "Nhưng mà con không thể chấp nhận. Con đã có lão sư. Con là một thành viên của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Điều kiện của ngài khiến con rất động tâm, nhưng con không thể phản bội trái tim của chính mình."

Đường Vũ Lân rất khách khí, nhưng từ chối cũng rất kiên định.

Đoàn Huyên sửng sốt một chút, "Tiểu tử, ngươi có biết sự bảo đảm của ta sẽ tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên và tiền bạc để phụ trợ không? Cái kia đối với ngươi mà nói chỉ sợ là con số trên trời. Dựa vào chính bản thân ngươi, coi như vận may ngươi tốt, năng lực mạnh hơn, e rằng cùng cần phải mất hơn 10 năm bươn chải vất vả, thậm chí cần nhiều thời gian hơn để hoàn thành. Một đời người có thể có bao nhiêu lần 10 năm? Bỏ qua thời kỳ hoàng kim, cơ hội ngươi xung kích Thánh Tượng trong tương lai sẽ trở nên xa vời. Ta tin tưởng những gì ta có thể đem lại cho ngươi, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội không để nào cho được."

Đường Vũ Lân không có nửa điểm do dự, lập tức nói: "Đoàn lão, con xin cảm tạ ngài một lần nữa. Nhưng con thật sự không thể. Con biết lễ vật ngài hứa hẹn với con quý giá biết chừng nào. Nhưng mà con đã có lão sư, cũng

không thể phản bội lại người thầy của mình."

Câu nói này hắn nói phi thường kiên quyết, cũng cực kỳ nhanh, sau khi nói xong, hắn lại như là một gã hài tử phạm lỗi, cúi cúi đầu.

Đoàn Huyên nhíu mày thật sâu, một người trung niên bên cạnh hắn tiến lên một bước, vừa định nói cái gì, lại bị Đoàn Huyên giơ tay ngăn cản.

Vị hội trưởng Thiên Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội thở dài một tiếng, "Con ngoan. Mộ Thần vận may thực là không tồi. Nếu như có một ngày, Đông Hải Thành Đoán Tạo Sư Hiệp Hội buông tha cho ngươi, cửa lớn Thiên Hải Hiệp Hội chúng ta vĩnh viễn vì ngươi mở rộng."

Nói xong câu đó, Đoàn Huyên giơ tay sờ sờ đầu của Đường Vũ Lân, xoay người nhanh chân rời đi, với địa vị của hắn, bị cự tuyệt đương nhiên sẽ không muốn dây dưa lâu.

Mãi cho đến Đoàn Huyên đi xa, Đường Vũ Lân mới không nhịn được thở dài một hơi.

"Điều kiện nghe có vẻ rất tốt đấy, tại sao ngươi lại không đáp ứng? Là không nỡ chúng ta sao? Có phải tại vì ngươi đã trót trầm mê trong vẻ đẹp trai của ta đúng không?" Tạ Giải một mặt cười xấu xa hỏi.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Đâu chỉ là không tệ! Quả thực chính là không thể nào tốt hơn! Các ngươi không biết, Linh Đoán Tạo là cảnh giới mà Đoán Tạo Sư cấp 5 mới có thể nắm giữ, cũng chính là ngưỡng cửa quan trọng nhất trong cuộc đời của một Đoán Tạo Sư. Muốn vượt qua cực kỳ gian nan, cần sử dụng rất nhiều kim loại hiếm để tiến hành rèn đúc. Rèn đúc thất bại, kim loại hiếm sẽ đi tong. Số lượng tiền tài tiêu hao có thể tưởng tượng được."

Chương 216: Dụng ý thực sự

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải kinh ngạc nói: "Ngươi tham tiền như vậy, vậy sao còn không đáp ứng?"

Đường Vũ Lân tức giận nói: "Không thấy ta từ chối nhanh như vậy sao? Chính là sợ chính mình không nhịn được đáp ứng mất đó! Điều kiện quá tốt rồi, nhưng mà lão sư đối với ta thật sự rất tốt, hơn nữa, ta cũng không nỡ rời xa các ngươi. Khoảng cách đến lúc ta xung kích Linh Đoán Tạo cũng còn rất lâu, trước tiên củng cố cơ sở thật vững chắc, ắt hẳn đến lúc xung kích cũng không cần phải lãng phí quá nhiều kim loại hiếm; cũng có thể thành công. Được rồi, chúng ta đi thi đấu nào!"

Vừa nói, Đường Vũ Lân vung tay lên, dẫn dắt các bạn bè tiến thẳng lên đài thi đấu.

Đoàn Huyên đi tới đài thi đấu, theo bậc thang đi thẳng đến phòng khách ở vị trí cao nhất. Những tên trung niên đi theo hắn toàn bộ chờ ở ngoài, hắn một mình đi vào phòng khách số 03.

Bên trong căn phòng chỉ có một người, chính là một người trung niên.

"Lão sư." Nhìn thấy Đoàn Huyên, hắn cúi người chào, thái độ phi thường cung kính.

Đoàn Huyên đi tới bên cạnh hắn, đồng thời hướng về bên trong sân thi đấu nhìn lại, "Ánh mắt của ngươi rất tốt, thật là một hài tử rất được. Giống như thời điểm ban đầu ta phát hiện ra ngươi vậy. Hắn từ chối ta."

"Thiên phú của hắn, so với em lúc trước còn tốt hơn. Em vẫn chưa nói cho thầy biết, hắn đã là Đoán Tạo Sư cấp 4." Trên mặt người trung niên lộ ra nét mỉm cười xán lạn.

Nếu như Đường Vũ Lân ở đây, hắn sẽ nhất định khiếp sợ nhận ra, người đợi hội trưởng Đoàn Huyên ở trong phòng khách số 03 này, lại chính là lão sư của hắn, Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng, Thánh Tượng cấp 8, Mộ Thần.

"Cấp 4? Ngươi đang nói đùa sao?" Đoàn Huyên vẻ mặt khiếp sợ nhìn Mộ Thần.

Mộ Thần cười nói: "Đương nhiên không phải đùa giỡn. Thiên phú của hắn tuyệt đối vượt xa ngài tưởng tượng. Nếu như không phải tu vi không đủ, theo em thấy, chỉ cần có đủ tài nguyên, nhiều nhất hai năm, hắn liền có thể xung kích Linh Đoán Tạo."

Đoàn Huyên hít vào một ngụm khí lạnh, "Được đó! Tiểu tử ngươi không nói sớm, có phải là sợ ta thật sự đào móng tường nhà ngươi đúng không? Vậy xem ra, Thiên Đoán nhị phẩm của hắn cũng không phải thành công nhờ vào vận may?"

Mộ Thần nói: "Ở phương diện đẳng cấp Đoán Tạo Sư em cũng sẽ không bởi vì hắn là đệ tử của mình mà châm chước. Chính em tận mắt thấy hắn hoàn thành Thiên Đoán Lam Mang Thai Đông, mới trao tặng hắn cấp 4. Nữ đồ tôn của ngài thì đúng là do may mắn. Em cũng không nghĩ tới! Hắn là cùng Vũ Lân có quan hệ, với năng lực của Vũ Lân, ở tình huống bình thường sẽ không chọn Trầm Ngân. Ngài không phải đã nói hai người bọn họ đồng thời bắt đầu, đồng thời kết thúc sao? Em đoán là Mộ Hi chịu ảnh hưởng của hắn."

Đoàn Huyên lẩm bẩm: "Được trời thương, chính là được trời thương! Lại nói, ta thật sự muốn suy nghĩ làm sao để đào góc tường nhà ngươi rồi đấy."

Mộ Thần cười nói: "Được rồi, ý đồ của thầy em đã hiểu, việc đáp ứng thầy em cũng có thể làm được. Bất quá, trước tiên thầy phải cho em từ 15 đến 20 năm, để em bồi dưỡng tên tiểu tử này trước. Chờ hắn hoàn thành khóa của em trước, sau đó lại đến tiếp nhận khóa học của thầy."

Đoàn Huyên tức giận: "15 đến 20 năm? Chỉ sợ xương của ta đều thành tro."

Mộ Thần cười ha ha, "Thầy đừng nói vậy mà! Với tu vi của ngài cùng trạng thái thân thể, sống thêm 50 năm nữa cũng không thành vấn đề gì. Lại nói, vẫn là thầy đa mưu túc trí! Vẫn không cho em công bố ra bên ngoài là đệ tử của thầy. Có phải là muốn chờ đợi ngày đó?"

Đoàn Huyên khẽ mỉm cười, nếp nhăn trên mặt như đều muốn giãn ra, "Mạch Đoán Tạo Sư này của chúng ta bị dòng dõi bọn họ áp chế quá lâu. Chung quy phải tích lũy lâu dài, sử dụng một lần. Ngươi nếu như công bố ra bên ngoài là đệ tử của ta, còn có thể nhận được sự coi trọng như vậy của tổng bộ, nhanh như vậy đạt đến cấp 8 sao? Hừ hừ, đợi được tên tiểu tử này lại trưởng thành, hẳn là thời điểm chúng ta vươn mình. Thừa dịp còn trẻ, ngươi cũng phải cố gắng nhiều hơn, tranh thủ sớm ngày xung kích Thần Tượng. Chỉ cần ngươi có thể trở thành Thần Tượng, mức độ chống lưng của chúng ta có thể tăng thêm một cấp bậc."

Mộ Thần than nhẹ một tiếng, "Khó a! Càng hướng lên trên, cấp bậc càng gian nan."

Leo lên đài thi đấu, Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Cổ Nguyệt ba người duy trì trận hình tam giác. Đường Vũ Lân ở trước, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải phân biệt ở phía sau.

Đối thủ của bọn họ cũng đã lên đài. Đó là ba tên thiếu niên 13, 14 tuổi.

Ba người đều mặc đồng phục của Thiên Hải trung cấp học viện, không giống đối thủ của Đường Vũ Lân gặp ở vòng thứ nhất, ba tên này có vẻ phi thường trầm ổn, cũng không bởi vì bọn họ còn nhỏ tuổi mà biểu lộ ra thần sắc khinh thị.

Ba tên thiếu niên này cũng lập thành đội hình hình tam giác. Đi ở trước nhất là một người thân hình cao lớn, so với Đường Vũ Lân phải cao hơn đến tận một cái đầu. Bờ vai vô cùng rộng, mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng cũng có vẻ phi thường trầm ổn.

Hai người sau lưng hắn rõ ràng nhỏ tuổi hơn một chút. Thiếu niên bên trái vóc người thon dài, tướng mạo anh tuấn. Thiếu niên bên phải vóc người không cao, thân hình hơi ục ịch

"Chào các ngươi, ta là đội trưởng đội 2 của Thiên Hải học viện, Tất Nhiên."

Thiếu niên vóc người thon dài nói: "Ta là Vũ Vũ Hàm."

Ục ịch thiếu niên nói: "Ta là Lôi Tuấn."

Sau đó ba người đồng thanh kêu lên: "Xin chỉ giáo."

Không hổ là xuất thân từ Thiên Hải học viện, riêng phần lễ nghi so với đối thủ khi trước của Đường Vũ Lân tốt hơn nhiều.

"Ta là Linh Ban năm nhất của Đông Hải học viện, Đường Vũ Lân." Đường Vũ Lân cũng tự giới thiệu mình.

"Tạ Giải."

"Cổ Nguyệt!"

Tất Nhiên nhìn Đường Vũ Lân, hai mắt híp lại. Trên người mơ hồ có khí thế hướng ra bên ngoài phóng thích. Nhìn hắn, trong lòng Đường Vũ Lân không khỏi lẫm liệt, hắn có thể cảm nhận được cường độ hồn lực của đối phương, hẳn là vượt xa mình.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu." Nương theo trọng tài tuyên bố, trận thi đấu vòng tròn đầu tiên của Linh Ban đã chính thức bắt đầu.

Tay phải của Tất Nhiên giơ lên, một vầng hào quang màu xám dâng trào, từng vòng Hồn Hoàn dưới chân bay lên, một tấm khiên đã xuất hiện, chắn trước người của hắn.

Một vòng, hai vòng, ba vòng! Ba cái Hồn Hoàn, ba cái tất cả đều là Bách Niên Hồn Hoàn màu vàng. Vị đội trưởng đội 2 của Thiên Hải học viện, rõ ràng là một tên tam hoàn Hồn Tôn.

Vũ Vũ Hàm cùng Lôi Tuấn cũng từng người thả ra Võ Hồn của mình, dưới chân mỗi người đều bay lên hai cái Hồn Hoàn màu vàng.

Một tên tam hoàn, hai tên nhị hoàn. So với đối thủ khi trước, không thể nghi ngờ, đội ngũ này mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong tay Tất Nhiên chính là Nhất Diện Phương Thuẫn, tấm khiên cao

chừng 1 mét, dài nửa mét, mặt trên có từng tầng từng tầng hoa văn uyển chuyển như ngọn sóng, có vẻ dày nặng mà trầm ngưng. Tấm thuẫn chắn ngang trước ngực Tất Nhiên, lại như là một đạo trường thành kiên cố phòng ngự nơi đó.

Khi Tất Nhiên phóng xuất Võ Hồn, hắn cũng đã nhanh chân lao vọt đến phương hướng của Đường Vũ Lân. Vũ Vũ Hàm cùng Lôi Tuấn sau lưng hắn cũng duy trì tiết tấu tương tự. Trận hình tam giác của ba người được duy trì vô cùng hoàn hảo.

Bên phía Linh Ban, ba người Đường Vũ Lân lại không duy trì trận hình. Tạ Giải phóng xuất Quang Long Chủy, thân hình lóe lên, chạy về hướng mặt bên. Đường Vũ Lân lại đón đỡ hướng chính diện, một vòng ánh sáng Hồn Hoàn màu tím lóng lánh dưới chân xuất hiện, từng cây Lam Ngân Thảo mở ra, hóa thành một tấm bình phong, che lấy Cổ Nguyệt ở phía sau.

Thiên Niên Hồn Hoàn? Chỉ có một cái?

Tất Nhiên nhìn thấy Hồn Hoàn của Đường Vũ Lân cũng rất lấy làm kinh hãi. Còn Lam Ngân Thảo hắn lại không nhận ra được là Võ Hồn gì.

Sau khi trải qua 2 lần thăng linh, hơn nữa Lam Ngân Thảo tiến hóa cùng với biến dị trong cơ thể của Đường Vũ Lân, hiện tại nó đã càng ngày càng không giống như là Lam Ngân Thảo.

Dây leo kia bản thân thô cứng, toả ra vầng sáng xanh lam, mặt trên còn có vảy hoa văn tương tự như hình thoi, đường vân bên trong lại màu vàng nhạt, khiến dây leo nhìn qua càng thêm óng ánh long lanh.

Bên trái Tất Nhiên, đệ nhất Hồn Hoàn của Vũ Vũ Hàm lấp loé, thân thể vốn thon dài của hắn đột nhiên trở nên bành trướng, cường tráng hơn. Từng đạo điện quang lượn lờ, toàn thân đều toả ra màu tím lam, đặc biệt là đôi cánh tay, biến lớn, biến tráng, phía trước có lợi trảo đột nhiên xuất hiện.

Võ Hồn, Lôi Lang!

Lôi Tuấn trên người cũng đồng dạng có điện quang lượn lờ, nhưng chỉ là thuần túy sấm sét, từng đạo từng đạo sấm sét quay chung quanh cơ thể hắn, thỉnh thoảng bắn ra bên ngoài, sau đó cấp tốc ngưng tụ, dần dần hóa thành một quả cầu sét phía trước người hắn.

Vũ Vũ Hàm nhanh như tia chớp đánh ra, hung hãn nhằm vào Đường Vũ Lân. Cùng lúc đó, Lôi Tuấn cũng phát động công kích, quả cầu sét từ một bên khác lại bay ra, mục tiêu cũng đồng dạng là Đường Vũ Lân.

Chương 217: Sân khấu này là của Linh Ban!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc Tất Nhiên cách Đường Vũ Lân chưa tới 10 mét đột nhiên phóng thích Võ Hồn, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân cũng đồng thời sáng lên, sau đó thân thể của hắn đột nhiên gia tốc, đưa tấm khiên về phía trước, hung hãn hướng về Đường Vũ Lân đâm đến.

Ba người hầu như là cùng một lúc đều hướng về Đường Vũ Lân khởi xướng tấn công. Xem dáng dấp kia là muốn tập trung sức mạnh của ba cá nhân, hợp sức lại triệt hạ Đường Vũ Lân.

Tuy rằng Đường Vũ Lân chỉ có một cái Hồn Hoàn, nhưng cũng đã đạt đến Thiên Niên cấp độ, điểm này khiến Tất Nhiên có chút bất an, vì lẽ đó khi vừa bắt đầu hắn đã chọn cậu làm con mồi đầu tiên.

Đối mặt với công kích đồng thời của ba người, Đường Vũ Lân dừng bước lại, hắn không hề thử né tránh, với tốc độ của hắn, bị ba người vây công, né tránh là điều không thể.

Từng cây Lam Ngân Thảo tỏa ra, mục tiêu nhắm thẳng vào Vũ Vũ Hàm, quấn quanh thân thể của hắn và võ hồn Lôi Lang. Đồng thời tay phải Vũ Lân đưa lên, Kim Lân bao phủ, trực tiếp cường hãn chụp vào quả cầu sét cuả Lôi Tuấn.

Về tấm khiên phía trước mặt, Vũ Lân dùng Đoán Tạo Chuy màu xanh bạc trên tay trái trực tiếp đập tới.

Đã "săn" hắn như vậy, vậy thì hắn sẽ lấy một địch ba!

Ngay cả vị trọng tài điều khiển trên đài thi đấu cũng há hốc mồm. Một tên nhất hoàn Hồn Sư, lại dám đối kháng với một chọi ba trước công kích liên thủ của ba tên Hồn Sư, mà tu vi đều mạnh hơn hắn nhiều.

Va chạm đầu tiên xuất hiện giữa Lam Ngân Thảo và thân thể của Lôi Lang, Vũ Vũ Hàm. Đối mặt với những dây leo quấn quanh, Vũ Vũ Hàm không bất cẩn chút nào. Ở Thiên Hải học viện, khóa học thực chiến đã dạy cho bọn họ, bất luận dù đối mặt với đối thủ thế nào nhất định đều phải toàn lực ứng phó.

Hồn Hoàn màu tím của Đường Vũ Lân gây cho họ xung kích rất lớn về… thị giác, tuy rằng chỉ là đệ nhất Hồn Hoàn, nhưng hồn kỹ lại là ngàn năm.

Vì lẽ đó, hắn không chút nào do dự trực tiếp thôi động đệ nhị Hồn Hoàn của mình. Một tầng lưới điện chói mắt, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, đột nhiên hướng ra phía ngoài bắn đi. Đường kính lưới điện bao phủ đến tận 3 mét, tương đương với tạo thêm một tầng bảo vệ. Lam Ngân Thảo tiếp xúc với mặt trên liền bị luồng điện lưu mãnh liệt dồn dập bắn lên. Nhờ tấm lưới bảo vệ này, Vũ Vũ Hàm - Lôi Lang vẫn tiếp tục lao về phía Vũ Lân, cấp tốc tiếp cận con mồi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, bên trong những dây leo kia có một cây trực tiếp biến thành màu vàng, chạm vào tấm lưới điện. Dây leo không những không bị bắn lên, mà còn trực tiếp siết chặt tấm lưới điện, áp bức tấm lưới này ngày càng bị co lại về bên trong; đem thân thể Vũ Vũ Hàm cứ như vậy quấn chặt lấy.

Một bên khác, quả cầu sấm sét Lôi Tuấn phóng thích cũng đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Kim Lân bao trùm trên tay phải của Đường Vũ Lân đột nhiên hóa lớn lên, biến thành Kim Long Trảo, một trảo này đột ngột nắm lấy quả cầu sét siết lại. Điện quang của quả cầu bắn ra bốn phía, nhưng chỉ có thể từ khe hở của Kim Long Trảo tản ra, tất cả lực công kích của lôi điện đều bị vuốt và vảy rồng ngăn trở bên ngoài.

"Ầm!" Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy đập thẳng vào giữa tấm khiên đang lao tới.

Thiết Lãng Thuẫn, đây là Võ Hồn của Tất Nhiên.

Thiết Lãng Thuẫn - tên như ý nghĩa, ở trong chiến đấu nắm giữ tầng tầng điệp lãng năng lực. Đệ nhất hồn kỹ hắn phát động chính là Thiết Lãng Kích. Công thủ song toàn.

Nhắc tới cũng trùng hợp, chỉ riêng Thiết Lãng Kích khi tấn công, đã có 3 tầng sức mạnh trước sau ào ạt tuôn ra. Nhưng mà Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy lại có điệp chuy đặc hiệu, một đòn lại cũng tương đương với ba lần công kích.

Trong chớp mắt va chạm, thân thể của Đường Vũ Lân cùng Tất Nhiên đồng thời đều bị chấn động. Tất Nhiên "trời sinh đại lực" hơn người, hơn nữa lại có hồn kỹ của Thiết Lãng Thuẫn, hắn vô cùng tin tưởng vào sức mạnh của mình.

Đáng tiếc, hắn lại xui xẻo gặp phải quái vật Đường Vũ Lân. "Trời sinh đại lực" và "trời sinh thần lực" ấy vậy mà chênh lệch tựa như rãnh trời. Tuy rằng tu vi hồn lực của hai người cách biệt không ít, thế nhưng, sức mạnh khủng bố của Vũ Lân đã bù đắp lại sự thiếu hụt này.

Sau khi va chạm, thân thể của Đường Vũ Lân khựng lại tại chỗ, còn Tất Nhiên lại bị bắn lui về sau một bước.

Bất kỳ người nào đang xem cuộc chiến này diễn ra, đều hít một ngụm khí lạnh. Lấy một địch ba, không rơi xuống hạ phong, trái lại còn chiếm cứ một chút thượng phong. Điều này cũng quá khó mà tin nổi!!

Thế tiến công hung mãnh của đội 2 Thiên Hải học viện tựa như đụng phải bức tường sắt kiên cố, đột nhiên ngừng lại.

Vuốt phải của Đường Vũ Lân chộp thẳng vào Thiết Lãng Thuẫn đang khựng lại trước mặt hắn.

Trong lúc đó, một bóng người đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Vũ Vũ Hàm. Quang Long Bão Táp, phát động!

Một bên khác, trên đầu Lôi Tuấn không biết lúc nào đã xuất hiện một quả thủy cầu khổng lồ bỗng nhiên hạ xuống. Công kích lần hai của hắn vốn đang định phát động đột nhiên tứ tán thành vô số luồng điện lưu, truyền vào bên trong thủy cầu. Không những chẳng gây được hiệu quả công kích

nào, ngược lại điện lưu còn bay tán loạn, tổn thất lượng lớn hồn lực.

"Ầm!" Lại là một tiếng vang trầm thấp, lần này, Thiết Lãng Thuẫn trong tay Tất Nhiên trực tiếp bị bật ngược ra ngoài. Cùng lúc đó, vài gốc Lam Ngân Thảo quấn chặt lấy người hắn.

Thiết Lãng Thuẫn tuy không bị Kim Long Trảo đánh cho nát tan, nhưng trên mặt trước cũng hằn sâu vết móng rồng khủng bố. Thời điểm va chạm, Tất Nhiên chỉ cảm giác mình tựa như bị một con hung thú trực tiếp ủi trúng vậy. Hồn lực trong cơ thể hắn khẩn thiết nhập vào bên trong tấm thuẫn, nhờ đó tấm thuẫn của hắn mới không bị phá nát. Hắn ngơ ngác, trực tiếp phát động hồn kỹ thứ ba. Thiết Lãng Thuẫn đột nhiên phóng to gấp ba, độ dày gia tăng gấp đôi; lúc này hắn mới có thể ổn định lại thân thể của chính mình. Nhưng cũng đúng lúc này, từng cây Lam Ngân Thảo đã kịp trói chặt lấy cơ thể của hắn.

Ánh sáng màu xanh lấp loé, dưới chân Đường Vũ Lân có thêm một làn gió mát. Ở một bên khác, Lam Ngân Thảo cũng đã tìm đến chỗ Lôi Tuấn đang bị bao vậy bên trong thủy cầu.

Nước có thể dẫn điện, hút lấy lượng lớn hồn lực của hắn, càng bi kịch hơn, những giọt nước này trong nháy mắt lại ngưng kết thành băng, khiến cho Lôi Tuấn trở tay không kịp đã bị Lam Ngân Thảo quấn quanh.

Bản thân Đường Vũ Lân lại hung hãn lao về phía tên tam hoàn Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư, Tất Nhiên.

"Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm!" Kim Long Trảo liên tiếp đánh liền 5 phát.

Thời điểm Tất Nhiên đối mặt với Kim Lân Trảo lần thứ nhất, tinh lực cuồn cuộn của vuốt rồng khiến hắn vô cùng rúng động. Hắn làm sao cũng nghĩ không thông, tại sao sức mạnh của một cá nhân lại có thể đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Lúc này mặc dù có đệ tam hồn kỹ chống đỡ, nhưng Kim Long Trảo lại quá mạnh mẽ và sắc bén, làm tấm thuẫn của hắn tiêu hao đi lượng lớn hồn lực để duy trì. Tam hoàn so với nhất hoàn, dưới ảnh hưởng của “trời sinh thần lực” của Vũ Lân, vậy mà lại bị san bằng khoảng cách về thực lực.

Một trảo lùi một bước, năm trảo lùi năm bước.

Ngực nôn nao một cảm giác khó chịu, từng dấu móng vuốt hằn sâu trên Thiết Lãng Thuẫn khiến tấm khiên đã muốn tiếp cận biên giới tan vỡ.

"Dừng lại!"

Âm thanh của trọng tài vang lên, đập vào tai Tất Nhiên lại tựa như âm thanh của Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi trên đất, may mà tỳ người vào tấm Thiết Lãng Thuẫn trên tay chống đỡ mới có thể miễn cưỡng ổn định lại thân thể.

Công kích Quang Long Bão Táp đã được trọng tài đánh tan để bảo vệ Vũ Vũ Hàm. Còn Lôi Tuấn, chung quanh thân thể hắn, bị bao vây bên trong vô số những viên băng trùy lơ lửng. Bị Lam Ngân Thảo quấn quanh, thân thể như bị bọc trong băng, tựa như một con cá nằm trên thớt đợi làm thịt mà thôi.

"Trận đấu kết thúc, đại biểu Đông Hải học viện, Linh Ban giành thắng lợi."

Từng cây Lam Ngân Thảo thu hồi về, Kim Long Trảo cũng thu hồi. Đường Vũ Lân đỡ lấy Tất Nhiên đang lảo đảo định ngồi bệch xuống đất.

"Học trưởng, đa tạ."

Nhìn nụ cười như mùa thu tỏa nắng lan khắp khuôn mặt xán lạn của Đường Vũ Lân, Tất Nhiên làm thế nào cũng không cười nổi. Dưới tình huống vượt trội hoàn toàn về tu vi lại bị thua nhanh chóng như vậy, trong lòng hắn kỳ thực lại có chút không cam lòng. Nhưng mà không cam lòng thì đã sao? Thua chính là thua!

Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải trở lại bên người Đường Vũ Lân, tuy rằng trong trận đấu bọn họ cũng mang lại tác dụng không thể thiếu được, nhưng không thể nghi ngờ chút nào, cuộc tranh tài này tỏa sáng nhất vẫn là Đường Vũ Lân. Một chọi ba liên thủ công kích lận đó nha! Đã vậy còn đồng thời khống chế chiến trường vô cùng tốt, mới có thể đem lại thắng lợi dễ dàng đến vậy cho bọn họ.

Tất Nhiên thật vất vả mới đứng vững được lại, cánh tay phải vẫn như trước có chút run run, đúng vào lúc này, hắn mơ hồ nghe được tiếng lầm bầm trong miệng Tạ Giải, "Tam hoàn hóa ra cũng không phải rất khó đối phó!"

Nhất thời tức giận đến nỗi suýt phun một ngụm máu ra ngoài.

Ý nghĩ trong lòng của Đường Vũ Lân lúc này cũng khá giống với Tạ Giải, tuy rằng Tất Nhiên là tam hoàn, nhưng so với Diệp Tinh Lan nhị hoàn hôm qua hắn phải đối mặt, áp lực nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc năng lực của các đối thủ ngày hôm nay bị hắn khắc chế.

Tên mạnh nhất của đối phương là Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư, Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư bình thường đều rất am hiểu cận chiến, mà sức mạnh của Đường Vũ Lân lại vừa vặn có thể phát huy được tốt nhất khi cận chiến. Hồn kỹ của Tất Nhiên không triển khai toàn bộ ngay từ ban đầu, tự nhiên sẽ rơi xuống hạ phong. Phải biết, thời điểm Đường Vũ Lân đang sử dụng Kim Long Trảo, sức mạnh có thể sánh ngang với tam hoàn Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư. Chớ nói chi là Kim Long Trảo vô cùng sắc bén lại còn có đặc hiệu Nát Tan củng cố cho sức mạnh này.

Kỳ thực vận khí của Tất Nhiên coi như không tệ, Đường Vũ Lân liên tục công kích hắn sáu lần, đặc hiệu Nát Tan đều chưa từng xuất hiện, nếu không, hắn sẽ còn thua thảm hơn nữa.

Một trong những nguyên nhân của sự may mắn là tỷ lệ xuất hiện của đặc hiệu Nát Tan trên cơ thể sống cao hơn so với vật phẩm, vũ khí.

Thi đấu vòng tròn, sơ chiến kết thúc.

Phòng khách số 07.

"Xác thực rất tốt mà." Đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Dập xem Linh Bạn thi đấu, vừa rồi nàng cố ý dùng màn hình pha lê phóng đại trận đấu lên để quan sát rõ ràng hơn.

Biểu hiện cường hãn của Đường Vũ Lân lưu lại cho nàng ấn tượng thật sâu.

"Cánh tay phải của hắn, chính là huyết mạch biến dị mà ngươi nói?" Thẩm Dập hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không gật gật đầu.

Thẩm Dập mỉm cười nói: "Hắn không chỉ đơn giản như vậy đúng không? Theo ta thấy, hắn không chỉ dựa vào huyết thống biến dị. Bản thân thiên phú cũng tương đối khá, rất có khả năng chỉ huy."

Chương 218: Đổ không bằng sơ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không lại gật đầu một cái.

Thẩm Dập tiếp tục nói: "Đệ nhất Hồn Hoàn màu tím, cường độ thân thể tuyệt hảo. Đây là ngươi cố ý bồi dưỡng ra? Nếu như trước 15 tuổi có thể đạt đến tam hoàn, thân thể biến dị lại có thêm tăng cường. Đúng là lựa chọn không tồi."

Vũ Trường Không nói: "Nếu có thời gian ngươi có thể tiếp tục xem bọn trẻ thi đấu. Ta đi trước." Nói xong, hắn đứng lên, nhanh chân bước đi.

Thẩm Dập nhìn bóng lưng hắn rời đi, hai mắt híp lại, bên trong đôi tròng mắt màu xanh như mực biểu lộ vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Phòng khách số 03.

Bất kể là Mộ Thần hay là Đoàn Huyên, đều biểu lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Dù cho là Mộ Thần, cũng là lần đầu tiên thấy được sức chiến đấu của Đường Vũ Lân, hắn chỉ mới vừa tới ngày hôm nay. Lần này hắn để Đường Vũ Lân tới tham gia Đoán Tạo Sư thi đấu, không chỉ nhằm mục đích để hắn rèn luyện, cũng không phải để hắn tranh đoạt danh ngạch, đây đều chỉ là lấy cớ thôi. Trọng yếu nhất, hắn muốn khảo sát tâm tính của Đường Vũ Lân.

Một tên đệ tử có thể không truyền thừa y bát của sư phụ, cũng không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là khi truyền thừa y bát, đạo đức

bản thân hắn không thể có vấn đề.

Nếu không thì, năng lực phẩm chất của trò giỏi hơn thầy, nhưng nhân cách có vấn đề sẽ tạo thành thảm họa nghiêm trọng.

Đường Vũ Lân vẫn luôn biểu hiện rất mê tiền, vì lẽ đó Mộ Thần liền cố ý thiết kế một hồi cám dỗ như thế đối với hắn. Sự thực chứng minh, tên tiểu tử Đường Vũ Lân đã biểu hiện cho hắn biết cái gì gọi là "quân tử ái tài lấy chi lấy đạo", khiến Mộ Thần phi thường hài lòng đối với hắn.

Mộ Thần vốn cũng không muốn tiến hành khảo sát gấp gáp như vậy đối với hắn, dù sao, Đường Vũ Lân tuổi còn nhỏ, tâm tính đều sẽ chịu hoàn cảnh và con người bên ngoài ảnh hưởng, Mộ Thần cũng vẫn luôn bất tri bất giác giáo dục hắn phương diện này.

Nhưng mà hắn trưởng thành với tốc độ thực sự là quá nhanh, lúc này mới không tới một năm mà đã là Đoán Tạo Sư cấp 4. Đã đến lúc hiệp hội nhất định phải bổ sung thêm tài nguyên để củng cố trình độ cho hắn, vì lẽ đó, Mộ Thần mới quyết định thông qua lần thi đấu này tiến hành một sát hạch nho nhỏ trong bóng tối đối với hắn.

Kết quả sát hạch khiến hắn rất hài lòng, Đường Vũ Lân rất tự nhiên từ bỏ kết quả quán quân, đem quán quân tặng cho Mộ Hi, hơn nữa còn từ chối dụ hoặc của Đoàn Huyên lão sư.

Mà hiện tại ở trong thi đấu đoàn đội lại thể hiện ra sức chiến đấu, đối với Mộ Thần mà nói chính là niềm vui bất ngờ.

"Thật không nghĩ tới, sức chiến đấu của tên tiểu tử này lại mạnh như vậy. Nhất hoàn cứng rắn chống đỡ tam hoàn, hơn nữa Hồn Hoàn của hắn lại là ngàn năm. Xem ra, lúc trước hắn nhờ em giúp hắn mua những linh vật kia chính là vì tăng cao tố chất thân thể." Mộ Thần mỉm cười nói.

Đoàn Huyên sau thời gian kinh ngạc ngắn ngủi lại nhíu mày, "Ngươi cho rằng đây là chuyện tốt?"

Mộ Thần sửng sốt một chút, "Lão sư, có cái gì không thích hợp sao?"

Đoàn Huyên than nhẹ một tiếng, "Hắn ở phương diện Hồn Sư có thiên phú như vậy, thật sự sẽ đem phần lớn tinh lực đặt ở trên Đoán Tạo Thuật sao?

Mục tiêu của hắn là trở thành một tên Thần Tượng, hay là Đấu Khải Sư, ngươi có biết?"

Mộ Thần trên mặt có thêm vẻ mỉm cười, "Đáp án của vấn đề này em đã sớm biết, rất sớm trước đây em đã hỏi qua hắn, lý tưởng của hắn là cái gì. Hắn nói cho em biết, hắn hi vọng mình có thể trở thành một tên Đấu Khải Sư. Em cũng đồng thuận với ý nghĩ của hắn."

Đoàn Huyên có chút kinh ngạc nhìn về phía Mộ Thần, "Ngươi đồng thuận với ý nghĩ của hắn?"

Mộ Thần gật gật đầu, "Đứa nhỏ này, Võ Hồn kỳ lạ, tình trạng cơ thể kỳ lạ. Về mặt Đoán Tạo Thuật rất có thiên phú. Không chỉ là trời sinh thần lực, lại còn có ngộ tính phi phàm. Trên thực tế, với tình huống của hắn bây giờ, là tu vi hồn lực không đuổi kịp năng lực đoán tạo, do đó hạn chế Đoán Tạo Thuật phát triển. Đoán tạo là thủ đoạn mưu sinh của hắn, đồng thời, đoán tạo tuy rằng không bằng Cơ Giáp chế tạo hoặc là thiết kế có thể trực tiếp trợ giúp hắn trở thành Đấu Khải Sư, nhưng làm nghề thứ hai cũng có trợ giúp to lớn tương tự."

"Nếu như tương lai hắn có thể đạt đến cấp độ Thánh Tượng, như vậy, sự giúp đỡ của đoán tạo giành cho hắn còn lớn hơn so với việc học tập Cơ Giáp chế tạo hay thiết kế. Vì lẽ đó, em tin tưởng, lựa chọn của hắn về nghề thứ hai nhất định sẽ không thay đổi."

"Chính là đổ không bằng sơ, em không chỉ sẽ không phản đối hắn hướng về phương diện Đấu Khải Sư nỗ lực, trái lại còn muốn cổ vũ hắn. Chỉ cần nói được cho hắn biết, trở thành một tên đỉnh cấp Đoán Tạo Sư cũng đã là một Đấu Khải Sư cơ sở là đủ rồi. Đấu Khải Sư là đại lục đệ nhất chức nghiệp không thể nghi ngờ, thế nhưng, trong 100 tên Hồn Sư, cũng chưa chắc có thể có một người trở thành Đấu Khải Sư, cũng là bởi vì chuẩn nhập môn của nó quá cao. Ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện, ai dám nói mình có thể chắc chắn đem Hồn Sư bồi dưỡng thành Đấu Khải Sư? Nhưng trở thành Thánh Tượng, con đường trở thành Đấu Khải Sư của hắn sẽ trở nên vô cùng sáng sủa. Đứa nhỏ này rất thông minh, hắn sẽ biết mình nên lựa chọn như thế nào."

Đoàn Huyên trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Mộ Thần, "Ta đúng là già rồi, tư tưởng theo không kịp thuỷ triều, có lẽ là ngươi đúng."

Trong mắt Mộ Thần ánh sáng lấp loé, "Ngài yên tâm đi, không có ai so với em càng hi vọng đứa bé này vẫn có thể theo đuổi đoán tạo, em còn chờ mong mình có thể bồi dưỡng được một tên Thần Tượng đây."

Đoàn Huyên cũng nở nụ cười, "Lại như ta Thánh Tượng cấp 7 bồi dưỡng được ngươi cấp 8 này sao?"

…….

Đường Vũ Lân cùng các bạn rời khỏi thi đấu đài, một hồi ngày hôm nay, cảm giác cũng thực không tồi. Có thể nói, hắn đem ưu thế của chính mình phát huy đến trình độ cực kỳ cao, lấy sở trường của mình tấn công sở đoản của địch, khắc địch chế thắng!

Bất quá, thông qua mấy ngày thi đấu vừa qua, hắn phát hiện, những Hồn Sư thiếu niên của Thiên Hải Liên Minh này có một vấn đề chung phổ biến, chính là kinh nghiệm thực chiến không đủ, bọn họ đại đa số cũng không thể đem năng lực mạnh nhất của mình phát huy được. Thi đấu cá nhân hay đoàn đội đều là như vậy.

Ví dụ như hôm nay, những tên học viên đội 2 của Thiên Hải học viện, trong trận đấu tuy rằng đều triển khai hồn kỹ, nhưng cũng chỉ triển khai một cách máy móc mà thôi. Đừng nói đến chuyện có thể diễn hóa hồn kỹ như Vũ lão sư được, ngay cả ứng dụng cơ bản của hồn kỹ cũng chưa phát huy được, lúc này mới để những đối thủ có tu vi kém xa bọn họ có thể ung dung lấy yếu thắng mạnh.

"Bọn họ thật là yếu quá đi! Xem ra, đẳng cấp hồn lực cũng không quan trọng lắm thì phải?" Tạ Giải cũng có cảm giác này, vào lúc này sự tự tin đã nâng lên một tầm cao mới.

Cổ Nguyệt suy tư nói: "Kỳ thực không phải bọn họ yếu, mà là kinh nghiệm thực chiến của chúng ta mạnh hơn bọn họ."

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đúng đấy! Phương pháp Vũ lão sư giáo dục chúng ta so với những học viện bình thường không giống nhau. Giảng dạy bình thường chủ yếu là lấy truyền thụ tri thức làm chủ, dù có dạy học thực chiến, cũng sẽ tận lực đảm bảo được tiến hành dưới điều kiện tuyệt đối an toàn. Mọi người cùng nhau luận bàn, phóng thích hồn kỹ. Đâu có giống như chúng ta đánh thật đến bầm mình dập mẩy?"

Sau khi gia nhập Linh Ban nàng rất nhanh đã phát hiện ra, năng lực chiến đấu của Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đều vượt trên nàng rất xa, bởi vì nàng không được tham gia khóa học trong Thăng Linh Đài, vì lẽ đó không lý giải được hoàn toàn. Sau này không ngừng thâm nhập, hơn nữa lại cùng Vũ Trường Không trực tiếp luận bàn, Hứa Tiểu Ngôn mới dần dần hiểu rõ được tại sao sức chiến đấu của Linh Ban lại mạnh như vậy.

Vũ Trường Không trong khi huấn luyện thực chiến sẽ không hạ thủ lưu tình, bọn họ bị thương là chuyện thường ngày ở huyện. Cường độ luyện tập nhiều gấp không biết bao nhiêu lần so với các lớp phổ thông. Mặc dù điều này khiến tốc độ tăng trưởng hồn lực của mọi người không nhanh hơn bao nhiêu, nhưng lại có thể phát huy năng lực thực sự của mình trong chiến đấu cao hơn nhiều lắm.

Tạ Giải suy tư nói: "Trước sau năng lực Hồn Sư của Thiên Hải Liên Minh chúng ta kém hơn khu vực Trung Bộ cùng khu vực phía Tây, nguyên nhân chủ yếu có thể là do phương pháp dạy học khác nhau, hơn nữa còn có một số yếu tố lịch sử. Có thể là do Cơ Giáp. Dù cho thực lực cá nhân của Hồn Sư vẫn mạnh hơn, nhưng chỉ cần không vượt quá tứ hoàn tu vi, cũng đánh không lại Hồn Đạo Cơ Giáp bình thường nhất. Vì lẽ đó, đại đa số mọi người đều đồng ý lựa chọn đường tắt, chỉ cần đem tu vi hồn lực tăng lên, để tương lai trở thành Cơ Giáp Sư, như thế đã là vô cùng tốt đẹp. Vì lẽ đó, tuyệt đại đa số Hồn Sư nếu như có thể thi vào cao cấp học viện, đều sẽ gia nhập hệ Cơ Giáp, trở thành một tên Cơ Giáp Sư."

Chương 219: Cường địch

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ta nghe nói, ở trên đại lục, tình huống của khu vực phía Tây lại không giống những nơi khác. Những Hồn Sư bên đó, muốn trở thành Đấu Khải Sư so với chúng ta nhiều hơn. Vì lẽ đó, có rất nhiều người lựa chọn con đường tu luyện trở thành Hồn Sư thuần túy, mà không phải cứ nôn nóng tăng trưởng hồn lực. Tiền đề của Đấu Khải Sư, bản thân nhất định phải là Hồn Sư mạnh mẽ trước đã. Vì lẽ đó, ở Trung Bộ và khu vực phía Tây, tỉ lệ Đấu Khải Sư thành tài so với chúng ta cao hơn nhiều. Đấu Khải Sư mới là lực lượng mạnh nhất của đại lục, lý niệm khác biệt như vậy, nên đã tạo thành chênh lệch về mặt thực lực giữa các khu vực."

"Ta cảm thấy, phương thức giáo dục của Vũ lão sư dành cho chúng ta, có khả năng là xuất phát từ khu vực Trung Bộ, chính là khu vực lấy Sử Lai Khắc học viện làm trụ cột. Vì lẽ đó, năng lực thực chiến của chúng ta so với các bạn cùng tuổi mạnh hơn một ít."

Đường Vũ Lân nghe Tạ Giải giảng giải, không khỏi có chút liếc mắt, "Ngươi làm sao biết được những điều này?" Hắn không tin Tạ Giải có thể tự mình nghĩ ra được.

Tạ Giải cười hì hì, "Kỳ nghỉ hè hôm trước, ta vốn định tranh thủ đi ra ngoài chơi một chút, nhưng cha ta muốn kiểm tra ta. Kết quả của ta khiến ổng kinh ngạc và vui mừng vô cùng. Ổng nghe ta nói qua phương thức tu luyện của mình, lại bảo cho ta biết những điều này. Ánh mắt của cha ta vẫn luôn vô cùng tốt đó nha!”

Đường Vũ Lân gật đầu, "Thúc thúc nói rất có đạo lý! Chúng ta đồng thời hướng về mục tiêu trở thành Đấu Khải Sư, cố gắng hơn nhé!" Vừa nói, hắn

đưa tay ra.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên đem tay của chính mình đặt ở bên dưới bàn tay Đường Vũ Lân như mọi lần, mặt trên là của Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, bốn người nhìn nhau nở nụ cười, đều cảm thấy sự tự tin gia tăng lên không ít.

Ba trận thi đấu vòng tròn tiếp theo, bọn họ đều thắng tương đối ung dung, trong đó chỉ có một trận lại xuất hiện tam hoàn Hồn Sư. Đường Vũ Lân phát huy được đầy đủ vai trò linh hồn của toàn đội, khống tràng, phòng ngự, mạnh mẽ tấn công, một người chống đỡ.

Dựa vào trời sinh thần lực cùng Kim Long Trảo, hắn tuy rằng tu vi chỉ có nhất hoàn, nhưng vẫn chưa gặp phải địch thủ.

Sau khi thắng liên tiếp bốn tràng đấu, các tổ đội khác cũng đã bắt đầu chú ý tới bọn họ. Đặc biệt là quan tâm đến đội trưởng Đường Vũ Lân.

Trong thi đấu, thực lực Đường Vũ Lân biểu hiện ra quá mức chói mắt, chỉ riêng Thiên Niên Hồn Hoàn, đã đủ để hấp dẫn nhãn cầu. Hơn nữa hắn thường thường mạnh mẽ một người che chắn ở phía trước, kiến tạo cơ hội cho bè bạn. Những đoàn đội khác đã bắt đầu nghiên cứu phương thức tác chiến của hắn.

Đường Vũ Lân sinh hoạt rất có quy luật. Sáng sớm tu luyện Tử Cực Ma Đồng, buổi sáng tu luyện Khống Hạc Công, buổi chiều thi đấu, buổi tối minh tưởng. Phong phú mà có ý nghĩa.

Thực chiến là một phần không thể thiếu của tu luyện. Khống Hạc Công hắn đã từ từ nhập môn, có lúc thậm chí còn thử nghiệm trong trận đấu. Hiện nay tuy rằng vẫn chưa thể đem lại hiệu quả tốt, nhưng cảm giác của Đường Vũ Lân đối với Khống Hạc Công đã càng ngày càng quen thuộc. Khống Hạc Công không chỉ giúp hắn có thêm một thủ đoạn chiến đấu, còn giúp tăng mạnh khả năng áp súc hồn lực của Huyền Thiên Công. Đem hồn lực có hạn phát huy ra được lực chiến mạnh hơn, chính là điều hiện tại hắn cần nhất.

"Nghe nói đối thủ của chúng ta ngày hôm nay rất mạnh đó! Rất có khả năng là đội mạnh nhất bảng." Tạ Giải nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân gật gật đầu. "Hừm, đúng đấy! Đội một của Hải Lục Thành - Hải Lục học viện. Có người nói có hai tên tam hoàn, một tên nhị hoàn. Bảng đấu của chúng ta, thực lực tổng hợp so với các bảng còn lại hơi yếu hơn một chút. Hải Lục học viện trước đó cũng thu được 4 trận toàn thắng, giống như chúng ta. Bốn đội đứng đầu có thể tiến vào vòng 16 đội mạnh, chỉ cần chúng ta chiến thắng trận này là ổn rồi."

Tạ Giải nói: "Trận này đánh như thế nào? Có phải là nên để ta phát huy một chút không? Mỗi trận đều là ngươi xung phong, ta cảm thấy thật là vô vị nha!"

Đường Vũ Lân hạ thấp giọng, thần bí nói: "Lúc sau bạo phát mới chính là sát thủ! Loại năng lực kém cỏi như ta, mới quăng lên đầu xung phong làm tốt thí."

Tạ Giải nói: "Có thật không? Nhưng mà ngươi có nhận ra không, những nữ sinh của tổ đội khác rất nhiều người đã để ý đến ngươi, nhưng bọn họ lại không hề quan tâm đến ta. Ta rõ ràng đẹp trai hơn ngươi rất nhiều mà! Hu hu!"

"Ngươi da mặt đúng là dầy. Ngươi còn không đẹp bằng 1/3 người ta!" Hứa Tiểu Ngôn ha ha cười nói.

Tạ Giải tức giận: "Ghét nhất ngươi cái loại người không chịu nói sự thật. Ta ngược lại đang nghĩ cách phát huy một chút. Ta không muốn phải làm sát thủ sát thẻo gì cả, ta muốn được bùng cháy, ta muốn bùng cháy cơ!!!"

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, nói: "Tốt! Vậy chiến thuật của chúng ta hơi hơi thay đổi một chút là được rồi."

Vũ Trường Không làm lão sư dẫn đội, nhưng với thi đấu của bọn họ vẫn luôn mặc kệ, không hề chuẩn bị giúp bọn họ nửa điểm kế hoạch. Hết thảy kế hoạch tác chiến đều là do Đường Vũ Lân lập ra.

Sự tự do hoàn toàn cũng giúp Đường Vũ Lân có không gian phát huy, sở dĩ hắn biểu hiện sự cường hãn trong những trận thi đấu trước đó, nguyên nhân rất đơn giản, muốn dùng hào quang của mình che giấu con át chủ bài Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt. Đối thủ thi đấu vòng tròn hiện tại vẫn không phải là mạnh nhất. Bọn họ còn muốn cố gắng đoạt được vòng nguyệt quế sau cùng, nên nhất định phải bảo lưu đòn sát thủ. Dù sao, những tổ đội sau này càng

lúc càng mạnh hơn. Thậm chí còn có tổ đội của Diệp Tinh Lan cùng gã béo Từ Lạp Trí đến từ Sử Lai Khắc học viện. Thực lực của hắn đã sớm bại lộ, vì lẽ đó, hắn muốn làm hết sức để ẩn giấu các bạn mình.

Ngày hôm nay bọn họ sẽ phải đối mặt với Hải Lục học viện chiến đội, Hải Lục học viện là học viện lớn thứ ba của Thiên Hải Liên Minh, chỉ đứng sau Đông Hải thành, ở cách Thiên Hải Thành 200 km về hướng Bắc. Người của Hải Lục Thành, tính cách cường hãn, Hải Lục học viện trong Thiên Hải Liên Minh cũng rất có tiếng tăm. Chí ít tên tuổi so với Đông Hải học viện lớn hơn nhiều.

Lần này ba tên đại biểu của Hải Lục học viện đến dự thi đều vượt quá 14 tuổi. Hai tên tam hoàn một tên nhị hoàn, dù cho là vị nhị hoàn Hồn Sư kia, tu vi cũng chí ít vượt quá cấp 25. Những trận thi đấu trước đó, đều dựa vào thực lực tuyệt đối nghiền ép đối thủ mà giành thắng lợi. Cũng có danh tiếng nhất định.

Trong đó, đội trưởng của bọn họ nắm giữ một cái Thiên Niên Hồn Hoàn, chỉ có điều từ khi bắt đầu cho đến hiện tại, vẫn chưa hề sử dụng đến Thiên Niên Hồn Kỹ, không biết là cái gì.

"Đúng rồi, vừa nãy ta gặp phải người quen." Tạ Giải vô cùng thần bí nói.

"Ai vậy?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải nói: "Đương nhiên là hai vị bạn học cũ lớp chúng ta, Dương Tử cùng Kim Tỳ. Bọn họ hình như là đại biểu của Hải Đông học viện, thi đấu ở Bảng 4, do một tên học trưởng khác dẫn dắt. Nghe nói những trận thi đấu trước đó cũng rất thuận lợi."

Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử? Nghe được tên của bọn họ, trong lòng Đường Vũ Lân không khỏi rung động, hồi tưởng lại tình huống lúc trước cùng các bạn bè đối mặt Nhân Diện Ma Chu, trong lòng hắn không khỏi có chút khó chịu. Nếu như không phải bởi vì chính mình, bọn họ cũng sẽ không rời đi.

Tạ Giải nói: "Ta cùng bọn hắn chào hỏi, Kim Tỳ nói, điều hắn không mong muốn nhất chính là gặp phải chúng ta trong trận đấu, ha ha."

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Nếu như bọn họ còn ở lại Linh Ban thì

thật tốt, như vậy chỉ cần tìm thêm một người, chúng ta liền có thể tham gia thi đấu tổ đội 7 người.”

Nụ cười trên mặt Tạ Giải thu lại, thở dài một hơi, "Chuyện này cũng không thể oán ai, thôi thì mỗi người đều có chí hướng riêng. Ngược lại Linh Ban vẫn còn có chúng ta. Vì vinh dự của Linh Ban, trận thi đấu hôm nay, nhất định phải tất thắng!"

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, trong con ngươi biểu lộ ánh sáng kiên định, "Tất thắng!"

"Tất thắng!" Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt cũng đồng thời hô lên.

Sau khi tiến vào thi đấu vòng tròn, sân thi đấu của Sân Vận Động Thiên Hải cũng lớn hơn nhiều so với cuộc thi vòng loại, quản chế cũng càng chặt chẽ hơn.

Thi đấu buổi chiều tất cả đều là nhóm thiếu niên, tuy rằng cũng có tiếp sóng, nhưng trên khán đài đều không kín chỗ. Nói đúng hơn chỉ đến khi vào vòng 16 đội mạnh, nhóm thi đấu thiếu niên mới nhận được sự quan tâm nhiều hơn. Đặc biệt là thi đấu tổ đội 3 đối 3.

Phòng khách số 01.

Phòng khách số 01 Sân Vận Động Thiên Hải luôn được sử dụng cho các sự kiện trọng yếu, chính thức của Thiên Hải Thành, các nhân vật quan trọng của Thiên Hải Thành cũng như Thiên Hải Liêm Minh sẽ sử dụng phòng này để quan sát các trận đấu.

Vì lẽ đó, phòng khách số 01 cũng là phòng khách lớn nhất.

Bất quá, buổi chiều phòng khách số 01 có vẻ phi thường quạnh quẽ, hiện tại là nhóm Hồn Sư thiếu niên đang thi đấu, hơn nữa vừa mới bắt đầu lại là so đấu nhóm 3 người, có rất ít cao tầng sẽ đến xem những trận thi đấu thế này. Nhưng nơi này cũng không phải không có ai, có hai người ngồi trên chiếc ghế salon mềm mại, đang nhìn về phía màn ảnh lớn theo dõi thi đấu.

Hai người nhìn qua đều hơn 50 tuổi, một người thân hình cao lớn khôi vĩ, tóc ngắn màu đỏ sậm khác nào hỏa diễm. Tiếng nói của hắn vô cùng vang dội, lúc hắn mở miệng âm thanh vang vọng lan đến cả những phòng khách

khác.

"Chấn Bằng huynh, lần này Hải Lục học viện các ngươi chắc chắn sẽ giành lấy hào quang thật rực rỡ!"

Người được hắn gọi là Chấn Bằng là một vị nam tử vóc người thon dài, da thịt màu đồng, con mắt không lớn nhưng ánh mắt phi thường sắc bén, khẽ mỉm cười, "Hoán Thiên huynh khách khí. Vị trí đệ nhất của Thiên Hải học viện các ngươi ở trong Liên Minh vẫn không một ai có thể lay động được."

Hai vị này, ở trong giới Hồn Sư Thiên Hải Liên Minh đều là tồn tại rất nổi danh. Tóc đỏ nam tử Long Hoán Thiên, chính là viện trưởng Thiên Hải trung cấp học viện của Thiên Hải Thành, lục hoàn Hồn Đế cường giả.

Trương Chấn Bằng, viện trưởng Hải Lục trung cấp học viện của Hải Lục Thành, tu vi hơi kém hơn so với Long Hoán Thiên, nhưng cũng đã đột phá đến cấp độ Hồn Đế.

"Chấn Bằng huynh ngày hôm nay gọi ta đến, là muốn cho ta xem cái gì chứ? Lẽ nào là xem nhóm thiếu niên thi đấu?" Long Hoán Thiên có chút ngạc nhiên hướng về Trương Chấn Bằng hỏi.

Trương Chấn Bằng gật đầu, "Học viện chúng ta có vài tên học viên năng lực không tệ, ta muốn cùng Hoán Thiên huynh thương lượng một chút, xem thử có thể chừa danh ngạch lại cho bọn chúng hay không."

Long Hoán Thiên trong lòng hơi động, “danh ngạch” trong miệng Trương Chấn Bằng ám chỉ cái gì hắn đương nhiên hiểu rõ. Hắn muốn chính là tiêu chuẩn ghi danh nhập học Sử Lai Khắc học viện.

Chương 220: Thỉnh cầu tiêu chuẩn nội viện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sử Lai Khắc học viện cũng không phải hàng năm đều chiêu sinh, mà ba năm mới chiêu sinh một lần. Các liên minh lớn của đại lục đều có tư cách đề cử một ít nhân tài ưu tú báo danh. Nhưng tiền đề là tuổi tác không thể vượt quá 15 tuổi, tu vi không cần biết cao bao nhiêu, nhưng nhất định phải có điểm đặc biệt.

Thiên Hải Liên Minh bởi vì Hồn Sư phát triển kém hơn các liên minh khác, vì lẽ đó danh ngạch cũng khá là khan hiếm. Mỗi đợt ghi danh chỉ có khoảng trên dưới 120 tiêu chuẩn. Phải biết, 120 tiêu chuẩn này lại được tới vài chục tòa thành thị tranh giành! Chia bình quân ra, mỗi tòa thành thị cũng chỉ có 2, 3 cái.

Thiên Hải học viện là đệ nhất học viện của Liên Minh, độc chiếm trong đó 20 tiêu chuẩn. Còn những học viện khác muốn thu được danh ngạch, phải đợi xem Liên Minh phân chia như thế nào.

Đương nhiên, thực lực tổng hợp của Thiên Hải học viện đúng là vượt xa hơn so với các học viện phổ thông khác một bậc.

"Chấn Bằng huynh, các ngươi mỗi lần luôn có thể thu được mấy tiêu chuẩn, dù sao thực lực của Hải Lục học viện đã được thể hiện rành rành ra đấy. Vì sao còn phải đi theo ta thương lượng đây?" Long Hoán Thiên không chút biến sắc hỏi.

Trương Chấn Bằng trầm mặc một lúc, mới nói: "Bởi vì, ta muốn không phải là danh ngạch phổ thông. Ta muốn tiêu chuẩn ghi danh vào nội viện."

Nghe hắn nói xong câu này, con mắt Long Hoán Thiên đột nhiên trừng lớn, trên người cũng theo đó toát ra một luồng khí thế cường thịnh.

"Ngươi nói cái gì? Nội viện tiêu chuẩn?"

120 danh ngạch, chỉ là tiêu chuẩn phổ thông. Mà tiêu chuẩn nội viện, ở toàn bộ Thiên Hải Liên Minh cũng chỉ có 05 cái. Không sai, chính là số lượng vừa đủ một bàn tay.

Cho tới nay, 05 tiêu chuẩn này đa phần đều bị Thiên Hải học viện quản lý nắm giữ, thỉnh thoảng nhả ra 01 cái, cũng để dành cho nhân tài đặc biệt ưu tú ở các học viện khác. Hoặc để trao đổi lấy các lợi ích nhất định.

Sử Lai Khắc học viện nội viện cùng ngoại viện khác biệt ai cũng đều hiểu quá rõ, có thể bồi dưỡng được một tên nội viện đệ tử, không thể nghi ngờ là niềm kiêu hãnh của toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Nhưng trên thực tế, đã rất nhiều năm những học viên được tiến cử của Thiên Hải Liên Minh đều không thể thi đậu vào nội viện.

Sử Lai Khắc học viện nội viện mỗi một lần chiêu sinh đều rất ít khi vượt quá 10 người, thậm chí đã từng xuất hiện tình huống không chiêu sinh được lấy một người. Có thể tưởng tượng được độ khó của sát hạch lớn đến dường nào.

Nói cách khác, học viên nội viện của Sử Lai Khắc học viện đều là từ ngoại viện thi vào, trực tiếp thi vào nội viện vô cùng hiếm gặp.

Nhưng tiêu chuẩn ghi danh nội viện vẫn như trước phi thường có giá trị, chỉ cần thu được những tiêu chuẩn này, tương đương với việc được Thiên Hải Liên Minh cử đi học. Dù không đậu nội viện, cũng được miễn kỳ thi vào ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, trực tiếp nhập học.

Vì lẽ đó, độ quý giá của 05 tiêu chuẩn này có thể tưởng tượng được, căn bản là tương đương với 05 tên Đấu Khải Sư tương lai.

Sử Lai Khắc học viện yêu cầu đối nội rất nghiêm ngặt, bọn họ không tham dự bất kỳ phân tranh nào trên đại lục. Thế nhưng, đối với học viên đã tốt nghiệp lại không nghiêm khắc như vậy. Chỉ cần học viên đã tốt nghiệp không lấy danh nghĩa của Sử Lai Khắc, ngoại viện đệ tử sau khi tốt nghiệp lựa chọn tương lai thế nào, học viện cũng sẽ không can thiệp. Tiền đề là

không vi phạm pháp luật.

Bởi vậy. Bất kỳ học viên của trung cấp học viện nào có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, trở thành một thành viên trong đó, tương lai có thể trở thành Đấu Khải Sư. Tầm quan trọng đối với học viện có thể tưởng tượng được.

Trương Chấn Bằng đưa ra yêu cầu muốn tiêu chuẩn nội viện, Long Hoán Thiên có thể nào không bỗng nhiên biến sắc?

"Hoán Thiên huynh đừng nóng vội, xin mời hãy nghe ta nói hết. Ta biết, mạo muội hướng về ngươi thương lượng tiêu chuẩn nội viện quả thật có chút đường đột. Thế nhưng, những học viên này của ta thực sự rất giỏi. Nếu như không phải ta cho rằng các nàng thật sự có khả năng thi vào nội viện, ta cũng sẽ không hướng về ngươi đưa ra yêu cầu quá phận này. Dù sao, vô luận nói như thế nào, Hải Lục học viện cũng là một phần của Thiên Hải Liên Minh, nếu như Thiên Hải Liên Minh chúng ta có thể có học sinh trực tiếp thi vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, đối với toàn bộ Liên Minh đều là vinh quang to lớn, thậm chí có thể tăng cao số lượng danh ngạch trong tương lai.”

Sử Lai Khắc học viện có quy định, nếu khu vực tiến cử có người có thể thi đậu vào nội viện, khu vực giới thiệu tương ứng sẽ được tăng thêm số lượng danh ngạch.

Long Hoán Thiên sắc mặt trầm ngưng, "Chấn Bằng huynh, ngươi hẳn phải biết, nội viện tiêu chuẩn không phải ta một người có thể làm chủ. Điều này cần Liên Minh thống nhất phê duyệt."

Trương Chấn Bằng cười nhạt một tiếng, hắn làm sao không biết đây là Long Hoán Thiên qua loa. Căn bản là không có ý định nhường lại danh ngạch này thôi.

"Như vậy đi, Hoán Thiên huynh, xin ngươi trước tiên hãy xem những tràng đấu tiếp theo của mấy tên đệ tử này của ta. Nếu như bọn họ có thể đến cuối cùng bộc lộ tài năng ở nhóm thiếu niên, kính xin Hoán Thiên huynh cân nhắc thêm. Dù sao, nửa cuối năm nay sẽ đến thời gian ghi danh."

Long Hoán Thiên không tỏ rõ ý kiến nói: "Vậy trước tiên phải xem một chút đã."

Màn ảnh pha lê của phòng khách số 01 đã điều chỉnh truyền về hình ảnh đài thi đấu. Trên đài thi đấu, học viên dự thi của song phương vừa mới ra sân.

Trong đó một bên có ba học viên ra sân đều là nữ sinh, trong ba thiếu nữ, thiếu nữ đi đầu có mái tóc dài màu xanh lam nhạt, vóc người cao gầy. Tuy rằng không tới 15 tuổi, nhưng đã trổ mã đến dáng ngọc yêu kiều.

Thiếu nữ đi sau bên trái nàng, tướng mạo cùng nàng giống nhau như đúc, nhưng kỳ dị chính là, thiếu nữ này lại có mái tóc dài màu xanh lục nhạt, cùng với thiếu nữ phía trước cũng không giống nhau. Màu xanh lục nhạt là vô cùng hiếm thấy. Tương tự dung nhan, khác về màu tóc, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của Long Hoán Thiên.

Trên thực tế, Long Hoán Thiên đối với Trương Chấn Bằng hiểu rất rõ, vị lão bằng hữu này của hắn xưa nay đều sẽ không bắn tên không đích, nếu có thể đưa ra thỉnh cầu ngày hôm nay như vậy, có thể thấy được hắn đối với những tên đệ tử này của mình vô cùng tin tưởng.

Ngoại trừ hai thiếu nữ tướng mạo tương tự nhau ra, còn có một cô thiếu nữ khác có mái tóc dài màu vàng óng, vóc người gầy gò, nhưng cũng cao nhất. Cả người có vẻ vô cùng cao ráo, con mắt phi thường sáng sủa, cũng rất dễ dàng lôi kéo sự chú ý của người khác.

"Tóc vàng chính là Vương Đông Kỳ, Võ Hồn, Thiểm Lôi Kiếm, tam hoàn, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư cấp 32."

"Đôi tỷ muội sinh đôi tóc lam cùng tóc lục chính là Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi. Chu Hàn U tam hoàn, cấp 31, Chu Thiên Nhi nhị hoàn, cấp 27."

Trương Chấn Bằng đơn giản hướng về Long Hoán Thiên giới thiệu một chút về ba tên đệ tử của mình.

Long Hoán Thiên gật gật đầu, nhìn một chút chiến tích của đôi bên được biểu hiện trên màn ảnh, hắn đột nhiên khẽ "Ồ" một tiếng, Hải Lục học viện chiến thắng cả 4 trận thi đấu vòng tròn cũng không khiến hắn bất ngờ; nhưng đối thủ của bọn họ, đến từ Đông Hải trung cấp học viện lại cũng thắng liên tiếp 4 trận, liền làm cho người ta có chút kinh ngạc. Hơn nữa, đội ngũ này lại là đội 3 của Đông Hải học viện.

Phải biết, Đông Hải học viện ở trong Thiên Hải Liên Minh vẫn nằm ở tầng thứ trung hạ. Thành thị tuy lớn, nhưng học viện cũng rất ít khi xuất hiện nhân tài ưu tú. Chứ đừng nói đội ngũ trước mặt chỉ là đội 3 của Đông Hải học viện.

Lại nhìn ba tên đội viên vừa ra trận, thoạt nhìn tuổi còn rất nhỏ.

"Học sinh của Đông Hải học viện này, Chấn Bằng huynh có từng quan tâm qua?" Long Hoán Thiên tò mò hỏi.

Trương Chấn Bằng trên mặt toát ra một tia vẻ cổ quái, khẽ vuốt cằm, "Quan tâm một ít, đội ngũ này rất kỳ lạ. Tuy rằng tuổi còn rất nhỏ, nhưng sức chiến đấu được thể hiện ra rất không bình thường."

"Ồ?" Long Hoán Thiên kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, hắn biết rõ, chính vị lão bằng hữu này của mình luôn luôn là mắt cao hơn đầu, có thể làm cho hắn đưa ra loại đánh giá này đã là rất không dễ dàng.

"Đông Hải học viện chi đội thứ 3 này, các học viên tham gia đều chỉ mới 10 tuổi, ta đã cố ý điều tra. Đội trưởng Đường Vũ Lân, chỉ có nhất hoàn, nhưng cũng là Thiên Niên Hồn Hoàn, kinh nghiệm phong phú đã được biểu hiện trong những trận thi đấu trước đó, thường thường có thể dựa vào sức một người ngăn trở toàn bộ công kích của đối thủ. Võ Hồn của hắn giống như Lam Ngân Thảo, vừa giống như là có biến dị, sức mạnh của hắn rất lớn, tay phải có thể biến thành vuốt rồng kỳ lạ. Căn cứ ta quan sát, cái này không giống với Song Sinh Võ Hồn, bởi vì cũng không hề xuất hiện thêm một Hồn Hoàn nào khác để phối hợp. Có thể là một loại Ngoại Phụ Hồn Cốt cực kỳ hiếm."

Nếu như nói vừa rồi Long Hoán Thiên chỉ kinh ngạc, vậy nhưng lúc này trong lòng hắn liền xuất hiện nghi hoặc, Trương Chấn Bằng lại đem đội 3 này của Đông Hải thành điều tra cẩn thận đến như thế?

Hắn hiểu rõ về Trương Chấn Bằng, Trương Chấn Bằng cũng đồng dạng hiểu rõ hắn, nhìn thấy vẻ mặt của Long Hoán Thiên liền biết hắn đang suy đoán cái gì, khẽ mỉm cười, nói: "Sau khi trận đấu bắt đầu ngươi liền sẽ rõ ràng, mấy tên tiểu tử này có thể nói là rất không bình thường, nếu như không gặp phải chiến đội của chúng ta, chuỗi trận bất bại của bọn họ hắn là vẫn còn có thể kéo dài nữa. Đông Hải học viện hẳn là xuất hiện một vị lão

sư rất ghê gớm, nếu không phải vậy, không thể bồi dưỡng ra được những nhân tài ưu tú đến như vậy."

Chương 221: Song sinh tỷ muội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Long Hoán Thiên mỉm cười nói: "Đánh giá cao như vậy, vậy ta thật mỏi mắt mong chờ đến lúc đó, nhìn xem đến tột cùng là người trẻ tuổi ưu tú như thế nào mà có thể làm cho ngươi tôn sùng như vậy."

Trên đài thi đấu, song phương dĩ nhiên dừng lại. Mới vừa rồi họ đã làm xong thủ tục báo danh như thường lệ.

Thời điểm nhìn thấy đối phương ba người đều là nữ sinh, Đường Vũ Lân cũng không khỏi hơi hơi kinh ngạc. Đây vẫn là lần đầu hắn gặp qua một đội ngũ toàn bộ đều là nữ.

Giới thiệu lẫn nhau vừa rồi, khiến Đường Vũ Lân chú ý nhất, vẫn là hai người Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi, bọn họ tướng mạo giống nhau như đúc, thoạt nhìn chính là tỷ muội, nhưng hai vị tỷ muội này màu tóc sinh ra lại khác nhau nên có vẻ vô cùng kỳ dị.

Chu Hàn U đứng đầu mặt lạnh như tiền, nhìn qua lại như là một đóa Ngạo Tuyết Hàn Mai. Thiếu nữ 14 tuổi đã phát dục tương đối khá, ngoại trừ vẻ ngoài có chút ngây ngô ra, thân cao so với người trưởng thành không khác biệt mấy. So sánh với nhau, Đường Vũ Lân ba người bọn hắn rõ ràng nhỏ hơn một chút.

Nhìn đối thủ trước mặt, trong lòng Chu Hàn U cũng nổi lên một chút cảm giác kỳ dị. Ngay trước khi thi đấu, nàng còn nhớ rõ, viện trưởng lại một lần nữa nhắc nhở, tuyệt đối không được xem nhẹ đối thủ ngày hôm nay, đừng vì họ còn nhỏ mà sinh ra lơ là.

Nhưng nàng nghĩ mãi không ra vì sao 3 tên tiểu gia hỏa trước mặt này lại có thể đạt được thành tích như bọn họ, đều đạt được 4 trận toàn thắng trong những trận đấu trước. Điều này có nghĩa là bọn họ hầu như đã chắc chắn có thể tiến vào vòng 16 đội mạnh.

Thi đấu theo bảng có tổng cộng 8 trận đấu, có thể chiến thắng 4 tràng, tiến vào vòng sau hầu như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Cũng thật là còn nhỏ quá đi! Bọn họ mới 10 tuổi.

Chu Hàn U lành lạnh, Chu Thiên Nhi tính cách lại hoạt bát, không nhịn được nói: "Tiểu đệ đệ, các ngươi còn nhỏ tuổi như vậy làm sao lại đã đi thi đấu rồi?"

Bị nàng hỏi như vậy, dù là tâm tính trầm ổn như Đường Vũ Lân cũng không nhịn được, cơ mặt khẽ co giật. Đây đang là trong trận đấu mà chị hai!!!

"Chúng ta chỉ là đến để rèn luyện." Trong lòng mặc dù có chút khó chịu, nhưng Đường Vũ Lân vẫn biểu đạt nét tươi cười híp mắt. Không thể để đối thủ nắm bắt được tâm tình biến hóa của mình được!

Chu Thiên Nhi nói: "Chi bằng các ngươi tự nhận thua đi, nếu không, đánh đau các ngươi cũng không hay, giống như chúng ta lấy lớn hiếp nhỏ vậy."

Nụ cười trên mặt Đường Vũ Lân chợt đơ lại, lại còn có vụ chiêu hàng nữa hả?

Cổ Nguyệt không nhịn được, lạnh lùng nói: "Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu, đánh xong rồi hẵng nói."

Trọng tài bắt đầu đếm ngược.

Chu Hàn U quay đầu trừng muội muội một chút, sau đó mới xoay người hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng trọng tài tuyên bố, hai chiến đội có thành tích tốt nhất của tổ đội 3 người đã bắt đầu trận quyết đấu.

Phong cách chiến đấu của Đường Vũ Lân vẫn trước sau như một, không chút do dự lắc mình xông lên, đồng thời tay phải ở sau lưng làm ra một ám hiệu. Tốc độ của hắn rất nhanh, lao thẳng về phía Chu Hàn U.

Tạ Giải nhìn thấy ám hiệu của Đường Vũ Lân, cũng lao theo gần như cũng một lúc, nhưng mục tiêu không phải là Chu Hàn U, mà là Vương Đông Kỳ.

Sau một khắc, bọn họ liền nhìn thấy tất cả Hồn Hoàn của ba nữ sinh đến từ Hải Lục học viện đều bay lên, tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Dưới chân Chu Hàn U cùng Vương Đông Kỳ đều là tam hoàn, Chu Hàn U là hai vàng một tím, mà Vương Đông Kỳ lại là ba Hồn Hoàn màu vàng. Của Chu Thiên Nhi là hai Hồn Hoàn màu vàng.

Đúng như điều tra trước đó, đối thủ của bọn họ trong cuộc tranh tài, phân biệt là hai tên Hồn Tôn cùng một tên Đại Hồn Sư. Về mặt tổng thể tu vi, đã thừa sức để nghiền ép bọn họ.

Trước đó bọn họ cũng đã từng đối kháng qua một vài vị tam hoàn Hồn Tôn, bởi vậy, đối với đối thủ có hồn lực mạnh mẽ, Đường Vũ Lân ba người cũng không có quá nhiều dao động. Phải đánh qua mới biết có phải mạnh thật, hay là con hổ giấy!?

Chu Hàn U, đối mặt với Đường Vũ Lân xung phong, vẫn không nhúc nhích, tay phải nàng chậm rãi giơ lên, ba cái Hồn Hoàn theo đó xuất hiện, một tầng bạch quang nhàn nhạt cũng từ trên người nàng phóng thích ra ngoài. Trên đài thi đấu nhất thời có thêm một luồng khí lưu lành lạnh, cả người nàng nhìn qua tràn ngập tâm ý lạnh lẽo, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng bắt đầu trở nên trắng noãn như tuyết.

Tình huống của Chu Thiên Nhi lại không giống vậy, hai nữ sinh rõ ràng là chị em sinh đôi, tuổi tác tương tự nhau, nhưng tu vi của Chu Thiên Nhi không chỉ kém hơn tỷ tỷ, ngay cả Võ Hồn cũng không giống với tỷ tỷ. Nàng cũng giơ tay lên, nhưng thứ xuất hiện không phải là tầng băng sương lạnh lẽo, mà là một đoàn hào quang màu xanh lục nhạt, khiến Đường Vũ Lân cảm giác từ trong màu xanh đó một một sự thoải mái vô cùng của sức sống tràn ngập.

Đây là?

Nhìn thấy hai thiếu nữ phóng thích Võ Hồn, trong lòng Đường Vũ Lân cũng không khỏi kinh ngạc, hắn đã sớm không còn là tên thiếu niên hồ đồ lúc trước vừa từ Ngạo Lai Thành đến, trải qua thời gian dài cùng Vũ Trường Không học tập như vậy, kinh nghiệm thực chiến tăng lên, tri thức cũng phong phú hơn, giúp hắn lý giải về Hồn Sư so với khi xưa sâu sắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn chỉ liếc mắt là đã nhìn ra, hai thiếu nữ này đều là Hồn Sư thuộc tính Nguyên Tố vô cùng hiếm thấy, Chu Hàn U hẳn là thuộc tính "Băng", loại băng thuộc tính nguyên tố này, cũng được gọi là Băng Linh.

Mà cô nàng Chu Thiên Nhi kia lại là thuộc tính "Mộc", thuộc tính "Mộc" được gọi là Mộc Linh. So với thuộc tính "Băng", Mộc Linh Võ Hồn lại càng thêm hiếm thấy.

Khí tức trên người hai tỷ muội này rõ ràng có chỗ bất đồng, sinh đôi tỷ muội, Võ Hồn lại cách biệt to lớn như thế, cũng đúng là kỳ quan. Chẳng trách các nàng có mái tóc không giống nhau, hẳn là do ảnh hưởng của Võ Hồn tác động.

Phòng khách số 01.

"Hàn U cùng Thiên Nhi là một đôi tỷ muội song sinh, thời điểm vừa ra đời, trên người các nàng đã xuất hiện dị tượng. Cha mẹ bọn họ đều là người bình thường, lúc Võ Hồn thức tỉnh cũng không có hồn lực xuất hiện, nhưng không biết tại sao, đến đời của hai cô bé lại xuất hiện biến dị. Hàn U là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, Băng Linh Võ Hồn, chính là thiên tài số một mà Hải Lục học viện chúng ta nhiều năm qua mới gặp được. Thiên Nhi so với tỷ tỷ thua kém hơn một chút, hồn lực tiên thiên cấp 8, thế nhưng, nàng lại có Mộc Linh thể chất càng hiếm thấy hơn. Tỷ muội sinh đôi hai người bọn họ hầu như rất dễ xuất hiện tâm linh tương thông." Trương Chấn Bằng hướng về Long Hoán Thiên giới thiệu tình huống của hai vị môn sinh đắc ý này của mình.

Trong lòng Long Hoán Thiên thầm than một tiếng, quả nhiên là tân nhân tuyển thật tốt! Chẳng trách Trương Chấn Bằng lại tự tin như thế tìm đến mình thỉnh cầu danh ngạch nội viện.

Hồn Sư mạnh yếu tuy rằng có quan hệ trực tiếp cùng cấp độ hồn lực, nhưng

rất nhiều lúc, Võ Hồn mới là yếu tố còn trọng yếu hơn. Đồng dạng là tam hoàn Hồn Sư, Võ Hồn phổ thông cùng đỉnh cấp Võ Hồn lại có chênh lệch về chất. Thực lực của hai cô bé này, xem ra không bình thường chút nào!

Thi đài thi đấu.

Chu Hàn U đối mặt Đường Vũ Lân, tay phải chậm rãi giơ lên phất về phía trước, một đoàn hàn vụ phun trào, nhất thời khiến tầm mắt trước mặt Đường Vũ Lân trở nên hơi mơ hồ lên. Nàng vẫn luôn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Mà tay phải của Chu Thiên Nhi lại hướng về Đường Vũ Lân chỉ tay, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, trên mặt đất nhất thời dâng lên một tầng hào quang màu xanh lục nhu hòa, từng nhánh dây leo tỉ mỉ nhanh chóng sinh trưởng, hướng về Đường Vũ Lân quấn quanh.

Quấn quanh...

Nhìn thấy hồn kỹ này của đối phương, trong lòng Đường Vũ Lân không khỏi có loại cảm giác dở khóc dở cười, thế này không phải người một nhà lại bắt trói người cùng một nhà à?

Bọn họ đều là Thực Vật Hệ Võ Hồn, nếu nói về phẩm chất, Mộc Linh thuộc tính của Chu Thiên Nhi không biết phải cách mấy con phố so với Lam Ngân Thảo của hắn. Quấn quanh của nhân gia người ta, thật giống trực tiếp mọc ra cả một rừng cây siết lấy người khác.

Bất quá, trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Đường Vũ Lân vẫn ứng biến cực kỳ nhanh. Hồn Hoàn màu tím dưới chân xuất hiện, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc nhau mọc ra. Những cây Lam Ngân Thảo này cũng không cùng dây leo của đối phương tiến hành dây dưa, mà lại tạo nên một tấm bình phong từ trên không trung trực tiếp đè lên dây leo của Chu Thiên Nhi, tạo thành một cây cầu. Bước chân của Đường Vũ Lân lần thứ hai gia tốc, nhanh hơn trước rất nhiều, bước lên con đường do Lam Ngân Thảo tạo thành, tiếp tục nhắm về phía Chu Hàn U.

Chu Hàn U sắc mặt bất biến, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân sáng lên.

Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lên, một tường băng không hề có điềm báo trước xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chu Hàn U lựa chọn thời cơ phát động tốt vô cùng, vừa vặn ngay lúc Đường Vũ Lân trượt xuống từ con đường do Lam Ngân Thảo tạo ra.

Từ tình huống trước mắt mà xem, hắn đã sắp thắng lại không kịp, chắc chắn sẽ va vào tường băng.

Đường Vũ Lân cũng rất bất đắc dĩ, tốc độ của hắn xác thực rất nhanh, nhưng về khống chế tốc độ của mình, khẳng định là kém xa tít tắp so với Tạ Giải vốn là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Một giây tiếp theo, ba người của Hải Lục học viện liền giật mình nhìn thấy, cái tên này căn bản không có ý tứ giảm tốc độ, trái lại còn tăng cường tốc độ, hai tay vừa đưa lên che ở trước người, cúi đầu xuống, đã va vào tường băng.

"Ầm!" Tường băng bị phá nát, Đường Vũ Lân xuyên tường lao qua, vẫn nhắm vào Chu Hàn U.

Người này...

Chu Hàn U ngẩn ra, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tường băng của mình bị phá nát, đối phương lại không hề sử dụng hồn kỹ, cũng không hề giảm tốc độ hoặc là né tránh, cứ như vậy mạnh mẽ dùng sức mạnh của thân thể đụng vào. Tên này đúng là "hoa lạ hiếm thấy" trên đời!

Đường Vũ Lân vượt qua tầng tường băng này, khoảng cách đến chỗ nàng cũng thu hẹp lại chỉ còn 15 mét. Với tốc độ của hắn bây giờ, chỉ cần hai hơi thở nữa sẽ có thể đến trước mặt Chu Hàn U.

Chu Hàn U vẫn như trước đứng tại chỗ bất động, Chu Thiên Nhi tiến lên hai bước đi tới bên cạnh tỷ tỷ. Tỷ muội hai người nhìn thật khác nhau. Chu Hàn U trước sau đều là vẻ mặt lạnh lẽo, còn Chu Thiên Nhi lại là xảo tiếu yên nhiên.

Chương 222: Áp chế, khắc chế

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên người hai người tỏa ra chấn động sóng năng lượng kỳ dị, Chu Thiên Nhi giơ tay lên, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân lần thứ hai lóe sáng. Nhưng lần này dây leo cũng không phải xuất hiện ở chỗ Đường Vũ Lân nữa, mà lại xuất hiện dưới chân tỷ muội các nàng, quấn lấy hai chân cùng vòng eo, kéo thân thể các nàng cấp tốc lùi về sau, trong chớp mắt kéo giãn khoảng cách cùng Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân phản ứng rất nhanh, Lam Ngân Thảo chen chúc tràn ra, đệ nhất Hồn Hoàn ánh sáng lóng lánh, hồn kỹ Quấn Quanh phát động.

Từng cây dây leo óng ánh lam quang truy đuổi theo hai tỷ muội. Đường Vũ Lân chính mình cũng tự lao theo sau.

Một bên khác, Tạ Giải nhằm về phía Vương Đông Kỳ cũng đã đến phụ cận.

Vương Đông Kỳ cũng không lui lại, mà lại đón lấy Tạ Giải, cùng lúc đó Hồn Hoàn cũng sáng lên, trên tay nàng xuất hiện một thanh trường kiếm.

Trường kiếm hiện ra màu tử lam, mặt trên điện quang lượn lờ. Từng đạo điện quang màu bạc tuyệt đẹp, cùng thân kiếm màu tử lam đan xen vô cùng rực rỡ.

Tay phải nàng vung lên, một đạo tia chớp bạc bắn ra, hướng thẳng về phía Tạ Giải.

Tạ Giải cúi thấp người, dưới chân khẽ phát lực, thân thể lách sang một bên trách được công kích thiểm điện của cô nàng, khoảng cách của đôi bên

cũng càng lúc càng gần.

Võ Hồn của Vương Đông Kỳ là Thiểm Lôi Kiếm. Không giống với Vũ Trường Không Thiên Sương Kiếm, Diệp Tinh Lan Tinh Thần Kiếm chủ yếu dựa vào Võ Hồn phụ trợ cho kiếm kỹ, Thiểm Lôi Kiếm của nàng chủ yếu dựa vào sấm sét mạnh mẽ cùng với hồn kỹ.

Thiểm Lôi Kiếm giơ cao khỏi đầu, từng đạo ánh bạc tựa như ngân xà tản ra xung quanh, bao trùm phần lớn phạm vi gần cơ thể, đệ nhị Hồn Hoàn dưới chân theo đó sáng lên.

Đây là đệ nhị hồn kỹ của nàng, Ngân Xà Loạn Vũ.

Vương Đông Kỳ đối với tên tiểu tử đối diện này có chút xem thường, 10 tuổi – nhị hoàn, đúng là khiến người ta giật mình, thế nhưng, so với nàng vẫn còn kém xa. Tam hoàn Hồn Sư là một bước nhảy vọt về chất. Có thể trở thành Hồn Tôn, cũng đã là trung tầng Hồn Sư. Đệ tam hồn kỹ thường thường có thể làm cho thực lực Hồn Sư tăng cường trên diện rộng.

Ngân Xà Loạn Vũ chuyên môn khắc chế các loại Mẫn Công Hệ Hồn Sư. Thời điểm Vương Đông Kỳ nhìn thấy Tạ Giải chủ động tìm tới mình, nàng đã hoàn toàn yên tâm. Nàng là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, mà nhờ có đặc tính của Thiểm Lôi Kiếm, thứ nàng có thể khắc chế tốt nhất chính là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Sấm sét không chỉ có lực bộc phát mạnh, mà đặc tính quan trọng nhất chính là làm choáng, giảm tốc độ mà các Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư vẫn luôn tự hào.

Trong lúc nhất thời, từng đạo ngân quang kia lại giống như một tấm lưới điện, bao trùm phần lớn không gian, lại như một đóa hoa phát ra ngân quang rực rỡ nở rộ, trực tiếp đem Tạ Giải đang xông đến bao phủ bên trong.

Bản thân lực công kích của Ngân Xà Loạn Vũ cũng không tính là quá mạnh, nhưng cũng có thể phát huy ra được đặc tính của sấm sét. Một khi đối thủ bị choáng, trong khoảng cách gần như vậy, Vương Đông Kỳ chỉ cần một tích tắc liền có thể giải quyết đối thủ nhanh chóng.

Thời điểm nàng gặp phải Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư cùng cấp bậc, xưa

nay còn chưa từng bị thua, chỉ cần đối phương dám tới gần nàng, chờ đợi bọn họ chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ.

Trên mặt nàng đã toát ra nụ cười, giải quyết được một đối thủ, cuộc tranh tài này về căn bản thắng bại cũng đã xác định rồi. Về phần Chu Hàn U tỷ muội nàng lại càng không hề lo lắng chút nào. Thực lực của hai tỷ muội này mới thực sự là hạt nhân của toàn đội.

Thế nhưng, chớp mắt tiếp theo, nụ cười trên mặt nàng liền ngưng lại.

Thân thể Tạ Giải đột nhiên hư huyễn hóa, một sát na khi Ngân Xà Loạn Vũ hạ xuống, cả người hắn phảng phất như đã biến thành một bóng ma, quỷ ảnh tầng tầng, lập lòe lơ lửng không cố định.

Phạm vi bao trùm của Ngân Xà Loạn Vũ tuy lớn, nhưng cũng không phải không có khe hở nào, từng đạo điện quang màu bạc không ngừng biến hóa bao phủ lấy các vị trí. Mà bóng người Tạ Giải lại thay đổi liên tục, đều suýt soát né tránh được đám ngân xà vây công. Hắn vẫn tiến lên phía trước, áp sát trước người Vương Đông Kỳ.

Làm sao có thể có chuyện đó? Cái này của hắn không phải là hồn kỹ! Không nhìn thấy Hồn Hoàn dưới chân Tạ Giải tỏa ra ánh sáng, Vương Đông Kỳ cảm thấy thật bất an.

Nếu như đối phương dùng hồn kỹ để ngăn cản Ngân Xà Loạn Vũ của nàng, nàng vẫn có thể lý giải, nhưng mà tình huống hiện tại là như thế nào? Hắn làm sao lại đột nhiên trở nên quỷ dị như thế, Võ Hồn của hắn không phải là chủy thủ sao?

Nàng làm sao biết, lúc này Tạ Giải triển khai, chính là Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Đây là phương thức tác chiến mà bọn Đường Vũ Lân ba người đã nghiên cứu ra, Đường Vũ Lân cũng đã nghiên cứu cả các loại kỹ năng mà đối thủ sử dụng trong chiến đấu.

Quen thuộc với hồn kỹ đối thủ, điều này là vô cùng trọng yếu trong thực chiến. Đường Vũ Lân để Tạ Giải tới đối phó Vương Đông Kỳ, đương nhiên đã có tính toán rất chắc chắn.

Sấm sét của Vương Đông Kỳ đúng là có sức uy hiếp rất lớn đối với Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhưng cái này còn phải xem sự nhanh nhẹn của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đạt đến trình độ nào.

Lúc trước, thời điểm Đường Vũ Lân gặp mặt Tạ Giải lần thứ nhất, Tạ Giải đã phô bày ra kỹ xảo thực chiến rất cường hãn. Chứ nói chi là một năm vừa qua đã theo Vũ Trường Không học tập, hơn nữa còn nắm giữ Đường Môn tuyệt học Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, khiến đặc tính Mẫn Công Hệ của hắn mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần.

Dưới ảnh hưởng của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lúc này Tạ Giải tựa như nước chảy mây trôi vậy, Vương Đông Kỳ xem thường hắn, hắn cũng không đem đối thủ của mình nhìn ở trong mắt, dưới cái nhìn của hắn, đối phương bất quá chỉ là một cây cột đứng yên đợi mình đốn hạ mà thôi. Ba cái vớ vẩn Ngân Xà Loạn Vũ, nhìn qua là công kích phạm vi rộng, nhưng cũng không thể bao phủ hoàn toàn. Trước mặt Mẫn Công Hệ Hồn Sư chân chính thì làm được trò trống gì?

Mắt thấy Tạ Giải đã đến rất gần, ánh mắt Vương Đông Kỳ nhất thời xuất hiện vẻ bối rối, nàng không dám thất lễ, Thiểm Lôi Kiếm tay phải bỗng nhiên đâm vào mặt đất, đệ tam Hồn Hoàn nhất thời sáng lên.

Một vòng bạch ngân quang đột nhiên xuất hiện, lấy thân thể của nàng làm trung tâm, hướng phía ngoài bắn ra. Tạ Giải phản ứng cực kỳ nhanh, hắn ngay lập tức nhảy lên, cùng lúc đó, thân thể trực tiếp bay lùi về sau, mà không phải tiếp tục công kích về phía trước.

Quả nhiên, trong chớp mắt tiếp theo sau khi hắn nhảy lên, Thiêm Lôi Kiếm trong tay Vương Đông Kỳ lần thứ hai tuôn ra đạo đạo ngân xà, Ngân Xà Loạn Vũ lần thứ hai phát động.

Người lơ lửng trên không trung, không cách nào mượn lực, hay nói đúng hơn là với trình độ hiện tại của bọn họ vẫn chưa được. Nếu như Tạ Giải lúc trước mạo muội công kích, lúc này hắn đã tèo.

Nhưng thân thể Tạ Giải lại cuộn mình trên không trung, đồng thời trên người hắn bắn ra một đoàn kim quang chói mắt, Quang Long Bão Táp phát động, kéo thân thể của hắn bay ngược ra ngoài.

Có mấy đạo lôi ngân điện bắn đến nơi cũng đều bị Quang Long Bão Táp

hóa giải.

Rơi về phía xa xa, Quang Long Chủy ở lòng bàn tay Tạ Giải vờn quanh một vòng, có chút khiêu khích thức hướng về Vương Đông Kỳ ngoắc ngoắc.

Vương Đông Kỳ sắc mặt có chút khó coi, lần giao thủ vừa rồi, nàng trước sau vận dụng ba lần hồn kỹ, hai lần Ngân Xà Loạn Vũ, thêm vào một lần Thiểm Lôi Hoàn.

Trong khi đó tên kia mới chỉ sử dụng có một hồn kỹ, tiêu hao ít hơn nàng nhiều. Dù cho hồn lực của nàng cao hơn Tạ Giải nhiều, nhưng tỉ lệ tiêu hao này vẫn như cũ khiến nàng chịu thiệt.

Tạ Giải cầm trong tay Quang Long Chủy, đi vòng vòng quanh người Vương Đông Kỳ, hắn không hề sốt ruột chút nào, Đường Vũ Lân giao nhiệm vụ cho hắn phải cuốn lấy Vương Đông Kỳ, có cơ hội liền đánh bại đối thủ. Không có cơ hội, chỉ cần dây dưa cùng đối thủ như vậy là đủ rồi.

Vương Đông Kỳ đã bị hắn chặn lại ở bên này, một bên khác, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân cũng đã bắt đầu phát động kỹ năng Quấn Quanh.

Mắt thấy từng cây dây leo sắp đến trước mặt, tay phải của Chu Thiên Nhi đưa lên không trung vung vẩy liên tục, từng ánh hào quang màu xanh lục bay khắp nơi, rơi vào trên dây leo Lam Ngân Thảo.

Nhất thời, trong lòng Đường Vũ Lân xuất hiện một loại cảm thụ kỳ lạ, hắn chỉ cảm giác Võ Hồn Lam Ngân Thảo của mình truyền đến một cảm giác ấm áp giữa ngực, sau đó liền tạm thời mất đi khống chế.

Các cây Lam Ngân Thảo trên không trung chợt mềm oặt, rơi trên mặt đất, không công kích nữa.

Chuyện này...

Đây là thuộc tính áp chế!

Đường Vũ Lân một sát na liền hiểu rõ mình gặp phải chuyện gì.

Cho tới nay, đều là Kim Long Vương của hắn đi khống chế những Hồn Sư

đồng dạng hoặc là có huyết thống Long Tộc Hồn Thú. Lại không nghĩ rằng, chính mình sẽ có một ngày lại bị người khác áp chế.

Lam Ngân Thảo tuy rằng chịu ảnh hưởng của Kim Long Vương huyết thống xuất hiện biến dị, nhưng dù sao nó vẫn là Võ Hồn thuộc tính "Mộc". Biến dị huyết thống Kim Long Vương khiến cấp độ của nó tăng lên rất nhiều, nhưng gặp phải Chu Thiên Nhi nắm giữ Mộc Linh thuộc tính, song phương hồn lực lại cách biệt rất lớn, vì vậy thuộc tính bị áp chế cũng không hề bất ngờ. Dù cho Thiên Niên Hồn Hoàn, vào lúc này đều không cách nào xoay chuyển được thuộc tính chênh lệch này.

Chương 223: Cổ Nguyệt ra tay

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chu Thiên Nhi hướng về Đường Vũ Lân ngọt ngào nở nụ cười, tay phải Chu Hàn U vào lúc này chỉ về phía Đường Vũ Lân, từng đạo Băng Trùy to lớn đột nhiên từ mặt đất nhô ra, không trực tiếp đâm vào Đường Vũ Lân, mà lại cấp tốc hình thành một cái băng lao, không những chặn đứng đường đi của hắn, mà còn đem hắn vây nhốt ở trung ương.

Chu Hàn U đệ nhất hồn kỹ Tường Băng, đệ nhị hồn kỹ, Băng Trùy. Chỉ có điều, Băng Trùy này của nàng không phải là loại công kích bình thường bằng băng trùy, mà là dùng băng trùy phiên bản biến dị, Đại Băng Trùy. Có vô số phương pháp ứng dụng.

Băng Trùy so với Tường Băng kiên cố hơn nhiều. Đường Vũ Lân đột nhiên đụng vào, lại bị đàn hồi trở về. Cùng lúc đó, bên trong những cây Băng Trùy này, cường thịnh hàn khí lan tràn tới, tập kích thân thể của hắn.

Dù cường độ thân thể của Đường Vũ Lân vượt xa người thường cũng không khỏi cơ linh linh rùng mình một cái.

Hai vị tỷ muội này phối hợp thật là ăn ý! Hơn nữa, các nàng rõ ràng vẫn chưa hề phát lực. Chu Hàn U đây là đã hạ thủ lưu tình, nếu không, Băng Trùy hẳn là đã từ phía dưới đâm xuyên thân thể của chính mình, mà không phải là hình thành băng lao.

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, cấp tốc phóng thích ra một dây Lam Ngân Thảo chống đỡ trên mặt đất, muốn đem thân thể của đẩy ra khỏi băng lao.

Nhưng ngay khi đó, các mũi nhọn băng lao ở bên trên nhanh chóng hợp lại, khóa chặt đường rút lui của hắn.

Hai tầng khống chế! Đây rõ ràng là hồn kỹ hai tầng, chính là thủ đoạn khống chế cao cấp. Tinh thần lực của Chu Hàn U e rằng mạnh tương đương, sợ là còn cao hơn cả mình!

Xem ra, không thể lưu thủ. Thực lực của Hải Lục chiến đội này so với bọn họ tưởng tượng còn mạnh hơn.

"Cổ Nguyệt!" Đường Vũ Lân quát to một tiếng, cùng lúc đó Kim Lân đã bao trùm khắp tay phải của hắn. Kim Long Trảo hung hãn xuất hiện, một quyền đánh thẳng về Băng Trùy phía trước mặt.

"Oanh" một tiếng, Băng Trùy chính diện hóa thành bột mịn, Nát Tan đặc hiệu của Kim Long Trảo lần đầu tiên bạo phát ngay lần công kích thứ nhất, trong chớp mắt tiếp theo Đường Vũ Lân liền vọt ra.

Đối mặt Chu Thiên Nhi, Lam Ngân Thảo của hắn bị áp chế, nhưng cũng không hẳn là tuyệt đối.

Thu hồi lại những dây Lam Ngân Thảo lúc trước, một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo xuất hiện, nhắm thẳng vào Chu Thiên Nhi. Đường Vũ Lân lại lao đến hai tỷ muội bọn họ một lần nữa.

Nghe được tiếng Đường Vũ Lân hô hoán, cuối cùng Cổ Nguyệt cũng bắt đầu tham gia vào trận chiến.

Ánh sáng màu xanh lấp loé, nàng nhẹ nhàng hướng về bên này bay tới. Hai tay xoa một cái, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, một đoàn Đại Hỏa Cầu cũng đã bay về phía hai tỷ muội Chu Hàn U.

Bất kể là Băng Linh hay là Mộc Linh, thuộc tính "Hỏa" đều sẽ có tính tương khắc trời sinh đối với chúng.

Thuộc tính Nguyên Tố? Còn giống như không chỉ có một loại?

Nhìn thấy ánh sáng màu xanh dưới chân Cổ Nguyệt, hơn nữa nàng còn thả ra Hỏa Cầu. Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi đều giật mình, bản thân các nàng đều là thuộc tính Nguyên Tố, tự nhiên đối với thuộc tính Nguyên Tố

rất quen thuộc.

Mắt thấy Cổ Nguyệt phóng thích ra Phong – Hỏa hai loại nguyên tố, các nàng tự nhiên rung động.

Băng cùng Hỏa vốn là tương khắc lẫn nhau, nhưng còn Mộc Linh, lại bị Hỏa thuộc tính hoàn toàn áp chế. Vì lẽ đó người ra tay chính là Chu Hàn U.

Một viên Băng Trùy dài đến nửa mét bắn ra, trong nháy mắt chạm vào quả cầu lửa, va chạm trên không trung, nổ tung thành một đoàn hào quang hồng lam hai màu ánh sáng. Có thể thấy được lực lượng ngang nhau.

Chu Thiên Nhi cũng không nhàn rỗi, từng cây dây leo quấn quanh lấy Đường Vũ Lân, đồng thời đệ nhị Hồn Hoàn sáng lóng lánh, tăng cường thuộc tính áp chế đối với Đường Vũ Lân.

Chu Thiên Nhi đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh, đệ nhị hồn kỹ, Mộc Linh.

Mộc Linh là một phụ trợ hồn kỹ, có thể tăng cường hết thảy hồn kỹ của bản thân nàng, đồng thời, còn có tác dụng áp chế hầu hết các Hồn Thú hoặc Võ Hồn có thuộc tính "Mộc". Chỉ cần thuộc tính Mộc của đối phương không mạnh bằng nàng, đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Vì lẽ đó, nói theo một ý nghĩa nào đó, Đường Vũ Lân vốn trời sinh bị Chu Thiên Nhi khắc chế.

Dưới ảnh hưởng của Mộc Linh, dây leo gai của Chu Thiên Nhi gần như tăng trưởng gấp đôi, mỗi một dây đều có thân đường kính dài bằng một cánh tay, mặt trên mang theo gai nhọn dày đặc dài cả tấc, nếu như bị dây leo này quấn quanh người, tuyệt đối cảm giác không hề dễ chịu.

Đường Vũ Lân Kim Long Trảo thu lại, lúc này đã thu hồi vào trong cơ thể, tiêu hao hồn lực của Kim Long Trảo quá to lớn. Dưới áp chế của Mộc Linh, Lam Ngân Thảo lại không dùng được; chỉ có thể dựa vào Kim Quang phụ thể Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo.

Kim quang lóe lên, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo không tiếp tục công kích Chu Thiên Nhi, mà lại đánh vào mặt đất, mượn nhờ phản lực, Đường Vũ Lân bỗng nhiên nhảy lên. Tránh khỏi gai nhọn công kích.

"Còn muốn chạy." Chu Thiên Nhi xảo tiếu yên nhiên, dây leo gai xoắn lại bắn lên phía trên. Trên không trung Đường Vũ Lân hiển nhiên không thể mượn lực, dưới cái nhìn của nàng, căn bản là không thể thoát ly sự công kích của chính mình.

Đang lúc này, bên người Đường Vũ Lân ánh sáng màu xanh lại lóe lên, người hắn chậm rãi co lại, tiếp theo, một viên băng trùy tinh chuẩn xuất hiện ở dưới chân hắn.

Viên băng trùy này còn lâu mới lớn bằng viên mà Chu Hàn U phóng thích, nhưng đối với Đường Vũ Lân mà nói nhiêu đó cũng đã đủ, hắn mượn lực biến hướng, giống như một con diều hâu, lao thẳng tới Chu Hàn U ở bên dưới.

Cùng lúc đó, bảy viên cầu lửa từ bên người hắn xuất hiện, đồng thời bắn về phía dưới. Đây là Hỏa Cầu do Cổ Nguyệt khống chế.

Cổ Nguyệt giống như động cơ vĩnh cửu, từng viên Hỏa Cầu không hề gián đoạn cứ bắn ra không ngừng, với hồn lực hai mấy cấp của mình, vẫn có thể áp chế khiến Chu Hàn U không cách nào phân tâm.

Kim Long Trảo tái hiện, Đường Vũ Lân đem Kim Long Trảo duỗi ra ở trước người, bất kể là Tường Băng hay Băng Trùy, trong nháy mắt hắn đều không định né tránh. Trước tiên giải quyết Chu Hàn U đã rồi tính sau.

Tam hoàn Chu Hàn U mới là uy hiếp to lớn nhất.

Không trung truyền đến áp lực thật lớn khiến Chu Hàn U cau mày, nàng cũng không nghĩ tới, đối phương ba tên này bất quá chỉ mới 10 tuổi lại tạo nên áp lực và phiền toái lớn đến như vậy cho bọn họ.

Đường Vũ Lân thì còn dễ, năng lực của hắn đã bị bọn họ tìm hiểu, cũng đã lập ra chiến thuật ứng đối. Thế nhưng, tên tiểu quỷ gọi là Tạ Giải kia lại có thể cuốn lấy Vương Đông Kỳ, khiến cho Vương Đông Kỳ - Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư không thể xuất thủ, nhìn qua còn có vẻ bị áp chế.

Mà lúc Cổ Nguyệt ra tay càng làm cho các nàng giật nảy cả mình, trong thời gian ngắn ngủi này, Cổ Nguyệt đã triển khai ba loại năng lực Nguyên Tố. Tuy rằng không nhìn ra hồn kỹ của nàng là gì, nhưng ba loại nguyên tố này phối hợp lẫn nhau, trong một thoáng liền có thể xoay chuyển tình thế,

chí ít đem thế hạ phong ban đầu kéo về trạng thái cân bằng.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân uy hiếp to lớn, ở những trận đấu trước bọn họ đã biết đến. Lúc này đã gần trong gang tấc, lại còn có nhiều quả Hỏa Cầu phụ trợ như vậy, Chu Hàn U biết, nếu không phát huy toàn bộ thực lực, chỉ sợ sẽ rơi vào thế hạ phong.

Hồn Hoàn màu tím dưới chân rốt cục sáng lên, khí tức cả người nàng đã biến đổi theo, băng vụ màu trắng trên người bỗng trở nên ngưng tụ lại. Tiếp theo đó, da thịt của nàng biến thành màu băng lam. Cả người đều tràn ngập một luồng khí tức cực kỳ lạnh giá. Băng Linh!

Lúc trước Mộc Linh của Chu Thiên Nhi đã áp chế Đường Vũ Lân phi thường thống khổ, mà Chu Hàn U đệ tam hồn kỹ rõ ràng là Băng Linh. Đồng dạng là hồn kỹ tăng cường cho Nguyên Tố, Bách Niên cùng Thiên Niên hiển nhiên không thể giống nhau, chớ nói chi của nàng lại còn là đệ tam hồn kỹ.

Cùng lúc với đệ tam hồn kỹ phóng thích, Tường Băng vô cùng to lớn cũng đã dựng thẳng lên ở trước người nàng.

Một đoàn Hỏa Cầu hạ xuống, trực tiếp tiêu biến trên Tường Băng. Đường Vũ Lân mạnh mẽ va vào Tường Băng. Nát Tan hiệu quả lần này lại không xuất hiện, Kim Long Trảo chỉ là lún sâu vào Tường Băng, trên Tường Băng xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, nhưng cũng không vỡ vụn ngay tức khắc.

Từng viên Băng Trùy nhanh chóng xuất hiện xung quanh cơ thể Chu Hàn U. Bị ba tên đối thủ chỉ mới 10 tuổi bức bách mình phải sử dụng đệ tam hồn kỹ, Chu Hàn U cũng đã có chút phẫn nộ rồi!

Dưới Băng Linh gia trì, lần này mỗi viên Băng Trùy nàng phóng thích ra đều có dư lực lớn, hàn khí toát ra bên ngoài, càng tràn ngập khí thế sắc bén cường thịnh.

Không chỉ có như vậy, nàng một chưởng vỗ ra, đánh vào bên trên Tường Băng của mình.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể chấn động, liền ý thức được không ổn, vội vàng thôi thúc hồn lực của bản thân. Một chớp mắt tiếp theo, âm

một tiếng, Tường Băng nổ nát, trực tiếp chấn hắn văng ra ngoài.

Đường Vũ Lân bọn họ trước đây cũng từng đối mặt qua tam hoàn Hồn Sư, nhưng đến thời khắc này, hắn mới ý thức được chân chính tam hoàn cường giả, thực lực đáng sợ đến dường nào.

Từng luồng hàn khí cường thịnh xuyên vào trong cơ thể hắn, khiến cho huyết thống hắn tựa như đều muốn đóng băng lại. Hơn nữa lực chấn động lúc nãy nổ tung khiến khí tức trong nội thể hắn trào dâng cuồn cuộn. Nếu như không phải thân thể hắn vượt xa người thường, e rằng chỉ chiêu vừa rồi cũng đủ khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Tường Băng phá nát, đánh bay Đường Vũ Lân, từng viên băng trùy lại lao ra ngoài, bay thẳng về phía Cổ Nguyệt.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân bị đánh bay, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải gần như cùng kinh ngạc thốt lên lên một tiếng. Điều khác biệt chính là, trong thanh âm Tạ Giải chỉ có sự khiếp sợ, mà thanh âm của Cổ Nguyệt lại tràn ngập phẫn nộ.

Một vệt hào quang kì dị ở đáy mắt Cổ Nguyệt sáng lên, trên người nàng lóe lên ánh bạc, đã xuất hiện ở trước người Đường Vũ Lân. Những viên băng trùy bắn về phía nàng nhất thời rơi vào chỗ trống.

Đây là...

Chu Hàn U sửng sốt một chút, dù sao kinh nghiệm thực chiến của nàng vẫn còn khiếm khuyết, trong chớp mắt này, những viên bằng chùy kia đã bay ra khỏi phạm vi chưởng khống của nàng, va chạm trên vòng bảo vệ của đài thi đấu tạo nên từng đợt gợn sóng.

Chương 224: Võ Hồn Dung Hợp Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt mặt cười tràn đầy sát khí, hai tay ở trước ngực kết ra một thủ ấn. Tiếp đó, trên người nàng cả hai Hồn Hoàn đồng thời sáng lên.

Một đoàn hỏa diễm hào quang đỏ rực từ trên người nàng phát ra, cùng lúc đó, một đoàn hào quang màu xanh lam khác cũng xuất hiện. Chỉ thấy hai tay nàng biến hóa không ngừng, luồng hỏa diễm cường thịnh đã bắn về phía trước.

Phong cùng Hỏa, hai loại thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, gió thổi khiến lửa lan nhanh. Phong Hỏa Song Long Quyển to lớn cũng đã hình thành ở trước mặt nàng.

Thời điểm Phong Hỏa Song Long Quyển vừa xuất hiện độ cao cũng chỉ có 1 mét, nhưng lại khiến cho Nguyên Tố võ hồn của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi đều có thể rõ ràng cảm giác được, không khí trên đài thi đấu đều hướng về phía nguyên tố "Gió" cùng nguyên tố "Lửa" kia, bằng một tốc độ kinh khủng, hội tụ lại. Lốc xoáy hai thuộc tính khủng bố cấp tốc trưởng thành, chỉ mất thời gian vài lần hô hấp, độ cao đã vượt quá 2 mét.

"Nàng lĩnh ngộ Nguyên Tố Chi Tâm." Chu Thiên Nhi vốn vẫn luôn xảo tiếu yên nhiên đột nhiên la thất thanh.

Nắm giữ được Nguyên Tố Chi Tâm, chỉ có đối với chưởng khống giả của Nguyên Tố thuộc tính mới có ý nghĩa. Thuộc tính Nguyên Tố Hồn Sư vô cùng hiếm thấy. Bọn họ muốn trở thành cường giả chân chính, có một cửa nhất định phải vượt qua; đó chính là lĩnh ngộ được Nguyên Tố Chi Tâm của nguyên tố mà mình chưởng khống.

Nguyên Tố Chi Tâm xuất hiện từ chân lý của nguyên tố, chỉ khi nắm giữ được chân lý này, Hồn Sư mới có thể chân chính dung nhập vào bên trong Nguyên Tố Võ Hồn của mình. Khi thôi động Nguyên Tố, không chỉ tương quan cùng với hồn lực bản thân mà thậm chí còn có thể trực tiếp điều động thuộc tính nguyên tố từ trong không khí. Có thể khiến cho cả sức tấn công lẫn phòng ngự của mình đều tăng trưởng trên phạm vi lớn.

Nguyên Tố Chi Tâm là một trong những thứ phân biệt Võ Hồn Nguyên Tố Hệ mạnh hay yếu. Đương nhiên, nếu sử dụng Nguyên Tố Chi Tâm triệu hoán từ trong không khí lượng lớn thuộc tính nguyên tố vượt quá khả năng mình có thể chưởng khống, rất có nguy cơ gặp phải phản phệ. Vì lẽ đó, Nguyên Tố Võ Hồn Hồn Sư luôn có yêu cầu cao nhất về tinh thần lực. Quan trọng nhất để Hồn Sư đảm bảo khống chế được thuộc tính của mình. Bằng không, một khi thất bại, liền khiến cho bản thân mình bị nguyên tố nuốt chửng.

Như Chu Hàn U Băng Linh cùng Chu Thiên Nhi Mộc Linh, nói theo một ý nghĩa nào đó, đều giúp các nàng tăng cường năng lực câu thông cùng nguyên tố mình chưởng khống. Thế nhưng, khoảng cách mà các nàng lĩnh ngộ được Nguyên Tố Chi Tâm còn phải đi một chặng đường rất dài.

Thời điểm Cổ Nguyệt thả ra Phong Hỏa Song Long Quyển, nàng rõ ràng không hề tiếp tục truyền thêm hồn lực vào, nhưng Phong Hỏa Song Long Quyển này vẫn nhanh chóng trưởng thành, đây rõ ràng là đã lĩnh ngộ Nguyên Tố Chi Tâm hiệu quả. Thông qua lý giải đối với nguyên tố, trực tiếp hấp dẫn hai loại nguyên tố khác nhau truyền vào trong đó, giúp cho Phong Hỏa Song Long Quyển trở nên ngày càng mạnh mẽ hơn.

Nàng mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có khả năng lĩnh ngộ Nguyên Tố Chi Tâm? Hơn nữa còn là hai loại nguyên tố Nguyên Tố Chi Tâm. Điều này hoàn toàn khó mà tin nổi.

"Nhanh! Ra tay." Chu Hàn U là người đầu tiên phản ứng lại, các nàng biết rõ cái gì gọi là Nguyên Tố Chi Tâm, cho nên mới càng hiểu được Nguyên Tố Chi Tâm một khi bộc phát sẽ đáng sợ như thế nào.

Một khi mất đi sự khống chế, e rằng tất cả mọi người trên đài thi đấu đều gặp phải tao ương. Ai biết vị Cổ Nguyệt này có thể khống chế tới mức nào?

Nói như vậy, Hồn Sư lĩnh ngộ Nguyên Tố Chi Tâm, đều sẽ khống chế kỹ năng dừng trước khi Nguyên Tố Chi Tâm đạt đến cực hạn để tránh bị phản phệ. Nhưng Cổ Nguyệt chỉ mới 10 tuổi, các nàng không dám đánh cược!

Chu Hàn U hướng về phía muội muội đưa tay phải ra, Chu Thiên Nhi vươn tay trái ra nắm lấy, khí tức của tỷ muội hai người đồng thời phát sinh ra biến hóa.

Phía sau Chu Hàn U, một đoàn quang ảnh xanh lam lấp lánh, phía sau Chu Thiên Nhi, có thêm một quang ảnh màu xanh lục. Hai quang ảnh từ phía sau hai người ôm lấy lẫn nhau, trong phút chốc, khí tức của hai người bay vút lên, bạo phát bằng một tốc độ kinh người.

Vào giờ phút này, ở trong phòng quan sát thi đấu rất nhiều người cũng đã đứng lên.

Trong đó có các hai người ở trong phòng khách số 07 - Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập, còn có phòng khách số 01- Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Băng.

Tuy rằng bọn họ không ở chung một phòng khách, nhưng đều không hẹn mà trong mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hồi thi đấu 3 đấu 3 này vốn lẽ ra không gây ra quá nhiều sự quan tâm, nhưng cuối cùng đã khiến bọn hắn gặp quá nhiều chấn động.

Từ lúc thi đấu vừa mới bắt đầu, Vũ Trường Không đã ý thức được Đường Vũ Lân bọn họ gặp phải cường địch, hai người tam hoàn thì thôi không nói, nhưng lại còn đến từ Hải Lục học viện vốn nổi danh về năng lực thực chiến, mạnh hơn hẳn các đối thủ trước đó. Thêm vào đó lại còn có hai tên Nguyên Tố Hồn Sư.

Theo nhịp độ trận đấu tiếp diễn, Đường Vũ Lân an bài chiến thuật vẫn phi thường thoả đáng. Tạ Giải cuốn lấy Vương Đông Kỳ là vô cùng cần thiết, nếu không thì, để một tên Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư tiên phong, Thiểm Lôi Kiếm nhất định sẽ đem lại hiệu quả khống chế toàn trường. Như vậy, thực lực của hai tên Nguyên Tố Hồn Sư sẽ được phát huy đến mức tận cùng.

Nhưng khiến Vũ Trường Không có chút nghẹn ngào, Đường Vũ Lân tên

tiểu tử này quá to gan, ngay từ đầu vẫn không để cho Cổ Nguyệt ra tay. Đây rõ ràng là muốn thử nghiệm cực hạn của bản thân. Mãi đến tận khi Võ Hồn của mình bị đối thủ áp chế, lúc này mới để Cổ Nguyệt tham gia vào trong chiến đấu.

Thực lực của Chu Hàn U so với tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn, nhưng Cổ Nguyệt lại có thể lĩnh ngộ Nguyên Tố Chi Tâm chuyện như vậy, ngay cả khuôn mặt của Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập cũng không khỏi biến sắc.

Thẩm Dập, ở trong phút nghẹn ngào này, lập tức hướng về Vũ Trường Không yêu cầu hắn tặng tên đệ tử này cho nàng.

Nguyên Tố Hồn Sư có thể lĩnh ngộ thành công Nguyên Tố Chi Tâm, tuyệt đối là thiên tài hiếm có, chớ nói chi là Cổ Nguyệt hiện tại còn thể hiện ra Đa Hệ Nguyên Tố Năng Lực. Dù hồn kỹ của nàng có thể không nổi trội ở riêng một thuộc tính nào, nhưng có thể có Nguyên Tố Chi Tâm, những thứ này đều không còn quá trọng yếu! Nàng chí ít cũng đã lĩnh ngộ Phong, Hỏa hai loại Nguyên Tố Chi Tâm, đã là bất thế thiên tài.

Nhưng mà sự tình khiến họ ngạc nhiên vẫn còn chưa kết thúc, đối mặt với Phong Hỏa Song Long Quyển, Chu Hàn U sau khi kinh hãi, lại có thể theo bản năng lật lá bài tẩy cuối cùng của chính mình. Khi nàng cùng Chu Thiên Nhi tay nắm tay, sau lưng dị tượng xuất hiện, các cường giả ở đây quan chiến ngay lập tức đều ý thức được một chuyện.

Thứ hiếm gặp nhất trong giới Hồn Sư, cũng là năng lực tối cường hãn xuất hiện.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!

Hơn nữa, lại còn là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ do hai loại Nguyên Tố tạo thành.

Dù cho là ở cấp bậc thi đấu toàn Liên Bang, cảnh tượng như vậy cũng không thường được thấy! Nhưng lại xuất hiện ở Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu nhóm thiếu niên, nội dung 3 đấu 3, vốn ai cũng tưởng là một trận thi đấu nhàm chán.

Long Hoán Thiên cuối cùng đã hiểu được tại sao thời điểm Trương Chấn

Bằng hướng về mình yêu cầu danh ngạch nội viện đệ tử lại vô cùng thong dong. Hắn thật sự có lý cho để tự tin.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ xuất hiện, coi như là dựa vào thực lực cùng sức ảnh hưởng, chỉ cần năng lực này bày ra, thu được hai tiêu chuẩn nội viện là điều vô cùng hiển nhiên.

Thiên Hải Thành dù cho là bá đạo, nhưng đối với thiên tài như vậy cũng không thể để cho bọn họ mai một. Dù sao, Thiên Hải Thành vẫn phải vì lợi ích chung của toàn bộ Thiên Hải Liên Minh mà suy nghĩ.

Thi vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, đối với toàn Liên Minh mà nói là một vinh quang lớn lao. Dù cho thu hoạch lớn nhất là Hải Lục học viện, nhưng lại có thể thu thêm được danh ngạch ghi danh nội viện trong tương lai, Liên Minh được lợi cũng không ít. Riêng chỉ trong Liên Bang, sức ảnh hưởng của giới Hồn Sư có thể tăng lên khá nhiều.

Đồng thời, Long Hoán Thiên cũng chú ý tới đại biểu của Đông Hải Thành xuất chiến ba tên tiểu gia hỏa, mà ba tên này cũng không phải kẻ tầm thường! Tuy rằng chưa từng xuất hiện Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nhưng cô bé cuối cùng ra tay lại thể hiện ra năng lực Nguyên Tố Khống Chế Hệ mạnh mẽ như vậy, lốc xoáy càng lúc càng khổng lồ kia, lại có thể được triển khai bởi một nhị hoàn Hồn Sư thôi sao?

Trương Chấn Bằng lúc này cũng trợn to hai mắt, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ bại lộ quá sớm rồi! Tuy rằng hắn như trước có lòng tin giành được giải quán quân nội dung 3 đấu 3. Nhưng quả thật 3 tên học viên của Đông Hải Thành này bày ra thực lực khiến người khác phải giật mình. Vốn cho là người mạnh nhất chính là Đường Vũ Lân, nhưng hiện tại xem ra, cô bé ra tay cuối cùng này mới thật sự là người mạnh nhất.

Nhiệt độ trên toàn bộ đài thi đấu bắt đầu giảm xuống, thân thể của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi tỷ muội bắt đầu trở nên óng ánh long lanh hơn. Các nàng lúc này, lại giống như tinh linh vậy, toàn thân tự tỏa ánh hào quang.

Chương 225: Băng Tuyết Chi Sâm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lam lục hai màu ánh sáng giao hòa lẫn nhau, khuếch tán, trong nháy mắt làm cả đài thi đấu phủ kín một lớp sương mù.

Tốc độ trưởng thành của Phong Hỏa Song Long Quyển rõ ràng bắt đầu hạ thấp, bởi vì trên đài thi đấu hai loại nguyên tố Phong – Hỏa nhanh chóng bị loại bỏ.

Sắc mặt Cổ Nguyệt hơi đổi một chút. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đã vượt quá dự đoán ban đầu của nàng.

Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một đoàn bạch quang cường thịnh đột nhiên từ phía trước nàng bay vọt lên. Đó là một cây đại thụ, toàn thân lập lòe ánh hào quang màu trắng, nhưng bản thân lại có màu xanh lam. Nó tựa như là do bông tuyết ngưng tụ lại mà thành, nhưng cũng lại tràn ngập hơi thở sự sống.

Vị trí của nó xuất hiện, vừa vặn lại là vị trí lúc trước của Phong Hỏa Song Long Quyển. Nó cùng Phong Hỏa Song Long Quyển đụng vào nhau, bão táp nguyên tố mãnh liệt bắn ra, đại thụ chập chờn, cành cây, lá cây dồn dập bị phá nát, nhưng mà Phong Hỏa Song Long Quyển cũng thuận theo đó mà tan biến mất.

Xa xa, Tạ Giải và Vương Đông Kỳ vốn đang giao thủ chợt nhìn thấy cảnh này. Đông Kỳ đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng chạy khỏi khu vực thi đấu, nàng hiểu rõ uy lực của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của Chu Hàn U tỷ muội.

Trong lúc chạy, nàng cũng hướng về Tạ Giải hô to một tiếng, "Chạy mau."

Tạ Giải cũng cảm giác được không ổn, liền đuổi theo phương hướng của nàng nhào ra bên ngoài.

Với tu vi của Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi, cũng chỉ vừa vặn đủ để có thể sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này, nhưng để khống chế được hoàn toàn, họ lại không làm được. Đây là nguyên nhân vì sao Vương Đông Kỳ lại muốn bỏ chạy.

Phong Hỏa Song Long Quyển bị phá, sắc mặt Cổ Nguyệt trắng nhợt. Trọng tài ở phía xa xa hét lớn một tiếng, "Dừng lại!"

Nhưng mà vào lúc này đã không thể dừng lại được!

"Ầm, ầm!" Trên khán đài, pha lê trong phòng khách số 07 đột nhiên bị phá nát, một bóng người khác nào một con bạch ưng màu trắng hướng về phía sân thi đấu bay xuống.

Bên phòng khách số 01 cũng xuất hiện tình huống tương tự, nhưng bắn ra là hai bóng người.

Nhưng mà bất luận tốc độ của bọn họ nhanh bao nhiêu, vào đúng lúc này cũng đã không kịp ngăn cản.

Cổ Nguyệt chỉ cảm giác xung quanh cơ thể mình không ngừng truyền đến từng luồng lực lượng áp chế, hàn ý khủng bố lan tràn áp bức thân thể của nàng. Dưới chân, một luồng lực cực lớn đột nhiên bạo phát. Trên đài thi đấu, từng cây đại thụ màu xanh lam mọc lên che phủ khắp nơi.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, Băng Tuyết Chi Sâm!

Ngay khi Cổ Nguyệt vì giật mình mà trợn to hai mắt, đột nhiên, nàng cảm giác được thân thể mình nhẹ đi, trời đất quay cuồng, tiếp đó đã được một đôi cánh tay mạnh mẽ bế lên. Sau đó thân thể nàng bị nhấc bổng lên, nâng lên trên cao.

Cổ Nguyệt cúi đầu nhìn sang, giật mình nhận ra người đang ẵm mình chính là Đường Vũ Lân.

“Đừng lo lắng, có ta ở đây!”

Từng cây gai băng đâm ra, xuyên thẳng qua người Đường Vũ Lân. Đó là những cành cây của Băng Tuyết Chi Sâm đại thụ, nhưng thân thể của hắn vô cùng rắn rỏi, mạnh mẽ ngăn cản những cành cây kia, che chắn cho nàng, không thể chúng đâm vào người Cổ Nguyệt

Cổ Nguyệt nhìn thấy rõ ràng, từng đóa huyết hoa tỏa ta trong mắt nàng. Nàng càng thấy rõ ràng, ở trên mặt hắn, không hề toát ra vẻ thống khổ, chỉ có mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng. Cánh tay của hắn vẫn như trước kiên định mạnh mẽ như vậy. Vững vàng nâng thân thể của nàng lên.

Ngay trong nháy mắt khi Băng Tuyết Chi Sâm từ dưới đất chui lên, chính hắn dùng Kim Long Trảo đánh xuống mặt đất, mạnh mẽ thoát khỏi ràng buộc, nhào tới bên người nàng, ôm lấy nàng, lại nâng nàng lên, dùng lưng mình che chở cho nàng, chịu đựng xung kích của Băng Tuyết Chi Sâm.

"Không ——" Trong miệng Cổ Nguyệt một âm thanh bi thiết không còn nghe ra tiếng người nữa, âm thanh của nàng gào lên như muốn xé rách trời cao. Xung quanh cơ thể nàng, từng đạo quang ảnh màu sắc rực rỡ bạo phát. Trong tiếng bi thiết kia, trong không khí, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian, sáu loại nguyên tố đột nhiên bay như điên về phương hướng của nàng mà hội tụ lại.

Ánh mắt Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc, thân thể của hắn đã mất đi cảm giác, thật sự cũng không đau đớn, nhưng mà không hiểu tại sao, nhìn Cổ Nguyệt như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Trong tròng mắt Cổ Nguyệt, bắn ra ánh sáng vô cùng chói lọi, một luồng khí tức thô bạo khó có thể hình dung từ trên người nàng bạo phát.

"Cổ Nguyệt, không được." Đường Vũ Lân thanh âm yếu ớt vang lên. Truyền vào trong tai Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt thân thể mềm mại khẽ run run, nàng đột nhiên ý thức được điều gì. Nàng đột nhiên ôm chặt lấy Đường Vũ Lân, ánh bạc đồng thời lấp lóe, khi huyết quang kia bắn tới, hai người biến mất ở đỉnh của Băng Tuyết Chi Sâm.

Một đạo nhân ảnh nhào lên trên đài thi đấu, từng cây Băng Tuyết Chi Sâm

không ngừng vọt lên, nhưng chỉ những cây đầu là to lớn nhất, những cây phía sau dần dần thu nhỏ lại, nhưng không khí trên toàn bộ đài thi đấu vẫn là cực hàn như cũ.

Nhân ảnh áo trắng này là người đầu tiên vọt lên trên đài thi đấu, nhưng hắn lại vồ hụt, bởi vì khi hắn đến, chính là lúc Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đồng thời hóa thành ánh bạc biến mất.

Trương Chấn Bằng là người thứ hai đến, một khắc sau khi hắn nhìn thấy Băng Tuyết Chi Sâm phát động, liền ý thức được không hay! Đây chỉ là thi đấu mà thôi! Mà hai đệ tử đắc ý của mình vẫn chưa thể khống chế hoàn toàn được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, đây là muốn xảy ra chuyện chẳng lành.

Đáng tiếc, hắn vẫn tới chậm một bước.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ dĩ nhiên bạo phát. Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi gần như cùng lúc rơi xuống đất, sắc mặt hai thiếu nữ đồng dạng trắng xám, miệng hả to, kịch liệt thở hổn hển. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ triển khai ra khiến cho các nàng tiêu hao toàn bộ hồn lực.

"Các ngươi làm sao có thể phát động Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!" Trương Chấn Bằng trách cứ: "Thế nào? Thân thể không vấn đề gì chứ?"

Ở thời khắc Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi phát động Băng Tuyết Chi Sâm, trong chớp mắt tiếp theo liền hối hận. Kinh nghiệm thực chiến của các nàng chung qui vẫn không đủ phong phú, đối mặt với Phong Hỏa Song Long Quyền, các nàng cảm nhận được uy hiếp to lớn, hầu như là theo bản năng liền vận dụng thủ đoạn mạnh nhất của mình. Nhưng khi Băng Tuyết Chi Sâm bay lên, mắt thấy Đường Vũ Lân nâng Cổ Nguyệt lên và bị đâm xuyên người, trong lòng các nàng đã tràn ngập hối hận.

“Ngươi dạy đồ đệ của mình như vậy sao?" Chính đang lúc này, một âm thanh cực kỳ lạnh lẽo từ phía sau lưng truyền đến.

Trương Chấn Bằng xoay người nhìn lại, nhìn thấy, một bóng người bạch y tung bay. Hắn trẻ tuổi, anh tuấn, nhưng toàn thân lại toả ra hàn ý khó có thể hình dung.

"Ngươi là ai? Nơi này đến phiên tiểu bối như ngươi nói chuyện?" Trong lòng hắn lúc này vô cùng phiền não, trong trận đấu xuất hiện tình huống

như thế, thân là Hải Lục học viện viện trưởng, hắn bụng làm dạ chịu. Hắn biết rõ uy lực của Băng Tuyết Chi Sâm, hai tên học viên Đông Hải học viện kia bằng chừng ấy tuổi đã thể hiện ra thiên phú như vậy, Đông Hải học viện nhất định sẽ không giảng hoà.

"Được." Vũ Trường Không không thèm biện giải, nhưng hai mắt của hắn ở trong chớp mắt đã biến thành màu lam đậm, bỗng nhiên bước lên một bước, trong tay phải, Thiên Sương Kiếm đưa lên, hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái Hồn Hoàn ánh sáng lấp loé.

Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn!

Một chiêu kiếm đâm ra, phong vân động. Hàn ý trên toàn bộ thi đấu đài vốn chưa tan đi điên cuồng hướng về thân thể hắn mà tụ lại, chân trái Vũ Trường Không điểm nhẹ trên mặt đất, nhìn qua vô cùng thanh thoát, nhưng ở trong chớp mắt đã làm toàn bộ Băng Tuyết Chi Sâm trên đài bị phá nát, hóa thành bột mịn rơi xuống.

Thiên Sương Kiếm chỉ về phía trước, đệ ngũ Hồn Hoàn dưới chân Vũ Trường Không toả sáng, tiếp theo, một huyễn ảnh cự kiếm màu lam đột nhiên xuất hiện. Sau đó cây thứ hai, thứ ba, thứ tư,… hầu như ở trong một nhịp thở, chín chuôi cự kiếm lăng không lơ lửng. Uy thế kinh khủng, áp bức toàn bộ Sân Vận Động Thiên Hải Thành. Mỗi người ở đây đều có thể cảm nhận được uy áp đáng sợ cùng hàn ý mãnh liệt tỏa ra từ trên thân cự kiếm kia.

Khi Trương Chấn Bằng nhìn thấy trên người Vũ Trường Không bay lên sáu cái Hồn Hoàn cũng đã ngơ ngác biến sắc. Hắn tuy rằng cũng là lục hoàn Hồn Sư, nhưng của hắn lại là hai vàng bốn tím, hắn hiểu vô cùng rõ lục hoàn Hồn Đế nắm giữ hai cái Vạn Niên Hồn Hoàn có ý nghĩa gì.

Chín chuôi cự kiếm đột nhiên xuất hiện, tạo thành một mặt trăng to lớn trên không trung, không có nửa phần dừng lại, chém thẳng xuống đầu Trương Chấn Bằng.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt sinh tử chưa rõ, Vũ Trường Không đã thật sự nổi giận. Bạch Y Lam Kiếm càng nổi giận, lại càng thêm lạnh lẽo. Trong nháy mắt này, ngay cả không khí chung quanh thân thể hắn tựa hồ cũng đã ngưng tụ lại.

Trương Chấn Bằng hiện tại cũng không lo nổi giải thích, áp lực to lớn kia làm Võ Hồn của hắn tự động bắn ra. Sau lưng một đôi cánh khổng lồ mở ra, thân thể trở nên hùng tráng. Hai tay nâng bầu trời, một đoàn lôi cầu to lớn ở trong tay hắn nổ tung, hóa thành một đạo cường quang, oanh kích thẳng về phía Nguyệt Kiếm.

"Oanh —— "

Đây là tranh tài giữa hai tên Hồn Đế, nhưng chỉ mới lần thứ nhất va chạm đã hiển hiện ra chênh lệch giữa hai bên.

Trong tiếng nổ kịch liệt, quả cầu sét bị phá nát, chín chuôi cự kiếm chỉ có lam quang lóe lên một chút, dường như vô sự, trong chớp mắt tiếp theo đã đến đỉnh đầu của Trương Chấn Bằng.

Trương Chấn Bằng mặc dù biết thực lực giữa mình và đối phương có khoảng cách, nhưng cũng không nghĩ tới chênh lệch lại lớn đến trình độ như thế. Chợt quát lên một tiếng, đệ ngũ Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, một con Lôi Bằng khổng lồ lao lên không trung, lần thứ hai va về phía mặt trăng.

Võ Hồn của hắn chính là Lôi Bằng, cũng rất mạnh mẽ. Đáng tiếc, hắn gặp phải chính là Vũ Trường Không, Bạch Y Lam Kiếm, Băng Thiên Tuyết Hàn Vũ Trường Không.

Là Vũ Trường Không đang nổi giận!

Dưới đài thi đấu.

Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt đã ôm Đường Vũ Lân xuất hiện trên mặt đất. Có thể thấy rõ ràng, trên người Đường Vũ Lân đã xuất hiện vô số lỗ thủng to lớn. Những lỗ thủng to lớn này đa phần đều tập trung ở nửa người trên của hắn, còn có bắp đùi phải cũng bị xuyên thủng, đối với người bình thường mà nói, đây tuyệt đối là những vết thương trí mạng.

Cổ Nguyệt cắn chặt hàm răng, nàng đột nhiên ôm chặt lấy Đường Vũ Lân, sau đó trên người liền bắn ra một đạo kim quang loá mắt. Kim quang này đưa nàng cùng Đường Vũ Lân bao phủ ở bên trong, trong hô hấp này, liền hóa thành một quang kén màu vàng, khiến cho người từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Chương 226: Hung hăng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Graaaoooo!!!" tiếng rồng ngâm vang lên ở trên đài thi đấu.

Ngay khi Lôi Bằng nhằm về Nguyệt Kiếm trên không trung, một đạo quang ảnh xanh lá cây theo đó vọt lên. Đạo quang ảnh hiện ra hình dạng của một con rồng, khác nào một con Cự Long từ từ bay lên, cùng phối hợp hỗ trợ với Lôi Bằng.

Long Hoán Thiên lúc này đã xuất hiện ở bên người Trương Chấn Bằng, tuy quan hệ giữa hai học viện là quan hệ cạnh tranh, nhưng bọn họ dù sao cũng là lão bằng hữu. Thời khắc mấu chốt có thể nào không cứu giúp lẫn nhau?

Cùng lúc đó, toàn bộ Sân Vận Động Thiên Hải cũng đã vang lên tiếng còi báo động chói tai. Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu tụ tập nhiều giới chức nghiệp tham gia như vậy, rất ít người dám ở bên trong thi đấu gây sự. Dù sao điều này cũng tương đương đối nghịch với toàn bộ Thiên Hải Liên Minh!

"Oanh, oanh, oanh..." Liên tiếp chín tiếng nổ vang trên không trung nối tiếp nhau, hàn ý mãnh liệt trong nháy mắt bao phủ toàn bộ khu vực trung ương sân thi đấu, khiến cho người không nhịn được không ngừng rùng mình, giữa bầu trời lại phát ra càng nhiều loại hào quang hơn. Trong lúc nhất thời, bên trong sân vận động tràn ngập gợn sóng nguyên tố các loại vô cùng nồng đậm.

Thật là mạnh mẽ!

Trên khán đài, khán giả quan chiến mắt cũng đã choáng váng, đây mới thực

sự là cường giả quyết đấu! Ba vị lục hoàn Hồn Đế liên tục va chạm, chỉ có thể dùng hai chữ "Chấn! Động!" để hình dung.

Quang ảnh lóe qua, Vũ Trường Không vẫn như trước đứng ngạo nghễ tại chỗ, nguyên tố gợn sóng thổi bộ bạch y của hắn phiêu đãng, tựa như không hề ám một chút khói lửa của nhân gian.

Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng cũng đã đều từng người một lui về phía sau mười mấy mét, sắc mặt cả hai đều hết sức khó coi. Long Hoán Thiên còn hơi khá một chút, chỉ là sắc mặt tái nhợt, nhưng nơi khóe miệng của Trương Chấn Bằng cũng đã có tơ máu tràn ra.

Long Hoán Thiên giận dữ, quát lên: "Ngươi là từ nơi nào đến, dám ở tại Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu quấy rối."

Vũ Trường Không chỉ lạnh lùng nhìn hắn, lại không thèm lên tiếng, trong tay Thiên Sương Kiếm ánh kiếm phừng phực, khí thế bản thân vẫn như trước đang điên cuồng kéo lên, sáu cái Hồn Hoàn vào đúng lúc này tựa hồ tất cả đều đã lóe sáng lên.

Đồng dạng là lục hoàn, dù cho là ở dưới tình huống hai đối một, Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng vẫn như trước bị áp chế toàn thân đến cứng ngắc, hồn lực bản thân không thể lưu chuyển thuận lợi.

Hai người không khỏi ngơ ngác, tên thanh niên này nhìn qua bất quá chỉ mới 28, 29 tuổi. Làm sao có thể có thực lực tuyệt đối mạnh mẽ như vậy? Nhìn hai cái Hồn Hoàn màu đen trên người Vũ Trường Không, bọn họ cũng nhìn nhau biến sắc. Đối mặt đối thủ như vậy, bọn họ thật sự không có một chút chắc chắn nào.

Trên đài thi đấu, còn có hai người khác từ rất sớm đã quan tâm tới cuộc đấu này. Từ Lạp Trí một mặt lo lắng không ngừng hỏi rằng: "Đường Vũ Lân không có sao chứ? Hắn không có sao chứ, Tinh Lan tỷ, hắn không có sao chứ?"

Diệp Tinh Lan ánh mắt có chút dại ra. Nàng ngày hôm nay là cố ý đến đây quan sát Linh Ban đoàn đội chiến, ước định ngày đó cùng Cổ Nguyệt nàng còn nhớ rất rõ ràng. Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Nhưng mà nàng lại không nghĩ rằng, chính mình lại nhìn thấy một màn như

vậy. Là người bên ngoài, nàng thấy rõ ràng ở ngày trước thời khắc cuối cùng khi Băng Tuyết Chi Sâm bạo phát, Đường Vũ Lân nhào tới bên người Cổ Nguyệt, dùng thân thể của chính mình ngăn trở Băng Tuyết Chi Sâm cho nàng, đồng thời đem nàng nâng lên cao. Trước sau không để nàng bị Băng Tuyết Chi Sâm xúc phạm tới.

Ở trong nháy mắt đó, tâm hồn của Diệp Tinh Lan đã xúc động thật sâu sắc. Bọn họ đều vẫn còn là nam nữ thiếu niên, tâm hồn vẫn còn đơn thuần. Càng là ở vào thời điểm thế này, càng dễ dàng bị rung động.

Chính trong một khắc đó, hết thảy oán niệm trong lòng nàng đối với Đường Vũ Lân đã tan biến không còn sót lại chút gì, hình tượng Đường Vũ Lân trong lòng nàng trong nháy mắt trở nên cao lớn vô cùng.

Đây là lần đầu tiên nàng biết, hóa ra một người có thể vì một người khác mà trả giá nhiều như vậy.

Thân thể của hắn cũng đã bị xuyên thấu, không biết có bị thương tổn chỗ yếu hại nào không? Ngày ấy, hắn cùng chiến đấu với mình cũng đã bị thương không nhẹ! Hắn e rằng...

Diệp Tinh Lan trước sau đều không hề trả lời câu hỏi của Từ Lạp Trí, bởi vì nàng không biết mình nên trả lời làm sao mới tốt.

Trong lòng âm thầm phát sinh một tiếng thở dài, nàng căn bản cái gì đều không làm được. Vị cầm thanh trường kiếm có Võ Hồn màu xanh lam kia, ắt hẳn là giáo viên của hắn…

Vũ Trường Không không trực tiếp phát động công kích. Thân hình lóe lên, dưới tình huống dùng khí thế áp chế hoàn toàn Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng, đi tới vị trí của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, cúi đầu liếc mắt nhìn hai vị đệ tử của mình, không khỏi nhíu mày.

Quang kén màu vàng mang theo hơi thở sự sống nồng đậm. Tuy rằng không thấy rõ tình huống bên trong, nhưng Vũ Trường Không lại có thể cảm giác được rõ ràng bên trong có hai làn sóng sinh mệnh tồn tại. Điều này chí ít chứng minh, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đều vẫn còn sống, vẫn không có chuyện gì.

Chính vào lúc này, giữa bầu trời đột nhiên truyền đến từng tiếng gào thét,

từng thân ảnh khổng lồ xuất hiện ở trên bầu trời Sân Vận Động Thiên Hải.

Nhìn thấy những bóng người này, Long Hoán Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Giải ngẩng đầu hướng về không trung nhìn lại, hắn giật mình nhìn thấy, từng chiếc Cơ Giáp to lớn đến hơn 10 mét từ trên trời rơi xuống. Số lượng tổng cộng đã vượt quá 20 đài.

Dẫn đầu là một đài Cơ Giáp toàn thân màu tím, tỏa ra khí tức hung hăng. Sau lưng hắn, là 4 đài Cơ Giáp màu vàng, sau đó là 15 đài Cơ Giáp màu trắng.

Những người máy này nhìn qua thể tích đều không chênh lệch bao nhiêu, nhưng sóng năng lượng tỏa ra lại tuyệt nhiên không giống. Hết thảy Cơ Giáp phía sau cộng lại, cũng không bằng khí tức năng lượng mà đài Cơ Giáp trước nhất tỏa ra.

Phân loại Cơ Giáp cũng tương tự với Hồn Hoàn, Hồn Linh.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu trắng, Cơ Giáp cơ sở, dùng để dạy học bình thường, có thể được điều khiển để thực hiện những động tác đơn giản, cài đặt năng lượng cơ bản, dùng để chiến đấu trong thời gian ngắn, không cách nào hòa hồn lực vào để điều khiển, không cách nào cùng Hồn Linh phối hợp. Đơn thuần là điều khiển thủ công; thường được các thành thị cơ sở dùng để canh gác thành trì; dùng để duy trì trật tự công cộng. Người bình thường cũng có thể điều khiển.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu vàng, Cơ Giáp trung cấp, dùng trong quân đội phổ thông đều là tầng thứ này, có thể điều khiển vận dụng nhiều tính năng hơn, lắp đặt năng lượng phổ thông, có thể thu nạp năng lượng hoặc hồn lực song năng cùng khởi động, có thể cùng Hồn Linh đơn giản phối hợp. Vẫn thuần túy điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím, Cơ Giáp cao cấp, cũng trở thành Cơ Giáp chuyên môn. Thiết kế Cơ Giáp, đính chế Cơ Giáp, tư nhân Cơ Giáp, căn cứ đặc tính Võ Hồn của từng người mà chế tạo riêng, có thể điều khiển tốt hơn, càng thêm phù hợp với tự thân Võ Hồn, bình thường đều làm Cơ Giáp chuyên môn. Cùng Hồn Linh phối hợp vô cùng ăn ý. Điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đen, Cơ Giáp siêu cấp, đặc thù vật liệu, đặc thù thiết kế, đặc thù chế tác, Hồn Linh dưới trình độ nhất định hòa vào, tựa như một phần của thân thể. Mỗi một đài siêu cấp Cơ Giáp đều chỉ có thể có một chủ nhân. Mất đi chủ nhân, siêu cấp Cơ Giáp sẽ không cách nào bị bất luận người nào khác sử dụng. Muốn điều khiển siêu cấp Cơ Giáp, cần chí ít tu vi từ Hồn Đế trở lên, tinh thần lực đạt từ Linh Hải Cảnh trở lên, đạt đến trình độ nhất định có thể dựa vào tinh thần lực phụ trợ điều khiển Cơ Giáp, thực hiện được các kỹ xảo có độ khó cao hơn.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đỏ, Cơ Giáp thần cấp, nhất định phải tự tay chế tạo mới có khả năng hoàn thành, cần vật liệu cao cấp nhất, đoán tạo cao cấp nhất, cần lấy tinh huyết cùng Võ Hồn bản thân hoàn toàn hòa vào trong đó, hình thành quan hệ sinh mệnh tương giao. Chân chính là một phần của sinh mệnh, thần cấp Cơ Giáp chân chính, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt Hồn Linh cùng Cơ Giáp hòa vào làm một thể.

Chỉ có đến tầng thứ Cơ Giáp màu đỏ, mới có thể cùng Đấu Khải Sư đánh đồng cùng nhau. Nhưng độ khó để chế tạo một đài Hồn Đạo Cơ Giáp màu đỏ, hoàn toàn không kém chế tạo Đấu Khải của riêng mình. Vì lẽ đó độ khan hiếm của Cơ Giáp màu đỏ còn vượt quá Đấu Khải Sư.

Đương nhiên, nếu như cùng so sáng với cường giả Đấu Khải Sư, Cơ Giáp màu đỏ vẫn không tính là cái gì.

20 đài Cơ Giáp mới vừa hiện thân, liền bao vây xung quanh Vũ Trường Không, trên tay mỗi một Cơ Giáp màu trắng đều khiêng một Hồn Đạo Pháo dài đến 3 mét, nhắm thẳng vào Vũ Trường Không. Cơ Giáp màu tím phi hành ở phía trước nhất.

Phải biết, sức chiến đấu của Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím chí ít cũng tương đương với lục hoàn Hồn Sư, hơn nữa còn có rất nhiều năng lượng dự trữ; đủ để đem lại hiệu quả áp chế đối với lục hoàn Hồn Sư.

Có những người máy này xuất hiện, theo Long Hoán Thiên, tình cảnh hẳn là đã được khống chế.

Nhưng cũng có một số người không cho là như vậy, thí dụ như, người đã đi đến bên dưới đài, nhưng cũng không có đi tới – Thẩm Dập.

Chương 227: Thiên Băng Đấu Khải

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhìn Vũ Trường Không trôi nổi ở giữa không trung, ánh mắt trước sau lãnh đạm, nàng không khỏi lẩm bẩm tự nhủ: "Những tên ngu ngốc này, đây là ép hắn phát rồ a! Lẽ nào bọn họ không hiểu, người nhìn qua càng bình tĩnh, khi phát rồ lên sẽ càng đáng sợ sao?"

Ngay thời điểm nàng tự lẩm bẩm, Vũ Trường Không đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thiên Sương Kiếm trong tay mình, sau đó hắn chậm rãi phun ra Nhị Tự từ trong miệng.

"Thiên ——, Băng —— "

Nghe được Nhị Tự này, Thẩm Dập bỗng cảm thấy phấn chấn, cấp tốc mở to hai mắt, trong cặp mắt to xanh như mực của nàng còn mang theo vài phần hưng phấn. Nàng đã rất lâu không được nhìn thấy Vũ Trường Không, càng là rất lâu chưa từng nhìn thấy Thiên Băng của hắn.

Thân thể Vũ Trường Không đột nhiên sáng lên, Thiên Sương Kiếm sáng lóe lên, đột nhiên dung nhập vào trong cơ thể hắn, biến mất không còn tăm hơi. Các vị Cơ Giáp Sư đang bao vây hắn bỗng cảm thấy hoa mắt, tên nam tử vốn đang bị Hồn Đạo Pháo khóa chặt cứ như vậy biến mất không còn tăm hơi.

"Hắn ở nơi đó." Không biết là ai hô to một tiếng, mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang.

Vũ Trường Không không biết từ lúc nào đã đến giữa không trung, chỉ là, cùng bạch y tung bay lúc trước không giống, trên người hắn xuất hiện từng điểm sáng màu trắng, những điểm sáng màu trắng này phân biệt xuất hiện ở trên trán, hai vai, trước ngực, khuỷu tay, cổ tay, lòng bàn tay, eo, hai bắp đùi, đầu gối cùng với gan bàn chân của hắn.

Lấy những điểm sáng màu trắng này làm khởi điểm, từng sợi tơ màu bạc trong nháy mắt kéo ra, hội tụ thành từng đạo hoa văn mỹ lệ màu bạc, khí tức trên người Vũ Trường Không trong nháy mắt lấy tốc độ cực kỳ khủng khiếp bắt đầu tăng lên.

Hoa văn màu bạc trên trán thành hình đầu tiên, ở vị trí chính giữa, một tinh thể hình giọt nước màu lam lập lòe xuất hiện, quang văn màu bạc ngưng tụ thành hình ở bên trong, một viên ngọc màu trắng xuất hiện. Ngay phía trước viên ngọc màu trắng này là 5 bông hoa tuyết bao quanh, hoa văn màu bạc trên viên ngọc cũng đã ngưng tụ lại, nhìn qua mỹ lệ dị thường. Hai bên viên ngọc rủ xuống hai mảnh kim loại màu trắng, dán vào hai bên gò má Vũ Trường Không đến tận giữa vị trí đôi tai, vẫn kéo dài xuống phía dưới, tựa như hàn thủy từ trên giọt nước ngọc này lan tràn ra khắp nơi.

Hình ảnh của Vũ Trường Không cuối cùng đã hiện thân hoàn mỹ, áo giáp màu trắng, hoa văn màu bạc mỹ lệ phủ khắp toàn thân. Khi những hoa văn màu bạc hoàn toàn lộ ra, thân thể Vũ Trường Không đã được giáp trụ màu trắng che phủ toàn bộ.

Ánh bạc lưu chuyển, hai con mắt của hắn đã hoàn toàn biến thành ánh sáng màu xanh lam lóng lánh, sáu Hồn Hoàn vốn quay xung quanh cơ thể cũng đã thu lại vào trong, cùng cái giáp trụ kia hòa làm một thể. Nhất thời, khí tức cả người hắn thẳng tắp tăng vọt, trong tay, một thanh đại kiếm dài hơn gấp 1/3 lần Thiên Sương Kiếm, xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Chuôi kiếm, ngạc kiếm tất cả đều là màu trắng, điểm cuối của chuôi kiếm còn có một bông hoa tuyết màu trắng nhô ra. Nhưng lưỡi kiếm lại có màu lam xanh bóng, dài tới 4 thước hơn, so với nguyên bản Thiên Sương Kiếm, lưỡi kiếm này lại càng rõ ràng ngưng thực.

Vũ Trường Không vốn đã anh tuấn, sau khi được Đấu Khải màu bạch ngân bao trùm khắp cơ thể, chỉ có thể dùng từ "mỹ lệ đại nam tử" để mô tả về hắn. Khiến Thẩm Dập ở dưới đài vốn rất quen thuộc về hắn đã nhìn đến mức hai con mắt mở to tròn rạng rỡ.

"Đây mới là hắn, Thiên Băng Vũ Trường Không, đã trở về."

"Đấu Khải!" Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng đồng thanh kinh hô.

Toàn bộ Cơ Giáp vốn đang định hành động nhất thời ngưng trệ trên không trung. Những vị Cơ Giáp Sư điều khiển người máy màu trắng run đến mức thậm chí đánh rơi Hồn Đạo Pháo đang cầm trong tay.

Đấu Khải Sư, hắn dĩ nhiên lại là một vị Đấu Khải Sư.

Nếu như Đường Vũ Lân hiện tại vẫn còn tỉnh táo, nhất định sẽ là người hưng phấn nhất, bởi vì cho tới nay, điều hắn mong đợi nhất, chính là có thể nhìn thấy Đấu Khải!

Thiên Băng Thiên Sương Kiếm trong tay Vũ Trường Không chỉ xéo mặt đất, khí tức cả người lấy cấp số nhân điên cuồng kéo lên.

Thiên Băng, hai chữ này đã không biết bao lâu chưa từng xuất hiện ở trong miệng hắn, ở nơi sâu xa bên trong cặp mắt màu xanh lam kia của hắn, dường như có một nét thống khổ phảng phất.

Cũng như Cơ Giáp phân chia đẳng cấp, Đấu Khải cũng đồng dạng có phân chia đẳng cấp. Nhưng phân cấp của Đấu Khải lại phi thường kỳ dị.

Đấu Khải là một chủng loại áo giáp do Hồn Sư trực tiếp tham gia chế tạo thành, tương đương với siêu cấp Cơ Giáp, là thực lực của Hồn Sư thăng hoa, các bộ phận được tạo thành dựa trên thực lực của Hồn Sư. Bất kỳ Đấu Khải Sư nào thực lực so với Hồn Sư cùng cấp bậc đều cao hơn tối thiểu là 20 cấp trở lên. Thí dụ như, Nhất Tự Đấu Khải Sư nếu như bản thân là ngũ hoàn, mặc vào Đấu Khải, thực lực tương đương với thất hoàn. Nhị Tự Đấu Khải Sư tương đương với bát hoàn, Tam Tự Đấu Khải Sư tương đương với Cửu Hoàn, Tứ Tự Đấu Khải Sư tương đương với Cực Hạn Đấu La.

Đấu Khải chia làm bốn cấp, mỗi cấp một tăng cường, mệnh danh lại được tăng thêm một chữ.

Nhất Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Thiên Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chí ít ngũ hoàn trở lên.

Nhị Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Linh Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chí ít lục hoàn trở lên.

Tam Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Hồn Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chí ít thất hoàn trở lên.

Tứ Tự Đấu Khải, được tạo thành từ Thần Đoán Đấu Khải linh kiện, tu vi chí ít cửu hoàn trở lên.

Khi bộ giáp của Vũ Trường Không vẫn còn là Nhất Tự Đấu Khải, đặt tên cho Đấu Khải của mình mệnh danh là: Băng. Bình thường tên của Đấu Khải cùng tên của chính mình nối liền cùng nhau. Vì lẽ đó, khi đó, hắn ở trong giới Đấu Khải Sư, liền được gọi là Băng Vũ Trường Không.

Mà đến sau này, Đấu Khải của hắn tiến hóa, hao hết tâm lực, đạt đến Nhị Tự Đấu Khải, hắn lại đặt thêm một chữ, thêm vào đó Thiên Sương thiên tư. Tên của bộ Đấu Khải đã biến thành: Thiên Băng. Vì lẽ đó, hắn bây giờ, chính là, Thiên Băng Vũ Trường Không.

Thiên là Thiên Sương Kiếm, Băng là tên người yêu của hắn. Hắn không muốn dễ dàng sử dụng Đấu Khải, chính là sợ ý niệm tưởng niệm quá khứ quá sức mãnh liệt, khiến mình không nhịn được theo nàng mà đi, không cách nào hoàn thành lời hứa đối với nàng.

Đấu Khải Sư, ở toàn bộ đại lục đều có địa vị cực kỳ siêu nhiên. Bất kỳ thế lực chính thức, lúc phát sinh mâu thuẫn cùng Đấu Khải Sư, đều muốn ban đầu tránh lui, sau đó mới để Đấu Khải Sư khác đến để giải quyết mâu thuẫn. Đúng, chỉ có Đấu Khải Sư mới có thể nói chuyện với Đấu Khải Sư.

Bọn họ ở trên Đấu La Đại Lục, chính là nghề nghiệp tối thượng.

Sử Lai Khắc học viện tại sao lại có địa vị siêu nhiên như vậy? Cũng là bởi vì, đây là thế lực nắm giữ nhiều Đấu Khải Sư nhất!

Cơ Giáp Sư ở trước mặt Đấu Khải Sư, hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Đừng nói là trước mắt chỉ là Cơ Giáp màu tím, coi như là Cơ Giáp màu đen hiếm thấy xuất hiện ở đây, đối với Vũ Trường Không cũng phải khách khách khí khí. Có Thiên Băng trên người, hắn bây giờ, thực lực tổng hợp đủ để tương đương với một vị cường giả bát hoàn Hồn Đấu La cấp bậc.

"Các ngươi thương tổn đệ tử của ta, hắn nếu như có việc gì, các ngươi phải theo hắn bồi mệnh." Vũ Trường Không thanh âm lạnh như băng rơi ra, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, nhắm thẳng vào Trương Chấn Bằng.

Mục tiêu của hắn cũng không phải Chu Hàn U cùng Chu Thiên Nhi hai tỷ muội, tụi chúng bất quá chỉ là hai đứa bé thôi. Con không dạy, là lỗi của cha, dạy không nghiêm, là lỗi của thầy. Hắn tìm chính là lão sư của các nàng. Vì lẽ đó vừa nãy vừa thấy được Trương Chấn Bằng, lại bị đối phương chất vấn ngược lại, hắn mới hung hãn ra tay.

Trương Chấn Bằng sắc mặt có chút tái nhợt, Nhị Tự Đấu Khải Sư, vị này vậy mà lại là Nhị Tự Đấu Khải Sư! Đừng nói là hắn, coi như là toàn bộ Hải Lục thành, cũng tuyệt đối không đồng ý đắc tội với một tồn tại như vậy!

Có thể trở thành Đấu Khải Sư Hồn Sư, hoàn toàn là cường giả đứng hàng đầu trong giới Hồn Sư, là cường giả có nghị lực phi thường. Quá trình chế tạo Đấu Khải, ít nhất phải gian nan gấp 10 lần so với chế tạo Cơ Giáp cùng cấp bậc.

Trẻ tuổi như vậy Nhị Tự Đấu Khải Sư, tương lai tiền đồ không thể đo lường, thậm chí rất có thể sẽ đứng ở đỉnh cao của đại lục.

Đột nhiên, Vũ Trường Không thân thể rung rung, tiếp theo, Thiên Băng Thiên Sương Kiếm trong tay hắn vang lên một tiếng réo rắt sục sôi ong ong, thân thể của hắn kịch liệt một trận, Thiên Băng Đấu Khải đột nhiên bắn ra một tầng ánh bạc mãnh liệt. Dù cho đang là ban ngày, vẫn như trước chói mắt khiến người khác phải theo bản năng tránh né.

Cơ Giáp hầu như tất cả đều làm ra tư thái phòng ngự, Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng cũng ngơ ngác biến sắc. Lẽ nào hắn muốn động thủ.

Thẩm Dập trong nháy mắt bay lên trời, từng đạo từng đạo khí lưu màu xanh lục quay chung quanh cơ thể nàng, mái tóc dài màu trắng đong đưa, ở phía sau phiêu vụ, những khí lưu màu xanh kia hóa thành dấu ấn phù văn kỳ dị trên người. Giống với trên người Vũ Trường Không lúc trước xuất hiện quang điểm, trên người nàng cũng xuất hiện. Chỉ có điều, điểm sáng xuất hiện trên người nàng lại có màu xanh lục.

Khác nào dây leo tỏa ánh sáng xanh sẫm nhanh chóng quấn lên trên người nàng. Chỉ trong hai lần hô hấp, một thân áo giáp có hoa văn màu xanh sẫm cũng đã bao trùm lấy toàn thân nàng.

Đấu Khải, lại là Đấu Khải!

Thẩm Dập Đấu Khải cùng với Đấu Khải của Vũ Trường Không rõ ràng không giống nhau. Đấu Khải của nàng mặt ngoài cũng không bóng loáng như vậy, mặt trên tựa hồ khảm nạm từng mảng cây trinh nữ nhô ra, hoa văn cũng lấy những cây trinh nữ này làm trung ương lan ra bên ngoài.

Vũ Trường Không Đấu Khải chiến quần rất nhỏ, nhưng chiến quần của Thẩm Dập lại bao trùm bắp đùi, cảm giác thập phần nữ tính. Trong tay nàng có thêm một cái roi dài màu xanh sẫm, trên cây roi có một viên ngọc châu màu xanh lục tràn ngập hơi thở của sự sống.

Trọn bộ Đấu Khải đều đầy rẫy hơi thở sự sống. Đấu Khải của nàng vừa xuất hiện, nhất thời làm hàn ý bên trong sân vận động tiêu tan đi mấy phần.

"Trường Không, không nên vọng động!" Thẩm Dập hét vang một tiếng.

Đấu Khải Sư tuy rằng địa vị tôn kính, nhưng cũng đồng dạng cần tuân thủ trật tự nhất định, nếu như phạm vào sai lầm lớn, vẫn sẽ phải chịu trừng phạt. Thực lực càng mạnh, ở một số phương diện chịu ràng buộc cũng càng lớn.

Chương 228: Thăng cấp Hồn Thánh

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Trường Không, không nên vọng động!"

Thẩm Dập khẽ kêu một tiếng, dự định ngăn cản Vũ Trường Không kích động, lại đột nhiên biến sắc mặt.

“Ồ!” một tiếng kinh hô, lơ lửng ở giữa không trung lại không tiếp tục xông lên, "Tất cả mọi người đừng động!"

Hai tay nàng mở ra, tự nhiên có một luồng khí thế khiến cho hết thảy các Cơ Giáp Sư cùng Hồn Sư ở đây đều dừng động tác trên tay lại.

Trên bầu trời, vầng sáng màu bạc xung quanh cơ thể Vũ Trường Không dần dần thu lại, tiếp theo đó, một vòng Hồn Hoàn màu đen như mực từ dưới chân hắn xuất hiện, Hồn Hoàn mở rộng, từ từ nổi lên trên, sau đó chậm rãi dung nhập vào bên trong Thiên Băng Đấu Khải.

Vẻ mặt của Thẩm Dập trở nên hơi quái lạ hơn, nàng cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Cái tên này, vậy mà lại vào lúc này đột phá. Bắt đầu từ bây giờ, Vũ Trường Không sẽ không còn là lục hoàn Hồn Đế, mà là thất hoàn Hồn Thánh.

"Chúc mừng, Trường Không." Thẩm Dập bay đến trước mặt hắn, chân thành nói.

Vũ Trường Không trong mắt lại không có một chút sắc mặt vui mừng nào,

chính vào lúc này, ánh mắt của hắn khẽ nhúc nhích, phát hiện hào quang màu vàng ở bên dưới vốn quay quanh cơ thể Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đột nhiên trở nên mờ đi. Thân hình hắn lóe lên, tựa như một ánh trăng từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên người Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Rốt cục có thể nhìn rõ ràng dáng vẻ của hai đứa bé.

Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ đó, hai con mắt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một điểm huyết sắc cũng không có. Khí tức cả người đều trở nên vô cùng yếu ớt. Đường Vũ Lân toàn thân đẫm máu, nhưng vô số vết thương to lớn chi chít trên người đã khép lại toàn bộ, hô hấp tuy rằng yếu ớt, nhưng cũng vẫn khá vững vàng, tim đập cũng như vậy.

"Khá lắm. Hiện tại tiểu bằng hữu này đúng là khiến người ta giật mình!" Thẩm Dập thấp giọng nói, cùng lúc đó, nàng vung tay phải lên, trên người mơ hồ có vầng sáng màu lục lóe lên, hai nhành cây trinh nữ bay ra, phân biệt rơi vào trên người Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt. Sau một khắc liền hóa thành hai đạo ánh sáng xanh lục hòa vào bên trong cơ thể của bọn họ, rồi biến mất không còn tăm hơi.

Vũ Trường Không nhìn thấy Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt tạm thời không gặp nguy hiểm đến tính mạng, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn lại mấy phần, ngẩng đầu nhìn hướng về Thẩm Dập, "Ngươi am hiểu trị liệu, tình huống hiện tại của bọn trẻ thế nào?"

Thẩm Dập ánh mắt quái dị nói: "Tên nam đệ tử của ngươi vừa nãy bị trọng thương. Những cái này đối với người bình thường mà nói nhất định là trí mạng, bởi vì nội tạng đều sẽ nát tan. Thế nhưng, ngươi xem, vết thương trên người hắn vậy mà không xuyên trúng vị trí trái tim. Trái tim, nơi quan trọng nhất, không hề chịu thương tổn trực tiếp. Nhưng hắn là còn chịu hồn lực xung kích, dù sao đó cũng là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Hắn đúng ra không thể sống sót; nhưng hắn lại có thể ngoan cường chịu đựng được, đây là điểm đầu tiên khiến ta không hiểu được."

"Tiếp đó chính là tên nữ đệ tử này của ngươi, còn cường hãn hơn. Nàng dùng Sinh Mệnh Quang Minh. Quang nguyên tố là loại nguyên tố tinh thuần dương nhất, bản thân có chứa nguồn sinh lực rất dồi dào. Mà ánh hào quang chứa sinh mệnh lực mạnh nhất mà nhân loại có thể thôi động, chính là sinh mệnh lực của chính mình. Tiểu nha đầu này ghê gớm thật! Lại

không tiếc tiêu hao sức sống của mình, nhen nhóm ánh sáng sinh mệnh cho đồng đội. Thôi động ánh sáng sinh mệnh để trị liệu cho đồng đội. Vết thương cùng nội tạng của hắn vừa tổn hại đều xem như là đã khép lại. Ngươi thật không hổ là quái vật xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, dạy dỗ nên đều là tiểu quái vật!"

Vũ Trường Không cau mày nói: "Ta chỉ muốn biết, tương lai bọn họ có phải chịu ảnh hưởng gì không?"

Thẩm Dập nói: "Không biết, còn phải xem tình huống khôi phục. Bọn họ tiêu hao đều rất lớn, không phải một sớm một chiều có thể khôi phục lại như cũ. Như vậy đi, ta đi với ngươi một chuyến, đi tới nơi ở của ngươi, giúp ngươi trông chừng hai đứa bé này, mãi đến tận khi hai bọn họ khôi phục lại như cũ."

"Đa tạ." Vũ Trường Không hướng về Thẩm Dập chân thành gật đầu. Vừa nói, hắn cẩn thận từng li từng tí một đem Đường Vũ Lân từ trên đùi Cổ Nguyệt bế lên, ôm ở trong ngực mình. Một lồng ánh sáng màu lam nhạt mang theo hàn khí lành lạnh từ trên Thiên Băng Đấu Khải phóng thích ra, che kín tất cả các ngoại giới khí lưu. Hắn hướng về Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn gật đầu ra hiệu một cái, liền nhanh chân đi ra ngoài.

Thẩm Dập ôm lấy Cổ Nguyệt, đi theo phía sau hắn.

Đối với khán giả tại Sân Vận Động Thiên Hải, còn có Long Hoán Thiên cùng Trương Chấn Bằng hai vị viện trưởng, hắn căn bản không thèm để ý tới, cứ như vậy mà rời đi.

Mà ở bên trong sân vận động, không có một người nào dám nói một câu ngăn cản.

Ở ngoại vi nơi so tài, Mộ Thần hai tay chắp ở sau lưng, đứng ở nơi đó, sắc mặt cũng là một mảnh âm trầm. Đoàn Huyên ở bên cạnh hắn.

Thân là hội trưởng Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, hắn vốn là không nên xuất hiện như thế. Vẫn nên đứng cùng với Đoàn Huyên hội trưởng. Thế nhưng, một khắc vừa rồi khi Đường Vũ Lân bị trọng thương, trong lòng Mộ Thần cũng chợt cảm thấy đau như cắt, tựa như bị ai đó đâm thẳng một dao vào tim.

Võ Hồn của hắn cũng không am hiểu tốc độ, cùng lúc khi hắn chạy ra, Vũ Trường Không đã xông lên trước. Mà Đoàn Huyên lại chạy theo kéo hắn lại, lúc này hắn mới không kích động chạy vọt lên trên đài thi đấu.

Sau khi Vũ Trường Không đại triển thần uy, trong lòng Mộ Thần chỉ có sự sảng khoái. Đây vẫn là lần thứ nhất hắn thấy được năng lực của Hồn Sư lão sư của Đường Vũ Lân.

Mộ Thần bản chất cũng là một người hung hăng, lại không nghĩ rằng vị này còn hung hăng hơn mình. Tiếp đó cũng không cần hắn phải ra tay rồi, Vũ Trường Không dựa vào sức một người, thể hiện ra năng lực Đấu Khải Sư mạnh mẽ, uy thế toàn trường. Hơn nữa, hắn cuối cùng cũng không hề làm thương tổn những người khác. Nhìn dáng vẻ hắn bình tĩnh ôm lấy Đường Vũ Lân, hiển nhiên sinh mệnh của Vũ Lân cũng không gặp nguy hiểm gì.

"Lão sư, em đi trước xem xem." Mộ Thần trầm giọng nói.

Đoàn Huyên trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn hắn, nói: "Bất luận tình huống thế nào, đều không nên vọng động. Đứa bé kia gặp vấn đề không quá lớn, nếu không, vị Đấu Khải Sư kia chắc chắn sẽ không giảng hoà. Tên đệ tử kia của ngươi thật ghê gớm! Lại còn có một vị Đấu Khải sư làm lão sư."

Mộ Thần cười khổ nói: "Em cũng là lần thứ nhất nhìn thấy vị lão sư này của hắn, lại không nghĩ tới lại ở tình huống như thế này. Hi vọng lần thương tổn này không tạo ra vết thương không cách nào hồi phục!"

Đoàn Huyên than nhẹ một tiếng, "Mau đi đi, cần trợ giúp gì cứ nói cho ta biết."

Đường Vũ Lân chỉ cảm giác mình vừa rồi ngủ rất say, cả người rất nặng. Thời điểm ý thức hắn bắt đầu mơ hồ, hình ảnh cuối cùng còn nhớ được là đôi mắt to long lanh của Cổ Nguyệt không ngừng chảy nước mắt. Từng giọt, từng giọt rơi trên mặt hắn.

Nàng….khóc vì ta sao?

Sau đó là từng đạo từng đạo ánh sáng vàng vô biên. Trong cơ thể hắn vốn là rất lạnh, sau khi bị Băng Tuyết Chi Sâm đâm thủng, huyết thống hắn như bị cỗ hàn ý khủng khiếp kia làm đóng băng. Riêng trái tim vẫn còn mạnh

mẽ đập đều đều, lúc này mới giúp hắn miễn cưỡng duy trì được một tia hi vọng sống.

Trong nháy mắt lao ra cứu Cổ Nguyệt đó, Đường Vũ Lân hoàn toàn là làm theo bản năng của mình, nhưng cũng chính là vào lúc ấy, tinh thần lực của hắn đã hoàn toàn bộc phát ra, dựa vào Tử Cực Ma Đồng trong nháy mắt quan sát, giúp thời điểm Băng Tuyết Chi Sâm đâm thủng cơ thể mình, hắn né được vị trí trái tim.

Còn những vị trí khác bị đâm thủng đến trình độ như thế nào, vì toàn thân bị đông cứng hắn hoàn toàn không cảm nhận được. Hắn chỉ có thể cảm giác được sinh cơ của mình đang không ngừng trôi qua, đại não càng ngày càng ảm đạm.

Mà bên trong thế giới vàng óng kia, sự lạnh giá trong cơ thể dần dần bị loại trừ, cảm giác ấm áp dần truyền khắp toàn thân. Loại cảm giác đó phi thường thoải mái. Trong sự thoải mái ấm áp này, hắn triệt để mất đi ý thức.

Ba ngày, ròng rã đã ba ngày trôi qua.

Vũ Trường Không vẫn ngồi ở bên giường, nhìn hai người Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đang nằm trên giường.

Bọn họ đều không tỉnh lại, vẫn nặng nề ngủ say. Sắc mặt của hai người vẫn trắng xám như thế, chỉ là hô hấp cùng nhịp tim so với lúc mới vừa trở về đã khá hơn một chút.

Thẩm Dập sau khi xác định được bọn họ không gặp nguy hiểm đến tính mạng cũng như không có di chứng về sau, hôm qua cũng đã rời đi. Dù sao, nàng ở Sử Lai Khắc học viện còn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể trì hoãn quá lâu.

Căn cứ Thẩm Dập từng nói, năng lực hồi phục của Đường Vũ Lân mạnh phi thường. Chịu thương tổn nghiêm trọng như vậy, nội tạng của hắn lại có thể đều lành lại nhờ ánh sáng sinh mệnh chữa trị. Chỉ là thân thể hao tổn quá lớn, còn cần có thời gian tĩnh dưỡng. Nhưng nguy hiểm đến tính mạng khẳng định là không có, còn về tu vi có chịu ảnh hưởng hay không, phải chờ hắn tỉnh lại mới biết.

Vũ Trường Không đối với Đường Vũ Lân rất tin tưởng, hắn biết rõ tên đệ

tử này của mình bởi vì nguyên nhân huyết thống, năng lực tự lành so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

Chương 229: Năm tháng như thoi đưa

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thiên Hải Liên Minh chính thức không có truy cứu hành vi ngày đó của hắn, nhưng cũng không có ai đến xin lỗi. Tất cả tựa như xưa nay chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hai tên chủ lực khuyết trận, những trận thi đấu sau đó hiển nhiên là không có cách nào tham gia.

"Ưm." Tiếng hừ nhẹ đem Vũ Trường Không thức tỉnh từ trong trầm mặc, ánh mắt của hắn cấp tốc tìm đến phương hướng âm thanh truyền tới.

Cổ Nguyệt có chút gian nan mở hai mắt ra, "Vũ Lân..." Âm thanh của nàng có chút yếu ớt, nhưng vẫn trước tiên gọi ra tên của hắn.

Vũ Trường Không đi tới bên người Cổ Nguyệt, nắm lấy uyển mạch của nàng, "Hắn không có chuyện gì, đang nằm cạnh ngươi, ngươi vẫn còn rất yếu ớt, trước tiên phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Vũ lão sư." Cổ Nguyệt có chút gian nan mở mí mắt lên, nhìn Vũ Trường Không, vành mắt hơi đỏ lên. Sau đó nàng nghiêng đầu qua chỗ khác, hướng về Đường Vũ Lân nằm ở bên cạnh mình nhìn lại.

Đường Vũ Lân vẻ mặt có vẻ rất an ổn, tựa hồ đang ngủ mê man, cũng không chịu đựng bao nhiêu thống khổ.

"Hắn quá mệt mỏi." Cổ Nguyệt lẩm bẩm nói, sau đó lại lần nữa nhắm hai

mắt lại.

Vũ Trường Không ngẩn người, lông mày cau lại.

Cổ Nguyệt đơn giản nói ra chỉ 4 chữ, nhưng lại khiến hắn xúc động rất lớn.

Đường Vũ Lân từ sau khi trở thành học sinh của hắn, tuyệt đối là người cố gắng nhất trong các đệ tử. Vũ Trường Không không chỉ một lần nhìn thấy hắn mang theo phụ trọng chạy bộ vào buổi sáng sớm.

Tu luyện cùng hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày nặng nề như vậy, hắn cũng chưa từng kêu khổ, ở trong Trung Cấp Thăng Linh Đài, bởi vì sai lầm của mình, hắn suýt nữa phải chịu thương tổn vĩnh viễn, thậm chí có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Sau đó lại là lần thi đấu này, mấy ngày trước hắn vừa bị trọng thương, sau đó lại tiếp tục thi đấu. Kết quả, lần này lại bị thương nặng đến như vậy.

Có lẽ yêu cầu của mình dành cho hắn quá cao; mà yêu cầu của hắn đối với bản thân cũng quá cao!

Thiên phú Võ Hồn của hắn không bằng Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, đối với điểm này, hắn kỳ thực hắn là cũng rất để ý. Vì lẽ đó mà xem, hắn ở trong huấn luyện, trả giá so với người khác càng nhiều hơn.

Sự mệt mỏi dần dần tích lũy, không chỉ là thân thể mệt mỏi, mà tinh thần cũng như thế, chính mình trước sau vẫn quên mất điểm này.

Vũ Trường Không đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ, có lẽ thật sự nên điều chỉnh một chút. Chí ít trong một quãng thời gian sắp đến, cần phải điều chỉnh nhiều hơn, bọn họ dù sao đều vẫn chỉ là hài tử.

Mộ Thần ba ngày trước sau khi Đường Vũ Lân bị thương đã tới thăm, sau khi xác nhận hắn không có chuyện gì, mới quay trở về Đông Hải Thành trước. Vũ Trường Không trong lòng quyết định, lần này sau khi trở về phải tìm vị hội trưởng này nói chuyện, Vũ Lân không thể lại để tiếp tục như vậy.

Đối với Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu mà nói, Đấu Khải Sư xuất hiện là một khúc nhạc đệm kinh người, nhưng cũng dù sao cũng chỉ là khúc nhạc đệm mà thôi. Nếu không có phần tiếp theo, sóng gió kinh người cũng sẽ từ

từ biến mất.

Linh Ban đến từ Đông Hải học viện, tựa như phù dung chớm nở tan biến. Bởi vì biểu hiện ưu tú lúc trước ở vòng bảng, bọn họ cuối cùng vẫn tiến vào vòng 16 đội mạnh. Nhưng bởi vì không tham gia các trận thi đấu phía sau, nên cuối cùng cũng chỉ đạt kết quả thứ 16 mà thôi.

Thiên Hải học viện Long Hoán Thiên, Hải Lục học viện Trương Chấn Bằng, cũng đều đi nghe ngóng tình huống của Linh Ban. Thế nhưng, Đông Hải học viện đối với tin tức về bọn họ phong tỏa phi thường nghiêm mật, nên hai người bọn họ cũng không thám thính được điều gì.

Linh Ban biến mất rồi!

Không chỉ biến mất trên thi đấu. Thời gian sau đó, bọn họ ở trong Đông Hải học viện tựa hồ cũng biến mất rồi. Những học viên khác cũng không hề nhìn thấy sự xuất hiện của bọn họ.

…….

Ba năm sau.

Đông Hải Thành, Đông Hải Hồn Đạo Công Nghệ Khu.

Hai bóng người đang cấp tốc chạy đi, tiến vào bên trong viên khu. Xác định phương hướng, tên thiếu niên bên trái nhìn một chút chung quanh không có ai, cước bộ đột nhiên tăng tốc lên, gia tốc hướng về một phương hướng chạy tới. Thiếu niên bên cạnh hắn cũng vội vàng đuổi theo.

"Ta nói, còn tiếp tục như vậy, ta cũng không nhận rõ được ngươi là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư hay là ta là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư. Ngươi có thể hay không đừng chạy nhanh như vậy?" Thiếu niên bên phải khá là bất đắc dĩ nói.

Hai tên thiếu niên nhìn qua đều là 14, 15 tuổi. Ở độ tuổi này của bọn hắn, vóc người của bọn họ đều xem như là rất cao.

Thân cao hơn 1m70, thân thể phát dục đều tương đối khá, không phải đặc biệt cường tráng, nhưng vóc người cân xứng, trong quá trình chạy đi, có thể mơ hồ nhìn thấy bắp thịt săn chắc bên trong lớp quần áo mỏng.

Tốc độ chạy của bọn họ rất nhanh, nhưng biểu hiện trên mặt lại có vẻ rất nhẹ nhàng, hiển nhiên việc chạy bộ cũng không mang lại cho bọn họ quá nhiều áp lực.

Thiếu niên bên trái khẽ mỉm cười, nói: "Lực bộc phát trong quãng đường ngắn hiển nhiên ngươi nhanh hơn, nhưng nói về đường dài, ngươi khẳng định là không xong."

"Ta tại sao lại không xong?" Tên thiếu niên bên phải không vui nói.

Thiếu niên bên trái cười nói: "Vậy chúng ta quay đầu lại, từ Đông Hải Thành chạy đến Thiên Hải Thành, thế nào?"

"Không thể so!" Thiếu niên bên phải không chút do dự nói rằng, "Ta mới không nhàm chán như vậy đâu. Lại nói, điểm cống hiến của ngươi tích góp được bao nhiêu rồi?"

"Ừm. Quá khó khăn. Cuối cùng cũng coi như là tích góp được một chút." Thiếu niên bên trái có chút hưng phấn nói, vừa nói, vừa dùng lực vung vẩy cánh tay, phảng phất như vừa làm ra một sự tình vô cùng ghê gớm vậy.

Hay người vẫn hướng về nơi sâu nhất của viên khu chạy tới, cuối cùng ngừng lại trước một tòa tiểu lâu màu lam đậm.

Tiểu lâu màu lam đậm, tường ngoài lắp mặt kính, tựa hồ được từng khối pha lê ghép lại mà thành. Mặt kính mang lại một vẻ đẹp kỳ dị, khúc xạ ánh sáng từ nhiều hướng khác nhau vô cùng lộng lẫy.

Cửa không có ai, cửa kính cũng màu xanh lam đậm đóng kín. Hai tên thiếu niên đồng thời tiến lên, đem tay phải của mình đặt lên trên cửa kính.

Hai đạo ánh sáng màu lam lóe lên, thanh âm lười biếng tùy theo truyền đến.

"Đông Hải Tiểu Vũ Lân, Đông Hải Tiểu Tạ Giải, hai người các ngươi thật chăm chỉ! Lại tới rồi. Vào đi."

Hai tên thiếu niên này chính là Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải. Ba năm qua đi, vẻ ngoài của bọn họ đều xuất hiện biến hóa không nhỏ. Không chỉ cao thêm, thân hình cũng đều nẩy nở ra một chút. Đôi mắt Đường Vũ Lân vẫn

to tròn như trước, sau khi hắn trưởng thành lại càng ngày càng anh tuấn. Khiến Tạ Giải thường thường vẫn sẽ hết sức ghen tỵ.

Tạ Giải kỳ thực cũng không kém, bởi vì cùng Đường Vũ Lân ở chung, khoảng cách ngày xưa khi vừa gặp mặt đã biến mất từ lâu, trên mặt mang theo nét tinh ranh. Nhìn qua so với Đường Vũ Lân hơi gầy hơn một ít, con mắt cũng không to bằng Đường Vũ Lân, nhưng ánh mắt lại phi thường có thần, tràn ngập sức sống.

"Kính chào Tào thúc thúc." Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải đồng thời cung kính nói rằng. Sau đó mới đồng thời nhanh chóng đi vào bên trong. Nơi này, không thể nghi ngờ chính là phân bộ Đường Môn ở Đông Hải Thành.

Đi vào con đường nối bằng kim loại quen thuộc, gọi là thang máy chuyên môn, đi vào bên trong một căn phòng.

Hai người lần thứ hai thông qua vân tay nghiệm chứng, một màn ảnh lớn tùy theo đó xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Đường Vũ Lân ánh mắt nhất thời trở nên hơi nóng bỏng lên, đưa tay đặt lên mặt trên.

Âm thanh điện tử truyền đến, "Thân phận nghiệm chứng..."

Trên màn ảnh theo đó liên tiếp xuất hiện số liệu tương quan của Đường Vũ Lân.

"Nghiệm chứng thành công, đệ tử ngoại môn Đường Vũ Lân, 13 tuổi 05 tháng lẻ 06 ngày, tổng điểm cống hiến, 14.670, điểm cống hiến khả dụng, 7.863; Cấp bậc, ngoại môn chấp sự cấp 4. Võ Hồn, Lam Ngân Thảo, hồn lực, 28 cấp. Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, Đại Hồn Sư."

Tạ Giải cũng lấy tay đặt ở một bên khác của màn hình, sau đó, tương quan tin tức của hắn cũng xuất hiện.

"Nghiệm chứng thành công, đệ tử ngoại môn Tạ Giải, 13 tuổi 04 tháng lẻ 01 ngày, tổng điểm cống hiến, 1.554, điểm cống hiến khả dụng, 1.554. Cấp bậc, ngoại môn chấp sự cấp 3. Võ Hồn, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy, 33 cấp. Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, Hồn Tôn."

Nhìn điểm cống hiến của mình, biểu hiện trên mặt Tạ Giải không khỏi xụ xuống, đẳng cấp chấp sự của hắn sở dĩ chỉ so với Đường Vũ Lân thấp hơn một bậc, đó là bởi vì Song Sinh Võ Hồn của bản thân hắn có bổ trợ, hơn nữa đã là tam hoàn Hồn Tôn, lúc này mới không bị kéo xuống quá xa. Nhưng còn nói về điểm cống hiến, hắn thua kém hơn rất nhiều.

Nghề phụ hắn chọn là Cơ Giáp Chế Tạo Sư, phương diện này hắn vừa mới nhập môn, bất quá mới chỉ là thợ chế tạo người máy cấp 1 mà thôi. Hơn 1.000 điểm cống hiến này của hắn vẫn là nhờ thông qua một ít tin tức trong gia tộc, thực hiện một vài nhiệm vụ giúp Đường Môn thu thập một ít tài nguyên mà thu được.

Còn về điểm cống hiến của Đường Vũ Lân, không nghi ngờ chút nào, toàn bộ đều thông qua đoán tạo mà thu được.

3 năm qua đi, Đường Vũ Lân vẫn như trước là Đoán Tạo Sư cấp 4, đỉnh phong. Hắn cũng không bởi vì tu vi áp chế không thể thăng cấp mà buông lỏng việc tu luyện Đoán Tạo Thuật, trái lại càng thêm chăm chỉ. Những mục tiêu hắn lập cho mình lúc trước hết thảy đều đã hoàn thành. Hiện tại toàn bộ mọi kim loại hiếm có thể tìm thấy, hắn đều có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, hơn nữa cũng không quá khó khăn.

Chính là dựa vào trình độ đoán tạo như vậy, hắn mới có thể nhanh chóng tích lũy điểm cống hiến, trở thành Đường Môn ngoại môn chấp sự cấp 4.

Đường Môn phận sự môn, ngoại môn. Ngoại môn phân làm chín cấp, toàn lấy chấp sự mệnh danh. Nội môn thì lại chia làm Lực Đường, Mẫn Đường, Ngự Đường – ba đường, còn có Chấp Pháp Đường, Trưởng Lão Đường nữa.

Đường Môn ngoại môn lại gọi là công ty, lấy tên là công ty TNHH Huyễn Thế Đường Môn. Chấp sự cấp 4, đã tương đương với một tên quản lý của công ty.

Lên tới cấp 5 chính là quản lý cả chi nhánh.

Đường Môn chiêu thu đệ tử phi thường nghiêm ngặt, nhất định phải tinh thông ít nhất một nghề, đồng thời phải có người có thân phận ngoại môn chấp sự cấp 6 trở lên đề cử mới có thể tiến hành sát hạch, thông qua sát hạch, gia nhập Đường Môn.

Chương 230: Linh vật hối đoái

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không từ sau khi lên cấp Hồn Thánh, hơn nữa còn có thân phận Nhị Tự Đầu Khải Sư, hiện tại đã từ ngoại môn tiến vào nội môn. Đường Môn nội môn, bất luận tư lịch, bất luận lai lịch, chỉ luận thực lực và cống hiến. Đạt đến trị số tương ứng, liền có thể tiến vào nội môn.

Tiến vào nội môn, sẽ được truyền thụ toàn bộ Đường Môn tuyệt học, đồng thời còn có thể sử dụng càng nhiều tài nguyên của Đường Môn.

"Trả nhiệm vụ." Đường Vũ Lân nói một câu với màn hình vi tính. Sau đó cấp tốc lấy ra mấy khối kim loại hiếm tỏa ra ánh sáng lung linh. Đây là nhiệm vụ hắn hoàn thành lần này.

Hiện tại hắn phân biệt nhận nhiệm vụ ở hai bên, nhiệm vụ bên Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia chủ yếu vì kiếm tiền, còn nhiệm vụ bên Đường Môn bên này thì lại vì tích lũy công huân, kiếm thêm điểm cống hiến.

Đường Môn có rất nhiều thứ tốt bên ngoài không mua được, ngoại trừ Đường Môn công pháp ra còn có một vài vật khác. Thí dụ như, thứ đồ hiện tại Đường Vũ Lân muốn trao đổi này.

"Ba khối kim loại hiếm Thiên Đoán nhất phẩm, tích lũy điểm cống hiến 600. Điểm cống hiến khả dụng, 8.463." Âm thanh điện tử thông báo điểm cống hiến hiện tại của hắn.

Đường Vũ Lân trong mắt lập loè vẻ hưng phấn, hai tay nhanh chóng nhấn trên màn ảnh, rất nhanh, trên màn hình hiện ra một cột những linh vật.

Tay hắn cực kỳ thông thạo lướt trên màn hình, cuối cùng, ngón tay dừng lại trên một loại linh vật.

Thiên Niên Địa Long Cân, có thể dùng hoặc luyện chế linh dược, có thể tăng lực lượng gân cốt của Hồn Sư, không có bất kỳ tác dụng phụ hay độc tố nào khác, phẩm tướng, hoàn mỹ. Giá trị: điểm cống hiến 3.900.

Đường Vũ Lân không chút do dự nhấn vào nút mua hàng, sau đó lại tiếp tục lướt tay trên màn hình chính, tiếp tục tìm kiếm.

Rất nhanh, hắn lại dừng lại trên một vị trí khác.

Thiên Niên Hải Long Tủy, có thể dùng hoặc luyện chế linh dược, có thể cố bản bồi nguyên, tăng cường khí huyết lực lượng, không có bất kỳ tác dụng phụ hay độc tố nào khác, phẩm tướng, hoàn mỹ, giá trị: điểm cống hiến 4.500.

Hối đoái!

Thời điểm Đường Vũ Lân lần thứ hai nhấn vào nút hối đoái, cả người đều thở ra một hơi thật dài, đôi mắt to tròn trở nên đặc biệt sáng sủa.

Ba năm trước, thời điểm hắn đi theo Vũ Trường Không tới Thiên Đấu Thành, thông qua buổi đấu giá đã mua được Thiên Niên Long Lân Quả. Ba năm nay trôi qua, hắn ở Đường Môn Đông Hải phân bộ, tìm trong danh sách linh vật thấy được Thiên Niên Địa Long Cân cùng Thiên Niên Hải Long Tủy. Hiện tại hắn cách thời điểm đột phá đạo phong ấn Kim Long Vương thứ hai cũng chỉ thiếu mỗi một loại linh vật là Thiên Thiên Thanh Cân Đằng mà thôi.

Mà hắn vẫn chưa tới 14 tuổi, còn có đầy đủ thời gian đi tìm loại linh vật cuối cùng này, hắn tin tưởng, với của cải mình cố gắng tích góp trong ba năm qua, thông qua bán đấu giá hoặc những phương thức khác, hắn là không thành vấn đề.

Đến lúc đó, nhất định có thể lại tiến lên một cấp bậc mới.

Bất quá, sau khi mua xong hai loại thiên địa linh vật này. Điểm cống hiến Đường Môn của hắn cũng chỉ còn sót lại 63 điểm vô cùng đáng thương.

Trước khi Đường Vũ Lân rời khỏi hệ thống, âm thanh điện tử lại vang lên, "Đường Vũ Lân, chúc mừng ngươi, tổng điểm cống hiến đã vượt quá 15.000 điểm, chức vụ của ngươi lên cấp, đạt ngoại môn chấp sự cấp 5. Có thể hưởng nhiều quyền lợi Đường Môn hơn, danh sách hối đoái phong phú thêm một bậc."

Cấp 5!

Bởi vì không có Song Sinh Võ Hồn bổ trợ như Tạ Giải, thêm vào hiện tại vẫn là nhị hoàn cảnh giới, Đường Vũ Lân đã rất lâu không được thăng cấp. Không nghĩ tới trước khi đạt tam hoàn lại có thể thăng cấp lên chấp sự cấp 5. Đường Vũ Lân biết, chuyện này ở bên trong Đường Môn cũng là tình huống rất hiếm thấy.

Quyền hạn của chấp sự cấp 5 sẽ càng nhiều thêm, có thể lựa chọn trao đổi nhiều Đường Môn tuyệt học hơn, cũng có thể tương ứng nhận nhiều nhiệm vụ Đường Môn hơn một chút.

Đường Môn nhiệm vụ nói như vậy có rất ít độ nguy hiểm, điểm cống hiến cao phi thường hiếm gặp. Có điều so với vật phẩm ngang giá trên thị trường, lại tiện nghi hơn rất nhiều. Đường Vũ Lân ba năm nỗ lực, ngoại trừ tích góp rất nhiều tiền nhờ hoàn thành nhiệm vụ của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia, ở Đường Môn nơi này cũng trao đổi được hai loại linh vật hiếm có. Hắn đã phi thường hài lòng.

Hiện tại cũng chỉ thiếu Thiên Niên Thanh Cân Đằng, hắn có thể tích lũy đủ toàn bộ linh vật cần thiết để đột phá đạo phong ấn thứ hai. Đối với hắn mà nói, đây tuyệt đối là chuyện rất tốt.

Hắn còn rõ ràng nhớ rằng, thời điểm lúc trước đột phá tầng thứ nhất Kim Long Vương phong ấn. Lão Đường đã từng nói, đợi được tương lai sau khi đột phá tầng thứ hai, hắn sẽ có kinh hỉ.

Hiện tại, hắn đã có thể chân chính chờ mong thời điểm đạt được phần kinh hỉ này.

Tạ Giải cũng trả một nhiệm vụ thu thập tư liệu, thu được một con số đáng thương hơn 100 điểm cống hiến.

"Tiểu Ngôn gần đây tu luyện thực sự khắc khổ, các nhiệm vụ đều không

làm." Đường Vũ Lân nói với Tạ Giải.

Hứa Tiểu Ngôn vào năm thứ hai sau khi bọn hắn gia nhập Đường Môn, cũng thông qua trung cấp sát hạch, chính thức gia nhập Đường Môn. Nàng có Võ Hồn Tinh Luân Băng Trượng đặc thù bổ trợ, khiến nàng hiện tại cũng đã đạt đến ngoại môn chấp sự cấp 3.

Đường Môn quản lý lại hơi phân tán, không có bất kỳ nhiệm vụ cưỡng chế nào. Chỉ có những nhiệm vụ thu được rất nhiều điểm cống hiến, mới sẽ có độ nguy hiểm nhất định. Nhưng dựa theo quy tắc của Đường Môn, trước 16 tuổi, bọn họ không có tư cách nhận những nhiệm vụ nguy hiểm này, đây là một loại bảo vệ của tông môn dành cho bọn họ.

Hứa Tiểu Ngôn gần đây tu luyện đặc biệt khắc khổ, là bởi vì hồn lực của nàng đã đạt đến cấp 29, đang cố gắng xung kích cấp 30. Cấp 30 đối với Hồn Sư mà nói, là một ngưỡng cửa vô cùng trọng yếu, không chỉ là đơn giản có thêm một cái Hồn Hoàn, còn có thể có thêm một cái Hồn Linh, thực lực tổng hợp cũng sẽ có biến hóa nghiêng trời.

"Ngươi còn muốn tiếp nhận thêm nhiệm vụ khác hay không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không phải cần đi Sử Lai Khắc Thành à? Hiện tại trước hết không tiếp nhận vẫn hơn. Chờ trở lại hẵng nói."

Tạ Giải nháy mắt nói: "Có khi nào, chúng ta cũng không cần phải trở về đây!"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Vậy thì không về vẫn tốt hơn."

Hai người rời khỏi Đường Môn, lại chạy bộ về Đông Hải học viện. Linh Ban kỳ thực vẫn luôn tồn tại, chỉ có điều từ ngoài sáng chuyển vào trong tối thôi.

Trải qua trận chiến ba năm trước đó, Vũ Trường Không danh tiếng vang xa, bốn tên học viên Linh Ban trái lại mờ nhạt dưới ánh hào quang của hắn.

Đấu Khải Sư! Trung cấp học viện có Đấu Khải Sư làm lão sư, chuyện này, một thoáng liền truyền khắp toàn bộ Thiên Hải Liên Minh. Bởi vậy, tuy rằng không thể thu được thành tích tốt trong trận đấu, nhưng việc chiêu

sinh của Đông Hải học viện vẫn tăng mạnh.

Học viện cũng có mấy lần muốn đưa thêm người vào trong Linh Ban, nhưng đều bị Vũ Trường Không từ chối. Thân là viện trưởng, Úc Trẫm ép hắn cũng không biện pháp gì. Nhân gia người ta lại là Đấu Khải Sư đó! Luận thân phận địa vị, không phải hắn một tên viện trưởng trung cấp học viện có khả năng so sánh, chỉ cần hắn chịu lưu lại, Úc Trẫm cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Đông Hải học viện, phòng làm việc của viện trưởng.

"Vũ lão sư, ngươi thật sự muốn quyết định như vậy à?" Úc Trẫm chau mày, sắc mặt trầm ngưng, trong ánh mắt biểu lộ vẻ dao động bất định.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Đứng ở góc độ học viện, bồi dưỡng học viên chủ yếu là vì hy vọng có thể thu được thành tích, do đó mang lại sinh nguyên càng nhiều hơn cho học viện. Linh Ban đã bồi dưỡng ba năm rưỡi, nếu học viện muốn bọn họ đóng góp cống hiến, thì việc thi đậu vào nơi đó sẽ đem lại lợi ích càng lớn hơn. Đến thời điểm, học viện liền có thể thừa cơ tuyên truyền, khả năng chiêu sinh được nhiều học viên ưu tú nhất định sẽ tăng trên diện rộng.”

Úc Trẫm chau mày, "Có phải là có chút quá gấp gáp?"

Vũ Trường Không lắc lắc đầu, "Sử Lai Khắc chiêu sinh, ba năm một lần, bọn họ đã quá 13 tuổi, thật sự nếu không đi. Lần tiếp theo coi như quá tuổi."

Úc Trẫm vẫn như trước có chút không cam lòng nói: "Nhưng mà Vũ lão sư, ngươi không phải cũng xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện à? Dưới cái nhìn của ta, ngươi có đầy đủ năng lực giáo dục bọn họ."

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ở trình độ nhất định thì ta có thể, nhưng vượt quá trình độ nhất định, ta cũng không xong rồi. Bọn họ là nên củng cố nền tảng, vì tương lai chuẩn bị tốt."

Úc Trẫm trong lòng hơi động, "Tương lai…Vũ lão sư, ở trong mắt ngươi, bọn họ tương lai có thể đạt tới trình độ nào?"

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Tất thành Đấu Khải Sư."

Úc Trẫm cả người không thể khống chế nổi khẽ run run. Hắn đương nhiên rõ ràng mấy chữ này phân lượng nặng bao nhiêu, hít sâu một cái, hắn đứng lên, nói: "Được, vậy ta chỉ có một yêu cầu. Tương lai, sau khi mấy hài tử này đã trở thành Đấu Khải Sư, hi vọng bọn họ có thể trở về một chuyến, giúp các học viên nhỏ của học viện giảng giải một khóa."

Chương 231: Cuộc thi cuối kỳ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Vâng!" Vũ Trường Không không chút do dự thay mặt bọn Đường Vũ Lân đáp ứng. Ba năm rưỡi nay, Đông Hải học viện vì Linh Ban đúng là tập trung vào lượng lớn tài nguyên, tuy rằng bởi vì Vũ Trường Không mà dẫn đến sinh nguyên tăng mạnh, nhưng ít ra hiện nay vẫn không cách nào có thể cùng những đỉnh cấp học viện khác của Thiên Hải Liên Minh so sánh.

Trả giá đều là vì hy vọng có thể thu lại được hồi báo, việc này theo Vũ Trường Không, là điều hết sức bình thường.

"Vũ lão sư, vậy ngươi..." Úc Trẫm do dự một chút, "Ngươi còn trở lại không?"

Đối với Vũ Trường Không, Đông Hải học viện không có bất kỳ năng lực ràng buộc nào, vì lẽ đó hắn mới có nghi vấn này, Úc Trẫm có thể thấy, Vũ Trường Không tiêu tốn tâm huyết to lớn ở trên người mấy hài tử này.

Mãi đến tận khi rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng, Vũ Trường Không cũng không hề đưa ra đáp án. Mà trên thực tế, đáp án này ở trong lòng hắn đã có sẵn, nếu như mấy hài tử này đều đậu vào Sử Lai Khắc học viên, hắn có lẽ không nên quay trở về nơi đây. Khi đó, hắn cũng muốn làm một ít chuyện mình phải làm, Sử Lai Khắc Thành không thể nghi ngờ là nơi thích hợp nhất.

"Kỳ thi cuối kỳ, Bạo Động Thăng Linh Đài. 24 giờ. Ai đi ra sớm, vậy cũng không cần đi Sử Lai Khắc Thành." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

Tạ Giải cợt nhả nói: "Vũ lão sư, vậy nếu tụi em vượt quá thời gian này, có

phải nên nhận được khen thưởng thêm không?"

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Có. Khen thưởng ngươi một mình đấu với ta. Hoặc là ba người bọn hắn đánh hội đồng một mình ngươi, tùy ngươi chọn."

"Ặc ặc..."

"Vũ lão sư, ngài không nên vô tình như vậy mà." Tạ Giải kêu thảm một tiếng.

Đường Vũ Lân ba người cũng đều nở nụ cười.

Cổ Nguyệt an vị ở bên người Đường Vũ Lân, nàng vẫn như trước tóc ngắn, nhẹ nhàng khoan khoái gọn gàng, so với ba năm trước, nàng cũng cao lớn hơn, vóc người cao gầy, vượt quá 1m70. Tuy rằng nhìn qua còn có chút ngây ngô, nhưng con gái vốn là so với con trai phát dục sớm hơn, vóc người thon dài gần như hoàn mỹ, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Nhưng ánh mắt của nàng lại phi thường bình tĩnh, ít có tâm tình chập chờn, ngồi ở chỗ đó, có vẻ vô cùng trầm ổn.

Hứa Tiểu Ngôn phát triển hơn trước nhiều, nàng so với Cổ Nguyệt còn thấp hơn nửa cái đầu, trổ mã lại càng xinh đẹp hơn. Thời điểm nàng cười lên, cả thế giới như tan chảy.

Nàng cùng Tạ Giải quan hệ càng ngày càng thân thiết, cũng một phần vì tính cách của hai người có chút tương tự nhau. Mà Cổ Nguyệt cùng với việc trưởng thành, đã rất ít cùng Tạ Giải cãi nhau.

"Xuất phát." Vũ Trường Không như trước vẫn luôn ngắn gọn như vậy.

Bạo Động Thăng Linh Đài, đương nhiên là Sơ Cấp Thăng Linh Đài bạo động kỳ. Đối với Đường Vũ Lân bọn họ mà nói, đã hoàn toàn không còn áp lực nào.

Lúc trước, thời điểm Đường Vũ Lân vẫn còn là nhất hoàn, đã từng dẫn theo các bạn bè ở bên trong Bạo Động Thăng Linh Đài đại sát tứ phương, tích lũy lượng lớn linh lực, suýt nữa không thể chịu đựng nổi. Hiện tại bọn họ cũng đã tiếp cận cực hạn Sơ Cấp Thăng Linh Đài có thể chịu đựng, phối

hợp lẫn nhau nhiều năm như vậy, tự nhiên lại càng lợi hại hơn.

Hết thảy đều có vẻ xe nhẹ chạy đường quen. Bọn họ đi thẳng tới Đông Hải Truyền Linh Tháp.

Hầu như mỗi tháng bọn họ đều sẽ tới nơi này chí ít một lần, bích họa bên trong Đông Hải Truyền Linh Tháp bọn họ đều sắp có thể gánh vác.

"Cổ Nguyệt, đây chính là đến địa bàn của ngươi rồi!" Tạ Giải cười hì hì nói với Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt từ sau khi gia nhập Truyền Linh Tháp, mỗi khi đến ngày nghỉ đều sẽ đi tới Truyền Linh Tháp. Nhưng nàng xưa nay đều không nói chính mình đi làm cái gì, mọi người tự nhiên cũng sẽ không gặng hỏi. Thực lực của Cổ Nguyệt, vẫn như trước là người mạnh nhất trong tất cả mọi người. Điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng không biết tại sao, mọi người đều cảm thấy cùng nàng hơi có sự ngăn cách, có thể nào bởi vì nguyên nhân nàng cũng không phải là đệ tử Đường Môn không?

Ba năm trước, Đường Vũ Lân cả người bị thương nặng. Sau khi Cổ Nguyệt thiêu đốt sinh mệnh thôi thúc quang nguyên tố cứu hắn, đợi được Đường Vũ Lân tỉnh lại, thái độ của Cổ Nguyệt đối với hắn đột nhiên phát sinh một chút chuyển biến. Không còn thân cận giống như trước kia, trái lại có chút xa lánh.

Ba năm qua, ngoại trừ đi học chung, đồng thời tu luyện, Cổ Nguyệt rất ít khi cùng bọn họ đi ra ngoài chơi hoặc làm cái gì khác. Đối với việc này, Đường Vũ Lân cũng có chút không hiểu được vì sao. Nhưng hắn cũng không cố hỏi.

Cổ Nguyệt liếc Tạ Giải một chút, nói: "Đúng đấy! Đến địa bàn của ta, ngươi có ý kiến gì không?"

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Làm sao cũng phải có điểm ưu đãi đúng không? Đúng rồi, Tiểu Ngôn đã sắp đột phá tam hoàn, đến thời điểm đó, có thể hay không vận dụng quan hệ, tìm cho Tiểu Ngôn một cái đệ nhị Hồn Linh tốt một chút? Tinh thần của nàng đủ sức để chịu đựng."

Cổ Nguyệt nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, đưa ra một ánh mắt dò hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn mặt cười ửng đỏ, "Cổ Nguyệt tỷ, nếu như không phiền phức..."

Cổ Nguyệt nở nụ cười, "Điều này phiền phức gì đâu, đến thời điểm ta sẽ mang ngươi tới chọn. Tuyển ra cái thích hợp nhất."

"Cảm tạ Cổ Nguyệt tỷ." Hứa Tiểu Ngôn vô cùng phấn khởi nói rằng.

Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười, trong số mọi người, người không vội vã dung hợp đệ nhị Hồn Linh nhất chính là hắn. Đệ nhất Hồn Linh của hắn lúc trước đã thăng linh đến Thiên Niên, đủ để vì hắn cung cấp ba cái Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, coi như tương lai đột phá đến tam hoàn, hắn cũng có thể dùng Tiểu Kim Quang để giao cho mình thêm một cái Hồn Hoàn mới.

Đường Vũ Lân tương đối hiếu kỳ chính là địa vị của Cổ Nguyệt hiện tại ở Đông Hải Truyền Linh Tháp. Thông qua quan sát hắn phát hiện, sau khi tiến vào Truyền Linh Tháp, phàm là nhân viên Truyền Linh Tháp, khi nhìn thấy Cổ Nguyệt, trong mắt đều sẽ nhiều hơn rất nhiều thiện ý, Cổ Nguyệt cũng nhất nhất đáp lại, biểu hiện ra dáng vẻ nàng ở bên trong Truyền Linh Tháp rất được hoan nghênh.

Đem thẻ nhập môn đặt vào vị trí, bốn người từng người đã nằm vào trong ngăn kéo kim loại, chuẩn bị tiến vào.

Cái cảm giác này đối với bọn hắn mà nói đã hết sức quen thuộc, căn bản không cần chuẩn bị cái gì.

Không gian nhẹ nhàng vặn vẹo, trong bóng tối quang minh tái hiện, không khí tươi mát phả vào mặt, bọn họ lại đi tới địa phương quen thuộc. Sơ Cấp Thăng Linh Đài! Đương nhiên, là bạo động kỳ Sơ Cấp Thăng Linh Đài.

Hiện tại Sơ Cấp Thăng Linh Đài bình thường đối với việc luyện tập thực chiến của bọn họ đã không còn quá nhiều ý nghĩa. Có một lần bọn họ đi vào bên trong ròng rã bảy ngày còn chưa chết. Sau khi đi ra, bọn họ liền trở thành những người không được hoan nghênh tại Sơ Cấp Thăng Linh Đài.

Bản thân Hồn Thú trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đều là năng lượng, Hồn Thú chết càng nhiều, tổn thất càng lớn. Hơn nữa Hồn Linh linh lực của bọn

Đường Vũ Lân vẫn luôn duy trì ở trình độ rất cao, vì lẽ đó, cũng không cần quá thường xuyên đến nơi này. Sau lần đó, phải một tháng mới tới một lần, mỗi lần bị hạn định ba ngày nhất định phải đi ra.

"Phấn chấn tinh thần lên!" Đường Vũ Lân trầm giọng nói.

"Vâng, đội trưởng." Ba người kia trăm miệng một lời đáp.

Tuy rằng ở trong bốn người, Đường Vũ Lân hồn lực tu vi là thấp nhất, nhưng trải qua mấy năm này, hắn đã triệt để khẳng định được vị trí hạt nhân đoàn đội của mình.

Hắn dùng hành động của mình chinh phục các bạn bè, thời điểm nguy hiểm, hắn đều che chắn ở phía trước, đối kháng kẻ địch mạnh mẽ nhất. Có hắn ở bên, các bạn bè liền có người tâm phúc, sẽ có cảm giác an toàn. Việc hắn chỉ huy cũng được mọi người tán thành, bất kể là an bài chiến thuật, hay là trường thi biến trận, trải qua mấy năm tôi luyện, đã phi thường lão đạo.

Dùng cách nói của Tạ Giải, khi gặp sự tình nhọc lòng, cứ ném thằng đội trưởng ra trước hứng đạn.

Đường Vũ Lân đi ở trước nhất, từng cây Lam Ngân Thảo sát mặt đất lan tràn ra bên ngoài, duy trì khoảng cách bao phủ xung quanh hắn trên dưới 15 mét, một khi vị trí xung quanh có bất kỳ gió thổi cỏ lay, Lam Ngân Thảo của hắn đều sẽ ngay lập tức cảm ứng được.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt sóng vai tiến lên ở phía sau hắn, Tạ Giải thì lại ở sau cùng đoạn hậu. Hơn nữa hắn lại đi ngược, ánh mắt trước sau nhìn mặt sau, vẫn có thể dễ như ăn cháo theo kịp bước tiến của bạn bè phía trước.

Trong tròng mắt Đường Vũ Lân thỉnh thoảng lóe lên một vệt nhàn nhạt màu tím, đó là ánh sáng của Tử Cực Ma Đồng. Mấy năm tu luyện trôi qua, Tử Cực Ma Đồng của hắn đã tiến bộ phi thường thần tốc, đã đột phá giai đoạn thứ nhất, tiến vào giai đoạn thứ hai. Điều này trợ giúp cho tinh thần lực của hắn vô cùng lớn.

Nói về tinh thần lực, trong bốn người, không thể nghi ngờ là Cổ Nguyệt mạnh nhất, một năm trước, tinh thần lực của Cổ Nguyệt cũng đã đột phá

500, chính thức tiến vào Linh Hải Cảnh, đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng vẫn là người mạnh nhất trong đội.

Tinh thần lực của Đường Vũ Lân kẹt ở 499 điểm, khoảng cách để đột phá Linh Hải Cảnh cách chỉ 01 điểm, đây là cửa ải lớn trên phương diện tinh thần, phi thường khó đột phá. Hứa Tiểu Ngôn tinh thần lực cũng đã đột phá 400, vẫn đang không ngừng nỗ lực. Tình thần lực của Tạ Giải có chút yếu nhược, cho đến bây giờ, vẫn chỉ có hơn 200 điểm. Đương nhiên, số này nếu so với bạn cùng tuổi cũng đã là hết sức khủng bố.

Phải biết, Linh Hải Cảnh tinh thần tu vi đã đủ sức giúp Hồn Sư nắm giữ ba cái Thiên Niên Hồn Linh, chỉ cần không theo đuổi Hồn Hoàn mạnh mẽ, có thể chống đỡ được 9 Hồn Hoàn. Tuy rằng đây chỉ là tồn tại trên lý thuyết, nhưng có thể tưởng tượng được tinh thần lực Linh Hải Cảnh đối với Hồn Sư mà nói quan trọng đến mức nào.

Tinh thần lực của Cổ Nguyệt hiện tại cao tới 700, sau khi đột phá Linh Hải Cảnh, có cảm giác tăng vọt lên rất nhiều. Vô cùng mạnh mẽ.

Đường Vũ Lân cũng đang chờ đợi đột phá, hắn dù sao mới 13 tuổi, coi như là dưới tình huống nước chảy thành sông, nhiều nhất một năm, cũng khẳng định có thể đột phá.

"Có chút hơi yên tĩnh!" Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, Bạo Động Thăng Linh Đài luôn luôn phi thường náo nhiệt, địa phương bọn họ xuất hiện lại yên tĩnh như thế này, chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, chính là bên trong khu vực này có Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ tọa trấn, Hồn Thú bình thường không dám thâm nhập khu vực này, cho nên mới yên ắng như vậy.

Chương 232: Hỏa Diễm Sư Quần

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe huyền ca biết nhã ý, Đường Vũ Lân vừa dứt tiếng, Cổ Nguyệt hai tay chụm lại, một đoàn ánh sáng màu xanh đã bay ra ngoài, ánh sáng màu xanh trên không trung biến thành một con Tiểu Phong Điểu, giương cánh bay lượn, cũng không bay ra khỏi phạm vi tán cây, hướng về phía xa xa bay thẳng.

Tiếp theo là đoàn ánh sáng xanh thứ hai, thứ ba, thứ tư,… chúng nó dồn dập hóa thành Phong Điểu, bay về những phương hướng khác nhau.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, hắn cần chờ đợi Phong Điểu của Cổ Nguyệt điều tra xong rồi mới quyết định phương hướng đi tiếp. Tuy nói rằng bên trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài đã có rất ít tồn tại có thể chân chính uy hiếp đến bọn họ. Thế nhưng, rất ít không có nghĩa là không có. Như thời điểm bọn họ lần thứ nhất tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài, tao ngộ đầu Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, chính là hung thú mà hiện tại bọn họ cũng không thể nào đối kháng, loài vật này thực sự là quá mạnh mẽ, một trảo xuống, thần cản giết thần!

"Là một bầy sư tử." Không tới nửa phút, Cổ Nguyệt liền thấp giọng nói với Đường Vũ Lân, "Bên trái có vết tích bầy sư tử hoạt động."

Hỏa Diễm Ma Sư, ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài là loài Hồn Thú hết sức mạnh mẽ, lúc trước cũng từng truy sát bọn họ trời cao không cửa.

Đường Vũ Lân xoay người lại nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Có thể phán đoán cụ thể số lượng bao nhiêu không?"

Cổ Nguyệt trầm giọng nói: "Từ dấu vết trước mắt bọn chúng lưu lại mà xem, có khoảng chừng trên dưới 15 con. Tính sao giờ?"

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, nhanh chóng tính toán. Hỏa Diễm Sư Quần, bình thường là do một con Hỏa Diễm Sư Vương đực dẫn dắt, còn lại là Thư Sư. Hỏa Diễm Sư Vương thực lực khẳng định là Thiên Niên, còn Thư Sư thì chưa xác định, lấy thực lực của tiểu đội bọn họ, nếu như chỉ là một con Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương còn có thể đối phó. Nhưng nếu như trong đám Thư Sư cũng có Thiên Niên cấp bậc tồn tại, sẽ có chút khó khăn. Có thể toàn thân trở ra hay không rất khó nói.

"Chúng ta đi về phương hướng ngược lại đi." Đường Vũ Lân chỉ thoáng do dự một chút, liền trầm giọng nói rằng.

"Đội trưởng, tới luôn đi. Ta hiện tại còn nhớ tới dáng vẻ của chúng thời điểm chúng truy sát chúng ta. Giết chết chúng nó!" Tạ Giải hai mắt tỏa ánh sáng.

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, nói: "Nếu như vượt quá hai con Thiên Niên, chúng ta sẽ có phiền phức, ta không thể để mọi người mạo hiểm." Thân là đội trưởng, sự an toàn của các đồng đội mới là trọng yếu nhất, dù cho nơi này là Thăng Linh Đài.

Tạ Giải nói: "Đội trưởng, ngươi nên nghĩ như thế này. Đối với chúng ta mà nói, trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài cũng không có tính khiêu chiến. Chúng ta muốn phát triển bản thân, cần tạo cho mình áp lực. Dù sao, đây là Thăng Linh Đài, cũng không phải chiến trường chân chính. Thật vất vả mới gặp phải tồn tại có thể tạo cho chúng ta áp lực. Chung quy vẫn phải đụng một cái thử xem. Ta cảm thấy, bằng vào năng lực hiện tại của chúng ta, coi như có là hai con ngàn năm, hẳn là cũng không thành vấn đề lớn."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Ý của ngươi thế nào?"

Cổ Nguyệt nói: "Ta đồng ý với cách phân tích của Tạ Giải. Áp lực mới là động lực phát triển. Có thể thử xem. Coi như đánh không lại. Chúng ta vẫn có thể thoát thân an toàn."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, nói: "Ta nghe đội trưởng, làm sao cũng được."

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: "Cổ Nguyệt, ngươi phụ trách trinh sát, chúng ta hướng về chúng nó tiếp cận, nhưng duy trì khoảng cách an toàn. Đợi tới buổi tối hành động."

Hắn luôn luôn phi thường quyết đoán, gặp chuyện không do dự, nhưng cũng sẽ đem đoàn đội an toàn đặt ở vị trí hàng đầu. Đến buổi tối, sức chiến đấu của cả đội cũng sẽ vì Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng mà tăng lên. Hứa Tiểu Ngôn sau khi đạt được nhị hoàn, phạm vi tăng lên cũng tương đối không nhỏ.

Buổi tối đối với Hỏa Diễm Sư Vương loại Hồn Thú có thuộc tính “Hỏa” mà nói vẫn sẽ có chút suy yếu, bởi vì thời điểm không có mặt trời, nguyên tố "Hỏa" cũng sẽ ngược lại ôn hòa hơn rất nhiều.

Cổ Nguyệt lần thứ hai tạo ra một đoàn ánh sáng màu xanh, so với những con Phong Điểu trước đó lớn hơn rất nhiều, hướng về phương hướng phát hiện Hỏa Diễm Sư Vương bay đi, Đường Vũ Lân cũng thay đổi phương hướng, thả nhẹ bước chân. Chậm rãi tới gần.

Ở Sơ Cấp Thăng Linh Đài, tiểu đội có can đảm đối kháng với Hỏa Diễm Sư Vương có thể nói là gần như không tồn tại. Tam hoàn Hồn Sư đối mặt Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương hầu như kiên trì không được một phút.

Thế nhưng, Đường Vũ Lân bọn họ chính là có lòng tin này.

Thời điểm bọn họ tiến vào Thăng Linh Đài đã là vào buổi chiều. Khoảng cách đến buổi tối cũng không còn quá lâu. Đây cũng là nguyên nhân Đường Vũ Lân đồng ý công kích Hỏa Diễm Sư Vương, thời gian trì hoãn quá nhiều, cũng không phải mục đích mà bọn họ tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài.

Hiện tại Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt tu vi đều vượt quá tam hoàn, bọn họ đều có đầy đủ không gian hấp thu linh lực, Đường Vũ Lân hai Hồn Hoàn cũng đã vượt quá 4.000 năm, trái lại cũng không quá sốt ruột. Dựa theo Vũ Trường Không giúp hắn cẩn thận tính toán, năng lực chịu đựng tối đa của Hồn Linh hắn khoảng chừng 5.000 năm. Chờ đột phá đến tam hoàn, có thể tăng lên đến 6.000 năm trở lên.

Chỉ là Vũ Trường Không không biết được, mục tiêu Đường Vũ Lân lập ra cho mình không phải như vậy. Hắn biết, thời điểm mình đột phá thành công

đạo phong ấn Kim Long Vương thứ hai, sức chịu đựng của thân thể nhất định còn có thể tăng lên. Đến lúc đó, nói không chừng năng lực của Hồn Linh có thể tiếp cận cấp độ hấp thụ được vạn niên linh lực đấy chứ? Coi như là không đạt được, cũng là càng gần đó càng tốt. Đợi đạt đến tứ hoàn, nói không chừng liền có thể thử nghiệm trực tiếp tìm kiếm Vạn Niên Hồn Linh để hấp thu.

Đi theo Vũ Trường Không thời gian dài, ánh mắt của Linh Ban bốn người không biết so với phổ thông Hồn Sư cao hơn gấp bao nhiêu lần. Bọn họ lập ra mục tiêu cho tương lai của mình đều là muốn trở thành Đấu Khải Sư, đối với Hồn Sư bình thường, thậm chí nghĩ còn không dám nghĩ tới.

Bốn người lại như là thợ săn, vô cùng cẩn thận tới gần địa phương mà Hỏa Diễm Sư Vương tụ tập, Đường Vũ Lân không ngừng phân rõ phương hướng, thay đổi vị trí liên tục. Bọn họ nhất định phải duy trì được phương hướng ngược gió so với bầy Hỏa Diễm Sư Quần kia, bởi vì Hỏa Diễm Ma Sư có khứu giác phi thường mẫn cảm, nếu như là thuận gió, mùi cơ thể bọn họ truyền qua, rất dễ dàng bị bầy sư tử phát hiện.

Đây chính là kinh nghiệm.

Hỏa Diễm Sư Quần xác thực không hổ là một trong những quần thể Hồn Thú cường hãn nhất Sơ Cấp Thăng Linh Đài, bởi vì duy trì khoảng cách rất gần với chúng nó, Đường Vũ Lân bốn người dọc theo đường đi đều không hề gặp phải những Hồn Thú khác.

"Ở phía trước khoảng chừng 1.000 mét, chúng nó tựa hồ đang nghỉ ngơi, tạm thời không có dấu hiệu muốn rời khỏi." Cổ Nguyệt ra hiệu cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, "Vậy chúng ta cứ ở đây, đợi buổi tối đến đi."

Tạ Giải lướt người đi, lêo lên một cây đại thụ bên cạnh, chớp mắt đã ẩn giấu bản thân, mặt khác cũng phụ trách quan sát.

Hứa Tiểu Ngôn ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi, Cổ Nguyệt cũng vậy, Đường Vũ Lân ở bên cạnh các nàng, cảnh giác quan sát bốn phía. Bốn người đã từ lâu phối hợp và phân công vô cùng ăn ý, căn bản cũng không cần nhiều lời, hết thảy đều diễn ra một cách tự nhiên như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chạng vạng đã đến, sắc trời dần tối.

Cổ Nguyệt như trước vẫn đang ngồi xếp bằng minh tưởng, chuyện này ý nghĩa là, Hỏa Diễm Sư Quần vẫn không thay đổi vị trí.

Đột nhiên, Cổ Nguyệt hơi nhướng mày, mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân.

"Hả?" Đường Vũ Lân đưa ra một ánh mắt dò hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Ở một mặt khác có một đám người va chạm với Hỏa Diễm Sư Quần, đang sắp bắt đầu chiến đấu."

"Chủ động hay là bị động?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Bị động. Hẳn là trùng hợp gặp phải. Làm sao bây giờ?"

"Chúng ta qua đó đi.” Đường Vũ Lân trong mắt ánh sáng lấp loé, lập tức thông báo cho các bạn bè.

Không có ai hỏi nhiều, ba người kia đối với quyết sách của hắn đều không có nửa điểm nghi ngờ, đây là tín nhiệm được bồi dưỡng qua nhiều năm.

Đường Vũ Lân khom người, nhanh chóng đi về phía trước, bốn người khác theo sát phía sau. Bốn người không hẹn mà cùng thu liễm gợn sóng hồn lực của bản thân, làm hết sức duy trì im lặng. Bọn họ đều không thả ra Võ Hồn, bởi vì ánh sáng Hồn Hoàn không thể che giấu được, hoàn toàn dựa vào nhận biết cảm nhận biến hóa có thể xuất hiện xung quanh.

Ở trước không xa, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng sư tử gầm liên tiếp, mơ hồ có hồng quang lấp lánh, còn có tiếng quát chói tai của nhân loại phát sinh. Hồn lực gợn sóng rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn.

Đường Vũ Lân không từ chính diện chạy tới, mà lại dẫn các bạn vòng sang mặt bên, cấp tốc hướng về chiến trường tới gần.

Chương 233: Chọn lúc mà động

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ rất xa, hắn đã nhìn thấy từng thân ảnh Hỏa Diễm Ma Sư cường tráng. Cùng chúng nó chiến đấu, là một tiểu đội bảy người.

Đường Vũ Lân hướng về đồng đội làm ám hiệu dừng lại, tay phải vừa nhấc lên, Hồn Hoàn màu tím dưới chân lặng yên sáng lên. Cố hết sức thu lại ánh sáng, một dây leo Lam Ngân Thảo phóng vút ra, bám vào trạc cây to lớn ở bên trên, hắn dùng sức lôi kéo, dây leo Lam Ngân Thảo bằng một sự co dãn tuyệt hảo nháy mắt đem hắn đưa vào không trung. Chỉ vươn mình một cái đã leo lên trên cành cây.

Cấp tốc thu hồi Hồn Hoàn, trong mắt tử ý lượn lờ, Tử Cực Ma Đồng.

Từ vị trí này, vừa vặn có thể quan sát được tình huống chiến trường 200 thước trước mặt.

Trên mặt đất có một con Hỏa Diễm Ma Sư tựa hồ đã tử vong, nằm yên ở đó không nhúc nhích. Hỏa Diễm Sư Quần * đang điên cuồng công kích tiểu đội Hồn Sư nhân loại kia.

* *Sư Quần = Bầy sư tử*

Tiểu đội Hồn Sư này, trên người các đội viên đều hoặc ít hoặc nhiều có ánh sáng linh lực vây quanh, hiển nhiên biểu hiện năng lực của bản thân họ đều không tầm thường.

Sự thực cũng là như thế, tiểu đội này toàn bộ thành viên tu vi đều là tam hoàn, trong đó có hai người đệ tam Hồn Hoàn còn là màu tím. Nhìn qua

đều khoảng tầm 20 tuổi.

Đây rõ ràng là một nhánh Hồn Tôn tiểu đội, chẳng trách dám trêu chọc Hỏa Diễm Sư Quần, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Hỏa Diễm Sư Quần, bao gồm cả đầu Hỏa Diễm Ma Sư đã chết đi, tổng cộng có 16 con. Tọa trấn trung ương, là một con Hùng Sư to lớn, trên người nó toả ra ánh sáng hung hăng.

Chỉ cần nhìn quét qua một chút chiến trường, Đường Vũ Lân liền không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Sự thực đều là tàn khốc như vậy. Bọn họ lúc trước còn phán đoán bầy sư tử này có vài con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư. Hiện tại vừa nhìn qua, đây tuyệt đối là bầy Hỏa Diễm Sư Quần mạnh mẽ nhất mà bọn họ từng gặp phải.

Trong số 15 con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại, tính cả Hỏa Diễm Sư Vương, có tới 04 con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư. Ba con Thư Sư không ngờ cũng đến tầng thứ này, mà từ tình huống của con Hỏa Diễm Sư Vương đực mà xem, thân thể của nó thể tích khổng lồ, chỉ sợ cũng không phải đơn giản chỉ có 1.000 năm tu vi, rất có khả năng là tồn tại thuộc tầng thứ cao hơn.

Nếu như tu vi vượt quá 3.000 năm, chỉ sợ là bầy sư tử này sẽ đem lại thảm họa thực sự cho chi đội Hồn Sư.

Đường Vũ Lân hướng về phía dưới làm ám hiệu, ra hiệu cho các bạn bè không được manh động, kiên trì chờ đợi.

Nếu như đây là ở ngoài đời thật, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu viện đối phương. Nhưng nơi này là Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong. Mọi người thu được linh lực bao nhiêu mới là quan trọng nhất. Hắn dĩ nhiên là sẽ không nóng lòng ra tay. Hắn muốn trước tiên cẩn thận quan sát thực lực của bầy Hỏa Diễm Ma Sư này, đồng thời cũng quan sát tình huống của tiểu đội Hồn Sư kia.

Sự thực chứng minh, phán đoán của Đường Vũ Lân là chính xác. Tiểu đội Hồn Sư kia hiển nhiên là đã đoán sai thực lực của bầy Hỏa Diễm Ma Sư này.

Ở dưới công kích hỏa diễm mãnh liệt, rất nhanh, bọn họ đã bắt đầu xuất hiện thương vong.

Hỏa Diễm Ma Sư bất kể là cận chiến hay là tấn công từ xa đều phi thường am hiểu. Mỗi một con trên người đều bốc lên hỏa diễm chói mắt, thân thể của bọn chúng không khác nhau lắm về độ lớn, bất đồng của Thiên Niên cùng Bách Niên tu vi chính là ở chỗ, Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư hỏa diễm trên người là màu đỏ, mà Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư trên người bốc lên hỏa diễm lại có màu da cam.

Bốn ngọn hỏa diễm màu da cam ở bên trong bầy sư tử này bắt mắt như vậy, tiểu đội này cũng là có nỗi khổ khó nói, bọn họ sau khi đánh lén giết chết được một con Hỏa Diễm Ma Sư, liền bị sư quần vây nhốt, hiện tại muốn chạy cũng chạy không được.

Bất quá, thực lực của bọn họ cũng đúng là tương đối khá. Thành viên của bọn họ tuy thương vong, nhưng cũng tạo cho Hỏa Diễm Sư Quần tạo tổn thương nhất định.

Song phương đều không ngừng có thành viên ngã xuống, tình huống của phía nhân loại hiển nhiên là càng lúc càng chật vật.

Đường Vũ Lân không hề sốt ruột chút nào, Hỏa Diễm Sư Quần như vậy, bọn họ chính diện đối chọi cũng không chiếm được lợi ích. Nhưng tình huống bây giờ đã không giống như thế. Có một nhánh tiểu đội bảy người giúp làm suy yếu chúng nó, đợi được trận chiến đấu bên này kết thúc, hoặc là vào lúc gần kết thúc, chính là cơ hội tốt của bọn họ.

Đường Vũ Lân lặng yên nhảy xuống dưới, đến bên cạnh Tạ Giải. Thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn bàn giao vài câu.

Tạ Giải biểu hiện trên mặt nhất thời trở nên quái lạ hơn, nhưng vẫn hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu, đưa ngón tay cái lên. Sau đó lặng yên biến mất ở trong màn đêm.

Cứ như thế một lúc, sắc trời đã tối lại. Chính là nhân lúc hắc nguyệt cao phong sát nhân dạ *!

* *Trời không trăng, gió lớn, nhân đêm tối đi giết người.*

Đường Vũ Lân lại hướng về Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn bàn giao vài câu. Sau đó cùng Cổ Nguyệt, lặng yên không một tiếng động đồng thời tiếp

cận chiến trường.

Dựa vào cây cối cùng lùm cây che giấu, bọn họ cấp tốc tới gần chiến trường.

Lúc này, tiểu đội bảy người cũng chỉ còn sót lại ba người, hơn nữa còn có một người trọng thương. Mà trong đám Hỏa Diễm Ma Sư, có bốn con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư chết trận. Hai con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư bị thương. Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng ảnh hưởng đến khả năng phát huy thực lực.

Trong ba người còn lại của tiểu đội này, cầm đầu là một tên thanh niên vóc người đặc biệt khôi ngô, dáng vẻ hắn nhìn qua khoảng 20 tuổi, một mái tóc màu nâu nhạt dựng đứng. Ở dưới ảnh hưởng của Võ Hồn, thân thể bắp thịt của hắn bắt đầu bành trướng, thân cao đầy đủ vượt quá 2m50, cả người nhìn qua như một con quái thú bắp thịt cuồn cuộn.

Trong tay hắn nắm một thanh thiết bổng to lớn, thiết bổng độ dài vượt quá 4 mét, phía trước đặc biệt thô to, hơn nữa trên kim loại có ám văn. Với nhãn lực của Đoán Tạo Sư cấp 4, Đường Vũ Lân một chút liền có thể nhận ra, đây chí ít cũng là kim loại hiếm Bách Đoán Tạo. Hơn nữa, một cây thiết bổng khổng lồ như vậy, trọng lượng tuyệt đối vượt quá nghìn cân.

Chính nhờ tên thanh niên cường tráng này ở chính diện hứng chịu phần lớn công kích của bầy Hỏa Diễm Ma Sư, tiểu đội bọn họ mới có thể tạo thành thương tổn lớn đến như vậy cho bầy Hỏa Diễm Ma Sư này.

Hắn rõ ràng là Lực Lượng Hình Hồn Sư, toàn thân phóng thích một tầng tia sáng màu vàng, cây côn lớn kia cũng không phải là Võ Hồn của hắn, hắn là ngoài ngạch chế tạo, sau khi vung lên, coi như là Hỏa Diễm Ma Sư cũng không dám chính diện chống đỡ.

Con Hỏa Diễm Ma Sư tử vong đầu tiên kia, toàn bộ xương sọ đều nát bấy, nhìn qua hẳn là do hắn làm ra. Vì lẽ đó, Hỏa Diễm Ma Sư hướng về hắn phóng thích công kích cũng nhiều nhất.

Ở bên người thanh niên này còn có một cô gái, không ngừng thả ra từng tầng quang độn màu trắng, đỡ thay cho hắn không ít công kích. Bất quá, vị nữ Hồn Sư này hiển nhiên là đã tiêu hao quá độ, nơi khóe miệng có tơ máu chảy ra, uy lực của tấm chắn cũng càng ngày càng yếu.

"Khôn ca, ta sắp không chịu nổi." Nữ Hồn Sư gấp gáp nói.

Tên thanh niên cường tráng nổi giận gầm lên một tiếng, dùng sức vung thiết bổng lên, bức lui ba con Hỏa Diễm Ma Sư đang xông lại, giọng ồm ồm nói: "Lần này vận may cũng quá kém, dĩ nhiên gặp phải Hỏa Diễm Sư Quần cường hãn như thế. Các ngươi đi trước một bước, ta tranh thủ lại giết thêm một hai con, báo thù cho các ngươi."

Người thiếu nữ kia gật gật đầu, nhấn tín hiệu cầu cứu trên mu bàn tay mình. Dù sao, nếu chịu thương tổn ở bên trong Thăng Linh Đài, cảm thụ sẽ vô cùng chân thực sống động. Ai cũng không thích cảm giác bị Hỏa Diễm Ma Sư xé nát người!

Hào quang lóe lên, lại thiếu bớt một người.

Ngoại trừ thanh niên cường tráng ra, cũng chỉ còn sót lại một tên vóc người nhỏ gầy, phi thường linh hoạt, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Thiên Niên Hỏa Diễm Sư Vương bỗng nhiên nhảy lên, lao thẳng tới tên thanh niên cường tráng kia. Thanh niên chợt quát một tiếng, toàn thân ánh vàng toả sáng, gân xanh lộ rõ. Hiển nhiên cũng đã thôi thúc toàn lực, cự bổng trong tay hung hãn đánh tới.

Nhưng con Hỏa Diễm Sư Vương này phi thường giảo hoạt, nhìn qua quyết chí tiến lên tấn công nhưng lại đột nhiên ở giữa không trung thay đổi phương hướng.

Phương hướng này thay đổi hiển nhiên không phải một mình nó có thể làm được, mà là đến từ lực va chạm của một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư từ mặt bên, giúp nó cấp tốc biến hướng, đã đổi mục tiêu thành tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư ở bên cạnh.

Biến hóa đến thực sự là quá nhanh cũng quá đột ngột, tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư kia còn chưa kịp phản ứng lại, một luồng lửa màu đỏ đã bao phủ khắp người hắn. Dưới sự ngơ ngác, hắn phản ứng cực nhanh đập vào thiết bị cầu cứu, hóa thành ánh sáng biến mất.

Chiến đấu tiến hành tới đây, chi tiểu đội bảy Hồn Tôn này cũng chỉ còn sót lại một người đội trưởng, là người thanh niên cường tráng, mà thôi.

Trong lúc tên thanh niên cường tráng tuyệt vọng, chuẩn bị lại chém giết một hồi sau đó thoát ly khỏi, đột nhiên, từng cây dây leo xanh lam vụt lên từ mặt đất.

Những dây leo này đến phi thường đột ngột, xuất hiện ngay thời điểm bầy Hỏa Diễm Ma Sư định tiếp tục bao vây hắn.

Mỗi một cây leo đều to bằng cánh tay, óng ánh long lanh khác nào điêu khắc thủy tinh vậy. Bên trong mơ hồ có ánh vàng kim lấp loé.

Hết thảy Hỏa Diễm Ma Sư đều bị trói chặt, đã bị những cây dây leo kia quấn quanh người.

Cơ hội tốt như vậy làm sao tên thanh niên có thể buông tha? Cự bổng vung lên, một con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư ở gần hắn nhất đã vỡ toang óc mà chết.

Tiếp theo, thân hình hắn xoay tròn, hai tay nắm chặt cự bổng hung hãn nện xuống, một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư - Thư Sư cũng thuận theo đó ngã xuống.

Hỏa diễm trên người tất cả các con Hỏa Diễm Ma Sư đều tỏa ra ánh hào quang, thiêu đốt dây leo màu xanh lam kia. Nhưng kỳ dị nhất chính là, những dây leo kia chỉ quấn quanh chúng nó một thoáng liền cấp tốc thả ra, cũng không hề bị hỏa diễm ảnh hưởng quá lớn.

Con Hỏa Diễm Sư Vương hùng tráng nhất nổi giận gầm lên một tiếng, nó vừa muốn đánh về phía tên thanh niên kia, đột nhiên, lại một dây leo kim sắc vụt lên từ mặt đất, lại trói chặt người nó. Những con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại tuy rằng nhào tới, nhưng thiếu hụt mất chủ công mạnh nhất, nhất thời có vẻ yếu đi mấy phần.

Chính vào lúc này, từng đạo từng đạo băng hào quang màu xanh lam từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy toàn bộ bầy Hỏa Diễm Ma Sư.

Chương 234: Toàn thắng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Băng Hỏa tương khắc, từng viên băng trùy to lớn rõ ràng đem lại sự uy hiếp không nhỏ cho bầy Hỏa Diễm Ma Sư. Chúng nó không thể không liều mạng phóng thích hỏa diễm, hóa thành tấm chắn miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng nhiệt độ trong không khí vốn nóng rực rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều.

Thanh niên cường tráng kia rõ ràng hận thấu xương bầy Hỏa Diễm Ma Sư đã bức bách bạn bè của mình phải rời khỏi Thăng Linh Đài, cự bổng vung lên, lại đập bay hai con Hỏa Diễm Ma Sư.

Nhưng hắn dù sao cũng đã hứng chịu rất nhiều công kích, trên người đã có nhiều chỗ cháy đen, ánh sáng hồn lực cũng nhanh chóng suy yếu, đây rõ ràng là dấu hiệu của sức lực đi xuống.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy ở phía xa xa nơi dây leo kim sắc đang quấn quanh Hỏa Diễm Sư Vương, đột nhiên bắn lên một bóng người, thân ảnh kia lấy tốc độ kinh người hướng về phía Hỏa Diễm Ma Sư rơi xuống.

Cùng lúc đó, trên mặt đất đột nhiên sáng lên một mảnh quang điểm lam sắc, bầy Hỏa Diễm Ma Sư vẫn chưa kịp phản ứng lại, từng cây Lam Ngân Thảo to lớn ít nhất gấp đôi lúc trước cũng đã đâm xuyên mặt đất mọc lên. Những dây leo này vô cùng cứng rắn cường nhận, bị chúng trùng kích, tấm chắn ánh sáng của bầy Hỏa Diễm Ma Sư nhất thời ảm đạm đi nhiều. Bên cạnh đó, thân thể của từng con sư tử đều bỗng trở nên cứng ngắc hơn. Tấm chắn của những con Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư nhất thời không đủ mạnh, phần bụng dưới của bọn chúng nhất thời bị dây leo Lam Ngân Thảo đâm thủng. Toàn bộ đều bị thương, gào thét liên tục.

Cùng lúc đó, bên trong phạm vi Lam Ngân Thảo bay lên, tất cả Hỏa Diễm Ma Sư, bao gồm cả Sư Vương, đều rõ ràng rơi vào trì trệ ngắn ngủi.

Ngay trong sát na này, bóng người kia đã từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên lưng Hỏa Diễm Sư Vương. Trên người Hỏa Diễm Sư Vương bùng cháy lên hỏa diễm để thiêu đốt kẻ địch. Trong chớp mắt, tay phải của người nọ hóa thành một lợi trảo màu vàng kim, hung hãn vồ xuống. Điều lạ là lợi trảo cứ như vậy xuyên thủng đầu lâu của Hỏa Diễm Sư Vương.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Diễm Sư Vương kịch liệt dãy giụa, dây leo vàng kim cũng theo đó thả lỏng bớt, cũng không có một mực quấn quanh.

Đúng lúc này, những con Hỏa Diễm Ma Sư khác cũng đều cơ bản giải trừ được trì trệ, chúng nó tất cả đều từ bỏ công kích đối với thanh niên cường tráng, mục tiêu chuyển hướng sang tên thiếu niên trên lưng Sư Vương.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Diễm Sư Vương bỗng đứng thẳng lên, rồi lại ầm ầm hạ xuống, đã không còn sống nữa. Đường Vũ Lân một trảo bẻ gãy trung khu thần kinh của nó, khiến ngay cả cơ hội vùng vẫy trước khi chết của nó cũng đều không có.

Nếu như không có thanh niên cường tráng chính diện thu hút sự chú ý, Đường Vũ Lân hiển nhiên là không thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Nhưng hiện tại đã khác!

Một đoàn hỏa diễm chói mắt đồng thời hướng về phía Đường Vũ Lân bắn tới. Nhưng hắn hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, những dây leo vốn trên người Sư Vương đột nhiên đẩy mạnh một cái, dưới thân hắn tựa như có thêm một cái lò xo, cả người phóng lên trời.

Cùng lúc đó, trong không khí đột nhiên tràn ngập một luồng khí tức kinh khủng. Băng trùy lúc trước không ngừng hạ xuống ầm ầm nổ tung, hóa thành từng mảnh băng nhận. Tiếp theo, cuồng phong bao phủ, hút lấy băng nhận vào bên trong; trong nháy mắt liền hóa thành một tảng lớn Băng Tuyết Phong Bạo từ trên trời giáng xuống. Đem hết thảy những con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại toàn bộ bao phủ vào bên trong.

Bầy Hỏa Diễm Ma Sư tuy rằng bởi vì Sư Vương chết đi mà trở nên điên cuồng, nhưng ở trong Băng Tuyết Phong Bạo này, từng con từng con lảo

đảo, ngọn lửa trên người cứ như vậy bị áp chế.

Đến lúc này, tên thanh niên cường tráng kia đã biết có người đến cứu viện mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời trong lòng cũng vô cùng ngơ ngác. Hắn rõ ràng nhìn thấy, tên thiếu niên đánh gục Hỏa Diễm Sư Vương kia chỉ có hai cái Hồn Hoàn, nhưng cũng là hai Hồn Hoàn màu tím. Còn Băng Tuyết Phong Bạo từ trên trời giáng xuống lại không biết là từ đâu mà tới?

Trình độ cao cấp nhất có thể tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài chính là cấp độ Hồn Tôn. Nhưng mà, Hồn Sư còn chưa tới cảnh giới Hồn Tôn, lực công kích lại có thể đạt đến trình độ khủng bố như vậy sao?

Điều khiến hắn khiếp sợ hơn còn ở phía sau. Hắn nhìn thấy một bóng người, toàn thân lập loè ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, nàng chậm rãi đi về hướng của Hỏa Diễm Sư Quần, Băng Tuyết Phong Bạo kia tựa hồ chính là từ trên người nàng phóng thích mà ra. Tay phải của nàng giơ lên cao, một đoàn Băng Cầu ngưng tụ trong lòng bàn tay. Băng Cầu dần dần lớn lên, xung quanh có một phần Băng Tuyết Phong Bạo theo hướng của nàng bay tới.

Hầu như chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, Băng Cầu kia đã bành trướng đến đường kính hơn 1 mét, mặt trên có từng cây gai nhọn xuất hiện.

"Đi!" Nàng khẽ kêu một tiếng. Băng Cầu bay ra, bay thẳng đến một con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư.

Hỏa Diễm Ma Sư kia lúc này cũng đã phản ứng lại, nó phun ra một đoàn hỏa diễm nhắm vào giữa Băng Cầu.

"Ầm!" Tiếng nổ kịch liệt vang vọng. Băng cầu nổ tung, từng cây gai băng nhọn ở mặt trên tựa như mũi tên, bay vụt hướng về mỗi một đầu Hỏa Diễm Ma Sư. Nơi nó nổ tung vừa vặn lại là vị trí trung tâm của bầy Hỏa Diễm Ma Sư.

Chuyện này... chuyện này sẽ không phải đều là tính toán của nàng cả chứ?

Cùng lúc đó, bầu trời đột nhiên sáng lên, thanh niên cường tráng theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, sau đó hắn liền nhìn thấy từng đạo từng đạo ánh sao bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống. Những ánh sao này rơi vào trên

người Hỏa Diễm Sư Quần, nhìn qua cũng không có hiệu quả gì đặc biệt. Trên người đám Hỏa Diễm Ma Sư trái lại bị bao phủ bởi từng tầng từng tầng ánh sao huyễn lệ. Thế nhưng, ngay trong chớp mắt tiếp theo, chúng nó đột nhiên đồng thời quay người lại, điên cuồng phát động công kích về nhiều phương hướng khác nhau.

Trong lúc nhất thời, hỏa diễm ở bên trong Băng Tuyết Phong Bạo ngang dọc, nhưng không có lấy một cái tìm đúng mục tiêu, trái lại đa số đều bị ngộ thương.

Từng cây dây leo màu xanh lam lại một lần nữa vụt lên từ mặt đất, lặng yên không một tiếng động quấn quanh những con Hỏa Diễm Ma Sư đang bị ngưng trệ này. Bóng người lúc trước bắn lên lại một lần nữa hạ xuống. Kim Long Trảo hung hãn xuyên thủng đầu lâu của một con Hỏa Diễm Ma Sư khác.

"Ngươi còn đợi cái gì?" Đường Vũ Lân hướng về thanh niên cường tráng quát lên.

Cường tráng thanh niên lúc này mới tỉnh ngộ lại, lập tức vung cự bổng trong tay lên, gia nhập vào bên trong chiến trường.

Có hắn mạnh mẽ gia nhập, các con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại lại đang bị áp chế nặng nề, chỉ trong chốc lát, toàn bộ bọn chúng đều phơi thây ngay tại chỗ.

Cường tráng thanh niên giết chóc được một trận thật là sảng khoái, sự uất ức phẫn nộ lúc trước tích tụ nãy giờ tựa hồ vào lúc này đều nổ tung, như muốn được bùng cháy.

Chính vào lúc này, tên thiếu niên anh tuấn, có đôi mắt to tròn, lại như đột nhiên thấy chuyện gì kinh khủng, hướng về phía hắn gấp gáp cao giọng nói: "Cẩn thận!!!"

Cường tráng thanh niên sững sờ, theo bản năng muốn làm ra phản ứng, nhưng cũng vào lúc đó, hắn chỉ cảm thấy trên cổ mát lạnh, sau đó…à, không có sau đó nữa!

Bởi vì hắn đã không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Truyền Linh Tháp, khoang tiến vào Thăng Linh Đài số 13.

Sáu tên thanh niên nam nữ đều đang cẩn thận nhìn chăm chú vào màn hình, bọn họ đều là đội viên tiểu đội Hồn Tôn lúc trước đã thoát ly khỏi chiến trường cùng Hỏa Diễm Sư Quần.

Khi bọn họ nhìn thấy có viện quân đột nhiên tiến đến, đồng thời sắp đem Hỏa Diễm Ma Sư Quần đánh tan, từng người đều không khỏi vui mừng hoan hô.

Nhưng vào lúc này, màn ảnh trước mắt đột nhiên tối sầm lại, hết thảy hình ảnh đều biến mất.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Một tên nữ Hồn Sư nghi ngờ hỏi.

"Đội trưởng thật giống như xảy ra vấn đề gì rồi." Một nam Hồn Sư khác giật mình nói rằng. Nói như vậy, chỉ cần bọn họ còn có đội hữu ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ liền có thể thông qua màn ảnh trước mắt quan sát được tình huống bên trong. Đột nhiên màn ảnh tối đen, chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, đó chính là tiểu đội bọn họ toàn quân bị diệt, không còn người nào ở trong đó.

Quả nhiên, khoang kim loại văng ra, lộ ra thân thể của thanh niên cường tráng kia. Vào lúc này, thân thể hắn đã khôi phục lại bình thường, dù cho là vậy, hắn cũng cao gần đến 2 mét.

"Đội trưởng! Đội trưởng! Ngươi không sao chứ?" Các đội viên dồn dập vây lấy hắn, ân cần hỏi han.

Chỉ chốc lát sau, thanh niên cường tráng chậm rãi mở hai mắt ra, hắn theo bản năng sờ sờ cổ của mình, "Ta không có chuyện gì."

"Đội trưởng, ngươi làm sao bị giết mà đi ra? Các ngươi không phải đã sắp tiêu diệt toàn bộ Hỏa Diễm Sư Quần kia sao?" Nữ Hồn Sư nghi ngờ hỏi.

Cường tráng thanh niên cũng là một mặt mơ hồ, "Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thực lực mấy tên Hồn Sư viện trợ kia đều rất mạnh. Một người trong số đó mới vừa nhắc nhở ta cẩn thận, sau đó ta liền cái gì cũng không biết. Khả năng là lại có Hồn Thú mạnh mẽ khác xuất hiện. Bất quá cũng không vấn đề gì, có thể đem bầy Hỏa Diễm Ma Sư này giết chết, cuối

cùng cũng coi như là báo thù được cho mọi người. Lần này đều là sai lầm của ta, là do ta phán đoán sai sức mạnh của Hỏa Diễm Sư Quần, mới dẫn đến toàn quân bị diệt. Hôm nay ta khao, chúng ta cố gắng uống một trận cho thỏa thích. Ta xin hướng về mọi người xin lỗi."

Chương 235: Tinh Luân Hồi Quang

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trong Thăng Linh Đài.

Theo con Hỏa Diễm Ma Sư cuối cùng ngã xuống đất, trong không khí tràn ngập sóng linh lực nồng đậm.

Linh Ban bốn người từng người được linh lực bao quanh, phần của mỗi người đều không ít. Những linh lực này không chỉ đến từ Hỏa Diễm Ma Sư, còn có linh lực đến từ các thành viên của tiểu đội Hồn Tôn.

Thời điểm lúc trước khi những vị Hồn Tôn này thoát ly khỏi chiến trường, linh lực trên người chưa hấp thụ được đều sẽ lưu lại, đến cuối cùng, tất cả đều tập trung ở trên người tên thanh niên cường tráng. Cuối cùng tên thanh niên cường tráng cũng thoát ly chiến trường, những linh lực này dĩ nhiên đều bị phân tán ra bên ngoài, sau đó lại bị Linh Ban bốn người hấp thụ.

16 con Hỏa Diễm Ma Sư toàn bộ đều phơi thây ngay tại chỗ. Nhìn qua, thật là có mấy phần khốc liệt.

"Đội trưởng, ngươi thực sự là quá âm hiểm." Hứa Tiểu Ngôn hướng về Đường Vũ Lân làm ra một vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Đường Vũ Lân cười ha ha, nhưng không nói gì.

"Bất quá ta yêu thích." Hứa Tiểu Ngôn rất nhanh đã cười híp mắt nói, cảm thụ linh lực nồng đậm chung quanh cơ thể mình, nàng tỏ rõ nét mặt vui mừng.

Nàng đã đến cấp 29 đỉnh phong, hiện tại đề cao linh lực trên diện rộng đối với việc đột phá của nàng phi thường có lợi. Hơn nữa, sau khi đột phá, việc hấp thụ Hồn Linh tiếp theo cũng có thể có lựa chọn tốt hơn, uy lực của hồn kỹ cũng sẽ được tăng cường.

Tạ Giải cười hì hì, "Nơi này là Thăng Linh Đài, lại không phải thế giới hiện thực. Để vào được bạo động kỳ cũng tốn một khoản không nhỏ, cũng không thể lãng phí mà!"

Thời điểm lúc trước đối kháng Hỏa Diễm Ma Sư, hắn vẫn không hề xuất hiện, cũng là bởi vì có nhiệm vụ đặc thù.

Đối với Thăng Linh Đài, bọn họ đều hiểu rõ vô cùng, bên ngoài có thể quản chế tình huống nội bộ bên trong Thăng Linh Đài, không chỉ riêng bọn hắn có thể nhìn thấy, tiểu đội Hồn Tôn của người ta cũng có thể. Từ lúc vừa mới bắt đầu, Đường Vũ Lân cũng đã chuẩn bị sẵn chiêu trò chơi xấu. Bất quả điều này là chuyện thường ở bên trong Thăng Linh Đài. Đặc biệt là vào bạo động kỳ, càng là như vậy.

Nhưng chơi xấu cũng phải chơi một cách gọn gàng đẹp đẽ, đến chết thanh niên cường tráng kia cũng không hiểu được vì sao. Nguyên nhân là bởi vì, hắn chết ở dưới Ảnh Long Nhận của Tạ Giải.

Ảnh Long Chủy đệ nhất hồn kỹ - Ảnh Long Nhận, chỗ cường hãn nhất của nó chính là ở vô ảnh vô hình. Nương theo tu vi của Tạ Giải tăng lên, Ảnh Long Nhận này càng lúc càng trở nên nham hiểm hơn.

Với tu vi của thanh niên cường tráng kia, nếu như là ở tình huống bình thường, hắn nhất định sẽ phát hiện. Nhưng khi đó hắn đã kiệt sức, lại đối mặt thắng lợi sắp đến, chính là thời điểm hắn buông lỏng cảnh giác nhất. Tạ Giải ẩn núp trong bóng tối, chính là thừa dịp cơ hội này, một đòn lấy mạng. Đem linh lực phân tán trên người hắn chia đều trên người của đồng bọn.

Nếu không, tên thanh niên cường tráng kia đánh giết nhiều Hỏa Diễm Ma Sư nhất, đương nhiên phần lớn linh lực đều phải bị hắn hấp thu mất.

Đường Vũ Lân cười híp mắt nói: "Đây coi như là chúng ta thu tiền vé giúp đỡ hắn vậy, he he. Mọi người trước tiên tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, khôi phục hồn lực, khí tức của Hỏa Diễm Ma Sư sẽ không biến mất ngay, chúng

ta cũng nhân cơ hội hấp thu nhiều hơn một chút. Nhiệm vụ chủ yếu đang chờ đợi chúng ta chính là bảo đảm có thể hấp thu được toàn bộ những linh lực này."

"Đúng vậy!"

Mỗi người bọn họ trên người đều có tới mấy trăm năm linh lực có thể hấp thu. Đây đã là thu hoạch khổng lồ.

Cổ Nguyệt lúc này đã khoanh chân ngồi xuống, đối với thắng lợi vừa rồi nàng rất là thản nhiên, không bởi vì Đường Vũ Lân chơi xấu mà nghi vấn, cũng không hưng phấn mấy.

Đường Vũ Lân ngồi xuống bên người nàng, mỉm cười nói: "Thế nào? Thân thể của ngươi chịu đựng không thành vấn đề chứ?"

Sóng linh lực trên người Cổ Nguyệt phi thường nồng đậm, dường như còn vượt quá Đường Vũ Lân. Bởi vì hai con Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư cuối cùng đều chết trong tay nàng.

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không thành vấn đề. Ta có ba cái Hồn Hoàn, chia đều ra cũng sẽ không tăng quá nhiều. Ngược lại chính ngươi phải cẩn thận, cũng không nên vượt quá cực hạn có thể tiếp nhận."

"Ừm, trong lòng ta nắm chắc. Tiếp theo chủ yếu chính là việc hấp thu của các ngươi. Ta cũng không quá sốt ruột." Hiện tại hai cái Hồn Hoàn của hắn đều là màu tím, hấp thu linh lực cũng tương đối đều đều, hai cái Hồn Hoàn đều hơn 4.000 năm tu vi, sức chịu đựng của hắn lại ở 5.000 năm, vì lẽ đó tổng cộng còn có thể hấp thu hơn 1.000 năm linh lực cho mỗi cái. Vì lẽ đó hiện tại hắn không cần lo lắng về vấn đề cực hạn. Lúc trước hắn đã từng trải qua cảm giác đau khổ này, hiện tại đặc biệt cẩn thận.

Bốn người ở đây nghỉ ngơi nửa giờ, hồn lực cơ bản đều khôi phục. Lúc này bọn họ mới một lần nữa đứng dậy, tiếp tục hướng về nơi sâu hơn trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Linh lực trên người bọn họ cần thời gian hấp thu chuyển hóa, xung quanh cơ thể mỗi người đều là ánh sáng linh lực lượn lờ, vô cùng dễ thấy. Từ thời khắc này trở đi, đối thủ của bọn họ liền không chỉ là Hồn Thú, mà còn phải cảnh giác với các Hồn Sư đồng thời tiến vào Thăng Linh Đài giống như

bọn họ.

"Đội trưởng, Lam Ngân Đột Thứ Trận của ngươi hiệu quả không tệ chút nào! Công kích tuy rằng không quá mạnh mẽ, nhưng có chứa chấn động làm choáng cao tần thật hiệu quả, quần khống phi phàm." Vừa đi, Tạ Giải vừa thấp giọng nói với Đường Vũ Lân.

Lam Ngân Đột Thứ Trận là đệ nhị hồn kỹ Tiểu Kim Quang tự động phụ gia cho hắn sau khi Đường Vũ Lân đạt đến cấp 20. Thời điểm dung hợp đệ nhị Hồn Hoàn, Đường Vũ Lân trong cõi u minh có một loại cảm giác lạ. Hắn vốn nghĩ rằng mình không thể khống chế được Hồn Hoàn sẽ dung hợp được là gì, nhưng khi toàn bộ ý niệm của hắn tập trung, hi vọng sẽ thu được một cái quần khống hồn kỹ, lại đúng là tâm tưởng sự thành, thu được hồn kỹ Lam Ngân Đột Thứ Trận này.

Lam Ngân Đột Thứ Trận lấy khống chế làm chủ, công kích là phụ, bản thân có lực công kích nhất định, bởi vì là Thiên Niên Hồn Kỹ, hiệu quả công kích cũng không tệ. Nhưng càng mạnh mẽ hơn chính là quần khống hiệu quả của nó, dựa vào chấn động cao tần của bản thân Lam Ngân Thảo gây hỗn loạn tinh thần lực của đối phương, khiến đối phương rơi vào trạng thái choáng váng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hiện nay với khả năng của Đường Vũ Lân, Lam Ngân Thảo của hắn có thể từ bất kỳ một điểm nào phóng thích ra Lam Ngân Đột Thứ Trận, phạm vi ảnh hưởng có đường kính bao phủ 30 mét, đồng thời đạt đến hiệu quả làm choáng như đã nói trước đó.

Lam Ngân Thảo Quấn Quanh, tuy khống chế lực rất mạnh, nhưng mỗi đối thủ bị quấn quanh đều tựa như mạnh hơn hắn, thích hợp sử dụng cho thời điểm đối mặt với ít đối thủ. Mà Lam Ngân Đột Thứ Trận lại là quần khống trên diện rộng, hiệu quả càng cường hãn hơn nhiều. Hơn nữa, hai đại hồn kỹ khống chế này có thể đồng thời sử dụng, tăng cường hiệu quả hơn nhiều.

Trải qua mấy năm tu luyện vừa qua, Vũ Trường Không đã giúp hắn lập ra con đường tu luyện tương lai. Võ Hồn lấy khống chế làm chủ, còn năng lực Kim Long Vương lại dùng làm thủ đoạn công kích chủ lực. Dù sao, Đường Vũ Lân cũng khá khiếm khuyết kỹ năng tấn công từ xa. Thế nhưng, Vũ Trường Không đã nói cho hắn, nếu như hắn có thể đem kỹ năng công kích cận chiến của bản thân tu luyện đến cực hạn, cũng đã là phi thường đáng

sợ.

Bởi vậy, sau khi nhận được những điểm cống hiến đầu tiên nhờ nhận nhiệm vụ từ khi bắt đầu gia nhập Đường Môn, Đường Vũ Lân đều dùng để trao đổi lấy các vật phẩm tăng cường năng lực cận chiến.

Nghe xong Tạ Giải, Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Tiểu Ngôn quần khống cũng thực phi phàm! Tinh Luân Hồi Quang, thực sự là một kỹ năng ghê gớm!"

Thời điểm bọn họ tập trung chiến đấu vừa rồi, sắc trời đã hoàn toàn tối lại, Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng đã thức tỉnh. Nàng triển khai, là Tinh Luân Băng Trượng đệ nhị hồn kỹ, Tinh Luân Hồi Quang.

Chỗ khác nhau của nàng cùng Đường Vũ Lân là ở chỗ, băng trượng của nàng bản thân vốn am hiểu tấn công từ xa, mà Tinh Luân Băng Trượng lại còn am hiểu khống chế. Chỗ tương tự cùng Đường Vũ Lân chính là, kỹ năng khống chế thứ hai của nàng cũng có thể khống chế tinh thần, thậm chí còn mạnh hơn. Đệ nhị hồn kỹ Tinh Luân Hồi Quang có thể trong nháy mắt gây hỗn loạn cho đối thủ, khiến cho đối phương sau khi bị bao phủ sẽ thay đổi phương hướng hoặc là cắt đứt thủ đoạn công kích, do đó tạo thành hỗn loạn. Đối với bầy Hỏa Diễm Sư Quần lúc trước mà nói, nhờ có nàng và Đường Vũ Lân phối hợp liên tục khống chế, mới khiến chúng nó triệt để hỗn loạn, cuối cùng bị tiêu diệt.

Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, nàng kỳ thực vẫn đang không ngừng cố gắng truy đuổi bước chân các bạn bè phía trước. Chỉ đến thời điểm vào ban đêm, nàng mới thực sự tự tin vào chính mình. Tinh Luân năng lực tiêu hao rất to lớn, đồng thời hạn chế đối với bản thân nàng cũng rất lớn, nhưng bên trong đoàn đội có tác dụng vô cùng phi phàm, đặc biệt là đặc tính khóa tuyệt đối của nó, đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Võ Hồn biến dị này.

"Chít chít!" Một tiếng kêu to đột nhiên truyền đến, một xích hắc thân ảnh từ trên một cây đại thụ phía trước không hề có điềm báo trước bay nhào xuống.

Thân ảnh ấy nhìn qua tương tự như vóc người trưởng thành, nhưng cánh tay to lớn lạ kỳ, thời điểm nó nhảy xuống, mục tiêu chính là nhắm thẳng vào Cổ Nguyệt phía sau Đường Vũ Lân. Hiển nhiên, dưới cái nhìn của nó, nữ nhân là thứ dễ đối phó nhất.

Đúng lúc này, một dây leo xanh lam óng ánh long lanh nhanh như chớp bắn ra, trong nháy mắt quấn quanh thân thể của nó, nhưng quán tính của nó rất mạnh, vẫn như trước hạ xuống.

Đường Vũ Lân hai tay hướng về không trung giơ lên, lòng bàn tay nắm lại, hai cái Hồn Hoàn đồng thời bay lên, trên người mơ hồ có bạch quang lấp lánh, nhất thời, xích hắc thân ảnh kia lại như bị thứ gì đó hút lấy, đột nhiên về bị kéo về phía trước, đã bị Đường Vũ Lân lôi ngược lại.

Nhưng nó phản ứng rất nhanh, chỉ có hai chân bị quấn quanh, một đôi cánh tay dài bay thẳng đến Đường Vũ Lân, đập xuống một đòn phủ đầu.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, không chút do dự đưa tay đánh lên, cứng đối cứng.

"Ầm" một tiếng vang trầm thấp, Đường Vũ Lân đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, mà xích hắc thân ảnh kia lại bị chấn động đến mức ngã lùi về sau một bước.

Lam Ngân Thảo kéo lấy nó giật về phía trước, đồng thời hai tay Đường Vũ Lân lại đưa ra, một luồng lực đẩy đẩy văng hai cánh tay dài của nó ra phía ngoài.

Đùi phải nhấc lên, mũi chân nhanh như tia chớp đá ra, đã trúng vào giữa bụng của xích hắc thân ảnh, nửa người của nó trên không bị đá đến oằn người gập đôi lại, đem đầu của nó đưa đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Chương 236: Đi tới

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hai tay hợp lại, ninh!

"Răng rắc!" Đầu của xích hắc thân ảnh trực tiếp xoay tròn về phía sau 180 độ, thân thể cường hãn kia trong nháy mắt cứng ngắc, sau đó liền chậm rãi mềm oặt ngã xuống.

Một đoàn linh lực tuôn ra, gia nhập vào bên trong vòng xoáy quanh người Đường Vũ Lân.

"Đại Lực Viên. Hắn là Bách Niên cấp bậc." Cho tới giờ khắc này, những người khác mới nhìn rõ ràng Hồn Thú bị Đường Vũ Lân đánh gục là con gì.

Từ lúc con Bách Niên Đại Lực Viên này xuất hiện, cho đến khi bị Đường Vũ Lân đánh giết, toàn bộ quá trình trước sau bất quá chỉ mấy giây mà thôi.

Đại Lực Viên lấy sức mạnh làm chủ, trong đồng niên Hồn Thú, sức mạnh của nó ít có đối thủ. Đáng tiếc lần này nó đụng phải Đường Vũ Lân, siêu cấp quái vật nổi danh về độ cường hãn thân thể. Thời điểm liều mạng sử dụng sức mạnh, cũng là lúc kết cục của nó đã xác định.

Đường Vũ Lân đối với biểu hiện vừa rồi của mình cũng rất hài lòng, Khổng Hạc Cầm Long hắn vận dụng càng ngày càng thuần thục điêu luyện. Mà phương pháp vận chuyển của Khổng Hạc Cầm Long đối với Huyền Thiên Công có tác dụng bổ trợ rất hữu ích. Tuy rằng hiện tại hồn lực của hắn chỉ hai mấy cấp, nhưng tu luyện Huyền Thiên Công trong thời gian dài khiến cho hồn lực của hắn ngưng tụ cực kỳ vững chắc, so với Hồn Sư bình

thường khả năng duy trì năng lực chiến đấu cùng cường độ hồn lực đều mạnh hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi lãnh địa của bầy Hỏa Diễm Ma Sư, số lượng Hồn Thú bọn họ tao ngộ cũng bắt đầu dần tăng lên. Dù sao đây cũng là Bạo Động Thăng Linh Đài, Hồn Thú xuất hiện từ bốn phương tám hướng cứ nối liền nối liền hoài không dứt. Nhưng tiểu đội của Đường Vũ Lân, lấy hắn làm trụ cột, những Hồn Thú này căn bản không tạo ra nổi sóng gió gì.

Một đám sói điên cuồng xuất hiện, nỗ lực công kích bọn họ. Cuối cùng bị Lam Ngân Đột Thứ Trận ổn định toàn cục, bọn chúng cũng bị thương tích phần lớn. Đối với những bầy đàn chủ yếu lấy Thập Niên Hồn Thú làm trụ cột như thế này, Đường Vũ Lân cũng không ham giết chóc, bởi vì đối với bọn họ mà nói, loại Hồn Thú cấp bậc này đối với "thăng linh" cũng không có tác dụng gì.

Sau khi ổn định đối phương xong, bọn họ liền rời đi.

Mỗi hai giờ lại nghỉ ngơi nửa giờ, bọn họ vẫn tiến về nơi sâu xa của rừng rậm, linh lực xung quanh cơ thể bốn người cũng càng ngày càng dày đặc lên, tốc độ hấp thu không đuổi kịp tốc độ tăng cường của bọn họ.

Trời hưng hửng sáng, ngày thứ nhất tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài của bọn họ cũng sắp kết thúc, bọn họ cũng đã đi tới nơi này mười mấy tiếng, khoảng cách đến thời điểm đạt yêu cầu của cuộc thi cuối kỳ cũng càng lúc càng gần.

Đương nhiên, bọn họ vốn không cảm thấy cuộc thi cuối kỳ có chút khó khăn gì đối với bọn họ cả.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút đi." Ở trong Thăng Linh Đài, cũng không cần lo lắng đến vấn đề đói bụng, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ đối với thế giới này đều là hình chiếu mà thôi, cũng không phải là thân thể thực sự. Đương nhiên, sau khi ra ngoài cũng phải cần ngay lập tức bổ sung lượng lớn đồ ăn để bù đắp.

Rạng đông, ánh bình minh tỏa sáng, Đường Vũ Lân nhìn về vệt ngân bạch sắc phía xa chân trời, yên lặng tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Hắn đã nếm thử, ở trong Thăng Linh Đài tu luyện Tử Cực Ma Đồng chẳng những có hiệu quả, hơn nữa còn có cảm giác làm chơi ăn thật. Còn nguyên nhân hắn cũng

không hiểu được, tuy nhiên nếu có hiệu quả thì đương nhiên không thể bỏ qua.

Vũ Trường Không đã từng từng nói với hắn, sau khi Tử Cực Ma Đồng tu luyện tới tầng thứ hai, nếu muốn tiếp tục thăng cấp sẽ vô cùng khó khăn, cần nhiều năm tu luyện, tích lũy. Hơn nữa, còn phải xem tự thân ngộ tính cùng vận may. Với tu vi thất hoàn của Vũ Trường Không hiện tại, Tử Cực Ma Đồng vẫn như trước dừng lại ở tầng thứ hai mà thôi.

Cùng hắn đồng thời tu luyện Tử Cực Ma Đồng còn có Hứa Tiểu Ngôn. Tạ Giải hiện tại đăng cấp chức nghiệp vẫn chưa đạt cấp 3, vì lẽ đó chỉ có thể học hai môn Đường Môn tuyệt học, hắn chọn chính là Huyền Thiên Công cùng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, mà Hứa Tiểu Ngôn vì muốn cải thiện tốc độ tu luyện tinh thần lực, do đó nàng đã chọn Huyền Thiên Công cùng Tử Cực Ma Đồng.

Tạ Giải vẫn luôn luôn cố gắng tu luyện, hắn đã sớm nghĩ kỹ, đợi sau khi mình trở thành Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 3, cũng phải lựa chọn Tử Cực Ma Đồng.

Trước tiên không nói tới tác dụng của Tử Cực Ma Đồng trong thực chiến, chỉ riêng tác dụng bồi dưỡng tinh thần lực đã khiến nó được liệt vào hàng đỉnh cấp công pháp.

"Đến buổi trưa hôm nay, coi như là cuộc thi cuối kỳ của chúng ta cũng đã hoàn thành." Tạ Giải cười hắc hắc nói.

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Không nên có ý nghĩ thả lỏng, lơ là. Dù cho ở trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, cũng vẫn như cũ có nhiều tồn tại có thể uy hiếp đến chúng ta."

Tạ Giải cười ha ha, "Này này đừng có khó vậy chứ! Chân chính có thể uy hiếp đến chúng ta, đơn giản cũng chỉ có vài loại Hồn Thú mà thôi. Vận khí của chúng ta không lẽ kém đến vậy sao?"

Cổ Nguyệt tức giận lườm hắn một cái, "Ngậm cái miệng xui xẻo của ngươi lại!"

Tạ Giải hừ một tiếng, cũng không dám phản bác. Đây chính là thực lực không bằng người a! Sau khi tu vi Cổ Nguyệt tăng lên tới tam hoàn, căn cơ

càng ngày càng thâm hậu, đến ngay cả ba người còn lại của Linh Ban, hiện tại cũng không biết cực hạn của nàng tột cùng là đến mức nào.

Dù sao, năng lực cận chiến của Đường Vũ Lân khá là khắc chế Cổ Nguyệt, nhưng Cổ Nguyệt lại có năng lực thuộc tính Không Gian, khả năng nàng bị tóm được là vô cùng nhỏ bé không đáng kể. Bởi vậy, từ thực lực tổng hợp mà xem, Cổ Nguyệt vẫn như trước là người đứng đầu Linh Ban.

Nghỉ ngơi xong xuôi, thiên quang vẫn sáng choang như cũ, Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta vẫn nên cẩn thận một tí, trước tiên hoàn thành cuộc thi cuối kỳ rồi hẵng tính. Nơi này địa thế rất tốt, nằm ở đỉnh sườn núi, thích hợp quan sát xung quanh. Mọi người cứ tạm thời ở đây đóng quân. Chờ đủ thời gian của cuộc thi, chúng ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất thâm nhập."

Thăng Linh Đài Đại Sâm Lâm này, càng thâm nhập vào sâu bên trong, Hồn Thú gặp phải sẽ càng cường đại.

Để đoán đúng hướng thâm nhập cũng không thành vấn đề, càng tiến vào sâu trong rừng, thảm thực vật càng tươi tốt, cây cối cũng sẽ tráng kiện hơn. Bọn họ đã mấy lần thử tiến vào sâu trong rừng, nhưng sau khi đến phạm vi nhất định, sẽ vì tao ngộ Hồn Thú mạnh mẽ mà dừng lại.

Ngày hôm nay rất có khả năng là lần cuối cùng bọn họ tiến vào Sơ Cấp Thăng Linh Đài, vì vậy ngoại trừ hoàn thành cuộc thi ra, bọn họ cũng muốn đi đến nơi sâu nhất của nơi này xem xem, đến tột cùng nơi đó có cái gì.

Vị trí này Đường Vũ Lân lựa chọn rất tốt, một quãng thời gian tiếp theo, bọn họ tuy rằng vẫn còn tao ngộ hồn thú công kích, nhưng đều bị bọn họ tiêu diệt hoặc là đánh đuổi. Vì không muốn hấp dẫn đến nhiều Hồn Thú hơn, Đường Vũ Lân hạ lệnh tận lực giảm thiểu giết chóc. Có thể trục xuất liền trục xuất, chỉ có những Hồn Thú ngoan cố hoặc đặc biệt hung hãn, mới sẽ hạ sát thủ.

Thỉnh thoảng gặp phải Hồn Thú có thực lực khá mạnh, dựa vào lợi thế địa hình và sớm phát hiện ra, bọn họ trước hết di chuyển tản ra, đợi bọn chúng rời đi, bọn họ lại quay trở lại vị trí ban đầu.

Chỗ tốt của việc lựa chọn dừng lại một điểm giết thời gian của cuộc thi, đó chính là bọn họ có dồi dào thời gian hấp thu linh lực quay xung quanh cơ thể. Như vậy dù cho tiến được vào nơi sâu nhất của rừng rậm, kết thúc

Thăng Linh Đài lữ trình lần này, linh lực cũng sẽ không bị lãng phí.

Giữa trưa.

"Thời gian đã gần đủ rồi." Đường Vũ Lân trong mắt chợt lóe sáng, khí chất trầm ổn bỗng trở nên sinh động hơn, cả người tựa hồ cũng toả ra mấy phần khí tức sắc bén.

"Chúng ta đi thôi!" Hắn là người đầu tiên phóng người lên, quyết định phương hướng, hướng về một nơi có rừng cây dày đặc hơn đi đến.

Bốn đạo ánh sáng màu xanh hạ xuống, phân biệt hòa vào trong cơ thể bốn người bọn họ. Dưới sự giúp đỡ của Phong thuộc tính nguyên tố, thân thể của bọn họ nhất thời trở nên nhẹ hơn rất nhiều.

Lần này, Đường Vũ Lân không hề di chuyển chậm rãi cẩn thận như lúc trước, mà lại dùng tốc độ nhanh nhất phóng về nơi sâu nhất của khu rừng.

Không biết có thể đi xa nhất là đi được bao xa?

Cổ Nguyệt hai tay không ngừng kết ấn tạo ra từng đạo ánh sáng màu xanh, từng con Phong Điểu trinh sát hiện ra, bay lượn xa xa. Đường Vũ Lân xông về phía trước, Cổ Nguyệt ở phía sau thông qua Phong Điểu trinh sát không ngừng chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ, cố hết sức né tránh những Hồn Thú có thực lực khá mạnh.

Cứ như vậy, trong quá trình bọn họ cao tốc chạy đi, càng lúc càng thâm nhập vào sâu bên trong.

Càng tiến vào bên trong, thảm thực vật phía trước càng trở nên dày đặc, cho tới khi Đường Vũ Lân không thể không dùng Lam Ngân Thảo mở đường ở mặt trước, không ngừng thông qua dây leo quét ngang để tách các lùm cây ra, mới có thể giúp bọn họ duy trì được tốc độ cao như trước.

Sau 2 giờ liên tục duy trì tốc độ cao đó, bọn họ đã đi được đến vị trí sâu đến mức mà trước đây chưa bao giờ đạt đến.

Chương 237: Nơi sâu của Sơ Cấp Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bên trong vùng rừng rậm, ánh sáng dần trở nên u ám hơn, cũng không phải vì sắc trời đã tối, mà là bởi vì thảm thực vật tập trung quá dày, ánh mặt trời rất khó xuyên thấu đi vào. Không khí cũng trở nên ướt át hơn, ngập tràn mùi vị của các loại thực vật khác nhau.

Đã có chút cảm giác quen thuộc của Trung Cấp Thăng Linh Đài. Trong số mọi người, chỉ có Đường Vũ Lân đã từng tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài. Tao ngộ trong Trung Cấp Thăng Linh Đài khi trước, đến nay hắn vẫn khó có thể quên. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vũ lão sư toàn diện bày ra thực lực cường đại. Trước sức chiến đấu cường hãn của Vũ lão sư, Thiên Niên Hồn Thú, thậm chí là Vạn Niên Hồn Thú, đều dồn dập ngã xuống.

"Mọi người cẩn thận một chút, Phong Điểu của ta ở nơi này không thể quan sát được bao nhiêu, thảm thực vật quá dày đặc." Cổ Nguyệt thấp giọng nhắc nhở.

Đường Vũ Lân chậm lại bước chân. Đến nơi này, không thể mạo muội gây ra động tĩnh lớn như trước đó.

"Đội trưởng, ngươi nói xem, nếu như chúng ta vẫn tiếp tục thâm nhập, có thể trực tiếp đi tới phạm vi của Trung Cấp Thăng Linh Đài hay không?" Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, "Ta cũng không biết. Vũ lão sư chưa từng nói."

"Có thể." Âm thanh của Cổ Nguyệt lại vang lên.

"Có thể?" Đường Vũ Lân kinh ngạc quay đầu nhìn lại về phía nàng.

Cổ Nguyệt hướng về hắn gật đầu, "Thăng Linh Đài kỳ thực có liên kết lẫn nhau, chỉ cần tu vi chưa đạt tới tứ hoàn, lại có đủ thực lực tiếp tục thâm nhập sâu, liền có thể tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài. Bất quá, muốn vượt qua tầng bình chướng này, tất nhiên sẽ gặp phải Hồn Thú mạnh mẽ. Chỉ có đánh tan Hồn Thú mạnh mẽ, mới có thể chân chính thâm nhập. Chuyện này với chúng ta mà nói, e rằng còn rất khó. Đối với Hồn Sư phổ thông, đã khó càng thêm khó. Bởi vậy, rất ít người có thể từ Sơ Cấp Thăng Linh Đài tiến được vào Trung Cấp Thăng Linh Đài."

Nàng là thành viên của Truyền Linh Tháp, đối với một ít bí ẩn của Truyền Linh Tháp đương nhiên hiểu rõ hơn người khác nhiều.

Tạ Giải có chút hưng phấn nói: "Vậy chúng ta ngược lại phải thử một chút, xem có thể hay không nhân cơ hội này, trực tiếp tiến vào trong Trung Cấp Thăng Linh Đài?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "E rằng cũng không dễ dàng như vậy đâu!" Hắn còn nhớ rõ ràng Hồn Thú trong Trung Cấp Thăng Linh Đài khi trước đáng sợ đến dường nào. Tùy tiện đi ra một con, đều không phải dạng vừa, mà Hỏa Diễm Sư Vương khi trước có thể so sánh cùng. Hơn nữa, nếu Truyền Linh Tháp kiến tạo Thăng Linh Đài, như vậy, bọn họ đối với sơ cấp cùng trung cấp nhất định sẽ bố trí một ít cách trở. Muốn thông qua tầng cách trở này, tất nhiên sẽ gặp phải vật cản cường đại.

"Thử xem sao!" Cổ Nguyệt lần này thật lạ, lại không hề phản bác Tạ Giải.

Tần suất Hồn Thú xuất hiện dần ít đi, khu rừng càng lúc càng trở nên âm u, yên tĩnh mà an nhàn. Thế nhưng, thực vật ẩn chứa sinh cơ nồng đậm, thêm vào đó rất thiếu vắng Hồn Thú tạo ra động tĩnh. Cảm giác có vẻ vô cùng rợn người.

Với kinh nghiệm của Đường Vũ Lân, hắn biết, rất có khả năng bọn họ đã tiến vào lãnh địa của một loại Hồn Thú mạnh mẽ nào đó. Hơn nữa, mạnh hơn rất rất nhiều so với Hỏa Diễm Sư Vương. Bởi vì, bên trong khu vực này, ngay cả chim cũng không dám hót.

Tình huống như thế, dường như trước đây bọn họ cũng đã từng gặp qua một lần.

"Tạ Giải, còn nhớ thời điểm lúc trước chúng ta lần thứ nhất tiến vào Bạo Động Thăng Linh Đài không?" Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi.

Tạ Giải nói: "Đương nhiên là nhớ rồi! Lần kia chúng ta vận may thật tốt, dựa vào tơ nhện của Nhân Diện Ma Chu, hấp thu nhiều linh lực như vậy, ngươi còn lần thứ nhất thăng linh."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ngươi lúc sau rời đi như thế nào, ngươi còn nhớ?"

Tạ Giải cơ linh linh rùng mình một cái, hắn ngay lập tức hiểu được vì sao Đường Vũ Lân muốn hỏi như vậy, thất thanh nói: "Ý ngươi nói, nơi này là..."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Cảm giác rất giống. Hi vọng không phải là nó!"

Tạ Giải hầu như là theo bản năng liền lùi lại bên người Đường Vũ Lân, trong mắt lộ ra mấy phần sợ hãi. Hắn còn nhớ rõ, lúc trước ở kỳ Bạo Động Thăng Linh Đài kia, "thứ đó" lạnh lẽo xẹt qua thân thể, dễ dàng cắt nát cơ thể hắn làm trăm mảnh. Sau đó hắn gặp ác mộng đủ một tháng liền, mới dần dần thoát khỏi cảm giác sợ hãi ấy.

Mấy năm trôi qua, bọn họ đều không gặp lại loại Hồn Thú kia, nhưng Tạ Giải thủy chung vẫn luôn nhớ rõ cảm giác sợ hãi mà con Hồn Thú đó mang lại.

"Ngươi là nói…!?" Cổ Nguyệt thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu. Ánh mắt của Cổ Nguyệt cũng trở nên hơi ngưng trọng hơn.

Rừng rậm chung quanh đúng lúc này tựa hồ trở nên càng thêm tối tăm hơn, áp lực vô hình tựa hồ từ bốn phương tám hướng đè lấy bọn họ. Trong lòng bàn tay Tạ Giải bỗng toát mồ hôi. Hô hấp cũng có chút không xuôi.

"Hay là…chúng ta thay đổi phương hướng đi?" Tạ Giải thấp giọng nói.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Có một số việc không thể trốn tránh, nếu như ngươi không có dũng khí trực tiếp đối diện với nó, như vậy, nó sẽ mãi

mãi trở thành bóng tối trong lòng ngươi. Chỉ có chiến thắng nó, ngươi mới có thể đi xa hơn, chân chính trở thành cường giả."

Tạ Giải cười khổ nói: "Nói thì dễ lắm, nhưng là..."

Hắn mới nói tới chỗ này, đột nhiên, Đường Vũ Lân đột nhiên giơ hai tay lên, ngăn cản các bạn lại. Đồng thời hai mắt híp lại, nhìn về phương hướng chếch phía trước.

Ở bên trong vùng rừng rậm lớn này, cảm nhận của hắn là nhạy cảm nhất, thông qua Lam Ngân Thảo liên hệ với các loại thực vật chung quanh, hắn mơ hồ có thể cảm nhận một ít sự vật mà người khác không cảm nhận được.Thí dụ như, sự sợ hãi của thực vật.

"Đi ra!" Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng.

Cổ Nguyệt lại như là tâm ý tương thông cùng hắn, một quả Hỏa Cầu kéo theo nhàn nhạt vĩ diễm, vẽ ra một đường vòng cung, hướng về nơi ánh mắt Đường Vũ Lân đang nhìn bay tới.

Mắt thấy Hỏa Cầu sắp chui vào mảnh rừng cây kia, đột nhiên, một đạo bóng đen lóe qua, quả cầu lửa bất ngờ nổ tung, hóa thành ánh lửa tan biến giữa không trung.

Một thân ảnh hùng tráng, cũng thuận theo đó từ bên trong bóng tối đi ra. Nhìn thấy nó, Tạ Giải trong nháy mắt hít vào một ngụm khí lạnh, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đồng thời nhảy vào trong tay, thân thể cũng hơi run rẩy một thoáng.

Thân ảnh cao quá 3 mét, toàn thân bao phủ bởi bộ lông vàng sậm, một đôi mắt không có bất luận tình cảm gì, tràn ngập lạnh lùng cùng tàn nhẫn. Hai tay đặc biệt to lớn, tráng kiện, bên trên là móng vuốt vàng sậm sắc nhọn, độ dài vượt quá 1 mét. Đôi cánh tay tráng kiện vung lên, lợi trảo kia chỉ mới lướt đến cùng thân thể nó mà đã nghe được âm thanh “xoẹt xoẹt” trong không khí.

Đường Vũ Lân con ngươi co rút lại, trầm giọng nói: "Ám Kim Khủng Trảo Hùng."

Câu nói này khiến họ nhớ lại hồi ức hơn 3 năm về trước. Kẻ địch bọn họ

không mong muốn gặp phải nhất bên trong Sơ Cấp Thăng Linh Đài, đúng như vậy, không nghi ngờ chút nào, chính là loài Ám Kim Khủng Trảo Hùng này.

Thời điểm lần đầu tiên gặp phải nó, Đường Vũ Lân tận mắt thấy, Hỏa Diễm Sư Quần ở trước mặt nó như bầy mèo nhỏ thành thật hướng về nó thần phục. Mà Kim Long Trảo của hắn cũng lần thứ nhất thất bại.

Ký ức kia khắc rất sâu vào trong lòng Tạ Giải, vậy Đường Vũ Lân làm sao lại không khắc sâu đây?

Vật đổi sao dời, hơn ba năm nay, bọn họ cũng chưa gặp lại Ám Kim Khủng Trảo Hùng bao giờ, thậm chí đã sắp quên mất sự mạnh mẽ của nó. Mà ngay hôm nay, bọn họ rốt cục lần thứ hai đụng phải.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng bất kể là công kích, hay là sức phòng ngự, đều cực kỳ cường hãn, cận chiến khủng bố mà viễn công cũng vô cùng cường bạo.

Bên trong hết thảy các Hồn Thú đỉnh cấp, nó vẫn luôn là tồn tại đứng hàng đầu. Đây là Hồn Thú khủng bố có thể chân chính đối kháng trực tiếp với Cự Long đấy!

Hai mắt lạnh lùng của Ám Kim Khủng Trảo Hùng nhìn chăm chú bọn họ, nơi sâu xa trong tròng mắt dần dần có màu đỏ xuất hiện, biểu lộ ánh sáng khát máu. Từng bước một hướng về bọn họ đi tới, những cọng lông vàng sậm trên người phảng phất có lưu quang lấp lánh.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Ta lên trước nhất, các ngươi phụ trợ. Nếu ta thất bại, các ngươi lập tức rời khỏi." Vừa nói, hắn sải bước lướt ngang, lao về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Vài bước đầu tiên còn tương đối chậm, nhưng chỉ một thoáng sau Đường Vũ Lân đã bắt đầu chạy. Quyết chí tiến lên!

Nhìn bóng lưng của Đường Vũ Lân, trong lòng Tạ Giải đột nhiên dâng lên một luồng tâm ý. Mỗi một lần vào thời điểm tao ngộ nguy hiểm, đều là hắn xông lên trước nhất. Lần này, không thể còn như vậy rồi!

Vừa suy nghĩ, Tạ Giải bỗng nhiên lấy hết can đảm, từ mặt bên xông ra ngoài.

Một vòng Nguyệt Luân bắn lên trên không trung, vẽ ra một đường vòng cung, trước tiên bay về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Cùng lúc đó, phân tử các thuộc tính Nguyên Tố bỗng nhiên lưu động nhanh hơn, các thuộc tính Nguyên Tố khác nhau tụ lại trong không khí.

Linh Ban, rốt cục cũng đã đấu với đối thủ mạnh nhất.

Đường Vũ Lân lướt ngang, khoảng cách với Ám Kim Khủng Trảo Hùng càng ngày càng gần; Ám Kim Khủng Trảo Hùng lại đột nhiên dừng bước lại.

Mặt trăng hạ xuống, trực tiếp rơi trên đỉnh đầu của nó. Nhưng nó thậm chí không hề liếc mắt nhìn một chút, hàn ý nồng đậm lan xuống, truyền khắp toàn thân, nhưng chỉ phủ một tầng băng sương mỏng ở mặt ngoài thân thể của nó.

"Hống!" Trong tiếng rống giận dữ, cánh tay phải của Ám Kim Khủng Trảo Hùng bỗng nhiên vung ra, cự trảo quét ngang, nhắm thẳng vào Đường Vũ Lân. Hiệu quả hạn chế của Nguyệt Luân không có nửa điểm tác dụng đối với nó.

Đường Vũ Lân cánh tay phải biến hóa, Kim Long Trảo hiện ra. Từ thể tích mà xem, vẫn như trước kém xa Ám Kim Khủng Trảo của đối phương. Nhưng hiện tại Đường Vũ Lân cũng đã không còn là hắn của ba năm trước.

"Khanh!" Tiếng kim loại va chạm vang lên, Đường Vũ Lân lảo đảo lui về mặt bên 7, 8 bước mới miễn cưỡng ổn định lại được thân hình. Nhưng cũng không ngã xuống!

Lúc trước, thời điểm hắn lần đầu tiên gặp phải Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, chính là trực tiếp bị đối phương một trảo đánh bay.

Cúi đầu nhìn lại Kim Long Trảo của mình, Kim Long Trảo không tổn hại chút nào, nhìn qua cũng không có gì thay đổi. Nhưng trong nháy mắt lúc nãy khi va chạm, Đường Vũ Lân có thể cảm giác được một cách rõ ràng, độ tiêu hao hồn lực của mình tăng lên dữ dội.

Chương 238: Đánh với Ám Kim Khủng Trảo Hùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ám Kim Khủng Trảo Hùng vậy mà sửng sốt một chút, bởi vì nó cảm nhận biến hóa của Ám Kim Khủng Trảo của mình. Nó cúi đầu nhìn lại, vị trí va chạm của Ám Kim Khủng Trảo cùng Kim Long Trảo xuất hiện thêm một đạo bạch ngân, xuất hiện một ít lỗ hổng.

"Hống, hống, hống!" Nó phẫn nộ rít gào rung trời, hào quang vàng sậm trên người Ám Kim Khủng Trảo Hùng toả sáng.

Từng cây Băng Trùy, từng quả Hỏa Cầu từ trên trời giáng xuống, chỉ cần rơi vào trong phạm vi của hào quang vàng sậm kia, trong nháy mắt liền hóa thành bột mịn.

Đối với Ám Kim Khủng Trảo Hùng mà nói, quý trọng nhất chính là đôi Khủng Trảo mạnh mẽ này. Khủng Trảo bị hao tổn, đã khiến nó triệt để bị chọc tức.

Tạ Giải lúc này đã vòng tới mặt bên, thân thể nhảy lên trên không, từ phía sau lặng yên tập kích. Thân thể của hắn lộn ngược ra sau, đệ tam Hồn Hoàn dưới chân liền sáng lên.

Thiên Niên Hồn Hoàn màu tím lóng lánh, thân thể của hắn đột nhiên trở nên hư huyễn, chỉ sau một khắc liền đột nhiên tách ra, đã biến thành ba tên Tạ Giải giống nhau như đúc, tất cả đều cầm trong tay Song Long Chủy. Ba bóng người đan xen lóe qua, phân biệt từ các góc độ và phương hướng khác nhau công kích về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Tốc độ của hắn rất nhanh, lựa chọn thời cơ cũng vô cùng tốt, vừa vặn đúng lúc Đường Vũ Lân bị Ám Kim Khủng Trảo Hùng một trảo đập văng, chính là thời điểm mình hướng về phía Khủng Trảo.

"Leng keng leng keng keng..." Trong thanh âm dày đặc liên tiếp, Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy đã không biết bao nhiêu lần chém trên người Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Nhưng tất cả đều bị một đám lông vàng sậm của nó cản lại, vậy mà không hề tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Trong tiếng rống giận dữ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng, hào quang màu vàng sậm chớp mắt sáng lên, đem ba đạo thân ảnh của Tạ Giải đồng thời đánh văng ra. Tiếp theo, Ám Kim Khủng Trảo to lớn của nó quét ngang, lưỡi dao sắc màu vàng sậm xoay tròn chém ra, đồng thời bao trùm cả ba tên Tạ Giải.

Thân thể ba tên Tạ Giải lộn ngược về sau, tiến hành tránh né. Chân chính né tránh được cũng chỉ có một bóng người, hai đạo nhân ảnh còn lại đều bị chém nát, sau đó hóa thành ánh sáng biến mất.

Tạ Giải bắn người phóng lên, thân thể nhảy lên trên không trung, nhưng cũng không dám tiếp cận gần hơn nữa, mà lại kéo dài khoảng cách về phía sau.

Phòng ngự của tên này thật đáng sợ!

Đúng vào lúc này, một vệt sáng xanh từ trên trời giáng xuống, rõ ràng là một ngọn Băng Mâu to lớn. Băng Mâu dài đến 5 mét, toàn thân lập loè ánh sáng màu lam. Từ nơi đỉnh đầu đâm thẳng xuống Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

"Ầm!" Băng Mâu nổ nát, Ám Kim Khủng Trảo Hùng loáng một cái đưa tay phủi nhẹ phần đầu của mình, không có một chút tổn hại.

Hứa Tiểu Ngôn đứng đó ngơ ngác, đệ nhị hồn kỹ Băng Mâu của nàng đã là thủ đoạn công kích mạnh nhất. Phải biết, ca ca của nàng thời điểm đạt được đệ tam Hồn Hoàn mới có được hồn kỹ này. Lực công kích đơn thể của Băng Mâu cực kỳ cường đại, vậy mà con Ám Kim Khủng Trảo Hùng này lại có thể trực tiếp dùng sức mạnh của thân thể cản lại. Sức phòng ngự khủng bố đến thế nào, có thể tưởng tượng được.

"Tranh thủ thời gian giúp ta." Cổ Nguyệt quát to một tiếng, hai tay liên tục biến ảo thành vô số thủ ấn kỳ dị trước người, các thuộc tính Nguyên Tố khác nhau bắt đầu chen chúc tụ lại. Dưới chân nàng, đệ nhất, đệ nhị, đệ tam Hồn Hoàn, ba cái đồng thời lấp lánh.

Đệ nhất hồn kỹ của nàng là Nguyên Tố Thuỷ Triều, đệ nhị hồn kỹ, Nguyên Tố Chưởng Khống. Mà Thiên Niên cấp bậc đệ tam hồn kỹ kia tên là: Nguyên Tố Dung Hợp!

Tam đại Nguyên Tố Phụ Trợ Hồn Kỹ đồng thời bạo phát, khiến toàn thân Cổ Nguyệt bao phủ trong một tầng vầng sáng bảy màu, nhìn qua khác nào tiên nữ hạ phàm.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng đúng vào lúc này chuyển động, nó không đuổi bắt Tạ Giải, cũng không hề công kích Hứa Tiểu Ngôn, mà lại đột nhiên lướt ngang, tựa như một ngọn núi nhỏ, va về phía Đường Vũ Lân. Đồng thời khủng trảo vàng sậm đánh ra, một quang ảnh lợi trảo dài quá 5 mét từ trên trời đánh xuống, nhắm thẳng vào đầu Đường Vũ Lân.

Nó hận Đường Vũ Lân làm tổn thương Ám Kim Khủng Trảo của mình, tự nhiên đem hắn xem là mục tiêu công kích hàng đầu.

Lam quang lóe lên, Đường Vũ Lân bắn người lên không, cùng lúc đó, tảng lớn Lam Ngân Thảo dây leo từ lòng đất đâm lên, Lam Ngân Đột Thứ Trận.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng dưới ảnh hưởng của Lam Ngân Đột Thứ Trận, dưới chân lảo đảo một cái. Thế nhưng, hai trảo của nó vẫn hướng phía trên đâm lên, lần thứ hai công kích về phía Đường Vũ Lân, hiển nhiên không hề bị ảnh hưởng bởi chấn động cao tần của Lam Ngân Đột Thứ Trận.

Trên thực tế, Lam Ngân Đột Thứ Trận, những chỗ bị chân nó dẫm lên, còn không thể mọc lên nổi.

Đường Vũ Lân kéo lấy một dây Lam Ngân Thảo khác, thân thể đổi hướng trên không trung, né tránh được công kích lần hai của nó.

Lúc này, trong mắt hắn tràn ngập ánh sáng chấp nhất. Coi như Ám Kim Khủng Trảo Hùng mạnh hơn, ngày hôm nay, hắn cũng phải cùng nó đấu một trận.

Thân thể quay lại trên không trung, Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn về phía Cổ Nguyệt, dưới chân một mảnh mặt trăng bay đến, hắn mượn lực bay lên, ba lần thay đổi phương hướng, không chỉ không chạy về phía xa, trái lại còn nhào thẳng đến chỗ Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng vừa định công kích lần nữa, đột nhiên, thân thể khổng lồ của nó bay vọt lên.

Một vệt kim quang xuất hiện ở nơi lúc trước nó đang đứng, rõ ràng là một dây leo màu vàng đâm thẳng xuống đất. Dây leo màu vàng nàng tuy rằng vẫn như trước không thể gây tổn thương đến nó, nhưng sức mạnh cùng trình độ cường nhận không phải loại dây leo màu lam khi trước có thể so sánh được. Thân thể của Ám Kim Khủng Trảo Hùng bị húc bay rõ ràng hơi không khống chế được. Hiển nhiên là nó không có cách nào tiếp tục công kích Đường Vũ Lân. Mà lúc này Đường Vũ Lân, đã bay đến chỗ thân thể nó trên không. Hai bóng người trong nháy mắt chồng lên nhau.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng vốn là một loại Hồn Thú công kích cường hãn, tuy rằng thân thể mất khống chế, nhưng nó cũng đã để ý được dây leo màu vàng kia không thể gây tổn hại nào cho mình, chỉ là truyền đến rung động mãnh liệt, khiến cho thân thể nó có chút trì độn.

Chính là dưới tình huống như vậy, Đường Vũ Lân rơi vào trên đỉnh đầu nó.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng vuốt phải vung lên, nỗ lực vồ chết Đường Vũ Lân. Nhưng bởi vì chịu ảnh hưởng từ chấn động cao tần của Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, tốc độ công kích của nó liền so với bình thường chậm một nhịp, sức mạnh cũng yếu đi mấy phần.

Kim Long Trảo tay phải của Đường Vũ Lân hung hãn vung ra, hai đại lợi trảo lần thứ hai va chạm.

"Khanh!" Một tiếng vang giòn!

Lần này, Đường Vũ Lân không bị ăn thiệt thòi, hắn từ trên đánh xuống, mượn lực thân thể trùng kích, hơn nữa Ám Kim Khủng Trảo Hùng còn chịu ảnh hưởng của Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo. Cứ kéo dài tình huống như thế, song phương đụng vào kẻ tám lạng người nửa cân. Đường Vũ Lân cánh tay phải đánh xuống, Ám Kim Khủng Trảo Hùng vuốt phải đẩy ra.

Mà vào lúc này, Đường Vũ Lân cũng đã rơi xuống trên bả vai của nó.

Mùi chân phải dựng thẳng lên, điểm vào mặt bên cổ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Đường Vũ Lân chỉ cảm giác mũi chân mình tựa như đá trúng thiết bản. Phải biết, trình độ cường hãn của thân thể hắn vượt xa người thường. Nếu đổi lại là người bình thường, một cước này đá xuống, e rằng bàn chân của chính mình trước tiên đã bị bẻ gãy.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng bị hắn đá vào cổ méo xệch. Đúng lúc này, một sợi dây leo quấn quanh cổ của nó. Thân thể Đường Vũ Lân lộn vòng một cái, mượn lực của dây leo kéo cả hai tay, chân hắn lại đá vào sau lưng Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Lợi dụng quán tính cùng toàn bộ lực lượng của hai tay kéo lấy dây leo, toàn bộ sức mạnh của hắn đúng lúc này đều bạo phát.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng cùng Đường Vũ Lân hiện tại đều ở giữa không trung. Bị Đường Vũ Lân lôi kéo cái cổ, công kích của lợi trảo nó liền rơi vào chỗ trống. Thân thể khổng lồ của nó trực tiếp bị Đường Vũ Lân xoay chuyển trên không trung, sau đó hướng thẳng xuống đất từ từ rơi xuống.

Đường Vũ Lân vận dụng toàn lực, thân thể cả người vặn ngửa về phía sau, dùng lực eo mạnh mẽ đem Ám Kim Khủng Trảo Hùng lật lại.

Nếu như là ở dưới mặt đất, Ám Kim Khủng Trảo Hùng có chỗ để mượn lực, với sức mạnh ngàn cân kinh khủng của nó, Đường Vũ Lân nhất định sẽ bị phản chế. Nhưng ở trên không trung, lại là dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng coi như là đắc thủ.

"Ầm!" Thân thể to lớn của Ám Kim Khủng Trảo Hùng mạnh mẽ đập xuống mặt đất, tạo ra một tiếng nổ vang kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, trên mặt đất bụi cây tung bay, Ám Kim Khủng Trảo Hùng nằm trên bẹp dí, còn Đường Vũ Lân lại quỳ gối sau lưng nó.

Cái này vậy mà cũng được à?

Tạ Giải đều xem đến há hốc mồm rồi, đây là Ám Kim Khủng Trảo Hùng đó! Nhưng ở trong tay Đường Vũ Lân, nó lại bị đánh ngã sấp mặt...

Hàn quang trong mắt Đường Vũ Lân lóe lên, Kim Long Trảo tay phải vồ

xuống, chộp thẳng đến cái cổ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Xương cổ của nó không cường nhận như những chỗ khác, hắn đối với Kim Long Trảo của mình rất có lòng tin.

Chương 239: Rốt cục đánh giết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhưng cũng đúng lúc này, trên người Ám Kim Khủng Trảo Hùng lần thứ hai bốc lên tầng hào quang vàng sậm kia. Kim Long Trảo hạ xuống, tuy rằng trong nháy mắt liền xuyên thủng tầng ánh sáng này, thế nhưng lực công kích cũng vì thế mà trì trệ phần nào. Mà thân thể của Đường Vũ Lân, ngoại trừ Kim Long Trảo có thể đối kháng sức mạnh của ánh hào quang này ra, những chỗ khác đều không ổn.

Vì lẽ đó, Kim Long Trảo vẫn không thể cắt được cái cổ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng, mà thân thể của Vũ Lân cũng bị ánh hào quang vàng sậm bắn bay lên.

Thế nhưng, dù cho là vậy, Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân vẫn thể hiện ra lực phá hoại cường hãn. Nơi cổ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng bị tóm, rớt mất một miếng thịt, một dòng máu đỏ bầm trào ra, bên trong dòng máu này của nó còn mang theo một ít ánh vàng.

"Hống ——" một tiếng kêu đau đớn vang lên, Ám Kim Khủng Trảo Hùng từ trên mặt đất bắn người bật lên, đã không biết bao năm nó chưa từng bị thương qua, lại không nghĩ tới hôm nay sẽ bị thương trong tay tên nhân loại nhỏ bé này.

Bất quá, sức phòng ngự của nó cũng xác thực vô cùng cường hãn, Kim Long Trảo không thực sự đâm xuyên, tự nhiên cũng sẽ không có khả năng kích động ra hiệu quả Nát Tan.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng một đôi lợi trảo đột nhiên vung lên, hai đạo trảo ảnh đồng thời bắn ra, đánh thẳng vào người Đường Vũ Lân. Đường Vũ

Lân lúc này bị đánh bay lên trên không trung, suýt chút nữa bị xé nát cơ thể. Nguyệt Luân của Hứa Tiểu Ngôn đã không kịp cứu viện, mà xung quanh cơ thể Cổ Nguyệt, từng đạo thải quang không ngừng lưu chuyển, không biết đang làm gì.

Đường Vũ Lân muốn thôi động Lam Ngân Thảo, nhưng chợt nhận ra ánh hào quang vàng sậm này khiến cho lục phủ ngũ tạng hắn như bị thiêu đốt, tựa như tất cả hồn lực đều bị đánh tan, trong nhất thời căn bản không có cách nào thôi động được.

Thôi rồi, tèo chắc! Đường Vũ Lân trên mặt toát ra một nụ cười khổ.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên vọt lên, che chắn trước người hắn, hứng trọn đòn công kích của con gấu lớn giúp hắn.

"Ầm!" Bóng người trong nháy mắt bị xé nát, hồn lực hộ thể nổ tung, hầu như là trong phút chốc hài cốt không còn. Nhưng hắn cũng vì Đường Vũ Lân đỡ lấy một đòn trí mạng này.

"Tạ Giải ——!!!!" Đường Vũ Lân kinh ngạc thốt lên một tiếng, tuy rằng đây là ở trong Thăng Linh Đài, cũng sẽ không thật sự tử vong, bọn họ cũng đã quen với cảm giác bị giết ở nơi này, nhưng mà thân thể trực tiếp bị nổ nát, sự đau khổ này cũng không dễ chịu chút nào! Tạ Giải rất có thể sẽ bị trọng thương.

Tạ Giải bị kết liễu trong nháy mắt. Lúc hắn lao về phía Ám Kim Khủng Trảo Hùng, khi đó, ánh mắt của hắn nhìn về Đường Vũ Lân. Từ trong mắt hắn, Đường Vũ Lân cảm nhận rõ được sự kiên quyết.

Hắn rõ ràng là đang hướng về mình, nói, giết chết nó, báo thù cho hắn!

Huyền Thiên Công vận chuyển, cuối cùng cũng đem được ảnh hưởng của hào quang kia bức ra. Đường Vũ Lân lộn một vòng tại chỗ, tránh khỏi những công kích của Ám Kim Khủng Trảo Hùng lũ lượt kéo đến. Hắn cắn chặt hai hàm răng, hai con mắt đỏ ngầu, không ngừng di chuyển liên tục đồng thời phóng thích ra Lam Ngân Thảo, giúp hắn thay đổi phương hướng, tránh né truy kích của Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng bị thương, dường như đã tiến vào trạng thái điên cuồng, căn bản mặc kệ Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt hai người, chỉ

điên cuồng đuổi theo Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân y phục trên người đã bị quang nhận chấn nát vụn, nhìn qua vô cùng chật vật. Nhưng trong ánh mắt của hắn lại tràn ngập vẻ kiên quyết.

Tạ Giải, ta nhất định sẽ vì ngươi báo thù!

Hứa Tiểu Ngôn thỉnh thoảng xuất ra một cây Băng Mâu, ít nhiều cũng tạo ra chút ảnh hưởng cho Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Hơn nữa mượn nhờ địa thế, Đường Vũ Lân mỗi một lần đều tránh thoát được công kích của Ám Kim Khủng Trảo Hùng trong đường tơ kẽ tóc.

"Vũ Lân!" Đúng vào lúc này, một tiếng kêu khẽ vang lên. Hai mắt Đường Vũ Lân trong nháy mắt lóe sáng.

Lam Ngân Đột Thứ Trận tái hiện, lần này, không phải nhằm vào Ám Kim Khủng Trảo Hùng, mà là nhằm vào chính bản thân Đường Vũ Lân, từng cây dây leo xanh lam bắn cơ thể hắn lên không trung, tránh khỏi Ám Kim Khủng Trảo Hùng công kích. Cùng lúc đó, hắn cũng đã bay lên phía trên đầu Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Vào lúc này, bốn vệt sáng đồng thời xuất hiện xung quanh cơ thể Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

Lam, hồng, hoàng, lục, bốn màu ánh sáng trong nháy mắt xoay quanh, hóa thành từng bộ xiềng xích bốn màu kỳ dị, mạnh mẽ cố định thân thể nó tại chỗ.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng dường như cảm nhận được điều gì, trong tiếng rống giận dữ điên cuồng, hào quang vàng sậm trên người không ngừng tuôn ra. Thế nhưng, dưới áp chế của tứ đại Nguyên Tố, hào quang trên người nó thả ra không ngừng tán loạn. Không cách nào phá tan được xiềng xích.

Nguyên Tố Tỏa chỉ mới chế trụ nó không tới 1 giây thời gian, mà Cổ Nguyệt bên này, miệng mũi cũng đã có máu tươi tuôn ra, có thể thấy được áp lực nàng đang phải gánh chịu lớn đến mức nào.

Quang ảnh màu vàng từ trên trời giáng xuống, Đường Vũ Lân đầu dưới chân trên, Kim Long Trảo tay phải ở trước, vừa vặn rơi vào ngay trên đỉnh

đầu Ám Kim Khủng Trảo Hùng.

"Keng!" Kim Long Trảo chộp vào trên đầu Ám Kim Khủng Trảo Hùng, đâm vào bộ lông phòng ngự, thế nhưng, thời điểm đâm trúng xương sọ của nó, lại bị xương sọ cứng rắn cực kỳ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng chặn lại được.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, lẽ nào, ngay cả Kim Long Trảo cũng không cách nào giết chết được nó sao?

"Hống ——" Ám Kim Khủng Trảo Hùng điên cuồng gào thét, hai cánh tay tráng kiện vung mạnh, Tứ Đại Nguyên Tố Tỏa tan vỡ, hóa thành luồng ánh sáng bốn màu tản ra trên không trung. Cổ Nguyệt trong miệng máu tươi phun mạnh, ngã oặt vào lòng Hứa Tiểu Ngôn.

"Chết đi!" Đường Vũ Lân hai mắt đỏ ngầu, trong tiếng gào giận dữ, Kim Long Trảo dùng hết sức xuyên thẳng xuống phía dưới.

"Khanh khanh khanh khanh khanh!" Tiếng động giòn tan đồng thời vang lên. Kim Long Trảo phảng phất rung động một thoáng, tiếp đó, đôi tay tráng kiện đang vung vẩy của Ám Kim Khủng Trảo Hùng liền ngưng trệ ở giữa không trung.

Đường Vũ Lân thân thể đè xuống phía dưới, Kim Long Trảo đã đâm xuyên qua đầu của nó. Thời khắc mấu chốt, Kim Long Trảo cuối cùng cũng kích phát được đặc hiệu Nát Tan.

Thân thể khổng lồ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng run rẩy, hai mắt vốn lạnh lùng mà hung hãn rốt cục mất đi thần thái. Sau cùng, thân thế khổng lồ kia chậm rãi đổ ập xuống bên dưới.

Quỷ dị chính là, thân thể của nó cũng không có linh lực tuôn ra như những Hồn Thú khác, thi thể trái lại hóa thành vô số điểm hào quang màu vàng sậm, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.

Đường Vũ Lân lại không lo được nhiều như vậy, trong nháy mắt khi Ám Kim Khủng Trảo Hùng ngã xuống, hắn đã nhảy xuống, chạy vội về hướng của Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

"Cổ Nguyệt, ngươi thế nào rồi?" Hắn đi tới bên người hai thiếu nữ, lo lắng

dò hỏi.

Cổ Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, nhưng nơi khóe miệng vẫn toát ra một nét mỉm cười nhàn nhạt. Nhìn thấy nụ cười của nàng, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần còn giữ được ý thức là tốt rồi.

"Chúng ta trở về đi thôi, không biết Tạ Giải thế nào rồi." Vừa nghĩ tới Tạ Giải, tâm tình vừa thả lỏng lại trở nên sốt sắng trở lại. Tạ Giải vì cứu hắn, trực tiếp bị Ám Kim Khủng Trảo xé nát.

Đường Vũ Lân vừa muốn giơ tay nhấn thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu của mình, đột nhiên, Hứa Tiểu Ngôn kéo lại hắn, nói: "Đội trưởng, ngươi xem, đó là cái gì?"

Nàng chỉ chính là vị trí lúc trước Ám Kim Khủng Trảo Hùng ngã xuống. Đường Vũ Lân cho rằng xuất hiện biến hóa gì đó, nhanh chóng xoay người lại, nhưng lại nhìn thấy, thân thể khổng lồ của Ám Kim Khủng Trảo Hùng đã biến mất không còn tăm hơi. Thế nhưng, ngay vị trí nó biến mất, trên mặt đất lại xuất hiện một đồ vật gì đó đang lóe lên hào quang màu vàng sậm.

Đó là...

Đường Vũ Lân đứng lên, bước nhanh tới.

Thời điểm khi hắn nhìn thấy vật thể trên mặt đất, trong mắt nhất thời toát ra vẻ kinh ngạc.

Đây là món đồ trước đây hắn chưa từng thấy bao giờ, nhìn qua có chút dáng dấp giống như xương bàn tay người, đồng thời có vân văn màu vàng sậm, tựa hồ như hợp kim rèn đúc tạo thành. Nhưng mà lại không có cảm giác như kim loại, cảm giác lại mạnh mẽ hơn rất nhiều, tựa như bản thân nó là một cơ thể sống vậy.

Đường Vũ Lân khom lưng lượm nó lên. Khá lắm, khối xương bàn tay này lại còn thật nặng! Đường Vũ Lân cầm lấy nó, một lần nữa trở lại bên người Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt.

"Đây là cái gì? Ngươi biết không?" Đường Vũ Lân hướng về Hứa Tiểu

Ngôn hỏi.

Nhìn khối xương cốt màu vàng sậm này, Hứa Tiểu Ngôn cũng lộ ra vẻ mặt mờ mịt, "Không biết, xưa nay ta chưa từng thấy thứ này."

"Đó là Hồn Cốt." Âm thanh suy yếu của Cổ Nguyệt vang lên. Không biết lúc nào, nàng đã mở hai mắt.

"Hồn Cốt?" Nghe được hai chữ này, thân thể Đường Vũ Lân cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng không khỏi run run, bọn họ đương nhiên biết Hồn Cốt là món đồ gì. Đây là một thứ cực kỳ hiếm thấy trong giới Hồn Sư.

Hồn Cốt cùng Hồn Hoàn về phương diện nào đó có chút giống nhau, điểm khác biệt là ở chỗ, Hồn Hoàn là thứ bắt buộc phải có nếu Hồn Sư muốn tiếp tục tu luyện. Thời điểm tu vi đạt đến cực hạn, cần có Hồn Hoàn mới có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Nhưng Hồn Cốt thì lại khác, Hồn Cốt cũng không bắt buộc phải có đối với Hồn Sư, không có Hồn Cốt cũng không ảnh hưởng đến tu luyện. Thế nhưng, ở thời đại viễn cổ, Hồn Cốt chính là biểu trưng của Hồn Sư mạnh mẽ. Bởi vì, dung hợp một khối Hồn Cốt đối với năng lực thân thể của Hồn Sư sẽ có bổ trợ rất lớn, đồng thời cũng có thể đem lại cho Hồn Sư thêm một Hồn Cốt Hồn Kỹ.

Khối này trong tay Đường Vũ Lân, rõ ràng là Hồn Cốt tay phải. Nếu như đúng thật là Hồn Cốt, sau khi dung hợp sẽ giúp sức mạnh tay phải tăng vọt, hồn kỹ nhận được cũng sẽ có quan hệ cùng bàn tay phải.

"Đây là Hồn Cốt? Vì sao lại xuất hiện Hồn Cốt vậy? Nơi này là Thăng Linh Đài, không phải là thế giới hư huyễn sao?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi. Hồn Cốt vốn là thực thể, không phải là năng lượng thể - linh lực, ở trong Thăng Linh Đài làm sao lại có thể xuất hiện Hồn Cốt được?

Chương 240: Người bảo vệ Thăng Linh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, "Không, theo ta được biết, Thăng Linh Đài kỳ thực cũng không phải tuyệt đối là thế giới ảo, mà là một thế giới kết hợp giữa hư huyễn cùng hiện thực. Sơ Cấp Thăng Linh Đài không thể nghi ngờ chính là hư huyễn, nhưng nó cũng có một số thứ chân thực tồn tại. Nếu không, linh lực chúng ta hấp thu ở nơi này xuất hiện từ đâu?"

"Hồn Cốt xuất hiện, mang ý nghĩa, Hồn Thú mà chúng ta vừa đánh giết này, hẳn là người bảo vệ Thăng Linh Đài."

"Người bảo vệ Thăng Linh Đài? Có ý gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi. Cổ Nguyệt thân là thành viên của Truyền Linh Tháp, hiển nhiên biết được nhiều bí ẩn.

Cổ Nguyệt nói: "Bất kể là Sơ Cấp, Trung Cấp hay là Cao Cấp Thăng Linh Đài, đều tồn tại người bảo vệ. Hết thảy Thăng Linh Đài kỳ thực đều là một thể thống nhất, mà tổng thể bị phân cách ra, chia làm ba loại cấp bậc; thông qua phương thức khác nhau để tiến vào. Để triệt để ngăn trở chúng nó, khiến cho Hồn Sư không thể từ Thăng Linh Đài cấp thấp tiến vào cấp bậc cao hơn, cần dùng sức mạnh tuyệt đối để quản chế cùng bảo vệ. Ở trong thế giới bên trong Thăng Linh Đài, phụ trách bảo vệ cũng chỉ có Hồn Thú – những Hồn Thú đặc biệt mạnh mẽ."

"Giống như Ám Kim Khủng Trảo Hùng chúng ta vừa đánh giết, trên lý thuyết, hẳn là Hồn Sư cấp 40 trở xuống đều không thể làm gì được nó. Chết ở trên tay chúng ta là tình huống ngoài ý muốn. Mà những người bảo vệ Thăng Linh Đài này vì thực lực bản thân mạnh hơn, vì lẽ đó, năng lượng bản nguyên để sáng tạo ra nó không chỉ đơn giản là linh lực, mà phải sử

dụng Hồn Cốt. Nói theo một ý nghĩa nào đó, đánh giết người bảo vệ Thăng Linh Đài như vậy, không có khen thưởng linh lực, nhưng lại có khen thưởng Hồn Cốt. Thế nhưng, vật này không thể bị mang ra khỏi Thăng Linh Đài, vì lẽ đó, ngươi phải nhanh chóng hấp thu. Chỉ sau khi dung hợp, nó mới thực sự trở thành sức mạnh chỉ thuộc về ngươi."

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Nhưng cái này không phải do ta một người giết. Chúng ta có ba người. Hồn Cốt có thể để cho bất kỳ Hồn Sư nào dung hợp, hay là các ngươi..."

Cổ Nguyệt lườm một cái, "Ngươi nghĩ gì thế, cường độ thân thể chúng ta có thể so được với ngươi sao? Ngươi cho rằng Hồn Cốt của Ám Kim Khủng Trảo Hùng dễ dàng dung hợp như vậy? Thuộc tính của chúng ta cùng với nó căn bản không thích hợp, một khi dung hợp, tất nhiên sẽ gặp phải phản phệ. Làm không cẩn thận sẽ chết ở chỗ này, Hồn Cốt sẽ bị uổng phí. Chỉ có cường độ thân thể của ngươi mới có thể dung hợp với nó mà không xảy ra vấn đề gì. Huống chi ngươi có Kim Long Trảo, dung hợp với Cốt Trảo tay phải, sẽ có hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau. Mau làm nhanh đi."

"Nhưng mà ta đã có Kim Long Trảo, giờ lại thêm Ám Kim Khủng Trảo này có chút lãng phí hay không?" Đường Vũ Lân vẫn còn hơi chần chờ.

Cổ Nguyệt tức giận: "Đương nhiên sẽ không, còn có thể tăng cường. Chỗ mạnh nhất của Ám Kim Khủng Trảo Hùng, kỳ thực chính là vuốt phải. Vì vậy bọn họ mới lấy vuốt phải làm trụ cột để sáng tạo ra nó. Vuốt phải của nó kỳ thực nên tính là Ngoại Phụ Hồn Cốt, mà không phải là một trong sáu vị trí Hồn Cốt bình thường."

Hồn Cốt ở tình huống bình thường có sáu khối, phân biệt là xương sọ, xương sống hay còn gọi là thân thể Hồn Cốt, và tứ chi.

Nhưng cũng có một vài Hồn Cốt kỳ lạ, hoặc là biến dị Hồn Cốt không nằm trong số này, liền được gọi là Ngoại Phụ Hồn Cốt. Ngoại Phụ Hồn Cốt là tồn tại càng thêm quý giá so với Hồn Cốt bình thường.

"Đội trưởng, ngươi hãy mau nhanh nhanh dung hợp đi. Không có ngươi, chúng ta căn bản đều không phá được phòng ngự của nó. Đoàn đội chúng ta cần có người có cường công năng lực." Hứa Tiểu Ngôn cũng khuyên.

Thân thể của nàng cường độ kém cỏi nhất, hiển nhiên là không thích hợp

dung hợp, năng lực cũng không thích hợp. Nếu như có Tạ Giải ở đây, còn có khả năng nhường lẫn nhau, nhưng Tạ Giải đã tèo và thoát ly ra bên ngoài.

Đường Vũ Lân cũng không phải là người câu nệ, lập tức gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, đem Hồn Cốt tay phải nâng ở trong tay.

Hấp thu Hồn Cốt cùng hấp thu Hồn Hoàn tương tự nhau, chỉ cần dùng hồn lực thôi động là có thể hoàn thành.

Huyền Thiên Công phóng thích hồn lực, thả ra bạch quang nhàn nhạt, dung nhập vào bên trong Hồn Cốt. Hồn Cốt dần dần tỏa ra ánh sáng đen kịt, từng điểm sáng màu vàng óng từ từ tái hiện ra, lại cùng màu đen dung hợp.

Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải chậm rãi từ trên tay Đường Vũ Lân trôi nổi lên, mặt sau cuốn theo từng đạo bạch quang. Màu sắc âm trầm của nó dần dần trở nên trong suốt hơn, nhìn qua, tựa như một khối thủy tinh màu vàng sẫm, mà khối thủy tinh này nương theo bạch quang truyền vào từ từ trở nên mềm mại hơn, nhẹ nhàng vặn vẹo, mềm đi như đất sét.

Mặt ngoài tay phải của Đường Vũ Lân, Kim Lân một lần nữa nổi lên, hồn lực Huyền Thiên Công nguyên bản màu trắng có thêm một tầng màu vàng kim nhàn nhạt.

Loại "đất sét" mềm màu vàng sậm nhất thời khẽ run rẩy, tựa hồ như muốn giãy dụa, có cảm giác như không muốn bị dung hợp.

Đúng vào lúc này, một tầng quang ảnh màu vàng từ bên trong bàn tay phải Đường Vũ Lân hiện lên, đó là từng đạo hoa văn màu vàng tinh tế, nhìn qua rõ ràng là hư huyễn, nhưng chúng nó lại xuất hiện càng lúc càng dày đặc, quấn quanh khối Hồn Cốt vàng sậm.

Nhất thời, sự run rẩy ngừng lại, "Vèo" một thoáng, đoàn ánh sáng vàng sậm như dung hợp vào biển lớn, sau đó lại bị hút vào bên trong bàn tay phải của Đường Vũ Lân.

Nhất thời, Kim Lân vốn màu vàng nhạt lại nổi lên một lớp vảy màu vàng sậm, màu vàng sậm lưu động, xoay chuyển, không ngừng xuất hiện tia sáng minh ám biến hóa, không biết là đã dung hợp hay là đang giãy dụa.

Khí tức trên người Đường Vũ Lân cũng lập loè, sóng năng lượng nhu hòa không ngừng biến hóa, cuối cùng cũng bình lặng lại.

Kim Lân lần nữa khôi phục lại màu vàng nhạt, Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải vàng sậm toàn bộ biến mất không còn tăm hơi, tựa như xưa nay chưa từng tồn tại. Chí ít đối với Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn mà nói, tay phải của hắn cũng chẳng có bao nhiêu biến hóa, không cường tráng hơn, cũng không có vảy biến dị.

"Vậy là xong rồi?" Hứa Tiểu Ngôn nghi hoặc hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt cũng có chút mờ mịt, "Cũng không biết nữa! Nhìn qua, tựa hồ biến hóa không lớn."

Đúng vào lúc này, Đường Vũ Lân chậm rãi mở hai mắt ra, trong con ngươi của hắn, cũng đồng dạng có vẻ ngờ vực.

Thời điểm dung hợp Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải, cảm giác của hắn gần như tương tự với Cổ Nguyệt bọn họ bên ngoài. Năng lượng Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo hòa vào tay phải hắn, lúc vừa mới bắt đầu, hắn còn có thể cảm giác được khí tức cuồng bá của nguồn năng lượng bên trong. Thế nhưng, rất nhanh, nương theo sức mạnh huyết thống của hắn vận chuyển, cỗ khí tức cuồng bạo này liền trở nên ôn hòa, sau đó liền bị thuần phục hòa vào bên trong.

Đường Vũ Lân nguyên bản còn tưởng rằng, dung hợp Hồn Thú Hồn Cốt mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ xuất hiện loại cảm giác đau đớn như lúc mình đột phá phong ấn. Ngờ đâu, toàn bộ quá trình dung hợp lại có vẻ ung dung, tựa như là xưa nay đều chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hắn kỳ thực rất không thích cái cảm giác này, bởi vì chuyện này mang ý nghĩa toàn bộ quá trình dung hợp cũng không phát sinh quá nhiều biến hóa gì tốt. Kim Long Trảo của hắn ắt hẳn tăng trưởng không nhiều.

Đứng thẳng dậy, Đường Vũ Lân nhìn tay phải của chính mình nhíu nhíu mày, tựa hồ sức mạnh chỉ tăng cường thêm chút xíu, tinh lực của cơ thể cũng vậy, nhưng cũng chỉ là chút xíu mà thôi, còn lâu mới bằng như trong tưởng tượng.

"Thử xem?" Cổ Nguyệt nhìn ra hắn đang nghi hoặc, nên đi tới bên cạnh

hắn và nói.

"Ừm." Đường Vũ Lân gật đầu, tay phải đột nhiên vung ra. Nhất thời, trong không khí truyền đến một tiếng khí bạo trầm thấp.

Bắp thịt toàn bộ cánh tay phải của Đường Vũ Lân tựa hồ cũng bành trướng thêm mấy phần, Kim Lân trên tay phải cũng theo đó sáng lên một cái.

Hắn nhắm hai mắt lại, yên lặng cảm thụ cảm giác tung quyền lúc nãy.

"Sức mạnh có vẻ như tăng thêm khoảng chừng 20%."

Cổ Nguyệt trong mắt nhất thời toát ra vẻ thất vọng, 20% đúng là không ít, nhưng mà dù gì cũng là Ngoại Phụ Hồn Cốt! Là Ngoại Phụ Hồn Cốt được ca tụng về độ quý hiếm chỉ đứng sau Hồn Hoàn 10 vạn năm mà thôi! Một khối Ngoại Phụ Hồn Cốt như thế mà chỉ mang đến hiệu quả tăng thêm 20% sức mạnh, điều này quả thực có chút không còn gì để nói!

"Có thêm hồn kỹ phụ gia hay không?" Cổ Nguyệt hỏi tới.

Đường Vũ Lân không chút do dự lắc đầu. Thời điểm dung hợp Hồn Hoàn, sau khi dung hợp sẽ cảm nhận được rõ bên trong thân thể mình có thêm cái gì đó, vận dụng ý niệm thôi thúc, sẽ có hồn kỹ xuất hiện, một khi thông thạo hơn liền có thể sử dụng.

Chương 241: Kim Long Khủng Trảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhưng lần này sau khi dung hợp Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải, hắn rõ ràng không hề cảm nhận được có thêm thứ gì khác, hết thảy đều có vẻ vô cùng bình thường, hữu chưởng cũng vậy, cánh tay phải cũng vậy, tựa hồ so với nguyên bản không có nhiều biến hóa cho lắm.

"Chuyện này..."

Hứa Tiểu Ngôn ở một bên không nhịn được nói: "Hồn Cốt này sẽ không phải là hàng lởm chứ?"

Cổ Nguyệt lắc đầu nói: "Sẽ không đâu! Dù cho là ở trong Thăng Linh Đài, muốn biến ảo ra Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng mạnh mẽ như vậy, cũng cần phải lấy Hồn Cốt làm trụ cột. Cũng giống như là để biến ảo ra Hồn Thú phổ thông cần tiêu tốn linh lực làm trụ cột vậy. Cái này không thể là giả. Chỉ là..."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, kim quang trên tay phải tăng vọt, Kim Long Trảo thả ra ngoài.

Kim Long Trảo xuất hiện, khiến cho cánh tay hắn trướng lớn hơn một vòng, thế nhưng, hắn có chút bất đắc dĩ phát hiện ra, cánh tay mình biến hóa so với trước đây không khác nhau gì cả, Kim Long Trảo cũng là như thế, vẫn là vảy hình thoi, kim quang cũng không đậm hơn. Nhìn qua bình thường đến mức không thể bình thường hơn được.

"Hay là do huyết thống sức mạnh cánh tay phải của ngươi quá mạnh mẽ, trực tiếp nuốt chửng miếng Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo kia luôn? " Cổ

Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói: "Bất quá, coi như là như vậy, cũng phải có hiệu quả nhất định mới đúng chứ!? Không thể một điểm phản ứng cũng đều không có như vậy chứ!"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Trời mới biết." Vừa nói, hắn đột nhiên khẽ nhúc nhích Kim Long Trảo, đồng thời đem hồn lực rót vào bên trong.

Ngay trong nháy mắt này, bắt đầu xuất hiện cảm thụ khang khác.

Đường Vũ Lân chỉ cảm giác Kim Long Trảo của mình nhẹ nhàng run rẩy một chút, tiếp theo, từ bên trong khe hở của Kim Long Trảo, có một vệt màu vàng sậm nhàn nhạt lóe lên.

Tuy rằng chỉ duy trì một sát na, nhưng vẫn bị hắn bắt lấy.

"Ồ. Các ngươi tránh ra một chút." Đường Vũ Lân tránh khỏi phương hướng của Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn. Trong mắt chợt lóe sáng, hồn lực trong cơ thể toàn bộ truyền vào trong Kim Long Trảo.

Nhất thời, vảy ngoài của Kim Long Trảo trở nên càng ngày càng sáng bóng, cùng lúc đó, khe hở quả nhiên có ánh sáng màu vàng sậm nhàn nhạt xuất hiện, tuy rằng cũng không nổi bật, thế nhưng, lại thật sự có tồn tại.

Một cảm giác kỳ dị xông lên trên đầu, mạch máu trong người Đường Vũ Lân điên cuồng vận chuyển nhanh hơn, tinh lực dâng trào hướng về bàn tay phải của chính mình chen chúc tràn vào. Hắn đột nhiên vung Kim Long Trảo lên.

Nhất thời, năm đạo hào quang màu vàng sậm bỗng dưng xẹt qua.

Chính là trong chớp mắt này, hồn lực trong cơ thể Đường Vũ Lân tiêu hao mất 1/3. Tinh lực cuồn cuộn lại trở nên càng ngày càng cường hãn.

Lần này, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đã thấy rõ ràng. Thời điểm Đường Vũ Lân vung ra Kim Long Trảo, phía trước Kim Long Trảo đột nhiên xuất hiện trảo ảnh màu vàng sậm dài 3 thước. Trảo ảnh này như thực chất, chợt lóe lên.

"Quả nhiên không phải vô dụng. Có cảm giác như thế nào?" Cổ Nguyệt vội vàng hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân một mặt kinh ngạc nhìn Kim Long Trảo của mình, "Có cảm giác như hồn lực muốn ly thể. Đây là thăng hoa của Kim Long Trảo công kích? Nhưng chiêu này rất tiêu hao hồn lực, một thoáng đã hao mất 1/3. So với tình huống bình thường của Kim Long Trảo tiêu hao còn lợi hại hơn."

Bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một đạo nhân ảnh lập loè màu xanh biếc xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

Đó là một con bò sát vóc người thon dài, thoạt nhìn vô cùng bình thường. Chiều cao của nó vượt quá 4 mét, nếu như không phải trên người nó lập loè hào quang xanh biếc, bản thể màu xanh sẫm vốn được thảm thực vật che giấu rất tốt.

Đầu đặc biệt to lớn, hé miệng, lộ ra hàm răng nhọn um tùm bên trong. Trên đỉnh đầu nó có một cái sừng hình răng cưa kéo dài tận về phía sau lưng.

"Đây là... Thiên Niên Ba Long." Ba Long, một loại địa long, bản thân chỉ có chút ít huyết thống Long tộc, tính cách hung mãnh, sức mạnh thân thể cường hãn, am hiểu lợi dụng địa hình để tiến hành đánh lén.

Thiên Niên Ba Long cùng Ám Kim Khủng Trảo Hùng so ra không tính là gì, nhưng cũng là Hồn Thú cùng cấp bậc với Hỏa Diễm Ma Sư.

"Vũ Lân, vừa vặn thử xem Kim Long Trảo của ngươi." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lân.

Ánh sáng lóe lên trong tay Hứa Tiểu Ngôn, Băng Trượng đã xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Nàng tay phải giơ cao Tinh Luân Băng Trượng, trong miệng đọc hồn chú, "Thượng Thiên Tinh, Sáng Lấp Lánh, Vĩnh Xán Lạn, Trường An Ninh!"

Một đạo ánh sao óng ánh từ trên trời giáng xuống.

Nguyên lai, trong lúc vô tình cũng đã đến buổi tối, sắc trời đã hoàn toàn đen kịt lại.

Con Thiên Niên Ba Long tựa hồ là cảm nhận được nguy hiểm gì, nhưng muốn đi cũng đã không kịp. Từng đạo từng đạo tia sáng mỹ lệ xuất hiện ở dưới thân nó, Tinh Luân lặng yên không một tiếng động tái hiện ra, từng

đạo xiềng xích ánh sao quấn quanh người nó, nhất thời làm nó đóng băng tại chỗ. Chính là Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng đệ nhất biến dị hồn kỹ, Tinh Luân Băng Liên.

Linh Ban luôn luôn lấy phối hợp ăn ý làm đầu, Đường Vũ Lân cũng đã lao ra ngoài trước tiên, hồn lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, lần này, hắn cũng không hề giữ lại chút nào, toàn bộ hồn lực của mình tụ tập vào bên trong Kim Long Trảo.

Không trực tiếp dùng Kim Long Trảo để công kích, mà là ở vị trí phụ cận cách không xa con Thiên Niên Ba Long, hung hãn vung lên lợi trảo.

Cảm nhận được khí tức của Kim Long Trảo, nguyên bản Thiên Niên Ba Long còn đang giãy dụa trong mắt nhất thời toát ra vẻ hoảng sợ, sau một khắc, năm đạo hào quang màu vàng sậm trong nháy mắt xẹt qua.

Hào quang màu vàng sậm lóe qua, không hề phát sinh nửa điểm âm thanh, lại như là nhiệt đao xuyên vào trong mỡ bò, lặng yên xẹt qua.

Một luồng linh lực trong nháy mắt tràn quanh người Đường Vũ Lân, thân thể Thiên Niên Ba Long lúc này mới lặng yên biến thành vô vàn mảnh vỡ.

Hứa Tiểu Ngôn há to miệng, sức tấn công thật là khủng bố, chuyện này...

Đường Vũ Lân cũng có chút ngây người, trảo ảnh vàng sậm dài 3 thước kia, nhìn sắc nhọn như dao, lực công kích khủng bố, so với Kim Long Trảo của hắn cũng không kém bao nhiêu.

Kim Long Trảo của hắn tuy mạnh, nhưng cho tới nay, khoảng cách công kích vẫn là vấn đề lớn nhất. Chỉ có thể kết liễu đối thủ khi cận chiến. Mà sau khi dung hợp với Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải, khoảng cách công kích của hắn trở nên xa hơn, lực công kích tựa hồ cũng không hề yếu bớt.

Mặc dù là móng vuốt sắc vàng sậm, nhưng lần này dưới sự cẩn thận quan sát của hắn, lại phát hiện bên trên quang ảnh vuốt sắc kia, mơ hồ cũng có vảy hoa văn. Nói cách khác, Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải sau khi bị Kim Long Trảo cắn nuốt, phát sinh ra biến dị. So với nguyên bản không giống nhau.

Càng làm cho Đường Vũ Lân mừng rỡ hơn chính là, sau khi trải qua cảm giác mấy lần sử dụng vừa rồi, hắn phát hiện, khoảng cách tấn công có liên quan trực tiếp tới lượng hồn lực mà hắn sử dụng. Lần này hắn truyền vào toàn bộ 2/3 hồn lực còn lại, khoảng cách công kích liền tăng lên đến 5 thước. Nói cách khác, nương theo tu vi của hắn tăng lên, uy lực của Kim Long Khủng Trảo này còn có thể tiếp tục tăng trưởng. Nói không chừng có một ngày, có thể đạt đến khoảng cách công kích tầm xa như Ám Kim Khủng Trảo Hùng chăng?

Đúng, trong lúc đang làm ra hàng loạt phán đoán, Đường Vũ Lân cũng đã đặt cho loại năng lực mới này của mình một cái tên thật kêu, Kim Long Khủng Trảo.

Bất quá, lực công kích này tuy rằng mạnh, nhưng cái giá phải trả cũng không hề thấp, tiêu hao quá to lớn, ở trong một trận chiến, nhiều nhất cũng chỉ có thể sử dụng tối đa 2, 3 lần, hơn nữa còn dưới tình huống không phải toàn lực ứng phó.

"Chúc mừng ngươi, khoảng cách công kích có tiến bộ rồi." Cổ Nguyệt đi tới, cười híp mắt nói rằng.

Đường Vũ Lân trên mặt lại chưa từng xuất hiện nụ cười, "Đi thôi, chúng ta mau quay trở về, nhìn xem Tạ Giải thế nào rồi."

Ba người đồng thời nhấn nút tín hiệu, ánh sáng lóe lên, biến mất bên trong Đại Sâm Lâm.

Ngay một phút sau khi bọn họ rời đi, một đôi mắt màu xanh ngọc bích xuất hiện ở nơi sâu trong rừng rậm, khí tức khủng bố hung lệ điên cuồng tràn ngập ở bên trong vùng rừng rậm này.

Ngăn tủ kim loại mở ra, Đường Vũ Lân sau khi tỉnh lại, trước tiên hắn bật người dậy rời khỏi ngăn kim loại.

Khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là, hắn liếc mắt liền nhìn thấy Tạ Giải đang được quấn trong một lớp khăn lông, ngồi một chỗ toàn thân co giật.

Tạ Giải tình huống bây giờ nhìn qua không tốt lắm, toàn thân đều đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, từng giọt mồ hôi tuôn ra như tắm ở khắp toàn thân.

Vũ Trường Không ở ngay bên cạnh hắn, truyền vào trong cơ thể hắn hồn lực Huyền Thiên Công nhu hòa, giúp hắn ổn định trạng thái thân thể.

Chỉ cần có thể tỉnh lại thì chứng minh vấn đề không lớn, còn phản ứng bất thường hiện tại của cơ thể, đều sẽ có thể khôi phục lại như cũ. Đây là kinh nghiệm bọn hắn tổng kết được sau nhiều lần tiến vào Thăng Linh Đài.

Đi tới trước người Tạ Giải, Đường Vũ Lân cười nói: "Không có chuyện gì là tốt rồi. Ta còn lo lắng ngươi gồng không được đấy."

Tạ Giải lườm một cái, "Làm sao lại không có chuyện gì, ngươi không thấy ta đang run cầm cập liên tục hay sao? Giết chết nó hay chưa?"

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Đã giết chết, báo thù cho ngươi."

Tạ Giải cười nói: "Ha ha, vậy thì tốt! Cuối cùng cũng coi như là đem tên kia giết chết, ta cũng đã góp sức lớn, sau này không cần phải bởi vì nó mà có bóng ma trong lòng."

"Nhưng không phải ngươi giết mà!" Âm thanh của Hứa Tiểu Ngôn bay tới, nàng cùng Cổ Nguyệt cũng đều đi ra.

Tạ Giải nói: "Cũng có thể xem như là có quan hệ cùng ta đi. Các ngươi có thấy hiện tại ta thống khổ thế nào không, có thể để cho ta mừng thầm một lúc có được hay không vậy hả?!"

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Ngươi, cái người này, nếu cứ để cho ngươi đắc ý, ta sợ ngươi cứ lâng lâng rồi bay lên tận trời cao mất!"

Tạ Giải nói: "Các ngươi không tiếp tục thâm nhập vào sâu bên trong xem sao à?"

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, "Sợ ngươi có chuyện gì, chúng ta liền đi ra. Đúng rồi, chúng ta thu được một khối Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải..." Lập tức, hắn đem sự tình thu được khối Hồn Cốt tay phải lúc trước kể lại một lần.

Chương 242: Thông qua cuộc thi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên màn ảnh kỳ thực có thể nhìn thấy được, nhưng bởi vì tình huống của Tạ Giải lúc đó không ổn, Vũ Trường Không lo lắng hắn gặp sự cố, nên không thể theo dõi được tình huống tiếp theo đó của bọn Đường Vũ Lân.

Nghe Đường Vũ Lân nói xong, Tạ Giải há to miệng, "Này, thế mà cũng được? Hồn cốt! Vậy mà lại là hồn cốt! Vũ Lân, đây chính là ngươi nợ ta đó, cần phải trả nha."

Cổ Nguyệt cau mày, "Ngươi đây là muốn mang ân báo đáp?"

Tạ Giải hừ một tiếng, "Không được sao? Vũ Lân, ta cũng không làm khó ngươi, sau này đoán tạo kim loại Đấu Khải của ta sẽ tính cho ngươi."

Đường Vũ Lân cười nói: "Được."

Cổ Nguyệt nghe Tạ Giải nói xong, sửng sốt một chút, ngược lại cũng nở nụ cười.

Bọn họ là đồng đội, vốn là nên hỗ trợ lẫn nhau chế tác Đấu Khải! Nếu không bọn họ cũng không phải phân biệt lựa chọn những phương hướng khác nhau.

Vũ Trường Không ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn họ, "Cuộc thi cuối kỳ coi như các ngươi thông qua."

Cuộc thi cuối kỳ hoàn tất, học kỳ I năm lớp 4 kết thúc. Nhưng đối với Linh Ban mà nói, hành trình của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu. Tiếp theo đó, bọn

họ sẽ đi đến nơi mà con tim vẫn luôn thiết tha ao ước…

...

Đây là một gian phòng đen như mực. Trong cả căn phòng, đều tràn ngập khí tức hắc ám nồng nặc, nguyên tố Hắc Ám nồng đậm đến mức ngưng thực sền sệt như chất lỏng.

Vầng sáng tím thẫm ở nơi sâu xa nhất tỏa ra, đem màu đen này nhuộm thẫm thêm mấy phần mùi vị hủy diệt.

"Chủ thượng." Thanh âm trầm thấp cung kính nói rằng. Hắn quỳ một gối trên mặt đất, tuy rằng chỉ là dáng dấp nhân loại, nhưng trên người hắn lại phóng thích khí thế khủng bố như vực sâu ngục thẳm.

"Ừm." Thân ảnh màu tím kia thân hình kiều tiểu, ở trong bóng tối không nhìn thấy hình dạng, nhưng nàng có mái tóc dài màu bạc, rủ xuống tới mặt đất. Loáng thoáng hai đám tử quang phun ra. Cái kia tựa hồ là con mắt của nàng.

"Tiến hành thế nào rồi?" Bên trong âm thanh trầm thấp mang theo vài phần lanh lảnh, nghe tựa như là thanh âm của thiếu nữ.

"Đã toàn diện hòa vào. Tin tức khắp nơi đều đã tập hợp lại chỗ ta bên này, mời ngài kiểm tra." Bóng người màu đen thấp giọng nói.

"Ừm." Một đạo ánh bạc sáng lên, trên đỉnh đầu bóng người màu đen đột nhiên có thêm một lợi trảo màu bạc, lợi trảo chộp vào trên đầu hắn trong nháy mắt, khí tức mạnh mẽ như vậy khiến bóng người màu đen kịch liệt run rẩy một thoáng, sau đó tiếp tục duy trì rung động đều đều.

...

Trên Hồn Đạo Hỏa Xa Cao Tốc đi từ Đông Hải Thành tới Sử Lai Khắc Thành.

Chỗ ghế hạng hai bình thường nhất, Linh Ban bốn tên học viên đều là một mặt hưng phấn. Đây vẫn là lần đầu tiên bọn hắn cùng nhau rời xa Đông Hải Thành đấy!

Hơn nữa, nói không chừng hành trình lần này sẽ thay đổi vận mệnh của bọn họ.

Hai nữ sinh ngồi ở một bên, Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Vũ Trường Không ngồi ở một bên khác.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải thỉnh thoảng cười đùa, Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ đó, nhìn ngoài cửa sổ, hoàn toàn trầm tĩnh.

Đường Vũ Lân tuy rằng cũng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt của hắn lại có chút trống vắng, hiển nhiên là đang suy tư điều gì.

Vũ Trường Không lại đang tựa lưng vào ghế ngồi, hai con mắt khép kín, dường như đã ngủ.

Đường Vũ Lân trong đầu vang vọng những lời trước khi đi mà một vị lão sư khác của hắn căn dặn.

...

"Vũ Lân! Lần này đi tới Sử Lai Khắc học viện, lão sư chúc ngươi thành công. Thế nhưng, đoán tạo ngàn vạn không thể buông lỏng, mỗi ngày đều nhất định phải luyện tập. Ba năm qua, tích lũy của con dù cho là dưới cái nhìn của ta, đều được coi là hùng hậu. Một khi con đột phá đến tam hoàn, tiến vào Linh Đoán Tạo tất sẽ là sự tình nước chảy thành sông."

Thân là một Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, có thể nói ra lời như vậy, có thể thấy được Mộ Thần đối với Đường Vũ Lân tán thành đến mức nào.

Ba năm qua, Đường Vũ Lân sau khi khôi phục từ lần thụ thương nọ, rất nhanh đã tiến vào cảnh giới Thiên Đoán Nhất Phẩm, sau đó hắn dùng thời gian ròng rã ba năm để tiến hành luyện tập Thiên Đoán Tạo nhất phẩm đối với các loại kim loại hiếm khác nhau; Hoàn thành lượng lớn nhiệm vụ Thiên Đoán nhất phẩm.

Nói như vậy, một khi tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm vượt quá 3/10, là có thể xung kích Linh Đoán Tạo, hơn nữa còn có tỷ lệ thành công nhất định. Có vài vị Đoán Tạo Sư, chỉ mới vừa đạt 1/10 tỷ lệ thành công Thiên Đoán nhất phẩm cũng đã thử xung kích.

Mà hiện tại Đường Vũ Lân, tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm lại là trăm phẩm trăm.

Phải biết, dù cho là chính bản thân Mộ Thần, thời điểm xung kích Linh Đoán Tạo năm đó, tỷ lệ thành công Thiên Đoán nhất phẩm cũng chỉ có 5/10 mà thôi!

Đường Vũ Lân mặc dù là bởi vì chịu tu vi hồn lực hạn chế, thế nhưng, với thiên phú của hắn, hắn hoàn toàn có thể, sau khi trình độ Thiên Đoán nhất phẩm thành công đạt đến tỷ lệ nhất định, thả lỏng, dồn nhiều tinh lực trên phương diện tu luyện hồn lực.

Nhưng hắn cũng không làm như vậy, hắn vẫn như trước cẩn trọng tu luyện đoán tạo, không ngừng hướng về Mộ Thần thỉnh giáo các loại vấn đề về Thiên Đoán nhất phẩm. Đem kỹ năng Thiên Đoán của mình tu luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Đối với lý giải các loại kim loại hiếm, ba năm qua Vũ Lân thu hoạch được rất nhiều. Tích lũy như vậy, dù cho Mộ Thần rất hà khắc trong giảng dạy, cũng đều không thể chê được điểm nào đối với tên đệ tử thiên tài này của mình.

Đường Vũ Lân muốn đi tới Sử Lai Khắc Thành, thử nghiệm sát hạch nhập học của Sử Lai Khắc học viện, Mộ Thần cũng không hề ngăn cản. Nếu như có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mang ý nghĩa tương lai của hắn tất nhiên có thể trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ, thậm chí là Đấu Khải Sư mạnh mẽ.

Hồn lực cùng đoán tạo hỗ trợ lẫn nhau, Mộ Thần đương nhiên hi vọng đệ tử của mình có thể đi càng xa, càng xa hơn.

"Vâng, lão sư." Đường Vũ Lân cung kính đáp ứng.

Mộ Thần nói: "Nếu như con thi đậu Sử Lai Khắc học viện, phải lập tức nhắn tin trở về cho ta biết, đối với việc học tập đoán tạo sau đó của con, lão sư sẽ có sắp xếp."

"Vâng." Đường Vũ Lân đối với Mộ Thần cũng là càng ngày càng cung kính, lần kia sau khi trở về, hết thảy phần thưởng quán quân, á quân đều cho hắn, những kia kim loại hiếm kia hiện tại Đường Vũ Lân cũng đang

giữ kỹ đây. Đợi đến thời gian sau này xung kích Linh Đoán Tạo sẽ sử dụng.

Nếu như không có Mộ Thần dốc lòng chỉ bảo, hắn căn bản là không thể đem tất cả các loại kim loại hiếm có thể tìm được trên thị trường, hết thảy đều tiến hành Thiên Đoán nhất phẩm luyện tập. Có rất nhiều kim loại hiếm thực sự vô cùng khó gặp trên đời! Sản lượng của chúng rất ít ỏi, chỉ có cấp độ Đoán Tạo Tông Sư mới có tư cách để rèn đúc chúng nó, trực tiếp hướng về phương hướng Linh Đoán Tạo mà tiến hành.

Nhưng Mộ Thần lại đem những kim loại hiếm này đều đưa đến trước mặt hắn, hơn nữa số lượng còn không ít. Chỉ điểm cho hắn các loại kim loại hiếm khác nhau, lúc này mới có khả năng giúp Đường Vũ Lân trong ba năm đem tỷ lệ Thiên Đoán nhất phẩm thành công tăng lên đếm trăm phần trăm.

Mộ Thần xưa nay đều chưa từng nói đến cái gì mà đầu tư tài nguyên các kiểu, nhưng hắn lại dùng sự thực chứng minh điểm này.

Đường Vũ Lân cũng "có qua có lại mới toại lòng nhau", thời điểm đoán tạo bình thường, đều cùng luyện tập với Mộ Hi. Ở dưới nhịp điệu của hắn dẫn dắt, trình độ đoán tạo của Mộ Hi cũng tiến bộ nhanh chóng. Ba năm trôi qua, Mộ Hi cũng đã 17 tuổi, hiện tại đã là đại cô nương. Ở bề nổi, chính là thiên tài số một của Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, mới có 17 tuổi, cũng đã là Đoán Tạo Sư cấp 4.

Mộ Thần sờ sờ đầu Đường Vũ Lân, "Tất cả mọi việc phải chú ý an toàn, dù không vào được Sử Lai Khắc học viện cũng không được nản chí, cùng lắm thì quay trở lại đây. Lão sư sẽ nghĩ biện pháp an bài cho ngươi gia nhập vào một học viện cao cấp tốt nhất, đừng quá lo lắng."

"Tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân giang hai tay ra ôm lấy Mộ Thần, vành mắt cũng có chút đỏ lên.

Nếu như thi đậu Sử Lai Khắc học viện, hắn sẽ không biết bao lâu sau đó mới có thể trở về, hắn thật là có chút không nỡ rời xa vị lão sư này!

Mộ Thần cười nói: "Tiểu tử ngốc, khóc cái gì. Hiện tại Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật phát triển như thế, nếu muốn không phải bất cứ lúc nào đều có thể quay về sao? Được rồi, đi theo sư tỷ của ngươi cáo biệt một chút đi. Nghe nói ngươi phải đi, ắt hẳn nó cũng phải mất vài hôm hờn dỗi đấy!"

Mấy ngày nay, Mộ Hi đều không có đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Từ ngày đó khi Đường Vũ Lân nói cho nàng, chính mình muốn đi thi Sử Lai Khắc học viện, Mộ Hi liền không thèm để ý tới hắn. Khiến cho Đường Vũ Lân cũng không có biện pháp nào. Gửi Hồn Đạo Tin Nhắn cho nàng, nàng cũng không nhắn lại.

Trở lại học viện, Đường Vũ Lân bấm một dãy số điện thoại.

"Tử Hinh tỷ, sư tỷ của ta có ở đó không?" Đường Vũ Lân hạ thấp giọng hỏi.

"Nàng ở đây, ngươi tới đi." Âm thanh của Âu Dương Tử Hinh từ trong máy truyền tin truyền đến.

Chương 243: Tiểu hài tử cùng tiểu nam nhân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ba năm qua, Đường Vũ Lân cùng Âu Dương Tử Hinh rất nhiều lúc sẽ đồng thời chạy bộ cùng nhau, trở thành hảo bằng hữu. Âu Dương Tử Hinh hiện tại đã là học viên của khối cao cấp. Thiên phú của nàng tuy rằng không bằng Mộ Hi, nhưng sau khi tốt nghiệp khối cao cấp, tiến vào Cao Đẳng Học Phủ vẫn không thành vấn đề. Dựa theo Mộ Hi nói, Âu Dương Tử Hinh ở phương diện Cơ Giáp Thiết Kế phi thường có thiên phú. Hiện tại cũng đã có cao cấp học viện muốn mời chào nàng nhập học.

Đường Vũ Lân không dám tiến vào ký túc xá nữ từ cửa chính, lá gan này hắn cũng không có, thừa dịp không ai chú ý, lại vòng tới mặt sau của tòa nhà, lặng yên phóng thích Võ Hồn, Lam Ngân Thảo nương theo vách tường mọc cao lên, câu đến trên bệ cửa sổ của tầng ba.

Nhìn chung quanh một chút, thấy không ai chú ý tới mình, hắn nhanh chóng dùng sức lôi kéo, Lam Ngân Thảo trong nháy mắt căng cứng. Sau một khắc, chúng mạnh mẽ co dãn mang theo cơ thể hắn bắn lên trời. Chân phải điểm nhẹ một cái ở bệ cửa sổ lầu hai, mượn lực nhảy lên, hắn cũng đã đến lầu ba.

Cửa sổ khá rộng, Đường Vũ Lân chỉ cần uốn cong lưng một chút đã có thể chui vào. Toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng cực kỳ.

Đây là một cái Thủy Phòng, nữ sinh ký túc xá Thủy Phòng. Thời điểm ban ngày rất ít người lại muốn tới nơi này.

Âu Dương Tử Hinh đã chờ sẵn ở đó, nhìn thấy dáng vẻ rón rén như mèo con của Đường Vũ Lân, nàng không nhịn được nở nụ cười, "Ngươi đó nha,

động tác này cũng càng lúc càng nhanh à nha! Sau này lớn rồi, chắc chắn sẽ làm ra sự tình trộm hương thiết ngọc cho mà xem."

Đường Vũ Lân mặt đỏ lên, chận lại nói: "Tử Hinh tỷ, ngươi cũng đừng trêu ghẹo ta. Sư tỷ của ta thế nào rồi?"

Âu Dương Tử Hinh nói: "Mấy ngày nay nàng đều xụ mặt lại, nhìn qua rất không vui! Lại nói, ngươi lần này đi cũng có chút đột ngột. Thật không nghĩ tới, tiểu đệ đệ lúc trước, hiện tại cũng phải đi thi Sử Lai Khắc học viện."

Lúc trước thời điểm nàng mới quen Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân vẫn còn là một tiểu hài tử. Trong nháy mắt, hắn cũng đã cao gần bằng mình.

Sử Lai Khắc học viện, đó là địa phương trong mơ của hết thảy các Hồn Sư. Âu Dương Tử Hinh biết mình không có năng lực kia, nhưng mắt thấy tiểu đệ đệ cùng mình chạy bộ mỗi ngày lại muốn thi vào nơi đó, trong lòng nàng không khỏi có chút cảm giác mất mát xen lẫn thất vọng. Một khi Đường Vũ Lân thi vào Sử Lai Khắc, như vậy, sự chênh lệch giữa bọn họ, sẽ càng lúc càng kéo dài ra…

Đường Vũ Lân cười nói: "Còn không biết có thể thi đậu hay không đây. Nếu thi không đậu thì ta cũng bị trả về mà!"

Âu Dương Tử Hinh mỉm cười nói: "Ta xem ra độ khả thi ngươi có thể đậu rất lớn. Chí ít, sư tỷ của ngươi không vui như vậy, hiển nhiên là vì cho rằng ngươi chắc chắn sẽ thi đậu và sẽ không trở về đây!"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, hắn đúng là không cân nhắc từ góc độ này của nàng.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi." Vừa nói, Âu Dương Tử Hinh cầm lấy một bộ y phục đặt ở bên cạnh. Tròng vào trên người Đường Vũ Lân.

Đó là một cái áo nữ có mạng che mặt, nàng giúp Đường Vũ Lân mặc vào, hương thơm nhàn nhạt trên người truyền đến, khiến cho Đường Vũ Lân có chút mặt đỏ tim đập.

Đối với những học viên khác mà nói, Linh Ban cũng đã sớm biến mất, bọn họ lại càng là hầu như không nhìn thấy bóng dáng của bọn Đường Vũ Lân.

Nhưng đối với Âu Dương Tử Hinh mà nói lại không phải như vậy, Âu Dương Tử Hinh mỗi sáng sớm chạy bộ đều có thể nhìn thấy Đường Vũ Lân.

Có thể là ứng nghiệm lúc trước Tạ Giải nói, “trong lòng mỗi nam sinh, đều có hình bóng của một vị học tỷ”. Đường Vũ Lân sau khi gặp được Âu Dương Tử Hinh, hắn luôn luôn để ý đến cảm giác của nàng. Nàng rất đẹp, cũng rất ôn nhu. Đều là như là đại tỷ tỷ, dịu dàng chăm sóc hắn.

Bất quá, Âu Dương Tử Hinh luôn luôn không muốn cùng hắn ăn cơm, bởi vì hắn thực sự ăn quá khỏe.

Hiện tại sắp sửa rời đi, còn không biết là có thể gặp mặt lại hay không. Lần này đến đây, ngoại trừ tạm biệt sư tỷ, hắn cũng muốn hướng đến Âu Dương Tử Hinh cáo biệt.

"Tử Hinh tỷ, ngươi sau này vẫn sẽ chạy bộ mỗi ngày sao?" Đường Vũ Lân mang theo mạng che mặt, hướng về Âu Dương Tử Hinh hỏi.

Âu Dương Tử Hinh ngẩn người, "Vẫn sẽ chạy. Chỉ là không có cách nào chạy cùng ngươi nữa..."

Đường Vũ Lân trầm mặc một chút."Tử Hinh tỷ, ta rất thích ngươi."

Nghe hắn tỏ tình, Âu Dương Tử Hinh ngẩn ra, sau đó nở nụ cười xinh đẹp."Tiểu tử ngốc, tỷ tỷ cũng rất thích ngươi mà!"

Đường Vũ Lân không hề giải thích, hắn biết, “thích” của mình, cùng “thích” của nàng có chút không giống, thế nhưng, hắn cũng không nói rõ ràng với nàng điểm không giống này…

Đến trước cửa ký túc xá, Âu Dương Tử Hinh chỉ chỉ vào bên trong, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Vào đi thôi, nàng ở đây. Ngươi cũng đừng nói là ta mang ngươi đến nha! Ta không liên quan gì nha!"

"Ừm, cảm ơn Tử Hinh tỷ." Đường Vũ Lân đẩy cửa đi vào, thuận lợi thâm nhập vào bên trong.

Âu Dương Tử Hinh nhìn cánh cửa trước mặt dần khép lại, trong mắt loé lên một nét hoang mang, nàng đúng là rất yêu thích Đường Vũ Lân, ngoan

ngoãn, đẹp trai, ai lại sẽ không thích cơ chứ? Hơn nữa, hắn lại ưu tú như vậy.

Tuy rằng Đường Vũ Lân chưa từng khoe mẽ trước mắt nàng về khả năng của hắn, nhưng Linh Ban - hai chữ này - cũng đã có thể chứng minh được rất nhiều điều, nàng mơ hồ nghe Hứa Hiểu Ngữ đã nói, thực lực của Linh Ban bọn họ mạnh phi thường, mà Đường Vũ Lân lại là lớp trưởng của Linh Ban, là tiểu đội trưởng của bốn người bọn họ.

Đáng tiếc, tên tiểu tử này tuổi còn quá nhỏ, mình dù như thế nào cũng không thể yêu một nam sinh nhỏ hơn mình nhiều tuổi đến vậy.

Các cô gái đều sẽ trưởng thành sớm một ít, nàng làm sao lại không nghe ra được hàm nghĩa trong câu nói của Đường Vũ Lân lúc trước? Thế nhưng, nàng cũng chỉ có thể giả ngu, bằng không, tình bạn giữa bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Tiểu tử, sau này ngươi nhất định sẽ tìm được người con gái thích hợp với ngươi hơn. Nếu như tỷ tỷ có thể sinh muộn 4, 5 năm, hắn là cũng đã trực tiếp theo đuổi ngươi rồi. Chúc ngươi hạnh phúc, lên đường bình an." Không hề tạm biệt, Âu Dương Tử Hinh xoay người rời đi, trên hai má phúng phính của thiếu nữ 18 tuổi này, không biết từ lúc nào đã có vài hạt lệ châu long lanh rơi xuống.

Bên trong gian phòng.

Mộ Hi đang đứng ở trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, hai tay đặt trong túi quần, rất có mấy phần tư thế hiên ngang.

Vóc người của nàng trong số các thiếu nữ đặc biệt cao gầy, dù cho Đường Vũ Lân đã bắt đầu phát dục, chí ít hiện tại vẫn không thể cao bằng nàng.

"Tử Hinh?" Mộ Hi bình thản hỏi.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, khẽ gọi: "Sư tỷ."

Mộ Hi đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy là hắn, nàng đầu tiên ngẩn ra, sau đó ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, "Ngươi tới làm gì? Ngươi không phải nên đi Sử Lai Khắc học viện sao? Sao còn không chuẩn bị cẩn thận? Ký túc xá nữ là địa phương ngươi có thể đến sao?"

"Ta..." Đường Vũ Lân vừa muốn nói gì, đã bị Mộ Hi cắt ngang.

"Đi nhanh đi. Bị phát hiện thì không hay đâu. Ta cũng không muốn gặp lại ngươi." Mộ Hi lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Sư tỷ, ta thật sự phải đi, ta đến để cáo biệt tỷ. Nhưng ngươi yên tâm, ta mãi mãi cũng vẫn sẽ luôn là một Đoán Tạo Sư. Nếu như không thi đậu, ta vẫn có thể trở về. Dù cho thi đậu, ta cũng vẫn sẽ nỗ lực học tập đoán tạo. Chờ thời điểm được nghỉ, sẽ trở lại thăm ngươi cùng lão sư."

Mộ Hi lần này lại không cắt ngang hắn, chỉ là nhìn hắn, ánh mắt có chút phức tạp.

Đường Vũ Lân bị nàng nhìn đến mức có chút sợ hãi, "Sư tỷ, cảm ơn ngươi mấy năm qua chăm sóc. Vậy thôi, ta đi trước."

Vừa nói, hắn hướng về Mộ Hi cúi người hành lễ, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, xoay người rời khỏi ký túc xá của nàng.

Cẩn thận giúp nàng đóng cửa phòng, Đường Vũ Lân phát hiện Âu Dương Tử Hinh đã đi rồi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bị sư tỷ nhìn kỹ, áp lực thật là lớn!

Hắn đi rồi, ánh mắt của Mộ Hi cũng dần thanh tĩnh lại, băng lãnh tiêu thất, lại như tảng băng dần dần tan chảy, hóa thành nước mắt.

Cái tên này, vậy mà đi thật rồi!

Ở trong lòng Âu Dương Tử Hinh, Đường Vũ Lân trước sau vẫn là tiểu hài tử. Còn trong lòng nàng, lại có chút không giống. Trong lòng nàng, hắn là một tiểu nam nhân.

Đúng, tuy rằng tiểu, nhưng cũng là nam nhân, không chỉ là hài tử.

Cái cảm giác này, xuất hiện vào lúc trước khi bọn họ đồng thời tham gia Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu, từ lúc sự kiên định của Đường Vũ Lân khiến nàng đồng thuận làm theo nhịp điệu đoán tạo của hắn…

Có thể nói, sau lần thi đấu nọ, Đoán Tạo Thuật của Mộ Hi chính thức được khai thông, chân chính bắt đầu tiến vào hàng ngũ thiên tài đỉnh cấp.

Cảm thụ lúc đó của nàng cũng không quá mức sâu sắc. Thế nhưng, về sau, khi nàng cẩn thận hồi tưởng lại tình huống lúc đó, nàng phát hiện cảm giác của mình ngay lúc đó, tựa như được hắn bảo vệ, che chở cho nàng. Hắn rõ ràng so với mình nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mà thời điểm ở bên hắn, nàng sẽ đặc biệt an tâm.

Từ đó về sau, chỉ cần cùng Đường Vũ Lân đồng thời rèn đúc, trình độ đoán tạo của nàng liền tiến bộ đặc biệt nhanh. Chỉ trong 3 năm ngắn ngủi, nàng đã trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4. Hiện tại thậm chí đã có thể có tỷ lệ 1/10 thành công hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm kim loại hiếm.

Dựa theo Mộ Thần phỏng đoán, đúng ra ít nhất phải 5 năm sau, nàng mới có thể đạt đến trình độ như vậy!

Mộ Thần khi nàng còn rất nhỏ đã từng nói qua với nàng, tuy nàng ở phương diện Đoán Tạo Thuật có thiên phú, nhưng cũng không phải là thiên phú xuất chúng nhất. Có thể mấy năm qua, sau khi nàng cùng Đường Vũ Lân đồng thời luyện tập đoán tạo, Mộ Thần cũng không còn đề cập đến vấn đề này, chỉ bảo cho nàng cũng cặn kẽ hơn trước.

Những điều này, đều do "người đàn ông nhỏ" kia ban cho nàng. Mà hiện tại, người đàn ông nhỏ bé này của nàng lại phải rời đi. Phải đi đến Sử Lai Khắc Thành…

Ngày ấy, nàng khóc lóc hỏi phụ thân, có thể lưu lại Đường Vũ Lân hay không, không cho hắn đi, để hắn ở lại Đông Hải học viện.

Mà Mộ Thần trả lời rằng, tương lai đợi hắn, là trời cao biển rộng.

Chương 244: Xuất phát

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Hi cũng không biết tại sao mình lại thương tâm đến vậy, khóc cho đến tận khi trở về phòng. Nàng sau đó mới hiểu ra được, chính mình không nỡ lòng bỏ hắn đi, không hy vọng rời xa hắn.

Thế nhưng, hắn chung quy vẫn phải đi, tuy rằng mình so với Âu Dương Tử Hinh nhỏ hơn một chút, nhưng cũng đã sắp 18 tuổi. Cách biệt nhau 4 tuổi, khiến cho bọn họ trên con đường học tập không thể đi chung với nhau. Nàng sắp gia nhập Cao Đẳng học viện, còn hắn lại rẽ ngang sang một con đường khác.

Thiên phú của hắn, mình không thể nào sánh bằng. Tương lai sẽ ra sao đây? Hay là, chỉ có thể là hai đường thẳng song song không bao giờ có thể gặp nhau…

Mộ Hi ánh mắt rất phức tạp, ở trong đầu của nàng, không ngừng hiện lên rất nhiều hình ảnh hai người từng gắn bó 3 năm vừa qua.

Nhưng vận mệnh sẽ không bởi vì ý nguyện của một người mà lay chuyển, hắn cuối cùng vẫn sẽ phải rời đi.

...

"Vũ Lân, ngươi nghĩ gì thế? Nhập thần như thế?" Tạ Giải huých nhẹ vào người Đường Vũ Lân, thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân từ trong suy nghĩ hồi phục lại tinh thần, mỉm cười nói: "Không nghĩ cái gì cả! Chỉ là có chút không nỡ lòng rời bỏ Đông Hải

Thành."

Tạ Giải há to miệng, sau đó giật mình nói: "Cái tên nhà ngươi, cũng quá sức tự đại nha!"

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ta làm sao tự đại?"

Tạ Giải tức giận: "Ý tứ của ngươi lúc nãy, không phải là nói, ngươi lần này nhất định có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện sao? Nếu không, tại sao lại không nỡ rời Đông Hải Thành?"

Đường Vũ Lân tức giận: "Ngươi cả nghĩ quá rồi. "

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn đột nhiên kinh ngạc nhận ra, ở trong lòng mình, tựa hồ đúng là như vậy. Lần này rời đi, thật sự rất có khả năng một thời gian dài sau đó sẽ không có cách nào quay về lại Đông Hải Thành.

Hắn đi tới thành Sử Lai Khắc, còn có rất nhiều chuyện khác muốn làm, thí dụ như, tìm kiếm manh mối của cha mẹ.

Trước lúc rời đi, hắn còn tranh thủ gặp mặt Mang Thiên. Mang Thiên rốt cục nói cho hắn biết, cha mẹ hắn, rất có thể sẽ đi tới một vài thành phố lớn. Sử Lai Khắc Thành chính là đại lục đệ nhất thành thị, tự nhiên là có khả năng nhất.

Lúc trước phu thê Đường Tư Nhiên trước khi rời đi đã từng nói; nếu như tương lai có một ngày Đường Vũ Lân có thể đạt đến chức nghiệp giả cấp 5 trở lên, cũng có thể đi tìm kiếm bọn họ.

Từ khi sau khi rời đi, ròng rã 3 năm rưỡi trôi qua, bọn họ thậm chí cả một Hồn Đạo Tin Nhắn cũng không gửi cho hắn.

Đường Vũ Lân thậm chí không dám nghĩ tới. Mỗi buổi tối khi tỉnh lại từ trong minh tưởng, nhớ tới cha mẹ, trong lòng hắn sẽ có một loại thống khổ không nói ra được.

Ba! Mẹ! Hai người đến tột cùng là ở nơi nào vậy?

Đường Vũ Lân một mình ở bên ngoài mấy năm qua, hắn đã trưởng thành

hơn rất nhiều. Tâm chí cũng thành thục hơn. Tuy rằng Mang Thiên xưa nay đều chưa từng nói, nhưng cha mẹ mất đi tin tức hơn 3 năm, Đường Vũ Lân biết, Mang Thiên lão sư cũng không quá lo lắng cho sự an toàn của bọn họ. Nếu không thì, tại sao bọn họ ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cho hắn!? Vì ít nhất bọn họ có thể liên hệ với Mang Thiên lão sư!

Nỗ lực tu luyện để trở nên càng mạnh hơn, đối với Đường Vũ Lân mà nói, không chỉ là bởi vì theo đuổi giấc mộng Đấu Khải Sư của hắn. Quan trọng hơn chính là, hắn hi vọng sau khi mình trở nên mạnh mẽ, có thể đi tìm cha mẹ, có đủ thực lực để bảo vệ bọn họ.

Hắn về lại ngôi nhà ở Ngạo Lai Thành. Căn nhà chỉ có bốn bức tường, cha mẹ cũng không để lại món đồ gì. Mãi đến tận hơn một năm trước, thời điểm hắn lần thứ hai quay trở lại, trong lúc vô tình phát hiện gian phòng của cha mẹ có một cái giáp bích. Ở nơi đó, hắn tìm được một viên huy chương. Huy chương này nhìn qua hết sức đặc thù, mặt trên có một ít phù hiệu riêng.

Đường Vũ Lân biết, có khả năng đây là manh mối cha mẹ lưu lại cho hắn. Hiện tại, chiếc huy chương này đang ở ngay trong nhẫn trữ vật của hắn.

Hồn Đạo Hỏa Xa chạy đều đều. Bên trong toa tàu dần dần yên tĩnh trở lại. Toa tàu hạng hai đối với vóc người dần dần cao lớn của các học viên Linh Ban mà nói, đã có vẻ hơi chật chội, nhưng mọi người đều rất yêu thích loại cảm giác xuất hành này.

Ngoài cửa sổ cảnh vật không ngừng biến hóa, bên trong toa tàu hô hấp từ từ trở nên đều đều hơn, rất nhiều hành khách cũng đã ngủ say.

Đường Vũ Lân tâm tư cũng dần dần bình tĩnh lại. Đường phải đi từng bước một, cơm phải ăn từng miếng một... phải dựa theo phương hướng lúc trước mình đã xác định mà đi tới.

Lần này đi đến Sử Lai Khắc Thành, việc cấp bách nhất là tìm được Thiên Niên Thanh Cân Đằng. Tu vi hồn lực của hắn so với phán đoán lúc trước khi đột phá phong ấn tầng một còn tiến bộ nhanh hơn một chút, hơn nữa ba loại linh vật khác cũng đã tìm được, Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo tay phải đối với thân thể của hắn cũng có tác dụng tăng cường nhất định. Hắn có lòng tin có thể đột phá phong ấn tầng thứ hai.

Mà một khi đột phá tầng thứ hai phong ấn, thực lực của hắn tất nhiên sẽ có tăng lên. Khi đó, khả năng thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện hắn là sẽ càng thêm nắm chắc.

Về thời gian chắc sẽ kịp thôi. Căn cứ sắp xếp của Vũ Trường Không, bọn họ sẽ đến Sử Lai Khắc Thành sớm 1 tuần. Trước tiên đi đấu giá Thiên Niên Thanh Cân Đằng, sau đó sẽ đột phá phong ấn, tham dự cuộc thi. Trình tự này là lý tưởng nhất đối với trạng thái của Đường Vũ Lân.

Hắn hiện tại càng ngày càng chờ mong, chờ đợi kinh hỉ sau khi mình đột phá phong ấn tầng hai sẽ là cái gì.

Từ Đông Hải Thành đến Sử Lai Khắc Thành, khoảng cách so với đến Thiên Đấu Thành còn gần hơn một ít.

Khi đoàn tàu tiến vào phạm vi của Sử Lai Khắc Thành, tốc độ rõ ràng chậm lại.

Đoàn tàu phát ra âm thanh.

"Các vị bằng hữu lữ khách tôn kính, chúng ta hiện tại đã tiến vào thành thị lớn nhất Đấu La Đại Lục - Sử Lai Khắc Thành. Sử Lai Khắc Thành có lịch sử lâu đời, văn hóa phong phú. Có đại lục đệ nhất học viện, Sử Lai Khắc học viện, đồng thời, cũng là vị trí của Truyền Linh Tháp tổng bộ. Sử Lai Khắc Thành, là Liên Bang đệ nhất thành thị, nắm giữ địa vị kinh tế, chính trị quan trọng trong Liên Bang. Các vị bằng hữu hiện tại có thể nhìn ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ. Xin mời hướng phía xa bên tay trái các vị, toà tháp cao kia, chính là tổng bộ của Truyền Linh Tháp."

Linh Ban bốn người không hẹn mà cùng hướng về cửa sổ bên trái nhìn sang. Quả nhiên, xa xa là một tòa tháp chọc trời, ẩn hiện trong mây, sừng sững ở nơi đó. Bởi vì khoảng cách khá xa, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy cao trung thượng bộ của tòa tháp, nguy nga đứng vững, tỏa ánh hào quang màu bạc nhàn nhạt. Tòa tháp có 8 mặt, bộ phận cao nhất của tòa tháp hoàn toàn ở trong mây mù.

Đường Vũ Lân trước đây đã từng nghe nói, Truyền Linh Tháp tổng bộ là kiến trúc cao nhất đại lục. Hơn nữa, Liên Bang có minh văn quy định, bất kỳ kiến trúc nào, độ cao đều không thể vượt qua nó. Đây là sự tôn trọng đối với tổ chức Truyền Linh Tháp.

Nếu như nói đến tổ chức thần bí nhất trên đại lục, rất có khả năng đó chính là Đường Môn. Tổ chức có gốc gác phong phú nhất, hẳn là Sử Lai Khắc học viện. Nhưng nếu nói về tổ chức mạnh mẽ nhất, không hề nghi ngờ chút nào, chính là thuộc về Truyền Linh Tháp.

Dựa vào Hồn Linh nhân tạo, Truyền Linh Tháp nắm giữ những nhân tài, cường giả nghiên cứu ưu tú nhất, đồng thời cũng có nguồn tài phú khổng lồ có thể vượt qua cả Liên Bang. Ở bên trong Liên Bang có địa vị vô cùng quan trọng.

Bên trong Liên Bang nghị viện, có 07 ghế thuộc về Truyền Linh Tháp. Phải biết, toàn bộ Liên Bang nghị viện, tổng cộng cũng chỉ có 108 ghế mà thôi.

Đây là còn chưa tính đến những nghị viên khác chịu ảnh hưởng của tổ chức Truyền Linh Tháp.

Sử Lai Khắc Thành, quả nhiên vô cùng rộng lớn!

Ngoại trừ tổng bộ Truyền Linh Tháp ở xa xa ra, kiến trúc ngoài cửa sổ cũng phát sinh một ít biến hóa, có cổ sắc cổ hương, cũng có những kiến trúc hiện đại đan xen lẫn nhau.

Cũng không như Thiên Đấu Thành, hoàn toàn là kiến trúc từ thời kỳ thượng cổ, thậm chí là thời kỳ viễn cổ. Cũng không giống Đông Hải Thành loại tân thành thị hoàn toàn là mùi vị kim loại.

Sử Lai Khắc Thành làm cho người ta có cảm giác càng thêm bao dung, cũng càng rộng lớn hơn.

Đây tuyệt đối là một toà đại thành thị nhìn không thấy điểm cuối!

Sau khi tiến vào Sử Lai Khắc Thành, Hồn Đạo Hỏa Xa Cao Tốc lại tăng tốc liên tục một canh giờ, mới tiến vào được nhà ga.

Nhà ga Sử Lai Khắc Thành, là nhà ga to lớn nhất mà Đường Vũ Lân từng gặp, so với Thiên Đấu Thành, Đông Hải Thành, Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm này cũng phải lớn gấp 5 lần trở lên.

To lớn khung đỉnh, phong cách kiến trúc cổ điển, khắp nơi đều có thể nhìn

thấy tượng đá. Hoàn toàn hiển hiện ra gốc gác của thành phố này.

Trong số hết thảy các đại thành thị, cũng chỉ có Liên Bang tổng bộ mới có thể miễn cưỡng cùng nó sánh ngang.

"Vũ lão sư, chúng ta bây giờ đi đâu bên trong ạ? Trực tiếp đi đến Sử Lai Khắc học viện bên kia ạ?" Tạ Giải có chút vội vã không nhịn nổi hỏi dò. Dù cho là hắn xuất thân từ gia đình giàu có, sau khi đi tới nơi này tâm tình cũng có chút không kiềm chế được.

Chương 245: Đến đây, Sử Lai Khắc trong truyền thuyết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không sắc mặt bình tĩnh, dáng vẻ vẫn lạnh lẽo như trước, thế nhưng, ở nơi sâu xa trong con ngươi hắn, nhưng xẹt qua một vệt hào quang đầy phức tạp.

"Trước tiên ở lại."

Vũ Trường Không chọn khách sạn, nhất định rất bình thường. Cách Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm không xa, một tòa khách sạn có kích thước không lớn lắm, Vũ Trường Không thuê 3 phòng.

Tòa khách sạn này nhìn qua đã rất nhiều năm rồi, tường ngoài đã có chút loang lổ, hoàn toàn là kiến trúc được tạo thành từ gỗ và đá.

Khách sạn cổ điển, nhưng bên trong vẫn khá sạch sẽ. Bất quá nội thất lại khá đơn giản.

Một cái giường, hai tủ đầu giường, một tủ treo quần áo, một cái bàn, một cái ghế. Một phòng vệ sinh nhỏ chỉ có thể đồng thời chứa được 2 người. Chỉ đến thế mà thôi. Vách tường sơn màu trắng, cảnh sắc có thể thấy được ngoài cửa sổ chính là Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm.

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải một gian, Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt một gian, Vũ Trường Không một mình một gian.

Vốn là Vũ Trường Không muốn ở một phòng ba người, nhưng phòng

khách sạn nhỏ này chỉ chứa được hai người mà thôi, nếu không, chắc chắn hắn sẽ chỉ thuê hai phòng để tiết kiệm chi phí.

"Ai, thật thoải mái." Tạ Giải vừa vào phòng liền ngã nằm xuống giường, banh rộng thân thể.

Đường Vũ Lân lại trước tiên đi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh xa lạ bên ngoài.

"Vũ Lân, ngươi nói xem vì sao Vũ lão sư lại keo kiệt như vậy! Ổng ở học viện thu vào cũng không ít mà. Hơn nữa, ổng còn là Đấu Khải Sư! Ngươi không thấy được, lúc trước Đấu Khải của thầy huyễn lệ đến mức nào đâu. Hồn Sư có thể chế tác được Đấu Khải, nhất định phải vô cùng giàu có mới làm được như vậy!"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Vũ lão sư chỉ là không thèm để ý những ngoại vật như này mà thôi. Ngươi đó! Thành thật một chút đi. Chúng ta lần này không phải là đến để du ngoạn."

Tạ Giải nói: "Được rồi, được rồi, ta trước tiên ngủ một chút đã. Trên tàu ong ong một đường, cuối cùng cũng coi như là có thể duỗi thẳng chân." Hồn Đạo Hỏa Xa tuy rằng thuận tiện, nhưng ngồi toa hạng hai thời gian dài thực sự cũng không phải là sự tình thoải mái gì cho cam.

Rất nhanh, hô hấp của Tạ Giải liền trở nên đều đều.

Đường Vũ Lân tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo sạch, sau đó đi đến cửa phòng của Vũ Trường Không, nhấn chuông cửa.

Vũ Trường Không mở cửa ra nhìn thấy hắn, cũng không lên tiếng, liền để cho hắn đi vào.

"Vũ lão sư. Chúng ta hiện tại có thể đi được chưa?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, "Đừng nóng vội. Buổi đấu giá đều là vào buổi tối tiến hành. Chậm một chút mới đi cũng không có chuyện gì. Phòng đấu giá lớn tại Sử Lai Khắc thành cũng có không ít, ta dẫn ngươi đi tìm, khẳng định là có thể tìm được. Bất quá, ngươi không thể nóng ruột."

"Vâng." Đường Vũ Lân hít sâu một cái, khiến hơi thở của chính mình ổn định lại. Hắn đúng là có chút nôn nóng.

Luận thiên phú, hắn xưa nay đều không cho rằng thiên phú của mình đủ tốt. Tự thân Võ Hồn của hắn là Lam Ngân Thảo, dù cho hai Hồn Hoàn đều là Thiên Niên, cũng chỉ là Thiên Niên Lam Ngân Thảo mà thôi. Kim Long Trảo dù là rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ trong thời gian quá ngắn.

Hắn đối với năng lực thực chiến của mình rất tin tưởng, thực lực tổng hợp cũng không kém hơn các bạn, cùng lắm là kém hơn Cổ Nguyệt. Nhưng mà đây cũng là Sử Lai Khắc học viện! Nếu đã đi tới nơi này, hắn vô cùng hy vọng có thể thi đậu, đương nhiên là nắm chắc thêm được chừng nào tốt chừng đó.

Vũ Trường Không trầm giọng hỏi: "Vũ Lân, ta hỏi ngươi một lần nữa, huyết thống sức mạnh kia của ngươi, sau khi tập hợp đủ 4 loại linh vật, có thật sự nắm chắc là biến dị tốt không? Nếu như ngươi không nắm chắc tuyệt đối. Ta cũng kiến nghị ngươi không nên manh động. Bởi vì, một khi xuất hiện phản phệ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của ngươi."

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Vũ lão sư, em khẳng định, biến dị Võ Hồn của em là biến dị tốt, hơn nữa nhất định sẽ thành công." Hắn không thể nói trong cơ thể mình phong ấn Kim Long Vương sức mạnh, chỉ cần đột phá phong ấn, hấp thu tinh hoa trong phong ấn Kim Long Vương, đối với hắn mà nói, đương nhiên sẽ là chuyện tốt.

Vũ Trường Không hơi ngạc nhiên, "Nếu ngươi chắc chắn, ta cũng không nói nhiều. Đợi một chút đi, trời tối chúng ta sẽ đi ra ngoài."

"Cảm tạ Vũ lão sư."

Đường Vũ Lân trở lại trong phòng, minh tưởng một hồi, sắc trời bên ngoài cũng đã dần dần tối lại.

Bữa tối bọn họ ăn ngay tại khách sạn luôn. Tuy rằng chỉ là một tòa khách sạn nhỏ, nhưng có lẽ bởi vì nơi này là Sử Lai Khắc Thành, mùi vị cơm nước vẫn tốt vô cùng.

Nhưng Đường Vũ Lân ngày hôm nay lại có chút mất tập trung, lượng cơm

ăn so với bình thường chí ít giảm xuống 50%. Đương nhiên, dù là vậy, một mình hắn ăn cũng bằng tất cả những người khác cộng lại.

"Các ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi, minh tưởng. Nếu như muốn đi ra ngoài, đi gần thôi. Mang theo Hồn Đạo Bộ Đàm." Vũ Trường Không căn dặn Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Vũ lão sư, vậy ngài cùng đội trưởng thì sao?" Nàng hiện tại gọi Đường Vũ Lân là đội trưởng đã quen, cũng sẽ không kêu tên.

"Ta dẫn Vũ Lân đi ra ngoài có chút việc. Sẽ trở về muộn một chút."

Vũ Trường Không làm việc, xưa nay đều sẽ không giải thích cái gì, nói xong, hắn mang theo Đường Vũ Lân liền đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân hướng về các bạn ra dấu không thành vấn đề, rồi mới theo Vũ Trường Không rời khỏi khách sạn.

Đối với Sử Lai Khắc Thành, Vũ Trường Không có vẻ rất quen thuộc, nhưng khác với khi trước ở Thiên Đấu Thành, hắn không lựa chọn đi bộ, mà lại gọi một chiếc Hồn Đạo Taxi.

Hồn Đạo Taxi vô cùng thoải mái tiện lợi, nhưng giá cả so với phương tiện công cộng đắt hơn rất nhiều, đây vẫn là lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy Vũ Trường Không lựa chọn loại phương tiện giao thông đắt như vậy.

Bất quá, rất nhanh hắn liền hiểu được vì sao lại như vậy. Sử Lai Khắc Thành thực sự quá to lớn.

Hồn Đạo Taxi tốc độ rõ ràng nhanh hơn phương tiện công cộng nhiều, nhưng dù vậy, bọn họ cũng đi mất hơn 40 phút mới đến được nơi cần đến.

Đây là một toà kiến trúc đỉnh nhọn, Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân đi vào bên trong.

Bên trong có nhân viên tiếp đãi chào đón, "Xin hỏi, hai vị là tới tham gia bán đấu giá sao? Xin lấy ra thư mời của các vị."

Vũ Trường Không từ trong lồng ngực lấy ra một thứ lung lay một thoáng, trên mặt vị nhân viên kia nhất thời trở nên khách khí cung kính hơn, "Hóa

ra là đại nhân đến rồi, mời đi theo ta." Vừa nói, hắn cũng không đòi thư mời gì thêm, cứ như vậy dẫn Đường Vũ Lân cùng Vũ Trường Không đi vào bên trong.

Đường Vũ Lân rốt cục nhìn thấy được cái gì gọi là xa hoa.

Mặt đất là một màu thảm đỏ, trên thảm được thêu các loại đồ án mà tạo thành, đồ án lấy màu vàng làm chủ.

Hai bên vách tường hành lang đều được trang trí bằng gỗ trắng, mặt trên đồng dạng là kim văn đồ án, trên đỉnh đầu là đèn thủy tinh huyễn lệ loá mắt, vô cùng chói lọi.

Lần đầu tiên tới một nơi xa hoa như thế này, Đường Vũ Lân cũng rõ ràng cảm thấy có chút áp lực, thỉnh thoảng nhìn Vũ Trường Không. Vũ lão sư lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên, tựa như so với khi còn ở học viện không có gì khác nhau.

Hai người được dẫn tới một gian phòng xa hoa, có người đưa lên đồ uống, căn bản không cần chờ đợi, một trung niên nữ tử mặc chế phục liền đi vào.

"Kính chào quý khách tôn kính, ta là hướng dẫn viên phòng đấu giá Nhược Lăng, xin hỏi có thể giúp được gì cho hai vị?" Nàng bước vào cửa nhỏ, hướng về Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lân hai người, hơi khom người hành lễ.

"Đem danh sách món đồ đấu giá cho ta xem một chút." Vũ Trường Không trực tiếp nói.

Nhược Lăng khẽ mỉm cười, bước nhanh tới bên người Vũ Trường Không, ngồi xổm xuống trước người hắn, trên cổ tay có một vòng tay màu vàng nhìn qua không quá bắt mắt lóe sáng lên, một khối Hồn Đạo Màn Hình tinh xảo liền xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Nàng nhanh chóng nhấn nút, trên màn ảnh liền hiện ra một danh sách *.

* *Tưởng tượng y chang xài máy tính bảng vậy!*

"Xin hỏi, ngài muốn xem món đồ đấu giá loại nào?" Mặt nàng trước sau đều mỉm cười, nhưng ánh mắt cũng không ngừng nhìn về vẻ lạnh lùng nam tính của Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lân, hai mỹ nam một lớn một nhỏ. Hấp dẫn nàng không nghi ngờ chính là Vũ Trường Không, huống chi, nàng vừa mới nhận được chỉ thị, biết vị này có thể không phải là nhân vật bình thường, là tồn tại cấp bậc kia, trong lòng dĩ nhiên lại càng thân thiện. Nàng đối với tướng mạo bản thân hay vóc người đều phi thường tự phụ, nếu như có thể lưu lại ấn tượng tốt cho vị này, nói không chừng tương lai có khả năng tiến thêm được một bước đấy!

Mùi hương trên người nàng tỏa ra thơm ngát, mùi thơm này tuyệt đối không phải hương vị của nước hoa rẻ tiền, cũng không khiến người khác phản cảm. Nét cười của nàng cũng rất ôn nhu, không chút nào làm ra vẻ. Tướng mạo rất đẹp, tóc búi cao, tràn ngập vẻ đẹp của mỹ nhân thành thị.

Đáng tiếc, bất kể là dung nhan của nàng, vóc người hay là nét mỉm cười trên mặt, đều không được cái người lạnh lùng "nào đó" để ý tới.

Vũ Trường Không nói: "Linh vật."

"Được." Nhược Lăng rất nhanh chọn nút "linh vật", nhất thời, một danh sách dài trượt xuống.

"Ngài có mục tiêu cụ thể không? Ta có thể giúp ngài tìm." Nhược Lăng trong lòng thầm than, người này làm sao lại không thèm nhìn lấy mình một chút nào vậy! Chẳng lẽ, chính mình vẫn chưa thể lọt vào mắt của hắn sao?

"Thiên Niên Thanh Cân Đằng." Vũ Trường Không nói rằng.

"Xin chờ một chút." Nhược Lăng nhập vào danh tự này, màn hình biến hóa, lại xuất hiện một loạt danh sách.

Thiên Niên Thanh Cân Đằng, có thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm ba loại phân chia. Mỗi một loại giá cả không giống nhau. Mặt trên phân biệt có giá khởi điểm, cùng giá đấu giá dự kiến.

"Gần nhất lúc nào sẽ có Thiên Niên Thanh Cân Đằng đấu giá?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân ngồi ở bên cạnh đã xem đến mức hai mắt tỏa sáng, thực sự

có thể tìm được rồi! Cuối cùng cũng coi như là tìm được một loại linh vật cuối cùng. Nơi này thật không hổ là Sử Lai Khắc Thành!

Chương 246: Một cách bán đấu giá không ngờ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Thiên Niên Thanh Cân Đằng gần nhất sẽ được đấu giá sau 3 ngày, bắt đầu lúc 20h00. Có thể có tổng cộng 3 cây Thiên Niên Thanh Cân Đằng." Nhược Lăng xảo tiếu yên nhiên nói.

Vũ Trường Không nhíu mày, "Nếu như ta hiện tại cần gấp một cây thượng phẩm, cần dùng phương thức gì có thể thu được?" Số lần bình thường hắn tới phòng đấu giá cũng không nhiều, lại càng là đã rất lâu chưa quay lại phòng đấu giá này.

Nhược Lăng sau khi do dự một chút liền nói: "Vốn là dựa theo quy tắc của chúng ta, món đồ đấu giá không thể trực tiếp bán ra. Nhưng thân phận ngài cao quý, nếu như ngài hiện tại muốn mua ngay, phải trả giá cao gấp khoảng tầm 20% đổ lại so với giá dự đoán sau cùng, chúng ta sẽ dùng số tiền này thương lượng với người bán và đưa cho ngài câu trả lời chắc chắn."

Vũ Trường Không quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ngươi thấy thế nào?"

Đắt hơn 20%? Đường Vũ Lân nhất thời cảm thấy lòng đau như cắt, đây cũng là một con số không hề nhỏ! Hắn vừa liếc nhìn màn ảnh một cái, rõ ràng nhìn thấy, thượng phẩm Thiên Niên Thanh Cân Đằng, định giá tối đa lên tới 5 triệu đồng liên bang, đắt hơn 20% tức là 6 triệu đồng lận đó!

Những năm này hắn tuy rằng tích góp không ít tiền, nhưng mà mỗi một đồng đều phải đổi bằng không biết bao nhiêu lần gõ búa mới có được, nếu tiết kiệm được thì vẫn nên tiết kiệm!

"Vũ lão sư, chờ hai ba ngày nữa cũng không sao chứ?" Đường Vũ Lân sau khi do dự một chút liền nói.

Vũ Trường Không trong mắt chứa đầy thâm ý liếc nhìn hắn, gật đầu, nói: "Được. Cho chúng ta hai vé tham dự buổi đấu giá, sau ba ngày nữa chúng ta sẽ đến đây đấu giá."

"Được rồi, ngài chờ một lát, ta sẽ đi xử lý ngay." Nhược Lăng mỉm cười đáp ứng một tiếng, đứng dậy đi tới. Thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nàng đã hiểu ra, người đàn ông này mình không thể chân chính tiếp cận, nhân gia người ta căn bản là không đem mình đặt ở trong mắt.

Cầm vé tham dự buổi đấu giá, Đường Vũ Lân cùng Vũ Trường Không trở về khách sạn. Toàn bộ quá trình, Vũ Trường Không đối với việc hắn muốn thông qua đấu giá để thu được Thiên Niên Thanh Cân Đằng lại không có bất kỳ bình luận nào. Toàn bộ đều để hắn làm chủ.

Đường Vũ Lân trong lòng kỳ thực cũng có chút thấp thỏm, một tuần nữa là tới ngày thi vào Sử Lai Khắc học viện rồi. Ba ngày nữa mới thu được Thiên Niên Thanh Cân Đằng, chỉ còn có 4 ngày để đột phá phong ấn. Tình trạng cơ thể mình so với lúc trước tốt hơn nhiều, thời gian để đột phá chắc cũng nhanh hơn trước.

Có phán đoán như vậy, tâm tình của hắn cũng ôn hòa lại mấy phần.

Sau đó ba ngày, Đường Vũ Lân vẫn lưu lại trong phòng tu luyện, mặc dù mới tới Sử Lai Khắc Thành, hắn lại không đi qua ngoài lấy một lần. Tạ Giải nhìn hắn như vậy, tự nhiên cũng không tự đi ra ngoài. Dù hắn cũng không cho rằng ra trận mới mài gươm sẽ mang lại tác dụng gì.

Sau ba ngày, Đường Vũ Lân cùng Vũ Trường Không lần thứ hai đi tới sàn đấu giá.

Bọn họ trực tiếp được mời đến phòng khách quý, trường đấu giá chỉ có hai loại người có được địa vị này, một loại tự nhiên là có tài lực, một loại khác chính là có thực lực. Không thể nghi ngờ, Vũ Trường Không thuộc về loại sau.

Quy mô của buổi đấu giá rõ ràng so với Đông Hải Thành lớn hơn nhiều, mỗi một món đồ đấu giá được đưa lên đều là vật quý hiếm, bầu không khí

của buổi đấu giá rất nhanh liền sôi động lên.

"Món đồ đấu giá thứ 11, thượng phẩm Thiên Niên Thanh Cân Đằng. Giá khởi điểm, 3 triệu liên bang kim hồn tệ. Mỗi lần tăng giá không ít hơn 10 vạn đồng liên bang. Đấu giá bắt đầu."

Rốt cục đến rồi.

Đường Vũ Lân theo bản năng nắm chặt nắm đấm, đối với hắn mà nói, món linh vật này cực kì trọng yếu.

Vũ Trường Không trực tiếp đem thẻ số đưa vào trong tay hắn, chính mình ngồi ở bên cạnh, ra vẻ việc này không liên quan gì đến mình.

Thời điểm chỉ điểm tu luyện, hắn đối với Đường Vũ Lân luôn luôn là tận hết sức lực, nhưng ở phương diện kinh tế, xưa nay hắn đều tính toán cùng Vũ Lân vô cùng sòng phẳng. Đối với điểm này, Đường Vũ Lân trái lại càng thêm ưa thích, hắn không muốn dựa dẫm người khác quá nhiều.

"3 triệu đồng liên bang." Đường Vũ Lân giơ thẻ số trong tay lên, không chút do dự ra giá.

"310 vạn đồng liên bang." Rốt cục cũng có người cạnh tranh.

Thiên Niên Thanh Cân Đằng sở dĩ bán đắt đến như thế cũng là bởi vì bản thân nó không có bất kỳ tác dụng phụ nào, có thể tăng cường thể chất, cường độ gân cốt. Đối với các gia tộc lớn mà nói, nó đều là nhu yếu phẩm dùng để bồi dưỡng con cháu trẻ tuổi không thể tốt hơn. Vì lẽ đó, Thiên Niên Thanh Cân Đằng xưa nay cũng không thiếu thị trường tiêu thụ.

"350 vạn đồng liên bang."

"380 vạn đồng liên bang."

Giá tiền không ngừng tăng lên. Đường Vũ Lân vừa nâng thẻ, trong lòng bàn tay đã bắt đầu chảy mồ hôi. Bởi vì hắn phát hiện, dựa theo tốc độ nâng giá hiện tại, tựa hồ là sẽ vượt quá định giá 5 triệu!

Hắn đã bắt đầu hối hận rồi, nếu sớm biết như vậy, ngày đó chi bằng dùng 6 triệu trực tiếp mua luôn.

Hắn rất ít khi tham gia đấu giá, vì lẽ đó cũng không biết, sàn đấu giá đưa ra định giá bình thường đều là giá cả ước chừng có thể thu lại được lợi nhuận mong muốn.

Nếu như không phải món đồ đấu giá đứng đầu, bình thường cũng đều có thể chốt giá ở mức định lượng. Mà món đồ đấu giá hàng đầu, đại đa số đều vượt quá định giá này, có lúc, thậm chí còn vượt quá định giá rất nhiều.

Vì lẽ đó, ngày đó Nhược Lăng đưa ra đề nghị tăng 20% giá bán Thanh Cân Đằng cho bọn họ, đã là nể mặt thân phận của Vũ Trường Không. Nói như vậy, Thiên Niên Thanh Cân Đằng, loại linh vật này đều là cung không đủ cầu.

Đường Vũ Lân làm sao biết được tình huống như thế, nhất thời tạo thành tình hình trước mắt.

Vũ Trường Không đương nhiên là biết có thể sẽ phát sinh tình huống như thế, nhưng hắn cũng không hề nhắc nhở Đường Vũ Lân. Dưới cái nhìn của hắn, bất luận chuyện gì, phải chính mình tự mình trải nghiệm, mới có thể sâu sắc lĩnh ngộ, ký ức cũng sẽ khắc sâu hơn.

"540 vạn đồng liên bang." Thời điểm giơ bảng số lên, Đường Vũ Lân đã có chút khóc không ra nước mắt.

"570 vạn đồng liên bang." Rất nhanh sẽ có người ra giá tiền cao hơn.

Đường Vũ Lân hiện tại ngay cả cơ hội hối hận đều không có, hắn tuy rằng keo kiệt, nhưng đối với việc đột phá phong ấn của mình vẫn rất là coi trọng. Không thể nghi ngờ, Thiên Niên Thanh Cân Đằng thượng phẩm tỷ lệ thành công là cao nhất, thời điểm hắn nhìn danh sách đấu giá ngày đó đã phát hiện, thượng phẩm chỉ có một cây mà thôi. Nói cách khác, hắn hiện tại coi như là đã hối hận rồi, nhưng cả cơ hội để mua đắt hơn 20% cũng không thể xuất hiện lần hai.

Bởi vậy, hắn cũng chỉ có thể cắn răng tiếp tục đấu giá.

"620 vạn đồng liên bang." Giá cả đột phá 600 vạn, sắc mặt Đường Vũ Lân đã trở nên hết sức khó coi. Chính mình đúng là quá ngu xuẩn! Tại sao ngày đó không đồng ý? Không chỉ có thể thử đột phá sớm ba ngày, còn có thể đỡ

bớt được nhiều tiền!

"630 vạn đồng liên bang." Hắn không thể không đuổi theo giá này.

"650 vạn đồng liên bang..."

"680 vạn đồng liên bang..."

"730 vạn đồng liên bang!" Đường Vũ Lân hầu như là nghiến răng nghiến lợi lại một lần nữa giơ thẻ số.

Rốt cục, lần này, toàn trường yên tĩnh lại, không có ai tiếp tục ra giá.

"730 vạn lần thứ nhất, 730 vạn lần thứ hai, 730 vạn lần thứ ba, đùng! Thành giao."

Nương theo tiếng chuy vang lên, Đường Vũ Lân cả người hầu như là xụi lơ ở trên ghế, 130 vạn, chính mình đã ném đi 130 vạn rồi! Lòng ta sao nhói đau người ơi!

Vũ Trường Không nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngày ấy, thứ ta đưa cho bọn họ xem chính là chứng minh Đấu Khải Sư thân phận. Nói như vậy, món đồ đấu giá đứng đầu nhất định sẽ vượt quá định giá. Giá ngày hôm nay ngươi đấu giá được là chuyện bình thường. Hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Đã hiểu ạ, nhưng mà đánh đổi thật là thê thảm!"

"Đi thôi." Vũ Trường Không cả một chút ý tứ an ủi đều không có. Tự mình lựa chọn, vậy tự mình phải gánh chịu hậu quả, vĩnh viễn không được oán trời trách đất. Câu nói này hắn không nói qua với Đường Vũ Lân, nhưng vẫn luôn dùng hành động để giáo dục hắn.

Thời điểm trả tiền, Đường Vũ Lân đau lòng có chút không dám nhìn. Ba năm qua, hắn tổng cộng cũng tích góp được hơn 14 triệu đồng liên bang. Đây cũng chính là toàn bộ thu nhập của Đoán Tạo Sư cấp 4 như hắn.

Nếu như không phải hắn đối với trùng kích Linh Đoán Tạo khá tự tin rằng sẽ không lãng phí quá nhiều kim loại hiếm, chỉ sợ hắn còn thống khổ hơn.

Chút tiền còn lại này của hắn, căn bản là không mua được bao nhiêu kim loại hiếm.

Chương 247: Sắp xếp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cẩn thận từng li từng tí một đem chiếc hộp gỗ màu đen kia thu vào trong nhẫn trữ vật của mình, Đường Vũ Lân lòng đau như cắt đi theo Vũ Trường Không ngồi lên Hồn Đạo Taxi một lần nữa quay về khách sạn.

"Sau khi trở về ngươi liền muốn hấp thu ngay những linh vật kia để tăng cường huyết thống?" Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

"Dạ vâng!" Đường Vũ Lân trong lòng vẫn còn đang thống khổ lắm. Thật là nhiều tiền! Thật nhiều tiền! Đột phá phong ấn quả thực là ném tiền qua cửa sổ!

Điều duy nhất có thể giúp hắn tự an ủi mình, chính là ký thác hy vọng vào lần đột phá này, hy vọng nó sẽ giúp mình có tiến bộ thật lớn. Nếu không, thật sự trời cao không có mắt!

Số tiền cùng điểm cống hiến tích lũy suốt ba năm nay của ta! Ba năm đoán tạo liên tục, hầu như phần lớn đều dùng để đổi lấy bốn loại linh vật này. Nếu không, chỉ riêng điểm cống hiến của hắn ở Đường Môn, đã đủ để hắn đổi lấy Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Đường Môn tuyệt học ngoại trừ Khống Hạc Cầm Long ra, hắn còn đổi lấy Cầm Nã Thủ cùng Loạn Phi Phong Chuy Pháp. Thứ trước dùng để tăng cường năng lực cận chiến của bản thân, thứ sau dùng để phụ trợ đoán tạo. Có người nói, Loạn Phi Phong Chuy Pháp kia có nguồn gốc từ một đại gia tộc từ thời kỳ thượng cổ. Dường như là gia tộc của Sáng Thế Tổ của Đường Môn, Đường Tam. Gọi là Hạo Thiên Tông.

Theo thời gian trôi đi, Hạo Thiên Tông đã biến mất không còn tăm tích, nhưng Loạn Phi Phong Chuy Pháp này vẫn còn lưu truyền lại. Nó vừa thích hợp để sử dụng trong chiến đấu, lại cũng có thể dùng để đoán tạo. Đối với trời sinh thần lực như Đường Vũ Lân mà nói lại là vô cùng thích hợp.

Nhưng Đường Môn còn có rất nhiều tuyệt học hắn muốn học, hắn hiện tại rất muốn hối đoái, chính là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, còn có một loại phương pháp cận chiến khác, gọi là Nhu Cốt Bát Đoạn Suất, cũng là một tuyệt học cận chiến vô cùng tuyệt hảo.

Đường Vũ Lân có thân thể thiên phú dị bẩm, không chỉ sức mạnh to lớn, tính dẻo dai cũng hơn xa người thường, vẫn có thể miễn cưỡng học được Nhu Cốt Bát Đoạn Suất. Chỉ là hiện tại túi tiền hơi có chút khó coi, điểm cống hiến đã tiêu xài gần hết. Để tích lũy đủ hẳn cần phải tốn một đoạn thời gian không ngắn nữa.

Đương nhiên, nếu như hắn có thể tiến vào Linh Đoán Tạo cảnh giới, khoảng thời gian này sẽ có thể được rút ngắn đi rất nhiều lần.

Đường Vũ Lân cũng không muốn keo kiệt, nhưng hắn cũng không có cách nào cả! Cái gì cũng đều cần có tiền. Để xung kích Linh Đoán Tạo cũng cần. Tiếp tục đột phá các tầng phong ấn, bảo vệ cái mạng nhỏ cũng cần, tương lai muốn trở thành Đấu Khải Sư mạnh mẽ, lại càng không biết cần mất bao nhiêu tiền. Hiện tại không tằng tiện, sau này làm sao bây giờ?

"Ngươi có thể xác định tốn bao nhiêu thời gian không?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu.

Vũ Trường Không cau mày nói: "Ngươi ngay cả thời gian cũng đều không xác định, tại sao còn muốn lựa chọn phương thức đợi đấu giá để thu được Thiên Niên Thanh Cân Đằng?"

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, trong lòng thầm nghĩ, Vũ lão sư, ngài có thể ngừng xát muối vào vết thương được không? Ta đã rất thảm rồi, hu hu!

"Em…em…chỉ là vì tiếc tiền..." Đường Vũ Lân lẩm bẩm nói.

Vũ Trường Không tựa hồ không hề nhận ra được lời nói của mình có bao nhiêu đả kích, lạnh nhạt nói: "Bớt đi sao?"

Đường Vũ Lân trong lòng như nát tan, "Không có."

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Ngươi hiện tại có hai lựa chọn, trở về lập tức tăng cường huyết thống, nếu thời gian quá dài, sẽ có khả năng ảnh hưởng lớn đến cuộc thi vào học viện Sử Lai Khắc của ngươi. Vì lẽ đó, lựa chọn thứ nhất là không tăng cường huyết thống, trước tiên tham gia sát hạch. Lựa chọn thứ hai là trực tiếp tăng cường huyết thống, hy vọng có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, sau đó mới tham gia sát hạch. Ngươi chọn cái nào, cần phải cân nhắc kỹ."

Đường Vũ Lân chau mày, trong lòng hắn lúc này cũng đang phân vân giữa hai lựa chọn này. Hắn thực sự là không cách nào xác định được mình đột phá huyết thống cần mất bao nhiêu thời gian, một khi tốn thời gian quá dài, có khả năng sẽ gặp sự cố.

Nhưng mà nếu cứ như vậy tham gia khảo hạch. Mình có thể thi đậu được sao? Đây chính là Sử Lai Khắc học viện đó!

"Vũ lão sư, ngài cảm thấy lấy năng lực hiện tại của em, có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện sao?" Đường Vũ Lân dò hỏi.

Vũ Trường Không liếc mắt nhìn hắn, "Khó."

Khó? Đây không phải là hàm ý hắn không đủ khả năng sao? Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi tới: "Khó đến mức nào ạ?"

"Rất khó!" Vũ Trường Không ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ. `

Đường Vũ Lân trong lòng giật thót. Ngài không thể nói thêm giúp ta vài câu sao?! Giúp ta phân tích, phân tích đi trời! Thật quá tắc trách đi mà…

Nhưng hắn nào dám nói những câu này ra, cắn chặt hàm răng nói: "Nếu như em rất khó có khả năng thi đậu, vậy không bằng vẫn nên liều một phen. Vũ lão sư, nếu ngài cảm thấy em rất khó thi đậu, ba ngày trước tại sao không khuyên em trực tiếp mua Thiên Niên Thanh Cân Đằng!? Có thêm ba ngày thời gian, độ khả thi em có thể tăng cường huyết thống kịp thời gian sẽ cao hơn nhiều."

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Ngươi đã lớn rồi. Huống chi, tiền là của ngươi, quyết định như thế nào, cũng là chuyện của ngươi."

Đường Vũ Lân trong lòng ai thán, hắn đã biết câu trả lời sẽ là như vậy, nhưng vừa rồi vẫn không nhịn được hỏi, mà hỏi câu kia, hắn cũng có cảm giác thất bại.

"Em lựa chọn trước tiên tăng cường huyết thống." Đường Vũ Lân hít sâu một cái, trong mắt một lần nữa toát ra ánh sáng kiên định.

Nếu không tăng lên, rất khó thi đậu, vậy cũng chỉ có cách liều mạng, tối thiểu còn có chút cơ hội. Hoặc cũng có thể nói có cơ hội cao hơn.

"Được." Vũ Trường Không gật đầu một cái, lại không hé răng tiếng nào nữa.

Trở lại khách sạn, Vũ Trường Không chỉ vào phòng của mình, "Ngươi ở phòng ta đột phá. Ta hộ pháp cho ngươi." Nói xong, trước hết mở cửa phòng đi vào.

Nhìn bóng lưng cao to của hắn, Đường Vũ Lân trong lòng có chút ấm áp, hắn kỳ thực biết, Vũ lão sư không có ý nhắc nhở mình cũng chỉ là phương thức dạy học của thầy mà thôi, cũng không phải thật sự không muốn khuyên bảo.

Hít sâu một hơi, Đường Vũ Lân đi vào gian phòng của Vũ Trường Không. Vũ Trường Không chỉ lên giường, còn mình lại kéo lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh.

Đường Vũ Lân đem bốn loại linh vật phân biệt lấy ra, đặt ở trên bàn.

Đã sắp bắt đầu rồi sao?

Hơn ba năm, rốt cục cũng có thể bắt đầu đột phá đạo phong ấn thứ hai. Sau khi đột phá thành công, đến tột cùng nó sẽ mang lại cho mình cái gì đây?

Trong lòng Đường Vũ Lân cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Trong vòng 4 ngày nhất định phải hoàn thành đột phá! Nói như vậy, chính

mình hắn là có thể đạt được trạng thái tốt nhất để đi thi vào Sử Lai Khắc học viện.

Thời gian không đợi ai, Đường Vũ Lân cũng không dám trì hoãn, lên giường khoanh chân ngồi xuống. Trước khi sử dụng bốn loại linh vật, hắn cũng muốn cùng Lão Đường câu thông một chút, làm cách nào để có thể hấp thu những linh vật này hiệu quả nhất.

Nhắm mắt ngưng thần, trong lòng Đường Vũ Lân hô hoán tên Lão Đường.

Từ sau lần "thăng linh" vượt quá cực hạn thân thể được Lão Đường cứu kia, ngài ấy cũng không hề xuất hiện thêm lần nào nữa. Thời điểm hắn bắt đầu hô hoán, Đường Vũ Lân mới nghĩ tới điều này. Lão Đường sẽ không xuất hiện nữa sao? Hắn trong lòng có chút khẩn trương. Nếu như không phải đã hoàn thành một lần đột phá phong ấn Kim Long Vương, hắn hiện tại thậm chí sẽ hoài nghi không biết cái kia có thật sự tồn tại hay không.

Cũng may là Lão Đường cũng không có để hắn chờ đợi quá lâu.

Ý thức chìm đắm, lại đến thế giới tinh thần kỳ dị kia.

"Ngươi đã chuẩn bị kỹ càng?" Âm thanh của Lão Đường vang lên.

"Lão Đường." Nghe được tiếng nói của hắn, Đường Vũ Lân nhất thời rất kinh hỉ, kim quang lóe lên, Lão Đường xuất hiện ở trước mặt hắn, nhìn qua, so với trước đây cũng không hề khác gì nhau.

"Ừm. Đã lâu không gặp, tiểu tử." Trong thanh âm Lão Đường nhiều thêm mấy phần cảm khái. "Ngươi làm rất tốt, cường độ thân thể của ngươi hiện tại vẫn luôn không ngừng tăng lên, với trạng thái hiện nay, đột phá tầng phong ấn thứ hai không thành vấn đề. Bốn loại linh vật ngươi đã tìm đủ chưa?"

Đường Vũ Lân có chút cay đắng nói: "Đã tìm đủ." Hắn bây giờ còn có chút đau lòng tiền của mình đấy.

Lão Đường nói: "Vậy thì chuẩn bị bắt đầu đi. Hấp thu 4 loại linh vật này so với lúc trước sẽ có chỗ bất đồng. Thiên Niên Long Lân Quả có thể trực tiếp dùng, ba loại còn lại, đặt ở cùng một chỗ, nghiền nhuyễn thành chất lỏng, sau đó dùng một vại nước nóng hòa tan chúng ta, ngươi ngồi vào bên trong,

minh tưởng hấp thu."

"Hai thứ phải cùng lúc tiến hành. Nói cách khác, sau khi ngươi chuẩn bị xong nước nóng ngâm mình, mới dùng Thiên Niên Long Lân Quả. Hiểu chưa?"

"Đã hiểu ạ!" Mặc dù có chút phiền phức, nhưng cũng không khó làm.

"Tốt lắm, ngươi đi chuẩn bị đi. Sau khi chuẩn bị kỹ càng có thể bắt đầu. Nhớ kỹ, trước tiên đem thân thể của mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất." "Được rồi."

Bốn loại linh vật phân biệt là Thiên Niên Long Lân Quả, Thiên Niên Địa Long Cân, Thiên Niên Thanh Cân Đằng cùng Thiên Niên Hải Long Tủy.

Để khỏi khiến Vũ Trường Không hoài nghi, Đường Vũ Lân trước tiên tiến hành minh tưởng, điều chỉnh trạng thái của mình. Nửa giờ sau, hắn mới đứng dậy.

"Vũ lão sư, em sắp bắt đầu rồi." Đường Vũ Lân nói với Vũ Trường Không.

"Ừm." Vũ Trường Không gật đầu, hắn vẫn ngồi ở bên giường, cảm thụ biến hóa thân thể của Đường Vũ Lân. Đối với huyết mạch tăng trưởng của Đường Vũ Lân, hắn kỳ thực cũng cảm thấy hứng thú vô cùng.

Đường Vũ Lân nói: "Thiên Niên Long Lân Quả em sẽ trực tiếp dùng, ba loại linh vật còn lại kính nhờ thầy giúp em nghiền nhuyễn thành huyết thanh, dùng nước nóng hòa tan ra, sau đó em sẽ ngâm mình ở bên trong, vừa hấp thu vừa tăng trưởng sức mạnh huyết thống."

Vũ Trường Không hơi sững sờ, "Thông qua ngâm mình để hấp thu?"

Đường Vũ Lân nói: "Có vấn đề gì sao ạ?"

Vũ Trường Không lắc lắc đầu, "Vấn đề đúng là không có. Thế nhưng, làm như vậy, sẽ lãng phí dược hiệu nhất định, ngươi e rằng sẽ rất khó có thể đêm tất cả dinh dưỡng của chúng dung nhập vào trong cơ thể."

Đường Vũ Lân nói: "Không sao, làm phiền thầy rồi!"

Vũ Trường Không gật đầu, đứng lên, trong miệng vẫn nhắc một câu, "Đúng là lãng phí không ít tiền!"

Đường Vũ Lân cơ mặt co giật một thoáng, ở trong lòng gào thét, có thể không nhắc đến tiền nữa được hay không! Hu hu!!!

Tuy rằng nội thất của khách sạn không ra sao, nhưng bồn tắm lớn vẫn có. Đường Vũ Lân đi vào phòng tắm, điều chỉnh mức nước nóng lên cao nhất, đổ đầy nửa bồn. Sau đó cùng Vũ Trường Không mang bốn loại linh vật vào phòng tắm.

Chương 248: Xung kích, đạo thứ hai phong ấn!

LONG VƯƠNG TRUYỀN THUYẾT

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không lần lượt mở hộp ra, trước tiên lấy ra Thiên Niên Thanh Cân Đằng.

Thiên Niên Thanh Cân Đằng, là một loại thực vật toàn thân xanh biếc, chỉ dài bằng khoảng cánh tay, nhìn qua ống ánh long lanh như là ngọc thạch, bên trong mơ hồ có vầng sáng cùng chất lỏng lưu chuyển, tỏa ra khí tức nhàn nhạt thơm ngát, chỉ vừa ngửi thôi đã thấy được một sự thanh khiết.

Vũ Trường Không tay phải chỉ ra, một luồng hồn lực nhu hòa nhất thời khống chế nó đưa đến phía trên bồn nước. Tay phải hắn bóp lại giữa hư không, nhất thời, Thiên Niên Thanh Cân Đằng tựa như gặp phải áp lực khổng lồ, đột nhiên biến hình, bản thể tan vỡ, hóa thành chất lỏng màu xanh nhỏ xuống, hòa vào trong bồn tắm.

Nhất thời, nửa bồn nước hòa thêm chất lỏng của Thiên Niên Thanh Cân Đằng, hóa thành màu xanh biếc, hơi nước nóng bốc lên tựa hồ cũng đã biến thành màu xanh, tỏa ra mùi thơm nồng nặc.

Bóp nát lớp vỏ Thanh Cân Đằng cuối cùng còn sót lại, trong mắt Vũ Trường Không chợt lóe sáng, ngón tay khinh động, Huyền Thiên Công hồn lực dĩ nhiên tụ lại như lưỡi dao sắc, đột nhiên đâm ra, vô số kiếm khí dày đặc ngang dọc trên không trung, lớp vỏ còn lại của Thanh Cân Đằng trong chớp mắt hóa thành bột mịn, giống như là nổ tung từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong ao nước, không có một hạt bụi nào rơi ra ngoài, không có nửa điểm lãng phí.

Đường Vũ Lân xem mà trợn tròn đôi mắt, phải biết, Vũ Trường Không căn bản cũng không có vận dụng Võ Hồn, tất cả đều dựa vào năng lực khống chế của Huyền Thiên Công. Đây mới là thật sự là định nghĩa của "mạnh mẽ"!

Sau Thiên Niên Thanh Cân Đằng là Thiên Niên Địa Long Cân.

Thiên Niên Địa Long Cân nhìn qua là vật kém bắt mắt nhất trong bốn loại linh vật, nó dài chừng 2 mét, toàn thân màu chủ đạo là màu nâu, phi thường tráng kiện, so với Thiên Niên Thanh Cân Đằng còn thô ráp gấp vài lần.

"Thiên Niên Địa Long Cân này vốn dài chí ít phải 5 mét, sau khi trải qua xử lý bảo quản mới co rút lại còn như vậy. Ở tình huống bình thường, cần nhiệt độ cao luyện chế chí ít ba ngày ba đêm, sau khi làm mềm nó ra, mới làm dược liệu được. Nếu ngươi muốn khiến nó hóa thành huyết thanh; vậy cũng chỉ có thể dùng một ít biện pháp đặc thù."

Vũ Trường Không vừa nói, chân trái vừa bước về bên trái một bước, hai chân hơi cong lại, duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ. Vung tay phải lên, Thiên Niên Địa Long Cân lại giống như Thiên Niên Thanh Cân Đằng lúc trước cứ như thế trôi nổi giữa không trung. Hai tay hắn làm động tác quay tròn trước người, nhất thời, một luồng khí lưu kỳ dị ở hai cánh tay hắn trong lúc đó hiện ra.

Khống Hạc Cầm Long!

Tay trái Khống Hạc. Tay phải Cầm Long.

Đường Vũ Lân một chút đã nhận ra ngay Vũ Trường Không chính là đang triển khai Đường Môn tuyệt học.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, hai tay nhẹ nhàng rung động, gợn sóng hồn lực bên trong càng ngày càng mạnh, mà miếng Thiên Niên Địa Long Cân càng ngày càng xoay tròn nhanh hơn.

Tốc độ xoay tròn của nó càng lúc càng nhanh, dần dần phát ra tiếng gió ô ô. Vũ Trường Không trên người vẫn không nhúc nhích, chỉ có đôi cánh tay nhẹ nhàng đong đưa, nhưng hồn lực trên người hắn phóng thích ra càng ngày càng mạnh, khí lưu cũng không tiết ra ngoài, giúp cho Đường Vũ Lân

tuy rằng có thể cảm nhận được hồn lực khủng bố, nhưng cũng không chịu ảnh hưởng.

Vũ lão sư có khả năng khống chế hồn lực thực sự quá sức mạnh mẽ!

Thiên Niên Địa Long Cân xoay tròn càng lúc càng nhanh. Dần dần, bản thể màu nâu vốn có của nó dần chuyển sang màu hồng. Trong quá trình xoay tròn, phát ra âm thanh ô ô của tiếng ma sát với không khí.

Khống Hạc Cầm Long bản thân vốn có hiệu quả đè ép rất tốt, hơn nữa nhờ lực ma sát sản sinh trong quá trình quay tròn, giúp xúc tác nhanh hơn, dần dần Thiên Niên Địa Long Cân bắt đầu mềm nhũn ra.

Chỉ trong chốc lát, miếng gân rồng kia từ từ hướng về phía trung ương co rút lại, càng lúc càng ngắn lại, màu sắc cũng dần trở nên hồng hơn.

Khống Hạc Cầm Long còn có thể dùng như vậy? Đường Vũ Lân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Khống Hạc Cầm Long còn có một mặt thần kỳ như thế.

Đúng một phút trôi qua, Thiên Niên Địa Long Cân đã bắt đầu hóa thành chất lỏng lách tách nhỏ xuống. Chất lỏng kia có màu đỏ, rơi vào trong bồn nước, nhất thời bốc lên từng trận khói trắng. Đường Vũ Lân rõ ràng có thể cảm giác được, nhiệt độ bồn nước cũng theo đó dần tăng lên.

Xích thủy Thiên Niên Địa Long Cân hòa vào trong nước, màu sắc của bồn nước cũng dần trở nên thâm thúy hơn.

Lại một phút nữa trôi qua, miếng Thiên Niên Địa Long Cân này mới hoàn toàn hóa thành chất lỏng, triệt để hòa vào trong bồn nước. Màu sắc của nước cũng đã biến thành màu xanh sẫm. Nhìn qua phi thường kỳ dị. Mùi thơm đã biến mất, thay vào đó, là một loại mùi vị có chút kỳ quái. Có mùi thơm ngát của thực vật, nhưng cũng có mùi tanh nhàn nhạt. Hai loại mùi vị không ngừng biến hóa.

Vũ Trường Không đứng thẳng người. Lấy ra Thiên Niên Hải Long Tủy. Hải Long Tủy này hóa thành chất lỏng lại dễ dàng hơn nhiều, cũng giống như lúc trước, dưới sự nghiền ép của hồn lực Vũ Trường Không, thậm chí không cần sử dụng kiếm khí để đánh nát, Hải Long Tủy hồng nhạt hòa vào bồn nước. Nước trong bồn màu sắc bất biến, nhưng hơi nước lại có thêm một vệt hồng nhạt. Nhìn thế nào cũng đều có chút cảm giác khủng bố.

"Đi thôi." Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân gật đầu.

Dùng phương thức này để hấp thu ba loại linh vật cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, cũng muốn xem thử một chút làm như vậy đến tột cùng sẽ đem lại hiệu quả như thế nào.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, ép buộc mình quên đi việc bồn nước trước mắt được đổi từ tiền tích lũy ba năm vừa qua mà thành. Hắn cầm lấy Thiên Niên Long Lân Quả, đưa đến bên mép nhẹ nhàng cắn ra một lỗ thủng, đem chất lỏng bên trong hút ra.

Mùi vị của Thiên Niên Long Lân Quả cũng không như vẻ óng ánh tươi đẹp màu xanh lam bên ngoài của nó, chất lỏng vậy mà chua xót cực kỳ, cho vào miệng rất khó có thể nuốt xuống.

Hơn 3 triệu, hơn 3 triệu! Đường Vũ Lân ở trong lòng không ngừng niệm thần chú, trợn to hai mắt, từng giọt, từng giọt, đem chất lỏng nuốt xuống. Đến cuối cùng, thậm chí ngay cả lớp vỏ cũng ăn sạch vào trong bụng.

Thiên Niên Long Lân Quả vào bụng, một luồng nhiệt ý nhất thời dâng lên, Đường Vũ Lân không dám sơ suất, thành thạo cởi sạch quần áo của mình, trực tiếp bước vào trong bồn nước.

Thật nóng!

Đây là cảm giác đầu tiên của hắn. Có thể bởi vì Thiên Niên Địa Long Cân lúc trước mà nhiệt độ trong bồn nước cực kỳ cao, khiến hắn suýt nữa đã kinh hô lên.

Thật vất vả mới đứng được vào bên trong, nhưng cũng suýt nữa bị luộc chín, có chút khóc không ra nước mắt, muốn đi ra nhưng lại không nỡ. Cứ vầy liệu có khi nào biến thành món Vũ Lân Hấp Linh Quả không?

"Cố gắng chịu đựng, tụ khí, điều chỉnh hô hấp." Vũ Trường Không trầm giọng quát lên.

Đường Vũ Lân bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng hít sâu một cái, vận chuyển hồn lực trong cơ thể.

Thiên Niên Long Lân Quả hiệu quả bắt đầu sản sinh tác dụng, từng luồng từng luồng nhiệt lưu bắt đầu từ bụng dưới lan ra, nương theo Huyền Thiên Công vận chuyển, truyền khắp toàn thân.

Đường Vũ Lân vốn tưởng rằng nhiệt lượng từ trong thể nội sẽ giúp giảm bớt đau khổ với ngoại nhiệt bên ngoài, có điều đời không như là mơ! Không chỉ không có cảm giác thích ứng xuất hiện, da dẻ trái lại trở nên càng thêm mẫn cảm, nóng đến mức làm hắn run rẩy.

"Toàn thân ngâm vào trong ao nước, chỉ lộ ra đầu." Đúng vào lúc này, trong lòng Đường Vũ Lân vang lên âm thanh của Lão Đường, so với bình thường, rõ ràng lúc này âm thanh của lão trở nên hết sức nghiêm túc.

Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên ngồi vào trong ao nước, nhất thời, cảm giác nóng bỏng truyền khắp toàn thân, đặc biệt là một số bộ phận nhạy cảm lại cảm giác rõ ràng nhất, khiến cho hắn không nhịn được suýt nữa muốn nhảy ra ngoài.

Nhịn xuống, nhịn xuống!

Hai mắt nhắm nghiền, Đường Vũ Lân miễn cưỡng làm cho mình trượt vào trong bồn tắm lớn, cảm giác nóng rực vây quanh toàn thân, giống như đang luộc mình trong nước sôi vậy, loại cảm giác đó đã không thể đơn giản dùng từ "thống khổ" để hình dung.

Thôi xong, nếu lát nữa ta có tèo, ít gì mọi người cũng được "một bữa no" với món Vũ Lân Hấp Linh Quả!!!

Từ góc độ của Vũ Trường Không mà xem, thân thể Đường Vũ Lân hầu như trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ thắm, giống như con tôm luộc vậy. Hai mắt hắn nhắm nghiền, thân thể cả người cũng đã bắt đầu co giật.

Vũ Trường Không cau mày, cứ như vậy thực sự sẽ không có vấn đề gì sao? Hắn cũng là lần đầu tiên nghe nói đến phương pháp phối chế bốn loại linh vật cùng lúc như vậy. Phương pháp phối chế này từ đâu mà đến? Đường Vũ Lân xưa nay chưa hề tiết lộ.

Tay phải giơ lên, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, với Băng thuộc tính Võ Hồn, muốn cho Đường Vũ Lân hạ nhiệt độ, cũng là một sự tình hết sức dễ dàng.

Đúng vào lúc này, ánh mắt của Vũ Trường Không đột nhiên ngưng lại, bởi vì hắn thình lình nhìn thấy, ở trên trán của Đường Vũ Lân sáng lên một vệt màu vàng kim nhàn nhạt. Tuy rằng cũng không nổi bật, nhưng với nhãn lực của hắn vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy.

Đó là một phù văn màu vàng như ẩn như hiện, nhìn qua như được tạo thành bởi ba đạo kim văn dựng thẳng lên. Bởi vì cũng không rõ ràng nên Vũ Trường Không rất khó phân biệt được.

Chương 249: Lấy tôn nghiêm đổi tương lai

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phù văn này mới vừa xuất hiện, hoa văn vàng nhạt liền bắt đầu từ trên trán Đường Vũ Lân hướng về thân thể bên dưới kéo dài ra. Đó là kim văn hình lưới tinh tế, hầu như chỉ trong vài lần hô hấp đã truyền khắp toàn thân, khiến cho thân thể hắn tỏa sáng rực rỡ.

Những kim văn này vừa xuất hiện, khí tức của Đường Vũ Lân cũng thuận theo đó trở nên vững vàng hơn mấy phần, tựa hồ đã có chút thích ứng với loại cảm giác thống khổ nóng rực này.

Kim văn lập loè, tỏa ra khí tức năng lượng kỳ dị. Cái kia cũng không phải hồn lực, mà là một loại năng lượng đặc thù.

Vũ Trường Không hai mắt híp lại, yên lặng mà cảm thụ.

Khí huyết thật mạnh, hắn rất nhanh đã có phán đoán.

Khí huyết một người có thể dồi dào đến mức sinh ra trạng thái sóng năng lượng này, điều này cũng thật là khó mà tin nổi!

Trên cánh tay phải của Đường Vũ Lân dần dần hiện ra Kim Lân; còn Kim Long Trảo lại chưa từng xuất hiện. So với lúc bình thường, những lớp vảy vàng hình thoi này rõ ràng phải sáng hơn rất nhiều, hơn nữa càng thêm góc cạnh rõ ràng, trung ương của hình thoi hơi nhô lên, tràn ngập nét sinh động. Vầng kim quang bên trong lưu chuyển, huyễn lệ dị thường.

Thân thể Đường Vũ Lân nhẹ nhàng run rẩy, bồn nước dần dần sôi sùng sục, bốc lên bong bóng sủi bọt, chất lỏng bên trong lưu chuyển nhanh hơn,

giống như muốn luộc chín thân thể của hắn.

Kim văn càng ngày càng hiện rõ, trên người Đường Vũ Lân cũng dần dần phát ra âm thanh kỳ dị, ở nơi mũi, miệng của hắn, mơ hồ có khí lưu vàng óng nhàn nhạt phun trào trong quá trình hô hấp, khí huyết bình thường vốn đã phi thường dồi dào lại còn tăng lên.

Quả nhiên là tăng trưởng huyết thống.

Vũ Trường Không khẽ gật đầu. Từ tình huống trước mắt mà xem, đối với Đường Vũ Lân mà nói đây quả thật là tăng lên theo hướng tốt, hơn nữa thân thể hắn cũng có thể chịu đựng được.

…….

Ba ngày sau

"Trường Không, sao ngươi cứ ở mãi một nơi như thế này? Tại sao không đến khu vực phụ cận của học viện?" Thẩm Dập khẽ nhíu mày, nhìn gian phòng tồi tàn này của hắn.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Có chỗ đặt lưng là được rồi. Thuê phòng chỗ nào có gì khác nhau đâu? Huống chi, học viện bên kia quá náo nhiệt, ta không thích."

Trước khi đến Sử Lai Khắc Thành, Vũ Trường Không cũng đã liên hệ Thẩm Dập.

Mỗi một giới chức nghiệp thuộc Thiên Hải Liên Minh đều có hơn 100 danh ngạch ghi danh thi vào Sử Lai Khắc học viện, năm nay Úc Trẫm viện trưởng hao tổn tâm cơ, cuối cùng mới tranh thủ xin được 4 suất. Tất nhiên trong đó phải có rất nhiều thỏa hiệp.

Đương nhiên, bốn danh ngạch này đều để ghi danh vào Sử Lai Khắc ngoại viện, còn tiêu chuẩn nội viện ít ỏi kia, với địa vị của Đông Hải học viện ở trong Thiên Hải Liên Minh, hiển nhiên là không thể có được.

Thẩm Dập nhận được tin nhắn Vũ Trường Không chủ động gửi tới cũng thật bất ngờ. Thời điểm Vũ Trường Không nói hắn muốn dẫn vài tên đệ tử của mình ghi danh khảo hạch, Thẩm Dập vô cùng mừng rỡ.

Không chỉ là bởi vì Vũ Trường Không đến, mà còn bởi vì mấy đứa trẻ mà hắn dạy dỗ ra được.

Ba năm trước, trận đấu kia đã lưu lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đội trưởng với cái nhìn bao quát toàn cục; thời khắc mấu chốt không tiếc hi sinh bản thân để bảo vệ đồng đội, khiến cho nàng đối với Đường Vũ Lân có ấn tượng tốt vô cùng. Nhưng đấy vẫn là thứ yếu, nàng coi trọng nhất vẫn là cô bé kia. Lúc đó nếu như không phải Đường Vũ Lân trọng thương, Cổ Nguyệt lại lựa chọn phương pháp quang minh sinh mệnh chữa trị cho hắn, Thẩm Dập có lẽ sẽ trực tiếp đưa ra yêu cầu dẫn Cổ Nguyệt đi.

Cổ Nguyệt thể hiện ra năng lực Nguyên Tố Khống Chế, thật khiến người khác khiếp sợ!

Ba năm sau, Vũ Trường Không rốt cục cũng mang theo mấy hài tử này đến Sử Lai Khắc học viện. Được hắn giáo dục, những hài tử này lại sẽ trưởng thành đến trình độ thế nào đây? Thẩm Dập cũng vô cùng chờ mong.

"Ngày mai sẽ là thời gian cuộc thi diễn ra, các học viên của ngươi chuẩn bị thế nào rồi?" Thẩm Dập thay đổi đề tài, ở trên ghế ngồi xuống.

Vũ Trường Không lại hơi nhíu mày, nói: "Ta mời ngươi tới, chính là vì muốn làm phiền ngươi chuyện này. Những học sinh khác cũng còn tốt. Ta có một tên học sinh tiến vào minh tưởng sâu, còn chưa biết lúc nào mới có thể tỉnh lại. Vì lẽ đó, chúng ta không biết có thể tham gia dự tuyển muộn một chút hay không?"

Thẩm Dập sững sờ, đôi mi thanh tú nhíu chặt, "Cái này e rằng không được! Quy củ của học viện ngươi cũng biết. Chế độ điều lệ của học viện luôn luôn nghiêm ngặt, hơn nữa, nhiều người như vậy đến đây ghi danh, vốn tuyển chọn hà khắc, trăm người thi chưa đến một người đậu, phân đoạn kiểm tra lại nhiều. Không thể vì một học viên ghi danh muộn mà dời lại thời gian dự thi được. Càng không thể để nhiều vị lão sư của học viện như vậy lại chờ một mình hắn. Chuyện này rất khó làm. Là tên học sinh nào?"

Vũ Trường Không nói: "Đội trưởng, Đường Vũ Lân."

Thẩm Dập trong lòng hơi động, trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh cậu bé hung hãn che chắn phía trước, bảo vệ các đồng đội, đối mặt Võ Hồn Dung

Hợp Kỹ. Cậu bé xinh trai sẵn sàng hi sinh bản thân mình.

Minh tưởng sâu đối với Hồn Sư mà nói, là cơ hội tốt hiếm có, vốn không thể bị quấy rầy. Một khi quấy rối, rất có thể sẽ xuất hiện hiệu quả tiêu cực.

"Trường Không, ngươi cũng biết mà. Chuyện này rất khó làm. Cơ bản là không thể. Các lão sư cứng nhắc thế nào ngươi cũng không phải không biết?" Thẩm Dập khá là bất đắc dĩ nói.

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Được rồi, vậy hãy để cho những học viên khác của ta tham dự sát hạch trước đi."

Trong phòng, trừ hai người bọn họ ra, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải cũng đều có mặt.

Đường Vũ Lân tiến vào minh tưởng sâu, chuyện này bọn họ đã nghe Vũ Trường Không nói. Lúc này vừa nghe Đường Vũ Lân không thể tham dự sát hạch vào Sử Lai Khắc học viện, Tạ Giải nhất thời vội la lên: "Vũ lão sư, không được! Vũ Lân hắn chờ mong tham gia cuộc thi này đã rất lâu. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Nếu như hắn bỏ qua, nhất định sẽ hối hận cả đời."

Vũ Trường Không cau mày, Đường Vũ Lân kỳ thực đang ở trong phòng tắm, nhưng đã ba ngày trôi qua, huyết mạch tăng trưởng của hắn vẫn chưa hoàn thành. Quá trình này không thể bị quấy rầy, chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Có thể thời gian không chiều người.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đúng đấy! Vũ lão sư, đội trưởng không tham gia dự thi sao được!?"

Đối với bất kỳ Hồn Sư nào mà nói, nắm giữ một cơ hội tiến vào Sử Lai Khắc học viện, với bọn họ trọng yếu đến mức nào? Đường Vũ Lân nếu như bỏ qua cơ hội lần này, tất nhiên sẽ hối hận cả đời.

Vũ Trường Không trầm mặc, Thẩm Dập thở dài một tiếng, "Không cần nghĩ nữa, không có cách nào. Trừ phi trước kỳ thi hắn có thể kết thúc minh tưởng. Ngoài ra không có bất kỳ biện pháp nào. Xin lỗi, ta cũng không thể giúp được ngươi."

Cổ Nguyệt vẫn không hề hé răng đột nhiên đi ra, nàng đi tới trước mặt Vũ

Trường Không cùng Thẩm Dập, "Thẩm lão sư, chào ngài. Em muốn hỏi một chút, Sử Lai Khắc học viện có thể thi hộ được không? Em muốn từ bỏ tư cách dự thi của mình, thay Vũ Lân dự thi. Thực lực của hắn mạnh hơn em, chỉ cần em có thể thi đậu, nhất định hắn cũng có thể."

Thẩm Dập sững sờ, tiểu cô nương nàng coi trọng nhất, lại nói ra mấy câu như vậy, khiến nàng có chút dở khóc dở cười, "Tiểu cô nương, ngươi cả nghĩ quá rồi. Ngươi nghĩ Sử Lai Khắc học viện là nơi nào? Dù cho là học viện bình thường cũng còn không thể, chớ nói chi là Sử Lai Khắc. Ngươi thiên phú rất tốt, có cơ hội rất lớn có thể thi đậu học viện, thậm chí là thi vào nội viện, cũng không nên sai lầm!"

Cổ Nguyệt lắc lắc đầu, "Nếu như Vũ Lân không tham dự cuộc thi được, vậy em cũng sẽ không tham gia. Hắn không có ở Sử Lai Khắc học viện, em cũng không muốn đi vào đó."

Lại nói, nàng trình bày rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Thẩm Dập phát hiện, nàng còn nhỏ tuổi, nhưng có sự chấp nhất mãnh liệt. Người như vậy, nàng ở Sử Lai Khắc học viện gặp qua không ít, người như thế chỉ cần một khi đã quyết định, liền chắc chắn sẽ không thay đổi. Trên thực tế, Vũ Trường Không cũng chính là một người như vậy!

Đúng là thầy nào trò nấy!

"Trường Không, những học sinh này của ngươi đều rất ưu tú, không nên bởi vì một người mà làm lỡ bọn họ." Thẩm Dập trầm giọng nói rằng.

Vũ Trường Không trầm mặc, một lát sau, hắn giơ tay vỗ vỗ vai Cổ Nguyệt, "Chuyện này các ngươi không cần phải để ý đến, đều đi về nghỉ ngơi đi, lão sư sẽ xử lý."

Cổ Nguyệt hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Vũ Trường Không, Vũ Trường Không trong giọng nói lại mang theo sự kiên định cùng loại với nàng lúc trước.

"Tạ ơn lão sư."

Cổ Nguyệt là người đầu tiên đi ra ngoài, Tạ Giải còn muốn nói cái gì nữa, lại bị Vũ Trường Không giơ tay ngăn cản.

Đi ra khỏi phòng, trong ánh mắt Tạ Giải trong biểu lộ vẻ biến ảo không ngừng. Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng nói: "Ngươi vừa nãy muốn nói cái gì?"

Tạ Giải sau khi trầm mặc một chút, hướng về Hứa Tiểu Ngôn hỏi: "Tiểu Ngôn, ngươi nói, đối với chúng ta mà nói, là Sử Lai Khắc học viện trọng yếu, hay là bằng hữu trọng yếu hơn?"

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười, "Vấn đề này ngươi không cần hỏi ta, đối với ta mà nói đương nhiên là đội trưởng trọng yếu hơn, vốn khả năng ta có thể thi đậu vào học viện Sử Lai Khắc cũng vô cùng nhỏ bé không đáng kể.”

Tạ Giải nở nụ cười, ôm lấy vai Hứa Tiểu Ngôn, "Hảo huynh đệ, thực sự là thời thế tạo anh hùng. Vũ Lân nếu như vẫn tiếp tục tham ngộ, vậy ta cũng không thi nữa!" Nói xong câu đó, hắn tựa như cuối cùng cũng trút được nỗi lòng mình, cả người bỗng trở nên ung dung hơn.

Nhìn nơi cửa phòng, khí tức Vũ Trường Không có một chút biến hóa, "Chúng ta đi thôi."

Thẩm Dập nghi ngờ nói: "Đi nơi nào?"

Vũ Trường Không nói: "Về học viện."

Thẩm Dập thân thể chấn động, "Ngươi tại sao lại về học viện? Ngươi..."

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Bọn nhỏ đều hiểu chuyện, lẽ nào ta không hiểu sao? Tôn nghiêm nếu như có thể đổi lấy tương lai của mấy đứa trẻ, nó sẽ càng có giá trị. Ta cùng ngươi về học viện, chịu đòn nhận tội."

Chương 250: Thành thị giống như học viện

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sử Lai Khắc thành, Sử Lai Khắc học viện.

Là đại lục đệ nhất thành thị, đại lục đệ nhất học viện, nơi này, là địa phương vô số người ngóng trông.

Sử Lai Khắc học viện diện tích cực kỳ rộng lớn, bản thân nó cũng đã là một tòa thành thị.

Trên thực tế, ở thời kỳ thượng cổ, Sử Lai Khắc học viện hiện tại mới là Sử Lai Khắc Thành. Sau đó bởi vì sáng tạo nên tổ chức Truyền Linh Tháp, Truyền Linh Tháp Tháp chủ đời thứ nhất, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo đề nghị, xây dựng thêm Sử Lai Khắc Thành bao quanh ở bên ngoài, lúc này mới có tòa thành thị quy mô lớn nhất đại lục như bây giờ. Mà Sử Lai Khắc Thành ban đầu lại dung nhập toàn bộ vào trong Sử Lai Khắc học viện, biến thành một tòa học viện có quy mô của một thành thị.

Mỗi ba năm một lần, Sử Lai Khắc học viện lại chiêu thu tân sinh, đối với các Hồn Sư mà nói, đây là toàn sự kiện trọng đại bậc nhất của đại lục.

Có thể đến Sử Lai Khắc học viện tham gia cuộc thi, cũng đã là niềm kiêu ngạo của các nhóm Hồn Sư trẻ tuổi. Ở giới Hồn Sư đại lục có một thuyết pháp thế này; phàm là người có thể đến đây ghi danh dự thi Sử Lai Khắc học viện, sau khi thất bại cũng đều có thể được các cao đẳng học viện khác tuyển thẳng.

Mà trên thực tế, cách nói này được lưu truyền là bởi vì, những người được tuyển ra tham gia sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, toàn bộ đều là tinh

anh trong tinh anh.

Mà chính những tinh anh này, cũng chỉ có một bộ phận rất nhỏ có thể thông qua sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa vẻn vẹn mới chỉ là ngoại viện mà thôi.

Sử Lai Khắc học viện mỗi ba năm chiêu thu 200 tên ngoại viện học viên. Trong 200 tiêu chuẩn này, hết 50 danh ngạch đã chừa cho những người dự thi tuyển nội viện thất bại rồi.

Tiêu chuẩn ghi danh nội viện, mỗi giới chỉ có 50, thi vào đương nhiên là tốt nhất, thi không được cũng có thể gia nhập ngoại viện, tương lai còn có tư cách tham gia cuộc thi tuyển nội viện một lần nữa.

Đây cũng là lý do vì sao khi trước viện trưởng Thiên Hải học viện Long Hoán Thiên đối 5 tiêu chuẩn này lại quý trọng đến như vậy. Đây cơ hồ là tấm bùa bảo đảm cho việc bồi đưỡng thành công cho 5 nhân tài đó!

Đương nhiên, nếu như bọn họ ở ngoại viện cũng không giữ được chỗ đứng, cũng có thể bị đào thải. Trong lịch sử của Sử Lai Khắc học viện, tình huống như thế cũng không hiếm thấy.

Học viên tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc ngoại viện, đã là nhân tài hàng đầu trên đại lục, bất kỳ tổ chức, gia tộc nào đều sẽ đồng ý dùng đãi ngộ siêu cao để mời họ gia nhập.

Còn về Sử Lai Khắc học viện nội viện, đó là một thế giới đặc thù, phàm là học sinh tốt nghiệp từ nội viện, có rất ít người rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Trong số họ, đại đa số đều sẽ lựa chọn ở lại nội viện.

Chỉ có một câu trả lời hợp lý cho vấn đề này, đệ tử nội viện của Sử Lai Khắc học viện, tất thành Đấu Khải Sư.

Phải biết, mỗi một vị Đấu Khải Sư, ở trong Liên Bang đều là nhân vật mang tính chiến lược! Đương nhiên, cũng có một số rất ít đệ tử nội viện, vì nguyên nhân này mà lựa chọn rời khỏi nội viện. Bọn họ tự nhiên đều trở thành siêu cấp thiên tài được khắp nơi chào đón.

Ngày mai sẽ là thời gian diễn ra cuộc thi, khu vực phụ cận Sử Lai Khắc học viện, hết thảy các khách sạn đều đã sớm chật cứng người, có nhóm Hồn Sư

thiếu niên tham dự cuộc thi, cũng có sư trưởng, gia trưởng của bọn họ. Những người này hình thành nên một cộng đồng đông đảo.

Mà quay chung quanh cuộc thi của Sử Lai Khắc học viện, cũng có rất nhiều thương gia nhân cơ hội đó thu lợi, buôn bán đề thi, quy tắc cuộc thi những năm trước; có người còn buôn bán linh vật, hoặc nhân cơ hội này buôn bán Hồn Đạo Khí.

Những người này cũng hình thành một sợi dây xích rất lớn liên kết với nhau bởi lợi ích.

Sử Lai Khắc học viện yêu cầu ghi danh có ba cái. Thứ nhất, phải là do các thành phố lớn tiến cử, thứ hai, bản thân tuổi tác không thể vượt quá 15 tuổi, thứ ba, bản thân tu vi hồn lực không được thấp hơn cấp 25.

Đây là yêu cầu cơ bản, mà quan trọng hơn là một yêu cầu khác đã được truyền thừa từ 2 vạn năm trước kể từ khi Sử Lai Khắc học viện được thành lập.

Nơi này, chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường!

Vì lẽ đó, Sử Lai Khắc học viện tại thời đại viễn cổ cũng được gọi là: Quái Vật học viện.

Vũ Trường Không chậm rãi hướng về đại môn phía tây của Sử Lai Khắc học viện, sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong ánh mắt, lại tựa hồ như nhiều hơn một chút gì đó.

Khi hắn nhìn thấy trên tường thành Sử Lai Khắc học viện treo năm chữ lớn lơ lửng: “Sử Lai Khắc học viện”; hắn không khỏi dừng bước, sờ môi, tâm tình hơi hơi bất ổn.

Thẩm Dập đến bên cạnh hắn, "Đi thôi, vào đi thôi. Lão sư kỳ thực vẫn luôn mong nhớ ngươi, chỉ là, tính khí các ngươi vẫn luôn quật cường như vậy. Ngươi chịu đi về cùng ta, kỳ thực, ta rất vui!"

Vũ Trường Không cúi đầu, không nói gì, lại nhanh chân hướng về đại môn Sử Lai Khắc học viện đi đến, tốc độ của hắn tăng lên không ít, tựa như sợ chính mình lâm trận lùi bước.

Sử Lai Khắc học viện còn có một cái tên, gọi là Sử Lai Khắc nội thành, trước cửa thành có hai tên thanh niên mặc chế phục xanh thẫm canh giữ ở nơi đó.

"Sư tỷ." Nhìn thấy Thẩm Dập, bọn họ đồng thời cung kính hành lễ.

Thẩm Dập nói: "Vị này chính là bằng hữu của ta, đây là lệnh bài nhập môn." Vừa nói, nàng vừa lấy ra một tấm thẻ bài kim loại lục giác. Một tên thanh niên trong đó đi tới trước dùng máy móc quét xuống tấm thẻ bài kim loại, sau đó hướng về Thẩm Dập gật đầu, nhường đường ra.

Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không lúc này mới đi vào trong Sử Lai Khắc nội thành.

"Vốn lệnh bài nhập môn này là chuẩn bị cho nữ đệ tử kia của ngươi. Không nghĩ tới, cuối cùng lại dùng ở trên người ngươi." Trước khi đến tìm Vũ Trường Không vào hôm nay, Thẩm Dập xưa nay đều không nghĩ tới Vũ Trường Không sẽ nguyện ý cùng nàng đồng thời trở về.

Vũ Trường Không không hề hé răng, hắn bây giờ, tựa hồ đã tiến vào thế giới của chính mình.

Đi vào bên trong thành, lại như là đến một nơi khác. So với không khí huyên náo náo nhiệt bên ngoài không giống, nội thành có vẻ vô cùng yên tĩnh, đường phố rộng rãi lát gạch xanh cổ kính, hai bên đường phố cửa hàng san sát, đều là phong cách kiến trúc thời kỳ thượng cổ. Rất nhiều kiến trúc thậm chí còn là chất gỗ. Đi tới nơi này, lại như là đi về quá khứ vạn năm về trước.

Thiên Đấu Thành so với nơi này, phong cách kiến trúc xấp xỉ, nhưng còn xa mới có thể tập trung dày đặc như nơi này. Ở Thiên Đấu Thành, các loại thảm thực vật xen kẽ trong kiến trúc, lại mang lại một phong vị khác.

Trên đường phố dòng người rất ít, nhưng hết thảy cửa hàng đều đang mở cửa. Vũ Trường Không bước chân tăng nhanh, xuyên qua đường phố hướng về nơi xa đi đến.

Thẩm Dập đi theo bên cạnh hắn, ánh mắt có chút hoảng hốt, nàng phảng phất lại trở về năm đó, mình dường như lại theo sau hắn, di dạo khắp nơi trong Sử Lai Khắc nội thành.

Nhưng mà, hết thảy điều này đều đã qua rồi, đã không còn như lúc xưa. Người thiếu niên năm đó tràn ngập sức sống, trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ mỉm cười. Hiện tại lại đã trở thành Thiên Băng Tuyết Hàn, Bạch Y Lam Kiếm. Điều nàng không biết được, nụ cười của hắn đã tan biến kể từ khi người yêu hắn ra đi. Nhiều năm trôi qua, hắn vẫn ẩn cư ở địa phương hẻo lánh như Đông Hải Thành, từ đầu đến cuối đều không hề trở về.

Nàng có lúc, thậm chí còn cảm thấy linh hồn của hắn đã biến mất rồi, sở dĩ còn sống sót, đều là bởi vì hắn đã từng đã đáp ứng nàng, muốn cho tên của nàng cùng hắn đồng thời hoàn chỉnh xuất hiện ở trên Đấu Khải Mệnh Danh.

Dù cho là rời khỏi học viện, hắn vẫn ưu tú như vậy, hắn năm nay mới bao nhiêu tuổi? 32 tuổi đi. Cũng đã là thất hoàn Hồn Thánh. Đã có thể đi thử nghiệm xung kích Tam Tự Đấu Khải cấp độ. Hơn nữa nàng tin tưởng, coi như là có khó khăn nhiều hơn nữa, hắn cũng nhất định sẽ thành công, bởi vì tuổi trẻ, niềm tin chấp nhất.

Khi nàng nhìn thấy hắn chịu thu nhận học sinh, hơn nữa còn để tâm đến như vậy, nàng thật sự vì hắn cao hứng. Cuối cùng cũng coi như, bên trong sinh mạng hắn, lại có thêm một phần sự tình để lưu luyến. Cuối cùng cũng coi như, ở trong lòng hắn, ngoại trừ nàng ra còn có một sự vật khác để quan tâm.

Lần này, hắn lại vì học sinh của mình mà đồng ý quay trở về học viện, trong lòng Thẩm Dập không biết cao hứng cỡ nào.

"Lão sư ở nơi nào?" Xuyên qua mấy con phố, cảm thụ tất cả những thứ quen thuộc chung quanh, Vũ Trường Không đột nhiên dừng bước lại, hướng về Thẩm Dập hỏi.

Thẩm Dập thân thể lại trực tiếp đập vào tấm lưng rộng lớn của hắn, trầm thấp kinh ngạc thốt lên một tiếng, che mũi, nàng không khỏi oán trách nói: "Ngươi làm sao đột nhiên dừng lại."

Ánh mắt Vũ Trường Không trở nên nhu hòa mấy phần, hắn tựa như lại nhìn thấy vị tiểu sư muội lẽo đẽo theo sau mình năm đó, khi đó, nàng tựa hồ cũng đã nói tương tự.

Thoáng cái đã 10 năm trôi qua, mình đã không còn là Vũ Trường Không của lúc trước, mà nàng cũng không còn là em gái nhỏ năm đó luôn yêu kiều cười khẽ. Bọn họ đều đã trưởng thành rồi, chỉ là, cái giá của sự trưởng thành, có lẽ đối với hắn mà nói, quá nhiều, quá nhiều…

Chương 251: Cứ để hắn quỳ ở đó

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Lão sư ở nơi nào?" Vũ Trường Không hỏi lần nữa, hắn theo bản năng sờ sờ đầu Thẩm Dập.

Thẩm Dập ngây người, đột nhiên, nước mắt không thể kiềm chế được trào ra từ bên trong đôi mắt to tròn màu xanh lục của nàng, nàng nghẹn ngào kêu lên: "Sư huynh." Sau đó liền nhào vào trong lồng ngực của hắn khóc lớn lên.

Đột nhiên xuất hiện tiếng khóc hấp dẫn sự chú ý của không ít người đi ngang xung quanh, rất nhiều người cũng không khỏi quăng tới ánh mắt giật mình.

Thẩm Dập một thân áo trắng quá dễ nhận biết, huống chi, nàng ở trong học viện vốn là rất nổi danh.

"Người kia không phải là Bạch Ma Nữ Thẩm Dập sư tỷ sao? Nàng thế này là làm sao? Bình thường nàng đều nghiêm túc thận trọng, trong học viện bọn tiểu tử đều sợ nàng một phép. Nàng đây là…? Người nam kia là ai? Ui, thật đẹp trai nha!"

"Ồ, nhìn khá quen. Hắn là ai nhỉ?"

Âm thanh nối liền không dứt thu vào trong tai Vũ Trường Không, hắn vỗ vỗ lưng của Thẩm Dập, "Đi thôi."

Thẩm Dập ngẩng đầu lên, nước mắt mông lung nhìn hắn, "Vẫn làm sư huynh của ta, được không?"

Vũ Trường Không trên mặt toát ra một nụ cười khổ, "Ta nói không tính. Đi thôi." Vừa nói, hắn vừa nắm tay nàng, nhanh chân đi về phía xa xa trong Sử Lai Khắc nội thành.

"Lão sư ở nội viện." Thẩm Dập lau nước mắt, nhẹ giọng nói rằng.

Nội viện! Nghe được hai chữ này, Vũ Trường Không thân thể rung rung. Hai chữ này, đã từng đối với hắn mà nói trọng yếu biết bao nhiêu! Vì hai chữ này, hắn đã từng trả giá bằng vô số nỗ lực, nhưng cũng bởi vì hai chữ này, hắn...

Dùng sức hít sâu một hơi, Vũ Trường Không đột nhiên buông tay Thẩm Dập ra, nhanh chân chạy như bay, hắn lại như là một ngọn gió, cứ như vậy lao nhanh trên đường phố Sử Lai Khắc nội thành.

Hàn ý tuôn ra, hắn không ngừng vận lực, tốc độ càng lúc càng nhanh, hướng về phía đông Sử Lai Khắc nội thành lao nhanh.

Thẩm Dập vội vàng đuổi theo, cũng tăng tốc độ, đuổi theo bóng người Vũ Trường Không.

Rốt cục, một mảnh kiến trúc màu xanh lục, cỏ cây vờn quanh hiện ra ở trước mặt hắn. Tòa kiến trúc kia tường xây rất cao, từ bên ngoài không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Vòng tới chính diện, trên cổng chào to lớn, cũng chỉ có hai chữ lớn.

Nội Viện

Cửa nội viện, cũng không có người thủ vệ. Thế nhưng, Vũ Trường Không phía trước hai chữ lớn kia, dù đang chạy rất nhanh nhưng vẫn trong nháy mắt dừng lại, tựa như hai chữ lớn kia nắm giữ vô tận ma lực, khiến cả người hắn đứng bất động tại đó.

Đúng, nơi này chính là nội viện trong truyền thuyết của Sử Lai Khắc học viện, ở trên toàn bộ đại lục có uy danh hiển hách, vô số Hồn Sư ngóng

trông, lại khiến cho toàn bộ Liên Bang vì đó kiêng kỵ. Sử Lai Khắc học viện nội viện.

Chỉ có người thực sự đến nơi này mới biết, đây là một địa phương thoạt nhìn tựa như công viên. Màu xanh lục hầu như bao trùm toàn bộ khu vực.

Nơi này xưa nay đều không cần có người bảo vệ, nội viện, đơn giản hai chữ này cũng đã đủ rồi.

"Sư huynh." Thẩm Dập đuổi theo, đứng ở bên cạnh hắn.

"Ta không có tư cách làm sư huynh ngươi, không cần gọi như thế, để lão sư nghe được, ngươi sẽ bị trừng phạt." Vũ Trường Không nói. Đối mặt "Nội Viện" hai chữ, hắn đầu gối uốn cong, cứ như vậy quỳ xuống.

Bạch y lam kiếm thường ngày lạnh lùng kiêu ngạo như vậy, trong nháy mắt này, lại như núi đổ, quỳ rạp xuống trước mặt hai chữ "Nội Viện".

Thẩm Dập trong lòng run lên bần bật, nhưng nàng cũng không khuyên bảo. Hít sâu một hơi, hướng về Vũ Trường Không trầm giọng nói rằng: "Sư huynh, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi mời lão sư." Nói xong. Nàng nhanh như gió vọt vào bên trong.

Ngã quỵ ở trên mặt đất, ánh mắt phức tạp của Vũ Trường Không dần bình tĩnh lại, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo mùi của cỏ cây thơm ngát. Đó là một loại hương vị chỉ thể ở Sử Lai Khắc mới có thể cảm nhận được.

Mùi cỏ cây thơm ngát mang theo vài phần ướt át, ở đây, mãi mãi cũng sẽ khiến người ta cảm thấy thư thái an tĩnh vô cùng.

Trở về, 13 năm, 13 năm trôi qua, cho tới tận hôm nay, rốt cục mình đã trở về.

Quỳ gối nơi này. Vũ Trường Không lại xem đó là chuyện đương nhiên.

Mình của 13 năm trước, kích động, kiêu ngạo cỡ nào? Mà mình của 13 năm sau, coi như đã nghĩ thông suốt tất cả, nhưng mà mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn sao?

Băng Nhi, xin lỗi, lão sư, xin lỗi. Hết thảy đều là sai lầm của ta.

Băng Nhi, nàng chờ ta, ta nhất định sẽ làm cho tên của nàng hoàn chỉnh xuất hiện ở trên Đấu Khải của ta, để nàng vĩnh viễn ở cùng ta.

Chỉ cần là tâm nguyện của nàng, ta đều sẽ không tiếc tất cả giúp nàng hoàn thành.

Thời gian phảng phất trôi qua rất chậm, lại tựa hồ như trôi qua cũng rất nhanh, trong lúc Vũ Trường Không đã hoàn toàn miên man trong hồi ức của mình. Thẩm Dập quay về.

Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, khi nàng đi tới trước người Vũ Trường Không, bước chân không tự chủ bỗng chậm lại.

Rốt cục, nàng lấy hết dũng khí, trở lại trước mặt hắn.

"Lão sư…lão sư ngài không muốn thấy ngươi." Thẩm Dập âm thanh hơi hơi run rẩy.

"Ừm. Cảm tạ." Vũ Trường Không thấp giọng trả lời, cả người hắn đều có vẻ rất bình tĩnh. Vẫn như trước quỳ ở đó, không nhúc nhích.

Thẩm Dập trong ánh mắt lóe lên một tia giãy dụa, nhưng rốt cục vẫn nói rằng: "Lão sư nói, cứ để hắn quỳ ở đó."

Vũ Trường Không thân thể chấn động mạnh một cái, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thẩm Dập, ở trong mắt hắn, càng lóe lên một tia kinh hỉ.

Thân thể của hắn thậm chí có chút khẽ run rẩy, bởi vì theo sự thấu hiểu của hắn với vị kia, lão sư tức giận tuyệt không phải là chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là không thèm nhìn! Lão sư còn tức giận, chí ít chứng minh, mình còn có cơ hội.

"Đa tạ ngươi, Thẩm Dập." Vũ Trường Không mím mím miệng, quỳ ở đó, ưỡn ngực.

Thẩm Dập thấp giọng nói: "Sư huynh, ngươi trước tiên cứ quỳ ở nơi này, kỳ thực, tính cách của lão sư ngươi cũng biết, ngài chỉ là ngoài cứng trong mềm. Vừa rồi ta nói với ngài ngươi trở về, lão sư trong nháy mắt toát ra vẻ mặt kinh hỉ, muốn giấu cũng không giấu được. Ngài vẫn là rất quan tâm, rất

quan tâm đến ngươi. Ta sẽ cố gắng đi khuyên nhủ ngài ấy nhiều hơn, người nhất định sẽ tha thứ cho ngươi."

Vũ Trường Không nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ta không có tư cách để lão sư tha thứ, nhưng những tên đệ tử của ta liền nhờ ngươi giúp đỡ."

"Ừm." Thẩm Dập đáp ứng một tiếng, xoay người, một lần nữa đi vào trong nội viện.

...

"Trời sắp sáng, Vũ lão sư làm sao vẫn còn chưa quay trở lại?" Tạ Giải có chút lo lắng đi qua đi lại ở trong phòng. Vũ Trường Không sau khi rời đi, đã từng nhắn một tin nhắn trở về, nói hắn đi ra ngoài làm việc, yêu cầu bọn họ ở trong phòng của hắn, Đường Vũ Lân ở trong phòng tắm minh tưởng sâu, ai cũng không được quấy rầy hắn.

Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người đều ở lại trong phòng Vũ Trường Không minh tưởng, đồng thời cũng chờ đợi Đường Vũ Lân tỉnh lại từ trong tu luyện.

Bọn họ đã từng xuyên qua khe cửa liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân, nhưng thời điểm nhìn thấy hắn khỏa thân ngâm người trong bồn nước tu luyện, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn nhất thời đỏ bừng mặt.

Cổ Nguyệt động tác thứ nhất là che mắt của Hứa Tiểu Ngôn, sau đó bản thân nàng thì lại trợn tròn mắt xem đi xem lại, trong con ngươi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Sau đó các nàng liền bị Tạ Giải kéo sang một bên, lấy lý do nam nữ thụ thụ bất thân, cướp đoạt tư cách ngắm Vũ Lân khỏa thân của các nàng.

Hiện tại Đường Vũ Lân vẫn như trước nằm trong trạng thái kỳ quái kia, Vũ lão sư lại đi ra ngoài chưa về. Trong lòng Tạ Giải đã có thêm chút bối rối.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm muốn bồi tiếp Đường Vũ Lân, nhưng mà nếu như có thể dự thi sát hạch, đương nhiên vẫn là tốt hơn! Bọn họ năm nay đã quá 13 tuổi, lại thêm 3 năm chính là 16 tuổi. Khi đó, bọn họ còn không có tư cách trở lại tham dự sát hạch của Sử Lai Khắc học viện. Vì lẽ đó, đây là cơ hội duy nhất của bọn hắn. Bỏ qua, cả đời cũng không thể trở lại.

Cổ Nguyệt khoanh chân ngồi ở trên ghế, trong ba người, nàng là người trầm ổn nhất. Từ khi nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân khỏa thân ngâm người ở trong bồn tắm, nàng thường thường sẽ toát ra vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Chờ xem." Hứa Tiểu Ngôn thâm thúy nói, "Tạ Giải, ngươi đừng có đi qua đi lại nữa có được hay không. Chúng ta không phải cũng đã quyết định rồi sao? Nếu đã quyết định, dù chúng ta coi như không có tham gia sát hạch, cũng coi như là đi du lịch đến Sử Lai Khắc học viện mà thôi. Ngược lại cũng là một kỳ nghỉ. Chờ đội trưởng tỉnh lại, chúng ta sẽ cùng nhau ở Sử Lại Khắc học viện chơi vài ngày. Cùng lắm là bắt hắn trả tiền là được rồi. Hắn bình thường keo kiệt như vậy, tính tiền nhất định sẽ thịt đau. Hì hì."

Tạ Giải nghe xong lời của nàng, biểu hiện trên mặt cũng không khỏi trở nên quái lạ hơn, không phải sao? Bình thường Đường Vũ Lân vốn rất tiết kiệm, ngoại trừ những thứ cần phải chi ra, hầu như rất ít khi đi ăn ở ngoài học viên. Với lượng cơm hắn ăn, ở ngoài học viện ăn một bữa, nhất định sẽ đau lòng trong thời gian rất dài.

Trời dần dần sáng, ý tứ nôn nóng vốn có của Tạ Giải rốt cục cũng đã biến mất rồi. Bởi vì hắn biết, coi như hiện tại Đường Vũ Lân khôi phục từ bên trong minh tưởng sâu, cũng đã không kịp. Thời gian không đợi một ai!

Từ nơi bọn họ ở đến Sử Lai Khắc nội thành có một đoạn khoảng cách không hề ngắn, mà sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, chỉ một tiếng nữa đã bắt đầu. Hiện tại lập tức đi ngay cũng không kịp nữa.

Bỏ qua thì bỏ qua, tuy rằng vẫn như trước không cam lòng, nhưng giống như bọn họ đã quyết định vậy, ở trong lòng bọn họ, đồng bạn so với Sử Lai Khắc học viện quan trọng hơn.

Cổ Nguyệt mở hai con mắt, nhìn về phía Tạ Giải, "Sau này không cười nhạo ngươi."

"A?" Đối với nàng đột nhiên nói câu này, Tạ Giải trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

Chương 252: Đột phá phong ấn tầng hai

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Có ý gì?" Tạ Giải nghi hoặc nhìn nàng.

Cổ Nguyệt nói: "Ngươi vẫn được coi như là nam nhân."

Tạ Giải cả giận nói: "Chẳng lẽ nói ngươi trước đây vẫn coi ta là nữ nhân hay sao?"

Cổ Nguyệt "Ha ha!" nở nụ cười, "Nếu người cũng đồng ý như thế thì tùy ngươi vậy."

Hứa Tiểu Ngôn tiến đến bên người Tạ Giải, ôm lấy cánh tay của hắn, nói: "Thì ra chúng ta vẫn là chị em tốt! Nếu không phải là Cổ Nguyệt tỷ nói cho ta, ta còn không biết đấy."

Ba đạo hắc tuyến từ trên trán rơi xuống, Tạ Giải ra sức rút tay của mình ra, "Các ngươi bắt nạt ta, có bản lĩnh thì đi mà bắt nạt Vũ Lân đi. Ta đói rồi, các ngươi bảo vệ hắn đi, ta đi ăn điểm tâm đây. Các ngươi có muốn ta mua về một ít cho các ngươi không?"

Cổ Nguyệt gật gù, không chút khách khí nói: "Ta muốn thịt, bánh màn thầu, nước trái cây, sữa chua. Lại muốn thêm một ít rau dưa."

Hứa Tiểu Ngôn bẻ ngón tay nói: "Ta muốn bánh mì, tương hoa quả, sữa chua, trứng rán, phần hai trứng nha, người ta còn đang trong độ tuổi phát triển đây."

Tạ Giải tức giận: "Vâng, dung mạo ngươi y chang quả trứng rán!" Nói

xong, không đợi Hứa Tiểu Ngôn trả lời, hắn đã chạy như bay ra bên ngoài.

Tạ Giải vừa ra cửa không lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

"Làm sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?" Hứa Tiểu Ngôn lầm bầm một câu đi ra mở cửa. Thời điểm khi nàng mở cửa phòng lại phát hiện ra, ngoài cửa cũng không phải là Tạ Giải, mà là vị nữ tử tóc bạc đã từng tới hôm qua.

"Là cô? Vũ lão sư của tụi em đâu?" Hứa Tiểu Ngôn lập tức hỏi.

Ngoài cửa, thật bất ngờ chính là Thẩm Dập.

Thẩm Dập đi vào trong phòng, "Vũ lão sư của các ngươi không có chuyện gì, đang ở học viện bên kia giúp các ngươi khơi thông quan hệ đấy. Đội trưởng của các ngươi tỉnh hay chưa?"

Hứa Tiểu Ngôn lắc lắc đầu, "Vẫn chưa."

Thẩm Dập than nhẹ một tiếng, "Vậy thì chờ chút đi. Chờ hắn tỉnh rồi, ta mang bọn ngươi đi qua."

Hứa Tiểu Ngôn sửng sốt một chút, "Dẫn chúng em đi qua? Nhưng mà hiện tại thời gian đã không còn kịp ạ?!"

Thẩm Dập khẽ mỉm cười, sờ sờ đầu của nàng, giống y chang như lúc Vũ Trường Không sờ đầu nàng vậy, "Không sao. Vũ lão sư của các ngươi đã giúp các ngươi khơi thông quan hệ, tuy rằng có khả năng quá trình sát hạch sẽ càng thêm khó khăn một chút, nhưng cuối cùng cũng coi như là tranh chủ cho các ngươi thêm một chút cơ hội. Chờ đội trưởng của các ngươi tỉnh lại, chúng ta liền đi qua."

"Có thật không? Thật là quá tốt rồi. Vũ lão sư vạn tuế!" Hứa Tiểu Ngôn nhảy cẫng lên vui sướng.

Mặc dù bọn hắn đồng ý vì Đường Vũ Lân mà từ bỏ cơ hội khảo hạch lần này, nhưng nếu như có thể không bỏ qua cơ hội này, không thể nghi ngờ vẫn là tốt nhất! Một đời chỉ có một cơ hội duy nhất đó nha!

Cổ Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thẩm Dập, nàng cũng không hề nghĩ tới, bọn họ vẫn còn có khả năng tham gia cuộc thi. Cũng có mấy phần cảm giác

như trút được gánh nặng.

Phòng tắm.

Đường Vũ Lân đang ở trong bồn nước. Nước trong bồn đã sớm không còn nóng bỏng như trước, nhưng do ảnh hưởng từ nhiệt độ cơ thể hắn nên vẫn khá ấm áp.

Sương mù vàng nhạt trong không trung trở nên càng thêm nồng nặc, từ bên ngoài mà xem, chỉ có thể mông lung nhìn thấy một phần thân thể của hắn.

"Ta thành công rồi sao?" Bên trong thế giới tinh thần của hắn, Đường Vũ Lân lại xuất hiện ở trong không gian kỳ dị kia.

Cùng thời điểm lần đầu đột phá phong ấn mà so ra, quá trình lần này có thể dùng từ nước chảy thành sông để hình dung vô cùng thích hợp. Ngoại trừ cảm giác nóng bỏng lúc đầu khiến hắn có cảm giác mình sắp bị biến thành món Vũ Lân Hấp Linh Quả ra, sau khi hắn dần khôi phục như cũ từ trong cảm giác nóng bỏng đó, cảm nhận được trong cơ thể mình huyết mạch sau khi biến hóa điên cuồng phun trào. Cảm giác thống khổ liền giảm bớt đi nhiều.

Sau đó hắn liền bắt đầu tiến vào trong một loại cảm giác kỳ dị.

Cùng lần thứ nhất đột phá tương tự, ở trong toàn bộ quá trình đột phá, chính hắn cũng không có cảm thụ quá mức rõ ràng. Chẳng qua là cảm thấy thân thể của chính mình tựa như đột phá cái gì đó cách trở, sau đó liền bị sóng to gió lớn nhấn chìm.

Thời điểm lần thứ nhất đột phá phong ấn, cảm giác bị nhấn chìm thống khổ dị thường, loại cảm giác thân thể phảng phất bất cứ lúc nào cũng bị căng cứng thực sự dằn vặt hắn muốn sống muốn chết.

Nhưng lần này lại không giống, tuy rằng vẫn hơi trướng như trước, nhưng cũng không thống khổ đến vậy. Toàn bộ quá trình tựa hồ cũng ở trong phạm vi khống chế.

"Đúng, ngươi đã thành công." Âm thanh vui mừng của Lão Đường vang lên.

Quang ảnh lóe lên, Lão Đường xuất hiện ở trước người hắn cách đó không xa. Không biết tại sao, Đường Vũ Lân cảm thấy, Bóng người của Lão Đường hiện tại tựa hồ trở nên ngưng thực hơn một chút.

Lão Đường mỉm cười nói: "Cảm giác làm sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Cũng còn tốt. Không thống khổ như lần đầu tiên."

Lão Đường nói: "Điều này là bởi vì chính ngươi đã tích lũy không ngừng. Ba năm qua, cảnh giới thân thể của ngươi tăng lên rất nhanh, hồn lực cũng tăng lên không tệ, đặc biệt là hồn lực sau khi trải qua áp súc. Tất cả phương pháp tu luyện mới của ngươi đều giúp hồn lực củng cố thân thể, do đó ôn dưỡng kinh mạch của ngươi, giúp sức chịu đựng của kinh mạch càng mạnh hơn. Đồng thời, phẩm chất 4 loại linh vật ngươi tìm được lần này cũng rất cao. Cho nên mới có thể thuận lợi hoàn thành đột phá như thế."

Đường Vũ Lân mừng rỡ nói: "Quá tốt rồi! Cuối cùng cũng coi như là không uổng phí khí lực. Lão Đường, vậy sau khi ta đột phá, thân thể sẽ có biến hóa gì đây? Ta còn nhớ, ngài lần trước đã nói, ta sẽ có kinh hỉ đúng không?!"

Lão Đường nói: "Đúng, sẽ có kinh hỉ. Nhưng cần chính ngươi tự đi lĩnh hội, bất quá, ta kiến nghị ngươi trước tiên không nên cân nhắc những vấn đề này. Điều trước tiên ngươi nên cân nhắc là thời điểm tương lai không xa, ngươi sẽ đột phá đạo phong ấn thứ ba."

Đường Vũ Lân cười nói: "Cái đó đến tận năm 20 tuổi mà. Còn những 6 năm thời gian, ta có dư thời gian để chuẩn bị."

Lão Đường nói: "Ai nói với ngươi 20 tuổi mới cần đột phá đạo phong ấn thứ ba?"

Đường Vũ Lân sững sờ, "Chẳng lẽ không đúng sao? Đạo thứ hai phong ấn cùng đạo thứ ba phong ấn cách nhau 5 năm, ta đột phá thế này xem như là khá sớm! 15 tuổi, thêm 5 năm nữa là 20 tuổi."

Lão Đường lắc lắc đầu, "Không, cũng không phải tính như vậy. Nói chuẩn xác, đạo phong ấn kế tiếp của ngươi nhất định phải hoàn thành đột phá trước năm 16 tuổi. Nói cách khác, ngươi còn có thời gian 3 năm nữa để chuẩn bị cho một lần đột phá. 15 tuổi đột phá đạo phong ấn thứ hai là thời

gian trễ nhất, mà càng sớm đột phá, việc ngươi đối mặt với đạo phong ấn tiếp theo sẽ càng dễ dàng hơn một chút. Mà thời gian để đột phá đạo phong ấn tiếp theo, sẽ tính từ thời gian lần gần nhất ngươi đột phá mà tính tới. Vì lẽ đó, ngươi chỉ có 3 năm."

Đường Vũ Lân ngơ ngác nói: "Chẳng lẽ nói, sau này khoảng cách thời gian giữa những lần đột phá phong ấn đều sẽ rút ngắn lại?"

Lão Đường nói: "Đúng, mỗi lần đều sẽ rút ngắn. Vì lẽ đó, áp lực tương lai ngươi phải đối mặt sẽ lớn vô cùng, hiện tại vừa mới chỉ bắt đầu."

Sự vui sướng của Đường Vũ Lân bởi vì đột phá đạo phong ấn thứ hai nhất thời biến mất hoàn toàn. Nếu như thời gian mỗi lần đột phá phong ấn đều rút ngắn đi, tổng cộng 18 đạo phong ấn, đến tột cùng, tốc độ còn nhanh cỡ nào đây! Mà một khi không cách nào đột phá phong ấn, chính mình sẽ phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết.

"Thời gian ngắn nhất để đột phá phong ấn trong tương lai là bao lâu?"

Lão Đường trầm giọng nói, "Tương lai mỗi một đạo phong ấn sẽ rút ngắn 3 tháng. Chờ sau khi ngươi đột phá đến chín đạo phong ấn, nhất định phải một năm đột phá một đạo phong ấn. Mãi cho đến khi đột phá toàn bộ phong ấn mới được."

Đường Vũ Lân hít vào một ngụm khí lạnh, sau chín đạo phong ấn, hàng năm đều phải đột phá một đạo? Chuyện này…thật sự là mình có thể làm được sao?

Tuy rằng trước sau đột phá được hai đạo phong ấn, nhưng đến hiện tại hắn mới rõ ràng, 18 đạo phong ấn này đem lại áp lực cho mình lớn đến bao nhiêu.

"Ta hiện tại sẽ nói cho ngươi biết những loại linh vật cần chuẩn bị cho lần đột phá phong ấn tiếp theo. Đồng thời, ngươi nhớ kỹ, trong vòng ba năm tới tu vi bản thân ngươi tăng lên càng nhiều, rèn luyện đối với thân thể càng nhiều, thời điểm đột phá sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cũng giống như lần này vậy. Nhưng nếu như ngươi chuẩn bị không đủ đầy đủ, như vậy, sẽ phải đối mặt với thử thách, thậm chí…"

Đường Vũ Lân yên lặng gật gật đầu, hắn đương nhiên biết phía sau của hai

chữ “thậm chí…” là cái gì.

Tên gọi vài loại linh vật xuất hiện ở trong đầu hắn. Đường Vũ Lân chú ý tới đầu tiên chính là tiền tố, may là, vẫn là Thiên Niên. Hắn thật sự sợ lần này linh vật trực tiếp xuất hiện yêu cầu Vạn Niên, nếu vậy đúng là muốn đòi mạng của hắn.

Chương 253: Cuộc thi xuất phát!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đi thôi, tiếp tục cố lên!"

Trời đất quay cuồng, thế giới trước mắt đã biến mất, hết thảy quang ảnh bên trong tan biến hầu như không còn.

Có chút hàn ý từ bên ngoài cơ thể truyền đến, Đường Vũ Lân theo bản năng mở hai mắt ra, thình lình phát hiện mình đang ở trong bồn tắm, hàn ý là do nước lạnh bên trong bồn tắm truyền đến. Bất quá đối với hắn mà nói, điều này cũng chỉ đem lại một ít cảm giác mát mẻ mà thôi.

Cúi đầu nhìn lại thân thể của mình, nhìn qua cũng không hề có sự khác biệt. Sau hàn ý chính là cảm giác đói bụng, thật đói! Chính mình cũng không biết lần này đột phá đã phải mất bao lâu.

Từ trong nước đứng dậy, Đường Vũ Lân bước ra khỏi bồn tắm lớn, xoa xoa thân thể sau đó mau chóng mặc vào y phục của chính mình. Hắn hiện tại chỉ muốn mau mau tìm ít đồ ăn, thực sự là đã đói gần chết.

Thời điểm Đường Vũ Lân đẩy cửa ra khỏi phòng tắm, không khỏi sợ hết hồn.

Trong phòng ngồi đầy đủ bốn người, không có Vũ lão sư, còn có thêm một cô gái tóc trắng xa lạ.

Thời điểm lúc trước ở Thiên Hải Thành, Đường Vũ Lân cũng chưa từng nhìn thấy Thẩm Dập.

"Ngươi rốt cục cũng tỉnh rồi!" Tạ Giải chỉ bước một bước đã đến bên hắn.

"Như thế nào, tỉnh đúng lúc đúng không?" Nhìn thấy bọn họ, phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lân chính là hiện tại cuộc thi hẳn là vẫn chưa bắt đầu, nếu không, bọn họ cũng sẽ không ở đây.

Tạ Giải tức giận: "Đúng cái con khỉ! Chúng ta đã chậm mất rồi!"

"A?" Đường Vũ Lân lấy làm kinh hãi, ngay cả cảm giác đói bụng cũng theo đó mà vơi đi phần nào.

"Đi thôi." Thẩm Dập đứng lên, trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lân một chút, xoay người đi ra ngoài.

Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đứng lên, Hứa Tiểu Ngôn hướng về Đường Vũ Lân nở nụ cười xinh đẹp, Cổ Nguyệt tuy rằng mặt không hề cảm xúc, nhưng nhìn ánh mắt của nàng rõ ràng như muốn hỏi dò trạng thái của hắn hiện tại thế nào rồi.

Đường Vũ Lân hướng về bọn họ gật đầu, sau đó thấp giọng hướng về Tạ Giải hỏi: "Vị này chính là…?"

Tạ Giải nói: "Người của Sử Lai Khắc học viện, bạn của Vũ lão sư. Hiện tại chúng ta đã muộn hơn ba giờ, Vũ lão sư đang ở học viện bên kia giúp chúng ta khơi thông quan hệ, chúng ta phải mau qua đó nhanh, hắn là còn có thể kịp tham gia cuộc thi."

"Xin lỗi, đều là do ta không tốt." Cảm giác tội lỗi trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Đường Vũ Lân chau mày. Tất cả những thứ này cũng giống như là hiệu ứng dây chuyền vậy, chính mình nhất thời keo kiệt, không chỉ không tiết kiệm được tiền, trái lại còn mang đến thật nhiều phiền phức, suýt nữa làm lỡ cơ hội sát hạch của mọi người!

Tạ Giải cười ha ha, "Nói những thứ này làm gì? Trước đây ngươi vì chúng ta che ở phía trước, cũng đâu có cần chúng ta nói cảm ơn ngươi? Tình trạng cơ thể của ngươi thế nào rồi? Làm sao mà lại minh tưởng sâu đúng vào lúc này chứ!?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta cũng không biết, trạng thái của ta đúng là rất tốt." Sự tình phong ấn hắn không có cách nào nói ra. Lúc này ngoại trừ

cảm giác đói bụng ra, cảm giác khác của hắn thực sự đều rất tốt. Trong cơ thể dường như tràn ngập sức mạnh, hồn lực cũng rõ ràng có tăng lên; còn tăng lên bao nhiêu thì hắn không biết. Ngược lại khoảng cách đến cấp 30 vẫn còn một đoạn, có vẻ đang ở tầm cấp 27, 28 gì đó. Lần trước đột phá phong ấn cũng không cải thiện hồn lực bao nhiêu, lần này hiển nhiên cũng sẽ không tăng thêm quá nhiều.

Đói bụng cũng có chút ảnh hưởng đến phán đoán của hắn, nhưng hắn có thể cảm thấy sức mạnh của mình chí ít cũng phải tăng thêm tổng cộng 1/3 trở lên. Với chỉ số trước đó của hắn, tăng lên 1/3 cũng đã là vô cùng ghê gớm.

Kỳ thực Đường Vũ Lân càng chờ mong, sau khi hấp thu Kim Long Vương tinh hoa lần hai, Kim Long Vương huyết thống đến tột cùng sẽ biến hóa như thế nào, còn kinh hỉ Lão Đường nhắc tới sẽ là cái gì?

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm thí nghiệm, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng không kịp.

"Ngươi không định ăn cơm?" Đường Vũ Lân thấp giọng hướng về Tạ Giải hỏi.

Tạ Giải mờ mịt lắc đầu.

Đúng vào lúc này, Cổ Nguyệt đang đi ở phía trước, trở tay đưa một vào đồ vật vào trong tay Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân tiếp nhận, dùng tay sờ một cái liền biết ngay bên trong là cái gì, bánh màn thầu cùng thịt ba rọi nướng. Tuy rằng không tính là đặc biệt nhiều, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có!

Không cần nói cảm tạ với Cổ Nguyệt. Tuy rằng Cổ Nguyệt mấy năm vừa qua vẫn có chút không hòa đồng, nhưng Đường Vũ Lân cùng nàng đã từng trải qua đồng sinh cộng tử, chút chuyện nhỏ này căn bản không cần dùng tới mấy lời lẽ cảm tạ rườm rà.

Ba cái bánh màn thầu, một hộp thịt nướng. Mùi vị cũng không có gì quá đặc biệt, nhưng đối với Đường Vũ Lân hiện tại mà nói, cũng coi như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tốc độ ăn của Đường Vũ Lân ở trên toàn bộ đại lục e rằng cũng đứng hàng đầu, bao đồ ăn to như thế mà chỉ trong chớp mắt hắn đã ăn xong.

Thẩm Dập tự mình lái xe đến. Hồn Đạo Xa hiện đại, bên ngoài phủ sơn xanh thẫm, bên trong có màn hình định vị dẫn đường vô cùng tiên tiến, đậu xịch lại trước mặt bọn họ.

"Lên xe." Thẩm Dập tự mình ngồi ở vị trí lái xe. Tạ Giải vừa muốn ngồi vào ghế sau, lại bị Cổ Nguyệt kéo lại, sau đó đem hắn trực tiếp nhét vào ghế trước.

Hứa Tiểu Ngôn cười trộm ngồi vào một bên phía sau, Cổ Nguyệt lại ngồi chính giữa, còn Đường Vũ Lân ngồi ở bên cạnh nàng.

Tạ Giải trong lòng oán thầm, Cổ Nguyệt cũng thật bá đạo, tính chiếm hữu cũng quá cao, lúc nào cũng muốn ở sát cạnh Đường Vũ Lân!

Cổ Nguyệt mặt không hề cảm xúc, cũng không biểu thị gì cả, Đường Vũ Lân đã quá quen với việc này. Tuy rằng đồ ăn cũng không nhiều, nhưng cũng giúp giảm bớt được phần nào cảm giác đói bụng.

Đúng vào lúc này, hắn cảm giác được Cổ Nguyệt bên cạnh nhẹ nhàng đụng vào hắn một thoáng, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy được nàng đã nhét một lon nước trái cây vào trong tay hắn.

Cảm giác ấm áp nhè nhẹ quanh quẩn trong tim, Đường Vũ Lân hướng về nàng khẽ mỉm cười, mở nước trái cây uống liền một hơi.

Cổ Nguyệt trong mắt cũng lóe lên nét cười, sau đó nàng liền khép đôi mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Tay của hai người tiếp xúc cùng nhau, thân thể Cổ Nguyệt có chút mát mẻ, mà cánh tay Đường Vũ Lân lại tỏa ra nhiệt độ. Bọn họ từ nhiệt độ trên người của nhau, cảm thụ lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, đều có cảm giác thư thái, an bình.

Thẩm Dập lái xe tốc độ rất nhanh, nhưng cũng vô cùng vững vàng, phản ứng của nàng vô cùng nhạy cảm, trong quá trình lái xe căn bản không có lấy một động tác thừa, nhưng vẫn có thể phát huy được toàn bộ ưu thế tốc độ của chiếc Hồn Đạo Xa đời mới của nàng.

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng vút qua, đây là lần đầu tiên Linh Ban bốn người được ngắm nhìn Sử Lai Khắc Thành kể từ khi đến đây.

Sử Lai Khắc Thành thực sự là quá phồn hoa, cũng quá to lớn.

Lúc trước, sau khi Đường Vũ Lân từ Ngạo Lai Thành đến Đông Hải Thành, đã từng có loại cảm giác con mắt không đủ dùng, khi đó hắn thậm chí cho rằng Đông Hải Thành chính là cả thế giới.

Mà hiện tại, sau khi từ Đông Hải Thành đi tới Sử Lai Khắc Thành, hắn lại có cảm giác của năm nảo năm nào…mà lần này chuẩn so sánh lại là Đông Hải Thành.

Đại lục đệ nhất thành thị, đúng là danh bất hư truyền!

Với tốc độ lái xe thần thánh của Thẩm Dập, cũng phải mất đến hơn một tiếng bọn họ mới có thể nhìn thấy địa phương trong truyền thuyết kia.

Tường thành to lớn đầy màu sắc cổ kính, từ xa nhìn lại, tựa như là một con rồng lớn chiếm giữ ở nơi đó. Trên tường cũng không có trang trí đặc thù gì, cũng không có tấm biển biểu hiện tên của nơi này.

Lúc này, ở ngoài cửa thành, một đám đông lớn đang tụ tập. Người người nhốn nháo, phi thường náo nhiệt.

Thẩm Dập không có đi qua cửa chính, mà lại lái Hồn Đạo Xa đi vào một lối đi nhỏ bên cạnh, cũng không biết nàng làm sao tiến lên, chỉ là sau 7, 8 lần chuyển hướng đã đến phía trước mặt tường thành, một cánh cửa nhỏ hiện ra bên trong tầm mắt mọi người.

Thẩm Dập nhấn một cái nút bấm trên xe, cửa nhỏ tự nhiên mở ra, lộ ra một đường đi.

Hồn Đạo Xa gia tốc, lặng lẽ chui vào bên trong đó. Cửa nhỏ khép kín lại, khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Tiếng huyên náo bên ngoài đột nhiên biến thành yên tĩnh, cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng đột nhiên trở nên cổ điển hơn. Dường như xuyên qua cánh cửa kia, bọn họ đã quay trở lại quá khứ.

"Nơi này chính là Sử Lai Khắc học viện sao?" Tạ Giải không nhịn được hướng về Thẩm Dập bên người hỏi.

Thẩm Dập gật gật đầu, "Sử Lai Khắc học viện, cũng được gọi là Sử Lai Khắc nội thành. Là Thành Sử Lai Khắc sớm nhất khi xưa. Sau khi Sử Lai Khắc Thành được mở rộng thêm ra bên ngoài, nơi này liền trở thành phạm vi thuộc toàn bộ học viện. Cả tòa Sử Lai Khắc Thành đều là do học viện quản lý. Vì lẽ đó, nơi này vừa là chỗ học tập của các học viên, cũng là vị trí hạt nhân của cả tòa thành. Chỉ có học viên và những người được học viện tán thành mới có thể tự do ra vào Sử Lai Khắc nội thành."

Nàng ngoài miệng nói chuyện, nhưng tốc độ xe vẫn không hề giảm, vẫn tiếp tục hướng vào bên trong đi tới.

"Bởi vì các ngươi đến muộn, sát hạch của bọn ngươi sẽ khó khăn hơn những thí sinh thông thường rất nhiều. Sát hạch của bọn họ các ngươi cũng phải trải qua, thế nhưng thời gian cho phép cũng sẽ giảm, trong toàn bộ quá trình các ngươi sẽ hầu như không có khả năng nghỉ ngơi. Đồng thời, bởi vì các ngươi đến muộn, dù các ngươi cuối cùng có thể thi đậu vào học viện, cũng chỉ có thể lấy công đọc sinh thân phận ở học viện học tập."

"Công đọc sinh, là có ý gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Thẩm Dập nói: "Ý là nói một dạng hệ vừa học vừa làm, bởi vì toàn bộ chi phí phát sinh của các ngươi ở trong học viện đều phải tự mình gánh chịu."

"A?" Đường Vũ Lân keo kiệt quen rồi, vừa nghe phải bỏ tiền, nhất thời cảm thấy toàn thân không dễ chịu.

Tạ Giải cười ha ha, có chút hơi đắc ý nói: "Không sao, đội trưởng của chúng ta kiếm tiền rất lợi hại, hắn sẽ thanh toán toàn bộ giúp chúng ta."

Đường Vũ Lân đúng là không có cách nào phản bác hắn, ai bảo là bởi vì mình mà mọi người phải đến muộn đây?

Thẩm Dập nói: "Không phải dùng tiền, mà là vì học viện làm công. Dùng công tác để trả cho học phí của các ngươi. Các ngươi cho rằng, Sử Lai Khắc sẽ thiếu tiền sao? Học viên chính thức, tất cả đều được học miễn phí."

Làm công?

Vừa nghe lời này, con mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng lên, hắn xưa nay đều không sợ chịu khổ. Tạ Giải thì lại có vẻ vô cùng đau khổ, ngoác mồm lè lưỡi nói: "Làm cái gì, mà công cái gì cơ?"

Chương 254: Kim Long trấn Hắc Long

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập liếc hắn một cái, "Chờ ngươi đậu khảo thí đã rồi hẵng hỏi ta vấn đề này. Hiện tại còn sớm."

Trong khi nói chuyện, Thẩm Dập giảm tốc độ, xa xa, một quảng trường khổng lồ hiện ra ở trước mặt bọn họ.

So với nền đá trên đường đi của Sử Lai Khắc nội thành không giống, tiến vào phạm vi quảng trường, mặt đất liền đã biến thành màu xám, những viên đá lót nền này rõ ràng lớn hơn Thanh Thạch thông thường nhiều lắm.

Chung quanh quảng trường, là những kiến trúc mái vòm đầy cổ điển. Những kiến trúc này tạo thành một hình bán nguyệt, dùng ánh mắt để ước tính, hình bán nguyệt này có đường kính tuyệt đối vượt quá 1.000 mét, hoàn toàn được lợp bằng đá, mặt trên có đủ loại điêu khắc hoàn chỉnh tựa như thân người.

Ở giữa quảng trường là một hồ nước nhân tạo hình tròn, đường kính hơn trăm mét, bên trong có suối phun ra. Ở giữa hồ là một pho tượng đứng sừng sững.

Đó là một bức điêu khắc nhân loại rất sống động, nhìn thấy hắn, Đường Vũ Lân không khỏi trong lòng hơi động, bởi vì, pho tượng này hắn ở đã từng thấy ở bên trong Đường Môn. Chính là người duy nhất trong lịch sử Đường Môn, tầm quan trọng có thể sáng ngang với tổ tiên Đường Tam, Truyền Linh Tháp Sơ Đại tháp chủ, cũng là Hải Thần Các các chủ của Sử Lai Khắc học viện khi đó, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Xung quanh pho tượng, là những đại Hồn Linh của ngài, suối phun lên tựa như "chúng tinh phủng nguyệt", bảo vệ ở bên cạnh.

Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, được ca tụng là người duy nhất có khả năng hóa thân thành thần ở thời đại thượng cổ! Từ việc nơi này xuất hiện pho tượng của hắn có thể nhìn ra, ảnh hưởng của ngài trên đại lục khi đó to lớn đến mức nào.

Đường Môn có tượng của hắn, nơi này có, Truyền Linh Tháp không thể nghi ngờ cũng có. Đường Vũ Lân trong mắt loé lên vẻ ngóng trông.

"Toà quảng trường này gọi là Linh Băng Quảng Trường. Vào vạn năm trước, khi Sử Lai Khắc ngoại thành bắt đầu kiến tạo, nội thành được bàn giao lại cho học viện xây dựng và quản lý, vì vậy mới có nơi này. Hiện tại nơi này chính là chủ giáo học lâu của Sử Lai Khắc học viện ngoại viện, quảng trường này lấy theo phong hào mệnh danh của người vạn năm trước quát tháo phong vân, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Các ngươi hẳn là đều nghe qua chuyện xưa của ngài, ta cũng không nói nhiều. Đi thôi, theo ta tiến vào lớp học."

Thẩm Dập đơn giản giải thích một câu, đã mang theo bọn họ hướng về tòa nhà hình mái vòm kia đi vào.

Càng lại gần, thân thể của từng pho tượng ở mặt ngoài giáo học lâu cũng có thể thấy được rõ ràng hơn.

"Những điêu khắc nơi này chính là pho tượng của nội viện đệ tử. Phàm là những đệ tử có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện nội viện, đều sẽ được đúc một pho tượng lưu lại nơi này để làm kỷ niệm, đồng thời cũng làm chứng nhân lịch sử của Sử Lai Khắc học viện."

Thẩm Dập nhìn ra sự hiếu kỳ trong lòng bọn họ, lại giải thích thêm một câu. Không đợi Đường Vũ Lân bọn họ quan sát thêm, Thẩm Dập đã dẫn bọn họ đi vào tòa nhà lớn.

Đi vào trong tòa nhà, cảm giác đầu tiên của bọn họ chính là to lớn hùng vĩ, mỗi tầng cao chí ít hơn 10 mét, tổng thể tòa nhà cao khoảng 6 tầng cả thảy. Trên vách tường đều là bút họa. Khung đỉnh cũng thế, tuy răng xanh vàng rực rỡ, nhưng phần nhiều đều mang lại cảm giác trang nhã cổ điển.

Thẩm Dập vừa đi về phía trước vừa nói: "Toà nhà lớn này gọi là Sử Lai Khắc Lâu, các bức bích họa các ngươi thấy, đều là những sự tình mà Sử Lai Khắc học đã trải qua kể từ khi thành lập suốt 2 vạn năm qua"

Đây mới là gốc gác đó! 2 vạn năm gốc gác.

Cảm giác này có thể nào không khiến người khác suýt xoa cho được! Bất kể là Đường Vũ Lân, Tạ Giải, hay là Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, sau khi tiến vào nơi này, đều có loại cảm giác thiêng liêng muốn quỳ bái.

Bọn họ cuối cùng đã hiểu được tại sao Sử Lai Khắc học viện lại được gọi là Thánh Điện của hết thảy các Hồn Sư. Đi tới nơi này, thực sự có cảm giác đang hành hương. Nếu như có thể ở nơi như thế này học tập, sự phát triển của bọn họ có thể tưởng tượng được. Tất nhiên sẽ là những trải nghiệm tuyệt vời cả đời khó có thể nào quên.

Đường Vũ Lân chỉ cảm giác dòng máu trong cơ thể mình như đang sôi trào, hai tay bỗng nắm chặt thành quyền, đồng thời, sự xấu hổ trong lòng hắn cũng càng thêm mãnh liệt, bởi vì do lỗi của mình, suýt chút nữa đã hại tất cả các bạn bè bỏ lỡ cơ hội ghi danh cả đời chỉ có một lần này.

Ở lại chỗ này, nhất định phải cùng các bạn đồng thời ở lại chỗ này!

Tuy rằng chỉ mới đến lần đầu, nhưng ngay lập tức trong đầu hắn cũng đã tràn ngập ý niệm này.

Sử Lai Khắc học viện, là địa phương mà bất kỳ Hồn Sư nào cũng không thể miễn dịch được.

Đi qua khu vực khung đỉnh, leo lên thềm đá tiếp tục thâm nhập sâu vào trong, từ cửa sổ hình vòm hai bên có thể thấy được cỏ cây xanh um bên ngoài, mảnh cây cối dày đặc, cao thấp chập trùng. Các loại thảm thực vật được bố trí tao nhã, nhưng ở một bên khác lại như là khung cảnh tự nhiên được kiến tạo lại mà thành. Căn bản là không có cách nào phán đoán ra chủ giáo học lâu này đến tột cùng rộng lớn bao nhiêu! Kiến trúc mái vòm chính diện lúc trước, rất hiển nhiên chỉ là một phần của nó! E rằng cho dù là hoàng cung trước đây, cũng không thể so sánh được với nơi này.

Chẳng trách lúc trước Thẩm Dập nói Sử Lai Khắc không thiếu tiền, chỉ riêng kiến trúc quy mô như vậy, đã là bao nhiêu tiền rồi?

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, cảm giác cả người đều trở nên khác biệt. Hòa vào nơi này, nhất định sẽ là sự tình tươi đẹp nhất trong cuộc đời.

Lại vòng qua hai đạo hành lang uốn khúc, Thẩm Dập dẫn họ đi tới một đại sảnh hình tròn. Đại sảnh này có chiều cao 20 mét, khung đỉnh vẫn được trang trí bích họa như trước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, thân thể đều không tự chủ run rẩy một thoáng. Tấm bích họa kia tuy rằng cách bọn họ đến 20 mét trên cao, nhưng ngẩng đầu nhìn lại, vẫn như cũ có loại cảm giác thái sơn áp đỉnh.

Bên trong bức họa chỉ có một loại sinh vật, đó là một con Hắc Long to lớn, nó có một đôi mắt màu vàng óng, đôi cánh khổng lồ mở ra, toàn thân phóng thích vầng sáng ám tử sắc, tuy rằng chỉ là họa, nhưng cũng họa cực kỳ sinh động, vảy trên người nó đều có thể thấy được rõ ràng. Áp lực cực lớn cũng bởi vậy mà xuất hiện. Áp lực đó tựa như muốn khiến cho cả không gian sụp đổ.

Phản ứng của Đường Vũ Lân là nhanh nhất, khi hắn cảm nhận được uy thế kia từ trên trời giáng xuống, trong cơ thể nóng lên, khí tức huyết mạch tuôn ra uy dũng. Hắn tựa hồ cảm giác được huyết mạch của chính mình toát lên một ý niệm đầy kiêu ngạo, giúp hắn vẫn có thể đứng thẳng tắp sống lưng, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Cổ Nguyệt phản ứng chỉ đứng sau hắn, thân thể rung động mấy lần, sau khi con ngươi lóe lên chút khiếp sợ liền dần dần khôi phục lại bình thường.

Nhưng Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải lại phản ứng khá chật vật.

Hứa Tiểu Ngôn thân thể run lên, suýt nữa ngã sấp xuống, khắp khuôn mặt đều là vẻ hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Tình huống của Tạ Giải lại càng thêm không thể tả, thân thể hắn loáng một cái liền trực tiếp muốn ngã sấp xuống mặt đất, may là được Đường Vũ Lân kéo lại, lúc này mới không thực sự ngã sấp xuống. Hơn nữa, nói cũng kỳ quái, trong nháy mắt khi hắn bị Đường Vũ Lân kéo, hắn cũng cảm nhận được thân thể mình được khí tức của Đường Vũ Lân bao phủ lấy. Cảm giác sợ hãi đến cực điểm cũng yếu bớt đi rất nhiều, cuối cùng cũng coi như có thể miễn cưỡng đứng vững.

Thẩm Dập không biết từ lúc nào đã biến mất, trong căn phòng lớn này cũng chỉ còn sót lại bốn người bọn họ.

Giữa bầu trời truyền đến áp lực không ngừng tăng cường, tựa như sóng biển.

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, bên cạnh mình, thân thể Tạ Giải kịch liệt run rẩy hơn, tựa như lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Đường Vũ Lân là người thông minh, thời điểm hắn thấy chính mình đã khôi phục lại, liền phát hiện ra Thẩm Dập đã biến mất, hắn lập tức ý thức được, nơi này sẽ không đơn giản như vậy, rất có khả năng là một phần của cuộc thi nhập học của bọn họ.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong mũi Đường Vũ Lân phát ra, nơi sâu xa trong hai mắt của hắn, lóe lên một vệt kim quang nhàn nhạt. Lực lượng huyết mạch trong người trong nháy mắt bị hắn thôi động.

Đường Vũ Lân lập tức cảm giác được, Kim Lân bao trùm toàn bộ lấy cánh tay phải của mình, so với trước đây, sức mạnh rõ ràng lại tăng lên rất nhiều. Quan trọng hơn, lần này hắn có thể tự cảm nhận được khí huyết của chính mình sôi trào.

Vảy lan tràn, từ cánh tay phải tiếp tục lan đến vai phải, tiếp tục lan tràn đến xương quai xanh, ngực phải, lao thẳng đến toàn bộ phía cơ ngực bên phải, đến khi bao trùm toàn bộ phía người bên phải mới ngừng lại. Ngay cả phần cổ bên phải của Đường Vũ Lân cũng có thêm một ít Kim Lân.

Gợn sóng khi huyết cường thịnh nương theo tiếng hừ lạnh kia của hắn bùng nổ, hóa thành một tầng bảo vệ vô hình, đem các bạn bè tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Chương 255: Có tiềm lực tiểu quái vật

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nói cũng kỳ quái, dưới tiếng hừ lạnh này của hắn, khung đỉnh Hắc Văn Cự Long, vốn đang tỏa ra uy áp, bỗng đột nhiên bị suy yếu. Dưới huyết mạch khí tức che chở, Tạ Giải cũng theo đó khôi phục lại bình thường.

Hắn còn chưa cảm giác được khí huyết cường thịnh của Đường Vũ Lân, nhưng cũng có thể cảm thấy, đứng ở bên người Đường Vũ Lân có cảm giác đặc biệt an toàn. Loại cảm giác đó lại như là trời sập cũng có để đỡ được. Chỉ cần ở bên cạnh hắn, tựa hồ tất cả đều không thành vấn đề.

"Ồ." Một tiếng khẽ ồ vang lên. Thẩm Dập từ một trụ đá bên cạnh đi ra, cùng nàng đi ra còn có một ông lão khác.

Ông lão trên người mặc trường bào màu xanh sẫm, trên mặt biểu lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Đường Vũ Lân chằm chằm, "Không sai, có tiềm lực tiểu quái vật. Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy, có thể dùng uy thế của bản thân đứng vững vàng dưới uy áp của Hắc Long Vương."

Đường Vũ Lân bọn họ cũng không biết, bút họa trên đỉnh đầu bọn họ lúc này, chính là do một vị phong hào đấu la am hiểu hội họa của Sử Lai Khắc học viện vẽ nên. Sở dĩ sẽ sản sinh uy thế mãnh liệt như thế, là bởi vì thời điểm hắn tạo nên bức họa, bên trong màu nước đã được bỏ thêm một thứ của Hồn Thú đã từng đứng hàng đầu Tinh Đấu Đại Sâm Lân, màu tươi của Kim Nhãn Hắc Long Vương khủng bố.

Mà dòng máu Kim Nhãn Hắc Long Vương lưu lại kia, chính là được thu thập khi nó chiến đấu cùng một vị đại năng khác của Sử Lai Khắc nhỏ xuống. Vì lẽ đó, bức họa này mới có hiệu quả như vậy.

Đối với học sinh tham dự kỳ thi nhập học, đây là vòng thi sát hạch tinh thần lực. Kiên trì thời gian càng dài, điểm sát hạch tinh thần càng cao.

Ánh sáng trong mắt Thẩm Dập cũng tràn đầy sự kinh ngạc, cho tới nay, trong đoàn đội Linh Ban này, nàng coi trọng nhất cũng chỉ có một người, chính là Cổ Nguyệt. Lại không nghĩ được rằng, vừa mới đi tới nơi này, vừa bắt đầu sát hạch, nàng liền nhìn thấy kinh hỉ, mà kinh hỉ này lại đến từ chính Đường Vũ Lân.

Nàng ở Sử Lai Khắc học viện nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói phòng khách Hắc Long này có thể có người lại dùng khí thế của chính mình khiến Hắc Long Vương uy áp mất đi hiệu lực. Dù những nhân vật có tinh thần lực mạnh mẽ, cùng lắm cũng chỉ có thể đứng vững vàng trước Hắc Long Vương uy thế mà thôi.

"Lý lão, vậy việc cho điểm của bọn họ..."

Lý lão liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Tên tiểu tử này điểm tuyệt đối. Ba người khác...vận may cũng là một phần của thực lực. Vậy mỗi người cho 8 điểm đi!"

"Cảm tạ Lý lão." Thẩm Dập trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Căn bản không cần nàng dặn dò, Đường Vũ Lân bốn người đã hướng về ông lão khom mình hành lễ.

Ông lão khẽ mỉm cười, "Ta cũng là cấp cho trọc thế lão nhân kia mặt mũi. Các ngươi dù gì thì gì, cũng là tới muộn rồi!" Nói xong câu đó, hắn đã xoay người hướng về một bên đi đến. Trước khi đi, hắn còn cố ý nhìn lại Đường Vũ Lân một chút, gật gật đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

"Sát hạch chia làm nhiều hạng, mỗi một hạng cao nhất là điểm tuyệt đối, 6 điểm là đạt tiêu chuẩn. Sau khi hoàn thành toàn bộ các hạng mục, sẽ tính tổng điểm. Thi đơn thất bại sẽ có điểm trừ ngoại ngạch. Thi đơn xuất sắc sẽ có thêm điểm cộng. Vì lẽ đó, hạng thứ nhất của cuộc thi, các ngươi vận khí không tệ." Thẩm Dập rất hài lòng gật gù.

"Đi theo ta."

Thật nhanh, sát hạch hạng thứ nhất cứ như vậy kết thúc sao?

Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân đưa ngón tay cái lên, bọn họ hiện tại cũng đều đã minh bạch, hạng thi sát hạch đầu tiên chính là tinh thần lực. Tinh thần lực càng mạnh, đối kháng uy áp tinh thần tự nhiên cũng có thể kiên trì thời gian dài hơn.

Với tinh lần lực hiện tại của Tạ Giải, trong các Hồn Sư bình thường có thể xem là không tệ, nhưng ở nơi này, tình huống vừa rồi của hắn tuyệt đối là thất bại.

Điểm của Cổ Nguyệt có thể sẽ cao hơn, nhưng tình huống của hắn cùng Hứa Tiểu Ngôn tuyệt đối không đạt đến 8 điểm.

Cửa thứ nhất thuận lợi thông qua, cũng làm cho bốn người đều bỗng cảm thấy phấn chấn. Trong quá trình bọn họ tiến tới, theo bản năng đã biến thành Đường Vũ Lân đi ở trước nhất, Tạ Giải đi theo bên cạnh hắn phía sau một chút. Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đi ở sau cùng. Duy trì trận hình chiến đấu bình thường.

Xuyên qua một đạo hành lang uốn khúc, lại tiến vào trong một toà đại sảnh. Thẩm Dập dừng bước lại, xoay người hướng về bốn người nói: "Các ngươi ở chỗ này chờ một thoáng. Tiếp theo sẽ là đệ nhị sát hạch."

Nàng không có nói nội dung sát hạch là gì, có thể để cho bọn họ tham gia sát hạch đã nói là cực kỳ khai ân rồi. Độ khó của sát hạch sở dĩ nói là càng lớn, là bởi vì họ không cần phải xếp hàng như những thí sinh khác, mà bản thân của quá trình xếp hàng cũng là thêm thời gian nghỉ ngơi rồi. Bọn họ không phải chờ đợi, vậy thì chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân liên tục vượt qua.

Đường Vũ Lân hướng về mọi người liếc mắt ra hiệu, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải không chút do dự liền khoanh chân ngồi dưới đất, điều chỉnh lại trạng thái chính mình. Uy áp tinh thần vừa rồi đối với bọn có cũng có ảnh hưởng nhất định.

Cổ Nguyệt lại hướng về Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, ra hiệu mình không có chuyện gì.

Đúng vào lúc này, bọn họ đột nhiên cảm giác được, toàn bộ ánh sáng trong

đại sảnh đột nhiên tối sầm lại. Tựa như màn đêm buông xuống.

Vào lúc này mới là giữa trưa thôi! Khoảng cách đến buổi tối còn rất lâu.

Trên mặt đất, từng đạo từng đạo tia sáng kỳ dị sáng lên, những tia sáng này đều là màu bạc nhạt, đan xen lẫn nhau, phác hoạ ra một hình ảnh huyễn lệ. Mà khung đỉnh trên đỉnh đầu, cũng sinh ra biến hóa.

Khung đỉnh nơi này, bích hoạ lại vẽ bầu trời đêm, mà thời khắc này, bầu trời đêm phảng phất đã biến thành chân thực, vô cùng vô tận.

Cổ Nguyệt lông mày nhíu lại, Đường Vũ Lân lập tức lay tỉnh Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn vừa mới nghỉ ngơi không lâu.

Đồ án màu bạc trên mặt đất lặng yên không một tiếng động biến mất, hòa vào trong bóng tối. Mà thời khắc này, bọn họ lại như là trôi nổi lơ lửng giữa bầu trời đêm. Tiến vào một thế giới kỳ diệu.

"Nắm tay nhau!" Đường Vũ Lân trầm giọng quát lên, một tay nắm lấy tay Tạ Giải, một tay khác nắm lấy tay Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt nắm tay Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn lại nắm tay Tạ Giải, bốn người làm thành một vòng tròn.

Hai vòng Hồn Hoàn màu tím dưới chân bốc lên, từng cây Lam Ngân Thảo tuôn ra từ trong cơ thể Đường Vũ Lân, quay chung quanh ngoại vi thân thể bốn người, hình thành một tầng phòng hộ.

Ở dưới tình huống không biết đối thủ là ai, điều bọn họ bây giờ có thể làm, đầu tiên là đảm bảo bốn người bọn họ ở cùng nhau, sau đó mới là ứng đối.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng. Cảnh vật xung quanh phát sinh biến hóa kịch liệt.

Thời điểm tia sáng lần thứ hai sáng lên, bọn họ thình lình phát hiện, vẫn là bầu trời đêm như trước, nhưng bọn họ đã xuất hiện bên trong một thảo nguyên rộng lớn.

Chung quanh là tiếng kêu đinh tai nhức óc. Mà ngay trước mặt bọn họ cách đó không xa, một khí tức cường hãn truyền đến.

Đây là nơi nào?

Bốn người vừa định xem thử, thì áp lực cực lớn chính diện đã làm cho bọn họ có chút nghẹt thở.

Chăm chú nhìn lại, bên kia rõ ràng là một con Hồn Thú. Con Hồn Thú này nhìn qua phi thường quái dị, chiều dài quá 10 mét, thân cao quá 5 mét, hình thể cực kỳ khổng lồ, trên đầu có hai cái sừng, một dài một ngắn. Toàn thân đều bao trùm vảy sừng dày nặng tựa như trọng giáp. Một đôi mắt màu đỏ tươi.

"Đại Địa Ma Tê, chí ít 3.000 năm tu vi." Tạ Giải trầm giọng nói rằng.

Trong Thăng Linh Đài rèn luyện, bọn họ xưa nay chưa bao giờ gặp phải loại Hồn Thú này, bởi vì, loại Hồn Thú này cũng không sinh sống ở bên trong vùng rừng rậm, mà là vương giả bên trong đại thảo nguyên.

Địa vị của nó, tuy rằng không bằng Ám Kim Khủng Trảo Hùng bên trong vùng rừng rậm, nhưng cũng tuyệt đối là một loại Hồn Thú cường hãn.

"Hệ Thổ." Cổ Nguyệt đưa ra phán đoán của nàng.

Đường Vũ Lân không hề hé răng, làm ra vài ám hiệu cho đồng đội.

Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn quay người chạy về phía sau, kéo dãn khoảng cách. Tạ Giải thì lại lao nhanh về bên trái.

Ba cành Lam Ngân Thảo óng ánh long lanh quấn bên hông họ, duy trì liên hệ giữa bốn người. Một vệt kim quang lóe lên, trên bả vai của Đường Vũ Lân đã có thêm một con rắn nhỏ.

Tiểu Kim Quang với với ba năm trước đã trưởng thành rất nhiều, hiện tại đã có chiều dài đến một thước năm, thô như cây long nhãn. Vảy màu vàng kim cùng với lớp vảy khi Đường Vũ Lân vận chuyển sức mạnh huyết thống khá giống, cũng là hình thoi, hơn nữa có cảm giác vô cùng sống động. Đôi mắt nhỏ kim quang chớp chớp, óng ánh long lanh.

Nó từ trên vai Đường Vũ Lân quấn quanh xuống toàn bộ cánh tay trái của hắn.

"Hống!" Đại Địa Ma Tê phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, chân trái bước lên trước hai bước, bỗng nhiên tấn công về phía hướng của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không hề sợ hãi, khẽ quát một tiếng, cánh tay phải dĩ nhiên bành trướng, sức mạnh huyết thống vận chuyển. Hắn đang muốn thử xem, sau khi đột phá tầng phong ấn thứ hai, sức mạnh của mình đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào.

Vì lẽ đó, hắn cũng không lui lại, trái lại lại vọt thẳng tới chỗ Đại Địa Ma Tê.

Tạ Giải hiện tại đã vòng sang mặt bên, cùng lúc đó, một mảnh tia sáng màu vàng xuất hiện trên mặt đất phía trước thân thể của Đại Địa Ma Tê.

Bùn đất khiến mặt đất mềm ra, nguyên tố "Thổ" có thể khiến cho đại địa cứng rắn, cũng đồng dạng có thể hóa mặt đất thành đầm lầy, trên tay Cổ Nguyệt sáng lên tia sáng vàng vốn thuộc về Thổ thuộc tính.

Đại Địa Ma Tê hai mắt đỏ rực, tràn ngập sự khát máu. Mắt thấy mình sắp bước vào phạm vi mặt đất mềm, đột nhiên, dưới chân nó phóng thích một tầng ánh sáng vàng vàng. Nhất thời, mặt đất phía trước một lần nữa trở nên cứng rắn hơn, tốc độ nó không giảm chút nào, lao thẳng đến vị trí của Đường Vũ Lân.

Chương 256: Hồn Hoàn màu vàng kim?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân hung hãn vọt tới trước, cả người đột nhiên đứng thẳng lên, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo vụt lên từ mặt đất, chính là Lam Ngân Đột Thứ Trận.

Đại Địa Ma Tê nhảy vào Lam Ngân Đột Thứ Trận, thân thể khổng lồ nhất thời trở nên trì trệ hơn, thế nhưng, thể trọng của nó cực lớn, lực trùng kích cũng quá cường hãn. Lam Ngân Đột Thứ Trận đâm trúng nó, cũng chỉ có thể khiến nó dừng lại, nhưng hiệu quả rung động cao tần nhưng cũng không rõ ràng, ngược lại bị hất ngã một đám lớn.

Nhưng thừa dịp này, Đường Vũ Lân đã đến trước người nó. Tay phải nắm lại, một quyền phủ đầu hướng về Đại Địa Ma Tê đánh tới.

Đại Địa Ma Tê gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống, hai chiếc sừng nhắm về hữu quyền của Đường Vũ Lân đánh tới.

Bên trong Hồn Thú cùng cấp bậc, nếu như tiến hành sức mạnh bài danh, Đại Địa Ma Tê tuyệt đối có thể xếp vào 03 vị trí đầu, mà Ám Kim Khủng Trảo Hùng tuy rằng lực lớn, thực lực tổng hợp cường hãn, nhưng trên thực tế, sức mạnh của nó ở cùng cấp bậc cũng chỉ tiến vào 10 vị trí đầu mà thôi.

"Ầm!" Đường Vũ Lân chỉ cảm giác mình như bị một chiếc chiến xa tông trực diện, cánh tay tê dại một hồi, thân thể cũng bay ngược ra ngoài như đạn pháo. Nhưng trong lúc bay ra, một dây Lam Ngân Thảo đã kịp quấn quanh cổ của Đại Địa Ma Tê.

Đại Địa Ma Tê cũng bị một quyền này của hắn đánh cho khựng lại một

chút, một sừng giương lên. Tuy rằng chỉ là như vậy, nhưng Đường Vũ Lân cũng đã có thể tự hào.

Phải biết, Đại Địa Ma Tê khủng bố, phần lớn đều về phương diện sức mạnh.

Đường Vũ Lân thân trên không trung, đơn giản quan sát bốn phía một lần. Nơi này có vẻ rất giống một nơi được mô tả trong một quyển sách cổ, Đấu Hồn Tràng, thuộc về thời đại viễn cổ.

Vào thời điểm đó, Hồn Sư sẽ ở một vài Đại Đấu Hồn Tràng tham gia thi đấu cùng Hồn Thú hoặc là Hồn Sư, từ đó thu hoạch được lợi ích.

Nơi này có loại cảm giác đó. Sức mạnh của Đại Địa Ma Tê này thật là khủng khiếp, hơn nữa nhìn có vẻ sức phòng ngự của nó cũng vượt qua Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Chỉ là uy lực công kích không đủ mà thôi.

Lôi kéo Lam Ngân Thảo, Đường Vũ Lân đã nhanh như tia chớp bay trở về, mà vào lúc này, Tạ Giải đã lặng yên không tiếng động vòng tới bên cạnh Đại Địa Ma Tê, bắn người lao lên, đệ nhị Hồn Hoàn lóe sáng, Quang Long Bão Táp phát động.

Tạ Giải kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú. Hắn đương nhiên nhìn ra được, con Đại Địa Ma Tê này bản thân sức phòng ngự cực cao, vì lẽ đó, hắn lựa chọn Quang Long Bão Táp chính là công kích vào một điểm.

Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư lực công kích ở trong cùng cấp bậc có sức bạo phát mạnh nhất. Tạ Giải cũng không ngoại lệ.

Đại Địa Ma Tê vừa định tiếp tục truy kích Đường Vũ Lân, đã bị hắn đánh trúng.

Quang Long Bão Táp đương nhiên còn chưa đủ sức phá vỡ lớp vảy của nó, nhưng khiến cho nó chịu cảm giác đau nhói không dễ chịu chút nào. Chỉ cần làm được điểm này, mục đích của Tạ Giải cũng đã đạt được.

Đại Địa Ma Tê bị đau, chân phải bỗng nhiên giơ lên, lại hung hãn hạ xuống. Mà đúng lúc này, dây leo Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân từ trên không trung dàn hồi, tay phải hắn run lên, cây Lam Ngân Thảo bên hông Tạ Giải nhất thời truyền ra một nguồn sức mạnh, kéo ngược Tạ Giải

từ trên không trung trở về.

"Oanh ——" Chân trước của Đại Địa Ma Tê dậm xuống đất, một vòng ánh vàng chói mắt lan tỏa ra ngoài, sức mạnh đầy kinh khủng kia tỏa ra đến đường kính 50 mét mới dần dần thu hồi lại. Hầu như đã suýt đến được vị trí Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Chiến Tranh Thượng Đẳng! Hồn kỹ công kích quần thể của Đại Địa Ma Tê, hơn nữa còn có chứa hiệu quả gây choáng nguy hiểm.

Đường Vũ Lân động tác đã rất nhanh rồi, nhưng Tạ Giải vẫn bị dính phải một chút. Hắn nhất thời cảm giác được toàn thân kịch liệt rung động, thân thể mất cảm giác. Hắn vội thôi thúc hồn lực, điều chỉnh trạng thái cơ thể.

Mà cùng lúc đó, Đường Vũ Lân đã lợi dụng phản lực bay lên trên đỉnh đầu Đại Địa Ma Tê. Tay phải hắn tung ra, Kim Lân bao trùm, tay phải hóa thành trảo, biến ảo thành công kích mạnh nhất Kim Long Trảo.

Đối phó Đại Địa Ma Tê vấn đề lớn nhất là phá vỡ lớp phòng ngự của nó, nhưng Đường Vũ Lân lại rất tự tin vào bản thân mình. Kim Long Trảo vốn có đặc hiệu Nát Tan, chỉ cần có thể phá tan được công kích mặt ngoài của nó, đánh bại con vật cồng kềnh to xác này chỉ là vấn đề thời gian.

Thế nhưng, tình huống khiến Vũ Lân bất ngờ bỗng xuất hiện.

Trong chớp mắt khi Kim Long Trảo xuất hiện, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác như khí huyết toàn thân sôi trào, cả người giống như bùng cháy lên ngọn lửa. Hai Hồn Hoàn màu tím trên người bỗng biến mất, thay vào đó là một Hồn Hoàn màu vàng kim.

Hồn Hoàn màu vàng kim?

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này xuất hiện, Hứa Tiểu Ngôn, Cổ Nguyệt vốn đang chuẩn bị hồn kỹ tất cả đều ngẩn ra, khiến hồn kỹ chậm một nhịp. Mà giữa không trung Tạ Giải mới vừa khôi phục lại năng lực hoạt động, đang chuẩn bị tiếp tục nhiệm vụ phân tán sự chú ý của địch thủ, con mắt cũng theo bản năng trợn to.

Ánh sáng Hồn Hoàn màu vàng kim tỏa sáng. Khiến toàn thân Đường Vũ Lân đều phủ lên một tầng rực rỡ màu hoàng kim, Kim Lân trên tay phải

vốn màu vàng nhạt cũng thuận theo đó biến thành màu vàng tươi, Kim Long Trảo cũng vậy.

Từng luồng lực lượng khí huyết mãnh liệt chen chúc tràn ra, khiến cho Đường Vũ Lân cảm giác được sức mạnh của mình trong nháy mắt tăng lên dữ dội.

"Oanh ——" Đại Địa Ma Tê húc đầu, Đường Vũ Lân lại một lần nữa bay ra ngoài.

Sức mạnh cùng thân thể đột nhiên xuất hiện biến hóa, khiến cho hắn có chút chưa kịp thích ứng, nên bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất, chỉ có thể dùng Kim Long Trảo miễn cường chặn lại một sừng của Đại Địa Ma Tê.

So với chấn động mãnh liệt lúc nãy, lần này, thân thể Đường Vũ Lân có cảm giác tốt hơn nhiều rồi, ít nhất thì cánh tay phải cũng không truyền đến cảm giác mềm yếu.

Nhìn tầng kim quang này xuất hiện trên người mình, vẻ mặt của hắn cũng không khỏi trở nên cổ quái. Đúng lúc này, Cổ Nguyệt đã gấp giọng hô hoán: "Cẩn thận."

Mặt đất, tia sáng màu vàng phun trào, tảng lớn đột thứ xuất hiện quanh phạm vi thân thể Đường Vũ Lân. Hắn đang trên đà rơi xuống đất, không thể tránh khỏi.

Thế nhưng, tình cảnh quái quỷ xuất hiện, khi lớp đột thứ này đâm trúng cơ thể hắn thì, hào quang màu vàng kim bên ngoài và lớp da của hắn dung hợp lại cùng nhau, tuy rằng va chạm giữa không trung, nhưng cũng không thể xuyên thủng cơ thể của hắn.

Cảm giác đau thấu tim gan truyền đến, khiến cho Đường Vũ Lân không nhịn được rên lên một tiếng, nhưng hắn cũng theo đó tỉnh ngộ.

Hào quang màu vàng óng này, tựa hồ giúp tăng cường cường độ thân thể của ta?

Cái này chẳng lẽ chính kinh hỉ mà Lão Đường lúc trước nói qua sao?

Không kịp suy nghĩ thêm, thân thể của hắn trên không trung xoay tròn một

vòng, tay phải kéo lấy Lam Ngân Thảo đang quấn lấy Đại Địa Ma Tê, lần thứ hai bay lên như chim diều hâu, hướng về Đại Địa Ma Tê nhào tới.

Trong hết thảy các nguyên tố thuộc tính, thuộc tính "Thổ" là am hiểu phòng ngự nhất, cũng là vững chắc nhất. Hầu như không có thuộc tính nào có thể toàn diện khắc chế thuộc tính "Thổ".

Vì lẽ đó, Đại Địa Ma Tê mới khó đối phó như vậy, phòng ngự của nó thật sự quá kinh người.

Trợ giúp của đồng đội cuối cùng cũng đã tới. Thân thể Tạ Giải trên không trung lắc một cái, trong nháy mắt đã biến ảo thành ba người giống nhau như đúc. Ba bóng người đồng thời đánh về những vị trí khác nhau. Trong hư ảo, lại có ba bóng người khác như ẩn như hiện. Này ba đạo này lại là ẩn hình.

Chỗ cường hãn nhất của Ảnh Long Chủy, chính là ở tính bí mật của nó. Lúc này, Tạ Giải thi triển đúng là đệ tam hồn kỹ của hắn, hơn nữa còn là tổ hợp đệ tam hồn kỹ, Song Long Phân Thân.

Quang Long Phân Thân có thể phân ra ba bóng người, Ảnh Long Phân Thân cũng đồng dạng có thể chia ra làm ba nhân ảnh. Tổng cộng sáu tên Tạ Giải, đồng thời từ sáu phương hướng, hướng về Đại Địa Ma Tê phát động công kích.

Trong đó hai bóng người trước mặt, trực tiếp công kích hai mắt của Đại Địa Ma Tê. Bất luận thân thể của nó năng lực phòng ngự mạnh bao nhiêu, đôi mắt vẫn luôn là điểm yếu.

Đại Địa Ma Tê theo bản năng nhắm mắt lại, dùng mi mắt dày nặng của mình để chống đỡ công kích của Tạ Giải.

Song Long Phân Thân cần sự khống chế cùng hồn lực quá nhiều, với tình huống của Tạ Giải hiện tại, không có cách nào sử dụng những công kích khác, nhưng sáu bóng người đồng thời công kích cũng đã đem lại đầy đủ tác dụng quấy nhiễu.

Không chỉ có như vậy, một đạo tinh quang đột nhiên xuất hiện ở dưới chân Đại Địa Ma Tê, ánh sao óng ánh, từng tầng từng tầng xiềng xích quấn quanh mà lên. Thân thể của Đại Địa Ma Tê vốn đang định nhắm vào Cổ

Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn nhất thời dừng lại. Thân thể cao lớn giống như là bị cố định ở trên mặt đất. Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng với thể trọng của nó, bỗng bị khựng lại như vậy, thân thể khổng lồ nhất thời có chút mất đi trọng tâm, khuynh đảo về phía trước.

Bầu trời là tinh không, chí ít là ở thế giới trước mắt này, bọn họ vẫn ở trong không gian tương tự như buổi tối. Vì lẽ đó, Tinh Luân Băng Trượng biến dị xuất hiện, Tinh Luân Băng Liên đặc hiệu - khóa tuyệt đối - đã thành công.

Chương 257: Huyết thống hồn kỹ, Hoàng Kim Long Thể

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phải biết, lúc trước ngay cả Vũ Trường Không cường giả đến tầng thứ kia còn ăn thiệt thòi dưới hồn kỹ này của Hứa Tiểu Ngôn, chứ đừng nói chi là con Đại Địa Ma Tê trước mặt này.

Cổ Nguyệt lại không phát động công kích, vốn là nàng đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng vào lúc này, nàng lại thu hồi hồn lực, cũng thu hồi Hồn Hoàn của mình lại.

Hứa Tiểu Ngôn sau khi thoát khỏi trạng thái giật mình khi nãy, việc nắm bắt thời cơ của nàng xưa nay đề không cần lo lắng. Trong chớp mắt khi Đại Địa Ma Tê bị Tinh Luân Băng Liên chế trụ, chính là lúc Đường Vũ Lân đã đến trên đỉnh đầu của nó.

Kim Long Trảo vàng rực hung hãn hạ xuống, mục tiêu chính là chỗ tiếp giáp giữa gáy và đầu của Đại Địa Ma Tê.

Cái tên này sức phòng ngự thật sự là quá mạnh mẻ, Đường Vũ Lân cũng không biết được công kích mình có xuyên được đến xương sọ của nó hay không, vì vậy hắn lựa chọn khu vực trung khu thần kinh, đồng thời cũng là vị trí nhìn có vẻ yếu nhất trên người con Hồn Thú.

Kim Long Trảo tiếp xúc cùng với lớp vảy sau lưng của Đại Địa Ma Tê. Hết thảy lớp kim quang trên người Đường Vũ Lân dường như đều tập trung vào trên Kim Long Trảo, nhất thời tỏa ra ánh sáng lung linh.

Nát Tan hiệu quả trực tiếp phát động, lớp vảy giáp dày vàng óng trong chớp mắt bị phá nát, Kim Long Trảo đâm vào bên trong.

"Rầm!!!"

Thân thể khổng lồ của Đại Địa Ma Tê đổ gục, ngã rầm trên mặt đất. Trung khu thần kinh bị chặt đứt, nó trong nháy mắt liền mất đi năng lực khống chế đối với thân thể.

Sức mạnh thật lớn! Đường Vũ Lân nhìn vuốt phải của mình rút ra nhưng cũng không hề dính lấy nửa giọt máu, trong lúc nhất thời tâm tình không khỏi trở nên hơi quái dị.

Các loại chỗ tốt sau khi đột phá tầng thứ hai phong ấn rốt cục cũng hiển hiện ra.

Đầu tiên, chính là Hồn Hoàn màu vàng kỳ dị này, dường như khi mình thôi phát Kim Long Trảo, nó liền sẽ xuất hiện một cách tự nhiên. Nếu như nói Lạm Ngân Thảo Võ Hồn sử dụng hồn lực của mình để vận dụng. Như vậy, Hồn Hoàn màu vàng này sử dụng chính là năng lực thân thể cùng sức mạnh huyết thống của mình.

Kim Long Trảo lúc này thật kỳ dị, không hề tiêu hao hồn lực. Trong quá trình sử dụng nó, Đường Vũ Lân lại có thể rõ ràng cảm giác được trong người mình khí huyết cơ thể phun trào. Khí huyết tiêu hao mang tới hậu quả trực tiếp chính là... hắn đói hơn.

Đói hơn!!!

Kim Long Trảo tiêu hao hạ thấp, lại tựa hồ sắc bén hơn, nửa thân người phía trên bên phải được kim lân bao trùm, sức mạnh rõ ràng cũng được tăng cường, trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

Quả nhiên là tăng trưởng trên diện rộng. Nếu không, muốn giết chết con Đại Địa Ma Tê này cũng không thể dễ dàng như vậy.

Trong lúc mơ hồ, ở trong đầu Đường Vũ Lân đã xuất hiện tên gọi của hồn kỹ mà Hồn Hoàn màu vàng kia mang lại, Hoàng Kim Long Thể.

Năng lực phụ trợ giúp tăng cường sức mạnh, tốc độ, công kích, phòng ngự

của bản thân, toàn bộ đều tăng mạnh.

Trong đó, sức mạnh hắn là tăng lên lớn nhất. Thời điểm mình đối kháng với Đại Địa Ma Tê, rõ ràng sau khi sử dụng sức mạnh huyết thống thì không còn bị nó áp chế quá nhiều về sức mạnh nữa.

Đương nhiên, có thể đánh giết tên to xác này, còn có một chút nguyên nhân vô cùng trọng yếu, đó chính là Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn. Tinh Luân Băng Liên đặc tính khóa tuyệt đối, là chỗ lợi hại nhất. Kiến tạo cho hắn một cơ hội nhất kích tất sát, nếu không, Đại Địa Ma Tê còn có thể sử dụng thêm không biết bao nhiêu hồn kỹ công phòng khác nữa.

Trong lúc Đường Vũ Lân còn đang phán đoán hồi tưởng về quá trình thi đấu, Đấu Hồn Tràng đã biến mất rồi. Tất cả một lần nữa quay về hắc ám.

Tinh không vô tận vặn vẹo xoay tròn, cảm giác choáng váng giằng co chỉ xuất hiện trong thời gian rất ngắn, tầm mắt một lần nữa lại trở nên rõ ràng, bọn họ lại trở lại địa phương ban đầu.

Bốn người vẫn như trước đối mặt, như trước nắm tay nhau. Tựa hồ lúc trước hết thảy đều là ảo giác.

Ở trong Thăng Linh Đài, bọn họ trải qua quá trình chiến đấu trong một thế giới hư huyễn. Nhưng đó cũng là dựa vào máy móc! Còn ở đây, tại sao lại không có cảm giác như vậy? Thực sự quá kỳ dị!

Thực sự là khiến người khác không hiểu vì sao!

Thẩm Dập một lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn họ, lần này, vẻ mặt của nàng tựa hồ trở nên càng thêm cổ quái.

Sử Lai Khắc học viện, cuộc thi sát hạch nhập học, đệ nhị hạng, Đấu Hồn Tràng.

Nhân số cùng tham dự Đấu Hồn Tràng càng nhiều, Hồn Thú phải đối kháng sẽ càng mạnh hơn, hoặc số lượng cũng tùy thời tăng lên. Yêu cầu của hạng mục này là dưới sự công kích của Hồn Thú, chí ít phải sinh tồn được một phút, đối với người có thể tạo thêm được thương tích cho Hồn Thú, có thể được thêm điểm cộng thưởng thêm.

Thẩm Dập sở dĩ không có nói cho bốn người Đường Vũ Lân quy tắc cuộc thi, là do vị kia yêu cầu. Nhưng mà nàng cũng không nghĩ tới, mấy tên tiểu tử này lại hung hãn như vậy.

Đây chính là Đại Địa Ma Tê đó! Coi như là thực lực của nàng đi nữa, không dựa vào Đấu Khải phụ trợ, muốn giết chết một con Đại Địa Ma Tê tu vi vượt quá 3.000 năm, cũng phải hao tổn một chút sức lực! Dù sao, Đại Địa Ma Tê phòng ngự cũng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng mà mấy tên tiểu tử này, lại đem Đại Địa Ma Tê giết chết. Coi như là nó cồng kềnh một ít, nhưng mà cái tên Đường Vũ Lân kia, công kích kiểu gì mà có thể phá tan được phòng ngự của nó? Còn có, Hồn Hoàn trên người hắn hóa thành màu vàng lại là chuyện gì xảy ra? Nhìn kiểu nào cũng giống hắn đây là Song Sinh Võ Hồn? Nhưng mà vì sao Vũ Trường Không xưa nay đều không nhắc qua chuyện này?

"Đệ nhị hạng sát hạch, Đấu Hồn Tràng. Đường Vũ Lân, 10 điểm, Tạ Giải, 10 điểm, Cổ Nguyệt, 8 điểm, Hứa Tiểu Ngôn, 10 điểm."

"Ồ, chúng ta được điểm cao như vậy sao?" Tạ Giải có chút ngạc nhiên nói, hắn không nghĩ tới chính mình lại cũng có thể được 10 điểm, nhiều như vậy.

Thẩm Dập gật đầu, nói: "Điều này là bởi vì các ngươi đánh chết Đại Địa Ma Tê. Cuộc thi yêu cầu cũng không tới mức đánh giết được nó. Vì lẽ đó, coi như là Cổ Nguyệt không có trực tiếp công kích, cũng được điểm khá cao. Tiếp tục, đi theo ta."

Đi ở phía trước, Thẩm Dập trong lòng không khỏi có loại cảm giác kỳ dị. Mấy tên tiểu tử này, thật sự có chút giống như khẩu hiệu của mấy tên đệ tử học viện nội viện thường được gọi vậy.

Tiểu! Quái! Vật!!!

Năng lực thực chiến của bọn họ rất mạnh, không chỉ là phối hợp, mà còn là thái độ gặp nguy nan không sợ hãi.

Thẩm Dập nhãn lực cỡ nào, lúc nàng theo dõi cũng đã nhận ra, thời điểm Đường Vũ Lân bốn người đối mặt Đại Địa Ma Tê, trong bốn người, không có bất cứ người nào toát ra vẻ hoảng sợ. Cổ Nguyệt tuyệt đối bình tĩnh, mà

Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn trong mắt lại lộ ra nét hưng phấn vô cùng rõ ràng.

Tạ Giải lúc đó còn gọi ra tên Đại Địa Ma Tê, điều này mang ý nghĩa, bọn họ nguyên bản đã biết thực lực của nó. Ở tình huống như vậy vẫn không hề lùi bước, trái lại còn cường hãn hơn, muốn xông lên phía trước. Chuyện này chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, đó chính là bọn họ đủ mạnh. Bọn họ đã từng đối mặt qua loại đối thủ ở tầng thứ này.

Sư huynh, xem ra ngươi thật sự bỏ không ít công sức trong việc rèn luyện thực chiến cho bọn trẻ nha!

Trong lúc nàng còn đang suýt xoa, lông mày của Đường Vũ Lân lúc này đã hơi nhíu lên, quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến, Cổ Nguyệt hướng về hắn khe khẽ gật đầu.

Trước tiên đã vượt qua được hai cửa ải, thành tích cũng không tệ, nhưng cũng không khiến Đường Vũ Lân thả lỏng. Bọn họ phải thi liên tục, điều này mang ý nghĩa, bọn họ căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Với tu vi của bọn họ bây giờ, dưới tình huống không minh tưởng, tốc độ khôi phục hồn lực vô cùng có hạn. Sát hạch phía sau còn không biết có bao nhiêu quan, tiếp tục cứ như vậy, hồn lực nhất định sẽ khô cạn.

May là, Đường Vũ Lân hiện tại tựa hồ có nhiều hơn một loại sức mạnh Huyết Thống Hồn Hoàn, cùng phối hợp với sức mạnh hồn lực vốn có. Nhưng Hứa Tiểu Ngôn dùng qua một lần Tinh Luân Băng Liên nhốt con Đại Địa Ma Tê kia lại, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng hồn lực của nàng cũng tiêu hao ít nhất 1/3 trở lên. Đây là may mắn Đường Vũ Lân ra tay nhanh, nếu không tiêu hao còn nhiều hơn.

Hắn nhìn Cổ Nguyệt là đang hỏi nàng, tình trạng của nàng như thế nào. Cổ Nguyệt hướng về hắn gật đầu là nói cho hắn biết, trạng thái của mình là hoàn hảo.

Trải qua hai cửa ải đầu tiên, bọn họ đã phát hiện, cái này không hổ là Sử Lai Khắc học viện sát hạch. Nhìn qua vẫn chỉ là mới vừa bắt đầu, tiếp theo còn những loại sát hạch gì cũng còn rất khó nói.

Thẩm Dập mở một cánh cửa lớn đi ra ngoài, đi tới một khu đất bên trong

một tòa thạch lâu. Hạng mục sát hạch thứ ba hiện rõ trước mắt họ vào lúc này.

Đó là một cánh cửa lớn, một cái sát với một cái, hợp thành một đám lớn, có ít nhất hơn trăm cái. Mỗi một hàng cửa lớn lại có số lượng không giống nhau.

Nói chuẩn xác, những cửa lớn này hẳn được gọi là Trát Đao Môn*. Mỗi cửa lớn kỳ thực chỉ có một khuông cửa, mặt trên giắt một cái Trát Đao rộng chừng 2 mét, cao 10 mét, độ dày tới 0,5 mét. Trát Đao to lớn như vậy, coi như là một con bò thả ở phía dưới, e rằng đều có thể một đao cắt đứt đôi.

* *Đại khái hình dung ra hình ảnh máy chém từ trên trời chém xuống.*

"Cửa thứ ba, thi ứng biến. Sau khi ta hô chuẩn bị, các ngươi có 01 phút thời gian chuẩn bị, ta hô "bắt đầu" phải lập tức từ nơi này đi xuyên qua. Trong vòng 30 giây hoàn thành, 6 điểm. Mỗi 03 giây nhanh hơn, được thêm 1 điểm. Chậm hơn mỗi 03 giây, trừ 1 điểm. Ta phải nhắc nhở các ngươi có hai điều. Thứ nhất, Trát Đao Môn càng gần vị trí thông qua, Trát Đao hạ xuống tốc độ lại càng nhanh, đây là Trát Đao thật, bị chém trúng, chết sống không oán. Thứ hai, điểm của cửa ải này có thể trừ đến mức âm, nếu như trước sau không cách nào thông qua, như vậy, những cuộc thi phía sau không cách nào tiến hành rồi. Trát Đao, lên!"

Vừa nói, nàng hướng về một phương hướng đưa ngón tay cái lên. Âm thanh "Cạc cạc" vang lên, từng chuôi Trát Đao lớn chuyển động.

"Khanh!" Một thanh Trát Đao to lớn từ trên trời chém xuống, hung hăng chém xuống rãnh môn hạ bên trong, tia lửa văng ra khắp nơi. Riêng âm thanh khủng bố kia, cũng đủ để làm người ta rung động. Sau đó nó lại nhanh chóng kéo lên, lần thứ hai chém xuống, lại là "Khanh!", một tiếng vang thật lớn.

Chương 258: Uy vũ thô bạo vượt tam quan

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mặt sau từng đạo từng đạo Trát Đao nhanh chóng hạ xuống, trong lúc nhất thời, mảnh đất trống này vang lên một chuỗi “Khanh! Khanh! Khanh!!!” âm thanh nối liền không dứt.

"Chuẩn bị, một phút đếm ngược bắt đầu." Căn bản không có cho Đường Vũ Lân bọn họ quá nhiều thời gian suy nghĩ, Thẩm Dập trực tiếp bắt đầu đếm ngược.

Đường Vũ Lân nhanh chóng nói rằng: "Trong vòng 30 giây muốn thông qua Trát Đao Môn, khoảng cách ngắn nhất là Lục Phiến Môn, Cổ Nguyệt, kiểm tra Trát Đao uy lực."

Đối mặt loại đề thi này, bình tĩnh là quan trọng nhất.

Tạ Giải trong mắt ánh sáng lấp loé, nóng lòng muốn thử, nhưng Hứa Tiểu Ngôn lại không được tốt lắm, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, hiển nhiên là bị những thanh Trát Đao này dọa cho sợ hãi.

Cổ Nguyệt vẫn luôn trầm tĩnh trước sau như một, nghe Đường Vũ Lân nói xong, tay phải giơ lên, chỉ thẳng lên trời, một đoàn ánh sáng màu lam ngưng tụ phía trên bàn tay nàng. Một viên băng trùy to lớn dài đến hai mét chui lên từ bên dưới phiến thứ nhất của Trát Đao Môn.

"Khanh, oanh" Trát Đao hạ xuống, băng trùy trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành bột mịn, phần thân dưới tráng kiện lập tức bị phân thành hai nửa.

"Cường độ khoảng chừng 3.000 cân.” Cổ Nguyệt lập tức đưa ra phán đoán.

Nguyên Tố cùng nàng có liên hệ tinh thần, thông qua lực công kích liền có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi có thể không?"

Cổ Nguyệt nói: "Ta có thể bảo vệ được một người."

Đường Vũ Lân nói: "Tạ Giải."

Tạ Giải tại chỗ nhảy nhảy, "Ta không thành vấn đề."

Đường Vũ Lân mới vừa định tiếp tục bố trí, Cổ Nguyệt lại đột nhiên nói rằng: "Hay là như thế này, ta dùng hồn kỹ bảo vệ Tiểu Ngôn, ngươi cõng lấy ta, cường độ thân thể của ngươi nếu gắng gượng chống đỡ cũng không thành vấn đề. Tạ Giải theo chúng ta, duy trì tốc độ cùng ứng biến, cũng không thành vấn đề."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, kế hoạch ban đầu của hắn là, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt tự mình thông qua, hắn cõng lấy Hứa Tiểu Ngôn đi tới, như vậy mới là biện pháp hợp lý nhất, phương thức của Cổ Nguyệt đương nhiên cũng được, nhưng hắn nhất thời trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, hơi hơi nghi hoặc nhìn Cổ Nguyệt một chút.

Cổ Nguyệt mặt hơi đỏ lên, nhưng lại khôi phục như bình thường rất nhanh.

"Mười, chín, tám..."

Thẩm Dập bắt đầu đếm ngược. Chuyện này ý nghĩa là, hạng sát hạch thứ ba của bọn họ sắp lập tức bắt đầu.

Đường Vũ Lân hít sâu một cái, vào lúc này đã không có thời gian tiếp tục điều chỉnh. Cổ Nguyệt nhanh chóng chạy hướng về hắn, đến phía sau hắn. Nàng nhẹ nhàng nhảy một cái đã rơi vào trên người Vũ Lân. Cùng lúc đó, hai tay nàng nhẹ nhàng vung lên, ba đạo ánh sáng màu xanh phân biệt rơi vào trên người Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn có chút sợ hãi nhìn về Trát Đao phía trước mặt, có chút giẫm chân tại chỗ.

Cổ Nguyệt nói: "Tiểu Ngôn, đừng sợ. Ngươi đi phía trước nhất. Ta sẽ dùng

nguyên tố "Thổ" chống đỡ lại Trát Đao. Chúng ta đi theo phía sau ngươi, ngươi chỉ cần gia tốc tiến lên là được."

Hứa Tiểu Ngôn hàm răng khẽ run, gật gật đầu.

"Ba, hai, một, bắt đầu!" Tùy theo Thẩm Dập quát to một tiếng, sát hạch chính thức bắt đầu.

Cổ Nguyệt trong miệng phát sinh tiếng ngâm nga trầm thấp, hai tay đưa lên trời. Thân thể nàng hoàn toàn nhờ vào Đường Vũ Lân ôm lấy hai bên bắp đùi để duy trì ổn định, một đoàn tia sáng màu vàng trong giây lát đã hóa thành một trụ đá, mọc lên từ bên dưới cánh cửa đầu tiên của Trát Đao Môn, chống đỡ ở nơi đó.

"Khanh!" Trát Đao Môn hạ xuống, đánh chém ở trên trụ đá. Nhất thời trụ đá kịch liệt run lên, mặt ngoài của trụ đá bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Nhanh!" Cổ Nguyệt hét lớn một tiếng.

Ánh mắt Hứa Tiểu Ngôn lúc này cũng đã biến thành kiên định hơn, mọi người cùng nhau phối hợp lâu như vậy rồi, tín nhiệm lẫn nhau đã đạt đến trình độ rất cao, nàng cúi thấp người, liền chui qua đệ nhất phiến Trát Đao Môn. Tạ Giải trước phía trước nàng, từ lâu đã hóa thành một làn khói xanh chui qua.

Đường Vũ Lân cõng lấy Cổ Nguyệt ở cuối cùng. Thời điểm hắn đi tới bên dưới Trát Đao Môn, trụ đá kia đột nhiên tan vỡ.

Trát Đao to lớn từ trên trời giáng xuống.

Cổ Nguyệt đột nhiên nhắm hai mắt lại, hai tay ôm chặt vào người Đường Vũ Lân, nhưng cũng không có ý tứ muốn nhảy xuống.

Đường Vũ Lân chỉ cảm giác được thân thể của mình trong một thoáng đã bị nàng ôm chặt lấy rồi. Hai chân của nàng quấn quanh ở bên hông hắn đặc biệt mạnh mẽ, hay là bởi vì nguyên nhân căng thẳng, nhịp tim của Cổ Nguyệt rõ ràng rất nhanh.

Đối mặt với Trát Đao hạ xuống. Đường Vũ Lân lại không hề sợ hãi, không phải chỉ 3.000 cân thôi sao? Hơn nữa còn là cường độ đã bị suy yếu do lực

cản của trụ đá.

Tay phải giơ lên, tinh lực trong cơ thể dâng trào, Kim Long Trảo hung hãn xuất hiện, bỗng nhiên giơ lên, trực tiếp chụp vào lưỡi dao sắc của Trát Đao to lớn kia.

Thẩm Dập ở bên cạnh cũng đã nhìn đến ngây người.

Nàng gặp vô số những học sinh thông qua Trát Đao Môn này. Phương pháp của bọn họ tuy khác nhau, nhưng không ai lại như Đường Vũ Lân vậy, trực tiếp dùng tay không đi bắt lấy Trát Đao, đây vẫn là lần thứ nhất nàng nhìn thấy. Dù suy yếu nhưng đây cũng là Trát Đao nặng đến 1.000 cân có hơn đó! Thêm vào sức quán tính khi chém xuống, hẳn là áp lực cũng vượt quá 3.000 cân trở lên.

Hắn không biết...

Thẩm Dập cũng không khỏi theo bản năng nheo mắt lại, nàng thật sợ nhìn thấy cảnh máu văng tung tóe, người đứt làm đôi.

Nhưng hiển nhiên điều đó không thể xảy ra.

"Khanh!" Đường Vũ Lân Kim Long Trảo vững vàng tiếp được Trát Đao, chỉ là thân thể thoáng hạ xuống một chút. Hắn hét lớn một tiếng, "Lên!" Cánh tay phải dùng sức, đột nhiên hướng lên trên nâng lên một chút, hung hãn đem thanh Trát Đao kia đẩy lên, sau đó lại tiến lên, đã cõng theo Cổ Nguyệt vượt qua cánh cửa đầu tiên.

"Lão Đại, ngươi không phải là nhân loại!" Tạ Giải hú lên quái dị, sự sợ hãi trong mắt Hứa Tiểu Ngôn cũng rõ ràng giảm bớt đi rất nhiều.

"Cổ Nguyệt, không cần ngươi ra tay, ta có thể xử lý được." Đường Vũ Lân sau khi thử qua sức mạnh của Trát Đao, tự tin tăng lên rất nhiều. Nhanh chân tiến lên, đi thẳng tới trước mặt đệ nhị phiến Trát Đao Môn ở gần mình nhất.

Đối mặt với Trát Đao ầm ầm hạ xuống, hắn đồng dạng giơ cánh tay phải lên, hung hãn đánh một trảo, nắm lấy lưỡi dao sắc đẩy lên trên, sau khi Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải dẫn đầu thông qua, hắn lại cõng theo Cổ Nguyệt chui qua.

Trát Đao kia làm người ta sợ hãi, ở trước mặt Kim Long Trảo của hắn, lại như là món đồ chơi. Từng phiến từng phiến Trát Đao bị hắn nhẹ nhàng nâng lên.

Một lèo sáu cửa, khoảng cách ngắn nhất, thời gian nhanh nhất.

Thẩm Dập có chút không nói nên lời, mấy tên tiểu tử này càng ngày càng giống quái vật. Cửa ải này, vốn là muốn kiểm tra năng lực ứng biến, phản xạ, cùng dũng khí của học viên.

Đối mặt với loại Trát Đao to lớn này, thời gian suy nghĩ lại ngắn như vậy, năng lực ứng biến nhất định phải đặc biệt mạnh mới được. Mà năng lực ứng biến còn phải căn cứ trên cơ sở dũng khí.

Có rất nhiều học viên thực lực đầy đủ, với tốc độ của bọn họ, vọt qua Trát Đao Môn không thành vấn đề. Thế nhưng, đối mặt với từng phiến từng phiến Trát Đao Môn to lớn, sự sợ hãi từ nội tâm khiến tâm tình của những đứa trẻ chưa tới 15 tuổi như họ trực tiếp tan vỡ. Kết quả, rất nhiều người đều ở cửa ải này giẫm chân tại chỗ.

Đối với Linh Ban bốn người mà nói, thông qua cửa ải này bất quá là sự tình rất đơn giản. Nhưng đối với rất nhiều thí sinh đi tới nơi này, cửa ải này lại được bọn họ cho là khó khăn nhất.

Thời gian hạn chế, hơn nữa còn cần có sự dũng cảm, bọn họ căn bản là không có cách nào kịp thời gian vượt qua.

Chỉ riêng sát hạch này, thông thường đã khiến quá nửa lượng thí sinh dự thi rơi rụng. Cửa thứ nhất tinh thần thử thách, kỳ thực đại đa số mọi người vẫn có thể thông qua. Dù sao, bọn họ đều là tinh anh được tuyển chọn từ các thành phố lớn, tinh thần lực tổng thể cũng sẽ không quá yếu. Mà cửa ải thứ hai, Đấu Hồn Tràng, thực lực tổng hợp của mọi người lại có thể phát huy, kết quả tổng thể cũng sẽ không quá kém. Nhưng đến nơi này, thời điểm đối diện với sinh tử, các thí sinh sẽ không dễ như vậy thông qua được.

Nơi này ở tình huống bình thường là từng người từng người một tiến thành khảo nghiệm. Không có khả năng hợp tác đoàn đội, trên thực tế cũng không đủ thời gian suy nghĩ. Mà dù dũng khí đầy đủ, còn phải xem năng lực phản ứng cùng sức phán đoán. Bởi vậy, cửa ải thứ ba mà Đường Vũ Lân cho

rằng cực kỳ đơn giản này, kỳ thực lại là một sát hạch có tính tổng hợp phi thường cao.

Mà Đường Vũ Lân đối mặt với sát hạch kiểu này, lại dùng phương thức dùng mười phần sức mạnh để ứng đối. Hắn căn bản là không quan tâm khảo hạch này khó đến mức nào, ngược lại chỉ cần có thể thông qua là được.

Dũng khí? Căn bản là không cần đề cập đến. Hơn nữa, hắn xưa nay cũng đều không thiếu thốn dũng khí, nếu không, lúc trước hắn làm sao có khả năng dùng thân thể của chính mình thay cho Cổ Nguyệt ngăn trở Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?

Còn về những người khác, có hắn tựa như cây cột chống trời tồn tại, trực tiếp nhẹ nhõm quá giang.

"14 giây!" Đây là kết quả thông quan cuối cùng của mọi người.

Đường Vũ Lân chỉ vẩy vẩy tay phải, thu hồi Kim Long Trảo, tất cả nhìn qua bất quá đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn.

Lời tác giả: *Thời điểm viết đến Hoàng Kim Long Thể, không khỏi nghĩ đến Vương Thu Nhi.*

Biên soạn: *Xem phần 2 Đấu La Đại Lục để biết Vương Thu Nhi là ai.*

Chương 259: Đón lấy cuộc thi sở trường

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên mặt hắn toát ra vẻ hài lòng, cửa ải này không tệ, trừ mình tiêu hao một ít huyết mạch lực cùng hồn lực ra, các bạn bè tiêu hao cũng không lớn.

Thời điểm vừa thông qua cửa ải thứ hai, Đường Vũ Lân liền minh bạch, nếu như những hạng mục sát hạch tiếp theo còn rất nhiều, bọn họ hiện tại phải phân phối hồn lực hợp lý. Nhất định phải khống chế tốt tiêu hao, nếu không, không thể đi đến tận cùng.

Vì lẽ đó vừa nãy hắn mới để cho Cổ Nguyệt ngưng sử dụng Nguyên Tố Khống Chế, làm hết sức tiết kiệm hồn lực của nàng. Cổ Nguyệt ở trong bốn người mạnh nhất, phần trước Đường Vũ Lân gánh, phần sau phải nhờ cậy nàng rồi.

"Bốn người các ngươi đều 10 điểm." Thẩm Dập cố gắng làm cho vẻ mặt của mình nhìn qua có vẻ bình tĩnh một tí, sau khi nhàn nhạt nói một câu, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Nguyên bản nàng còn đang lo lắng cho mấy tên hài tử này, liên tục sát hạch dù sao không dễ dàng. Nhưng hiện tại xem ra, lo lắng của mình tựa hồ là dư thừa, liên tục vượt tam quan, hơn nữa đều là thông qua với số điểm rất cao. Ở cửa thứ ba vốn rất khó khăn với rất nhiều người cũng đạt được điểm tuyệt đối, tuy rằng không phải là nhóm thông qua nhanh nhất trong lịch sử, nhưng tuyệt đối là thông qua một cách thô bạo nhất. Tên Đường Vũ Lân này, quả nhiên không hổ là Linh Ban đội trưởng! Chẳng trách cô nàng Cổ Nguyệt thiên phú tốt như vậy, nhưng đối với hắn đều 10 phần vui lòng phục tùng.

"Ngươi có thể xuống được rồi." Đường Vũ Lân vỗ vỗ lấy cánh tay của Cổ Nguyệt đang ôm chặt trên cổ mình.

Cổ Nguyệt lúc này cúi đầu, toàn bộ đầu đều tựa vào cổ của Đường Vũ Lân. Nàng dường như là không nghe thấy Đường Vũ Lân nói gì, vẫn duy trì động tác như lúc trước.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, có chút quan tâm nói: "Lẽ nào, vừa nãy làm ngươi bị thương?"

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Ngươi…ngươi lại cõng ta thêm một lúc được không? Ta…ta sợ!"

Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ở bên cạnh thấy cảnh này, biểu hiện trên mặt đều trở nên hơi cổ quái, Cổ Nguyệt mà sẽ sợ ư? Cái từ này có thể xuất hiện ở bên trong thế giới của nàng sao? Ở trong mắt bọn họ, Cổ Nguyệt, là loại người cái gì cũng không thèm quan tâm, ngoại trừ cùng mấy người bọn họ có quan hệ cũng còn tốt ra, hầu như rất ít để ý tới người bên ngoài. Bình thường luôn tỏ ra là một người rất lạnh nhạt, muốn sống thì chớ có chọc nàng.

Mấy năm vừa qua, nàng đối với Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn tiếp xúc cũng không nhiều. Chỉ cần là thời điểm nghỉ ngơi sẽ đi qua Truyền Linh Tháp bên kia. Cũng không biết tại sao, sau khi cuộc thi bắt đầu, nàng tựa hồ trở nên dịu dàng hơn một ít. Nói chuẩn xác hơn, là dịu dàng đối với Đường Vũ Lân, biến hóa còn hết sức rõ ràng. Hiện tại thì càng là như thế.

Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ cũng không biết được rằng, thứ đang xuất hiện trong đầu Cổ Nguyệt lúc này, chính là dáng vẻ khỏa thân của Đường Vũ Lân trong bồn tắm, phía trên thân thể tràn ngập sương mù màu vàng nhàn nhạt. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng nháy mắt này, đã để lại trong đầu nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Cổ Nguyệt tâm thái biến hóa, cũng chính là từ trong nháy mắt đó bắt đầu xuất hiện.

Cổ Nguyệt hai chân bám vào hông hắn rất chặt. Đường Vũ Lân cũng không thể đem nàng kéo xuống, cũng chỉ có thể tùy ý để nàng như vậy.

Cổ Nguyệt nhịp tim rất nhanh, Đường Vũ Lân chính mình kỳ thực cũng có chút mặt đỏ nóng lòng, tuy rằng bọn họ tuổi đều còn nhỏ, nhưng phương hướng phát dục thân thể của thiếu niên thiếu nữ đã bắt đầu có chỗ bất đồng. Đường Vũ Lân tuy rằng cũng không phải loại thân hình đặc biệt to con, nhưng thân thể lại phi thường cứng cáp, bắp thịt săn chắc đàn hồi. Mà thân thể của Cổ Nguyệt lại vô cùng mềm mại, trong sự mềm mại còn có sự đàn hồi, từ trên người nàng toát ra một mùi thơm dịu quanh quẩn trong không khí. Theo hắn bước lên phía trước, Cổ Nguyệt khẽ vuốt ve khuôn mặt của hắn.

Một lần nữa trở lại trong lầu, dọc theo hành lang tiếp tục hướng về phía trước. Lần thứ hai lên lầu, tựa hồ đến tầng hai của tòa chủ giáo học lâu. Tiến vào tầng hai, trang trí biến đổi, vách tường đã biến thành màu trắng, đỉnh cũng là như thế. Mặt trên cũng dùng kim văn khắc hoạ một ít vật kỳ quái.

"Đây là...bản thảo của Hồn Đạo Khí thiết kế?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc nói. Nàng lựa chọn là Cơ Giáp thiết kế chuyên nghiệp, cơ sở của Cơ Giáp thiết kế chính là Hồn Đạo Khí thiết kế, tự nhiên là có thể nhận ra ngay.

Lấy bản thảo của Hồn Đạo Khí thiết kế để trang trí? Đường Vũ Lân thì xem không hiểu. Nàng chẳng qua là cảm thấy những bản thảo thiết kế này vô cùng phức tạp, nếu như là người có tinh thần lực kém nhưng vẫn cố nhìn, e rằng sẽ đầu váng mắt hoa.

Trong lúc đang suy tư, bọn họ đã bị dẫn tới một gian phòng lớn. Thẩm Dập chỉ vào một cái ghế trong gian phòng. "Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi mời sát hạch lão sư đến. Cửa ải này, khảo hạch chính là sở trường của các ngươi. Chỉ thi một hạng sở trường, vì lẽ đó, các ngươi cần nghĩ cho kỹ các ngươi muốn thể hiện ra cái gì. Chủ sở trường, cùng thực lực bản thân các ngươi có liên quan." Nói xong. Nàng xoay người rời đi.

"Chủ sở trường?" Tạ Giải sửng sốt một chút.

Cổ Nguyệt vào lúc này cuối cùng cũng ngừng ôm chặt Đường Vũ Lân, trước tiên tìm một cái ghế ngồi xuống, nhưng cũng không nói gì, chỉ khoanh chân ở trên ghế bắt đầu minh tưởng.

Đường Vũ Lân ngồi xuống bên người nàng, vừa ngồi xuống, vừa nói: "Cái này đơn giản, sở trường, chính là thể hiện ra năng lực mạnh nhất của Hồn

Sư chúng ta. Thí dụ như ngươi là Mẫn Công Hệ, vậy ngươi cần phải đem sự nhanh nhẹn của mình bày ra đến cực hạn. Thể hiện ra chỗ mạnh so với Hồn Sư cùng hệ của mình. Đương nhiên, ngươi và Mẫn Công Hệ Hồn Sư thông thường không giống nhau, ngươi là Song Sinh Võ Hồn, vì lẽ đó, ta kiến nghị ngươi nên trình ra năng lực phối hợp giữa Song Sinh Võ Hồn và Mẫn Công Hệ. Mọi người cũng vậy, thể hiện ra năng lực đặc thù nhất của mình là được rồi."

Hứa Tiểu Ngôn cau mày, "Đội trưởng, vậy ta làm sao bây giờ a? Ta cần đợi đến buổi tối mới được."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Cũng không khó, dùng lời nói để diễn tả. Khi trước ở thời điểm vượt cửa ải thứ hai, ngươi đã bày ra năng lực của ngươi, không khó để tìm chứng cứ, ngươi chỉ cần cố hết sức đem sở trường của mình diễn đạt ra là được. Chỉ cần nói thật chân thật, không nhất định phải phô bày ra mới được, đúng không?"

Hứa Tiểu Ngôn ánh mắt sáng lên, "Ta hiểu rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Được rồi, mọi người mau tranh thủ dành thời gian nghỉ ngơi, cơ hội hiếm có." Vừa nói, hắn đã trước tiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu minh tưởng.

Khí huyết sức mạnh và hồn lực cũng cùng một nhịp thở, hồn lực dồi dào, khí huyết cũng sẽ dồi dào theo. Dưới tình huống không thể nào bổ sung đồ ăn thêm, hắn hiện tại có thể dựa vào, cũng chỉ có thể minh tưởng để khôi phục hồn lực.

Bất quá, hiển nhiên bọn hắn không có quá nhiều thời gian. Không tới năm phút đồng hồ, Thẩm Dập đã trở lại, cùng nàng đồng thời đi tới có ba người, hai người trung niên, cùng một lão phụ nhân *.

* *người phụ nữ lớn tuổi đã có chồng*

Lão phụ nhân cầm một cây gậy trong tay, tập tễnh đi tới, đến vị trí trung ương của cái bàn dài ngồi xuống. Hai người trung niên rõ ràng đối với nàng vô cùng tôn kính, mãi đến tận sau khi nàng đã an tọa, bọn họ mới phân biệt ngồi xuống hai bên, mà Thẩm Dập thì lại đứng ở một bên.

Lão phụ nhân giương mắt hướng về bốn người Đường Vũ Lân đối diện

nhìn lại, lúc này bốn người đều ngồi ở chỗ đó minh tưởng, căn bản cũng không có chú ý tới việc bọn họ đã đến.

Lão phụ nhân khẽ mỉm cười, âm thanh có chút khàn khàn vang lên, "Đúng là thật biết lợi dụng thời gian mà. Được rồi, Tiểu Rạng Rỡ, gọi bọn họ bắt đầu đi."

"Vâng, Thái lão." Thẩm Dập đối với cách vị lão phụ nhân này gọi mình không có chút bất mãn nào, sau khi cung kính đáp ứng một tiếng, bước nhanh đến bên người bốn người Đường Vũ Lân, gọi bọn họ tỉnh lại từ trong minh tưởng.

"Sát hạch lão sư đến rồi, các ngươi ai tới trước?" Thẩm Dập thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân nhìn về phía các bạn bè, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, bọn họ là bốn người, hơn nữa còn là một đoàn đội. Khảo hạch sở trường này, đối với sát hạch lão sư mà nói, nhất định sẽ sản sinh ý nghĩ ai lên trước là người quan trọng nhất. Như vậy, trình tự này cần phải lưu ý. Người đầu tiên ra trận, nhất định phải khiến các sát hạch lão sư lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhưng lại không được để họ lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất.

"Tạ Giải, ngươi lên đầu tiên đi." Sau khi tự cân nhắc một lát, Đường Vũ Lân đã lập ra kế hoạch, sau đó hắn ở bên tai Tạ Giải thấp giọng nói vài câu.

"Được." Tạ Giải gật gù, lập tức đứng lên, đi tới giữa sân.

"Kính chào các vị lão sư." Hắn hướng về lão phụ nhân cùng hai vị trung niên cúi chào thật sâu.

Lão phụ nhân cười ha ha, "Tiểu tử, bắt đầu đi. Cơ hội chỉ có một lần, bày ra thứ ngươi sở trường nhất."

"Vâng." Tạ Giải cung kính đáp ứng một tiếng, đồng thời, dưới chân ba vòng Hồn Hoàn theo đó bay lên.

Hai vàng một tím, ba vòng Hồn Hoàn sáng lấp lánh, ngay sau đó, đệ tam Hồn Hoàn dưới chân Tạ Giải, cũng là Hồn Hoàn duy nhất màu tím, trong nháy mắt liền sáng lên.

Hơi lắc người, một tên Tạ Giải trong nháy mắt đã biến thành ba tên, đứng

sóng vai nhau, chỉ dựa vào đôi mắt mà xem, căn bản là không có cách nào phân biệt ra được người nào là thật, người nào là giả.

Ba đạo bóng người lại hướng ba vị sát hạch lão sư khom mình hành lễ, cùng lúc đó, ba đạo nhân ảnh bọn họ bỗng trở nên hư ảo, sau đó đồng thời sử dụng bộ pháp kỳ dị, ba đạo nhân ảnh bỗng nhiên hướng về ba phương hướng khác nhau chạy đi, đồng thời giở lên Quang Long Chủy trong tay.

"Keng!" Quang Long Chủy tất cả đều đâm vào trong không khí, nhưng lại phát ra tiếng "keng" nhẹ vang lên. Tốc độ của ba tên Tạ Giải bắt đầu tăng lên, khác nào ba đạo gió lốc, ở giữa sân lấy tốc độ quỷ mị di chuyển khắp nơi, Quang Long Chủy thỉnh thoảng đâm ra, không ngừng phát ra âm thanh "Leng keng", tựa hồ trong hư ảo có một đối thủ, đang cùng bọn họ đối chiến.

Trên mặt hai người trung niên đều toát ra vẻ kinh ngạc, bằng vào cảm ứng với gợn sóng hồn lực, bọn họ ngay lập tức có thể phán đoán ra được, đối thủ vô hình kia chân chính tồn tại.

Chương 260: Cửa thứ tư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phân thân hồn kỹ không tính là cái gì ghê gớm, chuyện này ở trong Mẫn Công Hệ Hồn Kỹ là vô cùng bình thường. Có thể phân ra ba đạo phân thân quả thật không tệ, nhưng đối với Sử Lai Khắc học viện mà nói, trình độ như thế này vẫn không đáng kể. Thế nhưng, nếu như là Lục Đạo Phân Thân, vậy thì lại khác, chứ nói chi ba đạo phân thân trong đó lại là ẩn hình.

Tổng cộng 30 giây, ba bóng người hợp lại làm một, Tạ Giải trên trán hơi toát ra một ít mồ hôi, lần thứ ba khom người hướng về ba vị sát hạch lão sư hành lễ, "Em đã biểu diễn xong."

Lão phụ nhân đầy hứng thú nhìn hắn, nói: "Tiểu tử, ngươi là Song Sinh Võ Hồn Đồng Loại đúng không?"

"Đúng thế." Tạ Giải không hề lấy làm ngạc nhiên khi đối phương chỉ trong chớp mắt đã nhìn ra bí mật của mình, bởi vì nơi này là Sử Lai Khắc học viện mà!

Lão phụ nhân gật gật đầu, "Không tệ. Thế nhưng, ngươi có một vấn đề, ngươi khống chế không đủ tốt. Đường Môn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ chính là đương đại tuyệt học, nhưng ngươi mới chỉ nắm giữ da lông. Không nên vội vàng, mơ tưởng xa vời. Trước tiên đem Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ luyện thành, suy nghĩ thêm phương pháp để mỗi một đạo phân thân đều có năng lực tương đương nhau. Còn nữa, tinh thần lực của ngươi quá kém. Ba đạo phân thân, động tác giống nhau quá nhiều, căn bản là không thực hiện được đơn độc khống chế đối với từng đạo. Tinh thần lực cần phải tăng cường nhiều hơn nữa. Trong vòng ba năm nếu như không đạt được đến Linh Hải Cảnh, tương lai của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi."

Tạ Giải đối với biểu hiện của mình vốn vẫn còn có chút đắc ý, Quang Long Phân Thân thêm Ảnh Long Phân Thân, hơn nữa Lục Đạo Phân Thân cùng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ tranh đấu lẫn nhau, hắn cho là mình đã làm rất tốt.

Thế nhưng, nghe xong lời này của vị lão phụ nhân, ngay cả một lỗ hổng để cãi lại cũng không có. Lão phụ nhân "nhất châm kiến huyết" * vạch ra hết thảy vấn đề của hắn, hơn nữa đều là vấn đề vô cùng mấu chốt.

* *đâm phát nào thấy máu phát đó.*

Tạ Giải vui lòng phục tùng, lần thứ hai khom người, đầu hầu như đụng tới đầu gối của chính mình. Lần này, hắn thật sự phục rồi!

"Cảm tạ ngài chỉ điểm, em nhất định sẽ cố gắng nỗ lực."

"Ừm." Lão phụ nhân gật gật đầu, "Người tiếp theo."

Tạ Giải chớp mắt quay trở về. Sắc mặt rất là không dễ nhìn. Người thứ hai tiến lên chính là Hứa Tiểu Ngôn, Đường Vũ Lân lúc trước cũng đã căn dặn nàng vài câu.

"Thế nào? Nản lòng rồi à?" Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải thấp giọng hỏi.

Tạ Giải cười khổ nói: "Đúng đấy! Ta nguyên bản còn cảm giác mình không tệ lắm, xem ra, lần khảo hạch này ta khó lòng vượt qua rồi."

Đường Vũ Lân đã dự tính trước nở nụ cười."Cũng không phải. Ngược lại, ta cảm thấy kết quả ngươi đạt được sẽ không thấp. Vị lão bà kia rõ ràng là nhân vật trọng yếu trong ba vị giám khảo này, nếu như ngươi là gỗ mục không điêu khắc được, bà ấy sẽ cùng ngươi nói nhiều lời như vậy sao? Hơn nữa, chúng ta vẫn là học sinh mà thôi! Chúng ta đến Sử Lai Khắc học viện là để học tập. Nếu như chúng ta cái gì cũng đã hoàn hảo, vậy còn cần đến nơi này sao? Có đúng hay không?"

Tạ Giải sững sờ, đúng đấy! Chính mình vốn cũng không tính là quá kém, bà lão giám khảo kia chỉ là giúp mình chỉ ra con đường phải đi trong tương lai mà thôi.

Đường Vũ Lân vỗ vỗ vai của hắn, "Hãy chờ xem."

Hứa Tiểu Ngôn lúc này đã đi tới giữa sân, giống như Tạ Giải, trước tiên hướng về ba vị giám khảo hành lễ.

Lão phụ nhân nói: "Bắt đầu đi. "

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Vô cùng xin lỗi ba vị giám khảo, bởi vì hiện tại là ban ngày, vì lẽ đó năng lực của em không có cách nào bày ra. Võ Hồn của em, vào ban ngày và ban đêm không giống nhau. Vì lẽ đó, từ một loại góc độ nào đó mà nói, em vốn là một loại Hồn Sư quái vật, vì vậy em mới đến Sử Lai Khắc."

Muốn dùng lời lẽ trực tiếp đánh động giám khảo cũng không phải chuyện dễ dàng, vì thế, Đường Vũ Lân lúc trước dặn dò Hứa Tiểu Ngôn chính là, vừa bắt đầu phải chỉ ra được mình khác với tất cả mọi người, "quái vật" hai chữ này, là giáo huấn của Sử Lai Khắc. Như vậy dĩ nhiên là sẽ dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của ba vị giám khảo này hơn.

"Ồ? Vậy ngươi ban ngày cùng buổi tối không giống nhau ở điểm nào đây?" Lão phụ nhân trung niên bên trái hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn tay phải giơ lên, dưới chân hai cái Hồn Hoàn màu vàng bay lên, trong lòng bàn tay Băng Trượng hiện ra, "Ban ngày Võ Hồn của em chỉ là Băng Trượng, am hiểu khống chế cùng tấn công từ xa. Đến buổi tối, em sẽ nhận được ánh sao gia trì, hồn kỹ sẽ hoàn toàn không giống. Võ Hồn sẽ biến dị thành Tinh Luân Băng Trượng."

Lão phụ nhân con mắt hơi sáng lên, "Tinh Luân Băng Trượng, ta có nhớ tới. Trước đây có một nhánh Hứa Gia là loại Hồn Sư này, nhưng số lượng rất ít. Ngươi họ Hứa?"

Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc nói: "Đúng vậy! Ngài biết nhà chúng ta?"

Lão phụ nhân cười nhạt một tiếng, "Ở trong giới Hồn Sư, sự tình Sử Lai Khắc không biết rất ít. Được rồi, ngươi có thể quay trở về."

Hứa Tiểu Ngôn sững sờ, "Nhưng mà em còn chưa nói hết."

Lão phụ nhân hơi nhướng mày, "Biết lai lịch của ngươi, lẽ nào còn không

biết Tinh Quang hồn kỹ khóa tuyệt đối của ngươi sao? Đi thôi."

"Ồ." Hứa Tiểu Ngôn đáp ứng một tiếng, lần thứ hai hành lễ, sau đó quay trở lại.

Đường Vũ Lân lúc này đã đứng lên, hướng về Hứa Tiểu Ngôn gật gật đầu, thấp giọng nói: "Không thành vấn đề, yên tâm đi."

Nghe hắn nói xong, Hứa Tiểu Ngôn nhất thời an tâm hơn rất nhiều. Đường Vũ Lân đã lướt qua nàng, đi về phía giữa sân.

Lão phụ nhân nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt lộ ra vẻ rất hứng thú, "Ngươi rất có uy tín a!"

"A?" Đường Vũ Lân nghe nàng nói, có chút ngạc nhiên, nhưng vội vàng khom người hành lễ: "Kính chào các vị giám khảo."

Lão phụ nhân nụ cười có chút quái dị, "Xem ra, bọn họ đều rất nghe lời ngươi, bày ra năng lực của ngươi đi, để chúng ta nhìn xem, ngươi tại sao lại có thể khiến bọn họ tín nhiệm như vậy."

"Vâng." Đường Vũ Lân không hề biện giải gì cho mình, hắn biết, những lời lúc trước mình nói với Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải, e rằng nhân gia người ta đều nghe được, thật không hổ là lão sư của Sử Lai Khắc học viện! Đúng là thật lợi hại!

"Năng lực của em là sức mạnh." Đường Vũ Lân trước tiên giải thích một câu, sau đó hào quang màu vàng kim nhạt trong mắt lóe lên, huyết mạch lực trong cơ thể chen chúc nhau phóng thích ra bên ngoài.

Ở trong thế giới nội tâm của hắn, hắn thậm chí có thể mơ hồ nghe được tiếng khí huyết trong cơ thể mình lưu động vang lên ào ào, khác nào trường giang đại hải vậy, huyết mạch lực dâng trào. Sau đó cánh tay phải của hắn ngay lập tức bắt đầu bành trướng, Kim Lân hiện lên. Cùng lúc đó, Hồn Hoàn màu vàng kia lại một lần nữa xuất hiện.

"Ồ!" Lão phụ nhân lúc trước khuôn mặt vẫn còn đang mỉm cười, trên mặt lần thứ nhất toát ra vẻ kinh ngạc, đôi mắt rõ ràng cũng mở lớn hơn một chút.

Mặt hai người trung niên khác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Màu sắc Hồn Hoàn, ở trong giới Hồn Sư, ở tình huống bình thường là cố định. Màu trắng đại biểu Thập Niên, màu vàng * đại biểu Bách Niên, màu tím đại biểu Thiên Niên, màu đen đại biểu Vạn Niên, màu đỏ đại biểu Thập Vạn Niên.

* *Phân biệt màu vàng và màu vàng kim nha, hình dung một cái nhạt hơn còn một cái đậm hơn. Theo phần 1 Đấu La Đại Lục, màu vàng kim ý nghĩa cho Thần Cấp, có thể thu được từ trên người Hồn Thú trăm vạn năm.*

Màu sắc Hồn Hoàn chính quy chính là như vậy. Mà ở trong lịch sử Đấu La Đại Lục, cũng không phải là không có màu sắc Hồn Hoàn đặc thù xuất hiện. Mà mỗi một lần xuất hiện, Hồn Hoàn đặc thù đều mang ý nghĩa mạnh mẽ.

Thí dụ như, ở trong lịch sử Sử Lai Khắc, đã từng xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng kim.

Sử Lai Khắc Thất Quái sơ đại, người sáng lập Đường Môn, Đường Tam, đã từng đánh chết một con Bách Vạn Niên Hồn Thú, từ đó thu hoạch được Hồn Hoàn màu vàng kim.

Mà Bách Vạn Niên Hồn Hoàn trong lịch sử Đấu La Đại Lục cũng chỉ từng xuất hiện hai lần. Mà lần thứ hai xuất hiện người nắm giữ, chính là đến từ người sáng lập Truyền Linh Tháp, nhân vật huyền thoại, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Nhưng Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của Hoắc Vũ Hạo lại không giống với Đường Tam, Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của hắn có màu trắng, hơn nữa có hiệu quả che giấu vô cùng tốt, nhìn cực giống Thập Niên Hồn Hoàn. Căn cứ phân tích của các Hồn Sư hậu thế, tổ tiên Đường Tam khi đó thu được Bách Vạn Niên Hồn Hoàn, là do Hồn Thú chân chính mạnh mẽ nắm giữ, cho nên trực tiếp xuất hiện màu vàng kim. Còn Hoắc Vũ Hạo lại vì lúc dung hợp, Bách Vạn Niên Hồn Thú lại là một con Thiên Mộng Băng Tằm may mắn, toàn là nhờ ngủ đông mà đem tu vi của mình tăng lên đến Bách Vạn Niên cấp độ. Vì lẽ đó, màu sắc thể hiện ra có chỗ bất đồng. Tuy rằng sau đó cũng nương theo thực lực của Linh Băng Đấu La tăng lên mà trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng không giống với Bách Vạn Niên Hồn Hoàn của Đường Tam tổ tiên.

Chương 261: Kiểm nghiệm sức mạnh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sau khi Linh Băng Đấu La sáng tạo ra Hồn Linh, trên người hắn thậm chí còn từng xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng chanh, do hung thú Hồn Linh mạnh mẽ mang lại. Cũng lại khác với tất cả mọi người, mỗi một Hồn Hoàn lại có thể phụ gia thêm hồn kỹ.

Đây chính là mấy lần trứ danh nhất về Hồn Hoàn xuất hiện màu sắc lạ trong lịch sử. Cũng có những Hồn Sư khác từng xuất hiện Hồn Hoàn có màu sắc biến dị, nhưng không chỉ ít ỏi, hơn nữa lại cũng không nổi tiếng đến như vậy.

Vì lẽ đó, thời điểm trên người Đường Vũ Lân xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng kim, tuy rằng chỉ có một cái, nhưng lập tức khiến cho các vị giám khảo của Sử Lai Khắc học viện chú ý.

Thế nhưng, lão phụ nhân sau khi ngạc nhiên và nghi ngờ trôi qua, lại cau mày, "Hồn Hoàn này của ngươi rất đặc thù, cũng không giống như là do hồn lực ngưng tụ mà thành, trái lại giống như gợn sóng khí huyết. Hồn lực của ngươi lại vô cùng bình tĩnh. Chuyện gì thế này?"

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Thẳng thắn mà nói, em cũng không rõ ràng là chuyện gì xảy ra, em chỉ biết là, huyết mạch lực của em phi thường dồi dào, loại năng lực này hẳn là đến từ chính huyết mạch của em. Thế nhưng, nó đúng là một loại Hồn Hoàn khác loại, bởi vì nó có thể giao cho em hồn kỹ."

Vừa nói, Đường Vũ Lân cấp tốc thôi động Hồn Hoàn vàng kim trên người mình, kim quang đột nhiên bộc phát, một tiếng long ngâm trầm thấp tùy

theo đó từ trên người hắn phát ra, cả thân thể hắn đều thoáng bành trướng thêm mấy phần, toàn thân đều bị tầng ánh sáng màu vàng này bao trùm. Hào quang vàng óng kia nhất thời trở thành tâm điểm chú ý của toàn trường.

"Đây là…Hoàng Kim Long Thể? Ngươi là Hoàng Kim Long huyết thống?" Lão phụ nhân đột nhiên thất thanh nói rằng.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, tên hồn kỹ này trước đây là xuất hiện trong đầu hắn một cách tự nhiên, làm sao vị lão phụ nhân này lại có thể biết? Chẳng lẽ nói, ở trong lịch sử Đấu La Đại Lục, còn có người giống như mình sao?

Không đúng, bà ấy nói chính là Hoàng Kim Long, mà phong ấn trong cơ thể mình chính là Kim Long Vương, hai thứ này hẳn là có chỗ bất đồng chứ!?

Trong lúc tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, không ngừng suy tư, bỗng thấy mắt hoa lên, bà lão kia đã đến trước người hắn.

"Đánh ta một quyền." Lão phụ nhân ánh mắt đột nhiên trở nên đặc biệt thâm thúy, nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt như lộ ra vẻ suy nghĩ.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Đánh ngài?" Hắn có chút chần chờ, dù cho hắn biết rõ, người có thể đảm nhiệm vị trí giám khảo của Sử Lai Khắc học viện, nhất định là một đại năng. Nhưng mà vị lão nhân nhìn có vẻ gần đất xa trời này, thật sự chịu đựng được một quyền của mình sao?

Trước đây sức mạnh của mình đã đạt mấy ngàn cân, sau khi phụ gia thêm Hoàng Kim Long Thể, sợ rằng phải hơn vạn cân.

"Yên tâm, bộ xương già này của ta rắn chắc cực kỳ, nếu ngươi có thể đánh chết ta, ngươi có thể trực tiếp tiến vào Hải Thần Các." Lão phụ nhân có chút không nhịn được nói.

"Vậy ngài cẩn thận một chút." Đường Vũ Lân hít sâu một cái, sau đó hướng về lão phụ nhân tung ra một quyền.

"Đùng!" Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, sau đó một nguồn sức mạnh truyền đến trên tay, nắm đấm công kích của hắn cũng bị bật sang

một bên.

Lão phụ nhân trách cứ: "Ngươi chưa ăn cơm sao? Dùng sức."

Tạ Giải chờ bên cạnh là người xem rõ ràng nhất, thời điểm Đường Vũ Lân đấm ra một quyền, bà lão kia chỉ lấy tay vỗ nhẹ một cái, lại như là đập một con ruồi vậy, đã trực tiếp đem nắm đấm được bao phủ Kim Lân của hắn vỗ bay sang một bên.

Bọn họ hiểu rất rõ sức mạnh Đường Vũ Lân. Coi như không sử dụng toàn lực, hắn cũng vẫn như trước là bạo long đội lốt người, vậy mà...

Đường Vũ Lân lúc này cũng chân chính yên tâm, hắn đột nhiên hít sâu một hơi, lồng ngực tựa như bành trướng thêm mấy phần, nương theo hắn hô hấp, khí lưu trong phòng lớn dường như cũng phát ra tiếng vang, trên cánh tay bắp thịt nhô lên, từng khối từng khối vảy màu vàng kim tỏa ra hào quang vàng óng chói lọi. Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, lại là một quyền hướng về lão phụ nhân đánh tới.

Lần này cùng với lần trước tuyệt nhiên không giống, ở trong chớp mắt khi hắn tung quyền, trong không khí liền truyền đến một tiếng khí bạo trầm thấp. Nắm đấm của Đường Vũ Lân thậm chí còn để lại một đạo tàn ảnh màu vàng trong không trung.

"Đùng!" Trong tiếng vang giòn giã, nắm đấm của Đường Vũ Lân đột nhiên ngừng lại, khóa chặt trong lòng bàn tay lão phụ nhân.

Lão phụ nhân đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì. Đường Vũ Lân chỉ cảm giác mình tựa hồ va vào một vách tường dẻo dai, toàn bộ lực đạo nổ ra trong nháy mắt đều bị hóa giải hấp thu.

Chuyện này...

Cảm giác vô lực lúc trước của Tạ Giải theo đó cũng xuất hiện ở trong lòng hắn. Đây cũng quá mạnh đi, không dùng Võ Hồn, không cần hồn lực, cứ như thế tiếp được công kích của mình?

Lão phụ nhân thản nhiên nói: "Chỉ có những thứ này? Đây chính là sức mạnh của ngươi?"

Nhìn trong ánh mắt bà rõ ràng có chút thất vọng, trong lồng ngực Đường Vũ Lân nhất thời dâng lên một luồng ngạo khí, "Em còn có thể càng mạnh hơn." Hắn dùng sức nói ra câu nói này, sau đó liền giơ nắm đấm tay phải của mình lên. Lần này, từng đạo từng đạo kim quang lưu chuyển, tay phải của hắn cấp tốc to lên, khớp xương tráng kiện, vảy thâm thúy, Kim Long Trảo theo đó phơi bày ra.

Dưới sự gia trì của Hoàng Kim Long Thể, không khí phụ cận Kim Long Trảo mơ hồ xuất hiện âm thanh "Xì xì" nhẹ nhàng, tựa như không khí bị nó áp bức đến mức muốn bị xé nát.

Lão phụ nhân đáy mắt lóe lên một tia sáng, "Đến đi."

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, đột nhiên nắm chặt Kim Long Trảo thành quyền, chợt quát một tiếng, lần thứ ba tung quyền.

Lần này, hắn cũng không còn giữ lại chút nào, toàn lực ứng phó, hoàn toàn khác so với hai quyền trước đó. Lần này đấm ra một quyền, hắn chỉ cảm giác toàn bộ huyết mạch lực trong cơ thể mình tuôn ra, tựa hồ trong chớp mắt đã hoàn toàn truyền vào bên trong cánh tay. Kim Long Trảo chớp mắt bùng nổ, một tiếng long ngâm to rõ vang lên, nhưng không có tiếng khí bạo như lúc nãy, bởi vì hết thảy không khí tựa hồ cũng trong nháy mắt đã bị Kim Long Trảo cường hãn gạt ra.

Lão phụ nhân tại chỗ bất động, nhưng lần này, nàng không còn dùng bàn tay, mà lại tung một quyền ra ứng đối.

Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên nhìn thấy, ánh sáng xung quanh cơ thể lão phụ nhân vặn vẹo một thoáng, chín vòng vầng sáng Hồn Hoàn loé lên rồi biến mất. Bọn họ thậm chí còn chưa kịp thấy rõ, nắm đấm của lão phụ nhân cũng đã cùng nắm đấm của Đường Vũ Lân va chạm vào nhau.

"Ầm! Oanh —— "

Thân thể Đường Vũ Lân lại như là đạn pháo bay ngược ra sau, mạnh mẽ va chạm vào vách tường cách đó hơn 20 mét, cả người trực tiếp khảm nạm ở trên tường.

Lão phụ nhân đứng ở nơi đó, vẫn như trước không nhúc nhích. Sau đó nàng liền đi hướng về phía bàn dài, thản nhiên nói: "Người kế tiếp."

"Đội trưởng!"

"Vũ Lân —— "

Linh Ban mấy người đồng thời hét lên kinh ngạc, nhanh chóng chạy tới.

"Khặc khặc!" Ta không có chuyện gì.

Lay lay đá vụn bên người, Đường Vũ Lân giẫy giụa từ trong vách tường bò ra ngoài. Lại nói, vách tường này đúng là cứng thật!

Hắn đúng là không có chuyện gì, trong chớp mắt khi va chạm cùng nắm đấm vừa nãy của bà ta, hắn chỉ cảm giác mình thật giống như oanh kích lên một quả khí cầu to lớn, sau đó một sức đàn hồi mạnh mẽ đã đem hắn đẩy bay. Sau đó liền như vậy...

Đánh vỡ vách tường, đối với thân thể cường hãn của hắn không tính là gì. Bất quá, hắn kỳ thực cũng không khá hơn gì. Ba quyền vừa rồi, huyết mạch lực trong cơ thể hắn đã hao đi rất nhiều. Hiện tại rõ ràng đã cảm thấy có chút hư nhược rồi.

Cổ Nguyệt đỡ hắn, "Thật sự là không có chuyện gì sao?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Yên tâm đi, ta chỉ cần nghỉ ngơi một lúc. Kỳ thực, ta vẫn rất đói bụng." Vào lúc này nếu có thể ăn no nê là tốt rồi, không tốn thời gian dài, huyết mạch lực của mình nhất định có thể khôi phục ngay lập tức. Đáng tiếc, đang ở trong cuộc thi, đi đâu để mua đồ ăn ăn đây?

Mấy người bọn hắn cũng không nhìn thấy được, khi lão phụ nhân một quyền đem Đường Vũ Lân đánh bay, Thẩm Dập cùng với hai vị trung niên nhân, trên mặt đều tràn ngập vẻ khiếp sợ. Thậm chí kinh ngạc há to miệng.

Đường Vũ Lân ngồi xuống ghế dựa, hít một hơi thật dài, điều chỉnh hồn lực trong cơ thể, thông qua Huyền Thiên Công để khôi phục khí huyết, hô hấp của hắn có chút không đều. Nhìn bà lão kia, đáy mắt không ngăn được vẻ hoảng sợ toát ra. Thực lực của vị này, thực sự là sâu không lường được! Thậm chí Vũ lão sư nếu so với bà, tựa hồ cũng còn kém rất xa, rất xa…

Cổ Nguyệt hướng về trung ương, sắc mặt của nàng rõ ràng có chút không dễ nhìn. Cũng không có như Đường Vũ Lân ba người cúi người chào như vậy, chỉ hơi gật gật đầu, nói: "Ta bắt đầu rồi."

Thẩm Dập ở một bên khẽ nhíu mày, đối mặt với giám khảo của Sử Lai Khắc học viện, vị này chỉ sợ là người ngạo mạn nhất từ trước tới nay.

Lão phụ nhân hai mắt híp lại, tựa lưng vào ghế ngồi, "Bắt đầu đi."

Cổ Nguyệt hai con mắt sáng ngời, dưới chân ba vòng Hồn Hoàn đồng thời bay lên, hai vàng một tím, chỉ thấy hai tay nàng hươ trước người, một đoàn tia sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay tỏa ra.

Ánh sáng màu vàng nhìn qua trầm ổn mà nhu hòa, chính là nguyên tố "Thổ".

Thổ Nguyên Tố bắt đầu ở trong lòng bàn tay nàng xoay tròn, sau đó dần dần trở nên ngưng tụ, nhìn qua càng ngày càng giống dáng dấp thực thể.

Nguyên Tố Khống Chế, đây là muốn bày ra tinh thần lực khống chế. Ba vị giám khảo, bao gồm cả lão phụ nhân, tất cả đều đưa ra phán đoán như vậy.

Thế nhưng, một màn phát sinh tiếp theo, lại bắt đầu khiêu chiến nhận thức của bọn họ.

Cổ Nguyệt tay trái nâng đoàn tia sáng màu vàng kia, tay phải năm ngón tay vô cùng có nhịp điệu nhẹ nhàng phủ xúc, hào quang màu vàng ở dưới sự khống chế của nàng bắt đầu xuất hiện từng mảng từng mảng cánh hoa, cuối cùng hóa thành một đóa hoa chín cánh màu vàng.

Hoàng Sắc Nguyên Tố Hoa chín cánh chầm chậm xoay tròn, bản thân ngưng tụ, khiến cho người ta có cảm giác vui tai vui mắt.

Người trung niên phía bên phải lão phụ nhân khẽ vuốt cằm, Thuộc Tính Nguyên Tố Võ Hồn vốn là vô cùng ít hỏi, còn nhỏ tuổi lại có thể đem Nguyên Tố Khống Chế làm đến trình độ như thế này, chứng tỏ tinh thần lực không tầm thường, cùng với tính ổn định của Nguyên Tố Chưởng Khống, vẫn là đúng quy đúng củ.

Chương 262: Ta không muốn!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chính vào lúc này, tay phải Cổ Nguyệt làm ra động tác nắm vào trong hư không, một màn kỳ dị xuất hiện, trong không khí bắt đầu xuất hiện những điểm ánh sáng màu lam. Những ánh sáng màu lam này tất cả đều hướng vào lòng bàn tay nàng ngưng tụ lại, hóa thành một chùm sáng màu xanh lam.

Thủy Nguyên Tố Chưởng Khống?

Chùm sáng xanh lam bị Cổ Nguyệt đặt ở trên chùm sáng màu vàng lúc trước, tương tự, lại xuất hiện từng mảng cánh hoa, Lam Sắc Nguyên Tố Hoa chồng lên trên Hoàng Sắc Nguyên Tố Hoa, hai bông hoa đồng bộ xoay tròn. Lam Sắc Thủy Hoa này, tổng cộng có tám cánh hoa, so với Hoàng Sắc Thổ Hoa ít hơn một cánh. Cánh hoa đan xen lẫn nhau, tạo ra màu sắc rạng rỡ.

Trên người Cổ Nguyệt, ba cái Hồn Hoàn trong quá trình này không ngừng luân phiên lập loè, tạo ra những hiệu quả khác nhau.

Song Thuộc Tính Nguyên Tố Chưởng Khống, thực sự là Võ Hồn xuất sắc! Hai vị trung niên nhân đều đã gật đầu.

Thế nhưng, còn chưa kết thúc.

Cổ Nguyệt tay phải lại nắm vào trong hư không một cái, lần này, khí lưu trong phòng phun trào, hóa thành điểm điểm ánh sáng màu xanh hướng về lòng bàn tay nàng ngưng tụ lại.

Phong Nguyên Tố Chưởng Khống?

Hai vị trung niên nhân theo bản năng chồm người về trước, Song Thuộc Tính Nguyên Tố Chưởng Khống Hồn Sư, ở Sử Lai Khắc học viện vẫn có, nhưng Tam Thuộc Tính Nguyên Tố Chưởng Khống trước nay chưa bao giờ có.

Thuộc tính khác nhau, Hồn Hoàn phụ gia cũng là vấn đề. Đa Nguyên Tố, không hẳn là chuyện tốt. Hơn nữa, nói như vậy, Hồn Sư căn bản cũng không khống chế được nhiều loại nguyên tố như vậy. Nhiều nguyên tố gây áp lực lên thân thể, sẽ tàn phá thân thể của Hồn Sư, chưởng khống càng thêm khó khăn.

Ánh sáng màu xanh lượn lờ, hóa thành vòng xoáy ở trong lòng bàn tay Cổ Nguyệt tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành đoàn, bị nàng đặt bên trên Thủy Nguyên Tố, lần thứ ba nở ra từng mảng từng mảng cánh hoa. Lần này, là bông hoa bảy cánh.

Chuyện này...

Nàng lại có thể khống chế ba loại nguyên tố ngưng hình, sau đó còn khiến chúng dễ dàng không sinh ra bài xích, hài hòa cùng nhau. Phần này chưởng khống lực, phần này tinh thần lực, còn có lý giải đối với nguyên tố, không thể nghi ngờ cũng đã là nhân vật cực kỳ cường hãn.

Thế nhưng, còn chưa kết thúc.

Khi Cổ Nguyệt lại một lần nữa hướng về không trung làm ra động tác nắm tay, vị trung niên nhân bên phải không nhịn được đã đứng lên. Ngay cả Thẩm Dập cũng trợn to hai mắt.

Nàng từng thấy Cổ Nguyệt đồng thời vận dụng vài loại nguyên tố. Nhưng cũng chưa từng thấy nhiều như vậy!

Không khí trở nên bức bối hơn, điểm điểm hồng quang lượn lờ trong lòng bàn tay Cổ Nguyệt, dần dần hóa thành một quả cầu lửa, trên trán Cổ Nguyệt bắt đầu có vệt mồ hôi xuất hiện, nhưng ánh mắt của nàng vẫn bình tĩnh như trước.

Cơ thể lão phụ nhân hơi nghiêng về phía trước. Ánh mắt cũng không còn

cách nào giữ vững bình tĩnh.

Tứ Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống? Hơn nữa còn là bốn nguyên tố cơ bản.

Phải biết, bốn nguyên tố cùng ba nguyên tố tuyệt nhiên không giống nhau.

Trong nhận thức của các Hồn Sư trên Đấu La Đại Lục, thế giới này hết thảy tất cả đều là do các nguyên tố tạo thành. Mà trong đó có bốn loại tồn tại trụ cột nhất, chính là, Thổ, Thủy, Phong, Hỏa. Chúng nó xây dựng toàn bộ yếu tố cơ bản của thế giới.

Chưởng khống toàn bộ bốn loại nguyên tố, mang một ý nghĩa, chính là sáng tạo, chính là thăng hoa! Người chưởng khống bốn loại nguyên tố, ở trong toàn bộ lịch sử Đấu La Đại Lục cho đến bây giờ đều chưa từng xuất hiện. Trong ghi chép của Sử Lai Khắc học viện, trên đại lục đã từng xuất hiện Hồn Sư chưởng khống ba loại nguyên tố; nhưng cuối cùng chỉ có thể tu luyện tới thất hoàn Hồn Thánh cấp độ, đã không cách nào lại tiến lên trước một bước. Bởi vì ba loại nguyên tố làm hắn phân tâm quá nhiều.

Tứ Hệ Nguyên Tố, đệ nhất Tứ Hệ Nguyên Tố trong lịch sử. Trong truyền thuyết bốn nguyên tố đồng thời xuất hiện, phối hợp lẫn nhau, sẽ có thể trở thành Toàn Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống.

Cổ Nguyệt năng lực bày ra tới đây, kỳ thực cũng đã chinh phục mấy vị giám khảo này.

Hỏa Nguyên Tố chậm rãi hạ xuống, tay Cổ Nguyệt có chút run rẩy nhẹ. Trên người nàng toàn bộ ba cái Hồn Hoàn cũng đã sáng lên toàn bộ.

Nàng vận dụng bốn loại nguyên tố này cũng không tính là quá nhiều. Thế nhưng, muốn đồng thời chưởng khống bốn loại nguyên tố, đồng thời khiến chúng nó ngưng hình; cần phải nhất tâm tứ dụng *. Không chỉ có như vậy, còn phải phân biệt điều hòa quan hệ lẫn nhau giữa các nguyên tố này.

* *phân ý thức ra làm tư, cùng lúc làm bốn việc.*

Thổ cùng Thủy, Thủy cùng Phong, Phong cùng Hỏa. Nhiều thêm một loại nguyên tố, áp lực nàng phải chịu cũng đồng thời tăng lên theo cấp số nhân.

Thế nhưng, Cổ Nguyệt vẫn có thể chống đỡ được.

Từng mảng cánh hoa đỏ rực tỏa ra, tổng cộng sáu cánh, hoàn chỉnh hiện ra bên trên ba loại màu sắc khác.

Tứ Sắc Nguyên Tố Hoa xoay tròn, hình thành một đóa hoa kỳ lạ mà mỹ lệ.

Đừng nói là các vị giám khảo. Coi như là ba người Đường Vũ Lân đã quen thuộc với nàng nhất, lúc này cũng đã xem đến choáng váng. Cổ Nguyệt đối với Nguyên Tố Chưởng Khống dĩ nhiên đã đạt đến trình độ như thế sao? Tứ Hệ Nguyên Tố có thể làm được đến bước này, mang ý nghĩa, nàng ở thời điểm chiến đấu, nhiều nhất có thể dung hợp bốn loại nguyên tố tiến hành công kích! Đương nhiên, trên chiến trường không thể cho nàng thời gian dài như vậy. Nhưng có thể làm được, cũng đã mang ý nghĩa lực chưởng khống nguyên tố của nàng phi thường mạnh mẽ.

Đối với các vị lão sư của Sử Lai Khắc học viện mà nói, bọn họ trước tiên có thể phán đoán ra, chính là tiểu cô nương trước mắt này, tinh thần lực đã tiến vào Linh Hải Cảnh. Không có tu vi tinh thần đạt đến Linh Hải Cảnh, căn bản là không thể hoàn thành khống chế như vậy.

Thế nhưng, tất cả còn chưa kết thúc. Tay Cổ Nguyệt, lần thứ năm chụp vào hư không.

Lần này, coi như là lão phụ nhân, cũng không khỏi đứng lên, vẫn còn nữa?

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng trở nên nhu hòa, điểm điểm kim quang phiêu đãng, hướng về tay phải Cổ Nguyệt tập trung lại. Nhưng lần này, Cổ Nguyệt không lại để chúng nó ngưng tụ, mà lại để chúng nó quay chung quanh phía trên bông hoa bốn màu đang xoay tròn kia.

"Tặng ngài!" Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão phụ nhân kia. Đột nhiên, một đạo hào quang màu bạc mãnh liệt ở trên người nàng sáng lên. Tiếp theo, bông hoa bốn màu kia liền biến mất không còn tăm hơi ở trước mặt nàng. Lúc nó xuất hiện lần nữa, đã đến trước mặt lão phụ nhân.

"Cẩn thận." Thẩm Dập la thất thanh.

Không có Hồn Sư khống chế, bốn loại nguyên tố ngưng tụ lại cùng một chỗ, dù cho đã ngưng hình, trong nháy mắt sẽ sinh ra hỗn loạn. Chờ đợi

tiếp theo chắc chắn sẽ là một vụ nổ lớn!

Cổ Nguyệt thầm hận lão phụ nhân kia đánh bay Đường Vũ Lân, cuối cùng lại vận dụng thuộc tính không gian của mình, đem Tứ Hệ Nguyên Tố Hoa này đưa đến trước mặt lão phụ nhân.

Sự kinh ngạc trước mắt lão phụ nhân hóa thành mỉm cười, tay áo lớn của bà vung lên, một màn kỳ dị xuất hiện. Ở sau lưng bà, một vòng trăng lưỡi liềm lặng yên hiện lên. Một đạo ánh bạc từ mặt trăng lưỡi liềm hạ xuống, soi sáng trên Tứ Hệ Nguyên Tố Hoa.

Từ dưới chân nàng, chín vòng Hồn Hoàn xoay quanh bay trên.

Lần này, Linh Ban bốn người đều nhìn rõ ràng.

Bốn tím, bốn đen, một đỏ, chín cái Hồn Hoàn hầu như che kín xung quanh cơ thể của bà.

Nương theo nguyệt quang hạ xuống, Tứ Hệ Nguyên Tố Hoa đột nhiên đọng lại ở giữa không trung, sau đó liền từ từ tan chảy. Bốn loại nguyên tố hầu như là trong khoảnh khắc liền bị tách ra, tan biến mất, từ hư vô trở về hư vô; dần dần tiêu tan trong ánh trăng màu bạc.

Cửu Hoàn, Phong Hào Đấu La!

Lần này đến phiên Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn tất cả đều đứng lên.

Thời khắc này, bọn họ bởi vì chấn động mà thân thể có chút run rẩy.

Cửu Hoàn! Phong Hào Đấu La! Màu đỏ kia, màu đỏ kia chính là Thập Vạn Niên Hồn Hoàn trong truyền thuyết sao? Trời ạ! Thập Vạn Niên Hồn Hoàn, loại này thực sự có tồn tại!

Vị này, dĩ nhiên lại đúng là cửu hoàn Phong Hào Đấu La cấp bậc. Một vị giám khảo của Sử Lai Khắc học viện, lại là cửu hoàn Phong Hào Đấu La.

Trái tim của bọn họ tất cả đều rối loạn. Cổ Nguyệt cũng đồng dạng nhìn đến mức ánh mắt đờ đẫn.

Trên người lão phụ nhân cũng không biểu lộ ra khí thế quá mạnh mẽ. Thế nhưng, Cổ Nguyệt hiểu rất rõ cường độ của Tứ Hệ Nguyên Tố Hoa khủng bố đến cỡ nào. Tinh thần lực, hồn lực của nàng tất cả đều tiêu hao quá 6/10, phải tốn đến hơn 5 phút mới có thể hoàn thành được! Nhưng trước mặt nhân gia người ta, lại có thể hóa giải dễ như ăn cháo.

"Hay, hay, được!" Lão phụ nhân đột nhiên nở nụ cười, bà quay đầu hướng về Thẩm Dập nói: "Trọc thế cuối cùng cũng coi như là làm được việc tốt, vì mấy tên tiểu tử này khiến chúng ta kéo dài thời gian sát hạch, xem ra là đáng giá. Nha đầu này, những cuộc thi phía sau không cần tham gia. Trực tiếp vào nội viện đi! Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, ngay cả ta đều có chút hưng phấn. Chuyện này nhất định sẽ đi vào lịch sử của đại lục." Nói xong câu đó, lão phụ nhân mặt mỉm cười đi tới trước mặt Cổ Nguyệt, trên dưới đánh giá nàng.

Chương 263: Cửa thứ năm, 0 điểm?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Tiểu nha đầu, nguyện ý làm đệ tử của ta không?" Nàng cười híp mắt hỏi.

Cổ Nguyệt ngẩn người, sau đó liền không chút do dự lắc đầu một cái, "Không muốn."

"Không muốn?" Lão phụ nhân kinh ngạc nói: "Tại sao?"

Cổ Nguyệt quật cường hất cằm lên, "Không tại sao cả! Chỉ là không muốn."

"Cổ Nguyệt, đừng nói lung tung!" Thẩm Dập đã nhanh chân tiến lên, trách cứ: "Ngươi biết vị này chính là ai không? Thái lão là một trong những trưởng lão chấp pháp cao cấp nhất của Hải Thần Các thuộc Sử Lai Khắc học viện chúng ta, phong hào Ngân Nguyệt Đấu La miện hạ. Ở trên toàn bộ đại lục, cũng là một trong những vị thuộc cấp bậc đứng hàng đầu, có thể bái lão nhân gia người làm sư phụ, là vận may của ngươi."

Đường Vũ Lân bọn họ đương nhiên cũng không biết uy danh của vị lão phụ nhân trước mắt này.

Nhưng nếu như là ở giới Hồn Sư nhắc lên danh tự Ngân Nguyệt Đấu La Thái Nguyệt Nhi này, e rằng rất nhiều người đều sẽ vì đó mà run rẩy.

60 năm trước, vị này cũng đã là một tồn tại quát tháo phong vân trên đại lục, hơn nữa luôn làm theo ý mình, tính cách quái lạ. Luôn luôn thích tung tăng nhí nhảnh, làm loạn khắp nơi. Khi đó, thật chính là làm giới Hồn Sư náo loạn hết cả lên. Sau đó vẫn nhờ Sử Lai Khắc học viện cử người ra, mới

dẫn theo nàng trở về. Sau đó mai danh ẩn tích.

Cổ Nguyệt nhìn về phía Thẩm Dập, hàm răng khẽ cắn môi dưới, nhưng vẫn lại lắc đầu một cái, "Bà ấy đánh Vũ Lân, em không muốn làm đồ đệ của bà ấy."

Bất kể là Thái lão hay là Thẩm Dập, đều không nghĩ tới, vấn đề của Cổ Nguyệt lại là ở chỗ này. Chỉ bởi vì lúc trước Thái lão một quyền đem Đường Vũ Lân đánh bay.

Thái lão tức giận: "Phí lời! Bên trong móng vuốt của tên tiểu tử kia có hiệu quả đặc biệt. Nếu như ta không dùng tới hồn lực đem hắn đánh bay, nói không chừng hiệu quả đặc biệt kia sẽ tác dụng ở trên bộ xương già này của ta. Mà ta cũng không làm tổn thương hắn."

Hai vị trung niên tùy tùng Thái lão đến đây đều đã xem đến mắt hoa mày choáng, lời này của Thái lão, rõ ràng là ngầm chịu thua thiệt! Chịu thua thiệt trước một nữ hài tử mới 13 tuổi?

Cổ Nguyệt xoay người, nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chận lại nói: "Cổ Nguyệt, ta không có chuyện gì, ta thật sự không có chuyện gì, ngươi phải suy nghĩ kỹ càng một chút đi!" Đối với Cổ Nguyệt mà nói, đây có khả năng là cơ hội tốt nhất, cơ hội trực tiếp tiến vào Nội viện đó!

Cổ Nguyệt quay đầu lại, nhìn Thái lão, nghiêm túc nói: "Bọn họ ở đâu, ta ở đó, chúng ta sẽ không tách ra. Bọn họ nếu như cũng có thể tiến vào nội viện. Ta sẽ đi."

"Ngươi làm sao mà có nhiều tật xấu như vậy? Tức chết ta, tùy ý ngươi đi." Thái lão nổi giận vẩy tay áo, phẩy tay áo bỏ đi.

Thẩm Dập vừa nhìn Thái lão tức giận nhất thời giật nảy cả mình, vội vàng đuổi theo, thấp giọng hướng về Thái lão giải thích cái gì. Nhưng Thái lão lại nghe cũng không nghe, cứ phăng phăng như vậy rời đi.

Đường Vũ Lân đi tới bên người Cổ Nguyệt, kéo lấy cánh tay của nàng, "Ngươi cần gì phải làm như vậy chứ? Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua! Vị Thái lão kia lại là đại năng đó! Cửu hoàn Phong Hào Đấu La, hơn nữa

thấp nhất đều là Thiên Niên Hồn Hoàn, nếu như ta không nhìn lầm, cái màu đỏ kia chính là Thập Vạn Niên Hồn Hoàn đó! Loại tầng thứ này tồn tại, ở toàn đại lục e rằng cũng không có mấy vị, ngươi có thể nào bỏ qua cơ hội tốt như vậy đây?"

Cổ Nguyệt nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn hắn, "Bà ấy đánh ngươi. Ta không vui."

Đơn giản bảy chữ, đã đem thiên ngôn vạn ngữ Đường Vũ Lân muốn nói đều thu trở lại, vẻ mặt của Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn bên cạnh cũng biến thành quái lạ hơn.

Tạ Giải không nhịn được nói rằng: "Ta trước đây vẫn cho là chính mình rất kiêu ngạo, hiện tại ta mới biết, cái gì mới là kiêu ngạo chân chính. Cổ Nguyệt, ngươi trâu."

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Cổ Nguyệt tỷ đây tính tình thật thẳng thắn. Chỉ là..."

Đường Vũ Lân cũng là trong lòng thầm than, nháo động như vậy, bọn họ vốn là đã trễ sát hạch, còn không biết có thể vượt qua được khảo hạch hay không, vị Thái lão kia chỉ sợ là đại nhân vật hết sức quan trọng ở trong Sử Lai Khắc học viện! Đắc tội với lão nhân gia người rồi, còn có thể nào có quả ngon cho bọn họ ăn đây?

Quả nhiên, thời gian không lâu, lúc Thẩm Dập trở lại sắc mặt một mảnh tái nhợt, giơ tay chỉ vào Cổ Nguyệt. Ngón tay đều có chút run rẩy, "Ngươi… ngươi để ta nói gì với ngươi mới tốt đây? Ngươi có biết hay không, ngươi vừa bỏ qua cơ hội mà biết bao nhiêu người thiết tha mơ ước?"

Cổ Nguyệt không lên tiếng, cúi đầu. Tựa hồ bảy từ giải thích lúc nãy đã nói ra hết thảy tiếng lòng của nàng.

Đường Vũ Lân chận lại nói: "Xin lỗi, là chúng em không tốt. Cổ Nguyệt khả năng là quá mệt mỏi, vì lẽ đó vừa nãy tâm tình có chút không ổn định. Thẩm lão sư, vậy chúng em còn có thể tiếp tục tham gia sát hạch không?"

Thẩm Dập thở dài một tiếng, "Vốn cũng là có thể trực tiếp kết thúc sát hạch, bởi vậy…Thôi, các ngươi tiếp tục đi. Ta vừa nãy đã thông báo lão sư, hi vọng lão sư có thể xoa dịu lửa giận của Thái lão. Đi thôi."

Nói xong, nàng mang theo bốn người đi ra khỏi phòng khách này, tiếp tục hướng về nơi sâu xa của chủ giáo học lâu đi đến.

"Cửa thứ năm, thi tài nghệ. Kỳ thực cũng chính là thi chức nghiệp thứ hai của các ngươi." Thẩm Dập nói.

Tạ Giải hỏi: "Thẩm lão sư, cửa thứ tư của tụi em được bao nhiêu điểm vậy ạ?" Vừa rồi hắn tự vấn lòng, biểu hiện cũng không tệ lắm.

"0 điểm, bốn người các ngươi đều là 0 điểm." Thẩm Dập tức giận lườm hắn một cái.

"Không điểm? Cái này cũng quá đáng quá đấy? Chúng em coi như không phải là thiên phú tốt nhất, nhưng cũng không hẳn tính là quá kém? Chẳng lẽ nói, Sử Lai Khắc học viện cũng không có công bằng? Chỉ bởi bị chúng em đắc tội vị Thái lão kia?" Tạ Giải vừa nghe xong liền xù lông. Một hạng sát hạch 0 điểm, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến điểm số các sát hạch khác! Huống chi, hắn cảm thấy mọi người hoàn thành cũng không tệ!

Thẩm Dập trong mắt chứa thâm ý nói: "Ở Sử Lai Khắc học viện, Hải Thần Các chính là nơi lập ra quy tắc. Thái lão nói là 0 điểm, vậy thì chính là 0 điểm, không người nào có thể thay đổi. Dù cho là các trưởng lão khác cũng không được. Hơn nữa, một môn 0 điểm, mang ý nghĩa, các ngươi coi như các sát hạch khác dù ưu tú, cũng không thể nào tiến vào Nội Viện. Hiện tại ngươi đã biết kích động nhất thời mang đến hậu quả nghiêm trọng cỡ nào chưa?" Câu nói sau cùng là hướng về Cổ Nguyệt nói.

Cổ Nguyệt vẫn không có hé răng, chỉ yên lặng đi theo bên người Đường Vũ Lân.

Tiến lên không xa, bọn họ đã đi vào bên trong một căn phòng khác. So với gian phòng trước kia không xê xích bao nhiêu. Nhưng ở nơi này, lại có mấy cái bình đài bày ra, còn có rất nhiều đồ vật hỗn độn.

Đường Vũ Lân nhìn thấy một chỗ trong đó, con mắt nhất thời sáng lên. Bởi vì cái kia rõ ràng là một cái Đoán Tạo Đài. Đây chính là nơi mà hắn quen thuộc nhất đấy!

Thế nhưng, khiến cho bọn họ kinh ngạc chính là, trong phòng, phía sau bàn

giám khảo, có một bóng người quen thuộc. Thật bất ngờ, lại là vị vừa nãy phẩy tay áo bỏ đi, Thái lão. Lúc này, lão nhân gia này đang cười gằn nhìn bọn họ.

"Thái lão, ngài..." Vừa nhìn thấy vị này, Thẩm Dập cũng lấy làm kinh hãi.

Thái lão cười lạnh một tiếng, "Đệ ngũ hạng sát hạch, bốn người bọn họ đều 0 điểm."

Nghe bà ta vừa nói như thế, Cổ Nguyệt chợt ngẩng đầu lên, trong mắt lửa giận phun ra, nàng mới vừa muốn nói gì, đã bị Đường Vũ Lân kéo lại, đồng thời đưa nàng dìu về phía sau lưng mình. Đồng thời Đường Vũ Lân dùng ánh mắt nghiêm nghị chặn lại tên Tạ Giải vốn đang định nói gì đó.

Nơi này là Sử Lai Khắc học viện, là địa bàn của người ta. Kích động không làm nên chuyện gì!

"Thái lão, chuyện này e rằng không ổn đâu, chuyện này..." Thẩm Dập mặt đầy bất đắc dĩ nói, đồng thời cũng hơi kinh ngạc. Thái lão tuy rằng tính cách quái dị, nhưng cũng cương trực thẳng thắn. Năm đó lúc còn hành tẩu ở đại lục, gặp không ít rắc rối, nhưng cũng cơ bản đều đứng ở trên một chữ "Lý". Nếu không phải là có một số chuyện bà quá kích động, quá phận quá đáng một chút, cũng sẽ không bị học viện triệu hồi trở về.

Có thể kể đến hành vi hiện tại của bà ta.

"Đừng nói ta không cho lão trọc mặt mũi, hai hạng mục này 0 điểm, nếu như bọn họ những sát hạch khác gộp lại vẫn có thể đạt tiêu chuẩn, sẽ cho bọn họ cơ hội tiến vào ngoại viện, nếu không thì, từ đâu đến thì cút về đó cho ta!" Nói xong câu đó, Thái lão đứng lên, đi ra ngoài.

Không điểm, lại một hạng sát hạch 0 điểm. Đường Vũ Lân cũng không biết toàn bộ sát hạch có bao nhiêu hạng, nhưng tính tới nay sát hạch 5 hạng mục, thì đã có hai hạng mục 0 điểm, nếu tính bình quân, điểm bọn họ thấp đến mức nào có thể tưởng tượng được. Làm sao mà có thể đạt được tiêu chuẩn cơ chứ!?

Cổ Nguyệt sau lưng hắn vùng vẫy một hồi, lại bị Đường Vũ Lân mạnh mẽ giữ lại. Vào lúc này lại tiếp tục chọc giận Thái lão, tuyệt đối là không sáng suốt. Trong lòng hắn làm sao không phải là lửa giận ngút trời, thế nhưng,

thân là đội trưởng, hắn nhất định phải vì toàn bộ đoàn đội mà cân nhắc, vì tương lai của mọi người mà cân nhắc, kích động sẽ không giải quyết được vấn đề.

Thẩm Dập sắc mặt khó coi đứng ở nơi đó, ngay đơ tại chỗ không nhúc nhích mất một lúc.

Sát hạch nhập học của Sử Lai Khắc học viện có tổng cộng 10 hạng, mỗi một hạng đều có đặc điểm riêng. 10 hạng mục gộp lại vừa vặn 100 điểm. 60 điểm trở lên, có thể gia nhập ngoại viện, 85 điểm trở lên, phải thi tiếp mới có thể gia nhập Nội viện.

Nói như vậy, một lần sát hạch, ngoại trừ những học viên trực tiếp tham dự nội viện sát hạch ra, thì ngoại viện sát hạch bên này, có thể có 1, 2 người bằng bản lĩnh thi vào nội viện cũng đã rất không dễ dàng. Đạt tiêu chuẩn cũng khó khăn không kém.

Hiện tại Đường Vũ Lân bọn họ, hai hạng 0 điểm, ảnh hưởng của chuyện này tới bọn họ có thể tưởng tượng được.

Nếu như những sát hạch sau đó đều không thể thu được điểm cao cho mỗi một hạng, muốn đạt tiêu chuẩn cũng không hề dễ dàng.

Sát hạch nhập học của Sử Lai Khắc học viện là toàn diện sát hạch, tuy rằng ba hạng mục đầu bọn họ biểu hiện cũng không tệ, nhưng cũng không có nghĩa là mặt sau cũng có thể như thế. Sát hạch mặt sau, đều là thi những phương hướng khác nhau, cũng không chỉ là sát hạch về phương diện thực lực chiến đấu.

Thẩm Dập không hề hà trách Cổ Nguyệt, việc đã đến nước này, hà trách cũng là vô dụng.

Chương 264: Thi lượng cơm ăn? Ha ha!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ầm." Thái lão đóng cửa phòng, đi ra ngoài. Mọi người cũng không nhìn thấy được khuôn mặt vị lão phụ nhân này lại lộ ra một nụ cười quỷ kế như ý.

"Khà khà, trọc thế lão bảo thủ, ắt hẳn giận đến thổi râu trừng mắt. Đáng đời! Mấy tên tiểu tử này thiên phú cũng không tệ, nhưng tính cách còn cần phải tôi luyện lại những chỗ hỏng rất nhiều. Hừ, dám từ chối lão nhân gia ta, cũng có ngày ngươi phải cầu xin ta." Ánh mắt lóe sáng, Thái lão hai tay chắp sau lưng, nhẹ nhàng đi.

Mang theo tâm tình bi phẫn, Linh Ban bốn người đi tới đệ lục quan của Sử Lai Khắc sát hạch.

Nội dung sát hạch của cửa thứ sáu vô cùng quái dị, đề thi chính là, ăn đồ ăn...

Đúng, chính là thi ăn.

Bên cạnh bàn còn có một tấm bảng, mặt trên là một danh sách biểu hiện điểm tương ứng.

Trước mặt mỗi người, đều có một cái khay to, trên mặt khay, chồng chất như một ngọn núi nhỏ toàn là...bánh màn thầu!

Trên danh sách ghi rõ, một hơi ăn được 15 bánh màn thầu là đạt tiêu chuẩn. Mỗi 5 cái nhiều hơn lại tăng 1 điểm. Đồng thời, thời điểm ăn không được vận chuyển hồn lực. Nhất định phải hoàn toàn dựa vào sức ăn bình thường

của mình.

Thời điểm Đường Vũ Lân bọn họ nhìn thấy nội dung sát hạch, cũng không khỏi kinh ngạc đến ngây người.

Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải ánh mắt một thoáng liền rơi vào trên người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vẻ mặt có chút quái dị quay đầu nhìn về phía Thẩm Dập, "Thẩm lão sư, cái này có thể giúp người khác ăn không?"

Thẩm Dập hiện tại vẫn chưa khôi phục lại tâm tình bị đè nén từ lúc nãy, tức giận: "Chính ngươi nếu có thể ăn đủ 10 điểm, tùy tiện giúp ai ăn đều được."

Cửa ải thi ăn đồ ăn này nhìn qua rất kỳ quặc, cũng chỉ có Sử Lai Khắc học viện mới có phương thức thi kỳ dị này. Nhưng trên thực tế, thứ nó kiểm tra chính là ý chí của mỗi người.

Ăn đồ ăn sẽ rất áp lực! Đối với một hài tử 15 tuổi bình thường mà nói, 15 bánh màn thầu to như vậy, tuyệt đối là một con số trên trời. Dưới tình huống không dùng hồn lực phụ trợ tiêu hóa, hầu như là không thể ăn được.

Điều này cần ý chí rất lớn để vượt qua, một người thời điểm cố gắng gượng chống đỡ, để có thể kiên trì ăn tiếp, không chỉ thân thể mà ý chí cũng vô cùng trọng yếu. Nơi này có lão sư phụ trách chuyên môn, nhất định sẽ bảo đảm không có ai có thể ăn gian.

Cường độ thân thể Hồn Sư vượt xa người bình thường, hầu như sẽ không xuất hiện tình huống dạ dày nổ tung, nhưng cảm giác chướng bụng cực kỳ khó chịu này, không phải ai cũng có thể vượt qua. Vì lẽ đó, sát hạch này nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, thường thường sẽ làm thí sinh đau đến không muốn sống.

Nhưng mà ở đây, có một vị không bình thường…

"Cảm tạ Thẩm lão sư." Đường Vũ Lân chân thành nói. Hắn thậm chí còn cho rằng, sát hạch này để ở đây, quả thực chính là vì suy nghĩ cho cái bụng của hắn…

Hai tay tìm tòi, một tay 2 bánh, lập tức 4 cái bánh màn thầu liền rơi vào

trong tay Đường Vũ Lân. Chưa kể, bánh màn thầu này chưng phi thường xốp, co dãn mười phần. Một luồng diện hương truyền đến, cái bụng của Đường Vũ Lân đã truyền đến tiếng kêu "ùng ục ùng ục".

Đồ ăn mà Cổ Nguyệt để dành cho hắn ăn lúc sáng sớm, trải qua sát hạch liên tục, khí huyết trong cơ thể đã tiêu hao rất nhiều, đã sớm đói đến mức "da bụng đụng da lưng". Giờ lại được có đồ để ăn, quả thực là một thế giới đầy tươi đẹp và hạnh phúc!

Gặm ba nhát hết 1 cái, chỉ trong vài lần hô hấp, 4 cái bánh màn thầu đã tiến vào trong bụng của Đường Vũ Lân.

Vừa nghe Thẩm Dập nói có thể ăn giúp, Tạ Giải trực tiếp gác hai tay ra sau đầu, ngồi xuống trên ghế, nhàn nhã chờ. Hứa Tiểu Ngôn lại càng bình tĩnh hơn, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu minh tưởng. Chỉ có Cổ Nguyệt, cũng cầm lấy một cái bánh bao, bồi tiếp Đường Vũ Lân cùng ăn.

Thẩm Dập khẽ nhíu mày, hai tên kia là có ý gì? Làm sao lại không bắt đầu ăn, nàng vội vàng nhắc nhở: "Cửa ải này, các ngươi tối đa chỉ có nửa canh giờ, trong vòng nửa canh giờ nhất định phải hoàn thành, đến thời điểm đó các ngươi ăn được bao nhiêu cái sẽ tính bấy nhiêu điểm đó!"

Tạ Giải cười nói: "Thẩm lão sư, ngài chờ xem đi."

Trong lúc bọn họ còn đang nói chuyện, Đường Vũ Lân bên này đã bỏ 8 cái bánh màn thầu vào bụng, hắn thoải mái thở dài một hơi, vỗ vỗ cái bụng, trong bụng có ít đồ, nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Hắn tại sao lại có thể ăn nhiều như vậy? Là vì thân thể cần, đồng thời, dịch vị của hắn nhiều hơn hẳn người thường, năng lực tiêu hóa cực mạnh, ít nhất cũng gấp hơn 10 lần người thường. Dưới tình huống đói bụng, 8 cái bánh màn thầu đi xuống, hầu như là trong nháy mắt đều đã biến thành chất dinh dưỡng.

Thẩm Dập cho rằng hắn ăn nhiều nên không thoải mái, "Ngươi ăn từ từ, cửa ải này không cần nhanh, chỉ cần ăn đầy đủ số lượng là được, ăn quá nhanh tiêu hóa sẽ càng chậm hơn, sẽ ảnh hưởng ngươi phía sau..."

Lời nàng còn chưa nói hết, đã thấy Đường Vũ Lân lại tiếp tục bốc lấy 4 cái bánh màn thầu, trong thời gian nàng nói chuyện, đã xử lý xong 2 cái. Hơn

nữa nhìn dáng vẻ lại vô cùng ung dung.

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Thẩm lão sư, ngài không cần lo lắng cho đội trưởng của tụi em, hắn kỳ thực mạnh mẽ nhất cũng không phải sức chiến đấu, mà là lượng cơm ăn đó! Một người có thể ăn sạch sẽ căn tin của toàn bộ học viện, có tí tẹo bánh màn thầu ấy thì tính là cái gì?"

Không phải sao? Thời điểm bọn họ ở Đông Hải học viện, ăn đều là món ăn Giáp dinh dưỡng phong phú. Mà dinh dưỡng phong phú, mang ý nghĩa giá cả rất đắt. Đương nhiên, nếu đồ ăn giàu dinh dưỡng, lượng cơm Đường Vũ Lân ăn còn có thể ít hơn một chút, bởi vì năng lượng sung túc.

Nhưng những bánh màn thầu trước mắt này, lượng chất dinh dưỡng cũng không bao nhiêu, số lượng hắn ăn còn có thể nhiều hơn.

Sau đó, Thẩm Dập liền chứng kiến được cái gì gọi là Thùng-Cơm-Di-Động huyền thoại.

Một mâm bánh màn thầu tổng cộng có 50 cái, Đường Vũ Lân vừa ăn vừa tính toán, 15 cái 6 điểm, 20 cái 7 điểm, 30 chính là 9 điểm, 35 cái là 10 điểm.

35 cái là đủ điểm tuyệt đối!

Hắn chỉ dùng không tới 8 phút, 35 cái bánh trước mặt đã...biến mất. Ngay cả Cổ Nguyệt trong lúc vô tình cũng mới ăn có 4, 5 cái.

Sau đó Đường Vũ Lân bắt đầu vận dụng kỹ năng "ăn như hạm", đi tới bên cạnh Hứa Tiểu Ngôn, lần này vẻn vẹn chỉ mất 7 phút rưỡi, đã xong hết 35 cái. Lại sau đó là Tạ Giải.

Thẩm Dập ánh mắt lúc đầu là kinh ngạc, sau đó dần dần biến hóa thành khiếp sợ, lại sau đó là dại ra, cuối cùng là thẫn thờ...

Chỉ trên dưới 20 phút, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đã hoàn thành phần thi với 35 cái bánh vào bụng…Đường Vũ Lân. Tính tới lúc này, Đường Vũ Lân đã ăn 105 cái bánh màn thầu. Nhưng ngay cả cái bụng hắn vẫn còn không nhô lên.

Thẩm Dập hoàn toàn có thể khẳng định, bọn họ không hề sử dụng lấy một

điểm hồn lực. Lão sư phụ trách giám thị bên cạnh cũng đã xem đến choáng váng. Hắn giám thị thời gian dài như vậy, còn chưa bao giờ gặp phải chuyện tương tự.

Đường Vũ Lân cuối cùng đi tới bên cạnh Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt đứng lên, đem chỗ ngồi tặng cho hắn, sau đó cầm lấy bánh màn thầu đưa cho hắn. Đường Vũ Lân liền ngồi xuống đó nhanh chóng ăn tiếp.

Tốc độ Cổ Nguyệt đưa bánh cho hắn, trên căn bản cũng chỉ có thể theo kịp tốc độ hắn ăn mà thôi.

Tổng cộng từ nãy đến giờ 28 phút trôi qua, Cổ Nguyệt 35 bánh cũng đã ăn xong. Nhưng Đường Vũ Lân cả một chút ý định dừng lại vẫn không có.

Thời gian trôi qua…

"Đã đến giờ!" Giám khảo thẫn thờ hô.

Đến lúc này toàn bộ bàn ăn của Cổ Nguyệt đã bị ăn sạch, thậm chí nhiều bàn ăn bên cạnh cũng đã không còn lấy một cái bánh bao nào.

Như vậy mà cũng được?

Đường Vũ Lân vỗ vỗ cái bụng, có chút chưa đã thèm hướng về Thẩm Dập nói: "Thẩm lão sư, chúng em đều được điểm tuyệt đối chứ?"

Thẩm Dập gật gật đầu, xoay người lại đi ra ngoài, quái vật, thật sự có tiềm lực quái vật. Không, hắn vốn là cái quái vật đội lốt người mới đúng? Cái bụng của hắn là động không đáy sao?

"Thẩm lão sư, mấy cái bánh màn thầu còn lại em có thể…mang đi không? Sáng sớm hôm nay không ăn cơm..."

Thẩm Dập dưới chân lảo đảo một thoáng, phất phất tay, ra hiệu cho hắn cứ tùy tiện.

Đường Vũ Lân không chút khách khí lấy ra mấy cái túi, gom sạch hết những cái bánh còn sót lại sau trận thảm sát. Sau khi cất kĩ vào trong nhẫn trữ vật của mình, lúc này mới hài lòng đi theo phía sau nàng.

Trải qua nửa canh giờ nghỉ ngơi này, hơn nữa lại được bổ sung năng lượng, hắn cảm giác huyết mạch lực của mình đã khôi phục lại được 7, 8 phần. Nhưng đáng tiếc, chất dinh dưỡng bên trong bánh màn thầu thật sự là quá ít, nếu có thể giàu dinh dưỡng hơn một chút nữa thì thật là tuyệt vời.

"Ải thứ sáu cả bốn người đều đạt điểm tuyệt đối?" Thái lão ngồi ở trong một căn phòng xa hoa, sắc mặt quái lạ nghe người trung niên trước mặt báo cáo.

"Đúng, đều là điểm tuyệt đối. Có người nói, số bánh màn thầu còn sót lại cũng đều bị đóng gói đem đi. Hầu như phần lớn bánh màn thầu đều là do Đường Vũ Lân một mình ăn."

Chương 265: Điểm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thái lão sắc mặt quái lạ trầm mặc một lát, mới lẩm bẩm: "Xem ra, không cần trong bóng tối cho bọn họ thêm điểm, bọn họ tựa hồ cũng có cơ hội thi đến 60 điểm. Có ý tứ! Xem ra, sức mạnh của tên tiểu tử kia cùng lượng cơm ăn của hắn có quan hệ. Trọc thế từ nơi nào lại tìm ra được mấy tên tiểu quái vật này. Đặc biệt là tên Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt kia."

Cửa thứ nhất thử thách chính là tinh thần lực, cửa ải thứ hai thử thách chính là năng lực thực chiến, cửa thứ ba nói là thi ứng biến, trên thực tế là khảo nghiệm dũng khí. Cửa thứ tư thi chính là thiên phú, cửa thứ năm thi nghề thứ hai, cửa thứ sáu kiểm tra ý chí lực. Đến cửa thứ bảy, nội dung thi chính là, sự chịu đựng!

Đúng, chính là sự chịu đựng.

Thời điểm bốn người đi đến trường thi của cửa thứ bảy, bốn người kinh ngạc phát hiện, vẫn còn một số thí sinh khác vẫn còn đang đợi thi sát hạch.

Kiểm tra sức chịu đựng, không tính toán thời gian, tổng cộng có ba hạng sát hạch, chạy bộ 10 km, đẩy tạ 50 kg đủ 1.000 lần, hít đất 1.000 cái. Chỉ cần kiên trì đem ba hạng mục này hoàn thành, sẽ đạt được chuẩn thông quan, 6 điểm. Hoàn thành trong vòng 1 tiếng, sẽ được 10 điểm. Sau 1 giờ, mỗi 10 phút tiếp theo trừ 1 điểm. Nhưng chỉ cần có thể hoàn thành là đã được 6 điểm.

Bất cứ là loại Hồn Sư nào đều phải thi ba hạng mục này. Không thể nghi ngờ, cửa ải này tiện nghi rất lớn cho các Lực Lượng Hình Hồn Sư.

Khoan hãy nói đến công bằng, cửa thứ nhất đối với Tinh Thần Hệ Hồn Sư cũng không phải vô cùng dễ dàng sao, vậy còn Lực Lượng Hình Hồn Sư vốn có tinh thần lực yếu nhược thì thế nào? Đây chính là sát hạch trên diện rộng, ở mỗi cửa ải khác nhau, sẽ có ưu nhược điểm cho từng loại Hồn Sư nhất định, vì vậy sẽ không thiên vị ai. Bởi vậy, rất khó có người có thể thu được điểm cao ở toàn bộ các cửa ải. Đây cũng là nguyên nhân tỉ lệ trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện lại thấp đến như vậy.

Nhưng cửa ải kiểm tra sức chịu đựng này, chỗ tốt nhất là không hạn chế thời gian. Bởi vậy, có mấy người vẫn còn ở nơi này vì mục tiêu 6 điểm mà nỗ lực.

Nghe xong nội dung sát hạch, Đường Vũ Lân có chút lo lắng nhìn về phía Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn. Đối với hắn và Tạ Giải mà nói, khảo hạch này tự nhiên không tính là cái gì, nhưng Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt lại không dễ xử lí, các nàng đều không phải là Lực Lượng Hình Hồn Sư!

Hai vòng thi thứ 4 và 5 của bọn họ đều bị 0 điểm! Điều này mang ý nghĩa, bọn họ nhất định phải cố hết sức đạt được điểm cao ở các hạng mục sát hạch phía sau. Nhưng một hạng này, lại làm khó Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

"Thẩm lão sư. Cuộc thi tổng cộng có bao nhiêu quan? Bao nhiêu điểm thì sẽ thông qua?" Đường Vũ Lân không vội tiến hành hạng mục thứ 7, mà lại hướng về Thẩm Dập hỏi thăm.

Thẩm Dập nói: "Tổng cộng 10 quan, 60 điểm trở lên qua ải."

Đường Vũ Lân trong lòng bắt đầu tính toán, 60 điểm qua ải. Bọn họ kỳ thực tổng điểm cũng chỉ có 80 điểm, bởi vì hai ải kia đã không có điểm. Mỗi người có thể bị trừ tối đa thêm 20 điểm nữa thôi. Dựa theo cách tính điểm này, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn coi như cửa ải này lại bị 0 điểm cũng vẫn có thể tiếp tục. Nhưng ai mà biết ba quan phía sau sẽ là cái gì nữa đây?

"Có thể nói cho chúng em biết tiếp theo sẽ thì những gì không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Thẩm Dập không chút do dự lắc lắc đầu, "Không thể."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy này ba nội dung sát hạch sức chịu đựng này. Nếu như chỉ hoàn thành một loại trong đó, có thể thu được mấy điểm?"

"Hai điểm." Thẩm Dập nói.

Đường Vũ Lân trong lòng không ngừng tính toán, sau đó nhìn về phía Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, quả quyết nói: "Các ngươi chỉ cần hoàn thành chạy bộ 10 km, hai nội dung khác không cần tham gia. Tạ Giải, hai chúng ta phải hoàn thành toàn bộ ba nội dung. Bắt đầu đi."

Chạy bộ không cần đi ra ngoài, có Hồn Đạo Máy Chạy Bộ chuyên dụng.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt cũng không hỏi, loại sự tình tính toán điểm số này, các nàng tin tưởng Đường Vũ Lân chắc chắn sẽ không tính sai. Bởi vì một người keo kiệt, đối với con số tất nhiên sẽ rất mẫn cảm...

Đường Vũ Lân bắt đầu chạy nhanh trên máy chạy bộ, tốc độ của hắn nhanh vô cùng, loại chạy theo đường thẳng này, dù cho là Mẫn Công Hệ Tạ Giải, cũng chỉ có khả năng bức phá tốc độ nhanh hơn hắn. Còn về chạy bền, Đường Vũ Lân đúng là không yếu hơn Tạ Giải.

Thẩm Dập đi tới bên cạnh máy chạy bộ của Đường Vũ Lân, vừa nhìn tốc độ kinh người của hắn, vừa nói: "Tại sao ngươi chỉ để cho các nàng thu được 2 điểm? Ngươi không lo lắng nội dung thi phía sau không đủ điểm sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Thân thể các nàng không đủ mạnh, đối với các nàng mà nói, hít đất và đẩy tạ vốn là nhiệm vụ bất khả thi. Nếu như nhất định miễn cưỡng, chỉ sẽ lãng phí thời gian, cũng sẽ tiêu hao lượng lớn thể lực. Trái lại sẽ rất bất lợi cho các sát hạch sau đó. Nếu đã vậy chi bằng duy trì thể năng dồi dào, cố gắng nỗ lực ở ba hạng mục tiếp theo vẫn chưa rõ là gì. Dù sao, mấy quan vừa rồi, điểm thu được của chúng em cũng đều không tệ lắm. Vẫn còn cơ hội."

Thẩm Dập cười nhạt một tiếng, "Rất tốt, bình tĩnh phân tích."

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải hầu như đều chỉ dùng khoảng 10 phút đã hoàn thành nội dung chạy, hai người đã bắt đầu nội dung kiểm tra thứ hai.

Đẩy tạ.

50 kg đối với Đường Vũ Lân mà nói cũng không có gì khác với không khí cả, tốc độ vẫn nhanh như cũ. Tạ Giải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, tố chất thân thể mạnh mẽ cũng không thể nghi ngờ, dù cho không dùng tới hồn lực, cũng có thể nhanh chóng hoàn thành. Hơn nữa, cửa ải này cũng không có yêu cầu không cho phép sử dụng hồn lực.

Lần này tốc độ của Đường Vũ Lân nhanh hơn hắn tương đối nhiều, dưới ảnh hưởng kinh khủng của sức mạnh huyết thống Kim Long Vương, đẩy tạ ngàn lần cũng không mất đến 10 phút của hắn, sau đó là 1.000 lần chống đẩy.

Sau khi hoàn thành ba nội dung sát hạch, Đường Vũ Lân tổng cộng cũng chỉ dùng mất 30 phút mà thôi.

Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn dùng khoảng chừng 20 phút chạy xong 10 km, ở bên cạnh nghỉ ngơi chờ đợi bọn họ.

Tạ Giải hoàn thành toàn bộ sát hạch sức chịu đựng cũng mất 45 phút, so với Đường Vũ Lân chậm hơn không ít, nhưng cuối cùng cũng coi như thu được thành tích điểm tuyệt đối.

Không vội vã rời đi, Đường Vũ Lân cùng các bạn bè ở lại nơi đây nghỉ ngơi 15 phút. Đợi đủ một tiếng mới rời đi, hắn cùng Tạ Giải đều được 10 điểm, mà Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn chỉ cần từ bỏ hai nội dung phía sau cũng có thể rời đi.

"Thẩm lão sư, hiện nay bốn người chúng em tổng điểm từng người là bao nhiêu?" Đường Vũ Lân hướng về Thẩm Dập hỏi.

Thẩm Dập liếc mắt nhìn bảng ghi chép trong tay mình, nói: "Sau bảy hạng khảo hạch, Đường Vũ Lân, 50 điểm" Sau khi nàng nói đến đây, không nhịn được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân, 50 điểm, chuyện này ý nghĩa là, không tính hai cửa thứ 4 và 5 vì nguyên nhân đặc thù mà bị 0 điểm, hắn đã đạt được điểm tuyệt đối! Mỗi một hạng đều đạt điểm tối đa.

"Cổ Nguyệt, 38 điểm. Tạ Giải, 48 điểm, Hứa Tiểu Ngôn, 40 điểm."

Trong bốn người, Cổ Nguyệt trái lại lại là người có điểm thấp nhất, chủ yếu là vì trước đó nàng chưa kịp xuất lực, còn khảo nghiệm sức chịu đựng vừa

rồi nàng cũng bị thấp điểm.

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải không thể nghi ngờ còn ở trong mức an toàn, nếu chỉ cần 60 điểm là đạt tiêu chuẩn, bọn họ có thể qua ải vô cùng thong dong. Ngược lại dựa theo Thái lão nói, bọn họ cũng không thể tiến vào Nội viện, nếu không vào được, vậy thì đạt tiêu chuẩn là tốt rồi.

Nhưng Cổ Nguyệt lại tương đối nguy hiểm, trong ba hạng mục phía sau, nhiều nhất chỉ có thể bị trừ 8 điểm. Nói cách khác, mỗi một hạng sát hạch nhiều nhất không thể để trừ quá 3 điểm. Nếu không thì, rất có khả năng sẽ bị đào thải. Tình huống của Hứa Tiểu Ngôn so với nàng hơi khá hơn một chút, nhưng cũng không hơn quá nhiều.

Nghỉ ngơi, điều chỉnh xong xuôi, thân thể mệt mỏi của Tạ Giải vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ, Đường Vũ Lân thì đã không có vấn đề gì. Mà Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt chỉ chạy 10 km mà nói, mọi thứ cũng đều còn tốt, dù sao tu vi hồn lực các nàng đều không yếu, chỉ cần điều chỉnh trạng thái một chút đã đạt đến đỉnh phong.

Sau đó, chính là hạng sát hạch thứ tám của bọn họ ngày hôm này.

Đường Vũ Lân trong lòng tính toán, lại tính toán…

"Hạng sát hạch thứ tám, tổng hợp chiến đấu. Các ngươi sẽ lần lượt đối mặt với một học viên đã nhập học Sử Lai Khắc lần trước. Năng lực đối phương cũng chưa xác định. Cho nên có thể nói, vận may cũng là một phần của thực lực. Trong quá trình chiến đấu cùng bọn họ, kiên trì quá 10 phút, coi như đạt tiêu chuẩn. Đánh bại đối thủ, điểm tuyệt đối. Từ khoảng 6 điểm đến 10 điểm, sẽ được chấm dựa trên biểu hiện trong quá trình chiến đấu."

Nghe được Tổng-Hợp-Chiến-Đấu mấy chữ này, Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chí ít ở cửa ải này, Cổ Nguyệt sẽ không gặp vấn đề. Đối với chuyện này, hắn hoàn toàn tự tin.

Còn Hứa Tiểu Ngôn, vậy thì phải xem vận may.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau khi trải qua bảy hạng sát hạch trước đó, bên ngoài sắc trời đã bắt đầu tối lại, đã đến thời điểm chạng vạng cuối buổi chiều.

Trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, hướng về Thẩm Dập hỏi: "Thẩm lão sư, sát hạch của bốn người chúng em là đồng thời tiến hành, hay luân phiên tiến hành?"

Thẩm Dập liếc hắn một cái, "Luân phiên."

"Được, vậy chúng em có thể tự mình sắp xếp trình tự chứ?"

Thẩm Dập nói: "Chờ một chút sẽ có 10 đối thủ để cho các ngươi tiến hành chọn, vì lẽ đó, không chỉ là thử thách thực lực của các ngươi, đồng thời cũng kiểm tra nhãn lực của các ngươi. Trong 10 người này, nhất định là có mạnh có yếu. Có thể khắc chế các ngươi, cũng có thể bị các ngươi khắc chế. Bởi vậy, lựa chọn đối thủ kĩ càng, là chỗ mấu chốt của cửa ải này."

"Vâng."

Lần này bọn họ đi tới một gian phòng hình tròn. Gian phòng lớn vô cùng, so với các sân dự thi trước đó còn lớn hơn một chút. Thẩm Dập, thời điểm thấy bọn họ hoàn thành hạng mục thứ bảy, đã an bài xong bên này. Vì lẽ đó, khi bọn họ vừa tiến vào, thì đã thấy 10 đối thủ.

Chương 266: Xuất chiến

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chỉ là lứa học viên trước họ một khóa, vì lẽ đó, nhìn qua mọi người tuổi đều không khác mấy. Thế nhưng, những người này không thể nghi ngờ đều là những học viên khóa trước có thể thu được trên 60 điểm đậu vào Sử Lai Khắc học viện, đồng thời là những thiên tài đã trải qua một thời gian đào tạo tại Sử Lai Khắc.

Cửa ải này kỳ thực vẫn là thi thực chiến, thực chiến giữa Hồn Sư và Hồn Sư.

Thẩm Dập thản nhiên nói: "Các ngươi có thể bắt đầu chọn đối thủ. Một khi đã lựa chọn sẽ không thể thay đổi. Yêu cầu của thi đấu chỉ có một, trong quá trình thi đấu, không thể sử dụng bất kỳ Hồn Đạo Khí nào. Các ngươi có 10 phút tiến hành chọn."

Đường Vũ Lân hướng về Thẩm Dập gật đầu, cùng các bạn bè tụ tập lại cùng nhau.

Đường Vũ Lân thấp giọng nói: "Ta an bài trước một chút trình tự ra trận. Ta là người thứ nhất, sau đó là Tạ Giải, tiếp theo là Cổ Nguyệt. Tiểu Ngôn, ngươi cuối cùng. Tạ Giải, Cổ Nguyệt, các ngươi nhớ kỹ, trong trận đấu, cố hết sức kéo dài thời gian. Đặc biệt là Tạ Giải, ngươi là Mẫn Công Hệ, kéo dài thời gian dù sao cũng là dễ dàng nhất. Chúng ta phải giúp Tiểu Ngôn kéo dài đến tối. Nếu như vậy, Tinh Luân Băng Trượng của nàng lại có thể triển khai."

Hứa Tiểu Ngôn ánh mắt sáng lên, lập tức gật đầu. Cổ Nguyệt cũng khẽ gật đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Tiếp theo là lựa chọn đối thủ. Cái này cả nhà tự chọn đi. Quan sát và cảm nhận thật kỹ!”

Bốn người lúc này mới nhìn về phía đối thủ đối diện.

Dù sao đi nữa, ngoại hình Hồn Sư sẽ ít nhiều có quan hệ với Võ Hồn của chính mình. Thí dụ như, Lực Lượng Hình Hồn Sư tuyệt đại đa số đều sẽ có vóc người cường tráng, mà Viễn Công Hệ hoặc là Tinh Thần Hệ Hồn Sư, cơ bản đều sẽ có thân hình khá là mảnh mai.

Tạ Giải nhìn một chút, ánh mắt khóa chặt ở trên người một tên học viên Sử Lai Khắc có thân hình cường tráng. Hắn vừa muốn đưa ra lựa chọn, lại bị Đường Vũ Lân kéo lại.

Đường Vũ Lân hạ thấp giọng hướng về các bạn nói rằng: "Nhắc nhở mọi người một chút, nơi này là Sử Lai Khắc học viện. Sử Lai Khắc học viện được gọi là Quái Vật học viện, giáo huấn chính là chỉ lấy quái vật, không thu người bình thường. Đã như vậy, chúng ta không thể dùng ánh mắt bình thường để phán đoán, nói không chừng suy nghĩ ngược lại sẽ chuẩn xác hơn."

Tạ Giải trong lòng hơi động. Hướng về Đường Vũ Lân giơ ngón cái lên, ánh mắt lấp lánh, nhìn về 10 người phía đối diện.

Thuộc tính tương khắc của Hồn Sư càng ở cấp bậc thấp càng rõ ràng. Như Tạ Giải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, sợ nhất gặp phải chính là Khống Chế Hệ. Dù sao, Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư khá toàn năng. Lực Lượng Hình Chiến Hồn Sư thì lại khá là sợ Viễn Công Hệ. Dễ dàng bị làm thịt.

Vì lẽ đó, lựa chọn một đối thủ thích hợp cũng rất trọng yếu. Đường Vũ Lân bọn họ mặc dù rất tự tin vào bản thân mình, thế nhưng, thế giới này xưa nay cũng không thiếu các thiên tài, đặc biệt là ở đây, đại lục đệ nhất học viện.

Tạ Giải giơ tay chỉ ra, nói: "Ta chọn học viên số 02 làm đối thủ."

Hắn chỉ đến học viên số 02, là một tên vóc người nhỏ gầy, thấy thế nào cũng giống như là Mẫn Công Hệ học viên.

Hứa Tiểu Ngôn lựa chọn vị lúc trước Tạ Giải ban đầu muốn lựa chọn, nam học viên vóc người cường tráng, số 06.

Cổ Nguyệt nói: "Số 01." Học viên số 01 nhìn qua trong số 10 người là người bình thường nhất, bất kỳ phương diện nào đều không có gì đặc sắc.

Cuối cùng đến phiên Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân ánh mắt lưu chuyển, rơi vào trên người học viên Sử Lai Khắc ở phía sau cùng, "Ta tuyển số 10."

Vừa nói, hắn đã đi vào nơi so tài.

Học viên số 10 là một nữ sinh, vóc người cao gầy, trong ánh mắt mơ hồ mang theo sự kiêu ngạo, tướng mạo cũng coi như là trung thượng, so với Hứa Tiểu Ngôn kém hơn một ít, cùng Cổ Nguyệt lại tương đương nhau.

Thẩm Dập nói: "Ta sẽ làm trọng tài, trong quá trình thi đấu, phải nghe theo khẩu lệnh của ta. Ta kêu ngừng nhất định phải dừng lại. Hiểu chưa?" Lời này của nàng chủ yếu là nói với Đường Vũ Lân.

"Vâng." Đường Vũ Lân cung kính nói.

"Được, chuẩn bị tính giờ. Bắt đầu!"

Không phí quá nhiều lời, nàng trực tiếp tuyên bố trận đấu bắt đầu, học viên số 10 của Sử Lai Khắc học viện hai con mắt sáng ngời. Thân thể mềm mại đột nhiên bắn lên, tựa như một con báo săn, trực tiếp đánh về phía Đường Vũ Lân. Tốc độ nhanh chóng, khác nào điện quang hỏa thạch.

Tạ Giải nhìn thấy tốc độ của người ta, nhất thời lấy làm kinh hãi. Hắn đối với tốc độ của mình rất tự phụ, nhưng mà hắn hoàn toàn có thể khẳng định, mình và tên nữ sinh này so ra, rõ ràng có sự chênh lệch.

Thân thể lao ra, ánh sáng Hồn Hoàn xuất hiện trên người nữ học viên số 10, tổng cộng ba vòng, hai vàng một tím.

Lỗ tai của nàng hơi dựng thẳng lên, trên cổ mơ hồ có cọng lông màu trắng xuất hiện, mặt trên còn có một ít vằn kỳ dị. Hai con mắt của nàng rõ ràng đã biến thành thụ đồng.

Thú Võ Hồn, Báo Tuyết? Đường Vũ Lân một thoáng liền nhận ra Võ Hồn

của đối phương là gì.

Bất quá, ở trong ấn tượng của hắn, cũng không có nhiều ký ức đối với Báo Tuyết Võ Hồn. Có người nói, ở thời kỳ thượng cổ, loại Hồn Thú này cũng chỉ xuất hiện ở nơi lạnh giá, phi thường hiếm thấy, không chỉ có tốc độ thật nhanh, hơn nữa còn có công kích bằng băng tuyết.

Một nét mỉm cười nhàn nhạt từ trên mặt Đường Vũ Lân nổi lên, Mẫn Công Hệ sợ nhất chính là Khống Chế Hệ, mà chính hắn, lại tình cờ chính là một tên Khống Chế Hệ Hồn Sư đấy! Hơn nữa còn là Khống Chế Hệ Hồn Sư nắm giữ Tử Cực Ma Đồng.

So về tốc độ, hắn xa xa không kịp, nhưng nhãn lực của hắn có thể bắt kịp tốc độ của đối phương.

Hai vòng Hồn Hoàn màu tím từ dưới chân bay lên, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra, ở dưới sự khống chế của Đường Vũ Lân, chúng đan lại thành một tấm lưới lớn hướng về đối phương bao phủ lấy.

Mẫn Công Hệ một khi bị Khống Chế Hệ sử dụng Quấn Quanh chế trụ, tức là cuộc chiến này đã kết thúc.

Thế nhưng, một màn khiến cho hắn giật mình xuất hiện.

Học viên số 10 kia đột nhiên dừng lại trên không một chút, tiếp theo, Hồn Hoàn thứ nhất trên người nàng sáng lên, một chùm hoa tuyết đột nhiên từ trên người nàng bắn ra.

Những bông hoa tuyết này theo nhịp chân xoay tròn tại chỗ của nàng tùy ý bắn ra, bên trong nơi so tài, nhiệt độ chợt giảm xuống. Tảng lớn, tảng lớn hoa tuyết bay lượn, xoay trong không ngừng va chạm cùng Lam Ngân Thảo, không ngừng phát ra âm thanh "Phốc phốc".

Hoa tuyết không chỉ sắc bén, hơn nữa cực hàn, khiến Lam Ngân Thảo trở nên chậm chạp. Nếu như không phải Lam Ngân Thảo đã trải qua nhiều lần thăng linh tiến hóa, e rằng đã trực tiếp bị phá hủy.

Không phải Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư? Hoa tuyết này, tựa như là Khống Chế hoặc là Cường Công Hệ mà! Tốc độ của nàng đã nhanh như vậy, nhưng lại không đi theo con đường của Mẫn Công Hệ? Sử Lai Khắc có

nhiều kỳ hoa, cũng không thể ép được ta!

Võ Hồn song phương va chạm, tuyết hoa của đối phương càng ngày càng dày đặc, Đường Vũ Lân Lam Ngân Thảo coi như đan xen tinh tế, nhưng vẫn không thể chắn lại toàn bộ hoa tuyết. Một vài bông hoa tuyết lọt khe đến nơi của hắn, bao trùm khắp nơi, đánh xuống người hắn.

Đường Vũ Lân không chút do dự, xoay người bỏ chạy. Đồng thời Lam Ngân Thảo sau lưng lượn vòng đánh lên trên, giống y như cái máy trộn bê tông vậy, quật những bông hoa tuyết này, cố hết sức ngăn cản chúng chạm vào người mình.

"Quỷ nhát gan." Học viên số 10 xem thường hừ lạnh một tiếng, tảng lớn hoa tuyết hướng về Đường Vũ Lân đuổi theo, mơ hồ bên trong hoa tuyết còn có tiếng hét lớn vang lên.

Thân thể học viên số 10 đã hoàn toàn biến mất bên trong hoa tuyết. Những bông hoa tuyết kia bắt đầu ngưng tụ, dần dần tụ lại thành hình dạng một con Báo Tuyết, hướng về phía Đường Vũ Lân bay đến.

Học viện giao nhiệm vụ cho bọn họ, không chỉ là phải chiến thắng những thí sinh giống như Đường Vũ Lân vậy, còn phải chiến thắng trong thời gian ngắn nhất. Cái này cũng có khen thưởng.

Lúc này, Hồn Hoàn thứ hai dưới chân học viên số 10 sáng lấp lánh. Báo Tuyết của nàng vừa xuất hiện, nhiệt độ không khí lần thứ hai bị hạ thấp, Lam Ngân Thảo trở nên chậm chạp, nhất thời bị va chạm tản ra, con Báo Tuyết hung hãn đánh thẳng tới Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân ứng đối rất không giữ hình tượng, lao thật nhanh, chạy vòng quanh sân bãi. Lam Ngân Thảo ở sau lưng không ngừng quật, vung vẩy. Làm hết sức trì hoãn con Báo Tuyết đang đuổi theo kia. Dáng dấp của hắn muốn chật vật bao nhiêu có chật vật bấy nhiêu.

Học viên số 10 đứng ở giữa sân, chỉ huy Báo Tuyết của mình truy kích. Muốn chạy trốn để câu giờ? Vậy ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể chạy nhanh bao nhiêu.

Đường Vũ Lân chạy một lúc, liền bắt đầu cảm giác được có chút không đúng. Thứ đầu tiên không đúng, chính là nhiệt độ trong không khí.

Chương 267: Báo Tuyết số 10

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nương theo nhiệt độ không ngừng hạ thấp, tốc độ của hắn bắt đầu chịu ảnh hưởng. Hoa tuyết rơi trên mặt đất bắt đầu ngưng kết thành băng, khiến mặt đất trở nên vô cùng trơn trợt, làm giảm tốc độ đối thủ. Lam Ngân Thảo không ngừng nhảy múa, tuy có thể ngăn cản phần nào truy kích của Báo Tuyết, nhưng tiêu hao cũng cực kỳ nhanh.

Nhưng hắn vẫn kiên trì chạy trốn, không khí trong miệng thở ra cũng đã biến thành sương trắng.

"Hừ! Kết thúc đi." Lam quang trong mắt học viên số 10 lóe lên, đệ tam Hồn Hoàn rực sáng, nàng đột nhiên xoay ngang thân, mượn tốc độ của chính mình che trước người Đường Vũ Lân, đồng thời tay phải chỉ vào hắn. Bạch quang trên người đại thịnh, một luồng khí tức cực kỳ hung hăng từ trên cơ thể phát ra.

Ở sau lưng nàng, một hư ảnh Báo Tuyết khổng lồ xuất hiện. Nó giơ chân trước lên, đập thẳng xuống đầu Đường Vũ Lân.

Đệ tam hồn kỹ, Báo Tuyết Trảo, Thiên Niên Hồn Kỹ, tinh thần, vật lý song thuộc tính công kích. Một khi bị đánh trúng, ngay lập tức sẽ rơi vào trạng thái choáng váng 5 giây, đồng thời còn phải chịu đựng cực hàn đóng băng. Đòn đánh này còn có Đánh Bay hiệu quả. Trực tiếp có thể mang đối thủ đánh bay ra ngoài.

Đúng lúc này, học viên số 10 đột nhiên nhìn thấy con mắt Đường Vũ Lân tựa hồ sáng lên, một vệt kim quang nhàn nhạt xuất hiện. Sau đó ở chung quanh thân thể hắn, tảng lớn Lam Ngân Thảo vụt lên từ mặt đất; đâm thủng

tầng băng sương, đón nhận Báo Tuyết đang đuổi theo phía sau, cũng đón nhận xung kích chính diện của Báo Tuyết Trảo.

Thứ đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là Báo Tuyết, nó lập tức bị đánh nát tan thành tảng lớn hoa tuyết. Báo Tuyết Trảo va đập vào Lam Ngân Đột Thứ Trận, sản sinh va chạm kịch liệt.

Cuối cùng vì hồn lực song phương chênh lệch, Lam Ngân Đột Thứ Trận bị vỗ nát, lượng lớn Lam Ngân Đột Thứ bị đóng băng. Báo Tuyết Trảo đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân giơ cánh tay phải lên, chắn ở trước người mình. "Ầm" một tiếng, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Lần này ngươi còn không thua sao? Hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn thì rất đáng gờm sao? Nơi khóe miệng của học viên số 10 đã toát ra nụ cười thắng lợi. Nàng tin tưởng, dưới công kích của Báo Tuyết Trảo của mình, chỉ riêng cực hàn nhiệt độ đã đủ để khiến Đường Vũ Lân mất đi sức chiến đấu, chớ nói chi là còn có Đánh Bay hiệu quả. Lúc trước Báo Tuyết bị Lam Ngân Đột Thứ Trận đánh tan cũng hóa thành lượng lớn hoa tuyết từ trên trời giáng xuống, khiến nhiệt độ trong không khí đã thấp lại càng thấp hơn. Đường Vũ Lân không thể còn năng lực phản kích.

Thế nhưng, Đường Vũ Lân đúng là bị đánh bay. Thân thể bay ngược về sau rơi trên mặt đất, nhưng cũng không ngã sấp xuống. Hoa tuyết từ trên trời giáng xuống che kín thân thể của hắn.

Hắn hiện tại đúng là rất lạnh, nhưng cũng không phải loại lạnh giá không thể ức chế. Trong cơ thể khí huyết phun trào, huyết dịch tuần hoàn đột nhiên tăng thêm; hàn ý biến mất. Nhờ khí huyết mạnh mẽ, nhiệt độ thấp cũng không ảnh hưởng hắn bao nhiêu.

Đường Vũ Lân uốn cong eo, lại chạy vòng vòng quanh sân đấu. Dựa vào hoa tuyết che giấu, kéo dài khoảng cách song phương.

Còn về hiệu quả làm choáng của Báo Tuyết Trảo…

Khi Báo Tuyết Trảo đập vào cánh tay phải của Đường Vũ Lân, Kim Long Lân từ khi đó đã bao trùm. Hiệu quả làm choáng cơ bản không thể truyền vào được cơ thể của hắn. Về tinh thần xung kích, cũng bị Đường Vũ Lân

dùng Tử Cực Ma Đồng đỡ được.

Đừng xem thường Đường Vũ Lân vẫn luôn bị động phòng ngự, lần này so đấu trí tuệ lẫn dũng khí, cuối cùng cũng xem như hóa giải được nguy cơ. Quan trọng hơn, hắn đã thăm dò được hình thức ba loại hồn kỹ công kích của đối thủ.

Hoa tuyết rơi xuống, tầm mắt dần trở nên rõ ràng hơn. Đúng lúc học viên số 10 chuẩn bị hướng về Thẩm Dập báo cáo, nàng lại trợn mắt ngoác mồm nhìn thấy, Đường Vũ Lân đang đứng ở nơi xa nhất của sân thi đấu, nhìn qua không khác gì lúc trước.

Làm sao có khả năng? Hắn chẳng lẽ không lạnh sao? Học viên số 10 ngơ ngác nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhoẻn miệng cười, nụ cười tỏa nắng sưởi ấm chung quanh. Nhưng hắn lại không chủ động xuất kích, cứ đứng ở nơi đó chờ đợi.

"Hừ!" Học viên số 10 hít sâu một hơi, tay phải chỉ về phía Đường Vũ Lân, hoa tuyết trên người lần thứ hai bay ra, che ngợp bầu trời, bao trùm lấy khu vực chung quanh người Vũ Lân. Lần này lại khác, bản thân nàng lại dung nhập vào bên trong thế giới tuyết này.

Sử Lai Khắc học viên, xưa nay đều sẽ không nhụt chí. Vừa rồi cũng không phải sức chiến đấu mạnh nhất của nàng.

Từng vòng Lam Ngân Thảo xoay tròn quanh trục người Đường Vũ Lân, đẩy văng những băng tuyết lẫn sương mù đang bao phủ. Đường Vũ Lân dù đã vận dụng Tử Cực Ma Đồng cũng không thể thấy được rõ ràng.

Nhưng Lam Ngân Thảo dưới sự khống chế của hắn xoay tròn càng lúc càng nhanh, đủ để ngăn trở bất kỳ đòn đánh bất ngờ nào.

Từng cây Lam Ngân Thảo tỏa lam quang long lanh óng ánh, dù cho bị Cực Hàn Hoa Tuyết bao trùm, vẫn như trước ngạo nghễ xoay quanh; Hóa thành một vòng tròn bảo vệ, bảo vệ cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân hai tay vung lên, hỗ trợ Lam Ngân Thảo, hồn lực toàn diện phát ra, được hồn lực truyền vào, Lam Ngân Thảo mơ hồ xuất hiện hào quang nhàn nhạt. Đó là ánh vàng kim rực rỡ phát ra từ trên mỗi một đường

gân lá.

Dù Võ Hồn của hắn chỉ là Lam Ngân Thảo, nhưng dù sao cũng đã trải qua hai lần thăng linh, được hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn gia cố, cường độ của nó cũng tương đối cường hãn, chí ít dùng để tạm thời ngăn cản công kích của đối thủ không thành vấn đề chút nào.

"Ầm!" Trong tiếng rít gầm trầm thấp, Báo Tuyết hư ảnh lại xuất hiện, mãnh liệt va chạm, áp bức Lam Ngân Thảo lùi về sau, chớp mắt đã sắp xung kích đến bên người Đường Vũ Lân.

Tảng lớn Lam Ngân Đột Thứ Trận vào đúng lúc này bay lên, bao trùm toàn bộ con Báo Tuyết kia. Nhất thời, bản thân Báo Tuyết xuất hiện tổn hại, khựng lại trên không trung một chút. Tốc độ của Đường Vũ Lân không chậm chút nào, lập tức lui sang ngang, kéo dài khoảng cách cùng Báo Tuyết. Lam Ngân Thảo đồng thời cũng nhanh chóng xoay tròn, bảo vệ thân thể của chính mình.

Đúng vào lúc này, từ bên trong Báo Tuyết, một bóng người uyển chuyển tựa như tia chớp lướt ra, nhanh vô cùng vọt thẳng đến ngực Đường Vũ Lân. Chính là vị nữ học viên số 10.

Tốc độ của nàng thực sự là quá nhanh, tựa như một đạo tia chớp bạc, trong giây lát đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dưới thân lóe lên kim quang, cả người như đạp trên lò xo bắn ngược về sau, đồng thời lượng lớn Lam Ngân Thảo tụ lại vào bên trong, tránh thoát được công kích của học viên số 10.

Học viên số 10 lấy làm kinh hãi, nàng lấy Báo Tuyết hư ảnh làm mồi câu, chính là muốn tìm cơ hội tập kích Đường Vũ Lân, dựa vào tốc độ bản thân tiếp cận hắn công kích, không cho hắn có cơ hội thôi động Lam Ngân Thảo.

Vậy mà nàng lại thấy thân thể của hắn được một dây leo màu vàng nâng lên. Thời điểm nàng định tiếp tục truy đuổi, vô số Lam Ngân Thảo đã quấn quanh, bức bách nàng không thể không tránh mau. Nếu tiếp tục truy đuổi, sợ rằng sẽ bị dây leo này dây dưa trói lấy.

Từ lúc bắt đầu giao thủ đến hiện tại, song phương thỏ chạy hổ rượt, không

ngừng biến hóa. Vẫn luôn là học viên số 10 công kích còn Đường Vũ Lân phòng ngự. Nhìn kiểu nào, Đường Vũ Lân vẫn luôn ở thế bị động, nhưng chính là như vậy, hắn vẫn tiếp tục kiên trì trước công kích như cuồng phong bão táp của đối phương.

Học viên số 10 xác thực tu vi cao hơn Đường Vũ Lân, hồn lực của tam hoàn cao hơn không ít so với nhị hoàn. Thế nhưng, nàng là chủ công, hồn lực tiêu hao lớn hơn nhiều so với bên kia chủ động phòng ngự. Hơn nữa nàng nhiều lần sử dụng hồn kỹ, vốn định nhất kích tất thắng, bạo phát tùy ý nên đã không cân nhắc đến hồn lực tiêu hao.

Lúc này nhiều lần công kích liên tục không thể bắt được Đường Vũ Lân, nàng cũng bắt đầu tỉnh táo lại. Nếu cứ tiêu hao như vậy, nàng sẽ rất khó giữ được thế thượng phong. Người này, thật sự rất khó dây dưa.

Đường Vũ Lân vừa chiến đấu vừa vận chuyển hồn lực, Huyền Thiên Công hạch tâm chính là bổ sung hồn lực không ngừng, đồng thời áp súc tinh luyện hồn lực, trong chiến đấu có thể thông qua tuần hoàn giúp hồn lực hồi phục. Về chiến đấu lâu dài ở cùng cấp bậc rất có ưu thế.

Kỳ thực, chính hắn cũng rất không quen với phương thức chiến đấu hiện tại, hắn cũng là loại người yêu thích công kính có tính bạo phát. Nhưng vì để câu giờ giúp Hứa Tiểu Ngôn tranh thủ thời gian, có thể sử dụng Tinh Luân Băng Trượng, hắn không thể không chiến đấu như vậy. Tiêu hao đối thủ, kéo dài thời gian. Đương nhiên, hồn lực của hắn cũng tiêu hao theo.

Đường Vũ Lân tính được rất rõ ràng, trong tất cả mọi người, là người đầu tiên chiến đấu, sau khi sát hạch xong, hắn có thể tranh thủ nghỉ ngơi trong lúc ba người còn lại tiến hành sát hạch. Với tốc độ phục hồi của Huyền Thiên Công, và hồn lực của hắn lại chỉ có hơn 20 cấp, thời gian cần thiết để khôi phục cũng không quá dài.

Hoa tuyết bay lượn đầy trời, học viên số 10 một lần nữa biến mất bên trong hoa tuyết. Hoa tuyết dường như có mắt, tự hướng về Đường Vũ Lân tấn công.

Học viên số 10 điều chỉnh chiến thuật cực kỳ nhanh. Ngươi muốn so tiêu hao với ta? Vậy ta sẽ cùng ngươi so tiêu hao! Lẽ nào lực lượng của nhị hoàn lại có thể sánh được với tam hoàn sao?

Lam Ngân Thảo xoay tròn, hình thành bình phong che trước mặt Đường Vũ Lân. Hoa tuyết xung kích không ngừng, băng vụ tràn ngập, hàn ý tập kích. Song phương cứ như thế tiêu hao lẫn nhau.

Hai người sử dụng đều là đệ nhất hồn kỹ để tiết kiệm hồn lực. Chiến đấu trước đó, hồn lực hai bên đều có tiêu hao nhất định. Hiện tại, cần phải phân phối sử dụng sao cho hợp lý.

Chương 268: Nhẫn nại, chờ đợi cơ hội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc này có thể nhận ra sự ưu tú của vị học viên Sử Lai Khắc này. Dưới tình huống không thể bắt được Đường Vũ Lân ngay lập tức, nàng trước tiên lựa chọn thu liễm, cũng không nóng lòng cầu thành, mà lại vững vàng, thông qua tiêu hao hồn lực lẫn nhau tìm cơ hội. Như một con báo săn rình mồi, chờ đợi thời cơ tốt nhất tung ra một đòn trí mạng.

Tuy rằng đều chỉ là đệ nhất hồn kỹ, dưới thời gian kéo dài, vẫn sẽ tiêu hao nhanh chóng. Phạm vi phòng ngự của Lam Ngân Thảo so với phạm vi công kích của đối phương nhỏ hơn, nhưng dưới nhiệt độ thấp ảnh hưởng, tiêu hao cũng không hề ít hơn so với đối phương.

Huyền Thiên Công điên cuồng vận chuyển, nhưng dù sao hồn lực của hắn và đối phương cũng không cùng cấp độ, dần dần bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Phạm vi phòng ngự của Lam Ngân Thảo càng ngày càng thu hẹp lại, hắn cũng đã bắt đầu chậm rãi lùi về sau để tản lực. Ở mặt ngoài của Lam Ngân Thảo, đã xuất hiện một tầng băng sương. Trên mặt đất, lớp băng lại càng dày đặc. Ai nấy đều có thể thấy được, Đường Vũ Lân đã tuyệt đối nằm ở thế yếu.

Bất quá, dưới tình huống như vậy, thời gian không ngừng trôi qua, đã qua yêu cầu tối thiểu 10 phút của sát hạch. Đường Vũ Lân đã nắm chắc 6 điểm trong tay.

Học viên số 10 càng công kích lại càng kinh ngạc, đối thủ này so với nàng tưởng tượng lại khó chơi hơn nhiều lắm. Sự công kích của mình đã rất hung hăng; nhưng đối phương lại như một chiếc thuyền con, dù sắp lật úp trong phong ba bão táp, lại ngoan cường vượt lên trên ngọn sóng, không

ngừng giãy dụa, nhưng vẫn không thật sự bị nhấn chìm. Chiến đấu kiểu cù nhây như vậy cũng khiến cho nàng vô cùng đau đầu. Nhưng đối thủ lại là một tên Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, nàng cũng không dám tùy tiện mạnh mẽ tấn công, vạn nhất đối phương có hậu thủ gì, rất có khả năng mình sẽ rơi vào tình huống vô cùng bất lợi.

Vậy thì so đấu tiêu hao là được rồi. Để cho đối phương thu được đủ điểm nhiều nhất chính là mình không có khen thưởng, nhưng nếu để đối phương chiến thắng mình, điểm học phần của mình e rằng cũng muốn tèo theo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, song phương công phòng cũng đều bắt đầu yếu bớt, rõ ràng là tình huống xuất hiện do hồn lực tiêu hao đến trình độ nhất định.

Hoa tuyết bắt đầu mỏng manh, đã có thể nhìn thấy nhân ảnh của học viên số 10. Đường Vũ Lân bên này, Lam Ngân Thảo dây leo cũng xoay tròn một cách uể oải, hào quang dần trở nên le lói.

Hoa tuyết đột nhiên tăng cường, bay nhào sang Đường Vũ Lân. Ánh mắt của Đường Vũ Lân sáng lên, theo bản năng lùi về sau hai bước, vung vẩy dây leo Lam Ngân Thảo, khiến nó một lần nữa xoay tròn kịch liệt hơn.

Đúng lúc này, học viên số 10 động.

Trải qua tiêu hao thời gian dài như vậy, hồn lực của nàng chỉ còn lại không tới 3/10. Nàng hoàn toàn có thể khẳng định, tên đối thủ nhị hoàn Hồn Sư coi của mình đã nỏ mạnh hết đà. Coi như có hậu thủ gì, không đủ hồn lực chống đỡ cũng không thể triển khai. Cuối cùng cũng đã đến lúc quyết thắng.

Thân thể của nàng được hoa tuyết che giấu, như một con Báo Tuyết linh xảo, lặng yên tiếp cận, để rồi bỗng nhiên lộ ra răng nanh.

Lam Ngân Thảo vốn đang thối kích hoa tuyết đột nhiên tản ra, hồn lực của Đường Vũ Lân đúng là đã đến thời khắc sống còn, cũng không nhịn được nữa. Nếu như không phải dưới tác dụng của Huyền Thiên Công, lấy nhị hoàn đối kháng tiêu hao với tam hoàn, tuyệt đối là không thể. Tổng lượng hồn lực của hắn chỉ bằng khoảng 4/10 của đối phương. Nhờ có Huyền Thiên Công gia trì từ lúc bắt đầu, mới có thể giúp hắn kiên trì tới hiện tại.

Thân ảnh màu trắng mang theo khí tức băng tuyết xuất hiện ở trước mặt hắn. Bông hoa tuyết lớn bao phủ lấy hắn ở bên trong, khí cực hàn từ bên ngoài tràn vào bên trong cơ thể. Khí tức lạnh lẽo này khiến toàn thân Đường Vũ Lân trở nên cứng ngắc. Mà đúng lúc này, con Báo Tuyết mang theo lợi trảo sắc bén đã đến trước mặt hắn, nhắm thẳng bờ vai hắn chộp tới.

Thẩm Dập liếc nhìn thời gian một chút, từ lúc bắt đầu đến hiện tại đã 25 phút trôi qua. Đường Vũ Lân đã kiên trì được 25 phút thế này, đã đủ để đạt điểm 9. Dù hiện tại thất bại, hắn cũng đã tiếp cận đến biên giới trúng tuyển.

Người trẻ tuổi này, nhìn qua thiên phú cũng không xuất chúng như vậy, Võ Hồn cũng bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo, đây là dưới tình huống chưa tính đến Hồn Hoàn màu vàng kim quỷ dị kia. Nhưng hắn lại có cái nhìn toàn cục, khả năng vận dụng chiến thuật tốt, lại còn có đầu óc tỉnh táo. Điều này giúp hắn vượt toàn bộ 6 quan đều gần như với điểm tuyệt đối. Có lẽ hắn không phải là một nhân tài hàng đầu, nhưng tuyệt đối là một nhân tài toàn diện! Ở độ tuổi này, tuyệt đối là hiếm có.

Đáng tiếc, thực lực vẫn còn kém một chút. Dưới cái nhìn của nàng, nếu như không phải học viên số 10 quá mức cẩn thận, nếu lúc trước tiếp tục mạnh mẽ tấn công, cuộc chiến đấu này đã kết thúc từ sớm. Còn hiện tại, Đường Vũ Lân rõ ràng đã không có bất cứ cơ hội nào. Bị đối thủ khống chế, mà đối thủ lại không chỉ đơn thuần là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, mà còn có một ít đặc tính của Cường Công và Mẫn Công, trận này kết quả đã quá rõ ràng.

Thế nhưng, cũng vào lúc này, nàng đột nhiên phát hiện ra, ba tên đồng bọn của Đường Vũ Lân đều có vẻ rất bình tĩnh, không có một người nào bởi vì tình huống trước mắt mà xuất hiện biến sắc. Đây là do tố chất tâm lý của mấy tên tiểu tử này ổn định, hay là...

Đúng lúc này, một vệt màu vàng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của nàng.

Bàn tay trắng như tuyết bắt được vai hắn, trên mặt Đường Vũ Lân đột nhiên toát ra vẻ mỉm cười. Thời gian cũng gần đủ rồi!

Hai cái Thiên Niên Hồn Hoàn cơ hồ đồng thời biến mất cùng Lam Ngân Thảo, nhưng cùng lúc đó, một luồng gợn sóng mạnh mẽ của huyết mạch lực từ trong cơ thể hắn bùng cháy.

Bánh màn thầu lúc nãy không phải chỉ ăn cho vui! Huyết mạch lực của Đường Vũ Lân được nhiều bánh màn thầu chống lưng như vậy, đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Khí huyết cường thịnh trong nháy mắt đã xua tan hàn ý chung quanh cơ thể hắn. Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn tuôn ra không còn là hồn lực, mà là, sức mạnh tuyệt đối.

"Đùng!" Cánh tay trắng như tuyết đánh trên bả vai của Đường Vũ Lân, tay phải nắm lấy chính là vai trái. Thế nhưng, học viên số 10 lại giật mình phát hiện, bờ vai của người này lại như là kim loại rèn đúc mà thành, chấn động đến mức bàn tay mình tê dại đi. Dù hiện tại hồn lực của mình chỉ còn 3/10, hắn hẳn là còn thảm hơn mình mới đúng chứ? Hắn không phải Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư sao?

Không tốt! Phản ứng của nàng cực kỳ nhanh, thân là ngoại viện học viên của Sử Lai Khắc học viện, nàng trước tiên ứng đối, định lùi về sau, kéo dãn khoảng cách.

Nhưng cũng vừa lúc đó, nàng nhìn thấy một đôi tròng mắt màu tím. Kịch liệt mê muội đột nhiên xuất hiện, nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, ý nghĩ muốn thu chân về lại đột nhiên bị phá nát.

Một bàn tay lớn có vảy màu vàng kim đã chộp lấy bờ vai của nàng, đúng ngay vị trí mà trước đó nàng đã chộp lấy Đường Vũ Lân. Sức mạnh mạnh mẽ, trực tiếp làm chấn động động mạch ở gáy của nàng, hồn lực, khí huyết đồng thời gián đoạn. Thân thể học viên số 10 nhất thời mềm nhũn.

Tuyết vụ tản đi, kim quang chỉ là thoáng cái đã biến mất. Khi cảnh tượng trước mắt một lần nữa trở nên rõ ràng, tất cả mọi người đều nhìn thấy Đường Vũ Lân một tay đỡ dưới nách nữ học viên số 10, chống đỡ giúp nàng không ngã xuống. Học viên số 10 kia rõ ràng đã mất đi khống chế đối với thân thể, ngất đi.

Chuyện này...

Người thắng sau cùng dĩ nhiên lại là hắn?

Báo là loài Hồn Thú luôn luôn là am hiểu ẩn nhẫn nhất, thế nhưng, ngày

hôm nay về mặt ẩn nhẫn, học viên số 10 hiển nhiên là đã thua.

Tạ Giải giơ tay vỗ vỗ trán của chính mình, thấp giọng nói: "Đội trưởng đúng là càng ngày càng xấu xa. Hắn lại dùng gần 30 phút để an bài, dụ dỗ khiến đối phương bị lừa. E rằng tên học viên số 10 kia đến lúc thua vẫn không biết được, đội trưởng am hiểu nhất căn bản không phải Khống Chế, cái tên này vốn là một tên nam nhân đầy bạo lực cơ!"

Kỳ thực, Tạ Giải đúng là trách oan Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân cũng không thích loại phương thức chiến đấu đầy ẩn nhẫn này, hắn vốn yêu thích đánh nhanh thắng nhanh, lấy sức mạnh tàn bạo đánh tan đối thủ.

Thế nhưng, vì muốn giúp Hứa Tiểu Ngôn tranh thủ thời gian, hơn nữa, đừng quên, đối thủ của hắn lại là một học viên ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện lận đó! Một khi bạo phát bất lợi, như vậy, người thua rất có khả năng là hắn.

Cuối cùng thời điểm học viên số 10 tiếp cận Đường Vũ Lân phát động công kích, kết quả thi đấu đã xác định. Đường Vũ Lân am hiểu nhất không chỉ là sức mạnh, mà còn là cận chiến!

Một khi vào trong phạm vi nhất định, công kích cận chiến của hắn sẽ khiến đối phương cùng cấp bậc, thậm chí cao hơn hắn vài cấp bậc, vì đó mà gào khóc.

"Đường Vũ Lân, Thắng...Điểm tuyệt đối."

Chương 269: Đối thủ khủng bố của Tạ Giải

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đường Vũ Lân. Thắng…Điểm tuyệt đối." Thẩm Dập đã có chút dại ra tuyên bố kết quả. Nàng đúng là không nghĩ tới, cuối cùng sẽ là như vậy.

Đường Vũ Lân không chỉ thắng, hơn nữa thắng không có chút hồi hộp nào. Lẽ nào từ đầu tới cuối, hắn đều đang đợi cơ hội? Âm thanh của Tạ Giải tuy rằng nhỏ, nhưng nàng lại nghe được rất rõ ràng.

Một tên tiểu hài tử chỉ mới 13 tuổi thôi! Nhưng lại có thể ẩn nhẫn đến trình độ như thế này? Chuyện này quả thật là...

Nàng cũng không biết, nghề thứ hai của Đường Vũ Lân là đoán tạo, mà đoán tạo vốn là một nghề nghiệp cần phải chịu đựng được sự nhàm chán. Tính tình của Đường Vũ Lân, là do năm đó bắt đầu theo Mang Thiên học tập Đoán Tọa Thuật mà tạo thành. Từ 6 tuổi đến 13 tuổi, hắn đã học ròng rã 7 năm đoán tạo. Dù không phải là thiên tài, 7 năm khổ luyện cũng đủ để ảnh hưởng đến cả một đời người. Chứ nói chi hắn vốn có thiên phú dị bẩm trên phương diện này!

Học viên số 10 rất nhanh đã hồi tỉnh lại, ánh mắt nàng nhìn Đường Vũ Lân rõ ràng có chút không phục. Nàng không ngừng suy nghĩ về nguyên nhân cuối cùng vì sao chính mình lại thua trận, nhưng nghĩ mãi không thông. Vì sao đối thủ hồn lực đã đến mức tán loạn chẳng còn, lại có thể chiến thắng được mình? Thân thể của hắn là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, con mắt màu tím kia là cái gì?

Lúc đó nàng bị hôn mê giữa không trung, ngay cả vì sao mình té xỉu cũng không biết, mà những người khác đều bị tuyết vụ ảnh hưởng tầm mắt, bọn

họ cũng chỉ có thể nhìn thấy được kết quả mà thôi.

"Trận kế tiếp."

Tạ Giải đi vào sân thi đấu, cùng hắn đối đầu, là học viên số 02 lúc trước hắn chọn, một tên có vóc người vô cùng nhỏ gầy.

Đường Vũ Lân trở lại bên người các bạn, không nói gì, lập tức khoanh chân trên mặt đất ngồi xuống, trực tiếp vận chuyển Huyền Thiên Công, tiến vào trong trạng thái minh tưởng. Trận chiến vừa rồi, hắn kỳ thực chịu áp lực cũng rất lớn, đối thủ mạnh vô cùng, hồn lực của hắn thực sự là tiêu hao đến mức tán loạn.

Mặt sau còn có hai quan nữa, tuy rằng hắn hiện tại đã nắm đủ 60 điểm, xem như là đã đạt chuẩn, nhưng ai biết sát hạch phía sau sẽ là cái gì? Nhiệm vụ trọng yếu hiện tại của hắn, là trợ giúp các bạn cũng đều có thể thông qua sát hạch. Mọi người cùng nhau thi đậu Sử Lai Khắc học viện mới là quan trọng nhất.

Vì hắn, bạn bè đã suýt mất đi cơ hội dự thi lần này, Đường Vũ Lân tuy rằng bề ngoài không nói gì, nhưng tình nghĩa sâu đậm này đã khắc sâu trong lòng hắn.

"Bắt đầu!"

Nương theo một tiếng bắt đầu của Thẩm Dập, hai bóng người đồng thời phát động. Tạ Giải nhanh như tia chớp hướng về đối phương phóng tới, hắn chính là thuần túy Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, phải tiếp cận đối thủ mới có thể chiến đấu được.

Học viên số 02 kia cũng không hề yếu thế chút nào, cũng tương tự lao về phía Tạ Giải, nhìn qua, tốc độ của hắn cũng vô cùng nhanh. Hơn nữa, tên học viên số 02 này có ánh mắt phi thường đặc thù, trầm tĩnh đến đáng sợ, căn bản học viên ở độ tuổi này không có khả năng nắm giữ ánh mắt như thế.

Khoảng cách song phương nhanh chóng thu hẹp, tốc độ nhanh chóng tăng lên, Tạ Giải có vẻ chiếm một ít thượng phong, đối thủ của hắn trái lại chậm hơn một chút.

Song phương đều không phóng thích Võ Hồn ngay, đều đang đợi cơ hội.

Mắt thấy, khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn lại 10 mét cuối cùng, các vòng Hồn Hoàn mới đồng thời sáng lên trên người hai người.

Đều là ba vòng Hồn Hoàn, đều là hai vàng một tím, nhìn qua cũng không hề có sự khác biệt. Thế nhưng, biểu hiện thân thể tuyệt nhiên lại không giống nhau.

Trong tay Tạ Giải có thêm Quang Long Chủy, nhìn tổng thể biến hóa không lớn, nhưng đối thủ của hắn, lại xuất hiện biến hóa kinh người.

Trong nháy mắt khi đang giải phóng Hồn Hoàn, thân thể vốn gầy gò của tên kia đột nhiên bắt đầu bành trướng. Cùng lúc đó, trong số ba vòng Hồn Hoàn của hắn đang bay lên từ dưới chân, đệ tam Hồn Hoàn màu tím đột nhiên tỏa sáng.

Vừa bắt đầu đã triển khai ra Thiên Niên Hồn Kỹ?

Thân thể hắn khác nào được bơm hơi vào, hầu như là trong nháy mắt, y phục trên người cũng đã nổ tung, chỉ còn lại một bộ đồ lót vô cùng dàn hồi không biết do thứ chất liệu gì chế thành, mới không xảy ra tình huống xấu hổ.

Mặt ngoài làn da của hắn có thêm một bộ lông màu nâu, tuy rằng tướng mạo vẫn là người, nhưng vóc người đã hoàn toàn không phải. Thân cao trực tiếp lên tới 4 mét có hơn, đôi cánh tay đặc biệt thô to. Cả người đều toát ra sức mạnh tràn ngập khó có thể hình dung.

Vào đúng lúc này, trong đầu Tạ Giải đầu tiên xuất hiện chính là phán đoán của Đường Vũ Lân lúc trước, hắn quả thật là muốn chạy tới tặng cho đội trưởng một cái ôm cảm tạ!

Học viên của Sử Lai Khắc học viện quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong! Võ Hồn của tên này nhìn như đại tinh tinh, có thể bành trướng nhiều như vậy, chẳng lẽ nói là...

Những tâm niệm này đều xuất hiện trong đầu hắn trong chớp mắt. Mà cùng lúc đó, khi thân thể tên kia biến hóa, hắn cũng đã phát động công kích.

Đôi tay tráng kiện mạnh mẽ hung hãn vung lên, đập thẳng xuống dưới mặt đất.

Tạ Giải không chút do dự bắn người lên, đang ở không trung, Quang Long Chủy vẽ ra, một đạo quang nhận màu vàng nhắm thẳng vào đối phương cắt tới.

"Ầm!" Đại địa run rẩy. Toàn bộ nơi so tài đều kịch liệt chấn động, trên mặt đất và vách tường chung quanh nhất thời dập dờn lên một tầng hoa văn màu vàng nhạt, trung hòa lực rung động cường hãn này.

Tạ Giải ngơ ngác phát hiện, toàn bộ mặt đất cũng đã bị một tầng sóng khí bao trùm, nếu như động tác của hắn chậm một chút nữa, e rằng đã trực tiếp bị đối thủ đánh tan.

Đối với Quang Long Nhận của hắn, học viên số 02 căn bản không hề né tránh, chỉ cúi đầu xuống, dùng đỉnh đầu để chịu đựng sự công kích của hắn, đồng thời bắn người lên, hướng về Tạ Giải nhào tới.

Đừng xem Tạ Giải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, đối thủ này vừa nhảy lên, tốc độ so với hắn còn muốn nhanh mạnh hơn. Lực húc khủng bố nhanh chóng bộc phát ra, quả thực tựa như quái thú. Hai tay vung lên, đập thẳng tới Tạ Giải, khác nào thái sơn áp đỉnh.

Sức mạnh thật là khủng bố! Tạ Giải hơi lắc người, trong nháy mắt đã biến ảo ra ba bóng người, nhưng trên không trung không cách nào mượn lực, hắn lại thể hiện ra phương thức chiến đấu thiên phú dị bẩm của mình. Ba đạo phân thân đá lẫn nhau một cước, mượn lực lẫn nhau, lại đổi hướng trên không, đồng thời hướng về ba hướng bay đi. Né tránh cú húc đầu của học viên số 02 một cách xảo diệu cực kỳ.

Chuyện này...

Trên mặt các học viên Sử Lai Khắc học viện cũng không khỏi toát ra vẻ kinh ngạc.

Tạ Giải cũng không biết rằng thời điểm khi hắn tuyển chọn học viên số 02, những tên học viên này của Sử Lai Khắc học viện đều đang vì hắn mặc niệm. Bởi vì, trong toàn bộ 10 tên học viên Sử Lai Khắc học viện, mạnh nhất chính là vị số 02 này.

Nhìn ba bóng người Tạ Giải bay vút về ba hướng khác nhau, học viên số 02 đang ở trên không trung lại không hề hoang mang chút nào. Đệ nhất Hồn Hoàn trên người hắn đột nhiên lóe sáng, sau đó đôi nắm đấm to lớn của hắn nhanh như chớp ở trên không trung đánh ra ba quyền.

Ba tiếng vang trầm trầm đồng thời xuất hiện trên không trung, rõ ràng là tiếng không khí bị chấn nát. Tạ Giải ngơ ngác cảm giác được, ba phân thân của mình đang phải đối mặt với áp lực cực kỳ lớn.

Trời ạ! Cái tên này là quái vật gì? Lực công kích của hắn làm sao lại khủng bố như vậy...

Thế nhưng, sự tình khiến mọi người kinh ngạc lần thứ hai lại phát sinh. Ba tên Tạ Giải rõ ràng đã không có chỗ mượn lực, nhưng trong tình huống như vậy, lại một lần nữa bay ngang ra ngoài, hầu như là ở thời khắc suýt xảy ra tai nạn, né được trọng quyền công kích.

Trong mắt học viên số 02 lần thứ nhất toát ra vẻ kinh ngạc, hắn rõ ràng nhìn thấy, trên người Tạ Giải, đệ tam Hồn Hoàn lúc trước lại sáng lóng lánh thêm một lần nữa.

Song phương gần như rơi xuống đất cùng một lúc.

Từ tình cảnh trên mà xem, học viên số 02 rõ ràng là chiếm cứ thượng phong, nhưng cũng không phải mang tính áp đảo. Dưới tình huống hắn đã phát động đệ tam hồn kỹ, cũng không có khả năng dựa vào lực bộc phát trực tiếp đánh tan Tạ Giải, trái lại còn bị Tạ Giải thoát ly khỏi tầm kiểm soát của hắn. Ba lần công kích đều không trúng lấy một lần.

Bên công kích nhất định sẽ tiêu hao nhanh hơn so với bên né tránh. Điểm này là không thể nghi ngờ. Dưới tình huống hồn lực đôi bên tương đương nhau, Tạ Giải hiển nhiên là chiếm tiện nghi.

Nhưng trên thực tế, có đúng là như vậy không?

Tạ Giải là có nỗi khổ tự mình biết. Đối phương triển khai Thiên Niên Hồn Kỹ, nhưng hắn cũng vậy mà! Không có Quang Long Phân Thân, đối phương có thể diệt sát hắn ngay trên không trung. Mà sau đó trọng quyền của đối phương, hắn lại một lần nữa phát động đệ tam hồn kỹ, sử dụng tới

Ảnh Long Phân Thân. Quang Long, Ảnh Long mượn lực lẫn nhau, lúc này mới thoát ra được.

Ứng đối không thể bảo là không xảo diệu, nhưng nếu nói về tiêu hao, hồn lực hắn tiêu hao chỉ có thể nói là so với đối thủ nhiều hơn, chắc chắn không kém hơn. Niềm vui duy nhất của Tạ Giải chính là, chính mình tu luyện Huyền Thiên Công, nhờ vậy hồn lực có thể hồi phục và duy trì chiến đấu, giúp hắn có thể trụ được thời gian lâu hơn so với đối thủ.

Học viên số 02 nhìn về phía Tạ Giải, nhưng lần này hắn lại không hề động. Ba bóng người của Tạ Giải phân biệt ở ba hướng khác nhau, tuy rằng hắn rất am hiểu công kích tầm xa, thế nhưng, cũng không thể đồng thời hướng về ba phương hướng phát động công kích tầm xa được. Tấn công tầm xa của hắn, không thể hoàn toàn bao trùm toàn bộ sân thi đấu.

Các học viên của Sử Lai Khắc học viện xưa nay đều không thiếu thốn kinh nghiệm chiến đấu, hắn có thể đoán ra được, với tình huống của Tạ Giải, nhất định sẽ chủ động công kích. Bởi vì, phân thân của hắn muốn duy trì, sẽ tiêu hao rất nhiều hồn lực, vì đó là Thiên Niên Hồn Kỹ.

Mà sự thực cũng đúng là như thế!

---------- **Lời tác giả:** *Tình tiết của Sử Lai Khắc học viện toàn diện triển khai, hiện tại mỗi một nhân vật ra trận đều chứa đựng thâm ý nha! Tạ Giải, ta có lỗi với ngươi! Ta hứa sẽ ngược ngươi còn thảm hơn nữa, cái này chỉ là vừa mới bắt đầu…*

Chương 270: Tạ Giải to gan

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải hầu như là sau một khắc khi hai chân rơi xuống đất, liền hướng về đối thủ nhào tới. Hắn không chỉ phát động Quang Long Phân Thân, còn có Ảnh Long Phân Thân. Hiện tại đã không lo nổi kéo dài thời gian. Đối thủ quá mạnh, mặc dù là Lực Lượng Hình, nhưng cũng am hiểu công kích tầm xa. Không phân thân, sẽ rất khó tránh khỏi sự công kích của đối phương, còn phân thân, lại sẽ kéo dài tiêu hao.

Ba đạo Quang Long Phân Thân đồng thời lao ra ngoài, tốc độ của Tạ Giải tăng vọt, so với trước đó rõ ràng nhanh hơn một chút. Ba bóng người trong giây lát đã đến trước mặt đối thủ.

Không sử dụng Quang Long Nhận, mà lại trực tiếp tấn công đối thủ.

Học viên số 02 sắc mặt trầm ngưng, thân thể sau khi bành trướng, nguy nga như núi lớn.

Trên người Tạ Giải, đệ nhị Hồn Hoàn đột nhiên sáng lên. Ba đạo Quang Long Phân Thân đồng thời sử dụng Quang Long Bão Táp.

Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư lực công kích luôn luôn vô cùng cường hãn, nhưng lúc trước Tạ Giải đã thăm dò ra sức phòng ngự của đối thủ cũng vậy. Hắn có thể dùng thân thể trực tiếp chống đối với Quang Long Nhận, sức phòng ngự có thể tưởng tượng được.

Thế nhưng, lực công kích của Quang Long Bão Táp không phải thứ Quang Long Nhận có thể so với, Tạ Giải tin tưởng, chỉ cần mình công kích rơi trên người đối thủ, nhất định sẽ tạo thành thương tổn cho hắn.

Học viên số 02 chuyển động, đôi tay tráng kiện của hắn mạnh mẽ vung lên, làm ra một động tác Tạ Giải nhìn có chút quen thuộc.

Nếu như Đường Vũ Lân hiện tại không phải đang minh tưởng, mà thấy cảnh này, nhất định sẽ giật mình trợn to hai mắt. Bởi vì, động tác của đối phương rõ ràng là Đường Môn tuyệt học, Khống Hạc Cầm Long!

Tạ Giải chỉ cảm thấy, lấy thân thể của đối phương làm trung tâm, một luồng khí tràng khổng lồ đột nhiên bộc phát ra, ba đạo Quang Long Bão Táp bị nó dẫn dắt ảnh hưởng, rõ ràng có chút tán loạn. Lực trùng kích nhất thời bị phân tán đi mấy phần.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, trên người đối phương, đệ nhị Hồn Hoàn cũng sáng lên. Hai tay làm ra một động tác từ hư không ép xuống.

Bỗng nhiên một áp lực từ luồng khí tràng này xuất hiện, bắn ra bên ngoài. Trong không khí phát sinh một tiếng sấm rền. Trong tiếng sấm, ba đạo Quang Long Phân Thân, còn có ba đạo Ảnh Long Phân Thân đang thủ thế chờ đợi trên không trung, đều đồng thời bị luồng khí tràng kinh khủng kia chấn bay ra ngoài.

Tiếng lôi minh nổ vang, khiến Đường Vũ Lân vốn đang minh tưởng lại một lần nữa mở mắt ra. Hắn nhìn thấy, ba bóng người Tạ Giải bị chấn văng ngược ra ngoài. Đồng thời phân thân dường như lại dần nhập lại làm một.

"Ầm!" Chân trái tầng tầng giẫm trên mặt đất, bóng người cường hãn kia tự như đạn pháo, nhằm hướng Tạ Giải đuổi thẳng theo. Từ trên không trung, đệ nhất Hồn Hoàn lần thứ hai thôi động, lại đấm ra một quyền.

Tiếng khí bạo vang lên. Lần này, Tạ Giải không còn sức mạnh để triển khai phân thân tránh né. Liên tục triển khai hồn kỹ khiến cho tinh thần lực cùng khống chế lực của hắn đều trở nên hỗn loạn. Hơn nữa, lúc trước bị đối thủ đánh bay, đồng thời thừa nhận áp lực thật lớn, hắn hiện tại không thể tránh khỏi.

Đúng vào lúc này, một đạo ánh sáng xanh lục lóe lên, quấn lấy Tạ Giải, đem hắn từ không trung kéo xuống, tách ra khỏi cú đấm kia.

Học viên số 02 bước chân cũng ngừng lại. Đứng yên tại chỗ. Sau khi

hướng về Thẩm Dập khom mình hành lễ, mới xoay người quay về hàng ngũ của các học viên Sử Lai Khắc học viện.

Kết thúc.

Từ khi trận đấu này bắt đầu đến khi kết thúc, tổng cộng chỉ dùng 5 phút. Tạ Giải bại trận. Từ đầu tới cuối, hắn hoàn toàn là bị đối thủ treo lên đánh, nếu như không phải thời khắc cuối cùng Thẩm Dập ra tay cứu hắn, chỉ sợ hắn đã trực tiếp bị thương nặng.

Đúng, đây chính là thực lực của học viên Sử Lai Khắc.

Song Sinh Võ Hồn thì đã sao? Mẫn Công Hệ khắc chế Lực Lượng Hệ thì đã sao? Trước mặt cường giả chân chính, những thứ này đều không thành vấn đề.

Đường Vũ Lân trong ánh mắt biểu lộ ra vẻ khiếp sợ, nếu như chính mình gặp phải vị học viên số 02 này thì sẽ thế nào? Còn có thể kiên trì lâu như vậy sao? Có thể chiến thắng hắn sao?

Trong lòng hắn không có đáp án! Bởi vì hắn cũng nhìn không ra, sức mạnh của đối thủ đến tột cùng mạnh mẽ tới trình độ nào.

Khi thân thể của đối phương một lần nữa trở nên nhỏ gầy, hắn mặc lại quần áo đứng vào lại hàng ngũ các học viên Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân cũng không khỏi nuốt một hớp nước miếng. Vị này, thực sự là quá mạnh mẽ!

Một hồi này của Tạ Giải, đúng là, thua không oan uổng, hắn đã phát huy ra hết thảy ưu thế của mình, coi như là ứng biến hơi củ lang, nhưng nếu như không phải là do đối thủ quá mạnh, hắn cũng không thể thua nhanh đến như vậy.

Tạ Giải mang vẻ mặt thất bại quay lại bên cạnh bọn Đường Vũ Lân, cửa ải này, hắn đáng giá 3 điểm. Ôi 3 điểm tháng thương! Hơn nữa, có một hạng sát hạch thất bại, thời điểm tính toán tổng điểm, còn có thể bị trừ điểm. Sử Lai Khắc học viện cũng mặc kệ ngươi đối mặt với đối thủ mạnh hay yếu, đối thủ là chính ngươi chọn, hậu quả ra sao cũng chính ngươi tự chịu.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Ngươi tại sao không du đấu với hắn? Đã biết rõ lực chiến đấu của hắn rất mạnh rồi."

Tạ Giải cười khổ nói: "Phân thân của ta sẽ kéo dài tiêu hao hồn lực, nếu như không phân thân, mà công kích kích của hắn lại là tầm xa có tính đánh lan. Trong phạm vi sân đấu giới hạn, ta căn bản là không có cách nào! Nếu như là một nơi trống trải, để đào tẩu ta có chút nắm chắc hơn."

Đường Vũ Lân hơi nhướng mày, nói: "Ngươi đó! Suy nghĩ còn chưa đủ chặt chẽ. Phân thân của ngươi đúng là tiêu hao lớn, thế nhưng, ngươi đã quên sao? Đối phương cũng cần triển khai Thiên Niên Hồn Kỹ liên tục mới có thể duy trì lực công kích mạnh như vậy mà! Hồn lực tiêu hao của đối phương có thể kém hơn ngươi bao nhiêu? Ngươi là Song Sinh Võ Hồn lại có Huyền Thiên Công chống đỡ, so đấu tiêu hao, coi như cuối cùng thua, nhưng chẳng lẽ lại không thể kiên trì quá 10 phút? Phạm vi công kích của hắn không thể lan rộng ra toàn bộ sân thi đấu được, ngươi lại có ba đạo phân thân, chỉ cần kéo dài khoảng cách, chạy về những hướng khác nhau, là hắn không có cách nào bắt được ngươi! Ngươi khống chế tốt khoảng cách, dù không chiếm được chủ động, nhưng ít nhất có cơ hội cùng đối phương so đấu tiêu hao. Khoảng cách phân thân của ngươi càng xa nhau, tiêu hao càng lớn; nhưng dù sao cũng tốt hơn bị đối thủ một đòn đánh tan. Ngươi nói xem?"

Nghe xong Đường Vũ Lân, Tạ Giải vỗ mạnh bắp đùi một cái, "Đúng vậy! Ta làm sao lại quên mất, tên này cũng trong trạng thái Thiên Niên Hồn Kỹ. Cùng Hồn Thú đánh quá nhiều, ta theo bản năng trực tiếp xem hắn là Hồn Thú."

Hắn nói câu này âm thanh lớn vô cùng, ở phía xa xa, học viên số 02 vừa trở về đội ngũ, đang mặc lại áo khoác vào, động tác bỗng nhiên cứng đờ, ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt kia trực tiếp phóng đến bên này, vừa vặn rơi vào trên mặt Tạ Giải.

Cảm nhận được ánh mắt hình viên đạn của hắn, Tạ Giải ngẩng đầu lên, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, ý như muốn nói, lần sau lại giao thủ, ngươi nhất định thắng không được ta.

Đường Vũ Lân không khỏi bật cười, hắn vạch ra vấn đề của Tạ Giải lúc trước không chỉ vì muốn chỉnh lại cho hắn, đồng thời cũng vì không hy vọng tinh thần của hắn chịu đả kích quá lớn.

Bất quá, tên này thẳng tính như ruột ngựa đến mức lạ kỳ, một điểm phiền

muộn vừa rồi đã biến mất, đâu còn tới nửa phần.

Lúc này, Cổ Nguyệt đã đi tới giữa sân, cũng liếc mắt nhìn chằm chằm tên học viên số 02 vừa trở về chỗ cũ khi nãy, trong mắt ánh sáng lấp lánh.

Đối thủ của nàng cũng đã đi vào trong sân, là học viên số 01 mà nàng chọn lúc trước.

Vị học viên số 01 này nhìn qua rất phổ thông, tựa hồ hoàn toàn giống với người bình thường. Bình tĩnh đi tới trước mặt Cổ Nguyệt mới đứng lại.

"Bắt đầu!"

Nương theo tiếng tuyên bố của Thẩm Dập, trận đấu thứ ba bắt đầu. Đối với Cổ Nguyệt mà nói, trận này cực kì trọng yếu, nếu như trận đấu này nàng bị thấp điểm, như vậy, rất có khả năng sẽ không đủ điểm. Vì lẽ đó, trận đấu này đối với nàng mà nói, nhất định phải thắng.

Dưới chân, từng vòng Hồn Hoàn sáng lấp lánh, bay ở quanh người. Song phương làm ra động tác giống nhau.

Thế nhưng, khiến cho mọi người khiếp sợ chính là, dưới chân vị học viên số 01 này bay ra 3 cái Hồn Hoàn, tất cả đều là màu tím. Ba cái Thiên Niên Hồn Hoàn.

Thực lực học viên số 02 lúc trước đã rất mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là hai vàng một tím mà thôi. Chẳng lẽ nói, vị này so với vị học viên số 02 lại càng mạnh hơn hay sao?

Nói như vậy, lúc Hồn Sư có kinh nghiệm thực chiến phong phú chiến đấu, chỉ có Viễn Công Hệ Hồn Sư vừa bắt đầu đã phóng thích Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, động tác của bọn họ cũng mang ý nghĩa, trận này sẽ là một trận viễn trình đại chiến.

Chương 271: Chiến đấu càng ngày càng đặc sắc

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trên thực tế, cũng đúng là như thế.

Học viên số 01 trong mắt chợt lóe sáng, đệ nhất Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, tay phải giơ lên điểm nhẹ vào hư không, một hào quang trên không trung xuất hiện, rõ ràng là một vòng quang ảnh kỳ dị. Đoàn quang ảnh này nhìn qua phi thường đặc thù, như một khối huyễn cầu, mặt trên có đủ loại màu sắc. Có màu xanh lam, xanh lục, màu trắng.

Bên trong hư huyễn, hắn lẩm bẩm niệm một vài câu gì, một vệt sáng đột nhiên từ bên trong quang ảnh kia phóng xuống, rơi trên mặt đất, hóa thành một con Đại Cẩu hình thể khổng lồ, nhưng nhìn qua vô cùng hư huyễn

Con Đại Cẩu này toàn thân phủ trong một lớp lông lửa đỏ rực, nhìn qua khác nào sư tử, nhưng so với sư tử lại có hình thể nhỏ hơn. Mới vừa xuất hiện, nó đã tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ cực kỳ.

Sư Ngao?

Đây là hồn kỹ hay là Hồn Linh?

Thấy cảnh này, Đường Vũ Lân cũng không khỏi vì đó mà kinh ngạc. Lẽ nào là Võ Hồn loại triệu hoán? Khí tức Sư Ngao này không giống như thứ mà một tên tam hoàn Hồn Tôn có thể triệu hồi ra được!

Sư Ngao ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, âm thanh chấn động khắp nơi, khiến cho cả căn phòng đều chấn động nhẹ. Một đôi hung tinh rơi vào trên người Cổ Nguyệt, ánh mắt sắc bén ngưng thực.

"Ngưng thể!" Khẽ quát một tiếng, học viên số 01 hướng về Sư Ngao chỉ tay, nhất thời, một vệt sáng từ trong tay hắn bắn ra, rơi vào trên người Sư Ngao. Thân thể Sư Ngao nhất thời trở nên càng thêm ngưng tụ, nhìn qua đã có mấy phần dáng dấp thực thể.

"Tiểu sư, đi nào!" Học viên số 01 hướng về Cổ Nguyệt chỉ tay, con Sư Ngao kia hung hãn đánh ra, giống như là một tia chớp, nhằm thẳng vào Cổ Nguyệt.

Ba cái Hồn Hoàn màu tím, mang ý nghĩa, đối phương chỉ có một cái Hồn Linh. Triệu hoán vật này có tên tuổi, hay là, chính là Hồn Linh của hắn?

Lấy Hồn Linh làm sức chiến đấu chủ yếu của mình, tình huống như thế vẫn là lần đầu Đường Vũ Lân nhìn thấy. Ở Sử Lai Khắc học viện, quả nhiên là không gì không có!

Trong khi đối phương làm tất cả những thứ này, Cổ Nguyệt cũng không nhàn rỗi. Hai tay nàng nhẹ nhàng rung động trên không trung, ba cái Hồn Hoàn quay quanh thân thể, hiện ra một tia sáng lấp lánh kỳ lạ. Biến hóa này vô cùng có nhịp có điệu. Thời điểm mỗi một Hồn Hoàn sáng lên, đều sẽ nhẹ nhàng rung động một cái. Khiến người ta căn bản không thể nhận biết rõ được, đến tột cùng nàng đang sử dụng năng lực của Hồn Hoàn nào.

Một đoàn ánh sáng màu lam ngưng tụ thành hình trước người nàng. Đó là một viên Băng Cầu đường kính khoảng chừng nửa mét. Cổ Nguyệt một chưởng lại nối tiếp một chưởng đánh ra, không ngừng rơi vào mặt trên của Băng Cầu kia. Mỗi một lần hạ xuống, Băng Cầu đều sẽ nhẹ nhàng rung động một cái.

Sư Ngao nhảy ra, vọt thẳng đến Cổ Nguyệt. Tốc độ của nó rất nhanh, trong lúc khởi xướng công kích thì bộ lông trên người nó cũng dựng đứng lên, tựa như lửa cháy hừng hực, đánh về phía Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt biểu hiện trên mặt rất bình thản, bất quá như gặp chuyện thường ngày. Mắt thấy Sư Ngao đã đến phụ cận, hai tay nàng đột nhiên đẩy một cái, Băng Cầu trước mặt cũng đã bắn ra ngoài.

Sau đó, nàng làm ra một động tác mà không ai thấy rõ, rồi cứ như vậy khoan thai hướng về Đường Vũ Lân quay trở về. Quay lưng lại với hướng

của Sư Ngao.

Nàng làm cái gì vậy?

Trong lúc mọi người còn đang mơ hồ, Sư Ngao đã đến khu vực phụ cận của đoàn Băng Cầu kia, đột nhiên há miệng, một đám lửa xì ra. Hỏa diễm biến thành màu đỏ vàng, hiển nhiên là nắm giữ nhiệt độ cao không tầm thường.

Thế nhưng, trong nháy mắt khi hỏa diễm và Băng Cầu sắp va chạm, một màn mỹ lệ xuất hiện.

Băng Cầu ầm ầm nổ tung, vô số băng trùy bắn ra, đồng thời bắn chụm hướng về con Sư Ngao. Kinh khủng hơn chính là, màu sắc băng trùy trong lúc phi xạ đã xuất hiện biến hóa, màu xanh lam nhạt đã biến thành màu xanh đậm. Cùng lúc đó, có khoảng chừng 1/3 số băng trùy, ở mặt trên lóe lên ánh bạc, đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Thời điểm lần nữa chúng xuất hiện, đã thấy bao phủ lấy xung quanh cơ thể học viên số 01. Đồng thời chụm lại bắn về phía hắn.

"Không hay!" Học viên số 01 xưa nay đều chưa bao giờ gặp phải tình cảnh kỳ hoa đến vậy. Năng lực của hắn tất cả đều ở trên Hồn Linh. Sư Ngao cũng xác thực rất mạnh mẽ. Nhưng là, thời điểm bản thể gặp phải công kích, hắn lại không cách nào phòng ngự được.

Sư Ngao phun ra hai ngọn lửa đỏ kim làm tan chảy song thuộc tính Phong Băng Trùy ở chính diện, nhưng những viên băng trùy khác vẫn bao trùm lấy nó. Dưới phụ trợ của gió lốc, nhưng viên băng trùy đều xoay tròn, tấn công theo đường xoắn ốc. Dưới tốc độ cực nhanh của công kích, con Sư Ngao chỉ có thể dựa vào tự thân hồn lực gắng gượng chống đỡ. Trong lúc nhất thời, Sư Ngao rít gào, hỏa diễm quang mang trên người rõ ràng mờ đi, thậm chí thân thể cũng trở nên trong suốt hơn.

Trong một khắc tiếp theo, thân thể của nó lại đột nhiên biến mất. Không có cách nào không biến mất, chiến đấu kết thúc.

Thẩm Dập chuẩn xác xuất hiện ở bên người của học viên số 01, giúp hắn đỡ lấy những viên băng trùy đang bắn tới như từng đạo tia chớp màu xanh lam. Nếu không, học viên số 01 chỉ sợ cũng đã bị trọng thương.

Từ lúc cuộc tranh tài này vừa bắt đầu, Thẩm Dập đã không coi trọng học

viên số 01, chỉ riêng thuộc tính mà nói, hắn vốn là bị Cổ Nguyệt khắc chế.

Cổ Nguyệt lại là người ngay cả Ngân Nguyệt Đấu La Thái Nguyệt Nhi cũng coi trọng đó! Thẩm Dập phán đoán đến mức rất rõ ràng, cuộc tranh tài này, Cổ Nguyệt thắng lợi sẽ có tỷ lệ càng lớn, nhưng chỉ là nàng cũng không nghĩ tới, trận đấu sẽ lại kết thúc nhanh như thế, Cổ Nguyệt sẽ thắng ung dung đến như vậy.

Lúc tất cả kết thúc, Cổ Nguyệt đã trở lại bên người Đường Vũ Lân ngồi xuống rồi. Đây là một hồi tốc thắng. Bởi vì, bầu trời đã chuyển về đêm.

Không nghi ngờ chút nào, Cổ Nguyệt đạt điểm tuyệt đối, cũng thành công tăng lên đến 48 điểm, dưới tình huống còn hai tràng sát hạch nữa, tình hình vẫn vô cùng lạc quan.

Cuối cùng đến phiên Hứa Tiểu Ngôn lên đài. Trước khi nàng ra sân, Đường Vũ Lân đột nhiên gọi nàng đến trước mặt mình, tiến đến bên tai Hứa Tiểu Ngôn, thấp giọng nói vài câu gì đó.

Hứa Tiểu Ngôn ngẩng đầu lên, kinh ngạc trước tiên nhìn về hắn, "Như vậy cũng được à?"

Đường Vũ Lân lông mày hơi nhíu, cười nói: "Thử xem đi, rất cả chờ ngươi."

"Được." Hứa Tiểu Ngôn gật đầu một cái.

Nàng kỳ thực đối với mình không có lòng tin gì. Ở trong bốn người, không thể nghi ngờ thực lực của nàng yếu nhất. Nếu như là thời điểm đoàn đội tác chiến, nàng có thể đưa đến tác dụng khống chế tốt vô cùng. Nhưng thi đấu cá nhân nàng lại không hề am hiểu, cho nên mới chọn tập trung vào con đường Khống Chế Hệ. Hoàn toàn đi theo con đường khác với ca ca của nàng Hứa Hiểu Ngữ.

Băng Mâu của Hứa Hiểu Ngữ lấy đâm xuyên làm chủ, mà Băng Mâu của nàng thì lại lấy đóng băng làm chủ, càng nghiêng về khống chế. Đây cũng là phương án tu luyện mà Vũ Trường Không lập nên cho nàng.

Bởi vậy, vòng thi đấu này một điểm nắm chắc nàng đều không có, dù cho sắc trời đã ngả về đêm cũng vẫn vậy thôi.

Đi vào sân đấu, Hứa Tiểu Ngôn trầm tĩnh lại. Nàng khống chế tâm tình mình tốt vô cùng, ở cùng các bạn thời gian dài như vậy, kinh nghiệm chiến đấu của nàng cũng không hề kém. Hơn nữa, nếu bàn về tính toán chiêu trò, nàng cũng không kém bao nhiêu so với Đường Vũ Lân.

Đối thủ của nàng là một vị nam học viên vóc người mạnh phi thường, số 06!

"Bắt đầu." Thẩm Dập tuyên bố ngắn gọn, bắt đầu trận sát hạch thứ tư.

Hai vòng Hồn Hoàn màu vàng bay lên, có vẻ Hứa Tiểu Ngôn có chút yếu nhược đến đáng thương. Cùng lúc đó, trên cổ tay nàng, đột nhiên lóe lên ánh bạc, sau đó thân thể của nàng lảo đảo một cái, suýt nữa đã ngã xuống đất.

Học viên số 06 ánh sáng trên người lấp lánh, tương tự cũng đang giải phóng Hồn Hoàn, nhưng xem dáng vẻ của Hứa Tiểu Ngôn, hắn lại không khỏi ngẩn người.

Bởi vì, vào giờ phút này, biểu hiện của cô nương này bày ra quả thực là quá kỳ dị.

Sau khi Hồn Hoàn phóng thích ra bên ngoài, trong tay Hứa Tiểu Ngôn nắm một thanh Băng Trượng thật dài, nhưng tiếp theo, trong tay phải nàng liền có thêm một cây búa đen thui. Cách khá xa thấy không rõ lắm, nhưng trọng lượng của Thiết Chùy này hiển nhiên không hề thấp, khiến Hứa Tiểu Ngôn suýt chút nữa ngã sấp xuống. May mà nàng dùng Băng Trượng chống đỡ, mới ổn định lại được thân thể của chính mình.

Tình huống này là thế nào? Lẽ nào là Hồn Đạo Khí? Nhưng trong cuộc thi lại không cho phép sử dụng Hồn Đạo Khí mà!

Thẩm Dập chỉ nhìn Hứa Tiểu Ngôn một chút, nhưng không hề ngăn cản nàng. Nguyên nhân rất đơn giản, trên chuôi Thiết Chùy này không có nửa điểm gợn sóng hồn lực, căn bản không thể nào là Hồn Đạo Khí.

Sau đó Hứa Tiểu Ngôn liền phát động đệ nhất hồn kỹ của mình. Một vệt sáng lấp loé, một mảnh Băng Nhận hình tròn đã xuất hiện ở trước mặt nàng. Băng Nhận khổng lồ, đường kính tới một thước có hơn. Sau đó, nàng

cẩn thận từng li từng tí một đem cây búa đặt ở bên trên.

Băng Nhận trôi nổi ở trước mặt nàng, rõ ràng lay động một chút, chịu trọng lượng của cây búa ảnh hưởng.

Băng Trượng trong tay Hứa Tiểu Ngôn sáng lấp lánh, cuối cùng cũng coi như là miễn cưỡng duy trì sức chịu đựng của Băng Nhận đối với cây búa này, cố gắng nâng nó lảo đảo bay đi trên không trung.

Tình cảnh này, quả thực không thể chỉ dùng hai chữ kỳ hoa để hình dung, thực sự là quá mức quái dị.

Băng Nhận bởi vì gánh chịu Thiết Chùy, tốc độ phi hành chậm đến đáng xấu hổ, lại còn loạng chà loạng choạng, nhìn qua tựa như lúc nào cũng có thể rơi rụng.

Chuyện này? Đây là thủ đoạn công kích của nàng?

Một đám học viên Sử Lai Khắc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều trở nên quái lạ lên. Gặp kỳ hoa, nhưng xưa nay cũng chưa từng thấy kỳ hoa như thế này.

Chuyện này quả thực là phương thức chiến đấu chưa từng nghe nói tới. Nàng hi vọng dùng loại thủ đoạn công kích này để thắng? Món đồ này có thể bay đến trước mặt học viên số 06 hay không cũng còn khó nói.

Hứa Tiểu Ngôn lại không quản ánh mắt của người khác, đệ nhị Hồn Hoàn trên người sáng lóng lánh, Băng Trượng hướng về đối phương chỉ tay, một cây Băng Mâu ngưng kết thành hình ngay trước người của nàng.

Chương 272: Diễn đến không sai nha!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tên học viên số 06 chỉ đến khi nhìn thấy hành động này, mới bắt đầu động thủ. Hắn thậm chí có chút cảm giác không biết nên khóc hay nên cười. Cô nương này đến diễn hài sao? Nàng đi đến đệ bát quan này bằng cách nào? Chẳng lẽ nói, những cửa ải phía trước nàng đều từ bỏ? Chỉ là đi theo để xem cho biết thôi sao? Không đúng vậy! Trác Đao Môn kia không dễ như vậy.

Trong lòng hơi lạnh lẽo, không được, mình không thể để bị vẻ bề ngoài nhu nhược của đối phương làm ảnh hưởng.

Hào quang lóe lên, trên người hắn sáng lên một tia sáng trắng. Tiếp theo, trước ngực hắn liền xuất hiện một quả cầu thủy tinh. Quả cầu thủy tinh bạch quang lấp loé, nhìn qua phi thường rực rỡ. Ba vòng sáng vốn trên người hắn nhất thời đều chuyển lên trên quả cầu thủy tinh kia.

Khí Võ Hồn, Thủy Tinh Cầu.

"Thủy tinh, thủy tinh, lệch khỏi!" Hắn không thèm quan tâm đến Nguyệt Luân trên không, món đồ kia phi hành quá chậm, căn bản là không đủ để tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Ánh sáng của đệ nhất Hồn Hoàn lóe lên, hai mắt học viên số 06 cũng thuận theo đó đã biến thành màu trắng, mặt trên Thủy Tinh Cầu xuất hiện một đạo ánh sáng trơn bóng, Băng Mâu Hứa Tiểu Ngôn bắn ra nhất thời lệch khỏi quỹ tích ban đầu. Lại tình cờ bay vụt đến Quang Nhận ở phía trên không trung.

Tình cảnh kỳ quặc xuất hiện, Băng Mâu của Hứa Tiểu Ngôn lại tự mình đi công kích Băng Nhận của nàng.

Không được! Hứa Tiểu Ngôn trong lòng kinh hãi, nếu như thật sự để đối phương làm vậy, trận chiến này nàng sẽ thất bại. Thời khắc mấu chốt, nàng thể hiện ra được tiềm năng của mình.

Một vệt tử ý xuất hiện nơi sâu xa trong đáy mắt nàng, tử quang trong mắt Hứa Tiểu Ngôn lóe lên, học viên số 06 phía đối diện nhất thời hoảng hốt một thoáng.

Về tu vi Tử Cực Ma Đồng, Hứa Tiểu Ngôn vẫn không bằng Đường Vũ Lân, nhưng để quấy rầy đối thủ thì vẫn còn làm được. Dù tinh thần lực của học viên số 06 không yếu, nhưng hắn vẫn chịu một ít ảnh hưởng, khống chế đối với Băng Mâu tất nhiên là yếu bớt.

Băng Trượng của Hứa Tiểu Ngôn vung lên, một lần nữa nắm lại quyền khống chế đối với Băng Mâu, tinh thần lực của nàng cũng vượt quá 200, trong lứa đồng niên tuyệt đối được cho là vô cùng ưu tú, nàng lại là loại Võ Hồn Nguyên Tố Chưởng Khống, khống chế tấn công từ xa là thủ đoạn cơ bản nhất.

Băng Mâu vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, rơi thẳng xuống người học viên số 06.

Thời khắc này, lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt ở trên Băng Mâu. Cũng không có người nào chú ý đến Băng Nhận đang phải gánh chịu Thiết Trùy trên không. Vào lúc này, tốc độ phi hành của nó đã gia tăng một ít. Tăng cường cũng không tính là quá nhiều, nhưng cũng tuyệt đối có gia tăng rồi.

Băng Trượng trong tay Hứa Tiểu Ngôn giơ lên cao quá đỉnh đầu. Ánh mắt của nàng đột nhiên trở nên thần thánh hơn.

"Thượng Thiên Tinh, Sáng Lấp Lánh, Vĩnh Xán Lạn, Trường An Ninh!"

Ánh sao óng ánh, tinh tuyến liên tiếp.

Dưới điểm điểm tinh quang soi sáng, Băng Trượng dị biến, Tinh Luân Băng Trượng đột nhiên xuất hiện.

Ánh sáng của đệ nhất Hồn Hoàn tái hiện, Tinh Luân kỳ dị màu vàng xuất hiện dưới chân học viên số 06.

Nếu như nói động tác của Hứa Tiểu Ngôn trước đó đều có vẻ dị thường ngốc, hơn nữa vô cùng chậm chạp. Nhưng trong nháy mắt từ lúc nàng bắt đầu sử dụng Tử Cực Ma Đồng, tất cả lại đột nhiên trở nên thông thuận hơn. Băng Mâu thay đổi phương hướng, nàng lại bày ra Võ Hồn biến dị. Hết thảy đều bắt đầu trở nên không giống.

Cùng lúc khi Võ Hồn biến dị Tinh Luân Băng Trượng xuất hiện, quan hệ của nàng cùng Băng Nhận, Băng Mâu trong lúc đó liền bị chặt đứt.

Lúc này mới có người chú ý tới, Băng Nhận kia vừa vặn xuất hiện trên đỉnh đầu của học viên số 06. Băng Nhận mất đi sự khống chế, bị cái búa tạ kia đè lên từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng xuống đầu của tên học viên số 06. Mà cái Băng Mâu kia, lúc này cũng đã đến trước mặt đối phương.

Trong nháy mắt sau khi khôi phục từ trong trạng thái hoảng hốt, học viên số 06 đã thấy Băng Mâu trước mặt mình phóng to lên.

Đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên, Thủy Tinh Cầu bắn ra một vệt sáng, là một đạo ánh sáng hình xoắn ốc. Ánh sáng soi sáng ở trên Băng Mâu, Băng Mâu nhất thời bắt đầu tan rã, một lần nữa hóa thành Băng Nguyên Tố, tiêu tan ở giữa không trung. Đây là đệ nhị hồn kỹ của hắn, Phân Giải.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Hứa Tiểu Ngôn lựa chọn đối thủ này, là một trong những người yếu nhất. Bởi vì bản thân hắn am hiểu chính là phụ trợ công kích, cũng không phải là thuần túy Chiến Hồn Sư.

Thế nhưng, điều này không có nghĩa là hắn không mạnh. Hắn am hiểu nhất chính là lấy đạo của người trả lại cho người.

Cảm giác nguy hiểm truyền đến, học viên số 06 theo bản năng ngẩng đầu hướng về không trung nhìn lại, đúng dịp thấy được một màn Thiết Chùy từ trên trời giáng xuống.

Nàng đây là muốn dùng Băng Mâu hấp dẫn sự chú ý của ta, sau đó dùng này cây búa này đập ta? Chiến thuật này, thật kỳ quặc nha!

Nếu có thể bị Thiết Chùy đập trúng, vậy ta...

Hắn theo bản năng muốn cất bước, tránh khỏi một thanh chùy sắt vốn không phải là Hồn Đạo Khí, bất quá là một sự tình rất ung dung à nha!

Nhưng mà, cũng đúng vào lúc này, dị biến xuất hiện.

Tinh Luân sáng lên ở dưới chân hắn, ở trong nháy mắt đó, hồn lực trong cơ thể hắn hầu như đã kích phát rồi, thế nhưng, thời điểm hắn muốn phóng thích đệ tam Hồn Hoàn thì đã không còn kịp.

Từng đạo từng đạo Tinh Luân Băng Liên quấn quanh mà lên, trong nháy mắt đem thân thể của hắn trói thật chặt. Hắn lúc này còn duy trì trạng thái ngẩng đầu lên trời, trơ mắt nhìn thanh Thiết Chùy kia hạ xuống, trong giây lát đã đến đỉnh đầu của mình.

Lần này nếu như bị đập trúng, vỡ đầu chảy máu vẫn còn nhẹ, nói không chừng, còn có thể bị tèo thật đấy!

Nhưng bất luận hắn giãy dụa ra làm sao, thôi thúc hồn lực ra làm sao, thân thể vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tinh Luân Hồn Kỹ, khóa tuyệt đối!

Thiết Chùy tới ngay đỉnh đầu hắn một tấc đột nhiên dừng lại, mồ hôi tuôn ra như suối, chảy dọc theo thái dương của tên học viên số 06.

Thẩm Dập thu tay về, áng chừng Thiết Chùy trong tay, quay trở về trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, trên mặt mang theo nụ cười cổ quái, "Tiểu nha đầu, diễn đến không sai nha!"

Hứa Tiểu Ngôn ngọt ngào nở nụ cười, "Tạ ơn lão sư khích lệ."

Thẩm Dập sở dĩ nói nàng đang diễn trò, là bởi vì chuôi Thiết Chùy này tuy trọng lượng không nhẹ, nhưng đối với một vị nhị hoàn Hồn Sư đỉnh phong mà nói, dù cho là am hiểu tấn công từ xa, cầm nó cũng tuyệt đối không đến nỗi xuất hiện tình huống thân thể lảo đảo. Cái kia rõ ràng là gợi ra lòng hiếu kỳ của mọi người, khiến cho học viên số 06 không trước tiên phát động công kích đối với nàng, do đó để nàng thong dong bài bố cạm bẫy.

Tên tiểu nha đầu lơ đãng mờ ám, vậy mà đã có thể quyết định thắng bại cuộc so tài này. Ai có thể nghĩ tới, một cây búa không được truyền vào lấy nửa điểm hồn lực, lại trở thành mấu chốt quyết định thắng bại cơ chứ!

Vấn đề lớn nhất của Tinh Luân Băng Liên chính là không có tính công kích, mà một khi triển khai Tinh Luân Băng Trượng, bản thân Hứa Tiểu Ngôn cũng không thể di động, không thể tiếp tục công kích.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân lúc trước khi bố trí chiến thuật cho nàng, đã lặng lẽ lấy ra Trầm Ngân Hoàn của mình, đeo vào tay Hứa Tiểu Ngôn. Đồng thời nói cho nàng biết làm sao lấy ra được Thiên Đoán Ô Cương Chuy từ bên trong.

Những cái khác không cần Đường Vũ Lân dạy, Hứa Tiểu Ngôn cấp tốc lập ra một chuỗi chiến thuật vô cùng thích hợp với hình tượng bên ngoài của bản thân.

Dù cho các học viên của Sử Lai Khắc có kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng ở trên phương diện tranh thủ tình thương, Hứa Tiểu Ngôn từ nhỏ đã dụ dỗ trưởng bối trong nhà dành cho nàng này vô tận thương yêu. Kỹ năng kêu gọi sự cảm thương so với bọn họ không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Điểm tuyệt đối!

Trong bốn người, ngoại trừ Tạ Giải ra; Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn tất cả đều là điểm tuyệt đối.

Sau khi trải qua tám hạng sát hạch, hiện tại bốn người có điểm số phân biệt là, Đường Vũ Lân 60 điểm, Cổ Nguyệt 48 điểm, Tạ Giải 51 điểm, Hứa Tiểu Ngôn 50 điểm.

Dưới tình huống còn hai hạng sát hạch mà bọn họ đã có thể có được nhiều điểm như vậy, cơ hội thông qua sát hạch lớn vô cùng. Trong đó, Đường Vũ Lân đã đạt đến tiêu chuẩn trúng tuyển, đối với những sát hạch tiếp theo là thoải mái nhất. Vì lẽ đó, cửa ải vừa nãy coi như hồn lực hắn tiêu hao hơi nhiều một chút, nhưng cũng đáng.

"Đi thôi, chuẩn bị bắt đầu hạng sát hạch tiếp theo." Tâm tình Thẩm Dập bây giờ đã có chút phức tạp.

Sư huynh dạy ra bốn hài tử này thực sự là quá ưu tú, Võ Hồn của bọn họ nhìn qua cũng không có cái nào đặc sắc, chí ít không phải Võ Hồn của mỗi người đều đặc biệt mạnh mẽ. Ở phương diện này, đặc biệt xuất sắc cũng chỉ có mỗi mình Cổ Nguyệt. Còn Tạ Giải Song Sinh Võ Hồn, lại là Song Sinh Võ Hồn cùng tính chất, so với Song Sinh Võ Hồn chân chính vẫn có chênh lệch, Hứa Tiểu Ngôn năng lực không tệ, nhưng cũng chịu nhiều hạn chế.

Chương 273: Sinh tồn?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cho tới Đường Vũ Lân, tên tiểu tử đạt được điểm tuyệt đối ở tất cả các nội dung, càng khiến người ta xem không hiểu. Võ Hồn của hắn rõ ràng chỉ là Lam Ngân Thảo, còn Hồn Hoàn vàng kim rõ ràng cũng không phải là năng lực của Võ Hồn. Hơn nữa hắn cũng chưa từng dùng tới, nhưng lại cứ thế một đường đi tới, nhìn qua chẳng làm ra sự tình đặc biệt gì cho cam, thế nhưng lại một bước tiếp một bước giành lấy toàn bộ điểm tuyệt đối.

Lấy thiên phú không cường đại, phát huy ra được sức mạnh mạnh mẽ, đây không còn là vấn đề về thực lực bản thân nữa, mà còn là về tâm tính, cùng với điều phối năng lực tổng thể.

Luận thiên phú cùng tiềm năng, không thể nghi ngờ là Cổ Nguyệt tốt nhất, nhưng nếu như nói về năng lực tổng thể, bao gồm cả phương diện tâm tính, tên Đường Vũ Lân này lại quả thật xứng đáng làm đội trưởng nhóm bốn người này.

Sư huynh, ánh mắt của ngươi thật sự rất tốt!

Mang theo tâm tình như vậy, nàng dẫn theo bốn người đi vào bên trong một phòng học nhỏ.

Không giống với hết thảy các sân bãi sát hạch lúc trước, gian phòng này có vẻ hơi âm u, hơn nữa, bên trong cũng không có hoa lệ trang trí, bên trong cả gian phòng toàn bộ hoàn toàn là dùng kim loại xây dựng mà thành, trên vách tường treo lơ lửng từng màn ảnh lớn.

Đi tới nơi này, Đường Vũ Lân bốn người đều có loại cảm giác quen thuộc,

đây rõ ràng khá giống cảm giác trong Thăng Linh Đài! Chẳng lẽ nói, hạng sát hạch thứ chín của bọn họ, chính là cần trải qua thử thách tương tự như bên trong Thăng Linh Đài sao?

"Sinh tồn. Đây là mục tiêu hạng sát hạch thứ chín của các ngươi. Ta tin các ngươi cũng đã từng tiến vào trong Thăng Linh Đài, nơi này của chúng ta và Thăng Linh Đài gần như tương tự, nhưng nói theo một ý nghĩa nào đó, Hồn Thú bên trong đều là thực, đánh giết bọn chúng, các ngươi nếu như vừa vặn đang ở thời kỳ bình cảnh, có thể thu được Hồn Hoàn, còn có vài chiến lợi phẩm khác nữa. Được rồi, chuẩn bị tiến vào đi." Thẩm Dập căn dặn bốn người vài câu. Đi tới một bên nhấn nút, từng ngăn kim loại rất giống ở Thăng Linh Đài lần lượt trượt ra.

Sinh tồn? Vừa nghe đề bài hạng sát hạch thứ chín này, ánh mắt của Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người ngay lập tức đều rơi vào trên người Đường Vũ Lân, trong ánh mắt hoàn toàn hiển lộ sự tự tin.

Vốn cửa trước đó Tạ Giải chỉ được 3 điểm, trong lòng còn có chút thấp thỏm, nhưng vừa nghe nội dung hạng sát hạch thứ chín, hắn liền tươi cười rạng rỡ, nỗi buồn tan biến.

Mấy năm qua, thời gian bọn họ trải qua bên trong Thăng Linh Đài thực sự là quá nhiều, nếu bàn về năng lực sinh tồn, tuyệt đối không thể nghi ngờ. Chỉ cần năng lực đối thủ không phải vượt qua bọn họ quá nhiều, bọn họ tiếp tục sinh tồn không thành vấn đề.

Năng lực chỉ huy của Đường Vũ Lân, hơn nữa còn có năng lực phối hợp đoàn đội của bọn họ, có thể hoàn mỹ phát huy ở khảo hạch sinh tồn này, chỉ cần bốn người cùng nhau, vậy thì không thành vấn đề.

"Thẩm lão sư, chúng em sẽ tụ tập cùng một chỗ mà xuất hiện sao?" Đường Vũ Lân hướng về Thẩm Dập hỏi.

Thẩm Dập trong mắt chứa thâm ý liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đúng thế. Bất luận nhân số sát hạch bao nhiêu, đều là hội tụ cùng nhau. Sát hạch này không chỉ là muốn khảo nghiệm năng lực sinh tồn của cá nhân, còn muốn sát hạch năng lực phối hợp lẫn nhau của các ngươi. Các ngươi vốn là đồng thời đến, phương diện này rất có ưu thế, cố lên!"

"Cảm ơn Thẩm lão sư."

Đường Vũ Lân bốn người phân biệt tiến vào ngăn kéo kim loại. Ngăn kéo đóng lại. Hạng sát hạch thứ chín, chính thức bắt đầu.

Nhưng bọn họ cũng không biết được rằng, sau khi ngăn kéo kim loại khép lại, trong gian phòng có hai người đi tới, trong đó một vị, chính là bà lão đã từng gây khó dễ cho bọn họ, Ngân Nguyệt Đấu La!

Đồng thời tiến vào cùng Ngân Nguyệt Đấu La, còn có một ông lão, vị lão giả này mũi cao mắt sâu, có đôi tròng mắt màu xanh lam, thân hình cao lớn, mái đầu bạc trắng rối tung trên bờ vai, toàn thân đều tràn ngập khí thế hùng hồn. Khí tràng hăn mạnh, khiến người ta vừa nhìn, có cảm giác bị trấn áp ngay lập tức.

"Lão sư." Thẩm Dập cung kính hướng về vị lão giả kia hành lễ.

Ông lão khẽ vuốt cằm, "Mấy tên tiểu tử này biểu hiện ra làm sao?"

Thẩm Dập suy nghĩ một chút, cuối cùng dùng một từ nàng cho là thích hợp nhất để hình dung, "Vượt quá tưởng tượng."

Ngân Nguyệt Đấu La nở nụ cười, "Đúng đấy! Có chút vượt quá tưởng tượng. Dưới tình huống ta không để cho bọn họ sát hạch đệ ngũ hạng, mới đến hạng thứ tám, đã có người đủ điểm. Tên Đường Vũ Lân kia không đơn giản đâu! Khí huyết lực trên người hắn vô cùng nồng đậm, cùng ngươi đúng là khá giống. Trọc Thế, chúng ta có thể nói chuyện được rồi, ba tên tiểu gia hỏa kia ta mặc kệ, ngược lại cô bé Cổ Nguyệt kia, để lại cho ta."

Trọc Thế liếc nàng một chút, "Cái gì gọi là để lại cho ngươi? Ngươi đừng quên, bọn họ có thể đều là đồ tôn của ta, cũng không có quan hệ gì với ngươi."

Ngân Nguyệt Đấu La lông mày nhíu lại, "Làm sao? Ngươi muốn đổi ý?"

Trọc Thế cười hì hì, khí tràng trên người thu lại, "Ta không có đổi ý nha! Ta chỉ là giảng giải một sự thật. Ta chỉ nói là, ngươi có thể chọn những tiểu tử này, thế nhưng, ta lại không nói nhất định giao bọn họ cho ngươi. Ngươi chung quy phải xem nhân gia người ta có nguyện ý hay không đã. Ngươi xem, nha đầu Cổ Nguyệt kia cũng không muốn theo ngươi học tập, dưa xanh hái không ngọt, ngươi cũng đừng miễn cưỡng. Miễn cưỡng không có

hạnh phúc!"

"Thối lắm. Lão nương yêu thích cô nàng này tính tình quật cường, còn nhỏ tuổi, nếu ngay cả chút cá tính cũng không có, vậy cùng xác chết di động khác nhau ở chỗ nào? Có cá tính, ta liền thích." Ngân Nguyệt Đấu La nổi trận lôi đình nói rằng.

Thẩm Dập ở bên cạnh câm như hến, không nói tiếng nào. Trước mặt hai vị này, nàng vẫn đúng là không dám nói cái gì.

Trọc Thế nói: "Tất cả, cũng chờ bọn họ thông qua sát hạch này hẵng nói sau đi. Nếu như cái này không thông qua, như vậy, các sát hạch khác điểm cao đến đâu cũng vô dụng."

Ngân Nguyệt Đấu La yên tĩnh lại, cũng tán đồng gật gật đầu, tựa hồ đối với hạng sát hạch thứ chín này cũng vô cùng coi trọng.

Thẩm Dập lúc này mới thấp giọng hỏi: "Lão sư, dùng đẳng cấp sát hạch nào để bọn họ tiến hành?"

Trọc Thế dù muốn hay không, "Đẳng cấp cao nhất."

Thẩm Dập ánh mắt ngẩn ngơ, đẳng cấp cao nhất? Thế này người trưởng thành cũng rất khó thông qua à! Chuyện này...

"Còn không mau đi." Trọc Thế nhìn nàng do dự, lập tức thúc giục.

"Vâng."

Cảm giác vặn vẹo từ bốn phía truyền đến, nhưng đối với Đường Vũ Lân đã quen thuộc Thăng Linh Đài mà nói, trò này bất quá là lại trò trẻ con. Cường độ thân thể, cường độ tinh thần của hắn đều đủ mạnh. Điểm biến hóa không gian nho nhỏ ấy căn bản không đủ để tạo thành quấy rầy đối với hắn.

Hào quang lóe lên, Đường Vũ Lân bốn người đột nhiên xuất hiện ở bên trong một thế giới.

Bốn người cùng nhau xuất hiện. Thời điểm nhìn thấy những người còn lại, bọn họ ngay lập tức sẽ làm ra phản ứng, duy trì trận hình bọn họ am hiểu nhất.

Từng cây Lam Ngân Thảo từ dưới chân Đường Vũ Lân mọc ra, bao trùm chung quanh, đồng thời cũng cảm thụ chung quanh.

Vô cùng giống với bên trong Thăng Linh Đài, nơi này là một mảnh rừng rậm rộng lớn, nhìn qua còn nguyên sơ hơn cả Thăng Linh Đài.

"Hạng thứ chín dĩ nhiên lại là thi sinh tồn, thực sự là quá tốt rồi. Đối với chúng ta mà nói, phỏng chừng không có sát hạch nào thoải mái hơn cái này nữa ấy chứ?" Tạ Giải có chút hưng phấn nói.

Đường Vũ Lân lại giơ tay lên, ra hiệu hắn cấm khẩu, sau đó thấp giọng nói rằng: "Nơi này và Thăng Linh Đài không giống nhau, chí ít cùng Sơ Cấp Thăng Linh Đài không giống nhau. Ta từng theo theo Vũ lão sư một lần tiến vào Trung Cấp Thăng Linh Đài, thảm thực vật nơi đó cũng nguyên thủy như thế này. Đừng quên, đây là sát hạch của Sử Lai Khắc học viện. Thầm lão sư chỉ nói hai chữ "sinh tồn", lại không nói phải sinh tồn bao lâu. Chúng ta hết thảy đều phải cẩn thận, nếu như là địa phương giống như là Trung Cấp Thăng Linh Đài, như vậy, chúng ta rất có thể sẽ gặp phải Thiên Niên, thậm chí là Vạn Niên Hồn Thú bất cứ lúc nào."

Vạn Niên Hồn Thú? Nghe được mấy chữ này, ba người kia cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên thấp giọng nói: "Đội trưởng, nếu như lúc này ta đột phá cấp 30, có phải là liền có thể trực tiếp phụ gia thêm một cái Hồn Hoàn không! Nếu như là…Vạn Niên Hồn Thú."

Đường Vũ Lân lại đột nhiên cau mày, "Đừng có mơ. Với tình huống thân thể hiện tại của ngươi, hấp thu Vạn Niên Hồn Hoàn cùng tự sát không khác nhau gì cả. Đừng quên, ngươi mới tam hoàn. Ở dưới tình huống bình thường, Hồn Sư muốn hấp thu Vạn Niên Hồn Hoàn cần chí ít ngũ hoàn cấp bậc tu vi mới được. Bản thân ngươi lại không có năng lực cơ thể đặc biệt xuất chúng, tuyệt đối không nên có tâm lý cầu may như thế. Bằng không, rất dễ dàng gặp sự cố, lại giống như ban đầu ta thăng linh lên Thiên Niên vậy!"

Nghe hắn nói nghiêm túc, Hứa Tiểu Ngôn nhất thời le lưỡi một cái, "Biết rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Đi thôi, chúng ta trước tiên tìm một chỗ có địa thế cao hơn một chút, như vậy tầm mắt sẽ khá hơn. Mọi người ở các sát hạch trước cũng tiêu hao không ít, chúng ta làm hết sức tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, đồng thời khôi phục hồn lực."

"Được."

Bốn người cẩn thận tiến lên, Cổ Nguyệt thả ra Phong Điểu tiến hành trinh sát khoảng cách xa, khoảng cách gần chủ yếu là do Đường Vũ Lân khống chế.

Phong Điểu cũng không phát hiện Hồn Thú nào, tựa hồ vùng rừng rậm chỉ là vùng rừng rậm phổ thông mà thôi.

Đương nhiên, Đường Vũ Lân tuyệt đối không cho là như vậy, đây chính là sát hạch của Sử Lai Khắc học viện!

Thời gian không lâu, bọn họ đã tìm đến một sườn núi nhỏ, trên sườn núi tầm nhìn liền thực sự tốt hơn nhiều. Đường Vũ Lân từ bên trong Hồn Đạo Khí trữ vật của mình lấy ra bánh màn thầu lúc trước, phân phát cho mọi người, mọi người đơn giản ăn một chút, thay phiên nghỉ ngơi, khôi phục hồn lực.

Tất cả vẫn như trước rất yên tĩnh, bọn họ không hề chịu bất kỳ quấy rối nào.

Đầy đủ mất hai giờ, tất cả mọi người đều khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

"Đội trưởng, có chút kỳ quái nha! Đã hai giờ, chúng ta ngay cả một con Hồn Thú đều không có gặp phải, ngươi nói xem tại sao lại thế?" Tạ Giải thấp giọng hỏi.

Chương 274: Đệ cửu khảo hạch

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân trong lòng cũng đồng dạng hơi nghi hoặc một chút. Theo đạo lý mà nói, sinh tồn sát hạch đương nhiên là sinh tồn thời gian càng dài, điểm số sẽ càng cao! Bọn họ ở nơi này cũng đã hai giờ, nhưng lại không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, vậy cái này gọi là sinh tồn sát hạch còn có ý nghĩa gì? Đối với Hồn Sư mà nói, tìm đồ ăn bên trong một cánh rừng lớn tuyệt đối không phải là cái gì khó khăn, cũng không phải loại "sinh tồn" đơn giản như thế chứ?!

"Chúng ta có nên đi khắp nơi xem thử không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn sắc trời, "Không vội, trong này hiện tại hẳn là buổi chiều, đợi đến chạng vạng chúng ta lại xuất phát. Có thêm Tinh Luân Băng Trượng của Tiểu Ngôn, chúng ta sẽ nắm chắc hơn một chút."

Xúc động tuyệt đối là kẻ địch lớn nhất, hắn hiện tại không sốt ruột chút nào, đối với hắn mà nói, cùng bạn bè thu được điểm trong sát hạch này mới là quan trọng nhất. Nếu nơi này an toàn, vậy thì chờ đợi, ít nhất phải làm cho tất cả mọi người đều ở trạng thái mạnh nhất, sau nó mới đi khám phá huyền bí của nơi này.

Bốn người ở ngay bên sườn núi tiếp tục nghỉ ngơi, sau khi sắc trời dần dần tối lại, Đường Vũ Lân lúc này mới đứng lên, hắn lặng yên bò lên trên một cây đại thụ, đôi mắt nhìn ra xa xa.

Thật rất giống với Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều là tảng lớn cây cối, trời vẫn chưa ngả về đêm, vẫn còn có thể nhìn thấy

mảnh rừng rậm rạp này, tán cây bao phủ lấy toàn bộ tầm nhìn.

Đúng thời điểm này, đột nhiên, một tiếng gầm rú trầm thấp ở phía xa vang lên.

Trong nháy mắt khi thanh âm trầm thấp này xuất hiện, toàn bộ rừng rậm phảng phất đều trở nên sôi trào lên. Đường Vũ Lân nghe được thanh âm gầm rú này, trong nháy mắt lông tơ dựng đứng, dường như gặp chuyện gì kinh khủng. Trong cơ thể nóng lên, khí huyết cường thịnh dâng trào tỏa ra, lúc này mới đem cảm giác sợ hãi này của hắn ép xuống.

Đây là vật gì?

Đường Vũ Lân ngơ ngác biến sắc, cấp tốc từ trên cây tuột xuống, hắn tuy rằng không biết là cái gì, nhưng chỉ là từ rất xa nghe được đối phương gầm rú đã có phản ứng lớn như, chuyện này ý nghĩa là, tuyệt đối phát sinh một con Hồn Thú vô cùng khủng bố.

Hắn đã từng gặp được Hồn Thú mạnh mẽ nhất, chính là Tam Nhãn Ma Viên bị hắn hấp thu linh lực. Trận chiến năm đó của Vũ Trường Không cùng Vạn Niên Tam Nhãn Ma Viên đã lưu lại cho Đường Vũ Lân ấn tượng vô cùng sâu sắc. Nhưng nghe ảnh hưởng của động tĩnh vừa nãy đối với bản thân, tựa hồ còn muốn mạnh mẽ hơn cả Tam Nhãn Ma Viên đấy!

Khi hắn tuột đến dưới gốc cây, đã nhìn thấy đồng bọn ai nấy đều biến sắc.

"Này, đó là thanh âm gì thế? Hù chết người khác chắc!" Tạ Giải sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngơ ngác.

Hứa Tiểu Ngôn cùng tình huống của hắn cũng tương tự, Cổ Nguyệt cũng là sắc mặt khó coi, nhưng so với hai người bọn họ khá hơn một chút.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Ta cũng không biết là thứ gì, nhưng nghe ra được nó ở cách đây không quá xa.”

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, một tiếng rít gào khác vang lên, so với âm thanh lúc trước mà nói, âm thanh này còn sắc bén hơn nhiều lắm. Nhưng kỳ dị chính là, khi nghe được âm thanh này, cảm giác ngột ngạt trong người bọn họ do âm thanh trước đó mang lại trong khoảnh khắc biến mất không còn tăm hơi.

Đây là...

Cảm giác thật là kỳ quái!

"Chúng ta đi xem sao." Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân nói rằng.

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Đi thôi!"

Nếu là sát hạch, khẳng định sẽ không đơn giản như vậy, dù cho bọn họ không qua, chỉ sợ rằng hai con Hồn Thú khủng bố này cũng sẽ tìm tới bọn họ, vậy chi bằng chủ động xuất kích, có thể nắm giữ một ít chủ động.

Bất kể là sát hạch gì, cuối cùng sẽ không sắp xếp một thứ mà bọn họ hoàn toàn không có khả năng thông qua. Trước tiên đi quan sát tình huống một chút rồi lại nói.

Phong Điểu đi đầu, phi hành ở phía trước, Đường Vũ Lân bốn người theo ở phía sau, hướng về phương hướng âm thanh truyền tới nhanh chóng tới gần.

Đường Vũ Lân ở mặt trước mở đường, mọi người cố hết sức thu lại khí tức của mình.

Cổ Nguyệt biến sắc mặt, thấp giọng nói: "Bên trái phía trước, bên đó có một cái sơn cốc, là ở chỗ đó, Phong Điểu của ta bị một luồng sóng khí thổi tan."

"Mọi người cẩn thận một chút, theo sát phía sau ta." Đường Vũ Lân vừa nói, trong cơ thể khí huyết phun trào, đã đem Kim Lân phóng thích ra ngoài. Vảy bao trùm mãi cho đến vai, dưới chân, một vòng Hồn Hoàn vàng kim lặng yên xuất hiện. Lực lượng khí huyết trên người hắn không chỉ bao phủ lấy mình, cũng tỏa ra giúp ba người phía sau cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Chí ít không có cảm giác ngột ngạt do sóng âm lúc trước ảnh hưởng.

Xuyên qua rừng cây, quả nhiên đúng như Cổ Nguyệt nói, một vùng sơn cốc hiện ra trước mặt bọn họ. Bên trong sơn cốc cũng là cây cỏ xanh um tươi tốt. Nhưng chưa tới rìa sơn cốc, từng luồng khí tức cũng đã mạnh mẽ truyền đến.

Bốn người tất cả đều thôi thúc hồn lực, chống lại những khí lãng này, hướng về ven rìa sơn cốc, cẩn thận từng li từng tí một, nhích tới gần.

"Nằm rạp đi tới." Đường Vũ Lân là người thứ nhất nằm trên mặt đất, thân thể kề sát mặt đất, khí lãng xung kích dĩ nhiên nhỏ hơn nhiều. Ba người kia cũng làm ra động tác giống vậy, đi theo phía sau hắn. Bốn người cùng nhau tới ven rìa sơn cốc, nhìn vào bên trong sơn cốc.

Khi bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong sơn cốc, tất cả đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Bên trong sơn cốc, từng tiếng nổ vang không ngừng truyền đến, hai đạo ánh sáng đang nhanh chóng va chạm vào nhau.

Thể tích hai đoàn ánh sáng lớn vô cùng, mỗi một cái đều có đường kính vượt quá 30 mét. Mỗi một lần va chạm, đều có loại cảm giác sơn diêu địa chấn. Sóng khí này, chính là truyền đến trong lúc bọn chúng va chạm.

Đây là...

Đường Vũ Lân vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, hướng về này hai đoàn ánh sáng nhìn lại. Đây rõ ràng là hai con Hồn Thú!

Một đoàn hào quang màu vàng sậm, thân hình to lớn. Thời điểm nhìn thấy nó, ánh mắt Đường Vũ Lân trong nháy mắt liền đọng lại, bởi vì hắn nhận biết chủng Hồn Thú này. Chính là loài đã từng khiến bọn họ đau đến không muốn sống, mỗi lần đối mặt đều vô cùng thống khổ, Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Sâm Lâm Chi Vương, Hồn Thú Chi Vương.

Thế nhưng, so với con Ám Kim Khủng Trảo Hùng bọn họ từng gặp không giống. Con này hình thể phải lớn hơn nhiều, thân cao vượt quá 10 mét, bản thân đã là quái vật khổng lồ, toàn thân phóng thích hào quang màu vàng sậm cực kỳ cường thịnh. Một đôi cánh tay to lớn tráng kiện mang theo lợi trảo, mỗi một lần vung ra, hào quang màu vàng sậm này đều mang theo lực phá hoại hủy thiên diệt địa, khiến cho bên trong sơn cốc cát bay đá chạy. Trên mặt đất, trên vách núi, từng đạo từng đạo khe sâu đều là nó lưu lại.

Cái tên này, lẽ nào là Thiên Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng? Hoặc là, Vạn Niên?

Bách Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng đã có thể làm cho Hỏa Diễm Sư Quần nằm rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, tùy ý nó muốn gì cứ lấy, trưởng thành đến Thiên Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, liền tuyệt đối là tồn tại bá chủ bên trong vùng rừng rậm. Như vậy, nếu như vị này chính là Vạn Niên thì sao?

Vạn Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng, là tồn tại có thể xé xác Thập Vạn Niên Hồn Thú phổ thông đó! Lực phá hoại của nó, quả thực không cách nào hình dung.

Thế nhưng, là một tồn tại mạnh mẽ đến như vậy, nhưng đối thủ của nó lại có thể cùng nó đánh đến không phân cao thấp, hiển nhiên cũng không phải kẻ yếu.

Đường Vũ Lân tăng thêm thị lực của chính mình, hướng về một chùm quang mang khác nhìn lại.

Đó là một đoàn hào quang màu vàng, bên trong cũng là một con Hồn Thú.

Con Hồn Thú này toàn thân tựa như một nửa trong suốt giống như thủy tinh vậy, tràn ngập cảm giác kỳ dị. Toàn thể hình thái rất giống sư tử, nhưng tứ trảo như rồng, dưới mỗi vuốt rồng lại đạp lên một đoàn kim diễm. Miệng cũng so với Hồn Thú loại sư tử rộng hơn một chút, bên dưới bộ lông, tựa hồ là vảy màu vàng kim tinh xảo. Ngoại trừ đôi mắt bình thường ra, nó vẫn còn có một con mắt thứ ba tồn tại. Quỷ dị chính là, con mắt thứ ba này của nó, con ngươi dựng thẳng.

Hai con ngươi bình thường lập lòe ánh sáng màu vàng, mà bên trong con ngươi thẳng đứng lại có màu đỏ, một màu đỏ mang theo vài phần yêu dị.

Đây là Hồn Thú gì? Đường Vũ Lân xưa nay chưa từng thấy, thậm chí ngay cả nghe đều chưa từng nghe nói.

Đường Vũ Lân thu ánh mắt lại, thấp giọng đem tình huống mình nhìn thấy miêu tả lại cho đồng bọn một lần.

"Tạ Giải, ngươi nhận ra Hồn Thú màu vàng này là gì không?" Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải hỏi, Tạ Giải gia học uyên thâm, là người hiểu rõ về Hồn Thú nhất trong bốn người.

Tạ Giải chau mày, "Nghe xong sự miêu tả của ngươi, thật giống có chút ấn tượng, để ta nghĩ xem...”

Chương 275: Đế Hoàng Thụy Thú

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt nói: "Hai con Hồn Thú này quá mạnh mẽ, tùy tiện một con đều có thể ung dung bóp chết chúng ta. Hẳn là không phải vị trí mục tiêu sát hạch của chúng ta. Nhưng để chúng ta phát hiện chúng nó là vì sao cơ chứ?"

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, "Chúng ta trước tiên lặng yên tọa sơn quan hổ đấu đi, nhìn qua, hai bọn chúng hẳn là kỳ phùng địch thủ. Chẳng lẽ nói, phải đợi sau khi bọn chúng lưỡng bại câu thương, lại để chúng ta đi kiếm lợi? Dù cho là sau khi chúng nó lưỡng bại câu thương, chỉ cần còn một hơi thở, cũng không phải thứ chúng ta có thể đối phó!" Hẳn đối với thực lực của chính mình nhận thức rất rõ ràng, tuyệt sẽ không cho rằng bốn người bọn họ có thể cùng hai vị kia chống lại.

Chỗ khác biệt nhất giữa nơi này và Thăng Linh Đài mà bọn họ từng tiến vào chính là, nơi này không có thiết bị truyền tín hiệu cầu cứu! Nói cách khác, nếu như muốn rời đi, chỉ có cách chết mới có thể thoát ly được. Như vậy, gặp phải hai vị này, sợ rằng sẽ tèo đến mức bột phấn cũng không dư thừa. Trình độ thống khổ không biết sẽ còn đến mức nào đây. Vì lẽ đó, vẫn là cẩn tắc vô ưu.

Bốn người leo lên vách đá cheo leo giữa sơn cốc, lần thứ hai nhìn về phía chiến trường.

Hai đoàn ánh sáng va chạm càng ngày càng kịch liệt, hơn nữa còn rất khó nhận ra là ai chiếm cứ thượng phong.

Đột nhiên, hai đám ánh sáng đồng thời tăng cường, sau khi kịch liệt va

chạm lại đột nhiên văng ra hai hướng khác nhau, ánh sáng trên người yếu bớt, lộ ra bản thể hình thái.

Ám Kim Khủng Trảo Hùng cố nhiên nhìn qua dị thường khủng bố, nhưng đối thủ của nó lại thần tuấn phi thường, không hề yếu. Đặc biệt là con mắt thứ ba trên trán, thụ đồng hồng quang bắn ra bốn phía, mỗi khi hồng quang kia trở nên trở nên nồng đậm hơn, Ám Kim Khủng Trảo Hùng rõ ràng có vẻ kiêng kỵ vô cùng, hào quang màu vàng sậm trên người cũng thuận theo như ẩn như hiện.

"A! Ta nghĩ ra rồi." Tạ Giải hô khẽ một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập chấn động.

"Ngươi nhớ tới đến cái gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Tạ Giải nói: "Hồn Thú màu vàng kia, thật giống…thật giống như Thụy Thú trong truyền thuyết!"

"Thụy Thú?" Ba người đều nghi hoặc nhìn hắn.

Tạ Giải gật gật đầu, "Trong truyền thuyết, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã từng có một con Thụy Thú kỳ dị, nó được gọi là Đế Hoàng Thụy Thú. Chỉ cần có nó ở, hết thảy Hồn Thú bên trong khu rừng rậm sẽ có tốc độ tu luyện tăng gấp đôi. Hơn nữa, nó có thể đem lại vận may cho cả khu rừng. Thế nhưng, không biết tại sao, sau này con Đế Hoàng Thụy Thú kia đã chết đi, từ đó về sau, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm liền gặp vận xui liên tục. Vì thế, còn đã từng kích động hình thành thú triều công kích Sử Lai Khắc Thành. Cố sự này hắn là các ngươi đã từng thấy được qua truyền kỳ của Linh Băng Đấu La mới đúng."

"Đế Hoàng Thụy Thú, Tam Nhãn Kim Nghê. Trong truyền thuyết kể lại, nó dường như trở thành Hồn Hoàn cùng Hồn Cốt bị vị Linh Băng Đấu La kia hấp thu. Tam Nhãn Kim Nghê chắc chắn sẽ để lại một bộ đầu Hồn Cốt, hơn nữa còn là đầu Hồn Cốt giúp củng cố tinh thần lực mạnh nhất. Trong hết thảy Hồn Cốt đã biết, trước sau đều là tồn tại xếp hạng đầu. Chẳng trách Vạn Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng cũng không làm gì được nó, vị này dĩ nhiên là Đế Hoàng Thụy Thú đó! Thực sự là quá mạnh mẽ!"

Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê? Chỉ nghe tên thôi cũng cảm thấy phi thường mạnh mẽ.

"Nó thật là anh tuấn! Nếu có thể làm Hồn Linh của ta là tốt rồi." Hứa Tiểu Ngôn trong mắt lấp lánh ánh sáng tựa như sao trời.

Tạ Giải tức giận: "Ngươi đừng nằm mơ! Nó là Tam Nhãn Kim Nghê, trí tuệ của nó có người nói còn vượt qua nhân loại chúng ta đấy! Nha, đúng rồi, ta nhớ rồi, bên trong Linh Băng Đấu La Truyền Kỳ ghi chép lại chính là, lúc trước Tam Nhãn Kim Nghê kia hóa thành hình người, yêu Linh Băng Đấu La, sau đó tự thân hiến tế cho Linh Băng Đấu La, trở thành Hồn Hoàn của hắn, lúc này mới hóa giải một lần nguy cơ trí mạng cho Linh Băng Đấu La. Nhưng cũng dẫn đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thú triều. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm bởi vậy sa sút."

Đường Vũ Lân nói: "Làm sao trong truyền kỳ ta xem qua không có những ghi chép này?"

Tạ Giải cười hì hì, nói: "Đó là do nhà ta có thu gom được những truyền kỳ quý hiếm, những loại hàng tầm thường 5 xu một quyển của ngươi làm sao có ghi lại được!"

Cổ Nguyệt suy tư nói: "Vậy nói như thế, Hồn Thú tiếp cận diệt vong, cũng có quan hệ với việc Tam Nhãn Kim Nghê hiến tế này? Nhưng mà thân là Đế Hoàng Thụy Thú, nó làm sao sẽ vì một tên nhân loại mà hiến tế? Lẽ nào nó không cân nhắc đến tộc nhân của nó sao?"

Tạ Giải nói: "Ngươi đây là không hiểu rồi! Người rơi vào trong tình yêu là không có lý trí, có thể vì yêu mà từ bỏ tất cả. Ta phỏng chừng Tam Nhãn Kim Nghê khi đó cũng chính là như vậy. Nó không phải yêu Linh Băng Đấu La sao?"

Yêu?

Cổ Nguyệt theo bản năng liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân một cái, ngay cả chính nàng cũng không biết, tại sao mình sẽ làm như vậy.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ vang bạo phát tựa như trời long đất lở. Toàn bộ sơn cốc đều kịch liệt rung động.

Bốn người vội vàng nằm rạp trên mặt đất, Đường Vũ Lân dùng Lam Ngân Thảo quấn quanh người các bạn để phòng ngừa nguy hiểm xuất hiện.

Tiếng hét lớn vang lên. Khí lưu đột nhiên trở nên mãnh liệt, Đường Vũ Lân cẩn thận từng li từng tí một ló đầu nhìn lại, hắn kinh ngạc nhìn thấy, bên trong sơn cốc, hai con cự thú càng lúc càng hướng về phương xa rời đi.

Đây là một sơn cốc hẹp dài, cũng không biết phần cuối sẽ đi về nơi nào.

Tiếng gầm càng ngày càng nhỏ, hai bóng của cự thú cũng dần biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

"Đi rồi?" Đường Vũ Lân bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

Hai vị đại năng này không phải là thứ bọn họ thể đối kháng, không bị phát hiện là chuyện cực kỳ may mắn.

"Bên trong vùng rừng rậm này không có Hồn Thú nào khác xuất hiện, sẽ không phải là bởi vì hai vị này chứ?" Hứa Tiểu Ngôn nói rằng.

Đường Vũ Lân gật đầu, nói: "Không phải hai vị, rất có khả năng là một vị, thung lũng này có thể là địa bàn của một trong hai bọn chúng. Vì lẽ đó Hồn Thú chung quanh ít ỏi, mà một vị khác lại đến để cướp địa bàn, hoặc là muốn công kích nó để thu lại lợi ích."

"Chỉ là không biết, nơi này đến tột cùng là địa bàn của ai. Nếu như là của Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê thì tốt rồi. Trong truyền thuyết, Tam Nhãn Kim Nghê có thể mang đến vận may, địa phương nó ở nhất định có bảo bối. Không phải lão sư nói đồ vật chúng ta thu được ở đây đều có thể mang đi sao?" Tạ Giải nói rằng.

Đường Vũ Lân liếc hắn một cái, nói: "Vậy chúng ta đi xuống nhìn xem một chút?"

"Đi thôi!" Tạ Giải vẻ rất là háo hức, "Nơi này ngược lại cũng là hư huyễn thế giới, cho dù chết, cũng sẽ không thật sự tử vong. Cơ hội tốt như vậy, nếu không nhìn thử xem, thật sự có chút không cam lòng nha!"

Đường Vũ Lân lại nhìn về phía Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, Cổ Nguyệt gật gật đầu, Hứa Tiểu Ngôn hướng về hắn nở nụ cười, "Đội trưởng làm chủ."

"Đi!" Đường Vũ Lân trong mắt chợt lóe sáng, lặng yên đứng dậy, hướng về sơn cốc bên dưới tiến lên.

Chính là nghé con mới sinh không sợ cọp, huống chi, nơi này dù sao cũng là hư huyễn thế giới, cũng sẽ không thật sự nguy hiểm đến tính mạng. Nếu nhanh chân đến xem, có thể thấy được Đế Hoàng Thụy Thú chưa thấy bao giờ đó nha! Trên thế giới này đã sớm không còn tồn tại loại Hồn Thú mạnh mẽ đến như vậy.

Bốn người ven theo sườn dốc ngoài rìa sơn cốc chậm rãi leo xuống, Đường Vũ Lân dựa vào dây leo khống chế các bạn giảm tốc độ, sườn dốc tuy rằng khá là chót vót, nhưng đối với bọn hắn mà nói cũng không tính là cái gì. Chỉ trong chốc lát, bốn người đã xuống đến đáy sơn cốc bên dưới.

Đưa mắt nhìn ra xa, hướng về phần cuối thung lũng nhìn lại. Xa xa, sương chiều nặng nề, hai con Hồn Thú đại năng hàng đầu đã biến mất không còn thấy hình bóng, xem ra sẽ không trở về ngay trong một chốc.

Bốn người nhìn khắp bốn phía, cẩn thận từng li từng tí một theo đường sơn cốc tiến lên.

Khi bọn họ nhìn thấy dấu vết giao thủ mà hai con Hồn Thú lưu lại bên trong sơn cốc, tim đập không khỏi tăng tốc.

Thực sự là quá khủng bố, dưới đáy thung lũng rộng lớn, nhằng nhịt khắp nơi, đâu đâu cũng có vết tích sâu hoắm. Nham thạch cứng rắn ở trước công kích khủng bố của chúng cũng không khác gì đậu hũ. Toàn bộ mặt đất có một khu vực rất lớn đã không có thực vật, hiển nhiên đều bị phá hỏng trong trận chiến trước đó của chúng.

"Đội trưởng ngươi xem." Âm thanh Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên truyền đến.

Đường Vũ Lân xoay người hướng về phương hướng ngón tay nàng chỉ nhìn lại, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Ngay cách bọn họ không xa, có một hang động sâu hun hút, hang động cao chừng 5 mét có hơn, nhìn qua đen thùi lùi, không biết đi về nơi nào.

"Là hang động của một trong hai Hồn Thú kia?" Đường Vũ Lân lầm bầm lầu bầu nói rằng.

"Qua xem một chút!" Tạ Giải lướt người đi, trước tiên hướng phía đó chạy tới, Đường Vũ Lân ba người đuổi theo sau.

Tạ Giải đi tới nơi cửa động, trước tiên hướng vào bên trong nhìn nhanh một cái, sau đó chờ đợi các bạn bè cùng lên đến.

"Đội trưởng, nơi này có khả năng đúng là nơi ở của Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê!" Thời điểm hắn đang nói ra câu nói này, rõ ràng nuốt một hớp nước miếng.

"Ồ? Tại sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tạ Giải nói: "Chúng ta đã từng cùng Ám Kim Khủng Trảo Hùng giao thủ, trên người tên kia đều là mùi vị tanh tưởi. Nhưng cái huyệt động này không chỉ khô mát, hơn nữa còn có mùi thơm nhàn nhạt truyền đến. Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê trong truyền thuyết chính là loại mùi vị này, vì lẽ đó, nơi này rất có khả năng là chỗ ở của nó."

"Đi, vào xem xem." Đường Vũ Lân quyết định thật nhanh, hiện tại không phải thời điểm do dự, ai biết hai vị đại năng kia lúc nào sẽ trở về?!

Bốn người nhanh chóng tiến vào hang động, sau đó hướng về chỗ sâu của hang động nhanh chóng tiến lên.

Bên trong huyệt động đen nhánh, thế nhưng, sau khi tiến vào lại phát hiện có động thiên khác. Độ cao bên trong huyệt động rất nhanh đã vượt quá 5 mét, hơn nữa trở nên càng ngày càng trống trải hơn.

Quẹo qua một khúc cua, phía trước mơ hồ có ánh sáng lấp loé.

Trên mặt đất bắt đầu xuất hiện đủ loại bảo thạch, những bảo thạch này lập lòe ánh sáng thăm thẳm.

Chương 276: Tam Nhãn Kim Nghê

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bất quá, ở độ tuổi này, đối với những thiếu nam, thiếu nữ như bọn Đường Vũ Lân mà nói, bảo thạch bất quá cũng chỉ là viên đá đẹp hơn một chút mà thôi, bọn họ càng hiếu kỳ hơn chính là, chỗ ở của Tam Nhãn Kim Nghê này đến tột cùng là ra sao?

"Bảo thạch này phỏng chừng không thể mang ra khỏi hư huyễn thế giới đúng không?" Tạ Giải liếc mắt nhìn mặt đất.

Đường Vũ Lân nói: "Đừng tham tài, ngươi không thấy ta cũng không động thủ gom lấy sao? Nếu như ai đi vào đều có thể mang đi bảo thạch, vậy làm sao Sử Lai Khắc học viện còn để chúng ta vào đây? Đây là phán đoán theo lẽ thường."

Lần thứ hai quẹo qua một khúc cua, phía trước rộng rãi sáng sủa. Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng kêu chói tai vang lên. Tiếp theo, một đạo thân ảnh vàng óng nhanh như tia chớp hướng về bọn họ đánh tới.

Không ổn!

Nghe được tiếng thét chói tai này, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy dường như tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên. Vấn đề đầu tiên hắn nghĩ đến chính là, ở đây còn có một con Tam Nhãn Kim Nghê khác.

Đây là tồn tại có thể cùng Vạn Niên Ám Kim Khủng Trảo Hùng chống lại đó! Gặp phải nó, bọn họ thậm chí ngay cả cơ hội để chạy đều rất khó có.

"Các ngươi chạy mau." Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, đồng thời, toàn

thân kim quang bao phủ, đã thôi động Hoàng Kim Long Thể của mình, đồng thời cánh tay phải đột nhiên bành trướng. Tay phải trong nháy mắt hóa thành Kim Long Trảo, hung hãn vỗ tới cái bóng vàng kim kia.

Dưới tình huống cảm nhận được nguy cơ trí mạng, hắn không hề nương tay chút nào, móng vuốt dài đến ba thước màu vàng sậm từ trên Kim Long Trảo lộ ra, chính là Kim Long Khủng Trảo.

"Khanh!" Bên trong tiếng va chạm vang vọng, quang ảnh vàng kim vươn mình rơi xuống đất, rơi vào xa xa. Còn về Đường Vũ Lân lại là "Đạp, đạp, đạp" liên tục lùi về sau 7, 8 bước mới đứng vững lại được. Toàn thân khí huyết nhộn nhạo.

Nhưng ở lúc này, trong lòng hắn lại là đại hỉ, mà ba người kia nghe được tiếng kêu của hắn cũng không có quay đầu bỏ chạy ngay, trái lại là cấp tốc duy trì trận hình bình thường của bọn họ.

Cổ Nguyệt thả ra một tầng ánh sáng màu lam nhu hòa, đã chặn lại được thân hình đang lùi về sau của Đường Vũ Lân, chính là Thủy Thuẫn mềm mại.

Đường Vũ Lân không kinh sợ mà còn lấy làm kinh hỉ, Kim Long Trảo che ở trước người, "Mọi người cẩn thận một chút. Con này có vẻ không phải đặc biệt mạnh mẽ."

Đoàn quang ảnh màu vàng lúc này đã có thể thấy rõ. Lúc trước bọn họ đều từng thấy qua dáng dấp của Tam Nhãn Kim Nghê, mà con trước mắt này, nhìn qua rõ ràng chính là một phiên bản thu nhỏ của con Tam Nhãn Kim Nghê lúc nãy! Có thể nói là một thứ hấp dẫn mê người.

Con Tam Nhãn Kim Nghê này chiều dài không tới 1m50, chiều cao cũng chỉ có 6 thước. Nhìn qua lại như là một con chó lớn, nhưng hình tượng bên ngoài lại gần như giống với con Tam Nhãn Kim Nghê đã trưởng thành lúc nãy, chỉ là thụ đồng trên trán đã đóng lại, cũng không có mở ra.

"Đây là... ấu niên Tam Nhãn Kim Nghê? Vận may sẽ không tốt như thế chứ?" Tạ Giải kinh ngạc thốt lên một tiếng.

"Vận may tốt?" Đường Vũ Lân liếc hắn một cái.

Tạ Giải nói: "Chỗ mạnh nhất của Tam Nhãn Kim Nghê chính là con mắt thứ ba của nó, nhưng nó nhất định phải trưởng thành tới trình độ nhất định, sau đó con mắt thứ ba mới có thể mở ra. Khi đó, nó chính là siêu cấp Hồn Thú, đồng thời còn có thể mang lại cho đồng bạn bên cạnh khí vận tốt. Thế nhưng, con này thật giống như cũng không có cường đại như vậy. Ta phỏng chừng cũng chỉ là Thập Niên Hồn Thú, nhiều nhất là Bách Niên Hồn Thú mà thôi. Chúng ta có cơ hội đó! Tiểu Ngôn, đừng xem nó là Bách Niên, nhưng nếu ngươi có thể hấp thu Hồn Hoàn của nó, thậm chí so với Vạn Niên Hồn Hoàn có thể còn tốt hơn đấy! Chớ nói chi là trên người nó còn có xương sọ Hồn Cốt. Xương sọ của Tam Nhãn Kim Nghê, chính là đệ nhất Hồn Cốt trong giới Hồn Thú."

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, thấp giọng hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Nó dễ đối phó không?"

Đường Vũ Lân nói: "Cũng không khó lắm."

Lúc nãy vừa mới liều mạng với Tam Nhãn Kim Nghê, hắn khí huyết cuồn cuộn, nhưng con Tam Nhãn Kim Nghê này cũng không hơn gì, vảy hai chân trước lật lên, lưu lại vài đạo vết máu thật sâu. Phòng ngự của nó cố nhiên rất mạnh, nhưng đối mặt với Kim Long Khủng Trảo của Đường Vũ Lân, vẫn không thể chiếm thượng phong.

Về phương diện lực lượng, Đường Vũ Lân hơi kém hơn con ấu niên Tam Nhãn Kim Nghê này, nhưng cũng không kém quá nhiều, đòn tấn công khi trước của đối phương không phải cũng bị ngăn trở lại sao?

"Đến đi, chúng ta thử xem."

Việc đã đến nước này, căn bản cũng không có đạo lý lùi bước, có lẽ đây chính là thử thách chân chính bọn họ phải đối mặt chăng?

Dưới chân Đường Vũ Lân, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra, đồng thời, hắn nhanh chân chạy về phía Tam Nhãn Kim Nghê. Ba người kia lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, thả ra Võ Hồn của mình.

Kim Long Trảo nằm ngang ở trước ngực, Đường Vũ Lân lúc này đang đứng ở trạng thái đỉnh phong, trong cơ thể khí huyết cường thịnh dâng trào, Hồn Hoàn vàng kim bởi vì Võ Hồn Hồn Hoàn xuất hiện mà trở nên hư huyễn hơn, chỉ là như ẩn như hiện. Hai cái Hồn Hoàn màu tím lại trở nên

đặc biệt rõ ràng, màu tím nhàn nhạt pha với ánh sáng vàng kim của Hồn Hoàn nọ, tạo thành một màu tử kim sắc vô cùng lộng lẫy.

Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi đột phá đạo phong ấn thứ hai, Đường Vũ Lân đồng thời thôi động hồn lực và huyết mạch lực. Hắn thậm chí còn cảm giác được, Lam Ngân Thảo của mình tựa hồ chịu huyết mạch lực ảnh hưởng, bất tri bất giác từ từ bắt đầu biến hóa.

Nhưng biến hóa này không phải ngày một ngày hai liền có thể hoàn thành, cũng giống như thời điểm lúc hắn đột phá đạo phong ấn thứ nhất vậy, nhưng hắn tin tưởng, chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, Lam Ngân Thảo nhất định sẽ tiếp tục tiến hóa, trở nên càng ngày càng mạnh.

Từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc xuất hiện, hướng về Tam Nhãn Kim Nghê bay tới, đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh, phát động!

Tam Nhãn Kim Nghê tốc độ nhanh vô cùng, thân hình lóe lên, lập tức lùi về mặt sau, đồng thời, trên người nó thả ra một đạo quang ảnh màu vàng, nhìn qua giống mình như đúc, nhanh như tia chớp hướng về phương hướng Đường Vũ Lân lao vào.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, không tránh không né, Hoàng Kim Long Thể phóng thích, toàn thân khí huyết dâng trào, Kim Long Trảo đánh ra.

"Ầm!" Trong tiếng vang trầm, Đường Vũ Lân liên tiếp lui lại vài bước, nhưng quang ảnh vàng kim này cũng theo đó trở nên tán loạn.

Dưới song trọng công kích của hồn lực và huyết mạch lực, Kim Long Trảo trở nên càng mạnh mẽ hơn so với trước đây. Đầu móng vuốt so với ban đầu dài ra một tấc, quan trọng hơn chính là, Đường Vũ Lân phát hiện, hiện tại tiêu hao hồn lực của Kim Long Trảo rõ ràng yếu bớt rất nhiều, có huyết mạch lực chống đỡ, có lẽ có thể sử dụng đại sát khí này trong thời gian dài hơn.

Từng cây đột thứ không hề có điềm báo trước từ xung quanh cơ thể Tam Nhãn Kim Nghê tuôn ra, hóa thành lao tù.

Kim quang trên người Tam Nhãn Kim Nghê lóe lên, một vòng vầng sáng màu vàng óng từ trong cơ thể bắn ra, đem lớp đột thứ lao tù đập vỡ tan. Đồng thời, nó nhanh chóng nhảy lên, từ trên không trung, hai tròng mắt

màu vàng óng sáng lóe lên.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đồng thời cảm giác được trong đầu một trận choáng váng, theo bản năng lùi về sau hai bước.

Tam Nhãn Kim Nghê liền thừa cơ hội này, nhanh chóng nhào tới trước mặt bọn họ, một đôi chân trước giơ ra, chộp thẳng vào ngực của Đường Vũ Lân. Lần này nếu như bị nó bắt được, Đường Vũ Lân e rằng sẽ trực tiếp bị xé nát.

Chính vào lúc này, ba nhân ảnh khác nào lốc xoáy xuất hiện, cứng rắn chống đỡ chính diện. Đã chặn lại được đường đi của Tam Nhãn Kim Nghê.

Quang Long Bão Táp, phát động!

Quang Long Phân Thân lại thêm Quang Long Bão Táp, Tạ Giải bùng nổ ra lực công kích mạnh nhất của mình. Nương theo tiếng "Leng keng" dày đặc liên tiếp, hắn lại mạnh mẽ đem con Tam Nhãn Kim Nghê kia từ giữa không trung ngăn lại.

Quả nhiên là ấu niên Tam Nhãn Kim Nghê, tuy rằng sức phòng ngự của nó vẫn kinh người như trước, nhưng cuối cùng cũng coi như không phải không thể đối phó. Tốc độ nhanh, am hiểu tấn công bằng tinh thần, công kích vật lý, nhưng cường độ tổng thể lại cũng không tính là quá cao, chí ít không phải thứ mà bọn Đường Vũ Lân bốn người không thể chịu đựng.

"Tiểu Ngôn, tốc chiến tốc thắng." Đường Vũ Lân vừa nói, đệ nhị Hồn Hoàn trên người toả sáng, mảng lớn Lam Ngân Thảo từ trên mặt đất tuôn ra, hóa thành Lam Ngân Đột Thứ Trận, đem Tam Nhãn Kim Nghê bao phủ ở bên trong.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được, ai biết được con Tam Nhãn Kim Nghê trưởng thành kia lúc nào quay trở về? Một khi nhân gia trở về, vậy thì bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có.

Đối mặt với Lam Ngân Đột Thứ Trận, vầng sáng màu vàng lóng lánh trên người Tam Nhãn Kim Nghê lại một lần nữa xuất hiện. Lam Ngân Thảo còn chưa tới bên người nó đã nhũn dần xuống. Hào quang màu vàng óng kia nhìn qua phi thường kỳ dị.

Nhưng cũng đúng lúc này, một vòng Tinh Luân lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở dưới chân nó. Thân thể của Tam Nhãn Kim Nghê nhất thời cứng đờ.

Ánh bạc lóe lên, hai bóng người đồng thời xuất hiện ở trước mặt Tam Nhãn Kim Nghê.

Chính là Cổ Nguyệt cùng Đường Vũ Lân.

Cổ Nguyệt Không Gian Nguyên Tố khống chế có thể dẫn thêm một người ở trong cự ly ngắn trong nháy mắt dời đi, trước mắt vào lúc này không thể nghi ngờ là không thể thích hợp hơn.

Chương 277: Lựa chọn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Kim Long Trảo trực tiếp đập xuống ở giữa đỉnh đầu Tam Nhãn Kim Nghê.

"Khanh!" Tam Nhãn Kim Nghê kêu thảm một tiếng, bị đòn đánh này đập đến mức trực tiếp nằm rạp trên mặt đất. Nhưng Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân lại cũng bị nảy lên. Cũng không hề xuất phát Nát Tan hiệu quả, cũng không trực tiếp khiến nó mất mạng.

Tam Nhãn Kim Nghê nằm trên mặt đất, sau khi chịu thương tổn nghiêm trọng tựa hồ hôn mê đi.

"Đội trưởng, đừng phá hoại đầu của nó, sẽ không thu được xương sọ Hồn Cốt." Tạ Giải vội vàng nói rằng.

Đường Vũ Lân giơ lên Kim Long Trảo, nhưng cũng không công kích lần nữa. Thời điểm ngay khi hắn vừa đánh vào Tam Nhãn Kim Nghê, hắn có loại cảm giác kỳ dị, dù là bất luận thế nào, đặc tính Nát Tan của Kim Long Trảo cũng sẽ đều không bị kích phát. Chuyện này có liên quan đến vận may trên người Đế Hoàng Thụy Thú, không thể nghi ngờ không cách nào có hiệu lực. Quả nhiên là Hồn Thú kỳ dị!

"Phỏng chừng chỉ là Thập Niên Tam Nhãn Kim Nghê, nếu như là Bách Niên, chúng ta đối phó nhất định sẽ không thể dễ dàng như thế."

Nhìn Tam Nhãn Kim Nghê nằm rạp trên mặt đất, bây giờ đối với bọn họ mà nói, đây là con cừu non đang nằm trên thớt đợi làm thịt! Tuy rằng thân thể của nó phòng ngự không tệ, nhưng với uy lực của Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân, phá tan phòng ngự để giết nó cũng không có gì khó khăn.

Tuy rằng trước đó xương sọ của nó đánh văng Kim Long Trảo, nhưng vảy mặt ngoài đã bị cào nát, có dòng máu vàng chảy ra.

Đường Vũ Lân nhìn về phía các bạn, "Hiện tại là thời điểm nên xử lý chiến lợi phẩm, Tiểu Ngôn, nếu như ngươi đột phá, Hồn Hoàn cho ngươi. Hồn Cốt, ta từ bỏ, Tạ Giải, ngươi thương lượng với Cổ Nguyệt đi."

Tạ Giải, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đều trầm mặc.

Đây chính là Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê, là Hồn Thú căn bản không thể tồn tại bên trong thế giới hiện thực. Mà ở đây, lúc trước Thẩm Dập đã từng nói, Hồn Hoàn của bọn chúng chính là chân thực hiện hữu. Chỉ cần có thể đem dung hợp, sẽ trở thành sức mạnh của chính mình. Hồn Cốt cũng là như thế.

Dù cho con này chỉ là Thập Niên Hồn Thú, nhưng Hồn Cốt của Tam Nhãn Kim Nghê được gọi là đệ nhất Hồn Cốt, nhất định là có đạo lý, chỉ riêng phần phụ trợ cho tinh thần lực của nó, giá trị đã không thể cân đo đong đếm được.

"Đội trưởng, ngươi tại sao từ bỏ? Đây chính là Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt đó!" Hứa Tiểu Ngôn không nhịn được hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta lúc trước đã cầm Hồn Cốt Ám Kim Khủng Trảo Hùng tay phải, đương nhiên không có tư cách lấy thêm Hồn Cốt. Chúng ta là một tập thể, lần này Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt giá trị quá cao, ta chỉ có thể quyết định chính mình từ bỏ. Còn lại phân chia thế nào, các ngươi tự quyết định đi."

Tạ Giải nhìn về phía Cổ Nguyệt, lại nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn.

Nếu như Hứa Tiểu Ngôn đã đạt cấp 30 cũng còn tốt một ít, dù sao, nàng có thể có được Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Hoàn, cũng là thứ tốt hiếm có. Nhưng hiện tại nàng mới cấp 29, khoảng cách đến cấp 30 còn thiếu một chút, nhưng vì thiếu chút này mà không cách nào hấp thu Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, Hồn Cốt cần ba người bọn họ phân chia.

Hồn Cốt chỉ có một khối, ba người làm sao chia? Mà giá trị của khối Hồn Cốt này lại không thể cân đo đong đếm.

Tạ Giải lưu luyến đến nhìn Tam Nhãn Kim Nghê trên mặt đất. Đột nhiên, hắn lùi về sau một bước, đi tới bên người Đường Vũ Lân, bước đi này lui ra sau, cả người hắn dường như hoàn toàn thả lỏng ra vậy.

"Ta cũng từ bỏ. Ca ca đây là nam nhân, đạo lý ưu tiên phụ nữ đương nhiên là ta hiểu. Hơn nữa, xương sọ của Tam Nhãn Kim Nghê này chủ yếu là tăng lên tinh thần lực. Ta lại không phải Tinh Thần Hệ Hồn Sư, cho dù tốt nhưng cũng không phù hợp với ta. Vì lẽ đó, ta từ bỏ, Cổ Nguyệt, Tiểu Ngôn, hai người các ngươi tự quyết định đi. Ta thực sự không thể cầu may được rồi."

Nghe Tạ Giải nói xong, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Tạ Giải bề ngoài nhìn qua có chút lạnh lùng, trên thực tế lại là một tiểu gia hỏa ưa thích thể hiện trước mặt người khác. Hơn nữa lúc trước cũng chính hắn là người đầu tiên nói ra tầm quan trọng của Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt. Nhưng vào lúc này, hắn lại có thể lựa chọn từ bỏ, hơn nữa lại quyết định trong thời gian ngắn như vậy, đúng là rất không dễ dàng!

Cổ Nguyệt nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn cũng nhìn lại nàng.

Các nàng am hiểu đều là tấn công từ xa, đều là Nguyên Tố Loại. Xương sọ của Tam Nhãn Kim Nghê này không thể nghi ngờ đều rất thích hợp với các nàng, một khi dung hợp, sẽ khiến tự thân tu vi có thể bay vọt. Cơ hội tốt hiếm có như vậy, thậm chí không có cách nào lặp lại lần nữa trong đời.

Hấp thu khối Hồn Cốt này, nói hơi quá, thậm chí có thể thay đổi cuộc đời các nàng đó! Lựa chọn như thế nào? Đến cuối cùng sẽ quy về cho ai?

Đường Vũ Lân đứng ở nơi đó, sờ môi, lúc này hắn không có cách nào đưa ra lời khuyên. Làm đội trưởng, bất luận hắn kiến nghị đem Hồn Cốt giao cho ai, sẽ là không công bằng đối với người còn lại.

Nếu như là Hồn Cốt phổ thông cũng còn đỡ, tương lai mọi người còn có cơ hội thu được, nhưng đây lại là Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt đó! Bỏ qua lần này, chỉ sợ cũng không còn cơ hội nào nữa.

Cổ Nguyệt xoay người, hướng về Đường Vũ Lân đi tới. Nàng đi tới trước mặt Đường Vũ Lân mới đứng lại, "Cho Tiểu Ngôn đi. Ta cũng từ bỏ."

"Cổ Nguyệt tỷ." Hứa Tiểu Ngôn nũng nịu kinh ngạc thốt lên.

Cổ Nguyệt xoay người, cười nhạt một tiếng, "Tam Nhãn Kim Nghê là Đế Hoàng Thụy Thú, nắm giữ Hồn Cốt sẽ có vận may gia thân. Ta cần chính là thực lực, không phải vận may. Hơn nữa, trong bốn người chúng ta, ngươi nhỏ tuổi nhất. Thực lực ngươi cũng yếu nhất, muốn đuổi theo bước chân của chúng ta, phải nỗ lực hơn nữa. Vì lẽ đó, ngươi hấp thu đi."

Vành mắt Hứa Tiểu Ngôn trong nháy mắt liền đỏ lên, Đường Vũ Lân lui ra, Tạ Giải lui ra, Cổ Nguyệt dĩ nhiên cũng lại lui ra.

Nếu như từ góc độ thích hợp mà xem, không thể nghi ngờ, người thích hợp nhất với khối Hồn Cốt này chính là Cổ Nguyệt. Bản thân Võ Hồn của Cổ Nguyệt là Lục Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, tinh thần lực càng mạnh, tự nhiên đối với Nguyên Tố Chưởng Khống của nàng càng có lợi. Một khi hấp thu khối Hồn Cốt này, nàng tất nhiên sẽ nắm chắc đột phá Linh Hải Cảnh. Trong thời gian ngắn tiến thêm một bậc, thực lực tất nhiên sẽ tăng lên dữ dội.

Nhưng mà nàng cứ như vậy từ bỏ. Cũng không có bất kỳ tiếc hận nào!

Đường Vũ Lân có thể làm, chính là giơ ngón tay cái lên, đúng, hắn là vì có những đồng bọn thế này mà cảm thấy kiêu ngạo!

Đối mặt với chí bảo có thể làm cho cả giới Hồn Sư động tâm, bọn họ mỗi một người đều có thể lựa chọn từ bỏ, chuyện này ý nghĩa là, ở trong lòng bọn họ, hữu nghị vượt xa lợi ích. Cũng chứng minh bọn họ là một đoàn thể rất đoàn kết.

Hứa Tiểu Ngôn ngồi xổm xuống, nhìn Tam Nhãn Kim Nghê trước mặt.

Bất ngờ, nàng đột nhiên lắc lắc đầu, một lần nữa đứng lên, nhanh chân đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, "Đội trưởng, ta cũng từ bỏ."

"Ngươi cũng từ bỏ?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng, "Tại sao?"

Hứa Tiểu Ngôn lắc đầu một cái, nói: "Nếu như là những Hồn Cốt khác, ta

sẽ không chút do dự hấp thu. Thế nhưng, Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt quá quý giá. Nếu như ta độc chiếm, trong lòng sẽ bất an. Hơn nữa, con Tam Nhãn Kim Nghê còn ở tuổi ấu niên, hẳn là sinh ra không lâu. Nếu mẫu thân của nó trở về nhìn thấy hài tử của mình đã chết rồi, sẽ thương tâm đến cỡ nào! Chúng ta tuy rằng giết qua không ít Hồn Thú, nhưng những Hồn Thú này đều là công kích chúng ta trước, chúng ta vì tự vệ mới đánh giết chúng nó. Nhưng ấu thú Tam Nhãn Kim Nghê này đang yên đang lành ở nhà, nếu như chúng ta cứ như vậy giết nó, ta cũng không đành lòng. Vì lẽ đó, ta không muốn khối Hồn Cốt này. Chúng ta đi thôi!"

Nghe Hứa Tiểu Ngôn nói xong, Đường Vũ Lân đang kinh ngạc, đồng thời, trên mặt cũng toát ra nụ cười, lại tặng cho nàng một ngón tay cái.

Đúng đấy!

Khối Hồn Cốt này, không lấy tựa hồ lại là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, ở trong lòng hắn cũng mơ hồ cảm giác được, sát hạch này cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Tam Nhãn Kim Nghê Hồn Cốt bất kể là ai hấp thu, đều có khả năng lưu lại ám ảnh ở trong lòng bạn bè. Bên cạnh đó, giống như Hứa Tiểu Ngôn nói vậy, đây chỉ là ấu thú, bọn họ tuy rằng giết qua không ít Hồn Thú, nhưng đều là dưới tình huống bản thân chịu phải uy hiếp. Ấu thú này, vốn đang ở ngay đây, có thể uy hiếp gì đối với bọn họ đây?

Đồng thời thay đổi sắc mặt còn có Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt, bọn họ dù sao tuổi đều còn nhỏ, đánh giết Hồn Thú đều ở trong Thăng Linh Đài, đối với bọn họ mà nói, cũng chỉ như một trò chơi ảo.

Có thể vào giờ phút này, thời điểm Hứa Tiểu Ngôn lựa chọn buông tha cho con ấu niên Tam Nhãn Kim Nghê, trong lòng bọn họ cũng đều xuất hiện một ý nghĩ, giết Hồn Thú đến tột cùng là có đúng hay không? Hồn Thú tà ác hay sao? Hay là Hồn Thú ảnh hưởng đến nhân loại sinh tồn? Cũng có thể là, vì sự tham lam của nhân loại, đã khiến cho Hồn Thú dần dần đi đến diệt tuyệt.

Có thể, bây giờ vẫn còn có một vài Hồn Thú sống sót, nhưng còn trăm năm sau, ngàn năm sau thì sao đây? Hồn Thú nếu như thật sự trở thành lịch sử, vậy thì chuyện này đối với nhân loại nhất định là chuyện tốt sao?

"Các ngươi nếu đều đã quyết định từ bỏ, vậy thì chúng ta mau đi thôi. Ta sợ, tên đại gia hỏa kia sắp trở về rồi." Đường Vũ Lân quyết định thật nhanh, thân là đội trưởng, bảo đảm an toàn của các bạn là quan trọng nhất. Lập tức, hắn không chút do dự mang theo ba người đồng thời hướng về phía cửa hang chạy đi.

Rời xa nơi này lại nói.

Cửa động đang ở trước mắt, đã có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, sao lốm đốm đầy trời. Buổi tối khiến không khí bên trong sơn cốc trở nên càng ngày càng ướt át.

Đột nhiên, ba con ngươi không hề có điềm báo trước xuất hiện ở phía trước bọn hắn, hai tròng mắt màu vàng óng khép kín, tròng mắt màu đỏ lập loè yêu dị hào quang.

Thân thể Đường Vũ Lân bốn người trong nháy mắt cứng lại, phảng phất thời gian cùng không gian ở nháy mắt này hoàn toàn bị ngưng đọng lại.

Chương 278: Không hối hận!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, cái đầu to lớn kia hé miệng, một đoàn quang diễm màu vàng phun ra, trong khoảnh khắc đem bọn họ bao trùm trong đó.

Là nó, nó trở về. Là con Tam Nhãn Kim Nghê trưởng thành đầy mạnh mẽ kia trở về!

Hối hận không?

Khi bọn họ bị ánh vàng nuốt chửng, tất cả mọi thứ chung quanh trở thành một màu đen. Trong đầu mỗi người đều vang vọng lên ba chữ này.

Đường Vũ Lân ở trong lòng lặng lẽ tự nói với mình, ta không hối hận. Có đồng bọn như vậy, càng đáng được ăn mừng.

Tạ Giải đồng dạng tự nói với mình không hối hận, là một người nam nhân, đã lựa chọn thì sẽ không lùi bước.

Cổ Nguyệt cũng không hối hận, nàng lúc này tâm tình rất bình tĩnh, nàng từ bỏ dễ dàng nhất, bởi vì, nàng vốn cũng không muốn khối Hồn Cốt này.

Hứa Tiểu Ngôn rất thả lỏng, nàng cũng không hối hận, tại sao phải hối hận đây? Đây là sự lựa chọn của chính mình, chí ít, Tam Nhãn Kim Nghê mẹ khi trở lại có thể nhìn thấy hài tử của mình còn rất tốt, nhất định sẽ hài lòng. Mà bọn họ bất quá chỉ là một vài số liệu, đối với thế giới kia bất quá chỉ là hư huyễn mà thôi. Nhưng thế giới kia đối với gia đình Tam Nhãn Kim Nghê mà nói, lại là chân thực.

Một khối Hồn Cốt có thể thay đổi một đời, nhưng hài tử không còn, cũng đồng dạng sẽ thay đổi cả một đời của chúng!

Hắc ám một lần nữa biến thành quang minh. Ngăn kéo kim loại mở ra, Đường Vũ Lân bốn người hầu như đều đồng thời ngồi dậy.

Vẫn là gian phòng kim loại kia, trên màn ảnh lớn, đang biểu hiện vị trí lúc trước của bọn họ.

Bên trong huyệt động, con Tam Nhãn Kim Nghê kia chạy vội lại bên người hài tử, một đoàn kim quang từ trên người nó thả ra ngoài, rơi vào trên người con nó. Tiểu Tam Nhãn Kim Nghê vết thương trên người dồn dập khép lại, mở hai mắt ra.

Tỉnh lại, nó đột nhiên rúc vào trong ngực mẫu thân, trên người đồng dạng phóng thích ra sắc vàng nhu hòa.

Đường Vũ Lân bốn người, đều lặng yên ở trong ngăn kéo kim loại nhìn cảnh này. Không biết tại sao, khoảnh khắc khi bọn họ nhìn thấy Tiểu Tam Nhãn Kim Nghê nhào vào lồng ngực mẫu thân, sự nặng nề trong lòng bọn họ đều đã biến mất rồi. Trên mặt hoàn toàn toát ra nụ cười ăn ý.

Đường Vũ Lân là người thứ nhất từ trong ngăn kéo kim loại đi ra, sau đó phân biệt đi tới trước các ngăn kéo kim loại khác, đỡ khác bạn ngồi dậy.

"Ta không hối hận!" Đường Vũ Lân cười hướng về các bạn mình và nói.

"Không hối hận!"

"Không hối hận!"

"Không hối hận!"

Ba người đồng dạng lặp lại lời của hắn. Bốn người nhìn nhau nở nụ cười. Đường Vũ Lân duỗi tay phải của mình ra, Cổ Nguyệt như trước thông thạo đem mu bàn tay của mình đặt vào lòng bàn tay của hắn, Tạ Giải đặt lên trên, sau đó là Hứa Tiểu Ngôn. Bốn bàn tay chồng lên nhau, lại như trái tim của bọn họ luôn kề sát bên nhau.

"Tách tách tách!" Tiếng vỗ tay vang lên.

Bốn người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là Thẩm Dập, trong mắt nàng tự đáy lòng suýt xoa cùng ca ngợi.

"Ta ở học viện giám thị cũng khá nhiều năm rồi, lúc trước, ta cũng giống như các ngươi, thông qua 10 hạng sát hạch này thi vào học viện. Có thể các ngươi cũng không biết, các ngươi trải qua chính là sát hạch cấp bậc cao nhất của đệ cửu quan. Độ khó cũng là to lớn nhất. Sát hạch này, toàn diện khảo nghiệm tính nhẫn nại của các ngươi, năng lực sinh tồn, và quan trọng hơn, chính là thử thách tâm tính của các ngươi."

"Rất xin lỗi, ta lúc trước đã lừa dối các ngươi. Đệ cửu quan cũng không coi trọng sát hạch năng lực sinh tồn, mà quan trọng hơn, là tâm tính. Hồn Sư dù mạnh mẽ đến đâu, nếu như không có một trái tim chính trực, thiện lương cùng công chính, như vậy, sự mạnh mẽ của hắn đối với toàn bộ xã hội, toàn Liên Bang, cũng chỉ có thể đem lại hiệu quả tiêu cực. Mà Sử Lai Khắc học viện, chắc chắn sẽ không bồi dưỡng người như vậy."

"Có thể kiên trì chờ đợi, tìm tới hẻm núi. Đây là cửa thứ nhất các ngươi nhất định phải thông qua, một cửa này không có điểm. Nhìn thấy Tam Nhãn Kim Nghê cùng Ám Kim Khủng Trảo Hùng, biết được chúng nó mạnh mẽ, đây là cửa ải thứ hai các ngươi đối mặt. Sau đó, khi các ngươi tìm tới hang động, lớn mật tiến vào, đây là thử thách dũng khí, là cửa thứ ba. Thế nhưng, ba cửa này trong đệ cửu khảo các ngươi nhất định phải hoàn thành, nhưng không có bất kỳ điểm nào."

"Tìm ra ấu niên Tam Nhãn Kim Nghê, đồng thời chiến thắng nó, đây là cửa thứ tư của các ngươi. Nếu như các ngươi thua, đánh không thắng Tam Nhãn Kim Nghê, các ngươi chỉ có thể 0 điểm lui ra. Bởi vì sát hạch này căn bản cũng không được chân chính tiến hành. Còn chân chính sát hạch, bắt đầu từ khi các ngươi đánh bại Tam Nhãn Kim Nghê, có cơ hội đạt được Hồn Hoàn, Hồn Cốt của nó."

"Khi các ngươi đối mặt với lựa chọn, Hồn Hoàn, Hồn Cốt quý giá như vậy, hết thảy quy cho ai? Ta đã thấy vô số đoàn đội, ở thời điểm đối mặt với cửa ải này, nhân tính liền lộ rõ. Bọn họ ích kỷ vì muốn quy về cho bản thân, thậm chí không tiếc động thủ với các đồng đội bên cạnh. Do đó cuối cùng đi vào hắc ám vực sâu."

Đường Vũ Lân không nhịn được nói: "Vậy nói như thế, lúc vừa mới bắt

đầu ngài đã nhắc nhở chúng ta có thể hấp thu Hồn Hoàn, Hồn Cốt bên trong đều là giả? Hồn Cốt bên trong cũng không thể hấp thu?"

Thẩm Dập nói: "Đế Hoàng Thụy Thú Tam Nhãn Kim Nghê, ở trong toàn bộ lịch sử của Đấu La Đại Lục gần 2 vạn năm qua cũng chỉ từng xuất hiện một lần. Dù cho học viện gốc gác thâm hậu hơn, cũng không thể làm con thứ hai xuất hiện, càng không thể để cho các ngươi đánh giết hấp thu. Hư huyễn chính là hư huyễn, hết thảy cái kia đều chỉ là mô phỏng mà thôi."

Nghe nàng vừa nói như thế, vẻ mặt bốn người đều trở nên quái lạ hơn. Chuyện này thực sự là...

Thẩm Dập nói tiếp: "Nếu như các ngươi đánh giết Tam Nhãn Kim Nghê, hơn nữa có thể hợp lý phân phối. Như vậy, mỗi người cũng có thể thu được tối thiểu 6 điểm trở lên, thông qua sát hạch. Thế nhưng, lựa chọn của các ngươi, vượt quá chúng ta tưởng tượng, mỗi người các ngươi đều lựa chọn từ bỏ, lựa chọn hữu nghị. Điều này càng làm cho ta thấy các ngươi thiện lương. Tình cảnh vừa nãy các ngươi cũng đều nhìn thấy, đúng, Hồn Thú cũng là sinh mệnh. Sử Lai Khắc học viện chúng ta xưa nay đều không chủ trương đối với Hồn Thú giết chóc quá độ. Thế nhưng, vạn năm trôi qua, Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sa sút, nhân loại trở nên càng ngày càng lớn mạnh, dưới sự giúp đỡ của Đấu Khải, đối với Hồn Thú đạt được ưu thế mang tính quyết định. Năng lực Hồn Thú có thể đem lại cho chúng ta đủ loại đồ vật, khiến nhân loại chúng ta trở nên tham lam. Vì lẽ đó, mới có chuyện thế giới Hồn Thú hiện nay cận kề tuyệt chủng. Nếu như chúng ta cũng tham dự, Hồn Thú thậm chí hiện tại cũng đã tuyệt diệt. Vì lẽ đó, các ngươi nhớ kỹ, nếu như các ngươi có thể trở thành một thành viên của Sử Lai Khắc học viện, như vậy, tương lai dù như thế nào cũng không cho phép tiến vào Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đi săn giết những Hồn Thú thạc quả cận tồn * kia."

* *quả lớn còn sót lại*

Nghe Thẩm Dập nói, Đường Vũ Lân không khỏi nảy sinh lòng tôn kính. Hắn mới 13 tuổi, lúc trước trong lòng tuy răng đã có chút nhận thức, nhưng sau khi chân chính nghe được Thẩm Dập nói ra mâu thuẫn giữa nhân loại cùng Hồn Thú, tâm tình vẫn rất trầm trọng. Trong số Hồn Thú, đúng là vẫn có hung tàn, nhưng không phải mỗi một con Hồn Thú đều hung tàn.

"Vì lẽ đó, biểu hiện của các ngươi làm cho ta rất kinh ngạc. Làm giám khảo của lần này, ta cho các ngươi điểm tuyệt đối. Đồng thời, ta cũng có thể nói

cho các ngươi, cửa ải này nếu như thất bại, dù cho những cửa ải trước các ngươi đạt đủ điểm tuyệt đối 80 điểm, cũng đều bị cự tuyệt ngoài cửa, không được Sử Lai Khắc học viện tiếp nhận. Cửa ải này, còn gọi là Phủ Quyết Quan, nhân tính không vượt được ải, hết thảy cái khác đều là hư vọng."

Nghe nàng vừa nói như thế, bốn người cũng không khỏi cả kinh, đồng thời cũng đang ngầm vui mừng, lúc trước trong sát hạch không làm ra lựa chọn sai lầm.

"Sau 9 quan, Đường Vũ Lân, 70 điểm, Tạ Giải, 61 điểm, Hứa Tiểu Ngôn, 60 điểm, Cổ Nguyệt, 58 điểm."

Bốn người đã có ba người đạt đến điểm chuẩn, vẫn còn một hạng sát hạch cuối cùng. Mà điểm thấp nhất chính là Cổ Nguyệt, cũng chỉ kém 2 điểm mà thôi.

"Đi theo ta." Thẩm Dập hướng về bọn họ gật đầu, đẩy cửa ra, đi ra khỏi phòng.

Linh Ban bốn người nhìn nhau cười, còn mỗi cửa ải cuối cùng, bọn họ sẽ trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện, sát hạch gian nan, rốt cục cũng đơm hoa kết quả thắng lợi.

Thẩm Dập mang theo bọn họ đi ra ngoài hiên, lại tới một tầng lầu, đi tới trên một tiểu thiên đài.

Khi bọn họ đến nơi, đã có ba người chờ ở chỗ này. Trong ba người, đứng ở trung ương nhất, là một ông lão tóc bạc trắng thân hình cao lớn, bên trái, chính là vị Ngân Nguyệt Đấu La kia, bên phải lại là ông lão bọn họ đã từng gặp ở cửa ải thứ nhất sát hạch tinh thần lực.

Ba vị lão giả đứng song song với nhau, nhìn bọn họ đang đi đến.

Nhìn thấy Thái lão, bốn người sắc mặt đều hơi đổi, chẳng lẽ nói, cửa ải cuối cùng này, cùng bọn họ có quan hệ?

Chương 279: Sư tổ?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập đi tới trước mặt ba vị lão giả, sau khi khom mình hành lễ liền lui sang một bên.

"Hạng sát hạch thứ 10, gọi là Tam Đường Hội Thẩm, do ba vị trưởng lão của học viện đến đánh giá thành tích của các ngươi, đưa ra một điểm tổng hợp cuối cùng, cộng vào phần điểm vốn có của các ngươi." Thẩm Dập tuyên bố nội dung của hạng sát hạch thứ 10.

Tam Đường Hội Thẩm?

Có vị Thái lão cho bọn họ 0 điểm ở hai quan trước đó, cửa ải này...

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, nhưng ánh mắt vẫn như cũ quật cường.

Nàng cũng chỉ kém 2 điểm thôi! Cửa ải này...

Ông lão tóc trắng đứng ở giữa trầm giọng nói: "Đường Vũ Lân, tiến lên."

Đường Vũ Lân vội vàng tiến lên một bước, khom mình hành lễ.

"7 quan 10 điểm, 2 quan 0 điểm. Biểu hiện của ngươi ở những vòng có điểm, có cái nhìn đại cục ưu tú, dũng cảm, trí tuệ, khả năng chỉ huy xuất sắc. Biểu hiện của ngươi chúng ta đều rất xem trọng. Nhưng điểm tổng hợp của ngươi đợi một lát nữa chúng ta mới có thể kết luận, ngươi chờ một chút, bổ sung thêm một hạng sát hạch trước đã."

Bổ sung thêm một hạng sát hạch? Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, nhưng vẫn cảm ơn ông lão, lui sang một bên. Hắn đã đạt đến 70 điểm, thi kiểu gì cũng đậu.

"Tạ Giải." Ông lão tóc trắng lần thứ hai kêu lên.

Tạ Giải vội vàng tiến lên.

"Thiên phú trung thượng, ứng biến trung đẳng, cái nhìn đại cục hơi có chút chênh lệch, nhưng đối mặt nguy hiểm có thể vượt khó tiến lên, toàn thể biểu hiện có thể nhận được đánh giá 6 điểm."

"Cảm ơn trưởng lão." Tạ Giải trong lòng thở dài một hơi, hắn hiện tại là 61 điểm, sợ nhất chính là cho mình điểm trừ, dù sao ở trong một vài sát hạch, biểu hiện của hắn cũng không phải ưu tú như vậy. Đương nhiên, hắn cũng không biết chính là, ở rất nhiều nội dung thi, hắn đã biểu hiện cũng tương đối khá.

"Hứa Tiểu Ngôn."

"Thiên phú trung đẳng. Võ Hồn dị biến đặc thù. Tinh Luân Hồn Kỹ khóa tuyệt đối độc đáo. Có thể phối hợp cùng đồng đội nhuần nhuyễn, đầu óc linh hoạt. Trong hạng mục thế yếu vẫn không nhụt chí, tiềm lực không tầm thường. Cho ngươi đánh giá tổng hợp 7 điểm."

"Cảm ơn trưởng lão." Hứa Tiểu Ngôn vui mừng rạo rực khom người thi lễ, lui sang một bên. Cứ như vậy, tổng điểm của nàng liền đuổi theo Tạ Giải.

"Cổ Nguyệt."

Cổ Nguyệt đi lên trước, khom mình hành lễ.

Ông lão tóc trắng lại không tiếp tục mở miệng, mà là quay đầu nhìn về phía Ngân Nguyệt Đấu La bên cạnh.

Thái Lão hừ lạnh một tiếng, "Cổ Nguyệt. Tính cách kiêu ngạo, ương ngạnh. Vì cá nhân mình mà ảnh hưởng đến toàn bộ đồng đội. Tuy thiên phú không tệ, nhưng cũng không hề có cái nhìn đại cục, gặp chuyện kích động, tính cách quái đản. Đề nghị không cho trúng tuyển nhập học, đánh giá tổng hợp được 01 điểm. Tổng điểm 59 điểm."

01 điểm? Chỉ cho Cổ Nguyệt 01 điểm?

Cổ Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hàm răng khẽ cắn môi dưới, nhìn Thái Lão, thân thể nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Ông lão tóc trắng trầm giọng nói: "Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, ba ngươi các ngươi đã trúng tuyển. Đường Vũ Lân, ngươi chờ một chút đến bổ sung sát hạch cửa số 05. Cổ Nguyệt, tổng điểm của ngươi là 59 điểm, có thể quay trở về."

Kết quả này khiến cho Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đều kinh ngạc đến ngây người.

59 điểm? Người ưu tú nhất, cũng là xuất sắc nhất trong bốn người, Cổ Nguyệt, vậy mà chỉ được 59 điểm? Chuyện này ý nghĩa là nàng cùng Sử Lai Khắc vô duyên, sẽ không có cơ hội gia nhập.

Trước khi đến Sử Lai Khắc Thành, bọn họ chẳng ai nghĩ rằng sẽ xuất hiện tình huống như vậy, nếu như chỉ có một người có thể thông qua sát hạch, chắc chắn sẽ là Cổ Nguyệt!

Cổ Nguyệt song quyền nắm chặt, nhưng vẫn quật cường đứng yên ở nơi đó, vẻ mặt kiêu ngạo.

Đúng lúc này, một bàn tay vững vàng chộp vào trên bả vai nàng.

Cổ Nguyệt quay đầu nhìn lại, nhìn thấy được ánh mắt kiên định của Đường Vũ Lân. Sau đó, thân thể của nàng, ánh mắt của nàng, sự run rẩy của nàng, đã đều bị thân thể hắn che kín.

"Ta không phục!"

Nếu như ba chữ này là từ trong miệng Cổ Nguyệt nói ra, Trọc Thế nhất định sẽ không cảm thấy bất ngờ. Thế nhưng, ba chữ này lại xuất phát từ trong miệng Đường Vũ Lân, khiến hắn không khỏi lộ vẻ mặt kinh ngạc.

"Ngươi tại sao không phục?"

Đường Vũ Lân cất cao giọng nói: "Ba vị trưởng lão, xin hỏi, Sử Lai Khắc

học viện, có thể có công bằng hay không?"

Thái Lão cười lạnh một tiếng, "Ở trên thế giới này, vốn là không có tuyệt đối công bằng. Muốn công bằng, vậy phải cường đại hơn, vĩnh viễn không thể trông chờ vào người khác cho ngươi công bằng. Chỉ có mình mới có thể mang lại công bằng cho mình, tiền đề là, thực lực của ngươi đã đủ để trấn áp công bằng."

Đường Vũ Lân sững sờ, hắn không nghĩ tới Thái Lão lại sẽ trả lời như vậy.

Hắn hướng về Thái Lão gật đầu, hơi khom người, "Cảm ơn ngài chỉ điểm, Đường Vũ Lân thụ giáo. Đã như vậy, ta * không còn lời nào để nói. Ba vị trưởng lão, em từ bỏ tư cách thi vào Sử Lai Khắc học viện. Có một ngày, khi đã có đủ năng lực thu được công bằng, em sẽ trở lại."

* *Tỏ thái độ cương lại với Thái lão nên xưng "ta", giống như Cổ Nguyệt lúc trước vậy.*

Nói xong câu đó, hắn xoay người nhìn về phía Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, mặt hướng về hai người đang muốn kích động đi tới, lớn tiếng quát lên: "Các ngươi không nên tới đây. Đây là sự tình của ta cùng Cổ Nguyệt, cùng các ngươi không liên quan. Các ngươi trước tiên ở lại chỗ này, tu luyện cho thật tốt đi."

Tạ Giải nở nụ cười, nụ cười rất ôn hòa, hai tay cắm vào trong túi quần, giống như căn bản không nghe Đường Vũ Lân nói, lững thững đi tới trước mặt hắn, "Thiên phú của ta mới trung thượng mà thôi, nói vậy Sử Lai Khắc học viện cũng không quá để ý đến ta. Đội trưởng, ngươi muốn vứt bỏ ta sao? Đó là không thể! Khi ngươi báo thù cho ta, giết chết Ám Kim Khủng Trảo Hùng, ta đã thề với lòng, đời này sát cánh cùng ngươi, theo ngươi, ta mới có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn. Ngươi nói đúng, chờ đến khi chúng ta có cơ hội thu được công bằng, trở lại là được rồi."

Vừa nói, hắn đến bên người Đường Vũ Lân, lấy tay khoát lên trên bả vai của hắn.

"Ta vốn là không muốn làm Hồn Sư, đều là các trưởng bối trong nhà ép buộc ta, áp lực nơi này quá to lớn, ta có chút không quen. Chúng ta trở về đi thôi…" Hứa Tiểu Ngôn không biết từ lúc nào cũng đã theo tới, cứ như đang tự thuật lại một chuyện thường ngày vậy.

"Các ngươi..." Đường Vũ Lân hiện tại đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn chuyển hướng về Thẩm Dập, "Thẩm lão sư, xin lỗi, chúng em e rằng không có tư cách trở thành một thành viên của Sử Lai Khắc. Nơi này đã từng là giấc mộng của em, nhưng hiện tại, giấc mơ phá toái. Xin hỏi, Vũ lão sư của tụi em ở nơi nào?"

Thẩm Dập ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đúng lúc này, ông lão tóc trắng kia sắc mặt âm trầm nói: "Được, các ngươi đều là đồ ngang bướng, quả nhiên là lão ngang bướng dạy dỗ ra tiểu ngang bướng. Các ngươi đều khá lắm, cút đi, đều cút hết đi."

Lời hắn nói ra khiến cả bốn người đang chuẩn bị rời đi đều sững sờ.

Thẩm Dập vội vàng hướng về bọn họ nháy mắt, thấp giọng nói: "Vị này chính là sư phụ của ta cùng Vũ sư huynh, cũng chính là sư tổ của các ngươi. Còn không mau nhanh hành lễ."

Sư tổ? Lão sư của Vũ lão sư?

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, tay phải ở phía sau khẽ kéo kéo áo của Cổ Nguyệt, sau đó trước tiên cung kính hướng về Trọc Thế cúc cung, "Đường Vũ Lân bái kiến sư tổ."

Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn cũng vội vàng hành lễ. Cổ Nguyệt cũng ở bị Đường Vũ Lân lôi kéo mà khom người xuống.

Trọc Thế sắc mặt thoáng tươi tỉnh lại mấy phần, lạnh lùng nói: "Các ngươi không phải là cảm thấy mình rất đáng gờm sao? Vì đồng bạn, có thể từ bỏ tất cả, rất đáng gờm sao? Ngu ngốc, mỗi một người đều là kẻ ngu ngốc. Mục đích các ngươi đi đến nơi này là cái gì? Chính là để thể hiện sự quật cường của các ngươi? Hay là sự kiêu ngạo? Các ngươi không biết nỗ lực, nỗ lực hơn sao? Các ngươi chỉ biết có chiến đấu, còn ngay cả khẩn cầu một câu cũng không nói được sao? Vũ Trường Không cái loại ngang bướng này cứ như thế dạy ra các ngươi sao? Quả nhiên là thầy nào trò nấy. Đều là một lũ ương bướng!"

Thẩm Dập khóe miệng co giật một thoáng, trong lòng âm thầm oán thầm, sư huynh không phải là do ngài dạy dỗ ra sao? Câu nói này…ngài không cần phải tự đá vào mông mình như vậy chứ?

"Sư tổ. Con muốn hỏi ngài một vấn đề." Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên nũng nịu nói rằng.

"Hả?" Trọc Thế trừng mắt lên, nhìn về phía nàng.

Hứa Tiểu Ngôn vành mắt một thoáng ửng đỏ, rưng rưng muốn khóc nói: "Sư tổ, ngài cùng vị lão bà này ai lợi hại hơn ạ?"

Trọc Thế sửng sốt một chút, hắn đúng là vẫn bị Hứa Tiểu Ngôn đưa vào thế khó, liếc mắt nhìn Thái lão một cái, mới mang theo sắc mặt âm trầm nói: "Không kém bao nhiêu đâu."

Hứa Tiểu Ngôn nước mắt cứ vậy liền chảy ra, "Sư tổ, mọi người đều nói, nhất nhật vi sư thiên thu vi phụ, chúng con vẫn luôn xem Vũ lão sư như cha mình, Vũ lão sư cũng nhất định xem ngài như phụ thân mà đối xử, vậy ngài chính là gia gia của chúng con. Ngài mạnh mẽ như vậy, là một đời Phong Hào Đấu La, Đấu Khải Sư. Ngài cứ như vậy nhìn các tôn tử, tôn nữ của mình bị người khác bắt nạt sao? Nếu như không phải do vị lão bà này, điểm của chúng con hẳn là đã sớm đủ rồi, ngài mắt thấy một vị tôn nữ của ngài sắp bị đuổi ra ngoài, ngài đều không lên tiếng, vậy không phải là ngài sợ bà ta sao?"

Lời này của Hứa Tiểu Ngôn khiến cho Trọc Thế trợn mắt ngoác mồm. Hắn ở Sử Lai Khắc học viện luôn luôn lấy uy nghiêm, gàn bướng, quật cường tự xưng. Bình thường lại càng nghiêm túc thận trọng, dù cho là các nội viện đệ tử nhìn thấy hắn, đều là cung cung kính kính, nơm nớp lo sợ. Lại không nghĩ rằng, tiểu cô nương trước mặt này lại sẽ nói ra những lời ấy với mình.

"Ta mà sợ nàng ta sao?"Hắn hầu như là bật thốt lên.

Hứa Tiểu Ngôn nghẹn ngào nói, "Ngài không sợ bà ấy, nhưng ngay cả cháu gái của mình bị đuổi đi cũng mặc kệ sao?"

Trọc Thế ngẩn ngơ, "Đúng đấy! Tại sao tôn nữ của ta bị đánh đuổi ta lại

mặc kệ cơ chứ? Thái Mị Nhi, chuyện gì xảy ra với ngươi, tại sao ngươi bắt nạt tôn nữ của ta?"

Chương 280: Chức nghiệp cấp 5 mới có thể thêm điểm?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thái lão bị hắn nói đến sững sờ, "Ngươi thối lắm, cái lão độc vật nhà ngươi, vợ còn chưa có, lấy đâu ra tôn nữ?"

Trọc Thế hừ lạnh một tiếng, "Nha đầu này nói rất đúng, ngược lại ta mặc kệ, ngày hôm nay ta muốn để mấy tiểu hài tử này đều gia nhập Sử Lai Khắc. Ai nói tổng hợp đánh giá chỉ 1 điểm? Đó là ngươi cho, ta còn chưa cho điểm đấy! Chuyện này do ba người chúng ta định đoạt, ta ít nhất có 4 điểm, ta đều cho nha đầu kia, đủ điểm rồi chứ?!"

Thái lão cả giận nói: "Ngươi ít có thối lắm. Đây là chúng ta cùng quyết định, lúc nãy sao ngươi không ý kiến gì? Không được."

Đường Vũ Lân cúi đầu, trong mắt loé lên một tia nghi hoặc, vị sư tổ này của mình, thay đổi chủ ý tựa hồ hơi có chút nhanh!

Trọc Thế cả giận nói: "Vậy ngươi muốn làm sao mới bằng lòng đáp ứng?"

Thái lão lãnh đạm nói: "Ngươi đã quên tại sao phải để cho Đường Vũ Lân thử thêm à?"

Trọc Thế ánh mắt sáng lên, chuyển hướng sang Đường Vũ Lân, nói: "Đúng. Kiểm tra thêm. Đường Vũ Lân, trong cả bảy sát hạch của ngươi đều đạt điểm tuyệt đối. Sử Lai Khắc có một quy củ như thế này, nếu như một học viên có thể thu được điểm tối đa trong toàn bộ các sát hạch, có thể hướng về học viện đưa ra một yêu cầu hợp lý. Nếu như ngươi có thể hoàn

thành, cuối cùng thu được điểm tối đa, nếu muốn cho nha đầu kia thêm điểm cũng không phải là không thể."

Đường Vũ Lân nhìn hắn, lại nhìn Thái lão một chút, "Nhưng mà, đệ tứ sát hạch của con..."

Thái lão nói: "Đệ tứ hạng coi như ngươi được 10 điểm, nếu như ngươi đệ ngũ hạng cũng có thể thu được 10 điểm, như vậy, đánh giá tổng hợp nhất định sẽ là mãn điểm. Vì lẽ đó, điều ngươi hiện tại cần làm, chính là thi lại đệ ngũ hạng."

Đệ ngũ hạng sát hạch, chức nghiệp thứ hai?

Tuy rằng Đường Vũ Lân luôn cảm thấy nơi này có điểm gì đó không đúng, nhưng vẫn lập tức gật đầu nói: "Được, vậy con thi lại."

Cổ Nguyệt không hé răng, Đường Vũ Lân tay phải ở phía sau hướng về nàng liên tục xua tay, ra hiệu cho nàng cố gắng giữ tỉnh táo, nên nàng vẫn yên lặng đứng ở nơi đó. Nàng cũng không ngốc, nếu có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện đương nhiên vẫn sẽ đồng ý. Huống chi, nếu như nàng lựa chọn rời đi, các bạn bè cũng đều rời đi theo, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người!

"Nghề thứ hai của ngươi là cái gì? Ngươi có chắc chắn hay không?" Trọc Thế hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: “Con chắc chắn sẽ thu được mãn điểm."

Thái lão hừ lạnh một tiếng, "Tiểu tử, nói trước bước không qua, ngươi biết tình huống thế nào mới có thể thu được điểm tối đa sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Xin mời Thái lão chỉ giáo."

Thái lão nói: "Trừ phi chức nghiệp thứ hai của ngươi có thể đạt đến cấp 5, bằng không, làm thế nào cũng không thể mãn điểm."

Lời vừa nói ra, Trọc Thế cùng Thẩm Dập cũng không khỏi trợn to hai mắt. Từ lúc nào đệ ngũ hạng lại yêu cầu đến cấp 5 của chức nghiệp thứ hai vậy?

Hình như là đệ tử ngoại viện khi tốt nghiệp đạt được thành tích này cũng đã là rất ưu tú mới đúng chứ? Hơn nữa, cái này là yêu cầu của đề thi vào Nội viện cơ mà! Còn Đường Vũ Lân bọn họ đang thi vào ngoại viện cơ mà!

Cấp 5?

Đường Vũ Lân ngây người. Đối với đoán tạo mà nói, cấp 5 ý vị như thế nào? Mang ý nghĩa, Linh Đoán Tạo. Nhưng mà hắn vẫn không đạt đến cấp bậc kia mà! Dù hắn đã dừng ở cấp 4 thời gian rất lâu, đã đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 4 đỉnh phong, nhưng dưới tình huống hồn lực không đủ, căn bản không thể xung kích cấp 5 được!

Linh Đoán Tạo, đối với Đoán Tạo Sư mà nói, là một ranh giới lớn cần phải bước qua. Là rãnh trời giữa Đoán Tạo Đại Sư và Đoán Tạo Tông Sư. Một bước này, chính là trên trời dưới đất.

Thiên Đoán Tạo có thể giúp đoán tạo ra kim loại cơ bản của Nhất Tự Đấu Khải, nhưng trên thực tế, chỉ có Nhị Tự Đấu Khải trở nên mới được xem là Đấu Khải chân chính. Nhất Tự Đấu Khải so với Cơ Giáp mà nói cũng không có ưu thế quá lớn. Linh Đoán Tạo vậy mà lại là bước quan trọng để chuẩn bị kim loại cơ bản cho Nhị Tự Đấu Khải đấy!

Hắn quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, ánh mắt Cổ Nguyệt lúc này đã khôi phục lại bình thường, nàng cũng chỉ như vậy nhìn hắn, ánh mắt rất nhu hòa, không biểu lộ gì.

Nhưng nhìn vào đôi mắt nàng, trong lòng Đường Vũ Lân lại tuôn ra một luồng hào hùng, bỗng nhiên xoay người, hướng về Thái lão gật đầu nói: "Ta thử xem."

"Chức nghiệp thứ hai của ngươi là…?" Trọc Thế hai mắt híp lại, hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

"Đoán Tạo!" Đường Vũ Lân trầm giọng hồi đáp.

"Đến đây đi."

Được ba vị trưởng lão dẫn dắt, bọn họ rất nhanh đã đi vào trong một căn phòng. Không lâu sau, dưới sự bố trí của nhân viên, một Đoán Tạo Đài đã được lắp đặt hoàn chỉnh, còn có đủ các loại kim loại hiếm nữa.

Trọc Thế, Thái lão, Lý lão, ba vị trưởng lão đứng ở một bên. Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đứng sau lưng Đường Vũ Lân cách đó không xa.

Đường Vũ Lân đi tới trước Đoán Tạo Đài, đứng ở nơi đó, hắn nhắm hai mắt lại.

Trải qua nhiều tràng sát hạch như vậy, hắn kỳ thực đã sớm mệt mỏi. Hắn không chỉ phải hoàn thành sát hạch của mình, còn phải trợ giúp các bạn bè, lại còn bày mưu nghĩ kế. Nói thế nào đi nữa, hắn cũng vẫn chưa tới 14 tuổi mà thôi! Dù thành thục hơn so với bạn cùng lứa nhưng chung quy vẫn chỉ là thiếu niên.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, phương pháp Linh Đoán Tạo hắn biết, Mộ Thần đã sớm truyền thụ cho hắn, nhưng hắn cũng chưa từng thử nghiệm qua một lần, bởi vì hồn lực của hắn không đủ.

Linh Đoán Tạo bình thường cũng cần tứ hoàn tu vi, mà hắn bởi vì có "trời sinh thần lực", thiên phú dị bẩm, nhưng Mộ Thần nói cho hắn biết, cũng chí ít cần đạt đến tam hoàn trở lên mới có thể bắt đầu thử nghiệm.

Linh Đoán Tạo, là hồn lực cùng kim loại câu thông, là tâm linh bản thân cùng kim loại giao hòa. Là quá trình giao sinh mệnh cho kim loại.

Thiên Đoán Tạo chỉ là đem tiềm lực của kim loại hoàn toàn phát huy ra, mà đến Linh Đoán Tạo, lại tạo ra quá trình biến dị của kim loại! Khiến nó tích lũy đủ "lượng" để thay đổi về "chất".

Muốn hoàn thành Linh Đoán Tạo, nhất định phải phải đem thân thể và tâm hồn của mình dung hợp lại làm một, chân chính vùi đầu vào bên trong thế giới của kim loại. Trong chớp mắt đó, làm cho chúng sống lại.

Linh Đoán Tạo, chính là sáng tạo sinh mệnh. Mộ Thần đã từng nói như thế.

Đường Vũ Lân trong đầu hồi tưởng lại các loại đánh giá của lão sư đối với Linh Đoán Tạo, liên tục lặp lại các quá trình, phương pháp Linh Đoán Tạo ở trong lòng. Khiến tất cả những thứ đó tái hiện lại thành hình ảnh hiện rõ trong đầu hắn.

Lúc này hắn đứng yên tại chỗ ròng rã một phút. Một phút đứng ở nơi đó, mãi vẫn không nhúc nhích.

Không có ai giục hắn, ba vị trưởng lão cũng không, bọn họ đều chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn.

Trọc Thế liếc Thái lão một chút, môi khẽ nhúc nhích, truyền âm nói: “Nếu có chuyện gì xảy ra, ngươi…ngươi cứ tha hồ mà tự dằn vặt bản thân. Ngươi làm vậy không thấy áy náy sao?"

Thái lão tức giận: "Còn không phải là do lão già nhà ngươi dạy dỗ ra một lũ ương bướng ư, còn không thấy dằn vặt về Tiểu Trường Không? Chính ngươi là vật gì tốt?"

Trọc Thế cả giận nói: "Ngươi không có chuyện gì lại bắt hắn hoàn thành sát hạch cấp 5 làm gì? Cấp 3 không phải là mãn điểm sao? Ngươi nghĩ hắn là thần đồng ư? Ngươi đã từng lúc nào nghe nói qua 13 tuổi cấp 5 chức nghiệp giả?"

Thái lão cười lạnh một tiếng, "Vừa nãy lý do lồi lõm như vậy ngươi còn có thể nghĩ ra, vậy tại sao ta lại không được? Ngược lại ngươi đã đến lúc chuẩn bị bịa thêm lý do khác được rồi đấy! Muốn cho bọn họ lưu lại dễ dàng vậy sao? Mấy tên tiểu tử này tâm thái đều rất thành thục, so với bạn cùng lứa tuổi tốt hơn nhiều. Muốn để bọn chúng tiếp tục bảo trì trạng thái hiện tại, cần tạo cho bọn chúng áp lực. Càng là tuổi trẻ, chịu đựng áp lực càng nhiều, năng lực sẽ càng mạnh. Tên Đường Vũ Lân này năng lực chống chịu áp lực là mạnh nhất, không áp bức hắn một chút, hắn sao có thể toàn lực ứng phó? Nghe nói tại cửa ải thứ hai, hắn còn bày ra Hồn Hoàn vàng kim, thời điểm đệ cửu quan ngươi cũng nhìn thấy, móng vuốt của tên tiểu tử này còn có thể thả ra tuyệt chiêu của Ám Kim Khủng Trảo Hùng, còn có cái gì là hắn làm không được? Ngươi không ép hắn, hắn có thể toàn lực ứng phó sao?"

Trọc Thế hừ hừ, "Mỏi mắt mong chờ đi!"

Đúng vào lúc này, Đường Vũ Lân mở mắt ra, một vệt tử ý lóe lên trong đáy mắt, hắn nhanh chóng đi tới giá bày kim loại hiếm bên cạnh, từ phía trên ôm xuống một khối kim loại, một khối kim loại hắn quen thuộc nhất.

Trầm Ngân!

Lúc trước, thời điểm hắn thực hiện Thiên Đoán Tạo lần đầu tiên cũng đã lựa chọn Trầm Ngân. Mà hiện tại, hắn vẫn như trước lựa chọn Trầm Ngân.

Trầm Ngân bày ra ở trên Đoán Tạo Đài, nhấn nút bấm, nó chậm rãi chìm vào bên dưới bễ lửa, bắt đầu nung chảy.

Ánh sáng trên tay Đường Vũ Lân lóe lên, hai thanh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cũng đã xuất hiện ở trong hai lòng bàn tay hắn.

Hắn lần thứ hai nhắm hai mắt lại, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cùng hai tay nhẹ nhàng rung động, cảm thụ cảm giác từ hoa văn trên chuôi chuy truyền đến. Đó dường như là cảm thụ huyết thống hòa vào làm một cùng Đoán Tạo Chuy vậy…

Chương 281: Tâm linh làm chuy, Võ Hồn làm dẫn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thời khắc này, hắn không còn là Hồn Sư, mà là một tên Đoán Tạo Sư. Một tên Đoán Tạo Sư đình trệ ở cấp 4 ròng rã 3 năm, nhưng thủy chung vẫn luôn trầm ổn rèn đúc, củng cố cấp bậc Đoán Tạo Sư cấp 4 của mình.

Đột nhiên, hắn mở hai mắt ra, tả chuy nhẹ nhấn nút bấm trên đỉnh, Trầm Ngân đã được nung hồng rực chậm rãi bay lên. Đường Vũ Lân hít sâu một cái, cả người tựa hồ cũng vào đúng lúc này trở nên kiên cường hơn.

Tinh khí thần trong nháy mắt dung hợp lại làm một, trong tròng mắt tinh mang toả sáng.

"Tên tiểu tử này không bình thường!" Thái lão hướng về Trọc Thế nói rằng.

Trọc Thế tự nhiên cũng nhìn ra rồi, "Có chút phong cách quý phái, dáng vẻ này không tệ, hắn là theo một vị lão sư không kém. Từ tư thế hiện tại của hắn có thể nhìn ra, cơ sở rất vững chắc. Nhìn xem hắn có thể làm tới trình độ nào đi. Nghe nói, trong Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, người trẻ tuổi ưu tú nhất mới nổi, có một tiểu nha đầu gọi là Mộ Hi, chưa tới 20 tuổi đã là Đoán Tạo Sư cấp 4. Nói không chừng, sau này ta cũng phải đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tìm người cố gắng bồi dưỡng tên tiểu tử này một chút, trước 20 tuổi cũng đem hắn đưa vào cấp bậc kia."

Đường Vũ Lân bắt đầu rồi.

Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy tay trái hơi điểm nhẹ lên khối Trầm Ngân ở trước mặt, phát sinh ba tiếng "Keng, keng, keng", âm thanh lanh lảnh hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, Đường Vũ Lân thân thể khẽ chuyển, một đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy lại đồng thời đưa lên.

Từ bắp chân bắt đầu phát lực, sức mạnh truyền đến bên hông, tiếp tục truyền đến phần lưng, cánh tay, cổ tay, rồi tới Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy.

Hai thanh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy mang theo tiếng khí bạo chói tai, cũng đồng thời cực nhanh hướng về khối Trầm Ngân trên Đoán Tạo Đài này đập xuống.

Khá lắm? Hắn đây là đang đoán tạo, hay là muốn hủy đi Đoán Tạo Đài này vậy?

"Rầm rầm!" Hai tiếng nổ đồng thời vang lên, toàn bộ Đoán Tạo Đài đều phát sinh ra hai tiếng nổ vang dữ dội, âm thanh rung động khiến cả căn phòng pha lê run rẩy một trận.

Trọc Thế trong mắt chợt lóe sáng, một luồng khí tức kì dị từ trên người hắn bắn ra, trong sát na kia khi Đường Vũ Lân phát lực, hắn theo bản năng nhíu mày lại, mơ hồ cảm giác được mình đã bị ảnh hưởng một chút.

Hai thanh Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy bắn lên, lực phản chấn to lớn tựa hồ kéo thân thể Đường Vũ Lân cũng chuyển động theo. Thân thể hắn xoay tròn, song chùy lại rơi xuống.

"Rầm rầm!" Lại là hai tiếng nổ vang. Nếu như cẩn thận nghe còn có thể nhận ra được, cùng lúc hai tiếng nổ vang này xuất hiện, còn có một vài tiếng nổ nhỏ hơn đồng thời vang lên.

Bất kể là tiếng nổ lớn hay tiếng nổ nhỏ, vào thời điểm này đều đưa người ta vào trong một nhịp điệu kỳ lạ. Rõ ràng hắn nện kích vô cùng cuồng dã, âm thanh cũng vô cùng đinh tai nhức óc, vậy nhưng nhịp điệu kia lại chỉ khiến người ta thấy nhiệt huyết mà cũng không phải là buồn bực.

"Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh, Ầm!"

Thân thể không ngừng xoay tròn, một chuy nặng đáng một chuy, cứ vậy đều đều, tựa như mỗi một lần nện xuống đều dùng hết toàn bộ sức lực vậy.

Khối Trầm Ngân kia sau khi được búa tạ nện xuống, bị kéo không ngừng, nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ, mỗi một lần đều vừa đúng lúc. Thể tích lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần thu nhỏ lại.

Trọc Thế khẽ nhíu mày, quay đầu hướng về Thái lão thấp giọng hỏi: "Ngươi gặp loại phương thức đoán tạo này bao giờ chưa? Ta làm sao lại nhớ ra, Đoán Tạo Sư tiến hành đoán tạo không phải như vậy?"

Thái lão sắc mặt cũng trở nên hơi quái lạ, "Xác thực không phải thủ đoạn bình thường của Đoán Tạo Sư, nhưng nhìn qua lại có chút quen mắt. Ta hình như có biết loại chuy pháp này. Nhìn qua vô cùng cuồng dã, nhưng trên thực tế lại tinh xảo tỉ mỉ, hơn nữa, ngươi có nghe ra được không? Tên tiểu tử này có một đôi búa rèn rất tốt, điệp chuy đặc hiệu, hơn nữa có thể điệp chuy đến hai lần. Đây chính là cực phẩm thuộc tính hiếm có, vậy mà hắn vẫn có thể hoàn toàn chưởng khống. Chỉ mấy lần này, cũng đã đạt trình độ Đoán Tạo Sư cấp 3. Đoán Tạo Sư cấp 3, mới chỉ 13 tuổi, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia, công tác bảo mật thực sự làm rất tốt!"

Trọc Thế trong mắt loé ra một vệt ý cười, lạnh nhạt nói: "Đúng là đồ tôn của ta!"

Thái lão lườm một cái, "Ngươi…ngươi, ngược lại ngươi chớ cùng ta cướp nha đầu kia là được rồi."

Trọc Thế hừ một tiếng, "Cũng là đồ tôn của ta nốt! Ngươi và người ta quan hệ căng thẳng như thế, ta xem, nàng ta hẳn là không thể bái ngươi làm sư phụ. Ngươi cái này gọi là trời làm bậy, còn có thể tha, tự mình làm bậy, không thể sống! Ha ha!"

Thời gian bọn họ nói chuyện, tốc độ đoán tạo của Đường Vũ Lân bên kia đã càng lúc càng nhanh, thân thể của hắn không ngừng xoay tròn, song chùy vung vẩy, tựa như một đoàn gió xoáy không ngừng đập xuống, không ngừng dùng búa tạ gột rửa khối kim loại kia. Trong lúc nhất thời, khí tức cả người hắn tựa hồ cũng trở nên cuồng bạo hơn.

Mà khối Trầm Ngân này lại đang nhanh chóng thu nhỏ lại, ánh sáng bản thân cũng càng ngày càng sáng hơn, hoa văn dần dần trở nên nhẵn nhụi mà có quy tắc, tiếng nổ vang rền dần biến thành lanh lảnh. Đây rõ ràng là do bản thân phẩm chất kim loại không ngừng tăng lên mới có thể sản sinh ra hiệu quả như thế.

Sử Lai Khắc tam lão tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng đều không phải Đoán Tạo Sư, nếu như là Mộ Thần ở đây, nhất định sẽ có cảm giác kinh diễm.

Chỉ 10 lần gõ chùy, Đường Vũ Lân đã hoàn thành quá trình Bách Đoán Tạo, song chùy của hắn càng lúc càng nhanh, gõ mãi cho đến chuy thứ 48 mới hạ xuống

"Oanh ——" nương theo tiếng kịch liệt nổ vang, một đạo ánh bạc phóng lên trời.

Ở đây mỗi người dường như cũng nghe được tiếng hoan hô của khối Trầm Ngân này bắn ra. Trầm Ngân bản thân tỏa ra ánh bạc giống như du long. Ánh sáng bắn lên cao đầy đủ 3 thước, đồng thời kéo dài không thôi.

Đường Vũ Lân song chùy thu hồi lại hai bên cơ thể, hai con mắt của hắn đã hoàn toàn biến thành màu tím, cùng lúc đó, dưới chân hai vòng Hồn Hoàn màu tím đồng thời bay lên.

"Thiên Đoán Hữu Linh, nhất phẩm cảnh giới?" Lý lão nãy giờ vẫn không hề hé răng bỗng bật thốt lên, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Trọc Thế cùng Thái lão tuy rằng không phải Đoán Tạo Sư, nhưng thân là cường giả cấp cao nhất của đại lục, bọn họ cũng có hiểu biết nhất định đối với đoán tạo, thấy cảnh này ánh mắt cũng không khỏi trở nên đờ đẫn.

Thiên Đoán nhị phẩm chính là Đoán Tạo Sư cấp 4, Thiên Đoán Hữu Linh này, là nhất phẩm cảnh giới, cấp 4 đỉnh phong đó! Chuyện này còn làm cho bọn họ chấn động hơn cả khi Đường Vũ Lân lúc trước thể hiện ra thực lực chiến đấu và năng lực chỉ huy. Đây không phải quái vật thì là cái gì? Thực sự là quái vật trong quái vật mới đúng!

Hai đạo tử quang như hữu hình từ trong tròng mắt của Đường Vũ Lân phun ra đúng ba tấc, hắn lướt tới trước một bước, đã vòng tới bên cạnh của Trầm Ngân, song chùy nhẹ nhàng điểm một điểm trên Thiên Đoán Trầm Ngân, phát sinh một âm thanh lanh lảnh dễ nghe "Leng keng".

Thiên Đoán Trầm Ngân cũng đồng dạng vang lên âm thanh "Leng keng", dường như muốn đáp lại Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân bắt đầu quay chung quanh Thiên Đoán Trầm Ngân đi khắp nơi, khác hắn với sự cuồng bạo lúc nãy, hắn hiện tại gõ chùy vô cùng nhẹ, nhưng cũng có thể thấy rõ ràng, bên trong song chùy của hắn, ẩn chứa một đoàn bạch quang nhu hòa, rõ ràng là hồn lực của bản thân hắn.

Cùng lúc đó, từng cây Lam Ngân Thảo từ dưới chân hắn lặng yên phóng thích ra, sau đó chậm rãi xoay quanh mọc lên, quấn quanh trên khối Trầm Ngân nóng rực, không ngừng có yên vụ bốc lên, Lam Ngân Thảo bị thiêu đốt mà run rẩy. Nhưng vẻ mặt của Đường Vũ Lân vẫn bất biến, không ngừng điểm nhẹ.

"Hai người các ngươi thực sự là đùa quá trớn rồi." Lý lão thở dài một tiếng, liếc Trọc Thế một cái.

Trọc Thế quay đầu nhìn về phía hắn, "Nói thế nào?"

Lý lão trầm giọng nói: "Đứa nhỏ này thực sự là đang thử nghiệm Linh Đoán Tạo đấy! Ta dám nói, hắn là thiên tài xuất chúng nhất trong giới Đoán Tạo Sư từ trước đến nay. 13 tuổi, Đoán Tạo Sư cấp 4 đỉnh phong, cả nghe ta còn chưa từng nghe nói tới. Thế nhưng, Linh Đoán Tạo cùng Thiên Đoán Tạo không giống nhau, Linh Đoán Tạo là sinh mệnh cùng kim loại giao hòa, lấy tự thân võ hồn làm cầu nối, là quá trình giao cho kim loại sinh mệnh. Kim loại có linh, Thiên Đoán nhất phẩm, cũng chỉ là có linh mà thôi, có linh cùng nắm giữ sinh mệnh, là quá trình thay đổi về chất. Trong quá trình này cần đại lượng hồn lực chống đỡ."

"Linh Đoán Tạo bình thường, cần chí ít tứ hoàn Hồn Sư mới có thể thử nghiệm, hơn nữa tỷ lệ thất bại sẽ vô cùng cao. Mỗi một lần Linh Đoán Tạo, đối với Hồn Sư đều là thử thách to lớn, bởi vì chuyện này dính đến hồn lực bản thân họ, là quá trình mà sức sống và kim loại giao hòa cùng nhau. Tiêu hao với tâm hồn vô cùng to lớn. Đứa nhỏ này tu vi không đủ, nhưng miễn cưỡng thử nghiệm Linh Đoán Tạo, hắn mới chỉ có nhị hoàn hồn lực thôi! Một khi thất bại, tâm thần tất bị thương nặng, nếu như là loại thương tích kia không cách nào khôi phục được, hừ hừ, hai người các ngươi thật giỏi! Nếu như mất đứa nhỏ này, bị phá hỏng Đoán Tạo Sư tiền đồ, Phong Vô Vũ không liều mạng với các ngươi không thể!"

Trọc Thế biến sắc mặt, "Vậy bây giờ còn có thể ngăn cản hắn không?"

Lý lão lắc lắc đầu, "Không xong rồi, hắn đã bắt đầu tiến hành sinh linh câu thông. Thử nghiệm dẫn dắt khối Thiên Đoán Trầm Ngân này nắm giữ sức sống, một khi bị quấy rối, sẽ tẩu hỏa nhập ma, e rằng trực tiếp sẽ mất mạng. Hiện tại chúng ta chỉ có thể cầu khẩn, đứa nhỏ này chịu phản phệ trọng thương không phải quá nghiêm trọng."

"Đều do ngươi!" Trọc Thế hung tợn nhìn về phía Thái lão.

Thái lão lại không chút nào yếu thế, "Ngươi không phải cũng không ngăn cản ta sao? Ai biết Đoán Tạo Sư biến thái như thế, ai biết tên tiểu tử này quái vật như thế, dĩ nhiên thật sự có thể đi xung kích cấp 5."

Đối với cuộc trò chuyện này của mấy vị trưởng lão Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân hồn nhiên không hề hay biết, hắn lúc này đã hoàn toàn chìm đắm vào trong thế giới của sinh mệnh câu thông.

Thiên Đoán Hữu Linh, giao cho Trầm Ngân linh tính, thừa dịp vào thời điểm linh tính xuất hiện, lấy Võ Hồn làm cầu nối tiến hành câu thông, giúp nó đắp nặn sinh mệnh, đây chính là quá trình Linh Đoán Tạo.

Lấy tâm linh làm chuy, lấy Võ Hồn làm dẫn, tâm thần như một, Vạn Đoán Sinh Linh. Chính là Linh Đoán Tạo.

Chương 282: Nhất Bộ Thiên Đường! Vạn Đoán Sinh Linh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Linh Đoán cùng Thiên Đoán, là khác biệt về chất, cũng giống như Đấu Khải chỉ cách nhau một chữ, uy năng lại như một trời một vực.

Linh Đoán sẽ làm kim loại thăng hoa, tiến vào một cảnh giới khác. Một khi tiến vào cấp độ Linh Đoán Sư, so với Cơ Giáp Chế Tạo Sư, Cơ Giáp Thiết Kế Sư cùng cấp bậc không hề yếu. Thậm chí càng thêm hi hữu.

Một khi hoàn thành Linh Đoán Tạo, chỉ cần có một tác phẩm Linh Đoán, đều sẽ trở thành cấp 5 Đoán Tạo Tông Sư. Bước đi này, đối với bất kỳ Đoán Tạo Sư nào mà nói đều là trọng yếu nhất.

Lúc trước, Mang Thiên trả vô số đại giới mới thành công bước được đến bước này. Đường Vũ Lân cũng không biết được, sở dĩ Mang Thiên không nhận nhiệm vụ đẳng cấp cao, cũng là bởi vì lúc trước Linh Đoán Tạo lưu lại ám thương, cần nhiều năm điều dưỡng.

Nếu như Mộ Thần ở đây, nhất định sẽ không cho phép hắn thử nghiệm Linh Đoán, Linh Đoán Tạo đúng là một thứ tiêu hao tâm thần của người ta thực sự quá lớn.

May là, Đường Vũ Lân so với Đoán Tạo Sư cùng cấp bậc, có ưu thế về tinh thần lực, vượt quá 200 điểm, khiến cho hắn có thể vô cùng tỉnh táo chưởng khống tất cả, đồng thời tiếp tục truyền thần thức vào bên trong khối kim loại.

Hắn hiện tại đã chìm đắm trong quá trình giao lưu cùng Trầm Ngân, hắn có thể cảm nhận được Trầm Ngân truyền đến cảm giác sung sướng cùng một chút rụt rè. Nó tựa hồ có hơi không dám bước thêm một bước, mà Đường Vũ Lân chính là muốn dẫn dắt nó tiến tới một bước cực kỳ trọng yếu này.

Nhất Bộ Thiên Đường! Vạn Đoán Sinh Linh.

Tâm Linh Vạn Đoán, đó là không ngừng giao lưu cùng câu thông. Mỗi một lần nhẹ nhàng nện xuống, đều nhằm duy trì Thiên Đoán Trầm Ngân linh tính, hồn lực truyền vào, dẫn dắt nó sản sinh ra tính mạng của chính mình.

Chuyện này cũng giống như Hồn Thú tu luyện, Thập Niên Hồn Thú, trí tuệ so với động vật bình thường cũng không có gì chênh lệch, mà Bách Niên Hồn Thú cũng đã có linh tính nhất định, đến Thiên Niên, sức sống của chúng có bay vọt về chất, đồng thời trí tuệ dần dần trưởng thành, mà Vạn Niên Hồn Thú, trí tuệ cũng đã không kém hơn nhân loại.

Cấp bậc Hồn Thú càng cao lại càng cường đại, không chỉ bởi vì bản thân năng lượng của chúng mạnh mẽ, mà còn bởi vì trí tuệ của chúng tăng lên.

Kim loại cũng giống như vậy, linh tính càng đủ, cũng có thể tăng cường chất lượng bản thân. Sản sinh ra biến chất.

Một màn kỳ dị bắt đầu xuất hiện, khối Thiên Đoán Trầm Ngân này đã co lại rất nhiều. Đường Vũ Lân nhẹ nhàng đánh xuống, nó run rẩy không ngừng, ánh bạc bắn ra ở mặt trên dần xuất hiện biến hóa, từng tầng vân văn tựa như vòng xoáy nhẹ nhàng xoay tròn. Còn thể tích của nó, cứ như vậy dần tự thu nhỏ lại, ánh bạc cũng ngày càng chói lọi hơn.

Chuyện này mang ý nghĩa, Đường Vũ Lân cùng nó câu thông thuận lợi, hai bên đã xây dựng liên hệ thành công.

Hiện tại nếu hắn có thể tiếp tục duy trì mối liên hệ này, kéo dài Trầm Ngân biến chất, cuối cùng sẽ hoàn thành quá trình thăng hoa.

Hồn lực không ngừng thông qua Lam Ngân Thảo, lan truyền vào bên trong khối Trầm Ngân. Đường Vũ Lân kịch liệt vận chuyển Huyền Thiên Công, bổ sung tiêu hao của mình. Nhưng khối Trầm Ngân này lại giống như cái động không đáy, không ngừng nuốt chửng hồn lực của hắn, đã vào được thì không ra được.

Nhất định phải thành công, vì để cho mọi người có thể đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc học viện, dù như thế nào, chính mình cũng phải thành công.

Ba năm qua tôi luyện, ba năm qua tích lũy, vào đúng lúc này toàn bộ bày ra. Dưới ảnh hưởng của chấp niệm mãnh liệt, Đường Vũ Lân đã hoàn toàn đem tiền năng của bản thân thôi phát đến tận cùng.

Hắn từ hơn 2 năm trước đã có thể Thiên Đoán nhất phẩm, mấy năm này vẫn ở trong Thiên Đoán ma luyện. Có thể nói, hắn đã là tồn tại cao cấp nhất trong số các Đoán Tạo Sư cấp 4. Có kém, cũng chỉ là kém về hồn lực. Nếu không, hắn đã sớm có thể thử nghiệm Linh Đoán Tạo.

Lúc này, dưới tình huống tiềm năng bị kích thích, mỗi một lần hắn gõ chùy, mỗi một lần cùng Trầm Ngân câu thông đều vừa khớp, khiến cho khối Trầm Ngân kia không ngừng xuất hiện biến hóa kỳ diệu. Loại biến hóa này giúp hắn cùng Trầm Ngân có thể câu thông với nhau càng tốt hơn nữa.

Vẫn tiếp tục như vậy, sẽ có khả năng thành công.

Linh Đoán Tạo sợ nhất chính là liên hệ giữa bản thân và kim loại hiếm bị cắt đứt, sinh mệnh xây dựng được không thể kéo dài. Một khi xuất hiện tình huống đó, khối kim loại hiếm kia trong nháy mắt sẽ mất đi toàn bộ linh tính, biến thành kim loại phổ thông, cả Thiên Đoán cũng không bằng. Đây cũng là nguyên do vì sao Linh Đoán Tạo trùng kích lại tiêu hao tài nguyên đến như vậy.

Không biết bao nhiêu Đoán Tạo Sư bị kẹt lại ở cửa ải Linh Đoán Tạo này, cả một đời đều không thể hoàn thành. Ngoại trừ tố chất bản thân ra, còn có nguyên nhân tiền tài theo không kịp. Gia tộc lớn có tỷ lệ bồi dưỡng ra Linh Đoán Sư cao hơn, cũng là bởi vì có đầy đủ tài nguyên để chống đỡ hao hụt, mạnh mẽ tạo ra Linh Đoán sản phẩm.

Tốc độ chạy quanh càng lúc càng nhanh, nếu như hắn biết Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, có lẽ quá trình này sẽ càng thêm thông thuận. Nhưng đáng tiếc, điểm cống hiến của hắn đều dùng để đổi lấy vài loại linh vật kia, không còn đủ để trao đổi Đường Môn tuyệt học.

Quang diễm màu bạc càng ngày càng mạnh mẽ, thể tích Trầm Ngân cũng càng ngày càng nhỏ, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy chịu ảnh hưởng của

quang diễm này, bản thân cũng tỏa ra hào quang màu bạc, mặt trên còn có hoa văn nhàn nhạt màu máu xuất hiện, đó là dấu vết lúc trước Đường Vũ Lân huyết tế Thiên Đoán lưu lại.

Những năm gần đây, hắn vẫn luôn dùng đôi Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy này tiến hành rèn đúc, không biết đã bao nhiêu lần đoán tạo ra Thiên Đoán nhất phẩm tác phẩm. Điều này làm cho bản thân của Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy, dưới ảnh hưởng của huyết tế cũng theo đó lặng yên tiến hóa, hiện tại cũng đã đạt Thiên Đoán nhất phẩm trình độ.

Lúc này, khi chúng đánh lên khối Trầm Ngân, bản thân cũng sản sinh một loại câu thông kỳ diệu, đồng thời cùng khối Trầm Ngân kia, bất tri bất giác biến hóa.

Vì lẽ đó, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ngay, Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy ở trên đôi tay của Đường Vũ Lân, thể tích cũng lặng lẽ thu nhỏ lại. Mỗi một lần nện kích, đều sẽ nhỏ đi lại một chút, ánh sáng ở mặt trên cũng càng mạnh hơn một chút.

Hồn lực tiêu hao quá nhanh, từ sau khi Linh Đoán bắt đầu chỉ mới ngắn ngắn 10 phút trôi qua, hồn lực của Đường Vũ Lân cũng đã tiếp cận tới đáy, không có hồn lực làm cầu nối, Linh Đoán của hắn sẽ không có cách nào tiếp tục nữa. Câu thông trước đó phi thường thông thuận, chỉ khi nào linh lực gián đoạn, câu thông mới gián đoạn. Một khi Linh Đoán thất bại, khối Trầm Ngân này sẽ biến thành phế phẩm, khi đó, vì đã nắm giữ linh tính nên sẽ sinh ra oán niệm nhất định, do đó dẫn tới phản phệ lại Đoán Tạo Sư.

Dù cho là tứ hoàn Hồn Sư, chịu đựng một lần phản phệ như thế, cũng phải mất thời gian rất lâu không cách nào khôi phục lại như cũ, chớ nói chi là Đường Vũ Lân mới chỉ có nhị hoàn tu vi. Chắc chắn một khi xảy ra hắn sẽ không cách nào tránh khỏi trọng thương.

Làm sao bây giờ?

Hồn lực đã tiếp cận khô cạn, vậy mà Linh Đoán còn chưa hoàn thành, khối Trầm Ngân này đã bắt đầu nắm giữ hơi thở sự sống, lại như là chính mình dựng dục ra một tiểu sinh mệnh, nó còn cần có thêm sức sống để hoàn thành tuần hoàn, xây dựng cơ thể sống của bản thân.

Không thể gián đoạn, dù như thế nào cũng không thể gián đoạn.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đột nhiên làm ra một hành động kinh người.

Hắn đột nhiên đưa chuy qua tay trái, lấy tay trái nắm chặt cả hai thanh Trầm Ngân Chuy tiếp tục duy trì nện kích, mà tay phải thì lại trực tiếp đặt lên trên khối Trầm Ngân.

"Xoạt!" Khói trắng bốc lên, bàn tay Đường Vũ Lân kịch liệt run rẩy một thoáng, dù gì thì nhiệt độ cũng vô cùng cao đó! Nếu như là người bình thường, chỉ cần đụng chạm một thoáng như thế, nhiệt độ cao hơn ngàn độ có thể lập tức hòa tan lấy thân thể hắn.

Nhưng Đường Vũ Lân thì lại không, bàn tay của hắn chỉ xuất hiện khói trắng bốc lên, cùng lúc đó, Lam Ngân Thảo cấp tốc rút đi, thay vào đó, là một vòng Hồn Hoàn vàng kim cùng với Kim Lân trên cánh tay phải cũng xuất hiện.

"AAAA!" Hắn hét lớn một tiếng, trên trán đã tràn đầy mồ hôi, đau đớn kịch liệt, hồn lực tiêu hao hầu như không còn gây ra cảm giác suy yếu, nhưng tựa hồ nhờ tiếng hét này mà hắn có thể tiếp tục chống trụ.

Câu thông tiếp tục, thế nhưng, thay thế cho hồn lực chính là huyết mạch lực của hắn.

Theo tiếng gào to của hắn, quần áo trên người đột nhiên nổ tung, lộ ra toàn bộ thân thể. Tất cả mọi người đều có thể thấy rõ ràng, vảy hình thoi màu vàng bao phủ dày đặc trên cánh tay phải của hắn, tiếp tục lan tràn đến vai cùng ngực phải. Những vảy này được Hoàng Kim Long Thể gia trì, tất cả đều phóng thích hào quang óng ánh.

Kim Lân trên tay phải của Đường Vũ Lân tỏa ra một lớp sương mù màu vàng tươi, bao phủ toàn bộ khối Trầm Ngân này, đồng thời hắn vẫn tiếp tục đi xung quanh nó, song chùy trên tay trái không ngừng đánh vào mặt bên của Trầm Ngân.

Chương 283: Linh Đoán thành công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ở trong chớp mắt đó, khi huyết mạch lực thay thế cho hồn lực, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được sức sống của Trầm Ngân có vẻ muốn tán loạn. Khoảng khắc ấy cả trái tim của hắn cũng như muốn nhảy lên cổ rồi…

Thế nhưng, trong nháy mắt khi tay phải hắn đặt lên, trước khi Kim Lân xuất hiện, tiên huyết của hắn ở trong thiêu đốt chảy ra. Kỳ dị chính là, huyết dịch này dường như niêm phong lại sức sống của Trầm Ngân, ổn định lại phần sức sống đã cận kề tán loạn.

Đường Vũ Lân huyết mạch lực chen chúc tràn ra, hào quang bạc của Trầm Ngân nhất thời có thêm một tầng kim quang nhàn nhạt, còn có một ít khí huyết màu đỏ lượn lờ.

Lấy khí huyết thay hồn lực?

Sử Lai Khắc tam lão hai mặt nhìn nhau, trong mắt chỉ còn dư lại chấn động.

Đường Vũ Lân hai con mắt sáng sủa, thật sự có thể, huyết mạch lực của mình thật sự có thể thay thế hồn lực để tiến hành Linh Đoán Tạo. Nếu như không phải là bởi vì chưa quen thuộc, thời điểm lúc trước ngay lập tức phóng thích Kim Lân, hắn lòng bàn tay của mình cũng sẽ không bị phỏng nữa cơ!

Khí huyết tuôn ra, Hoàng Kim Long Thể bùng nổ ra huyết mạch lực mạnh mẽ, khiến huyết dịch trong cơ thể Đường Vũ Lân ào ào lưu động, truyền vào bên trong Trầm Ngân. Trầm Ngân biến hóa càng lúc càng hiện ra rõ rệt

hơn. Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy trong tay Đường Vũ Lân bằng tốc độ kinh người thu nhỏ lại, nhưng kỳ dị chính là, thời điểm khi nó lần thứ hai đánh lên trên khối Trầm Ngân này, khối Trầm Ngân lại xuất hiện hiệu quả phân giải. Mỗi một chuy nện xuống, tựa hồ cũng sẽ dính chặt lấy một phần Trầm Ngân, hấp thu chúng vào trong Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến Đường Vũ Lân cũng không dự liệu được, nhưng hắn hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục mà thôi. Bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, từ trong Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy của mình truyền đến sóng sinh mệnh và tiếng reo cực kỳ sung sướng. Cảm giác huyết thống liên kết, khiến hắn đối với Linh Đoán Tạo có cảm giác càng thêm rõ ràng hơn.

Huyết tế, căn bản sẽ xảy ra tình huống như vậy. Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy của hắn vốn là cực phẩm, lại trải qua huyết tế. Trong quá trình Linh Đoán lần đầu tiên này, hắn lại truyền vào khí huyết của mình để duy trì Linh Đoán Tạo. Tất cả những điều này dẫn đến Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy cũng theo đó mà phát sinh dị biến.

Thể tích Trầm Ngân trên Đoán Tạo Đài càng ngày càng nhỏ, tay phải của Đường Vũ Lân cũng không ngừng hướng xuống phía dưới. Mà mặt ngoài của cặp Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy lại có thêm một tầng kim quang nhàn nhạt. Cùng lúc đó, vân văn cũng xuất hiện biến hóa, giương nanh múa vuốt, phảng phất có long hình hoa văn hiện lên bên trên.

Khí huyết tiêu hao cũng rất nhanh, không chậm hơn tiêu hao của hồn lực trước đó bao nhiêu, cảm giác suy yếu mãnh liệt không ngừng trùng kích cả người Đường Vũ Lân.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì. Hắn tin tưởng, dù như thế nào, chính mình cũng có thể sáng tạo ra kỳ tích.

"Leng keng, leng keng, leng keng!" Từng tiếng đánh lanh lảnh lần lượt va chạm vào khối kim loại, tạo thành một nhịp điệu kỳ diệu vang vọng khắp cả căn phòng.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người đều đứng lặng tại chỗ chờ đợi kỳ tích sắp đến.

Hào quang màu bạc sáng chói đã càng ngày càng yếu đi, nhưng kim quang nhàn nhạt vẫn lượn lờ quanh song chùy của Đường Vũ Lân.

Rốt cục, khối Trầm Ngân này bị hấp thu chỉ còn dư lại một điểm cuối cùng, Đường Vũ Lân chấn động toàn thân, "Oa" một tiếng, phụn ra một ngụm tiên huyết, vừa vặn rơi vào trên một tầng Trầm Ngân cuối cùng này.

Tay phải đồng thời rút về, song chùy nắm chắc, hung hãn đập xuống.

"Oanh —— "

Một đạo quang diễm màu vàng trong nháy mắt phóng lên trời, bay cao đến tận 5 thước có dư. Càng kỳ dị chính là, có một tiếng long ngâm vang lên theo. Ở bên trong quang diễm màu vàng này, dường như có một con Kim Long đang bay lượn. Kim quang chói mắt, tràn ngập gợn sóng của hơi thở sự sống, làm cho người ta rơi vào trong một loại cảm thụ khó có thể hình dung. Đây rõ ràng chính là một thực thể sống, đang vì sự tồn tại của chính mình mà vui sướng, vì sự xuất hiện của chính mình mà hoan hô.

Sinh ra rồi!

Thiên Đoán Hữu Linh, Vạn Đoán Sinh Linh. Linh Đoán Tạo!

Quang diễm màu vàng kéo dài tận mười mấy giây mới dần dần suy yếu bớt, hai con mắt Đường Vũ Lân gắt gao nhìn chăm chú trên Đoán Tạo Chuy trong tay mình. Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy toàn thân đều đã biến thành màu vàng nhạt, hết thảy vân văn đều biến mất, thay vào đó là Kim Long hoa văn như ẩn như hiện, không còn là cảm giác liên kết huyết thống, mà là cảm giác liền thành một khối. Chỉ thấy kim quang trên tay Đường Vũ Lân lóe lên, hai thanh Đoán Tạo Chuy này cũng đã lặng lẽ dung nhập vào trong lòng bàn tay hắn biến mất. Không sai, là hòa vào lòng bàn tay, mà không phải là biến mất ở trong Hồn Đạo Khí trữ vật.

Linh Đoán Tạo, lấy sinh mệnh liên kết!

Một khi đạt đến Linh Đoán Tạo cảnh giới, kim loại có sự sống, tất nhiên sẽ cùng người giao cho nó sinh mệnh hòa làm một thể. Đây cũng là lý do tại sao Linh Đoán Tạo lại quý giá đến như vậy.

Nếu như một người muốn thu được một khối Linh Đoán kim loại, như vậy, bản thân hắn phải phụ trợ bên người Đoán Tạo Sư. Thời khắc đoán tạo tiến vào quá trình Linh Đoán Tạo, cần không ngừng nhỏ vào tiên huyết của

mình để phụ trợ Linh Đoán, cùng tiến hành sinh mệnh câu thông. Chỉ có như vậy, khi đoán tạo hoàn thành, mới có thể triệt để cùng nó dung hợp, để nó trở thành một phần của thân thể.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao thời điểm Vũ Trường Không sử dụng Đấu Khải, Đấu Khải lại trực tiếp từ bên trong thân thể của hắn xuất hiện. Vạn Đoán Sinh Linh, tâm thần liên kết. Kim loại trở thành một phần của thân thể, vì thế Đấu Khải cũng như Võ Hồn vậy, là sự thăng hoa của năng lực cơ thể. Chỉ có như vậy, mới thật sự là một Đấu Khải mạnh mẽ, mới là một phần của Võ Hồn.

Nhất Tự Đấu Khải uy lực cố nhiên không tồi, nhưng cũng rất thông thường. Thế nhưng, chỉ khi đạt đến cảnh giới Nhị Tự Đấu Khải, Linh Đoán Tạo chân chính cùng bản thể dung hợp, đây mới thực sự là Đấu Khải, mới chân chính có tác dụng tăng cường, bởi vì thứ nó tăng cường chính là bản thân mình, là một phần của Võ Hồn.

Linh Đoán Tạo tiến hóa, chính là Hồn Đoán Tạo, nhưng Thiên Đoán Tạo lại không có cách nào tiến hóa thành Linh Đoán. Đây chính là sự khác nhau của Nhất Tự Đấu Khải cùng Nhị Tự Đấu Khải.

Chỉ có đạt đến Nhị Tự Đấu Khải cảnh giới, mới chân chính nắm giữ khả năng vô hạn của Đấu Khải Sư.

Đoán Tạo Chuy hòa vào trong cơ thể, thân thể của Đường Vũ Lân cũng theo đó mất đi khả năng chống đỡ, ngã thẳng xuống mặt đất.

Tạ Giải tốc độ nhanh nhất, lướt một bước dài đã đến sau lưng Đường Vũ Lân, ôm chặt lấy hắn. Lúc này Đường Vũ Lân mặt đã vàng như giấy, hô hấp yếu ớt.

Hồn lực suy kiệt, khí huyết tiêu hao rất lớn, khiến cho hắn rơi vào trong hôn mê sâu.

Thái Lão cùng Trọc Thế hai mặt nhìn nhau.

"Hắn…hắn thành công?"

Trọc Thế ánh mắt cũng có chút dại ra, thành công! Thành công hoàn thành Linh Đoán Tạo. 13 tuổi Linh Đoán Sư, bậc thầy Đoán Tạo Sư cấp 5. Cũng

có thể gọi là Đoán Tạo Đại Tông Sư!

Cái này đâu chỉ là quái vật? Loại nhân tài đặc thù này, dù cho là Sử Lai Khắc học viện cũng sẽ đổ xô tới. Đây chính là tồn tại có thể trở thành Thần Tượng trong tương lai đấy!

Ở toàn bộ đại lục, hiện nay cũng chỉ có một vị Thần Tượng. Đây cũng là lý do tại sao, dù cho là trong Sử Lai Khắc học viện, đỉnh cấp Đấu Khải Sư đại đa số cũng chỉ là Tam Tự. Bởi vì, không có Thần Tượng, sẽ không có Tứ Tự Đấu Khải.

Nếu như, Sử Lai Khắc học viện có thể có một vị Thần Tượng thuộc về mình; hết thảy Tam Tự Đấu Khải Sư đều theo đó thăng cấp lên Tứ Tự...

Trọc Thế nuốt một hớp nước miếng, hắn nhanh chân đến trước mặt Đường Vũ Lân, đem hắn từ trong lồng ngực Tạ Giải ôm lên.

Đường Vũ Lân cả người đã hoàn toàn rơi vào trong hôn mê, mặt vàng như giấy, hồn lực, khí huyết song song suy yếu, hai con mắt đóng chặt.

Tạ Giải ngẩng đầu nhìn hướng về Trọc Thế, "Sư tổ, chúng con hiện tại xem như là hoàn toàn thông qua sát hạch chứ?"

Trọc Thế gật gù, sau đó hai mắt của hắn liền sáng lên, ánh sáng khác nào sao trời lung linh từ trong mắt hắn tuôn ra, Tạ Giải cũng đã bị một đoàn hồng quang bao lấy đưa sang một bên.

Từ trên người hắn phóng thích ra hồng quang, nhìn qua như thực chất, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, tràn ngập hung lệ khí. Hồng quang vừa xuất hiện đã đem lại cảm giác áp bách mạnh mẽ đối với mọi người ở đây.

Hồng quang vờn quanh cơ thể Đường Vũ Lân, bao trùm toàn bộ thân thể của hắn, để hắn trôi nổi giữa không trung.

Trọc Thế trong mắt hồng quang đại thịnh, mơ hồ có tiếng long ngâm từ trong xích quang quanh người hắn phóng ra. Hồng quang lượn lờ, tiếng long ngâm dần dần rõ ràng, mà thân thể Đường Vũ Lân trôi nổi ở nơi đó cũng dần dần xuất hiện biến hóa.

Tựa hồ là do xích quang kích thích, mặt ngoài thân thể hắn tái hiện lại

hoàng kim hoa văn lúc trước. Chỉ là so với lúc trước có vẻ nhạt đi rất nhiều. Nhưng kỳ dị chính là, những hoàng kim hoa văn này tựa hồ đang hấp thu hào quang màu đỏ thẫm chung quanh, dung nhập vào bên trong cơ thể của Vũ Lân.

"Ồ." Trọc Thế khẽ ồ lên một tiếng, nhưng vẫn không ngừng truyền hồng quang. Hào quang màu đỏ cường thịnh trong không khí lưu chuyển, mỗi một ánh hào quang đều trở nên dị thường rõ ràng.

Hồng quang từ đầu tới cuối đều duy trì trạng thái ngưng tụ, nếu như không phải hoa văn màu vàng trên người Đường Vũ Lân phát sáng, thậm chí sẽ không nhìn thấy dáng vẻ của hắn ở trong đó.

Thái Lão chậm rãi đi tới trước mặt Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt lúc này đã nắm chặt song quyền từ lâu, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn Đường Vũ Lân bên trong ánh hồng quang, thậm chí đối với Thái Lão đến cũng đều không có bất kỳ phản ứng nào.

"Đừng tưởng rằng hiện tại qua ải là các ngươi có thể nhất lao vĩnh dật. Trước 20 tuổi không thể trở thành Đấu Khải Sư, các ngươi cũng đừng mong tiến vào nội viện. Hừ!" Nói xong câu đó, Thái Lão xoay người rời đi.

Cổ Nguyệt đối với lời bà ta nói mắt điếc tai ngơ, chỉ đứng ở nơi đó nhìn Đường Vũ Lân, ánh mắt nàng có chút phức tạp, càng nhiều hơn chính là đau lòng.

Ánh mắt Lý lão rơi vào trên người ba người, cuối cùng dừng lại trên người Hứa Tiểu Ngôn. Trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, hai tay chắp sau lưng, cũng nhanh chân rời đi.

Chương 284: Tông Tượng cấp Đoán Tạo Sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hấp thu hào quang đỏ thắm này càng nhiều, hoa văn màu vàng trên người Đường Vũ Lân cũng một lần nữa càng hiện rõ hơn. Dần dần, Kim Lân cũng hiện ra, mơ hồ có thể cảm giác được khí huyết của hắn lại khôi phục cường thịnh.

Ánh mắt thu lại, Trọc Thế chỉ tay ra, thân thể Đường Vũ Lân chậm rãi rơi xuống mặt đất, mảng xích ngọc này bị Trọc Thế thu hồi tựa như cá voi hút nước. Thời khắc mảng hồng quang này sắp thoát ly khỏi cơ thể Đường Vũ Lân, một màn kỳ dị xuất hiện, hoa văn trên người Đường Vũ Lân phát sinh một tiếng long ngâm trầm thấp, kéo lấy mảng hào quang này không cho rời đi.

Vẻ mặt Trọc Thế nhất thời trở nên quái lạ hơn, tay phải vung lên, một ánh hào quang lóe qua, chặt đứt một điểm hồng mang còn lại không nhiều, thu hồi lại phần lớn, chỉ còn lại một ít ở mặt ngoài thân thể Đường Vũ Lân. Lần này tất cả mọi người đều thấy rõ, hoa văn hình lưới trên người Đường Vũ Lân đem hồng quang này hấp thu, sau đó thông qua mặt da hút vào trong thể nội.

Chuyện này...

Tạ Giải bọn họ không hiểu đây là tình huống thế nào, nhưng Thẩm Dập lại có thể hiểu được! Nàng rất rõ ràng, đây là nuốt chửng. Hồng quang này là hồn lực của Trọc Thế. Với tu vi của lão sư, linh hồn lực cô đọng cỡ nào có thể tưởng tượng được, nhưng lại bị một tên tiểu tử bất quá nhị hoàn thôn phệ hồn lực, điều này có ý vị gì? Mang ý nghĩa hồn lực hoặc là Võ Hồn của Đường Vũ Lân ở phương diện nào đó khắc chế lão sư.

Nhưng mà làm sao có thể có chuyện đó được! Phải biết, Võ Hồn của lão sư chính là Xích Ngọc Long, tuyệt đối là siêu cấp Võ Hồn, nắm giữ chân long huyết thống, cũng không phải là loại á long chủng bình thường.

Trọc Thế cong ngón tay búng một cái, một tia ánh sáng đỏ rơi vào trên trán Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái không nói nên lời, cảm giác này đã rất lâu chưa từng có. Sự suy yếu lúc trước đã biến mất, khí huyết trong cơ thể tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng hồn lực đã hồi lại trạng thái đỉnh phong, có thể thuận lợi vận chuyển, tự điều trị, giúp khí huyết chậm rãi khôi phục.

Vươn mình ngồi dậy, hắn sờ sờ đầu của mình, nhìn qua sắc mặt của hắn vẫn như trước có chút tái nhợt. Dù sao lúc trước tiêu hao tinh huyết để tiến hành Linh Đoán Tạo, cuối cùng cũng coi như là thành công.

"Sư tổ." Nhìn Trọc Thế, Đường Vũ Lân vội vàng đứng lên, hướng về hắn hành lễ.

Trọc Thế sắc mặt bình tĩnh nói: "Mấy người các ngươi, tất cả đi theo ta đi." Nói xong, hắn xoay người nhanh chân bước đi.

Cổ Nguyệt nhanh chóng chạy đến bên người Đường Vũ Lân, đỡ hắn lên, thấp giọng hỏi: "Ngươi thế nào rồi?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, ta không có chuyện gì."

Cổ Nguyệt thở dài một hơi, "Tại sao phải làm như vậy? Ngươi có biết ngươi vừa nãy rất nguy hiểm hay không. Nếu như tiêu hao nghiêm trọng hơn một chút, sẽ thương tổn tới bản nguyên đó!"

Đường Vũ Lân chỉ cười cười, nhưng không nói gì.

Bốn người được Trọc Thế cùng Thẩm Dập dẫn dắt, đi ra khỏi chủ giáo học lâu. Trọc Thế nhìn qua đi rất chậm, nhưng bốn người bọn họ lại phải đề tụ hồn lực nhanh chóng chạy theo mới có thể đuổi kịp.

Đây là muốn đi đâu? Đường Vũ Lân chạy ở phía trước nhất, trong đầu hắn lúc này vẫn còn lâng lâng dư vị của Linh Đoán khi nãy.

Lần này cũng có thể nói là nhân họa đắc phúc. Nguyên bản hắn vốn định đợi sau khi đạt đến cấp 30 mới sẽ xung kích Linh Đoán Tạo. Nhưng lại không nghĩ tới, nhân cơ hội lần này, lại có thể thật sự hoàn thành. Khối Trầm Ngân được Linh Đoán thành công, nhưng bởi vì Đoán Tạo Chuy của mình cũng là Trầm Ngân, đồng thời từng có huyết tế, vì vậy khi đoán tạo, khối Trầm Ngân này ngược lại bị Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy của mình hấp thu. Nhìn vào lòng bàn tay của mình, Đường Vũ Lân có thể cảm nhận được rõ ràng huyết thống liên kết bên trong.

Bình thường mà nói, Thiên Đoán vốn không thể tiến hóa trở thành Linh Đoán, nhưng lần này lại là tình huống đặc biệt. Bởi vì nguyên nhân lúc trước Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy đã có huyết tế, đồng thời Linh Đoán Tạo lúc sau cũng do khí huyết mình dẫn dắt, mới xuất hiện chuyện Thiên Đoán Trầm Ngân Chuy có thể hấp thu chuyển hóa, tiến hóa thành Linh Đoán cấp độ.

Tuy rằng hiện tại hắn chưa có thời gian lĩnh hội tác dụng của Linh Đoán Trầm Ngân Chuy, nhưng tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều so với lúc trước. Mình giao cho nó sức sống, nó trở thành một phần tính mạng của mình. Cảm giác này đúng là quá mỹ diệu!

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm giác được, trải qua lần Linh Đoán Tạo này, hồn lực của mình có tăng lên. Huyết mạch lực cùng hồn lực của bản thân, quan hệ cũng trở nên hòa hợp hơn.

Trên thực tế, với tu vi hồn lực của hắn, theo đạo lý mà nói là không thể hoàn thành Linh Đoán Tạo. Cuối cùng có thể hoàn thành, hoàn toàn là nhờ huyết mạch lực chống đỡ ở phần sau.

Như thế xem ra, huyết mạch lực, hoặc có thể nói là loại năng lượng đặc thù của Kim Long Vương ẩn chứa trong huyết mạch, cũng là một loại năng lượng tương đương với hồn lực. Dưới sự phụ trợ của Huyết Thống Hồn Hoàn vàng kim, đồng thời ở trong trạng thái Hoàng Kim Long Thể, mình hoàn toàn có thể chủ động vận dụng loại năng lượng này để tăng cường sức chiến đấu của bản thân.

Vì lẽ đó, nhìn qua mình chỉ mới nhị hoàn, nhưng thêm vào Huyết Thống

Hồn Hoàn này, kỳ thực cũng là tam hoàn mới đúng.

Linh Đoán đồng thời cũng cần niềm tin chấp nhất, vừa vặn chính là được niềm tin ủng hộ, mình mới có thể cuối cùng thành công. Mà lần Linh Đoán Tạo đầu tiên đối với Đoán Tạo Sư mà nói là trọng yếu nhất. Sau khi có kinh nghiệm lần này, tương lai lại tiến hành Linh Đoán Tạo sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cũng sẽ không xuất hiện nguy cơ thất bại cao như vậy.

Đương nhiên, Đường Vũ Lân có lẽ không nên tiếp tục thử nghiệm Linh Đoán Tạo, trước khi đạt được tu vi tam hoàn, vẫn không nên thử là tốt hơn! Tu vi không đủ thực sự là quá thống khổ. Giống như Cổ Nguyệt từng nói, cũng không phải mỗi lần vận may đều tốt như vậy. Vạn nhất tiêu hao quá độ, không cách nào khôi phục, vậy coi như phiền phức to.

Thế nhưng, Linh Đoán Tạo thành công, cũng mang ý nghĩa mình rốt cục tiến vào một tầng thứ khác của nghề Đoán Tạo Sư. Tông Tượng cấp Đoán Tạo Sư!

Đường Vũ Lân trong lòng có chút tự hào, 13 tuổi Tông Tượng cấp Đoán Tạo Sư, người có tu vi thấp nhất trong lịch sử hoàn thành Linh Đoán Đoán Tạo Sư. Kỷ lục này hẳn là đều là do mình sáng tạo ra.

Hắn tin tưởng không ai khác có thể hoàn thành điểm này.

Bọn họ lao nhanh trong thành Sử Lai Khắc, rốt cục, Trọc Thế ở phía trước cũng chậm lại. Từ rất xa, bọn họ nhìn thấy một bóng người.

Một nhân ảnh tuyệt thế mà đơn độc, một bóng người bọn họ đã cực kỳ quen thuộc.

Hắn quỳ ở đó, nhưng sống lưng vẫn như cũ ưỡn lên đến mức thẳng tắp, mái tóc dài màu xanh lam rối tung ở sau lưng, tựa như một pho tượng sống vậy.

"Vũ lão sư?" Đường Vũ Lân kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng nhanh chóng chạy tới.

Đúng, quỳ ở đó, quỳ gối trước đại môn kia, chính là lão sư của bọn, Bạch Y Lam Kiếm, Thiên Băng Tuyết Hàn, Vũ Trường Không.

Nghe được tiếng nói của hắn, Vũ Trường Không nghiêng đầu lại, nhìn thấy

Đường Vũ Lân bốn người hướng về mình chạy tới, đồng thời, hắn cũng nhìn thấy thân hình cao lớn đang đi cùng Thẩm Dập; nhìn qua khác nào một ngọn núi cao nguy nga hùng vĩ, Trọc Thế.

Nhìn thấy Trọc Thế, thân thể của hắn rõ ràng rung rung. Hắn bình thường lạnh lẽo như vậy, nhưng vào đúng lúc này, trong ánh mắt lại hiện ra một tâm tình cực kỳ phức tạp.

Không đợi Đường Vũ Lân bọn họ đi tới gần, hắn cũng đã hướng về Trọc Thế lạy xuống.

Lấy đầu chạm đất mà không nổi.

Đường Vũ Lân bốn người chạy đến bên cạnh hắn. Nhìn Vũ Trường Không như vậy, trong lòng hắn hơi động, đi tới sau lưng Vũ Trường Không, cũng quỳ xuống, hướng về Trọc Thế lạy xuống. Tuy rằng hắn không biết phát sinh chuyện gì, nhưng hắn tin tưởng, làm như thế nhất định là chính xác.

Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngộn đồng dạng tâm ý tương thông, đi theo bên người Đường Vũ Lân quỳ gối xuống. Chỉ có Cổ Nguyệt, nàng ở phía sau Đường Vũ Lân, không hề quỳ xuống, nhưng cũng ngồi xuống, ngồi bên cạnh Đường Vũ Lân.

Bước chân Trọc Thế tựa hồ có chút rối loạn, không còn là long hành hổ bộ như trước. Nhưng biểu hiện trên mặt hắn vẫn như trước lạnh lẽo cứng rắn. Nhanh chân đến trước mặt Vũ Trường Không.

"Lên."

"Đa tạ lão sư." Vũ Trường Không ngẩng đầu lên, ở nơi sâu xa trong đáy mắt hắn, là vẻ vui mừng.

"Ta không phải là lão sư của ngươi. Ta không có đồ đệ lợi hại như ngươi!" Trọc Thế lạnh lùng nói.

Vũ Trường Không cúi đầu không nói. Nhưng Trọc Thế nói câu tiếp theo lại làm hắn vui mừng không thôi.

"Mấy tên đồ tôn này, ta nhận!"

Lời này vừa nói ra, Vũ Trường Không nhất thời cực kỳ ngạc nhiên mừng rỡ, lần thứ hai lạy xuống, "Đa tạ Lão sư."

Hắn hiểu rất rõ vị lão sư này của mình. Tính cách quật cường, kiên cường, quyết không thỏa hiệp. Hắn có thể nói ra câu nói như vậy, dù vẫn chưa tha thứ cho mình, nhưng ít nhất vẫn còn cơ hội.

Chương 285: Hải Thần Đảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không vành mắt hơi đỏ lên, không khỏi nhớ lại dáng vẻ năm đó lão sư nghiêm khắc giáo dục mình, chân tình như thân phụ. Vậy mà chính mình lại…

"Đều đến đây đi." Trọc Thế cau mày, xoay người hướng về Sử Lai Khắc học viện Nội viện đi vào.

"Lão sư." Vũ Trường Không đột nhiên kêu lên.

Trọc Thế dừng bước lại.

"Em sai rồi." Vũ Trường Không hết sức chăm chú nói ra ba chữ này.

Thân thể cao to của Trọc Thế rõ ràng cứng ngắc lại một thoáng, sau đó mới nhanh chân hướng về trong nội viện đi đến.

Vũ Trường Không lúc này mới đứng dậy, nhưng bởi vì quỳ quá lâu, thân thể có chút lảo đảo, Đường Vũ Lân vội vàng đỡ lấy hắn, đồng thời hướng về Sử Lai Khắc Nội viện tiến vào.

Đi vào Nội viện, cỏ xanh như tấm đệm, chung quanh tất cả đều là lượng lớn thảm thực vật bao trùm. Hướng về phía trước, cách đó không xa, từng pho tượng một liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Đường Vũ Lân một chút liền nhận ra, trong những pho tượng này, có bảy vị đời thứ nhất của Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ cũng đồng dạng đều là Đường Môn truyền thuyết.

Ở trước mặt bọn họ, còn có ba pho tượng khác, ba vị này đều là người trung niên, hai nam một nữ.

Biết rõ Sử Lai Khắc học viện cố sự, Đường Vũ Lân mấy người ngay lập tức liền đoán ra, mấy vị này, hẳn là những người đã sáng lập ra Sử Lai Khắc học viện. Vị ở giữa gọi là Phất Lan Đức, viện trưởng đời thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện; một vị nam tử khác được gọi là Đại Sư Ngọc Tiểu Cương, vị này chính là lão sư của Đường Môn tổ tiên Đường Tam; bên phải vị kia là Liễu Nhị Long. Ba người bọn họ năm đó được gọi là Hoàng Kim Thiết Tam Giác. Đúng là bọn họ một tay sáng lập nên Sử Lai Khắc học viện, cũng là những người đã tạo nên Sử Lai Khắc Thất Quái của Đường Tam, từ đó phát dương quang đại.

Trọc Thế đi tới trước những pho tượng, dừng bước lại, cúi người hành lễ.

Vũ Trường Không, Thẩm Dập cũng đồng dạng hành lễ. Bốn người Đường Vũ Lân theo ở phía sau không dám thất lễ, cũng đều khom mình hành lễ.

Làm xong những việc này, Trọc Thế mới mang theo bọn họ hướng về bên trái đi tới một con đường nhỏ. Lúc này Đường Vũ Lân mới phát hiện, ở mặt sau cây cối cao to kia, là một mảnh hồ màu xanh lam. Hồ nước trong suốt thấy đáy, lúc này sắc trời tuy rằng đã muộn lắm rồi, nhưng được nguyệt quang chiếu rọi xuống, mặt hồ sóng nước lấp loáng, trong suốt phản chiếu nguyệt quang. Hơi nước nhàn nhạt xen lẫn mùi thực vật thơm ngát, khiến cho người ta có cảm giác đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Nơi này thật sự quá tuyệt vời! Đường Vũ Lân một thoáng đã liền thích nơi này.

Trọc Thế vung tay lên, một tia ánh sáng đỏ bay lên, quấn lấy tất cả mọi người, Đường Vũ Lân thậm chí chỉ cảm thấy thấy hoa mắt một chút. Một khắc sau, bọn họ đã đến một nơi khác.

Đây là một cái tiểu đảo, hồ nước từ phía trước đã biến thành phía sau.

Tiểu đảo lẽ nào là Hải Thần Đảo trong truyền thuyết?

Sử Lai Khắc học viện ở trên Đấu La Đại Lục có vô số truyền thuyết, trong đó quan trọng, cũng là địa phương chủ yếu nhất, được gọi là Hải Thần Đảo.

Nó tọa lạc ở giữa Hải Thần Hồ của Sử Lai Khắc học viện. Nơi này còn có một chỗ được gọi là Hải Thần Các, chính là quyết sách thánh địa của toàn bộ Sử Lai Khắc học viện cũng như Sử Lai Khắc Thành. Có thể nói, bất kỳ quyết sách nào từ nơi này truyền đi, đều có thể khiến cả đại lục chấn động.

Đường Vũ Lân thật không nghĩ tới, chính mình nhanh như vậy đã có thể đi tới Hải Thần Đảo, chuyện này quả thật là khó mà tin nổi.

Trên Hải Thần Đảo, thảm thực vật lại càng thêm tươi tốt, làm cho người ta có cảm giác như tiến vào rừng rậm nguyên thủy. Trọc Thế mang theo bọn họ tiến vào đảo, vượt qua hai cái gò núi nhỏ, đi tới trước một căn nhà nhỏ hai tầng. Đẩy cửa mà vào, bên trong nhà gỗ ánh đèn tự động sáng lên.

Vũ Trường Không dừng bước ở trước cửa, trong mắt lộ ra ánh sáng phức tạp. Nơi này, đã từng là nhà của hắn…

"Tất cả vào đi." Trọc Thế thanh âm trầm thấp vang lên.

Vũ Trường Không hít sâu một cái, lúc này mới cúi đầu, nhanh chân đi vào. Đường Vũ Lân bốn người theo sát phía sau.

Bên trong nhà gỗ bài trí vô cùng mộc mạc, hết thảy đều làm bằng gỗ, Trọc Thế đã ở trên một cái ghế gỗ ngồi xuống.

"Thẩm Dập, ngày mai dẫn mấy tên tiểu tử này đưa tin, đăng kí. Đường Vũ Lân, thành tích nhập học điểm tuyệt đối. Những người khác thì dựa theo điểm thực mà tính toán. Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi chính là ngoại viện công đọc sinh *"

** công đọc sinh: như tác giả đã giải thích ở phía trước, là hệ vừa học vừa làm, học sinh phải tự lo về chi phí ăn ở và học phí. Ở trong Sử Lai Khắc học viện thì lại là đánh đổi bằng việc làm công.*

"Vâng." Thẩm Dập vội vàng đáp ứng một tiếng.

Trọc Thế ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhìn Vũ Trường Không nói: "Ngươi đem bọn họ đưa tới, có phải là chuẩn bị rời đi ngay?"

"Phịch!" Vũ Trường Không ngã quỵ ở trên mặt đất, "Lão sư, em không đi nữa. Dù cho chỉ là ở lại đây làm một tên tạp dịch, em cũng sẽ lưu lại, cũng

sẽ không tiếp tục rời đi. Em chỉ có một điều thỉnh cầu, xin hãy cho em chăm sóc sinh hoạt thường ngày của thầy. Em đã hiểu ra, con người không thể chỉ sống vì mình. Năm đó là em sai rồi, em đồng ý dùng hết thảy thời gian tương lai để đền bù sai lầm do em gây ra. Lão sư, thỉnh cầu ngài thu nhận…" Vừa nói, hắn lại lạy xuống.

Nếu như nói, trước khi trở lại Sử Lai Khắc học viện, trong lòng hắn vẫn còn sự quật cường, còn có chấp nhất; nhưng khi hắn về tới đây, trở lại học viện, nhìn lại tất cả mọi thứ quen thuộc, nhìn từng sợi tóc bạc tang thương của lão sư, một tia chấp nhất cuối cùng trong nội tâm của hắn cuối cùng cũng biến mất rồi.

Trọc Thế ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới Vũ Trường Không lại sẽ nói ra lời nói như vậy.

Giống như Thái lão nói như vậy, đệ tử hắn dạy ra, hắn hiểu rõ nhất. Vũ Trường Không là cô nhi, được hắn mang về trong một lần đi dạo chơi tình cờ gặp. Sau này vẫn luôn ở bên cạnh hắn. Trọc Thế một đời khổ tu, là vì theo đuổi cực hạn mà tồn tại, chỉ có vài tên đệ tử, cũng giống như con trai con gái của hắn. Mà trong những tên đệ tử này, hắn thích nhất chính là Vũ Trường Không. Bởi vì đứa nhỏ này tính cách quá giống hắn, cũng quật cường như hắn, cũng yêu thích theo đuổi cực hạn như thế…

Với tính tình quật cường như vậy của hắn, lại có thể chân tâm nhận sai, đây là điều Trọc Thế dù như thế nào cũng không nghĩ tới. Đối với Vũ Trường Không mà nói, giết hắn thì dễ, để hắn cúi đầu quá khó.

"Lão sư" Thẩm Dập ở bên cạnh đụng nhẹ vào người Trọc Thế, trong con ngươi tràn đầy vẻ cầu xin.

Trọc Thế thản nhiên nói: "Vậy thì lưu lại đi, chỗ ta còn thiếu một chân tạp dịch bưng trà rót nước dọn dẹp phòng."

Vũ Trường Không đại hỉ, "Tạ ơn lão sư."

Đường Vũ Lân mấy người bọn hắn ở phía sau lặng lẽ trao đổi ánh mắt, bọn họ đều rất tinh ý, tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng tất cả đều thông minh cực kì. Tuy rằng cũng không rõ ràng lão sư cùng sư tổ ngày trước đã xảy ra chuyện gì không vui; nhưng hiện tại xem ra, vị sư tổ này nhìn qua vô cùng uy nghiêm quật cường, trên thực tế cũng là một người mạnh miệng nhẹ dạ

mà thôi.

"Cảm tạ sư tổ." Đường Vũ Lân nháy nhỏ, bốn người cũng vội vàng cung kính nói.

Vũ Trường Không một lần nữa đứng lên, đi tới bên người Trọc Thế đứng lại. Trong đôi mắt lúc nào cũng lạnh như băng của hắn, lúc này tràn ngập thần thái. Đường Vũ Lân vẫn là lần thứ nhất thấy lão sư có vẻ phấn chấn tinh thần đến vậy.

Trọc Thế gật đầu, hướng về Đường Vũ Lân nói: "Sau này ngươi mỗi tuần tới chỗ của ta một lần, ta muốn chỉ giáo ngươi. Tình huống thân thể của ngươi có chút đặc thù. Khí huyết vô cùng dồi dào, nhưng Võ Hồn một mực lại là Lam Ngân Thảo. Thời điểm ngươi đoán tạo, ta đã cẩn thận cảm thụ qua biến hóa của thân thể ngươi. Ngươi cũng không phải Song Sinh Võ Hồn, Hồn Hoàn màu vàng kim kia lại dường như là huyết thống sức mạnh, lấy một loại phương thức đặc thù mà tồn tại. Ta thấy sức mạnh này của ngươi cùng ta có chút đồng nguyên, chờ ngươi yên ổn, từ tuần sau mỗi ngày nghỉ phải đến tìm ta. Có thời gian ta sẽ giúp ngươi kiểm tra thân thể một chút."

"Vâng, cảm tạ sư tổ." Đường Vũ Lân vui mừng khôn xiết, hắn làm sao không nhìn ra, vị sư tổ này của mình ở trong Sử Lai Khắc học viện có địa vị vô cùng quan trọng.

Trọc Thế nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt, "Các ngươi cũng phải cố gắng nỗ lực hơn. Điều vừa rồi Thái lão nói, đúng là quy định của học viện. Bởi vì các ngươi đến muộn buổi sát hạch, chỉ có thể dùng thân phận công đọc sinh học tập ở Ngoại viện, tương lai muốn đi vào Nội viện, chỉ có một loại tình huống, chính là các ngươi ở thời điểm 20 tuổi, có thể trở thành ít nhất là Nhất Tự Đấu Khải Sư. Các ngươi còn có thời gian 6 năm tới, con đường phải đi còn rất dài. Đêm nay đều ở lại chỗ này nghỉ ngơi đi. Sáng mai, Thẩm Dập sẽ mang bọn ngươi đi làm thủ tục nhập học."

"Vâng, cảm tạ sư tổ."

Rất rõ ràng, người Trọc Thế coi trọng nhất chính là Đường Vũ Lân. Điều này làm cho Tạ Giải bọn họ cũng có chút ước ao; nhưng dù như thế nào, bọn họ hiện tại đã thành công tiến vào Sử Lai Khắc học viện. Có thể trở

thành một thành viên của Sử Lai Khắc học viên, đã đủ để cho bọn họ kiêu ngạo.

20 tuổi trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì, đầu tiên bọn họ cần phải trong tương lai 6 năm tới tu luyện tới cấp độ ngũ hoàn Hồn Vương mới được, đó là điều kiện cần của Nhất Tự Đấu Khải Sư.

Trọc Thế đứng lên, xoay người hướng về phía cầu thang đi đến, Thẩm Dập hướng về Vũ Trường Không liếc mắt ra hiệu, Vũ Trường Không làm sao không hiểu, vội vàng chạy qua đỡ Trọc Thế, bồi tiếp lão sư đi lên lầu.

Trọc Thế cũng không hề tránh cánh tay của hắn, tùy ý hắn đỡ mình. Đối với thầy trò nhiều năm không gặp nhau, vào đúng lúc này, mọi khúc mắc dường như lặng yên được tháo gỡ.

Nhìn sư tổ cùng lão sư đi rồi, Hứa Tiểu Ngôn tiến đến bên người Thẩm Dập, "Sư thúc, lão sư cùng sư tổ là xảy ra chuyện gì? Có phải là trước đây đã xảy ra rất nhiều chuyện? "

Thẩm Dập liếc nàng một chút, nói: "Chỉ là xung đột về một ít lý niệm mà thôi. Nói theo một ý nghĩa nào đó, lão sư của các ngươi cũng không sai. Thế nhưng, sư tổ các ngươi cũng không sai. Hết thảy đều là ma xui quỷ khiến tạo thành. Bây giờ được giải tỏa, tất cả đều ổn rồi. Đi thôi, ta dẫn mấy tên tiểu tử các ngươi đi nghỉ ngơi. Các ngươi có biết, coi như là Nội viện đệ tử, cũng không có mấy người có tư cách lên Hải Thần Đảo đâu. Đây chính là tạo hóa của các ngươi."

Chương 286: Đấu Khải mong muốn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập tâm tình rõ ràng tốt vô cùng, Vũ Trường Không cùng Trọc Thế hóa giải mâu thuẫn, người vui vẻ nhất chính là nàng.

"Bất quá, Cổ Nguyệt, ta nhất định phải nhắc nhở ngươi một chút. Tính cách của ngươi phải chú ý, quá cứng thì dễ gãy, đặc biệt là ở học viện. Học viện có rất nhiều tiền bối đã từng uy chấn đại lục, ở trước mặt bọn họ, chúng ta đều chỉ là tồn tại nhỏ bé, phải biết tôn trọng trưởng giả. Bằng không, thời gian ngươi ở đây sẽ không dài, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến các bạn của ngươi, hiểu chưa?"

Cổ Nguyệt gật gù, không hề hé răng.

Đường Vũ Lân kéo tay của nàng, "Cổ Nguyệt, sư thúc nói đúng. Ngày hôm nay ngươi quá kích động. Kỳ thực, Thái lão ở cửa thứ tư chủ yếu là muốn thử sức mạnh của ta, ta cũng không có bị thương. Sư thúc, sau này có thể làm phiền ngài hay không, dẫn chúng em đi gặp Thái lão nhận sai."

Thẩm Dập hơi kinh ngạc nhìn hắn, tên tiểu tử này, tâm chí cũng quá thành thục.

Nàng cũng không biết, Đường Vũ Lân từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu học tập đoán tạo; giáo dục của phụ thân dành cho hắn cũng đem lại tác dụng rất trọng yếu. Theo tuổi tác tăng lên, những năm gần đây lại tự mình ở bên ngoài học tập, so với hài tử cùng lứa đúng là phải thành thục hơn nhiều lắm. Huống chi hắn là Linh Ban đội trưởng, bình thường phải cân nhắc tính toán cho toàn đội. Một cách tự nhiên đã có một chút khí chất lãnh tụ. Ở trong đoàn thể nhỏ này của bọn hắn, ba người kia đều rất phục hắn, cũng là

bởi vì điểm này.

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, mân mê miệng nhỏ, hiển nhiên là có chút không muốn.

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, "Ta biết ngươi là vì tốt cho ta. Thế nhưng, Cổ Nguyệt, chúng ta là một đội. Bất luận người nào làm không khéo đều sẽ ảnh hưởng đến hết thảy đồng bọn. Cũng như ta lần này không xử lý tốt thời gian minh tưởng, mới dẫn đến việc mọi người chỉ có thể làm công đọc sinh. Không phải tùy hứng đâu, Thái lão đúng là yêu thích thiên phú của ngươi, mới hi vọng thu ngươi làm đệ tử. Chuyện này kỳ thực đối với ngươi mà nói là cơ hội vô cùng tốt. Trước 20 tuổi trở thành Đấu Khải Sư chắc chắn không dễ dàng. Có thể có một vị lão sư là nhân vật hàng đầu như thế, là cơ hội rất lớn của ngươi đó!"

Cổ Nguyệt ở dưới ánh mắt chấp nhất của Đường Vũ Lân nhìn chăm chú, cuối cùng cũng coi như là gật đầu một cái, thấp giọng nói: "Xin lỗi, ngày hôm nay là ta kích động. Ta nguyện ý hướng tới Thái lão nhận sai."

Nghe nàng vừa nói như thế, Đường Vũ Lân nhất thời nở nụ cười, mở hai tay ra ôm nàng, "Thế này là được rồi."

Cổ Nguyệt khuôn mặt đỏ lên, nhưng không có đẩy hắn ra.

Tạ Giải một mặt ám muội chạy lại."Thế này là được rồi." Đồng thời cũng mở hai tay ra, hướng về Cổ Nguyệt ôm lấy.

Cổ Nguyệt tung ngay một cước, "Tránh qua một bên đi!"

Tạ Giải linh hoạt né qua, tức giận: "Ngươi thật quá không công bằng. Tại sao đội trưởng lại có thể?"

Cổ Nguyệt nói chuyện tất nhiên: "Bởi vì hắn đẹp trai hơn ngươi rất nhiều lần."

"Đúng vậy, đội trưởng đẹp trai hơn ngươi." Hứa Tiểu Ngôn cũng không quên tranh thủ đâm cho hắn một đao.

Thẩm Dập mỉm cười nhìn bọn họ, nhìn dáng vẻ hiện tại của bọn họ, nàng không khỏi nhớ lại mình lúc trước. Từng có lúc, khi mới vào học viện,

nàng cũng đã từng nhảy cẫng nô đùa như thế…

"Được rồi, đều nghỉ sớm một chút đi. Ngày mai còn phải đi báo danh đấy. Công đọc sinh, lại rất không thoải mái." Ngôn từ của nàng bên trong có ẩn chứa thâm ý.

Chỗ ngủ của tòa tiểu lâu bằng gỗ này cũng không tính quá nhiều, Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải ở một gian; Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn một gian.

Bọn họ cũng không gặp được lão sư, ngày hôm nay cũng thực sự là quá mệt mỏi. Trở về phòng, ai nấy đều tự mình minh tưởng nghỉ ngơi.

Đường Vũ Lân là người cuối cùng tiến vào minh tưởng.

Ngồi ở trên giường, hắn hơi chuyển động ý nghĩ một chút, bên trong đôi tay tuôn ra hào quang màu vàng kim nhạt, Linh Đoán Trầm Ngân Chuy tùy ý xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn.

Huyết thống liên kết, cùng thân thể như một, cảm giác này thực sự là quá mỹ diệu.

Cơ Giáp cố nhiên mạnh mẽ, thế nhưng, dù là linh kiện tốt nhất của Cơ Giáp, cũng chỉ có thể là Thiên Đoán nhất phẩm, đã là Cơ Giáp đỉnh cấp. Bởi vì Linh Đoán Tạo cần Hồn Sư tự mình cùng kim loại dung hợp với nhau, Cơ Giáp khổng lồ như vậy, căn bản là không thể nào làm được.

Mộ Thần đã từng nói qua với Đường Vũ Lân, Đoán Tạo hiện tại tuy rằng nhìn qua có vẻ không trọng yếu bằng ba loại nghề nghiệp: Cơ Giáp Thiết Kế, Chế Tác cùng Duy Tu; Nhưng trên thực tế, Đoán Tạo mới là nơi khởi nguồn của Đấu Khải. Chính là bởi vì xuất hiện Linh Đoán Tạo, mới có mô hình ban đầu của Đấu Khải.

Cơ Giáp căn bản không có cách nào dung hợp, nhưng áo giáp Đấu Khải lại có thể gần như hoàn mỹ cùng Hồn Sư dung hợp lại với nhau, do đó thông qua bản thân Đấu Khải để tăng cường cho chính mình.

Đấu Khải tồn tại, giống như Hồn Sư khắc họa lên một loại trận pháp hạch tâm cho Võ Hồn của chính mình, mặc giáp cho Võ Hồn. Võ Hồn nhờ đó mà thăng hoa.

Từ sau khi Đấu Khải xuất hiện, sức chiến đấu của toàn thể nhân loại đều tăng lên tới một tầng thứ hoàn toàn mới. Thế nhưng, cũng chính là vào sau khi phát minh ra Đấu Khải, nhân loại so với Hồn Thú, mới chính thức có ưu thế áp đảo. Đây là một trong những nguyên nhân trọng yếu dẫn tới Hồn Thú hiện nay đã tiếp cận diệt tuyệt.

Ở thời điểm tổ chức Truyền Linh Tháp thành lập lúc trước, vốn là vì muốn điều hòa quan hệ giữa nhân loại và Hồn Thú. Nhờ có Truyền Linh Tháp nghiên cứu không ngừng, Hồn Linh nhân tạo xuất hiện, do đó Hồn Thú tựa hồ cũng trở nên không còn trọng yếu như xưa. Căn cứ vào tốc độ tiến bộ khoa học kỹ thuật của Truyền Linh Tháp, nhiều nhất chỉ cần thêm vài ngàn năm, bọn họ có khả năng ngay cả Thập Vạn Niên Hồn Hoàn cũng có thể sáng tạo ra.

Vì có thể tiến hành nhiều nghiên cứu hơn, có một thời kỳ, Truyền Linh Tháp đã từng bắt giết một số lượng Hồn Thú quá lớn để làm vật thí nghiệm, điều này cũng là do Liên Bang chống lưng. Do đó mới dần dần dẫn đến thế giới Hồn Thú tan vỡ.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy, mặt trên kim văn nhàn nhạt, khá giống hoa văn hình lưới vàng kim xuất hiện trên người Đường Vũ Lân lúc tu luyện. Đồng thời, trên mỗi một chuôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy còn có một con Kim Long như ẩn như hiện, tên kia cũng không phải là đồ án, mà là giống như thực thể sống, ở trên đó lượn qua lượn lại.

Đây rõ ràng là cảm giác huyết thống thăng hoa!

Linh Đoán Tạo giao cho kim loại sinh mệnh, để nó trở thành một phần của thân thể mình. Nếu như sau đó đạt đến Hồn Đoán Tạo cảnh giới, như vậy, nó sẽ trở thành một phần của Võ Hồn. Hoàn thành Hồn Đoán Tạo, tương đương với đoán tạo Võ Hồn của chính mình, xúc tiến Võ Hồn thăng hoa.

Vì lẽ đó, Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, ở toàn bộ đại lục đều là tồn tại cao cấp nhất, địa vị cực kỳ tôn quý. Bản thân địa vị thậm chí không thấp hơn Tam Tự Đấu Khải Sư. Bởi vì không có bọn họ, sẽ không có Tam Tự Đấu Khải.

Mà Thần Tượng thì sao? Cảnh giới kia lại đến mức như thế nào? Mộ Thần cũng không hề giảng giải qua cho Đường Vũ Lân, bởi vì chính hắn cũng

chưa thể đạt đến cấp bậc kia, cũng là mục tiêu nỗ lực suốt đời của hắn.

Bước vào được cảnh giới Linh Đoán Tạo này, mang ý nghĩa, chính mình đang làm công tác chuẩn bị cho một tương lai có thể nắm giữ Đấu Khải. Nhất Tự Đấu Khải cũng không phải thứ Đường Vũ Lân muốn đoán tạo, hắn rất hi vọng mình có thể đoán tạo ra chính là Nhị Tự Đấu Khải.

Bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được, quan hệ giữa Đấu Khải và đẳng cấp hồn lực của Hồn Sư, dường như cũng không phải tuyệt đối. Cũng giống như thời điểm mình tiến hành Linh Đoán Tạo vậy, cũng đã đạt đến tu vi cần thiết đâu.

Tứ hoàn tu vi mới có thể thử xung kích Linh Đoán Tạo, đây là tình huống tiêu chuẩn, bởi vì tứ hoàn hồn lực mới có thể chống đỡ đủ thời gian để giao cho kim loại sinh mệnh mới.

Mà chính mình mới nhị hoàn đã có thể hoàn thành điểm này, bởi vì bản thân mình trời sinh thần lực, tố chất thân thể vượt xa người thường, đồng thời cũng có lý giải càng sâu sắc đối với kim loại, hơn nữa còn có Huyết Thống Hồn Hoàn tồn tại.

Đã như vậy, thời điểm tương lai khi mình trở thành Đấu Khải Sư, có thể cũng xuất hiện tình huống yêu cầu tu vi hạ thấp xuống hay không? Chí ít, cũng không phải là không thể thử nghiệm.

Đấu Khải cũng không yêu cầu phải chế tác một bộ đầy đủ ngay lập tức, mà là phải hoàn thành từng cái, từng cái linh kiện một. Chính mình có thể từ linh kiện đơn giản nhất mà bắt đầu thử nghiệm!

Hiện tại Linh Đoán thành công, mang lại cho Đường Vũ Lân thêm sự tự tin. Hắn tin tưởng, nếu như chỉ là trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, mình tuyệt đối không cần đến 50 cấp hồn lực. Dựa vào Huyết Thống Hồn Hoàn tồn tại, có khả năng chỉ cần cấp 40 đã có thể thử xung kích. Mà hiện tại mình đã có thể Linh Đoán, tại sao lại phải đi chế tác Nhất Tự Đấu Khải nữa chứ? Chuyện này không phải là lãng phí thời gian sao? Linh Đoán Tạo mới có thể tiếp tục tiến hóa, Nhị Tự Đấu Khải, mới là mục tiêu của mình.

Đến lúc đó, mình sẽ có thể dùng hai chữ làm mệnh danh cho Đấu Khải của mình.

Chương 287: Hắc màn thầu đại bổ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đấu Khải của Vũ lão sư gọi là Thiên Băng, Thiên Băng Vũ Trường Không, vậy Đấu Khải của mình sẽ tên là gì đây? Nghĩ đến đây, Đường Vũ Lân liền không khỏi có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Đối với một ngày kia, hắn thực sự là rất chờ mong.

Không biết lúc nào đã tiến vào minh tưởng, khi hắn từ minh tưởng bên trong tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, xuyên qua khe cửa sổ chiếu thẳng vào người.

Đêm đó thời gian minh tưởng có hơi lâu, nên hắn đã bỏ lỡ mất thời gian tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Nhưng Đường Vũ Lân lại rõ ràng cảm nhận được, tốc độ tu luyện hồn lực của mình tăng lên rõ rệt so với trước đây.

"Tỉnh rồi à, đi ăn cơm thôi." Âm thành của Tạ Giải truyền tới từ bên cạnh.

Đường Vũ Lân nghi ngờ nói: "Tạ Giải, ngươi có cảm nhận được hay không?"

Tạ Giải gật gật đầu, cười nói: "Biết ngay ngươi sẽ hỏi. Ta cũng cảm giác được, Hải Thần Đảo này thật sự không phải bình thường đâu! Thiên địa linh khí trên đảo rõ ràng so với ngoại giới nồng đậm hơn nhiều, chẳng trách Sử Lai Khắc học viện có thể đào tạo ra được nhiều cường giả như vậy. Chuyện này rõ ràng cùng Hải Thần Đảo nhất định có quan hệ trực tiếp, nếu vẫn có thể tiếp tục ở đây tu luyện, tốc độ tu luyện của chúng ta nhất định sẽ tăng cao! Hay là ngươi năn nỉ sư tổ cho chúng ta ở lại nơi này luôn, thế nào?

Đường Vũ Lân tức giận: "Ở đâu ra của chùa vậy!? Sử Lai Khắc có quy củ của Sử Lai Khắc. Đi thôi, không phải ngươi nói muốn đi ăn cơm sao? Ta đã sắp chết đói rồi."

Thực ra ngày hôm qua hắn cũng có ăn một bữa, chính là sát hạch ăn bánh màn thầu lớn ở cửa thứ sáu đấy. Nhưng về mặt dinh dưỡng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Phòng khách lầu một, trên bàn gỗ bày ra đủ loại đồ ăn. Khi Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải đến, mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn.

Trọc Thế chỉ vào vị trí bên cạnh mình, "Vũ Lân, lại đây."

"Dạ vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng, đi tới bên người Trọc Thế ngồi xuống.

Trọc Thế giơ tay chỉ vào một cái rổ trúc trên bàn, "Nghe Trường Không nói ngươi ăn rất khỏe, để ta xem một chút, một rổ này ngươi có thể ăn được bao nhiêu."

Bên trong rổ trúc kia, toàn là một món đồ đen thùi lùi, ngửi cũng không thấy mùi vị gì. Không biết là loại đồ ăn gì, nhưng nhìn qua cũng có vẻ không được ngon cho lắm.

"Dạ vâng!" Tổng cộng chỉ có hai mấy cái, mỗi cái to bằng nắm tay, nhìn qua khá giống bánh màn thầu, bánh màn thầu màu đen *. Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ, chỉ có ngần ấy, còn chưa đủ mình nhét kẽ răng.

* *hắc màn thầu*

Hai tay hắn khoắng một cái đã bốc được bốn bánh. Hắn được nuôi kỹ thành quen, ăn được quá nhiều, nếu như ăn chậm, sẽ không đủ thời gian ăn tất cả những món được chuẩn bị.

Há miệng một cái, hắc màn thầu đã nhuần nhuyễn chui vào miệng hắn. Bánh rất mềm, vị không tệ lắm: không mùi vị gì, tựa hồ còn có chút mùi tanh. Nhưng tuyệt đối không thể nói là ngon.

Thế nhưng, Đường Vũ Lân chỉ là nhai nhai hai phát đã đem cái bánh hắc màn thầu này nuốt xuống, chợt nhất thời sắc mặt biến đổi.

Bởi vì hắn rõ ràng cảm nhận được, một luồng khí tức ấm áp thuận theo cổ họng truyền xuống, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp thân thể. Khí tức trong cơ thể hắn dường như cảm nhận được thứ gì đó rất tốt vậy, nhất thời ùa lên. Cảm giác ấm áp đó giúp hắn cảm thấy đỡ đói bụng hơn nhiều, khí huyết trong cơ thể cũng trở nên ổn định hơn.

Thứ tốt!

Thời điểm ở Đông Hải học viện, hắn cũng ăn món ăn Giáp mỗi ngày, đương nhiên hiểu được, càng là nguyên liệu giàu dinh dưỡng, càng có hiệu quả tẩm bổ đối với khí huyết cơ thể mình. Số lượng thức ăn cần ăn vào cũng sẽ giảm đi. Hắc màn thầu này nhìn qua không bắt mắt chút nào, vậy mà lại là món ăn giàu dinh dưỡng nhất trong tất cả các món mà hắn đã từng ăn qua. Tuy rằng không biết là cái gì, nhưng tuyệt đối là vật đại bổ.

Hai ba lần đớp, một cái hắc màn thầu khác đã biến mất. Ôi cảm giác ấm áp trong bụng khiến cuộc đời thật tươi đẹp làm sao! Bốn cái hắc màn thầu thoắt cái đã vào bụng, Đường Vũ Lân khoan khoái thở ra một hơi. Hướng về Trọc Thế cười cười, đôi tay khua khoắng, lại bốc thêm bốn cái nữa.

"Ngươi thật sự tiêu hóa được không? Ăn quá mức cơ thể có thể tiếp nhận sẽ không tốt." Trọc Thế nhíu nhíu mày.

"Chắc chắn là con có thể, cảm tạ sư tổ." Đường Vũ Lân ngày hôm qua vẫn chưa ăn no, khí huyết lại tiêu hao quá nhiều, lúc này có thứ đồ tốt này làm sao còn có thể buông tha? Miệng lớn, miệng lớn bắt đầu ăn.

Trọc Thế hai mắt híp lại theo dõi hắn, dần dần, trên mặt hắn toát ra vẻ kinh ngạc. Gợn sóng huyết mạch lực trong cơ thể của Đường Vũ Lân nương theo hắn ăn được càng nhiều mà trở nên cường thịnh hơn. Hắn thậm chí còn có thể nghe được âm thành khí huyết lưu động; đồng thời, khí tức bản thân tên tiểu tử này cũng bắt đầu rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn. Chuyện này không có quan hệ đến hồn lực của hắn, hoàn toàn là biến hóa do huyết mạch lực mang lại.

Khá lắm, huyết thống quả nhiên không phải bình thường!

Thời điểm Đường Vũ Lân ăn tới 16 cái hắc màn thầu, hắn rốt cục cũng ngừng lại. Đã ăn no rồi sao?

Bên trong hắc màn thầu này ẩn chứa dinh dưỡng quá sung túc, hắn hiện tại chỉ cảm giác được các mạch máu trong người khác nào trường giang đại hải dâng trào, tinh khí thần đều đạt đến đỉnh cao, thậm chí ngược lại còn kéo theo hồn lực vận chuyển, toàn thân thoải mái không nói nên lời. Nhưng đúng là có chút ăn không trôi!

Nếu như mỗi ngày đều có thứ đồ tốt này để ăn, vậy việc mình đột phá phong ấn sẽ có thể nắm đại thể rồi!

"Không phải đại thể, là nước chảy thành sông. Nếu như mỗi ngày ngươi đều có thể ăn cái này, có đầy đủ lượng cung cấp, chí ít đón lấy đạo phong ấn thứ ba không cần thiên tài địa bảo phụ trợ cũng có thể thuận lợi đột phá." Âm thanh của Lão Đường bất thình lình ở trong lòng Đường Vũ Lân vang lên.

Đường Vũ Lân con mắt sáng rỡ nhìn về phía Trọc Thế, "Sư tổ, con có thể mỗi ngày đều ăn cái này được không?"

Trọc Thế khuôn mặt bắp thịt nhẹ nhàng run rẩy một thoáng, "Những cái còn lại ngươi cứ lấy đi." Nói xong, hắn liền đứng lên, đi lên trên lầu.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Vũ Trường Không, "Lão sư, có phải là em nói sai cái gì?"

Vũ Trường Không vẻ mặt có chút quái lạ, Thẩm Dập ở bên cạnh đã mở miệng nói rằng: "Đây là khẩu phần lương thực một tháng của lão sư. Lão nhân gia người một ngày cũng chỉ cam lòng ăn một cái. Ngươi biết hắc màn thầu này là món đồ gì sao? Đây là một loại cá đặc thù trong biển sâu, nó không phải Hồn Thú, nhưng sinh sống ở độ sâu trên 3.000 mét, bản thân chịu đựng thủy áp rất lớn, cho nên mới dựng dục ra thành phần dinh dưỡng cực cao. Ở trong học viện, chỉ có các vị các lão của Hải Thần Các mới có tư cách ăn. Ngươi một thoáng đã ăn hơn nửa, còn muốn mỗi ngày đều ăn. Trừ phi hết thảy suất ăn của các vị các lão đều cho ngươi, nếu không, tuyệt đối không đủ cho ngươi ăn."

"Ây..." Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ gãi đầu một cái."Vậy những thứ này vẫn để sư tổ giữ lại thì hơn."

Thẩm Dập cười nói: "Lão sư để ngươi lấy đi thì ngươi cứ đem đi đi. Lão

nhân gia người còn không đến mức quan tâm chút ít đồ này. Tuần sau lúc nghỉ ngơi, lão sư ngươi sẽ đi đón ngươi tới đây. Có thể thấy, sư tổ lão nhân gia người rất yêu thích ngươi. Năng lực của ngươi cũng có chút tương tự ngài ấy."

"Vâng!"

Ăn xong điểm tâm, Vũ Trường Không ở lại nhà gỗ, Thẩm Dập thì lại mang theo bốn người rời khỏi Hải Thần Đảo, lên một chiếc thuyền gỗ đi trên Hải Thần Hồ.

Ban ngày Hải Thần Hồ càng thêm mỹ lệ. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, nó lại như là một khối ngọc thạch lớn khảm nạm ở nơi đó, tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Ra Hải Thần Hồ, rời khỏi Nội viện, bọn họ một lần nữa đi tới Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện Chủ Giáo Học Lâu bên kia.

Trải qua sát hạch cả ngày hôm qua, cuộc thi nhập học khóa này cuối cùng đã kết thúc.

Thẩm Dập vừa đi vừa hướng về bốn người nói rằng: "Làm công đọc sinh, các ngươi sẽ khổ cực hơn rất nhiều so với học sinh phổ thông bình thường. Khác biệt lớn nhất giữa công đọc sinh và học sinh phổ thông chính là ở, học sinh phổ thông được hưởng thụ trợ cấp của học viện, chỉ cần nộp 20% học phí là được. Nhưng các ngươi là công đọc sinh, phải nộp toàn bộ học phí, nhưng cũng không cần giao nộp tiền tài, mà là phải hoàn thành những nhiệm vụ phòng giáo vụ giao cho các ngươi. Thí dụ như, quét trường học, loại nhiệm vụ cấp thấp nhất, hoặc cũng có thể là cái khác. Cũng có thể có quan hệ với chức nghiệp thứ hai của các ngươi."

Đường Vũ Lân hỏi ra một vấn đề mấu chốt, "Sư thúc, học phí học viện rất đắt sao?"

Thẩm Dập liếc hắn một cái, "Rất đắt. Bởi vì ở Sử Lai Khắc, các ngươi đều sẽ thu được rất nhiều tài nguyên dạy học chỗ khác không có. Giá trị những tư nguyên này không cách nào đánh giá được. Vì lẽ đó, nhiệm vụ hàng năm công đọc sinh phải hoàn thành sẽ vô cùng phức tạp. Phòng giáo vụ bên kia sẽ an bài cho các ngươi."

Tuy rằng đã không phải lần đầu tiên đi tới nơi này, nhưng thời điểm bốn người lần thứ hai đi tới Chủ Giáo Học Lâu, vẫn không khỏi bị chấn động bởi vẻ đồ sộ của nó.

Thẩm Dập mang theo bọn họ đi tới phòng giáo vụ làm thủ tục nhập học, bốn người đồng thời được xếp vào tân sinh ban.

"Không được làm cho công đọc sinh mất mặt!" Phụ trách làm thủ tục nhập học tại phòng giáo vụ là một vị lão sư, khoảng hơn 50 tuổi, mang theo cặp kính mắt, nhìn qua rất giống một vị học giả. Hoàn thành xong thủ tục, sau khi đem đồng phục học sinh màu xanh sẫm phát cho bọn họ, vị lão sư này mới lấp lửng một câu nói như vậy.

Không được làm cho công đọc sinh mất mặt? Đây là ý gì? Đường Vũ Lân rất thông minh, lập tức mang theo ánh mắt "cầu cứu" nhìn về phía Thẩm Dập. Thẩm Dập lại mỉm cười lắc đầu, hiển nhiên là không có ý định tiết lộ cho bọn họ biết.

"Nhiệm vụ nhập học các ngươi phải hoàn thành hôm nay, là quét sạch Linh Băng Quảng Trường. Phải hoàn thành trước khi trời tối." Vị lão sư hơn 50 tuổi kia nói, cũng không hề ngẩng đầu lên.

Quét sạch quảng trường? Linh Băng Quảng Trường rộng lớn đến mức đã sắp không nhìn thấy bờ rồi đấy!

"Thanh lý tạp vật, đồng thời phải dùng nước lau khô ráo mặt đất quảng trường, không được có một chút bụi bẩn. Bằng không, sẽ trừ học điểm của các ngươi."

Nhận mệnh lệnh như vậy, bọn họ đã hoàn thành xong đăng ký nhập học. Sau đó liền bị mang tới khu túc xá.

Nói chuẩn xác, là khu túc xá dành cho công đọc sinh.

Chương 288: Công đọc sinh đãi ngộ. . .

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân bọn họ vốn cho là Chủ Giáo Học Lâu khổng lồ như vậy, ký túc xá của bọn họ cũng có thể ở nơi đó, nhưng trên thực tế lại không phải!

Thẩm Dập mang theo bọn họ dẫn đến một dãy nhà phía sau rừng cây phía tây của Linh Băng Quảng Trường, "Nơi này chính là công đọc sinh ký túc xá của các ngươi. Các ngươi dựa theo số thứ tự ở trên chìa khoá mà tự đi tìm phòng đi. Ngày mai sẽ chính thức nhập học, dựa theo yêu cầu mà phòng giáo vụ đưa ra mà làm theo là được. Ta đi trước."

Thẩm Dập đi rồi, lưu lại bốn người hai mặt nhìn nhau.

Dãy nhà trước mắt, nhìn qua thực sự không phải là có chút quá đơn sơ ư? Đặc biệt là so với Linh Băng Quảng Trường và Chủ Giáo Học Lâu lúc trước. Quả thực lại như là xóm nghèo.

Dãy nhà thấp bé chỉ có một gian, nhìn qua rõ ràng đều có chút rách nát. Phía trước là một rừng cây, nhưng có cảm giác rằng, tác dụng của cánh rừng cây này chủ yếu là để ngăn trở nơi này không bị người khác nhìn thấy, đỡ phải mất mặt.

Đây thực sự là một địa phương khiến người ta cảm thấy không thoải mái!

Mảnh nhà trệt này nhìn qua có khoảng hai mươi mấy vách tường loang lổ. Có vài căn nhà đến cửa sổ cũng còn không có, nhìn qua rách rách rưới rưới.

Dựa vào dãy số trên chìa khoá, bọn họ rất nhanh đã tìm tới được phòng của mình.

Chỉ có một gian, không sai, nên nam nữ đều không rời xa nhau, ở chung một phòng. Phòng ốc rộng ước chừng 30 mét vuông, tựa hồ không nhỏ, nhưng mà bên trong lại chỉ có hai cái khung giường cao thấp khác nhau, ngay cả ván giường còn không có. Ngoài ra thì không có thứ gì khác!

Trên mặt đất là một tầng bụi bẩn dày đặc, cửa sổ pha lê cả hai cánh đều vỡ nát. À, còn có một vài thứ khác, trên nóc nhà còn treo một sợi dây điện, nối vào một cái bóng đèn nhỏ. Không biết có thể xem như là vật trang trí hay vẫn còn có công dụng thắp sáng.

"Này, cũng không cần phải thảm đến mức như vậy chứ? Chúng ta có đúng là đến Sử Lai Khắc học viện mà không phải là xóm nghèo không?" Tạ Giải trợn mắt ngoác mồm nói rằng. Cùng điều kiện của bọn họ khi còn ở Đông Hải học viện, quả thật chính là một cái trên trời, một ở dưới đất! Bất kỳ vật dụng hàng ngày nào cũng đều không có. Thậm chí cả thứ cơ bản nhất như giường chiếu đều không có. Điều này thực sự là...

Đường Vũ Lân nói: "Đừng oán giận. Còn dư thời gian không bằng trước tiên dọn dẹp một chút." Đã đến rồi thì nên ở lại, công đọc sinh hiển nhiên không phải dễ dàng như vậy. Nhưng điều kiện cũng đúng là có chút quá kém.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đội trưởng, chỉ có một gian phòng, chúng ta làm sao ở đây? Nam nữ thụ thụ bất thân nha."

Tạ Giải cười nói: "Ngươi mới bao lớn, còn thụ thụ bất thân."

"Hừ!" Hứa Tiểu Ngôn hừ một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Cổ Nguyệt bên cạnh. Cổ Nguyệt thì lại nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, "Học viện nếu đã đem chúng ta sắp xếp ở đây, chúng ta cũng chỉ có thể chấp nhận thôi. Chúng ta trước tiên cần bố trí hoàn cảnh sinh hoạt cơ bản ổn thỏa một chút. Thế này, mọi người trước tiên lau quét mặt đất cho thật sạch sẽ đã. Sau đó chúng ta sẽ chăng một đường dây ngang qua, kéo một tấm mành, phân đôi hai bên ra, mãi cho đến chỗ cửa. Như vậy, cũng coi như là tách ra rồi. Tạm thời trước tiên cứ như vậy đã, dần dần chúng ta sẽ chậm rãi cải thiện sau."

Cổ Nguyệt là người thứ nhất biểu thị sự đồng tình, "Được."

Đường Vũ Lân ở bên trong đoàn đội uy tín vẫn còn rất cao, mọi người lập tức hành động ngay. Với năng lực của bọn họ, quét tước gian phòng vẫn là rất dễ dàng.

Nhưng trong quá trình quét tước, bọn họ mới dần cảm nhận rõ ràng hơn được sự gian khổ của công đọc sinh.

Toàn bộ cả khu túc xá công đọc sinh cũng chỉ có 1 vòi nước sạch. Nước nóng thì phải qua khu Chủ Giáo Học Lâu xách. Khu vực rửa ráy cũng ở Chủ Giáo Học Lâu bên kia.

Sau đó…sẽ không có sau đó…

Không có bất kỳ phương tiện gì khác. Căng tin cũng đều ở Chủ Giáo Học Lâu, từ nơi này đi tới, hầu như là phải băng qua hết một nửa Linh Băng Quảng Trường.

Bốn người đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng coi như là quét dọn sạch sẽ được hết căn phòng. Lại tìm vải bố che lại cửa sổ. Còn mành treo ngăn đôi phòng chính thức, chỉ có thể từ từ mua sau.

"Đi thôi, múc nước đi lau dọn Linh Băng Quảng Trường."Bọn họ ngày hôm nay vẫn còn có nhiệm vụ của công đọc sinh đấy.

Linh Băng Quảng Trường lớn như vậy, phải tranh thủ quét sớm một chút mới được, nếu không trước khi trời tối khẳng định là làm không xong.

Thời điểm bốn người quay lại ống nước múc nước, ống nước đã bị người khác chiếm dụng. Một tên thiếu niên gầy yếu đứng ở nơi đó, trên bả vai đắp một cái khăn lông, một cái thùng nước để dưới đất, đang đợi nước đầy.

Nhìn thấy hắn, Đường Vũ Lân bốn người cũng không khỏi hơi sững sờ. Đặc biệt là Tạ Giải, vẻ mặt phong phú nhất, theo bản năng nuốt một hớp nước miếng.

Vị này, chính là vị học viên số 02 đánh bại Tạ Giải lúc trước, cái con người bạo lực ngày đó. Lực Lượng Hình Chiến Hồn Sư, thực lực khủng bố. Chí ít tuyệt đối là người lợi hại nhất trong số tam hoàn Hồn Sư mà Đường Vũ Lân bọn họ gặp cho tới nay. Coi như là Cổ Nguyệt, cũng chưa chắc nhất

định có thể chiến thắng hắn. Võ Hồn của hắn quá mạnh mẽ, sức mạnh kinh khủng tựa hồ có thể áp đảo tất cả.

Đường Vũ Lân nhấc theo thùng nước đi tới, đến đến bên người thiếu niên kia, mỉm cười nói: "Xin chào, lại gặp mặt. Ta tên là Đường Vũ Lân."

Thiếu niên ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, sắc mặt rất lạnh nhạt, cũng không có biểu hiện gì, chỉ gật đầu một cái.

Lúc này, thùng nước của hắn cũng đã gần đầy, hắn nhấc thùng nước lên, sau khi lần thứ hai hướng về Đường Vũ Lân gật đầu mới xoay người rời đi.

Nhìn hắn rời đi, đi vào ký túc xá công đọc sinh, Tạ Giải kinh ngạc nói: "Cái tên này hình như cũng là công đọc sinh à? Lợi hại như vậy cũng là công đọc sinh sao? Ta còn tưởng rằng hắn là nội viện đệ tử chứ!"

Đường Vũ Lân suy tư nói: "Còn nhớ lời mà chủ nhiệm phòng giáo vụ đã nói hôm nay không? Ngài ấy nói chúng ta không được làm cho công đọc sinh mất mặt, xem ra, bên trong công đọc sinh hắn là có bí mật gì đó tồn tại. Chúng ta trước tiên phải hoàn thành chuyện mình nên làm trước đi."

"Vị chủ nhiệm kia không hề nói không thể dùng Võ Hồn để tiến hành quét tước đúng không?" Cổ Nguyệt đột nhiên hỏi.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía nàng, "Không có. Nếu như không dùng Võ Hồn, sợ là chúng ta căn bản sẽ không thể làm xong nhiệm vụ này được đâu!"

"Vậy cũng không cần múc nước, để ta xử lý là tốt rồi." Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, trong mắt mơ hồ có hào quang loé lên.

"Hả?" Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, nhất thời hiểu ra được gì đó, mỉm cười, "Tốt!"

Cổ Nguyệt xoay người hướng về phương hướng Linh Băng Quảng Trường đi đến, Đường Vũ Lân ba người theo ở phía sau, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng hiểu được, nhất thời có vẻ hơi hưng phấn.

Cổ Nguyệt đi thẳng đến cạnh Linh Băng Quảng Trường mới dừng bước lại. Hít sâu một hơi, hai mắt híp lại, ba vòng Hồn Hoàn dưới chân nàng bay lên.

Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên, Nguyên Tố Thuỷ Triều phát động.

Hai tay nàng làm ra một động tác như động tác hứng nước, điểm điểm ánh sáng màu xanh nhạt bắt đầu ngưng tụ trong lòng bàn tay nàng. Cái này cũng chưa hết, điểm điểm sắc xanh đậm cũng thuận theo đó xuất hiện. Hai loại màu sắc khác nhau dường như ngưng tụ với mật độ bằng nhau 50 – 50.

Cổ Nguyệt có vẻ rất trầm tĩnh, tốc độ ánh sáng tụ hợp lại cũng không tính là nhanh, thậm chí có vẻ hơi chậm hơn so với lúc nàng chiến đấu bình thường.

Thế nhưng, Đường Vũ Lân lại có thể rõ ràng cảm giác được, hiện tại Cổ Nguyệt ngưng tụ nguyên tố phi thường ổn định, ổn định hơn rất nhiều lần so với bình thường.

Hơn nữa, nàng hiện tại cũng không sử dụng đến hai hồn kỹ còn lại.

Lam - Thanh, hai màu ánh sáng càng ngày càng nhiều hơn, dần dần ở trong lòng bàn tay nàng xoay tròn, hóa thành một vòng xoáy tình xảo. Tốc độ xoay tròn của vòng xoáy rất nhanh, cho tới khi hai ánh sáng này hoàn toàn giao hòa lẫn nhau, tuy hai mà một. Đây là Phong Nguyên Tố cùng Thủy Nguyên Tố giao hòa.

Hồn Hoàn thứ hai rốt cục sáng lên, tốc độ ánh sáng hai màu truyền vào cũng càng lúc càng nhanh. Dưới tác dụng của Nguyên Tố Chưởng Khống tăng cường và Linh Hải Cảnh tinh thần lực, tốc độ của vòng xoáy trong tay Cổ Nguyệt càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng lớn. Chỉ chốc lát, nó đã cao đến hơn 2 mét, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

Hồn Hoàn thứ ba lóng lánh, Nguyên Tố Dung Hợp phát động. Hai màu ánh sáng không còn phân biệt, lần thứ hai cấp tốc trưởng thành.

Đồng thời sử dụng tam đại hồn kỹ, đối với Cổ Nguyệt cũng không có vẻ khó khăn, dường như nàng có thể chưởng khống được tất cả. Tinh thần lực của nàng thực sự là quá mạnh mẽ, ở tầng thứ tam hoàn Hồn Sư này, trong lịch sử toàn bộ giới Hồn Sư cũng không có mấy người có thể đạt đến Linh Hải Cảnh.

Chương 289: Cùng hung cực ác Đường Vũ Lân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vòng xoáy vẫn tăng trưởng đến khi đạt khoảng 5 mét, Đường Vũ Lân ba người đều cảm nhận được sự cuồng bạo trong đó, Cổ Nguyệt mới thở nhẹ một tiếng, "Đi!"

Vòng xoáy thanh lam song sắc xoay tròn mà ra, hướng về Linh Băng Quảng Trường phía trước rơi xuống.

Linh Băng Quảng Trường vốn là không dơ lắm, cùng lắm là chỉ có một lớp bụi mỏng trên mặt đất mà thôi, còn rác rưởi cái gì, chí ít bên trong tầm mắt cũng không nhìn thấy.

Vòng xoáy này mới vừa rơi xuống đất, nhất thời, một màn kỳ dị xuất hiện, nhìn kỹ liền có thể phát hiện, lớp đất mặt trên quảng trường bị nó cấp tốc hấp thụ đi vào, đồng thời mặt đất lại như là bị bàn chải chà qua vậy, trở nên sạch sẽ mà thanh tân.

Cổ Nguyệt thu lại đệ nhất, đệ tam, hai cái Hồn Hoàn, chỉ chừa lại đệ nhị hồn kỹ Nguyên Tố Chưởng Khống, theo vòng xoáy tiến lên. Chỗ nó đi qua, nhẹ nhàng quét dọn sạch sành sanh.

"Thật là lợi hại!" Hứa Tiểu Ngôn vỗ tay hoan hô.

Đúng thật là lợi hại! Đường Vũ Lân cũng âm thầm giơ ngón tay cái lên, Cổ Nguyệt ở phương diện Nguyên Tố Chưởng Khống là người mạnh nhất hắn từng gặp. Hơn nữa, nàng còn nắm giữ sáu loại nguyên tố, hiện tại đã có thể làm cho nhiều loại nguyên tố dung hợp lại với nhau. Điều này giúp cho công kích lẫn phòng ngự của nàng đều trở nên thiên biến vạn hóa.

Có thể nói, tiền đồ của Cổ Nguyệt là vô hạn, là Hồn Sư đầu tiên trong lịch sử Đấu La Đại Lục nắm giữ Đa Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống. Mới chỉ lúc này, nàng đã nắm giữ sáu loại nguyên tố, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Không Gian. Đây là vẫn chưa tính đến những thuộc tính biến dị như "Thủy" biến dị thành thuộc tính "Băng". Nhiều loại thuộc tính như vậy, những việc nàng có thể làm được quá nhiều.

Giống như hiện tại, nếu đổi lại là bốn người bình thường, dù cho là hai ngày chưa chắc có thể quét dọn sạch sẽ quảng trường. Trong khi đó dưới sự hỗ trợ của vòng xoáy hai thuộc tính kia quét xuống, mặt đất trở nên càng ngày càng sạch sẽ, tốc độ tiến lên của vòng xoáy cũng càng lúc càng nhanh. Cổ Nguyệt ở phía sau hầu như là khẽ chạy theo, mà đường kính vòng xoáy có thể hấp thu nằm ở tầm phạm vi khoảng 20 mét. Dựa theo tốc độ như vậy, đem toàn bộ Linh Băng Quảng Trường quét sạch một lần, nhiều nhất chỉ khoảng 2, 3 tiếng là có thể hoàn thành. Đương nhiên, tiền đề là, hồn lực cùng tinh thần lực của Cổ Nguyệt có thể kiên trì được.

Sự thực chứng minh, Cổ Nguyệt cũng không phải siêu nhân, thời điểm quét sạch được 1/3 quảng trường, nàng thu hồi lại vòng xoáy. Đem vòng xoáy đã biến thành màu xanh đen dời ra bên ngoài, rồi lại để chúng hóa thành nguyên tố rơi xuống đất. Sau đó, nàng ngồi xuống một bên quảng trường sạch sẽ, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu thông qua minh tưởng để khôi phục lại lượng hồn lực tiêu hao.

"Để Cổ Nguyệt một mình làm, ta cảm thấy có chút thật không tiện." Tạ Giải cười hắc hắc nói.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Vậy ngươi buổi tối mời chúng ta đi ra ngoài ăn cơm là được rồi."

Tạ Giải tức giận: "Nếu như không tính ngươi, ta khẳng định là không thành vấn đề! Hai cô nương như bọn họ có thể ăn được bao nhiêu chứ, nhưng nếu thêm ngươi vào, vấn đề này ngay lập tức trở nên nghiêm trọng. Ngươi thực sự là ăn quá khỏe"

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Thằng này, chả có thành ý gì cả!"

Tạ Giải cắn răng một cái, nói: "Được rồi. Vậy ta sẽ mời mọi người ăn cơm, bất quá, ngươi phải trước hết ăn sạch những cái bánh hắc màn thầu của

ngươi trước đã, mới có thể cùng chúng ta đồng thời ăn."

Hắc màn thầu có thể làm giảm bớt lượng lớn đồ ăn mà Đường Vũ Lân có thể ăn, do đó có thể tiết kiệm được một khoản lớn.

"Được."

Sau đó nhiệm vụ quét sạch hoàn toàn là do Cổ Nguyệt một người hoàn thành. Ba người mắt thấy không giúp được gì, nên đi đem ký túc xá tu sửa một phen.

Thời điểm làm thủ tục nhập học, đồ vật mà mỗi người bọn họ nhận được cũng chỉ có 2 bộ đồng phục học sinh, cùng với thẻ thân phận của Sử Lai Khắc học viện.

Thẻ làm bằng kim loại, mặt trên rõ ràng có hồn đạo trận pháp hoa văn. Lão sư của phòng giáo vụ nói cho bọn họ biết, cái này dùng để chứng minh thân phận của bọn họ, đi tới bất kỳ địa phương nào trong học viện cũng đều cần cái này. Bao gồm cả học viên lẫn những người không phải học viên.

Sử Lai Khắc học viện cũng không quản lý nghiêm ngặt như trong tưởng tượng, chí ít đối với việc học viên tự do ra vào học viện cũng không có bất kỳ hạn chế nào. Mà trên thực tế, Sử Lai Khắc học viện ngoại viện vốn là một toà thành thị. Ở đây bất kỳ cái gì đều có thể giải quyết, căn bản cũng không cần rời khỏi học viện làm gì.

Đường Vũ Lân tranh thủ lúc Cổ Nguyệt đang quét dọn quảng trường, tranh thủ ra ngoài mua một vài tấm ván gỗ, để Tạ Giải dùng Quang Long Chủy điều chỉnh to nhỏ. Mọi người cuối cùng cũng coi như là có giường. Đệm chăn, những thứ này bọn họ đúng là cũng có tự mang theo. Lại mua tấm mành ngăn ở giữa phòng, cuối cùng cũng coi như là có chút dáng dấp của ký túc xá.

Bất quá cũng chỉ là đến thế mà thôi, cũng không có gì nhiều hơn, nếu là công đọc sinh ký túc xá, Đường Vũ Lân cho rằng, cũng không nên làm quá nổi bật so với những người khác. Chí ít trước khi bọn họ hiểu rõ hoàn cảnh của Sử Lai Khắc học viện, không nên manh động.

Hắn đã quan sát qua, dãy ký túc xá công đọc sinh này, cũng không phải mỗi một gian phòng đều có người ở lại. Trên thực tế, chỉ có 3, 4 gian phòng có

vết tích có người ở. Từ bên ngoài nhìn vào, cũng đều đơn giản đến cực hạn.

Đây tựa hồ là truyền thống của công đọc sinh, bọn họ hiển nhiên là không nên đi phá hoại.

Dù cho là vận dụng hồn kỹ nhanh chóng quét sạch, để hoàn thành nhiệm vụ thanh khiết toàn bộ Linh Băng Quảng Trường, Cổ Nguyệt cũng dùng ròng rã hết bốn tiếng đồng hồ, mãi cho đến buổi chiều mới coi như hoàn tất. Trong đó có hơn hai giờ đều là dùng để minh tưởng.

Buổi chiều bốn người đều ở lại trong phòng minh tưởng tu luyện. Mới vào Sử Lai Khắc học viện, đối với nơi này bọn họ còn hiểu biết rất hạn chế. Nhưng trong lòng không thể nghi ngờ vẫn có cảm giác rất bất an.

Tập trung ở nơi này, là các thiên tài ưu tú nhất trên toàn bộ đại lục. Bọn họ cố nhiên thiên phú xuất chúng, nhưng ở nơi này chắc chắn sẽ không thiếu những người có thiên phú còn tốt hơn bọn họ. Ví dụ như thanh niên gầy yếu số 02 kia, lực chiến đấu của hắn, không phải thứ mà bất luận một ai trong bọn Đường Vũ Lân bốn người dám nói tuyệt đối có thể chiến thắng.

Chỉ có mau chóng tăng cường thực lực, khiến mình càng mạnh mẽ hơn, mới có thể chân chính ở lại Sử Lai Khắc học viện mọc rễ nẩy mầm.

Căng tin học viện quy mô rất lớn, tập trung hầu như hết thảy ngoại viện học viên. Công đọc sinh quy định cùng những học sinh khác không giống nhau. Học viên phổ thông có thể dùng cơm miễn phí, toàn bộ là do học viện bao cấp. Nhưng công đọc sinh lại cần trả tiền, mà thanh toán bằng cách hoàn thành các nhiệm vụ được phòng giáo vụ phân công, quy đổi thành điểm nhiệm vụ.

Ngày hôm nay là ngày thứ nhất nhập học, bọn họ cũng có thể được miễn phí cơm nước, bắt đầu từ ngày mai, nhất định phải thanh toán.

Bọn họ đi đến phòng giáo vụ trả nhiệm vụ, thu được 100 điểm cống hiến Sử Lai Khắc, sau đó Đường Vũ Lân liền phát hiện, những điểm cống hiến này chỉ đủ cho bốn người bọn họ ăn cơm vào ngày mai. Hơn nữa, bọn họ còn phải đối mặt với một vấn đề vô cùng phiền toái, hoặc có thể nói là vấn đề riêng của Đường Vũ Lân, chính là lượng cơm ăn của hắn quá nhiều, mà nơi này cũng không phải tiệc đứng.

Bất quá, thức ăn của căng tin vẫn là tương đối tốt, dù cho là phần cơm bình thường nhất, cũng có thể so với món Giáp của Đông Hải học viện. Nếu có thể ăn toàn bộ chúng miễn phí thì thật tốt quá! Đây là Đường Vũ Lân than thở sau bữa trưa.

Bữa tối là miễn phí, nên vốn việc Tạ Giải nói mời cơm tối cũng bị lơ qua một bên.

Vì ngày mai mới phải trả tiền để dùng cơm, Đường Vũ Lân tối hôm nay liền biểu diễn ở căng tin, cái gì gọi là: Cùng hung cực ác!

Hắn đầu tiên tìm một cái bàn lớn, sau đó liền bắt đầu đi lấy cơm nước. Đại Thực Đường của Sử Lai Khắc học viện vô cùng to lớn, đủ để đồng thời chứa được hơn 1.000 người dùng cơm. Đường Vũ Lân trước mỗi ô cửa sổ lấy đồ ăn, thẻ thân phận Sử Lai Khắc biểu hiện đêm nay hắn không cần trả tiền, hắn dĩ nhiên có thể đến bất kỳ ô cửa nào để lấy thức ăn.

Lúc vừa mới bắt đầu, cũng chưa lôi kéo sự chú ý của người khác, nhưng rất nhanh, khi những đồ ăn được hắn bày lên trên mặt bàn lớn này, số lượng mâm đã chồng lên đến ba tầng, thì có người đi đến.

Đi tới chính là một tên thanh niên nhìn qua khoảng chừng hơn 20 tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, trên cánh tay phải đeo một miếng băng đỏ.

"Ta là đội viên của học viện Chấp Pháp Đội, Tạ Phái Thần. Ngươi ở lớp nào? Tại sao lấy nhiều đồ ăn như vậy? Ngươi chẳng lẽ không biết, dựa theo giáo quy, nếu như lãng phí đồ ăn, mỗi một lượng lãng phí sẽ xử phạt tiền gấp 10 lần hay sao?"

Đường Vũ Lân dừng bước chân bận rộn, "Chào học trưởng, những đồ ăn này ta đều có thể ăn hết mà."

"Ngươi có thể ăn hết? Một mình ngươi?" Âm thanh của Tạ Phái Thần nhất thời tăng cao mấy phần, hắn nguyên bản còn tưởng rằng Đường Vũ Lân lấy những đồ này cho nguyên một đám bạn học, sau đó mọi người cùng nhau ăn. Coi như là vậy, bàn ăn này có thể ngồi được 10 người, mà lượng đồ ăn hắn lấy cũng đã đủ cho 30 người ăn.

"Hừm, một mình ta ăn cũng được nữa là…Nhưng ta còn có ba bạn khác đồng thời ăn." Đường Vũ Lân đàng hoàng đáp.

"Bốn người có thể ăn nhiều như vậy?" Tạ Phái Thần nói gì cũng không thể tin được, phải biết, những món ăn học viện cung cấp đều rất giàu dinh dưỡng, vì giàu dinh dưỡng nên lượng thức ăn cần phải ăn cũng sẽ ít hơn một chút.

Đường Vũ Lân thật lòng gật gật đầu.

"Được, vậy ta sẽ nhìn ngươi ăn. Ăn không hết, đừng trách ta không khách khí." Tạ Phái Thần sắc mặt trở nên âm trầm, nhưng vì đối phương chí ít vẫn chưa làm gì trái với giáo quy, nên hắn chỉ có thể đứng chờ ở một bên, nhìn Đường Vũ Lân ăn.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, lộ ra một cái răng trắng, "Học trưởng, để ngươi xem không thôi cũng không có gì hay. Chúng ta đánh cuộc, nếu như ta có thể ăn được toàn bộ những thứ này, phiền phức học trưởng giúp ta đi lấy đồ ăn. Nếu như không được, đương nhiên tùy ý học trưởng xử trí."

"Được." Tạ Phái Thần lời ít mà ý nhiều đáp.

Sau đó Đường Vũ Lân liền bắt đầu. Hắn ăn rất thong dong, nhưng tốc độ thể hiện ra vẫn tuyệt đối là kinh người.

Chương 290: Vô luận là ở đâu bên trong...

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đã từng người cầm đồ ăn mình lấy được từ bàn bên cạnh đi tới, làm một bộ chúng ta đây không quen hắn.

Đường Vũ Lân trong lòng cũng kìm nén khẩu khí, hắn đời này thống hận nhất chính là không cho cơm ăn chuyện như vậy. Học viện lại không cung cấp miễn phí cơm nước, cái này là muốn xài bao nhiêu tiền cùng tinh lực đây? Thừa dịp bữa này còn miễn phí, ngày hôm nay nhất định phải ăn luôn cả phần cho sáng mai nữa…

Tạ Phái Thần vừa lúc mới bắt đầu đứng ở bên cạnh hắn còn có thể duy trì bình tĩnh, nhưng dần dần, ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên dại ra, miệng cũng bắt đầu mở lớn ra.

Cái tên này…cái tên này đúng là nhân loại sao?

Nhìn những chồng mâm chất lên càng lúc càng cao, lại nhìn tốc độ của Đường Vũ Lân chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, hắn theo bản năng nuốt một hớp nước miếng.

Rất nhanh, những học viên đang dùng cơm khác cũng chú ý tới tình huống ở bên này.

"Cái tên này là quỷ chết đói đầu thai sao? Làm sao có thể ăn như vậy."

"Trời ạ! Ngươi sẽ không nói cho ta, những mâm kia không phải đều là một mình hắn ăn đấy chứ?"

"Wao, thật là lợi hại. Bội phục nhất loại người có thể ăn nhiều đến mức này."

Trong lúc nhất thời, những người chung quanh nhốn nháo. Không ít người đều vây quanh ở xa xa nhìn Đường Vũ Lân cắn ăn quá nhanh. Không thể không nói, nhìn hắn ăn ngon như vậy khiến mọi người nhất thời cũng cảm thấy thèm ăn. Một số người thậm chí còn tự mình ăn nhiều thêm một chút.

"Học trưởng, làm phiền ngươi, ta muốn ăn đồ vật nhìn như hải sâm bên kia, uhm…10 phần đi. Cảm tạ." Đường Vũ Lân một mặt mỉm cười nói với Tạ Phái Thần.

Tạ Phái Thần ngơ ngác đi tới, mang lại đây 10 phần. Đây đã là lần thứ 3 hắn đi giúp Đường Vũ Lân lấy đồ ăn. Mỗi một phần phân lượng cũng không coi là nhiều, nhưng nhìn lại mà xem, trên bàn đã nhiều như thế nào cơ chứ!

Cái tên này...

Thời điểm Đường Vũ Lân đang hô vang trong lòng ăn thật sảng khoái, đoàn người đột nhiên tách ra, một người trung niên sắc mặt âm trầm đi vào. Nhìn thấy tầng tầng lớp lớp mâm trên bàn, khuôn mặt của hắn không khỏi co giật một chút. Làm chủ quản căng tin, hắn ngày hôm nay lại nhận được thông báo căng tin thiếu thốn đồ ăn. Phải biết, mỗi ngày đều là định lượng chuẩn bị tốt nhất đồng thời còn có dư một chút. Làm sao có khả năng không đủ?

Khi hắn nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân lúc này, hắn mới hiểu được vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy. Học viện lúc nào lại chiêu thu một vị Thùng-Cơm-Di-Động như thế chứ?

"Vị bạn học này, lượng cơm ăn của ngươi đã vượt xa phạm vị của người bình thường. Học viện cũng không nuôi nổi người như ngươi. Nếu như ngươi mỗi một bữa đều ăn lượng cơm như vậy như vậy, ta đành phải hướng về học viện, xin xóa tư cách ăn cơm miễn phí của ngươi." Trung niên lão sư nói mấy câu như vậy.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Lão sư, ngài đừng lo lắng, ta là công đọc sinh, ngày mai sẽ không thể ăn như thế. Đây là bữa tối miễn phí cuối cùng rồi. Chẳng lẽ còn không thể ăn no sao?"

Công đọc sinh?

Ba chữ này vừa nói ra, Đường Vũ Lân rõ ràng phát hiện, những học sinh đang vây xem mình đều toát ra vẻ mặt bừng tỉnh. Sau đó lại nhanh chóng lui lại, không còn ai lại tiếp tục nhìn hắn ăn cơm. Người lão sư kia cũng là một mặt bừng tỉnh.

"Hóa ra là công đọc sinh à! Vậy cũng tốt, ngươi ăn đi." Nói xong, cũng không quay đầu lại đã đi rồi.

"Ngươi làm sao lại không nói sớm ngươi là công đọc sinh chứ?" Tạ Phái Thần có chút tức đến nổ phổi nói.

"Công đọc sinh thì làm sao?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Tạ Phái Thần hừ một tiếng, lập tức xoay người rời đi, không để ý tới hắn.

Xem ra, công đọc sinh quả nhiên là có cố sự gì đó đây! Đường Vũ Lân trong lòng khẽ rung động, mơ hồ đã có chút cảm giác. Đương nhiên, chuyện này cũng không ảnh hưởng hắn tiếp tục ăn uống.

Bữa cơm này tuyệt đối là bữa cơm hắn ăn nhiều nhất và cũng là sảng khoái nhất. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đột phá được từng phong ấn thứ hai, lượng cơm Đường Vũ Lân ăn so với trước đây tựa hồ lại tăng thêm một chút. Sau khi ăn xong, ngay cả chính hắn cũng tự cảm thấy hơi ngại. Căn tin có tổng cộng là 20 ô cửa sổ phát đồ ăn, có rất nhiều ô cửa đã bị hắn ăn đến sạch sẽ.

"Ngươi còn chưa ăn no sao? Cái này cho ngươi ăn đi." Một nữ sinh nhìn qua không lớn hơn hắn bao nhiêu, ở bên cạnh đi qua thả vào trong mâm của hắn một cái bánh bao, sau đó yên lặng rời đi. Vừa đi còn vừa lẩm bẩm nhắc tới: "Thật đáng thương, đúng là dáng vẻ ăn không đủ no mà..."

Đây là người thứ nhất, nhưng cũng không phải người cuối cùng. Thời gian không lâu, lại có một tên học viên đi tới, lại thả vào trong mâm hắn một cái bánh bao.

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, như vậy mà cũng được? Đột nhiên, ánh mắt của hắn hơi sáng ngời. Tựa hồ, muốn ăn cơm no cũng

không nhất định phải hoàn thành học viện nhiệm vụ mới được. Với lượng cơm ăn của mình, 100 điểm cống hiến còn chưa đủ ăn một bữa cơm, vì đó chỉ tương đương với 5, 6 phần ăn bình thường thôi.

Giá cả dán trước mỗi ô cửa sổ hắn cũng đã nhìn qua. Ít nhất cũng phải 10 điểm cống hiến. Mà hắn vừa chớp mắt này, chẳng khác nào vừa mới "làm thịt" hơn 1.000 điểm cống hiến. Cái này nếu như chính mình trả tiền, vậy tuyệt đối là nuốt không trôi.

Thời điểm rời khỏi căng tin, dù là Đường Vũ Lân có sức ăn kinh người, nhưng thân thể cũng có chút lặc lè, ăn thực sự là quá nhiều đi!

"Đội trưởng, chúng ta có thể có chút tiền đồ không?" Tạ Giải khuôn mặt quái lạ nói rằng, "Lần này e rằng toàn ngoại viện đều biết ngươi."

Đường Vũ Lân lườm hắn một cái, nói: "Tiền đồ có thể đổi thành cơm được không? Ngươi biết cảm giác đói bụng khó chịu đến mức nào không?"

"Được, ngươi khi ta không nói."

Đường Vũ Lân nói: "Ta nhớ ra rồi, có người đã nói muốn mời chúng ta ăn bữa tối. Đi thôi."

"Ngươi... ngươi vẫn còn có thể ăn tiếp?" Tạ Giải trợn mắt ngoác mồm nhìn hắn.

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Khi đi đến nơi cũng đủ để tiêu hóa hết rồi." Hắn kỳ thực hiện tại trong lòng có loại cảm giác kỳ dị. Hắn phát hiện, chính mình ăn nhiều như vậy, trong cơ thể khí huyết sôi trào vô cùng lợi hại. Mà ở trong quá trình sôi trào này, toàn thân đều có cảm giác hừng hực. Cảm giác này lại giống như cảm giác lúc trước hắn trùng kích, sau đó lại dung hợp với tinh hoa của Kim Long Vương phong ấn vậy.

Thân thể của mình, chính mình rõ ràng nhất, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được dưới ảnh hưởng của lượng lớn đồ ăn giàu dinh dưỡng, khí huyết trong cơ thể mình trở nên càng thêm dồi dào, mà khí huyết dồi dào khiến cho huyết mạch lực của hắn tựa hồ cũng càng thêm thuần hậu. Hay là, đối với mình, ăn nhiều đồ ăn cũng là một loại phương thức tu luyện?

Vì lẽ đó, hắn mới đưa ra đề nghị để Tạ Giải tiếp tục khao bữa tối. Hắn cũng

phải nhìn xem, trong cơ thể mình huyết mạch lực đến tột cùng sẽ có biến hóa gì. Cơ hội có thể ăn được lượng lớn đồ ăn giàu dinh dưỡng như vậy cũng không nhiều.

"Ngươi thắng. Ăn đồ ăn coi như xong đi, coi chừ nổ tung cái bụng của ngươi đó! Có gì ta dẫn mọi người đi uống nước, thuận tiện chúng ta cũng có thể đi dạo ở bên ngoài học viện. Đây chính là một toà thành thị đó! Lúc đến chúng ta vẫn chưa dạo ngắm phố phường đâu đấy" Tạ Giải cười nói.

"Được." Đề nghị của hắn đồng thời được Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt tán thành.

Bốn người rời khỏi phạm vi của Linh Băng Quảng Trường, đi vào một đường phố nhìn qua đèn đuốc vô cùng huy hoàng náo nhiệt.

Mới vừa rời đi không xa, bọn họ đã nhìn thấy ở phía trước có một nơi nhìn qua phi thường náo nhiệt.

"Kia là nơi nào?" Hứa Tiểu Ngôn tò mò hỏi.

Tạ Giải nhìn một chút, nói: "Thật giống là quán nước. Thì ra trong Sử Lai Khắc nội thành cũng có bán đồ uống! Chúng ta đi uống một chút đi, nước trái cây hay gì?"

"Tốt, tốt! Ta muốn ăn kem ly." Hứa Tiểu Ngôn vô cùng phấn khởi nói rằng.

Bên trong quán nước vô cùng sôi động, ít nhất đã kín đến 8/10 quán, trong đó không ít người đều ăn mặc đồng phục học viên của Sử Lai Khắc học viện. Người phục vụ đi ở giữa, bận rộn vô cùng.

Đường Vũ Lân bọn họ thật vất vả mới tìm được một cái bàn ngồi xuống. Kêu lên người phục vụ, gọi nước trái cây cùng kem ly.

Đối với loại đồ ăn như kem ly, các cô gái đều không có chút lực chống cự nào. Dù cho là Cổ Nguyệt loại cô nương tính cách có chút hơi quái dị cũng như vậy. Kem ly vừa lên đến, hai cô nàng đều vô cùng phấn khởi bắt đầu ăn.

"Ngươi nhìn cái gì thế?" Đường Vũ Lân uống một hớp nước chanh, huých một cái vào tên Tạ Giải bên cạnh đang dáo dác nhìn ngó bốn phía.

Tạ Giải cười hắc hắc nói: "Ta đang nhìn xem có các vị nữ học tỷ xinh đẹp hay không! Để giúp chúng ta chuẩn bị làm nghi lễ thành niên."

Đường Vũ Lân nghi ngờ nói: "Chuẩn bị cái thứ gì?"

Chương 291: Đưa số điện thoại của nàng cho ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tạ Giải nói: "Đừng nói ngươi chưa bao giờ nghe nói đến đại hội xem mắt Hải Thần Duyên của Sử Lai Khắc học viện đấy chứ? Có người nói, chỉ cần có thể tiến vào Nội viện, đồng thời tuổi tác đạt tới một mức nhất định, thì có tư cách tham gia đại hội xem mắt Hải Thần Duyên đấy. Đó là một sự kiện trọng đại của Nội viện Sử Lai Khắc học viện. Lại nói, thời điểm đại hội được tiến hành, coi như chúng ta là ngoại viện đệ tử cũng có thể đến xem đấy. Tình huống cụ thể ta cũng không biết, nhưng có người nói chuyện này đã có truyền thống hơn một vạn năm nay. Không biết bao nhiêu siêu cấp tình nhân đều thông qua đại hội mà đến được với nhau. Năm đó, Linh Băng Đấu La cùng Long Điệp Đấu La chính là nhờ đại hội xem mắt này mà xác lập quan hệ đấy."

Đường Vũ Lân tức giận: "Ngươi mới bao lớn, đã nghĩ những thứ này, có ích lợi gì? Tuổi tác chúng ta còn kém xa lắm đấy. Huống chi, điều kiện đầu tiên là phải thi đậu Nội viện trước đã! Chúng ta hiện tại không biết còn kém bao nhiêu đâu. Ngươi xem, vị học viên số 02 ngày đó ngươi chọn, dù thực lực mạnh mẽ như vậy mà cũng không được thu làm Nội viện đệ tử!"

"Trước tiên tìm được đối tượng đã rồi hẵng nói mà. Còn Nội viện, chúng ta cố gắng nỗ lực, nhất định là sẽ có cơ hội." Tạ Giải một mặt hưng phấn nói.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, giơ ly nước trong tay lên, nói: "Chúc mừng cả nhà, chúng ta đã đồng thời thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện, ngày hôm nay coi như là đi ăn mừng muộn đi."

Nghe vậy, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn đang chăm chú ăn kem ngẩng đầu lên, bốn người nhìn nhau nở nụ cười. Có thể thi vào Sử Lai Khắc, đúng

là rất không dễ dàng nha! Bọn họ thậm chí hiện tại cũng không dám hồi tưởng lại quá trình sát hạch ngày hôm qua.

Sử Lai Khắc không hổ là đại lục đệ nhất học viện, cuộc thi nhập học này bao quát cả thực lực, tiềm năng, phó nghiệp, tâm tính, tính nhẫn nại,…đầy đủ các loại khảo sát. Có thể nói là khảo sát toàn diện các phương vị của một tên tân sinh. Phương diện nào không được, đều sẽ chịu hạn chế rất lớn, tỷ lệ thi đậu sẽ giảm xuống.

Hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng coi như là thi đậu. Cuối cùng cũng coi như là không uổng phí sự bồi dưỡng của Vũ lão sư cùng Đông Hải học viện.

Bọn họ đều rất chờ mong, tương lai ở Sử Lai Khắc học viện có thể học được những gì, cùng Đông Hải học viện đến tột cùng sẽ khác nhau ở những điểm nào.

"Người phục vụ, ngươi tới đây một chút." Đang khi bọn họ vô cùng phấn khởi chúc mừng nhau, bàn kề cận đột nhiên truyền tới một âm thanh có chút lớn.

Đường Vũ Lân bốn người vốn là không để ý, nhưng bọn họ tiếp theo lại nghe được, thanh âm kia nói tiếp: "Đưa số điện thoại của nàng cho ta."

Thanh âm này rõ ràng có chút hung hăng, bá đạo.

Đây chính là Sử Lai Khắc Thành, lại còn có người như thế?

Bốn người theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Bàn kề cận chỉ có một người ngồi ở chỗ đó. Hắn cũng không có mặc đồng phục học sinh của Sử Lai Khắc học viện, mà là mặc một thân lễ phục màu trắng, tướng mạo phi thường anh tuấn, tuổi tác so với Đường Vũ Lân bọn họ hẳn là hơi lớn hơn một chút. Tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, tóc ngắn màu vàng tóc vuốt một lớp keo bóng loáng không dính nước.

Hắn có một đôi con ngươi phi thường kỳ dị, màu vàng. Con ngươi lại là màu vàng sậm, cả người đều có một loại khí chất đặc thù. Tựa hồ toàn thân đều toả ra khí tức quang minh.

Luận tướng mạo, phóng tầm mắt nhìn tới, ở bên trong toàn bộ quán nước

cũng chỉ có Đường Vũ Lân mới có thể so với hắn. Nhưng khí tràng hắn biểu hiện ra lại so với Đường Vũ Lân vênh váo hung hăng hơn nhiều lắm.

Ở trước bàn hắn, một thiếu nữ trên người mặc chế phục đứng đó. Quần dài màu đen, áo trắng, chuẩn chế phục của quán. Người thiếu nữ này da dẻ trắng noãn, thậm chí là có chút tái nhợt, một mái tóc ngắn uốn cúp màu đỏ nhạt, đôi mắt to tròn màu đen, dáng cao, chuẩn vô cùng. Nàng có khí chất vô cùng điềm đạm đáng yêu.

"Xin lỗi, đó không phải là công việc của ta." Đối mặt với yêu cầu của thiếu niên tóc vàng, nàng hơi khom người nói rằng.

"Vậy làm thế nào ngươi mới có thể đưa cho ta số điện thoại?" Thiếu niên tóc vàng lớn tiếng nói.

Thiếu nữ phục vụ lắc đầu một cái, xoay người muốn rời đi.

"Thái độ phục vụ của ngươi thế này là thế nào, gọi quản lý của các ngươi đến cho ta gặp!" Thiếu niên tóc vàng vỗ mạnh bàn một cái, nhất thời đưa tới không ít ánh mắt. Thế nhưng, những người kia dù cho là ăn mặc đồng phục học sinh của Sử Lai Khắc học viện, thời điểm nhìn thấy hắn, cũng không tự chủ đưa mắt dời đi, cũng không có người lên tiếng bất bình dùm.

"Vậy xin mời ngài chờ." Thiếu nữ phục vụ nhàn nhạt nói một câu liền nhẹ nhàng rời đi.

Thời gian không lâu, một người trung niên bước nhanh tới, "Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì? Ta là quản lí của tiệm nước này."

"Đưa số điện thoại của nàng ấy cho ta." Thiếu niên chỉ vào thiếu nữ phục vụ ở cách đó không xa mà nói.

Quản lí một mặt áy náy nói: "Xin lỗi, chúng ta không thể tiết lộ thông tin cá nhân."

Thiếu niên lông mày nhíu lại, "Làm thế nào mới có thể đưa số điện thoại của nàng ấy cho ta?"

"Xin lỗi, xin ngài đừng làm khó dễ chúng ta. Dù thế nào chúng ta cũng không thể tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên." Vị quản lý nói đầy

khách khí nhưng vẫn rất kiên quyết.

Thiếu niên trong mắt kim quang lóe lên, áp lực vô hình nhất thời từ trên người hắn lan tràn ra."Gọi lão bản * của các ngươi đem đến đây."

* *chủ quán*

Quản lí khẽ nhíu mày, sau khi do dự một chút vẫn gật đầu, "Vậy mời ngài chờ." Nói xong. Hắn xoay người liền đi thẳng.

Thời gian không lâu, một tên trung niên ăn mặc bảnh bao đi đến.

"Tiên sinh, ta có thể giúp được ngài chuyện gì?"

Thiếu niên lại lặp lại như lúc trước, "Đem số điện thoại của người phục vụ kia đưa cho ta."

Ông chủ nghiêm mặt nói: "Yêu cầu của ngài ta đã vừa mới nghe quản lí nói qua rồi. Thế nhưng xin lỗi, bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên được. Rất mong ngài tha thứ."

Thiếu niên hai mắt híp lại nhìn hắn, nói: "Nói như vậy, ngươi là thế nào cũng không chịu?"

Ông chủ gật đầu.

Thiếu niên nói: "Được." Nói xong chữ này, hắn đột nhiên đứng dậy giơ tay lên, vỗ tay cái độp.

Cách đó không xa, một tên trung niên áo quần sang trọng đứng dậy, hướng về hắn đi tới, đứng lại bên cạnh hắn, cung kính nói: "Thiếu gia, ngài có gì cần dặn dò?"

Thiếu niên thản nhiên nói: "Ngươi cùng vị lão bản này đàm luận một thoáng, ta muốn mua lại quán nước này."

Ông chủ sững sờ, sắc mặt khó coi nói: "Xin lỗi tiên sinh, chỗ này của ta không có dự định bán."

Vị quản gia kia thế nhưng lại khẽ mỉm cười, "Chào ngài, ta là Tổn Bác,

không bằng chúng ta đến bên cạnh nói chuyện." Vừa nói, hắn vừa đem một tấm thẻ màu vàng đưa cho vị lão bản kia.

Ông chủ nhìn thấy thẻ màu vàng, trong mắt nhất thời toát ra vẻ khiếp sợ, lúc này mới gật gật đầu, cùng người quản gia này hướng về một bên đi tới.

Nhìn tình cảnh khôi hài này, Tạ Giải khóe miệng co giật một thoáng, Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, nói: "Người thành phố các ngươi thật là biết ăn chơi."

"Hừ!" Cổ Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Hứa Tiểu Ngôn lại là một mặt đầy hứng thú dạt dào nói: "Các ngươi nói, hắn ta có phải là muốn chiếm được số điện thoại của cô bé kia hay không?"

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Để chúng ta theo dõi tiếp đi. Không nghĩ tới đi đến quán nước nhỏ này cũng có trò hay để xem. Vị lão bản kia nhìn qua rất kiên trì, nhưng thiếu niên này hắn là lai lịch bất phàm. Cứ nhìn thử xem liệu lão bản có phải là uy vũ không khuất phục người hay không?"

Hắn bên này còn chưa nói dứt câu, bên kia vị quản gia cùng ông chủ quán nước đã quay trở về.

"Thiếu gia, ta cùng vị Dương lão bản này đã thương lượng được giá cả rồi, đồng thời đã hoàn thành thanh toán. Bắt đầu từ bây giờ, quán nước này chính là tài sản cá nhân của ngài." Quản gia lại như là đang tường thuật lại một sự tình tất nhiên, bình tĩnh nói với người thiếu niên kia.

Thiếu niên gật gật đầu, hướng về vị Dương lão bản nói: "Đưa số điện thoại của nàng ta cho ta!"

Thiếu niên vẫn luôn không hề kiềm chế âm thanh của mình, cho nên khách nhân mấy bàn xung quanh đều có thể nghe được rõ ràng. Trong ánh mắt của mọi người đều lộ ra một vẻ quái dị. Vì muốn có thể liên lạc được với một người nữ sinh, hắn lại cường hào mua lại cả một tiệm nước. Phải biết, bất kỳ một cửa hàng nào trong Sử Lai Khắc nội thành, giá trị đều cực kỳ cao, hơn nữa cũng không phải là người nào cũng đều có thể đi vào.

Dương lão bản thở dài một tiếng, hướng về người thiếu nữ tóc ngắn màu đỏ sậm đi tới.

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, hướng về các bạn nói rằng: "Xem ra, muốn làm được uy vũ không khuất phục cũng chẳng dễ dàng chút nào!"

Thời gian không lâu, người thiếu nữ kia rốt cục cũng đi tới.

Nàng đi thẳng đến bên cạnh bàn của thiếu niên, thản nhiên nói: "Ngươi muốn như thế nào?"

Thiếu niên khẽ mỉm cười, "Ta không muốn thế nào cả, chẳng qua là cảm thấy dung mạo ngươi rất đẹp, muốn chơi đùa với ngươi một chút mà thôi."

Thiếu nữ không hé răng, mà lại cúi đầu mở cúc áo của mình ra.

"Ta vẫn chưa yêu cầu ngươi thoát y mà!" Thiếu niên có chút kinh ngạc nói.

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, cởi chế phục vứt ở trên bàn, "Ta không làm nữa, vì lẽ đó, ta cũng không phải là nhân viên của ngươi." Nói xong, nàng liền xoay người bỏ đi.

Nụ cười trên mặt thiếu niên càng dày đặc hơn, cũng đứng dậy, "Có ý tứ." Nó xong, hắn cũng đi theo cô gái kia ra ngoài.

"Sử Lai Khắc Thành vậy mà cũng phát sinh chuyện như vậy, thực sự là nhẫn nhục! Nhưng “nhẫn” thì được, “nhục” thì không!" Tạ Giải phẫn nộ nói rằng, vừa đứng lên liền đuổi theo ra bên ngoài.

Đường Vũ Lân cũng không hề ngăn cản, chỉ vội vàng theo sau.

Hắn rất muốn nói, dù ngươi có bất bình giùm người ta, cũng phải thanh toán đã chứ! Chầu này ngươi khao mà, hu hu!

Bất đắc dĩ, hắn đành tự mình bỏ lại trên bàn vài đồng liên bang, đi theo ra ngoài.

Lúc hắn vừa mới đi ra ngoài đường phố, một luồng gợn sóng hồn lực nồng đậm đã từ phía trước tràn ngập ập tới.

Một vệt kim quang đột nhiên lóng lánh, phóng thẳng lên trời, soi sáng cả con đường.

Chương 292: Thần Thánh Thiên Sứ cùng Đọa Lạc Thiên Sứ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn thấy, kim quang kia chính là được phóng thích ra từ người tên thiếu niên tóc vàng lúc nãy. Màu vàng tràn ngập, trên người hắn đều đầy rẫy một loại hơi thở thần thánh.

Đây là...

Ba vòng Hồn Hoàn tùy theo đó từ dưới chân hắn bay lên. Khiến cho Đường Vũ Lân chấn động chính là, ba vòng Hồn Hoàn này bất ngờ đều là màu tím. Cùng lúc đó, một đôi cánh chim trắng noãn từ sau lưng hắn giang rộng ra, càng làm hắn ta thêm thần thánh.

Ở phía trước hắn không xa, thiếu nữ tóc ngắn màu đỏ sậm dừng bước lại, xoay người lại, sắc mặt tựa như băng sương trầm ngưng. Lạnh lùng nhìn hắn, hai tay giang ra, nhất thời, lấy thân thể của nàng làm khởi điểm, không gian sau lưng nàng lại hoàn toàn tối sầm lại, nhẹ nhàng vặn vẹo. Một đôi cánh chim màu đen từ sau lưng nàng giãn ra, nguyên bản dung nhan vô cùng thanh lệ nhất thời thêm vài phần hào quang yêu dị.

Đây là...

Cánh chim màu trắng, dường như là Siêu Cấp Võ Hồn - Thiên Sứ trong truyền thuyết! Nhưng mà cánh chim màu đen của cô gái kia lại là gì đây?

"Ta thực cảm thấy ta không có nhìn lầm, xem ra, đúng là như vậy. Thú vị, có chút ý nghĩa."

Thiếu niên mặc áo trắng mỉm cười nói, cánh chim trắng noãn sau lưng khẽ đập, kim quang lóng lánh.

Thiếu nữ tóc đỏ sắc mặt lạnh lẽo, hai cánh sau lưng cũng bắt đầu đập, thân thể trôi nổi lên, ở dưới chân nàng, bay lên hai vòng Hồn Hoàn, nhưng cũng đồng dạng đều là màu tím.

"Nhị hoàn đấu với tam hoàn, ngươi không có bất kỳ một cơ hội nhỏ nhoi nào, bó tay chịu trói đi. Theo ta trở lại tiếp nhận thẩm phán." Thanh niên mặc áo trắng trầm giọng nói rằng.

Thiếu nữ tóc đỏ đôi môi mím chặt, đột nhiên, trong mắt nàng chợt lóe sáng, thân thể đột nhiên ẩn vào bên trong thế giới hắc ám.

"Muốn chạy?" Thanh niên tóc vàng quát lạnh một tiếng, dưới chân đệ nhất Hồn Hoàn toả sáng, vệt kim quang phóng lên trời, trong nháy mắt trở nên sáng ngời.

Thần thánh quang đem hắc ám chung quanh chiếu rọi, đặc biệt là phương hướng thiếu nữ ẩn vào. Cùng lúc đó, tay phải hắn đánh vào hư không, trên người đạo Hồn Hoàn thứ hai cũng sáng lên. Một đạo Thánh Quang rơi vào phía trước, nhất thời, thân hình thiếu nữ lộ ra. Toàn thân bao phủ một tầng tử hắc quang.

"Đã nói rồi, nhị hoàn đối với tam hoàn. Ngươi không có bất cứ cơ hội nào." Thanh niên tóc vàng đập cánh chim, chậm rãi tới gần cô gái kia.

Đột nhiên, trên mặt thiếu nữ toát ra một vẻ châm chọc, hai cánh thu lại rơi xuống mặt đất. Ngay cả tự thân Hồn Hoàn cũng đều thu hồi.

"Ngu ngốc. Nơi này là Sử Lai Khắc."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, bầu trời đột nhiên trở nên trong suốt hơn, tất cả hắc ám cùng ánh sáng quang minh đều không còn sót lại chút gì. Giữa bầu trời, một áp lực vô hình bỗng nhiên xuất hiện. Thiếu niên tóc vàng kia biến sắc mặt, dưới áp lực áp chế, không thể không rơi xuống từ trên không đứng trên mặt đất.

Giữa bầu trời không biết từ lúc nào đã nhiều thêm một người, một tên nam

tử thân hình cao lớn, không thấy rõ hình dạng. Nhưng âm thanh uy nghiêm trong nháy mắt đã vang vọng khắp cả con đường.

"Là ai dám trái với quy định của Sử Lai Khắc Thành, ở đây động thủ?"

"Bẩm báo chấp pháp giả các hạ, ta là thiên sứ gia tộc Nhạc Chính Vũ. Cũng là một học viên của ngoại viện năm hai. Chúng ta ở trong Sử Lai Khắc nội thành phát hiện một tên Đọa Lạc Thiên Sứ. Mọi người đều biết, Đọa Lạc Thiên Sứ gần như 100% đều là Tà Hồn Sư, vì lẽ đó, ta mới động thủ, muốn bắt nàng về gia tộc thẩm phán."

Nghe hắn nói, người thiếu nữ tóc đỏ có vẻ vô cùng bình tĩnh, hướng về chấp pháp giả trên không trung giơ lên một tấm thẻ, "Chấp pháp giả tôn kính, ta là một công đọc sinh của Sử Lai Khắc học viện, thân phận của ta trải qua học viện nghiệm chứng, ta không phải là Tà Hồn Sư."

Sử Lai Khắc học viện công đọc sinh?

Nghe được mấy chữ này, Đường Vũ Lân bọn họ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Không nghĩ tới, vị mọc ra một đống cánh này, nhìn qua chỉ có nhị hoàn, Đọa Lạc Thiên Sứ thiếu nữ lại là học viện công đọc sinh. Bất quá, nàng đúng là không nghĩ tới việc tên Nhạc Chính Vũ cứ như vậy nói ra tên của chính mình.

Trên không trung truyền đến một luồng sức hút, đem tấm thẻ của thiếu nữ hút vào trong lòng bàn tay, người kia sau khi kiểm tra thẻ xong, hướng về Nhạc Chính Vũ nói: "Thân phận của nàng có thể xác nhận, là học viện công đọc sinh, không tồn tại khả năng là Tà Hồn Sư. Nể tình ngươi là vì đối phó với Tà Hồn Sư, lần này không trừng phạt. Lần sau còn tái phạm, hai tội hợp nhất. Tất cả giải tán đi!" Vừa nói, hắn trả lại tấm thẻ thân phận cho thiếu nữ tóc đỏ, quang ảnh lóe lên, đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Đây chính là Sử Lai Khắc thành nha!

Đường Vũ Lân bọn họ lúc này đã cảm thụ được sự chấn động tràn ngập. Ở trong Sử Lai Khắc Thành càng không thể tùy tiện động thủ, bất cứ lúc nào cũng có chấp pháp giả quản chế.

Thiếu nữ thu hồi lại tấm thẻ, nhìn Nhạc Chính Vũ, đưa ra ngón tay cái, chậm rãi xoay về dưới đất, chỉ xuống.

"Ngươi!" Nhạc Chính Vũ trong mắt nộ quang lấp loé.

"Hừ!" Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, rất nhanh đã hòa vào màn đêm biến mất.

Nhạc Chính Vũ muốn truy đuổi, lại bị vị quản gia kia kéo lại. Quản gia hướng về hắn lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: " Sử Lai Khắc tôn nghiêm không được mạo phạm. Thiếu gia, nếu Sử Lai Khắc học viện đã xác nhận nàng không phải, vậy chắc hẳn là không phải, đừng gây thêm rắc rối."

Nhạc Chính Vũ hừ lạnh một tiếng, "Đọa Lạc Thiên Sứ không phải Tà Hồn Sư, chuyện này nói ra ai tin? Ta xem ra, Sử Lai Khắc này..."

"Thiếu gia, ăn nói cẩn thận!" Quản gia Tổn Bác khẽ quát một tiếng, mơ hồ xuất hiện sóng tinh thần. Khiến cho Nhạc Chính Vũ nửa câu nói sau không thể nói ra.

Nhạc Chính Vũ tức giận hừ một tiếng, nhanh chân rời đi.

Cuộc nháo kịch này đến đây là kết thúc. Đường Vũ Lân bốn người nhìn còn có cảm giác chưa đã ghiền, bọn họ đi tới nơi này thời gian không lâu, cũng đã bắt đầu cảm nhận được Sử Lai Khắc học viện khang khác.

Trở về học viện, quay lại trong ký túc xá công đọc sinh cũ nát của bọn họ. Bốn người đều không hề buồn ngủ.

"Đội trưởng, ngươi nói xem công đọc sinh chúng ta có phải là có bí mật gì không? Thời điểm ở căng tin, mọi người nghe nói ngươi là công đọc sinh, thì có chút thái độ kính sợ tránh xa, thậm chí còn có chút tâm tình sợ hãi. Cô gái tóc đỏ vừa nãy cũng nói mình là công đọc sinh. Còn có cái tên đánh thắng ta, cũng là công đọc sinh. Chúng ta có nên đi tìm những công đọc sinh khác tìm hiểu tình huống một chút hay không?" Tạ Giải thấp giọng hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta mới đến, vẫn là đừng nên tìm phiền phức. Trước tiên làm rõ tình huống lại nói. Điều đầu tiên chúng ta cần phải làm là hòa vào Sử Lai Khắc học viện, đồng thời, hiểu rõ Sử Lai Khắc học viện đã. Ngoài ra còn phải tăng lên tu vi của bản thân. Ở đây, chúng ta thực sự là quá nhỏ bé. Đem lòng hiếu kỳ của ngươi giữ lại đi. Chí

ít hiện tại, chúng ta vẫn chưa nên tọc mạch chuyện của người khác làm gì."

"Được rồi." Tạ Giải có chút bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn đối diện. Vào lúc này vẫn chưa nghỉ ngơi, nên tấm vải mành vẫn chưa được treo lên.

"Ngươi còn nói ngươi là một nam sinh, làm sao lại bát quái * như vậy chứ!" Vậy mà lại bị Hứa Tiểu Ngôn liếc mắt một cái

* *ý chỉ hóng hớt nhiều chuyện.*

Cổ Nguyệt đứng lên, đem vải mành treo lên.

Bốn người lần lượt minh tưởng, Đường Vũ Lân tuy rằng ngăn cản Tạ Giải đi ra ngoài tìm hiểu, nhưng trong lòng hắn cũng không bình tĩnh. Thiên Sứ Võ Hồn, Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn. Đây đều là những thứ trong truyền thuyết mà hắn từng nghe qua. Có thể đối mặt với thanh niên tóc vàng mà không thối lui chút nào, phẩm chất Võ Hồn của cô gái kia không hề kém cạnh.

Còn có, Tà Hồn Sư là cái gì? Thật giống như chẳng phải cái gì tốt. Nếu không thiếu niên kia cũng sẽ không nói ra.

Giới Hồn Sư, xem ra cũng thật đặc sắc. Ngày mai sẽ phải bắt đầu đi học, không biết Vũ lão sư còn có thể tiếp tục giáo dục chúng ta hay không?

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lân đã dậy rất sớm, Hứa Tiểu Ngôn cũng gần giống như hắn. Hai người đồng thời tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Đơn giản sau khi rửa mặt, vấn đề đầu tiên bọn họ phải đối mặt, chính là ăn cơm.

May là, bữa sáng tình huống vẫn được, Đường Vũ Lân chí ít vẫn có thể dùng bánh hắc màn thầu ngày hôm qua còn dư chống đỡ một hồi. Làm công đọc sinh, chuyện thứ nhất cần làm vào buổi sáng chính là đến phòng giáo vụ lĩnh nhiệm vụ ngày hôm nay.

Thời điểm đi tới phòng giáo vụ, bọn họ gặp phải một người quen, chính là vị học viên số 02 kia.

Cũng là công đọc sinh, hắn hiển nhiên cũng đến lĩnh nhiệm vụ.

"Bốn người các ngươi, tiếp tục quét sạch Linh Băng Quảng Trường, ngày hôm qua làm không tệ. Ngày hôm nay tiếp tục cố gắng." Lão sư phòng giáo vụ rất tùy ý muốn đuổi bốn người Đường Vũ Lân đi.

Chương 293: Ngoại viện viện trưởng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi: "Lão sư, ngoại trừ quét sạch Linh Băng Quảng Trường ra, chúng em còn có thể tiếp nhận những nhiệm vụ khác hay không?"

"Ngươi muốn tiếp nhận nhiều nhiệm vụ hơn?" Lão sư hiếu kỳ ngẩng đầu lên. Thông thường, công đọc sinh mới vừa vào học đều sẽ có chút không thích ứng mới đúng.

"Đúng thế." Đường Vũ Lân vẻ mặt đau khổ trả lời. Không có điểm cống hiến sẽ không có cơm ăn! Thậm chí cũng không thể đi ra ngoài mua. Ngày hôm qua thời điểm tính tiền nước, đã dọa cho Đường Vũ Lân nhảy dựng một cái. Giá hàng hóa trong Sử Lai Khắc nội thành, đắt hơn bên ngoài gấp 5 lần, hắn thật không nỡ nha! Hắn đau lòng lắm đó nha!

"Được, có thể. Đây là danh sách nhiệm vụ, ngươi tự mình chọn đi." Vừa nói, hắn vừa đem một cái Hồn Đạo Màn Hình loại nhỏ đưa tới.

Đường Vũ Lân bốn người tụ lại cùng nhau tuyển nhiệm vụ, tên thiếu niên kia đến trước mặt vị lão sư chậm hơn bọn họ một chút.

"Lão sư, em giao nhiệm vụ."

"Hừm, bản vẽ hoàn thành? Lại còn rất nhanh. Nguyên Ân, hiệu suất của ngươi càng ngày càng cao!" Lão sư ca ngợi một câu, sau đó cầm lấy thẻ thân phận của hắn, không biết cộng thêm bao nhiêu điểm cống hiến.

"Ngươi lại chọn một nhiệm vụ đi!"

Nguyên lai tên của hắn gọi là Nguyên Ân. Đường Vũ Lân theo bản năng liếc mắt nhìn hắn, vị thiếu niên gọi là Nguyên Ân này, bề ngoài thực sự là quá bình thường, căn bản cũng không có bất kỳ đặc điểm bắt mắt nào, hết thảy đều có vẻ vô cùng phổ thông.

Nguyên Ân rất nhanh đã nhận một nhiệm vụ khác, sau đó yên lặng rời đi, trong toàn bộ quá trình, chỉ tới khi rời đi hắn mới nhìn bọn Đường Vũ Lân gật đầu một cái hỏi thăm mà thôi. Đường Vũ Lân tin tưởng, đây nhất định là do mọi người đều là công đọc sinh như nhau.

"Em chọn cái này." Đường Vũ Lân từ trong danh sách chọn lấy một nhiệm vụ Thiên Đoán nhất phẩm.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Lão sư phòng giáo vụ kinh ngạc nhìn hắn, "Nếu như không hoàn thành xong nhiệm vụ, sẽ bị trừ điểm cống hiến. Mà một khi không đủ điểm cống hiến ủng hộ ngươi tiếp tục học tập, ngươi sẽ bị trục xuất ra khỏi học viện. Công đọc sinh các ngươi mỗi tháng mỗi người còn phải giao nộp 300 điểm cống hiến học phí đấy."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Lão sư, em xác định." Công đọc sinh quả thực chính là con ghẻ! Tất cả những thứ này đều hà khắc như vậy.

Bất quá, thời điểm lúc nãy hắn xem danh sách nhiệm vụ đã phát hiện, Thiên Đoán nhiệm vụ nhiều vô cùng, không hề ít hơn số nhiệm vụ khi hắn còn là Đoán Tạo Sư cấp 3, cấp 4 có thể nhận được ở Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đường Vũ Lân liền hiểu được điều này là bởi vì sao. Nơi này là Sử Lai Khắc học viện, không hề giống với bất kỳ địa phương nào khác. Học viên ở nơi này, e rằng không có một ai muốn trở thành Cơ Giáp Sư, mà tất nhiên đều lựa chọn trở thành Đấu Khải Sư.

Mà Nhất Tự Đấu Khải Sư, yêu cầu trụ cốt nhất chính là kim loại phải đạt đến Thiên Đoán. Học viện thu học viên rất cẩn thận. Nhưng tổng số học viên ngoại viện, bèo gì cũng vượt quá 1.000 người. Hiện tại hắn thậm chí còn không biết tình huống cụ thể của ngoại viện, chia lớp ra làm sao. Nhiều học sinh như vậy, đều muốn trở thành Đấu Khải Sư, như vậy, nhu cầu đối với Thiên Đoán kim loại tự nhiên sẽ cực kỳ cao.

Như nhiệm vụ Thiên Đoán nhất phẩm hắn vừa nhận, điểm cống hiến lên đến 1.000!

Thiên Đoán nhất phẩm đối với Đoán Tạo Sư cấp 4 phổ thông mà nói, không phải mỗi lần đều chắc chắn, nhưng đối với Đường Vũ Lân cũng không phải việc khó gì.

Hắn hiện tại đã bước vào hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 5, mặc dù chỉ là sơ cấp, thậm chí có thể lần thứ hai hoàn thành Linh Đoán Tạo hay không cũng chưa chắc, nhưng dù sao cũng là Đoán Tạo Sư cấp 5! Hơn nữa còn đã trải qua muôn vàn thử thách ở cấp độ Thiên Đoán Tạo. Dù không nói là tỷ lệ Thiên Đoán là 100%, nhưng cũng cách biệt không bao nhiêu. Nhận nhiệm vụ thế này cũng không thể nói là khó khăn. Nếu như không phải sợ làm kinh hãi thế tục, Đường Vũ Lân thật muốn một lần đồng thời nhận liền mấy cái. Dù sao, mới đến cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

"Lão sư, em có thể mua được kim loại hiếm ở nơi nào, hơn nữa có thể đoán tạo ở đâu?" Đường Vũ Lân hỏi.

Thứ Đoán Tạo Sư cần là Đoán Tạo Đài.

Lão sư phòng giáo vụ phất tay một cái, nói: "Chờ lát nữa sau khi cử hành xong nghi thức nhập học, tự hỏi giáo viên chủ nhiệm của các ngươi đi."

"Ồ."

"Thì ra người kia gọi là Nguyên Ân." Rời phòng giáo vụ, bên tai Đường Vũ Lân vang lên âm thanh của Tạ Giải.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía hắn, "Làm sao? Còn không chịu phục sao? Ta xem ngươi vào giai đoạn hiện nay vẫn chưa thể chiến thắng hắn. Còn nữa, có chuyện có lẽ trước đây chúng ta đã phán đoán sai. Học sinh năm hai ở đây, cũng chưa chắc lớn hơn chúng ta 01 tuổi, mà phải nói là tiến vào học viện sớm hơn chúng ta 03 năm mới đúng. Sử Lai Khắc học viện là 03 năm mới chiêu thu học viên một lần. Vì lẽ đó, hắn có khả năng so với chúng ta lớn hơn 03 tuổi."

Tạ Giải nói: "Vậy cũng chưa hẳn. Yêu cầu để vào Sử Lai Khắc học viện là tối đa không được vượt quá 15 tuổi. Ngươi xem, chúng ta chính là 13 tuổi liền nhập học. Người kia cũng có khả năng nhập học lúc còn nhỏ hơn

chúng ta! Vì lẽ đó, chuyện tuổi đời này rất khó nói. Mà thôi, đội trưởng đại ca, sau này còn phải nhờ ngươi bao nuôi chúng ta à nha!" Thời điểm nói ra lời nói sau cùng, khuôn mặt của hắn bỗng nhiên trở nên đầy vẻ nịnh nọt.

Đường Vũ Lân tức giận: "Có thể! Ngươi dùng liên bang kim hồn tệ mua điểm cống hiến của ta là được. Ta không ngại."

Tạ Giải trợn to hai mắt, "Lão đại. Ngươi không cần phải tham tài như thế chứ?"

Đường Vũ Lân thật lòng gật gù, nói: "Chính là tham tài như thế đấy! Lẽ nào ngươi tới hôm nay mới biết ta tham tài sao? Đặc biệt tham tài, vì lẽ đó, tuyệt đối đừng đề cập với ta chuyện tiền nong nha. Tự lực cánh sinh là truyền thống tốt đẹp của Đường Môn chúng ta."

Tạ Giải vẻ mặt đưa đám, nói: "Cái tên vô tình nhà ngươi!"

Đường Vũ Lân vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Muốn kiếm được càng nhiều điểm cống hiến, vậy phải nỗ lực củng cố nghề thứ hai của ngươi đi. Như vậy ngươi có thể nhận nhiều nhiệm vụ hơn. Hơn nữa, ta phỏng chừng những điểm cống hiến này của chúng ta không phải chỉ dùng để ăn cơm và đóng học phí, Sử Lai Khắc đã có quy định như thế, như vậy, rất có khả năng điểm cống hiến này còn có rất nhiều cách dùng khác cũng chưa biết chừng. Mà những công dụng này đối với học viên mà nói tất nhiên là rất có ý nghĩa."

Lễ khai giảng được tiến hành ngay sau khi bọn họ dọn sạch xong Linh Băng Quảng Trường.

Điều này cũng làm cho Đường Vũ Lân lần đầu tiên có nhận thức mới đối với tổng số lượng học viên của Sử Lai Khắc học viện.

Học viện tổng cộng có 6 lớp, so với học viện bình thường tựa hồ như cũng không khác biệt bao nhiêu. Mỗi lớp có số lượng học viên không giống nhau, khoảng chừng đều nằm ở khoảng 100 người, tổng cộng 6 lớp có khoảng chừng 700 người cả thảy.

Thông qua quan sát Đường Vũ Lân phát hiện, những học viên lớp 6, tuổi tác chí ít cũng nằm ở khoảng 30 tuổi trở lên. Từng người từng người nhìn qua khí độ trầm ngưng, tu vi không tầm thường. Nhưng bọn họ vẫn như cũ

ở ngoại viện. Ở cao đẳng học viện thông thường, tuổi tác tốt nghiệp hẳn là khoảng tầm 22 tới 25 tuổi. Mà ở Sử Lai Khắc tuổi tác lại cao như vậy. Dựa theo tuổi tác mà xem, nếu như Vũ lão sư ở lại ngoại viện, e rằng cũng chỉ là học sinh của lớp 5 mà thôi.

Học viện cũng thật là kỳ lạ!

Tuổi tác nhỏ nhất đương nhiên là đám tân sinh năm nhất bọn họ, tuyệt đối đều là 15 tuổi trở xuống, hơn nữa lấy 13, 14 tuổi làm chủ.

Năm thứ hai nhìn qua so với bọn họ lớn một chút, nhưng chỉ là lớn hơn 03 tuổi, cũng không có dáng vẻ chênh lệch quá to lớn.

Mỗi niên khóa chỉ có một lớp, cũng chẳng có dáng vẻ chia lớp gì cả.

Đây chính là Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện đấy! Không biết Nội viện bên kia có bao nhiêu học viên nhỉ? Có người nói có vẻ rất ít, và bọn họ đều tu luyện ở bên trong Sử Lai Khắc nội thành.

Vừa nghĩ tới Hải Thần Hồ ở nơi đó, trong lòng Đường Vũ Lân liền không khỏi nảy sinh ước ao trở thành học viên của Nội viện. Không biết lúc nào chính mình mới có thể được tu luyện ở nơi đó!?

Phía trước Linh Băng Quảng Trường cũng không dựng đài chủ tịch gì, trong lúc Đường Vũ Lân vẫn đang còn hiếu kỳ học viện sẽ tiến hành khai giảng như thế nào, một số đạo nhân ảnh từ trên trời giáng xuống.

Tình cảnh này đối với các tân học viên mà nói tuyệt đối là chấn động. Có tới hơn 20 nhân ảnh từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Trong đó, người hạ xuống từ vị trí trung ương nhất, Đường Vũ Lân bọn họ đều rất quen thuộc, hơn nữa, từng có ký ức tiếp xúc sâu sắc. Chính là vị Ngân Nguyệt Đấu La Thái lão kia.

Thái lão ngày hôm nay thay đổi một thân y phục màu ám bạc, tóc dài vấn lên đầu, hai tay chắp ở sau lưng, sắc mặt trầm ngưng mà uy nghiêm. Ở bên người bà lại là những nam nữ lão sư trung niên, tuổi tác khoảng chừng 30 tới 50 tuổi.

Trong đó, Đường Vũ Lân liếc mắt liền thấy được Vũ Trường Không lão sư

cùng Thẩm Dập sư thúc. Những người khác đều có vẻ vô cùng xa lạ.

Vũ lão sư trở lại học viện, trở thành lão sư sao? Vậy không phải là có thể tiếp tục giáo dục chúng ta sao?

Trong hoàn cảnh xa lạ này, nếu như có thể có lão sư quen thuộc tiếp tục tiến hành giáo dục mình, đương nhiên là một chuyện tốt.

Khi Đường Vũ Lân vẫn còn đang chấn động trong lòng, Thái lão dẫn dắt một đám lão sư toàn bộ lơ lửng ở giữa không trung. Chung quanh thân thể bọn họ đều mơ hồ có uy áp xuất hiện, khiến cho người ta không khỏi vì đó mà ngơ ngác.

Hư không trôi nổi, phi hành. Ngoại trừ Phi Hành Hồn Sư ra, ít nhất phải đến thất hoàn tu vi mới có thể làm được. Nói cách khác, những vị lão sư ở đây, tất cả đều ở cảnh giới thất hoàn trở lên! Đây chính là Sử Lai Khắc, đại lục đệ nhất học viện, thực lực cường đại.

Một người trung niên từ hư không cất bước, tiến lên trước mấy phần.

"Một năm học mới lại sắp bắt đầu. Đối với Sử Lai Khắc mà nói, hàng năm vào lúc này, đều là thời khắc hấp thu những luồng gió mới. Xin mời Ngoại viện viện trưởng, Ngân Nguyệt Đấu La miện hạ, Thái lão, vì chúng ta phát biểu vài câu."

Chương 294: Không ổn nha!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nghe xong câu này, Đường Vũ Lân bốn người không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều có chút cảm giác không ổn. Chẳng trách ngày đó Thái lão nói với bọn họ, nếu như trước 20 tuổi không cách nào trở thành Đấu Khải Sư, bọn họ sẽ không có cách nào tiến vào Nội viện. Nguyên lai, vị này dĩ nhiên lại là Ngoại viện viện trưởng! Quyền uy nặng thế nào, có thể tưởng tượng được.

Thái lão lạnh nhạt nói: "Sử Lai Khắc học viện, xưa nay đều không bức bách bất luận người nào tu luyện. Nhưng Sử Lai Khắc học viện, cũng xưa nay đều không phải giáo dục bắt buộc. Hàng năm một tiểu khảo, ba năm một đại khảo. Tiểu khảo thất bại hai lần, khai trừ. Đại khảo thất bại một lần, khai trừ. Vì lẽ đó, nhân số học viện trong vòng 3 năm tới cũng chỉ có khả năng giảm thiểu mà sẽ không tăng cường. Đối với bất kỳ lớp nào mà nói đều là như vậy."

"Những học viên tới lớp 6 mà vẫn không thể tốt nghiệp, cơ hội của các ngươi càng ngày càng xa vời, hi vọng các ngươi có thể nắm lấy, 35 tuổi, là điểm giới hạn cuối cùng của các ngươi. Tân sinh học viên, các ngươi có thể thả lỏng, có thể không nỗ lực. Thế nhưng, có thể ba năm sau, nơi này sẽ không có đất cắm dùi cho các ngươi."

"Đồng thời, Sử Lai Khắc xưa nay cũng đều sẽ không tiếc rẻ phụ trợ đối với các học sinh hiếu học. Lão sư của các ngươi, chính là đối tượng để các ngươi thỉnh giáo, hết thảy phương tiện dạy học bên trong học viện các ngươi đều có thể sử dụng, tiền đề là các ngươi có đầy đủ điểm cống hiến. Rất nhanh, tân sinh sẽ biết tầm quan trọng của điểm cống hiến. Một năm mới sắp đến, vinh quang cùng hào quang của Sử Lai Khắc, là được từng thế

hệ của Sử Lai Khắc viết nên. Tương lai, các ngươi có thể trở thành một phần của hào quang, hay là bị bài trừ ở ngoài, ta nói cũng không tính, chính các ngươi tự định đoạt. Chỉ có bấy nhiêu thôi. Các vị lão sư, dẫn học viên của lớp mình trở về phòng học. Lễ khai giảng kết thúc!"

Cứ vậy mà kết thúc? Không phải ngắn gọn như thế chứ? Thời điểm ở Đông Hải học viện lúc trước, Đường Vũ Lân đã từng cảm thấy lễ khai giảng đã rất đơn giản rồi. Không nghĩ tới Sử Lai Khắc học viện lại càng nhanh hơn.

Thế nhưng, từ lời nói của Thái lão lúc trước. Hắn cũng có thể nghe ra rất nhiều thứ. Chế độ đào thải của Sử Lai Khắc học viện luôn làm người ta nghe danh xa gần. Để có thể ở chỗ này kiên trì, tiếp tục học tập, đồng thời có thể cuối cùng tốt nghiệp, như vậy, bọn họ cần phải không ngừng nỗ lực, không ngừng tiến về phía trước, mãi đến tận một ngày, triệt để đứng ở đỉnh cao của thế giới này.

Nỗ lực, nhất định phải càng thêm nỗ lực! Đường Vũ Lân theo bản năng siết chặt nắm đấm.

Lúc này, từng đạo bóng người trên không trung hướng về các lớp khác nhau nhanh chóng bay đến. Thời điểm Đường Vũ Lân bốn người nhìn thấy Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không hai vị lão sư bay về phía bọn họ, trên mặt cũng không khỏi toát ra nụ cười tươi. Vũ Trường Không vốn là lão sư của bọn họ, Thẩm Dập là sư thúc, có hai vị này giáo dục... chờ chút, tình huống này là thế nào? Bà ta làm sao cũng bay đến?

Nụ cười ở một khắc tiếp theo liền cứng ngắc ở trên khuôn mặt, bởi vì, bọn họ thình lình nhìn thấy, một bóng người tuyệt đối không ai ngờ tới cũng hướng về phía bọn họ bay tới.

Trên mặt nàng mang theo nhàn nhạt mỉm cười, nơi khóe miệng thậm chí còn mang theo vài phần châm chọc. Ánh mắt rõ ràng rơi vào trên bốn người bọn họ.

Không thể nào, không thể nào, không thể nào...

Má nó, dù cho có nói ba lần, cũng không có cách nào ngăn cản vị này bay đến.

"Lớp tân sinh năm nay, ta sẽ tự mình đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm lớp. Hai

vị này là phụ đạo viên hỗ trợ ta giảng dạy, Thẩm Dập lão sư cùng Vũ Trường Không lão sư. Về lớp!" Thời điểm Thái lão nói ra câu nói này, Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, Tạ Giải há to miệng, Hứa Tiểu Ngôn một mặt ngơ ngác, Cổ Nguyệt đôi môi hơi có chút run cầm cập...

Chuyện này...

Tại sao lại như vậy?

Bọn họ vạn vạn không ngờ tới, Thái lão lại sẽ làm ra một lựa chọn như vậy. Dĩ nhiên biết...

Lão nhân gia người dĩ nhiên lại chơi một chiêu rút củi dưới đáy nồi * như thế, thâm cừu đại hận đến mức như vậy sao?

* *Phủ để trừu tân* (**釜底抽薪):** *là kế thứ 19 trong 36 kế, tam thập lục sách, thời nhà Minh, mang ý nghĩa đánh tiêu hao hậu cần, làm quân địch dần dần thua trận. Ở đây ý chỉ Thái lão muốn để bọn họ chết dần chết mòn.*

Thái lão nói xong, liền trước tiên hướng về Chủ Giáo Học Lâu bay qua. Đường Vũ Lân bọn họ không thấy được, lúc này khắp khuôn mặt Thái lão tràn ngập nụ cười đắc ý, đôi mắt lóe lên vẻ giảo hoạt.

Vì sao bà ta không chút nào sợ hãi, không có chút nào lo lắng Cổ Nguyệt sẽ không bái mình làm sư phụ? Thân là Ngoại viện viện trưởng, ở lúc trước nói câu kia, không cho phép bọn họ tiến vào Nội viện rồi rời đi, Đường Vũ Lân bốn người kỳ thực cũng đã bị bà ta nắm trong lòng bàn tay.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Trọc Thế không có cách nào phản bác khi bà ta nói trước năm 20 tuổi không trở thành Đấu Khải Sư, liền không cho phép bọn họ tiến vào Nội viện. Sử Lai Khắc học viện Hải Thần Các, các vị các lão cũng được phân công nhiệm vụ hết sức rõ ràng. Một khối ngoại viện này vẫn đang và luôn được giao cho Thái lão phụ trách.

"Đa mưu túc trí!" Đường Vũ Lân ai thán một tiếng. Với với lão nhân gia này, bọn họ đúng là gà con đến mức không thể gà hơn.

Ba vị bay ở phía trước rơi xuống đất, đám học viên Tân Sinh Ban vội vàng đi theo. Đường Vũ Lân bọn họ có lẽ bởi vì duyên cớ là công đọc sinh, khi xếp hàng liền bị nhét về phía sau cùng.

Lại một lần nữa tiến vào Chủ Giáo Học Lâu, cùng cảm giác lần trước đến đây dự thi tuyệt nhiên không giống. Tuy rằng Thái lão xuất hiện khiến bốn người trong lòng có chút hậm hực, nhưng dù sao bọn họ hiện tại đã là một học viên của Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa phụ đạo viên còn có Vũ lão sư ở đây, tình huống hẳn là cũng không kém như vậy.

Phòng học của ngoại viện năm nhất ở ngay tầng 1, sau khi tiến vào Chủ Giáo Học Lâu quẹo trái, đi hơn 100 mét liền đến nơi.

Đây là một phòng học dạng bậc thang to lớn, đủ để đồng thời chứa 300 người. Sau khi tiến vào lớp, Thái lão đi tới bục giảng đứng thẳng, Thẩm Dập nói: "Hết thảy học viên phía dưới dựa theo trình tự ta đọc để tiến hành bài vị. Đường Vũ Lân, hàng một số 1."

Hàng một số 1? Người thứ nhất liền kêu tới mình? Đường Vũ Lân vừa kinh ngạc vừa vội vàng đi tới, tìm kiếm vị trí số 1 ở hàng ghế đầu tiên.

Vị trí số 1 kia cũng không phải ở ngoài cùng bên trái, cũng không phải bên phải, mà lại ở vị trí trung ương hàng thứ nhất.

"Cổ Nguyệt, hàng một số 2!" Hàng một số 2 ở bên tay phải của Đường Vũ Lân.

"Tạ Giải, hàng một số 3!" Bên trái của Đường Vũ Lân chính là số 3.

"Hứa Tiểu Ngôn, hàng một số 4!" Bên cạnh Cổ Nguyệt, là số 4.

Bốn người bọn họ tương đương với việc bị sắp xếp vị trí hàng đầu, ngay trung ương, gần bục giảng nhất. Vị trí này nói như thế nào đây? Khoảng cách tới bục giảng, cũng chỉ có 5 mét mà thôi. Tuyệt đối tiếp xúc gần gũi nhất, hầu như là vị trí có thể theo dõi được mỗi một hành động của lão sư và ngược lại.

Đường Vũ Lân bốn người đi tới vị trí được phân, sắc mặt đều có chút quái lạ. Bốn người ở vị trí của mình ngồi xuống. Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, nhưng sắc mặt vẫn tính là bình tĩnh. Tạ Giải một mặt khổ thôi rồi, Hứa Tiểu Ngôn sắc mặt đẹp đẽ cũng không biết đang đi du lịch ở đâu. Rất rõ ràng, vị trí của bốn người bọn họ nhất định là do Thái lão sắp xếp!

Còn chưa bắt đầu đến trường đã đắc tội với lão sư chủ nhiệm lớp, những ngày kế tiếp có thể dễ chịu mới là lạ.

Làm sao bây giờ? Tạ Giải đưa cho Đường Vũ Lân một ánh mắt nghi vấn, Đường Vũ Lân khẽ gật đầu, ra hiệu cho hắn 'đã đến rồi thì nên ở lại'.

Ngoại trừ yên lặng xem biến đổi ra, bọn họ hiện tại cũng đúng là không làm gì cả.

Những học sinh khác cũng đều đã an bài xong chỗ ngồi. Phía trước của phòng học hình bậc thang đã ngồi kín 1/3 số chỗ trống.

"Thái lão, Tân Sinh Ban tổng cộng 101 người, thực đến 101 người, toàn viên đến đông đủ." Thẩm Dập hướng về Thái lão báo cáo.

Thái lão cũng không để ý tới Đường Vũ Lân bốn người ngồi ở phía trước nhất, thản nhiên nói: "Lúc trước ở lễ khai giảng, lời ta nói các ngươi hẳn là đều nghe rõ ràng. Ta sẽ không lại lắm lời. Tôn chỉ của Sử Lai Khắc học viện là, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân. Các ngươi tương lai có thể đạt thành tựu lớn bao nhiêu, tất cả đều quyết định bởi chính các ngươi. Ta nói nhiều như vậy, nhiệm vụ chủ yếu ngày hôm nay của các ngươi là làm quen với tất cả. Chờ một chút sẽ do Thẩm lão sư giảng giải cho các ngươi một ít quy định của học viện cùng phương thức học tập. Thẩm lão sư, ngươi tới đi."

Nói xong câu đó, Thái lão cứ như vậy nhẹ nhàng rời đi. Trước khi đi, trong mắt bà ta có chút thâm ý liếc Đường Vũ Lân bốn người một chút, cuối cùng mới thực sự rời đi.

Bà ta rời đi xong, giúp Đường Vũ Lân bốn người cuối cùng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm. Không có vị này ở đây, đương nhiên là không thể tốt hơn. Tốt nhất là bà ta đừng quan tâm đến Tân Sinh Ban nữa là hay nhất!

Chương 295: Sử Lai Khắc áp lực

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập tiếp nhận vị trí của Thái lão, trầm giọng nói: "Ta đại biểu Sử Lai Khắc học viện hoan nghênh mọi người gia nhập! Tiếp theo, các ngươi nên lắng tai nghe, cẩn thận ghi chép. Bởi vì chuyện này quan hệ đến tương lai học tập của các ngươi. Ta sẽ không nói lại lần thứ hai. Những thứ ta nói tới, đều là những điều cần chú ý của tân sinh. Cẩn thận nghe rõ."

"Đầu tiên, bắt đầu từ bây giờ, các ngươi chính là một học viên của Sử Lai Khắc học viện. Bất luận các ngươi tương lai ở bên ngoài làm cái gì, chỉ cần các ngươi còn ở học viện một ngày, các ngươi đều sẽ đại diện cho học viện. Một khi làm ra chuyện khác người gì, học viện đều sẽ dành cho các ngươi sự trừng phạt tương ứng. Mà những trừng phạt này không có quan hệ gì với Liên Bang."

Không có quan hệ gì với Liên Bang, những chữ phổ thông này lại mơ hồ mang theo khí tức xơ xác. Sử Lai Khắc học viện, Sử Lai Khắc Thành, địa vị tương đương với các đại lục. Ở đây, luật pháp Liên Bang cũng không có tác dụng gì. Sử Lai Khắc Thành có một bộ phương thức xử lý sự vụ của riêng mình.

"Mỗi người các ngươi đều có một tấm thẻ học viên, trên thẻ học viên có ghi lại tình huống và các thông tin của chính các ngươi, đồng thời, bên trong cũng có lưu lại điểm cống hiến của các ngươi. Các ngươi nhất định sẽ tò mò, điểm cống hiến này dùng để làm gì. Đơn giản mà nói, ở trong học viện, điểm cống hiến có thể sử dụng để làm bất cứ chuyện gì."

"Có thể đổi lấy tài nguyên tu luyện, có thể dùng để đổi lấy một lượng thời gian sử dụng nhất định đối với các phương tiện dạy học đặc thù của học

viện. Công đọc sinh còn cần sử dụng điểm cống hiến để dùng cơm, bao gồm cả việc sử dụng để thỉnh giáo các vị lão sư, xin Hồn Linh, xin vào Thăng Linh Đài, tất cả đều cần điểm cống hiến. Nói cách khác, ở trong học viện, điểm cống hiến là vạn năng. Chỉ cần là trong phạm vị hợp lý hợp pháp, điểm cống hiến có thể mua được tất cả những đồ vật các ngươi cần."

"Như vậy, các ngươi nhất định sẽ tò mò, điểm cống hiến này làm sao thu được đây? Đầu tiên, điểm cống hiến không thể dựa vào liên bang kim hồn tệ để mua; chỉ có thể dựa vào tự thân các ngươi hoàn thành học viện nhiệm vụ để thu được. Nhiệm vụ bao gồm rất nhiều loại, thí dụ như một ít lao động chân tay đơn giản, đoán tạo kim loại, thiết kế, chế tạo, duy tu Cơ Giáp,v.v…bất kỳ nhiệm vụ nào, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành, cũng có thể thu được điểm cống hiến nhất định. Những điểm cống hiến này sử dụng như thế nào cũng là chuyện của chính các ngươi. Chỉ cần Sử Lai Khắc học viện còn tồn tại một ngày, điểm cống hiến này vẫn sẽ còn có giá trị. Đương nhiên, nếu như các ngươi bị khai trừ ra khỏi học viện, trước đó, các ngươi có quyền đem toàn bộ điểm cống hiến tiêu hết rồi mới phải rời đi."

"Thời gian dạy học của học viện chỉ có nửa ngày vào buổi sáng; buổi chiều và buổi tối đều là thời gian tự do của các ngươi, các ngươi muốn phân bổ thời gian này như thế nào là chuyện của các ngươi, cũng có thể đi đến những nơi ở bên ngoài học viên. Chỉ cần không làm lỡ việc đi học hàng ngày là được. Trừ phi xuất hiện tình huống đặc biệt, được lão sư chủ nhiệm lớp phê chuẩn cho ra ngoài, thời gian đi học không cho phép đến muộn, một khi đến muộn, xử lý như là trốn học. Trốn học ba lần, trục xuất ra khỏi học viện. Còn nữa, bất luận đồ vật gì dùng đồng liên bang mua được ở bên ngoài Sử Lai Khắc nội thành, không được đưa vào trong học viện, bằng không, sẽ xử phạt bằng điểm cống hiến gấp 10 lần với giá trị bình thường. Đương nhiên, các ngươi cũng có thể thử xem, nếu như không bị phát hiện, coi như là các ngươi may mắn. Sử Lai Khắc nội thành, có nhiều chỗ vẫn có thể sử dụng đồng liên bang để chi trả, nhưng nếu như các ngươi đã từng thử qua hẳn đều đã biết, rất đắt."

"Đối với công độc sinh mà nói, sẽ càng thêm khó khăn hơn một ít, phí ăn cơm của các ngươi cần tự mình thanh toán bằng điểm cống hiến. Các ngươi đương nhiên có thể ra ngoại thành để ăn, sẽ không có ai ngăn cản các ngươi. Nhưng ta cần nhắc nhở các ngươi một chút, làm như vậy, sẽ lãng phí lượng lớn thời gian. Mà thời gian đối với với bất kỳ học viên nào của Sử Lai Khắc học viện mà nói, đều là cực kì trọng yếu. Bởi vì các ngươi một khi lạc hậu, sẽ mang ý nghĩa có khả năng bị đào thải."

"Mới vừa rồi Thái lão nói có chỗ chưa đúng lắm, học viện có chế độ đào thải là, hàng năm tiểu khảo 5 người đứng cuối cùng sẽ không có tư cách thi thêm lần nữa, trực tiếp bị khai trừ ra khỏi học viện. Sử Lai Khắc học viện có giáo huấn là, chỉ dạy dỗ quái vật, không dạy người bình thường. Vì lẽ đó, các ngươi nếu như muốn thoải mái thư thái trải qua quãng thời gian ở đây cũng không sao! Nhưng ta có thể khẳng định, nếu vậy thời gian các ngươi ở đây cũng sẽ chỉ là một năm."

"Lát nữa các ngươi sẽ được phát một danh sách, danh sách này sẽ nói cho các ngươi biết, ngoại trừ chương trình học chung ra, học viện đều có các khóa học tự chọn, cùng các tài nguyên dạy học có thể sử dụng. Hết thảy tài nguyên dạy học đều phải thanh toán bằng điểm cống hiến, mà môn học tự chọn đối với học viên phổ thông mà nói, chỉ có một vài môn cần thanh toán bằng điểm cống hiến, còn lại đều miễn phí. Công đọc sinh thì phải thanh toán điểm cống hiến toàn bộ."

"Điểm cống hiến có thể được dùng để trao đổi lẫn nhau, chỉ cần các ngươi cảm thấy mình có đủ điểm cống hiến, cũng có thể giao dịch với người khác đổi lấy đồ vật. Thế nhưng, bất kỳ giao dịch ngầm nào cũng sẽ không được học viện bảo hộ. Các ngươi có thể đến Bình Đài Công Cộng của học viện để giao dịch, xem như lấy khế ước bảo đảm. Nhưng học viện sẽ lấy 15% phí trung gian."

"Hiện nay các ngươi cần biết, chính là những thứ này. Tiết 1 ngày hôm nay chỉ đến đây thôi. Sau khi học xong, các ngươi có thể bắt đầu làm quen với học viện, cũng có thể thử đi nhận nhiệm vụ đổi điểm cống hiến. Còn nữa, nếu nhiệm vụ thất bại, cũng sẽ bị trừ điểm. Âm 1.000 điểm, sẽ bị khai trừ ra khỏi học viện."

Thẩm Dập hoàn toàn bình tĩnh giảng giải các loại điều lệ chế độ của học viện, nhưng nghe ở trong tai Đường Vũ Lân, lại cực kỳ hà khắc.

Bất kể là chế độ đào thải, hay là chế độ điểm cống hiến, không có chỗ nào không nhằm mục đích kích phát bọn học sinh nhất định phải dũng mãnh hướng về phía trước. Nhìn qua chương trình học của học viện rất dễ dàng, chỉ có buổi sáng. Nhưng trên thực tế, nếu như không trả giá bằng thật nhiều nỗ lực, buổi chiều và tối không tranh thủ tự tăng cường bản thân, e rằng sẽ bị rớt hạng thảm hại. Điều này là vì muốn mọi người tự chủ động tôi luyện. Hơn nữa, còn phải thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ để thu được điểm

cống hiến, cũng không phải không làm mà hưởng.

Rất hiển nhiên, sau khi đi tới Sử Lai Khắc học viện, đối với bọn hắn mà nói, sự cạnh tranh đã gia tăng rất nhiều. Thêm vào đó, sự gian nan so với thời điểm còn ở Đông Hải học viện cũng cao hơn rất nhiều. Tất cả tài nguyên đều phải dựa vào chính mình.

Nhưng coi như là vậy, thì đã làm sao đây? Trong mắt Đường Vũ Lân tràn ngập ánh sáng tự tin, hắn đã là Đoán Tạo Sư cấp 5, có mình ở đây, điểm cống hiến các bạn bè căn bản cũng không cần quá mức lo lắng. Hôm nay sở dĩ hắn nói với Tạ Giải như vậy, là vì lo lắng mọi người bởi vì có mình hỗ trợ điểm cống hiến mà không nỗ lực củng cố nghề thứ hai. Tác dụng quan trọng nhất của nghề thứ hai chính là tương lai có thể trở thành Đấu Khải Sư. Đấu Khải phải có ít nhất một phương diện là do chính mình hoàn thành. Nói cách khác, muốn trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, mọi người đều phải đạt trình độ khoảng cấp 4 của chức nghiệp thứ hai mới được. Nhị Tự Đấu Khải Sư ít nhất phải đạt đến cấp 5. Đây là yêu cầu tối thiểu.

Sử Lai Khắc học viện đối với bọn hắn mà nói, là nơi mang đến những điều tốt đẹp nhất, thiên địa trở nên rộng rãi. Nơi này, mới thật sự là địa phương thai nghén ra Đấu Khải Sư!

"Được, những điều cần lưu ý đã nói xong. Tiếp theo sẽ là tiết 2 của ngày hôm nay."

Trực tiếp bắt đầu học ngay? Sử Lai Khắc quả nhiên có nhịp điệu thật nhanh.

"Bài học thứ nhất ngày hôm nay, ta sẽ giảng cho mọi người, là làm sao trở thành một tên Đấu Khải Sư, cùng với định nghĩa của Đấu Khải Sư." Lời Thẩm Dập vừa nói ra, nhất thời tinh thần của học viên cả lớp đều tăng lên.

Trở thành Đấu Khải Sư, là giấc mơ chung của toàn bộ các Hồn Sư, đối với những hài tử như bọn hắn mà nói lại càng là như vậy. Bất luận bọn họ đến từ nơi nào, trong học viện của bọn hắn, đều là thiên kiêu chi tử, đều là người tài ba.

"Các ngươi nhất định sẽ lấy làm kỳ quái, tại sao tiết 1 đã giảng về Đấu Khải Sư. Đó là bởi vì, trước khi tới nơi này, chương trình học cơ sở của các ngươi cũng đã hoàn thành. Nếu như ngay cả cơ sở còn học chưa đủ tốt, các

ngươi căn bản là không thể thi được vào Sử Lai Khắc. Vì lẽ đó, ở đây sẽ không giảng giải những chương trình học cơ sơ cơ bản. Đấu Khải Sư, chính là mục tiêu của các ngươi trong thời gian 5 năm, 10 năm, 15 năm hay thậm chí là 20 năm tới."

"Các ngươi ngày hôm nay ở lễ khai giảng đã nghe Thái lão giảng qua. 35 tuổi, là tuổi tác cực hạn của ngoại viện. Nếu như trước 35 tuổi còn không thể trở thành một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư, như vậy, liền có thể về nhà. Xem như không được phép tốt nghiệp.Trước 35 tuổi trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, có thể tốt nghiệp Ngoại viện. Đây là chuẩn tốt nghiệp của Sử Lai Khắc, mà ta còn phải nói cho các ngươi thêm một điều nữa, trong số toàn bộ học viên Ngoại viện, tỉ lệ tốt nghiệp là 33%. Nói cách khác, chỉ có 1/3 số học viên, cuối cùng có thể trở thành một tên Đấu Khải Sư."

"Nếu như trước khi đi tới nơi này, các ngươi đã có cơ sở vững chắc ở nghề thứ hai, như vậy, chúc mừng các ngươi, việc tu luyện phía sau của các ngươi sẽ tương đối thuân lợi, nhưng cũng phải nỗ lực hơn rất nhiều."

"Trước năm 25 tuổi, trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, có tư cách tham dự Nội viện sát hạch. Nếu như không thể thi đậu, cũng có thể tốt nghiệp Ngoại viện, rời khỏi học viện. Thời gian của các ngươi, cũng không nhiều như trong tưởng tượng."

"Tiếp theo chúng ta sẽ bắt đầu nói tới Đấu Khải Sư. Cái gì là Đấu Khải Sư? Ta tin tưởng, sau khi ta hỏi ra vấn đề này, phản ứng đầu tiên trong lòng của rất nhiều người trong số các ngươi chính là, Đấu Khải Sư chắc chắn mạnh hơn Cơ Giáp Sư, có đúng hay không?"

Trong phòng học, các học viên đã có mấy người không tự chủ được ngỏng đầu lên.

Chương 296: Thời gian không chờ ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nếu như các ngươi cho là như thế, liền mười phần sai. Đấu Khải Sư, chưa hẳn mạnh hơn Cơ Giáp Sư." Thẩm Dập nói như đinh đóng cột.

"Đấu Khải Sư, vẫn như trước là Hồn Sư. Cơ Giáp là bổ sung vũ khí cho người ta, mà Đấu Khải, lại là cung cấp vũ khí cho Võ Hồn của các ngươi. Cái này có tính chất khác nhau. Vì lẽ đó, chúng ta trước sau đều sẽ có một chút cường điệu. Nhất Tự Đấu Khải Sư, kỳ thực chỉ là mô hình của Đấu Khải Sư, chỉ có khi các ngươi đạt đến Nhị Tự Đấu Khải Sư, có thể dùng Nhị Tự để đặt tên cho Đấu Khải, khiến chúng cùng sinh mạng của ngươi hòa vào làm một thể, thực sự trở thành một phần của thân thể ngươi, một phần của Võ Hồn, ngươi mới thật sự là Đấu Khải Sư."

"Vì lẽ đó, ở thời điểm chế tác Đấu Khải, đầu tiên các ngươi cần phải làm, chính là để tự thân Võ Hồn giao hòa cùng nó, đồng thời sản sinh cộng hưởng, do đó hấp dẫn lẫn nhau, cuối cùng để nó trở thành một phần của Võ Hồn. Có Võ Hồn được trang bị vũ trang, mới có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn."

"Đấu Khải cho tới nay, chỉ chia làm 4 cấp. Phân biệt là Nhất Tự Đấu Khải Sư, Nhị Tự Đấu Khải Sư, Tam Tự Đấu Khải Sư cùng Tứ Tự Đấu Khải Sư."

"Tuy rằng chỉ có 4 cấp, nhưng mỗi một cấp, sự chênh lệch đều là một trời một vực. Muốn trở thành Đấu Khải Sư, các ngươi nhất định phải có một cái nghề thứ hai. Nghề thứ hai phải có tương quan cùng với Đấu Khải, trong đó, hiện nay hiệu quả tốt nhất chính là Cơ Giáp chế tác cùng Cơ Giáp thiết kế. Thiết kế Cơ Giáp, là tự mình thiết kế Đấu Khải, như vậy, nhất định sẽ dựa theo Võ Hồn khế hợp của mình mà tạo thành, không có ai hiểu rõ mình

hơn chính mình. Cơ Giáp chế tác, lại là tự mình khắc họa trận pháp hạt nhận, tự mình chế tác Đấu Khải của mình. Do đó, dung hợp Đấu Khải sẽ càng thêm dễ dàng. Hai nghề này là lựa chọn tốt nhất của các ngươi. Đương nhiên, các ngươi cũng có thể lựa chọn Đoán Tạo Sư cùng Cơ Giáp sửa chữa, nhưng đoán tạo lại là môn khó nhập môn nhất, còn Cơ Giáp sửa chữa sẽ tốt hơn khi ngươi đã dung hợp với Đấu Khải, thời điểm chế tác sẽ phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn."

"Không có một ai có thể đồng thời hoàn thành đoán tạo, Cơ Giáp thiết kế, Cơ Giáp chế tác mấy hạng mục này. Vì lẽ đó, bắt đầu từ bây giờ, các ngươi hoặc là nghĩ biện pháp kiếm lấy càng nhiều điểm cống hiến, thông qua tuyên bố nhiệm vụ để mời người khác hoàn thành những phương diện khác, hoặc là, cùng bạn học bên cạnh giữ gìn mối quan hệ, xin bọn họ tiến hành hỗ trợ. Người giỏi giao du, cũng là một phần thực lực của bản thân."

"Đấu Khải mạnh yếu, có quan hệ trực tiếp đối với độ khớp của bản thân các ngươi. Một khi phù hợp, Đấu Khải sẽ giúp Hồn Sư cung cấp phụ trợ tương đương với tăng thêm 20 cấp."

"Nhất Tự Đấu Khải Sư có yêu cầu cơ bản là 50 cấp hồn lực, chí ít chức nghiệp thứ hai cấp 3, Thiên Đoán kim loại hiếm, Thiết Kế Đại Sư hoàn thành Đấu Khải thiết kế, Chế Tạo Đại Sư hoàn thành Cơ Giáp chế tạo. Đồng thời còn phải có độ khớp với bản thân đạt từ 60% trở lên. Đồng thời Đấu Khải ít nhất cần do 09 bộ phận tạo thành. Như vậy, mới có thể hoàn thành một bộ Đấu Khải chân chính."

Thẩm Dập giảng giải tốc độ rất nhanh, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đều nghe hết sức chăm chú. Làm sao trở thành Đấu Khải Sư, chuyện này với bọn họ mà nói phi thường trọng yếu.

Hơn nữa, Đường Vũ Lân cũng phân minh phát hiện, yêu cầu của Thái lão đối với bọn họ so với học viên bình thường cao hơn nhiều. Bọn họ phải trước 20 tuổi trở thành Đấu Khải Sư, mới có thể tiến vào Nội viện! 5 năm chênh lệch này, nhìn vậy chứ rất to lớn!

Riêng chỉ mỗi một vấn đề 50 cấp hồn lực, đã là một vấn đề lớn rồi, chỉ có 6 năm thời gian, tu vi phải tăng lên trên dưới 20 cấp, chuyện này không phải có thể nói đơn giản như vậy. Hồn Sư càng là hướng lên trên tu luyện, tốc độ về sau càng chậm. Để tăng đủ cấp đã là điều khó khăn, huống chi còn phải tinh tu nghề thứ hai, tăng lên tự thân tu vi, còn có chế tác Đấu Khải. Những

chuyện cần làm thực sự là quá nhiều.

Thời gian không chờ ta!

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm cảm thán, tương lai sáu năm tới, mỗi một phút, mỗi một giây thời gian đều trọng yếu vô cùng.

Chương trình học buổi sáng thậm chí không có thời gian nghỉ ngơi, mãi cho đến giữa trưa tan học mới thôi.

Sau đó Đường Vũ Lân liền ý thức được một vấn đề, bữa trưa của mình e rằng có phiền phức, điểm cống hiến hiện tại của bọn họ chỉ có 100 mà thôi.

Trong đầu còn dư vị về bài giảng của Thẩm Dập đối với Đấu Khải, thế giới của Đấu Khải rốt cục bắt đầu ở trước mặt bọn họ triển khai. Đường Vũ Lân vừa suy nghĩ, vừa cùng các bạn bè đi vào căng tin.

"Đội trưởng, ngươi ăn cái gì?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

"A?" Đường Vũ Lân từ bên trong dòng suy nghĩ tỉnh lại, lúc này mới phát hiện đã đến căng tin. Nghe mùi thơm cơm nước, bụng hắn nhất thời "Ùng ục ùng ục" vang lên một tiếng, cũng thuận theo đó nuốt một hớp nước miếng.

Đói bụng...

Tối ngày hôm qua ăn nhiều một trận, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới lượng cơm ăn ngày hôm nay, sáng sớm đã ăn không ít. Tính ra cũng tới mười mấy cái hắc màn thầu kia chống lưng. Điểm tâm cũng khá là rẻ. 100 điểm cống hiến, bọn họ bỏ ra hai mươi mấy là mọi người ăn gần đủ rồi. Còn lại nhiêu đây, làm sao đủ cho chính mình ăn bây giờ?

"Như vậy đi, các ngươi ăn trước đi, ta suy nghĩ biện pháp một chút." Đường Vũ Lân hai mắt híp lại. Hắn hiện tại còn không có thời gian đi hoàn thành nhiệm vụ đoán tạo. Sau khi hoàn thành, hắn sẽ có tiền lời, đến khi đó, dĩ nhiên là có cơm ăn. Còn hiện tại…

Hắn vừa nghĩ, vừa đi về phía cửa phòng ăn, ba người kia hai mặt nhìn nhau.

"Đội trưởng đây là muốn làm gì thế?" Tạ Giải nghi hoặc nói rằng.

Hứa Tiểu Ngôn lẩm bẩm: "Ta thế nào cứ có chút cảm giác ngồ ngộ! Thôi chúng ta cứ ăn cơm trước đi đã."

Đường Vũ Lân đi tới cửa phòng ăn, từ bên trong Hồn Đạo Khí trữ vật của mình lấy ra một tờ giấy, "Loạch xoạch" ở phía trên viết một hàng chữ, sau đó liền giơ lên, đứng ở nơi đó.

"Bản thân, Đoán Tạo Sư cấp 4, chuyên cung cấp Thiên Đoán kim loại nhất phẩm. Hiện tại tiền trong túi ngượng ngùng, nguyện dùng một bộ kim loại Thiên Đoán nhất phẩm đổi lấy một năm tiền cơm hoặc một bữa no. Các quý anh quý chị quý bạn đi ngang qua, ai có nhu cầu, xin mời mời ta ăn cơm."

Tạ Giải chạy qua liếc mắt nhìn tấm bảng, xong lại chạy đi ngay.

"Vì ăn cơm, lão đại đúng là liều mạng thật! Nhưng mà thế này có chút mất mặt chứ? Làm sao ta nhìn lại giống như hắn đang bán thân vậy trời?"

Hứa Tiểu Ngôn cười hì hì, "Vì ăn cơm no, đội trưởng sẽ không để ý tất cả. Chúng ta ăn mau đi, ăn xong liền đi đi. Bất quá, ta phỏng chừng, không ai sẽ quan tâm tới hắn đâu. Ngày hôm qua hắn lại vừa mới biểu diễn xong. Một năm tiền cơm hoặc một bữa no của hắn, cũng không biết là bao nhiêu tiền, khẳng định đắt hơn nhiều so với chế tạo một bộ Thiên Đoán nhất phẩm kim loại. Một tháng tiền cơm, ta xem còn tạm được. Lượng cơm đội trưởng ăn thực sự là quá mức nhiều."

Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân ngoài cửa, khẽ nhíu mày, cúi đầu, nhanh chóng ăn cơm, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này chính là giờ cơm, người đi ngang qua nối liền không dứt. Người dừng lại xem Đường Vũ Lân cũng không phải số ít, nhưng còn cảm thấy thực sự hứng thú đến hỏi dò, ngay cả một người cũng không có.

Đường Vũ Lân tuy rằng rất thu liễm, không nói mình là Đoán Tạo Sư cấp 5. Nhưng hắn mới bao lớn đây? Coi như phát dục tốt, nhìn qua cũng bất quá chỉ 14, 15 tuổi. Ở trong lịch sử giới Đoán Tạo Sư trên đại lục, cũng không có mấy Đoán Tạo Sư cấp 4 ở tuổi này.

Trong Sử Lai Khắc học viện, học sinh lựa chọn Cơ Giáp thiết kế cùng Cơ Giáp chế tác rất nhiều, nhưng còn nói lựa chọn đoán tạo, lại hiếm như lá mùa thu.

Đúng như Thẩm Dập nói, đoán tạo rất không dễ dàng nhập môn, lại càng gian khổ hơn nhiều. Đặc biệt là tốc độ tăng lên ở ba cấp đầu tiên, so với Cơ Giáp thiết kế, Cơ Giáp chế tạo chậm hơn nhiều.

Cơ Giáp thiết kế cùng Cơ Giáp chế tạo cũng cần có ngộ tính, sau khi bản thân hồn lực đạt đến trình độ nhất định, chủ yếu phải xem ngộ tính đối với hai phương diện này ra sao. Có ngộ tính tốt, tiến bộ sẽ cực kỳ nhanh. Nhưng từ cấp 3 trở lên, tăng lên cũng sẽ rất khó khăn.

Mà đoán tạo lại khác, yêu cầu của đoán tạo chính là muôn vàn thử thách. Nói cách khác, ngươi ngộ tính cho dù tốt, không đủ thời gian đánh bóng, không đủ số lượng chuy đảm bảo, cũng không thể tiến bộ. Đồng thời còn phải có ngộ tính, phải có lý giải sâu sắc đối với kim loại.

Đường Vũ Lân xem như là thiên phú dị bẩm, trời sinh thần lực, ngộ tính cũng tốt. Từ 6 tuổi bắt đầu, cũng đã mất đầy đủ 7 năm, lại là gặp may dưới sự dung hợp của tinh hoa Kim Long Vương, mới đạt đến cấp độ Linh Đoán Tạo ở tuổi 13 xưa nay chưa từng có.

Chương 297: Công đọc sinh Nguyên Ân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thiết Kế Sư cùng Chế Tạo Sư ở trong lịch sử đều đã từng xuất hiện một ít thiên tài đặc biệt ưu tú, ở độ tuổi này đã đạt đến tầng thứ này. Đương nhiên, thiết kế cùng chế tạo phát triển ở giai đoạn về sau so với Đoán Tạo Sư lại càng thêm khó khăn.

Đoán Tạo Sư đến Linh Đoán Tạo tầng thứ này, chỉ cần vẫn đoán tạo, nhất định có thể thăng cấp 6, trong khi đó Chế Tạo Sư, Thiết Kế Sư sau khi đạt đến cấp 5, mỗi một cấp tăng thêm đều sẽ là bay vọt về chất, vô cùng khó khăn.

Nhưng bởi vì tiền kỳ tăng lên tốc độ nhanh, nên vẫn có nhiều người ưa thích thiết kế cùng chế tạo. Đặc biệt là cũng không phải hết thảy Hồn Sư đều thích hợp đoán tạo, yêu cầu về thể phách của Đoán Tạo Sư quá cao. Hơn nữa lại vô vị như vậy, đâu có được hoàn cảnh học tập tốt như Chế Tạo Sư cùng Thiết Kế Sư chứ!

"Ùng ục ùng ục!" Đường Vũ Lân đứng ở cửa tận 10 phút, người qua lại, xem thì nhiều, nhưng cũng như trước không có ai để ý hắn.

Thật đói! Đường Vũ Lân trong lòng đầy phiền muộn, thực sự không được! Đành trở về phòng uống nước thay cơm, chờ đầu buổi chiều trả nhiệm vụ Thiên Đoán nhất phẩm, đạt được 1.000 điểm cống hiến, tối lại ăn cơm. Ăn ít một bữa vậy thì ăn ít một bữa vậy!

Cuối cùng lúc này, hắn đành nghiến răng nghiến lợi nhận mệnh.

"Ngươi có thể Thiên Đoán?" Đúng vào lúc đó, một âm thanh có chút trầm

thấp vang lên ở trước mặt hắn.

"A? Đúng đấy!" Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc phát hiện, đứng ở trước mặt mình, chính là Nguyên Ân, vị công đọc sinh giống như hắn.

Hắn vẫn như trước có vẻ phổ thông nhân, nhìn mình, ánh mắt sáng quắc.

"Một cái Thiên Đoán nhất phẩm, 1.100 điểm cống hiến. Không bao cơm. Thành giao được không?" Nguyên Ân nói rằng.

1.100? So với học viện nhiệm vụ thu được còn cao hơn một chút?

"Được! Nhưng phải trả tiền trước. Ta không có tiền ăn cơm." Đường Vũ Lân không chút do dự đáp lại, đối với hắn mà nói, hiện tại không có chuyện gì quan trọng hơn so với chuyện ăn cơm.

"Có thể. Phí thủ tục giao dịch ngươi tự trả." Nguyên Ân nói.

"Phí thủ tục giao dịch?" Đường Vũ Lân hiếu kỳ nhìn hắn.

Nguyên Ân nói: "Giữa học viên chuyển khoản điểm cống hiến lẫn nhau, phải thanh toán 1% phí thủ tục giao dịch cho học viện."

Quá hãm! Đây là ý niệm đầu tiên trong lòng Đường Vũ Lân, học viện thật đúng là biết dùng bất cứ thủ đoạn nào!

"Vậy thế này đi, cũng không cần bỏ ra giao dịch thủ tục phí. Có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm. Ngươi đợi một lát lúc ta ăn xong trả tiền cơm là được. Thế nào?" Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm tính toán một chút, 1.100 cái điểm cống hiến, nếu như mình không ăn điên cuồng như ngày hôm qua, thì đại khái làm một ngày cũng có thể thu đủ tiền cơm được rồi.

Nếu đổi lại là trước đây, hắn sẽ không cách nào trả ra một cái giá xa xỉ như vậy. Một ngày ăn hết một cái Thiên Đoán nhất phẩm, cái này đã không chỉ là dùng từ "xa xỉ" để hình dung.

Thế nhưng, sau ngày hôm qua ăn điên cuồng như vậy, hắn cũng hiểu được, đây là một thứ mình không thể không chi.

Dinh dưỡng sung túc bồi bổ có tác dụng tăng cường tốt vô cùng đối với khí huyết cơ thể cũng như huyết mạch lực của hắn. Ngay cả Lão Đường cũng đã nói, nếu như vẫn có thể tiếp tục ăn đồ vật giàu dinh dưỡng như vậy, thời điểm hắn đột phá mấy tầng phong ấn đầu tiên cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Khí huyết tăng lên, mang ý nghĩa thân thể tăng cường, mà mình lại có Huyết Thống Hồn Hoàn. Nếu như vậy, ăn cơm cũng đã biến thành một phương thức tu luyện khác.

Ngày hôm nay khi đi học Thẩm Dập đã giảng qua, cường độ thân thể Hồn Sư càng tốt, sẽ có thể sớm bắt đầu thử nghiệm hấp thu Đấu Khải. Nhị hoàn Hồn Sư cũng có thể thử nghiệm tu luyện Đấu Khải, nhưng chỉ có thể là linh kiện rất nhỏ. Coi như có Đoán Tạo Tông Sư phụ trợ Linh Đoán Tạo, nhưng cũng cần có cường độ thân thể đầy đủ sức chịu đựng mới có thể hòa vào.

Cấp 50, ngũ hoàn tu vi là yêu cầu quan trọng là bởi vì thân thể ở cấp độ này đã được hồn lực tẩy lễ, đã đủ cường nhận. Thời điểm dung hòa vào Đấu Khải, tự thân thân thể, Võ Hồn cùng tinh thần lực đều sẽ chịu trình độ xung kích không giống nhau. Lượng linh kiện dung hợp càng nhiều, xung kích càng lợi hại.

Nếu đã như vậy, huyết mạch lực của mình tăng lên chẳng những có thể giúp dễ dàng đột phá phong ấn hơn, mà đối với tương lai trở thành Đấu Khải Sư cũng có chỗ tốt vô cùng lớn. Coi như là đầu tư điểm cống hiến khiến hắn đau lòng, nhưng đối với Đường Vũ Lân mà nói, hiện tại Thiên Đoán nhất phẩm đã không phải việc khó gì cả?

Tiến vào Linh Đoán Tạo cấp độ, tu vi tăng lên. Thiên Đoán nhất phẩm, một ngày hắn hoàn thành 10 cái cũng không có vấn đề gì. Điều này là vì muốn bảo đảm nhất phẩm cấp bậc, hắn cần đặc biệt hết sức chăm chú, điều kiện tiên quyết là bảo đảm tỷ lệ thành công 100%. Nếu không hắn còn có thể làm nhiều hơn!

Có nhiều chỗ, là không thể tỉnh! Là một người keo kiệt, Đường Vũ Lân nhận thức vô cùng rõ ràng.

"Điều này cũng có thể." Nguyên Ân rất tự nhiên đáp ứng rồi. Trên thực tế, vì tiết kiệm thủ tục phí, cũng không hề thiếu học viên làm như vậy.

Đường Vũ Lân vội vàng thu hồi tờ giấy kia. Theo Nguyên Ân tiến vào căng tin. Hắn thực tại có chút đói bụng, nhưng cũng không dám ăn trắng trợn

không kiêng dè như tối ngày hôm qua vậy. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm ăn món ăn Giáp ở Đông Hải học viện, hắn liền chọn một vài đồ ăn giàu dinh dưỡng mà nhanh no, và bắt đầu ăn nhiều, rất nhiều!

Dù hắn đã khống chế vô cùng cẩn thận, bữa cơm này cũng ăn hết 420 điểm cống hiến.

"Đường Vũ Lân, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi." Nguyên Ân đã sớm ăn xong phần cơm trưa của mình, khẽ nhíu mày hướng về hắn hỏi thăm.

"A? Cái gì?" Đường Vũ Lân giết chết phần cơm trưa thứ 30, lau miệng, cuối cùng cũng coi như là gần như no rồi, đương nhiên, khoảng cách đến khi ăn no vẫn còn một đoạn đường rất dài...

Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người đã sớm cơm nước xong xuôi, rời đi. Nguyên Ân phải trả tiền cho hắn, vì lẽ đó vẫn ở lại chỗ này.

"Ngươi đúng là nhân loại sao?" Nguyên Ân chăm chú hỏi.

"Ặc...đương nhiên là đúng rồi, ta chỉ là có thể ăn nhiều hơn “một chút” mà thôi." Đường Vũ Lân nói như vậy.

Nguyên Ân nói: "Nhưng mà, ăn uống quá độ không phải không tốt cho cơ thể hay sao?"

Đường Vũ Lân thật lòng lắc đầu, nói: "Ta cũng không phải là ăn uống quá độ. Ăn uống quá độ nhằm chỉ là tình cờ ăn nhiều, hoặc thỉnh thoảng ăn nhiều. Mà ta đây là mỗi ngày, mỗi bữa cơm đều ăn rất nhiều. Vì lẽ đó, cũng không tính là ăn uống quá độ."

Nguyên Ân nói: "May là ta không đáp ứng bao ngươi cả năm. Nếu không, điểm cống hiến của ta không đủ ngươi ăn. Đi thôi, đi giúp ta đoán tạo."

"Đúng rồi, ta đang muốn hỏi ngươi, nơi nào có Đoán Tạo Đài?" Vừa lúc ăn cơm bọn họ cũng đã thương lượng được rồi, tiền cơm bữa trưa tương đương với Nguyên Ân thanh toán tiền đặt cọc, mà Đường Vũ Lân nhất định phải giúp hắn hoàn thành một cái Thiên Đoán nhất phẩm kim loại hiếm, chủng loại tùy ý Nguyên Ân chọn, còn tiền mua kim loại thì Nguyên Ân phải tự mình trả.

Điểm cống hiến còn lại, bữa tối lại nói, nếu như còn không xài hết, vậy thì tới bữa sáng hôm sau.

"Học viện Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, nơi đó có. Bất quá, nếu như ngươi không phải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội viên, sử dụng Đoán Tạo Đài phải trả tiền." Nguyên Ân nói rằng.

"Đoán Tạo Sư Hiệp Hội? Học viện có Đoán Tạo Hiệp Hội của riêng mình?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

"Có. Học viện có rất nhiều hiệp hội. Những thứ này đều là do các học viên tự mình thành lập, thuê lại sân bãi của học viện, mỗi hiệp hội tự thành lập một hệ thống. Tân sinh các ngươi hẳn là chẳng mấy chốc sẽ thu được lời mời gọi của các hiệp hội, mà tham gia hiệp hội vốn là một phần của tu luyện. Bởi vì tu luyện cấp phó nghiệp, ngươi nhất định phải có hiệp hội mới được. Nếu như ngươi là Đoán Tạo Sư, cũng chưa chắc phải bắt buộc gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên, cửa phòng ăn có một người vội vội vàng vàng đi vào.

Đường Vũ Lân bọn họ đang hướng ra cửa chuẩn bị rời đi, vừa vặn bị chặn đường.

Đây là một người nhìn không ra tuổi, mái tóc dài màu đỏ rực rối bời, cả người tựa hồ cũng mang theo một luồng hơi nóng hầm hập. Nhưng ít ra cũng là trung niên nhân trở lên. Vóc người không cao, khoảng chừng chỉ khoảng 1m70, thế nhưng, bờ vai của hắn thực sự là quá rộng rãi, đôi cánh tay tráng kiện, vòng eo quả thực so với Đường Vũ Lân còn lớn hơn rất nhiều. Đứng ở nơi đó, lại như là một toà lô cốt vậy.

Đại hổ tử khuôn mặt đỏ rực, khiến cho hắn nhìn qua khác nào hùng sư. Mới vừa vào cửa, hắn liền gầm nhẹ một tiếng.

"Ai là Đường Vũ Lân, đi ra đây cho ta." Vị này nhìn qua cũng không tỏ vẻ gì mấy, nhưng một tiếng gầm nhẹ này, lại khiến căng tin có thể chứa đựng ngàn người chấn động tới mức vang lên tiếng “ong ong” cả căn phòng, ánh mắt của mọi người cũng đều không tự chủ rơi vào trên người vị này.

Đường Vũ Lân lúc này cách vị nam tử đó bất quá chỉ chừng 10 bước, bị khí

tràng mạnh mẽ của đối phương chấn động đến mức toàn thân tê dại một hồi, trong lòng không khỏi ngơ ngác. Vị này thực lực phải đạt đến mức nào mới có thể cường hãn như vậy.

"Ta….là ta." Đường Vũ Lân theo bản năng giơ tay lên. Vị này chặn ở cửa, hắn cũng không ra được! Hơn nữa hắn tự hỏi hắn là không hề đắc tội với người này.

"Chính là ngươi?" Người kia đầu tóc rối bời, lộ ra một đôi con ngươi hồng quang lấp loé, lần này có thể nhìn rõ ràng, vị này khoảng chừng tầm 50 tuổi, thật là có chút lôi thôi lếch thếch.

"Đi theo ta!" Quái nhân tóc đỏ một bước liền đến trước mặt Đường Vũ Lân, giơ tay ra hướng bả vai hắn chộp tới.

"Ngươi là ai?" Đường Vũ Lân vừa hỏi, hai tay bất giác nhấc lên, định gạt tay đối phương ra, đồng thời lùi lại một bước, đầu gối trái nhấc lên, làm ra một động tác thủ thế sẵn sàng chiến đấu.

Thế nhưng, tất cả những thứ này trước bàn tay lớn kia đều trở nên phí công vô ích.

Hai tay của hắn đụng vào một tay của đối phương, lại như là đụng phải sắt thép. Với sức mạnh của hắn dễ như ăn cháo đã bị văng ra, sau đó bàn tay lớn kia đã bắt ở trên bả vai của hắn. Dường như là ở trong nháy mắt đó, cánh tay biến dài ra. Sau đó Đường Vũ Lân liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng. Trực tiếp bị xách ra khỏi căng tin.

Chương 298: Tinh Vẫn Thiết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Này!" Nguyên Ân kêu một tiếng, vội vàng chạy đuổi theo. Thiên Đoán nhất phẩm kim loại của hắn vẫn chưa thu hồi lại được đấy.

Cảnh vật chung quanh nhanh chóng lướt qua, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân dường như đều bị một luồng năng lượng hừng hực vây quanh, muốn giãy dụa căn bản đều không làm được. Nhưng cũng chỉ mấy lần hô hấp thời gian, trên người nhẹ đi, hắn một lần nữa được tự do, đã đi tới một nơi khác.

Đây là một gian phòng khổng lồ. Bên trong gian phòng vô cùng bừa bộn, hai bên là mấy hàng giá đựng kim loại. Khi nhìn thấy những cái giá này, Đường Vũ Lân không khỏi sáng mắt lên, trên giá bày ra đủ loại kim loại hiếm. Trong đó có một ít loại đặc biệt quý giá, dù cho là ở Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia, hắn cũng vẻn vẹn là rất tình cờ mới có thể nhìn thấy từ phòng làm việc của lão sư.

Giữa phòng là một cái Đoán Tạo Đài to lớn, thể tích của nó tuyệt đối là cái to lớn nhất mà Đường Vũ Lân từng gặp. Ánh bạc thiểm thiểm, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Này? Đây là một cái Đoán Tạo Phòng phiên bản phóng to hay sao?

Nhìn qua thật giống đúng là như vậy.

"Ngươi có thể Linh Đoán Tạo?" Sau lưng truyền đến thanh âm trầm thấp của quái nhân tóc đỏ.

Đường Vũ Lân phục hồi tinh thần lại, xoay người nhìn về phía hắn, "Ngươi là ai? Tại sao muốn bắt ta tới nơi này?"

Tóc đỏ quái nhân nói: "Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi có phải là có thể Linh Đoán Tạo?"

Đường Vũ Lân nói: "May mắn từng thành công một lần."

Tóc đỏ quái nhân lông mày nhíu lại, "Được, vậy ngươi hãy lại may mắn thêm một lần cho ta nhìn một chút."

Vừa nói, hắn giơ tay chỉ về Đoán Tạo Đài.

Đường Vũ Lân lại lắc lắc đầu, "Không, ta sẽ không thử Linh Đoán Tạo lại lần nữa, lần trước chỉ là rất may mắn mới thành công, tự thân tu vi của ta không đủ, tỷ lệ thành công sẽ rất thấp. Một khi không được, sẽ thương tổn tới bản nguyên. Trước khi hồn lực tăng lên đến tam hoàn, ta sẽ không thử nữa."

"Ngươi cả tam hoàn cũng chưa đạt tới?" Tóc đỏ quái nhân ngẩn người. Gãi gãi đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Đúng đấy! Ta năm nay 13 tuổi, nhất định phải có tam hoàn tu vi sao?"

"Hơi yếu một chút." Tóc đỏ quái nhân thật lòng gật đầu, "Vậy thì Thiên Đoán đi. Ta xem một chút."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, nảy ra ý hay, "Vậy dạng này được rồi, ngài để ta Thiên Đoán cũng có thể. Ta có một yêu cầu."

Tóc đỏ quái nhân xoa xoa đầu tóc rối bời của chính mình, "Ra điều kiện với lão phu? Được đó! Ngươi đúng là người thứ nhất. Nói đi, yêu cầu gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ngài phải cho phép ta ở đây tùy ý chọn tuyển kim loại hiếm, sau khi đoán tạo thành công ta phải được quyền mang nó đem đi."

"Được." Quái nhân tóc đỏ thậm chí ngay cả một chút do dự cũng đều không có, liền gật đầu đồng ý.

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ngài nói cho ta một chút, Đoán Tạo Đài này làm sao sử dụng? Đoán Tạo Đài đắt tiền như thế, ta trước đây chưa từng dùng."

Tóc đỏ quái nhân mang theo hắn đi tới trước Đoán Tạo Đài, đơn giản giảng giải vài câu. Đường Vũ Lân làm nghề đoán tạo nhiều năm như vậy, chỉ một hiểu mười. Nhất thời đã hiểu rõ các loại công hiệu của Đoán Tạo Đài này.

"Vậy ta sẽ bắt đầu ngay." Vừa nói, hắn chuyển hướng sang cái giá chưa kim loại bên cạnh, sau đó bước nhanh tới.

Vừa mới đáp ứng giúp Nguyên Ân đoán tạo Thiên Đoán nhất phẩm thành phẩm cho hắn, hiện tại lại có kim loại hiếm đưa tới cửa, đây chính là việc tốt. Tuy rằng Đường Vũ Lân tự mình cũng có một vài loại kim loại hiếm dự trữ, là phần thưởng lúc trước hắn đại biểu Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tham gia thi đấu nhận được. Nhưng cái này là tài sản cá nhân của mình, có thể không dùng đương nhiên vẫn là là tốt nhất.

Tiểu kim khố của hắn đúng là không ít. Ngoại trừ tích góp tiền mua bốn loại thiên tài địa bảo kia, ngoài hoàn thành nhiệm vụ, quy đổi điểm cống hiến đối với Đường Môn ra, đôi khi vào ngày đẹp trời, hắn cũng thỉnh thoảng tranh thủ dự trữ một ít kim loại hiếm từ Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Đây là việc mỗi vị Đoán Tạo Sư đều sẽ làm.

Đường Vũ Lân đi tới bên cạnh cái giá sắt, nhìn qua từng khối từng khối kim loại hiếm quý giá, trên mặt hắn hiện ra vẻ tươi cười, sau đó liền không chút do dự từ tầng dưới cùng ôm ra hai khối.

"Ồ, cái kia không được." Quái nhân tóc đỏ vừa nhìn thấy hắn ôm ra hai khối kim loại hiếm, liền lập tức nói rằng.

Bản thân hai khối kim loại Đường Vũ Lân ôm ra đều là màu xám xịt không bắt mắt chút nào, thậm chí còn có chút giống như hai khối đá thô phổ thông vậy.

"Ngài không phải nói, để ta có thể tùy ý lựa chọn sao? Hiện tại hối hận rồi sao?"

"Nói chung, hai khối này không được. Hơn nữa, ta chỉ để ngươi tiến hành

Thiên Đoán một lần, ngươi nắm hai khối kim loại hiếm làm cái gì?" Tóc đỏ quái nhân một mặt thịt đau. Rất hiển nhiên, hắn cũng không phải một người giỏi tiết chế cảm xúc của mình.

Đường Vũ Lân nói: "Tại sao không thể hai khối được? Đoán Tạo Sư chúng ta coi trọng nhất là hiệu suất, Thiên Đoán, ta bình thường đều là hai khối đồng thời tiến hành, như vậy có thể tiết kiệm được thời gian! Dưới tình huống có thể đảm bảo tỷ lệ thành công tuyệt đối, như vậy hiệu suất mới cao."

Vừa nói, hắn vừa đem hai khối kim loại hiếm ôm vào trên Đoán Tạo Đài, đồng thời nhanh chóng nhấn nút đưa hai khối kim loại vào bễ rèn để nung chảy.

Cái Đoán Tạo Đài này xác thực tiên tiến, có thể đồng thời nung đốt năm khối kim loại hiếm, nói cách khác, Đoán Tạo Sư thực lực đầy đủ, có thể thông qua nó tiến hành đoán tạo không gián đoạn. Hơn nữa nhiệt độ nung đốt cũng cao hơn so với Đoán Tạo Đài bình thường, là dùng Hồn Đạo Điện Trì chống đỡ, vô cùng tân tiến.

"Ai, ngươi..." Tóc đỏ quái nhân chạy tới, một bộ dáng dấp vò đầu bứt tai, mắt thấy hai khối kim loại hiếm kia bị đưa vào nung đốt, hắn chung quy không hề ngăn cản. Nhưng dáng vẻ đau lòng này, lại không hề che giấu chút nào.

Đường Vũ Lân quay đầu hướng về hắn cười cười.

Tóc đỏ quái nhân hung tợn nói: "Nếu như không xong được Thiên Đoán, không, chí ít Thiên Đoán nhị phẩm trở lên, tiểu tử nhà ngươi chết chắc. Ngươi phải ở đây làm công cho ta, mãi đến tận khi tạo ra giá trị vượt quá hai khối Tinh Vẫn Thiết này."

Tinh Vẫn Thiết, đỉnh cấp kim loại hiếm, Đấu La Đại Lục bản thân là không có, nhờ có ngoại lai thiên thạch vũ trụ rơi xuống, từ bên trong tinh luyện mà thành. Bản thân mật độ rất cao, trọng lượng phi phàm. Kỳ lạ nhất chính là, Tinh Vẫn Thiết này tự thân ẩn chứa một loại năng lượng đặc thù, dùng đoán tạo thành vũ khí hoặc là giáp máy, sẽ có đặc hiệu xuyên thấu. Vì lẽ đó, Cơ Giáp đỉnh cấp đều sẽ lựa chọn dùng nó để chế tạo những vũ khí sắc bén.

Nhưng số lượng Tinh Vẫn Thiết thực sự là quá ít, lại nói, rất ít người có thể chân chính thu được. Đường Vũ Lân sở dĩ nhận thức được, là bởi vì Mộ Thần tỉ mỉ nói cho hắn kỹ cách nhận biết đặc tính riêng của các loại kim loại hiếm.

Tinh Vẫn Thiết này nhìn qua tuy rằng xám xịt, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, mặt trên có vết cắt tinh xảo màu vàng sậm. Tử Cực Ma Đồng của Đường Vũ Lân đương nhiên sẽ không bỏ qua chi tiết nhỏ như vậy. Ở bên trong gian phòng này, quý giá nhất hắn chính là hai khối Tinh Vẫn Thiết này, hơn nữa, cũng chỉ có hai khối mà thôi. Chẳng trách quái nhân tóc đỏ sẽ đau lòng.

Đương nhiên, Đường Vũ Lân lựa chọn chúng còn có một nguyên nhân khác, chính là Tinh Vẫn Thiết bản thân có một vấn đề, chính là không cách nào thông qua Linh Đoán Tạo để giao cho chúng sinh mệnh. Nói cách khác, nó nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng để chế tạo Nhất Tự Đấu Khải mà thôi. Lúc này mới khiến giá trị của nó giảm đi rất nhiều, chủ yếu là để ứng dụng trên phương diện Cơ Giáp, còn Đấu Khải Sư cũng rất ít người sẽ chọn.

Nếu không thì, quái nhân tóc đỏ nói kiểu nào cũng sẽ không cho phép Đường Vũ Lân đoán tạo hai khối bảo bối này.

Rất nhanh, quá trình nung đốt hoàn thành, Đường Vũ Lân nhấn một cái nút bấm, hai khối Tinh Vẫn Thiết trước sau xuất hiện, bị hắn cố định ở trên Đoán Tạo Đài.

"Vậy ta bắt đầu nhé?" Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía quái nhân tóc đỏ.

Tóc đỏ quái nhân gật đầu một cái, "Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút cho ta."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, hai tay đồng thời vung lên, hai đạo hào quang màu vàng kim nhạt đột nhiên xuất hiện ở trong hai lòng bàn tay hắn, sau đó ầm ầm hạ xuống.

Tiếng nổ vang rền liên tiếp dày đặc vang lên. Ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, trên mặt nhất thời toát ra vẻ vui mừng.

Lần trước dưới tình huống vận may tuyệt hảo, Đoán Tạo Chuy của hắn thăng cấp trở thành Linh Đoán. Hắn vẫn chưa từng sử dụng để đoán tạo thêm lần thứ hai. Lúc này một búa này hạ xuống, thậm chí không cần đi thử thêm, hắn đã lập tức cảm nhận được chỗ tốt mà Linh Đoán Đoán Tạo Chuy mang lại.

Chương 299: Linh Đoán Tạo hiển uy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đầu tiên, một đôi Đoán Tạo Chuy này đối với hắn mà nói, trở nên nhẹ như không có gì, đây chính là chỗ tốt thứ nhất của Linh Đoán Tạo, sinh mệnh liên kết. Linh Đoán Tạo trở thành một phần của thân thể, trọng lượng dĩ nhiên là sẽ không thể hiện ra đối với hắn. Nhưng trên thực tế, sức nặng dội lại sau khi nó hạ xuống Đường Vũ Lân liền có thể cảm giác được, trọng lượng của nó chí ít so với lúc trước nặng gấp đôi, mà thể tích cũng không tăng thêm chút nào.

Điệp chuy đặc hiệu vẫn còn, hơn nữa lại gia tăng thêm một lần. Nguyên lai Đường Vũ Lân một chuy hạ xuống, có thể điệp chuy hai lần, hiện tại đã biến thành ba lần. Hơn nữa, bởi vì đặc tính sinh mệnh của Linh Đoán Tạo, khống chế trở nên vô cùng dễ dàng. Hắn thậm chí có thể cảm nhận được, chính mình có thể khống chế cường độ của từng điệp chuy, so với trước đây chưởng khống lại càng thêm chính xác.

Càng kỳ dị chính là, hồn lực của hắn sẽ chảy vào bên trong Linh Đoán Trầm Ngân Chuy một cách rất tự nhiên. Trầm Ngân Chuy khi hạ xuống không chỉ có sức mạnh mạnh mẽ, đồng thời còn có thể dựa theo tâm ý của hắn, sau khi được hồn lực khuếch đại, sẽ đè ép khối kim loại này.

Vì lẽ đó, thời điểm khi song chùy hạ xuống, Đường Vũ Lân lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác tất cả nằm trong lòng bàn tay mình. Một chuy hạ xuống, còn hiệu quả hơn bốn, năm chuy trước đây nhiều.

Tinh Vẫn Thiết mật độ rất lớn, Đoán Tạo thành công tương đối không dễ dàng. Sau khi Đường Vũ Lân đánh một búa này xuống, hai khối Tinh Vẫn Thiết dưới ảnh hưởng của hiệu ứng điệp chuy của Linh Đoán Trầm Ngân

Chuy, nhất thời xuất hiện hai cái dấu ấn, sản sinh ra sự cộng hưởng giữa Trầm Ngân Chuy và hai khối Tinh Vẫn Thiết này.

Đây chính là Linh Đoán Tạo! Không chỉ có thể trợ giúp mình tăng hiệu quả đoán tạo, đồng thời, còn tương đương đem bản thân mình làm thành cầu nối giữa các kim loại, sau lắng nghe tiếng vọng lại phóng lớn của kim loại, giúp mình có thể ngay lập tức nhận biết đặc tính của chúng, từ đó có thể tiếp tục đoán tạo tốt hơn.

Trong nháy mắt khi Đường Vũ Lân hạ đôi chuy này xuống, ánh mắt quái nhân tóc đỏ đứng sau lưng hắn cũng sáng lên. Trong con ngươi hắn nhất thời toát ra vẻ kinh ngạc.

Linh Đoán Đoán Tạo Chuy?

Thế nhưng, hắn rất nhanh lại nhíu mày. Chẳng lẽ nói, tên tiểu tử này mặc dù có thể hoàn thành Đoán Tạo độ khó cao, cũng là bởi vì có đôi Linh Đoán Đoán Tạo Chuy này sao? Đối với một tên Đoán Tạo Sư mà nói, nếu như có người có thể giúp hắn chế tạo một đôi Linh Đoán Đoán Tạo Chuy, đúng là có thể có ưu thế cực lớn trong việc đoán tạo giai đoạn đầu. Thế nhưng, điều này cũng đương nhiên mang ý nghĩa căn cơ bất ổn.

Nhưng khi Đường Vũ Lân tiếp tục đoán tạo, rất nhanh sẽ xoay chuyển suy đoán của hắn.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy lần thứ hai giơ lên, hạ xuống, đồng thời, thân thể Đường Vũ Lân bắt đầu xoay tròn tại chỗ.

Đường Môn tuyệt học, Loạn Phi Phong Chuy Pháp!

Đây là Đường Vũ Lân trao đổi được từ điểm cống hiến của Đường Môn. Loạn Phi Phong Chuy Pháp, lợi dụng thân thể xoay tròn, mượn lực đả lực, không ngừng tăng cường sức nện kích của bản thân. Mỗi một lần xoay tròn, sức mạnh đều sẽ thêm chồng chất, nhưng lực phản chấn cũng càng cao hơn.

Thời điểm Đường Vũ Lân tiến hành Linh Đoán Tạo lúc trước, chính là mượn uy năng của bộ chuy pháp này. Hắn còn dựa vào tự thân trời sinh thần lực cùng Kim Long Vương tinh hoa tăng lên sức mạnh huyết mạch, cường độ thân thể cực cao. Dù cho là vậy, hắn hiện tại cũng chỉ có thể hoàn thành Loạn Phi Phong Chuy Pháp liên tục 48 chuy. Muốn tăng thêm, cần có

tu vi và năng lực thân thể mạnh hơn nữa mới được.

Trong truyền thuyết, Loạn Phi Phong Chuy Pháp cao nhất có thể dùng đến 81 chuy, tuyệt đối là nhân vật hết sức khủng bố. Đến cảnh giới 48 chuy này, Đường Vũ Lân đã đình trệ hơn nửa năm, đều không thể lại tăng thêm một chuy. Có thể thấy sức mạnh của những chuy tiếp theo to lớn đến cỡ nào.

"Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh..." Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc liên tiếp vang rền, một tiếng nối tiếp một tiếng. Cảm giác tiết tấu, nhịp điệu, còn có trạng thái tinh thần hoàn toàn hòa vào bên trong đoán tạo kia, hoàn toàn biểu hiện trình độ đoán tạo của Đường Vũ Lân.

Linh Đoán Đoán Tạo Chuy có thể do người khác hỗ trợ chế tạo, nhưng loại đoán tạo nhịp điệu này phải trải qua muôn vàn thử thách mới có thể nắm giữ được!

Hai khối Tinh Vẫn Thiết không ngừng biến hóa hình thái, tầng màu xám trên lớp mặt cũng đã bắt đầu xuất hiện biến hóa. Tựa hồ bị ảnh hưởng bởi Linh Đoán Đoán Tạo Chuy, hai khối Tinh Vẫn Thiết rất nhanh đã tỏa ra màu vàng kim nhàn nhạt, một lớp bụi sắc ở mặt trên bắt đầu lặng yên không một tiếng động biến mất, bản thân thể tích thì lại đang thong thả thu nhỏ lại.

Thời điểm đoán tạo Trầm Ngân ngày đó, Đường Vũ Lân chỉ là mấy chuy liền hoàn thành Bách Đoán Tạo. Nhưng hai khối Tinh Vẫn Thiết này hắn dùng đầy đủ 16 chuy, dưới điệp chuy đặc hiệu ảnh hưởng, hơn nữa còn là Linh Đoán Trầm Ngân Chuy, mới hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện.

Tiếp nổ vang tiếp tục. Không có bất kỳ dấu hiệu dừng lại, Loạn Phi Phong Chuy Pháp làm song chùy của hắn hạ xuống càng ngày càng nặng, ánh sáng trên hai khối Tinh Vẫn Thiết cũng trở nên sáng rõ hơn. Đường Vũ Lân vung vẩy Đoán Tạo Chuy đã bắt đầu xuất hiện âm thanh "Ô ô" trầm thấp. Ngay cả bên trong Đoán Tạo Phòng này, khí lưu đều đã bị kéo lên.

"Oanh, oanh, oanh ——" trong tiếng nổ, hai vòng Hồn Hoàn của Đường Vũ Lân trong lúc vô tình đã từ dưới chân bay lên, hồn lực truyền vào, phóng thích, lợi dụng đặc tính của Linh Đoán Tạo, giúp bổ sung hồn lực vào trong quá trình đoán tạo, hiệu quả tăng cường.

Nếu như đổi lại trước khi lên cấp Đoán Tạo Sư cấp 5, muốn hoàn thành

đoán tạo hai khối Tinh Vẫn Thiết này, Đường Vũ Lân chỉ có thể đơn độc trước tiên đoán tạo từng khối một, như vậy mới chắc ăn, còn tốn thời gian dài hơn.

Nhưng hiện tại, hắn có Linh Đoán Đoán Tạo Chuy phụ trợ, quan trọng hơn chính là, có kinh nghiệm Linh Đoán Tạo thành công khi trước, áp dụng một ít thủ đoạn của Linh Đoán vào Thiên Đoán, nhất thời xuất hiện hiệu quả làm ít công to.

"Ầm!" Chuy thứ 48 hạ xuống, thân thể Đường Vũ Lân xoay tròn, trước đây mỗi lần đến lúc này, hắn đã không cách nào khống chế được khí lực. Nhưng lần này lại không biết tại sao, tự tin từ đáy lòng dâng lên. Hai vòng Hồn Hoàn màu tím vẫn quay chung quanh thân thể hắn đã biến mất, thay vào đó, là một vòng Hồn Hoàn màu vàng kim, nồng nặc huyết mạch lực dâng trào tuôn ra, sức mạnh tự thân của Đường Vũ Lân đột nhiên tăng lên một cấp bậc, vung lên, hạ xuống!

"Oanh ——" Chuy thứ 49.

Hai đạo kim quang cũng cùng một lúc phóng lên trời. Thiên Đoán Hữu Linh, nhất phẩm công thành.

Hai đạo ánh sáng màu vàng rực rỡ đầy đủ kéo dài mười mấy giây mới dần dần tiêu biến, mà Linh Đoán Trầm Ngân Chuy trên tay Đường Vũ Lân, tựa hồ cũng có tiếng rồng ngâm vang lên nhẹ nhàng, Kim Long Văn trên thân chuy như ẩn như hiện.

Đường Vũ Lân suy tư đứng ở nơi đó, cả người đều rơi vào trầm tư.

Thì ra là như vậy...

Quái nhân tóc đỏ vẫn đứng sau lưng hắn, khi Đường Vũ Lân hạ chuy thứ 49 xuống, hắn hít sâu một hơi. Khi hai đạo ánh vàng bay lên, đôi mắt màu đỏ đục ngầu của hắn cũng thuận theo đó bị rọi sáng.

"Ta hiểu rồi!" Đường Vũ Lân đột nhiên hưng phấn quát to một tiếng. Cao hứng nhảy lên.

"Ngươi hiểu được cái gì?" Âm thanh có chút quái dị của quái nhân tóc đỏ truyền đến.

"Sau khi tăng lên tới Linh Đoán Tạo, Đoán Tạo Chuy của ta cần huyết mạch lực để kích thích, hiệu quả sẽ càng tốt hơn. Hơn nữa còn xuất hiện đặc hiệu thứ hai, Hồi Vọng. Nó có thể thông qua liên kết huyết thống, ở thời điểm va chạm sản sinh sức mạnh, truyền ngược lại sức mạnh vào trong cơ thể ta. Như vậy liền có thể tiết kiệm được một chút khí lực của chính ta, giúp ta có thể đoán tạo trong thời gian dài, cũng có thể phát huy ra được sức mạnh lớn hơn."

Kim Long Vương huyết thống ở thời điểm một chuy cuối cùng sản sinh ra Hồi Vọng, khiến cho toàn thân Đường Vũ Lân đều có một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Sức mạnh tăng cường trong nháy mắt kia, rõ ràng có thể để giúp hắn ở trong quá trình đoán tạo sau này đạt được hiệu quả tốt hơn!

Nếu là như vậy, tỷ lệ mình hoàn thành Linh Đoán Tạo nhất định sẽ tăng cao, hơn nữa, tiêu hao sẽ tương ứng hạ thấp. Đến tam hoàn, lại Linh Đoán Tạo, tỷ lệ thành công nhất định sẽ không kém.

Nhìn dáng vẻ nhảy nhót hưng phấn của Đường Vũ Lân, quái nhân tóc đỏ trầm giọng nói: "Được rồi, ngươi qua ải. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là một thành viên của Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta. Cứ vui vẻ quyết định như vậy đi." Vừa nói, hắn cũng không biết từ nơi nào lấy ra một cái huy chương đen thùi lùi, trực tiếp đính vào trên ngực trái của Đường Vũ Lân.

"Ồ? Chờ một chút. Ta còn chưa đáp ứng mà!" Đường Vũ Lân sợ hết hồn, nhưng quái nhân tóc đỏ tốc độ xuất thủ cực nhanh, hắn chỉ cảm thấy ngực nóng lên, khối huy chương này cũng đã dính vào.

"Ngươi không có tư cách không đáp ứng. Làm một tên Đoán Tạo sư, ngươi không gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, còn muốn đi đâu?" Tóc đỏ quái nhân bày ra một bộ chuyện đương nhiên mà nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Lại còn bá đạo như vậy sao? Ngài vẫn còn chưa nói cho ta, ngài là ai đấy."

"Ta?" Quái nhân tóc đỏ vén chỗ tóc đang che con mắt mình qua một bên, vẻ mặt ngạo kiều nói: "Bản tọa chính là Sử Lai Khắc học viện Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng, Phong Vô Vũ! Thánh Tượng cấp 8. Như thế nào, có

phục hay không?"

Thánh Tượng cấp 8? Bốn chữ này lực rung động vẫn là tương đối to lớn, nguyên lai Sử Lai Khắc học viện cũng có Thánh Tượng cấp cường giả!

"Phục rồi." Đường Vũ Lân đàng hoàng nói.

"Phục rồi vậy mau nhanh bái lão phu làm sư phụ đi. Nể tình ngươi có năng khiếu như vậy, lão phu liền cố hết sức thu ngươi làm đồ đệ. Sau đó theo lão phu học tập." Tóc đỏ quái nhân nghênh ngang nói rằng.

Sử Lai Khắc học viện quả nhiên là có thật nhiều quái vật! Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ, "Xin lỗi! Ta đã có lão sư. Không thể bái ngài làm thầy."

"Có lão sư? Là ai? Có thực lực mạnh như bản tọa sao?" Quái nhân tóc đỏ trong mắt lộ ra mấy phần vẻ lo lắng, hỏi tới.

Đường Vũ Lân nói: "Lão sư ta cũng là một vị Thánh Tượng cấp 8, chính là Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng. Ngài ấy hẳn là so với ngài còn trẻ hơn một chút." Hắn không nói Mộ Thần so với vị quái nhân tóc đỏ này thực lực mạnh hơn, nhưng dùng tuổi tác mơ hồ nhắc tới chênh lệch giữa hai bên.

Chương 300: Phong Vô Vũ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Quái nhân tóc đỏ Phong Vô Vũ sửng sốt một chút, "Là Mộ Thần tiểu tử kia? Ngươi lại là đồ đệ của hắn, tiểu tử này làm sao lại gặp vận may như thế?"

Đường Vũ Lân hơi nhướng mày, "Là ta số may mới đúng, may mắn bái được lão sư làm thầy học tập đoán tạo. Ta còn một vị lão sư khác, là Mang Thiên lão sư. Nhờ hai vị lão sư chỉ điểm, mới có ta ngày hôm nay. Ngài thân là hội trưởng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của Sử Lai Khắc học viện, cũng không thể để ta phản bội sư môn được."

"Cái này..." Quái nhân tóc đỏ lẩm bẩm: "Phản bội một chút, tựa hồ cũng không có gì ghê gớm. Tuy rằng Mộ Thần tiểu tử kia ở phương diện đoán tạo thiên phú không tệ, nhưng mà thực lực của bản thân hắn còn kém một chút. Miễn cưỡng dựa vào những ngoại vật lên tới cấp độ Hồn Đấu La, tựa hồ sau này rất khó tăng lên. Không có cấp bậc tu vi Phong Hào Đấu La, đời này muốn trở thành Thần Tượng ta thấy rất là khó khăn. Nhưng lão phu thì khác đấy! Tu vi của lão phu so với hắn mạnh hơn nhiều! Ngươi xem, ngươi xem..."

Vừa nói, hắn làm động tác giống như định thả ra tự thân hồn lực.

Trên cơ thể quái nhân tóc đỏ hiện ra một tầng hồng quang nhàn nhạt, tiếp đó, khí lưu nóng rực khiến bên trong gian phòng toát ra một nhiệt độ oi bức khó có thể hình dung.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cơ thể giống như bị quẳng thẳng vào bễ rèn vậy, theo bản năng lùi về sau vài bước. Trong cơ thể khí huyết dâng trào,

mới miễn cưỡng chống lại được nhiệt độ cao. Nhưng con ngươi của hắn trong chớp mắt tiếp theo liền co rút lại.

Từ dưới chân Phong Vô Vũ, từng vòng Hồn Hoàn bay lên.

Tím, tím, tím, tím, đen, đen, đen, đen, đỏ!

Chín cái Hồn Hoàn, rõ ràng là chín cái Hồn Hoàn, hơn nữa cái cuối cùng còn là Thập Vạn Niên cấp độ. Riêng chỉ từ Hồn Hoàn phối mà so sánh, thực lực vị này, không kém Thái Lão chút nào!

Hắn chẳng thể nghĩ tới, vị quái nhân cầm mình chộp tới đây lại cũng là một vị Phong Hào Đấu La, hơn nữa cũng không nói quá, tuyệt đối là cường giả bên trong các vị Phong Hào Đấu La.

Hơn nữa còn có sư tổ của mình nữa, bên trong Sử Lai Khắc học viện, Phong Hào Đấu La cũng quá nhiều đi! Trước đây là tồn tại mình nghĩ cũng không dám nghĩ tới, vậy mà mới vài ngày ở đây đã nhìn thấy ba vị, hơn nữa đều là cường giả có Hồn Hoàn phối tốt nhất.

Nương theo Hồn Hoàn xuất hiện, thân thể của quái nhân tóc đỏ tựa hồ cũng bành trướng thêm mấy phần, nhưng hắn vẫn như cũ duy trì dáng vẻ nguyên bản, khiến cho người ta không nhìn thấy Võ Hồn của hắn là cái gì. Đây chính là chỗ đáng sợ của Phong Hào Đấu La, hắn có thể tùy ý khống chế hình thái Võ Hồn của mình thể hiện ra.

"Thế nào, lợi hại không? Có lão sư như ta, ở trên đại lục ngươi có thể nghênh ngang mà đi. Nếu ai dám bắt nạt ngươi, lão phu một cây đuốc thiêu chết hắn!" Phong Vô Vũ hung hãn nói.

Vị này đầu óc tựa hồ không được bình thường thì phải! Đường Vũ Lân trong lòng ngầm cười khổ. Bất quá, hắn cũng không dám trực tiếp từ chối, vết xe đổ của Cổ Nguyệt cùng Thái Lão hắn còn nhớ rõ. Đối mặt những vị lão quái vật của Sử Lai Khắc học viện, đúng là vẫn phải cẩn thận ứng đối.

"Tiền bối, ngài thực sự là quá mạnh mẽ. Thế nhưng, ta cũng không thể bởi vì ngài mạnh mẽ mà phản bội sư môn. Nếu như ngày hôm nay ta có thể phản bội Lão sư của ta, như vậy, tương lai không phải cũng có khả năng sẽ phản bội ngài hay sao?"

"Chuyện này không thể, ngươi sẽ không gặp được Đoán Tạo Sư nào mạnh hơn ta. Chí ít từ sức chiến đấu mà nói là như vậy." Phong Vô Vũ không chút do dự nói rằng."Coi như là tên kia, luận tu vi cũng là không bằng ta."

Đường Vũ Lân đã có chút không còn gì để nói, đối mặt vị này, hắn thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

"Vậy thế này đi, khi trở về ta sẽ xin chỉ thị của lão sư một chút, nếu như ngài ấy đồng ý, ta lại bái ngài làm thầy? Còn về Đoán Tạo Sư Hiệp Hội này của chúng ta, ta sẽ gia nhập ngay. Ta còn ở lại học viện học tập trong thời gian rất dài, ngài cũng không sợ không gặp được ta, đúng không?"

Phong Vô Vũ gãi gãi đầu, "Được rồi, được rồi…Ngươi tên tiểu tử này thật phiền phức. Bất quá, người có năng lực, phiền phức một chút cũng không sao. Cũng như bọn họ hầu như ai cũng nói ta phiền phức."

"Tiền bối, vậy ta đi về trước?" Đường Vũ Lân thăm dò.

Phong Vô Vũ phất tay một cái nói: "Đi thôi, đi thôi. Bất quá, ở trong học viện ngươi không được gia nhập thêm những hiệp hội khác đâu đấy!"

"Vâng! Nếu như ai cưỡng bách ta gia nhập hiệp hội của hắn, ta liền nói tên của ngài ra, không biết có hữu hiệu không?" Đường Vũ Lân trong mắt chứa thâm ý hỏi.

Phong Vô Vũ trừng mắt lên, "Đương nhiên hữu hiệu. Ai dám cướp người của ta!"

Đường Vũ Lân xoay người, đi tới trước Đoán Tạo Đài, đem hai khối Tinh Vẫn Thiết cầm lên, không chút khách khí thu vào bên trong nhẫn trữ vật của mình.

Hai khối Thiên Đoán nhất phẩm Tinh Vẫn Thiết, bản thân đã biến thành màu ám kim, toàn thân lóng lánh điểm điểm ánh sao, lại như là bầu trời đêm phi thường rực rỡ. Lần này quả thật kiếm lời rồi!

Nguyên Ân thì không phải nói, còn học viện không biết có thể gửi bán đồ không nhỉ? Hai khối Thiên Đoán nhất phẩm Tinh Vẫn Thiết không biết có thể đổi được bao nhiêu điểm cống hiến đây? Lần này không cần lo tiền ăn cơm nữa rồi!

"Sau này ta lại đi tìm ngươi." Khi hắn ra đến trước cửa, phía sau truyền đến âm thanh của Phong Vô Vũ, khiến cho dưới chân Đường Vũ Lân lảo đảo một cái.

Được một vị Thánh Tương cấp Đại Sư coi trọng, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng mà vị Thánh Tượng tính cách có chút quái dị này coi trọng mình, đúng thực là chuyện tốt sao?

Cuối cùng cũng coi như là ra cửa, Đường Vũ Lân phát hiện, mình thật giống như đang ở tầng cao của Chủ Giáo Học Lâu, chí ít là tầng 4 trở lên. Vuốt ngực một cái, vừa nãy hắn thật sự có hơi bị dọa sợ rồi.

Phong Hào Đấu La, cửu hoàn! Vị này không biết phong hào là gì, khi về sẽ đi hỏi lão sư vậy.

Đối với Chủ Giáo Học Lâu còn chưa đủ quen thuộc, thật vất vả mới tìm được cầu thang, giữa lúc hắn chuẩn bị đi xuống lầu, lại gặp phải Nguyên Ân đang tìm lên.

"Ta tìm ngươi hơn nửa ngày rồi, ngươi quả nhiên ở chỗ này. Không sao chứ?" Nguyên Ân hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Ta không có chuyện gì."

Ánh mắt Nguyên Ân rơi vào trên ngực hắn, "Ngươi gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội?"

Đường Vũ Lân cúi đầu nhìn xuống, nhất thời có chút cảm giác dở khóc dở cười, nơi ngực mình đang đeo một huy hiệu hình cây búa đen nhỏ. Không sai, Phong Vô Vũ dán lên người hắn, chính là một chiếc huy hiệu hình cây búa nhỏ nhìn qua có chút thô ráp.

"Xem như là gia nhập đi." Đường Vũ Lân cười khổ nói.

"Do Phong Lão tự mình giúp ngươi gia nhập Hiệp Hội, cũng rất tốt. Xem ra, ngươi thật sự có năng lực đoán tạo." Nguyên Ân gật gật đầu, tựa hồ là thở phào nhẹ nhõm.

"Phong Lão?" Đường Vũ Lân khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, vị kia

có thể là người điên đó nha!

Nguyên Ân nói: "Vừa vặn trước tiên không cần đi nữa, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội ở ngay tầng 4. Ngươi gia nhập Hiệp Hội, liền có thể miễn phí dùng thử Đoán Tạo Đài của Hiệp Hội. Nhưng kim loại hiếm phải tự mình bố trí mới được."

"Ồ? Đoán Tạo Sư Hiệp Hội nguyên lai là ở ngay đây. Vậy ngươi dẫn ta đi xem xem." Mới tới Sử Lai Khắc Thành, hắn xác thực cần một cái Đoán Tạo Đài thuộc về mình. Rốt cục tiến vào Linh Đoán Tạo cấp độ, ở phương diện đoán tạo hắn càng cần nỗ lực nhiều hơn.

Phòng làm việc của Phong Vô Vũ lúc trước là ở tận cùng bên trong, Nguyên Ân đối với học viện tựa hồ hết sức quen thuộc, mang theo hắn hướng về một phương hướng ở tầng 4 đi đến. Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã nhìn thấy một hàng chữ điện tử.

Đoán Tạo Hiệp Hội!

Bốn chữ rất lớn nhìn có chút khí thế.

Đẩy cửa mà vào, bên trong thứ đầu tiên đập vào mi mắt chính là một quầy hàng to lớn. Quầy hàng rộng tới hơn 20 mét, mặt trên tổng cộng có tới hơn 15 ô cửa sổ. Có 3 ô cửa sổ có nhân viên ngồi, nhìn qua tuổi không lớn lắm, hắn là học viên của học viện.

Nguyên Ân thấp giọng nói: "Hiện tại là lúc nghỉ trưa, đợi được tới buổi chiều nơi này sẽ trở nên náo nhiệt. Đoán Tạo Sư Hiệp Hội là rất ngon ăn, bởi vì trong các cấp phó nghiệp ở học viện, Đoán Tạo Sư có số lượng ít nhất. Nhưng mọi người đối với đoán tạo lại có nhu cầu rất cao."

Đường Vũ Lân trong lòng bừng tỉnh.

"Xin chào, ta là tân sinh Đường Vũ Lân, ta tới gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta. Phong lão vừa vặn cho ta một viên huy chương. Ta muốn tới xem một chút, có phải là còn cần làm thêm thủ tục gì không?" Đường Vũ Lân đến trước một cửa sổ có người ngồi, rất khách khí hỏi.

Mặt sau của cửa sổ là một tên thanh niên, nhìn qua khoảng 18, 19 tuổi, liếc mắt nhìn huy chương nơi ngực của Đường Vũ Lân, nói: "Phong Lão tự

mình chiêu nạp ngươi gia nhập Hiệp Hội?"

"Đúng vậy!" Đường Vũ Lân ăn ngay nói thật.

Chương 301: Thái Thản Cự Viên Võ Hồn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Được rồi. Vậy ngươi có Đoán Tạo Sư huy chương hay không? Ta sẽ đăng ký giúp ngươi. Quy tắc của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tại học viện chúng ta cũng tương tự như trên đại lục, càng là cao cấp Đoán Tạo Sư, quyền lực cũng là càng..." Hắn vừa mới nói tới chỗ này, cũng đã nói không được nữa, bởi vì, trong tay Đường Vũ Lân cầm một viên huy chương làm con mắt hắn nhìn đăm đăm.

Đó là một viên huy chương màu cam, mặt trên có 4 ngôi sao màu vàng.

Chanh Để Hoàng Tinh, Đoán Tạo Đại Sư cấp 4?

Ở Sử Lai Khắc Đoán Tạo Hiệp Hội, Đoán Tạo Sư cấp 4 đương nhiên là không hiếm thấy, thế nhưng, Đoán Tạo Sư cấp 4 còn trẻ như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy!

So với các hiệp hội khác bên trong học viện, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên này, tuổi tác phổ biến tương đối lớn, bởi vì Đoán Tạo Sư đúng là cần thời gian tích lũy.

Thời điểm hắn mới vừa nhìn thấy Đường Vũ Lân đã thật tò mò, tới lúc Đoán Tạo Sư huy chương cấp 4 xuất hiện, càng làm hắn chấn động không thôi. Chuyện này là thật sao?

Hắn tiếp nhận huy chương trong tay Đường Vũ Lân, đặt vào bên trong máy móc kiểm tra.

Bất kể là nghề nghiệp gì, huy chương nghề nghiệp tương ứng đều sẽ có ghi

chép rõ ràng hết thảy tin tức của chức nghiệp giả.

"Đường Vũ Lân, nam, sinh ra tại Ngạo Lai Thành, hội viên Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Đoán Tạo Đại Sư cấp 4. Từng thu được vị trí thứ nhì tại nội dung Đoán Tạo Sư nhóm thiếu niên tại Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu. Tổng cộng các loại đoán tạo nhiệm vụ đã hoàn thành..."

Đọc đến đây hắn đã có chút nuốt không trôi, bên trong máy phóng ra một hình ảnh, cùng với vị trước mắt này giống nhau như đúc.

Huy chương không giả được, hơn nữa, ở Sử Lai Khắc học viện, làm giả cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi vì quá dễ dàng bị vạch trần.

Đoán Tạo Sư cấp 4? Nguyên Ân đứng ở bên người Đường Vũ Lân cũng trợn to hai mắt, hắn tuy rằng từ việc Phong Vô Vũ bắt đi Đường Vũ Lân đã mơ hồ đoán được vị này trên phương diện đoán tạo hẳn là rất có thiên phú, nhưng cũng không nghĩ tới vị tiểu học đệ này lại chính là một vị Đoán Tạo Đại Sư cấp 4!

Chức nghiệp giả cấp 4, đừng nói là lớp tân sinh, coi như là ở lớp 4 cũng không có mấy người. Mãi đến tận năm lớp 5, lớp 6, loại chức nghiệp giả tầng thứ này mới sẽ khá nhiều.

Nhặt được bảo vật rồi! Đoán Tạo Sư cấp 4, là tồn tại có thể tối thiểu làm ra được Thiên Đoán nhị phẩm thành phẩm đấy!

"Mời ngài thu hồi lại cẩn thận." Thanh niên đem huy chương đưa trả lại cho Đường Vũ Lân, thái độ rõ ràng khách khí hơn rất nhiều. Thân là Đoán Tạo Sư, hắn hiểu rõ về giới Đoán Tạo Sư hơn Nguyên Ân nhiều. Một vị Đoán Tạo Đại Sư cấp 4 chỉ mới 13 tuổi, mang ý nghĩa, vị này chính là nhân tài xưa nay chưa từng có! Rất có khả năng học viện bởi vì năng lực đoán tạo của hắn mà đặc cách cho trúng tuyển.

"Ngài là công đọc sinh sao?" Thanh niên hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Thanh niên trên mặt toát ra vẻ bừng tỉnh, "Vậy để ta giúp ngài giảng giải một chút về đãi ngộ của Đoán Tạo Hiệp Hội chúng ta. Ngài là Đoán Tạo Đại Sư, có thể thu được đãi ngộ như sau. Đầu tiên, ngài có thể thu được

một gian Đoán Tạo Thất chuyên môn, quy cách đại khái là 20 m2. Theo đẳng cấp nghề nghiệp của ngài tăng lên, còn có thể thu được đãi ngộ rất cao. Đồng thời, mỗi tháng, Hiệp Hội sẽ cung cấp miễn phí cho ngài 10 khối kim loại hiếm tiêu chuẩn to nhỏ. Ngài ở bên trong Hiệp Hội mua bất kỳ kim loại hiếm nào, có thể hưởng thụ mức ưu đãi giảm 8% điểm cống hiến."

"Ngài còn có thể ở bên trong Hiệp Hội thông qua hoàn thành nhiệm vụ để nhận lương. Đơn giản mà nói, nếu như ngài đồng ý thông qua Hiệp Hội tiếp nhận đoán tạo ủy thác, Hiệp Hội chỉ lấy 5% chi phí, còn lại toàn bộ đều quy về cho ngài. Mỗi tháng ngài chỉ cần hoàn thành 03 nhiệm vụ, Hiệp Hội sẽ phân phát cho ngài 2.000 điểm cống hiến làm tiền lương. Đương nhiên, tiền đề là nhiệm vụ ngài hoàn thành phải phù hợp với đẳng cấp nghề nghiệp của ngài."

"Nếu như ngài ở trong học viện gặp phải những vấn đề khác, cũng có thể xin Hiệp Hội trợ giúp."

Gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, chỗ tốt đúng là không ít nha! Đường Vũ Lân hiện tại càng ngày càng cảm thấy, những gian khổ trên phương diện đoán tạo những năm vừa qua không uổng phí. Bất luận đến nơi nào, có tay nghề giỏi đều rất ngon ăn, dù cho đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cũng là như thế!

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ. Xin mời trước tiên cho ta một cái Đoán Tạo Phòng." Chuyện này đối với hắn mà nói mới là trọng yếu nhất, có thể có một căn phòng làm việc chuyên môn, tương lai hắn có thể ở đây luyện tập rèn đúc, hoàn thành các loại đoán tạo nhiệm vụ.

Sử Lai Khắc Thành nhất định cũng có Đường Môn phân bộ, hắn chuẩn bị trở về lại hỏi thăm Vũ lão sư, trước tiên đi đến Đường Môn phân bộ trong Sử Lai Khắc Thành đưa tin. Sau đó chủ yếu sẽ hoàn thành nhiệm vụ của Sử Lai Khắc học viện và Đường Môn, đồng thời tiến hành.

Vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa tích lũy năng lực đoán tạo, tranh thủ trong vòng một năm trước tiên ổn định địa vị Đoán Tạo Sư cấp 5 của mình. Có thể tương đối thong dong tiến hành Linh Đoán Tạo.

"Xin ngài chờ một chút."

Thời gian không lâu, Đường Vũ Lân được dẫn đến một hành lang phân

nhánh ở tầng 4. Hai bên hành lang là từng cái từng cái cửa nhỏ. Hành lang không rộng lắm, nhưng cũng rất dài, hướng về nơi sâu xa kéo dài mãi, nhìn sâu hun hút.

Người thanh niên của Đoán Tạo Hiệp Hội nói cho Đường Vũ Lân biết, mỗi một hiệp hội đều có địa bàn của riêng mình, gian phòng làm việc hai bên đều là Đoán Tạo Phòng của các vị Đoán Tạo Sư cấp 4. Phòng làm việc đã tiến hành xử lý cách âm, vì lẽ đó, bên trong bất luận đoán tạo phát sinh ra âm thanh bao lớn, đều sẽ không truyền ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến công việc của các Đoán Tạo Sư khác.

Đường Vũ Lân nhận được một phòng làm việc có số rất đẹp, số 81.

"Đây là thẻ vào cửa của ngài. Phòng làm việc được cung cấp miễn phí cho ngài, nếu cần mua kim loại hiếm bất cứ lúc nào ngài đều có thể lại đây. Nhận nhiệm vụ cũng vậy. Chúng ta đều sẽ giúp ngài xử lý ngay lập tức."

"Được rồi, vậy làm phiền ngươi rồi."

Quét thẻ vào cửa, Đường Vũ Lân mang theo Nguyên Ân đi vào phòng làm việc. Bên trong phòng làm việc, hết thảy đều rất sạch sẽ, hai bên là hai cái giá kim loại, mặt trên đương nhiên là rổng tuếch. Trung ương là một cái Đoán Tạo Đài, không lớn như Đoán Tạo Đài của Phong Vô Vũ, nhưng cũng là loại tiêu chuẩn mà Đường Vũ Lân quen thuộc nhất.

Ngoài ra trong phòng cũng không có vật nào khác. Cả phòng vách tường đều là do kim loại chế tác mà thành, tràn ngập cảm giác của kim loại.

Tuy rằng không lớn, nhưng vẫn rất tuyệt! Sau này, nơi này sẽ thuộc về mình.

Đường Vũ Lân trước khi tới đây đã đem 10 khối kim loại hiếm tháng này lĩnh lấy. Đãi ngộ của Đoán Tạo Sư cấp 4, cũng thật là rất tốt đây.

Tuy rằng 10 khối kim loại hiếm miễn phí này đều là loại phổ thông nhất, giá trị cũng không cao lắm, nhưng đây chính là cho không! Không lấy thì phí!

Hắn đem 10 khối kim loại hiếm này đặt lên giá, cũng lấy ra một vài kim loại hiếm mình tích trữ có giá trị không cao lắm lấy ra, cũng sắp xếp lên

trên giá. Nhất thời, Đoán Tạo Thất trở nên ấm áp lạ thường, không còn vẻ trống vánh như lúc ban đầu.

"Ngươi chọn kim loại hiếm đi." Đường Vũ Lân chỉ vào những thứ trên giá này.

Nguyên Ân ngẩn người, nói: "Ta không hiểu lắm. Ta cần chế tạo nguyên một bộ, ngươi giúp ta đề cử một loại đi."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, "Chế tạo cái gì? Ngươi đang chuẩn bị vật liệu để tu luyện Đấu Khải sao?"

Nguyên Ân gật đầu một cái.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngươi cái này, e rằng tương đối khó khăn. Bởi vì thời điểm ngươi triển khai Võ Hồn, thể tích cơ thể tăng trưởng quá lớn. Đúng rồi, Võ Hồn kia của ngươi là cái gì? Thật là lợi hại! Có tiện nói cho ta biết được không?"

"Thái Thản Cự Viên." Nguyên Ân sau khi do dự một chút, vẫn là nói ra.

"Thái Thản Cự Viên?" Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, hắn đương nhiên đã từng nghe nói qua. Thái Thản Cự Viên được xưng là Sâm Lâm Chi Vương, là vương giả bên trong giới Hồn Thú. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người nắm giữ loại Võ Hồn này.

"Vậy làm sao bây giờ?" Nguyên Ân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Biện pháp tốt nhất chính là dùng Linh Đoán Tạo kim loại. Linh Đoán Tạo sẽ làm kim loại hòa vào cơ thể ngươi, bất luận thân thể ngươi có biến hóa lớn bao nhiêu, nó đều sẽ theo ngươi biến hóa mà biến hóa. Ngày hôm nay phụ đạo viên lớp chúng ta đã giảng qua, Đấu Khải là mặc giáp cho Võ Hồn. Vì lẽ đó, Nhất Tự Đấu Khải kỳ thực cũng không thể xem như là Đấu Khải chân chính. Bất quá, ta chưa hiểu phương pháp luyện chế Đấu Khải lắm, không biết Nhất Tự Đấu Khải có phải là cũng có thể tuỳ theo biến hóa thân thể của Hồn Sư mà biến hóa theo hay không?"

Nguyên Ân nói: "Là có thể. Nhưng quá trình chế tác trong đó sẽ vô cùng phức tạp. Như vậy đi, ngươi cho ta một loại kim loại có thể kéo dài và dát mỏng, giá vừa phải, Thiên Đoán."

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì chọn kim loại giống như Đoán Tạo Chuy của ta đi. Trầm Ngân có thể kéo dài và dát mỏng rất tốt, hơn nữa, toàn thể cũng ở mức trung thượng. Còn chế tạo thế nào, ngươi cũng chỉ có thể tìm Cơ Giáp Thiết Kế Sư cùng Chế Tạo Sư mà thôi."

"Được."

Thiên Đoán Trầm Ngân đối với Đường Vũ Lân mà nói bất quá vô cùng dễ dàng, là khách hàng đầu tiên của hắn kể tử khi đi tới Sử Lai Khắc học viện, Đường Vũ Lân rất hào phóng để Nguyên Ân quan sát quá trình Thiên Đoán của hắn.

Nhìn khối kim loại ánh bạc xán lạn trước mặt, hồi tưởng lại ánh bạc bốc lên lúc trước, Nguyên Ân há hốc mồm nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi…ngươi hoàn thành cũng nhanh quá đi mất!"

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi đây chính là kiếm lời rồi nha. Thiên Đoán Hữu Linh, đây là Thiên Đoán nhất phẩm. Chỉ lấy ngươi 1.000 điểm cống hiến, không mắc chứ?"

Nguyên Ân tiếp nhận Thiên Đoán Trầm Ngân, cẩn thận từng li từng tí một thu về, gật gật đầu, nói: "Không mắc. Nếu như ngươi có thể đáp ứng ta vẫn dùng cái giá này giúp ta rèn đúc, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật liên quan tới học viện."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, không chút do dự nói: "Tốt! Nhưng ta còn có vài vấn đề ngoài ngạch, liên quan tới công đọc sinh muốn hỏi ngươi. Ngươi có thể đồng thời nói cho ta, thì ta bảo đảm sau này sẽ theo giá này giúp ngươi Thiên Đoán. Nhưng chỉ giới hạn cho một mình ngươi."

Chương 302: Công đọc sinh đều là nhân tài!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Thành giao." Nguyên Ân sảng khoái đáp ứng.

Đường Vũ Lân kỳ thực từ trong giọng nói của hắn cũng đã nghe ra, e rằng lần này Thiên Đoán nhất phẩm của mình chỉ sợ là bán lỗ rồi. Thế nhưng, lại nói, tầm quan trọng của một ít tin tức lúc ban đầu cũng vô cùng then chốt. Huống chi, Nguyên Ân chỉ là một người, Thiên Đoán có thể sử dụng bao nhiêu đây?

"Thiên Đoán nhất phẩm kim loại, từ học viện bên kia mua, cấp thấp nhất cũng phải 2.000 điểm cống hiến."

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, "Nhưng mà danh sách nhiệm vụ của công đọc sinh chúng ta, biểu hiện thù lao cũng chỉ có 1.000 mà!"

Nguyên Ân nói: "Đó là bởi vì ngươi chưa gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, sau khi gia nhập, tiền môi giới không phải chỉ có 5% thôi sao? Đối với công đọc sinh chúng ta mà nói, ngoại trừ một vài nhiệm vụ bắt buộc công đọc sinh phải làm hàng tháng ra, không một ai sẽ lại đi tới phòng giáo vụ tiếp nhận thêm ngoại ngạch nhiệm vụ, rất thiệt thòi."

Đường Vũ Lân nói: "Được rồi, ta hiểu rồi. May là biết đến vẫn không tính là quá muộn. Vấn đề ta muốn hỏi ngươi là, công đọc sinh chúng ta đến cùng có bí mật gì? Tại sao tất cả mọi người sau khi nghe nói chúng ta là công đọc sinh, thái độ đều có vẻ rất quái dị?"

Nguyên Ân nói: "Đó là bởi vì, công đọc sinh chúng ta vốn là một đám quái

vật. Học viện chiêu thu công đọc sinh là như thế này. Những học viên thi sát hạch không thông qua, nhưng cũng có nhất nghệ tinh, liền có thể trở thành công đọc sinh. Hoặc cũng có một vài học viên có tính đặc thù cũng có thể trở thành công đọc sinh. Ở Sử Lai Khắc học viện, có vô số tiền lệ, mà những nhân vật hàng đầu xuất thân đều là từ công đọc sinh."

"Ví dụ như vị Phong lão ngươi vừa gặp ban nãy, chính là xuất thân từ công đọc sinh. Năm đó hắn chính là dựa vào tài nghệ đoán tạo, ở thời điểm 34 tuổi, mới tốt nghiệp Ngoại viện. Vốn là hắn không có tư cách tiến vào Nội viện, nhưng vào năm 34 tuổi, hắn thành công đột phá bình chướng Đoán Tạo Sư cấp 6, hoàn thành tác phẩm Hồn Đoán Tạo đầu tiên, thăng cấp thành Tháng Tượng cấp 7. Là Thánh Tượng trẻ nhất đại lục, lúc này hắn mới được học viện đặc cách trúng tuyển, tiến vào Nội viện. Sau 20 năm, hắn từ lục hoàn tu vi lúc trước, thăng cấp đều đều lên đến cửu hoàn Phong Hào Đấu La. Là Thánh Tượng cấp 8, hắn là người có trình độ đoán tạo cao nhất bên trong toàn bộ học viện. Địa vị cao cả."

"Trong mắt học viên phổ thông, công đọc sinh chúng ta là tuyệt đối không thể đắc tội. Bởi vì bọn họ cũng không biết chúng ta am hiểu chính là cái gì. Công đọc sinh hoặc là không cách nào tốt nghiệp, nhưng một khi có thể tốt nghiệp, có đến 30% đều có thể thi vào Nội viện. Tỷ lệ này so với học viên phổ thông còn cao hơn. Đương nhiên, chúng ta cũng phải trải qua quá trình tôi luyện vất vả hơn."

"Thời điểm ban đầu khi học viện thành lập chế độ công đọc sinh, là muốn tạo cơ hội cho các học viên có đặc thù phương diện nào đó thiên phú xuất chúng, nhưng tổng thể vẫn có chỗ khiếm khuyết, có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện. Nhưng đến hiện tại, thông qua các đời công đọc sinh nỗ lực, Công-Đọc-Sinh ba chữ, ở Ngoại viện đã là một đại danh từ chỉ sự mạnh mẽ."

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu, tại sao ngày đó khi lão sư phòng giáo vụ biết mình là công đọc sinh, lại nói câu, đừng để cho công đọc sinh mất mặt.

Như thế xem ra, Thái Lão để mình và các bạn trở thành công đọc sinh, cũng không chỉ là để trừng phạt!

"Còn có vấn đề nào khác không?" Nguyên Ân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Còn có một vấn đề chính là, ngươi thực lực mạnh như vậy, tại sao không được trúng tuyển vào Nội viện vậy!? Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ta 15 tuổi. 12 tuổi tiến vào học viện, mãi cho đến hiện tại. Còn ta tại sao không trúng tuyển Nội viện, không thể nói cho ngươi. Đây là bí mật của ta!"

Nói tới chỗ này, trong mắt Nguyên Ân lộ ra vẻ cô đơn, "Được rồi, nếu không có chuyện gì khác ta phải đi về. Ta còn phải tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ. Đúng rồi, ta là Cơ Giáp Thiết Kế Sư cấp 3. Nếu trong tương lai ngươi cần hỗ trợ về phương diện thiết kế cũng có thể tìm ta. Ta cũng sẽ tính rẻ cho ngươi hơn một chút."

Đường Vũ Lân cười nói: "Không thể miễn phí sao?"

Nguyên Ân nói: "Miễn phí? Sử Lai Khắc tôn trọng chế độ làm nhiều hưởng nhiều, làm ít hưởng ít. Muốn thu hoạch, nhất định phải có trả giá."

"Được rồi, đừng nghiêm túc như vậy nữa mà đại ca! Đi thôi, ta cũng phải trở lại đây. Chúng ta cùng đi."

Lần này cuối cùng cũng coi như là thu hoạch khá dồi dào, gia nhập Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, ít nhất giúp cuộc sống của mình trở nên ung dung hơn nhiều. Ưu tiên giải quyết được vấn đề ăn cơm của mình.

"Đồ vật ngươi đã cầm, đừng quên dẫn ta ăn cơm tối."

"Ngươi thực sự là một con heo!" Nguyên Ân khá là bất đắc dĩ nói.

Hai người rời khỏi Chủ Giáo Học Lâu, hướng về ký túc xá công đọc sinh bên kia đi tới. Mới vừa xuyên qua rừng cây, Nguyên Ân đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng về một hướng nhìn lại.

Đường Vũ Lân nhận biết hiển nhiên không bằng hắn, nhưng hắn cảm nhận được biến hóa của Nguyên Ân, cũng theo ánh mắt của hắn nhìn sang.

Ngay biên giới rừng cây, đối mặt với ký túc xá, có một người ngồi thẳng.

Một thân đồng phục màu xanh lục của Sử Lai Khắc học viện, một mái tóc

vàng cột chỉnh tề sau gáy. Từ mặt bên mà xem, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm thấy có chút quen thuộc.

Nguyên Ân đồng thời dừng bước, tên thiếu niên tóc vàng kia cũng đã nghiêng đầu lại, nhìn về phía bọn họ.

Nhìn thấy hắn chính diện, Đường Vũ Lân nhất thời nhận ra thân phận của đối phương.

Đây không phải là tên công tử bột hôm đó, vì để xin được số điện thoại thiếu nữ nhà người ta, mà không tiếc tiền mua lại cả quán nước sao? À, vẫn còn nữa, hắn là một tên Thiên Sứ có cánh.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân hai người, hắn chống hai tay bật dậy, đi nhanh tới.

"Các ngươi có nhìn thấy một nữ sinh tóc đỏ hay không? Hoặc là nói, ký túc xá công đọc sinh các ngươi bên này, có người nào có tóc đỏ hay không?"Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân hai người, trên người mơ hồ có uy áp truyền đến.

Hắn vẫn còn đang tìm vị Hồn Sư có Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn kia? Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, đúng thế! Ngày hôm qua cô gái kia không phải đã nói nàng cũng là công đọc sinh sao?

Hắn theo bản năng nhìn về phía Nguyên Ân, Nguyên Ân là học viên năm thứ hai, hiển nhiên là hiểu rõ về công đọc sinh hơn hắn nhiều lắm. Hơn nữa, thanh niên gọi là Nhạc Chính Vũ này hẳn cũng là năm 2, vậy có lẽ hắn cũng ở cùng lớp với Nguyên Ân, lại không quen biết nhau sao?

Nguyên Ân thản nhiên nói: "Không quen biết, cũng không biết. Xin tránh ra!" Vừa nói, hắn đã nhanh chân đi về phía trước, không quan tâm đến Nhạc Chính Vũ ở trước mặt mình chút nào.

Nhạc Chính Vũ trong mắt chợt lóe sáng, "Ta đã ở chỗ này chờ hơn nửa ngày rồi. Các ngươi nếu là công đọc sinh, làm sao lại không biết?"Hắn giơ tay đẩy trước ngực Nguyên Ân.

Nguyên Ân ánh mắt biến đổi, trên người đột nhiên bắn ra khí thế khủng bố ngày đó khi đối mặt với Tạ Giải, thân thể lách sang một bên, vai liền huých

thẳng vào ngực của Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ trong mắt loé lên một vẻ kinh ngạc, hắn mặc dù là ngoại viện học viên, nhưng trên thực tế, thời gian học tập ở Ngoại viện cũng không lâu. Nếu như không phải là bởi vì gia tộc yêu cầu, hắn hẳn đã sớm tiến vào Nội viện. Sau khi thi vào Sử Lai Khắc học viện, hắn liền trở về mật thất của gia tộc bế quan, mãi đến tận khi Võ Hồn triệt để thức tỉnh, sau khi Thiên Sứ thành hình mới trở về học viện, trực tiếp học thẳng từ năm hai, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn không quen biết với Nguyên Ân.

Đối mặt với va chạm của đối phương, Nhạc Chính Vũ cũng không yếu thế, vai chìm xuống, cùng đối vai với Nguyên Ân.

Đường Vũ Lân ánh mắt nhất động, theo bản năng lui lại hai bước, chuẩn bị xem cảnh máu me rồi đây!

"Ầm!" Âm thanh va chạm trầm thấp vang lên, đúng như Đường Vũ Lân tiên đoán, thân thể Nhạc Chính Vũ trực tiếp bị hất văng lên, rên lên một tiếng, bay vèo vèo giữa không trung.

Kim quang lóe lên, hai cánh trắng noãn từ sau lưng của hắn giãn ra, lúc này mới khống chế lại được thân hình của mình. Nhưng toàn bộ vai phải rõ ràng có chút run rẩy.

Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn lợi hại đến đâu, cũng không phải loại am hiểu sức mạnh! Mà Thái Thản Cự Viên kinh khủng nhất chính là sức mạnh. Là tồn tại có thể trực tiếp dựa vào sức mạnh đè nát không khí, tiến hành công kích. Nếu nói về sức mạnh thuần túy, Đường Vũ Lân đối đầu với hắn cũng không hề tự tin, ít nhất cũng phải thôi thúc Hoàng Kim Long Thể may ra mới không bị ăn hành.

Tên Nhạc Chính Vũ này chính diện va chạm vào, không chịu thiệt mới là lạ.

"Ngươi!" Nhạc Chính Vũ vừa kinh vừa sợ nhìn Nguyên Ân.

Chương 303: Mộ Thần từ chức?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nguyên Ân lạnh lùng nói: "Nơi này là khu vực công đọc sinh, xin ngươi rời đi. Học viện tư đấu, hậu quả ngươi có biết hay không?"

Nhạc Chính Vũ trong mắt ánh sáng liên thiểm, hừ lạnh một tiếng, "Học viện không cho phép tư đấu, nhưng cũng cổ vũ luận bàn. Có bản lĩnh, theo ta lên Luận Bàn Lôi."

"Tẻ nhạt!" Nguyên Ân lưu lại hai chữ lãnh đạm, không thèm để ý Nhạc Chính Vũ, rất tự nhiên hướng về ký túc xá công đọc sinh đi đến.

"Ngươi!" Nhạc Chính Vũ giận dữ, nhưng hắn cũng biết, nơi này không phải địa phương để phát tác. Ngực chập trùng, hừ lạnh một tiếng, "Nơi này của các ngươi có Tà Hồn Sư ẩn núp, không đem nàng tìm ra, đối với công đọc sinh các ngươi cũng rất bất lợi."

Nguyên Ân dừng bước lại, quay đầu lại nhìn về phía hắn, "Tà Hồn Sư? Học viện đều không cho là chúng ta nơi này có Tà Hồn Sư, ngươi dựa vào cái gì phán đoán?"

Nhạc Chính Vũ trầm giọng nói: "Tận mắt nhìn thấy."

Nguyên Ân lạnh nhạt nói: "Vậy ngươi hãy tự mình nghĩ biện pháp chứng minh đi, còn có một thứ ta phải nhắc nhở ngươi, công đọc sinh ký túc xá, chỉ có công đọc sinh mới có thể đi vào, nếu như ngươi tiến vào khu vực của chúng ta, dựa theo học viện quy định, chúng ta có quyền ra tay với ngươi. Hơn nữa, sẽ chỉ có mình ngươi bị xử phạt."

Ký túc xá công đọc sinh còn có quy củ này? Đường Vũ Lân ở một bên nghe, trong mắt dị thải liên liên, hắn đã càng ngày càng cảm thấy, làm một tên công đọc sinh tựa hồ cũng là một chuyện rất không tồi.

"Ngươi! Công đọc sinh có gì đặc biệt!" Nhạc Chính Vũ xem thường hừ lạnh một tiếng.

"Vậy ngươi cứ đi vào thử xem. Câu nói này của ngươi, ta có thể lý giải là ngươi đang tuyên chiến với hết thảy công đọc sinh chăng?" Nguyên Ân cũng phi thường sắc bén.

Nhạc Chính Vũ sắc mặt khẽ thay đổi, tình huống có liên quan tới công đọc sinh hắn vẫn là biết một ít. Công đọc xuất thế nhân tài, ở Sử Lai Khắc học viện đã trở thành thông lệ. Hắn vẫn đúng là không dám đáp lại câu hỏi này, không nói công đọc sinh hiện hữu, còn có những công đọc sinh đã tốt nghiệp kia, chính là thế lực phi thường khủng bố. Trong đó những người có thể tiến vào Nội viện, đều là Nội viện tinh anh.

"Ta luôn có biện pháp!" Nhạc Chính Vũ hai mắt híp lại, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ tươi cười, sau lưng cánh đập động, bồng bềnh rơi xuống đất, trong mắt chứa thâm ý nhìn Nguyên Ân một chút, nhanh chân rời đi.

Đường Vũ Lân đi tới bên người Nguyên Ân, "Công đọc sinh chúng ta bên này, thật là không có một nữ tử tóc đỏ hay sao?"

Nguyên Ân khẽ nhíu mày, "Tại sao ngươi cũng hỏi như vậy?"

Đường Vũ Lân đem tình huống ngày đó nhìn thấy ở quán nước, tất cả nói đơn giản một lần. Nghe hắn nói xong, Nguyên Ân vẻ mặt hơi hơi biến hóa, nhưng hắn rất nhanh lại lắc đầu, nói: "Ta có thể xác định, không có người như vậy. Ta đi về trước đây."

Nhìn bóng lưng Nguyên Ân rời đi, Đường Vũ Lân trong lòng khẽ nhúc nhích, không biết tại sao, hắn lại cảm thấy lúc trước Nguyên Ân đang hết sức che giấu điều gì đó. Tuy rằng hắn che giấu rất tốt, nhưng nương theo huyết thống sức mạnh bản thân tăng lên, Đường Vũ Lân nhận biết so với trước đây tốt hơn rất nhiều.

Trở lại ký túc xá, các bạn bè lại đều không có ở đó, không biết đi làm cái gì. Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng lấy ra Hồn Đạo

Bộ Đàm của mình, bấm một dãy số.

"Lão sư, con thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện rồi!" Khi một bên khác truyền đến âm thanh, Đường Vũ Lân hầu như là không tiết chế được tâm tình của mình, tràn ngập vui sướng nói rằng.

"Thi đậu? Ha ha, không hổ là học sinh của ta." Tiếng cười sang sảng của Mộ Thần từ một bên khác truyền đến.

Hắn là xuất phát từ nội tâm vì Đường Vũ Lân mà cao hứng. Đường Vũ Lân ở phương diện đoán tạo, có năng khiếu là không thể nghi ngờ, thứ duy nhất có thể hạn chế sự phát triển tương lai của hắn, chính là tự thân hồn lực tu vi. Nhưng đến Sử Lai Khắc học viện thì lại khác, dù cho chỉ là có thể tốt nghiệp từ ngoại viện, cũng đủ giúp đặt cơ sở vững chắc cho con đường tu luyện tương lai của hắn. Tương lai tất nhiên có thể trở thành một tên Hồn Sư hết sức ưu tú. Có những cơ sở này, hắn ở giới Đoán Tạo Sư dĩ nhiên là có thể đi càng xa. Hơn nữa hiện tại hắn vẫn chưa tới 14 tuổi đấy! Tương lai hoàn toàn sáng rực.

"Lão sư, còn có một sự kiện con phải nói cho ngài biết." Đường Vũ Lân chần chờ một chút, nhưng vẫn quyết định nói cho Mộ Thần.

"Chuyện gì?"

"Con đột phá." Đường Vũ Lân trong mắt ánh sáng lấp lánh.

"Đột phá? Cấp 30? Không thể nào, ta nhớ ngươi trước khi đi thi mới chỉ khoảng cấp 26, 27 gì đó thôi, làm sao lại có thể đột phá nhanh như thế? Ăn thiên tài địa bảo gì sao?" Mộ Thần kinh ngạc hỏi.

"Con nói không phải cái này, con đột phá đoán tạo, ngày đó con thử nghiệm Linh Đoán Tạo, thành công." Đường Vũ Lân nói rằng.

Một bên khác của Hồn Đạo Bộ Đàm đột nhiên trở nên trầm mặc, mãi một lúc sau, Mộ Thần vẫn không hề hé răng.

"Lão sư, ngài vẫn còn chứ?"

"Còn, nói một chút tình huống lúc đó đi." Tâm tình Mộ Thần có vẻ rất ổn định, hơn nữa bình tĩnh làm cho Đường Vũ Lân cảm thấy hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ mình 13 tuổi trở thành Linh Đoán Sư không đáng để lão sư kinh hỉ một chút sao?

"Ngày đó chúng con tham gia sát hạch..." Đường Vũ Lân tỉ mỉ đem quá trình Linh Đoán Tạo ngày đó của mình giảng giải một lần, có sao nói vậy. Bao gồm hết thảy cảm giác của mình khi đang tiến hành Linh Đoán Tạo, tất cả đều nói ra. Hắn cũng hi vọng lão sư có thể giúp mình phân tích, Đoán Tạo Thuật của mình hiện nay cuối cùng là đạt đến trình độ như thế nào?

"Tích lũy lâu dài sử dụng một lần à!" Nghe Đường Vũ Lân giảng giải xong, ở một bên khác, Mộ Thần thở ra một hơi thật dài, "Thế nhưng, quá nguy hiểm! Ngươi nhớ kỹ, trước khi ngươi đạt đến cấp 30, vạn lần không thể thực hiện Linh Đoán Tạo lần nữa. Qua mấy ngày nữa ta sẽ đến thành Sử Lai Khắc, đến thời điểm gặp mặt lại nói."

"Vâng. Lão sư, ngài cũng phải đến Sử Lai Khắc sao?" Đường Vũ Lân kinh hỉ hỏi.

"Hừm, ở một chỗ chờ thời gian dài, muốn thay đổi hoàn cảnh, Sử Lai Khắc đúng là lựa chọn không tồi. Bất quá, ta vẫn muốn chúc mừng ngươi, tuy rằng ngươi chỉ hoàn thành một lần, thế nhưng, bắt đầu từ bây giờ, ngươi đã là một tên Đoán Tạo Tông Sư cấp 5. 13 tuổi Tông Sư, bất kể là nghề nghiệp nào, ngươi đều là ưu tú nhất."

"Tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân vui sướng nói rằng.

Hắn lại cùng Mộ Thần hàn huyên tán gẫu về những trải nghiệm sau khi đến Sử Lai Khắc, bao gồm cả sự tình của vị Thánh Tượng Phong Vô Vũ kia hắn cũng đã nói rồi. Mộ Thần phần lớn thời gian đều chỉ là yên lặng nghe, cũng không có biểu thị gì.

……

Đông Hải Thành.

Mộ Thần cúp máy, biểu hiện trên mặt cũng không bình tĩnh, hắn rất nhanh lại bấm một dãy số.

"Cho ta đặt vé đi Sử Lai Khắc thành 3 ngày nữa, đặt 2 vé."

Không thể không đi! Nếu không đi, e rằng đồ đệ sẽ bị người ta cướp mất! Dù như thế nào, cũng không thể để cho người khác cướp mất đồ đệ bảo bối này của mình.

Nghĩ tới đây, hắn lần thứ ba bấm một dãy số Hồn Đạo Bộ Đàm.

"Ta là Mộ Thần, xin mời giúp ta nối máy với hội trưởng."

"Hắn đang họp? Được rồi, ngươi chuyển lời giùm cho hắn, ta muốn từ chức."

.....

Đường Vũ Lân mờ mịt không biết chính mình đem lại cho lão sư kích thích lớn đến dường nào. Các bạn bè đều không có ở đây, hắn cũng không có lại đi đâu nữa. Đối với Sử Lai Khắc hiểu hơn một chút, đặc biệt là sau khi gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, hiểu hơn về điểm cống hiến, về công đọc sinh,v.v… Như vậy, hiện tại quan trọng nhất chính là tăng cường bản thân, đặc biệt là, phải nhanh chóng tăng lên cấp 30 lại nói tiếp.

Ròng rã một buổi chiều đều minh tưởng, tốc độ tu luyện Huyền Thiên Công cũng không tính là đặc biệt nhanh, nhưng chỗ tốt lớn nhất chính là căn cơ được đặt nền móng vô cùng vững chắc.

Thời gian bữa tối quả nhiên lại gặp được Nguyên Ân, Nguyên Ân giúp hắn thanh toán chi phí món ăn, Đường Vũ Lân lần thứ hai bắt đầu loại phương thức tu luyện khác của hắn.

Vì sợ bị nhiều người chú ý hơn, chính hắn tìm một bàn ở góc, đồng thời kéo các bạn cùng nhau ăn cơm, đồng thời cũng giới thiệu Nguyên Ân với mọi người.

"Nguyên Ân học trưởng, công đọc sinh chúng ta hiện tại tổng cộng có bao nhiêu người vậy?" Tạ Giải sau khi nghe xong công đọc sinh truyền kỳ, hai mắt tỏa ánh sáng, không nhịn được hướng về Nguyên Ân hỏi.

Nguyên Ân liếc mắt nhìn hắn, nói: "Vốn là có sáu người. Thế nhưng, năm nay có hai vị học trưởng tốt nghiệp; còn có hai vị học trưởng thi vào Nội viện; một vị học trưởng bị đuổi học. Vì lẽ đó, trước khi các ngươi tới đây, cũng chỉ còn sót lại một mình ta. Lại thêm bốn người các ngươi, hiện tại là

năm người."

"Chỉ có một mình ngươi?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Nguyên Ân. Ngày đó hắn có thể rõ ràng nhớ tới, người thiếu nữ tóc đỏ kia đưa ra huy chương đại diện cho công đọc sinh, đồng thời cũng được chấp pháp giả xác nhận. Nhưng nếu như công đọc sinh chỉ có một mình Nguyên Ân, đây chẳng phải là nói, thật không có thiếu nữ tóc đỏ kia tồn tại?

Nhìn qua mấy gian phòng không có người còn lại của ký túc xá, có lẽ đúng thật là không còn ai khác!

Đúng vào lúc này, một người đi đến bên bàn bọn họ, "Chỉ có một mình ngươi? Ngươi lừa gạt ai? Còn "tóc đỏ" thì sao?"

Nguyên Ân cau mày, ngẩng đầu nhìn về Nhạc Chính Vũ đang bưng khay đồ ăn, "Ngươi cũng thật là bám dai như đỉa!"

Nhạc Chính Vũ làm một mặt chính khí nói: "Diệt trừ tai hoạ, là chức trách của mỗi một vị Thần Thánh Thiên Sứ Hồn Sư, ta bụng làm dạ chịu. Ngươi tốt nhất đừng giúp nàng ẩn giấu, nếu không, một khi bị ta bắt được bím tóc của nàng, ngươi cũng chịu không nổi trách nhiệm đâu!"

"Nơi này không hoan nghênh ngươi." Nguyên Ân lạnh lùng nói.

Nhạc Chính Vũ đột nhiên nở nụ cười, sau đó thành thật không khách khí kéo qua một cái ghế ngồi xuống, "Tại sao không hoan nghênh ta? Phí ăn cơm của công đọc sinh hẳn là phải tự mình trả tiền, để ta tới mời mọi người ăn cơm là được rồi."

"Không cần." Đường Vũ Lân nói.

Nhạc Chính Vũ liếc hắn một cái, "Công đọc sinh đúng là đều rất có cốt khí mà!"

Chương 304: Nhạc Chính Vũ cũng là công đọc sinh?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện này cùng cốt khí không có quan hệ, cơm của chúng ta ăn hôm nay cũng tự thanh toán. "

Nhạc Chính Vũ sửng sốt một chút, "Vậy thì ngày mai."

Cổ Nguyệt sầm mặt lại, "Liêm giả không thèm của ăn xin!"

Nhạc Chính Vũ trên mặt nụ cười càng thêm nồng nặc, "Vậy nếu như ta cũng là liêm giả thì sao? Thật ngại quá, sau này chúng ta chính là đồng bọn. Ta vào buổi chiều hôm nay vừa xin phép của học viện, đã thu được phê chuẩn, ta cũng là một công đọc sinh."

Nguyên Ân lông mày nhíu lại, nhìn về phía Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ một mặt đắc ý nhìn hắn.

Cái tên này, dĩ nhiên cũng là công đọc sinh? Đường Vũ Lân nhất thời cảm thấy, thế giới công đọc sinh e rằng sẽ không còn bình lặng nữa.

"Ta ăn no rồi." Nguyên Ân bưng khay ăn đứng lên, xoay người rời đi.

Nhạc Chính Vũ cười híp mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi, một mặt đắc ý, "Hiện tại ta cũng có thể tiến vào khu túc xá công đọc sinh, nếu như nàng thật sự ở nơi đó, ta liền nhất định có thể tìm ra nàng."

"Ngươi người này, cũng thật là tẻ nhạt đến cực độ!" Tạ Giải không vui nói.

"Ta tẻ nhạt làm sao?" Nhạc Chính Vũ không phục.

Tạ Giải nói: "Ngươi không tẻ nhạt tại sao phải nhất định tìm được người kia? Học viện chấp pháp giả không phải đã nói, nàng không phải Tà Hồn Sư, coi như ngươi có thể tìm tới nàng, thì phải làm thế nào đây?"

Nhạc Chính Vũ nói: "Người nắm giữ Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, làm sao có khả năng không phải Tà Hồn Sư? Ta nhất định có thể tìm được chứng cứ nàng ta nhất định là Tà Hồn Sư. Đến lúc đó, nàng ta không chỗ che thân. Chờ coi đi!"

Nói xong, hắn cũng đứng dậy muốn đi, lại bị Đường Vũ Lân giơ tay ngăn cản.

"Chờ một chút." Đường Vũ Lân trầm giọng nói rằng.

Nhạc Chính Vũ nói: "Làm gì?"

Đường Vũ Lân mặt mỉm cười nhìn hắn, nói: "Ngày đó khi ngươi mua lại quán nước, kỳ thực chúng ta cũng có mặt. Vì lẽ đó chuyện đã xảy ra chúng ta đều nhìn thấy. Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề."

"Các ngươi cũng có mặt? Nha. Ta thật giống có chút ấn tượng, ở bàn sát bàn của ta đúng không? Vậy các ngươi nói một chút xem, tên kia có giống Tà Hồn Sư không?"

Đường Vũ Lân nói: "Cái này không có quan hệ gì với chúng ta, ta muốn hỏi ngươi chính là, nếu ngươi có tiền như vậy, có phải là điểm cống hiến cũng không ít?"

Nhạc Chính Vũ có chút đắc ý nói: "Tất nhiên, Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc chúng ta làm sao sẽ thiếu hụt điểm cống hiến đây? Trên thực tế, chúng ta ở Sử Lai Khắc nội thành cũng không hề thiếu chuyện làm ăn. Điểm cống hiến đạt được rất nhiều."

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Vậy ngươi có cần đoán tạo kim loại gì hay không? Ta là một tên Đoán Tạo Sư. Ngươi cũng biết, công đọc sinh chúng ta đều khá là khó khăn."

"Ngươi là Đoán Tạo Sư? Ngươi có thể đoán tạo cái gì?" Nhạc Chính Vũ trên mặt mang theo một tia khinh bỉ.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Ngươi xem." Vừa nói, hắn móc ra huy chương Đoán Tạo Sư cấp 4 của mình, đưa cho Nhạc Chính Vũ.

Xuất thân từ Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc, Nhạc Chính Vũ tự nhiên là kiến thức rộng rãi, nhìn thấy huy chương cấp 4, hắn nhất thời ngẩn ngơ, "Ngươi…ngươi là Đoán Tạo Sư cấp 4?"

"Ừm." Đường Vũ Lân gật đầu. Trước khi chưa nhận được huy chương cấp 5, hắn sẽ không nói cho người ngoài biết mình chính là cấp 5.

"Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" Nhạc Chính Vũ ánh mắt bắt đầu lấp loé.

"13 tuổi."

"A? Công đọc sinh quả nhiên nhiều quái tài! Các ngươi đều là tân sinh của năm nay?"

"Đúng đấy! Ngươi thì sao? Ngươi bao nhiêu tuổi?" Đường Vũ Lân hỏi.

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta 15 tuổi, là học sinh năm thứ hai. Bất quá thời điểm năm nhất ta vừa vặn ở trong gia tộc bế quan. Nên không thể đến học viện tu luyện cùng khóa trước."

Đường Vũ Lân trong lòng bừng tỉnh, thì ra là như vậy. Chẳng trách đều là học viên năm thứ hai, hắn lại không quen biết Nguyên Ân.

"Sau này tìm ngươi đoán tạo!" Nhạc Chính Vũ cười híp mắt đứng lên, sau đó nói: "Bất quá, ngươi nếu đã cấp 4, phải thật nỗ lực! Đoán Tạo Sư đến cấp 5, mới thật sự cường hãn."

Nhìn theo Nhạc Chính Vũ rời đi, Tạ Giải có chút bất mãn nói: "Lão đại, cái tên này một bộ dáng vẻ hung hăng, ngươi làm thân với hắn làm gì?"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Hắn hiện tại cũng là công đọc sinh, sau này đi ba bước đụng nhau một lần. Huống chi, một tên cường hào như thế, không chừng tương lai có thể cung cấp cho chúng ta thật nhiều điểm cống

hiến đấy!"

"Buổi tối chúng ta có làm gì không?" Tạ Giải nóng lòng hỏi dò. Bọn họ vừa mới đi tới nơi này, đối với hết thảy đều hết sức tò mò.

Cổ Nguyệt nói: "Ta muốn đến phân bộ Truyền Linh Tháp ở Sử Lai Khắc Thành đưa tin."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, "Chúng ta cũng nên đi đến Đường Môn phân bộ đưa tin mới đúng. Nhưng mà trước triên phải tìm được Vũ lão sư đã."

"Vậy thì ngày mai tan học hỏi Vũ lão sư là được rồi. Tối hôm nay chúng ta ra ngoài chơi đi." Tạ Giải nôn nóng nói.

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Chúng ta tuy rằng hiện tại đã thi vào Sử Lai Khắc học viện, nhưng các ngươi hẳn đều đã nhìn ra được, cạnh tranh ở trong học viện vô cùng kịch liệt, một khi không được, chúng ta sẽ bị đạp lên trên. Hơn nữa, Sử Lai Khắc học viện vô cùng coi trọng nghề thứ hai, điều này là bởi vì muốn trở thành Đấu Khải Sư, nghề thứ hai nhất định phải đủ mạnh mới được. Đấu Khải ít nhất phải có một bộ phận là chính mình tự thân làm. Vì lẽ đó, mọi người nếu như có thời gian nhàn hạ, cần phải nỗ lực củng cố nghề thứ hai của mình. Tạ Giải, sở thích ham vui của ngươi nên thu liễm lại, trong học viện có các loại phó nghiệp hiệp hội, ta kiến nghị các ngươi trước tiên đi gia nhập hiệp hội, sau đó liền bắt đầu thông qua hiệp hội trợ giúp để tăng cường nghề phụ của mình."

Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt đều chọn Cơ Giáp Thiết Kế Sư làm nghề thứ hai, Tạ Giải là Cơ Giáp Chế Tạo Sư. Trong ba người, Cổ Nguyệt có cấp độ phó nghiệp cao nhất, đã đạt cấp 2, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn mới đều là cấp 1 mà thôi. Vì lẽ đó, thời điểm sát hạch nhập học, đệ ngũ hạng sát hạch không phải thi, đối với bọn họ mà nói cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Tạ Giải tựa như quả bóng xì hơi, nói: "Vậy cũng tốt, vậy trước tiên đi gia nhập hiệp hội là được rồi."

Thời gian không chờ ta! Đường Vũ Lân nhìn Tạ Giải một chút, nhưng trong lòng lại thở dài. Áp lực của Sử Lai Khắc vẫn chưa hoàn toàn hiển hiện ra đâu.

Minh tưởng, tu luyện. Sau bữa cơm chiều, Đường Vũ Lân trực tiếp trở về ký túc xá, hắn hiện tại muốn tranh thủ tất cả thời gian dùng để tu luyện. Đồng thời hắn cũng bắt đầu sắp xếp thời gian biểu cho mình. Mỗi ngày buổi sáng đi học, buổi chiều chừa ra 2 tiếng để đoán tạo, sau đó chính là tu luyện toàn diện. Còn Thăng Linh Đài, hắn ngược lại không gấp, hiện tại năng lực tiếp nhận Hồn Linh của bọn hắn đều đã tiếp cận bão hòa, trước tiên tăng cao tu vi mới là trọng yếu nhất. Hắn muốn sớm một chút tăng cường hồn lực lên tới cấp 30, sau khi nắm giữ đệ tam Hồn Hoàn, có thể bắt đầu thử nghiệm Linh Đoán Tạo.

Linh Đoán Tạo thành công một lần cũng không khiến hắn lơ là, còn cần luyện tập nhiều hơn, không ngừng tích lũy để càng thêm thông thạo kỹ xảo Linh Đoán Tạo.

Đã là Đoán Tạo Sư cấp 5, cùng thời điểm khi còn là cấp 4 xung kích cấp 5, có sự khác biệt. Đã là Đoán Tạo Sư cấp 5, thời điểm giúp người khác Linh Đoán Tạo, chỉ cần chứng minh thân phận không thành vấn đề, như vậy, đối phương phải chịu phí mua kim loại hiếm. Đoán Tạo Sư sẽ không phải chịu hậu quả dù cho Linh Đoán Tạo có thất bại đi chăng nữa.

Đây chính là lợi thế của cấp 5, dù sao tỷ lệ thất bại của Linh Đoán Tạo là vô cùng cao, nếu như hết thảy Linh Đoán Sư phải bảo đảm tỷ lệ thành công, như vậy, nghề nghiệp Đoán Tạo này sẽ không có người nào nguyện ý làm.

Đây cũng là lý do tại sao Nhạc Chính Vũ nói, Đoán Tạo Sư chỉ sau khi đạt đến cấp 5 mới chính thức là cường hãn. Khi đó, hắn có thể vừa hoàn thành nhiệm vụ thu lấy thù lao, vừa thông qua nhiệm vụ để luyện tập Linh Đoán Tạo.

Đường Vũ Lân trước đây thời điểm còn ở Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đã xem qua, thù lao của Linh Đoán Tạo nhiệm vụ, tổng cộng gấp 10 lần Thiên Đoán. Không sai, chính là gấp 10 lần.

Hắn tuy rằng không biết tình huống Sử Lai Khắc học viện bên này thế nào, nhưng nghĩ đến, tỉ lệ ắt hẳn không kém quá nhiều. Linh Đoán Tạo lại là cơ sở của Nhị Tự Đấu Khải, Đường Vũ Lân tin tưởng, dù là ở một nơi như Sử Lai Khắc học viện, Nhị Tự Đấu Khải Sư cũng sẽ không quá nhiều. Đến lúc đó, hầu như toàn bộ Ngoại viện đều sẽ là khách hàng của hắn.

Tích góp đầy đủ điểm cống hiến, dùng để mua linh vật đột phá phong ấn của mình, còn có vật phẩm phụ trợ tu luyện, sẽ tạo nên một vòng tuần hoàn tốt nhất, giúp việc tu luyện của mình trở nên nhanh hơn.

Chương 305: Tranh cướp vị trí lớp trưởng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trình tự rất trọng yếu, có kế hoạch sáng tỏ, Đường Vũ Lân càng định hình được điều gì sẽ là tốt nhất cho mình ở mỗi giai đoạn khác nhau.

"Ngày hôm nay tuyển ban cán sự lớp." Thái lão vẫn như trước không tới, phụ trách giảng bài vẫn là Thẩm Dập. Vũ Trường Không lại đứng ở bục giảng bên cạnh cách đó không xa, lạnh lùng nhìn học viên cả lớp.

"Ở Sử Lai Khắc, thực lực vi tôn. Tâm tính của các ngươi đều đã trải qua thử thách, vì lẽ đó học viện tin tưởng, bất cứ người nào trở thành ban cán sự cũng có thể làm rất tốt. Bởi vậy, trong lớp sẽ để các ngươi tham gia vào một hồi tranh tài lẫn nhau. Người thắng trận cuối cùng, sẽ trở thành lớp trưởng. Biểu hiện thành viên ưu tú, do ta cùng Vũ lão sư đồng thời làm giám khảo, từ đó chia làm ban cán sự lớp. Nói tóm lại, ban cán sự bao gồm, một lớp trưởng, hai lớp phó, một đoán tạo ủy viên, một thiết kế uỷ viên, một chế tác uỷ viên cùng với một duy tu uỷ viên. Phân biệt đối ứng với tứ đại phó nghiệp."

Bảy thành viên ban cán sự?

"Không nên xem thường ban cán sự, ban cán sự sẽ đại biểu cho hết thảy các tầng lớp trong lớp chúng ta. Đồng thời, còn thu được điểm cống hiến ngoài ngạch. Lớp trưởng cùng lớp phó đại biểu cả lớp. Là lãnh tụ của cả lớp, lớp trưởng mỗi tháng ngoài ngạch thu được 1.000 điểm cống hiến, lớp phó 600 điểm cống hiến. Các chức nghiệp uỷ viên, 500 điểm cống hiến."

"Trước 25 tuổi, chỉ cần có thể trở thành Đấu Khải Sư, có thể trực tiếp từ ngoại viện tốt nghiệp đồng thời tham gia Nội viện sát hạch; tốt nghiệp lúc

nào có thể sát hạch lúc đó. Trước 35 tuổi trở thành Đấu Khải Sư, có thể từ ngoại viện tốt nghiệp. Không cách nào trở thành Đấu Khải Sư, không được phép ở bên ngoài tuyên bố mình là học viên của Sử Lai Khắc học viện. Ngày hôm nay, bảy thành viên ban cán sự sẽ được tuyển chọn. Đầu tiên, ta trước tiên tuyên bố một người trong ban cán sự được tuyển. Đoán Tạo uỷ viên, Đường Vũ Lân."

Đối với mệnh lệnh này, Đường Vũ Lân không hề bất ngờ chút nào.

"Đứng lên, để hết thảy bạn học nhận biết ngươi." Thẩm Dập nói rằng.

Đường Vũ Lân đứng lên, quay người về sau, mặt hướng về hết thảy các bạn học cùng lớp.

Những thiếu nam, thiếu nữ nhìn qua khoảng 13-15 tuổi toàn bộ nhìn hắn, vẻ mặt không giống nhau. Các nữ hài tử vẻ mặt đại thể khá là thiện ý, nguyên nhân rất đơn giản, vì hắn đẹp trai!

Đường Vũ Lân hiện tại đã hơn 13 tuổi, thân cao 1m65 có hơn, so với người trưởng thành cũng chỉ là thấp hơn một chút mà thôi, hai mắt thật to, lông mi thật dài, thậm chí cần dùng hai chữ “đẹp đẽ” mới có thể hình dung. Hơn nữa quanh năm rèn luyện giúp duy trì vóc người thẳng tắp, trên mặt mang theo nụ cười như ánh mặt trời, rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy hảo cảm.

Nhưng các học viên nam không phải ai cũng có thiện ý, có thể thi vào Sử Lai Khắc học viện, ai mà không phải là thiên kiêu chi tử? Tính cách bên trong ít nhiều đều có chút kiệt ngạo.

"Lão sư!" Một tên nam học viên ngồi ở vị trí gần hàng đầu đột nhiên giơ tay lên.

"Nói." Thẩm Dập lạnh nhạt nói.

"Tại sao hắn không cần cạnh tranh lại có thể trở thành đoán tạo uỷ viên?" Tên nam sinh này đứng lên, vẫn chưa tới 15 tuổi, rất khó tin tưởng sẽ có vóc người như vậy, chiều cao của hắn vượt quá 1m90, so với rất nhiều người trưởng thành còn phải cao hơn không ít, nói chuyện giọng ồm ồm, vóc người cũng phi thường khôi ngô. Nhưng kỳ lạ chính là, đôi mắt hắn nhỏ vô cùng, khi nheo mắt lại thậm chí khiến người ta không nhìn thấy con

ngươi.

"Dương Niệm Hạ, đúng không? Sở dĩ đoán tạo uỷ viên không cần cạnh tranh, là bởi vì, ở phương diện này, Đường Vũ Lân không thể có đối thủ cạnh tranh tồn tại. Hắn là một tên Đoán Tạo Sư cấp 4." Thẩm Dập nhất thời làm cả lớp có chút xao động lên.

Đoán Tạo Sư cấp 4? Không tới 15 tuổi Đoán Tạo Sư cấp 4? Chuyện này thực sự là quá khuếch đại đi!

Dương Niệm Hạ cũng sửng sốt một chút, hắn sở dĩ sẽ đưa ra dị nghị, tự nhiên là bởi vì hắn ở phương diện đoán tạo có am hiểu. Thế nhưng, hắn dù am hiểu cũng không đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 4.

Hắn là một tên Đoán Tạo Sư cấp 3, ở cái nghề đoán tạo này mà nói, ở tuổi này có thể đạt đến trình độ như thế đã là phi thường hiếm thấy.

Hắn kinh ngạc nhìn về phía Đường Vũ Lân, trong ánh mắt tuy rằng vẫn còn có chút không phục, nhưng chung quy vẫn chọn ngồi xuống.

Đường Vũ Lân hướng về hắn gật đầu, mặt không hề cảm xúc.

"Còn có ai nghi vấn sao?" Thẩm Dập ánh mắt đảo qua cả lớp.

Ánh mắt mọi người nhìn Đường Vũ Lân đã có chỗ bất đồng, nhưng bọn họ cũng không biết được là, Thẩm Dập đối với trình độ đoán tạo của Đường Vũ Lân vẫn có bảo lưu. Dù sao, Đường Vũ Lân hiện tại vẫn chưa nhận được huy chương cấp 5, đồng thời, hắn cũng không thể thật sự Linh Đoán.

Nguyên bản chút ánh mắt chất vấn đối với Đường Vũ Lân đều trở nên hiền hòa hơn. Nơi này là Sử Lai Khắc, mọi người vừa cạnh tranh lẫn nhau đồng thời cũng giúp đỡ lẫn nhau. Đối với người có sở trường đặc biệt ở phương diện khác mình, tuyệt đại đa số học viên đều sẽ vô cùng thiện ý. Dù sao, mọi người tương lai đều muốn trở thành Đấu Khải Sư, không ai có thể tự mình hoàn thành Đấu Khải chế tác. Tổng hợp cần người khác hỗ trợ, là bạn học cùng lớp, ưu đãi điểm là chuyện rất bình thường.

Những học sinh này đến từ trời nam biển bắc, tất nhiên đều sẽ có nghe kể lại những truyền thuyết liên quan tới Sử Lai Khắc học viện, tự nhiên cũng ít nhiều để tâm. Bọn họ hiểu rất rõ ở đây chuyện cần phải làm là gì, tự phát

triển bản thân mới là quan trọng nhất.

Không phải là tinh anh liệu có thể gia nhập vào Sử Lai Khắc học viện sao?

Thấy không có ai sản sinh dị nghị, Thẩm Dập mỉm cười nói: "Được, quyết định vậy đi. Những chức vị khác đều cần cạnh tranh. Chờ một chút, chúng ta đầu tiên bắt đầu cạnh tranh vị trí lớp trưởng và lớp phó. Ta sẽ dẫn các ngươi tới Đại Diễn Võ Trường. Ở nơi đó, các ngươi sẽ tiến hành một hồi hỗn chiến. Muốn trở thành lớp trưởng rất đơn giản, chỉ cần ngươi là người cuối cùng còn đứng vững, ngươi chính là lớp trưởng, hai người ngã xuống sau cùng, chính là lớp phó. Ta phải nhắc nhở các ngươi chính là, không cần nghĩ đến chuyện thi đấu sống chết. Chỉ cần tứ chi và thân người các ngươi toàn bộ rời khỏi vòng, sẽ bị loại khỏi vòng chiến, bị đào thải."

"Đương nhiên, nếu như bản thân ngươi không muốn tranh đoạt vị trí này ta cũng không miễn cưỡng. Chỗ tốt của lớp trưởng cũng không nhiều lắm, còn phải gánh chịu không ít nghĩa vụ. Chỗ tốt duy nhất, đơn giản chính là tương lai ở thời điểm thi vào Nội viện sẽ được cộng thêm điểm, ở trong học viện sẽ có quyền lên tiếng nhiều hơn một chút mà thôi. Các ngươi hẳn là đều biết, bộ máy quyền lực cao nhất của Sử Lai Khắc học viện, thậm chí là Sử Lai Khắc Thành, chính là Hải Thần Các của học viện. Các vị trưởng lão Hải Thần Các, hầu như tất cả đều từng đảm nhiệm qua chức vụ lớp trưởng hoặc là lớp phó. Toàn học viện chỉ có 6 lớp, tổng cộng cũng chỉ có 6 lớp trưởng. Tỉ lệ của lớp trưởng có thể tiến vào nội viện, hắn là đều phải lớn hơn một ít."

Cái này vẫn không có gì quan trọng ư? Đây là kích thích trực tiếp cỡ nào chứ!

Đường Vũ Lân vào lúc này vẫn còn đứng đối mặt với các bạn học, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy, sau khi nghe Thẩm Dập nói xong, hầu như trong mắt tất cả mọi người sáng rực lên như có hỏa diễm thiêu đốt vậy.

Bao gồm cả chính hắn, cũng là như thế. Không có ai không muốn nổi bật hơn mọi người, đặc biệt là ở Sử Lai Khắc học viện. Bất luận có được hay không, chung quy cũng phải thử một chút.

"Được rồi, ta cho các ngươi một phút thời gian để chuẩn bị. Đương nhiên, các ngươi cũng có thể kết bè kết đảng, hết thảy đều tùy các ngươi. Chúng ta chỉ xem kết quả."

Một phút thời gian kết bè kết đảng?

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, đã hiểu rõ ý tứ của Thẩm Dập lão sư, chuyện này không đơn giản chỉ là thử thách thực lực cá nhân bọn họ. Cả lớp tổng cộng 101 học sinh, muốn từ bên trong bộc lộ tài năng, cuối cùng trở thành lớp trưởng, tuyệt đối không chỉ dựa vào thực lực là có thể.

Có thể thi đậu Sử Lai Khắc học viện, nơi này không có người yếu, ngoại trừ thực lực; trí tuệ còn trọng yếu hơn.

Đường Vũ Lân lặng yên ngồi xuống, đồng thời dùng ánh mắt chặn Tạ Giải đang định tiến đến nói chuyện với mình, mắt nhìn phía trước, dùng âm thanh chỉ có các bạn mình nghe được, nói: "Tạ Giải, Tiểu Ngôn, các ngươi từng người đi kết bè kết đảng. Hiểu chưa?"

Hứa Tiểu Ngôn trên mặt cười nhất thời toát ra một tia ý cười hiểu rõ, Tạ Giải cũng chỉ sửng sốt một chút, khóe miệng hơi nhúc nhích một chút.

Đường Vũ Lân không để Cổ Nguyệt cũng làm như vậy, bởi vì hắn hiểu rất rõ tính cách của Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt có một sự kiêu ngạo từ trong cốt tủy, nàng không thể chủ động đi kéo bè kéo cánh.

Sở dĩ không phải trực tiếp bốn người một tổ, nguyên nhân rất đơn giản, bốn người bọn họ vốn là ngồi cùng một chỗ, chứng tỏ biểu thị bốn người là một thể, thêm vào hắn vừa trở thành đoán tạo uỷ viên, lại vô cùng bắt mắt. Rất dễ dàng bị đánh hội đồng.

Muốn thu được thành tích ở trong loạn đấu sau đó, như vậy, việc đầu tiên cần làm là ẩn mình trước tầm mắt của mọi người.

Trong lớp rất nhanh sẽ trở nên náo nhiệt hơn, hầu như tất cả mọi người đều trước tiên cùng người ở bên cạnh bắt đầu trò chuyện, tìm kiếm đồng bọn.

Tiêu chuẩn lớp trưởng cùng lớp phó tổng cộng chỉ có 03 cái, phạm vi kéo bè kéo cánh tự nhiên cũng sẽ không lớn, tiểu đoàn đội lớn hơn, danh ngạch này sẽ không đủ chia rồi!

Nguyên bản học sinh còn đang xa lạ lẫn nhau, bỗng cấp tốc trở nên thân thiện hơn.

"Ta có thể gia nhập các ngươi không? Ta cũng không muốn làm lớp trưởng gì cả, chỉ là ta rất sợ đau. Ta là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, ta có thể phụ trợ các ngươi, sau đó ta cũng không muốn tiêu chuẩn lớp trưởng. Chờ thời điểm chỉ còn đoàn đội chúng ta, ta liền chủ động lui ra có được hay không?"

Chương 306: Tiến vào tổ đội

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn lớn lên xinh đẹp, giả bộ làm ra một bộ dáng vẻ đáng yêu, ở độ tuổi này tuyệt đối là vô địch về sức mị hoặc. Rất nhanh, nàng đã gia nhập vào một nhánh đoàn đội có nhân số khá đông, tổ đội lâm thời này nếu tính luôn cả nàng thì đã có đến những năm người.

Thừa dịp những người khác không chú ý, nàng hướng về Đường Vũ Lân đưa ra một ánh mắt đắc ý.

Một bên khác Tạ Giải cũng rất thuận lợi, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư ở trong loạn đấu khả năng sinh tồn vốn là rất mạnh, hắn trực tiếp lôi kéo hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư giống mình tạo thành một đoàn thể nhỏ ba người. Lại đặt cho đoàn thể của mình một cái tên, gọi là: Kiếm Lậu.

"Xin chào, ngươi đúng là Đoán Tạo Sư cấp 4 sao?" Thời điểm trong lúc Đường Vũ Lân đang thờ ơ lạnh nhạt, vị tên là Dương Niệm Hạ lúc trước còn nghi vấn hắn tiến tới.

"Hừm, đúng thế." Đường Vũ Lân lấy huy chương Đoán Tạo Sư cấp 4 của mình ra cho đối phương nhìn một chút. Không thể nghi ngờ, anh chàng to con này cũng là Đoán Tạo Sư. Đoán Tạo Sư cùng lớp, sau này nhất định sẽ có rất nhiều dịp gặp nhau, vì lẽ đó Đường Vũ Lân đối với hắn cũng là đặc biệt khách khí.

"Vậy chúng ta tạo thành một đoàn đội đi. Ta là Lực Lượng Hình Chiến Hồn Sư, Võ Hồn, Ám Kim Hùng." Dương Niệm Hạ tính cách có vẻ rất sang sảng.

Ám Kim Hùng? Nghe được Võ Hồn này, Đường Vũ Lân không khỏi lấy làm kinh hãi.

Ám Kim Hùng là cái gì? Là một nhánh của Ám Kim Khủng Trảo Hùng. Chưa bao giờ xuất hiện Hồn Sư nắm giữ Võ Hồn Ám Kim Khủng Trảo Hùng, rất có khả năng là vì Võ Hồn này quá bá đạo, thân thể con người tựa hồ không chịu đựng được.

Mà Ám Kim Hùng lại được ca tụng là Hồn Thú họ gấu mạnh nhất, nó hầu như nắm giữ toàn bộ các đặc tính của Ám Kim Khủng Trảo Hùng, ngoại trừ đôi khủng trảo kia ra. Sức mạnh, phòng ngự đều là siêu cường. Tuyệt đối là tấm khiên thịt tốt nhất.

Đường Vũ Lân bản thân tuy rằng cũng có thể làm Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhưng nếu như có thêm một vị siêu cấp hộ thân thuẫn như thế chắn ở mặt trước, khả năng sinh tồn không thể nghi ngờ sẽ gia tăng thật lớn.

Vì thế ngay sau đó, hắn không chút do dự gật đầu nói: "Tốt! Hoan nghênh gia nhập. Ta tên Đường Vũ Lân, vị này chính là bằng hữu của ta Cổ Nguyệt. Ta là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, Cổ Nguyệt am hiểu Viễn Công, Phụ Trợ, Khống Chế. Nàng là Nguyên Tố Hệ Hồn Sư."

"Xin chào." Dương Niệm Hạ hướng về Cổ Nguyệt đưa tay ra, nhưng Cổ Nguyệt nhưng lại chỉ hướng về hắn gật đầu. Ngoại trừ Đường Vũ Lân ra, nàng chưa bao giờ để cho người khác tiếp xúc với thân thể của mình.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Cổ Nguyệt chính là tính cách này. Dương Niệm Hạ, ngươi đừng để ý nha."

Dương Niệm Hạ cười ha ha, sờ sờ đầu, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Đúng rồi. Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Nhỏ như vậy mà đã có thể trở thành Đoán Tạo Sư cấp 4, thật không tin nổi, có cơ hội chúng ta luận bàn đoán tạo một chút."

"Không thành vấn đề. Ta 13 tuổi, ngươi thì sao?"

"Ta 14 tuổi." Dương Niệm Hạ nói rằng.

Trên mặt hai người đều trở nên hơi kinh ngạc, Dương Niệm Hạ tự nhiên là

bởi vì Đường Vũ Lân còn nhỏ tuổi, mà Đường Vũ Lân lại là bởi vì, cái tên khổ người khổng lồ này (1m90), nhưng lại mới chỉ 14 tuổi, cũng thực sự là kỳ hoa bên trong kỳ hoa.

"Ba người chúng ta tạo thành tổ hợp cũng không tệ. Một lát nữa sẽ tác chiến thế nào đây? Ta sắp xếp chiến thuật không rành lắm. Các ngươi am hiểu không?" Dương Niệm Hạ hứng thú bừng bừng hỏi.

Mọi người đều mới vừa tiến vào Sử Lai Khắc học viện, vẫn chưa thể quen thuộc lẫn nhau lắm, trận hỗn chiến chọn ra lớp trưởng này trên thực tế cũng là cơ hội tốt để bọn họ phô bày ra thực lực. Thực lực thể hiện ra càng mạnh, dĩ nhiên là càng dễ dàng được học viện coi trọng hơn, đồng thời uy vọng đối với các bạn học cũng sẽ càng cao. Mỗi người hầu như đều nóng lòng muốn thử.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Cái này đơn giản. Ngươi không phải là Võ Hồn Ám Kim Hùng sao? Ám Kim Hùng am hiểu nhất là phòng ngự cùng sức mạnh. Ngươi chỉ cần làm tốt hai điểm này là được, còn lại giao cho ta cùng Cổ Nguyệt. Ta sẽ phụ trách khống chế. Ta đem người khác kéo đến trước mặt ngươi, ngươi dĩ nhiên là có thể giải quyết đối thủ. Cổ Nguyệt phụ trách viễn công cùng phụ trợ từ mặt bên."

Đối với tổ hợp có thểm Dương Niệm Hạ này, Đường Vũ Lân vẫn vô cùng hài lòng. Hắn không hề có chút lo lắng nào về thực lực của Dương Niệm Hạ. Có thể thi đậu Sử Lai Khắc học viện, cũng đã là minh chứng tốt nhất. Người ta bèo gì cũng là tam hoàn Hồn Sư. Cái loại nhị hoàn thi đậu vào học viện như mình, đã ít lại càng ít.

Nghĩ tới đây, trong đầu của hắn đột nhiên lóe qua một bóng người, cô nàng Đọa Lạc Thiên Sứ tóc đỏ, không phải cũng là nhị hoàn sao? Hơn nữa giống như mình, đều là hai cái Hồn Hoàn màu tím. Nhạc Chính Vũ là ba cái Hồn Hoàn màu tím. Xem ra, bất kể là Thần Thánh Thiên Sứ hay là Đọa Lạc Thiên Sứ, ở phương diện cường độ thân thể hay phương diện tinh thần lực, đều đủ để chống đỡ cho bọn họ hoàn thành thăng linh.

Một phút thời gian sắp hết, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không, một tốp 101 tên học viên năm nhất ào ạt rời khỏi phòng học. Đi dọc hành lang, hướng về nơi xa xa của Chủ Giáo Học Lâu.

Khu vực học tập thực sự là quá to lớn, muốn biết rõ toàn bộ nơi này, e rằng

thật sự cần mất vài năm mới được.

Bọn họ được dẫn đến một tòa đại sảnh hình tròn khá rộng rãi.

Nhưng kỳ quái chính là, diện tích của tòa đại sảnh này đối với hơn 100 người bọn họ mà nói, có vẻ hơi chen chúc, ít nhất không đủ để cho bọn họ động thủ.

"Chờ một chút, các ngươi sẽ tiến vào một không gian hư huyễn, ta tin mọi người đều đã tiến vào Thăng Linh Đài, tương tự với loại kia. Bây giờ mọi người rời khỏi vòng tròn chính giữa nào!"

Theo lời nàng nói, tốp học viên năm nhất đều lùi về sau, đem hình tròn giữa đại sảnh trở nên trống không.

Thẩm Dập đi tới một bên nhấn vào trên vách tường, cũng không biết nàng thao tác ra làm sao, trên vách tường một thứ rất giống hoa văn của Hồn Đạo Trận Pháp sáng lên, tiếp theo, mặt đất nứt ra, từng quả cầu hình trứng dồn dập chui lên, sau đó nứt ra.

Mỗi một vật hình bầu dục đều cao khoảng 2m50, đường kính khoảng chừng 1m20 có hơn. Sau khi nứt ra, bên trong là một khoang hành khách. Nhìn qua phi thường kỳ lạ.

"Mỗi người tùy ý chọn một cái ngồi vào đi. Một lát nữa các ngươi sẽ xuất hiện bên trong một mảnh rừng rậm. Phạm vi của rừng rậm có hạn, các ngươi sẽ rất dễ dàng nhìn thấy những người khác. Muốn phối hợp lẫn nhau các ngươi chỉ cần an vị ở những khoang gần nhau. Các ngươi có 03 phút để hoàn thành tất cả những thứ này. Sau khi tiến vào khoang mô phỏng, nhớ thắt dây an toàn."

Quá tiên tiến rồi!

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm suýt xoa, đây rõ ràng là địa phương giống như trong Thăng Linh Đài! Hơn nữa còn có loại địa phương ở thời điểm sát hạch nhập học. Sử Lai Khắc gốc gác quả nhiên cũng không hề kém cạnh. E rằng ở trong học viện căn bản cũng không cần đi đến Thăng Linh Đài gì cả, tài nguyên học tập nơi này đã đủ để thỏa mãn tất cả.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cùng Dương Niệm Hạ ba người cấp tốc lựa

chọn ba khoang mô phỏng gần nhau ngồi xuống. Ngay một khắc khi bọn họ thắt dây an toàn, mặt trên của quả cầu đột nhiên đóng lại, nhất thời trước mắt trở nên tối sầm lại.

Thời gian không lâu, vô vàn ánh sao ở bên trong sáng lên, làm cho người ta dường như có cảm giác đang hòa vào bầu trời đêm vậy. Sóng năng lượng nhu hòa bao phủ, thiết bị mô phỏng hình trứng tựa hồ bắt đầu xoay tròn.

Cảm giác hôn mê xuất hiện, khi ý thức bắt đầu có chút mơ hồ, đồng thời xuất hiện cảm giác buồn nôn, đột nhiên, đầu óc trống rỗng.

Cảm giác lâng lâng truyền đến, Đường Vũ Lân thậm chí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, động tác thứ nhất chính là nhìn xuống quanh cảnh giới.

Tầm mắt trở nên rõ ràng. Quả nhiên, đây là bên trong một mảnh rừng rậm rộng lớn. Chí ít từ nơi hắn hạ lạc, chung quanh cũng không có những người khác xuất hiện. Thực vật quá rậm rạp, tầm mắt rất khó nhìn xa.

Tiến vào rừng rậm, Đường Vũ Lân lại có cảm giác như cá gặp nước. Ở trong môi trường này, thân là Thực Vật Hệ Hồn Sư, hắn một cách tự nhiên có hiệu quả tăng cường nhất định. Hắn nhanh chóng vọt đến bên cạnh một cây đại thụ, ngồi xổm vào bên trong lùm cây, đồng thời trong tròng mắt tử quang lấp lóe.

"Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, các ngươi ở nơi nào?" Đúng vào lúc này, một âm thanh vang dội bên trái gần đó đột nhiên vang lên.

Đường Vũ Lân đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó biểu hiện trên mặt không khỏi quái dị hơn. Cái tên này...

Thanh âm kia, rõ ràng là Dương Niệm Hạ!

Chương 307: Ám Kim Hùng Võ Hồn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lão sư đều đã nói, phạm vi vùng rừng rậm này cũng không lớn, chung quanh đều là những bạn học khác. Dưới tình huống quan hệ cạnh tranh, hắn la to như thế, không phải sẽ bại lộ trước tiên sao?

Đường Vũ Lân thân hình lóe lên, khom người, cấp tốc hướng về phía Dương Niệm Hạ tới gần. Hắn hiện tại nhất định phải mau chóng cùng Dương Niệm Hạ hội hợp, đồng thời dẫn theo hắn thay đổi vị trí, tránh bị vây công đánh hội đồng.

Quả nhiên, ngồi gần nhất, khoảng cách cũng gần. Hơn nữa dưới âm thanh dẫn hướng vang dội của Dương Niệm Hạ, Đường Vũ Lân rất nhanh đã nhìn thấy bóng người của hắn.

Dương Niệm Hạ đứng ở bên trong một mảnh lùm cây tương đối trống trải, một mặt hoang mang nhìn chung quanh. Cái tên này vóc người lại cao to, mục tiêu thực sự là quá rõ ràng.

Đường Vũ Lân vừa muốn chạy qua cùng hắn hội hợp, đột nhiên, ánh mắt hắn khẽ động. Dừng bước.

Một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Dương Niệm Hạ. Thân ảnh kia phi thường quái dị, ở thời điểm hắn xuất hiện, trên đất chỉ có một cái bóng, nhưng cũng không nhìn thấy bản thân đâu.

Nhưng khi cái bóng kia đi tới phía sau Dương Niệm Hạ, cái bóng đột nhiên nổi lên, đã biến thành bản thể. Một sợi dây nhỏ cấp tốc vòng qua cổ của

Dương Niệm Hạ, sau đó hắn từ phía sau đột nhiên kéo mạnh.

Đây là Võ Hồn gì? Thật quái dị!

Đường Vũ Lân lấy làm kinh hãi, nhưng hắn không hề nóng lòng đi cứu viện Dương Niệm Hạ. Dù sao, cái gọi là đồng minh này của bọn họ cũng không có bao nhiêu bền chắc. Có đối thủ xuất hiện, cẩn thận một chút vẫn hơn. Có trời mới biết âm thanh của hắn hấp dẫn bao nhiêu người lại đây.

Cái cổ đột nhiên bị siết chặt, tên ra tay từ sau lưng vóc người tương đối nhỏ gầy, cả người hầu như là treo ở trên người Dương Niệm Hạ, hai chân đạp thẳng lên lưng hắn phát lực.

Nơi này là không gian giả lập, tự nhiên không tồn tại tình huống bị giết thật sự. Vì lẽ đó, vị này ra tay cũng không chút lưu tình. Trực tiếp chính là một đòn trí mạng!

Có thể nhìn thấy, thân thể bị ghìm trụ của Dương Niệm Hạ một thoáng liền cứng ngắc. Cái cổ là chỗ yếu, hơn nữa, không nghi ngờ chút nào chính là, vị Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư xuất hiện sau lưng hắn nhất định sức công kích sẽ không yếu. Trên người hắn lập loè ba cái Hồn Hoàn, trong đó đệ nhị Hồn Hoàn đang lóng lánh ánh sáng.

Dương Niệm Hạ vẫn kịp có phản ứng, một chớp mắt sau khi thân thể bị cứng ngắc, một đôi tay lực lưỡng của hắn bỗng nhiên vung về sau, đánh chỏ về lồng ngực của đối phương.

Thế nhưng cùi chỏ của hắn hiển nhiên không đủ dài. Đối phương lấy hai chân đứng trên lưng hắn, cả người ngửa về sau tựa như cánh cung, khiến hắn căn bản không cách nào đánh trúng. Dù gì, chân dài hơn tay!

Đột nhiên vào lúc này, Dương Niệm Hạ bỗng làm ra một động tác quái dị, hắn dậm chân. Thân thể đột nhiên bắt đầu bành trướng. Thân vốn cao 1m90 bỗng bành trướng lớn lên đến 2m50 có hơn. Tuy rằng không khuếch đại lớn như Thái Thản Cự Viên, nhưng nương theo thân thể bành trướng, tóc của hắn cũng đã biến thành màu vàng sậm, ngay cả da dẻ cũng có thêm một tầng ánh sáng vàng sậm. Dưới chân, ba vòng Hồn Hoàn màu tím đồng thời bay lên.

Cái tên này...

Đường Vũ Lân con ngươi một thoáng liền co rút lại.

Vị học viên đánh lén từ phía sau kia hiển nhiên cũng ý thức được không ổn, đột nhiên thân thể thu lại, như muốn thoát ly khỏi phạm vi của hắn.

Nhưng cũng đúng lúc này, trên người Dương Niệm Hạ có thêm một tầng hào quang màu vàng sậm. Đệ nhất Hồn Hoàn sáng lấp lánh.

Bóng người phía sau lưng vốn hư huyễn, dưới hào quang vàng sậm bao phủ, nhất thời trở nên ngưng thực hơn. Đồng thời, hết thảy động tác của hắn đều ở trong nháy mắt đó chậm chạp lại một thoáng.

Một bàn tay to lớn hầu như là xoay ngược về phía sau đánh ra, phốc một cái đã tóm lấy cổ chân của hắn. Sau đó thân thể hắn liền bị quăng lên cao, thực sự là nhẹ nhàng tựa như quăng một cái gối bông vậy, cuối cùng bị Dương Niệm Hạ mạnh mẽ đạp trên mặt đất.

Bạch quang lóe lên, thân thể người đánh lén đã hóa thành ánh sáng rời đi.

Sau khi hoàn thành một đòn này, thân thể Dương Niệm Hạ nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa biến trở về dáng dấp lúc trước, chỉ là quần áo trên người có chút tả tơi vì lúc trước thân thể biến lớn.

"Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, các ngươi ở nơi nào vậy!" Hắn vẫn tiếp tục hô lớn, không hề có vẻ muốn dừng lại chút nào.

Đường Vũ Lân đang âm thầm quan sát tất cả những thứ này, lại đột nhiên có chút cảm giác lạnh hết cả sống lưng.

Có thể thi đậu Sử Lai Khắc học viện, quả nhiên không có một ai tầm thường! Vị Dương Niệm Hạ này nhìn qua là đang tìm hai người bọn mình, tiếng nói của hắn cũng xác thực làm bại lộ bản thân. Có thể thực lực của hắn, so với tưởng tượng cường hãn hơn. Võ Hồn mạnh mẽ, hồn kỹ quỷ dị, hầu như không hề sử dụng bao nhiêu thực lực đã nhẹ nhõm giải quyết xong một đối thủ. Mà sợi tơ đối phương quấn quanh cổ hắn dường như không thể tạo thành bất cứ tổn thương gì.

Vẫn là nên trước tiên ẩn mình thì tốt hơn! Vị đội hữu này thực lực quá mạnh, dưới bề ngoài hào phóng, còn có một trái tim giả dối. Đây không

phải là một nhân tuyển tốt để làm đội hữu!

"Ngươi gào cái quỷ gì?" Đúng vào lúc này, một bên khác của tùng lâm, ba bóng người đi ra.

Hai nam một nữ. Bọn họ đều phóng thích Võ Hồn, tất cả đều là hai vàng một tím, ba cái Hồn Hoàn. Đi ở trước nhất chính là một thiếu nữ, mặt cười rực rỡ, tướng mạo cũng không thua kém bao nhiêu so với Hứa Tiểu Ngôn, nhưng nhìn qua lại kiêu ngạo hơn nhiều lắm. Trên cánh tay phải có một thứ nhìn như sợi dây màu bích lục quấn quanh, chính là Bích Lục Xà, toàn thân đều toả ra một luồng khí tức âm u.

Hai tên nam học viên ở sau lưng nàng đều là vóc người trung đẳng, tướng mạo phổ thông. Nhưng lại giống nhau như đúc.

Nhìn thấy bọn họ, Đường Vũ Lân không khỏi nhớ đến đôi tỷ muôi sinh đôi mình gặp phải ở Thiên Hải Liên Minh Thi Đấu lúc trước. Lúc đó, hắn chính là ăn thiệt thòi lớn dưới chiêu Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của nhân gia người ta. Hai vị này rõ ràng cũng là sinh đôi, không phải cũng sẽ có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ chứ?

Vừa nhập học, hắn còn chưa kịp quan sát những bạn học khác, bây giờ nhìn lại, không có một ai là kẻ tầm thường cả!

Người nói chuyện chính là thiếu nữ kia.

Nhìn thấy hắn, Dương Niệm Hạ nở nụ cười cộc lốc, nói: "Chào các ngươi, ta tên Dương Niệm Hạ, ta đang tìm đồng đội của ta đây."

Thiếu nữ nói: "Ta tên Trịnh Di Nhiên, ngươi tốt nhất tự mình lui ra, đỡ mắc công ta động thủ, để tránh cho ngươi chịu đựng quá nhiều thống khổ. Vị trí lớp trưởng này, ta muốn lấy."

Dương Niệm Hạ kinh ngạc nói: "Nhưng không phải lão sư đã nói, phải thông qua thi đấu để thu được tư cách lớp trưởng sao? Làm sao lại là ngươi muốn lấy liền lấy được?"

Trịnh Di Nhiên tức giận: "Ngươi có phải bị bệnh hay không? Ý của ta đương nhiên là không có ai là đối thủ của ta. Ta nhất định sẽ đánh bại tất cả mọi người, thu được tư cách lớp trưởng. Được rồi, không cùng ngươi phí

lời nữa. Trịnh Long, Trịnh Hổ, tiễn hắn đi ra ngoài."

"Vâng, tiểu thư." Hai tên thiếu niên sau lưng nàng lắc mình bước ra, đệ nhất Hồn Hoàn trên người đồng thời sáng lên, khí tức của hai người cũng thuận theo đó mà trở nên âm u hơn.

Khuôn mặt của bọn họ đồng thời có thêm một tầng màu bích lục, thân thể cũng cấp tốc nằm rạp trên mặt đất. Hướng về phía Dương Niệm Hạ đồng thời một há miệng, hai đạo ánh sáng xanh lục vọt thẳng đến hắn.

Dương Niệm Hạ sửng sốt một chút, tựa như choáng váng, căn bản không hề né tránh. Đồng thời phóng thích Võ Hồn, thân thể bắt đầu bành trướng lớn lên.

Quá bất cẩn rồi? Bên trong lùm cây Đường Vũ Lân nhíu nhíu mày.

Hai đạo ánh sáng xanh lục rơi vào trên người Dương Niệm Hạ, thân thể của hắn nhất thời run rẩy một thoáng, tiếp theo, hào quang vàng óng vừa xuất hiện trên người nhất thời lại bị nhuộm đẫm màu bích lục.

"A! Có độc." Dương Niệm Hạ kinh ngạc thốt lên một tiếng, thân thể nhất thời không tự chủ được mà run rẩy.

Trịnh Long, Trịnh Hổ thân hình ép sát mặt đất đi khắp nơi, nhanh chóng hướng về hắn nhích tới gần. Hồn Hoàn trên người bọn hắn mơ hồ đều bị màu bích lục kia nhuộm đẫm mấy phần. Bọn họ tiến lên, trên mặt đất một mảnh cháy đen. Thực vật chung quanh đều tỏa ra tâm tình sợ hãi, dồn dập khô héo.

Quả nhiên là độc, Độc Thuộc Tính Võ Hồn thực sự là phi thường hiếm thấy! Trịnh Long, Trịnh Hổ cùng Trịnh Di Nhiên này đồng thời thi vào Sử Lai Khắc học viện. Rất rõ ràng, bọn họ cũng là bằng bản lĩnh thi vào, lại gọi Trịnh Di Nhiên tiểu thư. Đây hẳn là cùng xuất thân từ một cái Độc Thuộc Tính Võ Hồn thế gia nào đó.

Đường Vũ Lân ngày hôm nay thật sự xem như là được mở mang tầm mắt. Ở thế giới bên ngoài trước đó căn bản không được thấy bao nhiêu Võ Hồn mạnh mẽ. Từ sau khi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, hắn cũng không nhớ nổi mình đã nhìn thấy bao nhiêu cái.

Mắt thấy Trịnh Long, Trịnh Hổ đã sắp đến bên người Dương Niệm Hạ.

Thân thể Dương Niệm Hạ đã càng ngày càng run rẩy nhiều hơn, Trịnh Long, Trịnh Hổ từng người giơ lên một cái chân. Có thể nhìn thấy chính là, ở dưới mũi chân của bọn họ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây gai nhọn màu bích lục. Cái gai nhọn kia nhìn qua toàn thân trong suốt, vô cùng rực rỡ; nhưng nếu như liên tưởng đến Võ Hồn của bọn họ, một khi bị đâm vào hẳn là sẽ không có cảm giác tươi đẹp như vậy.

Chân của hai người đồng thời nhắm vào cổ của Dương Niệm Hạ đá vào. Không nghi ngờ chút nào, một khi bị cây gai nhọn kịch độc này đâm trúng, cuộc cạnh tranh lớp trưởng của Dương Niệm Hạ này cũng sẽ kết thúc.

Đường Vũ Lân vẫn như trước không nhúc nhích, Dương Niệm Hạ cũng không phải đội hữu chân chính của hắn. Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm giác được, với nội tâm giả dối của Dương Niệm Hạ, sẽ không thể không nhìn ra được sự lợi hại của Độc Thuộc Tính Võ Hồn của mấy vị bạn học này.

"Kịch độc! Thật là đáng sợ!" Dương Niệm Hạ toàn thân kịch liệt run rẩy, lại còn gào khóc.

Thế nhưng, thời điểm tưởng như mấy cây gai nhọn sắp đâm vào cổ hắn, đột nhiên, thân thể hắn ngừng run rẩy, cánh tay nguyên bản liên tục lay động đột nhiên tựa như tia chớp bắn lên, phân biệt nắm lấy cổ chân của Trịnh Long cùng Trịnh Hổ.

Một vệt mỉm cười hiện lên ở trên khuôn mặt của Dương Niệm Hạ, "Có điều chút độc ấy thì nhằm nhò gì đây?"

Hắn đột nhiên tại chỗ giậm chân một cái, một chùm sáng màu xanh lục đột nhiên từ trên người hắn bộc phát ra. Vừa mới bắt đầu là màu xanh lục, nhưng theo ánh sáng tiếp tục dâng trào, tất nhiên đã biến thành màu vàng sậm.

Hào quang vàng sậm kia tựa hồ ẩn chứa rung động lực kỳ dị. Dưới sự chấn động của nó, thân thể của Trịnh Long cùng Trịnh Hổ trở nên mềm nhũn, mất đi năng lực chiến đấu.

Chương 308: Bích Xà Trịnh Di Nhiên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dương Niệm Hạ hai tay vung lên, đem thân thể hai người mạnh mẽ đạp trên mặt đất, Trịnh Di Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại, Trịnh Long, Trịnh Hổ cũng đã hóa thành hai đạo bạch quang, biến mất không còn tăm hơi.

"Ngươi ——" Trịnh Di Nhiên trợn mắt ngoác mồm nhìn Dương Niệm Hạ, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, kịch độc của hai huynh đệ Trịnh Long, Trịnh Hổ lại không hề có tác dụng đối với cái tên to con này.

"Trịnh Di Nhiên đồng học, chào ngươi, ta là Dương Niệm Hạ. Xin chỉ giáo!" Dương Niệm Hạ lại không để cho nàng có thêm cơ hội suy tính, dưới chân đột nhiên phát lực, khác nào một chiếc xe tăng, hướng về Trịnh Di Nhiên vọt tới.

"Ngươi muốn chết!" Trịnh Di Nhiên giận dữ. Trên người ánh sáng lóe lên, toàn thân cũng bịt kín một tầng màu bích lục. Thế nhưng, so với hai huynh đệ Trịnh Long, Trịnh Hổ lúc trước, trên người nàng màu bích lục sáng sủa hơn nhiều. Con rắn nhỏ quấn quanh tay nàng toàn thân toả sáng, một tầng sương mù dày đặc màu xanh lục liền bắn về phía Dương Niệm Hạ.

"Hống!" Trong miệng Dương Niệm Hạ phát sinh tiếng gầm giận dữ, một luồng khí lưu ám kim mãnh liệt đột nhiên phun ra, thổi tan tầng sương dày kia. Người hắn đã đến bên cạnh Trịnh Di Nhiên.

Trịnh Di Nhiên hai con mắt lạnh lẽo, không có chút ý tứ muốn né tránh nào. Mắt thấy Dương Niệm Hạ một quyền liền có thể kết liễu nàng, đột nhiên, cả người nàng mềm nhũn như không xương, cánh tay duỗi một cái, đã dán lên nắm đấm của Dương Niệm Hạ, sau đó một màn kỳ dị liền xuất

hiện.

Bích quang trên người Trịnh Di Nhiên lấp lánh, căn bản không thấy rõ nàng vận dụng hồn kỹ thứ mấy, người cũng đã cấp tốc quấn quanh đi tới, quấn chặt lấy thân thể của Dương Niệm Hạ.

Tay phải của nàng biến thành màu bích lục, đâm thẳng đến cổ của Dương Niệm Hạ. Cùng lúc đó, con rắn nhỏ màu bích lục trên người bắn ra tựa như ánh hào quang phỉ thúy, trực tiếp phun ra một luồng sương mù dày đặc phủ đầu Dương Niệm Hạ ở khoảng cách gần.

"Hống!" Dương Niệm Hạ lại gầm lên giận dữ, đệ tam Hồn Hoàn màu tím trên người sáng lên. Thân thể vốn đã cao đến 2m50 lại bành trướng thêm lần nữa lên tới 3m, toàn thân mọc lên một bộ lông dài màu vàng óng, tựa như được từng cây từng cây kim thép tạo thành. Cùng lúc đó, một luồng hào quang màu vàng sậm cường thịnh từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, vẫn như trước áp bức công kích của Trịnh Di Nhiên không cách nào trực tiếp rơi trên người hắn.

Nhưng thực lực của Trịnh Di Nhiên so với Trịnh Long, Trịnh Hổ hiển nhiên phải mạnh hơn không ít. Thân thể đang quấn quanh ở trên người Dương Niệm Hạ, lại như là cố định ở nơi đó vậy, dù cho dưới sự rung động của hào quang vàng sậm kia, cũng không hề thoát ly. Song phương rơi vào trong trạng thái giằng co.

Đúng vào lúc này, một bàn tay lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Nhẹ nhàng đánh vào trên người Trịnh Di Nhiên, thân thể Trịnh Di Nhiên run lên, có thể thấy rõ ràng màu băng lam trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cả người dường như bị đóng băng.

Dương Niệm Hạ phát lực trong tiếng gầm nhẹ, "Kèn kẹt" vài tiếng, thân thể Trịnh Di Nhiên đã bị cắt vụn, hóa thành ánh sáng biến mất rồi.

Xuất hiện ở bên người Dương Niệm Hạ, là một thiếu nữ vóc người cao gầy, mái tóc màu đen dài chấm lưng, không tính là rất đẹp, nhưng lại có loại khí chất đặc thù. Chính là Cổ Nguyệt.

Không gian thoáng hiện, hàn băng phong ấn. Ở dưới sự phụ trợ của nàng, nguyên bản vô cùng khó chơi Trịnh Di Nhiên đã bị giải quyết nhanh chóng.

Thân thể Dương Niệm Hạ cấp tốc thu nhỏ lại, rất nhanh biến trở về dáng dấp lúc trước, hướng về Cổ Nguyệt đưa ngón tay cái lên.

Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng, hai tay sau lưng, tựa hồ chỉ là làm một chuyện rất đơn giản.

Nàng làm như trong lúc vô tình ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt vừa vặn rơi vào địa phương nơi Đường Vũ Lân ẩn thân. Đường Vũ Lân trong lòng thầm khen, Linh Hải Cảnh tinh thần lực có khác! Khả năng nhận biết của Cổ Nguyệt thực sự là quá nhạy cảm, nàng nhất định là đã phát hiện mình. Nhưng Cổ Nguyệt không ra hiệu cho hắn đi ra ngoài, hắn đương nhiên cũng không vội.

"Cổ Nguyệt, chúng ta tiếp theo nên làm gì bây giờ?" Dương Niệm Hạ cộc lốc hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Ngươi vừa nãy không phải làm rất tốt hay sao? Tiếp tục!" Nói xong, nàng liền rất tự nhiên hướng về bụi cây Đường Vũ Lân ẩn thân bên này đi tới.

"Nhưng mà hồn lực ta vẫn sẽ tiêu hao!" Dương Niệm Hạ một mặt ủy khuất nói.

"Cái đó tùy ý ngươi." Vừa nói, nàng đã nhún người một cái, tiến vào bên trong lùm cây.

Đi tới bên người Đường Vũ Lân, nàng rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh hắn.

Vào lúc này, trong mắt Đường Vũ Lân đột nhiên lóe lên một đạo hàn mang, thân thể bất động, cánh tay phải nhanh như tia chớp đột nhiên đánh ra sau.

"Keng!" Một tiếng kêu khẽ vang lên, một bóng người trực tiếp bị đánh văng từ trong lùm cây đi ra.

Đó là một đôi lợi trảo, lúc trước miễn cưỡng bắt được phía sau lưng của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, lại bị Đường Vũ Lân vung ra tay phải trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Các lùm cây chung quanh đột nhiên lại giống như sống lại vậy, từng cây

dây leo Lam Ngân Thảo phóng vọt lên trời như kim châm.

Hai nhân ảnh đồng thời tái hiện ra, thân thể cứng ngắc trên không trung. Sau đó là hai đạo Phong Đao màu xanh dài quá 1 mét khác nào thực thể từ trên người bọn họ xẹt qua, đem bọn họ hóa thành hai vệt sáng biến mất trên không trung.

Đường Vũ Lân vẫn như trước không quay đầu lại, chỉ là nơi khóe miệng toát ra vẻ mỉm cười, tay phải giấu ở phía sau, giơ ngón tay cái lên.

Sau lưng hắn cách đó không xa, một bóng người lặng yên nằm rạp ở nơi đó, ngón tay khẽ vuốt lấy Lam Ngân Thảo bên cạnh. Cả người hắn có vẻ phi thường yên tĩnh, lại như là đã cùng hoàn cảnh chung quanh hoàn toàn hợp thành một thể. Không phải Tạ Giải thì còn ai vào đây!

Hắn cùng hai tên đồng bạn tạo chiến đội Mẫn Công Hệ lâm thời, lúc trước đã giết chết 4, 5 người. Mẫn Công Hệ Hồn Sư vốn là lực công kích mạnh, hơn nữa tốc độ lại nhanh. Ba người đồng thời, đột nhiên đánh lén, tỷ lệ thành công vô cùng cao.

Lại như vừa nãy, sau khi hai tên đồng bạn của hắn đã tìm thấy Đường Vũ Lân, lập tức tiến hành công kích, không có lấy nửa điểm dấu hiệu.

Đáng tiếc, bọn họ có một vị đội hữu là gián điệp của bên kia. Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải cũng sẽ không truyền âm, tu vi không đủ, nhưng bọn họ ở cùng nhau thời gian quá lâu, có vô số phương thức liên lạc bí mật.

Rất xa, khi Tạ Giải phát hiện Đường Vũ Lân đang ẩn nấp bên trong lùm cây, hắn lập tức nắm lấy Lam Ngân Thảo bên người. Bởi vì hắn biết, Đường Vũ Lân ở bên trong vùng rừng rậm có năng lực nhận biết tất cả mọi thứ chung quanh thông qua Lam Ngân Thảo.

Sau khi Đường Vũ Lân nhận được ám hiệu, khi Cổ Nguyệt đi đến bên cạnh mình, liền lặng yên ra dấu tay mà chỉ có bọn họ mới hiểu được, đây là sự ăn ý được thời gian bồi dưỡng mà thành.

Sau đó hai vị Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đánh lén kia dĩ nhiên là gặp bi kịch. Quan trọng hơn chính là, chiêu trò của Tạ Giải vô cùng bí ẩn, căn bản không ai có thể có thể thấy.

Mẫn Công Hệ bị khống chế, kết quả đã rõ ràng. Không phải bọn họ sức chiến đấu không mạnh, mà là ở dưới tình huống kia, người đánh lén lại bị đánh lén, khiến cho bọn họ căn bản không có cơ hội để phát huy. Khi Mẫn Công Hệ phát động tấn công, chính là lúc phòng thủ yếu kém nhất.

Dương Niệm Hạ bên này phát hiện động tĩnh vừa muốn chạy lại, liền nhìn thấy trên không trung hai đạo bạch quang biến mất. Con ngươi thoáng co rụt lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, đưa tay phải ra, hướng về Đường Vũ Lân bọn họ bên này giơ ngón tay cái lên. Sau đó hắn liền nhanh chóng chạy tới, uốn cong eo, tiến vào lùm cây.

"Ngươi…ngươi đến từ lúc nào?" Thời điểm hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân, cũng là một mặt kinh ngạc.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Đến từ lúc nãy! Được một lúc rồi."

Dương Niệm Hạ nở nụ cười cộc lốc, "Há, vậy các ngươi giúp ta cảnh giới một lát, ta khôi phục hồn lực một chút."

Cứ như thế chỉ trong chốc lát, bọn họ đã trước sau đào thải 6 người đi ra ngoài, hơn nữa, thực lực đều cũng không tầm thường. Trong đó thực lực mạnh nhất, không thể nghi ngờ chính là vị tên Trịnh Di Nhiên kia, Độc Hệ Võ Hồn của nàng rất mạnh mẽ. Chỉ là vừa vặn gặp phải Ám Kim Hùng vừa vặn khắc chế mình, đao thương bất nhập lại thêm tính kháng độc, còn bị Cổ Nguyệt đóng băng. Hơn nữa nàng lại còn kiêu ngạo chủ quan, nếu không, cũng không thể dễ dàng đối phó như thế.

Dương Niệm Hạ tựa hồ không hề lo lắng chút nào bọn họ sẽ ra tay với mình, tỉnh như ruồi khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thông qua minh tưởng khôi phục hồn lực.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng không lên tiếng, Đường Vũ Lân lặng yên thôi thúc Lam Ngân Thảo đâm vào mặt đất, liên kết cùng lượng lớn khí tức thực vật chung quanh. Đồng thời cũng phóng thích một ít hồn lực, truyền vào thực vật một ít khí tức hồn lực, khiến khí tức thực vật trở nên nồng đậm hơn một ít, do đó che giấu hơi thở của bọn họ.

Chương 309: Ám Ma Liêm Đao

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Dần dần, tiếng nổ vang rền, tiếng quát tháo, thanh âm huyên náo không ngừng ở bốn phương tám hướng vang lên. Giao thủ hiển nhiên không chỉ có bọn họ bên này.

Cả lớp 101 tên học viên, tranh cướp ba vị trí, tình hình kịch liệt của trận chiến có thể tưởng tượng được. Mọi người đều là nghé con mới sinh, dũng khí tất nhiên rất thịnh, hơn nữa bọn họ đều là thiên kiêu chi tử, có ai trong lòng không mang mấy phần ngạo khí, hoàn toàn muốn nhân cuộc tranh tài hôm nay thể hiện ra thực lực bản thân, lưu lại ấn tượng tốt với các vị phụ đạo viên.

"Sư huynh, ngươi nói cuối cùng ai sẽ trở thành lớp trưởng?" Thẩm Dập nhìn vào màn ảnh cực lớn trên vách tường của gian phòng, hướng về Vũ Trường Không bên người, hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đường Vũ Lân."

"Đường Vũ Lân? Chắc chắn như vậy sao?"

Vũ Trường Không gật gật đầu.

"Nhưng thực lực của Cổ Nguyệt rõ ràng so với hắn còn mạnh hơn, hơn nữa, có vài tên học viên có thực lực cũng không kém, hắn cũng không có ưu thế rõ ràng. Nhóm tân sinh này có rất nhiều người đều tương đối khá, thậm chí thi vào Nội viện cũng không phải không thể. Chỉ là hiện tại Nội viện thu người thực sự là quá nghiêm ngặt, muốn để Ngoại viện rèn luyện những hài tử này, đảm bảo khả năng họ có thể thi đậu vào Nội viện trong

tương lai. Lẽ nào Đường Vũ Lân có thể chiến thắng tất cả mọi người sao?"

Vũ Trường Không lắc đầu, "Không phải thực lực, là tính cách. Thiên phú của Đường Vũ Lân, bên trong những học viên này tuyệt đối không phải là tốt nhất. Cổ Nguyệt rõ ràng mạnh hơn hắn, coi như là Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn cũng đều không yếu hơn hắn. Trong những học sinh khác, càng là có không ít người có thiên phú cao hơn hắn nhiều. Thế nhưng, ta tin tưởng trong bọn họ không một ai có thể thích hợp để làm lớp trưởng hơn Đường Vũ Lân cả."

Thẩm Dập ánh mắt có chút quái dị nói: "Bởi vì hắn đủ cáo già? Đủ chiêu trò sao?"

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, nói: "Không. Bởi vì trên người hắn có một loại khí chất lãnh tụ ta chưa từng gặp bao giờ."

"Khí chất lãnh tụ? Huynh có khuếch đại quá không?" Thẩm Dập không tỏ rõ ý kiến, nói.

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Không khuếch đại. Ngươi cẩn thận chú ý đi. Hắn theo ta thời gian hơn ba năm, ta cũng là dần dần phát hiện. Hắn có lúc đúng là có chút xấu tính, nhưng chỗ ưu tú nhất của hắn chính là, thời điểm đối mặt với bất kỳ tình huống gì, đều có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất. Ngươi chỉ nhìn thấy một mặt xấu tính của hắn, thế nhưng, thời điểm những đồng đội của hắn gặp khó khăn, thậm chí là đụng phải nguy hiểm, hắn luôn có thể dũng cảm đứng ra, rồi lại có thể đem tổn thương của mình giảm xuống thấp nhất. Hắn có cái nhìn đại cục, khả năng điều động bài bố phương án tác chiến không chỉ cao hơn các bạn đồng niên một cấp bậc. Giống như tiểu đội của bọn hắn, nếu như người chỉ huy không phải là Đường Vũ Lân, sức chiến đấu toàn thể ít nhất phải giảm xuống hai, thậm chí là ba phần. Có hắn, bọn họ chính là một thể thống nhất."

"Hắn rất dễ dàng giúp người ở bên cạnh đoàn kết cùng nhau, đồng thời đối với hắn vui lòng phục tùng. Như Tạ Giải, Cổ Nguyệt, trong cốt cách đều phi thường cương quyết, lại có thể ở bên cạnh hắn, và đều sẽ thành tâm thực lòng gọi hắn là đội trưởng. Cũng là bởi vì rất nhiều chuyện hắn làm được khiến cho bọn họ bội phục tự đáy lòng. Vì lẽ đó, nhìn tiếp đi. Ta tin tưởng, việc hắn trở thành lớp trưởng có độ khả thi là to lớn nhất."

Thẩm Dập suy tư nói: "Vậy thì mỏi mắt mong chờ đi, chờ mong biểu hiện

ưu tú của hắn."

……

Xa xa, một mảnh bụi cây đột nhiên tách ra, một người từ bên trong nhảy ra, toàn thân hắn đẫm máu, hiển nhiên là vừa trải qua một cuộc ác chiến. Sau lưng mọc ra một đôi cánh trắng, chiếc cánh này cũng không giống với cánh của Thần Thánh Thiên Sứ mà bọn Đường Vũ Lân từng gặp, mặt trên cũng không có lông chim, mà là một bộ lông màu trắng có hoa văn màu đen.

Vị này toàn thân cũng đều có hoa văn tương tự, nếu như không phải bởi vì hắn là hình người, thật sự sẽ rất dễ dàng bị hiểu lầm thành một con hổ.

Thân hình cao lớn mà cường tráng, trên người mặc dù nhiều nơi có vết thương, nhưng trong lúc cấp tốc chạy nhanh, vẫn như trước mang theo cuồng phong gào thét.

Vận Tòng Long, Phong Tòng Hổ *. Hổ Loại Võ Hồn, hơn nữa còn là Võ Hồn loài hổ sau lưng mọc ra hai sánh, Sáp Sí Hổ. Chỉ nhìn từ điểm này, có thể thấy được Võ Hồn của hắn rất mạnh mẽ.

* *Mây theo rồng, gió theo hổ*

Hắn vừa mới lao ra khỏi bụi cây, mặt sau liền bay vụt ra mấy bóng người. Tổng cộng ba người, mỗi người đều có đặc điểm riêng. Một người cầm đầu dễ dàng khiến người ta chú ý tới nhất, toàn thân của hắn đen kịt, bị một luồng khí lưu màu đen quay chung quanh, thậm chí không thấy rõ diện mạo bản thân. So với khí thế của nhân ảnh Sáp Sí Hổ, hắn không hề phát ra một chút âm thanh, nhưng chỗ hắn đi qua, tựa hồ ánh sáng chung quanh đều bị hố đen quanh người hắn nuốt chửng.

Thân thể lấp loé, sau lưng mang theo một chuỗi tàn ảnh, tốc độ cực kỳ nhanh, Hồn Sư Sáp Sí Hổ phía trước tựa hồ cũng không thể thật sự phi hành được, vì ở trên cánh phải có một lỗ thủng rất lớn.

Hai người đi phía sau hắc nhân ảnh, có hình thái khác nhau, tốc độ hơi chậm hơn một chút. Chớp mắt đã thấy hắc ảnh kia sắp đuổi kịp Sáp Sí Hổ.

Một tia ô quang trong nháy mắt nổi lên, Đường Vũ Lân bọn họ ở cách đó 50 mét cũng có thể cảm giác được toàn thân phát lạnh, đây cũng không

phải cảm giác lạnh giá từ ngoài thân, mà là đến từ sâu trong linh hồn.

Đây là Võ Hồn gì?

Sáp Sí Hổ Hồn Sư là người trong cuộc, tự nhiên cũng cảm nhận được sự sợ hãi, hắn đột nhiên trên không trung nghiêng người, toàn thân bạch quang toả sáng, trên người Hồn Hoàn màu tím thứ ba ánh sáng lóng lánh, thân thể đột nhiên bắt đầu bành trướng, mặt ngoài của bộ lông hiện ra một tầng kim quang chói mắt. Trong tiếng rống giận dữ, đột nhiên hắn từ trên không trung quay ngược lại, lại chủ động công kích hắc ảnh màu đen đang truy sát mình.

Phía xa rơi vào một vùng tăm tối! Sáp Sí Hổ Hồn Sư cùng hắc ảnh kia tựa hồ đều bị mảnh hắc ám này nuốt chửng.

Sau một khắc, "Ầm" một tiếng, Sáp Sí Hổ Hồn Sư bay ngược văng ra ngoài, rơi lả tả xuống đất, thân thể trượt về phía sau, mảnh cánh nguyên bản đã bị trọng thương lần này hoàn toàn gãy lìa.

Hắc ảnh từ trong âm u chậm rãi đi ra, khói đen trên người thoáng nhạt đi mấy phần. Lúc này Đường Vũ Lân bọn họ mới nhìn thấy, dáng vẻ của vị này.

Đó là một tên thanh niên nhìn qua sắc mặt tái nhợt, tướng mạo cũng không có chỗ nào kỳ lạ, chỉ có một mái tóc xám khá làm người khác chú ý, con mắt của hắn cũng là màu xám, cả người dường như đến từ một thế giới khác.

Tay phải hắn nắm một thanh đại liêm đao to lớn, liêm đao cán dài, phải ba mét có hơn, lưỡi đao dài cũng hơn 1m50. Mặt trên của liêm nhận có rất nhiều ám tử sắc hoa văn, chỉ là dùng mắt mà xem, cũng sẽ cảm thấy bị hấp dẫn, thậm chí giống như toàn bộ linh hồn đều bị hút vào.

Đây là...

Thiếu niên tóc xám giơ liêm đao trong tay lên, từng bước một hướng về Sáp Sí Hổ Hồn Sư bên này.

"Làm người lưu lại một đường!" Sáp Sí Hổ Hồn Sư quát lên.

Hắc mang lấp lóe, bạch quang xuất hiện rồi biến mất! Một tên Sáp Sí Hổ Hồn Sư nhìn qua thực lực vô cùng mạnh mẽ, lại bị đánh giết như vậy.

Cho đến lúc này, hai bóng người phía sau mới bay kịp đến chỗ thiếu niên tóc xám.

"Đội trưởng, lợi hại!" Một tên thiếu niên hướng về tên thiếu niên tóc xám đưa ngón tay cái lên.

Thiếu niên tóc xám biểu hiện trên mặt vô cùng lãnh đạm, cũng không có chút tâm tình biến hóa nào, "Đi."

Toàn bộ quá trình chiến đấu hoàn toàn là nghiêng về một bên, mà mấy người Đường Vũ Lân bọn họ bên này, hầu như đều là nín thở xem hết toàn bộ tình cảnh này.

Trong ánh mắt tất cả bọn họ đều là vẻ chấn động.

Bọn họ chấn động, không chỉ là bởi vì thực lực cường đại vị thiếu niên tóc xám này thể hiện ra, càng là bởi vì Hồn Hoàn trên người hắn.

Màu vàng, bốn cái Hồn Hoàn đều là màu vàng. Không có lấy một cái Thiên Niên Hồn Hoàn, thế nhưng, số lượng Hồn Hoàn của hắn là bốn cái lận đó! Những-tận-bốn-cái!

Hắn nhiều nhất cũng chỉ 15 tuổi thôi? 15 tuổi tứ hoàn Hồn Tông. Ngoại trừ "khủng bố", bọn họ thực không nghĩ ra từ nào khác để hình dung.

Nhưng mà, hắn cường đại như thế, tại sao ngay cả một cái Thiên Niên Hồn Hoàn cũng không có chứ? Đây là điều mà người ta không cách nào hiểu được.

Sử Lai Khắc học viện, quả nhiên là không gì không có.

"Ta biết hắn, hắn đến từ Minh Đô." Thanh âm trầm thấp ở bên tai Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt vang lên, hai người quay đầu nhìn lại, người nói chuyện đương nhiên là Dương Niệm Hạ.

Lúc này Dương Niệm Hạ, trong mắt đã hết sạch hào quang, đã hoàn toàn không còn vẻ hiền hòa ngụy trang khi trước, cả người lại như là một con dã

thú gặp nguy hiểm, toàn thân đều toả ra khí tức cảnh giác.

"Minh Đô? Hắn là ai?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Hắn gọi là Từ Du Trình, một cái tên rất bình thường. Nhưng hắn ở Minh Đô lại vô cùng nổi tiếng, hắn là học sinh của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện. Ở nơi đó, hắn có một biệt danh vô cùng vang dội, gọi là, Bất Tử!"

"Bất Tử Từ Du Trình. Võ Hồn của hắn là Ám Ma Liêm Đao, cũng được gọi là Tử Thần Liêm Đao. Các ngươi hẳn là chú ý tới rồi, hắn tuy rằng là tứ hoàn, nhưng bản thân cả một cái Thiên Niên Hồn Hoàn lận lưng cũng không có. Điều này là bởi vì, thân thể của hắn không cho phép."

"Ám Ma Liêm Đao sở dĩ cũng không phải là Võ Hồn hàng đầu, cũng không phải là bởi vì nó không đủ mạnh, mà là bởi vì bản thân quá mạnh mẽ, nên sẽ dẫn đến phản phệ đối với bản thân của Hồn Sư. Vì lẽ đó, thân thể của hắn kỳ thực rất yếu đuối, dù cho đến tứ hoàn tu vi, cũng căn bản không dám dung hợp với Hồn Hoàn cấp độ Thiên Niên. Nhưng dù chỉ là Bách Niên cấp độ, hắn cũng cực kỳ cường hãn. Ám Ma Liêm Đao ở bên trong bạn đồng niên, chưa từng gặp được địch thủ."

"Là người số một trong nhóm dưới 15 tuổi của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện, thậm chí là người số một từ 18 tuổi trở xuống, hắn không hề có đối thủ. Trước không chú ý, không nghĩ tới hắn ta cũng thi vào lớp chúng ta. Lần này có thể hơi phiền toái rồi! Hai tên đi cùng hắn cũng đến từ Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện. Lịch sử của học viện này cũng đã kéo dài cả vạn năm. Có người nói, ở vạn năm trước thậm chí đã từng cùng Sử Lai Khắc học viện đối kháng qua mà không hề rơi xuống hạ phong."

Chương 310: Thiếu niên thiên tài bảng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đây quả nhiên là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ, chỉ riêng là hồn lực cấp độ tứ hoàn, chỉ sợ cũng là có một không hai trong giới năm nhất.

Trong cuộc tranh tài này, bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ đụng tới vị này. Từ tình huống vừa rồi mà xem, muốn chiến thắng đối thủ, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

"Đúng là quá mạnh mẽ, chúng ta e rằng không một cơ hội nào. Dương huynh, ngươi có thể ngăn cản công kích của hắn sao?" Đường Vũ Lân một mặt lo lắng hỏi.

Dương Niệm Hạ suy nghĩ một chút, nói: "Trong thời gian ngắn hẳn là có thể. Ta cho rằng, biện pháp tốt nhất để đối phó hắn, chính là dùng công kích tầm xa trực tiếp áp chế. Nếu như chúng ta tao ngộ hắn, ta ở chính diện ngăn trở, Cổ Nguyệt, năng lực thuộc tính Hàn Băng của ngươi nhất định phải mau chóng triển khai ra, áp chế hắn. Thân thể của hắn rất yếu, bị thuộc tính công kích sẽ rơi vào thế hạ phong. Chúng ta vẫn có cơ hội, đừng quá lo lắng. Vũ Lân, ngươi là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư đúng không?"

"Ừm." Đường Vũ Lân gật gù.

Dương Niệm Hạ nói: "Vậy chúng ta phối hợp kỳ thực cũng không tệ, ngươi đến khống chế, ta đỡ chính diện, Cổ Nguyệt tranh thủ thực hiện viễn trình công kích. Cùng nhau cố gắng lên!"

Đường Vũ Lân dường như là thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lập loè vẻ sùng bái, nói: "Ta có một đề nghị, Dương huynh, không bằng ngươi làm tiểu đội

trưởng của chúng ta đi. Chúng ta đến từ Đông Hải Thành, ở bên kia Đông Hải, thực sự là có chút lạc hậu, kém xa kiến thức rộng rãi của ngươi. Dương huynh thực lực mạnh, hơn nữa kiến thức cũng rộng, ngươi làm đội trưởng, mới có thể dẫn dắt chúng ta chiến thắng nhiều đối thủ hơn. Nếu như cuối cùng đạt được thắng lợi, ngươi liền làm lớp trưởng, chúng ta có thể ngồi lên vị trí lớp phó là thỏa mãn rồi."

Dương Niệm Hạ khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Đường Vũ Lân, nói: "Dễ bàn, dễ bàn. Yên tâm đi, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt các ngươi."

Cổ Nguyệt cúi đầu, Dương Niệm Hạ không thấy được chính là, khóe miệng của nàng nhẹ nhàng co rúm…

Đường Vũ Lân vui lòng phục tùng hướng về Dương Niệm Hạ nói: "Dương huynh. Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Dương Niệm Hạ nói: "Ta đã khôi phục cũng gần đủ rồi. Võ Hồn của ta có tốc độ hồi phục rất nhanh. Chúng ta cũng phải đi ra ngoài thôi. Ta phỏng chừng, bầu chọn vị trí lớp trưởng mặc dù là xem ai có thể sinh tồn đủ lâu, nhưng nếu như lại lẳng lặng trốn đến lúc cuối cùng, cũng rất khó để các bạn học tín phục. Dù sao, lớp trưởng không chỉ là một chức danh, còn phải dẫn dắt cả lớp nữa. Vì lẽ đó, bày ra thực lực vẫn là rất trọng yếu."

"Thì ra là như vậy." Đường Vũ Lân chợt nói: "Ta còn tưởng rằng chỉ cần kiên trì đến cuối cùng là được đấy."

Dương Niệm Hạ khẽ mỉm cười, "Phải biết nhìn xa trông rộng nha! Đi thôi!" Vừa nói, hắn đứng lên, dẫn đầu đi về phía trước.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng lôi kéo Cổ Nguyệt, làm cho nàng đi ở phía trước mình, sau lưng Dương Niệm Hạ. Cổ Nguyệt quay đầu lại, hướng về hắn lộ ra một vẻ mặt khinh bỉ. Đường Vũ Lân cười cười, lại không hé răng.

Ba người tiến lên về phía trước, Dương Niệm Hạ đi rất cẩn thận, không ngừng đổi hướng. Mượn rừng cây um tùm cùng thảm thực vật che giấu bản thân. Lặng yên tiếp cận những hướng có âm thanh ồn ào nhất.

Cách đó không xa, một tia bạch quang sáng lên. Hiển nhiên lại có người thoát ly chiến trường. Dương Niệm Hạ đột nhiên khoát tay, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt vội vàng dừng bước lại.

Phía trước cách đó không xa, có một đoàn người, tới tận 7 người, hơn nữa còn là một đoàn đội.

Đi ở trước nhất, là một tên thiếu niên thân hình cao lớn, trong tay cầm một tấm khiên, dưới chân bay lên ba cái Hồn Hoàn, hai vàng một tím. Nam học viện đi theo phía sau hắn tướng mạo phi thường anh tuấn, cũng là người bắt mắt nhất bên trong 7 người, mái tóc dài màu xanh lam rối tung ở phía sau, cả người đều có một loại khí chất xuất trần. Vũ Trường Không cũng có mái tóc xanh, nhưng khí chất hai người lại tuyệt nhiên không giống. Vũ Trường Không là lãnh ngạo nam thần, gã thiếu niên này lại là ôn hòa mỉm cười. Có cảm giác hắn có thể nắm tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay.

Vóc người hắn thon dài, da dẻ trắng nõn, tóc lam, mắt lam, trong lúc phất tay, đều có vẻ nước chảy mây trôi, dường như hòa mình vào thiên nhiên.

Dù cho chỉ là từ đàng xa quan sát, cũng có thể cảm giác được, người này hẳn là trung tâm của toàn bộ đoàn đội.

Ở hai bên vị này, cũng là hai tên thanh niên, thân hình nhẹ nhàng, động tác nhanh nhẹn.

Mà phía sau của thiếu niên tóc lam, chính là một ngươi quen của Đường Vũ Lân bọn họ, chính là Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn một mặt bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn, xảo tiếu yên nhiên đi theo phía sau thiếu niên tóc lam kia, thỉnh thoảng cùng hắn nói chút gì đó.

Tạ Giải ở cách xa ba người Đường Vũ Lân lúc này đã bò lên trên một cây đại thụ, khi hắn nhìn thấy Hứa Tiểu Ngôn bên trong đội ngũ phía xa xa, khóe miệng hơi co giật, lẩm bẩm: “Quả thật càng ngây thơ càng dễ đưa người ta vào tròng!"

Dương Niệm Hạ hướng về Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt ra hiệu, lặng lẽ ngồi xổm xuống, thu liễm khí tức bản thân, cố hết sức để không bị bại lộ.

Cả lớp tổng cộng 101 người, dĩ nhiên lại xuất hiện một nhánh đoàn đội 7 người như vậy, e rằng đã là đoàn đội có nhân số nhiều nhất hiện nay, xem tổ hợp đội ngũ của bọn họ, còn có thể giữ vững đội hình trong khi tiến lên, rõ ràng là một đội ngũ vô cùng thành thục.

Dương Niệm Hạ quay đầu, hướng về Đường Vũ Lân thấp giọng nói: "Không ngờ lại có tiểu đội 7 người, lần này có thể có phiền phức. Hồn Sư tiểu đội 3 người, 5 người, 7 người đều sẽ có chiến thuật khác nhau, 7 người là phối hợp tổ đội tốt nhất, có thể tiến thoái vững vàng. Chúng ta trước tiên không nên cùng bọn họ va chạm, hi vọng thực lực của bọn họ sẽ từ từ bị suy yếu."

Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi: "Ngươi biết bọn họ không? Cô bé kia ta biết, cũng là theo chúng ta từ Thiên Hải Liên Minh bên kia tốt nghiệp đấy, gọi là Hứa Tiểu Ngôn. Võ Hồn là Băng Trượng, am hiểu Băng Thuộc Tính khống chế. Năng lực cùng Cổ Nguyệt khá giống, nhưng không lợi hại bằng Cổ Nguyệt. Những người khác ta cũng không nhận ra."

Dương Niệm Hạ nói: "Ta chỉ biết tên đi ở giữa thôi, cực kỳ khó chơi, thậm chí còn khó chơi hơn cả tên Từ Du Trình lúc nãy."

"Ồ?" Đường Vũ Lân một mặt kinh ngạc nhìn Dương Niệm Hạ nói: "Còn lợi hại hơn cả tên Ám Ma Liêm Đao kia sao?”

Dương Niệm Hạ lắc đầu một cái, nói: "Không phải lợi hại. Sức chiến đấu cá nhân của hắn có lẽ không sánh được với Từ Du Trình, nhưng hắn là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, tự thân kêu gọi một đám người tụ tập bên cạnh. Hắn đến từ Thiên Đấu Thành, gọi là Lạc Quế Tinh, tam hoàn tu vi. Tinh thần lực đặc biệt mạnh mẽ, có người nói đã tiếp cận Linh Hải Cảnh cấp độ. Không Gian Hệ Hồn Sư, thuộc tính nguyên tố. Thời điểm ta tham dự cuộc thi nhập học cùng một tổ với hắn, cái tên này cuối cùng thu được tổng điểm cao tới 93 điểm, có người nói là điểm cao nhất trong 50 năm qua. Với năng lực của hắn, coi như là trực tiếp thi vào Nội viện đều không thành vấn đề. Năng lực khống chế Không Gian của hắn cực kỳ mạnh, dưới tình huống có người phối hợp, sẽ vô cùng phiền phức."

Không Gian Hệ? Đường Vũ Lân theo bản năng liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt.

Nguyên Tố Hệ Hồn Sư vốn là hiếm thấy, tứ đại nguyên tố cơ bản nhất chính là Thủy, Hỏa, Thổ, Phong. Mà Quang Minh, Hắc Ám, Không Gian, lại được gọi là thượng tam nguyên tố. Cũng chính là tồn tại mạnh nhất bên trong Nguyên Tố Hệ. Trong đó, Không Gian Hệ là thần bí nhất, quỷ biện. Nếu phát triển theo hướng Khống Chế Hệ, ngẫm lại đều cảm thấy rất cường hãn. Hơn nữa sở trường là hệ không gian, linh hồn kỹ tất nhiên không kém.

"Lạc Quế Tinh cũng có một biệt danh, gọi là Cầm Cố. Cầm Cố Lạc Quế Tinh. Bất Tử Từ Du Trình. Đều là thiên tài ưu tú nhất trong lứa chúng ta, có người còn nói là học viên chỉ định trong tương lai của Nội viện. Cô bé mà Cổ Nguyệt giúp ta đánh bại lúc trước cũng rất nổi danh, là Độc Hồn Sư, võ hồn Bích Lân Xà Hoàng, am hiểu nhất là hỗn chiến. Một chọi một nàng ta có chút chịu thiệt, hơn nữa lại tự đại, tên là Trịnh Di Nhiên, Bích Xà Trịnh Di Nhiên. Đúng rồi, các ngươi đã từng nghe nói qua Đại Lục Phong Vân Bảng chưa?"

"Đại Lục Phong Vân Bảng? Đó là cái gì?" Đường Vũ Lân mờ mịt lắc đầu, cái này là thật sự chưa từng nghe nói.

Dương Niệm Hạ lại nhìn hắn như nhìn quái vật vậy, "Ngươi không biết? Xem ra, tin tức của Đông Hải Thành quả nhiên bế tắc. Đại Lục Phong Vân Bảng là một danh sách do Truyền Linh Tháp lập nên, chuyên môn nhằm vào giới Hồn Sư chúng ta. Tôn chỉ là vì xúc tiến Hồn Sư Giới phát triển, cổ vũ các Hồn Sư tăng cường tu luyện mà lập ra. Lại chia làm nhiều bảng danh sách nhỏ. Chủ bảng danh sách gọi là Đấu La Đại Lục Phong Vân Bảng. Mặt trên tổng cộng có 100 xếp hạng, ghi chép lại 100 vị Đấu Khải Sư mạnh mẽ nhất."

Chương 311: Thiên tài hàng đầu của năm nhất

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Sau đó danh sách con có vài cái, bao gồm Đoán Tạo Sư, Cơ Giáp Thiết Kế Sư, Chế Tạo Sư, Duy Tu Sư; còn có chính là Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

Thiếu Niên Thiên Tài Bảng được gọi là danh sách Phong Vân Hậu Bị Bảng. Phàm là người có thể leo lên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, hầu như tương lai đều sẽ trở thành tồn tại trên Phong Vân Bảng.

Thiếu niên Phong Vân Bảng yêu cầu là, 18 tuổi trở xuống, từ thiên phú, thực lực, cấp phó nghiệp, hồn lực đẳng cấp tiến hành đánh giá về nhiều mặt. Tổng cộng chỉ có 30 tiêu chuẩn.

Trong đó phần lớn đều thuộc về Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Mà trong bảng con từ 15 tuổi trở xuống, có bảy người. Bất Tử Từ Du Trình, xếp hạng Thiếu Niên Thiên Tài Bảng thứ 19. Mà vị Cấm Cố Lạc Quế Tinh này bài vị 17. Bích Xà Trịnh Di Nhiên xếp ở cuối cùng, xếp hạng thứ 30."

Đường Vũ Lân đúng là lần thứ nhất biết đến bảng danh sách này tồn tại, trong lòng hơi động, hắn hỏi: "Dương huynh, thực lực ngươi mạnh như vậy, vậy cũng nhất định là ở trong hàng ngũ bảy người này. Ta xem, thực lực của ngươi còn mạnh hơn Trịnh Di Nhiên."

Dương Niệm Hạ cười ha ha, "Ta cũng là miễn cưỡng lên bảng, ta bài danh thứ 27, mọi người cũng gọi ta là Ám Hùng.

Ám Hùng?

Đường Vũ Lân trong lòng cười thầm, vị này quả nhiên là Ám Hùng nha! Tâm tư cẩn thận, hơn nữa còn am hiểu ẩn giấu mình.

"Kỳ thực, xếp hạng cũng không phải tuyệt đối. Mọi người thực lực đều không chênh lệch nhau lớn như vậy. Ngươi xem, Từ Du Trình tu vị cao nhất, xếp hạng lại không bằng tam hoàn Lạc Quế Tinh. Đây chính là đánh giá tổng hợp mà tạo thành. Lớp chúng ta xếp hạng cao nhất, cũng không phải là Lạc Quế Tinh. Trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng từ 15 tuổi trở xuống, có một vị xếp hạng tiến vào 10 vị trí đầu, bài vị thứ 9, có vẻ cũng ở trong lớp chúng ta."

"Thứ 9?" Lần này Đường Vũ Lân cũng thật sự có chút giật mình.

Tên Lạc Quế Tinh này nắm giữ Không Gian Nguyên Tố Thuộc Tính, vẫn không phải xếp hạng cao nhất cả lớp.

Dương Niệm Hạ sắc mặt nghiêm túc gật đầu, "Lớp chúng ta có người nói là Tân Sinh Ban mạnh nhất của Sử Lai Khắc học viện trong vòng 100 năm qua. Bình thường Tân Sinh Ban có thể có 2, 3 người tiến vào Thiếu Niên Thiên Tài Bảng đã rất không dễ dàng. Khóa này của chúng ta lại có tới 7 người, trong đó có 2 người còn không ở trong lớp chúng ta, là học viên năm thứ hai. Lớp chúng ta nơi này có 5 người. Người mạnh nhất kia gọi là Vũ Ti Đóa, là người mạnh nhất mà ta từng gặp, đến từ Tinh La Thành. Cũng là tứ hoàn, nhưng không phải như Từ Du Trình loại kia toàn bộ Bách Niên tứ hoàn. Có người nói, tất cả tứ hoàn của nàng đều là Thiên Niên. Được khen là bất thế thiên tài trăm năm qua của Tinh La. Trước 18 tuổi có thể tăng lên tới vị trí thứ 5 của Thiên Tài Bảng. Đồng thời nàng còn là Cơ Giáp Thiết Kế Sư cấp 4. Có thể nói là toàn năng. Điểm ấy đúng là cùng ngươi rất giống, ngươi không phải cũng là cấp 4 sao? Nhưng ta xem ngươi năng lực tu vi hơi yếu. Nhị hoàn hồn lực có thể đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 4 cũng rất không dễ dàng."

Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân ánh mắt lại nhiều thêm mấy phần dị dạng. nàng vốn là đối với việc Đường Vũ Lân lựa chọn cùng hành động với Dương Niệm Hạ có chút không đồng tình, đặc biệt là tư thái nhún nhường quá mức của Đường Vũ Lân.

Nhưng hiện tại xem ra, Đường Vũ Lân là đúng. Chí ít, bọn họ nhờ Dương Niệm Hạ mà hiểu rõ hơn về tình huống tân sinh bên này. Chí ít biết được 5 người mạnh nhất bên trong các tân sinh là ai.

"Vũ Ti Đóa này có biệt danh gì không?" Đường Vũ Lân hỏi. Từ bên trong biệt danh có thể biết được một ít năng lực của đối phương.

"U Minh. Vũ Ti Đóa có biệt danh như vậy, có người nói là một cô gái rất đẹp đấy! Nhưng cũng gọi loại bí danh thế này, ta cũng không biết năng lực của nàng là cái gì."

U Minh Vũ Ti Đóa, Cấm Cố Lạc Quế Tinh, Bất Tử Từ Du Trình, Ám Hùng Dương Niệm Hạ, còn có một người đã bị đào thải, Bích Xà Trịnh Di Nhiên.

Năm người này là 5 người mạnh nhất Tân Sinh Ban năm nhất, toàn bộ đều bài danh bên trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, hắn tin tưởng, nếu như Cổ Nguyệt thể hiện ra toàn bộ năng lực, nhất định cũng sẽ leo lên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng này, mà xếp hạng nhất định cũng sẽ không thấp.

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, trong con ngươi lại lóe lên vẻ kiêu ngạo cùng chiến ý.

Đường Vũ Lân trong lòng lại suýt xoa, Sử Lai Khắc, đây chính là Sử Lai Khắc học viện đó! Mỗi một vị đồng học bên người đều có thiên phú mạnh hơn mình nhiều. Chia làm thứ hạng như vậy, cũng đủ để kích thích cho mình càng thêm nỗ lực hơn.

Hắn yêu thích cái cảm giác này.

Lớp trưởng, hắn dĩ nhiên muốn làm, nhưng cũng không phải là khăng khăng tuyệt đối, hắn càng hy vọng có thể ở lần cạnh tranh này cảm thụ được thực lực của các bạn học.

Hiện tại đã có thu hoạch, còn chân chính cạnh tranh, hiện tại e rằng vừa chỉ mới bắt đầu.

Chờ đến khi tiểu đội của Lạc Quế Tinh hoàn toàn không thấy bóng dáng, Dương Niệm Hạ lúc này mới lần thứ hai đứng dậy, mang theo Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt hướng về hướng ngược lại tiến lên.

Từ khi bắt đầu thi đấu đến hiện tại, đã qua thời gian nửa tiếng.

Đúng lúc đó, giữa bầu trời đột nhiên truyền đến một âm thanh vang vọng.

"Hiện nay nhân số dự thi còn lại 48. Địa hình thu nhỏ lại 50%." Âm thanh giống như là của Thẩm Dập, được khuếch đại hơn gấp nhiều lần.

Bên tai vẫn còn ong ong âm thanh này, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến hóa, nguyên bản tất cả vặn vẹo. Lập tức nháy mắt một lần nữa lại trở nên rõ ràng, bọn họ đã ở một nơi khác.

Cách nửa giờ địa hình lại thu nhỏ một lần?

Đường Vũ Lân theo bản năng nắm tay Cổ Nguyệt khi không gian xuất hiện biến hóa.

Tất cả một lần nữa trở nên rõ ràng, trong nháy mắt, Đường Vũ Lân thấy được, trước mặt lại xuất hiện thêm một đống người.

Dương Niệm Hạ vẫn còn ở trước mặt hắn, nhưng nương theo quang ảnh thoáng hiện, cách bọn họ khoảng chừng 30 mét, chính là tiểu đội Lạc Quế Tinh lúc trước bị bọn họ cố hết sức tách ra. Không chỉ có như vậy, bên trái phía trước còn có một tên học viên nữ, bên phải phía trước có 2 tên học viên nam.

Bên trong khu vực không lớn này, chỉ một thoáng liền xuất hiện mười mấy người bọn họ.

Chuyện này...

Phản ứng đầu tiên chính là Lạc Quế Tinh, hắn khẽ quát một tiếng, "Thanh lý chiến trường." Ở trong đội ngũ của hắn, tên thanh niên cầm khiên chắn trước nhất, phóng thẳng đến hai tên thanh niên cách bọn họ gần nhất. Hắn hơi động, tiểu đội 7 người kia đồng thời hành động. Tốc độ thật nhanh, chỉnh tề như một.

"Chúng ta chạy?" Đường Vũ Lân hướng về Dương Niệm Hạ hỏi.

Dương Niệm Hạ lại hướng về hắn khoát tay áo một cái, "Không cần chạy. Cơ hội tốt."

Vừa nói, hắn đột nhiên nhanh chân hướng về phương hướng tên học viên nữ đằng trước bên trái chạy đến.

Đường Vũ Lân chú ý tới, vị học viên nữ này vóc người thon dài mà cao gầy, có một mái tóc dài màu đỏ gợn sóng rối tung ở phía sau, da dẻ trắng nõn, con mắt rất lớn. Tướng mạo rất đẹp, khí chất lành lạnh, có cảm giác nhắc nhở người sống chớ gần.

Nhìn thấy Dương Niệm Hạ, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt ba người hướng về mình chạy tới, nàng cũng không có ý tứ tránh lui, ngược lại còn tiến lên đón, cũng không phóng thích Võ Hồn, hết thảy đều có vẻ phi thường tùy ý.

"Liên hợp đối phó tiểu đội Lạc Quế Tinh?" Khi cách cô gái kia không tới 20 mét, Dương Niệm Hạ đột nhiên hô to một tiếng.

Thiếu nữ học viên sửng sốt một chút, hai mắt híp lại, tựa hồ là đang cân nhắc thiệt hơn.

"Được!"Thanh âm nàng dễ nghe êm tai, có chút dịu dàng. Tùy theo xoay người, nhìn về phía phương hướng của nhóm Lạc Quế Tinh, đồng thời thân thể bay lên, là người đầu tiên bay về hướng đó.

"Chuẩn bị chiến đấu." Dương Niệm Hạ hướng về Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt trầm giọng quát lên. Cùng lúc đó, hắn chợt quát một tiếng, thân thể trong nháy mắt bành trướng, Võ Hồn đã phóng thích ra ngoài. Bộ lông màu ám kim xuất hiện, thân thể trở nên cao to, chạy nhanh về phía trước.

Dưới chân Đường Vũ Lân hai cái Hồn Hoàn màu tím bay lên, Lam Ngân Thảo thăm dò, đi theo phía sau Dương Niệm Hạ. Cổ Nguyệt thì lại ở bên cạnh hắn.

Từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh sáng lên, phân biệt rơi vào trên người Đường Vũ Lân cùng Dương Niệm Hạ, khiến thân thể hai người rõ ràng trở nên nhẹ hơn.

Dương Niệm Hạ kinh ngạc quay đầu lại, Phong Thuộc Tính?

Hắn lúc này mới đột nhiên nhớ lại, Đường Vũ Lân đã từng nói, Cổ Nguyệt có thể tiến hành phụ trợ nhất định. Trước đó nàng đã từng dùng tới năng

lực Băng Nguyên Tố, bây giờ còn có Phong Nguyên Tố? Lẽ nào là Song Sinh Võ Hồn?

Bất quá kinh ngạc cũng chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, dù sao, hắn chưa từng nghe qua trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng có tên của Cổ Nguyệt.

Hai đạo ánh bạc phân biệt xuất hiện dưới chân hai tên thiếu niên bên phải phía trước. Lạc Quế Tinh đoàn đội, thiếu niên phía trước nhất đột nhiên gia tốc, tấm khiên va chạm vào một người trong số đó, nhưng không đem đối thủ đánh bay, ngược lại lại như là dính vào trên khiên vậy. Phía sau, Băng Trượng trong tay Hứa Tiểu Ngôn vung lên, một đạo băng mâu rơi vào trên người một gã thiếu niên khác, đem hắn hóa thành bạch quang. Hai đạo bạch quang đồng thời lóe lên, thiếu niên bị tấm khiên va trúng cũng đã hóa thành bạch quang rồi biến mất.

Từ lúc giao thủ đến khi giải quyết, chỉ là mấy lần hô hấp thời gian. Cũng cùng lúc khi Dương Niệm Hạ đang bắt chuyện với thiếu nữ kia, thì bên này cũng đã giải quyết chiến đấu. Hiệu suất cao, làm người ta nhìn mà than thở.

Lạc Quế Tinh trước sau khuôn mặt luôn mỉm cười, nhưng ở chung quanh thân thể hắn ánh bạc lượn lờ, hai vàng một tím, ba cái Hồn Hoàn ánh sáng lấp lánh. Sau khi tiểu đội giải quyết xong hai tên kia, rất tự nhiên quay đầu lại. Tên cầm khiên đi đầu lại đối mặt với thiếu nữ đang lao tới thuộc bọn người Đường Vũ Lân..

Một đạo ánh bạc lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở dưới chân thiếu nữ. Lần này Đường Vũ Lân nhìn rõ ràng, ở bên người cô gái kia, không gian đột nhiên vặn vẹo lên. Áp lực cực lớn hướng vào phía trong áp súc.

Chương 312: U Minh Vũ Ti Đóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không Gian Tỏa! Lạc Quế Tinh đệ nhất hồn kỹ. Lúc trước hắn chính là dựa vào năng lực cầm cố mạnh mẽ này khống chế hai tên học viên kia. Không Gian Tỏa này của hắn không thể khóa chặt đối thủ, chỉ có thể cố định vị trí, vì lẽ đó cần làm ra phán đoán tinh chuẩn, rất hiển nhiên, hắn ở phương diện này phi thường am hiểu.

Không Gian Tỏa vừa vặn rơi vào đúng con đường thiếu nữ đang lao tới, với đà của cô nàng, hẳn là không cách nào tránh khỏi.

Nhưng cũng đúng lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện. Thân thể cô gái kia đột nhiên trở nên hư huyễn, sau đó con ngươi tất cả mọi người ở đây đều co rút lại.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, bốn vòng, tận bốn vòng Hồn Hoàn từ dưới chân cô gái kia bay lên, hơn nữa tất cả đều là Thiên Niên Hồn Hoàn màu tím.

"Vũ Ti Đóa!" Quá nửa số học viên ở đây kinh ngạc thốt lên một tiếng, bao gồm cả Đường Vũ Lân.

Vừa mới nghe qua tên của vị thiếu nữ thiên tài này, không nghĩ tới nhanh như vậy liền nhìn thấy. Đồng thời Đường Vũ Lân cũng phán đoán ra được, Dương Niệm Hạ nhất định là đã nhận ra Vũ Ti Đóa, cho nên mới lựa chọn cùng đối phương hợp tác.

Đoàn đội của Lạc Quế Tinh tuy rằng nhân số nhiều, hơn nữa bài phối vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng, đối phương lại là tứ hoàn Hồn Tông, toàn bộ

đều là Thiên Niên cấp bậc, xếp hạng thứ 9 trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, U Minh Vũ Ti Đóa. Hơn nữa còn có hắn bài danh thứ 27, danh xưng Ám Hùng, không hẳn không có cơ hội.

Hồn Sư cùng đẳng cấp, thực lực lại chênh lệch một trời một vực. Nếu như có thể cứ như vậy giải quyết uy hiếp to lớn nhất, Lạc Quế Tinh tiểu đội, đây tuyệt đối là cơ hội tốt hiếm có. Đồng thời còn có thể cùng Vũ Ti Đóa thành lập liên hệ. Một mũi tên trúng hai đích, Dương Niệm Hạ lựa chọn thời cơ không thể bảo là không tốt.

Thân thể của Vũ Ti Đóa lại như là không xương vậy, trên không trung nhẹ nhàng uốn một cái, cả người đều ở trong chớp mắt trở nên hư huyễn đi.

Ở trên người nàng cũng xuất hiện khí tức âm u. Nhưng cùng Bất Tử Từ Du Trình loại hắc ám kia không giống. Khí tức trên người nàng càng thêm nhẹ nhàng, dễ chịu hơn là cảm giác kỳ dị.

Thân hình trong ánh sáng lấp lánh, tốc độ của nàng đột nhiên tăng lên dữ dội, uyển chuyển giống như là một tia chớp, trong chớp mắt đã đến trước mặt Lạc Quế Tinh tiểu đội.

Đại đa số người trong Lạc Quế Tinh tiểu đội đều không phải lần đầu tiên phối hợp, tên thiếu niên cầm khiên có vẻ phi thường trầm ổn, trên người đệ tam Hồn Hoàn hầu như là trong nháy mắt thắp sáng.

Một màn kỳ dị xuất hiện, Vũ Ti Đóa vốn đang lao thẳng với tốc độ cao tới trước đột nhiên bị thứ gì đó hấp dẫn, phương hướng trong quá trình xung phong đột nhiên xuất hiện biến hóa. Nàng vọt thẳng về hướng tấm khiên trong tay thiếu niên kia.

Thiên Niên hồn kỹ, Dẫn Dắt! Có thể trong nháy mắt hấp dẫn một đối thủ hướng về phía mình. Thời gian duy trì lên tới 10 giây. Đối với Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư mà nói, chuyện này căn bản là giống như thần kỹ nghịch thiên vậy.

Có thể thi vào Sử Lai Khắc học viện, không có một ai là đơn giản.

Mọi thứ phát sinh nhanh như điện, chỉ trong một chớp mắt, Vũ Ti Đóa đã bị thay đổi phương hướng xuất hiện trước mặt hắn.

"Coong!" Trong tiếng vang giòn giã, một màn khiến mọi người khiếp sợ xuất hiện.

Phòng Ngự Hệ, Khống Chế Hệ Hồn Sư, đối với Mẫn Công Hệ Hồn Sư đều có năng lực khắc chế nhất định. Vậy nhưng một màn phát sinh trước mắt, lại làm người ta không thể không há to miệng.

Trong nháy mắt khi song phương va chạm, sắc mặt thanh thanh niên cầm khiên liền biến sắc. Hắn cứ thế bị húc văng ra bên ngoài.

Đệ nhất Hồn Hoàn trên người Vũ Ti Đóa thu lại; đệ nhị Hồn Hoàn tiếp theo sáng lên, nàng lại như là một con linh miêu vọt lên. Vô số trảo ảnh lóng lánh, bao trùm toàn bộ đoàn đội Lạc Quế Tinh.

Lấy sức lực của mình người, cứng rắn chống đỡ một đoàn đội của đối phương. Đây chính là sự cường hãn của thiếu nữ thiên tài của Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện năm nhất này.

Hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư trong đoàn đội nguyên bản đang đánh về phía nàng chỉ có thể vội vàng vung lên lưỡi dao sắc của bọn họ, chống lại những trảo ảnh kia.

Thế nhưng, tu vi trên chênh lệch, vào đúng lúc này được Vũ Ti Đóa phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Tứ hoàn đối với tam hoàn, chênh lệch về mặt hồn lực hiển hiện ra thật lớn. Hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư hầu như là đồng thời phun máu lùi về sau, để lộ ra Lạc Quế Tinh.

Nhưng cũng ngay lúc này, một vòng xoáy tựa như ánh bạc đột nhiên tỏa ra ở trước mặt Vũ Ti Đóa, trảo ảnh còn lại của Vũ Ti Đóa dường như đều bị thôn phệ trong nháy mắt, biến mất bên trong ánh bạc kia. Đồng thời, thân thể nàng còn đang ở trên không trung, cũng giống như bị hút về phía vòng xoáy đó rơi xuống.

Vũ Ti Đóa khẽ kêu một tiếng, thân thể trở nên càng thêm hư huyễn, cùng lúc đó, thân thể dường như trong suốt của nàng đột nhiên toát ra một sự sắc bén khó có thể hình dung. Hai tay nàng hợp lại trên đỉnh đầu, một đạo hắc quang nhận to lớn đột nhiên xuất hiện, mang theo cảm giác kỳ dị, từ trên trời giáng xuống, hung hãn chém vào bên trên vòng xoáy bạc kia.

"Oanh ——" vòng xoáy đình trệ, quang nhận màu đen cũng theo đó tan

biến. Lạc Quế Tinh rên lên một tiếng, lùi về sau hai bước. Nhưng cũng đúng lúc này, từng đạo từng đạo bạch quang từ sau lưng hắn sáng lên, phân biệt rơi vào trên người hắn cùng hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư bị đánh bay kia. Khí tức ba người đồng thời khôi phục mấy phần, xa xa, một đạo dẫn dắt lực lần thứ hai rơi vào trên người Vũ Ti Đóa. Tên thiếu niên cầm tấm khiên trong tay cũng đã lùi về.

Đây chính là sức mạnh của đoàn đội. Vũ Ti Đóa tuy rằng lực bộc phát kinh người, nhưng đối mặt với toàn bộ đoàn đội, sau khi Lạc Quế Tinh ngăn cản liên kích hung mãnh của nàng, tác dụng của đoàn đội liên hợp liền bắt đầu bày ra.

Một vòng Nguyệt Luân tinh chuẩn xuất hiện ở trên đỉnh đầu của nàng, hơi lạnh thấu xương tỏa ra, Nguyệt Luân trên không trung hòa tan, hóa thành sợi tơ ánh sáng màu lam bao trùm hạ xuống, khiến động tác của Vũ Ti Đóa cũng thuận theo đó mà thoáng chậm chạp đi.

Hứa Tiểu Ngôn hiện tại đúng là chỉ có hai cái Hồn Hoàn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khả năng khống chế của nàng chút nào. Mấy năm qua tu luyện, nàng cũng vẫn luôn vô cùng nỗ lực, vẫn không ngừng phát triển bản thân vì e sợ bị bạn bè bỏ xa. Tuy rằng ban ngày không thể triển khai Tinh Luân Băng Trượng, nhưng nàng từ từ đem Băng Trượng hồn kỹ của mình tu luyện đến lô hỏa thuần thanh, thông qua tinh thần lực điều khiển hồn kỹ, giúp khả năng khống chế của hồn kỹ của nàng càng thêm tốt hơn, bản thân uy lực cũng càng mạnh hơn.

Cảm giác của Vũ Ti Đóa lúc này, lại như là hãm sâu vào bên trong vũng bùn vậy, bị Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư cùng Hứa Tiểu Ngôn phía đối phương tiến hành song khống, nàng lại vừa mới bạo phát xong một vòng công kích, vẫn chưa kịp thở. Trong lúc nhất thời, tình huống cũng có vẻ hơi lúng túng.

Đúng vào lúc này, một vòng dây leo màu xanh lam óng ánh vòng sang quấn lấy người nàng, dây leo kia chấn động mạnh, một luồng sức mạnh lôi kéo to lớn đột nhiên truyền đến. Tuy rằng không thể đem nàng kéo trở lại ngay, nhưng cũng ổn định lại thân thể của nàng, không để bị đối phương dẫn dắt đi.

Một tiếng quát lớn ở bên người vang lên, thân ảnh khổng lồ hoành đương ở trước mặt Vũ Ti Đóa, đồng thời, thân thể cao to của hắn bỗng nhiên nhảy

lên, song quyền tung ra, mạnh mẽ đập xuống mặt đất. Xuất hiện tiếng nổ vang rung động, khiến cho toàn bộ chiến trường trong phút chốc trở nên cát bay đá chạy, tất cả hồn kỹ khống chế rơi trên người Vũ Ti Đóa đều biến mất không thấy tăm hơi.

Tảng lớn Băng Trùy đột nhiên xuất hiện, từ không trung bao trùm xuống, phủ quanh người Lạc Quế Tinh. Trên người Vũ Ti Đóa nhẹ đi, bên hông căng thẳng, đã bị kéo sang một bên.

Vũ Ti Đóa chỉ cảm giác trên người mình ấm áp, đã va vào trong một bờ ngực vững chãi, theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là một một nam sinh cực kỳ đẹp trai. Bởi vì là nhìn nghiêng, chỉ vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt to sáng ngời cùng bờ mi thật dài của đối phương.

Là hắn...

Là bạn học cùng lớp, nàng đương nhiên nhận ra được, người này chính là người được lão sư chỉ định làm đoán tạo ủy viên, Đường Vũ Lân.

"Ta đưa ngươi tới." Ánh mắt Đường Vũ Lân lại thủy chung nhìn về phương hướng chiến trường, hai tay hắn nắm chặt vòng eo của Vũ Ti Đóa, thân hình hơi xoay lại, bỗng nhiên phát lực, nhất thời, Vũ Ti Đóa chỉ cảm giác mình giống như đang cưỡi mây đạp gió bay vụt vào không trung.

Toàn bộ quá trình này nói ra thì chậm, nhưng trên thực tế lại đều phát sinh trong chớp mắt.

Đường Vũ Lân thân hình lao theo, đệ nhị Hồn Hoàn trên người lấp lánh, Lam Ngân Đột Thứ Trận hầu như là nối theo cơn mưa Băng Trùy kia mà đánh tới, bao vây lấy Lạc Quế Tinh đoàn đội.

Chương 313: Song Sinh Võ Hồn Vũ Ti Đóa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bố cục phối hợp của bọn họ bắt đầu bày ra. Vũ Ti Đóa trên không trung, Ám Hùng Dương Niệm Hạ ở chính diện như xe ủi đất lao về phía đối phương, ánh sáng Hồn Hoàn trên người luân phiên lóng lánh, bộ lông vàng óng ám kim tỏa ra hào quang lóa mắt, đánh thẳng vào tên Khiên Nhân * vừa quay trở lại.

* *Tác giả dùng cụm: "Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư cầm khiên trong tay" lặp đi lặp lại nhiều lần, mình thay từ cho dễ theo dõi.*

Khiên Nhân "Dẫn Dắt" hạ lạc ở trên người hắn, hắn mong còn không kịp.

Vào lúc này, đầu não Lạc Quế Tinh liền thể hiện ra lực chưởng khống kinh người trên chiến trường.

Thời điểm Dương Niệm Hạ sắp đánh xuống người Khiên Nhân, đột nhiên ánh bạc lóe lên, Khiên Nhân này lại biến mất không còn tăm hơi. Đòn tấn công của Dương Niệm Hạ nhất thời rơi vào chỗ trống.

Cùng lúc đó, hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đã từ hai bên vòng sang, phân biệt nhằm về Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt phía sau Dương Niệm Hạ.

Năng lực của Dương Niệm Hạ không thể nghi ngờ là khắc chế Mẫn Công Hệ Hồn Sư, coi như Phòng Ngự Hệ Hồn Sư cũng chưa chắc có thể chống đỡ được hắn. Thời điểm Khiên Nhân xuất hiện lại lần nữa, đã đến bên người Lạc Quế Tinh.

Trong mắt Lạc Quế Tinh ánh bạc toả sáng, đệ nhất, đệ nhị Hồn Hoàn trên người đồng thời sáng lên. Sau đó một đạo ánh bạc lấp loé, trực tiếp rơi vào trên người Dương Niệm Hạ.

Không Gian Hệ Hồn Kỹ, chỗ cường hãn nhất của nó chính là thuấn phát, không cách nào né tránh. Dương Niệm Hạ thấy hoa mắt, đã bị truyền tống đến 15 mét có hơn, đồng thời trên người đông cứng, đã bị trúng Không Gian Cầm Cố của đối phương.

Có điều, truyền tống khoảng cách gần và không gian cầm cố này chỉ có thể khóa chặt hắn được 2, 3 giây; Nhưng đối với chiến trường đoàn đội đấu này, 2- 3 giây có lúc cũng đã đủ để quyết định thắng bại trên sân.

Dương Niệm Hạ bị truyền tống đi, trước mặt Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt trở nên trống trải, hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư toàn bộ bộc phát, trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người.

Mà một bên khác, Khiên Nhân bên người Lạc Quế Tinh chợt quát một tiếng, tấm chắn trong tay dựng lên, che trên đỉnh đầu Lạc Quế Tinh, hồn lực bản thân toàn diện kích phát, hóa thành một bức tường chắn, bảo vệ Lạc Quế Tinh cùng Hứa Tiểu Ngôn bên cạnh.

Phía sau ba người bọn họ, còn hai gã Hồn Sư khác. Một người trong đó đưa tay lên trời, vô số Hỏa Điểu phóng lên cao, phối hợp cùng tường thuẫn, nỗ lực ngăn trở Vũ Ti Đóa. Mà tên còn lại chính là Phụ Trợ Hệ Hồn Sư lúc trước tiến hành hồi sức cho cả đội. Trên người hắn từng đạo từng đạo bạch quang lấp loé, chỗ nào bạch quang đi qua, hồn lực toàn bộ thành viên trong đội tựa hồ cũng có tăng lên. Đây là một năng lực phụ trợ phi thường mạnh mẽ, Hồn Lực Tăng Cường. Hơn nữa, là tăng cường chồng chất. Chủng hồn kỹ này bên trong một đoàn đội bảy người, không thể nghi ngờ có thể đem lại tác dụng to lớn.

Nét mỉm cười trên mặt Lạc Quế Tinh đã thu lại, cả người hắn lúc này có vẻ tỉnh táo dị thường. Trong con ngươi lập loè hào quang cơ trí.

Không nghi ngờ chút nào, đoàn đội bốn người lấy Vũ Ti Đóa cùng Dương Niệm Hạ cầm đầu này, là lực cản lớn nhất tính tới nay hắn từng gặp. Thế nhưng, hắn vẫn hoàn toàn tự tin vào bản thân mình như trước, bởi vì hắn cũng không phải một người, mà là một đội. Sức mạnh của cá nhân là có hạn, sức mạnh đoàn đội mới là vô cùng. Mà thân là lãnh tụ của đội, làm sao

có thể phát huy được thực lực toàn đội mới là quan trọng nhất.

Hắn vẫn chưởng khống toàn trường, Băng Trùy giữa bầu trời bị lượng lớn Hỏa Điểu trung hoà. Lam Ngân Thảo trên mặt đất bay lên cũng bị Khiên Nhân dùng tường thuẫn che chắn, một chân giẫm xuống tạo ra năng lực chưởng khống mặt đất, miễn cưỡng ngăn trở.

Dương Niệm Hạ bị truyền tống đi, là một khâu trọng yếu trong việc chi phối chiến trường. Vũ Ti Đóa không thể nghi ngờ là khó đối phó nhất, nhưng Lạc Quế Tinh rất tin tưởng, lấy sức mạnh cả đội vẫn có thể chiến thắng nàng. Hiện tại điều hắn muốn, chính là làm suy yếu đối phương, tăng cường ưu thế.

Vì lẽ đó, đầu tiên cần phải xử lý, chính là "tên nhị hoàn" yếu nhất trong số các đối thủ. Sau đó sẽ toàn lực đối phó cùng Ám Hùng Dương Niệm Hạ và U Minh Vũ Ti Đóa.

Lam quang lóe lên, một dây Lam Ngân Thảo lặng yên quấn lấy hông Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân dùng sức lôi kéo, Cổ Nguyệt cũng đã cùng hắn sát lại gần nhau. Sau đó hắn lại phát động Lam Ngân Đột Thứ Trận một lần nữa, đồng thời thân thể cúi xuống, mang theo Cổ Nguyệt chui vào trong vòng yểm hộ của Đột Thứ Trận.

Hai tên Mẫn Công Hệ Hồn Sư nhắm về phía bọn họ đều rất ưu tú, cảm nhận được Lam Ngân Thảo dưới chân bạo phát, hai người hầu như là đồng thời nhảy lên thật cao. Nhưng mà Lam Ngân Thảo ở bên dưới lại đột ngột che chắn, khiến bọn họ nhất thời mất đi nhân ảnh của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Một bên khác, Dương Niệm Hạ đã từ trong khống chế tránh thoát được, gào lên một tiếng, lần thứ hai lao vào bên trong đoàn đội của đối phương. Mà Vũ Ti Đóa giữa bầu trời, cũng rốt cục thể hiện ra thực lực cường đại giúp nàng bài danh top 10 của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

Đang ở giữa không trung, Vũ Ti Đóa hơi lắc người. Lúc trước được Đường Vũ Lân che chở, hồn lực của nàng cũng đã tự điều tiết lại.

Đệ tứ Hồn Hoàn trên người sáng lấp lánh, cả người nàng đột nhiên phân thành ba, phân biệt xuất hiện trên ở ba phương hướng khác nhau trên không trung. Ba đạo bóng người nhìn qua đều là trong suốt, tựa như không có hồn

lực. Sau đó ba đạo bóng người đồng thời hướng phía dưới lao xuống.

Đệ nhị Hồn Hoàn trên người đồng thời sáng lên, cùng đệ tứ Hồn Hoàn đan xen rực rỡ, trảo ảnh đầy trời. Thậm chí so với Hỏa Điểu cùng tấm khiên kia còn nhiều hơn.

Cứng đối cứng! Cô nương này rõ ràng là lấy tốc độ tăng cường, rồi lại một lần nữa lựa chọn phương thức chiến đấu cứng đối cứng.

Tiếng nổ vang vọng liên tiếp xuất hiện trên không trung, sắc mặt Lạc Quế Tinh cũng hơi thay đổi. Về mặt tu vi, Vũ Ti Đóa ưu thế quá rõ ràng. Quả nhiên là không hổ bài danh đệ cửu.

Hỏa Điểu Hồn Sư cùng Khiên Nhân đồng thời rên lên một tiếng, thân hình lay động, nhưng dưới sự tăng cường của Phụ Trợ Hệ Chiến Hồn Sư, cuối cùng cũng coi như là miễn cưỡng đứng vững trước một loạt công kích thô bạo này của Vũ Ti Đóa.

Vòng xoáy màu bạc tái hiện, có thể chống lại Vũ Ti Đóa, về sức mạnh đơn lẻ cũng chỉ có Thiên Niên Hồn Kỹ này của Lạc Quế Tinh.

Thế nhưng, ngay trong nháy mắt khi ánh sáng bạc này xuất hiện, ánh sáng của đệ nhị, đệ tứ Hồn Hoàn trên người Vũ Ti Đóa đột nhiên thu lại. Thay vào đó là đệ nhất Hồn Hoàn sáng lóng lánh. Tốc độ của nàng đột nhiên tăng lên dữ dội, trên không trung hóa thành một đạo lưu quang, từ trên trời giáng xuống. Phóng thẳng đến tên Phụ Trợ Hệ Hồn Sư kia.

U Minh Đột Thứ, đây mới là mục tiêu thực sự của nàng. Nàng xếp hạng thứ 9 là dựa vào đánh giá tổng hợp, chứ không phải dựa vào man lực đơn thuần! Từ đầu tới cuối, nàng đều vô cùng bình tĩnh.

Nhưng cũng vừa lúc đó, một cây Băng Mâu sắc bén cực kỳ từ một bên phóng tới. Vị trí này, vừa vặn là con đường mà U Minh Đột Thứ của nàng tất phải đi qua.

Băng Mâu ngưng tụ dị thường, mặt trên lam quang lóng lánh. Không nghi ngờ chút nào, chỉ cần bị nó đánh trúng, tuyệt không phải là một sự tình thoải mái gì.

Vũ Ti Đóa liên tục triển khai mấy cái hồn kỹ, tự thân hồn lực cũng bị ảnh

hưởng. Lạc Quế Tinh thậm chí nhìn về Hứa Tiểu Ngôn sau lưng giơ ngón tay cái lên.

Tuy rằng Hứa Tiểu Ngôn chỉ có nhị hoàn, nhưng trong trận chiến giành vị trí lớp trưởng hôm nay, nàng đã không chỉ một lần thể hiện ra tác dụng then chốt đúng lúc, luôn có thể ở thời điểm thích hợp nhất ra tay. Căn bản không cần Lạc Quế Tinh chỉ điểm, nàng cũng có thể phối hợp cùng đồng đội đến mức hoàn mỹ. Có thể nói, bên trong đoàn đội nàng đem lại tác dụng gắn kết, bởi vậy mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy dùng thực lực nhị hoàn thu được sự tán thành của những đồng bọn khác.

Thế nhưng, cũng đúng lúc này, một màn khiến cho tất cả mọi người đều không nghĩ tới xuất hiện.

Vũ Ti Đóa nơi khóe miệng bày ra một nụ cười lạnh lùng, đối mặt Băng Mâu vô cùng sắc bén này, lại không tránh không né, bốn cái Hồn Hoàn màu tím trên người đột nhiên thu lại, thay vào đó chính là một Hồn Hoàn màu tím duy nhất. Cùng lúc đó, toàn thân nàng đột nhiên bắn lên một tầng bạch quang chói mắt, thân thể mềm mại cũng trong nháy mắt bành trướng thêm mấy phần, một bộ lông trắng bao trùm khắp toàn thân.

Hồn Hoàn màu tím duy nhất này trong nháy mắt lóe sáng, mắt thấy Băng Mâu suýt nữa rơi trúng người nàng, Vũ Ti Đóa chỉ trở tay vỗ một cái, nơi đầu ngón tay nàng, từng cây lợi trảo màu vàng xuất hiện, một thoáng liền đem Băng Mâu vỗ nát bấy. Đồng thời thân thể ầm ầm rơi xuống đất, một chưởng vỗ trên đỉnh đầu tên Phụ Trợ Hệ Hồn Sư kia, bạch quang lóe lên, Phụ Trợ Hệ Hồn Sư đã tèo, kết thúc trận so đấu của hắn.

"Song Sinh Võ Hồn!" Lạc Quế Tinh bật thốt lên.

Đúng, ở trong nháy mắt đó, Vũ Ti Đóa đột nhiên từ nguyên bản tứ hoàn giảm xuống chỉ còn nhất hoàn, đồng thời Võ Hồn đại biến, tình huống như thế chỉ có một cái khả năng, chính là, Song Sinh Võ Hồn!

U Minh Vũ Ti Đóa dĩ nhiên lại là Song Sinh Võ Hồn? Chuyện này, người biết tuyệt đối không nhiều.

Không chỉ là Lạc Quế Tinh giật mình, coi như là đồng bạn lâm thời Dương Niệm Hạ cũng đồng thời ngơ ngác. Chẳng trách nhân gia người ta sẽ xếp hạng cao như vậy, nguyên lai dĩ nhiên có tầng bí mật này đằng sau. Người

ta là chân chính Song Sinh Võ Hồn.

Sau khi rơi xuống đất, Vũ Ti Đóa không hề nhàn rỗi, toàn thân nàng đều bao trùm bên trong ánh sáng vàng rực rỡ, tối nhiên chỉ có một cái hồn kỹ, thế nhưng, tu vi của nàng lại là trên 40 cấp. Uy năng của Hồn Hoàn này tương đương với một đệ tứ hồn kỹ đấy!

Nàng cường hãn vọt thẳng về phía tên Viễn Công Hỏa Điểu Hồn Sư kia. Cứng rắn đánh vào Hỏa Điểu công kích của đối phương.

Thời khắc suýt xảy ra tai nạn, ánh bạc lóe lên, Viễn Công Hệ Hồn Sư được Lạc Quế Tinh cứu vớt, xuất hiện ở một bên khác. Thế nhưng, dù năng lực chưởng khống của Lạc Quế Tinh mạnh hơn, hắn dù sao cũng chỉ là tam hoàn Hồn Sư, năng lực cũng có hạn. Bên này cứu đồng bạn, sẽ không kịp để ý tới Dương Niệm Hạ từ một bên khác xông lên.

Chương 314: Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Khiên Nhân chỉ có thể cắn răng nghênh đón, Thuẫn Kích!

Dương Niệm Hạ lúc trước bị Lạc Quế Tinh truyền tống đi, khiến hắn có cảm giác bức bối vì không phát huy ra được thực lực, lúc này thật vất vả mới nhập nội được, làm sao còn có thể hạ thủ lưu tình đây?

"Oanh —— "

Tấm khiên nát vụn. Khiên Nhân trực tiếp bị hất bay, mà ngay lúc này, một cây Lam Ngân Thảo lặng yên quấn lấy hông của Khiên Nhân, đem hắn vốn đang văng đi, kéo ngược trở lại. Dương Niệm Hạ bồi thêm một quyền, khiến cho hắn hóa thành bạch quang biến mất ở không trung.

Kinh ngạc quay đầu nhìn lại, Dương Niệm Hạ thình lình nhận ra không biết từ lúc nào, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt cũng đã đi tới phía sau hắn, còn hai tên Mẫn Công Hệ thuộc đội Lạc Quế Tinh cũng đã biến mất rồi.

Bọn họ giết chết hai người kia?

Dương Niệm Hạ trong lòng tràn đầy kinh ngạc. Đường Vũ Lân bất quá là nhị hoàn Khống Chế Hệ Hồn Sư, thật sự có thể khống chế được hai tên tam hoàn Mẫn Công Hệ Hồn Sư sao? Đây chính là Sử Lai Khắc học viện đó! Không có một ai thực lực nhỏ yếu. Chẳng lẽ là sức mạnh của Cổ Nguyệt?

Bất quá, lúc này đang ở thời khắc căng thẳng, hắn cũng chỉ có thể sản sinh một ý niệm như vậy thôi. Dù sao mọi người tạm thời vẫn là đồng bọn.

Trước sau hai tên đội viên chết trận, hơn nữa hai tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư sau khi hạ xuống liền không hiểu vì sao lại biến mất, sắc mặt Lạc Quế Tinh đã kinh biến đến mức vô cùng khó xem. Nhưng hắn vẫn như cũ không hề từ bỏ. Một vòng xoáy màu bạc lấy thân thể của hắn làm trung tâm đột nhiên hướng ra phía ngoài tỏa ra, vòng xoáy lần này không hút mọi thứ vào bên trong nữa, mà lại sản sinh ra một lực bài xích mạnh mẽ.

Bất kể là Vũ Ti Đóa từ phía sau xông lên, hay là Dương Niệm Hạ chính diện ngạnh kích, tất cả đều bị cỗ bài xích lực này ngăn trở.

"Chúng ta đi!" Trên người hắn ánh bạc toả sáng, bên trong vòng xoáy, bản thân hắn cùng Hứa Tiểu Ngôn, Hỏa Điểu Hồn Sư đồng thời ẩn vào, muốn truyền tống rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên, hào quang màu bạc xung quanh cơ thể hắn bỗng trở nên hỗn loạn, bên trong vòng xoáy tựa như bị thứ gì đấy quấy rầy vậy.

Không ổn!

Sức mạnh không gian vô cùng đáng sợ mà thần bí, sợ nhất chính là thoát ly chưởng khống. Nguyên Tố khác thoát ly chưởng khống đơn giản chỉ là Nguyên Tố hỗn loạn, chỉ cần tránh ra ngoài là tốt rồi. Nhưng Không Gian Thuộc Tính bạo động, muốn thoát ly lại nói dễ hơn làm.

Năng lượng Không Gian lẽ ra nên mang bọn hắn rời đi đột nhiên nổ tung, giữa bầu trời xuất hiện từng đạo vết rách không gian. Năng lượng ba động kia khủng bố đến mức dọa sợ Dương Niệm Hạ cùng Vũ Ti Đóa quay đầu bỏ chạy.

“Thôi xong, tèo!! Aaaa…”

Lạc Quế Tinh không cam lòng gào lên một tiếng, sau một khắc, thân thể của hắn cũng đã bị thôn phệ.

Cùng bị thôn phệ với hắn còn có Hỏa Điểu Hồn Sư kia. Hai người đều bị xé nát tan ở bên trong không gian loạn lưu, hóa thành bạch quang biến mất.

Trên thực tế, cái này cũng là do Lạc Quế Tinh bất cẩn, hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao năng lực chưởng khống không gian của mình

vốn vô cùng thuận lợi đột nhiên lại vượt khỏi tầm kiểm soát. Một trong những nguyên nhân còn do bản thân hắn tiêu hao quá nhiều. Tiêu hao lớn khiến tinh thần lực cùng hồn lực song suy, dẫn đến Không Gian Chưởng Khống xuất hiện một vài vấn đề.

Nhân ảnh lóe lên, một người rơi trên mặt đất. Nàng hầu như là không chút do dự liền giơ hai tay lên, hô lớn nói: "Ta đầu hàng, ta đầu hàng, các ngươi ai thắng ta sẽ đi cùng người đó." Còn không phải là Hứa Tiểu Ngôn sao?

Đội Lạc Quế Tinh trong nháy mắt trở nên tan vỡ, bảy người chỉ còn một người. Vũ Ti Đóa sắc mặt bất biến, còn Dương Niệm Hạ lại thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hai con mắt của hắn lại chăm chú nhìn trên người Vũ Ti Đóa.

Không tính toán Hứa Tiểu Ngôn, bọn họ hiện đang đối mặt Vũ Ti Đóa là ba đối một. Mà lúc trước trong quá trình đối kháng cùng Lạc Quế Tinh đoàn đội, Vũ Ti Đóa bỏ ra nhiều công sức nhất. Nàng liên tục sử dụng Thiên Niên Hồn Kỹ mạnh mẽ, hơn nữa còn sử dụng hồn kỹ của đệ nhị Võ Hồn. Coi như là tứ hoàn tu vi, tiêu hao cũng tuyệt đối không nhỏ, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất! Chỉ cần có thể chiến thắng Vũ Ti Đóa, như vậy, trận đấu tranh chức lớp trưởng này, cơ bản cũng đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Vũ Ti Đóa hai mắt híp lại nhìn Dương Niệm Hạ, nàng không có một chút ý tứ muốn rời khỏi nào, trên người kim quang lấp loé.

"Thời cơ tốt, không thể bỏ lỡ!" Dương Niệm Hạ hét lớn một tiếng, sau đó liền hung hãn hướng về Vũ Ti Đóa vọt tới.

Hắn biết rõ, nếu để cho Vũ Ti Đóa khôi phục như cũ, như vậy, với tứ hoàn thực lực của Vũ Ti Đóa, coi như là hắn thêm vào Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, cũng chưa chắc là đối thủ của nhân gia người ta. Thừa dịp bây giờ đối phương suy yếu, giành chiến thắng mới là quan trọng nhất.

Thời điểm nhắm về phía Vũ Ti Đóa, hắn còn không quên nhìn về Hứa Tiểu Ngôn trên mặt đất hô một câu, "Chúng ta nhiều người, theo chúng ta đi!" Lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng, dù cho chỉ là hấp dẫn một chút sự chú ý của Vũ Ti Đóa cũng có thể tạo được tác dụng nhất định. Hứa Tiểu Ngôn bất quá chỉ là nhị hoàn tu vi, hắn vẫn đúng là không đặt nàng ở trong mắt.

Thế nhưng, hắn cũng không hề chú ý tới, thời điểm hắn đánh về phía Vũ Ti Đóa, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt cũng không hề nhúc nhích.

Chỉ có Hứa Tiểu Ngôn đang ngồi dưới đất hô lên một tiếng, "Được!" Dường như đã đáp ứng yêu cầu của hắn; nhưng thậm chí Băng Trượng trong tay nàng còn không thèm giơ lên.

"Oanh —— "

Hai bóng người hung hãn đụng vào nhau.

Không thể không nói, Ám Kim Hùng Võ Hồn ở phương diện lực lượng xác thực khủng bố, Vũ Ti Đóa rõ ràng cũng là Cường Công Hệ Võ Hồn cùng hắn đụng vào nhau, lại trong nháy mắt bị đánh ngã, lui về sau vài bước. Dưới tình huống hồn lực còn có khoảng cách, nàng bị rơi vào thế hạ phong.

Dương Niệm Hạ tự tin tăng nhiều, hào quang màu vàng sậm trên người lần thứ hai bành trướng, đệ tam Hồn Hoàn ánh sáng long lanh, thân thể đột nhiên bành trướng cao đến 3 mét. Hắn một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có, hai tay vung lên, mạnh mẽ hướng về Vũ Ti Đóa đập xuống.

Đang lúc này, thân thể Vũ Ti Đóa đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn, ánh sáng màu đen một lần nữa ở trên người nàng xuất hiện.

Thay đổi Võ Hồn?

Dương Niệm Hạ trong mắt loé lên vẻ vui mừng, hắn không hề sợ Vũ Ti Đóa đổi về nguyên bản tứ hoàn Võ Hồn. Từ trong chiến đấu lúc trước, hắn cũng đã thấy rõ, Vũ Ti Đóa đệ nhất Võ Hồn là Mẫn Công Hệ. Tuy rằng uy lực cường hãn, nhưng cái này là căn cứ trên cơ sở tu vi hồn lực của nàng. Mà hiện tại nàng đã tiêu hao lớn như vậy, hồn lực có thể còn lại được bao nhiêu?

Ám Kim Hùng ngoại trừ sức mạnh ra, sức phòng ngự cũng vô cùng khủng bố. Đã vận dụng đệ tam Hồn Hoàn của mình, Dương Niệm Hạ rất tin tưởng, Vũ Ti Đóa sẽ không phá được lớp phòng ngự này. Phe mình còn có Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt phụ trợ, chiến thắng nàng hắn là cũng không mấy khó khăn.

Ngay khi Dương Niệm Hạ lộ ra vẻ mặt vui mừng, cho rằng thắng lợi trong tầm tay, đột nhiên, trên người Vũ Ti Đóa xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Trên người nàng tuy rằng xuất hiện tầng màu đen kia, nhưng màu vàng nguyên bản cũng không hề biến mất. Hai cái chồng vào nhau, một tầng ánh sáng vàng sậm kỳ dị đột nhiên từ trong cơ thể nàng bắn ra. Không chỉ có như vậy, bộ lông màu trắng trên người nàng tựa hồ trở nên óng ánh long lanh, nhìn giống như được làm bằng thủy tinh trong suốt vậy. Eo nàng uốn cong, hình người biến mất, hóa thành một con Bạch Hổ toàn thân trong suốt kỳ dị.

Đây là cái gì? Ánh mắt Dương Niệm Hạ một thoáng liền dại ra, tình huống trước mắt là như thế nào, hắn chưa hề nghề thấy. Không thể là Võ Hồn Chân Thân được! Coi như Võ Hồn của nàng là Bạch Hổ, Võ Hồn Chân Thân cũng phải là thất hoàn Hồn Thánh cường giả mới có thể triển khai! Nàng mới bất quá là tứ hoàn Hồn Tông, sao có thể có chuyện đó...

Ý nghĩ của hắn chỉ kéo dài trong nháy mắt, con U Minh Bạch Hổ chiều cao vượt quá 5 mét lóe lên một cái rồi biến mất, một trảo đánh ra ở trên người hắn. Dương Niệm Hạ căn bản không có khả năng né tránh, đã hóa thành ánh sáng biến mất ở giữa không trung.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt thấy cảnh này, trên mặt tất cả đều toát ra vẻ hoảng sợ.

"Đây là... Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?"

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, cần hai tên Hồn Sư có độ khớp Võ Hồn cực cao, ở thời điểm tiếp xúc lẫn nhau, giúp Võ Hồn dung hợp lẫn nhau, sản sinh ra lực bộc phát mạnh mẽ.

Lại như đôi tỷ muội sinh đôi lúc trước Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đã từng đối mặt, nguyên bản bọn họ vốn chiếm thượng phong, trong nháy mắt liền bị xoay chuyển chiến cuộc.

Mà lúc này khả năng Vũ Ti Đóa thể hiện ra, cũng đồng dạng vượt quá nhận thức của bọn họ. Năng lực nàng vừa triển khai, Đường Vũ Lân chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, chính là, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Nói cách khác, tự thân Song Sinh Võ Hồn của Vũ Ti Đóa dung hợp lẫn nhau, hình thành một cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Chương 315: Làm lớp trưởng có trọng yếu không?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chính mình triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, tiêu hao không thể nghi ngờ so với hai tên Hồn Sư đồng thời triển khai tiêu hao càng lớn hơn, nhưng dù sao cũng là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đấy!! Với sức phòng ngự mãnh liệt của Dương Niệm Hạ như vậy, nhưng cũng bị thuấn sát trong nháy mắt.

"Đi!" Đường Vũ Lân hầu như không chút do dự nói rằng.

Bên cạnh hắn, Cổ Nguyệt ngay lập tức làm ra phản ứng, ánh bạc lóe lên, mang theo Đường Vũ Lân đột nhiên thuấn di, đi vào bên trong vùng rừng rậm biến mất không còn tăm hơi.

Bọn họ lúc trước đã từng nếm qua thiệt thòi lớn vì Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, thời điểm như thế này, làm sao dám thử độ sắc bén của nó nữa?

Quả nhiên, ngay trong nháy mắt khi bọn họ biến mất, một đạo hắc bạch hào quang cũng đã xẹt qua, U Minh Bạch Hổ hung hãn xuất hiện ở tại vị trí của bọn hắn lúc trước.

"Ta đầu hàng!" Hứa Tiểu Ngôn ngồi dưới đất giơ hai tay lên cao, không chút do dự hét lớn.

U Minh Bạch Hổ rơi xuống đất, trong nháy mắt lại trở nên hư huyễn đi. Quang ảnh lóe lên, Vũ Ti Đóa một lần nữa lại hiện thân.

Sắc mặt của nàng có vẻ hơi trắng xám, nhưng đứng ở nơi đó, vẫn như cũ có

một khí chất ngạo nghễ.

Nàng dùng thực lực của bản thân chứng minh, trong nhóm tham dự tranh đấu, nàng tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cường giả. Tứ hoàn, bốn cái Thiên Niên Hồn Hoàn màu tím, Song Sinh Võ Hồn, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Những năng lực này, không có cái nào mà không phải là tồn tại cao cấp nhất trong Giới Hồn Sư. Đặc biệt là Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, càng là xưa nay chưa từng có trên Đấu La Đại Lục. Năm nay nàng bất quá chỉ mới 14 tuổi, liền có thể đi vào top 10 của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, chính là dựa vào năng lực tổng hợp cường hãn đấy!

"Ngươi…ngươi không sao chứ?" Hứa Tiểu Ngôn dò hỏi.

Vũ Ti Đóa xoay người, liếc nàng một chút, lạnh lùng nói: "Ta hiện tại rất suy yếu, trạng thái thân thể vô cùng bất ổn, hồn lực đã tiêu hao. Nếu như ngươi dự định hiện tại động thủ, chính là thời điểm tốt. Đến đây đi!"

Hứa Tiểu Ngôn liên tục xua tay."Sao vậy được, ta lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay sao? Ta sẽ không đối với ngươi như vậy đâu! Ta nói đầu hàng rồi, ta chính là người của ngươi nha!"

Nhìn nàng yêu kiều cười khẽ, một bộ dáng vẻ không tim không phổi, Vũ Ti Đóa nhíu nhíu mày, sau đó liền tại chỗ ngồi xuống.

"Vậy ngươi hãy hộ pháp cho ta, ta muốn minh tưởng." Vừa nói, nàng đúng là nhắm hai mắt lại.

Lần này đến phiên Hứa Tiểu Ngôn có chút mờ mịt. Trong lòng thầm nghĩ, hình như mình diễn hơi quá lố rồi?!

Xa xa, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt ở trong rừng cây thấy cảnh này, Cổ Nguyệt cau mày nói: "Làm sao bây giờ?"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Không vội, bên này chiến đấu sản sinh động tĩnh lớn như vậy, hẳn là cũng sẽ từ từ hấp dẫn người khác lại đây. Hiện tại cạnh tranh đã tới lúc kết thúc rồi, ai lại không muốn đánh bại Vũ Ti Đóa đây? Chúng ta ở chỗ này chờ cơ hội là được rồi. Vũ Ti Đóa Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ tuy mạnh, nhưng tiêu hao nhất định là to lớn, nàng bây giờ đối với chúng ta đã không tạo thành được uy hiếp. Có nàng ở đây hấp dẫn, cơ hội của chúng ta sẽ càng nhiều. Hơn nữa, nếu nàng dám trắng

trợn ở đây minh tưởng như vậy, có thể vẫn còn có hậu chiêu. Chúng ta thay vì mạo hiểm, chẳng bằng ở chỗ này chờ xem, để người khác tới thăm dò giúp hậu chiêu của nàng ta là cái gì?"

Cổ Nguyệt lắc lắc đầu, "Chờ đợi thì ta đồng ý, thế nhưng, ta không hy vọng nàng bị quấy rầy."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía nàng, "Tại sao?"

Cổ Nguyệt lạnh nhạt nói: "Ta muốn cùng chiến đấu với nàng ta ở trạng thái mạnh nhất."

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Ngươi đó nha! Vẫn là quật cường như vậy. Được rồi, vậy chúng ta sẽ giúp nàng ta hộ pháp."

"Hai người các ngươi cũng giàu lòng nhân ái quá đi, để ta hiện tại đi giải quyết nàng, không phải vừa vặn sao?" Tạ Giải không biết lúc nào đã đến bên cạnh bọn họ. Trên thực tế, hắn vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, lặng yên nhìn tất cả những thứ phát sinh trên chiến trường.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không, ta vừa nghĩ rõ ràng, Cổ Nguyệt nói đúng! Nếu như chúng ta hiện tại cứ như thế đánh bại Vũ Ti Đóa, thử hỏi, nàng sẽ tâm phục khẩu phục sao? Điều đó là không thể. Người khác cũng sẽ đồng dạng không phục. Muốn làm lớp trưởng, ở Sử Lai Khắc, thực lực vẫn là điều quan trọng nhất. Chỉ khi thể hiện ra thực lực đủ mạnh, mới có thể làm cho những bạn học khác chịu phục. Vì lẽ đó, Vũ Ti Đóa là cột mốc chúng ta nhất định phải vượt qua. Thế nhưng, Cổ Nguyệt, ngươi phải đáp ứng ta một chuyện."

"Chuyện gì?" Cổ Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta biết ngươi không phục, thế nhưng, không thể phủ nhận được, nàng ta nắm giữ tứ hoàn tu vi, đồng thời còn có Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp kỹ, về thực lực cá nhân đúng là vượt bên trên chúng ta. Muốn chiến thắng nàng, vô cùng khó khăn. Vì lẽ đó, chúng ta cùng nhau ứng chiến được không?"

Cổ Nguyệt cười cợt, "Đối thủ của chúng ta không chỉ là nàng. Vũ Lân, làm lớp trưởng đối với ngươi có trọng yếu không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, trong lòng khẽ nhúc nhích, hắn cũng nở nụ cười, "Ta đã hiểu. Cảm tạ lời nhắc nhở của ngươi. Để chúng ta cùng nhau đối mặt!"

"Đội trưởng, ngươi vì sao đem ta bỏ rơi ở bên ngoài rồi?" Tạ Giải không vui nói.

Đường Vũ Lân thấp giọng nói với hắn vài câu gì, Tạ Giải ngoẹo cổ suy nghĩ một chút, nói: "Có đạo lý. Được, ta không thành vấn đề. Khà khà, ngươi nhớ tới bồi thường cho ta là tốt rồi."

Đường Vũ Lân lườm một cái, "Coi như không có chuyện này, lại có thể thiếu phần ngươi sao?"

Bên trong vùng rừng rậm dần dần trở nên yên tĩnh lại, khiến Đường Vũ Lân bất ngờ chính là, chung quanh cũng không có những người khác xuất hiện.

"Còn lại 12 người, địa hình thu nhỏ lại. Cuối cùng hỗn đấu!" Âm thanh của Thẩm Dập đúng hẹn vang lên, quang ảnh chung quanh lần thứ hai biến hóa. Thời điểm tất cả mọi thứ rõ ràng trở lại, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, cùng với Vũ Ti Đóa đang ngồi dưới đất minh tưởng, tất cả đều xuất hiện ở cùng một nơi.

Vẫn như trước ở trong rừng rậm, nhưng địa hình trước mắt lại có vẻ hơi kỳ dị.

Chung quanh là rừng rậm um tùm, mà vị trí của bọn họ, lại không có cây cối, hoàn toàn là một bãi đất trống hình tròn bao quanh bởi Lam Ngân Thảo. Khu vực này đường kính tới cả trăm mét, tựa như một võ đài to lớn vậy.

Bên trong khu vực này, chính là 12 người.

Đường Vũ Lân 4 người thêm vào Vũ Ti Đóa ở một bên, bên trái đằng trước của bọn họ có 3 người, một người cầm đầu, cầm trong tay Ám Ma Liêm Đao, chính là Bất Tử Từ Du Trình cùng đồng bọn. Một mặt khác là 4 người, nhưng tình huống của 4 người này cũng không quá tốt, mỗi người đều là toàn thân đẫm máu, gợn sóng hồn lực yếu ớt.

Đường Vũ Lân trong lòng bừng tỉnh, chẳng trách lúc trước bọn họ chờ mãi không có ai tiến lại gần. Thì ra trên chiến trường chỉ còn dư lại mười mấy người bọn họ, lại còn 4 người trạng thái không ổn, đang dưỡng thương.

Tầm mắt một lần nữa trở nên rõ ràng, Bất Tử Từ Du Trình là người thứ nhất phát động, hắn hầu như là nhanh như tia chớp, lao thẳng tới 4 tên học viên đang bị trọng thương ở mặt bên. Hai tên đồng bọn của hắn cũng bắn ra, có thể nhìn ra được, thể năng cùng hồn lực của bọn họ đều duy trì tương đối khá. Hai người này lại không nhằm vào 4 người bên kia, mà là từ mặt bên yểm hộ Từ Du Trình, đối mặt với nhóm Đường Vũ Lân bọn họ.

Nhóm năm nhất có tổng cộng 101 người, tiến hành đến hiện tại cũng chỉ còn sót lại bọn họ mười mấy người này. Sắp triển khai, chính là một hồi quyết đấu cuối cùng.

Đường Vũ Lân cùng các bạn bè cũng không hề nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn Từ Du Trình xông tới.

Bốn tên học viên kia đương nhiên cũng chẳng phải là cạm bẫy gì, đúng là nỏ mạnh hết đà, dưới sự "thu hoạch" của Ám Ma Liêm Đao, dồn dập hóa thành bạch quang biến mất.

Tám người! Chỉ còn lại 8 người cuối cùng, đối phương 3 người, cùng với Đường Vũ Lân bọn họ bên này 5 người.

Đường Vũ Lân trước tiên đi ra, hai con mắt của hắn nhanh chóng nhìn chằm chằm Bất Tử Từ Du Trình. Trận so đấu này tiến hành đến lúc này, mưu tính, ẩn nhẫn cũng đã không còn quan trọng nữa. Không phải lúc nào cũng đều có thể dựa vào trí tuệ, thực lực mãi mãi luôn là then chốt.

Không bày ra thực lực, làm sao khiến kẻ dưới phục tùng?

Từ Du Trình cũng quay lại, khuôn mặt lạnh lùng nhìn về phía Đường Vũ Lân, một tay nắm Ám Ma Liêm Đao chậm rãi giơ lên, hai tên đồng bạn của hắn cũng đều phóng thích tam hoàn của mình ra.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy trên người Đường Vũ Lân chỉ xuất hiện có hai Hồn Hoàn, nơi khóe miệng cũng không khỏi toát ra vẻ châm chọc.

Cổ Nguyệt đi sau lưng Đường Vũ Lân, Tạ Giải đi theo bên người, ở phía

sau hắn là Hứa Tiểu Ngôn.

Song phương đều không nói gì, ai cũng biết, đây chính là trận quyết chiến cuối cùng. Còn Vũ Ti Đóa xa xa ngồi ở chỗ đó đến tột cùng là tình trạng gì, Từ Du Trình cũng không biết được. Ở trong lòng hắn, cũng chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, đánh bại đối thủ này.

"Ngươi tiết kiệm hồn lực." Đường Vũ Lân quay đầu nói với Cổ Nguyệt một câu, "Từ Du Trình, giao cho ta." Đơn giản sáu chữ, nhưng lại thể hiện ra sự tự tin mạnh mẽ của Đường Vũ Lân lúc này.

Từ lúc cuộc cạnh tranh bắt đầu, hắn vẫn luôn ẩn nhẫn, vì đoàn đội, vì các bạn bè, hắn trước sau đều không hề thể hiện ra thực lực chân chính của bản thân. Từ đầu tới cuối, hắn đều duy trì trạng thái tốt nhất. Hắn cũng không phải là không muốn chiến đấu, hắn cũng muốn thể hiện ra thực lực mạnh nhất của mình, nhưng hắn không thể. Thân là đội trưởng, hắn nên vì toàn bộ đoàn đội mà cân nhắc.

Nhưng đến hiện tại, hắn đã không kiêng dè gì. Hắn muốn nhìn xem một chút, giữa mình và những cường giả đồng lứa trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, thực lực đến cùng có bao nhiêu chênh lệch?

Cổ Nguyệt đặt câu hỏi giúp hắn tính ngộ ra, làm lớp trưởng có trọng yếu hay không? So với việc hưởng thụ trận quyết chiến cuối cùng, cái kia lại tính là cái gì?

Hai đạo bóng người màu xám đột nhiên trở nên hư huyễn hơn, từ hai bên của Từ Du Trình bay ra. Hai vị Mẫn Công! Từ Du Trình không thể nghi ngờ chính là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Chương 316: Trận chiến cuối cùng bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cổ Nguyệt đột nhiên dừng bước lại, cũng không bước theo về phía trước, nàng nhìn ánh mắt Đường Vũ Lân, tràn ngập tự tin. Đúng vậy, nàng không hề dự định ra tay giúp Đường Vũ Lân đối phó Từ Du Trình.

Đây cũng là điều Đường Vũ Lân hy vọng, hắn muốn một chọi một, đối mặt tứ hoàn Hồn Sư Từ Du Trình.

Không thể nghi ngờ chút nào, về mặt thực lực cá nhân trong toàn bộ năm nhất, e rằng Từ Du Trình cũng chỉ đứng sau Vũ Ti Đóa mà thôi. Hắn mưu tính, cái nhìn đại cục có thể không bằng Lạc Quế Tinh, nhưng thực lực cá nhân nhất định vượt xa Lạc Quế Tinh.

Vũ Trường Không vẫn giáo dục Đường Vũ Lân bọn họ, đối mặt cường giả chân chính, cùng cường giả quyết đấu, mới có thể kích phát được tiềm năng của bọn họ đến mức tối đa.

Đối với Đường Vũ Lân mà nói, Từ Du Trình tuyệt đối là một thử thách thật lớn, nhưng cũng là trận chiến mà hắn hi vọng có thể đối mặt.

Về phần Cổ Nguyệt, nàng cũng đã xoay người, nhìn về phía Vũ Ti Đóa khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Bản thân nàng cũng khoanh chân ngồi xuống, yên lặng chờ đợi. Nàng muốn dùng trạng thái mạnh nhất của mình để nghênh chiến cùng trạng thái mạnh nhất của Vũ Ti Đóa.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, ở dưới ảnh hưởng của không khí chiến trường, nàng cùng Đường Vũ Lân đều thay đổi chủ ý. Thất bại thì có làm sao? Có thể 1 chọi 1 cùng đối thủ như vậy, tiến hành tranh tài, mới có thể

chân chính trưởng thành. Đây là trận chiến cuối cùng. Bọn họ đều đã lựa chọn đối thủ thuộc về mình. Thắng bại đã không còn quan trọng nữa, quan trọng chính là quá trình!

Trên người Tạ Giải kim quang lóe lên, toàn thân đều bao phủ ở trong một tầng hơi thở quang minh. Sau đó hơi lắc người, phân ra một bóng người, cùng đánh về phía bóng người màu xám một bên khác. Rõ ràng là dáng vẻ muốn lấy một địch hai.

Hứa Tiểu Ngôn giơ cao Băng Trượng, nhẹ nhàng vung lên, trong miệng tựa hồ còn đang lẩm bẩm câu gì đó, nhưng không có hồn kỹ phóng thích ra ngoài. Còn nàng lại nhắm hai mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Bóng người màu xám bên trái đột nhiên trở nên ngưng tụ hơn. Võ Hồn của hắn, là một đôi Cương Xoa, hai tay Cương Xoa đều tỏa ra hào quang màu ám bạc, mặt trước vô cùng sắc bén.

Song Xoa tụ hợp, đột nhiên lượn trên không trung một vòng, nhất thời, một vầng sáng màu xám tỏa ra, tụ về hướng Tạ Giải.

Không phải Mẫn Công, là Khống Chế! Tạ Giải trước tiên liền có phán đoán.

Song phương nhìn như đã sắp tiếp xúc, thân thể Tạ Giải chỉ chút nữa thôi sẽ bị vầng sáng xám kia đánh trúng! Đột nhiên, cả người hắn quỷ mị lóe lên một nhịp, kỳ dị thoát ly khỏi phạm vi của vầng sáng. Cùng lúc đó, kim quang lóe lên, Quang Long Nhận đã đến cổ đối phương ở mặt bên.

Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ!

Một bên khác, cũng tương tự đối mặt một bóng người màu xám, Tạ Giải phân thân thân hình cũng lấp loé, sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, quấn lấy đối phương.

Thái lão ngày đó phê bình, hắn đã chú ý lắng nghe. Hắn dựa vào Quang Long Phân Thân cùng Ảnh Long Phân Thân, có thể đồng thời phân ra Lục Đạo Phân Thân, thậm chí đồng thời có thể công kích sáu mục tiêu. Nhưng hắn căn bản không thể phân biệt khống chế từng phân thân một. Đây là vấn đề về tu vi, cũng là vấn đề về tinh thần lực.

Như vậy Lục Đạo Phân Thân thật sự mạnh mẽ sao?

Ngày đó sau khi nghe Thái lão nói xong, Tạ Giải liền cẩn thận suy nghĩ về vấn đề này. Sau đó cũng tiến hành thử nghiệm, hắn phát hiện, với thực lực của mình bây giờ, đồng thời khống chế hai nhân ảnh là cực hạn. Đặc biệt là thời điểm sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ. Mà thời điểm khống chế hai bóng người đồng thời sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, có cảm giác dễ điều khiển vô cùng. Nhất Tâm Nhị Dụng, vô cùng có lợi cho việc tăng trưởng tinh thần lực của hắn.

Lúc này là lần thứ nhất hắn triển khai ra Nhị Đạo Phân Thân, Nhất Tâm Nhị Dụng, chỉ dùng Quang Long Nhận, thậm chí ngay cả hồn kỹ cũng không cần, có thể toàn tâm toàn ý khống chế phân thân của mình đồng thời triển khai Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ cuốn lấy đối thủ. Không cầu có công, chỉ cầu đủ là được rồi, thông qua hai đối thủ mạnh mẽ này để tôi luyện chính mình.

Hai đạo bóng người màu xám nhìn qua rất nhanh quả nhiên đều là Khống Chế Hệ Hồn Sư. Bọn họ vốn tưởng rằng, chính mình đối phó Mẫn Công Hệ Hồn Sư, hay là Mẫn Công Hệ Hồn Sư triển khai phân thân, nhất định là có thể trong khoảng thời gian ngắn bắt lấy đối thủ. Nhưng ai ngờ đâu, đối thủ không chỉ tốc độ thật nhanh, hơn nữa bộ pháp cũng cực kỳ xảo quyệt. Trong khoảng thời gian ngắn, vẫn bị đối phương cuốn lấy, không cách nào thoát thân.

Nhìn Đường Vũ Lân đang tiếp cận mình, Từ Du Trình đứng ở nơi đó lù lù bất động, trên mặt hắn từ đầu đến cuối không hề toát ra bất kỳ biểu lộ gì, lãnh băng băng, lại như là mất đi hơi thở sự sống.

Khí tức trắng xám toả ra lạnh lẽo, Ám Ma Liêm Đao trong tay dập dờn khí lưu màu đen nhàn nhạt.

Từng cây Lam Ngân Thảo nương theo bước tiến của Đường Vũ Lân từ dưới chân hắn mọc lên, lan tràn về bốn phương tám hướng, lại như là thân thể của hắn kéo dài. Tiểu Kim Quang Thảo Xà quấn quanh trên cánh tay hắn, một đôi con ngươi vàng rực rỡ nhìn chăm chú Từ Du Trình.

Không ngừng tiến hóa, khiến cho Kim Quang nhìn qua đã không còn giống loại hàng nhái năm đó, toàn thân bao trùm vảy màu vàng kim, óng ánh lộng lẫy, trong ánh mắt đã nhiều hơn mấy phần linh động.

Thời điểm khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại còn 10 mét, Đường Vũ Lân động. Từng cây Lam Ngân Thảo khác nào từng con mãng xà màu lam toàn diện bạo phát, ùa lên, nhào thẳng đến Từ Du Trình. Chính hắn dưới chân cũng phát lực, nhằm về phía đối thủ.

Từ Du Trình hai mắt híp lại, Ám Ma Liêm Đao ở trước người lặng yên xẹt qua, một đạo vầng sáng đen kịt xuất hiện, chém về phía dây leo Lam Ngân Thảo.

Từng cây Lam Ngân Thảo lại giống như sinh vật sống vậy, linh xảo biến hóa, đột nhiên kề sát mặt đất, tách ra khỏi vầng sáng đen kịt kia.

Đạo hắc hào quang kia đã gần đến trước mặt Đường Vũ Lân, nếu như cẩn thận nghe liền có thể nghe ra, trong không khí có âm thanh "xì xì" rất rõ ràng.

Đường Vũ Lân không hề né tránh, tay phải đột nhiên tung ra, kim quang nhuộm đẫm, lợi trảo màu vàng hiện lên, kim quang lóe sáng, cùng hắc hào quang đụng vào nhau.

Hắc hào quang trong nháy mắt bị xé ra một lỗ hổng tán loạn trên không trung, Đường Vũ Lân một bước bước ra, người đã nhảy lên, đánh thẳng tới Từ Du Trình.

Lam Ngân Thảo trên mặt đất cũng theo đó bạo động, quấn lấy Từ Du Trình, đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh.

Từ Du Trình rốt cục chuyển động, thân thể của hắn nhanh như tia chớp vọt lên, đột nhiên lăng không, Ám Ma Liêm Đao trong tay trên không trung biến ảo ra từng đạo từng đạo bóng mờ. Trong phút chốc, lại như là có vô số ánh sáng màu đen, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, bộc phát ra ngoài.

Từng cây Lam Ngân Thảo trên không trung lặng yên tách ra, mà đạo hắc hào quang vốn tán loạn đột nhiên hướng về bên trong áp súc lại, cuốn lấy thân thể Đường Vũ Lân.

Áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng tràn đến, Ám Ma Liêm Đao lấy lực công kích mà nổi danh, một khi bị đánh trúng, kết quả có thể tưởng tượng được.

Nhưng Đường Vũ Lân lại không thể lùi về sau, thông qua mấy lần quan sát đối với Từ Du Trình, hắn đã phát hiện, phương thức chiến đấu của Từ Du Trình khí thế thủ trùng. Một khi khí thế bị hắn áp chế, sẽ không có bất kỳ khả năng trở mình nào.

Vì lẽ đó hắn không thể lùi. Đường Vũ Lân quát lớn một tiếng, hai Hồn Hoàn màu tím trên người đột nhiên mờ đi, một vòng Hồn Hoàn vàng kim bỗng nhiên xuất hiện.

Tiếng long ngâm sục sôi vang lên, toàn thân hắn đều tràn ngập một tầng kim quang cường thịnh, Kim Long Trảo, Kim Long Lân tất cả đều đã biến thành màu vàng tươi. Ở trong nháy mắt đó, ngay cả ánh sáng trên người Tiểu Kim Quang cũng đều trở nên cường thịnh.

Hoàng Kim Long Thể!

Hai tay đảo một vòng xung quanh cơ thể, tự thân huyết mạch lực của Đường Vũ Lân trong nháy mắt bạo phát. Trong phút chốc, hắn lại như là một vầng tiểu thái dương phóng ra hào quang loá mắt trên không trung. Từng đạo hắc hào quang kia phảng phất gặp phải một vòng xoáy màu vàng óng, nhất thời trở nên vặn vẹo, bị hai tay hắn dẫn động đi lệch khỏi quỹ tích nguyên bản. Đường Môn tuyệt học, Khống Hạc Cầm Long!

Cùng lúc đó, trong tròng mắt Đường Vũ Lân, tử quang trong nháy mắt tỏa ra.

Đang ở không trung, Ám Ma Liêm Đao đã giơ lên thật cao, đồng thời sắp biến ảo ra một quang ảnh, thân mình Từ Du Trình bỗng nhiên khựng lại. Đệ tam Hồn Hoàn vốn đã chuẩn bị sáng lên bỗng nhiên mờ đi, hồn kỹ bị cắt đứt.

Mà dây leo Lam Ngân Thảo dưới thân Đường Vũ Lân đã đột nhiên biến thành màu vàng, đẩy mạnh một cái trên mặt đất, đem Đường Vũ Lân bắn lên, xuyên qua kẽ hở của hắc hào quang.

Quang nhận màu đen xẹt qua xung quanh thân thể của hắn, lưu lại từng đạo từng đạo vết tích, nhưng đại bộ phận uy lực đều bị Hoàng Kim Long Thể che ở bên ngoài. Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã đuổi tới trước người Từ Du Trình.

Chương 317: Vạn cân phá liêm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Một tấc dài, một tấc mạnh, một tấc ngắn, một tấc hiểm. Ám Ma Liêm Đao không thể nghi ngờ là binh khí dài, Đường Vũ Lân nhập nội, Kim Long Trảo bay thẳng đến ngực của Từ Du Trình chộp tới.

Từ Du Trình lúc này đã từ trong tinh thần xung kích của Tử Cực Ma Đồng khôi phục lại như cũ. Đối mặt với Đường Vũ Lân đã đến gần, biểu hiện trên mặt vẫn như cũ bất biến, tay phải buông lỏng, Ám Ma Liêm Đao rất tự nhiên thu về một chút, tay của hắn trực tiếp nắm ở phần gần ngọn của liêm đao, chém vào giữa Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân.

"Keng!" Thanh âm giòn tan vang lên, một tầng tử hắc khí theo Kim Long Trảo lan đến trên người Đường Vũ Lân; mà thân thể Từ Du Trình lại ngửa ra sau, mượn lực bay ngược.

Bất quá, thân hình bay ngược ra ngoài của hắn rõ ràng có chút bất ổn, hiển nhiên là ăn hành trước sức mạnh của Đường Vũ Lân.

Một khi bị kéo dài khoảng cách, dựa vào uy lực mạnh mẽ của Ám Ma Liêm Đao, trận chiến này, Đường Vũ Lân sẽ rất khó lại có thêm cơ hội. Hắn bất luận ở tốc độ, công kích hay là viễn công, đều không chiếm ưu thế, tu vi hồn lực lại yếu hơn xa đối thủ.

Phát động Lam Ngân Thảo quấn quanh đã không kịp, Từ Du Trình có Ám Ma Liêm Đao hộ thể, Lam Ngân Thảo "Quấn Quanh" không thể có tác dụng ở trên người hắn.

Kỳ thực, trong lòng Từ Du Trình hiện tại cũng rất giật mình bởi vì sức

mạnh của Đường Vũ Lân.

Tuy rằng trên người Đường Vũ Lân từng xuất hiện Hồn Hoàn vàng kim kỳ dị, nhưng bất luận thế nào, số lượng Hồn Hoàn của hắn cao nhất vẫn chỉ là hai cái. Nói cách khác, tu vi hồn lực cũng chỉ có nhị hoàn mà thôi. Lần va chạm vừa rồi hắn rất tự tin, mặc dù bị đánh bật về sau, nhưng cùng lúc hắn cũng đã chuẩn bị hậu thủ, chính là dùng liêm đao đánh với theo Đường Vũ Lân sau khi hắn ta bị đánh bay.

Nhưng mà sức mạnh bùng nổ trên người Đường Vũ Lân hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của hắn, dưới tình huống cứng đối cứng ở khoảng cách gần này, hoàn toàn bù đắp hồn lực chênh lệch giữa đôi bên, chịu thiệt vẫn là hắn. Hơn nữa, suýt chút nữa hắn còn không khống chế được thân thể của chính mình.

Đáng tiếc, hắn nhất định cho rằng ta am hiểu chính là binh khí dài, thế nhưng, Ám Ma Liêm Đao không chỉ là có thể chiến đấu ở tầm xa, mà còn có thể cận chiến rất tốt đấy! Thậm chí có thể mang nó hóa thành binh khí ngắn để sử dụng. Hắn có thể ở trong thời gian ngắn thông qua bạo phát đạt đến trình độ chiến đấu cùng cấp bậc với mình, nhưng nhất định không có cách nào kéo dài.

Những ý niệm này trong nháy mắt lóe qua trong lòng Từ Du Trình, phán đoán của hắn không thể bảo là không tinh chuẩn. Đáng tiếc, hắn lại không biết, suy nghĩ trong lòng Đường Vũ Lân lúc này, cùng những gì hắn nghĩ tới lại tuyệt nhiên không giống.

Khoảng cách sao?

Đường Vũ Lân không hề phát động Lam Ngân Thảo đi thử nghiệm quấn quanh, mà lại lần thứ hai vung ra Kim Long Trảo tay phải.

Khí lưu màu đen lan tràn trên Kim Long Trảo hầu như là trong nháy mắt tan vỡ, tán loạn dưới huyết mạch lực mạnh mẽ của Hoàng Kim Long Thể. Cùng lúc đó, ánh sáng hoàng kim trên Kim Long Trảo tựa hồ trở nên lờ mờ, trong nháy mắt vung ra, năm đạo hào quang màu vàng sậm trên không trung loé lên rồi biến mất.

Một màn này, từ góc độ khác của chiến trường mà xem, lại mỹ lệ tuyệt trần, cũng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, bao gồm cả người vừa kết thúc minh

tưởng, mới mở hai mắt ra, Vũ Ti Đóa.

Bọn họ nhìn thấy là, sau khi Đường Vũ Lân một trảo đánh bay Từ Du Trình, vuốt phải co lại thành trảo, năm đạo hào quang màu vàng sậm cắt vào trường không, trong nháy mắt đã đuổi đến thân thể Từ Du Trình.

Thời điểm Từ Du Trình cảm giác được có chuyện không ổn đã hơi trễ. Những gì hắn có thể làm, cũng chỉ là vội vã quay người lại, quét ngang Ám Ma Liêm Đao toàn diện thôi thúc hồn lực tiến hành chống đối.

"Khanh!" Tiếng giòn minh đinh tai nhức óc, giữa bầu trời, Từ Du Trình bị đập xuống trong nháy mắt, trực tiếp bị nện ở trên mặt đất.

Thế nhưng, hắn không hổ là cường giả xếp hạng mười mấy trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, Ám Ma Liêm Đao trong tay xuất hiện từng đạo từng đạo vết rạn nứt, nhưng dù sao cũng xem như là cản lại được cái lợi trảo kia. Chỉ là, một ngụm máu tươi cũng thuận theo đó từ trong miệng hắn phun ra.

Đôi chân nhỏ của hắn dưới lực áp chế khủng bố, lún sâu dưới mặt đất, sắc mặt càng thêm trắng xám.

Thân thể Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, Kim Long Trảo vung lên, hung hãn đánh về Từ Du Trình. Từ Du Trình chỉ có thể tiếp tục dùng Ám Ma Liêm Đao chống đối.

"Khanh, khanh, khanh, khanh..." Tốc độ công kích của Đường Vũ Lân cũng không tính là rất nhanh, nhưng mỗi một đòn đánh xuống đều vừa nhanh vừa mạnh, thân thể Từ Du Trình có thể thấy rõ ràng càng lúc càng lún sâu xuống đất, vết nứt của Ám Ma Liêm Đao càng lúc càng lan rộng.

Đáng sợ hơn chính là, mũi miệng của hắn bắt đầu xuất huyết, sau đó là lỗ tai, con mắt. Bị lực chấn động kia đánh đến mức thất khiếu chảy máu.

"Khanh!" Kim Long Trảo lần thứ năm hạ xuống, trong miệng Từ Du Trình đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bạch quang lóe lên, biến mất không còn tăm tích, ở trong nháy mắt đó, Ám Ma Liêm Đao của hắn cũng đồng thời tan vỡ.

Chuyện này...

Tất cả mọi người ở đây không hẹn mà đều cùng há to miệng.

Vậy mà cũng là Bất Tử Từ Du Trình nha! Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, bài vị thứ 19, Từ Du Trình.

Coi như hồn lực hắn tiêu hao không nhỏ trong đối kháng lúc trước, nhưng hắn cũng là tứ hoàn Hồn Tông cường giả, một trong hai người tứ hoàn duy nhất của Tân Sinh Ban năm nhất. Cứ như thế thất bại? Dĩ nhiên cứ như thế thất bại sao?

Ngay khi Từ Du Trình bị Đường Vũ Lân đánh tan, cùng lúc đó Tạ Giải cũng đột nhiên bạo phát.

Hai tên đồng bọn của Từ Du Trình mắt thấy hắn bị Đường Vũ Lân đánh tan, đều vô cùng sững sờ, cũng ngay trong sát na này, Hứa Tiểu Ngôn vẫn ở bên cạnh không có ra tay, bỗng đột nhiên phát động công kích.

Một viên Băng Mâu bắn ra nhanh như điện, bay thẳng vào người tên học viên bên trái, đồng thời trong mắt nàng cũng có tử quang lóe lên, nhìn về tên bên phải.

Ở phương diện nắm bắt thời cơ, Hứa Tiểu Ngôn tuyệt đối là siêu cường. Nàng tự hỏi Võ Hồn của mình cùng các bạn bè so ra không tính mạnh, vì lẽ đó nàng liền bỏ ra rất lớn công phu ở phương diện quan sát chớp thời cơ này.

Hướng bay của Băng Mâu phi thường xảo quyệt, người học viên kia nếu né tránh, sẽ trong nháy mắt rơi vào công kích của Tạ Giải. Tạ Giải Quang Long Bão Táp tại chỗ xoay tròn, hóa thành một mảnh quang nhận, tiền hậu giáp kích.

Việc Từ Du Trình tèo đã mang đến đả kích mạnh, hơn nữa Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn lại đồng thời bạo phát, đương nhiên vị này cũng tèo theo, hóa thành bạch quang biến mất. Một bên khác tình huống cũng gần như thế, tâm thần kịch chấn lại chịu ảnh hưởng của Tử Cực Ma Đồng, thân thể vị này liền trực tiếp cứng ngắc, bị Tạ Giải dùng Quang Long Chủy lau giúp cái cổ.

Tạ Giải có thể cuốn lấy bọn họ, ngoài việc lĩnh ngộ đối với đệ tam hồn kỹ của mình ra, quan trọng hơn còn bởi vì bản thân hắn đã bảo lưu đầy đủ sức

lực từ lúc bắt đầu đến giờ.

Bất Tử Từ Du Trình không am hiểu với mưu tính, vẫn luôn dựa vào thực lực cường hãn của bản thân đón đánh ngạnh trùng, vì lẽ đó hắn cùng hai tên đồng bạn cũng tiêu hao không nhỏ, tình huống như thế cứ kéo dài, cuối cùng lại bị đào thải.

Kim Quang trên người Đường Vũ Lân thu lại, Hoàng Kim Long Thể biến mất, sắc mặt cũng có vẻ hơi trắng xám.

Nhìn qua trận chiến vừa rồi của hắn và Từ Du Trình diễn ra trong thời gian rất ngắn ngủi. Nhưng trên thực tế, ở trong thời gian ngắn ngủi kia, hắn cũng đã toàn lực ứng phó, có bao nhiêu tuyệt chiêu đều dùng hết.

Từ Du Trình cuối cùng là bị đánh chết. Đánh giá của Dương Niệm Hạ đối với Từ Du Trình Đường Vũ Lân còn nhớ rất rõ ràng, Từ Du Trình thân thể rất yếu, thậm chí chịu đựng không được Thiên Niên Hồn Hoàn. Vì lẽ đó, từ lúc vừa mới bắt đầu, Đường Vũ Lân lựa chọn chính là muốn cùng hắn cứng đối cứng. Hồn lực cường đại thì đã làm sao? Dưới va chạm ở khoảng cách gần, coi như mình chịu thiệt, sức mạnh phản chấn cũng sẽ đồng dạng ảnh hưởng đến Từ Du Trình.

Không chút do dự dùng Kim Long Khủng Trảo bạo phát, xác lập ưu thế. Lại hung hãn liên kích, dựa vào Hoàng Kim Long Thể tăng cường sức mạnh, mạnh mẽ phế bỏ Từ Du Trình.

Hơi hơi thở dốc, Đường Vũ Lân trên mặt toát ra một nét mỉm cười nhàn nhạt, chậm rãi đi về hướng các bạn mình. Tạ Giải đứng ở nơi đó, cũng không vì thắng lợi mà hưng phấn như thường lệ, mà lại suy tư không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đường Vũ Lân không hề quấy rầy hắn, Tạ Giải hiển nhiên là bởi vì trận chiến trước đó mà có lĩnh ngộ mới.

Vũ Ti Đóa vẫn như trước ngồi ở chỗ đó, ánh mắt sáng quắc nhìn Đường Vũ Lân. Thời điểm ban đầu, nàng vẫn cho rằng Đường Vũ Lân chỉ là lệ thuộc Dương Niệm Hạ, dù cho hắn là toàn bộ đều là Thiên Niên Hồn Hoàn, nhưng dù sao cũng chỉ có hai cái mà thôi!

Lần thứ nhất tiếp xúc là lúc Đường Vũ Lân cứu nàng ra khỏi cạm bẫy của

Lạc Quế Tinh, khi đó đã lưu lại cho nàng ấn tượng thật sâu. Mà tất cả phát sinh trước mắt, mới làm cho nàng thật sự hiểu, cái gì gọi là Giả-Heo-Ăn-Hổ. Cái tên này ẩn giấu cũng quá sâu, không nói những khác, chỉ riêng sức mạnh vừa đánh tan Từ Du Trình, đã tuyệt đối không hề thua kém Dương Niệm Hạ.

"Đội trưởng." Hứa Tiểu Ngôn xảo tiếu yên nhiên hướng về Đường Vũ Lân kêu lên. Cổ Nguyệt cũng từ dưới đất đứng lên, đứng ở một bên khác của hắn.

Vũ Ti Đóa có thể lọt vào top 10 của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, thông minh cỡ nào, làm sao không đoán ra quan hệ của mấy người này trong lúc đó.

Thì ra học viên nữ bên trong đoàn đội của Lạc Quế Tinh cũng cùng một nhóm của bọn họ.

"Đến đây đi!" Vũ Ti Đóa bắn người nhảy lên, lạnh lùng nói.

Nàng cũng không cho là mình không có cơ hội, một chọi bốn, thì đã làm sao?

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng đang nhìn hắn. Từ trong ánh mắt của nàng, Đường Vũ Lân đã hiểu rõ ý của nàng, lôi kéo Hứa Tiểu Ngôn, "Chúng ta quan chiến."

"A?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc nhìn hắn.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Tin tưởng Cổ Nguyệt."

"Được." Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự đáp ứng một tiếng, "Cổ Nguyệt tỷ, cố lên nha."

"Ừm." Cổ Nguyệt gật đầu một cái, tiến lên ba bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Vũ Ti Đóa.

Chương 318: Một chọi một

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Một chọi một?" Trên mặt Vũ Ti Đóa toát ra một vẻ kinh ngạc. Đối phương bốn người rõ ràng là một nhóm, vào lúc này dĩ nhiên lại lựa chọn một chọi một cùng mình chiến đấu? Lẽ nào nàng có lòng tin? Nàng ta không phải Phụ Trợ Hệ Hồn Sư sao?

"Một chọi một." Cổ Nguyệt gật gật đầu.

"Được." Vũ Ti Đóa hừ lạnh một tiếng, bốn vòng Hồn Hoàn từng cái bay lên, thân thể lại lần nữa trở nên hư huyễn trong suốt hơn, mũi chân điểm nhẹ, người đã trong nháy mắt nhảy ra, phóng thẳng về phía Cổ Nguyệt.

Hầu như là trong nháy mắt đã đến trước mặt Cổ Nguyệt, hắc quang lóe lên, lợi trảo xuất kích.

Đường Vũ Lân đứng cách đó không xa, cảm thụ cùng Vũ Ti Đóa làm chiến hữu vẫn không tính là quá sâu sắc. Lúc này mắt thấy Cổ Nguyệt đối mặt nàng, dù cho không phải là mục tiêu công kích của Vũ Ti Đóa, nhưng Đường Vũ Lân vẫn như trước có thể cảm nhận được áp lực do thế tiến công với tốc độ siêu cường của Vũ Ti Đóa này mang lại.

Vũ Ti Đóa một trảo đầu tiên, thất bại.

Trảo ảnh màu đen đồng thời lấp lóe, ánh bạc hầu như là trong nháy mắt xuất hiện. Vũ Ti Đóa mắt nhìn lợi trảo của mình từ trên người Cổ Nguyệt xẹt qua, nhưng chỉ là bắt được bóng mờ.

Cách đó 10 mét, Cổ Nguyệt sắc mặt bình tĩnh xuất hiện. Hai vàng một tím,

ba cái Hồn Hoàn quay chung quanh thân thể, sáng lóng lánh.

Ba cái Hồn Hoàn hầu như là đồng thời lóe sáng, hai tay của nàng khác nào xuyên hoa hồ điệp vung vẩy trên không trung, ở trong thế giới của nàng, Nguyên Tố Thuộc Tính khác nhau lặng yên nhảy múa.

Vũ Ti Đóa tứ hoàn tu vị, nhận biết đối với năng lượng Nguyên Tố vượt quá những người khác ở đây, nàng chỉ cảm thấy xuất hiện một vòng xoáy lấy thân thể Cổ Nguyệt làm trung tâm. Vòng xoáy này điên cuồng nuốt chửng tất cả năng lượng Nguyên Tố trong không khí, thậm chí ngay cả hồn lực trong cơ thể mình cũng có loại cảm giác bị dẫn dắt.

Đây là...

Cổ Nguyệt xoa hai tay một cái, một viên Băng Trùy lại phóng về phía nàng.

Nhưng Băng Trùy này so với Băng Trùy truyền thống lại hoàn toàn khác nhau, bản thân nó xuất hiện ba loại màu sắc, phía trước nhất là màu băng lam, ở giữa màu bạc, cuối cùng lại là màu đỏ rực. Trong nháy mắt khi nó phóng ra, đoàn hồng quang phía sau nổ tung, Vũ Ti Đóa chẳng qua chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, vậy mà Băng Trùy này cũng đã đến trước mặt mình.

Nhưng nàng không hổ là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, lợi trảo tay phải trong nháy mắt vung lên, đánh vào bên trên Băng Trùy.

Băng Trùy nổ tung, hơi lạnh tỏa ra, cùng lúc đó, Vũ Ti Đóa chỉ cảm thấy không khí chung quanh cơ thể mình đột nhiên đều trở nên vặn vẹo hơn, cả người toàn thân căng thẳng, có cảm giác giống như bị trói ở bên trong.

Đây là...

Tam Hệ Nguyên Tố Băng Trùy? Trong đó còn có Hỏa Thuộc Tính?

Trong lúc Vũ Ti Đóa giật mình, màn trình diễn của Cổ Nguyệt cũng đã bắt đầu rồi.

Đồng dạng Băng Trùy, lại là một viên khác xuất hiện, vẫn như trước bắn về phía Vũ Ti Đóa. Dưới gia tốc của hỏa diễm, Băng Trùy của nàng nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần, thậm chí ngay cả thời gian né tránh theo phản xạ cũng đều không có. Vũ Ti Đóa chỉ có thể vung lên lợi trảo

ngạnh kháng, mà trên Băng Trùy có bổ sung không gian chi lực; tuy rằng không thể cường hãn khóa chặt như Lạc Quế Tinh, nhưng cũng đem lại tác dụng giảm tốc độ rất tốt; khiến Vũ Ti Đóa không kịp né tránh.

Hàn quang trong mắt Vũ Ti Đóa lóe lên, đệ tứ Hồn Hoàn lấp lánh, hơi lắc người, đã phân ra một bóng người khác, hai bóng người đồng thời hướng về hai bên chạy như điên, vòng sang mặt bên.

Cổ Nguyệt tại chỗ xoay tròn, lấy thân thể của nàng làm trung tâm, lốc xoáy màu xanh bay lên, gầm thét khuếch tán về chung quanh. Vũ Ti Đóa chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Cổ Nguyệt lại biến mất.

Lốc xoáy màu xanh tại chỗ xoay tròn, lúc Cổ Nguyệt xuất hiện lại lần nữa, xuất hiện cùng nàng là những cánh Hoa Tuyết to lớn. Hoa Tuyết tràn ngập, bao trùm khắp nơi, đem thân thể của nàng yểm hộ bên trong.

Thanh Phong dẫn dắt Hoa Tuyết hòa vào cùng nhau, hai bên trong lúc đó dĩ nhiên hình thành liên hệ xảo diệu.

"Phốc" trong nháy mắt gia tốc, Vũ Ti Đóa gắng gượng chống đỡ cực hàn, hung hãn nhảy vào bên trong Hoa Tuyết, lao thẳng đến trước mặt Cổ Nguyệt. Nàng mơ hồ cảm giác được, thời gian càng dài, đối với mình e rằng chỉ càng bất lợi. Võ Hồn của đối thủ này quá quỷ dị, đây đã là bao nhiêu loại Nguyên Tố Hệ rồi chứ?

Thế nhưng, một bức tường đất đột ngột xuất hiện đã chặn đứng công kích của nàng.

Công kích của Vũ Ti Đóa cường hãn cỡ nào, tường đất trong nháy mắt nứt toác, trong phút chốc đã hóa thành cát bụi, nhưng bóng người của Cổ Nguyệt đã lại một lần biến mất. Tường đất đổ nát bị cuồng phong càng ngày càng mạnh bao phủ, Phong, Thổ, Tuyết, ba thứ đan xen, lại như là nhấc lên một hồi bão táp vậy, hoàn toàn che khuất tầm mắt Vũ Ti Đóa, đem nàng bao phủ bên trong.

Đường Vũ Lân che trước người Tạ Giải, giúp hắn ngăn trở dư âm của Cổ Nguyệt hồn kỹ, để tránh ảnh hưởng đến hắn. Năng lực Nguyên Tố Chưởng Khống của Cổ Nguyệt lại tăng lên, ba loại Nguyên Tố dung hợp đối với nàng mà nói đã vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí còn hữu hiệu lợi dụng công kích của đối thủ để giúp mình hoàn thành, tiết kiệm hồn lực, xúc tiến quá

trình Nguyên Tố Dung Hợp.

Bản thân bão táp lực công kích cũng không mạnh, chỉ có thể dựa vào Nguyên Tố đặc tính từ từ tiêu hao Vũ Ti Đóa. Nhưng quan trọng nhất chính là, dưới sự bao trùm của Tam Hệ Nguyên Tố, Vũ Ti Đóa hoàn toàn không nhìn thấy, cũng không cảm giác được vị trí của Cổ Nguyệt.

Đệ nhất Hồn Hoàn lóe sáng, Vũ Ti Đóa quyết định thật nhanh, lập tức chọn một hướng xông ra, trước tiên thoát khỏi sự khống chế của đối phương lại nói. Chắc hẳn Đa Hệ Nguyên Tố Dung Hợp này của nàng ta cũng không thể duy trì trong thời gian quá dài.

U Minh Đột Thứ, đây là đệ nhất hồn kỹ của Vũ Ti Đóa, có thể giúp nàng tăng tốc độ gấp đôi trong nháy mắt, đồng thời ngưng tụ hồn lực cùng Võ Hồn Dung Hợp, phát sinh công kích bộc phát cường hãn. Vậy mà chỉ dùng để phá vòng vây, có vẻ không quá thích hợp. Bốn cái Hồn hoàn của nàng, tất cả đều là Thiên Niên cấp độ, không có cái nào nhỏ yếu.

Dựa vào hồn lực hộ thể, nàng lao thẳng ra khỏi Băng Phong Bão Táp hung hãn xung kích, lần này nàng đem hồn lực tăng lên tới cực hạn, U Minh Đột Thứ giúp nàng lao ra đầy đủ 50 mét có hơn.

Tầm mắt chung quanh đột nhiên mở rộng hơn, áp lực cũng thuận theo đó giảm bớt. Cảnh vật rõ ràng trước mắt giúp Vũ Ti Đóa vui sướng trong lòng, lao ra rồi!

Nhưng một chớp mắt tiếp theo, nàng đột nhiên cảm giác được phía sau hơi khác thường, còn chưa kịp phản ứng lại, đột nhiên, không gian chung quanh vặn vẹp, tiếp đó, nàng lại một lần nữa quay lại trung ương bão táp. Áp lực đột ngột gia tăng, bão táp tựa hồ từ bốn phương tám hướng trong nháy mắt ép vào bên trong, khiến nàng không thở nổi.

Vị trí của Đường Vũ Lân vừa vặn là chỗ Vũ Ti Đóa lúc trước phá vòng vây, vì lẽ đó hắn quan sát vô cùng rõ ràng.

Vũ Ti Đóa phá vòng vây thành công, nhưng cũng cùng lúc đó, Cổ Nguyệt lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng nàng, sau đó ánh bạc sáng lên, hai người đồng thời biến mất.

Đường Vũ Lân trong mắt loé lên một nét vui mừng. Võ Hồn của Cổ

Nguyệt không thể nghi ngờ, rất mạnh mẽ, Nguyên Tố Sứ, có thể khống chế sáu loại Nguyên Tố mạnh mẽ. Nhưng vấn đề của nàng cũng rất rõ ràng, chính là thiếu lực bộc phát. Nàng cũng có thể dựa vào Nguyên Tố Dung Hợp để tạo ra năng lực công kích mạnh mẽ, nhưng cái này cần thời gian tích lũy.

Cùng Cổ Nguyệt chiến đấu, muốn chiến thắng nàng, biện pháp tốt nhất chính là bạo phát ngay lập tức, nắm lấy cơ hội nhất kích tất thắng. Thời gian càng kéo dài, ưu thế của Cổ Nguyệt sẽ càng lớn. Nguyên Tố Thuỷ Triều, Nguyên Tố Dung Hợp hai đại thần kỹ phát huy ra uy lực, có thể lấy một ít hồn lực của mình điều động Thiên Địa Nguyên Tố để sử dụng, đó mới là thứ đáng sợ nhất.

Vũ Ti Đóa ăn thiệt thòi là vì nàng không biết năng lực của Cổ Nguyệt, không biết được tình huống sẽ như vậy. Với thực lực của nàng, nếu như vừa bắt đầu đã triển khai U Minh Bạch Hổ, coi như Cổ Nguyệt có năng lực thuấn di, rơi vào phạm vi công kích của nàng, cũng rất khó sử dụng được đầy đủ thực lực.

Nhưng đến hiện tại đã không giống nhau, Vũ Ti Đóa dù có thể thông qua U Minh Bạch Hổ đột phá vòng vây, nhưng cục diện đã bị Cổ Nguyệt khống chế. U Minh Bạch Hổ của nàng lại tiêu hao rất lớn, căn bản là không thể kéo dài. Biến thành tiêu hao chiến, kết quả thắng bại đã dần dần trở nên không còn hồi hộp nữa.

Sự thực cũng đúng là như thế, nhưng tình huống của Vũ Ti Đóa lại càng chật vật hơn so với dự đoán của Đường Vũ Lân, bởi vì, nàng bây giờ căn bản là không dùng được U Minh Bạch Hổ.

U Minh Bạch Hổ là Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, đây là uy vũ thô bạo cỡ nào! Thế nhưng, bên trong thiên địa tự có quy tắc cân bằng, năng lực càng mạnh, hạn chế càng nhiều. Giống như Từ Du Trình Ám Ma Liêm Đao ảnh hưởng lớn thân thể; Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ, sau khi sử dụng một lần, chí ít cần ba ngày để khôi phục bản nguyên, mới có thể lần thứ hai sử dụng. Hiện tại đã sử dụng một lần, làm sao còn có thể sử dụng thêm một lần nữa đây?

Chương 319: Thắng lợi cuối cùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nàng nhìn qua, hồn lực đã khôi phục 7, 8 phần, nhưng trên thực tế, chung quy vẫn không ở trạng thái toàn thịnh.

Bạch quang lóe lên, Võ Hồn thay đổi.

Nương theo bộ lông màu trắng xuất hiện, toàn thân Vũ Ti Đóa đều bịt kín một tầng kim quang, thân thể trở nên to lớn hơn lên. Lần này, nàng không vội vàng xung kích, mà là dựa vào cường độ thân thể, từng bước một đi ra khỏi tầng bão táp kia.

Nhưng nghênh tiếp nàng, lại là những bức tường đất dựng thẳng chắn trước mặt. Những bức tường này cũng không tính là kiên cố, với thực lực của Vũ Ti Đóa, có thể ung dung dùng nắm đấm khiến nó nổ nát. Nhưng vấn đề là, mỗi một khối tường đất nổ nát, sẽ làm lỡ một ít thời gian của nàng, mà bão táp này vẫn thủy chung áp chế nàng. Tường đất nổ nát sẽ trực tiếp gia nhập vào trong gió lốc, hạn chế tầm nhìn, căn bản là không thể đi thẳng, khiến nàng mất phương hướng.

Vũ Ti Đóa trong lòng uất ức, nàng tuy rằng chủ yếu là Mẫn Công Hệ Hồn Sư, nhưng thích nhất chính là chiến đấu cứng đối cứng. Nàng lúc này, thà rằng cùng Đường Vũ Lân đi cứng đối cứng, cũng không muốn rơi vào bãi chiến trường chẳng khác nào vũng bùn nhão này. Căn bản là sẽ không tìm được đối thủ ở đâu!

Nếu như còn có thể sử dụng U Minh Bạch Hổ, nàng có lòng tin trong nháy mắt đột phá vòng vây. Với sức chiến đấu mạnh mẽ của U Minh Bạch Hổ, nàng tin tưởng, đối thủ căn bản sẽ không dám tới gần mình. Nói như vậy,

còn có một chút cơ hội chuyển bại thành thắng.

Nhưng còn hiện tại...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí ở bên trong bão táp trở nên vẩn đục. Năng lượng bão táp càng lúc càng tăng, Nguyên Tố Thuỷ Triều không ngừng hấp thu năng lượng nguyên tố ngoại giới bổ sung tự thân.

Hào quang lóe lên, Cổ Nguyệt sắc mặt có chút tái nhợt xuất hiện ở bên người Đường Vũ Lân.

"Đi thôi! Ta không khống chế được." Nguyên Tố Thuỷ Triều đến trình độ nhất định, sẽ thoát ly khả năng nàng chưởng khống, sẽ điên cuồng trưởng thành không thể ngăn được, mãi cho đến khi triệt để bạo phát.

Vì chiến thắng Vũ Ti Đóa, Cổ Nguyệt cũng không dám lưu thủ chút nào, đến cuối cùng, tự nhiên chính là không khống chế được.

Về Vũ Ti Đóa, người kia đã không cần suy nghĩ thêm, Cổ Nguyệt là tam hoàn tu vi, dựa vào Nguyên Tố Thuỷ Triều ngưng tụ ra năng lượng đã vượt xa phạm vi tối đa mà nàng có thể chưởng khống, uy lực có thể tưởng tượng được, Vũ Ti Đóa đã hoàn toàn lạc lối vào trong đó nhất định bi kịch.

Bốn người quay đầu bỏ chạy, Cổ Nguyệt sắc mặt trắng xám lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nàng thành công! Thành công chưởng khống cục diện, coi như trong quá trình chiến đấu vẫn còn vài chỗ không được như ý muốn, Vũ Ti Đóa tựa hồ cũng không mạnh như lúc trước, nhưng chung quy vẫn là nàng thắng, dưới tình huống một chọi một, chiến thắng Vũ Ti Đóa.

Đúng vào lúc này, thiên địa biến hóa, vặn vẹo, một đạo quang ảnh lấp loé, soi sáng trên người bốn người. Ánh sáng vặn vẹo, mắt tối sầm lại, cảm giác xung kích tinh thần mãnh liệt làm bọn họ tạm thời rơi vào trống không.

Không biết bao lâu trôi qua, ý thức lần nữa khôi phục trở lại, trước mắt đã là một mảnh thanh minh, nắp quả cầu hình trứng mở ra, bọn họ một lần nữa quay trở về địa phương ban đầu.

Khi Đường Vũ Lân bốn người từ bên trong quả cầu đi ra, gần trăm cặp mắt nhìn chằm chằm trên người bọn họ.

Trong đó, có rất nhiều ánh mắt phức tạp.

Ví dụ như tên có vóc người hùng tráng, Dương Niệm Hạ, hắn nhìn Đường Vũ Lân, chau mày. Về tới đây, mang ý nghĩa có thể thông qua màn hình lớn, tiếp tục theo dõi quá trình giao thủ phía sau. Vẻ mặt của hắn thực tại có chút quái dị, cùng Đường Vũ Lân hai mắt nhìn nhau, trên mặt liên tục cười khổ.

Lạc Quế Tinh là người có vẻ mặt bình tĩnh nhất trong ngũ đại thiên tài, hắn ngồi ở cách đó không xa trên mặt đất, hai tay ôm đầu gối, suy tư điều gì đó…

Ánh mắt Bích Xà Trịnh Di Nhiên nhìn Đường Vũ Lân lại không giống vậy, một bộ dáng 10 phần hứng thú, thời điểm ánh mắt rơi vào trên người Cổ Nguyệt, lại lập tức biến thành phẫn hận.

Từ Du Trình sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, hắn gắt gao nhìn chăm chú Đường Vũ Lân, hai tay còn khẽ làm động tác nắm trảo lại. Trong mắt hàn quang lấp loé.

Sỉ nhục! Đối với hắn mà nói, bại bởi Đường Vũ Lân tuyệt đối có thể dùng từ Sỉ-Nhục để hình dung, coi như Võ Hồn của Đường Vũ Lân lại quái dị, hắn cũng chỉ là một tên nhị hoàn Đại Hồn Sư mà thôi! Mà mình thân là Hồn Tông lại thất bại bởi hắn, chuyện này quả thật là không thể tha thứ.

Vũ Ti Đóa đi ra trước bọn Đường Vũ Lân một chút, sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, ánh mắt của nàng trực tiếp rơi vào trên người Cổ Nguyệt, khí tức rõ ràng có chút không ổn định.

Căn phòng chứa hơn 100 tên học viên cũng bởi vì sự xuất hiện cuối cùng của Đường Vũ Lân bốn người mà trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức lạ kỳ.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Đường Vũ Lân bốn người, đặc biệt là Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Bất luận bọn trong quá trình đối kháng lập ra chiến thuật như thế nào, cuối cùng, bọn họ dù sao từng người dưới tình huống một chọi một đánh bại Bất Tử Từ Du Trình cùng U Minh Vũ Ti Đóa đó! Đây chính là hai vị tứ hoàn Hồn Sư, là tồn tại mạnh nhất được công nhận bên trong Tân Sinh Ban. Mà

bọn họ thì sao? Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, một người nhị hoàn, một người tam hoàn.

"Các ngươi bốn người thực lực sai biệt rõ ràng, không cần lại tiếp tục thi đấu, vì lẽ đó ta lựa chọn kết thúc. Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, các ngươi vốn là một đội, hiện tại các ngươi có thể quyết định xem ai làm lớp trưởng, ai làm lớp phó."

Cổ Nguyệt căn bản là không chờ Đường Vũ Lân phản ứng, không chút do dự lùi về sau một bước, biểu hiện ra lập trường của chính mình.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía nàng, nhìn thấy nàng nở nụ cười xinh đẹp. Đường Vũ Lân không lại khiêm nhượng. Có lúc, việc đáng làm vẫn phải làm.

Thẩm Dập nói: "Từ đối kháng bình thường mà xem, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn biểu hiện tuy rằng có thể nói là không tệ, nhưng tổng thể vẫn còn nhiều khiếm khuyết. Các ngươi kiên trì đến cuối cùng, hiện tại các ngươi có hai lựa chọn, tiếp tục kiên trì chọn một người giữ lấy vị trí lớp phó cũng được, hoặc là lựa chọn từ bỏ. Ta phải nhắc nhở các ngươi, vị trí lớp trưởng mỗi một học kỳ đều sẽ bầu lại một lần, cạnh tranh bằng thực lực."

"Em từ bỏ." Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự nói rằng, nàng đối với thực lực của chính mình nhận thức rất rõ ràng. Không chỉ hô lên từ bỏ, hơn nữa còn quả đoán đi sang một bên, thậm chí là đi tới bên người Lạc Quế Tinh, dường như là cho thấy lập trường của chính mình.

Tạ Giải khóe miệng co giật một thoáng, nha đầu này cũng thật là, diễn kịch cũng phải diễn đến đủ bộ mới thôi.

"Em cũng từ bỏ!" Tạ Giải chỉ thoáng do dự một chút, cũng nói ra quyết định của mình, "Khi em cho rằng có một ngày em có năng lực trở thành lớp trưởng hoặc là lớp phó, em sẽ đưa ra khiêu chiến."

Hắn có vẻ rất bình tĩnh, sự nhảy nhót cà lơ phất phơ của ngày thường đều đã biến mất. Trận chiến lúc trước ở trên chiến trường giúp hắn có thêm lý giải sâu sắc đối với bản thân mình, thực lực của các đồng học, từng người từng người bày ra năng lực, đều đối với hắn sản sinh ra kích thích không nhỏ.

Thẩm Dập nói: "Lại nói, các ngươi tất cả đều lựa chọn con đường thứ hai. Bởi vì các ngươi kiên trì đến cuối cùng, lại từ bỏ tiêu chuẩn lớp phó, như vậy, hai người các ngươi có thể thu được 2.000 điểm cống hiến khen thưởng. Các ngươi tự mình phân phối. Tiêu chuẩn lớp phó cứ thế mà suy ra, Vũ Ti Đóa, ngươi có bằng lòng đảm nhậm vị trí lớp phó hay không?"

Vũ Ti Đóa liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt, nhìn lại một chút Đường Vũ Lân, trong mắt ánh sáng lấp loé, hít sâu một hơi, "Em đồng ý!"

Thẩm Dập trên mặt toát ra vẻ mỉm cười, "Được, vậy thì quyết định vậy đi. Tân Sinh Ban năm nhất, lớp trưởng, Đường Vũ Lân, lớp phó, Cổ Nguyệt, Vũ Ti Đóa."

Đây cũng là phối ngẫu lý tưởng nhất trong lòng nàng, Tạ Giải tuy rằng thực lực không yếu, nhưng so với Vũ Ti Đóa bọn họ vẫn còn có chút chênh lệch. Trận so đấu tranh chức lớp trưởng này, nếu như cả năm người ở trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng cuối cùng toàn bộ bị “nốc ao”, rất dễ dàng khiến cả lớp bất ổn. Mà lựa chọn để Vũ Ti Đóa thực lực mạnh nhất trở thành lớp phó, hiệu quả chấn nhiếp sẽ rõ ràng, chí ít sẽ giảm bớt âm thanh không phục.

"Tiếp theo sẽ tiến hành sàng lọc ba vị trí cán sự phó nghiệp khác, Cơ Giáp thiết kế, Cơ Giáp chế tạo cùng Cơ Giáp duy tu. Đoán tạo ủy viên vẫn như trước do Đường Vũ Lân kiêm nhiệm. Tiếp theo, tiến hành tam đại cấp phó nghiệp uỷ viên báo danh, toàn bộ học viên đạt cấp phó nghiệp cấp 2 trở lên cũng có thể báo danh tham dự cạnh tranh."

Đường Vũ Lân lúc này tâm tình rất bình tĩnh, bảy tiêu chuẩn ban cán sự lớp, hắn một người liền chiếm hết hai cái, không thể nghi ngờ là vô cùng ngon ăn. Thông qua trận đấu giành chức lớp trưởng lần này, cũng giúp hắn hiểu rõ hơn các bạn học của mình.

Đúng vào lúc này, hắn nhìn thấy Cổ Nguyệt bên cạnh mình đi ra ngoài.

Cổ Nguyệt đi báo danh vị trí ban cán sự khác? Thiết kế uỷ viên?

Vũ Ti Đóa cũng như thế, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình cũng đều đi báo danh.

Không hổ là thành viên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng! Bọn họ mỗi một người đều không chỉ mạnh về sức chiến đấu cá nhân, phương diện phó nghiệp

cũng đồng dạng ưu tú, chỉ có Dương Niệm Hạ một mặt cười khổ đi tới bên người Đường Vũ Lân.

"Huynh đệ, ngươi ẩn giấu thật là đủ sâu nha!"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Vận may mà thôi. Từ Du Trình nếu như không phải tiêu hao quá lớn, ta muốn thắng hắn cũng không hề dễ dàng."

Dương Niệm Hạ lắc đầu một cái, "Khó nói, khó nói."

"Những học viên không báo danh cạnh tranh chức uỷ viên có thể tan học, chương trình học trưa hôm nay chỉ đến đây thôi." Thanh âm của Thẩm Dập truyền đến.

Dương Niệm Hạ ha ha cười nói: "Đi thôi, lớp trưởng đại nhân. Sau này còn phải chiếu cố nhiều hơn nha!"

Đường Vũ Lân nói: "Chiếu cố lẫn nhau mới đúng."

Hắn biết rõ, chức vụ lớp trưởng của hắn có được bạn bè tán thành hay không là vô cùng trọng yếu, tiếp theo còn phải đi một bước tính một bước.

Chương 320: Ban cán sự xác định

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ánh mắt tìm về phía Vũ Trường Không, Đường Vũ Lân lặng yên đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến. Nhưng Vũ Trường Không lại không biểu thị gì, cứ như là hoàn toàn không quen biết hắn vậy.

Vũ lão sư đây là làm sao? Từ sau khi đi tới Sử Lai Khắc học viện, lại tiếp tục không cho chúng ta chỉ điểm nào nữa.

Đường Vũ Lân trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn cùng Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn rời khỏi căn phòng.

Tạ Giải vừa ra khỏi cửa liền chạy như bay, việc lĩnh ngộ đối với bản thân hắn ngày hôm nay vô cùng trọng yếu, muốn trở về thật lòng suy nghĩ thêm. Hắn đã nắm bắt được chút linh cảm.

Hứa Tiểu Ngôn ánh mắt lại có chút mê man, "Đội trưởng, ngươi nói ta có thể ở Sử Lai Khắc đứng vững gót chân sao? Thực lực mọi người đều quá mạnh mẽ."

Tuy rằng đi tới cuối cùng, nhưng phần lớn đều do trí tuệ của nàng. Ban đầu là dựa vào đoàn đội Lạc Quế Tinh, mặt sau là hội hợp cùng đồng đội của mình, dưới sự chiếu cố của mọi người mới có thể đi tới cuối cùng. Hứa Tiểu Ngôn hiểu rất rõ, luận thực lực cá nhân, mình vẫn còn rất yếu. Đặc biệt là ở thời điểm ban ngày.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Tuyệt đối không nên tự ti. Năm đó, thời điểm Võ Hồn của ta vừa thức tỉnh, cũng chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi! Nhưng ta xưa nay đều không nghĩ tới việc từ bỏ, từng bước một đi tới, cố

gắng cải thiện không ngừng. Ngươi cũng có thể. Hơn nữa, Võ Hồn của ngươi kỳ dị như vậy, có thể nương theo tự thân tu vi tăng lên, đặc tính của nó sẽ chân chính bày ra. Với năng lực nắm chiến trường của ngươi, một khi Võ Hồn có cải thiện, tất nhiên sẽ tỏa hào quang rực rỡ."

Hứa Tiểu Ngôn cũng nở nụ cười, cười híp mắt nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Ta nhất định sẽ cố gắng nỗ lực."

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ta biết ngươi không dễ mất đi tự tin như vậy mà." Sự mê man của nàng là ảo thôi. Kỹ năng diễn xuất này nếu như có thể được tính là một cấp phó nghiệp, nàng tuyệt đối đã đạt đến trình độ ủy viên.

Về tới ký túc xá, Tạ Giải đã bắt đầu minh tưởng, Đường Vũ Lân cũng không làm lỡ thời gian, khoảng cách tới bữa trưa còn một lúc, cũng tranh thủ từng phút thời gian mà tu luyện.

Thời điểm bữa trưa, ban cán sự của lớp năm nhất cũng đã được xác định. Thiết kế uỷ viên bất ngờ chính là Cổ Nguyệt, nàng giống như Đường Vũ Lân, kiêm nhiệm hai chức. Đường Vũ Lân vẫn là từ miệng Dương Niệm Hạ tổng hợp mới biết được, Cổ Nguyệt hiện tại đã là Cơ Giáp Thiết Kế Sư cấp 4. Chỉ là trước nay Cổ Nguyệt đều chưa từng nói cho bọn họ biết mà thôi!

Lựa chọn Cơ Giáp thiết kế là con đường của đông đảo các học viên, nàng có thể đánh bại mọi người, năng lực có thể tưởng tượng được. Chế tạo uỷ viên là Lạc Quế Tinh, hắn là Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 3 đỉnh phong. Khuất nhục Từ Du Trình, trở thành chế tạo uỷ viên.

Mà duy tu uỷ viên lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, là Vũ Ti Đóa. Rất khó tưởng tượng, một thiếu nữ yểu điệu, lại là một thợ sửa chữa Cơ Giáp.

Tuyệt đối không nên coi thường Cơ Giáp duy tu! Làm một vị Cơ Giáp Duy Tu Sư, không chỉ là phải tinh thông Cơ Giáp chế tạo, còn phải tinh thông Cơ Giáp thiết kế, tương đương với hai phó nghiệp tập hợp lại. Tuy rằng không theo đuổi cực hạn của từng nghề, nhưng cũng phải có lý giải sâu sắc đến một mức nhất định về quan hệ của hai thứ này, mới có thể tu bổ lại Cơ Giáp bị tổn hại.

Cơ Giáp Duy Tu Sư đạt đến cấp 6 trở lên, mới có thể sửa chữa Đấu Khải,

tuyệt đối là vì có đại tài nên trưởng thành muộn. Trình độ được hoan nghênh của Cơ Giáp Duy Tu Sư đỉnh cấp, thậm chí còn vượt qua Cơ Giáp Thiết Kế Sư cùng Cơ Giáp Chế Tạo Sư, bởi vì rất ít người lựa chọn chức nghiệp này. Chỉ nhiều hơn Đoán Tạo Sư một chút mà thôi. Lượng tri thức cần phải học cũng vô cùng ngổn ngang.

Đến đây, 7 tiêu chuẩn ban cán sự lớp đã được xác định ra. Trên thực tế, 7 tiêu chuẩn cũng chỉ có 4 người. Lớp trưởng Đường Vũ Lân, kiêm nhiệm đoán tạo ủy viên; lớp phó Cổ Nguyệt, kiêm nhiệm thiết kế uỷ viên; lớp phó Vũ Ti Đóa, kiêm nhiệm duy tu uỷ viên, còn có một vị chế tạo uỷ viên Lạc Quế Tinh. Bốn người liền tạo thành ban cán sự của lớp trong học kỳ này.

Thời điểm ăn trưa, Đường Vũ Lân còn nghe nói, tình huống của lớp mình cũng là chuyện bình thường. Các học viên có thể đảm nhiệm vị trí lớp trưởng và lớp phó, thông thường cũng rất ưu tú về chức nghiệp thứ hai, nên chuyện kiêm nhiệm cũng không hiếm thấy. Thậm chí còn từng có một vị nhân vật khủng bố, cả Cơ Giáp thiết kế, chế tác cùng duy tu ba loại nghề nghiệp đều tinh thông, hơn nữa còn là lớp phó, đồng thời kiêm nhiệm cả bốn tiêu chuẩn. Đương nhiên, vị kia sau này đã tiến vào Nội viện, còn phát triển làm sao, cũng chỉ có học viện mới biết.

Ban cán sự đã xác định xong, quá trình học tập ở Sử Lai Khắc học viện cũng bắt đầu thật sự triển khai.

Đường Vũ Lân buổi chiều cũng không đi đến Học Viện Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia, hắn hiện tại tạm thời vẫn chưa thiếu hụt điểm cống hiến, đủ để ăn cơm là được. Việc cấp bách, vẫn là mau chóng tăng cường tu vi, đợi được tới tam hoàn cảnh giới, là có thể chân chính tiếp tục thử nghiệm Linh Đoán Tạo. Hiện tại Đoán Tạo đẳng cấp của hắn đã vượt xa tu vi bản thân, vì lẽ đó, tăng cao tu vi mới là quan trọng nhất.

Hồn lực tăng lên không có đường tắt nào, chỉ có thể không ngừng tu luyện, tích lũy, tích lũy lâu dài sử dụng một lần.

Hứa Tiểu Ngôn cũng giống như vậy, nàng đã đến ngưỡng cửa cấp 30, bước thêm một bước, chính là tam hoàn tu vi. Nàng cũng rất chờ mong, sau khi tiến vào tam hoàn cảnh giới, mình sẽ có thêm hồn kỹ vào ban ngày và ban đêm là gì. Đồng thời, đệ nhị Hồn Linh cũng là mục tiêu kỳ vọng của nàng.

Bất quá, trong lúc bọn hắn tu luyện, công đọc sinh ký túc xá nghênh đón

một vị khách không mời mà đến.

"Ta sẽ ở nơi này." Nhạc Chính Vũ nghênh ngang ngồi ở phía giường đối diện của Nguyên Ân.

Nguyên Ân chau mày, "Nơi này là ký túc xá của ta! Ngươi đi ra ngoài!"

Nhạc Chính Vũ cười lạnh một tiếng, "Của ngươi? Nơi này là học viện, không phải của cá nhân ngươi! Học viện sắp xếp ta ở nơi này. Hai chúng ta đều là năm thứ hai, làm sao, ngươi có bí mật gì sợ bị ta thấy?"

Nguyên Ân rất chăm chú nhìn hắn, nói: "Không, ta chỉ là đơn thuần là rất ghét loại người như ngươi mà thôi."

Nhạc Chính Vũ mới vừa tiến vào lớp năm hai, ngày hôm nay liền hung hăng trêu chọc, nếu như không phải là bởi vì hắn chưa từng trải qua học tập, ngày hôm nay thậm chí còn muốn khiêu chiến vị trí lớp trưởng. Mà lớp trưởng của năm hai, lại là vị đang ngồi trước mặt hắn. Đúng, Nguyên Ân chính là lớp trưởng của lớp năm hai; là tầng thứ cao nhất trong giới công đọc sinh hiện nay.

Nguyên Ân đứng lên, đi ra ngoài.

"Ngươi đi làm gì?" Nhạc Chính Vũ tùy ý hỏi.

"Yêu cầu học viện đổi ký túc xá." Nguyên Ân lạnh lùng nói, "Cùng ngươi ở cùng một chỗ, sẽ làm ta cảm thấy buồn nôn, sẽ làm ảnh hưởng đến việc tu luyện của ta."

"Ngươi!" Nhạc Chính Vũ nói: "Có bản lĩnh, chúng ta đi Luận Bàn Lôi."

Nguyên Ân lại không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đẩy cửa ra ngoài, nhanh chân bước đi.

Nhạc Chính Vũ một trận giận dữ, cái tên này!

Hắn vẫn kìm nén ý muốn cùng Nguyên Ân “làm” một hồi, nhưng Nguyên Ân lại thủy chung không tiếp chiêu, Nhạc Chính Vũ thậm chí còn ở trong lớp học chủ động hướng về hắn khiêu khích. Hắn vốn tưởng rằng, ngay ở trước mặt nhiều đồng học như vậy, Nguyên Ân sẽ không thể không đáp

ứng, hắn là lớp trưởng đó! Mặt mũi cũng không cần sao?

Nhưng sự thực chứng minh, Nguyên Ân ở bên trong lớp năm hai có uy vọng vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Hết thảy ánh mắt của các bạn học nhìn hắn đều tràn ngập xem thường và xem thường, tựa hồ không có một người nào cho rằng hắn có thể là đối thủ của Nguyên Ân.

Sau đó, hắn còn bị Nguyên Ân không thèm nhìn. Cũng bị những bạn học khác không thèm nhìn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nhạc Chính Vũ nghĩ tất cả biện pháp để trở thành công đọc sinh. Mới vừa lúc mới bắt đầu, hắn đúng là muốn tìm con bé Đọa Lạc Thiên Sứ gây phiền phức, nhưng sau đó hỏi thăm ra được, bên trong công đọc sinh thật sự không có vị kia.

Hắn bất đắc dĩ, hướng về học viện báo cáo. Nhưng đáp án của học viện lại vô cùng ba phải, cái nào cũng được. Chỉ là nói cho hắn, chuyện này học viện sẽ xử lý, là học sinh, nhiệm vụ của hắn là cố gắng học tập, sau đó liền sống chết mặc bay.

Trở thành công đọc sinh, Nhạc Chính Vũ kỳ thực có nhiều phần là bởi vì hiếu kỳ, truyền thuyết công đọc sinh hắn cũng đã từng nghe nói rất nhiều. Đối với việc có thể tiến vào Nội viện hay không hắn cũng không hề lo lắng chút nào, hắn đối với mình rất tin tưởng. Công đọc sinh sẽ là tồn tại như thế nào? Hắn hi vọng mình có thể đến thăm dò một chút.

Còn việc ở cùng phòng với Nguyên Ân, cũng đúng là do học viện sắp xếp. Dù sao bọn họ đều là nhóm học sinh năm thứ hai cả.

Chương 321: Thần tượng Chấn Hoa

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ngươi dám uy hiếp ta!"

Tiếng gầm gừ vang vọng bên trong gian phòng rộng rãi màu trắng bạc. Gian phòng này nhìn qua phi thường kỳ lạ, ít nhất 300 m2 có hơn, mà tất cả bên trong gian phòng, đều là do kim loại chế tác mà thành, bao gồm cả vách tường, cái bàn, còn có tất cả đồ dùng khác. Khắp nơi đều tràn ngập cảm xúc kim loại, càng có mấy phần cảm giác như khoa học kỹ thuật tương lai.

Người phát ra tiếng gầm gừ là một người trung niên. Hắn có mái tóc màu đen, thân hình cao lớn mà thon dài, tướng mạo vô cùng anh tuấn. Nhưng kỳ dị chính là, chỉ từ bề ngoài mà xem, rất khó đoán ra được tuổi của hắn.

Hắn nhìn qua bất quá dáng dấp chỉ khoảng hơn 30 tuổi, nhưng đôi mắt lại tràn ngập tang thương cùng thâm thúy, căn bản không phải độ tuổi này có khả năng nắm giữ. Thái dương của hắn hoàn toàn là màu trắng, khác hẳn so với mái tóc đen trên đầu.

Bắt mắt nhất chính là cặp tay của hắn, đó là một đôi bàn tay phải lớn hơn gấp rưỡi so với thường nhân, nhưng đôi tay này không có những khớp xương gồ ghề, mà lại trắng nõn và thon dài, nhìn như đôi bàn tay của phụ nữ phóng to lên vài lần. Thậm chí ngay cả da dẻ trên bàn tay đều vô cùng óng ánh long lanh, mềm mịn giống như là ngọc thạch.

Chỉ có điều, tâm tình vị này hiện tại rõ ràng rất không ổn định, một mặt đầy vẻ phẫn nộ.

"Đúng đấy! Ta chính là đang uy hiếp ngươi đấy!" Ở phía đối diện, là một người trung niên khác, cười híp mắt nhìn hắn, trên mặt lại là một vẻ "chuyện này không đáng kể".

Nếu như Đường Vũ Lân ở đây nhìn thấy dáng vẻ vị này, nhất định không thể tin được con mắt của chính mình.

Lão sư thường ngày điềm đạm nho nhã, làm sao sẽ lại lộ ra một bộ dáng dấp giống như lưu manh vậy?

Không sai, vi trung niên nhân mang theo nét hiền lành mỉm cười trên mặt, nhưng lại có mấy phần mùi vị lợn chết không sợ bỏng nước sôi này, thình lình chính là Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng, cũng là cấp bậc cao nhất trong toàn bộ Thiên Hải Liên Minh, một đời Thánh Tượng năng lực ưu tú, Mộ Thần.

"Lúc trước ngươi lựa chọn đến cái địa phương chim không thèm ị kia, ta đã đáp ứng rồi. Hiện tại các hiệp hội thuộc các thành phố lớn thật vất vả mới chỉnh hợp không sai, hết thảy đều tươi đẹp, ngươi lại nói với ta ngươi muốn từ chức. Đầu của ngươi bị đá đè sao?" Trung niên nhân tóc hai màu đen trắng tức đến nổ phổi nói rằng.

Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy tên trước mắt này, liền khiến cho mình không thể khống chế được tâm tình.

Mộ Thần cười híp mắt nói: "Cũng là bởi vì Thiên Hải Liên Minh bên kia đã đi vào quỹ đạo, đã không cần ta nữa! Vì lẽ đó ta mới từ chức, ta là một tên Thánh Tượng, ta muốn xung kích Thần Tượng cấp độ. Ngươi là kẻ no ấm không biết được nỗi sợ của kẻ đói nghèo. Ta hiện tại chính là tích lũy lâu dài sử dụng một lần, là thời điểm nên nỗ lực để hướng lên trên."

"Thối lắm. Ngươi đến hiện tại cả Phong Hào Đấu La cũng đều không phải, xung kích Thần Tượng cái rắm. Đem lý do của ngươi nói ra cho ta, nếu không ta sẽ không phê chuẩn." Chấn Hoa hung hãn nói.

Vị mà Mộ Thần đang đối mặt chính là hội trưởng Đấu La Đại Lục Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, là vị Thần Tượng duy nhất trên toàn bộ Đấu La Đại Lục, nhưng hắn một điểm ý tứ tôn kính cũng đều không có. Hắn một mặt bại hoại nói: "Tùy ý ngươi thôi, ngươi có phê chuẩn hay không, thì ta cũng không làm. Đi đây!"

Vừa nói, hắn vừa đứng lên đi ra ngoài.

"Ngươi trở lại cho ta!" Thân hình lóe lên, Chấn Hoa đã chặn lại đường đi của Mộ Thần.

"Ta có thể phê chuẩn cho ngươi, nhưng ngươi chung quy phải cho ta một lý do, ta cũng phải hướng về cao tầng của Hiệp Hội để bàn giao nữa! Ngươi là trụ cột quan trọng của Hiệp Hội, có thể nào cứ như thế rời đi được! Ngươi để ta làm sao bây giờ đây? Chúng ta còn có phải là huynh đệ hay không? Ngươi đối xử với ta như thế, ngươi không thấy hổ thẹn với lương tâm hay sao?" Chấn Hoa đại nghĩa lẫm nhiên nói rằng.

Mộ Thần bĩu môi, "Đừng dùng chiêu này, bài này của ngươi đối với ta vô dụng. Chúng ta biết nhau cũng không phải ngày một ngày hai. Như vậy đi, ta cho ngươi mặt mũi, ta cũng có thể không hoàn toàn từ chức, nhưng ta muốn điều chuyển. Ở đại lục biên giới thời gian quá lâu, ta dự định đến khu vực nội lục sinh hoạt một quãng thời gian. Ta xem, Sử Lai Khắc Thành này liền tương đối khá. Ta muốn đến đây làm Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hội trưởng. Ngươi nếu như đồng ý, ta sẽ lưu lại, không đồng ý ta sẽ tự mình đi tới."

"Đi Sử Lai Khắc Thành làm hội trưởng? Đây mới là mục đích của ngươi sao?" Cũng giống như Mộ Thần hiểu rất rõ hắn, hắn cũng hiểu rất rõ tên trước mắt này.

Trên thực tế, Chấn Hoa cùng Mộ Thần từ nhỏ là cùng nhau lớn lên, đồng thời tiến vào đoán tạo cái nghề này. Hai người ở đoán tạo phương diện đồng dạng là thiên phú dị bẩm, đồng dạng kinh tài tuyệt diễm. Bọn họ là bằng hữu tốt nhất, cũng từng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhau.

Bọn họ thậm chí từng đồng thời thích một người phụ nữ, trong đó đã xảy ra vô số cố sự.

Một cơ hội đến, để cho hai người đối mặt lựa chọn. Cuối cùng, Chấn Hoa lựa chọn thu lấy cơ hội lần kia, mà Mộ Thần thì lại lựa chọn ôm mỹ nhân đem về nhà.

Mộ Thần đi đến Đông Hải xa xôi, đâu phải chỉ vì nơi đó là quê hương của chính mình?

"Được rồi, vậy ngươi cứ đi thôi. Thế nhưng, ta nhất định phải nhắc nhở ngươi, Sử Lai Khắc Thành là nơi nào ngươi rất rõ ràng, sức ảnh hưởng của Sử Lai Khắc học viện ở nơi đó, đủ để bất kỳ hiệp hội nào đều nằm ở thế yếu. Sử Lai Khắc học viện nắm giữ Đoán Tạo Hiệp Hội của riêng mình, hội trưởng là lão già điên kia. Ngươi nếu như tới đó, cũng phải cẩn thận một chút. Lão già điên kia ở đoán tạo phương diện cũng bằng ngươi thôi, nhưng nói về đánh nhau, 10 tên như ngươi đều đánh không lại một mình hắn. Ngươi chớ có chọc cho hắn thẹn quá hóa giận."

Mộ Thần khẽ mỉm cười, "Hắn thẹn quá hóa giận thì có thể làm sao? Ta không phải còn có chỗ dựa là ngươi sao? Hắn nếu như tìm ta phiền phức, ta liền giao cho ngươi."

Chấn Hoa khóe miệng co giật một thoáng, "Ta nợ ngươi gì à?"

Ánh mắt Mộ Thần đột nhiên ngưng lại, sau đó thật lòng gật gật đầu, "Đúng!"

Chấn Hoa ngẩn người, ngược lại cười khổ nói: "Được rồi, ngươi thắng. Bảo Nhi có khỏe không?"

Mộ Thần khẽ mỉm cười, trong mắt lộ ra một vẻ ngọt ngào, "Nàng rất tốt."

Chấn Hoa gãi gãi đầu, "Cái tên nhà ngươi, đã được tiện nghi rồi còn ra vẻ. Lúc trước nếu không phải là... quên đi, sợ ngươi rồi. Coi như ta nợ hai vợ chồng các ngươi. Ngươi dự định lúc nào đi Sử Lai Khắc Thành?"

"Lập tức." Mộ Thần không chút do dự mà nói rằng, không đi nữa, chỉ sợ muốn tới cũng không kịp. Một vài người đã chuẩn bị cướp đồ đệ mình rồi đấy!

"Tiểu Hi cũng đi theo ngươi?" Chấn Hoa hỏi.

"Ừm. Hai nàng đều đi với ta. Ngươi giúp Tiểu Hi sắp xếp một chút, để con bé cũng tiến vào Sử Lai Khắc học viện đi."

Chấn Hoa khóe miệng co giật một thoáng, "Ta làm sao nghe ngươi nói ra lời này, lại cảm thấy như là một chuyện rất đơn giản vậy?"

"Không đơn giản sao?" Mộ Thần cười híp mắt nói.

"Đơn giản sao?" Chấn Hoa một mặt sự phẫn nộ, "Ngươi âm ta đúng hay không?"

"Đúng đấy!"

"Mau cút, mau cút đi! Ta không muốn nhìn thấy ngươi."

...

"Ngươi đây là?" Đường Vũ Lân nhìn Nguyên Ân đang ở trước vòi nước giặt giẻ lau nhà, có chút ngạc nhiên đi lên trước.

Sáng sớm không phải đã quét tước dọn vệ sinh rồi sao? Lẽ nào vị này bị bệnh thích sạch sẽ?

Nguyên Ân tức giận: "Một vài tên rắm thối đến cướp phòng của ta, ta đổi phòng ký túc xá, vì lẽ đó phải quét dọn một chút."

"Nhạc Chính Vũ?" Đường Vũ Lân nhất thời bừng tỉnh.

"Ngươi biết?" Nguyên Ân nghi hoặc nhìn về phía hắn.

"Ừm, nghe hắn nói. Các ngươi là cùng một lớp sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Nguyên Ân gật gù, "Mặc kệ hắn."

Đường Vũ Lân nói: "Hắn ở ký túc xá sao?"

"Ừ." Nguyên Ân nói.

Đường Vũ Lân cười nói: "Vậy ta đi hoan nghênh công đọc sinh mới gia nhập mới được." Nói xong, hắn liền hướng về phòng của Nguyên Ân lúc trước đi đến.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Nguyên Ân nhíu nhíu mày, không biết tại sao, hắn đều cảm thấy, Đường Vũ Lân tựa hồ như không có ý tốt. Bất quá, mùi thuốc súng này là nhắm vào Nhạc Chính Vũ, tựa hồ cũng không tệ.

"Âm ầm." Đường Vũ Lân gõ cửa.

"Ai vậy?" Nhạc Chính Vũ mở cửa phòng, nhìn thấy Đường Vũ Lân hắn cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Nghe nói ngươi chuyển tới, ta chuyên tới để chúc mừng ngươi gia nhập."

"Vào đi." Nhạc Chính Vũ không vui nói.

Hắn đã đi một vòng quanh ký túc xá công đọc sinh dạo một chút, trong lòng đã bắt đầu phiền muộn đối với quyết định của chính mình. Điều kiện nơi này thực sự là quá kém, đối với hắn quen sống trong nhung lụa mà nói, thực tại có chút hơi khó mà chấp nhận được.

Nhưng hắn tính cách kiêu ngạo, nếu đã đến rồi, cũng không thể đầu voi đuôi chuột chứ? Cái tên Nguyên Ân kia có thể ở, tại sao mình thì lại không?

Ký túc xá chỉ là một gian phòng mà thôi, vừa xem hiểu ngay. Bên trong gian phòng quét tước rất sạch sẽ, đương nhiên, đây là nhờ Nguyên Ân dọn dẹp. Nhạc Chính Vũ đi thẳng tới bên giường ngồi lên, "Không có gì chiêu đãi ngươi, tùy tiện ngồi đi. Ta nói, điều kiện của công đọc sinh các ngươi cũng có chút quá vất vả đi!"

Đường Vũ Lân cười nói: "Không phải bọn ta, là chúng ta. Ngươi hiện tại cũng là một thành viên của công đọc sinh. Cũng không có biện pháp nào! Chúng ta chính là số khổ như thế đó. Đúng rồi, ta tìm đến ngươi, cũng là có chuyện muốn muốn hỏi, ngươi có hứng thú hay không."

Nhạc Chính Vũ nói: "Chuyện gì?"

Đường Vũ Lân duỗi hai tay ra, trên tay ánh sáng lóe lên, hai khối kim loại liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt khi chúng xuất hiện, cả phòng đều có cảm giác bị ánh sáng đó làm cho mê loạn, từng đạo tinh mang phức tạp khúc xạ ở trong không khí, tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt. Bảo quang lưu chuyển, từng tầng từng tầng ánh sáng trùng điệp tái hiện ra, mỹ lệ dị thường.

Nhạc Chính Vũ ánh mắt sáng lên, "Đây là... Tinh Vẫn Thiết?" Hắn tuyệt đối được cho là kiến thức rộng rãi. Tinh Vẫn Thiết làm sao lại không nhận ra cho được? ----------

Lời tác giả: *Số lượng chương mới chắc chắn sẽ không ít, mặt sau sẽ làm mọi người xem rất sảng khoái! Lại muốn có lỗi với Tạ Giải... khặc khặc.*

Chương 322: Mỗi người đều có tính toán riêng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com và bachngocsach.com

Ghi chú: *vì chap này bản convert bên [truyencv] chỉ có ~600 chữ nên mình bổ sung một phần bên [bachngocsach] để đủ ~2000 chữ*

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Nói chuẩn xác, là Thiên Đoán nhất phẩm Tinh Vẫn Thiết. Ngươi hẳn phải biết, Tinh Vẫn Thiết phẩm chất cực cao, nhưng tính cách cũng vô cùng ngạo mạn, không cách nào chân chính chấp nhận sinh mệnh mới. Vì lẽ đó, Thiên Đoán nhất phẩm chính là cực hạn. Nhưng nó cũng là linh kiện đỉnh cao của Cơ Giáp phổ thông, cũng như Nhất Tự Đấu Khải. Có hứng thú liền ra một cái giá đi!"

Không sai, xuất hiện trong tay hắn, đúng là hai khối Tinh Vẫn Thiết từ chỗ Phong Vô Vũ lấy được, hắn đương nhiên cũng có thể lựa chọn bán cho Nguyên Ân. Nhưng dù sao quan hệ cùng Nguyên Ân cũng không tệ lắm, khó bán cho người ta với giá cao. Dù sao Tinh Vẫn Thiết bản thân cực kỳ hi hữu, phẩm chất cực cao. Thiên Đoán nhất phẩm Tinh Vẫn Thiết, thậm chí có thể cùng rất nhiều Linh Đoán kim loại sánh vai. Không bán giá cao, hắn cũng thực cảm thấy có lỗi với bản thân mình! Vấn đề ăn cơm hàng ngày cũng nên được giải quyết. Hắn cần rất nhiều thức ăn giàu dinh dưỡng để tu luyện huyết mạch lực của mình.

"Ngươi ra giá đi." Nhạc Chính Vũ nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân tính toán một phen, lại đem hai khối Tinh Vẫn Thiết thu hồi, "Xem ra ngươi hứng thú không lớn, vậy thôi quên đi." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

"Ai, ngươi chờ một chút đi! Sao lại nôn nóng như vậy chứ?" Nhạc Chính

Vũ vội vàng gọi với theo Đường Vũ Lân.

Bọn hắn ở tuổi này, ở cấp độ tu vi này, Nhất Tự Đấu Khải là con đường tất phải đi qua. Hơn nữa, học ở Sử Lai Khắc học viện, nhu cầu đối với kim loại hiếm đẳng cấp cao là vô cùng to lớn. Tinh Vẫn Thiết chính là loại kim loại hàng đầu, chỉ có thể ngộ không thể cầu!

"Ta không có nhiều điểm cống hiến như vậy." Nhạc Chính Vũ có chút bất đắc dĩ nói, "Ta vừa trở lại trường, tiền thì ta có, nhưng điểm cống hiến lại không nhiều. Ta còn chưa bắt đầu kinh doanh nữa. Ngươi cũng biết, điểm cống hiến của học viện không thể quy đổi từ liên bang kim hồn tệ. Chi bằng, ta trực tiếp đưa tiền mặt cho ngươi!?"

Đường Vũ Lân trong nội tâm khẽ động, lại lắc đầu, nói: "Không, chỉ tiếp nhận điểm cống hiến hoặc là trao đổi linh vật."

"Linh vật? Ngươi muốn linh vật gì?" Nhạc Chính Vũ nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta muốn Thiên Niên Thổ Long Tinh, Thiên Niên Băng Tủy, Thiên Niên Long Linh Thảo, Thiên Niên Sinh Linh Thảo, bốn loại này."

"Ngươi tại sao không đi cướp luôn đi!" Nhạc Chính Vũ chán nản, "Ngươi cho rằng ta ngốc sao? Giá trị bốn loại linh vật này cộng lại, tuyệt đối vượt xa Tinh Vẫn Thiết rất nhiều. Chỉ riêng độ hiếm của Thiên Niên Sinh Linh Thảo, còn vượt qua Tinh Vẫn Thiết, đây chính là linh vật có thể kéo dài tuổi thọ, tại bất kỳ nơi nào đều chỉ có thể ngộ không thể cầu đấy! Bất luận kẻ nào phục dụng một quả Thiên Niên Sinh Linh Thảo đều có thể kéo dài tuổi thọ 5 năm. Loại đồ vật này ở đâu cũng có giá trên trời. Không có khả năng! Cùng lắm, bốn loại linh vật này, ta chỉ có thể dùng tối đa hai loại để trao đổi với ngươi."

"Hai loại?" Đường Vũ Lân ngẩn người, mỉm cười nói: "Được rồi, chúng ta dù sao đều là công đọc sinh, mọi người cũng chẳng dễ dàng gì. Hai loại thì hai loại vậy. Ta đây muốn Thiên Niên Sinh Linh Thảo cùng Thiên Niên Long Linh Thảo hai loại này. Ngươi có thể tìm được chứ?"

Nhạc Chính Vũ đôi mắt khẽ trợn, "Ngươi trước tiên phải nói cho ta biết trước, hai khối Tinh Vẫn Thiết này của ngươi là làm sao mà lấy được?"

Đường Vũ Lân cũng không giấu giếm, kể lại việc mình bị Phong Vô Vũ bắt đi như thế nào, hắn ta cho mình chọn kim loại hiếm để tiến hành đoán tạo, cuối cùng bị mình chọn Tinh Vẫn Thiết, hơn nữa còn tiến hành song đoán nhất nhằm cùng một lúc, toàn bộ kể lại một lần.

"Ý của ngươi là, hai khối Tinh Vẫn Thiết này đều là ngươi hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm? Lại còn là đồng thời?" Nhạc Chính Vũ ánh mắt lập loè hỏi.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Chuyện này không cần phải giấu diếm làm gì, không tin ngươi có thể đi hỏi Phong trưởng lão. Đây là huy chương Đoán Tạo Sư cấp 4 của ta." Vừa nói, hắn vừa lấy ra huy chương của mình đưa sang.

Nhạc Chính Vũ tiếp nhận huy chương cẩn thận quan sát. Sau một lát, hắn khẽ gật đầu, nói: "Huy chương không có vấn đề. Tốt, thành giao! Ta giúp ngươi tìm Thiên Niên Long Linh Thảo cùng Thiên Niên Sinh Linh Thảo. Cho ta thời gian một tuần, trong lúc này Tinh Vẫn Thiết của ngươi không được bán cho người khác."

"Một lời đã định." Đường Vũ Lân mỉm cười giơ tay lên, hai nắm đấm chạm vào nhau.

Thời điểm Đường Vũ Lân rời khỏi phòng của Nhạc Chính Vũ, trên mặt đã toát ra nụ cười đắc ý giống như là hồ ly vậy. Hắn vốn chẳng qua là dự tính lấy được một trong bốn loại linh vật kia thôi, lúc đó vẫn còn chút lo lắng từ sâu trong nội tâm. Tinh Vẫn Thiết tuy rằng giá trị xa xỉ, nhưng dù sao vẫn chỉ là "hi hữu" mà thôi. Bởi vì không thể đạt tới Linh Đoán trở lên, nên giá trị vẫn bị giảm bớt rất nhiều. Căn cứ Đường Vũ Lân phỏng đoán, một khối Tinh Vẫn Thiết nằm ở khoảng 200 – 300 liên bang kim hồn tệ, hai khối cũng chỉ tầm 500 – 600 vạn.

Mà bốn loại linh vật hắn cần để trùng kích đạo phong ấn thứ ba, bất luận một loại nào giá trị đều nằm ở tầm 500 vạn đồng trở lên. Nhạc Chính Vũ nói không sai, Thiên Niên Sinh Linh Thảo quá hiếm thấy, hơn nữa, hiếm có ai lại đem bán đi. Tiền dù quan trọng, nhưng làm sao quan trọng bằng tính mạng cơ chứ? Thiên địa linh vật giá trị cao nhất đều là loại có thể tăng tuổi thọ đấy!

Cho nên, khi Nhạc Chính Vũ nói tối đa có thể tìm cho hắn hai loại, hắn

thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Lúc trước hắn dốc sức liều mạng mất hơn 3 năm, mới miễn cưỡng gom góp đủ bốn loại linh vật trùng kích tầng phong ấn thứ hai đấy! Lần này phong ấn tầng thứ ba có khả năng sẽ lấy được một nửa số linh vật, quả thực là tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa!

Trong một đoạn thời gian rất dài tiếp theo, mình sẽ trở nên thong dong hơn rất nhiều, có thể dồn nhiều tinh lực hơn vào việc tu luyện.

Bất quá, hắn không thấy được toàn bộ. Sau khi hắn đi ra ngoài, trên mặt Nhạc Chính Vũ cũng toát ra nụ cười giảo hoạt, biểu lộ kia, cũng giống y chang tiểu hồ ly.

"Trong giới công đọc sinh quả là nhân tài xuất hiện lớp lớp! Có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm Tinh Vẫn Thiết, tất nhiên hắn ta tối thiểu phải là Đoán Tạo Sư cấp 4 đỉnh phong trở lên! Trước tiên để hắn hưởng một chút tiện nghi, xác lập địa vị cường hào trong lòng hắn, sau này có vật gì tốt cũng sẽ ưu tiên tìm đến ta! Gia tộc không thiếu nhất chính là gì? Chính là tiền cùng linh vật đấy! Hắc hắc, tiểu tử này cũng mới 13, 14 tuổi. Ở tuổi này đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 4 đều chưa từng nghe qua, chứ nói chi lại còn là đỉnh phong. Nhất định phải khiến hắn không thể rời xa ta được!"

Theo Nhạc Chính Vũ, cường hào cũng không phải ai đều có thể làm, cường hào có học vấn của cường hào. Làm chuyện làm ăn nhìn như chịu thiệt, để người bán có tâm tình tốt, sau này khi có thứ tốt, ưu tiên nghĩ đến chính là cường cào. Trường kỳ làm cường hào, tích lũy quan hệ, là thứ mà bọn nhà giàu mới nổi không cách nào so sánh được.

Một vật trân phẩm xuất thế, tỷ lệ rơi vào trong tay cường hào so với nhà giàu mới nổi lớn hơn nhiều lắm, bởi vì cường hào biết dùng phương thức của cường hào để thiết lập mối quan hệ.

Đường Vũ Lân có chỗ hạn chế, chính là hắn dùng giá thị trường để cân nhắc giá trị của Tinh Vẫn Thiết, mà không hề cân nhắc đến tiềm lực tương lai của mình cộng vào trong đó. Mà Nhạc Chính Vũ cân nhắc đến, lại là xác lập phần quan hệ này. Đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, ai cũng có cảm giác mình kiếm lời.

"Ngày hôm nay trước khi chính thức vào học, ta trước tiên nói với ngươi

hai việc. Đầu tiên, các vị uỷ viên trưa hôm nay sau khi tan lớp, phân biệt thống kê số lượng học viên theo nghề của các ngươi, báo cho hiệp hội tương ứng, đề xuất gia nhập. Cái này không miễn cưỡng, nếu như không muốn gia nhập hiệp hội của học viện cũng có thể. Gia nhập, sẽ có một loạt chính sách ưu đãi. Việc học tập phó nghiệp của các ngươi, cũng cần ở hiệp hội tiến hành. Nếu như không gia nhập hiệp hội, chỉ cần trả tiền để học là được. Đương nhiên, chỉ nhận loại "tiền" là điểm cống hiến."

Thẩm Dập đứng ở trên bục giảng tuyên bố nhiệm vụ của các ủy viên.

"Thứ hai, việc học tiếp theo sẽ do Vũ Trường Không lão sư hướng dẫn mọi người học tập." Thẩm Dập hướng về Vũ Trường Không gật đầu, sau đó nhường vị trí.

Thấy Vũ lão sư, Đường Vũ Lân theo bản năng ngồi thẳng lưng hơn một chút.

Vũ Trường Không đi tới sau bục giảng, ánh mắt đảo qua cả lớp. Thời điểm khi hắn đứng ở nơi đó, nhiệt độ khắp nơi trong phòng học tựa hồ cũng giảm xuống mấy phần, khiến ánh mắt của mọi người theo bản năng tập trung ở trên người hắn.

"Ngày hôm nay là ngày đi học chính thức đầu tiên. Việc dạy học của Sử Lai Khắc học viện sẽ có sự bất đồng rất lớn so với cách dạy của học viện trước đây của các ngươi. Liên quan vấn đề tu luyện cũng như các thắc mắc về Võ Hồn, sau này các ngươi có thể tìm ta cùng Thẩm lão sư câu thông, học tập. Bài học hôm nay chính là, Cơ Giáp Chế Tạo Khái Luận."

Cơ Giáp Chế Tạo Khái Luận? Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, Vũ lão sư tại sao muốn đàm luận về chế tạo Cơ Giáp? Bọn họ tương lai không phải là muốn tu luyện thành Đấu Khải Sư sao?

Chương 323: Phân tổ năm nhất

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Trong các ngươi, có người học tập Cơ Giáp thiết kế, Cơ Giáp chế tạo, cũng có người học tập Cơ Giáp duy tu cùng đoán tạo. Đơn giản mà nói, bốn bộ phận này gộp lại sẽ có thể hoàn thành một bộ Cơ Giáp. Các ngươi nhất định thật tò mò, tại sao học viện sẽ dạy Cơ Giáp Chế Tạo Khái Luận. Đó là bởi vì, muốn trở thành một tên Đấu Khải Sư, các ngươi đầu tiên liền cần học tập Đấu Khải cơ sở, Cơ Giáp!"

"Cao cấp Cơ Giáp cũng không thể sánh được với Đấu Khải cấp thấp nhất. Bản thân chất liệu cùng Đoán Tạo có quan hệ, Thiết Kế quyết định cấp độ của nó, Chế Tạo quyết định cuối cùng nó có thể thành hình được hay không, mà Duy Tu thì lại quyết định độ bền của nó. Điều này đối với Đấu Khải cũng không hề khác gì nhau."

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi vào nguyên lý của Cơ Giáp..."

Vũ Trường Không bắt đầu dạy học, hắn nói tới Cơ Giáp Chế Tạo Khái Luận, cũng không phải đơn thuần là Cơ Giáp chế tạo, trong đó đồng thời dính đến đoán tạo, thiết kế, chế tạo, duy tu; toàn bộ nội dung ở cả bốn phương diện, hắn giảng chính là toàn thể.

Đến giữa trưa khi chương trình học kết thúc, khái niệm về Cơ Giáp trong đầu Đường Vũ Lân cũng thuận theo đó trở nên rõ ràng hơn.

Ở phần thống kê tiếp đó, cả lớp 101 học viên, chỉ có 08 người lựa chọn đoán tạo làm phó nghiệp của mình. Có người nói, kỳ này vẫn là một trong những kỳ có nhân số nhiều nhất. Trong 8 người cũng đã bao gồm cả Đường Vũ Lân cùng Dương Niệm Hạ.

Cơ Giáp thiết kế có nhân số nhiều nhất, có tới 34 người, Cơ Giáp chế tạo đứng nhì, 31 người, còn lại chính là Cơ Giáp duy tu (28 người). Dù sao, tam đại phó nghiệp chủ chốt vẫn tính là tương đối cân bằng.

"Tan học, bốn người trong ban cán sự lưu lại." Thẩm Dập tuyên bố tan học.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh lưu lại.

"Các ngươi chờ một chút đi đến các hiệp hội báo cáo số lượng, đăng ký. Đồng thời, các ngươi còn có một nhiệm vụ, thương thảo công việc phân tổ. Các ngươi phải chia những học viên khác, trừ 4 người các ngươi ra, dựa theo đoán tạo, thiết kế, chế tạo, duy tu - tứ đại chức nghiệp, tiến hành phân tổ sao cho thật đều. Đoán Tạo Sư có số lượng ít nhất, chỉ có 8 người, như vậy, ngoại trừ Đường Vũ Lân ra còn sót lại 7 người. Vì lẽ đó, thống nhất chia làm 7 tổ đi! Các ngươi cần phân biệt hiểu rõ tình huống thực lực của các học viên phân theo chức nghiệp. Yêu cầu của phân tổ, chính là thực lực bình quân của mỗi tổ phải tương đương nhau."

Đường Vũ Lân gật đầu, đồng ý. Ban cán sự có thể nhận được "thù lao" là điểm cống hiến, nhưng điểm cống hiến này hiển nhiên không phải có thể lấy không được!

"Nơi này có mẫu biểu đăng ký nhập học, mặt trên có ghi chép cấp phó nghiệp của mỗi một học viên, đẳng cấp hồn lực cùng Võ Hồn của bản thân. Bốn người các ngươi cùng thảo luận và phân tích một chút đi."

Những học viên khác dồn dập rời đi, trong phòng học chỉ còn dư lại Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa bốn người.

Nhìn tài liệu trước mặt, bốn người lại đều duy trì trầm mặc. Lạc Quế Tinh trước sau là một bộ dáng vẻ điềm đạm, cũng không lên tiếng, trên mặt mang theo nét mỉm cười như khi Đường Vũ Lân lần đầu tiên nhìn thấy hắn, khiến người ta không cách nào biết rõ hắn đang suy nghĩ gì.

Vũ Ti Đóa lại là một bộ dáng dấp lạnh lùng, hai tay khoanh ở trước người, lãnh băng băng nhìn Đường Vũ Lân.

Cổ Nguyệt tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt bình tĩnh.

"Đây là lần thứ nhất chúng ta cộng sự cùng nhau, vậy để ta nói trước đi." Đường Vũ Lân mỉm cười nói. Hắn là lớp trưởng, thời điểm như thế này tự nhiên là việc đáng làm thì phải làm. Chức vị cao, trách nhiệm tự nhiên cũng càng lớn.

"Dựa theo ý tứ của lão sư, lấy cấp phó nghiệp có nhân số ít nhất quyết định số lượng tổ. Không tính ta ở bên trong, đoán tạo chúng ta bên này tổng cộng còn có 7 vị học viên, cũng chính là chia làm 7 tổ. Mỗi tổ một tên Đoán Tạo Sư, chuyện này cũng có kỹ xảo của nó. Ta vừa đơn giản nhìn một chút, trong bảy vị Đoán Tạo Sư này, có năm vị Đoán Tạo Sư cấp 2, một vị Đoán Tạo Sư cấp 3 cùng một vị Đoán Tạo Sư cấp 1. Đoán Tạo Sư cấp 2 cùng cấp 3 tuy rằng có khoảng cách, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn một chút. Nhưng Đoán Tạo Sư cấp 1 lại chênh lệch khá nhiều. Vì lẽ đó, để phân tổ công bằng, nhờ các ngươi cân nhắc số lượng học viên về thiết kế, chế tạo cùng duy tu; phân phối cho tổ này những vị có cấp độ mạnh hơn một chút. Ý tứ của lão sư, hiển nhiên là để chúng ta tận lực duy trì sự cân đối về thực lực của mỗi tổ."

Cổ Nguyệt gật đầu, "Phía ta bên này không thành vấn đề, thiết kế là chức nghiệp có nhân số nhiều nhất, 34 người chia làm 7 nhóm, trong đó sáu tổ 5 người, một tổ 4 người. Bốn người tổ này sẽ cùng tên Đoán Tạo Sư cấp 3 kia. Đẳng cấp toàn thể một chút nữa ta sẽ có phân phối."

Lạc Quế Tinh nói: "Phía ta bên này cũng không thành vấn đề, phân phối đều nhau là được rồi, chuyện này cũng không khó. Vậy chúng ta hiện tại liền bắt đầu đi, xử lý xong sớm một chút để còn tan học." Vừa nói, hắn còn hướng về Đường Vũ Lân cười cợt, tựa hồ như rất hòa hợp vậy.

Vũ Ti Đóa chỉ gật đầu một cái, nhưng lại không nói gì.

Chuyện phân tổ vốn cũng không khó khăn, chỉ chốc lát, bốn người cũng đã quyết định xong. Không thể tuyệt đối xấp xỉ, cố gắng cân đối thực gần nhau nhất là được rồi.

Sau khi hoàn thành phân tổ xong, Đường Vũ Lân nói: "Mọi người đi về nghỉ ngơi trước đi, ta đem kết quả phân tổ này giao cho Thẩm lão sư."

Lạc Quế Tinh mỉm cười nói: "Vậy thì làm phiền lớp trưởng!" Nói xong, đứng dậy mà đi.

Vũ Ti Đóa khuôn mặt lạnh lùng, cũng không chào hỏi, đứng dậy liền đi.

Bọn họ rời đi, Cổ Nguyệt trên mặt mới biểu lộ ra nhiều cảm xúc hơn, liếc nhìn Đường Vũ Lân một chút, cười nói: "Chức lớp trưởng này cũng không dễ làm nha! Ta xem, rất nhiều người vẫn là không phục."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Điều này cũng rất là bình thường, có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, mọi người đều là thiên kiêu chi tử, ai mà không có cá tính cơ chứ? Cứ để mọi người từ từ làm quen vậy. Nếu như có một ngày năng lực của ta không đạt tới, hoặc là có người so với ta thích hợp hơn, ta cũng không khăng khăng phải giữ chức lớp trưởng này. Đi thôi, ta trước tiên đi gửi tư liệu cho Thẩm lão sư, sau đó sẽ quay về tu luyện."

Tuy rằng việc ăn cơm mỗi ngày tiêu hao phần lớn điểm cống hiến của hắn, nhưng Đường Vũ Lân hai ngày nay đã có cảm giác rõ ràng, nương theo huyết mạch lực tăng cường, ngay cả Huyền Thiên Công của hắn, tốc độ tu luyện đều có gia tăng, hồn lực tăng lên cũng càng nhanh, đây chính là dấu hiệu tốt. Khoảng cách của hắn đến cấp 30 cũng không tính là quá xa xôi. Hắn sắp xếp trình tự tu luyện của mình rất rõ ràng. Hiện tại ưu tiên nhất, chính là tăng lên tới cấp 30, sẽ có bay vọt về chất. Tích lũy điểm cống hiến trái lại không cần gấp, đợi được sau khi có thể ổn định Linh Đoán Tạo một cách tương đối, điểm cống hiến còn có thể thiếu sao? Không nói những chỗ khác, chỉ riêng lớp năm nhất này, thời điểm muốn trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư trong tương lai, ai mà lại không cần Linh Đoán Tạo kim loại số lượng lớn chứ? Chế tạo Đấu Khải cũng không phải có thể 100% thành công, mà ngược lại, kim loại phẩm chất càng cao, tỷ lệ chế tạo thất bại cũng càng lớn.

Đường Vũ Lân đã cảm giác được chỗ tốt mà chức nghiệp thứ hai đẳng cấp cao mang lại. Là Đoán Tạo Tông Sư, bất kỳ tài nguyên nào khác cũng có thể dùng đoán tạo mà trao đổi lấy.

Vì lẽ đó, trình tự tu luyện hiện tại hắn lập ra cho mình là; trước tiên tăng lên tới cấp 30; sau đó chính là hoàn thiện Linh Đoán Tạo; đồng thời học tập tri thức tương quan về Cơ Giáp, Đấu Khải. Còn thực chiến và những thứ các có thể dời lại phía sau. Ngược lại hiện tại Hồn Linh của hắn đã là Thiên Niên cấp bậc, thời điểm đạt đến cấp 30 cũng không cần phụ gia thêm đệ nhị Hồn Linh, Tiểu Kim Quang cũng có thể giao cho hắn đệ tam hồn kỹ.

Thẩm Dập nhận được danh sách phân tổ của Đường Vũ Lân, sau khi đơn

giản nhìn một lần, gật đầu, nói: "Rất tốt! Các ngươi cực khổ rồi. Đường Vũ Lân, thân là lớp trưởng, tương lai chức trách của ngươi sẽ càng ngày càng nặng, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng, trách nhiệm cao cũng có chỗ tốt của trách nhiệm cao, sẽ giúp hắn có thêm cơ hội rèn luyện.

Thẩm Dập trong mắt chứa thâm ý nhìn hắn, nói: "Sử Lai Khắc học viện luôn luôn lấy bồi dưỡng nhân tài toàn diện làm chủ, nhưng cùng lúc, cũng sẽ bồi dưỡng một ít nhân tài có sở trường đặc thù. Ngươi ở phương diện đoán tạo có được thiên phú trời trao, cũng không nên buông lỏng. Nghe nói hôm trước ngươi bị Phong lão bắt đi?"

Đường Vũ Lân gật đầu cười khổ, "Ngài yên tâm, em hiện tại đã là một thành viên của Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta." Nhắc đến Phong Vô Vũ, hắn cũng có chút bất đắc dĩ, vị Phong lão này quả thật là có chút điên điên khùng khùng, nhưng may là, lão sư của mình cũng sắp đến rồi. Ở phương diện Đoán Tạo, Đường Vũ Lân đối với lão sư vẫn luôn vô cùng tin tưởng.

"Ai kêu ta đó? Có ta đây!" Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền tới một âm thanh vang dội, Phong lão một đầu tóc đỏ rối bời đẩy cửa mà vào.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân, mắt hắn nhất thời sáng lên, "Ha ha, đang muốn tìm tên tiểu tử nhà ngươi đây, thật đúng là trùng hợp! Tiểu tử, ngươi trước tiên ở đây chờ ta. Thẩm Dập cô nương, ta có chút việc cần thương lượng với ngươi một thoáng."

"Kính chào Phong lão." Thẩm Dập đã sớm đứng dậy, cung kính hướng về Phong Vô Vũ hành lễ.

Phong lão khoát tay áo một cái, nói: "Được rồi, được rồi, ta không câu nệ nhiều như vậy. Ta muốn thương lượng với ngươi về tên tiểu tử này. Tiểu tử này ở phương diện đoán tạo được trời cao thương tình, ta phải cố gắng bồi dưỡng hắn, nhưng hắn lại không chịu bái ta làm sư phụ. Chuyện này ngươi nói xem, làm sao bây giờ chứ?"

Thẩm Dập ngẩn ngơ, mang ánh mắt “cầu cứu” nhìn về Vũ Trường Không cũng ở trong phòng, trong lòng thầm nghĩ, ta biết làm sao bây giờ? Ta cũng không phải Đoán Tạo Sư mà? Lão gia à, đừng miễn cưỡng vậy chứ!?!

Vũ Trường Không đi tới, "Phong lão, chào ngài. Ngài cũng biết, ở phương diện phó nghiệp, chúng ta thân là lão sư chỉ có quyền đề nghị, nhưng không có quyền quyết định, tất cả vẫn phải xem bản thân hắn. Ngài chẳng lẽ còn không thể thuyết phục hắn sao?" Hắn trước sau đều là dáng vẻ lạnh lùng băng giá, nhưng lời nói lại phi thường sắc bén, trực tiếp liền đem quả bóng cao su đá ngược trở lại.

Chương 324: Từ chối

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phong Vô Vũ hừ một tiếng, "Tên tiểu tử nhà ngươi, những năm này đi ra ngoài cái tốt không chịu học, toàn đi học tính ba phải! Hừ, ta không thèm nói nhiều với các ngươi nữa! Ngược lại ta đến để nói cho các ngươi biết, sau này không được an bài cho hắn quá nhiều chuyện tiểu tiết, hắn cần dành nhiều thời gian hơn theo ta luyện tập đoán tạo. Đi thôi, tiểu tử, đi theo ta. Ngược lại ngươi ở Sử Lai Khắc, gọi ta một tiếng “Lão sư” cũng là chuyện tất yếu, ta mặc kệ ngươi có đáp ứng hay không, ngược lại ta chính là lão sư của ngươi."

Vừa nói, một tay hắn nắm lấy vai Đường Vũ Lân, mang theo hắn hướng ra ngoài rời đi.

Đường Vũ Lân rất là bất đắc dĩ nói: "Phong lão, ngài đừng kéo ta, ta cùng ngài đi là được rồi, ta không chạy thoát được đâu."

"Khà khà. Vậy ngươi đã đáp ứng làm đồ đệ của ta?" Phong lão cười hắc hắc nói.

Đường Vũ Lân nói: "Ngài nói đúng, ở trong học viện ta vốn là học sinh của ngài mà!"Hắn xảo diệu thay đổi lời giải thích của Phong lão.

"Hừ! Không mất thời gian bao lâu, ngươi liền sẽ hiểu ra, theo lão tử có tiền đồ hơn nhiều so với tên tiểu tử ở Đoán Tạo Sư Hiệp Hội gì gì đó." Vừa ra khỏi cửa, Phong Vô Vũ lập tức lại thể hiện ra một mặt hấp tấp của hắn, dùng tay lôi kéo Đường Vũ Lân, trong nháy mắt tăng tốc, cảm giác cưỡi mây đạp gió lại xuất hiện lần nữa. Chỉ mất thời gian vài lần hô hấp, bọn họ đã đến cửa Đoán Tạo Phòng của Phong Vô Vũ như trước.

Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không ở trong văn phòng hai mặt nhìn nhau, Thẩm Dập lẩm bẩm: "Phong lão ra tay rất nhanh! Chuyện này có cần nói cho lão sư biết hay không?"

Vũ Trường Không gật gật đầu, "Vẫn là nên hỏi ý kiến của lão sư, Phong lão tính cách quái lạ, Vũ Lân đứa nhỏ này nhìn qua vô cùng thông minh, cũng biết cách làm người, nhưng trong lòng hắn vẫn có một chút tính cách bướng bỉnh. Vạn nhất bọn họ nổi lên xung đột, có lão sư ở đó, cũng có thể giảm bớt phần nào căng thẳng."

Cổ Nguyệt hướng về Vũ Trường Không hỏi: "Vũ lão sư, Vũ Lân sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"

Vũ Trường Không lắc đầu, nói: "Chuyện này thực sự khó nói, Phong lão ở học viện chính là cường giả số một số hai, tuy rằng tính cách quái dị, nhưng cũng vô cùng tâm huyết đối với Đoán Tạo Thuật. Trên thực tế, thiên phú của ngài cũng không thích hợp với đoán tạo, nhưng chính là dựa vào tính cách kiên trì này của mình, từ năm 48 tuổi mới bắt đầu học tập đoán tạo, cuối cùng có thể trở thành Thánh Tượng cấp 8. Quá trình đó, là vô số nỗ lực cùng gian khổ. Vì lẽ đó, Phong lão ở phương diện đoán tạo cũng có một bộ lý luận của riêng ngài ấy. Vũ Lân cùng ngài ấy học tập cũng không phải là chuyện xấu."

"Vậy thì tốt. Vũ lão sư, Thẩm lão sư, vậy em cũng đi về trước."

Cổ Nguyệt ra khỏi lớp học, cũng không trực tiếp trở về ký túc xá công đọc sinh. Sau khi suy nghĩ một chút, nàng lại chọn đi ra bên ngoài học viện.

Tại phòng làm việc của Phong Vô Vũ.

"Phong lão, ta hiện tại không muốn luyện tập đoán tạo." Đường Vũ Lân rất là bất đắc dĩ nhìn Phong Vô Vũ nói.

Phong Vô Vũ trừng mắt lên, "Làm sao? Có chút thành tích đã liền kiêu ngạo? Ta cho ngươi biết, ở trên thế giới này, chỉ có kiên trì mới là chìa khóa của thành công. Kiên trì chính là thắng lợi, câu nói này ngươi có từng nghe qua chưa? Đừng tưởng rằng có chút thiên phú là có thể kiêu ngạo tự mãn, bất luận nghề nghiệp nào, muốn đi tới cuối cùng, đều cần trả giá bằng vô số mồ hôi nước mắt."

Đường Vũ Lân giơ tay làm ra dấu tạm ngưng, "Những điều ngài nói ta đều rõ ràng, ta cũng vẫn luôn không lười biếng bao giờ. Nhưng sự tình có nặng có nhẹ! Đối với ta hiện tại mà nói, quan trọng nhất không phải đoán tạo, mà là tăng cao hồn lực tu vi. Ngài khẳng định có thể cảm giác được, ta hiện tại vẫn chưa tới cấp 30, nói chuẩn xác là đang ở cấp 28. Đẳng cấp hồn lực đã hạn chế rất lớn đối với việc phát triển đoán tạo của ta. Thẳng thắn mà nói, ta hiện tại đã có thể thử nghiệm Linh Đoán Tạo, điểm này ngài không phủ nhận chứ? Cường độ thân thể của ta tuy rằng vượt qua bạn cùng lứa tuổi không ít, nhưng muốn thử nghiệm Linh Đoán Tạo, hồn lực cũng phải đạt tối thiểu cấp 30 mới được. Ta rất muốn được ngài chỉ đạo học tập Linh Đoán, nhưng mà, hồn lực của ta không đủ, không có cách nào cả!"

Nghe hắn nói xong, Phong Vô Vũ cũng ngẩn người, gãi gãi bờ tóc rối, "Nghe cũng có chút đạo lý, đúng đấy! Tên tiểu tử nhà ngươi ở tuổi này đã đạt cấp 4 đỉnh phong, đúng là có thể thử nghiệm Linh Đoán Tạo. Ngươi cấp 30 sẽ có thể Linh Đoán sao?" Thời điểm hắn bắt đầu học tập đoán tạo năm đó, bản thân tu vi đã cực cao, xưa nay đều không nghĩ đến vấn đề tương quan giữa đoán tạo và hồn lực. Hiện tại Đường Vũ Lân nói ra, hắn mới ý thức tới.

Đường Vũ Lân nói: "Ta trời sinh sức mạnh khá lớn, cường độ thân thể cao, có thể bù đắp nhất định đối với việc hồn lực không đủ. Cấp 30 hẳn là có thể." Mới cấp 28, nhị hoàn, hắn đã có thể thành công. Đến cấp 30 sẽ có nhảy vọt về chất, đạt đến tam hoàn, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì. Chí ít sẽ không gặp nguy hiểm.

Phong Vô Vũ chau mày, gật gật đầu, nói: "Có đạo lý, có đạo lý! Bất quá, tiểu tử, ngươi đừng tưởng rằng như vậy liền có thể ngăn cản ta dạy đoán tạo cho ngươi. Không phải là cấp 30 sao? Ta có biện pháp. Bất quá, cần ngươi đánh đổi một số thứ."

"Ngài có biện pháp?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, tăng cường hồn lực chẳng lẽ còn có đường tắt nào hay sao?

Phong Vô Vũ cười hì hì, "Đương nhiên là có biện pháp. Ta có thể giúp ngươi đem hồn lực trực tiếp tăng lên đến cấp 30, giúp ngươi đột phá. Thế nhưng, cái này đánh đổi có chút lớn, cần ngươi trao đổi một ít chi phí. Chi phí này, chính là sau khi ngươi trở thành Đoán Tạo Sư cấp 5, phải bàn giao lại 10 tác phẩm Linh Đoán Tạo đầu tiên. Ngươi thấy thế nào?"

"Không cần." Đường Vũ Lân không chút do dự từ chối.

Phong Vô Vũ sững sờ, "Tiểu tử ngươi là có chuyện gì? Hồn Sư ai không muốn nhanh chóng tăng cao tu vi? Ngươi phải biết, ta dám nói ra, chính là bảo đảm không có bất kỳ tác dụng phụ. Tuổi tác Hồn Sư có quan hệ trước tiếp đến thành tựu to lớn trong tương lai. Trong cùng lứa tuổi, tu vi hồn lực của ngươi tuyệt đối không tính là xuất sắc! Còn không nỗ lực đuổi theo, chênh lệch về sau sẽ càng bị kéo dãn!"

Đường Vũ Lân lại là một bộ dáng vẻ khó chơi, "Không cần, Phong lão. Ta cảm thấy, hồn lực của ta vẫn là từng bước một tăng lên vẫn tốt hơn. Ta tin tưởng, nhiều nhất 2 tháng, cũng có thể đột phá cấp 30." Từ sau khi phá tan đạo phong ấn Kim Long Vương thứ hai, huyết mạch lực của hắn đại thịnh, hồn lực cũng đột phá cấp 28. Cảm giác tốc độ tu luyện gần đây rõ ràng tăng nhanh hơn rất nhiều, coi như là bình cảnh cấp 30, hắn cũng có lòng tin mình có thể hoàn thành việc đột phá trong vòng 2 tháng.

Hơn nữa Đường Vũ Lân cũng phát hiện, cùng với phong ấn Kim Long Vương của mình đột phá, sau khi huyết mạch lực đại tăng, tốc độ tu luyện hồn lực cũng có tốt tiến bộ. Tuy rằng hiện tại vẫn còn lạc hậu so với các bạn rất nhiều, nhưng tương lai nhất định sẽ có thể từ từ đuổi theo, chỉ cần mình có thể tiếp tục đột phá phong ấn.

Phong Vô Vũ còn chưa hiểu đủ rõ Đường Vũ Lân, không biết được tính keo kiệt của hắn! 10 tác phẩm Linh Đoán, đó là bao nhiêu tiền chứ? Phỏng đoán sơ sơ, cũng chí ít là 5 vạn điểm cống hiến đó! Nhiêu đó quy ra được bao nhiêu tấn đồ ăn cơ chứ? Nói là vài tháng đồ ăn cũng không quá, đây là đã tính cả khi hắn phô diễn kỹ năng thùng-cơm-di-động đến lô hỏa thuần thanh đấy! Hắn làm sao lại chấp nhận quy đổi được đây!?

Hắn thà rằng tự mình tu luyện vất vả một chút, cũng sẽ không đồng ý trả giá lớn như vậy để đánh đổi. Vì lẽ đó, hắn cũng không phải không động tâm, mà là không đành lòng từ bỏ 10 tác phẩm Linh Đoán của mình.

"Tiểu tử nhà ngươi, có phải đầu bị đá đè rồi không? Cùng lắm, nguyên liệu Linh Đoán này lão phu sẽ bỏ ra. Hơn nữa, chuyện này đối với ngươi cũng là rất có lợi, 10 tác phẩm Linh Đoán, đủ để ngươi dương danh ở Ngoại viện!"

"Không cần, cảm ơn ngài." Đường Vũ Lân đã lắc đầu đến muốn gãy lìa cái cổ. Không đổi chính là không đổi!

"Hảo tiểu tử, ta thực sự là sắp bị ngươi làm tức chết rồi!" Phong Vô Vũ tức giận thổi râu mép trừng mắt, nhưng lại đối với Đường Vũ Lân không có biện pháp nào. Người ta đã không muốn, làm sao cưỡng ép được?

Đường Vũ Lân nói: "Phong lão, ngài đừng nóng vội, ta sẽ trước tiên nỗ lực tu luyện, chờ ta đột phá cấp 30, nhất định sẽ theo ngài thọ giáo phương pháp Linh Đoán. Vậy ta xin phép về trước." Nói xong, dưới sự căm tức của Phong Vô Vũ, Đường Vũ Lân nhẹ như mây gió "chuồn" đi.

Phong Vô Vũ lần này không hề ngăn cản hắn, Đường Vũ Lân nói không sai! Không tới cấp 30, hắn cũng không cách nào tiếp tục học tập đoán tạo, ngày đó trình độ đoán tạo Tinh Vẫn Thiết của hắn, Phong Vô Vũ đã xem rất rõ ràng, đây tuyệt đối là cấp 4 đỉnh phong, luyện nữa cũng sẽ không thể tăng cường thêm được.

Nhưng là, tiểu tử thúi này lại không nhận hảo ý của mình. Trực tiếp tặng lên tới cấp 30 không tốt sao? 10 tác phẩm Linh Đoán không tính là đắt mà! Vật kia, khuôn mặt già nua này của mình phải bôi thêm không biết bao nhiêu lớp kem chống nhục mới thu được. Vậy mà sao hắn lại từ chối thẳng thừng như vậy cơ chứ!?

Chương 325: Nhìn thứ không nên nhìn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân rời khỏi phòng làm việc của Phong Vô Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sợ vị Phong lão điên cuồng ngang ngược không biết lý lẽ này, thật sự phiền phức. May là, Phong lão vẫn còn chút lý trí, đoán tạo đương nhiên trọng yếu, nhưng mình vẫn còn kém về cấp bậc tu vi một chút.

Bất quá, trong lòng hắn cũng thật tò mò, biện pháp Phong lão nói tới, đến cùng là cái gì đây? Có thể không hề có tác dụng phụ, giúp một tên Hồn Sư tăng cường hồn lực tu vi, hơn nữa còn là một lần đột phá bình cảnh, chắc hẳn là một loại thiên địa linh vật cực kỳ trân quý. Quên đi, không cần, 10 tác phẩm Linh Đoán, quá đắt!

Hắn keo kiệt cũng không phải là không có lý do. Để tăng cường huyết mạch lực của mình, phải tích góp tiền mua linh vật đột phá phong ấn, không keo kiệt không được! Tương lai sau khi đến 16 tuổi, hàng năm lại phải đột phá một đạo phong ấn. Mà dựa theo danh sách linh vật cần có để đột phá phong ấn hiện tại mà xem, càng là phong ấn về sau, linh vật cần thiết cũng yêu cầu phẩm chất cao hơn, không có tiền tuyệt đối không thể mua được.

Màn đêm buông xuống.

Khu túc xá công đọc sinh yên lặng như tờ.

Tạ Giải mở hai mắt ra, liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân trên giường bên cạnh, Đường Vũ Lân đang tu luyện, dưới hồn lực vận chuyển, khắp toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều tràn ngập một tầng huyết mạch lực nồng đậm, cũng tương tự là sức sống mãnh liệt. Cùng Đường Vũ Lân đồng thời tu luyện, sẽ

đều khiến hắn có loại cảm giác đặc biệt phấn chấn. Tu vi của mình rõ ràng còn cao hơn Đường Vũ Lân, nhưng mà ở cùng với hắn, xưa nay đều không cảm giác được mình có chút ưu thế nào.

Nhẹ nhàng xuống giường, không hề làm ảnh hưởng đến Đường Vũ Lân, cũng không làm kinh động hai nữ sinh ở bên kia tấm mành, Tạ Giải rời khỏi ký túc xá.

Gió đêm mát mẻ, thổi tới trên người, thoải mái không nói nên lời.

Tạ Giải ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt lập loè ánh sáng chấp nhất.

Hai ngày nay, hắn vẫn đang lột xác. Sau khi trải qua sát hạch lớp trưởng hôm đó, hắn nhận thức về bản thân mình sâu sắc hơn rất nhiều.

Đi tới Sử Lai Khắc, hắn mới chính thức nhìn thấy bên trong các bạn cùng lứa, cường giả có thể mạnh mẽ tới trình độ nào. Thời điểm ở Đông Hải học viện, hắn tuyệt đối được xem là thiên tài. Khi đó hắn kỳ thực cũng hiểu được, Đường Vũ Lân tuy rằng thực lực mạnh, nhưng mình dựa vào tốc độ, chưa chắc sẽ bại trong tay hắn. Nhưng Đường Vũ Lân tiến bộ thực sự là quá nhanh, lúc đầu mình còn không phục lắm, vậy mà rất nhanh, thực lực của hắn không ngừng tăng lên, từng bước một trở nên mạnh mẽ. Sức mạnh kinh khủng kia của hắn, Kim Long Trảo tràn ngập tính phá hoại, hơn nữa còn có Đường Môn tuyệt học phụ trợ, ở phương diện thực lực tổng hợp, đã ở bên trên mình.

Quan trọng hơn chính là, ở phương diện chiến ý, mình trước sau đều không sánh nổi với hắn. Cái nhìn đại cục của hắn khiến Tạ Giải không thể không bội phục.

Thái lão, là người đầu tiên giúp Tạ Giải thức tỉnh. Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ là một trong những tuyệt học mạnh mẽ nhất của Đường Môn, sự thâm ảo trong đó, hắn bất quá chỉ mới chạm đến da lông mà thôi.

Song Võ Hồn Phân Thân, đặc biệt là Ảnh Long Phân Thân còn là ẩn hình. Sau khi Tạ Giải nghe xong Thái lão chỉ điểm, mới phát hiện, thì ra cho tới nay, chính mình căn bản cũng không thể đem ưu thế của mình phát huy ra được.

Kém ở nơi nào? Kém ở khống chế, còn chưa đủ chăm chỉ. Sau đó hắn bắt

đầu thử nghiệm sử dụng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ ở trạng thái phân thân, bắt đầu từ một phân thân. Quả nhiên, ở bên trong trận chiến giành vị trí lớp trưởng, thu được thành tích không tệ. Lấy một địch hai, ở Sử Lai Khắc học viện đã là thành tích khá ghê gớm, hơn nữa hai tên hắn đối mặt còn là Khống Chế Hệ Hồn Sư.

Thế nhưng, khi cuộc chiến kia kết thúc, Thẩm Dập rất tự nhiên hỏi hắn cùng Hứa Tiểu Ngôn có muốn từ bỏ vị trí lớp phó hay không? Tuy rằng hắn lựa chọn từ bỏ, nhưng thật sự cam tâm sao?

Tại sao Thẩm lão sư lại hỏi như vậy? Là bởi vì chính mình không đủ mạnh! Điều này, không thể nghi ngờ, có nghĩa là chính mình cũng không có lòng tin vào bản thân mình.

Nghĩ tới đây, Tạ Giải không khỏi nắm chặt nắm đấm. Những lần chiến đấu mấy ngày qua, còn có một việc để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc; chính là Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Vũ Ti Đóa.

Song Sinh Võ Hồn, hắn cũng có, tuy rằng hắn không phải là chân chính Song Sinh Võ Hồn, hai Võ Hồn nhất định phải đồng thời tăng lên, nhưng chuyện này cũng có ưu điểm của nó! Quang Long Chủy cùng Ảnh Long Chủy là hai Võ Hồn cùng một nhịp thở, nhân gia người ta có Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, tại sao ta lại không được chứ? Đây là ý nghĩ xuất hiện vào lúc đó trong lòng Tạ Giải.

Với tu vi của hắn, hơn nữa còn có đặc tính của Song Sinh Võ Hồn, nếu như cũng có thể nắm giữ Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, hắn tin tưởng, cái gọi là Thiếu Niên Thiên Tài Bảng kia, chính mình nhất định cũng có thể leo lên.

Vì lẽ đó, mấy ngày nay hắn vẫn luôn suy tư về vấn đề này, trong lúc tu luyện vẫn hướng về phương hướng này nỗ lực, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm được một con đường đúng đắn.

Vừa rồi minh tưởng, không cách nào tĩnh tâm, lúc này mới quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

Gió đêm thổi tới, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, khiến cho Tạ Giải tạm thời vứt bỏ tạp niệm. Không tự nghĩ ra được thì đi hỏi Vũ lão sư thôi! Xem thử Vũ lão sư có biện pháp gì hay không, giúp mình tìm được

phương hướng hoàn thành tu luyện Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Vừa nghĩ, Tạ Giải vừa tản bộ quanh khu ký túc xá, đi ra ngoài một chút, trong lòng cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Đang đi tới, hắn đột nhiên nhìn thấy, phía trước có một gian ký túc xá đang sáng đèn.

Ồ, bên kia không phải là không có ai ở sao? Làm sao đèn lại sáng? Tạ Giải ánh mắt ngưng lại, chẳng lẽ có "tặc"?

Hắn bước rón rén lại gần, lặng yên biến mất như một bóng ma dưới mái hiên bên cạnh, nhanh chóng tiếp cận gian phòng sáng đèn kia.

Rất nhanh, hắn đã đi tới căn phòng bên cạnh kia, tiến về trước cửa sổ nhìn vào bên trong phòng.

Bên trong gian phòng đèn sáng, nhưng trên cửa sổ lại có tấm rèm cửa, lớp cửa kính còn đóng chặt, không cách nào nhìn thấy được tình huống bên trong. Mơ hồ bên trong, Tạ Giải nghe được có tiếng nước truyền đến.

Ảnh Long Chủy lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn. Ảnh Long Chủy không chỉ có thể ẩn thân, hơn nữa còn có thể kềm chế khí tức bản thân, khiến hắn trở nên vô thanh vô tức.

Chủy thủ nhẹ nhàng nạy kính cửa sổ, mở chốt ra, sau đó khẽ nhẹ nhàng vén tấm rèm trắng mỏng manh che bên trong cửa sổ.

Sau một khắc, Tạ Giải trợn to hai mắt. Cái miệng của hắn cũng thuận theo đó há ra, trợn mắt ngoác mồm.

Bên trong gian phòng, một bóng người trắng nõn đứng đó, mái tóc dài đỏ thẫm rối tung ở sau gáy, nàng thân không mảnh vải, đang dùng khăn mặt nhúng vào trong chậu nước thanh tẩy cơ thể của chính mình.

Từ vị trí của Tạ Giải, chỉ có thể nhìn thấy một khía cạnh, nhưng thân thể thiếu nữ uyển chuyển và những đường cong đầy mê hoặc lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đây…đây không phải là nàng sao?

Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy gò má, nhưng Tạ Giải một chút đã có thể nhận ra, cô gái đang khỏa thân lau người bên trong gian phòng này, chính là người nữ phục vụ bọn họ thấy lúc trước ở trong quán nước tại Sử Lai Khắc Thành. Lúc đó, người nữ phục vụ kia thể hiện ra Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn mạnh mẽ, cùng Nhạc Chính Vũ nảy sinh xung đột. Nhưng mà, tại sao nàng lại ở chỗ này? Ngày đó nàng nói mình là công đọc sinh, vì sao lúc này nàng lại thật sự ở trong công đọc sinh ký túc xá này?

Tạ Giải mới 13 tuổi, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể người khác phái, mặt đỏ tới mang tai, theo bản năng nuốt nước miếng ừng ực.

"Ai!" Tiếng quát chói tai hầu như là trong nháy mắt từ trong phòng vang lên. Tiếp theo, một chùm khói đen liền từ trong phòng bộc phát ra.

"Không hay!" Tạ Giải trong lòng thầm kêu một tiếng, thân thể bay ngược ra, lẩn vào trong bóng tối liền muốn bỏ chạy.

Nhưng cũng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, thế giới chung quanh thân thể mình hoàn toàn biến thành một mảnh màu đen, một luồng khí tức tràn ngập phẫn nộ cùng cuồng bạo đột nhiên bộc phát.

"Ầm!" Cửa sổ bị phá nát, một bóng người trong nháy mắt đã đến sau lưng của hắn, mà tốc độ siêu nhanh của Tạ Giải vào lúc này lại không phát huy ra được. Hắn chỉ cảm giác thế giới xung quanh cơ thể mình là một mảnh lầy lội, giống như là rơi vào trong một vũng bùn vậy. Làm sao cũng không có cách nào thoát ly.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể thủ thân, Quang Long Chủy được phóng thích.

"Coong!" Trong tiếng vang giòn tan, một nguồn sức mạnh truyền đến, thân thể Tạ Giải bay ngược ra.

Thiếu nữ tóc đỏ rơi trên mặt đất, mặt ửng hồng, một đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ kinh sợ. Lúc này nàng đã mặc quần áo vào, bất ngờ lại chính là đồng phục học sinh của Sử Lai Khắc học viện.

Nhìn thấy Tạ Giải bị chính mình đẩy lui, nàng gầm lên một tiếng, "Khốn nạn!" Tay phải vạch ở trước người một cái, dưới chân Hồn Hoàn sáng lấp lánh, một thanh trường kiếm màu tím than thình lình xuất hiện ở trước mặt

nàng.

Sáng lên chính là đệ nhị Hồn Hoàn của nàng, nàng nắm chặt trường kiếm giơ lên cao, khí thế cả người tăng vọt, sắc bén, hắc ám, lo lắng, sợ hãi, nặng nề,…không biết bao nhiêu trạng thái đồng thời bao trùm lấy Tạ Giải.

Tạ Giải trên mặt lấy làm kinh ngạc, mặc dù đối với phương chỉ có nhị hoàn, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được, tu vi hồn lực của đối phương rõ ràng mạnh hơn hắn rất nhiều. Ở bên trong không gian hắc ám lầy lội kia, hắn thậm chí có cảm giác không cách nào phản kháng được. Hơn nữa hắn lại còn nhìn lén người ta tắm rửa, vốn là đuối lý. Trong lúc nhất thời, hắn không khỏi có chút thất thố mê man. Hình ảnh cơ thể trắng nõn kia của nàng cứ lượn lờ trong tâm trí…

Thiếu nữ tóc đỏ cũng sẽ không suy đoán xem hắn đang nghĩ gì, thân hình lóe lên, đã đến trước mặt Tạ Giải, trường kiếm trong tay chính diện chém xuống.

Trường kiếm tím than mang theo ba thước kiếm khí màu tím đen từ trên trời giáng xuống. Ở trong nháy mắt đó, Tạ Giải phảng phất nghe được vô số âm thành gào khóc thảm thiết, có loại cảm giác linh hồn mình bị hút mất vậy. Không chỉ như vậy, cảm giác lầy lội sền sệt kia cũng càng ngày càng thêm mãnh liệt.

Nàng muốn giết ta! Tạ Giải cảm nhận được sát cơ khủng bố trên người đối phương dâng trào! Dưới sự kinh hãi, Ảnh Long Chủy cũng một lần nữa được thả ra ngoài; một đôi chủy thủ luân phiên ở trước người, thân hình xoay tròn, Song Long Bão Táp!

Cả người hắn khác nào như con thoi xoay tròn, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy được truyền vào hồn lực đồng thời phát ra. Hắn tuy rằng không phải Song Sinh Võ Hồn chân chính, nhưng hai cái Võ Hồn vẫn như cũ giúp hồn lực của hắn so với Hồn Sư cùng cấp bậc còn mạnh hơn.

---------- **Biên soạn:** *Tác giả nói muốn cho Tạ Giải ăn hành, cơ mà thế này thì còn lời chán! Đúng nguyên lý "Thà hôn em một lần rồi ăn tát…."*

Chương 326: Nguyên Ân khủng bố

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhưng vào lúc này, những ưu thế này lại trở nên không có chút ý nghĩa nào, "Oanh —— "

Trong tiếng nổ, toàn bộ Song Long Bão Táp đều bị một chiêu kiếm hung hăng kia đánh cho văng ra ngoài, thân thể Tạ Giải xoay tròn cắm thẳng lên trên vách tường ký túc xá cách đó 5 mét, rơi xuống nằm một đống.

Trong mắt thiếu nữ tóc đỏ sát ý tràn ngập, tay cầm trường kiếm liền muốn tiếp tục truy kích.

Đúng vào lúc này, toàn bộ khu túc xá công đọc sinh đột nhiên toả sáng, một đoàn kim quang khác nào thái dương lóng lánh, một âm thanh đắc ý vang lên theo, "Ha ha, không nghĩ tới vẫn đúng là ở đây, đêm khuya đánh giết học viên, ta xem ngươi lần này còn có cái gì để chối tội."

Khí tức quang minh nồng đậm từ trên trời giáng xuống, quét qua năng lượng hắc ám sền sệt trong không khí, một bóng người triển khai hai cánh trắng noãn từ trên trời giáng xuống, che chắn ở trước người Tạ Giải. Thình lình chính là Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú thiếu nữ tóc đỏ, "Ta xem ngươi lần này còn chạy trốn đi đâu!?"

Thiếu nữ tóc đỏ một mặt lạnh băng nhìn hắn, "Ngươi cút ngay!" Âm thanh của nàng dễ nghe êm tai, nhưng sát ý lại không giảm chút nào.

Nhạc Chính Vũ hừ lạnh một tiếng, "Bại lộ bản tính Tà Hồn Sư của ngươi

đi. Đọa Lạc Thiên Sứ, nào có thứ tốt. Ngày hôm nay liền để ta thay trời hành đạo, thu thập ngươi!"

Vừa nói, trên người hắn đệ nhị Hồn Hoàn lóng lánh, khoát tay, Quang Minh Thánh Kiếm đột nhiên xuất hiện. Trường kiếm óng ánh kim quang cùng trường kiếm màu tím đen trong tay thiếu nữ tóc đỏ hình thành sự đối lập rõ ràng.

Thiếu nữ tóc đỏ ánh mắt thâm thúy, chăm chú nhìn Nhạc Chính Vũ, "Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?" Tình cảnh quái quỷ xuất hiện, nguyên bản bên trong hai cái Hồn Hoàn màu tím, Hồn Hoàn phía dưới lại sáng lên, đã tách ra thêm một Hồn Hoàn màu tím nữa, biến thành tam hoàn Hồn Sư. Cùng lúc đó, khí thế trên người thiếu nữ tóc đỏ cũng tăng vọt.

Ánh mắt Nhạc Chính Vũ trở nên cảnh giác hơn, hai cánh sau lưng đập mạnh, hấp thu phần tử năng lượng "ánh sáng" từ bên trong không khí.

Hắn lúc này đã ý thức được, đối phương nắm giữ trong tay loại hình hồn kỹ mô phỏng, có thể che giấu tu vi của bản thân. Nếu như là ban ngày, nắm giữ Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn, hắn có tự tin tuyệt đối sẽ bắt được đối phương. Nhưng hiện tại là buổi tối, tu vi của đối phương cũng không kém hắn. Buổi tối không thể nghi ngờ là thích hợp cho Hắc Ám Thuộc Tính Hồn Sư tiến hành chiến đấu hơn.

Cùng lúc đó, một mặt khác, ba bóng người cũng đã chạy tới, chính là Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Đường Vũ Lân liếc mắt liền thấy Tạ Giải đang từ dưới mặt đất giẫy giụa đứng lên, hắn lập tức vọt tới bên người Tạ Giải, chặn hắn lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Đường Vũ Lân trầm giọng hỏi.

Tạ Giải chưa kịp trả lời, Nhạc Chính Vũ đã cướp lời nói: "Còn không nhìn ra được sao? Đọa Lạc Thiên Sứ Tà Hồn Sư thừa dịp buổi tối đột nhập học viện, nỗ lực tập kích công đọc sinh chúng ta. Đường Vũ Lân, còn chờ gì nữa, theo ta liên thủ bắt nàng lại, đưa đến phòng giáo vụ học viện xử lý."

Đường Vũ Lân sắc mặt có chút âm trầm, bởi vì hắn nhìn thấy, nơi khóe miệng Tạ Giải có máu tươi chảy ra, hiển nhiên là bị thương. Tổn thương đồng bọn của hắn?! Không thể tha thứ!

Hắn lúc này cũng đã nhận ra thiếu nữ tóc đỏ kia, chậm rãi đi tới bên người Nhạc Chính Vũ đứng lại. Một bên khác, Cổ Nguyệt cũng đi lên. Hứa Tiểu Ngôn thì lại canh giữ ở bên người Tạ Giải, trực tiếp phóng thích Võ Hồn của mình.

Hiện tại là buổi tối, là thời điểm thích hợp để nàng phát huy, một đạo ánh sao trên không trung sáng lên, hào quang óng ánh bao phủ xuống, Tinh Luân Băng Trượng!

Đối mặt bốn tên công đọc sinh, thiếu nữ tóc đỏ kia lại không hề có chút ý tứ sợ hãi, trường kiếm trong tay của nàng chỉ về Tạ Giải ở phía xa, "Ta muốn giết ngươi!"

Vừa nói, đệ tam Hồn Hoàn dưới chân nàng sáng lên, hơi lắc người, cả người khác nào mũi tên phóng thẳng đến chỗ Tạ Giải. Đang ở trên không trung, hai cánh sau lưng hoàn toàn biến thành màu tím đậm, dưới sự nhuộm đẫm của đệ tam Hồn Hoàn, cả người nàng phảng phất trở thành một phần bên trong thế giới hắc ám nọ.

"Thánh Quang Chiếu Khắp!" Nhạc Chính Vũ đệ nhất Hồn Hoàn lóe sáng, Thánh Quang chói mắt lấy thân thể của hắn làm trung tâm bắn ra bên ngoài.

Được Thánh Quang chiếu rọi, mấy người Đường Vũ Lân mới nhìn rõ, thân thể thiếu nữ tóc đỏ kia kéo theo tàn ảnh liên tiếp, hơn nữa mỗi một đạo đều phi thường ngưng tụ, khiến người người ta có cảm giác không cách nào thấy rõ được. Đáng sợ hơn chính là, trên người nàng ngưng tụ ra sóng năng lượng cực kỳ cường hãn, tràn ngập khí tức sắc bén. Hơn nữa không hề phòng ngự chút nào, mục tiêu chỉ có Tạ Giải.

Đây là cừu hận to lớn bao nhiêu chứ? Không để ý an nguy bản thân cũng phải công kích Tạ Giải.

Đệ tam Hồn Hoàn trên người Nhạc Chính Vũ cũng thuận theo đó sáng lên, Quang Minh Thánh Kiếm trong tay chĩa về thiếu nữ tóc đỏ kia, "Quang Minh, Thẩm Phán!" Một cột ánh sáng to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng xuống. Nếu như thiếu nữ tóc đỏ tiếp tục kiên trì công kích Tạ Giải, nhất định sẽ bị đạo hào quang mạnh mẽ này kết thúc tính mạng.

Đường Vũ Lân cũng đã ra tay rồi, đối phương muốn đẩy Tạ Giải vào chỗ chết, hắn làm sao có thể không tức giận? Tay phải Kim Lân bao trùm, một chưởng vỗ ra, chặn đứng công kích.

Nơi này là học viện, nên hắn mới lưu thủ, nếu không phải vậy thứ đánh ra sẽ chính là Kim Long Trảo. Dù cho là vậy, với sức mạnh kinh người của hắn, dù cho là một khối kim loại hiếm bị đập trúng, e rằng cũng phải bị chia năm xẻ bảy.

Trên người Cổ Nguyệt lóe lên ánh bạc, đã đến bên người Tạ Giải, hai tay Băng Trùy ngưng tụ. Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Trượng chỉ vào hư không, một đạo Tinh Luân đột nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Tinh Luân Băng Liên quấn quanh! Khóa Tuyệt Đối.

Hầu như chỉ là kim quang lóe lên, thiếu nữ tóc đỏ kia đã bị Tinh Luân Băng Liên kéo xuống, bất luận công kích của nàng uy lực cường hãn đến cỡ nào, trước mặt đặc tính Khóa Tuyệt Đối của Tinh Luân Băng Liên, cũng phải ngưng trệ một giây. Đây chính là chỗ lợi hại nhất của Hứa Tiểu Ngôn.

Lúc trước Vũ Trường Không đều đã từng bị nàng chặn đứng hồn kỹ, ăn một chút thiệt thòi. Buổi tối, Hứa Tiểu Ngôn tuyệt đối là đáng sợ nhất.

Ánh sáng phán xét tùy theo hạ xuống. Thiếu nữ tóc đỏ bị Tinh Luân Băng Liên khóa chặt, không thể tránh khỏi.

"Không nên làm thương tổn nàng!" Tạ Giải đột nhiên la lên thành tiếng.

Đường Vũ Lân đang đánh ra, Cổ Nguyệt đang chuẩn bị phóng thích Băng Trùy; cũng đồng thời dừng lại. Nhưng ánh sáng phán xét lại vẫn rơi xuống.

"Oanh —— "

Trong phạm vi đường kính 5 mét, hoàn toàn bị ánh sáng phán xét thô bạo bao trùm, lực trùng kích mạnh mẽ khiến thân hình Đường Vũ Lân bốn người ngã rạp về sau.

Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn thật mạnh mẽ! Uy lực của đòn đánh này, dù không thể sánh ngang với U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa, nhưng cũng cách biệt không bao nhiêu. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Nhạc Chính Vũ, hiển

nhiên vẫn còn dư lực.

Hắn mới tam hoàn tu vi thôi!

Mặt đất một mảnh cháy đen, địa phương bị bắn trúng đã đã biến thành một cái hố sâu.

"Ngươi ——" Tạ Giải quát to một tiếng, liền hướng về phương hướng hố sâu kia nhào tới.

Nhưng cũng đúng lúc này, một đạo hào quang màu tím đen trong nháy mắt lóe qua.

"Tạ Giải cẩn thận!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, thân thể Tạ Giải đang xông tới bỗng nhiên dừng lại một chút, bị mạnh mẽ kéo trở lại.

Điều này cũng nhờ Đường Vũ Lân tâm tư kín đáo. Lúc đến nơi này, cũng đã lặng yên dùng mấy cây Lam Ngân Thảo phân biệt quấn quanh ở bên hông của các bạn mình. Quả nhiên ở thời khắc mấu chốt này đã cứu Tạ Giải một mạng.

Hào quang màu tím đen vẫn như trước xẹt qua trước người Tạ Giải, may mà có Đường Vũ Lân lôi kéo lại, đạo hào quang màu tím đen kia mới không có chém đôi thân thể của hắn, mà chỉ là ở trước người hắn lưu lại một vết thương dài hơn một thước, da thịt bay khắp nơi!

"Tạ Giải!" Huyết quang bắn ra, Đường Vũ Lân đã cấp tốc xông lên đằng trước. Trong tiếng gào thét, lại cũng không kịp nhớ cần phải lưu thủ, Kim Long Trảo nổi lên, đồng thời hào quang màu ám kim lấp lánh, trực tiếp sử dụng công kích mạnh nhất của hắn, Kim Long Khủng Trảo.

Đối phương thật sự muốn giết chết Tạ Giải! Tạ Giải ngăn cản bọn họ động thủ với nàng, nhưng nàng trái lại còn đánh lén, chiêu kiếm này nếu như không phải Đường Vũ Lân kéo lại Tạ Giải đúng lúc, e rằng Tạ Giải đã tèo rồi.

Đây không phải là Thăng Linh Đài, không phải không gian hư huyễn. Một khi bị chém thành hai nửa, 10 tên Tạ Giải cũng không sống được.

Kim Long Khủng Trảo bổ về phía hố sâu, mà ở trong hố sâu kia, nhân ảnh

tóc đỏ đột nhiên bành trướng, khí lưu mạnh mẽ tùy theo đó bạo phát. Trong tiếng nổ kịch liệt, đại địa rạn nứt. Nguyên bản đường kính hố sâu 5 mét trực tiếp mở rộng đến 10 mét, đồng thời cửa kính pha lê chung quanh khu ký túc xá ầm ầm vỡ nát. Có thể thấy được đòn đánh này uy lực cường hãn đến mức nào.

Nhạc Chính Vũ đang phóng thích ánh sáng phán xét, thấy cảnh này cũng không khỏi co giật nơi khóe miệng. Nguyên bản ở trong mắt hắn, Đường Vũ Lân chỉ là một tên tân sinh, nhiều lắm xem như là một tân sinh am hiểu Đoán Tạo Thuật, có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, tự nhiên là dựa vào năng lực đoán tạo của hắn mà thôi…

Chương 327: Kết quả xử lý ẩu đả!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc này Nhạc Chính Vũ mới biết được, chính mình nhìn nhầm, lực công kích của tên này…

Thời điểm Kim Long Khủng Trảo vung ra, lấy tu vi của Nhạc Chính Vũ, đều cảm giác được toàn thân một trận rét run, hắn không tự tin nhất định có thể chống đỡ được đòn đánh này.

Thế nhưng, tồn tại ở bên trong hố sâu kia đã chặn lại được rồi.

Nguyên bản thiếu nữ tóc đỏ đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó, là nhân ảnh khổng lồ cao tới hơn 5 mét.

Bất quá, tình huống của nàng bây giờ cũng không tốt lắm, Kim Long Khủng Trảo của Đường Vũ Lân không chỉ là sức mạnh khủng bố, mà lực phá hoại cũng đồng dạng khủng bố không kém! Đó là tuyệt chiêu của Ám Kim Khủng Trảo Hùng cùng với Kim Long Trảo dung hợp lại mà thành.

Nơi bả vai cùng với cánh tay phải của nàng, năm đạo vết thương cực sâu cắt thủng lớp lông bên ngoài, ăn sâu vào bên trong, huyết quang bắn ra.

Đường Vũ Lân cũng không dễ chịu, lực trùng kích cực lớn khiến thân thể của hắn bắn lên, nhờ có Cổ Nguyệt tạo ra tường khí ngăn trở, mới miễn cưỡng tiếp tục chống đỡ, không bị trọng thương.

Chỉ là, nhìn thấy thân ảnh trước mắt này, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt.

Thân thể hùng tráng, sức mạnh kinh khủng, có thể nghiền ép không khí tiến hành công kích.

Đây…đây không phải Thái Thản Cự Viên sao? Võ Hồn Thái Thản Cự Viên của Nguyên Ân đấy!

Chuyện gì xảy ra? Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Người khổng lồ hai con mắt đỏ chót, đăm đăm nhìn Tạ Giải, tâm tình rõ ràng vô cùng không ổn định. Cổ Nguyệt đứng ở bên người Đường Vũ Lân, xung quanh cơ thể, bão táp đã thành hình. Một bên khác Nhạc Chính Vũ cũng đã phản ứng lại, sắc mặt nghiêm túc, đập động hai cánh trôi nổi ở giữa không trung.

Trước sau chịu đựng một chiêu ánh sáng phán xét của mình, cùng với một chiêu Kim Long Khủng Trảo của Đường Vũ Lân, mà vị này vẫn như trước dường như vô sự, thực lực này vượt xa mình! Tà Hồn Sư này không đơn giản!

"Ngươi…ngươi là Nguyên Ân?" Đường Vũ Lân lửa giận tiêu tan mấy phần, nghi ngờ hỏi.

Đúng vào lúc này, từng đạo khí thế khủng bố đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Những khí tức này đến vô cùng đột ngột, khiến mọi người ở đây đều không kịp phản ứng.

Đầu tiên gặp xui xẻo chính là Nhạc Chính Vũ đang lơ lửng giữa không trung, hắn trực tiếp bị áp lực vô cùng cường đại kia trấn đè ép xuống, thân thể không chỉ rơi xuống đất, mà lại là bị quăng ngã đập mặt xuống đất, bị áp lực cường đại kia gắt gao đè bẹp trên mặt đất.

Sau đó chính là Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải. Tạ Giải bị thương, còn Hứa Tiểu Ngôn thì do cường độ thân thể của nàng cũng không cao lắm, ở dưới áp lực kia, cũng không thể chống lại bị ép ngã xuống mặt đất.

Đường Vũ Lân phản ứng nhanh nhất, hắn nắm lấy tay Cổ Nguyệt, đem Cổ Nguyệt ôm vào ngực mình, đồng thời trên người Hồn Hoàn biến hóa, Hồn Hoàn vàng kim xuất hiện, Hoàng Kim Long Thể đồng thời bạo phát, huyết mạch lực trong cơ thể tuôn ra. Nhưng dù cho là vậy, ở trước áp lực cực lớn này, thân thể vẫn loáng một cái, quỳ một gối xuống nền đất.

Nguyên Ân vào lúc này liền thể hiện ra năng lực mạnh mẽ của nàng, dưới áp lực nặng nề, nàng rít gào một tiếng, thân thể thu xuống, tứ chi chống dưới đất, cứ như vậy mạnh mẽ chống đỡ lại. Thân thể nàng cao đến 5 mét, áp lực phải chịu so với những người khác lớn hơn nhiều lắm, nhưng ở trong con ngươi nàng, lại tràn ngập sự bất khuất.

Thế nhưng, dưới áp lực mạnh mẽ này, cái gì bọn họ cũng không làm được.

Hai bóng người từ trên trời giáng xuống, đứng ở trước mặt mọi người. Hai vị này đều nhìn qua chỉ hơn 30 tuổi, trên người một vị lóng lánh bảy cái Hồn Hoàn, một vị khác lại là sáu cái Hồn Hoàn. Thế nhưng, khủng bố chính là, trên người bọn họ đều mặc một thân áo giáp tỏa sáng lung linh.

Đấu Khải! Tuyệt đối là Đấu Khải!

Lục hoàn, thất hoàn tuy rằng cường đại hơn nhiều so với bọn họ, tuy nhiên không đến mức chỉ khí tức đã có thể áp chế bọn họ không thể động đậy được. Chỉ dưới tình huống được Đấu Khải tăng cường, mới có thể làm được đến mức này!

Đấu Khải là thứ có thể tăng cường cho Hồn Sư tối thiểu 20 cấp bậc tu vi. Từ trình độ phức tạp của hoa văn cùng với thiết kế của Đấu Khải trên người hai vị này mà xem, hẳn đều là Nhị Tự Đấu Khải, cũng chính là Đấu Khải chân chính.

"Chuyện gì xảy ra? Công đọc sinh vì sao tư đấu?" Vị thất hoàn Đấu Khải Sư âm thanh lạnh lẽo hỏi, đồng thời hắn cũng phát hiện ra tình huống của Tạ Giải, tay phải chỉ ra, điểm nhẹ vào hư không mấy lần, nhất thời, máu tươi trước ngực Tạ Giải liền không chảy nữa.

"Báo…báo cáo!" Nhạc Chính Vũ vẫn đang bẹp dí dưới đất giẫy giụa nói rằng.

Tên thất hoàn Đấu Khải Sư kia vung hai tay lên. Nhất thời, áp lực biến mất, tất cả khôi phục bình thường.

"Nói!"

Nhạc Chính Vũ giơ tay chỉ vào Nguyên Ân nói: "Là nàng! Nàng là Tà Hồn

Sư, còn nắm giữ một Võ Hồn Đọa Lạc Thiên Sứ khác, nhân màn đêm lẻn vào ký túc xá công đọc sinh chúng ta, công kích Tạ Giải, còn muốn đem hắn đưa vào chỗ chết. Sau khi chúng ta phát hiện, cố gắng phản kháng, cho nên mới phải động thủ. Kính mời chấp pháp giả bắt nàng ta, nghiêm thẩm kỹ càng, nhất định sẽ có thành quả."

Thất hoàn Đấu Khải Sư nghi hoặc nhìn về phía Nguyên Ân, nói: "Ngươi là học viên năm thứ hai, Nguyên Ân?"

Thân thể Nguyên Ân chậm rãi thu nhỏ lại, khi nàng trở về nguyên bản dáng dấp thiếu nữ tóc đỏ, trên người chỉ còn dư lại quần áo bó màu đen, đồng phục học sinh cũng đã bị nổ tung khi biến thân.

Nàng lấy ra một cái áo khoác chụp vào trên người mình, sắc mặt lạnh lẽo nhìn chấp pháp giả, nói: "Là ta."

"Chuyện gì xảy ra?" Chấp pháp giả nghi hoặc nhìn nàng, "Ngươi thân là lớp trưởng của năm thứ hai, tại sao lại tập kích bạn học?"

"Các ngươi hỏi hắn đi!" Nguyên Ân mặt đỏ chót giơ tay chỉ về Tạ Giải.

Tạ Giải tình huống lúc này không tốt lắm, tuy rằng niêm phong lại khí huyết, nhưng một chiêu kiếm kia của Nguyên Ân vô cùng hiểm độc, năng lượng hắc ám mãnh liệt đang không ngừng trùng kích kinh mạch của hắn. Nếu như không phải Quang Long Chủy của hắn tự thân là quang minh thuộc tính, đem lại tác dụng phản kháng tương đối, chỉ sợ cũng đã bị trọng thương.

"Ta…ta..." Hắn nhìn về phía Nguyên Ân, có chút nghẹn ngào nói không nên lời.

"Trước tiên quay trở về rồi hãy nói đi!" Lục hoàn Đấu Khải Sư hướng về thất hoàn Đấu Khải Sư nói rằng.

"Được!"

……

Nửa giờ sau.

Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, Giáo Đạo Xử.

Phòng Giáo Vụ phụ trách công việc hàng ngày, Giáo Đạo Xử phụ trách quản lý học sinh.

Thẩm Dập, Vũ Trường Không, lúc này đều bị gọi vào Giáo Đạo Xử. Còn có một vị trung niên, là chủ nhiệm lớp năm hai. Nhưng bọn họ đều đứng, toàn bộ Giáo Đạo Xử chỉ có một vị duy nhất ngồi ở chỗ đó, chính là Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện viện trưởng, Hải Thần Các trưởng lão, Thái lão.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn ba người đứng chung một chỗ, lúc này ba người sắc mặt đều có chút quái lạ.

Vết thương trước ngực Tạ Giải đã do Trị Liệu Hệ Lão Sư tiến hành trị liệu, đồng thời băng bó cẩn thận, đứng ở nơi đó cúi đầu.

Nguyên Ân đổi đồng phục học sinh, đứng ở một bên khác, ánh mắt của nàng lại thủy chung rơi vào trên người Tạ Giải, dáng dấp kia, nhìn qua lại như là phải đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Nhạc Chính Vũ vẻ mặt kỳ quái nhất, hắn đứng ở bên người Đường Vũ Lân, khuôn mặt bắp thịt thỉnh thoảng co giật một thoáng, trên mặt có không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn chính là quái dị.

"Thái lão. Sự tình đã đã điều tra xong, tổng thể mà nói, sự kiện ẩu đả lần này đều là do hiểu lầm dẫn đến."

"Hiểu lầm? Hiểu lầm mà khiến hết thảy công đọc sinh tất cả đều tham dự? Còn làm ra một tên bị thương? Nói rõ một chút, làm sao lại hiểu lầm?" Âm thanh Thái lão rõ ràng có chút không ưng bụng.

Thất hoàn Đấu Khải Sư cung kính nói: "Trải qua chúng ta điều tra, sự tình là như thế này.Công đọc sinh năm nhất Tạ Giải buổi tối đi tản bộ bên ngoài ký túc xá của mình. Bởi vì hắn không biết Nguyên Ân Dạ Huy chuyển ký túc xá, vì lẽ đó, ngộ nhận là có “tặc nhân” đột nhập vào ký túc xá công đọc sinh, nên đi vào kiểm tra. Đánh bậy đánh bạ lại nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy đang tắm..." Hắn nói tới chỗ này, biểu hiện trên mặt cũng trở nên hơi lúng túng.

Đúng vậy, Nguyên Ân tên đầy đủ phải gọi là Nguyên Ân Dạ Huy.

"Sau đó bị Nguyên Ân Dạ Huy phát hiện. Con gái bị nhìn thấy thân thể, trong cơn tức giận hướng về Tạ Giải ra tay. Nhạc Chính Vũ bởi vì phát hiện Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy, lại hiểu lầm vùi đầu vào trong chiến đấu, sau đó ba người Đường Vũ Lân lại gia nhập. Lúc đó mới dẫn đến trận ẩu đả lần này."

Thái lão nghe xong vị thất hoàn Đấu Khải Sư này giải thích, vẻ mặt cũng không khỏi trở nên quái lạ hơn.

"Nói như vậy, là Tạ Giải tên tiểu tử này nhìn lén tiểu cô nương người ta rửa ráy, mới dẫn đến một loạt chuyện này phát sinh?" Thái lão lạnh lùng kết luận.

Đường Vũ Lân nghe bà ta vừa nói như thế, nhất thời lấy làm kinh hãi, rất rõ ràng là Thái lão đứng về phe Nguyên Ân. Chuyện này nếu tính như vậy, Tạ Giải sẽ gặp phiền phức lớn rồi!

Hắn vội vàng tiến lên một bước, nói: "Thái lão, cũng không phải như vậy. Tạ Giải lúc đó cũng là lầm tưởng có người tiến vào khu túc xá chúng ta, cho nên mới đi vào kiểm tra, hắn trước đó cũng không biết Nguyên Ân ở nơi nào, thật sự chỉ là hiểu lầm."

Vốn là xử lý chút chuyện nhỏ này, Thái lão căn bản không cần ra mặt. Nhưng bà còn có một thân phận khác, chính là chủ nhiệm lớp năm nhất; cho nên mới phải xuất hiện ở đây sau khi sự việc xảy ra.

Thái lão ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Nói như vậy, Nguyên Ân Dạ Huy là mở cửa sẵn cho hắn nhìn? Là sai sao?"

"Chuyện này..." Đường Vũ Lân cũng không nói được. Chuyện này cũng thật là phiền phức, nói là ai sai đây? Không có cách nào phân tích được!

Thái lão hừ lạnh một tiếng, "Chuyện này đã rõ ràng. Các ngươi sáu tên công đọc sinh, không có một tên nào là kẻ tầm thường. Lúc này mới vừa khai giảng bao lâu, đã liền gây ra chuyện như vậy, không trừng phạt, không đủ để răn đe giữ gìn kỷ cương. Tạ Giải, là người khởi xướng sự kiện lần này, ta không quản ngươi có cố ý hay không cố ý, trừ 5.000 điểm cống hiến. Trong vòng ba tháng nhất định phải trả hết nợ, bằng không khai trừ

học tịch. Đồng thời, bồi thường Nguyên Ân Dạ Huy phí tổn tinh thần 10.000 điểm cống hiến, trong vòng một năm phải trả hết."

Chương 328: Thế giới này không có công bằng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân thở dài một hơi, chỉ cần không bị đuổi học là tốt rồi. Điểm cống hiến gì gì, mình giúp Tạ Giải là được rồi.

"Tạ Giải, ngươi có phục không?" Thái lão hướng về Tạ Giải hỏi.

Tạ Giải cúi đầu nói: "Em phục rồi. Là sai lầm của em, em không biết rõ tình huống đã đi thăm dò xem, em chấp nhận trừng phạt."

Nhìn thái độ thành khẩn của hắn nhận lỗi, sắc mặt Thái lão cũng hòa hoãn mấy phần, quay đầu nhìn về phía Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Nguyên Ân Dạ Huy, ngươi bị hắn nhìn thấy, cố nhiên là hắn không đúng. Thế nhưng, ngươi cũng không nên nổi sát tâm hại người. Dựa theo tình huống ngươi ra tay lúc đó, nếu như không phải là bị những bạn học khác đúng lúc ngăn cản, Tạ Giải rất có khả năng đã bị ngươi giết chết. Ta có thể lý giải là do ngươi thân là thiếu nữ ngượng ngùng cùng tâm tình bối rối lúc đó; Nhưng Tạ Giải đều là hiểu lầm, tội không đáng chết. Hơn nữa hắn cũng bị ngươi chém trúng, bị thương không nhẹ. Sau này không được phép trả thù."

Nguyên Ân Dạ Huy hô hấp có chút gấp gáp, lại không hề hé răng.

"Hả?" Ánh sáng trong mắt Thái lão trở nên cường thịnh, áp lực vô hình khiến tất cả mọi người ở đây đều câm như hến.

"Vâng." Nguyên Ân Dạ Huy cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu một cái, quay đầu đi chỗ khác, nước mắt ấm ức khẽ rơi…

Ánh mắt Thái lão lại chuyển hướng sang Nhạc Chính Vũ, "Nhạc Chính Vũ,

ta biết Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc các ngươi luôn luôn lấy diệt trừ Tà Hồn Sư làm nhiệm vụ của mình. Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy chính là Song Sinh Võ Hồn, Thái Thản Cự Viên mới là Chủ Võ Hồn của nàng, đã trải qua học viện nhiều mặt xác nhận, quyết không phải là Tà Hồn Sư. Ngươi đã từng được chấp pháp giả nhắc nhở một lần, lại khăng khăng tự cho rằng Nguyên Ân Dạ Huy là Tà Hồn Sư, đồng thời hướng về nàng ra tay. Do đó mới thêm dầu vào lửa, khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, tội không thể tha. Phạt ngươi một thân một mình quét dọn Linh Băng Quảng Trường một tháng, đồng thời bồi thường 5.000 điểm cống hiến cho Nguyên Ân Dạ Huy làm phí tổn tinh thần, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Ta..." Nhạc Chính Vũ đương nhiên không đồng ý, hắn cũng không cảm giác mình sai chỗ nào! Nhưng bởi vì hắn là thành viên của Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc, lại càng hiểu rõ hơn sự đáng sợ của vị Ngân Nguyệt Đấu La này, nào dám phản bác đây! Đành vội vàng gật đầu, nói: "Ta đồng ý."

Ánh mắt Thái lão cuối cùng chuyển hướng Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn ba người.

"Thân là công đọc sinh, đặc biệt là ngươi, Đường Vũ Lân. Là lớp trưởng của lớp năm nhất, gặp phải tình huống lại không hóa giải mâu thuẫn, trái lại còn ra tay khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn. Ta mặc kệ tình huống các ngươi lúc đó là như thế nào, trách nhiệm của các ngươi là không thể chối cãi. Trong ba người các ngươi, chỉ có Cổ Nguyệt xem như là không ra tay, miễn trừ xử phạt. Hứa Tiểu Ngôn phạt 1.000 cống hiến. Đường Vũ Lân, phạt 10.000 điểm cống hiến, trong đó 5.000 cho Nguyên Ân Dạ Huy làm phí tổn tinh thần. Các ngươi có phục không?"

Nhiều, bao nhiêu? Đường Vũ Lân bỗng nhiên ngẩng đầu, trợn to hai mắt, 10.000? Tạ Giải mới phạt 15,000 thôi! Đó là do hắn nhìn con gái người ta rửa ráy, còn ta cái gì cũng không làm mà?!

"Ta không phục!" Đường Vũ Lân không chút do dự nói. Chuyện khác thì cũng không nói, nếu để cho hắn như Nhạc Chính Vũ đi quét dọn Linh Băng Quảng Trường hắn đều nhận, nhưng cái này là 10.000 điểm cống hiến đấy! Hắn làm sao cam lòng cho được?! Coi như Thiên Đoán nhất phẩm có thể bán được 2.000 điểm cống hiến, nhưng còn chi phí nguyên liệu đầu vào thì sao? Kim loại hiếm cũng phải tự mua bằng tiền cả đấy!

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều không khỏi tập trung ở trên

người hắn, tiểu tử này dám đối nghịch ý tứ của Thái lão sao?

"Không phục? Phạt 20.000 điểm." Thái lão thản nhiên nói.

Cổ Nguyệt ở bên cạnh không nhịn được nói rằng: "Chuyện này không công bằng."

Thái lão cười lạnh một tiếng, "Các ngươi nhớ kỹ, thế giới này, xã hội này đều là hiện thực. Công bằng? Buồn cười! Không có thực lực, nói gì tới công bằng? Nếu như ngươi là một cái tiểu quốc, các đại quốc láng giềng công kích ngươi, ngươi nói với hắn không công bằng, hắn liền lui binh sao? Lẽ nào hắn sẽ cùng ngươi một chọi một? Lúc nào thực lực của các ngươi có thể chống đối với ta, lại nói với ta hai chữ công bằng này. Theo luật chơi của ta, không phục sẽ bị đuổi học."

Nói xong, Thái lão đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi.

Đường Vũ Lân ngơ ngác đứng ở nơi đó, một mặt dở khóc dở cười.

Hắn không phải không thừa nhận, Thái lão nói rất đúng, trứng chọi đá. Ở trên thế giới này, xưa nay đều không có công bằng tuyệt đối. Cơ sở của công bằng là thực lực. Cường giả mới có thể lập ra quy tắc.

Nhưng mà cũng là 20.000 điểm cống hiến đấy! Mình bị phạt so với Tạ Giải còn nhiều hơn. Mình nào có nhìn thiếu nữ nhà ai tắm đâu cơ chứ!?

Mang theo tâm tình bi phẫn, mọi người trở về ký túc xá, từng người từng người sắc mặt đều rất khó coi.

"Xin lỗi! Vũ Lân, làm liên lụy ngươi. 20.000 điểm cống hiến của ngươi coi như tính cho ta, ta sẽ cố gắng kiếm lấy điểm cống hiến."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngươi lấy cái gì kiếm lời đây! Nhiêu đó cũng đã là mấy vạn điểm cống hiến. Huynh đệ trong nhà, đừng tính toán mấy chuyện đó. Lần này chịu thiệt chúng ta nhận. Sau này cẩn thận một chút là được." Hắn dựa vào đoán tạo, điểm cống hiến đối với hắn là chuyện dễ dàng hơn so với các bạn của mình nhiều.

Trước khi trở về, Thẩm Dập cũng gọi hắn kêu lên, thấp giọng căn dặn hắn vài câu. Thái lão sở dĩ phạt nặng hắn, nguyên nhân chỉ có một, hắn là lớp

trưởng.

Lớp trưởng có quyền đại biểu lớp phát ngôn cùng lão sư, ở bên trong học viên có địa vị rất cao. Nhưng tương tự, một khi phạm sai lầm, trừng phạt cũng phải vượt xa học viên phổ thông.

Đường Vũ Lân giờ mới hiểu được tại sao mình bị phạt nhiều như vậy. Không sai, chỉ có thể nhận.

Tạ Giải cười khổ nói: "Đều do lòng hiếu kỳ của ta quá nặng. Nếu như trước tiên trở về hỏi ngươi một chút, cũng không đến nỗi phát sinh chuyện như vậy. Còn phải cảm tạ ngươi cứu ta nữa. Nếu không, ta chỉ sợ cũng đã bị Nguyên Ân Dạ Huy một đao cắt đứt. Ngươi nói xem, nàng tại sao lại muốn che giấu thân phận nữ nhân của mình vậy?"

Đường Vũ Lân nói: "Hẳn là bởi vì Võ Hồn đi. Chủ Võ Hồn của nàng là Thái Thản Cự Viên, lại xuất hiện trên người nữ nhân. Thời điểm triển khai Võ Hồn có biến hóa to lớn như vậy, nàng hẳn là sợ bị người ta cười nhạo. Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn lại dễ dàng bị hiểu lầm là Tà Hồn Sư, cho nên mới phải như vậy. Bất quá, Nguyên Ân Dạ Huy này cũng thực sự là quá mạnh mẽ, hai cái Võ Hồn đều là loại cao cấp nhất. Chẳng trách nàng ta có thể trở thành lớp trưởng của học viên năm hai. Ta khẳng định ta không phải là đối thủ của nàng."

Tạ Giải lẩm bẩm: "Biến thành Thái Thản Cự Viên thì đã làm sao? Đó là thời điểm chiến đấu, bình thường không phải cũng rất tốt sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ sớm một chút đi."

Đối với tình huống của Nguyên Ân Dạ Huy, trong lòng Đường Vũ Lân cũng mơ hồ có chút suy đoán, nhưng chuyện này dính đến bí mật của người ta, hắn cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng nàng đã là Song Sinh Võ Hồn lại còn đều là đỉnh cấp, luận thiên phú thậm chí còn ở bên trên Vũ Ti Đóa, e rằng ít nhiều cũng sẽ có hạn chế gì đó. Nếu không, đệ nhị Võ Hồn của nàng phải tăng lên đồng dạng tam hoàn ngay từ đầu mới đúng.

Ngưng thần, hồn lực vận chuyển. Dưới sự thôi thúc của Huyền Thiên Công, đan điền lại như là một vòng xoáy, hấp thu, phát tán hồn lực, dựa theo con đường đặc biệt vận hành. Cường thịnh khí huyết, cường nhận kinh

mạch, giúp tốc độ vận hành hồn lực của hắn vượt xa người thường. Tuy rằng Võ Hồn của bản thân không mạnh, dẫn đến hồn lực được tăng lên tương ứng không nhiều, nhưng tốc độ tu luyện của hắn đã không kém hơn một ít Võ Hồn mạnh mẽ.

Sáng sớm, sau khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng, mọi người ăn điểm tâm. Thương thế của Tạ Giải trải qua trị liệu tối hôm qua đã gần như khỏi hẳn, nhưng mất máu vẫn khiến cho sắc mặt của hắn trở nên hơi trắng bệch.

Trên đường đi đến lớp học, Hứa Tiểu Ngôn còn chế nhạo hắn nhìn đồ vật không nên nhìn, đáng đời. Tâm tình Tạ Giải lại thủy chung có chút trầm thấp, cùng tính cách nhảy nhót ngày xưa tuyệt nhiên không giống, có vẻ mang tâm sự nặng nề.

"Làm sao? Tạ Giải? Còn suy nghĩ sự tình ngày hôm qua sao?" Đường Vũ Lân đụng Tạ Giải một cái.

"Ừm." Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Lân, nói: "Vũ Lân, ngươi nói ta ngày hôm qua có phải là quá đáng lắm không? Thiếu nữ rửa ráy bị người ta nhìn thấy nhất định sẽ rất bi phẫn đúng không?"

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Đó là đương nhiên, cái gì của người ta cũng đều bị ngươi xem hết. Vì lẽ đó, ngươi mau nhanh nỗ lực kiếm điểm cống hiến để bồi thường người ta đi. Nhưng ngươi cẩn thận một chút, nếu như gặp mặt nàng, tuyệt đối đừng nên làm nàng tức giận. Tối hôm qua nàng thật sự có ý muốn giết ngươi."

Tạ Giải yên lặng gật gật đầu.

Ngày hôm nay vẫn là tiết của Vũ Trường Không, tiếp tục giảng giải Cơ Giáp Chế Tạo Khái Luận. Về phương diện này, Đường Vũ Lân trước đây tiếp xúc rất ít, vì lẽ đó nghe đặc biệt chăm chú.

Chương 329: Cơ Giáp hay là Đấu Khải?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Học kỳ này, mỗi người các ngươi đều có một nhiệm vụ, chính là chế tạo một đài Cơ Giáp thuộc về mình. Tiếp theo sẽ công bố kết quả phân bố học viên vào từng tổ. Tổ thứ nhất, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa."

Tổ thứ nhất là bốn tên ban cán sự.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía Vũ Trường Không, những người khác chia làm bảy tổ, bốn người bọn họ lại chính là tổ thứ tám?

Sau khi tuyên bố tình huống phân tổ do bọn họ sắp xếp ngày hôm qua, những người khác chia làm bảy tổ nhỏ, mỗi một tổ đều tầm khoảng 10 người trở lên, dù sao thực lực cũng khá tương đương nhau.

"Cơ Giáp các ngươi chế tác phải thích hợp bản thân sử dụng, còn làm sao làm, làm thế nào, vậy đành trông chờ vào các ngươi tự mình nỗ lực tìm ra phương hướng. Tư liệu có thể đến thư viện tìm đọc, ta chỉ nói kiến thức căn bản. Chế tác Cơ Giáp cần có sự trợ giúp lẫn nhau giữa các tổ viên. Trước khi đến cuối kỳ nhất định phải hoàn thành, bất luận tổ nào có bất kỳ một tên tổ viên không hoàn thành, trừ điểm toàn thể. Cuộc thi cuối kỳ nếu thất bại, kết quả thế nào các ngươi đều rõ ràng. Nếu như có một tên tổ viên không chế tác được Cơ Giáp, toàn tổ đào thải, có thể rời khỏi học viện."

"Các ngươi cũng đừng nghĩ làm qua loa cho xong. Nửa học kỳ sau sẽ bắt đầu giáo dục các ngươi lái Cơ Giáp phổ thông, Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng chính là toàn tài, cuộc thi cuối kỳ chính là thi đấu Cơ Giáp cả lớp. Đến thời điểm đó, 10 tên học viên xếp hạng cuối cùng sẽ bị đào thải."

Vũ Trường Không lại nói lạnh lẽo, áp lực cũng thuận theo đó xuất hiện ở trong lòng mỗi một tên học viên.

Dù năng lực một mình ngươi mạnh hơn, nhưng không có đồng bạn phối hợp, cũng không làm ra được Cơ Giáp. Nói cách khác, chuyện này không phải sự tình mà một người có thể chưởng khống được. Muốn chế tác Cơ Giáp thật sự, cần cùng đồng bạn đồng tâm hiệp lực. Đây mới là chỗ khó nhất.

"Hiện tại cho các ngươi nửa giờ thảo luận cùng thành viên trong tổ. Thời gian của các ngươi cũng không nhiều. Cuộc thi cuối kỳ còn có thi đấu đoàn đội, mỗi một tổ có thể tuyển ra bốn đài Cơ Giáp mạnh nhất tham dự thi đấu đoàn đội. Quy tắc thi đấu cụ thể đến thời điểm thích hợp ta sẽ tuyên bố."

Phương pháp dạy học của Sử Lai Khắc học viện so với những học viện phổ thông khác tuyệt nhiên không giống. Nơi này dạy học khá tự do, càng tôn trọng sự nỗ lực của từng học sinh. Ngươi có thể không học, cũng có thể chơi đùa, không ai quản ngươi, nhưng cuộc thi cuối kỳ không thông qua, là tạch.

Học viên có thể thi đậu Sử Lai Khắc học viện, ai sẽ đồng ý bị đào thải? Không muốn bị đào thải, vậy phải liều mạng nỗ lực.

10 tên học viên xếp cuối sẽ bị đào thải, đây là quy củ. Nói cách khác, sẽ có 10% số người sẽ bị đào thải, ai cũng không hy vọng mình nằm trong số đó! Đặc biệt là học viên có thực lực yếu kém, tự nhiên sẽ cảm thấy lo lắng.

Đường Vũ Lân đang muốn cùng ba thành viên còn lại trong tổ bắt đầu thảo luận, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt nhìn chằm chằm mình. Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là một khuôn mặt vô cùng đáng thương, Hứa Tiểu Ngôn.

Từ trong mắt Hứa Tiểu Ngôn, hắn nhìn thấy sự lo lắng.

Từ thực lực tổng hợp mà xem, trong bốn người Linh Ban bọn họ lúc trước, thực lực yếu nhất chính là Hứa Tiểu Ngôn. Sức chiến đấu cá nhân của Hứa Tiểu Ngôn xác thực không mạnh. Nàng am hiểu nắm bắt cơ hội, chớp thời cơ; nhưng nếu như là chiến đấu một chọi một, có thể nói, ở đây bất cứ người nào đều có thể đánh bại nàng, dù cho là ở buổi tối cũng là như thế.

Tinh Luân Hồn Kỹ tuy rằng có đặc tính khóa tuyệt đối, nhưng khi triển khai bản thân nàng cũng không thể di động. Nên không thể tiếp tục công kích được!

Đường Vũ Lân đứng lên, đi tới bên người Hứa Tiểu Ngôn, "Lo lắng?"

Hứa Tiểu Ngôn gật gù.

Đường Vũ Lân an ủi: "Đừng nghĩ nhiều như thế, chuyện cấp bách của ngươi hiện tại là mau nhanh đột phá cấp 30. Sau khi đạt đến cấp 30, Hồn Sư đều sẽ có biến đổi về chất, căn cứ thực lực khi đó của ngươi, chúng ta sẽ giúp ngươi lập ra phương hướng chế tạo Cơ Giáp. Cơ Giáp đối với chúng ta mà nói chỉ là quá độ, mục tiêu tương lai của chúng ta vẫn là Đấu Khải. Nhất định có thể thông qua cuộc thi cuối kỳ."

"Ừm, vâng, ta sẽ nỗ lực!" Hứa Tiểu Ngôn dùng sức gật đầu.

Đường Vũ Lân lúc này mới trở lại tổ của mình, nhìn về phía Cổ Nguyệt, Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa.

"Tổ của chúng ta kỳ thực lại đơn giản nhất. Chúng ta bốn người phân biệt đều là phó nghiệp khác nhau, ta phụ trách đoán tạo, Cổ Nguyệt thiết kế, Lạc Quế Tinh chế tác, Vũ Ti Đóa duy tu. Phân công là như vậy, nhưng chúng ta hiện tại có một số vấn đề trọng yếu. Thứ nhất, Cơ Giáp thế nào mới thích hợp bản thân? Thứ hai, lựa chọn chất liệu chế tác Cơ Giáp. Kim loại hiếm chúng ta sẽ tự mình mua, sau đó sẽ do Cổ Nguyệt căn cứ tình huống của từng người chúng ta thống nhất thiết kế, ta sẽ lo đoán tạo. Ta có thể bảo đảm chính là, mỗi một khối kim loại hiếm đều là Thiên Đoán nhất phẩm."

"Mỗi một khối?" Lạc Quế Tinh trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, "Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: "Trăm phần trăm."

Nếu như là trước đây, hắn vẫn không dám nói chắc mồm như vậy. Nhưng sau lần hoàn thành Linh Đoán Tạo kia, hắn đã tiến vào cấp độ Đoán Tạo Sư cấp 5, Thiên Đoán nhất phẩm trăm phần trăm tuyệt đối không phải việc khó. Đừng quên, Trầm Ngân Chuy của hắn cũng đã tiến hóa đến Linh Đoán cấp độ, việc đoán tạo đã trở nên thong dong hơn nhiều lắm.

Vũ Ti Đóa cũng không khỏi hơi thay đổi sắc mặt, Thiên Đoán nhất phẩm, đây đã là phẩm chất có thể dùng để chế tác Đấu Khải. Dùng để làm Cơ Giáp tuyệt đối là cực kỳ xa xỉ. Nếu như có thể làm được, như vậy, về phẩm chất Cơ Giáp của bọn họ, bản thân đã có ưu thế cực lớn.

"Trực tiếp làm Đấu Khải đi, chúng ta không cần Cơ Giáp!" Cổ Nguyệt khiến cho Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh lần thứ hai lấy làm kinh hãi.

Cổ Nguyệt nói: "Thiên Đoán là cơ sở của Đấu Khải, Thiên Đoán nhất phẩm kỳ thực ở phẩm chất đã tiếp cận Linh Đoán Tạo, bản thân kim loại đã có tiềm năng sinh mệnh nhất định, chế tác Nhất Tự Đấu Khải kỳ thực là có thể. Chúng ta là ban cán sự, đương nhiên phải làm được tốt hơn so với những người khác một chút."

"Ta không cảm thấy học tập điều khiển Cơ Giáp có ý nghĩa gì cả, chỉ là lãng phí thời gian, tương lai chúng ta nhất định đều muốn trở thành Đấu Khải Sư. Ta là Thiết Kế Sư cấp 4, nếu như các ngươi tin tưởng ta, ta có 7/10 nắm chắc có thể thiết kế ra Nhất Tự Đấu Khải. Có thể sẽ không đặc biệt mạnh, chỉ có thể là Nhất Tự Đấu Khải cơ bản, cũng chưa chắc so với Cơ Giáp lợi hại hơn bao nhiêu. Nhưng ý nghĩa của chúng các ngươi đều hiểu."

Đường Vũ Lân cũng sợ hết hồn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Cổ Nguyệt nói có đạo lý. Kể từ khi biết có Đấu Khải tồn tại, hơn nữa sau khi đã thấy Đấu Khải, trong lòng hắn vẫn luôn có một sự kích động mãnh liệt. Trở thành Đấu Khải Sư, có thể nói là mục tiêu mỗi người bọn họ theo đuổi. Nếu như có thể sớm ngày đạt đến cấp bậc kia, dù cho chỉ là Nhất Tự Đấu Khải, nhưng có kinh nghiệm lần này, đối với tương lai bọn họ chế tác Nhị Tự Đấu Khải không thể nghi ngờ có thể cung cấp kinh nghiệm càng nhiều hơn.

"Về thời gian có thể kịp sao?" Vẻ mỉm cười trên mặt Lạc Quế Tinh đều biến mất rồi, hết sức nhẹ giọng nói.

Cổ Nguyệt nói: "Toàn bộ thiết kế hoàn chỉnh, ta có thể làm được. Ta vừa thiết kế, ngươi cần phải bắt đầu chế tác ngay. Nhưng nếu như chỉ một mình ngươi, khẳng định không kịp."

Đấu Khải không giống Cơ Giáp, Cơ Giáp chia làm mấy khối lớn, có thể

tiến hành chế tác một cách rất thô lỗ. Hạt nhân trận pháp bên trong chỉ cần không thành vấn đề, Cơ Giáp đã có thể sử dụng bình thường.

Nhưng Đấu Khải lại khác, Đấu Khải tương đương với một phần thân thể của Hồn Sư, dù cho là Nhất Tự Đấu Khải cũng giống như vậy. Đấu Khải chia làm rất nhiều bộ phận, trên mỗi một bộ phận đều có hạt nhân trận pháp đơn độc. Hơn nữa, bản thân trận pháp hạt nhân này phải phù hợp với bản thân Hồn Sư, thiết kế phải phức tạp hơn so với Cơ Giáp không biết bao nhiêu lần. Độ khó của chế tác lại càng không giống nhau.

Lạc Quế Tinh chau mày, nói: "Ta là Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 3, thẳng thắn mà nói, ta chế tác Đấu Khải e rằng quá sức, quá miễn cưỡng. Bảo đảm tỷ lệ thành công, chỉ sợ một học kỳ ngay cả một bộ ta cũng không làm được."

Vũ Ti Đóa nói: "Ta đồng ý với ý kiến của Cổ Nguyệt, ta cũng đồng ý thử nghiệm chế tác Đấu Khải. Lão sư lại không nói nhất định phải hoàn thành Cơ Giáp hoàn chỉnh. Đối với chúng ta mà nói, coi như những bạn học khác lái Cơ Giáp hoàn chỉnh, còn chúng ta chỉ có vài phần Đấu Khải, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao? Nhất Tự Đấu Khải đối với Hồn Sư phổ thông yêu cầu là ngũ hoàn mới có thể điều động, nhưng chúng ta đều không phải Hồn Sư phổ thông. Nguyên bộ Nhất Tự Đấu Khải chúng ta hiện tại vẫn chưa điều động được, nhưng chỉ là làm ra một phần Đấu Khải bám vào ở trên người, chúng ta cũng đã có thể sử dụng. Cơ Giáp chế tác ta có thể giúp ngươi. Chúng ta chỉ làm tinh phẩm. Một học kỳ làm không xong, thì hai học kỳ. Nếu như ta đoán không lầm, chúng ta vào năm học thứ ba, sẽ phải bắt đầu học tập chế tác Đấu Khải. Yêu cầu cơ bản để tốt nghiệp lớp 6, chính là trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư. Chúng ta hiện tại liền bắt đầu, là có thể xây dựng cơ sở để tiến vào Nội viện."

Lạc Quế Tinh nhìn về phía Đường Vũ Lân, nói: "Lớp trưởng, ngươi cảm thấy thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện này có phần nguy hiểm."

Vũ Ti Đóa cau mày, Cổ Nguyệt ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, Lạc Quế Tinh khẽ gật đầu. Đúng là có nguy hiểm đó! Lão sư yêu cầu làm Cơ Giáp, bọn họ mạo hiểm bắt đầu thử nghiệm làm Đấu Khải. Thành công cũng còn tốt, nếu như thất bại hoặc là chế tác được linh kiện Đấu Khải quá ít, thời điểm tham dự cuộc thi cuối kỳ có thể không xong.

"Nhưng nếu như thành công, tiền lời càng to lớn hơn. Ta tin tưởng quá trình chế tác Đấu Khải, là tôi luyện tốt nhất đối với phó nghiệp của mỗi chúng ta. Vì lẽ đó, ta đồng ý thử một lần." Ánh sáng trong mắt Đường Vũ Lân lấp lánh, song quyền nắm chặt, chiến ý dạt dào. Hắn lúc nào lại e ngại khiêu chiến bao giờ?

Chương 330: Mục tiêu, Nhất Tự Đấu Khải!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Năm đó hắn vẫn chỉ là một tên Hồn Sư Lam Ngân Thảo, thời điểm tương lai còn mờ mịt, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì. Hiện tại con đường rộng mở đang ở trước mắt, sao hắn lại không dám thử cơ chứ!?

"Được! Vậy thì thử xem." Con mắt Lạc Quế Tinh cũng đồng dạng sáng lên. Là một người am hiểu đại cục, hắn đương nhiên hiểu rõ chỗ tốt của việc chế tác Đấu Khải ngay từ năm nhất đem lại. Chuyện này với bọn họ mà nói, là thử thách, nhưng tương tự cũng là kỳ ngộ.

Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt nói: "Nếu đã quyết định, vậy chúng ta phải mau chóng bắt đầu. Chúng ta đầu tiên cần một nơi để chế tác Đấu Khải. Hơn nữa, chuyện này nhất định phải bảo mật, không được để các vị lão sư biết. Điều ta cần chính là các ngươi phải mau chóng tìm được kim loại thích hợp nhất để chế tác Đấu Khải cho mình. Tu vi của chúng ta bây giờ cũng không đủ để điều khiển Nhất Tự Đấu Khải hoàn chỉnh, vì vậy, ở phương diện lựa chọn vật liệu, ta kiến nghị Đấu Khải của mọi người đều lựa chọn một loại vật liệu đồng nhất cho cả bộ. Nếu được như vậy, thì trong quá trình chế tác, độ khó sẽ nhỏ hơn một chút."

Cổ Nguyệt, Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa dồn dập gật đầu. Bọn họ thử nghiệm chế tác Đấu Khải, vốn đã là vượt quá phạm vi năng lực của bản thân, tự rước cho mình áp lực khá lớn. Nếu chỉ là Cơ Giáp, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối không khó khăn. Cơ Giáp thông thường, chỉ là giai đoạn quá độ lên Đấu Khải, chỉ cần Bách Đoán Tạo là được, cũng không cần lựa chọn kim loại cực kỳ tốt. Nhưng không có tính khiêu chiến, làm sao tiến bộ được?

Đấu Khải dù sao cũng là Đấu Khải, bọn họ đều vẫn chưa từng tiếp xúc với lĩnh vực này, hết thảy mọi việc đều phải cẩn thận tiến hành.

Đường Vũ Lân tiếp tục nói: "Vì lẽ đó, các ngươi sau khi trở về mau chóng tìm hiểu loại kim loại hiếm thích hợp với bản thân nhất dùng để chế tác Đấu Khải. Sau khi xác định xong liền thu mua loại kim loại hiếm đó, sau đó đem tới cho ta, ta giúp các ngươi Thiên Đoán. Phương diện Thiên Đoán ta rất tự tin."

"Cổ Nguyệt, ngươi hiện tại cần bắt đầu thiết kế, thời gian không chờ chúng ta, nhưng ta cảm thấy, chúng ta không thể trực tiếp thiết kế trọn bộ Đấu Khải. Nếu như vậy phương án thiết kế của từng người đều cần phải mất thời gian dài để hoàn thiện. Chi bằng chuẩn bị từng linh kiện một. Ví dụ, đầu tiên thiết kế phần Đấu Khải tay phải, ngươi giúp mỗi người thiết kế ra một bản Đấu Khải tay phải, sau đó đưa cho Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa bắt đầu chế tác ngay lập tức. Bốn người đều có Đấu Khải tay phải, thời điểm hoàn thành xong lại tiếp tục thiết kế mẫu thứ hai, từng bước hoàn thiện. Như vậy hiệu suất sẽ càng cao hơn."

Đường Vũ Lân đưa ra kiến nghị này cũng phải trải qua đắn đo suy nghĩ. Mọi người dù sao vừa mới biết nhau, lại là lần thứ nhất bắt đầu hợp tác, tín nhiệm lẫn nhau có hạn. Nếu như chỉ làm Đấu Khải cho một người, những người khác không làm, sẽ là không công bằng, cũng không có cách nào tạo động lực cho những người còn lại.

Chế tác Đấu Khải, tứ đại chức nghiệp thiếu một thứ cũng không được. Như Cơ Giáp Duy Tu của Vũ Ti Đóa lại có một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu, chính là hoàn thiện Cơ Giáp. Thời điểm trong quá trình chế tác Cơ Giáp hoặc Đấu Khải xuất hiện một bất kỳ vấn đề nhỏ nào, đều phải nhờ vào Cơ Giáp Duy Tu Sư tiến hành chỉnh sửa và hoàn thiện.

Lạc Quế Tinh mỉm cười nói: "Lớp trưởng nghĩ rất chu đáo, ta cũng cảm thấy như vậy tốt nhất. Vậy chúng ta hãy mau chóng bắt đầu đi. Kim loại hiếm thích hợp với bản thân ta tin mọi người trong lòng đều có chút linh cảm rồi. Ngày mai ta có thể xác nhận."

Vũ Ti Đóa sau khi do dự một chút, nói: "Ta cũng vậy."

Cổ Nguyệt nhìn về phía Đường Vũ Lân, gật đầu một cái. Đường Vũ Lân chính mình đương nhiên là không có vấn đề gì, việc đoán tạo của hắn vốn

hàng ngày đều phải tiếp xúc với kim loại.

Đường Vũ Lân nói: "Thời điểm mọi người lựa chọn kim loại nhất định phải dựa theo năng lực của mình, Nhất Tự Đấu Khải thông thường cần đạt đến ngũ hoàn mới có thể sử dụng, tu vi của chúng ta đều còn cách biệt không ít. Vũ Ti Đóa, ngươi có tu vi cao nhất nên còn đỡ một chút. Nhưng ba người chúng ta khi lựa chọn kim loại nhất định không nên chọn loại quá mạnh mẽ, nếu không Đấu Khải chế tạo ra sẽ không cách nào sử dụng được."

Ba người dồn dập gật đầu, ý chí chiến đấu cũng theo đó bừng cháy.

Có thể việc chế tác Nhất Tự Đấu Khải đối với bọn họ mà nói sẽ là một thử thách cực kỳ gian nan, nhưng tiếp nhận thử thách này, coi như cuối cùng chưa thành công, những thứ bọn họ có thể học được trong quá trình này, cũng nhất định sẽ lớn hơn nhiều so với việc chế tác Cơ Giáp.

Những tổ khác thảo luận còn náo nhiệt hơn nhiều so với bọn họ. Dù sao, nhân số của bọn họ cũng đông hơn nhiều. Đương nhiên, số lượng Cơ Giáp bọn họ cần phải chế tác cũng sẽ càng nhiều hơn.

Nhóm Đường Vũ Lân là nhóm đầu tiên thảo luận xong. Xem dáng vẻ của các tổ khác, e rằng thảo luận hết buổi chiều cũng chưa xong nữa là. Có lẽ đây mới là điều học viện mong đợi.

Kim loại thích hợp nhất đối với bản thân? Kỳ thực trong lòng Đường Vũ Lân cũng đã sớm có đáp án!

Rất nhiều lúc, không tin vận mệnh không được. Năm đó, Thiên Đoán kim loại đầu tiên của hắn chính là Trầm Ngân, loại thứ nhất hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, cũng là Trầm Ngân. Linh Đoán cũng thế.

Có thể nói, Trầm Ngân là phúc tinh của hắn, thậm chí ngay cả Đoán Tạo Chuy của hắn hiện tại cũng đều là Linh Đoán Trầm Ngân Chuy.

Ở trong các kim loại hiếm, Trầm Ngân chỉ có thể coi là nhóm trung hạ. Nó có thể kéo dài và dát mỏng tương đối, bản thân lại có năng lực khuếch đại hồn lực rất tốt. Nhất Tự Đấu Khải này đối với con đường Đấu Khải Sư tương lai của hắn mà nói, là một khởi đầu vô cùng trọng yếu. Thứ đầu tiên hắn muốn theo đuổi, không phải Nhất Tự Đấu Khải mạnh mẽ, mà là thành công. Nhất định phải chế tác thành công! Trong toàn bộ quá trình đó, tranh

thủ tìm kiếm con đường Đấu Khải thích hợp với bản thân. Dù sao, Nhị Tự Đấu Khải mới có thể hòa vào cơ thể, mới thật sự là Đấu Khải. Khi đó, hắn mới cần kim loại hiếm cao cấp hơn, cũng quan trọng như chuyện chung thân đại sự.

Chính là Trầm Ngân. Đường Vũ Lân không có quá nhiều xoắn xuýt.

"Cổ Nguyệt, ngươi muốn chọn kim loại gì?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Ngoài dự liệu của hắn, Cổ Nguyệt tựa hồ cũng đã sớm nghĩ kỹ, không chút do dự nói: "Ma Ngân."

"Ma Ngân?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng, sau đó rất nhanh đã gật đầu tán thành, "Không tệ, là một lựa chọn vô cùng tốt. Ma Ngân có thể kéo dài và dát mỏng không bằng Trầm Ngân, cứng rắn cũng không bằng, nhưng nó có một đặc tính mà Trầm Ngân không cách nào so được, chính là thân cận với Nguyên Tố. Ma Ngân thích hợp nhất để chế tạo trận pháp hạt nhân của Hồn Đạo Khí viễn công; cũng là kim loại hiếm chất lượng phổ thông. Dù so với Trầm Ngân đắt hơn một ít, nhưng cũng không phải đặc biệt đắt giá. Ma Ngân là chất liệu chế tác trận pháp hạt nhân trong trang bị cao cấp cho quân đội, được ứng dụng rộng khắp. Võ Hồn của ngươi là Nguyên Tố Sứ, tính chất thân cận với Nguyên Tố đối với ngươi mà nói là quan trọng nhất. Quả nhiên là một lựa chọn không tồi!"

Cổ Nguyệt nói: "Ngươi thì sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta sẽ chọn Trầm Ngân. Sự tình chúng ta muốn làm lần này dù sao cũng vượt quá khả năng của mình. Vì lẽ đó, bảo đảm thành công mới là quan trọng nhất."

"Ngươi không dự định thử dùng Linh Đoán sao? Trùng kích thẳng Nhị Tự Đấu Khải?" Cổ Nguyệt hỏi.

Đường Vũ Lân không chút do dự lắc đầu, "Không thể mơ tưởng quá mức xa vời! Ta hiện tại mới nhị hoàn, trong vòng hai tháng hắn là có thể đạt đến tam hoàn. Dù cho là tam hoàn, khoảng cách đến lục hoàn để có thể dung nạp được Nhị Tự Đấu Khải còn kém quá xa. Ta cũng không cảm giác phẩm chất Linh Đoán kim loại của mình đã đủ để dùng chế tác Nhị Tự Đấu Khải. Đấu Khải đạt đến Nhị Tự, rất có khả năng chính là sự tình cả đời, cần tâm

thần liên kết, chân chính biến nó trở thành một phần của cơ thể mình. Vì lẽ đó, thời điểm chế tác nó, ta sẽ tận lực để hoàn thiện tốt hơn.”

“Ta vốn cũng muốn sau khi đạt đến tứ hoàn tu vi trở lên, có thể đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 6, trực tiếp thử nghiệm chế tác Nhị Tự Đấu Khải. Ít gì cũng là 3 năm sau. Nhưng ngày hôm nay ngươi đưa ra đề xuất chúng ta cùng chế tác Đấu Khải ngay, ta cảm thấy cũng không tồi! Có kinh nghiệm của lần này, tương lai khi chúng ta chế tác Nhị Tự Đấu Khải, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều."

"Ta nghĩ thế này, chúng ta tranh thủ dùng thời gian hai năm để hoàn thành chế tác Nhất Tự Đấu Khải toàn thể. Khi đó, chúng ta cũng có thể hoàn toàn điều động nó. Sau đó đến lớp bốn, sẽ bắt đầu thử nghiệm chế tác Nhị Tự Đấu Khải, tranh thủ trước khi tốt nghiệp Ngoại viện, hoàn thành Nhị Tự Đấu Khải, nói như vậy, khả năng chúng ta đậu vào Nội viện là điều chắc chắn."

Cổ Nguyệt rất tán thành gật gật đầu, "Có đạo lý. Xác thực không thể mơ tưởng xa vời. Tạ Giải cùng Tiểu Ngôn làm sao bây giờ? Cấp phó nghiệp của bọn họ tương đối kém, e rằng tình huống ở trong tổ của bọn họ sẽ không quá tốt."

Chương 331: Mộ Thần đến

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, vấn đề này hắn cũng đã nghĩ đến, lúc trước Hứa Tiểu Ngôn dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, chính là vì nguyên nhân này.

Bên trong các tổ, người có tiếng nói trong việc chế tạo Cơ Giáp, không thể nghi ngờ chính là người có năng lực phó nghiệp cao; hoặc là người có thực lực bản thân đặc biệt mạnh mẽ. Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ở hai phương diện này đều không có ưu thế, đặc biệt là cấp phó nghiệp, đều mới chỉ là cấp 1 mà thôi, sự chênh lệch này có vẻ có chút lớn.

"Hay là nói với các lão sư một tiếng, để bọn họ gia nhập vào tổ chúng ta?" Cổ Nguyệt nói.

Đường Vũ Lân lại lắc đầu, "Ta lúc nhỏ, thời điểm phát hiện Võ Hồn của mình là Lam Ngân Thảo từng đặc biệt thương tâm. Khi đó, ta thậm chí có cảm giác mình không thể trở thành một tên Hồn Sư. Sau đó, ta thu được Hồn Linh đầu tiên cũng là hàng dỏm, khi đó ta đã từng rất muốn từ bỏ. Nhưng sau đó ta lại chọn bước tiếp, từng bước một nỗ lực, không ngừng phát triển bản thân, một khắc không dám lười biếng. Cũng là bởi vì ta cảm giác nếu mình chỉ cần lơi là một chút thôi, sẽ bị các ngươi bỏ xa, sẽ không đuổi kịp bước chân của các ngươi. Có lúc, khó khăn cũng không hẳn là chuyện xấu, dưới một áp lực nhất định, sẽ khiến người ta càng thêm nỗ lực. Chúng ta có thể lẳng lặng ngầm trợ giúp bọn họ, nhưng không thể cứ giúp hoài. Huống chi, tổ của ban cán sự chúng ta, thực lực tổng hợp vốn đã rất mạnh, nếu như lại muốn chiêu thu thêm thành viên, e rằng sẽ khiến các bạn học bất mãn."

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút nói: "Ngươi nói cũng có đạo lý. Tạ Giải cùng Tiểu Ngôn đều xuất thân từ gia tộc lớn, từ nhỏ sinh hoạt tốt hơn, cũng không gặp phải bao nhiêu khó khăn. Vì lẽ đó trên thực tế bọn họ còn lâu mới có được nỗ lực như ngươi. Thiên phú bản thân cũng không thể nào hoàn toàn phát huy được. Áp lực nhất định quả thật sẽ có chỗ tốt đối với bọn họ, vậy thì cứ theo lời ngươi nói đi."

Đường Vũ Lân nói: "Lúc cần thiết chúng ta sẽ giúp bọn họ. Lựa chọn của Tạ Giải chính là Cơ Giáp chế tạo, Tiểu Ngôn là thiết kế. Tạ Giải cũng khá kiên cường, ngươi không cần phải để ý đến hắn, hắn tự mình nhất định có thể vượt qua được, Tiểu Ngôn ở phương diện Cơ Giáp thiết kế, ngươi nên giúp nàng một chút. Đúng rồi, ngươi trở thành Cơ Giáp Thiết Kế Sư cấp 4 lúc nào? Thật không tin nổi!"

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, nói: "Ngươi đang khen ta, hay là đang tự khen ngươi? Đừng quên, ngươi cũng đã là Đoán Tạo Sư cấp 5. Cơ Giáp thiết kế, những đẳng cấp đầu tiên, phát triển tương đối dễ hơn so với Đoán Tạo Sư các ngươi nhiều. Tinh thần lực của ta mạnh, ở phương diện này chiếm ưu thế không nhỏ. Tiểu Ngôn không thành vấn đề, tinh thần lực của nàng hiện tại hẳn cũng đã tiếp cận 300. Có gốc gác như vậy, không tốn thời gian dài đẳng cấp Cơ Giáp thiết kế của nàng sẽ có thể tăng lên."

Trầm Ngân, Ma Ngân. Việc tiếp theo chính là mua hai loại kim loại hiếm này. Điều khiến Vũ Lân vui mừng chính là, mình có dự trữ số lượng nhất định đối với hai loại kim loại hiếm này.

"Tích tích tích!" Đúng vào lúc này, có tiếng Hồn Đạo Bộ Đàm của hắn vang lên.

Vừa nhìn dãy số, Đường Vũ Lân liền nở nụ cười.

"Lão sư."

"A lô, ta đã đến Sử Lai Khắc Thành, ngươi có thuận tiện đi ra không?" Âm thanh của Mộ Thần từ một bên khác truyền đến.

"Dạ được, buổi chiều con không có tiết. Ngài ở nơi nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

Mộ Thần ở Sử Lai Khắc ngoại thành, đem địa chỉ nói cho Đường Vũ Lân.

"Cổ Nguyệt, lát nữa ăn cơm xong ta phải đi ra ngoài một chuyến, buổi chiều sẽ không có ở học viện. Ngươi có việc gì cần thì gọi điện cho ta nhé!" Đường Vũ Lân nói với Cổ Nguyệt.

"Được." Cổ Nguyệt cũng không hỏi hắn đi làm cái gì, rất tự nhiên đáp ứng.

Bữa trưa đương nhiên vẫn là ăn một bữa no nê, đây là một phần của tu luyện...

Sau khi ăn cơm xong, Đường Vũ Lân rời khỏi học viện, đón xe taxi, đi thẳng đến địa chỉ mà Mộ Thần cho. Lão sư đến rồi, hắn thật sự cao hứng từ đáy lòng. Sử Lai Khắc Thành đối với hắn mà nói là một địa phương xa lạ, lão sư lần này đến, chỉ sợ cũng là vì mình mà thôi!

Sử Lai Khắc Thành thực sự là quá to lớn, dù cho là cưỡi Hồn Đạo Taxi có tốc độ không chậm, nhưng cũng phải mất hơn một giờ, Đường Vũ Lân mới đến được chỗ Mộ Thần.

Nhìn tòa nhà trước mặt, biển hiệu treo lơ lửng bên cạnh, Đường Vũ Lân hầu như có chút không dám tin tưởng vào con mắt của chính mình.

Đây là một toà nhà nhỏ ba tầng, nhìn qua có chút cũ nát, diện tích cũng không tính là quá lớn. Tuy rằng cũng coi như là ở sát mặt tiền một khu náo nhiệt, thế nhưng, dòng chữ viết trên biển hiệu lại ghi là, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, phân hội tại Sử Lai Khắc Thành!

Đoán Tạo Sư Hiệp Hội là một hiệp hội cấp đại lục, phân hội ở bất kỳ một thành phố lớn nào mà nói, không phải đều có khí thế và cơ sở vật chất vô cùng hoành tráng sao? Chỉ riêng Đông Hải Thành cũng đã là một tòa cao ốc! Thời điểm đi đến lần đầu tiên đã để lại trong lòng Đường Vũ Lân một ấn tượng sâu sắc.

Mà tòa nhà Đoán Tạo Sư Hiệp Hội trước mắt này cũng đồng dạng lưu lại cho Đường Vũ Lân ấn tượng thật sâu, nhưng mà bởi vì sự cũ nát của nó.

Đây chính là Sử Lai Khắc Thành, đại lục đệ nhất thành. Ở trong một danh thành như thế, mà Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lại thảm vậy sao?

Đường Vũ Lân đi vào, phòng khách tầng một bố trí cũng gần tương tự với

Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, cũng không có khác biệt gì quá to lớn, chỉ là quy mô nhỏ hơn rất nhiều.

"Vũ Lân, ở bên này." Thanh âm quen thuộc vang lên, Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Mộ Hi xảo tiếu yên nhiên hướng về hắn vẫy tay.

"Sư tỷ." Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, vội vàng nhanh chân đi tới.

Tha hương ngộ cố tri *, cái cảm giác này đang khiến trong lòng hắn nóng lên.

* *Đi đến nơi xa, gặp được người quen cũ.*

Mộ Hi lại làm mặt lạnh, hắn vừa mới đi tới trước mặt, nàng đã tóm chặt lỗ tai của hắn, "Ngươi còn biết có một người sư tỷ như ta sao? Đã đến Sử Lai Khắc học viện nhiều ngày như vậy, ngươi có từng gọi cho ta được một cuộc điện thoại nào chưa? Trong lòng ngươi còn có ta sao?"

"Ai ui, ai ui, sư tỷ ngươi nhẹ tay chút, lỗ tai ta đứt mất." Đường Vũ Lân lớn tiếng kêu đau, hấp dẫn không ít người chung quanh chú ý.

Mộ Hi khuôn mặt đỏ lên, buông tay ra, nói: "Ngươi gào cái quỷ gì? Theo ta đi gặp phụ thân đi." Nói xong, nàng xoay người liền theo cầu thang bên cạnh đi lên lầu. Đường Vũ Lân không nhìn thấy được, Mộ Hi lúc này khắp khuôn mặt đều là ý cười.

Tổng cộng chỉ có ba tầng lầu, đương nhiên không cần tới thang máy. Được Mộ Hi dẫn dắt, Đường Vũ Lân cùng nàng đồng thời đi tới tầng thứ ba.

Lên tới tầng này, nhất thời có âm thanh leng keng leng keng truyền đến, hiển nhiên là đang có Đoán Tạo Sư tiến hành đoán tạo.

Mộ Hi dẫn hắn tới tận cùng bên trong, đẩy một cánh cửa đi vào.

Đây là một văn phòng khoảng chừng 100 m2, gia cụ mang theo mùi vị tang thương cũ kỹ, nhìn qua hắn có thể so được với đồ cổ.

Mộ Thần cười híp mắt ngồi ở phía sau bàn.

Đường Vũ Lân nhìn thấy hắn, vội vàng bước nhanh lên phía trước, cung kính cúi người chào, "Lão sư."

Mộ Thần mỉm cười nói: "Ngồi đi, Tiểu Hi, đi rót cốc nước cho Vũ Lân."

"Hừ!" Mộ Hi hừ một tiếng, nhưng vẫn xoay người đi tới, rất nhanh đã rót một ly nước đầy đưa cho hắn.

Đường Vũ Lân nhận ly nước, uống một hớp, kinh ngạc phát hiện, lại là món trà chanh mình thích nhất. Vật này không thể có sẵn trong phòng mới đúng! Ngẩng đầu hướng về Mộ Hi nhìn lại, Mộ Hi vừa vặn cũng đang nhìn hắn, khóe miệng cong lên, ngồi xuống ngay bên cạnh hắn.

"Vũ Lân, chúc mừng ngươi!" Mộ Thần lúc này mới lên tiếng nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Lão sư, cái kia kỳ thực cũng là do ngày đó con may mắn mới thành công, làm thêm một lần nữa chỉ sợ cũng rất khó khăn."

Mộ Thần mỉm cười nói: "Ở đâu ra mà lại có nhiều may mắn đến như vậy? Đây là ngươi tích lũy lâu dài sử dụng một lần mà có được. Ba năm trước ngươi cũng đã là Đoán Tạo Sư cấp 4, ba năm qua, ngươi có thể bình tâm rèn dũa chính mình, không ngừng tích lũy; cuối cùng nước chảy thành sông, lúc này mới có sự đột phá. Nếu như không phải ngươi tu vi không đủ, sợ là sớm đã là Đoán Tạo Sư cấp 5. Thế nào? Khoảng cách đến cấp 30 còn kém bao nhiêu?"

Đường Vũ Lân nói: "Hiện tại con là cấp 28, nhưng cảm giác khoảng cách đến cấp 29 không xa. Con có lòng tin chỉ trong vòng 2 tháng, có thể đạt đến cấp 30."

"Rất tốt. Ở Sử Lai Khắc học viện có thích ứng chưa?" Mộ Thần hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Rất tốt, chỉ có điều áp lực hơi lớn, một khắc cũng không dám thả lỏng."

Mộ Thần nói: "Vậy là được rồi. Áp lực là động lực, sự kiên trì của ngươi cùng khả năng chịu đựng ta không lo lắng chút nào. Chỉ cần ngươi có thể đem tu vi hồn lực tăng lên, tương lai nhất định có cơ hội xung kích Thần Tượng. Ghi nhớ kỹ, không thể tự mãn, hiện tại việc cấp bách là tăng cường

tu vi. Ta hi vọng ngươi có thể trước 20 tuổi trở thành Thánh Tượng, nếu được vậy, 30 tuổi sẽ có khả năng xung kích Thần Tượng."

"A? Vậy có quá nhanh hay không thầy?" Đường Vũ Lân cũng không nghĩ tới lão sư lại xem trọng mình như vậy.

Mộ Thần mỉm cười lắc đầu, nói: "Không nhanh. Thời kỳ đỉnh cao của cơ thể mỗi người là giai đoạn từ năm 20 – 30 tuổi. Đối với Đoán Tạo Sư chúng ta mà nói, nếu như 30 tuổi vẫn chưa thể có thành tựu, như vậy, cũng sẽ rất khó xung kích tầng thứ cao hơn. Mang Thiên lão sư kia của ngươi chính là như vậy, thời điểm hắn trở thành Đoán Tạo Sư cấp 5 cũng đã là 40 tuổi, tương lai muốn xung kích Thánh Tượng đã là không thể."

"Yêu cầu về tinh lực của Đoán Tạo Sư chúng ta rất cao, chỉ có trạng thái thân thể đầy đủ mới được, khí huyết dồi dào, sáng mắt sáng lòng, mới có thể làm cho ngộ tính tăng lên tới mức cao nhất. Mà đến cuối cùng ngươi sẽ phát hiện, ngộ tính là quan trọng nhất. Trong nháy mắt cảm ngộ liền có thể giúp ngươi tiến vào một tầng khác. Linh Đoán Tạo trước đây là cơ sở, sau khi đến tầng thứ Linh Đoán Tạo, quan trọng hơn chính là thiên phú, kỳ ngộ cùng với cảm ngộ của bản thân đối với đoán tạo. Vì lẽ đó, càng sớm tăng lên tới cấp bậc cao hơn, cơ hội trở thành Thần Tượng lại càng lớn."

"Dạ, vâng."

Chương 332: Sư tỷ học năm thứ hai?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Thần nói: "Ngươi có phải là cảm thấy rất kỳ quái hay không, Sử Lai Khắc Hiệp Hội chúng ta tại sao cũ nát như thế?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Đúng vậy! Nơi này không phải thành thị lớn nhất đại lục sao? Nhu cầu đối với đoán tạo hắn là rất cao mới đúng! Vì sao lại..."

Mộ Thần nói: "Bởi vì nơi này là Sử Lai Khắc Thành. Hết thảy tất cả Sử Lai Khắc Thành đều do Sử Lai Khắc học viện tự quản lý. Có thể nói, nơi này vốn là một vương quốc đặc biệt, các ngành các nghề tại Sử Lai Khắc đều có hiệp hội thuộc về mình, tin tưởng ngươi ở trong học viện cũng đã gia nhập. Vì lẽ đó, Hiệp Hội chúng ta vì tránh phát sinh xung đột với Sử Lai Khắc học viện, cũng chỉ thiết lập một tiểu hiệp hội như thế này mà thôi. Trong thành còn có Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, cùng phân hội tại Sử Lai Khắc Thành chúng ta là hai chuyện khác nhau."

"Thì ra là như vậy. Sử Lai Khắc học viện bá đạo như vậy sao?" Đường Vũ Lân nói rằng.

Mộ Thần lắc đầu một cái, nói: "Không phải bá đạo, là tự cấp tự túc. Trên thực tế, tại Sử Lai Khắc Thành, tinh anh trong các ngành các nghề cũng nhiều vô cùng, đủ để chống đỡ lấy những hiệp hội này của bọn họ. Ngươi lần trước có nói, tên Phong lão đầu kia đi tìm ngươi? Hắn không làm gì quá đáng chứ?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Phong lão muốn thu con làm đồ đệ, con không đáp ứng."

Mộ Thần nói: "Phong lão đầu kia đúng là cái một người rất điên cuồng, hắn là người duy nhất tận 40 tuổi mới bắt đầu học tập đoán tạo, nhưng lại có thể trở thành Thánh Tượng. Hắn có một bộ đoán tạo lý luận đặc biệt của riêng mình, ngươi cũng nên theo hắn học tập một chút. Nếu như hắn yêu cầu một lần nữa, ngươi đáp ứng hắn cũng không sao, chỉ cần hắn đừng ngăn ngươi nhận ta người lão sư này là được."

"A?" Đường Vũ Lân không nghĩ tới Mộ Thần sẽ nói lời như vậy, "Lão sư, con sẽ không phản bội sư môn. Ngài đừng hiểu lầm."

Mộ Thần khoát tay áo một cái, "Ta không phải thăm dò ngươi, là thật lòng nói cho ngươi. Sử Lai Khắc Thành cùng chỗ khác vốn không giống nhau, muốn ở chỗ này đứng vững gót chân không dễ dàng. Ngươi ở Đoán Tạo Thuật có thiên phú không thể nghi ngờ, nhưng luận thực lực cá nhân, ở đây ngươi lại chưa là cái gì, có một chỗ dựa vẫn tốt hơn. Phong lão đầu thực lực phi thường mạnh mẽ, hơn nữa tính cách quái dị; nhưng hắn đối xử với người ở bên cạnh lại rất tốt. Hắn có thể cùng phối hợp dạy ngươi với ta, có hiệu quả tương hỗ lẫn nhau. Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, ta đánh không lại hắn. Ta phỏng chừng, ngươi dù không đáp ứng hắn, hắn sớm muộn cũng sẽ tìm tới tận cửa. Nếu đã vậy, còn không bằng để ngươi chủ động nhận thêm một vị lão sư." Nói tới chỗ này, hắn cũng không khỏi nở nụ cười.

Mộ Thần trong nội tâm đương nhiên không muốn Đường Vũ Lân bái Phong Vô Vũ làm sư phụ. Thử hỏi, ai có đệ tử tốt như vậy lại nguyện ý cùng người khác chia sẻ bao giờ! Thế nhưng, Đường Vũ Lân còn phải ở Sử Lai Khắc học viện học tập không biết bao nhiêu năm, nếu như hắn không đáp ứng Phong Vô Vũ, tương lai rất có khả năng sẽ phải chịu ảnh hưởng nhất định đến tu luyện, thậm chí ảnh hưởng việc hắn trở thành Thần Tượng. Chuyện này Mộ Thần tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy.

Vì lẽ đó, hắn mới nói ra những lời nói vừa nãy.

"Lão sư, con..." Đường Vũ Lân còn muốn nói gì nữa, đã bị Mộ Thần giơ tay ngăn cản, "Nói một chút quá trình Linh Đoán Tạo của ngươi hôm đó đi, ta đối với chuyện này càng cảm thấy hứng thú. Nhị hoàn tu vi chơi thành Linh Đoán, ngươi là người đầu tiên trong lịch sử của Đoán Tạo Sư đấy!"

"Vâng." Lập tức, Đường Vũ Lân đem chuyện mình chịu áp lực lúc đó, vì mình mà các bạn có nguy cơ không thể gia nhập Sử Lai Khắc học viện, cuối cùng phải tiến hành Linh Đoán Tạo, đồng thời cuối cùng thành công,

toàn bộ quá trình tỉ mỉ giảng giải một lần.

Nghe hắn nói, Mộ Thần gật đầu liên tục, đặc biệt là khi hắn nói rằng chính mình xuất hiện Huyết Thống Hồn Hoàn màu vàng kim, trên mặt Mộ Thần đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Phóng thích Hồn Hoàn kia của ngươi ra để ta xem một chút." Mộ Thần yêu cầu.

"Vâng!" Đường Vũ Lân vội vàng đem Huyết Thống Hồn Hoàn của mình phóng thích ra ngoài.

"Quả nhiên cùng Hồn Hoàn bình thường không giống nhau. Lại vẫn có thể như vậy sao? Ta xưa nay đều chưa từng nghe nói." Mộ Thần kinh ngạc cảm thụ sóng năng lượng Hồn Hoàn vàng kim trên người Đường Vũ Lân, hắn là Thánh Tượng cấp 8, đồng thời cũng là cường giả bát hoàn Hồn Đấu La, chỉ là ở phương diện chiến đấu không am hiểu như vậy mà thôi, nhưng đối với nghiên cứu Võ Hồn cũng vô cùng sâu sắc, có thể từ Hồn Hoàn vàng kim này trên người Đường Vũ Lân, lại cảm giác ra được có khác biệt lớn đối với phổ thông Hồn Hoàn.

"Chẳng trách. Là Hồn Hoàn này cung cấp năng lượng ủng hộ ngươi hoàn thành Linh Đoán Tạo. Thực sự là kỳ lạ!" Mộ Thần khẽ vuốt cằm, "Không sai, chờ sau khi ngươi đạt đến tam hoàn, lập tức tới chỗ của ta, ta muốn đích thân nhìn ngươi tiến hành Linh Đoán."

"Vâng, lão sư. Đúng rồi, lão sư, con hiện tại có một dự định như thế này." Đường Vũ Lân đem việc mình thương lượng cùng các thành viên trong tổ dự định chế tạo Đấu Khải nói ra.

Mộ Thần chính là Thánh Tượng Đoán Tạo Sư, hắn tin tưởng trong cuộc đời lão sư nhất định đã đoán tạo qua rất nhiều kim loại làm Đấu Khải, đối với vấn đề này nhất định sẽ hiểu rõ vô cùng.

"Cách suy nghĩ của các ngươi là đúng." Nghe Đường Vũ Lân nói, Mộ Thần không chút do dự đưa ra vẻ tán thành, "Càng sớm tiếp xúc phương diện này, đối với tương lai sẽ có trợ giúp không nhỏ, giúp các ngươi có thể chế tạo ra Đấu Khải càng mạnh mẽ hơn."

"Đấu Khải chia làm 4 cấp, cách biệt mỗi cấp, độ khó để chế tác đều khác

nhau một trời một vực. Ta nhắc nhở ngươi một điểm, ngươi mặc dù là Đoán Tạo Sư, hiện tại để hoàn thành tinh luyện kim loại cho Nhất Tự Đấu Khải cũng không vấn đề gì. Thế nhưng, ngươi không nên quên quá trình chế tác mặt sau của Đấu Khải, phải cố hết sức tham dự vào trong quá trình thiết kế, chế tác cùng duy tu. Bởi vì Đấu Khải đến cấp bậc càng cao hơn, ở thời điểm ngươi đoán tạo, đã phải bắt đầu cân nhắc đến các nhân tố bên trong thiết kế của Đấu Khải. Giới Đoán Tạo Sư chúng ta có một câu nói như thế này, Đấu Khải có ưu tú hay không, ở trong quá trình đoán tạo, cũng đã quyết định một nửa. Bởi vậy, đỉnh cấp Đoán Tạo Sư chân chính, nhất định phải biết rõ toàn bộ quá trình chế tác Đấu Khải. Có lý giải càng sâu đối với kim loại chế tạo Đấu Khải, cơ hội chế tạo Đấu Khải thành công càng cao."

"Vâng."

Có lão sư tỉnh ngộ, con đường trong lòng Đường Vũ Lân nhất thời rõ ràng hơn rất nhiều. Mặc dù việc mình làm chỉ là đoán tạo, nhưng hiểu thêm toàn bộ quá trình chế tác Đấu Khải, đối với việc đoán tạo của mình cũng đồng dạng có tác dụng bổ trợ! Chế tạo Đấu Khải cùng với tinh luyện kim loại thuần túy không giống nhau. Cho dù kim loại tốt cũng phải thích ứng với Đấu Khải của Hồn Sư mới được. Phương diện này, có thể tiến hành điều chỉnh khi đoán tạo.

Từ tình huống của tổ bọn họ trước mắt mà xem, phương diện đoán tạo là đảm bảo nhất. Như vậy, mình nên từ phương diện này cố gắng nỗ lực, làm hết sức để giảm độ khó cho những người khác, đặc biệt là về Cơ Giáp chế tạo. Đã có hướng đi, Đường Vũ Lân tự tin càng đủ.

"Mộ Hi sau này cũng sẽ gia nhập học viện các ngươi." Câu nói tiếp theo của Mộ Thần khiến Đường Vũ Lân lấy làm kinh hãi.

"Sư tỷ cũng tới Sử Lai Khắc?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

Mộ Hi trừng mắt lên, "Làm sao? Chỉ vì ngươi gia nhập Sử Lai Khắc, là ta không thể trở thành một thành viên của Sử Lai Khắc học viện sao?"

"Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể. Sư tỷ chính là một đời thiên kiêu, ta chỉ là kinh ngạc, sư tỷ không phải là nên trực tiếp tiến vào Nội viện sao?" Đường Vũ Lân cười hắc hắc nói.

Mộ Hi sóng mắt lưu chuyển, "Mới đi xa chưa tới mấy ngày liền trở nên miệng lưỡi trơn tru, có phải là cũng dùng chiêu này đối phó với nữ hài tử khác không?"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, ngay cả Mộ Thần bên cạnh nghe con gái nói xong câu này vẻ mặt cũng trở nên hơi quái dị hơn.

Mộ Hi lớn hơn Đường Vũ Lân 4 tuổi, năm nay đã là đại cô nương 17 tuổi. Bởi vì nguyên nhân tuổi tác chênh lệch, Mộ Thần xưa nay đều không hướng về cái hướng kia nghĩ tới, nhưng nhìn ý tứ của Mộ Hi bây giờ, làm sao...

Mộ Hi cũng ý thức được chính mình có chút thất thố, hừ một tiếng, nói: "Ta là sợ ngươi làm việc không đàng hoàng. Ở Sử Lai Khắc học viện phải cố gắng học tập thật giỏi, tất cả lấy việc học làm trọng, biết không?"

"Vâng, sư tỷ. Sư tỷ, vậy sau này ngươi gia nhập Sử Lai Khắc học viện sẽ được phân vào lớp nào?"

Mộ Thần thay con gái trả lời vấn đề này, "Tiểu Hi sẽ lấy phương thức nhân tài đặc thù gia nhập Sử Lai Khắc, dùng tiêu chuẩn đặc biệt của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội Tổng Hội, nên trực tiếp tiến vào học viện các ngươi năm thứ hai. Tuy rằng tuổi hơi lớn một tí, nhưng vẫn phù hợp với truyền thống của Sử Lai Khắc. Sau này ở học viện, các ngươi phải chiếu cố lẫn nhau."

"Vâng, lão sư." Năm thứ hai? Đây chẳng phải là nói, sư tỷ sẽ học cùng một lớp với Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ hay sao?

Chương 333: Ta là tới xin lỗi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vừa nghĩ tới Nguyên Ân Dạ Huy, trong lòng Đường Vũ Lân liền đau đớn một trận, ôi đau lòng làm sao! Ôi 20.000 điểm cống hiến của ta! Nếu như đổi lại là bình thường, hắn hận không thể treo Tạ Giải lên đánh một trận, cái tên bại hoại nhìn lén con gái nhà người ta tắm rửa…

Nhưng tâm tình của Tạ Giải rõ ràng có chút không ổn, làm huynh đệ, ngoại trừ an ủi hắn ra còn có thể làm cái gì?

Nguyên bản mình và Nguyên Ân trước đó quan hệ còn rất tốt, hiện tại Nguyên Ân đã biến thành Nguyên Ân Dạ Huy, hơn nữa còn làm ra chuyện lần này, e rằng quan hệ này sẽ không dễ dàng cải thiện được. Trở lại vẫn là nên tìm gặp nàng một chút, ít nhất nói lời xin lỗi. Bất luận thế nào, chuyện này đều là do Tạ Giải lỗ mãng mà ra. Còn mình lúc đó cũng không nắm rõ tình huống đã ra tay.

Mộ Hi dẫn Đường Vũ Lân rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, "Ta ngày mai sẽ đi Sử Lai Khắc học viện báo danh. Đến lúc đó ta sẽ nhắn tin tìm ngươi nha!"

"Được rồi, sư tỷ. Sử Lai Khắc học viện ở phương diện học tập rất tự do, sư tỷ lại là Đoán Tạo Sư cấp 4, ở nơi đó nhất định sẽ đặc biệt được hoan nghênh."

Mộ Hi hừ một tiếng, "Cấp 4 thì có thể làm gì? Ngươi vậy mà cũng đã cấp 5. Không biết lúc nào mới có thể đuổi theo được ngươi."

Đường Vũ Lân cười hì hì, nói: "Sư tỷ, hồn lực hiện tại của ngươi cấp bao

nhiêu?"

Mộ Hi nói: "Cấp 38."

Đường Vũ Lân nói: "Rất nhanh sẽ đến 40 cấp thôi! Đến thời điểm đó ta cũng đạt cấp 30, chúng ta đồng thời thử nghiệm Linh Đoán Tạo là được rồi. Sư tỷ, ngươi dự định trở thành Đấu Khải Sư sao?"

Mộ Hi ngẩn người, "Vấn đề này ta không nghĩ tới, ta chỉ muốn làm một Đoán Tạo Sư ưu tú mà thôi."

Đường Vũ Lân nói: "Ta cảm thấy ngươi nên hướng về phương hướng Đấu Khải Sư mà nỗ lực, có điều kiện trời ban ở Sử Lai Khắc học viện như vậy, mà lại không tận dụng thì cũng quá đáng tiếc. Yêu cầu tốt nghiệp ngoại viện, chính là phải trở thành Đấu Khải Sư. Ở trong quá trình chế tạo Đấu Khải, chúng ta nhất định sẽ có rất nhiều thu hoạch. Bản thân chuyện này cũng là một phần của việc rèn luyện đoán tạo. Đấu Khải còn có thể làm cho chúng ta trở nên càng mạnh mẽ hơn. Tương lai chúng ta muốn tiến lên cấp độ càng cao hơn của nghiệp Đoán Tạo Sư, có Đấu Khải hỗ trợ cải thiện tu vi, sẽ có thể sớm theo đuổi những nấc thang cao hơn, làm ít mà hiệu quả nhiều."

Mộ Hi suy tư nói: "Ngươi nói nghe cũng có chút đạo lý, chỉ là, ta thật sự có thể không?" Tuy rằng nàng biết tu vi hồn lực của mình cao hơn Đường Vũ Lân, nhưng năm nay nàng cũng đã 17 tuổi. Ở Sử Lai Khắc học viện tuyệt đối không được tính là ưu tú, thậm chí là có phần lạc hậu về cấp bậc.

"Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, nhất định là có thể! Sư tỷ, chúng ta đồng thời cố gắng."

"Ừm, tốt."

Nhìn theo Đường Vũ Lân rời đi, Mộ Hi theo bản năng siết chặt nắm đấm, "Ta nhất định sẽ cố gắng, nhất định không để kém ngươi quá nhiều! Ta sẽ đuổi theo bước chân của ngươi."

Sử Lai Khắc học viện, ký túc xá công đọc sinh.

Tạ Giải đứng ở cửa ký túc xá bồi hồi, thỉnh thoảng còn xoa xoa tay, tâm tình rõ ràng có chút thấp thỏm.

Khu túc xá công đọc sinh đã được dọn dẹp sạch sẽ, hết thảy cửa sổ cũng đều được thay mới, những thứ này đều là Tạ Giải tự mình đi ra ngoài mua về thay. Cửa kính pha lê được hắn lau đi lau lại đến khi sáng bóng.

Vào lúc này ký túc xá công đọc sinh cũng chỉ có một mình hắn. Hứa Tiểu Ngôn đi Thiết Kế Sư Hiệp Hội báo danh đồng thời cũng bắt đầu học tập. Cổ Nguyệt cũng không có mặt, không biết đi tới nơi nào. Đường Vũ Lân cũng đi ra ngoài. Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ cũng đều vẫn chưa về.

Tạ Giải trước mắt không ngừng xuất hiện hình bóng thiếu nữ khỏa thân hôm đó, tuy rằng chỉ là xem rất mông lung, hơn nữa còn có tâm hình hoảng hốt cũng như bỡ ngỡ ảnh hưởng, nên nhân ảnh ở trong lòng hắn lưu lại chỉ rất mơ hồ. Nhưng hắn dù như thế nào cũng không quên được tất cả những thứ đã nhìn thấy lúc đó. Đối với một thiếu niên vẫn chưa tới 14 tuổi mà nói, lực trùng kích thị giác khi đó thực sự là quá mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân truyền đến, Tạ Giải đột nhiên quay người lại, tim cũng nhảy lên đến cuống họng. Nhưng sau một khắc, hắn lại có chút nhụt chí, người trở về cũng không phải người hắn đang nghĩ tới trong lòng, mà là Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ sắc mặt cũng không tốt chút nào, vốn cho là bắt được một tên Tà Hồn Sư, lại bị chứng minh người ta căn bản là không phải. Chính mình còn bị phạt, chuyện này là náo động đến mức nào chứ!

Nhìn thấy Tạ Giải, hắn tức giận: "Ngươi ở chỗ này làm gì đây? Ui, cửa pha lê đều sửa thật tốt nha!"

"Ừm." Tạ Giải gật gật đầu.

Nhạc Chính Vũ đi tới bên cạnh hắn, cười nhẹ nói: "Ngươi không phải là đợi nhân gia trở về để thừa nhận sai lầm với người ta đấy chứ?"

Tạ Giải hơi nhướng mày, "Thừa nhận sai lầm thì thế nào, làm sai thì phải dũng cảm thừa nhận."

Nhạc Chính Vũ cười ha ha, hai tay khoác sau đầu, hướng về gian phòng của mình đi đến, "Vậy ngươi cứ ở đó từ từ chờ đi. Bất quá ngươi cũng phải

cẩn thận nha! Vào lúc này Đường Vũ Lân bọn họ đều không có ở đây, vạn nhất vị kia tâm tình không tốt hướng về ngươi nổi giận ra tay, ta sợ ngươi chịu không nổi đâu nha!"

Tạ Giải tức giận hướng về hắn phất tay một cái, ra hiệu hắn đi mau. Còn mình thì lại quay người lại, hướng về phương hướng cửa khu túc xá nhìn lại.

Hắn lúc này mới vừa quay người lại, cả người liền ngây người, hắn liếc mắt đã thấy, Nguyên Ân Dạ Huy đang đi tới. Bước đi của nàng không hề phát ra một tiếng động, nhưng đối với Tạ Giải cũng là ngoảnh mặt làm ngơ, đi thẳng về hướng ký túc xá của mình.

Lúc này Nguyên Ân Dạ Huy đã khôi phục nam trang, tướng mạo cũng biến trở về dáng vẻ Nguyên Ân, cũng không biết nàng làm thế nào, nhìn qua thiên y vô phùng.

"Nguyên Ân." Tạ Giải rốt cục cũng lấy lại dũng khí, trước khi Nguyên Ân Dạ Huy tiến vào trong phòng đuổi theo.

Nguyên Ân Dạ Huy dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt chỉ có vô tận lạnh lẽo, khí tức uy nghiêm đáng sợ kia áp bức Tạ Giải không tự chủ được lùi về sau một bước.

"Cút!" Nguyên Ân chỉ để lại một chữ như thế, dùng lực khép mạnh cửa phòng lại, đem Tạ Giải chắn ở bên ngoài.

"Ta…ta là tới xin lỗi." Tạ Giải quay về cửa phòng, vô lực nói rằng.

"Đùng!" Bên trong gian phòng truyền đến âm thanh ném đồ vật, khiến Tạ Giải sợ đến mức trực tiếp nhảy dựng lên tại chỗ, chạy như bay. Hắn hiện tại còn nhớ như in, khí thế khủng bố ngày hôm đó Nguyên Ân Dạ Huy muốn giết mình.

Ngồi ở trên giường, tròng mắt lạnh lẽo của Nguyên Ân Dạ Huy đã biến mất, thay vào đó chính là một mảnh mờ mịt, ngây ngốc ngồi ở chỗ đó. Chỉ chốc lát sau, nước mắt nàng đã lã chã rơi, nhưng vẫn cố nén để mình không khóc thành tiếng.

Lúc Đường Vũ Lân trở lại, Cổ Nguyệt cũng đã trở về.

"Ngươi sao thế, hồn bay phách lạc?" Đường Vũ Lân nhìn Tạ Giải ngồi ở trên giường đờ ra, không khỏi nhíu mày.

Tạ Giải ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm mặt nói: "Ta đi tìm nàng xin lỗi, nàng để ta lăn."

Đường Vũ Lân không biết nói gì, sau cùng mới nói: "Ngươi không thể chờ một chút được hay sao!? Chung quy phải để tâm tình người ta bình phục rồi hẵng nói. Ta không phải đã nói với ngươi, ngươi trước tiên phải nỗ lực kiếm điểm cống hiến bồi thường cho người ta trước sao? Từ từ chậm rãi cải thiện quan hệ, dù cho là như vậy, muốn khôi phục lại như trước đây e rằng không dễ dàng. Ngược lại ngươi cẩn thận một chút, đừng tiếp tục làm nàng tức giận."

"Ừ, ta biết rồi. Ta cũng sợ chết." Tạ Giải cười khổ nói.

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi hai ngày nay tâm tình rõ ràng không đúng, Tiểu Ngôn đều đi học tập thiết kế, ngươi làm sao lại không đi Chế Tạo Sư Hiệp Hội bên kia? Sử Lai Khắc học viện học tập căng thẳng cỡ nào, lẽ nào ngươi dự định trở thành 1 trong 10 người bị đào thải sao? Đừng nghĩ nhiều như thế, cái gì đã qua thì cho qua đi, trước tiên tăng cường bản thân mình mới là quan trọng nhất. Nếu không, ở trước mặt Nguyên Ân, ngươi ngay cả năng lực bảo vệ tính mạng cũng không có."

Con mắt Tạ Giải đột nhiên sáng ngời, "Đúng đấy! Ta cùng nàng cách biệt quá xa. Ta nhất định phải nỗ lực, nhất định phải nỗ lực hơn!" Nói xong, hắn đột nhiên vừa nhảy vừa chạy ra ngoài.

"Ngươi đi đâu thế?" Đường Vũ Lân kêu lên.

"Đi đến Chế Tạo Sư Hiệp Hội học tập!" Thời điểm câu nói này của Tạ Giải truyền đến, người đã ở ngoài cửa.

Đường Vũ Lân không khỏi bật cười, cái tên này bất luận tâm tình chập chờn thế nào, tốc độ khôi phục cũng thực là nhanh.

Lên giường, minh tưởng. Đối với hắn mà nói, hiện tại không có gì quan trọng hơn minh tưởng tu luyện cả. Trước tiên tăng lên tới cấp 30 đã rồi hẵng nói.

"Đường Vũ Lân tiểu tử, ngươi ở đâu?" Ngay khi Đường Vũ Lân chuẩn bị tiến vào trạng thái minh tưởng, bên ngoài đột nhiên truyền tới một thanh âm quen thuộc.

Đường Vũ Lân còn không kịp nhập định, một lần nữa mở mắt ra. Vị này làm sao tìm được đến nơi này rồi?

Hắn có chút bất đắc dĩ đứng lên, đi ra cửa phòng.

"Phong lão, ta ở chỗ này, ngài làm sao lại đến rồi?" Đường Vũ Lân vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Phong Vô Vũ hấp tấp.

"Làm sao? Không hoan nghênh à?" Phong lão trừng mắt lên.

Đường Vũ Lân vội vàng cười làm lành nói: "Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh. Làm sao lại sẽ không hoan nghênh đây. Ngài tìm ta có chuyện gì?"

Phong Vô Vũ hừ một tiếng, "Coi như tiểu tử nhà ngươi thắng. Lão phu nhượng bộ vậy. Đi theo ta." Lập tức, không giải thích, hắn một phát đã bắt được Đường Vũ Lân, lại để cho hắn lĩnh hội cảm giác cưỡi mây đạp gió.

Thời điểm một lần nữa đứng lại, đã ở bên trong Đoán Tạo Thất của Phong Vô Vũ.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Phong lão, không bằng như vậy đi, khi về ta cho ngài số điện thoại của ta, ngài có việc liền triệu hoán ta. Đỡ mắc công ngài mỗi lần đều phải chộp ta tới đây."

"Cái này nói sau. Ta trước tiên giúp ngươi tăng lên tới cấp 30." Vừa nói, hắn lại tóm lấy Đường Vũ Lân, đem hắn đặt xuống mặt đất trước mặt.

"Phong lão, ta không có tiền, cũng không có điểm cống hiến đâu! Ta còn mới vừa thiếu nợ 20.000 điểm cống hiến chưa trả đây. Ngài cũng không thể bá đạo như vậy chứ!" Đường Vũ Lân vội la lên.

Hắn phải đền 20.000 điểm cống hiến cho Nguyên Ân Dạ Huy, coi như là dùng Thiên Đoán để trả lại, cũng phải tự mình mua kim loại hiếm mới được. Nếu như lại nợ Phong Vô Vũ 10 cái Linh Đoán, chuyện này không

biết phải lúc nào mới có thể hoàn thành. Tỷ lệ Linh Đoán thành công có thể không cao như vậy, kim loại hiếm tiêu hao đến mức nào vẫn còn chưa biết được!

Chương 334: Vạn Niên linh vật?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ít nói nhảm. Năm cái Linh Đoán, xuống giá cho ngươi. Đoán tạo bằng kim loại của Hiệp Hội." Câu nói tiếp theo của Phong Vô Vũ khiến Đường Vũ Lân đình chỉ giãy dụa.

Năm cái? Lại còn là sử dụng kim loại hiếm của Hiệp Hội? "Phi vụ" này vẫn có lời nha! Không cần mua kim loại hiếm, có thể tiết kiệm được không ít tiền.

Phong Vô Vũ rõ ràng cảm nhận được tâm tình biến hóa của Đường Vũ Lân, nhất thời mắng: "Ta xem như là nhìn ra rồi, tiểu tử thúi nhà ngươi nguyên lai chính là tên tham tài lại còn keo kiệt."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Phong lão, cái này không phải là ta tham tiền mà! Con nhà nghèo, không tính toán tỉ mỉ không cách nào sống tới ngày hôm nay được. Ngài đừng quên, ta vẫn là công đọc sinh đấy, ta lại ăn nhiều như vậy, áp lực nặng như núi đè. Chi bằng ngài lo luôn tiền cơm cho ta đi, như vậy ta liền khăng khăng một mực nghe lời ngài."

"Lại còn chơi bài này, quản cơm cũng có thể, nhưng trừ phi ngươi bái ta làm thầy." Phong Vô Vũ hừ lạnh nói.

"Một lời đã định." Đường Vũ Lân không chút do dự một lời đáp ứng luôn. Mộ Thần bên kia đã nhả ra, lợi dụng cơ hội để giúp mình thu được lợi ích lớn nhất, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua. Ăn cơm, chính là vấn đề trọng yếu nhất hắn phải đối mặt đấy!

Phong Vô Vũ ngẩn ngơ, "Tiểu tử ngươi làm sao lại đáp ứng thống khoái

như vậy? Không gian tức đạo! Nói, chuyện gì xảy ra?"

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Phong lão, ngài là kim khẩu ngọc ngôn *, lời đã nói ra nhất định phải giữ nha! Ta ngày hôm nay đã gặp Mộ Thần lão sư, ngài ấy đồng ý để ta bái ngài làm thầy, đương nhiên, Mộ Thần lão sư vẫn sẽ là lão sư của ta."

* *miệng vàng lời ngọc*

Phong Vô Vũ lúc này mới chợt hiểu ra vấn đề, "Khá lắm, ngươi đúng là mượn gió đẩy thuyền! Cũng coi như Mộ Thần tiểu tử kia thức thời, ta vốn là dự định đi "thăm" Đoán Tạo Sư Tổng Hội của bọn họ một chuyến đây. Hừ!"

Nếu như Mộ Thần nghe được Phong Vô Vũ nói câu này, nhất định sẽ toát hết mồ hôi lạnh. Vị Phong lão này, thật sự quá điên cuồng! Đừng nói là hắn, coi như là một đời Thần Tượng, hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Chấn Hoa, cũng không trêu chọc nổi vị này.

"Phong lão, vậy ngài xem, vừa rồi ngài đã đáp ứng vấn đề tiền ăn của ta?" Đường Vũ Lân dò hỏi, chuyện này đối với hắn mà nói là chuyện quan trọng nhất.

"Còn gọi Phong lão? Ngươi khi dễ ta bị điên hay sao?" Phong Vô Vũ bất đắc dĩ nói.

"Lão sư!" Đường Vũ Lân thông minh cỡ nào, liền cúi đầu bái lạy.

Phong Vô Vũ đứng ở nơi đó, cũng không gọi hắn đứng lên, trên mặt toát ra mấy phần đắc ý, sau khi hưởng thụ đầy đủ một phút cảm giác được đồ đệ hành lễ, lúc này mới dùng mũi chân đá Đường Vũ Lân một đá, "Được rồi, đứng lên đi tiểu tử thúi. Sau này ngươi chính là đồ đệ của ta. Ở học viện nếu ai dám bắt nạt ngươi, liền đến nói cho ta, xem ta đánh cho hắn răng rơi đầy đất!"

"Tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân cung cung kính kính nói rằng.

Chân chính bái sư, thái độ của hắn đối với Phong Vô Vũ cũng nhất thời trở nên không giống như trước. Đã cương thì cương tới bến, nhưng nhất nhật vi sư chung thân vi phụ, điểm này Đường Vũ Lân cũng vô cùng coi trọng.

Hắn có thể đi tới ngày hôm nay, nắm giữ được chút thành tích hiện tại, không thể không kể tới công ơn dưỡng dục của các vị lão sư. Từ ban đầu là Mang Thiên, đến lúc sau là Mộ Thần, Vũ Trường Không, ba vị lão sư này ở trong đời của hắn đều có tác dụng cực kỳ trọng yếu. Có thể nói, nếu như không có ba vị này, Đường Vũ Lân có lẽ vẫn còn ở Ngạo Lai Thành làm một người bình thường.

Nhưng hiện tại, hắn cũng đã là lớp trưởng năm nhất của đại lục đệ nhất học viện.

"Đoán tạo ủy viên lớp các ngươi có phải là do ngươi làm hay không?" Phong Vô Vũ hỏi.

Đường Vũ Lân gật gật đầu, không khỏi đắc ý nói: "Dạ, là lớp trưởng kiêm đoán tạo ủy viên."

"Ngươi lại còn là lớp trưởng?" Lần này đến phiên Phong Vô Vũ cảm thấy kinh ngạc.

"Dạ." Đường Vũ Lân cười híp mắt gật đầu, dưới cái nhìn của hắn, lão sư nhất định sẽ ca ngợi mình. Mặc dù thực lực chân chính của lớp trưởng như mình, cũng không phải là mạnh nhất trong lớp, nhưng dù sao cũng là lớp trưởng! Toàn bộ Ngoại viện cũng chỉ có 6 lớp trưởng mà thôi. Bất quá, câu nói tiếp theo của Phong Vô Vũ lại làm cho hắn đỏ mặt.

"Nhị hoàn mà có thể làm lớp trưởng, xem ra tân sinh khóa này thực sự là không ra sao." Phong Vô Vũ bĩu môi.

"..." Đường Vũ Lân một mặt sượng sùng.

"Được rồi, ít nói nhảm, trước tiên tăng lên cấp 30 rồi lại nói. Linh Đoán Tạo tôi luyện thời gian càng dài càng tốt, tự nhiên cũng là bắt đầu càng sớm càng tốt. Ngồi thẳng lên đi!"

Đường Vũ Lân vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, thẳng tắp sống lưng.

Phong Vô Vũ ở sau lưng của hắn ngồi xuống, hai tay giơ lên, nhất thời, bên trong toàn bộ Đoán Tạo Thất đột nhiên trở nên yên tĩnh dị thường, dù cho là một chút xíu âm thanh cũng đều không có.

Đường Vũ Lân cảm giác được phần biến hóa này, nhưng cũng không hiểu được chuyện gì thế đang xảy ra.

Phong Vô Vũ giơ hai tay lên rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống, âm thanh nghiêm túc của hắn vang lên bên tai Đường Vũ Lân, "Chờ một chút bất luận ngươi cảm nhận được cái gì, chịu đựng thống khổ thế nào, đều phải tiếp tục kiên trì, hiểu chưa?"

"Vâng." Đường Vũ Lân cung kính đáp.

Thống khổ? Sau khi hắn chịu đựng qua thống khổ lúc đột phá phong ấn đầu tiên, đối với phương diện này thật sự cũng không cần phải quan tâm nữa.

Hai cỗ sức mạnh nhu hòa từ áo lót tràn vào, loại cảm giác đó, lại như là có nước nóng từ phía sau lưng truyền vào trong cơ thể vậy. Cảm giác nóng bỏng truyền vào vô cùng ấm áp, thoải mái không nói nên lời.

Tự thân hồn lực và huyết mạch lực của Đường Vũ Lân cũng nương theo hai cỗ nhiệt lưu kia mà bị điều động, hòa vào bên trong.

"Dựa theo phương thức tu luyện thường ngày của ngươi để dẫn động." Phong Vô Vũ trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân hơi chuyển động ý nghĩ một chút, lấy tinh thần lực dẫn dắt nhiệt lưu hội tụ, sau đó dựa theo phương thức vận hành của Huyền Thiên Công để vận chuyển luồng năng lượng này.

Hồn lực được dẫn dắt, chỗ đi qua, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác kinh mạch trong cơ thể mình dường như đều sáng lên vậy, màu vàng kim nhàn nhạt quanh quẩn, kinh mạch dẻo dai bị đẩy lên. Nhưng bản thân kinh mạch lại vốn co dãn mười phần, có cảm giác căng chướng, nhưng cũng cũng không có bất kỳ đau đớn gì.

"Ồ!" Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của Phong Vô Vũ, sau một khắc, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể mình rõ ràng tăng cường.

Cảm giác chướng bụng tăng lên, nhưng hắn vẫn y theo Phong Vô Vũ yêu cầu, dẫn động những năng lượng này dựa theo Huyền Thiên Công vận

chuyển. Tuy rằng năng lượng tăng lên nhiều, nhưng cũng vô cùng nghe lời, được tinh thần lực của hắn dẫn động, cũng không có bất kỳ phản ứng xao động. Vô cùng thông thuận hoàn thành một đại chu thiên vận chuyển của Huyền Thiên Công.

Kinh mạch trong cơ thể hoàn toàn bị đẩy lên, toàn thân trướng mãn, mỗi một kinh mạch tựa hồ đều bị nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể kia đốt cháy vậy, loại cảm giác đó khó có thể hình dung được. Nhưng Đường Vũ Lân lại rõ ràng cảm giác được hồn lực của mình có tăng lên một phần.

"Tiếp tục!" Phong lão trầm giọng quát lên.

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, tiếp tục dẫn dắt những hồn lực này vận hành.

Có lần đầu quen thuộc, tốc độ vận hành tiếp đó liền rõ ràng thông thuận hơn. Hồn lực khổng lồ kia mỗi lần ở trong cơ thể hắn vận hành một vòng, Đường Vũ Lân liền cảm giác được hồn lực của mình dường như đã tăng thêm một chút, mà kinh mạch cũng tựa hồ được gột rửa, cảm giác căng trướng dần dần biến mất.

Lão sư đây là hồn lực gì? Tại sao lại có thể có đặc hiệu như vậy? Lại có thể giúp cho mình cảm giác được kinh mạch của mình đang được cải thiện.

Tình huống như thế là lần đầu tiên hắn gặp được, nhưng hắn hiểu rõ, đối với mình mà nói, đây tuyệt đối là kỳ ngộ tốt đẹp. Nhiệt lưu kia không chỉ có lợi đối với kinh mạch của hắn, ngay cả nội tạng, xương cốt tựa hồ cũng được nó ôn dưỡng, cảm giác căng trướng dần giảm bớt, cảm giác thư thái không ngừng tăng lên.

Nếu như mỗi lần tu luyện đều thoải mái như vậy, thì thật là tốt biết bao nhiêu! Trong lòng Đường Vũ Lân bỗng nảy sinh ý niệm như vậy.

Không biết bao lâu trôi qua, sau khi ròng rã vận hành 49 đại chu thiên, nhiệt lưu thu trở về đan điền.

"Dừng lại!" Phong Vô Vũ trầm giọng quát lên. Nhiệt lưu ở bên trong đan điền Đường Vũ Lân xoay quanh, cùng hồn lực của hắn đồng thời hình thành vòng xoáy.

Sau đó Đường Vũ Lân cũng cảm giác được trên môi mát lạnh, thật giống như có món đồ gì đó nhét vào miệng mình vậy.

"Há mồm!"

Đường Vũ Lân vâng lời nghe theo, một luồng khí tức mát mẻ thuận hầu trôi xuống. Không biết thứ gì vừa vào cổ, lại nhất thời hòa tan thành chất lỏng, trong khoảnh khắc đã rơi vào bên trong đan điền.

Tiếp đó, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được một luồng năng lượng bùng phát đột nhiên bốc lên từ trong cơ thể mình. Sự mát mẻ đã biến thành ý lạnh thấu xương, chỉ trong một ý nghĩ, cũng đã truyền khắp mỗi một góc của cơ thể.

Chương 335: Lớp trưởng trốn học?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cảm giác này là lần đầu tiên xuất hiện, thân thể run lên bần bật. Mà vào lúc này, nhiệt lưu bên trong đan điền cấp tốc xoay tròn lên, đột nhiên gia tăng tốc độ gấp ba lần. Ở dưới sự dẫn dắt của nhiệt lưu này, cảm giác lạnh lẽo kia mới không quá mức cuồng bạo, tốc độ bạo phát cũng theo đó giảm đi.

Kinh mạch trong cơ thể toàn bộ lại bị trương cứng trong nháy mắt, may là cường độ kinh mạch của Đường Vũ Lân đủ cứng cỏi. Hơn nữa sau khi đã vận chuyển đầy đủ 49 chu thiên, ở mặt ngoài của kinh mạch, xương cốt, nội tạng của hắn cũng dường như hình thành một lớp màng bảo vệ, tùy ý cỗ hàn ý kia xung kích vẫn lù lù bất động.

Thời gian xung kích cũng không kéo dài quá lâu, hàn ý bắt đầu yếu bớt. Năng lượng theo đan điền vận chuyển, dần dần bị thu nạp lại, hòa vào bên trong, trở thành một phần hồn lực của bản thân hắn.

Cấp 29 trong nháy mắt vượt qua, hồn lực bằng tốc độ kinh người bắt đầu tăng lên.

"Tự mình vận công." Nhiệt lưu rút đi, rời khỏi cơ thể, nhưng hồn lực Đường Vũ Lân được nó dẫn động đã hoàn toàn nắm giữ cách hóa giải dòng hàn thủy, dung hợp với chúng. Vận chuyển Huyền Thiên Công, khống chế những năng lượng này hòa vào cơ thể. Hồn lực trong cơ thể vẫn như trước duy trì tốc độ cao tăng lên.

Sau lưng hắn, Phong Vô Vũ đã đứng dậy, ánh mắt có chút phức tạp nhìn hắn. Trong lòng thầm nghĩ, tình huống thân thể tiểu tử này không bình thường!

Ở tình huống bình thường, sau mỗi lần Hồn Sư tăng cấp, thân thể đều sẽ được hồn lực thấm vào, nhờ đó mà cường độ thân thể tăng lên. Đặc biệt là khi vượt qua đại cảnh giới, thời điểm dung hợp Hồn Hoàn, sẽ có tăng trưởng rõ rệt nhất.

Hồn Hoàn có thể cải thiện tố chất thân thể Hồn Sư một cách toàn diện, bao gồm cả thân thể, tinh thần lực đều sẽ có tăng lên. Võ Hồn khác nhau, mức độ tăng cường của Hồn Hoàn cũng sẽ không giống nhau.

Nhưng trạng thái thân thể của Đường Vũ Lân này căn bản không phải mức độ mà một tên nhị hoàn Hồn Sư có thể nắm giữ. Phong Vô Vũ vốn là là không tiếc tiêu hao một tia lực lượng bản nguyên để giúp hắn ôn dưỡng kinh mạch, sau đó lại cho hắn ăn vào loại linh vật kia. Nhưng tình huống thân thể của hắn lại tốt ngoài ý muốn, trình độ cường nhận của kinh mạch hắn đủ để sánh cùng lục hoàn Hồn Sư.

Nói cách khác, coi như không có hắn ôn dưỡng, Đường Vũ Lân dùng loại linh vật kia cũng không có vấn đề gì. Để cho an toàn, Phong Vô Vũ vẫn giúp hắn hoàn thành 49 chu thiên ôn dưỡng kinh mạch. Hiệu quả ôn dưỡng rất tốt, kinh mạch Đường Vũ Lân trong quá trình hồn lực của hắn tiến vào, lại lặng yên hấp thụ thành phần ôn dưỡng đó.

Tiểu tử này quả thực chính là cái quái thai! Khí huyết cường thịnh, dù là Hồn Sư thanh niên, hay là Lực Lượng Hình, cũng không bằng hắn. Chẳng trách chỉ có nhị hoàn lại có thể thi đậu học viện, còn có thể làm trưởng lớp.

…….

"Vào lớp." Vũ Trường Không đi tới bục giảng, ngày hôm nay là tiết thứ ba của Cơ Giáp Khái Luận, cũng là buổi giảng cuối cùng. Tiến độ của Sử Lai Khắc học viên vẫn luôn luôn là siêu nhanh, muốn theo kịp, ngoài giờ nhất định phải làm đủ bài tập mới được. Theo không kịp? Vậy thì ở đó chờ bị đào thải đi!

Cả lớp yên lặng như tờ. Dựa theo quy củ, lão sư gọi “vào lớp”, hắn là tới lớp trưởng hô “đứng lên”, sau đó học viên cả lớp sẽ hướng về lão sư hành lễ, chính thức bắt đầu tiết học.

Nhưng ở trong nháy mắt này, cả lớp lại yên lặng như tờ, hai chữ "Đứng

lên" cũng chưa từng xuất hiện.

"Đứng lên." Một lúc sau, một giọng nữ mới vang lên, học viên cả lớp cùng đứng lên. Người hô chính là lớp phó Cổ Nguyệt.

Ánh mắt Vũ Trường Không rơi vào vị trí của Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân ở hàng thứ nhất, có tới hay không chỉ liếc nhìn đã biết.

Vũ Trường Không nói: "Ngồi xuống."

Toàn thể học viên ngồi trở lại vị trí, Vũ Trường Không nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Đường Vũ Lân đâu?"

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, nói: "Không biết. Tối ngày hôm qua hắn không về ký túc xá."

Vũ Trường Không hơi nhướng mày, "Vô cớ không đến, trốn học một tiết?"

Lớp trưởng trốn học, chuyện này tuyệt đối là hi hữu tại Sử Lai Khắc học viện. Nhất thời, trong lớp xuất hiện tiếng bàn luận ầm ĩ.

"Ầm, ầm." Đúng vào lúc này, nơi cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Cửa phòng học không có khóa, Vũ Trường Không quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đến là một thanh niên 27, 28 tuổi.

"Vũ lão sư, chào ngài! Phong lão nhờ ta chuyển lời, Đường Vũ Lân ở chỗ ngài ấy tu luyện tới thời khắc mấu chốt, không thể đình chỉ, cần kéo dài một quãng thời gian, bài học hôm nay thay hắn xin nghỉ."

Vũ Trường Không sững sờ, "Phong lão, Phong Vô Vũ?"

"Vâng." Thanh niên gật gật đầu.

"Được, ta biết rồi."

Thanh niên đi rồi, Vũ Trường Không lại tiếp tục buổi học, mà học sinh năm nhất hết thảy đều tò mò, tình huống vị lớp trưởng này là như thế nào, mà mới đến trường mấy ngày đã liền đột phá?

Liên tưởng tu vi nhị hoàn của hắn, lẽ nào đây là muốn đột phá tam hoàn sao?

Chỉ có học sinh thuộc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội mới biết Phong lão là ai. Dưới ánh mắt lạnh như băng của Vũ Trường Không nhìn quét xuống dưới, tiếng bàn luận mới ngừng lại.

Chương trình học tiếp tục, nhưng tâm tình của Cổ Nguyệt đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nàng hiểu rõ Đường Vũ Lân nhất. Đường Vũ Lân căn bản là không phải đến thời điểm đột phá! Ngày hôm qua tu vi của hắn còn ở cấp 28, coi như là có đột phá, cũng chỉ là đột phá đến cấp 29 mà thôi, mà quá trình này căn bản không cần đến thời gian quá dài. Trình độ Đoán Tạo Thuật của hắn cũng không có khả năng đột phá, mới vừa tiến vào cấp 5, Linh Đoán Tạo còn chưa ổn định. Vậy hắn đột phá về mặt nào đây?

Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đồng dạng cảm thấy hiếu kỳ. Hơn nữa, bọn họ cũng đều biết vị Phong lão kia lại có chút máu điên trong người, trong lòng ít nhiều đều có chút bận tâm.

Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, lớp năm hai.

"Tiếp theo, ta sẽ giới thiệu cho mọi người một học viên mới." Chủ nhiệm lớp năm hai Long Tu mặt mỉm cười nói rằng.

Mộ Hi cười tươi rói đi tới bên cạnh hắn.

Long Tu nói: "Vị này chính là Mộ Hi, do Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tiến cử gia nhập lớp chúng ta. Mộ Hi năm nay 17 tuổi, là Đoán Tạo Sư ưu tú của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, đã đạt trình độ Đoán Tạo Sư cấp 4. Muộn nhất trong vòng một năm nữa sẽ bắt đầu xung kích Linh Đoán Tạo. Lớp chúng ta đang thiếu nhân tài đoán tạo. Hi vọng mọi người có thể cùng nàng giữ gìn mối quan hệ."

Nguyên Ân Dạ Huy an vị ở hàng thứ nhất, mà Nhạc Chính Vũ thân hình cao lớn thì lại ngồi ở hàng cuối cùng. Bọn họ cũng giống như những học viên khác, ánh mắt tất cả đều rơi vào trên người vị nữ Đoán Tạo Sư xinh đẹp này.

Đoán Tạo Sư vốn đã ít, ưu tú lại càng ít, nữ Đoán Tạo Sư ưu tú lại là đã ít lại càng ít.

Mộ Hi có thể rõ ràng cảm nhận được, tuyệt đại đa số học viên cả lớp đang hướng về mình, đều đưa tới ánh mắt thiện ý.

Năm thứ hai, đã bắt đầu làm chuẩn bị chế tác Đấu Khải. Năm thứ ba, thứ tư đã bắt đầu chính thức thử nghiệm chế tác. Có một bạn học là Đoán Tạo Sư cấp cao, sự tiện lợi có thể tưởng tượng được.

"Mộ Hi, ngươi tự giới thiệu mình một chút đi." Long Tu mỉm cười nói.

Mộ Hi gật đầu một cái, tự nhiên cởi mở nói: "Chào mọi người, ta tên Mộ Hi, đến từ Thiên Hải Liên Minh Đông Hải Thành, mục tiêu của ta là trở thành một vị Thần Tượng. Sau này kính mong cả nhà chỉ giáo nhiều hơn."

"Vào chỗ đi." Long Tu chỉ về vị trí gần cuối lớp.

"Vâng." Mộ Hi đi về phía sau, tương ứng ngồi vào bên cạnh chỗ của công đọc sinh vừa với quay lại học viện không lâu, Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ đầy hứng thú nhìn nàng, nói: "Xin chào, ta tên Nhạc Chính Vũ."

"Xin chào." Mộ Hi rụt rè hướng về hắn gật đầu.

Nhạc Chính Vũ nói: "Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hiện tại, Đoán Tạo Sư cấp 4 trẻ tuổi rất nhiều sao?"

Mộ Hi sửng sốt một chút, lắc đầu một cái, nói: "Không nhiều."

Nhạc Chính Vũ nhẹ giọng lại nói: "Vậy ngươi có bạn trai chưa?"

Mộ Hi ánh mắt biến đổi, thản nhiên nói: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

Nhạc Chính Vũ nói: "15."

Mộ Hi hừ lạnh một tiếng, "Tiểu hài tử còn chưa trưởng thành, trong đầu đã nghĩ đến cái gì, cố gắng học đi!" Nói xong, liền không tiếp tục để ý hắn, nhìn về phía bảng đen, hai tay khoanh trước ngực.

Biểu hiện trên mặt Nhạc Chính Vũ trong nháy mắt cứng đờ.

Này!!!

……

Đường Vũ Lân xác thực còn chưa kết thúc quá trình đột phá, nếu như chỉ là hồn lực đột phá cấp 30, trên thực tế hắn là đã sớm kết thúc. Tuy rằng đó là bình cảnh, nhưng chỉ cần xông tới, liền có thể hoàn thành.

Thế nhưng, hắn hiện tại tiến hành đột phá, cũng không chỉ là cấp 30 hồn lực.

Khi dòng hàn thủy kia không ngừng bị hắn hấp thu, hòa vào cơ thể, rất nhanh hắn cũng cảm giác được toàn thân mình nhẹ đi, hồn lực hung hãn đột phá.

Thành công, cấp 30! Hồn lực trong cơ thể trong chớp mắt phảng phất sôi trào, tốc độ xoay tròn của hồn lực trong đan điền đột nhiên tăng lên, nhưng cùng lúc đó thể tích cũng theo đó thu nhỏ lại mấy phần, vòng xoáy tựa hồ trở nên sền sệt, có cảm giác trạng thái lỏng nhất định xuất hiện.

Đường Vũ Lân biết, đây là đặc thù của nhị hoàn đột phá đến tam hoàn. Bắt đầu từ bây giờ, mình đã là một tên Hồn Tôn. Tam hoàn Hồn Tôn.

Cùng lúc đó, Hồn Linh Tiểu Kim Quang trong cơ thể hắn cũng chui ra. Thân thể Kim Quang ở nơi bả vai Đường Vũ Lân đột nhiên nở ra, sau đó liền truyền đến tiếng xương cốt liên tiếp biến hóa. Trong tiếng "đùng đùng", thân thể của nó bắt đầu lớn lên, nguyên bản thân thể dài hơn một thước đã tăng vọt thêm nửa thước, bản thân cũng tráng kiện thêm mấy phần. Vảy vàng kim hình thoi đã có cảm giác sinh động hơn nhiều, đôi mắt cũng càng sáng hơn.

Hồn Linh sẽ nương theo tu vi Hồn Sư tăng lên mà phát triển, nhưng biến hóa của Kim Quang rõ ràng vượt quá trình độ của Hồn Linh bình thường.

Phong Vô Vũ ở một bên xem rất rõ ràng, trên mặt lần thứ hai hiện ra vẻ kinh ngạc. Hồn Linh của hắn là cái gì, làm sao sẽ tiến hóa lợi hại như vậy? Coi như là Thiên Niên Hồn Linh muốn giao cho hắn đệ tam Hồn Hoàn, cũng sẽ không tiến hóa đến trình độ như thế mới đúng!

Chương 336: Tam hoàn Hồn Tôn!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tu vi của Hồn Linh là cố định, chỉ có thể thông qua hấp thu loại linh lực bên trong Thăng Linh Đài để tăng lên. Hồn Sư lên cấp, sẽ mang cho Hồn Linh một ít chỗ tốt, nhưng bình thường sẽ không tăng lên quá 10%. Nhưng từ tình huống trước mắt mà xem, Hồn Linh này của Đường Vũ Lân tăng lên bèo gì cũng đã trên 50%, mà còn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Thân thể bành trướng căng cứng dần dần trở nên mềm mại hơn, Tiểu Kim Quang bắt đầu trườn khắp người Đường Vũ Lân. Nhất thời, mệnh cách hoa văn vàng kim nhàn nhạt từ trên làn da của Đường Vũ Lân nổi lên, khí huyết của hắn cũng theo đó bành trướng. Cả người đều tỏa ra một tầng kim quang nhàn nhạt.

Phong lão gạt gạt lông mày, lầm bầm tự nhủ: "Đúng là cực kỳ phù hợp với giáo huấn, quả nhiên là một tiểu quái vật. Tình huống như thế này ngay cả ta cũng chưa từng thấy bao giờ."

Hắn cũng không biết được, lúc này Đường Vũ Lân tâm như gương sáng, đối với tình trạng của mình vô cùng rõ ràng.

Tam hoàn không hổ là bình cảnh trọng yếu của Hồn Sư. Đột phá tam hoàn, Tiểu Kim Quang tiến hóa, hắn dĩ nhiên sẽ có đệ tam Hồn Hoàn. Tố chất thân thể theo đó tăng lên, tu vi tăng lên, sức mạnh huyết thống cũng thuận theo tăng lên, tinh lực tiếp nhận trở nên càng mạnh hơn.

Nhưng lúc này, năng lượng lạnh lẽo trong cơ thể Đường Vũ Lân vẫn chưa hoàn toàn hấp thu hết, dựa theo trạng thái hiện tại, còn có thể tiếp tục tăng cường hồn lực của hắn.

Đột phá tam hoàn, dung hợp Hồn Hoàn, bản thân lại có thể tăng lên tới cấp 31, tiếp tục tăng lên đương nhiên là chuyện thật tốt.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Đường Vũ Lân lại vang lên một thanh âm.

"Xung kích phong ấn. Thừa cơ đẩy tới!" Chính là thanh âm của Lão Đường.

"Ta…ta có thể không?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

Lão Đường nói: "Vốn là không thể, ngươi vừa mới đột phá đạo phong ấn thứ hai. Nhưng khoảng thời gian gần đây, huyết mạch lực của ngươi tăng lên rất nhanh, lần này lại có ngoại lực bản nguyên ôn dưỡng, triệt để củng cố kinh mạch của ngươi. Quan trọng nhất chính là, ngươi vừa vặn dùng một loại linh vật thuộc Vạn Niên cấp bậc, hơn nữa phi thường tinh khiết. Có nó, đủ để tương đương với vài loại linh vật cần cho đạo phong ấn thứ ba của ngươi cộng lại. Hơn nữa tu vi cũng đột phá tam hoàn, hiện tại có thể xung kích phong ấn. Không nên lãng phí cơ hội, ta giúp ngươi chuyển hóa năng lượng của Vạn Niên linh vật trong cơ thể thành huyết mạch lực. Hồn lực tăng lên không vội, trước tiên đột phá đạo phong ấn này lại nói. Càng sớm đột phá, huyết mạch của ngươi tăng lên lại càng nhanh, đạo phong ấn thứ tư cũng có thể tùy duyên dời lại một ít thời gian, giúp ngươi thong thả hơn."

"Được!" Chuyện này cần gì do dự, Đường Vũ Lân quyết định thật nhanh, lập tức đáp ứng một tiếng.

Huyết mạch lực trong người bắt đầu sôi trào, sức mạnh huyết thống mạnh mẽ bắt đầu trực tiếp hấp thu luồng khí lưu lạnh lẽo bên trong kinh mạch, tham lam nuốt chửng, hòa quyện cùng nhau. Hồn lực Đường Vũ Lân tiếp tục vận chuyển, hắn khống chế hồn lực lưu lại ở bên trong đan điền, nhưng không tản ra.

Lúc này Phong Vô Vũ ở bên ngoài mới nhìn thấy “chuyện lạ”. Toàn thân Vũ Lân bốc lên kim quang sáng rực.

Kim văn sáng rực lưu chuyển, tựa như sinh vật sống. Khí tức tự thân Đường Vũ Lân bắt đầu cấp tốc tăng lên, sương mù màu vàng tràn ngập, quay chung quanh thân thể hắn, hàn khí lạnh lẽo rất nhanh đã bị hấp thu không còn một mống.

Khí huyết dâng trào, hướng phía dưới nhảy vào đan điền, cùng hồn lực của Đường Vũ Lân hòa làm một thể, lại dẫn động hồn lực của hắn cùng tăng lên, từ thể nội điên cuồng vận chuyển.

18 đạo phong ấn đã từng xuất hiện, hiện tại chỉ còn lại 16 đạo. Rất nhanh, sự thống khổ kịch liệt liền xuất hiện khắp toàn thân.

Đường Vũ Lân dù sao cũng mới vừa đột phá đạo phong ấn thứ hai không lâu, do vận may run rủi mới bắt đầu đột phá đạo phong ấn thứ ba này. Trên thực tế, chuẩn bị của hắn lần này kém xa tít tắp so với thời điểm đột phá đạo phong ấn thứ hai. Cảm giác thống khổ mãnh liệt này đủ để sánh ngang cùng với lần đột phá phong ấn thứ nhất. Rất nhanh, cảm giác căng trướng trong cơ thể liền đạt đến cực hạn, có loại cảm giác thống khổ như thân thể muốn nổ tung vậy.

Phong Vô Vũ chau mày, Đường Vũ Lân ở trước mặt hắn, sau khi gợn sóng khí huyết trên người mãnh liệt tăng lên tới trình độ nhất định, thân thể bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.

Khó có thể chưởng khống? Tình huống của hắn đấy là thế nào? Không chỉ đơn giản là đột phá cấp 30! Phong Vô Vũ chỉ một thoáng liền có phán đoán. Nhưng tình huống hiện tại của Đường Vũ Lân lại không rõ ràng, hắn cũng không tiện nhúng tay.

Nhưng hắn vẫn ở sau lưng Đường Vũ Lân ngồi xuống, một khi cảm giác không ổn, sẽ lập tức giúp hắn ổn định.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một vòng Hồn Hoàn vàng kim từ trên người Đường Vũ Lân khuếch tán ra. Sau đó, Hồn Hoàn vàng kim này, trong khi run rẩy, bỗng phát sinh tiếng long ngâm ong ong.

Nó dường như vốn là một con Kim Long quay quanh mà tạo thành; uốn lượn chung quanh thân thể Đường Vũ Lân, khiến kim văn hiện ra ở mặt ngoài thân thể của hắn trở nên càng lúc càng rõ hơn.

Y phục trên người bắt đầu phá toái, vảy nổi lên, bao trùm toàn bộ cánh tay phải, vai phải cùng ngực phải, tay phải cũng đã biến thành Kim Long Trảo được Kim Lân bao trùm. Toàn thân Đường Vũ Lân tràn ngập kim quang mãnh liệt.

Sau khi một màn này xuất hiện, thân thể run rẩy của hắn từng bước ổn định lại, huyết mạch lực tản ra bắt đầu nội hàm vào trong cơ thể, lần nữa khôi phục lại trạng thái vật ngã lưỡng vong như trước.

"Cái này là loại năng lượng hoàn toàn do khí huyết ngưng tụ lại mà thành?" Phong Vô Vũ đã xem đến mức mặt đầy kinh ngạc. Loại năng lượng này đó giờ hắn chưa bao giờ nghe thấy! Khí huyết hóa Hồn Hoàn? Cái này vẫn là Hồn Hoàn sao? Chỗ kỳ hoa trên người tiểu tử này cũng thật là không ít. Xem ra, mình cho hắn ăn vật kia đúng là giúp hắn có thu hoạch ngoài dự kiến.

Không biết bao lâu trôi qua, thanh âm phá toái lanh lảnh từ khắp toàn thân Đường Vũ Lân truyền đến. Cả người hắn đột nhiên rung rung, Kim Lân trước ngực cấp tốc lan tràn, từ ngực phải lan tràn đến ngực trái, sau khi lan sang vai trái bao trùm toàn bộ mới từ từ đình trệ lại. Gợn sóng khí huyết trên người so với lúc trước càng thêm mãnh liệt. Vầng sáng màu vàng quay chung quanh cơ thể một lần nữa hóa thành một vòng Hồn Hoàn vàng kim, chỉ là màu vàng óng này so với trước đây sáng hơn rất nhiều.

Bởi vì vẫn luôn quan sát Đường Vũ Lân, Phong Vô Vũ là người cảm thụ trực tiếp nhất. Đường Vũ Lân đã cao thêm mấy phần, da dẻ lại càng thêm láng mịn, có thanh âm của khí huyết cuồn cuộn lưu động bên trong, khác nào trường giang đại hải, dù cho là hắn cũng có thể nghe được thanh âm "ào ào" này. Sức sống dồi dào làm toàn bộ bên trong Đoán Tạo Thất đều đầy rẫy gợn sóng khí huyết. Kim Lân trên người Đường Vũ Lân cũng tỏa sáng mãnh liệt thêm mấy phần, mỗi một khối vảy đều khúc xạ hào quang, đặc biệt rực rỡ.

"Thú vị, thật thú vị!" Phong Vô Vũ hai mắt híp lại, trên mặt toát ra nụ cười tủm tỉm, lần này mình đúng là nhặt được bảo mà! Sức mạnh của tiểu tử này chỉ sợ cũng là đến từ biến hóa của huyết thống sức mạnh. Cái này có thể cũng không hẳn là Võ Hồn của hắn, nhưng lại bất tri bất giác ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ của hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên, kim quang lóe lên, Tiểu Kim Quang sau khi Đường Vũ Lân đột phá tam hoàn đã sản sinh một lần đột phá, một lần nữa lại chui ra. Hào quang màu vàng tăng vọt, ở trước đỉnh đầu của nó, hai khối nho nhỏ nhô ra, kích thước lần thứ hai tăng cường, lần này, đã tiếp cận độ dài 2 thước. Một đôi mắt kim quang lấp loé, vảy trên người dựng lên, tựa

như là từng mảng từng mảng lưỡi dao sắc.

Lần thứ hai tiến hóa? Thế này vẫn chưa xong?

Hồn Linh hai lần tiến hóa? Phong Vô Vũ bừng tỉnh, xem ra, việc phát triển của Hồn Linh này hẳn là có quan hệ với năng lượng huyết thống của Đường Vũ Lân. Sức mạnh huyết thống kỳ lạ của hắn dẫn đến trình độ tiến hóa của Hồn Linh này tuyệt nhiên không giống với Hồn Linh bình thường. Tiền đồ bất khả hạn lượng!

Thời điểm Đường Vũ Lân mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân mình dường như đều muốn tan vỡ vậy, cả người đều trống rỗng, khó chịu không nói nên lời.

Lần này đột phá phong ấn tầng thứ ba, hắn đau đến mức suýt nữa kiên trì không nổi, so với lần thứ nhất lại càng kịch liệt hơn. May là lần này có Hoàng Kim Long Thể gia trì, mới xem như là vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Hắn hiện tại hoàn toàn không cảm giác được chỗ tốt của việc đột phá cấp 30 cũng như đột phá đạo phong ấn thứ ba mang lại. Người vừa tỉnh lại, đã trực tiếp đổ ập xuống mặt đất, cả người đã hoàn toàn tiêu hao.

Chương 337: Cuồng ăn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phong Vô Vũ nóng ruột nhanh tay, vội đỡ lấy hắn, tay phải lên phần ngực, đem một luồng hồn lực nhu hòa truyền vào trong cơ thể hắn.

Năng lượng nóng rực truyền khắp kinh mạch, cuối cùng cũng coi như giúp hắn cảm thấy thoải mái một chút. Nhưng cảm giác trống rỗng này vẫn như trước vô cùng khó chịu.

"Tiêu hao rất lợi hại, tựa hồ cũng đã muốn đả thương bản nguyên. Tình huống của ngươi lại là cái quỷ gì vậy? Nhân gia người ta sau khi đột phá đều là sinh long hoạt hổ, ngươi làm sao lại giống như con mèo bệnh thế này?" Phong Vô Vũ nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Lão sư, con đói, có thể trước tiên tìm cho con chút đồ ăn hay không? Có đồ ăn, con sẽ ổn thôi."

** Để thể hiện sự kính trọng đối với lão sư, mình sẽ để xưng hô là "con" – thay cho "ta" lúc trước hắn tỏ thái độ bất mãn và ngăn cách đối với vị Phong lão này.*

"Ăn đồ ăn? Vậy thì đi căng tin đi." Phong Vô Vũ nâng Đường Vũ Lân dậy, "Có quần áo dự trữ hay không? Ngươi dự định xách cái mông trần này đi khắp học viện à?"

Đường Vũ Lân được hắn truyền hồn lực vào, lúc này đã khá hơn một chút, vội vàng lúng túng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bộ quần áo sạch thay vào.

Lần này hắn không phản đối cưỡi mây đạp gió. Hiện tại, hắn ngay cả một chút khí lực cũng không có.

Vào lúc này vẫn là chạng vạng, căng tin học viện vẫn chưa đóng cửa, Phong Vô Vũ mang theo hắn vội vã tiến vào trong phòng ăn, lấy một ít đồ ăn phóng tới trước mặt Đường Vũ Lân.

Nhìn thấy ăn, con mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng lên, cũng không có dáng vẻ ngại ngần gì, trực tiếp ra tay bốc lấy thồn hết vào trong miệng.

Quá trình đột phá Kim Long Vương phong ấn, vốn là cần huyết mạch lực cùng hồn lực của hắn kết hợp lại để xung kích. Tầng phong ấn thứ ba này so với hai tầng phong ấn trước đó cứng cỏi hơn nhiều lắm, xung kích tiêu hao lớn hơn nhiều. Thật vất vả mới đột phá phong ấn, hiện tại hấp thu được Kim Long Vương tinh hoa, những tinh hoa kia cũng sẽ cùng với huyết mạch lực của hắn kết hợp lại, lại dung nhập vào trong tứ chi bách hài của hắn. Kết thúc quá trình dung hợp, huyết mạch lực của hắn cũng tiêu hao gần đến tận cùng, hiện tại đương nhiên là đói gần chết.

Phong Vô Vũ lúc vừa mới bắt đầu, đối với Đường Vũ Lân cũng cảm thấy rất hài lòng, hắn cũng không phải là người chú ý tới dáng vẻ, làm bộ làm tịch. Nhìn dáng vẻ Đường Vũ Lân ăn vội ăn vàng, còn khen một câu tính tình thật thà.

Nhưng sau 20 phút, vẻ mặt hắn đã biến thành kinh ngạc. Hắn vẫn là lần đầu tiên xem Đường Vũ Lân ăn. Vì lẽ đó, cũng là lần thứ nhất thấy được, cái gì mới thực sự gọi là kẻ tham ăn!

Trên bàn, mâm đã xếp thành từng chồng, cái bụng của Đường Vũ Lân giống như cái động không đáy, có bao nhiêu đồ ăn bổ sung đi vào, hắn đều có thể vui vẻ tiếp thu. Cái bụng không hề nhô lên dù chỉ là một điểm. Càng ăn lại càng hăng.

Thời điểm này, hắn đã ổn định lại tình trạng lao lực ban nãy, thần thái dần trở nên sáng láng, nhưng cũng khiến lượng đồ ăn càng lúc càng tăng, tốc độ lại không hề giảm. Kỹ năng thùng-cơm-di-động trứ danh được phát huy triệt để.

Phong Vô Vũ cuối cùng đã hiểu được tại sao thời điểm mình nói có thể bao cơm hắn ăn, nếu hắn nhận mình làm sư phụ, cái con quỷ nhỏ này lại sảng

khoái đáp ứng như vậy. Hắn đúng thật không có nói láo, đối với công đọc sinh như hắn mà nói, ăn nhiều đồ ăn như vậy, mỗi ngày số lượng điểm cống hiến cộng lại thực sự là con số trên trời.

Đã lỡ thu đồ đệ như vậy, ta thật sự có thể đối phó sao?

Thời điểm việc ăn cơm đã kéo dài tận 40 phút, tâm tình chập chờn của Phong Vô Vũ đã bắt đầu trở nên kịch liệt hơn. Mà tốc độ ăn cơm của Đường Vũ Lân cuối cùng cũng coi như là thả chậm lại.

Lượng lớn đồ ăn dinh dưỡng cao vào bụng, bổ sung rất lớn đối với huyết mạch lực hắn tiêu hao lúc trước. Có khí huyết bổ sung, thân thể hắn cũng bắt đầu tiếp tục hấp thu những dinh dưỡng này, do đó vững chắc ổn định trạng thái thân thể sau khi hắn đột phá đạo phong ấn thứ ba.

Sử Lai Khắc học viện thật là tốt! Cái này nếu như là ở Đông Hải học viện, căn bản là không thể có nhiều đồ ăn giàu dinh dưỡng như vậy cho mình ăn. Đường Vũ Lân vừa ăn, trong lòng vẫn còn suýt xoa.

Ăn đầy đủ một canh giờ, hắn mới xem như là hài lòng. Nhưng chồng mâm chắn trước mặt đã cao đến mức không còn nhìn thấy Phong Vô Vũ ngồi ở đối diện.

"Ngươi bình thường đều ăn nhiều như vậy sao?" Thanh âm Phong Vô Vũ có chút quái dị hỏi Đường Vũ Lân.

"Hi hi! Ngày hôm nay là tình huống đặc biệt, lão sư, ngài không bị dọa sợ chứ?" Hắn đứng lên, đến bên người Phong Vô Vũ, lại như là hài tử phạm lỗi lầm, vô cùng đáng thương nhìn Phong Vô Vũ, "Ngài sẽ không bởi vì con ăn được quá nhiều nên không thu nhận con làm đồ đệ chứ?"

"Ta..." Phong Vô Vũ vào lúc này cảm giác cứ như mắc xương cá giữa cuống họng vậy, nói chẳng được lời nào.

"Lão sư, ngài yên tâm đi, bình thường con căn bản sẽ không ăn nhiều như vậy." Đường Vũ Lân trịnh trọng bảo đảm.

Phong Vô Vũ hơi thở phào nhẹ nhõm, "Chỉ là bởi vì ngày hôm nay ngươi có đột phá kỳ lạ, mới sẽ ăn nhiều hơn một bình thường một chút?"

"Dạ, vâng." Đường Vũ Lân liều mạng gật đầu, nhưng câu nói tiếp theo lại làm cho sắc mặt Phong Vô Vũ vừa thanh tĩnh lại đen sạm lại.

"Bình thường con đại khái chỉ ăn khoảng một nửa lượng cơm hôm nay thôi! Đương nhiên, nếu như có thể ăn càng nhiều, vậy thì càng tốt hơn." Đường Vũ Lân cười híp mắt nói rằng.

Khuôn mặt bắp thịt của Phong Vô Vũ co giật một thoáng, "Ngươi ăn nhiều đồ ăn như vậy, có thể tiêu hóa không? Có phải là có quan hệ tới khí huyết quái dị này của ngươi?"

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Đúng, đối với con mà nói, ăn đồ ăn là một phần của tu luyện. Ngài hẳn là cảm giác được, năng lượng khí huyết trên người con vượt xa người thường. Con cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng huyết mạch của con có thể cung cấp cho con sức mạnh mạnh mẽ, thậm chí còn biến dị ra một loại năng lực tương tự như Hồn Hoàn. Trong huyết mạch của con thật giống như có sức mạnh của loài rồng."

Phong Vô Vũ hai mắt híp lại, hơi nhíu mày, hắn đương nhiên cảm giác được. Thời điểm trên người Đường Vũ Lân xuất hiện tầng kim quang vàng óng, bản thân hắn cảm thụ hết sức rõ ràng, đó là một loại uy thế của kẻ bề trên.

Võ Hồn của Phong Vô Vũ, cũng là Long, khác với "Long" của Đường Vũ Lân. Nếu như không phải là bởi vì chênh lệch tu vi của hai người quá to lớn, Phong Vô Vũ tin tưởng, mình còn có khả năng bị Võ Hồn của Đường Vũ Lân áp chế.

Nói cách khác, sức mạnh huyết thống của Đường Vũ Lân ở trong Long Loại Hồn Thú tuyệt đối là một thứ vô cùng khủng bố. Võ Hồn của Phong Vô Vũ chính là Sí Hỏa Long, cùng một vị cường giả cao cấp nhất khác của Sử Lai Khắc học viện hợp xưng là Sử Lai Khắc Song Thánh Long, chính là nhân vật đại biểu của Sử Lai Khắc học viện.

Phong Hào của hắn chính là Sí Long, Sí Hỏa Long Võ Hồn có thể nói là cực hạn của Hỏa thuộc tính Võ Hồn, là đỉnh cấp Võ Hồn chân chính, hơn nữa còn là Chân Long Võ Hồn, cũng không phải là Á Long. Dù là như vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được mình đã bị khí tức huyết thống của Đường Vũ Lân ảnh hưởng. Cường độ khí tức của loài rồng ẩn chứa trong huyết mạch của Đường Vũ Lân có thể thấy được chút ít.

"Ăn đi, ăn đi, có bản lĩnh ngươi cứ ăn nghèo lão phu." Phong Vô Vũ nói như hát.

"Lão sư, con tu luyện mất thời gian bao lâu! Xem sắc trời hiện tại, lẽ nào con đã lỡ mất một ngày lên lớp?" Đường Vũ Lân sau khi ăn no xong mới chú ý tới vấn đề sắc trời bên ngoài.

"Một ngày? Khà khà, tiểu tử ngươi đã ba ngày không đi học, làm hại lão phu canh ngươi ba ngày nay. Ta đã cho người giúp ngươi xin nghỉ, ngày mai ngươi tự mình giải thích đi. Đi thôi, chiều mai tìm đến ta, ta chỉ điểm ngươi đoán tạo." Nói xong, Phong Vô Vũ lại như là không đành lòng nhìn lại chồng mâm trên bàn, thân hình lóe lên, đã biến mất.

Ba…ba ngày? Đường Vũ Lân ngồi ở chỗ đó há to miệng. Mình tổng cộng đi học mới cũng chưa tới ba ngày, vậy mà đã cúp học liền ba ngày rồi?

Chuyện này...

Nếu như hắn không phải lớp trưởng cũng còn tốt, nguyên lai thời điểm ở Đông Hải học viện tuyệt đối không có áp lực lớn như vậy. Nhưng hắn hiện tại là lớp trưởng lớp năm nhất của Sử Lai Khắc học viện, hết thảy học viên đều nhìn hắn đấy! Hơn nữa, đã ba ngày trôi qua, có trời mới biết đã bỏ qua những cái gì.

Không được, không thể đi về nghỉ được, trước tiên đi tìm Vũ lão sư hỏi một chút, ba ngày nay mình đã bỏ lỡ những thứ gì?

Đã nghĩ là làm, Đường Vũ Lân nhanh chóng rời khỏi căng tin, nhưng hắn vào lúc này mới ý thức được, mình dĩ nhiên lại không biết Vũ lão sư ngụ ở chỗ nào. Vũ lão sư sẽ không phải là về Hải Thần Đảo đấy chứ? Hắn cũng nhận ra, nếu không có người dẫn dắt, hắn tuyệt đối không thể lên được Hải Thần Đảo.

May là, hiện tại khoa học kỹ thuật tiến bộ, có Hồn Đạo Bộ Đàm thứ này tồn tại.

Đường Vũ Lân nhanh tay nhấn số điện thoại của Vũ Trường Không. Tín hiệu truyền đi, thanh âm lạnh như băng của Vũ Trường Không truyền đến, "Tu luyện kết thúc?"

"Dạ, Vũ lão sư, thầy nghe em giải thích, tình huống lần này có chút đặc thù, vì lẽ đó em..."

"Không cần giải thích, ngươi đến Nội viện bên này. Ta ở cửa chờ ngươi. Gặp mặt lại nói." Nói xong câu đó, Vũ Trường Không liền cúp điện thoại.

Từ trong giọng nói của lão sư, Đường Vũ Lân không nghe ra chút tâm tình biến hóa nào. Bị mắng thì bị mắng, bất quá, Vũ lão sư có lẽ sẽ thông cảm cho mình.

Không dám thất lễ, hắn đi thẳng về hướng Nội viện. Tuy rằng chỉ đi qua nơi đó một lần, nhưng bởi vì nơi đó đã từng để lại cho hắn ấn tượng quá mức sâu sắc, vì lẽ đó Đường Vũ Lân vẫn còn nhớ như in đường đến nơi này.

Một đường lao nhanh, hướng thẳng đến Nội viện.

Trên đường chạy đi, Đường Vũ Lân có thể cảm nhận được lượng lớn chất dinh dưỡng mình vừa ăn bắt đầu được thân thể của mình toàn diện hấp thu, khí huyết vốn suy yếu một lần nữa trở nên dồi dào hơn. Nếu như nói về cảm giác trước đây, khí huyết chỉ là một loại năng lượng, như vậy, hiện tại cảm nhận được, lại chính là dòng máu. Loại cảm giác chất lỏng lưu động đó hết sức rõ ràng, mềm mại mà có nhịp điệu, đến mức, toàn thân hơi nóng lên, tràn ngập sức mạnh.

Đột phá tầng phong ấn thứ ba, thân thể của mình không thể nghi ngờ lại có tăng trưởng cực lớn. Còn hồn lực, khẳng định đột phá đến tam hoàn cấp độ, chỉ là không biết hiện tại là cấp ba mươi mấy? Tuy rằng năng lượng linh vật còn lại đều bị huyết mạch của mình hấp thu dùng để xung kích Kim Long Vương bình cảnh, nhưng đột phá bình cảnh ngược lại cũng sẽ giúp gia tăng hồn lực.

Chương 338: Tâm ấm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Có thể đạt đến cấp 32 chứ? Rốt cục không còn phải xếp chót lớp, Đường Vũ Lân có vài phần cảm giác lệ rơi đầy mặt. Sau khi đạt đến tam hoàn, hồn lực trong cơ thể vận chuyển càng thêm thông thuận, hơn nữa ở giữa đan điền xuất hiện trạng thái hồn lực hóa lỏng, chính là bay vọt về chất. Sau này mình có thể thông qua Huyền Thiên Công đem hết thảy hồn lực đều nén lại thành trạng thái lỏng, coi như là ổn định lại tam hoàn tu vi.

Không biết lão sư cho mình ăn món đồ gì? Xem ra, món đồ trị giá 5 món Linh Đoán thành phẩm kia thực sự là vật có giá trị, có thể tiết kiệm được toàn bộ linh vật của một tầng phong ấn đấy! Hơn nữa, dựa theo Lão Đường nói, mình trước năm 16 tuổi cũng sẽ không còn phải lo lắng sự tình đột phá phong ấn nữa. Hết thảy đều có thể phát triển một cách hoàn toàn tự nhiên.

Một đường chạy thẳng đến đại môn Nội viện, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, không bị áp lực gì. Khí huyết thông qua hấp thu dinh dưỡng mà khôi phục, trong quá trình chạy bộ cũng được vận chuyển lên, cả người đều tràn ngập sức sống. Ngay cả hồn lực được huyết mạch lực dẫn động cũng đã khôi phục lại một chút, không còn là loại cảm giác trống rỗng kia.

Vũ Trường Không đã ở ngoài cửa chính chờ hắn, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng băng giá như trước. Khi hắn nhìn thấy nhân ảnh của Đường Vũ Lân chạy đến, ánh mắt khẽ động.

Đường Vũ Lân còn chưa kịp gọi đã thấy Vũ Trường Không đến trước mặt hắn, bắt lấy uyển mạch của Vũ Lân.

"Tam hoàn?" Vũ Trường Không kinh ngạc hỏi.

"Dạ." Đường Vũ Lân gật gật đầu, sự hưng phấn trong ánh mắt khó có thể che giấu.

Tam hoàn đối với Hồn Sư mà nói là một đại ranh giới, chính là độ chênh lệch về thiên phú. Hồn Sư có tiên thiên hồn lực cấp 3 trở xuống, dưới tình huống không có bất kỳ kỳ ngộ nào rất khó đột phá tam hoàn, cả một đời cũng đành ngậm ngùi ở nhị hoàn mà thôi. Tiến vào tam hoàn, mang ý nghĩa rốt cục có thể tự xưng là cường giả, cũng đã chân chính trở thành Hồn Sư.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi là làm cách nào đột phá?"

Đường Vũ Lân nói: "Phong lão cho em ăn một loại thiên địa linh vật, sau đó giúp em ôn dưỡng kinh mạch, cứ như vậy đột phá."

"Tại sao?" Vũ Trường Không hỏi lại.

Đường Vũ Lân nói: "Ngài ấy muốn em theo ngài ấy học đoán tạo, mà muốn chân chính bắt đầu luyện tập Linh Đoán Tạo, em cần đột phá tu vi đến cấp 30 mới được."

Ánh mắt Vũ Trường Không khẽ nhúc nhích, "Thì ra là như vậy. Vậy ngươi ăn là loại linh vật gì?"

Lời này khiến Đường Vũ Lân há hốc mồm. Đúng đấy! Mình rốt cục là ăn loại linh vật gì vậy? Thực sự không biết!

"Em... em quên hỏi." Đường Vũ Lân cười khổ nói.

"Tới trước đã." Vũ Trường Không xoay người hướng về Nội viện đi đến. Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Đi tới bên cạnh Hải Thần Hồ, nơi đó đã có một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi ở trên mặt hồ. Lần thứ hai đi tới địa phương cực đẹp này, nhìn sóng nước phản chiếu ánh trăng lấp lánh trên mặt hồ, hít vào một luồng không khí thanh mát, Đường Vũ Lân nhất thời có loại cảm giác tâm thần sảng khoái. Hơn nữa hòa vào niềm vui đột phá kép ban nãy, ngay trong nháy mắt này, những áp lực, đè nén, cô quạnh trong những năm này tu luyện, tựa hồ tất cả đều bị quét một cái sạch sành sanh, cả người cũng trở nên tỉnh táo hơn

trong bầu không khí nhẹ nhàng thanh khiết này.

Vũ Trường Không tựa hồ cảm giác được biến hóa trên người hắn, quay đầu nhìn sang. Nhìn thấy hắn nhắm hai mắt lại, không ngừng hít sâu, cũng không hề quấy rầy, chỉ là tiếp tục chờ đợi.

Đầy đủ 10 phút trôi qua, Đường Vũ Lân mới một lần nữa mở mắt ra, "Nơi này đúng là quá đẹp, em nhất định phải nỗ lực thi vào Nội viện. Tiến vào Nội viện có phải là có thể ở đây học tập?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Lên thuyền."

Đường Vũ Lân tuỳ tùng Vũ Trường Không cùng tiến lên thuyền nhỏ, Vũ Trường Không hai tay vung nhẹ, khí lưu vô hình ép lên mặt nước, thúc đẩy thuyền nhỏ như mũi tên hướng về Hải Thần Đảo ở trung ương Hải Thần Hồ mà đi.

Đường Vũ Lân đứng ở đầu thuyền, không khí ướt át phả vào mặt, cảm giác khoan khoái làm tâm thần người ta sảng khoái, thoải mái không nói nên lời.

Thuyền nhỏ lướt trên tầng nước lạnh, tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng lên mạn thuyền ẩn chứa vô hạn sinh cơ, Đường Vũ Lân phảng phất cũng nghe được âm thanh huyết dịch chảy xuôi trong cơ thể mình.

"Vũ lão sư, lần này sức mạnh huyết thống của em cũng lại tiến hóa, cho nên mới phải tiêu tốn thời gian đột phá dài như vậy, làm lỡ việc học." Đường Vũ Lân nói với Vũ Trường Không.

"Huyết thống lại tăng lên?" Vũ Trường Không kinh ngạc nhìn về phía hắn.

"Vâng." Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên hướng về không trung tung ra một quyền.

"Ầm!" Trong tiếng vang trầm, không khí xuất hiện khí bạo rõ ràng. Một quyền này của hắn là hướng về mặt bên đánh ra, nhất thời, thuyền nhỏ đang chạy thẳng bỗng khẽ chao đảo. Vũ Trường Không có thể rõ ràng cảm nhận được, cú đấm này của Đường Vũ Lân có thể đè nén áp bức không khí chung quanh trong một phạm vi khoảng 6 thước.

Đường Vũ Lân hiện tại cũng không có Kim Lân phụ thể, hoàn toàn là dựa

vào sức mạnh thân thể làm được điểm này, có thể thấy được cường độ sức mạnh của hắn hiện tại.

Trong lòng Đường Vũ Lân cũng là một trận kinh hỉ, sức mạnh của mình chí ít lại tăng cao 50%, nếu như có Kim Lân phụ thể, e rằng sức mạnh phải vượt quá ngàn cân. Hơn nữa còn có Hoàng Kim Long Thể, lực sát thương của sức mạnh này có thể sánh ngang với hồn kỹ thông thường.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của hắn, Vũ Trường Không suy tư nói: "Xem ra, huyết mạch lực của ngươi vẫn phát triển theo chiều hướng tốt. Lần này tiến hóa nhanh như vậy, cũng là bởi vì Phong lão cho ngươi dùng thiên địa linh vật? Ngươi cần trả giá ra sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Năm cái Linh Đoán, chờ sau khi em có thể hoàn thành Linh Đoán Tạo, năm tác phẩm đầu tiên phải bàn giao lại để đánh đổi với loại linh vật này."

"Đáng giá." Vũ Trường Không không chút do dự nói rằng.

Đường Vũ Lân có chút ngượng ngùng nói: "Vốn là yêu cầu 10 cái, nhưng em không đáp ứng, sau đó Phong lão quyết định chỉ cần 5 cái."

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân, ánh mắt trở hơi quái dị hơn, "Chỉ riêng ôn dưỡng kinh mạch đã vượt quá giá trị này rồi. Võ Hồn của Phong lão chính là Sí Hỏa Long, chưởng khống hỏa chi tinh túy. Lấy tu vi của Phong lão, có thể đạt đến trình độ hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, đem rừng rực hỏa diễm hóa thành kinh mạch chi hỏa, có kỳ hiệu tẩy gân dịch tủy. Nhưng điều này cần đánh đổi bằng tiêu hao vô cùng lớn, thậm chí còn phải vận dụng Võ Hồn bản nguyên của Phong lão, ngài ấy sẽ rất khó lòng xuất thủ. Việc ôn dưỡng kinh mạch của Phong lão có niêm yết giá công khai ở học viện, ngươi biết là bao nhiêu điểm cống hiến không?"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Điều này cũng có thể công khai niêm yết giá?"

Vũ Trường Không gật đầu, "Ngàn vạn * điểm cống hiến."

* *10 triệu.*

"A?" Đường Vũ Lân trong nháy mắt há to miệng, ngàn vạn? Ngàn vạn

điểm cống hiến?

Vũ Trường Không trong ánh mắt lóe qua một vệt ý cười, tâm tình hiếm thấy trở nên ôn hòa hơn, "Đừng sợ, đó là bởi vì Phong lão không muốn giúp người khác tiến hành ôn dưỡng kinh mạch mới đưa ra giá trên trời như thế. Ngài chịu vì ngươi ôn dưỡng kinh mạch, là vì thật sự coi trọng ngươi."

"Em hiểu rồi." Trong lòng Đường Vũ Lân cảm giác ấm áp dâng trào.

Ở lần thứ nhất bị Phong Vô Vũ bắt đi, trong lòng hắn kỳ thực là có chút buồn bực, lúc đó liền có cảm giác thực sự muốn xa lánh ông lão điên cuồng này. Trời mới biết đối phương sẽ còn làm ra sự tình điên cuồng gì nữa!

Nhưng dần dà tiếp xúc cùng Phong Vô Vũ, từ lúc Phong lão nhượng bộ từ 10 cái Linh Đoán giảm xuống còn 5 cái, hơn nữa còn giúp hắn ôn dưỡng kinh mạch, đồng thời còn bởi vì thu hắn làm đồ đệ mà sau này giúp hắn trả tiền ăn; khiến hắn càng ngày càng cảm thấy, Phong lão kỳ thực là một người chí tình chí nghĩa. Có mấy lời không cần nói ở bên mép, nhưng ở trong lòng Đường Vũ Lân, đã xuất phát từ nội tâm thừa nhận vị này là vị lão sư thứ tư của mình.

Mỗi một vị lão sư, đều là quý nhân của cuộc đời hắn.

Thuyền tốc giảm tốc, ngừng ở bên bờ. Vũ Trường Không cùng Đường Vũ Lân lên bờ, hắn đi ở phía trước, mang theo Đường Vũ Lân đi tới con đường quen thuộc.

"Lão sư, đây là muốn đi đến chỗ sư tổ sao?" Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi. Đối với hắn mà nói, Hải Thần Đảo là địa phương thần thánh, dù cho là nói chuyện lớn tiếng cũng là thiếu tôn kính đối với Hải Thần Đảo, vì lẽ đó hắn đã hết sức khống chế âm thanh của mình.

Vũ Trường Không nói: "Đã quên lời sư tổ ngươi nói sao, muốn ngươi sau một tuần lại phải quay lại đây?"

"Ặc..." Đường Vũ Lân thật sự có chút quên mất, từ sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, một tuần này hắn trải qua quá nhiều chuyện. Mỗi ngày đều phải bận rộn chuyện này kia và tu luyện, vẫn đúng là quên mất việc trọng yếu này.

Cũng may còn có lão sư nhắc nhở.

Chương 339: Long Kinh Thiên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tiểu lâu ánh đèn sáng, Đường Vũ Lân theo Vũ Trường Không đi vào phòng khách, bên trong phòng khách trống rỗng, không có ai.

"Ngươi chờ một chút, ta đi mời lão sư." Vũ Trường Không chỉ vào cái ghế, sau đó đi thẳng lên lầu.

Đường Vũ Lân lại không ngồi xuống, đàng hoàng đứng ở nơi đó chờ. Thời gian không lâu, Trọc Thế cùng Vũ Trường Không đồng thời đi xuống tầng một.

Đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ Lân, con mắt Trọc Thế trở nên sáng ngời, hắn đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, hai mắt híp lại, tựa hồ là đang yên lặng cảm thụ gì đó.

"Sư tổ!" Đường Vũ Lân cung kính kêu lên.

Trọc Thế lại giơ tay lên, ra hiệu hắn không cần nói chuyện.

Mãi một lúc sau, trên mặt Trọc Thế mới toát ra một vẻ vui mừng, "Một tuần không gặp, khí huyết của ngươi dĩ nhiên lại dồi dào đến như vậy? Nói một chút đi, đã trải qua chuyện gì. Hẳn là có đột phá đúng không?"

"Vâng." Đường Vũ Lân nói: "Thức ăn của học viện cực kỳ tốt, đều là đồ ăn giàu dinh dưỡng, con liền bắt đầu ăn đặc biệt nhiều. Con phát hiện, ăn nhiều đồ ăn dinh dưỡng cao, có thể bất tri bất giác tăng cường huyết mạch lực của con. Đối với con mà nói, tương đương với một loại phương pháp tu luyện khí huyết."

Trọc Thế cùng Vũ Trường Không đều sững sờ, dựa vào ăn cơm để tu luyện? Sử Lai Khắc học viện lấy thiên tài quái vật vi xưng, tình huống như thế cũng không phải chưa từng xuất hiện, có một vài Thực Phẩm Hệ Hồn Sư đã từng có đặc điểm như vậy, nhưng tăng lên cũng không phải là khí huyết, mà là hồn lực.

Nói như vậy, khí huyết cường thịnh sẽ chỉ làm trạng thái thân thể của Hồn Sư trở nên tốt hơn, thích hợp hơn cho việc tu luyện. Nhưng khí huyết của Đường Vũ Lân lại quá mức dồi dào, trực tiếp trở thành một phần thực lực của hắn.

Ăn Cơm Thần Công là phương thức tu luyện được cho là kỳ quặc nhất hiện nay tại Sử Lai Khắc học viện.

Đường Vũ Lân đem tao ngộ một tuần qua của mình, đặc biệt là quá trình tu luyện tỉ mỉ giảng giải lại một lần. Khi hắn nói rằng mình bái Phong lão làm sư phụ, còn Phong Vô Vũ sẽ đáp ứng bao cơm cho hắn, lông mày Trọc Thế rõ ràng giựt giựt mấy cái.

Đường Vũ Lân đang hăng hái kể chuyện, cũng không hề chú ý tới điểm này.

Ròng rã nói hết nửa tiếng, hắn mới coi như đem toàn bộ trải nghiệm một tuần vừa qua của mình kể ra hết.

"Không tệ, trong thời gian ngắn đột phá tam hoàn, chuyện này mang ý nghĩa là ngươi có thể bắt đầu thử nghiệm Linh Đoán Tạo, thực sự trở thành một Đoán Tạo Sư cấp 5. Tiếp tục cố gắng đi!" Nói xong câu đó, Trọc Thế xoay người rời đi, tiến thẳng lên lầu.

Vậy là xong?

Đường Vũ Lân có chút đờ ra, hắn vốn tưởng rằng sư tổ sẽ chỉ điểm mình vài câu cơ đấy! Vũ Trường Không lại là nhíu mày.

"Vũ lão sư, sư tổ lão nhân gia người..." Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Vũ Trường Không lắc lắc đầu, "Đi theo ta, bù đắp chương trình học mấy ngày qua của ngươi, ngày mai đi học như bình thường."

"Vâng."

Đường Vũ Lân theo Vũ Trường Không đi tới phòng của hắn. Tốc độ dạy của Sử Lai Khắc học viện cực kỳ nhanh, bỏ lỡ bất kỳ bài giảng nào, đều sẽ có chênh lệch rất rõ ràng. Mục đích Đường Vũ Lân tìm Vũ lão sư cũng là ở chỗ này.

Trọc Thế lên lầu hai, sắc mặt vốn bình tĩnh nhất thời thay đổi, trong mắt lửa giận bộc phát, cấp tốc đi vào phòng của mình một tay tóm lấy Hồn Đạo Bộ Đàm bấm một dãy số.

"Chuyện gì? Không có chuyện gì thì cúp máy!" Một bên khác rất nhanh đã truyền đến âm thanh thiếu kiên nhẫn.

"Ngươi dám cúp ta liền hủy đi sào huyệt của ngươi." Trọc Thế tức giận nói rằng.

"Ngươi ăn phải thuốc súng à?" Một bên khác, âm thanh nghi hoặc vang lên.

"Phong Vô Vũ, cái lão già nhà ngươi, ngươi đã hỏi qua ý kiến ta chưa? Mà đã thu Đường Vũ Lân làm đệ tử!" Trọc Thế nổi giận đùng đùng nói.

"Ta tại sao phải cần ngươi cho phép? Ngươi là người thế nào của ta?" Phong Vô Vũ khinh thường nói.

Trọc Thế rít lạnh một tiếng, "Đường Vũ Lân gọi ta là sư tổ, ngươi nói ta là người như thế nào?"

"Gọi ngươi là sư tổ?" Phong Vô Vũ sửng sốt một chút, "Thối lắm, ngươi nhận vơ à? Ta đã hỏi dò qua, hắn đến từ Đông Hải Thành, mắc mớ gì tới ngươi?"

Trọc Thế nói: "Đồ đệ của ta Vũ Trường Không ở Đông Hải Thành dạy hắn, làm sao không liên quan tới ta?"

"Vũ Trường Không?" Phong Vô Vũ tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, nói móc, “Chính là tên bị ngươi trục xuất khỏi sư môn thì phải?”

"Ta chỉ là để hắn xuất ngoại rèn luyện, ai nói với ngươi ta đem hắn trục

xuất khỏi sư môn? Lần này hắn mang theo mấy tên đệ tử trở về, chính là muốn một mạch bái ta làm thầy. Ngươi lại dám nhanh chân đến trước, chuyện này ngươi phải bàn giao lại cho ta."

"Bàn giao cái rắm! Ngươi bất quá chỉ là sư tổ tiện nghi mà thôi, ngươi đã cho hắn cái gì? Ngươi lại đã dạy hắn cái gì? Lúc trước đồ đệ kia của ngươi rời đi, ngươi tức giận nửa tháng không ăn cơm, có thể là giả sao? Tự trét vàng lên mặt của mình à?" Phong Vô Vũ không lùi một phân.

"Ngươi! Được đó! Có bản lĩnh hai ta so về thực lực, ai thắng hắn chính là đệ tử của người đó." Trọc Thế tức giận nói.

"Con khỉ, chính ngươi tự mình đánh cùng mình đi, ai thèm để ý đến ngươi. Ngược lại đồ đệ ta đã thu rồi, chỗ tốt ta cũng cho, hắn cũng đã nhận. Có bản lĩnh ngươi khiến hắn đổi ý đi, nếu như hắn đổi ý, sẽ để hắn theo ngươi. Ngược lại đơn giản chỉ là gánh vác tên tuổi khi sư diệt tổ mà thôi." Phong Vô Vũ cười toe toét nói rằng.

Nói xong câu đó, hắn liền trực tiếp ngắt máy.

Nghe âm thanh ngắt máy trong bộ đàm, Trọc Thế đem Hồn Đạo Bộ Đàm ném thẳng xuống đất, "Khốn nạn, cái lão già này quá khốn nạn, quá không biết xấu hổ rồi!"

Mà một bên khác, Phong Vô Vũ cũng đã cười ha ha, vốn là hắn vừa minh tưởng xong, vào lúc này lại đang hưng phấn ở trong Đoán Tạo Thất khua tay múa chân loạn cả lên.

"Không nghĩ tới, thật là không có nghĩ tới! Thu được một đồ đệ tốt lại còn có thể làm Trọc Thế tức chết. Cái lão già khốn nạn này, ha ha, thực sự là sướng chết mất. Đồ đệ này thu được thật sảng khoái. Ha ha, ha ha ha ha! Trọc Thế lão già nhà ngươi, mọi khi đều là ngươi bắt nạt lão tử, lần này ngươi cũng bó tay rồi! Ha ha ha!!!"

Đường Vũ Lân mờ mịt không hề biết đến động tĩnh lớn mà hắn bái sư gây ra, vẫn cùng Vũ Trường Không học đến tận nửa đêm, mới xem như là bù đắp được chương trình học mấy ngày vừa qua.

Vũ Trường Không không để hắn trở về ký túc xá, liền ở lại chỗ này minh tưởng.

Rạng sáng hôm sau, trời vừa hửng nắng, Đường Vũ Lân đã được Vũ Trường Không gọi dậy, thầy trò hai người đồng thời đứng ở phía trước cửa sổ ngóng nhìn đông phương, tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

"Vũ lão sư, Đường Môn chúng ta ở nơi nào trong Sử Lai Khắc Thành vậy? Có phải hắn là em cùng Tạ Giải, Tiểu Ngôn nên cùng đi báo danh một chút?" Đường Vũ Lân hấp thụ tử khí xong, chậm rãi thu công, đồng thời hướng về Vũ Trường Không hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Ngay bên trong Sử Lai Khắc nội thành, khoảng cách đến học viện rất gần, khi nào có thời gian ta sẽ dẫn bọn ngươi đi."

"Dạ!" Đường Vũ Lân đáp ứng nói.

Đang nói, cái bụng Đường Vũ Lân bỗng ùng ục ùng ục vang lên một tiếng, hắn có chút bất tiện nhìn Vũ Trường Không một chút, "Lão sư, em có thể trở về Ngoại viện bên kia ăn điểm tâm được không?"

"Lưu lại nơi này ăn đi." Vũ Trường Không nói.

"Nhưng mà, em..." Đường Vũ Lân ngập ngừng nói: "Dường như hiện tại em ăn được so với trước đây còn nhiều hơn."

Vũ Trường Không nói: "Một bữa cơm lão sư còn lo được. Đi thôi."

Hai người đồng thời xuống lầu, xuyên qua phòng khách, đúng dịp thấy Trọc Thế đứng ở ngoài tiểu lâu chậm rãi vung hai tay lên, đang hoạt động thân thể.

"Lão sư."

"Sư tổ."

Đường Vũ Lân theo Vũ Trường Không cùng hướng về Trọc Thế thỉnh an.

Trọc Thế liếc bọn họ một chút, nói: "Đường Vũ Lân, lại đây."

"Vâng." Đường Vũ Lân đi tới trước người Trọc Thế.

Trọc Thế trầm giọng nói, "Nhìn cho rõ ràng." Vừa nói, tay phải hắn chậm rãi nhấc lên, ở trước người vờn quanh một vòng, lại chậm rãi đánh ra.

Động tác này nhìn bất quá rất đơn giản, nếu như nhìn từ đàng xa, giống như một lão nhân bình thường đang hoạt động thân thể. Thế nhưng, Đường Vũ Lân ở gần trong gang tấc lại có cảm nhận tuyệt nhiên không giống.

Khi Trọc Thế nhấc bàn tay phải lên, bắt đầu vờn quanh, hắn chỉ cảm thấy ở trong nháy mắt đó, sư tổ trở thành trung tâm của toàn bộ thế giới. Ở sâu trong nội tâm hắn lại có tiếng long ngâm to rõ vang lên. Chính hắn đã bị ảnh hưởng, khí huyết trong cơ thể điên cuồng phun trào lên, sâu trong linh hồn, tiếng long ngâm vang vọng khiến toàn bộ thế giới tinh thần đều run rẩy, trước mắt cũng hoàn toàn trở nên mơ hồ.

Loại cảm giác đó, giống như là ở trước mặt mình đột nhiên chui ra một con cự long. Cự long nhìn trời gầm một tiếng, làm kinh sợ thế giới.

Một vòng xẹt qua, bàn tay phải đánh ra. Bên trong nhận thức của Đường Vũ Lân, tựa như cự long bỗng nhiên lao ra, mang theo khí thế khủng bố không gì sánh kịp, cường thịnh khí huyết bạo động, khiến toàn bộ không gian đều run rẩy. Cùng lúc khi một chưởng này vỗ ra, không khí đột nhiên bị xé rách, trước mắt trở thành một vùng tăm tối. Tựa hồ không gian này triệt để bị xé nát vậy.

Ở bên trong ý thức của Đường Vũ Lân, xuất hiện một con cự long to lớn, toàn thân phủ kín vảy đỏ dày nặng, vóc người vô cùng hùng tráng; dường như muốn đem toàn bộ thế giới phá nát vậy.

Loại cảm giác rung động này kéo dài đầy đủ mấy phút đồng hồ mới dần dần biến mất, hắc ám trước mắt cũng theo đó tan đi, tất cả khôi phục bình thường.

"Sức mạnh huyết thống, phải dùng như thế. Trở về tự mình lĩnh ngộ. Chiêu thức này, gọi là Long Kinh Thiên. Võ Hồn của ta là Xích Giáp Long, vì lẽ đó, khi ta dùng liền gọi là Xích Long Kinh Thiên." Bỏ lại câu nói này, Trọc Thế quay người lại, đi vào bên trong tiểu lâu.

Đường Vũ Lân đứng ở nơi đó, ánh mắt hoảng hốt, khắp khuôn mặt lại tràn ngập vẻ như mê như say. Thân thể nhẹ nhàng lay động, bàn tay cũng bất

giác chậm rãi khoa tay, trên người thỉnh thoảng có vầng sáng màu vàng kim phun trào.

Chương 340: Sí Hỏa Long cùng Xích Giáp Long

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Trường Không theo Trọc Thế trở về tiểu lâu, thấp giọng nói: "Lão sư, như vậy có phải là hơi đốt cháy giai đoạn hay không? Đây là hồn kỹ tự tạo mạnh nhất của ngài, hiện tại đã dạy cho Vũ Lân, e rằng hắn không tiếp nhận được đấy chứ?"

"Ngươi không hiểu." Trọc Thế khoát tay áo một cái, "Huyết thống long tộc trong cơ thể hắn cực kỳ tinh khiết. Huyết thống đó thực sự cao quý, còn ở trên ta. Hồn kỹ ta tự nghĩ ra này, chỉ có Long Loại Võ Hồn Hồn Sư mới có thể học tập, nhưng yêu cầu hàng đầu là huyết mạch lực phải cực kỳ cường thịnh. Cho nên ta coi trọng hắn, cũng là bởi vì huyết mạch lực của hắn cùng Võ Hồn của ta rất tương tự. Nhưng chỗ kỳ quái của hắn chính là, huyết thống long mạch mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không phải là Long Loại Võ Hồn. Nhưng điều đó không quan trọng. Với khí huyết của hắn hiện tại, đã đủ để tu luyện bộ tự tạo hồn kỹ này của ta. Để xem hắn có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu. Long Kinh Thiên là thức thứ nhất trong Thần Long Cửu Thức của ta, có thể lĩnh ngộ, mang ý nghĩa hắn có thiên phú này. Coi như là lĩnh ngộ không thành công, với long mạch khí huyết dồi dào của hắn, cũng sẽ không phải chịu thương tổn."

Nói tới chỗ này, Trọc Thế dừng lại một chút, hừ hừ, nói: "Huống hồ, không dạy hắn ít đồ, đồ tôn này của ta liền muốn bị lão già Phong Vô Vũ không biết xấu hổ này cướp đi. Ngày hôm qua ta gọi điện thoại cho hắn, ngươi không nghe được tên kia đắc ý cỡ nào đâu. Còn hỏi ta, ta cho Vũ Lân được cái gì! Ta ngược lại muốn xem xem, đến tột cùng là ai có thể cho Vũ Lân được nhiều hơn. Hắn là Tam Tự Đấu Khải Sư, đến hiện tại vẫn không thể trở thành Thần Tượng, ta muốn nhìn xem hắn dựa vào cái gì đấu với ta!? Hừ!"

Vũ Trường Không có chút bất đắc dĩ nói: "Lão sư, Phong Lão kỳ thực là coi trọng năng lực đoán tạo của Vũ Lân, ngài ấy vốn cũng không có tâm lý muốn đoạt đồ tôn của ngài."

Trọc Thế tức giận: "Chó má! Tính cách lão già kia ta còn không biết sao? Vì tư lợi, đoạt quyền, ta không tin hắn không phát hiện huyết thống đặc dị tính này của Vũ Lân. Tuy rằng còn chút phụ thuộc, nhưng Vũ Lân khẳng định là thích hợp theo ta học tập hơn. Nếu là hắn dạy, cũng coi như là có thể miễn cưỡng. Dù sao lão già kia cũng là Long Loại Võ Hồn. Ngược lại ta muốn trước tiên chiếm lại cơ trên rồi lại nói. Bất kể nói thế nào, Vũ Lân cũng là đồ tôn của ta. Ồ, đúng rồi, hắn thu Vũ Lân làm đồ đệ, Vũ Lân lại là đồ tôn của ta, đây chẳng phải là nói, ta cao hơn hắn một bậc?"

Ánh mắt Trọc Thế sáng lên, đột nhiên cảm thấy không còn phiền muộn như trước.

Vũ Trường Không ở bên cạnh xem có chút không biết nói gì.

Phong Vô Vũ cùng Trọc Thế hai vị lão giả này, khi còn trẻ đồng thời tiến vào Sử Lai Khắc học viện. Bắt đầu từ đó, bọn họ liền cạnh tranh lẫn nhau. Hai người đều là đỉnh cấp Long Loại Võ Hồn, một bên là Sí Hỏa Long, một bên Xích Giáp Long, ai cũng không phục ai, cãi nhau cả đời.

Sau đó Phong Vô Vũ thích đoán tạo, dồn nhiều tinh lực đặt ở trên đoán tạo, phương diện tu luyện liền hơi lạc hậu hơn so với Trọc Thế một ít, hiện tại đã bị áp chế một quãng thời gian. Phong Vô Vũ lúc đó đã thề, mình nhất định phải trở thành Thần Tượng, tự mình chế tạo thành công Tứ Tự Đấu Khải lại đánh bại Trọc Thế.

Hai người tuy rằng hợp xưng Sử Lai Khắc Song Thánh Long, nhưng thường rất ít giao thiệp với nhau, là loại quan hệ gặp mặt liền lơ nhau nhiều hơn.

Lúc này Đường Vũ Lân đã hoàn toàn chìm đắm ở bên trong Long Kinh Thiên của Trọc Thế. Tất cả những thứ mới rồi, đã khắc sâu dấu ấn vào trong óc hắn, hắn thậm chí có thể rõ ràng ghi nhớ lại phương hướng mạch máu trong người lưu động cùng biến hóa khi Trọc Thế vận chưởng lúc đó.

Thời điểm hắn lặng yên mô phỏng, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể

mình dựa theo phương thức này vận chuyển sẽ đặc biệt khó chịu, tốc độ vận chuyển chậm cực kỳ, hơn nữa loại phương thức vận hành này dường như đi ngược lại với lưu động khí huyết thông thường. Thật kỳ quái! Cứ như vậy, sự kỳ diệu lúc Trọc Thế vận chưởng thủy chung cứ quẩn quanh trong lòng hắn.

Nhất định có thể!

Đường Vũ Lân có thể cảm giác được, mặc dù là nghịch chuyển huyết thống để vận chưởng, thế nhưng, cùng với quá trình vận chưởng, khí huyết trong cơ thể mình sẽ trở nên thông thuận hơn, huyết mạch lực có ẩn chứa loại năng lượng này táo bạo trong sôi trào, lại có hiệu quả tuyệt diệu như lúc mình thôi động Hoàng Kim Long Thể để tăng cường huyết mạch lực vậy.

Đây không chỉ là một loại kỹ năng công kích, còn đồng thời cũng là một cách tu luyện năng lực khí huyết vậy!

Nguyên lai khí huyết còn có thể điều động như vậy.

Loại cảm ngộ này mất thời gian cũng không tính là quá lâu, bởi vì rất nhanh khí huyết trong cơ thể hắn liền bắt đầu cuồn cuộn, đầu óc mê muội, ngực hơi tức, không thể không dừng lại. Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, mình tựa hồ đã nắm được một chút gì đó.

Thật đói!

Cảm ngộ Long Kinh Thiên được một lúc, Đường Vũ Lân nhất thời cảm thấy mình càng đói bụng hơn.

Nửa giờ sau, Vũ Trường Không cuối cùng đã hiểu được vì sao Đường Vũ Lân nói lượng cơm ăn lại có tăng trưởng, và sự tăng trưởng đó đáng sợ đến dường nào.

Hết thảy đồ ăn bên trong tiểu lâu của Trọc Thế cơ hồ bị một mình hắn ăn sạch sành sanh, ăn xong còn có chút chưa hết thòm thèm. Chờ đến thời điểm hai người quay trở lại Ngoại viện, Đường Vũ Lân lại một mình tiến vào căng tin.

"Làm sao muộn như vậy mới đến?" Phong Vô Vũ đứng ở cửa phòng ăn, hai tay sau lưng.

"Lão sư, chào buổi sáng. Ngài vẫn ở chỗ này chờ con?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

"Ừm." Phong Vô Vũ gật đầu một cái, đem một tấm thẻ đưa cho hắn, "Ta cho ngươi một tấm thẻ ăn cơm tại căng tin, bất kỳ tiêu hao nào đều sẽ ghi vào trương mục của ta. Đi ăn đi!"

Thẻ màu đen, mặt trên có ám văn màu bạc, cầm vào tay nằng nặng, chí ít là nặng gấp 10 lần so với thể tích vốn có của nó, Đường Vũ Lân một chút cũng không nhìn ra đây là kim loại gì?

Hắn vừa muốn đi, Phong Vô Vũ đem hắn gọi lại, "Trọc Thế là sư tổ ngươi?"

“Vâng ạ? Làm sao ngài biết?" Đường Vũ Lân gật đầu nói.

Phong Vô Vũ cười hì hì, "Ta làm sao lại không biết? Đi ăn cơm đi!" Nói xong câu đó, hắn liền vội vã rời đi.

Đường Vũ Lân cầm tấm thẻ Phong Vô Vũ cho, nhảy vào căng tin, ăn lấy ăn để.

Đây chính là ăn miễn phí đó! Vậy không phải là muốn ăn bao nhiêu cứ ăn bấy nhiêu sao?

Mấy ngày trước còn phải lo về điểm cống hiến, hắn còn hơi hơi khống chế một chút. Hiện tại lúc này còn cần phải khống chế gì nữa? Ăn cơm là một loại tu luyện, đương nhiên phải ăn nhiều hơn, càng nhiều càng tốt!

Thời điểm hắn tiến vào phòng học, hầu như là đã sát giờ học.

Ăn quá sảng khoái, mãi tới khi hắn vào tới cửa lớp vẫn là một bộ dáng vẻ hài lòng.

Thế nhưng, hắn rất nhanh lại phát hiện có chút gì không đúng. Hắn vừa vào cửa, cả lớp yên lặng như tờ.

Đường Vũ Lân vội vàng thu hồi vẻ mặt thỏa mãn của mình, hướng về các bạn học gật đầu, rồi đi tới vị trí của mình ngồi xuống.

Tạ Giải đụng hắn một cái, "Tình huống ngươi thế nào, mấy ngày nay làm gì thế?"

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn lại, bởi vì hắn phát hiện mặt sau có một đạo ánh mắt bất thiện nhìn mình, như đứng ngồi không yên.

Vũ Ti Đóa đang lạnh lùng nhìn hắn, không hề che giấu ánh mắt bất mãn chút nào.

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, lập tức hiểu được. Không phải sao, ngày đó bọn họ mới vừa quyết định sẽ chế tác Đấu Khải, mình liền mất tích ba ngày, thời gian quý giá cỡ nào chứ! Vội vàng áy náy hướng về nàng cười cười, đây quả thật là bởi vì nguyên nhân của mình mà ảnh hưởng tới người ta.

Vũ Ti Đóa lườm hắn một cái, không thèm nhìn nữa.

Đường Vũ Lân lại nhìn về phía Lạc Quế Tinh, Lạc Quế Tinh lại đang cười híp mắt, nhưng chân chính nghĩ như thế nào thì rất khó nói.

"Chúng ta đã bắt đầu thảo luận phương án thiết kế Đấu Khải. Kim loại của mọi người cũng đều đã chọn xong. Ngươi cũng phải mau nhanh gia nhập vào, ta đã thiết kế xong Đấu Khải tay phải cho mỗi cá nhân." Thanh âm rất nhỏ của Cổ Nguyệt vang lên bên tai Đường Vũ Lân.

"Ừm, ta hiểu rồi, là ta không tốt, ảnh hưởng đến mọi người. Ngày hôm nay sẽ bắt đầu ngay. Lúc về ta sẽ hoàn thành đoán tạo Đấu Khải linh kiện đầu tiên cho mọi người. Ngày hôm nay sẽ làm xong." Đường Vũ Lân vội vàng nói rằng.

"Ngươi đột phá rồi?" Cổ Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Đường Vũ Lân cũng kinh ngạc, "Ngươi có thể nhìn ra sao?"

Cổ Nguyệt khẽ vuốt cằm, "Khí chất không giống nhau, rõ ràng có thăng hoa. Tam hoàn?"

"Ừm, đúng rồi." Đường Vũ Lân nhất thời nở nụ cười.

"Ồ, đội trưởng, ngươi cũng đột phá?" Thanh âm bọn họ nói chuyện tuy rằng không lớn, nhưng ở một bên khác của Cổ Nguyệt chính là Hứa Tiểu Ngôn. Thính lực nàng rất tốt, tự nhiên nghe ra được.

"Cái gì gọi là cũng?" Đường Vũ Lân lúc này mới phát hiện, Hứa Tiểu Ngôn cũng là một bộ dáng vẻ hăng hái.

"He he." Hứa Tiểu Ngôn một mặt đắc ý, quơ quơ đầu, "Ta khuya ngày hôm trước đã đột phá cấp 30. Cảm giác thật mạnh nha! Ngày mai là ngày nghỉ, Cổ Nguyệt tỷ sẽ dẫn ta đi tuyến Hồn Linh đấy, các ngươi có muốn cùng đi hay không?"

Chương 341: Luận Bàn Lôi

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta không đi đâu. Sự tình quá nhiều, ta phải tranh thủ thời gian mới được. Đã trốn học mấy ngày rồi!" Hắn hiện tại càng ngày càng cảm giác thời gian không đủ dùng. Tri thức học được cần có thời gian tiêu hóa, hiện đã đột phá cấp 30, còn có hai vị Đoán Tạo Lão Sư đang chờ dạy dỗ mình đấy. Mỗi một phút, mỗi một giây đều phải tận dụng mới được.

"Vậy cũng tốt." Hứa Tiểu Ngôn hì hì cười nói: "Các ngươi nói xem, lần này ta có thể có được Hồn Linh ra sao? Tiền ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng, Cổ Nguyệt tỷ nói, nàng còn có thể giúp ta được giảm giá đấy."

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Hồn Linh nên càng phù hợp với mình càng tốt, vận may cũng chiếm một phần rất lớn! Chúc ngươi thành công."

"Ừm."

"Vào lớp." Đúng vào lúc này, phía trước truyền đến âm thanh của Thẩm Dập.

Đường Vũ Lân vội vàng quay đầu lại, phát hiện Thẩm Dập đang đứng nhìn, lập tức hô: "Đứng lên."

Cả lớp đồng thời đứng lên, "Kính chào lão sư."

Thẩm Dập hai tay ấn nhẹ, "Ngồi xuống."

Ánh mắt của nàng từ trên người Đường Vũ Lân dời đi, nhìn về phía học sinh cả lớp, nói: "Ngày hôm nay là thực chiến khóa. Lấy từng tổ làm đơn vị để tiến hành. Nhiệm vụ của các ngươi không phải là đánh bại lẫn nhau. Đối thủ của các ngươi, là ta cùng Vũ lão sư. Tổ trưởng các tổ dẫn đội, đi tới Luận Bàn Lôi." Nói xong, nàng là người đầu tiên đi ra phía cửa, Vũ Trường Không sóng vai đi cùng nàng.

Thực chiến khóa?

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, có vài phần cảm giác nóng lòng muốn thử. Hắn vừa đột phá cấp 30, Kim Long Vương phong ấn cũng lại phá được một tầng, thực lực tổng hợp tăng lên không nhỏ. Hắn cũng muốn thử một chút, xem thực lực của mình bây giờ có thể đạt tới trình độ nào.

Chỉ là, thực chiến khóa tại Sử Lai Khắc học viện sẽ là ra sao đây? Đối thủ là Thẩm lão sư cùng Vũ lão sư, lấy tổ làm đơn vị. Nhóm mình chỉ có 4 người mà thôi, nhưng thực lực tổng hợp tuyệt đối không yếu hơn các tổ khác. Dù sao có Vũ Ti Đóa là tứ hoàn, hơn nữa ba người bọn hắn cũng đều không kém. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Vũ Ti Đóa đã đủ để tương đương với sức chiến đấu của cả một tổ rồi đi!

Luận Bàn Lôi nằm ở tầng 1, phía nam của Chủ Giáo Học Lâu, xuyên qua hành lang rộng rãi, tiến vào một khu vực hình tròn, đi vào bên trong.

Đây không phải là chiến trường giả lập ngày đó bọn họ cạnh tranh chức lớp trưởng, mà là võ đài chân thật.

Chiến trường giả lập tuy rằng có thể phòng ngừa việc bị thương tổn chân chính, có thể càng không cần kiêng dè, vì dù sao sẽ không thật sự bị thương hoặc tử vong, đối với Hồn Sư mà nói, tâm thái sẽ có chỗ bất đồng. Nhưng Luận Bàn Lôi thì lại khác, nơi này bị thương sẽ chính là bị thương thật sự.

Luận Bàn Lôi đường kính tới cả trăm mét, chung quanh có rất nhiều máy móc quay về phía võ đài. Những dụng cụ này có thiết bị phụ trách ghi chép phân tích, cũng có thiết bị phụ trách phòng hộ. Nhiều loại khác nhau.

Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không trước tiên lên võ đài, những người khác thì lại vây chung quanh lôi đài. Khi Đường Vũ Lân đang chỉ huy mọi người ổn định trật tự, rõ ràng phát hiện, các bạn học đối với việc hắn chỉ huy cũng không hề quan tâm, căn bản là không thèm để ý đến hắn.

Hắn không khỏi thầm than trong lòng một tiếng, xem ra chính mình mấy ngày nay không đi học, thật sự là có chút ảnh hưởng!

Không cần nói nhiều, muốn tạo nên uy vọng, trước tiên mình phải làm được việc mới có thể có tiếng nói.

Thẩm Dập đứng ở giữa lôi đài, nói: "Thực chiến khóa, tất nhiên lấy thực chiến làm chủ. Chủ đề của ngày hôm nay là phối hợp. Các ngươi lấy tổ làm đơn vị, cùng ta và Vũ lão sư chiến đấu. Các ngươi sắp sửa đối mặt với toàn lực ứng phó của chúng ta. Ngoại trừ Đấu Khải ra, chúng ta sẽ sử dụng toàn bộ hồn kỹ, tu vi cũng là tu vi thật. Đánh bại chúng ta, học phần này có thể thu được điểm tuyệt đối. Nếu như không thể đánh bại chúng ta, dựa theo biểu hiện để tiến hành cho điểm. Các ngươi có quyền chọn đối thủ, lựa chọn ta hoặc là Vũ lão sư. Đây cũng là một phần của thử thách. Tiếp theo các ngươi có 5 phút thương lượng, sau 5 phút, ban cán sự sẽ là tổ đầu tiên lên trước tràng tiến hành thực chiến diễn luyện."

Cổ Nguyệt, Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa cũng đã đi tới bên người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đầu tiên áy náy nói: "Ta đã đột phá cấp 30, sau đó thân thể gặp phải một chút tình huống, vì lẽ đó đã làm lỡ thời gian, do minh tưởng sâu kéo dài. Thật xin lỗi mọi người."

Vũ Ti Đóa lạnh nhạt nói: "Trước tiên tiến hành diễn luyện thực chiến xong lại nói. Chọn ai?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Chọn Vũ lão sư."

"Tại sao?" Vũ Ti Đóa khẽ nhíu mày, "Ta có thể cảm giác được, Vũ lão sư rất mạnh, hẳn là so với Thẩm lão sư còn mạnh hơn một ít."

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta được Vũ lão sư từ Đông Hải học viện mang tới Sử Lai Khắc học viện, ngài ấy vẫn là thầy của chúng ta, đối với năng lực của Vũ lão sư chúng ta hiểu rõ hơn. Hai vị lão sư thực lực đều mạnh, mà chỗ đáng sợ nhất của Hồn Sư chính là ở chỗ năng lực chưa biết của bọn họ. Vì lẽ đó, chọn Vũ lão sư, ít ra ở thời điểm ứng đối, chúng ta có thể bàn bạc kế hoạch trước một chút."

"Ta đồng ý." Lạc Quế Tinh lập tức nói rằng, "Thời gian không nhiều, giới thiệu cho chúng ta một chút hồn kỹ của Vũ lão sư là gì, đặc điểm ra sao đi."

Ngữ khí của hắn rất tự nhiên mang theo một phần hung hăng, trong nháy mắt lại như là nắm giữ quyền chủ khống của đoàn đội.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn hắn, nói: "Vũ lão sư hồn kỹ, ta biết có..." Lập tức, hắn đem hồn kỹ của Vũ lão sư trong trí nhớ mình, cùng với đặc tính Võ Hồn đơn giản nói qua một lần.

"Phân chia như thế nào?" Vũ Ti Đóa hỏi. Chỉ huy đoàn đội nàng vốn không am hiểu, nàng quen với việc hành động một mình.

Lạc Quế Tinh nói: "Đường Vũ Lân, ngươi tuy rằng am hiểu khống chế, nhưng am hiểu hơn chính là cường công. Vậy ngươi đánh ở mặt trước, Vũ Ti Đóa từ mặt bên đánh lén. Ta chủ khống ở trung ương, Cổ Nguyệt ở phía sau phát động viễn công. Đây là lần đầu chúng ta phối hợp, không thể quá phức tạp, đơn giản một chút sẽ tốt hơn."

Cổ Nguyệt mới vừa muốn nói gì, lại bị Đường Vũ Lân nhẹ nhàng kéo, "Được, cứ theo lời ngươi nói."

Lạc Quế Tinh cười cợt, lúc này 5 phút đồng hồ cũng đã hết, bốn người nối đuôi nhau đi lên đài thi đấu.

"Chúng em chọn Vũ lão sư." Lạc Quế Tinh nói rằng.

Đường Vũ Lân đứng ở phía trước nhất, Lạc Quế Tinh sau lưng hắn, Cổ Nguyệt sau lưng Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa thì lại đứng ở bên người Đường Vũ Lân, bốn người tạo thành một trận hình có chút quái dị.

Vũ Ti Đóa liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi có thể ngăn được sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Khẳng định không ngăn được, Vũ lão sư hiện tại là thất hoàn tu vi. Nhưng ta có thể giúp mọi người tranh thủ một ít thời gian."

"Hừm, làm hết sức mà thôi." Vũ Ti Đóa thản nhiên nói.

Lạc Quế Tinh nói: "Đường Vũ Lân, tranh thủ cho chúng ta thời gian 3 giây,

ta sẽ phụ trợ ngươi tiến hành khống chế. Không được lưu thủ, có năng lực gì đều sử dụng hết."

"Được." Đường Vũ Lân gật đầu một cái.

"Vù!" Ánh sáng bay lên, hóa thành một luồng ánh sáng trong suốt màu trắng đem toàn bộ Luận Bàn Lôi bao phủ bên trong.

Ánh mắt Đường Vũ Lân ngưng lại, hít sâu một hơi.

Vũ Trường Không đứng ở cách bọn hắn 50 mét, bạch y tung bay, vẫn là một bộ dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió vậy.

"Bắt đầu." Nương theo một tiếng tuyên bố của Thẩm Dập, thực chiến khóa đã bắt đầu.

Đường Vũ Lân chuyển động, chân trái đạp đất, phát sinh một tiếng nổ vang, cả người đã lao lên như một mũi tên, hướng về phía Vũ Trường Không. Từng vòng Hồn Hoàn bay lên, tất cả đều là màu tím.

Tam hoàn! Toàn bộ đều là Thiên Niên Hồn Hoàn màu tím. Vượt qua cả Hồn Hoàn Phối tốt nhất, là biểu tượng của cường giả.

Các bạn học dưới đài quan chiến thấy tam hoàn trên người hắn, lập tức hiểu được đây là tượng trưng cho việc hắn đã đột phá mấy ngày qua.

Từng cây Lam Ngân Thảo từ trên người Đường Vũ Lân tuôn ra. Lam Ngân Thảo của hắn nhìn qua càng thêm óng ánh long lanh, thể tích bất biến, hoa văn bên trong lại trở nên phức tạp hơn rất nhiều so với trước đây. Nếu như nói trước đây chỉ là hoa văn giống như đường gân lá, như vậy, hiện tại hoa văn bên trong Lam Ngân Thảo này lại bắt đầu khá giống với mạch máu thân thể. Tuy rằng chỉ hơi giống, nhưng Đường Vũ Lân lại cảm nhận được rất rõ ràng, Lam Ngân Thảo của mình cường đại hơn trước đây rất nhiều.

Đây không chỉ là nhờ tam hoàn đem lại cho hắn, đồng thời cũng nhờ Hồn Linh Tiểu Kim Quang có tiến hóa, còn có việc đột phá đệ tam tầng của Kim Long Vương phong ấn. Võ Hồn toàn thể đều thăng hoa.

Lam Ngân Thảo ở xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân mở ra, sau đó hướng về Vũ Trường Không lan tràn tới, dây leo đầy trời, khí thế rộng khắp.

Đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh, phát động. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng, hai con mắt lóng lánh. Khí huyết trong cơ thể dâng trào, một tầng Kim Lân bao trùm trên cánh tay phải, vai phải và toàn bộ nơi ngực, trên phần lưng cũng đã bao trùm hơn một nửa. Kim Long Trảo đột ngột xuất hiện. Đối mặt Vũ Trường Không, hắn nào dám có nửa điểm bảo lưu. Trước đóThẩm Dập đã nói qua, bọn họ phải đối mặt, chính là trạng thái toàn thịnh của các vị lão sư đấy!

Vũ Trường Không cho tới giờ khắc này mới chuyển động, từng vòng Hồn Hoàn từ dưới chân bay lên, hai vàng, ba tím, hai đen. Hồn Hoàn Phối cực kỳ khủng bố. Thiên Sương Kiếm từ trong lòng bàn tay hắn trong nháy mắt hiện ra, nhiệt độ của toàn bộ Luận Bàn Lôi cũng theo đó giảm xuống.

Vũ Trường Không tay trái nắm lấy mũi kiếm của Thiên Sương Kiếm, tay phải nhẹ nhàng run lên, Thiên Sương Kiếm bắn ra, một đạo quang ảnh như đóa hoa nở rộ.

Đệ nhất hồn kỹ, Vết Sương!

Không thuần túy dựa vào kiếm thuật, vừa bắt đầu, hắn đã sử dụng hồn kỹ.

Uy áp thất hoàn Hồn Thánh mạnh mẽ phả vào mặt, Đường Vũ Lân cắn răng chịu khổ, vẫn như trước khống chế Quấn Quanh phát động. Đồng thời, Lam Ngân Thảo tụ lại ở trước người mình, xoay tròn, hóa thành một tấm khiên phòng ngự, che chắn lấy cơ thể của hắn.

Chương 342: Phối hợp chiến Trường Không

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vết Sương rơi vào trên Lam Ngân Thảo. Từng cây Lam Ngân Thảo đột nhiên sáng lên, mỗi một cây Lam Ngân Thảo đều ở trong khoảnh khắc đó đã biến thành màu xanh lam sặc sỡ loá mắt. Chúng không bị Vết Sương chặt đứt, nhưng cũng tràn ngập một tầng băng sương, đông lại giữa không trung.

Ánh mắt Vũ Trường Không khẽ nhúc nhích, âm thầm gật đầu, trình độ bền bỉ của Lam Ngân Thảo so với trước đây tăng lên tối thiểu gấp đôi trở lên. Với tu vi của mình, tuy rằng cũng không toàn lực ứng phó, nhưng Vết Sương lại không thể cắt đứt được Lam Ngân Thảo của hắn.

Đúng vào lúc này, ánh bạc dưới chân Vũ Trường Không lóe lên, Không Gian Tỏa của Lạc Quế Tinh phát động.

Lạc Quế Tinh khống chế vừa đúng lúc, vừa vặn rơi vào khi Vết Sương chuẩn bị tiếp tục bạo phát. Điểm tuyệt vời là nó rơi vào giữa quãng nghỉ của hồn kỹ.

Song phương tu vi chênh lệch to lớn, Không Gian Tỏa của hắn cũng không thể khống chế được Vũ Trường Không. Thế nhưng, Không Gian Tỏa lại thành công làm gián đoạn chuỗi hồn kỹ của hắn. Với tu vi của Lạc Quế Tinh lại có thể làm được điểm này, cũng đã là tương đối không dễ dàng.

Trong lúc đó, Vũ Ti Đóa cũng đã xuất hiện. Nàng xuất phát chậm hơn Đường Vũ Lân nửa bước, nhưng tốc độ của nàng lại nhanh vô cùng, trong chớp mắt khi Lạc Quế Tinh cắt đứt chuỗi hồn kỹ của Vũ Trường Không, nàng vừa vặn đến nơi. Đệ nhất hồn kỹ, U Minh Đột Thứ phát động.

Ánh sáng hư huyễn đen kịt một thoáng đã đến mặt bên của Vũ Trường Không, một trảo xảo quyệt chộp thẳng vào phần eo của hắn.

Bốn người mặc dù là lần thứ nhất phối hợp, nhưng ba người ra tay chưởng khống, nhịp điệu đều có vẻ vừa khớp, vô cùng ăn ý.

Thân thể Vũ Trường Không xoay tròn, lấy thân thể kéo Thiên Sương Kiếm. Bạch y tung bay, lưỡi kiếm đã đến trước U Minh Đột Thứ.

"Keng!" Trong tiếng va chạm giòn giã, Vũ Ti Đóa lại như bị sét đánh. Nhưng cũng vào lúc này, một đạo ánh bạc vừa vặn rơi trên trên người nàng, chính là năng lực không gian truyền tống của Lạc Quế Tinh, giúp Vũ Ti Đóa trong nháy mắt đã biến mất ở trước mặt Vũ Trường Không. Hậu chiêu của Vũ Trường Không cũng không cách nào rơi trên người nàng.

Đường Vũ Lân lúc này đã vọt tới phụ cận Vũ Trường Không, Kim Long Trảo tay phải vỗ thẳng vào trên người hắn. Thời điểm hắn đánh ra một trảo này, dưới đài cũng có thể nghe được tiếng xé gió chói tai rất rõ ràng, không khí lại xuất hiện khí bạo liên tiếp. Phía trước Kim Long Trảo, có một đạo ánh vàng một thước mọc ra. Thời điểm nó xẹt qua không khí, trên không trung xuất hiện năm đạo quỹ tích đen kịt.

Vũ Trường Không cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Thiên Sương Kiếm bắn lên, trường kiếm màu xanh lam mang theo một đạo ánh sáng màu trắng. Nhìn qua, đạo ánh sáng màu trắng này chỉ lớn hơn Vết Sương lúc trước vài lần, giống như là một lưỡi dao ánh sáng tinh xảo vậy. Thế nhưng, Đường Vũ Lân ở chính diện, lại có cảm nhận tuyệt nhiên không giống. Trong cảm thụ của hắn, cái kia rõ ràng là trăm nghìn đạo Vết Sương chồng chất lên nhau hình thành công kích khủng bố. Vẫn là đệ nhất hồn kỹ, nhưng lại tuyệt nhiên không giống với đệ nhất hồn kỹ.

"Ầm!" Tiếng va chạm trầm thấp vang lên, kiếm khí màu trắng nổ tung. Trên đài thi đấu, từng đạo từng đạo kim quang lấp loé, có cảm giác như được phóng thích ra từ trên Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân.

Khắp toàn thân Đường Vũ Lân từ trên xuống dưới đều bịt kín một tầng sương trắng, nhưng Thiên Sương Kiếm lại khẽ bị hất văng sang một bên.

Chặn lại rồi!

Đường Vũ Lân gầm nhẹ một tiếng, Hồn Hoàn trên người đột nhiên thay đổi, ba cái Hồn Hoàn màu tím biến mất, thay vào đó chính là một cái Hồn Hoàn vàng kim sáng chói.

Huyết mạch lực dâng trào, Hoàng Kim Long Thể phóng thích!

Chỉ thấy trên người Đường Vũ Lân kim quang lượn lờ, mơ hồ có tiếng long ngâm vang lên, da dẻ cả người đều tùy theo đó biến thành màu vàng nhạt, ống tay áo bên phải nổ tung, để lộ ra cánh tay được Kim Lân bao trùm, mỗi một khối vảy hoàn toàn dựng thẳng lên, Kim Long Trảo tựa hồ cũng lớn thêm mấy phần.

Ở dưới nguồn tinh lực dồi dào này, sương trắng trên người hắn trong nháy mắt tản đi. Kim Long Trảo tay phải lần thứ hai đánh ra. Lần này, năm đạo quang nhận màu vàng sậm trong nháy mắt xẹt qua, độ dài đều vượt quá 7 thước. Trong nháy măt khi chúng xuất hiện, không khí ở giữa Đường Vũ Lân và Vũ Trường Không kịch liệt vặn vẹo, tiếng long ngâm vốn trầm thấp cũng biến thành to rõ.

Vũ Trường Không phải đối mặt với không chỉ riêng công kích này, Vũ Ti Đóa lúc trước vừa vặn được Lạc Quế Tinh truyền tống đến phía sau hắn. Vào thời điểm Đường Vũ Lân đứng vững trước một đòn kia của Vũ Trường Không, trên người Vũ Ti Đóa hai đoàn hắc bạch hào quang luân phiên lấp lóa, thân thể đột nhiên lớn lên, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, U Minh Bạch Hổ, phát động!

Đối thủ của bọn họ là thất hoàn Hồn Thánh cường giả đấy! Là lão sư của Sử Lai Khắc học viện! Từ lúc vừa bắt đầu kế hoạch tác chiến, đã không có nửa điểm ý tứ muốn kéo dài thời gian.

Đối mặt thất hoàn cường giả, bọn họ căn bản không thể kéo dài, Lạc Quế Tinh an bài chiến thuật chính là muốn làm hết sức đem trạng thái mọi người điều chỉnh đến tốt nhất, toàn bộ phát huy ra thực lực mạnh nhất giáp công Vũ Trường Không. Chỉ cần đem thực lực bản thân hoàn toàn phát huy được, như vậy, mục tiêu chiến đấu cũng đã đạt được.

Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ hiện thân, thời điểm Đường Vũ Lân đánh ra Kim Long Khủng Trảo, Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ hổ trảo cũng từ phía sau đánh về Vũ Trường Không.

Cùng lúc đó, một viên trường mâu lập lòe bốn loại ánh sáng đột nhiên xuất hiện, phóng thẳng lên trời, vẽ ra trên không trung một đường cong duyên dáng, tinh chuẩn cực kỳ rơi thẳng xuống đỉnh đầu của Vũ Trường Không.

Dưới đài rất nhiều học sinh cũng đã xem đến sững sờ. Bốn vị ban cán sự lớp công kích quá cường hãn. Đặc biệt là khi Đường Vũ Lân Kim Long Khủng Trảo cùng Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ xuất hiện, bọn họ ở dưới đài đều có thể cảm nhận được sóng năng lượng bạo phát trên đài như cuồng phong bão táp.

Đối mặt với công kích từ ba mặt giáp công, Vũ Trường Không chỉ làm một động tác rất đơn giản, Thiên Sương Kiếm trong tay dựng thẳng lên, mũi kiếm hướng lên trên. Đệ tứ Hồn Hoàn trên người sáng lên.

Trong phút chốc, Đường Vũ Lân cùng Vũ Ti Đóa chỉ cảm giác mình đang đối mặt không còn là một người, mà là một toà núi cao nguy nga, tựa hồ bất luận bọn họ làm thế nào đều không thể lay động.

Năng lượng kinh khủng như bão táp liền ở một khắc tiếp theo bắn ra. Đầu tiên là U Minh Bạch Hổ công kích hạ xuống, sau đó mới là Đường Vũ Lân Kim Long Khủng Trảo, cuối cùng là Tứ Sắc Trường Mâu từ trên trời giáng xuống.

Trên Luận Bàn Lôi xuất hiện tiếng nổ vang kịch liệt, sóng năng lượng cường thịnh trùng kích khiến vòng bảo vệ chung quanh Luận Bàn Lôi khẽ chập chờn. Bởi cơn bão năng lượng quá mức cường thịnh, tất cả mọi thứ trên thi đấu đài đều trở nên hư huyễn đi. Trong lúc nhất thời ai cũng không thấy rõ trên đài phát sinh thứ gì.

Cũng vào lúc này, đột nhiên, một tiếng réo rắt sục sôi ong ong vang lên. Một vệt sáng xanh phóng lên trời, lam quang kia cao tới 7 mét, bất ngờ lại là một thanh cự kiếm màu xanh lam óng ánh long lanh, kiếm ý lạnh lẽo âm trầm đột nhiên bạo phát, U Minh Bạch Hổ cùng Đường Vũ Lân hầu như là đồng thời bị bắn ngược lên không trung.

Tiếp theo lại là một vòng hào quang lấp lánh, cự kiếm 7 mét kia phóng lên, hóa thành 9 chuôi kiếm, phân biệt chém về phía Đường Vũ Lân cùng Vũ Ti Đóa. Một vòng kiếm ảnh khổng lồ kia vừa mới xuất hiện, dù cho là các học viên dưới đài quan chiến cũng có loại cảm giác nghẹt thở mãnh liệt.

Trên người Vũ Ti Đóa lóe lên ánh bạc, bóng người lại một lần nữa biến mất rồi. Do ảnh hưởng của việc nàng biến mất, 9 chuôi cự kiếm tập trung vào một mục tiêu duy nhất, mang theo hàn ý lạnh thấu xương cùng uy thế không gì sánh kịp, quét thẳng đến vị trí Đường Vũ Lân.

Nếu như lần này Đường Vũ Lân bị đánh trúng, coi như là có mọc thêm ra chín cái mạng thì kết quả cũng chỉ có một!

Tèo!!!

Đệ tứ hồn kỹ của Vũ Trường Không Sương Băng Ngữ, đệ ngũ hồn kỹ Sương Ngữ Nguyệt Luân. Hắn quả nhiên không hề hạ thủ lưu tình, trực tiếp vận dụng hai đại hồn kỹ mạnh mẽ của mình.

Mắt thấy Đường Vũ Lân không thể tránh khỏi, thậm chí ngay cả 9 chuôi cự kiếm của Vũ Trường Không cũng đã sắp chém ngang người hắn, đột nhiên, lại một đạo ánh bạc sáng lên, sau đó Đường Vũ Lân cũng đã biến mất trên không trung rồi.

Thật đặc sắc!

Ánh mắt của mọi người theo bản năng đều nhìn về phía Lạc Quế Tinh xa xa phụ trách đoàn đội khống tràng. Có thể ở thời khắc suýt xảy ra tai nạn hai lần truyền tống đội hữu, tránh khỏi công kích mạnh mẽ của Vũ Trường Không, hai lần truyền tống này có thể nói là diệu đến hào điên. Đặc biệt là lần thứ hai, hầu như là ở trước khi Sương Băng Ngữ đánh trúng, Đường Vũ Lân thậm chí đã dùng Kim Long Trảo tay phải chuẩn bị chống cự, mới được hoàn thành.

Nhưng mà bọn họ rất nhanh lại phát hiện không đúng, bởi vì, lúc này Lạc Quế Tinh cũng đồng dạng là một mặt khiếp sợ, hắn đang nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn bóng người phía sau lưng mình.

U Minh Bạch Hổ bị truyền tống đến trước người Lạc Quế Tinh, vừa vặn giúp hắn ngăn trở hàn ý thấu xương từ phía xa xa, mà Đường Vũ Lân lại xuất hiện sau lưng hắn, đang ở bên người Cổ Nguyệt.

Chương 343: Hoàn toàn thất bại

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ngươi…ngươi làm sao cũng có khả năng chưởng khống không gian?" Lạc Quế Tinh hoàn toàn không dám tin tưởng.

Cổ Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, "Tại sao ngươi có thể, thì ta không thể được?"

"Cẩn thận!" Phía trước, thanh âm Vũ Ti Đóa vang lên. U Minh Bạch Hổ ngửa mặt lên trời phát sinh một tiếng rít gào, toàn thân bắn ra ánh sáng hư huyễn, thân thể khổng lồ biến thành hoàn toàn trong suốt, lần thứ hai hướng về Vũ Trường Không nhào tới.

Sương Ngữ Nguyệt Luân quét vào chỗ trống, Vũ Trường Không lại xuất hiện, cánh tay phải của hắn giơ lên cao, nắm lấy Sương Băng Ngữ to lớn, cự kiếm chỉ xéo vào không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đường Vũ Lân bốn người.

U Minh Bạch Hổ đánh về phía hắn, Vũ Trường Không không hề xuất kiếm, mà lại dùng tay trái đánh ra, trên người đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên. Một chùm sương trắng bắn ra, trong nháy mắt quay chung quanh, đem U Minh Bạch Hổ bao phủ ở bên trong. Đồng thời Sương Băng Ngữ ở phía xa vung lên, từng đạo tia kiếm Vết Sương so với lúc mới đầu lớn hơn gấp 10 lần đâm thẳng đến Lạc Quế Tinh, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt. Bao trùm tất cả ở bên trong.

Đường Vũ Lân một bước bước ra, che ở trước người Lạc Quế Tinh, ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, cũng không hề bởi vì trạng thái quẫn bách hiện tại mà hoang mang. Dưới chân ba vòng Hồn Hoàn lóng lánh. Đột

nhiên, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, tất cả xung quanh trở nên hư huyễn đi. Từng cây dây leo Lam Ngân Thảo vụt lên từ mặt đất, dường như hóa thành một cây đại thụ, đem hắn, Lạc Quế Tinh cùng Cổ Nguyệt bao trùm ở bên trong.

Từng cây dây leo kia dường như có sự sống thật sự vậy, quấn quýt lẫn nhau, hình thành một tấm lưới lớn, trước mặt Vết Sương do Sương Băng Ngữ chém ra, chúng nó dồn dập tỏa ra ánh sáng, lại dồn dập phá toái, không ngừng khuynh đảo. Nhưng cũng nhờ quá trình này, đã giúp cho Đường Vũ Lân ba người tranh thủ được thời gian.

Từng cây Địa Đột Thứ vụt lên từ mặt đất, xen kẽ bên trong những dây leo thô to kia. Đường Vũ Lân phúc linh tâm đến, dây leo quấn quanh trên Địa Đột Thứ, toàn thể gia cố, hóa thành một vòng phòng thủ kiên cố.

Tốc độ đột phá của Vết Sương nhất thời chậm lại, Địa Đột Thứ bị phá nát cũng thuận theo đó hóa thành đá vụn bay lên trên không trung.

"Chuyển!" Cổ Nguyệt khẽ quát một tiếng, hai tay vung lên, trên người ba cái Hồn Hoàn đồng thời lóe sáng, một vòng lốc xoáy màu xanh trực tiếp đem nàng cùng Đường Vũ Lân bao phủ ở bên trong, hai người đứng ở tâm của lốc xoáy, cuồng phong thổi khắp, mang theo cát đá. Nhanh chóng hướng ra phía ngoài mở rộng. Cũng giống như ngày đó đối phó với Vũ Ti Đóa vậy.

Lạc Quế Tinh không được cuồng phong bao phủ, nhất thời bị kéo lảo đảo ngã xuống, rơi sang một bên.

Đúng vào lúc này, một cái dây leo bay ra, quấn quanh bên hông hắn, đem hắn kéo vào bên trong lốc xoáy lúc này mới vừa hình thành.

Cổ Nguyệt trừng Đường Vũ Lân một chút, "Này! Đừng có tốt bụng mù quáng như thế, không nhìn ra nhân gia người ta là hết sức nhằm vào ngươi hay sao?"

Đường Vũ Lân chỉ cười cười, sắc mặt Lạc Quế Tinh lại trở nên hơi khó coi.

Bất quá, ánh mắt của hắn rất nhanh sẽ biến thành khiếp sợ.

Ở trước mặt hắn cùng Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt sắc mặt nghiêm túc, ánh

sáng ba vòng Hồn Hoàn trên người luân phiên lấp loá. Phần tử năng lượng trong không khí hầu như là trong nháy mắt liền trở nên cuồng bạo hơn. Càng kỳ dị chính là, hai tay Cổ Nguyệt khác nào xuyên hoa hồ điệp, rung động theo một nhịp điệu riêng vậy. Từng vòng ánh sáng màu sắc khác nhau không ngừng hướng ra phía ngoài mở rộng, gia nhập vào bên trong lốc xoáy kia.

Lúc vừa mới bắt đầu thuần túy là màu xanh, lốc xoáy hầu như là ở mấy lần hô hấp thời gian liền tăng vọt gấp vài lần. Sau đó, Băng Trùy màu xanh lam xuất hiện. Từng viên từng viên Băng Trùy nhanh chóng hòa vào bên trong lốc xoáy, cùng những viên băng đá kia dung hợp lại cùng nhau. Sau khi có những Băng Trùy này xuất hiện, ảnh hưởng của hàn ý từ Thiên Sương Kiếm của Vũ Trường Không rõ ràng bị hạ thấp.

Thế vẫn chưa xong, Lạc Quế Tinh trơ mắt nhìn, hai tay Cổ Nguyệt biến thành màu trắng bạc, từng đạo từng đạo hào quang màu trắng bạc không ngừng từ trên tay nàng hướng ra phía ngoài phóng thích. Mỗi một đạo ánh bạc lóe qua, khi rơi vào bên trong lốc xoáy, lốc xoáy đang xoay tròn liền có thêm một ít sắc đen.

Tứ Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống? Sao có thể có chuyện đó? Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong lòng Lạc Quế Tinh.

Phong, Thổ, Băng, Không Gian. Tứ Hệ Nguyên Tố đã rất kinh người, vậy mà nàng vẫn có thể đem bốn loại nguyên tố này dung hợp lại cùng nhau sử dụng. Gia nhập thêm một loại nguyên tố, khí thế lốc xoáy này đã đạt đến trình độ tạm hoàn đỉnh phong, gia nhập loại thứ hai, trực tiếp đã biến thành tứ hoàn cấp độ tồn tại, ba loại truyền vào, sóng năng lượng bùng nổ kia đã gần tiếp cận U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa. Bốn loại nguyên tố hỗ trợ lẫn nhau, trong quá trình lốc xoáy xoay tròn thậm chí còn đang không ngừng dung hợp.

Lốc xoáy kia từ màu xanh ban đầu đã biến thành màu xám đen, phảng phất toả ra một loại tĩnh mịch khôn kể.

Một đạo Vết Sương bay đến, rơi vào bên trong lốc xoáy, trong khoảnh khắc liền bị xoắn thành bột mịn. Lại là từng đạo từng đạo Vết Sương bay tới, nhưng cũng nhất nhất bị lốc xoáy nuốt chửng biến mất.

Lạc Quế Tinh ngày đó ở trong lớp trưởng tranh đoạt chiến lại không nhìn

thấy Cổ Nguyệt phát uy, vì lẽ đó hắn cũng không biết sự tình Cổ Nguyệt cuối cùng đánh bại Vũ Ti Đóa. Mà loại sự tình này Vũ Ti Đóa cũng sẽ không kể với ai.

Thời điểm gần như toàn bộ học viên đều kết thúc cuộc đấu giành chức lớp trưởng, Thẩm Dập liền hạn chế màn hình. Có chút quản chế không để mọi người đều phát hiện năng lực của Cổ Nguyệt.

Vì lẽ đó, đây mới là lần thứ nhất Lạc Quế Tinh thấy được thực lực của Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân trở thành lớp trưởng, Lạc Quế Tinh vốn không phục lắm. Dưới cái nhìn của hắn, Đường Vũ Lân năng lực chỉ có một, Võ Hồn nắm giữ năng lực khống chế, nhưng một mực lại am hiểu sức mạnh. Hai thứ cũng đều không phải là cực hạn, nên năng lực của gã "lớp trưởng" này cũng không ra sao. Chỉ có điều là hắn vận dụng cũng không tệ lắm, hơn nữa lại gặp may, mới có thể trở thành lớp trưởng. Hắn có lòng tin ở thời điểm một chọi một đối mặt Đường Vũ Lân, có thể vờn hắn đến chết!

Nhưng sau trận chiến hôm nay, thời điểm khi hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân dùng Kim Long Khủng Trảo, tâm thái cũng đã phát sinh ra biến hóa. Uy lực của Kim Long Khủng Trảo, tuy rằng vẫn không sánh được với Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ, nhưng khả năng trong nháy mắt bạo phát cũng không cần thời gian chuẩn bị dài như Vũ Ti Đóa. Hơn nữa sau khi Đường Vũ Lân tiến vào tam hoàn cảnh giới, khí thế cả người đều trở nên không giống nhau.

Nhưng những thứ này gộp lại, so với Tứ Hệ Nguyên Tố mà Cổ Nguyệt bày ra trước mắt, cũng không tính là gì cả. Tứ Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, dung hợp, hơn nữa có thể ứng dụng vào trong thực chiến, tinh thần lực của nàng nhất định đã đạt đến Linh Hải Cảnh. 13 tuổi Linh Hải Cảnh tinh thần lực tu vi! Dù cho là hắn, thân là một thành viên trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, Lạc Quế Tinh cũng cảm nhận được mình hoàn toàn vô lực.

Thì ra vị trước mắt này mới là mạnh nhất, nàng cam nguyện đứng dưới Đường Vũ Lân, chẳng lẽ nói, Đường Vũ Lân còn có gốc gác gì càng sâu?

Ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trong lòng Lạc Quế Tinh xuất hiện vô số ý nghĩ. Nhưng cũng cùng lúc này, lốc xoáy của Cổ Nguyệt vẫn bị phá.

Sương Vụ thu lại, U Minh Bạch Hổ biến mất, chỉ còn dư lại Vũ Ti Đóa đứng ở nơi đó không nhúc nhích. Toàn thân Vũ Ti Đóa đều bị bao phủ trong một tầng màu trắng óng ánh, nhìn qua dĩ nhiên là bị đóng băng ở nơi đó.

Sương Băng Ngữ trong tay Vũ Trường Không đột nhiên xuất hiện, đệ tam Hồn Hoàn lóng lánh, Thiên Sương Trảm phát động.

Hắn căn bản vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cự kiếm Sương Băng Ngữ từ trên hướng xuống dưới, vẽ ra một đạo quang nhận to lớn. Quang nhận kia dài đến 10 mét, hung hãn bay ra, trực tiếp chém trên lốc xoáy ở cách đó 50 mét.

Lốc xoáy trong khoảnh khắc đó, Tứ Hệ Thuộc Tính dưới sự xung kích của Thiên Sương Trảm được Sương Băng Ngữ tăng cường, nhanh chóng biến mất, mà ánh sáng Thiên Sương Trảm chỉ từ từ mờ đi mà thôi.

Thân hình Đường Vũ Lân ba người hiện ra, Vũ Trường Không cũng đã thu kiếm lại đứng thẳng. Lạnh lùng nói: "Ngu ngốc."

Đúng, trận thực chiến diễn luyện này đã kết thúc. Đường Vũ Lân bọn họ thua, không có Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ, đồng thời ba người bọn họ cũng đều tiêu hao không nhỏ, Vũ Trường Không chỉ cần tiếp tục công kích, bọn họ sẽ bị thua trong nháy mắt.

Phê bình chỉ có hai chữ, khiến khuôn mặt ba người đều đỏ ửng lên. Bọn họ đều là người thông minh, đương nhiên hiểu được Vũ Trường Không nói chính là có ý gì.

Cuộc chiến đấu này, chỉ có thời điểm ban đầu bọn họ còn phối hợp ăn ý, mà khi Lạc Quế Tinh đem Vũ Ti Đóa truyền tống đi, còn Cổ Nguyệt cũng truyền tống Đường Vũ Lân, sự ngăn cách cũng đã xuất hiện, hoặc nói đúng hơn là bộc phát ra. Sự phối hợp của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt cũng đều không được hoàn mỹ triển khai, chứ nói chi là Lạc Quế Tinh đứng ở nơi đó không hề có chút chiến ý nào.

Vốn là bốn người bọn họ gộp lại cũng không phải là đối thủ của Vũ Trường Không, lại còn thiếu hụt sự phối hợp, kết quả có thể tưởng tượng được.

Vũ Trường Không một chưởng vỗ nhẹ vào trên người Vũ Ti Đóa, Vũ Ti

Đóa rung rung, rất nhanh, sương vụ trên người biến mất, nhưng toàn thân nàng cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Bốn người xuống đài, sắc mặt đều khó coi.

Thẩm Dập không hề phê bình bọn họ, chỉ là dặn dò tổ kế tiếp lên đài.

Vũ Ti Đóa nhìn Đường Vũ Lân, lại nhìn một chút Lạc Quế Tinh, hừ một tiếng, đi thẳng tới một bên tìm chỗ ngồi xuống, sắc mặt lúc trắng lúc xám.

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Sai là do ta, ta dự đoán không chính xác về khả năng của Vũ lão sư. Sau khi thăng cấp thất hoàn, thực lực tổng hợp của Vũ lão sư so với trước đây mạnh ít gì cũng gấp đôi. Ta cũng không phối hợp tốt với mọi người."

Lạc Quế Tinh không hé răng, cũng đi tới một bên ngồi xuống. Cổ Nguyệt lạnh lùng nói: "Ngươi là chỉ huy của đoàn đội sao? Ngươi không phải! Đã không phải, làm sao lại phải hướng về phía bọn họ ôm đồm trách nhiệm? Vị "chỉ huy" đoàn đội người ta còn chưa phát biểu đâu đấy!"

Lạc Quế Tinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt, trong mắt mơ hồ có nộ quang lóe qua. Cổ Nguyệt lại không mảy may để tâm, nhìn chằm chằm vào hắn, con mắt hình viên đạn.

Đường Vũ Lân chau mày, cục diện như thế không phải thứ hắn hi vọng nhìn thấy. Muốn trở thành Đấu Khải Sư, dựa vào sức mạnh của một cá nhân là tuyệt đối không đủ. Vì vậy cần mọi người cùng nhau nỗ lực, hơn nữa phải toàn tâm toàn ý mới được.

Chương 344: Hóa giải

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tu vi của bọn họ bây giờ chế tác Nhất Tự Đấu Khải vốn là vượt cấp, lại không đoàn kết, vậy thì khả năng thành công ngay cả 1% cũng đều không đạt đến.

Nhưng hiện tại tình huống như thế đã rất rõ ràng, Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa kỳ thực đều không phục mình. Còn mình ngồi ở vị trí lớp trưởng này, tự nhiên sẽ phải chịu tất cả mọi người chú ý, thậm chí là căm thù.

Những thứ này, là điều mình muốn sao?

Nhưng mà hắn sẽ không lùi bước! Đã đứng ở vị trí này, nếu như chỉ mới gặp một chút khó khăn đã từ bỏ, đó không phải là tính cách của hắn.

Đường Vũ Lân vỗ vỗ vai Cổ Nguyệt, ra hiệu nàng không nên nói thêm nữa. Sau đó hắn đi tới bên người Lạc Quế Tinh ngồi xuống.

"Năng lực của ngươi rất mạnh, lực chỉ huy cũng rất mạnh. Thế nhưng, ngươi không thể phủ nhận, hiện tại ta mới là lớp trưởng của năm nhất." Đường Vũ Lân thản nhiên nói.

Lạc Quế Tinh lông mày nhíu lại, lạnh nhạt nói: "Vậy thì lại như thế nào?"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Không thế nào cả. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, muốn khiêu chiến vị trí của ta, học kỳ này ngươi không có cơ hội. Ngươi là người thông minh, nếu như chúng ta nội đấu, như vậy, sẽ chỉ làm ảnh hưởng đến tiến độ của mọi người. Bất luận ngươi đối với ta có tức giận hay không, cũng không thể phủ nhận, chúng ta hiện tại là một thể

thống nhất, là một tổ, lại càng là ban cán sự của lớp. Tu luyện như một con thuyền ngược dòng sông, không tiến ắt lùi. Mà người muốn vượt qua chúng ta thì rất nhiều."

"Điều chúng ta bây giờ có thể làm, chính là bỏ đi thành kiến, đồng thời nỗ lực tu luyện. Ta có thể bảo đảm chính là, về mặt đoán tạo sẽ đối xử bình đẳng, tận tâm tận lực. Đem hết toàn lực phối hợp cùng mọi người hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải chế tác. Đồng thời ta bảo đảm, khi học kỳ này kết thúc, ta có thể nắm giữ vài món Đấu Khải, ngươi cũng như thế có thể nắm giữ vài món. Tổ bốn người chúng ta, mỗi người đều giống nhau. Muốn làm lớp trưởng, vậy thì đồng thời nỗ lực trưởng thành, nỗ lực tu luyện. Đợi thời điểm học kỳ kế tiếp khai giảng đánh bại ta đi."

Nói xong lời nói này, hắn đứng lên lại đi về hướng Vũ Ti Đóa.

Vũ Ti Đóa lỗ tai rất tốt, hơn nữa nàng cùng Lạc Quế Tinh vốn cũng không cách nhau đặc biệt xa. Lời Đường Vũ Lân, nàng cũng nghe được.

"Lần này là một hồi thất bại, sai là ở ta. Là ta không phối hợp tốt với ngươi, đồng thời cũng phán đoán sai thực lực của Vũ lão sư. Chúng ta có thể không phải là bằng hữu, nhưng nhất định phải là đồng bọn. Ta không phải Đoán Tạo Sư cấp 4, mà là, cấp 5."

Nghe những câu đầu của Đường Vũ Lân, Vũ Ti Đóa chỉ ngẩng đầu lên, nhưng thời điểm nghe đến hai chữ "cấp 5" cuối cùng hắn nói ra, toàn thân Vũ Ti Đóa bỗng run run.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Cùng một người tương lai có thể trở thành Thần Tượng Đoán Tạo Sư giữ gìn mối quan hệ, tựa hồ là một lựa chọn không tồi. Dù sao, mục tiêu tương lai của chúng ta đều là Tứ Tự Đấu Khải Sư, không phải sao?"

Vừa nói, hắn hướng về Vũ Ti Đóa đưa ra tay phải của mình. Vũ Ti Đóa thoáng do dự một chút, cuối cùng vẫn giơ tay vỗ một cái vào bàn tay của hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Ngày hôm nay sau khi tan học, ta trước tiên sẽ hoàn thành thật tốt việc chuẩn bị kim loại để chế tạo linh kiện Đấu Khải đầu tiên của chúng ta."

"Ngươi nói đúng." Âm thanh Lạc Quế Tinh từ phía sau truyền đến.

Đường Vũ Lân xoay người nhìn về phía hắn, Lạc Quế Tinh chủ động hướng về hắn đưa tay ra, "Ngươi là lớp trưởng, cũng là tổ trưởng của tổ chúng ta. Thế nhưng, nếu như ngươi làm sai, ngươi phải chịu trách nhiệm. Ta mỗi giờ mỗi khắc ở đây đều đang đợi ngươi mắc sai lầm!"

Đường Vũ Lân giơ tay cùng bắt lấy tay hắn, "Cảm tạ ngươi cổ vũ."

Ánh mắt hai người va chạm trên không trung, mơ hồ có đốm lửa bắn ra. Bản tính Lạc Quế Tinh kỳ thực là vô cùng kiêu ngạo, nhưng vào lúc này, hắn không thừa nhận cũng không được, chính mình nhất định phải nhìn thẳng vào Đường Vũ Lân đối thủ này. Cái tên này bất kể là về thực lực hay tâm tính, đều đáng được coi trọng. Nếu như ở trong quá trình học tập tại Ngoại viện không thể vượt qua hắn, e rằng chính mình sẽ vĩnh viễn cũng không cách nào đứng ở đỉnh cao.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Vũ Ti Đóa, đều là mục tiêu hắn muốn vượt qua.

Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt vẫy vẫy tay. Cổ Nguyệt đi tới.

Đường Vũ Lân buông tay Lạc Quế Tinh ra, đem bàn tay của mình duỗi ra ở trung ương.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên để bàn tay đặt ở dưới lòng bàn tay của hắn dán chặt vào. Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh liếc mắt nhìn nhau, phân biệt lấy tay đặt ở phía trên.

Thẩm Dập vẫn quan tâm thực chiến trên Luận Bàn Lôi, nhưng dư quang của khóe mắt lại vẫn đều đang chăm chú nhìn bọn họ bên này. Khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân bốn người tay chồng lên nhau, nơi khóe miệng không khỏi toát ra một nụ cười nhàn nhạt.

Xảy ra vấn đề cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không biết làm sao để giải quyết. Không nghi ngờ chút nào, trên người Đường Vũ Lân cũng chưa từng xuất hiện vấn đề như vậy. Sư huynh đối với hắn phán đoán rất đúng, hắn là loại người có khí chất lãnh tụ trời sinh.

Đường Vũ Lân bọn họ cẩn thận quan sát những trận chiến phía sau. Các tổ

sau đó, có tổ lựa chọn Vũ Trường Không, có tổ lựa chọn Thẩm Dập. Nhưng không nghi ngờ chút nào, tất cả đều thảm bại.

Chỉ có tổ của Từ Du Trình cùng với tổ của Dương Niệm Hạ là có thể kiên trì thời gian hơi hơi lâu một chút.

Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập đều là thất hoàn tu vi. Đạt đến thất hoàn Hồn Thánh cảnh giới, tự thân hồn lực tự thành hệ thống, tiêu hao bình thường đối với bọn họ căn bản không tạo thành được bất kỳ suy suyển nào.

Bọn học sinh cũng đã chân chính thấy được sự mạnh mẽ của hai vị lão sư. Đối mặt đối thủ mạnh như vậy, bọn họ cũng không có chút biện pháp nào.

Một đường thực chiến khóa kết thúc, mỗi người đều chịu đả kích không giống nhau, nhưng Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không cũng không hề giúp bọn họ phân tích được mất. Đánh xong, thực chiến khóa cũng kết thúc.

Đây chính là phương thức dạy học của Sử Lai Khắc, để học sinh tự mình đi tìm hiểu, tự mình lĩnh ngộ, không đưa ra nhiều chỉ điểm mang tính chủ quan. Có thể tìm ra được vấn đề, đồng thời giải quyết vấn đề hay không, vậy sẽ phải xem bản thân học sinh chính mình làm thế nào?

Có thể ở tình huống như vậy cuối cùng đi ra, mới trở thành nhân tài chân chính.

"Cơm nước xong chúng ta sẽ đồng thời thương lượng một chút sự tình chế tạo Đấu Khải." Kết thúc khóa học buổi sáng, Đường Vũ Lân gọi Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh, còn có Cổ Nguyệt, bốn người cùng đi căng tin.

Lượng cơm Đường Vũ Lân ăn làm mọi người khiếp sợ, Vũ Ti Đóa dù lạnh lùng như băng, nhưng sau khi nhìn chồng chén dĩa sau khi hắn ăn xong, cũng không khỏi biến sắc, "Ngươi ăn nhiều như vậy, ai mà nuôi nổi ngươi?"

"Cũng không phải là ngươi nuôi!" Cổ Nguyệt hầu như là bật thốt lên.

Lạc Quế Tinh ngồi ở một bên, nhìn Đường Vũ Lân, lại nhìn Cổ Nguyệt một chút, trong mắt nhiều hơn mấy phần thâm ý.

Vũ Ti Đóa lạnh lùng nhìn về phía Cổ Nguyệt, vừa muốn mở miệng, lại bị

Đường Vũ Lân chặn ngang, "Đi thôi, chúng ta đi thuê một gian phòng đi. Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên kia có rất nhiều Đoán Tạo Thất, trực tiếp từ nơi đó thuê một gian, làm căn cứ địa của chúng ta."

Chế tạo Đấu Khải đối với bọn hắn mà nói không thể nghi ngờ mới là trọng yếu nhất. Rời khỏi phòng ăn, bốn người đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Đường Vũ Lân trực tiếp tìm tới Phong lão, biểu đạt ý đồ của chính mình.

"Hừm, có thể, cho các ngươi một gian. Mỗi tháng thu tượng trưng của các ngươi 1.000 điểm cống hiến." Phong Vô Vũ rất dễ dàng đã giúp bọn họ giải quyết vấn đề.

"Tạ ơn lão sư."

Đường Vũ Lân vừa muốn mang theo các bạn bè rời đi, lại bị Phong Vô Vũ kéo lại, "Tiểu tử ngươi đừng đi. Ta cho ngươi hai giờ, sau hai giờ, lại đây theo ta học đoán tạo. Không thể lãng phí thời gian, biết không?"

"Vâng, vâng. Hai giờ là được rồi." Đường Vũ Lân vội vàng cười bồi nói.

Hắn thật sự có chút sợ ánh mắt nóng bỏng kia của Phong Vô Vũ, vị lão sư này của mình tính cách có hơi nóng vội thật! Bất quá, không biết sau khi tiến vào Linh Đoán Tạo cảnh giới, ngài sẽ giáo dục mình những gì. Hai giờ, dư sức để mình hoàn thành các thành phẩm Thiên Đoán nhất phẩm kim loại.

Trầm Ngân cùng Ma Ngân Đường Vũ Lân đã có sẵn, còn kim loại hiếm mà Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh lựa chọn, bọn họ trực tiếp dùng điểm cống hiến mua lại từ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Vũ Ti Đóa lựa chọn chính là U Minh Thiết, một loại kim loại thuộc tính âm lãnh, là thuộc tính hắc ám hiếm thấy. Bản thân phẩm chất đặc thù, nhưng người có thể sử dụng cũng rất ít, vì lẽ đó giá cả cũng không tính là quá đắt.

Lạc Quế Tinh lựa chọn lại là Thiên Ky Đồng, có thể dẫn động thuộc tính không gian, cùng hắn vừa vặn phù hợp. Thiên Ky Đồng chỉ có thể coi là kim loại hiếm trung đẳng.

Sau khi nghe xong kim loại hiếm bọn họ lựa chọn, Đường Vũ Lân không khỏi âm thầm gật đầu. Mọi người đều là người thông minh, cũng không hề

bởi vì mình có thiên phú tốt mà muốn đốt cháy giai đoạn, lựa chọn kim loại hiếm cũng không tính là cao cấp nhất. Cứ như vậy, bất kể là đoán tạo hay chế tác Đấu Khải, đều ung dung hơn một ít.

Chương 345: Vị trí Đấu Khải thứ nhất

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhất Tự Đấu Khải, chủ yếu nhất vẫn là tích lũy kinh nghiệm, chuẩn bị cho tương lai chế tác Nhị Tự Đấu Khải. Một khi thực hiện Nhị Tự Đấu Khải sẽ thay đổi hoàn toàn vật liệu. Vì lẽ đó Nhất Tự Đấu Khải dùng linh kiện chất lượng như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ trong tương lai.

"Phong lão đối với ngươi thật không tệ." Nhìn Đoán Tạo Thất trước mặt mình, Lạc Quế Tinh chân thành nói lời từ đáy lòng.

Đoán Tạo Thất này rộng đến 150 m2, bên cạnh là giá đặt kim loại hiếm, mặt trên hiện tại đương nhiên là trống rỗng. Đoán Tạo Thất này phải lớn đến gấp đôi bình thường, thiết bị bên trong đều là tiên tiến nhất, nhưng chỉ lấy 1.000 điểm cống hiến mỗi tháng để tượng trưng. Đây chính là đặc quyền.

Đường Vũ Lân cười cợt, "Ta trước tiên giúp mọi người hoàn thành Thiên Đoán Tạo rồi lại nói. Cổ Nguyệt, phương diện thiết kế của ngươi có phương hướng cơ bản rồi sao? Trước khi tinh luyện kim loại, chúng ta hãy thương lượng một chút."

Cổ Nguyệt khẽ vuốt cằm, "Mấy ngày nay ta và bọn hắn đã thương lượng qua một vài phương án thiết kế. Tình huống của ngươi ta cũng hiểu rõ, vì lẽ đó, ta đã hoàn thành xong bản thiết kế sơ thảo rồi."

Vừa nói, nàng đi tới trước Đoán Tạo Đài, từ bên trong thiết bị chứa đồ của mình lấy ra một tờ bản thảo.

Nàng nói: "Vị trí Đấu Khải đầu tiên chúng ta lựa chọn chính là giáp tay

phải. Sở dĩ lựa chọn giáp tay, là bởi vì nó có thể dễ dàng ứng dụng trong chiến đấu. Sau khi chế tác xong, sẽ trực tiếp phụ trợ cho chúng ta ngay."

"Giáp tay bao gồm bàn tay và cẳng tay, mãi cho đến vị trí gần khuỷu tay, đều xem như là phần giáp tay. Kỳ thực mà nói là giáp bàn tay và cẳng tay thì chính xác hơn. Bức thảo đồ này là ta làm cho ngươi." Vừa nói, nàng vừa đem bản vẽ mở ra, chỉ vào hoa văn mặt trên, giúp Đường Vũ Lân giảng giải cặn kẽ.

"Kim loại ngươi lựa chọn là Trầm Ngân, chủ yếu là để khuếch đại hồn lực của bản thân. Giáp tay của ngươi ta suy nghĩ tỉ mỉ qua, bởi vì bàn tay của ngươi có thể biến hóa ra Kim Long Trảo, vì lẽ đó Nhất Tự Đấu Khải có thể kéo giãn và dát mỏng là vô cùng trọng yếu. Ta ở vị trí lòng bàn tay có thiết kế trận pháp biến hình, để bảo đảm tay phải của ngươi dù có biến hóa hay không, Đấu Khải đều có thể hoàn toàn bao trùm. Đồng thời, nơi đầu ngón tay ta có lưu lại lỗ thủng, thuận tiện cho lợi trảo của ngươi duỗi ra, Kim Long Trảo của ngươi vốn cũng đã cực kỳ sắc bén."

"Ở vị trí mu bàn tay, trận pháp hạt nhân này có tác dụng chủ yếu là dùng để tăng cường huyết mạch lực, cùng với hồn lực của ngươi. Đây là một trận pháp hai chiều, ta thiết kế như thế này..."

Cổ Nguyệt giảng rất tỉ mỉ, từng hoa văn phức tạp trên bản vẽ khiến Đường Vũ Lân không khỏi há to miệng. Cơ Giáp thiết kế quả nhiên không phải là một chuyện đơn giản! Đây vẫn là lần đầu tiên hắn tiếp xúc được với trận pháp hạt nhân, chỉ riêng là thiết kế đã phức tạp như thế, độ khó để chế tác thành công tuyệt đối không nhỏ.

Hắn lén nhìn về phía Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh, thấy rõ ràng, vẻ mặt hai người đều rất tự nhiên. Chuyện này chứng minh, thiết kế của Cổ Nguyệt tuy rằng phức tạp, những vẫn vô cùng phù hợp với đặc tính của Đấu Khải.

"..., bất luận một Đấu Khải nào cũng phải có từ 3 loại trận pháp hạt nhân trở lên. Nhất Tự Đấu Khải là ít nhất. Như Nhị Tự Đấu Khải, có 5 năm loại trận pháp hạt nhân cũng không kỳ lạ. Những trận pháp hạt nhân này phải thông qua bản thân kim loại cùng với hồn lực của chúng ta truyền vào để phát động. Vì lẽ đó, trong quá trình chế tác, yêu cầu đối với kim loại là vô cùng cao. Thiên Đoán là yêu cầu cơ bản nhất để chế tác Nhất Tự Đấu Khải."

Đường Vũ Lân gật đầu, nói: "May là ta đã xem thiết kế của ngươi, nếu đã vậy, ở thời điểm đoán tạo ta sẽ tăng cường cường độ của kim loại ở một ít phương diện tương ứng. Sau khi ta tinh luyện xong, sẽ chế tạo ra hình thức căn bản của Đấu Khải. Trong quá trình chế tạo sẽ tiến hành tinh luyện lần hai. Tuy rằng lần tinh luyện thứ hai sẽ không thể có tác dụng rõ rệt giống lần thứ nhất, nhưng lại có thể tăng cường cường độ kim loại ở một ít vị trí đặc biệt; hoặc là có thể kéo dài và dát mỏng, thuận tiện cho các ngươi tiến hành thiết kế và chế tác."

Lạc Quế Tinh nói: "Ngươi có thể tinh luyện hai lần?" Trên mặt hắn tràn đầy sự kinh ngạc. Hắn đương nhiên nghe nói qua việc Đoán Tạo Sư tinh luyện hai lần đối với kim loại. Chuyện này đối với chế tác Đấu Khải là vô cùng quan trọng.

Đường Vũ Lân gật đầu.

Lạc Quế Tinh liếc mắt nhìn hắn, nói: "Nếu được như vậy, ta có thể nắm chắc hơn rất nhiều. Chế tác cũng sẽ trở nên đơn giản hơn."

"Vậy chúng ta hiện tại liền bắt đầu đi, thử nghiệm kiện đầu tiên. Cổ Nguyệt, ngươi đã có phương án phác thảo của thiết kế, vậy hãy bắt đầu hoàn thiện ngay đi, ta trước tiên đem kim loại cần thiết cho giáp tay của bốn ngươi chúng ta tiến hành tinh luyện lần thứ nhất. Chờ sau khi ngươi thiết kế hoàn thiện, lại định hình cùng tinh luyện lần hai."

"Được."

Bốn người ở bốn chức nghiệp thứ hai đều có thiên phú tương đối khá, đều có lý giải khá tốt đối với phó nghiệp của mình. Đấu Khải Sư cũng đều là mục tiêu của bọn họ, có cùng mục tiêu chung, hết thảy mâu thuẫn cũng biến mất theo, chí ít tạm thời sẽ không lại xuất hiện.

Trong vòng một tiếng, bốn vệt sáng trước sau lóng lánh.

Trầm Ngân, Ma Ngân, U Minh Thiết, Thiên Ky Đồng, bốn khối kim loại Thiên Đoán nhất phẩm tinh luyện hoàn thành.

Toàn bộ quá trình chỉ dùng một giờ, mỗi một khối kim loại sau khi trải qua Thiên Đoán nhất phẩm tinh luyện, đều có ánh sáng bay lên cao quá 3

thước, Thiên Đoán Hữu Linh!

Trong toàn bộ quá trình, Đường Vũ Lân có vẻ vô cùng ung dung. Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh coi như trong lòng mơ hồ có chút không phục cùng địch ý đối với hắn, nhưng không thừa nhận cũng không được. Ở phương diện đoán tạo, hợp tác với hắn tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Bốn khối kim loại Thiên Đoán nhất phẩm lập loè ánh sáng lộng lẫy không giống nhau.

Cổ Nguyệt hỏi: "Ngươi đối với thiết kế giáp tay của ta có đề nghị gì không?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta cảm thấy đã rất hoàn thiện. Cánh tay phải là vị trí công kích chủ yếu của ta, tận lực tăng cường cho Kim Long Trảo là được rồi. Còn Lam Ngân Thảo, chỉ cần không ảnh hưởng chúng phát huy là được. Ta tin tưởng trình độ thiết kế của ngươi."

Cổ Nguyệt nói: "Tốt lắm, chờ hoàn thiện bản thảo thiết kế ta sẽ cho ngươi xem. Thiết kế của chúng ta còn cần thảo luận thêm với nhóm chế tác một chút nữa. Ngươi nếu là có việc cần làm thì cứ đi làm đi."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta đi tìm lão sư. Các ngươi nếu có việc cần, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng Hồn Đạo Thông Tin liên hệ với ta."

Nhìn theo Đường Vũ Lân rời đi, Lạc Quế Tinh mới hướng về Cổ Nguyệt hỏi: "Hắn vẫn luôn cường hãn như thế về phương diện đoán tạo sao?"

Cổ Nguyệt lạnh nhạt nói: "Có vài người có thiên phú dị bẩm, ngươi từng nghe nói qua sao?" Đối với hành vi của Lạc Quế Tinh trong trận đấu ngày hôm nay, nàng vẫn như trước có chút bất mãn.

Lạc Quế Tinh cười cợt, nhưng không hề phản bác, nhìn về phía bản vẽ nói: "Ngươi thiết kế bên này có điểm hơi phức tạp, hơi khó để chế tác, có phải là nên điều chỉnh một chút..."

Ba người tiếp tục thảo luận phương án thiết kế, Đường Vũ Lân rời khỏi Đoán Tạo Thất, hướng về Đoán Tạo Thất của Phong Vô Vũ đi đến.

Sinh hoạt bận rộn mà phong phú, hắn phát hiện mình rất yêu thích cái cảm

giác này. Hắn đã có quy hoạch cho mình, cũng bao gồm cả quy hoạch cho đồng bọn. Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng không ở cùng tổ với hắn, nhưng bọn họ đều là thành viên Linh Ban, là đồng đội thực sự của hắn, hắn đương nhiên sẽ không quên bọn họ. Đối với bọn họ, Đường Vũ Lân trong lòng đã có một ý nghĩ hoàn thiện.

……

Nguyên Ân Dạ Huy vẫn như trước cải nam trang, cùng với bình thường cũng không hề có sự khác biệt. Vừa đi vào khu túc xá, nàng liền ngẩn người, bởi vì ngày hôm nay khu túc xá công đọc sinh đặc biệt sạch sẽ, mặt đất quét sạch không còn dính một hạt bụi. Khi nàng đi tới trước cửa ký túc xá của mình, mặt cửa cũng đã được lau rửa sạch sẽ, phía trước còn có một thùng nước sạch đã được múc sẵn.

Mở cửa phòng, xách theo thùng nước sạch, đi vào bên trong gian phòng, nàng không khỏi nhíu nhíu mày, đây là người nào làm?

Trong đầu hiện ra mấy bóng người, Đường Vũ Lân? Sẽ không phải là hắn, hắn ăn như con heo vậy, vào lúc này phỏng chừng vẫn còn ở căng tin ăn cơm đi.

Nếu như Đường Vũ Lân biết hình tượng hắn ở trong lòng Nguyên Ân Dạ Huy chính là như vậy, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Nhạc Chính Vũ? Tên kia sẽ không tốt bụng như vậy, coi như đã xác nhận mình không phải Tà Hồn Sư, ở trong lớp vẫn như trước tỏ thái độ không đội trời chung với mình.

Là hắn? Một bóng người xuất hiện ở sâu trong óc nàng, vóc người cao gầy, tướng mạo anh tuấn, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa, có lúc lại có chút ngạo khí. Còn có dáng vẻ mờ mịt thất thố ngày đó khi chịu sự công kích của mình nữa.

"Hừ!" Vừa nghĩ tới tên kia, Nguyên Ân Dạ Huy liền theo bản năng nắm chặt nắm đấm, đột nhiên quay người lại, mở cửa phòng, đem thùng nước bên trong chứa đầy nước sạch, toàn bộ đều tạt thẳng ra ngoài.

Lại mạnh mẽ đóng cửa phòng, phát sinh một tiếng"Ầm!!".

Thả thùng nước xuống, hai tay chống nạnh, bổn cô nương vẫn như trước có chút chưa hết giận đâu đấy!

Mãi một lát sau, nàng mới than nhẹ một tiếng, kéo rèm cửa sổ lại. Bọn họ cũng đều biết, ở khu túc xá bên này cũng không cần phải làm như vậy.

Đi tới bên giường, nàng trước tiên cởi áo khoác của mình ra, khoát tay, lấy tóc giả xuống, lộ ra mái tóc màu đỏ thẫm của nàng, hai tay nhẹ nhàng xoa nắn trên khuôn mặt. Rất nhanh, khuôn mặt nam nhân hết sức bình thường liền khôi phục lại dung nhan động lòng người.

Tiếp đó, xương cốt của nàng "Đùng đùng" một trận vang vọng, vóc người cao thêm mấy phần, những đường cong đặc biệt nữ tính của nàng cũng theo đó xuất hiện.

Là chính mình vẫn luôn là thoải mái nhất!

Vuốt hai gò má của mình, nơi sâu xa trong đáy mắt của Nguyên Ân Dạ Huy lóe qua một vẻ thống khổ, nàng đột nhiên hai tay ôm đầu, ngã ở trên giường, thân thể nhẹ nhàng co giật, hàm răng run run, cả người đều căng thẳng. Hai con mắt của nàng đã dần dần biến thành màu đỏ tươi, bên trong ẩn chứa sự sợ hãi, cả người đều đang khẽ co giật.

Nước mắt không thể khống chế được rơi lã chã ướt đẫm khuôn mặt nàng, ở trước mắt nàng hiện ra khung cảnh dường như là thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

"Không ——" nàng đột nhiên hét to một tiếng. Cả người đột nhiên ngồi bật dậy, há hốc miệng thở hổn hển.

"Ầm!" Cửa phòng bị phá tan, một bóng người từ bên ngoài vọt vào, "Sao vậy? Ngươi không sao chứ?"

Chương 346: Hợp kim

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nguyên Ân Dạ Huy ngẩng đầu lên, hai mắt màu đỏ tươi tràn ngập hình ảnh của tên thanh niên vừa mới ập vào phòng này. Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tạ Giải nuốt một hớp nước miếng, âm thanh rõ ràng hạ thấp mấy phần, "Ngươi…ngươi không sao chứ?"

Hắn kỳ thực vẫn luôn ở trong khu túc xá. Đúng như Nguyên Ân Dạ Huy tưởng tượng vậy, khu túc xá chính là hắn quét tước, thùng nước kia cũng là hắn giúp Nguyên Ân Dạ Huy xách về.

Hắn liền lợi dụng Ảnh Long Phân Thân trốn ở phụ cận, nhìn phản ứng sau khi Nguyên Ân Dạ Huy trở về. Khi hắn nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy tạt sạch nước ra ngoài, nhất thời trong lòng buồn bã. Đúng lúc chuẩn bị rời đi, lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của nàng.

Hoàn toàn là theo bản năng xông tới, căn bản không còn kịp suy tư nữa. Lúc này bốn mắt nhìn nhau, mới cảm thấy lúng túng.

"Cút!" Nguyên Ân Dạ Huy nổi giận gầm lên một tiếng.

"Ai." Tạ Giải đáp ứng một câu, quay đầu lại bỏ chạy ngay. Trong lòng hắn thật sự có chút sợ Nguyên Ân Dạ Huy. Một màn ngày đó suýt bị nàng giết chết, lưu lại ở trong lòng hắn không ít bóng tối.

Tạ Giải chạy, còn không quên giúp nàng đóng kỹ cửa lại.

Nguyên Ân Dạ Huy há hốc mồm thở hổn hển, giơ tay gạt đi nước mắt trên mặt, hai tay nắm chặt ga trải giường.

...

"Sau khi đạt đến cấp độ Linh Đoán Tạo, điểm khác biệt lớn nhất của Đoán Tạo Tông Sư so với trước đây là gì ngươi biết không?" Phong Vô Vũ trầm giọng hướng về Đường Vũ Lân trước mặt hỏi.

"Có thể Linh Đoán ạ?" Đường Vũ Lân đáp.

"Thối lắm. Quả thực là thúi không thể ngửi nổi! Mộ Thần dạy ngươi như thế sao?" Phong Vô Vũ trừng mắt lên, khí thế bức người khiến Đường Vũ Lân bất giác lùi về sau một bước.

Đường Vũ Lân nhẹ giọng nói: "Mộ Thần lão sư nói, làm người không thể mơ tưởng quá xa vời, phải đợi đến khi con đạt đến tầng thứ này mới dạy con tri thức về Linh Đoán. Như vậy thời điểm con luyện tập đoán tạo mới có thể càng thêm chuyên tâm."

"Vô nghĩa, ta không ủng hộ loại quan điểm này của hắn. Chỉ có toàn diện hiểu rõ mới có thể quy hoạch tốt hơn. Ngươi tự mình nghe kỹ cho ta, ta hiện tại liền bắt đầu dạy cho ngươi cái gì gọi là Đoán Tạo Sư cấp độ bậc thầy."

"Trước Linh Đoán Tạo, Đoán Tạo Sư chỉ có thể làm từng bước, có thể nói, chỉ là thông thạo chuyên môn của mình mà thôi. Đến Linh Đoán Tạo cấp độ, Đoán Tạo Sư mới chính thức có linh tính thuộc về mình. Mà làm sao phát huy phần linh tính này, đối với Đoán Tạo Sư mà nói chính là trọng yếu nhất."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, "Điểm khác biệt lớn nhất của Đoán Tạo Sư cấp 5 cùng với các cấp độ từ cấp 4 trở về trước là ở chỗ, thứ ngươi rèn đúc, sẽ không còn chỉ là một một loại kim loại; mà là hợp kim."

"Hợp kim?" Nghe được hai chữ này, trong lòng Đường Vũ Lân hơi chấn động một cái, mơ hồ nắm lấy được một chút gì.

Phong Vô Vũ nói: "Linh Đoán Tạo là giao cho kim loại sinh mệnh, ngươi cũng từng hoàn thành qua một lần Linh Đoán Tạo. Như vậy, ta hỏi ngươi,

trong quá trình đang tiến hành Linh Đoán Tạo, đặc biệt là ở trong quá trình giao cho kim loại sinh mệnh, phiền toái nhất chính là cái gì?"

Đường Vũ Lân lần này không chút do dự nói: "Trong quá trình giao sinh mệnh cho kim loại, bên trong bản thân kim loại đang bị đoán tạo, dần dần sinh ra linh tính. Linh tính tích lũy dần tới trình độ nhất định, bản thân kim loại sẽ có biến chất cơ sở. Lúc này, lại y dựa vào Đoán Tạo Sư chúng ta dùng sức sống bản thân, thức tỉnh linh tính của chúng, giúp kim loại chân chính có được sức sống, do đó hoàn thành Linh Đoán Tạo. Mà kim loại nguyên bản dù sao cũng không có sự sống, trình độ của linh tính được giác tỉnh, đối với việc có thể hoàn thành Linh Đoán Tạo hay không, là vô cùng trọng yếu."

"Không sai, ngươi phân tích rất đúng. Vậy ngươi có biết, kim loại sở dĩ khó có thể thức tỉnh lại sinh mệnh, có quan hệ với phẩm chất của chúng không? Kim loại càng tốt, khả năng Linh Đoán Tạo thành công lại càng lớn. Sáng tạo sinh mệnh, đều là sự tình vô cùng thần thánh ở trong toàn bộ vũ trụ này. Trong nháy mắt khi sinh mệnh được sáng tạo ra, sẽ sản sinh một loại năng lượng chúng ta không cách nào hoàn toàn nhận biết được. Loại năng lượng này đối với chúng ta mà nói là không nghe không nhìn thấy được, nhưng đối với những thực thể bản thân không có sự sống mà nói, lại cực kỳ không lồ. Sau khi hoàn thành tiếp thu, vật thể như vậy sẽ biến thành cơ thể sống, nhưng nếu như tự thân không chịu nổi loại năng lượng đặc thù này, như vậy, vật thể sẽ bị tổn hại. Đây cũng là nguyên nhân tại sao một khi Linh Đoán Tạo thất bại, kim loại sẽ bị tổn thất hoàn toàn."

"Đối với loại năng lượng đặc thù này, chúng ta gọi là Sáng Sinh Năng Lượng. Mang ý tứ Sáng tạo ra Sinh mệnh."

"Nguyên nhân ngày đó ngươi có thể thành công, chủ yếu là bởi vì sức sống bản thân ngươi đủ mạnh, khí huyết tràn vào Trầm Ngân, mượn tinh lực của ngươi, để giúp nó nắm giữ đầy đủ năng lực chịu đựng cứng cỏi, cuối cùng được giao cho sinh mệnh thành công. Ngươi ở trong lúc vô tình lại hoàn thành một bước đi vô cùng khó khăn đối với Đoán Tạo Sư chúng ta, gọi là Bảo Vệ Sáng Sinh. Không phải mỗi một vị Đoán Tạo Sư đều có thể làm đến điểm này, coi như là đến cấp độ Thánh Tượng, Bảo Vệ Sáng Sinh có tỷ lệ thành công cũng không vượt quá 3/10. Như vậy, để tăng cường khả năng Linh Đoán Tạo thành công, trải qua vô số đời Đoán Tạo Sư thí nghiệm, chúng ta đã tìm ra một loại phương pháp khác. Chính là tăng cao cường độ bản thân kim loại cùng năng lực chịu đựng đối với Sáng Sinh Năng Lượng.

Phương thức này, được gọi là, Hợp Kim!"

"Cái gọi là Hợp Kim, tên như ý nghĩa, chính là đem kim loại khác nhau dựa theo tỉ lệ nhất định dung hợp lại cùng nhau. Hợp kim được ứng dụng rộng rãi đối với Cơ Giáp. Nhưng loại "hợp kim" này so với loại "Hợp Kim" của Đoán Tạo Sư chúng ta mà nói lại không giống nhau. Loại hợp kim dung hợp kim loại bình thường là dùng nhiệt độ cao để thiêu đốt, khiến cho kim loại khác nhau trở thành chất lỏng, dựa theo tỉ lệ dung hợp lại, điều chỉnh, cuối cùng thành hình, trong đó còn có thể sẽ sử dụng một ít nguyên tố hóa học để làm chất xúc tác. Nhưng Hợp Kim của Đoán Tạo Sư chúng ta nói tới, lại hoàn toàn là dùng Đoán Tạo Chuy để giúp đỡ quá trình dung hợp kim loại được tiến hành."

"Chúng ta đồng dạng là muốn dựa theo tỉ lệ nhất định đem kim loại khác nhau tiến hành dung hợp, nhưng trong toàn bộ quá trình cũng chỉ có đoán tạo. Đem kim loại khác nhau đoán tạo lẫn nhau, hòa làm một thể, đều đều thành hình, lấy mục đích tăng cường phẩm chất và đặc tính kim loại làm trung tâm; cuối cùng hoàn thành Linh Đoán Tạo, thậm chí là tầng thứ cao hơn trong tương lai, Hồn Đoán Tạo. Một khối kim loại, ở trong nháy mắt khi Linh Đoán Tạo thành hình, sẽ quyết định cơ sở phát triển tương lai của nó."

"Bắt đầu từ hôm nay, ta liền bắt đầu dạy ngươi như thế nào là Hợp Kim Đoán Tạo. Chờ ngươi có thể thông thạo nắm giữ chí ít 10 loại Hợp Kim Đoán Tạo trở lên, là có thể tiếp tục thử nghiệm tiến hành Linh Đoán Tạo. Tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều."

Đường Vũ Lân vẫn chăm chú lắng nghe, thời điểm nghe Phong Vô Vũ giảng tới đây, hết thảy vẻ mặt của hắn cũng đã thu lại, chỉ còn dư lại sự tập trung chăm chú.

Kỳ thực, sau khi hắn có thể ung dung hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, đối với tương lai đoán tạo của chính mình lại có chút mờ mịt. Cuộc đời trải qua nhiều năm đoán tạo khiến hắn đối với kim loại hiểm hiểu rõ vô cùng. Thiên Đoán đã là phương pháp tinh luyện phi thường cao, Linh Đoán Tạo giao cho kim loại sinh mệnh, kỳ thực cũng không thể để phẩm chất bản thân kim loại tăng cao lên quá nhiều, chỉ là sau khi nắm giữ sinh mệnh, kim loại dễ dàng cùng thân thể dung hợp hơn. Như vậy, tương lai Đoán Tạo Thuật sẽ là thế nào? Hồn Đoán Tạo đến tột cùng là cái gì? Còn có thứ tồn tại trong truyền thuyết, Thiên Đoán Tạo, lại sẽ là gì?

Hắn mờ mịt không biết.

Mà hôm nay sau khi nghe Phong Vô Vũ giảng giải xong về Hợp Kim, một cánh cửa lớn ở trước mặt hắn mở ra. Học được Hợp Kim Đoán Tạo, ở phương diện Đoán Tạo Thuật của mình không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm một bậc. Mà Đấu Khải cấp cao, hẳn là đều được xây dựng trên cơ sở của Hợp Kim đi!

Mộ Thần lão sư sắp sửa giảng giải cho mình, hẳn cũng là những tri thức có liên quan đến Hợp Kim. Tiến vào cấp 5, tựa hồ hết thảy đều đang bắt đầu lại từ đầu, cũng thuận theo đó tiến vào một tầng khác.

Phong Vô Vũ bắt đầu giáo dục Đường Vũ Lân Hợp Kim Đoán Tạo, đầu tiên là phương pháp phối chế. Mà quan trọng nhất cũng là phương pháp phối chế. Những phương pháp phối chế này đều là nhờ tiền nhân trải qua muôn vàn thử thách, vô số lần nghiệm chứng tổng kết lại mà thành. Có thể nói, mỗi một phần phương pháp phối chế Hợp Kim đều vô cùng quý giá, cũng nhất định sẽ là tồn tại mèo khen mèo dài đuôi.

Phương pháp phối chế Hợp Kim chia làm phổ thông hình và quý hiếm hình hai loại lớn. Quý hiếm hình cũng có thể nói là bí phương, chỉ có cực ít người biết đến. Mà phổ thông hình lại được sử dụng phổ biến trên đại lục, đại đa số mọi người đều biết.

Ở trong quá trình chế tác Hợp Kim, số lượng chủng loại kim loại dung hợp càng nhiều, để đoán tạo thành công cũng càng khó, bởi vì biến hóa sản sinh trong quá trình dung hợp cũng càng nhiều. Phương pháp phối chế cũng càng ngày càng quý giá.

Nói như vậy, Hợp Kim Đoán Tạo dùng từ 2 đến 3 loại kim loại, đại đa số đều là phổ thông hình. Ba loại trở lên, sẽ đều là phương pháp phối chế hi hữu. Hợp Kim Đoán Tạo sử dụng càng nhiều chủng loại kim loại, trình độ quý hiếm của phương pháp phối chế sẽ càng cao.

Chương 347: Nhặt được bảo

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân cũng không biết được rằng, vào giai đoạn tiến vào học tập Hợp Kim, truyền thừa liền trở nên phi thường trọng yếu. Dù là phương pháp phối chế hợp kim phổ thông, ở Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cũng phải bỏ tiền mua mới có thể thu vào được. Hắn có Phong Vô Vũ, Mộ Thần hai vị Thánh Tượng Đoán Tạo Đại Sư này, vì vậy về phương pháp phối chế hợp kim, hắn có ưu thế thật lớn.

Phương thức dạy học của Phong Vô Vũ so với Mộ Thần hoàn toàn khác nhau. Mộ Thần thuộc về loại hình ôn hòa, còn Phong Vô Vũ lại là điển hình của loại tính khí táo bạo, thiếu kiên nhẫn. Một khi có sai lệch, lập tức bên trong Đoán Tạo Thất sẽ vang lên tiếng gầm gừ của hắn.

Ròng rã 4 tiếng trôi qua, dù cho là tố chất thân thể của Đường Vũ Lân, đều có cảm giác mình muốn hư thoát.

"Lão sư, nên ăn cơm..." Đường Vũ Lân yếu ớt nói với Phong Vô Vũ.

"Đi thôi, đi thôi. Ăn xong lại trở về, buổi tối lại luyện tập ba tiếng. Ngu ngốc, ngươi xem thứ đồ ngươi vừa đoán tạo gọi là cái khỉ gì? Kim loại dung hợp chênh lệch không đồng đều, đây mà cũng gọi là Hợp Kim sao? Nhiều loại kim loại dung hợp làm một, bản thân nó đã là một quá trình sáng tạo. Dung hợp không hoàn toàn, vậy mà cũng gọi là dung hợp làm một được sao?"

"Vâng." Đường Vũ Lân thẳng thắn nghe Phong Vô Vũ phê bình.

Tuy rằng vị lão sư này là vị gay gắt nhất trong số các lão sư của mình,

nhưng mỗi lần hắn nói cũng đều là "nhất châm kiến huyết". Hơn nữa chỉ nhằm vào những vấn đề xuất hiện trong quá trình Đoán Tạo của hắn. Năng lực chịu đựng áp lực của Đường Vũ Lân vẫn là rất tốt.

"Đi ăn cơm đi." Phong Vô Vũ hướng về hắn phất tay một cái.

Đường Vũ Lân lúc này mới xoay người rời đi. Chân trước hắn mới vừa ra khỏi cửa, biểu hiện trên mặt Phong Vô Vũ trong nháy mắt liền thay đổi, nguyên bản sự phẫn nộ, bất mãn tất cả đều bị nụ cười thay thế. Ở bên trong phòng khua tay múa chân loạn cả lên.

"Ha ha, đúng là nhặt được bảo. Không ăn không Vạn Niên Ngọc Tủy của lão phu. Tiểu tử này đúng là thiên tài! Lần thứ nhất học tập Hợp Kim Đoán Tạo liền có thể dung hợp đến trình độ như thế này, quả thực không thể dùng từ thiên tài để hình dung, hắn là quái tài mới đúng! Ha ha ha ha, lão phu quá có mắt nhìn người."

Cuộc sống gian khổ của Đường Vũ Lân chân chính đã bắt đầu rồi. Ban ngày đi học, buổi chiều cùng Phong Vô Vũ học tập đoán tạo, mỗi tuần ít nhất phải theo Phong Vô Vũ học ba lần. Dần dần, hắn bắt đầu tìm ra được một ít bí quyết Hợp Kim, trình độ đoán tạo tiếp tục tăng lên. Nhưng trong quá trình giảng dạy, Phong Vô Vũ cũng không hề để hắn thử thêm bất kỳ một lần Linh Đoán Tạo nào nữa.

"Cái gì? Hắn dạy ngươi Hợp Kim Đoán Tạo?" Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lân, biểu hiện trên mặt trở nên vô cùng quái dị.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn lão sư, "Lão sư, có cái gì không đúng sao?" Gần đây thực sự là quá bận rộn, phải cùng các bạn trong tổ đồng thời chế tác Đấu Khải, đồng thời còn phải cùng Phong Vô Vũ học tập, việc tu luyện của chính mình lại cũng không thể dừng lại. Thật vất vả mới tranh thủ được chút thời gian hôm nay tới gặp Mộ Thần.

Mộ Thần khóe miệng co giật một thoáng, "Đương nhiên không đúng. Ngươi biết Hợp Kim là nằm ở cấp độ nào sao? Đó là lĩnh vực của Đoán Tạo Sư cấp 6. Đoán Tạo Sư cấp 5, chỉ yêu cầu là có thể hoàn thành Linh Đoán Tạo, dù cho tỷ lệ thành công rất thấp, chỉ cần từng chế tạo thành công, chính là cấp 5. Mà Đoán Tạo Sư cấp 6, chính là yêu cầu có thể dung hợp ba loại Hợp Kim Đoán Tạo với tỷ lệ thành công cực cao, đồng thời có thể tiến hành dung hợp từ 6 loại kim loại trở lên, là có thể tiến vào cấp 6.

Ngươi Linh Đoán cấp 5 còn không đứng vững, hắn đã bắt đầu dạy ngươi Hợp Kim, đây là đốt cháy giai đoạn!"

"A?" Đường Vũ Lân giật mình nhìn Mộ Thần, thầm nghĩ trong lòng, Phong lão à Phong lão, ngài cũng thật là đi một con đường không tầm thường chút nào!

Mộ Thần cau mày trầm mặc, mãi một lát sau, hắn mới đứng lên, nói: "Ngươi đi theo ta, để ta nhìn ngươi một chút xem những ngày qua đã học với hắn tới trình độ nào?"

Nói xong, hắn mang theo Đường Vũ Lân đi tới Đoán Tạo Thất ở cùng tầng.

Đây là phòng chuyên dụng của hội trưởng, quy cách phẩm chất cũng coi như là tương đối cao. Mộ Thần nói: "Hợp kim ở trên đại lục có rất nhiều loại, thậm chí dân dụng cũng có không ít. Điều này cũng là chủ đề tham luận quan trọng đối với kim loại của Đoán Tạo Sư chúng ta. Một ít hợp kim có thể thông qua gia công thông thường mà thu được. Nhưng ở trong mắt giới Đoán Tạo Sư, những thứ này không phải là hợp kim chân chính, mà chỉ là đem các kim loại khác nhau thông qua phương thức hòa tan dung hợp lại cùng nhau, chính là phá hoại bản tính của kim loại, phá hoại sinh mệnh của chúng. Vì lẽ đó, chúng ta gọi những hợp kim như vậy là Vô Linh Hợp Kim. Còn hợp kim mà chúng ta đoán tạo ra, mới thật sự là Hợp Kim, được gọi là Hữu Linh Hợp Kim."

"Riêng từ trên giá trị, cũng đã thể hiện ra đầy đủ. Cùng một lượng hợp kim dung hợp thành, Hữu Linh Hợp Kim giá trị hơn Vô Linh Hợp Kim gấp 1.000 lần, khác biệt có thể tưởng tượng được. Hữu Linh Hợp Kim sau khi hoàn thành, có thể dễ dàng Linh Đoán thành công nhất, do đó phát huy đầy đủ được công hiệu của nó. Thông thạo nắm giữ Hợp Kim Đoán Tạo, cũng là yêu cầu tất yếu trong tương lai, khi ngươi xung kích Thánh Tượng. Bởi vì đến cấp bậc Hồn Đoán Tạo kia, yêu cầu đối với kim loại sẽ càng cao hơn, phổ thông kim loại căn bản không chịu nổi Hồn Đoán Tạo, chỉ có hợp kim mới có thể. Nếu tên Phong Vô Vũ kia đã bắt đầu giáo dục ngươi Hợp Kim Đoán Tạo, vậy ta sẽ chỉ điểm ngươi một ít chi tiết nhỏ của Hợp Kim. Trước hết sẽ không chỉ điểm nhiều về mặt Linh Đoán, để tránh ngươi khỏi phải tiếp thu quá nhiều thứ cùng một lúc."

"Vâng."

"Ngươi thực hiện Hợp Kim Đoán Tạo một lần cho ta nhìn một chút, đoán tạo thứ ngươi sở trường nhất." Mộ Thần nói với Đường Vũ Lân.

"Vâng." Đường Vũ Lân xoay người đi đến giá bày kim loại hiếm, rất nhanh đã cầm hai khối kim loại hiếm từ trên đó lấy xuống.

Một khối là Trầm Ngân mà hắn quen thuộc nhất, một khối khác, lại là Ma Ngân.

Trầm Ngân thêm Ma Ngân, nếu như dung hợp đoán tạo thành công, có thể hình thành một loại kim loại mới, gọi là: Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân có một phần đặc tính của cả Trầm Ngân cùng Ma Ngân, lại còn có thăng hoa. Ở trong dung hợp hai loại kim loại, xem như là một tồn tại tương đối khá.

Điểm trọng yếu nhất của Hữu Linh Hợp Kim chính là duy trì linh tính vốn có của kim loại hiếm. Vô Linh Hợp Kim vốn là phá hoại linh tính của kim loại nên không thể nào làm được điều này.

Đường Vũ Lân đem hai khối kim loại để vào trong Đoán Tạo Đài bắt đầu nung đốt. Hắn đứng ở nơi đó, nhắm hai mắt lại, yên lặng ngưng thần tụ khí.

Mộ Thần đứng ở bên cạnh nhìn, cảm thụ hô hấp đều đều của Đường Vũ Lân, không khỏi âm thầm gật đầu. Đứa nhỏ này ở phương diện này thực sự là tương đối khá, so với bạn cùng lứa tuổi không biết phải trầm ổn hơn bao nhiêu lần, cũng thực sự là làm khó hắn.

Đã đến giờ, nung đốt kết thúc, Đường Vũ Lân nhấn nút bấm, thứ đầu tiên bay lên chính là Trầm Ngân.

Hai tay ở hai bên người giơ lên, vung nhẹ, hai thanh Đoán Tạo Chuy đồng thời rơi vào trong lòng bàn tay, Linh Đoán Trầm Ngân Chuy bên trái gõ nhẹ, rồi tới chuy bên phải hạ xuống, vững vàng oanh kích ở bên trên Trầm Ngân.

Điệp chuy đặc hiệu hiển hiện, trong ba tiếng nổ vang liên tiếp, quá trình đoán tạo bắt đầu.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy gõ xuống vô cùng dày. Với độ bền bỉ của

Trầm Ngân, mỗi một lần chuy hạ xuống, nó đều sẽ tùy theo đó mà biến hình. Không tới một phút, Bách Đoán Tạo tinh luyện hoàn thành.

Ma Ngân bay lên, cũng tương tự hoàn thành Bách Đoán Tạo tinh luyện.

Hai khối kim loại song song ở trên Đoán Tạo Đài, sau khi Đường Vũ Lân hoàn thành Ma Ngân Bách Đoán Tạo, đột nhiên hai tay giương ra, song chùy đồng thời từ hai bên phân biệt đập về phía hai khối kim loại hiếm.

"Oanh, oanh, Ầm!" Điệp chuy âm thanh trùng trùng điệp điệp, càng nghe không ra biến hóa trước sau của song chùy. Hoàn toàn như một thể.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy là từ hai bên oanh kích liên tục, cho tới khi hai khối kim loại hiếm kia đồng thời hướng vào phía trong ép chặt vào nhau.

Mộ Thần ánh mắt sáng lên, Áp Súc Đoán Tạo. Yêu cầu của kỹ năng này đối với Đoán Tạo Sư là phi thường cao, bởi vì hai tay gõ chùy nhất định phải hoàn toàn như một, không thể có sai lệch chút nào, bằng không dưới tình huống dùng sức không đều, dung hợp căn bản là không có cách hoàn thành.

Song chùy của Đường Vũ Lân lần thứ hai vung lên, cùng lúc đó, trên người hắn có ánh sáng lóe lên, ba vòng Hồn Hoàn màu tím xuất hiện. Trên hai thanh Linh Đoán Trầm Ngân Chuy nhất thời bắn ra bạch quang nhu hòa, lần thứ hai hạ xuống.

Hợp Kim Đoán Tạo không chỉ là mặt ngoài, mà còn là dung hợp bên trong. Thời điểm đoán tạo nhất định là phải có hồn lực dung hợp, thông qua hồn lực làm cầu nối, giúp kim loại dung hợp lẫn nhau, đồng thời duy trì linh tính, để chúng nó bắt đầu thăng hoa.

Tam hoàn? Mộ Thần kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, hắn còn không biết vị đệ tử này của mình đã đem tu vi tăng lên tới tam hoàn đấy. Chuyện này cũng quá nhanh đi, lần trước hắn không phải mới cấp 28 sao? Sao giờ cũng đã là cấp 30 rồi?

Vừa nãy hắn đã phát hiện sức mạnh của Đường Vũ Lân dường như có tăng lên so với trước đây. Bây giờ nhìn lại, phán đoán của hắn là hoàn toàn chính xác.

Song chùy hạ xuống, lần thứ hai nổ vang.

Ma Ngân cùng Trầm Ngân đồng thời bị nhuộm đẫm một tầng bạch quang do hồn lực mang lại. Hồn lực do Huyền Thiên Công tu luyện thành không chỉ chất phác, hơn nữa vô cùng nồng đậm cùng tinh khiết, lại không quá thích hợp để câu thông kim loại.

Ở trong quá trình Đường Vũ Lân không ngừng đoán tạo, hai khối kim loại hiếm không ngừng biến hình, ép chặt vào bên trong, bản thân bắt đầu không ngừng ăn mòn đối phương.

Thời điểm thể tích hai khối kim loại to nhỏ hợp lại chỉ còn một khối, Đường Vũ Lân đột nhiên thay đổi cách thức đoán tạo, nguyên bản những cú đập mạnh như búa tạ đã biến thành gõ nhẹ.

Tả chuy nhẹ nhàng rung ở mặt bên, hai khối kim loại dính liền nhau nhất thời bị làm rung động, hữu chuy lại đuổi tới, kéo chúng lên. Hai khối kim loại hiếm sau khi dung hợp nhất thời bắt đầu xoay tròn.

Trong quá trình xoay tròn nhẹ, song chùy của Đường Vũ Lân lại không ngừng hạ xuống. Mỗi một lần cũng đều không nặng lắm, lại làm cho tốc độ của khối hợp kim xoay tròn càng lúc càng nhanh, khiến trong Đoán Tạo Thất tựa như nổi lên một trận gió xoáy vậy.

Toàn Đoán Tạo? Cả cái này cũng học?

Chương 348: Hữu Linh Hợp Kim

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Mộ Thần đột nhiên phát hiện, mình vẫn chưa hoàn toàn phân tích triệt để được khả năng của tên đệ tử này. Hắn luôn luôn lấy vững vàng làm trọng, thời điểm dạy dỗ đệ tử đều sẽ đặt nền móng cơ sở vững chắc, chắc chắn sẽ không đốt cháy giai đoạn. Dưới ảnh hưởng của cơ sở cơ bản tốt, hết thảy sẽ trở thành nước chảy thành sông.

Vì lẽ đó khi hắn nghe nói Phong Vô Vũ dạy Đường Vũ Lân Hợp Kim Đoán Tạo mới bất mãn như vậy. Nhưng hiện tại xem ra, Đường Vũ Lân thể hiện ra khả năng Hợp Kim Đoán Tạo có bài có bản, chí ít cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện bất kỳ chỗ sơ suất nào. Nguyên bản hắn cho rằng Đường Vũ Lân vẫn sẽ dùng phương pháp Áp Súc Đoán Tạo lúc trước để hoàn thành dung hợp. Đó là một loại phương thức dung hợp tương đối đơn giản, khá dễ nắm bắt. Nhưng hắn sau khi tiến hành đến một mức độ nhất định lại thay đổi thành Toàn Đoán Tạo. Độ khó của Toàn Đoán Tạo rõ ràng là cao hơn Áp Súc Đoán Tạo rất nhiều, nhưng hiệu quả không thể nghi ngờ cũng càng tốt hơn. Toàn Đoán Tạo có thể giúp kim loại ở trong quá trình dung hợp trở nên gần nhau hơn, đều hơn, nhưng cần thời gian khá dài. Yêu cầu của chúng đối với hồn lực cũng càng cao hơn.

Đường Vũ Lân tuy đã là tam hoàn, nhưng tam hoàn hiển nhiên không đủ để hoàn thành Toàn Đoán Tạo. Tình huống bình thường, ngũ hoàn còn tạm được. Nhưng có Áp Súc Đoán Tạo lúc trước giúp tiết kiệm thời gian. Cẩn thận mà tính, có lẽ thật sự có khả năng!

Mà tiếp đó, kinh hỉ Đường Vũ Lân mang lại cho hắn còn không chỉ có những thứ này.

Bạch quang thu lại, song chùy hung hãn hạ xuống, tốc độ kim loại xoay tròn lại tăng lên một phần; Bạch quang sáng lên, song chùy hạ xuống, xoay tròn được duy trì.

Chuyện này...

Chuyển đổi? Hồn lực cùng sức mạnh chuyển đổi?

Dưới tình huống không có hồn lực chống đỡ, hắn cũng có thể hoàn thành?

Tác dụng trọng yếu nhất của hồn lực là câu thông. Huyền Thiên Công có đặc tính sinh sôi liên tục, vì lẽ đó truyền vào bên trong kim loại, coi như là đoạn tuyệt truyền vào, cũng sẽ có thể duy trì một quãng thời gian. Mà Đường Vũ Lân lại lợi dụng khe hở này, đoán tạo thêm một chuy thuần túy sức mạnh giữa hai quãng nghỉ. Cứ như vậy, tuy rằng luân chuyển không ngừng sẽ khá khổ cực, yêu cầu đối với khống chế lực cũng càng cao hơn. Nhưng chỗ tốt chính là, tiết kiệm được hồn lực!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Vũ Lân từ đầu tới cuối duy trì Toàn Đoán Tạo. Toàn Đoán Tạo vô cùng tốn thời gian, cần phải không ngừng điều chỉnh, không ngừng cảm thụ biến hóa của hai khối kim loại. Tiêu hao đối với tinh lực, thể lực, hồn lực đều là rất lớn.

Một canh giờ trôi qua, ánh mắt của Đường Vũ Lân vẫn như trước vô cùng chăm chú, tinh khí thần cả người trước sau đều ở trong trạng thái đỉnh cao. Hồn lực của hắn đang tiêu hao đều đều, nhưng dựa vào khả năng luân chuyển hồn lực nhuần nhuyễn, hơn nữa còn có Huyền Thiên Công khôi phục hồn lực trên diện rộng đặc biệt là sau khi tiến vào tam hoàn; nên hắn vẫn có thể duy trì vô cùng ổn định.

Trong mắt Mộ Thần lúc này chỉ còn lại sự kinh ngạc. Hắn thật không nghĩ tới, đệ tử của mình lại có thể làm được đến một bước này.

Hợp Kim Đoán Tạo tuy rằng không khó như Linh Đoán Tạo, thế nhưng, yêu cầu đối với khống chế lực của Đoán Tạo Sư lại còn cao hơn. Linh Đoán Sư chỉ thuần túy là tiêu hao, còn Hợp Kim Đoán Tạo lại yêu cầu rất nhiều kỹ xảo cùng với kim loại lĩnh ngộ.

Bây giờ nhìn lại, ba năm đánh bóng Thiên Đoán, đối với Đường Vũ Lân mà nói tuyệt đối đã giúp hắn có một cơ sở vô cùng vững chắc, giúp hắn có

khả năng lý giải kim loại vượt xa Đoán Tạo Sư cùng cấp bậc. Trong thời gian ngăn ngủi, Hợp Kim Đoán Tạo đã có ý tứ nhập môn.

Một giờ lại một giờ trôi qua. Trên trán Đường Vũ Lân đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi dày đặc, hồn lực đã có chút không thể chống đỡ. Ba tiếng, hồn lực hắn tiêu hao liên tục, đã tiếp cận khô cạn. Nhưng Toàn Đoán Tạo trước mặt vẫn còn đang tiến hành, khối kim loại này còn đang không ngừng xoay tròn.

Hít sâu một hơi, hai mắt Đường Vũ Lân đột nhiên sáng lên, gợn sóng khí huyết nồng đậm đột nhiên từ trên người hắn tràn ra, ba cái Hồn Hoàn màu tím trong nháy mắt thu lại, một cái Hồn Hoàn màu vàng kim thay vào đó.

Cùng lúc đó, Hồn Hoàn màu vàng kim lóng lánh, trên người Đường Vũ Lân chấn động mạnh, phía sau lưng nở ra, cánh tay phải trở nên tráng kiện hơn thấy rõ. Kim Lân bao trùm, da dẻ toàn thân đều được bao phủ bên trong một tầng ánh sáng màu vàng óng.

Song chùy lại hạ xuống, nguyên bản khối kim loại đang xoay tròn trong một tầng bạch quang, rất nhanh sẽ hòa vào thêm một tầng hào quang màu vàng. Dần dần, màu vàng càng ngày càng nhiều, thay thế màu trắng.

Khí tức huyết mạch hừng hực tựa hồ khiến nhiệt độ bên trong căn phòng tăng cao, Mộ Thần ở gần trong gang tấc, thậm chí có thể nghe được âm thanh huyết dịch chảy xuôi trên người đệ tử.

Hắn tuy rằng sớm biết Đường Vũ Lân có Huyết Thống Hồn Hoàn, nhưng ngày hôm nay cảm giác được, huyết mạch lực của hắn so với trước khi đến Sử Lai Khắc học viện rõ ràng có sự bay vọt về chất!

Ba cái Hồn Hoàn hồn lực không đủ, nhưng lại thêm Huyết Thống Hồn Hoàn này và sức mạnh thuần túy của hắn, vậy hẳn là đủ rồi.

Bất quá, sau khi thôi thúc Hoàng Kim Long Thể tăng cường thân thể, Đường Vũ Lân liền không có cách nào tiếp tục luân chuyển hồn lực và sức mạnh được nữa. Tốc độ song chùy hạ xuống rõ ràng trở nên càng lúc càng nhanh. Vầng sáng kim quang khiến vòng xoáy trở nên đẹp đẽ dị thường.

Đột nhiên, Đường Vũ Lân một chuy điểm nhẹ, Linh Đoán Trầm Ngân Chuy thu hồi ở bên người.

Hắn hét lớn một tiếng, "Lên!"

Một tia sáng trắng đột nhiên từ bên trong vòng xoáy màu vàng óng bay lên. Tốc độ xoay tròn của toàn bộ vòng xoáy trong nháy mắt tăng lên dữ dội, phát sinh âm thanh "Ong ong" chói tai.

Bạch quang bay lên đầy đủ 5 thước!

Thiên Đoán Hữu Linh.

Thiên Đoán Hữu Linh Hợp Kim không giống với Thiên Đoán Hữu Linh của chỉ một loại kim loại. Hoàn thành Thiên Đoán Hữu Linh, chuyện này ý nghĩa là toàn thể khối hợp kim này đã đạt đến nhất phẩm cảnh giới. Nói theo một ý nghĩa nào đó, có thể coi như là dung hợp thành công. Chí ít là thành công bước đầu.

Bạch quang đang vọt lên cao kia đột nhiên nhẹ nhàng run rẩy một chút, nhìn lên, lại thấy phía trên vầng sáng xuất hiện quang ảnh từng cây dây leo màu xanh lam, tựa như nở hoa ở trên đỉnh của bạch quang vậy. Lại nói, còn có tiếng long ngâm nhẹ nhàng vang lên theo, một đoàn hào quang màu vàng từ bên trong quang ảnh màu xanh lam kia bốc lên, kim quang lại tăng thêm 3 thước. Cực kỳ kỳ dị.

Mộ Thần quát lên: "Thiên Đoán Hữu Linh, Dung Đoán Khởi Linh."

Trên mặt Đường Vũ Lân cũng toát ra một nụ cười thỏa mãn, Dung Đoán lần này, có thể nói là lần thành công nhất của hắn kể từ khi bắt đầu học tập Hợp Kim Đoán Tạo.

Thời điểm Dung Đoán Khởi Linh xuất hiện, mang ý nghĩa Hợp Kim Đoán Tạo hoàn toàn thành công, chỉ có triệt để dung hợp đồng thời có linh tính mười phần mới xuất hiện cảnh tượng như vậy. Trạng thái Khởi Linh của mỗi một vị Đoán Tạo Sư đều không giống nhau, đều có quan hệ với tự thân Võ Hồn của bọn họ. Quang ảnh dây leo màu xanh đại diện cho Lam Ngân Thảo, mà vầng sáng màu vàng kim kia đại biểu tự nhiên chính là Kim Long Vương huyết thống của Đường Vũ Lân.

Không nghi ngờ chút nào, Kim Long Vương huyết thống có thể dâng lên ba thước rõ ràng còn mạnh hơn Lam Ngân Thảo nhiều lắm. Độ cao của Khởi

Linh có tương quan cùng trình độ dung hợp của kim loại, đồng thời cũng có tương quan tới phẩm chất Võ Hồn của Hồn Sư. Nói như vậy, có thể Khởi Linh được 01 thước cũng đã không dễ dàng. Nhưng Đường Vũ Lân lại làm được đến độ cao 03 thước. Đối với một vị Đoán Tạo Sư cấp 5 mà nói, chuyện này quả thật chính là kỳ tích.

Bạch, lam, kim; ánh sáng ba màu bốc lên kéo dài đầy đủ hơn 20 giây mới dần dần thu lại.

Một khối kim loại hình bầu dục hiện ra ở trên Đoán Tạo Đài, nó nhìn qua toàn thân trong suốt như ngọc, nội hàm vân văn, phảng phất có sương mù lưu chuyển ở bên trong. Chưa từng Linh Đoán Tạo, cũng đã tràn ngập hơi thở sự sống. Vầng sáng tỏa ra có màu bạc nhạt.

Ngọc Ngân! Thứ này không nghi ngờ chút nào chính là một khối Ngọc Ngân đúng nghĩa.

"Mức độ hòa hợp 91%." Mộ Thần đi lên trước, sau khi dùng một cái máy quét kiểm tra một thoáng, nói với Đường Vũ Lân.

"Chỉ có 91% thôi ạ?" Đường Vũ Lân cảm giác mình dung hợp đã rất hoàn mỹ, không nghĩ tới khoảng cách đến 100% vẫn còn rất xa.

Mộ Thần khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, "Chỉ có? Ngươi nghĩ Hợp Kim Đoán Tạo là cái gì? Dung Đoán 60%, coi như là Hợp Kim Đoán Tạo thành công. Mỗi 5% tăng thêm, phẩm chất tăng thêm một cấp độ. 91% này của ngươi không chỉ dựa vào trình độ đoán tạo thôi, mà còn có quan hệ với Võ Hồn và Huyết Thống Hồn Hoàn, do đó mới có thể tăng lên đến mức này."

Đây chính là 91% đó trời ạ…!!!

Coi như mình thân là Thánh Tượng cấp 8, mỗi một lần Dung Hợp Đoán Tạo, cũng chưa chắc đều có thể đạt đến mức độ hòa hợp từ 90% trở lên.

Đương nhiên, kim loại mà Mộ Thần lựa chọn để Dung Đoán sẽ không đơn giản như thế rồi. Ngọc Ngân xem như là có thể Dung Đoán tương đối dễ dàng. Ma Ngân cùng Trầm Ngân có vài phần đặc tính tương tự nhau. Nhưng Đường Vũ Lân mới bao lớn? Hắn không thể nghi ngờ lại sáng tạo thêm một kỷ lục mới trong giới Đoán Tạo Sư.

"Lão sư, khối Ngọc Ngân này con có thể mang đi được không?" Đường Vũ Lân dò hỏi.

Chương 349: Thánh Tượng bút ký

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đương nhiên." Mộ Thần gật đầu.

Khối Ngọc Ngân này hiện tại là Thiên Đoán nhất phẩm cảnh giới. Kim loại hiếm sau khi trải qua một lần đoán tạo cơ bản đã định hình, đạt tới trình độ nào chính là trình độ đó. Nhưng hợp kim thì lại khác, hợp kim một khi đoán tạo thành công, bản thân sẽ tương đương nắm giữ sinh mệnh cơ bản, bất cứ lúc nào có thể tiến hành đoán tạo lần hai, thậm chí là đoán tạo lần ba. Hợp kim có phẩm chất càng cao, số lần đoán tạo có thể tiếp nhận cũng sẽ càng nhiều. Đương nhiên, đối với Đoán Tạo Sư mà nói, bình thường chỉ cần đoán tạo lần thứ hai đã nhất định nắm chắc được tinh túy của nó, phát huy được hoàn toàn tác dụng của hợp kim.

Một khối Ngọc Ngân như thế, giá trị tuyệt đối so với Linh Đoán kim loại cùng thể tích còn cao hơn một chút.

Mộ Thần nhìn Đường Vũ Lân, ánh mắt có chút kỳ quái, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, ở giai đoạn hiện nay, chính mình lại có chút không biết nên dạy cho Đường Vũ Lân cái gì.

Sự thực chứng minh, Phong Vô Vũ giáo dục Đường Vũ Lân Dung Đoán vô cùng thành công, lúc này mới mấy ngày đã có thể Dung Đoán, tương lai chỉ cần không ngừng rèn dũa, thông thạo, thử nghiệm Dung Đoán nhiều kim loại hơn; sau đó sẽ đem Linh Đoán Tạo nắm chắc. E rằng nhiều nhất 3 năm, đứa nhỏ này liền có thể tăng cấp lên Đoán Tạo Sư cấp 6. Huyết Thống Hồn Hoàn có thể hoàn toàn bù đắp cho vấn đề hồn lực không đủ. Hơn nữa, kim loại được hắn gia công, dung hợp với long mạch khí huyết của bản thân hắn, nên phẩm chất còn cao hơn thành phẩm của Đoán Tạo Sư

cùng cấp bậc.

Lúc này mới đúng là thiên phú dị bẩm! Sử Lai Khắc học viện đúng là không hổ danh, đến nơi này, tựa hồ đã đem bản chất quái vật vốn có của hắn hoàn toàn bộc lộ rõ.

"Bản bút ký này cho ngươi." Mộ Thần lấy ra một quyển sổ dày từ trong nhẫn trữ vật của mình ra, đưa cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhận lấy, trên mặt vở không có tiêu đề. Mộ Thần trầm giọng nói: "Đây là những tiểu kỹ xảo có liên quan với Linh Đoán Tạo cùng Dung Đoán Tạo những ngày này ta tổng kết được. Vốn định chờ ngươi có thể Linh Đoán Tạo ổn định một chút lại cho ngươi. Bây giờ nhìn lại, vẫn là nên giao cho ngươi sớm thì hơn."

"Thẳng thắn mà nói, tốc độ trưởng thành của ngươi so với lão sư tưởng tượng còn nhanh hơn rất nhiều. Mà Đoán Tạo Sư sau khi đến cảnh giới nhất định, làm lão sư, ta chỉ có thể dẫn dắt ngươi không đi đường vòng, nhưng có thể đi được bao xa liền phải xem ngộ tính cùng nỗ lực của ngươi. Bản bút ký này nếu ngươi có thời gian rảnh phải xem thêm. Phương thức đoán tạo của mỗi một vị Đoán Tạo Sư đều có sự khác nhau, ngươi hãy tự nghiệm chứng cùng phương thức đoán tạo Phong lão dạy ngươi. Tuyệt đối không được làm mất nó, phía sau cùng có một ít phương pháp phối chế Dung Đoán độc nhất của ta. Thứ đó không thể để cho bất luận người nào xem, hiểu chưa?"

"Đã hiểu ạ." Đường Vũ Lân trân trọng tiếp nhận sổ tay. Kinh nghiệm Linh Đoán Tạo cùng Dung Đoán Tạo của một vị Thánh Tượng Đoán Tạo Sư cấp 8 đó! Hơn nữa còn là bí phương, thứ này đối với Đoán Tạo Sư mà nói là bảo vật vô giá.

Mộ Thần khẽ mỉm cười, "Tạm thời lão sư có thể đưa cho ngươi chỉ có nhiêu đó. Ngươi ở Sử Lai Khắc học viện nhất định vô cùng bận rộn. Sau này không cần thường xuyên chạy tới chỗ này của ta nữa. Một tháng tới một lần là được rồi. Phương diện đoán tạo có Phong lão chỉ điểm ngươi, cũng không thể kém hơn so với ta dạy. Ngươi cố gắng xem kỹ bút ký, tự mình lý giải, tìm kiếm con đường đoán tạo của riêng mình. Linh Đoán Tạo là giai đoạn tích lũy, chính bị cho Hồn Đoán Tạo, chính là thời khắc ngươi một bước lên trời. Nhưng ta hi vọng, tương lai ngươi không nên vội vàng xung kích Thánh Tượng. Ở trong quá trình Linh Đoán Tạo này cố gắng tích

lũy thật nhiều, cũng như thời điểm ngươi tích lũy khi còn Thiên Đoán vậy. Một khi tiến vào cảnh giới tiếp theo, ngay lập tức sẽ có thể cấp tốc nắm bắt. Căn cơ chuẩn bị thật kỹ càng, tương lai trở thành Thần Tượng sẽ có độ khả thi càng cao hơn."

Trên tay Mộ Thần lại có ánh sáng lóe lên, có thêm một thứ.

"Thay đổi Đoán Tạo Sư huy chương của ngươi đi." Hắn mỉm cười nói với Đường Vũ Lân.

Ở lòng bàn tay Mộ Thần, một tấm huy chương lẳng lặng nằm đó. Nguyên bản huy chương của Đường Vũ Lân là nền cam sao vàng, bốn viên, đại diện cho Đoán Tạo Sư cấp 4, cũng là cấp độ Đoán Tạo Đại Sư.

Mà lúc này, tấm huy chương trong lòng bàn tay của Mộ Thần này, hình dạng cũng gần tương tự như trước đó, nhưng nền huy chương lại là màu trắng. Trên nền trắng này, có năm ngôi sao màu tím không biết do kim loại gì chế tạo thành. Óng ánh, trang nhã, cao quý.

Năm sao, mang ý nghĩa, đại tông sư!

Đường Vũ Lân lấy ra huy chương bốn sao của mình đặt trong lòng bàn tay lão sư, cầm lấy tấm huy chương năm sao này. Huy chương năm sao nặng trình trịch, trọng lượng chí ít nặng hơn gấp đôi so với huy chương bốn sao. Tiếp vào trong tay, một luồng khí lưu mát mẻ bao phủ khắp, Đường Vũ Lân nhất thời bỗng cảm thấy phấn chấn.

"Huy chương năm sao đều là do Thánh Tượng Đoán Tạo Sư của hiệp hội chúng ta chế tạo ra. Huy chương này của ngươi, là ta tự tay chế tạo. Ở phía trên đó, ta giúp ngươi chế tác thêm một cái hồn đạo trận pháp, tên là Ngưng Thần, có công hiệu đề tỉnh thần thức. Thường thường đeo nó, có thể kích thích tinh thần lực của ngươi tăng lên, thời điểm đoán tạo cũng có thể giúp ngươi càng thêm tỉnh táo. Năm viên tử tinh ở mặt trên, là ta dùng phương pháp Hồn Đoán Tạo tinh luyện mà thành, ngươi có thể thường thường cảm ngộ. Cảm thụ sự ảo diệu của Hồn Đoán Tạo, sẽ có trợ giúp cho tương lai của ngươi."

"Tạ ơn lão sư." Đường Vũ Lân quá yêu thích tấm huy chương này, do dự một chút, hắn mở áo khoác ra, đem huy chương đính vào trên y phục bên trong của mình.

Khí tức mát mẻ truyền khắp toàn thân, ý thức trở nên càng thêm tỉnh táo, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được khả năng nhận biết của mình tăng lên. Nếu như nói, trước đây năng lực nhận biết khi nhắm mắt của hắn là 3 mét, như vậy, hiện tại một thoáng đã tăng lên tới tối thiểu là 5 mét trở lên.

Tấm huy chương này tuyệt đối không đơn giản như Mộ Thần nói như vậy. Bản thân tinh thần lực của Đường Vũ Lân không hề yếu, hơn nữa hiệu quả của tấm huy chương này, hắn mơ hồ cảm giác được, tinh thần lực của mình thậm chí có thể phát huy đến cấp bậc Linh Hải Cảnh kia.

Vì mình, lão sư có thể nói là đã nhọc lòng rồi!

"Chờ ngươi thăng lên cấp 6, ta lại giúp ngươi thêm vào một viên tử tinh." Mộ Thần cười nói.

"Vâng." Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười.

"Phong lão đánh giá thể nào đối với khả năng đoán tạo của ngươi?" Mộ Thần tùy ý hỏi.

Đường Vũ Lân vẻ mặt nhất thời trở nên hơi thiếu tự nhiên, thậm chí thoáng cúi đầu.

Mộ Thần kinh ngạc nói: "Làm sao? Hắn đối với ngươi không hài lòng?"

Đường Vũ Lân nói: "Cũng không hẳn là bất mãn. Phong lão sư đều là nói con chậm tiếp thu, nói con có chút ngu ngốc."

Mộ Thần hầu như là bật thốt lên: "Hắn điên rồi sao?" Nói xong mới ý thức được câu nói này của mình không thích hợp, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi, ta không có ý xúc phạm hắn. Ta phỏng chừng Phong lão là bởi vì đối với ngươi quá coi trọng, yêu cầu quá cao. Xem trạng thái Dung Đoán của ngươi, phương thức giáo dục của Phong lão cũng không có vấn đề gì."

Trong lòng hắn chửi thầm, Vũ Lân còn ngốc? Vậy thì còn có Đoán Tạo Sư nào khác thông minh sao? Cái này không phải là tự đá vào mông của chính mình à?

Rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tinh thần của

mình cực kỳ sảng khoái, mang theo huy chương, rốt cục mình cũng trở thành Đoán Tạo Tông Sư cấp 5. Ngày hôm nay, đoán tạo khối Ngọc Ngân này rất thành công, khà khà, hắn là đáng giá không ít tiền.

Thời điểm theo Phong lão học tập đoán tạo, tuy rằng hắn cũng từng Dung Đoán thành công qua, nhưng tác phẩm đều bị Phong lão lấy đi. Nguyên nhân rất đơn giản, vật liệu là do hắn cung cấp. Hơn nữa, Dung Đoán cũng giống như Linh Đoán Tạo, một khi thất bại, kim loại liền bị phế bỏ, biến thành vô linh kim loại.

Khối Ngọc Ngân này vẫn là khối Hợp Kim Dung Đoán đầu tiên mà Đường Vũ Lân tự mình nắm giữ một cách chân chính.

Thời điểm trở lại ký túc xá công đọc sinh, sắc trời đã tối lại, Đường Vũ Lân không trực tiếp đi đến căng tin. Hắn hiện tại đã quen đi ăn muộn một chút, như vậy sẽ ít bị chú ý hơn. Khả năng ăn uống vô hạn của hắn cũng đã trở thành một "kỳ quan" của căng tin rồi.

Gió thổi cành động, ngọn gió mát dịu mang theo mùi cỏ cây thơm ngát thấm ruột thấm gan. Đường Vũ Lân tuy rằng mỗi ngày đều bận rộn ở trong tu luyện, nhưng cũng dần dần yêu thích nơi này. Sử Lai Khắc học viện thực sự là một địa phương mỹ lệ! Nếu như không bận rộn như vậy thì thật tốt biết bao…

Khu túc xá công đọc sinh gần đây đều trở nên đặc biệt sạch sẽ, ngay cả mặt đất đều không dính một hạt bụi. Hắn không trở về phòng của mình, mà lại đi thẳng đến ký túc xá của Nhạc Chính Vũ bên kia.

"Có trong đó không?" Đường Vũ Lân gõ gõ cửa.

"Đến ngay." Âm thanh của Nhạc Chính Vũ truyền đến, chỉ có điều, ngữ khí cũng không phải tốt như vậy.

Khi Nhạc Chính Vũ mở cửa, Đường Vũ Lân liền đi vào trong, hai bên đều không chào hỏi cùng nhau.

"Cái tên nhà ngươi cũng quá mức thực dụng đi, không phải là ta chỉ thay đổi điều kiện một chút thôi sao?" Đường Vũ Lân cười híp mắt nói rằng.

Mấy ngày trước sau khi đột phá, linh vật hắn vốn cần để đột phá tự nhiên

lại trở nên không còn thích hợp. Thứ cần chính là linh vật chuẩn bị cho lần đột phá phong ấn tầng thứ 4 kìa! Thời điểm hắn thông báo cho Nhạc Chính Vũ, Nhạc Chính Vũ đã mua xong một trong hai loại linh vật lúc trước thỏa thuận. Vừa nghe Đường Vũ Lân thay đổi điều kiện, nhất thời giận dữ, chửi ầm lên. Lúc này mới dẫn đến quan hệ của hai người có chút căng thẳng.

"Nói chuyện không giữ chữ tín, lâm thời thay đổi điều kiện là hành vi đáng hổ thẹn." Nhạc Chính Vũ hầm hừ nói.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Ta cũng thực sự là không có cách nào. Hơn nữa, ta không phải cũng đã hạ thấp điều kiện sao? Nguyên bản hai loại linh vật giảm xuống chỉ còn một loại, tổn thất của ta cũng rất lớn."

"Vô nghĩa, vốn hai loại ngươi yêu cầu chỉ là 1.000 năm, hiện tại lại yêu cầu một loại tối thiểu 2.000 năm trở lên, có thể kém bao nhiêu chứ? Ngươi tự nói xem!" Nhạc Chính Vũ tức giận.

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi. Vậy thôi, ta đưa ngươi một khối Tinh Vẫn Thiết, cũng không cần ngươi tìm cho ta cái gì. Coi như là ta bồi thường cho ngươi, thế nào?”

Chương 350: Nhạc Chính Vũ khiếp sợ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhạc Chính Vũ sửng sốt một chút, "Tốt như vậy sao?" Cho không một khối Tinh Vẫn Thiết, món đồ kia vốn có giá trị không nhỏ đâu! Chính là vật liệu Thiên Đoán đỉnh cấp, hiện tại hắn đang rất cần để có thể thử nghiệm Nhất Tự Đấu Khải.

Nhẫn trữ vật trên tay Đường Vũ Lân có ánh sáng lóe lên, một khối Tinh Vẫn Thiết lập tức được ném về phía Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ giơ tay tiếp nhận, trên Tinh Vẫn Thiết nặng trình trịch, ánh sao óng ánh, đúng là không hề giả. Sắc mặt hắn nhất thời trở nên hòa hoãn hơn.

"Nguyên bản ta cho rằng ngươi là một người keo kiệt, thật không nghĩ tới! Ngươi đừng giận, chuyện lần này coi như xong. Sau này có vật gì tốt..."

Hắn mới vừa nói tới chỗ này, liền nhìn thấy Đường Vũ Lân mở hai cúc áo ra, bên trong lộ ra huy chương nền trắng sao tím óng ánh loá mắt, thu hút nhãn cầu của người ta.

Đó là...

Nhạc Chính Vũ một thoáng liền trợn to hai mắt. Thân hình lóe lên liền đến trước mặt Đường Vũ Lân, một tay mở tung vạt áo khoác của hắn nhìn kỹ lại.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa sổ, Tạ Giải trong tay xách theo thùng nước đi ngang qua. Hắn vừa đi, trong lúc vô tình ánh mắt quét về phía trong căn

phòng hai người đang ngồi.

Ồ, cái kia không phải Vũ Lân sao? Hắn ở trong phòng Nhạc Chính Vũ làm gì?

Từ góc độ của Tạ Giải chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Đường Vũ Lân. Sau đó hắn liền nhìn thấy, Nhạc Chính Vũ vọt tới trước người Đường Vũ Lân, tựa hồ là cởi y phục của hắn, sau đó cúi đầu.

Bọn họ đang làm gì?

Tạ Giải đầu óc mơ hồ, vội vàng nhìn sang, hắn đột nhiên trợn to hai mắt.

Không!!! Không thể nào...

"Này, ngươi làm gì?" Đường Vũ Lân đẩy Nhạc Chính Vũ ra, vừa lùi về sau, vừa kéo y phục của mình lên.

"Cấp 5? Ngươi…ngươi lên cấp, Đoán Tạo Sư cấp 5?" Nhạc Chính Vũ trợn mắt ngoác mồm nhìn hắn. Thân là hậu duệ của Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc, Đoán Tạo huy chương cấp 5 hắn không thể nhận sai được. Ở trong gia tộc của hắn, thậm chí còn có một vị Thánh Tượng Đoán Tạo Sư cấp 7 tọa trấn.

Vừa nãy đơn giản chạm vào, cảm nhận được bên trong tấm huy chương kia có sóng năng lượng truyền đến. Hắn có thể khẳng định chắc chắn, đây tuyệt đối là một viên huy chương được Thánh Tượng Đoán Tạo Sư gia công, là huy chương cấp 5 chân chính.

Cấp 5 đối với hết thảy chức nghiệp không phải Hồn Sư mà nói là một ranh giới lớn. Giống như là sự chênh lệch giữa thường nhân có tiền và quý tộc vậy.

Một chân bước vào cấp 5, giá trị bản thân của Đoán Tạo Sư tăng lên gấp trăm lần. Có thể Linh Đoán, chính là có thể chế tác phụ kiện chuẩn bị cho Nhị Tự Đấu Khải đấy! Quan trọng hơn chính là, tên trước mặt tuổi còn nhỏ như vậy, so với mình còn nhỏ hơn rất nhiều. Hắn dĩ nhiên cũng đã là cấp 5?

Chuyện này...

Nhạc Chính Vũ tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong phút chốc, trong đầu lóe lên rất nhiều ý nghĩ. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, Đường Vũ Lân trước mặt tuyệt đối là Đoán Tạo Sư cấp 5 trẻ nhất mà hắn từng gặp.

"Được rồi, ta đi đây." Đường Vũ Lân xoay người rời đi, trong nháy máy khi hắn xoay người rời đi, từ trên người đột nhiên lướt xuống một vật, rơi trên mặt đất. Phát sinh một tiếng "Coong" nhỏ vang lên.

Tiếng vang hấp dẫn ánh mắt Nhạc Chính Vũt, đó là một khối ngọc tràn ngập cảm giác sống động, mặt trên toả ra vầng sáng màu bạc nhàn nhạt. Ánh sáng dìu dịu lại như là nam châm hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Đây là…Ngọc Ngân?

Bản thân chất liệu Tinh Vẫn Thiết vốn quý giá, nhưng cũng không quý bằng Ngọc Ngân! Cái kia, là hợp kim chân chính được Dung Đoán mà thành.

"Này, đây là Hữu Linh Hợp Kim?" Nhạc Chính Vũ bước lên một bước, nhưng Đường Vũ Lân cũng đã nhanh chóng nhặt khối Ngọc Ngân lên cuộn vào ngực mình.

"Ngươi…ngươi đoán tạo?" Nhạc Chính Vũ giật mình hỏi.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "May mắn thành công, không biết thất bại bao nhiêu lần, mới được như thế. Chỉ là vận may kém một chút, mức độ hòa hợp không tính là quá cao."

"Không tính quá cao là cao bao nhiêu?" Nhạc Chính Vũ nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng không biết, lão sư ta nói với ta, không tính là quá cao."

Nếu như vào lúc này Mộ Thần ở đây, nhìn thấy dáng vẻ Đường Vũ Lân dao động Nhạc Chính Vũ, nhất định sẽ giật mình há hốc mồm. Hắn làm sao biết được đồ đệ bảo bối này của mình còn có thiên phú ở phương diện này.

Nhạc Chính Vũ nói: "Có thể để cho ta nhìn một chút hay không. Gia tộc ta có công cụ kiểm tra, ta giúp ngươi đo mức độ hòa hợp một chút? Mức độ hòa hợp vẫn là rất trọng yếu."

"Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cũng có thể đo được mà!" Đường Vũ Lân một mặt cẩn thận nhìn hắn.

Nhạc Chính Vũ nghiêm mặt nói: "Ngươi vẫn chưa yên tâm ta sao?"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Được rồi." Vừa nói, hắn đem Ngọc Ngân móc ra, đưa cho Nhạc Chính Vũ. Sau đó hướng về hắn phất phất tay, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt Nhạc Chính Vũ trở nên nghiêm nghị hơn.

Dung Đoán? Nếu như hắn thật sự đã có thể Dung Đoán, đầu tư thế nào cũng đều đáng giá!

Rời khỏi ký túc xá của Nhạc Chính Vũ, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng nở nụ cười, biểu hiện trên mặt trở nên hơi quái dị. Một phen này hắn bày trò cũng không phải để lừa Nhạc Chính Vũ, cái này là chân tài thật học mà. Nhưng giữ gìn được quan hệ với Nhạc Chính Vũ ngược lại cũng rất quan trọng. Từ hành vi ngày đó Nhạc Chính Vũ tùy ý mua lại quán nước, liền có thể nhìn ra Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc có gốc gác thâm hậu bao nhiêu. Điều hắn coi trọng, chính là thời gian tương lai khi mình tìm thiên tài địa bảo, có thể nhận được sự trợ giúp từ Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc.

Kim Long Vương phong ấn có 18 đạo, đạo sau mạnh hơn đạo trước, yêu cầu đối với thiên địa linh vật cũng càng ngày càng cao. Lần này tuy rằng không tiêu hao bao nhiêu tài nguyên khí lực đã có thể đột phá tầng thứ 3, nhưng thực ra cũng vì hắn đã ăn một loại Vạn Niên linh vật đấy! Hắn không thể hi vọng loại may mắn này lúc nào cũng xuất hiện, cuối cùng cũng đều phải dựa vào chính mình.

Đoán tạo trong lúc vô tình đã được hắn đặt lên vị trí ưu tiên hàng đầu. Chỉ có khi trở thành một tên Đoán Tạo Sư đỉnh cấp, mới có thể thông qua đoán tạo không ngừng đổi lấy tài nguyên tu luyện. Từng đạo từng đạo một, đột phá Kim Long Vương phong ấn, bảo vệ mạng nhỏ!

Đột phá mỗi một đạo Kim Long Vương phong ấn, đều mang cho hắn sự tăng cường không nhỏ về trình độ. Nhưng hắn vốn xuất thân con nhà nghèo, vì vậy luôn có cảm giác mình gặp nguy hiểm. Kim Long Vương

phong ấn mang đến thực lực cường đại; đồng thời cũng mang ý nghĩa, lúc nào cũng có thể mang cho hắn nguy hiểm to lớn. Hắn không có cơ hội thất bại, vì thất bại liền mang ý nghĩa là…tèo!

Trời mới biết mặt sau của phong ấn này sẽ xảy ra chuyện gì. Lúc này mới đạo thứ 4, cũng đã bắt đầu yêu cầu linh vật từ 2.000 đến 3.000 năm, e rằng không tới đạo phong ấn thứ 9 cũng sẽ yêu cầu đến hơn vạn năm. Vạn Niên linh vật mình biết đi chỗ nào mà tìm đây?

Hiện tại phải phòng ngừa chu đáo hơn.

Đi ăn cơm! Trời đất bao la, ăn cơm quan trọng nhất!

Đường Vũ Lân nhắm thẳng đến căng tin mà đi.

Hắn không hề phát hiện được, khúc quanh, Tạ Giải đang nhìn thẳng, thần quái lạ nhìn theo phương hướng hắn rời đi, lại nhìn một chút ký túc xá của Nhạc Chính Vũ. Nuốt một hớp nước miếng. Xoay người lặng yên mà đi.

Ăn xong cơm tối, Đường Vũ Lân trực tiếp trở về ký túc xá, ngày hôm nay không cần luyện tập thêm đoán tạo, hắn liền về sớm một chút, tiếp tục tu luyện.

Mặt sau ký túc xá công đọc sinh có một rừng cây nhỏ. Nơi này phi thường yên tĩnh, hơn nữa được bàn giao cho công đọc sinh quản lý, bình thường sẽ không có người đến.

Đường Vũ Lân một mình đi tới bên trong rừng cây nhỏ, trước tiên đứng ở nơi đó bình thản một lúc, yên lặng điều chỉnh tự thân hồn lực và huyết mạch lực.

Dần dần, hắn bắt đầu cảm nhận được khí thức thảm thực vật chung quanh, đó là tồn tại tràn ngập hơi thở sự sống. Tư tưởng của chúng nó rất đơn giản, chỉ có sung sướng, phẫn nộ, sợ hãi, chờ mong, những tâm tình trụ cột nhất.

Lam Ngân Thảo tuy rằng không tính là mạnh mẽ, nhưng đều có thể làm cho hắn ung dung dung nhập vào bên trong thế giới thực vật. Thời điểm như thế này, không chỉ tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng lên, mà khả năng nhận biết của hắn cũng sẽ tăng lên trên diện rộng.

Huy chương Đoán Tạo Sư cấp 5 giúp tăng cường tinh thần lực của hắn, ngày hôm nay nhận biết cũng đặc biệt nhạy cảm. Lắng nghe âm thanh gió thổi xuyên qua tán cây vi vu, âm thanh huyết thống của mình chảy xuôi, tiếng tim đập mạnh mẽ, tiết tấu của từng kinh mạch không ngừng rung động, hận không thể trở thành một nốt nhạc hòa tấu vào bản giao hưởng thiên nhiên này.

Đường Vũ Lân rất yêu thích loại cảm giác nhẹ nhàng này. Mỗi khi tiến vào trạng thái như thế, hắn sẽ có loại cảm giác thân thể được thanh tẩy vào tận sâu trong linh hồn.

Hai tay ở trước người chậm rãi đưa lên, động tác của hắn rất chậm, nhẹ mà nhu hòa, mỗi một đường cong vẽ ra, không khí đều vì hắn dẫn động mà nhẹ nhàng rung động.

Lúc vừa mới bắt đầu, không có bất kỳ thứ gì phát ra, dần dần, ánh sáng màu trắng nhu hòa xuất hiện ở bên trên song chưởng. Đó là Huyền Thiên Công hồn lực.

Hồn lực nhu hòa mà thuần hậu dần dần phát ra từng vòng ánh sáng trên không trung, trong lúc luân chuyển hô hấp, Khống Hạc Cầm Long được thôi động.

Chương 351: Tạ….! Giải…!!!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hào quang đột nhiên lóng lánh, một vòng Hồn Hoàn màu vàng kim từ dưới chân Đường Vũ Lân tái hiện ra. Trong phút chốc, khí tức cả người hắn bỗng tăng vọt, gợn sóng khí huyết hừng hực bỗng nhiên tỏa ra.

Hào quang vàng óng lóe sáng, Hoàng Kim Long Thể được phóng thích. Toàn thân hắn đều được bao phủ trong ánh sáng vàng này, trở nên hung mãnh hơn.

Chưởng ấn trong tay chậm dần, tinh lực vốn chảy xuôi trong cơ thể bắt đầu đổi hướng. Dưới sự thôi động của hắn, tinh lực được vận hành theo một con đường đặc biệt. Trong quá trình vận hành, gợn sóng khí huyết của hắn tiếp tục tăng lên, kim quang trên người cũng càng lúc càng rạng rỡ.

Tiếng long ngâm trầm thấp bắt đầu xuất hiện, cũng không phải bắt nguồn từ trong miệng của Đường Vũ Lân, mà là từ sự cộng hưởng với khí huyết của hắn, do đó xuất hiện tiếng gầm kỳ dị. Long ngâm cũng không rõ ràng, tuy trầm thấp nhưng đem lại cảm giác vô cùng ngột ngạt. Tựa hồ có một con cự long đang ngủ đông bỗng muốn tỉnh lại vậy.

Động tác huơ tay của Đường Vũ Lân càng ngày càng chậm, tiếng long ngâm trong cơ thể dần xuất hiện dấu hiệu không ổn định. Mười mấy phút trôi qua, tiếng long ngâm dần dần nhỏ đi, gợn sóng khí huyết trên người hắn cũng theo đó hạ thấp, mãi đến tận khi khôi phục lại bình thường.

"Haizz..." Đường Vũ Lân thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vẫn không được!

Từ sau khi sư tổ Trọc Thế dạy hắn chiêu Long Kinh Thiên này, mỗi ngày hắn đều sẽ luyện tập. Hơn nữa hắn phát hiện, mỗi ngày cơm nước xong, thời điểm khí huyết dồi dào là lúc tu luyện hiệu quả nhất. Thế nhưng, mãi đến tận hiện tại, hắn vẫn không có cách nào thôi động huyết mạch lực của mình, dựa theo con đường Trọc Thế đưa ra, hoàn thành đầy đủ một chu thiên.

Nghịch hành có độ rủi ro rất lớn, tốc độ tim đập tăng lên như ngựa chạy, huyết mạch trong cơ thể ào ào chảy, kinh mạch toàn thân phồng lên; ở trong người sản sinh áp lực thật lớn. Cho tới bây giờ, Đường Vũ Lân tuy rằng có tiến bộ, nhưng cũng chỉ có thể thôi thúc khí huyết vận hành khoảng chừng được 1/3 vòng tuần hoàn mà thôi.

Bất quá, sau mỗi lần tu luyện, hắn cũng có thể cảm giác được khí huyết của mình tuy rằng tổng sản lượng bất biến, nhưng càng thêm ngưng tụ. Ngay cả thân thể bởi vì chịu đựng áp lực, bất tri bất giác cũng được rèn luyện. Hiệu quả đối với nội tạng đặc biệt rõ ràng.

Cứ như vậy, tăng cường tố chất thân thể của hắn, sẽ có sự phụ trợ nhất định trong tương lai khi hắn trùng kích phong ấn Kim Long Vương tinh hoa. Tác dụng phụ duy nhất chính là….đói bụng.

Hiện tại, người mà Đường Vũ Lân biết ơn nhất chính là Phong Vô Vũ. Nếu không có vị lão sư này chống lưng, mỗi ngày hắn sẽ phải còng lưng từ sáng đến tối, làm đủ thứ việc linh tinh, để kiếm đủ tiền ăn cơm. Nhờ vậy mà bây giờ hắn có thể toàn tâm toàn ý tập trung cho việc luyện tập Đoán Tạo Thuật.

Khí huyết trong cơ thể dần dần bình ổn lại, Đường Vũ Lân ngồi xuống tại chỗ, dưới sự hỗ trợ của môi trường tự nhiên chung quanh và Huyền Thiên Công, làm ít mà hiệu quả nhiều.

……

Ký túc xá.

"Cổ Nguyệt, ngươi ra đây một chút, ta có chút việc muốn nói cho ngươi." Sau khi Tạ Giải do dự mãi, cuối cùng vẫn hướng về bên kia tấm mành mở lời.

Cổ Nguyệt đại đa số thời gian buổi chiều cũng không ở lại trong ký túc xá, hoặc là đi thiết kế Đấu Khải, hoặc là đi ra ngoài. Vào lúc này cũng vừa trở về không lâu.

"Hả?" Giọng của Cổ Nguyệt mang theo vài phần nghi ngờ vang lên, nhưng nàng vẫn đứng dậy, đi ra ngoài.

"Ta có thể nghe được không?" Âm thanh Hứa Tiểu Ngôn cũng truyền tới.

"Không được." Tạ Giải khẳng định nói.

"Xí, còn thần thần bí bí. Lát nữa đội trưởng về ta sẽ méc hắn." Nàng vẫn quen gọi Đường Vũ Lân là đội trưởng.

Cổ Nguyệt ra bên ngoài phòng, Tạ Giải cũng đi theo, nhìn chung quanh, sau đó hướng về địa phương xa một chút đi đến.

Nhìn sắc mặt có chút do dự bất định của Tạ Giải, Cổ Nguyệt cũng không khỏi toát ra vẻ tò mò. Hắn trịnh trọng như thế gọi mình đi ra, là có chuyện gì?

Theo Tạ Giải đi tới một nơi tương đối yên tĩnh, "Làm gì đấy?" Cổ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

"Cổ Nguyệt, sau khi ngươi nghe đừng có gấp nha..." Tạ Giải do dự nói.

"Nói mau đi, ta gấp làm gì?" Cổ Nguyệt nhíu mày.

"Là như vầy..." Tạ Giải vừa muốn nói, nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp mắt đầy nghi hoặc kia của Cổ Nguyệt, lại như quả bóng da xì hơi, "Quên đi, vẫn là không nên nói, trở về đi thôi."

Nói xong, hắn xoay người liền muốn hướng về ký túc xá quay trở lại.

Cổ Nguyệt vung tay liền tóm lấy hắn, "Ngươi đừng có dông dài, có chuyện gì thì đem nói cho rõ ràng ra. Ngươi có phải đàn ông hay không?! Ma ma phật phật làm gì?"

Cơ mặt của Tạ Giải khẽ co giật một hồi, nuốt một hớp nước miếng, "Việc này ta do dự đến nửa ngày, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cần phải gọi ngươi đi

ra, nói cho ngươi. Dù sao, chúng ta hiện tại tuổi đều còn nhỏ, hết thảy đều còn có thể cứu vãn được."

"Ngươi có ý gì?" Cổ Nguyệt đầu óc mơ hồ.

Tạ Giải tựa như là lấy hết dũng khí vậy, ưỡn ngực liền định nói. Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên, hắn nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi vào ký túc xá bên này.

Nguyên Ân Dạ Huy trước sau đều mặc đồ nam, từ bên này đi ngang qua, đúng dịp thấy Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt đứng ở nơi đó. Tạ Giải cũng nhìn thấy nàng, hơi sững sờ.

"Ngươi nhanh nói mau đi!" Cổ Nguyệt có chút không kiên nhẫn nói.

"Xuỵt, đợi lát nữa lại nói." Tạ Giải lại hướng về Cổ Nguyệt khoát tay áo một cái, nhìn Nguyên Ân Dạ Huy.

Cổ Nguyệt cũng nhìn thấy nàng, hướng về nàng gật đầu một cái.

Nguyên Ân Dạ Huy có chút lạnh nhạt gật đầu, nhanh chân rời đi.

Tạ Giải lúc này mới hít sâu một cái, định ghé sát vào tai Cổ Nguyệt, lại bị Cổ Nguyệt giơ tay đập cho một phát, "Ngươi cách ta xa một chút hẵng nói."

"Ngươi làm sao lại phiền toái như vậy!" Tạ Giải tức giận.

Cổ Nguyệt lông mi dựng thẳng, "Hai ta đến cùng là ai phiền phức đây? Ngươi có nói hay không?"

"Được rồi, được rồi, nói cho ngươi vậy. Vũ Lân cùng Nhạc Chính Vũ dường như có chút manh mối có quan hệ không đứng đắn." Tạ Giải một mặt vừa cẩn thận quan sát bốn phía, vừa thần thần bí bí nói rằng.

Xa xa, Nguyên Ân Dạ Huy vừa muốn tiến vào cửa túc xá, bỗng lỗ tai giật giật, cánh tay nắm chặt cánh cửa rõ ràng hơi cứng ngắc lại một chút.

Cổ Nguyệt cũng ngây người, ngơ ngác nhìn Tạ Giải, "Quan hệ không đứng đắn là có ý gì?"

Tạ Giải thấp giọng nói: "Chuyện này còn cần ta nói rõ sao? Đúng như ngươi nghĩ đấy! Thật không nghĩ tới, đội trưởng dĩ nhiên lại sẽ như vậy. Bất quá, chúng ta tuổi đều còn nhỏ, ta cảm thấy còn có cơ hội cải chính. Ta nhìn ra được, ngươi rất yêu thích hắn. Vì lẽ đó, chúng ta phải đồng thời mau nhanh nghĩ biện pháp. Xem có biện pháp cứu vãn hay không. Nếu không, đội trưởng hắn..."

Đôi chân Cổ Nguyệt lảo đảo lùi về sau một bước, "Không, không thể nào! Hắn xưa nay đều không có manh mối là "loại kia". Sẽ không đâu! Ngươi có phải là nhìn lầm?"

Tạ Giải nói: "Ngày hôm nay ta thấy đội trưởng ở trong phòng của Nhạc Chính Vũ, Nhạc Chính Vũ vừa đè hắn ra, cởi y phục của hắn, lại còn giống như đang mò ngực hắn nữa. Ta chỉ nhìn thấy nhiêu đó, những thứ ta khác liền không biết. Chuyện này..."

Cổ Nguyệt sắc mặt "Á" một cái, trở nên trắng xám, đột nhiên quay đầu liền bỏ chạy. Chạy thẳng đến rừng cây nhỏ phía xa xa.

Tạ Giải gãi gãi đầu, có chút lo lắng nhìn phương hướng nàng rời đi, thở dài một tiếng, lẩm bẩm tự nhủ: "Đội trưởng, ta cũng là muốn tốt cho ngươi, tuy rằng phương diện này là tự do cá nhân, nhưng Cổ Nguyệt cũng quá đáng thương…"

Cổ Nguyệt nhanh chóng lao nhanh đến mảnh rừng cây nhỏ duy nhất thuộc về công đọc sinh. Nàng biết Đường Vũ Lân mỗi ngày đều có thói quen ở đây tu luyện một quãng thời gian lại trở về ký túc xá tiếp tục minh tưởng. Vào lúc này chỉ cần hắn trở về, liền nhất định sẽ ở bên này.

Khi nàng đã sắp sửa đi vào bên trong rừng cây, đúng dịp lại thấy Đường Vũ Lân từ bên trong đi ra.

"Cổ Nguyệt?" Đường Vũ Lân kinh ngạc kêu lên.

Cổ Nguyệt cũng đã như một cơn gió vọt tới trước mặt hắn, một phát bắt được vạt áo trước của hắn, "Tại sao? Ngươi…ngươi tại sao!"

Đường Vũ Lân đầu óc mơ hồ, không rõ vì sao nói: "Tại sao cái gì?"

Cổ Nguyệt đôi môi liếng thoắng, có chút run rẩy, sắc mặt trắng xám, khóe mắt ầng ậng nước, "Ngươi vì sao lại yêu thích nam nhân? Nam nhân có cái gì tốt? Tại sao lại để hắn mò ngực? Tại sao?"

Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn nàng, nói: "Ai nói cho ngươi ta yêu thích nam nhân? Chuyện này là cái quỷ gì? Cổ Nguyệt, ngươi mới bao lớn, làm sao tư tưởng lại phức tạp như vậy chứ! Chúng ta vẫn còn là học sinh, hẳn là nên cố gắng học tập, nỗ lực tu luyện. Giấc mơ của chúng ta không phải là trở thành Đấu Khải Sư sao? Ngươi cả ngày đều nghĩ gì lung ta lung tung?!"

Cổ Nguyệt bị hắn nói có chút sững sờ, "Nhưng mà…nhưng mà Tạ Giải nói ngươi..." Nói tới chỗ này, nàng cũng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Quen biết Đường Vũ Lân lâu như vậy, nói về trình độ quen thuộc, chính mình hẳn phải quen thuộc hắn hơn nhiều so với Tạ Giải! Xưa nay đều không hề phát hiện qua Đường Vũ Lân có dấu hiệu ở "phương diện kia".

Chính là "quan tâm quá hóa loạn", chính mình thực sự quá manh động, trong lúc nhất thời, Cổ Nguyệt bỗng đỏ ửng mặt lên. Chuyện này nếu như là hiểu lầm, thực sự là mất mặt quá độ...

"Tạ Giải nói ngươi..." Lập tức, hàm răng nàng khẽ cắn môi dưới, hầu như là lúng ta lúng túng đem những lời vừa rồi Tạ Giải nói với nàng, kể qua một lần.

"Tạ...! Giải...!!!" Đường Vũ Lân nghiến răng nghiến lợi nhìn về phương hướng ký túc xá. Sau đó cấp tốc hóa thân thành một cơn gió lao đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Cổ Nguyệt ngơ ngẩn bên trong hình bóng của hắn. Đột nhiên, nàng không nhịn được "Hi hi" nở nụ cười, "Nhìn dáng vẻ xấu hổ xen lẫn tức giận của hắn, còn thật là đáng yêu."

Cửa ký túc xá bị đẩy ra, Đường Vũ Lân sắc mặt bình tĩnh đi vào.

Nhìn thấy hắn đi vào, Tạ Giải nhất thời ngẩng đầu lên. Từ vẻ bề ngoài, tựa hồ không nhìn ra được Đường Vũ Lân có biến hóa gì đó.

"Đội trưởng, ngươi gặp Cổ Nguyệt hay chưa? Nàng vừa nãy đi tìm ngươi đấy!" Tạ Giải thăm dò nói.

Lời tác giả: Cái này là ngày kia Tạ Giải inbox riêng với ta, nói với ta, ta cứ lớn mật ngược hắn đi, không cần khách khí. Đối với loại yêu cầu này, ta vốn là không quá tán thành, thật là không tiện mà! Nhưng mà, hắn đã thịnh tình thế thì không thể chối từ...

Chương 352: Xông lên tháp?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân gật đầu, "Đã gặp rồi! Tạ Giải, chuyện này ta thật muốn chân thành cảm tạ ngươi. Ngươi ra đây một chút, ta muốn giải thích với ngươi. Huynh đệ chúng ta cũng không thể hiểu nhầm nhau được à nha!"

Nghe hắn vừa nói như thế, Tạ Giải nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng lên, theo Đường Vũ Lân đi ra ngoài.

Ở giữa tấm màn bỗng một cái đầu thập thò lộ ra, dáng dấp xinh đẹp của Hứa Tiểu Ngôn xuất hiện, ánh mắt nàng có chút quái dị nhìn về phía nơi cửa, "Ngày hôm nay đây là tình huống thế nào, bọn họ đều thần thần bí bí!"

Đóng lại cửa phòng ký túc xá, Đường Vũ Lân hướng về nơi xa xa lặng yên đi đến, Tạ Giải theo ở phía sau.

Vừa đi, Tạ Giải ở bên cạnh nói ra: "Đội trưởng, chuyện này cứ nói ra là được rồi. Kỳ thực, ở tuổi của chúng ta, rơi vào trạng thái hồ đồ này là chuyện thường. Tên Nhạc Chính Vũ này vừa nhìn đã biết không phải loại gì tốt. Nếu không phải do hắn, ta làm sao sẽ cùng Nguyên Ân nháo lớn như vậy, hiểu lầm nhiều như vậy? Chuyện nào ra chuyện nấy, việc của ngươi ta chắc chắn sẽ không tiết lộ ra ngoài. Kỳ thực mà nói, ta không hề kỳ thị chút nào với xu hướng giới tính của ngươi. Nhưng ta cảm thấy, vẫn là con gái tốt hơn. Ngươi đừng yêu ta!"

"Hừm, đúng đấy! Ngươi nói rất có lý." Đường Vũ Lân quẹo qua một khúc cua, tiến vào trong rừng cây liên kết giữa ký túc xá công đọc sinh và Linh Băng Quảng Trường.

Tạ Giải mỉm cười đến trước mặt Đường Vũ Lân, giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Ngày hôm nay cũng thật là làm ta giật cả mình nha! Ngươi giải thích đi, đến cùng là chuyện gì xảy ra thế? Vừa vặn bị ta đi ngang qua nhìn thấy. Không phải vậy, ta còn thật không biết..."

Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười, chỉ có điều, không biết tại sao, Tạ Giải đột nhiên cảm thấy, nụ cười của Đường Vũ Lân có chút âm u...

"Đội trưởng, ngươi…ngươi muốn làm gì?"

"À! Ngươi không phải nói muốn giải thích cho ta biết sao?"

"Giải thích cái đầu ngươi!"

"À! Không muốn à! Đội trưởng, ta sai rồi..."

Tiếng kêu thảm thiết tới đây đột nhiên ngừng lại.

Thời điểm Cổ Nguyệt trở lại ký túc xá khuôn mặt ửng hồ, hai tay khẽ vuốt đôi má có chút nóng lên của mình, quay thẳng lại trên giường, ngồi xuống.

"Cổ Nguyệt tỷ, đến cùng là chuyện gì xảy ra thế? Sao các ngươi mỗi một người đều thần thần bí bí? Cũng không nói cho ta, các ngươi còn có xem ta là hảo bằng hữu hay không thế?" Hứa Tiểu Ngôn có chút bất mãn nói.

Cổ Nguyệt nhìn nàng một cái, "Chuyện này, ngươi vẫn không nên biết thì tốt hơn. Tạ Giải đâu?"

"Được đội trưởng dẫn ra ngoài rồi. Đội trưởng nói có chuyện muốn giải thích thật tốt với hắn một chút, để tránh khỏi xuất hiện ngăn cách gì đó. Đến cùng là có chuyện gì à?" Hứa Tiểu Ngôn lúc này lại như một đứa trẻ hiếu kỳ.

Cổ Nguyệt tiến đến bên tai nàng, thấp giọng nói một vài câu gì đó.

Hứa Tiểu Ngôn càng nghe con mắt trợn lên càng lớn, "Không! Không thể nào... Tạ Giải cái tên này cũng không tìm được chứng cứ đã nói lung tung, vậy hắn hiện tại chẳng phải là rất thảm sao?"

Cổ Nguyệt trong mắt lập loè ánh sáng âm trầm bất định, "Không phải rất

thảm, là đặc biệt thảm!"

Nửa giờ sau, cửa mở.

Đường Vũ Lân mang theo Tạ Giải đi tới phía trước cửa sổ, kéo hắn xềnh xệch đi tới, sau đó hừ lạnh một tiếng, trở lại trên giường mình ngồi xuống.

Một bên mành khác, vô cùng bình tĩnh.

Tạ Giải khóe miệng co giật, trên mặt không nhìn thấy bất kỳ vết thương nào, nhưng tay chân rõ ràng đều đang run rẩy.

"Tạ Giải, ngươi có phải là cũng có thể theo ta giải thích một chút?" Thanh âm bình tĩnh của Cổ Nguyệt từ một bên khác vang lên...

Một đêm... Không nói chuyện... Chỉ bị đánh...

Sáng sớm.

Cổ Nguyệt đến bên người Đường Vũ Lân cùng Hứa Tiểu Ngôn mới vừa tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng. Nàng hướng về Đường Vũ Lân nói: "Vũ Lân, ta giúp Tiểu Ngôn từ trong Truyền Linh Tháp Tổng Bộ có nghe qua; học viên Sử Lai Khắc học viện chúng ta có thể thu được Hồn Linh không chỉ thông qua phương thức mua bằng tiền, còn có thể thông qua một ít phương thức khác để thu được Hồn Linh có phẩm chất cao hơn. Tình huống của Tiểu Ngôn, Hồn Hoàn thứ ba nhất định phải là Thiên Niên. Nếu thuần túy mua, giá cả quá cao chưa nói, còn có tính hên xui nhất định, rất khó thu được thứ vừa ý nhất. Hiện tại Truyền Linh Tháp còn có một loại phương pháp khác có thể thu được, nhưng cũng tương đối phiền phức."

"Ồ? Phương pháp gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn ở bên cạnh nhìn hai người bọn họ, hai vị này lại giống như là tối ngày hôm qua không hề có thứ gì phát sinh vậy, ai cũng không đề cập sự tình ngày hôm qua.

Cổ Nguyệt nói: "Xông lên tháp."

"Truyền Linh Tháp có một quy củ, muốn thu được Hồn Linh từ Thiên Niên trở lên, có thể sử dụng phương thức xông lên tháp. Truyền Linh Tháp tổng

bộ có một toà Hồn Linh Tháp, tổng cộng có 108 tầng được xây dựng, mỗi một tầng đều có trận pháp khác nhau thủ hộ. Vượt qua một tầng, là có thể từ bên trong tầng đó chọn Hồn Linh để mua, đồng thời có thể thu được chiết khấu ưu đãi 50%."

"Có hai loại người có thể xông lên tháp. Một loại là người của Truyền Linh Tháp, giống như ta vậy. Còn có một loại, chính là thiên tài có thiên phú đặc thù, trải qua Truyền Linh Tháp xét duyệt phê chuẩn thân phận, cũng có thể xông lên tháp. Việc xét duyệt thân phận này ta có thể giúp Tiểu Ngôn xử lý, nhưng xông lên tháp dựa vào một mình ta liền không xong rồi."

"Bởi vì cân nhắc đến Võ Hồn khác nhau của Hồn Sư, cùng với vấn đề của Phụ Trợ Hệ Hồn Sư; vì lẽ đó, để xông lên Hồn Linh Tháp, là lấy phương thức đoàn đội để tiến hành. Nhân số đoàn đội có hạn mức tối đa là 7 người. Đương nhiên, độ khó cũng là nhằm vào 7 người. Trước 18 tầng đầu, là Thiên Niên Hồn Linh, xông lên càng cao, Hồn Linh có cấp độ càng cao, phẩm chất cũng càng cao. Tầng 18 đến tầng 36, là Vạn Niên Hồn Linh. Những thứ này đều là Truyền Linh Tháp thu thập được suốt nhiều năm qua. Từ tầng 36 trở lên dĩ nhiên đều là tồn tại trên Vạn Niên cấp bậc. Có người nói, trên 9 tầng cao nhất, đều là hung thú cấp bậc; là tổ chức Truyền Linh Tháp vạn năm qua thu thập được, đều là Hồn Thú có tu vi Thập Vạn Niên trở lên. Mỗi một con đều là thạc quả cận tồn *"

* *quả lớn còn sót lại*

"Tư cách xông lên Hồn Linh Tháp chỉ dành cho Hồn Sư từ 30 tuổi trở xuống. Nói cách khác, quá 30 tuổi, dù cho ta là dòng chính của Truyền Linh Tháp, cũng không thể tiến vào trong tháp để thu được Hồn Linh, chỉ có thể dùng phương thức mua bán thuần túy. Có người nói Sử Lai Khắc học viện chúng ta cũng có một chút Hồn Linh truyền thừa, nhưng chỉ dành cho đệ tử Nội viện. Vì lẽ đó, hiện tại biện pháp tốt nhất, chính là chúng ta tập hợp người, sau đó bồi tiếp Tiểu Ngôn đi xông tháp, đối với chúng ta mà nói là rèn luyện, đồng thời cũng có thể giúp Tiểu Ngôn thu được Hồn Linh càng tốt hơn. Ngươi cảm thấy thế nào?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Cái này không thành vấn đề! Ta đương nhiên đồng ý giúp đỡ."

"Ô trước đây tại sao không có chuyện tốt như thế..." Âm thanh có chút mơ hồ không rõ truyền tới từ phía bên cạnh.

Dáng dấp mặt mũi sưng vù, phải nhìn thật kỹ mới có thể nhận ra là ai. Đường Vũ Lân "ban thưởng" cho hắn cũng còn chừa lại ba phần tình cảm, đánh người không đánh mặt; nhưng dưới cơn thịnh nộ, Cổ Nguyệt lại không hề có ý nghĩ như thế.

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, nói: "Ta cũng là sau khi đi tới nơi này mới biết. Chuyện này chỉ có Truyền Linh Tháp Tổng Bộ mới có thể làm. Toàn bộ đại lục đều chỉ có một toà Hồn Linh Tháp mà thôi. Coi như là người nội bộ của Truyền Linh Tháp, cũng cần trải qua xét duyệt nghiêm ngặt mới có tư cách xông tháp."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, "Vậy thì quyết định như thế đi. Ngày nào đi?"

Cổ Nguyệt nói: "Xét duyệt tư cách phải mất mấy ngày, chúng ta sẽ đi vào ngày nghỉ kế tiếp. Mọi người cũng chuẩn bị tốt một chút. Hơn nữa, chúng ta tốt nhất là tập hợp đủ hạn mức tối đa, 7 người. Như vậy, thời điểm xông tháp, mới có thể đi càng xa hơn. Vũ Lân, chuyện này liền giao cho ngươi, người tìm quanh xem có 3 người nào cùng đi với chúng ta là thích hợp nhất."

Đường Vũ Lân nói: "Ta nghĩ một thoáng. Còn có yêu cầu về những phương diện khác hay không?"

Cổ Nguyệt nói: "Còn có một yêu cầu chính là, để đoàn đội thống nhất, cách biệt tuổi tác không thể vượt quá 3 tuổi."

Đường Vũ Lân nhíu nhíu mày, hắn vốn là nghĩ tới Vũ lão sư đầu tiên, hắn cũng không biết Vũ lão sư đã 30 tuổi hay chưa. Nhưng nếu như có hắn dẫn đội, vượt quá 18 tầng đầu tiên đều không thành vấn đề. Nhưng hiện tại xem ra, tổ chức Truyền Linh Tháp người ta hiển nhiên là đã sớm nghĩ đến vấn đề này.

"Vậy chúng ta chủ yếu cũng chỉ có thể chọn từ lớp chúng ta hoặc là từ lớp năm hai mà thôi."

"Nguyên Ân Huy Dạ không tệ!" Tạ Giải vác cái mặt sưng húp lết lết qua, nói.

Đường Vũ Lân liếc hắn một cái, Nguyên Ân Huy Dạ đương nhiên không tệ, nhưng mà nhân gia người ta đang có quan hệ căng thẳng với bọn họ, lại có thể hỗ trợ sao?

Chương 353: 91% ý vị như thế nào?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nguyên Ân Huy Dạ tuy rằng chỉ là tam hoàn, nhưng thực lực cá nhân mạnh, e rằng còn trên cả tứ hoàn Vũ Ti Đóa. Hai đại Võ Hồn của nàng tất cả đều cực kỳ cường hãn, có vẻ như cách tứ hoàn cũng không xa lắm.

"Ta trước tiên suy tính một chút, lớp chúng ta, Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ cũng có thể được chọn. Năm thứ hai, hiện nay chúng ta biết đến, thực lực mạnh mẽ, cũng chỉ có Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ. Chỉ là quan hệ của hai người này có chút vấn đề."

Phe mình bốn người khẳng định là phải cùng nhau đi, bởi vì cơ hội hiếm thấy như thế, là sự rèn luyện rất tốt cho bản thân. Tiêu chuẩn còn lại ba cái, nhân tuyển có đến 6 người.

Tính toán các loại, ánh mắt Đường Vũ Lân đột nhiên sáng lên, nghĩ đến một lựa chọn vô cùng không tồi.

Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng nói: "Đội trưởng, kỳ thực, ta không muốn tìm người hỗ trợ từ lớp chúng ta."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía nàng, "Tại sao?"

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Lớp chúng ta mọi người kỳ thực đều là đối thủ cạnh tranh. Năm thứ nhất đã muốn đào thải 10%, ta không muốn Hồn Linh ta thu được bị sớm bại lộ. Thời gian xông qua tháp là khi nào chúng ta có thể chủ động, ta cũng không muốn Tinh Luân Băng Trượng của ta bị bọn họ biết quá sớm. Chuyện này đối với cuộc thi cuối kỳ của ta sẽ không quá có lợi.” Thực lực cá nhân không đủ, khiến nàng cân nhắc những vấn đề này vô

cùng cẩn thận, muốn làm hết sức để duy trì ưu thế của chính mình.

Đường Vũ Lân gật đầu, nói: "Có đạo lý. Nếu đã vậy, lựa chọn của chúng ta sẽ ít đi một chút, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ là hai nhân tuyển tốt, còn thiếu một người. Bất quá, ta nghĩ đến một ứng viên có lẽ có có thể. Nếu như hắn đồng ý, đối với toàn thể chúng ta cũng là phi thường có lợi."

"Là ai?" Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc hỏi.

Đường Vũ Lân nói thật nhỏ một cái tên, nhất thời, con mắt Hứa Tiểu Ngôn sáng lên, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cũng tán thành gật gật đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Như vậy đi, ta xem thử có thuyết phục được Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ trước hay không."

"Ừm, tốt."

"Ầm, ầm."

"Ai vậy?" Âm thanh Nhạc Chính Vũ truyền đến.

"Ta." Đường Vũ Lân ở ngoài cửa nói rằng.

Cửa mở, Nhạc Chính Vũ còn ngái ngủ nhô đầu ra, "Sớm như thế đã đến ầm ĩ tìm ta làm gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Có chuyện cần thương lượng với ngươi một chút."

"Vào đi." Nhạc Chính Vũ tránh cửa phòng ra, thái độ ngày hôm nay so với hôm qua tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Đường Vũ Lân nói: "Khối Ngọc Ngân này của ta ngươi phải cầm đi giám định sao?"

Nhạc Chính Vũ lườm một cái, nói: "Ngươi sợ ta tham đồ vật của ngươi như vậy à?!"

Đường Vũ Lân cười nói: "Làm sao biết, ngươi lại là hậu duệ của Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc, làm sao lại thèm để ý tới chút vật nhỏ ấy của ta chứ!"

Nhạc Chính Vũ đột nhiên cười hì hì, "Ta còn coi trọng nữa là. Vũ Lân à! Ngươi xem, chúng ta có phải là huynh đệ tốt?"

Vừa nói, hắn giơ tay khoác lên vai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lướt người đi, tránh khỏi bàn tay hắn. Ngày hôm qua mình bày trò "khoe" huy chương Đoán Tạo Sư cấp 5 khiến Tạ Giải hiểu lầm, suýt nữa gán cho mình tiếng oan, vẫn là nên cách xa hắn một chút thì hơn. Không phải vậy, thanh danh của mình có ngày sẽ bị hủy hoại.

"Có chuyện cần nói, đừng táy máy tay chân." Đường Vũ Lân tức giận.

Nhạc Chính Vũ nói: "Là như vầy, khối Ngọc Ngân này của ngươi hôm qua chúng ta đã đo thử, phẩm chất vô cùng cao, cao tới 91%. Cái này đúng là do ngươi đoán tạo thành công?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Đương nhiên."

Nhạc Chính Vũ nói: "Vậy ngươi còn có thể đoán tạo ra Ngọc Ngân có phẩm chất tương tự không?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta làm sao biết được! Trình độ Dung Đoán Tạo có quan hệ với trạng thái bản thân, vật liệu và nhiều tiểu tiết nhỏ khác; tất cả đều có thể ảnh hưởng đến mức độ hòa hợp. Đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim khó khăn như thế nào ngươi hẳn là không thể không biết chứ!?"

Nhạc Chính Vũ cười hắc hắc nói: "Đương nhiên, đương nhiên. Tốt, ta dự định đặt hàng ngươi làm một đơn hàng Ngọc Ngân lớn, nhưng phẩm chất phải đạt từ 90% trở lên. Giá cả theo ngươi yêu cầu, dùng thiên tài địa bảo đổi cũng được. Thế nào?"

"Giá tiền theo ta yêu cầu?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn.

"Đương nhiên."

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện này để ta nghĩ xem. Thế nhưng, coi như ta đáp ứng ngươi rồi, cũng không thể bảo đảm nhất định có thể thành công, mức độ hòa hợp 90% trở lên quá khó. Ta cũng không có nhiều tiền như vậy để mua nguyên liệu."

"Nguyên liệu ta cung cấp." Nhạc Chính Vũ không chút do dự nói rằng, một bộ dáng vẻ giàu nứt đố đổ vách.

"Thiên tài địa bảo trước đó ngươi cần, ta sẽ tìm cho ngươi, chỉ cần khối Ngọc Ngân này thuộc về ta. Sau đó ta sẽ tự cung cấp cho ngươi Trầm Ngân, Ma Ngân phẩm chất cao, mỗi loại 1.000 kg, ngươi có thể thỏa sức đoán tạo. Nhưng ngươi phải theo ta ký kết khế ước, thành phẩm Ngọc Ngân đoán tạo được, nếu mức độ hòa hợp vượt quá 90%, đều phải bán cho ta. Sau đó chúng ta lại thương lượng giá cả. Ngươi thấy thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện này có chút phức tạp, ta về suy nghĩ một chút rồi sẽ tính sau. Khối Ngọc Ngân này ta đồng ý đổi với ngươi." Ngọc Ngân giá trị tuy cao, nhưng khối này chỉ là Thiên Đoán cấp độ, cần tinh luyện lần hai, đến khi đạt đến Linh Đoán mới thật sự là đắt giá. Cùng Tinh Vẫn Thiết so ra, giá trị cũng không kém là bao nhiêu. Có thể đổi lấy một loại linh vật 2.000 năm, Đường Vũ Lân tuyệt đối là kiếm lời.

"Được, Trầm Ngân cùng Ma Ngân, trong vòng ba ngày nhất định sẽ có.” Nhạc Chính Vũ không chút do dự nói rằng, trong mắt đã có ánh sáng đang lóe lên.

Đường Vũ Lân cũng không biết được rằng, ngày hôm qua sau khi hắn đi rồi, Nhạc Chính Vũ liền cầm khối Ngọc Ngân này đi tìm vị quản gia của mình. Trải qua kiểm tra, sau khi phát hiện mức độ hòa hợp 91%, vị quản gia kia cũng kinh ngạc. Coi như là Thánh Tượng của gia tộc ra tay, cũng chỉ đến như thế mà thôi! Dung Đoán Tạo có thể đạt đến loại tiêu chuẩn này, đã là cấp độ chạm nóc.

Quan trọng hơn chính là, Thánh Tượng của gia tộc căn bản sẽ không vì tiểu bối bọn họ mà tùy tiện ra tay. Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc yêu cầu phi thường nghiêm ngặt, trước khi chưa đạt đến cấp độ nhất định, mức độ chống lưng của gia tộc là có hạn. Mặc cho là con cháu trực hệ của gia tộc, đều cần thông qua tự thân nỗ lực để phát triển bản thân.

Vì lẽ đó, Nhạc Chính Vũ từ lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu học tập làm sao để có thể lợi dụng được tối đa tất cả các tài nguyên chung quanh mình.

Nhạc Chính Vũ sở dĩ cảm thấy hứng thú như vậy đối với Ngọc Ngân, là bởi vì, Ngọc Ngân cùng Võ Hồn của hắn phi thường phù hợp. Thần Thánh

Thiên Sứ Võ Hồn bản thân tương đương với Nguyên Tố Thuộc Tính cộng thêm Vật Lý Thuộc Tính hai thứ hợp lại tạo thành Siêu Cấp Võ Hồn. Ngọc Ngân tăng cường cho cả hai yếu tố này, tuy rằng không phải đỉnh cấp chất liệu gì, thế nhưng, làm vật liệu cơ sở của Nhị Tự Đấu Khải lại vô cùng thích hợp. Tiền đề là phải tinh luyện chúng đến Linh Đoán cấp độ.

Mức độ hòa hợp của Dung Đoán Hợp Kim sở dĩ trọng yếu, còn có một phần là bởi vì, mức độ hòa hợp từ 60% trở lên, mỗi 5% tăng lên, là có thể bất cứ lúc nào trong tương lai lại tiến hành thêm một lần dung hợp. Nói cách khác, có thể bổ sung thêm một loại kim loại vào trong đó.

Mọi người đều biết, số lượng kim loại trong Hữu Linh Hợp Kim càng nhiều, uy năng càng mạnh Chỉ cần có phương pháp phối chế đúng, nhất định là có hiệu quả tăng cường.

91% ý vị như thế nào? Mang ý nghĩa có cơ hội có thêm 6 lần dung hợp với kim loại khác. Ai cũng không cách nào khẳng định lần thứ hai Dung Đoán liền có thể thành công ngay. Mức độ hòa hợp 91% lại mang lại càng nhiều cơ hội, cũng có thể dung hợp được càng nhiều loại kim loại hơn. Đây mới là chỗ giá trị của nó.

Một khối Ngọc Ngân phổ thông, mức độ hòa hợp 60%, so với loại linh vật Đường Vũ Lân cần, ngay cả da lông cũng không đủ. Nhưng Ngọc Ngân mức độ phù hợp 91%, cũng tuyệt đối là bảo vật giá trị liên thành. Dù cho mới chỉ là Thiên Đoán cũng đã là như thế.

Đường Vũ Lân có tính toán của Đường Vũ Lân, Nhạc Chính Vũ cũng có tính toán của Nhạc Chính Vũ.

"Chính Vũ, ta còn một chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ. Nếu ngươi đáp ứng, một khối Tinh Vẫn Thiết còn lại cũng sẽ đưa cho ngươi." Đối với khách hàng lớn, thông minh như Đường Vũ Lân, cũng chắc chắn sẽ không quá keo kiệt.

"Chuyện gì?" Nhạc Chính Vũ hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Truyền Linh Tháp Tổng Bộ có một toà Hồn Linh Tháp ngươi biết không?"

"Đương nhiên biết. Ngươi muốn xông tháp? Không phải những Hoàn Hoàn

trước đó của ngươi đều là Thiên Niên sao?" Nhạc Chính Vũ nghi hoặc nói rằng, coi như tu vi đến tam hoàn, cũng tự nhiên tăng lên, không cần tăng thêm Hồn Linh mà!

Đường Vũ Lân nói: "Không phải ta, là một vị bằng hữu của ta, cũng là công đọc sinh, Hứa Tiểu Ngôn. Nàng cũng tam hoàn, cần một Hồn Linh mới. Chúng ta dự định cùng nàng đồng thời xông tháp. Thực lực ngươi mạnh như vậy, có thể theo chúng ta cùng đi hay không?"

Nhạc Chính Vũ sảng khoái nói: "Không thành vấn đề. Vừa vặn có thể đi hoạt động, thư giãn gân cốt."

Đường Vũ Lân cười ha ha, quyết định một cái, tiện tay ném đi, một khối Tinh Vẫn Thiết khác bay đến chỗ Nhạc Chính Vũ, "Đồ vật đều cho ngươi, linh vật ta cần ngươi tranh thủ tìm giúp ta. Còn sự tình Ngọc Ngân, ta trước tiên thử một chút, đơn giản chờ ta làm ra thành phẩm cùng phẩm chất, chúng ta lại thương lượng giá cả là được rồi."

Nhạc Chính Vũ vẫn có thực lực vô cùng mạnh, coi như không bằng Nguyên Ân Dạ Huy, cũng sẽ không cách biệt quá xa. Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn, bản thân gồm cả công kích, phụ trợ, khống chế các loại đặc tính, hơn nữa mỗi một loại đều mạnh vô cùng. Đọa Lạc Thiên Sứ, khả năng công kích cùng khống chế đều không kém gì Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn, nhưng đối với đại đa số Hồn Sư mà nói, cũng không có hiệu quả phụ trợ gì.

Rời khỏi phòng Nhạc Chính Vũ, Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn sang phòng của Nguyên Ân Dạ Huy bên kia, do dự một chút, vẫn không đi qua. Vị kia, vẫn nên chờ một chút hãy nói vậy.

Học tập sinh hoạt căng thẳng mà bận rộn. Mỗi buổi sáng, mọi người đều có thể gặp nhau, đồng thời cùng nhau học tập đủ các loại tri thức ở trên lớp.

Chương 354: Yêu cầu của Nguyên Ân Dạ Huy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sử Lai Khắc học viện truyền thụ tuyệt không chỉ đơn giản là chiến đấu; mà truyền dạy tri thức cũng vô cùng phức tạp. Hơn nữa bình thường cũng không có sát hạch gì, có thể tiếp thu bao nhiêu, học được bao nhiêu, đều là chuyện riêng của mỗi học viên.

Đây là điển hình của "sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tự cá nhân". Có thể thi đậu nơi này sẽ không có hạng xoàng xĩnh. Đối với thiên tài, vốn hẳn là có phương thức dạy học cho thiên tài.

Đến buổi chiều, mỗi người đều sẽ rất bận rộn. Có người củng cố sở học, có người tiếp tục tu luyện hồn lực, có người rèn luyện thân thể, có người học tập cùng tu luyện cấp phó nghiệp, bất nhất nhưng cùng có điểm chung là… đều tu luyện.

Mỗi người đều có phương hướng của riêng mình, mà những thứ này, lão sư sẽ không giúp học viên chỉ điểm. Nếu có nghi vấn có thể tìm lão sư tương ứng hỏi thăm, nhưng tiền đề để học hỏi là điểm cống hiến của mình có đủ hay không, nếu đủ thì đủ hỏi mấy vấn đề?

Những học sinh mới rất nhanh đã cảm giác đầy đủ được tác dụng cực lớn của điểm cống hiến. Tại Sử Lai Khắc học viện, nếu như ngươi có đầy đủ điểm cống hiến, như vậy, ngươi sẽ có thể có được tài nguyên học tập tốt nhất; Nếu như điểm cống hiến không đủ, như vậy xin lỗi, trước tiên phải đi kiếm đủ điểm cống hiến hoặc là dựa vào ngươi bản lãnh của chính mình mà tu luyện đi!

Thí dụ như Đường Vũ Lân là Thực Vật Hệ Hồn Sư, nếu đủ điểm cống hiến

có thể đổi lấy một không gian tu luyện chuyên môn thích hợp cho mình. Không gian này là do Sử Lai Khắc học viện kiến tạo, gọi là Sâm La Vạn Tượng, bên trong có rất nhiều thảm thực vật, tất cả đều là thực vật thành tinh Vạn Niên trở lên, tràn ngập hơi thở sự sống. Ở nơi như thế này tu luyện, đối với Thực Vật Hệ Hồn Sư mà nói, tuyệt đối là làm ít mà hiệu quả nhiều. Thế nhưng, giá trị cũng đồng dạng là đắt đỏ, tu luyện một canh giờ, cần phải thanh toán 500 điểm cống hiến.

Đường Vũ Lân chí ít hiện tại vẫn ở trong trạng thái "nhà em nghèo em ăn bánh bèo", có người bao cơm, nhưng hắn hiện tại đều dồn tinh lực ở trên Đoán Tạo Thuật, căn bản không có thời gian làm nhiều nhiệm vụ khác kiếm điểm cống hiến.

Vẫn là điểm cống hiến lúc trước Nguyên Ân cho hắn còn sót lại, đã từng thử nghiệm đi Sâm La Vạn Tượng tu luyện một canh giờ. Hiệu quả rất rõ ràng, bất kể là hồn lực tăng lên, hay là lý giải đối với Lam Ngân Thảo, ở chỗ đó, đều so với ở bên ngoài cao hơn gấp đôi.

Tác dụng của điểm cống hiến có thể tưởng tượng được. Đường Vũ Lân đơn giản tính toán một chút, nếu như có thể tiếp tục ở trong Sâm La Vạn Tượng tu luyện, nhiều nhất ba năm, mình tuyệt đối có thể đột phá cảnh giới cấp 40. Đây mới chỉ là đánh giá sơ bộ thôi.

Ngoài ra, học viện hầu như không thiếu gì cả, địa phương hối đoái linh vật thậm chí còn phong phú hơn rất nhiều so với bất kỳ buổi đấu giá nào bên ngoài. Thế nhưng, xin lỗi, đồng liên bang ở đây vô dụng, chỉ nhận điểm cống hiến.

Hầu như mỗi một tên học viên, điểm cống hiến đều là không đủ dùng. Vì lẽ đó, sẽ không có ai dùng điểm cống hiến để trao đổi với đồng liên bang.

Chính là trong học trình đầy sốt sắng và bận rộn như thế, mọi người đều tích lũy sức mạnh, ai cũng không hi vọng trở thành nhóm người đầu tiên bị đào thải.

Bầu không khí đầy tự do nhưng cũng rất căng thẳng này, đã giúp kích thích phát huy tiềm năng của mọi người đến mức tối đa.

Đường Vũ Lân bận rộn, Cổ Nguyệt bận rộn, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải cũng bận rộn không kém. Bọn họ đều biết đến vấn đề của chính mình, cùng

chênh lệch, mỗi ngày đều đang liều mạng nỗ lực. Hứa Tiểu Ngôn là người hiểu rõ nhất. Thời điểm còn ở Đông Hải học viện, nàng bình thường còn có chút lười nhác, nhưng sau khi đi tới nơi này, thời gian tu luyện mỗi ngày so với Đường Vũ Lân đều chỉ có hơn chứ không kém.

"Nguyên Ân, ngươi có ở đây không?" Chỉ còn 2 ngày nữa là ngày nghỉ, Đường Vũ Lân rốt cục cũng quyết định đến bên ngoài cửa ký túc xá của Nguyên Ân Dạ Huy.

Hắn sau khi tính toán cẩn thận, vẫn cảm thấy Nguyên Ân Dạ Huy là một trong những lựa chọn tốt nhất.

Cửa mở, Nguyên Ân Dạ Huy đứng tại cửa, sắc mặt lạnh nhạt nhìn Đường Vũ Lân, hiển nhiên là không có ý tứ để hắn vào nhà.

"Làm gì? Đến trả điểm cống hiến?"

"Ặc ặc. Điểm cống hiến cái gì, ta tạm thời còn không có đủ." Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói.

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, trực tiếp liền muốn đóng cửa.

"Chờ chút đã!" Đường Vũ Lân khoát tay, một tia sáng trắng bay ra, vừa vặn kẹt ở nơi khe cửa, làm cho nàng không thể đóng cửa lại được.

Nguyên Ân Dạ Huy một lần nữa mở cửa, khoát tay, nắm lấy thứ kia.

Đường Vũ Lân nói: "Nguyên Ân, chuyện lúc trước rất xin lỗi. Thế nhưng, ngươi xem chúng ta cũng đều chấp nhận bồi thường rồi. Mọi người đều là đồng học, cũng đều là công đọc sinh, cũng không thể cứ như thế đối địch mãi. Ta hôm nay tới tìm ngươi, chính là hi vọng chúng ta đều có thể tỉnh táo lại, ngươi có điều gì bất mãn có thể nói."

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Đây là cái gì?" Thứ trong tay dường như là một khối ngọc thạch, nhưng chạm đến lại có cảm xúc kim loại ngập tràn.

Đường Vũ Lân cười cười, "Hữu Linh Hợp Kim, nghe nói qua sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Hữu Linh Hợp Kim? Đây

là…?” Kiến thức của nàng hiển nhiên không có uyên bác như Nhạc Chính Vũ.

Đường Vũ Lân nói: "Đây là Ngọc Ngân, Nhạc Chính Vũ đặt ta làm riêng. Ngọc Ngân là do Trầm Ngân cùng Ma Ngân hai thứ dung hợp tạo thành. Một khối phẩm chất thế này, mức độ hòa hợp chỉ có 70% thôi. Nhạc Chính Vũ không cần mức độ hòa hợp thấp, ta chuẩn bị đến học viện bên kia bán đi đấy."

"Ngươi có khả năng tạo ra Hữu Linh Hợp Kim?" Ngữ khí của Nguyên Ân Dạ Huy rõ ràng trở nên không giống với vừa nãy.

Đường Vũ Lân trong lòng cười thầm, vẫn là chiêu này dễ sử dụng! Từ nhỏ đến lớn, nếm nhiều gian khổ như vậy luyện tập đoán tạo, cuối cùng cũng coi như không hề uổng phí.

"Ừm. Ta đã chính thức lên cấp Đoán Tạo Sư cấp 5." Vừa nói, hắn từ trong lồng ngực lấy ra huy chương Đoán Tạo Sư cấp 5 của mình. Có kinh nghiệm giáo huấn ngày đó của Nhạc Chính Vũ, hắn cũng không dám lại cố ý “chơi chiêu” hiển lộ như trước nữa.

Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy thoáng ba động một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, đem Ngọc Ngân trả lại hắn, nói: "Nói đi, tìm ta có chuyện gì."

Có cửa!

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi là khách hàng thứ nhất của ta, thời điểm trước đó ta đã đáp ứng với ngươi, lấy giá rẻ bán cho ngươi toàn bộ Thiên Đoán nhất phẩm kim loại. Cái này sẽ vẫn có hiệu lực, ta là người luôn biết giữ lời. Lúc nào ngươi cần, ta liền giúp ngươi đoán tạo. Ngươi cũng không cần cho ta điểm cống hiến, trừ thẳng vào tiền 20.000 điểm cống hiến ta còn nợ ngươi là được."

"Ừm." Nguyên Ân Dạ Huy sắc mặt hòa hoãn lại mấy phần.

Đường Vũ Lân tiếp tục nói: "Còn có một việc ta muốn nhờ ngươi hỗ trợ. Hứa Tiểu Ngôn mới vừa thăng nhập tam hoàn, nàng hiện tại cần một cái Hồn Linh hoàn toàn mới. Chúng ta dự định cùng nàng đồng thời đi tới Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, xông lên Hồn Linh Tháp, giúp nàng thu được

Hồn Linh phẩm chất cao hơn. Hiện tại còn thiếu một người, cho nên muốn xin ngươi cùng đi. Yên tâm, chúng ta cũng không có nhờ ngươi hỗ trợ không công, trở về ta có thể giúp ngươi đoán tạo một khối Linh Đoán kim loại hoặc là một khối Hữu Linh Hợp Kim, vật liệu tùy ngươi chọn."

"Hồn Linh Tháp?" Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy sáng lên, trong con ngươi mơ hồ có vầng sáng lấp loé.

"Hừm, ta vẫn rất hi vọng chúng ta có thể duy trì quan hệ hữu hảo. Thực lực ngươi đứng hàng đầu trong năm thứ hai, nếu như ngươi chịu giúp chúng ta, tỷ lệ thành công của chúng ta nhất định sẽ lớn hơn nhiều. Tiểu Ngôn thực lực tổng hợp hơi yếu, ta không hi vọng đồng bọn của ta bị đào thải ngay từ năm nhất. Vì lẽ đó, xin nhờ ngươi giúp đỡ."

"Ta cùng các ngươi đi." Nguyên Ân Dạ Huy không chút do dự nói rằng.

"A?" Đường Vũ Lân không nghĩ tới, nàng dĩ nhiên lại sẽ đáp ứng sảng khoái như vậy.

"Ta cũng không cần Linh Đoán cùng Hữu Linh Hợp Kim của ngươi, cái này sau này hãy nói. Ta hi vọng ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện khác." Trong tròng mắt Nguyên Ân Dạ Huy ánh sáng lấp lánh.

"Điều kiện gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Ta muốn một cái tư cách xông lên tháp."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, bật thốt lên: "Ngươi đạt cấp 40?"

Nguyên Ân Dạ Huy trước đó có ba cái Hồn Hoàn màu tím, Võ Hồn lại cực kỳ mạnh mẽ. nàng muốn xông lên tháp, lý do chỉ có một, chính là cũng cần thu được một Hồn Linh mới. Không thể nghi ngờ, đối với loại Hồn Sư nắm giữ Võ Hồn cường đại như nàng mà nói, thông qua xông lên tháp mới có thể thu được loại thích hợp với mình nhất.

Nàng cũng 40 cấp rồi! Mới 15 tuổi. Thời điểm mình 15 tuổi, e rằng khoảng cách đến cấp 40 còn rất xa. Chỉ thêm nửa năm nữa, Đường Vũ Lân liền 14 tuổi, hắn cũng không tin mình có thể chỉ trong 1 năm rưỡi, có thể vọt tới 40 cấp. Trừ phi mỗi ngày có thể ở trong Sâm La Vạn Tượng không gian tu luyện, như vậy mới có một khả năng nhỏ nhoi mà thôi.

Chương 355: Tiểu Bàn Tử trở nên mập mạp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ta chỉ có một điều kiện như vậy. Nếu như ngươi có thể đảm bảo, ta liền đi." Sắc mặt Nguyên Ân Dạ Huy lại trở nên lạnh nhạt.

"Ta hiện tại không có cách nào trả lời người, phải trở về thương lượng với mọi người một thoáng." Đường Vũ Lân hướng về Nguyên Ân Dạ Huy nói rằng.

"Ừm." Nguyên Ân Dạ Huy liền trực tiếp đóng cửa lại, hiển nhiên đối với bọn họ, trong nội tâm nàng vẫn có chút khúc mắc.

Đường Vũ Lân trở về ký túc xá của mình, đem điều kiện của Nguyên Ân Dạ Huy đưa ra nói một lần.

"Không cần, thiếu bớt nàng ta, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đối với chúng ta. Không thể làm phiền Cổ Nguyệt tỷ thêm nữa." Hứa Tiểu Ngôn lập tức nói rằng.

Nàng tuy rằng cũng không biết Đường Vũ Lân vì mời Nhạc Chính Vũ mà trả giá cao, nhưng cũng mơ hồ đoán được, người ta sẽ không không công hỗ trợ.

Nếu lại để cho Cổ Nguyệt hướng về Truyền Linh Tháp xin thêm một cái tiêu chuẩn, lại không biết phải bỏ ra cái giá như thế nào đây.

Cổ Nguyệt hướng về nàng khoát tay áo một cái, nói: "Không phiền toái gì. Nguyên Ân Dạ Huy này, thực lực xác thực rất mạnh, bên trong Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư tuyệt đối là nhân vật kiệt xuất. Có nàng gia nhập,

khả năng ngươi có thể thu được Hồn Linh thích hợp với bản thân hầu như là 100%. Điều kiện này, đáng để cân nhắc."

Đường Vũ Lân tiếp lời nói: "Hơn nữa, đây là cơ hội để chúng ta làm hòa với nàng ta. Vốn là mọi người phối hợp cùng nhau cũng không tồi. Với thiên phú của Nguyên Ân Dạ Huy, tương lai nhất định có thể tiến vào Nội viện. Mọi người cũng đều là công đọc sinh, vẫn nên điều hòa quan hệ thật tốt thì hơn."

"Ta đồng ý." Tạ Giải nằm ngửa trên giường, đồng thời giơ lên hai tay, hai chân.

Hứa Tiểu Ngôn tức giận: "Ngươi đương nhiên đồng ý, mỗi ngày người đều quét tước trước cửa, lau kính pha lê, múc nước cho người ta. Ân cần vậy làm sao mà còn không muốn cơ chứ..."

Đường Vũ Lân ánh mắt có chút quái dị nhìn về phía Tạ Giải, "Tình huống này của ngươi là như thế nào?"

Tạ Giải nói: "Chuộc tội chứ gì."

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, một lần nữa nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Nếu như lại xin một cái tiêu chuẩn, có phải rất phiền phức hay không?"

Cổ Nguyệt nói: "Hẳn là cũng còn tốt, ngày mai sau khi ăn trưa ta sẽ đi. Có được hay không cũng đều sẽ có kết quả. Thực sự không được thì thiếu nàng ta thôi, thực lực chúng ta gộp lại cũng gần như đủ rồi."

"Được."

"Ầm, ầm." Tiếng gõ cửa vang lên.

Bốn người vẻ mặt đều có chút kinh ngạc, ký túc xá công đọc sinh này có thể có ai đến? Lẽ nào là Nhạc Chính Vũ hay là Nguyên Ân Dạ Huy?

Hứa Tiểu Ngôn từ trên giường nhảy xuống, bước nhanh ra mở cửa. Nhưng nàng sau một khắc liền phát hiện, tầm mắt của mình dĩ nhiên lại hoàn toàn bị chặn lại rồi.

"Ngươi là ai?" Nhìn người trước mặt này, Hứa Tiểu Ngôn một mặt giật

mình.

Vị này thực sự là có chút béo, toàn thân tròn trịa, quả thực lại như là một quả cầu thịt to lớn vậy. Thân cao 1m80 có hơn, vòng eo phỏng chừng cũng không kém 1m80 là bao, béo tròn trắng nõn, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười.

"Ha ha, chào ngươi, ta tìm Đường Vũ Lân, hắn có ở đây không?" Âm thanh đúng thật là dễ nghe, vô cùng nhu hòa.

Đường Vũ Lân lúc này đã đi tới, "Ngươi là..." Nhìn vị trước mặt này, âm thanh hắn vốn nghe ra chút gì nhất thời trở nên có chút hoang mang.

"Là ta mà! Từ Lạp Trí." Từ Lạp Trí cười khổ nói.

Vẻ mặt Đường Vũ Lân cũng trở nên hơi quái lạ, Tiểu Bàn Tử lúc trước, mới mấy năm không gặp, đã biến thành một con lợn béo.

"Mau vào đi." Đường Vũ Lân vội vàng mời hắn tiến vào ký túc xá công đọc sinh, ngồi ở bên giường nam sinh.

Chỉ cần không phải lúc buổi tối nghỉ ngơi, tấm mành ở giữa đều được vén sang một bên. Từ Lạp Trí nhìn Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải bên trái, lại nhìn một chút Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn bên phải, một mặt kinh ngạc, "Các ngươi…các ngươi ở cùng một chỗ?"

Hai thiếu nữ nhất thời khuôn mặt đều đỏ lên, hung tợn nhìn chằm chằm hắn, Đường Vũ Lân chỉ chỉ tấm mành, "Không phải như ngươi nghĩ, công đọc sinh ký túc xá bên này, điều kiện khá là gian khổ."

Từ Lạp Trí nói: "Ngày kia nhận được điện thoại của ngươi đúng là làm ta giật cả mình đấy, không nghĩ tới các ngươi thật sự thi vào Sử Lai Khắc học viện, còn trở thành công đọc sinh, chúc mừng, chúc mừng! Ta mập thành như vậy cũng là hết cách rồi, ăn một chút đồ không nên ăn, sau đó tựa như thổi hơi, trở nên mập như vậy."

Mấy ngày trước, Đường Vũ Lân nghĩ đến một ứng cử viên khác, chính là Từ Lạp Trí. Không vì cái gì khác, chỉ riêng đặc tính Võ Hồn của Từ Lạp Trí, đã là người hắn muốn mời nhất.

Thân là Nội viện đệ tử, Từ Lạp Trí có thiên phú ở Thực Phẩm Hệ là không thể nghi ngờ, Đường Vũ Lân cũng từng ăn qua Khôi Phục Đại Màn Thầu của hắn, hiệu quả tương đối khá. Đặc biệt là đối với Đường Vũ Lân mà nói, đồ ăn có thể cấp tốc khôi phục khí huyết, mà năng lực mạnh mẽ nhất của hắn, Kim Long Trảo, cũng dựa vào huyết mạch lực chống đỡ. Nếu như có Từ Lạp Trí, thực lực của hắn chí ít có thể tăng cao 3/10. Đồng thời, Từ Lạp Trí cũng có thể đối với những người khác tiến hành phụ trợ nhất định. Đoàn đội hiện tại thiếu nhất, chính là Phụ Trợ Hệ Hồn Sư thuần túy.

Điểm khác so với Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ chính là, sau khi Từ Lạp Trí nhận được điện thoại thỉnh cầu của hắn, một cái liền đáp ứng ngay, cái gì cũng đều không yêu cầu.

Ngày hôm nay lại càng là tự mình đến.

"Từ Lạp Trí, Nội viện các ngươi bên kia có cái gì không giống với Ngoại viện?" Hứa Tiểu Ngôn tò mò hỏi.

Từ Lạp Trí gãi gãi đầu, "Cũng không có gì không giống, chỉ là giáo dục càng nghiêm ngặt hơn một chút mà thôi. Loại Võ Hồn của ta tính ra tương đối nhẹ nhàng. Mỗi ngày đều lấy tu luyện hồn lực làm chủ, vẫn còn tốt. Nghe nói, Nội viện bên kia đang muốn cải cách đấy, cũng không biết là cải cách như thế nào. Loại tu vi thấp như chúng ta, rất có khả năng sẽ không được cho phép ở Nội viện tiếp tục tu luyện. Có lẽ phải tới Ngoại viện tôi luyện một quãng thời gian. Nội viện sau này chỉ lấy Đấu Khải Sư. Ta đang không biết làm thế nào mới tốt đây."

"Ngươi muốn tới Ngoại viện?" Đường Vũ Lân nhất thời ánh mắt sáng lên. Từ Lạp Trí tuổi tác cùng bọn họ xấp xỉ, nếu như đến Ngoại viện, rất có khả năng sẽ ở lớp một! Không có ai yêu thích Võ Hồn của hắn hơn Đường Vũ Lân.

Từ Lạp Trí ha ha cười nói: "Hiện tại vẫn chưa biết được. Ngươi không phải nói các ngươi muốn vượt tháp sao? Có thời gian cụ thể không? Ngày nghỉ này ta đã bố trí lịch rảnh, đến thời điểm cứ gọi ta là được."

Nhìn dáng vẻ chân thành của hắn, Hứa Tiểu Ngôn nhất thời tự đáy lòng nói: "Cảm tạ ngươi nha! Mọi người đều vì ta mới như vậy."

"Không có gì, ta vẫn chưa giúp được gì mà." Nhìn ánh mắt Hứa Tiểu Ngôn,

sắc mặt hắn đỏ một chút, càng là dáng vẻ có chút ngượng ngùng.

Đường Vũ Lân nói: "Đi thôi, sắp tới giờ ăn tối rồi, Lạp Trí, ta mời ngươi ăn cơm."

Từ Lạp Trí bởi vì quá béo, con mắt bị thịt trên mặt đè ép còn chút xíu, nhưng vừa nghe có ăn, con mắt nhất thời biến thành tròn vo, gật đầu liên tục, "Tốt! Tốt! Ta hiện tại còn nhớ kỷ niệm chúng ta hồi đó ăn cá nướng đây, thật là ngon nha."

Tạ Giải vỗ vỗ trán của mình, đây thật sự là hai kẻ tham ăn trời sinh thiên phú!

Thời điểm Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí đồng thời xuất hiện ở bên ngoài căng tin sẽ xuất hiện cảnh tượng thế nào đây?

Đáp án rất đơn giản, căng tin Ngoại viện bị ăn hết sạch sành sanh...

Nói như vậy, cơm nước căng tin đều có chuẩn bị dư một ít. Từ sau khi Đường Vũ Lân gia nhập học viện, tổng lượng cớm nước căng tin chuẩn bị đều đã gia tăng không ít. Nhưng ngày hôm nay lại xuất hiện thêm một tên Từ Lạp Trí, nên mới xuất hiện tình huống sau rất nhiều năm trong lịch sử của căng tin, lần đầu tiên căng tin Ngoại viện bị ăn sạch không còn một hột cơm nào.

Do Tiểu Bàn Tử đã biến thành tên béo Từ Lạp Trí, lượng cơm ăn cũng nương theo hình thể mà tăng lên dữ dội, dĩ nhiên so với Đường Vũ Lân ăn đến kẻ tám lạng người nửa cân.

Đường Vũ Lân vốn là người ăn nhiều, nhìn thấy Từ Lạp Trí, nhất thời tâm tình vui sướng, lượng cơm ăn tăng vọt thêm một hai thành. Hai người đúng là kỳ phùng địch thủ, so về tài ăn cơm lẫn tốc độ ăn đều không ai kém ai.

Hứa Tiểu Ngôn vì cảm tạ Từ Lạp Trí, chủ động gánh vác trọng trách bày mâm cho bọn họ ăn. Đến cuối cùng, mâm trên bàn chồng chất như núi, Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí còn chưa đã ngứa, căng tin cũng đã bị bọn họ ăn hết rồi.

"Không quá no." Từ Lạp Trí vuốt vuốt cái bụng của chính mình, hiền lành cười nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta cũng vậy. Nhớ tới trước đây ngươi ăn không lại ta, không ngờ tốc độ trưởng thành của người về lượng cơm ăn còn nhanh hơn ta nữa! Thực sự là lợi hại."

Từ Lạp Trí ha ha cười nói: "Hồi đó ăn cơm bại bởi ngươi, ta còn không phục lắm đâu, trở về liền tự nghĩ ra một môn ăn nhiều thần thông, mỗi ngày cuồng ăn. Không nghĩ tới, tốc độ tu luyện còn nhờ đó tăng lên không ít, nhưng cũng làm hình thể biến thành thế này, ha ha. Thật ước ao được như ngươi, ăn làm sao đều không mập."

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi phải tăng cường rèn luyện đi, quá béo đối với thân thể không tốt đâu."

Từ Lạp Trí nói: "Ta vẫn ổn. Kỳ thực ta mập đến như thế, cũng là bởi vì ăn một chút đồ vật đặc thù, sau đó liền không cách nào giảm xuống được, thôi thì cứ đơn giản là được rồi. Đi thôi, chúng ta vào trong nội thành ăn thêm đi, nội thành ta khẳng định ta rành hơn các ngươi. Ta biết một chỗ ăn mì đặc biệt ngon. Chúng ta mỗi người ăn thêm 10 tô, nơi đó có tô lớn, đặc biệt sảng khoái."

"Chúng ta không đi đâu." Cổ Nguyệt vỗ vỗ cái trán, trong lòng nàng đang chăm chú suy nghĩ tới lời lúc trước Vũ Ti Đóa từng nói, lượng cơm ăn của Vũ Lân này, thực sự là làm cho người ta có loại cảm giác không nuôi nổi!

Cuối cùng, rời khỏi học viện đi ăn mỳ, cũng chỉ có Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí hai người. Hai người kề vai sát cánh, là những kẻ tham ăn, có thể tìm tới đồng loại, đối với bọn họ mà nói đều là sự tình vô cùng hưng phấn. Ngay cả Đường Vũ Lân cũng quyết định phóng túng một phen, ngày hôm nay bớt tu luyện một chút. Ngược lại ăn đồ ăn đối với hắn mà nói, cũng đã là một loại phương thức tu luyện mà!

Chương 356: Ăn no rồi kỳ hiệu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Đã thấy quán rồi!" Nhìn bảng hiệu trước mặt, nghe bên trong truyền đến mùi hương, Đường Vũ Lân nhất thời đã có cảm giác thèm nhỏ dãi.

"Ông chủ, ông chủ." Từ Lạp Trí vội kêu lên.

Bên trong xuất hiện một vị trung niên, vóc người trung đẳng, tướng mạo cương nghị, có một mái tóc ngắn, da thịt màu đồng, có vẻ phi thường khỏe mạnh, rắn chắc. Quần dài màu đen, cùng màu với màu áo, phong cách rất cổ điển. Cả người đứng ở nơi đó, tự nhiên có loại khí thế không giận tự uy.

"Cái tên tiểu bàn tử nhà ngươi, lại tới nữa rồi." Nhìn thấy Từ Lạp Trí, ông chủ vốn vô cùng uy nghiêm nhất thời trở nên nhu hòa mấy phần, lộ ra vẻ tươi cười.

"Đúng đấy! Đúng đấy! Lão bản thúc thúc, ta lại tới ăn mì. Vị này chính là bằng hữu của ta Đường Vũ Lân. Thật là nhớ nhung tốp mỡ của ngài mà. Nhanh nhanh cho ta mỗi người 10 tô, mà phải là loại tô lớn đấy nhé!" Vừa nói, Từ Lạp Trí đã bắt đầu nuốt nước bọt, vẻ rất là háo hức.

Ông chủ hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân bên cạnh hắn, "Vị tiểu huynh đệ này cũng ăn 10 tô sao?"

"Vâng, lượng cơm hắn ăn so với ta không kém. Ta đây chính là giới thiệu ẩm thực bằng hữu đó nha." Vừa nói, Từ Lạp Trí đã không thể chờ đợi được nữa, lôi kéo Đường Vũ Lân tiến vào quán mì.

Quán mì diện tích cũng không lớn, nhưng cũng có vẻ cổ điển, bên trong hết

thảy đều có vẻ vô cùng tinh tế. Đường Vũ Lân không hiểu lắm về kiến trúc cổ, nhưng cũng có thể nhìn ra được, nơi này đều dùng những vật cổ điển mà trang nhã để bài trí.

Vào lúc này bên trong đã đầy hơn một nửa thực khách, người ở đây ăn uống đều có vẻ phi thường yên tĩnh, đại đa số mọi người trước mặt đều bày ra một ít đồ ăn nhìn qua vô cùng đơn giản, nhưng mùi thơm lại thật không đơn giản. Với khứu giác của một kẻ tham ăn như Đường Vũ Lân, vẻ mặt của hắn cũng đã biến thành háo hức như Từ Lạp Trí tự lúc nào.

Ông chủ trực tiếp mang theo bọn họ đi đến một căn phòng đơn ở mặt sau. Gian phòng không nhỏ, khoảng 3 – 4 m2, gia cụ cổ điển, bàn cổ điển, bày bố tỉ mỉ.

"Hai người các ngươi ngồi trước đi." Nói xong, ông chủ xoay người liền đi ra ngoài.

Thời gian không lâu, hai chén lớn đường kính vượt quá 1 thước đã được bưng lên, còn chưa thấy hình, hương vị đã thổi qua đến rồi. Một mùi chua cay thơm nồng xông vào mũi, kích thích dịch vị Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí không ngừng tiết ra. Mà thôi, nói đơn giản chính là, lại đói bụng.

Sợi mì to dai, hai bên tiêm bạc. Mùi vị nồng đậm thơm nức, mùi thơm mãnh liệt làm cho người ta có một loại cảm xúc kỳ dị. Ngửi vào có vị chua chua ngọt ngọt, mùi thơm này làm người ta có cảm giác thèm ăn càng nhiều hơn. Tuy vậy bản thân tô mì cũng không tính là đặc biệt chua, mà có vị ớt cay nồng, hương thơm phảng phất, lại cũng không phải là đặc biệt cay. Tô mì vừa bưng lên, mùi hương đã ngào ngạt khắp cả căn phòng, khiến người ta không tài nào cưỡng nổi.

Đường Vũ Lân cùng Từ Lạp Trí cũng không kịp nói nữa, bưng tô mì lên làm cái rột, đã bắt đầu chiến đấu liên tục.

Sợi mì ăn vào trong bụng, nóng hầm hập, thoải mái không nói nên lời. Một tô hạ xuống, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác toàn thân mình hơi đổ mồ hôi, khí huyết trong cơ thể chạy rần rần, thoải mái cực kỳ.

Món mì cay 7 cấp độ này không đơn giản nha!

Hắn quay đầu nhìn về phía Từ Lạp Trí.

Từ Lạp Trí hướng về hắn cười hì hì, thấp giọng nói: "Ăn đi ra đi, ông chủ quán này không đơn giản, bên trong có bổ sung thêm một chút thiên tài địa bảo. Vì lẽ đó không chỉ là mùi vị được, còn rất là bổ dưỡng."

"Không rẻ chứ?" Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi.

Từ Lạp Trí nói: "Ừm. Ở nơi này cũng thu điểm cống hiến, cũng có thể là đồng liên bang. Đại khái 20.000 đồng liên bang hoặc là 2.000 điểm cống hiến một tô."

"Bao nhiêu?" Âm thanh Đường Vũ Lân đột nhiên tăng cao mấy phần.

Từ Lạp Trí vội vàng hướng về hắn ra dấu hiệu im lặng, "Ngươi nhỏ giọng một chút, đúng là có chút đắt, nhưng mùi vị cũng xác thực rất ngon! Đặc biệt có lợi đối với thân thể, yên tâm đi, ngày hôm nay ta mời. Ta tích góp không ít điểm cống hiến đâu. Nội viện chúng ta địa phương để xài điểm cống hiến tương đối ít. Ngày hôm nay ăn cho đã ghiền rồi lại nói."

Mỗi người 10 tô mì cay vào bụng, Đường Vũ Lân chỉ thấy khí huyết chạy trong cơ thể mình tựa hồ có loại cảm giác bồng bềnh như đang ở trên tiên cảnh, toàn thân khô nóng, hắn phải kiếm chỗ nào đó phát tiết mới được.

Từ Lạp Trí trả tiền, tận 40.000 điểm cống hiến, chỉ một bữa cơm!

Đường Vũ Lân nhìn đến đau lòng. Đây chỉ là một bữa cơm mà thôi! Chẳng trách ông chủ muốn đích thân chiêu đãi hắn, hắn ăn cũng quá mức “sộp” rồi!

"Ta phải đi về hoạt động một chút đây, dinh dưỡng có chút quá sức dồi dào." Đường Vũ Lân cười khổ nói với Từ Lạp Trí.

"Ừm, tốt. Vậy ngươi đi trước đi. Ta lại ăn thêm một chút. Xem ra, lượng cơm ngươi ăn hiện tại đã không mạnh bằng ta nha! Ha ha." Từ Lạp Trí thích ý xoa xoa cái bụng lớn của mình, trên mặt béo cũng đã ửng đỏ lên mấy đường tơ máu. Hiển nhiên thiên tài địa bảo giàu dinh dưỡng kia cũng có ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

Nhưng điểm khác nhau của hai người chính là, Đường Vũ Lân khí huyết dồi dào mà rừng rực, còn Từ Lạp Trí thì khí huyết thuần hậu mà ngưng tụ,

phương thức tiêu hóa tô mì cay tự nhiên cũng là không giống.

Vừa ra đến trước cửa, ông chủ gửi một tấm danh thiếp cho Đường Vũ Lân, mặt trên cũng chỉ thấy một vài chữ cùng một dãy số điện thoại.

Có chút hơi no, Đường Vũ Lân nhanh chân hướng về phương hướng học viện chạy đi. Khoảng cách từ nơi này đến học viện cũng không xa, chỉ chốc lát hắn đã tới cửa lớn của học viện.

Nguyên bản Đường Vũ Lân cho rằng, một đường chạy về đến nơi, tổng lượng khí huyết sẽ điều chỉnh một ít. Nhưng ai ngờ đâu, một đường lao nhanh này, khí huyết trái lại lại trở nên càng ngày càng dồi dào, thậm chí mơ hồ có loại cảm giác muốn ly thể mà ra.

Nhảy vào trong rừng cây nhỏ gần ký túc xá công đọc sinh, kim quang trên người Đường Vũ Lân lóe lên, Huyết Thống Hồn Hoàn kia hầu như là không thể chờ đợi được nữa liền từ trong cơ thể hắn bay ra. Vầng sáng màu vàng óng được phóng thích, Đường Vũ Lân toàn thân buông lỏng, lúc này mới xem như là thở phào nhẹ nhõm.

Khí huyết trong cơ thể khác nào trường giang đại hải cuồn cuộn mãnh liệt, từng trận khô nóng không ngừng truyền khắp toàn thân. Cảm giác trên người rất thoải mái, nhưng cũng có cảm giác muốn được phóng thích mãnh liệt.

Hai tay giơ lên, chậm rãi hóa hồ, khí huyết trong cơ thể rất tự nhiên dựa theo phương thức Long Kinh Thiên mà vận chuyển. Bởi vì khí huyết quá cường thịnh, trong quá trình vận hành, lại một cách tự nhiên ở trong cơ thể Đường Vũ Lân hình thành từng vòng xoáy nhỏ.

Luyện tập một chiêu này đã đến trên dưới 10 ngày, tiến triển của Đường Vũ Lân vẫn luôn không phải là rất nhanh. Mãi đến tận hiện tại, khí huyết vận chuyển vẫn không thể đạt đến trình độ một nửa. Nhưng hôm nay lại có chút không giống, tốc độ khí huyết vận hành vô cùng dồi dào; khí huyết mãnh liệt mà nóng bỏng không ngừng trùng kích bên trong từng đạo từng đạo bình phong của kinh mạch. Khí huyết nghịch chuyển tuần hoàn, mọi lực cản đều từ từ biến mất trước mặt những vòng xoáy nhỏ này, một thoáng đã liền vọt quá một nửa quỹ tích vận hành.

Sương mù màu vàng kim nhàn nhạt xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân bắt

đầu tái hiện ra, huyết thống rung động sản sinh khiến tiếng long ngâm lại xuất hiện.

Long ngâm chất phác, rõ ràng muốn vượt qua trước đó. Càng cường hãn hơn chính là, lúc này, cả người hắn đều chìm đắm ở bên trong một loại trạng thái kỳ dị.

Trong tiếng long ngâm, Kim Lân tái hiện ra, Huyết Thống Hồn Hoàn một cách tự nhiên phóng thích Hoàng Kim Long Thể, khiến cả người hắn đều thấm đẫm trong hoàng kim hào quang.

Khí huyết trong cơ thể nghịch vận, thân thể thoải mái, rèn luyện kinh mạch cùng nội tạng, toàn thân bị khí lưu nóng rực vây quanh.

Xông lên!

Khí huyết nóng rực cũng khiến tâm tình Đường Vũ Lân trở nên cuồng nhiệt hơn. Hai con mắt hắn phát ra hỏa diễm hồng rực, tựa như có lửa cháy muốn phụn ra vậy. Thân thể cả người đều nhẹ nhàng rung động, mặt ngoài da dẻ xuất hiện từng đường kinh mạch nổi lên. Tóc không gió mà bay, toàn bộ bầu không khí chung quanh cơ thể bỗng nhiên hừng hực lên.

Quần áo từ từ hóa thành tro tàn, khí huyết dồi dào khiến toàn thân hắn đều bao trùm ở trong vô số đạo kim văn. Vào giờ phút này, hắn lại giống như một đầu ấu long muốn bay lên trời cao bất cứ lúc nào. Ý niệm chấp nhất mà kiên định, khí huyết dâng trào trong cơ thể điên cuồng gào thét, không ngừng trùng kích lên phía trên.

Trước ngực, Đoán Tạo Sư huy chương cấp 5 cũng không có theo quần áo tổn hại mà rơi xuống, mà lại dính chặt vào trước ngực hắn, toả ra vầng sáng bạch kim nhàn nhạt, khiến cho đầu óc của Đường Vũ Lân ở trong trạng thái tu luyện này cũng trước sau có thể cố gắng giữ tỉnh táo.

Trùng, trùng, trùng!

Tốc độ hai tay xoay tròn càng ngày càng chậm, nhưng khí huyết toàn thân hừng hực lại càng ngày càng cường thịnh. Lượng lớn đồ ăn lúc trước toàn bộ đã hóa thành năng lượng dung nhập vào bên trong khí huyết. Tiếng long ngâm càng ngày càng to rõ, thân thể cả người Đường Vũ Lân thậm chí cũng đều bắt đầu bành trướng.

Chương 357: Hồn Linh Tiểu Kim Quang

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hai con mắt Đường Vũ Lân đã biến thành màu vàng óng, khí huyết trong cơ thể bốc thẳng lên.

50%, 60%, 70%.

Khi khí huyết trong cơ thể vận chuyển theo lộ tuyến Long Kinh Thiên đến 80%, bình cảnh xuất hiện. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy, ở trước ngực mình tựa hồ có một thứ gì đó xa lạ, ngăn cản đường đi của khí huyết. Từng cái, từng cái vòng xoáy nhỏ hội tụ, dần dần trở thành một vòng xoáy lớn. Nhưng nó lại bị tầng bình phong kia ngăn trở, không cách nào đột phá được.

Nơi ngực bắt đầu bành trướng, da dẻ toàn thân Đường Vũ Lân đều đã biến thành màu vàng, hô hấp trở nên khó khăn, cảm giác bị đè nén truyền khắp toàn thân.

Cảm giác này thực sự quá thống khổ! Thế nhưng, hắn lúc này dù muốn đình chỉ tu luyện cũng đã quá muộn; Chỉ có thể trơ mắt huyết mạch lực của mình từ nơi ngực không ngừng ngưng tụ, không ngừng tăng cường, áp súc.

Phảng phất tinh lực toàn thân đều tập trung ở nơi ấy, hồn lực trong cơ thể dưới huyết mạch lực dẫn động, cũng đồng dạng hướng về chỗ đó hội tụ lại. Tự thân kinh mạch của Đường Vũ Lân đã đủ cường nhận, vậy mà vào lúc này, nơi ngực hắn vẫn như trước đau đến mức như muốn nổ tung.

Không được, có lẽ bị tẩu hỏa nhập ma...

Đường Vũ Lân biết, mình quá kích động, bởi vì khí huyết trong cơ thể quá mức dồi dào, mà dẫn đến hắn nhất thời kích động mạnh mẽ Nghịch Vận Khí Huyết.

Cái này cũng không phải là tăng lên đều đều một cách tự nhiên. Tuy rằng tăng nhanh như gió, nhưng cũng mang đến nguy cơ lớn lao.

Mấy ngày trước hắn đã từng đi gặp qua Trọc Thế. Trọc Thế nói cho hắn, khi hắn có thể đem Nghịch Vận Khí Huyết tu luyện tới 60%, lão sẽ giúp hắn tiến hành một ít điều chỉnh.

Mà hiện tại, hắn lại trực tiếp đạt đến 80%, mà phương pháp điều chỉnh vẫn chưa được học. Một thoáng liền xuất hiện vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề trí mạng.

Một khi tẩu hỏa nhập ma, hắn rất có khả năng sẽ bạo thể mà chết đó!

"Ngốc tiểu tử." Đúng vào lúc này, từ trong lòng hắn, một thanh âm vang lên.

"Nghịch Vận Khí Huyết đúng là biện pháp tốt để tu luyện huyết thống bản thân, rèn luyện kinh lạc cùng nội tạng. Nhưng ngươi quá nóng vội, tu vi của ngươi còn rất xa mới đạt đến thời điểm đột phá. Đem huyết mạch lực truyền ra ngoài, chia sẻ cho Hồn Linh."

Âm thanh là của Lão Đường. Đối với người đã từng cứu mạng mình mấy lần, trong lòng Đường Vũ Lân có một sự tín nhiệm không tên.

Hồn Linh? Tiểu Kim Quang? Đúng đấy! Mình còn có nó!

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Tiểu Kim Quang đã từ trong cơ thể Đường Vũ Lân chui ra, nó nhẹ nhàng trườn quanh, đã từ vai trái Đường Vũ Lân hướng xuống phía dưới, lại trườn qua nách phải uốn quanh mà lên, để thân thể của chính mình quay chung quanh Đường Vũ Lân.

Sức hút nhu hòa từ trên người Tiểu Kim Quang truyền đến, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy huyết mạch lực căng tràn trong cơ thể nhất thời có chỗ phát tiết, như sợi tơ tách ra, bị Tiểu Kim Quang từng bước hấp thu.

Cảm giác căng trướng dần dần biến mất, cuối cùng cũng coi như là không

gặp phải nguy cơ tẩu hỏa nhập ma. Bằng không nếu như khí huyết cường thịnh này phá tan kinh mạch, thậm chí là xung kích nội tạng, hắn trực tiếp có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Huyết mạch lực lúc trước ngưng tụ nhờ Nghịch Vận Khí Huyết từ từ yếu bớt, Đường Vũ Lân cuối cùng cũng đã có thể tự mình khống chế được bọn chúng, chậm rãi dẫn dắt chúng trở về trong cơ thể mình, tản đều vào bên trong cơ thể.

Cảm giác thống khổ đã biến thành ấm áp sảng khoái, tất cả dần dần bình tĩnh lại.

"Không nên vội vàng cầu toàn, chậm rãi ôn dưỡng thân thể mình mới là con đường lâu dài. Thân thể có vô tận ảo diệu, nhưng cần tiến lên dần dần, không ngừng ôn dưỡng, không ngừng tích lũy, từng chút một tiến bộ, mới có thể kéo dài."

Lão Đường thanh âm uy nghiêm từ trong ý thức Đường Vũ Lân vang vọng. Dần dần, Đường Vũ Lân tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong.

Không biết bao lâu trôi qua, khi hắn từ trong minh tưởng thanh tỉnh lại, sắc trời đã tờ mờ sáng, trên người còn đọng lại một vài hạt sương.

Từ bên trong rừng cây nhỏ này, hơi thở sự sống của thực vật quanh quẩn chung quanh thân thể hắn. Hắn phát hiện cảm quan của mình so với trước đây lại có tăng cường, có thể rõ ràng lắng nghe được tâm tình của những thực vật này.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được cách đó không xa có một tiếng hít thở đều đều, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Trong phút chốc, nhìn thấy một hình bóng đã khắc sâu dấu ấn vào bên trong đầu hắn tự lúc nào.

Một tiểu cô nương mặc một thân đồng phục học sinh, tựa vào một cây đại thụ cách đó không xa. Nàng nhắm hai mắt, lông mi thật dài phủ trên mí mắt, điềm tĩnh mà nhu nhược, trên lông mi mang theo vài giọt sương bé nhỏ, hai chân nhỏ uốn lượn xếp chồng lên nhau. Dưới ánh bình minh chiếu rọi xuyên qua hàng cây, nàng đẹp tựa như một bức tranh.

Dù cho nàng không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng vào lúc này, nàng cũng đã khiến cho tâm thần của Đường Vũ Lân chấn động vô cùng to lớn.

Ngơ ngẩn nhìn nàng, hình ảnh này của nàng đã khắc sâu ấn tượng vào trong đáy lòng của Đường Vũ Lân.

"Ngươi tỉnh rồi à." Thiếu nữ vươn hai tay ra, đôi mắt vẫn chưa mở, nhưng người đã uỗn ra một đường cong đầy quyến rũ. Sau đó khuôn mặt nàng mỉm cười, mở mắt ra.

"Ngươi làm sao lại ngủ ở chỗ này?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Ngươi muộn lắm rồi vẫn còn không trở lại, ta đi ra tìm ngươi, thấy ngươi tiến vào trạng thái mình tưởng rất sâu nên không có quấy rầy ngươi." Cổ Nguyệt nói rất bình thản, tựa như tường thuật lại một chuyện vô cùng nhỏ bé không đáng kể.

Đường Vũ Lân đứng lên, đi tới bên người nàng, khẽ vuốt ve sợi tóc của nàng, "Đi thôi, trở lại rửa mặt ăn điểm tâm đi." Không hề nói cảm ơn, không biết tại sao, hắn cũng không muốn nói với nàng mấy chữ này.

Rửa mặt, điểm tâm, ngày hôm nay Đường Vũ Lân thật lạ kỳ, ngay cả Tử Cực Ma Đồng cũng đều không có tu luyện. Sau đó là đi học, tan học, tới bữa trưa.

Trưa hôm sau, Cổ Nguyệt đi Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, những người khác đều tiếp tục học tập, tu luyện như bình thường. Sinh hoạt trước sau như một, bận rộn mà bình tĩnh.

Mãi tới tận đêm khuya, Cổ Nguyệt mới trở về, nàng mang về một tin tức tốt. Truyền Linh Tháp phê chuẩn tiêu chuẩn thứ hai.

"Truyền Linh Tháp muôn năm!" Tạ Giải huơ huơ ngón tay cái, một mặt hưng phấn. Vết thương trên mặt hắn đã gần như khỏi hẳn, dù sao nguyên bản cũng chỉ là tổn thương ngoài da mà thôi.

Ngay cả tiêu chuẩn xông tháp của Nguyên Ân Dạ Huy đều có thể tranh thủ được, tương lai thời điểm bọn họ cần xông lên tháp, tự nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì.

Đường Vũ Lân nói: "Vậy để ta phân biệt thông báo cho bọn họ, ngày mai ngày nghỉ, thời gian nào chúng ta đi thì thích hợp?"

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút, nói: "Không cần đi quá sớm, sau khi ăn điểm tâm hẵng đi."

"Được."

Hứa Tiểu Ngôn lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, trong con ngươi xinh đẹp tràn đầy vẻ kiên định. Các bạn bình thường rất ít nói lời cổ vũ đối với nàng, thế nhưng, bọn họ vẫn tự dùng hành động trợ giúp và cổ vũ nàng cố gắng hơn.

Hứa Tiểu Ngôn hiểu rất rõ, người có khả năng bị đào thải nhất trong nhóm chính là mình. Tạ Giải tuy rằng cũng không mạnh như Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, nhưng hắn dù sao cũng là Song Sinh Võ Hồn, hơn nữa sức chiến đấu toàn thể vẫn là tương đối khá. Chỉ có mình, phải đợi đến buổi tối mới có tác dụng nhất định. Nhất định phải nỗ lực, bất luận thế nào, cũng không thể kéo bước chân của các bạn lùi về sau.

Sáng sớm.

Ngày hôm nay khí trời cũng không phải rất tốt, bầu trời âm u, hừng đông so với bình thường tới muộn hơn một chút, ký túc xá công đọc sinh bên này cũng đã vô cùng náo nhiệt.

Mọi người ăn xong điểm tâm, tập hợp ở đây.

Tên béo tròn Từ Lap Trí là bắt mắt nhất. Thân hình hắn so với bất kỳ người nào ở đây cũng đều phải to hơn gấp đôi, rất dễ dàng lôi kéo sự chú ý của những người khác.

Nguyên Ân Dạ Huy giữ khoảng cách hơi xa với những người khác, đặc biệt là Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ cũng không đi tới tập hợp, mà cùng Đường Vũ Lân đứng chung một chỗ thấp giọng nói chút gì.

Hứa Tiểu Ngôn vẻ mặt có chút sốt sắng, Cổ Nguyệt nhẹ giọng an ủi nàng. Tạ Giải đứng ở nơi đó, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào Nguyên Ân Dạ Huy bên kia, rồi lại không dám đến gần, e sợ…bị nàng đánh.

"Bách, bách!" Đường Vũ Lân vỗ tay một cái, "Mọi người đều đến đông đủ,

chúng ta chuẩn bị xuất phát. Trước khi lên đường, chúng ta trước tiên đơn giản sắp xếp một chút kế hoạch vượt Hồn Linh Tháp đi, mọi người có đề nghị gì không?"

Đường Vũ Lân ánh mắt đầu tiên nhìn về phía Nguyên Ân. Ai cũng biết, trong mọi người, luận thực lực cá nhân là nàng mạnh nhất; hơn nữa nàng cũng không phải là một thành viên trong đội của Đường Vũ Lân bọn họ.

Nguyên Ân Dạ Huy lại lắc lắc đầu, "Ta không có kiến nghị gì, ta phối hợp các ngươi. Sau khi Hứa Tiểu Ngôn thu được Hồn Linh, các ngươi tiếp tục theo ta xông lên tháp là tốt rồi."

"Không thành vấn đề. Ngươi thì sao?" Ánh mắt Đường Vũ Lân lần thứ hai nhìn về chính là phía của Nhạc Chính Vũ.

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ có thực lực mạnh mẽ, bọn họ đều có thể tiếp nhận quyền chỉ huy của Đường Vũ Lân. Nhạc Chính Vũ chưa kịp mở miệng, Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên nói: "Ta có thể tiếp nhận bất luận người nào chỉ huy, nhưng ngoại trừ hắn."

Nhạc Chính Vũ trừng mắt lên, mới vừa muốn nói gì, Đường Vũ Lân lại vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói chút gì đó.

Nguyên Ân Dạ Huy sắc mặt khẽ thay đổi, quay đầu nhìn về phía khác.

Nhạc Chính Vũ cuối cùng cũng coi như là áp chế lại tính tình của chính mình, hừ hừ, "Vũ Lân, ngươi chỉ huy là được rồi. Tiểu đội của các ngươi trước đây không phải cũng đều là ngươi chỉ huy sao? Chuyện lần này là ngươi tổ chức, ta chỉ làm tốt việc ta nên làm."

Đường Vũ Lân mỉm cười gật đầu, hắn chỉ ghé vào tai Nhạc Chính Vũ nói có hai chữ "Ngọc Ngân" mà thôi. Mấy ngày gần đây, hắn lại may mắn đoán tạo ra một khối Ngọc Ngân có mức độ hòa hợp trên 90%, đồng thời trực tiếp cho Nhạc Chính Vũ, vẫn chưa có đòi thù lao đâu đấy. Điều này làm cho sự tự tin của Nhạc Chính Vũ đối với hắn tăng lên nhiều, hiện tại tự nhiên cũng dễ nói chuyện hơn nhiều.

Không đợi Đường Vũ Lân hỏi mình, Từ Lạp Trí đã liên tục xua tay, "Ta chỉ là đến phụ trợ, đồng thời theo các ngươi đi ra ngoài chơi một chút."

Chương 358: Ôn nhuyễn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí dáng vẻ vô hại hiền lành, nhưng dù Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ lần thứ nhất nhìn thấy hắn cũng không dám coi thường cái tên mập mạp này chút nào. Nguyên nhân rất đơn giản, vài chữ "Sử Lai Khắc học viện" nơi ngực nhân gia người ta là màu đỏ. Màu đỏ đại biểu cái gì? Bọn họ quá là rõ ràng.

Sử Lai Khắc học viện Nội viện, chính là địa phương tụ tập những nhân tài đứng đầu trên toàn đại lục. Địa phương tất thành Đấu Khải Sư.

Đường Vũ Lân không tiếp tục hỏi ba người cùng đội của mình, gật gật đầu, nói: "Được, vậy cứ như thế đi. Đoàn đội sẽ do ta chỉ huy. Trận hình chúng ta sắp xếp như thế này. Một mẫn công, Tạ Giải; ba cường công, ta, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ. Nguyên Ân Dạ Huy ở giữa, ta cùng Nhạc Chính Vũ tiếp ứng ở hai bên trái phải. Ta chủ khống đoàn đội, Cổ Nguyệt phụ trợ ta khống chế cùng viễn công. Tiểu Ngôn phụ trách viễn công. Từ Lạp Trí phụ trợ ở sau cùng."

Mọi người dồn dập gật đầu, biểu thị không có ý kiến.

Đoàn đội bảy người lâm thời bọn họ, tuyệt đối là đi theo con đường bạo lực. Lực công kích khủng bố của một mình Nguyên Ân Dạ Huy đã đủ để tương đương với không biết bao nhiêu Hồn Sư cùng cấp bậc, hơn nữa còn có Nhạc Chính Vũ cùng Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân toàn thể sức mạnh vốn không bằng hai người bọn họ, nhưng khả năng bạo phát cũng không hề thua kém. Hơn nữa, Đường Vũ Lân lại còn lấy khống chế làm chủ.

Cổ Nguyệt chỉ cần có đầy đủ thời gian để chuẩn bị, nàng cũng sẽ có thể

phát huy được năng lực khủng bố, hơn nữa còn là đánh lan trên phạm vi rộng. Hứa Tiểu Ngôn có sức quan sát mạnh vô cùng, luôn có thể xuất hiện ở thời khắc tốt nhất, Tạ Giải mẫn công cũng không phải ngồi không. Bảy người tạo thành một tiểu đoàn đội, tuyệt đối có thể được xem là cực kỳ mạnh bên trong đám bạn cùng lứa.

Là Phụ Trợ Hệ Hồn Sư duy nhất bên trong tổ đội, có Từ Lạp Trí ở đây, sức chiến đấu của Đường Vũ Lân chí ít có thể tăng lên 30%. Hơn nữa, năng lực phụ trợ của hắn hiển nhiên không chỉ có Khôi Phục Đại Màn Thầu một loại. Những hồn kỹ khác là cái gì, phải đợi thực chiến để kiểm nghiệm.

"Xuất phát!"

Bảy người rời khỏi ký túc xá công đọc sinh, ra ngoài học viện. Đường Vũ Lân đang chuẩn bị tìm hai chiếc Hồn Đạo Taxi, bỗng một chiếc xe thương vụ 7 chỗ hào hoa cũng đã đứng ở ngoài cửa học viện đợi sẵn.

Cửa mở, vị quản gia của Nhạc Chính Vũ từ phía trên nhảy xuống, giúp bọn họ mở cửa xe ra.

Đường Vũ Lân hướng về Nhạc Chính Vũ đưa ngón tay cái lên, lại hướng về các bạn bè nói: "Lên xe."

Nhạc Chính Vũ ngồi ở ghế phụ phía trước, quản gia lái xe, mặt sau vừa vặn có sáu chỗ ngồi. Nếu như không có Từ Lạp Trí, sáu người ngồi tuyệt đối là thừa sức, nhưng Từ Lạp Trí một mình đã ngồi hẳn một ghế rưỡi rồi.

Đường Vũ Lân cùng hắn ngồi ở một băng ghế, Cổ Nguyệt ngồi ở bên cạnh hắn. Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải ngồi ở một băng ghế khác.

Tạ Giải ngồi ở chính giữa, một bên là Hứa Tiểu Ngôn, một bên khác là Nguyên Ân Dạ Huy.

Hắn vẫn là lần thứ nhất cùng Nguyên Ân Dạ Huy ở khoảng cách gần như vậy, lại là ở trong không gian nhỏ như băng ghế bên trong chiếc ô tô. Tạ Giải nhất thời trong lòng có chút toả nhiệt, trong đầu không thể khống chế lại tua lại hình ảnh khỏa thân của cô nàng bên cạnh, những hình ảnh ngày đó vốn không nên nhìn thấy.

"Ngươi nếu như dám loạn tưởng, ta liền giết ngươi." Đúng vào lúc này, bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm lạnh như băng nhưng lại hết sức thu nhỏ lại.

Tạ Giải cơ linh linh rùng mình một cái, chận lại nói: "Không có, không có, tuyệt đối không nghĩ bậy nhiều."

Tiếng nói của hắn không nhỏ, Đường Vũ Lân ba người ngồi ở hàng trước không hẹn mà cùng quay đầu lại. Một bên khác của hắn, Hứa Tiểu Ngôn cũng lộ ra một vẻ mặt quái dị.

Ngoại trừ Từ Lạp Trí không biết là chuyện gì xảy ra, những người khác làm sao không hiểu Tạ Giải đang nói chính là ý gì?

Nguyên Ân Dạ Huy trên mặt nhất thời nổi lên một vệt đỏ ửng, nàng tuy rằng như trước cải nam trang, nhưng thuật hóa trang của nàng mạnh phi thường, khuôn mặt không có nửa điểm không tự nhiên.

Sắc mặt Tạ Giải trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch, nguyên nhân rất đơn giản, trên đùi hắn có thêm hai ngón tay thon dài, nắm ở trên thịt mềm, siết lại, xoay tròn 180 độ.

Tạ Giải một tay che miệng mình, mới không để cho mình kêu đau thành tiếng. Nhìn vẻ mặt đó của hắn, trong mắt mọi người không khỏi toát ra vẻ mỉm cười, nhưng không có một người giúp hắn kêu oan.

Kỳ thực, lúng túng không chỉ có một mình hắn, tình huống Đường Vũ Lân bây giờ cũng là có chút lúng túng.

Từ Lạp Trí thực sự là quá béo, đè ép không gian của bọn họ còn có chút xíu. Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt mặt ngoài thân thể hoàn toàn cọ xát vào nhau. Dù là như vậy, vẫn có chút không ngồi đủ. Cổ Nguyệt không thể không nghiêng nửa người ép vào mặt bên của xe, nửa phần mông đều ép vào một bên bắp đùi của Đường Vũ Lân.

Hồn Đạo Xa đã chạy ở trên đường, tình cờ xóc nảy, thân thể Cổ Nguyệt cùng Đường Vũ Lân tiếp xúc với nhau, “vị trí đó” bất tri bất giác đã bắt đầu có dấu hiệu tỏa nhiệt lên.

Ôn nhuyễn mà co dãn, hai gò má của Đường Vũ Lân cùng của nàng không

tự chủ đều đỏ lên. Nhưng tình huống hiện tại như thế lại không có cách nào. Đường Vũ Lân muốn chen qua bên kia của Từ Lạp Trí một chút, nhưng thể tích nhân gia người ta chình ình ở nơi đó, ngươi muốn chen, cũng phải cử động mạnh mới chen được.

Đường Vũ Lân cảm giác mình đang có lửa cháy, miệng khô lưỡi khô, một cảm giác chưa bao giờ có quanh quẩn ở trong lòng. Hắn mới 13 tuổi, đang ở tuổi dậy thì, đối với chỗ khác nhau giữa nam sinh cùng nữ sinh trong lúc đó vẫn còn có chút tỉnh tỉnh mê mê. Thân thể có chút căng thẳng, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía Cổ Nguyệt bên kia.

Quản gia lái xe vừa nhanh lại vừa ổn, Hồn Đạo Xa rất nhanh chạy ra khỏi phạm vi Sử Lai Khắc nội thành, tiến vào đường cao tốc, chậm rãi gia tốc hướng về phương hướng Truyền Linh Tháp Tổng Bộ mà đi. Đây chính là địa phương mang tính biểu trưng của Sử Lai Khắc Ngoại thành.

Bên trong xe rất yên tĩnh, ai cũng không hề mở miệng nói chuyện. Sắc mặt Tạ Giải vào lúc này đã biến trở lại bình thường, hắn lại như là một đứa trẻ phạm lỗi, đem hai tay đặt ở trên đầu gối của mình, cúi đầu. Không dám nhìn Nguyên Ân Dạ Huy bên kia nữa.

Toàn bộ bên trong buồng xe đều tràn ngập một tia khí tức thanh xuân như có như không.

Sử Lai Khắc thành thực sự là quá to lớn, dù đã dành phần lớn thời gian tiến nhanh trên đường cao tốc, khi bọn họ đến Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, cũng mất tận hơn 40 phút.

Xe chậm rãi giảm tốc độ, cửa mở, Cổ Nguyệt nhanh như cắt là người đầu tiên nhảy xuống xe.

Đường Vũ Lân sát bên nàng, một bên bắp đùi vẫn là cảm giác ấm áp, mang theo mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng. Hắn vào lúc này rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn về phía Truyền Linh Tháp trước mặt, thật sự đã đến rất gần rồi, càng bị vẻ nguy nga của nó làm chấn động.

Toà Truyền Linh Tháp này thực sự là quá hùng vĩ. Ngẩng đầu nhìn lại, dĩ nhiên lại có loại cảm giác nhìn không đến đỉnh. Một nửa phần trên của

Truyền Linh Tháp, hoàn toàn bị mây mù che lấp như ẩn như hiện. Thân tháp có loại cảm xúc kì dị, tựa hồ bản thân nó đang thai nghén cái gì.

Những người khác cũng lục tục xuống xe, những người lần đầu tiên đến nơi này cũng không khỏi bị ngọn tháp lớn hùng vĩ trước mắt làm chấn động. Đây chính là một trong những nơi có quyền uy lớn nhất trên toàn đại lục đấy!

Sử Lai Khắc thành có địa vị ở trên đại lục cao như thế, không chỉ là bởi vì có Sử Lai Khắc học viện ở đây, còn có một nguyên nhân khác, chính là Truyền Linh Tháp Tổng Bộ cũng ở đây.

Hai tổ chức lớn nếu như liên minh lẫn nhau, coi như là toàn bộ Chính phủ Liên Bang đều phải run sợ.

Dù sao, Sử Lai Khắc học viện càng thêm bá đạo, tự thành một thể. Sử Lai Khắc Thành, ngoại trừ khu vực Truyền Linh Tháp Tổng Bộ này ra, hầu như đều tuân theo chỉ thị của Sử Lai Khắc học viện.

Truyền Linh Tháp phạm vi khống chế lại càng lớn hơn. Giữa bọn họ và Chính phủ Liên Bang có quan hệ vô cùng hòa hợp, hợp tác, hỗ trợ lẫn nhau. Quan hệ cùng Sử Lai Khắc học viện cũng xử lý rất tốt. Truyền Linh Tháp hội nghị quyết định quan trọng nhất chính là, không tham dự chuyện chính trị, không chưởng khống Hồn Sư. Toàn bộ tổ chức Truyền Linh Tháp, hội nghị hạt nhân chân chính, hiện tại chỉ có 36 người. Phân biệt đến từ chính các đại thế gia của tổ chức. Trong đó cũng có một phần nghị viên đến từ chính Liên Bang. Nó hoàn toàn là một tổ chức từ khắp nơi dung hợp lại. Hồn Sư đăng ký đông đảo, nhưng lượng Hồn Sư mà tổ chức này chân chính quản hạt, lại không vượt quá 3.000 người. Những người này là hạt nhân của tổ chức Truyền Linh Tháp, nhưng lấy tốc độ phát triển hiện nay của Hồn Đạo Khí trong xã hội, những Hồn Sư này tuyệt đối không đủ để tạo thành uy hiếp đối với Liên Bang.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, trăm ngàn năm qua, sự phát triển của Truyền Linh Tháp vẫn luôn được Liên Bang đại lực chống đỡ.

Chế độ đại nghị được thành lập, chính là do vị sáng lập Truyền Linh Tháp, Linh Băng Đấu La kiến nghị. Cũng chính nhờ đề nghị này của hắn, mới có thể làm cho toàn bộ Truyền Linh Tháp có thể bền vững phát triển vạn năm, cho đến hôm nay vẫn như trước sừng sững đứng trên đỉnh đại lục.

Chương 359: Nhập tháp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Không có ai biết Sử Lai Khắc học viện gốc gác thâm hậu như thế nào, cũng không có ai biết Truyền Linh Tháp đến tột cùng có bao nhiêu của cải, bao nhiêu cường giả.

"Cổ Nguyệt, Hồn Linh Tháp ở nơi nào?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Trải qua thời gian ngắn ngủi này, hai người cũng đã khôi phục lại bình thường.

Cổ Nguyệt nói: "Ở trong Tổng Bộ. Hồn Linh Tháp cũng không phải là một kiến trúc chân chính, mà là một kiến trúc giả lập. Cấp bậc còn ở trên cả Thăng Linh Đài, là một trong những bộ phận quan trọng nhất tạo thành Tổng Bộ. Mọi người đi theo ta!" Vừa nói, nàng rành rọt hướng thẳng về phía Truyền Linh Tháp Tổng Bộ đi vào.

Lên bậc tam cấp, tới lối vào.

Tất cả mọi người đều đã tiến hành xong đăng ký thân phận, lúc này mới được phép đi vào.

"Tiến vào Truyền Linh Tháp Tổng Bộ từ lúc nào trở nên đơn giản như thế? Hiệu suất của bọn họ tăng lên không ít nha!" Nhạc Chính Vũ nghi hoặc nói. Hắn không phải là lần đầu tiên đi tới nơi này.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, hắn vừa nãy nhìn thấy, Cổ Nguyệt đã hướng về phía tên nhân viên đưa ra một đồ vật gì đó nhìn giống như huy

chương. Hiệu suất của vị nhân viên kia tăng lên hẳn là có liên quan với nó.

Không hổ là Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, chỉ riêng phòng khách tầng một đã lớn hơn rất nhiều so với toàn bộ những tòa Truyền Linh Tháp Đường Vũ Lân đã đi qua gộp lại.

Toàn bộ phòng khách tầng một bất kể là khung đỉnh to lớn hay là vách tường, tất cả đều tràn đầy bích hoạ. Bích họa nơi này mỗi một bức tranh cũng không lớn, nhưng cũng ghi chép lại một cố sự xa xưa nào đó.

Đường Vũ Lân tại chỗ quay một vòng, thật vất vả mới tìm được một bức họa hắn muốn tìm. Người này ở giữa khung đỉnh, đôi mắt thật to tròn, xem không ra thanh sắc, làm cho người ta có một loại cảm giác hoa mắt mê mẩn. Hơi hơi cẩn thận nhìn kỹ một chút, sẽ có cảm giác linh hồn bị hấp nhiếp đi.

Linh Mâu? Võ Hồn của Linh Băng Đấu La sao?

Truyền Linh Tháp Tổng Bộ bích hoạ, chỉ giảng giải một chuyện, chính là truyền thuyết về Linh Băng Đấu La.

Ở bên trong bích họa, Đường Vũ Lân nhìn thấy Sử Lai Khắc học viện. Năm đó Linh Băng Đấu La cũng từng là một thành viên của Sử Lai Khắc học viện Nội viện! Bích hoạ ghi chép phần lớn sự tích của ngài.

“Bích họa nơi này đúng là quá đẹp. Ngươi xem, đây là thê tử của Linh Băng Đấu La, Đường Vũ Đồng, Quang Minh Nữ Thần Điệp. Có người nói, nàng cùng Linh Băng Đấu La tổng cộng có bốn Đại Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, mỗi một cái đều vô cùng mạnh mẽ."

Hứa Tiểu Ngôn nhảy nhót chỉ vào một phương hướng.

Đường Vũ Lân chăm chú nhìn lại, thấy một đôi cánh lớn Lam Sắc Hồ Điệp. Trên lưng Lam Sắc Hồ Điệp, có từng đường kim văn lộng lẫy. Nét đẹp của nó từ “mỹ lệ” đã không đủ để hình dung. Quả thực cứ như thần vật cõi phàm trần.

"Đi thôi, chính sự quan trọng." Cổ Nguyệt hiển nhiên đối với nơi này hết sức quen thuộc, cũng không hề nhìn thêm thứ gì, dẫn đầu hướng về một phương hướng đi đến.

Bên trong đại sảnh tầng 01 vô cùng trống trải, có quầy hàng, cũng có thật nhiều thang máy. Cổ Nguyệt mang theo bọn họ, leo lên một chiếc thang máy màu đỏ. Nàng lấy huy chương lúc nãy ra, quét một lần lên cửa thang máy, cửa thang máy trực tiếp mở ra, Cổ Nguyệt dẫn dắt mọi người tiến vào.

"Thang máy màu đỏ, đây là thang máy chuyên dụng nội bộ dành cho Truyền Linh Tháp cao tầng!" Nhạc Chính Vũ kiến thức rộng rãi, liếc mắt đã nhìn ra thang máy này không bình thường, "Cổ Nguyệt, ngươi đến cùng là có thân phận gì?"

Cổ Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, nhưng chỉ lắc đầu một cái, không hề giải thích.

Đi trong thang máy, ròng rã hơn một phút, cửa thang máy mới lại mở ra. Mọi người ra khỏi thang máy. Nhất thời nhìn thấy một màn chấn động.

Bọn họ nơi này cũng không biết là ở tầng thứ bao nhiêu của Truyền Linh Tháp, ngay phía trước là bức tường pha lê, có thể nhìn ra bên ngoài. Đầu tiên đập vào mi mắt chính là biển mây ngập trời, mây mù lơ lửng khắp không trung, mơ hồ có thể nhìn thấy Sử Lai Khắc Thành.

Cổ Nguyệt lấy ra Hồn Đạo Bộ Đàm bấm một dãy số, đi tới một bên thấp giọng nói vài câu gì đó, sau đó mới nói mọi người đi cùng nàng.

Trang trí nơi này đều là màu nhũ bạch, thêm vào cảnh vật bên ngoài, làm cho người ta có cảm giác như đang đi ở trên mây.

Đi vào bên trong, có một cánh cửa lớn màu bạc, Cổ Nguyệt gõ gõ ở trên cửa, sau đó cửa lớn mở ra, nàng dẫn mọi người đi vào bên trong.

Đây là một gian phòng rộng rãi, bên trong gian phòng bố trí đơn giản nhưng cũng rất tinh tế.

Có một nữ tử vóc người cao gầy ngồi ở phía sau mặt bàn, nàng nhìn qua bất quá khoảng 30 tuổi, tướng mạo thanh lệ, mái tóc dài màu đỏ rối tung ở phía sau. Nàng lại như là báu vật, là thứ trang sức đẹp nhất của căn phòng. Có nàng, cả phòng đều tràn ngập sinh cơ cùng phấn chấn.

Nhìn thấy mọi người đi vào, nàng mỉm cười đứng lên, vóc người nàng rất

cao, một thân chế phục màu đen.

"Hoan nghênh đã đến Truyền Linh Tháp! Chào các ngươi, ta là lão sư của Cổ Nguyệt, Lãnh Diêu Thù." Nữ tử tóc đỏ có vẻ vô cùng ôn hòa, chậm rãi đi tới bên người Cổ Nguyệt.

"Tiền bối, chào ngài." Mọi người dồn dập hướng về nàng hành lễ.

Lão sư của Cổ Nguyệt? Dù cho là Đường Vũ Lân cũng là lần đầu tiên nghe nói. Trong số mọi người, chỉ có Nhạc Chính Vũ khẽ nhíu mày, tựa hồ đang cố nhớ lại điều gì.

Lãnh Diêu Thù nói: "Mọi người không cần khách khí, các ngươi đều là thiên kiêu chi tử của Sử Lai Khắc học viện, rất hân hạnh được biết các ngươi. Không làm lỡ thời gian của các ngươi nữa, ta dẫn bọn ngươi đi Hồn Linh Tháp."

Vừa nói, nàng liền xoay người đi ra ngoài, khí độ bộ hành dịu dàng ung dung, toàn thân đều tràn ngập ý nhị nữ tính, khiến cho người ta khó có thể nào quên được hình ảnh của nàng.

Lãnh Diêu Thù, Lãnh Diêu Thù, trong lòng Nhạc Chính Vũ không ngừng lặp lại danh tự này, hắn càng ngày càng cảm thấy quen tai, nhưng lại có chút không nhớ ra được.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến, Cổ Nguyệt lại mang theo nụ cười tuyệt đẹp hướng về hắn khẽ cười.

Đúng vậy! Cổ Nguyệt là nhân tài ưu tú như vậy, ở Truyền Linh Tháp sao lại không được coi trọng cơ chứ? Vị lão sư này của nàng, hẳn là một đại nhân vật của Truyền Linh Tháp!

Lãnh Diêu Thù mang theo bảy người đi trên hành lang, chỗ đi qua, những nhân viên gặp bọn họ dù đang làm bất kỳ công việc gì đều sẽ dừng bước lại, cung kính hướng về nàng hành lễ, nghiệm chứng cho suy đoán của Đường Vũ Lân.

Lãnh Diêu Thù mang theo bảy người đi tới trước một chiếc thang máy lớn có cửa màu vàng óng, tay phải nhẹ nhàng nhấn một cái trên cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, nàng trước tiên đi vào.

Thang máy này lớn vô cùng, coi như chứa một lúc mấy chục người cũng không thành vấn đề gì, bên trong thang máy trang trí xanh vàng rực rỡ, mơ hồ còn có sóng năng lượng.

Thang máy nhẹ nhàng di chuyển, vài giây sau liền ngừng lại. Cửa mở, phòng khách hình tròn hiện ra ở trước mặt bọn họ.

Đại sảnh này có đường kính mấy trăm mét, cao cũng phải 50 mét có hơn. Đỉnh chóp lại có hình tam giác, trên cùng tựa hồ có một viên bảo thạch trôi nổi ở nơi đó vậy, toả ra ánh vàng nhàn nhạt.

Nơi trung tâm của căn phòng, có một cái đài cao. Đài cao hình lục giác, có cầu thang hướng lên trên, mặt trên thì lại như là một cái tế đàn, diện tích khoảng 100 m2. Ở giữa bình đài, lại là một đạo quang môn màu vàng cao tới hơn 15 mét.

Xung quanh phòng khách là các loại khí tài và mấy trăm nhân viên đang làm việc ở đây.

Lãnh Diêu Thù đến cũng không làm ảnh hưởng đến bọn họ, chỉ có những nhân viên nhìn thấy nàng mới chủ động tiến lên hành lễ, sau đó liền tiếp tục làm việc.

"Các ngươi đi thôi, ta đã an bài xong." Lãnh Diêu Thù chỉ vào phiến cửa lớn màu vàng óng kia.

"Tạ ơn lão sư." Cổ Nguyệt mỉm cười nói, nhìn qua nàng đối với vị lão sư này cũng không mấy cung kính, nhưng lại có vẻ vô cùng thân cận.

Lãnh Diêu Thù sủng nịch cười cười, "Ngươi cũng là lần thứ nhất tiến vào Hồn Linh Tháp. Nơi này và Thăng Linh Đài không giống nhau, những thứ các ngươi gặp sẽ hoàn toàn là sự thật, chú ý an toàn. Ta sẽ đích thân quản chế giúp các ngươi, thời điểm gặp nguy hiểm sẽ để cho các ngươi đi ra."

"Đa tạ tiền bối." Đường Vũ Lân làm đội trưởng đoàn đội lâm thời, vội vàng hướng về Lãnh Diêu Thù cung kính trí tạ.

Lãnh Diêu Thù nhìn hắn, khẽ mỉm cười, "Ngươi hẳn là Đường Vũ Lân đi."

"Vâng, đúng thế." Đường Vũ Lân nói.

Lãnh Diêu Thù than nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu, nói: "Đáng tiếc. Nếu như ngươi chưa gia nhập Đường Môn, ta nhất định sẽ dẫn ngươi gia nhập Truyền Linh Tháp. Được rồi, các ngươi đi trước đi. Tất cả gặp lại sau hẵng nói. Mở ra Hồn Linh Tháp!"

Năm chữ cuối cùng, nàng vẫn dường như là nói chuyện bình thường như trước vậy. Thế nhưng, cùng lúc khi năm chữ này nói ra, hết thảy nhân viên ở đây đều hướng về phía bọn họ bên này, cung kính hướng về Lãnh Diêu Thù hành lễ xong, sau đó đồng thanh nói: "Vâng."

Nhạc Chính Vũ trong mắt sáng ngời, hắn rốt cục nghĩ ra rồi. Mà lúc này, Đường Vũ Lân đã suất lĩnh mọi người đi lên cầu thang, hướng về cánh cửa lớn dẫn tới Hồn Linh Tháp.

Vừa bước một bước vào, màu vàng tràn ngập. Bảy nhân ảnh trước sau tiến vào, đi vào bên trong quang môn màu vàng biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn bóng người bọn họ biến mất, nơi sâu xa trong đáy mắt Lãnh Diêu Thù lóe qua một vẻ buồn rười rượi, lẩm bẩm tự nói: "Năm đó chúng ta, không phải cũng chính là như vậy sao? Nhìn thấy bọn họ, lại như nhìn thấy ngươi ta. Chỉ là, ở trong lòng ngươi, đã sớm không có ta."

Bước vào quang môn màu vàng, cũng không có loại cảm giác trời đất quay cuồng như khi tiến vào Thăng Linh Đài. Cứ như chỉ là bước qua một cánh cửa lớn bình thường, lại có kim quang lóe lên, Đường Vũ Lân đã thấy rõ cảnh vật trước mắt.

Đây là một cung điện to lớn, bên ngoài là từng tán cây to lớn như cây cột nhà, tựa hồ chính là bọn chúng chống đỡ toàn bộ không gian ở đây. Mặt đất được từng khối từng gạch đá màu xám đen lát thành, không gian này rộng tới hơn 1.000 m2, vô cùng cổ kính, khiến cho người ta có cảm giác như quay trở lại quá khứ vậy.

Bảy người vừa mới dừng lại, quang môn màu vàng phía sau liền biến mất không còn tăm hơi. Cùng lúc đó, bọn họ thấy hoa mắt, một màn cảnh tượng hư huyễn hiện ra ở trước mặt bọn họ.

Đó là một toà tháp tạo thành từ quang ảnh, nhìn qua trôi nổi bên trên đám mây. Tòa đại tháp cao tầng tầng, đâm xuyên lên trên trời cao…

Chương 360: Trùng tháp vượt ải *

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

** Xông tháp, vượt ải*

Quang ảnh dần dần ngưng tụ, sau đó lại đột nhiên biến mất, chỉ còn dư lại một căn phòng to lớn rộng rãi trước mắt này.

Đây là một căn phòng hình bát giác, đường kính chí ít vượt quá 300 mét, vô cùng rộng lớn. Bốn góc phòng, có tám phiến cửa kim loại lớn. Mỗi một phiến cửa lớn đều cao tới 10 mét, rộng 5 mét trở lên. Chỉ mới đứng ở chỗ này, đã cảm nhận được khí thế mạnh mẽ.

Nơi Đường Vũ Lân bảy người đang đứng thẳng chính là ngay giữa đại sảnh.

"Nguyên Ân, Chính Vũ, đội hình tam giác. Tạ Giải cơ động, Cổ Nguyệt, Tiểu Ngôn, Lạp Trí các ngươi ở giữa." Đường Vũ Lân lập tức căn cứ địa hình để thay đổi trận hình của mọi người, còn hắn một bước bước ra, trở thành một góc của trận hình tam giác.

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ đều là thiên tài cực kỳ ưu tú, phản ứng tự nhiên cũng không chậm, từng người tiến lên vài bước, đã xuất hiện ngay phía trước của đội ngũ.

Dưới chân Từ Lạp Trí lặng yên không một tiếng động bay lên từng vòng Hồn Hoàn, một, hai, ba, tổng cộng ba cái Hồn Hoàn, tất cả đều là màu tím.

Đường Vũ Lân còn nhớ rõ ràng, lần trước khi gặp hắn, hắn vẫn còn là nhị hoàn màu vàng. Không thể nghi ngờ, Hồn Hoàn của hắn đã thăng linh.

Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, để thăng linh Hồn Hoàn chắc chắn còn khó khăn hơn phổ thông Hồn Sư nhiều lắm, hơn nữa dưới tình huống ban đầu đã là nhị hoàn, những nỗ lực mà hắn phải bỏ ra có thể tưởng tượng được. Nhưng hắn lại làm được!

"Ta có một cái bánh bao thịt." Từ Lạp Trí lẩm bẩm nhắc tới một câu, đệ nhất Hồn Hoàn lấp lánh, ánh sáng trong lòng bàn tay lóe lên, một cái bánh bao thịt liền xuất hiện. Hắn lắc tay một cái, chiếc bánh bay về phía Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân giơ tay tiếp nhận, tổng cộng ba cái, hai cái liền nhét vào trong miệng.

Từ Lạp Trí lặp lại hồn chú của hắn, từng cái từng cái bánh bao phân biệt bay về phía đồng bọn. Bánh bao thịt tác dụng rất đơn giản, khôi phục thể lực, hồn lực, trị liệu thương thế cơ bản.

Ăn vội một cái bánh bao, Đường Vũ Lân nhất thời cảm giác được trong cơ thể truyền đến một luồng cảm giác ấm áp, khí huyết dâng lên, tinh thần đại chấn. Quả nhiên là tuyệt phối!

Hắn tay trái để ở phía sau lưng, hướng về Từ Lạp Trí giơ ngón tay cái lên.

Đúng vào vào lúc này, tám phiến cửa kim loại lớn xa xa hầu như là đồng thời mở ra, tiếng gầm gừ trầm thấp chậm rãi truyền đến.

Bảy người đầu tiên nhìn thấy, là từng đôi, từng đôi mắt lấp lóe ánh sáng màu xanh lục bên trong cánh cửa kim loại. Số lượng rất nhiều, bên trong mỗi một cánh cửa kim loại đều xuất hiện hơn mười đôi.

"Lang Loại Hồn Thú, am hiểu quần công." Tạ Giải quát lên.

Đường Vũ Lân trong mắt chợt lóe sáng, ba vòng Hồn Hoàn màu tím từ dưới chân bay lên, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra, trong khoảnh khắc nằm dày đặc trên mặt đất, lấy bảy người làm trung tâm, lan ra tận hơn trăm mét vuông.

Từng cây dây leo Lam Ngân Thảo lặng yên lan tràn, màu xanh lam óng ánh phủ khắp, làm cho người ta có một loại cảm thụ kỳ dị.

"Chú ý tiết kiệm hồn lực, trong quá trình trùng tháp không có thời gian nghỉ ngơi." Cổ Nguyệt thấp giọng nhắc nhở.

Tất cả mọi người là lần đầu tiên tới nơi này, dù cho là Nhạc Chính Vũ cũng không ngoại lệ. Thời điểm hắn thu được đệ nhất Hồn Hoàn vẫn không có thực lực trùng tháp, yêu cầu đồng đội để xông lên tháp tối đa chỉ được cách biệt ba tuổi trở xuống. Vì lẽ đó khi đó trùng tháp dĩ nhiên không có ý nghĩa gì.

Lúc này mọi người cũng đã ăn xong bánh bao thịt của Từ Lạp Trí, thể lực, hồn lực đều vô cùng dồi dào. Từ Lạp Trí thì lại căn bản không có ý tứ tham dự chiến đấu, khoanh chân ngồi thẳng xuống dưới đất, bắt đầu minh tưởng.

Đường Vũ Lân lựa chọn để hắn gia nhập không thể nghi ngờ là quyết định chính xác, tuy rằng hắn không thể trực tiếp cung cấp sức chiến đấu, nhưng sự phụ trợ của hắn đủ khiến sức chiến đấu của mọi người có thể gia trì lâu hơn; đồng thời cũng có thể tăng cường năng lực chiến đấu của mọi người ở một trình độ nhất định.

Bên trong cửa kim loại lớn rốt cục cũng có từng con Hồn Thú xuất hiện, chúng có màu xanh thẫm, đôi mắt màu xanh lục, Lang Loại Hồn Thú.

Phong Lang, một loại Hồn Thú vô cùng phổ biến bên trong vùng rừng rậm, lấy quần cư làm chủ. Từng con Phong Lang đơn độc vốn không cường đại, cũng không đáng sợ. Nhưng nếu như sau khi số lượng đạt tới trình độ nhất định, lại vô cùng mạnh mẽ. Bởi vì chúng hung hãn không sợ chết, một khi xuất hiện thương vong, chính là cục diện không chết không thôi.

Phong Lang từ bốn phương tám hướng xuất hiện trước mặt mọi người có tới trên 100 con, mà đây mới là cửa thứ nhất của Hồn Linh Tháp mà thôi. Muốn thu được đầy đủ tiền lời, hiển nhiên không phải một chuyện đơn giản.

Những con Phong Lang này không có vừa lên đến liền khởi xướng xung kích, mà lại vô cùng cẩn thận từ bốn phương tám hướng chậm rãi bao vây bọn họ, từ từ tiếp cận.

"Những người khác đừng động thủ, cửa ải này giao cho ta cùng Cổ Nguyệt." Đường Vũ Lân trầm giọng nói rằng.

Nguyên Ân Dạ Huy đứng thẳng bất động, Nhạc Chính Vũ cũng thu hồi Hồn Hoàn vừa phóng thích ra ngoài. Muốn đi được xa hơn nhất định phải

có sự phân phối hợp lý, làm hết sức phát huy tác dụng của đoàn đội.

Phong Lang đến càng ngày càng gần, mãi cho đến khi tiến vào phạm vi Lam Ngân Thảo bao trùm mới thôi. Chúng nó đều không hề khởi xướng xung kích trước tiên, mà lại lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân bảy người, chờ thời cơ. Bất động thì thôi, một khi phát động, tất nhiên là toàn lực ứng phó.

Đường Vũ Lân lạnh lùng nhìn Phong Lang trước mặt. Đột nhiên, một cây Lam Ngân Thảo nguyên bản kề sát mặt đất dựng lên, tựa như độc xà xuất động, vèo một cái quấn quanh thân một con Phong Lang, đột nhiên kéo mạnh một cái, kéo sát nó về phía Đường Vũ Lân.

Lần này tựa hồ chọc vào tổ ong vò vẽ vậy, hết thảy Phong Lang hầu như là đồng thời từ mỗi một phương hướng phát động tấn công.

Một bức tường đất đột nhiên đột nhiên bay lên, vây kín phía ngoài, đem 6 người khác ngoại trừ Đường Vũ Lân bảo vệ ở bên trong. Đông đảo Phong Lang nhào lên, chỉ có thể va chạm ở bên trên tường đất.

Phong Lang chỉ có một loại năng lực thiên phú, chính là Phong Đao. Trong lúc nhất thời, Phong Đao chằng chịt khắp nơi, dồn dập chém vào bên trên tường đất.

Số lượng Phong Đao đánh về phía Đường Vũ Lân là nhiều nhất. Phong Đao hầu như là bắn chụm về phía hắn. Đường Vũ Lân tuy rằng không hề được bảo vệ bên trong tường đất, nhưng trước mặt hắn đồng dạng là một khối tường đất được dựng thẳng lên.

Tay phải Đường Vũ Lân bỗng nhiên đưa lên, bàn tay hung hãn thọc vào trong tường đất, sau đó vồ mạnh một cái, đưa nó nhấc lên, lại như là tấm khiên vậy, hoành đương ở trước mặt mình, đã chặn lại hoàn toàn những tia Phong Đao đang xung kích hướng về mình.

Trên trăm con Phong Lang, hầu như ở trong khoảnh khắc tất cả đều vọt tới nơi phụ cận quanh bọn họ. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, đệ nhị Hồn Hoàn trên người Đường Vũ Lân đột nhiên phát sáng.

Lam Ngân Thảo trên mặt đất đồng thời sáng lên, hóa thành từng chiếc đột thứ vụt lên từ mặt đất. Ở trung ương tường đất, một đạo Băng Lam Quang phóng lên trời, sau khi ánh sáng bay lên cao 3 mét mới nổ tung, hóa thành

từng viên Băng Trùy bay tán loạn tứ phía.

Hai lần đột biến này hầu như là phát sinh cùng một lúc, Lam Ngân Đột Thứ Trận của Đường Vũ Lân mới vừa xong, những cây Băng Trùy kia đã xuất hiện.

Hết thảy Phong Lang bị Lam Ngân Đột Thứ Trận đâm trúng, trong nháy mắt, tất cả đều bị hất lên trời, giãng co, trong đó có một phần còn bị xuyên thủng bụng.

Chớp mắt tiếp theo, Băng Trùy đổi hướng. Những cây Băng Trùy kia tựa như có mắt vậy, mỗi một cây đều chui thẳng vào bên trong tròng mắt của Phong Lang.

Ai cũng biết, Lang Loại Hồn Thú là đầu đồng xương sắt eo đậu hũ. Nói cách khác, phần eo là chỗ yếu. Nhưng trên thực tế, bất kể là mạnh mẽ như thế nào, con mắt mãi mãi vẫn luôn là chỗ yếu nhất.

Nếu như Băng Trùy lệch một ít, với lực công kích không quá mạnh mẽ của nó, căn bản là không đủ để xuyên thấu xương sọ cứng rắn của Phong Lang, nhưng thứ kết liễu chúng lại là con mắt.

Lam Ngân Đột Thứ Trận loé lên rồi biến mất, lam quang thu lại, tường đất tan vỡ. Sau đó Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ nhìn thấy, chính là từng con từng con Phong Lang rơi xuống.

Không hề có ngoại lệ, hơn 100 con Phong Lang toàn bộ rơi xuống mặt đất; sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Vẻ khiếp sợ đồng thời từ đáy mắt hai người lóe lên.

Ở lần này, thứ khó không phải ở một thoáng kia của Đường Vũ Lân. Có tường đất phòng ngự, hắn đem hết thảy Phong Lang đều hấp dẫn đến, sau đó phát động một hồn kỹ quần khống. Chuyện này cũng không khó lắm, chỉ cần là người có hồn kỹ như vậy đều có thể làm được. Nhưng trong một thoáng này, chỗ khó chính là trong khi Đường Vũ Lân đang giải phóng ra hồn kỹ, Cổ Nguyệt Băng Trùy có thể tìm đúng đến mỗi một con Phong Lang!

Mỗi một con, cái này là chỗ đáng sợ nhất!

Hơn 100 con Phong Lang, mỗi một viên Băng Trùy đều phải tiến hành đơn độc khống chế, sau đó tìm đúng con mắt của Phong Lang, đâm vào, kết liễu. Trong cùng một lúc, khống chế nhiều Băng Trùy như vậy, phải cần tinh thần lực cường đại đến mức nào mới có thể làm được?

Coi như là Đường Vũ Lân quen thuộc nhất Cổ Nguyệt, cũng không khỏi kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía nàng. Không thể nghi ngờ chút nào, khoảng thời gian này tới nay, tinh thần lực của Cổ Nguyệt lại có tiến bộ mạnh mẽ, mới có thể dễ dàng khống chế toàn bộ Băng Trùy của mình như thế. Nguyên bản hắn còn tưởng rằng, còn cần mình và Tạ Giải thu thập tàn cục một chút đấy! Bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không cần!

Chương 361: Liên tục vượt ải

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hồn Linh Tháp cửa thứ nhất, thông qua. Có thể chọn Hồn Linh để hấp thu, Phong Lang – Thiên Niên Hồn Thú. Trong vòng 10 giây lựa chọn có hấp thu hay không?" Âm thanh điện tử từ bốn phương tám hướng vang lên. Cùng lúc đó, một quang môn màu vàng xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Quang môn không lớn như mấy phiến cửa nhốt thú lúc nãy, nhưng cũng đồng dạng thâm thúy. Phía trước quang môn trôi nổi một cái bóng mờ của Phong Lang.

"Đi" Đường Vũ Lân vung tay lên, trước tiên chui vào quang môn mà đi.

Lựa chọn con Phong Lang đang trôi nổi trước quang môn, là có thể hấp thu dung hợp Hồn Linh này. Mà tiến vào quang môn, không thể nghi ngờ mang ý nghĩa là, tiếp tục xông vào cửa ải thứ hai.

Tầm mắt biến đổi, sau một khắc, bọn họ cũng đã xuất hiện ở trong một thính đường, cùng lúc trước giống nhau như đúc. Xem ra, không có gì khác cả, căn phòng bát giác, tám phiến cửa lớn kim loại.

Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra một tia thần quang nhàn nhạt, ánh mắt lấp lánh. Không cần hắn nói, trận hình cũng đã đã biến thành tam giác chiến trận lúc trước.

Xa xa, tám phiến cửa kim loại to lớn chậm rãi mở ra. Mà lần này, Từ Lạp Trí cũng không lại triển khai hồn kỹ, trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất.

Mọi người đều đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, mỗi người đều trải qua học viện bồi dưỡng, bất kể là ánh mắt, sức phán đoán, đều vượt xa Hồn Sư

phổ thông. Hắn không tiếp tục sử dụng hồn kỹ, là thông qua phán đoán thực lực đồng đội và đối thủ sau khi trải qua cửa thứ nhất. Là Phụ Trợ Hệ Hồn Sư, làm sao điều phối hồn lực của mình hợp lý để phụ trợ cho đồng đội là quan trọng nhất.

Tám phiến cửa lớn chậm rãi mở ra, tiếng rống giận dữ vang lên theo, tám con sư tử hình thể khổng lồ, toàn thân bốc lửa đi ra. Hỏa Diễm Ma Sư, người quen cũ.

Trên mặt Đường Vũ Lân không khỏi hiện ra một nụ cười, xem ra, Hồn Linh Tháp này cùng Thăng Linh Đài ít nhiều vẫn còn có chút quan hệ. Từ chủng loại Hồn Thú chúng phóng thích ra, có thể thấy được chút ít.

Tám con Hỏa Diễm Ma Sư tất cả đều là mẫu sư, từ thân hình cùng sóng năng lượng có thể phán đoán, Bách Niên Hồn Thú mà thôi. Nhưng trong số Bách Niên Hồn Thú, hẳn là có con cầm đầu, có ít nhất 500 năm tu vi.

"Giao cho ta đi." Âm thanh Tạ Giải vang lên, sau một khắc, hắn cũng đã chủ động lao ra ngoài, bay vụt thẳng đến một phương hướng khác.

Đường Vũ Lân ngồi xuống tại chỗ, điều chỉnh hồn lực, bất quá là Bách Niên Hỏa Diễm Ma Sư thôi. Tạ Giải dư sức ứng phó.

Những người khác cũng dồn dập ngồi xuống, tiết kiệm hồn lực. Đối với bọn họ mà nói, mục tiêu tuyệt đối không nằm ở những tầng đầu tiên này. Thiên Niên trở lên, hơn nữa còn phải là Thiên Niên Hồn Linh vô cùng ưu tú, mới là thứ bọn họ cần.

Phong Lang cũng không thể khiến người ta thoả mãn, Hỏa Diễm Ma Sư cũng tương tự như thế. Loại Hồn Thú ở cường độ và loại hình này đều không phải là lựa chọn của Hứa Tiểu Ngôn, thuộc tính cũng không ổn.

Âm thanh rống giận trầm thấp vang lên, Tạ Giải đã vọt tới trước mặt con Hỏa Diễm Ma Sư thứ nhất. Thân thể của hắn bỗng nhiên nhảy lên, thân hình từ trên không trung lắc một cái, từ góc độ quỷ dị né tránh một đoàn liệt diễm phun ra từ trên người Hỏa Diễm Ma Sư. Thân thể hắn thoáng vặn vẹo một chút, ở trong nháy mắt đó đột nhiên gia tốc, lại như là thuấn di xuất hiện trên phần lưng của Hỏa Diễm Ma Sư. Quang Long Chủy trong tay nhanh như tia chớp đâm ra, nhắm vào ngay giữa gáy của nó, từ nơi trung khu thần kinh cắt vào.

Con Hỏa Diễm Ma Sư kia toàn thân trong nháy mắt xụi lơ, ngã nhào xuống đất.

Mũi chân điểm nhẹ một điểm ở trên lưng Hỏa Diễm Ma Sư, Tạ Giải đã nhảy lên, lại hướng về một con Hỏa Diễm Ma Sư khác.

Đường Vũ Lân nhìn mà âm thầm gật đầu. Tạ Giải bây giờ đối với Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ đã có thể ứng dụng càng ngày càng thành thạo, không còn rập khuôn cứng nhắc như ban đầu nữa, mà đã từng bước dung hợp lại cùng với năng lực của bản thân.

Một con Hỏa Diễm Ma Sư tử vong, bảy con còn lại nhất thời nổi giận, trong đó có bốn con đều đánh về phía Tạ Giải, nhưng vẫn có ba con nhằm về phía Đường Vũ Lân bọn họ bên này.

Tạ Giải dựa vào tốc độ siêu nhanh, lại triệt hạ một con. Bốn con Hỏa Diễm Ma Sư vây quanh hắn còn sót lại ba con. Hắn chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, uyển chuyển mà quỷ mị ở giữa bọn chúng qua lại. Hắn cũng không sử dụng hồn kỹ, chỉ bám sát, tuyệt không ham chiến, không ngừng lưu lại vết thương trên người chúng nó..

Ba con Hỏa Diễm Ma Sư nhằm về phía Đường Vũ Lân bọn họ bên này càng ngày càng gần. Đúng vào lúc này, một bóng người lặng yên không một tiếng động chui ra, hắn hư huyễn mà lặng lẽ. Con Hỏa Diễm Ma Sư khỏe nhất, đang lao sang nhanh nhất, đột nhiên ngã cái "rầm" trên mặt đất không hiểu vì sao, đã tèo rồi! Nhìn lại, hai con Hỏa Diễm Ma Sư khác cũng là như thế, dồn dập ngã xuống đất không đứng lên nổi.

Ảnh Long Phân Thân.

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, đem tinh thần lực tăng lên tới cực hạn, mới có thể mơ hồ cảm giác được phương vị của Ảnh Long Phân Thân.

Đột nhiên, Ảnh Long Phân Thân kia uyển chuyển như tia chớp hướng về Tạ Giải bên kia hội hợp lại, hắn là Tạ Giải đang thu hồi lại phân thân.

Thời điểm hai tên Tạ Giải chuẩn bị dung hợp lại, đột nhiên, trên người Tạ Giải bản thể lại có ánh sáng lóe lên. Ảnh Long Phân Thân đã tiếp cận hắn trong phạm vi 3 mét bỗng đột nhiên dừng lại, sau đó liền lặng yên nhảy lên.

Hai bóng người biến hóa khắp nơi, sau vài lần hô hấp, những con Hỏa Diễm Ma Sư còn lại tất cả đều ngã nhào xuống đất.

Ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, có ý tứ! Tạ Giải đây là sử dụng thu hồi phân thân làm kỹ xảo chiến đấu, dùng tốc độ nhanh nhất đem phân thân triệu hồi đến bên người nhưng cũng không dung hợp, thông qua gián đoạn việc triệu hồi để cùng nhau chiến đấu. Khoảng thời gian gần đây, hắn khổ luyện bản thể phối hợp lẫn nhau cùng một cái phân thân, nhất tâm nhị dụng. Quả nhiên là có thu hoạch không nhỏ. Một khi hắn có thể đem hết thảy phân thân của mình đều luyện đến trình độ như thế này, thực lực của hắn lúc đó có thể nói là vô cùng khủng bố.

Hai nhân ảnh hợp nhất, Tạ Giải trở lại bên cạnh mọi người. Âm thanh điện tử lúc trước lại vang lên, lần này, trong vòng 10 giây bọn họ có thể lựa chọn chính là, Thiên Niên Hỏa Diễm Ma Sư.

Lúc Tạ Giải đi ngang qua trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy, bỗng hướng về nàng nhoẻn miệng cười, lộ ra một cái răng trắng.

"Chớ cản đường." Nguyên Ân Dạ Huy chỉ lạnh lùng lườm hắn một cái.

Bước vào quang môn, đến cửa ải tiếp theo.

Những cửa sau, căn bản không cần toàn bộ đoàn đội ra tay, mọi người thay phiên bày ra thực lực. Rất nhanh, bọn họ liền vượt qua cả sáu cửa ải, tiến vào cửa thứ chín.

Tám cửa ải đầu tiên cũng không tạo thành phiền phức qua mức to lớn cho bọn họ, nhưng mỗi một quan, thực lực Hồn Thú cũng đã rõ ràng có tăng lên. Giống như cửa thứ tám vừa mới thông qua, có tới 6 con Thiên Niên Hồn Thú trở lên vây công bọn họ, tu vi đều ở khoảng chừng trên dưới 2.000 năm. Là Nguyên Ân Dạ Huy ra tay, lấy khí thế như sấm vang chớp giật giải quyết chúng nó nhanh gọn lẹ.

"Cửa ải này, mọi người đồng tâm hiệp lực." Mới vừa tiến vào cửa thứ chín, Đường Vũ Lân lập tức nói rằng.

Đơn độc một người hoặc là hai người ứng phó Hồn Thú ở các cửa ải đã bắt đầu trở nên khó khăn, tiêu hao quá to lớn. Đây là thời điểm nên phát huy

sức mạnh đoàn đội.

Như trước là tám phiến cửa kim loại, nhưng lần này, mở ra cũng chỉ có bốn phiến.

Bốn phiến cửa lớn chậm rãi bay lên, 4 con Hồn Thú thân hình cường tráng ở bên trong. Chúng nó toàn thân bao phủ bởi một bộ lông trắng như tuyết, mỗi một con vóc người đều vô cùng cường tráng.

Loại Hồn Thú này vẫn là lần thứ nhất Đường Vũ Lân nhìn thấy, bởi vì nguyên nhân bọn chúng không phải sinh sống ở trong vùng rừng rậm thông thường.

"Băng Hùng, đây là Hồn Thú mạnh mẽ vùng cực Bắc. Bốn con Băng Hùng này e rằng có tu vi 3.000 năm có hơn đi, dáng vẻ thật lớn!" Tạ Giải nói rằng.

Cổ Nguyệt trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, Hồn Linh Tháp cứ mỗi 9 quan là một cửa ải lớn, cửa ải này là tồn tại mạnh nhất trong 9 quan đầu tiên. Tiểu Ngôn, con này như thế nào?" Đây vẫn là lần đầu tiên nàng hỏi dò Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn con mắt đã sáng lên, "Tốt tốt! Thật đáng yêu, mạnh mẽ, ta yêu thích nha!"

Đáng yêu…

Ánh mắt mọi người nhìn nàng cũng không khỏi trở nên quái dị hơn, chọn Hồn Linh cũng có thể lấy đáng yêu để làm tiêu chí đánh giá à?

Bốn con Băng Hùng ánh mắt lạnh lùng, nương theo sự xuất hiện của bọn họ, nhiệt độ bên trong đại sảnh bắt đầu giảm xuống. Dần dần, toàn bộ không gian bên trong cũng bắt đầu ngưng tụ băng sương, trong lúc Băng Hùng hô hấp phun ra nuốt vào, khí tức tự thân cũng không ngừng trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Bốn con Băng Hùng này cũng không có từ bốn phía phát động tấn công, mà lại chậm rãi tụ tập cùng nhau, hướng về đối phương đi tới.

Đường Vũ Lân nhìn trong mắt bốn con Băng Hùng, đột nhiên trong lòng

hơi động, nói: "Mọi người cẩn thận, bốn con Hồn Thú này linh trí vượt xa Hồn Thú trước đó."

Nguyên Ân Dạ Huy một bước tiến lên, trên người ba vòng Hồn Hoàn bắt đầu bốc lên. Ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, từng bước một hung hãn hướng về đám Băng Hùng đi đến.

Nhạc Chính Vũ cũng không yếu thế, trên người đồng dạng Hồn Hoàn lấp loé, đi theo bên người nàng.

Từng cây Lam Ngân Thảo từ dưới thân Đường Vũ Lân lan tràn mọc ra.

Bất luận thế nào, đây chung quy chỉ là cửa thứ 9 mà thôi.

Đúng lúc này, một con Băng Hùng dẫn đầu đột nhiên chuyển động, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào, thanh âm chấn động khắp nơi. Đột nhiên, bông tuyết đầy trời bắt đầu bay xuống, hoa tuyết cấp tốc hóa thành bão táp, khiến cho tầm mắt mọi người đều trở nên không rõ ràng hơn.

"Hừ" Một tiếng hừ lạnh vang lên theo, khẩn nhìn sang, một đoàn khí lưu nóng rực đột nhiên từ trung tâm đoàn đội bắn ra. Hỏa diễm bốc lên, khác nào giếng phun, chống đỡ lạnh giá, giúp cho mọi người cảm thấy ấm áp hơn; đồng thời, đem bão tuyết ngăn cản ở ngoài.

"Hống, hống, hống" lại là ba tiếng rống giận vang lên, bão tuyết đột nhiên tăng cường, sóng năng lượng cường thịnh từ bốn phương tám hướng bộc phát ra.

Bốn con Băng Hùng liên thủ phát động bão tuyết.

Lời tác giả: *Ngày hôm nay đột nhiên đặc biệt có cảm xúc.*

Cái gì là hạnh phúc?

Có người cho rằng, nhẹ nhàng là hạnh phúc.

Có người cho rằng, tri túc thường nhạc là hạnh phúc.

Nhưng ta lại không cho là như vậy.

Những người dễ dàng thỏa mãn thường không nhìn thấy phương hướng đi tới, chỉ có thể tại chỗ dậm chân.

Một đời người chỉ có mấy chục năm, tại sao phải tầm thường?

Vì lẽ đó hạnh phúc của ta đến từ chính sự tham lam, chỉ có lòng tham không đáy mới là động lực để chúng ta đi tới. Mới có thể dẫn chúng ta tới cảm giác thành công tươi đẹp, cảm thụ thế giới này tốt hơn.

Mục tiêu của chúng ta hẳn là thỏa mãn cảm xúc tinh thần đại hải của bản thân mình.

Mọi người cùng nhau nỗ lực!

Chương 362: Chiến Băng Hùng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Là học viên tài cao của Sử Lai Khắc học viện, bảy người Đường Vũ Lân, thực lực đều không tầm thường. Thế nhưng, nếu bàn về cường độ hồn lực, trên thực tế bọn họ cùng Hồn Thú 3.000 năm vẫn có chênh lệch. Bốn con Băng Hùng này đúng như Đường Vũ Lân nói vậy, vô cùng thông minh. Trực tiếp lựa chọn đối kháng năng lượng, toàn phương vị công kích như thế này, chỉ có thể dùng toàn phương vị để tiến hành chống lại.

Quả nhiên, sắc mặt Cổ Nguyệt một thoáng liền trở nên trắng bệch. Đấu thuộc tính, nàng có Nguyên Tố Thuỷ Triều, nếu như chỉ là một chọi một, chắc chắn có thể đối mặt với 3.000 năm Băng Hùng. Nhưng bốn con cùng lên một lúc, nàng lại có chút không đỡ được.

"Cổ Nguyệt, đừng miễn cưỡng chống đỡ." Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng, đồng thời, hai con mắt của hắn đột nhiên sáng lên, trong mắt tử quang lấp loé.

"Đi theo ta!" Vừa nói, hắn chui thẳng vào bên trong bão tuyết, đột nhiên hướng thẳng về phía trước phóng đi.

Muốn muốn đánh gãy bão tuyết, trước hết phải công kích Băng Hùng.

Dựa vào Tử Cực Ma Đồng gia trì, hắn miễn cưỡng có thể nhìn thấy vị trí của bốn con Băng Hùng kia.

Bốn con Băng Hùng đồng thời triển khai bão tuyết mang cho mọi người áp lực thật lớn. Trong nháy mắt khi bão tuyết kia bốc lên, mọi người cũng đã tụ tập cùng nhau, Nguyên Ân Dạ Huy đã phóng thích Thái Thản Cự Viên

Võ Hồn của mình, đệ tam hồn kỹ, Kim Cương Thể!

Thân hình nàng bắt đầu bành trướng, đã chặn lại phần lớn băng tuyết. Dù cho là vậy, cực hàn vẫn ảnh hưởng sức chiến đấu của mọi người.

Trong lúc này, đột nhiên, trên người mọi người nhẹ đi. Vẫn ở trung ương đội ngũ, từ đầu tới cuối đều chưa từng ra tay, Hứa Tiểu Ngôn động.

Từng vòng Nguyệt Luân không ngừng phóng thích ra ngoài, Nguyệt Luân của nàng xoay tròn trên không trung, hấp dẫn hoa tuyết xung quanh, hút chúng nó bay về phía xa.

Đồng dạng là thuộc tính "Băng", tự nhiên sẽ có liên hệ nhất định lẫn nhau. Dưới sự khống chế tinh xảo của nàng, mỗi một mảnh Nguyệt Luân bay ra, cũng có thể làm cho băng tuyết theo đó yếu bớt mấy phần.

Trên người Hứa Tiểu Ngôn tuy rằng chỉ có hai cái Hồn Hoàn, nhưng lúc này sự khống chế của nàng đem lại hiệu quả rõ ràng ngay lập tức. Bão tuyết bị suy yếu.

"Hống!" Một con Băng Hùng nổi giận gầm lên một tiếng. Nhìn nhanh sang, Đường Vũ Lân liền phát hiện, bốn con Băng Hùng mình vốn đã tiếp cận rất gần, đột nhiên quay đầu bỏ chạy, phân biệt chạy về những hướng khác nhau.

Quá giảo hoạt, chúng nó dĩ nhiên là muốn kéo dài khoảng cách, lại tiếp tục dựa vào bão tuyết ma tử bọn họ sao?

Không thể tiếp tục như vậy! Nếu cứ thế này, bọn họ rất có khả năng liền tèo ở cửa thứ chín này.

Tử quang trong mắt Đường Vũ Lân đột nhiên trở nên cường thịnh, trầm giọng nói: "Tiểu Ngôn, ngươi dẫn Nguyên Ân cùng Chính Vũ đuổi bắt. Cổ Nguyệt, ngươi tại chỗ bảo vệ Lạp Trí cùng Tạ Giải. Chúng ta phân biệt hành động."

Vừa nói, hắn đã lắc người một cái, thoát ly đoàn đội, nhảy vào bên trong bão tuyết.

Một tiếng Băng Hùng kêu rên cũng vang lên theo. Một con Băng Hùng

đang đào tẩu, bỗng tốc độ chậm lại một thoáng, bão tuyết cũng thuận theo đó hạ thấp rất nhiều.

Tử Cực Ma Đồng, tinh thần xung kích. Đánh gãy sự khống chế của nó đối với bão tuyết, đồng thời cũng làm tốc độ của nó chậm lại một chút.

Gắng gượng chống đỡ bão tuyết, Đường Vũ Lân hung hãn vọt tới trước, từng cây Lam Ngân Thảo dây leo nhanh chóng hướng về con Băng Hùng này quấn quanh. Chỉ cần giết chết một con, suy yếu bão tuyết, bọn họ lại có thể đối phó những con Băng Hùng khác dễ dàng hơn nhiều.

Thế nhưng, Băng Hùng, loại Hồn Thú bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy, còn cường hãn hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Băng Hùng giơ vuốt phải lên, đột nhiên đánh xuống trên mặt đất. Nhất thời, trong tiếng nổ lớn ầm ầm, lực chấn động to lớn khiến Lam Ngân Thảo suýt quấn chặt nó, đều bị đánh tung lên.

Con Băng Hùng kia, thân thể cuộn trong thành hình cầu, bỗng nhiên gia tốc, lăn tròn trên mặt đất đã đóng băng, muốn chạy trốn ra xa.

Cái tên này...

Trên người Đường Vũ Lân ba cái Hồn Hoàn đột nhiên thu hồi, một vòng Hồn Hoàn vàng kim xuất hiện, huyết mạch lực cường thịnh vô cùng từ trong cơ thể bắn ra, Kim Lân phụ thể.

Dưới huyết thống Kim Long Vương chống đỡ, nguyên bản cực hàn vốn ảnh hưởng cực lớn đến tốc độ của hắn trong nháy mắt suy yếu. Chân trái Đường Vũ Lân giẫm mạnh, đột nhiên hướng về con Băng Hùng kia nhào tới, Kim Long Trảo tay phải thả ra ngoài. Chắn ngay trước con đường Băng Hùng sắp lăn đến.

Băng Hùng phản ứng cực kỳ nhanh, đối mặt Kim Long Trảo, nó cấp tốc biến đổi thân hình, cự trảo vung lên, cùng với Đường Vũ Lân Kim Long Trảo đụng vào nhau.

"Ầm "

"Hống "

Một nguồn sức mạnh truyền đến, sức mạnh của Băng Hùng 3.000 năm này tuyệt đối không chỉ vạn cân. Thân thể Đường Vũ Lân bị nó đánh trượt xa về phía sau. Nhưng Băng Hùng cũng không có canh ngon để ăn. Thời điểm Hùng Trảo cùng Kim Long Trảo đụng vào nhau, nhất thời bị phá nát, hiệu quả Nát Tan của Kim Long Trảo được phát động, hung hãn đánh nát chân phải phía trước của Băng Hùng.

Đường Vũ Lân Kim Long Trảo đập xuống đất, ổn định lại thân hình bị đánh văng của mình, lần thứ hai phát lực, hướng về phía con Băng Hùng nhảy nhào tới. Khí huyết trong cơ thể tuôn ra, dựa theo phương pháp Nghịch Vận Khí Huyết của Long Kinh Thiên. Nhất thời, huyết mạch lực đột nhiên cường thịnh lên mấy lần.

Tuy rằng hắn hiện tại còn chưa phát huy được Long Kinh Thiên chân chính, nhưng sau khi trải qua lần nguy hiểm ngày đó, Đường Vũ Lân phát hiện, ở thời điểm Nghịch Vận Khí Huyết, hắn đã có thể chân chính khống chế huyết mạch lực của mình hướng về một hướng tập trung. Do đó có thể sử dụng huyết mạch lực để đẫn động khí huyết bản thân. Cứ như vậy sẽ khiến huyết mạch lực tiêu hao cực kỳ nhanh, nhưng cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn cung cấp cho hắn lực bộc phát mạnh mẽ.

Thí dụ như, hiện tại!

Khí huyết nghịch vận, rót vào cánh tay phải. Kim Long Trảo tay phải của Đường Vũ Lân đột nhiên căng ra, tỏa ra ánh sáng xán lạn, ngay cả hoa tuyết chung quanh từ trên trời giáng xuống cũng bị nhuộm đẫm thành màu vàng kim nhàn nhạt. Hắn đột nhiên quát một tiếng, thân thể vọt tới trước, hung hãn va vào con Băng Hùng.

Toàn thân Băng Hùng bắn ra một tầng băng lam quang, vuốt phải bị thương chắn trước cơ thể, toàn thân bắn ra lam quang chói mắt, lại như là hóa thành một viên băng cầu to lớn, bay thẳng tới chỗ Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không hề sợ hãi, Hoàng Kim Long Thể bắn ra, khí huyết lần thứ hai bốc lên, toàn thân đều nhiễm phải một tầng màu vàng. Kim Long Trảo đánh ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, dưới sự tăng cường của Hoàng Kim Long Thể, hung hãn cùng hồn kỹ mạnh mẽ của Băng Hùng Vương đụng vào nhau.

"Oanh "

Một tiếng nổ vang chấn động toàn bộ phòng lớn, khiến nó tựa hồ cũng đung đưa kịch liệt, cũng đồng thời hấp dẫn sự chú ý của những người khác.

Mọi người đều mơ hồ nhìn thấy kim quang lóe lên từ một hướng khác.

Bão tuyết đột nhiên yếu bớt, tiếng gầm gừ phẫn nộ phát sinh từ trong miệng ba con Băng Hùng còn lại.

Đường Vũ Lân lảo đảo lùi về sau 7, 8 bước mới đứng vững được thân hình. Cánh tay phải hơi hơi run rẩy. Chỉ có hắn mới biết vừa phát sinh cái gì.

Băng Hùng hóa thành băng cầu, lực húc cực kỳ cường hãn, sức phòng ngự đã gia tăng thêm mấy lần. Nhưng nó đối mặt, chính là Kim Long Trảo được phụ thể bởi Hoàng Kim Long Thể, Nghịch Vận Khí Huyết thôi thúc!

Dưới một trảo này, cả người Băng Hùng nát vụn, Kim Long Trảo hiệu quả Nát Tan bạo phát.

Trong nháy mắt trước khi va chạm, Kim Long Trảo phóng thích ánh sáng vàng ở trước, chấn vỡ lớp phòng ngự của Băng Hùng Vương, do đó khiến sức phòng ngự của nó giảm xuống trên diện rộng, sau đó mới trực tiếp xung kích thực thể của nó.

Tuy rằng Đường Vũ Lân phần lớn sức lực bị đánh tan, nhưng con Băng Hùng này cũng bị hắn giải quyết. Đây là va chạm thuần túy về sức mạnh, là "nghệ thuật man lực" chân chính.

Khí huyết điều chỉnh, Đường Vũ Lân hơi hơi thở dốc, cánh tay phải bởi vì dùng sức quá độ có chút co giật, hồn lực tiêu hao không lớn, nhưng huyết mạch lực tiêu hao lại không nhỏ. Hoàng Kim Long Thể cùng Nghịch Vận Khí Huyết đều sẽ tiêu hao mức độ lớn Kim Long Vương huyết mạch lực của hắn.

Bão tuyết rõ ràng yếu bớt, mặt khác ba con Băng Hùng cũng cảm nhận được đồng bạn tử vong, hiển nhiên trở nên hơi hoảng loạn.

Thời gian không lâu, từng tiếng gào thét vang lên, bão tuyết đã từ từ biến mất rồi.

Hứa Tiểu Ngôn lấy Tử Cực Ma Đồng dẫn đường, cùng Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ giải quyết ba con Băng Hùng ở mặt khác!

"Một con cuối cùng đừng vội giết." Khi Nguyên Ân Dạ Huy chuẩn bị một cái tát đập chết một con Băng Hùng cuối cùng, Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, ngăn nàng lại.

Nguyên Ân Dạ Huy quay đầu nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Từng cây Lam Ngân Thảo quấn quanh mà lên, đem con kia Băng Hùng trói thật chặt, Đường Vũ Lân nói: "Giúp mọi người tranh thủ chút thời gian nghỉ ngơi một xíu. Tiểu Ngôn, đã ngươi quyết định?"

Thực lực bốn con Băng Hùng này đúng là bất phàm, bên trong Thiên Niên Hồn Thú thuộc tính "Băng", tuyệt đối có thể tính là rất ưu tú. Hơn nữa, Hồn Hoàn 3.000 năm, đối với tam hoàn tu vi Hứa Tiểu Ngôn mà nói cũng khá là thích hợp. Nếu như Hồn Hoàn quá mạnh, thời điểm hấp thu sẽ gặp nguy hiểm, vì lẽ đó Đường Vũ Lân mới truy hỏi nàng.

Chương 363: Chiêu hàng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự gật gật đầu, nàng cũng không định thử những Hồn Linh thuộc tính "Băng" ở mặt sau có thể gặp phải nữa. Vạn nhất không gặp phải thì sao? Hoặc là gặp được nhưng vô pháp hấp thu thì sao?

Vẫn không thể quá tham lam. Hơn nữa, thực lực lúc trước Băng Hùng Vương thể hiện ra nàng cũng vô cùng yêu thích. Có con Hồn Linh này gia nhập, không thể nghi ngờ sẽ tăng cường rất lớn cho năng lực chiến đấu của nàng. Nàng hy vọng nhất thu được, là Băng Hùng Bão Tuyết, như vậy nàng cũng có thể quần khống, còn có thể cùng Cổ Nguyệt phối hợp lẫn nhau.

"Nhanh, cho 10 cái bánh bao thịt nào chủ quán!" Đường Vũ Lân trở lại bên người Từ Lạp Trí, đặt mông ngồi xuống, cười với hắn.

Từ Lạp Trí lườm một cái, "Ta chỉ bán bánh bao, không phải là một cái máy sản xuất bánh bao di động nha! Ta có một cái bánh bao thịt!"

Đường Vũ Lân cười ha ha, tiếp nhận bánh bao thịt, vội vàng cắn nhanh, dưới sự kích thích của bánh bao thịt, khí huyết hắn vừa tiêu hao liền cấp tốc khôi phục.

Sau khi ăn qua mấy lần Đường Vũ Lân đã phát hiện, Khôi Phục Đại Bao Thịt này vốn chỉ là đệ nhất hồn kỹ của Từ Lạp Trí. Vì lẽ đó, nó kỳ thực đối với hồn lực khôi phục là khá là có hạn, quan trọng hơn chính là khôi phục thể lực, mà thể lực đối với Hồn Sư mà nói, không thể xem như là không trọng yếu, nhưng vẫn không quan trọng bằng hồn lực.

Nhưng đối với Đường Vũ Lân, khôi phục thể lực lại tương đương với khôi phục khí huyết, nhưng cũng không được bao nhiêu.

Đệ nhất hồn kỹ đối với Từ Lạp Trí tiêu hao không lớn, có thể cùng hắn phối hợp, bổ sung lẫn nhau.

Những người khác cũng tụ tập lại đây, tranh thủ nghỉ ngơi. Độ khó của cửa thứ 9 rõ ràng so với phía trước phải lớn hơn nhiều. Nếu như không phải Đường Vũ Lân quyết định thật nhanh, tiếp tục kéo dài thêm, bọn họ có thể thực sự gặp vấn đề. Ở bên trong bão tuyết, khả năng nhận biết bị hạn chế rất lớn, chỉ có Tử Cực Ma Đồng loại nhãn công này, mới có thể chân chính đưa đến tác dụng.

Có thể nói, bọn họ tương đối thuận lợi thông qua cửa ải này là có vài phần là may mắn.

Hứa Tiểu Ngôn ngồi bên cạnh con Băng Hùng đang bị trói chặt như đòn bánh chưng, nhẹ nhàng vuốt đầu của nó, "Xin lỗi nha! Ta không biết ngươi là hư huyễn mô phỏng mà thành, hay là chân thực. Nhưng thật sự rất xin lỗi, chúng ta bị các ngươi tập kích, không xuất thủ không được. Dung mạo ngươi thật đáng yêu, bụ bẫm, thật có cảm giác an toàn."

Băng Hùng tựa hồ nghe hiểu nàng nói, có chút sững sờ, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Hứa Tiểu Ngôn lẩm bẩm: "Ta đã quyết định, muốn chọn Băng Hùng các ngươi làm đệ nhị Hồn Linh của ta. Ta biết, chúng ta giết đồng bạn của ngươi, khẳng định là không nên. Nhưng chỉ như vậy Hồn Linh Tháp mới khen thưởng Hồn Linh các ngươi cho ta. Chờ một lúc có khả năng cũng phải giết chết ngươi đấy, thật sự xin lỗi nha! Ta cũng chẳng còn cách nào khác, ngươi yên tâm, ta sau này sẽ cố gắng đối xử tốt với Băng Hùng Hồn Linh. Chúc ngươi ra đi thanh thản..."

Băng Hùng ánh mắt hơi nhúc nhích một chút, trong miệng phát sinh từng tiếng gầm nhẹ.

"Ngươi muốn chết như thế nào đây? Đối thủ vừa rồi của Vũ Lân thật giống bị hắn đánh nổ, đúng là quá tàn nhẫn. Ta đều không nhìn nổi. Ta nhất định sẽ không đối với ngươi như vậy. Ta sẽ cho ngươi lưu lại toàn thây, có được hay không?" Vừa nói, trên tay nàng ánh sáng lóe lên, một cái Băng Mâu đã

bắt đầu ngưng tụ ra, mũi mâu sắc bén chĩa thẳng vào đôi mắt của con Băng Hùng này.

"Ta sẽ xuất thủ rất nhanh, như vậy ngươi sẽ không phải chịu quá nhiều thống khổ. Chỉ là hi vọng ngươi là giả lập, không phải tồn tại chân thực. Nếu như có kiếp sau, trốn xa nhân loại một chút, cố gắng sống sót nha."

"Hống, hống, hống!" Băng Hùng có chút gấp gáp gầm nhẹ.

Ánh mắt lạnh lùng đã biến thành khẩn trương, thậm chí còn có chút sợ hãi.

"A? Ngươi là có ý gì? Ta nghe không hiểu!" Hứa Tiểu Ngôn một mặt mờ mịt nhìn nó.

"Hống, hống!" Băng Hùng lại gọi.

"Vẫn là nghe không hiểu. Vậy thôi, ta hiện tại liền xuống tay vậy." Vừa nói, Băng Mâu trong tay nàng đã dương lên.

"Hống….!!!!" tiếng gầm rú lần này của Băng Hùng rõ ràng có chút thê thảm. Sau một khắc, thân thể khổng lồ của nó đột nhiên cuộn tròn lại, điểm điểm bạch quang phiêu đãng, thân thể cuộn thành một khối cầu, từ từ biến mất tại chỗ. Mà điểm điểm bạch quang này bắt đầu hóa thành một Tiểu Băng Hùng cực kỳ đáng yêu, tung bay ở trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, duỗi ra chân trước chỉ chỉ nàng, lại chỉ chỉ chính mình.

"Ngươi nguyện ý làm Hồn Linh của ta, đúng không?" Hứa Tiểu Ngôn con mắt sáng lấp lánh, nhìn Hồn Linh này.

"Hống hống!" Tiểu Băng Hùng tỏ vẻ dễ thương, liên tục gầm rú đồng thời gật đầu lia lịa.

"Ta cũng không hề miễn cưỡng ngươi nha, là ngươi tự nguyện nha." Hứa Tiểu Ngôn xảo tiếu yên nhiên nhìn nó.

"Hống hống!" Tiểu Băng Hùng lần thứ hai gật đầu.

"Vậy cũng tốt, vậy ta sẽ cố hết sức." Băng Mâu trong tay Hứa Tiểu Ngôn biến mất, tại chỗ ngồi xuống, trên người ánh sáng hồn lực xuất hiện, Tiểu Băng Hùng đột nhiên hướng về nàng bay đến, trực tiếp chui vào trong thân

thể của nàng.

Nhất thời, một tầng băng vụ từ trên người Hứa Tiểu Ngôn xuất hiện.

"Đội trưởng, các ngươi có khả năng phải sớm kết thúc nghỉ ngơi rồi." Hứa Tiểu Ngôn có chút thật không tiện hô lên một tiếng.

Kỳ thực nàng lúc trước chẳng qua là cảm thấy con Băng Hùng kia đáng yêu, hết sức đi trêu đùa nó một phen. Lại không nghĩ rằng con Băng Hùng này cũng sợ chết vô cùng, trực tiếp liền thỏa hiệp, đồng thời lại đồng ý trở thành Hồn Linh của nàng. Hứa Tiểu Ngôn mơ hồ cảm giác được, dung hợp Hồn Linh như vậy hẳn là cùng phần thưởng trực tiếp của Hồn Linh Tháp có chỗ bất đồng. Không chút do dự đã tiếp nhận ngay.

Quả nhiên, Hứa Tiểu Ngôn bên kia mới bắt đầu hấp thu Băng Hùng Hồn Linh, âm thanh điện tử lại ngay lập tức vang lên, "Cửa thứ chín thông qua, có thể lựa chọn hấp thu Hồn Linh 3.000 năm, Băng Hùng. Hoặc là tiếp tục hướng lên trên."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Chúng ta làm sao bây giờ?"

Cổ Nguyệt nói: "Còn có Nguyên Ân Dạ Huy, chúng ta nhất định phải tiếp tục hướng lên trên. Còn hai tiêu chuẩn hấp thu Hồn Linh. Nếu như đình lại ở chỗ này, nàng cũng chỉ có thể hấp thu Hồn Hoàn này thôi. Tiểu Ngôn ở lại chỗ này không thành vấn đề, nàng chỉ cần kết thúc minh tưởng xong, sẽ được truyền tống đi."

"Được, vậy chúng ta tiếp tục hướng lên trên." Đường Vũ Lân không chút do dự nói.

Hứa Tiểu Ngôn đã chiếm được Hồn Linh thích hợp, tiếp đó, chính là Nguyên Ân Dạ Huy.

Sau khi liên tục phóng thích hồn kỹ, Từ Lạp Trí đã thoáng có vẻ hơi uể oải, Đường Vũ Lân một mình ăn liền mười mấy cái bánh bao thịt, vào lúc này đúng là tinh thần sáng láng.

"Đi!"

Đường Vũ Lân xông lên trước, trước tiên bước vào quang môn, tiến vào

cửa thứ 10. Năm người kia theo sát phía sau; Chỉ để lại một mình Hứa Tiểu Ngôn, ở tại chỗ hấp thu Băng Hùng Hồn Linh.

Nhàn nhạt băng vụ tràn ngập ở xung quanh cơ thể Hứa Tiểu Ngôn, tự thân gợn sóng hồn lực của nàng bắt đầu chầm chậm dâng lên. Sau lưng, băng vụ từ từ ngưng kết thành một cái bóng mờ Băng Hùng, như ẩn như hiện.

Trên người Hứa Tiểu Ngôn băng vụ tràn ngập, khí tức cả người bắt đầu theo đó biến hóa. Ở giữa trán nàng, một viên Kim Tinh chậm rãi nổi lên, băng vụ chung quanh nhuộm đẫm trong một tầng ánh sáng cao quý.

Bước ra khỏi quang môn, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, hết thảy trước mắt trở nên không giống như trước.

Nguyên bản căn phòng bát giác đã biến thành đại sảnh hình tròn, xa xa cửa kim loại vẫn còn, nhưng không còn là tám cái, mà là một cái. Cánh cửa cao đến 30 mét, rộng 20 mét hơn, Đại Kim Chúc Môn.

Quả nhiên như Cổ Nguyệt nói, mỗi chín quan là một cấp độ, vượt qua chín quan đầu tiên, bọn họ liền tiến vào bên trong tầng thứ hai.

Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy bắt đầu trở nên sáng hơn, Hứa Tiểu Ngôn đã tìm ra Hồn Linh thích hợp, tiếp theo chính là nàng. Của nàng là đệ tứ Hồn Hoàn, cùng Hứa Tiểu Ngôn không giống. Đệ tứ Hồn Hoàn có thể chịu đựng cấp độ Hồn Hoàn nằm ở tầm trên dưới 4.000 năm. Mà nàng là Song Sinh Võ Hồn, đồng thời tất cả đều là Võ Hồn đỉnh cấp, chịu đựng 6.000 năm cũng vẫn vô tư.

Thái Thản Cự Viên tương đối thích hợp với Lực Lượng Hình Hồn Linh, bắt đầu từ bây giờ, nàng muốn tuyển chọn thứ thích hợp nhất cho bản thân mình.

"Đối thủ của chúng ta rất có khả năng chỉ còn một con. Mọi người cẩn thận!" Đường Vũ Lân trầm giọng nói rằng.

Xa xa, cánh cửa kim loại duy nhất chậm rãi mở ra. Hồn Thú bọn họ sắp đối mặt vẫn còn chưa xuất hiện, mà một luồng hung lệ khí đã từ mặt sau cánh cửa tràn ra.

"Ầm!" Một tiếng vang trầm thấp từ bên trong hang động kia truyền đến.

"Ầm, ầm, ầm!!!" trong từng tiếng nổ vang, một thân ảnh khổng lồ từ từ xuất hiện ở bên trong tầm mắt của bọn họ.

Một Hồn Thú toàn thân bao trùm trong lớp vảy màu tím than, chiều cao vượt quá 10 mét, thể trọng nặng ít nhất phải vạn cân trở lên, đi bằng bốn chân, có một cái đuôi to lớn. Mỗi một bước bước ra, đều sẽ khiến đại địa vì đó mà rung động.

Thoạt nhìn, nó giống như một loài bò sát to lớn, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, phần đầu của nó phải lớn hơn bò sát bình thường nhiều lắm. Trên đầu còn có hai cái sừng uốn lượn kéo dài lên trên cao.

"Đây là…Ma Tích Long." Tạ Giải giật mình nói.

Loại Hồn Thú này hắn chỉ mới nhìn thấy bên trong một ít điển tịch ghi chép lại, thực thể sống vẫn là lần đầu tiên hắn thấy.

Ở thời kỳ thượng cổ, Ma Tích Long cũng là một loại Hồn Thú vô cùng mạnh mẽ, thuộc họ Địa Long; thân thể khổng lồ, tốc độ thật nhanh; bản thân am hiểu Hắc Ám Nguyên Tố Chưởng Khống. Hơn nữa, nó là một loại Hồn Thú phi thường hung tàn. Coi như không vì no bụng, cũng thường thường sẽ giết bừa các Hồn Thú khác, rất có tính chất công kích. Giống như Nhân Diện Ma Chu, đều thuộc về một trong những loài rất bị bài xích bên trong giới Hồn Thú.

Khí tức hung lệ tràn ngập trong không khí, Ma Tích Long đột nhiên ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời phát sinh một tiếng gầm to đầy sắc bén.

Thanh âm chói tai khiến mọi người người có cảm giác ma âm quán não. Tạ Giải cùng Từ Lạp Trí có tinh thần lực yếu kém, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

"Con này giao cho ta." Đường Vũ Lân đột nhiên xông ra ngoài.

Chương 364: Giây sát

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hả?" Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ đều hơi nhướng mày, cũng hơi kích động một chút.

Đây chính là Ma Tích Long 4.000 năm tu vi trở lên. Phàm là Long Loại Hồn Thú, sẽ không có kẻ yếu. Ma Tích Long càng là lấy hung tàn vi xưng.

"Giao cho hắn đi, chúng ta nghỉ ngơi." Cổ Nguyệt vừa nói, đã tại ngồi xuống tại chỗ minh tưởng, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn thêm chiến trường của Đường Vũ Lân cùng Ma Tích Long lấy một cái.

Tính khí của Ma Tích Long có thể dùng "Tuyệt-Đối-Nóng-Nảy" bốn chữ này để hình dung. Khi Đường Vũ Lân nhằm về phía nó, đã bị nó ngầm thừa nhận là đang khiêu khích. Lại rít lên một tiếng, cái đuôi to lớn vỗ mạnh xuống dưới đất một cái, lại giống như bay lên, lao thẳng vào Đường Vũ Lân.

Hình thể nó khổng lồ như vậy, lại có khả năng vọt lên trong nháy mắt làm mọi người trợn mắt ngoác mồm.

Ở sau lưng Ma Tích Long, có sáu chiếc cánh hình lỗ tai mở ra, giúp nó có thể lơ lửng giữa không trung. Cái đuôi sau lưng khuấy khuấy bầu khí lưu, không khí chung quanh tựa hồ trong nháy mắt đều trở nên hắc ám. Chỉ trong nháy mắt, nó đã đến trước mặt Đường Vũ Lân, miệng lớn mở ra, hướng về hắn táp tới.

"Ngang!!!"

Đúng lúc này, một tiếng long ngâm trầm thấp vang lên, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ vốn quan tâm chiến sự, nhìn thấy Đường Vũ Lân toàn thân kim quang lóe lên, thân thể tựa hồ trở nên cao to hơn ở trên không trung. Vầng sáng màu vàng óng xuất hiện, tiếng long ngâm to rõ tựa hồ từ trên người hắn bộc phát ra.

Nguyên bản Ma Tích Long vốn cực kỳ hung hăng càn quấy, ngông cuồng tự đại, trong nháy mắt khi tiếng long ngâm này vang lên, thân thể khổng lồ của nó bỗng cứng ngắc lại trên không trung. Sau đó, mọi người há hốc mồm nhìn kỹ, sáu mảnh cánh tựa hồ mất đi sức mạnh, thân thể khổng lồ của nó từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rớt trên mặt đất, phát sinh một tiếng vang "ầm" trầm thấp.

Những người này trong nháy mắt thất điên bát đảo. Còn Đường Vũ Lân vừa nhảy lên không trung, lại từ trên trời giáng xuống, trên Kim Long Trảo ánh vàng lấp lóe. "Phốc" một cái, trực tiếp đâm vào sau não con Thiên Niên Ma Tích Long này, cho đến khi toàn bộ cánh tay đâm xuyên vào.

Thân thể khổng lồ của Ma Tích Long kịch liệt co giật, nhưng cũng không kéo dài thời gian quá lâu, liền đình trệ bất động...

Chuyện này...

Chuyện này...

Chuyện này...

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ đều xem mà choáng váng.

Nguyên Ân Dạ Huy đối với thực lực của chính mình vốn rất tự tin. Nhưng nếu như đổi lại là nàng, đối mặt với một con Ma Tích Long 4.000 năm tu vi như vậy, muốn một chọi một thắng lợi, e rằng cũng phải trả giá đau đớn thê thảm để đánh đổi. Vậy mà con Ma Tích Long này ở trước mặt Đường Vũ Lân, lại giống như là giấy vậy, vừa đối mặt, đã tèo ngay lập tức. Chuyện này quả thật khiến người khác không thể nào tưởng tượng được!

Đường Vũ Lân vẻ mặt hơi khác thường.

Không chỉ là bởi vì con Ma Tích Long này bị đánh giết quá dễ dàng, đồng thời cũng là bởi vì, thời điểm khi hắn đánh tan Ma Tích Long, cánh tay

đâm vào phần đầu của nó, mơ hồ bên trong, có một dòng nước nóng theo Kim Long Trảo chui vào trong cơ thể mình, sau đó khí huyết trong cơ thể mình liền sôi trào một thoáng.

Hoàng Kim Long Thể, Nghịch Vận Khí Huyết, giúp hắn đem Hoàng Kim Long khí tức tỏa ra. Ma Tích Long đối mặt với khí tức của Kim Long Vương, một thoáng tâm thần thất thủ, cho nên mới tèo nhanh như vậy. Nhưng vào lúc này, Đường Vũ Lân lại rõ ràng cảm nhận được, từ trong cơ thể Ma Tích Long có một cỗ nhiệt lưu tràn vào trong cơ thể mình, kích thích Nghịch Vận Khí Huyết của hắn rõ ràng tăng lên một chút. Nguyên bản Long Kinh Thiên đang hoàn thành trình độ 80%, chỗ cửa ải cuối cùng bị đột phá, tựa hồ tăng lên tới 85%.

Dựa theo Đường Vũ Lân dự tính trước đó, sau khi đến 80% lại tiếp tục tu luyện Nghịch Vận Khí Huyết là vô cùng khó khăn, bởi vì bất cứ lúc nào cũng phải phòng ngừa nguy hiểm xuất hiện, nên phải lưu lực, ít nhất phải mất một tháng nữa mới có thể đạt đến trình độ đột phá như hiện tại.

Đánh giết Long Loại Hồn Thú có khả năng bồi dưỡng bản thân ta? Trước đây ở trong Thăng Linh Đài cũng không có cái cảm giác này mà?! Chẳng lẽ nói, con Ma Tích Long trước mắt này là Hồn Thú chân chính, mà không phải là Hồn Linh?

Ý niệm này của hắn vừa xuất hiện, Ma Tích Long trước người đã bắt đầu hóa thành điểm điểm ánh sáng biến mất không còn tăm hơi, âm thanh điện tử vang lên, nhắc nhở trong 10 giây có thể lựa chọn Ma Tích Long Hồn Linh.

Nguyên Ân Dạ Huy hướng về Đường Vũ Lân khoát tay áo một cái. Chuyện cười, nàng làm sao có khả năng lựa chọn một con "bún thiu" như thế chứ! Bị Đường Vũ Lân một cái tát liền đập chết.

Đường Vũ Lân vừa đi về phía các bạn, vừa cảm thụ biến hóa vừa rồi. Hắn phát hiện, nương theo việc đột phá Kim Long Vương phong ấn của mình, huyết mạch khí tức của bản thân cường thịnh hơn, tựa hồ ảnh hưởng đối với Long Loại Hồn Thú cũng theo đó trở nên lớn hơn.

Đổi lại là trước đây, chắc chắn sẽ không dẫn đến phản ứng lớn như vậy của Ma Tích Long. Bất quá, con Ma Tích Long này cũng quá là xui xẻo. Nếu như không phải là nó bay trên không trung, coi như cuối cùng đứng bất

động, cũng sẽ không chết dễ dàng đến như vậy.

Tranh thủ tới giây cuối cùng mới tiến vào quan môn; trải qua 10 cửa đầu tiên, mọi người đã hiểu rõ tầm quan trọng của việc nghỉ ngơi hồi sức trong quá trình vượt tháp.

Tầng thứ 11, cũng tương tự như tầng 10, có một cánh cửa lớn.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, lần này, bọn họ lại không cảm nhận được bất kỳ hung lệ khí nào.

"Cẩn thận, tam giác chiến trận." Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng, là người đầu tiên phóng thích Hồn Hoàn, Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra, bao phủ chung quanh toàn bộ đoàn đội.

Bọn họ trước đó đã gặp Hồn Thú ở tầng sau mạnh hơn tầng trước, đặc biệt là bắt đầu từ tầng thứ 9, hoàn toàn là tăng lên một cấp bậc. Trước mắt đã là tầng thứ 11, tuyệt đối không thể dễ đối phó hơn so với tầng thứ 10.

Tam giác chiến hình hiện tại, Đường Vũ Lân giữ đỉnh trên cùng, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ phân biệt ở hai bên đỉnh trái phải phía sau, tạo thành ba góc, bảo vệ ba đồng bọn còn lại bên trong tam giác này.

Ba đạo ánh sáng màu xanh sáng lên, toàn thân Đường Vũ Lân ba người đều nhẹ đi, Cổ Nguyệt sử dụng Phong Thuộc Tính phụ trợ.

Đối với Võ Hồn của Cổ Nguyệt, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ cũng đã không còn cảm thấy kinh ngạc, dù đến hiện bọn họ cũng không hiểu được Cổ Nguyệt đến tột cùng có thể chưởng khống bao nhiêu loại Nguyên Tố. Trong những trận chiến trước đó, nàng trước sau đều không để lộ ra ngoài. Công kích cùng phụ trợ của nàng nhìn tưởng như không mấy cường hãn, nhưng lại có nhiều thuộc tính cùng phối hợp với nhau. Võ Hồn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Đúng vào lúc này, trong không khí tựa hồ có một cỗ mùi vị truyền đến. Mùi vị đó làm cho người ta có cảm giác như hương thơm của ánh thái dương nhẹ chiếu qua không khí ban mai, nhẹ nhàng mà khoan khoái, mang theo một cảm giác khoan khoái đặc thù.

Ánh mắt Đường Vũ Lân biến đổi, nguyên bản dây leo Lam Ngân Thảo

đang vờn chung quanh mọi người trong nháy mắt vụt lên từ mặt đất, hóa thành một tấm võng lớn hình bán nguyệt, đem toàn bộ mọi người bao trùm ở bên trong. Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một tiếng lôi minh trầm thấp đột nhiên vang lên, một tia sét hầu như trong tích tắc oanh kích lên trên tấm võng lớn do Lam Ngân Thảo tạo thành.

"Oanh!!!" Điện quang truyền khắp toàn bộ tấm lưới. Trong lúc nhất thời điện quang lưu chuyển, lực bùng bổ hung hãn khiến Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân lóe lên một mảnh ánh sáng, chính hắn cũng rên lên một tiếng, toàn thân có chút tê dại.

Sấm sét thật là mạnh mẽ!

Một vệt sáng từ trong hang động kia bắn mạnh ra, trong nháy mắt liền đến giữa không trung. Mọi người chăm chú nhìn lại, so với Hồn Thú bọn họ gặp phải trước đó tuyệt nhiên không giống. Trong số các Hồn Thú bọn họ gặp phải lúc trước, thể tích Hồn Thú cùng thực lực căn bản là có tỉ lệ thuận với nhau. Nhưng Hồn Thú trấn thủ ở cửa thứ 11 này, thể tích lại cực nhỏ.

Toàn thân nó bao phủ trong một tầng vàng óng kỳ dị, màu sắc bộ lông như vậy đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy. Nó nhìn qua lại như là một con sóc nhỏ, chiều cao chỉ khoảng ở chừng một thước hơn. Đuôi cũng không phải loại xù lên như sóc bình thường, mà lại lanh lảnh dựng thẳng lên, có hai đường gấp khúc, giống như hình dạng tia chớp.

Một đôi mắt đặc biệt lớn, con ngươi to lớn hầu như đã hết nửa khuôn mặt của nó, con mắt có màu tím lam, trên người là điện quang lượn lờ, hoàn toàn là dựa vào sức mạnh sấm sét để giúp mình trôi nổi ở giữa không trung.

Đây là...

"Lôi Thú?" Tạ Giải bật thốt lên, gọi ra tên của con Hồn Thú này.

Đường Vũ Lân, Từ Lạp Trí cùng Nguyên Ân Dạ Huy đều là một mặt mờ mịt, Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, Nhạc Chính Vũ lại là dáng vẻ bừng tỉnh, "Dĩ nhiên lại là Lôi Thú? Không hổ là Truyền Linh Tháp! Loại Hồn Thú hiếm thấy như vậy mà cũng có. Đây chính là một loại Hồn Thú khá là ghê gớm. Tốc độ thật nhanh, lực bộc phát sấm sét phi thường mạnh mẽ, mọi người cẩn thận!"

Chương 365: Âm Dương Tướng Hấp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lời hắn chưa kịp nói xong, Lôi Thú trên không trung liền chuyển động, cái đuôi hình tia chớp của nó vẩy một cái, một đạo điện quang màu tím lam cũng đã từ trên trời giáng xuống, lần thứ hai hướng về tấm lưới Lam Ngân Thảo oanh kích tới.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Nguyên Ân Dạ Huy một bước bước ra, hai cánh sau lưng đột nhiên mở ra, ba vòng Hồn Hoàn màu tím bay lên, Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn phóng thích!

Một ánh sáng đen kịt như mực ở trước mặt nàng phóng thích ra, cấp tốc bao phủ lấy khoảng không phía trước tấm lưới Lam Ngân Thảo. Sấm sét chém vào khu vực màu đen này, lại như là tiến vào một đầm lầy lầy lội vậy, trong nháy mắt tản ra mỗi một góc của mảnh hắc ám. Khói đen lặng yên tiêu tan, nhưng đạo lôi điện này cũng đã bị chặn lại.

Đường Vũ Lân lúc này cũng đã từ trong tê dại khôi phục lại như cũ. Lam Ngân Thảo triển khai, hướng về Lôi Thú trên không quấn chặt lấy. Hai cánh sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy vỗ một cái, lướt người đã lên đến giữa không trung, đệ nhị Hồn Hoàn trên người lóng lánh, Tử Sắc Ma Kiếm rơi vào trong tay. Toàn thân khí thế đại thịnh, một kiếm đâm vào hư không, hướng về Lôi Thú chém tới.

Cùng lúc đó, một vệt kim quang từ phía dưới bay lên, Thánh Quang Chiếu Khắp, Nhạc Chính Vũ cũng động. Thánh Quang hắn phóng thích cố hết sức né khỏi phương hướng Ma Kiếm của Nguyên Ân Dạ Huy, từ một hướng khác giáp công Lôi Thú.

Sức mạnh Hắc Ám cùng Quang Minh đồng thời xuất hiện. Ngay thời điểm Đường Vũ Lân còn nghi hoặc chúng nó có thể bị triệt tiêu lẫn nhau hay không, tình cảnh quái quỷ xuất hiện. Ma Kiếm của Nguyên Ân Dạ Huy dường như bị dẫn dắt, mà Thánh Quang bay lên kia cũng vậy, hai thứ cấp tốc lao vào nhau. Còn chưa tới độ cao của Lôi Thú, chúng nó dường như nam châm vậy, trực tiếp đâm thẳng vào nhau.

"Oanh…!!!" Tử Bạch Song Sắc Hào Quang nổ tung trên không trung, mang theo sóng năng lượng cường thịnh bay tán loạn tứ phía.

"Ngươi làm gì đó?" Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ hầu như là đồng thời hô lên.

Những người khác đều xem mà trợn mắt ngoác mồm, chuyện này quả thật chính là Âm Dương Tướng Hấp! Quang Minh cùng Hắc Ám đâu chỉ là không hòa hợp?

Trên thực tế, nếu như chỉ là thuần túy Quang Nguyên Tố cùng Ám Nguyên Tố sẽ không xuất hiện tình huống như thế. Sự thực là bởi vì bọn họ một người là Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn, một người lại là Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, hai người trên căn bản chính là đối lập. Từ góc độ nhất định mà nói, hai đại Võ Hồn có thể được xem như là nước với lửa. Trong tình huống như vậy, một đòn không kích của bọn họ phát ra, cảm nhận được khí tức Võ Hồn của đối phương, liền thay đổi thẳng phương hướng công kích. Dưới tình huống không kịp đề phòng, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ cũng không khống chế lại được.

Bọn họ bên này đang hoảng loạn, Lôi Thú cũng đã thoát khỏi chiêu Quấn Quanh của Lam Ngân Thảo, thân thể xoay chuyển trên không trung, hóa thành một đạo tia điện bắn ra trăm mét có hơn. Lam Ngân Thảo dây leo căn bản không kịp đuổi theo nó.

Tạ Giải động. Không thể nghi ngờ, Lôi Thú là Nguyên Tố Thuộc Tính lại thêm Mẫn Công Thuộc Tính, thân là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hắn bụng làm dạ chịu. Tạ Giải trên mặt đất hóa thành một làn khói xanh đuổi theo đối phương. Cổ Nguyệt phóng thích từng đạo Phong Đao, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lôi Thú.

Thuộc tính Sét hầu như không có thiên địch. Nói cách khác, hầu như không có thuộc tính nào có thể trực tiếp khắc chế nó. Lôi Điện Chi Lực không chỉ

có lực bộc phát mạnh, hơn nữa tốc độ thật nhanh, uy lực to lớn. Ngoại trừ tiêu hao cũng sẽ khá lớn ra, hầu như là cường hãn không có góc chết.

Tạ Giải tốc độ cực nhanh, thân thể trên không trung hóa thành một đạo huyễn ảnh. Đường Vũ Lân lại chú ý canh giữ trước người Cổ Nguyệt cùng Từ Lạp Trí, không hề nóng lòng truy kích.

Lôi Thú này không đơn giản, không chỉ mạnh mẽ, hơn nữa lại bình tĩnh. Đến cửa ải thứ 9 trở về sau, Đường Vũ Lân liền phát hiện, Hồn Thú sau này bọn họ gặp phải, từ trí tuệ mà nói, rõ ràng đã cao hơn Hồn Thú trước đó một đoạn rất dài.

Mạnh mẽ đơn thuần cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là vừa thông minh lại vừa mạnh mẽ. Hồn Thú biết suy nghĩ, đó mới là chỗ kinh khủng nhất.

Con Lôi Thú này rõ ràng là thuộc về loại này. Đối mặt với truy kích của Tạ Giải, nó không hề trước tiên cùng Tạ Giải giao thủ, mà lại là lần thứ hai lắc mình lùi về sau, kéo dãn khoảng cách cùng tổ đội của bọn họ.

Tạ Giải đã đuổi tới gần rồi, Quang Long Nhận trong tay vẽ ra, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, một bước trừng nhập không trung, mang theo đệ nhất hồn kỹ của hắn Quang Long Nhận đến bên người Lôi Thú.

Mà cũng đúng lúc này, hắn thấy rõ ràng, con Lôi Thú nguyên bản nhìn qua có chút bối rối, hai con mắt đột nhiên đã biến thành màu tím thâm thúy.

Không ổn!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, xung quanh cơ thể Lôi Thú đột nhiên phóng thích một quả Đại Lôi Cầu đường kính vượt quá một mét. Quang Long Nhận trong nháy mắt sau khi đánh trúng Đại Lôi Cầu này liền biến mất, toàn thân Tạ Giải cấp tốc tê liệt, sau đó quả Đại Lôi Cầu kia hung hãn dính lấy cơ thể của Tạ Giải.

Một màn kinh khủng xuất hiện, Tạ Giải dĩ nhiên sau khi bị quả cầu sét khủng bố kia dính lên người, thân thể bắt đầu hòa tan. Trong giây lát đó, cả người liền bị quả cầu sét tiêu diệt. Tất cả những thứ này đều phát sinh trong thời gian rất ngắn ngủi, Đường Vũ Lân bọn họ muốn cứu viện cũng đã không kịp, khoảng cách thực sự là quá xa.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng, nhưng hắn ánh mắt vừa động, rất nhanh đã phát hiện không đúng.

Không chỉ là hắn phát hiện, Lôi Thú tựa hồ cũng phát hiện. Quả Đại Lôi Cầu ngưng tụ trước người đột nhiên nổ tung, hóa thành một mảnh lưới lôi điện lớn, bao trùm một khu vực lớn trước người.

"Răng rắc răng rắc!" Trong tiếng lôi đình nổ vang, một bóng người từ trong hư không ngã ra, toàn thân đều cháy khét lẹt, từng sợi tóc dựng đứng, còn có thể không phải là Tạ Giải sao?

Nguyên lai, sau khi cảm nhận được có điều bất thường, Tạ Giải trong nháy mắt phát động đệ tam hồn kỹ Ảnh Long Phân Thân, từ bản thể tách ra một phân thân ẩn hình xoay người bỏ chạy.

Cảm nhận được sóng năng lượng trên người con Lôi Thú này, Tạ Giải liền hiểu được, đây không phải là tồn tại mình có thể chống lại được, chỉ có thể dựa vào sức mạnh tập thể mới có thể khắc địch chế thắng.

Nhưng mà Lôi Thú phản ứng quá nhanh, trực tiếp dùng công kích đánh lan trong phạm vi rộng, bất kể có nhìn thấy hắn hay không cũng đánh cho nổ văng ra.

Lúc này Tạ Giải cũng không cảm giác được sự thống khổ, những gì hắn có thể cảm nhận được, cũng chỉ có co giật.

Con Lôi Thú này có tu vi e rằng có cũng khoảng chừng 5.000 năm, tâm thần Đường Vũ Lân tập trung cao độ. Sau một khắc, Tạ Giải đã bị hắn dùng Lam Ngân Thảo kéo trở về. May là, hắn cũng không có thật sự bị trọng thương.

Tạ Giải mặt mày xám xịt, trên mặt đều là một mảnh cháy đen. Công kích phạm vi rộng vừa nãy, nếu như không phải hắn cơ linh, ngay đầu tiên dùng Ảnh Long Bão Táp hộ thể, e rằng không chết cũng tèo hết nửa cái mạng.

Vào lúc này, bắp thịt toàn thân hắn đều không khống chế được co giật liên tục.

Từng cây Lam Ngân Thảo phóng ra phía ngoài, không phải công kích Lôi Thú, mà là quấn lấy eo của các bạn mình, đem bọn họ phân biệt kéo về bên

trong trận hình. Trên người Đường Vũ Lân, đệ tam Hồn Hoàn rốt cục lần thứ nhất sáng lên.

Sau khi lên tới cấp 30, hắn liền nắm giữ được Hồn Hoàn này, nhưng ở trong chiến đấu vẫn chưa sử dụng lấy một lần.

Cổ Nguyệt sau lưng hắn, áy náy thấp giọng nói: "Vừa nãy khoảng cách quá xa, lực lượng không gian của không đủ để trợ giúp hắn."

"Không trách ngươi, mọi người cẩn thận!" Đường Vũ Lân trầm giọng quát lên. Cùng lúc đó, hai tay hắn chậm rãi giơ lên, khí huyết toàn thân theo đó nghịch vận.

Nếu như hắn trước tiên Nghịch Vận Khí Huyết, bởi vì tinh thần lực hạn chế, sẽ không có cách nào lại tiếp tục phóng thích các loại hồn kỹ của Lam Ngân Thảo. Nhưng hiện tại trước tiên đã hoàn thành đệ tam hồn kỹ Lam Ngân Thảo, nhân lúc không còn phải lo lắng gì nữa, tranh thủ sử dụng Hoàng Kim Long Thể lần thứ hai.

Tiếng long ngâm trầm thấp trên người Đường Vũ Lân vang vọng, khiến con Lôi Thú kia có chút sợ hãi, vò đầu bứt tai trôi nổi ở giữa không trung, một đôi mắt to xoay tròn chuyển loạn lên, tựa hồ đang tìm kiếm phương hướng có thể ra tay.

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ lúc này còn đang trợn mắt nhìn đối phương cãi nhau chí chóe.

"Ngu ngốc, nhìn xem ngươi đã làm những gì? Nếu như không phải do ngươi, ta đã bắt được con Lôi Thú kia." Nguyên Ân Dạ Huy hướng về Nhạc Chính Vũ tức giận chửi.

Nhạc Chính Vũ không mảy may để ý, "Ngươi bớt nói nhảm, không có ta mình ngươi có thể tóm được Lôi Thú sao? Con Lôi Thú này tu vi vượt quá 5.000 năm, bất luận tốc độ, lực bộc phát, hay khả năng áp sát đều là đỉnh cấp. Ngươi có biết vì sao Lôi Thú không có Thập Vạn Niên cấp độ hay không? Cũng là bởi vì bản thân nó quá hùng hậu, quá mạnh mẽ, nếu để cho nó tu luyện tới mười vạn năm, hầu như sẽ biến thành tồn tại vô địch. Bởi vậy, trong giới Hồn Thú, quyết không cho phép Lôi Thú sống đến lúc đó."

Đối với Lôi Thú, hắn hiển nhiên hiểu rõ hơn Nguyên Ân Dạ Huy nhiều.

Tạ Giải bị điện giật, âm thanh run rẩy nói: "Vâng, đúng, con Lôi Thú này thật mạnh mẽ. Cường độ năng lượng của nó vượt xa bất cứ một người nào trong chúng ta. Dưới tình huống một chọi một, không có ngũ hoàn tu vi, đỉnh cấp Võ Hồn, không thể đối phó với nó."

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Mọi người đồng tâm hiệp lực. Chờ cơ hội."

Lôi Thú lúc này làm ra một động tác động tác giống như nhân loại vậy, nó hướng về mọi người bĩu môi, vẫy đuôi một cái, dưới khoảng cách xa trăm mét, nó bắn thẳng như một tia chớp đến chỗ mọi người.

Đúng lúc này, hai mắt Đường Vũ Lân đột nhiên sáng ngời, một đạo hào quang màu vàng từ trên người hắn bắn ra, nó cấp tốc dung nhập vào bên trong một dây leo Lam Ngân Thảo. Dây Lam Ngân Thảo này nhanh chóng sinh trưởng, trong nháy mắt liền trở nên thô to như bắp đùi, mặt trên xuất hiện từng khối từng khối vảy rõ ràng, phía trước hiện ra hình đầu rắn, phía trước đầu rắn có một khối nhô ra, nó cúi đầu xuống, hung hãn va về phía đạo thiểm điện kia.

Chương 366: Kim Ngữ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ầm!" Trong tiếng nổ, chớp giật tiêu tán, ánh sáng trên người Hoàng Thải Đại Xà thoáng lờ mờ đi mấy phần, nhưng đầu rắn cũng vung lên, phát sinh một tiếng rít gào hướng về phía Lôi Thú.

Đây là...

Kim Quang Hồn Thú của Đường Vũ Lân? Kim Quang sau khi hòa vào Lam Ngân Thảo sản sinh biến hóa?

Coi như là Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải cùng hắn quen thuộc nhất, cũng vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Võ Hồn của Đường Vũ Lân có thể biến thành bộ dáng này.

Kim Quang vẫy đuôi một cái, tất cả Lam Ngân Thảo ở phía sau đều phủ kín một tầng kim quang dày đặc, mỗi một cây Lam Ngân Thảo đều chậm rãi dựng thẳng lên, quay quanh, hình thành một xà trận màu vàng.

Lấy Kim Quang làm đầu rắn, hình thành xà trận.

"Hồn Linh Nhập Kỹ?" Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ hầu như là trăm miệng một lời thốt lên.

Hồn Linh Nhập Kỹ, chính là Hồn Linh cùng hồn kỹ dung hợp. Nói cách khác, Hồn Linh đối với Hồn Sư, phần nhiều là phụ trợ, nhưng một số Hồn Linh mạnh mẽ thậm chí có thể trực tiếp chiến đấu.

Nhưng lúc đầu, Hồn Linh của mỗi một vị Hồn Sư đều là tương đối nhỏ yếu.

Vì lẽ đó rất nhiều người thời điểm lựa chọn Hồn Linh, sẽ lựa chọn để Hồn Linh cùng với Võ Hồn của mình hòa làm một thể, do đó giúp tăng cường cường độ Võ Hồn. Nhưng cũng có một số cực ít người Võ Hồn và Hồn Linh đều mạnh vô cùng.

Hồn Linh Nhập Kỹ, thông thường đệ nhị hoặc đệ tam Hồn Linh mới có thể làm được. Điều kiện là Hồn Linh cùng hồn kỹ phải có độ khớp vô cùng cao.

Tuy nói hồn kỹ là do Hồn Linh giao cho cho Hồn Sư, nhưng đây cũng là sau khi trải qua quá trình dung hợp cùng Võ Hồn của Hồn Sư, từ đó sản sinh biến dị, mới hình thành.

Muốn đạt đến mức độ hòa hợp vô cùng cao cũng không phải một chuyện đơn giản, Hồn Linh Nhập Kỹ, tuy rằng không thể cùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ so sánh, nhưng cũng tương đương với việc giao linh hồn cho hồn kỹ của mình.

Lúc này Tiểu Kim Quang, đã trở thành nhân tố điều khiển đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân, so với một hồn kỹ được phóng thích thông thường linh hoạt hơn rất nhiều, cũng cường đại hơn nhiều.

Không sai, đây chính là đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân, Lam Ngân Kim Quang Trận.

Lam Ngân Thảo được Kim Quang điều động, hình thành trận hình.

Từ trên căn bản mà nói, Tiểu Kim Quang lúc trước chỉ là một Hồn Linh dỏm, hẳn là chỉ có thể bàn giao cho hắn một hồn kỹ cơ bản, hơn nữa cũng yếu ớt vô cùng.

Sau đó, nó nương theo quá trình trưởng thành của Đường Vũ Lân mà trưởng thành. Nhờ huyết mạch bản thân của Đường Vũ Lân, lại thêm Hồn Hoàn tiến hóa cùng "thăng linh", mới giúp nó trưởng thành đến ngày hôm nay.

Trong đó, trọng yếu nhất vẫn là Kim Long Vương huyết thống của Đường Vũ Lân. Trong cơ thể của bất kỳ xà loại kỳ thực đều có một tia huyết thống Long Tộc, chỉ có điều có con mạnh hơn một chút, có con yếu nhược một chút. Như Kim Quang loại hàng nhái, hàng dỏm, hàng kém chất lượng này,

chính là yếu nhược đến mức không còn đạo lý nào để nói rồi! Nhưng Đường Vũ Lân lại có Kim Long Vương huyết thống, chính là tồn tại đỉnh cao trong huyết thống Long Tộc, Kim Quang vẫn ở trong thân thể hắn, được ôn dưỡng, hơn nữa lại cùng hắn hòa làm một thể, chỗ tốt nhận được có thể tưởng tượng được.

Ngay cả lúc trước Vương Kim Tỳ cùng Đường Vũ Lân đồng tu, mà cũng có thể có gia tăng ngoại ngạch, vậy càng không cần phải nói là nó.

Đặc biệt là gần đây Đường Vũ Lân đột phá đạo Kim Long Vương phong ấn thứ ba, đồng thời bởi vì nguyên nhân phương thức tu luyện của bản thân đem lượng lớn huyết mạch lực chuyển nhập vào trong cơ thể Kim Quang, giúp nó dị biến, lần thứ hai tăng trưởng, tiến hóa đến trình độ hiện tại, rốt cục có sức chiến đấu nhất định.

Lam Ngân Kim Quang Trận chính là ở dưới bối cảnh đó xuất hiện. Bởi vì Kim Quang căn bản vốn cũng không có nhiều hồn kỹ có thể giao cho Đường Vũ Lân, hồn kỹ này hoàn toàn là do nó hiện tại đạt đến Thiên Niên Hồn Linh cảnh giới, cùng tự thân huyết thống của Đường Vũ Lân dung hợp, điều chỉnh, hơn nữa còn có Võ Hồn biến hóa mà tạo thành.

Đường Vũ Lân trước đó không dùng hồn kỹ này, không phải là vì không muốn dùng, mà là chính hắn cũng không biết hiệu quả của hồn kỹ này đến tột cùng là cái gì. Thậm chí không có cách nào kiểm nghiệm, bởi vì chỉ có ở trong chiến đấu mới có thể bộc lộ ra được. Gần đây hắn vẫn luôn khổ tu Hữu Linh Hợp Kim, làm sao có thời giờ để thử nghiệm hồn kỹ của mình đây?

"Oanh…!!!" Lại là một tia chớp từ trên trời giáng xuống, Lôi Thú tựa hồ là bị Tiểu Kim Quang khiêu khích làm tức giận, một tia chớp này rõ ràng còn mạnh hơn so với lúc trước.

Đồng dạng là chớp giật hạ xuống, thế nhưng, một màn kỳ dị xuất hiện. Bên trong Lam Ngân Kim Quang Trận, mỗi một cây Lam Ngân Thảo dường như bỗng nối liền cùng một chỗ, hình thành một thể thống nhất. Mặt trên đều có Kim Lân nổi lên, như hóa thành một con rắn khổng lồ dài bất tận.

Sấm sét hạ xuống, trong nháy mắt truyền khắp mỗi một góc Lam Ngân Thảo, nhưng nương theo từng khối từng khối vảy kia dựng thẳng lên, năng lượng sấm sét đều bị phân tán ra, thông qua lớp vảy truyền ra ngoài không

khí. Ở ngoại vi Lam Ngân Kim Quang Trận hình thành một tầng gợn sóng Lôi Nguyên Tố.

"Ồ, Nguyên Tố Dẫn Đường?" Cổ Nguyệt đang ở trong trận kinh ngạc nói.

Đây chính là năng lực vô cùng mạnh mẽ trong các loại kỹ năng khống chế Nguyên Tố Thuộc Tính! Dù cho Nguyên Tố Dẫn Đường của Lam Ngân Kim Quang Trận là bị động, nhưng có năng lực này, nói theo một ý nghĩa nào đó, chỉ cần lực công kích không vượt quá hạn mức tối đa, như vậy, rất khó có thể ảnh hưởng đến Đường Vũ Lân. Nó có thể phân tán phần lớn tính phá hoại của các loại nguyên tố công kích.

"Oanh, oanh, oanh, oanh..." Từng đạo từng đạo sấm sét không ngừng từ trên trời giáng xuống, mới vừa lúc mới bắt đầu vẫn không quá dày đặc. Nhưng mắt thấy Lam Ngân Kim Quang Trận dưới sự oanh kích của mình, lông tóc không tổn hại, con Lôi Thú kia cũng phẫn nộ rồi! Toàn bộ không gian dường như đều đã biến thành một biển sấm sét, từng đạo sấm sét không ngừng hạ xuống, rơi vào trong Lam Ngân Kim Quang Trận.

Trong trận, mọi người, bao gồm cả Đường Vũ Lân ở bên trong, hoàn toàn ngơ ngác. Nguyên Tố lực bộc phát mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không có bất kỳ người nào trong số bọn họ có thể chính diện chống lại.

Coi như là toàn bộ đoàn đội, ở dưới oanh kích như vậy cũng sẽ bị suy yếu mức độ lớn. Con Lôi Thú kia, công kích cuồng bạo, tốc độ thật nhanh! Muốn chiến thắng nó, ở tình huống bình thường chỉ có một biện pháp, cùng nó so đấu tiêu hao. Tiêu hao đến khi hồn lực nó suy kiệt, mới có khả năng thắng lợi.

Nhưng đến lúc đó, bọn họ coi như có thể thắng, cũng tuyệt đối là thắng thảm.

Vượt qua 9 tầng đầu tiên, sau khi tiến vào 2 tầng đầu trong 9 tầng tiếp theo, tất cả tựa hồ cũng trở nên gian nan hơn.

Tiểu Kim Quang trước sau nghểnh đầu, không ngừng phát sinh từng tiếng rít. Từng đạo sấm sét dày đặc kia rơi vào trong Lam Ngân Kim Quang Trận, không ngừng bị Nguyên Tố Dẫn Đường dẫn dắt ra bên ngoài cơ thể, hình thành vầng sáng Lôi Nguyên Tố. Càng ngày càng nhiều sấm sét hạ xuống, khiến cho Lam Ngân Kim Quang Trận đã biến thành màu tím lam,

mặt trên hoàn toàn tràn ngập sóng năng lượng sấm sét.

Hồn lực của Đường Vũ Lân tiếp tục giảm xuống dần dần, nhưng so với Lôi Thú, tỉ lệ tiêu hao của hắn thấp hơn nhiều lắm. Nguyên Tố Dẫn Đường phân tán đi rất nhiều lực phá hoại của đối phương.

Càng làm cho Đường Vũ Lân kinh ngạc chính là, thứ giảm xuống không chỉ là hồn lực của hắn, đồng thời huyết mạch lực cũng đang thong thả giảm xuống. Nói cách khác, Lam Ngân Kim Quang Trận này không chỉ lấy hồn lực thôi thúc, mà còn có quan hệ đến huyết mạch lực nữa. Bộ phận huyết thống tiêu hao này, hẳn là bởi vì nguyên nhân có Kim Quang.

Tiếng rít trong miệng Tiểu Kim Quang trở nên càng ngày càng ác liệt, tuy rằng nghe không hiểu nó nói gì, nhưng tâm tình mọi người có thể cảm thụ được, rõ ràng là đang trào phúng cực điểm, đang châm biếm con Lôi Thú vì công kích vô hiệu.

Tạ Giải vào lúc này đã hết run cầm cập, không nhịn được nói: "Ngay cả Hồn Linh cũng xấu xa y như lão đại! Lão đại, Hồn Linh này của người đừng gọi là Kim Quang nữa, cải danh đi. Gọi là Kim Quang cũng quá mức qua loa. Nó nói nhiều như vậy, ta xem chi bằng gọi là Thoại Lao đi."

"Ngươi mới Thoại Lao." Cổ Nguyệt tức giận gõ trên đầu hắn một cái.

Từ sau ngày đó bị Cổ Nguyệt đánh một trận, Tạ Giải hiện tại không có chút tâm tình dám phản kháng nào, ngượng ngùng không nói lời nào.

"Ta nghĩ gọi là Kim Ngữ là được rồi." Cổ Nguyệt nơi khóe miệng toát ra một nụ cười.

"Đây là Thoại Lao phiên bản êm tai sao?" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói.

"Hống, hống…!!!" Đúng vào lúc này, Tiểu Kim Quang lại quay đầu lại, hướng về Cổ Nguyệt kêu vài tiếng, rõ ràng cùng tiếng kêu nhằm vào Lôi Thú không giống nhau, vài tiếng này lại có chút mùi vị nịnh nọt.

"Xem ra, nó đối với danh tự này rất hài lòng. Vậy liền gọi là Kim Ngữ đi!" Cổ Nguyệt nghiêm túc hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu.

"Được rồi." Đường Vũ Lân bất đắc dĩ đáp ứng, hắn cũng vẫn luôn cảm thấy, danh tự Kim Quang này thực sự là có chút qua loa. Kim Ngữ quả nhiên là êm tai hơn nhiều.

Vậy thì gọi là Kim Ngữ.

Chương 367: Nguyên Tố Phân Tách

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bọn họ lúc này cũng không biết được rằng, ngày sau khi Đường Vũ Lân danh chấn đại lục, danh tự Kim Ngữ này được tôn sùng cỡ nào.

Đúng vào lúc này, sấm sét giữa bầu trời đột nhiên yếu bớt. Lôi Thú trên không trung từ bên trong biển sấm sét hiện ra thân hình.

Nó nhìn qua vô cùng phẫn nộ, bởi vì ngay cả con ngươi đôi tròng mắt to của nó đều trợn tròn lên, toàn thân phát ra ánh chớp hung hăng, bên trong ánh chớp nguyên bản màu tím hiện ra thêm một tia màu vàng. Hơn nữa, lần này không còn là sấm sét đánh xuống, mà là sử dụng ánh sáng lôi điện toàn thân. Chỉ trong chốc lát, tự thân nó dường như đã biến thành một quả Lôi Cầu khổng lồ.

"Đây là muốn liều mạng ư? Mọi người cẩn thận!" Nguyên Ân Dạ Huy một bước vượt lên phía trước, che chắn ở trước nhất.

"Ngươi dùng Thái Thản Cự Viên Võ Hồn đi." Đường Vũ Lân nhắc nhở một câu. Nàng là Song Sinh Võ Hồn, Nhạc Chính Vũ chỉ có Thần Thánh Thiên Sứ, vì để cho Võ Hồn hai người không xung đột, hiển nhiên vào lúc này Nguyên Ân Dạ Huy trực tiếp dùng Thái Thản Cự Viên vẫn tốt hơn.

"Ừm." Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu một cái, Hồn Hoàn dưới chân lượn lờ, đệ tam Hồn Hoàn trực tiếp phóng thích. Thân thể của nàng đột nhiên cất cao, cấp tốc trở nên cường tráng hơn.

Đường Vũ Lân hiện tại càng ngày càng hiểu được tại sao Nguyên Ân Dạ Huy bình thường muốn cải nam trang. Một cô gái, triển khai Thái Thản Cự

Viên Võ Hồn, điều này thực là có chút cảm giác vô cùng kỳ quặc….

Áo khoác cấp tốc bị phá nát, lộ ra một lớp quần áo bó vô cùng co giãn, hai cánh tay lực lưỡng của Nguyên Ân Dạ Huy triển khai, toàn thân đều tràn ngập sức mạnh kinh khủng.

Đệ tam hồn kỹ, Kim Cương Cự Nhân, hồn kỹ khủng bố có thể trong nháy mắt giúp nàng tăng cường toàn bộ năng lực của mình. Sau khi nắm giữ hồn kỹ này, Thái Thản Cự Viên Võ Hồn mới thật sự trở nên mạnh mẽ.

Bầu trời đột nhiên vặn vẹo một thoáng, tầm mắt mọi người trong nháy mắt đều trở nên mơ hồ đi.

Nhìn sang, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, quả Lôi Cầu màu tím đường kính dài quá 01 mét từ ầm ầm lao tới, oanh thẳng phủ đầu Kim Ngữ.

Cùng lúc này, Kim Ngữ chân chính thể hiện ra uy năng của Lam Ngân Kim Quang Trận của Đường Vũ Lân. Nó vẫy đuôi một cái, toàn bộ Lam Ngân Kim Quang Trận lại như là sống lại vậy. Từng vòng Lam Ngân Thảo màu vàng nhạt vờn quanh mọc lên, hình thành từng vòng Lam Ngân Thảo bao phủ hoàn toàn phía trên, tạo thành một vòng xoáy đem Lôi Cầu nuốt ở bên trong.

Tình cảnh quái quỷ xuất hiện, quả Lôi Cầu vốn đang lao nhanh, đột nhiên ngưng trệ ở bên trong phạm vi bao phủ của Lam Ngân Kim Quang Trận, từng vòng hào quang không ngừng phóng thích ra ngoài. Bên ngoài Lam Ngân Kim Quang Trận, có thể thấy rõ ràng, từng tầng Lôi Nguyên Tố bị bác rời đi, cấp tốc tiêu tán ở giữa không trung.

Cổ Nguyệt giật mình nhìn Lam Ngân Kim Quang Trận trên không trung, thậm chí đã quên mất phải động thủ.

Cái này không phải là Nguyên Tố Dẫn Dắt, tuyệt đối không đơn giản chỉ là Nguyên Tố Dẫn Dắt. Nguyên Tố Dẫn Dắt chỉ có ở thời điểm Nguyên Tố rơi vào trên người mình mới có thể sản sinh ra tác dụng, của nó đây là Nguyên Tố Phân Tách đấy! Bản tiến hóa siêu cường của Nguyên Tố Dẫn Dắt.

Nguyên Tố Phân Tách...

Vừa nghĩ tới mấy chữ này, con ngươi của Cổ Nguyệt liền hơi co rút lại, bởi vì loại năng lực này chủ yếu là nhắm vào Nguyên Tố Hệ Võ Hồn. Cũng là loại năng lực chưởng khống mà Nguyên Tố Hệ Võ Hồn Hồn Sư hi vọng có thể nắm giữ được nhất.

Đương nhiên, Nguyên Tố Phân Tách của Lam Ngân Kim Quang Trận cũng không cường đại giống như Nguyên Tố Phân Tách chân chính. Từ tình huống ở đây mà xem, nhất định phải tiến vào trong phạm vi nhất định của trận pháp này, hiệu quả Nguyên Tố Phân Tách mới có thể xuất hiện. Dù cho là vậy, Đường Vũ Lân chỉ có tam hoàn đã có thể thực hiện được năng lực mạnh mẽ như vậy, đã đủ để tự hào. Nó chính là ác mộng của Nguyên Tố Hệ Hồn Sư theo con đường viễn công.

Trận pháp này, không phải đơn thuần là phòng ngự, mà là, công phòng nhất thể!

Trong khi Cổ Nguyệt đang suy nghĩ về Nguyên Tố Phân Tách của Lam Ngân Kim Quang Trận, trận pháp bắt đầu xảy ra vấn đề. Những cây Lam Ngân Thảo ở vị trí của Kim Ngữ còn có thể chịu đựng sức phá hoại của Tử Kim Lôi Cầu, nhưng những cây Lam Ngân Thảo khác lại rõ ràng bắt đầu không chịu nổi. Trên từng cây Lam Ngân Thảo bắt đầu xuất hiện vết tích cháy đen, sau đó là vết rạn nứt.

Lôi Thú tu vi lên tới 5.000 năm, căn bản không phải là tồn tại giai đoạn hiện tại Đường Vũ Lân có thể đối phó. Hắn lúc này chỉ cảm giác hồn lực, huyết mạch lực trong cơ thể mình giảm mạnh, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Đúng lúc này, Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã ra tay. Nàng đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn hung hãn nhảy lên, trong hư không đánh một quyền, nhắm thẳng vào con Lôi Thú trên không trung.

Pháo Không Khí, đệ nhị hồn kỹ.

Dưới sự tăng cường của Kim Cương Cự Nhân, Pháo Không Khí tuyệt đối là khủng bố, một đoàn bạch quang ngưng tụ như tựa như thực chất trong nháy mắt bạo phát, hóa thành đạn pháo va chạm thẳng vào Tử Kim Lôi Cầu.

"Oanh…!!!"

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, Lam Ngân Kim Quang Trận của Đường Vũ Lân tán loạn, lượng lớn Lam Ngân Thảo gãy vỡ phá nát. Thân hình Kim Ngữ lóe lên, cũng lần nữa khôi phục nguyên trạng, rơi vào trên bả vai Đường Vũ Lân, rõ ràng có chút suy sụp uể oải.

Lôi Cầu bị phá nát, thân thể không lớn lắm của Lôi Thú bị bắn ngược ra.

"Thẩm Phán!" Một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, uy nghiêm mà thần thánh; đột nhiên rơi vào trên người Lôi Thú.

Toàn thân Lôi Thú kịch liệt run rẩy, từng tầng lệ quang từ trong cơ thể nó tản ra, nỗ lực chống đối với ánh sáng phán xét kia. Thế nhưng, sự chống cự của nó rốt cục cũng phí công, trải qua từng vòng từng vòng tiêu hao, nó cũng đã đến cận kề điểm cuối tan vỡ.

"Oanh…!!!!" Thân thể Lôi Thú trực tiếp bị đập bẹp trên mặt đất.

Tạ Giải trong lúc ánh sáng phán xét phát sinh cũng đã vọt ra ngoài, hắn hận thấu xương tên gia hỏa vừa cho mình ăn quả đắng này. Tốc độ thật nhanh, mang theo Quang Long Nhận nhằm vào Lôi Thú vừa rơi xuống đất. Trong chớp mắt sau khi nó rơi xuống, hắn cũng đã đến nơi.

Nhưng cũng vào lúc này, một vệt sáng đột nhiên xuất hiện, đem Lôi Thú bảo vệ ở bên trong. Thân thể Tạ Giải đang xông tới lại như rơi vào trên một quả bóng hơi trực tiếp bị bồng ngược lại.

Hào quang lóe lên, Lôi Thú biến mất không còn tăm hơi.

"Cửa thứ 11, thông qua."

Âm thanh điện tử vang lên, cửa ải Lôi Thú này rốt cục cũng vượt qua.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Tuy rằng qua ải, nhưng trên mặt bọn họ không hề có một chút nào vui mừng. Cửa ải này có thể vượt qua cũng không dễ dàng chút nào! Nếu như không phải Lam Ngân Kim Quang Trận của Đường Vũ Lân từ một loại ý nghĩa nào đó, khắc chế Lôi Thú, đồng thời tiêu hao lượng lớn năng lượng của nó; bọn họ muốn thông qua cửa ải này nhất định phải trả giá vô cùng đắt. Nhưng mà đến hiện ở tại bọn hắn vẫn

còn chưa tìm ra được Hồn Linh thích hợp cho Nguyên Ân Dạ Huy nữa!

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ngươi vẫn ổn sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Đương nhiên. Bất luận thế nào, chúng ta đều sẽ dốc toàn lực ứng phó giúp ngươi." Có thể thành công hay không là một chuyện, nhưng đã đáp ứng người ta rồi, liền nhất định phải toàn lực ứng phó.

"Cho ngươi." Âm thanh Từ Lạp Trí ở phía sau vang lên, Đường Vũ Lân nhìn thấy hắn đưa tới một cái bọc lớn, nhất thời ánh mắt sáng lên, liền lập tức nhét lia nhét lịa vào trong miệng mình. Dẫn theo Thực Phẩm Hệ Hồn Sư thật là tốt! Đặc biệt là đối với một kẻ ăn nhiều như mình!

Lượng lớn Khôi Phục Đại Bao Thịt vào bụng, cảm giác bụng rỗng trong nháy mắt liền giảm bớt rất nhiều. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cả người đều tốt lên, ánh mắt nhìn Từ Lạp Trí nhất thời trở nên nóng bỏng hơn.

"Vũ Lân, ngươi đừng nhìn ta như vậy! Ta lại không phải là nữ nhân. Cũng không có thích đàn ông!" Từ Lạp Trí bị hắn nhìn có chút sợ hãi, vội vàng liên tục đọc hồn chú, đem từng cái từng cái bánh bao đưa cho hắn.

Cách đó không xa, ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy thoáng hơi đổi một chút, quay đầu đi chỗ khác, nhìn về phía quang môn.

Khiến bọn họ cảm thấy có chút kỳ quái chính là, lần này, âm thanh điện tử cũng không có truyền đến tiếng hối thúc, cũng không có 10 giây đếm ngược.

Không có giục, bọn họ đương nhiên sẽ không vội vã. Đường Vũ Lân vừa hấp thu hiệu quả của bánh bao thịt, vừa quan sát chung quanh.

"Cổ Nguyệt, thời gian có phải là thay đổi? Có thể để cho chúng ta nghỉ ngơi?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, nói: "Ta cũng không biết nữa, ta từng hỏi qua lão sư sự tình liên quan đến Hồn Linh Tháp, nhưng lão sư chỉ nói là, nơi này tất cả phải để tự chúng ta lĩnh hội, sớm biết quá nhiều, sẽ không có hiệu quả rèn luyện."

"Hừm, vậy chúng ta liền chờ đợi thử xem." Đường Vũ Lân nói rằng.

Nguyên Ân Dạ Huy đã bảo vệ quang môn, nếu như quang môn có bất kỳ ý tứ muốn khép lại, nàng sẽ vọt ngay vào.

Sau 10 phút, âm thanh điện tử quen thuộc lại vang lên, "10 giây đếm ngược, tiếp tục xông tháp mời qua cửa, cũng có thể lựa chọn hấp thu Lôi Thú Hồn Linh." Một vòng hào quang hiện lên ở không trung, đồ án bên trong hào quang chính là Lôi Thú lúc trước bọn họ đối mặt.

Thẳng thắn mà nói, Đường Vũ Lân vẫn đúng là rất yêu thích Lôi Thú này. Nếu như là Lôi Thuộc Tính Võ Hồn, lấy Lôi Thú làm đệ nhị Hồn Linh lại rất thích hợp. Đáng tiếc, toàn bộ nhóm bọn họ đều không có Lôi Thuộc Tính tồn tại. Coi như có, hiện tại hồn lực cũng không ở trạng thái bình cảnh, không cách nào hấp thu.

"Đi!" Hồn lực khôi phục không nhanh như vậy, nhưng 10 phút ăn bánh bao, huyết mạch lực vẫn đã khôi phục lại một chút.

"Ta có một cái bánh bao đậu, ta có một cái bánh bao đậu!" Đúng vào lúc này, hồn chú trong miệng Từ Lạp Trí biến đổi, đệ tam Hồn Hoàn trên người đột nhiên sáng lên.

Đệ tam hồn kỹ?

Những người khác đều đã hướng về quang môn đi đến. Ở trong tay hắn, lại bắt đầu xuất hiện từng cái từng cái bánh bao đậu tròn tròn, nhìn qua có chút tinh tế, nhưng cũng mang theo mùi thơm thoang thoảng.

"Đây là cái gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Từ Lạp Trí nói: "Qua cửa ải tiếp theo lại nói, các ngươi mỗi người một cái."

Mọi người vượt qua quang môn, tiến vào tầng thứ 12!

Hào quang lóe lên, lại như là trở lại địa phương ban đầu, chỉ là quang môn biến mất. Tầng thứ 12 cùng tầng thứ 11 nhìn qua cũng không khác gì nhau.

Chương 368: Lựa chọn của Nguyên Ân Dạ Huy

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí nhanh chóng cầm bánh bao đậu trong phân phát cho Đường Vũ Lân và những người khác.

"Các ngươi chiến đấu phải chú ý phối hợp một ít nha! Hiệu quả của bánh bao đậu này của ta là, Thị Huyết *. Đối với thân thể cùng hồn lực đều sẽ có tăng cường. Thân thể tăng cường khoảng chừng ở 30% – 50%. Hồn Sư có khí huyết càng mạnh, hoặc là Lực Lượng Hình Hồn Sư, hiệu quả tăng cường càng tốt. Hồn lực tăng cường khoảng chừng 20%."

* *khát máu*

Lời vừa nói ra, năm người kia thậm chí còn không chú ý đến phiến cửa màu vàng óng đang từ từ mở ra, ánh mắt tất cả đều ngưng tụ ở trên người Từ Lạp Trí.

Thân thể, hồn lực song song tăng cường? Đây chỉ là đệ tam hồn kỹ?

Hơn nữa, vẫn có thể tăng đều cho mỗi người? Thực Phẩm Hệ Hồn Sư này cũng quá bá đạo đi!

Từ Lạp Trí chân thành nở nụ cười, "Ta cũng rất bất ngờ. Lão sư nói, hồn kỹ này của ta là có chút biến dị, hiệu quả vẫn tốt. Nhưng các ngươi phải chú ý, trạng thái khát máu chỉ có thể kéo dài 3 phút, sẽ có tác dụng phụ làm suy yếu các ngươi một khoảng thời gian, thời gian suy yếu dài ngắn có quan hệ đến thể trạng của mỗi người. Như Vũ Lân, ta phỏng chừng khoảng 10 phút là đủ, nhưng nếu như là Hồn Sư dựa vào tinh thần lực làm chủ, thậm chí có thể sẽ suy yếu một canh giờ."

Thị Huyết, 3 phút!

Đường Vũ Lân nhìn bánh bao đậu trong tay, nuốt một hớp nước miếng, hỏi: "Nếu như ăn vào cùng lúc mấy cái, hiệu quả sẽ như thế nào?"

Từ Lạp Trí vội vàng khoát tay nói: "Không thể ăn nhiều. Ăn nhiều sẽ có tác dụng phụ vô cùng tai hại. Thân thể của ngươi hắn là có thể ăn hai cái, thời gian của Thị Huyết sẽ rút ngắn còn 01 phút, nhưng hiệu quả sẽ tăng gấp đôi. Sau đó ít nhất phải suy yếu suốt cả ngày. Bọn họ, thân thể phỏng chừng đều không chịu nổi Song Trọng Thị Huyết, sẽ chết người. Bởi vì khát máu nói theo một ý nghĩa nào đó, chính là thiêu đốt tự thân hồn lực cùng tinh huyết, chỉ là không có tác dụng phụ nhiều như tự thiêu đốt chân chính mà thôi. Vì lẽ đó, trong vòng một ngày, tốt nhất là chỉ ăn một lần, như vậy là an toàn nhất."

"Đã rất mạnh rồi!" Nhạc Chính Vũ bình thường rất ít khen ai, cũng không khỏi vì đó mà suýt xoa.

Nhìn qua lần vượt tháp này, Từ Lạp Trí xưa nay đều không hề tham dự vào chiến đấu. Trên thực tế, hắn là một Thực Phẩm Hệ Hồn Sư cũng thể tham dự chiến đấu, nhưng tác dụng của hắn ở bên trong đoàn đội là không thể nghi ngờ. Nếu như không có Khôi Phục Đại Bao Thịt của hắn, mọi người dưới tần suất chiến đấu liên tục trước đó, chưa đến cửa ải này sợ là đã kiệt lực, thậm chí căn bản là không đến được cửa ải này, càng không cần phải nói hiện tại còn có thể ăn Thị Huyết Bánh Bao Đậu.

"Chuẩn bị chiến đấu." Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng.

Xa xa, cửa kim loại đã hoàn toàn mở ra, một con Hồn Thú lặng yên không một tiếng động từ bên trong đi ra.

Lôi Thú ở cửa thứ 11 lưu lại cho bọn họ ấn tượng vô cùng sâu sắc, còn Ma Tích Long ở cửa thứ 10 nếu như không phải có Đường Vũ Lân khắc chế, chỉ sợ cũng sẽ mang lại cho bọn họ phiền toái rất lớn.

Không thể mỗi một lần đều có thể may mắn gặp phải Hồn Thú vừa vặn bị khắc chế như vậy, còn cửa ải này thì sao? Cửa thứ 12, Hồn Thú bọn họ sắp sửa phải đối mặt lại là cái gì?

Lúc Hồn Thú này từ trong hang động đi ra, lại làm một động tác cúi đầu. Vóc người của nó, cao tới 10 mét có hơn, thân thể cực kỳ hùng tráng. Con Ma Tích Long lúc trước ở trước mặt nó, cũng chỉ có thể cúi đầu gọi "đại ca". Bờ vai của nó rộng quá 7 mét, đôi cánh tay tráng kiện lớn như cột nhà.

"Đây là, Kim Cương Phí Phí *?" Con mắt Nguyên Ân Dạ Huy trong nháy mắt liền sáng lên.

* *một loài thuộc họ khỉ*

Kim Cương Phí Phí, Lực Lượng Hình Hồn Thú. Viên loại Hồn Thú hình thể to lớn nhất. Không sai, hình-thể-to-lớn-nhất!! Dưới tình huống cùng cấp bậc tu vi, hình thể của nó thậm chí còn vượt qua cả Thái Thản Cự Viên.

Kim Cương Phí Phí to lớn nhất từng được ghi nhận, thân cao có thể đạt đến 40 mét, đó là thế lực bá chủ chân chính. Sự cường hãn, được ca tụng là kỳ hoa trong giới Hồn Thú. Ngoại trừ một số rất ít Hồn Thú ra, nó tuyệt đối xứng danh Sức Mạnh Chi Vương.

Sức chiến đấu của nó cũng thuần túy là sức mạnh. Sức mạnh kinh khủng đem lại cho nó tốc độ khủng khiếp. Ở trong rừng rậm, nó cũng từng được gọi là vua của rừng rậm.

Thái Thản Cự Viên mặc dù có thể ngự trị ở bên trên nó, kỳ thực quan trọng nhất không phải thực lực và kỹ năng, mà là trí tuệ.

Chính là "đầu óc ngu si tứ chi phát triển", vấn đề lớn nhất của Kim Cương Phí Phí chính là đầu óc.

Viên Loại Hồn Thú ở bên trong giới Hồn Thú bình thường nếu so với những chủng loại Hồn Thú khác càng thêm thông minh, nhưng tên này thì lại lạc loài. Trí tuệ của nó vô cùng thấp, thậm chí có thể nói là không khác gì vô tri. Hết thảy đều dựa vào bản năng sinh tồn. Tính tình khốc liệt, thích giết chóc. Bản thân ngoại trừ sức mạnh ra, chỉ có một hồn kỹ duy nhất, chính là, Cuồng Hóa!

Đúng, đây là một năng lực tương tự như Thị Huyết Bánh Bao Đậu. Điểm khác chính là, Cuồng Hóa chỉ có tác dụng với thân thể, không có tác dụng với hồn lực. Nhưng đối với thân thể tăng cường lại càng thêm kinh khủng. Có thể mang tất cả những năng lực tương quan tới thân thể tăng lên 50%.

Thiên Niên Hồn Thú chỉ có một hồn kỹ là phi thường hiếm thấy. Nếu như đổi lại là Hồn Sư khác, Kim Cương Phí Phí này tuyệt đối là đồ bỏ đi, nhưng với Nguyên Ân Dạ Huy thì lại khác. Nàng có Thái Thản Cự Viên Võ Hồn. Sức mạnh của Thái Thản Cự Viên nếu như kết hợp với sức mạnh của Kim Cương Phí Phí cùng với năng lực thân thể, sẽ biến dị ra hồn kỹ càng mạnh mẽ hơn, quyết không phải đơn giản chỉ là Cuồng Hóa.

"Ta chọn cái này." Nguyên Ân Dạ Huy không chút do dự quay đầu lại nói với Đường Vũ Lân.

"Được, chúng ta cùng cố hết sức." Đường Vũ Lân hướng về nàng gật đầu một cái.

Tu vi con Kim Cương Phí Phí này, chí ít cũng từ 5.000 năm trở lên. Hồn Thú lấy sức mạnh thuần túy tác chiến; không thể nghi ngờ về năng lực công kích, phòng ngự, tốc độ, đều sẽ là siêu cường. Mất đi năng lực viễn công, cũng ý nghĩ nó có thể có lực cận chiến vô cùng khủng bố.

Với tình huống hiện nay của đoàn đội, có thể chiến thắng nó hay không, vẫn đúng là rất khó nói.

Nguyên Ân Dạ Huy trầm giọng nói: "Ta chặn chính diện." Vừa nói, hai tay nàng mở ra, ba cái Hồn Hoàn dưới chân lóng lánh, đồng thời cầm một cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu trong tay nuốt vào. Đệ tam Hồn Hoàn dưới chân toả sáng, Kim Cương Cự Nhân.

Tìm được Hồn Thú thích hợp với bản thân, nhưng còn phải đánh thắng được nó mới được. Nguyên Ân Dạ Huy không chút do dự liền là người thứ nhất xông lên. Chính diện là khó khăn nhất, nàng tự mình lên.

Thân thể đón gió căng phồng lên, khí tức Thái Thản Cự Viên cũng theo đó xuất hiện.

Kim Cương Phí Phí nguyên bản vẫn là tương đối chậm rãi từ trong hang động kia bò ra, nó đứng thẳng thân thể. Nhưng đột nhiên cảm nhận được khí tức Thái Thản Cự Viên, con mắt của nó một thoáng liền đỏ rực lên.

Đừng xem cả hai đều ít nhiều là đồng loại, nhưng Kim Cương Phí Phí cùng Thái Thản Cự Viên vốn là thiên địch. Ở thời kỳ viễn cổ, Kim Cương Phí

Phí đã từng là thủ hạ đại tướng của Thái Thản Cự Viên, hết thảy Kim Cương Phí Phí đều quy về Thái Thản Cự Viên chưởng khống. Nhưng sau đó, bên trong Kim Cương Phí Phí xuất hiện một dị loại.

Một con Kim Cương Phí Phí nắm giữ trí tuệ.

Cá thể Thái Thản Cự Viên tuy rằng mạnh mẽ hơn Kim Cương Phí Phí, nhưng lúc đó, về số lượng vẫn kém hơn Kim Cương Phí Phí rất rất nhiều.

Vậy nên con Kim Cương Phí Phí có trí tuệ lợi dụng một lần bộ tộc Thái Thản Cự Viên phân tán, khởi xướng một hồi phản loạn, dẫn dắt cường giả trong tộc Kim Cương Phí Phí làm trọng thương một phần bộ tộc Thái Thản Cự Viên. Do đó gây ra đại chiến giữa hai chủng tộc khi đó.

Trận chiến đó, đã từng làm cả giới Hồn Thú đều chịu ảnh hưởng. Bất kể là Thái Thản Cự Viên hay là Kim Cương Phí Phí, đều là tồn tại đứng ở hàng cao nhất bên trong giới Hồn Thú.

Thái Thản Cự Viên là Hồn Thú đỉnh cấp, Kim Cương Phí Phí hơi kém, nhưng bộ tộc lại đông đảo hơn. Hai bên lúc đó triển khai chính là một hồi đại chiến chấn động đại lục.

Cuộc chiến tranh này kéo dài tận mấy trăm năm. Cuối cùng, bộ tộc Thái Thản Cự Viên sau khi trả một cái giá lớn, đánh giết được con Kim Cương Phí Phí có trí tuệ. Bộ tộc Kim Cương Phí Phí do đó trở thành rắn mất đầu, ở trước trí tuệ của Thái Thản Cự Viên, cuối cùng tan vỡ.

Thế nhưng, coi như là giành được thắng lợi trong cuộc chiến này, tộc Thái Thản Cự Viên cũng là thắng thảm. Bộ tộc từ cực thịnh trở thành suy tàn, từ địa vị thống trị giới Hồn Thú ngã xuống. Tuy rằng vẫn như trước là Sâm Lâm Chi Vương, nhưng không còn oai dũng như xưa.

Có thể tưởng tượng được, hai bộ tộc là cừu hận đến mức nào. Dùng từ "thù sâu như biển" để hình dung cũng không hề quá đáng chút nào!

Chương 369: Cứng rắn chống đỡ Kim Cương Phí Phí

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nhiều thời điểm trong quá khứ, một khi chúng nó gặp gỡ, ngay lập tức sẽ là cục diện không chết không thôi. Dù cho Kim Cương Phí Phí biết rõ đánh không lại Thái Thản Cự Viên, cũng sẽ không tiếc tất cả mà liều mạng.

Nguyên Ân Dạ Huy đối với Kim Cương Phí Phí đương nhiên không có cừu hận gì, nhưng sau khi nàng phóng thích Võ Hồn Thái Thản Cự Viên của mình, hơn nữa dưới một chút ảnh hưởng tâm thần của Thị Huyết Bánh Bao Đậu, hai mắt cũng bắt đầu ửng hồng. Chớ nói chi là Kim Cương Phí Phí kém trí tuệ.

Con Kim Cương Phí Phí kia vung hai cánh tay cực kỳ tráng kiện lên, dùng sức tự đánh vào lồng ngực của mình một chút, đột nhiên phát sinh một tiếng gầm lên, tứ chi chống xuống đất, liền điên cuồng hướng về phía Nguyên Ân Dạ Huy chạy tới.

Đường Vũ Lân lần này không sử dụng Võ Hồn Lam Ngân Thảo, bởi vì hắn biết rõ, đối mặt loại Sức Mạnh Hồn Thú này, với cường độ Lam Ngân Thảo hiện tại, căn bản không đem lại tác dụng khống chế nào. Vầng sáng màu vàng óng xuất hiện, hắn trực tiếp thôi động Hoàng Kim Long Thể, sau đó cũng nuốt vào một cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu, hướng về phía Kim Cương Phí Phí vọt tới.

Tạ Giải ai thán một tiếng, lẩm bẩm: "Nguyên Ân nàng đây là càng lúc càng trở nên cường tráng mà!"

Vừa nói, hắn cũng chạy nhanh đi, hướng về mặt bên. Đối mặt loại hung thú này, chính diện xung phong đều không phải là Mẫn Công Hệ.

Ba người đồng thời hành động, Nhạc Chính Vũ thì lại ở phía sau triển khai hai cánh bay lên. Đệ nhị Hồn Hoàn lóng lánh, Thánh Kiếm lấp lánh bạch quang xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Hai tay ở trước ngực Cổ Nguyệt không ngừng biến hóa thủ ấn, gợn sóng nguyên tố mãnh liệt bắt đầu xuất hiện.

Có thể dùng bốn chữ để hình dung trạng thái hiện tại của bọn họ thích hợp nhất, đồng tâm hiệp lực!

"Oanh…!!!"

Hai thân ảnh khổng lồ hung hãn đụng vào nhau.

Phóng thích đệ tam hồn kỹ, Kim Cương Cự Nhân, Nguyên Ân Dạ Huy thân cao vượt quá 5 mét, vốn là đã đủ khôi ngô, nhưng so với con Kim Cương Phí Phí này, lại vẫn còn chênh lệch rất xa. Về sức mạnh cũng là như thế.

Trong nháy mắt khi song phương va chạm, nàng đã bị đánh bay ngược ra. Nhưng Kim Cương Phí Phí này cũng bị làm ngừng lại, rút lui hai bước.

Ăn Thị Huyết Bánh Bao Đậu, sức mạnh của Nguyên Ân Dạ Huy cũng tăng lên không ít. Cũng không kém quá nhiều so với Kim Cương Phí Phí.

Kim Cương Phí Phí vừa định lần thứ hai phát lực, Đường Vũ Lân ngay vào lúc này đã đến trước mặt.

Ở trước mặt Kim Cương Phí Phí cao đến 10 mét, hắn có vẻ vô cùng nhỏ bé. Nhưng trong cơ thể Đường Vũ Lân lại bắn ra một tiếng long ngâm trầm thấp. Nghịch Vận Khí Huyết, Hoàng Kim Long Thể, Thị Huyết Bánh Bao Đậu, tam đại phụ trợ trong nháy mắt đem sức mạnh của hắn tăng lên tới đỉnh cao.

Trải qua trận chiến trước đó, hắn tiêu hao rất nhiều, coi như là ăn không ít bánh bao thịt, huyết mạch lực của hắn cũng khôi phục không tới thời kì đỉnh cao. Nhưng dưới ảnh hưởng của bánh bao đậu, trong thời gian ngắn tăng cường sức mạnh thân thể xem như vẫn có thể.

Thị Huyết Bánh Bao Đậu mang đến cho hắn một cảm giác giống như ngày đó ăn 10 tô mỳ cay vậy; huyết dịch toàn thân phảng phất đều sôi trào. Dưới tác dụng của nó, Nghịch Vận Khí Huyết thậm chí vượt qua bình cảnh, từ 85% xung kích đến mức độ 90%. Khí huyết dâng lên, được Hoàng Kim Long Thể tăng cường, sức mạnh của Đường Vũ Lân cũng đã đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố.

Kim Long Trảo tay phải nắm lại, hung hãn vung ra, chộp thẳng vào Kim Cương Phí Phí.

Kim Cương Phí Phí làm ra một quyết định sai lầm nhất, ánh mắt của nó hoàn toàn rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy, đối với Đường Vũ Lân đang nhào về phía mình, nó chỉ giơ tay trái lên, dường như là định đập bẹp hắn như đập một con ruồi bình thường.

"Oanh…!!!"

Thị Huyết Kim Long Trảo! Nát Tan đặc hiệu!

Đường Vũ Lân đúng là như con ruồi bị đánh bay ra ngoài. Sức mạnh của hắn tuy mạnh, nhưng với trình độ hiện tại, so với Kim Cương Cự Nhân của Nguyên Ân Dạ Huy vẫn còn có khoảng cách, chứ nói chi là Kim Cương Phí Phí trước mặt. Cả cơ thể hắn dường như đạn pháo bắn ngược ra sau, trực tiếp va chạm vào trên vách tường ở phía xa xa.

Thế nhưng, dáng vẻ của Kim Cương Phí Phí lại càng thêm khốc liệt.

Thị Huyết Kim Long Trảo toàn thể sức mạnh không bằng nó. Thế nhưng, đừng quên, bàn tay Đường Vũ Lân mới bao lớn? Bàn tay của nó bao lớn? Tiết diện tiếp xúc càng nhỏ, áp lực phải chịu đựng càng lớn; giống như bàn tay đập xuống phải một cây đinh vậy. Hơn nữa, Đường Vũ Lân vận may rất tốt, Kim Long Trảo Nát Tan đặc hiệu bạo phát.

Ngay khi Đường Vũ Lân bị đánh bay, mu bàn tay của Kim Cương Phí Phí cũng theo đó nổ tung, một lỗ máu đường kính nửa mét xuất hiện trong lòng bàn tay nó, trong lúc nhất thời máu thịt tung toé.

Kim Cương Phí Phí bị đau, ngửa mặt lên trời rít gào lên. Bàn tay của nó tuy lớn, nhưng cũng chỉ có đường kính khoảng 1m50, trung ương xuất hiện cái

lỗ thủng nửa mét, kịch liệt thống khổ khiến cả cánh tay nó đều theo đó co giật lên.

Đúng vào lúc này, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống. Thánh Quang Chiếu Khắp!

Thánh Quang ngưng tụ hạ xuống, thứ xuất hiện chính là Thần Thánh Hỏa Diễm thiêu đốt.

Dù bản thân Kim Cương Phí Phí cũng không phải hắc thuộc tính "Bóng Tối", nhưng Thần Thánh Hỏa Diễm nhiệt độ cao không chỉ có tác dụng ở trên người, mà còn ở sâu trong linh hồn. Đây là đặc điểm của Thần Thánh Thiên Sứ.

Cảm giác thiêu đốt kịch liệt khiến bàn tay càng đau nhức hơn, một thoáng liền đủ để Kim Cương Phí Phí điên cuồng.

Hai mắt của nó trong nháy mắt hoàn toàn biến thành đỏ như màu máu, ngay cả bộ lông màu vàng nhạt óng ánh trên người cũng như cháy lên, cấp tốc trở nên sậm màu đi, thoáng cái đã biến thành màu đỏ sậm. Khí tức toàn thân nó theo đó trở nên cuồng bạo, trí tuệ vốn đã thấp, sau khi tiến vào trạng thái cuồng hóa, một chút xíu lý trí còn lại của Kim Cương Phí Phí cũng đã hoàn toàn biến mất.

Không cảm thấy nỗi thống khổ trong lòng bàn tay nữa, cánh tay tráng kiện điên cuồng vung mạnh lên, lựa chọn hàng đầu của thân thể khổng lồ vẫn là nhằm về phía Nguyên Ân Dạ Huy.

Kim Cương Phí Phí sau khi cường hóa nhìn qua thật đáng sợ. Thân thể vốn hùng ráng cực độ lại trướng lớn lên một vòng, thân cao đầy đủ vượt quá 12 mét hơn. Hai tay nó vung vẩy mạnh, khiến không khí xuất hiện tiếng khí bạo liên tiếp.

Sức mạnh lúc trước của nó cũng đủ để khiến mọi người không ngăn được, lúc này lại tăng lên dữ dội đến 50%, sự khủng bố có thể tưởng tượng được.

"Tu vi của nó không tới vạn năm, cuồng hóa nhiều nhất cũng chống đỡ không tới 10 phút. Sau khi cuồng hóa sẽ suy yếu. Mọi người cẩn thận nhé!" Nguyên Ân Dạ Huy đối với Kim Cương Phí Phí hiển nhiên là hết sức quen thuộc.

Nàng kỳ thực cũng không nghĩ tới Kim Cương Phí Phí dễ dàng như vậy liền cuồng hóa, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi. Đối phó Kim Cương Phí Phí, trừ phi thực lực siêu cường có thể trấn áp ngay, nếu không thì, nhất định sẽ phải đối mặt với quá trình cường hóa của nó. Quá trình này đến càng sớm, cơ hội vượt qua cũng sẽ càng cao!

Mắt thấy Kim Cương Phí Phí trùng kích về phía mình, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên nhảy lên. Nàng vẫn còn ở trong thời gian hiệu quả 03 phút tăng cường của Thị Huyết Bánh Bao Đậu, sức mạnh, tốc độ đều mạnh hơn so với thời điểm bình thường.

Nàng sẽ không ngốc đến nỗi chính diện cùng Kim Cương Phí Phí gắng gượng chống đỡ, biến hướng một phát, nàng liền quay đầu bỏ chạy.

Đường Vũ Lân ở phía xa đã từ trên vách tường nhảy xuống, hắn cau mày, vấn đề hiện tại phải đối mặt cũng không nhỏ. Thị Huyết trạng thái của bọn họ trong vòng 03 phút sẽ kết thúc, mà thời gian cuồng hóa của Kim Cương Phí Phí so với bọn họ còn lâu hơn. Một khi bọn họ rơi vào trạng thái hư nhược, vậy còn không phải là sẽ trong nháy mắt bị đối phương giết chết sao?

"Chính Vũ, không nên ăn bánh bao đậu. Tiết kiệm hồn lực!" linh quang trong đầu Đường Vũ Lân lóe lên, đột nhiên hướng về Nhạc Chính Vũ ở phía xa xa hô lên.

"Được." Nhạc Chính Vũ lúc này thân đang ở trên không trung. Tuy rằng không hiểu tại sao Đường Vũ Lân lại yêu cầu hắn làm như vậy, nhưng vẫn một lời đáp ứng luôn. Ánh Sáng Phán Xét trong tay vừa muốn thả ra ngoài cũng đã thu lại.

Cửa ải chiến đấu trước đó, bởi vì hắn cùng Nguyên Ân Dạ Huy xảy ra mâu thuẫn, dẫn đến Đường Vũ Lân một mình phải gánh chịu quá nhiều, trong lòng hắn là có chút không vui. Bọn họ loại thiên tài tầng thứ này, đều vô cùng kiêu ngạo, ai cũng sẽ không hi vọng chiếm tiện nghi của người khác.

Muốn phối hợp ăn ý, cũng chỉ có thể nghe theo một người chỉ huy. Trải qua những trận chiến đấu ngày hôm nay, tín nhiệm của hắn đối với Đường Vũ Lân cũng cao hơn rất nhiều. Nguyên bản một ít xem thường trong lòng cũng đã hoàn toàn biến mất. Đặc biệt là trận chiến với Ma Tích Long đó, để

lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc, đó chính là thuấn sát đó! Bất kể là nguyên nhân gì hình thành thuấn sát, kết quả còn bày ra ở nơi đó.

Sau đó là Lôi Thú cùng Kim Cương Phí Phí trước mắt đã nghiệm chứng trùng tháp là một chuyện khó khăn đến dường nào.

Đường Vũ Lân quay đầu hướng về Cổ Nguyệt nói: "Cổ Nguyệt, chuẩn bị khống chế, Phong Thuộc Tính tăng cường, giảm bớt trọng lượng của chúng ta."

Cổ Nguyệt đang chuẩn bị hồn kỹ vẫn không hề dừng lại. Ở trước mặt nàng, một chiếc Băng Mâu óng ánh long lanh đang từ từ thành hình. Bên trong Băng Mâu, ẩn chứa màu vàng, màu xanh nhạt, màu xanh lam, ba loại ánh sáng, đây là hồn kỹ do ba thuộc tính dung hợp lại mà thành; gợn sóng hồn lực nội hàm, còn không nhìn ra được mạnh bao nhiêu. Nhưng từ lúc Cổ Nguyệt bắt đầu ngưng tụ cho đến hiện tại, đã vượt quá 01 phút. Với tu vi và tinh thần lực của nàng, tuyệt đối sẽ là không yếu.

Xa xa, Nguyên Ân Dạ Huy đã ngàn cân treo sợi tóc. Tuy rằng Thị Huyết tăng cường tốc độ của nàng, nhưng chiến trường này lớn đến như vậy, Kim Cương Phí Phí sau khi cuồng hóa là cực kỳ điên cuồng, tốc độ cũng vậy. Dưới sự rượt đuổi điên cuồng của nó, dựa vào thể tích khổng lồ kia, mấy lần đã suýt chút nữa đuổi kịp Nguyên Ân Dạ Huy.

"Nguyên Ân, Đọa Lạc Thiên Sứ, phi thiên. Chính Vũ, chuẩn bị giúp chúng ta phi hành." Đường Vũ Lân vừa nói, từng cây Lam Ngân Thảo nhanh chóng phóng ra, đồng thời bay về phía Nhạc Chính Vũ, Từ Lạp Trí, Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt.

Chương 370: Ở đây làm gì có gã béo nào đang bay?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com và bachngocsach.com

** Chap này bên [truyencv] chỉ ~1700 chữ, mình mượn thêm bên [bachngocsach] ~200 chữ còn lại để bổ sung cho đầy đủ.*

Xin chân thành cảm ơn các bạn converter và hai trang tham chiếu trên, và admin của truyenfull.vn vì đã đăng bài viết này!

Tạ Giải cùng Cổ Nguyệt cùng hắn phối hợp là ăn ý nhất, nghe huyền ca biết nhã ý, trong nháy mắt liền hiểu được hắn muốn làm gì.

Hai người đồng thời đứng dậy, Cổ Nguyệt một tay nắm chặt Băng Mâu 3 mét mình vừa ngưng tụ thành, một tay khác mang theo từng đạo vầng sáng xanh rơi vào trên người bọn họ, giảm bớt trọng lượng của cả đội.

Từ Lạp Trí ở nơi đó lẩm bẩm nhắc tới cái gì, tựa hồ là đang chế tạo bánh bao.

Đường Vũ Lân nắm lấy Lam Ngân Thảo, hai cánh sau lưng Nhạc Chính Vũ toàn diện mở ra, đột nhiên lao thẳng lên trên, chớp mắt một cái Đường Vũ Lân đã bay vào không trung.

Độ cao bọn hắn bay cũng phải tận 50 mét. Tay phải Đường Vũ Lân vận lực, đột nhiên kéo mạnh, Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải trước sau cũng phi thiên.

Nhạc Chính Vũ cuối cùng đã hiểu được vì sao hắn phải tiết kiệm hồn lực. Mang theo ba người phi hành, hồn lực hắn tiêu hao cũng như cát chảy.

Đường Vũ Lân hướng xuống phía dưới ném một cây Lam Ngân Thảo, một vệt kim quang sáng lên, Kim Ngữ bám ở bên trên, dùng sức chống đất, nhất thời giảm tải rất nhiều. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân nhân dịp này, đem Từ Lạp Trí cũng từ trên mặt đất kéo lên.

Năm người bay lên không, xa xa. Nguyên Ân Dạ Huy tự nhiên hiểu rõ bọn họ phải làm gì. Nàng đột nhiên đổi hướng, hai chân phát lực, nhảy lên giữa không trung, thân thể cấp tốc thu nhỏ lại, né thoát khỏi một chưởng quét ngang của Kim Cương Phí Phí. Sức mạnh kinh khủng kéo theo cương phong, khiến cho thân thể của nàng lay động, nhưng nàng vẫn kịp cấp tốc thay đổi Võ Hồn. Hai cánh màu đen của Đọa Lạc Thiên Sứ tái hiện, dùng sức vỗ một cái, đã bay thẳng lên trời như một con chim ưng.

Kim Cương Phí Phí lại không có ý tứ giảng hòa, đột nhiên chạy đà vài bước, chạy thẳng về phía một vách tường, mượn lực đạp tường nhảy vọt lên tới mười mấy mét, bay thẳng lên theo hướng Nguyên Ân Dạ Huy từ phía sau.

Đúng lúc đó, Cổ Nguyệt ra tay. Cổ tay nàng khẽ rung, Tam Sắc Băng Mâu trong tay bắn nhanh ra như điện.

Quang diễm chói mắt ở phía sau Băng Mâu phun ra, hầu như chỉ trong thoáng chốc, Băng Mâu kia đã đánh trúng người Kim Cương Phí Phí.

Sức phòng ngự của Kim Cương Phí Phí xác thực kinh người, Băng Mâu trong nháy mắt bị phá nát. Nhưng lực trùng kích mạnh mẽ cùng lực bộc phát của Tam Thuộc Tính Nguyên Tố, đã đem lại hiệu quả đúng lúc, đem nó từ trên không trung đánh văng xuống.

Băng vụ tràn ngập, tựa hồ muốn đem nó đóng băng, nhưng Kim Cương Phí Phí cuồng hóa thật đáng sợ! Nó nổi giận gầm lên một tiếng, tinh lực toàn thân dâng trào, đã phá tan lớp băng. Thế nhưng, muốn lại tiếp tục truy đuổi Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã không kịp.

Nguyên Ân Dạ Huy hướng về Cổ Nguyệt đưa ngón tay cái lên, nhanh chóng bay cao hơn.

Đường Vũ Lân dùng sức đẩy mạnh Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo, dựa vào phản lực, mang theo Từ Lạp Trí, Cổ Nguyệt, Tạ Giải ba người bay lên mười mấy mét. Lúc này, độ cao cách mặt đất của bọn họ cũng đã vượt quá

20 mét.

Nhạc Chính Vũ dùng sức đập cánh bay lên trên, nhưng hắn chung quy chỉ có tam hoàn tu vi, mang theo bốn người cùng bay, hơn nữa còn có Từ Lạp Trí mập như heo, có vẻ vô cùng chật vật. Hắn hiện tại đã tiếp cận đỉnh của căn phòng, nhưng cũng cần phải không ngừng liều mạng đập cánh, mới có thể miễn cưỡng duy trì.

"Nguyên Ân." Đường Vũ Lân tay phải vung một cái, một cây Lam Ngân Thảo quăng về phía xa, bay đến bên Nguyên Ân Dạ Huy. Nàng cũng đập mạnh hai cánh kéo lấy toàn bộ đoàn đội.

Luận về Thiên Sứ Võ Hồn thần lực, Đọa Lạc Thiên Sứ của nàng hơi kém hơn Thần Thánh Thiên Sứ của Nhạc Chính Vũ. Thế nhưng, đừng quên, nàng còn có Thái Thản Cự Viên Võ Hồn, Võ Hồn mạnh mẽ này giúp nàng về sức mạnh tổng thể vượt xa Nhạc Chính Vũ; sức mạnh đôi cánh cũng là như thế. Dưới hai cánh phát lực, nhất thời từ một bên khác đem bốn người kéo lên, bay lên càng lúc càng cao.

Kim Cương Phí Phí cuồng hóa bỗng nhiên nhảy lên, bay vút lên không, cánh tay tráng kiện nhắm thẳng xuống phần dưới của Từ Lạp Trí xuyên không đánh tới.

Cương phong lạnh lẽo, nếu như bị đập trúng, e rằng thân thể Từ Lạp Trí sẽ trực tiếp nổ tung.

May là, độ cao vẫn rất chênh lệch. Một trận cương phong mãnh liệt thổi qua, Kim Cương Phí Phí ầm ầm rơi xuống đất. Toàn bộ tiểu đội sáu người của Đường Vũ Lân được Lam Ngân Thảo hỗ trợ cũng đã bay cao vượt quá 40 mét ở trên không trung.

Kim Cương Phí Phí thân cao 10 mét, sau khi cuồng hóa cao tới 12 mét, nhưng thể trọng của nó cũng nặng kinh người. Nhảy một phát có thể đưa nó lên tới độ cao tận 30 mét trên không, có thể nói gần 40 mét. Là một loại Hồn Thú không am hiểu viễn công, đã rất không dễ dàng rồi.

"Giúp ta trên đỉnh." Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng.

Nguyên Ân Dạ Huy một phát đã tóm lấy cây Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân, dùng sức kéo mạnh lên trên. Nhất thời, ba người còn lại cũng được

Đường Vũ Lân kéo lên theo, nhắm thẳng đến đỉnh căn phòng.

Kim Long Trảo sắc bén tung ra, Đường Vũ Lân vồ một cái ở trên trần đỉnh. Vách tường này không biết được vật liệu gì kiến tạo thành, vô cùng cứng rắn, dù cho là Kim Long Trảo, cũng chỉ là cắm vào được một nửa mà thôi. Nhưng thế cũng đã đủ, Kim Long Trảo như móc câu, giúp Đường Vũ Lân dính chặt trên không trung. Áp lực của Nhạc Chính Vũ bên kia nhất thời nhẹ đi, hai cánh đập động lơ lửng. Trên eo ba người con lại đều được Lam Ngân Thảo quấn quanh, cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Tất cả những thứ này nói thì đơn giản, nhưng trên thực tế trong lòng mỗi người đều có loại cảm giác kinh tâm động phách.

Kim Cương Phí Phí sau khi cuồng hóa thực sự mạnh mẽ, vượt qua dự đoán của bọn họ. Sức mạnh kinh khủng kia dường như đủ sức phá nát không gian. Bất kể là ai, cũng không thể chính diện đón đỡ một đòn sau khi cuồng hóa của nó.

Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy nhắc nhở Đường Vũ Lân, cuồng hóa cũng giống như thị huyết vậy, đều có thời gian hạn chế. Tăng cường càng mạnh, sau khi hết thời gian sẽ càng suy yếu.

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều, ngươi có thể kiên trì trụ vững sao?" Nguyên Ân Dạ Huy hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân hướng về nàng gật gật đầu, "Không thành vấn đề. Sức mạnh của bản thân ta đã đủ, coi như là hồn lực và khí huyết suy yếu một ít, mang theo các ngươi cũng không thành vấn đề lớn." Sức mạnh của hắn đã sớm vượt quá ngàn cân, thể trọng cả sáu người gộp lại cũng chưa quá nghìn cân. Dù cho là suy yếu, chút điểm nắm chắc ấy hắn vẫn có.

Nhạc Chính Vũ đập cánh bay đến bên người Đường Vũ Lân, kéo từng cây Lam Ngân Thảo, đem những người khác đều tụ lại ở bên cạnh mình, sau đó đem từng cây Lam Ngân Thảo kia quấn quanh ở trên eo cùng với bả vai, quay đầu nói với Đường Vũ Lân: "Ngươi nếu như không kiên trì được phải nói ngay cho ta, ta dùng Thị Huyết Bánh Bao Đậu cũng có thể kiên trì thêm được 03 phút."

Hắn hiện tại không cách nào kéo nhiều người phi hành như vậy, nhưng nếu như là sau khi ăn Thị Huyết Bánh Bao Đậu, hắn là vấn đề cũng không lớn.

"Ta có một cái tiểu lung bao, ta có một cái tiểu lung bao, ta có một cái tiểu lung bao..." Từ Lạp Trí ở bên cạnh niệm hồn chú.

Từng cái từng cái bánh bao tinh tế xuất hiện ở trong tay hắn, hắn trước tiên đưa cho Đường Vũ Lân một cái, "Đệ nhị hồn kỹ của ta, Khinh Linh Tiểu Lung Bao, có thể giảm bớt trọng lượng cơ thể trên diện rộng, đề khí khinh thân, cái này chính ta ăn cũng hữu dụng." Vừa nói, hắn cũng nhét một cái vào trong miệng mình.

Đừng nói, Khinh Linh Tiểu Lung Bao này của hắn vẫn đúng là tuyệt vời, sau khi mọi người ăn vào, đều có cảm giác thể trọng của mình giảm bớt rất nhiều.

Nhạc Chính Vũ ánh mắt sáng lên, "Gã béo, bánh bao của ngươi thật sự là không tệ nha!" Khôi Phục Đại Bao Thịt, Khinh Linh Tiểu Lung Bao, hơn nữa còn có Thị Huyết Bánh Bao Đậu.

Thực Phẩm Hệ Hồn Sư năng lực phụ trợ mạnh mẽ biểu lộ ra là không thể nghi ngờ, quan trọng hơn chính là, sự phụ trợ của Thực Phẩm Hệ Hồn Sư có thể kéo dài rất lâu. Dù không trực tiếp chiến đấu, nhưng lại có thể hỗ trợ chiến đấu trong thời gian dài. Một trận chiến cù cưa buồn chán, nếu như có một vị Thực Phẩm Hệ Hồn Sư hỗ trợ, không thể nghi ngờ có thể giúp bọn họ bay liên tục rất lâu.

Từ Lạp Trí cười hắc hắc, “Ai béo cơ, ở đây làm gì có gã béo nào đang bay đâu?”

Nhạc Chính Vũ cười hặc hặc, “Nói ngươi béo ngươi còn không nhận, còn đang thở gấp lên kìa! Bất quá ta thừa nhận, năng lực phụ trợ này của ngươi đúng là lợi hại!”

Nguyên Ân Dạ Huy cũng bay tới. Trải qua cuộc chiến đấu này, bị Kim Cương Phí Phí cường đại kia ở bên dưới uy hiếp, quan hệ của mọi người trong lúc đó cũng có biến hóa kỳ diệu.

Bởi vì cái gì gọi là đồng cam cộng khổ, chung hoạn nạn thấy nhân tình. Ở trong trạng thái này, cảm tình đúng là tăng nhanh nhất đấy! Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã cởi bỏ lớp mặt nạ lạnh lùng, đương nhiên, là trừ đối với Tạ Giải ra.

Chương 371: Thắng hiểm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Hiện tại chỉ cần bọn ta xuống. Lạp Trí, ngươi lại cho Nguyên Ân mấy cái Khôi Phục Đại Bao Thịt, giúp nàng mau chóng hồi phục lại một chút. Chờ nó suy yếu, cuối cùng lại hoàn thành đánh giết."

Trùng tháp đến cửa ải này, không thể nghi ngờ đã tiếp cận cực hạn của bọn họ. Nếu như không phải số may hơn nữa lại an bài chiến thuật thoả đáng, mấy cửa này vốn rất khó cho họ vượt qua.

Đường Vũ Lân đối với năng lực của Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy vẫn không khỏi có chút suýt xoa. Bên trong đoàn đội có Phi Hành Hệ Hồn Sư đúng là rất khác biệt, ở một ít thời khắc mấu chốt có thể diễn hóa ra rất nhiều chiến thuật, hắn vào lúc này chợt tham vọng nghĩ đến một biện pháp để phòng ngừa thương vong trên diện rộng.

Kim Cương Phí Phí ở phía dưới điên cuồng gầm thét lên, không ngừng nhảy lên, nhưng độ cao 50 mét đúng là vượt quá cực hạn công kích của nó. Nơi này lại không có chỗ để leo lên, chỉ có thể ở phía dưới điên cuồng gầm rú, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào để bắt bọn họ.

Sau khi Thị Huyết trạng thái của Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy trước sau kết thúc, sắc mặt hai người đều có chút tái nhợt. Nhưng bọn họ đều am hiểu sức mạnh, cường độ thân thể vốn cực cao, Thị Huyết Bánh Bao Đậu tuy rằng làm suy yếu rất mãnh liệt, nhưng cuối cùng cũng coi như là còn có thể kiên trì được. Sau khi ăn mấy cái bánh bao thịt, sắc mặt của bọn họ cũng đỡ hơn một chút.

Tiếng rống giận dữ của Kim Cương Phí Phí càng ngày càng yếu. Trí lực của nó rất thấp, sau khi cuồng hóa một thời gian liền dần dần uể oải, thân thể bắt đầu thu nhỏ lại. Không tới 10 phút, trạng thái cuồng hóa của nó cũng đã sắp kết thúc.

"Để ta tới trước đi!" Nhạc Chính Vũ nói.

Nói xong câu đó, thân thể hắn xoay tròn trên không trung, thoát khỏi từng cây Lam Ngân Thảo, hai cánh mở ra, bay xuống phía dưới.

Thánh Kiếm xuất hiện lần nữa, bạch quang chói mắt nhuộm đẫm toàn thân. Trong quá trình đáp xuống, toàn thân hắn dường như cháy lên một ngọn lửa màu vàng óng. Đệ nhất, đệ nhị, đệ tam, ba cái Hồn Hoàn trên người lại càng tỏa sáng rạng rỡ.

Ba cái Hồn Hoàn sáng lên theo một quy luật nhất định. Chuyện này ý nghĩa là, hắn hiện tại đang không ngừng luân phiên sử dụng ba loại hồn kỹ. Mà tầng hào quang trên người hắn hiện ra, dường như là ba loại hồn kỹ đang đồng thời triển khai.

Đây là một loại kỹ xảo triển khai hồn kỹ vô cùng cao cấp. Không chỉ yêu cầu bản thân phải đủ mạnh, hơn nữa lực khống chế cũng phải vô cùng kinh người mới được.

Thời điểm hắn tiếp con Kim Cương Phí Phí kia, thân thể đột nhiên lơ lửng trên không trung. Lúc này, cả người hắn cũng đã bị quang diễm màu vàng kia bao phủ, thậm chí không thấy rõ thân thể.

"Thánh Quang, Thẩm Phán!" Hét lớn một tiếng, Thánh Kiếm trong tay Nhạc Chính Vũ giơ cao khỏi đầu, kim quang trên người ùa lên, hòa vào bên trong Thánh Kiếm. Toàn bộ căn phòng trong nháy mắt này sáng hẳn lên. Thánh Kiếm tạo nên một tầng kiếm khí cao vượt quá 10 mét.

Đường Vũ Lân để ý, Nguyên Ân Dạ Huy ở bên cạnh mình, trong ánh mắt rõ ràng toát ra vẻ chấn động.

Đây mới là thực lực chân chính của Nhạc Chính Vũ! Hắn lúc trước vẫn luôn giấu dốt, trước sau đều không hề toàn lực ứng phó, cái tên này ẩn tàng đủ sâu! Cái này không phải là việc mà một tên ngốc lắm tiền sẽ làm? Hắn là mắt thấy lần trùng tháp này sắp kết thúc, mới lựa chọn bạo phát thực lực

bản thân.

Chỉ từ việc bạo phát trong giây lát này mà xem, Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn của Nhạc Chính Vũ so với Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy không phải chỉ mạnh hơn một chút mà thôi! Đây là một sự chênh lệch rất to lớn. Dù sao, chủ Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy vẫn là Thái Thản Cự Viên, còn Đọa Lạc Thiên Sứ lại hơi yếu thế hơn. Hơn nữa, Song Sinh Võ Hồn tuy rằng mạnh mẽ, nhưng chung quy cũng không thể chăm chút cho từng Võ Hồn như đơn hệ Võ Hồn được.

"Oanh…!!!" Tiếng nổ vang rền mãnh liệt nương theo ngọn lửa màu vàng bạo phát tỏa ra.

Thân thể Kim Cương Phí Phí khổng lồ như vậy, lại bị Nhạc Chính Vũ một kiếm đánh bay ra ngoài, toàn thân bị phủ trong ngọn lửa ánh sáng màu vàng, văng mạnh ra xa xa.

Chiêu kiếm này, gần như ngưng tụ toàn bộ sức mạnh ba hồn kỹ của Nhạc Chính Vũ hợp lại, uy năng cực kỳ khủng bố.

Tiếp đó, Nguyên Ân Dạ Huy đã từ trên trời giáng xuống, thân hình biến hóa, giải trừ Đọa Lạc Thiên Sứ biến thân, một lần nữa hóa thân làm Thái Thản Cự Viên, phóng thẳng đến đỉnh đầu của Kim Cương Phí Phí.

Những người khác cũng dồn dập từ trên trời giáng xuống. Sự hồi hộp của cuộc chiến này tựa hồ đã biến mất rồi!

Kim Cương Phí Phí ngã xuống đất, giẫy giụa muốn bò lên, Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã đến trên đỉnh đầu của nó, nắm đấm to lớn mạnh mẽ hung hãn vung lên, đập về phía đỉnh đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên, thân thể Kim Cương Phí Phí kia bỗng co giật một thoáng, sau đó toàn bộ thân thể chợt thu nhỏ lại còn 1/3. Một quyền của Nguyên Ân Dạ Huy biến thành Thái Thản Cự Viên liền nện ở trên mặt đất.

Tình huống thế nào?

Tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi. Kim Cương Phí Phí này đột nhiên ưỡn người một cái, đầu liền húc vào mặt bên của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Âm" một cái, Nguyên Ân Dạ Huy bay ngang ra xa.

Thân thể Kim Cương Phí Phí cũng theo đó vọt lên, song quyền nổ ra, đánh thẳng vào chỗ yếu trước ngực Nguyên Ân Dạ Huy.

Chẳng ai nghĩ tới, nguyên bản nhìn qua đã gần chết Kim Cương Phí Phí, dĩ nhiên sẽ vào lúc này đột nhiên bạo phát.

Sao có thể có chuyện đó?

Đường Vũ Lân muốn cứu viện, nhưng lúc này đã ngoài tầm với. Hết thảy đều phát sinh quá đột ngột! Thời điểm khi bọn họ nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy bị đánh bay, Kim Cương Phí Phí cũng đã đuổi tới nơi.

Nó cũng không phải là không hề bị thương, nhưng hai mắt lại tràn ngập ánh sáng khát máu. Quá trình cuồng hóa của nó cũng chưa hề hoàn toàn kết thúc? Lúc trước tất cả chỉ là mê hoặc? Chỉ là để dụ cho bọn họ bị lừa? Đây không phải một con Kim Cương Phí Phí không có trí khôn, mà ngược lại, nó là dị loại bên trong Kim Cương Phí Phí, giống như con lúc trước đã từng dẫn dắt bộ tộc cùng Thái Thản Cự Viên tộc đối kháng.

Nguyên Ân Dạ Huy trong lúc vội vàng, chỉ có thể miễn cưỡng xoay người, nỗ lực dùng song quyền chống lại công kích của Kim Cương Phí Phí.

Ngay thời khắc nguy cấp này, một đạo ánh sáng bạc từ trên trời giáng xuống, bao phủ ở trên người Nguyên Ân Dạ Huy, thân thể của nàng đột nhiên biến mất.

Nhưng mà khiến cho mọi người khiếp sợ chính là, nắm đấm của Kim Cương Phí Phí cũng không hề rơi vào chỗ trống.

Một đoàn hào quang khác nào lốc xoáy đột nhiên xuất hiện ở phía trước nó, cùng nó đụng vào nhau.

"Oanh…!!!"

Một bóng người lăn lộn văng ra, trực tiếp đập về vách tường phía xa xa.

Một tấm thủy thuẫn vừa vặn xuất hiện ở phía trước người hắn, dùng lực lượng nhu hòa miễn cưỡng chặn bớt xung kích giúp hắn.

"Tạ Giải, Đường Vũ Lân quát to một tiếng."

Lúc này hết thảy mọi người cũng đã phản ứng lại. Nhạc Chính Vũ từ trên trời giáng xuống, hai tay nắm Thánh Kiếm, lại một lần nữa bổ vào trên người Kim Cương Phí Phí.

Thân thể Kim Cương Phí Phí lại bắt đầu bành trướng, thế nhưng, ánh mắt khát máu của nó lại đang nhanh chóng biến mất. Cuồng hóa lúc này mới thực sự là muốn kết thúc.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng đồng dạng từ trên trời giáng xuống, vào lúc này nàng đã hoàn toàn quên mất mâu thuẫn của mình cùng Nhạc Chính Vũ.

"Oanh ….!!!" Kim Cương Phí Phí lại một lần nữa bị đánh bay, nhưng lần này là thật sự. Không có cuồng hóa tăng cường tố chất thân thể, sự suy yếu cấp tốc xuất hiện làm sức phòng ngự của nó hạ thấp đi rất nhiều, bộ lông toàn thân bị thiêu đốt. Thái Thản Cự Viên – Pháo Không Khí mạnh mẽ đập nó nằm bẹp dí dưới mặt đất. Nguyên Ân Dạ Huy từ trên trời giáng xuống, song quyền xoay tròn nện ở trên đầu nó.

Một quyền, hai quyền, ba quyền.

Kim Cương Phí Phí đã suy yếu, lại không còn sức đánh trả.

Đường Vũ Lân trước tiên nhằm về phía Tạ Giải. Đúng, lúc trước bóng người bị đánh bay kia, chính là Tạ Giải sử dụng Quang Long Bão Táp đó!

Thân là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, tốc độ của hắn là nhanh nhất trong số tất cả mọi người. Nếu như Cổ Nguyệt truyền tống không đúng lúc rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy, với tốc độ xung kích vừa nãy của hắn, từ vị trí mà xem, hắn là vừa vặn có thể đến kịp nơi đó.

Muốn thay Nguyên Ân Dạ Huy chống đỡ là không thể. Với sức phòng ngự của hắn, so với lực công kích đã cuồng hóa của Kim Cương Phí Phí còn kém rất xa. Vì lẽ đó, thời cơ hắn lựa chọn là vừa đúng lúc Kim Cương Phí Phí định kết liễu Nguyên Ân Dạ Huy, giúp nàng tránh sang một bên, không đến nỗi bị bắn trúng.

Cổ Nguyệt ra tay, khiến cơ hội "anh hùng cứu mỹ nhân" của hắn thất bại.

Thê thảm hơn, lại còn bị Kim Cương Phí Phí mạnh mẽ đánh bay.

Đường Vũ Lân lúc này con mắt đều đỏ lòm, Tạ Giải là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư thôi! Hắn căn bản là không thể đỡ được một đòn đánh với sức mạnh kinh khủng như thế của Kim Cương Phí Phí. Bị Kim Cương Phí Phí 5.000 năm cuồng hóa đánh một đòn toàn lực kết liễu, ngoại trừ tèo, tèo, và tèo, không có bất kỳ khả năng nào khác.

Đó là một đòn Kim Cương Phí Phí có ý định đánh vào Nguyên Ân Dạ Huy, coi như là Nguyên Ân Dạ Huy hóa thân Thái Thản Cự Viên trúng vào, cũng không mấy khả quan, càng không cần phải nói là Tạ Giải.

Tạ Giải ngã trên mặt đất, có thể nhìn thấy, cả người hắn cũng đã hoàn toàn vặn vẹo. Đó là dấu hiệu cột sống triệt để nát tan. Coi như là có Thủy Thuẫn ngăn cản, không bị va chạm vào trên bức tường, nhưng vết thương của hắn cũng đã rất khủng bố.

"Tạ Giải, Tạ Giải!!" Đường Vũ Lân gấp giọng kêu to. Hắn xông tới, liền muốn ôm lấy Tạ Giải.

Đúng lúc này, thân thể Tạ Giải đã hoàn toàn vặn vẹo, ngã trên mặt đất, hóa thành điểm điểm ánh sáng, lặng yên không một tiếng động biến mất. Cách đó không xa, một đạo nhân ảnh sắc mặt tái nhợt theo đó nổi lên.

"Tạ Giải." Đường Vũ Lân ngẩn người, nhìn Tạ Giải đứng ở nơi đó không bị thương chút nào, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Tạ Giải thân thể lảo đảo, đặt mông ngã ngồi xuống đất, "Oa" một tiếng thổ một ngụm máu tươi, toàn thân uể oải suy sụp.

Phân thân, đạo nhân ảnh vừa nãy chạy tới không phải là bản thể của hắn, chỉ là phân thân mà thôi!

Nhưng coi như là phân thân, đột nhiên đụng phải đả kích trí mạng nghiêm trọng như vậy, đối với bản thể của hắn cũng có ảnh hưởng không nhỏ. Hơn nữa trong lòng nghĩ mà phát run, sắc mặt hắn có thể đẹp đẽ mới là lạ.

Chương 372: Thiên Phượng Đấu La

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Kim Cương Phí Phí đã không còn chuyển động, một đòn tối hậu, là Nguyên Ân Dạ Huy ôm lấy đầu của nó vặn ngược 180 độ, lần này nó lại có âm mưu gì cũng không thể triển khai ra được nữa.

Nhìn thấy bản thể Tạ Giải hiện ra phía xa xa, ngực của Nguyên Ân Dạ Huy rõ ràng có chút chập trùng, nhưng ánh mắt lại trở nên ôn hòa hơn, thân hình thu nhỏ lại, khôi phục lại dáng dấp bình thường.

Nhạc Chính Vũ rơi xuống bên người nàng, hai cánh thiên sứ sau lưng thu lại, chau mày, "Kim Cương Phí Phí, thật là giảo hoạt!"

"Cửa thứ 12, thông qua. Có thể lựa chọn hấp thu Kim Cương Phí Phí Hồn Linh, hoặc là tiếp tục vượt ải." Âm thanh điện tử vang lên.

Nguyên Ân Dạ Huy nhanh chân đi đến trước mặt Tạ Giải.

Tạ Giải miễn cưỡng nở nụ cười, lộ ra một cái răng trắng, "Ta không có chuyện gì. Không cần cám ơn ta."

"Ngươi không nợ ta cái gì." Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói. Nói xong câu đó, nàng đi thẳng đến nơi lối vào, chạm vào huyễn ảnh Kim Cương Phí Phí đã hiện ra.

Một đoàn hào quang màu vàng sậm bắt đầu ở bả vai nàng ngưng tụ, kim quang rõ ràng có chút giãy dụa, hiển nhiên là cũng không nguyện ý cùng nàng dung hợp. Nhưng thân hình Nguyên Ân Dạ Huy ngồi ở chỗ đó lại vô cùng ổn định. Bất luận kim quang kia giãy giụa như thế nào, nhưng thủy

chung không cách nào thoát ly khỏi bờ vai của nàng.

Đường Vũ Lân cũng ngồi dưới đất, giơ tay đặt phía sau lưng Tạ Giải, vận chuyển Huyền Thiên Công giúp hắn điều hoà khí huyết. Bọn họ tu luyện chính là công pháp đồng dạng, tuy rằng Võ Hồn không giống, nhưng hồn lực bản thể lại tương tự nhau. Huyền Thiên Công có đặc tính chính là sinh sôi liên tục, có Đường Vũ Lân giúp hắn điều tức, rất nhanh, sắc mặt Tạ Giải liền trở nên khá hơn nhiều.

"Ngươi thật là trâu bò!" Đường Vũ Lân thấp giọng nói rằng.

Tạ Giải cười khổ một cái, nhưng không nói gì.

Những người ở đây, chân chính nhìn rõ tình huống lúc đó, cũng chỉ có một mình Đường Vũ Lân. Lúc đó hắn phát hiện Nguyên Ân Dạ Huy xuất hiện nguy hiểm, lập tức vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, hướng về Kim Cương Phí Phí đánh ra một đạo tinh thần xung kích. Đây là đòn viễn công duy nhất hắn có thể sử dụng được lúc đó, hơn nữa còn không biết có hiệu quả hay không.

Dưới tình huống vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, thị lực của Đường Vũ Lân tự nhiên là tăng lên rất nhiều. Khi hắn nhìn thấy Tạ Giải đang lao tới, lúc đó, chính là bản thể của hắn.

Nếu như không phải Kim Cương Phí Phí đã cận kề giới hạn thời gia của cuồng hóa, tốc độ không bằng lúc đỉnh phong, nếu như không phải Đường Vũ Lân dùng Tử Cực Ma Đồng tinh thần xung kích, thoáng trì hoãn Kim Cương Phí Phí một thoáng. E rằng, Tạ Giải cũng không kịp thông qua phân thân đem bản thể của mình tách ra. Hắn lấy Ảnh Long Bão Táp thêm Ảnh Long Phân Thân trong thời khắc sinh tử kịp thời thoát ly. Thời khắc đó quá nhanh, quá nguy hiểm, với trình độ hiện tại của Tử Cực Ma Đồng, Đường Vũ Lân cũng không thể hoàn toàn nhìn ra. Vì lẽ đó lúc đó hắn mới hoảng loạn như vậy, bởi vì hắn không xác định được Tạ Giải có phải là kịp thông qua phân thân chạy trốn hay không. Nếu như không thể đúng lúc tách ra, như vậy, thi thể vặn vẹo lúc trước có thể đã là bản thể của hắn.

"Ha ha, ngươi không phải cũng từng thay Cổ Nguyệt hứng đòn sao?" Tạ Giải đang hồi tưởng lại, chính mình cũng cảm thấy rất thần kỳ. Lúc đó hắn căn bản cũng không hề do dự, hoàn toàn là theo bản năng phản ứng như vậy. Mãi đến tận thời khắc nguy hiểm giáng lâm, mới có thể đúng lúc dùng

phân thân tránh thoát được một mạng.

Áp lực chính là động lực, cậu nói này cực kỳ chính xác. Lần này Tạ Giải cũng coi như là nhân họa đắc phúc, đem đệ nhị, đệ tam hồn kỹ của mình dung hợp làm một, từ tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vớt lại được mạng nhỏ.

Từ Lạp Trí chạy tới, đưa cho bọn họ mấy cái bánh bao lớn. Lần này Tạ Giải ăn lia lịa, ăn như nạn dân vừa trải qua nạn đói vậy! Chuyện này quả thực là quá nguy hiểm.

Vượt tháp quả thật là khác với Thăng Linh Đài! Bọn họ chính là bản thể tiến vào, một khi ở đây bị thương tổn, chính là bản thể bị thương tổn. Vì lẽ đó Tạ Giải mới rồi là thực sự vừa đi du lịch quỷ môn quan về.

Nguyên Ân Dạ Huy bình tĩnh ở nơi đó hấp thu Hồn Hoàn, những người khác cũng không có ý tứ tiếp tục vượt ải. Tất cả đều ngồi vây quanh ở bên người nàng, giúp nàng hộ pháp.

Trên thực tế, cửa thứ 12 này hiển nhiên là cực hạn của bọn họ hiện nay. Nếu tiếp tục hướng lên trên, Hồn Thú nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn, nguy hiểm bọn họ phải đối mặt cũng càng nhiều hơn. Trạng thái hiện tại của đoàn đội, đã hoàn toàn không thích hợp để tiếp tục đánh lên trên.

May mà mục tiêu cũng đã đạt được, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Hứa Tiểu Ngôn đều tìm được Hồn Linh thích hợp cho bản thân mình.

Mọi người khoanh chân ngồi tại chỗ khôi phục hồn lực. Sau 10 phút, quang môn khép lại. Sau hai giờ, một đạo hào quang từ trên trời giáng xuống rơi trên người bọn họ. Thời điểm xuất hiện lại, đã xuất hiện ở quảng trường lúc ban đầu.

Hứa Tiểu Ngôn đã ra trước, đứng ở trước quang môn, thần thái sáng láng nhìn bọn họ. Lãnh Diêu Thù ở ngay bên cạnh, mặt mỉm cười. Tự đáy lòng thở dài nói: "Vốn cho là, 9 tầng chính là cực hạn của các ngươi, lại không nghĩ tới, các ngươi có thể vượt đến 12 tầng. Thật không hổ là thiên kiêu chi tử của Sử Lai Khắc học viện. Các ngươi phải biết, cửa thứ 12 này, vốn là chuẩn bị cho tiểu đội tứ hoàn trở lên. Hữu dũng hữu mưu, rất tốt! Nếu như các ngươi đồng ý, cửa lớn Truyền Linh Tháp luôn mở rộng chào đón các ngươi, hoan nghênh mỗi người các ngươi gia nhập. Đều sẽ nhận được tài nguyên tốt nhất của Truyền Linh Tháp bồi dưỡng. Hơn nữa cũng sẽ không

ảnh hưởng đến việc học tập sau này của các ngươi tại Sử Lai Khắc học viện."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều không hề hé răng.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Xin lỗi, tiền bối, ta đã có tổ chức."

Những người khác cũng đều khéo léo từ chối, ngoại trừ Cổ Nguyệt vốn là người của Truyền Linh Tháp ra, những người khác tựa hồ cũng không có ý tứ muốn gia nhập Truyền Linh Tháp.

"Hừm, được rồi. Vậy thì tính tiền đi!" Lãnh Diêu Thù mỉm cười nở nụ cười, thản nhiên nói.

Tính tiền? Đúng đấy! Ở Hồn Linh trong tháp thu được Hồn Linh cũng là phải bỏ tiền mua, chỉ có điều là nửa giá mà thôi.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Tiền bối, Băng Hùng Hồn Linh của ta là bao nhiêu tiền?"

Lãnh Diêu Thù nói: "Cái này của ngươi, giá 10 triệu liên bang kim hồn tệ. Kim Cương Phí Phí cần 30 triệu đồng liên bang. À đúng rồi, đây là giá đã giảm!"

Nghe được hai con số này, Đường Vũ Lân không khỏi nuốt một hớp nước miếng, cái này mà là nửa giá rồi!! Nửa giá mà đã kinh khủng như thế? Thiên Niên Hồn Linh còn như vậy, vậy thì cấp độ Vạn Niên Hồn Linh, chẳng phải là một con số trên trời?

Lãnh Diêu Thù mỉm cười nói: "Cảm thấy đắt? Các ngươi lựa chọn, đều là loại đỉnh cấp trong Thiên Niên Hồn Linh. Có thể nói, mỗi một loại Hồn Linh bên trong Hồn Linh Tháp, đều là Truyền Linh Tháp chúng ta tỉ mỉ tuyển chọn, bồi dưỡng suốt mấy ngàn năm qua mới được như vậy. Mất đi một cái phải bổ sung một cái, điều này cần tiêu tốn nhân lực, vật lực, tài lực. Chút tiền này của các ngươi cũng không đủ tiền vốn. Hồn Linh Tháp được thành lập, chủ yếu là vì chúng ta hy vọng có thể cùng một ít Hồn Sư có tiềm lực xây dựng mối quan hệ tốt. Nếu như chỉ đơn thuần mua Hồn Linh, giá cả sẽ khác. Bất quá không vội, trong vòng một tháng, các ngươi trả góp dần dần là được."

"Đa tạ tiền bối." Mọi người đồng thời khom mình hành lễ.

Lãnh Diêu Thù gật gật đầu, "Nguyệt Nhi, ngươi dẫn bọn họ rời đi đi." Nói xong, vị đại nhân vật Truyền Linh Tháp này liền xoay người rời đi.

Chân nàng mới vừa rời khỏi, sau một khắc, Nhạc Chính Vũ liền không nhịn được hướng về Cổ Nguyệt hỏi: "Cổ Nguyệt, Lãnh tiền bối có phải là chính là Truyền Linh Tháp Thiên Phượng Đấu La?"

Cổ Nguyệt khe khẽ gật đầu.

Thiên Phượng Đấu La? Đấu La có phong hào riêng, vậy thì tất nhiên là tồn tại cao cấp nhất bên trong giới Hồn Sư, Phong Hào Đấu La. Riêng chỉ nghe phong hào của nàng, cũng đã làm người ta có có loại cảm giác rung động.

Nhạc Chính Vũ nuốt một ngụm khí lạnh, "Tứ…Tứ Tự Đấu Khải Sư..."

Thân thể tất cả mọi người đều chấn động.

Tứ Tự Đấu Khải Sư, lực rung động của mấy chữ này thực sự là quá mạnh mẽ. Đã theo học tại Sử Lai Khắc học viện một thời gian, khiến cho bọn họ đối với Đấu Khải có được một vốn hiểu biết nhất định, đương nhiên hiểu được Tứ Tự Đấu Khải Sư ý vị như thế nào.

Một vị Tứ Tự Đấu Khải Sư đối với một phe thế lực, chính là tồn tại siêu uy hiếp! Tồn tại có ý nghĩa mang tính chiến lược.

Tứ Tự Đấu Khải Sư, có thể nói là cảnh giới cao nhất của nhân loại.

Bất kỳ một vị Tứ Tự Đấu Khải Sư nào, đều có thực lực hủy thiên diệt địa.

Sau khi nhân loại nắm giữ chức nghiệp Đấu Khải Sư, mấy vạn năm vừa qua đều phát triển cực kỳ nhanh, trong đó lại xuất hiện mấy lần bay vọt. Thí dụ như, thời điểm Phong Hào Đấu La sớm nhất xuất hiện, khi đó, mọi người rốt cục có thể dựa vào năng lực Võ Hồn của bản thân miễn cưỡng cùng Hồn Thú đối kháng. Không ở cần trốn đằng đông nấp đằng tây, chỉ có thể làm con mồi cho Hồn Thú. Nhân loại rốt cục có được cơ sở mạnh mẽ.

Chương 373: Tứ Tự Đấu Khải Sư

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thực lực nhân loại không ngừng tăng cường, nhân khẩu nhanh chóng tăng nhanh, thông qua không ngừng sinh sôi phát triển, dần dần trở thành chủ nhân của đại lục.

Ở bên trong Hồn Sư, đến tầng thứ cao nhất Phong Hào Đấu La này, kỳ thực còn có phân chia. Sau khi đến cấp cửu hoàn này, mỗi cấp là một khoảng trời riêng.

Nói cách khác, sau khi hồn lực vượt quá 90 cấp, mỗi một cấp tăng lên, đều sẽ có bay vọt về chất.

Cấp 90 là Phong Hào Đấu La, đến 95 cấp, đã biến thành Siêu Cấp Đấu La. Siêu Cấp Đấu La đã từng có lúc là tồn tại cao nhất của nhân loại.

Sau này, nhân loại rốt cục lại tiếp tục leo về phía trước, đạt đến cực hạn cao nhất của thân thể, chính là 99 cấp hồn lực, cũng được gọi là Cực Hạn Đấu La.

Cực Hạn Đấu La tồn tại, khiến cho nhân loại rốt cục có thể đứng ngang hàng với những Hồn Thú mạnh mẽ nhất. Dù cho là những hung thú tu vi mấy chục vạn năm, giao đấu cùng Cực Hạn Đấu La cũng không nói được ai mạnh hơn ai.

Cực Hạn Đấu La xuất hiện, đối với nhân loại mà nói, là bước biến hóa quan trọng. Từ đó về sau, nhân loại không còn chịu Hồn Thú áp bức, có cơ sở để hoàn toàn thống trị đại lục.

Lại sau đó, một đời cường giả, người được ghi vào sử sách, người sáng lập Đường Môn, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam đột nhiên xuất hiện, dựa vào một thân Đường Môn tuyệt học cùng Song Sinh Võ Hồn của mình từng bước một leo về phía trước, cuối cùng vượt qua cấp độ Cực Hạn Đấu La, từ Thần Giới thu được Hải Thần Thần Chi, rốt cục bước vào một tầng khác, phá không mà đi.

Không chỉ có ngài, đồng đội của ngài cũng không biết có bao nhiêu vị cuối cùng cũng tu luyện thành thần. Thậm chí có người nói, một đời Sử Lai Khắc Thất Quái kia tất cả đều trở thành thần.

Vì lẽ đó, dù là cho đến ngày nay, Sử Lai Khắc học viện phát triển qua bao nhiêu đời, cũng chưa từng có bất kỳ một đời Sử Lai Khắc Thất Quái nào có thể vượt qua Sử Lai Khắc Thất Quái đời đầu.

Mà sự kiện trọng đại tiếp theo, chính là vạn năm sau khi Đường Tam thành thần, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo chấn chỉnh lại Đường Môn, đồng thời sáng tạo Truyền Linh Tháp. Thời điểm số lượng Hồn Thú giảm mạnh, để điều tiết quan hệ lúc đó giữa nhân loại và Hồn Thú, ngài đã tự nghĩ ra Hồn Linh, thành lập căn cơ của Truyền Linh Tháp hiện nay.

Từ đó về sau, nhân loại Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật bắt đầu nhanh chóng phát triển, rất nhanh đã có đủ loại Hồn Đạo Khí xuất hiện, Cơ Giáp được phát minh ra.

Mãi đến tận mấy ngàn năm trước, khi Đấu Khải xuất hiện, Nền Văn Minh Cơ Giáp mới chính thức có cơ sở vượt qua năng lực nguyên bản của Hồn Sư.

Đấu Khải tăng cường thực lực của Hồn Sư rất nhiều, một vị Phong Hào Đấu La vừa đột phá cấp 90, nếu như hắn có thể có được Tứ Tự Đấu Khải, liền mang ý nghĩa, tự thân hắn có thể đạt trình độ tương đương với Cực Hạn Đấu La, vốn có thể đếm được trên đầu ngón tay trong lịch sử nhân loại.

Dù cho Cực Hạn Đấu La cấp bậc vẫn như trước là mạnh nhất trong thế giới bị giới hạn này, thế nhưng, sau khi số lượng cường giả có thể đạt đến tầng thứ này tăng lên rất nhiều, sự phản công của những Hồn Thú mạnh mẽ kia cũng triệt để bị ngăn chặn lại. Do đó dẫn đến sự suy sụp của Hồn Thú, cuối cùng đến hôm nay đã cận kề diệt tuyệt.

Có thể tưởng tượng được, một vị Tứ Tự Đấu Khải Sư, địa vị bên trong toàn thể nhân loại cao cao tại thượng đến cỡ nào. Tứ Tự Đấu Khải Sư đã biết, ở toàn bộ đại lục cũng bất quá chỉ có mấy vị mà thôi, hoàn toàn là tồn tại được tôn sùng nhất. Có người nói, hai mảnh đại lục khác cũng có Tứ Tự Đấu Khải Sư. Nhưng mọi người trên Đấu La Đại Lục vẫn tin tưởng, là nơi khởi nguồn của Hồn Sư, các Đấu Khải Sư của Đấu La Đại Lục tuyệt đối là cường đại nhất.

Đường Vũ Lân đã gặp mấy vị Phong Hào Đấu La, sư tổ của mình, Xích Long Đấu La Trọc Thế, đoán tạo lão sư Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ, còn có Ngân Nguyệt Đấu La Thái lão, mấy vị này đều là Phong Hào Đấu La. Thế nhưng, Đường Vũ Lân đã từng từ Vũ Trường Không lão sư nghe qua, mấy vị Phong Hào Đấu La này dường như đều không phải Tứ Tự Đấu Khải Sư.

Sử Lai Khắc học viện có Tứ Tự Đấu Khải Sư, nhưng bọn họ vẫn đều không phải, đều dừng lại ở Tam Tự. Với tài nguyên như thế của Sử Lai Khắc học viện, cũng không có cách nào dễ dàng bồi dưỡng ra được Tứ Tự Đấu Khải Sư. Có thể tưởng tượng được để đạt đến tầng thứ này gian nan đến mức nào.

Mà vị Thiên Phượng Đấu La này, nhìn qua trẻ tuổi như vậy, dĩ nhiên cũng đã là Tứ Tự Đấu Khải Sư. Địa vị của bà ở bên trong Truyền Linh Tháp có thể tưởng tượng được.

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn Nhạc Chính Vũ, "Thiên Phượng Đấu La? Truyền Linh Tháp phó tháp chủ, Truyền Linh Tháp Nghị Viện phó nghị trưởng, chính là vị kia?"

Nhạc Chính Vũ cười khổ nói: "Ngoại trừ vị này còn có thể là ai? Thật không nghĩ tới, ngày hôm nay thậm chí lại may mắn nhìn thấy Thiên Phượng Đấu La tiền bối, thực sự là có phúc ba đời mà!" Hắn một mặt ngóng trông, đôi mắt long lanh đầy ngưỡng mộ.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt có chút bướng bỉnh hướng về hắn cười cợt.

"Chúng ta đi thôi." Đường Vũ Lân bắt chuyện với mọi người.

Cuối cùng cũng coi như là chuyện lần này đều hoàn thành, còn tiền mua Hồn Linh, vậy sẽ phải do Hứa Tiểu Ngôn cùng Nguyên Ân Dạ Huy tự mình nghĩ biện pháp. Chuyện hắn có thể làm cũng đã làm.

"Đường Vũ Lân." Đúng vào lúc này, Nguyên Ân Dạ Huy từ phía sau gọi hắn lại.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Không cần cám ơn, mọi người đều là công độc sinh, hỗ trợ lẫn nhau là việc nên làm."

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Ta không phải muốn tạ ơn ngươi, ta muốn nói là, 20.000 điểm cống hiến kia ngươi nợ ta, mau nhanh trả lại ta, ta cần tập hợp tiền để trả nợ."

"Ặc ặc..." Biểu hiện trên mặt Đường Vũ Lân nhất thời đơ lại.

Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn bên cạnh đã không nhịn được bắt đầu cười ha hả.

Đường Vũ Lân vẻ mặt đau khổ, 20.000 điểm cống hiến, trời ơi là 20.000 đó! Sau này mình không thể tiếp tục thiếu nợ, cũng không thể gia hạn miệng nữa. 20.000 điểm cống hiến, ôi lòng đau!

Trở lại học viện, Đường Vũ Lân trước tiên liền về Đoán Tạo Thất của mình. Cảm giác nợ tiền đúng là không dễ chịu, nỗ lực đoán tạo trả lại tiền vậy.

Hắn bên này vừa mới chuẩn bị bắt đầu đoán tạo, tiếng gõ cửa liền vang lên. Đường Vũ Lân mở cửa nhìn ra, liền thấy Nhạc Chính Vũ.

"Ngươi làm sao lại đến đây? Giám sát sao? Đúng rồi, tiền Ngọc Ngân ngươi cũng cần phải kết toán giúp ta đấy! Ngươi cũng thấy rồi đó, Nguyên Ân Dạ Huy đã thúc nợ ta rồi." Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói với Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ cười nói: "Ta chính là vì chuyện này mà đến. Điểm cống hiến thì ta không có, nhưng lại có liên bang kim hồn tệ. Dựa theo tỉ giá hối đoái hiện nay giữa điểm cống hiến và kim hồn tệ, khoảng chừng có tỉ lệ 1:100. Tiền mua Hồn Linh của nàng cũng phải dùng tiền liên bang, ngươi đưa nàng 2 triệu đồng liên bang là được rồi. Ta tính toán sơ qua một chút,

lấy đi Ngọc Ngân của ngươi từ nơi này, trước tiên ta đưa ngươi 2 triệu đồng làm tiền đặt cọc. Số còn lại sẽ quy đổi thành kim loại hiếm, được không? Chuyện này đối với ngươi lại càng hữu dụng hơn."

"Được." Đường Vũ Lân sảng khoái đồng ý.

Đó là tiết kiệm! Đối với Đoán Tạo Sư mà nói, kim loại hiếm đương nhiên là còn quan trọng hơn, tương lai hắn còn phải chế tác Đấu Khải nữa. Chuyện này so với đưa tiền mặt trực tiếp cho hắn còn tốt hơn. Ngoài ra, hiện tại có Phong lão cho thẻ ăn cơm, ăn cơm không thành vấn đề, Đường Vũ Lân cũng không có chỗ nào để tiêu tiền, đương nhiên, đây là tạm thời không có.

Có vị khách hàng lớn Nhạc Chính Vũ này ở đây, hắn cũng không sợ tương lai tìm không ra linh vật, cứ dùng đoán tạo đổi là được rồi.

Hắn gần đây vẫn đang luyện tập đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim, chính là đoán tạo loại Ngọc Ngân này. Luyện ngàn đòn không bằng luyện một đòn ngàn lần! Trước tiên đem tỉ lệ thành công của một loại Hữu Linh Hợp Kim này tăng lên, sau đó sẽ học những cái khác cũng không muộn.

Hiện nay tỉ lệ hắn đoán tạo thành công Hữu Linh Hợp Kim khoảng chừng trên dưới 30%. Nói cách khác, đoán tạo 10 lần có thể thành 3 lần Hữu Linh Hợp Kim. Còn lại chính là phế phẩm. Trong ba lần thành công này, thông thường mức độ hòa hợp đều sẽ vượt quá 60%. Chỉ có đạt đến trình độ này, mới có thể xem như là Hữu Linh Hợp Kim. Thành phẩm đủ 90% trở lên, hai khối như vậy, đều cho Nhạc Chính Vũ.

Còn mức độ hòa hợp thấp hơn một ít, Đường Vũ Lân đều lưu lại trong túi mình, đã có mười mấy khối, còn chưa bán đâu đấy.

Hắn tính toán như thế này, những Ngọc Ngân này tạm thời trước tiên không bán, sau này khi mình luyện tập Linh Đoán Tạo khá thành thục, sau đó Linh Đoán chúng xong lại nói.

Hữu Linh Hợp Kim có giá trị gần gần như Linh Đoán Kim Loại, nhưng nếu như hai thứ này kết hợp lại với nhau, thì ai cũng hiểu rồi; chính là tồn tại tất cả mọi người đều tha thiết ước mơ! Giá trị sẽ theo cấp số nhân tăng lên. Đây cũng là nguyên nhân vì sao gần đây Đường Vũ Lân không nóng lòng muốn thông qua đoán tạo để kiếm tiền. Tiền lời chân chính còn chờ ở phía

sau.

Hơn nữa, Hữu Linh Hợp Kim tiến hành Linh Đoán, có khả năng dung sai. Hữu Linh Hợp Kim có mức độ hòa hợp càng cao, cơ hội có thể đoán tạo thêm một lần lại càng lớn, tương lai có thể bổ sung thêm hợp kim cũng càng nhiều hơn.

Nhạc Chính Vũ cũng đã có tính toán của mình, hắn không hề nóng lòng đem những Ngọc Ngân phẩm chất trên 90% này đi tiến hành Linh Đoán. Tu vi hiện tại của hắn, Nhất Tự Đấu Khải Sư đã là cực hạn, như vậy, Thiên Đoán là đủ rồi. Dùng Thiên Đoán Ngọc Ngân để chế tạo một bộ Nhất Tự Đấu Khải, tương lai trực tiếp lại dùng những Ngọc Ngân này tiếp tục dung nhập thêm kim loại khác, Linh Đoán, tiếp tục thăng cấp là được.

Đây tuyệt đối là một cách làm vô cùng xa xỉ, Đường Vũ Lân vốn là không nỡ nòng chi trả. Nhưng hiện tại cũng có chút động tâm. Rất hiển nhiên, Nhạc Chính Vũ lựa chọn như vậy, mới là con đường chính xác nhất.

Sau Nhị Tự Đấu Khải, Đấu Khải có thể cùng thân thể của Hồn Sư dung hợp lại cùng nhau, Hữu Linh Hợp Kim cũng được, Linh Đoán kim loại cũng được, bản thân kim loại đều nắm giữ linh tính nhất định, thậm chí là sức sống. Như vậy, thời gian nó cùng chủ nhân của mình tiếp xúc càng dài, tự nhiên trình độ dung hợp cũng sẽ càng cao.

Chương 374: Quyết tâm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân hiểu rất rõ, thời khắc ôn dưỡng kim loại lên cấp trong tương lai, nhất định phải chế tạo một lần nữa, tạo ra một bộ còn tốt hơn trước.

Chỉ là, Hữu Linh Hợp Kim đoán tạo quá khó, muốn thu được mức độ hòa hợp 90% trở lên đã khó càng thêm khó. Đây là cần có vô số tài nguyên tích tụ ra được. Cần rất nhiều kim loại hiếm mới được.

Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc người ta có tiền, còn Đường Vũ Lân cũng không có! Bất quá, hiện tại chỗ tốt lớn nhất chính là, Nhạc Chính Vũ đã cung cấp đầy đủ kim loại hiếm để hắn tiến hành luyện tập, không cần mua thêm ở ngoài. Hơn nữa, Nhạc Chính Vũ cũng đáp ứng, Ngọc Ngân đạt đến 90% trở lên bán cho hắn còn được trả thêm một khoản tiền. Đường Vũ Lân không đòi tiền, đều quy đổi ra những chủng loại kim loại hiếm khác.

Ròng rã đoán tạo cả một buổi chiều, buổi tối lúc đi ăn cơm, thể lực của Đường Vũ Lân đều có chút tiêu hao. Kết quả tiêu hao là, lượng cơm ăn lại gia tăng thêm một thành.

"Vũ Lân, ngươi cũng đừng quá liều mạng." Cổ Nguyệt có chút lo lắng nhìn vẻ mặt uể oải của hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Cổ Nguyệt, ta gần đây có một ý tưởng, hoặc là nói có vài phát hiện. Chờ ăn cơm xong, chúng ta gọi Vũ Ti Đóa và Lạc Quế Tinh thương lượng một chút đi."

"Được." Cổ Nguyệt gật đầu.

Hồn Đạo Thông Tin là phương pháp liên lạc thuận tiện nhất. Sau khi ăn xong, Đường Vũ Lân gọi Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh đến Đoán Tạo Thất, bốn người tụ tập cùng nhau.

"Lớp trưởng, gọi chúng ta đến là có chuyện gì?" Lạc Quế Tinh đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Tuy rằng chuyện lần đó cuối cùng bị Đường Vũ Lân hóa giải, nhưng hắn cũng được, Vũ Ti Đóa cũng được, ít nhiều đều sản sinh một ít ngăn cách với Đường Vũ Lân. Mọi người đều là thiên kiêu chi tử, bọn họ còn bài danh trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, có sự kiêu ngạo từ sâu trong nội tâm, khiến bọn họ đối với Đường Vũ Lân đều có chút không phục. Chí ít ở phương diện thực lực cá nhân, bọn họ đều không cho là mình yếu hơn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Là như thế này, gần đây ta vẫn đang luyện tập đoán tạo, một vị học trưởng năm thứ hai mời ta giúp hắn đoán tạo một nhóm kim loại. Hắn cũng đang chuẩn bị bắt đầu chế tác Đấu Khải. Phương pháp của hắn, ta cảm thấy chúng ta có thể tham khảo một chút, có thể xây dựng nền móng tốt hơn cho tương lai, tiếp túc chế tác Đấu Khải cấp cao hơn, cũng sẽ càng dễ dàng hơn một chút."

Ngay sau đó, hắn đem phương thức Nhạc Chính Vũ muốn tiến hành chế tạo Đấu Khải nói qua một lần. Nhạc Chính Vũ xưa nay đều không có ý tứ muốn gạt người khác, biện pháp này của hắn cũng không phải ai cũng có thể làm được. Điều này cần Đoán Tạo Sư đủ mạnh cùng với nguồn tài nguyên khổng lồ.

"Sao có thể có chuyện đó?" Nghe hắn nói xong, Lạc Quế Tinh là người đầu tiên phản đối, "Điều này cần tài nguyên khổng lồ cỡ nào, mới có thể tích tụ đủ Hữu Linh Hợp Kim để chế tác Nhất Tự Đấu Khải? Ta không ủng hộ phương thức này."

Vũ Ti Đóa cũng lắc lắc đầu, nói: "Hữu Linh Hợp Kim tỷ lệ thành công đều rất thấp, muốn đạt đến 90%, càng thấp đến đáng thương. Tuy rằng ngươi có thể đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim khiến ta rất giật mình; thế nhưng, để đạt đến 90%, loại sự tình này cũng phải cần có vận may. Đấu Khải một khi bắt đầu chế tác, liền không có cách nào đổi ý, trừ phi là làm lại toàn bộ từ đầu. Nói cách khác, nếu như chúng ta bắt đầu chế tác Nhất Tự Đấu Khải có sử dụng Hữu Linh Hợp Kim 90%, như vậy, sau này Đấu Khải đều phải tiếp

tục sử dụng loại hợp kim tương tự. Nhưng mà, ngươi có nghĩ tới việc chế tạo nổi hay không? Nếu như tương lai ngươi đoán tạo không ra Hữu Linh Hợp Kim đủ mạnh, Nhất Tự Đấu Khải của chúng ta trước sau đều không cách nào hoàn thành, dù cho chỉ là thiếu một cái linh kiện, Đấu Khải vẫn sẽ là bán thành phẩm, thậm chí tốt nghiệp cũng không thể làm được. Mà chúng ta càng sớm hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải, mới càng có cơ hội tiến vào Nội viện. Lẽ nào chúng ta phải theo ngươi đánh cược tỷ lệ đoán tạo thành công sao?"

Đường Vũ Lân nghe hai người bọn họ, khẽ gật đầu, nhíu mày nói: "Là ý nghĩ của ta có chút hơi nôn nóng."

Bọn họ nói đều có lý, muốn muốn chế tác Hữu Linh Hợp Kim, cần tài nguyên rất lớn, hơn nữa còn có yếu tốt hên xui may rủi trong đó. Nhất Tự Đấu Khải sử dụng Hữu Linh Hợp Kim, nhất định cần phải bảo đảm mức độ hòa hợp của hợp kim, như vậy mới có tương lai, nếu không thì, sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhạc Chính Vũ có nhiều tài nguyên như vậy chống lưng, bọn họ có sao?

Lạc Quế Tinh nói: "Vẫn là nên tiến hành phương án ban đầu đi. Thiết kế giáp bàn tay cùng cẳng tay của Cổ Nguyệt đều đã sắp xong rồi; ta đã chuẩn bị bắt đầu chế tác."

"Ta cảm thấy Vũ Lân nói có đạo lý." Cổ Nguyệt đột nhiên tiếp lời nói rằng: "Ban đầu dùng Hữu Linh Hợp Kim chế tác Đấu Khải đúng là khó khăn tầng tầng. Chỉ khi nào thành công, Đấu Khải uy lực cũng ổn, thời điểm thăng cấp trong tương lai cũng sẽ dễ hơn rất nhiều so với chế tạo mới Nhị Tự Đấu Khải. Lẽ nào thời điểm các ngươi đoán tạo Nhị Tự Đấu Khải cũng không cần Hữu Linh Hợp Kim sao? Không cần Hữu Linh Hợp Kim, hầu như không thể tiến hóa đến Tam Tự Đấu Khải trong tương lai. Ngược lại đến thời điểm cũng phải làm, tại sao chúng ta không làm sớm một tí? Quá trình này tất nhiên sẽ rất gian nan, chỉ khi nào thành công, lợi ích chúng ta thu được cũng rất to lớn. Ta đồng ý cùng Vũ Lân đánh cược một lần."

Cổ Nguyệt không chút do dự lại một lần nữa đứng về phía Đường Vũ Lân.

Vũ Ti Đóa lạnh lùng nhìn nàng một cái, "Muốn đánh cược ngươi tự đi mà đánh cược, ta không phụng bồi. Hiện tại ý kiến không thống nhất, làm sao bây giờ? Nhóm nhỏ này của chúng ta còn có muốn tiếp tục hay không?"

Lạc Quế Tinh không hé răng, nhưng rất rõ ràng, hắn cùng một phe với Vũ Ti Đóa.

Đường Vũ Lân vỗ vỗ vai Cổ Nguyệt, "Quên đi, vẫn là dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành đi! Ta đúng là có chút ý nghĩ kỳ lạ, cần tiêu hao tài nguyên quá lớn. Hơn nữa, ta cũng đúng là không nắm chắc đoán tạo ra đủ nhiều Hữu Linh Hợp Kim với mức độ hòa hợp phù hợp."

"Không, ta muốn dùng Hữu Linh Hợp Kim để chế tác Nhất Tự Đấu Khải của ta." Cổ Nguyệt quật cường ngẩng đầu lên.

Đường Vũ Lân sững sờ, tiếp theo cảm thấy ấm áp trong lòng. Hắn làm sao không hiểu, nàng đây là vì muốn giúp đỡ mình!

Vũ Ti Đóa sắc mặt tối sầm lại, "Vậy ý của ngươi là, nhóm chúng ta tan vỡ?"

Cổ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, "Tan vỡ thì tan vỡ, các ngươi ngược lại vốn là cũng không ưa chúng ta, không phải sao?"

Vũ Ti Đóa cười lạnh một tiếng, "Được đó! Tan vỡ thì tan vỡ, đây chính là ngươi nói. Ngươi đừng hối hận! Hai người các ngươi, ta xem các ngươi làm thế nào hoàn thành được Đấu Khải!" Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Đường Vũ Lân còn muốn gọi nàng, đã bị Cổ Nguyệt kéo lại.

Lạc Quế Tinh lại lướt người tới, chặn lại đường đi của Vũ Ti Đóa, nói: "Các ngươi đều quá kích động, như vậy đối với mọi người cũng không tốt. Chúng ta dù sao cũng là một tổ, làm sao đoàn kết tổ viên, chế ra Cơ Giáp hoặc là Đấu Khải, vốn là thử thách của học viện đối với chúng ta. Nếu như chúng ta cứ như thế giải tán, ở học viện bên kia, sẽ nhận được đánh giá không tốt; thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tương lai chúng ta tiến vào Nội viện. Mọi người đều tỉnh táo lại chút đi! Ta xem như thế này đi, ta cùng Vũ Ti Đóa sẽ dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành. Các ngươi vẫn tiếp tục thiết kế cùng đoán tạo. Thế nhưng, Hữu Linh Hợp Kim chế tác Nhất Tự Đấu Khải, tài nghệ này của ta có lẽ không đủ, mời các ngươi tự tìm cao nhân khác!"

Vũ Ti Đóa mặt lạnh, không có ý tứ đi tiếp, nhưng cũng không thèm nói

chuyện.

Đường Vũ Lân trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn Lạc Quế Tinh một chút, gật đầu, nói: "Được rồi, vậy cứ như thế đi. Kim loại hiếm của các ngươi ta sẽ giúp các ngươi đoán tạo đến Thiên Đoán nhất phẩm, phương diện thiết kế cũng vẫn sẽ do Cổ Nguyệt làm. Còn Đấu Khải của chúng ta, chúng ta lại tìm người khác chế tác là được rồi."

Lạc Quế Tinh cười cợt, nói: "Tốt lắm, ngày hôm nay trước hết cứ như vậy đi. Cổ Nguyệt thiết kế bản thảo xong liền gọi ta, chúng ta bắt đầu chế tác."

Nhìn theo Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh rời đi, Cổ Nguyệt không nhịn được hướng về Đường Vũ Lân tức giận nói: "Tại sao phải đáp ứng bọn chúng? Lạc Quế Tinh này khẩu phật tâm xà, không phải thứ tốt. Hắn đây là nói rõ muốn chiếm tiện nghi của chúng ta, chúng ta đoán tạo, thiết kế cho bọn chúng, nhưng bọn chúng lại không giúp chúng ta chế tạo cùng duy tu, cái này không phải thuần túy là chiếm tiện nghi sao?"

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, "Ta không tranh không có nghĩa là ta không hiểu, coi như bố thí cho bọn chúng đi. Thiên Đoán nhất phẩm đối với ta mà nói, dễ như ăn cháo mà thôi. Ngươi giúp bọn họ thiết kế, cũng coi như là rèn luyện. Lạc Quế Tinh có một thứ nói rất đúng, chúng ta dù sao cũng là một tổ, lý niệm mọi người có xung đột, cũng tận lực không nên biểu hiện ra. Hơn nữa chúng ta còn là ban cán sự lớp, nếu như nội bộ chúng ta nhốn nháo, để những bạn học khác nhìn vào sẽ thế nào."

Chương 375: Ánh mắt

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hừ!" Cổ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, vẫn như trước có chút tức giận bất bình.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Bọn họ cảm thấy ta không làm được, ta liền một mực muốn làm cho bọn họ xem. Cổ Nguyệt, Nhất Tự Đấu Khải của ngươi, lấy Ma Ngân làm chủ, nhưng không thể lẫn vào Trầm Ngân, Trầm Ngân không thích hợp với ngươi. Ta kiến nghị ngươi gia nhập Tinh Kim, ta giúp ngươi đoán tạo ra Hữu Linh Hợp Kim - Linh Kim. Linh Kim là do hai loại kim loại trên hợp thành, có thể tăng cường tốt nhất đối với nguyên tố, tính chất vốn rất sinh động."

"Được, nghe lời ngươi." Cổ Nguyệt không chút do dự nói rằng, "Vậy còn ngươi? Ngươi có tính toán gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta? Ta vẫn sẽ chọn Trầm Ngân, một là bởi vì Trầm Ngân quen thuộc với ta, hai là vì, bản thân Trầm Ngân có mật độ rất lớn, dung tính mạnh, rất thích hợp để làm kim loại ban đầu. Ta ở bên trong Trầm Ngân bổ sung thêm Thiên Tinh Thiết để tiến hành Dung Đoán, thành công có thể thu được Tinh Ngân. Bản thân Tinh Ngân vô cùng kiên cố, hơn nữa sau khi dung hợp thêm những kim loại phía sau sẽ có biến đổi nhiều, hiệu quả tăng cường đối với Võ Hồn cũng tốt vô cùng."

"Ta tuy rằng có sức mạnh huyết thống đặc thù, nhưng vẫn không thể hướng về phương hướng đó quá nhiều, cần cân nhắc đến biến hóa của Lam Ngân Thảo nữa. Vì lẽ đó, Tinh Ngân là thích hợp nhất. Độ khó của để Dung Đoán hai loại Hữu Linh Hợp Kim này, về căn bản cũng gần tương tự với Ngọc Ngân. Linh Kim của ngươi độ khó hơi cao hơn một chút. Ta cảm thấy

ta chắc chắn làm được. Nhưng muốn Dung Đoán ra mức độ hòa hợp cao, cần có vài phần vận khí."

"Quyết định như thế đi. Trầm Ngân cùng Ma Ngân ngươi đã có chuẩn bị sẵn, vậy Thiên Tinh Thiết cùng Tinh Kim để ta chuẩn bị đi." Cổ Nguyệt không chút do dự nói rằng.

"Ngươi?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng, Thiên Tinh Thiết cùng Tinh Kim giá trị còn cao hơn Trầm Ngân, Ma Ngân rất nhiều. Hắn sở dĩ quyết định như vậy, cũng là bởi vì trong tay sẽ có Nhạc Chính Vũ cung cấp Trầm Ngân cùng Ma Ngân, sẽ giúp tiết kiệm được phần nào thành phẩm.

Cổ Nguyệt xưa nay chưa từng nói bối cảnh của gia đình nàng, bình thường sinh hoạt vẫn luôn rất mộc mạc, chưa từng có bất kỳ hành vi xa xỉ, cảm giác lại gần gũi. Có vẻ như nàng cũng xuất thân "con nhà nghèo" như mình vậy.

"Ngươi từ lúc nào có nhiều tiền như vậy?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Cái này ngươi cũng không cần phải để ý đến, ngươi cứ yên tâm đoán tạo là được. Ta tự có biện pháp, Truyền Linh Tháp của chúng ta, cũng có kim loại hiếm. Ta lại là đệ tử thân truyền của phó tháp chủ đấy nhé!"

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi cũng chớ miễn cưỡng! Chúng ta có thể đồng thời nỗ lực, không được thì ta bán đi một ít Hữu Linh Hợp Kim để đổi lấy kim loại hiếm, giá trị trường của Hữu Linh Hợp Kim cũng vô cùng cao."

"Không cần, ta có thể." Cổ Nguyệt không chút do dự nói rằng.

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ rung động, nói: "Chuyện này sau khi trở về chúng ta cũng nói cho Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải đi, bọn họ ở trong tổ của mình đều chế tác Cơ Giáp, đơn giản cứ để bọn họ trước tiên rèn luyện một chút. Đợi được tới lúc bọn họ đủ trình độ, chúng ta cũng giúp bọn họ chế tác một bộ Nhất Tự Đấu Khải như vậy. Trước tiên tích lũy kinh nghiệm đã."

"Ừm. Vậy ta đi trước, dùng Hữu Linh Hợp Kim chế tạo Nhất Tự Đấu Khải, phương án thiết kế sẽ có biến hóa không nhỏ, hạt nhân trận pháp nguyên bản sẽ không còn thích hợp, ta phải đi về suy nghĩ thật kỹ."

Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh lúc trước nói không phải không có lý, ngoại trừ Đường Vũ Lân bên này phải đảm bảo Hữu Linh Hợp Kim mức độ hòa hợp cao ra, bọn họ chế tác Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải cũng đúng là có khó khăn. Đây cũng là lý do vì sao Đường Vũ Lân cuối cùng đáp ứng không cần bọn họ chế tác.

Không cần bọn họ chế tạo Đấu Khải, vậy sẽ phải tìm người khác, nhưng mà, tìm ai đây?

Nếu như nói nguyên bản trong lòng hắn còn có chút do dự bất định, như vậy, lúc trước Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh liền khiến hắn hạ quyết tâm. Mỗi người đều có ngạo khí, Đường Vũ Lân cũng có.

Hắn tin tưởng vào bản thân mình, nhân định thắng thiên. Lúc trước Võ Hồn của ta chỉ là Lam Ngân Thảo, Hồn Linh chỉ là hàng dỏm Tiểu Kim Quang, ta vẫn có thể kiên trì đấy nhé! Từng bước một đi tới hôm nay, hắn trở thành lớp trưởng của một lớp trong Sử Lai Khắc học viện, Tiểu Kim Quang cũng tiến hóa thành Kim Ngữ. Chút điểm khó khăn trước mắt lại tính là gì? Khắc phục khó khăn, cũng là một loại rèn luyện đối với bản thân.

Gió đêm mát mẻ, Cổ Nguyệt lững thững rời khỏi Sử Lai Khắc học viện. Nàng có thể tính là học viên có số lần rời học viện nhiều nhất, hầu như mỗi ngày nàng đều sẽ đi ra bên ngoài, hoặc là đi tới Truyền Linh Tháp, hoặc là làm chuyện của chính mình.

Ra khỏi học viện cách đó không xa, một chiếc Hồn Đạo Xa cao cấp màu đen kịt chậm rãi lái tới, dừng lại ở bên người nàng. Một tên nam tử thân hình cao lớn từ chỗ lái xe đi xuống, mở cửa xe cho nàng.

Nếu như Đường Vũ Lân ở đây, nhất định sẽ than thở, đây là Hồn Đạo Xa sang trọng nhất mà hắn từng gặp.

Cổ Nguyệt bước lên xe, bên trong xe hầu như tất cả đều được sắc thuộc da nâu đỏ cùng với màu gỗ nhạt bao trùm, trang trí trong xe cũng là bảo thạch cùng kim loại hiếm vô cùng đắt giá.

Cổ Nguyệt ngồi ở ghế phía sau, trầm giọng nói: "Chuẩn bị cho ta một nhóm Tinh Kim cùng Thiên Tinh Thiết. Mỗi loại chuẩn bị trước 10 tấn."

"Vâng, thưa tiểu thư!" Tài xế trở lại vị trí lái xe, cung kính nói.

"Đi thôi, đi tới Truyền Linh Tháp." Cổ Nguyệt nói.

"Vâng." Chiếc Hồn Đạo Xa to lớn chậm rãi lái vào đường chính, vững vàng gia tốc, rất nhanh đã đạt đến tốc độ rất cao. Nhưng bên trong xe lại vô cùng yên tĩnh, không hề có một chút tạp âm.

Cổ Nguyệt tựa thoải mái trên ghế sa lông thuộc da, lớp thuộc da mềm mại nhẵn nhụi vô cùng êm ái, ánh mắt nàng nhìn về ô cửa phía trước xe, nhìn ra thế giới bên ngoài, ánh mắt của nàng dần dần có chút mê ly.

Không biết bao lâu trôi qua, xe chậm rãi dừng lại trước Tổng Bộ Truyền Linh Tháp. Tài xế xuống xe, giúp nàng mở cửa xe, một tay che trên đầu của nàng, giúp nàng xuống xe.

Cổ Nguyệt hướng về phía Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, tài xế đã lặng yên lên xe, lái chiếc Hồn Đạo Xa xa hoa này đi vào bên trong bóng tối.

Cổ Nguyệt theo thang máy đi thẳng tới văn phòng của Lãnh Diêu Thù.

"Đến rồi?" Lãnh Diêu Thù mặt mỉm cười nhìn về phía nàng, "Mẹ ngươi vừa gọi điện thoại đấy, hỏi thăm tình trạng gần đây của ngươi. Nàng cũng thật là không yên lòng về ngươi nha!"

Cổ Nguyệt cười cười, "Có cái gì có thể không yên lòng, có ngài ở đây, còn có ai có thể tổn thương đến ta hay sao?"

Lãnh Diêu Thù tựa như cười mà không phải cười, nhìn nàng nói: "Nguyệt Nguyệt, ta có thể phát hiện một ít bí mật của ngươi nha."

"Bí mật gì?" Cổ Nguyệt tò mò hỏi.

Lãnh Diêu Thù cười nói: "Ánh mắt."

"Ánh mắt?" Cổ Nguyệt sững sờ.

Lãnh Diêu Thù nói: "Ánh mắt ngươi nhìn tên Đường Vũ Lân thật có chút không đúng. Ánh mắt đó không phải là ánh mắt nhìn một người bạn nam bình thường. Có phải ngươi cùng hắn, có “chuyện gì đó” hay không?"

"Không có." Cổ Nguyệt kiên quyết nói rằng.

Lãnh Diêu Thù nói: "Ta đã xem hồ sơ của Đường Vũ Lân, đứa nhỏ này ban đầu chỉ từ Truyền Linh Tháp thu được một Hồn Linh hàng dỏm, nhưng lại có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện, thật là có chút khó mà tin nổi."

Cổ Nguyệt biến sắc mặt, "Ngài điều tra hắn?"

Lãnh Diêu Thù mỉm cười nói: "Người mà tiểu công chúa của chúng ta quan tâm, làm sao có thể không điều tra rõ ràng. Bất quá ngươi có thể yên tâm, chúng ta sẽ không can thiệp cuộc sống của hắn. Coi như ngươi thật sự yêu thích hắn, cũng không có việc gì. Có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện, hắn đã chứng minh được mình. Nhà các ngươi luôn luôn văn minh, cũng sẽ không xuất hiện loại "huyết cẩu bổng đả uyên ương kiều đoạn" *. Chỉ có điều, ta cần phải nhắc nhở ngươi! Ngươi hiện tại vẫn chưa tới 14 tuổi, thực sự là còn quá nhỏ. Coi như muốn có bạn trai, cũng phải chờ thêm vài năm nữa lớn hơn một chút lại nói."

* *gậy bôi máu chó, đánh gãy cây cầu nối đôi uyên ương.*

Cổ Nguyệt mặt cười ửng đỏ lên, có chút quẫn bách, "Thật không có mà, lão sư ngài chớ nói lung tung. Chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè."

"Hừm, được rồi. Bạn bè thì bạn bè. Ngươi tự cho là như thế là được. Đường Vũ Lân này có chút rất không đơn giản. Tuy rằng thực lực cũng nhiêu đó thôi, nhưng tiềm năng của hắn lại không tệ. Ta nhìn kỹ trận chiến đó của hắn cùng Ma Tích Long, khí tức trên người hắn tỏa ra hoàn mỹ áp chế Ma Tích Long, mới có thể một đòn chiến thắng. Nếu không thì, các ngươi khẳng định không thể vượt qua cửa ải thứ 12 sau đó. Nếu như ta không đoán sai, trong cơ thể hắn hẳn là có dòng máu Chân Long, tuy rằng còn không biết là cái gì, nhưng hẳn là có thiên hướng với Lực Lượng Hình. Bản thân Ma Tích Long mặc dù là Địa Long, nhưng huyết thống cũng không tính là yếu, ở trước mặt hắn lại trong nháy mắt liền bị áp chế. Chuyện này hiển hiện ra bản thân huyết thống của Đường Vũ Lân rất ưu tú. Chỉ là Võ Hồn kia của hắn thực sự là hơi kém một chút, tuy rằng chịu huyết thống ảnh hưởng nên có biến dị, nhưng vẫn còn chưa đủ. Hắn thật sự không phải là Song Sinh Võ Hồn?"

Cổ Nguyệt lông mày cau lại, "Ta cũng không rõ lắm, tình huống của hắn có

chút đặc thù. Tuy rằng ở thời điểm thôi thúc sức mạnh huyết thống có thể sản sinh ra một vòng vầng sáng vàng óng, nhưng ta có thể khẳng định, nó tuyệt đối không phải là Hồn Hoàn. Khí tức hoàn toàn khác nhau. Coi như hắn không có một chút xíu hồn lực nào, cũng có thể điều động loại sức mạnh này."

"Hừm, vậy thì lại quan sát kỹ một chút đi. Đáng tiếc, đã bị Đường Môn thu nhận mất rồi. Nếu không, ta nhất định sẽ dẫn bọn họ gia nhập Truyền Linh Tháp. Mặt khác mấy tên tiểu tử kia cũng đều thật không đơn giản, tuy rằng thiên phú so với ngươi còn có khoảng cách, nhưng cũng đều được cho là thiên kiêu chi tử. Một nhóm học viên Sử Lai Khắc này toàn thể tố chất thực sự là tương đối khá."

"Chúng ta bắt đầu đi." Cổ Nguyệt nói với Lãnh Diêu Thù.

"Ừm." Lãnh Diêu Thù nhẹ nhàng vung tay lên, một cánh cửa kim loại bên cạnh lặng yên mở ra.

Chương 376: Gặp lại Diệp Tinh Lan

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cửa kim loại mở ra, Cổ Nguyệt trước tiên hướng về nội môn đi đến, Lãnh Diêu Thù nói: "Nguyệt Nguyệt, tu vi của ngươi cũng gần đủ, phương diện thiết kế cũng không thành vấn đề, có muốn ta giúp ngươi một tay bắt đầu đoán tạo Nhất Tự Đấu Khải hay không? Trong vòng nửa năm liền có thể hoàn thành nguyên bộ. Ta cảm thấy, với năng lực thiết kế của ngươi, Hữu Linh Hợp Kim từ ba loại kim loại dung hợp hẳn là lựa chọn rất tốt, tương lai lên cấp cũng dễ dàng hơn."

"Không cần lão sư, sự tình Đấu Khải, để ta tự mình giải quyết đi." Cổ Nguyệt không chút do dự từ chối một một sự tình phổ thông Hồn Sư nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cửa kim loại khép kín, thầy trò hai người tiến vào bên trong.

……

Đường Vũ Lân đến rất khuya mới trở về ký túc xá, hắn ngày hôm nay đúng là mệt muốn chết rồi, mới về liền lên giường tiến vào trạng thái minh tưởng.

Bất quá, thu hoạch ngày hôm nay của hắn đúng là vô cùng phong phú, giúp hai đồng bạn thu được Hồn Linh, kinh nghiệm thực chiến cũng đã gia tăng không ít, đồng thời xác định được con đường Nhất Tự Đấu Khải của mình cần phải đi qua. Cổ Nguyệt giúp hắn kiên định tự tin. Đường Vũ Lân tin tưởng, chỉ cần mình có thể mạnh mẽ đi tiếp, liền tất nhiên sẽ trở thành một vị Đấu Khải Sư mạnh mẽ.

Chậm một chút thì đã làm sao? Trở thành Đấu Khải Sư là yêu cầu cơ bản để tốt nghiệp Ngoại viện. Hắn còn có đầy đủ thời gian, khởi điểm cao sẽ mang đến khó khăn, nhưng cũng đồng dạng mang đến kỳ ngộ to lớn.

Thời gian sau này Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đều tiến vào thời kỳ bận rộn. Rất nhanh, Đường Vũ Lân liền nhận được Thiên Tinh Thiết cùng Tinh Kim do Cổ Nguyệt mang đến. Hắn tuy rằng rất tò mò, nhưng vẫn không hỏi Cổ Nguyệt lai lịch những kim loại hiếm này. Đây là bí mật của người ta, Cổ Nguyệt không chủ động nói, không nên hỏi vẫn tốt hơn.

Buổi sáng đi học, buổi chiều đoán tạo. Phong Vô Vũ tự mình chỉ đạo hắn tiến hành Dung Đoán. Đường Vũ Lân Dung Đoán cũng bắt đầu từ một loại Ngọc Ngân, tăng cường thành Ngọc Ngân, Linh Kim cùng Tinh Ngân ba loại.

Tỷ lệ thành công của hắn trước sau đều không phải quá cao, nhưng ngược lại lại ổn định. Tỷ lệ thành công này không chỉ cần có ngộ tính, mà kinh nghiệm cũng quan trọng không kém. Không ngừng đoán tạo chính là phương thức tốt nhất để tích lũy kinh nghiệm.

Đối với Đường Vũ Lân, Phong Vô Vũ vẫn luôn hà trách như lúc trước, yêu cầu đối với hắn vô cùng nghiêm ngặt. So với phương thức nuôi thả của Mộ Thần tuyệt nhiên không giống. Lúc đầu Đường Vũ Lân còn có chút không thích ứng, nhưng theo thời gian trôi qua cùng với kỹ năng đoán tạo của mình không ngừng tiến bộ, hắn cũng đã quen dần. Còn Phong Vô Vũ đối với hắn có phải là bất mãn thật hay không, vậy cũng chỉ có vị Sí Long Đấu La này mới biết được trong lòng mình nghĩ thế nào.

"Đã khai giảng được một tháng, ta tin các ngươi đều có thu hoạch riêng. Năm nhất chúng ta sẽ cùng năm hai triển khai một hồi hoạt động giao lưu. Chủ đề của hoạt động, là toàn phương vị so đấu. Bao gồm đoán tạo, Cơ Giáp thiết kế, chế tạo, duy tu, khắp mọi mặt. Còn lại chính là thực chiến." Thẩm Dập đứng trên bục giảng hướng về bọn học sinh ở bên dưới đài nói.

"Để tăng cao tính phối hợp của mỗi một học viên, lần đối kháng này mọi người có thể tự do lập đội, sau đó ở chỗ này của ta báo danh. Mỗi đoàn đội nhiều nhất không thể vượt quá bảy người. Ít nhất không thể thấp hơn ba người. Đại biểu lớp chúng ta tiến hành giao lưu đoán tạo, thiết kế, chế tạo, duy tu chính là các bạn trong ban cán sự, các ngươi chú ý chuẩn bị kỹ càng. Xuất phát từ nguyên tắc công bằng, đoàn đội năm hai tiến hành đối kháng

cùng chúng ta, bất kỳ đoàn đội nào, đều phải giảm bớt một người dự thi. Nói cách khác, nếu như chúng ta bên này xuất chiến là một tổ ba người, đối phương cũng chỉ có thể là hai người. Lớp chúng ta trước tiên tiến hành giao đấu nội bộ, cuối cùng chọn ra đoàn đội mạnh nhất cùng bọn họ tiến hành đối kháng. Đường Vũ Lân!"

"Dạ có!" Đường Vũ Lân đứng dậy đáp.

Thẩm Dập nói: "Sau khi tan lớp, ngươi thống kê nhân số các đoàn đội, báo cho ta."

"Vâng."

Chỉ trong nháy mắt, cả lớp năm nhất đều nhao nhao cả lên. Cùng đối kháng với lớp năm hai? Đây thật là cơ hội tốt! Loại thi đấu đối kháng này có điểm cộng, mà học điểm này có thể quyết định bọn họ có thể tốt nghiệp cùng với tiến vào Nội viện hay không.

Ai không muốn nhân cơ hội này kiếm được thêm nhiều học điểm chứ!?

Cổ Nguyệt huých vào người Đường Vũ Lân, "Chúng ta lập tổ đội thế nào đây?"

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh cách đó không xa. Muốn ở bên trong loại thi đấu đối kháng này thu được thành tích tốt, không nghi ngờ chút nào là tập trung sức mạnh cả lớp tạo thành một đoàn đội chuẩn nhất là tốt đẹp nhất.

Trong lớp, trừ mình cùng Cổ Nguyệt ra, Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Dương Niệm Hạ, Từ Du Trình cùng với Trịnh Di Nhiên là năm người mạnh nhất, bọn họ đều là ở trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng. Nếu như có thể cùng mình cùng Cổ Nguyệt tạo thành đoàn đội 7 người, đối mặt với nhóm năm hai, cơ hội vẫn là rất lớn.

Bên trong năm thứ hai, bọn họ quen thuộc nhất không thể nghi ngờ chính là Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ. Hai người này đều không phải là tầm thường! Lực bộc phát trong nháy mắt của Nhạc Chính Vũ ở thời điểm bọn họ trùng tháp trước đó cũng đã hiển hiện ra; mà Nguyên Ân Dạ Huy đã thu được đệ nhị Hồn Linh lại càng ghê gớm! Không chỉ đã là tứ hoàn tu vi, còn có Kim Cương Phí Phí tăng cường, sức mạnh bản thân nàng tuyệt đối

đã đạt tới một trình độ cực kỳ khủng bố. Đối mặt với đối thủ như vậy, bọn họ làm sao nắm chắc được cơ chứ!?

Không tập trung được sức mạnh mạnh nhất, dù cho đối phương thiếu đi một người, bọn họ muốn chiến thắng đối phương cũng là vô cùng khó khăn.

Vũ Ti Đóa đứng ở nơi đó cùng một tên bạn học bên cạnh nói gì đó, Lạc Quế Tinh ở ngay bên cạnh nàng. Lạc Quế Tinh đứng bên cạnh Dương Niệm Hạ, bọn họ đều đang nói thầm.

"Xem dáng dấp của bọn họ, hẳn là không có ý định cùng với chúng ta lập tổ đội đâu nhỉ?" Cổ Nguyệt cười lạnh một tiếng.

Khai giảng một tháng, bọn họ trở thành lớp trưởng lớp phó cũng được mấy hôm. Bọn họ cũng có thể cảm giác được, 5 vị ở trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng này cầm đầu một nhóm học viên kỳ thực là có ý cố tình cô lập bọn họ, đặc biệt là Đường Vũ Lân.

Từ sau ngày đó, khi hắn cùng Cổ Nguyệt quyết định dùng Dung Đoán Hữu Linh Hợp Kim để chế tạo Đấu Khải, Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh lại càng thêm xa lánh.

"Chúng ta có đoàn đội của riêng mình." Đường Vũ Lân kiên quyết nói rằng.

Cổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn hướng về hắn, nhìn thấy, trong mắt Đường Vũ Lân hừng hực sự tự tin rực cháy.

Nàng thích nhất loại dáng vẻ này của Đường Vũ Lân, thời điểm mỗi lần đối mặt khó khăn thử thách, ánh mắt như thế đều sẽ xuất hiện. Mà mỗi khi vào lúc này, hắn luôn có thể vượt khó tiến lên. Bất luận là thắng lợi hay là thất bại, niềm tin của hắn xưa nay đều không hề lùi bước. Chính là dựa vào luồng ý chí lực này, hắn mới có thể từng bước một đi tới hôm nay, từng bước một biến một tên Lam Ngân Thảo Hồn Sư trở thành cường giả.

"Tạ Giải, Tiểu Ngôn, chúng ta bốn người một tổ đi." Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn nói rằng.

Từ thực lực tổng hợp mà xem, tổ hợp bọn họ như vậy không tính là quá

mạnh. Thế nhưng, chí ít bọn họ rất ăn ý với nhau. Cùng nhau phối hợp nhiều năm như vậy, kinh nghiệm thực chiến, trình độ ăn ý đều vô cùng tốt.

Không phải cứ thực lực cá nhân mạnh mẽ gộp lại liền sẽ trở thành một đoàn đội mạnh mẽ. Sự ăn ý cùng phối hợp là cực kỳ quan trọng. Thời điểm Đường Vũ Lân nhìn thấy bọn người Vũ Ti Đóa không có bất kỳ ý muốn nghe lời của mình, liền hiểu được người ta đâu có muốn tạo thành đoàn đội với mình! Đã như vậy, vậy chúng ta liền tự mình tạo thành một đội, dựa vào sức mạnh của mình để tranh thủ bộc lộ tài năng, giành tiêu chuẩn tham dự đối kháng cùng với lớp năm hai.

Đúng vào lúc này, Thẩm Dập mới vừa rời đi không lâu lại trở về, hơn nữa, nàng không phải đi một mình, còn có hai người cùng với nàng tiến vào phòng học.

Nhìn thấy hai người kia, Đường Vũ Lân không khỏi ngẩn người, rất nhanh, một vệt ý cười ở khóe miệng hắn nhộn nhạo lên.

"Mọi người im lặng một chút." Thẩm Dập trầm giọng nói rằng.

Cả lớp nhanh chóng yên tĩnh lại, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào trên người Thẩm Dập.

"Lớp chúng ta sẽ có hai bạn học mới gia nhập, ta giúp mọi người giới thiệu bọn họ một chút. Vị này, là Diệp Tinh Lan, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư; một vị khác là Từ Lạp Trí, Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư. Hoan nghênh các bạn!"

Tiếng vỗ tay có chút thưa thớt vang lên, Đường Vũ Lân rõ ràng nghe được, phía sau hắn có người đang bất mãn thấp giọng nói, "Sử Lai Khắc học viện lúc nào trở nên rộng rãi như vậy, lại còn có học sinh mới có thể gia nhập vào giữa chừng, thật kỳ cục!"

Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí! Đúng vậy, chính là bọn họ. Người đã từng làm trọng thương Đường Vũ Lân trong trận đấu năm đó, Diệp Tinh Lan; còn có đồng bọn vừa chiến đấu cùng bọn hắn cách đây không lâu, Từ Lạp Trí.

Nụ cười của Đường Vũ Lân, chủ yếu là bởi vì Từ Lạp Trí đấy! Có hắn ở đây...

Chương 377: Thiếu Niên Thiên Tài Bảng? Đó là cái gì?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí, dáng người to béo làm người ta chú ý nhất, mà Diệp Tinh Lan mấy năm qua không gặp, cũng hoàn toàn khác hẳn.

Thời điểm bọn họ vừa gặp, vẫn còn là thiếu niên khoảng 10 tuổi. Hiện tại, Diệp Tinh Lan đã 13 tuổi. Con gái dậy thì sớm, chiều cao của nàng đã vượt qua 1m60, vóc người thon dài, đặc biệt là cặp chân đặc biệt thu hút sức chú ý của người khác. Quan trọng hơn chính là, vẻ đẹp của nàng ở năm nhất chỉ có Hứa Tiểu Ngôn mới có thể sánh ngang. Nhất thời hấp dẫn sự chú ý của đông đảo nam học viên.

Bất quá, so với lúc trước, vẻ lạnh lùng trên mặt Diệp Tinh Lan vẫn không có một chút biến hoá nào, vẫn như trước là dáng vẻ lạnh lùng băng giá, muốn sống thì đừng ghẹo.

"Phía sau còn có chỗ trống, bởi vì các ngươi là sáp ban sinh, nên ngồi phía sau đi thôi. Chúng ta sắp sửa tiến hành đối kháng cùng với năm thứ hai, các ngươi cũng có thể lựa chọn đoàn đội để gia nhập và tham dự. Hi vọng các ngươi có thể hòa nhập vào tập thể lớp."

Lần trước nghe Từ Lạp Trí nói bọn họ có thể sẽ tới Ngoại viện, Đường Vũ Lân còn có chút không tin. Dù sao, Nội viện đệ tử làm sao có khả năng bị điều đến Ngoại viện đây?

Nhưng hiện tại xem ra, đây quả thật là sự thực! Bọn họ thật sự đến rồi, hơn nữa còn là Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan đồng thời đến rồi!

Đối với Diệp Tinh Lan, Đường Vũ Lân tuyệt đối được cho là có ấn tượng sâu sắc. Tinh Thần Kiếm kia của nàng triển khai, có vài phần giống với dáng vẻ của Vũ Trường Không lúc trẻ. Thực lực của nàng tuyệt đối không thể chỉ cân nhắc từ trên tu vi.

Thẩm Dập đi rồi, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí. Bất quá, lại không có người nào chú ý tới cái tên mập mạp Từ Lạp Trí này. Nhưng rất nhiều sự quan tâm đều tập trung trên người Diệp Tinh Lan.

Lạc Quế Tinh là người đầu tiên đi ra ngoài, hắn đi tới trước mặt Diệp Tinh Lan, mỉm cười nói: "Xin chào, ta là Lạc Quế Tinh, xin hỏi ngươi hiện tại là mấy hoàn tu vi?"

Diệp Tinh Lan chỉ liếc hắn một cái, đã đi đến mặt sau của phòng học, không thèm để ý đến hắn.

Lạc Quế Tinh ngẩn người, hắn tự xưng là tướng mạo anh tuấn, nụ cười ôn hòa, hơn nữa còn có tên tuổi trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, luôn luôn đều rất tự cao tự đại. Nhưng Diệp Tinh Lan này mới tới, ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho, lại có mấy phần trừng mắt lạnh lẽo vô cùng.

Ánh mắt học sinh năm nhất cũng nương theo hướng di chuyển của Diệp Tinh Lan mà di chuyển theo. Chỉ có Đường Vũ Lân đi tới trước mặt Từ Lạp Trí, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Hiện tại chúng ta là bạn học cùng lớp, thật tốt, ngươi gia nhập đoàn đội chúng ta đi. Ta thực sự quá cần ngươi."

Từ Lạp Trí làm một ám hiệu im-lặng-chút-nào! "Ngươi có thể nói nhỏ giọng một chút hay không, người ta thật có chỗ bất tiện mà." Nhìn dáng vẻ bẽn lẽn của hắn nói ra câu này, khiến cho Cổ Nguyệt bên cạnh đều nhịn không được mà cười lên.

Mọi người thời điểm trùng tháp đã từng sóng vai chiến đấu cùng nhau, cũng được cho là khá thân thuộc. Năng lực của Từ Lạp Trí bên trong đoàn đội đã được nghiệm chứng đầy đủ, tự nhiên là mọi người đều không có ý kiến.

Từ Lạp Trí hạ thấp giọng hướng về Đường Vũ Lân nói: "Vũ Lân, để Tinh

Lan tỷ cũng gia nhập đoàn đội chúng ta đi, có được hay không? Bằng không nàng một mình sẽ rất cô đơn, với tính cách của nàng, sẽ không gia nhập đoàn đội của người khác. Ta cũng không thể trơ mắt nhìn nàng lạc đàn một mình được!"

"Tốt!" Đường Vũ Lân cũng không phải là một người thù dai, nếu như Diệp Tinh Lan chịu gia nhập đoàn đội bọn họ, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh. Thực lực của Diệp Tinh Lan lúc trước đã mạnh mẽ như vậy, đã ba năm trôi qua, làm sao lại yếu được cơ chứ?

Diệp Tinh Lan từ chối Lạc Quế Tinh đến gần, những tên học sinh khác quan tâm đến nàng cũng không có người nào khác dám đến chào hỏi. Lạc Quế Tinh dù sao cũng là tồn tại bài danh trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, lại là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, hầu như mỗi một học sinh đều muốn gia nhập đoàn đội của hắn. Luận uy vọng, hắn ở trong lớp thật ra còn cao hơn Đường Vũ Lân.

Đừng xem Đường Vũ Lân là lớp trưởng, nhưng rất nhiều người đều biết Võ Hồn của hắn là Lam Ngân Thảo. Dù cho hắn đã bày ra một ít thực lực, nhưng mọi người đều tán thành đối với Ngũ Đại Thiên Tài Bảng hơn hắn rất nhiều.

Đây là vì Đường Vũ Lân mỗi ngày đều chú tâm tu luyện, đoán tạo, không muốn tốn thời gian xây dựng các mối quan hệ cùng với các vị bạn học của mình.

Đường Vũ Lân đi thẳng tới trước mặt Diệp Tinh Lan, "Đã lâu không gặp rồi!"

Diệp Tinh Lan liếc hắn một cái, khẽ nhíu mày, "Ai bảo ngươi dụ dỗ Lạp Trí theo các ngươi đi vượt tháp? Chuyện này ta còn chưa tính sổ với ngươi đấy."

"Ặc..." Diệp Tinh Lan này, tính khí quật cường một điểm cũng không hề thay đổi.

"Vậy thì thế nào?" Thanh âm lạnh lùng của Cổ Nguyệt ở bên cạnh vang lên, nàng cực kỳ không ưa dáng vẻ bắt bẻ này của Diệp Tinh Lan.

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, cũng không lên tiếng.

Đường Vũ Lân vẫn như cũ nở nụ cười, "Diệp Tinh Lan, gia nhập đoàn đội chúng ta đi. Lần đấu đối kháng này yêu cầu tối thiểu một tổ 3 người tạo thành đoàn đội, ngươi cùng Lạp Trí chỉ có 2 người, không có cách nào tạo thành đoàn đội tham gia đấu đối kháng."

"Vậy thì không tham gia." Diệp Tinh Lan rất là không có tình người thẳng thừng nói. Từ ánh mắt của nàng, Đường Vũ Lân có thể nhìn ra được, tâm tình của nàng tựa hồ thật không tốt.

Đường Vũ Lân đột nhiên nói: "Mục đích tu luyện của ngươi là tại sao?"

Diệp Tinh Lan sững sờ, không nghĩ tới hắn không khuyên mình gia nhập đoàn đội, trái lại lại phát sinh nghi vấn như vậy.

"Vì trở nên càng mạnh hơn!" Diệp Tinh Lan không chút do dự hồi đáp.

Đường Vũ Lân nói: "Đối thủ của chúng ta lần này so đấu là học viên năm hai. Trong bọn họ có cường giả. Ngươi chẳng lẽ không muốn cùng bọn họ triển khai một hồi đối kháng sao?"

"Cường giả?" Diệp Tinh Lan bĩu môi.

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, "Ngươi không thử xem, làm sao có thể biết sẽ nhất định mạnh hơn bọn họ đây? Cứng rắn không bằng mềm mỏng, gia nhập đoàn đội chúng ta đi. Ngươi sẽ có cơ hội cùng bọn họ đối kháng."

"Lớp trưởng thật tự tin nha?" Đúng vào lúc này, một âm thanh quái dị ở bên cạnh vang lên.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, lại chính là Trịnh Di Nhiên mình chưa từng bao giờ qua lại. Bích Xà Trịnh Di Nhiên, vị bạn học am hiểu dùng độc ở trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

"Tự tin là điều cần thiết của mỗi Hồn Sư." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Trịnh Di Nhiên nói: "Hay lắm, vậy ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi dựa vào cái gì chiến thắng tất cả mọi người, đại biểu lớp chúng ta cùng năm thứ hai đối kháng." Vừa nói, nàng đếm trên đầu ngón tay nói: "Đoàn đội chúng ta ở đây, cũng không phải là rất mạnh, chỉ có mấy người chúng ta mà

thôi, Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ, hơn nữa còn có ta. Chỉ năm người. Nhiều người, trái lại có chút trói buộc. Năm người chúng ta là đủ rồi."

Đường Vũ Lân nhíu nhíu mày, quả nhiên, lúc này Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình cùng Dương Niệm Hạ bốn người đứng chung một chỗ. Vũ Ti Đóa mặt không hề cảm xúc, Lạc Quế Tinh trước sau là nở nụ cười, Dương Niệm Hạ hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay, trên mặt một bộ dáng vẻ thân thiết.

Năm người bọn họ, liên thủ?

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, không cần hỏi, đây chính là chĩa mũi nhọn vào mình. Năm người bọn họ đều là thành viên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, thực lực cá nhân của mỗi người đều rất mạnh. Nhưng không có một người nào trở thành lớp trưởng! Bọn họ đây là muốn nhân cơ hội này ném cho mình một cái hạ mã uy sao?

Nếu đã như vậy, vậy thì đến đây đi!

"Thiếu Niên Thiên Tài Bảng? Đó là cái gì?" Diệp Tinh Lan nhìn Trịnh Di Nhiên, có chút chăm chú hỏi.

Trịnh Di Nhiên sửng sốt một chút, "Ngươi cả Thiếu Niên Thiên Tài Bảng cũng không biết? Đại Lục Phong Vân Bảng, danh sách phân bảng con. Chuyên môn vì Thiếu Niên Thiên Tài lập ra, tổng cộng có 30 tiêu chuẩn. Năm người chúng ta, đều ở trên bảng danh sách này." Nói xong lời cuối cùng, trong mắt nàng rõ ràng toát ra vẻ kiêu ngạo.

Đúng, nàng cũng đúng là có vốn để kiêu ngạo, có thể leo lên bảng danh sách này, không có ai mà không phải là thiên kiêu chi tử.

Diệp Tinh Lan vẫn như cũ lắc đầu một cái, "Chưa từng nghe nói qua. Ta chỉ biết Đại Lục Phong Vân Bảng, nếu như các ngươi năm người đều ở trên bảng danh sách kia, thì còn ngửi được."

Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy, cô nàng Diệp Tinh Lan này bình thường ra vẻ lạnh lùng băng giá, cũng có một mặt đáng yêu đấy chứ!

Trịnh Di Nhiên cười lạnh một tiếng, "Tốt! Nếu như ngươi có cơ hội gặp

phải chúng ta trong trận đấu, ta sẽ cho ngươi biết ý nghĩa của bảng danh sách này!" Nói xong, nàng một lần nữa nhìn về phía Đường Vũ Lân, híp mắt cười nói: "Lớp trưởng à, tự lo lấy thân đi. Kỳ thực, ngươi chiếm lấy vị trí này thì có ý nghĩa gì đây?"

Đường Vũ Lân mỉm cười, giơ tay ngăn cản Cổ Nguyệt bên người đang muốn nói điều gì.

Trịnh Di Nhiên xoay người đi, vốn bên cạnh Đường Vũ Lân bọn họ còn có những học viên khác, nhưng Trịnh Di Nhiên nói ra mấy lời này, bọn học sinh đều theo bản năng né ra khỏi khu vực phụ cận của Đường Vũ Lân mấy người.

Bị cô lập?

Ngũ đại thành viên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng liên thủ cô lập chúng ta? Hoặc nói đúng hơn là, ta?

Đường Vũ Lân xác thực không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế. Chuyện này đúng là nên tự trách mình, mâu thuẫn ở thời điểm mình trở thành lớp trưởng kỳ thực đã xuất hiện. Sau đó mình đều không hề giành chút thời gian nào hóa giải phần mâu thuẫn này.

Sau khi phân tách với Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh ở phương diện chế tác Đấu Khải, mâu thuẫn mới bắt đầu từ từ hiển hiện ra, cuối cùng dẫn đến tình cảnh trước mắt này xuất hiện.

Trịnh Di Nhiên mới vừa đi, Lạc Quế Tinh lại đi tới.

"Lớp trưởng à, ta cùng Vũ Ti Đóa đã thương lượng qua. Chúng ta cảm thấy, nếu chúng ta đã không thể giúp các ngươi chế tạo cùng sửa chữa Đấu Khải, như vậy, cũng không thể cứ như thế chiếm tiện nghi các ngươi. Ta hôm nay đã hướng về lão sư đưa ra yêu cầu đổi tổ, thật ngại quá!"

Lại là một đao xuyên tim, ban cán sự bất hòa, đổi phân tổ?

"Tốt!" Đường Vũ Lân nhẹ như mây gió nói rằng.

Trong mắt Lạc Quế Tinh chứa đầy thâm ý nhìn hắn, "Lớp trưởng, ngày sau còn dài lắm nha!"

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Ngày sau còn dài."

Chương 378: Đồng đội mới

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Bọn họ đây là đã lập sẵn kế hoạch, đúng chứ?" Tạ Giải căm giận nói rằng, "Đây là muốn thừa dịp cơ hội lần này nhằm vào ngươi. Thậm chí bọn họ có khả năng đã sớm biết trận đối kháng này sẽ được tiến hành."

"Không sao, không sao!" Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, xoay người nhìn về phía Diệp Tinh Lan, "Ngươi cũng thấy rồi đó, ta hiện tại bị chúng bạn xa lánh thành như vậy. Vậy trước tiên cứ như vậy đi!" Nói xong, hắn xoay người đi về chỗ mình ngồi.

Từ trên lý trí mà nói, ai sẽ lại gia nhập đoàn đội bọn họ bị cả lớp cô lập cơ chứ!?

"Chờ một chút." Diệp Tinh Lan đột nhiên gọi hắn dừng lại.

"Hả?" Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía nàng.

Diệp Tinh Lan đứng lên, nhìn Đường Vũ Lân nói: "Kỳ thực, ta thích nhất là cái cảm giác bị chúng bạn xa lánh này, ta gia nhập."

Nàng nói rất lớn tiếng, khiến cho học viên cả lớp đều có thể nghe được.

Thích nhất cảm giác chúng bạn xa lánh? Còn có người như vậy sao?

Không phải quên uống thuốc chứ? Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người đều là cái này.

Nhưng Đường Vũ Lân lại thấy, trong ánh mắt của Diệp Tinh Lan lại có vẻ

rất nghiêm túc, cô nương này có cố sự nha!

"Được, hoan nghênh gia nhập." Đường Vũ Lân đưa tay ra. Diệp Tinh Lan giơ tay vỗ trên tay hắn một cái.

Từ Lạp Trí nở nụ cười, "Được rồi, như vậy là tốt rồi!"

Đường Vũ Lân xoay người, mặt hướng về những bạn học đang tản ra xa xa, cao giọng nói rằng: "Tình huống bây giờ ta tin mọi người đều thấy rõ. Ta cũng không phải là muốn chiếm lấy vị trí lớp trưởng này, lại càng không phải dùng thủ đoạn mà đạt được. Vị trí này, là ta dựa vào thực lực lấy được. Đã có những người này cho rằng ta không nên ở đây, tốt lắm, lần đầu đối kháng này sẽ kiểm nghiệm ta có tư cách ngồi vào vị trí này hay không!? Nếu như ta cùng đoàn đội của ta không thể ở trong thi đấu nội bộ của lớp bộc lộ tài năng, ta sẽ hướng về học viện chủ động xin từ chức lớp trưởng."

Nói tới chỗ này, hắn dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua trên mặt Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ cùng Trịnh Di Nhiên từ đằng xa, con mắt của hắn đột nhiên đã biến thành màu vàng kim nhàn nhạt, con ngươi hơi dựng thẳng lên, tinh lực dồi dào dâng trào lên, "Nếu như chúng ta thắng. Sau này, ai đó cũng chớ cùng ta phí lời!"

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh yên lặng, Đường Vũ Lân ngẩng đầu mà bước lên trước nhất của phòng học. Khí thế bức người kia từ trên người hắn ép xuống, bọn học sinh không tự chủ được tránh thành một cái đường đi.

"Phân tổ báo danh tập hợp ở chỗ ta bên này." Đường Vũ Lân thản nhiên nói.

Lạc Quế Tinh khẽ mỉm cười, là người thứ nhất đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, "Tiểu đội trưởng, chúng ta tổ năm người."

Hai người hai mắt nhìn nhau, Lạc Quế Tinh trước sau đều xài chiêu bài cười cười, Đường Vũ Lân lại sắc mặt bình tĩnh, ai cũng nhìn không ra đối phương chân chính nghĩ gì.

Song phương ẩn hàm mùi thuốc súng khiến những học viên khác đều duy trì trầm mặc. Những người đăng ký, báo danh tiếp theo, Đường Vũ Lân nhìn thấy có rất nhiều ánh mắt khác nhau: có khinh bỉ, có châm biếm, có

bình tĩnh, cũng có đồng tình.

Không có ai xem trọng hắn, Lạc Quế Tinh năm người tất cả đều là tồn tại trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, thực lực tổng hợp của bọn họ thực sự là quá mạnh mẽ. Vũ Ti Đóa càng là đỉnh cấp thiên tài tiến vào top 10 trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng. Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt tất nhiên thực lực không yếu, nhưng Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn ở trong lớp lại có vẻ rất phổ thông. Coi như lại thêm hai tên mới tới, lẽ nào bọn họ liền có thể đối kháng tổ hợp của ngũ đại Thiếu Niên Thiên Tài?

"Giải tán đi." Sau khi thu thập hết thảy đăng ký phân tổ, Đường Vũ Lân xoay người rời khỏi phòng học.

Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan theo ở phía sau, nối đuôi nhau đi ra.

Mãi cho đến khi bọn họ hoàn toàn biến mất, bầu không khí trong lớp mới trở nên ầm ĩ hơn.

"Hắn cho rằng hắn là ai, lại đi khiêu khích ngũ đại." Ngũ đại thành viên trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, được đồng bạn gọi tắt.

Dương Niệm Hạ nhíu nhíu mày, hướng về Lạc Quế Tinh bên người nói: "Hắn có cái gì dựa dẫm hay sao? Luận thực lực, hắn hẳn là so với chúng ta còn hơi kém một chút, nhưng Cổ Nguyệt lại rất mạnh. Chỉ là, bọn họ chỉ có hai người."

Trịnh Di Nhiên khinh thường nói: "Có thể có cái gì để dựa dẫm? Ta nhìn hắn bất quá là phô trương thanh thế thôi. Tình huống hiện tại đã như thế, tiếc gì không làm màu một vài phút cuối chứ. Nếu như không nói như vậy, hắn làm sao xuống thang được? Điều hiện tại chúng ta cần làm, chính là ở trong cuộc thi đấu nội bộ lớp triệt để hạ nhục hắn. Không phải hắn nói muốn từ chức sao? Đến thời điểm ấy lại nhìn xem hắn có thật sự từ chức thật hay không!?"

Lạc Quế Tinh hai mắt híp lại, "Đường Vũ Lân có thể làm trưởng lớp cũng không phải tất cả đều trùng hợp là do vận may, vẫn có thực lực nhất định. Hơn nữa, hắn tựa hồ sẽ không làm sự tình hắn không nắm chắc. Hắn hẳn là có quen biết hai người mới tới kia. Cô nàng gọi là Diệp Tinh Lan, dường như có chút không bình thường."

Vũ Ti Đóa thản nhiên nói: "Vậy thì lại như thế nào? Một mình ta là có thể đánh bại toàn bộ bọn họ." Đúng đấy! Dưới tình huống có thể triển khai U Minh Bạch Hổ, Vũ Ti Đóa nắm giữ Võ Hồn Dung Hợp Kỹ ở bên trong cùng cấp bậc hầu như là vô địch, hơn nữa, lại còn là cùng cấp bậc tứ hoàn.

Đường Vũ Lân bất quá vừa lên cấp đến tam hoàn thôi, bọn họ dựa vào cái gì cùng phe mình đấu?

Bọn họ tạo thành đoàn đội này cũng không chỉ là vì nhằm vào Đường Vũ Lân, đồng thời cũng hi vọng có thể đấu thắng thành viên của lớp năm hai.

Lấy yếu thắng mạnh, có thể thu được nhiều học điểm nhất. Điều này cũng là nguyên nhân năm người bọn họ tuy có tính cách khác biệt nhưng lại có thể hợp lại thành tổ đội. Cường cường liên hợp, mới có thể trở nên càng mạnh hơn!

Đường Vũ Lân trước tiên đến văn phòng lão sư nộp đăng ký phân tổ, cũng không hề hướng về Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không nói gì cả. Dù cho điều chỉnh tổ chế tác Cơ Giáp, cũng là chuyện sau khi trận đấu nội bộ lớp này kết thúc. Hắn muốn dùng sự thực để chứng minh bản thân mình, hiện tại hướng về Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không nói rõ tình huống, vậy còn không phải đang đi cáo trạng sao? Hắn còn khinh thường hành vi này nữa kìa.

Rời khỏi văn phòng lão sư, dẫn theo các bạn đi đến Đoán Tạo Thất của mình. Từ đầu tới cuối, sắc mặt của hắn đều có vẻ rất ôn hòa.

Đóng cánh cửa lớn của Đoán Tạo Thất, để nơi này trở thành một không gian khép kín, Đường Vũ Lân nhìn về phía các bạn bè, trầm giọng nói: "Rất xin lỗi, là vấn đề của ta, đối với sự tình trong lớp ta quá ít quan tâm, mới dẫn đến tình huống như thế phát sinh."

Cổ Nguyệt cau mày nói: "Chuyện này làm sao có thể trách ngươi? Bọn họ rõ ràng sớm đã có ý muốn đâm chọt chúng ta rồi. Bọn họ năm người liên thủ thì thế nào? Chúng ta còn sợ bọn hắn hay sao?"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Ta không lo lắng nhiều chuyện này. Ta dẫn mọi người tới đây, là muốn đem kế hoạch tu luyện tương lai của ta cùng Cổ Nguyệt nói cho mọi người biết. Xem thử các ngươi có hứng thú hay không,

nếu có hãy tham dự vào. Đúng là sẽ có chút khó khăn, thế nhưng, nếu như thành công, sẽ đối với sự phát triển tương lai của chúng ta có sự trợ giúp rất lớn."

"Lạc Quế Tinh cùng Vũ Ti Đóa rời khỏi tổ của chúng ta, ta sẽ hướng về lão sư xin phép, để chúng ta sáu người tạo thành một tiểu tổ chế tạo Cơ Giáp mới. Nhưng chúng ta cần làm không phải Cơ Giáp, mà là Đấu Khải."

Nghe được hai chữ Đấu Khải, ánh mắt Diệp Tinh Lan mới rơi vào trên mặt Đường Vũ Lân.

Ngay sau đó, Đường Vũ Lân đem ý nghĩ của hắn thương lượng với Cổ Nguyệt, lấy Dung Đoán Hợp Kim làm tài liệu để tiến hành chế tác Đấu Khải nói qua một lần.

Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn nghe có vẻ hơi hơi mờ mịt. Đối với đoán tạo, bọn họ một chữ cũng không biết, chỉ có thể nghe ra Hữu Linh Hợp Kim là một loại vật liệu vô cùng mạnh mẽ, độ khó chế tác cũng rất cao.

Nhưng Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan đến từ chính Nội viện, bọn họ làm sao lại không hiểu ý nghĩa của Hữu Linh Hợp Kim đây?

Vẻ mặt Diệp Tinh Lan lần đầu tiên xuất hiện biến hóa, "Không nghĩ tới, ở Ngoại viện còn có thể có ý nghĩ như thế. Cái này ta tán thành."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Từ Lạp Trí, "Ngươi thì sao?"

Từ Lạp Trí cười ha ha, "Ta cũng tán thành."

Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt của hai người đều hơi hơi lơ mơ.

Tạ Giải cười khổ nói: "Lão đại, ta tuy rằng đã rất nỗ lực, thế nhưng, trình độ chức nghiệp tăng lên cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ta e rằng không giúp đỡ được gì cả!"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không cần nóng vội, từ từ đã. Chúng ta còn có thời gian, tương lai 6 năm, đều là thời gian để dành cho chúng ta chế tạo Nhất Tự Đấu Khải. Quá trình này có lẽ sẽ dài dằng dặc, so với chế tác Nhất Tự Đấu Khải gian nan hơn rất nhiều. Nhưng ta tin tưởng, mục tiêu

của chúng ta nếu như có thể thực hiện, như vậy, thời điểm tương lai chúng ta phát triển hướng về Nhị Tự Đấu Khải, sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều. Đấu Khải của chúng ta cũng tất nhiên sẽ cùng càng thêm phù hợp với bản thân của mình."

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan, "Cấp phó nghiệp của các ngươi là…?"

Chương 379: Thần Chi Hợp Kim

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Lạp Trí nói: "Cấp phó nghiệp của ta là Cơ Giáp sữa chữa, thật giống như có trình độ cấp 4.

Diệp Tinh Lan lời ít mà ý nhiều, "Cơ Giáp chế tạo, cấp 4."

Nghe nàng vừa nói như thế, trên mặt Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt đều toát ra sắc mặt vui mừng.

Đường Vũ Lân không nhịn được cười nói: "Các ngươi đây thực sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi nha! Thật là quá tốt rồi! Tạ Giải, ngươi hãy cùng Tinh Lan đồng thời tham dự Cơ Giáp chế tạo, học tập kinh nghiệm, tự bồi dưỡng năng lực của mình. Nếu ngươi cũng tự tham dự vào, tương lai khi giúp ngươi chế ra Đấu Khải sẽ không có vấn đề. Tiểu Ngôn, ngươi theo Cổ Nguyệt đồng thời thiết kế."

Từ Lạp Trí hiếu kỳ hỏi: "Ngươi là Đoán Tạo Sư, Cổ Nguyệt là Thiết Kế Sư sao?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Cổ Nguyệt là Thiết Kế Sư cấp 4."

"Ngươi thật sự có thể Dung Đoán?" Diệp Tinh Lan có chút không tin, hỏi. Dù sao, Đoán Tạo Sư ở bên trong hết thảy các phó nghiệp vẫn là khan hiếm nhất, bởi vì tu luyện thực sự quá mức khó khăn, cần thời gian dài tích lũy. Vì lẽ đó, bên trong phó nghiệp cùng cấp bậc, Đoán Tạo Sư thường thường là lớn tuổi nhất.

Đường Vũ Lân nói hắn có thể Dung Đoán, hơn nữa còn là Đoán Tạo Sư

cấp 5, Diệp Tinh Lan trước sau có chút không tin.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Chuyện này có khó khăn gì, tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Các ngươi nhìn là được rồi." Nói xong, hắn đi tới một bên giá đặt kim loại hiếm, ôm lấy hai khối kim loại hiếm đem lên Đoán Tạo Đài.

"Ta hiện tại chỉ có thể tiến hành Dung Đoán hai loại kim loại, tỷ lệ thành công đại khái là khoảng chừng trên dưới 30%. Hiện nay Hữu Linh Hợp Kim có thể chế tác được gồm có Ngọc Ngân, Linh Kim, Tinh Ngân ba loại này. Các ngươi phải nhanh một chút tìm ra Hữu Linh Hợp Kim phù hợp với bản thân là gì. Như vậy mới có thể chế tác."

"Ngươi có thể đoán tạo Ngọc Ngân?" Ánh mắt Diệp Tinh Lan sáng lên.

"Ừm." Đường Vũ Lân gật đầu.

Diệp Tinh Lan không chút do dự nói: "Ta chọn Ngọc Ngân."

"Ta chọn Tinh Ngân. " Từ Lạp Trí nói rằng. Rất hiển nhiên, bọn họ đối với Đấu Khải của mình cũng đã sớm có ý nghĩ.

Đường Vũ Lân cười nói: "Cái này ngược lại cũng đúng là bớt được chút việc. Phương diện chi phí kim loại, e rằng cần cần mọi người chia đều một chút."

"Ừm." Diệp Tinh Lan gật gật đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Thứ hiện tại ta sắp đoán tạo chính là Ngọc Ngân."

Thời gian nói chuyện, hai khối kim loại hiếm đã thiêu đốt xong rồi. Đường Vũ Lân hai tay giương ra, Linh Đoán Trầm Ngân Chuy xuất hiện ở trong hai lòng bàn tay hắn.

Song chùy vung lên, bắt đầu đoán tạo.

Dung Đoán đã được một khoảng thời gian, nhưng tỷ lệ thành công lại vẫn kẹt ở 30% trên. Điều này lại như là một bình cảnh, ràng buộc hắn.

Đoán tạo bắt đầu, Đường Vũ Lân cấp tốc tiến vào bên trong trạng thái

chuyên chú của mình. Mỗi một chuy hạ xuống, đều mang theo tinh thần lực của hắn.

Lúc trước ở phòng học tao ngộ những thứ kia, hắn thật sự không để ý sao? Nếu như thật sự không để ý, sẽ không nói ra những lời nói sau đó.

Hắn dù sao cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi đầu mà thôi! Trong lồng ngực kìm nén một hơi, hắn muốn hướng về các bạn học cùng lớp chứng minh, mình có tư cách làm lớp trưởng.

Lần này, có thể chiến thắng tổ đội năm người Vũ Ti Đóa bọn họ hay không, đối với Đường Vũ Lân mà nói là cực kỳ trọng yếu. Nếu như không thể "gõ" cho năm người bọn họ tỉnh ra, chính vị trí lớp trưởng của mình cũng không cần tiếp tục làm nữa.

……

"Ngươi thấy thế nào?" Thẩm Dập ngồi trên chiếc ghế sa lông êm ái trong văn phòng, khép hai chân, trên mặt biểu lộ vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười.

Vũ Trường Không vẫn mặt lạnh như trước, "Lúc trước các lão sư đối với chúng ta làm sao, dùng lại trên người bọn họ là được rồi. Sử Lai Khắc dạy học luôn luôn lấy tự do vi xưng, tuyệt không xoá bỏ thiên tính của hài tử. Ta chỉ có một chút ý kiến."

"Cái gì?" Thẩm Dập tò mò hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Đối kháng như vậy, đối với Đường Vũ Lân mà nói, áp lực còn chưa đủ lớn. "

"Còn chưa đủ lớn? Ngươi xem trọng đệ tử bảo bối của mình đến như thế ư?" Thẩm Dập một mặt kinh ngạc. Nàng đồng dạng cũng không coi trọng Đường Vũ Lân, thực lực năm người Vũ Ti Đóa quá mạnh mẽ, đặc biệt là Vũ Ti Đóa có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ U Minh Bạch Hổ, đó là một tập thể không ai ngăn nổi. Đừng xem Cổ Nguyệt lần trước thắng Vũ Ti Đóa, nhưng đó là do Vũ Ti Đóa sau khi đánh lâu không kịp khôi phục nguyên khí, cũng không dùng được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Vũ Ti Đóa ở trạng thái đỉnh phong tuyệt đối là đáng sợ. Huống chi còn có

Lạc Quế Tinh, Dương Niệm Hạ, Trịnh Di Nhiên, Từ Du Trình bốn người. Trong năm người, đã có hai người tứ hoàn, chuyện này trong lớp tân sinh kỳ trước của Sử Lai Khắc học viện cũng đã là vô cùng hiếm thấy.

Đối mặt đối thủ như vậy, mà còn áp lực không đủ lớn sao?

Vũ Trường Không nói: "Diệp Tinh Lan không cần tham gia trận đấu nội bộ lớp lần này. Sau khi cùng năm thứ hai đấu đối kháng lại để cho con bé ra trận."

"A? Ngươi cũng quá ác đi chứ?" Thẩm Dập trợn mắt ngoác mồm nhìn Vũ Trường Không.

"Ngươi không biết Đường Vũ Lân, tính cách hắn kiên cường, ẩn nhẫn. Tuy rằng ta dạy hắn hơn ba năm, nhưng ta cũng không biết cực hạn của hắn ở nơi nào. Hắn thường thường có thể ở thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng không thể, sáng tạo kỳ tích. Diệp Tinh Lan đến từ Nội viện, bên trong bạn cùng lứa tuổi, thực lực của nàng không thể nghi ngờ. Có nàng gia nhập, đối với tiểu đội của Đường Vũ Lân mà nói, độ khó đã bị giảm đi rất nhiều. Đường Vũ Lân lại như cái lò xo, áp lực càng lớn, lực đàn hồi cũng sẽ càng lớn. Cực hạn của Cổ Nguyệt ta cũng không nhìn ra được, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn sau khi tiến vào học viện liền cảm nhận rõ ràng được nguy cơ, gần đây đều phi thường nỗ lực. Bọn họ cần chính là sự tự tin. Bốn người bọn họ hơn nữa lại thêm Từ Lạp Trí, vừa vặn năm người, năm đấu với năm, rất thích hợp."

Rất thích hợp...

……

"Vù …!!" hào quang rực rỡ bay lên, như ánh ngọc lộng lẫy lóng lánh.

Chấn động! Đúng, chỉ có thể dùng từ “chấn động” để hình dung tâm tình của Diệp Tinh Lan lúc này. Nàng đối với Đường Vũ Lân cũng không có hảo cảm gì. Ở trong mắt nàng, đối với hắn vẫn còn chút tức giận, chuyện ăn cơm lần kia nàng còn thù dai đây này! Thế nhưng, sự bất khuất trong trận thi đấu sau đó của Đường Vũ Lân cũng làm nàng lưu lại ấn tượng vô cùng sâu.

Lúc này Đường Vũ Lân, thật sự có chút lật đổ nhận thức của nàng. Dung

Đoán, đây chính là Dung Đoán! Đoán Tạo Sư cấp 5 có thể hoàn thành Dung Đoán đều sẽ không quá nhiều, bởi vì đa số đều sẽ dồn tinh lực ở trên Linh Đoán Tạo. Chỉ có Linh Đoán thông thạo, sau khi tiến vào cấp độ Đoán Tạo Sư cấp 6, mới sẽ bắt đầu học tập Dung Đoán Tạo.

Nhưng Đường Vũ Lân chính là ở trước mặt bọn họ hoàn thành đoán tạo khối Ngọc Ngân này.

Trong toàn bộ quá trình đoán tạo, loại nhịp điệu cùng cảm giác tiết tấu kia là lần đầu tiên Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí nhìn thấy, dường như cả người hắn trong quá trình đoán tạo đều dung nhập vào trong thế giới kim loại. Một đôi Đoán Tạo Chuy kia ở trong tay hắn bỗng nhiên linh xảo, bỗng nhiên trầm trọng, Thiên Đoán nhất phẩm, Dung Đoán, toàn bộ quá trình dường như nước chảy mây trôi, không có nửa điểm cản trở.

"Ta kiểm tra mức độ hòa hợp một chút." Đường Vũ Lân lấy ra một thiết bị nho nhỏ, món đồ này là chính hắn mượn từ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của học viện để dùng. Nói là mượn dùng, trên thực tế Phong Vô Vũ đã vung tay lên, cũng tương đương với cho hắn sử dụng trường kỳ.

Máy móc kề sát ở mặt ngoài của Ngọc Ngân, một vệt sáng đảo qua, rất nhanh, trên màn ảnh liền xuất hiện một hàng số.

Nhìn thấy con số này, Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, Cổ Nguyệt tiến đến bên cạnh hắn liếc mắt nhìn, cũng ngây người.

Đường Vũ Lân khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, thở dài.

"Rất thấp sao? Nhưng nhìn qua hắn là Dung Đoán thành công, 60% là ít!" Từ Lạp Trí vừa nói cũng tiến tới gần, nhưng khi hắn nhìn thấy con số trên màn ảnh, cũng trong nháy mắt hít vào một ngụm khí lạnh.

"95%, chuyện này là thật sao..."

Đây là phản ứng đầu tiên của Từ Lạp Trí.

Đúng, mức độ hòa hợp, 95%! Đây là lần Dung Đoán thành công nhất của Đường Vũ Lân từ trước tới nay.

Diệp Tinh Lan cũng không bình tĩnh, lẳng lặng lẻn đến bên người Đường

Vũ Lân, rõ rõ ràng ràng nhìn thấy con số 95% này.

"Mức độ hòa hợp cao như thế ngươi còn ca thán cái gì?" Diệp Tinh Lan không vui nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta thở dài là bởi vì ta dùng không được mà! Nếu như vừa nãy đoán tạo Tinh Ngân là tốt rồi. Một khối này, đủ để hoàn thành một bộ phận của Đấu Khải."

"Ngươi không dùng được vậy để ta dùng!" Diệp Tinh Lan thành thật không khách khí, một chưởng vỗ vào trên Ngọc Ngân, nhẫn trữ vật trong tay ánh sáng lóe lên, liền đem khối Ngọc Ngân này thu vào bên trong.

"Ngươi đúng thật là không khách khí." Cổ Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Diệp Tinh Lan lại như là không nghe thấy, "Sau này ta sẽ trả lại tiền vật liệu cho ngươi."

"Ừm, tốt." Khóe miệng Đường Vũ Lân co giật một thoáng, hắn đau lòng! Là 95% đấy! Mức độ hòa hợp này, tương lai đủ để lại dung nhập thêm 7 loại kim loại, tạo thành hợp kim từ 9 loại kim loại khác nhau.

95% cùng 91% nhìn qua không kém bao nhiêu, thế nhưng, ở trong giới Đoán Tạo Sư, 95% Hữu Linh Hợp Kim được gọi là cơ sở của Thần Chi Hợp Kim.

Hiện nay ở bên trong Hữu Linh Hợp Kim đã biết, Hữu Linh hợp kim từ hai loại kim loại là cơ sở, ba loại chính là tinh phẩm, bốn loại là cực phẩm, năm loại chính là thánh phẩm, năm loại trở lên Hữu Linh Hợp Kim cực kỳ hi hữu. Hữu Linh Hợp Kim do năm loại kim loại đoán tạo thành, giá trị có thể cùng Hồn Đoán kim loại sánh ngang, có thể thấy được giá trị.

Hiện nay Hợp Kim đã biết có số lượng kim loại dung hợp nhiều nhất là tám loại. Dung hợp càng là về mặt sau, liền càng gian nan, càng phức tạp. Mà Hợp Kim từ chín loại kim loại dù đã có người thử nghiệm, nhưng chưa từng có người thành công.

Trong lịch sử loài người, có bảy vị Thần Tượng cấp Đoán Tạo Sư đã nói, nếu như có thể hoàn thành đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim của 9 loại kim loại, như vậy, rất có thể sẽ xuất hiện Thần Chi Hợp Kim. Thần Chi Hợp Kim, rất

có thể sẽ giúp cường giả cấp độ Cực Hạn Đấu La tiến thêm một bước.

Cực Hạn Đấu La tiến thêm một bước là gì? Trong truyền thuyết là, Thần!

Chương 380: Thần Quỹ Chúc *

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

** Theo mình hiểu là ý chỉ khối Hợp Kim có mức độ hòa hợp 95% trở lên, có cơ hội trở thành Thần Chi Hợp Kim.*

Có khả năng thành Thần, có thể tưởng tượng được, Hữu Linh Hợp Kim có mức độ hòa hợp 95% quý giá đến bực nào, tuy rằng khả năng tương lai đoán tạo ra Thần Chi Hợp Kim là nhỏ bé không đáng kể, nhưng ít ra, vẫn là có khả năng. Cũng vì khả năng này, Hữu Linh Hợp Kim mức độ hòa hợp 95% trở lên, giá trị đều cực kỳ đắt đỏ, và cũng cực kỳ ít ỏi. Đoán Tạo Sư đoán tạo ra loại hợp kim này, có rất ít người sẽ đi bán đấu giá, bình thường đều giữ lại.

Dung Đoán không giống với những loại đoán tạo khác, vận may, cơ duyên đều chiếm một phần. Coi như là Thần Tượng, cũng không thể bảo đảm mình có thể đoán tạo ra mức độ hòa hợp 95% trở lên. Chỉ là mức độ hòa hợp bình quân cao hơn so với Đoán Tạo Sư bình thường.

Đường Vũ Lân cũng không biết rằng, hắn vô hình trung lại sáng tạo ra một hạng lịch sử. Trong lịch sử giới Đoán Tạo Sư, Hữu Linh Hợp Kim 95% trở lên, Đoán Tạo Sư cấp bậc thấp nhất có thể hoàn thành là cấp 6. Mà hắn mới vừa bước chân vào cấp 5 không bao lâu!

"Đừng tưởng rằng ta chiếm tiện nghi của ngươi, ta là Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5." Lời nói đột ngột của Diệp Tinh Lan khiến mấy người Đường Vũ Lân tất cả đều giật mình.

Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5?

Dù sao, trong hết thảy các phó nghiệp, Cơ Giáp Thiết Kế Sư tiền kỳ khá dễ dàng thăng cấp, bởi vì yêu cầu cơ bản của Cơ Giáp thiết kế là tinh thần lực cao, sau đó lại đến ngộ tính đầy đủ. Đạt được hai điểm này, căn bản trong vòng mấy năm liền có thể tiến vào cấp 3 trở lên.

Cơ Giáp Chế Tạo Sư để thăng cấp so ra khó khăn hơn rất nhiều, bởi vì Cơ Giáp chế tạo cần phải không ngừng thực hành, quen tay hay việc, đồng thời cũng phải có đầy đủ ngộ tính. Muốn chế tác ra Cơ Giáp hay Đấu Khải thực sự, đầu tiên cần phải lý giải được thiết kế nữa! Nếu xem bản vẽ thiết kế mà còn không hiểu được, thì nói gì tới việc tiến hành chế tạo tốt đây?

Diệp Tinh Lan hiện tại mới 13 tuổi, khẳng định vẫn chưa tới 14 tuổi, cùng bọn họ đều là bạn đồng niên, mà đã đạt đến Chế Tạo Sư cấp 5! Có thể thấy được thiên phú của nàng ở phương diện này kinh người đến cỡ nào.

Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn nhau, không khỏi đều có chút cảm giác tự ti mặc cảm. Luận về đẳng cấp phó nghiệp, hai người bọn họ đều là thấp nhất.

"Lạp Trí cũng là Duy Tu Sư cấp 4." Diệp Tinh Lan nói tiếp.

Đường Vũ Lân gật đầu, nói: "Chuyện này quá tốt rồi! Cổ Nguyệt phụ trách thiết kế, các ngươi trước tiên đem yêu cầu của mình nói với nàng một chút. Đấu Khải của chúng ta tiếp đó sẽ dần dần chế tác, từ giáp bàn tay và cẳng tay phải, bắt đầu. Ta sẽ mau chóng giúp mọi người tinh luyện kim loại. Mức độ hòa hợp 95% trở lên là trường hợp hi hữu, vận may đặc biệt tốt mới có thể xuất hiện, nhưng ta chí ít bảo đảm Hợp Kim của chúng ta sử dụng sẽ có độ hòa hợp từ 90% trở lên."

Tinh luyện một lần thành công Hữu Linh Kim Loại cơ bản đã đủ để chế tác giáp cẳng tay, đương nhiên, tiền đề là thời điểm chế tác không gặp thất bại. Một khi thất bại, Hữu Linh Kim Loại tuy rằng sẽ không hỏng ngay, nhưng phẩm chất cũng sẽ giảm xuống.

"Được!" Diệp Tinh Lan gật đầu đáp ứng, kỳ thực nội tâm của nàng không bình tĩnh như vẻ ngoài vậy. Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5 ở tại độ tuổi này của bọn hắn tuy khó gặp, nhưng Đoán Tạo Sư cấp 5 ở tuổi này có thể xuất hiện quả thực chính là không thể nào! Ở bên trong danh sách học viên của toàn bộ Sử Lai Khắc học viện cũng không có.

Chỗ tốt nhất của bạn đồng niên chính là có thể cùng nhau trưởng thành. Khúc mắc trước đây theo quá trình đoán tạo và năng lực của Đường Vũ Lân thể hiện ra, kỳ thực đã dần phai nhạt trong lòng nàng. Dù sao, đã qua mấy năm, mọi người đều đã lớn rồi. Sử Lai Khắc học viện nhìn qua bầu không khí học tập rất thoải mái, nhưng những người thực sự hiểu rõ nơi này đều biết, ở trong bầu không khí như vậy, áp lực của bọn họ mới là to lớn nhất.

Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí bị yêu cầu rời khỏi Nội viện, đến Ngoại viện rèn luyện, áp lực của bọn họ cũng vô cùng to lớn. Nếu như không thể ở trong khoảng thời gian này thu được thành tích nhất định, tương lai có thể quay trở về Nội viện hay không vẫn còn là một câu hỏi ngỏ. Mà trong đó việc thu được một bộ Đấu Khải cho mình là điều trọng yếu nhất.

Còn có sự tình nào tốt hơn so với việc nắm giữ một vị đồng học có thể chế tác Hữu Linh Hợp Kim đây?

Đường Vũ Lân tiếp tục việc đoán tạo của hắn. Hiện tại đối với hắn mà nói, ưu thế lớn nhất chính là sau khi quen Nhạc Chính Vũ không cần phải phát sầu vì nguồn cung kim loại nữa. Có đầy đủ kim loại hiếm để sử dụng, hắn có thể đoán tạo thả ga.

Hữu Linh Hợp Kim mãi mãi luôn là sản phẩm khan hiếm. Ngoại trừ phẩm chất cao sẽ lưu cho mình cùng các bạn bè, mức độ hòa hợp thấp hơn sẽ giữ lại bán lấy tiền hoặc là đổi lấy điểm cống hiến, một khắc cũng không thể trì hoãn.

Cổ Nguyệt cùng mấy người khác thảo luận phương án thiết kế Đấu Khải mong muốn của bọn họ. Mọi người cùng nhau bận rộn, cùng nhau nỗ lực. Bên trong toàn bộ Đoán Tạo Thất đều tràn ngập đấu chí dâng trào.

Tâm tình Đường Vũ Lân chìm vào bên trong đoán tạo, dần dần bình tĩnh lại. Cảm giác bị ngũ đại thiên tài áp bức ở trong lớp lúc trước, thông qua từng nhát búa đập xuống mà được phát tiết ra bên ngoài.

Hắn càng ngày càng hiểu rõ một chuyện, ở trên thế giới này, muốn thu được sự tôn trọng cùng sự tán thành của người khác, cần phải có thực lực. Chỉ có khi mình đủ mạnh, mới có thể nhận được nhiều sự tôn trọng hơn.

Hắn không khỏi nhớ đến một câu nói phụ thân đã từng nhắn nhủ mình. Ở

trên thế giới này, người mình có thể hoàn toàn tín nhiệm cùng dựa vào, cũng chỉ có chính mình mà thôi.

Ỷ lại vào người khác, đều sẽ có một ngày thất bại. Chỉ có không ngừng vươn lên, tự lực cánh sinh, mới có thể chân chính đứng thẳng, ưỡn ngực, ngạo thị quần luân.

Có cỗ ngạo ý này ủng hộ, trạng thái của Đường Vũ Lân ngày hôm nay tốt đến kỳ lạ. Tỷ lệ thành công của Dung Đoán phi thường cao, mãi cho đến lúc màn đêm buông xuống, uể oải không thể tả, hắn đã đoán tạo thành công 08 khối Hữu Linh Hợp Kim. Trong đó, có một khối có mức độ hòa hợp đến 93%, chính là loại kim loại dành cho Cổ Nguyệt, nguyên liệu cho bộ phận Đấu Khải đầu tiên của nàng đã hoàn thành.

07 cái còn lại, mức độ hòa hợp cũng đều nằm ở khoảng 70% – 80%, cũng là tương đối khá.

Đường Vũ Lân đem những Hữu Linh Kim Loại này thu hồi lại, lưu lại để dùng về sau. Hắn hiện đang không có nhu cầu tiêu tiền. Phong ấn Kim Long Vương tầng thứ 4 cũng không thể xung kích ngay vào hiện tại, mà tài nguyên mãi mãi cũng sẽ không mất giá, giữ lại những Hữu Linh Hợp Kim này sẽ có lúc cần dùng đến.

……

"A?" Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn Thẩm Dập ở trước mặt, trong lúc nhất thời có chút không kịp phản ứng lại.

"Tại sao vậy? Thẩm lão sư. Tại sao không cho Diệp Tinh Lan tham gia cuộc thi đấu nội bộ của lớp mình lần này?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

Thời điểm Thẩm Dập vừa nói cho hắn tin tức này, cả người hắn cũng không vui. Đối kháng ngũ đại thiên tài của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, hắn vốn là có áp lực rất lớn. Từ thực lực của Diệp Tinh Lan năm đó liền có thể nhìn ra, ba năm qua đi, nàng coi như không có tứ hoàn thực lực hẳn là cũng sẽ không có cách biệt quá nhiều. Hơn nữa Diệp Tinh Lan có năng lực thực chiến mạnh phi thường, loại kỹ xảo kia cùng khống chế lực của nàng lưu lại cho hắn ấn tượng vô cùng sâu sắc. Hắn vốn là hi vọng cùng Diệp Tinh Lan, Cổ Nguyệt ba người là chủ lực, phối hợp gắng gượng chống đỡ U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa.

Hiện tại không cho Diệp Tinh Lan dự thi, với thực lực của năm người còn lại của bọn họ, có thể thắng Vũ Ti Đóa năm người? Chênh lệch thực lực này hiện hơi có chút lớn!

"Đừng hỏi ta tại sao, không có lý do gì cả. Phân tổ chế tác Cơ Giáp mới của các ngươi ta phê chuẩn. Tiền đề là Diệp Tinh Lan không tham dự lần tranh tài này. Ngươi trở lại chuẩn bị cẩn thận đi, thời gian không còn nhiều."

Trong toàn bộ quá trình đi học ban ngày, Đường Vũ Lân vẫn luôn cau mày. Ngày hôm nay thời điểm khi hắn đi tới lớp, bầu không khí cũng đã rõ ràng có chút không đúng. Tuyệt đại đa số bạn học đều hết sức duy trì khoảng cách cùng với bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn bị cô lập!

Không có bạn học nào xem trọng tổ này của bọn họ, dù cho là dưới tình huống có Diệp Tinh Lan cũng vẫn là như thế. Vốn là thêm vào Diệp Tinh Lan, Đường Vũ Lân vẫn còn có chút nắm chắc. Dưới sự phụ trợ của Từ Lạp Trí, sức chiến đấu của hắn có thể tăng lên trên diện rộng. Nhưng mà hiện tại, không có Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan phối hợp, bọn họ còn cơ hội không?

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, hắn không chăm chú nghe giảng.

"Thi đấu nội bộ phải cố gắng lên nha, lớp trưởng. Nếu mà không thành công, ngươi vẫn còn đoán tạo nha! Đoán tạo vẫn cần ngươi đại biểu lớp chúng ta." Tan học, Lạc Quế Tinh cười tủm tỉm từ trước mặt Đường Vũ Lân đi qua.

Dương Niệm Hạ đi theo sát phía sau, lời nói ý vị sâu xa nói: "Đoán tạo uỷ viên kỳ thực thích hợp với ngươi hơn. Đừng quá miễn cưỡng."

"Cái gì gọi là miễn cưỡng? Nên nói là không biết tự lượng sức mình." Trịnh Di Nhiên vẫn cay nghiệt như trước, không thèm quay đầu lại đã đi rồi.

Chương 381: Quyết không nhụt chí

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vũ Ti Đóa từ trước mặt Đường Vũ Lân đi ngang qua, không nói gì. Cuối cùng là Từ Du Trình, hai mắt hắn híp lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú Đường Vũ Lân.

"Ngươi nhìn cái gì vậy, mau nhanh cút đi." Cổ Nguyệt rốt cục không nhịn được, vỗ mạnh một cái lên bàn.

Từ Du Trình lạnh lùng nhìn nàng một cái, hướng về Đường Vũ Lân duỗi ra ngón tay cái, sau đó xoay chầm chậm bàn tay, ngón cái hướng xuống dưới.

"Ngươi..." Cổ Nguyệt mới vừa muốn nổi giận, lại bị Đường Vũ Lân kéo lại, sau đó hắn nghiêm túc nhìn Từ Du Trình, nói: "Khi nào lên đài thi đấu sẽ thấy."

Ngũ đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng vừa đi, trong lớp ngay lập tức đã có đến hơn một nửa số người đứng lên, tất cả đều rời đi rồi.

Tạ Giải cúi đầu, nhưng song quyền của hắn đã từ lâu nắm chặt, chợt đứng lên, đi ra ngoài.

Hứa Tiểu Ngôn sắc mặt cũng có chút khó coi. Nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân ánh mắt bình tĩnh đứng dậy, mang theo mọi người nhanh chân rời đi.

Diệp Tinh Lan đã từ nơi Đường Vũ Lân biết được sự tình nàng không thể tham gia thi đấu, vẻ mặt vẫn như trước lãnh băng lăng.

"Tinh Lan tỷ, chuyện này…học viện là tình huống thế nào vậy trời?" Từ Lạp Trí thấp giọng hướng về Diệp Tinh Lan hỏi.

Diệp Tinh Lan liếc hắn một cái, nói: "Ngươi đây còn không nhìn ra được sao? Học viện rất coi trọng Đường Vũ Lân."

"A? Cái này mà gọi là coi trọng?" Từ Lạp Trí há hốc mồm nói rằng.

"Đúng, chính là coi trọng." Diệp Tinh Lan không chút do dự nói. Sau đó nàng cũng đứng lên, theo Đường Vũ Lân rời đi.

Làm sao mới có thể thắng được? Mấy chữ này trước sau cứ quanh quẩn trong đầu Đường Vũ Lân. Lần đấu nội bộ này, đối với hắn mà nói, chính là một lần nguy cơ lớn lao. Nếu như không thể vượt qua, địa vị của hắn ở trong lớp chắc chắn sẽ tuột dốc không phanh, thậm chí ngay cả các bạn của hắn cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng liên đới rất to lớn. Hắn đã không còn đường thối lui.

Từ khi bắt đầu tu luyện tới nay, đây vẫn là vấn đề phiền toái nhất hắn từng gặp phải.

Tạ Giải nhảy vào ký túc xá công đọc sinh, không về phòng mình, mà lại chạy thẳng đến phòng của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Ầm, ầm, ầm." Hắn có chút dùng sức gõ lên cửa phòng của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Làm cái mịa gì thế?" Cửa phòng vừa mở, nhìn thấy hắn, Nguyên Ân Dạ Huy nhất thời sầm mặt lại. Nhưng rất nhanh, trong mắt của nàng liền lóe qua một tia nghi hoặc.

Tình huống lúc này của Tạ Giải nhìn qua có chút không tốt lắm, con mắt hơi đỏ lên, song quyền nắm quá chặt, cả người đều là một loại trạng thái căng thẳng.

"Cầu xin ngươi giúp ta một việc." Tạ Giải lui về phía sau một bước, hướng về Nguyên Ân Dạ Huy bái một cái.

Nguyên Ân Dạ Huy né ra một bên, không nhận lễ của hắn, "Trước tiên nói

là có chuyện gì đi."

Tạ Giải hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Xin ngươi hãy cùng ta chiến đấu. Ta muốn trở nên mạnh hơn."

"Ngươi bị cái gì kích thích vậy?" Nguyên Ân Dạ Huy không hiểu hỏi.

Tạ Giải lần thứ hai hướng về nàng cúc cung, "Xin ngươi giúp ta, có thể không?"

Nguyên Ân Dạ Huy cau mày, nhìn hắn. Nàng có thể cảm giác được, Tạ Giải ở trước mặt mình, lại như là một ngọn núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát vậy.

"Được." Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu.

Tạ Giải ngẩn người, hít sâu một hơi, tự đáy lòng hướng về nàng nói: "Cảm tạ. Chúng ta đi Luận Bàn Lôi đi, hết thảy chi phí đều tính cho ta."

"Đương nhiên." Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói.

……

Đoán Tạo Thất.

"Đường Vũ Lân." Diệp Tinh Lan trước mặt Đường Vũ Lân ngồi ở trên Đoán Tạo Đài hầu như đang trầm tư không nói "Ngươi có phải là nhụt chí không?"

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, kiên định mà mạnh mẽ hướng về nàng lắc lắc đầu, "Lúc ban đầu ta tu luyện, chỉ là Võ Hồn Lam Ngân Thảo, tiên thiên hồn lực của ta chỉ có cấp 3. Gia đình ta điều kiện phổ thông, trong nhà không có tiền để ủng hộ ta tu luyện. Ta 6 tuổi bắt đầu học tập Đoán Tạo Thuật, dùng hai tay của chính mình từ từ tích góp được đủ tiền để mua một cái Thập Niên Hồn Linh. Nhưng người của Truyền Linh Tháp nói cho ta, tiền của ta chỉ có thể mua một cái Hồn Linh ngẫu nhiên, ta không có lựa chọn nào khác. Ta rút trúng Kim Ngữ, khi đó, nó bị Truyền Linh Tháp nói là Phế Hồn Linh. Tất cả mọi người cũng không coi trọng ta, thậm chí ngay cả cha mẹ đều khuyên bảo ta, để ta đi theo con đường đoán tạo. Ta trời sinh khí lực lớn, tựa hồ là làm một tên Đoán Tạo Sư phổ thông thích hợp hơn

với ta."

Một nụ cười nhàn nhạt từ trên mặt Đường Vũ Lân nổi lên, hắn nhảy xuống Đoán Tạo Đài, "Khi đó ta vẫn luôn tiếp tục kiên trì."

Hắn không hề nói tiếp, nhưng mỗi người đều hiểu ý của hắn. Xuất thân bình thường như vậy, Đường Vũ Lân từng bước một đi tới, cuối cùng trở thành lớp trưởng của năm nhất Sử Lai Khắc Ngoại viện, cần có nghị lực cùng chấp nhất đến mức nào? Cuộc tranh tài trước mặt tuy rằng phải đối mặt với khó khăn lớn lao, nhưng có thể cùng thời điểm lúc trước khi hắn biết mình là Võ Hồn Lam Ngân Thảo so sánh được sao? Có thể cùng thời điểm ban đầu hắn nắm giữ Phế Hồn Linh so sánh được sao? Khi đó hắn đều có thể từng bước từng bước đi tới, hiện tại làm sao có khả năng không chịu đựng được đây?

"Được, ta giúp ngươi. Bản thiết kế món Đấu Khải thứ nhất Cổ Nguyệt làm cho ngươi đã rất hoàn thiện, ta cần một khối Tinh Ngân." Diệp Tinh Lan trầm giọng nói rằng.

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, "Tinh Ngân? Lẽ nào ngươi có thể làm kịp..." Thời gian đấu đối kháng với năm hai đã định, một tuần lễ sau. Mà thi đấu nội bộ lớp thì lại tiến hành vào 3 ngày sau. Chỉ có thời gian 3 ngày, lẽ nào nàng có thể chế tác kịp một món Đấu Khải?

Hữu Linh Hợp Kim cố nhiên có thể tăng cường rất lớn cho Đấu Khải, giúp Nhất Tự Đấu Khải có được sự phát triển trong tương lai, nhưng độ khó để chế tác cũng lớn hơn rất nhiều so với chế tác Đấu Khải phổ thông.

"Thử xem." Diệp Tinh Lan thản nhiên nói, "Ta lấy của ngươi một khối Thần Quỹ Chúc, trả lại ngươi phần này ân tình."

"Được." Đường Vũ Lân sảng khoái đáp ứng một tiếng, "Ta hiện tại liền bắt đầu đoán tạo Tinh Ngân"

"Tách tách tách." Đúng vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm của Đường Vũ Lân vang lên.

Đường Vũ Lân vừa nhìn thấy tên, vội vàng bắt máy, "Lão sư."

Âm thanh Phong Vô Vũ từ trong điện thoại truyền đến, "Đến chỗ ta." Lời ít

mà ý nhiều.

"Con lập tức tới ngay." Đường Vũ Lân hướng về các bạn bè nói: "Phong lão tìm ta, ta phải đi trước một chuyến, lập tức trở về."

"Lão sư." Đi tới phòng làm việc của Phong Vô Vũ, Đường Vũ Lân cung kính hướng về Phong Vô Vũ hành lễ.

Phong Vô Vũ trầm giọng nói: "Sự tình lớp các ngươi ta đã nghe nói qua, chức lớp trưởng này của ngươi, ngươi làm không ra sao!"

"Dạ, vâng! Con có chút không hợp cách." Đường Vũ Lân cười khổ nói, hắn không hề giải thích. Tình hình cũng đã rõ ràng, giải thích có ích lợi gì? Đối mặt với vấn đề, chỉ có thể tìm cách giải quyết vấn đề mới là lựa chọn hợp lý nhất!

Phong Vô Vũ hừ lạnh một tiếng, "Thi đấu có nắm chắc không?"

"Có." Đường Vũ Lân không chút do dự nói rằng.

Phong Vô Vũ sửng sốt một chút, trong mắt chứa đầy thâm ý nhìn hắn nói: "Ta nghe nói mấy tên tiểu tử khởi xướng công kích với ngươi lần này thực lực không yếu, ngươi chắc chắn?"

Hai con mắt Đường Vũ Lân đột nhiên trở nên trở nên sáng ngời, "Không có cũng phải có!" Một câu nói có vẻ không lưu loát này, nhưng trong nháy mắt, đã thể hiện ra niềm tin tất thắng của hắn.

"Được, vượt khó tiến lên, qua cửa ải này, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn đối với ngươi. Cái này cho ngươi." Vừa nói, Phong Vô Vũ khoát tay, một khối kim loại lập loè ánh sáng nhàn nhạt bay về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vội vàng giơ tay tiếp nhận.

"Tinh Ngân?" Hắn hầu như là bật thốt lên.

Đây là một kim loại toàn thân màu bạc, mặt trên có điểm điểm kim quang tinh xảo. Kim loại màu bạc tỏa ra một vầng sáng màu kim ngân nhàn nhạt, phi thường kỳ dị, chính là kim ngân của Dung Đoán Kim Loại.

Tuy rằng không hề kiểm tra, nhưng Đường Vũ Lân chỉ cần nắm chặt nó và cảm nhận, hắn có thể khẳng định, đây là một khối Tinh Ngân phẩm chất phi thường cao, chí ít cũng là 90% trở lên.

"Lão sư..." Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn hướng về Phong Vô Vũ.

Phong Vô Vũ nói: "99%, tác phẩm lúc xưa của ta, giữ lại cũng vô dụng, tặng cho ngươi."

Đường Vũ Lân ngẩn người, trong lòng nhất thời trở nên nóng bỏng hơn. Hắn vẫn luôn biết, lão sư thoạt nhìn vô cùng nghiêm khắc, lập dị, nhưng trên thực tế đối với mình vẫn luôn vô cùng quan ái.

"Lão sư, con không thể nhận." Đường Vũ Lân đi lên trước, đem khối Tinh Ngân – Thần Quỹ Chúc cấp bậc này, đặt ở trên bàn.

Phong Vô Vũ trên mặt toát ra vẻ tươi cười, "Tiểu tử ngươi không phải luôn luôn rất tham tài sao? Làm sao lần này lại khách khí với ta như vậy? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ trực tiếp bỏ túi chứ!?"

Đường Vũ Lân có chút lúng túng nói: "Thì ra hình tượng của con trong lòng thầy lại là như vậy!"

"Vậy còn có thể là hình tượng gì? Được rồi, nhận lấy đi. Đừng giả bộ." Phong Vô Vũ cười nói.

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, nhưng cũng kiên quyết lắc lắc đầu, "Lão sư, ngài nói đúng, con đúng là rất tham tài. Hết cách rồi, từ nhỏ đã cùng cực. Nhưng mà khối Tinh Ngân này thực sự con không thể nhận. Không phải là vì con ngại, con cùng với thầy còn gì để mà ngại ngùng chứ? Nhưng mà bởi vì, con là một Đoán Tạo Sư!"

Phong Vô Vũ sững sờ, nhưng ngay lập tức đã hiểu được ý của hắn, gật gật đầu, "Rất tốt, tâm không loạn. Hiện tại ta tin tưởng ngươi đúng là có lòng tin." Nói xong, hắn khoát tay, đem khối Thần Quỹ Chúc Tinh Ngân lấy lại, thu vào bên trong nhẫn trữ vật của mình.

Muốn chế tác ra Đấu Khải đỉnh cao, tự thân phải dung nhập vào trong quá trình chế tác, đồng thời ít nhất phải chủ trì một phần của chế tác Đấu Khải. Đoán tạo, thiết kế, chế tác, duy tu, đều là một phần trong đó. Ý tứ vừa nãy

của Đường Vũ Lân là đang nói, hắn là một tên Đoán Tạo Sư, muốn chế tác ra Đấu Khải thích hợp với bản thân nhất. Như vậy, ít nhất ở trên phương diện đoán tạo, phải tự thân làm mới được.

Chương 382: Tiểu cược di tình

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Lão sư, kỳ thực, con đang chuẩn bị Dung Đoán Tinh Ngân đây. Bộ phận Đấu Khải đầu tiên của con, giáp bàn tay cùng cẳng tay, đã thiết kế ra được. Cần Dung Đoán Tinh Ngân phẩm chất cao để chế tác. Ngài xem, nếu nơi này ngài có Thiên Tinh Thiết phẩm chất cao, có phải là nên trợ giúp đồ đệ của ngài một chút. Con cũng không cần nhiều, chỉ cần thêm Thiên Tinh Thiết có giá trị và phẩm chất ngang với khối Tinh Ngân vừa nãy của ngài là được."

"Cút đi." Phong Vô Vũ suýt chút nữa một cước đem tên tiểu tử thúi này đạp ra ngoài, vừa muốn khen hắn vài câu, hắn liền được một bước lại tiến một bước.

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Lão sư, con biết là thầy có mà, có đúng hay không? Ở trong toàn bộ giới Đoán Tạo, con phỏng chừng cũng không có mấy vị Đoán Tạo Sư có thể thu gom được phong phú như ngài! Đối với đồ đệ mà thầy còn nỡ khách khí sao, mau cho con đi mà..."

“Ai khách khí với ngươi...?” Phong Vô Vũ bị Đường Vũ Lân làm cho vui vẻ, cuối cùng hắn vẫn lấy ra mấy khối Thiên Tinh Thiết vứt lại trên bàn đoán tạo.

"Chỉ nhiêu đây thôi, không có thêm đâu! Mau nhanh cầm đi, đừng ở chỗ này làm ta tức giận." Phong Vô Vũ phất phất tay như phủi ruồi vậy.

Đường Vũ Lân cười hắc hắc nói: "Lão sư, khi nào ngài dạy cho con Tam Loại Dung Đoán vậy ạ?"

Phong Vô Vũ liếc hắn một cái, "Chưa học đi đã muốn học chạy? Chờ lúc nào ngươi có thể chế tạo ra được một khối Thần Cơ Kim Chúc, hơn nữa học được 10 loại Nhị Loại Dung Đoán trở lên, thông thạo Linh Đoán. Sau khi đạt được ba loại điều kiện này, lại nói tới chuyện học Tam Loại Dung Đoán."

"Ặc, vậy con còn kém xa lắm." Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, cúi đầu liền đi ra ngoài, vừa đi vừa lầm bầm tự nhủ: "Ba điều kiện đến hiện tại mới hoàn thành một cái, phỏng chừng ít nhất phải mất một năm nữa mới có thể hoàn thành được hai cái còn lại. Haiz..."

"Ngươi chờ một chút!" Phong Vô Vũ thính cỡ nào, làm sao lại không nghe được lời của hắn.

"Lão sư, còn có chuyện gì sao?" Đường Vũ Lân bày ra vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.

"Ngươi nói ba điều kiện ngươi đã hoàn thành một cái? Ngươi hoàn thành cái nào?" Không thể nào! Phong Vô Vũ trong lòng thầm nghĩ, ba điều kiện này tuyệt đối là hà khắc, coi như là chính mình, cũng chỉ có thể đợi đạt đến Đoán Tạo Sư cấp 6 mới có thể hoàn thành.

Đưa ra ba điều kiện này, vốn là vì muốn cố ý làm khó Đường Vũ Lân. Bên trong ba điều kiện này, dù sao, hoàn thành 10 loại Nhị Loại Dung Đoán cùng thông thạo Linh Đoán cũng còn dễ dàng một chút, chỉ cần thời gian tích lũy liền có thể hoàn thành. Dù sao, hiện tại Đường Vũ Lân đã có thể Linh Đoán cùng Dung Đoán. Nhưng mà hắn vừa mới học Dung Đoán có mấy ngày mà thôi! Linh Đoán vẫn chưa hề thử qua thêm, dựa vào cái gì nói mình đã hoàn thành một thử thách trong số đó?

Về Thần Cơ Kim Chúc, Phong Vô Vũ căn bản cũng không hề cân nhắc qua. Coi như là Đoán Tạo Sư cấp 6, cũng phải có vận may tuyệt hảo, mới có một khả năng cực-kỳ-nhỏ-nhoi rèn đúc ra được. Đoán Tạo Sư cấp bậc Thánh Tượng, đoán tạo Nhị Loại Thần Cơ Kim Chúc còn phải nhờ vận may, chớ nói chi là hắn một tên Đoán Tạo Sư cấp 5, lại còn vừa tiến vào cấp 5 không lâu.

Đường Vũ Lân cười hì hì, không hề hé răng.

Phong Vô Vũ giơ tay liền gõ hắn một cái một lỗ đầu, "Cười cái gì mà cười,

dám khoác lác với lão phu, ta liền đánh ngươi. Nói đi, ta ngược lại muốn nghe một chút, ngươi hoàn thành cái nào? Chẳng lẽ nói, ngươi lén lén lút lút cùng tên tiểu tử Mộ Thần kia đi học 10 loại Nhị Loại Dung Đoán? Hay là nói ngươi lại lén lút tự mình luyện tập Linh Đoán? Trong thời gian ngắn như vậy, đây căn bản là không thể."

"Tại sao không thể là Thần Cơ Kim Chúc được?" Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói.

Phong Vô Vũ bĩu môi, khinh thường nói: "Ngươi nằm mơ à, đừng nói nhảm nữa, tỉnh lại cho lão phu đi. Vừa nãy gõ ngươi có đau hay không?"

Đường Vũ Lân oan ức nói: "Đương nhiên đau. Lão sư, nếu không hai ta đánh cược đi, nếu như con đoán tạo ra được Thần Cơ Kim Chúc..."

Phong Vô Vũ trừng mắt lên, "Chế tạo ra Thần Cơ Kim Chúc thì thế nào? Chẳng lẽ nói, ngươi còn muốn gõ lại lão phu một cái hay sao?"

"Lão sư, ngài không nên ỷ lớn hiếp bé như vậy! Gõ ngài đương nhiên con không dám. Nếu như con thắng, ngài chuyển cho con 20.000 điểm cống hiến là được rồi? Vụ đánh nhau lần trước, con bị giáo đạo xử phạt, điểm cống hiến vẫn còn chưa trả nổi đây. Mỗi ngày hiện tại con đều vội vàng tu luyện và cùng ngài học tập đoán tạo, nào có tinh lực đi kiếm điểm cống hiến được. Vạn nhất nếu như học viện, bởi vì con không nộp đủ tiền phạt, mà đem khai trừ mất thì làm sao bây giờ?"

Nhìn cái vẻ mặt ủy ủy khuất khuất của hắn, lại còn bẻm bẻm giả giả đến mức không thể giả hơn được nữa, Phong Vô Vũ muốn phì cười, nhưng vẫn cố làm nghiêm mặt, "Ngươi dẹp bài này đi! Ngươi cứ Dung Đoán thành công liên tục, lại đem bán đi, 20.000 điểm cống hiến cũng sẽ không quá lao lực! Hơn nữa, ngươi là đồ đệ của ta, học viện ai dám khai trừ ngươi?"

"Lão sư, ngài nếu như không dám đánh cược, vậy thôi con đi tìm sư tổ đánh cược vậy." Đường Vũ Lân nói xong liền muốn đi ra ngoài.

"Ngươi đợi đó, ai nói ta không dám? Ngươi tiểu tử thúi này, lẽ nào ngươi cho rằng Trọc Thế lão già kia so với ta lớn gan hơn sao? Cá thì cá, còn Thần Cơ Kim Chúc, ngươi đoán tạo một cái cho ta xem. Bất quá, nếu như ngươi đoán tạo không ra thì làm sao bây giờ?"

Dám cùng lão phu dùng phép khích tướng, hừ hừ!!! À mà thôi, vẫn đúng là hữu hiệu...

Đường Vũ Lân cười hì hì, đâm lao theo lao, nói: " "Lão sư, thua ngài cái gì cũng được hết á, ngài nói đi."

Phong Vô Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như ngươi thua rồi, trong tương lai ba tháng tới, Dung Đoán thành phẩm hết thảy đều quy cho lão phu." Đây tuyệt đối là giở công phu sư tử ngoạm. Dựa theo tỷ lệ Dung Đoán thành công của Đường Vũ Lân hiện tại, ba tháng thành phẩm tuyệt đối không chỉ là 20.000 điểm cống hiến.

"Thành giao." Đường Vũ Lân lại không chút do dự, đã sảng khoái đáp ứng rồi. Hí hí hí!!! Sự tình tất thắng, tiền đặt cược của đối phương là cái gì cũng mặc kệ.

Coi như Phong Vô Vũ ngu ngốc đến mấy, vào lúc này cũng nghe ra có mùi thum thủm gì đó rồi, "Tiểu tử nhà ngươi thật sự đoán tạo ra Thần Cơ Kim Chúc?"

"Ngài đi theo con." Đường Vũ Lân đắc ý nở nụ cười, xoay người đi ra phía ngoài.

Phong Vô Vũ một mặt không tin theo Đường Vũ Lân đi tới Đoán Tạo Thất của hắn.

Cổ Nguyệt, Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn đều ở đây, vẫn đang thương thảo Đấu Khải thiết kế của bọn họ. Nhìn thấy Đường Vũ Lân dẫn theo Phong Vô Vũ đi vào, cả bọn vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Làm sao?" Phong Vô Vũ con mắt đảo một vòng, hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân hướng về Diệp Tinh Lan nói: "Làm phiền ngươi lấy khối Ngọc Ngân này cho Phong lão nhìn, xin mời lão nhân gia người giúp đỡ giám định một chút."

Diệp Tinh Lan nhìn hắn, lại nhìn một chút Phong Vô Vũ, rồi mới từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra một khối Ngọc Ngân.

Khi Phong Vô Vũ đầu tiên nhìn thấy khối Ngọc Ngân này, con ngươi lại co rụt lại một hồi, khoát tay, đem khối Ngọc Ngân chộp vào trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn bạch quang lượn lờ, vầng sáng như ẩn như hiện, Ngọc Ngân tỏa ra ánh sáng dìu dịu.

Mãi một lát sau, Phong Vô Vũ đem Ngọc Ngân một lần nữa đưa cho Diệp Tinh Lan, hướng về Đường Vũ Lân nói: "Là hơi thở của ngươi, là Thần Cơ Kim Chúc." Nói xong, hắn xoay người liền đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối, mặt vẫn luôn không hề có cảm xúc.

"Lão sư, ngài xem..." Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Phong Vô Vũ liếc hắn một cái, "Trở về sẽ chuyển khoản cho ngươi." Nói xong, hắn liền đẩy cánh cửa lớn Đoán Tạo Thất của Đường Vũ Lân, đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân dùng sức vung hai cánh tay lên, làm ra một động tác thắng lợi.

"Ngươi làm gì thế?" Cổ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Không có gì, chỉ là cùng lão sư đánh cược mà thôi. Tiểu cược di tình, yên tâm, yên tâm."

Phong Vô Vũ rời khỏi Đoán Tạo Thất của Đường Vũ Lân, biểu hiện trên mặt nhất thời trở nên phong phú hơn, một mặt ảo não tự nhủ: "Tên tiểu tử thúi này càng lúc càng thúi!!!" Một vệt ý cười lại theo đó nổi lên, "Bất quá, loại thúi này nên làm càng nhiều càng tốt. Tiểu tử, ngươi lại mang đến cho lão phu thêm một phần kinh hỉ!"

…….

Ba ngày sau.

Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, lớp năm nhất.

"Để giúp phô bày ra thực lực chân thực của các ngươi, ta cùng Vũ lão sư đã hướng về học viện xin, lần này trong cuộc thi đấu nội bộ của lớp, sẽ dùng

phương thức thực chiến tại Luận Bàn Lôi mà tiến hành. Xuất phát!" Thẩm Dập nhìn một lượt các học sinh trong phòng học, bình tĩnh tuyên bố.

Nghe nàng vừa nói như thế, học viên cả lớp đều hơi sửng sốt một chút, không phải hẳn là nên ở trong không gian giả lập tiến hành đấu nội bộ sao? Phòng ngừa tình trạng xuất hiện thương tích hoặc thậm chí là khả năng bị trọng thương.

Vậy tại sao lại còn thực chiến?

Thực chiến, là chiến đấu chân chính.

Chương 383: Thi đấu nội bộ lớp

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bầu không khí trong lớp có vẻ rất vi diệu, Đường Vũ Lân ngồi ở hàng thứ nhất là đối tượng chú ý của tất cả mọi người. Hắn là lớp trưởng, là đại biểu của cả lớp năm nhất. Thế nhưng, ở ngay đây, Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng lại liên thủ, hướng về hắn khởi xướng khiêu chiến. Thắng bại của cuộc khiêu chiến này, sẽ quyết định người nắm quyền của lớp năm nhất này trong tương lai.

Đối với học viện mà nói, đây chỉ là một hồi đấu nội bộ. Nhưng đối với những học viên năm nhất như Đường Vũ Lân, cùng ngũ đại thành viên của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng mà nói, chuyện này rất có khả năng là một bước chuyển ngoặt trọng yếu trong cuộc đời của bọn họ.

Đường Vũ Lân ngồi ở chỗ đó, mặt trước sau không hề có cảm xúc, có vẻ vô cùng bình tĩnh. Cổ Nguyệt ở bên cạnh hắn cũng vậy. Tựa hồ đối với trận đối kháng gian nan sắp tới cũng đều không hề để ý.

Lạc Quế Tinh vẫn như trước mặt mỉm cười, cùng thường ngày cũng không hề có sự khác biệt, nhưng ánh mắt vẫn biến hóa, không ngừng cùng Vũ Ti Đóa bên cạnh câu thông cái gì.

Dương Niệm Hạ có vẻ lười biếng, Từ Du Trình một mặt âm trầm. Vẻ mặt này của hắn cùng với Lạc Quế Tinh từ khi nhập học đến giờ, rõ ràng là hoàn toàn tương phản. Trong ánh mắt Trịnh Di Nhiên lại là nhuệ khí bức người, ánh mắt vững vàng khóa chặt ở trên người Đường Vũ Lân. Cũng giống như Võ Hồn của nàng vậy, bất cứ lúc nào cũng muốn nuốt sống người ta.

"Xuất phát."

"Toàn thể đứng lên." Đường Vũ Lân hô. Hắn hiện tại vẫn là lớp trưởng.

Toàn bộ 103 tên học sinh đều đứng lên, dựa theo trình tự nối đuôi nhau đi ra khỏi lớp.

Vẻ mặt những học viên khác đại thể đều là phấn khởi, bọn họ đều rất chờ mong một hồi long tranh hổ đấu này. Đối với bọn họ mà nói, song phương ai thua ai thắng cũng không hề liên quan quá nhiều.

Trận đấu nội bộ này với trận so đấu giành vị trí lớp trưởng không giống nhau. Cuộc đấu giành vị trí lớp trưởng còn có thể sử dụng một ít kỹ xảo để lẩn tránh cường địch, nhưng lần này lại là chính diện giao phong, dựa vào chỉ có thể là thực lực. Ai có thể dựa vào thực lực bản thân chiến thắng đối thủ, ai mới có thể chân chính đại biểu cho lớp năm nhất bọn họ?

Diệp Tinh Lan đi ở phía sau cùng của toàn bộ đội ngũ, sắc mặt của nàng có chút trắng xám khác thường, thậm chí cần có Từ Lạp Trí bên cạnh thoáng giúp đỡ mới có thể ổn định. Nhưng ánh mắt của nàng lại vô cùng phấn khởi, đôi môi mím chặt.

"Tinh Lan tỷ, hay là ngươi đừng đi, ta sẽ xin nghỉ với lão sư giúp ngươi?" Từ Lạp Trí lo lắng thấp giọng nói.

Diệp Tinh Lan quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt sáng quắc nói: "Tiểu Bàn Tử, đừng làm đệ tử Nội viện chúng ta mất mặt."

Từ Lạp Trí ngẩn ngơ. Lời này của nàng dường như là nói về hắn, nhưng cũng đồng dạng là tự nhắc nhở bản thân mình.

Từ Lạp Trí cười cười, "Được rồi."

Luận Bàn Lôi, phương tiện được sử dụng với tần suất cao nhất tại Sử Lai Khắc học viện. Thường ngày, chỉ cần tiêu hao điểm cống hiến là có thể sử dụng nơi này để tiến hành so đấu. Luận Bàn Lôi, chỗ tốt lớn nhất là có thể ngăn cản năng lượng bên trong tiết ra ngoài; đồng thời, Luận Bàn Lôi còn được Trị Liệu Hệ Hồn Sư thất hoàn trở lên của học viện ở đây quản chế, bất cứ lúc nào cũng có thể trị liệu người bị thương, làm hết sức giám hộ sự an toàn của bọn họ.

Thời điểm khi các học viên năm nhất đi đến Luận Bàn Lôi, họ nhìn thấy trên võ đài có một người đang đứng.

Nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, nhìn qua sạch sẽ thanh lịch, lại tràn ngập hơi thở sự sống, tướng mạo cực đẹp, dung nhan tú lệ; mái tóc dài màu xanh lục rối tung ở phía sau.

Vóc người thon dài, khuôn mặt nhìn qua khoảng chừng 30 tuổi, tinh hoa nội liễm, trên mặt mang theo nụ cười nhã nhặn.

Nhìn thấy nàng, Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không bước nhanh về phía trước, đồng thời khom mình hành lễ.

"Miện hạ."

"Không nhiều lễ nghi như vậy, mau đứng lên!" Nữ tử mỉm cười nói.

Đường Vũ Lân đi ở phía trước nhất của tốp học sinh năm nhất, nghe được Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không xưng hô đối với cô gái kia như vậy, không khỏi chấn động trong lòng.

Miện hạ? Xưng hô này chỉ có thể dùng trên người Phong Hào Đấu La! Nói cách khác, vị đại mỹ nhân nhìn qua bất quá chỉ 30 tuổi này dĩ nhiên lại là một vị cường giả cấp độ Phong Hào Đấu La?! Hơn nữa, hắn thấy rõ ràng, với sự lãnh ngạo của Vũ lão sư, nhưng khi đối mặt vị này, trong ánh mắt lại tràn đầy sự tôn kính, không có nửa điểm qua loa. Có thể thấy được vị trước mắt này, uy vọng cao bao nhiêu.

Sử Lai Khắc học viện đến tột cùng là có bao nhiêu vị Phong Hào Đấu La đây...

"Giới thiệu với mọi người, Thánh Linh Đấu La miện hạ." Vũ Trường Không lạnh lùng nói.

"Kính chào miện hạ." Lấy Đường Vũ Lân dẫn đầu, hết thảy học viên năm nhất đồng thời khom mình hành lễ.

Thánh Linh Đấu La? Phong Hào này nghe thật sự là uy phong!

Thánh Linh Đấu La khẽ mỉm cười, "Luận Bàn Lôi lấy mục đích luận bàn là chính, nhưng cũng phải làm hết sức phát huy ra được năng lực bản thân, kích phát được tiềm năng của chính mình. Được rồi, nơi này giao cho các ngươi." Thân thể của nàng không mang theo bất kỳ khói lửa bụi trần, phiêu đãng bay lên, rồi lại hạ xuống trên vị trí tọa khán cao cấp của Luận Bàn Lôi.

Vũ Trường Không chuyển hướng sang đám các học viên, trầm giọng nói: "Lần thi đấu nội bộ lớp này căn cứ trên nguyên tắc công khai, công bằng, công chính. Hiện nay cả lớp chia làm 17 tổ, lát nữa sẽ dùng phương thức rút thăm để tiến hành tỉ thí. Thi đấu theo thể loại loại trực tiếp. Ngày hôm nay sẽ chọn ra tổ mạnh nhất, bốn ngày sau sẽ đại biểu lớp chúng ta tiến hành thi đấu giao lưu với lớp năm thứ hai. Giao lưu cấp phó nghiệp sẽ dành cho các thành viên ban cán sự lớp đại diện. Hiện tại bắt đầu rút thăm."

"... Vòng thứ nhất, luân không *, đội của Đường Vũ Lân."

* *hình như có giải thích rồi, miễn thi đấu.*

Tổng cộng 17 tổ đội, vòng thứ nhất tất nhiên có một tổ luân không. Trùng hợp lại chính là tổ của Đường Vũ Lân bọn họ.

Đường Vũ Lân khoanh chân ngồi dưới đài, một bộ dáng vẻ bình chân như vại. Các đồng đội của hắn cũng đều ngồi ở bên cạnh hắn, bao gồm cả Diệp Tinh Lan trong đó. Tất cả 6 người tựa hồ đều đang trong trạng thái minh tưởng vậy.

Sử Lai Khắc học viện không hổ danh là Sử Lai Khắc học viện, tuy rằng chỉ là thi đấu tiểu tổ với nhau, nhưng rất nhanh đã va chạm nảy lửa. Sự đặc sắc của mỗi một tràng thi đấu đều lộ ra, mỗi người đều có điểm hay riêng.

Sau khi thi đấu bắt đầu, mọi người mới minh bạch, vị Thánh Linh Đấu La ở trên sân kia, chính là trọng tài của cuộc thi đấu ngày hôm nay. Không sai, chính là trọng tài.

Mỗi khi thắng bại đã định, hoặc là thời điểm có người có nguy cơ bị trọng thương, vị này đều sẽ xuất thủ. Hơn nữa, lại là cách không ra tay.

Từng đạo ánh sáng dìu dịu sẽ đúng lúc rơi vào trong sân, kết thúc thi đấu hoặc là cứu viện người bị thương.

Làm mọi người chấn động chính là, vị Thánh Linh Đấu La này có khả năng chữa trị thực sự là quá mạnh. Thời điểm vòng thi đấu thứ nhất kết thúc, hết thảy những người bị thương trong trận đấu, thương thế dĩ nhiên tất cả đều khôi phục.

08 cuộc tranh tài vòng thứ nhất, mất hơn một giờ mới kết thúc. Tổ năm người bọn Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa ung dung thu được kết quả thắng lợi. Nói đúng hơn, đối thủ của bọn họ trực tiếp đầu hàng. Tuy rằng không hề luân không, nhưng vòng này đối với họ mà nói thì cũng không khác gì luân không cả.

Rút thăm vòng thứ hai, lần này, tới phiên tổ của Lạc Quế Tinh luân không.

Vẻ mặt của các học sinh khác đều trở nên quái lạ hơn, đây thật sự là công bằng, công chính sao? Hai tổ được chú ý nhất, lại trước sau luân không, hiển nhiên là không có ý tứ định chạm mặt ở những lượt thi đấu trước.

Yêu cầu của thi đấu, ít nhất năm người dự thi.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí đứng lên, đi lên đài thi đấu. Trận đầu của vòng thứ hai chính là bọn họ tham dự. Tình huống của đối thủ bọn họ có chút thảm. Vòng thứ nhất tuy rằng chiến thắng đối thủ, nhưng bởi vì thực lực xê xích không nhiều, kết quả thắng thảm. Sức chiến đấu của họ rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

Đường Vũ Lân sử dụng quần khống, lại thêm cường công; Tạ Giải thì đảo đảo quanh khu vực ngoại vi; Cổ Nguyệt phụ trợ quần khống. Một hồi thi đấu này đồng dạng cũng không tiêu hao bao nhiêu, ung dung giành thắng lợi.

Thời gian của vòng thi đấu thứ hai chỉ bằng một nửa vòng thi đấu thứ nhất. 09 đội còn lại 05. Năm đội cuối cùng tiến vào thi đấu vòng thứ ba.

"Chúng ta bỏ cuộc."

"Chúng ta cũng bỏ cuộc."

"Bỏ cuộc!"

Rút thăm vòng thứ 3 còn chưa bắt đầu, ba tiểu tổ còn lại cũng đã dồn dập biểu thị bỏ cuộc. Không phải là vì bọn họ không tự tin, chí ít đối mặt với tổ của Đường Vũ Lân, đại đa số bọn họ vẫn cho rằng mình có sức liều mạng. Thế nhưng, loại cục diện trước mắt này, bọn họ không muốn cùng Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng là địch. Bọn họ đều hiểu rất rõ, mục tiêu của 5 người Lạc Quế Tinh chính là muốn giẫm đạp Đường Vũ Lân, để chức lớp trưởng này của hắn không làm tiếp được.

Đã như vậy, cứ để bọn hắn tự đối mặt là được rồi. Vạn nhất lỡ đánh bại bọn Đường Vũ Lân mất tiêu, có lẽ sẽ làm phật lòng năm người kia! Lạc Quế Tinh đã sớm bắn tiếng, bọn họ muốn đích thân chiến thắng Đường Vũ Lân, chiến thắng một cách đầy nghiền ép và thô bạo.

Sau khi bọn họ toàn bộ đều tuyên bố bỏ cuộc, ngay cả Thánh Linh Đấu La cũng đầy hứng thú ngẩng đầu lên, nhìn về phía hai tiểu đội cuối cùng. Nàng làm sao lại không cảm giác được loại không khí biến hóa kia cho được?

"Được, đã như vậy, trận cuối cùng của cuộc thi đấu nội bộ, Đường Vũ Lân tiểu đội, đánh với, Lạc Quế Tinh tiểu đội." Vũ Trường Không bình tĩnh tuyên bố.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, vừa vặn cùng Vũ Trường Không hai mắt nhìn nhau. Hắn nhìn thấy, trong mắt lão sư là sự cổ vũ. Đó là một ánh mắt đầy lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp. Vũ Trường Không cũng đồng dạng nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ Lân. Đó là ánh sáng chấp nhất, là niềm tin kiên định.

Song phương 10 người, nối đuôi nhau lên đài.

Đường Vũ Lân đứng ở trước nhất của đội ngũ; tiểu đội của Lạc Quế Tinh đứng trước nhất chính là Kim Hùng Dương Niệm Hạ. Khi Dương Niệm Hạ ngẩng đầu lên, hai mắt cùng hắn nhìn nhau, đột nhiên cơ linh linh rùng mình một cái.

Trận đấu nội bộ cuối cùng của lớp năm nhất Sử Lai Khắc Ngoại viện sắp bắt đầu, ai đạt được thắng lợi, sẽ đại biểu cho lớp tham gia giao lưu với lớp năm hai.

Điều này đại biểu cho vinh quang, cũng đại biểu cho áp lực.

Chương 384: Năm nhất quyết chiến!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nếu như nói, giấc mơ của mỗi một Hồn Sư đều là tiến vào Sử Lai Khắc học viện; như vậy, giấc mơ của các Hồn Sư thuộc Ngoại viện, chính là có thể tiến vào Nội viện.

Muốn gia nhập Nội viện, nói nghe thì dễ, nhưng chỉ có không ngừng rèn luyện, phát triển bản thân, thậm chí phải cần có một chút may mắn nhất định, mới có cơ hội trúng tuyển.

Khi Dương Niệm Hạ nhìn thấy ánh mắt phía đối diện của Đường Vũ Lân, hắn chỉ cảm thấy cả người trong chớp mắt chịu đả kích mãnh liệt.

Không như hắn tưởng tượng, ánh mắt đó không chứa sự thấp thỏm, nôn nóng, lên dây cót tinh thần; mà là, rừng rực chiến ý!

Đúng vậy, ánh mắt Đường Vũ Lân lúc trước còn cực kỳ bình tĩnh, vào lúc này đã bừng cháy, rừng rực hỏa diễm. Cả người hắn lại như là một đám lửa, toàn thân đều toát lên một thứ uy áp như muốn lấn lướt những người khác.

Không chỉ là Dương Niệm Hạ cảm thấy chấn động, 04 người còn lại của Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng cũng đều tràn ngập kinh ngạc. Bọn họ không hiểu được Đường Vũ Lân dựa vào điều gì mà lại tự tin đến như vậy. Lẽ nào hắn cho rằng với thực lực của 5 người bọn họ lại có thể chiến thắng được phe mình sao?

Đối với 5 người Đường Vũ Lân, bọn họ cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua. Ngoại trừ tình huống của Từ Lạp Trí vừa mới gia nhập không rõ ra, 4 người còn lại bọn họ đều đã thu thập thông tin đầy đủ.

Đường Vũ Lân thực lực đúng là không tệ, nhưng sự hạn chế cũng không nhỏ. Võ Hồn của bản thân không mạnh là nhược điểm trí mạng của hắn. Hắn vừa mới đạt đến tu vi tam hoàn, dựa vào sức mạnh huyết thống có chút kỳ dị, mới có thể miễn cưỡng có thể đứng cùng một cấp bậc với bọn họ.

Cổ Nguyệt rất mạnh, đã từng chiến thắng Vũ Ti Đóa. Tuy nhiên lúc đó là do Vũ Ti Đóa không cách nào sử dụng được U Minh Bạch Hổ. Nàng là đối thủ mà bọn họ coi trọng nhất. Thế nhưng, phe của Đường Vũ Lân, đáng được coi trọng, cũng chỉ có mỗi 2 người bọn họ mà thôi.

Tạ Giải là Mẫn Công Hệ Hồn Sư. Trong mắt những thiếu niên thiên tài như bọn họ, thực lực của hắn bất quá cũng chỉ thường thường mà thôi. Trình độ trung thượng của Tạ Giải, so với bọn họ, thực sự là quá kém. Còn Hứa Tiểu Ngôn, bọn họ phân tích qua, cô nương này có năng lực nắm bắt thời cơ không tệ! Nhưng nhìn kiểu gì, thì cũng vẫn không đủ tư cách gia nhập Sử Lai Khắc học viện. Chẳng qua là may mắn cùng Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đồng thời hết sức giúp đỡ, nên cuối cùng mới có thể dùng tu vi nhị hoàn vượt qua cuộc thi khảo hạch thành công.

Về Từ Lạp Trí, bọn họ có hỏi thăm được một chút, đây là một tên Phụ Trợ Hệ Khí Hồn Sư, căn bản không có sức chiến đấu. Không biết tại sao các lão sư lại không cho cô nàng tên là Diệp Tinh Lan kia dự thi? Có vẻ như nàng ta còn có chút thực lực.

Loại đối thủ yếu ớt vô danh như vậy, dưới cái nhìn của bọn họ, dù như thế nào thì bọn Đường Vũ Lân cũng không có bất cứ cơ hội nào! Có lẽ giờ phút này, đấu chí mà Đường Vũ Lân biểu hiện ra bên ngoài, cũng chỉ là để che giấu sự sợ hãi bên trong của hắn mà thôi!?

Lẽ nào hắn thật sự cho rằng bọn họ còn có cơ hội chiến thắng? Chỉ riêng mỗi mình U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa là đã đủ để "lụm" nguyên đội của bọn họ rồi!

"Song phương chuẩn bị, 5 nhịp đếm ngược!" Thanh âm lành lạnh của Vũ Trường Không vang lên, khiến cho ánh mắt 5 người Dương Niệm Hạ từ trong kinh ngạc chuyển thành tập trung hơn.

Có đấu chí thì đã làm sao? Trước thực lực tuyệt đối, đấu chí căn bản không có bất kỳ tác dụng gì!

Bọn họ đều là thành viên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, Vũ Ti Đóa còn thuộc top 10. Nàng chính là thiên tài hiếm thấy, chỉ mới 13 tuổi đã có thể tiến vào hàng ngũ 10 siêu cấp thiên tài hàng đầu. Bên trong danh sách Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, cũng không có một ai bằng tuổi nàng mà đã có thể tiến vào hàng ngũ này. Tứ hoàn tu vi, Song Sinh Võ Hồn, dù cho là ở Nội viện của Sử Lai Khắc học viện cũng đồng dạng vô cùng sáng chói. Tương lai, nàng nhất định có thể tiến vào Nội viện.

Năm người bọn họ, trong lòng ai mà không tràn ngập sự kiêu ngạo? Nhưng mà, vào thời điểm vừa mới đậu vào học viện, cuộc đời đang còn lâng lâng trong một giấc mơ màu hồng tuyệt đẹp, họ đã ăn phải một ám côn! Với thực lực của năm người bọn họ, đều không thể ngồi lên được vị trí lớp trưởng. Đây cũng là mồi dẫn lửa của cuộc chiến ngày hôm nay.

Vâng, và chủ nhân của "cây côn" ấy, chính là anh ấy, Đường Vũ Lân!!!

Đường Vũ Lân thực lực không tệ, nhưng ở trong mắt bọn họ, còn không bằng Cổ Nguyệt. Coi như là Cổ Nguyệt, bởi vì vấn đề tu vi, cũng không thể viễn siêu toàn bộ 5 người bọn họ được! Nhiều lắm cũng chỉ ngang ngửa Lạc Quế Tinh thôi!

Đoán tạo mới là năng lực mạnh nhất của Đường Vũ Lân hắn, năm người cơ bản đều cho là như thế. Ban đầu không xảy ra "bạo loạn", cũng là bởi vì bọn họ ưng ý với năng lực đoán tạo của Đường Vũ Lân. Giữ gìn quan hệ tốt với một Đoán Tạo Sư thiên tài là điều nên làm. Nhưng sau đó, Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa phát sinh xung đột cùng với ý tưởng của Đường Vũ Lân. Dưới cái nhìn của bọn họ, ý tưởng của Đường Vũ Lân quá mức liều lĩnh! Mà trình độ đoán tạo của Dương Niệm Hạ tuy rằng không bằng Đường Vũ Lân, nhưng đối với giai đoạn hiện nay của bọn họ mà nói, cũng đã đủ xài rồi!

Dưới tình huống như vậy, Lạc Quế Tinh xe chỉ luồn kim, mới tạo ra được "chiến dịch" cô lập Đường Vũ Lân lần này.

Việc tu luyện tại Sử Lai Khắc học viện, không tiến ắt lùi. Mà đối với năm người đã sớm tiến vào Thiếu Niên Thiên Tài Bảng như bọn họ mà nói, chỉ có thể tiến, không thể lùi!

"Năm, bốn, ba, hai, một!" Vũ Trường Không đếm ngược.

Song phương 10 người đồng thời làm ra phản ứng. Dưới chân Đường Vũ Lân, ba vòng Hồn Hoàn màu tím đồng thời bay lên, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra; trong nháy mắt phong tỏa trước người hắn, đồng thời che chắn cho tất cả các đồng đội ở phía sau.

Sau lưng hắn, Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Từ Lạp Trí, Hứa Tiểu Ngôn bốn người cũng đồng dạng phóng thích Võ Hồn của bọn họ. Từng cái từng cái Hồn Hoàn ánh sáng lấp lánh.

Bọn học sinh dưới đài quan chiến để ý tới, số lượng Hồn Hoàn của Hứa Tiểu Ngôn không còn là hai cái, mà là ba cái - đã có thêm một cái Hồn Hoàn màu tím. Mà năm người Dương Niệm Hạ ở chính diện lại không nhìn thấy được điểm này. Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân rất khéo léo đã che lại ánh sáng Hồn Hoàn của Hứa Tiểu Ngôn.

Từ một chi tiết nhỏ như thế có thể nhìn ra, đối với cuộc tranh tài này, Đường Vũ Lân bọn họ đã chuẩn bị rất tỉ mỉ. Đương nhiên, không một ai cho rằng sự chuẩn bị tỉ mỉ có thể đem lại trợ giúp gì đối với một trận chiến đã có kết quả quá rõ ràng như thế này.

Năm người Dương Niệm Hạ cũng đồng dạng phóng thích Hồn Hoàn của bọn họ.

Khi trên người Vũ Ti Đóa cùng Từ Du Trình xuất hiện bốn Hồn Hoàn, coi như là Thánh Linh Đấu La đang quan chiến cũng không khỏi hơi thay đổi sắc mặt. Tứ hoàn ở trước mặt nàng đương nhiên không tính là gì; nhưng mà, 13 tuổi đã là tứ hoàn, cũng thực sự là quá phi thường! Dù cho là thiên hạ đệ nhất học viện - Sử Lai Khắc học viện – cũng tương tự rất hiếm thấy!

"Bắt đầu!" Nương theo tiếng quát to của Vũ Trường Không, trận đấu quyết định tổ đội mạnh nhất của lớp năm nhất đã bắt đầu.

Dương Niệm Hạ chuyển mình, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng, Ám Kim Hùng Võ Hồn bạo phát. Thân thể hắn trong nháy mắt biến cao đến hơn 2 mét, toàn thân phủ trong bộ lông màu vàng sậm. Nhanh chân xung kích về phía Đường Vũ Lân ở chính diện.

Thân hình Lạc Quế Tinh lóe lên, ẩn sau lưng Dương Niệm Hạ; Vũ Ti Đóa lại từ mặt bên đột nhiên gia tốc. Chỉ một cái lắc người, đã từ mặt bên vượt

qua Dương Niệm Hạ, nhanh như một tia chớp, phóng thẳng đến đoàn đội của Đường Vũ Lân. Tốc độ của nàng, không thể nghi ngờ là nhanh nhất trong số 10 người ở đây. Tránh khỏi Đường Vũ Lân ở chính diện, mục tiêu của nàng chỉ một, chính là Cổ Nguyệt, người đã từng đánh bại nàng.

Toàn thân Trịnh Di Nhiên lập loè hào quang màu xanh lục nhạt. Tốc độ của nàng không tính là rất nhanh, nhưng chỗ đi qua, trên mặt đất đều bay lên từng tầng từng tầng sương mù xanh lục. Sương mù tràn ngập, ngưng tụ không tan, chậm rãi bao trùm về phía trước.

Tốc độ Từ Du Trình chỉ đứng sau Vũ Ti Đóa, hắn từ một hướng khác đi vòng qua, cùng Vũ Ti Đóa hình thành cục diện hai cánh cùng vỗ.

Vũ Ti Đóa là Cường Công, Mẫn Công - Song Hệ Chiến Hồn Sư, còn hắn lại là Mẫn Công Hệ thuần túy, tốc độ so với Vũ Ti Đóa cũng chỉ chậm hơn một tẹo mà thôi.

Dương Niệm Hạ chính diện xung kích, Lạc Quế Tinh tọa trấn trung ương, Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình hai cánh hai bên, Trịnh Di Nhiên đánh lan, muốn nuốt sống địch thủ.

Năm người trong lúc đó một điểm không hề xa lạ, phối hợp với nhau có vẻ cực kỳ ăn ý.

Những ngày qua bọn họ cũng không hề nhàn rỗi, năm người vẫn luôn luyện tập phối hợp. Đương nhiên, mục đích luyện tập cũng không phải là để chiến thắng đội Đường Vũ Lân; bởi vì bọn họ căn bản cũng không hề đem mấy người Đường Vũ Lân đặt ở trong mắt. Mục tiêu thực sự của bọn họ, là muốn chiến thắng một tốp cường giả năm thứ hai.

Cấp độ học viên của Sử Lai Khắc học viện vô cùng rõ ràng. Kém một lớp, còn kém 2-3 tuổi, vì lẽ đó về mặt thực lực vốn chênh lệch cũng không nhỏ.

Tình huống lớp dưới có thể chiến thắng lớp trên rất hiếm khi xuất hiện. Mà khóa này, không thể nghi ngờ, là lớp năm nhất có nhiều hi vọng nhất.

Chương 385: Hỗn chiến! Đường Vũ Lân đệ tam hồn kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bọn họ tự nhủ, chỉ cần phối hợp tốt, nhất định sẽ có cơ hội đánh bại lớp năm hai, tạo thành điểm nhấn, tăng cường cơ hội cho mình trong tương lai tiến vào Nội viện.

Trên mặt các học viên năm nhất dưới đài cũng đã toát lên một tầng hào quang hưng phấn.

Chuyện này quả thật là tuyệt sát! Ở trong mắt bọn họ, có thể ngăn cản Vũ Ti Đóa, Dương Niệm Hạ, Từ Du Trình, cũng chỉ có Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt mới có khả năng này. Nhưng hai đấu với ba, bọn họ căn bản là không thể cầm cự được.

Một khi những thành viên khác xuất hiện tổn thương, cuộc tranh tài này sẽ kết thúc trong thời gian vô cùng ngắn ngủi.

Đối mặt với cục diện gian nan như vậy, Đường Vũ Lân lại không hề sợ hãi, hắn hầu như tương tự Dương Niệm Hạ, nhanh chân tiến lên, phóng thẳng đến đối phương.

Cùng lúc đó, ở dưới chân hắn, Lam Ngân Thảo cấp tốc tản ra, nằm dày đặc ở xung quanh. Đệ tam Hồn Hoàn trên người Đường Vũ Lân đột nhiên sáng lóng lánh lên.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy hết thảy Lam Ngân Thảo của hắn trong khoảnh khắc đều đã biến thành màu vàng nhạt, đồng thời lặng yên không

một tiếng động tràn xuống đất.

Đệ tam hồn kỹ?

Vũ Ti Đóa bọn họ đều chưa từng thấy đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân, bọn họ cũng đều biết đây là hắn mới thu được gần đây. Đối với sự vật chưa biết, mọi người theo bản năng đều có một ít cảnh giác, bọn họ cũng không ngoại lệ. Bước chân của hai người đều thoáng chậm lại mấy phần.

Mới xuất hiện đã dùng ngay đệ tam hồn kỹ, hắn không sợ hồn lực tiêu hao hay sao?

Cùng lúc đó, sau lưng Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt bắt đầu chuyển động. Hai tay nàng ở trước người tạo thành một thủ ấn kỳ dị, hai tay ngón cái kết lại, bốn ngón tay trái dựng thẳng lên trên, bốn ngón tay phải chỉ thẳng xuống dưới. Nhất thời, nguyên tố ba động xung quanh cơ thể nàng liền trở nên cường thịnh hơn.

Đó là từng đạo từng đạo bạch quang cường thịnh, mang theo cực hàn khí tức. Những bạch quang này cấp tốc tăng lên, ngưng tụ, hóa thành một viên Băng Trùy, hướng về hai bên bắn ra, chặn lại Vũ Ti Đóa cùng Từ Du Trình đang lao đến.

Trong mắt Vũ Ti Đóa chợt lóe sáng, thân thể đột nhiên gia tốc, ở trong nháy mắt đó tốc độ của nàng đột nhiên tăng lên tới đỉnh điểm. Đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân nhà ngươi thì đã làm sao? Là một người tài cao gan lớn, nàng căn bản cũng không thèm lưu ý.

Trước cuộc tranh tài này bọn họ đã phân tích qua, thực lực của Cổ Nguyệt rất mạnh, có thể chưởng khống nhiều loại Nguyên Tố. Muốn ung dung thắng lợi, đầu tiên phải giải quyết được Cổ Nguyệt. Không có Cổ Nguyệt phụ trợ, Đường Vũ Lân một người căn bản không tính là cái thá gì. Năng lực của Cổ Nguyệt nếu trì hoãn thời gian càng dài, bạo phát sẽ càng đáng sợ hơn. Vì lẽ đó, bọn họ vừa bắt đầu đã chuẩn bị toàn lực đánh tan Cổ Nguyệt.

U Minh Đột Thứ! Tốc độ trong nháy mắt tăng lên dữ dội, tăng cường lực công kích, tăng cường lực phòng ngự vật lý. Tuy rằng chỉ là đệ nhất hồn kỹ, nhưng được dùng trong tay Vũ Ti Đóa, thường thường sẽ giúp nàng giành chiến thắng vì có kỳ hiệu bất ngờ.

Một bên khác Từ Du Trình cũng đồng dạng bắt đầu chuyển động, thân thể của hắn đột nhiên xuất hiện tàn ảnh liên tiếp, tốc độ trong chớp mắt cũng tương tự tăng lên dữ dội. Đồng thời, Ám Ma Liêm Đao to lớn trong tay vung lên, vác lên vai, mặt ngoài Liêm Đao lấp lánh hào quang màu tím than.

Từng viên Băng Trùy trước xung kích mãnh liệt của bọn hắn liên tục bị hồn lực dồn dập đánh tan, căn bản là không đủ để thương tổn được bọn họ. Trong lúc đó, đã thấy bọn họ từ hai bên cánh cắt sâu vào trận hình của đội Đường Vũ Lân. Hơn nữa mục tiêu của bọn chúng, đều là Cổ Nguyệt.

Bọn họ đây là ngạnh kháng đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân. Dù chịu đấm ăn xôi, cũng phải đem Cổ Nguyệt đánh tan.

Đúng lúc này, Tạ Giải vẫn đứng ở phía sau xuất động. Thân thể của hắn hơi lắc một cái, người cũng đã hướng ngang lao ra, tay cầm Quang Long Chủy. Mục tiêu hắn nhắm vào, chính là Bất Tử Từ Du Trình.

Cổ Nguyệt, khi Tạ Giải phát động công kích, cũng đồng thời lần thứ hai phóng thích năng lực, ba cái Hồn Hoàn trên người nàng đã đồng thời sáng lên. Nguyên Tố Thuỷ Triều, Nguyên Tố Chưởng Khống, Nguyên Tố Dung Hợp, tam đại hồn kỹ giúp khả năng khống chế đối với Nguyên Tố của nàng tăng lên tới cực hạn.

Một đạo cường quang đột nhiên từ trên tay nàng lóng lánh, trực tiếp rơi vào trên người Từ Du Trình.

Thân thể Từ Du Trình đang nhanh chóng đột tiến bỗng nhiên chấn động. Hào quang màu tím than đã tràn ngập trên người, dưới Thánh Quang kia chiếu rọi xuống, tốc độ rõ ràng đã yếu bớt đi. Đồng thời khí tức tự thân cũng chịu một sự áp chế với trình độ tương đương.

Nếu như Nhạc Chính Vũ ở đây, nhất định sẽ giật mình phát hiện, Thánh Quang Cổ Nguyệt triển khai có hiệu quả tuyệt diệu giống như đệ nhất hồn kỹ của hắn triển khai. Tuy rằng không mạnh như Thánh Quang của hắn, nhưng cũng bằng khoảng 7, 8 phần.

Ám Ma Liêm Đao của Từ Du Trình không thể nghi ngờ là thuộc tính "Bóng Tối". Quang Minh khắc chế Hắc Ám, một đạo Thánh Quang này tuy

rằng không tính là mạnh, nhưng để áp chế hắn một thoáng, vẫn có thể làm được.

Tạ Giải vừa lúc đó đã đến nơi, không thể nghi ngờ, đội Đường Vũ Lân là muốn dùng Tạ Giải mạnh bạo "thịt" Từ Du Trình.

Nhưng còn một bên khác, Vũ Ti Đóa cũng đã sắp đến trước mặt Cổ Nguyệt, cận chiến. Không có đầy đủ thời gian để dung hợp nhiều loại Nguyên Tố, Cổ Nguyệt còn dựa vào cái gì để ngăn cản sự công kích của nàng đây?

Đường Vũ Lân tựa hồ đã hoàn toàn mặc kệ đồng đội của mình, bước nhanh về phía Dương Niệm Hạ. Hắn đột nhiên nhảy lên, hữu quyền toàn lực đánh ra; nhắm thẳng đến ngực của Dương Niệm Hạ.

Dương Niệm Hạ cười hì hì, dừng bước lại, tay phải nắm lại, tương tự là một quyền vung ra. Hắn đối với sức mạnh của mình là vô cùng tự tin. Mặc dù biết sức mạnh của Đường Vũ Lân cũng là không tầm thường, nhưng ở phương diện này hắn thực sự không tin Đường Vũ Lân có thể chiến thắng được mình.

Đường Vũ Lân hữu quyền Kim Lân bao trùm, trong nháy mắt đã biến thành Kim Long Trảo. Hai con mắt của hắn cũng đồng dạng đã biến thành màu vàng, đấm thẳng về phía nắm đấm của đối phương. Không khí rõ ràng có mấy phần vặn vẹo.

"Hít!" Dương Niệm Hạ hít sâu một hơi, hào quang vàng sậm mặt ngoài nắm đấm lấp lánh. Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, cuốn lấy Đường Vũ Lân, như vậy là đủ rồi. Chờ đồng bọn giải quyết được những người khác trong đội Đường Vũ Lân, cuộc chiến đấu này sẽ kết thúc.

Dương Niệm Hạ luôn luôn tâm tư kín đáo, hắn không có chút ý định mạo hiểm. Vì lẽ đó, cú đấm toàn bộ là để bảo hộ bản thân. Không tham công, bảo vệ mình trước là được rồi.

Thế nhưng, cũng đúng lúc này, ngay khi hắn chuẩn bị nghênh tiếp đòn đánh của Đường Vũ Lân, trước mắt hắn đột nhiên hoa lên, Đường Vũ Lân đã biến mất không còn tăm hơi.

Đúng vậy, chính là biến mất không còn tăm hơi.

Quả đấm màu vàng sậm kia của Dương Niệm Hạ trực tiếp oanh kích vào chỗ trống, khiến cho không khí phát sinh tiếng khí bạo liên tiếp, nhưng lại là đánh vào khoảng không. Loại cảm giác dùng sai lực khiến hắn suýt nữa thổ huyết.

Vũ Ti Đóa lợi trảo bắn ra, U Minh Đột Thứ trong nháy mắt hóa thành U Minh Bạch Trảo, từ bốn phương tám hướng hướng đánh úp về phía Cổ Nguyệt. Đồng thời cảnh giác đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân trên mặt đất có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

……

Lạc Quế Tinh nói: "Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình, các ngươi vừa bắt đầu hãy dùng công kích từ hai cánh để tiêu diệt Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt có Không Gian Hệ năng lực, nếu trong quá trình đang công kích, nàng lựa chọn sử dụng năng lực Không Gian Hệ để trốn tránh. Như vậy, các ngươi liền lập tức công kích những người còn lại. Với thực lực của các ngươi, có thể ung dung giải quyết những người khác, loại bỏ đi vây cánh của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt. Như vậy, bất luận Cổ Nguyệt truyền tống tới chỗ nào, chúng ta đều tất thắng không thể nghi ngờ."

Lạc Quế Tinh: "Trịnh Di Nhiên, ngươi cùng với ta, hai chúng ta phối hợp. Coi như Cổ Nguyệt có truyền tống đến chúng ta bên này, chúng ta hai đối một, nàng cũng không có nhiều cơ hội. Nếu như nàng không truyền tống mà lại gắng gượng chống đỡ, Vũ Ti Đóa, cơ hội báo thù của ngươi đã đến."

……

Khoảng cách đã rất gần rồi, Vũ Ti Đóa có thể thấy rõ được vẻ mặt của Cổ Nguyệt. Không hề kinh ngạc hay hoảng loạn như trong tưởng tượng, hoặc là kiểu ngoài mạnh trong yếu. Có chăng, chỉ là sự bình tĩnh cùng tự tin.

Nàng dựa vào cái gì chống đối công kích cận chiến của ta? Nguyên Tố khống chế của nàng căn bản là không kịp.

Đối mặt với một cường giả như Vũ Ti Đóa, chỉ một loại Nguyên Tố công kích căn bản không đủ để chiến thắng nàng. Mà Đa Hệ Nguyên Tố Dung Hợp cần có thời gian. Theo Vũ Ti Đóa, hiện tại biện pháp duy nhất của Cổ Nguyệt chính là dùng Không Gian Truyền Tống thoát ly. Dư quang trong

khóe mắt nàng thậm chí đã nhắm vào vị trí của Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí.

Không Gian Truyền Tống? Đúng, ở trên người Cổ Nguyệt, nàng đúng là nhìn thấy màu bạc đại biểu cho Không Gian Hệ. Nhưng sau màu bạc, thứ tiếp theo xuất hiện, lại là một vệt màu vàng, một màu vàng cường hãn.

Nắm đấm kiên cố được bao phủ trong Kim Lân màu vàng, hung hãn xuất hiện ở trước mặt Vũ Ti Đóa. Không hề phô trương, cũng không có bất kỳ kỹ xảo nào. Chỉ là đơn giản như vậy, trực tiếp, thậm chí là có chút thô bạo, một quyền đấm thẳng.

Sức mạnh khổng lồ phá không, khiến cho Vũ Ti Đóa rõ ràng cảm giác được trước mặt truyền đến một áp lực thật lớn. Tốc độ của nàng quá nhanh, hiện tại muốn biến chiêu cũng đã không kịp.

"Oanh….!!!" Bạch Trảo thu lại, thân hình Vũ Ti Đóa bật ngược ra, trên không trung lảo đảo một thoáng, cố gắng gượng khống chế thân thể bất ổn của mình.

Đường Vũ Lân đột nhiên xuất hiện, vừa vặn che ở trước người Cổ Nguyệt. Đúng vậy, kỹ năng Không Gian Hệ của Cổ Nguyệt đúng là đem Đường Vũ Lân đang đối chọi chính diện với Dương Niệm Hạ, truyền tống ngược lại.

Xa xa, trong mắt Lạc Quế Tinh lóe lên ánh bạc, muốn làm gì, nhưng chung quy vẫn là nhịn xuống. Đồng thời vẻ mặt của hắn cũng có chút quái dị.

Năng lực Cổ Nguyệt sử dụng chính là kỹ năng Không Gian Hồi Quy hắn am hiểu nhất! Đệ tam hồn kỹ, đem đồng bọn của mình truyền tống ngược về bên người. Chính là dựa vào hồn kỹ mạnh mẽ này, mới giúp hắn có thể bước lên được Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

Hồn kỹ này cũng có sự hạn chế, chính là ở thời điểm truyền tống, người được truyền tống không thể kháng cự. Nhất định phải cam tâm tình nguyện, mới có thể được truyền tống về bên cạnh hắn. Không nghi ngờ chút nào, Cổ Nguyệt đã sử dụng hồn kỹ vô cùng tương tự với hắn, hiệu quả truyền tống cũng là tương tự.

Chương 386: Tạ Giải cường hãn!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đây không thể nghi ngờ là một cái bẫy, Lạc Quế Tinh đã thấy từng đạo từng đạo kim quang trên mặt đất bay lên. Đệ tam hồn kỹ của Đường Vũ Lân vẫn ẩn nhẫn, mãi tận lúc này mới phát động. Hắn đây là muốn liên thủ với Cổ Nguyệt để đối phó với Vũ Ti Đóa!

Hắn cũng đồng dạng có thể dùng Không Gian Hồi Quy đem Vũ Ti Đóa truyền tống ngược lại, nhưng vấn đề là, Không Gian Hồi Quy hồn kỹ này hắn không cách nào liên tục sử dụng. Một khi dùng để truyền tống Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình ở một bên khác sẽ trong nháy mắt rơi vào sự vây công của năm người Đường Vũ Lân.

Bởi vì có sự lo lắng như vậy, hắn mới không phát động hồn kỹ ngay lập tức. Lựa chọn tin tưởng vào thực lực cá nhân của Vũ Ti Đóa.

Vũ Ti Đóa hiện tại chính là trạng thái toàn thịnh, coi như là đơn độc đối mặt với Đường Vũ Lân lại thêm Cổ Nguyệt, hẳn là cũng có thể kiên trì được một quãng thời gian mới đúng. Mà một bên khác, chỉ cần Từ Du Trình đánh tan Tạ Giải, nhanh chóng cùng Vũ Ti Đóa phối hợp. Hai đối với hai, hơn nữa còn có Dương Niệm Hạ, mình và Trịnh Di Nhiên chạy tới, thắng bại vẫn như trước sẽ không có gì bất ngờ.

Làm đầu não của đoàn đội, Lạc Quế Tinh trong nháy mắt cũng đã hoàn thành những tính toán được cho là chính xác này.

Tạ Giải đối đầu Từ Du Trình vốn đang chịu ảnh hưởng của Cổ Nguyệt Thánh Quang. Tốc độ của Từ Du Trình chậm lại một nhịp, nên không thể đuổi kịp cùng Vũ Ti Đóa đánh tới Cổ Nguyệt, đã bị Tạ Giải từ bên trong

chặn lại.

Từ Du Trình căn bản không đem Tạ Giải đặt ở trong mắt, Ám Ma Liêm Đao trong tay xuất hiện, hào quang màu tím thẫm lóe sáng. Ám Ma Liêm Đao đã hóa thành một mảnh nhận ảnh, đem Tạ Giải bao phủ ở bên trong. Tạ Giải căn bản không phải là mục tiêu của hắn, trước đem Tạ Giải đánh bay, sau sẽ giải quyết Cổ Nguyệt.

Thế nhưng, tình huống khiến cho hắn bất ngờ phát sinh.

Đối mặt với Ám Ma Liêm Đao của hắn, thân hình của Tạ Giải lắc một cái, cả người đột nhiên quỷ mị lay động, chính là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ. Cùng lúc đó, kim quang từ Quang Long Chủy chiếu rọi. Một đạo Quang Long Nhận khẽ chém ra, lách qua khe hở của Ám Ma Liêm Đao, chém về phía Từ Du Trình.

Từ Du Trình khẽ cau mày, Ám Ma Liêm Đao trong tay đánh thẳng xuống phía dưới, thân thể đồng dạng trở nên hư huyễn đi. Khác với Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của Tạ Giải, thứ hắn dựa vào chính là tốc độ tuyệt đối. Thân thể nhanh chóng lấp loé; mỗi một lần lấp lóe, Ám Ma Liêm Đao trong tay đều điều chỉnh góc độ. Không chỉ chặn lại Quang Long Chủy dễ như ăn cháo, đồng thời, từng đạo lưỡi đao ám tử sắc chằng chịt khắp nơi chém ra, đan dệt thành một tấm lưới lớn, úp thẳng về phía thân thể Tạ Giải.

Đừng xem thường Hồn Hoàn của Từ Du Trình đều là Bách Niên, nhưng tu vi của hắn lại là tứ hoàn đó! Lúc này hồn lực toàn diện phóng thích, chỉ riêng gợn sóng hồn lực đã đủ áp chế ba động không khí xung quanh; do đó ảnh hưởng đến tốc độ của Tạ Giải.

Đối mặt với tình huống như vậy, biện pháp tốt nhất cho Tạ Giải chính là lùi về sau, nhưng phía sau lại là Cổ Nguyệt, cùng Đường Vũ Lân vừa truyền tống tới cách đó không xa. Hắn hiện tại, không thể lùi!

……

Đường Vũ Lân: "Vũ Ti Đóa cùng Từ Du Trình có tốc độ kinh người, bọn họ nhất định sẽ lựa chọn tập kích chúng ta, dùng tốc độ nhanh nhất khiến chúng ta giảm quân số, từ đó đặt cơ sở vững chắc cho một chiến thắng. Chúng ta muốn thắng lợi, đầu tiên phải ngăn trở được một người trong đó, lại lấy tốc độ nhanh nhất đánh bại người còn lại..."

"Vũ Ti Đóa mạnh nhất, U Minh Bạch Hổ của nàng là uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta, nàng giao cho ta. Ta liên thủ với Cổ Nguyệt, sẽ có cơ hội. Trong tình huống đó, Lạc Quế Tinh không thể từ bỏ Từ Du Trình để đem Vũ Ti Đóa truyền tống đi. Thế nhưng, ngăn trở Từ Du Trình cũng là một vấn đề lớn không kém mà chúng ta phải đối mặt. Tạ Giải, Tiểu Ngôn, hai người các ngươi liên thủ, có thể chặn hắn được bao lâu?"

Tạ Giải, "Một mình ta là đủ rồi, ta nhất định có thể ngăn cản được hắn. Nhất định có thể!"

……

Quang Long Bão Táp!

Kim quang mãnh liệt dưới sự dẫn động của Quang Long Chủy hóa thành bão táp, hướng về Ám Ma Liêm Đao của Từ Du Trình, cứng đối cứng?

Rất nhiều người đều nhíu mày, bao gồm cả Vũ Trường Không.

Tam hoàn cùng tứ hoàn lựa chọn cứng đối cứng, lại là dưới tình huống đối chọi với loại công kích mà đối phương am hiểu nhất, đây là không sáng suốt cỡ nào cơ chứ? Tu vi chênh lệch đã là dấu hiệu của việc không có bất kỳ cơ hội nào. Tạ Giải từ bỏ Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ linh hoạt, lựa chọn liều, làm sao có thể đỡ được Từ Du Trình đây?

Song phương trong nháy mắt đụng vào nhau. Hầu trong nháy mắt khi tiếp xúc nhau, Quang Long Bão Táp liền bắt đầu tan vỡ.

Quang Minh khắc chế Hắc Ám, nhưng nếu như Hắc Ám quá mạnh, cũng đồng dạng có thể ngược lại khắc chế Quang Minh. Phẩm chất của Quang Long Chủy vốn là không bằng Ám Ma Liêm Đao, hơn nữa song phương tu vi chênh lệch, va chạm mới vừa bắt đầu, tựa hồ cũng đã xác định kết cục.

Trong tiếng nổ đùng đoàng chói tai liên tiếp vang lên, Quang Long Bão Táp dần dần tan vỡ, Ám Ma Liêm Đao đã rơi vào bên trên Quang Long Bão Táp kia. Mắt thấy, Tạ Giải đã sắp trở thành vật hy sinh dưới lưỡi của Ám Ma Liêm Đao.

Vũ Trường Không theo bản năng nhìn về phía trọng tài, Thánh Linh Đấu

La, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của nàng.

Bản thân Từ Du Trình cũng có chút do dự. Vô luận nói như thế nào, mọi người dù sao cũng là bạn học. Đây chính là thực chiến, không phải giả lập. Một khi chết rồi, chính là chết thật.

Nhưng lão sư không kêu dừng, Tạ Giải cũng không có ý tứ tránh lui, Ám Ma Liêm Đao của hắn cũng thu không trở lại.

Bóng người của Tạ Giải, tan vỡ bên trong từng đạo từng đạo hào quang màu tím thẫm, nhưng lại không có huyết quang xuất hiện.

Từ Du Trình lông mày nhíu lại, ánh mắt nhất động, hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, nguyên lai còn có một tên khác ở phía trên.

Ám Ma Liêm Đao trong tay đột nhiên vung lên, chém hướng về phía trên, lưỡi dao chói mắt bổ thẳng vào không trung. Thời điểm hắn chém ra đòn này, mượn khí thế lúc trước đánh tan Quang Long Bão Táp của Tạ Giải, giúp hắn có thể cảm nhận được, đòn đánh này của mình là nằm ở trạng thái đỉnh cao.

Hắn rất tin tưởng, coi như đòn đánh này không thể đánh tan Tạ Giải, cũng niêm phong hết thảy đường tiến về phía trước của hắn. Mà phía trước Từ Du Trình hắn, chính là phần lưng của Cổ Nguyệt.

"Khanh!" Tiếng va chạm giòn tan vang lên, thân hình Tạ Giải quả nhiên hiện ra ở giữa không trung, chính là Ảnh Long Phân Thân của hắn.

Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy bắt chéo trước người, vừa vặn chặn lại đạo quang nhận kia. Thế nhưng, khiến Từ Du Trình bất ngờ chính là, Tạ Giải cũng không hề bị đánh bay. Hai con mắt của hắn lấp lánh hồng quang liều lĩnh, khí tức cả người rõ ràng tăng lên một đoạn, thân thể trong nháy mắt hạ xuống, xoay tròn, Song Long Bão Táp.

Từ Du Trình đang muốn hướng về Cổ Nguyệt ra tay, nhất thời lần thứ hai bị ngăn cản lại.

Một nét tức giận nổi lên trên mặt Từ Du Trình, cán dài của Ám Ma Liêm Đao trong tay đột nhiên cắm vào mặt đất, Hồn Hoàn trên người sáng lóng lánh, một đao ảnh màu tím than ngưng tụ như thực thể, chém mạnh.

Trong nháy mắt khi đao ảnh xuất hiện, Tạ Giải chỉ cảm thấy một luồng sức hút phả vào mặt, lôi kéo thân thể của hắn hướng về đao mang đang đánh tới.

Thân trên không trung, Song Long Bão Táp đột nhiên đình chỉ, hồn kỹ mạnh mẽ đang phóng thích, đột nhiên bị đình chỉ khiến Tạ Giải phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể của hắn hầu như là vặn vẹo trượt về mặt bên. Chân hắn lại đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, một đôi chủy thủ trong tay hung hãn hướng về góc chết của Từ Du Trình chém tới.

Nỏ mạnh hết đà không thể làm nên trò trống gì! Từ Du Trình xem thường hừ lạnh một tiếng, ép mạnh Ám Ma Liêm Đao trong tay một chút, lưỡi dao cắt thẳng tới ngực của Tạ Giải.

Đối với đối thủ, hắn có phán đoán vô cùng chính xác. Lúc trước một cái phân thân của Tạ Giải bị đánh tan, cũng đã khiến hắn bị thương. Lúc này lần thứ hai miễn cưỡng đình chỉ hồn kỹ để tránh khỏi một đòn mạnh mẽ của mình, thân thể chịu xung kích mà thổ huyết, căn bản không có bất kỳ dư lực nào. Hắn cũng không muốn thật sự làm trọng thương Tạ Giải, chỉ muốn xông tới giúp Vũ Ti Đóa giải vây là được. Từ đầu tới cuối, hắn đều không đem Tạ Giải đặt ở trong mắt.

Những học viên khác xem ra, Tạ Giải có thể ngăn trở Từ Du Trình lâu như vậy, đã đủ để tự hào.

Nhưng tình huống khiến cho tất cả mọi người không ai nghĩ đến lại xuất hiện.

"Phốc…!!!" Huyết quang bắn ra.

Thân hình Tạ Giải vốn đã tách ra, khẽ lách về sau, đột nhiên không hề có điềm báo trước va vào Ám Ma Liêm Đao của Từ Du Trình. Ám Ma Liêm Đao cắt vào vai trái của hắn, hầu như đem toàn bộ vai đều cắt ra một nửa, trực tiếp xuyên qua thân thể của hắn. Máu tươi của Tạ Giải trong nháy mắt phun ra bắn tung tóe, ướt đẫm một thân Từ Du Trình.

Từ Du Trình ngẩn ngơ chớp mắt, một thanh chủy thủ thiểm thiểm kim quang, cũng đã mạnh mẽ cắm vào nơi bờ vai hắn, kim quang tăng vọt, Quang Minh khí tức bắn ra, Quang Long Nhận phóng thích.

Thứ Từ Du Trình kịp làm, chính là thôi thúc toàn bộ hồn lực, xung kích vào thanh chủy thủ đang cắm vào vai mình kia.

Nhưng mà cái kia dù sao cũng đã đâm vào thân thể đó! Hồn lực xung kích, hắn cùng Tạ Giải đồng thời bay ngược ra ngoài.

Chương 387: Không tiếc tất cả

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Từ Du Trình toàn thân tràng ngập kim quang, Hắc Ám thuộc tính bị Quang Minh thuộc tính nhảy vào nhập thể. Thêm vào đó, thân thể hắn vốn rất yếu đuối, nhất thời toàn thân co giật, ngã trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Tạ Giải cũng đồng thời ngã xuống đất, một tia sáng trắng từ trên trời rơi xuống hạ lạc trên người hắn, đem hắn hấp nhiếp ra ngoài.

Sự thống khổ kịch liệt, cùng với việc mất một lượng máu lớn khiến sắc mặt hắn hoàn toàn trắng bệch, nhưng ở nơi khóe miệng của Tạ Giải lại mang theo một nụ cười rạng rỡ.

Nếu như là một chọi một, có đầy đủ không gian cho hắn đọ sức, bất luận thắng thua, hết thảy đều tuyệt đối sẽ không kết thúc nhanh như thế. Nhưng đây là đoàn chiến, tất cả lấy lợi ích cả đội làm trọng.

Hắn, làm được rồi!

……

"Ầm." thân thể Tạ Giải bay ngược ra, va mạnh vào trên vòng phòng hộ của Luận Bàn Lôi, hắn rên lên một tiếng, miệng mũi chảy máu.

"Ngươi quá yếu." Nguyên Ân Dạ Huy lạnh lùng nói.

Tạ Giải cắn chặt hàm răng, từ trên mặt đất bò lên, cũng không lên tiếng, lần thứ hai hướng về Nguyên Ân Dạ Huy phóng tới.

Đây đã không biết là lần thứ mấy hắn lặp lại chuyện giống vậy, thân thể của hắn từ lâu đã đầy rẫy những vết thương. Nhưng hắn một lần lại một lần bò lên, một lần lại một lần nhằm về phía Nguyên Ân Dạ Huy. Hắn không hề kêu đau, cũng không có nửa điểm do dự.

Dù biết rõ là phí công, nhưng hắn vẫn cứ hết lần này tới lần khác nhằm về phía đối thủ.

Rốt cục, đến lần cuối cùng, hết thảy khí lực đều đã cạn kiệt, Tạ Giải chỉ cảm giác ngay cả một ngón tay út của mình cũng không động đậy được nữa.

Nguyên Ân Dạ Huy đi tới bên cạnh hắn, trong ánh mắt tựa hồ nhiều hơn một chút gì, "Tại sao lại phải như vậy?"

"Ta phải giúp trợ các đồng đội chiến thắng cuộc thi. Không tiếc tất cả!" Âm thanh Tạ Giải suy yếu mà kiên định."Hãy dạy ta, làm sao mới có thể?"

Nguyên Ân Dạ Huy trầm giọng nói: "Nếu như đúng là không tiếc tất cả..."

……

Một vòng Nguyệt Luân lặng yên không một tiếng động bay tới, đến thẳng trước ngực Từ Du Trình. Nguyệt Luân bay tới cơ thể đối phương có thể nói là vừa đúng lúc, không thể nghi ngờ chính là năng lực "đục nước béo cò" huyền thoại của Hứa Tiểu Ngôn.

Ánh bạc lóe lên, Lạc Quế Tinh rốt cục cũng ra tay, Không Gian Hồi Quy. Dù Dương Niệm Hạ chỉ cách bên này không tới 10 mét, nhưng 10 mét này cũng thật trớ trêu, hắn đành trơ mắt nhìn Từ Du Trình hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

"Gào!" Tiếng hổ gầm trong nháy mắt khi Từ Du Trình biến mất vang lên.

Vũ Ti Đóa cũng đồng thời bị một quyền của Đường Vũ Lân đánh bay. Trên mặt đất kim quang bao trùm, từng cây dây leo vàng kim đột nhiên vụt lên từ mặt đất, từ góc độ xảo quyệt nhất đâm về phía nàng. Vũ Ti Đóa mặc dù là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, thân hình linh hoạt, nhưng đối mặt với Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo dày đặc như vậy, nàng cũng chỉ có thể lấy công đối công.

Khiến nàng giật mình chính là, những cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo này không chỉ cực kỳ cường nhận, hơn nữa không lọt lấy một khe hở. Chỉ hơi sơ ý một chút, nàng đã bị hai cây quấn quanh ở bên hông.

Vũ Ti Đóa không thể không vận dụng đệ tam hồn kỹ của mình, U Minh Trảm, mạnh mẽ đột phá.

Nhưng cũng vào lúc này, một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo đột nhiên từ phía sau đâm thẳng đến.

Hai dây Lam Ngân Thảo quấn trên người nàng lại như là có sinh mệnh tự mình mở ra, tránh khỏi U Minh Trảm của nàng. Vũ Ti Đóa hai tay đồng thời đánh ra, đồng thời chuyển đổi Võ Hồn.

Bạch Hổ Võ Hồn phóng thích, Bạch Hổ Kim Cương Biến đồng thời triển khai. Trong tiếng hổ gầm, hai tay nàng đồng thời đánh về hướng Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đang truy kích mình.

Cổ Nguyệt lại phóng thích Tam Thuộc Tính Băng Mâu sở trường, Hỏa, Phong, Băng. Với lực bộc phát thúc đẩy của Hỏa Nguyên Tố, sự gia tốc nhẹ nhàng của Phong Nguyên Tố, và sự xuyên thấu sắc bén của Băng Nguyên Tố.

Vũ Ti Đóa một chưởng vỗ vào trên Băng Mâu, phá nát chúng hoàn toàn, nhưng thân thể của nàng cũng hơi khựng lại. Dưới ảnh hưởng của cái lạnh của Băng Mâu, thân thể nàng thoáng trì trệ lại.

Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo ở phía sau; cùng Đường Vũ Lân ở chính diện; gần như cùng lúc đó đã đến nơi. Trên người Đường Vũ Lân Hồn Hoàn vàng kim lóng lánh, Hoàng Kim Long Thể được phóng thích. Toàn thân hắn bắn ra một tầng kim quang nhàn nhạt, cả người trong chớp mắt dường như hừng hực cháy lên.

Kim Long Trảo tay phải nắm lại thành quyền, hung hãn đánh ra, tay trái hướng về Vũ Ti Đóa làm một động tác cách không kéo nàng ta lại. Đường Môn tuyệt học, Khống Hạc Cầm Long.

Cùng lúc đó, hắn đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về hướng Dương Niệm Hạ cách đó không xa đang lao nhanh đến. Tử Quang trong mắt lóe lên, Dương

Niệm Hạ nhất thời lảo đảo một cái, chịu trùng thế ảnh hưởng, suýt nữa ngã xuống đất.

"Hừ!" Vào lúc này, Vũ Ti Đóa liền thể hiện ra sự cường hãn của mình. Đối với Lam Ngân Thảo sau lưng phóng tới, nàng liều mạng, một chưởng vỗ nát tan Băng Mâu, một chưởng khác vận chuyển hồn lực trực tiếp đón lấy nắm đấm của Đường Vũ Lân.

"Oanh…!!!" Trong tiếng nổ đùng đoàng, Đường Vũ Lân tại chỗ bất động, Vũ Ti Đóa lùi về sau ba bước.

Hồn lực của nàng tuy rằng vượt xa Đường Vũ Lân, nhưng dù sao vừa chịu đựng công kích của Cổ Nguyệt; còn có Hoàng Kim Long Thể của Đường Vũ Lân tăng cường còn mạnh hơn Bạch Hổ Kim Cương của nàng, lúc này đành phải chịu thiệt thòi.

Cùng lúc đó, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo đã lặng yên không một tiếng động đến bên. Nó không trực tiếp va chạm với Vũ Ti Đóa, mà lại nhẹ nhàng run lên, nhanh như tia chớp quấn quanh cơ thể nàng, đem thân thể Vũ Ti Đóa trói chặt lại.

Vũ Ti Đóa hai tay dùng sức nắm lấy chúng, quát một tiếng, "Mở!"

Dưới cái nhìn của nàng, với sức mạnh to lớn của Bạch Hổ Kim Cương của mình, một Võ Hồn Tiểu Lam Ngân Thảo nhỏ nhoi, đại tỷ đây chấp luôn đệ tam hồn kỹ nhé! Làm sao mà lại đủ khả năng trói mình lại được cơ chứ!?

Nhưng dù tiếng kêu duyên dáng của nàng vang vọng cỡ nào đi nữa, Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo kia vẫn lập loè hào quang loá mắt, càng ngày càng siết chặt lại, không hề có dấu hiệu bị đánh gãy.

Không ổn, là Hồn Linh. Vũ Ti Đóa đã ý thức ra được vấn đề là ở đâu, nhưng đã không kịp.

Đường Vũ Lân đã đến nơi, một trảo đánh xuống, cơ hội như thế hắn làm sao lại bỏ qua cơ chứ? Kim Long Trảo đánh phủ đầu, vỗ về phía Vũ Ti Đóa.

Này thì đại tỷ này!

Lần này nếu như bị đập trúng, đừng nói là đầu người, dù là đầu được đúc bằng sắt thép bê tông cũng bị hắn vỗ cho nát tan chứ nói chi là.

Lạc Quế Tinh vừa mới sử dụng Không Gian Hồi Quy xong, hiện tại muốn cứu viện nàng cũng đã không còn kịp. Dương Niệm Hạ khôi phục lại như cũ từ trong Tử Cực Ma Đồng, vọt tới phụ cận. Khi khoảng cách tới Đường Vũ Lân còn có 03 mét, hắn cách không vung quyền. Nhưng bất luận là thời gian hay là tốc độ, cũng không thể ở thời khắc suýt xảy ra tai nạn này ngăn cản được một đòn trí mạng của Đường Vũ Lân dành tặng cho "đại tỷ" Vũ Ti Đóa.

Muốn cứu mạng chỉ có thể dựa vào chính mình. Giống như phụ thân của Đường Vũ Lân - Đường Tư Nhiên - nói vậy, cả đời người này, hoàn toàn có thể dựa vào, cũng chỉ có chính mình.

Hào quang lóa mắt đột nhiên từ trên người Vũ Ti Đóa bắn ra, khí thế mạnh mẽ xung kích khiến Đường Vũ Lân cấp tốc rút lui, Kim Ngữ đang quấy rầy trên người nàng cũng cấp tốc buông ra. Thân hình lóe lên, Đường Vũ Lân đang đuổi tới chỗ nàng đã biến mất không còn tăm hơi.

U Minh Linh Miêu, Bạch Hổ, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, U Minh Bạch Hổ rốt cục xuất hiện.

Dù cho đây không phải là lần đầu tiên Vũ Ti Đóa triển khai Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ mạnh mẽ của mình, nhưng khi U Minh Bạch Hổ xuất hiện, dưới đài vẫn như trước là nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ hoàn toàn vượt qua thực lực cường đại ở độ tuổi này. Đây cũng là của để dành, là năng lực giúp nàng đứng hàng đầu trong số các Thiếu Niên Thiên Tài Bảng của lớp. Có U Minh Bạch Hổ, bọn họ vốn đã ở thế bất bại.

Thánh Linh Đấu La vẫn đang chăm chú quan sát cuộc tranh tài, Tạ Giải lúc này đang ở trước người của nàng, bị một tầng bạch quang bao phủ không thấy rõ thân hình. Nhưng thời điểm khi nàng nhìn thấy Vũ Ti Đóa phóng thích U Minh Bạch Hổ, cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Đây tuyệt đối là thực lực vượt quá cấp độ ngũ hoàn Hồn Vương trở lên. Mới 13 tuổi đã cường đại như thế, cũng là thật hiếm thấy.

Đồng thời Thánh Linh Đấu La cũng chú ý tới, thời điểm một trảo của

Đường Vũ Lân chụp vào Vũ Ti Đóa, Cổ Nguyệt đã nhanh chóng lùi về sau, kéo dài khoảng cách, hai bước đã đến bên người Hứa Tiểu Ngôn. Hai thiếu nữ bốn tay nắm lại, trên người dâng lên ánh sáng màu trắng mãnh liệt. Các nàng là đang làm gì?

…….

"Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ giao cho ta. Ta sẽ dùng hết tất cả khả năng kéo dài cho đến khi thời gian U Minh Bạch Hổ của nàng tiêu hao hết. Những cái khác, liền giao cho các ngươi."

……

U Minh Bạch Hổ không chỉ đẩy lui Đường Vũ Lân, cũng đã chặn lại đường xông lên của Dương Niệm Hạ.

Cùng lúc khi thân hình của Đường Vũ Lân lùi về sau, hai tay cũng đồng thời mò mẫm, hai cái bánh bao vừa đúng rơi vào trong tay hắn.

Trong miệng Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đang đồng dạng nhai ngấu nghiến cái gì đó.

Đường Vũ Lân không chút do dự đem hai cái bánh bao trước sau ném vào trong miệng mình. Luận về tốc độ ăn bánh bao, coi như là gã béo Từ Lạp Trí cũng không bằng hắn.

Hai cái bánh bao vào bụng, khí thế của Đường Vũ Lân cũng bằng tốc độ kinh người tăng vọt lên. Kim Lân trên người hắn cũng tràn ngập một tầng hào quang màu đỏ nhạt, đôi mắt cũng đã biến thành màu vàng óng, dường như thực sự có hỏa diễm muốn phun ra ngoài vậy.

Đường Vũ Lân ưỡn vai một cái, cả người trong nháy mắt cao thêm mấy phần, trở nên cao to khôi vĩ, dường như là đột nhiên lớn lên vài tuổi vậy. Xương cốt toàn thân lại là tiếng "răng rắc" vang vọng, Kim Lân kim quang lưu chuyển, nương theo thân thể lớn lên, đồng phục học sinh trên người căng nứt, lộ ra thân thể săn chắc.

Lúc này có thể thấy rõ ràng, toàn thân hắn đều bao trùm kim quang cùng kim văn màu vàng, mà lớp vảy rồng hình thoi trên tay phải vẫn bao trùm lên đến tận vai, từ đó lan ra khắp cơ thể.

Đường Vũ Lân hai tay ở trước người múa một vòng, trong cơ thể nhất thời vang lên tiếng rồng ngâm trầm thấp, khí thế đột nhiên tăng lên dữ dội gấp mấy lần, khiến cho Vũ Ti Đóa U Minh Bạch Hổ cũng không khỏi hơi chậm lại, Dương Niệm Hạ càng nhìn lại càng là ánh mắt sững sờ.

Hắn đã làm gì? Làm sao chỉ một chốc mà khí thế lại tăng lên nhiều đến như vậy? Hắn không dám xông lên vào lúc này. Cảm giác nguy hiểm này nói cho hắn, hắn tuyệt đối không ngăn được Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân ở trong trạng thái hiện tại này.

Chương 388: Ánh sao óng ánh, Đấu Khải hiện!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ánh mắt rơi vào trên Kim Long Trảo, đôi mắt Dương Niệm Hạ đột nhiên co rút lại. Bởi vì hắn ngơ ngác nhìn thấy, ở nơi mu bàn tay phải của Đường Vũ Lân, mặt trên của Kim Long Trảo đột nhiên sáng lên từng đạo ánh sáng khác nào tinh tuyến. Từng đạo ánh sao óng ánh kia, cấp tốc lan tràn lên phía trên, rất nhanh đã bao trùm từ đầu ngón tay của Kim Long Trảo lan rộng ra toàn bộ cánh tay nhỏ của Đường Vũ Lân. Nhìn qua có dáng vẻ tương tự với Kim Lân, có ba đạo lưỡi dao nhỏ sắc nhọn từ mặt bên cánh tay nhô ra.

Kiên cố, cường hãn, bá đạo! Những từ này gộp lại, cũng không đủ để hình dung giáp tay phải bao trùm trên lớp vảy của Đường Vũ Lân.

Cái này…Đây là…

"Đấu Khải!" Bất kể là trên đài hay là dưới đài, không biết bao nhiêu người kinh hô thành tiếng.

Đấu Khải, hơn nữa nhìn dáng vẻ, còn không đơn giản chỉ là Nhất Tự Đấu Khải! Bởi vì Nhất Tự Đấu Khải sẽ không từ trong cơ thể phóng thích ra được. Đây là Nhị Tự Đấu Khải ở Linh Đoán Tạo cấp độ mới có thể làm được.

U Minh Bạch Hổ vừa giơ chân trước lên cũng dừng lại, trong đầu Vũ Ti Đóa lúc này chỉ có một ý nghĩ, hắn làm được! Hắn dĩ nhiên lại thật sự làm được!

Đấu Khải có thể nhập vào cơ thể, không bắt buộc phải là Linh Đoán Nhị

Tự Đấu Khải. Nếu Nhất Tự Đấu Khải dùng Dung Đoán Hữu Linh Hợp Kim chế tác, cũng có thể mượn linh tính hòa vào cơ thể mình.

Làm sao có khả năng? Hắn làm sao có khả năng làm được!?! Cần có Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5 mới có thể chế tạo ra Đấu Khải như vậy! Đây cũng là lý do vì sao lúc trước nàng cảm thấy Đường Vũ Lân mơ tưởng xa vời.

……

(vài ngày trước)

Ánh mắt Diệp Tinh Lan chăm chú nhìn khối kim loại trước mặt. Điểm điểm tinh quang lượn lờ, ngân quang chiếu rọi như dải ngân hà lung linh huyền ảo; từng đạo ánh sao lại như là ý chí của nó.

Tinh Ngân, hắn thật sự có thể chế tạo ra được rồi. Tinh Ngân có mức độ hòa hợp cao tới 91%!

Hắn tiến bộ, từ trong áp lực mà không ngừng bước về phía trước. Cái tên này…

"Lạp Trí, ngươi bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng giúp ta." Diệp Tinh Lan nhìn về phía Từ Lạp Trí bên cạnh.

Từ Lạp Trí chần chờ một chút nói: "Tinh Lan tỷ, như vậy có quá miễn cưỡng hay không? Ngươi là Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5, tuy rằng có thể chế tác Nhất Tự Đấu Khải, nhưng đây là Hữu Linh Hợp Kim đó! Độ khó so với Thiên Đoán nhất phẩm kim loại bình thường, cao hơn không chỉ gấp đôi đâu!"

Diệp Tinh Lan liếc hắn một chút, thản nhiên nói: "Hắn có thể đoán tạo ra Thần Cơ Hợp Kim, ta tại sao lại không thể chế tạo ra Hữu Linh Kim Loại - Nhất Tự Đấu Khải? Ít nói nhảm lại, ngươi chuẩn bị kỹ càng cho ta!"

Vừa nói, ánh mắt của nàng đã một lần nữa tìm đến khối Tinh Ngân phía trước mặt.

Nàng tính cách quật cường, kiêu ngạo mà tự tin. Xuất thân từ Sử Lai Khắc Nội viện, nàng có một sự chấp nhất của riêng mình, quyết không thỏa hiệp.

Nếu như không phải Thần Cơ Kim Chúc đối với nàng thực sự là quá trọng yếu, ngày đó nàng sẽ không dễ dàng lấy đi đồ vật của Đường Vũ Lân như vậy. Thời khắc mấu chốt giúp hắn hoàn thành kiện Đấu Khải này, ở trong lòng Diệp Tinh Lan, chính là trả lại cho hắn phần ân tình của Thần Cơ Kim Chúc Ngọc Ngân khi đó.

Hào quang lóe lên, Tinh Thần Kiếm rơi vào trong lòng bàn tay nàng. So với 3 năm trước, lúc này ánh sáng trên Tinh Thần Kiếm rạng rỡ hơn nhiều. Ba vòng Hồn Hoàn màu tím quay chung quanh Tinh Thần Kiếm. Diệp Tinh Lan rung cổ tay, Tinh Thần Kiếm phát sinh một tiếng gió "Vù" nhẹ, thân kiếm khẽ run rẩy, mũi kiếm phóng thích hào quang lóa mắt.

Dưới ánh sáng của Tinh Thần Kiếm chiếu rọi, khối Tinh Ngân đã được tạo hình thành giáp cẳng tay này, phản xạ lại điểm điểm tinh quang. Ánh sáng óng ánh khiến Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn ở cách đó khá xa, nhìn đến hoa mắt mê mẩn.

Diệp Tinh Lan nhắm hai mắt lại, tất cả tạp niệm trong đầu trong nháy mắt được thanh trừ, chỉ còn lưu lại tấm Thiết Kế Đồ đã thuộc lòng từ lâu.

Đấu Khải chế tạo nhất định phải làm liền một mạch, đem trận pháp hạt nhân được thiết kế khắc họa bên trên, kết ấn, cô đọng tinh hoa, giúp cho Hợp Kim cùng hạt nhân trận pháp hoàn toàn dung hợp.

Ở giữa quá trình này, không thể hơi dừng lại một chút, hay có nửa điểm sai lầm. Kỹ xảo, hồn lực, tinh thần lực, ý thức, ngộ tính,…thiếu một thứ cũng không được! Cơ Giáp Chế Tạo Sư là chức nghiệp có yêu cầu toàn diện nhất trong số tất cả các chức nghiệp chủ chốt.

Lấy Đường Vũ Lân cầm đầu, tất cả mọi người có thể cảm nhận được biến hóa của Diệp Tinh Lan lúc này. Cả người nàng tựa hồ đã hoàn toàn hợp thành một thể cùng với không gian chung quanh, chân chính tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Khí thế toàn thân không ngừng tăng lên, nhưng hồn lực lại nội liễm, không có nửa điểm tiết ra ngoài.

Chỉ cần điểm này, đã đủ thể hiện ra sự cường hãn của nàng. Đường Vũ Lân có thể cảm giác được, tu vi Diệp Tinh Lan coi như không phải tứ hoàn, hẳn là cũng cách biệt không xa.

Đột nhiên, Diệp Tinh Lan bước tới một bước, đồng thời mở hai mắt ra. Bên

trong đôi mắt to sáng ngời của nàng, phản xạ lại ánh sáng của Tinh Thần Kiếm, cũng phản xạ hào quang của Tinh Ngân.

Tinh Thần Kiếm nhanh như tia chớp đâm ra, Kiếm Tinh Hàn. Tinh quang óng ánh, rơi vào Tinh Ngân phía dưới, Tinh Ngân nhất thời bắn lên.

Tinh Thần Kiếm run run, từng đạo tinh tuyến liên tục, dày đặc, dường như hóa thành một bàn tay lớn, đem Tinh Ngân vững vàng giữ lại trên không trung.

Bước chân Diệp Tinh Lan hơi động, linh xảo đi vòng quanh, từng đạo tinh tuyến không ngừng từ trên Tinh Thần Kiếm tùy ý mà ra, lưu lại từng đạo hoa văn tinh xảo bên trên Tinh Ngân.

Mỗi một đạo hoa văn hạ xuống, đều sẽ kích phát Tinh Ngân sáng sủa thêm mấy phần, nhưng vết tích cũng không sâu. Tinh Ngân dường như là một thiếu nữ kiêu ngạo, dù cho đối mặt tình lang, cũng tuyệt đối không chịu dễ dàng thỏa hiệp.

Đây chính là chỗ khó xử lý của chế tạo Hữu Linh Hợp Kim Đấu Khải. Phẩm chất của Hữu Linh Hợp Kim so với Phổ Thông Hợp Kim không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, bản thân đã dung hợp hai loại đặc tính của kim loại bên trong. Sau khi đặc tính biến hóa, thời điểm khắc họa trận pháp hạt nhân cần tự cảm thụ thật sâu, đồng thời có đầy đủ hồn lực, tinh thần lực để chống đỡ, mới có thể từng bước đem trận pháp hạt nhân khắc họa thành công.

Lông mày Đường Vũ Lân dần dần nhăn lại. Độ cứng rắn của Tinh Ngân còn vượt xa hắn tưởng tượng. Đặc biệt là khối Tinh Ngân này, có mức độ hòa hợp cao tới 91%! Độ cứng mạnh, coi như là Tinh Thần Kiếm cũng rất khó có thể lưu lại vết tích ở bên trên. Vì vậy sẽ cần thời gian dài hơn, mới có thể chế tạo Đấu Khải thành công. Nhưng Diệp Tinh Lan chịu đựng được lâu như vậy sao?

Chế tạo Đấu Khải quả thật là một quá trình đầy gánh nặng và áp lực!

Trăm nghìn đạo tinh tuyến trùng điệp, mới có thể lưu lại trên Tinh Ngân một đạo đủ để tạo thành hạt nhân trận pháp. Mỗi một đạo hoa văn còn phải hòa hợp như ý muốn, phù hợp với phẩm chất của Tinh Ngân, tạo ra biến hóa đối với kết cấu bên trong. Sự phức tạp trong quá trình này, căn bản

không có một từ ngữ nào có thể dùng để hình dung.

Đoán tạo Tinh Ngân rất khó, cần trải qua muôn vàn thử thách, thậm chí là giao cho nó linh tính cùng sinh mệnh; mà quá trình chế tạo Đấu Khải, lại như là cải thiện tính mạng của nó vậy, triệt để kích thích linh tính cùng sức sống của kim loại. Nếu như nói Đường Vũ Lân là cha đẻ của khối Tinh Ngân này, thì Diệp Tinh Lan chính là dưỡng mẫu của nó. Nàng chăm sóc nó lớn lên, giúp nó từ một con ưng non chân chính hóa thân thành một con hùng ưng thực thụ, tung cánh bay lượn trên bầu trời cao.

Không thể nói rõ được ai khó khăn hơn ai, nhưng hai người, thiếu một người cũng không thể được! Đã sáng tạo được ra sinh mạng mới, nhưng nếu trong quá trình bồi dưỡng, giáo dục không tốt; như vậy nếu là người, thì cũng chỉ là phế nhân mà thôi…

Vẻ mặt của Diệp Tinh Lan rất chăm chú, những đạo tinh tuyến được phóng thích từ trên Tinh Thần Kiếm của nàng đều vô cùng ổn định, ngưng thực nhưng không quá mãnh liệt. Ánh kiếm dày đặc luân phiên không ngừng trùng điệp, được tạo thành trên cơ sở của hồn lực thuần khiết.

Thật tuyệt vời! Sự khống chế của nàng đối với hồn lực khiến Đường Vũ Lân phải suýt xoa. Khả năng khống chế thế này, người bình thường không thể nào nắm giữ! Tất nhiên là cần có nhiều năm tu luyện tích lũy thành. Hắn lúc này đã hiểu được vì sao Diệp Tinh Lan không dùng dao điêu khắc để khắc họa trận pháp hạt nhân, mà lại dùng Tinh Thần Kiếm. Đó là bởi vì, thời điểm khắc họa trận pháp đã là một sự rèn luyện đối với kiếm pháp của nàng rồi. Mỗi giờ mỗi khắc đều luyện kiếm, chẳng trách nàng sẽ cường đại như vậy. Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm kính nể; thật không hổ là Nội viện xuất thiên tài!

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, 1 giờ, 2 giờ, 3 giờ, 5 giờ.

Hoa văn trên Tinh Ngân bắt đầu từ thô thiển ban đầu trở nên tinh tế hơn, dần dần từ ban đầu đơn giản trở nên phức tạp hơn. Hoa văn liên kết, quấn quít lấy nhau, sản sinh sự cộng hưởng.

Bản thân ánh sáng của Tinh Ngân cũng biến thành càng ngày càng óng ánh. Điểm điểm tinh quang vô cùng sống động, lượn lờ khắp bên ngoài Tinh Ngân. Tinh quang lưu động, hơi thở sự sống cũng càng ngày càng trở nên nồng đậm hơn.

Là người sáng tạo của nó, Đường Vũ Lân có thể cảm nhận rõ được tiếng reo hô vui sướng của nó. Lúc này nó, tựa hồ đang phát triển gân cốt, đang chầm chậm lớn lên.

Chương 389: Tinh tuyến dẫn dắt, Đấu Khải thành công

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Sau khi chân chính quan sát quá trình chế tác Đấu Khải, Đường Vũ Lân mới có thể hiểu được rõ ràng vì sao lại nói, nhất định phải tự thân tham dự vào một phần của quá trình chế tác Đấu Khải. Nếu tự thân không tham dự, sẽ vĩnh viễn không thể nắm được chân lý của nó.

Chỉ có hoàn toàn lý giải nó, mới có thể dung hợp thực sự, chân chính để nó trở thành một phần của cơ thể mình.

Đây chính là Đấu Khải, là Đấu Khải của mình đó! Diệp Tinh Lan, cố lên!

07 tiếng trôi qua, tốc độ vung lên của Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan rốt cục bắt đầu giảm bớt. Một nửa, toàn thể hạt nhân trận pháp khắc hoạ cũng đã hoàn thành vượt quá một nửa. Nhưng mà, hồn lực của nàng rõ ràng có dấu hiệu không bù đắp kịp tiêu hao.

Tay trái Diệp Tinh Lan hướng về mặt bên duỗi một cái, Từ Lạp Trí lập tức đưa nàng Khôi Phục Đại Bao Thịt. Tay phải nàng điều khiển Tinh Thần Kiếm trước sau đều tùy ý như thường, tay trái đem bánh bao thịt nhét vào trong miệng, cắn hai ba cái đã hết miếng bánh.

Hào quang trên Tinh Thần Kiếm trước sau bất biến, bất luận tự thân nàng ở trong tình trạng gì, Tinh Thần Kiếm trong tay phải vẫn ổn định như cũ.

Khôi Phục Đại Bao Thịt có thể khôi phục thể lực cùng hồn lực, song trọng khôi phục, đối với nàng tự nhiên có trợ giúp rất lớn.

Rất nhanh, sau ba phút, nàng lần thứ hai đưa tay ra, lại muốn nuốt vào một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt.

Sau đó một canh giờ, mỗi 3 phút, nàng đều sẽ ăn thêm một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt, thông qua đồ ăn để khôi phục thể lực cùng hồn lực.

Vấn đề thể lực dường như không phải rất lớn, nhưng hồn lực tiêu hao lại rõ ràng vẫn còn có chút không bù đắp nổi. Hơn nữa, càng làm cho Đường Vũ Lân lo lắng chính là, bụng của Diệp Tinh Lan bắt đầu bành trướng, dưới tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Không phải ai đều có năng lực tiêu hóa cường đại giống như hắn, Diệp Tinh Lan hiển nhiên cũng vậy. Nàng trước sau đã ăn tới 20 cái bánh bao, đây tuyệt đối là vượt xa khỏi phạm trù lượng thức ăn bình thường của nàng. Tiếp tục như vậy, nàng căn bản không thể ăn thêm được nữa.

Thực Phẩm Hệ Võ Hồn dù phóng thích ra năng lượng thể, nhưng bản thân cũng tương tự như đồ ăn, ăn quá nhiều không những không có lợi, ngược lại còn rất có hại.

Diệp Tinh Lan hiện đang phải đối mặt với tình huống như vậy. Nàng ăn quả thật không ít, cần có thời gian để tiêu hóa. Mà hồn lực từ việc tiêu hóa những bánh bao thịt này, hiện tại còn không đủ để cầm cự với tiêu hao của bản thân nàng.

Tiếp tục như vậy, hồn lực của nàng sẽ sớm cạn kiệt, không đủ để tiếp tục chế tác Đấu Khải.

Vấn đề này từ đầu bọn Đường Vũ Lân cũng đã nghĩ tới. Hắn cũng đã hỏi qua Diệp Tinh Lan, nhưng Diệp Tinh Lan lại nói cho hắn, mình nhất định có thể thành công. Đường Vũ Lân tự nhiên không nói thêm gì, chỉ lựa chọn tin tưởng nàng.

Tay trái Diệp Tinh Lan lại một lần nhấc lên, nhưng lần này, nàng chỉ đưa ra một nửa liền thu tay về, ăn không vô.

Hai mươi mấy cái bánh bao thực sự là quá sức chịu đựng. Ăn nữa, e rằng sẽ ảnh hưởng đến sự khống chế của mình đối với Tinh Thần Kiếm. Vì lẽ đó, sau khi do dự một chút, nàng vẫn lựa chọn không ăn.

Tiêu hao của nàng xác thực rất lớn, Khôi Phục Đại Bao Thịt cũng không thể ăn thêm. Bánh bao trong bụng sẽ tiếp tục cung cấp một ít thể lực cùng hồn lực cho nàng, nhưng so với tiêu hao hiện tại, hiển nhiên là không đủ.

Trên trán nàng bắt đầu có mồ hôi nhỏ xuống, vẻ mặt của Diệp Tinh Lan lại không thay đổi chút nào. Tinh Thần Kiếm trong tay, tốc độ xuất kiếm không giảm mà lại còn tăng. Từng đạo hoa văn ổn định rơi vào bên trên, giúp Đấu Khải dần dần thành hình.

"Bánh bao đậu." Diệp Tinh Lan đột nhiên hét lớn một tiếng.

Từ Lạp Trí do dự một chút, cuối cùng phóng thích đệ tam hồn kỹ của mình, đem một cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu đưa tới.

Diệp Tinh Lan nắm vào trong tay, hít sâu một hơi, sau đó đem cái bánh bao đậu này nuốt vào.

Thị Huyết Bánh Bao Đậu được làm từ đệ tam hồn kỹ của Từ Lạp Trí, cũng là hồn kỹ mạnh mẽ nhất hiện tại của hắn, hiệu quả cũng không thể nghi ngờ. Mới vừa ăn vào một cái bánh bao đậu, khí thế cả người Diệp Tinh Lan đột nhiên biến đổi, hồn lực vốn suy yếu lại cất cao lên, ngay cả khí tràng cũng trở nên khác trước. Thể lực nàng cấp tốc khôi phục, thậm chí là vượt quá đỉnh phong.

Thị Huyết Bánh Bao Đậu giúp thể lực, hồn lực – song trọng bạo phát tăng lên. Đặc biệt là thể lực, sức mạnh huyết thống tăng lên là rõ ràng nhất. Sau đó mới tới hồn lực.

Cùng với việc khôi phục hồn lực, phần bụng của Diệp Tinh Lan nhanh chóng xẹp xuống. Dưới tình huống khí huyết cao tốc vận chuyển, thúc đẩy năng lực tiêu hóa của nàng tăng lên trên diện rộng. Thêm vào lúc trước ăn vào những Khôi Phục Đại Bao Thịt này, hồn lực của nàng một thoáng liền cất cao lên.

Trên Tinh Thần Kiếm, hào quang chói lọi, từng đạo tinh tuyến rõ ràng trở nên càng ngày càng ngưng tụ. Mỗi một kiếm hạ xuống đều gọn gàng dứt khoát, tiến độ chế tác Đấu Khải rõ ràng tăng nhanh.

Nhưng Đường Vũ Lân lại không vì tiến độ chế tác của nàng tăng cường mà

thả lỏng chút nào, trái lại càng căng thẳng hơn. Thị Huyết Bánh Bao Đậu không thể kéo dài, một khi tác dụng của nó hết thời gian, thân thể Hồn Sư sẽ cấp tốc suy yếu đi. Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ không kiên trì được. Ở trong thời gian ngắn ngủi mấy phút này, nàng có thể hoàn thành việc chế tác hay sao?

Quá trình chế tác đã vượt quá 2/3. Nhưng quá trình 1/3 còn lại không thể nào trong mấy phút hoàn thành, dù nàng đã tăng tốc lên rất nhiều, cũng không thể nào kịp.

Tinh Thần Kiếm ánh sáng tỏa ra, từng đạo tinh tuyến óng ánh đan dệt thành một tấm lưới lớn, vờn quanh Tinh Ngân, không ngừng chém xuống. Lúc này, bản thể Tinh Ngân đã hoàn toàn hiện ra dáng vẻ của giáp bàn tay cùng cẳng tay phải, từng đạo ánh sao ngang dọc ở phía trên lóng lánh. Ánh sao lượn lờ, vô cùng hoành tráng.

Khí thế Diệp Tinh Lan vẫn đang không ngừng tăng lên, tinh tuyến từ Tinh Thần Kiếm phóng ra cũng càng ngày càng óng ánh, hiệu quả rơi vào trên Tinh Ngân cũng tốt hơn nhiều. Trước đây trăm nghìn đạo tinh tuyến mới có thể hoàn thành một đạo hoa văn, hiện tại chừng trăm đạo liền có thể làm được.

Nhưng quá trình này lại làm cho thân thể Diệp Tinh Lan không ngừng run rẩy. Hiệu quả của Thị Huyết Bánh Bao Đậu bắt đầu yếu bớt.

Còn kém, còn kém một chút. Đường Vũ Lân theo bản năng đã đi về phía trước mấy bước, song quyền nắm chặt!

Tuyệt đối không nên sắp thành lại bại!

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy ánh mắt của Diệp Tinh Lan. Thân thể Diệp Tinh Lan tuy rằng đang run rẩy, mồ hôi trên trán cũng càng ngày càng nhiều, hiệu quả Thị Huyết Bánh Bao Đậu lại hạ thấp; thế nhưng, ánh mắt của nàng vẫn như cũ tập trung, vẫn như trước tràn ngập niềm tin kiên định.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, hắn đột nhiên cũng đồng dạng tràn ngập tự tin. Thực lực cũng không có nghĩa là tất cả, rất nhiều lúc, niềm tin kiên định mới là thứ quan trọng hơn.

"Trở lại!" Diệp Tinh Lan đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Tinh Lan tỷ." Từ Lạp Trí thân thể chấn động, không nhịn được thấp giọng kêu lên.

"Ít nói nhảm, đưa đây!" Diệp Tinh Lan hầu như là gào thét hô lên mấy chữ này.

Từ Lạp Trí ánh mắt ngưng lại, cắn chặt hàm răng, đệ tam Hồn Hoàn trên người lóng lánh, lại là một cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu xuất hiện. Đưa cho Diệp Tinh Lan.

Liên tục ăn hai cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu? Nàng gánh vác được sao?

Đường Vũ Lân trong lòng giật mình. Trong nháy mắt này, bất kể là hắn, hay là Cổ Nguyệt, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn, đều chân chính thừa nhận vị đội hữu này. Vì đồng bọn, nàng dĩ nhiên lại mạo hiểm ăn cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu thứ hai. Chỉ cần điểm đó, nàng đã chân chính hòa vào tập thể này.

Ánh mắt Cổ Nguyệt nhìn Diệp Tinh Lan rõ ràng trở nên nhu hòa hơn, hết thảy bất mãn trước đây vào lúc này tựa hồ cũng biến mất hầu như không còn. Hứa Tiểu Ngôn là kính nể, mà trong mắt Tạ Giải, lại có thêm chút gì...

Ăn vào cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu thứ hai, khí tức của Diệp Tinh Lan nguyên bản đang giảm xuống, lần thứ hai lại bay cao lên, thậm chí còn mãnh liệt hơn cả lần trước. Tinh Thần Kiếm trong tay vung lên, mang theo từng mảng tàn ảnh. Từng đạo tinh tuyến điên cuồng rơi vào trên giáp tay Tinh Ngân, ánh sao óng ánh không ngừng bắn ra phía ngoài. Giống như đang mở ra từng khiếu huyệt vậy, giáp tay Tinh Ngân không ngừng bắn ra từng đạo, từng đạo kim quang.

Sắp hoàn thành rồi sao?

Không ai có thể nhìn rõ được tình huống hiện tại của giáp tay Tinh Ngân, nhưng mọi người đều theo bản năng nắm chặt nắm đấm, chờ mong thời khắc cuối cùng đến.

Diệp Tinh Lan hàm răng cắn chặt môi dưới, hai con mắt sáng lấp lánh như ánh sao, tay của nàng từ đầu tới cuối vẫn luôn ổn định, ánh mắt của nàng trước sau vẫn luôn chấp nhất. Đó là niềm tin mãnh liệt như thế nào cơ chứ!

Chống đỡ lấy từng đạo tinh tuyến nhìn qua tưởng chừng như tùy ý của nàng.

Ánh sao óng ánh hạ xuống, tinh tuyến đan xen bao trùm. Giáp tay Tinh Ngân kia ở bên trong biển sao này bao trùm, dần dần thai nghén thành hình.

"Đường Vũ Lân!" Diệp Tinh Lan quát to một tiếng.

Đường Vũ Lân trong nháy mắt bước ra, đi tới bên người nàng.

Không chút do dự, hắn giơ tay phải của mình lên, tay trái trong nháy mắt cắt qua tay phải, máu tươi phun ra tung toé, rơi thẳng vào bên trong tinh mang kia.

Tinh tuyến dẫn dắt, không có một giọt máu tươi lãng phí. Tất cả được chúng dẫn dắt dung nhập vào bên trong đoàn ánh sao nọ.

Nhất thời, nguyên bản màu vàng nhạt đã biến thành màu vàng óng. Ánh sáng mãnh liệt đột nhiên khiến toàn bộ Đoán Tạo Thất đều được một tầng hào quang chiếu rọi khắp nơi.

Đường Vũ Lân chân trái bước tới, tay phải trong nháy mắt đưa ra, dung nhập vào bên trong tinh mang.

Từng đạo tinh tuyến cũng đã rơi vào trên cánh tay phải của hắn, lưu lại ở phía trên từng đạo huyết văn, những huyết văn này ngang dọc đan xen, hóa thành một đồ án phức tạp. Huyết dịch vừa chảy ra, tay phải Đường Vũ Lân cũng đã hòa vào bên trong đoàn ánh sao óng ánh kia.

Tay phải thăm dò vào tinh mang, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều trở nên đau nhói. Khẽ cảm nhận, một hơi thở quen thuộc tùy theo đó tràn vào. Sau khi hơi thở đó cả nhận được huyết mạch của hắn, tâm tình nguyên bản vốn xao động cấp tốc trở nên ôn hòa hơn, cảm giác đau nhói đã biến thành nặng nề. Đường Vũ Lân chỉ cảm nhận được cánh tay phải của mình dường như đột nhiên tăng cường trọng lượng trên diện rộng.

Chương 390: Khí Huyết Nghịch Vận, Kim Long Kinh Thiên

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan cuối cùng chém liên tục 9 kiếm, tất cả đều rơi vào bên trong đoàn tinh mang kia. Trong phút chốc, ánh sao óng ánh, phóng lên trời, khiến cho toàn bộ Đoán Tạo Thất khẽ rung động.

Một tiếng long ngâm trầm thấp vang lên từ vị trí cánh tay phải của Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân tự thân huyết thống chịu ảnh hưởng, rung động phóng thích, tảng lớn kim văn hiện lên ở mặt ngoài da dẻ. Hắn theo bản năng đem tay phải giơ lên cao, từng đạo từng đạo kim quang lưu tuyến bao trùm khắp bàn tay, tiếp tục lan tràn đến toàn bộ cẳng tay.

Thành công?

Tất cả mọi người đều chằm chằm không chớp mắt nhìn tình cảnh này. Diệp Tinh Lan sắc mặt tái nhợt, đặt mông ngã ngồi xuống đất, nhưng nàng vẫn thủy chung ngước cao đầu, nhìn kỳ tích mà mình cùng Đường Vũ Lân liên thủ sáng tạo ra.

Đường Vũ Lân tay phải ở phía trước, hào quang màu vàng phun trào, ngưng tụ, hóa thành một đoàn ánh sáng giống như đầu rồng lặng yên lấp lánh, kim quang lượn lờ, từng hồi long ngâm, từng đạo quang chúc từ trên trời giáng xuống.

Thành công, khối Đấu Khải thứ nhất của Đường Vũ Lân, rốt cục cũng chế tác thành công.

……

(quay trở lại trận chiến)

Đấu Khải!

Ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ ở trên cánh tay nhỏ bao trùm trong Đấu Khải của Đường Vũ Lân, từng đạo hoa văn nội liễm như ẩn như hiện, mặt bên còn có ba lưỡi đao sắc nhọn; còn có một lợi trảo cực lớn trên cánh tay phải lại càng thêm sắc bén, óng ánh ánh sao. Không khỏi khiến người ta cảm thụ được sự mạnh mẽ của nó.

Ở tình huống bình thường, ngũ hoàn Hồn Sư mới có thể mặc trọn một bộ Nhất Tự Đấu Khải, bằng không thân thể sẽ không chịu nổi gánh nặng. Đường Vũ Lân hiện tại tu vi mới chỉ có tam hoàn, theo đạo lý mà nói, hắn sẽ không thể mặc nổi Nhất Tự Đấu Khải, dù chỉ là một khối nhỏ.

Thế nhưng, Đấu Khải của hắn chính là dùng Hữu Linh Hợp Kim đoán tạo thành, đồng thời kết hợp với bản thân, nhất định không rời không bỏ, vì lẽ đó đã hạ thấp yêu cầu dung hợp. Hơn nữa cánh tay phải của hắn vốn là địa phương mạnh mẽ nhất của cơ thể, lại thêm sức mạnh Kim Long Vương huyết thống cũng khiến thân thể của hắn có năng lực chịu đựng vượt xa người thường. Lúc này mới có thể mặc xong xuôi, đồng thời hoàn toàn phóng thích ra được uy năng của nó.

Nguyên bản tất cả các học viên vốn cho rằng tổ đội của ngũ đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng tất thắng, nội tâm kiên trì rốt cục xuất hiện một tia dao động.

Đấu Khải, vậy mà lại là Đấu Khải! Đấu Khải tất cả mọi người đều tha thiết ước mơ! Lớp trưởng hắn vậy mà lại âm thầm nắm giữ một khối Đấu Khải, đúng đấy! Hắn còn là một vị Đoán Tạo Sư thiên tài, có lẽ nào, hắn làm lớp trưởng thật ra cũng là một lựa chọn tốt?

Vũ Ti Đóa sau khi khiếp sợ trong khoảng khắc ngắn ngủi, lại ra tay. Thân ảnh khổng lồ của U Minh Bạch Hổ đột nhiên thoan ra, nhằm vào Đường Vũ Lân. Chân trước bên phải nhanh như tia chớp đánh ra.

Đấu Khải thì đã làm sao? Mình cũng có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đấy nhé! Hắn chỉ có một kiện Đấu Khải, coi như là Hữu Linh Hợp Kim, sự tăng

cường cũng là có hạn.

Đường Vũ Lân Kim Long Trảo nắm lại, hung hãn đánh ra. Trong phút chốc, sức mạnh tổng thể của bản thân hắn khiến cả mặt đất đều rung động một thoáng, khí lưu ở trên Luận Bàn Lôi rõ ràng trở nên cuồng bạo hơn.

Đây là do hồn lực truyền vào, nhưng lại càng là sức mạnh tuyệt đối!

"Oanh!!"

Thân hình chênh lệch nhau rất xa của hai người hung hãn đụng vào nhau.

Các học viên ở dưới đài quan chiến đều theo bản năng nhón chân lên, đòn đánh này rất có khả năng chính là chỗ mấu chốt quyết định kết quả của cuộc đấu này đó!

"Oanh" Thân thể của Đường Vũ Lân bị lợi trảo của U Minh Bạch Hổ đánh ra bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ va vào lồng phòng hộ phía xa xa của Luận Bàn Lôi.

"A!" Rất nhiều người đều không tự chủ thở dài một hơi, chung quy vẫn là U Minh Bạch Hổ mạnh mẽ hơn! Dù cho là Đấu Khải mà cũng không được sao?

Thế nhưng, cũng có một vài học viên tinh mắt để ý, Đường Vũ Lân tuy rằng bị đánh bay, nhưng chân trước bên phải của U Minh Bạch Hổ rõ ràng trở nên hư huyễn đi. Đòn đánh này, đúng là U Minh Bạch Hổ chiếm cứ thượng phong tuyệt đối sao?

Đường Vũ Lân ở trong chớp mắt tiếp theo liền đưa ra đáp án. Thân thể của hắn mạnh mẽ va chạm trên lồng năng lượng phòng hộ xa xa, nhưng liền đó, cả người hắn lại như đạn pháo đàn hồi quay ngược về. Mượn sức đàn hồi của lồng phòng hộ, hắn hóa thành một đoàn kim quang bắn mạnh. Trên người tiếng long ngâm trầm thấp vang lên theo.

Khí Huyết Nghịch Vận!

Tiếng long ngâm từ trầm thấp đến cao vút, kim quang trên người hắn cũng biến thành càng ngày càng óng ánh hơn. Huyết mạch lực trong cơ thể điên cuồng phun trào, thiêu đốt, khiến cả người hắn nhìn qua như một đoàn

quang diễm đang hừng hực cháy, tỏa ra hào quang chói lọi.

Đây là…?

Vũ Ti Đóa chỉ cảm giác mình dường như phải đối mặt với một đoàn thái dương hừng hực vậy, kim quang kia lại như là sao băng, trong nháy mắt đã trở về đến trước mặt mình.

U Minh Bạch Hổ trên người bỗng nhiên vung lên, thân thể vốn hư huyễn tựa hồ trở nên ngưng tụ hơn, không còn là vuốt phải, đổi thành vuốt trước bên trái. Cảm nhận được sự uy hiếp to lớn, lần này, Vũ Ti Đóa cũng không còn kịp nhớ có thể làm trọng thương Đường Vũ Lân hay không, U Minh Bạch Hổ, toàn lực phát ra.

“Gràoooo…!!!!”

Tiếng long ngâm sục sôi vang vọng toàn bộ đài thi đấu.

Ở trong nháy mắt đó, tất cả mọi người trước mắt đều xuất hiện một ảo giác, dường như trên đài thi đấu đột nhiên xuất hiện một con Hoàng Kim Cự Long. Cự Long ngẩng đầu, kinh thiên động địa!

Đúng! Dựa vào Đấu Khải dẫn dắt, dựa vào hai cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu thôi động, Đường Vũ Lân rốt cục hoàn thành Tự Tạo Hồn Kỹ của sư tổ Xích Long Đấu La truyền thụ, Long Kinh Thiên!

Long Kinh Thiên do Trọc Thế sử dụng, gọi là Xích Long Kinh Thiên.

Mà Đường Vũ Lân dùng ra Long Kinh Thiên, chính là, Kim! Long! Kinh! Thiên!

Kim Long rít gào, uy chấn khắp nơi!

U Minh Bạch Hổ ở trong nháy mắt này tựa hồ không còn khổng lồ như vậy. Song phương va chạm, trong nháy mắt bạo phát. Hào quang chói mắt làm cho cả đài thi đấu toàn bộ đã biến thành một biển ánh sáng.

"Oanh" Một tiếng vang lên ầm ầm. Một bóng người cao lớn bị đánh văng vào lồng phòng hộ, lả tả rơi xuống như mít rụng. Chính là Kim Hùng Dương Niệm Hạ.

Trịnh Di Nhiên là người thứ hai, mọi độc tố lúc trước nàng phóng thích, dưới sức ép khủng khiếp của luồng năng lượng khủng bố kia nổ tung, tất cả đều bị thổi tan.

Chỉ có Lạc Quế Tinh kịp lùi lại khu vực ngoại vi của đài thi đấu, ngân quang trên người lượn lờ, nhưng sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Ai có thể nghĩ tới, Đường Vũ Lân vẫn còn có hậu chiêu như vậy, hắn dĩ nhiên lại cường đại đến trình độ như thế. Chỉ là Đấu Khải, căn bản không thể nào làm được điểm này!

Đến tột cùng là ai thắng? Trong lòng mỗi người đều dâng lên ý niệm này.

Quang ảnh lóng lánh, bóng người dần dần hiện ra. Trên đài thi đấu, Vũ Ti Đóa liền ở trung ương, nàng lảo đảo lùi về sau hai bước, quỳ một gối trên mặt đất. Đường Vũ Lân tình huống cũng không hơn nàng bao nhiêu, đặt mông ngã ngồi ở nơi đó, mặt vàng như nghệ.

Hai người hai mắt nhìn nhau, Đường Vũ Lân tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng trong ánh mắt vẫn như cũ tràn ngập chiến ý mãnh liệt. Ánh mắt Vũ Ti Đóa lại có chút dại ra. Nàng dù như thế nào cũng không thể nào tin nổi, mình ở trong tình huống một chọi một, đồng thời triển khai U Minh Bạch Hổ, lại không thể chiến thắng bạn cùng lứa tuổi. Nàng vẫn luôn cho rằng, mình chính là nhân vật mạnh mẽ nhất bên trong các bạn đồng lứa!

Thánh Linh Đấu La vẫn như trước nhẹ như mây gió, ngồi ở bên cạnh đài thi đấu. Chỉ có điều, bên người nàng đã nhiều thêm một người, chính là Từ Du Trình. Dưới tình cảnh nổ tung cuồng bạo như lúc trước, nếu như Từ Du Trình còn ở bên trong nơi so tài, e rằng hiện tại đã trọng thương, thậm chí…có thể tèo. Là Thánh Linh Đấu La đã cứu hắn, bất quá, điều này cũng mang ý nghĩa, hắn cũng là người thứ hai sau Tạ Giải, kết thúc trận so đấu này.

Phía sau Đường Vũ Lân, bão tuyết vốn đang bốc lên đã bị luồng năng lượng ban nãy thổi tan. Cảnh tượng như vậy, bọn họ cũng đồng dạng không dự đoán ra được.

Cổ Nguyệt che ở trước người Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí. Trước người nàng là một tường băng đã bị phá nát, cùng một tường đất tàn tạ,

miễn cưỡng giúp bọn họ chặn lại dư chấn của vụ nổ lúc nãy.

Hai đạo bạch quang từ phương hướng của Thánh Linh Đấu La sáng lên. Sau một khắc, Đường Vũ Lân cùng Vũ Ti Đóa cũng đã bị nàng hút tới trước mặt mình.

Điều này cũng mang ý nghĩa, hai người bọn họ đã kết thúc trận so đấu này, không lại được phép tiếp tục tham gia thi đấu.

Ba đối với ba!

Song phương đều còn sót lại ba người.

Dương Niệm Hạ miễn cưỡng từ trên mặt đất bò lên, sắc mặt của hắn cũng khó coi, nơi khóe miệng còn mang theo một vệt huyết quang nhàn nhạt. Lúc trước hắn ở cách trung tâm vụ nổ gần nhất, chịu xung kích cũng mạnh nhất. Dù cho là thân thể mạnh mẽ như vậy, dưới dư lực ảnh hưởng, bị thương cũng không nhẹ, nhưng miễn cưỡng còn chút sức chiến đấu.

Trịnh Di Nhiên sắc mặt cũng khó nhìn. Không có Dương Niệm Hạ chặn ở trước mặt, nàng am hiểu chính là kịch độc, bản thân phòng ngự không đủ cường hãn. Đồng dạng khóe miệng cũng có tơ máu, cũng đã bị thương.

Ở trong tiểu đội này của bọn hắn, chỉ có Lạc Quế Tinh hiện tại vẫn còn ở trong trạng thái toàn thịnh.

Chương 391: Ba đấu ba

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ba đấu với ba sao? Lạc Quế Tinh hai mắt híp lại. Coi như là Đường Vũ Lân bạo phát, đánh bại Vũ Ti Đóa, thắng lợi của cuộc chiến đấu này, cũng đồng dạng sẽ thuộc về chúng ta.

Cổ Nguyệt rất mạnh, nhưng nàng có thể một chọi ba sao? Còn về Hứa Tiểu Ngôn, hắn cũng không để nàng ta vào trong mắt. Từ Lạp Trí bất quá là một tên Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư, dù có thể có sự phụ trợ nhất định, nhưng cũng không thay đổi được thắng bại cuối cùng.

Lạc Quế Tinh kỳ thực trong lòng rất rõ ràng, thi đấu tiến hành đến giờ phút nầy, kỳ thực bọn họ đã thua.

Thua ở trên người Đường Vũ Lân!

Đường Vũ Lân xác thực là thực lực cá nhân không kém Vũ Ti Đóa, quan trọng hơn chính là, hắn đã thể hiện ra được Đấu Khải của mình. Hắn là người đầu tiên trong toàn bộ lớp năm nhất này nắm giữ được Đấu Khải. Chuyện này không thể nghi ngờ sẽ mang lại cho hắn một sức hút to lớn. Thử hỏi, ai lại không muốn trở thành một tên Đấu Khải Sư đây?

Đường Vũ Lân nắm giữ năng lực đoán tạo đỉnh cấp. Là đoán tạo ủy viên, hắn, là đối tượng mà học viên cả lớp đều hi vọng có thể hợp tác. Đấu Khải đã chứng minh được năng lực của hắn.

Không thể nghi ngờ, hắn đã dùng thực lực của bản thân chứng minh, hắn có tư cách nắm giữ vị trí lớp trưởng.

Muốn xoay chuyển cục diện, phải thu được thắng lợi trong cuộc chiến này; đồng thời cũng phải giành được thắng lợi trong cuộc thi đấu đối với lớp năm hai mới được. Dù gì bên mình vẫn chưa thua…

Lạc Quế Tinh có thể xếp hạng trên Từ Du Trình, dù cho thực lực không bằng. Thứ hắn dựa vào không chỉ là trí tuệ, còn có kiên nhẫn và nghị lực.

Dưới đài, yên lặng như tờ. Tiểu đội do Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng tạo thành, hai tên tứ hoàn Hồn Sư mạnh nhất cũng đã thất bại! Vậy mà cứ như vậy thất bại!

Tuy rằng thắng bại chưa xác định, nhưng Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải hai người một đổi một, khiến Vũ Ti Đóa cùng Từ Du Trình mất đi sức chiến đấu, chuyện này...

Ai cũng không dự liệu được, kết quả lại là như thế.

Thẩm Dập sâu sắc liếc mắt nhìn Vũ Trường Không bên người, trong lòng không khỏi âm thầm thán phục. Vẫn là sư huynh hiểu rõ tình huống của đệ tử mình nhất!

Đối với Diệp Tinh Lan, bọn họ đều là ít nhiều hiểu rõ, nếu như lúc này trên đài thi đấu không phải Từ Lạp Trí mà là Diệp Tinh Lan, Diệp Tinh Lan thêm vào Cổ Nguyệt, lại có thêm Hứa Tiểu Ngôn phối hợp, hầu như là tất thắng.

Không có Diệp Tinh Lan gia nhập, cuộc tranh tài này mới có sự hồi hộp như lúc trước.

Hiện tại đã không còn ai cảm thấy tiểu đội của Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng tất thắng nữa.

Tạ Giải vậy mà có thể làm trọng thương Từ Du Trình, như vậy ba tên thành viên còn lại của bọn họ, sẽ thể hiện thực lực như thế nào đây? Chỉ có đánh thử mới biết được.

Kim Hùng Dương Niệm Hạ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, bộc lộ tác phong nhanh hiểm xảo quyệt thường ngày, nhanh chân vọt về phương hướng Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, không có một người nào am hiểu cận chiến. Chỉ cần mình có thể nhập nội, như vậy, thắng bại của cuộc tranh tài này liền xác định.

Lạc Quế Tinh cùng Trịnh Di Nhiên theo sát phía sau. Ba người hiện ở trong lòng cũng đều kìm nén một luồng hỏa khí. Bị đội ngũ kém cỏi của đối phương bức bách đến tình huống như thế, là điều bọn họ từ trước đến giờ đều chưa từng nghĩ tới.

Chỉ có thắng lợi mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục này.

Ánh sáng trong mắt Lạc Quế Tinh lấp lánh, khóa chặt trên người Cổ Nguyệt, hiện tại là thời điểm cần khống chế cẩn thận. Chỉ cần khống chế được Cổ Nguyệt, không để nàng phát huy, đối phương sẽ không có khả năng giãy dụa.

Cổ Nguyệt cũng lạnh lùng nhìn hắn. Tay phải nàng nắm lấy tay trái của Hứa Tiểu Ngôn, Hồn Hoàn trên người sáng lấp lóa.

Mãi tới lúc này, Lạc Quế Tinh bọn họ mới nhìn thấy, trên người Hứa Tiểu Ngôn không còn là hai cái Hồn Hoàn, mà là ba cái.

Người thứ nhất phát động chính là Hứa Tiểu Ngôn, đệ tam Hồn Hoàn trên người nàng sáng lên. Nhất thời, nhiệt độ trên đài thi đấu chợt giảm xuống, tảng lớn bão tuyết cứ như vậy đột ngột xuất hiện.

Trên người Cổ Nguyệt đệ nhất hồn kỹ tỏa ra, Nguyên Tố Thuỷ Triều!

Nàng không có cách nào cùng Hứa Tiểu Ngôn tiến hành Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nhưng lại có thể dựa vào Nguyên Tố Thuỷ Triều để khống chế Thủy Nguyên Tố trong không khí, ngưng tụ về phía bọn họ bên này. Dựa vào sự giúp đỡ của nàng, Hứa Tiểu Ngôn đệ tam hồn kỹ, Băng Hùng Bão Tuyết, chí ít có thể tăng cường thêm 30%.

Bão tuyết bao phủ, nhất thời làm tầm nhìn trên đài trở nên mơ hồ đi.

Lạc Quế Tinh ánh mắt ngưng lại, thầm kêu không tốt.

Bão tuyết cực hàn có hiệu quả khắc chế kịch độc của Bích Xà Trịnh Di Nhiên. Kịch độc không cách nào truyền đi, thực lực Trịnh Di Nhiên liền bị

suy yếu mức độ lớn. Hơn nữa, ở trong phạm vi của bão tuyết nếu như không nhìn thấy đối thủ, sẽ biến thành so đấu hồn lực thuần túy.

Song phương đều là tam hoàn hồn sư, luận tu vi, vẫn là không kém bao nhiêu!

Hồn Hoàn trên người sáng lên, Lạc Quế Tinh khoát tay, hướng về Cổ Nguyệt phía xa xa, phóng thích một cái Không Gian Tỏa.

Trên người Cổ Nguyệt ánh bạc lóe lên, Không Gian Tỏa nhìn như thành công, nhưng chỉ là trong nháy mắt, đã biến mất rồi.

Không gian đấu với không gian, Không Gian Tỏa của Lạc Quế Tinh phong tỏa trên người nàng cũng không đem lại bao nhiêu tác dụng. Mà lúc này, bão tuyết đã lan tràn ra.

Phong hàn lạnh lẽo, bão tuyết điên cuồng hướng về ba người Lạc Quế Tinh bao trùm lấy.

Bão tuyết không chỉ bao gồm Băng Nguyên Tố, còn có Phong Nguyên Tố ở bên trong. Không có ai so đấu với hồn kỹ do Cổ Nguyệt phụ trợ Hứa Tiểu Ngôn triển khai. Lúc trước kỳ thực các nàng cũng đang giải phóng bão tuyết, nhưng bởi vì năng lượng khổng lồ bạo phát của Đường Vũ Lân mà ngưng hẳn.

Lúc này, bão tuyết lần thứ hai được phóng thích, nhanh chóng thể hiện ra được uy năng mạnh mẽ của nó.

Dương Niệm Hạ đứng mũi chịu sào, bị bão tuyết xung kích ở trên người, rất nhanh mặt ngoài thân thể liền ngưng tụ ra một tầng băng sương.

Nhưng sức mạnh của hắn và khí huyết xác thực cũng khá mạnh mẽ. Dù cho ở tình huống như vậy, vẫn lao nhanh tới trước như trước.

Nhập nội được là thắng rồi!

Lạc Quế Tinh liền thay đổi phương hướng triển khai của Không Gian Hệ hồn kỹ của mình. Từng đạo ngân quang không ngừng xuất hiện ở trước người Dương Niệm Hạ, giúp hắn chặn lại một phần bão tuyết. Trịnh Di Nhiên thì lại cấp tốc theo sau Dương Niệm Hạ. Có Dương Niệm Hạ che

chắn, bão tuyết nàng phải chịu đựng cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Toàn thân nàng lúc này cũng đã biến thành một màu xanh lục bát ngát, trong mắt ánh sáng lấp loá, con ngươi co rút lại chỉ còn bằng mũi kim. Kịch độc ở bên trong bão tuyết không có cách nào lan truyền, nhưng sau khi đến khoảng cách nhất định, nàng cũng có một chút niềm tin.

Cổ Nguyệt nhấc tay trái lên, một đạo Phong Nhận bắn ra nhanh như điện. Thời điểm khi đạo Phong Nhận này vừa xuất hiện, độ rộng chỉ khoảng chừng 01 thước. Nhưng ở bên trong bão tuyết, rất nhanh nó liền trở nên cường thịnh. Hơn nữa, cũng không trực tiếp bay về phía Dương Niệm Hạ, mà lại dung nhập vào bên trong bão tuyết biến mất không còn tăm hơi.

Tiếp theo là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Nương theo từng đạo từng đạo Phong Đao gia nhập, bão tuyết nhất thời trở nên càng thêm cuồng bạo hơn. Chỉ xem bằng mắt thường, Dương Niệm Hạ ba người vẫn miễn cưỡng có thể nhìn thấy phương hướng của ba người Cổ Nguyệt.

Không ổn, không thể để cho nàng tiếp tục phát huy.

Dương Niệm Hạ ba người đều hiểu, chỗ mạnh mẽ nhất của Cổ Nguyệt chính là cho nàng đầy đủ thời gian tích tụ đủ Nguyên Tố Chưởng Khống, biến chúng thành một hồi phong ba bão táp.

Hai tay tráng kiện của Dương Niệm Hạ đột nhiên giơ lên, che chắn phía trước phần đầu của mình, sau đó đột nhiên cúi đầu xuống, vẫn tiếp tục lao về phía Cổ Nguyệt.

Mặc kệ công kích gì, hắn đều chuẩn bị dùng thân thể để hứng, Dù như thế nào đi nữa, trước tiên phải giải quyết xong Cổ Nguyệt lại nói tiếp.

Bích quang trên người Trịnh Di Nhiên lóe lên, một con rắn nhỏ cấp tốc lớn lên, biến thành một con Cự Mãng dài đến 5 mét. Cự Mãng trườn sát mặt đất tiến lên, tốc độ thật nhanh tuỳ tùng sau lưng Dương Niệm Hạ, đuổi tới.

Đúng lúc này, từng đạo Phong Đao từ trên trời giáng xuống. Phong Đao Nhận dài khoảng 1 mét, mang theo phong hàn lạnh buốt, mục tiêu không phải là Dương Niệm Hạ, mà là Cự Mãng cùng Trịnh Di Nhiên ở mặt sau.

Những Phong Đao này đến quá đột nhiên, tổng cộng tận 12 đạo. Được bão tuyết che giấu, chúng nó không hề có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ xuất hiện.

Lạc Quế Tinh biến sắc, một đạo ngân quang hạ xuống, Không Gian Hồi Quy!

Trong nháy mắt, Trịnh Di Nhiên đã trở về bên cạnh hắn, thế nhưng, con Cự Mãng kia của nàng thì không. 12 đạo Phong Nhận trên không trung chuyển hướng, tất cả đều chém xuống ở trên người Hồn Linh kia của nàng.

Tiếng kêu to thê thảm vang lên, Trịnh Di Nhiên toàn thân mềm nhũn, đặt mông ngã ngồi xuống đất.

Cự Mãng hóa thành một đạo bích quang một lần nữa trở lại trên người nàng, Hồn Linh bị diệt, cần thời gian dài ôn dưỡng mới có thể một lần nữa phục sinh. Lần này, Trịnh Di Nhiên đã bị trọng thương.

Nhưng Dương Niệm Hạ cũng nhân khoảng thời gian ngắn ngủi này vọt tới, khoảng cách đến Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng chỉ còn không tới 10 mét.

Đúng vào lúc này, trên mặt đất đột nhiên có một quang luân màu vàng sáng lên. Quang luân màu vàng kia lặng yên không một tiếng động nổi lên, mục tiêu không phải là Dương Niệm Hạ, mà là Lạc Quế Tinh ở xa xa.

Lạc Quế Tinh cùng Trịnh Di Nhiên hiện tại ở gần nhau, quang luân màu vàng này tranh thủ thời cơ xuất hiện có thể nói là vừa đúng lúc. Chính là khi Trịnh Di Nhiên trọng thương, còn Lạc Quế Tinh vừa dùng qua Không Gian Hồi Quy, khiến Không Gian Hệ của hắn bị đình trệ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Từng cái xiềng xích màu vàng từ dưới mặt đất chui ra, nhanh chóng khóa chặt lấy thân thể Trịnh Di Nhiên cùng Lạc Quế Tinh.

Cùng lúc đó, giữa bầu trời, mười mấy đạo Phong Nhận xuất hiện lần nữa, cùng lúc trước giống nhau như đúc, chém phủ đầu xuống Lạc Quế Tinh cùng Trịnh Di Nhiên.

Đó là cái gì? Làm sao có khả năng?

Mặt cười của Lạc Quế Tinh ngưng trọng lại. Hắn phát hiện, hồn lực của mình trong chớp mắt khi xiềng xích màu vàng kia khóa lại, đã hoàn toàn không thể điều động. Dường như trong giờ phút này, hắn chính là một thường nhân tầm thường nhất.

Bất luận hắn thử vùng vẫy thế nào đi nữa, đều không thể khôi phục lại sức mạnh của mình dù chỉ là một phần.

Mà vào lúc này, Phong Nhận đã phủ đầu. Thân là Không Gian Nguyên Tố Võ Hồn chưởng khống giả, hắn cũng không hề am hiểu phòng ngư! Mà Trịnh Di Nhiên vừa bị trọng thương do Hồn Linh bị diệt, cũng là như thế .

Chương 392: Đường Môn, Từ Lạp Trí!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cường độ của Phong Đao trước mặt này thật đáng sợ, Cự Mãng Hồn Linh lúc trước bị giết đã chứng minh điều này. Dưới tình huống không cách nào vận chuyển hồn lực để chống chọi, bị chém trúng, sẽ chỉ có một kết cục.

Tèo!

Một đạo bạch quang lặng yên xuất hiện trên bầu trời phía trên hai người, chặn lại Phong Đao đang hạ xuống. Phong Đao rơi vào bạch quang lại như đá chìm vào đáy biển, lặng yên không một tiếng động biến mất.

Sau một khắc, đạo bạch quang kia quấn lấy Trịnh Di Nhiên cùng Lạc Quế Tinh, đem thân thể của bọn họ kéo đến bên người Thánh Linh Đấu La. Bị nốc ao!

Cùng lúc khi hai người bọn họ bị nốc ao, Dương Niệm Hạ rốt cục đã đến trước mặt Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên bước ngang một bước, một cái Băng Mâu hướng về hắn bắn qua.

Hùng chưởng to lớn của Dương Niệm Hạ vỗ một cái, Băng Mâu đã bị phá nát.

"Cổ Nguyệt tỷ, chạy mau!" Hứa Tiểu Ngôn liều lĩnh giang rộng hai tay, đột nhiên hướng về Dương Niệm Hạ nhào tới. Nàng biết, chỉ cần mình có thể giúp Cổ Nguyệt tranh thủ thời gian, kéo dài khoảng cách cùng Dương Niệm Hạ; với thực lực của Cổ Nguyệt, “làm thịt” Dương Niệm Hạ không

thành vấn đề.

Dương Niệm Hạ cũng không có nhiều tính toán hay cảm thấy phiền muộn như Lạc Quế Tinh vậy, lúc này trong lòng hắn thậm chí còn có chút đắc ý. Cuối cùng thì vẫn phải dựa vào sức mạnh của ta!! Đã nhập nội rồi, hắn làm sao có khả năng chừa lại một cơ hội nhỏ nhoi nào cho Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt đây?

Tay trái vỗ một cái, chộp thẳng tới vai của Hứa Tiểu Ngôn, cũng không thể thương tổn cô nàng, đồng thời chân phải hướng xuống đất giẫm mạnh một cái. Lực chấn động mạnh mẽ chắc chắn có thể làm tan rã sức chiến đấu của Cổ Nguyệt.

Cuộc tranh tài này phe mình lại bị đào thải tận bốn người, nhưng cuối cùng, chính là dựa vào ta, Kim Hùng Dương Niệm Hạ, đến ngăn cơn sóng dữ!

"Phốc!" Dương Niệm Hạ tay trái chuẩn xác nắm lấy Hứa Tiểu Ngôn, đưa nàng một cái nâng lên, dường như tất cả đều đang tiến triển theo kịch bản hắn đang suy nghĩ trong lòng vậy.

Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên, một cái chân lặng yên không một tiếng động từ mặt bên đánh ngay vào trên đầu gối và đùi phải của Dương Niệm Hạ. Mũi chân điểm nhẹ ngay nơi đầu gối của hắn.

Lực giẫm nguyên bản của Dương Niệm Hạ nhất thời bị chệnh hướng, đá vào không trung. Chính hắn cũng bởi vì trọng tâm đột nhiên thay đổi, mà lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp mặt xuống.

Sau đó hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, Hứa Tiểu Ngôn bị nắm ở trong tay đã biến mất rồi. Một nhân ảnh bụ bẫm cũng trong lúc đó che ở trước mặt Hứa Tiểu Ngôn và Cổ Nguyệt.

"Ha ha, còn có ta đây."

Là hắn?

Thời điểm thấy rõ người kia, trên đài dưới đài đều là một trận mơ hồ.

Làm sao lại là hắn?

Dương Niệm Hạ cũng có chút đờ ra, từ đầu tới cuối, hắn cũng không đem vị trước mắt này cho rằng là một đối thủ! Nhưng vào giờ phút này, người "nẫng đi" từ trên tay mình Hứa Tiểu Ngôn lại chính là hắn.

Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư? Hắn tên gì nhỉ? Từ Lạp Trí?

Đúng vậy, người đang che ở trước mặt Hứa Tiểu Ngôn cùng Cổ Nguyệt, chính là Từ Lạp Trí.

Lúc này, hai tay hắn nhấc lên, ở trước người làm ra một động tác khuấy tròn. Có thể thấy rõ ràng, đôi bàn tay bụ bẫm tròn trịa của hắn trở nên trắng noãn như ngọc, xung quanh cả cơ thể đều dập dờn hồn lực nhu hòa.

Đừng nói đối thủ giật mình, dù cho là Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt bọn họ cũng đồng dạng giật mình nha!

Từ Lạp Trí vừa tung một cước, sau đó lắc một cái, đã đem Hứa Tiểu Ngôn cứu lại được. Đồng thời cũng hóa giải được nguy cơ của Cổ Nguyệt.

Hắn là Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư à? Những thứ hắn vừa làm, tại sao lại có chút quen mắt nhỉ?

Dương Niệm Hạ nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền liền hướng về Từ Lạp Trí đánh tới. Chính mình mà lại bị một tên Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư chặn đứng, chuyện này quả thật không thể tha thứ!

Từ Lạp Trí bước chân linh hoạt biến hóa, thân thể nhìn qua vô cùng mập mạp, lại có vẻ cực kỳ linh hoạt, hắn không dại cùng Dương Niệm Hạ cứng đối cứng. Dưới chân bước một bước, đã giúp hắn tránh sang một bên, đồng thời hai tay quét qua đẩy một cái, từ mặt bên đánh cho thân thể Dương Niệm Hạ lảo đảo sang ngang vài bước.

Toàn bộ quá trình mặc dù ngắn ngủi, nhưng cũng đã đem lại tác dụng mang tính chất quyết định.

Một đoàn Hỏa Cầu thật lớn, sau một khắc đã nổ trung ở trên người Dương Niệm Hạ.

"Ầm….!!!" Bộ lông ám kim trên người Dương Niệm Hạ lóe sáng, chặn lại phần lớn xung lực của vụ nổ. Nhưng chân vẫn lảo đảo một cái.

Từ Lạp Trí nhân cơ hội này đã vòng tới bên cạnh hắn, chân hắn khẽ chặn lại gót chân của Dương Niệm Hạ, đồng thời tay trái đã nắm lấy eo của đối phương vật mạnh một cái. Dương Niệm Hạ nhất thời lảo đảo một nhịp, lùi lại vài bước. Nếu như không phải hắn vốn mạnh như xe ủi, e rằng lần này đã ngã sấp xuống.

Đoàn Hỏa Cầu thứ hai đã kịp đuổi đến.

"Oanh…!!!" Lại là một tiếng nổ vang. Dương Niệm Hạ chỉ kịp dùng nắm đấm oanh kích, chặn lại quả cầu lửa.

Thế nhưng, vào lúc này sức chiến đấu của Cổ Nguyệt đã hoàn toàn triển khai, đoàn đoàn Hỏa Cầu bắn ra liên tiếp như hàng loạt đạn pháo, không ngừng oanh kích về phía hắn.

Trong tiếng nổ kịch liệt, dù Dương Niệm Hạ đã huy động cả hai quyền liên tục ứng đối, nhưng cũng đã không cách nào lại có thể tiến lên thêm một bước.

Hứa Tiểu Ngôn lúc này cũng đã thở ra một hơi, trong tay bắt đầu ngưng tụ Băng Mâu.

Thi đấu tiến hành tới đây, người tinh tường đều nhìn ra được, sự hồi hộp hoàn toàn không còn, thắng bại đã định.

Dưới đài thi đấu, toàn thể các học viên năm nhất, lúc này mỗi một người đều đã trợn mắt ngoác mồm. Cuộc tranh tài này từ khi vừa mới bắt đầu, tựa hồ Dương Niệm Hạ năm người bọn họ sẽ tùy thời có khả năng thắng lợi. Thời điểm U Minh Bạch Hổ xuất hiện, bọn họ cảm thấy mọi chuyện đã xác định; Khi Ám Ma Liêm Đao của Từ Du Trình chém xuống người Tạ Giải, bọn họ cũng cho rằng đã xác định; Khi Đường Vũ Lân, Vũ Ti Đóa song song bị nốc ao, ba đấu ba, bọn họ lại càng nghĩ rằng đã xác định.

Dù cho là đến cuối cùng, khi Dương Niệm Hạ nhập nội, đến được trước mặt Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, bọn họ vẫn cho rằng đã…xác định.

Nhưng mà…mỗi thời điểm bọn họ cho là xác định này, cuối cùng đều nhất nhất bị bác bỏ. Bị Đường Vũ Lân cùng đồng đội, từng người một hóa giải.

Mỗi một lần đối chọi, thắng lợi đều thuộc về phía Đường Vũ Lân bọn họ.

Trên mặt Hứa Tiểu Ngôn rốt cục cũng toát ra nụ cười xán lạn thật xinh đẹp. Đệ tam hồn hoàn, giao cho nàng không chỉ là Băng Hùng Hồn Linh cùng Băng Hùng Bão Tuyết, đồng thời, cũng rốt cục khiến cho Võ Hồn Tinh Luân của nàng được giải khai, có thể vào ban ngày vận dụng Tinh Luân đệ nhất hồn kỹ. Tinh Luân Băng Liên, có thể nói là mấu chốt phân định thắng bại.

Dù cho không có Từ Lạp Trí ra tay, nàng cũng tin tưởng, với năng lực điều khiển Nguyên Tố của Cổ Nguyệt, lại thêm vào ứng dụng của Không Gian Nguyên Tố, Dương Niệm Hạ cũng không có bất cứ cơ hội nào.

Thực lực của Cổ Nguyệt đến tột cùng mạnh bao nhiêu, chỉ có mấy người trong đội bọn họ mới thật sự hiểu. Trong cuộc tranh tài lần này, Cổ Nguyệt cũng chưa hề hoàn toàn bộc phát ra thực lực của mình!

"Dừng lại!" Thanh âm lạnh băng của Vũ Trường Không vang vọng trên đài thi đấu.

Dương Niệm Hạ bị một cái Đại Hỏa Cầu nổ tung ép lui về sau vài bước. Dừng lại, trên mặt đã tràn đầy sự cụt hứng.

"Trận đấu kết thúc. Đội của Đường Vũ Lân chiến thắng." Vũ Trường Không leo lên trên đài thi đấu, mặt không hề cảm xúc, tuyên bố.

"Thắng, chúng ta thắng!" Tiếng hoan hô của Hứa Tiểu Ngôn vang lên. Nàng đột nhiên nhảy lên, ôm chặt lấy Cổ Nguyệt, nhảy nhảy nhót nhót, nước mắt đã tràn ngập ở bên trong viền mắt của nàng.

Xa xa, Tạ Giải trải qua trị liệu của Thánh Linh Đấu La, được Đường Vũ Lân nâng đỡ, miễn cưỡng đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự kiêu ngạo cùng quật cường. Thắng, chúng ta đã thắng, ta không làm liên lụy đồng bạn!

Đường Vũ Lân cũng mím chặt đôi môi. Đúng, bọn họ thắng, bọn họ dựa vào thực lực của bản thân, rốt cục ở bên trong trận so đấu 5 đối 5 này thể hiện được mình.

Hắn đỡ Tạ Giải, từng bước một đi về phía các bạn mình. Năm người tụ tập

cùng nhau, đồng thời giang hai cánh tay, khoác vai nhau.

"Thắng! Chúng ta thắng!"

"Chúng ta là đội mạnh nhất!"

Vũ Ti Đóa ngơ ngác đứng ở bên sân, Từ Du Trình sắc mặt tựa hồ càng thêm trắng xám. Lạc Quế Tinh sắc mặt tái xanh, cũng không còn nửa điểm nụ cười. Trịnh Di Nhiên một mặt không cam lòng. Từ đầu tới cuối, bên trong cuộc tranh tài này nàng đều không phát huy ra được thực lực của chính mình!

Dương Niệm Hạ vẫn còn đứng ở trong sân, nhưng hắn lúc này lại như là một khán giả, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta đang hoan hô nhảy nhót, không có bất cứ quan hệ gì với mình. Người thất bại, nhất định chỉ có thể bị lãng quên.

Bên trong năm người đang hoan hô, Cổ Nguyệt đột nhiên buông cánh tay đang ôm lấy Đường Vũ Lân ra, xoay người đi đến ngoại vi đài thi đấu. Nàng thả người nhảy một cái, nhảy xuống bên dưới. Vài bước đã đi tới trước mặt Diệp Tinh Lan lúc này đã đứng lên từ lúc nào, song quyền nắm chặt. Diệp Tinh Lan chưa kịp phản ứng lại, đã nhận được một cái ôm thật chặt của nàng.

Chương 393: Ngươi vẫn luôn ở bên chúng ta

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Cảm tạ ngươi. Cuộc chiến đấu này, ngươi vẫn luôn ở bên chúng ta!" Âm thanh của Cổ Nguyệt vang lên bên tai Diệp Tinh Lan.

Diệp Tinh Lan ngẩn ngơ, trên khuôn mặt lạnh lẽo rốt cục cũng xuất hiện một vệt ý cười. Khóe môi hơi nhếch lên, nàng không hề nói gì, chỉ đồng dạng giang rộng vòng tay, ôm lấy Cổ Nguyệt.

Không có gì so được với đồng cam cộng khổ, cùng chung hoạn nạn, đồng thời vì vinh quang mà nỗ lực, nhờ đó thắt chặt quan hệ thân ái lẫn nhau.

Cuộc chiến đấu này cuối cùng cũng kết thúc, sau biết nhau nhiêu căng thẳng áp lực bấy lâu. Bọn họ thắng, bọn họ không chỉ là thắng đối thủ, mà còn siết chặt quan hệ thân ái gắn bó, mang bọn họ đến gần nhau hơn.

Cổ Nguyệt nắm tay Diệp Tinh Lan, một lần nữa trở lại trên đài, Đường Vũ Lân đã cùng ba người kia chờ ở nơi đó. Sáu người nhìn nhau, lại đồng thời nhảy lên thật cao, hoan hô thành tiếng.

Bọn họ, dù sao vẫn còn là những thiếu niên thiếu nữ 13 tuổi mà thôi!

Thánh Linh Đấu La chậm rãi đi tới bên người Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không. Không có ai ngăn cản những hài tử này hoan hô. Mà Dương Niệm Hạ năm người lúc này cũng đã đi xuống đài thi đấu trong một tâm trạng u ám. Không một ai nói chuyện với nhau, sắc mặt mỗi người đều chỉ còn dư lại là sự tối tăm mờ mịt. Dưới tình huống không thể nào thua, bọn họ lại bị lật thuyền trong mương cạn. Đối với bọn họ mà nói, cuộc tranh tài này, lại như là một cơn ác mộng vậy.

Thánh Linh Đấu La mỉm cười nói: "Ở trên người các hài tử này, ta thấy được hi vọng. Bọn họ kiên cường, dũng cảm, chấp nhất, cơ trí. Các ngươi dạy dỗ rất tốt."

Vũ Trường Không lời ít mà ý nhiều, nói: "Là do bọn trẻ vốn ưu tú."

Thẩm Dập cười cười, thời điểm lúc trước Cổ Nguyệt bọn họ thu được thắng lợi sau cùng, nàng rõ ràng nhìn thấy sự kích động ở nơi sâu xa trong đáy mắt của Vũ Trường Không. Tâm tình của vị sư huynh này của mình, khẳng định không bình tĩnh như bên ngoài hắn thể hiện ra!

"Được rồi." Thanh âm lành lạnh của Vũ Trường Không vang lên, khiến cho sáu người Đường Vũ Lân đang hoan hô, bỗng yên tĩnh lại, ánh mắt cũng thuận theo đó tìm đến vị trí của hắn.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Các ngươi giành được thắng lợi trong cuộc giao đấu nội bộ, tiếp đó, các ngươi sẽ đại biểu lớp chúng ta giao lưu luận bàn với tổ đội đại biểu của lớp năm hai. Nếu như cần, các ngươi có quyền lựa chọn thêm từ trong tập thể lớp từ một đến hai người, bổ sung vào đội của mình, tập hợp đủ 7 người."

Lời vừa nói ra, năm người Vũ Ti Đóa vừa xuống đài không lâu tất cả đều ngẩng đầu lên.

Đặc biệt là Vũ Ti Đóa cùng Lạc Quế Tinh. Đường Vũ Lân đã dùng Hữu Quyền Đấu Khải của mình để chứng minh, Hữu Linh Kim Loại có thể đoán tạo thành Đấu Khải, là thứ mà giai đoạn hiện nay bọn họ có thể làm được. Nếu như nói hai người bọn họ không hối hận là không thể nào! Dù sao, bọn họ vốn chính là một tổ chế tác Đấu Khải lúc ban đầu!

Nếu như Đường Vũ Lân vào lúc này mời bọn họ quay trở lại, tham dự vào trong đội của hắn, không thể nghi ngờ sẽ tăng cường thực lực lên rất nhiều, thời điểm đối mặt với tổ đội của năm hai cũng sẽ càng thêm chắc chắn hơn.

Đường Vũ Lân nhìn mình các đồng đội bên cạnh mình, mỉm cười hỏi: "Cần sao?"

Hứa Tiểu Ngôn nhún nhún vai, "Cần sao?"

Tạ Giải lạnh lùng nói: "Cần sao?"

Từ Lạp Trí hì hì cười nói: "Ta nghe lời mọi người."

Cổ Nguyệt cùng Diệp Tinh Lan liếc mắt nhìn nhau, hai thiếu nữ trăm miệng một lời, nói: "Không cần!"

Đường Vũ Lân chuyển hướng sang Vũ Trường Không, mỉm cười nói: "Đúng vậy, chúng em không cần."

Lời vừa nói ra, phía dưới tất cả đều xôn xao.

Đây mới thực sự là phản kích, sự phản kích đến từ Đường Vũ Lân!

Cần sao? Đoàn đội đại biểu lớp năm nhất thực sự phải cần đến các ngươi sao? Đáp án là, không cần! Không có các ngươi, chúng ta đồng dạng vẫn có thể đại biểu bình thường. Thiếu Niên Thiên Tài Bảng? Là thứ đồ chơi gì!?

Vũ Ti Đóa xoay người rời đi, Lạc Quế Tinh sắc mặt hoàn toàn lạnh lẽo. Từ Du Trình hừ lên một tiếng, tương tự xoay người rời khỏi. Trịnh Di Nhiên mặt đầy giận dữ, dùng sức hơi vung tay, cũng đi nốt. Chỉ có Dương Niệm Hạ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng cũng cau mày, suy tư.

Trận quyết đấu giữa hai tổ mạnh nhất kết thúc, một kết thúc nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Đường Vũ Lân, vẫn như trước là lớp trưởng của lớp năm nhất. Thực lực, chứng minh tất cả.

Khi Vũ Trường Không tuyên bố giải tán, các học viên năm nhất tất cả đều lặng yên không một tiếng động tản ra. Bọn họ mãi tận đến hiện tại đều vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong cú sốc này.

Thì ra, thực lực lớp trưởng lại mạnh như thế. Thì ra, Vũ Ti Đóa cũng không phải là người mạnh nhất trong lớp. Chí ít lớp trưởng có thể đứng cùng hàng ngũ với nàng, địa vị ngang nhau.

Thì ra, thực lực của Tạ Giải lại đủ để cùng Từ Du Trình lưỡng bại câu thương.

Thì ra, Hứa Tiểu Ngôn không chỉ là bình hoa.

Thì ra, Thực Phẩm Hệ Hồn Sư cũng có thể có năng lực cận chiến nhất định.

Thì ra, chúng ta sai rồi!

Một cuộc tranh tài, đem lại cho bọn hắn quá nhiều "thì ra", quá nhiều "nếu như". Một nhóm học viên năm nhất, không một ai có thể lay động được địa vị của Đường Vũ Lân. Hắn chỉ có thể càng ngày càng mạnh hơn.

Dìu dắt nhau, Đường Vũ Lân sáu người rời khỏi Luận Bàn Lôi.

Nội tâm được bung xõa, khiến trên mặt bọn họ lúc này không che giấu nổi nụ cười, dù cho là Diệp Tinh Lan cũng là như thế.

"Lạp Trí, ngươi giấu chúng ta thật là khổ nha! Ngươi cũng là đệ tử Đường Môn ư?" Đường Vũ Lân ôm lấy Từ Lạp Trí.

Trong trận đấu lúc nãy, hắn rõ ràng đã dùng Đường Môn tuyệt học, Huyền Ngọc Thủ; Đường Môn tuyệt học, Khống Hạc Cầm Long; hơn nữa còn có Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ!

Nếu như không phải nhờ có tác dụng của tam đại Đường Môn tuyệt học, hắn làm sao có khả năng ngăn trở Kim Hùng Dương Niệm Hạ.

Tuy rằng đối kháng chính diện, hắn không thể là đối thủ của Dương Niệm Hạ. Nhưng có năng lực cận chiến như vậy, hắn, ở thời khắc quan trọng nhất, trở thành tấm chắn của Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn, đồng thời cuối cùng bảo vệ được các nàng, thu được thắng lợi.

Ai nói Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư sẽ không có sức chiến đấu? Dựa vào Huyền Thiên Công tu luyện được hồn lực thuần phác, thêm vào một thân Đường Môn tuyệt học, phương diện cận chiến, Từ Lạp Trí ít nhất có đủ năng lực để tự vệ! Là một tên Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, hắn không thể nghi ngờ đã tự bù đắp sở đoản của mình.

"Hô hô, ngươi cũng chưa từng hỏi ta mà? Các ngươi cũng đều là đệ tử Đường Môn sao?" Từ Lạp Trí tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ngoại trừ Cổ Nguyệt gia nhập Truyền Linh Tháp ra, chúng ta đều là Đường Môn đệ tử. Đã lâu không đi Đường Môn bình trắc đẳng cấp rồi đây. Khi nào có thời gian vừa vặn ngươi có thể dẫn chúng ta đi đến Đường Môn phân bộ ở Sử Lai Khắc Thành được chứ?!"

Từ Lạp Trí ha ha cười nói: "Tinh Lan tỷ cũng là Đường Môn đệ tử đấy. Nguyên lai chúng ta vốn là đồng môn!"

Đường Vũ Lân nhìn về phía Diệp Tinh Lan, tự đáy lòng nói: "Cảm tạ."

Diệp Tinh Lan liếc hắn một cái, "Không cần. Ta còn cầm Thần Cơ Kim Chúc của ngươi. Vài hôm nữa khi đối kháng cùng tổ đội năm hai, ta có thể xuất chiến. Đến lúc đó, ngươi đừng kéo chân ta là được."

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Cái đó chưa chắc à nha…"

Diệp Tinh Lan cũng nở nụ cười.

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Lớp năm thứ hai mạnh vô cùng, muốn chiến thắng bọn họ không phải là một chuyện dễ dàng."

Tạ Giải tằng hắng một cái, "Đúng đấy! Đúng đấy!"

Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi, "Người nào đó mỗi ngày quét rác, lau cửa pha lê cho ai đó, cũng không nên tiết lộ bí mật của chúng ta đâu đấy nhé!"

Tạ Giải mặt đỏ lên, nhưng lạ kỳ không hề phản bác.

Lớp năm thứ hai đương nhiên mạnh. Không nói đến người khác, chỉ riêng mỗi Nguyên Ân Dạ Huy, đã tuyệt đối là một địa địch của bọn họ rồi.

Vũ Ti Đóa dù rất mạnh, nhưng U Minh Bạch Hổ của nàng chỉ có lực bộc phát trong một thoáng. Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy thì khác, Thái Thản Cự Viên, Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn của nàng, hoàn toàn là tồn tại siêu cường.

Hơn nữa còn có một tên, tu vi so với nàng cũng không kém là bao nhiêu, Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn chưởng khống giả, Nhạc Chính Vũ. Chỉ hai người bọn họ cũng đã cực kỳ khó đối phó. Một nhóm cường giả năm thứ hai, chắc chắn không thể chỉ có hai người bọn họ.

Trái ngược lại với bầu không khí hân hoan của đội Đường Vũ Lân bọn họ; Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ cùng Trịnh Di Nhiên năm người đầy u ám.

"Chúng ta tại sao lại thua?" Trịnh Di Nhiên mãi đến tận hiện tại vẫn còn có chút không thể tin được kết quả cuối cùng.

Thua? Bọn họ dĩ nhiên lại thua, quả thực là thua mà không hiểu vì sao! Nguyên bản bọn họ vẫn luôn cho rằng, lần này sẽ là một trận thắng đầy áp đảo và nghiền ép tuyệt đối. Chỉ cần có Vũ Ti Đóa trong đội, chỉ cần ba người ra trận là đã đủ đem đối phương đánh tan.

Nhưng mà bọn họ đã thua, triệt triệt để để thua. Thua ngay trước mặt hết thảy các bạn bè năm nhất của mình.

5 đấu 5, không có tình huống đặc biệt hay bất ngờ nào, so đấu bằng thực lực chân chính. Bọn họ thua!

Thực lực năm người Đường Vũ Lân mạnh đến đâu? Mãi đến tận hiện tại, bọn hắn cũng không cảm giác được thực lực của đối phương mạnh hơn mình được bao nhiêu. Nói về phối hợp, dù cho Đường Vũ Lân bọn họ có thể ăn ý hơn một chút, nhưng cũng không đủ để bù đắp sự chênh lệch về khoảng cách thực lực! Nhưng kết cục lại bày ra được mắt, bọn họ chính là thua.

Dương Niệm Hạ là người có vẻ mặt bình tĩnh nhất trong số năm người, nhún nhún vai, nói: "Quan trọng nhất hẳn là do bọn họ khiến chúng ta bất ngờ. Ai có thể nghĩ được rằng tên Tạ Giải kia lại liều mạng không muốn sống như vậy, ai có thể nghĩ ra được Đường Vũ Lân lại có thể ngăn trở U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa. Cái kia không phải chỉ là sức mạnh Đấu Khải của hắn, một thoáng sau cùng kia, thời điểm năng lượng long hình kia xuất hiện vô cùng đáng sợ. Lúc đó ta cũng có cảm giác không dám lại gần. Nhìn qua hắn bất quá chỉ là tam hoàn, nhưng ta lại có cảm giác, hắn mỗi ngày đều đang phát sinh biến hóa về chất, tốc độ trưởng thành của hắn mới là thứ đáng sợ nhất."

Nghe xong phân tích của hắn, ngoại trừ Lạc Quế Tinh ra, mấy người khác đều khẽ vuốt cằm. Vũ Ti Đóa hai mắt híp lại, "Thật không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên thật sự thành công. Đấu Khải bàn tay và cẳng tay của hắn, là dùng Hữu Linh Kim Loại chế tác, so với Nhất Tự Đấu Khải phổ thông có thể

phụ trợ mạnh hơn; cho nên mới có thể kích thích ra được năng lượng khổng lồ như vậy."

Chương 394: Vũ khí bí mật

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nàng cũng không tin mình thua kém Đường Vũ Lân, nói chuẩn xác lúc đó là lưỡng bại câu thương. Có khả năng mình còn chiếm thượng phong nhất định, nhưng Đường Vũ Lân có ưu thế của hắn, cường độ thân thể của hắn quá khủng bố, lại còn có sự phụ trợ của Thực Phẩm Hệ Hồn Sư nữa. Phương diện khôi phục khẳng định còn nhanh hơn cả mình, mà mình một khi dùng U Minh Bạch Hổ, sẽ rơi vào suy yếu, hơn nữa không cách nào sử dụng lần thứ hai. Nếu như hao tổn nữa, kỳ thực vẫn là mình thua.

Lúc trước bại bởi Cổ Nguyệt còn có thể tìm lý do, nhưng lần này nàng thực sự không tìm ra được một lý do gì.

Nhưng kỳ thực thứ khiến Vũ Ti Đóa càng khó chịu hơn, không phải là thua trong trận đấu nội bộ này, mà là bởi vì Đường Vũ Lân thật sự thành công chế ra Hữu Linh Kim Loại Đấu Khải.

Một phần thành công, tuy rằng cùng nguyên bộ Đấu Khải phụ thể cách biệt rất xa, nhưng ít gì đây cũng là một sự khởi đầu, một sự khởi đầu rất khả quan.

Chuyện này mang ý nghĩa là, Đường Vũ Lân bọn họ thật sự có năng lực để chế tạo ra Nhất Tự Đấu Khải! Một khi thành công, tương lai khi bọn họ tấn thăng lên Nhị Tự Đấu Khải sẽ dễ dàng hơn nhiều, đồng thời uy lực cũng sẽ càng mạnh hơn. Sự phù hợp của Đấu Khải đối với bản thân Hồn Sự sẽ khiến nó trở nên càng đáng sợ hơn.

Ở phương diện thiên phú Võ Hồn, sự tự tin của Vũ Ti Đóa xưa nay cũng chưa từng lung lay bao giờ. Nhưng mà, nàng hiểu được, ở phương diện

Đấu Khải, bất kể là mình hay là Lạc Quế Tinh cùng mấy người khác, cũng đã thua ngay từ khi bắt đầu. Hơn nữa, không có một Đoán Tạo Sư cấp 5 như Đường Vũ Lân, bọn họ căn bản không thể chế tạo ra Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải. Quan hệ của song phương lúc trước cũng đã vỡ tan, giờ nghĩ đến chuyện khôi phục sẽ khó khăn đến cỡ nào? Đây là tự chọn lầm đường! Đá đi cơ hội tốt đã từng bày ra ở trước mắt.

"Chúng ta không phải thua về mặt thực lực, mà là thua ở sự liên kết." Lạc Quế Tinh rốt cục mở miệng, vầng trán của hắn đã ngẩng cao như cũ, tựa hồ tâm tình đã bình phục trở lại.

"Thực lực cá nhân của chúng ta đúng là mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Phân tích của chúng ta đối với bọn họ nửa điểm cũng không hề sai. Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cố nhiên mạnh, nhưng ba người kia cũng không mạnh như vậy. Năng lực ngày hôm nay của Hứa Tiểu Ngôn,và cả Từ Lạp Trí nữa, đều nằm ngoài dự liệu của chúng ta, cũng là một yếu tố quyết định thắng bại. Nhưng nếu như các ngươi cẩn thận nghĩ kỹ lại, sẽ phát hiện, từ khi vừa mới bắt đầu, bọn họ đã có niềm tin tất thắng, phần niềm tin này từ đâu mà đến? Chính là lực liên kết. Bọn họ gần như là một thể thống nhất, mà chúng ta chung quy lại không tin tưởng lẫn nhau được như vậy. Lần thất bại này, sai lầm là do ta. Làm chủ khống Hồn Sư, ta không thể khiến mọi người kết hợp lại, phát huy được năng lực, là sai lầm của ta. Ta sẽ gánh chịu sai lầm."

Trịnh Di Nhiên có chút sững sờ nói: "Ngươi gánh chịu? Gánh chịu cái gì?"

Lạc Quế Tinh khẽ mỉm cười, "Đương nhiên là làm sai thì phải trả giá. Chờ mọi người trước tiên bình tâm lại một chút, ta sẽ đi tìm Đường Vũ Lân."

"Ngươi đi tìm hắn?" Vũ Ti Đóa cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu hắn muốn tìm Đường Vũ Lân cảm cái gì.

Lạc Quế Tinh nhoẻn miệng cười, "Thừa nhận sai lầm! Lẽ nào các ngươi không cho rằng, chúng ta dù không thể cùng bọn họ trở thành bằng hữu, cũng không nên là kẻ địch sao? Chúng ta vốn là bạn học cùng lớp. Có một vị lớp trưởng, một vị đoán tạo uỷ viên ưu tú như vậy, mà không nên giữ gìn mối quan hệ sao?"

Lời vừa nói ra, bốn người còn lại không khỏi đều ngây người.

Từ Du Trình chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chú Lạc Quế Tinh một chút,

"So về da mặt, ta không bằng ngươi. Xếp hạng ở phía sau ngươi, ta lần thứ nhất chịu phục."

Lạc Quế Tinh thở dài một tiếng, "Chúng ta chính là quá để ý cái xếp hạng kia. Nếu không thì, chúng ta sẽ lý trí hơn nhiều lắm. Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ không tự xem mình là thiên tài gì, chỉ là một truy đuổi giả, chú tâm trên con đường tu luyện. Chúng ta đã lạc hậu một bước, nhưng không thể cứ lạc hậu mãi. Chí ít, chúng ta phải là đội mạnh nhất tân sinh ban kỳ tiếp theo. Một hồi này tuy thất bại, nhưng thất bại là mẹ thành công, chúng ta cũng có thể có được sự gắn kết như bọn họ."

Vừa nói, hắn duỗi tay phải của mình ra, bên trong ánh mắt của hắn đã một lần nữa bốc cháy lên hỏa diễm của niềm tin.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, người thứ hai đưa tay ra, lại là người bình thường vốn không hợp nhau với hắn nhất, Từ Du Trình. Bàn tay có chút tái nhợt này hạ xuống, đặt ở trên mu bàn tay của hắn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy có những đốm lửa trong mắt đối phương. Một hồi thất bại này, đã kích thích tâm lý háo thắng của tất cả những thiếu niên thiên tài này. Một lần thất bại cũng không tính là gì, quan trọng nhất là, không thể cứ thất bại mãi.

Dương Niệm Hạ cười ha ha, cũng đặt bàn tay xuống. Trịnh Di Nhiên bĩu môi, tựa hồ có hơi ghét bỏ, quay đầu đi chỗ khác, nhưng tay vẫn đặt xuống.

Vũ Ti Đóa hít sâu một cái, "Đúng, chúng ta muốn làm một người truy đuổi giả." Vừa nói, nàng cũng đưa tay tới, cuối cùng đặt lên ở bên trên.

Trong nháy mắt này, bọn họ tựa hồ cũng cảm nhận được thứ mà lúc trước Lạc Quế Tinh đề cập tới, sự gắn kết!

……

Khu túc xá công đọc sinh.

"Ầm, ầm." Tiếng gõ cửa vang lên.

Hứa Tiểu Ngôn động tác nhanh nhất, nhảy chân sáo ra mở cửa phòng.

Ngoài cửa rõ ràng là Nhạc Chính Vũ. Bất quá vẻ mặt hắn lúc này có vẻ hơi

quái dị, dường như có chuyện muốn nói rồi lại thôi.

"Chính Vũ, đi vào đi!" Thân thể Đường Vũ Lân lúc này đã hoàn toàn khôi phục lại như cũ, tác dụng phụ của hai cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu ở trên người hắn, khôi phục lại rất nhanh. Tạ Giải vào lúc này vẫn còn nằm bẹp trên giường, dù cho cơ thể cũng đã gần như không có chuyện gì. Đây chính là chênh lệch về tố chất thân thể.

Nhạc Chính Vũ đi tới, vào lúc này bởi vì còn chưa tới thời gian nghỉ ngơi buổi tối, tấm mành trong phòng của không kéo lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người hắn.

Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan không có ở đây. Bọn họ không phải công đọc sinh, vẫn ở ký túc xá phổ thông của học viện. Bất quá để cho tiện, bọn họ cũng đang xin tiêu chuẩn công đọc sinh, chuẩn bị tới bên này ở cùng mọi người. Đến lúc đó lại xin thêm một gian phòng, nam nữ tách ra, cũng sẽ thuận tiện hơn một ít. Hiện tại trong căn phòng vừa vặn là ba nam, ba nữ.

Nhạc Chính Vũ nở nụ cười nói: "Nghe nói các giành chiến thắng trong trận đấu nội bộ của lớp, ta tới để chúc mừng các ngươi. Xin chúc mừng!"

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi không phải là đến để dò hỏi quân tình chứ?"

Nhạc Chính Vũ cười ha ha, "Cái kia thật không có, ta không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là, ta có nghe nói, hôm nay ngươi thi đấu có một phần Đấu Khải, có thật không? Ngươi đã tạo ra được Nhất Tự Đấu Khải? Dùng Hữu Linh Hợp Kim để chế tạo?"

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Tin tức của ngươi cũng thật là nhanh nhạy, đúng vậy, chúng ta đã thành công. Là Tinh Lan giúp ta chế tác Đấu Khải."

"Tinh Lan là ai?" Nhạc Chính Vũ có chút mờ mịt nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân thần bí nói: "Chúng ta sắp sửa trở thành đối thủ, lẽ nào vào lúc này ta sẽ tiết lộ ra đại tướng của bên mình hay sao?"

Nhạc Chính Vũ cười hì hì, nói: "Ta cũng là Cơ Giáp Chế Tạo Sư, gần đây đang định bắt đầu thử nghiệm chế tác Đấu Khải đây. Cái này không phải là muốn tới học hỏi kinh nghiệm của các ngươi hay sao?"

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, "Chúng ta đương nhiên là có vũ khí bí mật, vẫn là nên giấu kỹ, chí ít có thể tăng cường tỷ lệ thành công thêm 3/10."

Nhạc Chính Vũ ánh mắt sáng lên, "3/10? Ngươi chắc chắn chứ?"

Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu. Ăn liền hai cái bánh bao đậu, tuyệt đối có thể tăng cường tỷ lệ chế tác Đấu Khải thành công lên rất nhiều. Thực Phẩm Hệ Hồn Sư tuy răng ở trên chiến trường hơi yếu một chút, nhưng nói về năng lực phụ trợ kéo dài, lại thực sự là hoàn mỹ. So với Phụ Trợ Hệ Hồn Sư bình thường còn mạnh hơn nhiều. Nếu không thì, lúc trước Từ Lạp Trí cũng không thể trực tiếp tiến vào Nội viện.

Trong mắt Nhạc Chính Vũ lấp lánh ánh sáng nóng rực, nói: "Vũ khí bí mật này có thể để ta dùng một chút được hay không, ta sẽ dùng điểm cống hiến để mua."

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Có thể! Bất quá, phải chờ đến sau khi cuộc giao lưu giữa hai lớp kết thúc đã."

Nhạc Chính Vũ tức giận: "Thật nhỏ mọn, chỉ ba ngày. Ngươi đem vũ khí bí mật giao cho ta, ta cũng không kịp chế tác. Bản thảo thiết kế của ta vẫn còn chưa hoàn toàn hoàn thành đây."

Hắn đã là học viên năm thứ hai, tính bức thiết của việc chế tác Đấu Khải so với năm nhất càng gấp rút hơn nhiều. Đặc biệt là khi nghe nói Đường Vũ Lân hoàn thành Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải, lòng hắn có thể nào không ngứa ngáy được đây?

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên. Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Ngày hôm nay là có chuyện gì vậy trời, để ta đoán xem là ai? Nguyên Ân, không tin các ngươi nhìn xem."

Chương 395: Lớp trưởng chân chính

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Vừa nói, nàng đã mở cửa phòng ra. Đúng như dự đoán, bên ngoài chính là Nguyên Ân Dạ Huy.

Nguyên Ân Dạ Huy vừa vào cửa liền nhìn thấy Nhạc Chính Vũ, sau khi hơi sững sờ, không khỏi nhăn đôi mi lại, "Ngươi làm sao lại ở chỗ này?"

Nhạc Chính Vũ tức giận: "Ta tại sao không thể ở chỗ này?" Bất quá, tiếng nói của hắn cũng không cách nào cứng rắn.

Từ sau khi Nguyên Ân Dạ Huy thu được đệ tứ Hồn Hoàn, Nhạc Chính Vũ liền biết rất rõ sự chênh lệch giữa mình và nhân gia. Hơn nữa Nguyên Ân Dạ Huy xác thực không phải là Tà Hồn Sư, hắn cũng không có lý do tìm người ta phiền phức.

Nguyên Ân Dạ Huy không để ý đến hắn nữa, nhìn về phía Đường Vũ Lân nói: "Giúp ta làm Đấu Khải. Các ngươi muốn yêu cầu gì?" Nàng rõ ràng thẳng thừng hơn Nhạc Chính Vũ nhiều lắm.

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, nói: "Đầu tiên ta cần phải biết, cấp phó nghiệp của hai ngươi là gì?"

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta là Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 3, bất quá khoảng cách đến cấp 4 không xa. Ta phỏng chừng cần thêm một tháng, ta sẽ có thể lên cấp 4."

Nguyên Ân Dạ Huy nhíu mày một cái, nói: "Ta là Duy Tu Sư. Cấp 4."

Duy Tu? Đường Vũ Lân cũng không nghĩ rằng lựa chọn của Nguyên Ân Dạ Huy lại sẽ là sửa chữa. Hơn nữa còn là Duy Tu Sư cấp 4. Từ Lạp Trí hiện tại vẫn là Duy Tu Sư cấp 3 *, phương diện này phải kém hơn nàng không ít.

** hôm trước Từ Lạp Trí nói "thật giống như có trình độ cấp 4" – tức là hắn vẫn còn ở cấp 3? Tác giả lúc nói cấp 3, lúc nói cấp 4? Diệp Tinh Lan thì lúc nói cấp 4, lúc lại nói cấp 5? Thôi thì xem tới đâu biết tới đó.*

Đường Vũ Lân suy tư nói: "Vậy phần kia Nhạc Chính Vũ ngươi tự chế tác là được, sau này chúng ta sẽ cung cấp vũ khí bí mật trợ giúp cho ngươi. Ngươi đổi bằng điểm cống hiến là được rồi. Nguyên Ân, Đấu Khải của ngươi cần có chúng ta chuẩn bị Hữu Linh Hợp Kim và chế tác, hai phương diện này. Còn thiết kế thì sao? Ngươi có lựa chọn tốt nào không?"

Nguyên Ân Dạ Huy lắc lắc đầu, "Ta trước đây vẫn lấy tu luyện bản thân làm chủ, điều hòa hai loại Võ Hồn. Hơn nữa, ta là Song Sinh Võ Hồn, chế tác Đấu Khải có thể sẽ phiền toái một chút. Đã từng nhờ bạn học thiết kế qua, nhưng vẫn luôn không được ưng ý."

Cổ Nguyệt ánh mắt sáng lên, "Thiết kế Song Sinh Võ Hồn Đấu Khải, đây quả thật là một sự khiêu chiến không nhỏ. Nhưng ta cần thời gian, hơn nữa có thể sẽ rất dài. Muốn chân chính hoàn thành thiết kế ưng ý, e rằng phải đợi đẳng cấp Thiết Kế Sư của ta tấn thăng nữa mới được, ít nhất phải đến Thiết Kế Sư cấp 5 trung kỳ trở lên mới được."

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Được. Vậy ta sẽ để dành điểm cống hiến dần dần."

Nói xong, nàng liền xoay người đi ra ngoài, thời điểm đi tới cửa, nàng dừng bước lại, một lần nữa xoay người lại, "Cảm tạ."

"Vâng?" Tạ Giải đang nằm bẹp trên giường, bỗng bật dậy nhanh như chớp.

Nguyên Ân Dạ Huy cơ mặt cứng đờ, xoay người rời đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt tất cả đều tập trung ở trên mặt Tạ Giải.

"Ha ha" Hứa Tiểu Ngôn là người thứ nhất bật cười, sau đó, tất cả mọi

người đều không hẹn mà cùng cười to lên.

Tạ Giải một mặt tức giận nói: "Thì sao, tên ta đồng âm tới từ Cảm-Tạ * đấy? Cười cái gì mà cười. Hừ!"

** Tiếng Hán từ* **谢 谢** |Xiè xiè| Tạ Tạ - *nghĩa là cảm ơn, cảm tạ ; đồng âm với từ* **谢 邂** |Xiè xiè|Tạ Giải.

Nhạc Chính Vũ cũng đi rồi. Hắn hiện tại cũng cần rất nhiều điểm cống hiến. Quan hệ cho dù tốt, nhưng loại sự tình mời người ta hỗ trợ, cũng không thể tất cả đều dựa vào ân tình. Mọi người đều là học viên Sử Lai Khắc học viện, ai trên người đều không phải gánh áp lực trầm trọng? Phân tâm giúp người khác, chuyện như vậy, nếu như hoàn toàn không có lợi ích, đúng là không dễ dàng đánh đổi thời gian. Huống chi bọn họ còn không phải là bạn cùng lớp!

Đường Vũ Lân sau khi hồi phục liền đi tới Đoán Tạo Thất để làm việc, hắn phải tiếp tục tinh luyện Hữu Linh Hợp Kim. Áp lực của hắn mới là to lớn nhất, các đồng đội, hơn nữa còn có Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, tổng cộng 8 người, Đoán Tạo Sư cũng chỉ có mỗi một mình hắn. Mỗi người đều cần Hữu Linh Hợp Kim. Tuy rằng hiện tại để chế tác phần Đấu Khải thứ nhất, mỗi người cũng chỉ cần một khối là đủ, nhưng hắn hiện tại vẫn chưa đoán tạo đủ số lượng đâu!

Còn phải tiếp tục cố gắng hơn mới được! Đường Vũ Lân tuy cũng không phải người cầu toàn, nhưng Hữu Linh Hợp Kim hắn dùng đã là 90% trở lên, Nhạc Chính Vũ cùng Diệp Tinh Lan cũng vậy, cũng không thể để các đồng bạn của mình chịu thiệt thòi. Nhưng muốn chế tác ra Hữu Linh Hợp Kim có mức độ hòa hợp từ 90% trở lên, vậy thì cũng phải cần có vận may cùng trạng thái tốt nhất mới được.

Hồn lực tăng lên tới cấp 30, tăng cường tu vi đã không còn là chuyện quan trọng nhất nữa. Hắn hiện tại cần phải củng cố năng lực đoán tạo của mình nhiều hơn.

Sáng sớm.

Nhóm học sinh năm nhất sáng nay đến lớp đều đặc biệt sớm. Cũng không biết là có mục đích gì.

Đường Vũ Lân sáng sớm luyện qua Tử Cực Ma Đồng, sau khi ăn xong điểm tâm, liền hướng về lớp đi đến. Với tố chất thân thể hiện tại của hắn, đã không cần luyện tập chạy bộ nữa. Hiện nay chạy bộ bình thường căn bản là không đem lại bao nhiêu tác dụng cho hắn, chẳng bằng dùng thời gian để tu luyện và ăn cơm còn hơn.

Đúng, ăn cơm cũng là một loại tu luyện. Đặc biệt là dưới tình huống ăn thức ăn giàu dinh dưỡng.

Từ Lạp Trí hiện tại mỗi ngày đều cẩn thận hẹn Đường Vũ Lân cùng nhau ăn cơm, bọn họ đồng thời ăn, có hiệu quả bổ trợ nhau. Ít nhất nhìn qua là như vậy.

Trận đánh hôm qua, tin tức Đường Vũ Lân dẫn dắt các bạn bè thu được thắng lợi cuối cùng đã truyền ra khắp Ngoại viện. Đặc biệt là các lớp năm nhất, năm hai, năm ba. Hiện tại tên của hắn đã truyền khắp.

Đây là một hồi thắng lợi làm người ta khiếp sợ.

Hầu như mỗi người đều đánh giá là như vậy. Ngoài sự nổi tiếng của năm người Vũ Ti Đóa ra, Thiếu Niên Thiên Tài Bảng vốn là một bảng danh sách mà Ngoại viện rất quan tâm.

Đại Lục Phong Vân Bảng, tuổi tác hiện tại của bọn họ vẫn có chưa đủ tư cách để quan tâm. Nhưng có thể leo lên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, vẫn luôn là nguyện vọng của rất nhiều người.

Nhưng tổ đội Thiếu Niên Thiên Tài Bảng lấy Vũ Ti Đóa 13 tuổi tiến vào top 10 dẫn dắt,

toàn bộ 5 thành viên cũng đều thuộc bảng này, lại bại vào tay đội của Đường Vũ Lân, vốn không có lấy một người thuộc Thiếu Niên Thiên Tài Bảng. Chuyện này đã không phải là “khó mà tin nổi”, mà quả thực chính là kỳ tích.

Để bảo vệ các học sinh, học viện sẽ không thu hình lại các trận đấu để cho người khác xem. Vì lẽ đó, trên người Đường Vũ Lân cũng bao phủ lên một vầng sáng thần bí một cách vô hình. Vị lớp trưởng của lớp năm nhất này, do đó cũng tiến vào trong tầm mắt học viên các lớp khác.

Cứ thế, thời điểm đến giờ ăn hàng ngày, sự quan tâm Đường Vũ Lân nhận được trở nên nhiều một cách đặc biệt. Đặc biệt là các học viên nữ tuổi tác nhìn qua tương đương hắn, ánh mắt rơi vào trên mặt hắn rõ ràng quan tâm hơn rất nhiều.

Ở Sư Lai Khắc học viện, nhan trị * vốn là không có nhiều tác dụng, thực lực mạnh mới có thể dễ dàng được người khác yêu thích. Nhưng khi có rất nhiều người thực lực đều rất mạnh, như vậy, nhan trị cao hiển nhiên sẽ dễ dàng được chú ý hơn.

* *giá trị nhan sắc*

Đường Vũ Lân chính là như vậy.

Hắn mặc dù mới chỉ có 13 tuổi, nhìn qua còn rất ngây ngô, nhưng đã sơ bộ có được khí chất thiếu niên. Hai mắt hắn thật to, lông mi thật dài, dung nhan anh tuấn. Hấp dẫn ánh mắt nữ sinh tự nhiên cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Trên đường đi tới lớp, Đường Vũ Lân còn gặp phải tình huống vài thiếu nữ cùng lớp hoặc khác lớp muốn xin số điện thoại nữa cơ.

Hắn xưa nay đều không có cái gì gọi là ngạo khí, nhân gia người ta muốn, hắn dĩ nhiên sẽ cho.

"Vũ Lân, ngươi thật là được hoan nghênh nha." Từ Lạp Trí một mặt đầy ước ao nhìn Đường Vũ Lân nói.

Đường Vũ Lân cười nói: "Đó là bởi vì chúng ta ngày hôm qua thắng."

Từ Lạp Trí nhún nhún vai, "Vậy ta cũng là thành viên của đội, tại sao không có nữ sinh nào muốn xin số điện thoại của ta? Hay là bởi vì dung mạo ngươi đẹp đẽ."

Đường Vũ Lân cười nói: "Đây là cha mẹ cho, ta cũng không có cách nào mà!" Nhắc đến cha mẹ, trong lòng hắn hơi căng thẳng. Từ lúc trước sau khi cha mẹ rời đi, đã mấy năm trôi qua, nhưng không hề có một chút tin tức nào.

Chỉ cần cha mẹ trở về, hoặc là liên lạc với Mang Thiên lão sư, dĩ nhiên là

có thể có số điện thoại của hắn. Đường Vũ Lân cũng một mực chờ đợi, nhưng trước sau đều bặt vô âm tín.

"Chào lớp trưởng." Một thanh âm đánh thức Đường Vũ Lân từ trong dòng suy nghĩ.

Khi ngẩng đầu nhìn lần, chỉ thấy một vị đồng học nhìn qua có chút quen mắt đang đứng ở hành lang, hướng về mình chào hỏi.

"Chào ngươi." Đường Vũ Lân mỉm cười thân thiện.

"Chào lớp trưởng!" Còn chưa tới lớp, những bạn học gặp hắn ở trong hành lang đã có không ít người chào hỏi hắn.

Giống như cách suy nghĩ lúc trước của hắn, ở đây, muốn thu được sự tôn trọng của người khác, chỉ có thể dựa vào, Thực-Lực!

Đường Vũ Lân cũng không hề bởi vì thắng lợi ngày hôm qua mà kiêu ngạo, cũng không bởi vì những bạn học này trước đây miệt thị cùng lạnh nhạt mà sinh ra bất mãn. Đối với người khác chào hỏi, hắn đều nhất nhất mỉm cười đáp lại, dường như những chuyện trước đây đều chưa từng xảy ra vậy.

Rốt cục đi tới trước cửa phòng học năm nhất, Đường Vũ Lân vừa bước một bước vào trong phòng học.

"Chào lớp trưởng." Một tiếng chào vang lên ở trước người.

"Chào ngươi!" Đường Vũ Lân theo bản năng đáp lại, nhưng thời điểm hắn nhìn rõ người này, nhất thời có chút ngây người.

Cái vị trước mặt này, mặt mỉm cười hướng mình vấn an, dĩ nhiên lại là Lạc Quế Tinh, Cầm Cố Lạc Quế Tinh!

Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Quế Tinh một mặt mỉm cười, sau đó cấp tốc tránh đường, làm ra một dấu tay xin mời.

Lúc này, lớp năm nhất đã có 2/3 người ngồi, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải bọn họ ăn cơm xong trước cũng đã đến lớp.

Lạc Quế Tinh trước đó vẫn đứng ở cửa, mọi người còn chưa cảm thấy cái

gì, nhưng khi Đường Vũ Lân đến, hắn liền gọi ra một tiếng thăm hỏi này. Nguyên bản phòng học còn có chút huyên náo nhất thời trở nên yên tĩnh đi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người Lạc Quế Tinh, trong lúc nhất thời, yên lặng như tờ.

--------- **Lời tác giả:** Tâm tình phía trước vẫn bị đè nén, cuối cùng viết đến một chương này thật rộng rãi sáng sủa. Cảm giác còn rất tốt, hi vọng cả nhà yêu thích. Tiểu Vũ Lận của chúng ta cũng chân chính bắt đầu dung nhập vào trong Sử Lai Khắc học viện rồi! Còn rất nhiều điều đặc sắc sẽ từng bước được bày ra.

Chương 396: Hào hiệp chịu thua, co được dãn được

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Ngay ở trước mặt nhiều người như vậy, chủ động hướng về Đường Vũ Lân vấn an, điều này có ý vị gì? Bất quá lại rất rõ ràng. Hắn chịu thua, đại biểu cho Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ, Trịnh Di Nhiên, Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài hướng về Đường Vũ Lân cùng đồng đội của hắn, nhận thua. Đồng thời chân chính thừa nhận vị trí lớp trưởng của Đường Vũ Lân.

Vốn là những bạn học khác ít nhiều trong lòng còn có chút do dự. Dù sao, ngày hôm qua Đường Vũ Lân bọn họ tuy rằng thắng, nhưng cũng là thắng hiểm. Luận về thực lực cá nhân, Lạc Quế Tinh năm người vẫn luôn kiệt xuất. Nhưng vào giờ phút này, Lạc Quế Tinh lại chấp nhận chịu thua, cũng là mang ý nghĩa, ở trong lớp năm nhất, không còn có người nào có thể dao động được vị trí lớp trưởng của Đường Vũ Lân. Từ thời khắc này trở đi, hắn mới là lớp trưởng chân chính của năm nhất.

Đường Vũ Lân sau một thoáng ngơ ngác, trên mặt một lần nữa lộ ra vẻ mỉm cười, hướng về hắn gật đầu, liền đi về vị trí của mình.

Lạc Quế Tinh rất tự nhiên cũng trở về chỗ ngồi, nét mỉm cười thường ngày lại xuất hiện ở trên khuôn mặt, tựa như chỉ vừa làm ra một việc nhỏ bé không đáng kể vậy.

Trịnh Di Nhiên vào lúc này đứng ở bên người Dương Niệm Hạ, bĩu môi, "Chẳng trách Từ Du Trình ngày hôm qua chịu thua, nói mình không sánh được với Lạc Quế Tinh. Cái tên này đúng là lợi hại nha! Ta tự hỏi không

làm được chuyện mặt dày như vậy."

Dương Niệm Hạ khoan thai nói: "Học một chút đi, co được dãn được, đại trượng phu phải vậy. Bất quá, cùng Đường Vũ Lân so ra, Lạc Quế Tinh thiếu một phần đại khí, lòng dạ cùng ánh mắt đều kém hơn hắn một chút. Vũ Lân làm lớp trưởng, bây giờ nhìn lại, vẫn đúng là có bản lãnh!"

"Ngươi phục rồi?" Trịnh Di Nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về Dương Niệm Hạ.

Dương Niệm Hạ hỏi ngược lại: "Ngươi còn không phục?"

Trịnh Di Nhiên hừ một tiếng, "Ta và các ngươi không giống nhau, Độc Hồn Sư chúng ta chú ý chính là một đòn giết chết, thực lực của hắn cường hãn thì thế nào? Một khi trúng Bích Lân Xà Độc của ta, cũng đủ làm cho hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Ta tại sao lại phải phục?"

Dương Niệm Hạ nhún nhún vai, nói: "Tùy ngươi vậy. Ta về chỗ ngồi trước."

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Trịnh Di Nhiên xem thường, thấp giọng nói: "Loài vớ vẩn."

Ánh mắt của nàng một lần nữa rơi vào trên người Đường Vũ Lân, bản thân nàng kỳ thực cũng không hề phát hiện, ánh mắt của mình đối với Đường Vũ Lân, nếu nhìn kỹ, trong lúc vô tình cũng phát sinh một chút biến hóa. Mà sự biến hóa này, nàng không muốn thừa nhận.

Buổi học như trước, đối với trận đấu ngày hôm qua, Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không cũng không hề tiến hành bất kỳ tổng kết gì. Sự thực bày ra ở trước mắt, có thể gia nhập Sử Lai Khắc học viện, ai mà không phải là người tuyệt đỉnh thông minh, tự mình phán đoán là được.

Trên chiến trường, thứ quan trọng, vĩnh viễn là kết quả.

Thực lực mạnh đến đâu, cuối cùng thua, cũng vẫn là thua.

Trái lại, mỗi ngày đi học là thời điểm mà Đường Vũ Lân cảm thấy thoải mái nhất. Hiện tại tinh thần lực tu vi của hắn cũng không hề kém, trí nhớ

rất tốt, những thứ học ở trên lớp đều có thể dễ dàng ghi nhớ, thân thể thừa dịp đi học này có thể ung dung thả lỏng cho đến giữa trưa. Buổi chiều còn phải tiếp tục tiến hành luyện tập Đoán Tạo Thuật, buổi tối tu luyện hồn lực. Còn thực chiến, hắn tạm thời không có quá nhiều thời gian để củng cố.

Ba ngày sau chính là buổi giao lưu của bọn họ với lớp năm hai. Ba ngày thôi, lâm trận mới mài gươm cũng không có tác dụng gì, ngay cả những thành viên của năm hai ra trận bọn họ cũng không biết được, nên cũng không thể chuẩn bị gì.

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ có lẽ tất nhiên sẽ tham gia, đối với bọn hắn, Đường Vũ Lân đã cùng các bạn thương lượng qua chiến thuật một chút. Chỉ là không biết sau khi tiến vào tứ hoàn cảnh giới, hiện tại Nguyên Ân Dạ Huy đến tột cùng đã mạnh tới trình độ nào.

Ba ngày sau.

"Ngày hôm nay ta sẽ đích thân đi xem hai lớp các ngươi tranh tài. Học viện sẽ cung cấp một số điểm cống hiến làm phần thưởng cho đội thắng cuộc." Thái Nguyệt Nhi hướng về Thẩm Dập, Vũ Trường Không và các lão sư của lớp năm hai đang đứng ở trước mặt mình, nói rằng.

"Vâng" Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn về phía các lão sư của lớp năm hai, đều hơi kinh ngạc.

Thái lão là Ngoại viện viện trưởng, bình thường kỳ thực vốn không quá quản sự. Đến cảnh giới này của nàng, đa phần đều tập trung thời gian cho tu luyện. Là một Hồn Sư, coi như là tiến vào cảnh giới Phong Hào Đấu La cũng không phải nhất lao vĩnh dật *, nhất định phải không ngừng tu luyện, củng cố bản thân, ổn định năng lượng khổng lồ của mình. Hơn nữa còn phải ôn dưỡng Đấu Khải, trì hoãn tuổi già.

** khổ một lần, sướng cả đời*

Nhưng từ sau khi khóa tân sinh này nhập học, sự quan tâm của Thái lão đối với tân sinh năm nhất rõ ràng tăng lên nhiều.

Vị Ngân Nguyệt Đấu La này không chỉ xuất hiện một lần khi lớp năm nhất này đi học. Thời điểm thi đấu nội bộ của năm nhất, ngoại trừ Thánh Linh Đấu La làm trọng tài cùng trị liệu sư ra, Thái lão kỳ thực cũng ở đó, chỉ có

điều bà ta ở vị trí mà bọn học sinh không nhìn thấy được mà thôi.

"Không hoan nghênh?" Thái lão liếc mấy vị trước mặt này một chút.

"Đương nhiên hoan nghênh." Thẩm Dập vội vàng nói. Thái lão bình thường sẽ không quan tâm chút chuyện nhỏ này chứ!

"Vậy thì đi thôi." Thái lão thể hiện ra đầy đủ phong thái hô phong hoán vũ của bà.

Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập cũng có chút bất đắc dĩ, bọn họ sáng sớm vốn là đã chuẩn bị đi Luận Bàn Lôi để cùng lớp năm hai bắt đầu so đấu, lại bị Thái lão nhắn một tin nhắn kêu lại đây.

Thái lão làm Ngoại viện viện trưởng, sự quan tâm của bà tương đương với việc đem cuộc thi đấu này tăng lên cấp học viện, không còn là giữa nội bộ các lớp nữa. Nhưng chuyện này Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không cũng không hề muốn nhìn thấy. Kém một lớp, vốn không phải là một tuổi, mà là ba tuổi, chính bọn họ cũng không hề nghĩ rằng lớp năm nhất có thể giành thắng lợi.

Dù Thiếu Niên Thiên Tài Bảng có đến năm người đều ở trong lớp năm nhất, nhưng sau khi tiến vào học viện, chí ít trước khi tốt nghiệp, tất cả các số liệu bên trong học viện đều là bảo mật. Xếp hạng của bọn họ sẽ không hề phát sinh biến hóa. Ở Sử Lai Khắc học viện học tập ba năm, tăng lên không phải là một chút.

Bị học viện quan tâm, nếu như thua quá thảm, đối với năm nhất tuyệt đối là sự đả kích không nhỏ.

Luận Bàn Lôi ngày hôm nay trở nên phi thường náo nhiệt, học viên năm nhất cùng năm hai từ rất sớm đã có mặt.

Tuổi tác học viên lớp năm nhất phổ biến từ 13 – 14 tuổi, trong khi đó tuổi tác phổ biến của năm thứ hai lại là từ 15 – 17 tuổi. Bởi vì thời gian nhập học chỉ có giới hạn thời gian tuổi tác cao nhất, nhưng lại không có yêu cầu về tuổi tác tối thiểu, nên lúc này mới tạo thành phương diện tuổi tác không đồng đều.

Năm nhất bên này, bọn học sinh đều có chút nóng lòng muốn thử, mà năm

thứ hai bên kia, nhìn qua có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Chênh lệch một lớp, rõ ràng trầm ổn hơn rất nhiều.

Phía trước nhất của năm thứ hai, đứng ở nơi đó rõ ràng là Nguyên Ân Dạ Huy.

Nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ngay, các học viên lớp năm hai đối với nàng đều vô cùng tín phục, thời điểm hơi có chút động tĩnh, chỉ cần một ánh mắt của nàng nhìn qua, ngay lập tức sẽ yên tĩnh trở lại.

Dù sao, tập thể lớp năm hai rõ ràng nhìn như một thể thống nhất.

Sau khi lớp năm nhất trải qua cuộc đấu nội bộ hôm trước, bầu không khí đã kinh biến trở nên hài hòa hơn nhiều. Ngay cả Lạc Quế Tinh đều chịu thua, các học sinh khác càng không có lý do gì lại nhằm vào Đường Vũ Lân. Chỉ là tập tính trước khi tiến vào Sử Lai Khắc học viện cũng không dễ dàng cải thiện như vậy mà thôi…

Đường Vũ Lân vẫn luôn nhìn kỹ Nguyên Ân Dạ Huy ở đối diện, Nguyên Ân Dạ Huy cũng đang nhìn hắn. Song phương không hề giao lưu, hiện tại bọn họ đều lấy thân phận lớp trưởng đại diện cho mỗi lớp của mình. Ở trong trận thi đấu giao lưu hôm nay, họ chính là đối thủ của nhau.

Đúng vào lúc này, các vị lão sư nối đuôi nhau đi vào.

Người đi trước nhất là người mà mấy ngày trước bọn họ vừa gặp, chính là tuyệt sắc dung nhan, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ. Cùng nàng sóng vai mà đi, rõ ràng là Ngoại viện viện trưởng, Ngân Nguyệt Đấu La Thái Nguyệt Nhi, Thái lão. Nhưng Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, Thái lão lại cố hết sức đi sau Nhã Lỵ nửa bước.

Đều là Phong Hào Đấu La, hơn nữa dưới tình huống địa vị Thái lão ở học viện vốn cao cao tại thượng như vậy, lại vẫn phải đi sau Thánh Linh Đấu La nửa bước. Chuyện này ý nghĩa là, ở trong Sử Lai Khắc học viện, địa vị của Thánh Linh Đấu La còn phải ở bên trên Thái lão.

Thánh Linh Đấu La năng lực chủ yếu là phụ trợ trị liệu! Địa vị có thể cao đến trình độ như thế này, trong đó khẳng định có điều bí ẩn ảo diệu gì đó…

Chương 397: Song Long cùng đến

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Phía sau hai vị các lão của Hải Thần Các, là vị Lý lão mà Đường Vũ Lân đã từng thấy, vị này cũng tới? Coi như Lý lão không phải thành viên của Hải Thần Các, địa vị ở tại học viện nhất định cũng vô cùng cao.

Phía sau ba vị này, mới là chủ nhiệm lớp năm hai, và lão sư lớp năm nhất Thẩm Dập, Vũ Trường Không. Còn có một số vị lão sư chuyên ngành cũng tới xem trận đấu.

"Lão đại, áp lực có chút hơi lớn!" Tạ Giải tiến đến bên tai Đường Vũ Lân, thấp giọng nói.

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta làm hết sức là được rồi."

"Ừm" Tạ Giải gật đầu, sau đó lại lén nhìn Nguyên Ân Dạ Huy ở phía đối diện. Không biết tại sao, hắn vẫn cảm thấy ngày hôm nay Nguyên Ân Dạ Huy so với bình thường có gì đó khang khác. Ngày thường mọi người là hàng xóm, cảm giác vẫn không rõ ràng như vậy. Ngày hôm nay nàng đứng ở phía trước nhất lớp năm hai, loại dáng vẻ hung hãn kia của nàng khiến cho trong lòng Tạ Giải không khỏi có chút chột dạ.

Hắn còn nhớ kỹ tình huống trước đó không lâu mình cùng Nguyên Ân Dạ Huy luận bàn. Bây giờ nghĩ lại, trong lòng đúng là vẫn còn sợ hãi!

Các vị lão sư quan chiến ngồi xuống trên Đài Chủ Tịch.

Bọn họ vừa mới an vị xong, lối vào của Luận Bàn Lôi lại có hai người đi tới. Hai người kia vừa nói chuyện vừa đi vào. Nói đúng hơn, bọn họ tựa hồ

là đang cãi nhau.

"Ngươi tới làm gì?" Lão giả bên trái một mặt ghét bỏ hướng về lão giả bên phải nói rằng.

"Ta đến xem Đồ-Đệ-Của-Ta đại sát tứ phương. Ít nhất trên phương diện đoán tạo, những tên tiểu tử năm hai kia khẳng định không bằng. Ta xem một chút xem hắn có tiến bộ hay không? Ngươi thì sao? Ngươi tới làm gì? Không ở lại bên trong Hải Thần Các lo chuyện của ngươi, chạy đến đây làm gì? Nơi này là Ngoại viện, không phải địa phương ngươi nên đến."

"Ta đến xem Đồ-Tôn-Của-Ta có tiến bộ hay không. Nghe nói Đồ-Tôn-Của-Ta ngay cả U Minh Bạch Hổ đều đánh bại. Ta tới xem thử xem hắn tiến bộ lớn như vậy có phải là nhờ vào thông hiểu đạo lí, tuyệt học mà ta truyền thụ cho hắn hay không?"

"Phi, ngươi truyền thụ cái rắm, ngươi gặp hắn có mấy lần, đừng có nhận vơ đồ tôn đồ tẹo gì!"

"Ngươi phi? Ngươi ngoại trừ phát rồ với chơi xấu, còn có thể dạy được cái gì? Ta có thể nói cho ngươi, Phong lão đầu, ngươi nếu như đem đồ tôn của ta dạy hư, ngươi chết chắc!"

"Ta chết chắc rồi? Ngươi giết chết ta à? Đến đây đi! Coi ai ngán ai!"

"Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám, chỉ có chút công phu mèo quào này của ngươi. Có bản lĩnh, hai ta lên Luận Bàn Lôi, ta đánh cho ngươi biết mùi vị húp cháo thay cơm!"

"Ngươi thối lắm."

Hai vị này ồn ào đi tới, chính là Đoán Tạo Sư phó của Đường Vũ Lân, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ; còn có vị sư tổ kia của hắn, Xích Long Đấu La Trọc Thế.

Hai người một mặt ầm ĩ, một mặt ánh mắt liền rơi vào trên người Đường Vũ Lân.

May là bọn họ còn có lý trí, cũng không trực tiếp đi qua, cũng tới Đài Chủ Tịch.

Nhìn thấy Ngân Nguyệt Đấu La Thái Lão, bọn họ đều hướng về Thái Lão gật đầu. Nhưng khi ánh mắt bọn họ rơi vào trên người Thánh Linh Đấu La, ánh mắt lại một thoáng đều thẳng đứng.

"Nhã Ly, làm sao ngươi lại đến đây ngày hôm nay rồi?" Trọc Thế phản ứng nhanh, lướt người liền đến trước mặt Thánh Linh Đấu La.

Thánh Linh Đấu La liếc hắn một cái, "Ta đến làm trọng tài mà!"

"Nhã Ly, đã lâu không gặp!" Phong Vô Vũ đã xuất hiện ở một bên khác của nàng, hai tay chà xát, tựa hồ là có chút ngượng ngùng, hạ thấp giọng nói rằng.

Đường Vũ Lân tu luyện Tử Cực Ma Đồng, tuy rằng cách Đài Chủ Tịch không gần, nhưng tình huống trên đài vẫn có thể nắm được sơ sơ. Khi hắn nhìn thấy vẻ mặt của Phong Lão, không khỏi ngẩn người. Làm sao mà có vẻ như lão sư của mình lại có chút thẹn thùng? Mặt ông đỏ lên sao?

"Nguyệt Nhi, chúng ta thương lượng thế nào?" Trọc Thế nghênh ngang hướng về Ngân Nguyệt Đấu La hỏi.

Thái Lão lườm một cái, "Các ngươi hai người này làm sao cũng tới. Muốn xem so tài thì yên tĩnh một chút, nếu không các ngươi mau nhanh rời đi đi!"

Trọc Thế một mặt chính khí nói: "Là một trong những trưởng lão Hải Thần Các của Sử Lai Khắc học viện, ta tới xem thi đấu ở Ngoại viện một chút cũng là rất bình thường. Không giống như có mấy người, thân là Đoán Tạo Sư, lại chạy tới tham gia trò vui."

"Đoán Tạo Sư thì làm sao? Không có Đoán Tạo Sư chúng ta, ngươi có thể mặc được Đấu Khải à? Ngươi có tin thời điểm ngươi lên đến cấp Tứ Tự, ta sẽ nói tên tiểu tử Chấn Hoa kia không làm giáp mông cho ngươi, để cho ngươi dùng một bộ Đấu Khải không có quần! Có giỏi thì cởi truồng mà dùng, nhé!"

"Phong Vô Vũ, ta nhịn ngươi lâu rồi nha! Ngay ở trước mặt Nhã Ly, ngươi đừng có cà chớn! Không phải vậy ta sẽ kéo ngươi lên Luận Bàn Lôi đập cho một trận!"

"Chẳng lẽ ta lại sợ ngươi, hiện tại lên thì lên luôn!"

"Hai người các ngươi, đủ rồi!!" Thánh Linh Đấu La cau mày nói rằng.

Nói cũng kỳ quái, hai người lúc trước còn tranh cãi không ngừng, vừa nghe nàng nói xong, nhất thời đều yên tĩnh lại, tuy rằng vẫn hầm hừ, nhưng lại đều không lên tiếng.

Ngân Nguyệt Đấu La nói: "Các ngươi tới muộn, ngồi hàng thứ hai đi. Không được làm ảnh hưởng đến cuộc giao lưu của bọn họ."

"Ồ." Phong Vô Vũ đứng lên liền hướng phía sau đi tới.

"Được rồi, vậy ta ngồi phía sau ngươi." Trọc Thế lướt người đi, trực tiếp liền xuất hiện ở vị trí hàng thứ hai đối diện Thánh Linh Đấu La trên Đài Chủ Tịch.

Phong Vô Vũ chậm một bước, nhất thời trợn mắt nhìn về phía hắn.

Trọc Thế lại không nhường chút nào, hai người trong nháy mắt liền xô đẩy nhau.

"Các ngươi nếu như không thể yên lặng, vậy thì rời đi trước đi." Thánh Linh Đấu La nhăn mày.

"Ngươi yên tĩnh một chút!" Trọc Thế lập tức chỉ vào Phong Vô Vũ nói.

Thánh Linh Đấu La lúc này lại nghiêng đầu lại, bị ánh mắt sáng quắc này của nàng nhìn chằm chằm, hai vị Long lão này mới ngượng ngùng yên tĩnh lại, từng người ngoan ngoãn an vị ở chỗ của mình.

Thánh Linh Đấu La có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, một lần nữa quay người lại, nhìn về phía dưới đài. Thái Lão hướng về Thẩm Dập ra dấu tay.

Lúc này, trên Luận Bàn Lôi đã chuẩn bị xong hai cái Đoán Tạo Đài lớn.

Ngày hôm nay hai lớp luận bàn giao lưu là trên toàn bộ phương diện. Trước tiên bắt đầu từ các cấp phó nghiệp: đoán tạo, thiết kế, chế tác, sửa chữa. Sau đó mới là thực chiến.

"Các học viên năm nhất, năm hai, chào các ngươi, ta là Thẩm Dập, chủ nhiệm lớp năm nhất. Trận giao lưu giữa hai lớp hôm nay ta sẽ đảm nhiệm công tác chủ trì. Bình thẩm sẽ do Thánh Linh Đấu La, Ngân Nguyệt Đấu La hai vị miện hạ đảm nhiệm. Sau khi ta cùng với chủ nhiệm lớp năm hai thương lượng, đã quyết định thi đấu bốn loại phó nghiệp, đều sẽ lấy phương thức mệnh đề tiến hành, để tiết kiệm thời gian. Hiện tại, xin mời lớp trưởng hai bên cử ra đại diện của lớp mình để thi đấu đoán tạo."

Đúng vậy, trận giao lưu nội bộ giữa hai lớp này, lớp trưởng hai bên chính là thống suất.

Đường Vũ Lân trực tiếp hướng về đài thi đấu. Nội dung đoán tạo, hắn bụng làm dạ chịu.

Phong Vô Vũ có chút đắc ý hướng về Trọc Thế bên người, nói: "Chờ một lúc nữa liền để ngươi thấy cái gì gọi nghiền ép."

Trọc Thế nói: "Vậy còn không phải là do bản lĩnh của đồ tôn ta sao, có quan hệ gì với ngươi?"

"Ta là Đoán Tạo Lão sư của hắn, làm sao lại không có quan hệ gì với ta?" Phong Vô Vũ cả giận nói.

Trọc Thế nói: "Tốt lắm, vậy ta hỏi ngươi. Thời điểm đồ tôn của ta đến, là Đoán Tạo Sư cấp mấy?"

"Cấp 5!" Phong Vô Vũ không chút do dự hồi đáp.

"Vậy bây giờ cấp mấy?" Trọc Thế truy hỏi.

"Cấp 5!" Thời điểm Phong Vô Vũ phản ứng lại thì đã chậm.

Trọc Thế khinh thường nói: "Thời điểm đến, đồ tôn của ta đã là cấp 5, điều này đã chứng minh hắn là thiên tài Đoán Tạo Sư. Hiện tại vẫn là cấp 5, vậy thì chứng minh ngươi là lão sư phế vật, ngay cả một điểm tăng lên cũng không có!"

"Ngươi thối lắm, không thể tính như thế!" Vừa nhắc tới Đường Vũ Lân, Phong Vô Vũ liền tức giận, bất quá hắn với đệ tử này của mình lại rất hài

lòng. Một cái liền tóm lấy cổ áo của Trọc Thế.

Trọc Thế cũng không phản kháng, chỉ hừ lạnh một tiếng, "Ngươi muốn phạm thượng sao?"

Phong Vô Vũ cả giận nói: "Ngươi làm sao lại là “thượng” cơ chứ?"

Trọc Thế cười hì hì, "Ngươi là sư phụ của đồ tôn ta, ta là sư tổ của hắn, hai ta không bằng vai phải lứa đâu. Ngươi thấy ta, dù không gọi “lão sư”, cũng nên kêu một tiếng “sư thúc”. Ngươi động thủ với ta, không phải phạm thượng thì là cái gì?"

"Hai người các ngươi đi ra ngoài!" Thánh Linh Đấu La lần thứ hai quay đầu lại, ánh mắt đã có chút lạnh lùng.

Phong Vô Vũ cấp tốc buông tay ra, cúi đầu, một bộ dáng vẻ cùng mình không có quan hệ. Trọc Thế giang hai tay, nhún vai, ra vẻ vô tội kiểu như “ơ em có làm gì đâu?”. Sau đó tay phải từ bên trái khóe miệng kéo ngang sang bên phải, giống như động tác kéo khóa vậy, dùng để biểu thị mình sẽ không lên tiếng nữa.

Song Thánh Long Sử Lai Khắc lần này rốt cục yên tĩnh, Thái Lão ở bên tai Thánh Linh Đấu La cười nhẹ nói: "Cũng chính là ngươi đánh bại được hai người bọn họ. Ta xem Các chủ, phương diện này cũng không bằng ngươi đâu!"

Thánh Linh Đấu La có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, "Hai người bọn họ! Chính là một cặp chú hề, già mà không lớn nổi!"

Lúc này, trên đài thi đấu, Đường Vũ Lân cùng với đại diện của lớp năm hai tham gia luận bàn đã có mặt.

Đối thủ của Đường Vũ Lân là một thiếu niên nhìn qua khoảng chừng 16, 17 tuổi. Tuổi tác rõ ràng so với Đường Vũ Lân lớn hơn, tướng mạo phổ thông, vóc người trung đẳng, cũng không có chỗ nào kỳ lạ cả. Nhưng đôi bàn tay lại đặc biệt to lớn, cánh tay đặc biệt tráng kiện. Khí chất của hắn rất trầm tĩnh, sau khi lên đài ánh mắt vẫn luôn rơi vào trên Đoán Tạo Đài trước mặt mình, cũng không hề nhìn Đường Vũ Lân.

Không thể nghi ngờ, vị này nhất định là Đoán Tạo Ủy Viên của năm thứ

hai.

Nhìn thấy trạng thái của đối thủ, trong lòng Đường Vũ Lân liền không khỏi âm thầm gật đầu, trận này muốn thắng lợi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Xin chào học trưởng, ta là Đường Vũ Lân." Đường Vũ Lân chủ động hướng về đối phương chào hỏi.

Vị Đoán Tạo Ủy Viên năm hai lúc này mới ngẩng đầu nhìn hướng về hắn, gật đầu, "Lớp năm hai, Hà Tiểu Bành."

Chương 398: Giao lưu luận bàn, trận đầu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập cất cao giọng nói: "Trận đầu, giao lưu luận bàn Đoán Tạo Thuật. Đề mục, tinh luyện kim loại. Mỗi người các ngươi sẽ nhận một khối kim loại hiếm Thái Tinh, thời gian 30 phút. Ở trong thời gian quy định, ai có thể tinh luyện Thái Tinh hiệu quả tốt nhất, sẽ thu được thắng lợi của trận đấu này. Người thắng có thể thu được 1.000 điểm cống hiến khen thưởng, cùng với học điểm. Năm nhất thắng lợi, sẽ được phần thưởng tăng thêm 30%."

Thái Tinh?

Nghe được loại kim loại hiếm này, Đường Vũ Lân hơi nhíu mày, Hà Tiểu Bành cũng vậy.

Bên trong các loại kim loại hiếm, có một ít loại rất khó đoán tạo. Những loại kim loại khó đoán tạo này đều có một điểm chung duy nhất, chính là phẩm chất quá cao, quá mức cứng rắn hoặc là quá mức dẻo dai. Trong quá trình đoán tạo đối với chúng, do đó phải tiêu hao nhiều công phu hơn.

Thái Tinh không thể nghi ngờ chính là một loại kiệt xuất trong đó. Nói nó là một loại kim loại hiếm chẳng bằng nói nó là một loại khoáng thạch chưa qua tinh luyện. Bản thân phi thường cứng rắn, nhưng đồng thời cũng lại rất giòn. Trong quá trình đoán tạo, nếu dùng sức quá mạnh, có thể sẽ bị tổn hại; dùng sức không đủ, căn bản là không có cách nào lay động. Vì lẽ đó, có rất ít Đoán Tạo Sư sẽ lựa chọn đoán tạo loại kim loại này.

Nhưng Thái Tinh nếu như tinh luyện ra được, lại là một loại kim loại hiếm cực kỳ ghê gớm, nó hầu như đối với hết thảy các loại kim loại khác đều có khả năng tương tác rất mạnh, rất nhiều Đoán Tạo Sư cấp cao sẽ dùng nó để

làm kim loại dung hợp thêm vào trong Hợp Kim của mình, dùng để tăng cường cường độ của Hợp Kim.

Giá cả của Thái Tinh cũng vô cùng kinh người, mỗi một khối Thái Tinh, hầu như là bằng giá với 60 khối Trầm Ngân cùng trọng lượng.

Vì lẽ đó, khi Thẩm Dập nói tiếp: "Người thắng trận có thể nhận được thành phẩm đoán tạo của mình.", ánh mắt của Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành đều trở nên hơi nóng rực ngay lập tức, đặc biệt là Đường Vũ Lân. Đây chính là Thái Tinh đó! Đừng nói là đắt kinh khủng, coi như là có tiền cũng chưa chắc có thể mua được. Đây chính là kim loại hiếm chiến lược bị quân đội cùng Liên Bang nghiêm ngặt quản khống. Không nghĩ tới học viện lại có thể mang ra.

Hai khối Thái Tinh rất nhanh được đặt trên Đoán Tạo Đài của Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành.

Bình thường một khối kim loại hiếm đều chỉ có đường kính một thước vuông vắn, nhưng lần này Thái Tinh trước mặt bọn họ, lại là hai khối kim loại bất quy tắc, chỉ là thể tích cơ bản bằng nhau.

Thái Tinh nhìn qua lại như là một khối đá thủy tinh, nhưng bên trong có rất rất nhiều kim tuyến tỉ mỉ và hỗn độn. Chỗ khó để tinh luyện nó còn có một điểm chính là, phải cố hết sức thu nhỏ thể tích của nó, đồng thời phải dùng Đoán Tạo Thuật sắp xếp kim tuyến bên trong. Kim tuyến toàn thể càng tốt, phẩm chất Thái Tinh cũng càng cao.

Có người nói, Đường Môn năm đó có một vị tổ tiên đã từng dùng kim tuyến bên trong Thái Tinh để chế tác ra ám khí, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Thời điểm khi còn ở Đông Hải Thành lúc trước, Đường Vũ Lân cũng đã từng tinh luyện qua Thái Tinh mấy lần, cái kia đều là nhờ Mộ Thần giúp hắn tìm ra, nhưng Thái Tinh sau khi tinh luyện qua cũng không thể cho hắn. Vật này đối với Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cũng cực kỳ khan hiếm. Cũng may là có kinh nghiệm khi đó, thời điểm nhìn khối Thái Tinh trước mặt này, Đường Vũ Lân mới có thể có cảm giác nắm chắc trong lòng.

Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành hết sức thông thạo đem khối Thái Tinh trước mặt để vào bên trong Đoán Tạo Đài tiến hành nung đốt. Thời gian nung đốt của kim loại khác nhau cũng không giống nhau. Đoán Tạo Đài

trước mặt bọn họ đều là tiên tiến nhất hiện nay, có thể điều chỉnh nhiệt độ, thời gian nung đốt.

Mỗi một vị Đoán Tạo Sư có phương pháp đoán tạo khác nhau, thời gian nung đốt kim loại cũng sẽ hơi có sự khác biệt. Cái này là do truyền thừa không giống nhau.

Thẩm Dập nói: "Thời gian nung đốt kết thúc, sẽ bắt đầu tính giờ."

Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành đều trở nên trầm mặc hơn, hai người không hẹn mà cùng nhắm hai mắt lại, điều chỉnh trạng thái bản thân.

Trên Đài Chủ Tịch, mấy vị Phong Hào Đấu La cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Học viện những năm gần đây đối với Đoán Tạo Sư, là tận hết sức lực bồi dưỡng. Đoán Tạo Sư ưu tú, ở thời điểm tham gia cuộc thi nhập học đều có điểm cộng ngoại ngạch. Bởi vì phương diện này đối với Sử Lai Khắc học viện mà nói tương đối hạn chế, hoặc có thể nói Đoán Tạo Sư đỉnh cấp, bất kỳ thế lực lớn nào đều rất thiếu.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ tự mình chưởng khống Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, đồng thời xúc tiến nó phát triển mạnh. Mục tiêu của Sử Lai Khắc học viện, chính là muốn bồi dưỡng ra được một vị Thần Tượng.

Tính tới nay, dù cho là các vị Phong Hào Đấu La, cũng chỉ có một vài vị thiểu số, nắm giữ Tứ Tự Đấu Khải, cũng là bởi vì Thần Đoán * Kim Loại thiếu khuyết. Hiện nay giới Đoán Tạo Sư chỉ có một vị Thần Tượng, hơn nữa Thần Tượng cũng không phải mỗi lần đều có thể hoàn thành Thần Đoán.

** Mình có tham chiếu vài nguồn, tác giả không hiểu vì sao ghi là Thiên Đoán. Tạm thời vì mình cũng chưa biết cảnh giới sau Hồn Đoán là gì, nên mình mạn phép để là Thần Đoán, sẽ cập nhật lại sau.*

Là hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Chấn Hoa tuy rằng rất cho Sử Lai Khắc học viện mặt mũi, nhưng năng lực đoán tạo của hắn có hạn. Ngoại trừ Sử Lai Khắc ra, cũng có rất nhiều thế lực lớn cầu đến hắn, hắn đã bận rộn không xong rồi. Chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu của một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Đối với chuyện này, thế lực khắp nơi cũng không có biện pháp nào. Ai bảo Thần Tượng lại khan hiếm như vậy cơ chứ!

Phong Vô Vũ lên cấp Thánh Tượng đã không ít năm, nhưng khoảng cách đến Thần Tượng chính hắn cũng biết, vẫn là xa xa khó vời, thậm chí là không thể đạt đến. Hắn cất bước quá muộn, tuy rằng dựa vào tu vi tăng lên rất nhanh ở sơ kỳ, nhưng sau khi đến Hồn Đoán Tạo, để tiến lên trên con đường Đoán Tạo, liền không chỉ cần đơn giản là tu vi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn coi trọng Đường Vũ Lân đến như thế. Ở trong mắt hắn, Đường Vũ Lân vô cùng có hi vọng có thể hoàn thành Thần Đoán Tạo, trở thành một đời Thần Tượng mới.

Tuy rằng Đoán Tạo Sư rất ít, nhưng bởi vì Sử Lai Khắc học viện đối với Đoán Tạo Sư trúng tuyển có chính sách ưu tiên, vì lẽ đó hai lớp gộp lại, Đoán Tạo Sư cũng có khoảng 20 người. Mọi người đều đang đợi, chờ đợi bọn họ bắt đầu đoán tạo.

Ngay lúc đó, Đường Vũ Lân đột nhiên giương hai tay ra, hai thanh Đoán Tạo Chuy đồng thời xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Chính là Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của hắn.

Hữu Chuy hơi điểm nhẹ trên nút bấm của Đoán Tạo Đài, điều này cũng mang ý nghĩa quá trình nung đốt Thái Tinh của hắn đã kết thúc.

Giữa Đoán Tạo Đài trước mặt nứt ra, Thái Tinh đã bị thiêu đốt thành màu vỏ quýt chậm rãi bay lên.

Hà Tiểu Bành ở đối diện đương nhiên cảm thụ được động tĩnh bên này của hắn, lỗ tai giật giật, hơi nhíu mày.

Mà bên trong các Đoán Tạo Sư ở dưới đài lại có không ít tiếng kêu kinh ngạc thốt lên, "Làm sao lại nhanh như vậy?" Trên đài có vòng bảo vệ ngăn cách, Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành không nghe được âm thanh bên dưới đài, nhưng trên mặt những Đoán Tạo Sư này cũng đã tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đặc biệt là vài tên Đoán Tạo Sư năm nhất, bao gồm cả Dương Niệm Hạ trong đó, trên mặt đều biểu lộ sự kinh ngạc cùng vẻ không dám tin tưởng.

Thái Tinh bản thể quá giòn, thời gian nung đốt phải lâu hơn rất nhiều so với kim loại hiếm phổ thông, chỉ khi làm cho bản thân nó trở nên mềm mại hơn một chút, độ khó của đoán tạo mới hạ thấp được, cũng dễ dàng động thủ hơn.

Nhưng thời gian đoán tạo của Đường Vũ Lân cũng quá ngắn, về căn bản so với đoán tạo các kim loại hiếm khác không khác nhau gì cả. Chẳng lẽ nói, hắn cũng không biết Thái Tinh, loại kim loại này sao? Nếu là như vậy, vậy là phiền phức lớn rồi!

Đoán tạo Thái Tinh, sợ nhất chính là vỡ tan. Một khi vỡ tan sẽ làm hỏng phẩm chất của cả khối kim loại, đây cũng là lý do vì sao đó được khai thác dưới hình thức khoáng thạch, chính là vì sợ ở trong quá trình cắt gọt kim loại gây nên sự tổn hai cho nó.

Chẳng lẽ nói lớp trưởng hắn chưa bao giờ đoán tạo qua loại kim loại này sao? Thái Tinh đúng là quá hi hữu.

Đối với tình huống dưới đài Đường Vũ Lân cũng không có cảm giác gì, trong mắt của hắn, chỉ có khối kim loại hiếm đặc biệt đang từ từ bay đến trước mặt mình này.

Đoán Tạo Đài đóng lại, Thái Tinh hiện ra ở trước mặt hắn. Đường Vũ Lân căn bản không có nửa điểm do dự, Linh Đoán Trầm Ngân Chuy tay trái cũng đã vung lên.

Trực tiếp bắt đầu ngay?

Mà tiếp đó, Đường Vũ Lân liền thể hiện cho tất cả mọi người thấy tài nghệ đoán tạo của hắn.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy nhìn có vẻ cực nặng, rơi vào trên Thái Tinh, vang lên ba âm thanh lanh lảnh.

Âm thanh cách trở chỉ là một chiều, bên dưới đài có thể nghe được âm thanh phát sinh ở trên đài. “Leng keng keng!!” ba tiếng vang giòn giã được mọi người nghe thấy rất rõ ràng.

Loại âm thanh kia, dường như là tiếng một cây kim rơi vào trên khối kim loại tạo thành âm thanh lanh lảnh dễ nghe, tuyệt đối không ầm ĩ nặng nề.

Nghe giống như tiếng nhạc vậy.

Đoán tạo thật là nhẹ nhàng.

Lại nhìn xem, Hữu Chuy của Đường Vũ Lân theo nhau mà tới. Đồng dạng là "Keng, keng, keng" ba tiếng vang lên giòn giã.

Song chùy nhẹ nhàng, dường như Đoán Tạo Chuy của hắn như mũi kim vậy, mỗi một lần hạ xuống, đều làm cho người ta cảm thụ một cảm giác nhẹ nhàng khó có thể hình dung.

Chương 399: Đối thủ mạnh mẽ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lại nhìn, song chủy của Đường Vũ Lân vung lên, nhanh chóng triển khai, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy nhanh như gió giật lốc xoáy hướng về khối Thái Tinh này triển khai thế tiến công.

Đoán Tạo Chuy tiêu chuẩn nặng bao nhiêu mọi người cũng đều nắm chắc, mà nói như vậy, Đoán Tạo Chuy có phẩm chất càng cao, lại càng nặng hơn.

Nhưng Đường Vũ Lân huy động Đoán Tạo Chuy nhanh như mưa to gió lớn đánh vào trên Thái Tinh như vậy, âm thanh phát ra vẫn thủy chung là tiếng "Leng keng" đầy nhẹ nhàng mà êm ái. Lúc vừa bắt đầu có hơi ngắt quãng, nhưng rất nhanh, nương theo tốc độ tăng lên, âm thanh "Leng keng" này cũng đã nối liền một mảnh, lanh lảnh dễ nghe, lại tràn ngập cảm xúc.

Cái cảm giác này quả thực là quá kỳ diệu, làm cho người ta cảm nhận được một vẻ đẹp khó có thể hình dung. Một bài nhạc quá hay không ngừng vang vọng. Mà khối Thái Tinh kia trong quá trình hắn đoán tạo cũng không ngừng xoay tròn trên Đoán Tạo Đài, không ngừng điều chỉnh góc độ. Nhưng bởi vì Đường Vũ Lân đoán tạo nhìn qua thực sự là quá nhẹ, cũng không hề có dấu hiệu khiến cho thể tích của nó thu nhỏ lại cả.

Cái này mà cũng là đoán tạo sao?

Rất nhiều các Đoán Tạo Sư học viên đều nảy sinh nghi hoặc trong lòng. Không thể phủ nhận, Đường Vũ Lân khống chế sức mạnh của mình là diệu đến hào điên, khiến cho bọn họ khiếp sợ không tên, nhưng mà cứ kéo dài như vậy thì có ích lợi gì đây? Chỉ là huyễn kỹ xảo sao? Nhưng kết quả cuối lại là xem trình độ tinh luyện cơ mà! Thời gian từ lúc mọi người bắt đầu

đoán tạo cũng đều có hạn, tổng cộng chỉ có 30 phút. Cứ Linh Đoán nhẹ như vậy, 30 phút trôi qua sợ là ngay cả Bách Đoán Tạo cũng không thể hoàn thành được!

Khi Đường Vũ Lân toàn diện triển khai đoán tạo, Hà Tiểu Bành ở đối diện cũng có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, hướng về hắn nhìn tới. Khi hắn nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ Lân chăm chú, song chùy không ngừng hạ xuống, âm thanh dày đặc kia vang lên, trong mắt loé lên một vẻ kinh ngạc. Nhưng hắn rất nhanh lại lần nữa cúi đầu, nhìn vào Đoán Tạo Đài của mình.

Hai tên Đoán Tạo Sư đồng thời đoán tạo, kiêng kỵ nhất chính là bị đối phương quấy rầy nhịp điệu. Hắn tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng từ rất nhỏ đã bắt đầu học tập đoán tạo, trình độ cũng không tầm thường. Vì lẽ đó rất nhanh đã bỏ đi tạp niệm, không tiếp tục nghe Đường Vũ Lân đoán tạo, chăm chú với tự thân.

Bên trong hết thảy Đoán Tạo Sư ở đây, chỉ có Phong Vô Vũ trên đài nhìn Đường Vũ Lân đoán tạo, khẽ gật đầu, trên mặt toát ra một nét mỉm cười, dáng dấp rất là đắc ý.

"Loại đoán tạo này của hắn có thuyết pháp gì đặc biệt?" Xích Long Đấu La Trọc Thế mặc dù là một đời cường giả, nhưng đối với đoán tạo đúng là một chữ cũng không biết, không nhịn được hướng về Phong Vô Vũ bên người hỏi.

Có lẽ bởi vì Phong Vô Vũ vừa trải qua sự đắc ý trong nội tâm, lần này cũng không có cùng hắn đối chọi gay gắt, mà lại giải thích: "Ngươi nhìn kỹ đi. Vũ Lân đoán tạo nhìn qua rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi một lần hạ chuy đều sẽ có sức mạnh chuẩn xác truyền vào bên trong Thái Tinh. Tuy rằng thể tích Thái Tinh không giảm đi, nhưng những đường kim tuyến bên trong, trong quá trình hắn đoán tạo lại không ngừng được điều chỉnh. Lại như kéo tơ bóc kén vậy, trước tiên đem những đường kim tuyến rối loạn điều chỉnh thật tốt, từ những này kim tuyến dẫn dắt, tìm kiếm sự mạch lạc và hơi thở sự sống vốn có của Thái Tinh, từ đó kích thích chúng bộc phát. Loại đoán tạo này, gọi là từ trong ra ngoài, thích hợp nhất với kim loại hiếm cao cấp như Thái Tinh vậy."

"Đương nhiên, loại kỹ xảo này giảng cho cái loại phàm nhân như ngươi nghe sẽ không hiểu. Đơn giản mà nói, chỉ có Đoán Tạo Sư cấp 5 trở lên mới có thể triển khai loại kỹ xảo như vậy, có điều không phải tất cả cấp 5

đều có thể làm được. Chờ xem đi. Đồ đệ của ta tài năng như thế nào, hừ hừ!"

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Phong Vô Vũ, Trọc Thế bĩu môi, nhưng lạ kỳ lại không hề phản bác. Mắt thấy sự xuất sắc của đồ tôn của mình, trong lòng hắn tự nhiên cũng rất hài lòng.

Đúng vậy, nếu như chú ý quan sát kỹ Đường Vũ Lân lúc này đoán tạo sẽ phát hiện ngay, ở bên trong khối Thái Tinh này, kim tuyến vốn hỗn tạp, được hắn không ngừng đánh nhẹ đã dần dần thay đổi phương hướng, mà góc cạnh của Thái Tinh cũng lặng yên không một tiếng động bị bào mòn dần đi. Quan trọng hơn chính là, nương theo Đường Vũ Lân không ngừng đánh, ánh sáng lấp lánh của kim tuyến bên trong Thái Tinh bất tri bất giác trở nên sáng lán hơn.

Đúng vào lúc này, Hà Tiểu Bành ở đối diện rốt cục bắt đầu hành động, nhấn nút bấm một cái, từ giữa Đoán Tạo Đài, Thái Tinh đã bị thiêu đốt đỏ chói chậm rãi bay lên. So với khối của Đường Vũ Lân nung đốt khi nãy, nó khối này đã không thấy rõ kết cấu kim tuyến bên trong, toàn thể lại như là một trái cầu lửa thật lớn.

Một đôi Đoán Tạo Chuy đen kịt như mực xuất hiện ở trong tay Hà Tiểu Bành, hai cánh tay hắn vung lên, song chùy đồng thời hạ xuống. Đồng thời từ hai bên oanh kích ở bên trên Thái Tinh.

"Oanh, Ầm!" Hai tiếng vang lên ầm ầm, Thái Tinh kịch liệt chấn động, bản thể lay động một chút, nhưng bởi vì sau khi bản thân bị nhiệt độ cao nung đốt, tính chất biến nhuyễn, cũng không có bất kỳ dấu hiệu bị phá nát.

Quá trình đoán tạo của Hà Tiểu Bành chính là nằm trong loại trạng thái này bắt đầu. Khác với đại đa số Đoán Tạo Sư, hắn là song chùy cùng lên cùng xuống. Nếu như chỉ dùng lỗ tai để nghe, chỉ có thể phân biệt ra được một thanh âm, mà không phải là hai cái.

So với phương pháp “dùng mưa phùn đi đánh chuối nguyên cây” của Đường Vũ Lân, kỹ thuật đoán tạo của hắn trầm trọng mạnh mẽ, tốc độ không nhanh, nhưng mỗi một lần hạ xuống đều sẽ sinh ra tiếng nổ vang mãnh liệt.

Hai người một người là cao tốc, một người là trầm ổn tốc độ thấp. Thể hiện

ra, là hai loại phong cách đoán tạo hoàn toàn khác nhau.

Các Đoán Tạo Sư dưới đài tuy rằng có thể mơ hồ đoán được loại đoán tạo của Đường Vũ Lân hắn là cũng có kỹ xảo đặc thù, nhưng bọn họ cũng không thể hoàn toàn xem hiểu tại sao Đường Vũ Lân cùng Hà Tiểu Bành từng người lại lựa chọn phương thức đoán tạo như vậy để tiến hành.

Trịnh Di Nhiên đụng vào Dương Niệm Hạ bên cạnh một cái, thấp giọng hỏi: "Nếu như là ngươi, ngươi sẽ đoán tạo Thái Tinh như thế nào?"

Dương Niệm Hạ thấp giọng nói: "Hắn là gần giống với Hà Tiểu Bành. Phương thức Hà Tiểu Bành đoán tạo chính là chấn động. Hắn thông qua song chùy trầm trọng mạnh mẽ, thông qua rung động để sắp xếp kim tuyến bên trong Thái Tinh, do đó đạt được mục đích tinh luyện. Nhưng loại phương pháp đoán tạo này rất khó, bởi vì Thái Tinh tuy rằng rất cứng, nhưng cũng rất giòn. Nhất định phải thiêu đốt đến nhiệt độ cao, hơn nữa phải khống chế cường độ gõ chùy vừa đúng mới được. Quá mạnh thì lại nát tan, mà nhẹ thì không được hiệu quả. Nhưng nhìn cường độ hắn gõ chùy cùng với sự ổn định trong đó, hiển nhiên là đã luyện tập nhiều năm, trình độ cao hơn ta. Phỏng chừng đã là Đoán Tạo Sư cấp 4. Lần này có trò hay để nhìn."

"Cái kia của Đường Vũ Lân thì sao?" Trịnh Di Nhiên lại hỏi.

Dương Niệm Hạ nhíu mày, "Cách lớp trưởng đoán tạo, ta xem không hiểu. Theo lý thuyết, phương thức hắn dùng nên dùng ở trên kim loại hiếm có độ dẻo dai, độ bền cao mới đúng, vì sao lại dùng ở trên Thái Tinh, ta không hiểu. Hắn là hắn có lý do của hắn."

"Ngươi đem kỹ năng đoán tạo của hắn thổi phồng vô cùng kỳ diệu, trận này sẽ không thua chứ?" Trịnh Di Nhiên khẽ vuốt đôi lông mày.

Dương Niệm Hạ lại nở nụ cười, "Ta tự nhận là đã rất giảo hoạt, nhưng lớp trưởng lại so với ta gian xảo hơn nhiều. Cái tên này, rất ít khi làm việc không nắm chắc. Đoán tạo lại là thứ hắn cường hãn nhất, ngay cả Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải còn tạo ra được một phần, làm sao lại có thể thất bại ở trên Đoán Tạo Thuật được? Ta thấy không thể nào! À, đúng rồi, lớp trưởng là Đoán Tạo Sư cấp 5, chuyện này ngươi không thể nào không biết chứ?"

"Ta lại không phải là Đoán Tạo Sư, làm sao mà biết được? Làm sao ngươi biết?" Trịnh Di Nhiên giật mình nhìn hắn.

"Hữu Linh Hợp Kim đó! Còn phải hỏi sao? Hữu Linh Hợp Kim là thứ mà Đoán Tạo Sư cấp 6 thông thường mới có cơ hội thử qua. Lớp trưởng dù không thể nào là cấp 6, thì cũng chắc chắn là cấp 5, vẫn là loại thiên phú đặc biệt dị bẩm kia."

Cấp 5…

Trịnh Di Nhiên cảm giác mình có chút tệ hại, mới năm nhất đã đạt cấp phó nghiệp cấp 5? Chuyện này ở trong lịch sử Sử Lai Khắc học viện, e rằng cũng không có mấy người có thể làm được! Hơn nữa, quan trọng hơn chính là, của hắn là loại phó nghiệp tốn nhiều thời gian ma luyện nhất, Đoán Tạo Sư.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Vũ Lân đã đoán tạo quá 15 phút, bắt đầu bước vào nửa thời gian còn lại.

Từ thể tích Thái Tinh lúc này có thể nhìn ra, Hà Tiểu Bành rõ ràng đang chiếm thượng phong. Thái Tinh trước mặt hắn, thể tích đã thu nhỏ lại 1/10, hơn nữa không có bất kỳ dấu hiệu bị phá nát, đây là siêu đoán tạo kỹ xảo khá cao.

Mà khối Thái Tinh trước mặt Đường Vũ Lân này, bản thân vẫn như trước là màu vỏ quýt, nhưng phương diện thể tích, nhìn qua lại không có bất kỳ dấu hiệu muốn thu nhỏ lại. Đúng đấy! Đánh nhẹ như vậy, làm sao có thể khiến Thái Tinh cứng rắn vô cùng, thu nhỏ thể tích lại cho được?

Đường Vũ Lân đối với chuyện này lại không có bất kỳ phản ứng nào, cả người hắn đã hoàn toàn tiến vào bên trong thế giới đoán tạo của chính mình. Hai mắt híp lại, mỗi một lần vung Đoán Tạo Chuy lên, đều sẽ nhẹ nhàng hạ xuống, tốc độ vừa phải, không có nửa điểm hạ thấp.

Đột nhiên, ở đối diện hắn, Hà Tiểu Bành vừa mới đoán tạo hơn 15 phút một chút, song chùy đột nhiên ầm ầm hạ xuống. Một vệt sáng từ trên khối Thái Tinh này đột nhiên bắn ra.

Hào quang rực rỡ, màu vàng tươi bao phủ, bay lên đầy đủ một thước có dư. Thiên Đoán nhất phẩm, Thái Tinh Thăng Linh.

Tiếng kinh hô ở dưới đài vang lên một trận, kim loại thăng linh, mang ý nghĩa Thiên Đoán thành công. Hơn nữa, bay lên đầy đủ một thước có thừa, cái này tất nhiên là Thiên Đoán nhất phẩm.

Đem Thái Tinh đoán tạo đến trình độ Thiên Đoán nhất phẩm, so với kim loại hiếm phổ thông không biết khó khăn hơn biết bao nhiêu.

Hà Tiểu Bành song chùy vừa thu lại, lùi về sau một bước, trước ngực hơi có chút chập trùng. Ánh sáng kia từ trên Thái Tinh ngưng tụ không tan, kéo dài đầy đủ mười mấy giây, mới chậm rãi tắt dần. Không hề tiếp tục đoán tạo, màu đỏ bên ngoài Thái Tinh cũng dần dần rút đi.

Chương 400: Kim quang óng ánh, Thái Tinh Thăng Linh

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nguyên bản kim tuyến hỗn độn bên trong, đã biến thành một mảnh bằng phẳng, toàn bộ thể tích Thái Tinh thu nhỏ lại khoảng 20%, hào quang óng ánh màu vàng không ngừng từ trong đó phản chiếu ra. Thiên Đoán nhất phẩm phẩm chất tương đối khá.

Đi sau mà đến trước, hơn nữa còn là người trước tiên hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm. Hà Tiểu Bành không hề tiếp tục rèn đúc, là bởi vì cái này đã đạt đến đỉnh cao của hắn.

Hắn đối với quá trình đoán tạo của mình rất hài lòng. Dưới áp lực ảnh hưởng, ngày hôm nay đã có chút vượt xa hắn ngày thường. Tình huống bình thường, coi như là dùng đủ hơn 30 phút để hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm Thái Tinh cũng rất không dễ dàng. Mà hiện tại hắn đã hoàn thành, hơn nữa hoàn thành khá là hoàn mỹ, đây tuyệt đối là tác phẩm đỉnh cao nhất từ sau khi hắn trở thành Đoán Tạo Sư, vì lẽ đó hắn đối với mình cũng là cực kỳ hài lòng.

Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không không hẹn mà cùng nhau nhíu mày.

Hà Tiểu Bành Thiên Đoán nhất phẩm đã hoàn thành, chuyện này ý nghĩa là, hắn đã đứng ở thế bất bại. Thời gian 30 phút, Đường Vũ Lân có thể hoàn thành, nhiều nhất cũng chỉ là Thiên Đoán nhất phẩm mà thôi. Hắn bắt đầu trước, kết thúc sau. Về thời gian đã thua Hà Tiểu Bành. Coi như cũng có thể hoàn thành Thiên Đoán nhất phẩm, trận giao lưu luận bàn này cũng là Hà Tiểu Bành thắng.

Thời gian càng ngày càng tiếp cận 30 phút, quá trình đoán tạo của Đường Vũ Lân lại vẫn còn tiếp tục. Hơn nữa, khối Thái Tinh này của hắn, thể tích cũng không hề thu nhỏ lại nửa phần. Nhìn qua vẫn lớn như cũ, chỉ là có màu vỏ quýt bao phủ bên ngoài, không thể thấy rõ được tình huống bên trong.

Vũ Trường Không chỉ biết được thực lực đoán tạo của Đường Vũ Lân, nhưng đối với việc tu luyện đoán tạo của hắn như thế nào, cũng không hiểu được. Hắn chỉ biết Đường Vũ Lân xuất thân bần hàn, điều kiện gia đình cũng không tốt. Loại kim loại hiếm như Thái Tinh này, có lẽ nào hắn chưa từng đoán tạo qua bao giờ?

Sự nghi vấn này, khiến cho nỗi lo âu trong lòng hắn càng tăng thêm mấy phần.

Đây là trận đầu của buổi giao lưu luận bàn ngày hôm nay, hơn nữa có thể nói là một trận mà bọn họ chắc chắn nhất. Nếu như ngay cả một trận này mà cũng thua, như vậy, tinh thần của năm nhất chắc chắn sẽ gặp phải đả kích nặng. Hơn nữa người ra tay lại còn là lớp trưởng, Đường Vũ Lân!

Nhưng hiện tại bọn họ cái gì cũng đều làm không được, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Đường Vũ Lân, tin tưởng hắn có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Thời gian càng ngày càng gần, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của Đường Vũ Lân tiếng đánh cũng biến thành càng ngày càng dày đặc hơn.

Hà Tiểu Bành ở đối diện, sau khi hoàn thành tác phẩm của mình, ánh mắt chăm chú rơi vào trên song chùy của Đường Vũ Lân, nhìn hắn đoán tạo. Dù hắn cũng là Đoán Tạo Sư, lúc này cũng có chút xem mà không hiểu mục đích đoán tạo của Đường Vũ Lân đến tột cùng là cái gì. Nhìn kiểu nào, hắn cũng không thể nào vượt qua được mình mới đúng.

"10 giây cuối cùng, đếm ngược!" Công bằng công chính là tiêu chí của giao lưu luận bàn, Thẩm Dập tuy rằng cũng đồng dạng lo lắng trong lòng, nhưng thời gian đoán tạo của Đường Vũ Lân đúng là sắp hết.

"Mười, chín, tám, bảy "

"Ba…"

Trong chớp mắt khi Thẩm Dập đếm ngược 3 giây cuối cùng, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy trong tay Đường Vũ Lân đột nhiên hướng cao lên trời, thân thể cả người trong chớp mắt dường như cao thêm mấy phần. Một tiếng long ngâm trầm thấp đột nhiên từ trong cơ thể hắn vang lên, vầng sáng màu vàng rực rỡ quay chung quanh thân thể hắn, nhanh chóng dung nhập vào bên trong khối Thái Tinh này.

Thái Tinh màu vỏ quýt rung rung, trong chớp mắt tiếp theo, màu sắc của toàn bộ Thái Tinh đột nhiên thay đổi, màu vỏ quýt lại như là bị đẩy ra, cấp tốc biến mất, thay vào đó chính là màu vàng sáng rực, kim quang phóng lên trời.

Trong nháy mắt kia khi kim quang trùng thiên, bản thân Đường Vũ Lân cũng sáng lên một đoàn kim quang, tiếng rồng ngâm cũng từ trầm thấp chuyển thành cao vút. Mơ hồ có thể nhìn thấy ở trên đỉnh đầu hắn, xuất hiện một cái đầu Kim Long, đang ngửa mặt lên trời rít gào.

Kim quang óng ánh, Thái Tinh Thăng Linh.

Cùng với Thiên Đoán Hữu Linh của Hà Tiểu Bành lúc nãy so ra, đoán ánh sáng trước mặt Đường Vũ Lân từ Thái Tinh bay lên, cao đầy đủ gấp 5 lần.

Kim quang bắn lên 5 thước, kim quang trên đỉnh cao nhất so với kim quang xuất hiện trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân y chang nhau, mơ hồ hóa thành hình dáng đầu rồng, ngửa mặt lên trời rít gào.

Đường Vũ Lân trên mặt lộ vẻ mỉm cười, thành công. Hắn ngày hôm nay cũng đồng dạng ở trạng thái đỉnh phong. Ngày kia dẫn dắt bạn bè thu được vị trí quán quân của kỳ thi đấu nội bộ lớp, rốt cục chân chính trở thành lớp trưởng của năm nhất, mấy ngày nay tinh khí thần của hắn cũng tăng lên tới đỉnh phong. Ở trong một hồi đoán tạo vừa rồi, quả nhiên thể hiện ra trình độ siêu việt.

Lúc này, mọi người mới có thể nhìn thấy, khối Thái Kim Đường Vũ Lân vừa đoán tạo xong xuất hiện biến hóa kỳ dị. Bản thân Thái Tinh đã biến thành một khối hình cầu, kim tuyến bên trong đã biến mất, thay vào đó chính là một tiểu cầu vàng kim. Tiểu cầu hoa văn nhẵn nhụi mà có quy tắc, dường như được kim tuyến tinh tế bện lại mà thành. Kỹ xảo như vậy, rõ ràng vượt qua kim tuyến của Hà Tiểu Bành xếp thành bản dọc.

Điều càng làm cho người ta chấn động còn ở phía sau, nương theo kim quang bắn lên kia, ngoại vi của Thái Tinh, tinh thể bắt đầu chậm rãi áp súc lại rất nhanh, thể tích liền thu nhỏ lại 1/3.

Như vậy mà cũng được? Tên này đoán tạo bằng phương thức gì? Quả thực chính là kỹ thuật như thần mà!

Đúng vào lúc này, một bóng người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, tát thẳng một cái lên ót Đường Vũ Lân.

"Soái cái gì soái, mau nhanh tiếp tục. Hữu Linh Thành Hình, tất thành Linh Đoán. Còn phải đợi ta dạy cho ngươi sao? Lãng phí khối Thái Tinh này, phạt ngươi tối hôm nay không cho ngủ."

Đường Vũ Lân bị đau, ngẩng đầu nhìn, đúng dịp thấy Phong Vô Vũ một mặt phẫn nộ.

Đúng đấy! Hữu Linh Thành Hình? Đây chính là Hữu Linh Thành Hình!

Hắn trước đây chưa từng đoán tạo ra Thiên Đoán Hữu Linh có quang mang như vậy, nhưng cũng đã sớm nghe Phong Vô Vũ giảng qua. Thiên Đoán Hữu Linh, ý nói dùng phương pháp Thiên Đoán kích thích ra linh tính của kim loại, mà Linh Đoán Tạo sau đó chính là sáng tạo ra sinh mệnh.

Khi Thiên Đoán Hữu Linh kích thích ra được linh tính như thế này, liền mang ý nghĩa hơi thở sự sống của kim loại đã được kích thích đến trạng thái muốn thức tỉnh, tiếp tục tiến hành hầu như là tất thành Linh Đoán kim loại. Lúc này mới có câu khẩu hiệu: Hữu Linh Thành Hình, Tất Thành Linh Đoán.

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, không lo nổi sự đau đớn sau gáy, hít sâu một hơi, một bước tiến lên, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy lần thứ hai huy động lên.

"Phong lão." Hà Tiểu Bành lúc này đã khom người hướng về Phong Vô Vũ hành lễ. Đồng dạng là Đoán Tạo Sư, hắn là học viên năm thứ hai, đương nhiên cũng là một thành viên của Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, tự nhiên cũng biết Phong Vô Vũ.

"Ngày hôm nay biểu hiện không tệ. Nhưng còn phải tiếp tục cố gắng. Cơ sở của ngươi rất vững chắc, nhưng cũng thiếu một chút linh tính. Cần có nhiều cảm ngộ hơn nữa đối với kim loại." Phong Vô Vũ đối mặt với Hà Tiểu Bành liền có vẻ ôn hòa hơn nhiều, sau khi đề điểm vài câu nói lại thôi, nhưng không có ý tứ muốn rời khỏi đài thi đấu.

Trên Đài Chủ Tịch, Thẩm Dập nhìn về phía Thái lão. Thời điểm khi bọn họ đều cho rằng Đường Vũ Lân thua, Đường Vũ Lân lại hướng về tất cả mọi người thể hiện ra kỳ tích đoán tạo. Nhưng Phong lão vào lúc này lên đài, rõ ràng là vi phạm quy tắc luận bàn. Hiện tại tình huống như thế, làm sao bây giờ?

Thái lão nói: "Để hắn tiếp tục hoàn thành đoán tạo, trận đầu, năm nhất thắng lợi. Trận thứ hai thi đấu sẽ lùi thời gian lại một chút."

Thẩm Dập bước nhanh tới trước mặt Thái lão, thấp giọng nói: "Nhưng nếu tiếp tục đoán tạo, Đường Vũ Lân e rằng sẽ tiêu hao rất nhiều! Một lát nữa thời điểm thi đấu đoàn thể, hắn là chủ lực của đoàn đội. "

Thánh Linh Đấu La khẽ mỉm cười, nói: "Không quan trọng lắm, có thể khôi phục."

Có vị này mở miệng, Thẩm Dập nào còn có thể nói thêm cái gì nữa, vội vàng cung kính đáp một tiếng, sau đó đi xem Đường Vũ Lân tiếp tục đoán tạo.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy lúc này đã bắn ra hào quang óng ánh.

Thiên Đoán Tạo, hồn lực chỉ là đưa đến tác dụng dẫn chuy, mà đến Linh Đoán Tạo, lại cần hồn lực toàn diện chống đỡ.

Một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của Đường Vũ Lân vung lên, sự nhẹ nhàng lúc trước đã biến mất, thay vào đó chính là tiếng nổ vang trầm thấp. Mỗi một lần hạ xuống, tiếng nổ đều sẽ vang lên liên tục, hiệu quả điệp chuy được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Hồn lực trong cơ thể cuồn cuộn rít gào, hắn không hề kiềm chế hồn lực của mình phát ra chút nào, so với thời điểm lần thứ nhất Linh Đoán, hiện tại hắn có niềm tin lớn hơn rất nhiều. Chí ít cũng không cần vì hồn lực không đủ mà lo lắng. Hồn lực không đủ, thì có huyết mạch lực.

Ngày kia ăn 2 cái Thị Huyết Bánh Bao Đậu, ở bước ngoặt quan trọng nhất kích phát ra được Kim Long Kinh Thiên, Nghịch Vận Khí Huyết đại chu thiên hoàn thành, lúc này mới có thể có địa vị ngang với Vũ Ti Đóa.

Chương 401: Linh Đoán Thái Kim

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lần đó hoàn thiện được một lần, cũng đủ để cho Kim Long Kinh Thiên của Đường Vũ Lân rốt cục luyện thành, Nghịch Vận Khí Huyết thành công. Mấy ngày nay, buổi tối hắn tu luyện chủ yếu là để củng cố Nghịch Vận Khí Huyết. Hiện tại, bất kể là vận chuyển khí huyết chảy xuôi, hay Nghịch Vận Khí Huyết, hắn đều có thể vận hành khá trôi chảy.

Mà sau khi Nghịch Vận Khí Huyết hoàn thành, huyết mạch lực của Đường Vũ Lân tăng lên ít nhất 30%, đặc biệt là ở thời điểm hắn phát động Kim Long Kinh Thiên, sức mạnh huyết thống thậm chí có thể tăng lên gấp đôi, giúp huyết mạch lực của hắn chân chính có thể tạo thành sức chiến đấu. Có thể nói, Kim Long Kinh Thiên phối hợp với Kim Long Trảo cùng Đấu Khải tay phải, mới là sát chiêu mạnh nhất hiện tại của hắn.

Sức mạnh huyết thống cường thịnh đã sớm được hắn thí nghiệm vào đoán tạo. Vì lẽ đó, hồn lực tiêu hao nhiều hơn hay ít hơn cũng không sao, phía sau có thể sử dụng huyết mạch lực để hỗ trợ, chẳng những có thể chống đỡ thay hồn lực, hơn nữa còn có cơ hội tăng cường tỷ lệ Linh Đoán thành công.

Chỉ ít mấy ngày nay khi hắn tiến hành Dung Đoán, tỷ lệ thành công rõ ràng tăng cao hơn trước nhiều. Hết thảy kim loại đối với khí tức huyết thống đều có sự hòa hợp vượt xa hồn lực.

Sau khi Đường Vũ Lân phát hiện ra bí mật này, Đoán Tạo Thuật của hắn liền tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, cũng không phải là đẳng cấp tăng lên, mà là tỷ lệ thành công tăng cao.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân ngày hôm nay hắn có thể đem khối Thái Tinh này Thiên Đoán tới mức hoàn mỹ như thế này.

Từng búa từng búa hạ xuống, ánh sáng bên trong khối kim cầu Thái Tinh này càng ngày càng trở nên sáng lấp lánh. Toàn bộ quá trình đoán tạo, nhìn qua thật sự như là đang sáng tạo sinh mệnh vậy.

Bên trong kim cầu, Thái Tinh bắt đầu thành hình, thể tích tinh thể Thái Tinh bên ngoài thu nhỏ lại, nhưng tinh thể bên trong kim cầu lại lớn lên; hình thành một màn vô cùng kỳ dị.

Mỗi người đều biết, khi Thái Tinh được tinh luyện hoàn thiện, trở thành Thái Kim, là lúc Linh Đoán hoàn thành, cũng chân chính giao cho khối kim loại này sinh mệnh. Mà một khối Thái Kim như vậy, đừng nói là Hồn Sư phổ thông, coi như là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, chỉ cần vẫn chưa đạt đến trình độ Tứ Tự Đấu Khải, đều sẽ vì thế mà động tâm! Bởi vì nó có thể phụ gia thêm vào cho bất kỳ Hữu Linh Hợp Kim nào, giá trị cũng vì thế mà tăng cao, ở trong giới Đoán Tạo Sư cũng là tồn tại thuộc 10 vị trí đầu.

Thái Tinh hiếm thấy, Thái Kim thì đã hiếm càng thêm hiếm. Một khối Thái Kim vô tiền khoáng hậu, từng ở buổi đấu giá thu được giá trên trời đến 80 triệu đồng liên bang kim hồn tệ. Đấy là còn may, chứ nhiều khi có tiền mà cũng không mua được.

Đường Vũ Lân lúc trước đã đem khí tức huyết mạch của chính mình dung nhập vào bên trong khối Thái Tinh này, quá trình đoán tạo tiếp đó, chỉ có hắn mới có thể hoàn thành. Nếu không thì, Phong Vô Vũ sẽ không hận không thể tự mình ra tay như vậy. Không có ai sẽ ngại mình có nhiều Thái Kim cả. Thái Kim dung nhập vào bất kỳ Đấu Khải nào, đều có thể giúp tăng cường rất lớn cho Đấu Khải về độ cứng rắn cùng phẩm chất. Là vật liệu tuyệt hảo hiếm có.

Với tu vi của Phong Vô Vũ và cảnh giới Tam Tự Đấu Khải Sư, bên trong Đấu Khải của chính hắn cũng chỉ có 1/3 bộ phận dung hợp với Thái Kim mà thôi.

Nhất định phải thành công!

Phong Vô Vũ âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Đường Vũ Lân tiêu hao hồn lực cực kỳ nhanh, trong quá trình Thái Tinh đang thu nhỏ lại, chính là quá trình tinh luyện bản thân, phóng thích hơi thở sự sống.

Đường Vũ Lân mỗi một lần đoán tạo, cũng tương đương đem hồn lực của mình thông qua Linh Đoán Trầm Ngân Chuy truyền vào bên trong Thái Tinh, do đó tiến hành dung hợp hoàn mỹ cùng với nó.

So với đoán tạo các kim loại hiếm khác, tốc độ Linh Đoán Thái Tinh thực sự nhanh hơn nhiều, nhưng tốc độ tiêu hao cũng không hề kém. Tuyệt đối là kinh người!

Bất quá 01 phút trôi qua, tam hoàn hồn lực tu vi của Đường Vũ Lân cũng đã hạ thấp đi nhiều.

Ánh sáng dưới chân lóe lên, một vòng Hồn Hoàn màu vàng kim bay lên, ánh sáng Hồn Hoàn tỏa ra, Hoàng Kim Long Thể phóng thích.

Khí thế cả người Đường Vũ Lân theo đó tăng nhanh, huyết mạch lực trong người điên cuồng phun trào, tiếng long ngâm trầm thấp lại một lần nữa xuất hiện, mơ hồ có thể nhìn thấy, khí lưu chung quanh thân thể hắn khí đều có màu vàng nhạt của Kim Lân.

Ngồi ở trên Đài Chủ Tịch, Trọc Thế lầm bầm tự nhủ: "Thành công, tiểu tử này dĩ nhiên lại ở tam hoàn cảnh giới đã luyện thành Long Kinh Thiên của ta. Năm đó, lão phu cũng phải tới ngũ hoàn mới hoàn thành, từ đó đem tự thân huyết thống tăng lên tới trạng thái Bán Long Huyết *. Chẳng trách hắn dám vận chuy như thế, huyết mạch lực của hắn đã đủ chống đỡ cho hắn hoàn thành đoán tạo."

* *một nửa dòng máu là rồng.*

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy được Kim Long Vương huyết thống của Đường Vũ Lân truyền vào, toả ra kim quang. Theo quá trình đoán tạo tiếp diễn, quả kim cầu kia rõ ràng sắp biến hóa hoàn thiện rồi.

Giống như Đường Vũ Lân dự đoán, Kim Long Vương huyết thống của hắn rõ ràng rất hòa hợp với kim loại. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, quả kim cầu được huyết mạch lực của mình truyền vào, lại như là một đứa con

nít, dần dần nắm giữ linh trí, nắm giữ ý thức, hình thành thân thể, dường như sắp sửa lập tức ra đời vậy.

Huyết thống hòa vào, tiêu hao so với hồn lực chậm hơn rất nhiều. Đường Vũ Lân lúc này chỉ cảm giác mạch máu trong người mình cuồn cuộn chảy, căn bản không cần dùng hết sức để khống chế, huyết thống liền bắt đầu tự nghịch vận. Trong quá trình nghịch vận, khí tức huyết thống bản thân hắn rõ ràng có tăng cường, ôn dưỡng thân thể của chính mình, cũng phóng thích huyết mạch lực mạnh mẽ vốn có.

"Oanh, oanh, oanh, oanh..." Từng búa từng búa nặng nề đánh xuống, hiện tại âm thanh khi Đường Vũ Lân đoán tạo lại nghe mạnh bạo giống như Hà Tiểu Bành lúc trước. Thậm chí còn mạnh hơn.

Trong quá trình đoán tạo, mỗi một chuy hạ xuống, khối Thái Tinh này đều rõ ràng biến lượng mấy phần, kim cầu hầu như là dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng lên ở bên trong. Tinh thể bên ngoài càng ngày càng ít.

Sắp thành công, Linh Đoán. Hắn…hắn dĩ nhiên lại là Đoán Tạo Sư cấp 5 sao?

Nhìn Đường Vũ Lân ở trước mặt, ánh mắt Hà Tiểu Bành có chút phức tạp! Trong một lớp năm thứ hai này, hắn là một trong số những người có tuổi tác lớn nhất, năm nay đã 17 tuổi. Hắn vẫn cho rằng, 17 tuổi, mình có thể đạt đến trình độ Đoán Tạo Sư cấp 4, đã là kỳ tích trong giới Đoán Tạo Sư. Mà trước đây không lâu, Mộ Hi vừa gia nhập lớp, cũng cùng cảnh giới với hắn.

Nếu như không phải nàng là người đến sau, hơn nữa còn không hề bày ra thực lực, rất có thể nàng sẽ uy hiếp địa vị Đoán Tạo Ủy Viên này của mình. Như lần này, trong lớp cũng đã có âm thanh bảo là nên để Mộ Hi dự thi. Bởi vì bọn họ cho rằng, năm nhất căn bản không thể giành thắng lợi, chẳng bằng để Mộ Hi phô bày ra thực lực đoán tạo một thoáng.

Nhưng cuối cùng chủ nhiệm lớp vẫn chốt lại, để cho hắn đại biểu năm thứ hai xuất chiến, nói là năm nhất có một tên tiểu tử rất lợi hại, trình độ đoán tạo phi phàm.

Lúc đó hắn không để ý lắm, mà hôm nay thi đấu, hắn cũng không hề nhìn

đối phương ở trong mắt. Hắn cho rằng chỉ cần làm tốt phần của mình, sẽ nhất định có thể thắng trận thi đấu đoán tạo này.

Nhưng sự thực có đúng là như vậy hay không?

Hắn hôm nay đã phát huy được khả năng của mình đến tận cùng, đối với thành phẩm của mình vô cùng hài lòng. Nhưng tất cả những gì đối phương thể hiện ra, chính mình xa xa không làm được. Dù cho tuổi tác đối phương lớn hơn nữa, cũng sẽ không vượt quá 15 tuổi, so với mình nhỏ hơn nhiều như vậy, cũng đã có năng lực Linh Đoán Tạo. Mà chính mình, còn không biết phải bao lâu nữa, mới có thể bước qua ngưỡng cửa quan trọng nhất của Đoán Tạo Sư này.

Dưới đài, một đôi mắt đẹp cũng rơi vào trên người Đường Vũ Lân, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Mộ Hi vẫn luôn biết Đường Vũ Lân đã cấp 5, nhưng đây là lần đầu nàng thấy hắn thực hiện Linh Đoán Tạo. Hắn thật sự có thể Linh Đoán, hắn so với trước đây càng mạnh hơn! Hào quang vàng kim óng ánh kia hắn là khí huyết của hắn, vậy mà đã cường thịnh đến mức độ như thế…

Chính là bởi vì nàng biết người ra trận dự thi đoán tạo ở năm nhất tất nhiên là Đường Vũ Lân, cho nên nàng mới không cùng Hà Tiểu Bành tranh cướp tiêu chuẩn tham dự cuộc thi đấu này. Nàng có thể không muốn cùng hắn thi đấu, bởi vì căn bản xưa nay nàng cũng chưa từng thắng bao giờ. Là sư tỷ của Đường Vũ Lân, không có ai hiểu rõ hơn nàng rằng, Đường Vũ Lân ở phương diện đoán tạo có ngộ tính cường hãn như thế nào.

Hắn quả nhiên lại tiến bộ, ngay cả Thái Tinh đều có thể Linh Đoán, vậy còn có cái gì là hắn không làm được đây?

Nhìn Đường Vũ Lân không ngừng đánh xuống song chùy đầy ổn định, nụ cười trên mặt Mộ Hi trở nên càng lúc càng rạng rỡ hơn. May là các bạn học bên cạnh không có ai chú ý tới vẻ mặt của nàng, sự chú ý tất cả đều đang tập trung ở trên đài. Bằng không nhất định sẽ có người hoài nghi, nàng đến cùng là đứng về phe nào.

"Oanh…!!!"

Kim quang chói mắt đột nhiên trở nên nhu hòa, một chuy cuối cùng của

Đường Vũ Lân hạ xuống, lại như là gõ phá vỏ trứng gà vậy, tiếng vang phá nát nhẹ nhàng vang lên.

Mặt ngoài của khối Thái Tinh bỗng xuất hiện một vết nứt.

Thất bại? Thái Tinh bị phá nát, lẽ nào hắn lại thất bại?

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt.

Vết nứt trong nháy mắt lan tràn khắp mỗi một góc kim cầu. Sau đó ầm ầm vỡ nát, bên trong kim cầu tỏa ra ánh sáng dìu dịu. Mỗi một đạo quang thải đều tràn ngập hơi thở sự sống.

Thánh Linh Đấu La ở phương diện này cảm giác là rõ ràng nhất, nàng khẽ gật đầu. Trên mặt toát ra một nụ cười ôn hòa.

Trong ánh mắt của nàng rõ ràng tràn ngập tán thưởng.

Kim cầu lại như một con chim nhỏ vậy, chậm rãi bay lên, trôi nổi ở giữa không trung. Sau đó một màn kỳ dị xuất hiện, nó chợt bắt đầu bay chung quanh Đường Vũ Lân, giống như một con chim nhỏ tìm đến mẫu thân, tỏa ra tiếng ông ông đầy hân hoan.

Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười, đây là kim loại mình vừa giao cho sinh mệnh, đồng thời cũng có dấu hiệu nắm giữ linh tính. Đây là tình huống cực kỳ hiếm thấy.

Hắn trước đây cũng đã từng hoàn thành qua Linh Đoán Tạo, nhưng tuyệt đối không được như viên kim cầu trước mắt này, linh tính 10 phần. Linh Đoán kim loại như thế này, hắn cũng là lần thứ nhất nhìn thấy.

Chương 402: Sáng Sinh Thái Kim

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân khoát tay, một khối kim cầu một cách tự nhiên rơi vào trong tay hắn, cảm giác thân thiết theo đó truyền đến. Có vẻ đối với hắn không muốn xa rời.

Đường Vũ Lân khuôn mặt co giật một thoáng, nếu như tương lai mỗi một tác phẩm Linh Đoán đều có cái cảm giác này, vậy mình còn có thể Linh Đoán cho người khác sao? Thế nào cảm giác này lại như là con của chính mình vậy cơ chứ!

"Đồ đệ thân mến! Hai ta thương lượng, thế nào?" Bên tai truyền đến âm thanh của Phong Vô Vũ, Đường Vũ Lân lúc này ngẩng đầu lên, đúng dịp thấy vị lão sư này nở nụ cười.

"Dạ vâng! Ngài nói đi, chỉ cần không phải muốn lấy khối Thái Kim này, nó cùng với con có cảm giác huyết thống tương thông, cho ngài sẽ lãng phí." Đường Vũ Lân không chút do dự nói rằng.

"Tiểu tử thúi!" Phong Vô Vũ không nhịn được lại gõ cho hắn một cái lên ót, nhưng tự mình cũng không nhịn được nở nụ cười. Tiểu tử này, thực sự là quỷ tinh.

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Lão sư, con đã làm lỡ thi đấu, phải nhanh chóng xuống khôi phục. Buổi tối con sẽ đi tìm ngài."

"Ừm." Phong Vô Vũ gật đầu, ý cười trên mặt như trước không che giấu nổi.

Sáng Sinh thành công, Linh Đoán thành công. Thái Tinh có thể đoán tạo thành Thái Kim, chuyện này ý nghĩa là, Đường Vũ Lân đã danh xứng với thực, xứng đáng là Đoán Tạo Sư cấp 5. Khoảng thời gian này tuy rằng hắn vẫn đang tu luyện Dung Đoán, nhưng năng lực tinh luyện kim loại cũng bất tri bất giác tăng lên, đặc biệt là đối với khống chế đoán tạo, lại thêm ngộ tính của bản thân hắn, đều khiến cho mình không thể xoi mói. Có một vị đồ đệ như thế, hắn làm sao có thể không vui được đây?

"Trận đấu đầu tiên kết thúc, lớp năm nhất, Đường Vũ Lân thắng." Thẩm Dập bình tĩnh tuyên bố kết quả. Trên thực tế, kết quả cũng đã sớm rõ ràng. Hà Tiểu Bành âm u đi xuống đài.

Đường Vũ Lân trở lại bên khu năm nhất, nhất thời tạo thành một tràng tiếng hoan hô.

Đường Vũ Lân hướng về các bạn học mỉm cười gật đầu, sau đó lập tức hướng về Từ Lạp Trí ra dấu tay. Từ Lạp Trí bước nhanh tới bên cạnh hắn, đem mấy cái Khôi Phục Đại Bao Thịt đã chuẩn bị kỹ càng đưa tới.

Đường Vũ Lân ăn bánh bao, liền khoanh chân ngồi xuống đất minh tưởng.

Linh Đoán đối với hắn tiêu hao vẫn là tương đối không nhỏ, chờ một chút còn phải tham gia đoàn chiến, hắn nhất định phải dành thời gian hồi phục mới được.

"Giao lưu trận thứ hai, Cơ Giáp thiết kế. Xin mời đại biểu song phương lên đài."

Cổ Nguyệt liếc mắt nhìn Đường Vũ Lân ngồi dưới đất, hai mắt hơi mê man một thoáng, sau đó mới hướng về Luận Bàn Lôi đi đến.

Một bên khác, lớp năm hai thua trận đầu, tuy rằng cảm thấy có chút khó mà tin nổi, nhưng cũng không hề có phản ứng quá lớn. Dù sao, Hà Tiểu Bành cũng thể hiện ra năng lực đoán tạo tương đối khá, còn Đường Vũ Lân, ở trong mắt bọn họ, tên này quả thực là một vị yêu nghiệt.

Đại biểu lớp năm hai ra sân, là một cô thiếu nữ.

Thiếu nữ vóc người cao gầy, tướng mạo cực đẹp, dung mạo không thua kém Mộ Hi. So với các thiếu nữ năm nhất, nàng đã có chút phong vận

thành thục, tuổi tác nhìn qua cùng Hà Tiểu Bành xấp xỉ, khoảng 16, 17 tuổi. Chính là một tiểu cô nương mới lớn, xinh tươi mơn mởn, tràn ngập sắc xuân.

Cổ Nguyệt so sánh với nàng lập tức trở nên phổ thông hơn rất nhiều, ngoại trừ khí chất xuất trần ra, tướng mạo của nàng cũng không thể đặc sắc bao nhiêu.

Đoán Tạo Đài lúc trước cũng không được triệt hồi, mặt ngoài Đoán Tạo Đài bằng phẳng bóng loáng, dùng để làm Thiết Kế Đài cũng chưa hẳn là không thể.

Sau khi thiếu nữ lớp năm hai kia lên đài, ánh mắt lại nhìn về phương hướng của Nguyên Ân Dạ Huy ở dưới đài. Nguyên Ân Dạ Huy nhìn nàng khẽ vuốt cằm, nàng thì lại hướng về hắn lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Tình cảnh này vừa vặn bị Tạ Giải bên trong lớp năm nhất bắt lấy, hắn không khỏi có chút sững sờ, tình huống này thế nào? Nhìn vẻ mặt đó của bọn họ, nếu như không biết Nguyên Ân Dạ Huy là nữ, e rằng sẽ cho rằng bọn họ là một đôi.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười, hướng về Cổ Nguyệt nói: "Xin chào, ta là thành viên lớp năm hai, Bạch Hàn Anh. Xin chỉ giáo."

"Lớp năm nhất, Cổ Nguyệt." Cổ Nguyệt trả lời lại đơn giản như Hà Tiểu Bành lúc trước.

Thẩm Dập bắt đầu tuyên bố quy tắc thi đấu, "Cơ Giáp thiết kế, so đấu tính hợp lý của thiết kế cùng hiệu quả tăng cường. Trong 30 phút, các ngươi phải thiết kế ra một phần giáp tay Đấu Khải bên phải mà các ngươi cho là hợp với mình nhất, có thể dùng thiết kế đồ các ngươi đã hoàn thành để dự thi. Do Thái lão tự mình bình chọn ra người ưu tú."

Giáp tay?

Nghe được hai chữ này, dưới đài một đám học viên năm nhất bên này, không ít người đều lộ ra vẻ mặt vui mừng. Giáp tay của Đường Vũ Lân chính là do bọn hắn tự chế tác, Cổ Nguyệt cùng hắn quan hệ tốt như vậy, giáp tay Đấu Khải của Đường Vũ Lân không thể nghi ngờ chính là do Cổ Nguyệt thiết kế!

Nhất Tự Đấu Khải còn có thể thiết kế ra được, một hồi thi đấu này hẳn là bọn họ rất có cơ hội mới đúng.

Bản vẽ cùng với công cụ thiết kế tương ứng rất nhanh đã được mang lên Đoán Tạo Đài, Cổ Nguyệt cùng Bạch Hàn Anh cũng đứng đối diện nhau.

"Bắt đầu!" Nương theo một tiếng bắt đầu của Thẩm Dập, song phương đồng thời viết, vẽ, khắc hoạ thiết kế đồ trong lòng các nàng.

Lâm thời hoàn thành một bản thiết kế, ở trong thời gian 30 phút căn bản là không thể. Điều này hiển nhiên là muốn kiểm tra gốc gác ở phương diện Cơ Giáp thiết kế của các nàng.

Cổ Nguyệt vẽ không nhanh không chậm, nhưng cũng không hề ngừng bút, mượn một ít công cụ, không ngừng khắc hoạ ở trên bản vẽ.

Mà một bên khác, Bạch Hàn Anh tốc độ khắc hoạ còn nhanh hơn nàng nhiều, không ngừng điều chỉnh thiết kế. Từng chút một khắc hoạ đồ án của nàng.

30 phút thời gian trôi qua rất nhanh.

Bạch Hàn Anh cùng Cổ Nguyệt ngừng tay gần như cùng lúc. Hai bản vẽ cũng thuận theo đó được đưa lên Đài Chủ Tịch.

Thái lão tiếp nhận hai tấm bản vẽ, trước tiên đưa cho Thánh Linh Đấu La một tấm, chính mình để lại một tấm xem xét tỉ mỉ, sau đó mới quan sát và trao đổi.

Một lát sau, hai vị Phong Hào Đấu La thấp giọng trò chuyện vài câu xong, Thái lão chậm rãi đứng lên.

Cổ Nguyệt cùng Bạch Hàn Anh đều đối mặt với phương hướng Đài Chủ Tịch.

Thái lão trầm giọng nói: "Một trận này, song phương hoà nhau. Thiết kế đồ của Cổ Nguyệt là một phần Nhất Tự Đấu Khải thiết kế, nhằm vào Hữu Linh Kim Loại, thiết kế phi thường toàn diện, có tính thực dụng rất cao. Mà thiết kế đồ của Bạch Hàn Anh lại càng thêm phức tạp, các loại lý luận được

ứng dụng hoàn mỹ. Thế nhưng, toàn thể vẫn còn chưa đủ hoàn thiện. Nếu như ngươi có thể đem phần thiết kế đồ này hoàn thiện, ngươi hẳn có thể đạt đến trình độ Thiết Kế Sư cấp 5. Phần này thiết kế của ngươi là nhằm vào Song Sinh Võ Hồn Nhất Tự Đấu Khải, đúng chứ?"

Bạch Hàn Anh gật đầu, "Đúng vậy, thưa Thái lão."

Thái lão nói: "Cần phải hoàn thiện thêm, ngươi nếu có thời gian có thể cùng Cổ Nguyệt thảo luận lẫn nhau một chút. Các ngươi bù đắp lẫn nhau, hoàn thành phần thiết kế đồ này sẽ càng dễ dàng hơn một chút. Song Sinh Võ Hồn Nhất Tự Đấu Khải, nếu như dùng Hữu Linh Hợp Kim chế tạo sẽ có hiệu quả càng tốt hơn. Bằng không, sẽ lãng phí thêm rất nhiều thời gian."

Bạch Hàn Anh trong mắt loé ra một chút do dự, quay đầu liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt. Song Sinh Võ Hồn Hồn Sư, để thiết kế Đấu Khải vốn là đã rất khó khăn, nếu như lại thêm vào Hữu Linh Hợp Kim, đúng là vượt quá phạm vi năng lực của nàng hiện tại. Cổ Nguyệt cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay đầu hướng về nàng nhìn lại, trong lòng đã rõ ràng, thiết kế của Bạch Hàn Anh, rất có khả năng chính là nhằm vào Nguyên Ân Dạ Huy.

Một thắng một hòa, liên tục hai tràng giao lưu luận bàn, đúng là năm nhất chiếm cứ thượng phong.

Cổ Nguyệt rõ ràng so với đối thủ kém hơn 2 tuổi, nhưng có thể thu được kết quả hòa, kỳ thực là đã thắng.

Song phương rời khỏi sàn đấu, bên phía năm nhất bên này lại là một tràng tiếng hoan hô vang dội, biểu hiện của hai tràng đối kháng liên tiếp, giúp cho sự tự tin của họ đối với lớp mình tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng, trận đấu thứ ba tiếp theo, năm nhất lại thảm bại.

Năm thứ hai phái ra một tên thanh niên Đường Vũ Lân chưa từng thấy, Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 4, mà đại biểu năm nhất xuất chiến, Lạc Quế Tinh, chỉ là cấp 3, chênh lệch hết sức rõ ràng, rất nhanh đã thua trận.

Trận thứ tư, Cơ Giáp Duy Tu Sư, lại xuất hiện tình cảnh kỳ phùng địch thủ, Vũ Ti Đóa ở phương diện Cơ Giáp duy tu đúng là có mấy phần thiên phú. Nguyên Ân Dạ Huy là lớp trưởng, cũng đại biểu lớp bên kia xuất chiến.

Cuối cùng, Nguyên Ân Dạ Huy vượt trội hơn chỉ một chút, thắng hiểm Vũ Ti Đóa. Nhưng cân nhắc đến việc nàng so với Vũ Ti Đóa lớn hơn một tuổi, một hồi này căn bản không phải là một trận đấu công bằng.

Bốn tràng phó nghiệp giao lưu luận bàn kết thúc, lớp năm hai có 2 thắng 1 hòa 1 thua, nhìn qua là thu được thắng lợi, nhưng bọn họ rõ ràng lại không có nửa điểm hưng phấn. Tính toán tổng hợp, năng lực toàn thể lớp năm hai dĩ nhiên lại kém hơn so với năm nhất. Tuổi tác chênh lệch còn bày ra ở nơi đó, không thu được toàn thắng, đối với bọn họ, chính là thua.

Chương 403: 6 đối 6

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Một hồi giao lưu luận bàn cuối cùng được tiến hành ngày hôm nay, song phương tiến hành đoàn đội chiến đấu. Bởi vì năm nhất ít tuổi hơn, số lượng tham dự sẽ do lớp năm nhất quyết định."

Thanh âm của Thẩm Dập vô cùng bình tĩnh, lại có vẻ như nàng không phải là chủ nhiệm của lớp năm nhất vậy.

Đường Vũ Lân lúc trước vẫn khoanh chân ngồi dưới đất, chậm rãi mở hai mắt ra đứng dậy.

"Lớp năm nhất, xuất chiến, 6 người."

Nghe âm thanh của Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy từ đối diện nhìn lại, ánh mắt hai bên đụng vào nhau. Nguyên Ân Dạ Huy nhìn thấy chính là ánh mắt sáng quắc của Đường Vũ Lân cùng chiến ý mãnh liệt.

Người này, thật không hổ là lãnh tụ của đám người kia!

Thẩm Dập lúc này đã chuyển hướng sang lớp năm hai, "Năm thứ hai cũng xin mời phái ra 6 người dự thi, song phương có 3 phút thời gian chuẩn bị. Sau ba phút sẽ lên đài thi đấu."

3 phút này hiển nhiên là để cho song phương dựa vào nhân số mà sắp xếp chiến thuật.

Vũ Ti Đóa cách đó không xa nhìn sang Đường Vũ Lân, muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là không nói gì. Cuộc tranh tài này, nếu như không phải do lúc

trước mình và Lạc Quế Tinh khư khư cố chấp, vốn là nhất định đã có thể ra sân!

Nàng đã sớm nghe nói lớp trưởng của năm hai có thực lực rất mạnh, vẫn luôn muốn cùng hắn tranh tài một phen, nhưng mà hiện tại, ngay cả cơ hội xuất tràng đều không có.

Các thành viên lớp năm nhất ra trận, lớp trưởng Đường Vũ Lân, lớp phó Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải, 6 người dự thi cả thảy.

Các thành viên lớp năm hai ra trận, lớp trưởng Nguyên Ân Dạ Huy, đoán tạo uỷ viên Hà Tiểu Bành, thiết kế uỷ viên Bạch Hàn Anh, Nhạc Chính Vũ, Diệp Tinh Mạch, Đoạn Hồn Tiêu. Cũng là 6 người.

…

Trên Đài Chủ Tịch.

Thánh Linh Đấu La mặt mỉm cười, hướng về Thái lão bên cạnh hỏi, "Nguyệt Nguyệt, ngươi cảm thấy trận này đội nào có khả năng thắng lợi lớn hơn?"

Thái lão cười nói: "Nhã Lỵ tỷ, ngươi hỏi như vậy, nhất định là nghĩ rằng năm nhất sẽ thắng. Xem ra ngươi đối với năm nhất vẫn có chút tin tưởng?"

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ mỉm cười nói: "Ngày đó ta chứng kiến trận đấu nội bộ của bọn họ, thực lực tổng hợp của lớp năm nhất khóa này rất mạnh. Hơn nữa thực lực lại hài hòa. Kỳ thực, bọn họ nếu xuất chiến nhiều người hơn, cơ hội còn có thể lớn hơn một chút."

Thái lão nói: "Năm thứ hai bên kia thực lực cũng không hề kém. Lớp trưởng của năm hai, Nguyên Ân Dạ Huy là công đọc sinh, Song Sinh Võ Hồn, cả hai Võ Hồn đều là đỉnh cấp, hơn nữa tu luyện vô cùng khắc khổ. Gần đây vừa lên cấp đến tứ hoàn tu vi. Tình huống của năm nhất ta có nghe nói, kỳ thực, cuộc tranh tài này phát triển như thế nào, phải xem tình huống của lớp trưởng hai bên. Nếu như Đường Vũ Lân có thể chống đỡ được Nguyên Ân Dạ Huy, vậy bọn họ sẽ còn có một chút cơ hội. Nhưng ta phỏng chừng, rất khó!"

Thánh Linh Đấu La mỉm cười nói: "Mỏi mắt mong chờ đi. Ta đến giúp bọn họ làm trọng tài." Vừa nói, Thánh Linh Đấu La đứng lên, cũng không thấy nàng làm thế nào, người cũng đã phiêu đãng bay ra, nhẹ nhàng hạ xuống trên Luận Bàn Lôi.

Đường Vũ Lân lúc này cùng các bạn bè thấp giọng nói một vài câu gì đó xong, liền dẫn theo đại biểu đội năm nhất leo lên Luận Bàn Lôi trước tiên.

Hắn đi ở trước nhất, phía sau là Cổ Nguyệt, bên trái Tạ Giải, bên phải Diệp Tinh Lan. Từ Lạp Trí cùng Hứa Tiểu Ngôn đi ở phía sau.

Nhìn bọn họ bên này lên đài, một bên khác, Nguyên Ân Dạ Huy cũng dẫn dắt đại biểu đội của năm hai hướng về phía trên đài mà đi lên.

Tuy rằng Đường Vũ Lân mấy người đã rất quen thuộc cùng Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng cũng là lần đầu tiên mặt đối mặt với nàng ở trên võ đài.

Trước khi phóng thích Võ Hồn, Nguyên Ân Dạ Huy chỉ có vóc người trung đẳng, nhưng trong nháy mắt khi nàng lên đài, khí thế của nàng bỗng nhiên tăng nhanh với một tốc độ kinh người. Một đôi con mắt hoàn toàn nhìn chăm chú ở trên người Đường Vũ Lân.

Giống như Đường Vũ Lân quen thuộc nàng, nàng đồng dạng cũng rất quen thuộc Đường Vũ Lân. Rõ ràng nàng biết, ở bên trong toàn bộ đoàn đội năm nhất này, Đường Vũ Lân chính là hạt nhân tuyệt đối, chỉ cần đánh tan Đường Vũ Lân, trận chiến này tất nhiên bọn họ sẽ thắng.

Năm người còn lại rất nhanh cũng đã sắp xếp trận hình.

Hà Tiểu Bành đứng ở phía sau bên trái Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ ở phía sau bên phải. Phía sau hai người phân biệt là Diệp Tinh Mạch cùng Đoạn Hồn Tiêu; Bạch Hàn Anh ở giữa.

Nhìn thấy trận hình bọn họ như vậy, trong lòng Đường Vũ Lân đã phân tích xong. Trận hình của lớp năm hai chắc chắn là trận hình chiến đấu, hẳn là không có Phụ Trợ Hệ Hồn Sư. Tất cả đều am hiểu chiến đấu. Bạch Hàn Anh kia hẳn là chủ khống Hồn Sư. Những người khác hoặc là Cường Công, hoặc là Mẫn Công.

Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ khẳng định là Cường Công, vị Hà

Tiểu Bành kia phỏng chừng cũng như vậy. Đoạn Hồn Tiêu cùng Diệp Tinh Mạch có khả năng cao là Mẫn Công Hệ Hồn Sư. Dù sao, một đoàn đội hợp lý, không thể không có Mẫn Công Hệ Hồn Sư.

Thánh Linh Đấu La đứng ở giữa, nhìn dáng vẻ đối lập của song phương, trên mặt lần thứ hai lộ ra nụ cười.

"Còn lại nửa phút, song phương chuẩn bị." Âm thanh của Thẩm Dập từ xa truyền đến.

Đường Vũ Lân nhảy tới trước một bước, khí thế của hắn cũng nhanh chóng tăng lên, hắn làm sao lại không biết Nguyên Ân Dạ Huy là linh hồn của cả đội hình đối phương đây?

Hắn không phải chỉ một lần nếm qua sự mạnh mẽ của Nguyên Ân Dạ Huy. Thực lực tổng hợp của lớp năm hai là không thể nghi ngờ. Nhưng xưa nay hắn đều không cân nhắc qua chuyện bên mình sẽ thất bại; thứ bọn họ muốn làm, chính là toàn lực giành thắng lợi.

Hít sâu một hơi, trong tròng mắt Đường Vũ Lân tỏa ra màu vàng kim nhàn nhạt, khí tức trên người cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng mạnh. Nghe loáng thoáng như có tiếng long ngâm lúc trước đã từng xuất hiện ở trên Đoán Tạo Đài; có thể nhìn thấy, nơi cổ của hắn đã có kim văn nhàn nhạt xuất hiện.

Bị khí thế tỏa ra từ trên người hắn dẫn dắt, khí thế của Nguyên Ân Dạ Huy cũng tiếp tục tăng lên. Thi đấu còn chưa bắt đầu, lớp trưởng hai bên cũng đã làm ra một hồi giao phong về khí thế!

Khí thế Nguyên Ân Dạ Huy hùng hồn như một ngọn núi cao, mà khí thế Đường Vũ Lân thì lại như sóng lớn ngập trời, ngọn sau cao hơn ngọn trước.

Khí thế song phương không ngừng va chạm, xung kích, trên đài đã mơ hồ có sóng năng lượng mãnh liệt xuất hiện.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu!"

Nương theo một tiếng tuyên bố của Thẩm Dập, trận quyết đấu chung kết giữa đại diện năm nhất và năm thứ hai cũng đã bắt đầu rồi.

Đường Vũ Lân hầu như là không chút do dự, chân trái đạp mạnh xuống đất, cả người bắn vọt ra ngoài như đạn pháo, lao thẳng đến Nguyên Ân Dạ Huy. Hắn thậm chí ngay cả Võ Hồn của mình cũng đều không hề phóng thích, một vòng Hồn Hoàn vàng kim cũng đã xuất hiện, trực tiếp vận dụng Huyết Thống Hồn Hoàn cùng hồn kỹ, Hoàng Kim Long Thể.

Thân thể phía trước thoáng bành trướng, Kim Lân tái hiện ra, cánh tay phải nở lớn, Kim Long Trảo được phóng thích. Không chỉ có như vậy, nương theo từng đạo lưu quang từ cẳng tay phải tuôn ra, giáp tay Nhất Tự Đấu Khải được phóng thích, nhanh chóng bao trùm bên trên cánh tay nhỏ của hắn.

Giáp tay màu vàng, óng ánh ánh sao lượn lờ, khí thế Đường Vũ Lân vừa bắt đầu đã tăng lên tới đỉnh điểm.

Các học viên năm hai bên phía đối phương, ngoại trừ Nguyên Ân Dạ Huy ra, những người khác giật nảy mình. Này, vừa mới bắt đầu thôi mà, tại sao lại có vẻ liều mạng như vậy?

Phản ứng của Nguyên Ân Dạ Huy lại gần như giống với Đường Vũ Lân, nương theo một tiếng hô bắt đầu của Thẩm Dập, nàng cũng đồng dạng vọt ra, thân thể cấp tốc bành trướng trên không trung, lớn lên, Thái Thản Cự Viên Võ Hồn được phóng thích, đệ tam hồn kỹ Kim Cương Thái Thản * trực tiếp được sử dụng. Chân trái thân thể khổng lồ lần thứ hai giẫm xuống mặt đất, lại giống như một viên đạn pháo to lớn, hướng về Đường Vũ Lân đâm thẳng đến.

Cứng đối cứng! Thi đấu vừa mới bắt đầu, lớp trưởng song phương liền muốn va chạm mãnh liệt nảy lửa.

Mà đội viên dự thi của song phương cũng đều làm ra phản ứng không giống nhau.

Cổ Nguyệt đứng tại chỗ, Hứa Tiểu Ngôn tiến lên một bước, cùng nàng tay cầm tay. Bão tuyết trong nháy mắt liền lấy thân thể hai người làm trung tâm tỏa ra bên ngoài, Liên Thủ Quần Khống!

Tạ Giải lại trong nháy mắt khi bão tuyết xuất hiện lặng yên biến mất, chạy ra ngoài. Từ Lạp Trí ở nơi đó lẩm bẩm đọc hồn chú, không ngừng chế tác từng cái từng cái bánh bao.

Diệp Tinh Lan tiếp nhận vị trí lúc trước của Đường Vũ Lân, đứng ở chính diện.

Một bên khác, tiểu đội năm hai, 5 tên học viên khác cũng từng người một phóng thích Võ Hồn.

Võ Hồn của Hà Tiểu Bành bất ngờ lại là một cây Đại Chùy. Cây búa lớn này có màu bạc, đầu búa như hoa mai. Hai vàng một tím, ba vòng Hồn Hoàn bay lên, Võ Hồn này của hắn gọi là Bát Lăng Mai Hoa Lượng Ngân Chuy, nhưng đáng tiếc chỉ có một thanh, nếu không phải vậy hắn đã dùng làm Đoán Tạo Chuy để sử dụng rồi. Đúng như Đường Vũ Lân phán đoán, hắn là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Nhạc Chính Vũ cũng phóng thích ra Thần Thánh Thiên Sứ Võ Hồn của mình, đệ nhị Hồn Hoàn lóe sáng, Quang Minh Thánh Kiếm xuất hiện ở trong lòng bàn tay, cùng Hà Tiểu Bành hai bên trái phải, vọt thẳng tới tổ đội năm nhất.

Sau lưng bọn họ, Diệp Tinh Mạch cùng Đoạn Hồn Tiêu đồng thời gia tốc, trong tay Diệp Tinh Mạch có thêm một thanh trường kiếm, thân thể cả người hắn đều trở nên nhẹ nhàng hơn, trên trán có thêm một viên Kim Tinh. Thân hình lóe lên, hắn liền vượt lên trước Hà Tiểu Bành, lại lóe lên lần nữa, cũng đã tiếp cận vị trí của năm nhất.

Mà một bên khác, Đoạn Hồn Tiêu xoay cổ tay một cái. Khi Võ Hồn phóng thích, trong lòng bàn tay nàng có thêm một ống tiêu lớn. Cùng với ống tiêu lớn này xuất hiện là, 2 vàng 2 tím, 4 cái Hồn Hoàn. Đặt ở bên mép nhẹ nhàng thổi một hơi, nhất thời, có tiếng tiêu não nề bi thiết vang lên.

Bên này, tất cả mọi người của năm nhất đều cảm nhận được đại não mình một mảnh mê muội.

Quần khống hồn kỹ, Âm Luật Võ Hồn.

Hơn nữa còn là tứ hoàn tu vi, hắn dĩ nhiên lại là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư của năm hai sao? Hơn nữa còn là tứ hoàn quần khống!

---------- * **Kim Cương Thái Thản:** *Đợt trước kỹ năng này bản convert để là Kim Cương Titan, mình có soạn là Kim Cương Thể/ Kim*

Cương Cự Nhân (người khổng lồ) theo cách hiểu của mình với từ này. Ờ thì là…giờ mới để ý Titan phiên âm ra là **泰坦** | pinyin: Tàitǎn | Thái Thản *, nghĩa nguyên bản là thần khổng lồ Titan trong thần thoại Hy Lạp. Nên sẽ thống nhất hồn kỹ này là Kim Cương Thái Thản. Xin lỗi vì sự bất tiện này!*

Chương 404: Vương đối Vương

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Bạch Hàn Anh vốn đứng ở vị trí Quần Khống Hồn Sư khẽ mỉm cười, lùi về sau một bước, rời khỏi vị trí, để Đoạn Hồn Tiêu đến vị trí của nàng. Trên tay nàng có thêm một cành cây, mặt trên có từng đoá Anh Hoa màu hồng nhạt. Cành cây vung lên, cánh Anh Hoa tản ra, bồng bềnh rơi vào trên người các đồng đội. Mỗi một cánh Anh Hoa bay xuống, đều sẽ khiến thân thể người kia sáng lên một điểm hào quang nhỏ yếu.

Ai nói nhân gia người ta không có phụ trợ hệ? Bạch Hàn Anh này lại bất ngờ là một tên Phụ Trợ Hệ Khí Hồn Sư. Võ Hồn, Anh Hoa.

Đội năm hai chỉ riêng phần biến hóa này, đã thể hiện ra thực lực phi phàm.

Bão Tuyết chịu ảnh hưởng của Đoạn Hồn Tiêu, rõ ràng chậm lại một thoáng. Mà thân ảnh Diệp Tinh Mạch cũng đã đến trước mặt đội của lớp năm nhất rồi.

"Oanh…!!!" song phương lớp trưởng va chạm, lúc này đã bạo phát.

Thân trên không trung, Đường Vũ Lân một quyền vung ra, va chạm cùng nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, Nguyên Ân Dạ Huy lại bị cú đấm này của Đường Vũ Lân đánh lui. Kim quang trên người Đường Vũ Lân tăng vọt, rón mũi chân mượn lực, lần thứ hai đuổi theo Nguyên Ân Dạ Huy.

Đoạn Hồn Tiêu vào lúc này lại thổi cây tiêu lớn của hắn, khí thế của Đường Vũ Lân vốn đã tăng lên tới cực hạn, nhất thời bị ảnh hưởng một ít.

Nguyên Ân Dạ Huy tuy rằng bị đẩy lui, nhưng cũng cũng không hề bị thương, nàng lập tức đánh một quyền xuyên không, hướng thẳng đến Đường Vũ Lân. Không Khí Pháo.

Đường Vũ Lân mặt bình lặng như hồ nước, bình tĩnh không lay động. Hai tay hắn ở trước người đảo một vòng, Đường Môn tuyệt học, Khống Hạc Cầm Long. Không Khí Pháo mới đến trước mặt hắn, ngay lập tức đã bị một luồng sức mạnh lốc xoáy vô hình kéo cho tán loạn. Cùng lúc đó, hắn cúi đầu xuống, Tử Quang trong mắt bắn ra, Đoạn Hồn Tiêu phía dưới lung lay một thoáng, vốn hắn muốn thổi thêm tiếng thứ hai đã bị chặn lại, không thể hoàn thành quần khống.

Âm Luật Võ Hồn Quần Khống vô cùng mạnh mẽ, một khi tiến vào được nhịp điệu của hắn, sẽ rất khó phản khống. Nhưng Âm Luật Võ Hồn có khiếm khuyết về lực bộc phát, cần có thời gian tích lũy.

Âm luật bên này vừa đứt, một bên khác, Bão Tuyết đã chen chúc tràn ra, bông tuyết bay lượn đầy trời, trực tiếp bao trùm toàn bộ chiến trường.

Diệp Tinh Mạch khoát tay, trường kiếm trong tay điểm ra. Thanh trường kiếm này của hắn, nơi mũi kiếm có một chút kim tinh. Thời điểm đâm ra chiêu kiếm này, Kim Tinh trên trán hắn cũng đồng thời sáng lên.

Một mình thâm nhập, ngươi tài cao gan lớn sao? Cũng không phải, cùng lúc khi hắn đã đến khu vực phụ cận, Hà Tiểu Bành cùng Nhạc Chính Vũ ở mặt sau cũng đã theo vào. Ba người hình thành trận hình đột kích tam giác. lấy Diệp Tinh Mạch làm tiên phong, muốn chính diện đột kích, phá tan trận hình của năm nhất.

Sự biến hóa này của bọn họ hiển nhiên không phải lần đầu tiên diễn luyện, cực kỳ thông thạo, khống chế khoảng cách cũng vô cùng xảo diệu.

Mà lớp năm nhất bên này, che ở chính diện phía trước, cũng chỉ có một mình Diệp Tinh Lan.

Đối mặt với một chiêu kiếm của Diệp Tinh Mạch, Diệp Tinh Lan cũng xuất kiếm, hào quang sáng chói từ trong tay nàng tùy ý bắn ra. Trong nháy mắt khi chiêu kiếm này của nàng đâm ra, dường như toàn bộ đài thi đấu đều sáng lên một cái.

Mũi kiếm song phương đâm vào nhau, một tiếng ong ong vang lên theo. Âm thanh ong ong này, lại giống như một tiếng ngân nga đầy thảm thiết.

Trường kiếm của Diệp Tinh Mạch trực tiếp bật ra, mà trường kiếm của Diệp Tinh Lan đâm ra lúc trước đã bắn ra cả ngàn đạo tinh tuyến bao trùm lấy hắn.

Đây là...

Võ Hồn áp chế?

Diệp Tinh Mạch tâm trạng ngơ ngác, cũng không dám có nửa điểm chần chờ, Tinh Thánh Kiếm trong tay hào quang tỏa sáng, đệ tam hồn kỹ được phóng thích. Bản thân đột nhiên hóa thành một đạo ánh sao phóng lên trời, nhân kiếm hợp nhất.

Diệp Tinh Lan tùy ý điều khiển tinh tuyến từ bên trong bắn ra, phân biệt rơi vào hai bên.

Hà Tiểu Bành vung vẩy Bát Lăng Mai Hoa Lượng Ngân Chuy của mình, hoảng loạn một lúc, mới dựa vào sự kiên cố của cây búa lớn này miễn cưỡng chặn lại mảnh tinh tuyến truy kích. Một bên khác, Quang Minh Thánh Kiếm trong tay Nhạc Chính Vũ đâm ra, mang theo một mảnh tàn ảnh, liên tiếp 9 kiếm chém ra, tạo thành một mảnh lưới lớn bao phủ phía trước mặt, chặn lại mảnh tinh tuyến kia. Tiến thẳng về phía trước, Quang Minh Thánh Kiếm giơ lên, chém phủ đầu Diệp Tinh Lan.

Trên người Diệp Tinh Lan lúc này, đệ nhất Hồn Hoàn mới lóe sáng, mũi của Tinh Thần Kiếm phóng ra một đoàn ánh sao, nhìn qua khá giống với một chiêu kiếm Diệp Tinh Mạch đâm ra lúc trước, chỉ là ánh sao rõ ràng còn óng ánh hơn rất nhiều.

"Keng!" Bên trong tiếng va chạm giòn tan, ánh sáng trên Quang Minh Thánh Kiếm lóe một cái, Nhạc Chính Vũ lùi về sau hai bước, Diệp Tinh Lan lùi về sau một bước. Thế lực ngang nhau.

Chuyện này...

Dưới đài, lũ học sinh xem mà choáng váng. Ngay cả Vũ Ti Đóa cũng là

như thế.

Đường Vũ Lân vừa bắt đầu liền lao ra, một mình thâm nhập, nhìn qua vô cùng không khôn ngoan; thế nhưng vào giờ phút này, thực lực Diệp Tinh Lan thể hiện ra đã làm chấn kinh tất cả mọi người.

Lấy một địch ba. Dù cho cả 3 tên đối thủ đều là tam hoàn, nhưng là học viên năm hai của Sử Lai Khắc học viện, tu vi của bọn họ nhất định đều cách tứ hoàn không xa.

Diệp Tinh Mạch trực tiếp bị một chiêu kiếm của Diệp Tinh Lan bức lui, hơn nữa còn là Võ Hồn áp chế. Hà Tiểu Bành luống cuống tay chân, Nhạc Chính Vũ ra tay toàn lực mới miễn cưỡng ngăn trở được nàng.

Dưới tình huống lấy một địch ba, Diệp Tinh Lan lại không rơi xuống hạ phong, ngăn trở cả tam đại cường giả của đối phương.

Tinh Thần Kiếm tay phải của Diệp Tinh Lan thu hồi lại, tay trái nàng nắm mũi kiếm, chân khẽ lướt tới. Tinh Thần Kiếm uốn lượn, bắn ra, như trước vẫn là đệ nhất hồn kỹ. Một điểm tinh mang bắn nhanh ra như điện, mục tiêu chính là Diệp Tinh Mạch đang từ trên không trung hạ xuống.

Diệp Tinh Mạch lúc này đã không có cách nào thay đổi phương hướng rồi, một đạo ánh sáng thần thánh phóng lên trời, va chạm cùng ánh sao, hóa giải sự lúng túng của Diệp Tinh Mạch. Một bên khác, Hà Tiểu Bành cũng đã đến trước mặt Diệp Tinh Lan. Bát Lăng Mai Hoa Lượng Ngân Chuy trong tay hung hãn vung ra, đệ nhất Hồn Hoàn trên người sáng lên, đệ nhất hồn kỹ, Đánh Nổ.

Trong không khí vang lên tiếng nổ mạnh liên tiếp, trong phạm vi đường kính 3 mét, tất cả không gian đều kịch liệt rung động mạnh.

Bát Lăng Mai Hoa Lượng Ngân Chuy của hắn không phải là Võ Hồn phổ thông, có một ít thuộc tính Không Gian Hệ nhất định.

Diệp Tinh Lan lại không hề sợ hãi, đệ nhị Hồn Hoàn lóe sáng, Tinh Thần Kiếm thu về, một mảnh kiếm võng đột nhiên tỏa ra.

Tinh tuyến dày đặc đan dệt thành kiếm võng, không chỉ là chống lại Hà Tiểu Bành, đồng thời cũng bao trùm lấy Nhạc Chính Vũ. Chân nàng không

lùi lấy một bước.

Lúc này, Bão Tuyết rốt cục tràn ngập toàn trường. Hàn ý lạnh thấu xương theo từng mảng hoa tuyết sắc bén như lưỡi đao rơi xuống, bao trùm lấy toàn bộ đại biểu đội của lớp năm hai.

"Oanh…!!!!" Ở giữa chiến trường, Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy lại một lần nữa sản sinh va chạm, lần này lại dường như Sao Hỏa đụng vào Trái Đất vậy, thân thể hai người đồng thời văng ra.

Thế lực ngang nhau!

Tam hoàn tu vi, Đường Vũ Lân, dưới tình huống toàn diện kích phát năng lực thân thể thông qua Hoàng Kim Long Thể, lại có thể chiến hòa với Nguyên Ân Dạ Huy lúc này đã phóng thích Kim Cương Thái Thản, thân thể đã biến lớn lên tới tận 5 mét.

Người kinh nhạc nhất không ai bằng chính là Nguyên Ân Dạ Huy. Nàng đã từng chiến đấu qua cùng với Đường Vũ Lân, cũng có lúc từng kề vai sát cánh, là đồng đội của nhau, hiểu nhau rất rõ. Dưới cái nhìn của nàng, Đường Vũ Lân tuy rằng thực lực không tệ, nhưng so với mình, chênh lệch vẫn là rất rõ ràng. Đặc biệt là sau khi mình tăng lên tới đệ tứ Hồn Hoàn cách đây không lâu, sự chênh lệch sẽ đặc biệt hiển lộ rõ ràng hơn.

Vậy mà hai lần va chạm này lại làm cho nàng cảm thụ được sức mạnh lớn đến kinh người của Đường Vũ Lân, đặc biệt là sau khi tay phải của hắn có thêm Đấu Khải bàn tay của cẳng tay, giúp Kim Long Trảo của hắn có lực phá hoại siêu cường. Vì vậy nàng không thể không phóng thích rất nhiều tăng lượng để chống trả Nát Tan đặc hiệu của Kim Long Trảo, tránh cho cánh tay của mình khỏi bị trọng thương. Cứ kéo dài tình huống thế này, đối kháng chính diện, tu vi tứ hoàn của nàng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào của Đường Vũ Lân.

Khí huyết tên này làm sao lại trở nên cường đại như thế? Dù cho là phóng thích Kim Cương Thái Thản, dường như mình cũng có chỗ không bằng. Lẽ nào đây là ưu thế trời sinh của phái mạnh hay sao? Không đúng! Đối thủ là nam giới trước đây mình đối mặt cũng không hề ít!

Đường Vũ Lân lúc này lại có cảm giác sảng khoái tràn trề. Hắn chỉ cảm thấy Khí Huyết Nghịch Vận trong cơ thể càng ngày càng thông thuận.

Trong lúc khí huyết vận chuyển, tự thân huyết thống dường như đang cháy lên, tràn ngập sức mạnh. Mỗi một kích đều cực kỳ trầm trọng, đặc biệt là sau khi sử dụng huyết mạch lực thôi động cánh tay phải. Đấu Khải một cách tự nhiên sẽ sản sinh tác dụng, bản thân Tinh Ngân giúp hắn phụ gia thêm sự cứng rắn, đồng thời khiến cho huyết mạch lực được khuếch đại. Hoàng Kim Long Trảo được Đấu Khải tay giáp tăng cường, hào quang cũng trở nên càng ngày càng óng ánh.

Chương 405: Cự Ma Thái Thản

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đấu Khải sở dĩ cường hãn cũng là bởi vì nó có thể cùng thân thể Đấu Khải Sư kết hợp lại với nhau, trở thành một phần của thân thể. Ý nghĩa chân chính là thuần túy tăng cường, trong quá trình không ngừng ôn dưỡng sẽ còn tiếp tục tăng cường thêm, càng ngày càng phù hợp với bản thể.

Tinh Ngân này của Đường Vũ Lân là do chính hắn chế tạo, tuy rằng Đấu Khải cũng không phải là hắn chế tác, nhưng độ khớp với bản thân cực cao. Sức mạch huyết thống của hắn lại mạnh hơn xa Hồn Sư phổ thông, mà thứ dùng để ôn dưỡng Đấu Khải chủ yếu chính là hồn lực và khí huyết. Kim Long Vương huyết thống của hắn bá đạo cỡ nào, hầu như sau khi nắm giữ khối Đấu Khải này đã hòa với nó làm một thể. Sau khi trải qua mấy ngày nay điều chỉnh, hiện tại đã phát huy được hoàn toàn đầy đủ tác dụng bổ trợ của nó.

Trong lúc nhất thời, tuy rằng hắn vẫn không có cách nào chiến thắng Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng tạm thời cuốn lấy Nguyên Ân Dạ Huy thì lại không thành vấn đề.

Nguyên Ân Dạ Huy trong tròng mắt ánh sáng lấp loé, đệ nhất Hồn Hoàn trên người sáng lên, hòa lẫn cùng đệ tam Hồn Hoàn, Thái Thản lực lượng phát động.

Thân thể nàng vốn hùng tráng nhất thời trở nên kiên cố hơn, khí tức cũng lần thứ hai tăng lên dữ dội.

Nàng vốn cũng là tính cách cường hãn, đối mặt với Đường Vũ Lân hung hăng, nào đâu chịu yếu thế?

"Oanh….!!!"

Lại là một lần va chạm, đối diện với đối phương được hai đại hồn kỹ tăng cường, Đường Vũ Lân lần này cuối cùng bị kéo xuống từ thế thượng phong.

Thân thể của hắn lùi về sau 7, 8 bước mới đứng vững, Nguyên Ân Dạ Huy chỉ lùi về sau 3 bước.

Nhưng sự cường hãn của Kim Long Trảo cùng Đấu Khải vào lúc này liền hiện ra, quá nửa lực trùng kích đều bị Đấu Khải phóng thích ra từng vòng Tinh Luân hào quang hóa giải. Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân cứng rắn cỡ nào, cũng không hề sợ, chỉ là…cánh tay thoáng tê tê. Nhưng cánh tay phải của hắn được bao trùm bên trong Kim Long Lân mãi tận cho tới ngực, vảy gợn sóng, cũng đã hóa giải phần lớn sức mạnh. Nhìn qua là chịu thiệt, nhưng trên thực tế lại không hề bị thương.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, hai con mắt đột nhiên sáng lên, ngực hắn rõ ràng bành trướng thêm mấy phần, tựa hồ đang cố gắng hít thật sâu. Kim quang màu vàng chung quanh cơ thể hắn như ẩn như hiện đột nhiên trở nên cường thịnh, tiếng long ngâm trầm thấp rền vang như tiếng sấm từ trong cơ thể hăn toát ra, từ từ trở nên cao vút!

Xích Long Đấu La Trọc Thế ngồi ở trên Đài Chủ Tịch trợn to hai mắt, tiểu tử này, thật sự luyện thành?

Khí lưu màu vàng óng quay chung quanh, cuộn tròn, Kim Lân ở thời điểm đoán tạo đã từng xuất hiện trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân, lại một lần nữa hiện ra. Song chưởng phiên thiên, tiếng rồng ngâm càng ngày càng sục sôi, lấy thân thể của chính mình làm trung tâm, khí lưu chung quanh trở nên cực kỳ cuồng bạo hơn, thậm chí Bão Tuyết cũng không thể tiếp cận.

Nguyên Ân Dạ Huy sắc mặt cũng theo đó trở nên nghiêm trọng hơn, chân trái hướng về bên trái bước nửa bước, thân thể hạ thấp trọng tâm, đệ tứ Hồn Hoàn trên thân thể vẫn lấp lánh, nhưng chưa từng dùng qua, cuối cùng cũng tỏa sáng.

Bộ lông Thái Thản Cự Viên ở mặt ngoài thân thể của nàng bắt đầu phát sinh biến hóa, dần dần đã biến thành một màu vàng kỳ dị. Màu vàng kia lập

lòe hai loại sắc thái, thân thể của nàng thu nhỏ lại mấy phần, nhưng cánh tay lại trở nên to hơn, tráng kiện phải hơn gấp đôi lúc trước. Nhìn qua, dáng dấp kia, muốn cường hãn bao nhiêu, có cường hãn bấy nhiêu. Đôi cánh tay chống đỡ trên mặt đất, con mắt đã hoàn toàn đỏ ngầu.

Thị Huyết Cuồng Hóa! Năng lực mạnh mẽ của Kim Cương Phí Phí.

Hơn nữa, kỹ năng này của nàng không đơn giản chỉ là Thị Huyết Cuồng Hóa. Cùng lúc khi sử dụng hồn kỹ, bản thân nàng còn phát sinh biến hóa nhất định, đó là kết hợp ưu điểm của Thái Thản Cự Viên cùng Kim Cương Phí Phí lại, tiến hành dung hợp.

Con mắt của nàng tuy rằng đã biến thành màu đỏ, nhưng ánh mắt vẫn như cũ thanh minh, hiển nhiên là thần trí cũng không hề bị Thị Huyết Cuồng Hóa ảnh hưởng. Không sai, đây chính là đệ tứ hồn kỹ Thái Thản Cự Viên của Nguyên Ân Dạ Huy, cũng là hồn kỹ mạnh mẽ sau khi thu được đệ nhị Hồn Linh.

Cự Ma Thái Thản!

Sau khi nàng dung hợp Hồn Linh Kim Cương Phí Phí, bởi thiên tính bài xích của huyết thống, Kim Cương Phí Phí cùng Thái Thản huyết thống xuất hiện va chạm nảy lửa, bài trừ lẫn nhau. Khi đó nàng chịu đựng áp lực cực lớn, suýt nữa đã tẩu hỏa nhập ma, xảy ra vấn đề. Sau đó, thật bất đắc dĩ phải chuyển đổi sang Võ Hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, miễn cưỡng đem hai loại huyết thống này áp chế lại, khiến chúng nó dung hợp. Trong quá trình dung hợp sản sinh một loạt biến hóa, do đó dẫn đến Thái Thản Cự Viên Võ Hồn của nàng xuất hiện biến dị.

Loại biến dị hai tầng này, khiến cho Võ Hồn của nàng sau khi sử dụng đệ tứ hồn kỹ, sẽ sinh ra trạng thái kỳ dị trước mắt. Nhìn qua thân thể từ 5 mét thu nhỏ lại chỉ còn 4 mét; nhưng trên thực tế lại trở nên mạnh hơn, không phải thứ mà đệ tam hồn kỹ Kim Cương Thái Thản có thể sánh bằng.

Sau khi hóa thân thành Cự Ma Thái Thản, nàng tiếp tục duy trì trạng thái Thị Huyết Cuồng Hóa, giúp hết thảy hồn kỹ cùng trạng thái thân thể tất cả đều tăng lên gấp đôi.

Nhưng hồn kỹ này cũng có hạn chế không nhỏ! Đầu tiên, nhất định phải đồng thời phát động đệ nhất, đệ nhị, đệ tam hồn kỹ, đây là điều kiện tiên

quyết để kích hoạt đệ tứ hồn kỹ. Thêm vào đó, nàng còn phải để cho Kim Cương Phí Phí Hồn Linh hòa vào cùng một thể với mình khi sử dụng hồn kỹ.

Tiêu hao không thể nghi ngờ là cực kỳ to lớn. Đồng thời triển khai ba cái hồn kỹ, hơn nữa còn có Thị Huyết Cuồng Hóa trạng thái, với tu vi của nàng hiện nay, trạng thái Cự Ma Thái Thản nàng chỉ có thể kiên trì 3 phút.

Nhưng 3 phút này chính là 3 phút cực kỳ khủng bố!

Lúc trước Tạ Giải tìm nàng tỷ thí, nàng xưa nay cũng không hề sử dụng qua hồn kỹ này. Nhưng vừa nãy cùng Đường Vũ Lân liên tiếp va chạm, đã kích thích ý chí chiến đấu của nàng, muốn đánh một trận cho thật sảng khoái, lúc này mới hung hãn phát động đệ tứ hồn kỹ.

3 phút? Vậy là đủ đánh tèo đối thủ rồi!

Vầng sáng màu vàng sậm dày đặc ngưng tụ xung quanh cơ thể Cự Ma Thái Thản, tròng mắt màu đỏ sậm của nàng làm cho người khác lần đầu tiên nhìn vào sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt.

Lúc này khí thế trên người Nguyên Ân Dạ Huy đã ngưng tụ đến mức như thực chất vậy, khủng bố cực điểm.

Trong lúc hô hấp thở ra hít vào, đã đủ có loại cảm giác như muốn xé rách thiên địa.

Đang đứng ở biên giới của Luận Bàn Lôi, Thánh Linh Đấu La thấy cảnh này cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt, trong lòng thầm nghĩ, người trẻ tuổi bây giờ thật là không bình thường mà! Mới tứ hoàn đã có lực chiến đấu như vậy, quả nhiên không phải người thường.

Nguyên Ân Dạ Huy chuyển động, nàng đột nhiên vọt tới trước, hữu quyền lớn lên gấp đôi, bắp thịt khủng bố trên cánh tay phải đánh xuống, nhắm thẳng đến vị trí của Đường Vũ Lân.

Mà Đường Vũ Lân lúc này, Khí Huyết Nghịch Vận cũng đã đến cực hạn, hai tay ở trước ngực bỗng nhiên đẩy ra, tiếng long ngâm nương theo đầu Kim Long kia đồng thời xuất hiện. Chính là tuyệt kỹ hắn học được từ Xích Long Đấu La Trọc Thế, Kim Long Kinh Thiên.

Đầu rồng hiện ra, huyết mạch khí tức từ Đường Vũ Lân tỏa ra khiến mọi thứ trong phạm vi đường kính 5 mét xung quanh đều bị nhuộm đẫm thành một mảnh màu vàng.

Hai cỗ sức mạnh tuyệt cường hung hãn va chạm.

Lần này không có Thị Huyết Bánh Bao Đậu, nhưng Kim Long Kinh Thiên của Đường Vũ Lân cũng đã luyện thành, một đòn đánh ra không hề yếu hơn một đòn toàn lực khi đánh với Vũ Ti Đóa lúc trước.

Kim Long Kinh Thiên, Cự Ma Thái Thản!

"Oanh…!!!" Khí lưu phóng đãng lấy nơi hai người va chạm làm trung tâm, trong nháy mắt nổ vang, lại giống như tiếng sấm giữa trời quang, chấn động toàn trường.

Hai cỗ năng lượng kinh khủng điên cuồng phun trào, Đường Vũ Lân song chưởng chưởng ra, mang theo huyết mạch khí tức nóng rực, cùng nắm đấm của Cự Ma Thái Thản đụng vào nhau.

Có thể nhìn thấy, nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy một thoáng đã biến thành màu vàng óng, đó là do chịu ảnh hưởng của Kim Long Kinh Thiên xung kích mà sản sinh biến hóa.

Nhưng sức mạnh mạnh mẽ của nàng cũng áp bức thế xung kích của Đường Vũ Lân đột nhiên ngừng lại. Năng lượng song phương điên cuồng phun trào. Từ nơi bọn họ va chạm, một đoàn lốc xoáy phóng lên trời, thổi tan Bão Tuyết trên không trung. Khí thế của bọn họ bộc phát, tay phải Đường Vũ Lân tay phải cùng tay phải của Nguyên Ân Dạ Huy, chỉ chút nữa sẽ tiếp xúc với nhau.

"Ầm…!!"

Trong nháy mắt ngay khi hai người va chạm, một tiếng nổ vang rền so với trước còn lớn hơn gấp đôi, lần nữa xuất hiện. Toàn bộ vòng bảo hộ chung quanh Luận Bàn Lôi tất cả đều sáng lên, hiển nhiên là đang chống đỡ đả kích cường liệt.

Thân thể Đường Vũ Lân bay ngược ra, trực tiếp bị oanh kích bắn ra ngoài.

Ánh sáng trên người Nguyên Ân Dạ Huy cũng đột nhiên mờ đi mấy phần, năm đạo vết máu xuất hiện ở mặt ngoài của hữu quyền.

Đường Vũ Lân mạnh mẽ va vào trên vòng bảo vệ, thân thể lại đàn hồi mà quay ngược lại, ngã sấp trên mặt đất.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng không dễ chịu, cánh tay phải của nàng bỗng trở nên mềm oặt, buông thõng xuống.

Nhưng nàng lại không hề dừng lại. Tay trái giơ lên, hư không đánh ra, đệ nhị hồn kỹ, Không Khí Pháo. Mục tiêu nhắm về chính là nơi trung ương của luồng bão tuyết kia.

Nguyên Ân Dạ Huy thật mạnh mẽ!

Các học viên hai lớp ở dưới đài xem tới đây cũng đã ngừng thở. Vũ Ti Đóa nguyên bản vô cùng tự tin vào bản thân mình, lúc này hai tay đã nắm chặt từ lâu.

Nguyên Ân Dạ Huy mạnh như vậy, mình có khả năng đối kháng sao? Coi như là chính mình triển khai U Minh Bạch Hổ, e rằng cũng chỉ có thể cùng nàng đọ sức một lúc mà thôi. Hồn kỹ này của nàng thực sự là quá mạnh mẽ, không hề yếu hơn U Minh Bạch Hổ của mình chút nào. Thời gian có thể kiên trì nhất định cũng sẽ thật dài. Sau khi mình và Đường Vũ Lân một đòn toàn lực va chạm cũng đã không có sức tái chiến, nhưng nàng lại có thể lập tức phát động một lượt công kích thứ hai.

Không Khí Pháo lần này không còn là vô sắc, mà là hiện ra ánh sáng màu vàng sậm, hầu như là trong nháy mắt đã đến điểm đầu nguồn của Bão Tuyết.

Nguyên Ân Dạ Huy hiểu rất rõ, trong tiểu đội của Đường Vũ Lân, nhân vật số hai chính là Cổ Nguyệt. Đường Vũ Lân không biết còn có sức tái chiến hay không, nhưng nếu Cổ Nguyệt vẫn bất bại, bọn họ cũng sẽ không thể thua.

Liều mạng cùng Đường Vũ Lân lần này, cánh tay phải của nàng tuy rằng không bị nát tan, nhưng cũng đã bị Kim Long Trảo đặc hiệu đánh gãy, không cách nào dùng sức, Cự Ma Thái Thản nguyên bản có thể kiên trì 3 phút, hiện tại nhiều nhất chỉ có thể tiếp tục kiên trì thêm 1 phút đồng hồ.

Nàng muốn thừa dịp thời gian ngắn ngủi này, trợ giúp phe mình xác lập thế thắng.

Chương 406: Cơ hội bên trong hỗn chiến

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt. Cùng lúc khi Đường Vũ Lân bị Nguyên Ân Dạ Huy đánh bay, một bên khác, một bóng người cũng đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở hậu phương đội năm hai.

Không, nói chuẩn xác là hai bóng người. Trong đó một đạo, nhắm thẳng vào Bạch Hàn Anh. Chủy thủ lấp lóe hàn quang, trực tiếp nhắm vào bả vai nàng đâm tới. Đây là thực chiến, nếu như là giả lập chiến, mục tiêu lần này sẽ chính là cái cổ.

Một bóng người khác lại nhanh như tia chớp xuất hiện ở sau lưng Đoạn Hồn Tiêu. Thừa dịp hắn vẫn chưa kịp thổi tiếng thứ ba, hung mãnh đánh vào tay phải của hắn.

Tạ Giải, Ảnh Long Phân Thân.

Sự xuất hiện của hắn khiến cho Bạch Hàn Anh có chút không ứng phó kịp, nhưng phản ứng của nàng lại rất nhanh, thân thể đột nhiên ngưng lại, trong nháy mắt khi bị chủy thủ của Tạ Giải đâm trúng, toàn thân nàng hóa thành Anh Hoa tán loạn, văng ra tứ tán. Thân là Phụ Trợ Hệ Khí Hồn Sư, làm sao lại không có một ít thủ đoạn bảo mệnh cơ chứ? Tiêu lớn trong tay Đoạn Hồn Tiêu xoay một cái, liền điểm vào mũi của chủy thủ Tạ Giải. Tạ Giải không liều cùng hắn, trong nháy mắt khi sắp va chạm thu hồi chủy thủ về, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, xoay tròn chung quanh Đoạn Hồn Tiêu.

Hắn lấy sức một người, đồng thời cuốn lấy đối phương hai người.

Tại sao hiện tại mới ra tay? Chính là nhờ Bão Tuyết che giấu.

Không Khí Pháo lúc này đã bay đến nơi trọng yếu của Bão Tuyết. Đúng lúc này, Bão Tuyết đột nhiên tán loạn, ánh bạc lóe lên, hai bóng người lướt ngang hai mét, nhẹ nhàng né tránh đòn đánh này của Nguyên Ân Dạ Huy.

Cùng lúc đó, một cái bánh bao đã vẽ ra một đạo đường cong tuyệt đẹp, bay thẳng đến vị trí của Đường Vũ Lân.

Thị Huyết Bánh Bao Đậu? Nguyên Ân Dạ Huy từng cùng bọn họ kề vai chiến đấu, ngay lập tức liền nhận ra lai lịch của bánh bao này. Không thể để cho Đường Vũ Lân ăn vật này!

Hư không đánh một quyền, lại là Không Khí Pháo. Không Khí Pháo màu vàng sậm gào thét mà tới, phạm vi bao trùm của nó rất lớn, đủ để đánh bay cái bánh bao đậu kia.

Không chỉ có như vậy, Nguyên Ân Dạ Huy không còn lo được công kích mấy người Cổ Nguyệt, lao thẳng tới "làm thịt" Đường Vũ Lân. Vẫn là phải triệt để trước tiên giải quyết Đường Vũ Lân rồi lại nói.

Đường Vũ Lân lúc này đã từ trên mặt đất bò lên, nơi miệng mũi đều có chút tơ máu, Thị Huyết Bánh Bao Đậu cùng Không Khí Pháo đụng vào nhau, nhất thời bị phá nát.

Hắn không hề lui về phía sau, hay là nỗ lực né tránh, mà lại đón lấy Nguyên Ân Dạ Huy đang nhào tới.

Tiếng rồng ngâm trầm thấp lại vang lên, Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy, hai người lần thứ hai đụng vào nhau trên không trung.

Nguyên Ân Dạ Huy một quyền đánh về bả vai hắn, Đường Vũ Lân lúc trước đã bị thương, nàng sợ mình thật sự trọng thương hắn, cú đấm này còn chừa lại mấy phần khí lực.

Đường Vũ Lân dưới chân hơi trượt đi, thân thể chếch thiên, Kim Long Trảo tay phải chộp thẳng vào cánh tay phải mềm oặt đang buông thõng của Nguyên Ân Dạ Huy. Đồng thời cơ thể hơi lắc qua, chân trái giơ lên, điểm hướng về đầu gối của nàng.

Đường Môn, Cầm Nã Thủ.

Nguyên Ân Dạ Huy sửng sốt một chút, nhưng nàng cấp tốc có phản ứng, chân trái giẫm mạnh một cái trên mặt đất. "Oanh" một tiếng, lực chấn động mãnh liệt khiến cho thân thể Đường Vũ Lân lay động, tất cả công kích đều rơi vào chỗ trống. Cùng lúc đó, công kích của nàng cũng đã tới nơi bả vai của Đường Vũ Lân.

Vai Đường Vũ Lân đột nhiên co về sau, dời đi phần lớn lực công kích, bị một chưởng của nàng hung hãn đánh văng về phía trước.

"Ầm!" lần này, Đường Vũ Lân là bị xoay tròn bay ra, so với một thoáng lúc trước còn ác liệt hơn. Lúc hắn bị đánh bẹp xuống mặt đất mơ hồ còn có mùi khét của không khí ma sát.

Nguyên Ân Dạ Huy trong lòng hơi không đành lòng, nhưng đây là thi đấu, nàng thân lại là lớp trưởng của lớp năm hai, đại biểu cho toàn bộ năm thứ hai. Không thể bại!

Cùng lúc khi bọn họ giao thủ, đồng thời một bên khác cũng giao đấu đến mức vô cùng gay cấn.

Tinh Thánh Kiếm Võ Hồn chưởng khống giả Diệp Tinh Mạch lúc này đã vô cùng chật vật, bị Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan đánh một đạo tinh tuyến trúng trước ngực, máu tươi lan ra, sức chiến đấu 10 phần đã vơi đi 5, 6 thành. Hắn vội tránh xa ra một bên, cố gắng thử công kích Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Diệp Tinh Lan lấy một địch hai, cùng Hà Tiểu Bành và Nhạc Chính Vũ đứng ở một chỗ. Một thanh Tinh Thần Kiếm trên dưới tung bay, tam đại hồn kỹ liên tục hoán đổi. Hồn kỹ của nàng không ra thì thôi, vừa ra tất nhiên là vừa đúng lúc, không hề có chút hồn lực nào lãng phí. Trong lúc nhất thời lấy trường kiếm quấn lấy hai người, không hề rơi xuống hạ phong.

Từ Lạp Trí không ngừng đem từng cái từng cái bánh bao ném về phía các đồng đội, sau đó theo bản năng canh giữ ở một bên của Cổ Nguyệt.

Diệp Tinh Mạch không thể nghi ngờ là người buồn nhất toàn trường! Sau lần thứ nhất va chạm cùng Diệp Tinh Lan, hắn liền nhận ra Tinh Thần Kiếm của đối phương.

Võ Hồn áp chế, tình huống như thế rất ít khi xuất hiện, chỉ có ở loại Võ Hồn đồng nhất, đồng thời thuộc tính song phương cách biệt rất lớn mới có thể sản sinh.

Lại như Kim Long Vương của Đường Vũ Lân áp chế Long Loại Võ Hồn vậy.

Diệp Tinh Mạch Tinh Thánh Kiếm vốn là Võ Hồn mạnh mẽ, vậy mà xui xẻo đụng phải Tinh Thần Kiếm.

Bọn họ vốn là cùng một dòng họ, nhưng chỗ khác nhau chính là, Võ Hồn của Diệp Tinh Lan xuất hiện biến dị. Ở trong lịch sử Diệp gia, Tinh Thần Kiếm từng tổng cộng xuất hiện 7 lần, mỗi một lần xuất hiện, vị kia đều sẽ trở thành gia chủ của Diệp gia, đồng thời dẫn dắt Diệp gia một đời huy hoàng.

Mà một đời này, Tinh Thần Kiếm tái xuất, chính là Diệp Tinh Lan. Tinh Thánh Kiếm gặp phải Tinh Thần Kiếm, có thể nào không phiền muộn? Ở trước mặt Diệp Tinh Lan, sức chiến đấu vốn có của hắn căn bản là không phát huy ra được bao nhiêu.

Vì lẽ đó, hắn chỉ có thể thay đổi mục tiêu, nhanh chóng hướng về Cổ Nguyệt phóng tới. Thử trước tiên giải quyết hai tên nữ Hồn Sư cùng tên Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư xem sao.

Một bên khác có Đoạn Hồn Tiêu, hắn căn bản không hề lo lắng. Sức chiến đấu của Đoạn Hồn Tiêu, ở trong đội chỉ đứng sau Nguyên Ân Dạ Huy, cũng là lớp phó lớp năm hai, khả năng chiến đấu tốt hơn hắn nhiều.

Tinh Thánh Kiếm lần thứ hai đâm ra, ánh sao óng ánh, mục tiêu nhắm thẳng vào Cổ Nguyệt.

Nhưng cũng ngay lúc này, một vòng Tinh Luân lặng yên không một tiếng động ở dưới chân hắn sáng lên. Sau đó hắn liền phát hiện, liên hệ giữa mình và Tinh Thánh Kiếm bỗng gián đoạn. Một bàn tay trắng noãn từ hư không vỗ vào trên đỉnh đầu của mình cách có 1 tấc. Hàn ý thấu xương truyền khắp toàn thân, sau một khắc, thứ hắn nhìn thấy bỗng trở nên hoàn toàn trắng xóa.

Tinh Luân Băng Liên, thêm vào Băng Nguyên Tố Chưởng Khống của Cổ Nguyệt. Khoảng cách gần giải quyết một tên Hồn Sư là chuyện dễ dàng như vậy đó.

Tinh Thánh Kiếm Diệp Tinh Mạch vốn là đi theo con đường Mẫn Công Hệ, sức phòng ngự không ra sao. Tinh Luân Băng Liên khóa tuyệt đối 1 giây đã đủ để đưa hắn vào bi kịch.

Hứa Tiểu Ngôn chờ cơ hội này, đã đợi hơn nửa ngày rồi, cuối cùng cũng coi như là có một con mồi đưa tới cửa. Nàng ở những phương diện khác cũng không tính là mạnh, bao gồm cả Bão Tuyết cũng không phải loại hồn kỹ mạnh mẽ đặc biệt phân định thắng thua. Chỉ có Tinh Luân Băng Liên này, ở trên chiến trường diệu dụng vô cùng.

Cổ Nguyệt hướng về Hứa Tiểu Ngôn nói: "Ngươi giúp Tinh Lan, ta đi giúp Vũ Lân." Vừa nói, ánh sáng màu xanh trên người nàng lóe lên, cũng đã hướng về phương hướng Đường Vũ Lân chạy đến.

Thời cơ, thời cơ Đường Vũ Lân từng nói, rốt cục đã đến.

Trước khi cuộc chiến này bắt đầu, Đường Vũ Lân cũng đã làm ra kế hoạch. Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn tổ hợp, chính là để bẫy người. Chỉ cần các nàng có thể trừ đi một đối thủ khi cận chiến, kế hoạch tiếp theo có thể triển khai.

Nhiệm vụ của Tạ Giải là cuốn lấy Phụ Trợ Hồn Sư cùng Khống Chế Hệ Hồn Sư. Mượn Bão Tuyết yểm hộ. Nhiệm vụ của Diệp Tinh Lan cũng đồng dạng là cuốn lấy đối thủ. Mà nhiệm vụ của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, mới là đánh bại Nguyên Ân Dạ Huy.

Phía trước là dựa vào Đường Vũ Lân, mặt sau, liền dựa vào Cổ Nguyệt.

"Oanh" Đường Vũ Lân lần thứ ba bị Nguyên Ân Dạ Huy oanh kích bay ra ngoài.

Nguyên Ân Dạ Huy lúc này, bên trong một đôi tròng mắt đỏ ngòm tràn ngập sự kinh ngạc, thời điểm khi nàng lần thứ hai đem Đường Vũ Lân đánh bay, vốn cho là hắn không còn cách nào có thể bò lên lần nữa.

Nhưng Đường Vũ Lân lại hóa không thể thành có thể! Không chờ nàng tiếp

tục có hành động, đã lăn tròn trên mặt đất, xoa xoa vai, nhe răng nhếch miệng lên. Sau đó lại một lần nữa lao về phía nàng.

Hắn là đúc bằng sắt thép hay sao?

Nguyên Ân Dạ Huy không hề dám lơ là Đường Vũ Lân chút nào, nàng đã từng thấy tận mắt Đường Vũ Lân mấy lần giải quyết nhanh gọn mấy con Long Loại Hồn Thú. Kim Long Trảo của tên này thực sự là có lực bộc phát vô cùng cường hãn.

Kết quả là, lại bị Đường Vũ Lân quấn lấy vài giây, lại một lần nữa đem hắn oanh kích bay ra ngoài.

Đúng lúc này, Cổ Nguyệt đến.

Khoát tay, một đám lớn Băng Trùy, Phong Đao liền hướng về Nguyên Ân Dạ Huy bay tới.

Nguyên Ân Dạ Huy sửng sốt một chút, trong lòng thầm nghĩ, vậy mà còn đưa tới cửa. Một mình ngươi Nguyên Tố Hệ Hồn Sư, tiếp cận ta gần như thế, không phải muốn chết sao?

Chương 407: Đổi quân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Nguyên Ân Dạ Huy căn bản cũng không hề né tránh. Ở trạng thái Cự Ma Thái Thản, sức phòng ngự của bản thân nàng vốn đã rất biến thái. Ngay cả Đường Vũ Lân Kim Long Trảo tăng cường nhiều sức mạnh như vậy, cũng chỉ có thể đánh gãy tay nàng chứ không để đánh nát tan. Có thể thấy được sức phòng ngự của nàng cường hãn đến mức nào.

Ngạnh kháng Băng Trùy cùng Phong Đao, Nguyên Ân Dạ Huy xông thẳng tới trước mặt Cổ Nguyệt, một chưởng vỗ thẳng về phía nàng.

Mà đúng lúc này, một dây Lam Ngân Thảo lặng yên không một tiếng động quấn quanh ở bên hông Cổ Nguyệt, kéo ngang nàng sang một bên.

Đường Vũ Lân đã lại từ dưới đất bò dậy, trên tay còn đang kéo một cây Lam Ngân Thảo, mà hồn kỹ của Cổ Nguyệt lại như là mưa to gió lớn vậy, không ngừng hướng về Nguyên Ân Dạ Huy trút xuống.

Cái tên này! Thực sự là khó chơi như da trâu!

Nguyên Ân Dạ Huy vung tay ra, Không Khí Pháo tái xuất hiện, nhắm thẳng vào Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân lôi kéo Cổ Nguyệt, tránh khỏi Không Khí Pháo. Thân hình của hắn lóe lên, lần thứ hai nhào tới Nguyên Ân Dạ Huy, đồng thời còn nhét thứ gì đó vào trong miệng.

Thị Huyết Bánh Bao Đậu?

Nguyên Ân Dạ Huy không cần nhìn cũng biết hắn đang ăn cái gì, chẳng trách Cổ Nguyệt sẽ chạy tới, là để đưa bánh bao cho tên này.

Không thể để cho hắn thực hiện được!

Nguyên Ân Dạ Huy hiểu rất rõ, Cự Ma Thái Thản của mình đã kiên trì không được bao lâu nữa. Đường Vũ Lân chưa ăn Thị Huyết Bánh Bao Đậu cũng đã đủ để cho mình chiến thắng khó khăn, một khi để hắn cuồng hóa thành công, căn bản là mình không có cách nào trước khi Cự Ma Thái Thản kết thúc, đánh tan được hắn.

Hàn quang trong mắt lóe lên, hai tay to lớn của Nguyên Ân Dạ Huy bỗng nhiên vung lên, sau đó mạnh mẽ đánh thẳng về phía mặt đất.

"Ầm!!!" Sóng địa chấn hình cánh quạt trong nháy mắt bao phủ lấy phạm vi của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt. Thân thể hai người cũng trong lúc đó bị chấn động bay lên.

Nguyên Ân Dạ Huy một bước bước tới, nhanh như tia chớp đã đến trước mặt hai người. Cự Ma Thái Thản cũng có tác dụng tăng cường rất lớn cho tốc độ của nàng.

Song quyền đồng thời vung ra, phân biệt đập về phía Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Thân trên không trung, Đường Vũ Lân vừa ăn Thị Huyết Bánh Bao Đậu, hiệu quả vẫn chưa kịp phát huy. Lúc này chính là thời khắc nguy cấp nhất.

Trong lúc này, tình huống tất cả mọi người đều không nghĩ tới lại xuất hiện.

Ánh bạc lóe lên, Đường Vũ Lân liền đến bên cạnh Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt một tay ôm lấy eo của Đường Vũ Lân, một tay khác đánh ra, vừa vặn đánh vào nắm tay của Nguyên Ân Dạ Huy.

Thời điểm một chưởng này của nàng đánh ra, chỉ có người có nhãn lực cực tốt mới bắt kịp, ở trong lòng bàn tay Cổ Nguyệt, trong nháy mắt biến hóa năm loại màu sắc.

Không Gian, Quang Minh, Thủy, Hỏa, Thổ.

Năm loại nguyên tố hội tụ thành vòng xoáy, đã chặn lại cú đấm này của Nguyên Ân Dạ Huy.

Thân thể Cổ Nguyệt cùng Đường Vũ Lân xoay tròn bay ra ngoài. Thân trên không trung, Đường Vũ Lân theo bản năng ôm chặt lấy nàng.

Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy cũng không hề dễ chịu, có thể thấy rõ ràng, chung quanh cánh tay to lớn kia của nàng, là một vòng xoáy ngũ sắc xoay chung quanh nắm đấm. Vòng xoáy ngũ sắc kia tiếp tục xoay tròn, khiến cho cả người nàng đều run rẩy.

"Nguyên Tố hỗn loạn?" Thánh Linh Đấu La ánh mắt sáng lên. Trên Đài Chủ Tịch, mấy vị Phong Hào Đấu La cũng đều theo bản năng ngồi thẳng người lại.

Kim quang lóe lên, một con Tiểu Thảo Xà đột nhiên đẩy một cái trên mặt đất, giúp giữ vững cơ thể của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Hai người đồng thời rơi xuống đất.

Đường Vũ Lân dưới chân lảo đảo một cái, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi. Lúc trước hắn liên tiếp chống lại nhiều đợt công kích của Nguyên Ân Dạ Huy, lúc này coi như có Thị Huyết Bánh Bao Đậu, cũng đã có chút quá tải.

"Ngươi thế nào rồi?" Cổ Nguyệt ân cần hỏi han.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, "Ta không có chuyện gì, là Thị Huyết hiệu quả thôi."

"Vậy ngươi đi giúp Tinh Lan, bên này giao cho ta đi." Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lân.

"Được." Đường Vũ Lân thở dốc hai lần, nhanh chân hướng về phía Diệp Tinh Lan mà đi.

Nguyên Ân Dạ Huy liên tiếp vung tay, thật vất vả mới xua tan được vòng xoáy ngũ sắc xoay tròn. Nhưng có thể nhìn thấy được, bộ lông trên cánh tay nàng đã có khá nhiều nơi bị tổn hại.

Vừa nãy vì giải quyết Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, cánh tay phải đã gãy của nàng cũng miễn cưỡng tung ra đòn đánh. Dựa vào năng lượng cường hãn của thân thể ép buộc xương cánh tay cử động. Lúc này, sức mạnh Cự Ma Thái Thản của nàng đã bắt đầu suy yếu.

Cổ Nguyệt rón mũi chân, ánh bạc lóe lên, lần thứ hai đi tới trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy.

Trên mặt nàng không có bất kỳ biểu lộ gì, giơ tay một chưởng vỗ tới chỗ Nguyên Ân Dạ Huy.

Nàng không phải cận chiến sao?

Một chưởng vỗ ra, một cái Hồng, Hoàng, Lam * – Tam Sắc Chưởng Ảnh đánh ra.

* *Đỏ, Vàng, Xanh đậm*

Nguyên Ân Dạ Huy theo bản năng đấm ra một quyền, trên người Cổ Nguyệt lóe lên ánh bạc, cả người đã biến mất tại chỗ. Lúc xuất hiện lần nữa, đã ở một bên khác của nàng. Mà chưởng ảnh lúc trước đã cấp tốc bạo phát, lại hóa thành một đoàn vòng xoáy Nguyên Tố. Ba loại Nguyên Tố va chạm lẫn nhau, sóng năng lượng kịch liệt ầm ầm bạo phát.

Với thực lực của Nguyên Ân Dạ Huy mà cũng bị kéo cho lảo đảo một thoáng.

Sau đó tất cả mọi người liền nhìn thấy một màn đầy khiếp sợ, trên người Cổ Nguyệt ngân quang liên thiểm, không ngừng biến hóa vị trí thân thể, mỗi một lần xuất hiện đều là một chưởng vỗ ra, cũng mặc kệ công kích của mình có đem lại tác dụng gì hay không, cứ đánh ra Tam Sắc Chưởng Ảnh liên tục, sau đó trong nháy mắt dời đi.

Nếu như Nguyên Ân Dạ Huy dùng nắm đấm oanh kích mặt đất, như vậy, nàng sẽ xuất hiện trên không trung một chưởng đánh ra. Lại giống như là u linh vậy, không ngừng trong nháy mắt dời đi, lấp loé.

Chuyện này...

Học viên hai lớp dưới đài đều đã xem đến choáng váng.

Lúc trước Đường Vũ Lân cứng rắn chống đỡ Nguyên Ân Dạ Huy đã đủ làm người ta chấn động. Nhưng so với phương thức chiến đấu của Cổ Nguyệt lúc này, lại là một cảm giác hoàn toàn khác.

Năm nhất vẫn còn một vị như thế?

Lạc Quế Tinh luôn luôn tự xưng là am hiểu chưởng khống cục diện cùng lòng người, lúc này lại đã há hốc mồm.

Cổ Nguyệt dĩ nhiên lại cường đại như thế? Kỹ thuật dời đi đánh chưởng trong nháy mắt này của nàng căn bản không hề dừng lại một chút nào, cái này cần tinh thần lực cường đại đến mức nào mới có thể làm được? Còn có Tam Thuộc Tính – Tam Sắc Chưởng, vậy mà cũng có thể thuấn phát liên tiếp sao? Thì ra cho tới nay, khi Cổ Nguyệt cùng bọn họ chiến đấu đều không hề sử dụng toàn lực.

Đúng đấy! Nghĩ lại một hồi chiến đấu trong nội bộ trước giờ, từ đầu tới cuối, sức chiến đấu mà Cổ Nguyệt bày ra đều chỉ đúng quy đúng củ.

Lúc này, mới là thực lực chân chính của nàng sao?

"Oanh, Ầm!" Hai tiếng nổ vang đồng thời vang lên.

Một bóng người toàn thân lấp lánh ánh sao bay ra ngoài, bị một đạo bạch quang bao phủ biến mất không còn tăm hơi, Bát Lăng Mai Hoa Lượng Ngân Chuy - Hồn Sư Hà Tiểu Bành, kết thúc chiến đấu.

Diệp Tinh Lan mượn Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Liên khống chế hắn trong nháy mắt, đột nhiên phát động, một chiêu Kiếm Thần Võng đem hắn đánh bay. Lấy một địch hai, lại còn giải quyết được một tên.

Nhưng cũng cũng ngay lúc đó, Nhạc Chính Vũ đột nhiên bạo phát, Quang Minh Thánh Kiếm nhen lên ngọn lửa thần thánh, lấy góc độ cực kỳ xảo quyệt chém trên Tinh Thần Kiếm. Tiếng nổ vang thứ hai chính là Diệp Tinh Lan miễn cưỡng thu kiếm về phòng ngự, bị Nhạc Chính Vũ một chiêu kiếm đánh bay, toàn thân bị ngọn lửa Thần Thánh Thiên Sứ bao trùm, ngã xuống.

Bạch quang lại hạ xuống, bao phủ lấy Diệp Tinh Lan. Diệp Tinh Lan, bị nốc ao.

Mà cũng vừa vặn lúc này, Đường Vũ Lân đã che ở trước mặt Nhạc Chính Vũ.

Dư quang trong khóe mắt liếc về phương hướng của Diệp Tinh Lan, trong lòng hắn không khỏi thầm than, Tinh Lan ơi Tinh Lan à, ngươi thực sự là quá kiêu ngạo!

Với tu vi của Diệp Tinh Lan, đủ để kiên trì đến khi hắn tới, nhưng nàng lại muốn bạo phát trước khi mình tới kịp, không chấp nhận sự giúp đỡ của chính mình. Dưới tình huống lấy một địch hai còn có thể đánh tan một tên đối thủ, đồng thời tiêu hao Nhạc Chính Vũ trên trình độ lớn, nàng đã hoàn toàn thể hiện ra được thực lực của mình.

Các học viên năm nhất cùng năm hai bên dưới đài, nhìn tình huống thi đấu trên đài cũng đã nín thở, hồi hộp theo dõi.

Lúc này, đội năm nhất, Diệp Tinh Lan bị nốc ao; đội năm hai, Hà Tiểu Bành, Diệp Tinh Mạch bị nốc ao. Từ tình cảnh cùng nhân số mà xem, dĩ nhiên là lớp năm nhất đang chiếm thế thượng phong.

4 đánh 5!

Nhạc Chính Vũ trên mặt lộ ra vẻ thần thánh, tay phải giơ cao Thánh Kiếm, ba cái Hồn Hoàn vờn quanh người lại đồng thời sáng lên. Trong nháy mắt này, cả người hắn dường như là một cái bóng đèn vậy, trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng khắp nơi, hóa thành một vầng thái dương hừng hực cháy.

Quang Nguyên Tố cực kỳ mãnh liệt mang theo hơi thở thần thánh tràn ngập bỗng nhiên xuất hiện bên trên Thánh Kiếm. Ánh sáng thần thánh bạo phát, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, toàn bộ một nửa đài thi đấu bị bao phủ bên trong phạm vi của Quang Nguyên Tố.

Chương 408: Tình huống không ổn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Giữa bầu trời, một đạo hạo nhiên hào quang bao la màu vàng ngưng tụ thành đám mây, khí tức tràn ngập uy nghiêm phủ khắp toàn trường.

"Thẩm phán!" Âm thanh Nhạc Chính Vũ đột nhiên trở nên vang vọng, chấn động thi đấu đài.

Ba đạo kim quang đồng thời sáng lên, phân biệt rơi vào người Đường Vũ Lân, Từ Lạp Trí cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Đó là ba đạo kim quang óng ánh long lanh, hầu như chỉ trong nháy mắt, thân thể ba người đã bị bao phủ ở bên trong.

Từ Lạp Trí cùng Hứa Tiểu Ngôn chỉ cảm thấy dường như thân thể và linh hồn của mình trong chớp mắt này thăng hoa, cũng không hề thống khổ, trái lại còn tràn ngập cảm giác thư thái, nhưng hồn lực bên trong cơ thể họ lại điên cuồng trút xuống, loáng một cái đã bị ánh sáng thẩm phán kia hòa tan hơn nửa. Thân thể cũng bắt đầu trở nên suy yếu.

Hai đạo bạch quang cùng lúc sáng lên, đội năm nhất, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, bị nốc ao.

Chẳng ai nghĩ tới thế cuộc lại đột nhiên nghịch chuyển như vậy, Nhạc Chính Vũ trong nháy mắt bạo phát lại sẽ cường đại như thế. Năng lực đặc thù tam đại hồn kỹ hòa làm một thể, chỉ trong nháy mắt đã nghịch chuyển càn khôn.

Cùng lúc đó, dưới chân Đường Vũ Lân tương tự cũng đang chịu đựng ánh

sáng phán xét, một vòng Hồn Hoàn vàng kim óng ánh tỏa ra, kim quang rơi trên người hắn nhanh chóng rút xuống, bị hút vào trong vòng xoáy vàng óng kia của hắn. Thậm chí ngay cả hào quang vàng óng trên người Nhạc Chính Vũ cũng đều tối sầm lại.

Năm đạo hào quang màu vàng sậm mang theo khí tức sắc bén không gì sánh kịp, trong nháy mắt cắt nát không gian trên đài thi đấu, tạo ra từng đạo vết rách không gian bao phủ lấy Nhạc Chính Vũ.

Bạch quang lóe lên, Nhạc Chính Vũ biến mất không còn tăm hơi, bị nốc ao!

Thánh Linh Đấu La liên tiếp ra tay, lại một lần hóa giải nguy cơ của học viên.

Đường Vũ Lân tuy rằng lấy Kim Long Khủng Trảo gia cố thêm Lam Ngân Kim Quang Trận, Nguyên Tố Phân Tách đánh bại Nhạc Chính Vũ, nhưng chính hắn cũng quỳ một chân trên đất, thở hổn hển một cách đầy khó khăn.

Tam đại hồn kỹ của Nhạc Chính Vũ tập hợp lại, Thần Thánh Thẩm Phán ở trong nháy mắt đó đã trung hoà đi hiệu quả của Thị Huyết Bánh Bao Đậu, đồng thời còn khiến hắn tiêu hao rất lớn. Hơn nữa lại thêm tiêu hao trước đó do va chạm với Nguyên Ân Dạ Huy, lúc này hắn đã như ngọn đèn cạn dầu le lói trong gió đêm.

Thế cuộc, một lần nữa đội năm nhất rơi vào bất lợi.

Nếu như Đường Vũ Lân không cách nào tiếp tục chiến đấu, như vậy, năm nhất cũng chỉ còn lại có hai người Cổ Nguyệt cùng Tạ Giải. Lúc này, Đoạn Hồn Tiêu đã lấy lại sức được, khống chế lại cục diện, Ảnh Long Phân Thân của Tạ Giải đã sắp không kiên trì được nữa.

Về gốc gác, chung quy vẫn là năm thứ hai có căn cơ mạnh hơn!

Từng trận cảm giác suy yếu mãnh liệt không ngừng truyền đến. Cuộc tranh tài này, hắn không thể nghi ngờ là phải gánh chịu áp lực to lớn nhất, cùng Nguyên Ân Dạ Huy liều mạng, chú ý toàn trường, lại chịu đựng một đòn toàn lực của Nhạc Chính Vũ, cuối cùng đem Nhạc Chính Vũ đánh bại.

Thế nhưng, cuộc tranh tài này còn chưa kết thúc, phe mình cũng không hề

chiếm thượng phong.

Đường Vũ Lân tay phải vỗ xuống đất, mượn lực phản chấn giúp mình một lần nữa đứng lên. Hắn hít sâu một cái, hai tay giơ lên ở trước người quay tròn, huyết mạch lực trong cơ thể một lần nữa được hắn điều động. Khí Huyết Nghịch Vận.

Một bên khác, va chạm giữa Cổ Nguyệt cùng Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã đến trạng thái gay cấn tột độ.

Cổ Nguyệt giống như u linh không ngừng lấp loé thân hình, mỗi một chưởng vỗ ra đều có Tam Sắc Hào Quang tổ hợp thành Chưởng Ảnh.

Nguyên Ân Dạ Huy tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng bị nàng đánh tới mức chỉ có thể bị động phòng ngự. Càng làm Nguyên Ân Dạ Huy cau mày chính là, hồn kỹ Cự Ma Thái Thản của nàng chỉ một chút nữa thôi là sẽ không chống đỡ nổi thêm nữa.

Từ khi vừa mới bắt đầu, nàng đã không hề nghĩ tới việc sử dụng Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, đây là bí mật của nàng, chỉ có rất ít người biết. Hơn nữa, một khi vận dụng Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, giới tính của nàng cũng chắc chắn lộ rõ.

Nhưng thực lực của Cổ Nguyệt vượt rất xa phán đoán ban đầu của nàng, không phải nàng ta nên là Viễn Công Hệ sao? Nhưng tại sao lại có thể ứng dụng Nguyên Tố Ngưng Tụ, đem vào trong cận chiến liên tục như thế này cơ chứ?

Cự Ma Thái Thản phòng ngự kinh người, nhưng nàng cũng cần không ngừng điều động hồn lực thuần hậu của mình, để hóa giải lực áp bách của Tam Hệ Nguyên Tố kia. Các Nguyên Tố khác nhau một khi dung hợp sẽ thăng hoa, khiến cho nàng có chút mệt mỏi khi ứng đối.

Nếu như là trạng thái đỉnh phong, nàng đương nhiên không sợ, chắc chắn nàng sẽ dựa vào công kích đánh lan phạm vi rộng đem Cổ Nguyệt bức lui. Tuy rằng kỹ năng Không Gian Truyền Tống rất mạnh mẽ, nhưng chỉ cần nàng lấy sức mạnh tuyệt đối phá nát không gian, Cổ Nguyệt sẽ không chỗ che thân.

Nhưng hiện tại Cự Ma Thái Thản sắp kết thúc, sức mạnh nhanh chóng suy

yếu, chính là thời khắc mà sau đó nàng sẽ không có cách nào tiếp tục.

Làm sao bây giờ? Thái Thản Cự Viên Võ Hồn đã sắp không chống đỡ được, hơn nữa hồn lực tiêu hao quá lớn, coi như là đổi sang Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, sức chiến đấu cũng sẽ suy yếu trên diện rộng.

Đúng lúc này, đột nhiên, một tiếng tiêu réo rắt vang lên. Một bên khác trên chiến trường, hai bóng người mơ hồ nhập lại làm một, hiện ra bản thể Tạ Giải. Thân thể hắn chấn động, suýt nữa ngã sấp xuống.

Hắn rốt cục không cách nào tiếp tục quấn lấy Đoạn Hồn Tiêu, không để hắn thổi tiêu.

Đoạn Hồn Tiêu trong mắt hàn quang lấp loé, một trận dây dưa vừa rồi, thân là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư của đội, lại bị đối thủ là một tên Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư bám lấy, không cách nào đi hỗ trợ đồng đội. Đối với hắn mà nói, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã. Hắn cũng là một người kiêu ngạo, ở trong lớp cũng chỉ phục mỗi một mình Nguyên Ân Dạ Huy mà thôi.

Tạ Giải dựa phân thân quấn lấy hắn và Bạch Hàn Anh, lấy sức một người chiến hai người. Lúc này hồn lực hắn đã có chút không đỡ nổi nữa, cuối cùng không thể duy trì được phân thân.

Đoạn Hồn Tiêu nào sẽ bỏ qua cơ hội như vậy, đệ tam Hồn Hoàn trên người sáng lên, tiếng tiêu lảnh lót, nhất thời tràn ngập khí tức tang thương. Sát cơ mãnh liệt tràn ngập, bao phủ lấy Tạ Giải.

Âm ba công kích, giết người vô hình. Đây chính là đệ tam hồn kỹ của hắn, Sát Nhân Âm. Chẳng những có âm thanh, lại còn có thêm tinh thần xung kích nữa!

Bạch Hàn Anh rốt cục cũng rảnh tay, cành cây trong tay vung lên, từng đoá Anh Hoa phiêu đãng trên không trung, hóa thành vô số mảnh cánh hoa từ trên trời giáng xuống, bao trùm ở trên người Nguyên Ân Dạ Huy. Nhất thời, Nguyên Ân Dạ Huy bỗng cảm thấy phấn chấn, Cự Ma Thái Thản vốn là muốn suy kiệt, bỗng được bao phủ bên trong một vầng sáng mù sương, khí tức một lần nữa tăng cao. Chân phải giẫm mạnh trên mặt đất một cái.

Nhất thời, lấy thân thể của nàng làm trung tâm, không gian trong phạm vi

đường kính 10 mét chung quanh vặn vẹo đi, kịch liệt rung động. Nhân ảnh Cổ Nguyệt từ trong hư không ngã ra, lùi về sau mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững được thân hình.

Thấy cảnh này, Thẩm Dập cùng Vũ Trường Không đồng thời nhíu mày. Nguyên Ân Dạ Huy lấy lại sức được, Đoạn Hồn Tiêu khống chế lại Tạ Giải, hơn nữa đã tạo thành thế tất sát, thắng bại của cuộc tranh tài này đã không còn bất ngờ.

Bạch Hàn Anh phóng thích ra Anh Hoa, cánh hoa lại như là một cây cầu nối, câu thông cho nàng cùng Nguyên Ân Dạ Huy. Trong lúc đó, trên mặt nàng mang theo nụ cười ôn nhu, xảo tiếu yên nhiên đi tới sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy.

Tình Nhân Kiều! Đây là tên hồn kỹ này của Bạch Hàn Anh, một khi thành hình, có thể kết nối hồn lực của hai người, đem hồn lực của mình truyền vào cho đối phương.

Bạch Hàn Anh cũng là cường giả cấp bậc Hồn Tôn lâu năm, có hồn lực của nàng truyền vào, Nguyên Ân Dạ Huy Cự Ma Thái Thản tự nhiên là có thể tiếp tục kiên trì.

Trận chiến ngày hôm nay, song phương có thể nói đều đem lại rất nhiều sự kinh ngạc cho đối phương. Đường Vũ Lân dựa vào phương thức của mình, tính kế triệt hạ Diệp Tinh Mạch; Diệp Tinh Lan hung hăng, lại đánh tan Hà Tiểu Bành.

Thế nhưng, bọn họ chẳng ai nghĩ tới Nhạc Chính Vũ lại đột nhiên bạo phát mạnh như vậy, một thoáng đã khiến cho Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí thoát ly chiến trường, cắt đứt tiếp tế hậu cần của toàn bộ đội ngũ năm nhất. Tuy rằng Đường Vũ Lân cũng cấp tốc đánh tan Nhạc Chính Vũ, nhưng thế bại đã rất khó xoay chuyển.

Tiểu đội năm hai còn sót lại lớp trưởng Nguyên Ân Dạ Huy, lớp phó Đoạn Hồn Tiêu hai đại cường giả tứ hoàn, hơn nữa còn có Phụ Trợ Hệ Bạch Hàn Anh. Cuộc chiến đấu này đã không còn bao nhiêu bất ngờ.

Tiếng long ngâm sục sôi vang lên, trên người Đường Vũ Lân kim quang lấp loé, bước một cái đã đến bên người Cổ Nguyệt, sóng vai đứng cùng nàng. Cùng lúc đó, một bên khác bạch quang lóe lên, Tạ Giải cũng bị

Thánh Linh Đấu La tiếp dẫn ra khỏi khu vực thi đấu đài, hiển nhiên là hắn đã không cách nào tiếp tục chống đỡ Sát Nhân Âm của Đoạn Hồn Tiêu.

Đoạn Hồn Tiêu xoay người lại, 3 đánh 2.

Đường Vũ Lân nếu như ở thời điểm toàn thịnh, có lẽ sẽ còn có sức đánh một trận, nhưng hắn hiện tại sau khi dùng xong Thị Huyết Bánh Bao Đậu đã gặp tác dụng phụ rất lớn, cho nên ánh sáng trên người hiện tại kém xa lúc ban đầu. Chỉ còn dư lại hắn cùng Cổ Nguyệt hai người, hết thảy đều đã an bài.

Thôi xong, tèo!!

Nguyên Ân Dạ Huy không tiếp tục động thủ, chỉ nhàn nhạt hướng về Đường Vũ Lân nói: "Nhận thua đi."

Ánh mắt Đường Vũ Lân cũng không bình tĩnh, thi đấu tiến hành tới đây, coi như bọn họ thua, trên thực tế cũng đã là tuy bại còn vinh. Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, kém một lớp, còn kém 3 tuổi. Ở tại độ tuổi này của bọn hắn, cách biệt 3 tuổi trên thực tế đã là khác biệt một trời một vực.

Nhưng mà, Đường Vũ Lân sẽ chịu thua sao?

Tèo thì tèo! Khô máu!

Ánh mắt của hắn vẫn như trước nóng rực, dường như là hai đám lửa đang bùng cháy. Hắn ngẩng cao đầu lên, trên người tiếng rồng ngâm mãnh liệt. Một bước bước ra, che ở trước người Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt ngơ ngẩn, nhìn sống lưng trước mặt, cũng không tính là đặc biệt rộng rãi nhưng lại dị thường kiên cường, ánh mắt của nàng ở trong chớp mắt này tựa hồ có hơi hoảng hốt.

Đoạn Hồn Tiêu tiêu lớn tiến đến bên mép, trong mắt hàn ý tỏa ra, một bụng tức giận ức chế nín nhịn nãy giờ hắn vẫn còn chưa có chỗ phát tiết đâu đấy! Vào lúc này đối phương lại vẫn không chịu thua, vậy thì đánh tới khi bọn họ chịu thua mới thôi!

Nguyên Ân Dạ Huy hít sâu một cái, "Ta không nên hỏi." Đánh bại đối thủ, mới là dành sự tôn trọng cho đối thủ.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, tay phải chậm rãi giơ lên, ánh sáng Kim Long Trảo lại óng ánh, Hồn Hoàn vàng kim vốn đã suy yếu lại lần thứ hai tỏa sáng.

Chương 409: Võ Hồn Dung Hợp Kỹ!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Biết rõ phải thua, nhưng hắn vẫn như cũ không có nửa điểm hèn nhát. Coi như là bại, cũng phải bại như một nam tử hán. Hắn đại biểu không chỉ cho riêng mình, mà còn cho cả lớp năm nhất nữa. Dù cho bị đánh bại, phải nhờ 500 anh em khiêng hộ xuống thi đấu đài, cũng không thể chịu thua. Chiến đấu đến thời khắc cuối cùng!

Các học viên năm nhất trong lúc đó nhất thời đứng thẳng sống lưng, nắm chặt nắm đấm, ở trong nháy mắt này, mỗi một người bọn họ đều bị khí tức khốc liệt Đường Vũ Lân tỏa ra lúc này nhuộm đẫm.

Đây là trưởng lớp của chúng ta!

Vũ Ti Đóa bởi vì nắm đấm lại dùng sức quá độ, nên khớp xương hai tay hơi hơi trắng bệch, nàng đang suy nghĩ ước gì bây giờ mình cũng đang ở trên đài thi đấu! Nếu như có mình, trận chiến này, sẽ không nhất định thất bại. Đường Vũ Lân, không cho phép ngươi thua!

Trên Đài Chủ Tịch, Thái lão khẽ gật đầu, "Tuy bại còn vinh, không làm mất danh dự của Sử Lai Khắc cùng Đường Môn."

Phong Vô Vũ hừ một tiếng, không hề mở miệng.

Xích Long Đấu La Trọc Thế lông mày nhíu chặt, biểu hiện của vị đồ tôn này của mình đã đủ xuất sắc, thế nhưng, nơi này là Sử Lai Khắc! Sử Lai Khắc, xưa nay đều không thiếu thốn quái vật. Không phải vì bọn họ không đủ mạnh, mà là do đối thủ càng mạnh hơn.

Dù cho là bọn họ, cũng tuyệt đối không cho rằng Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt còn có cơ hội.

Thân ở giữa sân, Thánh Linh Đấu La ánh mắt ôn hòa, ánh mắt rơi vào trên người Đường Vũ Lân, toát ra một nụ cười dịu dàng.

Nhưng trong chớp mắt tiếp theo, trong mắt nàng bỗng có thêm một vẻ kinh ngạc.

Nguyên Ân Dạ Huy tiến lên một bước, nắm đấm to lớn lần thứ hai giơ lên; Đoạn Hồn Tiêu hít sâu một cái, lớn tiêu trong tay chuẩn bị công kích. Đột nhiên, bọn họ đều nhìn thấy một màn kỳ dị.

Đứng ở sau lưng Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, lúc trước còn đang có chút hoang mang nhìn bóng hình chàng trai đang chắn trước mặt mình, đột nhiên tiến lên một bước, làm ra một động tác khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Nàng mở hai tay ra, cứ như vậy, từ phía sau ôm lấy Đường Vũ Lân.

Đây là…

Đang làm gì?

Coi như là âu yếm, cũng không nên làm ở trên đài thi đấu chứ!?

Hơn nữa, tuổi của bọn họ vẫn còn nhỏ mà!

Làm sao có thể như vậy?

Trong lúc nhất thời, Nguyên Ân Dạ Huy sửng sốt, Đoạn Hồn Tiêu sửng sốt, Bạch Hàn Anh phóng thích Anh Hoa Tình Nhân Kiều khẽ run rẩy một thoáng.

Các sư trưởng trên Đài Chủ Tịch nhất thời dại ra. Nhưng ở trong chớp mắt tiếp theo, một màn khiến cho tất cả mọi người không nghĩ tới, xuất hiện.

Tiếng long ngâm trên người Đường Vũ Lân vốn trầm thấp, đột nhiên trở nên cực kỳ to rõ cùng cao vút. Gợn sóng khí huyết trên người trong nháy mắt tăng lên dữ dội.

Nguyên bản hào quang màu vàng, đột nhiên hóa thành bảy màu. Cổ Nguyệt sau lưng hắn, trên người tách ra một đạo quang nhận, được nàng ôm ấp, nó nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Đường Vũ Lân.

Hồng, Lam, Hoàng, Lục, Kim, Ngân, Hắc - hào quang bảy màu hóa thành từng luồng ánh sáng một, cấp tốc quấn quanh ở trên người Đường Vũ Lân, dung nhập vào trong thân thể hắn.

Từng khối vảy Kim Long Lân màu vàng kim trên người Đường Vũ Lân; trong lúc đó lại phóng ra hào quang bảy màu *, khí tức cả người hắn cũng nhảy vọt lên một mức độ cực kỳ cường hãn.

* *Thất Thải Hào Quang*

Thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết chuyện gì đang phát sinh, chỉ nhận ra thân thể của mình đột nhiên tràn ngập một loại sức mạnh kỳ dị. Sức mạnh lớn trước nay chưa từng có, khiến cả người hắn đều run rẩy cảm thụ sự kỳ dị của nó.

Thất Thải Long Lân trên người hắn dần dần trở nên trong suốt cùng dày nặng hơn, toàn thân cả người được bao phủ bên trong lớp vảy, như được mặc vào một tầng áo giáp. Tiếng rồng ngâm sục sôi, tràn ngập khí khái bễ nghễ thiên hạ.

Trên Đài Chủ Tịch, Xích Long Đấu La Trọc Thế, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ, Song Thánh Long bỗng đồng thời rên lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ. Bọn họ rõ ràng cảm nhận được, Võ Hồn của bản thân lại chịu phải áp chế. Nếu như không phải tu vi cách biệt quá xa, bọn họ thậm chí còn có cảm giác muốn quỳ bái.

Đây là cái gì?

Thân thể Đường Vũ Lân ở trong chớp mắt đã cất cao đến 3 mét, Kim Long Trảo hóa thành Thất Thải Long Trảo, nắm tay lại, vung ra.

Nguyên Ân Dạ Huy cho tới giờ khắc này mới phản ứng được, chợt quát một tiếng, song quyền đồng thời vung ra, sức mạnh Cự Ma Thái Thản toàn diện bạo phát.

Đoạn Hồn Tiêu trong miệng thổi ra tiêu âm chói tai, đệ tứ Hồn Hoàn sáng lên, một đạo âm ba ngưng tụ như thực chất, mơ hồ có hào quang tỏa ra, trong nháy mắt bao phủ ở trên người Đường Vũ Lân.

Thế nhưng, sóng âm của hắn kéo dài không được lâu, thời điểm tiếp cận trước người Đường Vũ Lân không tới 5 mét, đột nhiên, không khí vặn vẹo một thoáng, sóng âm đã biến mất, ngay cả tiêu âm cũng đột nhiên ngừng lại.

Nắm đấm Nguyên Ân Dạ Huy đã sắp va chạm cùng nắm đấm của Đường Vũ Lân, đột nhiên, nàng cảm giác được bên cạnh mình vắng vẻ, đó là một loại cảm giác vô lực. Tựa hồ tất cả mọi thứ xung quanh cơ thể mình, ngay cả sức mạnh của mình, trong một thoáng này bỗng nhiên biến mất toàn bộ.

Toàn bộ đài thi đấu, chỉ một thoáng đều đã bị Thất Thải Quang Mang kia tràn ngập. Các học viên ở dưới đài quan chiến chẳng qua là cảm thấy mắt tối sầm lại. Ở một sát na kia, trên đài thi đấu, tựa hồ đã mất đi tia sáng.

Chuyện gì thế này?

Không có ai chân chính biết được phát sinh cái gì, tia sáng tối sầm lại, lần thứ hai sáng lên.

Nguyên Ân Dạ Huy, Bạch Hàn Anh, Đoạn Hồn Tiêu ba người, cũng đã ở bên ngoài đài thi đấu, bị bạch quang bao phủ. Không chỉ có như vậy, bạch quang kia hóa thành lồng ánh sáng, đem Thánh Linh Đấu La cùng với toàn bộ các học viên được nàng lôi ra lúc trước, tất cả đều bao phủ bên trong.

Thân thể Đường Vũ Lân nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó một lần nữa tách ra khỏi Cổ Nguyệt. Thất Thải Quang Mang lúc trước lại như là phù dung chớm nở, đã biến mất không còn tăm hơi. Hai người đứng ở nơi đó không nhúc nhích, đều nhắm chặt hai mắt.

Chuyện này…

Phát sinh cái gì? Đến tột cùng?

Thất Thải Hào Quang, Thất Thải Long Lân, đến tột cùng là cái gì?

Ánh mắt mỗi người đều dại ra. Bao gồm cả chư vị sư trưởng Sử Lai Khắc

học viện ở trên đài.

Chuyện này đến tột cùng là…?

"Bọn họ ngất đi. Song phương lưỡng bại câu thương. Nhưng nếu như ta không ra tay ngăn cản, lớp năm hai sẽ có người ngã xuống. Vì lẽ đó, quyết định cuối cùng, lớp năm nhất, thắng!"

Âm thanh bình thản của Thánh Linh Đấu La truyền khắp toàn trường.

Ngất đi? Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt ngất đi? Nhưng coi như là đã té xỉu, bọn họ vẫn như cũ đứng thẳng. Đứng ở nơi đó, thân thể của bọn họ chống đỡ lẫn nhau, không để cho nhau ngã xuống.

Các học viên cùng lớp năm nhất không hề hoan hô, nhưng nhiệt lệ không thể khống chế được trào ra. Trong nháy mắt này, sâu trong nội tâm bọn họ, rốt cục đã chân chính thừa nhận hai vị lớp trưởng, lớp phó này. Đồng thời, bọn họ cũng chân chính cảm nhận được, cái gì gọi là vinh quang của lớp năm nhất.

Chúng ta là học viên lớp năm nhất! Trong lòng mỗi người đều đang reo hò, nhưng lại một mực không phát ra âm thanh.

Nguyên Ân Dạ Huy luôn luôn ôn hòa, rốt cục thay đổi sắc mặt, nhìn hai người kia ở trên đài thi đấu tựa sát vào nhau dù đã hôn mê, nàng theo bản năng nắm chặt nắm đấm.

Trên Đài Chủ Tịch, Thái lão ánh mắt trở nên quái dị, "Võ Hồn Dung Hợp Kỹ."

Đúng, ngoại trừ Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nàng không nghĩ ra dị biến cuối cùng của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt có cách giải thích nào khác hợp lý hơn.

Trọc Thế sắc mặt nghiêm túc nói: "Sức mạnh của cú đấm kia là, Chân Không."

Phong Vô Vũ lạ kỳ không hề phản bác hắn, mà lại thật lòng gật gật đầu, "Là Chân Không. Thất Hệ Nguyên Tố Phân Tách sản sinh ra Chân Không. Tất cả gốc rễ của năng lượng, đều là do Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang

Minh, Hắc Ám, Không Gian – 7 loại Nguyên Tố biến hóa tổ hợp mà thành. Thất Hệ Nguyên Tố Phân Tách, chính là Chân Không. Không nghĩ tới, bọn họ hai loại Võ Hồn tuyệt nhiên không giống nhau, lại có thể lấy phương thức như thế, tiến hành tổ hợp. Sử dụng ra được Long Vương Chân Không Quyền này."

Trọc Thế hai mắt híp lại, đúng là hai loại Võ Hồn không liên hệ sao? Nhưng vì cái gì mà sau khi bọn hắn dung hợp, lão rõ ràng cảm giác được sức mạnh Nghịch Vận Khí Huyết của Đường Vũ Lân đột nhiên bạo phát.

Đường Vũ Lân sử dụng chính là Kim Long Kinh Thiên do hắn truyền thụ để chiến đấu, vì lẽ đó cảm thụ của hắn cũng là trực tiếp cùng thuần túy.

Huyết thống thăng hoa? Coi như là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, cũng không thể nào đạt đến!

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt được khiêng xuống, nhưng có chút quỷ dị chính là, hai tay của Cổ Nguyệt lại như là sinh trưởng ở trên người Đường Vũ Lân vậy, lại không có cách nào đem hai người tách ra.

Tiếp đó, bọn họ cuối cùng lấy tư thế ôm ấp như vậy, bị khiêng về ký túc xá công đọc sinh.

"Nhã Ly, thân thể của bọn họ không thành vấn đề chứ?" Trọc Thế hướng về Thánh Linh Đấu La hỏi.

Chương 410: Hôn mê

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ lắc lắc đầu, "Không có vấn đề lớn lao gì, chỉ là tiêu hao quá to lớn. Sự thăng hoa trong nháy mắt kia khiến thân thể của bọn họ có chút không chịu nổi, cần thời gian tĩnh dưỡng. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của bọn họ có chút kỳ lạ. Nói cách khác, cảnh giới tam hoàn thông thường triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ vốn không nên xảy ra vấn đề gì; nhưng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của bọn họ dường như tiêu hao năng lượng quá khổng lồ, hoặc nói đúng hơn là sản sinh năng lượng quá khổng lồ, khiến bản thân bọn họ không chịu nổi. Nhưng cũng may bọn họ căn cơ thâm hậu, không có vấn đề gì quá lớn, nhưng muốn khôi phục lại trạng thái ban đầu, e rằng phải mất một tháng."

"Một tháng?" Nghe vị Trị Liệu Hồn Sư mạnh nhất Sử Lai Khắc học viện này nói xong, Phong Vô Vũ cùng Trọc Thế cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Triển khai một lần Võ Hồn Dung Hợp Kỹ cần thời gian một tháng để điều dưỡng, loại năng lực này cũng thực sự là quá vô bổ đi mất! Nhưng điều này cũng càng thêm chứng minh, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ lâm thời này của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt bá đạo đến cỡ nào.

"Bọn họ kỳ thực chưa thể chân chính hoàn thành." Nhã Lỵ trầm giọng nói: "Cảm giác ngay lúc đó, ngay cả ta cũng đều có chút khiếp đảm. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, mức độ hòa hợp càng cao, uy lực tăng lên sẽ càng lớn. Ở trong lịch sử Hồn Sư chúng ta, rất ít khi xuất hiện mức độ hòa hợp vượt quá 80%. Ở bên trong toàn bộ ghi chép, dung hợp kỹ mạnh nhất năm đó vẫn là của Truyền Linh Tháp khai tổ Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo cùng thê tử của ngài Long Điệp Đấu La Đường Vũ Đồng. Bọn họ đều là Song Sinh Võ Hồn, vì lẽ đó có thể tổ hợp ra bốn cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, được ca tụng là tổ hợp mạnh nhất trong lịch sử giới Hồn Sư. Mức độ hòa hợp rất có khả

năng tiếp cận 100%."

"Sau đó qua một ít nghiên cứu, các nhà sử gia đã từng nói, nếu như Võ Hồn Dung Hợp Kỹ có thể đạt đến 100%, như vậy, có thể xưng là Thần Chi Dung Hợp. Dưới tình huống tu vi đủ mạnh, dù không phải là Thần cũng có khả năng phát huy ra được sức chiến đấu của Thần. Tuy rằng đây chỉ là một suy đoán, nhưng có thể thấy được sự mạnh mẽ của Thần Chi Dung Hợp. Ta hoài nghi hai đứa bé này có mức độ hòa hợp đã tiếp cận trình độ Thần Chi Dung Hợp, cho nên mới có biến hóa như vừa nãy. Thôi cứ tiếp tục quan sát đi. Nếu như đúng là như vậy, Sử Lai Khắc chúng ta đúng là nhặt được bảo."

Xích Long Đấu La cùng Sí Long Đấu La hai vị hai mắt nhìn nhau, bất quá rất nhanh trên mặt liền treo lên nụ cười khổ.

Muốn nghiệm chứng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, chí ít tạm thời không thể nào làm được. Triển khai một lần sẽ suy yếu một tháng, chuyện này đối với bọn họ mà nói, đánh đổi thực sự là quá lớn. Ở tuổi tác này của bọn họ, thời gian dùng để tu luyện thực sự rất quý giá.

Khí huyết dâng trào, khác nào trường giang đại hả. Khi ý thức của Đường Vũ Lân tỉnh táo lại, phát hiện mình đang ở trong ý niệm không gian bên trong nội thể của mình.

Đây là một thế giới trống rỗng, trông giống như một căn phòng lớn, chung quanh bị kim quang rọi sáng.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, tinh thần hắn nhất thời chấn động, một con Kim Long to lớn đang trôi nổi ở trên đỉnh đầu hắn.

Hắn không có cách nào hình dung thể tích của đầu Kim Long này, bởi vì nó thực sự là quá to lớn, lớn đến vô biên vô hạn.

Nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện, ở trên thân của Đại Kim Cự Long này tổng cộng có 18 điểm sáng, trong đó có 3 điểm sáng là màu xanh lam, toả ra vầng sáng nhu hòa. Mà 15 điểm sáng còn lại lại là màu đỏ, tỏa ra ánh sáng cường đại gay gắt hơn nhiều.

Đây là…?

Kim Long Vương tinh hoa trong cơ thể ta cùng 18 đạo phong ấn sao? Hắn rất nhanh đã phúc linh tâm đến, hiểu ra được vấn đề.

Ký ức dần dần khôi phục, nhưng cũng không có cách nào hoàn toàn nghĩ ra được lúc trước phát sinh chuyện gì. Khi đó, hắn chỉ cảm giác được phía sau mình có một thứ gì đó mềm mại ôm ấp sát lấy. Tiếp đó, huyết mạch lực trong cơ thể lại như là đột nhiên bị châm lửa xăng, hừng hực bạo phát. Thậm chí cú đấm kia, hắn kỳ thực cũng không thể hoàn toàn cảm nhận được biến hóa trong đó, chỉ là theo bản năng ra quyền. Sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Thất Thải Long Lân, đây là ký ức cuối cùng của Đường Vũ Lân. Còn đến tột cùng phát sinh cái gì, hắn vẫn không cách nào nhớ ra được.

"Lão Đường, ngươi ở đâu?" Đường Vũ Lân cao giọng hô hoán.

Nếu như có Lão Đường ở đây, có thể sẽ giúp hắn giải thích được những nghi hoặc cũng chưa biết chừng.

Thế nhưng, không có tiếng đáp lại. Lão Đường tựa hồ cũng không ở nơi này.

Đột nhiên Đường Vũ Lân cảm thấy hoa mắt, Đại Kim Cự Long trên đỉnh đầu dường như đột nhiên sống lại, ngẩng đầu lên, phát sinh một tiếng rống giận.

Cảm giác choáng váng mãnh liệt theo đó truyền đến. Sau đó hình ảnh trước mặt Đường Vũ Lân biến đổi. Lần này hình ảnh không còn chân thực, mà là có chút hư huyễn, mơ hồ không rõ. Hắn mơ hồ nhìn thấy, một con Cự Long toàn thân tỏa ra hào quang bảy màu trôi nổi giữa không trung, ở chung quanh nó cùng với trên mặt đất, có vô số cự thú vờn quanh. Chúng nó đang lao nhanh, đang gầm thét, tỏa ra khí tức mạnh mẽ khiến Đường Vũ Lân cảm thấy sợ hãi.

Vạn thú chạy chồm, mây mù nhiễu loạn. Chúng nó lại như là dòng nước lũ, hướng về một phương hướng, điên cuồng khởi xướng xung phong.

"Mệnh của ta thuộc về ta chứ không thuộc về ông trời!" Thanh âm đinh tai nhức óc truyền đến, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một trận tinh thần xung kích mãnh liệt truyền vào đại não. Một cái chớp mắt tiếp theo, hắn lại một

lần nữa mất đi ý thức.

Không biết bao lâu trôi qua, khi Đường Vũ Lân lần thứ hai tỉnh lại, cảm giác chân thực rốt cục trở về.

Hình ảnh lúc trước nhìn thấy vẫn vang vọng mãi trong đầu, cảm giác khiếp đảm mãnh liệt làm tim hắn đập nhanh hơn. Trái tim mạnh mẽ nhảy lên, khiến cho Đường Vũ Lân không nhịn được rên nhẹ lên tiếng, hai mắt theo đó mở ra.

Cảm giác mọi thứ quen thuộc chung quanh giúp hắn nhận ra mình đang ở trong ký túc xá công đọc sinh của mình.

Theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng một cảm giác cực kỳ suy yếu truyền đến, khiến cho hắn lại một lần nữa ngã xuống. Cú ngã này giúp hắn cảm nhận được một cảm giác cực kỳ ôn nhuyễn.

"Ư…" Âm thanh từ phía sau truyền đến, Đường Vũ Lân theo bản năng cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là một đôi cánh tay đang ôm chặt lấy ngực mình.

Đây là…Cổ Nguyệt?

"Đầu đau quá!" Sau lưng quả nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc, một chớp mắt tiếp theo Đường Vũ Lân cũng cảm giác được, thân thể sau lưng mình nhích lại gần, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó để tựa vào vậy.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay đang ôm lấy ngực mình, nhưng như vậy cũng không phải là biện pháp!

"Đừng nhúc nhích!" Âm thanh bất mãn từ phía sau truyền đến. Nhưng sau một khắc, Đường Vũ Lân lại đột nhiên cảm giác được, thân thể ở phía sau mình, cùng với đôi cánh tay đang ôm chặt bờ ngực của mình, bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Hình như…có cái gì đó sai sai!!

Hai cánh tay kia vội vàng buông ra, thân thể đang ôm sát cũng cấp tốc thoát ly.

"Ngươi…ngươi làm sao lại ở trên giường ta?" Âm thanh có chút nghi ngờ không thôi của Cổ Nguyệt vang lên.

Đường Vũ Lân thuận thế ngồi dậy, nhưng bởi vì suy yếu, trong đầu choáng váng một trận.

Hai người vẫn đều còn đang mặc bộ đồ thi đấu ngày hôm đó. Cổ Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, bên trong đôi mắt to tràn ngập sự kinh ngạc khó mà tin nổi.

Đường Vũ Lân khô cằn nói: "Cái này….cái này thực giống là giường của ta!"

Cổ Nguyệt uốn người muốn cái liền muốn đứng dậy, nhưng cũng cảm giác được một đợt choáng váng truyền đến, thân thể nhất thời bất ổn. Đường Vũ Lân vội vàng đỡ lấy nàng.

Trên người Cổ Nguyệt có một mùi thơm dễ chịu, thanh thoát truyền đến. Nàng tránh tránh, đỏ mặt, ngồi dậy, loạng chà loạng choạng miễn cưỡng đi trở về giường của mình.

Lúc này trong túc xá không có những người khác, nhìn sắc trời, tựa hồ là buổi sáng, mọi người hắn là đều đang đi học.

Bầu không khí trong túc xá nhất thời trở nên hơi lúng túng hơn. Đường Vũ Lân nhìn Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt lại cúi đầu không nhìn hắn.

Chính là ở bên trong bầu không khí quỷ dị như vậy, Đường Vũ Lân không chịu nổi cảm giác choáng váng, ngã vật xuống, Cổ Nguyệt tựa hồ là bị hắn ảnh hưởng, cũng ngã nằm xuống.

Vội kéo tấm mành ở giữa che lại, bọn họ đều có thể lắng nghe được âm thanh hô hấp của nhau.

Cổ Nguyệt thật vất vả mới lấy lại được bình tĩnh, lấy hết dũng khí, mới vừa muốn nói gì, lại nghe được tiếng hít thở bên cạnh truyền đến đã trở nên đều đều.

"Cái con heo này!" Cổ Nguyệt lúng túng nói ra bốn chữ này, nhưng sau một khắc liền không nhịn được trước tiên nở nụ cười.

Đường Vũ Lân đúng là đã ngủ, không biết là do quá mệt mỏi hay là muốn trốn tránh. Lần thứ hai khi hắn tỉnh lại, trong túc xá đã náo nhiệt hơn.

Bên tai truyền đến âm thanh Hứa Tiểu Ngôn, "Cổ Nguyệt tỷ, ngươi không sao chứ. Nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi. Nghe lão sư nói, Thánh Linh Đấu La nói ngươi cùng Vũ Lân lần này tiêu hao quá lớn, cần nghỉ ngơi khoảng một tháng đấy. Các ngươi cố gắng tĩnh dưỡng, một tuần lễ sau có thể tiếp tục đi học, nghe giảng."

"Chúng ta hôn mê bao lâu rồi?" Cổ Nguyệt hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Ba ngày rồi."

Cổ Nguyệt có chút ảo não nói: "Vậy tại sao thời điểm ta tỉnh lại, lại ở trên giường hắn?"

Hứa Tiểu Ngôn "Hi hi" nở nụ cười, thấp giọng nói: "Ngươi ôm người ta thật chặt nha! Một điểm cũng không thể tách rời. Cổ Nguyệt tỷ, ngươi ra tay thật là sớm nha!"

"Ngươi đừng nói mò!" Cổ Nguyệt đỏ mặt, "Tiểu hài tử biết cái gì, ngươi cố gắng tu luyện đi."

"Hi hi hi!!! Ta làm sao lại nói mò? Ngươi đã quên sao? Chúng ta đã chuyển tới phòng sát vách. Nếu không phải ngươi tình nguyện, vì sao sau khi tỉnh lại còn ở mãi phòng nhân gia người ta không chịu rời đi!?"

"A? Ta đã quên. Đúng là đã quên mà!"

Không phải sao, từ khi Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí đến, bọn họ liền chia làm hai phòng, nam sinh một phòng, nữ sinh một phòng. Nhưng Cổ Nguyệt lại thật sự đã quên.

"Đi thôi!" Cổ Nguyệt có chút cuống quít đứng lên, ở trong tiếng cười như chuông bạc của Hứa Tiểu Ngôn, vội vàng rời khỏi phòng của Vũ Lân.

Mãi cho đến khi âm thanh của hai người đã không còn nghe thấy, Đường Vũ Lân mới lặng lẽ mở mắt ra, thở dài một hơi.

Đúng vào lúc này, một khuôn mặt bầu bầu tròn trĩnh đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt hắn.

Chương 411: Cuộc thi cuối kỳ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ai ui, dọa ta một hồi! Lạp Trí, ngươi làm gì thế?" Đường Vũ Lân sợ đến run run một cái.

Từ Lạp Trí ha ha cười nói: "Không có gì! Ta chỉ đang xem ngươi lúc nào tỉnh lại."

Đường Vũ Lân vươn mình ngồi dậy, cảm giác suy yếu đã giảm bớt hơn nhiều, chí ít không còn mê muội mãnh liệt như vậy.

"Có đói bụng hay không?" Từ Lạp Trí hỏi.

Đường Vũ Lân theo bản năng sờ bụng một thoáng, nhất thời cảm giác được dường như da bụng đã đụng da lưng, "Đói bụng!"

Từng cái từng cái Khôi Phục Đại Bao Thịt cấp tốc vào bụng, từng dòng khí lưu ấm áp chạy chồm trong cơ thể. Cảm giác trống vắng trong thân thể lúc này mới dần dần biến mất, Đường Vũ Lân cũng theo đó thở dài một hơi.

"Ngày đó chúng ta thắng sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Từ Lạp Trí gật đầu, "Thắng. Đánh giá tổng hợp chúng ta cũng thắng. Các thành viên dự thi của chúng ta cũng thu được không ít điểm cống hiến khen thưởng đấy. Ngươi cùng Cổ Nguyệt khi nào rảnh có thể đi tìm Vũ lão sư lĩnh là được rồi. Các ngươi ẩn giấu thật sâu nha, lại có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta phải nói cho ngươi biết, đây là lần đầu

tiên của chúng ta, ngươi có tin hay không?"

Từ Lạp Trí ngẩn ngơ, "Lần đầu tiên? Không thể nào!"

"Đúng là lần đầu tiên." Đường Vũ Lân cười khổ nói.

"Cái gì lần đầu tiên thế?" Đúng vào lúc này, âm thanh ngoài cửa truyền đến, tiếp theo cửa phòng liền bị đẩy ra, Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời đi vào.

Nhìn thấy Từ Lạp Trí ngồi ở bên giường Đường Vũ Lân, hơn nữa lúc trước nghe được câu "lần đầu tiên" kia, vẻ mặt của Nguyên Ân Dạ Huy nhất thời trở nên hơi quái lạ.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Đương nhiên là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của ta cùng Cổ Nguyệt! Nói thẳng ra, ta cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Nguyên Ân, các ngươi không ai bị thương chứ?"

Nguyên Ân Dạ Huy lắc lắc đầu, đứng cách Đường Vũ Lân 5, 6 mét, nói "Được Thánh Linh Đấu La cứu. Công kích lúc đó của ngươi, ta cảm thấy rất kỳ quái, tựa hồ tất cả xung quanh đều không có chút quan hệ gì với ta, ta lại bị cả thế giới chung quanh bài xích vậy. Các ngươi đúng là lâm trận mới triển khai ra?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Có cần ta thề hay không?"

Nguyên Ân Dạ Huy hừ một tiếng, "Không cần! Bất quá, lần này các ngươi tuy rằng thắng, nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy. Ta nhất định sẽ chiến thắng trở về."

"Được." Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Vậy ngươi nghỉ ngơi trước đi. Chờ ngươi ổn rồi, mau nhanh đoán tạo."

Đường Vũ Lân cười nói: "Ngươi cũng quá thực dụng đi."

Nguyên Ân Dạ Huy hướng về hắn phất phất tay, xoay người rời đi.

Đường Vũ Lân trong lòng có chút kỳ quái, không biết tại sao, hắn đều cảm

thấy Nguyên Ân Dạ Huy tựa hồ có cảm giác kinh sợ muốn tránh xa mình. Ta lớn lên cũng không xấu trai lắm, trước đây nàng tựa hồ cũng không phải như vậy mà!?

Tạ Giải nói: "Nguyên Ân là như vậy, đều về mặt tu luyện, Vũ Lân ngươi chớ để ý nha!"

Đường Vũ Lân lườm một cái, "Ngươi về phe bên kia?"

Tạ Giải sửng sốt một chút, "Đương nhiên là về phe ngươi bên này rồi."

Từ Lạp Trí khoan thai nói: "Vậy sao ngươi thay Nguyên Ân giải thích vậy?!"

Tạ Giải ảo não nói: "Ta đây là tuỳ việc mà xét, ngươi biết cái gì. Bánh bao làm cho ta một cái đi, đỡ tiền cơm."

"Không cho, hồn lực tiêu hao không còn." Từ Lạp Trí cười hì hì.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta trước tiên tu luyện một chút, các ngươi yên tĩnh nha."

Có Khôi Phục Đại Bao Thịt trợ giúp, hắn lúc này đã khôi phục lại mấy phần nguyên khí, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu minh tưởng.

Trong lúc minh tưởng quan sát thể nội, Đường Vũ Lân không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Chẳng trách Thánh Linh Đấu La nói mình cùng Cổ Nguyệt phải nghỉ ngơi một tháng, tình huống thân thể quả thực là so với tưởng tượng còn bết bát hơn nhiều lắm. Đúng là không hề bị thương, kinh mạch cứng cỏi trong cơ thể cũng không tổn thương gì. Nhưng mà một thân tam hoàn hồn lực của hắn, ngay cả một giọt nước cũng hoàn toàn không có! Đáng sợ hơn chính là, khí huyết trong cơ thể cũng đã suy nhược đến cực hạn. Đừng nói là Nghịch Vận Khí Huyết, khí huyết thiếu hụt bình thường cũng đã đủ khiến da dẻ bên ngoài đã trở nên trắng xám. Nội tạng chỉ là miễn cưỡng yếu ớt duy trì vận chuyển. Nếu như không phải có Khôi Phục Đại Bao Thịt cung cấp cho hắn một chút năng lượng, e rằng hiện tại hắn ngay cả khí lực để khoanh chân minh tưởng cũng đều không có.

Đường Vũ Lân trong lòng ngơ ngác, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ kia đến tột cùng là như thế nào! Hiệu quả lại kinh khủng như thế! Làm cho cơ thể

mình tàn tạ từ trong ra ngoài đến như vậy. Lần đầu tiên, thật đáng sợ!

Thôi thì cứ từ từ…

May là không có bị thương.

Ngay sau đó, hắn chỉ có thể dựa theo phương thức tu luyện Huyền Thiên Công thôi thúc ý niệm ở trong người, yếu ở kích phát khí huyết vận hành. Cố gắng tụ tập lại ít nhất một tia hồn lực.

Thánh Linh Đấu La đối với tình huống thân thể của Đường Vũ Lân, dự đoán phỏng chừng vẫn còn có chút sai lệch. Thân thể của hắn vượt xa người thường. Hơn nữa còn có Khôi Phục Đại Bao Thịt của Từ Lạp Trí phụ trợ.

Tu luyện liên tiếp ba ngày, cuối cùng cũng coi như là giúp hắn luyện trở về được một tia hồn lực. Có hồn lực ban đầu này, phía sau sẽ hồi phục dễ dàng hơn nhiều.

Dù cho là vậy, khi Đường Vũ Lân khôi phục lại trình độ 8/10 ban đầu cũng đã là ròng rã 10 ngày trôi qua. 2/10 còn lại phải cần thân thể chậm rãi điều dưỡng mới có thể từ từ khôi phục như cũ. Dựa theo tốc độ hồi phục của hắn, dự tính còn phải mất thêm 10 ngày nữa mới được.

Tất cả tựa hồ lại trở về quỹ tích nguyên bản.

Đi học, đoán tạo, tu luyện, học tập.

Nhưng tất cả lại cùng trước đây có chút không giống.

Lớp năm nhất rõ ràng so với thời điểm mới nhập học đoàn kết hơn nhiều. Thời điểm các bạn học nhìn thấy Đường Vũ Lân mấy người bọn họ, nụ cười trên mặt rõ ràng rất chân thành. Mọi người tu luyện cũng trở nên càng thêm nỗ lực. Cả lớp đều là một bộ dáng vẻ khí thế ngất trời.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt không có tiếp tục thử nghiệm Võ Hồn Dung Hợp, tác dụng phụ thực sự là quá to lớn! Đường Vũ Lân từng hỏi dò qua Vũ Trường Không, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ, Xích Long Đấu La Trọc Thế. Nhưng mà hai vị Phong Hào Đấu La cũng không nói rõ ràng tình huống của bọn họ. Nhưng có thể khẳng định được, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ

này, ở trình độ bọn họ chưa thể điều động được, rất có khả năng ở cấp độ Thần Chi Dung Hợp. Chờ sau khi bọn họ chí ít lại tăng thêm nhất hoàn tu vi, sẽ có thể suy nghĩ tới việc tiếp tục thử nghiệm.

Sử dụng một lần, suy yếu một tháng, chuyện này thực sự thật đáng sợ! Dù cho để Đường Vũ Lân thử nghiệm hắn cũng không dám, sợ sẽ làm lỡ việc tu luyện.

Cổ Nguyệt lại làm như xưa nay chưa từng xảy ra chuyện gì, tất cả đều như cũ, thậm chí còn có chút giữ khoảng cách cùng Đường Vũ Lân. Mọi người tu luyện ở trong học việc đều bề bộn nhiều việc, nên việc gặp nhau giữa mọi người cũng có hơi hạn chế.

Diệp Tinh Lan không tiếp tục thử nghiệm chế tác Đấu Khải, tu vi không đủ vẫn đang cản trở nàng. Lần trước giúp Đường Vũ Lân chế tác, đối với nàng tiêu hao quá to lớn, có khả năng làm thương tổn đến bản nguyên. Vì lẽ đó mọi người đã thỏa thuận, đợi đến sau khi nàng đạt đến cấp độ tứ hoàn, lại tiến hành chế tác. Như vậy sẽ bảo đảm hơn nhiều.

Trong điểm trong quá trình tu luyện của mọi người đều có sự khác biệt. Mỗi người đều vô cùng nỗ lực. Người mà từ sáng đến tối không gặp, có thêm một cái tên, Tạ Giải. Hầu như là mỗi ngày sau giờ cơm trưa, hắn sẽ biến mất rồi, buổi tối tới tận lúc đi ngủ mới trở về. Hứa Tiểu Ngôn cũng gần như thế. Mọi người đều có vẻ vô cùng bận rộn.

Đường Vũ Lân là một người sinh hoạt có giờ giấc quy củ nhất. Hắn vẫn lấy đoán tạo làm chủ, phụ trợ tu luyện hồn lực, thông qua ăn uống thỏa thuê để rèn luyện khí huyết, tích lũy bản thân.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, trong nháy mắt, học kỳ đầu tiên kể từ khi bọn họ đến Sử Lai Khắc học viện cũng đã đến cuối kỳ.

"Hơn nửa năm học đã trôi qua, cuộc thi cuối kỳ các ngươi vẫn luôn chờ mong đã sắp đến." Thẩm Dập cười híp mắt, nhưng lời nói lại khiến học viên cả lớp đều theo bản năng ngồi ngay ngắn người lại.

Chờ mong cuộc thi cuối kỳ? E rằng không có ai sẽ chờ mong cái ngày này đâu. Cuộc thi cuối kỳ sẽ có người bị đào thải. Năm học đầu tiên sẽ đào thải mất 10 người, không biết học kỳ I của năm nay sẽ bị đào thải mấy người.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Thẩm Dập liền làm mấy học viên tu vi kém đều hơi thay đổi sắc mặt.

"Cuộc thi cuối học kỳ I, dựa theo quy củ, sẽ đào thải 5 người. Vì lẽ đó, mọi người ở trong cuộc thi cuối kỳ phải cố gắng nỗ lực, nếu không thì, rất có khả năng các ngươi sẽ là phần tử bị đào thải."

Đào thải 5 người…

Đường Vũ Lân đột nhiên giơ tay lên.

"Nói." Thẩm Dập nhìn về phía hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Thẩm lão sư, có khả năng không có ai bị đào thải hay không?"

Thẩm Dập liếc hắn một cái, "Có."

Có?

Đại đa số đều tưởng rằng Thẩm Dập sẽ kiên quyết từ chối Đường Vũ Lân, dù sao, đây là quy củ của Sử Lai Khắc học viện mà!

Chương 412: Chuẩn bị xuất phát

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, "Dưới tình huống thế nào, sẽ không có người bị đào thải?"

Thẩm Dập lạnh nhạt nói: "Cuộc thi cuối kỳ sẽ lấy điểm số quyết định. Muốn không bị đào thải, đầu tiên phải đạt trên mức tiêu chuẩn. Nếu như tất cả mọi người đều ở bên trên mức tiêu chuẩn, thì có khả năng cả lớp không bị đào thải. Nhưng học kỳ tiếp theo, mức tiêu chuẩn của mọi người cũng sẽ tăng thêm 5 phần."

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, hắn chắc chắn sẽ không ngây thơ cho rằng cuộc thi của Sử Lai Khắc học viện sẽ đơn giản. Muốn đạt tiêu chuẩn, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Thẩm Dập khẽ mỉm cười, "Trong đó có một thứ có thể dàn xếp chính là, các học viên đạt trên tiêu chuẩn có thể đem phần điểm dư chia cho những người khác. Thế nhưng, ta nhất định phải nhắc nhở các ngươi, muốn tương lai tiến vào Nội viện, cần đủ điểm của các cuộc thi. Nếu như các ngươi có người đem điểm của mình phân cho người khác, tương lai muốn thi đậu Nội viện, sẽ trở nên khó khăn hơn."

Lời vừa nói ra, sắc mặt các học viên thực lực khá mạnh đều hơi đổi. Ai mà không hy vọng có thể tiến vào Sử Lai Khắc học viện Nội viện cơ chứ? Nếu đem điểm của chính mình phân cho những người khác, cơ hội tiến vào Nội viện sẽ giảm xuống. Chuyện thế này, đáng giá để cân nhắc.

Đường Vũ Lân thả tay xuống, không tiếp tục lên tiếng nữa.

Sức mạnh cá nhân hắn là có hạn. Coi như hắn muốn đem điểm phân cho người khác, có thể giúp được bao nhiêu người? Tất cả, đều phải đợi sau khi cuộc thi cuối kỳ kết thúc lại nói.

"Tiếp theo ta sẽ tuyên bố phương thức của cuộc thi cuối kỳ. Cuộc thi cuối kỳ, các ngươi có thời gian tổng cộng 15 ngày. Trong vòng 15 ngày, các ngươi cần đi tới Minh Đô. Dọc đường đi, các ngươi cần chí ít đi qua 10 toà thành thị, bao gồm Minh Đô trong đó. Ở mỗi tòa thành thị, cần đánh bại một đối thủ có tu vi vượt quá các ngươi 5 cấp trở lên. Hơn nữa không thể sử dụng bất kỳ ngoại lực gì để phụ trợ. Làm sao tìm kiếm đối thủ, làm sao đánh bại đối thủ, làm sao đi tới Minh Đô, những thứ này đều là chuyện của các ngươi phải tự lo."

"Còn nữa, trước lúc ly khai, hết thảy các Hồn Đạo Khí Trữ Vật, Hồn Đạo Thông Tin cùng với hết thảy các tài nguyên, tiền tài của các ngươi đều sẽ bị lưu lại. Khởi hành tay trắng, đi thẳng một đường. Nhớ kỹ, các ngươi chỉ có 15 ngày. Trong vòng 15 ngày hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời quay về là đạt tiêu chuẩn. Điểm số sẽ dựa theo độ mạnh yếu của đối thủ các ngươi mà phán định."

"Nếu như trong vòng 15 ngày không thể hoàn thành nhiệm vụ và quay về, bất kể là ai, đều là thất bại; hết thảy điểm đạt được sẽ bị khấu trừ một nửa. Các ngươi không cần lo lắng việc mình thi đấu sẽ tính điểm như thế nào, tự nhiên sẽ có các vị lão sư của học viện âm thầm theo dõi. Thế nhưng, bọn họ tuyệt đối sẽ không xuất thủ, dù cho các ngươi đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng cũng sẽ là như thế. Vì lẽ đó, ở trong toàn bộ quá trình cuộc thi cuối kỳ diễn ra, hi vọng các ngươi cẩn thận ứng đối, không nên tìm những đối thủ quá tầm của mình."

Nghe Thẩm Dập nói xong, cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lân chính là kỳ hoa *, còn có cuộc thi cuối kỳ như thế này ư? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, liền hiểu được ý tứ của học viện, đây là muốn thử thách năng lực tổng hợp của bọn họ.

* *hoa lạ*

Ăn, mặc, ở, đi lại, 4 thứ thoạt nhìn như những việc hết sức bình thường, lại đều sẽ xuất hiện ở trong lần khảo hạch này. 15 ngày, đi tới 10 toà thành thị, một xu cũng không có, còn phải tìm ra người chiến đấu, đồng thời chiến thắng đối thủ, sau đó lại cuối cùng nhanh chóng trở về.

Minh Đô ở phía tây Đại Lục, Sử Lai Khắc học viện ở khu vực trung tâm. Coi như là sử dụng Hồn Đạo Hỏa Xa chạy liên tục, cũng cần 3 ngày mới có thể đến được. Nói cách khác, thời gian di chuyển nhanh nhất cũng đã là 6 ngày, chớ nói chi là còn phải phân biệt đi qua 10 thành thị, tìm người động thủ.

Sau khi Thẩm Dập tuyên bố xong phương thức của cuộc thi cuối kỳ, bên trong phòng học của lớp năm nhất, nhất thời rơi vào trong yên lặng. Tất cả mọi người đều đang suy nghĩ tính toán, phải đối mặt như thế nào với cuộc thi cuối kỳ đầy khó khăn thử thách này đây?

"Không được phân tổ, tất cả đều tính điểm theo cá nhân. Nếu như phát hiện có tình huống hỗ trợ lẫn nhau xuất hiện, sẽ tính là thất bại cho tất cả các thành viên liên quan." Thẩm Dập trước khi rời đi, còn bỏ lại một câu nói như vậy.

Một nụ cười nhàn nhạt từ nơi khóe miệng Đường Vũ Lân nổi lên, có chút ý tứ!

Nhìn nhóm đồng bạn bên cạnh mình, tựa hồ mỗi người đều đang suy tư, nhưng trong ánh mắt mọi người không hề lo lắng. Trong mắt Diệp Tinh Lan tràn đầy chiến ý, Cổ Nguyệt ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ chỉ là đang đối mặt với một chuyện bé nhỏ không đáng kể. Từ Lạp Trí tựa hồ có hơi hưng phấn, Tạ Giải là nóng lòng muốn thử. Hứa Tiểu Ngôn thì là một nụ cười vui vẻ trên mặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, sẽ bắt đầu tính thời gian bọn họ bắt đầu xuất phát dự thi.

……

Phòng làm việc của viện trưởng.

"Cuộc thi cuối kỳ bố trí xong rồi?" Thái Lão cười híp mắt hướng về Thẩm Dập hỏi.

Thẩm Dập gật đầu, "Đã bố trí kỹ càng."

Thái Lão nói: "Mỗi cuộc thi cuối kỳ của một khóa tân sinh mới, đều sẽ

mang lại cho chúng ta ngạc nhiên mừng rỡ cùng dở khóc dở cười. Lần này ta ngược lại muốn xem xem, lớp các ngươi có thể làm tới trình độ nào. Soát người phải triệt để một tí, những tiểu tử này đều thông minh tuyệt đỉnh, biện pháp gì cũng có thể nghĩ ra được."

Thẩm Dập cũng nở nụ cười, "Ngài yên tâm. Ta cũng là từ nơi đó trưởng thành, những thứ bọn họ có thể nghĩ đến, các vị tiền bối đều đã sớm dùng qua. Sư huynh đã xuất phát trước tiên, chư vị giám thị lão sư cũng đã xuất phát."

Thái Lão nói: "Rất tốt. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, chính là một khóa giáo dục tổng hợp rất bổ ích."

Thẩm Dập đi rồi. Thái Lão một mình ngồi ở phòng làm việc của viện trưởng, một lát sau, bà mới đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ văn phòng, nhìn về phương xa. Phương hướng ánh mắt bà hướng đến, chính là một toà kiến trúc cao vút trong mây.

……

"Thái nguyệt, Cổ Nguyệt là đệ tử của ta, ngươi không được tiếp tục quấy rầy nàng."

"Ngươi nói ta quấy rầy nàng?"

"Ý nghĩ của ngươi ta lại không hiểu được ư? Nhưng nàng đã gia nhập Truyền Linh Tháp của ta, bái vào môn hạ ta. Ta tin tưởng, nàng theo ta học tập nhất định sẽ tốt hơn theo ngươi học tập rất nhiều."

"Thiên Phượng!"

"Giao thủ nhiều lần như vậy, ngươi lúc nào thắng được ta? Được rồi, nể tình năm đó quen biết, cứ quyết định như vậy đi. Nếu như ngươi không phục, có thể để cho hắn tìm đến ta. Chờ sau khi Cổ Nguyệt tốt nghiệp từ Ngoại viện, ta tự nhiên sẽ đưa nàng đi tiếp."

……

Hít sâu một cái, Thái Lão hai mắt híp lại, đẩy cửa sổ, một bước bước ra, đã nhập vào trong hư không. Thân hình lóe lên, biến mất không còn tăm hơi.

Sử Lai Khắc học viện, ký túc xá công đọc sinh.

"Lộ tuyến chính là như vậy, 9 tòa thành thị này là con đường gần nhất để đi tới Minh Đô. Đi theo tuyến đường này, trên đường sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian nhất. Học viện không cho phép chúng ta đồng thời hành động, mọi người sẽ phải phân công nhau tiến hành."

Đường Vũ Lân chỉ vào trên bản đồ mình vẽ ra lộ tuyến tốt nhất, cùng các thân hữu thảo luận.

Tạ Giải thấp giọng nói: "Vũ Lân, học viện mặc dù sẽ giám sát chúng ta, nhưng nếu như chúng ta có thể mang theo một ít đồ vật của mình, việc hành động sẽ dễ dàng hơn nhiều. Ngươi nói xem chúng ta có biện pháp nào để giấu ít tiền rời đi hay không?"

Đường Vũ Lân liếc hắn một cái, nói: "Loại tiền mờ ám này cũng không cần, tiết kiệm thời gian. Ngươi cho rằng học viện đã đưa ra phương pháp sát hạch như vậy, lẽ nào lại không nghĩ tới việc chúng ta sử dụng các mánh lới thủ đoạn để ăn gian hay sao? Kiểm tra vào ngày mai trước khi rời đi nhất định sẽ vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa, đây là cơ hội tốt để nghiệm chứng năng lực của chúng ta. Với thực lực của mọi người, ta tin tưởng chúng ta có thể hoàn thành."

"Thứ đầu tiên chúng ta phải đối mặt chính là kiếm tiền. Không có tiền sẽ không có cách nào đi lên Hồn Đạo Hỏa Xa được, vì lẽ đó, mọi người đêm nay tốt nhất phải nghĩ cách làm sao kiếm tiền đi."

Từ Lạp Trí cười ha ha, "Ta bán bánh bao."

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Ta giả bộ đáng thương, tìm các học trưởng mượn tiền hẳn là không thành vấn đề. Thứ khác sẽ từ từ nghĩ cách."

Tạ Giải nói: "Cùng lắm thì ta đến đầu đường làm xiếc mua vui! Vũ Lân, ngươi có phải là muốn đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội để tiếp nhận đoán tạo nhiệm vụ hay gì đó?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Như vậy có thể kiếm tiền nhanh nhất, cũng nhiều nhất."

"Cổ Nguyệt, Tinh Lan, các ngươi thì sao?" Đường Vũ Lân nhìn về phía 2 thiếu nữ.

Cổ Nguyệt cùng Diệp Tinh Lan liếc mắt nhìn nhau, sau đó trăm miệng một lời nói ra một chữ!

……

Sáng sớm.

Sáng sớm, hết thảy các học viên năm nhất đều tập trung ở trên Linh Băng Quảng Trường, chờ xuất phát.

Các học viên có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện, hầu như đều có Hồn Đạo Khí Trữ Vật trên người. Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập chuyện thứ nhất sau khi đến, chính là giúp bọn họ đăng ký bảo quản Hồn Đạo Khí Trữ Vật, ngoại trừ một bộ quần áo ra, trong quá trình tham dự cuộc thi cuối kỳ không thể đem theo bất kỳ một thứ nào khác.

"Đoán Tạo Chuy cũng không được?" Đường Vũ Lân nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Vũ Trường Không, nghẹn ngào không nói nên lời. Hắn thật không nghĩ tới, thậm chí ngay cả Đoán Tạo Chuy cũng đều không cho phép mang theo.

"Trừ mạng cùi và một bộ quần áo, cái gì cũng không thể mang đi." Vũ Trường Không không hề thiên vị dù cho là đối với các đệ tử ruột của mình.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ lấy xuống hai vòng thủ hoàn lưu trữ Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của hắn bên trong, đưa cho Vũ Trường Không. Nhìn Vũ Trường Không thu hồi thủ hoàn, hắn nhất thời đầy cảm giác quyến luyến không nỡ. Từ sau khi mang chúng vào, đây vẫn là lần đầu tiên tách ra. Đặc biệt là Đoán Tạo Chuy, mỗi ngày hắn đã nắm thành quen, hiện tại phải chia lìa xa.

Bên trong nhẫn trữ vật còn thảm thiết hơn, có rất nhiều kim loại hiếm yêu dấu, còn có cả các kim loại mà hắn Dung Đoán thành công.

Ngoại trừ một số kim loại tình cờ xuất hiện mức độ hòa hợp trên 90% phân cho các bạn mình ra, còn có một số Hữu Linh Hợp Kim có mức độ hòa hợp thấp hơn một ít, hiện tại đều ở trong chiếc nhẫn. Hắn không vội vã bán, chuẩn bị đợi tới khi mình đột phá Kim Long Vương phong ấn tầng thứ 4 sẽ

dùng để đi mua linh vật. Ở Sử Lai Khắc học viện, nhất định có thể bán ra với giá tiền cao, bởi vì nơi này mới có nhiều người cần mua Hữu Linh Hợp Kim nhất.

Chương 413: Ngọn núi này là ta mở!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hiện tại tất cả đều phải giao ra, với tính cách quen thuộc của Đường Vũ Lân, thực sự là không nỡ mà!

Soát người tuyệt đối là nghiêm khắc nhất, nam sinh, nữ sinh tách ra. Tuyệt đại đa số học viên vẫn tương đối thành thật, nhưng cũng có một chút ôm tâm lý may mắn. Nhưng sau khi một vị Lão sư có Võ Hồn là Luân Nhãn, đồng thời có một hồn kỹ gọi là Mắt Nhìn Xuyên Tường xuất hiện, tất cả may mắn đều đã biến thành hư vọng...

Rời khỏi cửa lớn của học viện, gió lạnh thổi, lấy tố chất thân thể của các học viên Sử Lai Khắc rõ ràng không nên rét run, nhưng vẫn như cũ có cảm giác run lẩy bẩy.

"Thật sạch sẽ mà!" Một vị học viên kêu thảm một tiếng.

"Lớp trưởng, 15 ngày sau gặp lại." Lạc Quế Tinh hướng về Đường Vũ Lân phất tay một cái, xoay người rời đi, một khắc cũng không muốn bỏ lỡ thời gian.

"Mọi người cố lên. Một người cũng không thể bị đào thải. Từ học kỳ kế tiếp, ta sẽ giúp mọi người chế tác Hữu Linh Hợp Kim, vật liệu tự chuẩn bị, tiền công tính một nửa."

Các học viên đang run lẩy bẩy nhất thời hoan hô thành tiếng. Đường Vũ Lân hiện tại là người duy nhất có Đấu Khải trong cả lớp. Đúng vậy, duy nhất, dù cho dùng kim loại phổ thông, tiểu đội của Lạc Quế Tinh bọn họ hiện tại vẫn chưa thể chế ra Nhất Tự Đấu Khải. Độ khó của Đấu Khải có

thể tưởng tượng được.

Hữu Linh Hợp Kim tuy rằng càng khó chế tác hơn, nhưng giá trị của Hữu Linh Hợp Kim là không thể nghi ngờ, tương lai còn có thể lần thứ hai Linh Đoán. Món đồ này, xưa này đều không có ở bên ngoài thị trường, một khi xuất hiện, trong nháy mắt sẽ bị người khác mua đi. Vì lẽ đó, muốn có Hữu Linh Hợp Kim, Linh Đoán Kim Loại, chỉ có thể đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội treo nhiệm vụ đổi lấy, giá cả đắt có thể tưởng tượng được.

Đường Vũ Lân chỉ một câu nói này, đã thu được tâm của tất cả mọi người. Sở dĩ học kỳ sau mới bắt đầu, là bởi vì mãi đến tận gần đây, tỷ lệ thành công của Hữu Linh Hợp Kim của hắn mới đạt đến khoảng chừng 40%. Cuối cùng xem như có thể dùng để kiếm tiền.

Đối với con đường tu luyện của chính mình, sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện được một học kỳ, Đường Vũ Lân đã có quy hoạch rất tốt.

Tổng kết lại chỉ có 5 chữ, Đoán Tạo, Ăn, Thực Chiến!

Đoán Tạo kiếm tiền, mua đồ ăn, ăn no rồi chiến đấu.

Đồ ăn đã trở thành phương thức tu luyện tốt nhất của hắn. Tại Sử Lai Khắc học viện, thức ăn đã đủ tốt, nhưng tự thân khí huyết của Đường Vũ Lân đã đạt đến một trình độ khá cao, huyết thống sức mạnh cường hãn, giúp cho tốc độ tu luyện hồn lực của hắn cũng theo đó tăng lên.

Kỳ thực mỗi người đều có thể thông qua ăn lượng lớn đồ ăn giàu dinh dưỡng để tu luyện, nhưng vấn đề là, bọn họ tiêu hóa không được! Đường Vũ Lân lại có thể, đây chính là ưu thế lớn nhất của hắn.

Thế nhưng, chỉ ăn cơm bình thường, mức độ tăng trưởng chung quy vẫn là có hạn. Muốn phát triển hồn lực, huyết thống, như vậy, hắn sẽ cần ăn đồ ăn có dinh dưỡng phong phú hơn, những thứ có chứa nhiều thiên địa tinh hoa hơn. Những thứ đó chắc chắn không phải là thức ăn bình thường, mà là linh vật. Cũng giống như những linh vật khi hắn vượt ải vậy.

Nếu như có thể mỗi tháng đều ăn linh vật 1 – 2 lần, Đường Vũ Lân tự tin tốc độ tu luyện hồn lực của mình sẽ đuổi kịp các bạn mình. Muốn ăn tốt, phải làm sao? Phải có tiền. Tiền làm sao đến? Đoán Tạo!

Biện pháp tốt nhất để tăng cường thực lực tổng hợp là gì? Vũ Trường Không đã sớm đã dạy hắn, thực chiến!

Vì lẽ đó, phương thức tu luyện hắn tổng kết được chính là, Đoán Tạo, Ăn, Thực Chiến!

Sau khi các đồng học dồn dập tạm biệt, mọi người nhanh chóng rời đi. 15 ngày nhìn qua rất dài, nhưng chuyện bọn họ cần làm thực sự là quá nhiều. Bước thứ nhất chính là, kiếm tiền!

Không có tiền, nửa bước cũng khó đi à!

"Ta đi tìm người mượn tiền." Hứa Tiểu Ngôn phất phất tay, không rời khỏi học viện, ngược lại hướng về bên trong học viện đi vào, hiển nhiên là đã sớm nghĩ kỹ mục tiêu.

"Ta cũng đi thôi, lát nữa các người có thấy tin tức gì mà về những khu náo nhiệt bên lề đường, do Sử Lai Khắc học viện đệ tử bên đường làm xiếc, cũng không nên cảm thấy kỳ quái." Tạ Giải cảm giác rất gấp gáp, phất phất tay liền chạy.

Từ Lạp Trí đi tới một bên, cởi áo khoác trên người ra để dưới đất, sau đó liền bắt đầu đọc thần chú làm bánh bao.

Đường Vũ Lân nhìn Diệp Tinh Lan cùng Cổ Nguyệt trước mặt, có chút bất đắc dĩ nói: "Hai người các ngươi thật muốn..."

2 thiếu nữ trên mặt đều hiện ra một nụ cười, nhưng cũng đồng thời gật đầu một cái.

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, che mặt, có cảm giác không đành lòng nhìn thẳng, "Vậy ta đi trước một bước."Hắn muốn đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tiếp nhận nhanh nhiệm vụ. Kiếm đủ tiền lời, mau chóng xuất phát.

Nhìn theo Đường Vũ Lân rời đi, Diệp Tinh Lan nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Hai ta ai đi tới?"

Cổ Nguyệt nói: "Ngươi tới trước đi."

Diệp Tinh Lan gật đầu, "Được."

Vào lúc này vẫn còn sớm, Sử Lai Khắc học viện cũng chưa bắt đầu đi học. Ở tình huống bình thường, các học viên túm năm tụm ba ra vào, cũng không phải mỗi người đều ở lại học viện. Có vài người gia cảnh phong phú, sẽ ở trong thành Sử Lai Khắc thuê phòng ở một mình. Để dễ dàng tự mình tu luyện hơn.

Nhưng tình huống hôm nay rõ ràng có chút không giống.

Một tiếng rao hàng hàm hậu ở cửa lớn vang lên.

"Quý các anh các chị qua lại không nên bỏ qua, không nên bỏ qua, bánh bao nóng hổi đây! Khôi Phục Đại Bao Thịt, ăn một cái, tinh thần gấp trăm lần, thân thể khỏe mạnh, khí huyết dồi dào, bù não bù thân thể. Khinh Linh Tiểu Lung Bao, ăn một cái thân nhẹ nhàng như yến, Thị Huyết Bánh Bao Đậu, trong nháy mắt Thị Huyết, giúp sức chiến đấu tăng gấp bội. Lo trước khỏi hoạ, bảo đảm dùng được một ngày. Quẹo lựa quẹo lựa các anh chị ơi! Đứng lựa, ngồi lựa, quỳ lựa, bò lựa, lỡ mỏi chân quá, nằm thẳng xuống đất lựa bánh bao cho thoải mái luôn các anh chị ơi!"

Một tên nam học viên đang từ bên ngoài đi tới, hắn nhìn qua khoảng 16, 17 tuổi, nhìn thấy Từ Lạp Trí bán bánh bao một chút liền nhận ra.

"U oa, đây không phải tiểu mập mạp hôm trước đi đấu cho năm nhất đây hay sao? Học đệ, ngươi sao lại đến đây bán bánh bao rồi?"Hắn rất tò mò hỏi.

Từ Lạp Trí cười hì hì, "Không có cách nào mà! Cuộc thi cuối kỳ cần dùng tiền. Học trưởng mua mấy cái? Ăn không ngon không lấy tiền."

"Không cần, món đồ này của ngươi ta không dùng được, hạn sử dụng chỉ có một ngày, ta đi học đây. Ngươi cố lên đi." Vừa nói, hắn liền hướng cửa lớn của học viện đi đến.

Mới đi tới trước cửa học viện, lại không tự chủ được dừng bước.

Bởi vì ngay trước chính môn của Sử Lai Khắc học viện, đứng hai người, chặn lại đường đi mất rồi!

Cửa chính rất rộng, hai người hiển nhiên là không đủ để hoàn toàn che

chắn, tên học viên năm thứ hai này tính cách không tệ, theo bản năng hướng về bên cạnh, dự định đi vòng qua.

Thế nhưng, một bóng người trong nháy mắt ngăn trở đường đi của hắn, "Ngọn núi này là ta mở, cây này là ta trồng, ồ, Cổ Nguyệt, hai câu tiếp theo nói thế nào nhỉ?"

Cổ Nguyệt lườm một cái, "Nếu muốn từ đây đi qua, lưu lại tiền mua đường."

Tên nam sinh năm thứ hai kia nhất thời sửng sốt, đây là tình huống thế nào? Hắn cộc cằn nói: "Hai vị tiểu học muội, nơi này không có núi, cũng không có cây mà! Coi như có, cũng không phải là do các ngươi làm ra."

"Trả thù lao. 10 vạn đồng liên bang, để ngươi qua." Diệp Tinh Lan không chút khách khí đưa tay ra.

Nam sinh ngơ ngác nhìn các nàng, "Các ngươi này là định làm cái gì? Trấn lột sao?"

"Vay tiền, trở về sẽ trả ngươi gấp đôi." Diệp Tinh Lan lời ít mà ý nhiều nói rằng.

"Không cho mượn có được hay không?" Nam sinh khóe miệng co giật một thoáng, Diệp Tinh Lan vừa cao vừa xinh đẹp, đối mặt với mỹ nữ, hắn làm sao cũng không phát tiết được. Nhưng mà hai vị trước mắt này cũng quá kỳ hoa đi. Không chỉ là hắn, lúc này vài tên học viên bên ngoài trở về, thấy cảnh này, cũng đều có nhiều hứng thú. Trong đó có một vị rõ ràng đã qua tuổi 20, là học viên lớp lớn của học viện.

"Hừm! Đánh thắng được chúng ta, có thể không cho mượn." Vừa nói, Diệp Tinh Lan nhảy tới trước một bước, rung cổ tay, ba vòng Hồn Hoàn đã theo cánh tay xuất hiện, Tinh Thần Kiếm lập loè hào quang óng ánh, xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng.

Tinh Thần Kiếm tới tay, khí chất cả người nàng nhất thời xuất hiện biến hóa, một đôi con mắt trở nên đặc biệt sáng sủa, khí tràng mãnh liệt theo đó bắn ra. Nam sinh kia chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, kiếm khí sắc bén kích phát tự thân Võ Hồn của hắn tự động phóng thích, cũng là ba vòng Hồn Hoàn bay lên.

Đánh? Đánh không lại mà!

Hắn lại là tận mắt chứng kiến trận đối kháng của năm nhất và năm hai. Sau trận đấu đó, tân sinh năm nhất khóa này đã được ca tụng là khóa mạnh nhất trong vòng trăm năm qua. Dưới tình huống Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng không hề ra tay, vẫn như trước có thể chiến thắng đội năm hai do Nguyên Ân Dạ Huy cầm đầu. Diệp Tinh Lan chính là chủ lực lúc đó, nàng lại lấy sức một người đồng thời chặn được Nhạc Chính Vũ, Hà Tiểu Bành cùng với Diệp Tinh Mạch ba người, nam sinh tự hỏi lòng không bằng những học viên hàng đầu của lớp; nếu đánh, khẳng định là đánh không lại!

Chương 414: Mượn!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Các ngươi không sợ học viện xử phạt sao?" Nam sinh lùi về sau một bước, khí thế yếu ớt.

"Vậy cũng chờ chúng ta trở lại rồi hẵng nói. Nói rồi là mượn, mượn 15 ngày, trở về còn trả ngươi gấp đôi." Diệp Tinh Lan hơi không kiên nhẫn.

Hít sâu một hơi, trên Tinh Thần Kiếm, ánh sao óng ánh sáng lên, nàng không muốn lãng phí thời gian. 10 vạn đồng liên bang, làm lộ phí đi lại hẳn là được rồi, vấn đề ăn ở của nàng cùng Cổ Nguyệt cơ bản cũng có thể giải quyết.

"Ta trả!" Nam sinh bi phẫn nói.

"Chờ một chút." Đúng lúc đó, âm thanh cộc lốc lúc trước đột nhiên ở phía sau hắn vang lên.

Nam sinh sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ Lạp Trí nâng mấy cái bánh bao, hùng hục chạy tới đưa cho hắn nói: "Học trưởng, kỳ thực, ngươi ăn mấy cái bánh bao của ta, chưa chắc sẽ thua nha. Thị Huyết Bánh Bao Đậu của ta uy lực phi phàm, có thể tăng cường sức chiến đấu của ngươi từ 30% trở lên. Ngươi cũng không cần chiến thắng các nàng mà! Chỉ cần có thể vọt vào trong học viện, các nàng nào còn dám tùy ý làm bậy?"

Nam sinh có chút chần chờ nhìn hắn, nói: "Ta làm sao lại nhớ là, các ngươi là một nhóm nhỉ?"

Từ Lạp Trí đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Không, hiện tại không phải. Năm nhất

chúng ta đang tiến hành cuộc thi cuối kỳ, là sẽ có người bị đào thải. Chúng ta mỗi người đều là đối thủ cạnh tranh của nhau."

Nam sinh có chút động lòng, bản thân hắn là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nếu như có thể tăng tốc 30%, đánh không lại còn chạy không thoát sao? Hai cô nương này dường như cũng không phải là Mẫn Công Hệ.

"Được, ta thử xem, cho ta một cái Thị Huyết Đậu Sa Bao, lại thêm một cái Khinh Linh Tiểu Lung Bao, bao nhiêu tiền?"

"Thị Huyết Đậu Sa Bao 3 vạn, Khinh Linh Tiểu Lung Bao 1 vạn." Từ Lạp Trí cộc lốc nói rằng.

"Ngươi làm sao không đi cướp luôn đi?" Nam sinh lườm một cái.

Từ Lạp Trí khẩn thiết nói: "Có thể tiết kiệm được 6 vạn đấy!"

"Được! Không có hiệu quả ta sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi!" Nam sinh nhìn Diệp Tinh Lan giống như hung thần ác sát, nhất thời nổi nóng lên, một thoáng mua hai cái bánh bao, nhanh chóng nhét vào trong miệng.

Quả nhiên, bánh bao của Từ Lạp Trí đúng là hiệu quả ngay lập tức, hắn chỉ cảm thấy thân nhẹ nhàng như yến, khí huyết trong cơ thể dâng trào, cả người tràn trề khí lực.

"Ta xông lên!" Nam sinh đột nhiên gia tốc, hướng về đại môn của học viện phóng tới.

Tốc độ của hắn đúng là nhanh vô cùng, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư có thể trúng tuyển Sử Lai Khắc học viện, ở phương diện tốc độ tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Hai chân của hắn không hề có điềm báo trước trở nên tráng kiện hơn, đột nhiên vừa phát lực, cả người liền như mũi tên vọt đi, quả thật là nhanh vô cùng.

Thế nhưng, đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy thân thể chìm xuống, một đạo tia sáng màu vàng không hiểu vì sao rơi vào trên người, cả người nhất thời hơi ngưng lại. Tiếp đó, đạo đạo tinh tuyến từ trên trời giáng xuống liền đem hắn bao vậy ở bên trong.

"Các ngươi sao lại lấy nhiều hiếp ít?" Nam sinh bi phẫn gào thét.

"Chúng ta là đến cướp, à, không, vay tiền. Ai lại cùng ngươi một chọi một." Kiếm tích trực tiếp đánh vào trên bả vai của nam sinh, đem hắn quay ngã xuống đất, mũi kiếm lạnh lẽo âm trầm điểm ở trước mặt "Có cho mượn hay không?"

"Mượn!"

Lại là 10 vạn...

Diệp Tinh Lan đếm đếm tiền, thu hồi Tinh Thần Kiếm, "Ngươi có thể đi rồi."

Nam sinh như nhặt được đại xá bò lên, hung tợn nhìn 2 thiếu nữ một chút, liền muốn hướng về trong sân trường đi đến.

"Chờ một chút." Diệp Tinh Lan đột nhiên kêu một tiếng.

Nam sinh xoay người lại, cả giận nói: "Ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

"Ngươi là ở lớp nào? Tên gọi là gì?" Diệp Tinh Lan hỏi.

Nam sinh cảnh giác nói: "Làm gì?"

Diệp Tinh Lan nói: "Quay lại trả ngươi tiền."

"Trả thật?" Nam sinh ngẩn ngơ.

Diệp Tinh Lan cau mày, "Ngươi tại sao lại nói nhảm nhiều như vậy, mau nhanh nói, không được làm lỡ thời gian của chúng ta."

"Lớp năm hai, Hạ Nhạc Không." Nam sinh chịu sỉ nhục, sau khi nói ra tên của chính mình liền bỏ chạy.

Vào lúc này, bọn học sinh đứng xem kịch vui có người đi ra, "Hai vị học muội, còn cần mượn hay không?" Vị học viên lớp lớn này tựa như cười mà không phải cười nhìn các nàng.

"Đủ rồi, không cần." Diệp Tinh Lan lại không thèm để ý hắn, cùng Cổ Nguyệt đi ra ngoài.

Đi đến bên cạnh Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan liếc hắn một cái, nói: "Bánh bao này ngươi bán được là dựa vào chúng ta, thời điểm quay về trả nợ, ngươi chịu 1/3."

"Được rồi, tốt!" Từ Lạp Trí mặt mày hớn hở cầm 4 vạn liên bang kim hồn tệ thu vào trong lòng. Hắn tuy rằng ăn được nhiều, nhưng nếu tiết kiệm, 4 vạn đồng liên bang này cũng đã đủ. Hắn đã hướng về Lão sư hỏi qua, hắn loại Phụ Trợ Hệ Khí Hồn Sư này có thể lựa chọn một tên Chiến Hồn Sư để đồng thời tiến hành cuộc thi cuối kỳ. Hắn vốn là dự định chọn Đường Vũ Lân, nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là chọn Diệp Tinh Lan. Đương nhiên, số lượng đối thủ bọn họ phải chiến thắng ở mỗi tòa trong số 10 thành thị đã biến thành 2 người.

"Bọn họ là một nhóm à!!" Nhìn theo ba người rời đi, các học viên Sử Lai Khắc học viện chuẩn bị tiến vào bên trong, trong lúc nhất thời cũng không khỏi có chút trợn mắt ngoác mồm. Quả thật là loại người gì cũng có!

"Những học đệ, học muội này có trí tưởng tượng quá phong phú rồi! Chúng ta năm đó làm sao lại không nghĩ tới biện pháp này cơ chứ?"

Đường Vũ Lân vào lúc này đã đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Nhưng mới tới cửa liền bị ngăn cản.

"Hả?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn Mộ Hi đứng trước cửa, "Sư tỷ, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Mộ Hi cười tủm tỉm nhìn hắn, nói: "Nghe nói ngươi muốn tiến hành cuộc thi cuối kỳ, ta đây là tới tiễn đưa ngươi á!"

Đường Vũ Lân trong lòng nhất thời bay lên một ít cảm giác không ổn, "Tiễn đưa, tốt như vậy sao? Ta muốn tranh thủ thời gian, vào trong hoàn thành nhiệm vụ đổi ít tiền."

"Đừng nghĩ viển vông nữa, học viện sớm đã cùng chúng ta bên này câu thông qua, hoặc nói đúng hơn là câu thông cùng với hết thảy các hiệp hội. Những người tham gia sát hạch như ngươi, đều giống nhau, không cho thông qua hiệp hội kiếm tiền. Tự mình nghĩ biện pháp khác đi! Muốn thông

qua đoán tạo kiếm tiền cũng không phải không được, bất quá ngươi phải đổi thành thị khác. Đường Môn bên kia cũng là như thế nha. Hì hì."

Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn nàng, nói: "Không cần thiết phải tuyệt tình như thế chứ!"

Mộ Hi mở bàn tay ra, "Điều này cũng không phải ta có thể quyết định. Không muốn làm lỡ thời gian thì phải mau nhanh nghĩ biện pháp khác đi."

Đường Vũ Lân không còn gì để nói, nhưng đúng là vẫn không dám trễ nải thời gian. Làm sao bây giờ đây?

Muốn dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhiệm vụ của cuộc thi, vậy thì thật sự không thể chậm trễ nữa thời gian thêm nữa. Ồ, có rồi!

Ánh mắt hắn sáng lên, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý tuyệt diệu. Ý đồ này nếu như thực hiện thành công, thật sự sẽ có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Nghĩ tới đây, hắn hướng về Mộ Hi khoát tay áo một cái, xoay người chạy ngay đi. Hướng thẳng đến nhà ga - Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm của Sử Lai Khắc thành mà đi.

Thời điểm hắn đến nhà ga, Đường Vũ Lân hoàn toàn có thể khẳng định, mình là người đầu tiên trong lớp đi tới nơi này, nguyên nhân rất đơn giản, những người khác khẳng định vẫn còn đang phát sầu vì kiếm tiền đây.

Hồn Đạo Hỏa Xa trước khi lên tàu mới phải kiểm vé, Đường Vũ Lân công khai tiến vào nhà ga đứng, sau đó xem lịch trình của hỏa xa.

Rất nhanh, hắn đã tìm ra vị trí mục tiêu của mình.

Dựa theo lộ tuyến trước đó hắn vẽ, trạm thứ nhất của cuộc hành trình lần này là Thiên Đấu Thành. Từ Sử Lai Khắc Thành hướng về hướng Tây Bắc là Thiên Đấu Thành. Thiên Đấu Thành là thành phố lớn, muốn tìm được Hồn Sư tu vi vượt quá hắn bất quá rất dễ dàng. Hồn Đạo Hỏa Xa từ Thiên Đấu Thành đi tới Minh Đô cũng nhiều vô cùng, quá trình này tương đương vòng qua một vùng núi, là khoảng cách ngắn nhất đi tới Minh Đô.

Đường Vũ Lân rất nhanh đã tìm tới sân ga tương ứng, còn có 5 phút đồng

hồ nữa sẽ kiểm vé.

Cửa xét vé đã xếp một hàng dài, lần này hắn đi ra, tất cả mọi thứ đều bị mất, bao gồm cả thẻ chứng minh Sử Lai Khắc học viên, thậm chí là Đoán Tạo Sư huy chương cũng đều bị lấy đi. Đúng là nghèo rớt mồng tơi, thân không một cắc.

Xếp hàng!

Hắn đứng ở phía sau của hàng ngũ.

Rất nhanh, kiểm vé đã bắt đầu, Đường Vũ Lân đi theo hàng ngũ tiến về phía trước. Hành khách phía trước từng người từng người kiểm vé tiến vào, mắt thấy cũng đã sắp đến hắn.

"Xin mời lấy ra vé của ngươi." Đường Vũ Lân giả vờ mò mẫm, ánh mắt lại hướng về mặt bên nhìn quanh, đột nhiên, hắn kinh ngạc thốt lên một tiếng, "Có rắn!"

Âm thanh này của hắn vô cùng đột ngột, người chung quanh đều bị dọa sợ hết hồn, nhất thời theo ánh mắt của hắn nhìn lại.

Quả nhiên, trên vách tường cách cửa soát vé không xa, không biết lúc nào đột nhiên xuất hiện một con rắn có vảy màu vàng kim nhạt. Kim Xà cao tới gần một mét, tốc độ bò cực nhanh, bò thẳng tới đám người bên này. Nhất thời gây nên tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

Đoàn người một mảnh hoảng loạn, thời điểm Kim Xà chỉ trong chốc lát nữa sẽ nhảy vào đoàn người, đột nhiên, kim quang lóe lên, nhanh chóng biến mất rồi.

"Rắn đâu? Rắn đâu?" Hành khách cùng nhân viên sợ hãi tìm kiếm bốn phía, không biết tung tích con rắn nhỏ kia ở đâu rồi. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân cũng đã biến mất.

Hắn thừa dịp sự chú ý của mọi người tập trung vào con rắn bỗng nhiên nhảy lên, thông qua cửa xét vé đi vào, sau đó nhanh chóng ẩn vào bên trong một góc, thu hồi Kim Ngữ. Cuối cùng cũng coi như là thành công tiến vào bên trong nhà ga chờ tàu

Hồn Đạo Hỏa Xa đã đến, Đường Vũ Lân cấp tốc lên tàu, hướng đến toa ăn. Chỉ có nới ấy là không cần vé vẫn có thể có chỗ ngồi. Còn sự tình kiểm vé, cũng không cần vội vã.

Chương 415: Đi tới Thiên Đấu

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Khúc nhạc dạo do em Tiểu Thảo Xà lúc nãy mang lại rất nhanh sẽ trôi qua. Sau khi nhân viên tích cực tìm kiếm, xác nhận không có rắn, trật tự trở nên bình thường. Lần này đi tới Thiên Đấu Thành, đoàn tàu rất nhanh đã đầy ắp người.

Đoàn tàu từ từ khởi động, hướng thẳng đến Thiên Đấu Thành.

"Hic, bỏ lỡ mất một chuyến tàu rồi, cũng còn may còn nhiều chuyến tàu khác đi Thiên Đấu Thành, nửa giờ sau sẽ có một chuyến khác." Thời điểm Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan cùng Cổ Nguyệt chạy tới nhà ga, Hồn Đạo Hỏa Xa chở Đường Vũ Lân vừa rời đi.

"Dựa theo yêu cầu của học viện, chúng ta sẽ mỗi người đi một ngả, cố lên nha!" Diệp Tinh Lan hướng về Cổ Nguyệt huơ huơ nắm đấm.

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Vậy thì xem chúng ta ai sẽ về đến đây trước. Ta đi mua vé."

Lúc này, hết thảy các học viên năm nhất của Sử Lai Khắc học viện, tuyệt đại đa số còn vẫn đang suy nghĩ biện pháp triển khai thần thông, kiếm tiền. Mà cuộc thi cuối kỳ của Đường Vũ Lân, đã chính thức bắt đầu rồi.

Hồn Đạo Hỏa Xa tăng tốc, rất nhanh đã tiến vào trạng thái du hành cao tốc. Bên trong toa ăn đã có mười mấy người. Đường Vũ Lân rất nhanh sẽ cảm thấy, mình tới nơi này là một quyết định sai lầm. Bởi vì, hắn đói bụng.

Bên trong toa ăn bay tới mùi thức ăn dìu dịu. Mùi thơm như biết nói, cơm

nước trên Hồn Đạo Hỏa Xa quả thực không thể dùng từ phổ thông để hình dung, thực sự rất tầm thường! Nhưng dù cho tầm thường thế nào đi nữa, thì khi đói bụng chỉ cần ăn no là được!

Nhưng trên người Đường Vũ Lân hiện tại không có đồng nào! Hắn không có biện pháp nào, muốn ăn đồ ăn thì phải bỏ tiền mua. Đồ ăn trên Hồn Đạo Hỏa Xa trước tiên không nói đến vấn đề đắt, hắn bây giờ căn bản là không có tiền.

Đã có người mua bữa sáng ngồi ở chỗ đó ăn, Đường Vũ Lân lại chỉ có thể sờ sờ cái bụng lép kẹp của mình.

Học viện đúng là quá ác, ngay cả điểm tâm cũng không để mọi người ăn liền tiến hành soát người, sau đó liền bắt đầu cuộc thi. Đường Vũ Lân lòng tràn đầy phiền muộn, hắn tin tưởng, việc mình có ăn no hay không, có ảnh hưởng rất lớn đến khả năng phát huy thực lực của mình!

Bất kể nói thế nào, trước tiên vẫn là bị đói…

Từ Sử Lai Khắc Thành đến Thiên Đấu Thành, mất khoảng 3 giờ đi tàu. Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã phải đối mặt với nan đề sau khi mình lên tàu. Đến lúc soát vé rồi!

Trên tàu sẽ kiểm vé, bởi vì để phòng ngừa những trường hợp đi tàu trốn vé như Đường Vũ Lân hiện tại.

Toa ăn ở ngay chính giữa đoàn tàu, sẽ bị soát vé cuối cùng. Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy nhân viên soát vé từ hai đầu đoàn tàu soát đến chính giữa, hắn biết mình không thể tránh khỏi.

Hắn cũng không có ý định bịa lý do nói láo.

"Ta không có vé." Đường Vũ Lân rất thản nhiên hướng về nhân viên mà nói.

"Không vé? Vậy ngươi đây là bùng vé đi tàu? Xin mời mua vé bổ sung." Sắc mặt tên nhân viên nhất thời trở nên trở nên nghiêm lại.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta cũng không có tiền."

Nhân viên từ trên xuống dưới đánh giá hắn vài lần, "Tiểu tử, xem người ngươi trống không, ra ngoài không mang theo tiền? Trốn nhà ra đi?" Đường Vũ Lân dù sao mới chỉ là một tên thiếu niên 14 tuổi, dù cho cao lớn đô con, nhưng nét trẻ con trên mặt lại không có cách nào che giấu.

"Ừm, ngươi cứ coi như là ta trốn nhà đi đi. Đợi đến được Thiên Đấu Thành, ta bên kia có người thân, ta lấy tiền bù lại tiền mua vé có được hay không?" Đường Vũ Lân rất là bất đắc dĩ nói.

"Ngươi đi theo ta." Tên nhân viên sắc mặt nghiêm túc gọi hắn đứng dậy, mang theo hắn hướng về khu làm việc của đoàn tàu đi đến. Bởi vì Đường Vũ Lân nhìn qua tuổi rất nhỏ, hắn cũng không muốn làm khó dễ hắn. Trên tàu cũng không có chỗ trốn, càng không sợ hắn thoát đi.

Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã bị mang tới phòng trực của đoàn tàu.

"Trưởng tàu, tên tiểu tử này đi bùng vé, cũng không có tiền mua vé bổ sung. Ngài nói xem làm sao bây giờ?"

Trưởng đoàn tàu là một cô gái, nhìn qua 27, 28 tuổi, tướng mạo không tính là rất đẹp, nhưng cũng rất có vài phần uy nghiêm.

"Đi tàu trốn vé? Tiểu tử, ngươi mới bao lớn, đã không học cái tốt. Nói một chút đi, tình huống là thế nào?" Trưởng đoàn tàu trầm giọng hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Kỳ thực, ta là học viên của Sử Lai Khắc học viện, chúng ta đang tiến hành cuộc thi cuối học kỳ I, tất cả mọi thứ đều bị học viện lấy đi, lại yêu cầu chúng ta đi tới nơi rất xa tiến hành nội dung thi. Vì lẽ đó ta mới vạn bất đắc dĩ làm ra hạ sách nầy. Trưởng tàu tỷ tỷ, ta biết sai rồi. Đợi đến được Thiên Đấu Thành, các ngươi có thể để cho nhân viên theo ta cùng đi lấy tiền. Ta có biện pháp kiếm được tiền, ta đồng ý đền gấp đôi tiền vé."

"Ngươi là học viên Sử Lai Khắc học viện?" Nghe xong lời nói này của Đường Vũ Lân, trưởng đoàn tàu cùng nhân viên tàu đều chấn kinh.

Sử Lai Khắc học viện, đó là nơi nào? Đối với những người bình thường như bọn hắn mà nói, chính là Thánh Điện cực kỳ thiêng liêng.

Nhưng tên tiểu tử trước mắt này nhìn qua cũng không có chỗ đặc biệt nào,

chỉ là dáng vẻ bình thường, hắn dĩ nhiên lại nói mình là học viên của Sử Lai Khắc học viện?

"Tiểu tử, ngươi trốn vé đã là rất không đúng rồi, nếu như lại nói láo, lại càng không đúng!" Nhân viên tàu vô cùng nghiêm túc nói.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Nhưng ta không hề nói láo mà! Ta đúng là học viên của Sử Lai Khắc học viện, cái này muốn chứng minh cũng không khó. Các ngươi xem." Vừa nói, hắn lùi về sau một bước, thôi thúc hồn lực trong cơ thể, ba vòng Hồn Hoàn màu tím cấp tốc từ dưới chân bay lên, quay chung quanh cơ thể, thoáng thả ra một tia khí thế. Nhất thời làm cả kinh trưởng đoàn tàu cùng nhân viên tàu, hai người trợn mắt ngoác mồm.

Ở trên Đấu La Đại Lục, coi như là người bình thường đến đâu cũng đều có Võ Hồn. Tình huống có quan hệ đến Hồn Sư, mọi người ai cũng đều rõ ràng. Ba cái Hồn Hoàn, còn đều là màu tím. Đây chính là Hồn Hoàn màu tím đó! Đối với người bình thường mà nói, rất có khả năng cả đời đều không thể tận mắt nhìn thấy Hồn Hoàn màu tím ở khoảng cách gần như vậy.

Nhân viên tàu lẩm bẩm: "Màu tím, cái này…đây là Thiên Niên Hồn Hoàn sao? Ngươi làm sao mà tất cả đều là Thiên Niên Hồn Hoàn?"

Đường Vũ Lân nghiêm túc nói: "Bởi vì ta là học viên của Sử Lai Khắc học viện!" Sức thuyết phục, đây chính là sức thuyết phục!

Biện pháp Đường Vũ Lân nghĩ tới rất đơn giản, chính là lợi dụng thân phận Hồn Sư của mình.

Học viện tuy rằng đã thu hồi tất cả mọi thứ của bọn họ, nhưng cũng không thể phong ấn Võ Hồn. Chỉ cần có Võ Hồn ở đây, có hồn lực ở đây, như vậy, kỳ thực có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Khi hắn bị Mộ Hi từ chối tiến vào Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, lại đột nhiên nghĩ thông suốt, ta là Hồn Sư mà! Mấy chục ngàn năm trôi qua, ở bên trong thế giới nhân loại, Hồn Sư vẫn luôn là nghề nghiệp cao quý nhất, điểm này xưa nay đều chưa từng thay đổi. Trước đây là vậy, hiện tại cũng vậy.

Thân là Hồn Sư, trên người không chỉ có Hồn Hoàn, lại càng có vầng sáng mà người khác muốn ngước nhìn. Lợi dụng điểm này, chỉ là một ít vấn đề

về kinh tế, cũng không phải là sự tình gì khó giải quyết cả.

Điều Đường Vũ Lân hiện tại muốn làm, chính là cố hết sức để tiết kiệm thời gian. Vì lẽ đó, hắn đã bỏ đi ý định tìm đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, dù cho là đến Thiên Đấu Thành cũng không đi. Hắn hiện tại cần phải làm là dùng thời gian ngắn nhất để hoàn thành cuộc thi, sau đó dùng điểm của mình để giúp đỡ những bạn học khác. Nếu như vậy, phải đi đường tắt!

"Tiểu đệ đệ, ngươi là tam hoàn Hồn Sư, cũng chính là Hồn Sư cấp bậc Hồn Tôn? Nói như vậy, ngươi đúng là học viên của Sử Lai Khắc học viện?"

Đường Vũ Lân ngoan ngoãn gật đầu, "Đúng vậy! Tỷ tỷ, học viện chúng ta thực sự là quá ác, yêu cầu chúng ta trong vòng 15 ngày phải đi tới 10 tòa thành thị, đồng thời ở mỗi tòa thành thị khiêu chiến một tên đối thủ thực lực vượt quá chúng ta, giành được thắng lợi, sau đó còn phải quay trở về học viện, lúc này mới có thể xem như là thông qua cuộc thi."

Trưởng đoàn tàu ngơ ngác nói: "Sau đó lại để chính các ngươi tự mình hành động? Ngươi mới bao lớn, học viện các ngươi cũng quá ác."

Nhân viên tàu kéo kéo y phục của trưởng đoàn tàu, đây chính là thành viên của Sử Lai Khắc học viện đó! Coi như là oán thầm cũng không thể, đó chính là Thánh Địa.

Trưởng đoàn tàu nhất thời phản ứng lại, ôn hòa nói: "Vậy tiểu đệ đệ, ngươi cần chúng ta giúp ngươi như thế nào đây? Vé tàu này là việc nhỏ, tỷ tỷ miễn cho ngươi là được rồi. Chút quyền lực ấy ta vẫn có."

Đường Vũ Lân cười híp mắt nói: "Vậy thì cám ơn tỷ tỷ. Ta lần này còn phải liên tục đi tới mấy tòa thành thị, sau đó còn phải tiến hành khiêu chiến. Tỷ tỷ, Thiên Đấu Thành nơi nào sẽ có Hồn Sư tụ tập vậy?! Còn nữa, ta…có thể mượn ít tiền của ngươi hay không? Ta có chút đói bụng, ngươi yên tâm, chờ sau khi ta trở lại Sử Lai Khắc học viện liền trả tiền lại cho ngươi." Vừa nói, hắn đã đem Hồn Hoàn của mình thu hồi lại.

Chương 416: Bọn khủng bố vô lại

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân lớn lên vốn đẹp trai cao ráo, bên trong đôi mắt to tràn đầy ánh sáng trong suốt, khiến cho trưởng đoàn tàu nhất thời có cảm giác tình mẫu tử trào dâng. Hài tử còn nhỏ như vậy, mà đã phải tiến hành cuộc thi tàn khốc như thế, Sử Lai Khắc học viện này cũng quá không nhân đạo.

Ngay sau đó, trưởng đoàn tàu nói: "Không thành vấn đề, tỷ tỷ giúp ngươi giải quyết. Không phải là phải đi tới 10 thành thị thôi sao? Ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi. Còn tìm Hồn Sư, tỷ tỷ liền không giúp được ngươi. Bất quá, đội trưởng phụ trách trị an của mỗi Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm chúng ta đều là Hồn Sư, hơn nữa còn là Cơ Giáp Sư đấy. Chỉ là thực lực của đội trưởng ở mỗi nhà ga khác nhau sẽ không giống nhau. Thiên Đấu Thành là thành lớn, đội trưởng đội trị an nhà ga có lẽ sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi, bất quá, ngươi thật sự phải cùng hắn chiến đấu sao? Hắn lại là người trưởng thành đó nha. Rất lợi hại!"

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, nếu như có thể trực tiếp tìm được đối thủ ở Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, vậy thì tốc độ hoàn thành cuộc thi cuối kỳ lần này của hắn nhanh đến mức nào, có thể tưởng tượng ra được.

"Tuyệt! Tuyệt! Vậy thì làm phiền tỷ tỷ." Trong lòng hắn âm thầm cảm thán, gặp được một vị trưởng tàu tỷ tỷ có lòng tốt thế này, mình cũng thật là may mắn. Vừa mới bắt đầu gọi tỷ tỷ, còn có mấy phần miễn cưỡng, nịnh nọt, nhưng lúc sau lại chân thành hơn nhiều.

"Tiểu Hồ, ngươi dẫn tiểu đệ đệ này đi ăn chút điểm tâm đi. Điểm tâm vẫn còn chưa được ăn, thật đáng thương."

Để không dọa vị trưởng đoàn tàu này, Đường Vũ Lân đã cố hết sức khống chế lượng cơm ăn của mình, nhưng coi như là vậy, hắn vẫn ăn lượng đồ ăn vượt quá khẩu phần của 5 ngươi.

Mùi vị cơm tàu, đúng là…

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong nội tâm thực sự bất lực, bất quá, ở trên đoàn tàu cũng chỉ có những thứ đồ này.

"Vũ Lân, ta đã liên hệ được giúp ngươi rồi. Trị an đội trưởng ở Thiên Đấu Thành Hỏa Xa Trạm sẽ chờ ngươi, sau đó ta sẽ giúp ngươi mua vé tháng đi Hồn Đạo Hỏa Xa, dùng được trong toàn Liên Minh. Ngươi cầm vé tháng, có thể lên bất kỳ đoàn tàu nào. Số tiền này ngươi cầm, trên đường mua đồ ăn."

Trưởng đoàn tàu chỉ đi ra ngoài một lúc, đã an bài xong tất cả sự tình. Lấy tuổi tác của nàng có thể làm được vị trí trưởng đoàn tàu, hiển nhiên không phải dựa vào vận may.

Cầm trong tay số tiền mặt vượt quá 2 vạn đồng liên bang, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong lòng thực sự ấm áp, thực sự là có nhiều người tốt mà!

Đúng vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm của trưởng đoàn tàu đột nhiên vang lên.

"Trưởng đoàn tàu, trưởng đoàn tàu, xin mời cấp tốc đến toa số 5, có mấy tên vô lại muốn cướp đoàn tàu của chúng ta. Mời ngài mau tới." Trưởng đoàn tàu nhất thời giật nảy cả mình, cướp tàu? Chuyện này đối với đoàn tàu mà nói, tuyệt đối là tai nạn!

Mấy tháng trước ở phía Tây đã từng xuất hiện sự kiện cướp tàu, dẫn đến Hồn Đạo Hỏa Xa nổ tung, tử thương đầy đủ vượt quá 500 người, cũng là thảm án gây khiếp sợ cho toàn Liên Minh.

Bất quá, trưởng đoàn tàu vào lúc này liền thể hiện ra tố chất phi thường của mình. Sắc mặt nàng mặc dù có chút trắng bệch, nhưng vẫn lập tức trầm giọng nói: "Hết thảy nhân viên tàu chú ý, hết thảy nhân viên tàu chú ý, ta là trưởng đoàn tàu, hiện tại ta yêu cầu mọi người khẩn cấp mở kho vũ khí ra, mang theo vũ khí đi tới toa số 5. Xin tận lực duy trì trấn định, không được làm kinh động các hành khách ở các toa khác, bảo đảm không gây nên rối

loạn."

Vừa nói, nàng cấp tốc đi vào phòng trực của mình, lấy ra một chuỗi chìa khoá, mở một két bảo hiểm ra, lấy ra một khẩu Hồn Đạo Súng Lục từ bên trong.

"Vũ Lân, ngươi ở đây, đừng đi đâu cả." Nàng căn dặn Đường Vũ Lân một câu, liền kiên quyết dứt khoát đi ra ngoài. Từ trong ánh mắt của nàng, Đường Vũ Lân rõ ràng nhìn thấy niềm tin.

Trưởng đoàn tàu đã quyết tâm, dù như thế nào, đều phải làm hết sức bảo vệ sự an toàn của mọi người trên tàu này.

"Tỷ tỷ, ta đi theo ngươi." Đường Vũ Lân không chút do dự đi theo.

"Ngươi? Ngươi đừng đi. Ngươi vẫn còn là con nít thôi! Nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, làm sao ăn nói với cha mẹ ngươi đây?" Trưởng đoàn tàu đè lại hắn một cái.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Tỷ tỷ, ngươi đã quên sao? Ta lại là học viên của Sử Lai Khắc học viện nha. Cũng là một vị tam hoàn Hồn Tôn. Tin tưởng ta, ta có thể giúp được ngươi."

Đúng đấy! Hắn là tam hoàn Hồn Sư đấy. Thế nhưng, trưởng đoàn tàu chỉ thoáng do dự một chút, lại dùng sức lắc đầu từ chối hắn, "Vũ Lân, ngươi nghe ta. Ta biết ngươi là Hồn Sư, các vị cảnh vệ trên đoàn tàu chúng ta cũng là Hồn Sư. Chuyện này giao cho người lớn chúng ta giải quyết, ngươi vẫn còn con nít, ngươi còn có tương lai xán lạn. Ở đây rất an toàn. Chờ một chút nếu như thật sự có nguy hiểm lớn, ta sẽ tách các toa phía sau toa 5 ra, giúp ngươi rời đi. Ngươi ở đây, nơi nào cũng không được đi. Nghe lời!" Vừa nói, nàng đem Đường Vũ Lân đẩy mạnh vào phòng trực, đồng thời trực tiếp khóa trái cửa lại, xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng nàng từ từ biến mất, Đường Vũ Lân theo bản năng mím chặt môi lại, bọn khủng bố vô lại!

Trưởng đoàn tàu chạy vào phòng trực sát bên toa số 5 liền chậm lại bước chân, súng giấu kỹ vào trong ngực, nàng không thể kinh động các hành khách ở các toa tàu khác, phải làm hết sức ngăn ngừa tình huống toàn bộ đoàn tàu rối loạn.

Nàng dùng tai nghe nối liền với Hồn Đạo Bộ Đàm, phòng ngừa âm thanh tiết ra ngoài.

"Ta lập tức đến ngay, hiện tại tình huống thế nào?"

"Trưởng đoàn tàu, tổng cộng có 6 tên khủng bố, không biết bọn họ làm cách nào đó mang theo Hồn Đạo Súng Máy * lên xe, vũ khí bọn họ nhiều vô cùng, có 4 người trong tay cầm Hồn Đạo Súng Máy bắn liên thanh, 1 cầm Hồn Đạo Pháo loại nhỏ, còn có Hồn Đạo Bom, đã kề sát ở trên toa tàu. Bất cứ lúc nào cũng có thể kích nổ. Hiện tại nhân viên của chúng ta đã có hơn 10 người vào vị trí, đang cùng bọn họ đối lập. Nhưng về vũ khí chúng ta không chiếm ưu thế."

* *Hồn Đạo Xạ Tuyến Thương*

Nghe nhân viên tàu báo cáo xong, trưởng đoàn tàu không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng tức giận mắng! An kiểm làm ăn kiểu gì, thậm chí ngay cả bom cũng để người ta mang lên tàu rồi!?

Vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, đối phương có bom, còn có vũ khí hạng nặng. Đây là ở trên Hồn Đạo Hỏa Xa cao tốc, không có trạm ngừng giữa các ga; trực tiếp đi tới Thiên Đấu Thành. Ở tình huống như vậy, một khi giao chiến, đoàn tàu rất có thể sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

Nàng quyết định thật nhanh, trầm giọng nói: "Nói cho buồng lái, chờ sau khi ta tiến vào phạm vi toa tàu số 5, lập tức chặt đứt toa tàu từ số 6 tới số 16, đơn độc vận hành. Phát tín hiệu cầu viện về tổng đài?"

"Đã rõ. Trưởng đoàn tàu, ngài…"

"Đừng nói nhiều, mau nhanh thi hành mệnh lệnh." Trưởng đoàn tàu nhanh chóng chạy hướng về toa tàu số 5. Tách toa số 6 đến số 16 ra, nhưng bản thân nàng lại ở lại toa số 5, chính là muốn cùng sống cùng chết với nhân viên và các hành khách ở 5 toa tàu đầu tiên.

Hiện tại nàng chỉ có thể làm như thế, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán. Ít nhất cũng đỡ hơn hết thảy đoàn tàu đều rơi vào tay bọn khủng bố. Cố hết sức phòng ngừa tổn thất.

Tình huống toa tàu phía trước không rõ, đã bị bọn khủng bố ngăn chặn, không thể tách ra được. Tiếp theo, đành cố hết sức thôi vậy!

Từ trong lồng ngực mò vào bên trong tấm giáp của mình; nàng vừa nhanh chóng cất bước, vừa đem ví tiền mở ra.

Bên trong ví tiền, có một tấm hình. Đó là một hài tử to trắng béo tròn, vô cùng đáng yêu bụ bẫm. Nhìn qua cũng chỉ trên dưới vài tháng.

Trưởng đoàn tàu con mắt nóng lên, đem bức ảnh đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó lại một lần nữa đem ví tiền cất vào trong ngực.

"Bảo bối, mẫu thân có lỗi với ngươi." Nàng giơ tay lên, đột nhiên lau đi nước mắt chực trào ra nơi khóe mi của mình, tăng nhanh bước chân, nhanh chóng tiến vào toa tàu phía trước.

Một bên toa tàu số 5, đã đầy người nằm bẹp xuống đất. Toa tàu số 6 bên này không cách nào che giấu nổi, đã sơ tán về hướng toa số 7 rồi.

Hơn 10 nhân viên súng ống đầy đủ đều ở nơi này, mượn công sự bên trong toa tàu, dùng Hồn Đạo Súng đối kháng cùng với các tên khủng bố.

Bảo An Xạ Tuyến Thương cung cấp cho đoàn tàu toàn bộ đều là súng lục, uy lực phổ thông.

"Tình huống như thế nào!" Trưởng đoàn tàu liếc mắt liền thấy đội cảnh vệ, đang nỗ lực đối kháng.

Sắc mặt viên cảnh vệ trầm ngưng, "Cực kỳ không ổn, đối phương dùng chỗ ngồi của hành khách làm tấm khiên che chắn cho bản thân. Mấy toa tàu phía trước rất có khả năng đã bị bọn họ khống chế lại. Bom đã được cài đặt xong xuôi, bọn họ sử dụng hệ thống bom hẹn giờ!"

Trưởng đoàn tàu hít sâu một hơi. Hiện tại nàng nhất định phải cố gắng giữ tỉnh táo, tình huống trước mắt dù cho là ác liệt, làm một trưởng đoàn tàu nàng cũng không có lựa chọn nào khác.

Tiến lên vài bước, trưởng đoàn tàu hướng vào bên trong trầm giọng quát lên: "Người bên trong nghe rõ, xin các ngươi không nên vọng động, có điều kiện gì có thể đề nghị. Chúng ta có thể thương lượng. Ta sẽ lấy hết tất cả

khả năng thỏa mãn yêu cầu của các ngươi, nhưng không nên làm thương tổn con tin."

Có thể mang theo nhiều vũ khí lên tàu như vậy, chắc chắc không phải bọn khủng bố gà mờ. Đối với những người như thế mà nói, chiêu hàng hay đe dọa cũng không thể có hiệu quả. Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là kéo dài thời gian, chờ đợi trợ giúp.

"Không cần phí lời. Trưởng đoàn tàu đúng không? Điều kiện của chúng ta rất đơn giản, nói cho Chính phủ Liên Bang, phóng thích đám tù nhân các ngươi vừa bắt 20 ngày trước. Người của chúng ta an toàn, ta tự nhiên sẽ buông tha cho những người nơi này. Ta biết ngươi có thể đem các toa xe phía sau cắt rời. Nhưng ta cho ngươi biết, 5 toa xe đầu tiên chúng ta đều đã cài xong bom hẹn giờ. Bên trong 5 toa xe này có bao nhiêu hành khách hẳn là cũng không cần chúng ta nói cho ngươi biết đấy chứ!? Thời gian của ngươi không còn nhiều, thời gian bom nổ đúng 30 phút. Trong vòng 30 phút không có được câu trả lời chắc chắn, khà khà, vậy thì các ngươi chôn cùng đoàn tàu đi."

Trưởng đoàn tàu trong lòng căng thẳng. 20 ngày trước? Chính phủ Liên Bang bắt được người nào? Căn bản cũng không hề có bản tin nào đưa tin qua, trong lòng nàng cũng là một mảnh mờ mịt. Nhưng nếu đối phương đã đưa ra yêu cầu như thế, hiển nhiên sẽ không bắn tên không đích.

Chương 417: Thi hành mệnh lệnh!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Yêu cầu của bọn họ đã thông báo cho tổng bộ chưa?" Trưởng đoàn tàu hướng về đội trưởng đội cảnh vệ hỏi.

Đội trưởng đội cảnh vệ nói: "Đã thông báo. Nhưng tổng bộ nói, chuyện này truyền đạt lại với bên trên, nửa giờ căn bản là không thể hoàn thành. Hơn nữa, có người nói những người bị bắt đều là hạng người cùng hung cực ác, nếu như thả bọn họ…"

Trưởng đoàn tàu nghiến chặt răng lại, "Trợ giúp lúc nào có thể đến?"

"Đại khái cần khoảng 20 phút. Nhưng hiện tại có bom, coi như trợ giúp đến kịp, e rằng…" viên đội trưởng thở dài, trên mặt cũng đều là mồ hôi lạnh.

Vẻ mặt trưởng đoàn tàu đột nhiên trở nên bình tĩnh lại.

"Toàn thể nhân viên lùi vào toa tàu số 6."

Đội trưởng đội cảnh vệ sững sờ, "Trưởng đoàn tàu, lẽ nào chúng ta phải từ bỏ tất cả con tin?"

Trưởng đoàn tàu trầm giọng nói: "Ai nói ta muốn từ bỏ, thi hành mệnh lệnh!"

Trên Hồn Đạo Đoàn Tàu, một khi phát sinh tình huống khẩn cấp, trưởng đoàn tàu chính là chỉ huy tối cao.

Các nhân viên đều nhìn lại, đội trưởng đội cảnh vệ cắn răng một cái, vung

tay lên, chỉ huy nhân viên tàu chầm chậm lùi về sau.

Trưởng đoàn tàu hướng về toa tàu số 5 lớn tiếng nói: "Xin các ngươi không nên vọng động. Điều kiện chúng ta đã báo lên, nhưng chúng ta cần thời gian, nửa giờ quá ngắn, xin các ngươi tăng thêm thời gian của bom hẹn giờ. Xin tin tưởng ta, ta nhất định sẽ tận lực điều đình từ bên trong, giúp các ngươi đạt được mục tiêu. Nhưng xin các ngươi cũng đáp ứng ta, không được làm thương tổn con tin."

Hết thảy nhân viên tàu cùng nhân viên bảo an đều triệt để rút lui vào toa tàu số 6.

"Ta làm sao biết ngươi không phải đang cố ý kéo dài thời gian?" Thanh âm khàn khàn bên trong lần thứ hai truyền ra.

Trưởng đoàn tàu thản nhiên nói: "Các ngươi đều đã đặt bom xong, coi như chúng ta có Cơ Giáp Sư mạnh mẽ trợ giúp, cũng không thể miễn cưỡng tấn công toa tàu. Dù sao, đây là đại sự có quan hệ tới mấy trăm sinh mệnh. Ta đã vừa mới hướng về tổng bộ xin phép qua, tổng bộ chỉ thị, có thể đáp ứng điều kiện của các ngươi. Nhưng chuyện này dính đến Liên Bang bên kia, cần cao tầng tiến hành phê duyệt. Toàn bộ quy trình cần khoảng chừng 1 giờ. Nếu như các ngươi tin tưởng ta, xin hãy điều chỉnh bom hẹn giờ thành 1 giờ. Ta tin các ngươi có thiết bị có thể kích nổ quả bom bất cứ lúc nào, cũng không sợ ta nói dối."

Tên khủng bố bên trong do dự một chút, một hồi lâu sau, thanh âm khàn khàn lại vang lên, "Được. Ta tạm tin ngươi một lần, thời gian hẹn giờ nổ có thể điều chỉnh thành 1 giờ. Nhưng nếu như ngươi gạt ta, sau 1 giờ, vậy thì tất cả mọi người cùng chết."

Trưởng đoàn tàu hít sâu một hơi, nói: "Vậy chúng ta đàm luận điều kiện đi. Đầu tiên, ta xin tự giới thiệu mình, ta là trưởng đoàn tàu, tên là Mặc Lam, người bình thường, không có hồn lực. Cha của ta, là quan chấp chính Thiên Đấu Thành, nghị viên Liên Bang Mặc Vũ. Ta tin tưởng, thân phận của ta, đối với các ngươi mà nói ý nghĩa vượt xa người bình thường. Vì lẽ đó, ta muốn thương lượng với các ngươi một thoáng. Xin các ngươi trước tiên phóng thích lão nhân, nữ nhân cùng hài tử ở 5 toa tàu phía trước. Đổi lại, ta sẽ làm con tin của các ngươi."

"Trưởng đoàn tàu, không thể!!" Đội trưởng đội cảnh vệ đã cuống lên, liền

muốn kéo nàng lại.

Trưởng đoàn tàu dùng sức vung một cái. Nàng chỉ là người bình thường, nhưng vẫn cứ tránh thoát được đội trưởng đội cảnh vệ vốn là nhị hoàn Hồn Sư ra tay. Quay đầu, nàng hướng về hắn lườm một cái. Trước khí thế mạnh mẽ của nàng, đội trưởng đội cảnh vệ lại không dám cùng nàng đối diện.

Tên khủng bố bên trong sau khi trầm mặc một lát, nói: "Điều kiện của ngươi chúng ta không thể đáp ứng. Ta không có cách nào xác nhận được thân phận của ngươi."

Mặc Lam hít sâu một hơi, đột nhiên bước tới một bước, xuất hiện ở nơi cửa toa tàu số 5, đem mình hoàn toàn bại lộ vào trong phạm vi công kích của phía đối phương.

"Các ngươi có thể dùng hình ảnh của ta để tìm tòi trên Hồn Đạo Mạng *. Hơn nữa còn có tên của phụ thân ta, ta tin tưởng rằng xác nhận thân phận không phải là chuyện gì đó khó khăn."

* *Hồn Đạo Internet (bản convert)*

Vừa nói, ánh mắt của nàng hướng về bên trong toa tàu nhìn lại.

Bên trong toa tàu, hết thảy các hành khách đều bị tập trung ở phía sau. Từ nơi nàng nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy có một bó bom dán vào trên mui. Căn bản là không nhìn thấy tên khủng bố nào. Ở khe hở bên trong đám người, có Hồn Đạo Súng Máy nhắm ngay vào bên này. Có thể thấy được những tên khủng bố giảo hoạt đến cỡ nào.

Có lẽ chịu ảnh hưởng bởi sự bình tĩnh của nàng, một lát sau, từ chỗ bọn khủng bố bên kia truyền đến một âm thanh "Được rồi, thân phận của ngươi chúng ta xác nhận. Ta có thể phóng thích lão nhân, nữ nhân cùng hài tử. Thế nhưng, ngươi không được giở trò gian manh với chúng ta. Chúng sẽ chơi một trò chơi thử uy tín. Ta trước tiên phóng thích 10 người trước, sau đó ngươi tới đây. Ta sẽ lại phóng thích những lão nhân, nữ nhân cùng hài tử khác. Nếu như sau khi ta thả 10 người ngươi không tuân thủ lời hứa, vậy ta trước hết sẽ giết 10 người."

"Được!" Mặc Lam căn bản không hề có nửa điểm do dự, ngay lập tức đã đáp ứng.

Bọn khủng bố động tác rất nhanh, 10 người già trẻ, nữ giới rất nhanh đã từ bên kia đi tới. Bọn họ gào khóc, khi mỗi người đi ngang qua trước mặt Mặc Lam, đều hướng về phía nàng khom người thi lễ.

Mặc Lam vẫn như trước mặt không hề cảm xúc, chỉ để tay phía sau lưng, hướng về phía đội trưởng đội cảnh vệ ra dấu tay.

Đội trưởng đội cảnh vệ đem những người này tiếp nhận xong, lập tức tiến hành kiểm tra toàn thân bọn họ, sợ bọn họ bị lắp đặt bom trên người.

"Thành ý của chúng ta đã thể hiện rồi, tới phiên ngươi." Tiếng khàn khàn vang lên.

Mặc Lam sờ tay vào ngực, lấy ra Hồn Đạo Súng Lục của mình ném cho đội trưởng đội cảnh vệ ở phía sau. Hai tay giơ lên, ra hiệu mình không có bất kỳ vũ khí nào, lúc này mới hướng về bên trong toa tàu số 5 đi đến. Nàng đi cũng không nhanh, nhưng lại rất vững vàng.

Rất nhanh, nàng đã đi tới đoàn người phía trước. Một khẩu Hồn Đạo Súng Máy chĩa sang, nhấn vào trên trán của nàng.

Mặc Lam bình tĩnh nói: "Hiện tại ngươi có thể phóng thích các lão nhân, hài tử và nữ nhân khác rồi chứ?"

"Được, không hổ là con gái của nghị viên, có quyết đoán. Mặc Lam tiểu thư, ta bội phục ngươi. Thả người!"

5 toa tàu đầu tiên có tổng cộng hơn 400 người, trong đó lão nhân, nữ nhân cùng nhi đồng có tới hơn 1/3. Rất nhanh, hơn 100 người liền được phóng thích, tiến vào toa tàu số 6 bên kia.

Một tên khủng bố trốn phía sau Mặc Lam, toàn thân mặc một một y phục màu đen, dùng Hồn Đạo Súng Máy cắm sát sau lưng nàng.

Nhìn hơn trăm người già trẻ và nữ nhân tiến vào toa tàu số 6 bên kia, trên mặt Mặc Lam rốt cục toát ra vẻ mỉm cười.

Âm thanh tên khủng bố lại vang lên, "Chúng ta đã thể hiện thành ý rồi, hiện tại lại chờ thành ý từ phía các ngươi bên kia. Các ngươi còn có 40 phút."

Mặc Lam nở nụ cười, nàng mới vừa muốn nói gì, đột nhiên, một thanh âm mang theo vài phần non nớt từ phía toa số 6 vang lên.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Nhìn nhanh sang, một bóng người đang từ toa 6 bên kia chạy tới. Hắn mới vừa xuất hiện, lập tức liền có ba khẩu Hồn Đạo Súng Máy nhắm ngay vào hắn.

Nhưng sau khi đám bắt cóc thấy rõ chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, mới không lập tức bắn bỏ.

"Vũ Lân, ngươi…ngươi làm sao lại đến rồi." Mặc Lam hoa dung thất sắc, kinh hô thành tiếng.

Không phải sao, người vừa đột nhiên chạy đến, chính là Đường Vũ Lân. Hắn lảo đảo, trên mặt còn mang theo vài giọt nước mắt, một mặt đầy hoảng loạn. Vài bước đã chạy đến trước mặt Mặc Lam, ôm eo của nàng, "Tỷ tỷ, ngươi không nên bỏ lại ta mặc kệ mà! Bọn họ nói có người xấu. Các ngươi không được làm thương tổn tỷ tỷ của ta." Đôi mắt non nớt của hắn tràn đầy sự hung hăng nhìn về phía đám bắt cóc kia.

"Ồ, vị này chính là nhi tử của nghị viên sao? Vì sao dung mạo lại không giống với ngươi lắm, lẽ nào là con riêng?" Thanh âm khàn khàn mang theo vài phần trêu đùa nói rằng. Nhất thời gây nên một trận cười vang trong đám khủng bố.

"Là biểu đệ, các ngươi chớ nói lung tung!" Mặc Lam tức giận nói rằng, đồng thời đưa cho Đường Vũ Lân một ánh mắt hỏi dò ý kiến.

Đường Vũ Lân vẫn như cũ là một mặt bi thương, "Tỷ tỷ, ngươi không được bỏ rơi ta. Bất luận thế nào ta đều muốn ở cùng với ngươi."

Tên tiểu tử này…

Mặc Lam nhìn về đội trưởng đội cảnh vệ phía xa xa, lúc này đã trì hoãn không được, nàng hướng về hướng đội trưởng đội cảnh vệ, dùng sức gật đầu một cái.

Trong mắt đội trưởng đội cảnh vệ tràn đầy bi thương, đột nhiên bước tới một bước, tiến vào toa tàu số 5, "Ta cũng tới làm con tin." Sau đó dụng lực

vung tay về phía sau.

"Trưởng đoàn tàu, đội trưởng!" Các nhân viên truyền đến một tiếng kinh hô thất thanh.

Thời điểm đám bắt cóc ý thức được có vấn đề, một mặt khác, từ toa số 6 trở đi, đã sắp cấp tốc tách ra.

"Khốn nạn!" Một tên khủng bố lao ra, Hồn Đạo Súng Máy trong tay liền giơ lên, muốn bắn về phía viên đội trưởng tóc dài.

Chương 418: Vũ Lân ra tay

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Dừng tay!" Mặc Lam quát to một tiếng, ngang nhiên nói: "Các ngươi còn sợ gì chứ, ta còn trong tay các ngươi, còn có nhiều người như vậy cũng trong tay các ngươi. Tách toa tàu ra là việc nhất định chúng ta phải làm, tận lực phòng ngừa tổn thất có thể xảy ra. Điểm ấy các ngươi hẳn là cũng có thể hiểu được."

"Được rồi, bình tĩnh đi." Tên thủ lĩnh khủng bố thản nhiên nói: "Mặc Lam tiểu thư nói đúng, trong tay chúng ta còn nhiều con tin như vậy mà! Chính phủ Liên Bang không phải luôn luôn tự xưng là dân chủ sao? Ta ngược lại muốn xem xem, vì những người này, bọn họ có chịu thả người hay không. Đem đệ đệ của Mặc Lam tiểu thư mang tới mặt sau đi. Mặc Lam tiểu thư, ngươi có thể tiếp tục liên hệ cùng với tổng bộ của các ngươi. Ngươi cần phải hiểu rõ, bắt đầu từ bây giờ, mỗi 5 phút đồng hồ trôi qua, ta giết 10 người. Đủ một giờ, như vậy, các vị sẽ đồng thời thăng thiên."

"Ai ui, ai ui, đau…đau!" Đường Vũ Lân bị một tên khủng bố kéo về hướng toa tàu số 4. Trước khi đi, hắn lặng lẽ hướng về phía Mặc Lam nháy mắt một cái.

Tên tiểu tử này, hắn thật sự có thể không? Mặc Lam trong lòng thầm than, cắn chặt hàm răng. Hiện tại nàng kỳ thực cái gì cũng không thể làm được. Sở dĩ quyết định dùng mình làm con tin, chính là cố gắng đổi lấy tính mạng cho càng nhiều người càng tốt. Nhóm khủng bố này rõ ràng đều là hạng người cùng hung cực ác, dưới tình huống không có cách nào giải quyết vấn đề, nàng chỉ có thể tận lực giảm thiểu tổn thất.

Đường Vũ Lân mặc cho tên khủng bố kéo về toa tàu số 4. Bên trong toa

tàu, cũng có rất nhiều người nằm bẹp, bị gom lại cùng nhau. Nhân số nhiều vô cùng, hiển nhiên không phải ở cùng một toa tàu.

Đường Vũ Lân vừa bị lôi đi, vừa dùng dư quang trong khóe mắt quan sát tình huống bên trong toa xe.

Từ quan sát vừa nãy mà xem, bên trong những tên khủng bố này, chỉ có tên thủ lĩnh kia là Hồn Sư, thiết bị điều khiển bom hẹn giờ cũng ở trong tay hắn. Còn có một tên khủng bố khác cầm Hồn Đạo Pháo ở trong góc toa xe số 5 nữa.

Thứ hiện tại hắn muốn xác nhận chính là, ngoại trừ tên thủ lĩnh ra, còn có bao nhiêu tên khủng bố nữa. Và tình huống cụ thể của các toa tàu phía trước.

Theo toa tàu số 6 đến số 16 tách ra, động cơ nằm ở toa tàu số 1, vì lẽ đó bọn họ vẫn duy trì tốc độ chạy cao tốc.

"Tiểu tử, ở đây không nên lộn xộn. Số 3, để mắt đến hắn, tên tiểu tử này là nhân vật trọng yếu." Kéo Đường Vũ Lân tới đây, tên khủng bố này bắt chuyện cùng với một tên khác.

"Giao cho ta đi. Tiểu tử ngươi hãy thành thật một chút cho ta!" Tên khủng bố kia đạp Đường Vũ Lân một cước, Đường Vũ Lân "Ai ui" một tiếng, thuận thế ngã xuống đất. Người ngã trên mặt đất, ánh mắt của hắn cũng thuận theo đó từ khe hở dưới chân đoàn người, nhìn hướng về toa tàu số 3 bên kia nhìn lại.

Ở trong toa số 4 bên này, có 3 tên khủng bố súng ống đầy đủ, có ít nhất 200 con tin tụ tập ở đây. Cân nhắc đến sau khi đã phóng thích già trẻ và nữ giới, đây chính là tuyệt đại đa số con tin.

Thời điểm Đường Vũ Lân nhìn về phía toa tàu số 3, ánh mắt lập tức đọng lại. Hắn nhìn thấy, là máu tươi. Đúng, mặt đất nơi toa tàu số 3 bên kia đều bị nhuốm đỏ, còn có rất nhiều thi thể ngã xuống cũng ở bên kia.

Đường Vũ Lân nhất thời trong lòng căng thẳng, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người chết!

"Ngươi sao lại động thủ đối với hài tử!" Một người trung niên khoảng hơn

40 tuổi vội vàng đem Đường Vũ Lân kéo đến, che ở phía sau mình.

Tên khủng bố hừ lạnh một tiếng, dùng Hồn Đạo Súng Máy trong tay đẩy về phía đỉnh đầu người đàn ông, khiến hắn lui lại phía sau vài bước.

Đường Vũ Lân đứng ở nơi đó, sợ hãi nói: "Thúc thúc, ta thấy máu, bên kia có thật nhiều máu!" Hắn chỉ chỉ toa tàu số 3 bên kia.

Một tên thanh niên bên cạnh, toàn thân đều đang run rẩy nói: "Người bên kia đều chết cả rồi, người có can đảm phản kháng đều bị bọn họ giết chết. Bọn họ là ma quỷ, là ma quỷ mà!"

Đều chết rồi...

Đường Vũ Lân theo bản năng nắm chặt nắm đấm, thế nhưng, tên thanh niên này cũng đã gián tiếp nói cho hắn biết, tất cả con tin đều tập trung ở bên trong toa tàu số 4 trước mặt này. Sau đó, tổng số lượng tên khủng bố cũng có thể phán đoán được.

Toa số 5 bên kia có 6 tên khủng bố, toa số 4 có 3 tên, tổng cộng là 9 tên khủng bố *.

* *Nên nhớ, chỉ là **phán đoán** của Vũ Lân thôi nhen! Đoạn sau đọc thấy có 7-8 tên gì đấy thì phải.*

Bom hẹn giờ chỉ còn không tới 40 phút. Trong tay hết thảy bọn khủng bố đều có Hồn Đạo Khí, bao gồm cả Hồn Đạo Pháo. Còn có một tên là Hồn Sư. Từ gợn sóng hồn lực mà xem, cũng chính là cấp bậc tu vi khoảng chừng Hồn Tôn như hắn.

Toàn thể tình huống chính là như vậy đấy. Đường Vũ Lân đã có phán đoán của mình.

Sau đó, hẳn là có thể, bắt đầu rồi!

Một vệt kim quang nhàn nhạt từ đáy mắt Đường Vũ Lân lóe qua, tay phải của hắn lặng yên không một tiếng động đưa đến phía dưới chiếc bàn gần đó. Từng cây từng cây Lam Ngân Thảo từ từ chui ra, lan tràn ở trong góc.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Vũ Lân trải qua tình huống như thế, trong

lòng khó tránh khỏi sẽ có chút sốt sắng. Nhưng căng thẳng thì căng thẳng, nhiều năm đoán tạo bồi dưỡng sự trầm ổn, khiến hắn vào lúc này có thể giữ được tỉnh táo đến lạ thường. Tinh thần lực tu vi Linh Thông Cảnh hậu kỳ vào đúng lúc này giúp tăng cường năng lực cảm nhận của hắn thêm rất nhiều; tinh chuẩn chưởng khống tất cả xung quanh.

Đại đa số con tin đều bị tập trung ở toa tàu số 4 này, uy hiếp lớn nhất là bom. Vị trí của tất cả các quả bom đều đã rất rõ ràng. Như vậy, trước hết phải giải quyết vấn đề trước mắt.

Chung quanh tràn ngập các hành khách đang sợ hãi, ánh mắt đám bắt cóc trước sau đều cảnh giác nhìn bọn họ, Hồn Đạo Súng Máy luôn ở trong trạng thái sẵn sàng nã đạn bất cứ lúc nào.

Đường Vũ Lân trong lòng thầm than, nếu như mình đã học Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ thì tốt rồi, tính chắc ăn sẽ lớn hơn nhiều. Hơn nửa năm nay, sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, hắn vẫn luôn khắc khổ tu luyện, rất ít đi tới Đường Môn bên kia, nhưng tu vi lại tăng lên rất nhiều, cảnh giới, đẳng cấp Đoán Tạo Sư đều tương ứng tăng lên. Có lẽ cần trải qua một lần bình trắc ở Đường Môn nữa, lại tiếp tục hỗ trợ, hoàn thành một ít nhiệm vụ, hắn là mới có khả năng có thể đổi lấy Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Chờ sau khi hoàn thành xong cuộc thi cuối kỳ lần này, sẽ đi làm chuyện này đầu tiên.

Hào quang nhàn nhạt dưới sự áp chế hết mức của Đường Vũ Lân từ dưới chân bay lên, hào quang màu tím lóe lên một cái rồi biến mất. Ánh sáng đột nhiên sáng lên bên này ngay lập tức thu hút sự chú ý của 3 tên khủng bố. Ba tên khủng bố hầu như là đồng thời hướng về phía Đường Vũ Lân bên này nhìn lại.

Thế nhưng, đã chậm!

Ba cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo màu vàng nhạt đột nhiên từ dưới chân bọn họ bắn lên.

Trong nháy mắt đâm xuyên!

Ba tên khủng bố này chỉ là người bình thường, ngay cả Hồn Sư cũng không phải. Tuy rằng trong tay có nắm Hồn Đạo Súng Máy, nhưng thân thể của

bọn họ vẫn yếu đuối y như người bình thường mà thôi.

Ba cây Lam Ngân Thảo sắc bén trong nháy mắt xuyên thấu thân thể của bọn họ, nhưng bọn họ ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không thể phát ra. Lam Ngân Đột Thứ Trận, hiệu quả cứng rắn được phát động, mạnh mẽ chặn lại tiếng kêu thảm thiết của bọn họ ở bên trong yết hầu không phát ra được.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, nhất thời gây nên một trận khủng hoảng trong các hành khách, tiếng kinh hô không thể phòng ngừa xuất hiện.

Đường Vũ Lân không phải không cân nhắc đến tình huống như thế, bởi vì trước đó hắn căn bản cũng không có thời gian để nhắc nhở mọi người.

Cùng lúc khi Lam Ngân Đột Thứ Trận phát động, Đường Vũ Lân cũng đã lướt lên, kim quang trên tay phải lấp lánh, Kim Long Trảo dò ra, trực tiếp đâm vào đỉnh chóp của toa tàu. Giống như là cắt đậu phụ vậy, Kim Long Trảo cấp tốc đem đỉnh toa tàu khoan ra một lỗ thủng to, nhẹ nhàng bắn lên trên đỉnh đầu. Một quả bom hẹn giờ liền trực tiếp bị hắn ném ra khỏi toa tàu, bay ra ngoài.

Bên trong toa số 4 tổng cộng có 3 quả bom, phân biệt ở những vị trí khác nhau. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất xử lý, lại giải quyết quả thứ hai. Thời điểm ngay khi hắn đánh về phía quả bom thứ ba, đã nghe tiếng kinh hô từ phía sau. Có một tên khủng bố đã đi vào trong toa số 4!

"Chuyện gì xảy ra?" Tiếng nói của hắn đến đó đột nhiên ngừng lại.

Một cây Lam Ngân Thảo tinh chuẩn quấn quanh cổ của hắn, trong nháy mắt siết chặt, đem hắn trực tiếp khóa lại ở đó, nói không ra lời.

Đường Vũ Lân giải quyết xong qua bom thứ 3, thân hình lóe lên liền đến trước mặt tên khủng bố này, tay trái nhẹ nhàng vỗ một cái. Với sức mạnh của hắn, tên khủng bố này liền trực tiếp ngất đi.

4 tên khủng bố nhanh chóng bị tiêu diệt hết 3 tên.

Đường Vũ Lân lướt người đi, lập tức tiến vào nơi tiếp giáp giữa toa số 4 và toa số 5, Kim Long Trảo tay phải không chút do dự vung ra.

Thân là học viên Sử Lai Khắc học viện, hắn tuyệt đối không thiếu quả đoán!

Kim Long Khủng Trảo nhanh như tia chớp xẹt qua, nơi kết nối hai toa tàu nhanh chóng bị đánh nát, các toa tàu cấp tốc thoát ly. Đầu tàu ở gần toa số 1 nhanh chóng kéo 4 toa đầu tiên đi tới, cũng mang đi tuyệt đại đa số con tin.

"Lão đại, toa tàu chạy!" Lại một tên khủng bố chạy tới, khẩu súng trong tay hướng về phía Đường Vũ Lân nã đạn liên phanh.

Đường Vũ Lân thân hình khom xuống, tay phải giơ lên mở ra, bảo hộ ở trước người mình. Trên cổ tay phải, từng đạo từng đạo tinh tuyến lượn lờ phóng ra, hóa thành hào quang màu vàng kim nhạt bảo hộ ở trước người hắn, giáp trụ xuất hiện, cấp tốc bao trùm lấy bàn tay phải cùng cẳng tay của hắn. Chính là Đấu Khải!

Loạt đạn bắn vào bên trên Đấu Khải, lặng yên không một tiếng động biến mất. Coi như là Nhất Tự Đấu Khải, cũng là tồn tại ngự trị bên trên tuyệt đại đa số Cơ Giáp, loại súng máy phổ thông này làm sao có khả năng tổn thương được Đường Vũ Lân!

Một cây Lam Ngân Thảo quấn quanh mà lên, trực tiếp quấn lấy tên khủng bố này, đem hắn ném ra khỏi toa tàu.

Nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, hiện tại không phải là thời điểm nương tay, giải quyết tình huống trước mắt, cần thủ đoạn lôi đình vạn quân!

Lướt thẳng tới trước một đường, Đường Vũ Lân liền xông vào phía trước toa tàu. Số lượng những tên khủng bố bên trong toa tàu, chỉ còn dư lại hai tên cuối cùng.

Khẩu súng của tên cầm đầu đã chĩa vào trên huyệt thái dương của Mặc Lam. Một cái tay khác thì lại giơ cao kíp nổ lên. Còn có một tên khủng bố lại chĩa thẳng súng vào phía cửa bên này.

Thời điểm Đường Vũ Lân xuất hiện ở cửa toa, lại trực tiếp tung người nhảy lên, kề sát nóc tàu.

Chương 419: Giải quyết

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Súng máy của hai tên khủng bố điên cuồng bắn về phía hắn.

Tốc độ bắn của súng máy thực sự là quá nhanh, muốn né tránh không phải là chuyện dễ dàng, Hữu Quyền Đấu Khải cũng không bảo vệ được toàn thân. Nhưng trước khi Đường Vũ Lân tiến vào nơi này cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Mười mấy gốc Lam Ngân Thảo trong nháy mắt đã hội tụ thành hình trên không trung, che ở trước mặt Đường Vũ Lân.

Tuy uy lực của súng máy không yếu, nhưng dù sao cũng không phải loại vũ khí cao cấp chuyên dùng trong quân đội. Từng loạt đạn rơi vào trên Lam Ngân Thảo, liên tiếp bị Thiên Niên Võ Hồn ngăn trở.

Tại sao Hồn Sư đi ra từ Sử Lai Khắc học viện lại mạnh mẽ? Ngoại trừ tố chất bản thân cùng phẩm chất của Võ Hồn ra, quan trọng nhất chính là khả năng khống chế. Khả năng khống chế và vận dụng năng lực của Võ Hồn, có thể phát huy ra được 100% uy năng của Võ Hồn.

Đường Vũ Lân từ khi bắt đầu động thủ ở toa số 4 đến hiện tại, không hề dừng lại chút nào. Toàn bộ quá trình đều đã được tính toán sắp xếp kỹ lưỡng ở bên trong đầu hắn.

"Dùng pháo!" Tên thủ lĩnh khủng bố nổi giận gầm lên một tiếng. Tên khủng bố kia vội vàng nắm lấy Hồn Đạo pháo ở bên người.

Lại nói, cũng là hắn xui xẻo, Hồn Đạo Pháo trọng lượng rất nặng, cũng

không thể dễ dàng nâng lên được. Các toa tàu phía trước đã chia lìa, nguy cơ của các nhân viên tàu đã được giải trừ. Viên đội trưởng đội cảnh vệ bị bọn họ đánh ngã xuống đất, mất đi năng lực chống cự. Đám bắt cóc tự nhiên cũng có chút thả lỏng, Hồn Đạo Pháo đặt ở một bên.

Lúc này lại muốn bắt lấy, Đường Vũ Lân làm sao lại để hắn được như ý. Một vệt kim quang nổi lên, trong nháy mắt quấn quanh Hồn Đạo Pháo, kéo nó ngã ngang.

Hồn Đạo Pháo trực tiếp bị xem như là một cây côn, mạnh mẽ nện ở trên người tên khủng bố kia.

Âm thanh xương gãy gân đứt có thể nghe được rõ ràng.

Kim Ngữ lại một lần nữa lập công.

"Đừng tới đây!" Tên thủ lĩnh khủng bố cấp tốc lùi về sau, kéo giãn khoảng cách cùng Đường Vũ Lân.

Mặc Lam cho tới giờ khắc này mới tỉnh ngộ lại, nhất thời liều mạng giãy dụa. Tên thủ lĩnh khủng bố gõ cho nàng một báng súng lên trán, máu tươi nhất thời chảy xuôi xuống.

"Dừng tay!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, dừng bước.

Từng vòng Hồn Hoàn từ dưới chân tên thủ lĩnh khủng bố bay lên, đó là ba vòng Hồn Hoàn màu vàng, so với ba vòng Hồn Hoàn màu tím dưới chân Đường Vũ Lân hình thành sự đối lập rõ ràng.

Trên thực tế, dù cho vị này là thủ lĩnh nhóm khủng bố, lúc này trong lòng cũng khó mà tin nổi. Hắn vạn vạn không ngờ tới, vị thiếu niên trước mặt mình nhìn qua chỉ khoảng mười mấy tuổi này, lại là một tên tam hoàn Hồn Sư. Hơn nữa tu vi còn cao hơn mình, bằng không trước đó mình sẽ không phải ngay cả một điểm cũng không cảm giác được. Đó chính là 3 vòng Hồn Hoàn màu tím đấy! Vượt qua phạm trù bình thường của Hồn Sư phổ thông. Tất là xuất thân danh môn.

Trong 7 tên khủng bố, hiện tại còn lại, chỉ một mình hắn.

"Ngươi còn dám tiến lên một bước, ta liền bắn nổ đầu tỷ tỷ của ngươi."

Khẩu súng của hắn đặt ngay trên thái dương của Mặc Lam. Hắn biết rõ, Hồn Đạo Súng Máy đối phó với người bình thường là lợi khí, nhưng đối phó với một tên tam hoàn Hồn Tôn, chỉ có thể đem lại hiệu quả nhỏ bé không đáng kể. Hồn Đạo Pháo có lực sát thương mạnh nhất, nhưng hiện tại đã rơi vào trong tay đối phương mất rồi.

Các con tin bên trong toa số 5 lúc này mới phản ứng được, vội vàng cuộn mình ở một bên.

"Đừng quan tâm đến ta, cứu mọi người là trọng yếu." Mặc Lam cũng bị tất cả những thứ phát sinh trước mắt làm cho chấn kinh rồi!

Thân là trưởng đoàn tàu, với kinh nghiệm của nàng, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ liền có thể nhìn ra được, hiện tại toa tàu này đã mất đi động lực, chuyện này có nghĩa là các toa tàu phía trước đã tách ra.

"Được, ngươi rất tốt!" Tên thủ lĩnh khủng bố lúc này đã phục hồi lại tinh thần, kíp nổ trong tay hắn giơ lên thật cao, mắt thấy lượng con tin trong tay mình càng ngày càng ít, trong mắt hắn tràn đầy hung quang, "Các ngươi liền chôn cùng chôn cùng lão tử đi!" Vừa nói, hắn không chút do dự nhấn vào nút kích nổ các quả bom.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy, trong mắt thiếu niên đối diện có tử kim quang sáng lên. Nhất thời, đại não đau đớn, trong đầu trở nên trống rỗng, thân thể cũng bỗng không nghe theo sự sai khiến của cơ thể.

Hắn dù sao cũng chỉ là Hồn Tôn có 3 cái Bách Niên Hồn Hoàn. Coi như tu vi cao hơn Đường Vũ Lân, ở trước mặt Tử Cực Ma Đồng đều sẽ bị ảnh hưởng. Tinh thần lực của tên thủ lĩnh khủng bố này bất quá mới vừa mới tiến vào Linh Thông Cảnh, chênh lệch so với Đường Vũ Lân ít gì phải kém hơn 100 điểm. Chịu tinh thần xung kích của Tử Cực Ma Đồng lần này, nhất thời làm hắn rơi vào trong trạng thái hoảng hốt.

Mặc Lam ở thời điểm hắn muốn nhấn kíp nổ, liền liều mạng giơ tay ngăn cản. Mà lực khống chế của tên khủng bố đối với nàng lúc này đột nhiên giảm bớt, nhờ đó nàng lại có thể đoạt lại được kíp nổ dễ dàng. Cũng trong lúc đó, Đường Vũ Lân đã bắn nhanh đến y như đạn pháo.

"Răng rắc!" Kim Long Trảo không chút do dự một cái liền vặn gãy cái cổ của tên thủ lĩnh nhóm khủng bố.

Kim Long Vương huyết thống, lại thêm vào Lam Ngân Thảo Võ Hồn, Hữu Quyền Nhất Tự Đấu Khải, thực lực tổng hợp hiện tại của Đường Vũ Lân thậm chí là tứ hoàn Hồn Sư cũng đều có thể liều mạng một phen. Huống chi tên thủ lĩnh khủng bố này mặc dù là Hồn Sư, nhưng cũng không có ý định dùng Võ Hồn để đối kháng.

Không có ai là không sợ chết, thời điểm khi hắn nhấn kíp nổ, trong lòng hắn cũng đồng dạng tràn ngập sự căng thẳng cùng điên cuồng. Ở tình huống như vậy, lại bị Tử Cực Ma Đồng đánh lên tinh thần xung kích, hơn nữa Đường Vũ Lân còn nhanh như tia chớp vọt tới.

Tên khủng bố điên cuồng, đúng như hắn mong muốn, cứ thế chết đi, nhưng chỉ khác là không có ai chôn cùng hắn!

"Cẩn thận!" Đúng lúc đó, Mặc Lam đột nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, đột nhiên bổ nhào về phía trước.

Đường Vũ Lân thầm nghĩ trong lòng không ổn, dư quang của khóe mắt đã thấy một vệt sáng bắn ra.

Mục tiêu cũng không phải hắn hay là Mặc Lam, mà là một quả tạc đạn bên trong góc.

Người thứ 8, bọn khủng bố vẫn còn một tên thứ 8, ẩn núp bên trong các con tin.

Âm thanh là do một khẩu Hồn Đạo Súng Lục bắn ra, cũng không tính là quá mạnh, nhưng mục tiêu của nó lại là khối bom, cũng đã đủ để đem tất cả mọi người trong toa tàu này tiễn đến thiên đường hoặc là địa ngục.

Mặc Lam trong nháy mắt lao ra, chính là muốn dùng thân thể mình ngăn chặn phát đạn kia, ngăn không cho bom nổ.

Cùng lúc đó, một nhân ảnh khi nàng tiến lên, cũng lao ra. Chắn ở trước người nàng, chặn lại phát đạn nọ.

Viên đạn xuyên thấu lồng ngực của hắn, viên đạn đi tới, lại xuyên thủng vai của Mặc Lam, rồi lưu lại một lỗ thủng ở trên toa tàu. Khoảng cách viên đạn tới khối bom, chỉ không tới một thước.

Lam Ngân Thảo nổi lên, căn bản không cần Đường Vũ Lân dặn dò, Kim Ngữ cũng đã đem cái tên núp ở bên trong đám con tin, vững chắc quấn quanh. Tâm tình ngột ngạt lo lắng của các hành khách chung quanh, trong nháy mắt liền bạo phát, điên cuồng nhào tới.

Đường Vũ Lân đỡ được Mặc Lam đang ngã xuống.

Vết thương bị viên đạn bắn trúng cũng không có huyết dịch chảy ra, chỉ có một mùi khét lẹt, bên trong mơ hồ có chất lỏng màu xanh sẫm chảy ra. Đây là đặc thù của vết thương do Hồn Đạo Khí gây ra.

Hồn Đạo Khí cực kỳ bá đạo, có tính xuyên thấu, tính phá hoại mạnh mẽ. Hầu như là chỉ cần trúng vào chỗ yếu, sẽ chắc chắn phải chết.

May là, Mặc Lam bị bắn trúng chỉ là bả vai.

Nàng cũng không cảm giác được sự đau đớn, chỉ cảm thấy nóng rực. Nhưng nước mắt cũng đã không khống chế được lã chã rơi. Thân thể của viên đội trưởng đội cảnh vệ cũng theo nàng ngã xuống. Nàng còn được Đường Vũ Lân đỡ lấy, viên đội trưởng lại ngã rạp xuống mặt đất.

Hồn Đạo Súng Lục tinh chuẩn xuyên thấu lồng ngực, trái tim của hắn.

"Lý Phong!" Mặc Lam bi thiết kêu thảm một tiếng.

Đường Vũ Lân đem hồn lực của mình truyền vào trong cơ thể Mặc Lam, hai mắt cũng tương tự đỏ ngầu. Giải quyết bọn khủng bố kia, nhưng chung quy vẫn là mình còn quá non, không phát hiện ra tên khủng bố núp trong đám người. Chỉ thiếu chút nữa, tất cả mọi người bên trong toa tàu, bao gồm cả chính hắn, sẽ tèo cùng với quả bom kia.

Viên đội trưởng và Mặc Lam đã dùng thân thể của mình ngăn lại phát đạn oan nghiệt, cứu lấy toàn bộ mọi người trong toa tàu này.

"Mặc Lam tỷ, ngươi phải tỉnh táo lại một chút!"

Mặc Lam sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, sau cảm giác nóng rực, là cảm giác đau nhức bắt đầu từ vai truyền đến.

Ngoài cửa sổ, tiếng nổ vang rền vang lên, một số đài Cơ Giáp cấp tốc tới gần.

Thời điểm đến Thiên Đấu Thành đã là một tiếng sau. Đây là lần thứ nhất Đường Vũ Lân cưỡi Cơ Giáp.

Cơ Giáp do quân đội chế tạo, đều là Hồn Đạo Cơ Giáp màu vàng, Cơ Giáp phổ thông của quân đội đều là tầng thứ này. Tính điều khiển mạnh, lắp đặt năng lượng phổ thông, có thể đồng thời khởi động bằng năng lượng hoặc hồn lực, có thể phối hợp đơn giản cùng Hồn Linh. Điều khiển thủ công.

Cơ Giáp độ cao ước chừng 12 mét, bên trong khoang hành khách có thể chứa 2 người. Bên trong buồng điều khiển Cơ Giáp tuyệt đối không được tính là thoải mái. Phần đầu, thân và tứ chi đều bị cố định vững vàng ở bên trong bộ Cơ Giáp. Thân thể cử động, sẽ kéo bộ Cơ Giáp cử động theo. Cơ Giáp Sư ưu tú có thể khiến cho đài Cơ Giáp khổng lồ linh hoạt như chính thân thể của mình. Nhưng loại điều khiển này không thể nghi ngờ mang lại một lực trùng kích lớn vô cùng cho Cơ Giáp Sư, không đủ thể phách, không thể lái được Cơ Giáp.

Tổng cộng 12 đài Cơ Giáp tham gia lần hành động cứu viện lần này. Nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới, thời điểm khi bọn họ đến, chiến đấu cũng đã hoàn toàn kết thúc.

8 tên khủng bố, 6 tèo, 2 bị thương. Không có một quả bom nào nổ tung. Thế nhưng, lần khủng bố tập kích này, vẫn tạo thành quá 100 người tử vong. Những thi thể lúc trước Đường Vũ Lân nhìn thấy bên trong toa số 3, thậm chí ngay cả lão nhân cùng hài tử đều có, có thể thấy được những tên khủng bố này tàn nhẫn đến cỡ nào.

Chương 420: Chạy trốn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Viên đội trưởng đội cảnh vệ hi sinh, trưởng đoàn tàu Mặc Lam trọng thương. Nhưng bọn họ đã dùng tinh thần bất khuất dũng cảm của mình, làm chấn kinh toàn bộ cao tầng của Thiên Đấu Thành.

Mà Đường Vũ Lân giải quyết được bọn khủng bố này, càng trở thành tiểu anh hùng trong miệng các hành khách.

Đường Vũ Lân lại lặng lẽ trốn ra khỏi phòng nghỉ ngơi của Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm. Bởi vì hắn nghe nhân viên nói, các cao tầng ở phía trên sau khi sắp xếp ổn thỏa thương vong lần này, sẽ ban thưởng cho hắn vì đã lập công.

Đường Vũ Lân chạy trốn, hắn không thể không chạy, thời gian không trì hoãn được! Hắn còn phải tiến hành cuộc thi cuối kỳ đấy. Ai biết được chờ đợi ban thưởng sẽ làm lỡ bao nhiêu thời gian?

Mà trên thực tế, tuy rằng giải quyết hết thảy bọn khủng bố, nhưng bởi vì đội trưởng đội cảnh vệ đã chết, Mặc Lam trọng thương, trong lòng hắn một điểm hưng phấn cũng đều không có. Có chăng chỉ là đau xót. Hắn lần thứ nhất biết được, nguyên lai ở trên Đấu La Đại Lục còn có một đám người ác độc như thế. Bọn họ xem giết người là chuyện vặt, những phần tử khủng bố này, thực sự là quá đáng ghét.

Vì lẽ đó, thời điểm khi hắn lặng yên rời khỏi nhà ga, trong lòng vẫn luôn nặng trĩu. Nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện, hoàn toàn ngược lại với tấm lòng nặng nề, trong túi của hắn lại rất nhẹ nhàng.

2 vạn đồng liên bang, đây là Mặc Lam cho hắn. Cũng chỉ đến thế mà thôi,

Mặc Lam lúc trước nói giúp hắn làm vé tháng đi tàu, nhưng vẫn chưa nhận được.

Mặc Lam được nhân viên cấp cứu trị liệu, hắn thì lại trốn đi, cũng không thể quay trở lại để….xin vé tháng. Hơn nữa, phát sinh chuyện tình lớn như vậy, hiện tại làm sao còn có thể đi tìm đối thủ Mặc Lam chuẩn bị sẵn cho hắn để luận bàn được nữa đây?

"Thực sự là người tính không bằng trời tính mà!" Đường Vũ Lân cảm khái một tiếng, hơi có chút bất đắc dĩ.

Làm sao bây giờ đây?

Quyết định thật nhanh! Đường Vũ Lân cắn răng một cái, trực tiếp gọi một chiếc Hồn Đạo Taxi, nhắm thẳng đến Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội mà đi.

2 vạn đồng liên bang nếu như là cưỡi ngựa xem hoa, làm lộ phí đi đường thì không thành vấn đề. Đối với người thường mà nói, chi tiêu bình thường tèn tèn là đủ rồi. Nhưng mà Đường Vũ Lân lại là…người phi thường! 2 vạn đồng liên bang kim hồn tệ, chỉ riêng tiền ăn cho hắn thôi cũng đã không đủ.

Ơ hay….vào lúc này lại đói bụng rồi!

Ngày hôm nay chỉ vừa có vài hộp cơm nhỏ nhoi vào bụng, vẫn còn chưa ăn no. Lại trải qua một hồi chiến đấu căng thẳng, bụng hắn đã ùng ục vẫy gọi.

Lạp Trí cái tên này, nếu có thể cùng một đội với hắn thì thật tốt. Đường Vũ Lân không khỏi nhớ đến Từ Lạp Trí da diết. Bánh bao của ta à, bánh bao của ta ơi, bánh bao Từ Lạp Trí! Hu hu, đói quá!

Từ Lạp Trí Khinh Linh Tiểu Lung Bao, Thị Huyết Đậu Sa Bao, đều có thể tăng cường thuộc tính của Hồn Sư. Nhưng Đường Vũ Lân yêu nhất, vẫn là Khôi Phục Đại Bao Thịt của hắn. Loại bánh bao nhân thịt heo này có thể khôi phục lại thể lực, huyết mạch lực, còn giúp ăn no. Đối với Đường Vũ Lân mà nói, quả thực là sự tình không thể tốt hơn.

Đi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội kiếm ít tiền, đương nhiên, tiền đề là, ăn no trước rồi lại nói. Lần này kiếm lời một vé đi tàu thật vất vả, lại có được một ít chi phí đi lại. Có lẽ sau đó nên nhờ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội mời cho mình một

đối thủ thích hợp, đánh xong lại rời đi.

Đây là biện pháp tốt nhất Đường Vũ Lân nghĩ ra để có thể tiếp tục cuộc thi.

Hồn Đạo Taxi hiệu suất cực kỳ cao, Thiên Đấu Thành cũng không lớn một cách biến thái như Sử Lai Khắc Thành, rất nhanh, hắn đã nhìn thấy huy chương của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Thanh toán không ít tiền xe, xuống xe, hắn liền trực tiếp chui vào trong một quán cơm gần đó.

Ăn! Ăn! Ta sẽ ăn tới mức trời đất quay cuồng! Trước khi tiến vào, Đường Vũ Lân chính là suy nghĩ một cách hung tợn như vậy.

Khi hắn rời đi, quán cơm nhỏ tựa hồ trở nên trống vắng. Phía sau mơ hồ truyền đến âm thanh, "Đứa nhỏ này quá đáng thương, quỷ chết đói đầu thai sao?"

Đường Vũ Lân đã sớm tập mãi thành quen, sờ sờ cái bụng cũng không hề nhô lên chút nào, trên mặt đều là vẻ thỏa mãn. Tuy rằng cũng không phải nguyên liệu thượng đẳng hảo hạng, nhưng dù gì cũng là đồ ăn. Chớp mắt gió cuốn mây tan này trôi qua, cuối cùng cũng coi như là ăn no. Ăn no thì có tinh thần, con mắt của hắn tựa hồ cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn tấm bảng hiệu Thiên Đấu Đoán Đạo Sư Hiệp Hội, hắn nhanh chân tiến vào.

……

Thiên Đấu Thành, Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm.

"Cái gì? Người không còn?" Một tên nam tử thân hình to lớn, ăn mặc chính tề đứng ở nơi đó, một mặt tức giận, "Các ngươi làm ăn kiểu gì, ngay cả một người cũng trông không được!?"

Mặc Vũ ngày hôm nay tâm tình có thể nói là lên voi xuống chó, thân là cao tầng của Thiên Đấu Thành, đồng thời cũng là một trong những nghị viên của toàn bộ Liên Minh, hắn có thể nói là quyền cao chức trọng. Khi hắn nhận được tin tức, nghe nói nữ nhi của mình chủ quản Hồn Đạo Hỏa Xa bị bắt cóc, mắt tối sầm lại, suýt nữa ngất đi. Hắn một đời bận rộn, có được một nữ nhi như vậy, coi như là hòn ngọc quý trên tay.

Trước đó đã từng xuất hiện trường hợp bọn khủng bố cướp tàu tương tự, cuối cùng tàu hư người chết, tạo thành tổn thất thật lớn. Vì thế, hắn thậm chí đã từng cùng con gái thương lượng qua, không muốn cho nàng tiếp tục công việc này, nhưng cũng bị Mặc Lam cười từ chối.

Nhưng không ngờ, nhanh như vậy, chuyện tương tự đã xuất hiện ở trên người con gái mình.

Tin tức không ngừng truyền đến, tất cả đều là tin tức xấu, đặc biệt là tin Mặc Lam lại tách đoàn tàu ra, tự mình ở lại toa tàu của bọn khủng bố làm con tin.

Có Hồn Đạo Bom, có Hồn Đạo Pháo! Từng tin tức xấu không ngừng truyền đến, căn cứ vào phân tích của quân đội, cơ hội cứu được Mặc Lam thành công cực kỳ xa vời. Coi như có Hồn Sư mạnh mẽ cùng điều khiển Cơ Giáp, cũng rất khó từ trong không gian hạn chế kia cứu được người ra. Trừ phi là có Hồn Sư có năng lực đặc thù mới có thể. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi 1 tiếng, biết tìm Hồn Sư như vậy ở đâu ra bây giờ.

Thời điểm Mặc Vũ đang cảm thấy sứt đầu mẻ trán, phía trước đột nhiên truyền đến tin tức, nguy cơ được giải trừ, Mặc Lam trọng thương, nhưng cuối cùng cũng coi như được cứu, đại đa số con tin được cũng được cứu thoát.

Khi Mặc Vũ nghe nói người cứu nữ nhi của mình lại là một hài tử chỉ mười mấy tuổi, quả thực là không dám tin tưởng. Nhưng rất nhanh lại nhận được tin tức báo, đứa bé này đến từ chính Sử Lai Khắc học viện.

Hắn là người đầu tiên chạy tới, muốn cảm tạ ân cứu mạng của người ta, nhưng cũng vồ hụt, Đường Vũ Lân đã chạy trốn mất tiu.

Thời điểm hắn đang phẫn nộ để thủ hạ đi tìm, một người lạ xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Ngươi là…?" Bên trong gian phòng đột nhiên nhiều hơn một người, hơn nữa còn là dưới tình huống mình đã tăng cường bảo an nghiêm ngặt, Mặc Vũ có thể nào không kinh hãi.

Thanh niên khuôn mặt lạnh lùng, tướng mạo anh tuấn, càng mang theo vài phần khí chất đặc thù, "Đường Vũ Lân đi rồi?"

Mặc Vũ trong lòng hơi động, "Sử Lai Khắc học viện?"

"Ta là đạo sư của hắn." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

Mặc Vũ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chẳng trách! Là lão sư của Sử Lai Khắc học viện, hoàn toàn là cường giả, chẳng trách nhân gia người ta có thể lặng yên tiến vào đây.

"Ta cũng đang tìm hắn, lúc trước hắn được sắp xếp ở đây nghỉ ngơi, sau đó người đã không thấy tăm hơi."

Vũ Trường Không nhíu mày, chính hắn lão sư chuyên môn phụ trách đi theo Đường Vũ Lân. Tên đệ tử này trưởng thành, dù cho là ở trong mắt hắn, cũng có thể dùng từ kỳ tích để hình dung. Từ một tên Hồn Sư có Phế Võ Hồn ở tầng thứ chạm đáy, hiện tại lại thi đậu Sử Lai Khắc học viện, lại còn trở thành lớp trưởng. Đây đã không thể chỉ dựa vào nỗ lực, mà còn phải có trí tuệ, thiên phú, sự nỗ lực, tính kiên trì, thiếu một thứ cũng không được.

Có thể nói, Đường Vũ Lân là đệ tử đắc ý nhất của hắn, vì lẽ đó một chuyến này hắn cũng tự mình đi theo Đường Vũ Lân, chuẩn bị xem hắn giải quyết vấn đề như thế nào.

Tốc độ Đường Vũ Lân lên Hồn Đạo Hỏa Xa quá nhanh, Vũ Trường Không cuối cùng đành lên chuyến tiếp đó đuổi theo. Nhưng ở giữa đường, đoàn tàu của hắn bị đoàn tàu phía trước đứt rời làm ảnh hưởng, bị kẹt lại. Bởi vì tin tức phong tỏa, mãi cho đến khi khôi phục lại thông suốt tuyến đường, hắn mới nghe nói phía trước đã xảy ra chuyện, hỏi thăm rất nhiều nơi mới tìm tới được nơi này, nhưng lại vồ hụt.

"Vậy ta đi đây." Vũ Trường Không hướng về Mặc Vũ gật đầu ra hiệu, xoay người liền đi ra ngoài.

Hắn mới vừa bước ra một bước, đột nhiên dừng lại, giơ tay nhanh như tia chớp hướng về Mặc Vũ chộp lấy.

"Ngươi làm gì thế?" Mặc Vũ vừa kinh vừa sợ, tức giận nói, nhưng bản thân hắn cũng không phải Hồn Sư, làm sao tránh được một trảo này của Vũ Trường Không.

Một nguồn sức mạnh truyền đến, hắn cũng đã thay đổi vị trí tấn công.

"Đi ra!" Vũ Trường Không trong mắt hàn quang lấp loé, hai con mắt nhìn về một góc trong gian phòng.

"Không hổ là người của Sử Lai Khắc học viện." Thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên, nơi góc âm u, một bóng người chậm rãi hiển hiện ra.

Tác giả: Các ngươi đoán xem ai tới.

Chương 421: Ôn dịch sứ giả

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Người này toàn thân đều bao phủ ở bên trong một tầng hắc vụ, tay phải nắm một thanh quyền trượng. Thời điểm Mặc Vũ nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng. Cả phòng tựa hồ cũng theo đó trở nên âm u hơn.

"Ta muốn nhìn xem là ai làm hỏng chuyện tốt của chúng ta, không nghĩ tới lại gặp phải nghị viên đại nhân. Còn có ngươi, kẻ đến từ Sử Lai Khắc đáng ghét. Đã như vậy, ta trước tiên giết ngươi, sau đó dẫn nghị viên các hạ đi, hắn là sẽ dễ dàng đạt được mục đích của chúng ta hơn."

Từng vòng Hồn Hoàn từ dưới chân hắn sáng lên. Hồn Hoàn của hắn nhìn qua so với Hồn Sư bình thường có điểm khác biệt rất lớn. Hồn Hoàn không phải xuất hiện ngay, mà lại như yên vụ vậy, mờ mờ ảo ảo dần hiện ra. Hai vàng, hai tím, hai đen, sáu cái Hồn Hoàn. Hơn nữa, ở tầng ngoài sáu cái Hồn Hoàn của hắn, còn có một tầng yên vụ màu xanh lục nhàn nhạt.

"Tà Hồn Sư!" Vũ Trường Không trong lòng rùng mình, đem Mặc Vũ đẩy về phía sau một cái.

Mặc Vũ không nhúc nhích, có thể trở thành nghị viên, hắn vẫn có tố chất tâm lý mạnh mẽ. Hắn biết rõ, hiện tại chỗ an toàn nhất chính là bên người vị lão sư Sử Lai Khắc học viện này. Nếu như hắn cũng không thể giải quyết được Tà Hồn Sư trước mắt, như vậy, mình có trốn đi nơi nào cũng vô dụng.

"Xin hãy gọi ta là Ôn Dịch Sứ Giả!" Vừa nói, quyền trượng trong tay tên Tà Hồn Sư kia giơ lên, một cái Hồn Hoàn nào đó trên người sáng lóe lên, nhất thời, tảng lớn sương vụ xanh lục tràn ra khắp cả căn phòng.

Vũ Trường Không hừ lạnh một tiếng, cùng lúc đó Hồn Hoàn dưới chân sáng lên, một luồng hàn khí lạnh lẽo từ trên người hắn lan tràn ra. 2 vàng, 2 tím, 3 đen, 7 cái Hồn Hoàn đột nhiên xuất hiện. Thiên Sương Kiếm nắm chặt ở trong tay.

Mũi kiếm điểm về trước, hàn quang trong nháy mắt tỏa ra, đánh về phía trước ngực đối phương.

Ôn Dịch Sứ Giả nhìn thấy số lượng Hồn Hoàn trên người Vũ Trường Không bay lên, cơ thể hơi chấn động, nhưng phản ứng của hắn cực kỳ nhanh, quyền trượng trong tay xoay ngang, phần đỉnh sáng lên, tựa như một viên tinh thể màu xanh lục, che chắn ở phía trước điểm sáng đang đánh đến.

"Keng!" Trong tiếng va chạm, hàn mang trong nháy mắt hóa thành vô số tia kiếm bắn ra, chính là Vết Sương.

Sau khi tu vi tăng lên đến thất hoàn Hồn Thánh cảnh giới, thực lực Vũ Trường Không lần thứ hai tăng vọt. Nửa năm qua, ngoại trừ dạy học, hắn vẫn luôn khổ tu, thực lực tổng thể lại tiến một bước dài về phía trước.

Từng đạo Vết Sương kia không chỉ đem đối thủ bao phủ ở bên trong, mà hàn ý trên người Vũ Trường Không Không cũng làm cho sương vụ bị ngưng lại.

"Khá lắm!" Ôn Dịch Sứ Giả gầm nhẹ một tiếng, cả người hắn đột nhiên cúi thấp xuống, sau đó một chùm ánh sáng xanh lục mãnh liệt từ trên người hắn bộc phát ra. Ánh sáng xanh lục như sương khói, trong nháy mắt bành trướng. Ngay cả hàn khí trên người Vũ Trường Không cũng không chống đỡ được.

Nếu như chỉ là Vũ Trường Không, với hồn lực hộ thể của hắn, đủ để tiếp tục công kích. Nhưng bên trong căn phòng này còn có Mặc Vũ. Hắn là một người bình thường, nếu như bị một tên lục hoàn Tà Hồn Sư am hiểu ôn dịch đánh trúng, e rằng trong nháy mắt sẽ tèo.

Vũ Trường Không trong mắt hàn quang lấp loé, thân hình lui nhanh, Mặc Vũ thân thể căng thẳng, sau một khắc vách tường cũng đã bị hàn ý phá nát, Vũ Trường Không cắp theo hắn, nhảy ra, lơ lửng trên không trung.

Tay trái nhấc theo Mặc Vũ, tay phải Thiên Sương Kiếm ánh sáng chiếu rọi, băng ảnh lam quang trong nháy mắt bạo phát, hóa thành cự kiếm, Sương Băng Ngữ!

Mặc Vũ chỉ nhìn thấy một vòng Nguyệt Luân chém xuống, gian phòng phía dưới cũng đã bị chia ra làm hai, kinh khủng hơn chính là, lục vụ nồng nặc dù bị Băng Cự Kiếm chém xuống nhưng chưa từng tán loạn.

Thế nhưng, tên Tà Hồn Sư lúc trước cũng đã cao chạy xa bay, chỉ để lại trên mặt đất một lỗ thủng to. Dĩ nhiên đã đào lỗ trốn đi.

"Không được nhúc nhích." Âm thanh điện tử từ bốn phương tám hướng vang lên. Đội Cơ Giáp Thiên Đấu Thành nghe còi báo động cũng đã tới rồi, một luồng hào quang khóa chặt ở trên người Vũ Trường Không, Cơ Giáp mang theo Hồn Đạo Pháo đã hoàn thành khóa mục tiêu. Vượt quá 10 đài Cơ Giáp từ bốn phương tám hướng xông tới.

Vũ Trường Không thong dong thu hồi Sương Băng Ngữ, cau mày.

Tà Hồn Sư! Dĩ nhiên lại đúng là Tà Hồn Sư! Những năm gần đây, Tà Hồn Sư vẫn luôn đang rục rà rục rịch, bọn khủng bố lần này lại cũng dám nhắm vào bọn họ. Chuyện này nhất định phải mau chóng bẩm báo về học viện.

Từ khi có Tà Hồn Sư xuất hiện, mâu thuẫn giữa Tà Hồn Sư và Sử Lai Khắc học viện chính là không thể hóa giải. Vạn năm trước, được Linh Băng Đấu La dẫn dắt, một đời Sử Lai Khắc Thất Quái khi đó cùng với đông đảo cường giả chống lại Tà Hồn Sư, tạo thành Thánh Linh Giáo, đã từng đem bọn chúng phá huỷ một lần. Tà Hồn Sư từ đây thất bại hoàn toàn, tĩnh lặng không hề có động tĩnh. Không nghĩ tới vạn năm sau, lại có Tà Hồn Sư tái xuất hiện.

"Không được vọng động! Vị này chính là Hồn Thánh từ Sử Lai Khắc học viện, hăn tới cứu ta." Mặc Vũ đúng lúc này hét lớn.

Vũ Trường Không lúc này mới đưa mắt nhìn về phía hắn, lúc này dáng vẻ hiện tại của Mặc Vũ có chút không quá dễ nhìn, bị hắn kẹp ngang người, quần áo xộc xệch, áo trong bong áo ngoài. Vũ Trường Không hơi dùng lực một chút, giữ hắn đứng thẳng lại trên không trung.

Mặc Vũ thể hiện ra phong thái chính trị gia, cũng không hề hoảng loạn gì, chỉ huy các Cơ Giáp Sư bỏ vũ khí xuống. Trên thực tế, bằng những Cơ Giáp phổ thông này, cũng căn bản không thể uy hiếp được vị cường giả Hồn Thánh đến từ Sử Lai Khắc học viện này. Hắn thậm chí hoài nghi, vị trước mặt này, rất có khả năng còn là một vị Đấu Khải Sư. Nếu như vậy, coi như nhiều Cơ Giáp gấp bội, cũng coi như là…không khí.

……

"Không có huy chương chức nghiệp thì không thể tiếp nhận nhiệm vụ sao?" Đường Vũ Lân lại truy hỏi một lần.

"Tiểu tử không được quấy rối, làm ảnh hưởng đến người phía sau." Vị nhân viên Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đã rất thiếu kiên nhẫn.

Tên tiểu tử trước mắt nhìn qua chỉ mới mười mấy tuổi, lại muốn nhận nhiệm vụ chỉ có Đoán Tạo Sư cấp 4 mới có thể tiếp nhận, quả thực là chuyện cười. Căn bản còn không lấy nổi được huy chương, không có huy chương thì làm sao tiếp nhận nhiệm vụ.

"Vậy làm phiền ngươi giúp ta tra một chút tin tức tư liệu về ta, nhất định có thể tra được. Hết thảy dữ liệu của Đoán Tạo Sư hẳn là đều có lưu trữ trong hệ thống. Ta là Đoán Tạo Sư cấp 5. Nhất định có thể tra được."

"Cấp 5?" Tên nhân viên mặt tràn đầy chế giễu, không chỉ là hắn, các Đoán Tạo Sư đang chờ tiếp nhận nhiệm vụ ở phía sau tất cả đều bật cười.

Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội là hiệp hội lớn nhất trên toàn bộ đại lục, Tổng Hội của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội an vị tại đây. Vì vậy số lượng Đoán Tạo Sư đến đây tiếp nhận nhiệm vụ rất đông, nhân viên đều vô cùng bận rộn.

"Tiểu tử, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" Một tên Đoán Tạo Sư tướng mạo thô lỗ ở phía sau hỏi, còn muốn giơ tay vò đầu Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lướt ngang né qua. Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, không có Đoán Tạo Sư huy chương, thực sự là phiền phức!

Hắn đã ở đây cù nhây mất 10 phút, nhưng nhận lại chỉ là sự cười nhạo.

Lúc này nghe người này vừa hỏi, hắn cũng không khỏi có chút nổi nóng lên, dù sao vẫn là tâm tính thiếu niên, "14 tuổi, thì sao?!"

"14 tuổi Đoán Tạo Sư cấp 5, vậy ngươi chính là thiên tài số 1 của giới Đoán Tạo Sư chúng ta rồi! Ha ha ha ha!" Tên Đoán Tạo Sư thô lỗ vừa nói vừa cười ha hả, chung quanh cũng vang lên một mảnh cười vang.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía tên Đoán Tạo Sư nọ, chăm chú hỏi: "Vậy ta thế nào mới có thể nhận nhiệm vụ?"

Tên nhân viên bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử, ngươi yêu thích đoán tạo ta rất vui mừng, thế nhưng không nên ở chỗ này quấy rối, trưởng bối trong nhà ngươi đâu? Chừng nào ngươi cầm huy chương Đoán Tạo Sư cấp 5 đến đây, hẵng nói đến việc tiếp nhận nhiệm vụ. Tuổi tác của ngươi hiện tại, bắt đầu học tập đoán tạo rất thích hợp."

"Nơi sát hạch Đoán Tạo Sư ở đâu?" Đường Vũ Lân không muốn lãng phí thời gian nữa, hắn còn đang phải hoàn thành cuộc thi cuối kỳ đấy!

"Ngươi muốn dự thi? Cái này ngược lại cũng đúng là có thể. Bất quá hôm nay người dự thi rất nhiều. Ngươi lên lầu hai xếp hàng đăng ký chứng thực đẳng cấp Đoán Tạo Sư đi."

"Coong, coong, coong!" Đúng vào lúc này, toàn bộ phòng khách đột nhiên vang lên tiếng chuông lanh lảnh.

Nhất thời, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên.

Loa phóng thanh vang lên, "Các vị Đoán Tạo Sư xin chú ý, các vị Đoán Tạo Sư xin chú ý. Sau 5 phút, hội trưởng sẽ đến phòng khách tầng 1, giúp mọi người giảng giải tri thức đoán tạo, thời gian là 30 phút. Xin mọi người ở một tầng chờ đợi, duy trì trật tự ổn định."

"Hội trưởng!" Tên Đoán Tạo Sư thô lỗ hú lên quái dị, quay đầu chạy tới giành chỗ.

Lúc này cũng đã có rất nhiều người phản ứng lại, bất kể là đang nhận nhiệm vụ hay xếp hàng, đều quay đầu chạy đi. Nơi tiếp nhận nhiệm vụ này ở tầng 3, bọn họ không thể nghi ngờ, tất cả đều hướng về tầng 1 chạy đi.

Ngay cả vị nhân viên kia cũng không ngoại lệ.

Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo, "Đại thúc, hội trưởng giảng bài là có ý gì? Chuyện này thường thường sẽ có sao?"

Tên nhân viên vừa chạy vừa nói: "Hội trưởng sẽ thỉnh thoảng đến đây giảng, chỉ có Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội mới có đãi ngộ như vậy. Rất nhiều Đoán Tạo Sư đều ngày ngày quay lại đây bồi hồi, chính là chờ đợi cơ hội này đấy. Mỗi một lần nghe giảng giải, cũng tốt hơn nhiều lần so với việc tự mình khổ luyện cả mấy tháng trời."

"Thiên Đấu Phân Hội hội trưởng lợi hại như vậy?" Đường Vũ Lân có chút không phản đối, phân hội trưởng có lẽ cũng không kém hai vị lão sư của mình bao nhiêu đâu!

Nhân viên nói: "Tiểu tử ngốc, ngươi không phải yêu thích đoán tạo sao? Đây chính là cơ hội tốt của ngươi. Hội trưởng không phải là phân hội trưởng, mà là hội trưởng của Tổng Hội, cũng là vị Thần Tượng duy nhất ở trên toàn Đại Lục đấy! Lão nhân gia người bận rộn như vậy, còn có thể nhín chút thời gian để mà giảng bài, ngươi nói xem có quý giá hay không? Tiểu tử ngươi vận may thật không tệ! Ngươi theo sát ta, chờ một lúc phải cố gắng nghe, không nên ồn ào, nha!"

Chương 422: Thần Tượng! Thần Tượng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thần Tượng! Nghe được hai chữ này, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đại não "Vù" một thoáng, cả người trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái phấn khởi.

Đúng đấy! Vận may này quả thực là nghịch thiên mà! Hắn vạn vạn không ngờ tới, mình ở tình huống vạn bất đắc dĩ mới đi tới Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội kiếm tiền, nhưng lại được gặp Thần Tượng giảng bài.

Thời gian thời dẹo gấp gáp gì gì, hiện tại tất cả đều kệ mịa nó! Cơ hội tốt như vậy, chỉ sợ cả đời cũng không gặp được mấy lần đâu!

Thời điểm bọn họ đi được đến phòng khách lầu 1, lầu 1 đã đông nghịt người. Khu vực chính giữa đại sảnh được nhân viên chừa ra một khoảng trống tầm 20 mét vuông, chính là một Đoán Tạo Đài đã được chuẩn bị sẵn.

Lúc này người người nhốn nháo, âm thanh ầm ĩ.

Lúc nhân viên dẫn theo Đường Vũ Lân đến nơi này, đã chỉ có thể kẹt ở vòng ngoài. Đường Vũ Lân tuy rằng thân hình cao lớn hơn nhiều so với bạn cùng lứa, nhưng các vị Đoán Tạo Sư bình thường đều có thể phách cường tráng. Lúc này chỉ nhìn thấy phía trước người người nhốn nháo, căn bản không nhìn thấy được bên trong.

Không lo được cái khác, hắn hai tay tách ra, cúi đầu xuống, liền chui vào bên trong.

"Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút đi! Đừng chen, cẩn thận dẫm đạp." Khi

tên nhân viên kia gọi với theo, đã thấy hắn biến mất tiu.

Đường Vũ Lân mạnh cỡ nào? Tuy rằng vóc người hắn không cường tráng, nhưng sức mạnh lại cực kỳ kinh người. Hai tay dùng sức, lại lợi dụng một ít phương pháp Khống Hạc Cầm Long, rất nhanh đã chui được vào vòng trong. Dựa vào một ít cố gắng và thủ đoạn, cũng đã tiếp cận gần hơn được một ít.

Hai mắt hắn sáng lên, đã đến tận cùng bên trong. Đoán Tạo Đài ở phía trước cách đó không xa.

Các Đoán Tạo Sư bên cạnh cũng đang ở trong trạng thái phấn khích, không có ai chú ý tới từ khi nào bên trong đã có thêm một tên tiểu tử chui vào.

5 phút đồng hồ rất nhanh sẽ trôi qua, đoàn người bên trong phòng khách tách ra, một người được một vòng bảo vệ của nhân viên bao quanh, đi vào phía bên trong.

Nhìn thấy người này, nhất thời hết thảy các Đoán Tạo Sư đều hoan hô.

"Hội trưởng, hội trưởng!" Từng tiếng kêu gào vang lên, bầu không khi cuồng nhiệt kia, trong nháy mắt làm nhiệt độ bên trong Đoán Tạo Sư Hiệp Hội cũng tăng lên rất nhiều.

Đường Vũ Lân chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đó là một vị trung niên, tóc đen, con ngươi đen, tướng mạo cực kỳ anh tuấn.

Hắn nhìn qua bất quá dáng dấp chỉ hơn 30 tuổi, nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự tang thương cùng thâm thúy, căn bản không phải cái tuổi này có khả năng nắm giữ. Thái dương của hắn hoàn toàn là màu trắng, tạo thành sự tương phản rõ ràng so với đầu tóc đen kia.

Bắt mắt nhất chính là cặp tay kia của hắn, là một đôi bàn tay phải to gấp rưỡi người thường, nhưng đôi bàn tay này lại không có khớp xương gồ lên, mà lại trắng nõn thon dài, cứ như là bàn tay của phụ nữ phóng to lên vài lần. Ngay cả da dẻ đều trắng tinh như ngọc thạch.

Thần Tượng, vị này chính là Thần Tượng, cũng là người mạnh nhất toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, cường giả Phong Hào Đấu La. Đương nhiên, bàn về sức chiến đấu, hắn sẽ không so sánh được với Phong Vô Vũ. Đoán Tạo

Sư Hiệp Hội của Sử Lai Khắc học viện xưa nay đều không thuộc quyền quản lý của Đại Lục Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Chấn Hoa, Thần Tượng Chấn Hoa!

Đường Vũ Lân đoán tạo nhiều năm như vậy, làm sao mà chưa từng nghe nhắc đến vị Thần Tượng hội trưởng này cho được? Hắn quả thực chính là truyền kỳ của giới Đoán Tạo Sư. Bản thân của hắn cũng không còn trẻ như vẻ bề ngoài, cũng phải ngoài 45 tuổi. 37 tuổi trở thành Thần Tượng, đến nay đã 8 năm. Chính là người đứng hàng đầu trong giới Đoán Tạo Sư.

Thiếu niên thành danh, nhưng không hề ngông cuồng tự đại, chăm lo việc nước, xuất phát từ vị trí hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của một thành thị nhỏ, từng bước một đi tới đỉnh cao, cuối cùng trở thành hội trưởng của Tổng Hội, cũng là vị Thần Tượng duy nhất của toàn đại lục hiện nay.

Trước khi hắn xuất hiện, muốn muốn chế tác Tứ Tự Đấu Khải, cần rất nhiều Thánh Tượng cấp Đoán Tạo Sư hợp lực, đồng thời ở dưới sự phụ trợ toàn lực của Phong Hào Đấu La, không biết phải hao tổn bao nhiêu tâm lực, mới có thể miễn cưỡng hoàn thành. Nhưng loại Tứ Tự Đấu Khải này, cũng không phải là hoàn chỉnh, mà chỉ có thể nói là Bán Bộ Tứ Tự *.

** nửa bước bốn chữ.*

Mãi đến tận 8 năm trước, hắn mới hoàn thành Thần Đoán Tạo, trở thành một Thần Tượng. Gần 8 năm qua, Tứ Tự Đấu Khải từ trong tay hắn chế ra, mới bắt đầu truyền thừa hậu thế. Có thể nói, hắn có địa vị vô cùng quan trọng ở trên toàn đại lục. Bản thân càng có vô số người hâm mộ.

Nhìn thấy hắn, Đường Vũ Lân trong lòng cũng tràn ngập sự kích động. Nếu như có thể học tập chút ít gì đó từ hắn, quả thực là chuyện không thể nào tốt hơn!

"Chào mọi người." Chấn Hoa hai tay giơ lên, hướng về các Đoán Tạo Sư ở đây chào hỏi.

"Chào hội trưởng!" Tiếng hoan hô đinh tai nhức óc nhất thời truyền khắp toàn bộ hội trường.

Chấn Hoa hai tay làm ra một động tác ép xuống, nhất thời, phòng khách lúc

trước còn là một mảnh hỗn loạn bỗng yên tĩnh lại, yên lặng như tờ.

Uy vọng, đây chính là uy vọng!

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Thời gian có hạn, chúng ta hiện tại liền bắt đầu đi! Khoảng thời gian gần đây, ta đúng là có chút bận rộn, đã lâu không tới cùng giao lưu với mọi người. Ngày hôm nay ta sẽ giúp mọi người giảng một ít vấn đề tâm đắc của ta. Sau khi trở về, mọi người có thể tự mình thử nghiệm."

Vừa nói, hắn đã đi tới mặt sau của Đoán Tạo Đài, bàn tay khổng lồ mềm mại của hắn đặt lên Đoán Tạo Đài.

"Đây là một kỹ xảo nhỏ liên quan tới Dung Đoán Tạo ta tình cờ phát hiện cách đây không lâu. Mọi người đều biết, Dung Đoán Tạo là một giai đoạn trọng yếu mà Đoán Tạo Sư chúng ta phải trải qua. Hay nói chính xác là Đoán Tạo Sư cấp 6 phải trải qua. Mà trong quá trình Dung Đoán, chủng loại kim loại tăng cường càng nhiều, độ cực khổ của Dung Đoán cũng càng tăng cao. Như vậy, loại kỹ xảo này của ta, có thể hạ thấp độ khó của quá trình dung hợp đi một ít."

"Loại kỹ xảo này bắt nguồn từ phối hợp, hoặc nói đúng hơn là lựa chọn chất xúc tác. Kim loại khác nhau có đặc tính không giống nhau, nhưng giữa các kim loại với nhau, cũng có khả năng xảy ra các phản ứng hóa học. Thí dụ như…"

Chấn Hoa đã bắt đầu giảng giải, tiếng nói của hắn ôn hòa mà thuần hậu, giúp cho mỗi vị Đoán Tạo Sư ở đây đều có thể nghe rõ được.

Tiểu kỹ xảo Dung Đoán này của hắn, Đường Vũ Lân cũng cực kỳ lưu tâm.

Đường Vũ Lân càng nghe càng kinh ngạc, lời giải thích tương tự, hắn cũng nghe được từ nơi của Mộ Thần lão sư. Nhưng bởi vì hắn vẫn chưa đạt đến cấp 6, hiện tại vẫn chỉ dừng ở Nhị Loại Dung Đoán, vẫn chưa dính đến phương diện này. Vì lẽ đó, Mộ Thần vẫn chưa giải thích nhiều cho hắn.

Lúc này nghe Chấn Hoa giảng giải, nhất thời cảm thấy thu được rất nhiều ích lợi.

Nửa năm qua hắn gần như đều đang không ngừng củng cố Dung Đoán Tạo,

vì lẽ đó nghe Chấn Hoa giảng giải kỹ xảo có quan hệ với Dung Đoán quả thực là vừa đúng lúc. Rất nhanh đã hiểu thấu. Kết hợp với cảm ngộ của mình về Dung Đoán, nhất thời có loại cảm giác rộng mở thông suốt.

"… Như vậy sau khi dung hợp, tỷ lệ dung hợp thành công sẽ tăng cao rất nhiều, còn có thể tiết kiệm tinh lực của Đoán Tạo Sư chúng ta dùng để duy trì tính ổn định của kim loại trong quá trình Dung Đoán." Chấn Hoa mặt mỉm cười, nói xong điểm tri thức mà ngày hôm nay hắn muốn giảng giải.

"Hay!" Một lời khen mang theo chút thanh âm trẻ con, pha lẫn sự kích động vang lên.

Toàn trường có đến vài trăm người, hơn nữa vẫn luôn duy trì yên tĩnh, trong mắt đại đa số thậm chí đều tràn ngập kính nể, âm thanh bất thình lình nhất thời gây nên sự chú ý của tất cả mọi người ở đây.

Dung Đoán Tạo, đối với tuyệt đại đa số Đoán Tạo Sư mà nói, kỳ thực là nghe như vịt nghe sấm. Dù sao Đoán Tạo Sư cấp 6 trở lên cũng là số ít. Nhưng tri thức như vậy đối với tương lai bọn họ phát triển lên, không thể nghi ngờ là rất hữu ích. Nghe Thần Tượng giảng bài, cũng giống như một cuộc hành hương về đất tổ của giới Đoán Tạo Sư vậy. Vậy mà lúc này lại có người mở miệng khen hay, quả thực là khinh nhờn à nha!

Nhưng khi ánh mắt của mọi người rơi đến vị trí mà âm thanh này truyền đến, vẻ mặt không khỏi trở nên quái lạ. Đó chỉ là một hài tử khoảng mười mấy tuổi.

Liền ngay cả ánh mắt của Chấn Hoa cũng không khỏi rơi trên gương mặt của tên tiểu hài tử này, hắn nhìn thấy bên trong đôi mắt to sáng ngời kia là sự hưng phấn và cuồng nhiệt. Mỉm cười hỏi: "Ngươi nghe có hiểu không?"

"Vâng." Đường Vũ Lân dùng sức gật đầu, hắn hiện tại hoàn toàn chìm đắm bên trong thế giới đoán tạo, lại giống như ở thời điểm hắn đoán tạo hàng ngày vậy, vì lẽ đó căn bản cũng không hề chú ý tới ánh mắt khác thường ở chung quanh.

Chấn Hoa cười nói: "Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên. Rất tốt, ta đối với tương lai của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta càng có kỳ vọng."

Chương 423: Ta có thể thử xem sao?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Ta có thể thử xem sao? Hội trưởng." Đường Vũ Lân có chút kích động nói. Trong lòng hắn lúc này đều là những thứ vừa này Chấn Hoa giảng giải về Dung Đoán Tạo. Đang ở trong trạng thái sắp hiểu ra mà lại còn thiếu một chút, thực sự là trong lòng ngứa ngáy, muốn thử ngay.

Chấn Hoa lần này thật sự kinh ngạc, "Thử? Ngươi muốn thử Dung Đoán Tạo hay sao?"

Chung quanh đang vốn rất yên tĩnh, nhất thời xuất hiện những tiếng xì xầm. Tên nhân viên đến cùng Đường Vũ Lân đang đứng ở mặt sau, lúc này cũng đã lấy tay vỗ lên trán một cái. Tên tiểu tử này, lá gan cũng lớn quá rồi đó! Thực sự là nghé con mới sinh không sợ cọp mà!

Đường Vũ Lân dùng sức gật gật đầu, sau đó tiến vào khu vực bị cách ly, tự mình chui vào bên trong, "Hội trưởng, ta có thể không?"

Chấn Hoa nở nụ cười, "Nếu như ngươi cảm thấy có thể, vậy thì có thể."

Một tên nhân viên bên cạnh đã đi lên, ngồi xổm xuống, thấp giọng hướng về Đường Vũ Lân nói: "Tiểu tử, không nên nháo nữa! Mau rời đi, hội trưởng còn có rất nhiều chuyện phải xử lý đấy."

"Để hắn đến đây đi." Chấn Hoa mỉm cười nói: "Bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể xoá bỏ sự yêu mến của một đứa bé đối với Đoán Tạo Thuật. Ánh mắt của hắn nói cho ta, hắn thật sự yêu quý rèn đúc. Hài tử, ngươi đến đây."

Đường Vũ Lân căn bản cũng không hề để ý tới tên nhân viên đang ngồi xổm bên cạnh mình, ánh mắt của hắn trước sau đều đang ở trên người Chấn Hoa.

Hắn bước nhanh vài bước, đã tới bên cạnh Chấn Hoa.

"Ta cần Trầm Ngân, Thiên Tinh Thiết, hơn nữa còn có loại chất xúc tác vạn năng ban nãy ngài vừa giảng giải, bột phấn Thiên Nguyệt Tinh."

"Được. Tìm đến đây cho hắn." Chấn Hoa hướng về tên nhân viên bên cạnh nói. Hắn kinh ngạc phát hiện, đứa bé này không chỉ là yêu quý, hơn nữa lời nói cùng ánh mắt của hắn đều biểu hiện sự tự tin. Đúng vậy, 10 phần tự tin, không có nửa điểm luống cuống.

Nhìn từ bên ngoài, mọi người sẽ đánh giá hắn rất kích động, nhưng ở trong mắt Chấn Hoa lại không phải như vậy. Đứa nhỏ này thân thể vẫn luôn rất ổn định, trong khi đó những người ở trong trạng thái kích động, vốn sẽ nên hơi run rẩy mới đúng.

Hơn nữa hắn chú ý tới bàn tay của Đường Vũ Lân cũng phải lớn hơn nhiều so với bạn đồng niên. Thêm vào đó, tay hắn cực kỳ ổn định, hai tay ngón tay nhẹ nhàng rung động, đây là thói quen của người thường xuyên cầm Đoán Tạo Chuy lâu năm. Chuyện này mang ý nghĩa, đứa bé này thực sự am hiểu đoán tạo.

Có rất ít chuyện có thể làm cho Chấn Hoa cảm thấy hứng thú, hắn hiện tại cũng muốn nhìn một chút, đứa bé này có thể đạt tới trình độ nào.

Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chính là không bao giờ thiếu các loại kim loại hiếm, rất nhanh, những đồ vật Đường Vũ Lân cần đều được đem lên.

Hắn không hề khách khí chút nào, trực tiếp liền đứng vào mặt sau Đoán Tạo Đài, thông thạo mở Đoán Tạo Đài ra, đem hai khối kim loại hiếm để vào bên trong, điều chỉnh nhiệt độ nung đốt, để bọn chúng hoàn toàn chìm vào bên trong.

Hắn lúc này mới chuyển hướng về phía Chấn Hoa, "Hội trưởng, còn phải làm phiền ngài một chuyện."

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Chuyện gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta cần mượn Đoán Tạo Chuy của ngài dùng một lát."

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên!

Mượn Đoán Tạo Chuy? Chuyện này trong giới Đoán Tạo Sư là một chuyện phi thường hiếm thấy, chớ nói chi là dám đi mượn Đoán Tạo Chuy của vị Thần Tượng duy nhất trên đại lục này!

Chấn Hoa cũng bị hắn làm cho sửng sốt. Tên tiểu tử này, cũng thật là thú vị à nha!

Đường Vũ Lân cũng là hết cách rồi, trên người hắn bây giờ quả thật là trên răng dưới cát-tút, nào có Đoán Tạo Chuy!

Ngay cả Thiên Đoán Ô Cương Chuy lúc trước cũng bị thu mất.

"Được." Chấn Hoa đáp ứng xong, hắn thoáng trầm ngâm một chút, trên tay ánh sáng lóe lên, một đôi Đoán Tạo Chuy liền xuất hiện ở trước mặt Đường Vũ Lân.

Đó là một đôi Đoán Tạo Chuy toàn thân lập lòe vầng sáng nhàn nhạt. Đoán Tạo Chuy hình thức vô cùng chính thống, nhưng bản thân lại là màu trắng hiếm thấy. Mặt ngoài của Đoán Tạo Chuy màu trắng này, tựa hồ được đám mây xanh lam nhàn nhạt phiêu đãng bao phủ. Nhìn qua vô cùng kỳ dị cùng huyễn lệ.

"Linh Đoán Đoán Tạo Chuy." Đường Vũ Lân một chút liền nhận ra ngay loại kim loại này. Đây là Vân Đồng cùng một loại kim loại hiếm khác tên là Bạch Kim Tinh - Dung Đoán mà tạo thành một Hữu Linh Hợp Kim, gọi là Vân Kim. Lấy Vân Kim Linh Đoán, từ đó tạo thành đôi Đoán Tạo Chuy này.

Từ phẩm chất mà nói, Hữu Linh Hợp Kim Linh Đoán của nhân gia người, phẩm chất vượt xa Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của hắn.

"Đây là Đoán Tạo Chuy 15 năm trước ta tạo ra, vẫn luôn theo ta. Trước khi ta tự có thể Hồn Đoán, vẫn luôn dùng nó. Ngươi có thể thử xem có vừa tay hay không? Nếu như ngươi ngày hôm nay thật sự có thể Dung Đoán thành công, ta sẽ tặng nó cho ngươi." Chấn Hoa mỉm cười nói.

Tuy rằng hắn cũng không cho là Đường Vũ Lân có thể Dung Đoán, nhưng đối với người trẻ tuổi hắn xưa nay cũng chưa bao giờ ngừng cổ vũ khích lệ.

Bản thân hắn chính là thiếu niên thành danh, 18 tuổi đã thăng cấp lên Đoán Tạo Sư cấp 6, sáng tạo kỷ lục của toàn bộ giới Đoán Tạo Sư. Vì lẽ đó, hắn cũng không như tuyệt đại đa số mọi người, cho rằng hài tử trước mặt chỉ là kích động. Hắn mơ hồ cảm giác được, đứa bé này có đoán tạo nội tình. Chỉ là việc vì sao Đường Vũ Lân lại không có Đoán Tạo Chuy, điểm này hắn có chút không rõ. Đoán Tạo Chuy của Đoán Tạo Sư là vật bất ly thân, đây là quy củ bất thành văn. Chuy không rời tay, thời điểm Đoán Tạo Sư bắt đầu học tập đã luôn được giáo dục điểm này.

"Cảm ơn ngài."

Đường Vũ Lân giơ tay nắm chặt đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy. Hai tay để bên cạnh cơ thể, nắm chặt đôi chuy, sau đó hắn nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy động tác hắn tiếp nhận chuy này, vẻ mặt nhân viên chung quanh đều tràn ngập sự kinh dị, còn có một vài vị Đoán Tạo Sư cấp 4 trở lên, cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vân Kim, loại Hữu Linh Hợp Kim này, vốn nặng có tiếng. Chỉ cần là người từng tiếp xúc với nó đều biết.

Hai thanh Vân Kim Đoán Tạo Chuy này nhìn qua thể tích không lớn, nhưng trên thực tế trọng lượng lại đều vượt quá 200 cân. Tuyệt đối là búa tạ!

Đối với Đoán Tạo Sư mà nói, sức mạnh là vô cùng trọng yếu. Chấn Hoa lấy ra hai thanh Đoán Tạo Chuy này, đối với Đường Vũ Lân ít nhiều có chút ít thi giáo chi tâm *. Nhưng hắn lại ung dung cầm lấy đôi Đoán Tạo Chuy, nhìn qua không hề có chút nào miễn cưỡng. Hai tay vững vàng nắm chuy, dường như lại đang cầm hai thanh Đoán Tạo Chuy phổ thông vậy.

* *có tâm dạy cho một bài học.*

Tên tiểu tử này thật sự sẽ biết đoán tạo?

Dấu chấm hỏi lớn xuất hiện trong lòng mọi người.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân nhấn nhẹ Vân Kim Đoán Tạo Chuy tay trái lên trên nút bấm một cái. Thời gian nung đốt của Trầm Ngân đã đến, Trầm Ngân bị nung đến đỏ chót, ánh lên một chút ngân quang, chậm rãi bay lên.

Đường Vũ Lân tay phải bất động, tả chuy thăm dò, hơi điểm nhẹ trên Trầm Ngân.

"Keng…!!!"

Tiếng giòn minh vang lên, âm thanh vang vọng khắp đại sảnh.

Vân Kim Đoán Tạo Chuy trong tay Đường Vũ Lân khẽ giơ lên. Hắn khẽ cau mày, Vân Kim Đoán Tạo Chuy đã giơ lên lại không hề hạ xuống, nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, tai trái của hắn khẽ rung động, tựa hồ đang lắng nghe cái gì.

Chấn Hoa vẫn luôn mỉm cười nhìn Đường Vũ Lân, rốt cục thay đổi sắc mặt.

Có thể Đoán Tạo Sư cấp thấp không hiểu Đường Vũ Lân đang làm gì; nhưng thân là Thần Tượng, hắn làm sao lại không hiểu đây?

Đường Vũ Lân lần này, không chỉ là đang cảm thụ trạng thái của khối Trầm Ngân này, cùng kim loại tiến hành giao lưu. Quan trọng hơn chính là, hắn đang nghe chuy.

Sử dụng Đoán Tạo Chuy hoàn toàn mới đối với Đoán Tạo Sư mà nói tuyệt đối là thử thách vô cùng lớn. Mà nghe chuy, chính là nghe đặc tính của Đoán Tạo Chuy. Chỉ có trước tiên quen thuộc Đoán Tạo Chuy này, mới có thể sử dụng chúng tốt được.

Lấy ra đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này, thử thách của Chấn Hoa cũng đã bắt đầu rồi. Trọng lượng của Đoán Tạo Chuy chỉ là bước đầu, quan trọng hơn chính là hắn muốn nhìn một chút khả năng sử dụng của Đường Vũ Lân đối với đôi Đoán Tạo Chuy này.

Còn nhỏ tuổi, nhiều nhất là khoảng 15, 16 tuổi. Coi như không có cách nào Dung Đoán, cũng đồng dạng có thể thấy được hắn có phải là hạt giống tốt hay không, có thể làm tới trình độ nào.

Vân Kim Đoán Tạo Chuy chính là phương thức thử thách tốt nhất. Hắn muốn nhìn thử xem Đường Vũ Lân có thể thực sự sử dụng đôi Đoán Tạo Chuy này của hắn hay không.

Đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này là hắn huyết tế đoán tạo từ lúc còn nhỏ tạo thành, cũng có đặc tính của riêng nó. Cũng giống như đôi Trầm Ngân Chuy của Đường Vũ Lân có hiệu quả điệp chuy vậy.

Hành động nghe chuy của Đường Vũ Lân, Chấn Hoa xem thấy không có chút tỳ vết, đây là nguyên nhân hắn kinh ngạc. Kế tiếp phải xem, hắn có thể thật sự "nghe" ra đặc hiệu của đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này hay không.

Đường Vũ Lân hai con mắt đột nhiên trợn to, trong mắt mơ hồ thấy được kim quang lấp lánh, "Chấn động!"

Hắn chỉ quát khẽ ra hai chữ này, Vân Kim Đoán Tạo Chuy tay trái liền lần thứ hai rơi xuống.

Lần này, nặng như vạn cân!

"Oanh…!!!" Vân Kim Đoán Tạo Chuy hung hãn hạ xuống, mạnh mẽ nện ở bên trên khối Trầm Ngân đỏ hồng này. Bên trong cú đánh mạnh mẽ, Vân Kim Đoán Tạo Chuy lại không lập tức bắn lên, mà ngược lại vững vàng đặt ở bên trên Trầm Ngân. Trên toàn bộ Đoán Tạo Đài liền phát sinh tiếng ong ong.

Đúng vậy, đặc tính của đôi Đoán Tạo Chuy này là, Chấn Động!

Thông qua đoán tạo sản sinh ra chấn động cao tần, để phụ trợ rèn đúc. Cũng giống như điệp chuy vậy, đều là thuộc tính đặc hiệu cực phẩm của Đoán Tạo Chuy.

Đường Vũ Lân lúc này ép chuy bên trong Trầm Ngân, chính là muốn cho đặc hiệu Chấn Động của nó hoàn toàn phát huy ra được.

Xung quanh một lần nữa trở nên yên tĩnh lại, một chuy hạ xuống, liền có thể nhìn ra thực lực.

Vân Kim Đoán Tạo Chuy đập xuống trầm trọng như vậy, nhưng không hề có một chút xíu đàn hồi nào, chuyện này có ý nghĩa là, cánh tay Đường Vũ Lân đem hết thảy lực phản chấn chịu đựng. Hơn nữa hắn còn có thể vững chắc sử dụng Vân Kim Đoán Tạo Chuy như vậy; chỉ là điểm này, đã thể hiện ra bản lĩnh đoán tạo của hắn.

Chấn Hoa gật đầu, trên mặt một lần nữa hiện ra nụ cười, tên tiểu tử này, vẫn đúng thật là không đơn giản mà!

Dừng lại đầy đủ 3 giây, Vân Kim Đoán Tạo Chuy tay trái mới lần thứ hai vung lên, lại một lần nữa mạnh mẽ hạ xuống.

"Oanh…!!!"

Chương 424: Thần Tượng khiếp sợ

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Tiếng nổ vang lại nổi lên, Trầm Ngân rung động, loáng thoáng, tựa hồ có vụn bột phấn nhỏ từ bên trong Trầm Ngân rơi ra phía bên ngoài.

Đây chính là chỗ tốt của đặc hiệu Chấn Động, rung ra tạp chất!

Nói thì đơn giản, nhưng tuyệt đối không phải ai cũng có thể làm được. Muốn đem đặc hiệu Chấn Động hoàn toàn phát huy ra được, đầu tiên cần phải có sức mạnh khổng lồ; đồng thời còn phải có hồn lực phụ trợ; tinh thần lực khống chế; đồng thời sự thấu hiểu đối với kim loại. Mấy điểm này thiếu một thứ cũng không được, bằng không, sẽ rất khó phát huy được hiệu quả của Chấn Động Chuy. Thậm chí còn sẽ phải chịu ảnh hưởng của Chấn Động.

Chùy thứ hai, Đường Vũ Lân chỉ cần 2 chuy đánh xuống đã làm được điểm này.

"Oanh, oanh, oanh "

Đường Vũ Lân mỗi một chuy hạ xuống đều dừng lại 3 giây, chầm chậm mà trầm trọng đoán tạo.

Chấn Hoa từ bên trong sự khen ngợi bắt đầu trở nên bình tĩnh. Nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt thậm chí còn toát ra một vẻ nghi hoặc.

"Oanh" chuy thứ bảy hạ xuống, Trầm Ngân lăn tròn, tạp chất phân ra, một vệt sáng loé lên rồi biến mất.

Bách Đoán Tạo hoàn thành!

Thất Chuy Bách Đoán!

Chấn Hoa hơi đứng thẳng mấy phần, người xem hiểu cũng há hốc mồm.

Thân là Thần Tượng, dù là Nhất Chuy Bách Đoán, dựa vào đặc hiệu Chấn Động, Chấn Hoa cũng có thể làm được. Nhưng đứa nhỏ trước mắt này mới bao lớn?

Đường Vũ Lân hữu chuy rốt cục chuyển động, nhẹ nhàng đánh lên nút bấm, Thiên Tinh Thiết chậm rãi xuất hiện. Trạng thái nung đốt vừa đủ. Hữu chuy hạ xuống, Chấn Động Chuy!

Song Đoán Tạo!

Đứa nhỏ này triển khai dĩ nhiên là Song Chuy Song Đoán, hơn nữa còn là đoán tạo hai loại kim loại khác nhau. Dù cho đều chỉ là tiến hành Bách Đoán Tạo, nhưng ít gì cũng phải là Đoán Tạo Sư cấp 3, cấp 4 mới có thể hoàn thành được.

Chuyện này…

Vị nhân viên trước kia tiếp đón Đường Vũ Lân lúc này đã nói không ra lời. Ai có thể nghĩ tới, tên thiếu niên bất quá chỉ mười mấy tuổi này, dĩ nhiên thật sự có bản lĩnh lớn như vậy!

Song chùy tuần hoàn hạ xuống, phân biệt rơi vào trên Trầm Ngân cùng Thiên Tinh Thiết. Mỗi một chuy đánh mạnh xuống, dường như cũng đều đang đánh mạnh vào trong lòng tất cả các Đoán Tạo Sư ở đây, cực kỳ chấn động!

Tiếng nổ vang rền không ngừng vang lên, cả người Đường Vũ Lân đã hoàn toàn tiến vào trạng thái đoán tạo.

Trong lòng hắn là sự phấn khởi. Tri thức vừa mới học được, cùng với cảm ngộ của hắn về Dung Đoán Tạo dung hợp lẫn nhau; cùng lúc đó nghiệm chứng lẫn nhau, giúp hắn hiểu ra được sâu sắc hơn. Trong quá trình không ngừng đoán tạo, cái cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt hơn, thậm chí còn trở nên vô cùng sống động.

Trầm Ngân dung nhập thêm Thiên Tinh Thiết, chính là vật liệu cần có cho Nhất Tự Đấu Khải của hắn, Tinh Ngân.

"Oanh, Oanh, Ầm!!"

Mỗi người đều bị đứa bé trước mắt này đoán tạo cho chấn kinh rồi, mà lại còn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Đột nhiên, hai tiếng ong ong đồng thời vang lên, vội nhìn sang, hai luồng hào quang trong nháy mắt bắn lên.

Vừa là hào quang màu bạc, vừa là vô số ánh sao bắn lên. Hai thứ dung hòa cùng nhau, bên tung bên hứng. Mỗi vầng sáng bắn cao lên đến 6 thước, thật lâu không tiêu tan.

Song Đoán song kim loại, Hữu Linh Kim Loại, Thiên Đoán nhất phẩm.

Hơn nữa Thiên Đoán nhất phẩm kim loại bình thường có thể bay lên được 5 thước đã là rất ghê gớm, nhưng đứa nhỏ trước mắt này lại đoán tạo ra hai khối Thiên Đoán tận 6 thước đấy! Điều này có ý vị gì?

Thánh Phẩm!

Thiên Đoán Thánh Phẩm trong truyền thuyết sao? Chưa kể, Thiên Đoán Thánh Phẩm chỉ có Thánh Tượng Đoán Tạo Sư mới có thể đoán tạo ra được!?

Đường Vũ Lân kỳ thực bản thân cũng không hề có chủ ý tạo ra những điều này. Trên thực tế, đây là công hiệu của Vân Kim Đoán Tạo Chuy. Phẩm chất của đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này vốn là tuyệt hảo, lại đã theo Thần Tượng nhiều năm, bản thân liền nhiễm khí tức của Chấn Hoa, đặc biệt đặc hiệu Chấn Động Chuy kia. Dưới sự dẫn động của Đường Vũ Lân, đem tinh khí thần bên trong mà Chấn Hoa lưu lại, hoàn toàn kích phát ra. Hơn nữa lúc này hắn đang ở trong trạng thái tuyệt hảo, đứng ở bên làn ranh giới đột phá, cảm ngộ, vì vậy lúc này mới có Thiên Đoán Thánh Phẩm xuất hiện.

Thế nhưng, thế này vẫn chưa xong, chỉ vừa mới bắt đầu!

Dưới chân Đường Vũ Lân, ba vòng Hồn Hoàn màu tím bay lên, hồn lực truyền vào Vân Kim Đoán Tạo Chuy. Nhất thời, trên đôi Đoán Tạo Chuy kia dường như có mấy mù bốc lên, trọng lượng giảm bớt, nhưng bản thân lại tràn ngập cảm giác linh động, lại thêm hơi thở sự sống vô cùng sống động.

Song chùy đồng thời chuyển động, hướng vào phía trong hợp lại, thừa dịp hai khối Hữu Linh Thiên Đoán Kim Loại còn chưa ngừng phát sáng, đã đem chúng thiết hợp lại cùng nhau.

Đoán Tạo gõ mạnh kết thúc, tiếp đó là…gõ nhẹ!

Vân Kim Đoán Tạo Chuy mỗi một lần hạ xuống đều là vừa đủ lực, nhẹ nhàng đánh vào bên trên hai khối kim loại, đè ép chúng vào bên trong. Hồn lực truyền vào, hơi thở sự sống vốn có của Vân Kim Đoán Tạo Chuy được dung nhập vào bên trong, khiến cho hai khối kim loại kia trong một thoáng liền nhuộm đẫm trong sinh khí. Thăng Linh Quang Mang chậm rãi hạ xuống, mơ hồ bắt đầu dây dưa cùng nhau, dung hợp.

Dung Đoán bắt đầu!

Các nhân viên bên cạnh cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, đây là tiểu tử từ nơi nào chui lên vậy trời! Dĩ nhiên lại thật sự muốn Dung Đoán.

Hắn mới bao lớn, coi như là hội trưởng ở vào tuổi của hắn cũng sẽ chưa thể Dung Đoán mới đúng chứ? Xem động tác của hắn, hắn là còn không phải là lần đầu tiên Dung Đoán.

Nếu như là Đoán Tạo Sư cấp cao tiến hành, vậy hắn trước tiên sẽ Linh Đoán, sau lại Dung Đoán.

Nhưng Đường Vũ Lân lại mở ra lối riêng, từ trong Thiên Đoán, lại trực tiếp Dung Đoán. Về căn bản, có lẽ xuất phát từ nguyên nhân hồn lực của hắn không đủ; trước tiên phải đoán tạo ra Hữu Linh Kim Loại lại nói. Hơn nữa, hiện tại Nhất Tự Đấu Khải của hắn cũng không cần Linh Đoán kim loại, Thiên Đoán là đủ rồi. Chờ sau này tu vi đã đủ, hơn nữa trình độ Đoán Tạo Thuật của hắn lúc này cũng đã được nâng cao, khi đó hẵng nói chuyện tiếp.

Vì lẽ đó, hắn hiện tại muốn tiến hành chỉ là Thiên Đoán - Dung Đoán. Đối với hắn mà nói, tự nhiên là xe nhẹ chạy đường quen.

Không dám Linh Đoán còn có một tầng nguyên nhân, bởi vì dù sao đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này cũng không phải là của hắn. Dù lực thích ứng của hắn có mạnh, nhưng cũng chỉ là thích ứng, mà không phải có thể dễ dàng sai khiến như Trầm Ngân Chuy được.

Mạo muội tiến hành Linh Đoán, hắn tự vấn, có lẽ tỷ lệ thành công sẽ không quá cao. Mà hắn hiện tại muốn học chính là Dung Đoán kỹ xảo của Chấn Hoa.

Nhìn Đường Vũ Lân đánh nhanh như phong vân xoay vần, Chấn Hoa theo bản năng tiến lên một bước, ánh mắt chăm chú nhìn khối kim loại trên Đoán Tạo Đài.

Trầm Ngân cùng Thiên Tinh Thiết chậm rãi hướng vào phía trong đè ép, dung hợp lẫn nhau. Ánh sáng dần dần hòa vào cùng nhau.

Đường Vũ Lân đoán tạo vô cùng ổn định, song chùy không ngừng vung lên, nhưng nửa người dưới lại đứng cực kỳ bình ổn, vẫn không hề nhúc nhích. Ba cái Hồn Hoàn trên người trước sau lấp lánh, toàn thân đều toả ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tam hoàn Hồn Tôn, lại còn là tam hoàn Hồn Tôn có 3 vòng Hồn Hoàn màu tím. Hiện tại đã không có ai lại dám cười nhạo Đường Vũ Lân.

Tên Đoán Tạo Sư thô lỗ ban đầu cười nhạo hắn, lúc này lại như là nhìn thấy quỷ vậy. Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn là một mảnh mờ mịt. Hắn là một vị Đoán Tạo Sư cấp 3, vẫn đang phải nỗ lực để luyện tập Thiên Đoán. Nhưng thứ Đường Vũ Lân bày ra trước mắt này, đã là năng lực tối thiểu phải là Đoán Tạo Sư cấp 4 đỉnh phong mới có thể làm được.

Vậy mà mình còn cười nhạo nhân gia người ta.

Đường Vũ Lân rất chăm chú, cảm thụ hai khối kim loại dung hợp lẫn nhau, hắn đem bột phấn Thiên Nguyệt Tinh chậm rãi hòa tan vào bên trong quá trình đoán tạo. Quả nhiên giống như lúc trước Chấn Hoa giảng giải vậy, độ bền của Trầm Ngân cùng Thiên Tinh Thiết cùng nhau trở nên mạnh mẽ, đoán tạo tựa hồ càng khó khăn hơn. Nhưng trên thực tế, tỷ lệ thất bại lại hạ thấp, bởi vì có thể hạ thấp tổn hại đối với chúng.

Đường Vũ Lân bắt đầu gia tăng cường độ đoán tạo. Chỗ khó nhất của Dung Đoán chính là phải bảo đảm linh thức của hai kim loại bất diệt, không được "tèo" bên trong quá trình này. Vì lẽ đó, trong quá trình đoán tạo, sẽ tiêu hao lượng lớn tinh lực của Đoán Tạo Sư. Kỹ xảo của Chấn Hoa sẽ giúp giảm bớt sự quấy nhiễu này, dùng phương pháp đặc thù đem Thiên Nguyệt Tinh hòa tan vào trong quá trình Dung Đoán.

Đường Vũ Lân sâu sắc cảm thụ ảo diệu bên trong đó, mắt thấy, hai khối kim loại liền dần dần hòa vào làm một, chậm rãi tỏa ra ánh hào quang mà chỉ Tinh Ngân mới có.

Ngay lúc này, Hồn Hoàn trên người Đường Vũ Lân đột nhiên thu lại.

Hồn lực không đủ?

Chấn Hoa trong lòng rùng mình, chính vào lúc này, một vòng Hồn Hoàn vàng kim đột nhiên không hề có điềm báo trước xuất hiện, huyết mạch lực của Đường Vũ Lân trong nháy mắt bỗng trở nên phóng đại hơn trước nhiều lần.

Nếu như là đoán tạo những kim loại hiếm khác, hắn có thể dựa vào tu vi hồn lực của bản thân để chống đỡ; nhưng khối Tinh Ngân này là hắn đoán tạo cho mình, đương nhiên phải đem khí huyết của mình hòa vào bên trong, như vậy tương lai sau khi dùng nó chế tạo thành Đấu Khải, mới có thể càng thêm hòa hợp với bản thân mình.

Bên trên Vân Kim Đoán Tạo Chuy tràn ngập một tầng kim quang nhàn nhạt, khí huyết dồi dào của Đường Vũ Lân không ngừng hướng vào bên trong khối kim loại kia mà hội tụ lại.

Chương 425: Ngươi đến quấy rối?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Oanh" Trong nháy mắt khi hắn hiểu ra, tốc độ Vân Kim Đoán Tạo Chuy trong tay hạ xuống lần thứ hai tăng lên dữ dội, không chỉ thật nhanh, hơn nữa lại còn mạnh dị thường.

Sự rung động kịch liệt làm cho cả Đoán Tạo Đài run rẩy. Khối Tinh Ngân đã thành hình này dần dần co rút lại.

"Oanh!"

Song chùy đồng thời hạ xuống, một tiếng long ngâm từ trong miệng Đường Vũ Lân vang lên, hai đạo kim quang theo hai cánh tay hắn chảy vào bên trong Vân Kim Đoán Tạo Chuy, thông qua phương pháp Chấn Động Chuy chảy vào bên trong Tinh Ngân.

Nhất thời, một đạo Long Hình Kim Quang Ảnh từ trên Tinh Ngân bốc lên, xoay tròn chung quanh phía trên.

Tâm tình phấn khởi nhất thời từ bên trong kim loại bạo phát ra, mặt ngoài của Tinh Ngân, ánh sao óng ánh, mơ hồ trong lúc đó, còn có ánh sao hội tụ thành long văn nhàn nhạt.

Lạc ấn, hay nói cách khác chính là dấu ấn riêng của Đường Vũ Lân.

Một phen đoán tạo này có thể nói là sảng khoái tràn trề, tiếng long ngâm trong miệng Đường Vũ Lân đầy đủ kéo dài gần một phút mới dần dần thu lại. Thần thái hai con mắt sáng láng, hắn rõ ràng cảm giác được, mình ở trên phương diện Dung Đoán Tạo đã đột phá một cảnh giới. Độ chắc ăn so

với ban đầu lớn hơn nhiều lắm. Chuyện này không thể nghi ngờ là có thể giúp tăng cường tỷ lệ thành công của hắn trên diện rộng.

Thành công, dĩ nhiên thật sự thành công!!

Dung Đoán Hữu Linh.

Lông mày của Chấn Hoa không biết từ lúc nào đã nhíu chặt lại.

"Cảm tạ Đoán Tạo Chuy của ngài đã giúp ta tìm tới cảm giác. Cảm tạ ngài dạy ta kỹ xảo!" Đường Vũ Lân xoay người cung kính nói với Chấn Hoa.

Mèo khen mèo dài đuôi là đặc tính của cường giả, giới Đoán Tạo Sư cũng là như thế. Một kỹ xảo đoán tạo thật sự, sẽ giúp tăng phẩm chất của thành phẩm, cùng với tỷ lệ thành công lên rất nhiều. Kỹ xảo dùng kim loại làm chất xúc tác này, theo Đường Vũ Lân, căn bản là không thể cân đo đong đếm được giá trị. Mà Chấn Hoa lại cứ như thế truyền thụ ra ngoài, không cầu hồi báo. Loại tinh thần này, có thể nào không khiến cho Đường Vũ Lân kính nể?

Chấn Hoa lại trầm giọng nói: "Ngươi là đệ tử của ai, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, lúc này mới ý thức được, e rằng mình sẽ bại lộ. Lúc trước không nghĩ nhiều như thế, cả người đều ở trong trạng thái phấn khởi. Mà lúc này, trước mặt nhiều người như vậy, lại ở ngay trước mặt vị Thần Tượng này, muốn tiếp tục ẩn giấu đã là không thể.

"Vãn bối Đường Vũ Lân, đệ tử của Mộ Thần lão sư, năm nay 14 tuổi."

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

14 tuổi, Dung Đoán.

Chuyện này, nghịch thiên, nghịch thiên rồi!

Chấn Hoa trước ngực hơi có chút chập trùng, đặc biệt là khi nghe đến hai chữ Mộ Thần, trong con ngươi của hắn rõ ràng có chút thất thần.

"Huy chương của ngươi là Đoán Tạo Sư cấp mấy?" Dù cho thân là hội

trưởng, hắn cũng không nắm chắc được đẳng cấp đoán tạo của Đường Vũ Lân. Bởi vì, phẩm chất khối Dung Đoán Tinh Ngân trước mặt này, lại tất nhiên là Thần Chi Kim Loại mức độ hòa hợp vượt quá 95%. Với nhãn lực của hắn, căn bản cũng không cần máy móc gì, đảo mắt liền có thể nhìn ra được.

"Bởi vì đang tiến hành cuộc thi cuối kỳ của học viện, hết thảy vật ngoài thân đều bị học viện lấy đi mất. Ta là Đoán Tạo Sư cấp 5."

Cấp 5…

Dù cho đã đoán được, nhưng toàn trường lại lần thứ hai ồ lên. 14 tuổi Đoán Tạo Sư cấp 5, phá kỷ lục rồi! Hơn nữa lại còn đang ở trước mắt.

Chấn Hoa nở nụ cười, "Được lắm Mộ Thần, cái tên này, ẩn giấu thật là sâu!"

"Hội trưởng, khối Tinh Ngân này ta có thể lấy đi không? À, không, ta có thể thông qua hoàn thành nhiệm vụ để thanh toán tiền kim loại."

Chấn Hoa lắc đầu một cái, "Nó vốn là của ngươi, đôi Đoán Tạo Chuy này cũng vậy." Nói xong, hắn chỉ chỉ đôi Linh Đoán Vân Kim Chuy kia.

Nắm giữ đặc hiệu Chấn Động Chuy, đôi Đoán Tạo Chuy này tuyệt đối có giá trị không nhỏ nha!

Đường Vũ Lân cũng lắc lắc đầu, "Không cần, tạ ơn hội trưởng, ta đã có Đoán Tạo Chuy của riêng mình. Nếu không, ngài xem như vậy có thể hay không; ngài cho ta bán đôi Vân Kim Đoán Tạo Chuy này lấy tiền được không?"

Bán…bán…bán…cái gì bán cơ? Bán lấy tiền!?

Hiện trường vốn ầm ĩ lần thứ hai yên tĩnh lại. Đoán Tạo Chuy của Thần Tượng, tên tiểu tử này lại muốn bán đi, đây là tình huống như thế nào?

Chấn Hoa vẻ mặt rốt cục không có cách nào trở lại bình thường, trợn mắt ngoác mồm nhìn Đường Vũ Lân. Hắn thật sự rất muốn hỏi tên tiểu tử này, có phải là đến để quấy rối?

Đúng không, nhất định đúng là do tên khốn Mộ Thần kia phái tới quấy rối rồi! Thời cơ đúng là chọn không tồi, vừa vặn đúng thời điểm mình đang giảng giải về Dung Đoán cho mọi người. Cái con c-hó này…

"Thật?" Dưới sự chú ý của muôn người, hắn còn có thể nói gì thêm, liền hướng về tên nhân viên bên cạnh ra hiệu một cái.

"Ngươi đi theo ta!" Chấn Hoa mang theo Đường Vũ Lân hướng về thang máy của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đi tới, phía sau tất cả đều là tiếng xì xầm bàn luận.

Không nghi ngờ chút nào, ở trong giới Đoán Tạo Sư, một đời thiên tài đột nhiên xuất hiện, loại tin tức này rất nhanh sẽ truyền khắp toàn bộ đại lục.

Đường Vũ Lân theo Chấn Hoa vào thang máy.

"Mộ Thần sai ngươi đến?" Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Chấn Hoa hỏi.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu, cúi đầu nói: "Cái kia, kỳ thực…ta đúng là bởi vì không có tiền. Học viện để chúng ta tự lực cánh sinh, thích ứng xã hội. Hoàn thành cuộc thi cuối kỳ."

Chấn Hoa đột nhiên trong lòng hơi động, "Sử Lai Khắc học viện!!"

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Ngài làm sao biết?"

Chấn Hoa vui vẻ, "Chẳng trách cái tên Mộ Thần kia, đang ngon lành làm hội trưởng Đông Hải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội không muốn, lại muốn đi đày tới Sử Lai Khắc Thành chịu khổ. Cũng là bởi vì ngươi tên tiểu tử này đúng không? Hắn ẩn giấu thật là tốt mà! Ta vẫn cho rằng Tiểu Hi là người trẻ tuổi ưu tú nhất thế hệ này, không nghĩ tới, hắn còn ẩn giấu một tên tiểu tử như ngươi."

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, trong lòng thầm nghĩ, Mộ Thần lão sư, con cũng chẳng còn cách nào khác nha! Chuyện này đều là trùng hợp!

"Hội trưởng, ta còn phải chạy đi, tiếp tục hoàn thành cuộc thi cuối kỳ. Ngài xem, tiền bán Vân Kim Đoán Tạo Chuy, có thể ứng trước cho ta được

không? Sau này có thời gian ta trở lại thăm ngài."

Thang máy đến nơi, Chấn Hoa mang theo Đường Vũ Lân đi tới tầng cao nhất của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

"Tiểu tử ngươi làm sao chỉ biết đến tiền? Điểm này ngươi lại không giống lão sư của ngươi chút nào."

Đường Vũ Lân lẩm bẩm: "Không có tiền chuyện gì cũng không làm được mà! Nếu như ngài không muốn cho, vậy xin cho ta đi nhận nhiệm vụ. Ta không có huy chương, trước đó bọn họ không cho ta tiếp nhận. Ngài có thể giúp ta dàn xếp một thoáng hay không?"

"Ha ha ha!!! Ngươi tiểu tử này. Được rồi, chờ một lúc ta sai người đi lấy tiền cho ngươi. Ngươi hiện tại đi nhận nhiệm vụ, chẳng phải là muốn bị người người vây lại phỏng vấn hay sao? Ta hỏi ngươi, ngươi đã là đệ tử của Mộ Thần, vậy ngươi có gia nhập Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội hay chưa?" Chấn Hoa hỏi.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Ta đã gia nhập, ta còn có một vị lão sư."

"Phong lão đầu!" Chấn Hoa không nói gì.

Đường Vũ Lân lại gật đầu.

Chấn Hoa trong mắt lập loè ánh sáng biến ảo không ngừng, mãi một lát sau, "Nội dung cuộc thi cuối kỳ của ngươi là cái gì?"

Đường Vũ Lân đàng hoàng đem mình nội dung cuộc thi cuối kỳ của mình nói ra một lần.

"Sử Lai Khắc học viện các ngươi cũng thật là kỳ hoa. Tìm đối thủ phải không? Được, Thiên Đấu thành ta sẽ giúp ngươi tìm. Sau đó tìm người đưa ngươi lên xe, để ngươi mau chóng đi hoàn thành cuộc thi cuối kỳ."

Đường Vũ Lân đại hỉ, "Tạ ơn hội trưởng."

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Kỳ thực, ta cùng lão sư Mộ Thần của ngươi là đồng môn sư huynh đệ, ta là sư huynh của hắn. Ngươi cũng không cần gọi ta là hội trưởng, gọi ta là sư bá là được rồi."

Sư bá!? Đường Vũ Lân xưa nay không hề nghe Mộ Thần đề cập đến chuyện này.

"Sư bá." Đường Vũ Lân lập tức kêu một câu. Có một vị Thần Tượng là sư bá, đây quả thật là một chuyện tốt mà!

Chấn Hoa gật đầu, "Vậy ngươi trước tiên ở đây nghỉ ngơi một chút, ta đi an bài đối thủ cho ngươi."

"Sư bá, con đói." Vừa nãy đoán tạo tiêu hao không ít khí huyết, mà đồ vật lúc nãy ăn chất dinh dưỡng cũng chỉ bình thường.

"Ta sẽ sai người dẫn ngươi đi tiểu thực đường của ta ăn cơm." Chấn Hoa cười nói. Tên tiểu tử này không hề ra vẻ chút nào, không tệ!

Chấn Hoa thân là hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, tiểu thực đường của hắn, thức ăn đương nhiên đều là từ nguyên liệu nấu ăn hàng đầu. Đoán Tạo Sư ở thời điểm đoán tạo vô cùng tiêu hao tinh khí thần, Chấn Hoa thân là Thần Tượng lại càng là như vậy. Nói về chú ý đến chế độ dinh dưỡng, e rằng toàn bộ đại lục cũng không có mấy người có thể vượt qua hắn. Hơn nữa, hắn còn có một thứ đặc biệt so với các cường giả khác. Chính là tiền, có tiền, có tiền, có tiền nha!

Thân là Thần Tượng, mỗi một kiện đoán tạo tác phẩm của hắn, đâu thể dùng từ "đắt giá" để hình dung, mà phải nói "phú khả địch quốc" * mới là từ miêu tả chính xác nhất.

* *giàu ngang một nước*

Nghề Đoán Tạo Sư này, ở sơ kỳ cùng trung kỳ đều cực kỳ tiêu hao tiền tài. Vì lẽ đó một đường tăng lên cũng vô cùng khó khăn. Chỉ khi nào có thể đột phá bình cảnh, tiến vào sau cấp 6, mới trở nên "tài nguyên cuồn cuộn". Ở bên trong hết thảy các chức nghiệp, tuyệt đối là một nghề dễ kiếm tiền nhất.

Tiểu thực đường của Chấn Hoa cũng không lớn, chỉ có 20 mét vuông. Một cái bàn tròn, trang trí đơn giản, nhìn qua giản dị tự nhiên.

Nhưng sau khi món ăn bắt đầu được mang ra, con mắt Đường Vũ Lân liền đỏ lên, không phải là cảm động, mà là…kích động!

Món ăn thứ nhất là, Thiên Niên Địa Long Cân.

Linh vật đủ để Đường Vũ Lân đột phá vài đạo phong ấn đầu tiên, ở nơi này của nhân gia người ta cũng chỉ là nguyên liệu nấu ăn mà thôi…

Cả một khối nhỏ Thiên Niên Địa Long Cân, không biết được nấu bao lâu, mà vô cùng mềm mại, tiên hương, ngon miệng. Chỉ mới ngửi một chút thôi, Đường Vũ Lân đã cảm giác trong cơ thể mình khí huyết cuồn cuộn, nước miếng tràn đầy.

Gạo là loại Nguyệt Quang Mễ đỉnh cấp. Loại gạo này sinh ra ở nơi Cực Bắc lạnh lẽo, ba năm mới có thể thu hoạch một lần, hơn nữa số lượng cực kỳ ít ỏi. Bản thân hạt gạo có hình trăng lưỡi liềm, mặt trên lại tỏa ra ngân quang nhàn nhạt, mùi thơm mát lạnh, đưa vào miệng cực kỳ ngọt ngào, phối hợp với Thiên Niên Địa Long Cân hồng hồng, đã không thể dùng từ "mỹ vị" để hình dung.

Chương 426: Trúng mánh rồi!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Trúng mánh rồi!

Một bát cơm ăn xuống, từ mà Đường Vũ Lân có thể nghĩ tới, là ba chữ này! Trúng mánh rồi!

Một bồn lớn Thiên Niên Địa Long Cân rất nhanh đã bị hắn ăn sạch, còn tiện đường "thịt" luôn 6 chén Nguyệt Quang Mễ.

Đầu bếp là một ông lão hơn 50 tuổi, nhìn qua có chút gầy gò, hắn cười híp mắt ngồi ở một bên nhìn Đường Vũ Lân ăn. Lúc vừa mới bắt đầu, vẻ mặt hắn còn tươi cười, nhưng rất nhanh nụ cười liền đã biến thành kinh hãi.

Tên tiểu tử này, ăn thật là khỏe quá đi mất!

Đường Vũ Lân thoạt nhìn ăn ít hơn bình thường rất nhiều, nhưng bên trong Nguyệt Quang Mễ cùng Thiên Niên Địa Long Cân hàm chứa dinh dưỡng phong phú đến cỡ nào? Nếu như đổi lại là người bình thường, một hạt Nguyệt Quang Mễ đã đủ để bồi bổ khí tức đến sung mãn. Đường Vũ Lân ăn tận 6 chén, vậy mà có vẻ vẫn còn thèm thuồng, chớ nói chi là Thiên Niên Địa Long Cân kia.

Đầu bếp rõ ràng có thể cảm giác được, cùng với việc ăn cơm, gợn sóng khí huyết trên người tên tiểu tử này bắt đầu trở nên càng ngày càng dồi dào.

Chỉ có khi tiêu hóa xong đồ ăn, khí tức mới có thể tăng lên những vậy! Nhưng nhanh như hắn, không khỏi cũng có chút quá nhanh thì phải.

Uống một hớp canh ăn kèm với chén cơm thứ 7, Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn về phía đầu bếp, "Đại thúc, còn nữa không?"

Đầu bếp có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi ngay cả phần của hội trưởng cũng đã ăn sạch rồi. Không còn đâu."

"Ồ." Đường Vũ Lân có chút tiếc hận để chén cơm xuống.

Đầu bếp nói: "Ngươi vẫn chưa ăn no?"

Đường Vũ Lân nói: "Chắc là no được khoảng 6, 7 phần gì đó. Không có chuyện gì, cứ như vậy đi, chỉ là, sư bá sẽ ăn cái gì?!"

Đầu bếp hướng về Đường Vũ Lân đưa ngón tay cái lên, đứng lên hướng về bên trong tiểu thực đường, "Chờ đó."

Thời điểm Đường Vũ Lân bên này tấn công bàn ăn như vũ bão, Chấn Hoa cũng không nhàn rỗi.

"Mộ Thần, ngươi được lắm!" Nối được Hồn Đạo Bộ Đàm, âm thanh của Chấn Hoa rõ ràng so với bình thường phải cao thêm 8 phần.

Một bên khác, Mộ Thần bị hắn chất vấn có chút mơ hồ, "Ngươi không có chuyện gì chứ, làm sao?"

Chấn Hoa cười lạnh một tiếng, "Ngươi còn hỏi ta làm sao? Tiểu tử ngươi không phải là cố ý, để tên đồ đệ kia của ngươi tới cửa gây sự?"

"Đồ đệ?" Âm thanh Mộ Thần cũng cất cao mấy phần, có chút quái dị nói: "Ngươi đã gặp Vũ Lân?"

"Ngoại trừ hắn ra còn có thể là ai?" Chấn Hoa không vui nói.

Mộ Thần trầm mặc.

"Ngươi ngược lại nói cho ta! Ngươi lúc nào tìm ra được một tiểu quái thai như thế?" Chấn Hoa không nhịn được hỏi.

Trên thực tế, biểu hiện bình tĩnh lúc trước hắn lộ ra trước mặt Đường Vũ Lân phần lớn đều là ngụy trang. 14 tuổi Dung Đoán, điều này có ý vị gì?

Còn có ai có thể hiểu rõ hơn một vị Thần Tượng như hắn!

Đường Vũ Lân không chỉ dị thường nắm vững cơ sở, quan trọng hơn chính là ngộ tính của đứa nhỏ này thật sự tốt, ở phương diện đoán tạo cực kỳ có thiên phú. Điểm này từ việc hắn nghe chuy cùng với sử dụng Vân Kim Đoán Tạo Chuy liền có thể nhìn ra.

Một mầm mống tốt như thế, rất có thể sẽ là một đời Thần Tượng tiếp theo của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đấy!

Chỉ cần cứ thế trưởng thành, cứ thế tăng cường tu vi, Đường Vũ Lân hầu như tất nhiên sẽ trở thành Thần Tượng. Đương nhiên, tiền đề là hắn phải có thể trở thành cường giả cấp độ Phong Hào Đấu La.

Nhưng đối với Đoán Tạo Sư mà nói, muốn trở thành Phong Hào Đấu La, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với những Hồn Sư lấy chiến đấu làm mục đích tu luyện. Dùng thiên tài địa bảo chồng lên là được rồi, căn cơ bất ổn cũng không sao. Chỉ cần có thể đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La, có đầy đủ hồn lực dùng để đoán tạo, vậy là đủ rồi.

Vì lẽ đó, Chấn Hoa không hề lo lắng chút nào đến những thứ này. Luận về tài nguyên, luận về của cải, ở toàn bộ đại lục hắn đều có thể xếp vào top 10. Vấn đề là, muốn tìm được một hài tử được trời cao ưu ái như Đường Vũ Lân, biết đào đâu ra bây giờ?

"Ngươi đừng hòng mơ tới!" Mộ Thần sau một lát trầm ngâm, lại quẳng ngược lại một câu nói như vậy.

"Mộ Thần à…" Âm thanh Chấn Hoa đột nhiên trở nên nhu hòa.

Mộ Thần cười lạnh một tiếng, “Vô dụng thôi, mấy chiêu số này của ngươi lúc trước ta còn thấy chưa đủ hay sao?”

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Chúng ta là sư huynh đệ có đúng hay không?"

"Đúng. Nhưng chuyện đồ đệ này ta không thương lượng thương lẹo gì hết!" Chính vì hắn là sư huynh của mình, nên Mộ Thần càng hiểu rõ Chấn Hoa hơn.

Chấn Hoa cũng không giận, tiếp tục nói: "Sư đệ à! Năm đó ta và ngươi,

huynh đệ chúng ta hăng hái cỡ nào, được ca tụng là hai đại thiên tài của giới Đoán Tạo Sư. Chúng ta cùng nhau đi tới, ai cũng đều rất không dễ dàng. Vi huynh đối tốt với ngươi như vậy, ngươi nói xem!"

Mộ Thần trả lời rất đơn giản, "Những cái khác đều có thể, đồ đệ thì không nhường."

Chấn Hoa nói: "Năm đó ta đến cả Nguyên Bảo yêu dấu cũng nhường cho ngươi, ngươi mới có con gái Hi Nhi đáng yêu như thế, ta thì sao? Ta một đời cũng chưa hề cưới vợ, bởi vì ở trong lòng ta, cả đời này cũng chỉ yêu một người phụ nữ là Bảo nhi mà thôi. Lúc trước ta đau thấu tim gan cỡ nào, mới làm ra quyết định như vậy! Sư đệ, ta không phải cần một tên đồ đệ, ta là cần một hài tử vì ta dưỡng lão, đưa ma cơ mà!" Nói tới mấy câu sau, tình thâm ý thiết, một đời Thần Tượng, âm thanh rõ ràng cũng đã nghẹn ngào.

Mộ Thần trầm mặc.

Năm đó, bọn họ sư huynh muội ba người, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Chấn Hoa là Đại sư huynh, hắn bài danh lão nhị, Nguyên Bảo đứng hàng thứ ba. Nguyên Bảo là con gái của sư phụ bọn họ, tính cách nghịch ngợm, xưa nay đều không chịu cố gắng học tập đoán tạo; nhưng cũng rất được hai vị sư huynh yêu thích. Ba người cùng nhau lớn lên, cảm tình gắn bó.

Cuối cùng, thân là Đại sư huynh, Chấn Hoa lựa chọn dùng phương pháp thân tuẫn, bế tử quan Đoán Tạo. Nguyên Bảo theo Mộ Thần, nói theo một ý nghĩa nào đó, đúng là Chấn Hoa đem Nguyên Bảo tặng cho Mộ Thần. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Chấn Hoa đối với Đoán Tạo Chi Đạo càng thêm chấp nhất.

Nhưng ở trong lòng Mộ Thần, ít nhiều vẫn có một tia hổ thẹn, lúc này Chấn Hoa nói lời này ra, hắn rốt cục không cách nào phản bác được một lời nào.

"Đại sư huynh. Ngươi khóc rồi?" Đúng vào lúc này, một âm thanh nhu hòa đột nhiên từ một bên khác của Hồn Đạo Bộ Đàm truyền đến.

Chấn Hoa cơ linh linh rùng mình một cái, dò hỏi: "Bảo nhi?"

Một bên khác âm thanh của Nguyên Bảo càng hiện ra sự ôn nhu, "Đại sư huynh, nếu không như vậy đi, ta đá Mộ Thần ra, sau đó đi tìm ngươi, có

được không?"

"Không cần đâu!" Chấn Hoa lập tức trả lời, "Tiểu sư muội ngươi nói gì vậy, ta cùng Mộ Thần huynh đệ tình thâm, há có thể..."

"Vậy ngươi phí lời cái gì, không có chuyện gì thì đừng gọi tới!" Âm thanh Nguyên Bảo trong nháy mắt trở nên hung bạo hơn, sau một khắc, tín hiệu bị cắt đứt.

Vẻ mặt Chấn Hoa trong nháy mắt trở nên đặc sắc hơn.

Một bên khác, Mộ Thần nhìn thê tử, cũng há hốc mồm. Hắn còn chưa từng thấy một mặt cuồng bạo như vậy của thê tử. Ngày thường, tính khí thê tử không phải là rất tốt hay sao?

"Bảo nhi, ngươi không sao chứ?" Mộ Thần sờ sờ trán thê tử của mình.

Nguyên Bảo thuận thế ngồi vào trong lồng ngực của hắn, ôm cổ hắn, lại khôi phục dáng dấp ôn nhu, dịu dàng cười nói: "Ta không có chuyện gì nha! Ta rất khỏe. Chỉ có điều ôn nhu của ta chỉ dành cho ngươi."

Mộ Thần nghi ngờ nói: "Vậy ngươi đối với Đại sư huynh…?"

Nguyên Bảo cười lạnh một tiếng, "Ta chỉ là cảnh cáo người nào đó không được dùng chuyện năm đó để uy hiếp ngươi. Lưu lại mặt mũi cho hắn nhiều năm như vậy, chính hắn không muốn, ta cũng không cần lưu lại cho hắn."

Mộ Thần ngây ngốc nói: "Có ý gì? Năm đó còn có bí ẩn gì hay sao?"

Nguyên Bảo cười hì hì, "Ngươi cho rằng năm đó hắn ta là lấy vô úy tinh thần đi bế tử quan hay sao? Ngốc ạ, hi hi, ngươi khi đó chất phác vô cùng, lại còn ngại ngại ngùng ngùng. Đại sư huynh cáo già cỡ nào, đã sớm lén lút hướng về ta cầu thân. Ngươi ngốc nghếch còn mờ mịt không biết. Đại sư huynh mặc dù tốt, nhưng tính cách hắn cương ngạnh quật cường, hơn nữa hùng tâm bừng bừng. Ta cũng không thích như vậy, ta chỉ muốn tìm người có thể chơi với ta. Ngươi khi đó tuy rằng ngốc ngếch, nhưng rõ ràng đáng tin, đáng yêu hơn nhiều lắm. Ta có thể cảm giác được, trong lòng ngươi cũng chỉ có mình ta. Nếu như là hắn, trong lòng hắn sẽ chứa đoán tạo cùng ta, hơn nữa vị trí của đoán tạo khẳng định ở trên ta. Ai lại chọn hắn cơ chứ!

Vì vậy, ta mới tỏ rõ cùng hắn, nói người ta yêu chính là ngươi. Hắn sau đó mới đi bế quan, vì bảo toàn mặt mũi của hắn, ta không nói ra thôi."

Mộ Thần trợn mắt ngoác mồm thê tử trong mắt tỏa hào quang mãnh liệt, ngôn từ dũng mãnh.

"Lúc đó ngươi nói với Đại sư huynh như thế nào?"

"Ta nói với hắn, Đại sư huynh, huynh rất tốt nhưng..."

Chương 427: Hồng Ngọc Hà *

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

**** Tôm hồng ngọc = Tôm Ruby***

Đi tới tiểu thực đường của mình, sắc mặt Chấn Hoa đã khôi phục lại bình thường. Đường Vũ Lân đang ngồi ở bên cạnh bàn, ngồi nghiêm chỉnh, thấy hắn đi vào vội vàng đứng dậy.

"Sư bá."

Chấn Hoa vung tay, ra hiệu hắn ngồi xuống.

"Đang ăn à?"

"Dạ."

"Ừm." Chấn Hoa nói: "Ta mới vừa gọi điện cho sư phụ ngươi, nói cho hắn ngươi đang ở chỗ ta. Hắn bảo ta chăm sóc ngươi thật tốt. Đối thủ của ngươi ta đã giúp ngươi tìm kỹ, chờ một chút rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội sẽ động thủ. Ta sẽ đem hình ảnh ghi lại, để ngươi lấy về báo cáo kết quả."

"Tạ ơn sư bá." Đường Vũ Lân vội vàng cảm tạ, lúc này trong cơ thể hắn nóng hừng hực. Tác dụng của Nguyệt Quang Mễ cùng Thiên Niên Địa Long Cân ăn lúc trước cũng đã bộc phát. Khí huyết bốc lên dồi dào, không chỉ khôi phục trạng thái tinh thần lại tốt nhất, mơ hồ còn tăng lên thêm mấy phần.

"Ngươi là vãn bối của ta, cám ơn cái gì. Ngươi ở Sử Lai Khắc học viện học tập, hiện tại cũng là tam hoàn tu vi. Tương lai có tính toán gì hay không?" Chấn Hoa hỏi.

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Con muốn trở thành một vị Đấu Khải Sư."

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Có chí hướng. Lại nói, Sử Lai Khắc học viện các ngươi có vài vị, kim loại để chế tạo Đấu Khải đều do ta tinh luyện. Lần tới lại đi thăm học viện các ngươi, đúng là có thể thuận tiện chỉ điểm cho ngươi một ít, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Đồng ý, đương nhiên đồng ý!" Đường Vũ Lân hưng phấn nói. Có Thần Tượng chỉ điểm, làm sao lại không muốn cơ chứ!?

"Vậy thì tốt, đưa số điện thoại của con cho sư bá đi."

Đường Vũ Lân không hề nghi ngờ hắn, lưu lại một dãy số.

Chấn Hoa là ai? Một đời Thần Tượng, cần phải chấp nhất cỡ nào mới có thể tu luyện đến trình độ này? Cú điện thoại vừa rồi chỉ là thăm dò, đồng thời nói cho Mộ Thần biết, mình đã biết có một đứa bé như Đường Vũ Lân tồn tại.

Còn về tương lai, Mộ Thần dạy tới được Hồn Đoán Tạo, lẽ nào hắn còn dạy được đến Thần Đoán hay sao? Đến thời điểm tương lai Đường Vũ Lân xung kích Thần Tượng, cuối cùng vẫn phải học tập cùng mình. Có một vị Thần Tượng chỉ điểm, xung kích Thần Đoán đương nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vì lẽ đó, hắn hiện tại muốn làm, cũng chỉ là giữ gìn mối quan hệ tốt cùng Đường Vũ Lân tên tiểu tử này là được. Hắn cũng rất yêu thích một tiểu tử có thiên phú xuất chúng như thế tự đáy lòng. Dù cho hắn có chút tham tiền, nhưng tham tiền cũng là một trong những động lực để theo đuổi đoán tạo. Không nỗ lực học tập đoán tạo, làm sao có thể kiếm được nhiều tiền?

Chính vào lúc này, cửa phòng bếp đẩy ra, đầu bếp đẩy cửa đi vào, trong tay bưng một cái mâm lớn.

Người còn chưa tới, một luồng hương thơm phức đã phả vào mặt. Đường

Vũ Lân chỉ cảm thấy trước mặt phảng phất có sóng biển đánh ập về phía mình. Mùi thơm ngào ngạt kích thích khí huyết trong cơ thể hắn trào dâng, so với lúc trước còn mãnh liệt hơn nhiều lắm.

Đây là cái gì?

Trên cái mâm lớn đường kính nửa mét có hơn, có 6 con gì đó màu đỏ đỏ đã được sắp xếp cẩn thận. Nhìn qua khá giống tôm, nhưng cũng không khỏi quá lớn.

Sáu con tôm này toàn thân một màu đỏ thẫm, màu ánh ngọc ruby lộng lẫy; vỏ đã bị lột đi, nhìn qua cũng không hề dùng thêm gia vị gì; đầu rất lớn, khí tức nồng đậm chính là từ trên người chúng truyền đến.

"Ngày hôm nay là ngày gì vậy trời? Ngươi vì sao ngay cả Hồng Ngọc Hà cũng đều lấy ra? Bình thường ngươi còn không nỡ cho ta ăn đấy!" Chấn Hoa kinh ngạc nhìn về phía đầu bếp.

Đầu bếp hừ một tiếng, "Ngươi cả ngày đều không chú ý, làm sao hiểu được thưởng thức mỹ thực. Tên tiểu tử này lượng cơm ăn không tệ, hơn nữa là thực lòng từ nội tâm thích những thứ ta nấu. Ta đặc biệt làm cho hắn ăn, ngươi là hưởng ké hào quang của hắn thôi."

Đường Vũ Lân trong lòng có chút kinh ngạc, kinh ngạc vì quan hệ giữa vị đầu bếp này và Chấn Hoa, bọn họ tựa hồ là bình đẳng với nhau. Nhưng hắn rõ ràng từ trên người vị đầu bếp này, không cảm giác được lấy một tia hồn lực.

Chấn Hoa ha ha cười nói: "Vậy ta thật đúng là được hưởng ké của tiểu sư điệt rồi. Bất quá ngươi cũng không tính là chịu thiệt, nói theo một ý nghĩa nào đó, hắn cũng coi như là người của ngươi."

Đầu bếp cười hì hì, "Ngươi cho rằng ta không nhìn ra được hay sao? Hài tử, ăn đi, ăn nhiều một chút. Hồng Ngọc Hà còn được gọi là Huyết Hà, là một loài sinh vật biển máu lạnh sống ở độ sâu 3.000 mét, bản thân ẩn chứa khí huyết tinh hoa cực kỳ tương tự với nhân loại chúng ta. Khả năng tiêu hóa của ngươi không tệ, ta thấy ngươi hẳn có thể ăn được 3 con."

Không thể nghi ngờ, 3 con còn lại là chuẩn bị cho Chấn Hoa.

"Cảm tạ ngài." Đường Vũ Lân vội vàng đứng lên, trước tiên hướng về đầu bếp hành lễ. Hồng Ngọc Hà này thậm chí nghe hắn cũng chưa từng nghe nói đến. Nhưng không nghi ngờ chút nào, cái này nhất định là thứ tốt nha!

Ngay sau đó cũng không lo nổi khách khí, trực tiếp bốc lên một con đưa đến trước mặt, ngắt đầu bỏ đuôi, đem thịt tôm đưa vào trong miệng.

Chất thịt ngọt ngào nhuyễn nhu, lại có cảm giác như đang thưởng thức nước hoa quả hảo hạng, chỉ cần nhai vài lần, đã hóa thành một cỗ chất lỏng ngọt ngào ấm áp chảy vào trong yết hầu.

Trong phút chốc, Đường Vũ Lân chỉ cảm giác cả thân thể mình đều cực kỳ thoải mái khó có thể hình dung, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Đại não "Vù" một thoáng, mặt ngoài da dẻ trong nháy mắt bịt kín một tầng màu đỏ. Nhìn kỹ sẽ thấy, kim văn đặc thù của Kim Long Vương đã dần xuất hiện, không cách nào khống chế được.

Khí huyết trong cơ thể dâng trào, không cần hắn khống chế, đã tự theo lộ tuyến vận hành của Kim Long Kinh Thiên mà tiến hành Khí Huyết Nghịch Vận.

Da dẻ hóa thành màu vàng, Chấn Hoa cùng đầu bếp trong mắt đều toát ra mấy phần kinh ngạc, lúc này gợn sóng khí huyết của Đường Vũ Lân mới hoàn toàn được bày ra.

Đặc biệt là thời điểm khi trên người hắn xuất hiện Hồn Hoàn màu vàng kim, trong miệng vị đầu bếp nãy giờ vẫn vô cùng bình tĩnh bỗng "ồ" lên một tiếng. Sau đó hắn cực kỳ chăm chú tỉ mỉ quan sát tình huống của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân hô hấp đều đều, Kim Long Vương huyết thống trong cơ thể bốc lên. Hắn khiếp sợ phát hiện, huyết mạch lực trong cơ thể lúc này lại đánh thẳng lên đạo phong ấn thứ tư của Kim Long Vương tinh hoa.

Một làn sóng huyết mạch lực phun trào, trên đạo phong ấn thứ 4 không ngừng sáng lên từng điểm hào quang. Khí huyết tuy rằng mãnh liệt, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không cách nào đột phá.

Chấn Hoa hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía đầu bếp, "Hắn đây là trực tiếp tiêu hóa sao? Hồng Ngọc Hà ăn một lần, không phải cần phải tiêu hóa

một năm mới có thể từ từ hấp thu sao?"

Đầu bếp vẫy vẫy tay, "Ta làm sao biết, tên tiểu quái vật này ngươi mang đến từ đâu?"

Chấn Hoa cười nói: "Đúng quả thực là tiểu quái vật. Tên tiểu tử này là học viên của Sử Lai Khắc học viện."

Nghe được mấy chữ Sử Lai Khắc học viện, trong mắt vị đầu bếp lóe lên một tia sáng, sau đó bĩu môi, "Sớm biết là từ nơi đó đi ra, đã không cho hắn ăn. Bất quá, thân thể này của hắn rất thú vị, nói là người của ta cũng không sai."

Khí huyết trong cơ thể dâng trào hơn 10 phút mới dần dần bình phục lại. Đạo phong ấn thứ 4 chung quy vẫn không thể phá tan, nhưng Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được toàn thân khí huyết dồi dào, thân thể dường như được rèn luyện qua, thoải mái không nói nên lời. Hồn lực tựa hồ cũng theo đó tăng lên một chút. Chí ít tương đương với một hai tháng khổ tu.

"Tạ ơn tiền bối tác thành." Đường Vũ Lân cung kính hướng về đầu bếp hành lễ. Lúc này, 6 con tôm trong mâm chỉ còn dư lại 2 con, không thể nghi ngờ, mấy con còn lại đã bị Chấn Hoa ăn mất.

Đầu bếp lắc đầu một cái, "Đây là cơ duyên của ngươi. Nếu như ngươi đồng ý bái ta làm thầy, thoát ly Sử Lai Khắc học viện, sau này thường thường có ăn ngon. Ngươi chọn đi."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, nói thật, ngày hôm nay vị đầu bếp này lấy ra đồ ăn thực sự khiến hắn khiếp sợ. Nếu như mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn như vậy, tu vi của hắn có thể tiến triển cực nhanh. Huyết mạch lực càng không cần phải nói. 9 tầng phong ấn đầu tiên e rằng cũng không tính là cái gì.

"Tiền bối, cảm tạ ngài coi trọng, nhưng ta là đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, không thể thoát ly học viện. Nếu như sau này ta tốt nghiệp, ngài còn để ý ta, khi đó ta..."

Đầu bếp khoát tay áo một cái, trực tiếp đứng lên, đi vào bên trong nhà bếp.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Chấn Hoa, thấp giọng nói: "Sư bá,

vị đầu bếp đại thúc này tức giận rồi?"

"Đầu bếp? Ha ha. Hắn ngược lại không hề tức giận, chỉ là biết mình không có hi vọng. Người của Sử Lai Khắc học viện không phải kẻ ngu. Hạt giống tốt như ngươi, còn có thể tốt nghiệp hay sao? Tương lai ngươi nhất định sẽ tiến vào Nội viện. Hắn là thấy được mình không có cơ hội, vì lẽ đó đã đi rồi. Hai con tôm này ngươi cũng ăn đi, năng lực tiêu hóa của tên tiểu tử nhà ngươi đúng là rất kinh người nha!"

Đường Vũ Lân cũng không khách khí, trước sau ăn sạch 2 con Hồng Ngọc Hà còn lại, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, vận chuyển, xung kích. Nhưng có lẽ năng lực hấp thu huyết mạch lực của hắn trở nên mạnh mẽ hơn, xung kích không hề hung mãnh như lần thứ nhất. Mặc dù như thế, Đường Vũ Lân cũng có thể rõ ràng cảm nhận được, đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 4 đã nới lỏng đi mấy phần.

Bất quá, hắn cũng không có ý định hiện tại liền đột phá đạo phong ấn thứ 4. Phong ấn Kim Long Vương này, phá tan là một chuyện, nếu như hắn hiện tại phối hợp với hồn lực, cũng có khả năng hoàn thành. Nhưng sau khi đột phá xong có thể kích phát ra được Kim Long Vương tinh hoa và hấp thu hoàn toàn hay không mới là trọng yếu nhất. Hắn hiện tại còn không nắm chắc, thời gian còn có hạn. Đợi khi tìm được những loại linh vật mà Lão Đường yêu cầu, khi đó lại xung kích cũng không muộn.

"Đi thôi, dẫn ngươi đi đối chiến. Sau đó ngươi phải nhanh chóng hoàn thành cuộc thi cuối kỳ của ngươi đi." Sau khi Chấn Hoa đợi được Đường Vũ Lân đem 3 con Hồng Ngọc Hà hoàn toàn hấp thu xong, lúc này mới dẫn hắn rời khỏi tiểu thực đường của mình.

"Sư bá, vị đầu bếp thúc thúc vừa nãy là ai vậy?" Đường Vũ Lân hỏi.

Chương 428: Mê hoặc của Phong Hào Đấu La

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Hắn à? Là một tên gia hỏa quái gở, cũng chỉ có một người bạn như ta. Nói không chừng, tương lai ngươi còn có thể gặp lại hắn. Bất quá, quan hệ giữa hắn và Sử Lai Khắc học viện các ngươi cũng không tốt mấy. Vẫn nên lơ đi thì hơn."

Nghe Chấn Hoa ba phải cái nào cũng được, Đường Vũ Lân cũng hơi nghi hoặc một chút. Hắn cũng không nghĩ quá nhiều, hiện tại trọng yếu nhất, vẫn là nhanh chóng hoàn thành cuộc thi cuối kỳ.

Cánh cửa không gian!

Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy lối vào Phá Không Vực, liếc mắt đã nhìn ra đây là một cánh cửa không gian. Cũng giống như đại môn từ Truyền Linh Tháp Tổng Bộ đi tới Hồn Linh Tháp vậy. Không nghĩ tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lại cũng sẽ có nơi như thế này.

"Ngươi biết?" Từ trong ánh mắt Đường Vũ Lân, Chấn Hoa có thể nhìn ra một chút.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Truyền Linh Tháp Tổng Bộ đi tới Hồn Linh Tháp, đại môn cũng tương tự như vậy."

Chấn Hoa nói: "Là có chút tương tự, bất quá công hiệu không giống. So về gốc gác, trừ học viện các ngươi ra, không có ai có thể sánh được với Truyền Linh Tháp. Phá Không Vực của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta, chủ nếu dùng để chứa đựng báu vật của hiệp hội cùng với tiến hành thảo luận một vài vấn đề cơ mật. Có thể nói là chúng ta tự mở ra một không gian

riêng. Chỉ có cao tầng của Hiệp Hội mới có thể đi vào bên trong. Chờ khi nào ngươi có thể đạt được cấp bậc Thánh Tượng, cũng có thể thu được tư cách ra vào. Chìa khoá chính là huy chương Thánh Tượng."

Thánh Tượng, Đoán Tạo Sư cấp 7, phương hướng mà Đường Vũ Lân ngóng trông.

"Sư bá, Hồn Đoán Tạo rất khó ạ?" Đường Vũ Lân hỏi.

Chấn Hoa mỉm cười lắc đầu, "Khó, cũng không khó. Cơ sở của ngươi rất vững chắc, ngộ tính cũng được, nhưng còn kém ở phương diện hồn lực. Phương diện này sư bá đúng là có thể giúp ngươi. Có rất nhiều loại thiên tài địa bảo có thể tăng cường tu vi hồn lực. Ngươi có muốn dùng hay không?"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Sư bá, vậy sao được?"

Chấn Hoa cười nói: "Tiểu tử ngươi trong đôi mắt tràn ngập sự mong muốn, còn ngại ngùng gì? Đừng giả bộ!"

Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, có chút lúng túng cười cười. Thiên tài địa bảo, có thể không muốn hay sao?

Chấn Hoa nói: "Bất quá, có một vài thứ ta phải nói sớm cho ngươi hay, nếu như dùng thiên tài địa bảo tăng cường tu vi, ta chắc chắn trong tương lai 15 năm tới ngươi có thể trở thành cường giả Phong Hào Đấu La, thậm chí là Thần Tượng. Thế nhưng, nếu như dùng phương thức này tăng lên, tu vi nhất định sẽ không vững chắc, sẽ vĩnh viễn không thể tu luyện tới Siêu Cấp Đấu La. Đương nhiên, ta cảm thấy điều này cũng đã đủ. Dù sao, Đấu Khải có thể giúp ngươi tăng cao thực lực, có Tứ Tự Đấu Khải, chỉ cần tu vi ngươi đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La, vẫn có thể có sức mạnh cực hạn của thế giới này."

Đường Vũ Lân nói: "Sư bá, trong lòng con vẫn có nghi vấn, nếu cấp độ Phong Hào Đấu La có thể thông qua Đấu Khải tăng lên tới cảnh giới Cực Hạn Đấu La, vậy tại sao còn phải tiếp tục tu luyện tới Siêu Cấp Đấu La trên 95 cấp?"

Chấn Hoa thở dài một tiếng, "Không giống nhau. Đến cấp bậc kia ngươi sẽ biết. Cùng là Cực Hạn Đấu La, hoặc là toàn thể tu vi hồn lực là như thế, nhưng lực chiến đấu chân chính có sự chênh lệch. Hơn nữa, chỉ có dựa vào

thực lực của chính mình tu luyện, mới có cơ hội truy cầu Thần Cấp trong truyền thuyết. Đã hơn vạn năm không có ai đạt đến cấp bậc kia, nhưng không một ai hình dung ra được làm cách nào vị Đường Môn tổ tiên – Đường Tam; và Tháp Chủ Sơ Đại của Truyền Linh Tháp – Hoắc Vũ Hạo; có thể tu luyện thành Thần?"

"Vì lẽ đó, ta mới để ngươi suy nghĩ thật kỹ. Nếu như ngươi lựa chọn con đường này của ta. Ta hầu như chắc chắn sẽ giúp ngươi trước 30 tuổi trở thành Thần Tượng, tuyệt đối là Thần Tượng trẻ tuổi nhất trong toàn bộ lịch sử nhân loại; là tồn tại cao cấp nhất ở trên toàn bộ đại lục. Thế nhưng, như vậy cũng sẽ đoạn tuyệt con đường phát triển theo hướng chiến đấu của ngươi. Tương lai cũng không cách nào tìm kiếm sự ảo diệu của thế giới khác."

Đường Vũ Lân trầm mặc, một lát sau mới nói: "Sư bá, có thể để cho con suy tính một chút hay không?"

Không thể không nói, sự mê hoặc của Chấn Hoa đối với hắn thực sự là quá lớn. Những năm gần đây, Đường Vũ Lân ở phương diện tu luyện hồn lực vẫn luôn không phải là rất nhanh, phương diện đoán tạo lại có thiên phú được trời cao ưu ái. Nếu như có thể trở thành Thần Tượng, hơn nữa cũng là Phong Hào Đấu La, sau này muốn trở thành Tứ Tự Đấu Khải Sư hắn là cũng không quá khó khăn.

Nhưng đây thật sự là điều mình muốn sao? Một thoáng lại xuất hiện ở trước mặt mình, Đường Vũ Lân trái lại cảm thấy có chút khó lòng lựa chọn.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Không cần vội vã, năm đó ta cũng từng mơ hồ. Lựa chọn con đường mà ngươi muốn đi là được rồi. Coi như ngươi lựa chọn tự mình nỗ lực tu luyện, khả năng trở thành Thần Tượng trong tương lai cũng vô cùng lớn. Ngươi tự mình nghĩ cho kỹ là được rồi, dù quyết định như thế nào, đều phải kiên định tiếp tục bước tới, không được hối hận. Thế giới này, có rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng lại không có thuốc hối hận để uống."

"Tạ ơn sư bá."

Phá Không Vực của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, là một không gian thật lớn, nhưng tuyệt nhiên không giống với Hồn Linh Tháp. Cảm giác lại giống như ở trong một nhà kho rất lớn vậy, có rất nhiều môn hộ, không biết là chứa

những thứ gì.

Chấn Hoa trên tay lóe sáng, đã dẫn theo Đường Vũ Lân tiến vào bên trong Phá Không Vực, cảm giác vô cùng kỳ dị.

Đẩy ra một cánh cửa, đi vào. Bên trong đại sảnh rộng rãi, tràn ngập sóng năng lượng thuần túy, chung quanh vòng năng lượng bảo vệ che phủ. Chính giữa đại sảnh, một tên thanh niên nhìn qua khoảng hơn 20 tuổi chờ ở đó.

Hắn nhìn thấy Chấn Hoa dẫn theo Đường Vũ Lân đi vào, trịnh trọng khom mình hành lễ, "Hội trưởng."

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Chuẩn bị bắt đầu đi. Vũ Lân, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là thành viên gia tộc bảo vệ Hiệp Hội chúng ta, Tạ Ngâm Linh. Hai người các ngươi cố gắng làm quen chút đi."

"Xin chào, ta tên Đường Vũ Lân."

Tạ Ngâm Linh nhìn qua khoảng chừng 20 tuổi, cả người tuy rằng không tính là đặc biệt anh tuấn nhưng có vẻ hào sảng, trong ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân cũng tràn ngập sự hiếu kỳ.

Có thể được hội trưởng dẫn tiến đến đây cùng hắn luận võ, lai lịch của tên tiểu tử này là thế nào? Trước đó Chấn Hoa cũng chưa nói cho hắn biết gì cả, chỉ nói là tìm một đối thủ cho hắn, giúp mình đánh bại hắn là được. Lại không nghĩ rằng lại là một tên tiểu tử như thế, nhìn qua bất quá chỉ là mười mấy tuổi mà thôi.

"Tạ Ngâm Linh, xin chỉ giáo." Tạ Ngâm Linh cũng không nói nhiều, lùi về sau vài bước, hướng về Đường Vũ Lân đưa tay phải ra, làm ra một tư thế xin mời.

Tuổi Đường Vũ Lân tuy rằng không lớn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại phong phú cực kỳ, tiến lên vài bước, cùng Tạ Ngâm Linh đối lập.

Hai vàng hai tím, 4 cái Hồn Hoàn từ dưới chân Tạ Ngâm Linh bay lên. Đúng như Đường Vũ Lân yêu cầu, Chấn Hoa tìm cho hắn một đối thủ có tu vi cao hơn hắn.

Tạ Ngâm Linh, năm nay 22 tuổi, Hồn Tông cấp 43, tu vi đã xem như là

tương đối khá.

Đường Vũ Lân vừa đi về phía trước, Hồn Hoàn dưới chân cũng theo đó bay lên, ba vòng Hồn Hoàn màu tím một thoáng liền làm con ngươi Tạ Ngâm Linh co rút lại.

"Bắt đầu đi." Âm thanh của Chấn Hoa truyền đến.

Đường Vũ Lân hầu như ngay lập tức liền chuyển động, không hề phát động Võ Hồn Lam Ngân Thảo, chân trái hắn đột nhiên giẫm mạnh lên mặt đất, cả ngươi bắn tới trước như đạn pháo về phía Tạ Ngâm Linh.

Hắn đã làm lỡ không ít thời gian, hiện tại phải tốc chiến tốc thắng.

Tạ Ngâm Linh lùi về sau một bước, trong miệng phát sinh một tiếng kêu khẽ, sau lưng một đôi cánh mở ra, ánh sáng màu xanh lóe lên, lập tức muốn phóng lên trời.

Phi Hành Võ Hồn, Ưng!

Đường Vũ Lân trong nháy mắt liền có phán đoán. Thân là học viên của Sử Lai Khắc học viện, phán đoán Võ Hồn đối với hắn bất quá lại rất dễ dàng.

Mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, hắn lại là ngươi đầu tiên bắn lên, nhưng cú nhảy này cũng chỉ có 7 – 8 mét, cũng không tính là quá cao. Tạ Ngâm Linh lợi dụng hai cánh, đã bay thẳng lên quá 10 mét.

Lúc này trong lòng hắn thoáng thả lỏng ra mấy phần, vừa nãy nhìn thấy Đường Vũ Lân thả ra ba cái Hồn Hoàn màu tím đúng là khiến tinh thần hắn tập trung cao độ, nhưng lúc này thấy đối thủ nhảy lên, đây không phải là muốn tự sát hay sao?

Đối phó với Phi Hành Hệ Hồn Sư, kiêng kỵ nhất chính là không biết phi hành nhưng lại nhảy lên không trung, như vậy chẳng khác nào làm cái bia cho người ta nhắm bắn cả. Tốc độ trên không trung của Phi Hành Hệ Hồn Sư tuyệt đối là cực kỳ nhanh.

Thế nhưng, một cái chớp mắt tiếp theo lại khiến Tạ Ngâm Linh không cười nổi…

Chương 429: Đây chính là thực lực!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Một vệt kim quang bị Đường Vũ Lân ném ra, dùng sức đẩy một cái trên mặt đất, thân thể của hắn lại như là một viên đạn màu vàng, tốc độ trên không trung tăng lên dữ dội, chỉ lắc mình một cái đã đến trước mặt Tạ Ngâm Linh.

Không ổn!

Phản ứng của Tạ Ngâm Linh cũng coi như khá nhanh, hai tay hướng về trước người hợp lại, từ bỏ tiếp tục bay lên trên, nơi rìa của đôi cánh phóng ra lưỡi đao ánh lên ánh sáng của kim loại, Ưng Dực Trảm. Chém thẳng tới hai vai của Đường Vũ Lân.

Cùng lúc đó, hồn lực trong cơ thể hắn vận chuyển, toát ra bên ngoài, cố hết sức để ổn định cơ thể của mình lơ lửng ở giữa không trung.

Ưng Dực Trảm là đệ nhị hồn kỹ của hắn, đồng thời đệ tam Hồn Hoàn cũng bắt đầu lóng lánh. Hắn một điểm cũng không dám coi thường Đường Vũ Lân. Hơn nữa hắn cũng tin tưởng, chỉ cần mình ngăn cản được lần xung kích này, đối thủ lơ lửng trên không trung chắc chắn sẽ thất bại không thể nghi ngờ. Đệ tam hồn kỹ cùng đệ tứ hồn kỹ của hắn kết hợp lại, bên trong cùng cấp bậc, khả năng không chiến gần như vô địch.

Chiến thuật tiếp đó, Tạ Ngâm Linh cũng đã nghĩ kỹ, thế nhưng, những ý niệm này trong chớp mắt tiếp theo liền bị ngăn chặn lại rồi.

Đối mặt Ưng Dực Trảm, thân thể Đường Vũ Lân trên không trung nắm quyền lại, hai tay tung ra, đánh thẳng lên phía trên. Tạ Ngâm Linh chỉ cảm

thấy một nguồn sức mạnh truyền đến, Ưng Dực Trảm của hắn do chịu lực trùng kích đã bị đánh ngược trở lại.

Sau đó hắn liền nhìn thấy con mắt của Đường Vũ Lân. Từng vòng Lam Ngân Thảo quấn quanh mà lên, đem hắn trói thật chặt. Đường Vũ Lân duỗi tay phải một cái, đã vỗ thẳng về phía ngực của hắn.

Ưng Dực Trảm bị phá nát, Tạ Ngâm Linh tuy rằng thân thể bị Lam Ngân Thảo quấn quanh, nhưng cũng kịp phản ứng lại. Hai tay vẫn còn ở phía trên, vẫn có thể hành động, vội vàng hướng phía dưới chém xuống. Lần này hắn cũng không lo nổi việc phóng thích đệ tam hồn kỹ, trước tiên phải đem Đường Vũ Lân đánh văng ra rồi lại nói.

Đối mặt với Ưng Dực Trảm, cánh tay phải của Đường Vũ Lân căn bản cũng không có ý muốn thu hồi, vẫn như trước nhắm thẳng về phía ngực của đối phương.

"Khanh khanh!" Hai tiếng giòn minh vang lên, Ưng Dực Trảm lần thứ hai bị văng ra, Tạ Ngâm Linh trơ mắt nhìn cánh tay phải của Đường Vũ Lân đã biến thành cự trảo màu vàng kim, trong nháy mắt đã đến trước ngực mình.

Thôi, xong!

Trong phút chốc, Tạ Ngâm Linh đầu óc trống rỗng.

Nhưng Kim Long Trảo này cũng không hề đâm thủng ngực của hắn, chỉ điểm nhẹ trước ngực, cắt đứt hồn lực vận hành trong cơ thể hắn, sau đó nắm lấy Lam Ngân Thảo đang quấn chặt trên người hắn.

Đại lực truyền đến, "Ầm" một tiếng, Đường Vũ Lân hạ xuống mặt đất.

Đưa tay nâng lên Tạ Ngâm Linh, đặt hắn dưới đất, Lam Ngân Thảo từng cây từng cây thu hồi, Đường Vũ Lân lùi về sau hai bước, "Đắc tội rồi."

Tạ Ngâm Linh hoàn toàn nói không nên lời.

Ta vẫn còn chưa phát huy ra được mà! Hắn rất muốn hô lên một tiếng. Hết thảy đều kết thúc quá nhanh, hắn thậm chí chỉ kịp vận dụng một cái hồn kỹ đã thua, hắn thực sự không phục. Nhưng mà, kết cục đang ở trước mắt, khiến hắn không thể không thừa nhận. Hơn nữa, từ đầu tới cuối hắn thậm

chí còn không biết rõ được Võ Hồn của Đường Vũ Lân là cái gì.

Chấn Hoa vẫn ở phía xa thờ ơ lạnh nhạt, cuộc chiến đấu này kết thúc đúng là quá nhanh, như ngựa phi báo chạy, mới có vài hô hấp đã xong rồi. Đường Vũ Lân thể hiện ra sức chiến đấu không hề có nửa điểm lãng phí. Tạ Ngâm Linh cảm giác mình không thể phát huy được, nhưng ở trong mắt Chấn Hoa, Đường Vũ Lân căn bản vẫn không hề phát huy.

Học viên đi ra từ Sử Lai Khắc học viện, thật sự đều cường hãn như thế sao? Nguyên bản hắn còn tưởng rằng, cách biệt nhất hoàn tu vi, coi như Đường Vũ Lân muốn chiến thắng cũng không thể nhẹ nhõm như vậy mới đúng.

"Đa tạ sư bá tác thành." Đường Vũ Lân đã trở lại trước mặt hắn.

"Uhm, đi thôi." Chấn Hoa vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Đường Vũ Lân xoay người, lần nữa hướng về Tạ Ngâm Linh gật đầu, lúc này mới theo Chấn Hoa rời đi.

Tạ Ngâm Linh lại không phục. Là một thành viên của gia tộc bảo vệ cho Hiệp Hội, hắn cũng không dám mạo phạm hội trưởng, xin đánh lại một trận. Nhưng nếu như hắn biết Đường Vũ Lân là một vị lớp trưởng của Sử Lai Khắc học viện ngoại viện, có lẽ tâm tình sẽ bình tĩnh hơn nhiều.

"Vũ Lân, không nghĩ tới sức chiến đấu của ngươi cũng mạnh như vậy. Rất tốt. Như thế xem ra, ta ngược lại cho rằng ngươi không nên sử dụng biện pháp của ta để đi đường tắt. Ngươi hiện tại còn rất trẻ, chờ sau khi ngươi 20 tuổi hẳng quyết định cũng không muộn. Nếu như thời điểm ngươi 20 tuổi vẫn không thể đột phá ngũ hoàn, ta sẽ kiến nghị ngươi dùng phương pháp của ta. Nếu như đột phá, thậm chí có thể đến lục hoàn, như vậy ngươi cứ theo cách của mình mà tiến bước. Hồn lực của ngươi rất vững chắc, bất quá, ta nhất định phải phải nói cho ngươi hay, muốn đạt đến cấp độ Thần Đoán Tạo, yêu cầu đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La là tuyệt đối không thể thiếu."

"Vâng."

Trước khi rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Chấn Hoa cho Đường Vũ Lân một tấm thẻ, tiền bên trong không nhiều, 1 triệu đồng liên bang, đã dư sức làm lộ phí cho cuộc hành trình lần này của hắn. Còn có một chiếc nhẫn trữ

vật. Chiếc nhẫn này so với thủ hoàn của Đường Vũ Lân tốt hơn nhiều, không gian bên trong cũng lớn hơn, lại còn chia ra làm thật nhiều ngăn tiểu không gian.

Chấn Hoa nói với hắn, chiếc nhẫn này là lễ ra mắt. Vân Kim Đoán Tạo Chuy hắn không cần, đổi thành đồ vật ở bên trong.

Đường Vũ Lân lặng lẽ liếc mắt nhìn không gian bên trong chiếc nhẫn. Bên trong không có tiền, chỉ có 18 loại kim loại hiếm. Vâng, đều là những loại đặc biệt hi hữu. Trong đó có 12 loại hắn cũng chỉ mới nghe nói qua nhưng chưa từng thấy. Còn có một không gian chứa mười mấy bình lớn chất xúc tác cho Dung Đoán Tạo mà Chấn Hoa tự mình tạo ra, thích hợp cho việc Dung Đoán tuyệt đại đa số kim loại.

Chấn Hoa đưa ra nhẹ như mây gió, Đường Vũ Lân cũng không chút khách khí liền nhận lấy.

Chấn Hoa không hề đưa Đường Vũ Lân ra ngoài, mà lại để hắn đi từ cửa sau. Tràng biểu diễn Dung Đoán Tạo trước đó đã bị quá nhiều người nhìn thấy, hơn nữa Chấn Hoa lại có địa vị quá cao bên trong giới Đoán Tạo Sư. Nếu như bọn họ cùng nhau xuất hiện ở đại sảnh, e rằng sẽ không dễ dàng thoát thân.

Đường Vũ Lân rời khỏi phòng khách, vừa định bắt xe đi đến Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, lại đột nhiên dừng bước.

"Vũ lão sư." Hắn liếc mắt liền thấy Vũ Trường Không đứng ở phía trước không xa.

Vũ Trường Không vẫn như trước là một bộ dáng vẻ lạnh lẽo. Nhìn thấy tên đồ đệ này, tựa hồ cũng không hề kinh sợ, "Liền biết ngay ngươi ở đây!"

Đường Vũ Lân vội vàng chạy tới, nhìn thấy Vũ Trường Không đặc biệt thân thiết, sau đó lại vội vàng đem chiếc nhẫn ở mu bàn tay giấu về phía sau, "Vũ lão sư, đây là nhẫn trữ vật sau khi rời khỏi học viện em thu được, không thể xem như là ăn gian, phải không?"

Vũ Trường Không nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ta theo ngươi đồng thời hoàn thành cuộc thi cuối kỳ. Ngươi nên làm như thế nào, thì hãy làm như thế đó, không cần phải để ý đến ta."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Không phải là bí mật quan sát sao? Lẽ nào là…"

Vũ Trường Không lông mày cau lại, "Trước đó có Tà Hồn Sư xuất hiện, đoàn tàu mà ngươi cứu, cũng là bọn khủng bố do Tà Hồn Sư sắp xếp tập kích. Học viện đã mới phát ra thông báo, phái ra nhiều lão sư hơn, bảo vệ các ngươi hoàn thành cuộc thi cuối kỳ lần này. Về phần ngươi, sẽ do ta tự mình theo cùng. Nhưng số lượng lão sư có hạn, vì lẽ đó, các ngươi phải đồng thời hành động."

Vừa nói, hắn chỉ chỉ cách đó không xa.

Từng bóng người quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt Đường Vũ Lân, ở phía trước là Cổ Nguyệt, sau đó là Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, Tạ Giải, chính là toàn bộ các thành viên của đoàn đội hắn, không thiếu một người.

Mấy người bọn hắn mặc dù cũng trễ một chuyến tàu so với Đường Vũ Lân, nhưng cũng đều là những người đầu tiên đi đến Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, vừa vặn đi cùng Vũ Trường Không, đồng thời đi tới Thiên Đấu Thành. Dù sao, lộ tuyến đường bộ là cùng nhau lập ra, vì vậy hướng đi cũng giống nhau.

Vũ Trường Không ngay khi phát hiện ra Tà Hồn Sư, đồng thời sau khi đối phương bỏ trốn, trước tiên đem chuyện này báo lại cho học viện, một lần nữa sắp xếp cuộc thi cuối kỳ lần này. Không tiếp tục để các học viên phân tán tiến hành sát hạch. Dù sao, an toàn là số một. Tà Hồn Sư không phải là chuyện đùa.

Cho nên mới có việc hắn dẫn người tới đây tìm Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân có thể đi chỗ nào? Dưới tình huống trên người hắn không có một đồng, am hiểu nhất đơn giản cũng chính là đoán tạo.

"Chào mọi người." Đường Vũ Lân cười híp mắt hướng về các bạn hữu vẫy tay.

Tâm tình hắn hiện tại đúng là rất tốt, ngoại trừ việc viên đội trưởng đội cảnh vệ thân vong, khiến trong lòng hắn bi thống ra, sau khi đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, tất cả vẫn tính là thuận buồm xuôi gió.

Từ Lạp Trí là người đầu tiên đi tới, trên dưới nhìn Đường Vũ Lân, mũi giật giật, một mặt kinh ngạc nói: "Ngươi ăn vật gì tốt vậy?"

Đường Vũ Lân cũng rất kinh ngạc, "Làm sao ngươi biết?"

Từ Lạp Trí cười một tiếng, "Thực Phẩm Hệ Hồn Sư chúng ta, cái mũi cũng rất thính à nha! Nói mau, nói mau!"

Đường Vũ Lân nói: "Nói cũng vô dụng thôi, ngươi cũng ăn không được. Cũng đừng thèm nữa…"

Vũ Trường Không nói: "Ngươi đã đánh xong ở chỗ này?"

Đường Vũ Lân gật đầu.

Vũ Trường Không nói: "Bọn họ vẫn còn chưa xong, tiếp theo phải làm thế nào, các ngươi tự mình quyết định, ta chỉ đi theo coi thôi."

Vũ Trường Không đi theo bọn họ không thể nghi ngờ là muốn bảo vệ lũ trẻ, Đường Vũ Lân hướng về các bạn bè, cười nói: "Lần này chúng ta lại cùng nhau, các ngươi có thể nghĩ tới đi chỗ nào để tìm người đánh sao?"

"Truyền Linh Tháp đi." Cổ Nguyệt nhìn thấy hắn, trong con ngươi cũng tràn ngập ý cười, tiếp lời nói rằng.

Truyền Linh Tháp? Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, đúng đấy! Truyền Linh Tháp là địa phương không bao giờ thiếu Hồn Sư. Địa vị của Cổ Nguyệt ở Truyền Linh Tháp hắn là rất cao, tìm vài đối thủ tỷ thí không phải là chuyện gì khó.

"Đi."

Thiên Đấu Thành phồn hoa, Hồn Đạo Xa ven đường tấp nập, bọn họ nhắm thẳng đến Thiên Đấu Truyền Linh Tháp mà đi.

Trên đường, Đường Vũ Lân đem đoạn phim lúc trước đối chiến cùng Tạ Ngâm Linh đưa cho Vũ Trường Không xem. Vũ Trường Không không tỏ rõ ý kiến thu lấy đoạn phim của hắn. Xem như là hắn đã vượt qua cửa ải của tòa thành thị đầu tiên.

Chương 430: Cây này là ta trồng!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thiên Đấu Truyền Linh Tháp quy mô chỉ đứng sau Sử Lai Khắc Truyền Linh Tháp tổng bộ. Kiến trúc to lớn, khí thế rộng rãi.

Từ Lạp Trí cùng Đường Vũ Lân đi chung với nhau, thấp giọng hỏi: "Ta có thể cảm giác được khí huyết trên người ngươi trở nên càng thêm dày đặc, khẳng định là đã ăn đồ vật tốt, ngươi không nói cho ta, không đáng mặt huynh đệ."

"Được rồi, sợ ngươi rồi. Hồng Ngọc Hà." Thiên Niên Địa Long Cân tuy tốt, nhưng công hiệu lại kém xa Hồng Ngọc Hà sau đó ăn vào.

Nghe được ba chữ này, Từ Lạp Trí cơ linh linh rùng mình một cái, thất thanh nói: "Hồng Ngọc Hà? Ngươi kiếm đâu ra?"

Đường Vũ Lân nghi ngờ nói: "Người khác cho, ngươi biết sao? Ta làm sao trước đây lại chưa từng nghe nói đến thứ này?"

Từ Lạp Trí nói: "Huyết Hải Câu, Hồng Ngọc Hà đến từ nơi đó, đúng không?"

"Ừm." Đường Vũ Lân gật đầu.

Từ Lạp Trí sợ hãi nói: "Ở Huyết Hải Câu có từ trường cực kỳ dị thường, bất kỳ Hồn Đạo Khí nào tiến vào phạm vi của nó đều sẽ mất linh. Bên trong Huyết Hải Câu sâu đến vài ngàn mét, Hải Hồn Thú vô số. Được cho là một trong các tử địa, tất cả thuyền bè qua lại đều sẽ tránh khỏi nơi đó. Hồng Ngọc Hà là đặc sản trứ danh của nơi đó. Muốn thu được, chỉ có một

biện pháp, lặn dưới nước, thâm nhập trong đó, vớt bằng tay không. Nhưng coi như là Tứ Tự Đấu Khải Sư, ở chỗ đó cũng không dám chắc mình có thể động thủ, còn phải đề phòng Hải Hồn Thú mạnh mẽ nữa. Ngươi lại có thể ăn được Hồng Ngọc Hà?"

Đường Vũ Lân tuy rằng đã sớm đoán được Hồng Ngọc Hà này vô cùng quý giá, nhưng cũng không nghĩ tới lại quý giá đến trình độ như thế. Nói cách khác, là bảo bối mà Tứ Tự Đấu Khải Sư mới có khả năng đi vớt. Chẳng trách dù là địa vị của sư bá cũng coi trọng đến như vậy.

"Ai đưa cho ngươi, ta cũng muốn ăn!" Từ Lạp Trí vẻ mặt đưa đám nói rằng.

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng không biết người kia là ai, là bạn của sư bá ta, cho ta ta liền ăn. Không có nữa. Hay là ta nôn ra thử xem, coi còn có chút tro cặn gì cho ngươi ăn không, he he…"

"Ngươi buồn nôn à?" Đi ở phía trước Diệp Tinh Lan nghe không vô, quay đầu lại tức giận nói với Đường Vũ Lân.

Từ Lạp Trí có chút buồn bực, hắn còn chưa từng được ăn Hồng Ngọc Hà đâu đấy!

Tiến vào Truyền Linh Tháp, mọi người rất tự nhiên đều yên tĩnh lại. Vũ Trường Không như trước vẫn ở sau lưng bọn họ, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ là một bộ dáng vẻ lãnh băng băng.

Đường Vũ Lân nhìn lão sư một chút, hắn còn nhớ rõ, người yêu của lão sư liền táng ở bên trong nghĩa địa tại Thiên Đấu Thành.

Vũ Trường Không cảm nhận được ánh mắt của hắn, liếc hắn một cái, sau đó ánh mắt liền nhìn về một nơi khác.

Cổ Nguyệt xác minh thân phận, rất nhanh đã được nhân viên Truyền Linh Tháp bên này tiếp đón, dẫn theo họ tới một căn phòng hội nghị ở tầng ba chờ đợi.

Thời gian không lâu, một người trung niên từ bên ngoài đi vào.

"Xin chào, Cổ Nguyệt Truyền Linh Sư." Người trung niên đi tới.

"Chào ngươi." Cổ Nguyệt đứng lên, hướng về người mới tới gật đầu ra hiệu.

Sắc mặt của người trung niên có vẻ hơi làm khó dễ, "Yêu cầu của ngươi ta đã nghe nhân viên nói rồi. Nhưng chuyện này không quá phù hợp với quy củ của Truyền Linh Tháp chúng ta. Dù sao, chúng ta là tổ chức vì Hồn Sư phục vụ, không thể yêu cầu các Hồn Sư tiến hành tỷ thí. Chuyện này e rằng có hơi phiền toái. Nhân viên chúng ta cũng không có nghĩa vụ phải làm như vậy"

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, "Không thể có biện pháp sao?"

Người trung niên lắc lắc đầu, "Ta đã hướng lên phía trên xin phép qua. Chuyện này e rằng không được. Vừa rồi Thiên Phượng Đấu La đại nhân điện báo, nói mời ngươi tự mình xử lý chuyện của mình, Truyền Linh Tháp sẽ không trợ giúp ngươi hoàn thành cuộc thi."

Cổ Nguyệt sửng sốt một chút, "Lão sư biết rồi?"

Người trung niên mỉm cười.

"Được." Cổ Nguyệt gật đầu, xoay người hướng về các bạn, nói: "Chúng ta đi thôi."

Không có ai nói gì cả, theo Cổ Nguyệt liền đi ra bên ngoài. Đường Vũ Lân đuổi theo bên cạnh Cổ Nguyệt, "Không có chuyện gì, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác, không được, đi tới Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của chúng ta, ta sẽ nhờ sư bá giúp đỡ?"

Cổ Nguyệt lắc đầu nói: "Như vậy quá phiền phức, sẽ làm lỡ thời gian, ta có biện pháp."

Diệp Tinh Lan liếc nàng một chút, "Ngươi là muốn…"

Cổ Nguyệt cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai thiếu nữ đều toát ra một vệt tinh mang. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy sau lưng có hàn ý bốc lên, làm sao lại có cảm giác không ổn à nha!

Tôn Nhuận Ngữ có chút hưng phấn rời khỏi Thiên Đấu Truyền Linh Tháp,

tâm tình thật tốt.

Vừa thu được một Hồn Linh thích hợp với bản thân mình, tâm tình không tốt mới là lạ. Hắn hiện tại đã 30 tuổi, trước đây đã nắm giữ hai cái Hồn Linh. Nhưng bởi vì tự thân võ hồn không quá ưu tú, tinh thần lực cũng không tính là đặc biệt mạnh, hai cái Hồn Linh chỉ chống đỡ cho hắn tu luyện tới tứ hoàn. Hắn tu luyện vô cùng nỗ lực, trước đây không lâu vừa đột phá ngũ hoàn.

Hắn biết, đời này của mình, e rằng sẽ vĩnh viễn không đột phá được thất hoàn, nhưng vẫn chờ mong có thể thu được một đệ tam Hồn Linh thật tốt. Nếu có thể tiến thêm một bước, chí ít có thể có một vị trí ở bên trong giới Hồn Sư trung đẳng.

Tích góp đã lâu, ngày hôm nay đến Thiên Đấu Truyền Linh Tháp, vận may của hắn thực là không tồi, đã thu được một cái đệ tam Hồn Linh đặc biệt thích hợp với bản thân. Sau khi dung hợp, rõ ràng cảm giác được thực lực tăng mạnh.

Bắt đầu từ bây giờ, mình chính là ngũ hoàn Hồn Vương chân chính. Hơn nữa, cũng rốt cục nắm giữ Thiên Niên Hồn Hoàn.

Hồn Vương, ở bên trong giới Hồn Sư cũng xem như là có địa vị kha khá, mình lại còn là Cơ Giáp Sư, có Hồn Linh mạnh hơn để phối hợp với Cơ Giáp, mình có cơ hội sẽ được thăng tiến, ít nhất có thể tăng lên tới cấp bậc trung tá, chủ khống một đội Cơ Giáp Sư 30 người không thành vấn đề.

Càng nghĩ lại càng hưng phấn, nỗ lực tu luyện nhiều năm như vậy cuối cùng cũng coi như không uổng phí. Tương lai cố gắng nỗ lực hơn, coi như không thể tu luyện tới cấp độ Hồn Thánh, chỉ cần đến Hồn Đế, sẽ có khả năng thăng chức lên đại tá. Ở trong quân đội cũng coi như là trung tầng tướng lĩnh, với tuổi tác của mình, tự nhiên có thể tìm được một phối ngẫu thật tốt.

Đang muốn rời đi, đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng gào thật to.

"Ngọn núi này là ta mở."

"Cây này là ta trồng!"

"Nếu muốn từ đây qua!"

"Lưu lại tiền mua đường!"

Tôn Nhuận Ngữ trực tiếp sửng sốt, bốn người trước mặt xếp hàng ngang, chặn lại đường đi của hắn. Hắn quay đầu nhìn về bốn phía, không sai! Chính là nhắm vào mình mới từ trên bậc thang Truyền Linh Tháp đi xuống.

Nơi này làm gì có núi? Núi nào cơ? Cây nào cơ?

Lại nói trước mắt mấy tên tiểu hài tử này, mặt đều còn non choẹt, nhìn qua bất quá chỉ mười mấy tuổi. Cách đó không xa, còn có một tên mập mạp ngồi ở nơi đó, còn có một tên thiếu niên mặt bầu bĩnh ở bên cạnh hắn.

"Mấy tên tiểu tử các ngươi đây là đang làm gì? Không được ở phụ cận Truyền Linh Tháp quậy phá, mau nhanh về nhà đi." Tôn Nhuận Ngữ xuất thân quân nhân, trên người ít nhiều mang theo vài phần uy nghiêm, một tiếng quát lớn này thật là có mấy phần khí thế.

Câu thứ nhất là Cổ Nguyệt hô, thời điểm nàng hô lên câu nói này, Đường Vũ Lân cách đó không xa cũng đã dùng tay che mặt của mình. Vũ Trường Không đi ở rất xa, từ bên này chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người mà thôi.

Từ Lạp Trí trực tiếp ngồi xổm xuống, xoay người, khóe miệng co rúm. Tuy rằng đây cũng có phần của hắn, nhưng hắn thực sự muốn cười.

Đúng vậy, biện pháp Cổ Nguyệt nghĩ ra rất đơn giản, không phải muốn tìm Hồn Sư luận bàn sao? Còn có địa phương nào so với Truyền Linh Tháp bên này nhiều Hồn Sư hơn sao?

Vì lẽ đó bọn họ lập tức lựa chọn nơi này, mục đích rất đơn thuần, có người từ Truyền Linh Tháp đi ra, liền bức người ta động thủ. Đánh xong liền rời đi.

Ngược lại phải tìm người có thực lực mạnh hơn bọn họ là được.

Còn khẩu hiệu kia, là…lưu manh có luyện tập, hô mãi thành quen.

Ba câu nói sau phân biệt là do Diệp Tinh Lan, Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn

gọi ra. Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn đều là một mặt dáng vẻ đầy hưng phấn.

"Làm sao bây giờ?" Diệp Tinh Lan quay đầu hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Động thủ." Vừa nói, dưới chân nàng từng vòng Hồn Hoàn đã bay lên.

Diệp Tinh Lan gần đây ở cùng nàng nhiều hơn, hai thiếu nữ phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Nàng mới vừa phóng thích Hồn Hoàn, Diệp Tinh Lan đã lao ra. Tinh Thần Kiếm trong nháy mắt nắm vào trong tay, mũi kiếm điểm nhẹ trên không trung, một ánh kiếm đã bắn về phía Tôn Nhuận Ngữ.

Tôn Nhuận Ngữ vẫn đúng là sợ hết hồn, theo bản năng lùi về sau một bước. Xuất thân từ quân đội, kinh nghiệm chiến đấu của hắn đúng là cực kỳ phong phú. Võ Hồn ứng kích thôi phát, một tầng hơi nước trong nháy mắt từ trong cơ thể hắn phun ra, hóa thành dòng nước bắn ra ngoài.

Diệp Tinh Lan ánh kiếm chém vào trong hơi nước kia, nhất thời xuất hiện một mảnh thủy quang khúc xạ, dĩ nhiên đi chệch vị trí.

Tác giả: *Ừm, thuận tiện nói một câu, cướp đoạt là phạm tội, là hành vi không tốt, các ngươi chớ học tập theo.*

Chương 431: Thuấn thắng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

"Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ - ngũ hoàn Hồn Vương." Hứa Tiểu Ngôn đếm đếm.

Cổ Nguyệt bên kia đã chuyển động, vô số Băng Trùy như phong ba bão táp bắn tới Tôn Nhuận Ngữ.

Tôn Nhuận Ngữ không kịp lo nổi trách cứ đám tiểu tử này, nhìn từng người từng người đều là tam hoàn, hắn cũng rất lấy làm kinh hãi.

Đệ nhị Hồn Hoàn ánh sáng lấp loé, hơi nước trong nháy mắt ngưng tụ thành giọt nước mưa, hóa thành tảng lớn sóng nước, mang theo tiếng rít, hướng về Cổ Nguyệt bốn người bao trùm lấy.

Ngũ hoàn dù sao cũng là ngũ hoàn, tuy rằng Hồn Linh, Võ Hồn cũng không tính là xuất sắc, nhưng tu vi Tôn Nhuận Ngữ dù sao cũng ổn định ở cấp 51.

Những giọt nước mưa này được hồn lực truyền vào, nhất thời hóa thành một tầng bình chướng. Tầng bình chướng này nhanh chóng chặn lại tất cả công kích của mọi người. Hồn lực mạnh mẽ khiến giọt mưa khác nào viên pháo nhỏ vậy, sau khi va chạm trong nháy mắt nổ tung, hóa thành một đạo bình phong hơi nước càng thêm ngưng tụ hơn.

Hồn Vương chính là Hồn Vương!

Băng Trùy từng viên từng viên hòa vào bên trong màn nước biến mất, nhưng Tôn Nhuận Ngữ lại kinh ngạc phát hiện, Thủy Nguyên Tố mình phóng thích dường như có chút mất kiểm soát.

Đệ nhất Hồn Hoàn trên người thiếu nữ tóc đen sáng lên, khiến cho hắn có cảm giác Thủy Nguyên Tố của mình bị hấp nhiếp đi mất.

Nguyên Tố Thuỷ Triều!

Chỉ là giao thủ một hồi, Võ Hồn của đối thủ đã được thăm dò xong. Võ Hồn của Tôn Nhuận Ngữ là Mưa, là một hình thức biểu hiện của Thủy Nguyên Tố, nhưng cũng không phải Võ Hồn Thủy Nguyên Tố thuần túy. Nếu không thì, hắn cũng sẽ không chỉ có 4 cái Bách Niên Hồn Hoàn màu vàng.

Cổ Nguyệt Nguyên Tố Thuỷ Triều phóng thích, các loại Nguyên Tố thuộc tính trong không khí trong nháy mắt hướng về nàng ngưng tụ lại. Lúc này nàng ngưng tụ chính là Thủy Nguyên Tố.

Một vòng kim quang không hề có điềm báo trước xuất hiện ở dưới chân Tôn Nhuận Ngữ.

Trong chớp mắt tiếp theo, Tôn Nhuận Ngữ càng thêm thất sắc kinh hãi, màn nước trên không trung lại như gặp trọng lực mãnh liệt, đột nhiên hướng về mặt đất chìm xuống. Mặt đất không biết từ lúc nào đã đã biến thành màu vàng, kim quang lấp loá, đem toàn bộ Thủy Nguyên Tố mà hắn phóng thích hấp thu toàn bộ.

Võ Hồn Mưa, không có nước, uy lực của Võ Hồn không biết đã giảm đi bao nhiêu lần. Mà lúc này, một đạo ánh kiếm chói mắt đã đến trước mặt Tôn Nhuận Ngữ. Đồng thời, luồng khí tức sắc bén sau lưng truyền đến. Kim quang dưới chân lần thứ hai lóe lên, từng đạo từng đạo xiềng xích màu vàng quấn quanh mà lên.

Khi Hứa Tiểu Ngôn Tinh Luân Băng Liên được thành lập, đặc hiệu khóa tuyệt đối khóa chặt thân thể hắn, cuộc chiến đấu này cũng đã kết thúc.

Mất đi Võ Hồn để dựa vào, trong nháy mắt bị cố định, dù cho là Vũ Trường Không năm đó còn là Hồn Đế, cũng đã từng bị ăn không ít thiệt thòi, chớ nói chi là hắn.

Một thanh chủy thủ sắc bén từ phía sau xuất hiện ở trên cổ hắn, một thanh trường kiếm ánh sao lấp lánh điểm ở nơi ngực của hắn. Cổ Nguyệt đã

ngừng tay, Nguyên Tố Thuỷ Triều vẫn còn đang hấp thu Thủy Nguyên Tố trong không khí. Mặt đất màu vàng cũng từ từ thối lui. Cách đó không xa, tên thiếu niên lúc trước còn đang che mặt không biết từ lúc nào đã đứng lên, ba cái Hồn Hoàn màu tím trên người cũng đang lặng lẽ thu lại.

"Ngứa tay, ngứa tay. Nhìn thấy Nguyên Tố Võ Hồn, không nhịn được." Đường Vũ Lân một mặt áy náy nói rằng. Lam Ngân Kim Quang Trận, Nguyên Tố Phân Tách.

"Các ngươi…các ngươi muốn làm gì? Nơi này là Truyền Linh Tháp đấy!" Tôn Nhuận Ngữ thật sự có chút sợ hãi. Mấy hài tử này ra tay thực sự là quá nhanh, hơn nữa thực sự cường hãn, phối hợp vô cùng ăn ý, vượt xa khỏi nhận thức của hắn. Từ lúc nào người trẻ tuổi đều cường hãn như vậy?

Quan trọng hơn chính là, nghé con mới sinh không sợ cọp, người tuổi càng nhỏ lại càng không kiêng dè gì, hắn thật sợ những hài tử này trong khi quậy phá liền đem mình giết chết. Thực sự là tèo oan uổng mà! Ta không thù không oán mà!

Đường Vũ Lân liếc mắt một cái nhìn Vũ Trường Không ở phía xa xa, hướng về các bạn bè khoát tay áo một cái, Tạ Giải, Diệp Tinh Lan đồng thời lui lại.

Tôn Nhuận Ngữ trên người nhẹ đi, đã khôi phục lại bình thường, hồn lực trong cơ thể cũng có thể vận chuyển như trước.

Đường Vũ Lân vẻ mặt tươi cười nhanh chóng tiến lên vài bước, "Đại thúc, xin lỗi, thật là ngại quá. Chúng ta mới từ học viện đi ra, nhất thời ngứa tay, muốn tìm cường giả luận bàn một thoáng. Cho nên mới ra hạ sách nầy, ngài đừng nóng giận, chúng ta cũng không có ý làm tổn thương ngài."

Tôn Nhuận Ngữ có chút choáng váng! Chuyện này…chuyện này là tình huống thế nào? Bất quá hắn cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như không phải gặp phải mấy sát tinh.

"Hừ!" Tức giận hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, hắn đúng là không còn mặt mũi ở đây tiếp tục chờ đợi.

Nhìn theo Tôn Nhuận Ngữ rời đi, Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Các ngươi…"

"Hiệu quả rất tốt, không phải sao? Thời gian ngắn, hoàn thành nhanh." Diệp Tinh Lan thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng Vũ lão sư cũng không có ý để chúng ta thu tay, hiển nhiên là còn chưa đủ. Dù sao chúng ta nhiều người như vậy, cũng không phải đơn độc chiến thắng hắn."

"Không đủ thì tiếp tục." Trong mắt Cổ Nguyệt ánh sáng lấp lánh, lẩm bẩm: "Chúng ta ở đây gây sự, chấp pháp đội phụ trách Truyền Linh Tháp hẳn cũng sẽ tới rất nhanh. Thực lực chấp pháp đội phổ thông cũng nằm ở khoảng trên dưới tứ hoàn, đều có Cơ Giáp. Thông thường sẽ tuần tra theo một tổ ba người."

Đường Vũ Lân sợ hãi nói: "Ngươi ngay cả người nhà cũng tính kế à?"

Cổ Nguyệt hai tay sau lưng, hơi hất đầu, để tóc đen lay động, "Còn chưa đánh với Cơ Giáp bao giờ đây."

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, hắn có chút hối hận đi cùng với đám đồng đội này rồi. Hu Hu…

"Người nào dám ở Thiên Đấu Truyền Linh Tháp gây sự?" Trong lúc đang nói chuyện, một âm thanh điện tử vang lên. Nhìn sang, cách đó không xa, ba cái bóng đen to lớn cũng đã gào thét mà tới.

Hai vàng một tím, ba đài Cơ Giáp.

Cổ Nguyệt phán đoán một điểm sai sót cũng đều không có, chính là ba đài Cơ Giáp tạo thành một chấp pháp tiểu đội. Bất quá, nàng lại không nói ra sẽ có Cơ Giáp màu tím!

Cơ Giáp phi hành ở trước nhất độ cao khoảng 8 mét, toàn thân có đường nét phi thường tinh tế, thân hình cũng không nhìn thấy Hồn Đạo Pháo được trang bị, cõng ở sau lưng một đôi đại kiếm.

Nói như vậy, Cơ Giáp chia làm 5 loại lớn, cũng giống như Hồn Hoàn của Hồn Sư, cũng dựa theo màu sắc để phân chia mạnh yếu.

** Đoạn bên dưới tác giả copy + paste lại phân loại Cơ Giáp ở chương 226*

– nếu không muốn xem lại, có thể lướt qua.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu trắng, Cơ Giáp cơ sở, dùng để dạy học bình thường, có thể được điều khiển để thực hiện những động tác đơn giản, cài đặt năng lượng cơ bản, dùng để chiến đấu trong thời gian ngắn, không cách nào hòa hồn lực vào để điều khiển, không cách nào cùng Hồn Linh phối hợp. Đơn thuần là điều khiển thủ công; thường được các thành thị cơ sở dùng để canh gác thành trì; dùng để duy trì trật tự công cộng. Người bình thường cũng có thể điều khiển.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu vàng, Cơ Giáp trung cấp, dùng trong quân đội phổ thông đều là tầng thứ này, có thể điều khiển vận dụng nhiều tính năng hơn, lắp đặt năng lượng phổ thông, có thể thu nạp năng lượng hoặc hồn lực song năng cùng khởi động, có thể cùng Hồn Linh đơn giản phối hợp. Vẫn thuần túy điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím, Cơ Giáp cao cấp, cũng trở thành Cơ Giáp chuyên môn. Thiết kế Cơ Giáp, đính chế Cơ Giáp, tư nhân Cơ Giáp, căn cứ đặc tính Võ Hồn của từng người mà chế tạo riêng, có thể điều khiển tốt hơn, càng thêm phù hợp với tự thân Võ Hồn, bình thường đều làm Cơ Giáp chuyên môn. Cùng Hồn Linh phối hợp vô cùng ăn ý. Điều khiển thủ công.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đen, Cơ Giáp siêu cấp, đặc thù vật liệu, đặc thù thiết kế, đặc thù chế tác, Hồn Linh dưới trình độ nhất định hòa vào, tựa như một phần của thân thể. Mỗi một đài siêu cấp Cơ Giáp đều chỉ có thể có một chủ nhân. Mất đi chủ nhân, siêu cấp Cơ Giáp sẽ không cách nào bị bất luận người nào khác sử dụng. Muốn điều khiển siêu cấp Cơ Giáp, cần chí ít tu vi từ Hồn Đế trở lên, tinh thần lực đạt từ Linh Hải Cảnh trở lên, đạt đến trình độ nhất định có thể dựa vào tinh thần lực phụ trợ điều khiển Cơ Giáp, thực hiện được các kỹ xảo có độ khó cao hơn.

Hồn Đạo Cơ Giáp màu đỏ, Cơ Giáp thần cấp, nhất định phải tự tay chế tạo mới có khả năng hoàn thành, cần vật liệu cao cấp nhất, đoán tạo cao cấp nhất, cần lấy tinh huyết cùng Võ Hồn bản thân hoàn toàn hòa vào trong đó, hình thành quan hệ sinh mệnh tương giao. Chân chính là một phần của sinh mệnh, thần cấp Cơ Giáp chân chính, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt Hồn Linh cùng Cơ Giáp hòa vào làm một thể.

Bình thường quân đội chính thức sử dụng đều là Hồn Đạo Cơ Giáp màu vàng. Đến màu tím, Cơ Giáp sẽ nhất định là thuộc về cá nhân, bởi vì chi phí quá mức đắt đỏ. Trừ phi như Truyền Linh Tháp loại tổ chức đặc biệt có tiền của này ra, không ai sẽ đem loại Cơ Giáp đắt đỏ như vậy cho nhân viên sử dụng.

Cơ Giáp màu tím được thiết kế hoàn toàn là dựa theo năng lực của bản thân Hồn Sư; có thể tăng cường sức chiến đấu cùng năng lực sinh tồn của Hồn Sư lên rất nhiều.

Nếu như nói vị Hồn Sư lái Cơ Giáp màu tím có tu vi là tứ hoàn, như vậy, hắn dựa vào Cơ Giáp sẽ chí ít có sức chiến đấu của ngũ hoàn Hồn Vương, mà sức phòng ngự còn vượt xa ngũ hoàn Hồn Vương.

Cho nên thời điểm nhìn thấy ba đài Cơ Giáp này xuất hiện, Đường Vũ Lân cũng không khỏi có chút đổi sắc mặt.

Ba đài Cơ Giáp rơi xuống đất, Cơ Giáp chưởng khống giả nhìn thấy mấy tên thiếu niên thiếu nữ trước mặt này cũng không khỏi có chút sững sờ. Lúc trước bọn họ là thông qua quản chế mà cảm nhận được bên này có gợn sóng hồn lực.

Dựa theo quy củ của Truyền Linh Tháp, ở phạm vi phụ cận Truyền Linh Tháp khoảng 1.000 mét không được vận dụng hồn lực cùng bất kỳ loại Hồn Đạo Khí nào. Vì lẽ đó bọn họ mới sẽ xuất hiện ở đây. Lại không nghĩ rằng, xuất hiện ở trước mắt lại là mấy đứa trẻ.

"Mấy tên tiểu tử các ngươi là có chuyện gì xảy ra? Là ai vọng động hồn lực gây phát động cảnh báo?" Bên trong Cơ Giáp màu tím truyền đến âm thanh răn dạy.

"Là hắn!" Diệp Tinh Lan đột nhiên giơ tay lên, chỉ về Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân trên mặt bắp thịt cứng đờ. Đây là…đang chơi xỏ ta sao?

Diệp Tinh Lan cười tủm tỉm nhìn hắn, ý kia tựa hồ là đang nói, ngươi là đội trưởng, không xỏ ngươi thì xỏ ai?

"Tên kia, ngươi theo chúng ta đi một chuyến! Những người khác đi thông báo cho sư trưởng của các ngươi đến bảo lãnh người!" Cơ Giáp màu tím duỗi ra bàn tay máy lớn, chỉ về phía Đường Vũ Lân.

Chương 432: Tập kích

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân cười khổ một tiếng, đầy vâng lời nói: "Xin lỗi, chấp pháp giả thúc thúc, con sai rồi. Có thể đừng bắt con đi hay không? Sau này con không dám nữa…"

Lần này đến phiên Diệp Tinh Lan cười ngất, cái tên này…

Chấp pháp giả hừ lạnh một tiếng, "Truyền Linh Tháp uy nghiêm không được mạo phạm, quy củ là quy củ, đi theo ta đi! Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đem sự tình nói ra, chờ trưởng bối của ngươi đến bảo lãnh, cũng sẽ không phải chịu quá nhiều chỉ trích."

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ vô tội nói: "Không phải quá nhiều là bao nhiêu?"

Chấp pháp giả hơi không kiên nhẫn nói: "Nhiều lắm là phạt ít tiền."

"Phạt tiền?" Đường Vũ Lân âm thanh nhất thời cất cao lên mấy phần, trở mặt, "Đòi tiền thì không có, đòi mạng thì có một cái. Tiền chính là mạng của ta, có bản lĩnh thì ngươi tới bắt ta đi!"

Vừa nói, hắn xoay người liền…bỏ chạy.

"Ồ?" Chấp pháp giả bên trong Cơ Giáp màu tím cũng có chút sửng sốt. Hài tử mới lớn như thế, nhìn thấy Cơ Giáp vốn nên là lòng tràn đầy kính nể, nói gì nghe nấy mới đúng chứ? Tình huống tên này là thế nào? Sao ta cứ thấy có gì đó sai sai thì phải?

Nhưng đây là chức trách nhiệm vụ của hắn, cũng không thể để cho Đường Vũ Lân cứ bỏ chạy như thế được! Sau lưng Cơ Giáp ánh sáng lóe lên, trực tiếp liền hướng về Đường Vũ Lân chộp tới, một bàn tay lớn duỗi ra, chụp vào Đường Vũ Lân.

Hắn truy đuổi Đường Vũ Lân như thế này, liền phạm vào một sai lầm, chính là tách ra cùng hai gã đồng đội khác của mình.

Căn bản cũng không cần mở miệng, chỉ là một ánh mắt, vài tên thiếu niên kia cũng đã hiểu ý nhau.

Diệp Tinh Lan trong nháy mắt phát động, thân thể mềm mại bắn lên, nhanh như chớp giật, lao thẳng tới Cơ Giáp màu vàng. Cổ Nguyệt hai tay trên không trung vòng một vòng, một đoàn Hỏa Cầu thật lớn liền bay thẳng đến một đài Cơ Giáp màu vàng khác. Tạ Giải lại nhân cơ hội này lặng yên biến mất trong không khí, không còn thấy tăm hơi.

Hứa Tiểu Ngôn giơ cao Băng Trượng trong tay lên, một thanh Băng Mâu nhanh chóng ngưng tụ.

Bọn họ phát động cực nhanh mà đột ngột, bên trong Cơ Giáp màu vàng, chấp pháp giả vẫn còn đang nhìn theo hướng đài Cơ Giáp màu tím đang truy đuổi Đường Vũ Lân, công kích cũng đã đến.

Nhanh nhất chính là Diệp Tinh Lan, trên Tinh Thần Kiếm hào quang rực rỡ. Tinh Thần Kiếm, nhân kiếm hợp nhất, đệ nhất hồn kỹ, nhắm thẳng đến buồng lái.

Luận về hồn lực, Diệp Tinh Lan là một trong những người mạnh nhất bên trong tiểu đội, đã tiếp cận tứ hoàn tu vi. Nàng dồn toàn bộ nỗ lực vào tốc độ, còn ở bên trên Mẫn Công Hệ Hồn Sư – Tạ Giải. Luận về sức chiến đấu cá nhân, coi như là Nhạc Chính Vũ ở dưới tình huống 01 chọi 01 e rằng cũng không phải là đối thủ của nàng. Lần này đột nhiên bạo phát, toàn lực ứng phó. Thời điểm Cơ Giáp Sư màu vàng kịp phản ứng lại, nàng cũng đã đến trước mặt.

Thứ Cơ Giáp có thể làm cũng chỉ là giơ tay phải lên, dùng thiết giáp để chặn lại công kích của nàng.

"Keng!" Ánh sáng chói mắt lấp lóe, tựa như có một ngôi sao nổ tung, cánh

tay phải của Cơ Giáp nhất thời bốc lên một đám lửa lớn. Hồn lực cường hãn thôi động, cứ vậy mà phá hoại vị trí tay phải của Cơ Giáp. Vội nhìn sang, thân thể Diệp Tinh Lan dựa thế phóng lên trời, cả người hóa thành một viên Kim Tinh trên không, đệ tam Hồn Hoàn toả sáng.

Đây là hồn kỹ mạnh nhất hiện nay nàng có thể triển khai, kiếm ý khủng bố mang theo khí tức cực kỳ sắc bén. Thời điểm khi hồn lực của nàng bạo phát, Truyền Linh Tháp cách đó không xa nhất thời vang lên một hồi chuông cảnh giới.

Một bên khác, Hỏa Cầu của Cổ Nguyệt cũng đã đến nơi, đài Cơ Giáp màu vàng này phản ứng hơi nhanh hơn một chút, cánh tay phải chặn ở trước người, một mặt quang thuẫn sáng lên, đã chặn đứng được Hỏa Cầu.

Hỏa Cầu nổ vang, vầng sáng bay tán loạn tứ phía. Nhìn sang, Cổ Nguyệt dường như đang làm ảo thuật, Hỏa Cầu, Phong Đao, Băng Trùy, ba loại Nguyên Tố Công Kích bình thường nhất che rợp bầu trời, bao trùm hoàn toàn đài Cơ Giáp.

Thân hình đài Cơ Giáp màu vàng rùn xuống, lấy Quang Thuẫn bảo vệ toàn thân, một cánh tay khác lại xuất hiện một khẩu Hồn Đạo Xạ Tuyến Pháo, đang muốn khóa mục tiêu.

Chen lẫn bên trong Băng Trùy, một thanh Băng Mâu đột nhiên đâm xuyên tới, vẽ ra trên không trung một đường vòng cung, tránh khỏi Quang Thuẫn chính diện, vừa vặn đâm vào Hồn Đạo Xạ Tuyến Pháo hắn đang chuẩn bị bạo phát trên cánh tay. Băng Mâu bị phá nát, nhưng hàn ý mãnh liệt lại tỏa ra, nhất thời đông cứng lại cánh tay kia.

Một đạo nhân ảnh không biết từ lúc nào đã đi đến mặt sau phía trên của đài Cơ Giáp này, chủy thủ nhẹ đâm vào khe hở của mối nối, dường như dùng dao mổ một con bò, nhanh như tia chớp xẹt qua.

Cơ Giáp tuy rằng có Quang Thuẫn phòng hộ, nhưng đài Cơ Giáp màu vàng này chủ yếu tập trung tinh thần ở chính diện, cũng chưa kịp mở lồng phòng hộ toàn thân; bởi vì như vậy sẽ tiêu hao năng lượng rất lớn.

Ở Sử Lai Khắc học tập lâu như vậy, mọi người đã sớm biết rõ chỗ yếu nhược của Cơ Giáp. Tạ Giải sử dụng Quang Long Chủy trực tiếp đánh gãy chỗ đầu mối cáp điện quan trọng nhất của Cơ Giáp. Ánh sáng trên Cơ Giáp

nhất thời trở nên lờ mờ, một quả cầu lửa oanh đến, trực tiếp oanh kích nó ngã xuống.

Mặt sau đột nhiên xuất hiện tiếng nổ vang rền, Cơ Giáp màu tím đang truy kích Đường Vũ Lân cũng sững sờ, vừa chụp vào Đường Vũ Lân, theo bản năng sự chú ý bỗng chuyển đến phía sau.

Đang lúc này, Đường Vũ Lân đang chạy trốn phía trước bỗng đột nhiên chuyển động, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, phản công.

Hắn dùng hai tay nắm lấy trảo lớn của Hồn Đạo Cơ Giáp màu tím đang chộp về phía mình, trên người kim quang lấp lánh, một vầng sáng màu vàng óng tỏa ra, Hoàng Kim Long Thể!

Cơ Giáp màu tím bởi vì bị tình huống ở phía sau quấy nhiễu, nên Cơ Giáp bị hắn tóm gọn. Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, hai tay phát lực, mượn Hoàng Kim Long Thể phụ trợ, sức mạnh của hắn đã đạt đến một trình độ cực kỳ khủng bố. Đột nhiên dùng sức vung một cái, dĩ nhiên lại đem Hồn Đạo Cơ Giáp kia hất tung lên, ném thẳng xuống mặt đất.

Vào lúc này, Cơ Giáp màu tím liền bày ra phong thái Cơ Giáp cao cấp của nó.

Sau lưng đột nhiên triển khai hàng loạt cánh quạt máy, đồng thời một tầng vòng tròn bảo vệ màu tím bắn ra, trong nháy mắt đem thân hình sắp tới xuống đất của nó kéo lên. Cùng lúc đó, một tầng điện quang chói mắt đột nhiên bộc phát ra, hướng về Đường Vũ Lân đánh tới.

Đường Vũ Lân phản ứng cũng nhanh vô cùng, một cây Hoàng Sắc Lam Ngân Thảo xuất hiện bên dưới người, đem thân thể của hắn bắn lên, tránh khỏi công kích sấm sét kia.

Tay phải của Cơ Giáp màu tím đẩy trên mặt đất một cái, mượn lực đứng thẳng dậy, hai tay mò về phía sau, lôi ra hai thanh đại kiếm kim loại.

Đường Vũ Lân tuy nhảy lên không nhưng lại không cùng đồng đội của mình hội hợp lại. Hắn phải giúp tranh thủ thời gian cho các đồng đội của mình, trước tiên giải quyết hai đài Cơ Giáp màu vàng xong lại tính tiếp.

Tuyệt đối không thể để cho ba đài Cơ Giáp tụ lại cùng nhau! Những đài Cơ

Giáp cùng thuộc về Truyền Linh Tháp nhất định có thể phối hợp cùng với nhau.

Khí Huyết Nghịch Vận, Kim Long Kinh Thiên!

Tiếng rồng ngâm to rõ vang lên trên không trung, trên Kim Long Trảo đạo đạo tinh tuyến lấp lánh. Lần thứ nhất đối mặt với Cơ Giáp mạnh mẽ như vậy, Đường Vũ Lân cũng không dám giấu nghề, Hữu Quyền Đấu Khải trực tiếp được phóng thích.

Tự thân khí tức của hắn trong nháy mắt tăng lên dữ dội, trên người vảy rồng ẩn hiện. Hữu quyền đột nhiên hướng về Cơ Giáp màu tím đang đuổi theo, đánh thẳng tới.

Nhất thời, ở phía trước Kim Long Trảo tay phải của Đường Vũ Lân, dường như có một cái đầu rồng to lớn ngưng tụ thành hình, kim quang lấp loá, hung hãn đánh tới.

Cơ Giáp màu tím hung hãn dùng song kiếm chém thẳng xuống. Tuy rằng hắn không biết tại sao những thiếu niên này lại tập kích bọn họ, nhưng dù sao chỉ là hài tử, hơn nữa từng người một đều thể hiện ra thực lực bất phàm, nên vẫn không hề hạ sát thủ.

Bên trên cự kiếm, điện quang lấp loé. Đây là dấu hiệu hồn lực cùng năng lượng của Cơ Giáp kết hợp lại với nhau, trong đó rất có khả năng còn có khí tức của Hồn Linh. Không khí trong phạm vi mấy chục mét vuông xung quanh trong nháy mắt bỗng trở nên khô ráo hơn, chịu ảnh hưởng của sấm sét, tỏa ra một luồng mùi vị quái dị.

"Oanh "

Âm thanh nổ vang ầm ầm, Đường Vũ Lân trên không trung bay ngược ra, nhưng đài Cơ Giáp màu tím này cũng không dễ chịu.

Phải biết, Đường Vũ Lân vậy mà đã từng dựa vào Kim Long Kinh Thiên cứng rắn chống đỡ với U Minh Bạch Hổ. Cơ Giáp Sư điều khiển đài Cơ Giáp màu tím này tuy rằng dựa vào tu vi bản thân và Cơ Giáp kết hợp lại, đủ để tương đương thực lực ở cấp độ Hồn Vương, nhưng cũng sẽ không thể cường đại như U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa.

Hai thanh cự kiếm màu tím trong khi vung lên, nhất thời đã bị lực xung kích của Kim Long Kinh Thiên trùng thế ngăn chặn, hơn nữa còn bị bật về đằng sau, có chút mất đi cân bằng.

Một cây Lam Ngân Thảo óng ánh căng ra đến mức thẳng tắp, sau một khắc, đàn hồi bắn ngược Đường Vũ Lân trở về. Nhân cơ hội Cơ Giáp màu tím bị mình đánh cho khựng lại, hắn trong nháy mắt tiếp cận.

Mặt ngoài của Cơ Giáp màu tím, điện quang lấp loá, vòng bảo vệ hoàn toàn mở ra.

Đường Vũ Lân hung hãn đánh Kim Long Trảo ra, cứng rắn đập vào vòng bảo vệ!

Kim Long Trảo sắc bén vồ vào bên trong vòng bảo vệ, Đường Vũ Lân tự thân hồn lực tăng lên tới cực hạn, Kim Long Trảo thì lại được Đấu Khải tăng cường, lực công kích tăng lên đâu chỉ một bậc. Hiệu quả Nát Tan trực tiếp đánh lên vòng năng lượng, mạnh mẽ xé nát vòng bảo vệ.

Chương 433: Nghĩa chính ngôn từ!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Cơ Giáp màu tím thân hình bắn lên, bay ngược về đằng sau. Mặc dù như thế, Kim Long Trảo sắc bén vẫn lưu ở trước ngực nó 5 đạo vết tích thật sâu.

Chiến đấu của một bên khác lúc này cũng đã kết thúc, hai đài Cơ Giáp màu vàng, một đài bị Tạ Giải chặt đứt đầu mối, một cái khác, cái đầu cũng đã không còn.

Đương nhiên, buồng lái của chấp pháp giả lái Cơ Giáp này ở nơi ngực, cũng không phải ở đỉnh đầu. Nhưng dù cho là vậy, tên chấp pháp giả kia cũng bị dọa đến són són một ít ra quần.

Diệp Tinh Lan đệ tam hồn kỹ, Kiếm Tinh Lạc!

Đó là một kiếm kỹ nhìn như sao băng rơi, cũng là một đòn chí mạng, từ trên trời giáng xuống, hung hãn oanh kích, đã trực tiếp phá tan vòng bảo vệ đang vội vàng mở ra; nổ nát đầu lâu của Cơ Giáp.

"Dừng tay!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, thanh âm chấn động khắp nơi.

Cùng lúc đó, Kim Long Trảo tay phải của hắn bỗng nhiên đánh ra về phía trước, năm đạo quang nhận màu vàng sậm lóe qua, lưu lại trên mặt đất ở trước người năm cái rãnh sâu hoắm.

Cơ Giáp màu tím vừa định lao tới phản công, bỗng nhất thời khựng lại.

Đường Vũ Lân đây là đang nói cho hắn, nếu như bên trong một đòn vừa rồi

có thêm sức mạnh của Kim Long Khủng Trảo, Cơ Giáp Trưởng * dù cho không tèo thì e rằng cũng sẽ bị trọng thương.

** Tác giả dùng lặp đi lặp lại nhiều lần "Chấp pháp giả bên trong Cơ Giáp màu tím" – mình thay bằng Cơ Giáp Trưởng cho dễ theo dõi.*

Cuộc chiến đấu này bắt đầu nhanh, nhưng kết thúc cũng vô cùng nhanh.

Nếu như nói về thực lực thuần túy, 6 người Đường Vũ Lân thật sự chưa chắc đã là đối thủ của 3 đài Cơ Giáp này. Sức chiến đấu của Cơ Giáp căn bản chưa hề phát huy hoàn toàn. Bọn họ có thể giành thắng lợi, đầu tiên là do tuổi tác. Tuổi của bọn họ khiến cho sự cảnh giác của 3 tên Cơ Giáp Sư này thả lỏng hơn rất nhiều, sau đó chính là nhờ vào đột ngột tập kích.

Ai có thể nghĩ tới, mấy đứa trẻ lại dám ngang nhiên tập kích Cơ Giáp chứ!

Hai đài Cơ Giáp màu vàng kia là oan uổng nhất, vòng bảo vệ cũng chưa kịp mở ra hoàn toàn, một lần công kích cũng chưa hề phát động, mà đã bị tổn hại.

Đường Vũ Lân đánh với bộ Cơ Giáp màu tím kia cũng là như thế, vừa bắt đầu đã công kích quá đột nhiên, hơn nữa đối phương cũng không biết hắn, thêm nữa còn có tác dụng hỗ trợ rất lớn của Đấu Khải.

Được Đấu Khải tăng cường, Kim Long Trảo vốn đã có lực công kích cực kỳ cường hãn, uy lực chí ít gia tăng gấp đôi, mạnh mẽ xé nát lồng phòng hộ của đối phương. Thêm vào đó, còn có Kim Long Kinh Thiên được phát động, lúc này mới có thể khắc địch chế thắng.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?" Cơ Giáp Trưởng lúc này là vừa kinh vừa sợ, nhưng lại không dám mù quáng công kích.

Đường Vũ Lân đứng thẳng người, nào còn có nửa điểm nhát gan lúc trước, hướng về hắn trầm giọng quát lên: "Ngươi cũng biết sai sao?"

"Sai?" Cơ Giáp Trưởng lúc này bị tiếng hét lớn đầy nghĩa chính ngôn từ của hắn làm cho sửng sốt.

Đường Vũ Lân ưỡn ngực ngẩng đầu, ngang nhiên nói: "Chúng ta đến từ Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, chuyên sát hạch năng lực ứng biến của chấp

pháp đội các ngươi. Các ngươi thực sự là quá khiến người ta thất vọng. Liền bởi vì tuổi tác chúng ta còn nhỏ, các ngươi lập tức quên mất chúng ta vẫn còn có khả năng công kích? Nhất định phải phải nói cho các ngươi hay, mới cách đây không lâu, đã có tung tích Tà Hồn Sư xuất hiện. Tà Hồn Sư am hiểu nhất là che giấu mình, nếu như các ngươi có thái độ chấp pháp như vậy, làm sao có thể ứng phó với nguy hiểm lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện đây? Chúng ta chỉ là cho các ngươi một chút giáo huấn, sau khi trở về, cố gắng tỉnh lại, viết một bản kiểm điểm đưa cho chấp pháp đội của Tổng Bộ sắp đến. Nghe rõ chưa?"

Cơ Giáp Trưởng nhất thời đổ mồ hôi lạnh, Đường Vũ Lân nói hắn tin. Không có cách nào không tin! Tuổi nhỏ như thế, thực lực đã mạnh như vậy, hơn nữa từ đầu tới cuối, mấy hài tử này đều không hề hạ sát thủ, phối hợp ăn ý. Hơn nữa lời nói này, lẽ nào thật sự chính là do chấp pháp đội của Tổng Bộ truyền xuống.

Thời khắc khi trong lòng hắn còn đang nghi hoặc, Đường Vũ Lân hướng về các bạn bè phất tay lên, "Được rồi, việc nơi này xong, chúng ta đi tới chỗ tiếp theo. Cổ Nguyệt, cho bọn họ xem chứng nhận thân phận của chúng ta một chút đi!"

Cổ Nguyệt đi cùng với hắn bao lâu, còn cần phải nhắc nhở sao, tay phải giơ lên cao, một tấm huy chương ở trong lòng bàn tay lấp lánh.

Nhìn thấy tấm huy chương này, Cơ Giáp Trưởng không nghi ngờ hắn nữa, nhưng hắn lúc này cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, hướng về mấy đứa trẻ này thừa nhận sai lầm thì kỳ quá!

Buồng lái mở ra, hắn từ bên trong nhảy xuống.

"Ta…"

"Cái gì cũng không cần nói nữa, mau chóng đi viết kiểm điểm nộp lên. Hi vọng đây là lần thứ nhất, cũng là một lần cuối cùng, sai lầm tương tự, không được tái phạm." Đường Vũ Lân lúc này nghiễm nhiên là một bộ dáng dấp tiểu đại nhân, nói xong câu đó, ngẩng đầu liền hướng về phía xa đi thẳng.

Những người khác cũng nhanh chóng đuổi theo. Sáu người, Đường Vũ Lân đi ở trước nhất, mặt sau là Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, hàng cuối cùng là Tạ

Giải, Từ Lạp Trí cùng Hứa Tiểu Ngôn. Sáu người duy trì trận hình tam giác, ngang nhiên rời đi.

Đúng vào lúc này, một đạo nhân ảnh từ bên trong Truyền Linh Tháp chạy ra, nhanh chóng hướng về nơi khởi nguồn của trận chiến chạy tới.

Đồng thời trên không trung cũng có mười mấy đài Cơ Giáp bay tới, nhanh chóng tiếp cận bên này.

Bọn họ đầu tiên liền phát hiện ba đài Cơ Giáp phe mình bị tổn hại, nhưng kỳ quái chính là, ba tên Cơ Giáp Sư tất cả đều từ bên trong Cơ Giáp đi ra, cũng không hề bị tổn thương.

Một đài Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất. Còn có các nhân viên Truyền Linh Tháp chạy tới hỏi dò.

Quẹo qua một khúc cua, khi đã đi khuất tầm mắt của mấy tên Cơ Giáp Sư kia, Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng, "Chạy!" Xông lên trước, toàn lực gia tốc, liền vọt vào nơi đường phố của thành thị lớn phía xa xa.

Những người khác nào dám khinh suất, một đường lao nhanh. Sáu người xuyên nhai nhiễu hạng, vội vàng chạy trên những con đường rêu phong cổ kính của Thiên Đấu Thành.

Đường Vũ Lân chuyên tìm đường nhỏ chạy, chạy mãi tận mười mấy phút, mới chui vào một tửu điếm ngồi vào chỗ của mình.

"Lão đại, ta phục rồi!" Tuy rằng vừa mới chạy nhanh, nhưng thân là Mẫn Công Hệ Hồn Sư, Tạ Giải mặt không hồng, thở không gấp. Chỉ là ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lân lại tràn ngập sự quái dị.

Cổ Nguyệt cười nói: "Ngươi phục hắn chỗ nào?"

Tạ Giải cười quái dị một tiếng, "Đương nhiên là được mở rộng tầm mắt về phương diện nói phét rồi! Ta nếu như là người Cơ Giáp Sư kia, ta cũng cảm thấy những điều hắn nói là sự thật. Chấp pháp đội của Tổng Bộ, Cổ Nguyệt, Truyền Linh Tháp Tổng Bộ các ngươi có cái cơ cấu này sao?"

Cổ Nguyệt nói: "Là có, nhưng bất quá, chấp pháp đội của mỗi một tòa Truyền Linh Tháp đều không quản giáo lẫn nhau. Lần sau có nói nữa, thì

nói là giám sát đội. Đội này có thể giám sát hết thảy phân bộ của Truyền Linh Tháp."

"Còn lần sau!?" Đường Vũ Lân tức giận: "Lần sau ai còn bồi các ngươi làm bậy. Các ngươi có thấy nguy hiểm không? Nếu như thoát thân không được bị tóm lấy, cuộc thi cuối kỳ của chúng ta còn làm cách nào hoàn thành? Đúng rồi, Cổ Nguyệt, huy chương Truyền Linh Tháp của ngươi là từ đâu tới? Không bị thu à?"

Cổ Nguyệt khoan thai nói: "Nhưng ngươi không thể không thừa nhận, phương pháp của chúng ta có thể hoàn thành cuộc thi với tốc độ nhanh nhất. Chỉ cần một lát nữa là chúng ta có thể rời đi được rồi. Còn huy chương, tự ta khắc lại một cái."

Đường Vũ Lân hừ một tiếng, nói: "Nếu như Truyền Linh Tháp phát sinh tin tức, mời cơ quan chấp chính phong tỏa thành thị, bắt chúng ta, lẽ nào chúng ta còn có thể chạy sao?"

Cổ Nguyệt mỉm cười nói: "Sẽ không. Bọn họ chung quy phải cho lão sư ta mấy phần mặt mũi. Ai bảo bọn họ không phối hợp giúp chúng ta hoàn thành sát hạch. Hơn nữa, việc chúng ta làm cũng đâu có gì không đúng, những lời vừa nãy ngươi nói rất hay nha! Chúng ta tuy rằng không phải giám sát đội chân chính, nhưng loại nhắc nhở này cũng không có gì sai. Còn tổn thất, Truyền Linh Tháp sẽ không để ý chút tổn thất ấy đâu."

Cửa tửu điếm mở ra, Vũ Trường Không một mặt đầy hàn ý từ bên ngoài đi vào.

Hắn trực tiếp đi tới bàn của Đường Vũ Lân bọn họ ngồi xuống.

"Vũ lão sư." Mọi người vội vàng cung kính kêu lên.

Vũ Trường Không khóe miệng khẽ giựt giựt một chút.

Đường Vũ Lân dò hỏi: "Vũ lão sư, chúng em lần này xem như là qua ải sao?"

"Tính!" Vũ Trường Không nói.

Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt rồi."

Vũ Trường Không quay đầu đi chỗ khác, nhìn về phía ngoài cửa sổ, không tiếp tục nhìn Đường Vũ Lân. Nhưng Đường Vũ Lân vẫn kịp từ trong con ngươi của lão sư bắt lấy một nụ cười.

Nở nụ cười? Vũ lão sư lại có ý kích động muốn cười?

Kỳ thực, hắn làm sao biết được, Vũ Trường Không trong lòng là dở khóc dở cười.

Không thể không nói, những tên tiểu tử này gan to bằng trời, lại dám trực tiếp ở Thiên Đấu Truyền Linh Tháp gây sự. Tố chất Đường Vũ Lân thể hiện ra, coi như là người trưởng thành cũng rất khó làm được đi. Tiểu tử này tương lai nếu không có đại trí đại dũng, sẽ là đại gian đại ác. Vũ Trường Không trong lòng đã có chút cảnh giác.

Đường Vũ Lân làm sao biết được, ở trong lòng Vũ lão sư, đã muốn nghiêm ngặt quản giáo đối với hắn.

Uống một chút đồ uống, ăn mấy cái Khôi Phục Đại Bao Thịt do Từ Lạp Trí chế tác. Mọi người sau khi khôi phục như cũ, theo đề nghị của Đường Vũ, bọn họ đến gần đó mua mấy bộ quần áo. Thiên Đấu Thành là địa phương có trang phục khá là đặc sắc. Sau khi thay đồ xong, lúc này mới hướng về phía Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm đi tới.

Bất quá, đến trước cửa Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm bọn họ liền há hốc mồm.

Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm tạm thời đóng cửa vô thời hạn.

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu, khủng bố tập kích khiến Thiên Đấu Thành bên này thần hồn nát thần tính, Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm đóng cửa cũng là chuyện đương nhiên. Còn lúc nào mở lại, cũng không có thời gian rõ ràng.

"Làm sao bây giờ?" Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, "Các ngươi có ai biết lái xe không?"

"Ta biết!" Tạ Giải nói rằng.

Đường Vũ Lân nói: "Đi taxi, chúng ta lái xe đi đến tòa thành thị tiếp theo." Thời gian không thể làm lỡ, không thể ngồi Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, vậy thì lái xe. Lái xe tuy rằng không nhanh bằng Hồn Đạo Hỏa Xa, nhưng dù sao cũng hơn ở đây tiếp tục chờ đợi. Có trời mới biết lúc nào nhà ga sẽ mở cửa lại!

Hơn nữa, nhà ga là địa phương dòng người dày đặc qua lại, còn có thể sẽ gặp phải người của Truyền Linh Tháp đến tìm bọn họ gây sự.

Chương 434: Không chỉ mình chúng ta sẽ mất mặt

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thiên Đấu Truyền Linh Tháp.

Hơn 10 vị cao tầng từ trung niên đến lão niên ngồi ở bên trong phòng họp lớn. Trên màn ảnh lớn của phòng họp, đang truyền hình ảnh của một trận chiến đấu. 6 đứa bé chiến đấu với ba đài Cơ Giáp.

Hình ảnh cực kỳ rõ ràng, lại còn có âm thanh, âm thanh là từ trên thiết bị thu âm ở mặt trên của Cơ Giáp thu lại.

"Chúng ta đến từ Truyền Linh Tháp Tổng Bộ, chuyên sát hạch năng lực ứng biến của chấp pháp đội các ngươi. Các ngươi thực sự là quá khiến người ta thất vọng. Liền bởi vì tuổi tác chúng ta còn nhỏ, các ngươi lập tức quên mất chúng ta vẫn còn có khả năng công kích? Nhất định phải phải nói cho các ngươi hay, mới cách đây không lâu, đã có tung tích Tà Hồn Sư xuất hiện. Tà Hồn Sư am hiểu nhất là che giấu mình, nếu như các ngươi có thái độ chấp pháp như vậy, làm sao có thể ứng phó với nguy hiểm lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện đây? Chúng ta chỉ là cho các ngươi một chút giáo huấn, sau khi trở về, cố gắng tỉnh lại, viết một bản kiểm điểm đưa cho chấp pháp đội của Tổng Bộ sắp đến. Nghe rõ chưa?"

Mắt thấy người trong hình sau khi nói xong lời nói này lại nghênh ngang rời đi, nhóm cao tầng ở Thiên Đấu Truyền Linh Tháp này, vẻ mặt của từng người, từng người đều trở nên phong phú hơn.

"Tháp chủ, chấp pháp đại đội của Tổng Bộ lại có quyền quản lý đội chấp

pháp của chúng ta sao? Đây là chức trách của giám sát đại đội chứ? Có thể là do bọn họ nói sai hay không?" Một người trung niên ngồi ở hạng chót hướng về một ông lão hỏi dò.

Ông lão hừ lạnh một tiếng, "Trước tiên bất luận lai lịch của những thiếu niên này, ta chỉ hỏi, hắn nói có đúng hay không? Đội chấp pháp chúng ta, chỉ chút xíu ý thức cảnh giác ấy cũng không có? Hồn Đạo Hỏa Xa bên kia mới vừa có khủng bố tập kích, tin tức đáng tin cậy, có Tà Hồn Sư dính líu bên trong. Ta đã phái nhân thủ đi điều tra chuyện này. Nếu như trình độ chấp pháp đội của chúng ta đều như thế này, như vậy, bọn họ không bằng về nhà nuôi gà còn hơn!"

Mắt thấy Tháp chủ tức giận, toàn trường là một mảnh nghiêm nghị.

"Chấp pháp đại đội bắt đầu từ hôm nay, tiến vào trạng thái cảnh giới báo động đỏ. Tự tra, tự xét lại. Không chỉ là ba người bọn hắn phải viết kiểm điểm, bắt đầu từ đội trưởng, tất cả mọi người đều phải viết kiểm điểm, xem kỹ thiếu sót của bản thân. Huấn luyện sẽ tăng cường gấp bội."

"Vâng!"

Hội nghị cuối cùng cũng coi như là kết thúc, bầu không khí ngột ngạt cũng theo đó có thể thả lỏng bớt.

Vị lão giả tháp chủ lưu lại, đồng thời lưu lại còn có một người trung niên, là vị mà Cổ Nguyệt đã từng gặp.

"Thiên Phượng Đấu La bên kia có nói gì hay không?" Tháp chủ hỏi.

"Không nói gì, chỉ nói để chúng ta tự xử lý, nàng không can thiệp. Tháp chủ, chúng ta có nên bắt mấy đứa trẻ này trở về hay không?"

"Còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Chuyện này đè xuống, không được ngoại truyền, cũng không được đăng báo."

"Vâng! Người tuổi trẻ bây giờ, thật là ghê gớm mà!"

Tháp chủ liếc người trung niên một chút, "Ngươi trước đó có nói, cuộc thi lần này của bọn họ phải đi 10 tòa thành thị?"

Người trung niên gật đầu, "Cổ Nguyệt nói là như vậy."

Tháp chủ lạnh nhạt nói: "Làm tốt công tác bảo mật, mất mặt, phỏng chừng sẽ không chỉ có mình chúng ta."

Người trung niên bắp thịt trên mặt co giật một thoáng, trong lòng thầm nghĩ, Tháp chủ, ngài đây là có tâm tư gì vậy trời!?

Tháp chủ đứng lên, đi tới phía trước, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Ngày tháng hòa bình đã kéo dài quá lâu, cần phải có một ít kích thích ngoại lai, để chúng ta càng thêm cảnh giác. Còn có 5 năm…"

……

Trong xe có chút chen chúc, không phải là chen bình thường.

Đường Vũ Lân bọn họ tìm hồi lâu, đều không tìm ra được địa phương cho thuê xe hợp đồng dài ngày. Coi như là có, cũng không thể đi ra khỏi Thiên Đấu Thành.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể mua một chiếc Hồn Đạo Xa.

800.000 liên bang kim hồn tệ, giá này hầu như đã đào gần sạch ví số tiền 1 triệu đồng Đường Vũ Lân thu được từ chỗ sư bá, nhưng cũng chỉ đủ để mua một chiếc.

Giá cả của Hồn Đạo Xa dù sao cũng tương đối đắt.

Chỉ có hai hàng ghế, lại phải ngồi 6 người. Hồn Đạo Xa loại lớn hơn, bọn họ mua không nổi. Chỉ có thể mua loại ô tô 5 chỗ, chỉ có hai hàng ghế ngồi mà thôi.

Mua xe xong, Đường Vũ Lân chuyện thứ nhất làm chính là hướng về Vũ Trường Không xin lỗi. Không có chỗ cho lão sư! Xin mời Lão sư tự mình nghĩ biện pháp!

Tạ Giải lái xe, ngồi chỗ tài xế, Từ Lạp Trí hình thể to béo, ngồi chỗ tài phụ.

Đường Vũ Lân cùng ba vị cô nương ngồi ở mặt sau.

Hàng ghế cho 3 người, hiện tại phải chèn vô 4 người! May là vóc người của 3 tiểu cô nương cũng không có ai đặc biệt cường tráng, mới miễn cưỡng chen chúc vào được. Nhưng Đường Vũ Lân cái đầu lại không nhỏ, hắn bị đè ép ở một bên cửa, bên cạnh là Cổ Nguyệt, sau đó mới tới Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn.

Kỹ thuật lái xe của Tạ Giải vẫn tính là thành thạo. Hơn nữa hắn còn thật sự có bằng lái chính quy, đương nhiên, không mang theo. Không thể mang, sớm đều đã bị học viện lấy đi!

Nhưng hiện tại bọn họ cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể như vậy.

Hồn Đạo Xa vững vàng chạy ở trên đường cái, Đường Vũ Lân bị chen đến căn bản không động đậy được.

"Đến tòa thành thị tiếp theo, có cần ta đi đoán tạo kiếm ít tiền, đổi lại một chiếc xe lớn hơn một chút không?" Đường Vũ Lân cười khổ nói.

Cổ Nguyệt quay đầu lườm hắn một cái, "Ghét bỏ ta lấn ngươi?"

Cổ Nguyệt thân thể rất mềm mại, mang theo sự đàn hồi mông mẩy, dựa vào người kỳ thực thật thoải mái, Đường Vũ Lân nói: "Cổ Nguyệt, ta cảm thấy ngươi gần đây hơi…mập. Ta nhớ là ngươi trước đây không có nhiều thịt như vậy."

Cổ Nguyệt giận dữ, nghiêng đầu qua chỗ khác không thèm để ý tới hắn.

Tạ Giải ngồi ở mặt trước cười quái dị một tiếng, nói: "Vũ Lân, ngươi đây hẳn là không hiểu rồi, nhân gia người ta cái này gọi là…dậy thì. Con gái đến cái tuổi này, không phát dục mới là không bình thường đấy!"

"Câm miệng!" Ba thiếu nữ hầu như là trăm miệng một lời nói rằng.

"Ặc…Lạp Trí, ngươi nói ta nói có đúng hay không?" Tạ Giải vội vàng hướng về Từ Lạp Trí ngồi ở ghế phụ, cầu viện đồng minh.

"Ha ha, ta buồn ngủ. Ngủ một chút!" Từ Lạp Trí đâu có dại tiếp lời của hắn, trực tiếp nhắm mắt lại, còn làm bộ ngáy lên.

Ngoài cửa sổ cảnh vật trôi qua cực nhanh, Đường Vũ Lân dựa vào trên cửa, nhìn ra bên ngoài, đột nhiên cảm thấy trái tim mình vô cùng an nhiên.

Bên người là Cổ Nguyệt, trên người nàng truyền đến mùi thơm dìu dịu, đúng đấy! Tạ Giải nói đúng, phát dục, mọi người kỳ thực đều đang dậy thì. Từ lúc ban đầu mới quen còn là nhi đồng, đã biến thành thiếu niên thiếu nữ.

Mọi người vẫn luôn trưởng thành, kỳ thực, trong lòng hắn trước sau đều có cảm giác trống vắng. Nhiều năm như vậy, vẫn luôn không có tin tức của cha mẹ. Vì lẽ đó hắn vẫn luôn đặc biệt quý trọng những đồng bọn bên cạnh mình.

Vì bảo vệ đồng bọn, hắn có thể sử dụng các loại phương thức, dù cho là đặt mình vào nguy hiểm cũng sẽ không tiếc gì. Cũng là bởi vì hắn quý trọng bọn họ, nếu như ngay cả đồng bạn bên người đều không có, hắn cũng không biết nên làm gì.

Cổ Nguyệt, Tạ Giải, đây là đồng đội ban đầu của hắn. Sau đó lại có Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan. Ban đầu lúc Vương Kim Tỳ cùng Trương Dương Tử rời đi, trong lòng Đường Vũ Lân kỳ thực khổ sở một quãng thời gian rất dài, thật vất vả mới bình tĩnh lại được.

Hắn nỗ lực để trong lòng mình tràn ngập ánh mặt trời, không nghĩ tới những sự tình không vui nữa.

"Nhàn rỗi không có chuyện gì, chúng ta tán gẫu chút gì đi!" Đường Vũ Lân mở miệng nói rằng.

Cổ Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, thân thể hai người dán sát vào nhau, gần trong gang tấc. Nàng đối với Đường Vũ Lân có ý muốn sở hữu trước sau đều rất mạnh. Thời điểm ngồi xe lần này, chính là nàng giành trước, đem Đường Vũ Lân nhét vào, sau đó tự mình chui vào sát bên hắn, như vậy Đường Vũ Lân sẽ không đụng tới những nữ nhân khác. Bằng không, nàng chỉ có một cách, cột hắn lên trên nóc xe để khỏi đụng chạm thiếu nữ nhà người ta.

Cổ Nguyệt xưa nay đều không che giấu phần ý muốn sở hữu này của mình, mọi người cũng đều thấy rất rõ ràng, chỉ là không có ai lại chân chính đi bóc trần ra thôi. Dù sao, tuổi mọi người đều còn nhỏ. Nhưng Cổ Nguyệt đối với Đường Vũ Lân thật tốt, ai nấy đều thấy được. Chỉ là khiến mọi người

có chút hoang mang chính là, nàng rõ ràng đối với hắn rất tốt, nhưng cũng sẽ thường thường làm lơ hắn. Thật giống như lại cố hết sức cùng hắn duy trì một khoảng cách nhỏ vậy.

Đường Vũ Lân nhìn qua thì lại ham học hơn nhiều, thường thường chỉ tập trung chú ý vào tu luyện.

"Tán gẫu cái gì? Đấu Khải sao? Chờ lần này trở lại, ta hẳn sẽ có thể sớm đột phá 40 cấp, lại dung hợp một cái Hồn Linh. Tăng lên nhất hoàn, có thể tiếp tục thử nghiệm chế tác Đấu Khải."

Đường Vũ Lân cười nói: "Thật vất vả rời khỏi được học viện, chúng ta nói về chủ đề khác có được hay không? Như vậy đi, nói một chút nguyện vọng của mọi người. Tinh Lan, liền từ ngươi bắt đầu đi. Nguyện vọng của ngươi là cái gì?"

Chương 435: Chí hướng của Đường Vũ Lân

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Diệp Tinh Lan sửng sốt một chút, "Nguyện vọng của ta chính là ở lại học viện, vẫn luôn ở lại học viện, nửa bước không rời. Từ Nội viện bị trả ra lại Ngoại viện, nhưng ta biết, mình nhất định còn có thể về Nội viện. Tương lai nỗ lực tu luyện, trở thành một vị Đấu Khải Sư mạnh mẽ, bảo vệ học viện."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Chỉ như vậy? Ngươi không muốn đi ra bên ngoài xem một chút sao?"

Diệp Tinh Lan nói: "Chuyện này cũng không có gì mâu thuẫn. Học viện là nơi đơn thuần nhất. Khi còn bé, thời điểm khi Võ Hồn của ta vừa thức tỉnh, mấy lão già trong nhà liền nói cho ta, ta là hi vọng tương lai của gia tộc, nói ta phải nỗ lực tu luyện, trở thành cường giả, chấn hưng gia tộc cái gì đó. Nhưng ta đối với những thứ này cảm thấy không có chút hứng thú nào. Ta yêu thích luyện kiếm, nhưng ta lại chán ghét gia tộc, nơi có những kẻ tranh quyền đoạt lợi, ngươi lừa ta gạt. Mãi đến tận khi gia nhập học viện Sử Lai Khắc chúng ta, ta mới chính thức cảm nhận được thứ ta muốn. Ta yêu thích tất cả mọi thứ của nơi đó: sự yên tĩnh, an lành, hay đơn giản chỉ là loại khí tức đặc thù ở nơi đây. Ta đồng ý vĩnh viễn ở lại nơi này. Ta yêu thích thanh tĩnh, chỉ cần vẫn còn ở lại học viện, người trong nhà cũng không biện pháp nào để bắt ta."

Lái xe Tạ Giải lại không nhịn được, "Nói nhanh cho nó vuông, không phải là ngươi muốn làm một thiếu nữ yên lặng và xinh đẹp hay sao?"

Diệp Tinh Lan hừ một tiếng, "Ngươi thì hiểu được à!?"

Đường Vũ Lân nói: "Tiểu Ngôn, vậy còn ngươi? Chí hướng của ngươi là gì?"

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Ta? Ta không có chí hướng gì cả! Khi nào trưởng thành, tìm ngươi ta yêu gả cho hắn. Ở nhà giúp chồng dạy con, cứ như vậy đi. Ta kỳ thực cũng nghĩ như Tinh Lan tỷ, ta không hề muốn gánh chịu trách nhiệm gia tộc chút nào. Ta chỉ muốn cứ an nhàn làm một tiểu công chúa. Nếu như Võ Hồn của ta không có Tinh Luân thì thật tốt."

"Cái tên không ôm chí lớn nhà ngươi!" Tạ Giải hừ một tiếng, "Chí hướng của ta, coi như so với các ngươi vĩ đại hơn nhiều. Ta muốn trở thành một trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời này. Sử Lai Khắc Thất Quái mỗi 50 năm mới chọn lại một lần. Sau khi một đời Tân Thất Quái xuất hiện, tên tuổi của một đời tiền nhiệm sẽ được dỡ xuống. Ta nghe qua, chỉ 4 năm nữa, sẽ đến lúc tuyển chọn của thế hệ này. Hết thảy Sử Lai Khắc Nội viện đệ tử từ 25 tuổi trở xuống đều có thể tham gia dự tuyển. Đến lúc đó, ta nhất định phải được chọn."

"Sử Lai Khắc Thất Quái?" Đường Vũ Lân lặp lại mấy chữ này, bầu không khí trên xe nhất thời trở nên quái lạ hơn.

"Cái này, ta cũng vậy." Diệp Tinh Lan trong mắt ánh sao óng ánh.

Sử Lai Khắc Thất Quái, đơn giản 5 chữ này, hàm nghĩa đại biểu thực sự là quá nhiều, thực quá nhiều! Mỗi một đời Sử Lai Khắc Thất Quái, có thể nói đều là trụ cột vững vàng của Sử Lai Khắc học viện, thậm chí có thể nói là trụ cột vững vàng của giới Hồn Sư.

Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, chính là nhóm của Đường Môn tổ tiên - Đường Tam bọn họ. Chính là bọn họ, đã thay đổi cách cục của toàn bộ đại lục thời đó.

Mà sau đó một đời Sử Lai Khắc Thất Quái nổi danh nhất, chính là đời của Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Bọn họ cũng đồng dạng làm đại lục khiếp sợ, Linh Băng Đấu La còn sáng tạo ra Truyền Linh Tháp hiện tại.

Có thể nói, Sử - Lai - Khắc - Thất - Quái - 5 chữ này, ở giới Hồn Sư là vinh quang to lớn. Chỉ có người tài ba trong thế hệ trẻ của Sử Lai Khắc học viện mới có thể đảm đương. Hơn nữa còn phải xem vận khí, dù sao, mấy chục năm mới chọn lựa một lần nha! Nếu như tuổi tác vừa vặn vượt quá, chuyện

kia cũng đành phải bỏ qua.

Không thể nghi ngờ, Đường Vũ Lân bọn họ gặp đúng thời. Chỗ chịu thiệt thòi duy nhất của bọn họ chính là, thời điểm bình chọn Sử Lai Khắc Thất Quái bắt đầu, bọn họ cũng chỉ có 18 tuổi.

Lấy tuổi 18 đi tranh đoạt danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ phải đối mặt với các học trưởng mạnh hơn mình nhiều, không thể nghi ngờ là sẽ có lực cản to lớn.

"Vẫn là ta có chí hướng cao xa đi!" Tạ Giải đắc ý nói.

"Không làm được thì có ích lợi gì?" Hứa Tiểu Ngôn khoan thai nói.

Tạ Giải cả giận nói: "Làm sao ngươi biết ta sẽ không làm được, ta sẽ liều mạng nỗ lực. Đây là mục tiêu ta lập ra cho mình."

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi là nghe ai nói chuyện này vậy?"

"Nguyên Ân đấy! Nàng nói với ta." Tạ Giải theo bản năng hồi đáp.

"Ồ" toàn xe 5 người kia, hầu như là đồng thời cố tình kéo dài thanh âm, mang theo một làn điệu quái dị.

Thân xe đảo một cái, suýt nữa va vào dải phân cách bên cạnh, Tạ Giải có chút chật vật duy trì sự ổn định của thân xe.

"Các ngươi…các ngươi làm gì vậy?"

Xe này đảo một cái, Cổ Nguyệt trực tiếp ngã vào trong lồng ngực Đường Vũ Lân, đầu vừa vặn đánh vào trên lỗ mũi của hắn. Cái mũi của Đường Vũ Lân bị đập phải cay cay một trận, đau muốn chảy nước mắt.

"Ngươi lái xe cẩn thận một chút, 6 cái nhân mạng đấy!" Đường Vũ Lân không vui nói.

Cổ Nguyệt vội vàng giơ tay lên, áy náy xoa xoa cái mũi cho hắn.

Tạ Giải oán hận nói: "Ai bảo các ngươi tạo ra âm thanh quái dị làm chi!"

Hứa Tiểu Ngôn ranh mãnh nói: "Ngươi là vì có thể truy đuổi theo bước chân của Nguyên Ân Dạ Huy, nên mới quyết định phải nỗ lực đi tranh thủ danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái, đúng chứ?"

"Vậy thì lại như thế nào? Nguyên Ân mạnh như vậy, chẳng lẽ không nên là mục tiêu của ta sao?" Tạ Giải chống chế nói.

Đường Vũ Lân lấy lại sức lực, "Lạp Trí, ngươi thì sao?"

Từ Lạp Trí căn bản là không ngủ, "Ta cũng muốn ở lại học viện. Ta như thế này, sinh hoạt ở học viện kỳ thực rất thích hợp với ta. Còn thi đậu Sử Lai Khắc Thất Quái, ta sẽ không mơ tới. Chỉ cần có thể ở lại học viện là tốt rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Tại sao lại là nằm mơ? Bên trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, có một vị là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, cuối cùng còn chứng đạo thành Thần. Hắn có thể, tại sao ngươi lại không thể được?"

Từ Lạp Trí ngồi thẳng thân thể, quay đầu nhìn lại phía sau, trong mắt mang theo vài phần hưng phấn, "Vũ Lân, ngươi thật cảm thấy ta có thể hay không? Ngươi nói chính là Đại Hương Tràng Thúc Thúc Áo Tư Tạp hả, vị Thực Phẩm Hệ Hồn Sư đời thứ nhất!"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Có người nói, năm đó hắn chăm lo việc nước, tuy là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư nhưng lại có được sức chiến đấu nhất định, đồng thời đem Lạp Xưởng Võ Hồn của mình tu luyện tới cực hạn, thậm chí ngay cả loại Thần Kỹ Phục Sinh cũng đều được hắn nắm giữ. Lạp Trí, chúng ta đồng thời nỗ lực. Chúng ta là một đoàn đội, ta tin tưởng ngươi cũng có thể."

"Được! Ăn bánh bao không?" Từ Lạp Trí có phương thức cảm ơn vẫn luôn đơn giản trực tiếp như vậy.

Đường Vũ Lân đối với bánh bao, xưa nay là ai mang đến cũng không cự tuyệt, tiếp nhận một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt bắt đầu gặm, đồng thời ánh mắt chuyển sang Cổ Nguyệt bên cạnh mình, "Nên tới ngươi, ngươi thì sao? Chí hướng của ngươi là cái gì?"

"Gả cho ngươi."

Ba chữ này vừa nói ra, toàn xe nhất thời yên tĩnh lại. Nhưng ba chữ này cũng không phải Cổ Nguyệt nói, là cái tên vừa lái xe vừa éo éo, giả giọng Cổ Nguyệt nói.

"Tạ Giải, ngươi có phải là muốn chết hay không?" Cổ Nguyệt âm thanh lạnh lẽo âm trầm dường như muốn đem hắn ném thẳng xuống hầm băng mà tra tấn.

Tạ Giải vội vàng cười bồi nói: "Đại tẩu à, ta sai rồi. Ta không nên nói ra tiếng lòng của ngươi. Bất quá, ngươi xem nha, ta hiện tại đang lái xe đấy! Vũ Lân cũng nói rồi, một xe này là 6 cái nhân mạng nha, ngươi đừng nên manh động."

Đường Vũ Lân cũng có chút lúng túng, "Câm miệng của ngươi lại!"

Tạ Giải rõ ràng cảm giác được sau lưng từng cơn gió lạnh tràn đến, vội vàng ngậm miệng lại. Không ổn! Có yêu quái! À nhầm….có sát khí!

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Nói đi, chí hướng của ngươi là gì?" Hắn truy hỏi câu này phần nhiều là vì hóa giải sự lúng túng trước mắt.

Cổ Nguyệt trầm mặc một chút, nói: "Ta không muốn lừa dối các ngươi, vì lẽ đó, chí hướng của ta không thể nói cho các ngươi."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, những người khác cũng sửng sốt, bởi vì bọn họ đều cảm giác được, thời điểm đang nói ra câu này, tâm tình Cổ Nguyệt rõ ràng có chút chùng xuống.

"Được rồi, mỗi người đều có bí mật, vậy ngươi cũng đừng nói là được rồi." Đường Vũ Lân nói rằng.

Cổ Nguyệt nhìn về phía hắn, nói: "Vậy chí hướng của ngươi là gì?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Tòng quân, ta muốn đi tòng quân."

Tòng quân? Nghe được Đường Vũ Lân nói xong, tất cả mọi người không hẹn mà cùng kinh ngạc hẳn lên. Bọn họ vốn cho là, mục tiêu của Đường Vũ Lân cũng là có thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái mới đúng, nhưng sự lựa chọn của hắn dĩ nhiên lại là muốn đi tòng quân, đây thật sự là vượt xa rất xa dự liệu của mọi người.

"Tại sao lại muốn tòng quân?" Cổ Nguyệt tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, "Cái này cũng là bí mật của ta. Sẽ không nói cho mọi người." Hắn muốn tòng quân, là vì muốn mình trở nên càng mạnh mẽ hơn, có thể đi tìm cha mẹ, cứu lại cha mẹ. Hắn không muốn nói ra phần trách nhiệm nặng nề này khiến các bạn bè lo lắng. Vì lẽ đó, hắn không định nói ra.

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười xinh đẹp, "Vậy thì chúc cho giấc mơ của mọi người đều thành sự thật!"

Đường Vũ Lân nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt lộ ra vẻ mỉm cười. Đúng đấy! Hy vọng giấc mơ có thể trở thành sự thật! Dù cho một lần nữa trải qua những tháng ngày bình thường, chỉ cần có cha, mẹ và Na trở về, vậy cũng đã thỏa mãn. Thật sự rất nhớ bọn họ…

Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ đó, ánh mắt có chút mờ mịt, như là trầm tư, cũng như là trống vắng.

Xe chạy thật nhanh, dọc theo đường đi vẫn tính là thuận lợi. Từ Thiên Đấu Thành đi tới tòa thành thị tiếp theo, ngồi Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm cần khoảng 2 giờ. Ngồi ô tô, bọn họ phải chạy mất tận 3,5 giờ mới tới nơi. Nhưng tính tổng thể, vẫn xem như là thông thuận.

"Đây là Thiên Linh Thành, đã tiến vào thành thị. Tiếp theo chúng ta tìm chỗ ở hay là làm sao?" Tạ Giải hướng về phía sau hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi đã, quằn quại một ngày, mọi người cũng đều mệt mỏi. Tìm chỗ ở trước đã, nghỉ ngơi một chút." Lúc này sắc trời đã ngả về chiều, tia sáng lờ mờ.

Chương 436: Là ngươi xấu nhất!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Toàn thể mà nói, ngày hôm nay bọn họ vẫn là làm lỡ không ít thời gian, chủ yếu đều là bởi vì đám khủng bố vô lại cướp giết đoàn tàu gây ra. Bất quá bọn hắn hiện tại có xe riêng, tiền cơ bản cũng đủ. Tiếp theo, chỉ cần hoàn thành cuộc thi cuối kỳ này thôi.

Thiên Linh Thành là toà thành thị trung đẳng. Là lộ tuyến mà Đường Vũ Lân lựa chọn. Một đường 10 tòa thành thị, chí ít đều là thành thị trung đẳng trở lên. Nguyên nhân rất đơn giản, số lượng Hồn Sư bên trong thành thị nhỏ thực sự quá ít, muốn tìm được người có tu vi mạnh hơn bọn họ, lại còn phải càng nhanh càng tốt, e là rất khó. Mà thành thị trung đẳng trở lên, số lượng Hồn Sư tổng lại hẳn là cũng không ít lắm.

Vào thành, tìm được khách sạn để ở. Đường Vũ Lân mang theo Tạ Giải, Từ Lạp Trí đi ra ngoài chọn mua một chút đồ ăn thả ở trong xe, ngày mai trên đường có thể ăn. Tiếp đó hẳn là nên tiếp tục dùng tốc độ cao chạy đi. Một ngày chỉ hoàn thành một thành thị, tình huống như vậy khẳng định là không ổn.

Bọn họ không chỉ muốn tự kiếm được nhiều điểm, mà còn muốn trợ giúp những bạn học khác.

Chỗ tốt nhất của Hồn Đạo Xa là có thể dùng tiền để đổ xăng, hoặc là trực tiếp dùng hồn lực của Hồn Sư truyền vào. Đường Vũ Lân 6 người đều là Hồn Sư, tu vi hiện tại cũng coi như là có chút gốc gác, thay phiên truyền vào hồn lực, rất nhanh cũng có thể bổ sung năng lượng cho chiếc ô tô này của bọn họ.

Sau đó chính là, ăn cơm, ngủ, suốt đêm không nói chuyện!

Sáng sớm, một chiếc Hồn Đạo Xa phong trần mệt mỏi liền lặng yên không một tiếng động đi tới Thiên Linh Truyền Linh Tháp.

Thiên Linh Thành bất quá là chỉ là thành thị trung đẳng, quy mô Truyền Linh Tháp nơi này so với Thiên Đấu Truyền Linh Tháp nhỏ hơn nhiều.

Ngồi trên xe, Đường Vũ Lân mở địa đồ ra, lần thứ hai cùng Tạ Giải xác nhận, "Lộ tuyến ngươi đều đã xem xong chưa. Chờ một lát sau khi kết thúc, chúng ta lập tức đi ngay. Trực tiếp đi tới tòa thành thị tiếp theo, ngày hôm nay tranh thủ cũng xử đẹp luôn trận chiến ở tòa thành thứ 3 đi, sau đó đến tòa thành thứ 4 nghỉ ngơi. Dựa theo tốc độ như vậy, chúng ta cần nhiều nhất 5 ngày, sẽ có thể hoàn thành hết thảy các sát hạch, quay trở về học viện."

"Lộ tuyến ta đã ghi nhớ không thành vấn đề. Truyền Linh Tháp sẽ mở cửa lúc 9 giờ, chúng ta liền động thủ." Tạ Giải vừa nói vừa nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Cổ Nguyệt, Truyền Linh Tháp ở trung cấp thành thị thế này, sẽ không có nhân vật nào đặc biệt mạnh mẽ đấy chứ?"

Cổ Nguyệt nói: "Có khẳng định là có, nhưng ưu thế lớn nhất của chúng ta là tuổi còn nhỏ. Ai cũng sẽ không để ý đến chúng ta. Một bộ kia của Vũ Lân, lại thêm vào huy chương của ta, vẫn dư sức doạ người. Thời điểm ra tay, chọn người nhỏ hơn một chút là được rồi. Dụ dỗ chấp pháp đội đến, đánh thắng một đội, chúng ta nhiệm vụ hoàn thành, lập tức rút lui."

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, xòe bàn tay ra, "Ta theo các ngươi học cái xấu."

Những người khác phân biệt đưa tay phải ra đặt ở trên tay hắn, Cổ Nguyệt cũng như trước đem bàn tay của từ phía dưới luồn vào, kẹp sát ở trong lòng bàn tay của hắn. 5 người trăm miệng một lời nói: "Là ngươi xấu nhất!"

So với ngày hôm qua, ngày hôm nay Đường Vũ Lân bọn họ chuẩn bị đầy đủ hơn nhiều. Mỗi người đều đổi một thân chế phục màu trắng. Theo mô tả của Cổ Nguyệt, tối ngày hôm qua bọn họ đi dạo mua quần áo ở tiệm. Nhìn sơ qua, thật có mấy phần giống như là chế phục công tác của Truyền Linh Tháp Tổng Bộ bên kia. Mà giám sát đại đội, vẫn luôn vô ảnh vô tung ít người biết đến.

Mặt trời lên cao, Thiên Linh Truyền Linh Tháp bắt đầu trở nên náo nhiệt. Đại môn mở ra, dần dần bắt đầu có Hồn Sư đi đến.

6 người phân tán ở bốn phía, tìm kiếm mục tiêu.

Gợn sóng hồn lực trên người đặc biệt mạnh mẽ đều không thể tuyển, tuổi quá lớn, tuổi quá nhỏ không thể tuyển. Mục tiêu chủ yếu tập trung ở các Hồn Sư độ tuổi khoảng 25 – 35 tuổi. Ở tuổi này, Hồn Sư tương đối ưu tú đều có tu vi từ tứ hoàn trở lên.

Rất nhanh, bọn họ đã tìm ra được một mục tiêu.

Đó là một nữ tử, nhìn qua khoảng 26, 27 tuổi; tướng mạo rất đẹp, một thân đồ thể thao. Sáng sớm nàng đã đến Truyền Linh Tháp, đầy đủ nửa giờ mới đi ra. Xem dáng dấp kia, trên mặt còn mang theo rõ ràng vài phần hưng phấn.

Nhìn chằm chằm vào bên này chính là Tạ Giải. Hắn có thể cảm giác được, trên người cô gái này, gợn sóng hồn lực hẳn là đạt đến tứ hoàn trở lên, thậm chí có thể là ngũ hoàn, vừa vặn có thể làm mục tiêu của bọn họ. Hắn lập tức lặng lẽ hướng về Đường Vũ Lân bọn họ ra ám hiệu.

Mọi người nhanh chóng tới gần đó, tạo thành một vòng vây, bao lấy cô gái kia.

"Các ngươi muốn làm gì?" Nữ tử đang vô cùng phấn khởi đi tới, đột nhiên bị người ta ngăn cản, hơn nữa còn một thoáng là 6 người, nàng cũng sợ hết hồn. Nhưng nhìn rõ ràng trước mắt bất quá chỉ là một đám trẻ trâu khoảng mười mấy tuổi, nàng liền thanh tĩnh lại.

"Ta không phải là nhân viên Truyền Linh Tháp, không bán Hồn Linh." Nàng hiển nhiên là hiểu lầm, hướng về Đường Vũ Lân bọn họ khoát tay áo một cái.

"Tỷ tỷ, chúng ta muốn cùng ngươi luận bàn một thoáng." Đường Vũ Lân đi thẳng vào vấn đề. Vừa hắn hãy cùng các bạn bè nói xong rồi, cái câu nói gì gì mà ngọn núi này do ta mở không nên nói nữa, quá mất mặt.

"Luận bàn? Đừng nghịch, tiểu tử. Mau nhanh nhường đường." Nữ tử có

chút buồn cười nói rằng.

"Tỷ tỷ, ta không phải là đùa giỡn." Đường Vũ Lân cũng không nói nhiều, ngược lại cũng muốn lợi dụng vị nữ Hồn Sư trước mắt này dẫn dụ đội chấp pháp xuất hiện, hắn trực tiếp liền phóng thích Võ Hồn của chính mình.

Ba vòng Hồn Hoàn màu tím từ dưới chân bay lên. Cùng lúc đó, các đồng đội cũng từng người một phóng thích Võ Hồn.

Toàn bộ đều là tam hoàn, hơn nữa còn là lấy màu tím làm chủ đạo. Sáu người gộp lại chính là 18 cái Hồn Hoàn. Trong phút chốc, nữ tử mặc đồ thể thao kia như có cảm giác mình bị màu tím vây quanh.

Tam hoàn? Những tiểu tử này mới bao lớn liền đã tam hoàn?

Lam Ngân Thảo chen chúc mà ra, đệ nhất hồn kỹ, Quấn Quanh.

Từng cây Lam Ngân Thảo óng ánh nhanh chóng quấn quanh nữ tử, những người khác cũng từng người phóng thích hồn lực. Cũng không phải thật sự muốn gây khó dễ cho vị trước mắt này, chỉ cần có gợn sóng hồn lực mãnh liệt xuất hiện, sẽ không sợ không dụ được mấy vị chấp pháp giả của Truyền Linh Tháp ra ngoài.

Nữ tử đồ thể thao phản ứng cực kỳ nhanh. Sau khi nhìn thấy Võ Hồn của Đường Vũ Lân, phản ứng đầu tiên của nàng, chính là phóng thích Võ Hồn của mình.

Năm vòng Hồn Hoàn cấp tốc từ dưới chân bay lên, 2 vàng 3 tím. Cùng lúc đó, một luồng khí lưu nóng rực đột nhiên từ trên người nàng bắn ra.

Ngũ hoàn Hồn Vương!

Nhìn thấy đối phương là ngũ hoàn tu vi, Đường Vũ Lân bọn họ cũng không hề giật mình chút nào. Đối thủ ở Thiên Đấu Thành lúc trước không phải cũng là ngũ hoàn hay sao? Hơn nữa, đối phương hẳn là Hồn Sư có thuộc tính Hỏa Nguyên Tố. Lam Ngân Kim Quang Trận của Đường Vũ Lân có đặc hiệu Nguyên Tố Phân Tách, chuyên nhằm vào Nguyên Tố Hệ Hồn Sư, cực kỳ hiệu quả.

Tảng lớn hỏa diễm được nữ Hồn Sư phóng ra cũng không thể ngăn cản

Lam Ngân Thảo quấn quanh. Tu vi của Đường Vũ Lân không ngừng tăng lên. Hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, Lam Ngân Thảo Võ Hồn của hắn cũng đang không ngừng biến dị, đã sớm không phải là Phế Võ Hồn lúc xưa. Khả năng ngạnh kháng khắp mọi mặt đều mạnh phi thường.

Một màn quỷ dị khiến cả 6 người Đường Vũ Lân đều không nghĩ đến xuất hiện, bình Hỏa Hồ Lô lơ lửng trên đỉnh đầu nữ tử đột nhiên chấn động, một vòng Hồn Hoàn vầng sáng tỏa ra. Trong nháy mắt ngay khi Lam Ngân Thảo sắp quấn quanh thành công, hồ lô đột nhiên giống như cá voi hút nước, lại trực tiếp đem đòn tấn công của Đường Vũ Lân hấp nhiếp vào bên trong.

Người biến mất rồi...

Lam Ngân Thảo rơi vào chỗ trống, nữ tử cùng hồ lô đồng thời biến mất, tất cả mọi người không hẹn mà cùng sững sờ. Võ Hồn bọn họ từng gặp cũng rất nhiều, nhưng như loại này, vẫn là lần đầu tiên.

Hỏa Hồ Lô xoay tròn trên không trung một chút, miệng hồ lô nhắm ngay vào Đường Vũ Lân. Nhìn nhanh sang, một luồng hỏa diễm nóng bỏng trong nháy mắt phun ra, thẳng đến Đường Vũ Lân bao trùm lấy.

Một bức tường băng đúng lúc bay lên, chống lại hỏa diễm. Nhưng hỏa diễm hung mãnh, sau khi đụng vào tường băng cấp tốc nổ tung, tảng lớn hỏa diễm bao trùm khắp toàn trường.

Tường băng bị phá nát, 6 người Đường Vũ Lân khi đối phương bạo phát cũng nhanh chóng lùi về sau. Lam Ngân Thảo đột nhiên đánh xuống mặt đất, đệ tam Hồn Hoàn được phóng thích, Lam Ngân Kim Quang Trận trong nháy mắt thôi động, trận pháp đánh lan tràn ngập hoàng kim hào quang trong nháy mắt xuất hiện, Nguyên Tố Phân Tách.

Nguyên Tố Phân Tách nhằm vào các loại nguyên tố sẽ có hiệu quả vô cùng tốt. Bọn họ ở Thiên Đấu Truyền Linh Tháp nơi đó, chính là dựa vào một chiêu này ung dung chiến thắng vị Hồn Vương nắm giữ Mưa Võ Hồn kia.

Chương 437: Va vào thiết bản

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Lúc này, Lam Ngân Kim Quang Trận vừa ra, ánh lửa nhất thời mờ đi một thoáng, bị dẫn dắt hướng xuống bên dưới. Nhưng hiển nhiên Hỏa Hồ Lô này không dễ dàng ứng phó như thế, nó đột nhiên dùng sức hướng lên trên hút một cái, dường như muốn cướp lại một phần hỏa diễm. Sau đó "vèo" một cái, đã bay vụt sang một bên, lao ra khỏi phạm vi của Lam Ngân Kim Quang Trận.

Mấy lần biến hóa này diễn ra cực nhanh, khiến cho người ta có chút mắt không kịp nhìn.

Thật khó đối phó! Người này…

Nhất định phải mau chóng bắt được nàng, nếu không e rằng chấp pháp giả cũng sắp đến rồi.

Hỏa Hồ Lô hướng phía dưới đánh xuống, cô gái kia một lần nữa xuất hiện, hai con mắt sắc lẹm, "Các ngươi muốn làm gì?"

Trong khi nàng đang nói chuyện, kim quang dưới chân lóe lên, một vòng quang văn mỹ lệ lặng yên hiện lên, thân thể nữ tử nhất thời gồng cứng.

Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân thuận thế quấn quanh; Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan chỉ về phía trước, điểm vào trước ngực của đối thủ; Tạ Giải đã lặng yên không một tiếng động đến sau lưng nàng, Quang Long Chủy khẽ đặt lên cổ nàng.

Hết thảy đều là động tác võ thuật!

Còn có cái gì có thể tốt hơn Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn dùng để đối phó với đối thủ đơn độc đây?

Tinh Luân Băng Liên – Khóa Tuyệt Đối – lại thực sự là nghịch thiên mà!

Mọi người ở đây thở phào nhẹ nhõm, thời điểm cho rằng đã bắt được đối thủ, bất ngờ xảy ra chuyện!

Tinh Thần Kiếm đã đến trước mặt, Quang Long Chủy sắc bén sau lưng cũng đã kề cổ, dưới tình huống sinh mệnh bị uy hiếp, hai con mắt của nữ tử đột nhiên sáng lên.

Một tiếng phượng hót to rõ ở trên người nàng vang lên, nhìn sang, thấy một luồng hồn lực vô cùng cường thịnh trong nháy mắt từ trong cơ thể nàng bắn ra.

Dường như là chịu cái gì kích thích vậy, bên dưới lớp quần áo của nàng, từng vòng hỏa hào quang màu đỏ lóe sáng. Từng vòng hào quang này, dường như là ở bên trong lớp áo, phân biệt ở cổ, hai vai, cùi chỏ, phần eo, đầu gối.

Trong chớp mắt tiếp theo sau khi hỏa hào quang xuất hiện, hồn lực cực kỳ cường hãn đột nhiên từ trên người cô gái bộc phát ra.

So với lúc trước không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần, hồn lực bốc lên, hóa thành một khối hỏa hoàn bùng cháy lên. Hỏa Hồ Lô trên không trung hiện ra một tầng kim văn tinh xảo. Hỏa Hồ Lô vốn chỉ cao có một thước, bỗng phình to lên gấp đôi.

Gợn sóng Hỏa Nguyên Tố cường hãn trong nháy mắt bộc phát ra, xung kích kịch liệt đem mấy người Đường Vũ Lân đang xông tới bắn bay ra ngoài. Hơn nữa ngọn lửa kia còn như ruồi bâu lấy mật, tiếp tục thiêu đốt hồn lực của bọn họ.

Tiếng phượng hót trở nên càng ngày càng to rõ, trên người cô gái tỏa ra khí tức uy nghiêm. Tiếp đó, từng khối từng khối giáp trụ màu đỏ sậm nhanh chóng xuất hiện, bao trùm toàn thân.

Bắt đầu là một khối Phượng Khôi, bao phủ lấy đầu, sau đó giáp trụ màu đỏ

sậm kéo dài về hai bên, lưu tuyến duyên dáng vẫn tiếp tục hướng xuống phía dưới tạo thành đường cong, phác họa ra hình dạng nữ tính đặc thù. Nơi bả vai, đường nét nhu hòa bao phủ, tiếp đến là toàn bộ cánh tay. Hỏa diễm hoa văn đỏ sậm trải rộng khắp giáp trụ; bên trên giáp ngực, có một đồ án Phượng Hoàng màu xích kim. Giáp trụ không được tính là đặc biệt mỹ lệ, nhưng khi được một thân giáp trụ này bao trùm, khí tức của nữ tử đã tăng vọt thêm mấy phần đẳng cấp.

"Đấu Khải!" Đường Vũ Lân bật thốt lên, đồng thời trên mặt cũng đã tràn đầy nụ cười khổ.

Đấu Khải, đúng vậy, đây chính là Đấu Khải! Từ trình độ phức tạp và gợn sóng khí tức mà xem, hẳn là Nhất Tự Đấu Khải. Các vòng hào quang xuất hiện trên người cô gái kia là công cụ chứa đựng Đấu Khải. Nhất Tự Đấu Khải vẫn chưa thể hòa vào cùng thân thể của Đấu Khải Sư. Nhưng dù cho là như vậy, đây là một bộ Nhất Tự Đấu Khải hoàn chỉnh đó! Mang ý nghĩa, nữ tử nguyên bản là ngũ hoàn tu vi, thực lực trực tiếp được củng cố lên đến thất hoàn cảnh giới.

Diễm Phượng lúc này rất phẫn nộ, nàng ngày hôm nay vốn là tâm tình cực kỳ tốt, đặc biệt hài lòng. Vừa nãy đi tới Thiên Linh Truyền Linh Tháp, chính là tiến hành đăng ký việc mình chính thức trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư.

Đấu Khải Sư là nhân vật hàng đầu mà bất kỳ tổ chức nào cũng nguyện ý cung dưỡng. Ở thời điểm vừa ký kết, bên phía Truyền Linh Tháp đã đáp ứng nàng hàng loạt chính sách phúc lợi. Nàng năm nay mới 27 tuổi, là một trong những Đấu Khải Sư trẻ tuổi nhất ở Thiên Linh Thành, tương lai tiền đồ vô lượng. Truyền Linh Tháp đã đáp ứng, tương lai sẽ phụ trợ nàng, cung cấp lượng lớn tài nguyên, giúp nàng xung kích Nhị Tự Đấu Khải Sư. Một khi trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư, sẽ là Đấu Khải Sư chân chính, dù đi đâu trên đại lục cũng có chỗ đứng.

Ai ngờ đâu, nàng mới vừa vô cùng phấn khởi rời khỏi Truyền Linh Tháp, đã bị một đám trẻ trâu thoạt nhìn tuổi không lớn lắm vây công. Hơn nữa năng lực của bọn họ không hề kém, nếu như không dùng tới Đấu Khải, vừa rồi xảy ra chuyện gì thực sự khó nói. Nàng cũng không biết Đường Vũ Lân bọn họ cũng không có ác ý. Tinh Thần Kiếm cùng Quang Long Chủy làm cho nàng cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

Chính vào lúc này, âm thanh của Vũ Trường Không vang lên ở trong tai 6 người Đường Vũ Lân, "Các ngươi chỉ cần chiến thắng nàng, thành phố này coi như là các ngươi qua ải."

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, Vũ lão sư ơi Vũ lão sư, ngài cũng có một mặt xấu bụng nha! Đây chính là Nhất Tự Đấu Khải Sư ở trạng thái hoàn chỉnh, tương đương với thất hoàn Hồn Thánh cường giả, chúng ta có thể thắng được nhân gia à?

Không để hắn kịp suy nghĩ nhiều, Diễm Phượng đã động thủ. Hồn lực mạnh mẽ trong nháy mắt bốc lên, tay phải hướng về Đường Vũ Lân chỉ tới, Hỏa Hồ Lô trên đỉnh đầu nhất thời phun ra một đạo hoả tuyến, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể liều một phen thử xem sao, giải thích không thể nghi ngờ là vô dụng. Xem ánh mắt của người ta, liền biết nhân gia người ta đã bị làm cho tức giận.

Chuyện này bọn họ đuối lý! Trước tiên phải ứng đối được rồi lại nói.

Đường Vũ Lân hít sâu một cái, ba vòng Hồn Hoàn màu tím trên người đột nhiên biến mất, vầng sáng màu vàng kim tái hiện ra. Vầng sáng tỏa ra, cánh tay phải nở lớn, Kim Lân lan tràn, cùng lúc đó, từng đạo từng đạo tinh tuyến óng ánh cấp tốc ngưng tụ ở cánh tay phải hắn, Hữu Quyền Đấu Khải nhanh chóng hiện ra.

Đối phó một vị Đấu Khải Sư chân chính, hắn có thể nào không toàn lực ứng phó cho được!

"Đấu Khải?" Khi Diễm Phượng nhìn thấy Đấu Khải trên tay phải của Đường Vũ Lân cũng sợ hết hồn. Trong đầu của nàng trong nháy mắt hiện ra, chính là ba chữ.

Không! Thể! Nào!!!

Hắn mới bao nhiêu tuổi? Hơn nữa, nàng rõ ràng nhìn thấy, Đấu Khải của Đường Vũ Lân là trực tiếp từ trong cơ thể nổi lên, lẽ nào hắn đây là Nhị Tự Đấu Khải hay sao?

Tuy rằng chỉ là một khối Đấu Khải, nhưng ở cái tuổi này liền có thể nắm

giữ Đấu Khải, quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Thời điểm lúc trước nàng nắm giữ khối Đấu Khải đầu tiên, đã là 21 tuổi, còn được gọi là thiên tài đấy! Những năm này vẫn khắc khổ tu luyện, rốt cục chân chính trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư.

Nhưng mà tên tiểu tử trước mắt này mới bao lớn?

Cùng lúc khi Đường Vũ Lân phát động, những người khác cũng cấp tốc hành động ngay. Từ Lạp Trí trước tiên liền lùi ra xa, không cần nhiều lời, từng cái bánh bao từ trong tay hắn bắn ra, Khinh Linh Tiểu Lung Bao, Thị Huyết Đậu Sa Bao, trong tay mỗi người có một cái.

Đường Vũ Lân tay trái đặt ở phía sau, đã đem hai cái bánh bao nhận lấy, không chút do dự đều nhét vào trong miệng.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Dù cho chỉ là Nhất Tự Đấu Khải, sau khi tập hợp đủ nguyên bộ, cũng có thể giúp Hồn Sư nhanh chóng khôi phục năng lực hồn lực. Cùng nhân gia người ta trường kỳ đối chiến, e rằng ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi dành cho bọn họ cũng không có.

Chân trái dùng sức đạp xuống mặt đất, phát sinh "Oanh!" một tiếng vang thật lớn, cả người Đường Vũ Lân bắn lên như một viên đạn, cánh tay phải chặn ở trước người. Mạch máu trong người sôi trào kích phát, khí tức Kim Long Vương bùng nổ. Hai con mắt của hắn hoàn toàn biến thành màu vàng, gợn sóng khí huyết trong cơ thể tỏa ra mùi vị khốc liệt tràn ngập. Kim Long Trảo tay phải chặn ở trước người, cứng rắn chống đỡ hỏa diễm của đối phương, cường hãn ngạnh kháng, lao vọt tới trước.

Thân là đội trưởng, đồng thời còn là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, hắn hiện tại tuyệt đối không thể lùi về sau nửa phần. Chỉ có hắn ngăn trở ở chính diện, các đồng đội mới có cơ hội.

Ở dưới sự kích thích của Thị Huyết Đậu Sa Bao, tự thân hồn lực, huyết mạch lực của hắn trong nháy mắt bạo phát đến đỉnh điểm, da dẻ toàn thân đều hiện lên Kim Lân nhàn nhạt. Trên bàn tay phải, cẳng tay, cánh tay phải cùng với phần ngực phải, lớp vảy đặc biệt huyễn lệ.

Hắn là Song Sinh Võ Hồn?

Diễm Phượng ngẩn người.

"Hừ!" Nàng căn bản không hề né tránh, Hỏa Hồ Lô trên đỉnh đầu đột nhiên xoay tròn. Hỏa tuyến nguyên bản đã biến thành tảng lớn hỏa diễm phun ra, xẹt qua đỉnh đầu Đường Vũ Lân, bao trùm tất cả các đồng đội của hắn, chặn đứng thế tiến của những người khác.

Nàng muốn cô lập Đường Vũ Lân, trước tiên giải quyết tên tiểu tử rõ ràng là thủ lĩnh của phe địch, rồi lại tính tiếp.

Kim Long Trảo nhanh như tia chớp đã đến trước mặt đối phương. Tay phải của Diễm Phượng cũng nhấc lên, nắm chưởng thành quyền, chính diện cứng rắn chống đỡ.

Mắt thấy song phương liền muốn va chạm, tiếng long ngâm trong cơ thể Đường Vũ Lân đột nhiên trở nên sục sôi hơn. Một cái đầu rồng đường kính vượt quá 2 thước đột nhiên không hề có điềm báo trước xuất hiện, trực tiếp nuốt chửng cánh tay phải của Diễm Phượng.

Kim Long Kinh Thiên!

Cái ngày kia sau khi ăn Hồng Ngọc Hà, khí huyết bản thân của Đường Vũ Lân tuy rằng không thể đột phá đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 4, nhưng cũng có sự tăng trưởng vô cùng lớn, giúp hắn có thể chưởng khống Kim Long Kinh Thiên càng thêm thông thạo.

Diễm Phượng cũng sợ hết hồn, nàng chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh từ chính diện truyền đến, nhìn sang lại thấy hỏa diễm từ một quyền mình đánh ra, dường như bị thôn phệ vậy. Kim Long Trảo khác nào gọng kìm lớn, nắm chặt lấy tay phải của nàng.

Kim Long Trảo phát lực, Nhất Tự Đấu Khải trên người Diễm Phượng toàn bộ sáng lên. Hết thảy hỏa diễm hoa văn ở mặt trên bộ giáp dường như sống lại vậy, đặc biệt là con Phượng Hoàng Lửa ở nơi ngực, dĩ nhiên lại thật sự chuyển động, hóa thành một hỏa ảnh Phượng Hoàng nhắm thẳng đến phần ngực của Đường Vũ Lân đánh tới.

Đây là….

Tác giả: *Cho nên nói, đánh cướp là không tốt, va vào thiết bản rồi nha!* ^^

Chương 438: Đại tỷ, ta nghĩ đây là một hiểu lầm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hỏa Hồ Lô lúc này cũng rảnh tay, Hồn Hoàn trên người Diễm Phượng lóe lên, một đoàn Xích Kim Hỏa Cầu bắn ra, nhắm thẳng đến trước ngực Đường Vũ Lân.

Đây chính là Đấu Khải!

Công phòng nhất thể Đấu Khải!

Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác sức mạnh, đặc tính cường hãn của Kim Long Trảo, sau khi truyền vào bên trong Đấu Khải của đối phương, trong nháy mắt liền bị phân tán đều vào mỗi một góc bên trong, ngay cả đặc tính Nát Tan cũng không thể kích phát ra được.

Sau đó chờ hắn, chính là sự hung hăng phản kích của đối phương.

Đường Vũ Lân dù có mạnh lên, nhờ vào Kim Long Kinh Thiên và Hữu Quyền Đấu Khải phụ trợ, nhiều nhất cũng chỉ tương đương cường giả tứ hoàn Hồn Tông. Mà đối thủ trước mặt, lại là Nhất Tự Đấu Khải Sư chân chính đấy!

Cánh tay phải vận lực, nỗ lực đem đối thủ đẩy lên. Về phương diện lực lượng, Đường Vũ Lân cực kỳ tự tin. Cùng lúc đó, một cây Lam Ngân Thảo từ dưới thân hắn chui ra, đẩy mạnh một cái trên mặt đất, thay đổi phương hướng của hắn, cố gắng né tránh Phượng Hoàng cùng Hỏa Cầu.

Nhưng hai loại công kích này đều có thể thay đổi phương hướng, tùy theo thân hình hắn thay đổi vị trí mà truy sát.

Ngay lúc này, một cây Băng Mâu lặng yên không một tiếng động đến nơi, vừa vặn đâm trúng ở bên trên Phượng Hoàng Lửa. Phượng Hoàng Lửa bị trong nháy mắt nổ tung, lực dư chấn trực tiếp khiến Đường Vũ Lân bị bắn ngược ra ngoài.

Hồn lực chênh lệch không chỉ một cảnh giới! Dù cho là có Thị Huyết Bánh Bao Đậu chống đỡ, Đường Vũ Lân cũng cảm thấy lần nổ tung này, ngũ tạng như bị thiêu đốt. Từng đạo tia kiếm giao nhau tạo thành một tấm lưới, ngăn cản đoàn Hỏa Cầu đang truy kích hắn. Hỏa Cầu lại bạo, tiếng kêu rên của Diệp Tinh Lan cũng theo đó truyền đến.

Luận về kinh nghiệm thực chiến, luận về kỹ xảo chiến đấu, Đường Vũ Lân bọn họ đều sẽ không yếu hơn Diễm Phượng. Nhưng vấn đề là, cấp độ hồn lực kém hơn quá nhiều. Nàng ta nắm giữ Nhất Tự Đấu Khải, chỉ riêng phương diện phòng ngự, Đường Vũ Lân bọn họ hiện tại đã rất khó lòng phá vỡ.

Tạ Giải lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Diễm Phượng. Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đồng thời xuất hiện, đâm vào trên hai vai của Diễm Phượng.

Nhưng toàn thân Diễm Phượng được Nhất Tự Đấu Khải bao trùm chỉ có ánh sáng lóe lên một cái, một chớp mắt tiếp theo, một tầng hào quang màu đỏ rực cũng đã bộc phát ra, trực tiếp đem hắn đánh bay ra ngoài.

Phá không được lớp phòng ngự, thế thì còn đánh như thế nào?

Diễm Phượng đã sắp sửa chưởng khống toàn cục.

Chính vào lúc này, cảm giác uy hiếp đột nhiên truyền đến, ở bên trong tầm mắt của nàng không hề có điểm báo trước xuất hiện thêm một quả cầu ánh sáng. Quang Cầu vô cùng huyễn lệ, bên trong có bốn màu Lam, Hồng, Hoàng, Thanh *. Vầng sáng bốn màu lưu chuyển, quả cầu ánh sáng chỉ to bằng nắm tay, mắt thấy đã sắp đến trước mặt nàng.

* Xanh đậm, Đỏ, Vàng, Xanh da trời.

Diễm Phượng không dám khinh thường, đệ tứ Hồn Hoàn trên người sáng lên, Hỏa Hồ Lô đột nhiên phóng lớn thêm mấy phần, sau đó đoàn đoàn Hỏa

Cầu liên tiếp phun ra ngoài. Cơn mưa Hỏa Cầu khác nào đạn pháo nổ đùng đùng, trong nháy mắt đã chặn đứng đường đi của Tứ Sắc Quang Cầu.

Tiếng nổ vang rền vang lên dồn dập, trong lúc nhất thời, trong không khí tràn ngập Nguyên Tố Bão Táp hừng hực.

Đường Vũ Lân lúc này đã rơi xuống đất, Huyền Thiên Công vận chuyển, giúp bình ổn nhiệt độ trong cơ thể. Thân thể hắn cường hãn, cũng không hề bị thương. Nhưng trận chiến này thật sự không có cách nào đánh được! Hiện tại chỉ có thể trông chờ ở Cổ Nguyệt.

Sự thực chứng minh, sức phòng ngự của Nhất Tự Đấu Khải tuyệt đối là trâu bò. Nguyên Tố Bão Táp tàn phá bừa bãi đầy đủ 5, 6 giây, thật vất vả mới dần dần thu hồi lại. Diễm Phượng vẫn như trước đứng sừng sững ở chỗ đó, chân không hề động một chút nào. Bên trên Đấu Khải, xích kim hỏa diễm hào quang lưu chuyển, thậm chí không có nửa phần mờ đi. Trên đỉnh đầu, Hỏa Hồ Lô đã lần thứ hai nhắm ngay vào Đường Vũ Lân.

"Đại tỷ, ta nghĩ…ta nghĩ đây là một hiểu lầm." Đường Vũ Lân cười khổ nói.

Chính vào lúc này, tiếng còi báo động chói tai vang lên, cách đó không xa, 3 nhân ảnh đang hướng về bên này bay nhanh tới.

Cái kia rõ ràng là 3 đài Cơ Giáp, điểm khác nhau với Thiên Đấu Thành chính là, 3 chiếc Cơ Giáp này tất cả đều là màu vàng, cũng không có màu tím.

"Dừng tay!" Âm thanh điện tử truyền đến một tiếng hét lớn.

Diễm Phượng đang chuẩn bị hạ thủ, lại không thể không ngừng tay. Miệng Hỏa Hồ Lô dựng thẳng lên trên, hừ lạnh một tiếng, hướng về Đường Vũ Lân trợn mắt nhìn chằm chằm.

Sau đó nàng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, tiểu hài tử trước kia chủ động công kích mình, lúc này trên mặt dĩ nhiên lại là một vẻ tràn đầy bi phẫn.

3 chiếc Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống, thân hình khổng lồ của Cơ Giáp màu vàng cao tới 10 mét, một thoáng đã đem song phương tách ra.

"Oa! Hu hu hu!!!" Tiếng khóc đột nhiên vang lên, Hứa Tiểu Ngôn ôm lấy Diệp Tinh Lan bên cạnh liền khóc lớn lên.

Tạ Giải cúi đầu, tràn đầy vẻ cô đơn; Diệp Tinh Lan lại có chút sững sờ, Từ Lạp Trí ngồi chồm hỗm trên mặt đất, Cổ Nguyệt mặt không hề cảm xúc, chỉ có đáy mắt lóe lên một ý cười.

Đường Vũ Lân ưỡn ngực, đem Cổ Nguyệt kéo đến phía sau mình, vẻ bi phẫn trên mặt càng nồng đậm thêm mấy phần.

"Chấp pháp giả, ngài tới thật đúng lúc, ngài nhanh cứu lấy chúng ta đi. Các ngươi đến chậm một bước, chúng ta có lẽ đã bị nàng ta thiêu chết."

"Cái gì?" Diễm Phượng trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng lại, rõ ràng là bọn họ động thủ trước mà!

Âm thanh điện tử từ bên trong Cơ Giáp truyền đến, "Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi lại hướng về mấy người thiếu niên này động thủ? Nhất Tự Đấu Khải Sư?"

Diễm Phượng bởi vì là vừa mới ở Truyền Linh Tháp đăng kí Nhất Tự Đấu Khải Sư, nên những vị chấp pháp giả này cũng không quen biết nàng. Nhưng thời điểm bọn họ nói đến vài chữ Nhất Tự Đấu Khải Sư, rõ ràng tràn ngập sự cảnh giác. Bọn họ tuy rằng có ba chiếc Cơ Giáp, nhưng chỉ là Cơ Giáp màu vàng. Hơn nữa, tu vi của bọn họ, tuyệt đối không phải là đối thủ của một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư.

"Ngươi đừng nghe đám kẻ ác bọn họ cáo trạng trước, rõ ràng là bọn họ trước tiên ra tay với ta." Diễm Phượng cả giận nói.

Đường Vũ Lân chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, mặt đầy sợ hãi nói: "Ngươi…ngươi nói cái gì? Chúng ta ra tay với ngươi? Ngươi là Nhất Tự Đấu Khải Sư đó! Chúng ta chỉ là mấy tên Tiểu Hồn Sư! Chấp pháp giả thúc thúc, ta năm nay 14 tuổi, các bạn của ta nhỏ nhất mới 13 tuổi. Ngài cảm thấy, chúng ta dám cùng với một vị Nhất Tự Đấu Khải Sư động thủ sao?"

Diễm Phượng đã sắp bị tức chết rồi, thân thể có chút run run, nói: "Ngươi ngậm máu phun người, rõ ràng là ngươi trước tiên ra tay với ta, khi đó các ngươi còn không biết ta là Nhất Tự Đấu Khải Sư. Chúng ta căn bản là không quen biết."

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Chúng ta không quen biết, vậy tại sao chúng ta lại hướng về ngươi động thủ? Ta rõ ràng nghe thấy, ngươi nói ngươi mới vừa trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, muốn tìm người thử nghiệm. Sau đó ngươi thấy chúng ta, lại đột nhiên một cái tát đánh về phía ta, chúng ta lúc này mới không thể không phòng ngự. Lão sư của ta đã dạy chúng ta, năng lực càng lớn, trách nhiệm lại càng lớn! Tuy ngươi thân là Nhất Tự Đấu Khải Sư, nhưng lại ỷ mạnh hiếp yếu, khi phụ chúng ta những hài tử này! Ngươi còn không thấy ngại mà đổi trắng thay đen?"

Hứa Tiểu Ngôn tiếng khóc càng lớn hơn, cả người đều sắp treo ở trên người Diệp Tinh Lan. Diệp Tinh Lan quay đầu đi chỗ khác.

Tạ Giải thở dài một tiếng.

Cùng ở với Đường Vũ Lân thời gian dài, kỹ xảo diễn xuất của hắn cũng có tiến bộ rõ ràng.

Song phương bên nào cũng cho là mình đúng, chấp pháp giả cũng có chút sửng sốt. Nhưng không nghi ngờ chút nào, ba tên chấp pháp giả theo bản năng đều nghiêng về phía nhóm người Đường Vũ Lân.

Đây chính là ưu thế của tuổi còn nhỏ! Nhìn kiểu nào, bọn họ cũng không giống như là sẽ chủ động khiêu khích một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư.

"Các ngươi đều theo chúng ta về Truyền Linh Tháp, trước tiên lấy video quản chế xem lại, sau đó lại phân định thị phi." Chấp pháp giả cầm đầu nghiêm túc nói.

"Được!" Đường Vũ Lân không chút do dự đáp ứng một tiếng.

Diễm Phượng nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu hỗn đản, chờ thời điểm chứng cứ đặt ngay trước mặt, ta xem ngươi còn làm sao nói hươu nói vượn."

Nàng thực sự là tức giận đến không thở nổi mà!

Ba đài Cơ Giáp xoay người, thành trận hình tam giác bao vây Diễm Phượng ở trung ương, "Đi thôi. Xin ngươi trước tiên hãy thu hồi Đấu Khải!"

Đây rõ ràng là đang phòng bị nàng đột nhiên bỏ trốn!

Diễm Phượng giận dữ, cả giận nói: "Con mắt các ngươi bị mù sao? Thị phi đều không phân được? Ta không thu thì thế nào?"

Ánh sáng trên ba đài Cơ Giáp đồng thời lóe lên, ba khẩu Hồn Đạo Pháo cũng đã nhắm vào người nàng.

"Chấp pháp giả thúc thúc, các ngươi đã thấy chưa. Nàng ta chính là ương ngạnh lớn lối như vậy." Đường Vũ Lân vừa nói, vừa lập tức lui về phía sau, tựa hồ e sợ bị nàng đuổi cùng giết tận vậy.

Diễm Phượng thực sự là nhịn không được, "Ta thiêu chết ngươi!" Nàng nổi giận gầm lên một tiếng, hơi lắc người, đã hướng về phương hướng của Đường Vũ Lân nhào tới.

3 đài Cơ Giáp không phải là ngồi không, 3 khẩu Hồn Đạo Pháo không chút do dự bắn ra, 3 viên Hồn Đạo Đạn Pháo đột nhiên bạo phát.

Chương 439: Soái ca khiến tim người ta đập nhanh hơn

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Những chấp pháp giả của Truyền Linh Tháp này đều có nhiều năm kinh nghiệm, được huấn luyện bài bản. Đối mặt với cường giả, bọn họ dùng cách làm ổn thỏa nhất, ba viên đạn pháo cũng không phải đánh về phía Diễm Phượng, mà là đánh về không trung. Ba viên đạn pháo đụng vào nhau, nhất thời một cơn bão năng lượng bùng nổ mãnh liệt.

Diễm Phượng tuy rằng có Đấu Khải trên người, nhưng chịu năng lượng mãnh liệt kia xung kích, vẫn bị đánh cho lảo đảo. Ba đài Cơ Giáp cấp tốc bay lên, đồng thời lơ lửng trên không. Ba khẩu Hồn Đạo Pháo không tiếc năng lượng tiêu hao, hướng về nàng điên cuồng bắn ra. Đối mặt Nhất Tự Đấu Khải Sư, bọn họ nào dám có nửa điểm bảo lưu! Hơn nữa vừa rồi chấp pháp giả cầm đầu đã kêu gọi sự trợ giúp, bọn họ chỉ cần chống đỡ một thời gian là được.

Đường Vũ Lân bọn họ lúc này mới nhìn ra được thực lực của những vị chấp pháp giả này. Thời điểm lúc trước ở Thiên Đấu Thành, nếu như không phải bọn họ vừa mới bắt đầu đã đem chấp pháp giả tách ra, không để cho bọn họ có thể phối hợp lẫn nhau, e rằng kết quả đã đảo ngược hoàn toàn.

Ba đài Cơ Giáp này phối hợp vô cùng ăn ý, Hồn Đạo Pháo điên cuồng bạo phát, hình thành hỏa lực đan xen, không có khe hở bao trùm lấy địch nhân. Dù cho Diễm Phượng thực lực rất mạnh, nhưng sức chiến đấu của nàng chủ yếu đều ở trên Hỏa Hồ Lô. Nhất Tự Đấu Khải lại vừa mới luyện thành, Võ Hồn cùng Đấu Khải phối hợp vẫn chưa hoàn mỹ. Trong lúc nhất thời lại thật sự bị áp chế.

Loại cơ hội tốt này, Đường Vũ Lân mà buông tha thì không phải là Đường Vũ Lân. Mang theo các bạn bè quay đầu liền bỏ chạy, trong miệng còn gọi lại, "Cả nhà cẩn thận, coi chừng bị nổ trúng. Chúng ta lùi xa một chút. Chấp pháp giả thúc thúc, cố lên!"

Tạ Giải tốc độ nhanh nhất, khác nào một làm khói xanh, trực tiếp liền vọt lên Hồn Đạo Xa ở cách đó không xa, những người khác nhanh chóng lên xe, thậm chí ngay cả Từ Lạp Trí lúc này đều trở nên linh hoạt hơn.

Một cước dậm tẹt ga, Hồn Đạo Xa phát sinh một tiếng nổ chói tai, trong nháy mắt tăng tốc liền chạy đi.

Mà lúc này, sự tập trung chú ý của ba tên chấp pháp giả đều ở trên người Diễm Phượng. Âm thanh của Hồn Đạo Pháo lớn hơn nhiều so với tiếng động cơ ô tô. Bọn họ căn bản là không phát hiện ra Đường Vũ Lân sáu người đã chạy trốn. Mà Diễm Phượng bên này, trước mắt đều là ánh sáng năng lượng, cũng đồng dạng không phát hiện ra được.

Không cần Đường Vũ Lân nói, Tạ Giải đã xuyên nhai nhiễu hạng, đem tốc độ xe tăng lên đến tối đa.

"Va vào thiết bản, vận may của chúng ta cũng quá kém đi mất! Không phải nói là số lượng Đấu Khải Sư cực kỳ ít ỏi sao? Tại sao mà chúng lại chọn phải Đấu Khải Sư cơ chứ?" Hứa Tiểu Ngôn trên mặt nào có nửa giọt nước mắt.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Xem ra chúng ta phải thay đổi phương pháp. Phương thức này tính ổn định không cao, hơn nữa còn thể đắc tội người khác. Thật sự không phải là ý kiến hay đâu! Lại tiếp tục như thế, phỏng chừng chúng ta sẽ bị liệt danh sách đen của Truyền Linh Tháp mất!”

Cổ Nguyệt nói: "Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, có ta đây."

Tạ Giải thở dài nói: "Lão đại, ngươi thực sự là càng ngày càng lợi hại! Kỹ thuật diễn xuất này, quá tuyệt!"

Đường Vũ Lân tức giận: "Ngươi cho rằng ta muốn ư! Thực lực của vị Đấu Khải Sư kia, mấy đài Cơ Giáp khẳng định là không làm gì được nàng. Lúc đó là tình thế ép buộc, vì một khi bị Truyền Linh Tháp bắt được, chúng ta

coi như cuối cùng có thể nghĩ ra được biện pháp thoát thân, cũng tất nhiên sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian. Sau này lại nghĩ cách hướng về nhân gia người ta xin lỗi đi."

Thiên Linh Truyền Linh Tháp.

"Đùng!" Diễm Phượng vỗ mạnh một cái lên bàn kim loại phía trước mặt, ánh lửa bắn ra bốn phía, "Hiện tại các ngươi đều biết rõ rồi chứ. Mấy tên tiểu hỗn đản kia vốn là lũ lừa đảo, có phải là bọn hắn chủ động công kích ta hay không?"

Nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình giám thị, vài tên chấp pháp giả đã nói không nên lời.

Diễm Phượng trước đó thật vất vả lao ra từ trong vòng vây của ba chiếc Cơ Giáp, đã phát hiện Đường Vũ Lân bọn họ không còn, trong cơn tức giận liền muốn đuổi theo. Mà lúc này viện quân của chấp pháp giả đã đến, trực tiếp đã có đến ba đài Cơ Giáp màu tím xông tới.

Nhất Tự Đấu Khải Sư tuy rằng mạnh, nhưng đối mặt với 6 chiếc Cơ Giáp, Diễm Phượng cũng không có biện pháp nào. Phá vòng vây nàng có thể làm được, nhưng nếu làm như vậy, ngày hôm nay của nàng hỏng hẳn, kiểu gì cũng bị quy trách nhiệm! Vì lẽ đó, nàng trực tiếp lựa chọn đầu hàng, theo bọn họ quay trở về xem lại video.

"Xin lỗi, Diễm Phượng tiểu thư, thân phận của ngươi chúng ta cũng đã điều đã điều tra xong. Trước đó thật là ngại quá, chúng ta cũng không nghĩ tới, những hài tử này còn nhỏ tuổi mà dĩ nhiên lại giảo hoạt như vậy."

Diễm Phượng cả giận nói: "Vậy các ngươi hiện tại còn chờ cái gì? Còn không mau đi bắt bọn hắn trở về!"

Vị chấp pháp giả trung niên dẫn đầu có chút khó khăn nói: "Chuyện này e rằng không được. Truyền Linh Tháp chúng ta tuy rằng địa vị cao cả, nhưng dù sao không phải là cơ cấu chấp pháp đội của Liên Minh. Nếu như trắng trợn phái nhân thủ đi lùng bắt bọn họ, rất dễ dàng chạm phải điểm nhạy cảm của Chính phủ Liên Bang; đối với chúng ta sẽ vô cùng bất lợi. Chúng ta đã hướng về Chính phủ thông báo tình huống này, chỉ có thể do bọn họ đuổi theo. Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, chuyện này chúng ta chứng cứ có hạn, quan trọng nhất chính là, ngươi cũng không chịu tổn thương gì. Coi

như là bắt lại được bọn hắn, cũng không có cách nào xử phạt được bọn họ, nhiều lắm coi như phạt bọn họ gây rối trật tự công cộng, nhốt thêm ở bên cơ quan chấp pháp vài ngày là xong."

Diễm Phượng lúc này mới bình tĩnh lại mấy phần, đúng đấy! Chính mình cũng không tổn thương gì, chuyện này vẫn đúng là không thể định tội. Bọn họ nói mình 13, 14 tuổi hắn là sự thật. Từ 18 tuổi trở xuống, sẽ được luật pháp dành cho trẻ vị thành niên bảo vệ, e rằng kiện tiếp cũng rất khó lòng. Cùng lắm cũng chỉ phải gọi gia trưởng đến bảo lãnh, và nộp chút tiền phạt mà thôi.

Mấy tên tiểu súc vật này, cũng thật quá đáng ghét rồi!

"Diễm Phượng tiểu thư, xin ngươi bớt giận. Chuyện này chúng ta trước tiên xin lỗi ngươi." Vài tên chấp pháp giả đồng thời đứng lên, hướng về nàng hơi khom người.

Diễm Phượng nhìn bọn họ như vậy, nộ khí cũng tiêu tan hơn nửa, khoát tay áo một cái, nói: "Quên đi. Sau này đừng để ta gặp lại bọn họ. Không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây!"

Các chấp pháp giả tiễn nàng rời khỏi Truyền Linh Tháp. Thân là Đấu Khải Sư, lại còn gia nhập Liên Minh Đấu Khải Sư của Thiên Linh Truyền Linh Tháp, các chấp pháp giả còn cực kỳ tôn trọng nàng. Nói không chừng ngày nào đó, vị này sẽ trở thành người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ đấy!

Rời khỏi Truyền Linh Tháp, Diễm Phượng hướng về bốn phía nhìn, thử tìm kiếm bóng hình của đám người Đường Vũ Lân, chưa biết chừng bọn hắn có thể còn quay lại!

Chính vào lúc này, ánh mắt của nàng đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm về một phương hướng.

Đó là một tên nam tử tuổi tác nhìn qua cũng xấp xỉ mình, vóc người cao ráo, một thân bạch y. Quần áo của hắn có chút hoài cổ, trường bào màu trắng, mái tóc dài rối tung ở phía sau gáy. Toàn thân đều toả ra khí tức lành lạnh.

Diễm Phượng có Võ Hồn là thuộc tính Hỏa, tính tình của nàng cũng có quan hệ cùng phương diện này. Thời điểm nàng nhìn thấy tên nam tử này,

lại đột nhiên phát hiện, hỏa khí trong lòng mình không hiểu sao liền hạ thấp xuống.

Quá tuấn tú! Nàng theo bản năng nuốt một hớp nước miếng, không có cô gái nào không thích soái ca. Đặc biệt là loại người này, vóc người, tướng mạo đều tốt. Hơn nữa, chỉ vừa nhìn một chút, Diễm Phượng kinh ngạc phát hiện, mình lại không nhìn thấu được tu vi của người này. Nhưng có thể xác định, tất nhiên là Hồn Sư.

Hồn Sư thực lực còn cao hơn ta? Tựa hồ là Băng thuộc tính? Thân là Hỏa Thuộc Tính Hồn Sư, nàng đối với thuộc tính "Băng" có cảm thụ rõ ràng nhất.

Hắn…hắn là hướng về phía ta đi tới? Diễm Phượng tốc độ tim đập bắt đầu tăng nhanh rồi.

Vừa mới bắt đầu, nàng còn có chút không xác định, nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện, người kia chính là đang đi thẳng về phía nàng. Tốc độ không nhanh, nhưng cực kỳ ổn định. Ánh mắt của hắn cũng thuận theo đó nhìn về phía nàng.

Ôi đôi mắt thật là trong suốt! Thật là đẹp trai! Từ trong con ngươi đối phương, Diễm Phượng rất nhanh đã nhìn thấy cái bóng của chính mình. Nhưng nàng nhất thời phát hiện, hình tượng của bản thân tựa hồ không tốt lắm. Thời điểm động thủ lúc trước, quần áo cùng tóc tai nàng đều có chút tán loạn.

Có chút hoảng hốt, nàng gắng chỉnh trang một thoáng. Dù cho nàng đã cố gắng hết sức để làm ra vẻ không có việc gì, nhưng mặt vẫn có chút ửng đỏ lên.

"Chào ngươi." Thanh âm lành lạnh vang lên. Diễm Phượng nhất thời giật mình, âm thanh sao mà lại êm tai như thế! Tuy rằng lạnh một chút, nhưng thật là mát lòng mát ruột nha!

"Chào…chào ngươi!" Diễm Phượng nhìn đại soái ca gần trong gang tấc, trong lúc nhất thời âm thanh có chút run rẩy.

"Ta tên là Vũ Trường Không." Nam tử mặc áo trắng hướng về nàng gật đầu.

"A, ta tên là Diễm Phượng." Nàng theo bản năng báo ra tên của chính mình.

"Thật sự rất xin lỗi. Mấy đứa trẻ kia ngày hôm nay, là đệ tử của ta. Bọn họ đang tiếp nhận một ít thử thách, là cuộc thi cuối kỳ của học viện. Vì lẽ đó bọn họ mới phải đi khắp nơi tìm người để luận bàn, không có ác ý. Ta thay thế bọn họ hướng về ngươi tạ lỗi." Vũ Trường Không hơi khom người, hướng về Diễm Phượng hỏi thăm.

"Vâng, nha, không sao đâu." Diễm Phượng tim đập nhanh hơn, nhưng một chớp mắt tiếp theo, tim đập đột nhiên dừng lại một chút, con ngươi của nàng co rút lại, âm thanh cũng theo đó cất cao lên vài phần, "Ngươi nói cái gì? Mấy con súc…à, mấy đứa bé kia, là đồ đệ của ngươi?"

"Đúng thế." Vũ Trường Không nói.

Diễm Phượng hô hấp trở nên gấp gáp hơn, "Bọn họ không hiểu vì sao lại hướng về ta ra tay cũng là do ngươi dạy?"

Vũ Trường Không vẫn như trước lành lạnh như vậy, "Tuy rằng không phải, nhưng ta là giáo viên của bọn họ, ngươi đem trách nhiệm tính ở trên người ta cũng không phải là không thể."

"Ngươi..." Diễm Phượng đột nhiên phát hiện, mình lại không cách nào nói ra sự phẫn nộ của mình.

Vũ Trường Không hướng về nàng lần thứ hai gật đầu, "Một lần nữa tạ lỗi, tạm biệt." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

"Này!" Diễm Phượng kêu lên một tiếng.

Vũ Trường Không dừng bước lại, xoay người hỏi, "Còn có chuyện gì?"

Diễm Phượng nói: "Một câu xin lỗi là xong à!"

Vũ Trường Không nói: "Vậy ngươi còn muốn như thế nào?"

Tác giả: *Mọi người đoán xem Diễm Phượng yêu cầu gì? ^_^*

Chương 440: Mời ta ăn cơm

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Diễm Phượng nói: "Xin lỗi phải có thành ý, ngươi ít nhất phải mời ta ăn bữa cơm chứ!" Thời điểm nói ra câu nói này, nàng cũng thấy tự ngượng giùm mình. Nhưng nàng năm nay đã hơn 20 tuổi, vẫn tập trung vào tu luyện, đến hiện tại vẫn chưa bao giờ có bạn trai. Trước đây nàng vẫn cho rằng, nhất kiến chung tình chuyện như vậy chỉ có trong tiểu thuyết; Nhưng ngày hôm nay nàng lại phát hiện, tuy rằng chỉ là lần thứ nhất gặp mặt, nàng chỉ lỡ nhìn thôi mà đã mê mệt cái tên gia hỏa lãnh băng băng trước mặt này rồi. Quá đẹp trai đi mà! Trước tiên mặc kệ những cái khác, soái là được rồi!

"Được." Vũ Trường Không gật đầu, "Ăn cái gì?"

"Ngươi quyết định đi." Diễm Phượng sảng khoái nói rằng.

Vũ Trường Không trong mắt lộ ra một tia ánh sáng suy tư, một lát sau, nói: "Đi theo ta."

Nói xong, hắn xoay người hướng về bậc thang phía dưới đi đến.

Bóng lưng mà cũng soái như vậy, siêu soái nha! Diễm Phượng lặng lẽ vỗ vỗ ngực mình, mặt cười ửng đỏ bước nhanh đuổi theo. Nàng đột nhiên cảm thấy, thì ra mấy tên tiểu tử trước kia cũng không phải ghê tởm như vậy nha, ai bảo bọn họ có một vị đại soái ca lão sư như thế chứ? Tha thứ cho bọn chúng thôi!

Đây chính là duyên phận!

Vũ Trường Không bình tĩnh đi, Diễm Phượng yên lặng đi theo phía sau

hắn. Nàng không hề nói thêm với hắn một câu gì, bởi vì nàng phát hiện, đi sau lưng hắn, nhìn hắn, quả thực lại như là đang thưởng thức mỹ cảnh vậy. Bóng lưng này trong lòng nàng cũng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Hắn đúng là làm cho người khác chú ý, hầu như phái nữ đi ngang qua hắn, bất kể tuổi tác lớn nhỏ, ánh mắt đều sẽ theo bản năng từ trên người hắn xẹt qua.

Diễm Phượng thân là ngũ hoàn Hồn Vương, thính lực rất tốt, tương tự cũng nghe "Thật đẹp trai mà!", loại âm thanh mê trai này không biết đã nghe được bao nhiêu người thốt lên.

Đương nhiên, nàng vẫn là người nói thầm câu đó trong lòng nhiều lần nhất! Bởi vì nàng vẫn theo hắn, vẫn nhìn hắn!

Quẹo vào một con hẻm nhỏ, Vũ Trường Không dừng bước trước một tiệm ăn có vẻ rất nhỏ.

Quán ăn có bề rộng chưa đến 4 mét, từ cửa sổ liền có thể nhìn thấy được tình huống bên trong, chỉ có 4 cái bàn mà thôi. Lúc này đã tiếp cận buổi trưa, mùi thơm của rau muống xào tỏi từ bên trong bay ra.

Vũ Trường Không cứ như vậy đứng trước cửa quán cơm, trầm ngâm, trong ánh mắt mang theo vẻ suy tư, lại có chút hoang mang. Từ mặt bên, Diễm Phượng rõ ràng nhìn thấy, tròng mắt lạnh như băng của hắn tựa hồ trở nên nhu hòa thêm mấy phần.

"A, Trường Không, ngươi đến rồi à! Mau vào đi." Một nam tử tóc ngắn, vóc người to lớn, khoảng hơn 50 tuổi từ bên trong đi ra.

Hắn hiển nhiên là quen biết với Vũ Trường Không, hơn nữa còn hết sức quen thuộc, ôm lấy bờ vai của hắn, liền kéo hắn đi vào bên trong.

Nếu như tình cảnh này để Đường Vũ Lân bọn họ nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc đến há hốc mồm. Vũ Trường Không là người có bệnh thích sạch sẽ đến vậy, lại không hề bởi vì tay của đối phương nắm lấy mình mà nổi giận, trái lại còn ôn hòa hướng về phía người kia gật đầu, đi vào trong.

Diễm Phượng theo hắn đi vào quán cơm nhỏ.

Tiệm cơm thực sự là rất nhỏ, điều kiện vệ sinh bên trong cũng rứa rứa, bên trong từng em ruồi bay vo ve khắp nơi.

Nếu như đổi lại là một tên nam nhân khác dẫn nàng đến chỗ thế này, nàng nhất định trong nháy mắt sẽ cho đối phương 0 điểm ngay, đây cũng quá là keo kiệt. Nhưng mà bởi vì là Vũ Trường Không dẫn nàng đến nơi như thế này, nàng lại đánh giá là, có cá tính! Soái ca thật có thần thái, có phong cách khác hẳn với mọi người.

Đúng vậy, thế giới này, không công bằng như vậy đấy!

"Trường Không, đã lâu không gặp, ngươi có khỏe không?" Lão bản mập mạp dẫn hắn đến bên cạnh một cái bàn ngồi xuống.

Vũ Trường Không rất là quen thuộc, lập tức ngồi vào bên trong cùng, "Cũng còn tốt."

"Đây là bằng hữu của ngươi?" Ông chủ mập lúc này mới phát hiện ra Diễm Phượng.

Diễm Phượng không được tính là đẹp, nhưng cũng có mấy phần phong vận, bản thân đang ở vào thời kỳ thanh xuân chín mùi, tràn ngập sức sống.

"Xin chào!" Diễm Phượng hướng về ông chủ mập cười cợt, ngồi xuống ở phía đối diện với Vũ Trường Không.

Ông chủ mập há miệng, rõ ràng là có chút giật mình.

"Vẫn như cũ đi." Vũ Trường Không hướng về hắn gật gật đầu.

Ông chủ mập lúc này mới phản ứng được, cười nói: "Hay! Hay! Như cũ! Vậy ta sẽ làm ngay cho các ngươi. Quá tốt rồi Trường Không, như ngươi thực là quá tốt rồi." Vừa nói, hắn ngay lập tức chạy về phía sau đi làm đồ ăn.

Ông chủ mập đi rồi, khuôn mặt ôn hòa của Vũ Trường Không một lần nữa biến thành lạnh lẽo. Diễm Phượng ngồi ở đối diện, lần này có thể chăm chú từ chính diện ngắm nhìn hắn.

Lông mi của hắn thật dài! Con mắt cũng thật là đẹp; mũi rất cao, độ dày

môi thực là thích hợp. Nếu như hắn hôn ta, không biết..., ai nha, ta đang suy nghĩ gì vậy trời!

Không có lý do, mặt Diễm Phượng lần thứ hai đỏ lên.

"Nơi này ngươi thường tới sao?" Diễm Phượng hỏi.

Vũ Trường Không hai con mắt lành lạnh lúc này tựa hồ mới tập trung, nhìn nàng một cái, "Trước đây thường đến."

Diễm Phượng nói: "Chẳng trách ông chủ lại biết ngươi."

"Ừm."

Diễm Phượng nói: "Ngươi bình thường có ở Thiên Linh Thành?"

Vũ Trường Không lắc lắc đầu.

Diễm Phượng nói: "Vậy nhà ngươi ở đâu thế?"

"Sử Lai Khắc." Vũ Trường Không đáp.

Diễm Phượng hỏi: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, lắc đầu một cái, không nói.

Diễm Phượng nói: "Vậy ta đoán xem có được hay không, 27?"

Vũ Trường Không không hé răng.

"Không đúng à! Vậy thì 26? Dù thế nào cũng sẽ không phải là 28 đấy chứ?"

Vũ Trường Không khẽ nhíu mày, "33."

"33 tuổi?" Diễm Phượng kinh ngạc nhìn hắn, "Vậy ngươi thật sự không giống, da dẻ ngươi bảo dưỡng thật tốt! Nếu không phải là khí chất của ngươi khá là thành thục, ta còn tưởng rằng ngươi chỉ 20 tuổi thôi đấy. Ta 27 tuổi, ngươi lớn hơn ta 6 tuổi đó nha..."

"Ừm."

Diễm Phượng nói: "Ngươi bình thường nói chuyện sẽ như vậy phải không? Lời ít mà ý nhiều?"

"Ừm."

Diễm Phượng nói: "Mấy đồ đệ của ngươi là có chuyện gì xảy ra? Bọn họ là đang sát hạch cái gì?"

Vũ Trường Không nói: "Cuộc thi cuối kỳ."

Diễm Phượng hừ một tiếng, "Tên tiểu tử cầm đầu kia thật không phải đồ tốt, ra tay với ta không nói, còn dám đổi trắng thay đen, kỹ thuật diễn xuất cũng coi như là được. Cái này cũng là ngươi dạy?"

Vũ Trường Không có chút bất đắc dĩ nói: "Cái này không phải do ta."

Diễm Phượng nói: "Vậy là ai dạy hắn?"

Vũ Trường Không khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, Diễm Phượng trong lòng hơi động. Đây là lần đầu tiên nàng thấy vẻ mặt bình thường này của Vũ Trường Không.

"Hắn là do thiên phú dị bẩm của hắn." Vũ Trường Không có chút bất đắc dĩ nói.

Diễm Phượng nói: "Tuyển đệ tử cũng phải chú ý, cũng như là một cây nhỏ, trong quá trình trưởng thành, thân là lão sư ngươi phải làm sao để hắn lớn lên thẳng tắp, không nên đi nhầm đường."

Vũ Trường Không nói: "Sẽ không, bản tính hắn rất tốt."

Diễm Phượng bĩu môi, "Ta sao lại không thấy vậy nhỉ? Được rồi, không nói về hắn nữa, nói một chút về ngươi đi. Ngươi là ở học viện nào giảng dạy? Học viện nào thế?"

Đúng vào lúc này, ông chủ mập lại đi lên, món ăn đã xong rồi.

Mấy món ăn sáng, phân lượng đều rất đủ. Phân biệt là trứng rán ngũ vị,

canh gà hầm, sườn xào chua ngọt, bò hầm nấm hương.

Ba món một canh, hai bát cơm.

Đừng khinh thường tiểu điếm không lớn, mấy món ăn này hương vị thơm ngon, thật khiến cho cho người ta có cảm giác thèm nhỏ dãi.

Diễm Phượng thật là có chút đói bụng, bởi vì hưng phấn, điểm tâm cũng chưa ăn nữa.

"Ăn đi, đừng khách khí." Bản thân nàng bưng bát cơm lên liền bắt đầu ăn, gắp một đũa thịt bò hầm đưa vào trong miệng. Rất nhanh, ánh mắt của nàng liền trừng lớn.

"Ăn thật ngon nha! Thật không nghĩ tới, tiểu điếm như thế này lại có thể làm ra đồ ăn ngon như vậy, quả thực so với những nhà hàng lớn còn tốt hơn rất nhiều đấy. Thật không tệ!"

Vũ Trường Không cũng bưng bát cơm lên, hắn ăn tương đối chậm, cúi đầu, nhìn bốn món ăn trước mắt, ánh mắt của hắn lại bắt đầu có chút hoảng hốt.

Khắp lên một gắp trứng gà tráng ngũ vị, đưa vào trong miệng, tựa hồ đang thưởng thức cái gì, lại cũng giống như đang cảm thụ cái gì.

Diễm Phượng vừa ăn vừa hỏi: "Ngươi còn chưa nói, ngươi làm việc ở học viện nào?"

"Sử Lai Khắc." Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Sử Lai Khắc học viện? A! Sử Lai Khắc học viện!!" Cái bát trong tay Diễm Phượng suýt chút nữa rơi xuống đất. Nàng trợn to hai mắt nhìn Vũ Trường Không, âm thanh tăng cao mấy phần, "Ngươi…ngươi là lão sư của Sử Lai Khắc học viện?"

"Làm sao?" Vũ Trường Không nhìn nàng một cái.

Diễm Phượng vẻ mặt có chút biến hóa, "Không…không có gì." Nhưng ở trong lòng nàng lại hô một câu. Hoàn mỹ!

Chương 441: Diễm Phượng cùng Thiên Băng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Soái như thế, lại còn là lão sư của Sử Lai Khắc học viện, ôi quả thật là hoàn mỹ đến mức không thể soi mói mà!

"Sử Lai Khắc học viện, thật sự thật ngóng trông! Năm đó ta đã từng đi thi, nhưng không đậu. Thực sự là quá đáng tiếc, nếu không, nói không chừng ta cũng có thể theo ngươi học tập đấy."

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Không biết. Lúc ngươi đi học, ta cũng vẫn còn là học sinh. Tuổi của ngươi không thể làm học sinh của ta."

Diễm Phượng giận dữ, "Ngươi có biết tán gẫu hay không? Mà lại có thể đả kích một cô gái như vậy chứ?"

Vũ Trường Không không hé răng, yên lặng mà ăn cơm.

Diễm Phượng mặt tối sầm, cái tên này…!

Không đành lòng, nàng lại không nhịn được, "Ngươi có thể làm lão sư ở Sử Lai Khắc học viện, ngươi cũng là Đấu Khải Sư, đúng chứ? Nhất Tự hay là Nhị Tự?"

Vũ Trường Không nói: "Nhị Tự."

Diễm Phượng lần thứ hai trợn to hai mắt, 33 tuổi, Nhị Tự Đấu Khải Sư, mạnh thật! Bảo sao mà mình không thể nhìn thấu được tu vi của hắn.

"Ta vừa trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư đấy, ta đặt cho Đấu Khải của mình

một cái tên, gọi là Phượng. Nhất Tự Đấu Khải Sư chỉ có thể dùng một chữ để đặt tên cho Đấu Khải của mình. Ngươi thì sao? Nhị Tự Đấu Khải của ngươi có tên gì? Lại nói, điều ta khá là phiền muộn chính là, Võ Hồn của ta lại là Hỏa Hồ Lô. Thông thường đều là dùng Võ Hồn hoặc Hồn Linh để mệnh danh cho Đấu Khải. Ta thế này làm sao mệnh danh đây, cũng không thể gọi là Hồ Lô?! Vì lẽ đó ta quyết định dùng tên của mình. Nhị Tự của ngươi là cái gì?"

Vũ Trường Không nói: "Thiên Băng."

Diễm Phượng nói: "Êm tai thật. Tại sao gọi là như vậy thế? Võ Hồn của ngươi hẳn là Băng thuộc tính, cho nên mới mệnh danh như thế?"

Vũ Trường Không ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, "Thiên là một phần của tên Võ Hồn ta, Băng là tên thê tử ta. Thôi đừng nói chuyện nữa, ăn cơm đi, ăn cơm đi."

Tên thê tử? Tên thê tử! Diễm Phượng ngây người.

Sớm nên nghĩ đến, hắn ưu tú như vậy, làm sao sẽ không có nữ nhân cho được?

Cảm giác mất mác to lớn làm khẩu vị vốn có của nàng không còn sót lại chút gì.

Thời gian sau này, hai người đều không nói gì, yên lặng ăn. Vũ Trường Không ăn không nhiều. Ở trong đầu của hắn, hoàn toàn là một thế giới khác.

"Oa nha, Trường Không, ta thích ăn nhất là trứng rán ngũ vị của tiệm này, trứng rán lại làm ngon được đến như vậy, thực sự là khó có thể tưởng tượng. Chờ sau này ta cũng cố gắng học một ít, ở nhà làm cho ngươi ăn, có được hay không?"

"Này, bò hầm chừa lại chút cho ta đi! Lại nói, ăn nhiều cái này có tốt cho da không nhỉ? Làn da của ta tuy rằng so với ngươi khá hơn một chút, nhưng ta vẫn còn muốn tiếp tục cố gắng chăm sóc nó tốt hơn…"

"Mùi của sườn xào chua ngọt thật hợp với cơm, ta còn muốn ăn thêm nửa chén có được hay không? Ngươi nói ta có thể bị mập lên hay không!?"

"Ngươi xem ngươi kìa, thật ngốc, trên mặt còn dính hạt cơm kìa. Lại đây, ta lấy ra cho, ai nha, đừng có né mà!"

Ra khỏi quán cơm nhỏ, mặt trời đã đứng bóng.

"Cảm tạ bữa trưa của ngươi." Diễm Phượng hướng về Vũ Trường Không mỉm cười nói.

Vũ Trường Không lắc đầu một cái, "Ta đi đây."

"Có thể lưu lại số điện thoại được không? Ta lát nữa sẽ đi Truyền Linh Tháp, yêu cầu bọn họ thu hồi thông báo về các đệ tử của ngươi với chính phủ. Chờ ta làm xong rồi sẽ nói cho ngươi."

Vũ Trường Không do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa ra một dãy số.

"Sau này ta đi Sử Lai Khắc học viện, có thể tìm ngươi ăn cơm không?" Diễm Phượng mỉm cười nói.

Vũ Trường Không nhìn nàng một cái, "Ta đi đây, tạm biệt." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Vẫn nhìn theo bóng lưng của hắn biến mất, Diễm Phượng mới thu hồi ánh mắt, thở dài một tiếng, "Ôi trai đẹp người ta cũng đã có chủ rồi. Thật là… lúc nào ta mới có thể tìm được một người đàn ông tốt như vậy đây! Xem ra, Thiên Linh Thành vẫn là quá bế tắc, ta cũng muốn đi Sử Lai Khắc Thành. Ta hiện tại cũng là Nhất Tự Đấu Khải Sư, sẽ có cơ hội ở đó phát triển. Để Truyền Linh Tháp điều ta tới đó vậy."

……

Hồn Đạo Xa ở trên đường cao tốc chạy như bay, thẳng đến tòa thành tiếp theo.

Thiên Linh Thành xem như là thất bại, bọn họ không thể không thay đổi đường đi, lại phải đi thêm một tòa thành khác mới được.

Mọi người suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra được phương pháp nào đơn giản hơn đến Truyền Linh Tháp tìm Hồn Sư, sau đó lại dụ chấp pháp

giả ra…làm thịt.

Vì lẽ đó, lại lối cũ ta về.

Vận may lúc trước xác thực cũng không thể xấu hơn được nữa, nên nhìn chúng phía sau có tiến bộ. Ở trong mấy tòa thành phía sau, bọn họ cũng không lại va phải thiết bản, vô cùng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của cuộc thi.

Thân phận "người giám sát" giả mạo vô cùng thuận lợi, liền vượt qua mấy tòa thành thị. Rất nhanh, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành quá nửa.

"Ngày thứ 4 rồi. Chúng ta còn phải tăng tốc thêm, ngày hôm nay hoàn thành hai lần, ngày mai lại hai lần, ngày kia liền đến Minh Đô. Ở Minh Đô, thậm chí không cần tìm đến Truyền Linh Tháp, cũng rất dễ dàng tìm ra được Hồn Sư thực lực mạnh. Dù sao đó là vị trí của trụ sở Liên Minh, đến lúc chúng ta thu lại vốn rồi!"

Đường Vũ Lân vừa nhìn địa đồ, vừa cùng các bạn mình nói chuyện.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, từ căng thẳng ban đầu, dần dần đến thả lỏng hiện tại. Đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, quả nhiên là rất có ý nghĩa.

Trong quá trình đang hoàn thành nhiệm vụ của cuộc thi, bọn họ cũng đã gặp qua phiền phức. Nhưng cuối cùng cũng coi như đều nhất nhất giải quyết. Phiền toái nhất vẫn là lần đó đối mặt với Diễm Phượng. Nhưng trận chiến đó, cũng giúp cho bọn họ nhận thức được, Đấu Khải Sư mạnh mẽ đến mức nào.

Là học viên của Sử Lai Khắc học viện, dưới tình huống bọn họ 6 đánh 1, đừng nói là ngũ hoàn Hồn Vương, coi như là lục hoàn Hồn Đế cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng. Nhưng đối mặt chỉ mới là Nhất Tự Đấu Khải Sư, lại không có biện pháp nào, ngay cả đánh vỡ vòng phòng hộ cũng bó tay.

"Vũ Lân, Minh Đô, ta biết có một nơi thích hợp hoàn thành cuộc thi cuối kỳ của chúng ta." Diệp Tinh Lan đột nhiên nói rằng.

"Ồ? Nơi nào?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Diệp Tinh Lan nói: "Minh Đô trước đây có một khu học viện, ở vạn năm trước đã từng là đối thủ cạnh tranh trọng yếu của Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Cho đến ngày nay, bọn họ cũng như trước là một trong những học viện cao cấp nhất ở toàn bộ đại lục. Tuy rằng không thể so được với Sử Lai Khắc học viện, nhưng cũng là đại học viện hàng đầu Liên Minh. Không bằng chúng ta đi tới cửa bọn hắn, quậy một trận đi."

Nghe nàng vừa nói như thế, Cổ Nguyệt lập tức phản ứng lại, "Ngươi nói đúng lắm, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện, đúng chứ? Đây chính là đại học viện có truyền thừa vượt quá vạn năm đó."

"Đúng thế." Diệp Tinh Lan trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, "Đã sớm nghe nói đến ân oán của nơi đó cùng với học viện chúng ta. Ta nghĩ, chúng ta nếu như có thể ở nơi đó hoàn thành vòng cuối cùng của cuộc thi cuối kỳ, như vậy mới đủ kích thích."

Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, "Có đạo lý, ta cảm thấy có thể."

"Vậy thì quyết định vậy đi." Diệp Tinh Lan dùng sức nắm chặt nắm đấm.

"Các ngươi đừng nói trước chuyện này, trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt rồi hẵng nói." Âm thanh có chút không ổn định của Tạ Giải vang lên.

Mọi người xuyên qua cửa kính xe phía trước nhìn lại, nhất thời đều sửng sốt.

Xa xa, vượt quá 20 đài Cơ Giáp đã xếp hàng ngang, trong đó có 5 đài Cơ Giáp Tím, 15 đài Cơ Giáp Vàng, hướng ngang, che chắn trên đường cao tốc.

Trên đường cũng không có Hồn Đạo Xa nào bị ngăn lại trước đó, hiển nhiên, bọn chúng là mới vừa hạ xuống. Từ dấu hiệu trước ngực của những người máy này, liền có thể nhìn ra được, bọn họ đến từ chính Truyền Linh Tháp.

Sau khi hoàn thành 5 tràng của cuộc thi, bọn họ rốt cục bị Truyền Linh Tháp tìm tới cửa.

"Vũ Lân, làm sao bây giờ?" Tạ Giải giẫm phanh, giảm tốc độ, cấp thiết

hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân một đôi mắt to hơi nheo lại, người quen thuộc với hắn mới biết, mỗi khi hắn xuất hiện loại vẻ mặt này, chính là dấu hiệu muốn bạo phát.

"Đỗ xe!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, khuỷu tay trái dùng sức đánh ngang, "Ầm" một tiếng, toàn bộ cửa xe trực tiếp bắn ra. Hắn thuận thế một trảo này, người cũng đã lộn lên nóc xe.

Hành động của hắn đã nói cho các đồng đội phải làm sao, hắn chắc chắn sẽ không bó tay chịu trói. Dù cho bị tóm cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn, đơn giản thì là bồi thường tiền, xin lỗi, nhưng nếu nặng cũng có nguy cơ bị trục xuất khỏi Sử Lai Khắc học viện đấy! Nói như vậy, mất nhiều hơn được, huống hồ, cuộc thi cuối kỳ như vậy sẽ rất khó có thể hoàn thành. Ở trong lịch sử của Sử Lai Khắc học viện, còn chưa bao giờ có tình huống lớp trưởng bị đào thải. Đường Vũ Lân tuyệt đối không muốn làm người đầu tiên, càng không hy vọng thấy cảnh các bạn hữu bị đào thải cùng với mình.

Tạ Giải một cước dẫm lên phanh lại, đồng thời đánh mạnh tay lái, Hồn Đạo Xa nhất thời hướng về bên cạnh, va vào dải phân cách.

Tất cả mọi người đều là Hồn Sư có thực lực không tầm thường. Dù cho là Từ Lạp Trí đều có Đường Môn tuyệt học hộ thể, trong nháy mắt khi xe va vào dải phân cách, bọn họ đã bay tán loạn, tất cả đều chui ra.

Cổ Nguyệt ôm chặt lấy Hứa Tiểu Ngôn, hét lớn một tiếng, "Bão Tuyết."

Thời điểm Hứa Tiểu Ngôn từ trong xe lao ra cũng đã phóng thích Võ Hồn ra rồi. Lúc này đệ tam Hồn Hoàn trong nháy mắt sáng lên, được Nguyên Tố Thuỷ Triều của Cổ Nguyệt phụ trợ, Bão Tuyết trong khoảnh khắc lấy thân thể của nàng làm trung tâm, lan tràn ra phía ngoài.

Hai bên đường cao tốc là rừng cây rậm rạp, Đường Vũ Lân lớn tiếng quát: "Tiến vào rừng cây, nhanh!" Hắn hướng về các đồng đội hét lớn, chính mình lại không đi.

Một bên các Cơ Giáp Sư thấy bọn họ chuyển hướng, đã bay lên trời, một khẩu Hồn Đạo Pháo nhắm ngay vào bọn họ, nhanh chóng bắn tới.

Cơ Giáp phi hành tuy tốc độ rất nhanh, nhưng cũng lại không mất nhiều thời gian để thôi động, tốc độ hiện tại của bọn họ hiện giờ tuyệt đối không thể so sánh được. Chỉ có xuyên qua rừng cây, mới có một chút cơ hội.

Chương 442: Cổ Nguyệt toàn năng

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Hơn nữa, Đường Vũ Lân còn có một chút niềm tin để dựa vào, chính là những người máy này thuộc về Truyền Linh Tháp, chứ không phải của Chính phủ. Cơ Giáp của Truyền Linh Tháp tuyệt đối không dám dễ dàng giết người, luật pháp Liên Bang không được phép phá hoại. Vì lẽ đó Đường Vũ Lân kết luận, mục đích của những Cơ Giáp Sư này là bắt bọn họ lại, mà không phải là chặn đánh giết bọn họ. Chính là vì có phán đoán như vậy, hắn mới có thêm vài phần tự tin về việc mang theo bạn bè của mình đào tẩu.

Quả nhiên, những Cơ Giáp Sư bay trên không trung dồn dập thu hồi Hồn Đạo Pháo, tay không hướng về bọn họ bên này bay tới. Bay ở phía trước nhất, chính là 5 đài Cơ Giáp Tím, bọn họ lướt nhanh như gió, nhẹ nhàng tiếp cận.

Đường Vũ Lân rón mũi chân, đột nhiên bay lên trời, Hồn Hoàn vàng kim lấp lánh, Hoàng Kim Long Thể bạo phát, thân thể bành trướng, vảy rồng hiện lên. Cánh tay phải hắn đột nhiên nở lớn, Hữu Quyền Đấu Khải xuất hiện. Hắn trong nháy mắt liền đem mình vào trạng thái chiến đấu mạnh nhất.

Trong cơ thể có tiếng rồng ngâm mãnh liệt, Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, hai tay ở trước người đảo một vòng. Tay trái đặt ở bên trên vị trí Đấu Khải tay phải, đột nhiên hét lớn một tiếng, một trảo vung ra từ trong hư không.

Khí Huyết Nghịch Vận, Kim Long Kinh Thiên, Kim Long Khủng Trảo!

Hắn đem hồn lực thông qua hai tay toàn bộ truyền vào bên trong Kim Long

Trảo tay phải, lấy Kim Long Kinh Thiên thôi thúc Kim Long Khủng Trảo.

Trước cuộc thi cuối kỳ lần này, hắn vẫn không dám làm như vậy, bởi vì Kim Long Trảo tay phải có cảm giác không chịu nổi. Nhưng chuyến đi này, nương theo huyết mạch lực được tăng lên, tuy rằng không thể đột phá tầng phong ấn Kim Long Vương thứ 4, nhưng sức chịu đựng của thân thể vẫn có tiến bộ, trở nên mạnh mẽ hơn.

Năm đạo trảo ảnh sáng chói quét ngang trên không trung. Trảo ảnh kia lạnh lẽo âm trầm, nơi lưỡi đao gió xuất hiện hào quang ám kim vàng óng. Phần lưng của phong đao, mơ hồ còn hiện ra hoa văn nhìn như vảy rồng.

Thời điểm 5 đạo trảo ảnh này vung ra chỉ dài có 5 thước, nhưng nó lại đón gió căng phồng lên. Thoáng cái liền đã biến thành trảo ảnh to lớn dài đến mấy chục mét, tuy rằng trở nên hư huyễn vì được phóng đại, nhưng cũng vừa vặn ngăn cản đường đi của 5 chiếc Cơ Giáp Tím.

5 vị Cơ Giáp Sư màu tím đối mặt với tình huống này cũng sợ hết hồn, phạm vi công kích của Hồn Sư có tỷ lệ thuận với thực lực của bản thân. Vầng sáng màu vàng trên người Đường Vũ Lân bọn họ tự hiểu ngầm là Hồn Hoàn, nhưng Hồn Hoàn từ lúc nào lại có màu vàng kim? Hơn nữa phạm vi khống chế của trảo ảnh này to lớn như thế, phản ứng đầu tiên của bọn họ là đem lồng phòng hộ của mình mở ra đến mức tận cùng, toàn lực phòng ngự.

"Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh!!!" Năm tiếng nổ đùng đoàng trên không trung, 5 đài Cơ Giáp bị oanh kích bay ngược ra. Những bộ Cơ Giáp chịu một trảo sức mạnh tối đa của Kim Long Khủng Trảo, lồng phòng hộ đã tràn ngập vết rách, suýt chút nữa đã bị phá nát.

Tình cảnh này nhìn từ đàng xa, tuyệt đối là chấn động không gì sánh nổi.

Đối mặt với 20 đài Cơ Giáp, chỉ một đạo tiểu nhân ảnh bay lên trời, 01 trảo tung ra, 5 đài Cơ Giáp bay ngang ra ngoài, đây là thô bạo cỡ nào cơ chứ!

15 đài Cơ Giáp Vàng tuy rằng đuổi sát phía sau, nhưng mắt thấy 5 đài Cơ Giáp Tím bị Đường Vũ Lân đánh bay, bọn họ nhất thời hơi ngưng lại, không dám vọt thẳng tới.

Sức mạnh có thể đánh bay Cơ Giáp Tím, như vậy rất có khả năng có thể

đánh nát bọn họ đấy!

Đường Vũ Lân ầm ầm rơi xuống đất, mũi chân điểm một cái trên mặt đất, người đã bay ngược ra, lướt người liền chui vào bên trong Bão Tuyết đã thành hình ở phía sau hắn.

Một bàn tay nhỏ mềm mại cấp tốc nắm tay hắn, nhanh chóng lao nhanh.

Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn hợp lực phóng thích Bão Tuyết vốn mạnh hơn Thiên Niên Hồn Kỹ thông thường. Đặc biệt là khi chỉ muốn ngăn cản tầm nhìn của đối phương, không cần cân nhắc đến khả năng sát thương, vì vậy chỉ trong chốc lát đã bao trùm lấy phạm vi mấy trăm mét vuông. Bão Tuyết trên không trung bừa bãi tàn phá, một đạo lốc xoáy chui ra, mang theo hoa tuyết bay lượn, khiến cho tầm nhìn của các Cơ Giáp Sư bị ảnh hưởng rất lớn.

Một đòn vừa rồi của Đường Vũ Lân không chỉ ngăn cản bọn họ truy kích, đồng thời cũng đem lại tác dụng chấn nhiếp rất lớn. Mấy vị Cơ Giáp Sư cấp độ màu tím, dưới tình huống 1 chọi 1, cũng không dám nắm chắc toàn thân trở ra. Vì lẽ đó bọn họ không dám phân tán thăm dò, chỉ có thể tụ tập cùng nhau, thông qua Cơ Giáp Radar tìm kiếm.

Nhưng đối phó với phương pháp Cơ Giáp Radar, Sử Lai Khắc học viện đã sớm giảng qua cho học viên, sử dụng sóng năng lượng hỗn loạn bên trong Bão Tuyết, Radar căn bản sẽ không thể đem lại nửa điểm tác dụng do bị nhiễu sóng.

Đường Vũ Lân bị kéo chạy về phía trước, đột nhiên, dưới chân trống rỗng, thân thể trượt xuống phía dưới. Thời điểm trong lòng hắn còn đang giật mình, thì đã rơi xuống mất rồi. Sau đó hắn liền cảm thấy mắt tối sầm lại, ánh sáng đột nhiên đã biến mất.

Tiếp đó, một đoàn hào quang màu vàng sáng lên, lúc này hắn mới nhìn rõ tình huống.

Đây là một không gian không lớn, chung quanh đều là bùn đất; các bạn bè toàn bộ đều ở nơi này, người nắm tay mình chính là Cổ Nguyệt. Đoàn kim quang kia là đang sáng lên từ trong lòng bàn tay nàng.

Nàng buông tay Đường Vũ Lân ra, cũng không nói lời nào, trong mắt ánh

sáng sáng lên, Nguyên Tố Thuỷ Triều, Nguyên Tố Chưởng Khống hai đại hồn kỹ đồng thời được phóng thích. Nhất thời, Đường Vũ Lân cảm giác được, mặt đất dưới chân đang chầm chậm chìm xuống. Càng kỳ dị chính là, bùn đất phía trên lại tự mình khép kín, dường như là đang không ngừng nuốt chửng bọn họ vào bên trong.

Các đồng đội hắn lúc này nhìn Cổ Nguyệt, đều đã coi nàng như người trời, dù cho là ngạo kiều Diệp Tinh Lan, lúc này trong con ngươi xinh đẹp đều là thần thái sáng láng.

Thổ Nguyên Tố Chưởng Khống vào lúc này quả thực chính là thần kỹ nha! Dưới mặt đất, Thổ Nguyên Tố không thể nghi ngờ là phong phú nhất. Cổ Nguyệt dựa vào tu vi của chính mình chưởng khống bùn đất, mang theo bọn họ hãm sâu ở bên dưới, bùn đất đủ để che chắn phần lớn radar dò hình. Khoảng cách đến mặt đất càng xa, sẽ càng không dễ dàng bị phát hiện. Bọn họ tự nhiên cũng là an toàn.

Đã bị dồn vào đường cùng, Cổ Nguyệt lại mở ra phiến cửa lớn này cho bọn họ. Các Cơ Giáp Sư của Truyền Linh Tháp đó có nằm mơ cũng chẳng ngờ, bọn họ lại có thể chui xuống đất đào tẩu. Hơn nữa cũng căn bản là không thể nào truy tìm, trừ phi bọn họ trước tiên dùng Hồn Đạo Pháo mạnh mẽ tiến hành oanh kích dồn dập. Nhưng những Cơ Giáp Sư này thuộc về Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân bọn họ lại không phạm tội ác tày trời, nhiều lắm chỉ là xem như là quấy rối mà thôi, làm sao có thể làm ra trận chiến lớn như vậy cơ chứ!?

Mãi hơn mười mấy phút sau, khi trên trán Cổ Nguyệt đã lấm tấm mồ hôi, nàng mới đình chỉ khống chế đối với Thổ Nguyên Tố.

"Mọi người cố gắng khống chế hô hấp, dưới lòng đất dưỡng khí mỏng manh." Đường Vũ Lân hướng về các bạn và nói. Có thể thoát khỏi đuổi bắt nhưng có nguy cơ bị ngộp chết đấy!

"Không có chuyện gì." Cổ Nguyệt nói rằng. Tay trái nàng vung một cái, một đoàn bóng nước đã trôi nổi ở giữa không trung. Bóng nước trên tay phải nhẹ nhàng xoa động, nhất thời, bóng nước vỡ ra bọt khí, không khí dưới lòng đất bỗng nhiên dễ thở hơn rất nhiều.

"Lão sư đã dạy ta phương pháp phân tách Thủy Nguyên Tố, từ đó có thể chế tạo ra dưỡng khí cần thiết cho chúng ta, trong thời gian ngắn sẽ không

có vấn đề."

"Nguyệt tỷ, ngươi quả thực là toàn năng!" Hứa Tiểu Ngôn suýt xoa.

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Không cần nói những thứ này, bọn họ hẳn là không tìm được chúng ta. Chốc lát nữa chúng ta lại đi nữa. Bất quá, tiếp theo làm sao bây giờ? Truyền Linh Tháp lùng bắt chúng ta, phỏng chừng Truyền Linh Tháp ở hết thảy thành thị đều nhận được tin tức, sẽ tăng cao cảnh giác. Phương thức trước đó của chúng ta không xong rồi, phải đổi một cách khác."

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, "Mấy thành thị chúng ta sắp đến, đều là thành phố lớn. Bên trong thành phố lớn nhất định có Hồn Sư học viện. Nơi đó sẽ không thiếu hụt Hồn Sư có tu vi vượt quá chúng ta. Chúng ta có thể làm như vậy…"

Dòng suy nghĩ của hắn là nhờ ý kiến đánh với Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện được đưa ra lúc trước. Con đường đánh Truyền Linh Tháp không thể đi, vậy thì cứ như thế đi.

Ròng rã 1 giờ sau, Cổ Nguyệt mới khống chế bùn đất đem bọn họ một lần nữa đẩy về mặt đất. Quả nhiên, Cơ Giáp đã biến mất không còn thấy tăm hơi. Nhưng làm bọn họ phiền muộn chính là, xe cũng bị bốc cháy, không thể khởi động.

Đường Vũ Lân trước đó đã xem qua địa đồ, từ vị trí bọn họ đến thành phố tiếp theo, còn không tới 200 km. Không có biện pháp khác, chỉ có một chữ: Chạy!

Phong Nguyên Tố chưởng khống của Cổ Nguyệt lại thêm vào Khinh Linh Tiểu Lung Bao của Từ Lạp Trí hỗ trợ rất tốt. Đường Vũ Lân thoáng giúp đỡ Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan giúp Hứa Tiểu Ngôn, 6 người chỉ có thể dựa vào hai chân của chính mình, ven theo con đường nhỏ bên cạnh đường cao tốc, hướng về phía tòa thành tiếp theo mà đi.

Chương 443: Quấy rối!

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

---

200 km, đối với người có thân thể siêu cường như Đường Vũ Lân mà nói không thành vấn đề chút nào, nhưng Từ Lạp Trí lại khá là thảm! Dù có Khôi Phục Đại Bao Thịt lại thêm Khinh Linh Tiểu Lung Bao chống đỡ, nhưng chạy xong 200 km, chính hắn cũng có cảm giác mình gầy đi trông thấy.

"Truyền Linh Tháp!" Từ Lạp Trí hung tợn vung vẩy quả đấm của chính mình.

"Ngươi muốn như thế nào đây?" Cổ Nguyệt đầy thâm ý hỏi.

Từ Lạp Trí nhìn nàng một cái, "Sau này ta chắc chắn sẽ không bán bánh bao cho bọn họ!"

Diệp Tinh Lan tức giận: “Cái con heo không có tiền đồ nhà ngươi!"

Đường Vũ Lân trầm ngâm nói: "Kế hoạch ngày hôm nay vốn là đến 2 tòa thành thị, bây giờ nhìn lại cũng chỉ có thể chạy đến 1 tòa. Mọi người trước tiên nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều chúng ta đi tìm học viện."

Tìm một nhà nghỉ để ở, mọi người đều là Hồn Sư, khôi phục cũng nhanh. Đường Vũ Lân thuận tiện hỏi thăm một chút về vị trí của Hồn Đạo Sư học viện.

Thành phố bọn họ đang ở lúc này gọi là Thiên Định Thành, khoảng cách đến Minh Đô còn khoảng chừng 2.000 km, trung gian còn có thể đi qua mấy tòa thành thị khác. Không còn ô tô, bọn họ cũng không có tiền để mua

lại, chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở đây lại tiếp tục bắt Hồn Đạo Hỏa Xa, một đường đi thẳng về hướng Tây là được.

Thiên Định Thành quả nhiên là có Hồn Đạo Sư học viện, Đường Vũ Lân hỏi thăm một chút đã phát hiện, Hồn Đạo Sư học viện nơi này còn cực kỳ nổi tiếng, gọi là Thiên Định Tinh Không học viện.

Đây là một khu Hồn Đạo Sư học viện đặc thù, chỉ chiêu thu Hồn Sư có Phi Hành Võ Hồn. Đồng thời bên trong còn có cao đẳng học viện. Cao đẳng học viện bồi dưỡng Hồn Sư cấp cao, Cơ Giáp Sư, Đấu Khải Sư.

Loại sự tình liên quan tới việc bồi dưỡng Đấu Khải Sư này, mọi người đều công nhận là không tưởng. Tuổi tác tốt nghiệp cao đẳng học viện bình thường nằm trong khoảng 20 – 25 tuổi, dù cho là ở tại Sử Lai Khắc học viện, học viên có thể ở trong độ tuổi này hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải cũng là thiểu số, càng không cần phải nói đến những học viện khác.

"Chính là bọn hắn!" Đường Vũ Lân quyết định, các đồng đội của hắn đều đang nghỉ ngơi, hắn cũng không mệt, từ quầy lễ tân mượn thiết bị Hồn Đạo Thông Tin, bấm một dãy số.

"Sư bá." Đường Vũ Lân cung kính kêu lên.

"Vũ Lân, cuối kỳ cuộc thi thế nào? Vẫn thuận lợi chứ?" Chấn Hoa giọng đầy ôn hòa truyền đến.

Đường Vũ Lân nói: "Không phải rất thuận lợi, có chút phiền phức nhỏ. Là như vầy, con cần kiếm một chút tiền để tiếp tục phần sau của cuộc thi. Con hiện tại đang ở Thiên Định Thành, bởi vì không có huy chương Đoán Tạo Sư, không có cách nào tiếp nhận nhiệm vụ đoán tạo. Ngài xem có thể cùng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội bên này chào hỏi một chút hay không, để con có thể tiếp nhận Dung Đoán hoặc Linh Đoán nhiệm vụ, đồng thời cho con mượn một đôi Đoán Tạo Chuy để sử dụng. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ trực tiếp đổi một ít lộ phí"

Chấn Hoa có chút không biết nói gì, "Ngươi lăn lộn thật là đủ thảm! Ngươi trực tiếp qua đấy đi, cũng không cần đoán tạo gì. Trình độ đoán tạo của ngươi càng cao, càng dễ gây thêm phiền phức không đáng có. Ta sẽ bảo Thiên Định Đoán Tạo Sư Hiệp Hội trước tiên lấy cho ngươi mượn ít tiền."

"Vậy thì đa tạ sư bá."

Đại khí! Nhìn Thần Tượng lão nhân gia người đại khí đại tài! Đường Vũ Lân âm thầm giơ ngón tay cái lên, có một vị sư bá như thế, cũng thật là tốt!

Chấn Hoa ha ha cười nói: "Người mình, không cần cám ơn! Chờ lúc nào ngươi rảnh rỗi, nhớ đến Tổng Bộ bên này vui đùa một chút."

"Nhất định như vậy." Đường Vũ Lân không chút do dự trả lời. Trước tiên chưa kể đến việc được Thần Tượng chỉ điểm sẽ có trợ giúp to lớn như thế nào đối với tương lai, chỉ riêng việc ở nơi của sư bá có đồ ăn ngon, đã khiến hắn hận không thể biến ngay thành chim bay đến ngay lập tức.

Chạy một chuyến đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, chờ thời điểm các bạn bè hắn ngủ dậy, Đường Vũ Lân cũng đã từ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội trở về, hơn nữa lại mang về 1 triệu đồng liên bang.

"Lại mua một cái xe đi!" Tạ Giải giựt giây nói.

"Mọi người thấy sao?" Đường Vũ Lân nhìn về phía các bạn mình.

Diệp Tinh Lan nói: "Có xe đúng là thuận tiện hơn một chút, tuy rằng không nhanh như Hồn Đạo Hỏa Xa, nhưng ít ra ở trong thành phố đi lại cũng thuận tiện hơn nhiều lắm, lại có hệ thống định vị điều hướng, có thể giúp chúng ta tiết kiệm không ít thời gian."

"Vậy thì mua!"

Bỏ ra số tiền gần như lần trước, lại mua một chiếc Hồn Đạo Xa không xê xích bao nhiêu. Căn cứ địa chỉ Đường Vũ Lân điều tra được, mọi người nhắm thẳng đến Thiên Định Tinh Không Hồn Đạo Sư học viện mà đi.

Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện tọa lạc tại góc Tây Nam của Thiên Định Thành. Từ khi học viện thành lập đến nay, đã có đến gần 2.000 năm lịch sử. Tuy rằng kém xa loại siêu cổ lão học viện từ thời đại thượng cổ như Sử Lai Khắc học viện, nhưng cũng đồng dạng được cho là có lịch sử lâu đời.

Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện đã từng bồi dưỡng ra không ít nhân tài, có sự hợp tác mật thiết cùng quân đội. Thời điểm quân đội chiêu

thu Hồn Đạo Sư, thích nhất chính là Hồn Đạo Sư có năng lực phi hành.

Hồn Đạo Sư nếu sử dụng Hồn Đạo Khí tuy cũng có khả năng phi hành, nhưng nếu so với việc bản thân vốn có thể phi hành, phương diện chưởng khống không chiến sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Dù cho Võ Hồn không phải là rất mạnh, sức chiến đấu có thể thông qua Hồn Đạo Khí tăng lên. Năm đó, khi Hồn Đạo Khí xuất hiện, đã rút ngắn sự chênh lệch giữa các Hồn Sư phổ thông và thiên tài. Sau đó Cơ Giáp xuất hiện, thực lực Hồn Sư dù mạnh hay yếu ở trong một quãng thời gian rất dài sau đó rất khó để định ra thắng bại. Thẳng đến về sau, khi Đấu Khải xuất hiện, các cường giả Hồn Sư mới một lần nữa chiếm lại ưu thế.

Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện chính là một tòa học viện lấy mục tiêu gắng sức bồi dưỡng Hồn Đạo Sư làm chủ, đặc biệt là Phi Hành Hồn Đạo Sư. Vì lẽ đó, Cơ Giáp Sư do bọn họ bồi dưỡng ra, ở Liên Bang vô cùng nổi tiếng; cũng là các nhân tài cực kỳ khan hiếm đối với các quân khu. Được quân đội ủng hộ, Thiên Định Tinh Không Hồn Đạo Sư học viện phát triển cực kỳ nhanh. Ngoại trừ những đỉnh cấp học viện có lịch sử lâu đời ra, bọn họ ở trong hàng ngũ hạng hai cũng được cho là đứng hàng đầu.

Một chiếc Hồn Đạo Xa phổ thông ở cách Thiên Định Tinh Không Hồn Đạo Sư học viện không xa, ngừng lại trong hẻm nhỏ. Trên xe bước xuống 6 người, đều là một thân đồ thể thao màu xanh lục. Màu xanh lục luôn luôn là màu sắc vô cùng bắt mắt.

Cầm đầu chính là Đường Vũ Lân, đồ thể thao là mới vừa mua. Màu xanh lục, là màu xanh đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện.

Cửa chính của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện thoạt nhìn cực kỳ huyễn khốc, do kim loại chế tác, cao tới 20 mét có hơn, rộng khoảng 40 mét, coi như là Cơ Giáp cũng có thể ung dung đi xuyên qua cửa.

Tường viện cao to, chỉ riêng diện tích, cũng đã rất không tầm thường. Nguyên một khu vực rất to hướng Tây Nam của thành phố đều được cấp cho bọn họ.

Đường Vũ Lân dẫn theo các bạn mình đi đến cửa chính của nơi này, hướng về Tạ Giải liếc mắt ra hiệu.

Tạ Giải khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, lấy ra một thứ, là 2 cây trúc thật dài, chống đỡ một tấm băng rôn.

Băng rôn mở ra, rộng phải đến 10 mét, nền trắng, mặt trên có mười mấy chữ lớn màu xanh lục. Trình độ chữ viết quả thực có chút đáng lo ngại, nhưng xem như cũng đủ để cho người ta hiểu được bọn hắn muốn nói gì. Hắn cùng Từ Lạp Trí mỗi người một cái, kéo băng rôn, đem cây gậy trúc cắm trên mặt dất.

Trước cửa Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện ngựa xe qua lại vô cùng náo nhiệt. Tấm băng rôn của bọn họ kéo ra, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người qua lại.

Một người qua đường theo bản năng thì thầm: "Chúng ta đến từ Sử Lai Khắc học viện, khiêu chiến đoàn đội mạnh nhất của quý viện từ 20 tuổi trở xuống."

Cái này…đây là tới quấy rối?

Đúng vậy, đây chính là biện pháp Đường Vũ Lân nghĩ ra được, đơn giản, thô bạo, trực tiếp, mặt dày.

Khu vực cửa của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện có bảo vệ. Thời gian lúc này còn sớm, bọn học sinh vừa mới bắt đầu đi vào cửa trường, rất nhiều người thấy cảnh này, theo bản năng dừng bước nghỉ chân quan sát. Có kinh ngạc, có nhíu mày, có phẫn nộ, có hiếu kỳ. Rất nhanh, trước cửa học viện liền bu đầy người.

Sử Lai Khắc học viện? Hấp dẫn bọn họ nhất, không thể nghi ngờ chính là ba chữ: Sử - Lai - Khắc.

Đối với bất kỳ học sinh nào mà nói, ba chữ này đại biểu cho không giống người thường, chính là tồn tại trong truyền thuyết đấy! Học sinh của Sử Lai Khắc học viện dĩ nhiên lại đến tận cửa học viện chúng ta khiêu chiến? Đây là tình huống thế nào?

Khiêu chiến đoàn đội mạnh nhất từ 20 tuổi trở xuống? Xem tuổi của bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ khoảng chừng 15 tuổi?

Đường Vũ Lân mặt không hề có cảm xúc đứng ở phía trước nhất. Hắn tin

tưởng, loại khiêu chiến đơn giản trực tiếp này, Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện căn bản là không có cách nào từ chối. Nếu như từ chối, danh vọng của học viện chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh, sự đả kích trong lòng các học viên không thể nghi ngờ sẽ thực sự vô cùng to lớn.

"Các ngươi thực sự là Sử Lai Khắc học viện?" Một tên thanh niên nhìn qua khoảng 17, 18 tuổi đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, trầm giọng hỏi.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Xin chào, chúng ta đến từ Sử Lai Khắc, muốn giao lưu luận bàn, hy vọng có thể cùng quý học viện tiến hành một cuộc tranh tài."

Thanh niên nói: "Ngươi làm sao chứng minh các ngươi đến từ Sử Lai Khắc?"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, kim quang trong mắt lóe lên, một vòng Hồn Hoàn vàng óng đột nhiên từ dưới chân bay lên. Kim quang lượn lờ, nhất thời gây nên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Vàng kim? Hồn Hoàn màu vàng kim là tình huống như thế nào? Dù cho là Hồn Linh mạnh mẽ nhất, không phải trong truyền thuyết cũng chỉ là màu cam sao? Hồn Hoàn vàng kim, thật sự tồn tại sao? Thật giống Hồn Hoàn Thần Cấp – màu vàng kim trong truyền thuyết!

Bọn họ làm sao biết được, thứ này của Đường Vũ Lân căn bản không phải là phổ thông Hồn Hoàn, mà là Huyết Thống Hồn Hoàn!

Đường Vũ Lân có nỗi khổ tự mình biết, hắn lấy cái gì để chứng minh thân phận của chính mình? Căn bản là không có cách nào chứng minh, có được không? Hết thảy những đồ vật có thể chứng minh thân phận đều đã bị học viện lấy đi.

Sở dĩ không phóng thích 3 cái Hồn Hoàn màu tím, là bởi vì Hồn Hoàn vàng kim sẽ làm cho người ta có cảm giác càng thêm chấn động, trước tiên đè ép được đối phương rồi lại nói.

Thanh niên kia cũng lộ ra vẻ kinh hãi, theo bản năng lùi về sau hai bước.

Chương 444: Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện

Biên soạn: Đức Uy

Chính vào lúc này, cửa lớn của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện mở rộng, bên trong có mấy người đi ra, nhìn qua đều từ 40 tuổi trở lên. Một người cầm đầu thân hình cao lớn khôi ngô, tóc ngắn có chút hoa râm từng chiếc dựng đứng, có vẻ cực kỳ tinh anh.

Đường Vũ Lân căn bản không hề thu lại Huyết Thống Hồn Hoàn, hắn vừa ra, tự nhiên cũng nhìn thấy. Trong mắt ánh sáng kinh ngạc chợt lóe lên, tiến lên vài bước, ngừng lại.

"Sử Lai Khắc học viện? Các ngươi là đệ tử Ngoại viện hay là Nội viện?" Người trung niên kia hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ngoại viện năm nhất, lớp trưởng, Đường Vũ Lân." Khiêu chiến chính thức, so với quấy rối ở Truyền Linh Tháp, hoàn toàn không giống nhau.

"Lớp trưởng?" Sự kinh ngạc của người trung niên này so với lúc trước nhìn thấy Huyết Thống Hồn Hoàn trên người hắn còn cường liệt hơn một ít.

"Thu hồi tấm băng rôn của các ngươi đi, mời đến đây." Nói xong, người trung niên nhường đường ra.

Đường Vũ Lân vung tay lên, Tạ Giải cùng Từ Lạp Trí lập tức đem băng rôn thu lại, đây là tấm bùa vào cửa, vào cửa là được rồi! Cũng không thể đánh ở ngoài cửa được, tới cửa khiêu chiến cũng phải lưu lại chút mặt mũi cho người ta.

"Đều đi học đi, đừng tiếp tục vây quanh nơi này nữa." Người trung niên kia vung tay lên, hắn ở trong học viện hiển nhiên là rất có uy vọng. Các học viên của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện nhất thời tản ra như chim bay, từng người hướng về bên trong học viện đi vào.

Đường Vũ Lân sáu người cũng theo họ đi vào trong học viện. Tòa học viện này không hổ là có lịch sử lâu đời, không chỉ chiếm diện tích rất lớn, hơn nữa cảnh vật bên trong được bài trí trang nhã, hai bên đường lớn có thật nhiều bức điêu khắc.

Trung niên nhân nói: "Ta là chủ nhiệm Giáo Đạo Xử của Thiên Định Hồn Sư học viện, Lý Chí Long. Học viện chúng ta có lịch sử lâu đời, có thể xem là Cao Cấp Hồn Sư học viện của Thiên Định Thành, lấy giáo dục Phi Hành Hồn Sư cùng Hồn Đạo Sư, Cơ Giáp Sư làm chủ. Cũng có nghiên cứu sinh học viện chuyên môn bồi dưỡng thành Đấu Khải Sư. Các ngươi hôm nay tới đây, là đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện?"

Thời điểm nghe hắn nói ra mấy chữ “Sử Lai Khắc học viện”, Đường Vũ Lân đột nhiên trong lòng hơi động, ăn ngay nói thật trả lời: "Chúng ta cũng không phải đại biểu học viện mà đến. Nói thật, Lý chủ nhiệm, chúng ta đại biểu cho chính mình. Lần này là một lần rèn luyện của học viện; yêu cầu chúng ta ở các thành phố lớn tìm kiếm các đối thủ có thực lực vượt quá chúng ta tiến hành giao chiến. Đồng thời cũng thu toàn bộ vật dụng tùy thân, cùng các thứ có thể chứng minh thân phận của mình. Chúng ta cũng là hết cách rồi, mới đi tới nơi này, làm ra hạ sách này, rất mong ngài thứ lỗi. Nhưng lựa chọn Thiên Định Hồn Sư học viện, là bởi vì chúng ta biết, nơi này là hàng đầu Thiên Định Thành, thậm chí còn là học viện tốt nhất của toàn bộ khu vực Tây Bắc."

Ánh mắt mấy người Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan nhìn Đường Vũ Lân đều hiện ra vẻ quái dị. Hắn lúc nào hắn trở nên thật thà như thế? Đổi tính?

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn còn ở phía sau, nghe xong Đường Vũ Lân nói, vị Lý Chí Long chủ nhiệm kia cười ha ha, "Quả nhiên là nghé con mới sinh không sợ cọp, không hổ là tiểu quái vật được Sử Lai Khắc học viện chúng ta bồi dưỡng ra. Các ngươi không trực tiếp đánh tới cửa, đã là để lại mặt mũi cho chúng ta rồi. Ta còn nhớ, có một lần nọ ở lứa của ta, có một vị học trưởng, cũng vì thực hiện nhiệm vụ của học viện, một thân một mình đánh tới nơi đóng quân của quân đội, náo động đến long trời lở

đất."

Sử Lai Khắc học viện CHÚNG TA? Nghe được mấy chữ này, mọi người đều sững sờ.

Đường Vũ Lân cũng là một mặt kinh ngạc hỏi: "Ngài trước đây cũng đã từng học tại Sử Lai Khắc học viện?"

Lý Chí Long cười nói: "Đúng vậy! Ta đại khái lớn hơn các ngươi 15 khóa đi. Đáng tiếc, chỉ miễn cưỡng tốt nghiệp từ Ngoại viện." Hắn mặc dù nói là miễn cưỡng, nhưng trên mặt đâu có chút miễn cưỡng nào, nhiều hơn chính là sự kiêu ngạo. Có thể từ Sử Lai Khắc học viện tốt nghiệp, đây là sự tình đắc ý nhất cuộc đời hắn.

Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười, "Vậy chúng ta nên gọi ngài một tiếng học trưởng. Xin chào học trưởng. Lần này đúng thật là không tiện, nếu như đã không tiện, vậy chúng ta đành đi vậy, suy nghĩ thêm biện pháp khác để hoàn thành cuộc thi cuối kỳ."

Lý Chí Long khoát tay áo một cái, nói: "Đi cái gì mà đi! Đến cũng đã đến rồi. Hơn nữa các ngươi ở cửa học viện cũng mất một khoảng thời gian, nếu là không có một chút kết quả, ta cũng không có cách nào hướng về bọn học sinh bàn giao. Đối thủ ta sẽ tìm cho các ngươi, cứ dựa theo các ngươi nói, đoàn đội mạnh nhất từ 20 tuổi trở xuống. Ta cũng hi vọng nhìn xem chênh lệch giữa học viên của ta và các ngươi lớn đến mức nào. Lại nói, thật nhiều năm không quay lại Sử Lai Khắc, thực sự là hoài niệm Linh Băng Quảng Trường! Năm đó thời điểm còn ở học viện, hy vọng to lớn nhất chính là có một ngày có thể ở bên Hải Thần Hồ học tập, tiến vào Nội viện. Đáng tiếc, cuối cùng cũng không thể làm được."

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ buồn bả, tựa hồ là tràn ngập hồi ức, Đường Vũ Lân cũng là vẻ mặt tươi cười. Hắn sở dĩ ăn ngay nói thật, là bởi vì nghe lời đoán ý.

Thời điểm lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lý Chí Long, vị chủ nhiệm này tuy rằng có vẻ vô cùng uy nghiêm, nhưng từ trong ánh mắt của hắn lại rõ ràng mang theo vài phần thân cận. Hơn nữa sau đó lúc đối thoại, từ sự biến hóa trong ánh mắt khi nhắc lên Sử Lai Khắc của hắn, Đường Vũ Lân cũng đã đoán ra được một chút.

Vì lẽ đó hắn mới chọn ăn ngay nói thật, quả nhiên, đánh động vị chủ nhiệm này.

Chủ Giáo Học Lâu của Thiên Tinh Không Hồn Sư học viện phi thường đồ sộ, cao tới gần 100 mét, từ bên ngoài không nhìn ra được là bao nhiêu tầng, là tòa kiến trúc thật to lớn. Khí thế có vẻ rộng rãi, so với Chủ Giáo Học Lâu của Sử Lai Khắc học viện cũng không kém là bao nhiêu, chỉ là diện tích nhỏ hơn rất nhiều mà thôi.

Lý Chí Long trước tiên đem bọn họ mang tới một gian phòng nghỉ ngơi, sau đó hỏi: "Chỉ là luận bàn phương diện năng lực Hồn Sư đúng không, các ngươi sử dụng Cơ Giáp sao?"

Đường Vũ Lân vội vàng lắc đầu, nói: "Không, ngài xem chúng ta như vậy, học viện có thể để chúng ta mang Cơ Giáp ra ngoài được hay sao?"

"Được, các ngươi trước tiên nghỉ ngơi một chút, uống nước đi, ta đi sắp xếp. Sau đó lại nói."

"Ngươi lúc nào trở nên thành thực như thế?" Lý Chí Long mới vừa đi, Tạ Giải liền không nhịn được tò mò hỏi.

Cổ Nguyệt ở bên cạnh nói: "Hắn nhất định là nhìn ra một chút đầu mối việc vị Lý chủ nhiệm này có quan hệ cùng học viện chúng ta; cho nên mới nói thật. Có đúng hay không?" Nàng lúc mới đầu còn không hiểu được, nhưng sau đó nghe bọn họ trao đổi dần dần ngửi là được có mùi vị gì rồi.

Đường Vũ Lân cười không nói, chỉ là giơ tay chỉ chỉ vào đầu của mình…

Ta đẹp trai và thông minh lắm đó nha!

"Xì…." Diệp Tinh Lan xem thường xì một tiếng.

Đường Vũ Lân nói: "Mọi người trước tiên chuẩn bị đi, ta phỏng chừng một lát nữa giao lưu sẽ không ung dung. Tuy rằng Lý chủ nhiệm là học trưởng của chúng ta, chống lưng giúp chúng ta cuộc thi cuối kỳ, nhưng hắn hiện tại lại đại biểu Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện, nhất định sẽ chọn ra học sinh tốt nhất để cùng chúng ta thi đấu. Hồn Sư bọn họ nơi này đều am hiểu phi hành, sẽ khá là phiền toái. Tất cả dựa theo kế hoạch chúng ta đã thương lượng kỹ càng mà tiến hành."

Mọi người dồn dập gật đầu. Đường Vũ Lân nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian không lâu, Lý Chí Long một lần nữa trở về.

"Các ngươi cần điều chỉnh trạng thái một chút sao?" Hắn vừa vào cửa liền hỏi.

Đường Vũ Lân đứng lên nói: "Học trưởng, không cần. Chúng ta sau đó còn phải đi tòa thành tiếp theo, phải tranh thủ nhanh chóng một chút hoàn thành cuộc thi cuối kỳ."

Lý Chí Long cười nói: "Thân là lớp trưởng, lẽ nào ngươi còn sợ bị đào thải ra khỏi cục hay sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Cái kia ngược lại không sợ, nhưng ta hy vọng có thể thu được nhiều điểm hơn một chút, sau đó phân cho các bạn học. Ta hi vọng mỗi một học sinh của lớp chúng ta đều có thể cuối cùng được lưu lại."

Lý Chí Long hơi thay đổi sắc mặt, nói: "Được! Ngươi là một tên lớp trưởng hợp lệ. Đã như vậy, các ngươi đi theo ta."

Khiến mấy người Đường Vũ Lân kinh ngạc chính là, bên trong học viện to lớn như vậy cũng không có thang máy, hoàn toàn là sử dụng thang bộ hình xoắn ốc. Lý Chí Long giải thích đây là vì muốn mỗi giờ mỗi khắc rèn luyện tố chất thân thể của bọn học sinh.

Dọc theo cầu thang đi thẳng đến tầng cao nhất, ở độ cao vượt 30 mét, là một kiến trúc khung đỉnh to lớn. Xuyên qua một cái hành lang, đi vào một căn phòng khách.

Phòng khách rất lớn, càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, đây là một căn phòng lộ thiên, không có khung đỉnh, trực diện bầu trời.

"Đây là Quan Tinh Đài của học viện, cũng là sân huấn luyện thực chiến trọng yếu nhất, đường kính đạt đến 300 mét. Bởi vì học viện chúng ta lấy Phi Hành Hệ Hồn Sư làm chủ, vì lẽ đó Quan Tinh Đài nơi này không có hạn chế độ cao."

Đường Vũ Lân nói: "Thực sự là khí thế rộng rãi, buổi tối có thể ở đây ngắm nhìn bầu trời, nhất định là cực kỳ đẹp."

Chương 445: Quan Tinh Đài

Biên soạn: Đức Uy

Lý Chí Long mỉm cười nói: "Muốn nhìn ra tinh không cũng không khó, chờ một chút ngươi sẽ có thể nhìn thấy. Quan Tinh Đài này của chúng ta, vẫn còn có một vài chỗ khác thường. Bất luận ban ngày hay là đêm đen, một khi phát động, có thể rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta và vũ trụ, có thể trực tiếp nhìn thấy tinh không ở cự ly xa hơn. Quan Tinh Đài có loại Hồn Đạo Trận Pháp cỡ lớn, do đó dẫn động vũ trụ tinh lực rơi vào bên trong Quan Tinh Đài, cung cấp năng lượng thuần túy nhất, giúp cho học sinh của chúng ta tiến hành tu luyện. Chỉ có đệ tử đặc biệt ưu tú, mới sẽ được phép ở nơi này tu luyện vào những dịp đặc biệt. Bình thường đại đa số đều là người của lớp nghiên cứu sinh lưu lại đây; thông qua tinh lực rèn luyện bản thân, rèn luyện tự thân Đấu Khải."

Lần này sự kinh ngạc lộ ra trong mắt Đường Vũ Lân tuyệt đối là chân thực. Không nghĩ tới Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện này vẫn còn có địa phương đặc dị như vậy. Xem ra, cuộc tranh tài ngày hôm nay sẽ không dễ dàng chút nào! Bất quá, chờ chút, tinh lực? Tinh Luân?

Hắn theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn Hứa Tiểu Ngôn cách đó không xa, nhưng bất đắc dĩ nhìn thấy, trong mắt Hứa Tiểu Ngôn tràn đầy sự mờ mịt.

"Các ngươi chờ ở đây, cảm thụ một chút về hoàn cảnh. Học viên của chúng ta sẽ lập tức tới ngay."

Chung quanh Quan Tinh Đài là bức tường bao quanh cao đến 30 mét. Nhìn kỹ liền sẽ phát hiện, trên bức tường có thật nhiều cấu trúc kim loại hiếm cùng đồ án tạo thành hoa văn. Nghe xong giới thiệu lúc trước của Lý Chí Long, hơn nữa còn quan sát cùng cảm thụ, bọn họ liền có thể phát hiện ra luồng năng lượng to lớn ẩn chứa bên trong Quan Tinh Đài này.

Hồn Đạo Trận Pháp từ nhiều năm trước đã được ứng dụng trong dân gian. Vạn năm trôi qua, nhân loại xưa nay đều không hề đình chỉ nghiên cứu đối với Hồn Đạo Trận Pháp. Càng ngày càng có nhiều loại Hồn Đạo Trận Pháp cỡ lớn, phức tạp được thiết kế, chế tác ra được; có công dụng không giống nhau. Trong đó số lượng Hồn Đạo Trận Pháp cỡ lớn mà quân đội nắm giữ là nhiều nhất; được ứng dụng vào phương diện quốc phòng.

Mà tòa Hồn Đạo Trận Pháp ở trước mắt này, chính là cái phức tạp và to lớn nhất mà Đường Vũ Lân từng gặp. Không biết Sử Lai Khắc học viện có hay không, hẳn là nhất định có đi! Dù sao, Sử Lai Khắc học viện cũng là đại lục đệ nhất học viện đó nha!

Cảm thụ tất cả xung quanh, rất nhanh, một đoàn người liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Thiên Định Hồn Sư học viện có đồng phục là màu đen, trước ngực có thêu hình ngôi sao màu bạc.

Ngân Tinh đại diện cho tu vi, nhiều thêm một viên, chứng tỏ tăng lên một cấp bậc hồn lực. Mà đến cấp bậc nghiên cứu sinh, Ngân Tinh sẽ biến thành Kim Tinh.

Vì lẽ đó, để biết thực lực học sinh nơi này mạnh hay yếu, xem số lượng sao trên người là có thể biết được rõ ràng.

Lúc này 6 tên học viên đến đây, một thân đồng phục học sinh đều là Ngân Tinh, ánh sao màu bạc lấp lánh, 4 nam 2 nữ. Bọn họ vừa đến nơi, đầu tiên ánh mắt liền rơi vào trên người 6 người Đường Vũ Lân, mang theo vài phần hiếu kỳ. 6 người này nhìn qua khoảng chừng 18 – 20 tuổi. Đường Vũ Lân ánh mắt quét qua, liền có thể phân biệt ra tu vi của bọn họ mạnh hay yếu.

Người mạnh nhất, trên người có tới 46 ngôi sao bạc. 5 người kia cũng đều vượt quá 40 viên, vừa vặn phù hợp với tiêu chuẩn đối kháng của bọn họ.

Bọn họ xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, đối với đối thủ cao hơn mình chỉ một cấp độ, kỳ thực cũng không cách nào lưu ý lắm. Nhưng Đường Vũ Lân lưu ý chính là tòa Quan Tinh Đài này. Không nghi ngờ chút nào, Lý Chí Long để bọn họ ở đây tiến hành tỷ thí, chắc chắn sẽ không phải là bắn

tên không đích.

Lý Chí Long mỉm cười nói: "Ta trước tiên giúp đôi bên giới thiệu một chút. 6 vị này là học viên tài cao đến từ Sử Lai Khắc học viện. Mà chúng ta bên này 6 người, cũng là những học viên ưu tú nhất bên dưới cấp độ nghiên cứu sinh. Như vậy đi, các ngươi tự mình giới thiệu lẫn nhau một chút."

Đường Vũ Lân gật đầu, hướng về 6 người đối diện, vuốt cằm nói: "Ta là đội trưởng, Đường Vũ Lân, Cường Công Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư."

Một tên thanh niên vóc người cao ráo ở đối diện tiến lên một bước, mỉm cười nói: "Xin chào các ngươi, hoan nghênh đến với Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện, ta là đội trưởng Tiếu Thiên Thiên. Đúng dịp, ta cũng giống như ngươi, cũng là Cường Công Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư."

Ánh mắt hai người va chạm, tuy rằng đều là mặt mỉm cười, nhưng cũng vẫn đang xem kỹ đối thủ. Bởi vì nguyên nhân tuổi tác, Tiếu Thiên Thiên rõ ràng có vóc người cao gầy hơn một chút so với Đường Vũ Lân, nhưng hắn từ trong ánh mắt của Đường Vũ Lân lại không nhìn ra được bất kỳ tâm tình gì.

Cổ Nguyệt là người thứ hai mở miệng, "Cổ Nguyệt, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư." Đơn giản giới thiệu.

Người thứ hai của đối phương, là một tên nam học viên vóc người nhỏ gầy, nhìn từ trên xuống dưới đều rất phổ thông, cũng không có chỗ nào kỳ lạ, nhưng số lượng Tinh Ngân trên người hắn cũng đứng thứ hai, cấp 44.

"Diệp Tử Thư, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư."

"Tạ Giải, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư."

Người thứ ba của đối phương, thân hình cao lớn khôi ngô, là người nhìn qua cường tráng nhất bên trong toàn bộ 6 người.

"Cổ Thiên Minh, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư."

Hắn là Mẫn Công Hệ? Không phải Cường Công Hệ? Vóc người này…

"Diệp Tinh Lan, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư."

Người thứ tư của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện là một tên thanh niên vóc người trung đẳng nhưng phi thường anh tuấn. Hắn khẽ mỉm cười, tiếng nói của hắn trong nháy mắt liền khiến cho nhóm Đường Vũ Lân lưu lại ấn tượng sâu sắc. Âm hưởng nhẹ nhàng, uyển chuyển êm tai, "Trương Hi Ninh, Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư."

"Hứa Tiểu Ngôn, Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư." Trong mắt Hứa Tiểu Ngôn lúc này vẫn như trước biểu lộ vẻ mê man, nói ra theo bản năng.

Thiên Định Tinh Không người thứ năm là một cô gái, tướng mạo rất đẹp, nhìn qua nhỏ nhắn xinh xắn, hì hì nở nụ cười, nói: "Ta là Lý Dao Dao, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư."

"Từ Lạp Trí, Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư." Tiểu Bàn Tử…

Học viên cuối cùng của bên Thiên Định có giới tính nữ, tướng mạo vóc người đều là thượng giai chi tuyển, nhìn qua có dáng vẻ nhu nhu nhược nhược.

"Ta tên Hàn Vũ Thường, Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư."

Lại là Khống Chế Hệ? Nghe xong đối phương tự giới thiệu mình, Đường Vũ Lân trong lòng không khỏi cảnh giác. Đội trưởng Tiểu Thiên Thiên là Cường Công Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư, lại còn có thêm hai tên ngoài ngạch, thuần túy Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư.

Phải biết, bọn họ tổng cộng chỉ có 6 người thôi! Mà đã có một nửa đều là Khống Chế Hệ, đây là tình huống thế nào?

Hơn nữa, dựa theo đặc điểm của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện, 6 người này còn đều là Phi Hành Hệ Hồn Sư, lại có ưu thế sân bãi. Tất cả đều cấp 40 trở lên. Trận chiến này, tuyệt đối sẽ rất khó đánh.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt bên cạnh, Cổ Nguyệt cảm nhận được ánh mắt của hắn quay đầu nhìn về phía hắn. Hai người hai mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương.

"Được, các lão sư của chúng ta phụ trách khống chế Quan Tinh Đài cũng

đã vào vị trí của mình, một chút nữa thôi sẽ mở ra bình phong của Quan Tinh Đài. Đây là luận bàn, đến điểm là dừng." Lý Chí Long cười híp mắt nói rằng.

Hắn vẫn lấy việc mình chính là học viên tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc học viện mà tự hào, nhưng hắn càng hi vọng học viên của mình có thể chiến thắng được học viên của Sử Lai Khắc học viện! Đường Vũ Lân bọn họ tuy tuổi còn nhỏ, nhưng từ thân phận lớp trưởng của Đường Vũ Lân, từ một loại ý nghĩa nào đó đã có thể đại biểu cho Sử Lai Khắc.

Có thể thu được thắng lợi từ cuộc tranh tài này, tuy rằng phương diện tuổi tác có chút không tương xứng, nhưng cũng đồng dạng sẽ là niềm kiêu ngạo của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện. Thử hỏi, đã có học viện nào đánh bại được những đoàn đội nhỏ tuổi của Sử Lai Khắc bao giờ đâu!?

Song phương lùi về sau, kéo dài khoảng cách, đây là quy tắc thi đấu. Ở trước lúc khai chiến, chí ít phải cách nhau 100 mét.

Vừa lùi về sau, con ngươi Đường Vũ Lân dần dần trở nên sáng ngời. Người quen biết hắn đều biết, hắn là loại người áp lực càng lớn, chiến ý sẽ càng mạnh, cũng càng có thể kích thích ra được tiềm lực của bản thân.

6 tên đối thủ trước mặt đều rất mạnh, thế nhưng, bọn họ có thể cường hãn hơn được Ngũ Đại Thiếu Niên Thiên Tài Bảng sao?

Ngay cả Võ Hồn Dung Hợp Kỹ cũng đã đánh bại, Đường Vũ Lân có tự tin, coi như là ở địa phương đặc biệt, bọn họ cũng như thế có thể đánh tan đối thủ. Đây chính là niềm tin Sử Lai Khắc bất bại. Bọn họ không chỉ đại biểu cho chính mình, còn đồng dạng đại biểu cho vinh quang của Sử Lai Khắc.

Trận hình tam giác, Đường Vũ Lân ở trước, Tạ Giải, Diệp Tinh Lan ở phía sau, phía sau cùng là Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí.

6 người đối phương lại không có ý tứ bày ra trận hình, vẫn như trước xếp hàng ngang.

6 đối với 6, thử thách của đoàn chiến chính là thực lực cá nhân, quan trọng hơn còn có khả năng phối hợp lẫn nhau.

"Chuẩn bị!" Lý Chí Long đảm nhiệm vị trí trọng tài của cuộc tranh tài này.

"Vù" tiếng ong ong vang lên, toàn bộ vách tường chung quanh Quan Tinh Đài tất cả đều sáng lên, hoa văn mỹ lệ ở trên bức tường, bên trong hào quang, dường như sống lại vậy. Vầng sáng kia đồng thời hướng về không trung tuôn ra, hóa thành những đạo quang tuyến. Mấy trăm đạo quang tuyến trên không trung tụ lại một điểm, lại hóa thành một cột sáng to lớn phóng lên trời.

Được lắm! Quan Tinh Đài…

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, cảm thụ lấy sóng năng lượng giữa Quan Tinh Đài.

Bầu trời ở trong một khắc tiếp theo bắt đầu trở nên hắc ám, hết thảy hào quang màu vàng trong khoảnh khắc đều hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi, vách tường chung quanh vẫn mỹ lệ như trước; nhưng ban ngày đã hóa thành vô ngân tinh không, điểm điểm tinh quang dường như gần trong gang tấc. Năng lượng kỳ lạ mà thuần khiết từ trên trời giáng xuống, tràn ngập cả tòa Quan Tinh Đài.

Đường Vũ Lân thấy rõ ràng, thân thể 6 người đối diện, đều xuất hiện vầng sáng vàng nhạt như có như không, khí tức tự thân rõ ràng có tăng lên, tuy rằng cũng không nổi bật, nhưng không thể nghi ngờ, ở dưới hoàn cảnh này chiến đấu, bên người ta là có sự bổ trợ rất lớn.

"Hả?" Một tiếng kêu khẽ từ phía sau truyền đến.

Đường Vũ Lân xoay người lại nhìn lại, nhất thời nhìn thấy một màn kinh ngạc.

Một đạo kim quang óng ánh từ phía sau hắn sáng lên, kim quang kia hiện ra hình thái quang vụ. Kim quang vụ bay lên, thậm chí khiến cho những người gần trong gang tấc cũng đã không thể nhìn thấy dung mạo của nàng.

"Tiểu Ngôn." Đường Vũ Lân khẽ hô một tiếng.

Chương 446: Ta rất khỏe, thật kì diệu!

Biên soạn: Đức Uy

"Ta không có chuyện gì. Ta rất khỏe, cái cảm giác này, thật kì diệu nha!" Âm thanh Hứa Tiểu Ngôn có chút run rẩy, nhưng đây rõ ràng là run rẩy trong hưng phấn ngập tràn.

Lý Chí Long phụ trách trọng tài cũng có chút giật mình, hắn đối với Quan Tinh Đài là quen thuộc nhất. Ở đây, các học viên có thể hấp thu tinh lực * để rèn luyện thân thể, nhưng giới hạn với Hồn Sư có Phi Hành Võ Hồn mới hữu hiệu. Có thể nói, Quan Tinh Đài là cội nguồn của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện.

* tinh lực / tinh luân lực: lực từ sao trời

Chiến đấu ở đây sẽ có bổ trợ đối với hồn lực, đồng thời tốc độ khôi phục cũng sẽ mạnh hơn so với ngoại giới nhiều.

Nhưng tình huống của cô bé Sử Lai Khắc học viện kia là thế nào?

Đó là Võ Hồn của nàng?

Học viên Thiên Định có trình độ nhận biết đối với tinh lực cùng khả năng hấp thu đều không giống nhau. Càng phù hợp với tinh lực, gợn sóng tinh lực xuất hiện ở trên người sẽ càng mạnh. Vầng sáng màu vàng nhạt Đường Vũ Lân nhìn thấy lúc trước chính là như vậy. Mà dù cho là ở Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện, cũng chỉ có rất ít học viên xuất hiện tình huống tinh lực cụ thể hóa. Học viên bình thường ở bên ngoài sẽ không có gì, mà lớp quang vụ nhàn nhạt bên người là biểu hiện của tinh lực cụ thể hóa.

Kim quang vụ xuất hiện trên người Hứa Tiểu Ngôn đã gần như là thực chất

hóa. Vì lẽ đó, dù cho là Lý Chí Long đã rất quen thuộc với nơi này, cũng không hiểu được tình huống biến hóa trên người nàng mang ý nghĩa gì?

"Bắt đầu!"

Nương theo tiếng quát to của Lý Chí Long, trận đấu đoàn đội 6 đối 6, giữa các học viên năm nhất của Sử Lai Khắc học viện – và học viên ưu tú nhất dưới 20 tuổi của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện – đã bắt đầu.

Sử Lai Khắc học viện bên này, 3 bóng người uyển chuyển tựa như tia chớp đồng thời lướt ra, tốc độ nhanh vô cùng.

Đường Vũ Lân thanh thế lớn nhất, chân trái giẫm một cái trên mặt đất, người cũng đã bắn tới như đạn pháo, tốc độ cực nhanh làm cho người ta nhìn mà than thở. Ở trong nháy mắt khi lao ra, Võ Hồn của hắn cũng thuận theo đó phóng thích ra ngoài, 3 vòng Hồn Hoàn màu tím sặc sỡ loá mắt, từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc tràn ra.

Bất quá, đã rất khó có người nhận ra được của hắn đây là Lam Ngân Thảo, dây leo màu xanh lam óng ánh long lanh, bên trong mơ hồ có hoa văn màu vàng. Nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy mặt ngoài của Lam Ngân Thảo có một lớp kim lân nhạt.

Cùng hắn đồng thời lao ra đương nhiên là Tạ Giải cùng Diệp Tinh Lan. Tạ Giải thân hình mềm mại, không có bạo lực như Đường Vũ Lân, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào. Diệp Tinh Lan thực sự nhanh, nhanh đến mức khiến cho người ta không nhìn thấy rõ được. Trên thân thể 3 người đều là 3 cái Hồn Hoàn sáng lấp lánh, khác nào 3 mũi tên nhọn, lao thẳng đến đối thủ.

6 tên học viên của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện phản ứng rất là thống nhất, đồng thời nhảy lên, đồng thời bay lên không trung.

Tiểu Thiên Thiên thoáng uốn cong eo về phía trước, trên người đột nhiên bùng nổ ra một tầng hào quang màu đỏ sậm, thậm chí ngay cả con mắt cũng đã biến thành màu đỏ sậm. Sau lưng một đôi cánh lớn nhìn như cánh dơi mở ra, dùng sức vỗ một cái, người cũng đã phóng lên trời. Trên người bốn cái Hồn Hoàn tất cả đều là màu tím, ánh sáng lấp loé, khí thế kinh người. Thời điểm khi hắn phóng thích ra Võ Hồn, nguyên bản vóc người thon dài cũng thuận theo đó bắt đầu bành trướng, trở nên khôi ngô hơn.

Đây là Võ Hồn gì? Đường Vũ Lân nhìn thoáng qua vẫn đúng là không nhận ra được.

Bên người Tiếu Thiên Thiên, Diệp Tử Thư là kỳ dị nhất. Hai tay hắn hợp lại ở trước người, một đạo kim tuyến sáng lên, là một cây gây trúc thật dài. Tiếp đó, đệ nhị Hồn Hoàn trên người sáng lấp lóa. Gậy trúc nhẹ nhàng lay động, vô số lá trúc theo gió bay lên, ở sau lưng ngưng tụ thành hai mảnh cánh. Cây gậy trúc trong tay hắn đẩy trên mặt đất một cái, người hắn bắn lên, phi hành trên không trung. Nhìn hắn phi hành có vẻ nhẹ nhàng, cả người có vẻ cực kỳ mềm mại đến kỳ dị. Dường như tơ liễu phi thăng, lại không giống là phi hành thuần túy.

Trong miệng Cổ Thiên Minh vang lên một tiếng ưng minh, một đôi cánh chim mở ra, trên tóc cũng rõ ràng đã có thêm lông chim. Hai cánh vỗ một cái, hung hãn trùng thiên. Võ Hồn, Ma Thiên Chiến Ưng!

Trương Hi Ninh cũng là một đôi cánh chim, nhưng so với Cổ Thiên Minh, cánh chim của hắn liền nhỏ hơn nhiều, cũng linh xảo hơn nhiều lắm. Cánh chim có màu trắng, nhẹ nhàng vỗ một cái, tung bay mà lên, tránh né ở sau lưng Cổ Thiên Minh, lại dường như là một con chim nhỏ.

Nhưng khiến Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhất, vẫn là vị Lý Dao Dao kia. Vị mỹ nữ này nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, trong một chớp mắt tiếp theo khi bay lên trời, trên người đột nhiên bốc lên một tầng ánh lửa mãnh liệt. Vội nhìn lên, da dẻ cả người liền trở nên ngăm đen lên, hai tay nhìn như dáng dấp của tảng đá ngưng kết lại. Hỏa diễm phun ra, mang theo cơ thể nàng xung kích mà lên. Đoàn đội 6 người của bọn họ là đồng thời bay lên, nhưng tốc độ của nàng lại là người nhanh nhất.

Đây là Võ Hồn gì?

Không hổ là Phi Hành Võ Hồn học viện, thật là khiến người ta mở mang tầm mắt.

Cuối cùng, Hàn Vũ Thường xem như là khá bình thường, sau lưng là mở ra chính là một đôi cánh điệp màu sắc sặc sỡ. Điệp Dực vỗ nhẹ, nhẹ nhàng bay lên không.

Quả nhiên 6 người đều là Phi Hành Hồn Sư!

Khoảng cách 100 mét đối với Hồn Sư tam hoàn trở lên mà nói, chỉ là khoảng chừng vài lần hô hấp thời gian mà thôi. Thời điểm nhóm Đường Vũ Lân lao ra được 50 mét, đột nhiên, Đường Vũ Lân đột ngột nhảy lên, sau đó hai chân rơi xuống đất, mượn trùng thế vận lực, đem một dây Lam Ngân Thảo từ phía sau lưng mình ném lên.

Một bóng người, được Lam Ngân Thảo quấn chặt, khác nào đạn pháo bay lên không, bay thẳng một hơi đến vị trí 6 người của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện ở trên cao tận 30 mét.

Không chỉ là hắn ngừng lại, Diệp Tinh Lan cùng Tạ Giải cũng đồng thời dừng bước, bật lên, hướng về phương hướng Đường Vũ Lân nhảy tới. Đường Vũ Lân hai tay mở ra, ôm lấy eo từng người bọn họ, thân thể ở tại chỗ xoay tròn lên. Cao tốc xoay tròn ba vòng, lại bỗng nhiên vứt ra, Tạ Giải, Diệp Tinh Lan song song nhập không.

Trong bọn họ không có Phi Hành Hồn Sư, bọn họ cũng không có cách nào ở trong tình huống cách nhau 100 mét ngăn cản người ta bay lên. Có thể làm, chính là trước khi nhân gia người ta bay lên đến độ cao tối đa, ngăn chặn từ trên không trung.

Người thứ nhất bị Đường Vũ Lân ném nhập vào không trung, thình lình lại chính là Từ Lạp Trí. Thân hình hắn to mọng, lúc này thân thể cuộn thành một đoàn, lại giống như một viên đạn pháo làm từ thịt vậy. Mục tiêu của hắn chính là Ma Thiên Chiến Ưng Cổ Thiên Minh của đối phương, cùng với Trương Hi Ninh được hắn bảo vệ.

Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư mãi mãi luôn phiền phức hơn nhiều so với Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, điểm này Đường Vũ Lân tin tưởng không nghi ngờ. Vì lẽ đó, hắn đầu tiên muốn giải quyết, chính là Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư của đối phương.

Tạ Giải bị quăng lên, mục tiêu bay về phía chính là Điệp Dực Hàn Vũ Thường; phương hướng của Diệp Tinh Lan, lại nhắm thẳng vào đội trưởng đối phương, người có thực lực mạnh nhất - Tiếu Thiên Thiên.

Ba người bay về ba phương hướng, chỉ cần điểm này, liền có thể nhìn ra sức mạnh của Đường Vũ Lân cường hãn đến mức nào, lực chưởng khống mạnh bao nhiêu.

Nhìn kỹ liền sẽ phát hiện, ba người bọn họ tuy rằng bay lên, nhưng bên hông mỗi người lại đều được quấn quanh bởi một cây Lam Ngân Thảo.

Vị trí của Đường Vũ Lân lúc này, chính là trung ương của toàn bộ Quan Tinh Đài.

Một đoàn Hỏa Cầu bay lên không trung, không một quả cầu lửa nào có đường kính 1 thước trở lên, mang theo huyễn lệ vĩ diễm, áp chế hướng về phía Diệp Tử Thư cùng Lý Dao Dao.

Kế hoạch của Đường Vũ Lân rất đơn giản, muốn ngay đầu tiên chặn được đối thủ. Cổ Nguyệt cùng Hứa Tiểu Ngôn trên mặt đất tiến hành viễn trình trợ giúp, tấn công từ xa; chính hắn ở giữa điều hành. Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị bạo phát công kích.

Hắn cũng không hi vọng trước tiên liền có thể đem đối phương hoàn toàn giải quyết được, nhưng ít ra cũng muốn giải quyết bớt một phần. Sau đó chính là so đấu tiêu hao. Phi Hành Hồn Sư tuy rằng có ưu thế nhất định so với Hồn Sư phổ thông khác, nhưng tiêu hao hồn lực khi phi hành cũng không hề nhỏ. Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân cũng không sợ tình huống đối phương bay đến vị trí cực kỳ cao không thể với tới xuất hiện.

Người đầu tiên phát sinh giao chiến, chính là Từ Lạp Trí bên này. Hắn là người thứ nhất bị Đường Vũ Lân ném đi, mượn xung lượng cùng lực cánh tay mạnh mẽ của Đường Vũ Lân, tuyệt đối nhanh hơn nhiều so với dựa vào hai cánh phi hành.

Cổ Thiên Minh bên này mới vừa bay đến độ cao như ý, một quả cầu thịt từ phía đối diện cũng đã xông lại.

Sau lưng hắn, đệ nhất Hồn Hoàn trên người Trương Hi Ninh sáng lóng lánh, một tiếng hót to rõ vang lên. Tiếng hót của hắn xác thực êm tai, uyển chuyển du dương, nhiễu lương không dứt.

Võ Hồn của hắn là Chim Sơn Ca, mặc dù là Phi Hành Hồn Sư, nhưng cũng có thể dựa vào âm thanh để khống chế kẻ địch.

Đệ nhất hồn kỹ, chính là giảm tốc độ, làm suy yếu đối thủ.

Nhưng kỹ năng giảm tốc độ của hắn dùng trên người Từ Lạp Trí lại không đem lại hiệu quả. Từ Lạp Trí cũng không phải là dựa vào tốc độ của mình mà bay đến! Mà hắn là bị Đường Vũ Lân ném đến.

Cổ Thiên Minh lúc này trong lòng còn đang suy nghĩ, gã béo này không phải là Thực Phẩm Hệ Khí Hồn Sư sao? Bị quăng đi, lẽ nào là làm con cờ thí?

Thân là học viên ưu tú của Thiên Đỉnh Tinh Không Hồn Sư học viện, phản ứng của hắn cũng rất nhanh. Đệ nhất Hồn Hoàn trên người sáng lên, hai cánh bỗng nhiên vỗ một cái về phía trước, mấy chục mũi Ưng Vũ hóa thành mũi tên nhọn, chụm lại bắn về phía Từ Lạp Trí.

Ở trong không chiến, có thể tấn công từ xa là vô cùng trọng yếu, bởi vì song phương rất dễ dàng kéo dãn khoảng cách

Ưng Vũ Phá Không, phát sinh âm thanh "Phốc phốc" liên tiếp.

Đáng tiếc, Cổ Thiên Minh không biết được rằng, vị mà hắn đang đối mặt, lại đến từ Đường Môn. Căn cơ của Đường Môn khi lập môn năm đó là gì? Chính là…Ám Khí!

Giữa không trung, nguyên bản đang rúc người vào một chỗ, Từ Lạp Trí bỗng nhiên duỗi người ra, hai tay ở trước người đảo một vòng, trên mặt vẫn như trước là một nụ cười chất phác. Một đôi bàn tay to mọng lập lòe hào quang như ngọc thạch lộng lẫy xuất hiện. Ưng Vũ kia lại như là tiến vào một vòng xoáy, hợp lại vào bên trong, trực tiếp bị hắn thu vào trong tay.

Chương 447: Chênh lệch

Biên soạn: Đức Uy

Từ Lạp Trí hai tay đẩy về phía trước một cái, Cầm Long chuyển thành Khổng Hạc, mấy chục cây Ưng Vũ cứng cỏi mà sắc bén bắn mạnh ra. Được hồn lực thuần hậu của hắn ủng hộ, cùng với thủ pháp ám khí Đường Môn – Thiên Nữ Tán Hoa tăng cường, tốc độ phản hồi còn nhanh hơn, bắn mạnh thẳng đến Chim Sơn Ca Hồn Sư Trương Hi Ninh. Mà chính hắn, cũng đã đến trước người Cổ Thiên Minh.

Mắt thấy thân thể khổng lồ đến trước mặt mình, Cổ Thiên Minh đã không lo nổi việc quan tâm đến Trương Hi Ninh, đệ nhị Hồn Hoàn trên người lóng lánh, một đôi ưng dực đột nhiên mở rộng gấp đôi, cố hết sức chặn lại Ưng Vũ; đồng thời, hướng vào phía trong hợp lại. Ưng Dực Kích! Đệ nhị hồn kỹ.

Nhưng ngoài ý liệu của hắn chính là, tên tiểu mập mạp cười híp mắt, hướng về hắn khoát tay áo một cái, thân thể vốn đáng lẽ sẽ va chạm bỗng nhiên ngừng lại trên không trung. Tiếp đó, tảng lớn hàn quang liền từ trong tay hắn bắn mạnh ra, những hàn quang này lại như là khổng tước xòe đuôi tỏa ra phía ngoài, tránh khỏi Cổ Thiên Minh, nhắm thẳng đến Trương Hi Ninh phía sau hắn.

Đây mới là sát chiêu của gã béo!!! Ưng Vũ phía trước, chỉ là niềm vui bất ngờ mà thôi.

Trước khi ưng dực đánh vào người mình, Tiểu Bàn Tử bỗng nhiên bắn ngược trở lại, nụ cười của hắn vẫn bất biến, lại như trước hướng về Cổ Thiên Minh phất tay.

Không hay!

Thời điểm Cổ Thiên Minh nghĩ đến việc đi cứu viện Trương Hi Ninh, đã không kịp.

Phần lớn Ưng Vũ kia đã bị hắn chặn lại rồi, nhưng vẫn có một phần bay đến trước mặt Trương Hi Ninh.

Trương Hi Ninh là Khống Chế Hệ Hồn Sư thuần túy, lại còn là Âm Thanh Khống Chế Hệ. Năng lực chiến đấu chính diện của hắn tiếp cận với 0, nhưng năng lực khống chế của hắn lại là mạnh nhất bên trong đoàn đội.

Đối mặt với Ưng Vũ, hắn dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng chỉ có thể liều mạng đập cánh né tránh. Nhưng vẫn bị mấy cây Ưng Vũ xẹt qua thân thể, lưu lại vết thương.

Giữa lúc hắn cho rằng đã né được, một luồng hàn quang to lớn cũng đã xuất hiện ở trước mặt, cái kia nhìn qua ít nhất có mấy trăm miếng Kim Thiết bao vây mọi đường tránh né của hắn. Bên trên mỗi miếng Kim Thiết đầu mang theo hồn lực thuần hậu. Không thể tránh khỏi!

Chuyện này...

Một tiếng thở dài ghé vào lỗ tai hắn vang lên, tiếp đó, trong tiếng “leng keng” liên tiếp, hắn đã từ trên trời giáng xuống.

"Trương Hi Ninh, bị nốc ao." Âm thanh của Lý Chí Long tràn ngập vẻ bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng không thể không cứu được!

Mới vừa đối mặt, dưới tình huống đối phương không có Phi Hành Hồn Sư, vậy mà một tên Khống Chế Hệ Hồn Sư trọng yếu của bên mình đã bị nốc ao.

Sử Lai Khắc học viện, không hổ là quái vật học viện.

Trương Hi Ninh đỏ cả mặt, trong lòng hắn tràn ngập sự không phục. Nhưng đây là thi đấu, cũng như chiến trường, cũng không phải cứ không phục liền có thể thay đổi được kết quả.

Tiểu Bàn Tử từ trên trời giáng xuống, thời điểm chỉ suýt chút nữa là đâm vào người Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân cũng kịp đưa hai tay quét qua, Khống Hạc Cầm Long, nhẹ nhàng tản lực, bắt lấy hắn thả ở bên người

mình.

Tiểu Bàn Tử khoát tay, một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt cũng đã đưa tới trước mặt hắn, Đường Vũ Lân há mồm cắn, chỉ hai ba ngụm liền nuốt vào.

Cùng lúc đó, trên không Tạ Giải cũng đã đến tiếp cận đến phạm vi của Hàn Vũ Thường. Mẫn Công là khắc chế Khống Chế nhất, một khi nhập nội, hầu như sẽ không có khả năng trở mình.

Nhưng Hàn Vũ Thường lại bình tĩnh đến lạ kỳ, đệ nhị Hồn Hoàn trên người nàng ánh sáng lóe lên, nhưng trên người lại chưa từng xuất hiện bất kỳ biến hóa nào. Chỉ thấy hai tay nàng dường như đang kéo cái gì đó ở trước người, sau đó nhẹ nhàng vỗ một cái lên cánh ở sau lưng.

Tạ Giải lúc này cảm thụ rất kỳ quặc, chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đột nhiên đã biến thành hai màu trắng đen, sau đó tựa hồ có món đồ gì đó đứt đoạn vậy. Hàn Vũ Thường dường như ở ngay trước mặt, Quang Long Chủy của hắn vung ra, nhưng rơi vào chỗ trống, hết thảy đều hóa thành bọt nước. Trên bả vai hơi tê rần, thân thể hắn đã bắt đầu bỗng dưng truỵ xuống.

Ở trong mắt những người khác, nhìn thấy chính là Tạ Giải đột nhiên sớm phát động công kích, lại công kích vào không khí, sau đó Hàn Vũ Thường đập Điệp Dực, mũi chân đá mạnh vào vai đối phương, đã bay lên trên cao.

Đây là...

Đường Vũ Lân trong lòng rùng mình, Khống Chế Tinh Thần Hệ!

Công kích của Tạ Giải không thể xuất hiện sai lệch lớn như vậy, sở dĩ xuất hiện tình huống như thế, cũng chỉ có một khả năng, đó chính là hắn chịu sự mê hoặc của Hàn Vũ Thường.

Tên Hàn Vũ Thường này không chỉ là Phi Hành Hệ Võ Hồn, hơn nữa còn là Khống Chế Tinh Thần Hệ Võ Hồn.

Tạ Giải từ không trung rơi rụng xuống, ngay lúc này, một đoàn hỏa diễm chói mắt đột nhiên nổi lên, không phải là Hỏa Cầu của Cổ Nguyệt, mà là người có tốc độ bay lên không trung nhanh nhất lúc trước, Lý Dao Dao.

Không thấy rõ trên người nàng là Hồn Hoàn thứ mấy sáng lên, chỉ có thể

nhìn thấy cả thân thể nàng từ trên không trung quay ngược lại, sau đó liền hóa thành một viên thiên thạch, từ trên trời giáng xuống, mục tiêu chính là Tạ Giải. Tốc độ nàng nhanh vô cùng, hơn nữa còn mang theo khí thế mãnh liệt.

Đây là Võ Hồn gì? Thiên Thạch?

Tạ Giải mặc dù là Mẫn Công Hệ Hồn Sư, nhưng lúc này từ trên không trung rơi xuống, chính là thời điểm cá nằm trên thớt. Mẫn Công Hệ cũng khá yếu về sức phòng ngự. Hắn bên này mới vừa rơi xuống, Lý Dao Dao liền va nát một quả Hỏa Cầu của Cổ Nguyệt bay vụt tới. Rất hiển nhiên, nàng cùng Hàn Vũ Thường phối hợp cũng không phải ngày một ngày hai.

Bên hông căng lên, thân thể Tạ Giải bay ngang, Đường Vũ Lân kéo mạnh Lam Ngân Thảo, đem hắn đổi hướng, né thoát khỏi xung kích của Lý Dao Dao. Nhưng Lý Dao Dao lại không có ý định đình chỉ thế tiến công, trái lại tiếp tục hung hãn lao xuống. Với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, mục tiêu của nàng chính là Đường Vũ Lân.

Bọn họ tự nhiên cũng đều nhìn ra được, hạt nhân bên trong 6 người Sử Lai Khắc học viện này, chính là Đường Vũ Lân - Cường Công Khống Chế Hệ.

Đường Vũ Lân lại tựa hồ như không thấy Lý Dao Dao vậy, tay phải vẫn cứ kéo lấy đoạn dây Lam Ngân Thảo đang quấn bên hông của Tạ Giải, dùng sức vung lên. Tư thế rơi xuống của Tạ Giải đột nhiên ngừng lại, lần thứ hai bắn lên trời, nhập không, mục tiêu vẫn là Hồ Điệp Hồn Sư Hàn Vũ Thường.

Diệp Tinh Lan cùng Tiểu Thiên Thiên cũng ở trên không trung chạm mặt. Diệp Tinh Lan nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một điểm hàn tinh nhắm thẳng đến Tiểu Thiên Thiên.

Tiểu Thiên Thiên trên người ánh sao phun trào, thân thể khôi vĩ đột nhiên đem hai cánh giang rộng đến tối đa, hai tay đồng thời hướng về Diệp Tinh Lan đánh ra, Một đoàn Âm Xích Quang Cầu chói mắt đột nhiên xuất hiện trên không trung, đã chặn lại hoàn toàn đường đi của Diệp Tinh Lan.

Tinh Thần Kiếm tỏa ra, hóa thành vô số đạo kim quang, dường như trong nháy mắt có vô số ngôi sao bắn ra, một tầng kim quang nhàn nhạt tùy theo đó hiện lên ở trên người Diệp Tinh Lan, trong nháy mắt khiến cả cơ thể

nàng trở nên sáng ngời.

Ám Xích Quang Cầu bị phá nát, mũi kiếm thoắt cái đã đến trước người Tiếu Thiên Thiên.

Tiếu Thiên Thiên giật nảy cả mình, hắn chẳng thể nghĩ tới, Diệp Tinh Lan lại cũng có thể mượn Tinh Quang Chi Lực phát động tấn công. Hơn nữa rõ ràng so với mình càng thêm phù hợp hơn.

Đệ tam Hồn Hoàn trên người sáng lấp lánh, trên đỉnh đầu đột nhiên mọc ra một đôi sừng, một tầng lưới điện màu đỏ sậm, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, hướng ra phía ngoài bộc phát ra. Cả người hắn dường như ở trong chớp mắt hóa thành một quang cầu to lớn.

"Keng!" Tinh Thần Kiếm bị văng ra, Diệp Tinh Lan ở trên không không có chỗ mượn lực, dường như sắp rơi vào thế yếu. Nhưng vào lúc này, Tinh Thần Kiếm trong tay nàng lại một lần nữa hướng lên trên, tương tự là đệ tam Hồn Hoàn lóng lánh. Một đạo cường quang đột nhiên bay lên, thân thể của nàng ở trong chớp mắt trung hoà sức hút của trái đất, đột nhiên hóa thành một ngôi sao bay lên trời cao.

Chuyện này...

Lý Chí Long cũng nhìn mà có chút dại ra, hắn tự nhiên nhìn ra được, Võ Hồn của Diệp Tinh Lan hắn là có quan hệ với Tinh Luân! Nếu không, nàng không thể như vậy mượn được tinh lực một cách thông thuận như vậy. Một tia dự cảm không tốt theo đó xuất hiện.

Đường Vũ Lân lay lay dây Lam Ngân Thảo giúp Tạ Giải nhập không, đồng thời, Lý Dao Dao biến thành thiên thạch cũng đã đến nơi, Khí thế kia rít gào mà đến, tự thân vỏ bọc kiên cố, ngọn lửa nóng bỏng, biểu lộ ra một lực bùng nổ khủng khiếp được dự đoán trước.

Đối mặt với thiên thạch, Đường Vũ Lân giơ tay phải lên, Kim Lân bao trùm, Kim Long Trảo xuất hiện. Nắm trảo thành quyền, huyết mạch lực trong cơ thể nghịch vận. Trong phút chốc, trên người hắn cũng dâng lên một tầng ánh vàng. Đây không phải là mượn sức mạnh của Tinh Luân, mà là khí huyết của bản thân hắn bành trướng đến mức tận cùng, thực chất hóa ở bên ngoài cơ thể mà thành.

"Oanh…!!!"

Đường Vũ Lân đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, Lý Dao Dao biến thành thiên thạch, đột nhiên ngừng lại ở trước mặt quả đấm của hắn.

Nháy mắt này, trên toàn bộ Quan Tinh Đài, thời gian tựa hồ cũng đã ngưng lại. Tiếng nổ vang kịch liệt như thế, hầu như là hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Chương 448: Thời khắc này, ánh sao óng ánh

Biên soạn: Đức Uy

Lý Dao Dao công kích, lấy cường hãn vi xưng, Võ Hồn của nàng chính là Kỳ Hoa Thiên Thạch. Trên thực tế nàng vốn không thể phi hành, nhưng lại có thể mượn vĩ diễm của Võ Hồn bắn ra năng lượng, thăng nhập trên không, lại rơi xuống đánh người. Hết thảy hồn kỹ cũng đều là sử dụng thủ đoạn tấn công như thế này để tăng cường cho bản thân.

Lấy thực lực tứ hoàn hiện tại của nàng, uy lực va chạm toàn lực ứng phó có thể đạt đến 3.000 cân trở lên. Hơn nữa dù cho là một đòn không thể đánh tan đối phương, nàng còn có thể lập tức nhập không, công kích lần nữa, đây mới là chỗ đáng sợ nhất. Tự thân của nàng có sức phòng ngự của thiên thạch, cực kỳ cường hãn. Nàng là đòn sát thủ trứ danh bên trong tiểu đội này của bọn họ, có thể đánh được khắp mọi nơi trên chiến trường. Thậm chí nàng có thể đổi hướng công kích khi vẫn còn đang ở trên không trung.

Năng lực thay đổi phương hướng cũng chẳng có tác dụng gì trên người Đường Vũ Lân, bởi vì hắn căn bản cũng không hề né tránh.

Va chạm kịch liệt như thế, mà hai người đều đình trệ ở một chỗ, đây là tình huống thế nào?

Lý Chí Long thân hình khẽ động, đã đến phụ cận, bất kể là bên nào xảy ra vấn đề, hắn cũng có thể đến cứu viện kịp thời.

Mà ngay một khắc tiếp theo, con ngươi của hắn kịch liệt co rút lại.

Lý Dao Dao ở trạng thái thiên thạch hóa, lấy vị trí tiếp xúc với Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân làm trung tâm, xuất hiện một vài vết nứt nhỏ. Tiếp đó, những vết nứt này cấp tốc lan tràn, trong nháy mắt liền tràn đến mỗi một góc bên trong thiên thạch.

Chớp mắt sau đó, thiên thạch ầm ầm đổ nát, Lý Dao Dao kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại đã từ bên trong thiên thạch ngã oặt xuống.

Một dây Lam Ngân Thảo thuận thế quấn quanh, đem nàng trói chặt như đòn bánh tét.

Sắc mặt Lý Dao Dao lúc này đã hoàn toàn trắng bệch, toàn thân đều trong trạng thái kịch liệt thống khổ vì va chạm lúc trước. Nhưng chấn động trong lòng nàng lại vượt qua chấn động mà thân thể nàng phải chịu.

Làm sao có khả năng? Hắn chỉ dùng một tay, liền đã chặn lại một đòn toàn lực của ta!?

Đường Vũ Lân rẩy rẩy tay phải, toàn bộ cánh tay phải đều có chút tê dại, lực va đập một thoáng vừa rồi cũng thật là không nhẹ chút nào!

Ừm…bất quá chỉ đến thế mà thôi! Dù sao, ta cũng đã thu lại được một cái bánh bao…

À, nhầm, một đòn bánh tét hình người!

Thứ hai! Người thứ hai của Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện bị nốc ao!

Đường Vũ Lân ngửa đầu nhìn trời, Diệp Tinh Lan đệ tam hồn kỹ, Kiếm Tinh Lạc, đã từ trên trời giáng xuống. Được Chu Thiên Tinh Đẩu của Quan Tinh Đài chiếu rọi, Kiếm Tinh Lạc của nàng thực sự lướt qua quá nhanh! Chí ít là từ sau khi Đường Vũ Lân quen biết nàng, đây tuyệt đối là chiêu Kiếm Tinh Lạc mạnh nhất mà nàng từng sử dụng từ trước tới nay.

Tinh Luân lực lượng cũng thật là tốt nha!! Đương nhiên, với điều kiện là nó có phụ trợ cho phe mình.

Đệ tứ Hồn Hoàn sáng lên, cả người Tiếu Thiên Thiên đột nhiên trở nên trầm ngưng, khuôn mặt của hắn đã không có cách nào thấy rõ được. Có thể nhìn thấy, chỉ còn dư lại một đôi mắt đỏ lòm.

Hắc vụ ở chung quanh ở thể hắn bốc lên, hai tay đột nhiên đảo một vòng trên không, một tầng khí lưu màu đen đột nhiên bộc phát, trên không trung

hóa thành vòng xoáy. Kiếm Tinh Lạc va vào vòng xoáy, vòng xoáy kịch liệt run rẩy một thoáng, một chớp mắt tiếp theo, Tiếu Thiên Thiên đã biến mất rồi; Diệp Tinh Lan cũng đồng thời biến mất rồi!

Chuyện gì xảy ra?

Không Gian Hệ năng lực sao? Không đúng! Không có gợn sóng Không Gian Nguyên Tố thuộc tính!

Sau một khắc khiến Đường Vũ Lân khiếp sợ, hào quang màu đỏ sậm lóe lên, Tiếu Thiên Thiên lần nữa xuất hiện ở giữa không trung, nhưng Diệp Tinh Lan lại không thấy đâu.

Đây là hồn kỹ gì?

Tiếu Thiên Thiên giương hai cánh ra, từ trên trời giáng xuống. Hai cánh mở ra, thân thể trên không trung nhanh chóng biến hóa thân hình, lao thẳng tới Cổ Nguyệt. Đồng thời hai tay từ hư không đánh ra, một đoàn hào quang màu đỏ sậm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Đường Vũ Lân, giống như một cái hố đen vậy, đem hắn nuốt chửng vào bên trong.

Vô số quang ảnh màu xanh lục từ trên trời giáng xuống, đó là từng mảng từng mảng Trúc Diệp *. Trúc Diệp biến hóa trên không trung, xoay tròn, giống như từng đạo mũi tên, bao phủ toàn trường. Đồng thời cũng che lại thân hình Diệp Tử Thư.

* *lá trúc*

Ẩn giấu ở bên trong tảng lớn Trúc Diệp, có bảy phiến Trúc Diệp màu vàng, hấp thu ánh sao trong không trung.

Võ Hồn của hắn gọi là Thất Xảo Thất Tinh Trúc, mỗi một cái Hồn Hoàn tăng cường, sẽ nhiều thêm một loại biến hóa. Phi hành là một trong đó. Thất Tinh Trúc Diệp trước mắt lại là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn hiện tại, đệ tứ hồn kỹ.

Chiến đấu đã bắt đầu được một lúc, bọn họ cũng đã có 2 người bị nốc ao, 6 người Sử Lai Khắc học viện tuy rằng tu vi không bằng bọn họ, nhưng mỗi người đều có cơ sở sức chiến đấu hùng hậu phi phàm, nếu không bạo phát ngay, e rằng cả một cơ hội nhỏ nhoi cho bọn họ cũng đều không có. Vì lẽ

đó, cùng lúc khi Tiểu Thiên Thiên bạo phát, hắn cũng bạo phát.

Mà một bên khác, Ma Thiên Chiến Ưng Cổ Thiên Minh cũng mở ra ưng dực, lao thẳng tới Tạ Giải trên không. Che ở trước người của Hồ Điệp Hồn Sư Hàn Vũ Thường.

Đệ tứ Hồn Hoàn trên người Hàn Vũ Thường sáng lên, Điệp Dực sau lưng bỗng nhiên phóng đại lên gấp đôi, trên không trung hướng về phía Đường Vũ Lân vỗ một cái.

Hồ Điệp Chi Dực, đây chính là tên gọi đệ tứ hồn kỹ này của nàng.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy dường như ở trước mặt mình xuất hiện một mảnh Tinh Thần Chi Hải, điên cuồng xung kích về phía tâm thần của chính mình. Thế này sao gọi là khống chế được, rõ ràng là tinh thần xung kích mãnh liệt.

Hắn trong nháy mắt liền phán đoán ra được, tinh thần lực của Hàn Vũ Thường này e rằng cũng đã đến Linh Hải Cảnh, ở cùng một cảnh giới với Cổ Nguyệt.

Tinh thần lực của Đường Vũ Lân sau khi tu luyện tới biên giới Linh Hải Cảnh, lại không hề tăng thêm nữa. Linh Hải Cảnh là một ngưỡng cửa lớn của tinh thần cấp độ, hắn vẫn luôn luôn nỗ lực tu luyện Tử Cực Ma Đồng, chờ đợi thời cơ đột phá. Dưới cái nhìn của hắn, trễ nhất là tới thời điểm mình đột phá được Kim Long Vương phong ấn tầng 4, cũng nhất định có thể đột phá Linh Hải Cảnh.

Lúc này, sóng tinh thần cuồn cuộn như biển xung kích tinh thần hắn, làm đầu hắn đau như búa bổ. Công kích của Tiểu Thiên Thiên cũng đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Vầng sáng màu vàng kim óng ánh trên người Đường Vũ Lân hiện lên, Hoàng Kim Long Thể được phóng thích. Cả người đều được che phủ bên trong một tầng kim quang, Kim Lân tảng lớn xuất hiện bao trùm khắp toàn thân. Toàn thân hắn đều được bao phủ bởi vô số đạo kim văn, khí huyết bộc phát. Chính hắn thì lại đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối, thu quyền rúc vào một chỗ.

Bóng người Tạ Giải trên không trung đột nhiên trở nên hư huyễn. Quang

Long Chủy tay phải được ném đi, mang theo một đạo Quang Long Nhận chói mắt, bay thẳng đến Ma Thiên Chiến Ưng Cổ Thiên Minh, mà thân thể của hắn lại liên tiếp biến hóa trong hư không, rất có mấy phần cảm giác lăng không hư độ.

Cổ Thiên Minh chỉ cảm thấy đối thủ trước mặt thật giống như đột nhiên đã biến thành vô số, không cách nào dự đoán được. Hai cánh chấn động, tảng lớn Ưng Vũ bay ra. Nhưng mỗi khi Ưng Vũ nhìn qua như muốn kết liễu đối phương, lại bị đối phương từ trong khe hở chui qua. Trong giây lát, Tạ Giải đã đến trước mặt hắn.

Quang Long Nhận bị Cổ Thiên Minh dùng Ưng Dực ngăn trở. Tạ Giải sau một khắc đã đến trước mặt hắn, một vệt kim quang đột nhiên từ dưới nách hắn chui ra. Cổ Thiên Minh chỉ cảm thấy thân thể bỗng căng cứng, đã bị trói thật chặt. Tạ Giải dùng Quang Long Chủy trở tay chém ra, ngăn lấy Ưng Dực công kích. Lại còn mượn lực của đòn đánh này bay lên trời, lăng không đứng chổng ngược, Quang Long Chủy phác hoạ ra một đạo quang ảnh, thân thể lại ở trong hư không liên thiểm.

Kim quang quấn quanh ở trên người Cổ Thiên Minh cấp tốc lan tràn lên phía trên, Cổ Thiên Minh đang đối mặt với công kích như chớp giật của Tạ Giải lại không có cách nào ứng phó được.

Tạ Giải công kích quá nhanh, hơn nữa lại còn quỷ mị, đều sẽ xuất hiện ở địa phương khó chống đỡ nhất, làm cho hắn có loại cảm giác không thở nổi.

Rốt cục, kim quang quấn quanh hoàn toàn một bên cánh của hắn, thân thể Tạ Giải lăng không xoay tròn, Quang Long Bão Táp, cứ như vậy giữa không trung áp chế Cổ Thiên Minh từ trên trời giáng xuống.

Sau khi Hàn Vũ Thường hướng về Đường Vũ Lân đánh ra Hồ Điệp Chi Dực, xoay người liền muốn đến giúp đỡ Cổ Thiên Minh, nhưng Cổ Thiên Minh cũng đã bị Tạ Giải áp chế. Nàng đang muốn hướng về Tạ Giải phát động tinh thần xung kích; đột nhiên, trong đầu hiện ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, thân thể đột nhiên cúi thấp xuống phía dưới.

Một đạo sắc bén vô hình từ bên người xẹt qua. Hàn Vũ Thường giật nảy cả mình.

"Đừng nhúc nhích!" Một bàn tay lớn đã từ phía sau ôm lấy vòng eo của nàng, khí tức lạnh lẽo âm trầm gác ở trên cổ. "Tinh thần lực của ngươi rất mạnh, ta cũng không xác định được thời điểm ngươi đánh tinh thần xung kích về phía ta, ta có thể đỡ được hay không? Nhưng ta có thể khẳng định chính là, nếu ta không ngăn được, cũng nhất định có thể ở trên cổ ngươi hoặc là không cẩn thận ở trên mặt ngươi lưu lại một ít vết tích. Vì lẽ đó, chậm rãi hạ xuống đi."

Hàn Vũ Thường còn chưa bao giờ bị nam nhân gần gũi như vậy, mặt nàng đỏ lựng như lựu chín, làm sao còn có thể phát động tinh thần công kích đây? Trong sự tức giận lẫn e thẹn, chỉ có thể đập động cánh, chậm rãi hạ xuống.

Tạ Giải lấy sức một người, lại đánh tan hai người.

Một bên khác, Đường Vũ Lân cuộn tròn thân thể, hứng chịu công kích. Trúc Diệp rợp trời hạ xuống, đồng thời bao trùm lấy Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Từ Lạp Trí cùng với người ở xa xa nãy giờ vẫn không nhúc nhích, nhưng trên người lại tràn ngập kim quang mãnh liệt, Hứa Tiểu Ngôn. Ẩn giấu bên trong đông đảo Trúc Diệp, 7 mảnh Trúc Diệp màu vàng đều tự tìm đúng được mục tiêu của chúng nó.

Cổ Nguyệt vẻ mặt bất biến, lấy thân thể của nàng làm trung tâm, cuồng phong đột nhiên nổi lên, phụ cận Trúc Diệp toàn bộ đều không thể tiếp cận được nàng. Một chớp mắt tiếp theo, ánh bạc lóe lên, nàng đã tránh khỏi đòn tấn công của Tiểu Thiên Thiên, xuất hiện ở bên người Hứa Tiểu Ngôn. Còn Từ Lạp Trí, hắn ở bên cạnh Đường Vũ Lân, cũng không cần nàng chăm sóc.

Giữa lúc Cổ Nguyệt chuẩn bị phóng thích hồn kỹ của mình để bảo vệ Hứa Tiểu Ngôn. Đột nhiên, nàng cảm giác được một trận sóng năng lượng. Kinh ngạc quay đầu lại, nhìn lên, nghe được thanh âm ôn nhu của Hứa Tiểu Ngôn.

"Tinh Luân, Óng Ánh!"

Ánh sao, óng ánh! Tiểu Ngôn lột xác!

Chương 449: Tinh chi biến dị

Biên soạn: Đức Uy

Tinh Luân Băng Trượng lập lòe hào quang chói mắt giơ cao khỏi đầu, một chớp mắt tiếp theo, ngàn vạn đạo tinh quang đột nhiên bắn ra. Ánh sao mãnh liệt kia, hòa lẫn cùng Chu Thiên Tinh Đẩu, trong nháy mắt liền tràn ngập toàn bộ Quan Tinh Đài.

Hết thảy Trúc Diệp trong nháy mắt bị ánh sao chiếu rọi bỗng biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn dư lại 7 mảnh Trúc Diệp màu vàng đọng lại giữa không trung không cách nào nhúc nhích.

Không chỉ là Trúc Diệp bị ánh sao bao phủ, mà Tiểu Thiên Thiên; còn có Thất Xảo Thất Tinh Trúc Hồn Sư Diệp Tử Thư trên không trung; Ma Thiên Chiến Ưng Cổ Thiên Minh đã bị Tạ Giải áp chế trên mặt đất, bị Kim Ngữ quấn quanh mà mất đi sức chiến đấu; và Hồ Điệp Hồn Sư Hàn Vũ Thường bị Ảnh Long Phân Thân của Tạ Giải chế trụ, thân thể tất cả bên dưới ánh sao kia đều đã biến thành màu vàng.

Những người còn trên không trung, đều trong chớp mắt tiếp theo rơi tự do xuống mặt đất, hoàn toàn mất đi năng lực hoạt động.

Nháy mắt này, toàn bộ thế giới dường như đều đã biến thành màu vàng.

Hứa Tiểu Ngôn khắp toàn thân từ trên xuống dưới, ánh sao lượn lờ, tựa như nữ thần giáng lâm vậy. Điểm điểm ánh sao màu vàng đan xen ở trên người nàng, huyễn mỹ hào quang. Trên trán, không biết lúc nào đã có thêm một đạo hoa văn, cùng đạo hoa văn trên Tinh Luân Băng Trượng của nàng giống nhau như đúc.

Chu Thiên Tinh Đẩu nương theo ánh sao của nàng phóng thích, dường như ánh sáng trở nên nhu hòa hơn, dường như tìm ra được chúa tể của nó vậy.

Thân thể Hứa Tiểu Ngôn nhẹ nhàng bồng bềnh bay lên, điểm điểm tinh quang nhanh chóng hướng về cơ thể nàng tập trung lại.

Toàn bộ trận pháp hoa văn của Quan Tinh Đài tất cả đều sáng lên, tinh đấu giữa bầu trời một lần nữa trở nên sáng sủa, ngàn vạn ánh sao, đều điên cuồng hướng về thân thể nàng hội tụ lại.

Đường Vũ Lân lúc này đã một lần nữa đứng dậy, thấy cảnh này, cũng là giật mình không ngậm mồm lại được. Đương nhiên, hắn cũng không quên tiến lên vài bước, một cái liền tóm lấy Tiểu Thiên Thiên đã hóa thành màu vàng. Đồng thời vứt ra một dây Lam Ngân Thảo, đón lấy Diệp Tử Thư từ trên trời giáng xuống, phòng ngừa hắn té bị thương.

Phân thân của Tạ Giải mang theo Hàn Vũ Thường từ trên trời giáng xuống lộn một vòng trên mặt đất, tản lực đứng thẳng. Đồng dạng cũng đang ngửa đầu nhìn cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trên không trung.

Mỗi người bọn họ cũng có thể cảm giác được, khí tức Hứa Tiểu Ngôn đang phát sinh chuyển biến, đó là chuyển biến về bản chất.

Võ Hồn biến dị!

Đúng vậy, chỉ có Võ Hồn biến dị mới sẽ xuất hiện sóng năng lượng mãnh liệt như thế cùng dị tượng trước mắt. Hơn nữa, từ tình huống của nàng bây giờ mà xem, vô luận nói như thế nào, đây đều là lột xác hoàn toàn. Hơn nữa, còn là lột xác theo hướng vô cùng tốt.

Lý Chí Long đã xem đến sững sờ, hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra, cuộc tỷ thí này sẽ biến thành tình huống như vậy.

Trên thực tế, coi như là Hứa Tiểu Ngôn không bạo phát, kết quả cuộc so tài này cũng đã xác định. Công kích của Tiểu Thiên Thiên, cùng với tinh thần xung kích của Hàn Vũ Thường, đều không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho Đường Vũ Lân. Luận về năng lực công kích, Đường Vũ Lân tuyệt đối là người đứng hàng đầu bên trong tất cả mọi người ở đây.

Lúc trước đối mặt với công kích cường hãn của Nguyên Ân Dạ Huy, hắn còn có thể ngạnh kháng chống đỡ, chứ nói chi là chút công kích mèo quào ở trước mặt này.

Những học viên ưu tú của Thiên Định này tuy thực lực cũng khá mạnh, đều là tứ hoàn tu vi; Nhưng so với Nguyên Ân Dạ Huy, vẫn không cùng một đẳng cấp. Nếu như là Nguyên Ân ở đây, lấy sức một người của nàng, cũng đã đủ đánh tan toàn bộ đoàn đội của đối phương.

Đường Vũ Lân nguyên bản kiêng kỵ, cũng chỉ có Quan Tinh Đài mà thôi. Lại không nghĩ rằng, Quan Tinh Đài lại đem lại chỗ tốt cho Hứa Tiểu Ngôn như vậy.

Ánh bạc lóe lên, Diệp Tinh Lan lại xuất hiện ở giữa không trung. Dưới ánh sao bao phủ, trên người nàng cũng có kim quang lưu chuyển, trên Tinh Thần Kiếm cũng có ánh sao óng ánh, lại cũng đang hấp thu tinh lực.

Chỉ là so với Hứa Tiểu Ngôn, nàng hấp thu chỉ một phần rất nhỏ, thân thể cứ như vậy dần dần từ trên trời giáng xuống. Trực tiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu minh tưởng. Thời cơ không thể mất, một đi không trở lại, năng lực nắm bắt thời cơ là thứ mà xưa nay các học viên của Sử Lai Khắc học viện đều không thiếu thốn bao giờ.

Kim quang trên người các học viên Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện dần dần rút đi, một lần nữa khôi phục lại năng lực hoạt động. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt này, bọn họ làm sao lại không khiếp sợ cho được?

Cuộc tranh tài này đã không cần tiếp tục nữa, kết quả đã định.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Lý Chí Long đang trợn mắt ngoác mồm, bước nhanh tới, thấp giọng nói: "Học trưởng, ngài xem chuyện này..."

Lý Chí Long lúc này mới thanh tỉnh lại, theo bản năng hỏi: "Đồng học này của ngươi, Võ Hồn có quan hệ cùng với tinh lực?"

Đường Vũ Lân gật đầu một cái.

Lý Chí Long hít vào một ngụm khí lạnh, "Ta cho tới bây giờ đều chưa từng thấy Hồn Sư có sự hòa hợp cùng với tinh lực như vậy. Đây thực sự là..." Hắn rất muốn nói, nếu như nàng thuộc học viện chúng ta là tốt rồi. Hắn ở Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện nhiều năm, sự hiểu biết đối với Quan Tinh Đài là vô cùng sâu sắc. Lúc này được tinh lực gột rửa, bất luận là biến dị như thế nào, nhất định đều sẽ mang lại cho Hứa Tiểu Ngôn chỗ

tốt to lớn. Học viên như thế, muốn không phải thiên tài cũng là không thể! Nếu như có thể bồi dưỡng được một vị như thế, như vậy, đối với khắp cả Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện mà nói, chính là thành tựu không gì sánh bằng.

Nhưng hiển nhiên điều đó là không thể, nhân gia người ta đến từ chính Sử Lai Khắc.

Đường Vũ Lân nói: "Học trưởng, có thể đừng gián đoạn tinh không được hay không, tình huống của Tiểu Ngôn bây giờ..."

"Đương nhiên!" Lý Chí Long ngắt lời hắn, trầm giọng nói: "Tuy rằng nàng không phải là học viên của học viện chúng ta, nhưng tình huống được trời cao ban ân như thế này, đối với nàng mà nói là một hồi kỳ ngộ. Đối với chúng ta lại là có duyên gặp gỡ, chúng ta sẽ đem phần tư liệu này ghi chép lại. Ghi chép này đối với việc vận dụng tinh lực phi thường có giá trị. Ngươi yên tâm được rồi. Tinh lực vô hạn, đủ để nàng hấp thu."

Nói tới chỗ này, hắn chuyển hướng về phía 6 tên học viên của mình, nói: "Các ngươi cũng cẩn thận cảm ngộ tinh lực biến hóa, xem có thể từ bên trong đó thấu hiểu được chút gì không?"

"Vâng!" Lấy Tiếu Thiên Thiên cầm đầu, 6 người đều cung kính đáp một tiếng. Chỉ có điều hiện tại, tinh khí thần của cả 6 người đều không cao lắm thôi.

Là thế hệ trẻ tài ba của Thiên Định Tinh Không học viện, bọn họ luôn luôn tự cao tự đại. Không tới 20 tuổi đã có thể đạt đến tứ hoàn tu vi, bên trong 6 người đã có 3 người am hiểu khống chế. Ở Thiên Định Thành cùng với một ít thành thị lân cận, bọn họ luôn luôn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! Đặc biệt là Tiếu Thiên Thiên - Ma Vương Vũ hồn, càng là vô cùng cường hãn.

Nhưng hôm nay đối mặt với đối thủ tu vi nhìn chung thấp hơn họ nhất hoàn, lại còn nhỏ tuổi hơn họ rất nhiều đến từ Sử Lai Khắc học viện; dưới tình huống đối phương không hề có lấy một Phi Hành Hồn Sư, bọn họ lại thất bại đến rối tinh rối mù. Đây là thực lực bản nguyên chênh lệch, có thể nào không khiến bọn họ phiền muộn trong lòng cho được?

Lần hấp thu sóng tinh lực này, đầy đủ kéo dài hơn 1 giờ, thân thể Hứa Tiểu

Ngôn mới chậm rãi rơi xuống mặt đất. Ở trên người nàng, xuất hiện thêm rất nhiều quang điểm. Đường Vũ Lân vận chuyển tinh thần lực, đại khái đếm thử, những điểm sáng này khoảng chừng có 365 cái.

Hứa Tiểu Ngôn khoanh chân ngồi dưới đất, Huyền Thiên Công vận chuyển, 365 điểm sáng màu vàng óng ánh trên người này như ẩn như hiện. Tinh Luân Băng Trượng cắm ở bên cạnh nàng, Băng Trượng hoàn toàn biến thành màu vàng, đặc biệt là đỉnh Tinh Luân, bên trong tựa hồ trở nên hư hóa, dường như là đem Chu Thiên Tinh Đẩu lạc ấn ở bên trong đó vậy. Chăm chú nhìn kỹ, sẽ có cảm giác như đang ngắm sao trời.

Võ Hồn của nàng nhất định có tiến hóa, chí ít là Tinh Luân tiến hóa. Gợn sóng hồn lực trên người Hứa Tiểu Ngôn cũng không trở nên mạnh mẽ quá nhiều, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác thuần túy hơn nhiều. Nàng tựa hồ dưới ảnh hưởng của ánh sao kia, trên người đều xuất hiện một vẻ cao quý không thể nào kể xiết. Như là, Nữ Thần…

Cho tới nay, Hứa Tiểu Ngôn đều là người có thực lực lực yếu nhất bên trong toàn bộ đoàn đội, chỉ là dựa vào Tinh Luân Băng Trượng ở buổi tối khống chế; cùng với sau này rốt cục đệ nhất hồn kỹ Tinh Luân Băng Liên có thể triển khai vào ban ngày, mới xem như là đem lại tác dụng nhất định. Mà lần này, nàng tựa hồ thật sự có sự nhảy vọt về chất.

Chu Thiên Tinh Đẩu dần dần biến trở về bình thường, ánh sáng trên Quan Tinh Đài dần dần thu lại. Ánh sao trên người Hứa Tiểu Ngôn dường như được hấp thu ngược vào trong cơ thể nàng, lặng yên biến mất.

Ánh sáng lộng lẫy trơn bóng vô cùng đẹp đẽ chiếu rọi trên cơ thể nàng, mơ hồ có bảo quang lấp lóa.

Hít sâu một cái, Hứa Tiểu Ngôn chậm rãi mở hai con mắt. Khi nàng phát hiện ra ánh mắt của tất cả mọi người chung quanh đều đang tập trung ở trên người mình, cũng không khỏi ngượng ngùng, mặt cười ửng đỏ.

Chương 450: Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện

Biên soạn: Đức Uy

"Cảm giác thế nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

Hứa Tiểu Ngôn lông mày cau lại, "Rất kỳ diệu, ta cũng không nói được rõ ràng."

Nhìn ánh mắt của nàng, Đường Vũ Lân cũng hiểu được, không phải nàng không rõ ràng, chỉ là không muốn tiết lộ ở chỗ này mà thôi.

"Học trưởng, ngày hôm nay vô cùng thất lễ, đã quấy rối các ngài. Tiểu Ngôn hiện tại cũng đã khôi phục như cũ, vậy chúng ta xin cáo từ." Đường Vũ Lân nói với Lý Chí Long.

Lý Chí Long nhìn về phía Hứa Tiểu Ngôn, "Học muội, tình huống phát sinh trên người ngươi rất đặc thù, chúng ta đã đem toàn bộ quá trình ghi hình lại. Sau này sẽ nghiên cứu. Ngươi có thể lưu lại phương thức liên lạc được không, sau này chúng ta sẽ giao lưu nhiều hơn."

"Được rồi." Đạt được chỗ tốt như vậy từ chỗ người ta, điểm yêu cầu nhỏ này đương nhiên Hứa Tiểu Ngôn sẽ không từ chối, lưu lại số điện thoại của mình. Tất nhiên, sau khi trở về học viện, cầm lại được Hồn Đạo Bộ Đàm mới có thể sử dụng. Hiện tại, ngay cả Hồn Đạo Bộ Đàm cũng đã bị học viện thu hồi.

Lặng yên rời khỏi Thiên Định Tinh Không Hồn Sư học viện, lên xe. Tạ Giải dựa theo địa đồ lái xe chạy thẳng đến tòa thành thị tiếp theo.

"Cùng học viện luận bàn, phương thức này không tệ." Đường Vũ Lân nói:

"Đối với sự phát triển của chúng ta thực sự có sự trợ giúp. Tòa thành thị tiếp theo, phương thức chiến đấu của chúng ta lại sẽ uyển chuyển hơn một chút."

Cổ Nguyệt nói: "Tòa thành thị tiếp theo, vận khí của chúng ta lại còn sẽ tốt như thế sao? Lần này vừa vặn tao ngộ được học trưởng tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc học viện."

Đường Vũ Lân cười hì hì, từ trong lồng ngực lấy ra một tờ giấy.

"Vừa nãy trước khi đi ta đã hỏi Lý học trưởng, học viện chúng ta có học trò khắp thiên hạ. Có học viện nào lại không muốn kêu gọi học viên tốt nghiệp từ học viện chúng ta đến làm lão sư cho được? Lý học trưởng cho ta một phần danh sách các vị học trưởng tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc chúng ta, đang đảm nhận công tác tại các học viện mà chúng ta sắp đi qua, cùng với phương thức liên lạc với những vị học trưởng này. Có những thứ này, chúng ta có thể sớm liên hệ, sau đó danh chính ngôn thuận, đi tìm người luận bàn."

"Cái này mà cũng được?" Cổ Nguyệt trợn mắt ngoác mồm nhìn hắn.

Hứa Tiểu Ngôn cũng nói: "Đội trưởng, không phải là ngươi thấy ngon ăn nên triển khai luôn đấy chứ? Biện pháp này tốt. Sớm biết vậy, chúng ta nên làm như thế ngay từ đầu."

Đường Vũ Lân nói: "Tiểu Ngôn, ngươi vừa nãy hắn là Võ Hồn biến dị, cảm giác thế nào?"

Hứa Tiểu Ngôn vẻ mặt có chút quái lạ, "Là biến dị, thật không nghĩ tới, nơi đó có tinh lực khổng lồ như vậy. Lúc vừa mới bắt đầu, ta cũng không biết có cái gì phát sinh. Nhưng sau đó ta phát hiện, những tinh lực khổng lồ kia sau khi rơi vào trong cơ thể ta, lại cùng với Võ Hồn của ta cấp tốc dung hợp. Sau đó dường như là Võ Hồn của ta nhanh chóng trưởng thành vậy, cũng có thể nói là, thức tỉnh."

"Nếu như cảm giác của ta không sai, Võ Hồn của ta nguyên bản hắn là chưa thuần thục, hoặc là nói đúng hơn là có thiếu hụt. Cho nên mới dẫn đến việc vào ban ngày và ban đêm không giống nha. Phần thiếu hụt này mặc dù sẽ theo tu vi của ta tăng lên mà từ từ bù đắp, nhưng nó nói chung vẫn sẽ luôn tồn tại, sau này có lẽ còn sẽ có ảnh hưởng to lớn hơn. Nhưng lần này

hấp thu tinh lực, đã giúp ta nối liền những chỗ thiếu hụt, đồng thời còn tẩy lễ những tạp chất bên trong Võ Hồn của ta, giúp Võ Hồn của ta trở nên càng thêm thuần túy."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy tại sao ta lại có cảm giác sau khi ngươi hấp thu nhiều tinh lực như vậy, hồn lực lại cũng không tăng thêm được bao nhiêu?"

Hứa Tiểu Ngôn trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, nói: "Có được tất có mất. Võ Hồn của ta được bù đắp, nhưng trong đó có một vài thứ cũng mất đi. Tinh Luân Băng Trượng của ta, hiện tại phải đổi tên thành Tinh Trượng mới đúng. Thuộc tính "Băng" của ta bị tinh lực gột rửa đi, chỉ còn dư lại Tinh Luân thuần túy."

Đường Vũ Lân giật mình nói: "Còn có thể như vậy sao? Nói cách khác, nguyên bản những hồn kỹ Băng thuộc tính của ngươi đều không còn?"

Hứa Tiểu Ngôn gật đầu.

Cổ Nguyệt nói: "Vậy sau khi Tinh Trượng của ngươi tiến hóa, hồn kỹ có tiến hóa theo không?"

Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười nói: "Đương nhiên. Bằng không chẳng phải là cái được không đủ bù đắp cái mất sao? Võ Hồn của ta tiến hóa, hồn kỹ tự nhiên cũng tiến hóa theo. Ba cái hồn kỹ của ta đều có biến hóa không nhỏ. Cuộc giao đấu kế tiếp sẽ để cho các ngươi xem sao. Ta sau này cũng sẽ giống như đội trưởng, là Cường Công Hệ kết hợp với Khống Chế Hệ."

Đường Vũ Lân giơ ngón tay cái lên, hắn nhìn ra được, sau khi Võ Hồn tiến hóa, Hứa Tiểu Ngôn có vẻ tự tin hơn nhiều.

"Tinh Lan, ngươi thì sao? Ngươi vừa nãy thật giống như cũng hấp thu một chút tinh lực. Cảm giác thế nào?"

Diệp Tinh Lan khẽ mỉm cười, "Võ Hồn của ta cùng với tinh lực cũng rất hòa hợp. Võ Hồn cũng vốn ổn định, vì lẽ đó sau khi hấp thu tinh lực, thứ tăng lên cũng chỉ có hồn lực. Ta hiện tại cấp 45."

Cấp 45!

Lời vừa nói ra, ngay cả Tạ Giải cùng Từ Lạp Trí ở phía trước cũng không

nhịn được quay đầu lại.

Từ Lạp Trí một mặt mừng rỡ nói: "Tinh Lan tỷ, chúc mừng ngươi nha! Rốt cục cũng đạt cấp 45."

Diệp Tinh Lan mỉm cười gật đầu.

Diệp Tinh Lan cấp 45, chỉ cần dung hợp thêm một cái Hồn Linh mới, nắm giữ đệ tứ Hồn Hoàn, sẽ giúp mình tiến nhập vào cảnh giới Hồn Tông. Nàng cũng là người đầu tiên trong nhóm đạt đến 45 cấp.

Với thiên phú của Diệp Tinh Lan cùng với sự mạnh mẽ của Tinh Thần Kiếm, một khi tiến vào cấp 40 trở lên, thực lực tổng hợp chắc chắn sẽ không yếu hơn so với Nguyên Ân Dạ Huy.

Đường Vũ Lân hướng về Tạ Giải nói: "Đừng vội lên đường cao tốc, tìm một tiệm bán điện thoại, chúng ta mua một cái Hồn Đạo Bộ Đàm."

Mua Hồn Đạo Bộ Đàm, tác dụng chỉ có một.

"Chào ngài, ngài là Trương học trưởng tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc học viện sao? Chúng ta đến từ Sử Lai Khắc học viện…"

Đúng như Đường Vũ Lân nói vậy, Sử Lai Khắc học viện có học trò khắp thiên hạ, đối với học đệ, học muội cùng học viện đều rất quan tâm săn sóc. Huống chi, có học viên ưu tú của Sử Lai Khắc học viện đến đây giao lưu luận bàn, đối với những học viện này mà nói, cũng đều là chuyện tốt.

Mấy ngày trôi qua, bọn họ một đường thuận lợi, mỗi ngày giao lưu 2 trận, rốt cục cũng thuận lợi hoàn thành nội dung sát hạch lần thứ 9. Chỉ thiếu một lần cuối cùng, liền có thể thông qua cuộc thi cuối kỳ lần này, đồng thời có thể trở về học viện.

"Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện không có học trưởng của chúng ta đang công tác? Bọn họ không phải là một trong những đại học viện xếp hàng đầu của đại lục sao? Tại sao vậy?" Hứa Tiểu Ngôn tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta nghe một trong số các học trưởng nói, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện đã từng một lần bị hủy diệt, và lần bị hủy

diệt đó có quan hệ trực tiếp cùng với học viện chúng ta. Cho tới nay, bọn họ đối với học viện chúng ta rất căm thù. Vì lẽ đó, Nhật Nguyệt Hoàng Gia học viện là học viện duy nhất không muốn chiêu thu các học viên của Sử Lai Khắc làm lão sư. Đương nhiên, các học trưởng của chúng ta cũng không muốn đến nơi này công tác. Tuy rằng không sánh được với học viện chúng ta, nhưng Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, xưa nay địch ý đối với học viện chúng ta cũng chưa bao giờ giảm bớt."

Tạ Giải nói: "Vậy chúng ta còn muốn chọn nơi này sao? Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện ta đã từng nghe nói qua, có người nói tinh anh bọn họ bồi dưỡng ra được cũng cực kỳ cường hãn. Liên Bang có rất nhiều cao tầng đều xuất thân từ tòa học viện này. Có nên đổi lại nơi khác hay không?"

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, trong mắt ánh sáng lấp loé, "Mục đích cuộc thi cuối kỳ của chúng ta là cái gì? Học viện lấy đi tất cả mọi thứ của chúng ta, để chúng ta độc thân đi tới, tiến hành lần thi cuối kỳ này, chính là một lần rèn luyện đối với chúng ta. Chúng ta không chỉ phải hoàn thành cuộc thi, còn chân chính thu được một chút gì bên trong lần thi này. Lẽ nào các ngươi không tự tin sao?"

Tạ Giải ánh mắt ngưng lại, hướng về Đường Vũ Lân đưa ngón tay cái lên.

Hứa Tiểu Ngôn nóng lòng muốn thử, nói: "Mấy tràng thi đấu trước, ta vẫn còn chưa phát huy được đây."

Diệp Tinh Lan lạnh nhạt nói: "Đúng đấy, vẫn chưa phát huy đâu đấy!"

Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân một chút, "Đây là một trận cuối cùng rồi…"

Đường Vũ Lân cùng nàng liếc mắt nhìn nhau, trên mặt nhất thời hiện ra một vệt ý cười.

Nếu là cuối cùng, vậy cũng chỉ có thể thắng, không thể bại.

"Thắng, sẽ được thêm điểm ngoại ngạch." Chính vào lúc này, một âm thanh lành lạnh vang vọng ở trong xe. Thanh âm này xuất hiện vô cùng đột ngột, dọa mọi người nhảy dựng một cái.

"Vũ lão sư?" Đường Vũ Lân kinh ngạc thốt lên một tiếng. Sau đó hắn liền nhìn thấy Vũ Trường Không ngoài cửa sổ.

Vũ Trường Không lại như là bước chậm từ trong hư không vậy, nhẹ nhàng chạy với tốc độ cao bên cạnh xe họ, âm thanh chính là từ trong miệng hắn truyền đến.

Đường Vũ Lân khóe miệng co giật một thoáng, "Vũ lão sư, ngài có thể nghe được chúng em nói chuyện?"

Vũ Trường Không cách cửa sổ liếc mắt nhìn hắn, gật đầu.

"Các ngươi đại diện cho danh dự của Sử Lai Khắc. Các ngươi đã chọn Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, thì không được thất bại. Ta sẽ bồi các ngươi cùng đi, làm lão sư dẫn đội."

Có lão sư dẫn đội giao lưu thi đấu, sẽ có vẻ chính thức hơn nhiều.

Đường Vũ Lân dò hỏi: "Nếu thắng sẽ có thêm được bao nhiêu điểm ạ?"

Vũ Trường Không nói: "Thắng, 6 người các ngươi toàn bộ đều được điểm tuyệt đối, lại được rất nhiều điểm cộng. Nói cách khác, mỗi người các ngươi có thể dư ra được 50 điểm phân cho những người khác."

"Một lời đã định!" Đường Vũ Lân không chút do dự liền đáp ứng ngay lập tức.

Nếu như có thể thu được nhiều điểm như vậy, mục tiêu của hắn cũng đã được thực hiện. 6 người dư ra được 300 điểm, đủ để giúp được không ít các đồng đội.

Vũ Trường Không lạnh nhạt nói: "Thua. Cố gắng của các ngươi trước đó tất cả đều uổng phí. Đều tính là thất bại, bị khai trừ."

"Tàn nhẫn như thế sao?" Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm.

Vũ Trường Không nói: "Ân oán giữa hai học viện nghiêm trọng hơn ngươi nghĩ rất nhiều. Vì lẽ đó, nếu như các ngươi thua, ta cũng sẽ ở học viện tự nhận lỗi, từ chức."

Chương 451: Vũ lão sư tàn nhẫn

Biên soạn: Đức Uy

Chuyện này không chỉ là tàn nhẫn đối với chúng ta, Vũ lão sư đối với chính mình cũng đủ tàn nhẫn mà!

Đường Vũ Lân bắt đầu có chút hối hận. Lựa chọn Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện đến tột cùng là có đúng hay không? Áp lực này, thật đúng là có chút lớn mà!

Minh Đô!

Thành thị hiện đại nhất trên Đấu La Đại Lục, Minh Đô tọa trấn ở phía Tây Đại Lục, là hạt nhân của toàn bộ phía Tây. Vừa tiến vào phạm vi của Minh Đô, mấy người Đường Vũ Lân liền nhìn thấy một màn rất hiếm thấy ở các thành thị khác.

"Đó là Hồn Đạo Phi Xa sao? Phi Xa trên không trung?" Hứa Tiểu Ngôn chỉ vào một vật nào đó đang phi hành giữa bầu trời, vừa chỉ vừa nói lớn.

Tạ Giải nói: "Hẳn là Phi Xa hiện tại vẫn còn đang trong giai đoạn thí nghiệm, Minh Đô là trung tâm Khoa Học Kỹ Thuật quan trọng nhất của toàn Liên Minh. Xem ra, thí nghiệm đã rất thành công!"

Dòng xe cộ phía trước dần dần trở nên chầm chậm. Từ đàng xa có thể nhìn thấy, ở lối ra của cao tốc, có mấy chục đài Cơ Giáp đang tuần tra, không biết đang làm gì.

Tạ Giải đột nhiên nói: "Bọn họ không phải là đang tiến hành kiểm tra thân phận chứ?"

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người đều run lên. Mỗi người đều là có thẻ

căn cước của mình, đó là một tấm thẻ kim loại ghi chép tin tức thân phận, bọn họ đều có. Thế nhưng, trước khi xuất phát từ học viện, đều đã bị lấy mất!

Chuyện này…

Đường Vũ Lân chợt nói: "Học viện để trạm cuối cùng chúng ta nhất định phải đến là Minh Đô, hẳn là có mục đích gì trong đó. Thử thách cũng thật là…Có ở khắp mọi nơi! Chẳng trách ngay cả thẻ căn cước của chúng ta cũng muốn tịch thu."

Từ Lạp Trí quay đầu lại nhìn về phía hắn, "Làm sao bây giờ?"

Kiểm tra thẻ thân phận nếu như không có, nhất định sẽ bị tra hỏi, sau đó thì như thế nào, Đường Vũ Lân cũng không biết! Dù sao, bọn họ cũng chưa bao giờ đối mặt qua tình huống như vậy. Các thành thị lúc trước đi qua, cũng đều chưa bao giờ gặp.

"Tạ Giải, ngươi đem xe tận lực tránh sang một bên." Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn khoảng cách đến lối ra của đường cao tốc trước mặt, lập tức nói với Tạ Giải.

Tạ Giải gần đây vẫn luôn lái xe, kỹ năng lái xe rõ ràng có tăng lên, nhẹ nhàng lái Hồn Đạo Xa áp sát về phía biên giới của đường cao tốc.

"Dừng xe?" Tạ Giải hỏi, "Vũ lão sư không phải sẽ giúp chúng ta chứng minh thân phận à? Vừa nãy không phải thầy vẫn theo chúng ta sao?" Vừa nói, hắn còn hướng về phía ngoài cửa sổ nhìn, nhưng rất nhanh đã ý thức được chính mình ngây thơ.

Ngoài cửa sổ làm gì có bóng người của Vũ Trường Không?

"Quên đi, coi như ta chưa nói gì."

Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt nói: "Chờ một chút lại trông cậy vào ngươi vậy!"

Khoảng cách đến lối ra đường cao tốc phía trước đã càng ngày càng gần, quả nhiên như bọn họ sở liệu, ở lối ra có nhân viên chuyên kiểm tra thẻ căn cước của người ra vào.

Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt đã ở trong xe biến mất không còn tăm hơi, sau một khắc, nàng xuất hiện ở bên ngoài không trung cách đó mấy chục mét, hai tay quét qua, một đoàn Hỏa Cầu khổng lồ bắn ra, bay thẳng vào không trung.

Đường kính của Hỏa Cầu đầy đủ vượt quá 3 mét, mang theo khí thế lừng lẫy, dường như giống một mặt trời thu nhỏ vậy. Nương theo quá trình phi hành, thể tích của nó còn đang không ngừng lớn lên, kéo theo một đạo hỏa diễm diễm lệ. Sau khi quả cầu lửa phát sinh, ánh bạc lại lóe lên, Cổ Nguyệt đã biến mất không còn tăm hơi.

Bất kể là xe cộ qua lại, hay là những Cơ Giáp Sư phụ trách tuần tra kia, nhất thời đều bị quả Hỏa Cầu đột nhiên xuất hiện trên không trung hấp dẫn sự chú ý. Mấy đài Cơ Giáp cấp tốc bay lên không trung, tìm kiếm bóng người Cổ Nguyệt. Nhưng lực chú ý của bọn họ phần nhiều vẫn tập trung ở bên trên Hỏa Cầu kia.

Ô tô lặng yên đỗ lại, giữa bầu trời, quả cầu lửa đột nhiên nổ tung, mang theo tiếng nổ vang khủng khiếp. Vô số hỏa tinh bay tứ tung ở trên bầu trời, giống như pháo hoa rực rỡ.

Dưới tình huống không cần có lực công kích, những gì Cổ Nguyệt làm, chính là làm cho thanh thế của đoàn Hỏa Cầu này càng lớn càng tốt.

Xe vừa mở cửa, sáu người lặng yên xuống xe. Bọn họ không trước tiên rời đi, trên thực tế, lúc này cũng đã có không ít Hồn Đạo Xa đều ngừng lại. Rất nhiều người xuống xe quan sát quả cầu lửa trên không trung.

Đường Vũ Lân nhìn lướt qua tình huống chung quanh, khẽ quát một tiếng, "Đi!"

Sáu người ung dung vượt qua lớp rào chắn, nhanh chóng hướng về phía xa chạy như điên. Mượn kiến trúc che lấp, rất nhanh đã nhảy vào bên trong một dãy phố ở gần đường cao tốc.

Còi báo động lúc này mới từ bên kia đường cao tốc truyền đến. Đường Vũ Lân lôi kéo Từ Lạp Trí; Diệp Tinh Lan mang theo Hứa Tiểu Ngôn. Khinh Linh Tiểu Lung Bao lại có thêm Phong Nguyên Tố của Cổ Nguyệt phụ trợ, mọi người chạy cũng như bay.

Sau khi đã chạy được mấy cây số, lại leo lên một chiếc Hồn Đạo Xe Buýt đi tới nội thành Minh Đô, 6 người lúc này mới bình phục lại.

Dù sao bọn họ đều mới 13, 14 tuổi, cũng không dễ dàng bị chú ý.

Đường Vũ Lân mua vé xe, phân biệt phân phát cho các bạn mình, sau đó hắn liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Vũ Trường Không ngồi ở một ghế phía sau cùng trên xe, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tựa hồ đang bận suy tư điều gì.

Đường Vũ Lân đi tới bên cạnh hắn, đặt mông ngồi xuống.

"Chúng em hiện tại có thể trực tiếp đi đến Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện chứ? Để đỡ mất thời gian tìm kiếm, thầy dẫn chúng em đi đi."

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Phản ứng cũng không tệ lắm."

Đường Vũ Lân cười hì hì. Nhưng câu nói tiếp theo của Vũ Trường Không, lại khiến nụ cười của hắn đông lại.

"Ngươi không phải là rất keo kiệt sao? Lần này tổn thất đến 2 chiếc xe hơi, không thấy đau lòng sao?"

Ba đạo hắc tuyến từ trên trán lướt xuống, đương nhiên đau lòng chứ! Nhưng mà đau lòng thì có biện pháp gì chứ, đều tại học viện sắp xếp cuộc thi cuối kỳ quỷ quái này…

Vũ Trường Không cũng không để ý đến hắn nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Đường Vũ Lân không nhịn được trong lòng oán thầm, học viện bồi dưỡng các tố chất tổng hợp, quả đúng là tàn nhẫn mà!

Ôi, 2 chiếc xe của ta! Hu hu…

Lúc này, có Vũ Trường Không ở đây, Đường Vũ Lân đơn giản là cũng không vội vã. Lúc nào Vũ lão sư xuống xe, bọn họ lại xuống xe là được rồi. Ngược lại Vũ Trường Không cũng nói rồi, chỉ cần bọn họ có thể chiến thắng được đối thủ trong trận giao lưu với Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư

học viện; sẽ dĩ nhiên thu được điểm tối đa, lại có thêm điểm cộng cho cuộc thi cuối kỳ.

Phong cách kiến trúc của Minh Đô so với Sử Lai Khắc Thành có sự cách biệt rất lớn. Sử Lai Khắc Thành bên kia dù sao cũng có khí tức nhân văn, cổ điển cùng hiện đại kết hợp. Mà Minh Đô lại thuần túy là những kiến trúc công nghệ cao. Kiến trúc đồ sộ san sát, mỗi một kiến trúc đều có đặc điểm của riêng mình. Rất nhiều kiến trúc có dáng vẻ nhìn qua cổ quái kỳ lạ, làm người khác chú ý.

Minh Đô thực sự là rất lớn, ngựa xe như nước. Đi Hồn Đạo Xe Buýt đầy đủ hơn một giờ, bọn họ cũng chỉ có cảm giác mới tiến vào ngoại thành, hoàn toàn không biết thực sự Minh Đô là ở nơi nào.

Vũ Trường Không đứng dậy, xuống xe, 6 người vội vàng đuổi theo. Dáng vẻ người đi đường qua lại đều có vẻ vội vội vàng vàng, như sợ thiếu thốn thời gian.

Vũ Trường Không hướng về một phương hướng đi đến, lại thay đổi một tuyến xe buýt khác, mọi người vội vàng đuổi theo. Cứ như vậy, sau khi thay đổi 3 chiếc Hồn Đạo Xe Buýt, Đường Vũ Lân vẫn như trước cảm giác được, vẫn còn đang ở ngoại thành.

Luận về mức độ đô thị hóa có thể Minh Đô không bằng Sử Lai Khắc, nhưng nói về độ dày đặc của kiến trúc cùng số lượng nhân khẩu, khẳng định là vượt xa Sử Lai Khắc Thành.

"Ta không thích nơi này, quá gấp gáp, cũng quá ngột ngạt." Hứa Tiểu Ngôn mở miệng nói rằng.

Tạ Giải nói: "Ta cũng không thích, thật là có vẻ lúc nào cũng bận bận rộn rộn."

Trong lúc đang nói chuyện, một tòa đại lâu phía trước hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Phía đỉnh của tòa nhà có mấy chữ lớn, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện.

Thoạt nhìn đây là một tòa đại kiến trúc được xây dựng bằng kim loại, hơn

nữa, phía sau còn mở rộng ra, nối kết với ba tòa đại lâu khác, hình thành một quần thể kiến trúc đồ sộ.

Đây là một khu học viện?

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện dĩ nhiên sẽ là như vậy sao?

Thực sự là một địa phương đặc sắc!

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Vũ Trường Không, vừa định hỏi là bọn họ trực tiếp tiến qua, hay là Vũ Trường Không thông qua thân phận Sử Lai Khắc học viện chính thức hướng Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện đề nghị so tài. Vũ Trường Không cũng đã đi tới.

Vũ Trường Không đi tới phía trước tòa đại lâu kia, ánh sáng trên tay lóe lên, lại xuất hiện thêm một đồ vật. Nhìn kỹ lại là một cái loa, phía sau còn có gắn một hộp kim loại.

Đây là…

Vũ Trường Không không chờ bọn hắn phản ứng lại, đã bấm vào một cái nút bấm ở bên trên, cầm lấy Hồn Đạo Loa liền hướng đến tòa đại lâu Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện ở trước mặt.

"Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, các học viên nghe rõ, 6 người chúng ta đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, tuổi tác bình quân 14 tuổi, khiêu chiến với những người mạnh nhất từ 20 tuổi trở xuống của các ngươi. Chúng ta lần này đến đây, là vì phải nói cho các ngươi biết sự chênh lệch giữa các ngươi cùng với đại lục đệ nhất học viện."

Chương 452: Có cần phải tàn nhẫn như thế hay không?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Âm thanh lành lạnh khác nào thiên lôi cuồn cuộn, tiếng loa to đến mức đủ vọng đến mấy con phố bên cạnh còn nghe thấy. Trong tay của Vũ Trường Không vốn là một cái thiết bị khuếch đại âm thanh – Hồn Đạo Loa đấy!

Nói xong lời nói này, hắn nhấn một cái nút, sau đó cầm Hồn Đạo Loa nhét vào trong tay Đường Vũ Lân.

"Vũ lão sư, có cần phải tàn nhẫn như thế hay không?!" Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Mãn điểm dễ cầm như vậy sao?"

Đường Vũ Lân còn muốn nói nữa, âm thanh Hồn Đạo Loa trong tay đã lại vang lên, "Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, các học viên nghe rõ, 6 người chúng ta đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, tuổi tác bình quân 14 tuổi, khiêu chiến với những người mạnh nhất từ 20 tuổi trở xuống của các ngươi. Chúng ta lần này đến đây, là vì phải nói cho các ngươi biết sự chênh lệch giữa các ngươi cùng với đại lục đệ nhất học viện."

Đệt! Món đồ này còn có chức năng ghi âm!

Sau đó, Vũ Trường Không đã không còn thấy tăm hơi…

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo sự hiu quạnh! Vũ lão sư, ngài nói là dẫn đội cơ mà? Ôi, con người, ôi cuộc đời, ôi niềm tin của ta!

Âm thanh của Hồn Đạo Loa lần thứ ba vang lên, Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lân, "Chúng ta thật giống như bị hãm hại."

Hứa Tiểu Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Đây chính là [treo đầu dê bán thịt chó] trong truyền thuyết sao? Điểm tối đa quả nhiên không dễ nắm chút nào!"

Diệp Tinh Lan xoa xoa ngón tay, "Đánh là được rồi! Nếu là ta, ta cũng gọi như thế."

Từ Lạp Trí ở bên cạnh Diệp Tinh Lan giơ ngón tay bụ bẫm lên, "Bá đạo!"

Cổ Nguyệt đi tới bên người Đường Vũ Lân, nắm lấy cái Hồn Đạo Loa kia nhìn một chút, "Thật có vẻ như cũng không có gì sai cả."

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Ta nghĩ nên đặt biệt danh cho Vũ lão sư, gọi là Khanh Vương *, có được hay không?" Hắn rốt cục tìm được nút tắt nguồn của Hồn Đạo Loa, cuối cùng ngăn chặn được lần hô thứ 5 của nó sau khi đã…hãm hại bọn họ đầy đủ 4 lần trước đó.

* *Vua lừa bịp = trùm lừa đảo*

Mà bên trong mấy phút ngắn ngủi vừa rồi, bọn họ đã bị vây kín. Có các Hồn Sư đi ra từ Nhật Nguyệt Hoàng Gia học viện, có các nhân viên của khu vực lân cận, và dường như cũng có vô số người đi đường.

Bên trong tòa đại lâu của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, đi ra một tên trung niên nhân tóc ngắn màu vàng, nhìn Hồn Đạo Loa trong tay Đường Vũ Lân, sắc mặt của hắn đã kinh biến đến mức âm trầm dị thường.

"Sử Lai Khắc học viện?" Người trung niên đi tới trước mặt mấy người Đường Vũ Lân, sắc mặt xám xịt hỏi.

Đường Vũ Lân đem máy phóng đại thanh âm thu vào bên trong nhẫn trữ vật sư bá cho mình, nói: "Chúng ta đến từ Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, lớp năm nhất."

"Muốn khiêu chiến đúng không? Rất tốt! Đi theo ta!" Người trung niên nói xong câu đó, trên người đột nhiên dựng lên một luồng khí thế cường thịnh.

Khí thế sắc bén, xông thẳng lên trời, khiến những người đang vây xem đều có cảm giác thân thể như muốn bị cắt rời. Trong lúc nhất thời, người người ngơ ngác.

"Đều tản đi, muốn nhìn kết quả thì chờ một chút, sẽ có truyền hình trực tiếp!" Nói xong câu đó, khí thế vừa rồi trên người vị trung niên này đã thu lại, xoay người liền đi vào bên trong.

Dễ dàng như vậy sao? Đường Vũ Lân nhìn các đồng đội của mình một chút, trong lòng lẫm liệt. Từ khí thế tỏa ra trên người đối phương, không khó để nhìn ra, vị vừa nãy có thực lực mà bọn họ không cách nào chống lại, rất có khả năng là cùng một cấp bậc tồn tại với Vũ lão sư.

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện ở trên đại lục uy danh hiển hách, chỉ đứng sau mỗi Sử Lai Khắc học viện mà thôi. Giống như Vũ Trường Không nói, mãn điểm này không dễ nắm chút nào!

Nhưng bất luận thế nào, bọn họ hiện tại cũng đã không có đường lui, chỉ có cách dũng cảm tiến tới. Áp lực trong nháy mắt tăng lên mấy phần, bọn họ đại biểu không chỉ cho chính mình, đồng thời cũng đại diện cho Sử Lai Khắc.

Góc đường, Vũ Trường Không lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn 6 người Đường Vũ Lân đi theo tên nhân viên của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện kia đi vào bên trong, sắc mặt vẫn như trước lạnh lẽo, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên mấy phần.

Cuộc tranh tài này, mới là sự tôi luyện chân chính đối với bọn họ.

Đi vào Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, cảm giác đầu tiên của Đường Vũ Lân lại giống như đi vào bên trong một cái đại công xưởng tràn ngập thiết bị hiện đại vậy.

Hết thảy đều là kim loại, không gian chính giữa đại sảnh, trôi nổi một khối cầu kim loại to lớn lặng yên xoay tròn, bên trong rõ ràng ẩn chứa Hồn Đạo Năng Lượng cực lớn, bên trong có trận pháp hạt nhân. Mặt trên toả ra hào quang nhàn nhạt, làm cho cả phòng khách trở nên sáng sủa mà nhu hòa.

Tiền sảnh nhìn qua lại càng như một cái công ty lớn mà không phải là học

viện. Mặt trên của tiền sảnh có kim loại trắng noãn mơ hồ có gợn sóng vân văn, đây là cái gì? Rõ ràng là một loại kim loại hiếm nha! Cũng thật là xa xỉ!

Đáng tiếc không mang theo Đoán Tạo Chuy, nếu không quả thực là Đường Vũ Lân sẽ có chút kích động liền muốn đem chúng nó mang đi tinh luyện ngay lập tức.

Người trung niên cũng không nói lời nào, cứ như vậy đi ở phía trước, mang theo 6 người Đường Vũ Lân tiếp tục tiến về phía trước. Thời điểm đi ngang qua trước tiền sảnh, có hai tên nhân viên phụ trách tiếp đón đứng sẵn ở đó, cung kính hướng về hắn hành lễ.

Bên trong đại sảnh lúc này có không ít người, tuổi tác bất nhất, rất nhiều người có trang phục giống nhau, đều là đồng phục học sinh màu trắng, hiển nhiên là các học viên của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện.

Ánh mắt bọn họ nhìn Đường Vũ Lân sáu người đại đa số là hiếu kỳ. Ngoại trừ hiếu kỳ ra, còn có bài xích cùng ác ý.

Ở bất kỳ địa phương nào đều sẽ rất hoan nghênh Sử Lai Khắc học viện, nhưng tựa hồ như ở nơi này lại là đại địch. Học viên của nơi này không phải là bị tẩy não rồi đấy chứ?!

Đường Vũ Lân trong lòng oán thầm; đồng thời cũng yên lặng mà quan sát bốn phía. Hắn hiện tại chỉ có thể là gửi hy vọng vào, trận thi đấu đang đợi họ sẽ là một hồi thi đấu công bằng. Nếu không, bên phía người ta nếu chuyên môn muốn hãm hại bọn hắn, với gốc gác của một tòa học viện như thế này, hẳn là không thành vấn đề chút nào!

Thang máy rộng rãi, tương tự là kim loại màu trắng. Nơi này tựa hồ là lấy màu trắng làm chủ đạo. Thang máy vận hành, tốc độ nhanh mà ổn định, cũng không có cảm giác chấn động mạnh mẽ.

Người trung niên trước sau đều không nói lời nào, Đường Vũ Lân sáu người cũng chỉ dựa vào ánh mắt giao lưu với nhau. Bọn họ đều có vẻ rất bình tĩnh.

Thang máy dừng lại ở tầng 16, người trung niên trước tiên đi ra ngoài, Đường Vũ Lân bọn họ theo sau.

Đi thẳng tới một gian dường như phòng họp bình thường, "Ngồi." Người trung niên ngay cả một chữ ‘xin mời’ cũng cắt bớt đi.

Đường Vũ Lân cũng sớm đã chuẩn bị tâm lý, ai bảo phe mình là tới đây quấy rối cơ chứ. Nhân gia người ta có thái độ có thể tốt mới lạ! Vũ lão sư, ngài thật sự là Khanh Vương mà!

"Tới cửa khiêu chiến đúng không?" Người trung niên tựa hồ như muốn xác nhận lại vậy, nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Luận bàn tranh tài."

Trung niên nhân nói: "Có thể. Chờ một chút chúng ta sẽ cho các ngươi một không gian, cho các ngươi lựa chọn đối thủ. Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện chúng ta sẽ không chiếm tiện nghi tuổi tác của các ngươi, báo tuổi đi!"

Đường Vũ Lân trong lòng hơi buông lỏng, thầm kêu một tiếng tuyệt vời! Bạn cùng lứa tuổi, bọn họ đúng là không sợ ai.

"Chúng ta bình quân 14 tuổi." Đường Vũ Lân nói.

Người trung niên hai mắt híp lại, "Rất tốt, chúng ta sẽ phái ra các học viên tuổi tác không tới 15 tuổi. Tuổi tác cơ bản cùng các ngươi tương đương. Nhưng có hai việc ta phải sớm thông báo cho các ngươi. Thứ nhất, cuộc tranh tài này, toàn bộ học viện chúng ta sẽ đồng thời quan sát. Thứ hai, cuộc tranh tài này sẽ được chiếu trực tiếp trên toàn bộ sóng truyền hình, màn ảnh lớn ở toàn bộ thành Minh Đô."

Đường Vũ Lân tâm thần tập trung cao độ, "Chỉ là lén lút tranh tài luận bàn, không cần phô trương thanh thế như vậy chứ?" Hắn dò hỏi.

Người trung niên thản nhiên nói: "Cần! Các ngươi thắng, chính là động lực thúc giục toàn bộ các học viên của chúng ta nỗ lực, các ngươi thua, chúng ta có thể mạnh mẽ đánh vào mặt Sử Lai Khắc, vì lẽ đó, cần."

Thù hận bao lớn, mới có thể tàn nhẫn như thế?!

Đường Vũ Lân lúc này mới chính thức lý giải được tại sao Vũ Trường

Không lại dùng phương thức này để thay bọn họ đưa ra lời khiêu chiến. Xem ra mâu thuẫn giữa hai học viện với nhau, so với bọn họ tưởng tượng, lớn hơn nhiều lắm!

Nhưng việc đã đến nước này, bọn họ đã không có đường lui, hơn nữa lần này chính là một trận thi đấu không được phép thất bại.

"Được!" Đường Vũ Lân trả lời chỉ có một chữ này.

"Các ngươi chờ ở chỗ này." Người trung niên đứng lên liền đi ra ngoài, bên trong phòng họp chỉ còn dư lại 6 người Đường Vũ Lân bọn họ.

Cổ Nguyệt mới vừa muốn nói chuyện, lại bị Đường Vũ Lân giơ tay cản lại, "Mọi người điều chỉnh trạng thái một chút, chuẩn bị sẵn sàng thi đấu." Đây là đất của địch, ai biết có thiết bị nghe lén hay không? Nói nhiều, sẽ dễ dàng gặp sự cố. Cái gì cũng không nói, đợi đánh xong rồi đi là được rồi.

Cổ Nguyệt ngay lập tức đã hiểu được ý của hắn, 6 người tất cả đều ở trên ghế ngồi xuống, từng người minh tưởng, điều chỉnh lại tình trạng của chính mình.

Bọn họ vẫn mờ mịt không biết được rằng, nhân lần này bọn họ đến, toàn bộ Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện cũng đã bắt đầu hành động. Nhằm vào trận thi đấu sắp đến này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi 1 tiếng, các loại tuyên truyền đã che rợp bầu trời, truyền khắp toàn bộ Minh Đô, thậm chí là toàn Liên Minh.

Hết thảy các đài truyền hình ở tại Nhật Nguyệt Liên Minh sau nửa giờ kể từ khi bọn Đường Vũ Lân bọn họ đến, đều tuyên bố sẽ truyền hình trực tiếp trận tranh tài này. Đồng thời đặt tên cho cuộc tranh tài lần này là, Cuộc Chiến Đỉnh Cao – Thiếu Niên Giới Hồn Sư.

Ven đường, Vũ Trường Không nhìn lên màn ảnh lớn ở phía trước mặt, nghe từng lời đồn đại hai bên đường vang vọng, hai mắt hơi nheo lại.

Chính vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm của hắn vang lên.

"Tình huống thế nào?" Âm thanh tràn ngập kinh ngạc của Thẩm Dập la lên.

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Không có tình huống thế nào cả, mấy

tên tiểu tử kia định khiêu chiến với Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, ta chỉ là đổ thêm giúp chúng một ít dầu vào lửa thôi."

Châm thêm lửa! Châm thêm dầu vào lửa! Quá tàn nhẫn rồi! Vì Đường Vũ Lân đáng thương, và cả editor đáng thương nữa, cầu một cái đánh giá 10 sao đi các anh chị em!

Chương 453: Hướng về chúng ta thị uy sao?

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Thẩm Dập trầm giọng nói: "Chuyện này có chút lớn nha! Sư huynh, ngươi làm sao lại không nói sớm? Học viện sẽ rất bị động! Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện tuyên truyền với cường độ lớn vô cùng, hiện tại toàn bộ Minh Đô cùng với các thành thị phụ cận cũng đã biết rồi, hơn nữa toàn Liên Minh cũng đã nhận được tin tức từ khắp nơi. Nếu như một trận này chúng ta thua, đối với danh dự của học viện sẽ là một sự đả kích cực kỳ lớn lao, vấn đề này ngươi đã từng cân nhắc qua chưa?"

Vũ Trường Không nói: "Ta hiểu rõ các đệ tử của ta, cho nên mới quyết định như vậy. Áp lực càng lớn, mới có thể kích phát tiềm năng của bọn họ được tốt hơn. Nếu như bọn họ thua, ta tự nhận lỗi từ chức. Nhưng nếu như bọn họ thắng, ta tin tưởng, tương lai bọn họ sẽ có tư cách xung kích vị trí Sử Lai Khắc Thất Quái đời này. Ta tin tưởng bọn trẻ, sẽ dùng tất cả mọi thứ của mình để giữ gìn danh dự cho học viện. Ta cũng rất có lòng tin vào các học sinh của mình."

Thẩm Dập trầm mặc trong chốc lát, "Được, trước tiên ta sẽ hỏi thái độ của học viện bên kia một chút. Một lát nữa sẽ trả lời ngươi."

Sau 5 phút, Hồn Đạo Bộ Đàm lại vang lên.

"Thái lão nói, để ngươi tùy nghi xử lý. Thắng thua không đáng kể, bất luận thắng thua, ngươi đều phải đem mấy tên tiểu tử này bình an mang về. Bọn họ đều là hi vọng tương lai. Hơn nữa Thái lão còn nói…"

"Nói cái gì?" Vũ Trường Không hơi kinh ngạc hỏi.

Thẩm Dập nói: "Thái lão nói, bà lại hi vọng có thể nhìn thấy bọn Đường Vũ Lân thua cuộc tranh tài này. Có lúc, thua, không hẳn là chuyện xấu."

Vũ Trường Không như chặt đinh chém sắt, nói: "Thất bại là mẹ thành công không sai, nhưng chỉ có không ngừng đạt được thắng lợi, không ngừng tích lũy khí thế của mình, mới có thể chân chính đi đến đỉnh cao nhất của thành công. Ta tin tưởng, bọn họ nhất định sẽ thắng trong cuộc tranh tài này."

Thẩm Dập nói: "Được, học viện cũng sẽ có sắp xếp, ngươi chú ý chăm sóc bọn trẻ là được."

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, phòng họp.

Đường Vũ Lân mở hai con mắt, liếc mắt nhìn Hồn Đạo Đồng Hồ trên vách tường, không khỏi nhíu mày lại. Đã qua 2 giờ, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện vẫn chưa cử người đến thông báo tiến hành thi đấu. Đây là cố ý muốn đem bọn họ giam lỏng ở đây sao?

Thông qua minh tưởng, tình trạng của hắn đã tăng lên tới cảnh giới đỉnh phong. Đúng như Vũ Trường Không nói, bởi vì cảm nhận được áp lực, lúc này trạng thái tinh thần của Đường Vũ Lân lại là tốt nhất. Có loại cảm giác khí lực dùng mãi không hết.

Những người khác cũng trước sau kết thúc minh tưởng.

"Còn không có động tĩnh? Có cần ra ngoài xem sao hay không?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Chờ một chút đi. Bọn họ nếu đã đem chúng ta kêu đến, ta cảm thấy, hẳn là sẽ không cứ như thế đem chúng ta để ở chỗ này. Có khả năng là cần làm công tác chuẩn bị gì đó, hoặc là sàng lọc đối thủ cho chúng ta. Cứ chờ đợi xem sao là được rồi."

Đang nói, cửa phòng họp mở ra, người trung niên lúc trước lần thứ hai đi vào.

"Thi đấu đã chuẩn bị kỹ càng, sẽ tiến hành ở Đại Hồn Tràng của học viện chúng ta. Các ngươi còn cần chuẩn bị thêm gì không?"

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng."

"Vậy hãy cùng ta đến đây đi." Người trung niên từ đầu tới cuối đều không có ý tứ muốn tự giới thiệu mình, cũng không hề hỏi tên của bọn họ, xoay người rời đi ngay.

Lần thứ hai theo vào thang máy, lần này trực tiếp đến tầng 36, lại đổi sang một bộ thang máy khác. Thang máy này tựa hồ là di chuyển ngang, sau đó liền hạ xuống phía dưới. Mãi tận 2 phút sau, thang máy mới ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, Khí tức kim loại trước đó đột nhiên biến mất, đập vào mi mắt chính là một không gian được làm bằng đá. Tất cả xung quanh đều dùng đá làm nguyên liệu để kiến tạo thành, nhìn qua khá là cổ điển. Nhưng bên trong những hòn đá này, tựa hồ ẩn chứa chấn động sóng năng lượng vô cùng kỳ dị. Tiến vào bên trong, hồn lực trong cơ thể Đường Vũ Lân có cảm giác như sôi trào thêm mấy phần.

Những người khác cũng đều có cảm giác tương tự, tựa hồ nơi này có món đồ gì đó có thể làm cho hồn lực của bọn họ tự điều động.

Người trung niên cũng không nói gì, chỉ đi ở phía trước. Không gian đá này cực kỳ rộng rãi. Rất nhanh, bọn họ đã đi tới một đại sảnh khoảng chừng 500 m2. Chung quanh đều là đá, đỉnh chóp là bích họa mỹ lệ.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn lại, trên bích họa kia tựa hồ là một cố sự, một tên thiếu niên ngồi ở trên một cái quảng trường, chung quanh đều là người, những người chung quanh đều mặc đồng phục học viên của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, chỉ có điều hơi khác so với đồng phục hiện nay một tí, nhìn có vẻ cổ điển hơn. Mà thiếu niên ngồi ở trung ương, không ngờ lại đang mặc đồng phục học viên của Sử Lai Khắc học viện.

Đây là…

Đây là người nào đây? Không biết tại sao, nhìn bóng người thiếu niên mặc đồng phục Sử Lai Khắc kia, Đường Vũ Lân lại cảm thấy có chút quen mắt.

Ở một bên của đại sảnh bằng đá, có hai cánh cửa lớn tạo thành một cổng vòm cao đến 15 mét có hơn, rộng tới 30 mét. Dù cho là Cơ Giáp thông qua cũng sẽ dễ như ăn cháo.

"Nơi này là khu vực hậu viên của Đại Đấu Hồn Tràng, chờ một chút sẽ

thông báo cho các ngươi ra trận tiến hành thi đấu." Người trung niên chỉ vào một chiếc ghế đá bên cạnh, ra hiệu bọn họ trước tiên ở nơi này chờ đợi.

Chỉ là hậu viên đã lớn như vậy?

Đường Vũ Lân lúc trước còn tưởng rằng đây chính là nơi bọn họ sẽ thi đấu cơ đấy! Loáng thoáng, hắn tựa hồ nghe được bên ngoài có chút thanh âm huyên náo, nghe có vẻ mơ hồ. Nhưng hắn lại có thể khẳng định, thanh âm này thực sự có tồn tại.

Cuộc tranh tài này, càng ngày càng khiến hắn có cảm giác bị áp bức. Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện trước đó tốn mất 2 giờ, hắn là đã chuẩn bị đầy đủ.

Người trung niên hướng về một bên của thiên môn mà đi. Chính vào lúc này, âm thanh vốn yếu ớt đột nhiên trở nên huyên náo hơn. Tiếng gầm cuồn cuộn, dọa Đường Vũ Lân bọn họ nhảy dựng một cái.

Một âm thanh sục sôi vang vọng, "Sử Lai Khắc học viện tới cửa khiêu khích, chúng ta có thể nhịn sao? Các học viên của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, chúng ta hãy chân thành đoàn kết, động viên tuyển thủ của chúng ta cố lên! Chúng ta phải khiến cho người của Sử Lai Khắc ảo não cút về. Chúng ta phải chiêu cáo đại lục, chúng ta mới là học viện mạnh nhất của toàn đại lục!"

Đây là…

Đây là âm thanh từ trường đấu?

Theo lời nói tràn ngập tính kích động này, tiếng gầm điên cuồng cuồn cuộn vang lên. Âm thanh hò hét trợ uy, tiếng chửi rủa, liên tiếp.

"Đây là hướng về chúng ta thị uy sao?" Cổ Nguyệt hai mắt híp lại.

Đường Vũ Lân nói: "Muốn tạo cho chúng ta một ít áp lực đấy. Cả nhà thả lỏng một chút."

Tạ Giải lườm một cái, "Áp lực là cái gì? Bao nhiêu tiền một cân?"

Hứa Tiểu Ngôn một mặt hưng phấn, nóng lòng muốn thử nói: "Xem ra thật

nhiều người nha, có thể ở ngay trước mặt nhiều người như vậy bày ra Võ Hồn đã tiến hóa của ta, các ngươi nói xem, ta có phải là cũng có khả năng tiến vào Nội viện hay không?"

Diệp Tinh Lan thản nhiên nói: "Tinh Thần Kiếm của đã khát khao khó nhịn rồi!"

Tạ Giải "He he" nở nụ cười, "Khát khao khó nhịn, cái từ này hình như là nữ sinh không nên dùng nha!"

"Ngươi muốn chết sao?" Hai thanh âm đồng thời vang lên. Ngoại trừ Diệp Tinh Lan ra, một cái khác đến từ chính Từ Lạp Trí, sau đó một cái bánh bao thịt heo liền nhét vào trong miệng Tạ Giải, ngăn chặn cái miệng của hắn.

Tạ Giải lách người đi, trốn đến sau lưng Đường Vũ Lân, bắt lấy bánh bao, tỏ vẻ nhát gan nói: "Đội trưởng, ta rất sợ…"

Đường Vũ Lân lườm một cái, "Ngươi hành sự quá lỗ mãng. Tinh Lan, ta không quen biết hắn, ngươi nếu như muốn đánh hắn, ta có thể giúp ngươi ấn lại."

Diệp Tinh Lan hừ một tiếng, "Trước tiên ghi sổ nợ, chờ trở về rồi hãy nói. Vũ Lân, sắp xếp chiến thuật đi."

Đường Vũ Lân trong mắt ánh sáng lấp loá, gật đầu một cái.

Cổ Nguyệt hai tay vừa nhấc, dưới chân một vòng quang luân màu băng lam bay lên, dần dần hóa thành Băng Tráo, đem sáu người bao phủ bên trong. Có thể ngăn cách tất cả từ ngoại giới, cũng có thể ngăn cách âm thanh. Hoàn toàn là một không gian khép kín.

Sau 10 phút…

"Thi đấu sắp bắt đầu, mời các ngươi chuẩn bị ra trận." Thanh âm lạnh như băng truyền đến.

Băng Tráo không hề vỡ vụn, mà lại lặng yên tan chảy từ trên đỉnh. Thủy Nguyên Tố bị tan chảy, trực tiếp bốc hơi trong không khí.

Người trung niên kia nhìn Băng Tráo đang từ từ biến mất, ánh mắt khẽ

động. Khống chế lực thế này, rất mạnh!

Phía trước, hai phiến cửa to lớn của cổng vòm chậm rãi mở ra. Thanh âm lúc trước vốn đã vô cùng huyên náo, lúc này nhất thời trở nên càng ngày càng mãnh liệt, bầu không khí cực kỳ cuồng nhiệt phả vào mặt bọn họ.

Thế giới bên ngoài cổng vòm vô cùng sáng sủa, có chút không cách nào thấy rõ được. Người trung niên là người đầu tiên hướng về cánh cửa lớn đi đến.

Chương 454: Ra trận

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân ngẩng đầu mà bước, đi ở trước nhất. Sau lưng hắn, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí năm người tuỳ tùng. Bọn họ đều ưỡn thẳng lồng ngực, từ thời khắc này trở đi, bọn họ đã không còn đại biểu cho chính mình, cũng không phải là đang hoàn thành cuộc thi cuối kỳ. Mà là, vì Sử Lai Khắc vinh quang mà chiến đấu!

Rời khỏi khu vực chờ, đi đến Đại Đấu Hồn Tràng, mới có thể cảm nhận được nó có quy mô rộng lớn đến cỡ nào. Dù cho là ở Sử Lai Khắc học viện, cũng không có loại kiến trúc quy mô như thế này.

Đây là một nơi hoàn toàn mô phỏng phỏng theo Đấu Thú Tràng thời cổ đại mà tạo thành. Đường kính của quảng trường to lớn vượt quá 1.500 mét. Khán đài chung quanh đủ để đồng thời chứa được 15 vạn khán giả.

Đường Vũ Lân dám nói, đây chỉ sợ là một tòa sân vận động lớn nhất ở trên toàn đại lục. Đây hẳn là khu vực trung ương của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, có lẽ các tòa nhà lầu của học viện đều vây quanh khu vực này.

Lúc này, trên khán đài tuy không hẳn là không còn chỗ ngồi, nhưng cũng có đến 6 -7/10 chỗ ngồi được lấp kín. Những người này không thể đều thuộc Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, một tòa học viện đạt đến 1 vạn người cũng đã là rất đáng gờm. Nhưng nhiều người xem như vậy, cũng không biết từ đâu mà tới.

Ở giữa Đài Chủ Tịch, Đường Vũ Lân có thể mơ hồ cảm giác được bên kia có bao nhiêu luồng khí tức nặng tựa như sơn. Sự chú ý của bọn họ, tất cả

đều tập trung ở trên người 6 người mới ra là nhóm Đường Vũ Lân bọn họ.

Một khắc đó khi nhóm Đường Vũ Lân đi vào Đại Đấu Hồn Tràng, nguyên bản khán đài vốn ầm ĩ đột nhiên trở nên yên tĩnh lại. Trong lúc nhất thời, hơn 10 vạn con mắt tất cả đều tập trung trên người 6 người Đường Vũ Lân.

Dù cho tâm thái bọn họ vô cùng tốt, đối mặt với nhiều con mắt như vậy, trong lúc nhất thời áp lực trong lòng bỗng nặng hơn rất nhiều.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí có vẻ kém cỏi nhất, sắc mặt đã hơi hơi trắng bệch.

Phải biết, hầu như hết thảy người đang quan chiến ở đây đều mang địch ý đối với bọn họ, mỗi người đều có chút khí tràng đặc biệt của riêng mình. Lúc này dồn dập khí áp đè xuống, đã tạo thành ảnh hưởng khá lớn đối với tinh thần lực và tâm thái của bọn họ.

So với lúc trước phán đoán, tình cảnh càng thêm khó khăn hơn nhiều lắm.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, chân phải bỗng nhiên tiến lên trước một bước, đứng lại, một vòng Hồn Hoàn vàng kim từ dưới chân bay lên, hào quang tỏa ra, nhất thời, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, gợn sóng khí huyết nồng đậm đột nhiên bộc phát. Thân thể cả người hắn đột nhiên cao thêm mấy phần, gợn sóng khí huyết dày đặc kia bỗng nhiên tỏa ra phía ngoài. Tuy rằng vô hình, nhưng đã đem tất cả các đồng đội của mình bao phủ ở bên trong.

Cảm thụ được luồng khí huyết cuồn cuộn trên người Đường Vũ Lân tỏa ra, mọi người đều cảm thấy áp lực giảm hẳn đi, âm thanh ngoại giới tựa hồ nhỏ lại. Quan trọng hơn chính là, được gợn sóng khí huyết hừng hực của Đường Vũ Lân bảo vệ, khí thế bọn họ vừa bị đè áp, một lần nữa lại tăng vọt.

Trên Đài Chủ Tịch.

Một lão giả ngồi ngay ngắn ở giữa khẽ nhíu mày, "Hồn Hoàn vàng kim?"

"Hiếm thấy! Lẽ nào là trăm vạn năm? Không thể nào! Coi như là Truyền Linh Tháp cũng không có Bách Vạn Niên Hồn Thú. Ở bên trong lịch sử ghi chép lại, Bách Vạn Niên Hồn Thú từng xuất hiện cũng chỉ có 1, 2 lần." Một

người trung niên ngồi bên cạnh ông lão chau mày.

"Nhưng 1, 2 lần này đều có quan hệ với Sử Lai Khắc học viện. Mật thiết quan sát!" Ông lão trầm giọng nói rằng.

"Vâng!"

Nhìn thấy Hồn Hoàn vàng kim từ trên người hắn phóng thích, còn có thân thể đột nhiên cao to thêm mấy phần, uy thế trên khán đài truyền giúp giảm xuống bớt, nhưng rất nhanh, tiếng chửi rủa ồn ào lúc trước lại theo cấp số nhân tăng lên.

Đường Vũ Lân căn bản không nhìn lên khán đài, ngẩng đầu bước thẳng, hướng về trung ương của Đại Đấu Hồn Tràng đi đến. Lúc này hắn đã thấy, ở giữa sân đấu, đã có 6 người đứng ở nơi đó.

Bọn họ đều mặc một thân đồng phục màu trắng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, hơn nữa thoạt nhìn, đúng là có vẻ tuổi xấp xỉ của nhóm bên mình.

Ngoại trừ 6 người ra, còn có một vị trung niên nhân trôi nổi giữa không trung. Hắn nhìn qua khoảng hơn 40 tuổi, toàn thân bao trùm một tầng giáp trụ, chính là Đấu Khải. Từ vẻ mỹ lệ của Đấu Khải mà xem, chính là Tam Tự Đấu Khải.

Đây là trọng tài? Hay vẫn là cố ý tạo thêm áp lực cho chúng ta?

Lần thứ nhất đối mặt với tình huống có quy mô lớn đến như vậy, nếu nói trong lòng không sốt sắng là không thể nào! Nhưng tính cách Đường Vũ Lân chính là như vậy, áp lực càng lớn, tiềm năng vốn có của bản thân hắn càng được kích phát mãnh liệt.

Giống như các bạn bè thường trêu, hắn là một cái lò xo lớn, ép càng tàn nhẫn, sức đàn hồi lại càng khủng khiếp.

Ngẩng đầu mà bước, đi tới phía trước đối thủ, 6 người đồng dạng xếp hàng ngang. Bọn họ đang mặc không phải là đồng phục học viên của Sử Lai Khắc học viện, vì đồng phục cũng bị tịch thu rồi. Nhưng dù gì cũng là đồ thể thao màu xanh thẫm, đại diện cho màu xanh thẫm tràn ngập sinh cơ của Sử Lai Khắc học viện.

"Tiếp theo sẽ tuyên bố quy tắc thi đấu." Người trung niên trôi nổi ở giữa không trung trầm giọng nói.

"Cái gì?" Đường Vũ Lân hướng về hắn làm ra vẻ mình không nghe rõ.

"Ta nói rằng sẽ tuyên bố quy tắc thi đấu!" Trong thanh âm của người trung niên chen lẫn mấy phần hồn lực.

"Ngươi nói cái gì đó? Ta nghe không rõ! Nơi này quá ầm ĩ." Đường Vũ Lân tỏ vẻ ngây thơ vô tội hỏi.

Người trung niên sầm mặt lại, "Ngươi có phải là đến thi đấu?"

"Nghe không rõ, ngươi nói cái gì đó? Ruồi ở nơi này thật nhiều. Ta thật sự nghe không rõ. Có thể trước tiên phun ít thuốc diệt côn trùng, để đám ruồi bọ ở đây yên tĩnh một chút?" Đường Vũ Lân mặc dù nói chính mình nghe không rõ, nhưng âm thanh của hắn lại lớn vô cùng. Được hồn lực truyền vào, không nói có thể truyền khắp toàn trường, nhưng ít ra thiết bị thu âm trong sân đã kịp thu lại và phát ra câu này của hắn.

"Mở lồng phòng hộ!" Người trung niên sầm mặt lại, trầm giọng phân phó nói.

Một tầng vòng bảo hộ trong suốt chậm rãi từ bốn phía bay lên, vòng bảo hộ nhìn qua như thực chất, sau khi bay lên cao đủ trăm mét trên không trung, ngưng tụ cùng nhau.

Lồng phòng hộ cũng có hiệu quả cách âm, nhất thời, thế giới yên tĩnh.

"Bây giờ có thể nghe rõ?" Người trung niên lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân gật đầu, nghiêng đầu, hai tay lấy khối bông gòn từ trong tai ra, cười nói: "Thế giới yên tĩnh."

Không chỉ là hắn, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan bọn họ cũng từng người một từ trong tai lấy ra khối bông gòn.

Khuôn mặt của người trung niên rõ ràng co giật một thoáng. Nếu như không phải dưới tình huống muôn người chú ý ở nơi này, hắn thật sự muốn

lao xuống, quất chết bọn chúng.

Cuộc tranh tài này không chỉ là nhiều người ở đây có thể nhìn thấy, mà còn cố hết sức tuyên truyền, cuối cùng đã truyền hình trực tiếp trên các Hồn Đạo Đài Truyền Hình trên khắp đại lục. Mục đích chính là phải đem cuộc tranh tài này quảng bá rộng rãi.

Tất cả các công tác chuẩn bị lúc trước, đều là muốn làm cho những học viên Sử Lai Khắc này bị áp lực. Dù sao tuổi tác bình quân mới 14 tuổi, coi như thực lực mạnh đến đâu, với tâm tính thiếu niên hẳn là sẽ không chịu được. Chỉ cần bọn họ bị làm cho kinh sợ, độ khả thi bên mình giành chiến thắng sẽ tăng thêm mấy phần.

Nhưng không ngờ là, bọn họ lại gặp phải một tên gia hỏa không làm theo lẽ thường, không chịu tuân theo kịch bản của bọn họ, Đường Vũ Lân. Chỉ một động tác lấy bông gòn ra như vậy, liền dẫn tới toàn trường một trận xao động, âm thanh tức giận chửi rủa liên tiếp. Đáng tiếc, hiện tại có lồng phòng hộ cách âm, Đường Vũ Lân bọn họ ở bên trong căn bản là không nghe được. Mà những người trung lập hoặc về phe Sử Lai Khắc ngồi trước Hồn Đạo Truyền Hình coi trận đấu này, cũng không nhịn được mà bật cười.

Sử Lai Khắc học viện, không ngờ cũng bồi dưỡng ra được mấy người có khiếu hài hước như vậy!

"Tiếp theo sẽ tuyên bố quy tắc thi đấu." Người trung niên trầm giọng nói.

"Được rồi, ngài nói đi." Lần này Đường Vũ Lân có vẻ đàng hoàng.

Trung niên nhân nói: "Trận đấu lấy luận bàn làm chủ, nhưng vì để cho song phương đều có thể chân chính phát huy ra được thực lực bản thân, chỉ khi đối mặt với trọng thương, tàn tật, tử vong uy hiếp, thân là trọng tài, ta mới sẽ ngưng hẳn thi đấu. Hoặc là đem mấy người bên trong đào thải ra khỏi cục. Thắng lợi cuối cùng, sẽ phán định theo bên nào còn có người duy trì được sức chiến đấu khi đối phương toàn bộ đều bị diệt. Đều nghe rõ chưa?"

Đường Vũ Lân nói: "Vậy là nói, ngoại trừ không thể giết chết bọn họ ra, cái gì khác cũng có thể, cũng không hề có hạn chế, đúng không?"

Lời vừa nói ra, 6 người đối diện hoàn toàn trợn mắt nhìn hắn. Nhưng vì ngại uy nghiêm của vị ở giữa không trung, bọn họ đều không dám lên

tiếng.

"Ngươi có thể hiểu như vậy." Trung niên nhân thản nhiên nói, trong mắt ánh sáng lạnh lấp loé.

Chương 455: Không nói đùa ngài

Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta có thể nói mấy câu nói rồi sẽ đánh được không?"

Trung niên nhân nói: "Ngươi nói đi." Ngay ở trước mặt nhiều khán giả như vậy, không cho Đường Vũ Lân nói chuyện, cũng có chút quá hẹp hòi.

Đường Vũ Lân nói: "Đầu tiên, chúng ta mặc dù là học viên của Sử Lai Khắc học viện, nhưng hôm nay tới đây, chỉ là bởi vì chúng ta đã ngưỡng mộ thực lực của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện đã lâu, vì lẽ đó cố ý tới khiêu chiến. Bởi vì chúng ta chỉ vừa gia nhập Sử Lai Khắc học viện chúng ta được một học kỳ, căn bản là không thể đại biểu cho học viện của chúng ta. Vì lẽ đó, chúng ta là đại biểu cho chính mình đến đây dự thi, điểm này trước đó ta cũng đã có nói rõ. Vì chúng ta là loại kém cỏi nhất ở Sử Lai Khắc học viện, nên cũng không thể đại biểu cho học viện được."

"Cái gì?" Người trung niên giật nảy cả mình. Bất kể là hắn, hay là các cao tầng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, đều không nghĩ tới việc tên tiểu tử trước mắt này lại nói ra mấy câu như vậy!

Trong vòng mấy canh giờ trước đó, bọn họ khua chuông gõ mõ làm một loạt chuẩn bị, chính là mong phô trương thanh thế đến mức lớn nhất. Đối với cuộc tranh tài này, bọn họ vô cùng có lòng tin. Một khi thắng lợi, sẽ giúp danh vọng của học viện mình tăng cao. Ngược lại, đối với Sử Lai Khắc học viện, không thể nghi ngờ chính là một sự đả kích khổng lồ.

Nhưng Đường Vũ Lân lúc này lại nói ra mấy lời này, đem 6 người của mình ép đến tầng thấp nhất của Sử Lai Khắc học viện, hơn nữa hắn nói

cũng không có đại diện cho học viện dự thi. Cái này chẳng phải là khiến Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện coi như là thắng, cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn hay sao? Vạn nhất nếu như lại thua, lần này mặt mũi để vào đâu?

Nhìn nụ cười "hiền lành" của Đường Vũ Lân, người trung niên trên không trung có chút không nhịn được, hắn khống chế thân thể từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Đường Vũ Lân.

"Các ngươi lúc trước không phải đã nói, sẽ đại biểu Sử Lai Khắc học viện đến đây cùng học viện chúng ta tiến hành luận bàn khiêu chiến sao?" Người trung niên cả giận nói.

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, ánh sáng trên tay lóe lên, liền đem Hồn Đạo Loa lúc trước lấy ra, sau đó nhấn nút.

Thanh âm lành lạnh của Vũ Trường Không vang vọng toàn bộ nơi so tài, "Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, các học viên nghe rõ, 6 người chúng ta đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, tuổi tác bình quân 14 tuổi, khiêu chiến với những người mạnh nhất từ 20 tuổi trở xuống của các ngươi. Chúng ta lần này đến đây, là vì phải nói cho các ngươi biết sự chênh lệch giữa các ngươi cùng với đại lục đệ nhất học viện."

"Trong những câu nói này, cũng không hề có một câu nào nói chúng ta đại biểu cho Sử Lai Khăc học viện đến giao đấu! Chỉ nói là chúng ta xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, bình quân 14 tuổi. Sau đó muốn hướng về các ngươi đưa ra khiêu chiến. Để cho các ngươi thấy được sự chênh lệch với học viện chúng ta. Nhưng chúng ta đại biểu chính là cho chính bản thân mình!"

Người trung niên bị hắn làm tức giận đến nỗi suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Chúng ta chuẩn bị nhiều như vậy, chuẩn bị đầy đủ như thế, ngươi lại nói lời này? Chuyện này quả thật chính là…

Mấy tiểu hài tử trước mặt này tuổi tác chỉ khoảng 14 tuổi thôi mà! Tiểu hài tử 14 tuổi lại có thể nghĩ ra được chiêu số không biết xấu hổ như vậy sao?

Tuy rằng đã cùng Sử Lai Khắc học viện làm đối thủ vô số năm, nhưng ở

trong lòng Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, sự mạnh mẽ và uy nghiêm của Sử Lai Khắc là không thể nghi ngờ. Vì lẽ đó thời điểm Đường Vũ Lân bọn họ xuất hiện, bọn họ cũng không hề nghĩ ngợi, đã chuẩn bị dùng đội hình mạnh nhất để đối mặt, đồng thời muốn đả kích danh vọng của Sử Lai Khắc học viện ở trình độ lớn nhất.

Lại không nghĩ rằng, một quyền toàn lực này, lại đánh vào trên gối bông. Người trung niên rất muốn hỏi hỏi, Sử Lai Khắc học viện các ngươi từ lúc nào trở nên không biết xấu hổ như vậy. Có thể nói ra mấy lời chắc chắn không phải là sự thật như vậy!?

Sỉ nhục Sử Lai Khắc học viện, loại sự tình này, ngược lại hắn vẫn không dám làm.

Đường Vũ Lân nháy mắt một cái, "Vậy có còn đánh hay không? Nếu như các ngươi chịu thua, không đánh cũng có thể."

Một thân Đấu Khải của người trung niên kia xuất hiện ánh sáng lưu chuyển, khí thế nội liễm, lại như là núi lửa đang hoạt động, lúc nào cũng có thể bạo phát. Đây chính là Tam Tự Đấu Khải! Tam Tự Đấu Khải, cũng đã là tồn tại tương đương với cấp độ Phong Hào Đấu La. Muốn giết chết Đường Vũ Lân bọn họ, đúng là sự tình chỉ cần duỗi ra một ngón tay là xong.

"Được rồi, được rồi. Không nói đùa với ngài nữa. Chúng ta chính là đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện. Sử Lai Khắc vạn tuế! Vì Sử Lai Khắc vinh quang mà chiến! Tất thắng!"

Thời điểm ngay khi trung niên nhân đã muốn thổ huyết, sắc mặt Đường Vũ Lân đột nhiên điều chỉnh, âm thanh cao vút, phát biểu tuyên ngôn tràn ngập khí thế.

Người trung niên ngẩn ngơ, nhưng cùng lúc đó cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như mấy con tiểu súc vật này không tiếp tục chơi xấu. Nếu không thì, hắn đúng là không có cách nào bàn giao! Bọn họ đường đường là Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, cũng không thể làm khó dễ mấy đứa trẻ chứ?

"Thi đấu chuẩn bị bắt đầu." Hắn một lần nữa lăng không.

"Đúng rồi, tuy rằng chúng ta đại biểu cho học viện, nhưng ta mới vừa nói cũng không sai, chúng ta chính là mấy người kém cỏi nhất ở học viện." Đường Vũ Lân cố hết sức cường điệu một thoáng.

Bóng người gã trung niên đang thăng nhập không trung bỗng lệch đi, suýt nữa từ không trung rơi xuống.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, tiến lên một bước, hướng về đối thủ đối diện, nói: "Ta tên Đường Vũ Lân, lớp năm nhất Ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện." Hắn lần này lại không nói ra vị trí lớp trưởng, kém cỏi nhất mà, Ngoại viện năm nhất, chính là lớp thấp nhất rồi!

Tuyệt đối đừng coi thường lời giải thích vừa nãy của Đường Vũ Lân. Lời giải thích này của hắn nói xong, nguyên bản khí thế toàn trường ngưng tụ cho Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện trợ uy đã lặng yên hóa giải được hơn nửa, thậm chí ngay cả niền tin tất thắng của mấy tên học viên Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện ở đối diện cũng chịu ảnh hưởng.

"Long Trần!" Cầm đầu của đội Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện là một tên thanh niên anh tuấn thân hình cao lớn, toàn thân dường như đều tỏa ra ánh hào quang, nhìn qua chỉ mới 14, 15 tuổi mà thân hình đã cao lớn vô cùng, đủ để sánh với người trưởng thành.

Lúc trước ở thời điểm Đường Vũ Lân nói ra những câu nói kia, hắn là người duy nhất trong 6 người đội Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện không lộ ra vẻ biến hóa gì. Tuổi không lớn lắm nhưng trầm ổn như núi.

Đường Vũ Lân nói: "Xem ra ngươi cao như thế, có phải là đã vượt quá 20 tuổi không? Ngươi nếu như tuổi tác lớn quá, coi như thắng cũng không tính nha…"

Long Trần lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, "Hi vọng thực lực của ngươi cũng tốt như miệng lưỡi của ngươi vậy!"

Cổ Nguyệt đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, "Sử Lai Khắc học viện Ngoại viện, lớp năm nhất, Cổ Nguyệt!"

Đối diện đi ra một người, đi tới bên cạnh Long Trần, cũng là nữ, "Tuyết Lưu Sương!"

Thiếu nữ này tướng mạo cực đẹp, vóc người thon dài, đứng ở bên người Long Trần, đúng là vô cùng xứng đôi.

Luận về tướng mạo cùng vóc người, Đường Vũ Lân so với Long Trần khá hơn một bậc, chỉ là không được cao to như Long Trần mà thôi. Tuyết Lưu Sương không hề quan tâm đến Cổ Nguyệt, mà toàn bộ ánh mắt lại rơi vào người hắn, tựa hồ đối với hắn cảm thấy rất hứng thú.

"Diệp Tinh Lan." Diệp Tinh Lan đi tới một bên khác của Đường Vũ Lân.

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, tên học viên thứ ba đi tới, "Vưu Đỉnh Kỳ!" Đây là một tên thiếu niên vóc người trung đẳng, bờ vai của hắn rất rộng, hai tay tráng kiện mạnh mẽ, vừa nhìn chính là loại am hiểu sức mạnh.

"Tạ Giải!"

"Hứa Tiểu Ngôn!"

"Từ Lạp Trí!"

Sử Lai Khắc học viện bên này, ba người còn lại đồng thời tiến lên.

Đối phương ba người cũng thuận theo đó tiến tới.

"Giản Mặc Thần!" Đây là một tên tiếu niên vóc người nhìn có vẻ mập mạp như Từ Lạp Trí.

"Cuồng Chiến Thiên!" Uy vũ thô bạo, nữ tử! Đúng, vị này chính là nữ, lại gọi ra danh tự này, cũng được coi như là kỳ hoa.

Thời điểm Đường Vũ Lân nghe vị thiếu nữ có vóc người nhỏ nhắn nhưng ánh mắt kiệt ngạo báo danh, suýt chút nữa đã nói với nàng, loại như ngươi, hẳn là nên đến Sử Lai Khắc học viện chúng ta mới đúng! Tuyệt đối đủ quái vật.

"Ông Đại Mẫn!" Thiếu nữ cuối cùng là một người nhìn có vẻ nhu nhược mềm yếu, có một mái tóc ngắn màu xanh lam, có vẻ vô cùng tinh tế thuần khiết.

6 đánh 6.

Nhưng không giống với những học viện khác mà bọn họ giao lưu khi trước, lần này, song phương cũng không có ai báo ra mình là loại Hồn Sư gì, mà chỉ báo tên.

"Song phương lùi về sau, chuẩn bị thi đấu. Khoảng cách, 100 mét." Gã trung niên lơ lửng giữa không trung đã điều chỉnh lại trạng thái xong, khôi phục sự trầm tĩnh.

Vô luận nói như thế nào, cuộc tranh tài này chỉ cần bọn họ thắng, vẫn có rất nhiều chỗ tốt để chém gió. Khi đó coi như là đám người Đường Vũ Lân bọn họ không thừa nhận là đại biểu cho học viện cũng đã không kịp, dù sao bọn họ cũng là học viên đang học tập tại Sử Lai Khắc.

Song phương chậm rãi lùi về sau, vẻ mặt hờ hững vốn có của Đường Vũ Lân cũng đã lặng yên cất đi. Đối thủ lần này, nhìn qua có tuổi tác tương đương bọn họ. Trên người mỗi một tên đều tỏa ra khí thế không giống nhau, lại là sân nhà của đối thủ, tuyệt đối khó đối phó.

Nhất định phải cẩn thận một chút mới được!

Trong quá trình 6 người đang lùi lại, chiến trận tam giác cũng đã thành hình.

Mà 6 người của Nhật Nguyệt Chiến Đội, cũng triển khai trận hình của bọn họ.

Long Trần bất ngờ đứng ở phía trước nhất, ở hai bên hắn, phân biệt là vóc người thấp lùn cường tráng, Vưu Đỉnh Kỳ; cùng vóc người to béo, Giản Mặc Thần.

Lẽ nào bọn họ là Mẫn Công Hệ Hồn Sư hay sao?

Phía sau mới là Tuyết Lưu Sương, Ông Đại Mẫn cùng Cuồng Chiến Thiên. Ba người cũng xếp hàng ngang. Ông Đại Mẫn ở chính giữa.

Theo trận hình như vậy liền có thể nhìn ra được, Ông Đại Mẫn hẳn là Khống Chế Hệ Hồn Sư. Còn Tuyết Lưu Sương cùng Cuồng Chiến Thiên, lại có chút không rõ ràng.

Khoảng cách 100 mét rất nhanh đã lùi xong, song phương nhìn chăm chú đối thủ.

"Thi đấu, bắt đầu!"

Chương 456: Chiến đấu bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy

Tiếng hô của trung niên nhân vừa dứt, trận va chạm lớn của hai đại học viện, cũng là vòng cuối của cuộc thi cuối kỳ của bọn Đường Vũ Lân, rốt cục đã bắt đầu.

Đường Vũ Lân lần này không trước tiên lao lên, mà lại cùng các bạn hữu phóng thích Võ Hồn của mình.

Lượng lớn Hồn Hoàn màu tím bay lên, Đường Vũ Lân vốn là tam hoàn, ba vòng Hồn Hoàn Tím ánh sáng lấp lánh. Không coi là nhiều, nhưng ở tại độ tuổi của bọn họ cũng xem như là tương đối khá.

6 người của Nhật Nguyệt Chiến Đội phía đối diện, cũng đồng dạng phóng thích Võ Hồn của bọn họ.

Long Trần nhảy tới trước một bước, tiếng long ngâm trên người vang lên theo. Tiếp đó, cả thân người hắn cao thêm 3 tấc, 4 vòng Hồn Hoàn dồn dập từ dưới chân bay lên.

4 vòng màu tím!

Đúng thế, tất cả Hồn Hoàn của hắn vậy mà đều là màu tím. Chuyện này có chút vượt quá dự liệu của Đường Vũ Lân. Tu vi bực này, đã có thể sánh ngang cùng với Vũ Ti Đóa.

Long Trần, trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng tựa hồ có một cái tên như thế. Hình như xếp vị thứ thấp hơn Vũ Ti Đóa một chút.

Phải biết, Vũ Ti Đóa là Song Sinh Võ Hồn, hơn nữa còn có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Vị trước mắt này dường như chỉ có một cái Võ Hồn. Chỉ bằng một loại Võ Hồn đã có thể xếp vị thứ được gần bằng Vũ Ti Đóa, có thể thấy được thực lực như thế nào!

Hắn hẳn là át chủ bài ở độ tuổi này của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện.

Bên cạnh Long Trần, Giản Mặc Thần cùng Vưu Đỉnh Kỳ cũng từng người phóng thích Võ Hồn của bọn họ.

Võ Hồn của Vưu Đỉnh Kỳ là một cây búa, nhưng cũng không phải búa thông thường. phía sau của chuôi cây búa vừa nhỏ vừa ngắn có quấn một sợi xích, được hắn nắm lấy quay quanh người, Lưu Tinh Chùy.

Tam hoàn, 3 vòng Hồn Hoàn màu tím. Quả nhiên không tầm thường. Bất quá vẫn còn may không phải là tứ hoàn.

Giản Mặc Thần, hai vàng, hai tím, tứ hoàn! Võ Hồn của hắn, rõ ràng là một tấm khiên. Tấm khiên này có hình tròn, mặt trên có một ít hoa văn phức tạp. Mơ hồ bên trong có thể nhìn ra, tựa hồ là hình một cái đầu hổ. Phòng Ngự Hệ Hồn Sư.

Tấm khiên rất lớn, lại có thể đem thân thể to béo của hắn hoàn toàn che chắn ở phía sau.

Trong số 3 cô gái sau lưng họ, Tuyết Lưu Sương, tứ hoàn Hồn Tông, toàn bộ đều là màu tím.

Ông Đại Mẫn, ba Hồn Hoàn màu tím.

Cuồng Chiến Thiên, ba Hồn Hoàn màu tím.

Khá lắm, trong số 6 người, đã có 3 vị là tứ hoàn Hồn Tông! Trận chiến này, đủ để sánh bằng Thiếu Niên Thiên Tài Bảng chi đội của lớp chúng ta!

Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm than thở, nhưng trong khi than thở hắn cảm thấy, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện chọn ra 6 người không thể nói là không ưu tú, nhưng Đường Vũ Lân tin rằng, bọn họ nếu như đối mặt với 5 người Vũ Ti Đóa, ai thắng ai thua có chút khó nói.

Mà nhóm người mình, lại từng chiến thắng qua nhóm của Vũ Ti Đóa.

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, thực lực lứa học viên khóa này quả thực không tệ, nhưng đáng tiếc, có khả năng bọn họ cũng không quá hiểu rõ đối với Sử Lai Khắc học viện.

Sử Lai Khắc học viện, năm nhất Ngoại viện lứa này, chỉ có thể dùng từ "kinh tài tuyệt diễm" để hình dung.

Đường Vũ Lân cũng không biết được rằng, sau khi Sử Lai Khắc học viện chiêu sinh xong, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện bên này vẫn có một ít tin tức. Bọn họ cũng biết được có 5 vị Thiếu Niên Thiên Tài Bảng trở thành tân sinh của Sử Lai Khắc khóa này.

Nhưng cũng chỉ là đến thế mà thôi…

Thời điểm Đường Vũ Lân mấy người bọn họ chờ đợi lúc nãy, trên thực tế, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện bên này cũng đã tiến hành điều tra. Trong 6 người bọn họ, không có lấy một người thuộc Thiếu Niên Thiên Tài Bảng.

Vì lẽ đó nhân gia người ta cho rằng tất thắng, cũng là chuyện đương nhiên.

Long Trần chân trái điểm trên mặt đất, thân thể bỗng nhiên vọt lên, là người đầu tiên lao thẳng tới phía đội của Đường Vũ Lân bên này.

Hồn Hoàn thứ hai trên người sáng lấp lánh, một tiếng long ngâm to rõ vang lên theo.

Đệ nhị hồn kỹ, Long Chi Ngâm!

Tiếng gầm cuồn cuộn tựa như thực chất, ở chung quanh thân thể hắn, quang ảnh nhàn nhạt hiện lên, mơ hồ có dáng dấp cự long. Quang Minh khí tức cường thịnh hung hãn bộc phát.

Võ Hồn, Quang Minh Thánh Long. Át chủ bài trong số át chủ bài của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện!

Được ca tụng là người có hi vọng trở thành Tứ Tự Đấu Khải Sư nhất trong thế hệ trẻ, ở đây, hắn tuyệt đối là thiên kiêu chi tử.

Lúc Long Trần nhìn thấy trong số 6 người Sử Lai Khắc ở đối diện không có lấy nổi một người tứ hoàn, hắn cũng đã tự thừa nhận trong lòng việc Đường Vũ Lân nói rằng bọn họ là những người kém cỏi nhất, là đúng!

Long Trần hiểu rất rõ, ở trong cuộc thi đấu trực tiếp này, không biết có bao nhiêu người đang chăm chú quan sát. Đây chính là thời cơ tốt nhất để mình thành danh đây! Có thể giẫm nát học viên của Sử Lai Khắc học viện dưới chân, xác lập địa vị của mình trong giới Hồn Sư, tuyệt đối là một miếng bánh thơm phức.

"Ha ha!" Đường Vũ Lân nở nụ cười, không chỉ là hắn nở nụ cười, các đồng đội bên cạnh hắn cũng nở nụ cười. Đường Vũ Lân phất tay, ra hiệu mọi người không cần cùng lên, chỉ nhón mũi nhân, nhìn qua hoàn toàn không hề thô bạo như Long Trần, chỉ là từ từ chậm rãi tiến về trước nghênh tiếp.

Ba cái Hồn Hoàn màu tím trên người Đường Vũ Lân được thu hồi, Hồn Hoàn vàng kim óng ánh đã từng làm kinh sợ toàn trường một lần nữa xuất hiện, Kim Lân dần hiện ra.

"Graaaoooo!" Âm thanh Long Chi Ngâm của Long Trần càng thêm to rõ.

1 chọi 1, ngươi một tên tam hoàn đấu với tứ hoàn như ta, Võ Hồn của ta lại còn là Quang Minh Thánh Long. Tuyệt vời! Long Trần mừng rỡ trong lòng, 1 chọi 1, trước tiên đánh tan người cầm đầu của đối phương, đây tuyệt đối là cơ hội thể hiện tốt nhất.

Khoảng cách giữa song phương càng ngày càng gần, Long Trần đột nhiên cảm giác được có gì đó sai sai! Đối thủ này tựa hồ cũng không hề bị Long Chi Ngâm của mình ảnh hưởng, con mắt của hắn vô cùng sáng sủa, ánh mắt hắn nhìn mình cũng có chút không đúng, đó là ánh mắt gì? Thương hại?

Thương hại cái con mịa ngươi!

Khoảng cách trăm mét thoáng cái đã đến nơi, Đường Vũ Lân cũng đồng dạng bay lên trời, cùng lúc khi bay lên, Hồn Hoàn vàng kim tỏa sáng rực rỡ. Khí Huyết Nghịch Vận, khí tức Kim Long Vương cường thịnh vô cùng, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, đột nhiên bắn ra.

Long Trần chân trái đạp đất, đột nhiên phóng lên trời, hai tay mở ra, đệ

nhất Hồn Hoàn lấp lánh, Long Chi Trảo!

Hắn một điểm cũng đều không dám có ý tứ coi thường Đường Vũ Lân. Có thể trở thành đệ nhất thiên tài trong thế hệ trẻ của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, tính cách hắn rất trầm ổn, bất luận lúc nào cũng đều sẽ không xem nhẹ đối thủ. Hắn mặc dù biết mình mới là người có thể áp chế được đối phương, nhưng vẫn quyết định toàn lực ứng phó.

Vì lẽ đó, cùng lúc khi đệ nhất Hồn Hoàn sáng lấp lánh, đệ tứ Hồn Hoàn cũng đồng dạng sáng lên. Song Hoàn đồng thời lóng lánh, đây là kỹ xảo khống chế Hồn Hoàn cao cấp của giới Hồn Sư.

Đệ tứ hồn kỹ, Long Chi Lực!

Quang Minh Thánh Long huyết thống trong cơ thể toát ra một luồng sức mạnh, mạnh mẽ rót vào toàn thân, một chiếc Song Long Trảo tỏa ra kim quang óng ánh, mặt ngoài thân thể hiện ra một tầng vảy dày đặc, tuy rằng vẫn không phải là Long Lân chân chính, nhưng cũng đã có dáng dấp.

Hắn chính là hi vọng có thể thuấn sát đối phương, trực tiếp đánh tan Đường Vũ Lân. Phe mình dưới khí thế đại thịnh, lại lấy thời gian nhanh như bẻ cành khô đánh bại các học viên khác của Sử Lai Khắc học viện. Đến lúc đó, coi như đối phương nói mình không phải là nhóm mạnh nhất của Sử Lai Khắc học viện, nhưng bọn họ cũng là học viên của Sử Lai Khắc học viện đấy! Thảm bại như vậy, còn có gì để nói đây!?

Cũng ngay vào lúc này, khí tức trên người Đường Vũ Lân bắn ra.

Khí tức song phương nhất định sẽ tiếp xúc sớm hơn so với thân thể. Ở trong nháy mắt đó, Long Trần chỉ cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung đột nhiên xuất hiện ở nơi sâu xa nhất trong nội tâm của mình.

Làm sao có khả năng? Ta làm sao lại có khả năng cảm thấy sợ hãi? Hắn cực kỳ mơ hồ khó hiểu, nhưng sự thực lại đang bày ra trước mắt. Hắn chỉ cảm giác được trái tim mình dường như đang bị thứ gì đó nắm chặt, huyết thống toàn thân đều đang run rẩy.

Ở trước mặt mình, nhân ảnh Đường Vũ Lân đang phóng lên tựa hồ trở nên càng ngày càng cao lớn, còn mình ở trước mặt hắn tựa hồ như đang dần thu nhỏ lại.

Sức mạnh của Long Chi Trảo giảm mạnh, hắn cắn chặt hàm răng thôi thúc hồn lực, muốn khống chế lại cảm giác run rẩy của mình. Nhưng đời không như là mơ, khí tức trên người Đường Vũ Lân thực sự là quá mãnh liệt, vì vậy Long Chi Lực trực tiếp tan vỡ. Long Chi Lực chính là khí tức huyết thống của Quang Minh Thánh Long tăng cường. Nhưng lúc này khí tức huyết thống trực tiếp bị áp chế, ngay cả hiệu quả của hồn kỹ cũng bị bức ngược trở lại, đây chính là sự chênh lệch của huyết thống, cũng là chỗ cường đại của Kim Long Vương huyết thống của Đường Vũ Lân.

Chương 457: Tinh Thần Kiếm cùng Điểm Quang Kiếm

Biên soạn: Đức Uy

Sau đó hắn liền nhìn thấy một cái vuốt rồng, còn khổng lồ hơn cái của hắn, Kim Long Trảo. Mặt trên mỗi một khối vảy đều tràn ngập khí tức cực kỳ hung hãn, cản trở lấy đường đi của vuốt rồng hắn. Trong nháy mắt khi song phương tiếp xúc, huyết thống trong cơ thể hắn lần thứ hai kịch liệt run lên, ngay cả hồn lực cũng ở trong khoảnh khắc đó mà giảm mạnh.

Sau một khắc khi hai người đụng vào nhau liền từ trên trời giáng xuống. Nhưng sau khi các học viên của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện nhìn kỹ, hết thảy đều há hốc mồm. Một đời thiên tài bọn họ vẫn luôn cho rằng đứng hàng đầu, bài danh thứ 10 trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, Quang Minh Thánh Long - Long Trần, lại bị nhân gia người ta trực tiếp từ trên không trung đánh rơi xuống.

"Ầm "

Quang Minh Thánh Long giáng lâm, là người đầu tiên đã mất hết mặt mũi.

Đường Vũ Lân trực tiếp một cái đã đem hắn đặt trên mặt đất. Đặc hiệu Nát Tan của Kim Long Trảo được hắn không chế nên không hề phóng thích. Nhưng dù cho là như vậy, cũng đem một tên Long Trần, tứ hoàn Hồn Tông, nắm giữ đỉnh cấp Võ Hồn Quang Minh Thánh Long, đập cho hôn mê.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, dù cho không có vòng bảo vệ cách âm, cũng đồng dạng yên tĩnh nghe được cả tiếng kim rơi.

Trước khi trận đấu này bắt đầu, ai có thể nghĩ tới sẽ có một màn như thế xảy ra đây?

Đây chính là người trong top 10 của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng đấy!

Chính là Quang Minh Thánh Long Võ Hồn, Hồn Tông đấy!

Vừa đối mặt, chỉ là…vừa đối mặt!

Ở trong mắt của tất cả mọi người, trong nháy mắt khi song phương va chạm, Long Trần lại như là tự mình từ bỏ việc kháng cự, hoàn toàn bộc lộ kẽ hở, bị Đường Vũ Lân thoắt cái đè lấy vuốt rồng của hắn, một tay khác đè đầu, từ giữa bầu trời đập xuống, sau đó nện hắn ở trên mặt đất.

Đây chính là động tác đánh chặn trên không trung căn bản đấy! Nhưng vốn nên xuất hiện ở trên Cơ Giáp mới đúng.

Mặt khác 5 người còn lại của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện bên kia, biểu hiện trên mặt hầu như là hoàn toàn bị đơ.

Bọn họ vạn vạn không ngờ tới, đội trưởng thực lực mạnh nhất, lại sẽ thảm bại như vậy. Quan trọng nhất chính là, bọn họ căn bản không hiểu được chuyện gì xảy ra mà đã thất bại. Đường Vũ Lân cũng không hề thể hiện ra thực lực đặc biệt mạnh mẽ, bọn họ đã thất bại. Đây mới là chỗ uất ức nhất!

Vưu Đỉnh Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, Lưu Tinh Chuy trong tay dùng sức vụng mạnh lên, đầu của Đại Chuy khác nào đạn pháo, được xiềng xích dẫn dắt, bay vụt tới phương hướng của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chân phải nhấc lên, liền đem Long Trần đá sang một bên sân, để giúp hắn tránh khỏi dư chấn của cuộc chiến đấu. Hồn Sư sau khi mất đi tri giác, Võ Hồn trên người sẽ từ từ rút đi, trở nên yếu đuối.

Cùng lúc khi Vưu Đỉnh Kỳ phát động, thân thể Giản Mặc Thần xoay một cái, tấm khiến lớn trong tay xoay tròn bay ra, nhắm thẳng đến Đường Vũ Lân. Hai người đồng thời phát động tấn công.

Thiếu nữ Cuồng Chiến Thiên khẽ gầm một tiếng, từ phía sau liền vọt ra, Võ Hồn của nàng là một thanh búa lớn, mặt trên có đồ án hình một con hổ.

Đường Vũ Lân đứng tại chỗ bất động, hai tay đồng thời giơ lên, tay trái nắm lấy Kim Long Trảo tay phải.

"Oanh" tả quyền cùng Lưu Tinh Chuy đụng vào nhau. Một tiếng nổ vang rền như tiếng kim loại va chạm vang lên. Thân thể Đường Vũ Lân chỉ hơi

đảo một cái, nhưng Lưu Tinh Chuy lại bắn ngược lại ra bên ngoài như đạn pháo.

Cùng lúc đó, hắn đưa tay phải lên, vững vàng nắm lấy phần rìa sắc bén của tấm khiên.

Mặt ngoài tấm khiên, một tiếng hổ gầm đột nhiên vang lên. Toàn bộ tấm khiên chấn động, một con đại hổ dĩ nhiên lại từ trên tấm khiên nhào ra, táp thẳng tới Đường Vũ Lân, đánh phủ đầu. Hồn Linh?

Hồn Linh của hắn lại ẩn giấu bên trong tấm khiên…

Lúc này, Cuồng Chiến Thiên cũng đã đến nơi, phóng người lên, búa lớn lăng không, từ trên đầu Đường Vũ Lân chém ập xuống.

Đồng thời đối mặt mấy tầng công kích, Đường Vũ Lân lại không hề sợ hãi. Khí Huyết Nghịch Vận dâng trào trong cơ thể, Kim Long Kinh Thiên lúc trước vẫn chưa có cơ hội dùng, bạo phát!

Tiếng long ngâm còn chất phác hơn cả Long Chi Ngâm của Long Trần lúc trước, nương theo khí huyết trong cơ thể bạo phát mà vang lên.

Đại Hổ thậm chí vẫn chưa hoàn toàn đập xuống, trong tiếng rồng gầm cao vút, vội hóa thành một đạo lưu quang, một lần nữa trở về, trốn bên trong tấm khiên. Đường Vũ Lân nắm chặt Kim Long Trảo, đặc hiệu Nát Tan được kích phát.

Mặt ngoài Thiên Hổ Thuẫn của Giản Mặc Thần nhất thời xuất hiện từng đạo vết nứt. Trong sự kinh hãi, đệ tam Hồn Hoàn trên người Giản Mặc Thần sáng lấp lánh, tấm khiên đột ngột biến mất ở trong tay Đường Vũ Lân, một lần nữa quay về bàn tay hắn.

Búa lớn của Cuồng Chiến Thiên cũng trong cùng một lúc rơi xuống đỉnh đầu Đường Vũ Lân.

"Keng" Trong tiếng va giòn tan, Cuồng Chiến Thiên giật nảy người như bị giật điện. Một điểm tinh mang trên không trung tỏa ra, Diệp Tinh Lan dùng một chiêu kiếm đẩy lùi Cuồng Chiến Thiên, lăng không hạ xuống. Đường Vũ Lân cũng không phải chiến đấu một mình nha!

Cuồng Chiến Thiên rút lui, Vưu Đỉnh Kỳ thu hồi Lưu Tinh Chuy, năm người không hề liều lĩnh, sắc mặt đều trở nên hơi ngưng trọng hơn.

Lần va chạm đầu tiên liền tổn thất đội trưởng, đây là tình huống thế nào? Trực tiếp liền biến thành 6 đánh 5, chuyện này vốn không ai nghĩ tới.

Tuyết Lưu Sương bình tĩnh nói: "Ta tạm thay đội trưởng nắm quyền chỉ huy, mọi người cẩn thận."

Các đồng đội của Đường Vũ Lân cũng đã đến bên cạnh hắn, đối lập cùng đối phương. Một thoáng đã đánh tan Quang Minh Thánh Long Hồn Sư - Long Trần, ngay lập tức sẽ chiếm được ưu thế, đương nhiên không cần vội vã.

Tạ Giải cười nói: "Còn tưởng rằng mạnh bao nhiêu chứ, hóa ra là "súng dởm", bên trong xem ra không dùng được nha!" Hắn cố ý nói rất lớn tiếng, để 5 người đối diện có thể nghe được.

Quen thuộc với Đường Vũ Lân như vậy, hắn đương nhiên biết Đường Vũ Lân đối với tất cả các Hồn Sư nắm giữ Võ Hồn Long Tộc đều có năng lực khắc chế rất lớn, đây thuần túy là Võ Hồn áp chế.

Vốn là Long Trần cũng không kém nhiều như vậy. Hắn nếu là có chuẩn bị, dựa vào tu vi vượt quá Đường Vũ Lân, cũng sẽ không dễ dàng bị đánh tan. Có ai ngờ đâu Võ Hồn đỉnh cấp Quang Minh Thánh Long lại xuất hiện Võ Hồn áp chế, thực sự là hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu. Dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, hơn nữa lại có sức mạnh cường hãn, khí huyết của Đường Vũ Lân trấn áp, lúc này mới có thể một đòn đánh gục.

Nhìn đối thủ đối diện, Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm gật đầu, đội trưởng bị đào thải, bọn họ lại không vội vã phát động tấn công, còn có thể gắng giữ tỉnh táo, đây là một đội ngũ cực kỳ có bài bản. Hơn nữa đối phương còn lại hai tên tứ hoàn Hồn Sư, cũng khó đối phó.

Công kích vừa nãy của Giản Mặc Thần lưu lại cho Đường Vũ Lân ấn tượng vô cùng sâu sắc, đặc tính của tấm khiên kia giúp hắn trở thành một Hồn Sư công phòng một thể, cực kỳ hiếm thấy.

Tấm khiên có thể phát động công kích, phối hợp với Hồn Linh, lại còn có hồn kỹ giúp trong nháy mắt thu hồi, có thể bất cứ lúc nào chuyển từ công

kích sang phòng ngự. Phối ngẫu như vậy, cực kỳ không tầm thường.

Lưu Tinh Chuy tuy rằng bị hắn đẩy lùi, nhưng Lưu Tinh Chuy của Vưu Đỉnh Kỳ cũng đồng dạng lưu lại cho Đường Vũ Lân ấn tượng thật sâu. Hiệu quả công kích đặc thù của Lưu Tinh Chuy kia, hẳn là Đánh Nổ. Đường Vũ Lân dựa vào Hoàng Kim Long Thể hóa giải Đánh Nổ, nhưng tả quyền hiện tại cũng hơi hơi đau. Thực sự cũng không hề dễ chống lại như vẻ bề ngoài.

Còn về tên Cuồng Chiến Thiên kia, quả thực lại như là một chiến sĩ điên cuồng, nàng ta có phải là thiếu nữ không vậy!? Cây búa lớn kia cũng đã bằng với người của nàng, nếu như không phải Diệp Tinh Lan ra tay, Đường Vũ Lân cố sức chống đỡ e rằng cũng sẽ có chút chật vật.

Có thể đào thải được Long Trần đúng là số may, nhưng Đường Vũ Lân chắc chắn sẽ không cho rằng, chỉ như vậy bọn họ sẽ có thể thắng lợi. Chỉ có khi thật sự chiến thắng đối thủ, mới là thắng lợi chân chính.

Chân trái điểm trên mặt đất, thân thể lại như là dây cung căng cứng, sau một khắc, đột nhiên phát lực, hắn lao thẳng về phía đối phương.

Không có Long Trần vị Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư chắn ở mặt trước, Đường Vũ Lân hiện tại cần phải làm là nhập nội, phá trận. Cái khác, sẽ giao cho đồng đội của mình.

Thời điểm bọn họ hội họp vừa nãy, Từ Lạp Trí đã nhét vào trong tay hắn một cái Thị Huyết Đậu Sa Bao, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn để tiến vào trạng thái khát máu.

Không có Long Trần, người đi ra che ở phía trước nhất lại không phải là Giản Mặc Thần, mà là Tuyết Lưu Sương.

Thân hình nàng lóe lên, đã đến phía trước nhất của đội ngũ, tay phải vung lên, một thanh trường kiếm óng ánh long lanh màu trắng xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Hàn khí dày đặc, nhiệt độ chợt giảm xuống.

Ồ, Võ Hồn này cùng với Thiên Sương Kiếm của Vũ Lão Sư khá giống nhau, có vẻ cùng công hiệu!

Đường Vũ Lân trong lòng than thở. Tuyết Lưu Sương cũng trong lúc đó

sẵn sàng nghênh đón hắn.

So với thế công kích cuồng dã của Đường Vũ Lân, nàng có vẻ tao nhã hơn rất nhiều. Hàn Băng Kiếm Võ Hồn trong tay nhẹ nhàng đảo một cái, nhất thời, hàn ý um tùm, một đạo hàn quang trong nháy mắt sáng lên, nàng rõ ràng cách Đường Vũ Lân tới mười mấy mét, mà hàn ý cũng đã đến trước người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân phản ứng rất nhanh, Kim Long Trảo chặn lại ở trước người. Lòng bàn tay hướng ra phía ngoài.

"Keng!" Tiếng va chạm giòn giã vang lên, dường như có món đồ gì đó bị phá nát, sau đó vô số hàn ý băn tung toé, phủ khắp nơi, dù cho là khí huyết cường thịnh như Đường Vũ Lân, cũng cảm thấy người mình hơi cứng đờ.

Thân ảnh của Tuyết Lưu Sương đã đến, chỉ thấy thân hình nàng lóe lên, Hàn Băng Kiếm cũng đã biến ảo ra ba đạo kiếm ảnh, phân biệt điểm hướng về trán, ngực, cùng bụng dưới của Đường Vũ Lân.

"Điểm Quang Kiếm? Giao cho ta đi." Một điểm hàn tinh tỏa ra ở trước mặt Đường Vũ Lân, hàn tinh triển khai, bỗng nhiên ba đạo kiếm ảnh trong nháy mắt bị vây quét, phát sinh tiếng “leng keng” nhỏ vụn.

Hàn khí tỏa ra, Đường Vũ Lân hai tay giao nhau, che ở trước người, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, mạnh mẽ đem hàn ý loại trừ, cứ như vậy vọt tới chính diện.

Tuyết Lưu Sương không đuổi theo hắn, ánh mắt đọng lại, nhìn thiếu nữ cũng cầm trường kiến tương tự mình trong tay.

"Tinh Thần Kiếm Pháp!"

"Điểm Quang Kiếm Pháp!"

Chương 458: Kịch liệt va chạm

Biên soạn: Đức Uy

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan chỉ xéo mặt đất, trong mắt ánh sáng lấp lánh, chiến ý bốc lên.

Hai loại kiếm pháp này đều là hồn kỹ tự chế, chính là được gia tộc truyền thừa lại. Ở thời kỳ thượng cổ đã cực kỳ nổi tiếng. Được tôn sùng là thần kỹ đối với những Kiếm Võ Hồn.

Hai loại kiếm pháp đều rất ít xuất hiện trên đại lục, lúc này lại chạm trán lẫn nhau. Hai thiếu nữ sao lại không nóng lòng muốn phân cao thấp cho được?

Tinh Thần Kiếm Pháp, lấy Tinh Luân làm bản nguyên, dùng sao trời làm kiếm.

Điểm Quang Kiếm Pháp, lấy Hàn Băng làm bản nguyên, dẫn hàn ý ngưng tụ lại làm Điểm Quang Kiếm.

Hai người đều muốn thắng trận, sau khi triển khai liền lao vào nhau, muốn so xem ai có tu vi tinh thâm, ai đối với kiếm pháp lĩnh ngộ sâu sắc hơn?

Tinh Thần Kiếm bắn lên, Diệp Tinh Lan là người đầu tiên khởi xướng công kích, đệ nhất hồn kỹ, Kiếm Thần Tinh. Một điểm tinh quang đặc biệt ngưng tụ, không chỉ là hào quang rực rỡ, cường thịnh; mà còn áp súc đến cực hạn. Nhìn qua chỉ là một chiêu kiếm, nhưng trên thực tế lại là trăm nghìn kiếm hội tụ lại mà thành.

Hàn Băng Kiếm trong tay Tuyết Lưu Sương vùng vẫy, mặt trước nhất thời bay lên một màn kiếm hình mặt trăng.

Âm thanh "Leng keng" dày đặc không ngừng vang lên, song phương đã bắt đầu kịch liệt va chạm.

Đường Vũ Lân lướt qua được ngăn trở của Tuyết Lưu Sương, đã đến mặt trước của đối phương, mục tiêu đầu tiên là Giản Mặc Thần.

Ngoại trừ Tuyết Lưu Sương ra, chỉ có hắn là tứ hoàn.

Giản Mặc Thần có Võ Hồn tên là Thiên Hổ Thuẫn, là tồn tại công phòng một thể hiếm thấy trong Khiên Võ Hồn. Ở bên trong Khiên Võ Hồn, là cấp bậc cao cấp nhất.

Võ Hồn của hắn phối hợp với Hồn Linh, nhất định đều phải là loài hổ mới được. Võ Hồn phù hợp với Hồn Linh, sẽ sản sinh kỳ hiệu.

Hắn hiện tại đã dung hợp hai cái Hồn Linh, cái lúc nãy Đường Vũ Lân nhìn thấy chính là một trong số đó.

Ở trong thời gian ngắn ngủi này, vết nứt ở mặt ngoài Thiên Hổ Thuẫn đã biến mất, nhưng ánh mắt Giản Mặc Thần nhìn Đường Vũ Lân vẫn như cũ tràn ngập sự cảnh giác. Đặc biệt là đối với Kim Long Trảo này của hắn, lại càng là như vậy.

Mắt thấy Đường Vũ Lân đã sắp đến trước mặt, Giản Mặc Thần xoay ngang tấm khiên, che ở trước người. Về mặt phòng ngự, hắn cũng là tài năng xuất chúng.

Thế nhưng khiến hắn và đồng đội không nghĩ tới chính là, tử quang trên người Đường Vũ Lân đột nhiên lóe lên, tiếp đó, tảng lớn Lam Ngân Thảo đột nhiên từ dưới mặt đất bay lên.

Lam Ngân Đột Thứ Trận!

Trước đó nhìn thấy hắn hung hãn công kích như vậy, ai có thể nghĩ tới hắn vào lúc này lại triển khai ra một cái kỹ năng quần khống đây?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút luống cuống tay chân. Đồng thời thân thể chịu ảnh hưởng, thoáng căng thẳng.

Đường Vũ Lân một cái cất bước đã đến trước mặt Giản Mặc Thần. Trên Kim Long Trảo, kim quang lấp lánh, vỗ thẳng xuống Thiên Hổ Thuẫn của hắn.

Phối hợp với Lam Ngân Đột Thứ Trận trên tay, toàn lực công kích. Chỉ cần lại đánh tan tên Giản Mặc Thần này, khả năng thắng lợi của cuộc chiến hôm nay sẽ vô cùng lớn.

"Hống, hống!" Hai tiếng rít gào đồng thời vang lên, Giản Mặc Thần tuy rằng thân hình bị quấn chặt, nhưng trên Thiên Hổ Thuẫn của hắn, hai con Cự Hổ đồng thời lao ra. Một con toàn thân bốc lên hỏa diễm, một con toàn thân phóng thích kim quang chói mắt. Lại là Hổ Loại Hồn Linh phân biệt thuộc Quang thuộc tính và Hỏa thuộc tính.

2 Hổ đồng thời xung kích, Quang Minh cùng Hỏa Diễm lại sản sinh hiệu quả dung hợp, khiến cho Đường Vũ Lân có cảm giác đang đối diện với Thánh Quang của Nhạc Chính Vũ. Xung kích khiến hắn lùi về sau một bước. Giản Mặc Thần cũng thừa cơ khôi phục như cũ, Thiên Hổ Thuẫn quay về phía trước.

Hai Hồn Linh Cự Hổ lạc ấn bên trên tấm khiên, khiến tấm khiên dường như sống lại, trực tiếp liền đánh thẳng đến mặt trước của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng không biết được rằng, Thiên Hổ Thuẫn này của Giản Mặc Thần chủ yếu nhất vẫn là lấy phòng ngự làm chủ. Khi hắn khởi xướng công kích, chỉ có thể điều động duy nhất một Hồn Linh; nhưng ở thời điểm phòng ngự, lại có thể đồng thời điều động đến hai cái. Hơn nữa bản thân hắn có cấp độ tu vi đến tứ hoàn, sức phòng ngự lớn vô cùng.

Một đạo búa ảnh cực lớn từ mặt bên của tấm khiến trong nháy mắt lướt lên, nhanh như chớp đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

"Khanh!" Đường Vũ Lân dùng Kim Long Trảo ngăn trở công kích. Làm hắn giật mình chính là, mình tuy rằng đã chặn lại được cây búa, nhưng khí tức sắc bén cây búa này truyền đến vẫn như cũ lao thẳng tới mình, không phải thuần túy công kích thân thể, thậm chí còn mang theo công kích tinh thần. Đồng thời một tiếng hổ gầm bắn ra, Hổ Đầu trên mặt búa phảng phất sống lại. Tình huống tương tự như Thiên Hổ Thuẫn lúc trước, một đạo hổ ảnh cực lớn mờ ảo há to miệng rộng, cắn về phía đầu của Đường Vũ Lân.

Khá lắm! Hai người này phối hợp đúng là ăn ý.

Mắt thấy Đường Vũ Lân không thể tránh khỏi, đột nhiên, thân thể hắn hoàn

toàn trái với quy tắc vật lý bình thường bay ngược ra, khí tức sắc bén của Thiên Hổ Chuy còn có chiêu cắn của Hổ Đầu đều rơi vào chỗ trống.

Một bóng người hàm hậu xuất hiện ở cách đó không xa, đang lôi kéo một dây Lam Ngân Thảo. Một đầu khác của Lam Ngân Thảo đương nhiên chính là Đường Vũ Lân bên này.

Cùng lúc khi Đường Vũ Lân lùi lại, một vệt kim quang cũng thuận theo đó lóe sáng ở phía sau hắn.

Một vòng Tinh Luân đột nhiên xuất hiện ở dưới chân Giản Mặc Thần, từng đạo Tinh Luân Băng Liên quấn quanh mà lên, nhất thời làm hắn không thể động đậy.

Tiếp đó, vô số đạo tinh quang lấy Tinh Luân làm trụ cột bắn ra phía ngoài. Thiên Hổ Chuy đột nhiên đảo ngược, vị trí vừa vặn là bổ về phía Giản Mặc Thần. Thiên Hổ Chuy đánh lên trên Thiên Hổ Thuẫn, bởi vì thân thể bị cố định không cách nào khống chế được Thiên Hổ Thuẫn, tấm khiên va ngược lại, nhất thời đập thẳng vào người Giản Mặc Thần, khiến hắn lảo đảo.

Phía sau Ông Đại Mẫn vừa ngưng tụ mấy chục đạo Băng Mâu, bỗng nhiên Băng Mâu đồng thời vòng lại, bay tán loạn tứ tán. Trở thành một mảnh hỗn loạn.

Tinh Quang Phản Quỹ!

Hứa Tiểu Ngôn từ mặt bên sử dụng đệ nhị hồn kỹ này của mình, trong mắt cũng theo đó xuất hiện vẻ mê man. Càng sử dụng Tinh Luân Hồn Kỹ sau khi tiến hóa của mình, nàng càng cảm giác được không giống với trước đây.

Giống như Tinh Luân Băng Liên, thời gian khóa tuyệt đối lúc trước tối thiểu là 1 giây, hiện tại lên đến 1 giây rưỡi. Đừng xem thường tăng phúc nho nhỏ này, trên chiến trường mọi thứ thay đổi trong nháy mắt; mà chỉ trong nháy mắt chính là đã có thể quyết định sinh tử đấy!

Lúc này Tinh Quang Phản Quỹ làm nàng cảm thấy, tựa hồ mình vẫn chưa thể đem năng lực của hồn kỹ này hoàn toàn triển khai.

Đường Vũ Lân lùi về sau, lại tiếp tục vọt tới trước. Thời điểm Giản Mặc

Thần bị va lảo đảo, hắn cũng đã một lần nữa đến nơi. Kim Long Trảo một trảo đánh vào chính giữa Thiên Hổ Thuẫn.

Hiệu quả Nát Tan xuất hiện.

Mặt ngoài Thiên Hổ Thuẫn trong nháy mắt hiện lên vô số vết nứt chi chít, nếu như không phải bản thân nó cực kỳ kiên cố, chỉ riêng lần này, đã có thể phá nát Võ Hồn của hắn.

Giản Mặc Thần phun máu lùi về sau, đặt mông ngã ngồi xuống đất. Do vậy lộ ra Vưu Đỉnh Kỳ, Cuồng Chiến Thiên cùng Ông Đại Mẫn ba người ở mặt sau.

Một đoàn đoàn Hỏa Cầu từ phía sau Đường Vũ Lân mang theo đường cong huyễn lệ từ trên trời giáng xuống. Hỏa Cầu không nhiều, chỉ có 3 cái. Phân biệt tìm tới ba người này. Nắm bắt thời cơ vừa đúng.

Khán giả ở Đại Đấu Hồn Tràng nhìn thấy 3 quả cầu lửa này cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Đó cũng không phải là Hỏa Cầu thông thường! Hỏa Cầu có màu xanh lam quỷ dị. Hỏa diễm màu xanh lam dường như chỉ cần nhìn một chút, cũng đủ để hút mất linh hồn của người ta.

Ẩn chứa trong đó là nước thẩm thấu, lửa rừng rực, gió xâm lược. Tam Hệ Nguyên Tố Dung Hợp. Đây không phải là loại dung hợp miễn cưỡng thông thường, mà là chân chính dung hợp. Đây mới là bản lãnh thật sự của Cổ Nguyệt.

Nàng không hề tham dự chiến đấu trước đó, chính là đang sử dụng hồn kỹ Nguyên Tố Dung Hợp này. Nàng đặt cho Tam Hệ Hỏa Diễm này của mình một cái tên, gọi là Lam Diễm. Lam Diễm Hỏa Cầu!

Tuyết Lưu Sương cũng nhìn thấy 3 quả cầu lửa này, nhưng lúc này nàng cũng không có cách nào phân thân. Luận về tu vi, nàng hơi cao hơn Diệp Tinh Lan một chút, nhưng Diệp Tinh Lan kém hơn nàng, chỉ là một cái Hồn Hoàn. Còn về lĩnh ngộ kiếm pháp, cùng với sự hòa hợp với kiếm pháp bản thân, nàng lại phải cao hơn Tuyết Lưu Sương cả một cấp độ. Nàng chính là tinh anh Nội viện được Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra được đấy nhé!

Một tay Tinh Thần Kiếm Pháp xuất thần nhập hóa, Tuyết Lưu Sương chỉ

cảm giác thân thể mình bị cả một bầu trời đầy sao vây quanh. Muốn phá vòng vây mà ra, đã khó càng thêm khó.

Ai nấy đều thấy được, nếu 3 đám Lam Diễm Hỏa Cầu này rơi vào trên thân thể 3 người Vưu Đỉnh Kỳ, e rằng kết quả đều sẽ không quá tốt, rất có khả năng sẽ quyết định thắng bại của cuộc tranh tài này.

Sử Lai Khắc học viện chính là Sử Lai Khắc, mỗi từng cá thể đều cường hãn đến lạ, rõ ràng tu vi không cao, nhưng tựa hồ tu vi hồn lực căn bản không phải là thực lực chân chính của bọn họ.

Đường Vũ Lân cường hãn, Hứa Tiểu Ngôn mạnh mẽ tấn công, Diệp Tinh Lan có Tinh Thần Kiếm. Hoàn toàn chấn động toàn trường…

Chương 459: Thật nhiều Võ Hồn Dung Hợp Kỹ

Biên soạn: Đức Uy

Nếu như Long Trần không phải vừa lên đã tèo, hắn sẽ không quá kém cạnh. Nhưng thiếu mất hạt nhân của đoàn đội, Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện bên này, rõ ràng liền ở thế yếu.

Vào lúc này Long Trần đã từ trong hôn mê tỉnh lại, miệng có chút tê, cái cổ cũng vậy. Hắn nhìn trận đấu trên sân, mãi đến tận hiện tại hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu được vì sao mình lại thua. Chuyện này thực sự là quá oan uổng mà! Giống như thời điểm mình chuẩn bị chơi lớn, bên trong cơ thể mình lại xảy ra vấn đề, đột nhiên lâm vào cảnh "đầu to đít teo". Đây là thua do mình, không phải thua vào tay người khác, mà tầm quan trọng của cuộc tranh tài này đối với học viện hắn đương nhiên cực kỳ rõ ràng. Cuộc tranh tài này nếu như thua, đả kích đối với hắn sẽ là cực lớn.

Nhưng hắn đối với đồng đội của mình có lòng tin. Tuy rằng hắn là đội trưởng, nhưng lại không phải người có sức chiến đấu mạnh nhất bên trong đoàn đội, đoàn đội cũng không quá lệ thuộc vào hắn.

Các ngươi nhất định phải thắng nhé!

"Thiên Hổ…" Giản Mặc Thần khóe miệng còn đang chảy máu, trong miệng lại điên cuồng hô lên.

Cuồng Chiến Thiên đột nhiên ném Thiên Hổ Chuy trong tay mình ra, nhưng mục tiêu cũng không phải là Đường Vũ Lân hay là bất luận một ai của Sử Lai Khắc học viện, mà lại là Giản Mặc Thần cách nàng không xa.

Thiên Hổ Thuẫn của Giản Mặc Thần cũng đồng dạng văng ra ngoài. Tấm khiên cùng búa lớn đụng vào nhau.

Trong phút chốc, một màn kỳ dị xuất hiện, đạo đạo lưu quang phun ra, một con Cự Hổ toàn thân trắng noãn, toả ra ánh sáng mãnh liệt, lưng mọc hai

cánh đột nhiên xuất hiện.

Giản Mặc Thần cùng Cuồng Chiến Thiên hai người đồng thời biến mất. Cự Hổ này vừa xuất hiện, liền che ở phía trước 3 đám Lam Diễm Hỏa Cầu.

"Ầm, Ầm, Ầm…!!!" Ba đám Hỏa Cầu trước sau nổ tung, hỏa diễm xanh lam nhìn qua dị thường huyễn lệ.

Trên người Cự Hổ ánh lửa phụn trào, hỏa diễm lại trực tiếp thẩm thấu tiến vào thân thể của nó. Cự Hổ thống khổ gào thét, chỉ là trong giây lát đó, tự thân nó có quá nửa đã biến thành màu xanh lam.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?

Không nghi ngờ chút nào, Thiên Hổ Thuẫn của Giản Mặc Thần lại thêm vào Thiên Hổ Chuy của Cuồng Chiến Thiên, có thể triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Thiên Hổ Triệu Hoán, đây là tên Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của bọn họ.

Nhưng khí tức Thiên Hổ cường đại đến như vậy, dưới sự thiêu đốt của 3 khối Lam Diễm Hỏa Cầu lại thống khổ đến thế! Thân thể nó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên trong suốt đi. Hiển nhiên là năng lượng bản thân đang tiêu hao ở mức độ lớn. Bởi vậy có thể thấy được, 3 đám Lam Diễm Hỏa Cầu này đáng sợ đến dường nào.

Đường Vũ Lân phóng người lên, trong tròng mắt kim quang lấp lánh. Khí Huyết Nghịch Vận trong cơ thể bốc lên, Kim Long Trảo tay phải sáng lên đạo đạo tinh quang.

Điểm sáng vàng óng lần đầu tiên xuất hiện trong lòng bàn tay, vô số khối vảy nhanh chóng vòng lại, hóa thành giáp cẳng tay, bao trùm lấy cẳng tay cùng bàn tay phải.

"Đấu Khải!" Vị trọng tài mặc Tam Tự Đấu Khải vẫn ở trên không trung bật thốt lên.

Lẽ nào đây là Nhị Tự Đấu Khải? Không đúng, không phải là Nhị Tự! Hắn còn nhỏ tuổi như vậy, làm sao có khả năng chịu đựng được Nhị Tự Đấu Khải? Đây rõ ràng là dùng Hữu Linh Hợp Kim để đoán tạo Nhất Tự Đấu

Khải!

Dù trong nội tâm vẫn kìm nén ý muốn cùng Sử Lai Khắc học viện phân cao thấp, nhưng khi hắn cùng với các cao tầng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện nhìn thấy trên tay Đường Vũ Lân lại có Hữu Linh Hợp Kim - Nhất Tự Đấu Khải, vẫn không khỏi đều rơi vào trầm mặc.

Nếu như chỉ là không làm được, bọn họ sẽ không thống khổ như vậy. Then chốt chính là, bọn họ căn bản là không hề nghĩ tới! Tên này cần thể chất như thế nào, lại có thể mới chừng ấy tuổi đã dung hợp Nhất Tự Đấu Khải thành công? Chế tạo Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải, nếu không phải mỗi cấp phó nghiệp đều đạt đến cấp 5 trở lên, căn bản là không thể nào! Đặc biệt là đoán tạo, phải là cấp 6 mới được. Chưa kể việc Đoán Tạo Tông Sư cấp 6 trở lên ít ỏi không nói; Với quy tắc của học viện, thứ này không thể mượn ngoại lực, chỉ có thể để bọn học sinh phối hợp lẫn nhau tiến hành. Bằng không, ngoại lực mượn quá nhiều, tương lai hầu như không thể đạt được thành tựu Đấu Khải Sư chân chính.

Ở bên trong giới Đấu Khải Sư, có một loại quy tắc ngầm sâu xa thăm thẳm. Nhị Tự Đấu Khải ở thời điểm đang tiến hành đoán tạo, thiết kế, chế tác, duy tu; người giúp họ hoàn thành các quá trình khác, tu vi không thể vượt quá Đấu Khải Sư một cái Hồn Hoàn trở lên, tuổi tác không thể cách biệt quá 3 tuổi. Chỉ có như vậy, khí huyết mọi người mới gần gũi; khí tức gần gũi, mới có thể chân chính chế tạo ra một bộ Đấu Khải có thể để cho Hồn Sư dung hợp.

Bởi vì Nhị Tự Đấu Khải kỳ thực mới là một bước mấu chốt nhất để trở thành Đấu Khải Sư, đem Đấu Khải hoàn toàn hòa vào cơ thể, hóa thành một phần của thân thể. Trong quá trình dung hợp, mỗi một chi tiết nhỏ xảy ra vấn đề đều có khả năng tạo thành thất bại toàn cục. Thời điểm từ Nhị Tự xung kích Tam Tự, ngược lại còn dễ dàng hơn một chút, có thể mượn một ít ngoại lực.

Đấu Khải Sư sở dĩ ít như vậy, có quan hệ cực lớn với sự hạn chế này của Nhị Tự Đấu Khải.

Nhất Tự Đấu Khải đúng là không có hạn chế này, nhưng mà cái của Đường Vũ Lân lại không phải là Nhất Tự Đấu Khải phổ thông! Lấy Hữu Linh Hợp Kim chế tạo ra Nhất Tự Đấu Khải, trên thực tế chính là mô hình của Nhị Tự Đấu Khải trong tương lai, là không thể thay thế. Đồng thời cũng phải

hòa tan vào thân thể. Vì lẽ đó, hạn chế của nó cùng Nhị Tự Đấu Khải giống nhau như đúc.

Nói cách khác, Đường Vũ Lân nhất định phải tham dự vào trong quá trình chế tác Nhất Tự Đấu Khải, đồng thời, những người giúp hắn hoàn thành các hạng mục khác, tuổi tác không thể lớn hơn hắn 3 tuổi, tu vi không thể cách biệt quá nhất hoàn. Tại tuổi này của bọn họ, hạn chế như thế thực sự là một vấn đề lớn. Chuyện này có ý nghĩa là, hắn không chỉ mạnh, mà bên người còn có một đám bạn cùng lứa có cấp phó nghiệp vô cùng cao. Đây mới là địa phương đáng sợ nhất.

Dù cho Đấu Khải của hắn chỉ có một khối, nhưng bắt đầu như vậy cũng đã đủ để làm khiếp sợ toàn bộ Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện. Ở đây, căn bản cũng không có ai nghĩ tới nên để các học viên tiến hành chế tạo như vậy, bởi vì chuyện này ở trong mắt các lão sư của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư mà nói, vốn là không thể hoàn thành. Cũng giống như đám người Vũ Ti Đóa nhận định, là tương tự nhau.

Nhưng Đường Vũ Lân bọn họ lại thành công, Đấu Khải đặt tại trước mắt, sự thực chứng minh tất cả.

Tiếng rồng ngâm sục sôi vang vọng toàn trường, Đường Vũ Lân hai tay hóa thành vòng cung, ở trước người đẩy ra, Kim Long Kinh Thiên!

Một đầu Kim Long cực lớn cùng với đầu Thiên Hổ đã kinh biến đến mức hư huyễn, hung hãn đụng vào nhau. Thiên Hổ gào thét rít gào, hai cánh sau lưng dùng sức lay động. Đường Vũ Lân ở trên không trung lại bất động. Kim Long Kinh Thiên!

Đối mặt với Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nếu là các Hồn Sư khác sẽ sợ hãi, sẽ khiếp sợ, nhưng hắn lại đã đối mặt không biết bao nhiêu lần.

Từ lúc lần đầu tiên đối mặt với Băng Tuyết Chi Sâm ăn thiệt thòi lớn, đến lúc sau đối mặt với Vũ Ti Đóa - Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ U Minh Bạch Hổ.

Luận về uy lực, Thiên Hổ trước mắt dù sao cũng là do hai tên Hồn Sư dung hợp, so với U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa có lẽ là mạnh hơn một chút. Nhưng mà hiện tại Đường Vũ Lân cũng không phải là Đường Vũ Lân của lúc xưa! Tu vi tăng lên không nói, cường độ thân thể, huyết mạch lực cũng

càng cường thịnh hơn không biết bao nhiêu lần. Lại có Lam Diễm Hỏa Cầu trước đó đã làm nó suy yếu…

Thời điểm Kim Long biến mất, Thiên Hổ cũng thuận theo đó hóa thành bọt nước, hai bóng người từ trên trời giáng xuống.

Chuyện này...

Tình cảnh này khiến toàn trường vượt quá 10 vạn người, hơn nữa còn có không biết bao nhiêu người ngồi trước Hồn Đạo Truyền Hình đồng dạng trợn mắt ngoác mồm.

Một đám hài tử chỉ mới 14, 15 tuổi thôi! Thực lực bọn họ triển khai, đã là quá mạnh, quá mạnh mẽ!

Tam hoàn tu vi lại có thể ngăn trở được Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?

Ai cũng nói Sử Lai Khắc học viện cường đại, nhưng chân chính biết được Sử Lai Khắc học viện cường đại tới trình độ nào, dù sao vẫn là số người cực ít. Mà lúc này, Đường Vũ Lân lại dùng thực lực của chính mình, hướng về mọi người chứng minh, nhóm tiểu quái vật Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra được, cường hãn đến mức nào.

Bất kể là thực lực bản thân hay là nắm giữ thời cơ, đều 10 phân vẹn 10.

"Đội trưởng thực sự là càng ngày càng thô bạo mà!" Âm thanh Tạ Giải vang vọng trên không trung. Ánh Long Chủy của hắn cũng đã lặng yên đâm vào Ông Đại Mẫn.

Ở thời điểm lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt ở trên người Đường Vũ Lân, hắn đã sớm lặng yên không một tiếng động vòng tới phía sau của kẻ địch. Lúc này hai tay đồng thời triển khai, phân biệt đâm vào Ông Đại Mẫn cùng Vưu Đỉnh Kỳ.

Đây là thời điểm kết thúc chiến đấu!

Hai vị kia triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, tu vi nhất định là sẽ tổn thất lớn. Nếu giải quyết được hai người này, thi đấu sẽ kết thúc. Mãn điểm về tay!

Tạ Giải xuất hiện cực kỳ quỷ mỵ, Vưu Đỉnh Kỳ lại bị Đường Vũ Lân làm khiếp sợ trước đó, mắt thấy đã sắp bị "làm thịt".

Vào lúc này, một tiếng tiếng rít từ trong miệng Ông Đại Mẫn phát sinh, một tầng tường băng trong nháy mắt xuất hiện, sau đó lại trong nháy mắt nổ tung. Lực nổ tung kịch liệt đã đem Tạ Giải đẩy bay ra ngoài.

"Lưu Sương!" Ông Đại Mẫn quát to một tiếng, sau đó liền thấy toàn thân nàng lam quang toả sáng, cả người giang hai cánh tay bay thẳng lên, nhìn giống như tiên nữ thăng thiên vậy.

Thân thể Tuyết Lưu Sương cũng sáng lên, tương tự là lam quang lấp loá. Tinh Thần Kiếm đâm trúng, Diệp Tinh Lan lại cảm giác được mình dường như đâm vào hư không. Sau một khắc, thân thể Tuyết Lưu Sương đã xuất hiện ở giữa không trung, cùng Ông Đại Mẫn chồng vào nhau.

Lần này, người mới vừa rơi xuống đất, sắc mặt khẽ biến thành hơi tái nhợt, Đường Vũ Lân, cũng không nhịn được trợn to hai mắt.

Cái gì vậy? Võ Hồn Dung Hợp Kỹ thứ hai?

Hắn cuối cùng đã hiểu rõ vì sao Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện lại có niềm tin mãnh liệt như thế, lại muốn toàn Liên Minh xem trực tiếp trận đấu này. Nội tình người ta đúng là phong phú à nha! Nếu như không phải Quang Minh Thánh Long Hồn Sư Long Trần vừa vặn bị mình khắc chế, có thêm hai nhóm Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này, tại độ tuổi này của bọn họ, đúng là cực kỳ có năng lực cạnh tranh.

Chương 460: Thần Long Biến

Biên soạn: Đức Uy---

Giữa bầu trời, hai đạo nhân ảnh màu xanh lam chồng lên nhau, lớn lên, hóa thành một nữ tử trên người mặc quần áo xanh lam, cầm trong tay trường kiếm xanh lam, thân cao vượt quá 2 mét.

Trên đầu nàng hiện lên một vầng Nguyệt Luân màu trắng, tôn lên tướng mạo của bản thân, đồng thời có ưu điểm của Tuyết Lưu Sương cùng Ông Đại Mẫn. Nàng vừa mới mới hiện ra, toàn bộ nhiệt độ của Đại Đấu Hồn Tràng cũng dường như đã hạ xuống.

Luận về cường độ, còn vượt lên trên Thiên Hổ lúc trước, chuyện này chỉ có thể mang ý nghĩa là, mức độ hòa hợp của các nàng cực kỳ cao.

Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, Băng Tuyết Nữ Thần! Là đòn sát thủ chân chính của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện.

"Tinh Luân, Óng Ánh!"

Từng đạo từng đạo ánh sao óng ánh trên không trung, ánh sao tập trung lại, một mục tiêu duy nhất.

Kim quang hạ xuống, hòa vào thân thể của Băng Tuyết Nữ Thần, Khóa Tuyệt Đối, thân thể màu xanh lam trong nháy mắt hóa thành màu vàng, khựng lại giữa không trung.

Một đoàn ánh sao óng ánh từ trên trời giáng xuống, đệ tam hồn kỹ của Diệp Tinh Lan, Kiếm Tinh Lạc.

Băng Tuyết Nữ Thần vừa hóa thành màu vàng, Kiếm Tinh Lạc cũng đã đến nơi, phối hợp không thể bảo là không ăn ý.

"Khanh!" Ánh sao tóe lên, màu vàng rút đi. Băng Tuyết Nữ Thần vẫn như

trước trôi nổi giữa không trung, Diệp Tinh Lan chỉ cảm thấy dường như lúc trước mình chém phải một tòa băng sơn vậy, không có cách nào lay động, sắc mặt cũng không khỏi biến sắc. Mức độ hòa hợp của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của các nàng, e rằng phải vượt quá 80%! Cường độ này, đã hoàn toàn không kém hơn cô nàng Nhất Tự Đấu Khải Sư từ trên trời rơi xuống hôm trước, đánh cho bọn họ không còn manh giáp, Diễm Phượng.

Trường kiếm trong tay Băng Tuyết Nữ Thần vung lên, ba đạo lam quang từ trên trời giáng xuống, Điểm Quang Kiếm Pháp!

Điểm Quang Kiếm Pháp lần này, so với lúc trước khi Tuyết Lưu Sương triển khai, tuyệt nhiên không giống. Điểm Quang xuất thế, trời giá rét đất đóng băng. Hàn ý thấu xương từ trên trời giáng xuống, ánh kiếm chưa tới, cũng đã làm người ta sởn cả tóc gáy.

Ba đạo ánh kiếm phân biệt chỉ về Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan cùng Hứa Tiểu Ngôn. Đây là 3 người mà các nàng cho là uy hiếp to lớn nhất.

Một bóng người nhảy lên, đã chặn lại một ánh kiếm trong đó. Bóng người trong nháy mắt bị ánh kiếm chém nát, nhưng cũng dựa vào chính mình miễn cưỡng chống đối, hóa giải được một đòn.

Tiếng kinh hô ở trên khán đài liên tiếp vang lên, đây dù sao cũng là một hồi luận bàn thôi! Cũng không nên thật sự làm chết người được!

Nhưng bọn họ rất nhanh đã nhìn thấy, bóng người vừa mới bị đánh nát, sắc mặt tái nhợt, từ một bên khác nổi lên, chính là Tạ Giải. Hắn đã dùng Ảnh Long Phân Thân của mình chặn lại một đòn giúp Hứa Tiểu Ngôn.

Đường Vũ Lân từ thời điểm Băng Tuyết Nữ Thần xuất hiện, cũng đã ăn vào Thị Huyết Bánh Bao Đậu, Kim Long Kinh Thiên lại nổi lên!

"Oanh…!!" Đầu rồng tán loạn, toàn thân lập loè lam quang, cả người hắn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan ánh sao óng ánh, tình huống so với hắn càng thảm hại hơn. Thời điểm bị đánh bay, miệng nàng đã phun máu tươi. Vẫn may Từ Lạp Trí đúng lúc xông lên, dùng hồn lực của mình giúp nàng chặn lại một phần dư âm.

Từ Lạp Trí hai mắt đỏ lên, nổi giận gầm lên một tiếng, liền muốn xông lên.

"Giao cho chúng ta!" Âm thanh lành lạnh ghé vào lỗ tai hắn vang lên, sau đó bờ vai của hắn liền bị một bàn tay trắng noãn giữ lại.

Ngân quang lấp loé, bóng người Cổ Nguyệt xuất hiện ở bên người Đường Vũ Lân.

"Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, không chỉ là bọn ngươi mới có." Vừa nói, nàng cũng đã từ phía sau ôm lấy Đường Vũ Lân. Lúc này khóe miệng hắn đang rỉ máu, thân thể bị đông cứng đến run rẩy.

"Vù…!!!" Một tiếng ong ong trầm thấp dường như làm cho cả Đại Đấu Hồn Tràng đều kịch liệt run rẩy một thoáng.

Trên người Đường Vũ Lân nguyên bản còn tràn ngập lam quang, trong nháy mắt lam quang tán loạn. Trên người Cổ Nguyệt tách ra một đoàn ánh sáng, nương theo cái ôm của nàng, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Đường Vũ Lân.

Hồng, Lam, Hoàng, Lục, Kim, Ngân, Hắc – Thất Thải Hào Quang hóa thành từng sợi dây ánh sáng, cấp tốc quấn quanh ở trên người Đường Vũ Lân, hòa vào trong thân thể hắn.

Băng Tuyết Nữ Thần trên không trung, không chút do dự một chiêu kiếm chém xuống, lam quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên trong hào quang bảy màu kia.

Nhưng quỷ dị chính là, kiếm khí xanh lam mãnh liệt như vậy sau khi rơi vào phạm vi của những sợi dây ánh sáng, lại bị Thất Thải Hào Quang quấn lấy, không ngừng tan vỡ.

Từng khối từng khối vảy nhanh chóng từ mặt ngoài thân thể Đường Vũ Lân nổi lên, vảy không phải màu vàng kim vốn có của hắn, mà lại hiện ra đủ 7 màu sắc. Khí tức uy nghiêm không gì sánh kịp cũng thuận theo đó xuất hiện.

Bên sân, Quang Minh Thánh Long Hồn Sư Long Trần ở trước mặt long uy khủng bố này, ngã ngồi trên mặt đất, thân thể không thể khống chế được mà run rẩy kịch liệt hơn. Thậm chí có loại cảm giác muốn nằm rạp xuống

mặt đất.

Thất Thải Long Lân cùng lúc đó dần dần trở nên trong suốt cùng dày nặng hơn, cả người Đường Vũ Lân toàn bộ bao phủ bên trong lớp vảy, lại như là mặc vào một tầng áo giáp. Tiếng rồng ngâm tràn sục sôi tràn ngập khí khái bễ nghễ thiên hạ.

Thất Thải bắn ra, tóc đen của Đường Vũ Lân lay động, bên trong hai con mắt của hắn cũng có thêm một tầng hào quang bảy màu. Ở nơi sâu xa trong óc hắn, một vài bức hình kỳ lạ tái hiện ra, đó là dáng vẻ vô số Hồn Thú to lớn đang quỳ bái. Mục tiêu của chúng nó, đúng là mình.

Hữu Quyền Đấu Khải cũng đồng dạng bị nhuộm đẫm thành bảy màu. Đường Vũ Lân lại không thể cảm thụ rõ ràng mình hiện tại đến tột cùng là cấp độ thế nào, chẳng qua chỉ cảm thấy tất cả bên người tựa hồ đều trở nên nhỏ bé.

Băng Tuyết Nữ Thần đến, trường kiếm màu xanh lam chém xuống, một đòn toàn lực.

Không gian xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân tựa hồ cũng bị đóng băng lại, nhiệt độ siêu thấp khiến hô hấp cũng đều biến thành hơi băng.

"Khanh!"

Thất Thải Long Lân giơ lên, nắm lấy Lam Băng Kiếm.

"Đùng!" Băng Kiếm bị phá nát, hóa thành mảnh vỡ. Đường Vũ Lân theo bản năng trực tiếp tung hữu quyền ra.

"Hạ thủ lưu tình!"

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, trên người tỏa ra hào quang óng ánh, che ở phía trước nắm đấm bảy màu kia.

"Oanh…!!!"

Thân thể Đường Vũ Lân vẫn không nhúc nhích, bóng người chặn lại hắn cũng lơ lửng ở giữa không trung, nhưng nắm đấm của hắn lại đã biến thành bảy màu. Tiếp theo đó, liên tiếp bảy thanh âm vang lên ầm ầm. Mỗi một

thanh âm nổ vang, cũng làm cho thân thể của hắn run rẩy một thoáng.

Trọng tài, Tam Tự Đấu Khải Sư!

Đúng vậy, người vừa chặn lại công kích của Đường Vũ Lân, chính là vị Tam Tự Đấu Khải Sư kia, trọng tài của trận đấu!

Thời điểm khi kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần bị phá nát trên tay của Đường Vũ Lân, hắn cũng cảm giác được không hay! Không thể không ra tay rồi! Không ra tay nữa, chỉ sợ rằng sẽ xảy ra đại sự.

Nhưng hắn vạn vạn không ngờ tới, cú đấm này va chạm, lấy hắn thêm vào Tam Tự Đấu Khải Sư, đạt đến cấp độ tương đương Phong Hào Đấu La, cũng cảm giác được một trận khiếp đảm. Trên tay truyền đến bảy lần nổ tung liên tiếp, đó là đánh nổ ở từng thuộc tính khác nhau!

Đây là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ do 2 hài tử tam hoàn làm ra mà thôi! Mức độ hòa hợp của bọn họ phải đạt đến trình độ kinh khủng như thế nào, mới có thể sinh ra lực công kích mạnh mẽ như vậy?

Vầng sáng xanh lam rút đi, Tuyết Lưu Sương, Ông Đại Mẫn từ trên trời giáng xuống, hai thiếu nữ lúc này, khuôn mặt đã tái mét từ lâu.

Thời điểm kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần vỡ nát, các nàng cũng đã cảm giác được một luồng uy thế áp bức khủng bố cực điểm ép vào trong xương tủy của mình. Trực giác nói cho các nàng biết, nếu như không phải là lão sư ra tay, các nàng rất có khả năng thật sự đã chết.

Cái kia đến tột cùng là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ gì!?

Thất Thải Nhân Ảnh khí thế ngút trời, Cổ Nguyệt từ sau lưng Đường Vũ Lân tách ra. Trong nháy mắt này, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy dường như trong người mình cạn sạch tinh lực, tựa hồ mình chỉ còn lại một bộ khung xương. Chỉ có Kim Long Vương phong ấn là kịch liệt run rẩy, đạo phong ấn thứ 4 kia tựa hồ như buông lỏng vài phần, vừa rồi giống như có sức mạnh nào đó từ trong ra ngoài trùng kích phong ấn.

Hứa Tiểu Ngôn xông lên đỡ lấy Cổ Nguyệt sắc mặt tái nhợt, gần như hư thoát; Tạ Giải xông lại đỡ lấy Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, hướng về vị Tam Tự Đấu Khải Sư lơ lửng ở không trung, hỏi: "Chúng ta thắng sao?"

Đơn giản 4 chữ, vang vọng toàn bộ Đại Đấu Hồn Tràng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện!

Chúng ta thắng sao?

Cuộc chiến được muôn người chú ý, là lần va chạm có thể nói là giữa các thế hệ trẻ mạnh nhất lứa này, kết cục như thế nào? Đã không thể nghi ngờ…

Quang Minh Thánh Long Hồn Sư, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ Thiên Hổ, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ Băng Tuyết Nữ Thần. Vậy mà, vẫn là…thua!

T-H-U-A!!!

Thua triệt triệt để để, không có chút nghi ngờ nào.

"Có thể nói cho ta biết tên của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ vừa rồi của các ngươi hay không?" Tam Tự Đấu Khải Sư hỏi.

Đường Vũ Lân ngẩn người, tên? Hắn thật không biết gọi tên là gì. Sau lần thứ nhất sử dụng, hắn cùng Cổ Nguyệt đều hôn mê rất lâu, tỉnh lại cũng không dám tiếp tục thử nghiệm. Ngày hôm nay là lần thứ hai, có lẽ bởi vì có chút thích ứng, hơn nữa thực lực tăng lên, bọn họ lại không bị ngất đi như lúc trước. Nhưng danh tự này, vẫn còn chưa nghĩ ra nha!

"Thần Long Biến!" Thanh âm có chút khàn khàn của Cổ Nguyệt vang lên.

Chương 461: Đệ nhất biến, Thần Long Sơ Tỉnh

Biên soạn: Đức Uy---

"Thần Long Biến?" Tam Tự Đấu Khải Sư cười khổ một tiếng, "Các ngươi thắng!"

Đường Vũ Lân cười cười, sau đó cứng rắn chống đỡ, giơ tay phải của mình lên, hướng về các khán giản trên khán đài đã từ lâu yên lặng như tờ, vẫy vẫy tay. Thong dong mà kiêu ngạo! Cuối cùng dựng thẳng một ngón trỏ đưa lên môi, làm ra một dấu hiệu "cấm khẩu".

Tạ Giải đỡ cánh tay của hắn, nhanh chóng đi ra ngoài. Không đi nữa, nhân gia người ta mỗi người một bãi nước bọt cũng đủ để đem bọn họ nhấn chìm, "Ngươi thật không hổ là kẻ tham ăn."

Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi: "Ủa cái này liên quan gì?"

Tạ Giải lườm một cái, "Thể trọng ngươi quá nặng, nghe không hiểu sao?"

Đường Vũ Lân không hé răng, yên lặng hướng về trên người hắn đè lên.

Tạ Giải lần thứ hai lườm một cái.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt lúc này đã nhắm hai mắt lại, phần lớn trọng lượng đều đặt ở trên người Hứa Tiểu Ngôn.

"Thật sự gọi là Thần Long biến ư? Ngươi lâm thời chế tên à?"

Cổ Nguyệt mở hai con mắt, nhìn về phía hắn, nhẹ giọng nói: "Thần Long Biến, đệ nhất biến, Thần Long Sơ Tỉnh."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ còn có đệ nhị biến?"

Cổ Nguyệt suy yếu nói: "Thần Long Cửu Biến!"

Đường Vũ Lân vẻ mặt có chút quái lạ, nhưng thực sự là đã quá suy nhược, hắn cũng không tiếp tục hỏi tới.

Chỗ 6 người bọn họ đi qua, tất cả các môn sinh và lão sư của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ.

Bất luận bọn họ không muốn thừa nhận cỡ nào, đều phải công nhận thực lực của 6 học viên đến từ chính Sử Lai Khắc học viện này. 6 đấu với 6, dưới tình huống bên mình có 3 tên tứ hoàn Hồn Sư, có hai đại Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, vậy mà vẫn thua. Thua triệt triệt để để.

Lại như vị trung niên nhân đầu tiên đã nói tới, bọn họ nhìn thấy sự chênh lệch, chân chính nhìn thấy sự chênh lệch!

Gian nan vào thang máy, đầu óc choáng váng, cuối cùng cũng coi như là ra khỏi Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện.

Trong không khí Minh Đô phảng phất tràn ngập một tầng khí tức kỳ dị, thời điểm khi bọn họ rời khỏi đại môn không khỏi sợ hết hồn. Ở ngoài cửa Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, đã bị dòng người vây chặt đến mức không lọt nổi một giọt nước.

Cuộc tranh tài lúc nãy đã được phủ sóng hết thảy màn ảnh lớn của Minh Đô. Bất kể là trong nhà hay là khu vực công cộng, không biết bao nhiêu người đã chứng kiến một hồi quyết đấu ở cấp độ thiếu niên vừa rồi. Người ở phụ cận đều muốn tận mắt nhìn một chút, 6 tên thiếu niên nam nữ của Sử Lai Khắc học viện đến tột cùng là hình dáng gì, lại có thể cường đại như thế.

Hít sâu một hơi, lại ăn một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt, Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, không để cảm giác suy yếu lấy đi ý thức của mình. Cổ Nguyệt bên kia đã nhắm chặt hai mắt, không biết ý thức vẫn còn tỉnh táo hay không?

Nếu như vào lúc này có một chiếc xe thì thật tốt! Đường Vũ Lân trong lòng âm thầm cảm thán, nhưng đáng tiếc, xe của bọn họ đã vứt lại bên đường cao tốc.

Thời điểm hắn vẫn còn đang cảm thán, đột nhiên, một vệt sáng từ trên trời giáng xuống, một chiếc Hồn Đạo Xa tràn ngập lưu tuyến cứ như vậy từ không trung lao xuống, vững vàng đứng ở trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở ra, thanh âm lạnh như băng từ bên trong truyền đến, "Lên xe!"

Là Vũ lão sư!

Nào cần đợi nói thêm lời nào, 6 người dồn dập chen lên xe. Chiếc Hồn Đạo Phi Xa này của Vũ Trường Không cũng được tính là có chỗ ngồi khá ổn, bọn họ 6 người ngồi vào mặc dù có chút chật, nhưng nói chung vẫn ổn.

Tại cửa, phi xa trên không bỗng nhiên tăng tốc, bắn thẳng lên, nhảy vào không trung mà đi.

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, phòng hội nghị cấp cao.

"Nói một chút đi, đối với cuộc tranh tài này ngày hôm nay, mọi người có ý kiến gì không!?" Ông lão ngồi ở chủ vị, sắc mặt âm trầm nói.

"Không biết nên nói cái gì cho phải." Một người trung niên ở vị trí đầu não dưới hắn một bậc thở dài một tiếng, "Bất luận là từ Võ Hồn hay thực lực cá nhân mà xem, chúng ta đều vốn là hơn hắn. Nhưng kết quả cuối cùng lại vẫn là thua. Bên trong 6 tên Hồn Sư của đối phương, có một tên là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, sức chiến đấu chủ yếu chỉ có 5 người. Người gây chú ý nhất chính là tên Đường Vũ Lân kia. Chính là bởi vì hắn trong nháy mắt đánh tan Long Trần, lúc này mới khiến cán cân thắng bại chao đảo. Mãi đến tận hiện tại ta vẫn không hiểu được, vì sao Long Trần lại bại nhanh như vậy? Từ phần thi đấu phía sau có thể nhìn ra được, thực lực Đường Vũ Lân tuy rằng không yếu, nhưng Long Trần hắn là so với hắn chỉ có mạnh hơn chứ không hề kém mới đúng."

"Ta mới vừa hỏi dò qua Long Trần. Long Trần nói, thời điểm hắn đối mặt với Đường Vũ Lân, tự thân hồn lực lại như là sản sinh sợ hãi, tự lùi bước, khiến cho hắn không cách nào phát huy ra được lực chiến đấu chân chính. Đặc biệt là cuối cùng, thời điểm bọn họ sử dụng Thất Thải Võ Hồn Dung Hợp Kỹ kia, lực áp bách càng mạnh hơn. Thật giống như loại hình năng lực uy thế."

Ông lão mở miệng lần nữa, "Không phải là uy thế, hắn là Võ Hồn Áp Chế.

Võ Hồn cùng thuộc tính, người bề trên áp chế đối với kẻ dưới."

"Làm sao có khả năng?" Lời này vừa nói ra, đông đảo cao tầng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện ở đây, trên mặt đều tràn ngập vẻ khó tin.

Đúng đấy! Làm sao có khả năng? Võ Hồn của Long Trần lại chính là Quang Minh Thánh Long đấy! Đó là Võ Hồn đứng hàng đầu, bản thân cũng đã là Võ Hồn biến dị. Là bọn họ không biết tiêu hao bao nhiêu tâm lực mới thu được hắn gia nhập Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện. Vốn mục tiêu của Long Trần là Sử Lai Khắc học viện, bọn họ dùng tài nguyên tốt nhất, mới lôi kéo được hắn ở lại đây.

Ở bên trong Hồn Thú thuộc Long Tộc, Quang Minh Thánh Long này của hắn hẳn đã là cao nhất, làm sao có khả năng lại có Long Tộc Võ Hồn còn mạnh hơn cả hắn?!

"Sự thực đặt ở trước mắt, không cho phép chúng ta không tin. Võ Hồn của tên Đường Vũ Lân kia, hẳn là nhất mạch kế thừa với Quang Minh Thánh Long, nhưng lại càng mạnh mẽ hơn. Long Tộc Võ Hồn chủng loại đông đảo, như vị Thú Thần bên trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm trước kia, tầng cấp của nó còn ở bên trên Quang Minh Thánh Long." Ông lão thản nhiên nói, ánh mắt của hắn trước sau nằm ở trong trạng thái suy tư.

Thân là viện trưởng của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, trận chiến này hôm nay đối với hắn đả kích cũng không hề nhỏ. Nhưng ngoại trừ thống khổ do đả kích đem lại, lại mang nhiều hơn là sự suy tư. Suy tư về sự chênh lệch lẫn nhau!

Thế hệ trẻ lứa này của Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, được hắn ký thác kỳ vọng cực kỳ cao. Tổ hợp 6 người này kỳ thực còn có 1 người nữa, tổng cộng là 7 người, được bọn họ xưng là Diệu Thế Thất Tinh, hi vọng bọn họ tương lai có thể đại biểu Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, cùng Sử Lai Khắc học viện tranh đấu.

Vậy mà không đợi Diệu Thế Thất Tinh kịp tỏa sáng, đã bị người của Sử Lai Khắc học viện tới cửa khiêu chiến, đồng thời còn đại bại thua thiệt.

Chuyện này nhất định là một âm mưu! Nhất định là Sử Lai Khắc học viện biết chúng ta có một đoàn đội như thế, chuyên môn chuẩn bị nhằm vào, cho

nên mới bị thua.

"Ngài nói vị kia ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm lúc trước, chính là Kim Nhãn Hắc Long Vương Thú Thần, Đế Thiên đúng chứ?" Một vị cao tầng lớn tuổi hỏi.

Ông lão gật đầu, "Là hắn. Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sở dĩ vẫn không bị san thành bình địa, cũng là bởi vì ở bên trong thế giới Hồn Thú còn có một vị như thế tồn tại. Vị này tu vi vượt quá 80 vạn năm, là Hồn Thú Chi Vương chân chính. Hắn có thể hóa thân thành nhân loại, lực phá hoại của bản thân, coi như là Tứ Tự Đấu Khải Sư, cũng không biết phải cần mấy vị mới có thể đem nó đánh bại. Năm đó, đã từng đã thử tiến hành vây quét đối với nó, cuối cùng để nó trốn thoát. Vì không muốn khiến nó điên cuồng, nên hạt nhân quyển của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm hiện tại mới vẫn được bảo lưu, cũng bị đánh dấu là cấm địa."

"Võ Hồn của tên Đường Vũ Lân kia mang theo một ít khí tức Quang Minh, khẳng định không phải cùng một loại hình với Kim Nhãn Hắc Long Vương. Xem ra, hắn là còn có một loại Long Tộc Võ Hồn đỉnh cấp khác, bị Sử Lai Khắc học viện phát hiện ra. Hắn hiện tại mới tam hoàn, cũng đã nắm giữ Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải. Tương lai, tiền đồ người này là không thể đo lường. Nghĩ biện pháp điều tra tư liệu của hắn. Còn có người tên Cổ Nguyệt kia cũng thật không đơn giản, ba quả cầu lớn ban đầu của nó, lại có thể đem Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của chúng ta tiêu hao hơn nửa. Tuy rằng chỉ có một lần duy nhất ra tay, nhưng lại là một khâu cực kỳ trọng yếu trong cuộc chiến này. Thực lực của Diệp Tinh Lan lại càng ở bên trên Lưu Sương. Tinh Thần Kiếm Pháp của con bé cũng đã đăng đường nhập thất. Còn có con bé phóng thích kim quang nữa, kỹ năng khống chế của nó phi thường bá đạo, lúc đó ngay cả Băng Tuyết Nữ Thần cũng đều bị con nhóc khống chế trong nháy mắt."

"Vì lẽ đó, dù cho là so sánh 1 chọi 1, thực lực của 6 người đối phương cũng ở bên trên chúng ta. Khoa Nghiên Cứu lập tức thâm nhập, nghiên cứu cuộc tranh tài này, ta muốn số liệu phân tích cặn kẽ nhất."

"Vâng!"

……

Lên xe, Đường Vũ Lân ngẹo đầu, liền ngất đi. Hắn quả thật là không gồng

thêm được. Bên trong quá trình thi đấu, hắn đã gánh vác phần lớn áp lực. Hơn nữa cuối cùng, thứ được Cổ Nguyệt tạm gọi là Thần Long Biến thực sự tiêu hao quá lớn. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này không chỉ hấp thu hồn lực, huyết mạch lực, tinh thần lực, mà tất cả đều tiêu hao kịch liệt.

Trong quá trình hôn mê, trong đầu Đường Vũ Lân hiện lên một vài ảo giác, thân thể cũng tựa hồ bất tri bất giác phát sinh một vài biến hóa nhỏ bé, tầng phong ấn thứ 4 mơ hồ đã xuất hiện vết rách.

"Tỉnh lại." Từng tiếng hét vang lên ở bên tai, Đường Vũ Lân giật mình một thoáng, mở hai mắt ra.

Hắn kinh ngạc phát hiện, chính mình lại đã đến điện đường ở nơi sâu xa trong óc mình. Đứng ở trước mặt, bất ngờ chính là Lão Đường.

"Lão Đường!!!" Đường Vũ Lân mừng rỡ kêu lên. Hắn đã rất lâu chưa được gặp Lão Đường.

"Ngươi tên tiểu tử này, thực sự là không khiến người ta bớt lo được mà!" Lão Đường thở dài một tiếng.

Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi: "Lão Đường, làm sao thế?"

Chương 462: Nguy cơ phá tan phong ấn

Biên soạn: Đức Uy---

Lão Đường nói: "Đạo phong ấn thứ 4 của ngươi, nhiều nhất còn có thể chống đỡ được 3 tháng. Trong vòng 3 tháng, nhất định phải tìm đủ 4 loại thiên tài địa bảo lần trước ta nói cho ngươi, từ đó có thể đảm bảo được đột phá thành công!"

"Hả? 3 tháng?" Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn hắn, "Thời gian này quả thực là quá gấp gáp, ngài không phải nói là vẫn còn sớm lắm hay sao?"

Lão Đường nói: "Nguyên bản vốn không có vấn đề gì, hơn nữa cường độ thân thể của ngươi phát triển cực kỳ nhanh, tương lai việc chống đỡ những đạo phong ấn đầu tiên sẽ không thành vấn đề. Thức ăn của ngươi hắn là rất tốt, cường độ thân thể vững bước tăng lên. Nhưng không biết tiểu tử ngươi làm cái gì, phong ấn Kim Long Vương kia lại tự mình buông lỏng, đạo phong ấn thứ 4 đã xuất hiện vết rách. Tinh hoa Kim Long Vương được nó phong ấn đã bắt đầu xao động. Coi như là ngươi không xung kích, không tốn thời gian dài nó cũng sẽ bị phá tan. Khi đó, những năng lượng này sẽ xung kích thân thể của ngươi, rất có thể sẽ đem lại nguy hiểm cho ngươi. Trước tiên nói cho ta nghe một chút, gần đây nhất ngươi đã làm những gì?"

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, trước tiên đã nghĩ đến Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của hắn cùng Cổ Nguyệt.

"Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?" Hắn bật thốt lên.

"Võ Hồn Dung Hợp Kỹ?" Lão Đường kinh ngạc nói: "Có người có thể cùng ngươi triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ? Chuyện này là không thể nào!"

Đường Vũ Lân nói: "Hắn là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Cổ Nguyệt nói, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này của chúng ta gọi là Thần Long Biến, còn có cái gì

mà Thần Long Cửu Biến, cụ thể ta còn chưa kịp hỏi nàng, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra." Lập tức, hắn đem tình huống chính mình cùng Cổ Nguyệt sử dụng Thần Long Biến, tỉ mỉ giảng giải lại một lần.

Lão Đường nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lông mày nhíu chặt. Bóng người hư huyễn nhẹ nhàng lay động.

"Ta cũng không hiểu được rõ là có chuyện gì xảy ra. Theo đạo lý mà nói, không ai có thể cùng ngươi triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Kim Long Vương huyết thống thay đổi thân thể ngươi rất lớn, khiến ngươi nắm giữ thể phách vượt xa nhân loại bình thường. Dựa theo tình huống ngươi kể, hồn lực, huyết mạch lực, tinh thần lực đều bị tiêu hao do Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, đây là hiệu quả mà Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đạt độ khớp đến 100% mới sẽ sản sinh ra. Nói cách khác, cô bé cùng ngươi dung hợp này, Võ Hồn hẳn là có thể cùng ngươi bổ sung lẫn nhau. Nhưng ngươi còn nói Võ Hồn của nàng là Nguyên Tố Chưởng Khống, vậy thì lại không đúng. Hơn nữa, ta cũng không nghĩ ra được có Võ Hồn nào lại có thể bổ sung được cho ngươi."

Đường Vũ Lân không nghĩ tới ngay cả Lão Đường cũng không biết rõ cụ thể là chuyện gì xảy ra, có chút bất đắc dĩ nói: "Ngay cả ngài cũng không biết, vậy hay là khi trở lại ta lại hỏi lão sư một chút?"

Lão Đường lắc đầu một cái, nói: "Bọn họ ngay cả tình huống của ngươi cũng đều không rõ ràng, chớ nói chi là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này. Cái này ta sẽ cẩn thận ngẫm lại, xem có manh mối gì hay không. Đối với ngươi mà nói, việc cấp bách trước tiên phải làm gồm hai việc. Thứ nhất, ngươi phải trong vòng 3 tháng tìm đủ 4 loại thiên tài địa bảo. Với tình huống thân thể hiện nay của ngươi mà nói, phải có chúng mới có thể tương đối thuận lợi hấp thu đạo phong ấn Kim Long Vương tinh hoa thứ 4. Thứ hai, sau này cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ này hạn chế dùng càng ít càng tốt. Hắn là chính nó đã kích thích phong ấn Kim Long Vương xao động, tự mình xung kích phong ấn. Dùng càng nhiều, một khi có tình huống hai đạo phong ấn đồng thời mở ra xuất hiện, ngươi ngay lập tức sẽ vạn kiếp bất phục, hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân trong lòng căng thẳng, vội vàng gật đầu, "Minh bạch, vậy ta sẽ tận lực không dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ."

"Ừm. Bởi đạo phong ấn thứ 4 sớm buông lỏng, thời gian ngươi có thể chống đỡ những đạo phong ấn phía sau cũng sẽ có một ít biến hóa. Việc

này sau này ta sẽ từng bước nói cho ngươi. Ta hiện tại cũng không có cách nào tinh chuẩn phán đoán phong ấn của ngươi bao lâu sẽ giải trừ một đạo. Vì lẽ đó, ngươi phải cố gắng chuẩn bị tốt hơn một chút."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngài cứ việc nói thẳng là ta phải kiếm nhiều tiền một chút, để dành mua linh vật."

Lão Đường mỉm cười, "Là ý này, bất quá ngươi cũng không cần quá sốt sắng. Lấy cơ sở hiện tại của ngươi, chí ít ba đạo phong ấn kế tiếp sẽ không có vấn đề gì quá lớn. Đương nhiên, thể chất của ngươi vẫn phải tiếp tục được tăng lên. Sức mạnh huyết thống của Kim Long Vương, chờ sau khi tu vi của ngươi vượt quá tứ hoàn, mới sẽ chân chính hiển hiện ra."

Thật là con dao 2 lưỡi mà! Đằng sau sự mạnh mẽ, là khả năng lúc nào cũng có thể ném mất mạng nhỏ. Ngẫm lại 4 loại linh vật lần trước Lão Đường nói, Đường Vũ Lân liền không khỏi có chút đau đầu. Bất quá may là hắn hiện tại ở Sử Lai Khắc Thành, là đại lục đệ nhất đại thành, tài nguyên linh vật hắn là phong phú nhất. Về phần tiền bạc, Đường Vũ Lân hiện tại đúng là không quá lo lắng, có một thân kỹ năng đoán tạo, kiếm tiền cũng không phải khó như vậy…

Trở về phải trước tiên đi đến Đường Môn một thoáng, nhận một ít nhiệm vụ, hoàn thành kiếm điểm cống hiến. Giá cả trao đổi linh vật tại Đường Môn sẽ thấp hơn bên ngoài một ít.

Quang ảnh lấp loá, trước mắt Đường Vũ Lân lại một lần nữa rơi vào một mảnh đen kịt. Giao lưu ngắn ngủi cùng Lão Đường kết thúc. Trước khi một lần nữa rơi vào trong hôn mê, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, chính là, nếu như mỗi khi đột phá 2 đạo phong ấn, mình sẽ có thêm một Hồn Hoàn vàng kim; Như vậy, Hồn Hoàn vàng kim thứ 2 này, cũng chính là Huyết Thống Hồn Hoàn của mình, lại sẽ mang cho mình hồn kỹ gì đây? Thật là có chút chờ mong nha!

Lúc Đường Vũ Lân lần thứ 2 tỉnh lại, đã nằm ở trên giường. Xoa xoa cái đầu đau như búa bổ của mình, hắn không nhịn được rên lên một tiếng.

Một khuôn mặt to béo bụ bẫm theo đó tiến tới, "Vũ Lân, ngươi tỉnh rồi?" Từ Lạp Trí hiền hòa cười nói.

"Ừm. Đầu đau quá, chúng ta đây là ở đâu?" Đường Vũ Lân hướng về Từ

Lạp Trí hỏi.

Từ Lạp Trí nói: "Chúng ta đã trở về. Đây không phải là ký túc xá của chúng ta sao?"

"A? Trở về?" Đường Vũ Lân giật nảy cả mình, thời điểm tranh tài lúc trước, bọn họ vẫn còn đang ở Minh Đô mà! Khoảng cách từ Minh Đô đến Sử Lai Khắc Thành lại không gần chút nào. Chẳng lẽ mình đã hôn mê rất lâu hay sao?

"Tốc độ lái xe của Vũ lão sư trên không rất nhanh, so với Hồn Đạo Hỏa Xa còn nhanh hơn rất nhiều. Chúng ta đại khái chỉ bay khoảng 5 giờ, đã liền trở về học viện." Từ Lạp Trí nhìn ra sự kinh ngạc của hắn, vội vàng giải thích.

"Tốt như vậy? Thì ra Hồn Đạo Phi Xa tiện lợi như thế! Sau này chúng ta cũng mua một chiếc." Đường Vũ Lân cảm thấy chịu thiệt, không thể tự mình cảm thụ một chút quá trình phi xa trên không, thực sự là có chút tiếc nuối mà!

Từ Lạp Trí lại cơ linh linh rùng mình một cái, "Cũng không phải tốt như vậy, không thoải mái, có chút choáng. Tiểu Ngôn trực tiếp chóng mặt đến ói mật xanh mật vàng. Ta cũng gần như vậy. Chỉ có Tạ Giải cùng Tinh Lan tỷ có năng lực chịu đựng khá mạnh. Ngươi cùng Cổ Nguyệt vẫn luôn hôn mê. Bất quá, Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của các ngươi thật là lợi hại nha! Ngươi có muốn ăn chút đồ gì hay không?"

"Muốn! Ta muốn ăn sạch hồn lực của ngươi." Đường Vũ Lân không chút do dự nói rằng.

Sự thực chứng minh, hắn không phải đùa giỡn. Trong một canh giờ sau đó, Khôi Phục Đại Bao Thịt cứ như được sản xuất dây chuyền trong nhà máy, không ngừng bị hắn ăn sạch, thật sự ăn đến mức hồn lực của Từ Lạp Trí tiêu hao hầu như không còn. Mãi đến khi không thể không đi minh tưởng để khôi phục, mới ngừng lại.

Ăn một bụng Khôi Phục Đại Bao Thịt, toàn thân cuối cùng cũng coi như có một ít ấm áp, kinh mạch khô cạn bắt đầu khôi phục, tinh thần của Đường Vũ Lân cũng bắt đầu trở nên tốt hơn.

So với thời điểm sử dụng Thần Long Biến lúc trước, lần này năng lực chịu đựng của thân thể tựa hồ mạnh lên không ít, tác dụng phụ không hề nghiêm trọng như trước. Đương nhiên, vẫn là rất khó chịu.

Nhất định phải mau nhanh khỏe lại, hắn còn có rất nhiều chuyện muốn đi tìm hiểu rõ ràng đây. Sau cuộc thi cuối kỳ, nên nghỉ một quãng thời gian. Trong lúc đó, hắn phải sắp xếp một ít chuyện cho chính mình. Đồng thời, hắn cũng vội vàng muốn biết, lần thi cuối kỳ này, các bạn học có thể qua ải toàn bộ hay không?

Tiến vào minh tưởng, khôi phục sẽ càng mau hơn một chút. Lúc hắn tỉnh lại lần thứ 2, đã có sức lực bước xuống đất đi vài bước.

Đường Vũ Lân tìm lại ở trên bàn hết thảy vật phẩm lúc trước mình gửi lại học viện. Trước tiên hắn cầm lấy Hồn Đạo Bộ Đàm, bấm số điện thoại của Vũ Trường Không.

Vừa nghe hắn tỉnh lại, Vũ Trường Không nói là thầy sẽ lập tức qua ngay, hắn chờ một lát.

Thời gian không lâu, một bộ bạch y, vĩnh viễn là dáng vẻ lãnh soái, Vũ lão sư đã đến.

"Vũ lão sư, thành tích cuộc thi cuối kỳ của chúng em?" Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Điểm tuyệt đối, điểm thưởng, đều cho tất."

Chương 463: Tổng bộ Đường Môn

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Bản convert lấy từ truyencv.com

Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt, điểm còn thừa của em sẽ dùng để phân lại cho các bạn học. Xem điểm ai không đủ."

Vũ Trường Không nói: "Điểm tích lũy của ngươi cũng có tác dụng trong việc xét thi vào Nội viện trong tương lai. Hiện tại ngươi lại đem điểm dư thừa cho đi, đến thời điểm đánh giá, thành tích tổng hợp của ngươi sẽ bị giảm xuống."

Đường Vũ Lân nói: "Em có lòng tin, điểm chỉ là một phần, không phải còn phải xem thực lực hay sao? Hơn nữa, lần này chúng em cũng coi như là giúp làm rạng rỡ thêm cho vinh quang của học viện. Nói thế nào, bên phía học viện ít gì cũng phải cho chúng em thêm một ít khen thưởng mới đúng chứ! Bên trên có nói về việc khen thưởng thêm cho chúng em cái gì hay không ạ?"

Vũ Trường Không thản nhiên nói: "Có, phần thưởng của ta, ta đã lĩnh. Một mình tự ý lấy danh nghĩa học viện, phát sinh xung đột với thế lực đối địch, suýt nữa dẫn đến danh tiếng học viện bị hao tổn, xử phạt một năm tiền thưởng. Ngươi muốn tưởng thưởng gì? Ta sẽ xin học viện."

Đường Vũ Lân há to miệng, liên tục xua tay, "Không…không cần. Em không có tiền, em không có tiền thật mà!"

Nhìn cái dáng vẻ sợ hãi kia của hắn, khuôn mặt lạnh lẽo của Vũ Trường Không lóe lên một vẻ mỉm cười, "Nếu ngươi đã không muốn, vậy thì đừng trách ta nha?"

"Vâng, là chính em không muốn!" Đường Vũ Lân không chút do dự trả lời. Thái lão tàn nhẫn thế nào, hắn đã từng cảm thụ qua. Lần này nếu như trừng phạt trừ một số điểm lớn của hắn, hắn sợ là sẽ khóc đến khô cả nước mắt.

Vũ Trường Không nói: "Vậy ta sẽ giúp ngươi từ chối, tuy rằng lần này các ngươi một mình khiêu chiến học viện đối phương, nhưng dù sao cũng là bên trong kỳ thi. Trách nhiệm sẽ do ta, thân là lão sư, gánh chịu. Khen thưởng của các ngươi là, dành cho mỗi người một danh ngạch trực tiếp tham dự lần cạnh tranh Sử Lai Khắc Thất Quái tiếp theo. Vậy ta đành nói cho Thái lão, các ngươi từ bỏ."

"Hả?" Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nhìn Vũ Trường Không, "Vũ lão sư, lúc trước chỉ là không cho ngài dùng ké ô tô thôi mà, lần này không phải ngài cố ý lừa em hay sao?"

Vũ Trường Không lãnh băng băng nói: "Lừa ngươi, thì thế nào?"

Nhìn ánh mắt hắn lạnh như băng, Đường Vũ Lân nháy mắt một cái, thật vất vả mới xác nhận, Vũ lão sư đúng là đang đùa giỡn với mình. Nhưng mà ngài có thể đừng dùng vẻ mặt lãnh soái này mà đùa giỡn được hay không! Thế này ai mà biết đường nào mà lần? Thật là…

"Ngoại trừ khen thưởng ra, trận chiến này của các ngươi khiến học viện có khen thưởng đặc thù cho lớp chúng ta. Cuộc thi cuối kỳ của lớp, toàn thể mỗi người đều có điểm cộng, dựa theo tình huống bây giờ mà xem, sẽ không có ai bị đào thải. Học kỳ này, ngươi là một tên lớp trưởng hợp cách."

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, Đường Vũ Lân không nhịn được ngẩn người, sau một khắc mới hưng phấn nhảy lên, dùng sức vung vẩy nắm đấm. Thực sự là quá tốt rồi!

"Còn có mấy ngày nữa tất cả mọi người mới sẽ trở về, ngươi nghỉ ngơi trước đi. Sau đó học viện sẽ có thời gian nghỉ giữa kỳ. Ngươi ở lại học viện, hay là muốn đi chỗ nào?" Vũ Trường Không hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Em khẳng định là ở lại học viện, em cũng không có chỗ nào để đi." Cha mẹ mãi đến tận hiện tại cũng không biết tin tức. Không có cha mẹ, cũng không có nhà. Hắn chỉ có thể lựa chọn ở lại trong học viện. Hơn nữa, việc cấp bách, là mau chóng tìm đủ 4 loại linh vật, đột phá đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 4 trong cơ thể, bảo đảm sự an toàn của

mình.

Hắn cũng không dám để phong ấn tự đột phá. Loại sự tình không chắc chắn này, e rằng không chết cũng tàn tật. Vẫn nên là mình tự chủ động đột phá vẫn tốt hơn.

"Ừm. Lão sư nói, đến lúc đó sẽ để ngươi qua ở một thời gian ngắn, chỉ điểm ngươi tu luyện một chút." Lão sư trong miệng Vũ Trường Không, đương nhiên là Sí Long Đấu La Trọc Thế.

"Vâng!" Đường Vũ Lân đương nhiên đồng ý, Trọc Thế dạy hắn Kim Long Kinh Thiên, khiến cho lực chiến đấu của hắn tăng lên rất nhiều. Hiện tại huyết mạch lực của hắn đang dần dần dồi dào hơn, nhưng để vận dụng huyết thống sức mạnh của bản thân, hắn chỉ vừa nhập môn mà thôi. Nếu như có thể có một vị Phong Hào Đấu La chỉ điểm, hơn nữa còn có Long Tộc Võ Hồn, sự giúp đỡ dành cho hắn có thể tưởng tượng được.

"Ừ, ngươi nghỉ ngơi trước đi! Còn 5 ngày nữa, tất cả mọi người đều sẽ trở về. Sẽ có một buổi tổng kết cuối kỳ đơn giản, sau đó liền nghỉ."

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

Không thể không nói, tác dụng phụ của Thần Long Biến là rất lớn. 5 ngày tiếp đó, Đường Vũ Lân tất cả đều trải qua trong tu luyện. Tuy rằng so với lần trước đã khá nhanh, nhưng sau 5 ngày, hắn cũng mới khôi phục lại được khoảng chừng 6, 7 phần. Không thể tiếp tục dùng sức, nếu không thì, thân thể sẽ một lần nữa xuất hiện loại cảm giác trống vắng kia.

Ngày mai sẽ tổng kết cuối kỳ, thể lực của Đường Vũ Lân hiện tại cũng gần như hoàn toàn khôi phục, quyết định trước tiên sẽ đi một chuyến đến Đường Môn. Mấy hôm nay hắn không ghé qua, chung quy cũng phải đi báo cáo một tí. Vì vậy hắn lập tức gọi Tạ Giải cùng Từ Lạp Trí, 3 người cùng nhau đi tới Đường Môn.

Đường Môn ở Sử Lai Khắc Thành bên này, ở tại Sử Lai Khắc nội thành. Sử Lai Khắc học viện kỳ thực cũng chưa hề hoàn toàn chiếm cứ nội thành. Nội thành có khoảng gần một nửa là thuộc về Đường Môn.

Không sai, thuộc về Đường Môn…

Đường Môn ở trên đại lục có 2 nơi quan trọng nhất, một nơi chính là Đường Môn Tổng Bộ ở tại Sử Lai Khắc nội thành, còn có một nơi là Đường Môn Tổng Bộ ở tại Thiên Đấu Thành. Hai bên đều gọi là Tổng Bộ. Tổng Bộ tại Thiên Đấu Thành là địa phương khởi nguồn của Đường Môn, mà Tổng Bộ tại Sử Lai Khắc Thành, lại là nơi lần thứ hai Đường Môn quật khởi.

Vạn năm trước, Đường Môn một lần suy sụp, ngay cả căn cứ tông môn cũng bị người ta mạnh mẽ cướp đoạt. Linh Băng Đấu La gia nhập Đường Môn, sau khi dẫn dắt một đời Sử Lai Khắc Thất Quái kia, chăm lo việc nước, lại giúp Đường Môn huy hoàng tái hiện. Dựa vào nghiên cứu đối với Hồn Đạo Khí, hắn đem Đường Môn Ám Khí hòa vào bên trong, cuối cùng hình thành Hồn Đạo Khí có lực sát thương lớn nhất ở thời đại kia. Do đó dẫn dắt Đường Môn, trở lại đỉnh cao, cũng đặt cơ sở vững chắc cho Đường Môn vạn năm sau đó.

Khi đó Đường Môn cùng Sử Lai Khắc học viện hợp tác, thành lập khu vực riêng thuộc về Đường Môn ở chỗ này. Hồn Đạo Hệ của Sử Lai Khắc học viện đã có lúc do Đường Môn tiến hành huấn luyện, cùng Đường Môn có quan hệ hợp tác chặt chẽ.

Sau đó theo Đấu Khải phát triển, Sử Lai Khắc học viện thay đổi sách lược, không chú trọng Hồn Đạo Khí nữa, mà chủ công Đấu Khải. Hai bên lúc này mới một lần nữa tách ra.

Trên cánh cửa lớn màu đỏ son treo lơ lửng tấm biển màu vàng. Tấm biển có màu nền là màu xanh ngọc, mặt trên có hai danh tự màu vàng rực rỡ, Đường Môn!

Kiến trúc cổ kính, cũng không cao lớn, nhưng diện tích lại cực kỳ rộng lớn, nhìn qua lại như là một tòa thành nhỏ vậy.

Đường Vũ Lân 3 người quét vân tay, được chấp thuận cho đi vào bên trong.

Trước đó Vũ Trường Không đã từng dẫn bọn họ tới nơi này, vì lẽ đó cũng coi như là xe nhẹ chạy đường quen.

Đầu tiên bọn họ cần phải làm là đăng ký, trước hết là trả nhiệm vụ lần trước đã nhận, đồng thời một lần nữa đăng ký thực lực của chính mình. Nếu thực lực không rõ ràng thì một lần nữa tiến hành kiểm tra.

Hồn lực của Đường Vũ Lân đạt cấp 34, mỗi ngày ăn nhiều thứ tốt như vậy cũng không phải uổng phí, tu vi tăng lên rất nhanh. Sau khi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, tốc độ tu luyện của hắn rõ ràng có tăng lên. Thiên tài địa bảo lúc trước Phong Vô Vũ cho hắn dùng đã hoàn toàn bị hấp thu.

Đăng ký còn có một thứ trọng điểm, chính là Hữu Quyền Đấu Khải của Đường Vũ Lân.

Đấu Khải chỉ khi hoàn thành nguyên bộ, mới có thể đi tới Truyền Linh Tháp tiến hành đăng ký, đồng thời tạo cho Đấu Khải của mình mệnh danh. Đường Vũ Lân chỉ có một kiện, khoảng cách còn xa, nhưng cũng không ảnh hưởng việc hắn ở Đường Môn tiến hành đăng ký.

Tuy rằng chỉ là giáp tay, nhưng đây chính là Nhất Tự Đấu Khải giáp tay cùng giáp cẳng tay do Hữu Linh Kim Loại đoán tạo mà thành. Chuyện này có ý nghĩa rất quan trọng, có thể mang lại cho Đường Vũ Lân không ít điểm.

Sau khi ba người tiến hành một loạt đăng ký, Đường Vũ Lân đến khu vực nhận nhiệm vụ, hắn không trước tiên tiếp nhận nhiệm vụ, mà lại rà trên danh sách linh vật xem có 4 loại mình cần hay không. Đây mới là mục đích chủ yếu hôm nay hắn tới đây.

Rất nhanh, hắn liền tìm ra được 2 loại linh vật cần thiết. Tên của 2 loại còn lại cũng có, nhưng niên hạn lại không thích hợp, có vượt quá, cũng có thấp hơn. Vượt quá thì lãng phí, hơn nữa giá cũng cao chót vót, thấp hơn thì hiệu quả lại không đủ. Xem ra 2 loại còn lại này phải nghĩ cách mới được.

Thời điểm Đường Vũ Lân còn đang tính toán, dự định nhận nhiệm vụ, tích lũy điểm để quy đổi 2 loại linh vật kia, phía sau đột nhiên truyền tới một âm thanh.

"Đường Vũ Lân?"

Âm thanh rất xa lạ, Đường Vũ Lân vội vàng đứng thẳng người, hướng về phía sau nhìn lại. Sau lưng hắn, không biết từ lúc nào đã có một vị trung niên vóc người trung đẳng.

Khuôn mặt hắn hàm hậu, trên mặt là nụ cười híp mắt. Đang rất hứng thú

nhìn mình.

"Chào ngài, ngài là…?" Đường Vũ Lân hỏi. Vị trước mặt này thực sự dọa hắn nhảy một cái. Nương theo huyết thống tăng lên, cảm nhận của hắn vô cùng nhạy cảm, dù cho là Vũ lão sư loại cường giả kia, khi đến gần cơ thể mình hắn đều có thể có cảm ứng.

Nhưng vị trước mắt này đến lúc nào, hắn lại mờ mịt không biết. Dù cho là hiện tại xoay người nhìn thấy, vẫn như cũ cho hắn một loại cảm giác trống rỗng. Cứ như thể người này căn bản là không tồn tại, chỉ là huyễn ảnh vậy. Nhưng hắn lại có thể hoàn toàn khẳng định, nhân gia người ta xác thực có tồn tại. Nói cách khác, tu vi vị này, chí ít cũng ở bên trên Vũ lão sư.

"Xin chào, Đường Vũ Lân. Tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Quách Tiêu Nhứ, là Tổng quản của Đường Môn tại Sử Lai Khắc Thành bên này." Hắn vừa nói, vừa trên dưới đánh giá Đường Vũ Lân, tựa hồ là đang xem kỹ cái gì. Ánh mắt của hắn rất nhu hòa, nhưng trong hai mắt dường như có hai vòng xoáy vậy, muốn nuốt chửng tất cả.

Chương 464: Điện Chủ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, Tổng quản Đường Môn Sử Lai Khắc Thành? Phân cấp bên trong Đường Môn cực kỳ rõ ràng. Đầu tiên là Chấp sự, chia làm 9 cấp. Đường Vũ Lân hiện tại đã là Chấp sự cấp 6. Chỉ sau khi đạt đến Chấp sự cấp 9, điểm cống hiến Đường Môn lại đạt đến một độ cao nhất định, mới có thể trở thành Chủ quản. Chủ quản chia làm 3 cấp, Kiến tập Chủ quản, Ngoại Đường Chủ quản cùng Nội Đường Chủ quản. Đường Vũ Lân đã từng nghe Vũ Trường Không nói, lấy tu vi bây giờ của Vũ Trường Không cùng với cảnh giới Nhị Tự Đấu Khải Sư, cũng chỉ là đến tầng thứ Nội Đường Chủ quản. Bên trên Chủ quản, mới thật sự là Đường Môn cao tầng, Đường chủ các đường, cùng với Tổng quản.

Mỗi một Đường Môn phân bộ đều có một vị Tổng quản. Nói cách khác, địa vị của Tổng quản cùng với Đường chủ các đường cũng là tương đương nhau.

Đường Môn chủ yếu có Nội Đường cùng Ngoại Đường, còn có một cái Đấu La Điện. Trong đó Đấu La Điện có địa vị tối cao, là địa phương quản lý toàn bộ cơ cấu Đường Môn. Mẫn Đường, Ngự Đường, Lực Đường gọi là Tam Ngoại Đường; Nội Đường lại chia làm ba 3 đường nhỏ gồm, Chấp Pháp Đường, Đấu Hồn Đường cùng Cung Phụng Đường. Tam Nội Đường nhân số rất ít, mỗi người có chức năng riêng. Ngoài ra 3 vị Đường chủ phải làm công tác đối ngoại, bao gồm cả việc kinh doanh các loại hình sản nghiệp của Đường Môn.

Đường Môn đệ tử cũng không hề chịu quy định đặc biệt cứng nhắc phải ở tại Đường Môn công tác. Đặc biệt là như Đường Vũ Lân bọn họ, những đệ tử Đường Môn có độ tuổi từ 20 tuổi trở xuống, chỉ có một yêu cầu, chính là cố gắng tu luyện, phát triển bản thân.

Sau khi thăng lên làm cấp bậc Chủ quản, mới có tư cách tiến vào Nội Đường. Chấp sự chỉ có thể ở bên Tam Ngoại Đường công tác. Đãi ngộ là vô cùng cao.

Mà Tổng quản của mỗi phân bộ sẽ trực tiếp phụ trách cơ cấu tối cao của Đường Môn - Đấu La Điện. Địa vị giống như là Ngoại Đường Đường chủ.

Vị trước mắt này, mặc dù là Tổng quản, nhưng địa vị của hắn có lẽ không phải chỉ đơn giản là ngang ngửa với Ngoại Đường Đường chủ mà thôi… Bởi vì hắn là Tổng quản của Đường Môn Tổng Bộ bên này đấy! Tuy Đường Vũ Lân không thể nói rõ địa vị của hắn có thể đạt đến trình độ nào, nhưng chắc chắn sẽ không thấp, nhất định là cao tầng chân chính của Đường Môn.

"Chào ngài, Quách Tổng quản." Đường Vũ Lân cung kính hướng về Quách Tiêu Nhứ hành lễ.

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Quả nhiên là thiếu niên tuấn kiệt. Rất tốt. Trận thi đấu mấy ngày trước của các ngươi ở Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, ta đã xem. Biểu hiện có thể được điểm thưởng. Các ngươi đại biểu không chỉ là cho Sử Lai Khắc, ở bên trong 6 người các ngươi, có 5 người đều là đệ tử Đường Môn chúng ta. Trải qua Đấu La Điện phê chuẩn, bản môn đều sẽ dành cho các ngươi một ít khen thưởng, để cổ vũ các ngươi tiếp tục cố gắng tu luyện, không ngừng vươn lên."

Còn có khen thưởng? Đường Vũ Lân vừa nghe con mắt liền sáng lên.

"Đa tạ Quách Tổng quản." Đường Vũ Lân có chút nhảy nhót nói cười, hắn dù sao mới chỉ có 14 tuổi mà!

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Mỗi người các ngươi có thể được chọn 1 môn Đường Môn tuyệt học để học miễn phí, đồng thời, lại khen thưởng thêm mỗi người 10.000 điểm cống hiến. Nhưng những điểm cống hiến các ngươi chỉ có thể dùng để tiêu xài, không cộng vào tổng điểm cống hiến." Việc không cộng vào tổng điểm cống hiến, chính là không gia tăng đẳng cấp Chấp sự của bọn họ. Nhưng dù là như vậy, 10.000 điểm cống hiến Đường Môn cũng có thể mua rất nhiều đồ vật. Đường Vũ Lân cộng thêm điểm cống hiến sẵn có, đã đủ để hắn mua 2 loại linh vật cần thiết. Chuyện này quả thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi nha!

"3 người các ngươi lựa chọn trước đi, sau khi trở về thì bảo Diệp Tinh Lan cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng tới một chuyến."

"Vâng, cảm ơn ngài." Từ Lạp Trí cùng Tạ Giải nghe được, âm thanh cũng sớm trở nên phấn khích hơn. Được thêm điểm cống hiến lại có thể chọn Đường Môn tuyệt học, chuyện tốt như thế, làm sao mà bọn họ không hưng phấn cho được?

Trước mắt mà nói, Đường Vũ Lân đã học những Đường Môn tuyệt học là: Tử Cực Ma Đồng, Huyền Thiên Công, Khống Hạc Cầm Long, tổng cộng 3 loại.

Từ Lạp Trí học được chính là Huyền Ngọc Thủ, Khống Hạc Cầm Long cùng Huyền Thiên Công, cũng 3 loại. Còn có một vài thủ pháp phóng ám khí nho nhỏ.

Tạ Giải học chính là Huyền Thiên Công, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, 2 loại.

Hứa Tiểu Ngôn là Huyền Thiên Công, Tử Cực Ma Đồng, 2 loại.

Diệp Tinh Lan học chính là Huyền Thiên Công, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Huyền Ngọc Thủ, 3 loại.

Nếu như có thể học thêm một loại Đường Môn tuyệt học, không thể nghi ngờ đối với sức chiến đấu của bọn họ sẽ có hỗ trợ rất lớn.

Đường Vũ Lân không chút do dự chọn ngay Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Cùng với thực lực tăng cường, sự linh hoạt của hắn trên chiến trường đã làm cho hắn có cảm giác thực lực bị hạn chế cực lớn. Hắn không am hiểu tấn công từ xa, chỉ có Kim Long Khủng Trảo miễn cưỡng có thể xem như là công kích ở khoảng cách "hơi xa" một chút mà thôi.

Có Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, sẽ giúp sự linh hoạt của hắn tăng lên rất nhiều. Còn Huyền Ngọc Thủ, hắn có Kim Long Trảo, nên tác dụng không lớn.

Từ Lạp Trí chọn Tử Cực Ma Đồng, chủ yếu để tăng cường tinh thần lực của mình.

Tạ Giải chọn cũng là Tử Cực Ma Đồng.

Thời điểm bọn họ chọn thêm Hồn Linh, có Tử Cực Ma Đồng giúp tăng cường tinh thần lực, việc lựa chọn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Mà sau khi tinh thần lực đạt tới trình độ nhất định, Tử Cực Ma Đồng còn có năng lực công kích tinh thần nhất định. Hơn nữa việc tăng cường nhãn lực đối với thực chiến cũng cũng có rất nhiều tác dụng.

Ngoại trừ Huyền Thiên Công làm trụ cột ra, Đường Vũ Lân bọn họ lén lút đánh giá tổng hợp qua, hữu dụng nhất, kỳ thực chính là Tử Cực Ma Đồng.

Đường Vũ Lân không hề nóng lòng mua 2 loại linh vật này, bởi vì hắn sợ mình sau khi trở về không tiện bảo quản. Vì lẽ đó đợi đến khi tìm được 2 loại linh vật khác, lại quay về Đường Môn trao đổi. Hắn đã hướng về Quách Tiêu Nhứ đưa ra yêu cầu muốn bảo lưu này quyền đặt mua 2 loại linh vật này, tiêu tốn 1.000 điểm cống hiến, trước tiên đặt chỗ trước đã.

Đường Vũ Lân 3 người vô cùng phấn khởi đi rồi, Quách Tiêu Nhứ mới trở lại bên trong.

Phòng họp không lớn, lắm bày trí có vẻ nho nhã cổ kính, trang trí vài vật đơn giản; nếu như nhìn kỹ, đều là bảo bối có thể làm người ta chấn động.

Quách Tiêu Nhứ đi tới một bên ngồi xuống. Lúc này, ở các bàn bên cạnh, tổng cộng còn có 6 người khác đang ngồi.

Ngồi ở chủ vị, là một tên thanh niên nhìn qua chỉ hơn 20 tuổi, mái tóc màu đen thật dài rối tung trên bờ vai, hai con mắt lại hiện ra ngân quang nhàn nhạt.

"Thế nào?" Ngồi ở đối diện Quách Tiêu Nhứ chính là một tên nam tử đầu trọc, nếu như Đường Vũ Lân nhìn thấy hắn, nhất định sẽ nhận ra ngay. Vị này chính là người hắn đã từng gặp, đồng thời đã giúp hắn, Triệu đường chủ.

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Quang ca, người đừng có gấp mà! Nghe ta từ từ nói…"

Triệu đường chủ lau cái đầu sáng loáng của mình một cái, "Dám gọi biệt hiệu của ta một lần nữa, ta thu thập ngươi!"

Quách Tiêu Nhứ không thèm để ý, nói: "Mấy người trẻ tuổi này rất tốt. Đường Vũ Lân đúng là đặc thù. Ta cho rằng có thể sau khi hắn đạt đến tứ hoàn, cho gia nhập Đấu Hồn Đường trọng điểm bồi dưỡng. Từ Lạp Trí là Thực Vật hệ Hồn Sư hiếm thấy, cũng rất tốt. Tạ Giải xem ra toàn thể hơi hơi yếu hơn một chút, nhưng vẫn có ưu thế Song Sinh Võ Hồn, hắn càng cần chúng ta dìu dắt giúp đỡ hơn. Ta xem, sau khi đạt tứ hoàn, cũng có thể cho gia nhập Đấu Hồn Đường."

Thanh niên chủ vị gật gật đầu, "Mọi người nói một chút, có ý kiến gì không?" Vị thanh niên này âm thanh vô cùng dễ nghe, nhu hòa nhưng cũng không nhu mị, mang theo sức cuốn hút vô hình. Thời điểm hắn mở miệng, 6 người khác ở đây rõ ràng ngồi thẳng lên mấy phần, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

Một người trung niên vóc người cường tráng nói: "Ta không có ý kiến gì. Chỉ là, không trải qua Ngoại Đường liền trực tiếp tiến vào Nội Đường, quy hoạch này có vẻ quá vội vã. Ta cảm thấy, đi tới Ngự Đường chúng ta rèn luyện một quãng thời gian, cũng không có gì là không tốt."

Triệu đường chủ đầu trọc hừ một tiếng, "Ngự Đường các ngươi làm ra đều là sự tình lặt vặt, coi như đến ở Tam Ngoại Đường, cũng là ở Lực Đường chúng ta thích hợp hơn một ít."

"Được rồi." Thanh niên chủ vị nói: "Mỹ ngọc tuy rằng cần điêu khắc, nhưng cũng không thể lãng phí thời gian, cứ để bọn họ tiến vào Đấu Hồn Đường đi. Tiểu Quách, bọn họ ta liền giao cho ngươi. Tài nguyên có thể tùy ý sử dụng. Vũ Trường Không tên tiểu tử kia hắn là cách Tam Tự Đấu Khải Sư không xa. Chờ khi hắn đạt đến cấp bậc Tam Tự Đấu Khải, chấp thuận cho gia nhập Cung Phụng Đường, dải lụa bạc."

"Vâng, Điện chủ." Quách Tiêu Nhứ đứng lên, cung kính nói.

"Được rồi. Ngày hôm nay cứ như vậy. Ta còn phải về học viện bên kia. Gần đây Tà Hồn Sư bắt đầu qua lại, nhắc nhở Đường Môn các nơi lưu ý, một khi phát hiện, Đấu Hồn Đường phụ trách thanh tẩy." Thanh niên nhàn nhạt nói.

"Vâng."

Cùng với thanh niên đứng dậy, tất cả mọi người đều tùy tùng đứng lên,

"Cung tiễn Điện chủ."

Bên trong gian phòng, tia sáng tựa hồ mờ đi một thoáng, vị thanh niên được gọi là Điện chủ kia, một cái chớp mắt tiếp theo đã biến mất không thấy hình bóng.

Chương 465: Cổ Nguyệt, ngươi thẳng thắn nha (1)

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Tạ Giải, Lạp Trí, hạn chế của Tử Cực Ma Đồng chính là những điểm này. Mỗi ngày nhất định phải tu luyện vào thời gian cố định, Tử Cực Ma Đồng quan trọng nhất chính là tích lũy, nhưng cũng không thể nóng vội. Sáng sớm ngày mai lúc ta tu luyện, các ngươi theo ta."

"Được. Vậy ta buổi chiều sẽ giúp ngươi luyện Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ một chút?" Tạ Giải nói rằng.

"Tốt!" Đường Vũ Lân cười nói.

Trở lại khu túc xá, bọn họ liền không thể chờ đợi được nữa, vội bắt đầu diễn luyện tuyệt học Đường Môn.

Cách đó không xa, có 2 người đang đứng. Nhạc Chính Vũ nghiêng người dựa vào vách tường ký túc xá, có chút đố kị nói: "Vận may quá tốt rồi! Lại còn có chuyện tốt như thế. Ta tại sao lại chưa từng gặp qua?"

"Vì ngươi không gặp phải nhiều va chạm. Đột phá cấp 40?" Nguyên Ân Dạ Huy liếc hắn một cái, nàng đứng vị trí cách hắn ngoài 5 mét, vẫn cố hết sức duy trì một khoảng cách.

"Ừm, rốt cục đột phá. Chờ ta nắm giữ đệ nhị Hồn Linh, khà khà. Ngươi cẩn thận vị trí lớp trưởng khó giữ được."

"Ha ha." Nguyên Ân Dạ Huy trả lời hắn cũng chỉ có hai chữ này.

Nhạc Chính Vũ hừ một tiếng, "Đợi học kỳ sau khai giảng ta sẽ cho ngươi

thấy, chờ xem."

Nguyên Ân Dạ Huy lạnh nhạt nói: "Yên tâm, ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Nếu như lưu lại chút tàn tật gì, ngươi cũng đừng trách ta!"

"Hừ!" Nhạc Chính Vũ có chút phẫn nộ, đối mặt với Nguyên Ân Dạ Huy, hắn đúng là không có chút niềm tin nào.

Cách đó không xa, cửa túc xá mở ra, Cổ Nguyệt từ bên trong đi ra. Diệp Tinh Lan cùng Hứa Tiểu Ngôn cũng đi đến Đường Môn lĩnh khen thưởng của các nàng.

Cổ Nguyệt nhìn qua sắc mặt có chút tái nhợt, ưỡn người một chút, mới có chút nét hồng hồng nơi gò má.

Vừa mới bắt đầu luyện tập Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Đường Vũ Lân liếc mắt liền thấy nàng, lập tức từ bỏ luyện tập, bước nhanh tới bên cạnh Cổ Nguyệt.

"Thế nào? Ngươi có khá hơn chút nào không?" Tốc độ khôi phục của Cổ Nguyệt rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với hắn.

"Ừm, tốt hơn một chút. Không có chuyện gì. Còn cần thêm một quãng thời gian để khôi phục thôi." Cổ Nguyệt thấp giọng nói rằng.

Đường Vũ Lân sau khi thoáng do dự một chút, nói: "Có thể đi đến phòng ngươi một lát hay không, ta có lời muốn nói với ngươi."

"Hả?" Cổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn một chút, nhưng rất nhanh đã gật đầu, "Đến đây đi."

Tiếng huýt gió vang lên theo, Tạ Giải xấu xa ở phía xa đưa ngón tay cái lên.

Nguyên Ân Dạ Huy nhíu nhíu mày, xoay người trở về ký túc xá.

Cổ Nguyệt cùng Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn ở chung một gian ký túc xá. Mùi vị của ký túc xá nữ sinh nói chung thanh nhã hơn so với ký túc xá nam sinh nhiều lắm. Mùi cơ thể thiếu nữ truyền đến hương thơm nhàn nhạt, làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp mà thư thái.

Cổ Nguyệt đi vào bên trong, ngồi xuống trên giường của mình, chỉ chỉ một cái ghế trước mặt.

Tuy bọn họ mỗi ngày đều cùng nhau đến trường, nhưng thời điểm sinh hoạt cùng nhau lại không nhiều, đặc biệt là ở đoạn thời gian đó Cổ Nguyệt cố hết sức tránh mặt Đường Vũ Lân, càng là như vậy.

"Chuyện gì?" Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân ngồi ở trước mặt mình, tim đập thình thịch.

Đường Vũ Lân đã 14 tuổi, tuy rằng nhìn qua còn có chút trẻ con cùng ngây ngô, nhưng theo quá trình dậy thì, chiều cao của hắn đã vượt qua 1m70, vóc người cân xứng, cũng không phải đặc biệt cường tráng. Tướng mạo hắn cực kỳ anh tuấn, đặc biệt là một đôi mắt to, trong suốt; dường như có thể phản chiếu linh hồn của người ta. Lông mi thật dài và dày, đối diện ở khoảng cách gần như vậy, nàng vẫn đúng là có chút không quen.

"Ngươi thẳng thắn đi!" Đường Vũ Lân nhìn Cổ Nguyệt nói rằng.

Cổ Nguyệt biến hóa cũng rất lớn, con gái dậy thì đều là so với con trai mau hơn một chút, chiều cao của nàng so với hắn cũng chỉ kém hơn chút xíu, khí tức thiếu nữ càng ngày càng nhiều hơn. Tuy rằng luận về tướng mạo không sánh được với Hứa Tiểu Ngôn cùng Diệp Tinh Lan tuyệt sắc như vậy, nhưng cũng tự có nét thanh nhã của riêng nàng.

Ở cùng với Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân đều sẽ có một loại cảm giác đặc biệt thoải mái. Nàng có lúc mặc dù sẽ cố ý tách khỏi mình, nhưng lại cũng có nhiều thời điểm theo bản năng lại thân cận với mình một cách đầy mờ ám.

Nàng xưa nay đều sẽ không để cho nam sinh khác đụng tới nàng, dù cho là quan hệ quen thuộc nhất như Tạ Giải hay Từ Lạp Trí cũng là như thế. Nhưng nàng lại có thể tiếp xúc với mình không chút nào đề phòng, hơn nữa thậm chí còn sẽ chủ động.

Có lúc nàng thậm chí có vẻ hơi bá đạo, sẽ dùng chính bản thân mình để ngăn chặn cơ hội mình tiếp xúc cùng với những nữ sinh khác.

Vừa mới bắt đầu một hai lần Đường Vũ Lân vẫn không có chú ý tới, nhưng theo thời gian trôi đi, tình huống như vậy trở nên càng ngày càng nhiều, hắn làm sao lại có khả năng thực sự không chú ý tới cho được?

Dần dần, hắn bắt đầu có chút quen thuộc, quen thuộc với sự ôn nhu mà Cổ Nguyệt dành cho mình, trong khi đó lãnh đạm đối với người khác. Cái cảm giác này đều sẽ khiến niềm kiêu hãnh của nam nhân được thỏa mãn cực lớn.

Nhưng hắn cũng có thể cảm giác được, giữa mình và Cổ Nguyệt trong lúc đó có vẻ như có một thứ gì đó ngăn cách. Cụ thể là cái gì, hắn cũng không rõ ràng, nhưng khẳng định là thực sự có tồn tại.

Chương 466: Cổ Nguyệt, ngươi thẳng thắn nha (2)

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Thẳng thắn? Thẳng thắn cái gì?" Cổ Nguyệt giật mình nhìn Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân rõ ràng phát hiện, ở trong ánh mắt nàng có một tia kinh hoảng.

"Ngươi nói thẳng thắn cái gì? Mau nhanh nói đi." Đường Vũ Lân hỏi tới.

Cổ Nguyệt quay đầu đi chỗ khác, "Ta không biết ngươi đang nói về cái gì."

Đường Vũ Lân nói: "Thật không biết?"

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Không biết."

Đường Vũ Lân nói: "Thần Long Biến là chuyện gì xảy ra? Ngươi cả tên cũng đều nói ra, lại sẽ không biết?"

Cổ Nguyệt ngẩn ra, quay đầu lại nhìn hắn, "Ngươi nói chính là chuyện này à!"

Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, "Còn có chuyện khác?"

Cổ Nguyệt xấu hổ một cước đá tới, Đường Vũ Lân cười hì hì, cũng không né tránh, tùy ý nàng đá trên chân của mình, sau đó bằng một cách rất là "lố" ôm chân đau hô lớn lên.

"Ai ui, đau chết mất. Chân của ta đứt đoạn mất, Cổ Nguyệt, ngươi phải phụ trách cho ta nha!" Ngoài miệng vừa kêu thảm thiết, nhưng trên mặt lại cười tủm tỉm nhìn nàng.

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Đáng đời. Ngươi có chuyện gì thì nói nhanh, nếu tới nói lải nhải, đùa nghịch đủ rồi liền đi đi thôi."

Đường Vũ Lân thu hồi tiếng kêu thảm thiết, nghiêm mặt nói: "Thần Long Biến là có chuyện gì xảy ra?"

"Ta chế đấy." Cổ Nguyệt trả lời thẳng thắn dứt khoát.

"Chế…chế?" Đường Vũ Lân trợn to hai mắt nhìn nàng, "Còn cái gì mà Thần Long đệ nhất biến, Thần Long Sơ Tỉnh, cũng đều là chế?"

"Đúng đấy! Có phải là nghe rất êm tai?" Cổ Nguyệt tỏ vẻ là một chuyện đương nhiên.

"Ngươi thắng." Đường Vũ Lân đứng lên liền đi ra ngoài, Cổ Nguyệt cũng không để ý tới hắn.

Đi thẳng tới cửa, Đường Vũ Lân xoay người trở lại, "Thực sự là chế sao?"

"Thật vậy." Cổ Nguyệt dáng dấp một bộ nhẹ như mây gió.

"Ai lừa người làm chó con nhé!" Đường Vũ Lân hung tợn nói.

"Ấu trĩ." Cổ Nguyệt cười nhạo một tiếng.

"Ta không tin, ngươi không nói thật, từ trong đôi mắt của ngươi ta thấy lời nói dối, nói dối không phải là con ngoan!" Đường Vũ Lân nghĩa chính ngôn từ nói rằng.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu nhìn hắn, "Vậy ngươi có thể làm gì ta? Quáu quáu *!!"

* *tiếng chó con*

Đường Vũ Lân một bước tiến lên, đột nhiên hai tay nắm lấy bờ vai của nàng, trong lúc Cổ Nguyệt còn đang giật mình, cũng đã bị hắn áp vào trên vách tường.

Bốn mắt nhìn nhau, Đường Vũ Lân hung tợn tiến tới gần, hai người cách

nhau chỉ trong gang tấc, hô hấp có thể nghe được. Khí tức của Đường Vũ Lân tràn ngập ánh sáng mặt trời và mùi vị thiếu niên nhất thời tràn ngập cảm quan của Cổ Nguyệt, "Á á" một thoáng, khuôn mặt cười của nàng đã trở nên đỏ như ăn ớt.

"Ngươi…Ngươi làm cái gì?"

Đường Vũ Lân hung tợn nói: "Nghiêm hình bức cung!"

"Ngươi dám!" Âm thanh của Cổ Nguyệt rõ ràng nhỏ đi mấy phần, nhưng ở bên trong hai con mắt của nàng lại dập dờn một loại tâm tình dị thường.

Ánh mắt Đường Vũ Lân trở nên càng ngày càng hung ác, sau đó từ từ hướng về nàng áp sát. Cổ Nguyệt sờ môi, quay đầu đi chỗ khác, nhắm hai mắt lại. Nơi đó làm gì còn có một Nguyên Tố Chưởng Khống Giả hung hãn, quả thực lại giống như là một con cừu non thơm phức đợi bị làm thịt.

Trên bả vai đột nhiên nhẹ đi, thời điểm Cổ Nguyệt lần thứ hai mở hai mắt ra, nhìn thấy lại là Đường Vũ Lân như là một quả cầu da xì hơi vậy.

"Ta thực không dám, ngươi thắng." Đường Vũ Lân bất đắc dĩ lắc đầu một cái, chuyện này hỏi không ra được, hắn cũng không có cách nào. Bất quá vừa nãy đã đến rất gần rồi, mùi vị trên người Cổ Nguyệt ngửi thật thơm, vô hình trung, tựa hồ có món đồ gì đó đang hấp dẫn hắn vậy.

"Quay lại!" Cổ Nguyệt mắt thấy hắn một chân đã bước ra bên ngoài cửa, đột nhiên kêu lên.

Đường Vũ Lân quay đầu lại, "Không quay lại, tín nhiệm cơ bản nhất giữa người và người đều không có, trở lại làm gì?"

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Được, ngươi đi đi, vậy thì không nói cho ngươi nữa."

Bóng người lóe lên, Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã trở về đến trước mặt nàng, bước đi này bước ra, dùng chính là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ vừa học được một chút da lông. Lại nói, vẫn đúng là dùng rất tốt.

"Nói đi." Hắn lập tức lôi cái ghế lại đây, một bộ dáng dấp bé trai hiếu kỳ đáng yêu.

Cổ Nguyệt cúi đầu, trầm mặc. Tựa hồ là đang do dự cái gì.

"Nói mau đi, nói cho một mình ta là được, ta bảo đảm sẽ giữ bí mật giúp ngươi." Đường Vũ Lân lập tức nói rằng.

Cổ Nguyệt lẩm bẩm: "Kỳ thực, Võ Hồn của ta cũng là loài rồng."

"Long Tộc Võ Hồn?" Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, kinh ngạc nhìn nàng."Ngươi không phải Nguyên Tố Chưởng Khống Giả sao?"

Cổ Nguyệt gật đầu, "Đúng vậy, Võ Hồn của ta cũng là Long, nhưng không giống với Kim Long của ngươi. Nguyên Tố Chưởng Khống chỉ là hình thức biểu hiện cụ thể của Võ Hồn mà thôi."

"A?" Lần thứ nhất Cổ Nguyệt nói, Đường Vũ Lân vẫn chưa kịp phản ứng lại, nhưng lần này lại thật sự rõ ràng, làm sao mà không cả kinh cho được?

Chương 467: Thất Thải Long*?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

---

* *Rồng bảy màu*

"Ngươi từng nghe nói qua Thất Thải Long chưa?" Cổ Nguyệt lẩm bẩm nói.

Đường Vũ Lân mờ mịt lắc đầu, hắn đúng là chưa từng nghe nói. Ở trước khi nhân loại chưởng khống đại lục, đại lục là thế giới thuộc về Hồn Thú. Mà ở bên trong Hồn Thú, Long Tộc chính là loài Hồn Thú mạnh mẽ nhất. Loài rồng có vô số chi nhánh, dù cho là chân long thuần túy nhất, cũng có rất nhiều loại.

Cổ Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp, "Ta tin rằng ngươi cũng chưa từng nghe nói qua."

Đường Vũ Lân hỏi tới: "Nói nhanh lên, Thất Thải Long Võ Hồn này của ngươi đến cùng là tình huống thế nào? Ta xem trên người ngươi ngay cả một điểm khí tức của loài rồng cũng không có mà? Cũng không có biến hóa của Long Tộc Võ Hồn."

Cổ Nguyệt nói: "Đó là đương nhiên, Thất Thải Long chúng ta là một loại rồng không có vảy, cùng tuyệt đại đa số loài rồng đều không giống nhau. Chỉ sau khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, mới sẽ từ từ hiển hiện ra đặc thù của loài rồng. Ta hiện tại kém rất xa. Thất Thải Long chúng ta là một trong những loài rồng cao đẳng nhất đó nha, so với một ít loài rồng thuần về nguyên tố lại càng mạnh mẽ hơn. Đơn giản mà nói, Thất Thải Long chúng ta là sứ giả của nguyên tố, vì lẽ đó ta mới nói Võ Hồn của ta là Nguyên Tố Sứ (Giả) cũng không sai. Chỉ có điều ta thoáng ẩn giấu một chút thôi. Ngươi xem…"

Vừa nói, Cổ Nguyệt đưa tay, trong lòng bàn tay, đột nhiên xuất hiện một

đoàn hắc hào quang. Đường Vũ Lân thân thể chấn động, thời điểm khi ánh hắn mắt nhìn sang, có loại cảm giác tâm thần bị hấp nhiếp.

"Đây là…Hắc Ám?"

Cổ Nguyệt gật đầu, "Đúng, vì lẽ đó,Võ Hồn của ta cũng không phải là Lục Hệ Nguyệt Tố Chưởng Khống, mà là Thất Hệ Nguyên Tố Chưởng Khống, trong này còn bao gồm cả Hắc Ám Nguyên Tố."

Đường Vũ Lân chợt nói: "Thì ra là như vậy, bất quá, kỳ thực coi như ngươi có thuộc tính Hắc Ám thì cũng không thành vấn đề? Tại sao phải ẩn giấu?"

Cổ Nguyệt nói: "Cũng không phải là hết sức ẩn giấu, chỉ là có thuộc tính Hắc Ám sẽ dễ dàng bị người ta hoài nghi là Tà Hồn Sư, gây nên phiền phức không cần thiết. Vì vậy mẫu thân ta liền không cho ta hiển lộ trước người khác. Quang Minh cùng Hắc Ám hai loại nguyên tố cũng xung đột lẫn nhau, trong tình huống bình thường cũng không có cách nào đồng thời sử dụng."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy cái này có quan hệ gì với Võ Hồn của ta?"

Cổ Nguyệt mỉm cười nói: "Thất Thải Long chưởng khống nguyên tố, Hoàng Kim Long chưởng khống thân thể. Trong truyền thuyết, Long Thần đã từng chia ra làm hai, hóa thành hai loại rồng, một chính là Hoàng Kim Long, một loại khác chính là Thất Thải Long. Ngươi nói xem có quan hệ gì đây? Vì lẽ đó, Võ Hồn Dung Hợp của chúng ta bởi vậy mà xuất hiện."

"Ngươi không cảm giác được khí tức loài rồng trên người ta là rất bình thường, không tới thất hoàn tu vi, đặc thù loài rồng của ta sẽ không xuất hiện. Nhưng ta lại có thể cảm nhận được khí tức huyết thống của Hoàng Kim Long trên người ngươi. Đó là huyết thống Hoàng Kim Long thuần khiết, vì lẽ đó, ta mới sẽ đối với ngươi sản sinh..." [tình cảm]

Nói tới chỗ này, nàng dừng lại một chút, mặt hơi đỏ lên, "Ngược lại cũng là bởi vì như vậy, chúng ta mới có thể triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Thần Long Biến của chúng ta, kỳ thực chính là dung hợp giữa nguyên tố và khí huyết, do đó tạo thành một thể thống nhất. Cho nên mới sẽ lợi hại như vậy. Nhưng tu vi chúng ta vẫn còn kém quá nhiều, không có cách nào thật sự phát huy ra được uy năng của Thần Long Biến; cho nên mới xuất hiện tình huống suy yếu nhiều đến như vậy."

Nghe xong lời giải thích của nàng, Đường Vũ Lân lúc này mới hiểu được, thì ra Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của mình và Cổ Nguyệt cũng không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là do vốn Cổ Nguyệt đã biết từ đầu. Chẳng trách nàng đối với mình so với những người khác không giống nhau, dĩ nhiên là bởi vì nguyên nhân Võ Hồn.

Một cảm thụ kỳ dị cũng theo đó tràn ngập trong lòng Đường Vũ Lân. Nhưng đáng tiếc, sau này không thể thường thường sử dụng Thần Long Biến. Nếu không, e rằng trước đó phong ấn của mình cũng không chịu được nữa. Mau chóng trước tiên đột phá đạo phong ấn thứ 4 rồi hẵng nói.

Không biết lúc nào, mình mới có thể đem tất cả 18 đạo phong ấn đều đột phá?

"Được rồi, nói xong rồi, ngươi đi đi." Cổ Nguyệt hạ lệnh tiễn khách.

Đường Vũ Lân cười nói: "Làm gì lại đuổi ta! Chúng ta không nên thương lượng một chút Thần Long Biến sau này nên dùng như thế nào sao? Thẳng thắn mà nói, Thần Long Biến này đối với thân thể của ta tạo nên thương tổn có chút lớn. Sau này không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, chúng ta đúng là không thể sử dụng.

"Có hại đối với thân thể ngươi? Ý ngươi là suy yếu, hay là…" Cổ Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Đường Vũ Lân trầm mặc, sự tình phong ấn trong cơ thể thực sự không thể để cho người khác biết được! Cũng không phải hắn không muốn nói, mà là hắn không hy vọng mình bị xem là quái vật. Dù sao, tình huống của mình cùng với hết thảy các bạn bè đều không giống nhau.

Nhưng Cổ Nguyệt ngay cả bí mật Võ Hồn của nàng cũng đều nói với mình, nếu như mình giấu giếm nữa...

"Không thể nói!" Đúng lúc này, trong đầu Đường Vũ Lân đột nhiên vang lên âm thanh của Lão Đường. Đường Vũ Lân trong lòng rùng mình.

"Không có gì, chỉ là năng lượng quá mạnh, xung kích có chút lợi hại, ta cảm giác được kinh mạch của mình có chút hao tổn." Đường Vũ Lân vừa nói, vừa đứng lên, "Vậy ta đi trước đây!"

Cổ Nguyệt nhìn theo bóng lưng hắn đứng dậy rời đi, trong lòng khẽ động. Vừa rồi dáng vẻ của Đường Vũ Lân rõ ràng là muốn tiết lộ gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra. Hắn đến tột cùng là muốn nói cái gì đây?

Đường Vũ Lân ra khỏi phòng của Cổ Nguyệt, trực tiếp trở về túc xá của mình, ở trong nội tâm đầy nghi vấn, "Sao vậy, Lão Đường?"

"Thất Thải Long Võ Hồn, ta chưa từng nghe nói. Nàng nói có vài thứ không đúng. Năm đó, Long Thần chia ra làm hai, hóa thành Kim Long Vương cùng Ngân Long Vương. Phong ấn bên trong cơ thể ngươi, chính là sức mạnh Kim Long Vương, cũng không phải là Hoàng Kim Long. Hoàng Kim Long là nhất mạch huyết thống của Kim Long Vương. Nhưng huyết mạch của Ngân Long Vương kéo dài, lẽ nào chính là Thất Thải Long này hay sao? Không phải nên là Ngân Long sao? Chuyện này có chút kỳ quái, ta phải cẩn thận suy nghĩ một chút. Nếu như Thất Thải Long chính là hậu duệ của Ngân Long Vương, có huyết thống của Ngân Long Vương, như vậy, Võ Hồn này của nàng đúng là có tồn tại. Thế nhưng, ngươi nhớ kỹ, sự tình có liên quan tới 18 đạo phong ấn Kim Long Vương trong cơ thể ngươi, đối với bất kỳ người nào cũng không thể nói."

"Vâng."

Đường Vũ Lân tâm trạng nghi hoặc, lời này nghe nói có chút phức tạp! Hắn vẫn luôn biết Kim Long Vương huyết thống của mình là cường đại nhất bên trong loài rồng. Ngay cả Long Trần có Quang Minh Thánh Long Võ Hồn ở thời điểm mình bạo phát khí tức cũng đều sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Võ Hồn của Cổ Nguyệt là Thất Thải Long, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Cuộc thi cuối kỳ kết thúc, dưới tình huống học viện cộng thêm điểm cho cả lớp, quả nhiên cả lớp không có một ai bị đào thải, quả nhiên là đại hoan hỉ.

Thẩm Dập sau khi tiến hành tổng kết cuối kỳ đơn giản, liền tuyên bố nghỉ.

Tuy rằng chỉ là một học kỳ, nhưng đối với những tân sinh năm nhất này mà nói, những thứ trải qua ở học kỳ này quá nhiều, quá nhiều. Nỗ lực mà bọn họ phải trả giá so với trước khi chưa vào học viện không biết phải nhiều hơn gấp bao nhiêu lần. Cuối cùng có thể lưu lại, tiếp tục học tập, đây mới là kết quả tốt nhất.

Bên trong học kỳ này, bọn họ trải qua cuộc đấu tranh giành vị trí lớp trưởng và ban cán sự lớp, cũng trải qua cuộc tranh đấu giữa tiểu đội Đường Vũ Lân và đội của các Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, cũng đã chiến thắng trận đấu với lớp năm hai.

Chỉ một học kỳ ngắn ngủi, cũng đã đủ để phần lớn học viên tìm ra được mục tiêu của chính mình, vì đó mà nỗ lực cố gắng.

Nhìn qua Sử Lai Khắc học viện giáo dục cũng không có thứ gì quá cao thâm mạt trắc, nhưng chỉ riêng bầu không khí nơi này, cũng đủ làm cho bọn họ thay đổi rất nhiều, hòa đồng hơn rất nhiều.

Tin tức Đường Vũ Lân dẫn theo các đồng đội, bên trong cuộc thi cuối kỳ, giao đấu với Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, đồng thời chiến thắng, đã truyền khắp cả Ngoại viện. Trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng. Hơn nữa hắn lúc trước đã từng cùng đội của mình chiến thắng đại biểu đội năm hai. Tân sinh ban khóa này, được ca tụng là khóa tân sinh mạnh nhất trong vòng trăm năm qua của Sử Lai Khắc học viện.

Tan học, trở lại ký túc xá, Đường Vũ Lân cùng các bạn mình đàm đạo. Cùng lúc đó Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ cũng lại đây.

"Kỳ nghỉ sắp đến, cả nhà có tính toán gì không? Ở lại học viện, hay là về nhà?" Đường Vũ Lân hỏi. Vấn đề duy nhất hiện tại hắn phải đối mặt, kỳ thực chính là sau khi học viện nghỉ giữa kỳ, căng tin cũng nghỉ, vấn đề ăn cơm này có hơi phiền toái.

Cổ Nguyệt nói: "Ta sẽ về nhà trước một chuyến, sau đó về Truyền Linh Tháp tu luyện một quãng thời gian. Kỳ nghỉ tổng cộng cũng chỉ có 1 tháng mà thôi…"

Tạ Giải nói: "Ta phải về nhà, bất quá ta vẫn sẽ nỗ lực tu luyện."

Chương 468: Tái ngộ Mặc Lam

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Ta cũng trở về nhà, ta và Tạ Giải cùng đường." Hứa Tiểu Ngôn nói rằng.

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta về gia tộc, ta đạt đến tứ hoàn, muốn tìm một Hồn Linh thích hợp với bản thân."

Diệp Tinh Lan nói: "Ta không trở về nhà, nhưng ta cũng không ở lại học viện, ta cũng muốn đi tìm Hồn Linh thích hợp. Cổ Nguyệt đã đáp ứng chờ nàng trở lại sẽ giúp ta. Trước lúc này, ta có một nơi có thể tôi luyện kiếm pháp." Nàng cùng Cổ Nguyệt đã hẹn nhau cẩn thận, ở Truyền Linh Tháp giúp nàng tìm một cái Hồn Linh thích hợp.

Đường Vũ Lân nói: "Nếu như cần chúng ta giúp ngươi vượt Hồn Linh Tháp, ngươi cứ nói cho chúng ta biết."

Diệp Tinh Lan lắc lắc đầu, nói: "Yêu cầu của ta đối với Hồn Linh có chút đặc thù, không cần xông lên Hồn Linh Tháp, mà phải mua loại Hồn Linh đặc thù."

"Được." Việc này có quan hệ đến bí mật của người ta, Đường Vũ Lân cũng không hỏi nhiều nữa.

Từ Lạp Trí ha ha cười nói: "Ta cũng trở về nhà một chuyến vậy, có chút nhớ nhà. Tinh Lan tỷ, ngươi lúc nào đi Truyền Linh Tháp vậy? Đến thời điểm đó ta sẽ đi tìm ngươi nhé!"

Diệp Tinh Lan nói: "Khoảng chừng nửa tháng đi."

"Được rồi."

Lúc này người chưa nói hướng đi, cũng chỉ còn sót lại Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy.

"Nguyên Ân, ngươi thì sao? Ngươi đi đâu?" Đường Vũ Lân hỏi.

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Ta không có nhà, ta sẽ ở ngay đây tu luyện vậy." Khi nàng nói rằng "không có nhà" mấy chữ này, vẻ mặt rõ ràng có chút cô đơn…

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Ta cũng không có nhà, đại đa số thời gian hắn là cũng sẽ ở lại trong học viện. Nhưng có lẽ ta sẽ đi một chuyến đến nơi khác. Xem ra, hai chúng ta sẽ làm bạn với nhau rồi."

Cổ Nguyệt nhìn Nguyên Ân Dạ Huy một chút, lại nhìn Đường Vũ Lân một chút, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

"Nếu mọi người cũng đã có phương hướng, vậy một lúc nữa mỗi người chúng ta sẽ một ngả. Bất quá, mục tiêu của chúng ta vẫn sẽ tiếp tục. Học kỳ kế tiếp, Tinh Lan đột phá đến tứ hoàn, chúng ta sẽ có thể chân chính bắt đầu chế tác Đấu Khải. Mọi người cùng nhau cố gắng lên!"

Đường Vũ Lân duỗi tay phải của mình ra, Cổ Nguyệt thông thạo đem tay mình đặt ở dưới bàn tay của hắn, những người khác cũng dồn dập đặt tay lên trên. 8 tên công đọc sinh, đối mắt nhìn nhau. Bất luận ở bên trong học kỳ này đã xảy ra cái gì, vào giờ phút này, đều hóa thành một nụ cười chân thành.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải đi trước. Những người khác cũng lục tục rời đi.

"Tiễn ta đến cửa học viện." Cổ Nguyệt đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, nói với hắn.

"Được!" Đường Vũ Lân gật đầu.

Trong học viện, phần lớn các học viên cũng đã rời đi, học viện ngày thường nhiệt nhiệt nháo nháo bỗng trở nên có vẻ hơi quạnh quẽ.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt cùng đi ở trên đường lớn của học viện. Cổ Nguyệt không hề hé răng, chỉ yên lặng đi ở phía trước. Đường Vũ Lân hai

tay gác sau đầu, đi ở sau lưng nàng.

Cảm giác được nghỉ thực sự là rất không tệ, tạm thời không có áp lực đến từ chính học viện, chí ít có thể thả lỏng một quãng thời gian.

Dù cho chỉ là thả lỏng 1, 2 ngày này, vẫn là không tệ.

Đi thẳng đến cửa lớn của học viện, Cổ Nguyệt vẫn không hề nói lời nào. Rời khỏi học viện, nàng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn về phía Đường Vũ Lân.

"Trở về đi. Học kỳ sau gặp." Nàng hướng về hắn vẫy vẫy tay.

"Được!" Đường Vũ Lân nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ tràn ngập ánh mặt trời khiến cho Cổ Nguyệt ngẩn ngơ. Nàng sờ môi, dùng sức hướng về hắn phất phất tay, xoay người chạy.

Một chiếc Hồn Đạo Xa hào hoa không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa học viện, Cổ Nguyệt không hề cấm kỵ Đường Vũ Lân, trực tiếp lên xe.

Nhìn theo chiếc Hồn Đạo Xa đắt tiền nhanh chóng rời đi, Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động. Xem ra, Cổ Nguyệt đúng là xuất thân từ một gia tộc lớn!

Đứng tại cửa một lúc, Đường Vũ Lân không trở về học viện, mà lại bước nhanh đi tới đường phố bên ngoài, bắt một chiếc Hồn Đạo Taxi, nhắm thẳng đến nhà ga mà đi.

Hắn cần đi ra ngoài trước một chuyến, một bên khác đã liên hệ được rồi.

Đối với Đường Vũ Lân mà nói, hiện tại quan trọng nhất chính là tập hợp đủ 4 loại linh vật. Hắn không dự định chờ 3 tháng. Trong lúc nghỉ, hắn muốn hoàn thành xung kích đạo phong ấn thứ 4 ngay.

Phá tan đạo phong ấn thứ 4, mình sẽ nắm giữ Huyết Thống Hồn Hoàn thứ 2, thực lực nhất định sẽ tăng lên không nhỏ. Hơn nữa, vết rách phong ấn có khả năng sẽ bị phá tan bất cứ lúc nào. Nếu như là phong ấn bị động phá tan, như vậy sẽ có phiền phức lớn.

Vẫn nên chủ động thì hơn, sớm một chút tìm giải pháp. Hắn đối với thân

thể của mình rất tự tin, ở Sử Lai Khắc học viện ăn nhiều thứ tốt như vậy suốt một học kỳ vừa rồi, hơn nữa còn có Hồng Ngọc Hà ở chỗ sư bá, lại còn có khả năng chưởng khống đối với huyết mạch lực của mình sau khi hoàn thành Khí Huyết Nghịch Vận – tạo thành Kim Long Kinh Thiên. Nếu so với thời điểm đột phá đạo phong ấn thứ 3 không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Đến Hồn Đạo Hỏa Xa Trạm, mua một tấm vé tàu, Đường Vũ Lân trước tiên liền lên tàu, đi thẳng đến Thiên Đấu Thành.

Hắn từ nhiều nơi tìm kiếm linh vật mình cần. Thời điểm khi hắn gọi điện cho sư bá, Chấn Hoa liền nói cho hắn, không cần tìm ở chỗ khác, hai loại linh vật này hắn có thể phụ trách. Tiền, khẳng định có thể tranh thủ được giá thấp nhất thị trường.

Đường Vũ Lân hiện tại nội tình vẫn là tương đối phong phú, Hữu Linh Kim Loại thấp hơn 80%, không lọt nổi mắt của bọn hắn, liền giữ lại bán đấu giá. Thứ này ở trên thị trường lại là một khối khó cầu.

Cho nên hắn mới có ý nghĩ đi đến Thiên Đấu Thành.

Chờ từ Thiên Đấu Thành quay về, lại đi đến Đường Môn lấy 2 loại linh vật khác, xong sẽ tiến hành đột phá ngay. Sau khi đột phá phong ấn, lại đến chỗ sư tổ tiến hành tu luyện một quãng thời gian, tăng cao thực lực. Kỳ nghỉ này coi như là đã vô cùng phong phú.

Lên tàu, hắn tìm tới vị trí của mình ngồi xuống. Nhìn dòng người không ngừng lên tàu, trong lòng hắn không khỏi thở dài một tiếng. Hắn không sao quên được tình cảnh lần trước khi mình cưỡi Hồn Đạo Hỏa Xa đi đến Thiên Đấu Thành. Lần kia, đúng là đã chết không ít người! Tuy rằng đoàn tàu cuối cùng được bảo vệ, nhưng tổn thất vẫn nặng nề như trước.

Không biết vị tỷ tỷ khả kính kia thế nào rồi, hắn thậm chí đã có chút không cách nào nhớ được tên của vị trưởng đoàn tàu kia; Nhưng cũng không quên được hình ảnh nàng dũng cảm đứng ra dù rơi vào tình cảnh như vậy.

Đúng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền vào trong tai.

"Xin mau sớm ngồi xuống, không nên ngăn trở hành lang. Hành lý mang theo không nên xếp ầu như vậy, nếu không lát nữa rất có thể sẽ dễ dàng rơi

xuống làm ảnh hưởng đến người khác."

"Bên này cũng cẩn thận một chút. Ân, làm phiền ngươi một chút, để hành khách ở phía sau đi lên một chút. Đừng đứng ở giữa đường nối hai toa tàu như thế!"

Đường Vũ Lân theo phương hướng âm thanh truyền tới nhìn lại, đúng dịp thấy được bóng hình quen thuộc kia. Là nàng!

Nhìn thấy nàng, Đường Vũ Lân ngay lập tức lại nhớ tới tên của nàng, còn không phải là vị trưởng đoàn tàu vừa mới xuất hiện trong lòng mình, Mặc Lam tỷ hay sao?

"Mặc Lam tỷ!" Đường Vũ Lân đứng lên, hướng về nàng vừa vẫy tay vừa hô. Lần thứ hai gặp lại, nhìn nàng không có chuyện gì, Đường Vũ Lân trong lòng tràn đầy mừng rỡ.

Mặc Lam nghe có người kêu tên của mình, quay đầu nhìn lại. Khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân, thân thể mềm mại nhất thời chấn động, "A! Là ngươi!"

Nàng hai ba bước liền tiến lại đây, từ trên xuống dưới nhìn Đường Vũ Lân, sau đó đột nhiên ôm lấy hắn.

Mặc Lam ôm ấp thực sự ấm áp mà mềm mại, mang theo mùi vị thành thục của nữ giới. Đường Vũ Lân bị nàng ôm lấy một cái, có chút sững sỡ. [Ôi bánh bao, nhưng không phải của Từ Lạp Trí!]

Cái cảm giác ấm áp kia, thật giống với thời điểm mẫu thân ôm mình khi còn bé! Cảm giác ấm áp chấn động trong lòng, hắn không nhịn được lại gọi một tiếng, "Mặc Lam tỷ!"

Nước mắt không thể khống chế cứ thế tràn ra, ướt mi, Mặc Lam ôm hắn thật chặt, "Cảm tạ, cảm tạ ngươi Vũ Lân, thật cám ơn ngươi. Ngươi ngày kia tại sao lại chạy thế!? Tỷ tỷ ngay cả một cơ hội cảm ơn ngươi cũng đều không có."

Người bên cạnh nhìn hình ảnh vị trưởng đoàn tàu anh tư hiên ngang bỗng nhiên rơi lệ, trong lúc nhất thời không khỏi đều quăng tới ánh mắt tò mò.

"Ngươi đi theo ta." Mặc Lam nắm lấy tay Đường Vũ Lân liền rời đi. Đường Vũ Lân chỉ biết theo nàng rời khỏi.

Đoàn tàu lần này hiển nhiên không phải cùng một con tàu hôm trước hắn đi, nhưng chế tạo cũng không khác nhau bao nhiêu.

Mặc Lam lôi kéo Đường Vũ Lân, chính là trở lại văn phòng trưởng đoàn tàu của mình. Vừa vào cửa, nàng liền không nhịn được lần thứ hai khóc lên.

Ngày ấy, có thể nói là sống sót sau tai nạn, nàng dù cho có anh dũng, nhưng cũng là nữ nhân đó nha! Lúc đó có thể nàng đã có lựa chọn của mình, nhưng ở trên thế giới này, lại có ai đồng ý từ bỏ tính mạng của mình chứ? Con trai của nàng còn nhỏ như vậy, lòng nàng thật sự tràn đầy tiếc nuối.

Đường Vũ Lân ra tay, thay đổi tất cả. Viên đội trưởng đội cảnh vệ cuối cùng chết đi, nhưng nàng chung quy vẫn còn sống. Trải qua quá trình trị liệu những ngày qua đã khôi phục.

Vốn là vị nghị viên phụ thân kia của nàng yêu cầu gì thì gì, cũng không cho nàng tiếp tục làm trưởng đoàn tàu, nhưng nàng lại khăng khăng phải tiếp tục. Lý do nàng đưa ra rất đơn giản, nếu như bởi vì ta là con gái của nghị viên, chỉ muốn xu lợi tránh hại; Như vậy, thân là nghị viên, ngài ở bên trong Hội nghị còn có thể đứng thẳng phát biểu hay sao?

Cuối cùng, nghị viên không cưỡng cầu được con gái, sau khi tăng mạnh bảo an ở hết thảy Hồn Đạo Hỏa Xa, mới đáp ứng cho nàng một lần nữa tiếp tục công tác.

Cũng nhờ vào biểu hiện anh dũng lần này, Mặc Lam được các cấp quản lý cao tầng của Hồn Đạo Hỏa Xa tán dương, dành cho sự khen ngợi cực cao. Ở trong ngành đường sắt, nàng đã trở thành một nữ anh hùng danh tiếng cực cao.

Nhưng nàng lại hiểu rất rõ, anh hùng chân chính là người ngày đó cứu mạng mình, Đường Vũ Lân! Nhưng sự kiện lần này lại bị ém xuống. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, không hề được đưa tin ở hết thảy các phương tiện truyền thông. Có người nói là do áp lực đến từ bên trên.

Chương 469: Người áo xám

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nàng đương nhiên không biết rằng, đây là yêu cầu bảo vệ đối với Đường Vũ Lân xuất phát từ Sử Lai Khắc học viện. Đường Vũ Lân tuổi vẫn còn nhỏ như thế, nếu như bị Tà Hồn Sư nhìn chằm chằm, đó cũng không phải là chuyện tốt.

"Mặc Lam tỷ, ngươi đừng khóc mà! Ngươi thế nào? Thân thể khỏi hẳn chưa?" Đường Vũ Lân vội vàng từ bên cạnh cầm khăn tay đưa tới.

Mặc Lam xoa xoa nước mắt, "Ta rất khỏe, cảm tạ ngươi. Ngươi tên tiểu tử này, ngày kia nói đi là đi, thực sự là quá không ra gì! Thật sự cảm tạ ngươi, là ngươi đã cứu mạng của ta. Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta!"

Đường Vũ Lân chận lại nói: "Tỷ, ngươi đừng nên nói như vậy. Ngày kia đổi lại là bất kỳ một vị Hồn Sư nào ở hiện trưởng, cũng đều sẽ dốc toàn lực ứng phó. Sau đó tên Tà Hồn Sư kia bị bắt chưa? Ta nghe Vũ lão sư nói, lúc đó đã để hắn trốn thoát."

Mặc Lam lắc lắc đầu, "Những kẻ cùng hung cực ác này thực sự là quá giảo hoạt. Hiện tại vẫn không có manh mối. Bất quá hiện tại phía Liên Minh đã phái ra lượng lớn cường giả, đang tiến hành một loạt lục soát nghiêm ngặt. Sớm muộn cũng sẽ đem những kẻ ác này bắt được. Thực sự là quá khéo, ngày hôm nay lại để cho ta gặp lại ngươi. Cái này cho ngươi, là ta thực hiện lời hứa của mình dành cho ngươi."

Vừa nói, Mặc Lam từ bên trong túi áo của mình lấy ra một tấm thẻ đưa cho Đường Vũ Lân.

"Đây là..."

"Thẻ thông hành toàn Liên Minh. Nguyên bản ta xin cho ngươi chỉ là phổ thông, đó là quyền hạn tối cao của ta. Nhưng bởi vì ngươi lần này cứu nhiều người như vậy, là anh hùng đó, vì lẽ đó bên trên phê chuẩn, cấp cho ngươi thẻ thông hành cấp bậc cao nhất. Sau này ngươi lên bất kỳ Hồn Đạo Hỏa Xa nào, chỉ cần đưa ra tấm tạp phiến này, đều sẽ cho ngươi một phòng riêng để sử dụng, đồng thời là toa giường nằm có thể chứa được 4 người. Nếu như ngươi có yêu cầu, còn có thể tăng thêm nữa."

"A? Thứ này quá quý giá." Đường Vũ Lân kinh hỉ nói rằng, có phòng riêng đương nhiên càng tốt hơn nhiều, hơn nữa còn là…miễn phí.

Mặc Lam mỉm cười nói: "Anh hùng hẳn là nên có được đãi ngộ của anh hùng. Đây là ngươi xứng đáng được hưởng. Giữ cẩn thận đi. Nếu như làm mất, ngươi cứ gọi điện cho ta, ta sẽ bảo người ta cấp lại cho ngươi. Đúng rồi, số điện thoại của ngươi là gì, nói cho ta một chút."

Đường Vũ Lân đem một dãy số nói cho nàng, Mặc Lam đã nhanh chóng ghi chép lại.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đến phòng khách bên kia, một chuyến này trước tiên ngươi có thể thử trải nghiệm một chút."

Mặc Lam lau khô nước mắt, hưng phấn nắm tay Đường Vũ Lân, đi tới khu vực giường nằm ở giữa đoàn tàu.

Ở hết thảy Hồn Đạo Hỏa Xa đều có một khu khách quý, khu vực này sẽ không được bán vé, để cho một ít khách nhân trọng yếu sử dụng. Thí dụ như chính khách có nhiệm vụ, đỉnh cấp Hồn Sư, hoặc là quân nhân có công huân.

Người có thể sử dụng phòng riêng ở trên Hồn Đạo Hỏa Xa, nhất định đều là người có cống hiến trác việt cho Liên Minh, chứ không phải cứ có tiền là có thể tiến vào.

Mặc Lam thân là trưởng đoàn tàu, đương nhiên biết phòng nào có khách, phòng nào không. Nàng trực tiếp dẫn theo Đường Vũ Lân đi tới một phòng ở bên trong cùng.

Dù sao cũng là ở trên tàu, căn phòng kỳ thực cũng không phải đặc biệt lớn, khoảng chừng mười mấy mét vuông, bên trong có một chiếc ghế sô pha,

còn có hai cái giường tầng. Có thể nằm được bốn người. Còn có một cái bàn nữa.

Đương nhiên, so với hạng ghế phổ thông bên ngoài, thực sự là vượt trội hơn quá nhiều!

"Vũ Lân, ngươi trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi. Hiện tại ta phải lái tàu một chút, đợi lát nữa điều chỉnh xong xuôi, ta lại sẽ tìm ngươi." Mặc Lam mỉm cười nói.

"Được rồi, tỷ tỷ, ngươi cứ đi làm việc của mình đi."

Mặc Lam đi rồi, nằm trên chiếc giường mềm mại ở trong bao sương, cảm giác cũng thật là không tệ. Ít nhất nơi này rất yên tĩnh, mình có minh tưởng cũng không sợ bị quấy rầy.

Bất quá, ngày hôm nay Đường Vũ Lân vẫn không có ý định minh tưởng, hắn muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút. Dù sao đang được nghỉ mà, trước tiên cứ thả lỏng trước đã.

Nằm vật xuống giường nệm, trên giường truyền đến một hương vị thanh tân. Hết thảy ga trải giường, đệm chăn hiển nhiên đều là mới tinh.

Thật là thoải mái nha!

Mơ mơ màng màng, hắn đã ngủ thiếp đi.

Cảm giác nghỉ ngơi này vô cùng sảng khoái, không biết bao lâu trôi qua, khi Đường Vũ Lân từ trong giấc mộng tỉnh lại, đoàn tàu đã ở trên đường sắt cao tốc chạy băng băng.

"A!" Chậm rãi xoay người, toàn thân dường như đều thả lỏng, "Thực sự là thật thoải mái mà!"

Vươn mình ngồi dậy, cầm lấy chai nước suối miễn phí uống hai ngụm, hắn ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hiếm có cơ hội một mình một phòng như thế này, Đường Vũ Lân không tiếp tục suy nghĩ về con đường tu luyện của chính mình, chỉ ngơ ngác xuất thần nhìn bên ngoài.

"Ầm…!!!" Đột nhiên, Hồn Đạo Hỏa Xa chấn động mạnh, đem hắn từ trong mê man ngắm cảnh vật, thức tỉnh lại.

Chuyện gì xảy ra?

Đường Vũ Lân đứng dậy. Có sự tình lần trước, hắn ngay lập tức sẽ sinh ra sự cảnh giác.

Nhanh chóng ghé mắt nhìn ra ngoài cửa phòng mình, thấy chung quanh không có ai, hắn lập tức lách người đi ra.

Lúc này, bên trong loa phát thanh của đoàn tàu một nhiên truyền đến một âm thanh hỗn độn, "Mặc Lam, ngươi nghe rõ, lập tức đến toa số 09, nếu không thì, chúng ta liền đánh nổ đoàn tàu này."

Thanh âm này nghẹt nghẹt, làm cho người ta có một loại cảm giác ngột ngạt mãnh liệt.

Không ổn, lại có chuyện rồi!

Vị trí phòng của Đường Vũ Lân là toa số 13, hắn không dám thất lễ, vội chạy như bay về hướng toa số 09.

Chẳng lẽ nói mình đi tàu đến Thiên Đấu Thành là phạm tội hay sao? Vì sao lần nào cũng gặp phải tình huống như thế này cơ chứ!?

Lúc này bên trong đoàn tàu đã loạn thành một đống, bởi vì có lần khủng bố tập kích xuất hiện trước đây không lâu, lần này các hành khách càng thêm khủng hoảng hơn. Vừa nghe toa tàu số 09 xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều chạy về hướng ngược lại. Điều này làm cho tốc độ Đường Vũ Lân đi tới gặp trở ngại rất lớn.

Dựa vào sức mạnh bản thân, thật vất vả mới lách qua được từng toa, từng toa tàu một.

"A!" Mắt thấy đã sắp đến toa số 09, đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền đến.

Đường Vũ Lân ngay lập tức nghe ra được, tiếng kêu thảm thiết này là của

Mặc Lam, không được!

Một bước nhảy, hắn liền vọt vào toa tàu số 09, nhất thời nhìn thấy một màn làm hai mắt hắn như rỉ máu.

Bên trong toàn bộ toa tàu số 09 đã là một mảnh bừa bộn, mười mấy bộ thi thể, không có một bộ nào là hoàn chỉnh, làm người ta buồn nôn. Toàn bộ bên trong toa tàu đều tràn ngập mùi máu tanh. Chết ở chỗ này, đại đa số đều là nhân viên bảo an. Phân phối vũ khí của bọn họ rõ ràng so với trước đây tốt hơn nhiều, nhưng cũng như trước khó thoát khỏi độc thủ.

Ở giữa toa số 09, một người đang đứng đó, Người này có vóc người nhỏ gầy, ăn mặc một thân áo xám, nhưng hai tay lại đặc biệt thô to. Tay phải giơ lên, nơi ngón trỏ nhô ra một cây gai xương dài đến cả thước. Cây gai xương này từ nơi bả vai Mặc Lam xuyên qua, lại đem nàng nhấc bổng lên không trung.

"Nói, tên tiểu tử lần trước cứu các ngươi có lai lịch gì, còn có phương thức liên lạc của hắn. Nói ra, ta sẽ cho ngươi chết sảng khoái." Âm thanh âm lãnh làm người ta có cảm giác dường như đây không phải là một toa tàu, mà là địa ngục trần gian.

Mặc Lam đau đến mức toàn thân co giật, nhưng nàng lại cắn chặt hàm răng, một chữ đều không nói.

"Không nói đúng không? Vậy ta liền để ngươi nếm thử tư vị Lân Hỏa Luyện Hồn kéo dài. Hé hé!" Một tiếng cười quái dị, một bàn tay to lớn khác nào điểu trảo duỗi ra, một đoàn hỏa diễm màu xanh thẫm sáng lên, trực tiếp liền hướng về trán Mặc Lam đè tới.

"Dừng tay, ta ở chỗ này!" Thời điểm Đường Vũ Lân đến nơi, vừa vặn nhìn thấy một màn hắn ấn ngọn lửa kia về phía Mặc Lam. Chợt quát một tiếng, cả người liền xông tới.

Đáy mắt Tử Quang lóe lên, chính là Tử Cực Ma Đồng, tinh thần xung kích.

Người áo xám kia nghiêng đầu lại, Đường Vũ Lân nhìn thấy, là một đôi mắt lập lòe hào quang màu xanh lục.

Một tiếng rên vang lên theo. Tiếng kêu rên không phải là từ phía người áo

xám truyền đến, mà lại là Đường Vũ Lân.

Thời điểm tinh thần xung kích của hắn rơi vào trên người đối thủ, hắn chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình dường như là lấy trứng chọi đá, bị một luồng tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ ngăn cản, đồng thời sản sinh ra đàn hồi.

Hắn đang xông về phía trước, mắt bỗng tối sầm lại, lại ngay lập tức ngã xuống mặt đất. Tinh thần phản phệ thống khổ làm cho đầu hắn đau như búa bổ.

"Hé he he hè!!! Thực sự là tìm hoài mà chẳng thấy, chẳng ngờ xa tận chân trời, gần ngay trước mặt. Rất tốt, rất tốt. Thù này vừa vặn có thể cùng báo. Yên tâm, ta sẽ không để cho các ngươi cứ như thế chết đi. Lân Hỏa Luyện Hồn, hai người các ngươi đều nên cảm thụ một chút." Vừa nói, ngọn lửa màu xanh lục trên tay hắn cũng đã ấn vào trên đầu Mặc Lam.

Chương 470: Lân hỏa luyện hồn

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"A" trong miệng Mặc Lam phát sinh một tiếng rít chói tai, thân thể cả người kịch liệt run rẩy lên, toàn bộ đầu nàng trong nháy mắt đã biến thành màu xanh lục, thân thể mềm mại không ngừng co giật, vết thương bị gai xương đâm thủng bởi vì cơ thể nàng co giật mà không ngừng bị xé rách, máu tươi không ngừng tuôn ra ngoài.

Đường Vũ Lân chịu phải tinh thần phản phệ, ở trong nháy mắt đó hắn căn bản cái gì cũng đều không làm được.

Từ khi sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, tuy rằng hắn cũng gặp phải không ít phiền phức, nhưng dựa vào nỗ lực của bản thân không ngừng củng cố thực lực, khắc phục khó khăn, trở nên càng ngày càng mạnh hơn.

Đặc biệt là sau trận chiến cùng với Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, hắn càng cảm thấy, ở trong những người bạn đồng lứa, cuối cùng cũng coi như mình đã có được một chỗ đứng.

Nhưng vào giờ phút này, thời điểm đối mặt với tên áo xám này, hắn mới biết mình nhỏ bé đến dường nào. So với cường giả chân chính, chính mình còn kém rất xa, rất xa…

Dù cho là như vậy, hắn cũng chỉ có thể liều mạng!

Cố gắng gượng chống đỡ tình trạng bất ổn của tinh thần chi hải, Đường Vũ Lân đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, khiến cho mình tỉnh táo thêm vài phần. Chân phải đột nhiên dẫm mạnh trên mặt đất, toàn bộ Hồn Đạo Hỏa Xa đều rung động dữ dội một thoáng; người hắn đã bắn ra. Trong cơ thể Khí Huyết Nghịch Vận, trong nháy mắt liền đạt đến cực hạn. Kim Long Trảo đưa về phía trước, huyết mạch lực theo phương pháp Kim Long Kinh Thiên, tất cả

đều tập trung vào trên Kim Long Trảo.

Từ tinh thần va chạm lúc nãy hắn có thể cảm nhận được rõ sự chênh lệch giữa mình và người áo xám này. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương. Ở dưới tình huống như vậy, chỉ có thắng nhờ đánh bất ngờ, mới có thể mong có được một chút cơ hội nhỏ nhoi.

Huống chi, hắn ta không được phép làm tổn thương Mặc Lam!

Con ngươi lập lòe ánh sáng xanh lục của người áo xám nhìn Đường Vũ Lân, dáng vẻ đầy hứng thú. Hắn xoay ngang gai xương trong tay, liền đem Mặc Lam toàn thân còn đang run rẩy che ở trước người mình.

Đường Vũ Lân lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là không chừa bất cứ thủ đoạn nào, nhưng hắn cũng có chuẩn bị, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vào lúc này cũng phát huy tác dụng.

Tay trái chụp vào cái ghế bên cạnh, đẩy người lên, sau đó lại đạp chân phải một cái, người hắn bắn lên không trung theo một đường vòng cung, tránh khỏi Mặc Lam, Kim Long Trảo vẫn như trước đánh vào người áo xám kia.

Mấy ngày nay hắn bắt đầu luyện tập Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, tuy rằng hiện tại vẫn chưa thể chân chính ứng dụng, nhưng thân pháp đã có chút tiến bộ. Đối mặt với áp lực, hắn vẫn có thể phát huy ra được năng lực của mình.

Người áo xám giơ tay trái lên, trên năm ngón tay gai xương bắn ra trong nháy mắt. Gai xương này của hắn còn dài hơn so với Kim Long Trảo, thế tiến của Đường Vũ Lân lúc này đã không còn cách nào thay đổi. Tiếp tục xông lên, thân thể của hắn đầu tiên sẽ bị cây gai xương kia xuyên thủng! Người áo xám này vẫn luôn dùng biện pháp đơn giản nhất để đối mặt với hắn.

Nhưng cũng vào lúc này, người áo xám nhìn thấy tròng mắt Đường Vũ Lân biến thành màu vàng óng, một tiếng long ngâm to rõ đột nhiên từ trong cơ thể hắn bạo phát, 5 đạo quang ảnh màu vàng sậm sắc bén vô cùng đột nhiên từ bên trong 5 ngón tay hắn nổi lên, chộp thẳng đến người áo xám, đi sau mà đến trước.

Kim Long Khủng Trảo!

Đây mới là đòn mạnh nhất của Đường Vũ Lân, lấy Khí Huyết Nghịch Vận - Kim Long Kinh Thiên để thôi thúc Kim Long Khủng Trảo. Hắn không dám có nửa điểm bảo lưu, đem tất cả công kích cường đại nhất của chính mình dồn vào trên đòn đánh này. Bởi vì hắn biết, mình rất có khả năng chỉ có một cơ hội ra tay duy nhất, nếu như không thể nắm chặt, như vậy sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Ôi đoàn tàu oan nghiệt! Thời điểm Kim Long Khủng Trảo của Đường Vũ Lân bạo phát, 5 cây gai xương kia cũng đã đến trước mặt hắn. Nhưng cùng lúc đó người áo xám kia cũng đã không thể tránh thoát.

Trong tiếng gầm nhẹ, trên người người áo xám đột nhiên dập dờn lên một lớp quang lân màu trắng. Thứ màu trắng xám kia lại như một lồng ánh sáng.

Thân thể Mặc Lam bị đẩy bay ra ngoài, trực tiếp rơi vào trong một toa tàu khác. Đường Vũ Lân cũng bị đạo hào quang màu xám trắng vô cùng cường đại kia xung kích đánh văng vào trên vách của Hồn Đạo Hỏa Xa. "Uỳnh" một tiếng, cả người hắn giống như là vật trang trí được khảm nạm trên vách vậy.

Hắn chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, 5 đạo Kim Long Khủng Trảo của mình cắt một phần vào bên trong tầng hào quang màu xám trắng kia, nhưng tuyệt đối không phải là toàn bộ.

"Hống!!!"

Một tiếng kêu không giống tiếng người gào thét lên, lại giống như tiếng hét thảm của dã thú sau khi bị thương.

Thân thể Đường Vũ Lân đột nhiên tránh sang một bên. Sức mạnh của hắn cường đại cỡ nào, một cây Lam Ngân Thảo đã sớm quăng ra phía ngoài, dùng sức lôi kéo, đem chính mình kéo về hướng Mặc Lam ngã ra. Tay phải không chút do dự tung ra, vờn quanh một vòng.

Kim Long Khủng Trảo tái hiện, lưỡi dao ánh sáng sắc bén đột nhiên đem Hồn Đạo Hỏa Xa hoàn toàn cắt ra, bên trong tiếng ma sát chói tai, Hồn Đạo Hỏa Xa gãy vỡ. Mặc Lam ở phía bên kia, nhất thời thoát khỏi liên hệ với bên này, hai bên từ từ tách ra. Đường Vũ Lân lại tự lôi kéo Lam Ngân

Thảo, phóng người lên, liền leo lên nóc tàu, ở bên toa của mình.

Hào quang màu xám trắng thu lại, trên người người áo xám kia có thêm năm đạo vết máu, đặc biệt là một đạo ở trước ngực, đã sâu đến mức thấy được tận xương.

Chính mình lại bị một con súc vật chỉ có tam hoàn xúc phạm tới, con mắt màu xanh lục thăm thẳm kia của hắn đã có thêm một tầng đỏ như màu máu. Thân hình lóe lên, khác nào huyễn ảnh truy đuổi về phương hướng của Đường Vũ Lân.

Sau khi Đường Vũ Lân leo lên nóc tàu, lập tức lộn một vòng, lăn thẳng về phía toa tàu đang lao đến, Kim Long Khủng Trảo tái xuất hiện.

Hào quang màu vàng sậm lấp loé, mặt sau của toa tàu bỗng bị hắn cắt rời.

Tất cả những thứ này đều được hoàn thành chỉ trong mấy lần hô hấp. Tình huống lúc này chính là, hai toa tàu nối với toa số 09 của Hồn Đạo Hỏa Xa, bị Đường Vũ Lân dùng hai đòn Kim Long Khủng Trảo cắt ra, trước sau lần lượt tách ra.

Chỉ còn dư lại lẻ loi một toa tàu số 09 này.

Sau lưng là từng trận gió lạnh thổi qua, Đường Vũ Lân không dám quay đầu lại, thân thể lật nghiêng, một vệt kim quang vứt ra, chính là Kim Ngữ. Kim Ngữ đột nhiên đâm vào một bên của toa tàu, mượn lực đàn hồi, đem Đường Vũ Lân bắn mạnh về phía vùng đất hoang vu ở bên ngoài toa tàu.

Thứ Đường Vũ Lân hiện tại muốn làm, ưu tiên hàng đầu là đảm bảo an toàn cho các hành khách, sau đó mới là sự an nguy của chính mình.

Hắn biết, mục tiêu hàng đầu của người áo xám kia chính là mình, sau đó mới là Mặc Lam tỷ. Mặc Lam tỷ hiện tại đã bị thương nặng, vì vậy chỉ khi hắn chạy đi xa một chút, những người khác mới có thể càng thêm an toàn. Hắn cũng tin tưởng, lực lượng cảnh sát lúc này đã nhận được thông báo, chỉ cần mình có thể kiên trì thêm được một lúc nữa, sẽ có người đến đây cứu viện.

Người áo xám vồ hụt, giận dữ cười, "Hé hé!!"

Trong tiếng cười quái dị, hắn đột nhiên bay lên, hai tay giang ra, tựa như một con chim lớn, hướng về phía Đường Vũ Lân lao vút tới, tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Vô sô ánh sao ngưng tụ trên tay phải, Đấu Khải hiện lên. Đường Vũ Lân lần nữa thôi động lượng lớn hồn lực dồn vào trên Kim Long Trảo, Kim Long Khủng Trảo một lần nữa chém ra.

Chỉ có công kích cực kỳ sắc bén này, mới có thể tạm thời ngăn cản được người áo xám kia. Cùng lúc đó, mười mấy cây Lam Ngân Thảo đồng thời bắn mạnh ra từ sau lưng hắn, bay về những phương hướng khác nhau. Kim Ngữ hướng về phía mặt đất đẩy một cái, một lần nữa cố gắng thay đổi phương hướng của chính mình.

Một đoàn hỏa diễm màu xanh lục từ trên trời giáng xuống, tinh chuẩn rơi vào trên mỗi một cây Lam Ngân Thảo đang bay đi của Đường Vũ Lân, bao gồm cả Kim Ngữ.

Kim Ngữ giống như bị giật điện vậy, nhanh chóng thu về; những cây Lam Ngân Thảo thì lại trong nháy mắt bị ăn mòn, cảm giác như chính linh hồn mình bị thiêu đốt đột nhiên truyền đến.

Sau một khắc, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trước ngực đau xót, thân thể của mình cũng đã bị mạnh mẽ nện xuống mặt đất.

Thực lực chênh lệch thực sự quá to lớn! Tên này có tu vi ít nhất từ lục hoàn trở lên, hơn nữa Võ Hồn cũng vô cùng mạnh mẽ.

Trước ngực trong nháy mắt bỗng có cảm giác trống vắng, không còn cảm giác. Đường Vũ Lân cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy chính là năm gây gai xương vô cùng sắc bén đã hoàn toàn xuyên vào người mình. Một ít Kim Long Lân ở trước ngực tạo thành một lớp giáp mỏng cũng hoàn toàn không thể ngăn cản được công kích của đối phương, những cây gai xương kia thực sự là quá sắc bén.

Thôi xong, mình đã sắp tèo rồi sao?

Trong phút chốc, cảm giác sợ hãi tử vong dâng lên ở trong lòng Đường Vũ Lân; một nụ cười khổ cũng theo đó xuất hiện ở trên hai gò má của hắn.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, chính mình sẽ cứ như vậy chết đi. Cha, mẹ, con không thể đi cứu các người. Na, ta không thể đi tìm muội. Ta cũng không bao giờ còn cơ hội có thể tiếp tục trở thành một Hồn Sư mạnh mẽ.

Vô số ý nghĩ trong nháy mắt này tràn ngập ở nơi sâu xa nhất trong nội tâm hắn, trên mặt Đường Vũ Lân chỉ có nỗi đắng cay.

"Tiểu tử, ta sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng như vậy!" Âm thanh the thé vang lên. Năm cây gai xương của người áo xám tuy rằng tất cả đều đã đâm vào ngực của Đường Vũ Lân, nhưng cũng vừa vặn vây quanh trái tim hắn, tinh chuẩn không hề đâm vào trái tim cùng đại động mạch. Gai xương đem thân thể Đường Vũ Lân trực tiếp đóng đinh trên mặt đất.

"Đến đây đi, để cho ta nghe một tiếng kêu thảm thiết của ngươi!" Hắn dữ tợn nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt chỉ có ánh sáng điên cuồng.

Bên trên tay trái lại cháy lên ngọn lửa màu xanh lục kia, đột nhiên tung một chưởng, đánh thẳng vào trên trán Đường Vũ Lân.

Trong phút chốc, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy chính mình dường như rơi vào trong hầm băng, một loại cảm giác khó có thể hình dung trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cho thân thể của hắn co giật không khống chế được.

Lạnh, lạnh quá! Hắn chỉ cảm thấy tựa như linh hồn của mình bị đóng băng, sau đó linh hồn hóa đá này trong nháy mắt bị búa lớn gõ nát tan. Một khắc đó, linh hồn hắn dường như bị xé thành vô số mảnh vỡ, tiếng kêu thảm thiết hoàn toàn không có cách nào ngăn lại bật ra từ trong miệng đầy thống khổ.

Chương 471: Giết chết

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Thân thể Đường Vũ Lân không thể khống chế được kịch liệt run rẩy, khí huyết trong cơ thể trong nháy mắt hỗn loạn, thế giới tinh thần dường như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Lân Hỏa Luyện Hồn, tuyệt đối là một trong những thủ đoạn độc ác nhất thế gian, loại đau khổ này căn bản không phải là thứ loài người có khả năng chịu đựng. Tiếng kêu rên không thuộc về thân thể, mà là thuộc về linh hồn.

Người áo xám thích nhất là hưởng thụ âm thanh gào thét thống khổ của người khác khi bị Lân Hỏa Luyện Hồn này của mình tra tấn. Loại thống khổ gào thét và luyện hóa linh hồn này là trợ lực lớn nhất cho việc tu luyện của hắn. Càng là Hồn Sư có tinh thần lực mạnh mẽ, oán niệm và vong hồn còn lại sau khi Lân Hỏa Luyện Hồn sẽ càng là vật đại bổ hơn.

Tiếng kêu thảm thiết căn bản không có cách ngăn chặn, trong linh thức của Đường Vũ Lân, chỉ còn lại một chút tỉnh táo mơ hồ còn sót lại. Tinh Thần Chi Hải trong quá trình thiêu đốt vô cùng đau nhức, nhưng cũng vào lúc này, trên trán của hắn đột nhiên sáng lên một điểm sáng màu vàng óng.

Kim quang lóe lên một cái rồi biến mất, Lân Hỏa Luyện Hồn lại như là băng tuyết gặp phải nước sôi, trong nháy mắt tan rã, bị càn quét không còn một mống.

Thời điểm người áo xám nhìn thấy một điểm kim quang này, trong tròng mắt màu xanh lục của hắn trong nháy mắt cũng bị chiếu rọi thành màu vàng. Trong nháy mắt cả người dại ra, đột nhiên kêu thảm một tiếng, gai xương trên người Đường Vũ Lân vội vàng rút ra, vội vã phi thân về phía sau như gặp quỷ.

Trên người Đường Vũ Lân máu tươi phun mạnh, cả người ngã xuống đất

không nhúc nhích.

"Khốn nạn, đó là cái gì? Lân Hỏa của ta!" Người áo xám kêu rên kêu thảm thiết, Lân Hỏa kia là Võ Hồn Bản Nguyên của hắn, mỗi một điểm đều quý hiếm cực kỳ, là hắn không ngừng dùng phương pháp Lân Hỏa Luyện Hồn để thu về oán linh hồn diễm mà tạo thành.

Vừa nãy một thoáng kia, 1/10 Lân Hỏa của hắn đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, hắn có thể nào không đau lòng được sao?

"Ta giết chết ngươi!!!" Người áo xám lần thứ hai bay lên trời, cốt trảo tay phải trong nháy mắt mở ra, thân hình lóe lên liền đến phía trên đầu Đường Vũ Lân, cốt trảo vung ra, chộp thẳng đến đỉnh đầu của Đường Vũ Lân.

Ngay trong nháy mắt này, đột nhiên, Đường Vũ Lân mở hai mắt ra.

Thời điểm nhìn thấy con mắt của hắn, người áo xám chỉ cảm thấy đột nhiên đầu óc mình mê muội đi, động tác cũng vì thế mà chậm đi nửa nhịp.

Đó là một đôi con ngươi như thế nào chứ! Không còn là màu đen trong suốt, mà là màu kim lam nhàn nhạt. Không còn vẻ non nớt trẻ con của thiếu niên, có chăng chính là vô tận cơ trí cùng thâm thúy.

Thân thể Đường Vũ Lân đột nhiên trượt về phía sau, sau đó đột nhiên đứng thẳng lên, tay phải của hắn nhanh chóng điểm liên tục ở trước ngực mình, niêm phong lại vết thương, đã không còn máu tươi ròng ròng chảy ra. Trên trán, kim quang lúc trước nuốt chửng Lân Hỏa một lần nữa xuất hiện.

Lần này, người áo xám thấy rõ, đó là một đồ án màu vàng óng, có dáng dấp Tam Xoa Kích. Kim quang lấp loé, được vầng sáng màu vàng này chiếu rọi xuống, người áo xám chỉ cảm thấy hồn lực trong cơ thể mình có cảm giác bị ngưng trệ.

Lúc này Đường Vũ Lân hoàn toàn như là biến thành một người khác. Tay phải hắn giơ lên, không có Kim Long Trảo lại xuất hiện, trên mu bàn tay kim quang lóe lên, một điểm ánh vàng trong nháy mắt rơi vào trong lòng bàn tay, ánh vàng cấp tốc lớn lên, trong nháy mắt dĩ nhiên đã biến thành một thanh trường thương hai đầu dài đến 1,2 trượng *, vô cùng sắc bén.

***1 trượng** *(市丈 | **zhang**) = 3,33 mét => 1,2 trượng khoảng 4 mét.*

Thân thể của hắn đột nhiên trở nên thoáng hư huyễn đi. Ở bên trong thế giới của người áo xám, ở trong nháy mắt đó, hắn bỗng trở nên cao cao tại thượng không thể chạm vào.

Sau một khắc, một điểm kim quang cũng đã đến trước người hắn.

Người áo xám nổi giận gầm lên một tiếng, lúc này hắn chỉ cảm thấy, thằng nhóc con ở trước mặt mình khi trước như con cừu non đợi bị làm thịt, đột nhiên mang lại cho chính mình nguy cơ tử vong mãnh liệt.

Hắn không dám miễn cưỡng đón đỡ, đột nhiên lướt người đi, muốn tránh thoát khỏi ánh vàng kim kia.

Nhưng động tác của hắn bên này vừa mới biến hóa, thân thể cũng đã truyền đến cảm giác tê dại, cả người không thể khống chế ngã về đằng sau, rơi lả tả từ trên không trung, trực tiếp bị đóng đinh trên mặt đất.

Làm sao lại có khả năng? Rõ ràng mới vừa rồi còn nhìn thấy hắn không đánh trúng!

Người áo xám muốn giãy dụa, muốn thôi thúc hồn lực, nhưng ngay trong nháy mắt này, hàn ý trên người hắn đột nhiên trở nên mạnh mẽ. Hắn chỉ cảm thấy hồn lực toàn thân mình cùng với sức sống ở trong chớp mắt tất cả tuôn trào, cuồn cuộn chảy vào chiếc trường thương kia vừa đâm thủng cơ thể của mình. Hắn căn bản không có cách nào khống chế được thân thể của chính mình.

"Đường Vũ Lân" đã đi tới trước mặt hắn, một tay nắm chặt một đầu của trường thương kia. Trên trường thương, từng vòng ánh sáng màu vàng sáng lên, từ trên thân thể của người áo xám không ngừng chuyển vào trong cơ thể của hắn. Vầng sáng màu vàng kia không ngừng truyền vào, dung nhập vào trong cơ thể Đường Vũ Lân.

Thân thể người áo xám kịch liệt run rẩy, hắn có thể cảm giác được rõ rệt, thân thể của chính mình nhanh chóng già yếu đi, sức sống trong cơ thể đang lấy một tốc độ kinh người mà trôi đi.

Đây…đây là cái gì? Vì sao lại như vậy, tại sao có thể nuốt chửng được sức sống của ta!?

Là một tên lục hoàn Hồn Đế Tà Hồn Sư, hắn tự tin coi như là đụng phải Hồn Thánh cũng có cơ hội chiến thắng. Hắn lại còn là một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư đấy! Nhưng mà, thậm chí ngay cả cơ hội để sử dụng Đấu Khải của mình hắn đều không có, liền đã bị cây trường thương màu vàng óng kia đâm thủng, sau đó hoàn toàn không thể khống chế được sức mạnh của chính mình.

Kẻ không quan tâm tới mạng sống của người khác chính là kẻ sợ chết nhất, người áo xám cũng không ngoại lệ! Hắn vào giờ phút này chỉ cảm thấy thân thể của chính mình đã hoàn toàn không thể khống chế, sức sống nhanh chóng suy kiệt, cả người không ngừng trở nên già yếu, hồn lực khi sức sống biến mất cũng đồng thời mất đi. Mà trên chuôi trường thương đâm thủng cơ thể hắn này, kim quang lại trở nên càng ngày càng sáng sủa.

"Ác giả, ác báo!" Đường Vũ Lân thản nhiên nói, tiếng nói của hắn réo rắt, nhưng cũng không phải là âm thanh vốn có. Tay trái giơ lên, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt của mình, một nụ cười ôn hòa bỗng xuất hiện.

Than nhẹ một tiếng, kim quang trong tay lóe lên, thân thể người áo xám kia cũng đã bị quật bay ra ngoài.

Sức sống tiêu hao hầu như không còn, người áo xám chỉ cảm thấy trong cơ thể mình có chút đồ gì đó không khống chế được. Một cái chớp mắt tiếp theo, sự thống khổ kịch liệt trong nháy mắt truyền vào linh hồn, hắn trơ mắt nhìn chính mình rơi vào trong một thế giới u ám màu xanh lục. Vô số tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống giận dữ thê thảm, ghé vào lỗ tai hắn vang lên. Lân Hỏa của hắn mất đi quyền kiểm soát, thiêu đốt linh hồn hắn. Bắt đầu từ phần đầu, trong tiếng kêu gào thê thảm như tiếng gào của dã thú, cả người hắn nhanh chóng bị ngọn lửa màu xanh lục nọ nuốt chửng.

Đứng ở nơi đó, trường thương cầm trong tay nằm ngang ở trước mặt, "Đường Vũ Lân" lần thứ hai than nhẹ một tiếng. Kim quang lấp loé, trường thương dung nhập vào mu bàn tay phải biến mất không còn tăm hơi, hắn cũng chậm rãi nằm vật xuống mặt đất, kim quang lặng yên rút đi.

Sau vài giây khi Đường Vũ Lân nằm xuống, toàn bộ bầu trời đột nhiên trở thành một mảnh đỏ đậm, tựa như trên trời xanh có thêm một con mắt thật to, nhìn xuống tất cả thế gian.

"Ở đây!" Thanh âm lo lắng vang vọng trên không trung, bầu trời đỏ thắm trong chớp mắt tiếp theo đã biến mất, một bóng người trong nháy mắt xuất hiện giữa không trung ngay trên vị trí của Đường Vũ Lân.

Đó là một người toàn thân được phủ kín trong giáp trụ đỏ thắm cực kỳ mỹ lệ.

Giáp trụ đỏ thắm bao trùm khắp toàn thân, mặt trên có từng đạo hỏa diễm hoa văn tinh xảo, mỗi một ngọn lửa tuyệt đối không giống nhau. Dường như trên toàn bộ bộ giáp trụ xích ngọc diễm lệ này, là toàn bộ những ngọn lửa ở trên thế gian vậy.

Mũ giáp che kín khuôn mặt, ngay cả con ngươi cũng được một mảnh tinh thể màu đỏ bảo vệ ở bên trong. Hỏa diễm hoa văn trên người lập loè ánh sáng thăm thẳm, mỗi một ngọn lửa kia, trên thực tế đều là một cái trận pháp hạt nhân vô cùng cường đại. Ở sau lưng của hắn, một đôi chiết dực mở ra, khiến cho tự thân hắn có thể trôi nổi ở giữa không trung. Chiết dực có hình đôi cánh dơi, mỗi một chiếc xương đều lập loè hào quang xích kim lấp lánh; mặt ngoài chiết dực trong suốt như ngọc, có thể mơ hồ thấy được cảnh vật phía sau.

Một chớp mắt sau khi hắn đến, cách đó không xa, từng đạo từng đạo tiếng rít chói tai vang lên, mười mấy đạo quang ảnh nhanh chóng hướng về bên này bay tới.

Thân ảnh dẫn đầu, toàn thân là màu đen thâm thúy, cao tới 8 mét có hơn, sau lưng là 3 cặp cánh lớn, toàn thân đều tràn ngập khí tức hung hãn, sau lưng có quang diễm phụt lên, nhanh như chớp. Bóng người của nó vừa mới xuất hiện, trong khoảnh khắc sau đó đã tiếp cận đến gần.

Ở phía sau hắn, còn có mười mấy đạo thân ảnh màu tím, bất ngờ đều là Cơ Giáp.

Thế nhưng, thời điểm Cơ Giáp Sư màu đen này phát hiện có người mặc áo giáp màu đỏ xuất hiện ở trên không trung, tốc độ của hắn bỗng nhiên thu lại, sáu mảnh chiết dực cấp tốc mở ra, dừng lại cách vị Đấu Khải Sư mặc giáp đỏ này chừng trăm thước.

"Miện hạ chào ngài, ta là đại đội trưởng Đại Đội Cơ Giáp Sư số 1 của

Thiên Đấu Thành, Lưu An. Có thể xác nhận thân phận của ngài hay không?"

Chương 472: Tứ Tự Đấu Khải Sư!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Áo giáp màu đỏ sáng lấp lánh, từng đoàn hỏa diễm tựa như sống lại, cấp tốc nội liễm, giáp trụ hóa thành một đạo đạo lưu quang quay chung quanh người hắn. Một vệt hào quang sáng chói này cấp tốc chui vào bên trong người hắn, giáp trụ cũng từ ngoài vào trong, từng tầng được giải trừ, lộ ra diện mạo thật sự của người bên trong.

"Ta là Chấn Hoa của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Ta nhận được cầu viện của sư điệt, tới để cứu viện, không phát hiện ra tung tích địch." Không sai, bên trong giáp trụ màu đỏ này, chính là hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, một đời Thần Tượng, Chấn Hoa.

Đồng thời, hắn còn là một vị Phong Hào Đấu La, càng là một vị, Tứ! Tự! Đấu! Khải! Sư!

Cơ Giáp Đen, ở trong danh sách Cơ Giáp đã là tồn tại đỉnh phong. Cơ Giáp Đỏ ở trong toàn bộ Liên Minh cũng không có mấy cái. Nhưng dù cho là cường giả có thể điều động Cơ Giáp Đen, thời điểm phát hiện vị trước mắt này có thể là một vị Đấu Khải Sư từ Tam Tự trở lên, vẫn chọn trước tiên dừng lại hỏi dò thân phận của đối phương. Bởi vì, bất kể là địch hay là bạn, hắn cũng không phải là đối thủ của người ta.

Sau khi xác định thân phận của Chấn Hoa, Lưu An bên trong Cơ Giáp Đen lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như là kẻ địch, hắn có thể khẳng định, ngày hôm nay mình sẽ không thể may mắn thoát khỏi.

"Xin chào Chấn Hoa miện hạ. Bởi vì thân mang nhiệm vụ, xin thứ lỗi cho ta không thể từ trong Cơ Giáp hướng về ngài hành lễ." Âm thanh của Lưu An so với mới rồi cũng không biết cung kính hơn bao nhiêu lần. Đây hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm! Vị trước mắt này, chính là Thần Tượng duy

nhất ở trên toàn bộ đại lục đấy!

Đắc tội ai cũng không thể đắc tội vị này nha! Không phải chỉ có Đấu Khải Sư mới cần đoán tạo kim loại, Cơ Giáp Sư cũng đồng dạng cần. Hơn nữa càng là Cơ Giáp cao cấp, liền càng cần có đủ kim loại đỉnh cấp. Như Cơ Giáp Đen trên người hắn, tất cả đều là Thiên Đoán Kim Loại chế tạo mà thành; vị trí trung tâm, lại còn có một ít Linh Đoán Kim Loại. Tương lai muốn có thể tiếp tục phát triển, liền phải không ngừng đổi thành loại kim loại tốt hơn, chất lượng tốt hơn. Lúc này mới có thể tiếp tục cải tiến nâng cấp lên thành Cơ Giáp Đỏ.

Dù cho đồng dạng là Cơ Giáp đen, cũng có phân chia cao thấp, ngoại trừ trận pháp hạt nhân ra, quan trọng nhất chính là phẩm chất kim loại.

Vì lẽ đó, đối mặt với vị Thần Tượng miện hạ này, sự cung kính tuyệt đối của Lưu An là hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Chấn Hoa hướng về hắn gật gật đầu, người đã rơi trên mặt đất, đem Đường Vũ Lân ôm lên. Nhìn trước ngực hắn tràn đầy vết máu, sự lo âu trong lòng hắn tích tụ nãy giờ lại càng thêm trầm trọng.

Một Đoán Tạo Sư thiên tài như vậy, nếu như cứ như thế ngã xuống, tuyệt đối là tổn thất to lớn của giới Đoán Tạo Sư. Hơn nữa đứa nhỏ này còn ngã xuống trên đường đến đây tìm mình, giờ biết làm sao bàn giao cùng Mộ Thần đây?

Trên đường Đường Vũ Lân đang đi tới toa tàu số 09, đã bấm Hồn Đạo Thông Tin gọi cho vị sư bá này của mình. Bởi vì khoảng cách đến Thiên Đấu Thành gần hơn so với Sử Lai Khắc Thành, Chấn Hoa là người chạy tới đầu tiên, kỳ thực bất quá chỉ mười mấy phút mà thôi. Nhưng chiến đấu bên này cũng đã kết thúc.

Chấn Hoa sờ sờ đại động mạch của Đường Vũ Lân, trong mắt loé lên một nét vui mừng, tim vẫn còn đập, trái tim hắn cũng không bị hao tổn sao?

Hắn vội vàng đem hồn lực nhu hòa của mình truyền vào trong cơ thể Đường Vũ Lân để cảm thụ. Quả nhiên, nhịp tim Đường Vũ Lân vẫn còn, thương thế tuy rằng nghiêm trọng, nhưng cũng đã ngừng xuất huyết, còn có sức sống.

"Đứa nhỏ này ta sẽ trước tiên mang tới Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, các ngươi tìm kiếm tung tích địch, chờ hắn ổn rồi, ta sẽ bảo hắn phối hợp với các ngươi điều tra." Bỏ lại câu nói này, Chấn Hoa bay lên trời, dù cho không hề sử dụng Đấu Khải lần thứ hai, hắn vẫn di chuyển cực nhanh trên không trung, thoáng cái đã biến mất không thấy hình bóng.

Lưu An căn bản không thể ngăn cản vị này rời đi, nhân gia người ta chính là Phong Hào Đấu La chân chính, lại còn là Tứ Tự Đấu Khải Sư đấy! Ở toàn bộ đại lục, Thần Tượng Chấn Hoa tuyệt đối là một trong những người không thể đắc tội nhất.

Hắn lập tức hạ lệnh, truy tìm xung quanh. Thế nhưng, lại căn bản không hề tìm được bất kỳ tung tích nào của địch. Chỉ tìm được ở phụ cận một ít tro bụi và vết tích bụi cây bị thiêu đốt mà thôi.

Người áo xám kia, đã sớm hóa thành tro bụi, biến mất không còn tăm hơi.

...

Đường Vũ Lân trước sau đều cảm giác người mình vô cùng hỗn loạn, cả người tựa như ở trên một chiếc thuyền nhỏ, không ngừng bị lắc lư chao đảo, tung lên hạ xuống.

Thời điểm Lận Hỏa Luyện Hồn lần này bị trục xuất, hắn cũng đã mất đi ý thức, một khắc đó, hắn cho rằng mình đã chết rồi. Chỉ có tử vong, mới có thể giải trừ được thống khổ như vậy.

Dần dần, thuyền nhỏ tựa hồ trở nên vững vàng hơn, hắn cũng có không có cách nào cảm nhận được thế giới bên ngoài. Hết thảy thống khổ cũng bắt đầu giảm dần, toàn thân đều có cảm giác khoan khoái khó có thể hình dung.

Không biết bao lâu trôi qua, cảm giác thư thái dần dần biến mất, ý thức trở về.

Mở hai mắt ra, đập vào mi mắt chính là một màu trắng tinh.

Ta còn sống không? Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn trần nhà, không nhúc nhích. Mãi một lát sau, hắn mới giơ tay lên nhéo vào người mình một cái.

Đau quá!

Hắn đột nhiên vươn mình ngồi dậy. Trước ngực truyền đến một trận đau đớn khiến hắn không nhịn được rên rỉ một tiếng.

Ý thức rốt cục từ từ trở về, giúp hắn nhớ lại tất cả những thứ đã phát sinh trước đó.

Ta vẫn còn sống! Hắn có thể xác nhận tình trạng của chính mình, cuối cùng cũng coi như là còn sống sót đó! Đường Vũ Lân không khỏi cảm thán một tiếng.

Nhưng mà, ta làm thế nào có thể sống sót?

Nhìn xung quanh, hoàn cảnh xa lạ, nhưng nhìn sao cũng không giống lao tù, hắn tuyệt đối không cho rằng tên Tà Hồn Sư kia có hảo ý giam mình đợi ngày làm thịt. Người kia tàn nhẫn như vậy, tuyệt đối không thể buông tha mình.

Sau khi yên lặng cảm thụ tình huống cơ thể mình một thoáng, Đường Vũ Lân đầu tiên cảm nhận được chính là ngạc nhiên mừng rỡ. Thân thể cơ bản là bình thường, ngoại trừ kinh mạch ở trước ngực có chút bế tắc ra, cũng không có thương thế gì quá nghiêm trọng. Khí huyết cũng coi như là ổn định, lấy ý niệm thôi thúc, so với bình thường cũng không có gì quá khác nhau.

Khiến hắn ngạc nhiên mừng rỡ chính là tinh thần lực của chính mình. Thời điểm hắn quan sát bên trong thân thể, rõ ràng cảm giác được, cảm thụ của mình đối với thân thể rõ ràng hơn trước đây rất nhiều, tựa hồ có thể cảm nhận rõ được biến hóa của mỗi một cái kinh mạch nhỏ bé.

Cảm giác này thực sự quá tuyệt vời! Hơn nữa cũng mang một ý nghĩ, bình cảnh tinh thần lực làm hắn đau đầu từ lâu, rốt cục đột phá từ Linh Thông Cảnh tiến vào Linh Hải Cảnh.

Đối với Hồn Sư mà nói, đây tuyệt đối là một ngưỡng cửa phi thường trọng yếu. Tinh thần lực Linh Hải Cảnh, đủ sức chống đỡ cho hắn tu luyện đến thất hoàn trở lên mà không cần lo lắng không cách nào dung hợp được Hồn Linh. Trên lý thuyết, nếu dung hợp Hồn Linh cấp bậc thấp, thậm chí có thể giúp cho hắn kiên trì đến cửu hoàn.

Có thể nói, tinh thần lực Linh Hải Cảnh là con đường tất yếu mà Hồn Sư cấp cao phải trải qua. Trong những yêu cầu cơ bản để từ Sử Lai Khắc Ngoại viện thi vào trong Nội viện, bao gồm: hoàn thành nguyên bộ Nhất Tự Đấu Khải, tu vi hồn lực đạt đến 50 cấp, và tinh thần lực chí ít tiến vào Linh Hải Cảnh, là những quy định bất biến.

Hồn lực dù sao cũng là yêu cầu tương đối dễ dàng. Đường Vũ Lân tuy rằng hiện tại hồn lực còn kém rất xa, nhưng hắn hiện tại cũng bất quá mới 14 tuổi mà thôi, khoảng cách đến 20 tuổi còn kém 6 năm, lại không ngừng hấp thu Kim Long Vương tinh hoa, cơ sở tu luyện cũng càng ngày càng vững chắc. 20 tuổi đạt đến cấp 50, hắn hiện tại đã khá nắm chắc. Nhất Tự Đấu Khải hắn là cũng không thành vấn đề. Hơn nữa hắn lại có Hữu Linh Hợp Kim để đoán tạo Nhất Tự Đấu Khải, đến thời điểm nhất định có ưu thế rất lớn.

Linh Hải Cảnh, tương đương là đã giúp hắn hoàn thành một trong ba điều kiện đấy! Hắn có thể nào không vui đây?

Khoanh chân ngồi xuống, Đường Vũ Lân dựa theo con đường vận hành của Huyền Thiên Công tu luyện đủ một chu thiên hồn lực. Kinh mạch tuy rằng không tính là thông thuận, nhưng đi hết một chu thiên, nỗi thống khổ trước ngực cũng giảm bớt rất nhiều. Vết thương không biết từ lúc nào cũng đã sớm khép lại. Dựa theo tình huống bây giờ, nhiều nhất chỉ cần thêm 3 ngày, kinh mạch trong cơ thể hắn cũng có thể khôi phục lại bình thường.

Trong đầu hồi tưởng lại tên áo xám kia, hắn vẫn như trước có chút cảm giác vô lực. Tên kia thực sự là quá mạnh mẽ. Thời điểm đối mặt với hắn ta, Đường Vũ Lân kỳ thực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục như cũ sau khi sử dụng Thần Long Biến với Cổ Nguyệt; chỉ có được thực lực khoảng 7/10 thời kỳ toàn thịnh. Không phải như vậy, thời điểm lần đầu tiên tập kích còn có thể có thêm vài phần cơ hội. Nhưng coi như là vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự chênh lệch tuyệt đối giữa mình và đối phương. Chênh lệch lớn đến như vậy, thực sự là…

Đúng rồi, Mặc Lam tỷ thế nào rồi?

Sau khi vận chuyển một chu thiên hồn lực, đại não hắn cũng trở nên càng ngày càng tỉnh táo. Hắn hiện tại vẫn nhớ tới rõ ràng, lúc đó Mặc Lam cũng bị người áo xám kia lấy phương pháp Lân Hỏa Luyện Hồn thiêu đốt. Mình

thì không sao rồi, nhưng còn Mặc Lam tỷ thì sao?

Muốn xem thử một chút đây là nơi nào, vừa nghĩ, hắn vừa nhanh chóng xuống giường, từ trong thủ hoàn chứa đồ của mình lấy ra một bộ quần áo sạch, thay xong liền đi ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa mở, từ bên ngoài một người đi vào.

"Sư bá." Nhìn thấy người kia, Đường Vũ Lân nhất thời ngạc nhiên mừng rỡ thốt lên. Không sai, từ bên ngoài đi vào, chính là hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Thần Tượng Chấn Hoa.

"Con có thể xuống giường?" Thấy Đường Vũ Lân đứng ở trước mặt mình, Chấn Hoa cũng sợ hết hồn.

Ngày đó sau khi hắn ôm Đường Vũ Lân cứu về, trước tiên tìm đến Trị Liệu Hệ Hồn Sư tốt nhất giúp hắn trị liệu. Trên người Đường Vũ Lân lúc đó có năm vết thương xuyên thủng qua, vô cùng nghiêm trọng, tuy rằng không có đâm thủng trái tim, nhưng có nhiều chỗ nội tạng bị hao tổn.

Nhưng khi vị Trị Liệu Hệ Hồn Sư kia bắt đầu trị liệu cho hắn, cũng đã rất kinh ngạc, bởi vì các huyệt trên người Đường Vũ Lân được phong bế tốt vô cùng, cũng không mất quá nhiều máu; đồng thời, năng lực tự chữa trị của bản thân hắn cũng rất mạnh, những nơi bị tổn thương đều bất giác tự hồi phục.

Chương 473: Ghi chép

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vị Trị Liệu Hệ Hồn Sư kia rất có kinh nghiệm, lập tức biểu thị, tình huống của hắn như thế, hắn là có thể để hắn tự mình chữa trị, mà không phải dựa vào ngoại lực. Như vậy, sẽ tốt hơn đối với thân thể của hắn. Do vậy, người này chỉ kích thích cơ năng của cơ thể hắn một chút, đưa vào một ít dung dịch dinh dưỡng, sau khi băng bó vết thương cẩn thận liền để hắn tự hồi phục.

Đây mới bất quá chỉ 2 ngày trôi qua, Đường Vũ Lân mới vừa tỉnh lại đã có thể xuống giường, thực sự khiến cho Chấn Hoa bất ngờ. Cường độ thân thể tên tiểu tử này, thực sự là quá mạnh mẽ rồi!

"Con không sao rồi à? Chớ miễn cưỡng nha!" Chấn Hoa ân cần hỏi han.

Đường Vũ Lân nói: "Sư bá, con đã không có chuyện gì. Là ngài cứu con à? Thực sự đa tạ ngài."

Chấn Hoa lại lắc lắc đầu, nói: "Khi ta chạy tới, đã không còn thân ảnh của kẻ địch, vì lẽ đó cũng không thể nói là ta cứu con. Nhờ năng lực tự hồi phục của cơ thể con mạnh vô cùng, cho nên coi như không có ta, con cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. Có muốn kiểm tra lại một chút hay không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, nói: "Không cần. Vừa nãy con vừa tu luyện một chu thiên, chỉ là một số kinh mạch ở phụ cận vết thương có chút bế tắc, chỉ cần khơi thông mấy ngày là không sao, những nơi khác đều rất tốt. Sư bá, trưởng đoàn tàu của Hồn Đạo Hỏa Xa kia thế nào rồi? Lúc đó nàng cũng bị tên khủng bố kia tập kích."

Chấn Hoa khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, nói: "Có vẻ như tình huống không tốt lắm. Nghe nói là được đưa đi trị liệu, thế nhưng đại não chịu tổn

thương rất nghiêm trọng, linh hồn thương tổn cực kỳ nặng. Hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh đấy."

Tâm trạng Đường Vũ Lân chìm xuống, tuy rằng trong lòng hắn đã đoán được, nhưng sau khi chính thức nghe được câu này từ miệng của Chấn Hoa, lòng hắn bỗng như thắt lại. Một người tốt như Mặc Lam tỷ, tại sao lại như vậy...

"Sư bá, ngài có thể dẫn con đi thăm tỷ ấy một chút được không? Mặc Lam tỷ là người tốt, con trước sau đã gặp nàng hai lần. Khi bị khủng bố tập kích, đều không tiếc hi sinh thân mình để bảo vệ hành khách. Tỷ ấy là người tốt! Mong ngài hãy cứu nàng."

Chấn Hoa nói: "Chuyện này con đúng là cần phải đi một chuyến, đem tình huống lúc đó tường thuật lại một thoáng. Tình huống hôm đó cũng chỉ có con và trưởng đoàn tàu mới có thể nắm được rõ ràng, nhưng cả hai đều trọng thương. Việc điều tra vẫn chưa có kết luận. Ta đã đáp ứng với bọn họ sẽ để con đi tường thuật lại tình hình hôm đó một chút. Nếu như hiện tại cơ thể con không thành vấn đề, chúng ta cùng nhau đi thôi, sau đó sẽ dẫn con đi thăm trưởng đoàn tàu."

"Vâng."

Chấn Hoa dẫn theo Đường Vũ Lân rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, cưỡi chiếc Hồn Đạo Xa đắt tiền của hắn hướng thẳng đến Phòng Chấp Chính của Thiên Đấu Thành mà đi.

Sớm đã có nhân viên của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội liên hệ với bên này rồi. Thân là đội trưởng Đại Đội Cơ Giáp số 1 của Thiên Đấu Thành, Lưu An tự mình đứng ở ngoại sảnh của Phòng Chấp Chính chờ đợi.

"Miện hạ, xin chào ngài!" Xe của Chấn Hoa đến, Lưu An vội vàng tiến lên trước mở cửa xe.

Chấn Hoa cùng Đường Vũ Lân trước sau xuống xe, nhìn thấy Đường Vũ Lân cùng ông ta đứng sóng vai, Lưu An không khỏi cảm thấy kinh hãi. Hắn chỉ thoáng cái liền nhận ra đây là tên thiếu niên bị thương hôm đó. Chỉ là, thương thế hắn nghiêm trọng đến vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy đã khôi phục.

"Đi thôi, đi vào trong nói chuyện." Chấn Hoa thực sự là quá nổi tiếng, hắn cũng không muốn mình bị đám người ở trước cửa Phòng Chấp Chính vây xem.

"Miện hạ, xin mời!" Lưu An làm ra một cái dấu tay xin mời, dẫn hai người vào Phòng Chấp Chính.

"Ta đã thông báo với chấp chính quan Mặc Vũ, ngài ấy đang dự một buổi họp, đợi một lát sẽ tới ngay." Lưu An vừa dẫn đường ở phía trước, vừa nói với Chấn Hoa.

Chấn Hoa có địa vị cao cao tại thượng ở Liên Minh, tuy rằng ông ta không đảm nhận chức vụ ở Nghị Viện, nhưng vẫn là nhân vật hết sức quan trọng ở trên toàn đại lục. Nếu như không phải có một buổi họp trọng yếu, Mặc Vũ hẳn là sẽ tự mình ở cửa nghênh tiếp hắn.

"Không có chuyện gì, không cần làm phiền chấp chính quan đại nhân, ta dẫn Vũ Lân đến, là vì muốn đem tình hình hôm đó kể lại rõ ràng, cũng muốn giúp cho các ngươi có thể dễ dàng điều tra ra hung thủ." Chấn Hoa mỉm cười nói. Trên đường tới đây, hắn đã hỏi thăm sơ qua Đường Vũ Lân tình huống lúc đó. Nghe xong phương thức xử lý của cậu bé, Chấn Hoa vô cùng hài lòng.

"Vậy ngài chờ, ta sẽ để cho vị tiểu huynh đệ này hoàn thành một bản ghi chép điều tra." Thân là Hắc Cấp Cơ Giáp Sư, bản thân Lưu An cũng có thực lực Hồn Thánh, ở Thiên Đấu Thành cũng là nhân vật chủ chốt. Nhưng bởi vì có Chấn Hoa ở đây, hắn liền biểu hiện khách khí dị thường.

"Họ tên, tuổi tác, học trường nào?"

"Đường Vũ Lân, 14 tuổi, lớp năm nhất Sử Lai Khắc học viện." Đường Vũ Lân thành thật trả lời.

Thời điểm nghe hắn nói nói mấy chữ “lớp năm nhất Sử Lai Khắc học viện”, Lưu An vẫn là không nhịn được nhíu nhíu mày. Chẳng trách Thần Tượng sẽ coi trọng như vậy, thì ra tên tiểu tử này là học viên của Sử Lai Khắc học viện à! Nghe xong phần giới thiệu đơn giản này của Đường Vũ Lân, ở trong lòng hắn cũng đã cơ bản bài trừ khả năng Đường Vũ Lân có tham gia vào nhóm khủng bố ở trong sự kiện lần này. Cuộc thi nhập học của Sử Lai Khắc học viện có thể hình dung bằng hai từ biến thái, không

phải là học viên giỏi toàn diện sẽ không có khả năng thi đậu.

"Xin mời ngươi giải thích một chút về tình hình ngày hôm đó."

Ngay sau đó, Đường Vũ Lân đem tình huống hôm đó mà mình phải đối mặt, cùng với cách ứng đối của mình, và tình hình trước khi hôn mê kể lại một lần.

"A!? Ngươi chính là vị tiểu anh hùng lần trước đã giải cứu đoàn tàu?" Nghe Đường Vũ Lân nói Mặc Lam dẫn hắn đi đến phòng làm việc riêng, đồng thời lại kể đơn giản chuyện lần trước, Lưu An không khỏi sinh ra lòng tôn kính.

Chuyện lần đó hắn cũng có biết, lúc ấy nghe nói là một học viên Sử Lai Khắc học viện tuổi tác không lớn lắm đã ngăn cơn sóng dữ, cứu hầu như toàn bộ những hành khách trên tàu. Sau đó phía Sử Lai Khắc học viện vì không muốn người học viên này bị lộ ra ánh sáng, cho nên không để bất kỳ phương tiện truyền thông nào để lộ ra tên của hắn. Không nghĩ tới, lần này cũng lại là hắn!

Đúng lúc này, có âm thanh truyền đến từ ngoài cửa.

Mặc Vũ mặc chế phục từ bên ngoài đi vào, sắc mặt hắn âm trầm, trong tròng mắt tràn đầy tơ máu, trạng thái cả người rõ ràng không tốt lắm.

"Chấn Hoa miện hạ." Nhìn thấy Chấn Hoa, hắn cũng cung kính hành lễ.

Chấn Hoa đứng dậy nói: "Chấp chính quan không cần khách khí. Lần này ta dẫn vãn bối đến để phối hợp điều tra."

Mặc Vũ sắc mặt trầm ngưng nói: "Ở dưới sự quản lý của ta lại xuất hiện chuyện như vậy, ta bụng làm dạ chịu."

Chấn Hoa nói: "Chuyện này cũng không thể trách ngươi, bọn Tà Hồn Sư kia ẩn hiện giảo hoạt, cũng không dễ tóm được bọn chúng chút nào. Các ngươi cũng đã tận lực rồi."

Lưu An lúc này cũng đã đứng lên, đến trước mặt Mặc Vũ, "Chấp chính quan đại nhân, trước đó bên này ta đã điều tra gần đủ rồi. Vị tiểu huynh đệ này chính là người tiểu anh hùng lần trước đã cứu toàn bộ hành khách trên

tàu rồi rời đi. Lần này lại may mắn gặp được."

Vừa nghe hắn nói như thế, Mặc Vũ không khỏi toát ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Đường Vũ Lân.

"Cậu chính là Đường Vũ Lân? Là tiểu anh hùng mà Mặc Lam nhắc đến?"

Đường Vũ Lân nói: "Chào ngài, chấp chính quan, anh hùng ta không dám nhận, ta là Đường Vũ Lân."

Sắc mặt của Mặc Vũ cuối cùng cũng coi như là nhu hòa đi mấy phần, "Ta đại biểu Thiên Đấu Thành cảm ơn cậu! Nếu như không phải là cậu, tổn thất lần trước sẽ vô cùng nặng nề. Tình huống lần này chúng ta cũng đã xem, toa tàu số 09 lúc đó bị đơn độc cắt đi, đã giúp mọi người tránh khỏi tổn thất. Cái này cũng là do cậu làm, đúng chứ?"

Đường Vũ Lân gật đầu, Lưu An đã đưa bản ghi chép điều tra đưa qua.

Mặc Vũ nhìn mấy lần, lông mày nhíu chặt, nói: "Lân Hỏa Luyện Hồn?"

Đường Vũ Lân nói: "Đúng, lúc đó người áo xám kia nói là như vậy. Chấp chính quan đại nhân, tình huống của Mặc Lam tỷ bây giờ thế nào rồi? Tỷ ấy sẽ không có nguy hiểm gì chứ?"

Vành mắt Mặc Vũ đột nhiên đỏ lên, cố nén không cho nước mắt rơi xuống, "Cậu bé, cảm ơn cậu quan tâm. Kỳ thực, ta chính là phụ thân của Mặc Lam, cậu không nên gọi ta là chấp chính quan, gọi ta là thúc thúc đi. Cậu đã hai lần cứu con bé, lần này nếu như không phải nhờ có cậu, con bé khẳng định là đã không có cách nào may mắn thoát khỏi."

Đường Vũ Lân cũng sợ hết hồn, hắn vừa nãy cứ cảm thấy vị chấp chính quan trước mặt này nhìn qua có chút quen mắt. Nhưng không nhớ ra được đã gặp ở nơi nào, lúc này nghe ông ta vừa nói như thế mới chú ý tới. Không phải sao, tướng mạo của vị chấp chính quan này, rõ ràng là có mấy phần giống với Mặc Lam.

"Vậy Mặc Lam tỷ hiện tại sao rồi?" Đường Vũ Lân còn nhớ rõ như in nỗi thống khổ ngày đó Lân Hỏa Luyện Hồn mang lại, nhưng bởi vì sau đó chính bản thân hắn không sao, nên hiện tại hắn không cách nào khẳng định được tình huống của Mặc Lam. Mặc Lam dù sao cũng chỉ là người bình

thường, không biết có thể chịu đựng được nỗi khổ của Lân Hỏa Luyện Hồn hay không?

Chương 474: Mặc Lam hôn mê

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Cứu viện vẫn được tính là đúng lúc. Miễn cưỡng bảo vệ được tính mệnh, nhưng nàng bởi vì đại não bị tổn thương, căn cứ theo Trị Liệu Hồn Sư từng nói, linh hồn bị hao tổn, nên rơi vào trạng thái hôn mê sâu, còn không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại." Mặc Vũ cay đắng nói.

Đường Vũ Lân chau mày, sau khi được Mặc Vũ xác nhận, tình hình của Mặc Lam e rằng không hề lạc quan chút nào! Đại não của con người là thứ phức tạp nhất, cũng là yếu ớt nhất. Hồn Sư bởi vì đều có tinh thần lực nhất định, tinh thần lực từ trình độ nào đó mà nói sẽ bảo vệ đại não. Nhưng đối với người bình thường, lại không có lớp bảo hộ như vậy.

Đại não của Mặc Lam chịu sự tra tấn của Lân Hỏa Luyện Hồn, muốn khôi phục, e rằng...

"Y sư cùng Trị Liệu Hệ Hồn Sư đều không có cách nào sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Mặc Vũ thở dài một tiếng, "Cho tới bây giờ, vẫn chưa có biện pháp nào hữu hiệu. Hơn nữa, có người nói tự mình khôi phục rất khó, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh mệnh."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Chấn Hoa, "Sư bá, ngài có biện pháp gì hay không?"

Nghe câu hỏi này của hắn, ánh mắt Mặc Vũ nhất thời sáng lên. Vị Thần Tượng miện hạ này ở trên đại lục có địa vị cao vô cùng, Trị Liệu Hệ Hồn Sư cường đại mà ông ta quen biết, tuyệt đối là những tồn tại đứng hàng đầu đại lục.

Sau khi Chấn Hoa hơi suy tư một lát, nói: "Anh hùng chảy máu, không thể lại để những người thân rơi lệ. Mặc Vũ chấp chính quan, ta sẽ làm hết sức, ta đi gọi Hồn Đạo Bộ Đàm một chút."

Vừa nói, hắn xoay người đi ra khỏi phòng. Mặc Vũ vui mừng khôn xiết, hắn không chỉ là nghị viên của nghị viện, chấp chính quan Thiên Đấu Thành, đồng thời, hắn cũng là một vị phụ thân đó! Hắn chỉ có một đứa con gái là Mặc Lam, nếu như con gái có chuyện gì bất trắc, như vậy, tất cả cuộc đời hắn sẽ trở nên đều không còn ý nghĩa.

Chấn Hoa chịu đứng ra, món nợ nhân tình này sẽ càng lớn hơn, nhưng chỉ cần có thể cứu sống được con gái, hắn hiện tại cái gì cũng đều không để ý! Người mà vị Thần Tượng đại nhân này mời tới nếu như cũng không được, đây mới thực sự là không còn cơ hội nào...

Chỉ chốc lát sau, Chấn Hoa trở về, hướng về Mặc Vũ nói: "Ta mời một vị Trị Liệu Hệ miện hạ lại đây giúp con gái ngươi trị liệu. Chúng ta sẽ cố gắng làm hết sức mà thôi."

Mặc Vũ mừng lớn, vội vàng liên tục nói cám ơn.

Phải nói, trong những loại Hồn Sư khó tu luyện nhất, có Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, Trị Liệu Hệ Hồn Sư, những loại này đều tuyệt đối được xếp hàng đầu.

Trị Liệu Hệ Hồn Sư cấp bậc Phong Hào Đấu La, ở trên toàn bộ đại lục đều hiếm như lá mùa thu nha! Trị Liệu Hệ Hồn Sư cấp bậc cao nhất Thiên Đấu Thành chỉ là Hồn Thánh, còn kém cả hai cấp độ đấy! Nếu như có thể có một vị miện hạ ra tay, cơ hội con gái hắn được cứu vớt, độ khả thi sẽ lớn hơn nhiều. Đương nhiên, mặt khác, nếu như vị này cũng không có cách nào, như vậy, con gái chỉ sợ cũng như bị phán tử hình. Nhưng hiện tại, dù cho chỉ còn một tia cơ hội, hắn cũng sẽ tuyệt đối không muốn buông tha!

Chấn Hoa nói: "Ngươi cũng không cần cám ơn ta, chuyện lần này nếu bởi vì vừa vặn hữu duyên gặp được người sư điệt này của ta, vậy có thể giúp ta liền giúp một lần. Vị miện hạ kia chẳng mấy chốc sẽ lại đây, phỏng chừng 1 tiếng sau sẽ đến. Các ngươi bên này chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Đường Vũ Lân nói: "Mặc Vũ thúc thúc, có thể dẫn con đi xem Mặc Lam tỷ hay không?"

Mặc Vũ đỏ mắt lên gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Chấn Hoa.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Ta cũng rất lâu chưa gặp vị Trị Liệu Hệ miện hạ kia rồi, sẽ đi cùng với các ngươi, ta ngày hôm nay cũng không có chuyện gì." Ân tình đã muốn đưa, thì vẫn nên đưa đến cùng.

Trong mắt Mặc Vũ tràn đầy vẻ cảm kích. Thân là Thần Tượng, sự bận rộn của vị này đều khiến đại lục kêu gào, làm sao có khả năng sẽ không có chuyện gì bận?

Lên Hồn Đạo Xa, được Mặc Vũ dẫn đi, mọi người đi đến Thiên Đấu Y Viện cách Chấp Chính Phòng không xa. Mặc Lam ở ngay trong phòng hồi sức cấp cứu đặc biệt để tiếp nhận trị liệu.

Để không làm kinh động bệnh viện, Mặc Vũ dẫn bọn họ thông qua lối đi dành cho khách quý, đi thẳng tới phòng bệnh dành cho bệnh nhân đặc biệt nghiêm trọng.

Bởi vì thương thế nghiêm trọng, Mặc Lam hiện vẫn được giám hộ ở trong phòng hồi sức cấp cứu, không thể trực tiếp tiếp xúc, chỉ có thể nhìn từ bên ngoài.

Khi Đường Vũ Lân xuyên qua cửa kính pha lê nhìn thấy Mặc Lam, nước mắt "tách" một cái liền lăn dài trên má.

Mặc Lam lặng yên nằm ở trên giường bệnh, trên người phủ kín trong lớp băng gạt, chỉ dùng mắt thường mà xem, đã rất khó nhận ra được một nữ trưởng đoàn tàu mỹ lệ thiện lương của hôm nào.

Đầu của nàng so với bình thường bị phù nề lớn hơn gần gấp đôi bình thường, ngũ quan khuôn mặt cũng đã có chút biến dạng, trên đầu quấn quanh băng gạc dày đặc, trên người chí ít cắm vào mười mấy loại dây nhợ chằng chịt.

"Mặc Lam tỷ..." Đường Vũ Lân trong nháy mắt rơi lệ, đã khóc không thành tiếng. Hắn vạn vạn không ngờ tới, Mặc Lam lại sẽ biến thành dáng dấp như thế.

Không lâu trước, nàng còn yêu kiều cười khẽ dẫn mình đi tới phòng trưởng

tàu, không lâu trước, nàng còn ôm mình rơi lệ.

Nhưng vào giờ phút này, nàng cũng đã biến thành dáng dấp như thế, e rằng tính mạng tựa như ngàn cân treo sợi tóc.

Mặc Vũ chỉ nhìn con gái một chút, cũng đã đi tới một bên, một tay bụm mặt, một tay khác nện mạnh vào trên tường.

Chấn Hoa cũng chau mày.

Đường Vũ Lân song quyền nắm chặt, hắn thật hận mình, hận mình không đủ cường đại, hận mình không thể bảo vệ tốt Mặc Lam. Càng hận bọn Tà Hồn Sư hung tàn ác độc.

Tà Hồn Sư! Những tên ghê tởm này!

Trở nên cường đại! Nhất định phải trở nên càng cường đại hơn, mới có thể bảo vệ được nhiều người, mới có thể không để bi kịch như Mặc Lam tỷ tái hiện.

"Ca ca, huynh làm sao khóc lại rồi? Lớn rồi còn khóc nhè, không thấy xấu hổ sao?" Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền tới một âm thanh bi bô.

Đường Vũ Lân cúi đầu nhìn xuống, phát hiện không biết từ lúc nào, bên chân đột nhiên có thêm một cậu nhóc.

Cậu bé này bước đi còn có chút bất ổn, nhìn qua cùng lắm cũng chỉ khoảng chừng 2 tuổi, đang lôi kéo ống quần mình, ngẩng đầu lên, mặt đầy hiếu kỳ nhìn mình.

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, ngồi xổm xuống, "Trái tim ca ca bị tổn thương, vì lẽ đó mới khóc. Đệ đệ là ai? Làm sao lại ở đây một mình, ba mẹ đệ đâu?"

Con mắt cậu nhóc long lanh, cực kỳ đẹp đẽ. Chớp chớp mở đôi mắt to, nói: "Cha nói, mẹ gần đây có hơi mệt mỏi, nên ở bên trong ngủ một giấc. Mẹ đã ngủ 2 ngày, làm sao còn chưa tỉnh dậy, đệ thực sự có chút sốt ruột, đệ nhớ mẹ..."

Đường Vũ Lân toàn thân run bần bật, đặt mông ngã ngồi xuống đất, hắn rốt

cục đã biết được đứa bé trước mặt này là ai, nước mắt mới vừa nhịn xuống; lại không nhịn được nữa, lần thứ hai tràn mi mà ra.

Đây…đây rõ ràng là con trai của Mặc Lam tỷ!

Hắn giang hai cánh tay, đem cậu bé này ôm vào trong ngực, âm thanh nghẹn ngào nói: "Mẹ của đệ chỉ là mệt mỏi mà thôi! Nàng ngủ thêm một lát nữa sẽ khôi phục lại, không tốn thời gian dài sẽ tỉnh lại!"

Cậu nhóc bị Đường Vũ Lân ôm, cũng không phản kháng, chỉ lẩm bẩm nói: "Nhưng mà, đệ đã lâu rồi chưa được bú sữa mẹ. Đệ nhớ mẹ lắm…"

Đường Vũ Lân thân thể run rẩy, liền muốn đem nhóc ẵm lấy, đúng lúc này, một bàn tay đặt ở trên bả vai của hắn, một thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn truyền đến, "Không nên ẵm nó lên!"

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lên, chỉ thấy bên cạnh mình có thêm một người thanh niên anh tuấn khoảng chừng 27, 28 tuổi. Mắt hắn đỏ lên, cố nén không để nước mắt của chính mình rơi xuống.

Hắn thấy Đường Vũ Lân nhìn sang, hướng về cậu gật đầu, "Không thể để cho bảo bối nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mẫu thân nó."

Đường Vũ Lân lúc này mới tỉnh ngộ lại. Chiều cao của cậu bé, không có cách nào vượt qua được độ cao của kính pha lê của bệnh viện, đương nhiên không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Cậu bé còn nhỏ như vậy mà thôi! Vậy mà mẹ nhóc cũng đã...

Đường Vũ Lân buông cậu bé ra, đứng lên, "Ca ca, đều là do đệ không tốt, là đệ không thể bảo vệ tốt Mặc Lam tỷ."

Thanh niên thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, "Không có cậu, lần trước chỉ sợ nàng cũng đã…Nàng chính là không chịu nghe lời ta! Nàng cứ nói, nếu như mỗi người đều bởi vì sợ nguy hiểm mà không làm việc nên làm, Liên Bang này liền sẽ rối loạn. Nàng đều luôn nghĩ cho người khác. Nàng..." Nói tới chỗ này, hắn cũng không nhịn được, nước mắt chảy ra.

Đứa bé nhìn Đường Vũ Lân, nhìn lại một chút cha mình, cũng "Oa" một tiếng…khóc hùa theo.

Thanh niên vội vàng ngồi xổm người xuống, đem cậu bé ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, thu lại tiếng khóc của mình, "Bảo Bảo không được khóc, không có chuyện gì, không có chuyện gì!"

Đường Vũ Lân ngơ ngác đứng ở nơi đó, đúng vào lúc này, trong tâm linh của một thiếu niên 14 tuổi như hắn, đột nhiên có biến hóa nghiêng trời.

Khi còn bé, hắn muốn trở thành Hồn Sư, là bởi vì cảm thấy Hồn Sư đặc biệt huyễn lệ, đặc biệt cường đại, được tất cả mọi người kính ngưỡng.

Sau này khi Võ Hồn của mình được giác tỉnh, rốt cục đạt được thành tựu Hồn Sư, hắn mới bắt đầu dần dần cảm nhận được thế giới Hồn Sư tươi đẹp.

Na nhi, cha mẹ trước sau rời đi khiến hắn đã biến thành người cô đơn, khi đó hắn bắt đầu có ý nghĩ phải trở nên cường đại hơn để có thể đi tìm bọn họ.

Mà hiện tại, hắn cảm nhận được sâu sắc hơn, phải trở nên cường đại, mới có thể thủ hộ được thiện lương. Tu luyện lại một lần nữa xuất hiện thêm mục tiêu mới, nếu như mình đủ cường đại, như vậy, bi kịch trước mắt sẽ không xuất hiện. Mà hiện tại cái gì hắn lại cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mặc Lam nằm ở nơi đó, ngoại trừ cầu khẩn ông trời thương xót nàng ra, cái gì cũng không giúp được nàng. Loại cảm giác hữu tâm vô lực này vô cùng thống khổ, khiến hắn muốn nện vào tường.

Ta phải càng thêm nỗ lực! Đường Vũ Lân âm thầm hứa với lòng mình, huyết quản của thiếu niên, bởi vì thương tổn của tà ác gây ra cho thiện lương mà thiêu đốt…

Chương 475: Hồn Hoàn – 6 đen 3 đỏ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Thanh niên dẫn đứa bé rời đi trước. Ở đây, hắn rất khó có thể khống chế lại tâm tình của chính mình. Vì bảo vệ thê tử, hắn cố ý ở phụ cận thuê một phòng, nhờ người hỗ trợ trông con. Ngày hôm nay nếu không phải là vì không cản được cậu bé muốn đòi gặp mẹ, cũng sẽ không dẫn cậu nhóc tới nơi này.

Chấn Hoa đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, vành mắt ửng hồng, "Sư bá, tại sao trên thế giới này có nhiều người xấu như vậy?"

Chấn Hoa thở dài một tiếng, "Đó là chuyện đương nhiên! Ở trên thế giới này, có chính diện thì có phản diện, cũng như có quang minh thì có hắc ám. Chúng ta đứng về phía quang minh, những gì chúng ta có thể làm, chính là bảo vệ quang minh, làm hết sức để tiêu trừ đi hắc ám. Nếu chỉ cầu nguyện cũng là vô dụng, chỉ có chính mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ."

Đường Vũ Lân thống khổ nói: "Con còn quá nhỏ yếu, không thể bảo vệ tốt cho Mặc Lam tỷ."

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Đứa nhỏ ngốc, ở độ tuổi này của con, những gì con có thể làm được, con đã làm rất tốt! Con có biết hay không, khi ta nhìn thấy con toàn thân đẫm máu, không rõ sống chết, trong lòng ta sợ hãi đến dường nào. Con phải nhớ kỹ, bất kể là trừng ác hay là dương thiện, đầu tiên đều phải trước tiên bảo toàn chính bản thân mình, bởi vì con là hạt giống quang minh, nếu như chết rồi, vậy cái gì cũng làm không được!"

"Dạ vâng."

Chấn Hoa vui mừng nói: "Sư bá lấy con làm vinh, lão sư con quả là thu được một đệ tử giỏi! Ta thật ước ao được như hắn." Thần Tượng nói câu này, nếu như để các vị trong giới Đoán Tạo Sư nghe được, không biết sẽ kinh ngạc tới trình độ nào? Đánh giá một người cao như thế, đối với Chấn Hoa, tuyệt đối là sự tình cực kỳ hiếm thấy.

Lời nói này của ông ta hoàn toàn xuất phát từ thật tâm. Một Đoán Tạo Sư thiếu niên thiên tài đã rất khó tìm, dù sao, Đoán Tạo Thuật cũng có yêu cầu cực kỳ cao đối với thiên phú, hơn nữa còn phải có tính chấp nhất cùng sự kiên trì chống đỡ. Thiên phú, chấp nhất, kiên trì – ba đặc tính cộng lại, mới có thể đi được tới thành công.

Nhưng so với ba điểm này mà nói, tâm tính lại càng trọng yếu hơn, bất kể là năng lực như thế nào, quang minh hay là hắc ám, dùng cho chính nghĩa thì là chính, dùng cho tà thì là tà. Đường Vũ Lân có thể vì cứu giúp người khác mà không tiếc hi sinh chính bản thân mình, chỉ cần điểm này, đã làm Chấn Hoa yêu thích từ nội tâm đối với đứa bé này, hoàn toàn không phải là vì lòng hiếu thắng cùng với Mộ Thần.

Một đứa bé 14 tuổi, có thể làm được điều này là khó khăn đến dường nào!? Có thể là vì nghé con mới sinh không sợ cọp, nhưng phần thiện lương này, phần quang minh chi tâm này của cậu bé, coi như là người trưởng thành, sẽ có mấy người làm được đây?

Thời điểm Chấn Hoa đem Đường Vũ Lân cứu trở về, ở trong lòng hắn cũng đã có ý nghĩ không tiếc tất cả để bồi dưỡng Đường Vũ Lân. Đứa nhỏ này, đáng giá để ông ta làm như vậy! Coi như không phải là đệ tử của mình, nhưng cậu bé cũng là một thành viên của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, chính hắn là một vị Thần Tượng, rất có khả năng đã có người nối nghiệp.

Thời gian một tiếng trôi qua rất nhanh, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ. Bởi khí thế dẫn dắt, Chấn Hoa vẫn chờ ở chỗ này ngẩng đầu lên, nhìn về phía hành lang.

Một cô gái đang bước nhanh đi tới. Bước tiến của nàng rất khinh xảo, nhìn qua tần suất không cao, nhưng tốc độ lại rất nhanh. Chấn Hoa mới vừa nhìn sang, nàng cũng đã đi tới phụ cận.

Đường Vũ Lân cũng vẫn đang nôn nao chờ đợi, nghe được tiếng bước chân, hắn cũng lập tức ngẩng đầu nhìn lại. Thời điểm hắn nhìn thấy người

mới đến này, cũng không khỏi sửng sốt; bởi vì vị này, hắn có quen biết.

Nhã Lỵ đi tới trước mặt Chấn Hoa, gật đầu chào hắn một cái, sau đó ánh mắt ôn hòa liền rơi vào trên người Đường Vũ Lân, "Lại là con đứa nhỏ này, chuyện lần trước ta đã nghe nói, con đã làm rất tốt. Học viện lấy con làm vinh."

Đúng vậy, vị được Thần Tượng Chấn Hoa mời tới, chính là Phó Các chủ của Hải Thần Các - Sử Lai Khắc học viện, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ.

Nhã Lỵ rất tự nhiên xoa xoa đầu của Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân nhất thời cảm giác được một luồng khí tức ấm áp đến cực điểm trong nháy mắt từ phần đầu truyền khắp toàn thân. Trong đầu, trên thân thể, tất cả các năng lượng tiêu cực đều biến mất không còn tăm hơi. Thậm chí ngay cả những chỗ ứ tụ nơi trước ngực đều bị sức mạnh nhu hòa kia ép ra, khoan khoái không nói nên lời.

Chấp chính quan Mặc Vũ cũng bước nhanh tới, nhưng hắn hiển nhiên là không quen biết Nhã Lỵ, nhưng từ việc nàng ở trước mặt Chấn Hoa vẫn luôn có dáng vẻ bình tĩnh, cùng với việc trên mặt Chấn Hoa khi nhìn nàng cũng lộ ra vẻ mỉm cười, cung kính nói: "Chào ngài. Ta là Mặc Vũ, phụ thân của Mặc Lam." Hắn không hề nói mình là chấp chính quan Thiên Đấu Thành, vào lúc này, hắn chỉ là một người cha đang lo lắng cho con gái mình.

Nhã Lỵ xoay người nhìn về phía Mặc Lam bên trong phòng bệnh, nhìn thấy dáng vẻ của nàng không khỏi cau mày lại, "Được rồi, để ta vào xem xem." Nàng không hề hàn huyên nhiều, trực tiếp đi vào trong phòng bệnh dành cho bệnh nhân đặc biệt nghiêm trọng.

Các Y Sư và Hộ Vệ bên này cũng sớm đã được Mặc Vũ thông báo, đưa tới y phục vô trùng.

Nhã Lỵ khoát tay áo một cái, bạch quang trên người lóe lên, một luồng khí tức thanh tân rất tự nhiên tản mát ra từ trên người nàng. Ở trên người nàng, xưa nay đều sẽ không có vi khuẩn.

Xuyên qua hai lớp cửa vô trùng, đi tới trước giường bệnh.

Đám người Đường Vũ Lân cũng đã tập trung ở ngoài cửa sổ, căng thẳng

nhìn vào bên trong.

Dù cho Mặc Vũ không quen biết Nhã Ly, cũng có thể đoán được vị này là nhân vật kiệt xuất bên trong Trị Liệu Hệ Hồn Sư, bằng không Thần Tượng Chấn Hoa cũng sẽ không mời nàng tới đây.

Nhã Ly khẽ sờ sờ đầu của Mặc Lam. Vì thuận tiện cho việc trị liệu, phần tóc của Mặc Lam cũng đã bị cạo sạch. Toàn bộ phần đầu bị phù nề làm cho người ta nhìn qua sẽ bất giác có cảm giác sợ hãi.

Trong mắt của Nhã Ly chỉ có vẻ thương xót, từng vòng Hồn Hoàn, lặng yên không một tiếng động từ dưới chân nàng bay lên.

Ngoài cửa sổ, thời điểm mọi người thấy những Hồn Hoàn này, ngoại trừ Chấn Hoa ra, trên mặt tất cả mọi người đều toát ra vẻ khiếp sợ không gì sánh bằng.

Ở trên người Nhã Ly, màu sắc Hồn Hoàn chỉ có hai loại. Sáu cái Hồn Hoàn phía trước là màu đen, ba cái Hồn Hoàn cuối cùng, là màu đỏ!

6 đen, 3 đỏ. Cũng chính là 6 cái Vạn Niên Hồn Hoàn, và 3 cái Thập Vạn Niên Hồn Hoàn. Đây là tu vi cỡ nào cơ chứ!

Đường Vũ Lân cũng đã thấy qua Hồn Hoàn của sư tổ mình, cũng như Hồn Hoàn của Phong Vô Vũ lão sư, nhưng so với vị trước mắt này, chênh lệch nào đâu chỉ là một điểm.

Lúc này Nhã Ly triển hiện ra, chí ít chứng minh nàng nắm giữ 02 cái Vạn Niên cùng 01 cái Thập Vạn Niên Hồn Linh, mới có thể có được Hồn Hoàn như vậy. Đây tuyệt đối là một vị đại năng đỉnh của đỉnh ở trong giới Hồn Sư.

Đường Vũ Lân không nhịn được lộ ra vẻ hâm mộ. Nếu như có một ngày nào đó, chính mình cũng có thể đạt đến tầng thứ này, thì thật là tốt biết bao. Chẳng trách, bất kể là đám người Thái lão hay là sư tổ, lão sư bọn họ, đều tôn kính như vậy đối với vị Thánh Linh Đấu La này, thực lực của nàng không ngờ lại cường đại như thế.

Thân thể Mặc Vũ run lên bần bật, thất thanh nói: "Thánh Linh Đấu La? Chấn Hoa miện hạ, vị này chính là Thánh Linh Đấu La sao?" Hắn dù sao

cũng là nghị viên của Liên Bang, đối với Hồn Sư cấp độ Phong Hào Đấu La trên thế giới hiện nay ít nhiều cũng có chút hiểu rõ. Ở trong trí nhớ của hắn, Trị Liệu Hệ Hồn Sư, có thể đạt đến trình độ trước mắt như thế này, cũng chỉ có Thánh Linh Đấu La miện hạ một người duy nhất. Vào giờ phút này, trong mắt hắn tràn ngập sự vui mừng cùng phấn khởi, có Thánh Linh Đấu La tự mình ra tay, con gái của mình dù như thế nào cũng đều sẽ không chết.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn tràn ngập sự cảm kích.

Chuyện xưa của Thánh Linh Đấu La, ở trên đại lục người biết cũng không phải đặc biệt nhiều, bởi vì xưa nay nàng đều không thích thể hiện hay lưu lại tên tuổi. Nhưng ở trong các cao tầng của Liên Bang lại có rất nhiều ghi chép.

Võ Hồn của Thánh Linh Đấu La có tên là Kỳ Nguyện Thiên Sứ, là một loại Võ Hồn cực kỳ đặc thù. Là Trị Liệu Hệ Võ Hồn, nhưng bản thân việc tự tu luyện hồn lực vốn vô cùng khó khăn.

Nhã Lỵ thiên tính thiện lương, từ ngày đó khi bắt đầu trở thành Hồn Sư, liền yêu thích trợ giúp người khác. Nàng xuất thân từ xóm nghèo, sau khi trở thành Hồn Sư vốn là có thể rời đi, nhưng nàng vẫn như cũ quyết định ở lại nơi đó, dùng chính khả năng của mình chữa trị cho các người dân nghèo ở chung quanh.

Ngay cả bản thân nàng cũng không biết, Võ Hồn Kỳ Nguyện Thiên Sứ phát triển bắt đầu từ lúc nào, mãi đến tận khi tu vi của nàng đã rất cường đại nàng mới phát hiện, thì ra, Kỳ Nguyện Thiên Sứ Võ Hồn có phương thức tu luyện chân chính, chính là tiếp thu Tín Ngưỡng Chi Lực của những người khác.

Mỗi một người được nàng cứu, nàng sẽ nhận được năng lượng như vậy từ trên người của bệnh nhân. Thời điểm nàng phát hiện ra điểm này, bản thân đã là cấp độ Hồn Vương.

Khoảng chừng 50 năm trước, đại lục đã từng xuất hiện một trận đại ôn dịch. Lần nọ đã làm chết rất nhiều người. Thánh Linh Đấu La khi đó tu vi thất hoàn, đã là một vị Hồn Thánh. Nàng trong vòng 15 ngày ngắn ngủi, bôn ba 14 tỉnh của đại lục, thời điểm hoàn thành việc cứu chữa cho một nhóm bệnh nhân cuối cùng, bản thân nàng đã hoàn toàn suy kiệt sức sống.

Ngăn ngắn 15 ngày, nàng như già đi 50 tuổi. Bởi vì nàng không ngừng thông qua thiêu đốt Tín Ngưỡng Chi Lực mà mình hấp thu và ngọn lửa sinh mệnh của chính bản thân nàng để gia tăng năng lực chữa trị.

Khi đó, nàng đã như người sắp chết, không còn cách nào xoay chuyển càn khôn. Thời điểm được đưa về Sử Lai Khắc học viện, đã triệt để mất đi ý thức.

Thế nhưng, bắt đầu từ ngày đó, nương theo các bệnh nhân đợt ôn dịch này từ từ chuyển biến tốt, vô số điểm Tín Ngưỡng Chi Lực dần dần xuất hiện ở trên người nàng. Sau khi hôn mê trọn vẹn một năm, Nhã Lỵ mới tỉnh lại, lại trực tiếp từ cấp độ Hồn Thánh nhảy thẳng lên cấp độ Phong Hào Đấu La. Được ca tụng là người tu luyện từ cấp độ thất hoàn lên cửu hoàn nhanh nhất trên Đấu La Đại Lục từ trước tới nay.

Chương 476: Nữ nhân đẹp nhất đại lục

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Những người được nàng chữa trị qua, thậm chí không biết tên của nàng là gì, nhưng nếu như nhắc đến Kỳ Nguyện Thiên Sứ bốn chữ này, như vậy, ở trên đại lục không biết sẽ nhấc lên bao nhiêu sóng lớn.

Nhã Lỵ từ chối lời mời đảm nhận vị trí nghị viên của Liên Minh cao tầng, đồng thời yêu cầu Liên Bang bảo mật nghiêm ngặt đối với thân phận của nàng. Nguyện vọng của nàng chỉ là cứu người, cũng không muốn dương danh, mà chỉ là xuất phát từ thiện tâm thuần túy.

Ở niên đại đó, có không biết bao nhiêu người thầm mến nàng. Nàng được ca tụng là nữ nhân thiện lương nhất, xinh đẹp nhất trên toàn bộ đại lục.

Sau đó, Nhã Lỵ ở bên trong Sử Lai Khắc học viện ít giao du với bên ngoài. Mỗi khi có đại nạn, nàng nhất định sẽ xuất hiện ở hiện trường, dùng sức mạnh của chính mình cứu lấy từng sinh mệnh một từ tay tử thần.

Từ Hồn Hoàn trên người nàng liền có thể nhìn ra được, không biết phải cứu bao nhiêu người mới có thể tăng lên đến mức độ như vậy?!

Ở trên người nàng, còn có một sự tích khác càng trứ danh hơn. Năm đó, sự thiện lương của nàng cảm hoá vô số người, mỗi người ở cùng với nàng, đều sẽ có cảm giác tâm linh được gột rửa. Nữ tử như vậy, có thể nào không khiến cho người ta yêu thích đây? Vì vậy, vào niên đại đó, hầu như tuyệt đại đa số cường giả đều bị mị lực của nàng hấp dẫn, không biết bao nhiêu người muốn cùng nàng vĩnh kết đồng tâm.

Sau đó, có người lại ở một ngày nào đó tuyên bố, nàng sẽ là tân nương của hắn ta. Tin tức này đến đột ngột, cũng tới vô cùng cứng rắn.

Người kia còn làm một chuyện, hắn tuyên bố tiếp thu hết thảy khiêu chiến của các tình địch, ước định một thời gian, một địa điểm. Ở nơi nào đó, hắn một thân một mình, liền đánh bại 16 vị Phong Hào Đấu La, trong đó có 03 vị Tam Tự Đấu Khải Sư, còn lại cũng đều là Nhị Tự Đấu Khải Sư. Phải biết, yêu cầu của trận chiến đó, là tuổi tác phải từ 40 tuổi trở xuống.

Vị kia sau khi chiến thắng đối thủ cuối cùng, thành khẩn nói với những gã tình địch, hắn sở dĩ khởi xướng trận chiến giữa các tình địch này, là vì muốn nói với các tình địch, xin bọn họ yên tâm, mình nhất định sẽ bảo vệ tốt Nhã Lỵ.

Sau đó vị này nhanh chóng rời đi. 10 năm sau, hắn đứng ở đỉnh cao nhất đại lục, được ca tụng là một đời cường giả bất bại.

Phu thê bọn họ, sau đó được ca tụng như Thần Tiên Quyến Lữ. Chỉ cần có Nhã Lỵ ở đó, người kia cũng sẽ không xa.

Hào quang trên người người kia, cũng càng thêm óng ánh, nhưng hắn lại nói, một đời này của mình, sự tình hắn nguyện ý làm nhất, chính là làm bạn ở bên người thê tử, giúp nàng trị bệnh cứu người.

Hồi tưởng lại những chuyện này, Mặc Vũ có chút không kềm chế được. Dù cho là đối với hắn mà nói, đây chính là nhân vật huyền thoại của Thần Tiên Quyến Lữ trong truyền thuyết đó!

Vị Thánh Linh Đấu La trước mặt này nhìn qua dáng vẻ khoảng chừng 27, 28 tuổi, vẫn tuyệt mỹ như vậy. Nhưng trên thực tế, tuổi tác của nàng hẳn là đã vượt quá 80 tuổi mới đúng, thậm chí còn cao hơn. Mà một vị kia, rất có khả năng đã tiếp cận trăm tuổi.

Bên trong phòng bệnh, Nhã Lỵ nhẹ nhàng nâng tay phải xoa xoa đầu của Mặc Lam, từng tia từng tia sáng từ trên người nàng tản ra. Cũng không thấy ánh sáng Hồn Hoàn của nàng tản ra, nhưng bên trong toàn bộ phòng bệnh cũng đã sáng lên.

Một tiểu thiên sứ lộng lẫy từ sau lưng nàng nổi lên, sau lưng thiên sứ này có ba đôi cánh, sáu mảnh cánh chim nhẹ nhàng vỗ một cái, liền rơi vào trên người Mặc Lam. Sau một khắc, thân thể nàng cuộn mình, hóa thành một đoàn kim quang, từ mũi của Mặc Lam chui vào trong cơ thể nàng.

Hai tay Nhã Lỵ nhẹ nhàng vung lên, vô số điểm sáng màu vàng óng quay tròn chung quanh thân thể Mặc Lam.

Liên tiếp những dây nhợ trên người nàng dồn dập rơi xuống, thân thể cả người nàng chậm rãi trôi nổi bay lên không trung.

Kim quang nhu hòa, bao phủ cả gian phòng, không một ai biết Nhã Lỵ đang dùng phương thức nào trị liệu cho Mặc Lam. Nhưng vào giờ phút này, Mặc Vũ lại tràn ngập một sự tự tin xưa nay chưa từng có.

Ở trong truyền thuyết, dù cho chỉ là còn có một hơi thở, Thánh Linh Đấu La cũng có thể cứu được tính mạng của người bệnh! Con gái hắn nhất định sẽ được chữa khỏi.

Chồng của Mặc Lam cũng đã quay lại, đi tới bên cạnh Mặc Vũ. Mặc Vũ nói khẽ với hắn vài câu gì, trong mắt hắn cũng đồng dạng tràn ngập kinh hỉ.

Thời gian không lâu, xuất hiện biến hóa mà mắt trần cũng có thể thấy được, phần đầu bị phù nề của Mặc Lam bắt đầu dần dần xuất ra từng tia khí lưu màu xanh sẫm từ trong thất khiếu của nàng dập dờn đi ra. Những tia màu xanh sẫm này mới vừa xuất hiện, ngay lập tức sẽ bị điểm sáng màu vàng óng chung quanh nuốt chửng không còn một mống.

Thân thể Mặc Lam khẽ rung động, lông mày nhíu chặt, khoảng chừng sau 10 phút, đầu của nàng cũng không còn sưng phù lên nữa, khôi phục lại như ban đầu.

Không hổ là Thánh Linh Đấu La! Trị Liệu Hệ Hồn Sư mạnh mẽ nhất đương đại.

Lại 10 phút trôi qua, kim quang thu lại, tiểu thiên sứ lại một lần nữa từ trong cơ thể Mặc Lam chui ra, trở lại bên người Thánh Linh Đấu La.

Nhã Lỵ đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng điểm lên trán Mặc Lam. Một màn kỳ dị xuất hiện, từng sợi từng sợi tóc đen bắt đầu chui ra, chậm rãi buông xuống, sau khi sinh trưởng đến dài hơn cả thước, mới ngừng lại.

Khuôn mặt Mặc Lam lúc này đã hồng hào trở lại, nàng lúc này, nhìn qua cứ như là đang ngủ say, cũng không còn cái dáng dấp bi thương làm cho người ta cảm thấy đau lòng như lúc trước.

Các Y Sư cùng các Y Tá cũng đã xem mà choáng váng. Chuyện này quả thật là thần tích! Bọn họ cũng không hề biết đến vị Thánh Linh Đấu La trước mặt này, nhưng lúc này hai mắt bọn họ cũng tỏa ánh sáng lấp lánh. Vị này thật đúng là mạnh mẽ!

Ánh sáng Hồn Hoàn trên người Nhã Lỵ thu lại, nàng lui lại, đi ra ngoài.

Mọi người đồng thời nghênh đón, khuôn mặt Mặc Vũ đã ướt đẫm lệ, "Cảm tạ ngài, cảm tạ ngài, miện hạ!"

Nhã Lỵ than nhẹ một tiếng, "Ngươi đừng vội cảm ơn ta, nàng cũng chưa hề ổn hoàn toàn."

"Hả?" Nhìn bề ngoài con gái đã khôi phục lại bình thường, vốn trong lòng Mặc Vũ cũng đã mừng như điên, nhưng lúc này nghe Nhã Lỵ vừa nói như thế, trái tim của hắn nhất thời lần thứ hai chùng xuống. Nếu như ngay cả Thánh Linh Đấu La cũng không thể cứu sống được con gái mình, vậy là con gái mình thật sự đã không còn hi vọng.

Nhã Lỵ nói: "Tình huống của nàng rất tồi tệ. Chịu qua Lân Hỏa Luyện Hồn của Tà Hồn Sư, đại não chịu thương tổn nghiêm trọng. Bên trong cơ thể chúng ta, phức tạp nhất chính là đại não. Trong đầu có rất nhiều khu vực, phân biệt phụ trách những phần khác nhau trong cơ thể. Đầu óc và linh hồn của nàng đều bị trọng thương do quá trình Lân Hỏa Luyện Hồn. Ta giúp nàng chữa trị cho đại não, cũng giúp linh hồn đã bị phá nát một lần nữa ngưng tụ, đồng thời để cho hai thứ hợp nhất. Thế nhưng, não người và linh hồn đều là những thứ phức tạp nhất, ta cũng không có tự tin 100% nàng có thể hoàn toàn khôi phục lại như cũ."

"Tính mạng của nàng sẽ không gặp nguy hiểm. Hiện tại quan trọng nhất chính là nàng có thể tỉnh lại được hay không? Ta cơ bản có thể khẳng định, nếu như nàng tỉnh lại, thân thể nhất định sẽ không có vấn đề. Chỉ là có thể sẽ mất đi một phần ký ức. Vì lẽ đó, các ngươi phải cùng nàng trò chuyện thật nhiều. Tỉnh lại càng sớm sẽ càng tốt, hiện tại đã có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường."

Nghe nàng vừa nói như thế, Mặc Vũ cùng chồng của Mặc Lam mới xem như là lần thứ hai thở phào nhẹ nhõm. Bất luận thế nào, chí ít Mặc Lam cũng không gặp nguy hiểm tính mạng, hơn nữa còn có cơ hội khôi phục

hoàn toàn.

Phải biết, các Y Sư đã sớm nói cho bọn họ chuẩn bị sẵn tâm lý, nói cho bọn họ biết Mặc Lam bất cứ lúc nào đều có nguy hiểm đến tính mạng. Liền ngay cả vị thất hoàn Trị Liệu Hệ Hồn Sư kia cũng đưa ra kiến giải tương tự.

Hiện tại đã cứu lại được tính mạng rồi, còn có cơ hội hoàn toàn khôi phục, có thể nào không khiến cho bọn họ cảm thấy kinh hỉ.

"Sau khi nàng tỉnh rồi hãy gọi số này cho ta, ta sẽ giúp nàng một lần nữa sắp xếp linh hồn cùng ký ức. Cố hết sức giảm thiểu phần ký ức bị mất đi của nàng." Nhã Lỵ một lần nữa đưa danh thiếp cho Mặc Vũ.

"Đa tạ, đa tạ miện hạ." Tiếp nhận danh thiếp, Mặc Vũ đã vô cùng cảm kích, liên tục cúc cung.

Dù cho thân là nghị viên, hắn cũng không biết chính mình có thứ gì có thể trả lại phần ân tình này. Hơn nữa hắn cũng hiểu được, vị Thánh Linh Đấu La trước mặt mình này, xưa nay cứu người chưa từng cầu hồi báo.

Nhã Lỵ khẽ mỉm cười, trên người tỏa ra một luồng khí tức an lành. Nhất thời, tất cả mọi người chung quanh đều cảm giác được toàn thân nhẹ đi, thư thái nói không nên lời, sự mệt mỏi trong cơ thể đều biến mất theo.

Chấn Hoa đi tới trước mặt Nhã Lỵ, hơi khom người nói: "Miện hạ, ngài cực khổ rồi." Luận về bối phận, hắn còn kém hơn một thế hệ so với nàng.

Nhã Lỵ khẽ mỉm cười, "Không có gì, ta đi về trước. Vũ Lân, con sẽ cùng đi với ta sao?"

Lời vừa nói ra, Mặc Vũ và con rể hai người lại lần thứ hai cả kinh. Vị này chính là Thánh Linh Đấu La đó! Đường Vũ Lân là Ngoại viện đệ tử của Sử Lai Khắc học viện, thân phận cách biệt không thể phủ nhận được. Thánh Linh Đấu La lại có thể nói với cậu bé câu nói này, hiển nhiên là vô cùng yêu thích hắn.

Chương 477: Nên trở về học viện

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, nói: "Không được miện hạ, con còn có một chút sự tình cần mời sư bá hỗ trợ."

Nhã Lỵ chợt nói: "Ta ngược lại thật ra đã quên, con còn là một tiểu thiên tài Đoán Tạo Sư. Chấn Hoa, vậy đứa nhỏ này liền giao cho ngươi."

"Ngài yên tâm, chờ sự tình bên này kết thúc, ta sẽ đưa hắn trở lại." Chấn Hoa đối với quá trình tao ngộ của Đường Vũ Lân cũng có chút cạn lời. Hai lần đến Thiên Đấu Thành, liền hai lần gặp phải khủng bố tấn công. Hơn nữa lần thứ hai lại còn là Tà Hồn Sư trực tiếp tìm tới cửa. Hiển nhiên hắn đã bị Tà Hồn Sư nhìn chằm chằm, lần này không chết đã là vô cùng may mắn! Vì giới Đoán Tạo Sư, cũng bởi vì bản thân đứa nhỏ này, hắn đã quyết định, khi trở về sẽ đích thân tiễn cậu bé về Sử Lai Khắc.

Nhã Lỵ hướng về Chấn Hoa gật đầu, xoay người rời đi. Một nhà Mặc Vũ khom người đưa tiễn. Đây chính là đại ân cứu mạng đó! Tuy rằng vị Thánh Linh Đấu La này không cầu hồi báo, nhưng bọn họ đương nhiên sẽ phải nhớ kỹ phần ân tình này, tự nhiên cũng tính là ân tình của Sử Lai Khắc học viện.

Một vị Y Sư đi tới, nói: "Tình trạng sức khỏe của Mặc Lam cô nương đã hoàn toàn khôi phục bình thường, có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường. Vừa nãy vị kia dặn dò chúng ta cũng đều nghe được, hi vọng các ngươi chú ý trò chuyện cùng nàng nhiều hơn một chút, để cho nàng sớm ngày tỉnh lại."

Cuối cùng cũng coi như là có một kết quả coi như không tệ, sự bi thương trong lòng Đường Vũ Lân cũng được buông lỏng hơn không ít.

Chấn Hoa hướng về Mặc Vũ nói: "Chờ Mặc Lam ổn rồi, các ngươi nhớ thông báo cho Vũ Lân một tiếng. Vũ Lân, đến thời điểm đó, con hẵng trở lại thăm ngươi vị tỷ tỷ này sau nhé!"

"Vâng." Đường Vũ Lân đem số điện thoại của mình đưa cho Mặc Vũ.

Mặc Vũ từ đáy lòng nói: "Vũ Lân, cảm tạ con! Sau này ở Thiên Đấu Thành có bất cứ chuyện gì, gọi điện thoại cho bá bá." Một câu hứa hẹn nhìn như đơn giản, từ trong miệng Mặc Vũ nói ra lại nặng tựa Thái Sơn.

Sau khi từ biệt gia đình Mặc Vũ, rời khỏi bệnh viện, Đường Vũ Lân mới cảm giác được toàn thân thả lỏng hơn, thư thái hơn rất nhiều.

Theo Chấn Hoa trở lại Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, từ cửa sau tiến vào, đi thang máy chuyên dụng đến thẳng văn phòng Chấn Hoa.

"Có đói bụng hay không?"

"Đói bụng!" Con mắt Đường Vũ Lân trực tiếp sáng lên, hắn đương nhiên là thật sự đói bụng, hơn nữa, vừa nghĩ tới phòng ăn nhỏ của Chấn Hoa, hắn liền không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Đại nạn không chết tất có hậu phúc. Sư bá sẽ bảo người ta chuẩn bị một chút đồ tốt cho con ăn. Con không phải đã nghỉ hè sao? Lần này ở Thiên Đấu Thành ở lại 10 ngày đi, ta chỉ điểm cho con một ít kỹ xảo Đoán Tạo Thuật. Ta thấy về Dung Đoán Tạo con cũng đã căn bản nắm vững, lại củng cố thêm một ít kỹ xảo, tỷ lệ thành công sẽ có thể tăng thêm."

"Tạ ơn sư bá."

Chấn Hoa nói: "Hai loại linh vật con cần ta cũng đã chuẩn bị cho con rồi. Con cũng không cần đưa tiền hay vật gì cho ta cả, 10 ngày kế tiếp, tất cả thành phẩm con chế tạo được ở đây đều sẽ lưu lại, coi như là con thanh toán tiền thù lao. Bao gồm cả tiền con mượn trước đó, cũng đều tính vào đấy."

"Vâng."

Đường Vũ Lân đương nhiên biết đây là sư bá cố ý nói như thế. Một vị Thần

Tượng chỉ điểm, lại là nhân gia người cung cấp nguyên liệu để mình luyện tập, thành phẩm tạo ra được vốn là không nên thuộc về mình. Sư bá lại để cho mình dùng cái này để trừ nợ.

10 ngày tiếp đó, Đường Vũ Lân mỗi ngày đều theo Chấn Hoa học tập, ăn đồ ăn cao cấp nhất, chỉ mất 3 ngày, thân thể của hắn liền khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Dược nguyên liệu nấu ăn giàu dinh dưỡng tẩm bổ, huyết mạch lực của hắn lại có tăng trưởng rõ rệt. Hồn lực do đó cũng không ngừng tăng lên.

10 ngày này kết thúc, Chấn Hoa càng dạy cho Đường Vũ Lân càng cảm thấy giật mình, hắn phát hiện, chính vị tiểu sư điệt này so với tưởng tượng của hắn còn ghê gớm hơn. Cơ sở Đoán Tạo Thuật của cậu bé vô cùng vững chắc, khi hắn sử dụng đôi Đoán Tạo Chuy có điệp chuy đặc hiệu, hiệu quả đoán tạo lại càng được nâng lên một tầm cao mới. Hơn nữa có Mộ Thần tự mình đoán tạo ra huy chương Đoán Tạo Sư cấp 5 có hiệu quả tĩnh tâm, tỷ lệ Dung Đoán Tạo thành công của Đường Vũ Lân hiện tại đã vượt quá 50%. Phải biết, coi như là Đoán Tạo Sư cấp 6, cũng có rất ít người có thể đạt đến tầng thứ này.

Nếu như không phải là bởi vì tu vi hồn lực của Đường Vũ Lân còn kém nhiều lắm, Linh Đoán Tạo không cách nào phát triển được, vẫn chưa đủ thực lực để chế tạo Linh Đoán Hữu Linh Kim Loại; bằng ánh mắt hà khắc của Chấn Hoa mà xem, vị sư điệt này của chính mình cũng đã đạt tới trình độ của Đoán Tạo Sư cấp 6.

"Vũ Lân à!" Ngày cuối cùng, Chấn Hoa đem Đường Vũ Lân gọi tới trước mặt mình.

"Sư bá." Đường Vũ Lân cực kỳ cung kính hướng về Chấn Hoa hành lễ. 10 ngày này, đối với hắn mà nói thu hoạch thực sự quá to lớn. Chấn Hoa thân là Thần Tượng, nằm ở một đẳng cấp khác, vì lẽ đó, phương thức chỉ điểm đối với Đường Vũ Lân cũng có sự khác biệt so với Phong Vô Vũ, Mộ Thần. Đặc biệt là một ít kỹ xảo đặc thù mà chính mình nghiên cứu ra. Tất cả những kỹ xảo này Chấn Hoa không hề keo kiệt chút nào, đều truyền thụ cho Đường Vũ Lân.

Hắn sở dĩ làm như vậy, ngoại trừ là vì thiên phú của Đường Vũ Lân ra, còn là vì vừa ý với thiên tính của Đường Vũ Lân.

Càng cùng Chấn Hoa học tập đoán tạo, Đường Vũ Lân càng có thể cảm nhận được sự bác đại tinh thâm của đoán tạo.

"Phương diện đoán tạo, con đã làm tốt vô cùng!" Chấn Hoa nói rằng: "Với tu vi hiện tại của con, trình độ đoán tạo cơ bản đã đạt đến cực hạn, hiện tại con có thể bắt đầu thử nghiệm Tam Loại Dung Đoán, đồng thời tăng cường luyện tập Linh Đoán Tạo nhiều hơn. Huyết mạch lực của con vượt xa người thường, ta phỏng chừng, thời điểm tu vi con đạt đến tứ hoàn, liền có thể thuận lợi tăng lên tới Đoán Tạo Sư cấp 6. Đến thời điểm đó, sư bá sẽ tự mình giúp con chế tạo một huy chương Đoán Tạo Sư cấp 6."

"Vâng. Tạ ơn sư bá."

Chấn Hoa nói: "Thứ hiện tại hạn chế Đoán Tạo Thuật của con phát triển, kỳ thực chính là tu vi của con. Cơ sở hồn lực của con rất tốt, phi thường thuần hậu. Đường Môn Huyền Thiên Công là pháp môn tu luyện tuyệt hảo, nhưng Võ Hồn của con vốn yếu kém, vì lẽ đó tốc độ tăng lên có chút chậm chạp. [You are reading this on T.R.U.Y.E.N.F.U.L.L-V.N] May là hiện tại tuổi con còn nhỏ! Nếu con lựa chọn con đường tự mình tu luyện, sư bá liền ủng hộ con tiếp tục đi trên con đường này. Thế nhưng, con nhớ kỹ, muốn trở thành Thần Tượng, tu vi của con liền nhất định phải đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La mới được. Coi như là huyết mạch lực của con mạnh hơn, không đạt tới cấp độ Phong Hào Đấu La, con cũng sẽ rất khó chạm tới ngưỡng cửa Thần Tượng. Thần Đoán là phải cảm ngộ một tia quy tắc từ nơi vũ trụ sâu xa, chỉ có cấp bậc như Phong Hào Đấu La, mới có thể có cảm ngộ như vậy."

"Bởi vậy, lần này sau khi trở về, con phải bỏ thêm nhiều công sức vào việc tu luyện hồn lực, cần dành nhiều thời gian hơn ở phương diện này. Võ Hồn của con là Lam Ngân Thảo, ta cũng kiến nghị, thời điểm con đang tu luyện, tận lực tìm một nơi có khí tức thiên nhiên nồng đậm một chút, sẽ có thể giúp con đẩy nhanh được tốc độ tu luyện."

"Vâng."

Sau khi ân cần dặn dò, Chấn Hoa từ trong Hồn Đạo Khí Trữ Vật của mình lấy ra hai cái hộp đưa cho Đường Vũ Lân, một cái là hộp gỗ màu tím, một cái khác lại là hộp ngọc màu vàng. Hai cái hộp đều khoảng 1 thước vuông.

"Đây là hai loại linh vật con cần. Thời điểm sử dụng chúng để tăng cường

khí huyết của mình tuyệt đối phải cẩn thận. Linh khí của chúng vô cùng nồng đậm. Bất quá, cường độ thân thể của con hắn là không thành vấn đề."

Cùng Đường Vũ Lân tiếp xúc nhiều hơn, Chấn Hoa đã sớm cảm giác được thân thể của hắn khác hẳn với người thường. Năng lực hồi phục siêu cường, năng lực kháng đòn, kinh mạch cứng cỏi làm người ta ghen ty. Ở vào tuổi của hắn, cường độ thân thể đã không kém hơn Hồn Sư trưởng thành phổ thông. Thậm chí còn hơn.

Đường Vũ Lân tiếp nhận hai loại linh vật, vô cùng nâng niu thu vào trong Hồn Đạo Khí Trữ Vật của chính mình, trong lòng cũng là một trận kinh hỉ. Có chúng nó, chờ lần này sau khi mình trở về, liền có thể từ Đường Môn trao đổi hai loại linh vật khác, xung kích đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 4.

"Vốn là sư bá muốn tiễn con trở lại, nhưng bởi vì ta hiện tại có việc quan trọng phải làm, liền không thể tự mình tiễn con. Ta đã sắp xếp ổn thỏa cho con, sẽ có người hộ tống con quay trở về."

"Đa tạ sư bá, đã làm phiền ngài rất nhiều." Đường Vũ Lân từ đáy lòng nói rằng.

Chấn Hoa xoa xoa đầu Đường Vũ Lân, "Được rồi, không nói những thứ này nữa, phương diện đoán tạo có gì nghi vấn, liền gọi Hồn Đạo Bộ Đàm lại đây."

"Vâng."

Hộ tống Đường Vũ Lân trở về Sử Lai Khắc Thành, thực ra là đội trưởng đội Cơ Giáp Sư số 1 của Thiên Đấu Thành mà ngày đó hắn gặp, Hắc Cấp Cơ Giáp Sư Lưu An.

Với thực lực của Lưu An lại thêm vào Cơ Giáp Đen, dù cho gặp phải cường giả Phong Hào Đấu La cũng có thể đọ sức một, hai. Chấn Hoa là bởi vì nhất thời có một việc đặc biệt trong yếu, liền nhờ Lưu An đi cùng với Đường Vũ Lân một chút.

Đường Vũ Lân ở Sử Lai Khắc học viện cũng đã được học lái Cơ Giáp, nhưng leo lên Cơ Giáp Đen vẫn là lần thứ nhất.

Đa phần Cơ Giáp có thể có hai Cơ Giáp Sư cùng cưỡi, nhưng nói như vậy, chỉ có một Cơ Giáp Sư trong đó sẽ tiến hành thao tác. Chỉ có ở thời điểm chiến đấu tầm xa, mới sẽ do hai Cơ Giáp Sư luân phiên thao tác, để đảm bảo trạng thái tốt nhất.

Càng là Cơ Giáp đẳng cấp cao, thể tích sẽ càng nhỏ. Như loại Cơ Giáp Vàng phổ thông, bình thường độ cao sẽ vượt quá 12 mét, Cơ Giáp Tím 10 mét, Cơ Giáp Đen cũng chỉ có 8 mét. Có người nói, độ cao của Cơ Giáp Đỏ nhiều nhất không vượt quá 6 mét. Mà Đấu Khải thì lại giống như Hồn Sư mặc thêm trên người một tầng giáp trụ mà thôi.

Leo lên Cơ Giáp Đen, Đường Vũ Lân tỏ rõ vẻ cực kỳ tò mò. Mà Hắc Cấp Cơ Giáp Sư Lưu An thấy Đường Vũ Lân, cũng đồng dạng hết sức tò mò.

Tên tiểu tử này trước sau hai lần cứu viện Hồn Đạo Hỏa Xa, chí ít cứu vớt mấy trăm sinh mệnh, lại là học viên của Sử Lai Khắc học viện. Tương lai tiền đồ không thể đo lường!

Chương 478: Ý tưởng của Đường Vũ Lân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Tuy rằng phía Sử Lai Khắc học viện yêu cầu Thiên Đấu Thành không được công bố rộng rãi chuyện hắn cứu người, nhưng Mặc Vũ vẫn trao cho Đường Vũ Lân một chiếc huy chương công dân danh dự của Thiên Đấu Thành. Có danh hiệu này cũng như chiếc huy chương, Đường Vũ Lân ở Thiên Đấu Thành, tất cả các chi phí cũng có thể giảm bớt 8%, bao gồm cả đấu giá hội cũng là tương tự.

Đây là vinh dự cao nhất của Thiên Đấu Thành, chỉ có những người có cống hiến rất lớn đối với thành phố mới có thể nhận được, hơn nữa không thể mua được.

Thân là thành chủ, Mặc Vũ cũng không có vật này, lần này ông ta lại xin hai chiếc, một chiếc cho Đường Vũ Lân, một chiếc khác chính là cho con gái. Đây là thứ bọn họ xứng đáng được nhận.

"Lưu thúc thúc, bên trong Hắc Cấp Cơ Giáp phức tạp như thế, thời điểm ngài thao tác, sẽ không gặp khó khăn sao?" Đường Vũ Lân hiếu kỳ quan sát tất cả mọi thứ bên trong Cơ Giáp.

Điều khiển Hồn Đạo Cơ Giáp, kỳ thực là cả cơ thể cùng Cơ Giáp dung hợp lại cùng nhau. Thân thể Cơ Giáp Sư ở vị trí chính giữa của Cơ Giáp, cũng chính là nơi ngực, được cố định bên trong một cái rãnh hình người. Rãnh hình người này được chế tạo bằng chất liệu đặc thù, liên thông với mỗi một vị trí của Cơ Giáp.

Thời điểm điều khiển Cơ Giáp, ngoại trừ một vài công tắc, cần gạt riêng cùng với dùng ý niệm để điều khiển, còn lại chủ yếu nhất đều dựa vào động tác thủ công của người điều khiển. Cơ Giáp Sư ở bên trong Cơ Giáp làm ra động tác gì, Cơ Giáp bên ngoài cũng sẽ làm ra động tác tương ứng.

Vì lẽ đó, yêu cầu thân thể của Cơ Giáp Sư cực kỳ cao. Đương nhiên, ở trong trạng thái không phải tác chiến, cũng có thể để cho Cơ Giáp tự hành được. Mà càng là Cơ Giáp cao cấp, việc điều khiển tự động lại càng ít đi, tính tương tác với người điều khiển lại càng cao. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể giúp cho Cơ Giáp tiến hành những công kích phức tạp hơn.

Lưu An giải thích đơn giản về một ít đặc tính Cơ Giáp Đen của mình cho Đường Vũ Lân. Đối với Cơ Giáp của chính mình, Lưu An cực kỳ trân ái.

Hắc Cấp Cơ Giáp ở trong Cơ Giáp đã là tồn tại đỉnh cấp. Ở trong toàn bộ Liên Bang, tiêu chuẩn Hắc Cấp Cơ Giáp Sư cực kỳ có hạn, bởi vì chế tạo một đài Hắc Cấp Cơ Giáp cần phải tiêu tốn một lượng tài nguyên thực sự quá mức khổng lồ.

Đồng thời, Liên Bang cung cấp cho Hắc Cấp Cơ Giáp chỉ là sơ đồ hạt nhân trận pháp, vật liệu cụ thể, cần Cơ Giáp Sư tự mình cung cấp. Nhưng đài Cơ Giáp này là sở hữu riêng của Cơ Giáp Sư, chỉ cần đi lính đủ thời hạn nhất định, tương lai Cơ Giáp Sư có thể dùng công huân để mang Cơ Giáp của mình đi.

Tình huống của Cơ Giáp Tím cũng giống như vậy. Vì lẽ đó, đối với Cơ Giáp Sư cấp cao mà nói, Cơ Giáp chính là sinh mạng thứ hai của bọn họ.

Có thể trở thành Cơ Giáp Sư cao cấp, không chỉ là thực lực bản thân phải đủ, hơn nữa cũng phải có tiền. Hoặc là có gia tộc của mình chống lưng, hoặc là đến từ chính tiền lương, tiền thưởng của bản thân mình, còn có một ít tiền từ các nhà tài trợ bên ngoài nữa.

Trong này dính đến rất nhiều vấn đề phức tạp. Đơn giản nhất mà nói, chính đài Cơ Giáp này, ngoại trừ hồn đạo trận pháp ra, bất kỳ một khối kim loại nào, đều là Lưu An tự mình nghĩ biện pháp dùng tiền mua được.

"Hic, cho nên nói, Cơ Giáp Sư chúng ta nhìn qua phong quang, nhưng đẳng cấp càng cao, những ngày tháng này thực sự cũng không hề dễ dàng chút nào! Nhất định phải không ngừng nỗ lực phát triển bản thân, thu được thứ hạng cao trong những giải thi đấu Cơ Giáp, kiếm được tiền thưởng, mới có thể nuôi nổi Cơ Giáp của chính mình. Quy định của Liên Bang đối với Cơ Giáp Sư cao cấp chúng ta thực sự là quá không nhân đạo, bức bách chúng ta không thể không liều mạng nỗ lực, không dám có nửa điểm lười biếng.

Ta hiện tại cũng khá tốt, Hắc Cấp Cơ Giáp cơ bản đã thành hình. Mục tiêu của ta chính là trong tương lai có thể đem hết thảy các linh kiện Cơ Giáp đổi thành cấp bậc Linh Đoán. Ta phỏng chừng đời ta cũng có thể làm được đến trình độ này."

Đường Vũ Lân chợt nói: "Nguyên lai Cơ Giáp Sư cũng không hề dễ làm như thế!"

Lưu An thở dài một tiếng nói: "Cho nên nói, đánh vào sắt thép thì bản thân mình cũng đau! Chuẩn nhập môn của Cơ Giáp Sư cũng thấp hơn, chỉ cần điều kiện thân thể đáp ứng được, trải qua thời gian dài huấn luyện, thì có khả năng trở thành Cơ Giáp Sư. Nhưng muốn phát triển lên cao hơn, mỗi một bước đều là thang trời, đều rất không dễ dàng. Vì lẽ đó mọi người cũng đặc biệt được quý trọng."

Đường Vũ Lân trong lòng hơi động, nói: "Lưu thúc thúc, vậy Cơ Giáp Sư các người bình thường mua kim loại hiếm là mua trực tiếp từ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta sao?"

Lưu An gật đầu, "Đúng vậy! Chúng ta bình thường sẽ đi tuyên bố nhiệm vụ, sau đó thanh toán, nhận thành phẩm. Lại nói, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội thu phí vẫn chấp nhận được. Nhưng đến cấp độ Linh Đoán Tạo, vậy đúng là càng thêm hút máu cắt thịt. Đoán Tạo Sư cấp 5 số lượng rất ít, Linh Đoán Kim Loại lại càng là cung không đủ cầu, giá cả độn lên rất cao. Coi như có đủ tiền, cũng chưa chắc có người sẽ tiếp nhận nhiệm vụ của chúng ta. Tỷ lệ Linh Đoán Tạo thất bại quá cao, khiến các Đoán Tạo Sư thời điểm nhận nhiệm vụ cũng cực kỳ e dè. Mà những người tuyên bố nhiệm vụ như chúng ta, cũng không thể hoàn toàn đỡ nổi tỷ lệ thất bại này của họ. Việc này khiến cho Linh Đoán Kim Loại thành phẩm càng thêm hi hữu, cung không đủ cầu."

Đường Vũ Lân nói: "Thì ra là như vậy!"

Từ lời nói của Lưu An, hắn đã hiểu được tình hình thị trường Linh Đoán Kim Loại hiện nay, mà so với Linh Đoán Kim Loại, Hữu Linh Hợp Kim lại càng thêm khan hiếm. Dù sao đây là thứ mà Đoán Tạo Sư cấp 6 mới có thể chế tạo. Coi như chỉ là Thiên Đoán Hữu Linh, tương lai cũng có thể tăng lên tới Linh Đoán, còn có thể dung hợp được càng nhiều loại hợp kim hơn.

Cơ Giáp Sư theo đuổi đối với kim loại hiếm tuy rằng không yêu cầu phẩm

chất cao như Đấu Khải Sư, nhưng số lượng bọn họ cần lại vượt xa Đấu Khải Sư. Đây cũng là một thị trường béo bở để có thể phát tài đây!

"Lưu thúc thúc, ta là một thành viên của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của Sử Lai Khắc học viện, sau này nếu ngài có nhu cầu về phương diện kim loại hiếm, có thể tìm ta. Giá cả của chúng ta bên kia có hơi thấp hơn một chút, hơn nữa cũng có thể bảo đảm thời gian giao hàng." Đường Vũ Lân cười híp mắt nói rằng.

Hắn đúng là không nghĩ tới việc kiếm lời nhiều từ Lưu An, mà là hy vọng có thể mở ra được lối đi này. Dù sao, chính mình làm ra, coi như có bán rẻ hơn một chút, nhưng cũng không cần thông qua trung gian nào khác, sẽ có thể bớt được phần nào chi phí, kiếm được nhiều tiền lời hơn.

Lần này sau khi cùng Chấn Hoa học tập, Đường Vũ Lân càng ngày càng hiểu rõ, Đoán Tạo Sư cấp cao cần tiêu hao lớn đến mức nào. Hơn nữa, tương lai khi mình đoán tạo Đấu Khải, cũng cần lượng lớn tài nguyên, những thứ này đều là dùng tiền để tạo ra.

Tốc độ phá tan phong ấn đang tăng nhanh, nhu cầu về linh vật tất nhiên cũng sẽ càng ngày càng cao! Dù cho sư bá tốt với mình đến đâu, trong tương lai nếu như mình cần đồ vật cấp độ thiên tài địa bảo, lượng tiền tài cần có nhất định cũng sẽ là con số trên trời. Vì lẽ đó, kiếm tiền cần phải kiếm liền tay!

Tỷ lệ thành công của Dung Đoán, Linh Đoán Tạo của Đường Vũ Lân đã rất cao, ngoại trừ việc tu luyện ra, cũng là thời điểm nên bắt đầu kiếm tiền.

"Tốt!" Quả nhiên, Lưu An nghe hắn nói xong, nhất thời ánh mắt sáng lên.

Đường Vũ Lân sở dĩ không nói là chính mình đoán tạo, chủ yếu là bởi vì chính hắn tuổi còn quá nhỏ, không dễ dàng đem lại cảm giác tín nhiệm cho người khác. Mà thương hiệu vàng của Sử Lai Khắc học viện lúc nào cũng luôn cực kỳ hữu hiệu. Xẻ một tấm da hổ làm cờ lớn, quả thật luôn luôn hiệu nghiệm!

Tốc độ phi hành của Cơ Giáp cực nhanh, Lưu An lao mãi đến khi tiễn Đường Vũ Lân đến ngoại ô của Sử Lai Khắc Ngoại Thành, mới để hắn xuống. Thân là Cơ Giáp Sư Thiên Đấu Thành, hắn không thể vượt cảnh, tiến vào phạm vi của Sử Lai Khắc Thành. Đó là phạm vào húy kỵ.

Sau khi trao đổi số điện thoại xong, Lưu An lúc này mới điều khiển Cơ Giáp phi thân rời đi.

Đường Vũ Lân bỗng hào phóng hiếm thấy, trực tiếp gọi một chiếc Hồn Đạo Taxi, không đi về học viện, mà lại đi thẳng đến Tổng Bộ Đường Môn Sử Lai Khắc Thành.

Sau khi hắn đổi lấy hai loại linh vật còn lại được bảo lưu, lúc này mới quay trở về học viện.

Hành trình Thiên Đấu Thành lần này mặc dù là ngàn cân treo sợi tóc, nhưng thu hoạch của hắn cũng không nhỏ.

Trong đầu Đường Vũ Lân đã có thêm một con đường phát triển càng thêm rõ ràng.

Hắn hiện tại là công dân danh dự của Thiên Đấu Thành, ở Thiên Đấu Thành mua bất luận là đồ vật gì cũng có thể được bớt 8%. Giao dịch tại Thiên Đấu Thành cũng dùng liên bang kim hồn tệ. Vì lẽ đó, gom góp tích trữ đồng liên bang đối với hắn mà nói sẽ càng thêm hiệu quả.

Còn về phần làm cho các bạn mình, hắn dùng để đổi lấy nguyên liệu đoán tạo là được rồi, nguyên liệu dư thừa, dùng để sau khi đoán tạo xong lại bán ra. Đầu mối bên Lưu An cũng đã có, hắn chuẩn bị bắt đầu thử nghiệm, sau đó thông qua đoán tạo để tích góp tiền. Sau này thời điểm cần linh vật, liền đến Thiên Đấu Thành để mua. Có sư bá cùng huy chương công dân danh dự, hai tầng ưu thế này, có thể tiêu tốn một lượng tiền ít nhất để đạt được thứ mình muốn.

Chương 479: Tứ đại linh vật

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Cứ như vậy, liền hình thành một vòng tròn tuần hoàn.

Đương nhiên, muốn kiếm tiền hay điểm cống hiến của Đường Môn và học viện, đoán tạo ra Hữu Linh Kim Loại có mức độ hòa hợp dưới 80%, liền bán cho bọn họ. Cứ như vậy, tài sản của chính mình sẽ càng ngày càng hùng hậu.

Đã có cách suy nghĩ rõ ràng, liền càng lúc càng thông suốt. Khi hắn trở lại ký túc xá công đọc sinh, đã là buổi trưa.

Trước khi trở về, hắn trước đó đã đi ăn cơm. Hiện tại học viện không có cơm ăn, chuyện này thực sự khiến cho người ta phiền muộn. Bất quá Đường Vũ Lân cũng đã nghĩ ra biện pháp. Hắn chuẩn bị chờ sau khi mình đột phá phong ấn, liền đi đến Nội viện tìm sư tổ, tiếp tục học tập phương pháp vận dụng năng lượng khí huyết. Đó chính là sư tổ của mình đó nha! Chắc chắn cũng không thể để cho mình nhịn đói được.

"Ầm, ầm!" Đường Vũ Lân gõ vào cánh cửa một căn phòng cách đó không xa.

"Vào đi!" Bên trong truyền đến âm thanh của Nguyên Ân Dạ Huy.

Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào.

Nguyên Ân Dạ Huy đang ở nơi đó thu thập cái gì, bởi vì thời tiết hiện tại tương đối nóng bức, nàng cũng không mặc nhiều đồ: váy ngắn và áo lót mỏng che tới bụng. Bởi vì đang khom lưng thu dọn đồ đạc, bắp đùi trắng nõn lộ ra một đoạn.

Thấy cảnh này, Đường Vũ Lân không khỏi có chút sượng sùng, vội vàng dừng bước lại, "Ta có phải là nên trước tiên tránh đi một thoáng?"

Nguyên Ân Dạ Huy cũng không quay đầu lại nói: "Lảng tránh cái gì? Ngươi không phải là không thích nữ nhân sao?"

"Ơ?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút. Cái gì gọi là không-thích-nữ-nhân?

Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã thu thập xong, vẫn như bình thường đứng lên, "Vừa nãy lúc ngươi trở lại ta đã nghe được rồi. Thế nào? Hành trình đến Thiên Đấu Thành có thuận lợi không?"

Nàng vẫn chưa quên được, lúc trước khi nhìn thấy cảnh hôm đó, Đường Vũ Lân đang ở cùng Nhạc Chính Vũ, bây giờ nghĩ lại vẫn còn có chút nổi da gà đây này!

Bất quá, nàng cũng không muốn can thiệp vào chuyện của người ta. Dù sao, thích đàn ông hay thích phụ nữ, cũng là chuyện của riêng người ta.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Suýt chút nữa đã chết rồi, ngươi nói có tính là thuận lợi hay không?"

"Hả? Tình huống thế nào?" Nguyên Ân Dạ Huy kinh ngạc hỏi.

Đường Vũ Lân đem chuyện mình gặp phải Tà Hồn Sư đơn giản kể qua một lần.

"Tà Hồn Sư?" Con ngươi của Nguyên Ân Dạ Huy co rút lại, hai tay nắm chặt.

"Ngươi làm sao vậy?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Nguyên Ân Dạ Huy lắc lắc đầu, sắc mặt của nàng rõ ràng có chút tái nhợt, "Không sao, chỉ là nhớ lại một số chuyện lúc trước. Bất quá, ngươi có thể ở trên tay Tà Hồn Sư còn sống trở về, cũng đã rất không dễ dàng."

Đường Vũ Lân nói: "Kỳ thực chính ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra? Khi đó ta đã ngất đi, sau đó là sư bá tới cứu ta. Ông ấy nói thời điểm phát hiện ta, ta cũng đã như vậy. Hay là cái tên Tà Hồn Sư kia cho rằng ta chết rồi, hoặc cũng có thể là do hắn phát hiện sư bá đến, không kịp giết chết

ta, cũng đều có khả năng."

Nguyên Ân Dạ Huy suy nghĩ một chút, nói: "Hai loại khả năng này tuy rằng cũng không lớn, nhưng cũng chỉ có thể giải thích như vậy. Thương thế của ngươi không có chuyện gì sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Không có chuyện gì, như thế này không sinh long hoạt hổ sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy khẽ mỉm cười, "Đúng là đã quên, cái tên nhà ngươi da dày thịt béo." Lần thi đấu nọ, nàng nhiều lần đánh Đường Vũ Lân bầm dập, nhưng Đường Vũ Lân đều có thể nhanh chóng bò lên, tiếp tục chiến đấu. Năng lực kháng đòn tuyệt đối là siêu cường.

"Nguyên Ân, ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện." Đường Vũ Lân nói.

"Chuyện gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta gần đây có loại cảm giác muốn đột phá, muốn bế quan mấy ngày. Ngươi nếu như không rời khỏi ký túc xá, có thể giúp ta bảo vệ một chốc hay không? Kỳ thực nơi này của chúng ta hẳn là cũng sẽ không có ai đến, ngươi giúp ta nghe ngóng động tĩnh, đừng để cho ai quấy rối ta là được."

Nguyên Ân Dạ Huy suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi cần khoảng chừng mấy ngày?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng không nói được, nhanh thì 3 ngày, nhiều thì 7 ngày thôi. Nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá 7 ngày." T-R-U-Y-E-N-F-U-L-L-.-V-N Phong ấn tầng thứ 4 đã buông lỏng, hơn nữa khoảng thời gian gần đây, thân thể hắn đã tích lũy đầy đủ. Đường Vũ Lân tin tưởng, thời gian lần đột phá này hẳn là sẽ không quá dài mới đúng.

"Được. Khi nào ngươi bắt đầu hãy gọi ta!" Nguyên Ân Dạ Huy sảng khoái đáp ứng một tiếng.

Đường Vũ Lân cười nói: "Được, quyết định vậy đi! Chờ ta xuất quan, đưa ngươi một khối Hữu Linh Kim Loại để tạ ơn."

Nguyên Ân Dạ Huy ánh mắt sáng lên, "Đây chính là ngươi nói đó nha,

không thể đổi ý! Mức độ hòa hợp 90% trở lên."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngươi muốn giết ta sao? Mức độ hòa hợp 90% không phải dễ dàng đoán tạo như vậy đâu! 80% đi, ta phỏng chừng tỷ lệ có thể cao hơn một chút."

"Một lời đã định." Nguyên Ân Dạ Huy nguyên bản cũng không có ý định thật sự đòi Thần Cơ Kim Chúc, dù sao tỷ lệ thành công quá thấp. Coi như Đường Vũ Lân đáp ứng nàng, cũng không biết lúc nào mới có thể chế tạo ra được.

"Ta hơi hơi chuẩn bị một chút, khoảng chừng 2 giờ sau sẽ chính thức bắt đầu." Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút rồi nói. Việc này không nên chậm trễ, 4 loại linh vật đều đã vào tay, hắn cũng không có phương pháp bảo quản đặc biệt nào, vẫn là nên mau chóng tiến hành đột phá là tốt nhất.

Trở lại gian phòng của mình, Đường Vũ Lân trước tiên đem rèm cửa sổ kéo lại, ngăn cách ánh sáng bên ngoài, sau đó khoanh chân ngồi ở trên giường mình, bắt đầu minh tưởng.

Đây đã là lần thứ tư, hai lần trước đó đều là có chuẩn bị kỹ lưỡng, lần thứ ba lại là đột nhiên xuất hiện. Lần thứ tư, trong lòng hắn đã không còn sốt sắng như trước, trái lại càng thêm chờ mong. Chờ mong sau khi đột phá lần này, có thể mang lại cho mình biến hóa như thế nào?

Dựa theo quy luật trước đó, phong ấn Kim Long Vương mỗi khi đột phá hai đạo, sẽ mang lại cho chính mình một cái vòng sáng huyết thống, hiệu quả có chút tương tự như Hồn Hoàn, cũng có thể mang lại cho mình một cái hồn kỹ. Hồn kỹ lần trước là Hoàng Kim Long Thể, có thể tăng cường rất lớn sức mạnh khí huyết của mình mình, giúp cho sức chiến đấu của bản thân tăng vọt. Như vậy, lần này thì sao? Lần này lại sẽ là cái gì?

Đường Vũ Lân chờ mong, lần này nếu như có thể thu được hồn kỹ, tốt nhất nên là một hồn kỹ tấn công từ xa. Vô luận nói như thế nào, hiện tại năng lực viễn công của hắn vẫn là tương đối kém, hoàn toàn kém xa do với năng lực cận chiến.

Vừa suy nghĩ, hắn từ bên trong nhẫn trữ vật lấy ra 4 chiếc hộp, đặt ở trên chiếc bàn trước mặt.

Bốn chiếc hộp, một cái làm bằng gỗ, hai cái bằng ngọc thạch, còn có một cái làm bằng kim loại.

Đường Vũ Lân trước tiên mở chiếc hộp gỗ ra. Nhất thời, một luồng kỳ hương xông vào mũi. Đó là một đóa hoa lớn, nhìn qua tươi đẹp lộng lẫy, toàn thân có màu vàng óng, có ít nhất hơn trăm cánh hoa, mỗi một cánh nhìn qua đều có một lớp lông tơ mỏng. Phía dưới là một nhành hoa màu bích lục, xoay tròn ở bên trong chiếc hộp gỗ. Mùi thơm nồng nặc, chỉ vừa ngửi nhẹ, cũng đã làm cho khí huyết trong cơ thể Đường Vũ Lân theo đó trào dâng.

Thiên Niên Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, có công năng cường tứ chi, tăng sức mạnh, cải thiện bản thân, chính là linh dược hiếm có. Đừng coi thường nó chỉ là ngàn năm, nhưng lại cực kỳ hiếm có.

Thứ tiếp theo Đường Vũ Lân mở ra, là một chiếc hộp ngọc màu vàng. Bên trong hộp ngọc màu vàng, là một khối gì đó màu nâu, nhìn qua cũng không được huyễn lệ như Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, hơn nữa cũng không có bất kỳ mùi vị hay sóng năng lượng xuất hiện. Chỉ đơn giản như vậy, có vẻ vô cùng mộc mạc.

Thiên Niên Tùng Sam Linh Chi! Tùng Sam Linh Chi còn có tên là Xích Linh Chi, dược tính ôn hòa, thuần hậu, bổ dưỡng lục phủ ngũ tạng. Ở bên trong họ linh chi, nó không phải là cao cấp nhất, nhưng cũng tuyệt đối là có dược lực ôn hòa nhất. Bất kỳ dược tính mãnh liệt của loại thuốc nào, có nó trung hòa, cũng đều sẽ dịu lại rất nhiều, dễ dàng được hấp thu hơn. Giá trị khối Thiên Niên Tùng Sam Linh Chi này, tuy rằng không bằng Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, nhưng cũng không kém quá nhiều, đồng dạng vô cùng hiếm thấy!

Sau đó là một chiếc hộp ngọc khác. Hộp ngọc này có màu bích lục, bên trong dường như đang thai nghén hơi thở sự sống nồng đậm. Đường Vũ Lân cẩn thận từng li từng tí một đem nó mở ra, bên trong là một chùm trái cây, có khoảng chừng 30 – 40 quả. Mỗi một quả đều to bằng hạt đỗ tương, nhưng bản thân lại có màu xanh biếc. Mở hộp ngọc ra mới phát hiện ra, chiếc hộp ngọc kia nguyên bản là màu trắng, nhưng bởi vì những trái cây màu bích lục này tỏa sáng nên mới bị biến thành màu xanh lục.

Không có mùi thơm, nhưng có hơi thở sự sống nồng đậm phả vào mặt. Chỉ riêng khí tức đã khiến cho người ta có cảm giác tràn trề sinh lực hẳn lên.

Thiên Niên Sinh Sinh Quả, có ý nghĩa là sinh sôi liên tục, chỉ sinh trưởng trong sa mạc tương đối cằn cỗi. Được ca tụng là trân bảo sáng chói nhất của sa mạc. Ở trong sa mạc, nếu như lữ khách lạc đường, mất nước, tỷ lệ tử vong sẽ vô cùng cao. Nhưng nếu như gặp phải sinh sinh quả, chỉ cần một hạt, liền đủ để kiên trì thêm 10 ngày.

Không một ai biết tại sao giữa sa mạc cằn cỗi lại sẽ có loại trái cây tràn ngập hơi thở sự sống như vậy tồn tại. Có lẽ, đây chính là điều kỳ diệu của thiên nhiên.

Một chùm sinh sinh quả, là Đường Vũ Lân thu được từ Đường Môn, điểm cống hiến tiêu tốn cũng không ít.

Dựa theo yêu cầu của Lão Đường, Thiên Niên Sinh Sinh Quả chí ít cần 30 quả, mà một chùm này lại cũng không kém. Giá trị còn ở bên trên Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc.

Một hộp cuối cùng, do kim loại màu trắng bạc chế tác mà thành. Đem hết thảy khí tức bên trong toàn bộ đóng kín.

Đường Vũ Lân mở khóa của chiếc hộp, mở nó ra.

Bên trong là một khối đồ vật gì đó nhìn qua giống như kim loại, to khoảng chừng bằng lòng bàn tay, toàn thân ngăm đen, lập loè ánh kim loại. Nhìn kỹ sẽ phát hiện, mặt trên có từng vòng hoa văn ám tử sắc, tổng cộng có 11 vòng.

Chương 480: Đột phá đạo phong ấn thứ 4

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Thiên Niên Tử Vân Mộc, một loại gỗ mà so với kim loại còn cứng rắn hơn. Đặc tính của nó hết sức kỳ lạ, bản thân có độc tính rất mạnh, một khi hấp thu vào cơ thể, sẽ bị độc tính ảnh hưởng rất lớn. Người bình thường ăn một chút, đều sẽ có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, nó cực kỳ cứng rắn, cũng không phải có thể dễ dàng ăn như vậy.

Nhưng mà, đối với Hồn Sư mà nói, Thiên Niên Tử Vân Mộc lại cực kỳ hiếm có. Nó có thể tăng cường độ cứng và độ co dãn của da dẻ và thân thể. Dùng hồn lực để tiêu hóa, sau khi dung hợp, độc tố đó sẽ phát sinh biến hóa kỳ diệu, giúp thân thể trở nên càng thêm dẻo dai. Khối Thiên Niên Tử Vân Mộc này cũng rất hi hữu, là thứ tốt mà có tiền cũng không thể mua được.

Nhìn bốn loại linh vật trước mặt này, Đường Vũ Lân không khỏi thở dài một tiếng. Đây mới là đạo phong ấn thứ 4 mà thôi! Phẩm chất linh vật đã cao như thế, phía sau biết làm sao bây giờ? Không kiếm tiền có được không? Không kiếm tiền biết làm sao mua những thứ đồ này đây?

Cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn đứng lên, ở bên cạnh lấy ra một chậu nước sạch đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Thứ đầu tiên để vào chậu nước sạch chính là Tùng Sam Linh Chi. Để vào trong đó, ngâm khoảng chừng sau 10 phút, lại đặt Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc vào.

Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc vừa cho vào, nước sạch nhất thời đã biến thành màu vàng nhạt, nhìn rất đẹp, bị phần màu vàng nhạt này xâm nhiễm, Thiên Niên Tùng Sam Linh Chi bắt đầu tỏa ra màu nâu nhàn nhạt.

Vật thứ ba bỏ vào trong nước chính là Thiên Niên Tử Vân Mộc. Tử Vân

Mộc rất là bá đạo, mới đầu giống như nước, nhưng ngay lập tức sẽ tản ra một tầng màu sắc giống như mực nước, rất nhanh sẽ khiến chậu nước sạch này đục đi.

Lão Đường đã nói cho Đường Vũ Lân một phương pháp bí truyền, chính là quan hệ giữa Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc và Tử Vân Mộc, hai loại linh vật này có đặc hiệu hỗ trợ nhau đặc biệt.

Bên trong bốn loại linh vật, Thiên Niên Tử Vân Mộc có giá trị thấp nhất, chủ yếu cũng là bởi vì bản thân nó quá mức cứng rắn, rất khó sử dụng. Đồng thời, còn có độc tính mãnh liệt, một khi không được, sẽ phản phệ lại thân thể. Vì lẽ đó, người chân chính có can đảm sử dụng nó cũng không nhiều.

Thế nhưng, nếu như Thiên Niên Tử Vân Mộc cùng Thiên Niên Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc đặt ở cùng một chỗ, tình huống sẽ trở nên tuyệt nhiên không giống.

Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc có thể kích phát Tử Vân Mộc. Được ngâm trong nước ấm, hai loại dược tính sẽ hòa lẫn vào nhau, sẽ hạ thấp độc tính của Tử Vân Mộc đi rất nhiều, đồng thời đem nó phân giải ra, trở thành loại thuốc có thể chân chính sử dụng.

Riêng cái bí phương này, nếu như truyền đi, giá trị khó có thể đánh giá được. Giá trị của Tử Vân Mộc, có thể chỉ bằng khoảng chừng 1/6 của Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc. Nhưng nếu có phương pháp phối chế này, giá trị bản thân Tử Vân Mộc e rằng trong nháy mắt sẽ tăng lên dữ dội.

Nhìn chất lỏng trong chậu ngày càng nồng đậm, Đường Vũ Lân lúc này mới đem một chùm Thiên Niên Sinh Sinh Quả này lấy ra. Không hề đem chúng để vào trong chậu, mà lại đem từng trái một ném vào trong miệng mình.

Vị của Sinh Sinh Quả cũng không tốt lắm, vô cùng chua chát, ăn một quả sẽ khiến cho người ta có cảm giác ê răng. Nhưng mỗi một quả ăn vào, hơi thở sự sống nồng đậm sẽ dâng lên, nước bọt trong miệng ứa ra, vị ngọt tràn đầy.

Nuốt nước bọt vào, toàn thân đều sẽ bốc lên mùi thơm nhàn nhạt. Loại cảm giác sung sướng đê mê kia, thực sự làm cho người ta say sưa.

Rất nhanh, một chùm Thiên Niên Sinh Sinh Quả vào bụng, da dẻ toàn thân Đường Vũ Lân đều nổi lên một tầng màu xanh biếc. Sau đó hắn bưng chậu nước, hai tay bưng chậu nước lên, liền ngửa mặt lên, ừng ực ừng ực uống lấy một chậu chất lỏng này vào bụng.

Cái vị này… quả thực là, không được ngon cho lắm!!

Sinh Sinh Quả có vị chua, mà chậu chất lỏng này lại có vị đắng cay ngọt bùi đủ cả. Đường Vũ Lân cau mày, uống từng ngụm từng ngụm một. Chỉ cần vừa nghĩ tới một chậu chất lỏng này tiêu tốn của mình vô số tiền tài, hắn lập tức cảm nhận hương vị này cũng không đến nỗi khó tiếp nhận như vậy. Không thể lãng phí, tuyệt đối không thể lãng phí!

Lượng cơm Đường Vũ Lân ăn vào lúc này đem lại tác dụng vô cùng trọng yếu. Uống cả một chậu nước vào, tuy rằng cái bụng có chút cảm giác căng trướng, nhưng vẫn chịu được.

Bên trong chậu nước, ba loại linh vật này vẫn còn, dù sao bọn chúng cũng không bị nước hòa tan. Chỉ là, kỳ dị thay, dáng vẻ của ba loại linh vật tất cả đều thay đổi.

Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc vốn mỹ lệ lúc này đã biến thành màu xám, cũng không còn một chút hương thơm nào tồn tại. Thiên Niên Tử Vân Mộc trực tiếp đã biến thành màu gỗ bình thường, lớp vỏ ngoài thâm thúy đã không còn sót lại chút gì. Tùng Sam Linh Chi hơi hơi khá hơn một chút, đã biến thành màu đen, linh tính hoàn toàn không có.

Quả nhiên là phương pháp phối chế tuyệt diệu! Ba loại linh vật hỗ trợ lẫn nhau, dung hợp lại cùng nhau, đem linh tính của từng loại tất cả đều kích thích ra đến tận cùng. Chậu chất lỏng này đã đem dược hiệu của bọn chúng tất cả đều dùng sạch sành sanh.

Trong bụng bắt đầu nóng lên, thứ đầu tiên Đường Vũ Lân cảm nhận được chính là một trận quặn ruột giống như bị…tiêu chảy.

Không dám bất cẩn, hắn lập tức quay trở lại giường khoanh chân ngồi xuống. Quá trình đột phá phong ấn, lúc này mới chính thức bắt đầu.

Dược tính của Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc cùng Tử Vân Mộc đều vô cùng

bá đạo. Sau khi bọn chúng hòa vào nhau, tuy rằng có thể hạ thấp độc tính, nhưng cường độ dược tính cũng theo cấp số nhân tăng lên. Đây chính là lý do phải dùng Tùng Sam Linh Chi để trung hòa. Tùng Sam Linh Chi giúp cố bản bồi nguyên, tẩm bổ ngũ tạng, trung hoà đặc tính hai loại thuốc. Hơn nữa Sinh Sinh Quả cũng giúp tăng cường năng lượng sinh mạng, lúc này mới giúp tứ đại linh vật này phối hợp hoàn mỹ.

Bất quá, vẫn như trước đau bụng quá đi!

Đau quá!

Đau đớn kịch liệt khiến cho dạ dày Đường Vũ Lân co giật một trận. Hắn thật sự muốn đem tất cả những thứ mình vừa uống vào phun ra toàn. Thế nhưng, không nỡ! Đều là tiền, đều là tiền đó!

Là một ông thần giữ của, Đường Vũ Lân vào lúc này phát huy đầy đủ tinh thần không sợ đau, không sợ khổ, kiên cường, cắn răng nhẫn nại, đồng thời thôi thúc hồn lực trong cơ thể, vận chuyển dược tính đi khắp ở bên trong thân thể.

Dần dần, cảm giác đau đớn dần dần biến thành nóng rực, màu xanh biếc trên người Đường Vũ Lân vốn xuất hiện bởi vì dùng Sinh Sinh Quả mà xuất hiện, đã biến thành màu đỏ thắm, cả người giống như Hồng Ngọc Hà (tôm hồng ngọc) nấu chín, kỳ quái không nói nên lời.

Nhiệt lưu trong cơ thể dâng lên, dược tính bá đạo tàn phá bừa bãi, lỗ chân lông toàn thân Đường Vũ Lân toàn bộ nở ra, mùi thuốc nhàn nhạt toát ra bên ngoài.

Ngoài cửa, Nguyên Ân Dạ Huy không biết đã đến từ lúc nào, nàng liền khoanh chân ngồi ở phía trước phòng Đường Vũ Lân.

Mũi giật giật, trên mặt nàng toát ra vẻ kinh ngạc, mùi thuốc thật là nồng đậm làm sao! Hơn nữa, không chỉ dễ ngửi, tựa hồ cũng có cảm giác giúp dưỡng tâm an thần.

Nàng cũng là cường giả luyện thể, khoanh chân ngồi xuống, yên lặng ngửi mùi thuốc, dẫn nhập vào trong cơ thể.

Toàn thân nóng rực, Đường Vũ Lân đem mọi thứ trong cơ thể mình nhìn

thấu, quan sát bên trong bản thân mình. Toàn thân bất kể là huyết thống hay là bắp thịt, xương cốt hay là nội tạng, tất cả đều dập dờn một tầng màu vàng kim nhàn nhạt, tuy rằng cũng không mấy nổi bật, nhưng cũng thực sự có tồn tại. Đường Vũ Lân thậm chí hoàn toàn có thể khẳng định, chính là bởi vì tầng màu vàng này, mới giúp hắn có năng lực hồi phục mạnh mẽ như vậy.

Năng lực hồi phục vượt xa người bình thường đã cứu hắn không chỉ một lần. Đột phá đi, đạo phong ấn thứ 4!

Dược tính nồng đậm được hồn lực dẫn dắt, đã hung hãn đánh thẳng vào những vết rách của đạo phong ấn thứ 4.

Dường như cảm nhận được có thứ gì đó đang xung kích, toàn bộ đạo phong ấn chấn động kịch liệt một hồi.

"Ầm!" Trong cơ thể nổ vang một tiếng kịch liệt, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân chấn động. Trong phút chốc, hắn nhìn thấy thân thể của chính mình như sáng hẳn lên, tiếng long ngâm trầm thấp từ trong huyết mạch rung động mà ra, toàn bộ cơ thể đều đã biến thành màu vàng xán lạn.

Tuy rằng đã đột phá qua 3 đạo phong ấn, nhưng thời điểm 3 lần đột phá này, ý thức Đường Vũ Lân trên căn bản đều không mấy tỉnh táo. Do đó, hắn cơ bản không thể nhìn rõ ràng tình huống thân thể của chính mình.

Mà lần này lại không giống nhau, xung kích phong ấn, một lần là xong. Ý thức của hắn thập phần rõ ràng, nhờ đó cảm nhận được rõ rệt, trong chớp mắt khi tầng phong ấn thứ 4 bị phá tan, bên trong cơ thể có vô số ánh hoàng kim tuôn ra truyền khắp toàn thân. Những tia sáng hoàng kim này cùng với cơ thể mình kết hợp lẫn nhau, lại có dược lực cường thịnh trước đó bên trong cơ thể trùng kích vào, dĩ nhiên chúng cấp tốc bị cơ thể mình thu lấy.

Chỗ khí lưu màu vàng óng đi qua, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn ngập cảm giác căng trướng, nhưng cùng lúc đó cũng đang nhanh chóng được hấp thu.

Chương 481: Lại nhìn thấy thứ không nên nhìn

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

So với những lần đột phá trước, nỗi thống khổ lần này phải chịu đựng rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, dung hợp với những khí lưu màu hoàng kim kia cực kỳ thông thuận, cảm giác căng trướng chỉ kéo dài một khoảng thời gian ngắn liền bắt đầu dần dần biến mất. Thay vào đó, là một loại cảm thụ khoan khoái khó có thể hình dung được.

Lại giống như mỗi một tế bào trong cơ thể lại bị kích phát sức sống vậy, tiếng long ngâm trong cơ thể cũng hóa thành càng ngày càng to rõ.

Ở mặt ngoài cơ thể mà Đường Vũ Lân không nhìn thấy được, toàn thân hoàn toàn bị kim văn bao trùm. Đặc biệt là phía sau lưng, đã hoàn toàn biến thành vàng vàng rực rỡ.

Khí tức bản thân Đường Vũ Lân trở nên càng ngày càng mạnh, gợn sóng khí huyết khác nào trường giang đại hải, phát sinh âm thanh "ào ào" mãnh liệt.

Nơi trán, một khối vảy hình thoi màu vàng tái hiện ra. Lớp vảy dần dần trở nên óng ánh long lanh, khác nào tinh thể. Cánh tay phải hoàn toàn bị Kim Long Lân bao trùm, vai, ngực cũng được vảy che kín.

Sau khi tinh hoa của đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 4 bị hấp thu, lớp vảy bắt đầu chậm rãi lan tràn ra, đầu tiên đem phần cổ Đường Vũ Lân hoàn toàn bao trùm, sau đó lại lan tràn đến bên ngực còn lại, mãi cho đến khi toàn bộ vai trái cũng bị bao phủ hoàn toàn mới ngừng lại.

Lớp kim văn ở những nơi khác trên cơ thể càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, hơi thở của hắn cũng biến thành càng thêm sâu dày.

Gợn sóng khí huyết không ngừng dâng cao. "Vù" một tiếng, một vòng quang luân màu vàng óng từ trong cơ thể hiện ra, quay chung quanh cơ thể. Tiếp đó, vòng quang luân vàng kim thứ hai cũng từ trong cơ thể xuất hiện. Thời điểm vòng quang luân này mới xuất hiện, còn có chút ít màu trắng, nhưng rất nhanh cũng đã biến thành màu hoàng kim rực rỡ. Hai cái Hồn Hoàn hoà lẫn vào nhau, quay chung quanh cơ thể hắn rất có quy luật.

Xương cốt toàn thân Đường Vũ Lân răng rắc một trận vang vọng, thân thể lại cao thêm mấy cm.

Gợn sóng khí huyết trong cơ thể cùng hồn lực dung hợp lại cùng nhau, kéo theo hồn lực cuộn trào mãnh liệt. Hồn lực được khí huyết ảnh hưởng, trở nên càng thêm ngưng tụ thuần hậu, bản thân cũng có một chút tăng trưởng.

Đường Vũ Lân cũng không biết được rằng, trên thực tế, hồn lực của hắn vẫn luôn chịu ảnh hưởng của khí huyết. Khí huyết không cách nào trực tiếp cường hóa hồn lực của hắn, nhưng cũng vẫn luôn đang giúp tinh luyện, áp súc cho hồn lực, giúp hồn lực trở nên càng thêm ngưng tụ.

Thân thể con người giống như là một cái lọ chứa, kinh mạch mở rộng, cường độ thân thể tăng trưởng, đều là tăng cường dung tích mà chiếc lọ này có thể chứa được. Nhưng bất luận thế nào, dù cho là đến cấp bậc Phong Hào Đấu La kia, dung tích của chiếc lọ chứa vẫn là có hạn. Nếu như hồn lực bên trong ngưng tụ đầy đủ, như vậy, thể tích của chúng sẽ thu nhỏ lại, đương nhiên là lượng hồn lực có thể chứa đựng cũng càng nhiều hơn.

Kỹ xảo áp súc hồn lực, tinh luyện hồn lực, nói đúng ra, phải là từ sau cấp độ Hồn Vương mới bắt đầu. Bởi vì khi đó năng lực chứa đựng của thân thể liền bắt đầu bị hạn chế. Mà khí huyết mạnh mẽ của Đường Vũ Lân lại ngay từ bây giờ giúp hắn áp súc và tinh luyện hồn lực, đây cũng là nguyên nhân mà đẳng cấp hồn lực của hắn tăng lên rất chậm chạp.

Nếu không phải hồn lực của hắn so với người bình thường ngưng tụ hơn nhiều lắm, làm thế nào có khả năng khi đối mặt với Cự Ma Thái Thản của Nguyên Ân Dạ Huy mạnh mẽ như vậy, cũng có thể miễn cưỡng chống lại đây?

Mà ưu thế của hồn lực áp súc, sẽ nương theo thực lực bản thân tăng lên mà càng lúc càng được bộc lộ rõ.

Trong cảm giác thư thái này, Đường Vũ Lân dần dần tiến vào minh tưởng sâu. Hồn lực cùng khí huyết cộng hưởng, ánh sáng lớp vảy trên người như ẩn như hiện, lóng la lóng lánh. Đột phá phong ấn tầng thứ 4, thực lực của hắn không thể nghi ngờ đều sẽ nhảy vọt lên một cấp độ mới.

Mùi thuốc dần dần phai nhạt đi, thời điểm Nguyên Ân Dạ Huy một lần nữa mở hai con mắt ra, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Đứng lên, vươn người một cái, trên mặt nàng nhất thời toát ra một vẻ vui mừng. Chỉ thời gian một ngày ngắn ngủi, nàng rõ ràng cảm giác được thân thể của chính mình như vừa được tẩy lễ vậy, toàn thân nhớp nhớp dính dính, như có thêm một lớp tạp chất tiết ra, vô cùng khó chịu.

Nhưng nàng lại biết được, tạp chất trong cơ thể được bài trừ ra bên ngoài, sẽ vô cùng có lợi đối với việc gia tăng cường độ cơ thể.

Nhưng mà, hiện tại phải giúp hắn ta hộ pháp, biết làm sao bây giờ đây?

Đại đa số con gái đều sẽ ưa thích sạch sẽ hơn con trai, trên người mang theo mùi tanh nhàn nhạt của tạp chất, thực sự khiến cho Nguyên Ân Dạ Huy không cách nào chịu được.

Nhìn chung quanh, lại cẩn thận lắng nghe một phen. Ký túc xá công đọc sinh bên này đúng là sẽ không có người đến. Quay đầu lại nhìn phòng túc xá của Đường Vũ Lân, mơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của hắn, hiển nhiên là cũng sẽ không kết thúc minh tưởng trong một sớm một chiều.

Quay về phòng mình tắm à? Quên đi!

Nguyên Ân Dạ Huy là một người cực kỳ giữ lời, nàng đã đáp ứng với Đường Vũ Lân sẽ giúp hắn hộ pháp. Hơn nữa, còn từ trong quá trình người ta tu luyện mà thu được chỗ tốt, thì nhất định phải nói được làm được. Không thể cứ như thế rời đi!

Ngay sau đó, nàng đi múc một thùng nước sạch lại đây, lại lấy ra một bộ quần áo sạch ra.

Nước mặc dù cho chút lành lạnh, nhưng với thể chất của nàng, đương nhiên cũng không tính là cái gì.

Nguyên Ân Dạ Huy lần thứ hai xác nhận Đường Vũ Lân hít thở đều đều, sẽ không dễ dàng kết thúc tu luyện, lúc này mới cởi y phục của mình ra, đem quần áo dơ ném sang một bên trên mặt đất, dùng nước lạnh bên trong thùng thanh tẩy thân thể.

Thật thoải mái nha! Nước lành lạnh, mang theo một chút cảm giác kích thích. Nhưng tạp chất trên người bị thanh tẩy đi, da dẻ lại dưới sự kích thích của nước lạnh hơi hơi đỏ lên. Loáng thoáng, có thể nhìn thấy da dẻ trở nên càng thêm nhẵn nhụi, hơn nữa còn mơ hồ có ánh sáng lộng lẫy hiện lên.

Đường Vũ Lân này trước đó là đang làm gì? Mùi thuốc kia lại có hiệu quả như thế?

Kỳ thực, vận may của nàng cũng vô cùng tốt. Sau khi Đường Vũ Lân dùng bốn loại linh vật, bởi vì cường độ thân thể của chính hắn đã rất cao, bản thân đã có đủ năng lực hấp thu tinh hoa của đạo phong ấn thứ 4, mà tu vi hồn lực lại hạn chế ở tam hoàn. Vì lẽ đó, thời điểm hấp thu dược lực của bốn loại linh vật, có một phần liền thông qua lỗ chân lông của hắn khuếch tán ra bên ngoài. Bởi vì phong ấn đột phá quá nhanh, trong lúc nhất thời không thể hoàn toàn đem dược hiệu đều hấp thu hết, mà chỉ hấp thu một phần tinh hoa trong đó.

Mà mùi thuốc từ trong lỗ chân lông hắn tỏa ra, bản thân đã trải qua quá trình tinh luyện của thân thể hắn, là hỗn hợp của bốn loại linh vật hòa vào nhau mà tạo thành.

Nếu như không có người khác ở đây, mùi thuốc này cũng bị lãng phí đi. Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy đã đáp ứng giúp Đường Vũ Lân hộ pháp, tự mình bảo vệ ở ngoài cửa. Thiện giả thiện báo, thuận thế hấp thu mùi thuốc này, có tới 1/3 dược hiệu của bốn loại linh vật bị nàng hấp thu. Đây chính là phương thuốc mà Lão Đường truyền cho Tiểu Đường, chỗ tốt đương nhiên không cần nói cũng biết.

Tất nhiên, đây cũng là bởi vì thân thể của Đường Vũ Lân trong lúc nhất thời cũng không cần dược hiệu nhiều như vậy để tiếp dẫn, nói chung là dưới nhiều cơ duyên xảo hợp mới tạo thành loại tình huống như vậy. Dù sao, lúc trước khi hắn còn ở với Chấn Hoa cũng đã ăn quá nhiều thứ tốt, chất dinh dưỡng gần đây quả thật có chút dư thừa.

Chất bẩn trên người dần dần được rửa sạch, Nguyên Ân Dạ Huy nhìn da thịt trắng noãn của mình lộ ra nét ửng hồng, không nhịn được có chút xuýt xoa.

Vóc người nàng cao ráo, lồi lõm hợp lý, đã sớm dậy thì tốt vô cùng. Nàng thoáng ưỡn người về trước, đường cong mỹ lệ lộ ra. Trong ánh sáng mặt trời chiếu rọi, toàn thân đều bao phủ một tầng màu vàng kim nhàn nhạt, khác nào như tiên nữ giáng trần.

Khẽ tém lại mái tóc dài của mình, nàng xoay người lại, cầm lấy quần áo.

"Tách!"

Một tiếng vang khẽ đột ngột xuất hiện, tuy là ở trong sân, các loại âm thanh huyên náo của tự nhiên vẫn tồn tại, tiếng "Tách" của chất lỏng rơi xuống này, cũng tuyệt đối không rõ ràng.

Nhưng đối với Nguyên Ân Dạ Huy tai thính mắt tinh mà nói, thì lại rất rõ ràng.

Nàng nhanh chóng xoay người lại, đồng thời đem áo khoác che lên người. Ánh mắt gần như ngưng trệ nhìn về phía âm thanh kia truyền đến.

Trên mặt đất, không từ biết lúc nào, có thêm một giọt máu tươi. Huyết dịch đỏ tươi, ở trong sân đặc biệt rõ ràng.

“Á á á á….!!!”

Nguyên Ân Dạ Huy thét lên một tiếng chói tai, thân thể mềm mại bỗng nhiên vọt lên. Đang ở giữa không trung, hình thể cũng đã bắt đầu bành trướng lớn lên, Thái Thản Cự Viên Võ Hồn được phóng thích.

Bên trong rừng cây, một thanh âm yếu ớt truyền đến, "Đừng, đừng động thủ! Ta vừa mới đến, ta không phải là cố ý nhìn thấy, a a a..."

Trong tiếng kêu gào thê thảm, một bóng người từ trên trời giáng xuống, thân hình cấp tốc lấp loé, khác nào như huyễn ảnh trốn chết chạy trốn trong sân.

Thân ảnh khổng lồ của Nguyên Ân Dạ Huy từng quyền nổ ra, trên không trung không ngừng truyền đến tiếng khí bạo. Pháo Không Khí đủ để khiến đá tảng nát tan đó, trời ạ!

Người kia lại trơn như lươn, tốc độ nhanh cực kỳ. Trong lúc nhất thời trong sân bóng người tầng tầng. Trong một chốc, Nguyên Ân Dạ Huy vẫn đúng là không thể đánh trúng được thân thể hắn.

"Khốn nạn! Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!!" Nguyên Ân Dạ Huy vào lúc này đã nhận ra dáng dấp của đối phương. Còn có thể không phải là Tạ Giải sao?

Thời điểm khi nàng phát hiện người này là Tạ Giải, cái ý niệm đầu tiên trong đầu chính là, tại sao lại là hắn, lại là người này!?

Tạ Giải vừa chạy, vừa dụi dụi cái mũi chảy máu cam vừa gây rắc rối của mình, cảm giác rung động mãnh liệt trong lòng vẫn chưa hồi phục lại.

Nguyên lai, cái tên này sau khi về nhà, cùng người nhà đoàn tụ mấy ngày liền bắt đầu tu luyện. Nhưng không hiểu tại sao, cảm giác ở nhà tu luyện nói chung khiến hắn không cảm thấy tiến bộ nhanh như lúc ở học viện.

Vừa nghĩ tới học viện bên này cả Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy đều có mặt, hắn liền động tâm tư, quyết định quay về sớm một chút, cùng bọn họ đồng thời tu luyện.

Hắn đúng là vừa mới đến. Là một gã Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, hơn nữa hắn lại dự định cho Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy một niềm vui bất ngờ, cho nên mới phải lặng yên không một tiếng động nhìn vào trong sân.

…….

Lời tác giả: *Là Tạ Giải chính mình bảo ta ngược hắn. Vì sự dũng cảm của hắn, cầu vote 10 sao!*

Chương 482: Nguyên Ân nổi giận

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Thời điểm hắn đến, vừa vặn nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy đang vươn vai ưỡn ngực, những đường cong đầy mê người của nàng được toàn diện phô bày trước mặt hắn. Tuy rằng chỉ nhìn thấy trong nháy mắt, nhưng chính trong nháy mắt đó, hắn chỉ cảm thấy một dòng máu nóng tràn lên não, hắn còn chưa kịp lui lại, mũi chẳng hiểu vì sao bỗng có một giọt máu tươi nhỏ xuống một cái "tách".

Lúc này mới dẫn tới loạt công kích như cuồng phong vũ bão của Nguyên Ân Dạ Huy.

Tạ Giải âm thầm kêu khổ trong lòng, tính khí của Nguyên Ân Dạ Huy hắn hiểu rõ vô cùng. Thật vất vả quan hệ giữa hai người mới hòa hoãn lại được hơn đôi chút, ngờ đâu lại sinh chuyện như vậy.

Đại tỷ à, oan uổng quá đi mà!

Nguyên Ân Dạ Huy ngờ đâu lại đi rửa ráy trong sân, đâu phải là hắn cố ý nhìn? Nàng làm sao lại không tắm trong phòng của mình cơ chứ?! Thật là oan uổng quá!

Nhưng mà Nguyên Ân Dạ Huy chịu ngừng lại giảng đạo lý với hắn sao? Đáp án đương nhiên là: Không!!

Pháo Không Khí kia không chút lưu tình nổ tung trên không trung, sóng năng lượng mãnh liệt không ngừng bạo tạc. Tạ Giải đem tuyệt học Đường Môn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ triển khai đến cực hạn, lúc này mới có thể miễn cưỡng sống sót qua kẽ hở của loạt Pháo Không Khí khủng bố nọ.

Một học kỳ vừa qua, hắn vẫn luôn phi thường nỗ lực, hiện tại Quỷ Ảnh Mê

Tung Bộ cũng coi như là tạm ổn chút chút. Toàn lực né tránh, Nguyên Ân Dạ Huy trong khoảng thời gian ngắn cũng không có biện pháp nào bắt được hắn.

"Ngươi dừng lại cho ta!" Nguyên Ân Dạ Huy gào thét đầy phẫn nộ.

"Ta không dừng! Ta không muốn chết!" Tạ Giải vừa kêu thảm, vừa càng chạy nhanh hơn.

Kỳ thực, hắn hiện tại có thể lao ra khỏi ký túc xá công đọc sinh. Thế nhưng, coi như là trong kỳ nghỉ, học viện cũng nhất định sẽ có các lão sư. Một khi bị phát hiện bọn họ động thủ trong học viện, chẳng phải là lại bị xử phạt nữa hay sao? Hơn nữa, Nguyên Ân Dạ Huy bị một người con trai nhìn thấy đang tắm rửa, loại chuyện này truyền đi ra ngoài cũng quá mất mặt. Dù có không nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho Nguyên Ân!

Vì lẽ đó, hắn tuy rằng né tránh đã vô cùng chật vật, vẫn như cũ không hề xông ra ngoài, căn răng cố nhịn.

"Ngươi cho rằng ngươi chạy thoát được sao?" Nguyên Ân Dạ Huy quát to một tiếng, hai tay đột nhiên vỗ một cái ở trước ngực. Cùng lúc đó, Hồn Hoàn thứ tư trên người tỏa sáng, Cự Ma Thái Thản!

Thân thể lần thứ hai bành trướng, song quyền trước sau vung ra trên không trung, một đoàn Pháo Không Khí vô cùng cường thịnh bay vụt đến khu nhà nhỏ ở giữa ký túc xá. Tiếp đó, lại một đoàn Pháo Không Khí thứ hai từ phía sau nhanh như tia chớp đuổi theo. Hai đoàn Pháo Không Khí đụng vào nhau trên không trung, sinh ra một tiếng nổ vang trầm thấp.

"Ầm" Gợn sóng không khí bay tán loạn tứ phía, Tạ Giải đang lao nhanh khắp nơi nhất thời bị dư âm sóng năng lượng hất tung lên.

Trời ơi, sao nàng lại mạnh như thế! Cùng lúc khi Tạ Giải bị đánh bay, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ. Mấy hôm không giao thủ với Nguyên Ân, nàng rõ ràng đã cường đại hơn rất nhiều so với lần thi đấu giao lưu nọ.

Thân thể Cự Ma Thái Thản khổng lồ của Nguyên Ân Dạ Huy phóng vọt lên trời khác nào đạn pháo, hầu như chỉ trong vòng một nhịp hô hấp, liền đuổi kịp Tạ Giải đang bị hất bay trên không trung.

Khí thế áp bức cường thịnh, Tạ Giải chỉ nhìn thấy một cái bóng đen cực lớn bao phủ lên thân thể mình.

Thế nhưng, trải qua sự truy đuổi trước đó, tâm thái của Tạ Giải cũng đã vững vàng hơn rất nhiều. Hồn Hoàn thứ ba trên người lóe lên, Quang Long Phân Thân được triển khai.

Thân thể hơi lắc nhẹ một cái trên không trung, trong nháy mắt chia ra làm hai, hóa thành hai đạo thân ảnh, sau đó hai đạo thân ảnh tung bốn chưởng chạm vào nhau. Nhất thời, trong nháy mắt khi Nguyên Ân Dạ Huy nhào đến, hai tên Tạ Giải đã đồng thời lộn vòng bay ngang sang hai bên, phi thân tránh ra ngoài.

"Hả?" Nguyên Ân Dạ Huy vốn cho rằng đòn đánh này của mình đã đem hắn ta đưa vào trạng thái bị động, lại không ngờ rằng Tạ Giải lại còn có phương pháp chạy trốn như thế. Nhưng phản ứng của nàng cũng cực kỳ nhanh, hai tay đưa lên, hai đoàn Pháo Không Khí đồng thời nổ ra, phân biệt đuổi theo hai tên "Tạ Giải".

Một gã "Tạ Giải" điểm nhẹ mũi chân nóc nhà, nhảy bật lên cao trên không. Một gã còn lại thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lăn lộn sang ngang, trực tiếp lăn hướng xuống mặt đất. Hai kiểu ứng đối hoàn toàn không giống nhau.

Hai cái phân thân này, được 2 luồng tư tưởng khác nhau điều khiển. Tạ Giải quả thực là hao tâm tổn sức, dồn không ít công phu vào kỹ thuật này, vào lúc này công dụng kỳ diệu của nó mới được hiển hiện ra.

Pháo Không Khí của Nguyên Ân Dạ Huy tuy rằng cường đại, nhưng dù sao không phải công kích bao phủ trên diện rộng. Hơn nữa, đây còn là ở trong ký túc xá công đọc sinh, nàng ra tay cũng có phần kiêng dè, không cách nào phát huy được toàn bộ thực lực. Trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Giải lăn tới lộn lui với hai đạo phân thân khắp mọi ngóc ngách, đúng là nàng không có cách nào bắt được hắn.

"Có bản lĩnh ngươi đừng chạy!" Nguyên Ân Dạ Huy gầm lên.

"Có ngu mới không chạy!" Tạ Giải có chút không phục rên rỉ. Bị truy sát kiểu này thật sự hắn cũng có chút uất nghẹn, Nguyên Ân thật sự không hề thủ hạ lưu tình mà! Vừa nãy nếu như Pháo Không Khí này đánh trúng vào người, khẳng định là sẽ bị lột một lớp da. Bị nàng bắt được, còn toàn mạng

được sao?

"Ta chống mắt lên xem ngươi chạy đi đâu!" Thân hình Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên kịch liệt thu nhỏ lại, một đôi cánh đen tuyền dang rộng ở phía sau lưng. Nàng phóng thích Võ Hồn thứ hai của mình, Đọa Lạc Thiên Sứ.

Đọa Lạc Thiên Sứ của nàng hiện tại mới chỉ có ba cái Hồn Hoàn, nhưng thay đổi Võ Hồn, độ bùng nổ tăng vọt. Tay phải xuất một chiêu hư ảo, Ma Kiếm tới tay, vờn quanh một vòng trên không trung. Nhất thời, năng lượng hắc ám to lớn gieo rắc bốn phía.

Hắc Ám Thiên Mạc!

Hắc Ám Thiên Mạc này của Nguyên Ân Dạ Huy vừa có tính chất công kích, nhưng một khi bị bao phủ lại, còn có hiệu quả khống chế rất mạnh.

Từ sau khi thất bại trong tay tiểu đội của Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy tu luyện đặc biệt khắc khổ. Hai Đại Võ Hồn của chính nàng đều thuộc vào hàng đầu, chỉ từ riêng năng lực đặc thù của Võ Hồn, đã đủ để thực lực của nàng có thể có ưu thế rất lớn rồi.

Lúc này Hắc Ám Thiên Mạc, chính là nàng lấy đặc tính của Đọa Lạc Thiên Sứ để triển khai. Trong nháy mắt mạnh mẽ phóng thích hơn 1/3 hồn lực để tạo nên Hắc Ám Thiên Mạc, chậm rãi ăn mòn đối thủ, quần khống trên phạm vi rộng.

Năng lực viễn công cùng cận chiến của Nguyên Ân Dạ Huy đều mạnh phi thường, vấn đề duy nhất chính là không đủ linh hoạt. Một khi gặp phải đối thủ có tốc độ đặc biệt nhanh sẽ có vấn đề, giống như khi nàng đối mặt với Tạ Giải. Vì lẽ đó, nàng mới tự nghĩ ra tuyệt kỹ Hắc Ám Thiên Mạc của Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn này, giúp nàng có thể trong thời gian ngắn khống chế được đối thủ. Tuy rằng tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ cần có thể cho nàng cơ hội tiếp cận đối thủ, như vậy, dựa vào uy lực của Thái Thản Cự Viên, nhất định có thể làm cho đối thủ bị trọng thương.

Thật bất hạnh, Tạ Giải trở thành vật thí nghiệm đầu tiên cho tuyệt kỹ Hắc Ám Thiên Mạc này của nàng.

Hai đạo phân thân của Tạ Giải chỉ cảm thấy toàn thân căng cứng, phảng phất như rơi vào trong bùn lầy vậy. Để đối chọi lại năng lực ăn mòn của

Hắc Ám, Quang Thuộc Tính của bản thân hắn vô thức được phóng thích, nhưng tốc độ cũng bị hạ xuống. Quỷ Ảnh Mê Tung chịu phải sự hạn chế cực lớn.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy một lần nữa bành trướng lớn lên, Thái Thản Cự Viên tái hiện. Ngay sau đó, một phân thân trong nháy mắt bị Thái Thản Cự Viên oanh kích hóa thành bọt nước.

Nguyên Ân Dạ Huy hiểu rất rõ kỹ năng phân thân này của Tạ Giải. Chỉ cần còn có phân thân, bản thể sẽ không thật sự bị trọng thương, cho nên nàng hạ thủ đối với phân thân đầu tiên này không hề lưu tình chút nào. Sau đó bỗng nhiên thu tay, trước khi Hắc Ám Thiên Mạc kết thúc, nàng đã lướt đến trước bản thể của Tạ Giải, nện thẳng một quyền về phía cậu ta.

Không hiểu tại sao, Tạ Giải đột nhiên cảm giác được, sức mạnh đòn đánh này của Nguyên Ân Dạ Huy tựa hồ như thu liễm lại rất nhiều, cũng không phải là Pháo Không Khí.

Nàng đang thủ hạ lưu tình sao?

Trốn đã trốn không được, Tạ Giải cũng không có ý định dùng hồn kỹ gắng gượng chống đỡ, chỉ đành nhắm mắt lại, hai tay bắt chéo trước ngực, khắp khuôn mặt là nụ cười khổ.

"Ầm!" Sóng khí lan tỏa ra, Tạ Giải ngã bật ngửa ra sau vài bước, nhưng hắn kinh ngạc vì không hề cảm nhận được chút thống khổ nào truyền đến.

Thời điểm hắn mở mắt ra, đã nhìn thấy một luồng hào quang vàng kim rực rỡ. Không biết từ lúc nào, trước mặt mình đã nhiều hơn một người. Nhìn từ phía sau, bờ vai, phía sau lưng và trên cánh tay phải của cậu ta đều bao trùm vảy màu vàng kim óng ả. Mỗi một mảnh vảy này đều nhô ra ngoài, cực kỳ sinh động.

Tấm lưng của cậu ta thật rộng lớn, vĩ đại, làm cho người ta có một cảm giác đầy kiên cố. Che ở phía trước nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy, chính là một bàn tay của chàng trai này.

"Lão Đại, cứu mạng!" Tạ Giải kêu thảm một tiếng.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Cái tên hư hỏng nhà ngươi, làm sao

lại đi trêu chọc Nguyên Ân vậy?"

Còn không phải sao? Người ra tay ở thời khắc mấu chốt này, chặn lại được một quyền của Nguyên Ân Dạ Huy, chính là Đường Vũ Lân.

Chương 483: Chàng trai xui xẻo

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt Nguyên Ân Dạ Huy loé lên một vẻ kinh ngạc. Sức mạnh của tên này tựa hồ lại trở nên mạnh mẽ hơn. Mặc dù vừa nãy mình đã thu tay lại, nhưng hắn đón đỡ cũng quá ung dung rồi đi.

Đường Vũ Lân nói: "Nguyên Ân, trước tiên đừng động thủ, chúng ta tra hỏi rõ ràng lại nói. Tạ Giải đã mạo phạm ngươi như thế nào?"

Nguyên Ân Dạ Huy hung tợn nói: "Còn không phải bởi vì ngươi hay sao!!"

Nàng cầm lấy quần áo sạch bên cạnh mình, xoay người bỏ chạy.

Đường Vũ Lân xoay người lại, vảy màu vàng kim trên người lặng yên rút đi, hướng về Tạ Giải đưa ra một ánh mắt hỏi dò, "Lại sao nữa? Đang yên đang lành, Nguyên Ân tại sao lại nổi nóng đến như vậy?"

Tạ Giải cười khổ nói: "Ta thấy thứ không nên thấy, hic!" Lập tức, hắn đem tình hình lúc đó kể đại khái lại một lần.

Đường Vũ Lân càng nghe, vẻ mặt càng trở nên kỳ quái. Xem ra, đúng là có quan hệ với mình. Nguyên Ân có lòng tốt giúp mình hộ pháp, nên mới rửa ráy trong sân. Ngờ đâu bị Tạ Giải ma xui quỷ khiến gì, lại trở về sớm nhìn thấy. Chuyện này...

Để thật sự phân rõ là ai đúng ai sai, vẫn đúng là rất khó khăn, không giống như chuyện lần trước. Lần trước Nguyên Ân là ở trong phòng, Tạ Giải đi nhìn lén phòng của nhân gia người ta, vậy nên vốn không chiếm lý. Nhưng lần này thực sự là có chút yếu tố trùng hợp ở trong đó. Nếu nói là Tạ Giải sai hoàn toàn, đối với Tạ Giải cũng không quá công bằng.

Thời gian không lâu, Nguyên Ân Dạ Huy mặc xong quần áo mới quay trở lại. Sắc mặt tái nhợt hoàn toàn.

Nhìn Tạ Giải, nàng thật hận không thể đem cái tên này xé thành mảnh vụn. Hai lần, thân thể băng thanh ngọc khiết của chính mình lại bị người này nhìn thấy hai lần!! Chuyện này làm sao có thể? Tại sao lại như vậy hả trời!

Khốn nạn, thật sự muốn bằm hắn ra!

Vẻ mặt Tạ Giải có chút quái lạ, đứng ở nơi đó nói không nên lời.

Đường Vũ Lân chỉ có thể đảm nhiệm vai trò người hoà giải, "Nguyên Ân, thực sự xin lỗi! Chuyện này có nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ngươi là vì hộ pháp cho ta, mới..."

Hắn có chút lúng túng dừng lại một chút, mới tiếp tục nói: "Bất quá, Tạ Giải cũng không phải cố ý. Hắn trở về sớm, vốn là dự định cho chúng ta một niềm vui bất ngờ. Hắn là trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy, liền bị ngươi phát hiện. Tạ Giải, ngươi mau nhanh nhận sai cùng Nguyên Ân đi!"

Vô luận nói như thế nào, cũng là Tạ Giải chiếm tiện nghi.

Tạ Giải cúi đầu, nói: "Xin lỗi, là sai lầm của ta. Ta không nên lặng yên quay về. Bất quá, ta thật sự chỉ nhìn thấy một chút."

Người ta nói thật đó nha! Có điều tuy rằng chỉ là một chút, nhưng thấy thật rõ ràng nha! Lúc trước Nguyên Ân Dạ Huy dưới ánh mặt trời, vẻ đẹp mềm mại đầy nữ tính kia của nàng đã khắc sâu dấu ấn trong đầu hắn. Không có khinh nhờn, chỉ thuần túy là sự thưởng thức. Nàng thật là đẹp! Thậm chí cả sau khi biến thành Thái Thản Cự Viên, dù có là khỉ vẫn đều rất đẹp.

Hô hấp của Nguyên Ân Dạ Huy rõ ràng có chút gấp gáp, duỗi hai ngón tay ra, "Hai lần, hai lần rồi! Hắn là một gã Mẫn Công Hệ Hồn Sư, ai biết là đã đến lúc nào? Ta làm sao có thể tin tưởng hắn chỉ liếc mắt nhìn? Mà dù chỉ liếc mắt nhìn cũng không được!"

Tạ Giải cúi đầu không nói lời nào, Đường Vũ Lân chận lại nói: "Nguyên Ân, thực sự xin lỗi. Chuyện này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, chi bằng thế này, ta đoán tạo cho ngươi một khối Hữu Linh Kim Loại miễn phí, bảo đảm

mức độ hòa hợp từ 85% trở lên, thế nào?"

"Không được!" Nguyên Ân Dạ Huy cả giận nói: "Sự trong sạch của ta cũng chỉ đáng giá có một khối Hữu Linh Kim Loại sao?"

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi nói xem phải như thế nào đây? Mọi người đều vẫn chưa trưởng thành, Tạ Giải cũng xác thực không phải cố ý. Chuyện này đúng là trùng hợp. Ngươi cứ nói ra yêu cầu đi! Chúng ta sẽ đền bù cho ngươi."

Nguyên Ân Dạ Huy cả giận nói: "Cái thứ thích đàn ông như ngươi, làm sao có thể hiểu được nỗi đau khổ của một thiếu nữ khi bị người khác phái nhìn thấy thân thể? Ta..."

Nàng còn muốn phẫn nộ nói thêm gì đó, sắc mặt Đường Vũ Lân đột nhiên biến đổi, giơ tay ngăn cản nàng, không cho nàng nói thêm gì nữa, "Chờ đã, ngươi chờ một chút!! Ngươi mới vừa nói cái gì?" Vẻ mặt Đường Vũ Lân vô cùng nghi hoặc nhìn Nguyên Ân Dạ Huy.

Nguyên Ân Dạ Huy sửng sốt một chút, cơ mặt khẽ co giật một thoáng, quay đầu nhìn sang một bên, có chút gượng gạo nói: "Xin lỗi, ta không nên kỳ thị xu hướng giới tính của ngươi, đây là ta không đúng. Thế nhưng..."

"Ngươi chờ một chút!" Đường Vũ Lân lần thứ hai chặn nàng lại, "Chuyện gì vậy trời!? Cái gì mà ta yêu thích đàn ông? Làm sao ngươi lại có thể nói như đúng rồi vậy?"

Nguyên Ân Dạ Huy cũng sửng sốt một chút, giơ tay chỉ về Tạ Giải nói: "Là hắn nói đó! Hắn nói ngươi và Nhạc Chính Vũ..."

Đường Vũ Lân xoay người lại, sắc mặt ngơ ngác nhìn về phía Tạ Giải.

Tạ Giải ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Hả? Chuyện này không phải là ta giải thích qua với ngươi rồi sao? Lần kia… lần kia kỳ thực là hiểu lầm."

Đường Vũ Lân nghĩ ra, nắm đấm chậm rãi siết chặt lại, sau đó quay người lại, hướng về Nguyên Ân Dạ Huy hỏi: "Ngươi vẫn luôn cho rằng, ta là một người thích đàn ông?"

Nguyên Ân Dạ Huy cũng nhận ra có gì đó sai sai rồi, nhìn Tạ Giải, "Ngươi khi nào giải thích với ta? Giải thích cái gì?"

Khóe miệng Tạ Giải co giật nói: "Các ngươi nghe ta nói đã! Chuyện kia là hiểu lầm, ta..." Lập tức, hắn đem việc lần đó hiểu lầm Đường Vũ Lân và Nhạc Chính Vũ đơn giản nói qua một lần.

Nắm đấm Đường Vũ Lân siết lại càng lúc càng chặt, ngoẹo cổ nhìn Tạ Giải, nói: "Khá lắm! Ngươi bịa đặt thì thôi đi, lại còn tung tin đồn. Chuyện này có phải là ngươi đã đi rêu rao khắp cả học viện rồi hay không? Nguyên Ân, ta hiện tại đã hiểu rõ cảm giác khi sự thuần khiết bị khinh nhờn của ngươi. Ngươi xem, là ta động thủ, hay là ngươi động thủ?"

"Không nên! Lão đại, ta sai rồi. Ta thực sự đã quên… đã quên giải thích với Nguyên Ân." Tạ Giải vội vàng xin tha mạng, hắn ngay cả ý nghĩ chạy trốn cũng đều không có. Có Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy hai người ở đây, coi như là một cơ hội nhỏ nhoi chạy thoát được ra ngoài, cũng đều không có!

Đường Vũ Lân nở nụ cười, cười rất vui vẻ, khoát tay một cái liền tóm lấy Tạ Giải, túm lấy hắn lôi xềnh xệch tới trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy.

"Người đáng thương tất có chỗ đáng trách. Ta mặc kệ hắn, giao cho ngươi này." Nói xong, hắn buông Tạ Giải ra, xoay người quay về phòng của mình.

Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải bốn mắt nhìn nhau trong khoảng cách gần, tay phải Nguyên Ân Dạ Huy bỗng nhiên nâng lên, nắm quyền thật chặt.

Tạ Giải nhắm mắt lại, cũng không né tránh, nhíu chặt chân mày, chuẩn bị hứng chịu lửa giận. Ai bảo chính mình nhìn thứ không nên nhìn cơ chứ!

Nhưng hắn đợi một lát, vẫn như cũ không hề có cảm giác đau đớn truyền đến.

Chỉ nghe "Hức" một tiếng, thời điểm hắn mở mắt ra, nhìn thấy chính là một bóng lưng xoay người chạy về hướng ký túc xá, còn có một giọt nước mắt long lanh bay trên không trung.

Thân hình lóe lên, Tạ Giải lấy tay đón lấy giọt nước mắt này. Không một lý

do, trong lòng hắn bỗng cảm thấy quặn đau.

Chuyện náo động đến thế này, sớm biết vậy hắn đã không quay trở về sớm!

Có chút hồn bay phách lạc quay về phòng, vừa vào cửa Tạ Giải liền nhìn thấy Đường Vũ Lân ngồi nghiêm chỉnh ở nơi đó.

"Lão đại, ta, cái kia..."

Đường Vũ Lân tức giận nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: "Quên đi, ngươi cũng thật là một chàng trai đáng thương, cũng đã đủ xui xẻo. Nàng không đánh ngươi sao?"

Tạ Giải lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Ta chẳng thà rằng bị nàng đánh một trận, nàng khóc đấy."

Đường Vũ Lân nhìn dáng vẻ hồn phi phách lạc của hắn, ánh mắt đột nhiên động một cái, "Ngươi yêu nàng phải không?"

"A?" Tạ Giải ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Lân. Một lát sau, hắn có chút mất mát gật gật đầu, "Nhưng mà chuyện này phát sinh, nàng làm sao có khả năng còn yêu ta được!"

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện tình cảm ta không hiểu mấy, nhưng ta biết, bất luận làm chuyện gì, nỗ lực thì sẽ có cơ hội, từ bỏ, hết thảy đều là số 0. Chính ngươi suy nghĩ thật kỹ đi. Ta đi ra ngoài ăn cơm đây!"

Hắn thực sự là đói bụng đến rã ruột rồi! Vừa nãy sau khi hấp thu xong năng lượng trong phong ấn liền nghe được động tĩnh bên ngoài. Cùng Nguyên Ân Dạ Huy thử một quyền, chính hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh lại tăng cường. Cả người tựa hồ càng giống như là một thể thống nhất, khí huyết trong cơ thể dâng trào chảy xuôi. Có một loại cảm giác như tương hỗ, ngưng tụ, thuần khiết.

Tuy rằng lần đột phá tầng phong ấn thứ 4 này phải tiêu hao những loại linh vật tốt như vậy, nhưng mà sự phát triển của chính mình cũng đúng là cường hãn hơn không ít.

Thật đói! Tinh hoa Kim Long Vương cũng không hề làm giảm bớt cảm giác đói bụng của hắn, trái lại càng thêm mãnh liệt. Hơn nữa, sau khi hấp

thu một đạo tinh hoa này, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được kinh mạch của chính mình lại bành trướng hơn, sau này chắc chắn sẽ cần nhiều chất dinh dưỡng hơn để tiếp tế.

Hồn lực trở nên càng ngày càng ngưng tụ, một bộ phận rất nhỏ hồn lực tập trung ở đan điền dường như hóa thành trạng thái lỏng, nhưng thể tích quả thật là hơi nhỏ. Xem ra còn cần mình phải trả giá thật nhiều nỗ lực hơn nữa mới được. Dựa theo tốc độ trước mắt này, coi như là đến thời điểm 15 tuổi, chính mình cũng không hẳn có thể đạt đến cấp bậc tứ hoàn Hồn Tông. Tiến độ này thực sự là có chút chậm. Không có tu vi Hồn Tông, không có cách nào lên được cấp độ Đoán Tạo Sư cấp 6. Tất cả chỉ có thể từng bước tích lũy mới được.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân đi rồi, Tạ Giải ngồi ở trên giường của chính mình, dáng vẻ có chút ngây ngốc.

Ở trong đầu của hắn, thoáng hiện ra chỉ có bóng dáng của Nguyên Ân Dạ Huy. Một cái nhíu mày, một nụ cười của nàng, đã sớm in dấu ấn thật đậm trong nơi sâu thẳm của tâm hồn hắn mất rồi.

Tạ Giải đứng lên, đi ra bên ngoài cửa túc xá, liếc mắt liền thấy chậu nước trên mặt đất, còn có quần áo dơ mà trước đó Nguyên Ân Dạ Huy cởi ra.

Cầm lấy quần áo thảy vào trong chậu nước, lại múc một chậu nước sạch để ngâm đồ, sau đó Tạ Giải mới bắt đầu quét tước sân.

Sân đã được quét dọn sạch sẽ, đem quần áo của Nguyên Ân Dạ Huy giặt sạch sẽ, phơi lên. Chậu nước được đặt lại nơi quen thuộc của Nguyên Ân Dạ Huy. Hắn đột nhiên phát hiện ra, chính mình tựa hồ hiểu rất rõ các thói quen của nàng…

Chương 484: Đại thúc tuổi trung niên thiếu mất nửa cái răng

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Lúc này, ký túc xá công đọc sinh cũng chỉ còn sót lại hai người bọn họ, một người ở trong phòng, một người ở trong sân.

Tạ Giải đứng ở giữa sân, cắn môi. Một lát sau đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên. Lão đại nói đúng, nỗ lực, thì có cơ hội. Từ bỏ, liền hết thảy đều là con số 0.

Lấy hết dũng khí, hắn đi tới trước cửa túc xá của Nguyên Ân Dạ Huy, giơ tay gõ trên cánh cửa.

"Nguyên Ân, y phục của nàng ta đã giặt sạch sẽ, phơi ở trong sân. Khi nào có thời gian nàng lấy vào nhé!" Tạ Giải thử mở miệng thăm dò.

Bên trong gian phòng không một động tĩnh.

Sau khi trầm mặc một lúc, Tạ Giải nói: "Nguyên Ân, đội trưởng đã đi ra ngoài ăn cơm, hiện tại khu túc xá bên này chỉ còn lại hai chúng ta. Ta muốn nói cho nàng nghe một chút suy nghĩ trong lòng, có được không?"

"Cút!" Bên trong truyền ra thanh âm trầm thấp của Nguyên Ân Dạ Huy.

Tạ Giải giơ tay bẹo bẹo hai gò má của chính mình, kiểm tra lại độ dày da mặt của mình một chút.

"Ha, vậy ta liền nói đây. Kỳ thực, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nàng, ta thật sự rất khiếp sợ. Lần kia thật sự không thấy rõ, bị nàng đánh cũng rất thảm. Nhưng ta biết, một người con gái nữ tính như nàng, đặc biệt

quan tâm đến chuyện này. Vì lẽ đó mỗi ngày ta đều quét tước, dọn dẹp vệ sinh, lau cửa kính, quét rác cho nàng. Bởi vì ta không biết ta còn có thể giúp nàng làm gì cả, chỉ có thể làm một ít chuyện trong khả năng của mình."

Trong túc xá, thời điểm Nguyên Ân Dạ Huy bắt đầu nghe Tạ Giải mặt dày nói ra, cũng đã phẫn nộ đứng dậy, nhưng khi nàng nghe những lời sau đó của hắn, không khỏi đứng ở nơi đó, có chút sững sờ.

"Sau đó, ta bắt đầu cảm thấy quen thuộc. Thật giống như mỗi ngày không giúp nàng quét tước, dọn dẹp vệ sinh, toàn thân liền tự cảm thấy không thoải mái. Chuyện lần đó, kỳ thực ta không hối hận. Nếu như không phải là bởi vì không cẩn thận nhìn lén nàng, ta cũng sẽ không biết nàng là một cô gái. Nàng đẹp như vậy, không nhìn thấy mới là tổn thất to lớn nhất của ta, bị đánh cho bầm dập cũng đáng giá."

"Lại sau đó, ta dần dần phát hiện ra, thứ ta quen thuộc cũng không phải là việc mỗi ngày giúp nàng quét tước vệ sinh, tr uy en fu ll . vn mà là quen thuộc mỗi ngày đều có thể được nhìn ngắm nàng. Nếu như có một ngày nào đó không được nhìn thấy nàng, trong lòng ta sẽ cảm thấy trống vắng. Lần này cũng thế! Vốn là dự định ở nhà cố gắng tu luyện một quãng thời gian, sau khi trở về cho mọi người một niềm vui bất ngờ. Nhưng ta phát hiện ra, ta ở nhà căn bản là không chờ được, đặc biệt mong ngóng ngày được trở lại học viện. Vừa nãy ta mới nghĩ ra được rõ ràng, nguyên lai không phải là bởi vì học viện bên này thích hợp để tu luyện hơn, mà là bởi vì nơi này có nàng ở đây."

"Thật xin lỗi! Vừa nãy ta lại nhìn thấy nàng. Nhưng mà, ta thật sự không phải cố ý. Hơn nữa, ta thực sự cũng chỉ nhìn có một chút. Tuy rằng so với lần trước, lần này nhìn thấy rõ ràng hơn được một chút, nhưng mà cũng chỉ trong một chớp mắt đó mà thôi."

Bên trong gian phòng, Nguyên Ân Dạ Huy không nhịn được, phẫn nộ hét âm lên: "Ngươi!! Cút!! Ngay!! Cho!! Ta!!"

Tạ Giải tằng hắng một cái, tiếp tục nói: "Ta nhìn thấy thứ không nên nhìn, nhưng thân là một người đàn ông, ta là một người rất có trách nhiệm. Vì lẽ đó, ta quyết định chịu trách nhiệm đối với nàng. Nguyên Ân, gả cho ta đi! Làm vợ của ta, có được hay không?"

Bên trong gian phòng lâm vào trầm mặc.

Tạ Giải cảm giác nhịp tim của mình có chút gia tốc, nuốt nước bọt một cái, "Nguyên Ân, vậy…nàng xem, kỳ thực chỉ cần là ở thời điểm nàng không biến thân, chúng ta vẫn rất xứng đôi đó nha! Ta cũng đâu có lùn lắm đâu! Tuổi của chúng ta hiện tại còn nhỏ, cũng có thể trước tiên đính hôn mà! Ta có thể lập tức quay trở lại nói với gia đình. Sau này chờ chúng ta lớn rồi, sau khi tốt nghiệp liền kết hôn. Ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng, đối xử tốt với nàng."

Cửa túc xá mở ra. Nguyên Ân Dạ Huy từ bên trong đi ra.

Tạ Giải từ trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng nhìn thấy được nụ cười. Tuy rằng hai con mắt của nàng có chút sưng đỏ, nhưng không thể không nói, nụ cười của nàng rất đẹp.

"Nguyên Ân." Tạ Giải tiến lên một bước.

"Ta đến giúp ngươi lăn!" Sắc mặt Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên trở nên hung ác, đột nhiên vèo một cái bắt được vạt áo trước của Tạ Giải, cứ như vậy kéo thân thể của hắn tiến về phía trước, hướng ra bên ngoài.

Tạ Giải ngơ ngác nhìn thấy, cùng lúc khi Nguyên Ân Dạ Huy bước ra, thân thể cấp tốc lớn lên, hóa thân thành Thái Thản Cự Viên.

Sau đó, cánh tay mạnh mẽ tráng kiện của nàng cứ như vậy túm lấy vạt áo của Tạ Giải nhấc lên.

"Vèo!" Thân thể Tạ Giải trực tiếp bị Nguyên Ân Dạ Huy ném ra khỏi khu túc xá y như đạn pháo vậy, trực tiếp bay về phía xa xa.

Trên không trung, chỉ còn lại thanh âm đầy thảm thiết của Tạ Giải.

Thân hình một lần nữa hồi phục lại nguyên dạng, Nguyên Ân Dạ Huy quặm mặt lại, đi tới chỗ giá phơi đồ, đem bộ quần áo mà Tạ Giải giặt sạch cho mình lấy xuống, sau đó xoay người đi trở về phòng mình. "Ầm" một cái, đóng cửa phòng.

Khu rừng nhỏ bên cạnh Linh Băng quảng trường, trên các cây đại thụ, Tạ Giải linh hoạt mượn lực trên từng nhánh cây, cuối cùng cũng coi như là hóa

giải được lực quán tính, rơi xuống trên mặt đất.

"Hù chết người ta rồi." Hắn thở dốc có chút kịch liệt, gãi đầu một cái, mình yêu thích Nguyên Ân, đến cùng có đúng hay không đây? Quá bạo lực, chuyện này quả thật là quá bạo lực rồi!

"Ồ, người bay trên trời à? Thú vị, thú vị!" Một thanh âm nghe có chút như cười trên sự đau khổ của người khác vang lên ở cách đó không xa.

Lúc này trong học viện làm sao có người? Không phải đều nghỉ rồi sao?

Tạ Giải nghi hoặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trung niên vóc người trung đẳng, tướng mạo phổ thông đang cười híp mắt nhìn mình. Người này tóc ngắn, con mắt không lớn, nhưng nhìn qua nhưng rất sắc bén, nhìn cứ như một đại thúc nhà bên. Hắn nhếch miệng nở nụ cười, có một chiếc răng cửa thiếu mất một nửa. Cầm trong tay cái chổi, người này đang quét sân.

"Đại thúc, ngươi là ai?" Tạ Giải nghi ngờ hỏi.

Người trung niên tức giận: "Đại thúc? Ta già như vậy sao? Tiểu tử, xem sự linh hoạt vừa nãy của ngươi, Mẫn Công Hệ?"

Tạ Giải vui vẻ, "Đại thúc, ngài thật không hổ là công nhân vệ sinh của Sử Lai Khắc học viện chúng ta, còn biết Mẫn Công Hệ cơ đấy!"

Người trung niên cười hô hô nói: "Coi khinh người là không tốt đâu. Tiểu tử, không bằng chúng ta đánh cuộc, thế nào?"

Tạ Giải nói: "Đánh cuộc gì?"

Người trung niên nói: "Ta đứng ở chỗ này bất động, nếu ngươi có thể từ trong tay của ta đem cây chổi này cướp đi, coi như là ngươi thắng. Bằng không chính là ngươi thua. Lấy thời gian giới hạn 10 phút."

Tạ Giải không chút do dự lắc đầu nói: "Không cá cược, ngươi có thể cược cái gì với ta?"

Người trung niên trả lời: "Đánh cược 100 điểm cống hiến học viện, chúng ta quét rác cũng có điểm cống hiến đó nha!"

Tạ Giải cười hì hì, "Đại thúc, ngươi đây là muốn tặng không điểm cống hiến cho ta sao? Ta thấy ngươi quét rác cũng không dễ dàng gì, hay là thôi đi."

Người trung niên khinh thường nói: "Chỉ bằng ngươi? Ta là muốn từ trên người ngươi thắng chút điểm cống hiến để ăn điểm tâm. Không nghĩ tới ngươi ngay cả chút lá gan ấy cũng đều không có."

Tạ Giải vẫn còn có chút tâm tính háo thắng của thiếu niên, hơn nữa đối phương còn đánh cược ở lĩnh vực mà hắn am hiểu nhất, đứng tại chỗ bất động để hắn cướp chổi, chuyện này quả thật là quá đơn giản.

"Được, đánh cuộc!" Vừa nói, thân hình hắn lóe lên, cũng đã đến trước mặt người trung niên, một cái như đã bắt được lấy cây chổi trong tay hắn.

Sinh hoạt với Đường Vũ Lân lâu như vậy, về phương diện chơi xấu, ít nhiều cũng học được một chút.

"Ai ui." Người trung niên kinh hô một tiếng, khẽ buông tay, cây chổi rơi xuống, cứ như là sợ rồi vậy. Nhưng tay Tạ Giải lại chộp vào chỗ trống.

Chổi rơi xuống mũi chân người trung niên, Tạ Giải vừa nhấc chân định đạp xuống, đồng thời xoay người lại tóm lấy.

Người trung niên quay người lại, chổi cứ như dính ở trên chân của hắn ta vậy, bỗng dưng lướt ngang. Động tác của Tạ Giải lần thứ hai thất bại.

"Ồ!" Tạ Giải không khỏi hơi kinh ngạc, từ hai lần này liền có thể phán đoán ra, người trung niên này quyết không phải người bình thường. Nhưng cũng đồng dạng kích thích lòng háo thắng của hắn. Thân hình lại lóe lên, tốc độ tăng lên gấp đôi, nhanh chóng chộp tới, đồng thời, Võ Hồn của bản thân cũng được phóng thích ra ngoài.

Mũi chân người trung niên vẩy một cái, chổi tới tay, còn hướng về Tạ Giải nhếch miệng nở nụ cười, "Bắt đầu tính giờ nha."

Tạ Giải cũng không lên tiếng, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, thân hình loáng một cái, liền xuất hiện tàn ảnh. Trong lúc nhất thời, rất khó nhìn rõ bản thể chân chính của hắn ở vị trí nào.

Thế nhưng, cây chổi trên tay người trung niên lại cứ như là một vật sống vậy, không ngừng xoay chuyển, bay lượn. Động tác của bản thân Tạ Giải vốn đã rất nhanh, nhưng chổi trong tay người trung niên kia chẳng hiểu bằng cách nào, dùng những góc độ khó mà tin nổi đều tránh thoát được bàn tay của hắn. Phải biết, người trung niên này vẫn đứng bất động tại chỗ, trên căn bản tất cả đều chỉ là động tác từ phần eo trở lên mà thôi!

Chương 485: Sơn Tây Tiểu Lê Minh

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Ta không tin!!" Tạ Giải hú lên đầy quái dị, hơi lắc người, hồn kỹ thứ ba được phóng thích, trực tiếp phân thêm một đạo phân thân, một trước một sau, biến thành bốn cánh tay, chộp thẳng về người trung niên kia.

Người trung niên cười híp mắt nhìn hắn, thân thể nhẹ nhàng đung đưa, nhìn qua biên độ không lớn. Nhưng mà, mỗi một lần Tạ Giải chộp tới, tay đều xuyên qua ông ta, lưu lại tàn ảnh, cũng không cách nào chạm vào được cây chổi.

Trong lúc nhất thời, ngay vị trí cạnh Linh Băng Quảng Trường này, bóng người tầng tầng, hai người triển khai một cuộc tranh tài không công bằng chút nào này.

Tạ Giải dùng hết khả năng, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, bản thể và phân thân lại càng được khống chế đến mức lô hỏa thuần thanh, phối hợp ăn ý với nhau. Nhưng cây chổi này lại cứ như một sinh vật sống vậy, tùy theo tốc độ của Tạ Giải mà tăng tốc. Bất luận hắn đưa ra phán đoán xảo diệu như thế nào, vung tới vung lui, nhưng thủy chung vẫn không thể bắt được.

Lúc này Tạ Giải đã ý thức được đối thủ trước mặt mình không bình thường, nhưng hắn vẫn như cũ không muốn chịu thua. Chưa đến thời khắc cuối cùng, sao biết được rằng mình không có cơ hội đây?

"Đến lúc đó rồi!"

"Chạch" một tiếng, cây chổi gõ thẳng lên đầu của bản thể và phân thân Tạ Giải, mỗi tên một cú đau điếng. Tạ Giải bị đau, cũng theo đó ngừng lại.

Hắn rõ ràng hơi thở dốc. Vừa nãy đã xuất toàn lực ứng phó, tiêu hao đối với hắn thực sự không nhỏ.

"Mới vừa rồi bị ai ném ra à?" Người trung niên không hề vội vã thu "tiền" thắng cược, ngược lại còn hỏi thăm một câu hỏi.

Biểu hiện trên mặt Tạ Giải cứng đờ, không hé răng. Nói thật, trong lòng hắn thật sự có chút không phục. Rất nhiều lần vừa nãy, người ta cũng suýt nữa đã bắt được cây chổi rồi đấy!!

"Mặc kệ là bị ai ném ra, tài nghệ không bằng người là điều khẳng định. Với tốc độ này của ngươi, ở trong những người bạn đồng lứa vẫn tính là tàm tạm. Nhưng mà về phương diện của triển khai kỹ xảo vẫn còn có khiếm khuyết, tiếp đó chính là còn chưa đủ nhanh. Thân pháp ngươi cũng được, nhưng tốc độ xuất thủ không đủ. Ra tay chậm, mang ý nghĩa khả năng lấy mạng kẻ địch của ngươi sẽ rất thấp, đồng thời, cũng mang ý nghĩa lực công kích của ngươi không đủ. Thân là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, lực công kích kỳ thực còn quan trọng hơn cả tốc độ, ngươi có biết không?"

Người trung niên cười híp mắt, hướng về Tạ Giải nói.

Tạ Giải không phục nói: "Mẫn Công, Mẫn Công! Mẫn ở trước Công, làm sao lại có thể là công kích quan trọng hơn được chứ?"

Người trung niên nói: "Bởi vì công kích là căn bản của tất cả mà! Tốc độ của ngươi nhanh hơn, cùng đọ sức với đối thủ, nhưng không gây được bao nhiêu ảnh hưởng tới đối thủ, có ích lợi gì? Hiện tại có Cơ Giáp, có Đấu Khải, thứ nào không phải có sức phòng ngự kinh người? Công kích không đủ, ngươi chỉ là Mẫn, không phải Công. Cầm chủy thủ của ngươi giơ lên."

Bởi vì phóng thích Võ Hồn, vì lẽ đó trong tay Tạ Giải còn nắm Quang Long Chủy, trước đó chỉ là cướp giật một cây chổi, hắn cũng không hề sử dụng chủy thủ.

Tạ Giải theo bản năng cầm Quang Long Chủy nhấc lên. Đúng lúc này, người trung niên đột nhiên động.

Tạ Giải chỉ cảm thấy trước mắt bỗng trở nên mơ hồ, Quang Long Chủy trong tay khẽ lắc lư, sau một khắc, bả vai liền truyền đến một cảm giác đau nhói.

Hắn theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, nhất thời giật mình há to miệng.

Đó là một sợi tóc, một sợi tóc căng ra đến mức thẳng tắp. Tóc đâm thủng Quang Long Chủy của hắn, đâm vào bả vai hắn.

Này, làm sao có thể có chuyện đó? Đó chỉ là một sợi tóc thôi đấy!

Nhưng mà, sự thực đặt ở trước mắt, sợi tóc căng cứng kia dần dần mềm lại, rồi hạ xuống, Quang Long Chủy của Tạ Giải chỉ hơi động, sợi tóc liền bị hồn lực phá hủy thành bột mịn.

Cảm giác đau nhói trên bả vai như cũ vẫn còn, tất cả những thứ mới vừa rồi này, lại khiến cho hắn cảm thấy khó mà tin nổi.

"Lực công kích có quan hệ với tốc độ, cũng có quan hệ với sức mạnh. Khi tốc độ của ngươi đạt tới trình độ nhất định, giúp sức mạnh của ngươi có thể ngưng tụ vào một điểm, như vậy, lực công kích của ngươi liền có thể tăng lên một tầng thứ mới. Tiểu tử, con đường ngươi phải đi còn rất dài."

Vẻ không phục trong mắt Tạ Giải đã biến mất rồi, thay vào đó chính là sự cuồng nhiệt.

"Ngài…ngài có thể dạy ta sao?"

Người trung niên nhún nhún vai, "Trước tiên cầm tiền đặt cược thanh toán đã, ta sẽ cân nhắc một chút."

"Vâng." Tạ Giải không chút do dự lấy thẻ lưu điểm cống hiến học viện của mình ra, chuyển cho người trung niên 100 điểm cống hiến.

"Nếu như ngươi đã trở lại học viện sớm, sáng sớm ngày mai, tới nơi này chờ ta đi."

"Vâng. Ta tên là Tạ Giải, còn chưa biết ngài xưng hô như thế nào?" Tạ Giải hỏi.

Người trung niên cười nói: "Ta tên Lương Hiểu Vũ, ngươi gọi ta là Lương ca được rồi. Ta có một biệt danh, gọi là: Sơn Tây Tiểu Lê Minh. Lý do là vì nhà ta ở một ngọn núi lớn ở phía Tây. Từ nhỏ, thôn của chúng ta có một

anh chàng soái ca đặc biệt đẹp trai, sau đó đi tới thị thành, trở thành một đại danh ca nổi tiếng. Người trong thôn đều nói hình dáng của ta giống hắn. Biệt hiệu này ta dùng từ xưa tới giờ quen rồi."

Khóe miệng Tạ Giải co giật một thoáng, "Lương ca, thẳng thắn mà nói, huynh đối với hai chữ Soái ca còn hơi lệch lệch một chút."

Lương Hiểu Vũ cười toe toét nói: "Còn không phải chỉ là thiếu một chút thôi sao?"

Tạ Giải liếc mắt nhìn đỉnh đầu Lương Hiểu Vũ một cái, có chút cảm khái nói: "Còn nữa Lương ca à, lần sau đừng dùng màu tóc lừa người, ta thấy mình cũng không mấy giàu có để bị lừa thế này đâu!"

Lương Hiểu Vũ: "... đáng đời ngươi bị người ta ném ra!"

...

Chỗ Đường Vũ Lân ăn cơm, chính là tiệm mì cay mà Từ Lạp Trí dẫn hắn đi ăn, hắn rất thích ăn mì, đặc biệt là loại có thịt.

Mười mấy tô lớn cho vào bụng, toàn thân thư thái. Ngẫm lại chuyện của Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy, Đường Vũ Lân không khỏi có chút bật cười, hai người bọn họ cũng thật là có duyên phận đấy!

Không quản bọn họ nữa, để bọn họ tự mình giải quyết là được rồi.

Tuy rằng có lúc vận may của Tạ Giải không tốt lắm, nhưng năng lực giải quyết vấn đề vẫn là không tệ, khu túc xá chỉ còn có hai người bọn họ, hẳn là việc hóa giải mâu thuẫn sẽ dễ dàng hơn một chút.

Lấy Hồn Đạo Bộ Đàm của mình ra, Đường Vũ Lân nhấn số điện thoại của Vũ Trường Không.

"Trở về rồi?" Thanh âm lành lạnh của Vũ Trường Không dù cho là có Hồn Đạo Bộ Đàm ngăn cách, đều có thể làm cho người ta trong nháy mắt có cảm giác tỉnh táo lại.

"Vâng, lão sư, em đã trở về. Thầy xem, lúc nào em có thể đi Nội viện bên kia tìm thầy?" Đường Vũ Lân hỏi.

Từ lúc nghỉ đến hiện tại, đã một nửa thời gian trôi qua thật mau.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi chờ một lúc liền đến đi. Trực tiếp vào Nội viện, ta sẽ giúp ngươi chào hỏi."

"Vâng."

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, thanh toán tiền, rời khỏi quán liền nhắm thẳng đến Nội viện của Sử Lai Khắc học viện mà đi.

Hắn thật sự có cảm giác có chút nóng lòng muốn thử, huyết mạch của chính mình lại tăng lên, hơn nữa, còn thu được Huyết Thống Hồn Hoàn thứ hai, thứ này sẽ mang lại cho mình thêm hồn kỹ gì, hắn vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm.

Đối với chuyện này, hắn tràn ngập hưng phấn cùng chờ mong. Nếu như là một năng lực viễn công, liền không còn gì tốt hơn.

Trước cửa Nội viện là một mảnh thanh tịnh. Nhìn vào bên trong, quang đãng vắng vẻ. Phía trước đại môn, cũng không hề có một ai thủ hộ ở đây. Nhìn qua, tựa hồ ai cũng có thể dễ như ăn cháo tiến vào Nội viện vậy.

Nhưng Đường Vũ Lân lại hiểu rất rõ ràng, nếu như thật sự có người nghĩ như thế, vậy coi như là mười phần sai. Nơi này, đối với với người mình có thể nói là Thánh Địa, nhưng đối với kẻ địch, chính là đầm rồng hang hổ.

Không biết Mặc Lam tỷ thế nào rồi? Đã tỉnh hay chưa? Khả năng trị liệu Thánh Linh Đấu La thật là cường đại!

Một ngày nào đó, mình cũng có thể đạt đến cấp bậc kia là tốt rồi. Trong đầu của hắn còn lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc về tình cảnh ngày hôm đó, khi mình nhìn thấy Hồn Hoàn 6 đen, 3 đỏ trên người Thánh Linh Đấu La. Đúng là quá sức làm cho người ta chấn động! So với Thánh Linh Đấu La, ba cái Hồn Hoàn màu tím nho nhỏ của mình, thực sự chẳng là cái thá gì cả!

Đi vào Nội viện, không khí trở nên càng thêm thanh tân. Không khí tươi mát phả vào mặt, làm cho người ta có một loại cảm giác thư thái dị thường.

Thật thích nơi này! Bầu không khí ướt át, đó là Hải Thần Hồ.

Đường Vũ Lân đi men theo con đường hướng vào phía trong, vòng qua những pho tượng trước mặt đại diện cho những vị tiền bối của Sử Lai Khắc học viện, đi tới ven Hải Thần Hồ.

Hải Thần Hồ sóng nước lấp loáng, hồ nước trong suốt, nhìn xuống thấy đáy. Xa xa, một ít thủy sinh vật trôi nổi ở trên mặt hồ, dập dờn khí tức sinh mệnh.

Đường Vũ Lân vừa muốn lấy ra Hồn Đạo Bộ Đàm quay số cho Vũ Trường Không, lại nhìn thấy, trên Hải Thần Đảo giữa Hải Thần Hồ, một chiếc thuyền nhỏ lướt sóng đi tới.

Thuyền nhỏ tốc độ không nhanh, Vũ Trường Không một bộ bạch y đứng ở đầu thuyền, hai tay chắp ở sau lưng. Trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng, gió thổi nhè nhẹ, khác nào một tiên nhân chốn phàm trần.

Vũ lão sư rất đẹp trai! Mặc đồ trắng vẫn đẹp trai.

Đường Vũ Lân không khỏi âm thầm suýt xoa. Chờ mình sau này lớn lên, cũng học theo mặc đồ trắng! Hiện tại đồng phục học viện chẳng hiểu sao lại có màu xanh lục, thật là…hic hic!

Thuyền nhỏ tới gần, rất tự nhiên vẽ ra một đường vòng cung, nằm ngang ở trước mặt Đường Vũ Lân.

"Lên thuyền." Vũ Trường Không thời điểm có thể không phí lời, tuyệt đối không nói nhiều.

Đường Vũ Lân lên thuyền, gợn sóng hồn lực truyền đến, thuyền nhỏ một cách tự nhiên hướng về phương hướng Hải Thần Đảo lướt tới.

"Chuyện của ngươi ở trên Hồn Đạo Hỏa Xa ta có nghe nói. Đụng phải Tà Hồn Sư?" Vũ Trường Không hỏi.

"Dạ, vâng!" Đường Vũ Lân trả lời.

Vũ Trường Không nói: "Năng lực của Tà Hồn Sư vô cùng tà ác, so với Hồn Sư bình thường tuyệt nhiên không giống. Sau này gặp lại, nhất định phải cẩn thận. Còn nữa, ngươi có khả năng đã bị tổ chức Tà Hồn Sư ẩn núp

trong bóng tối này để ý. Tốt nhất không nên rời khỏi học viện, sau này có đi đâu, trước tiên phải nói với ta."

Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Vũ lão sư, em nhất định sẽ nỗ lực trở nên cường đại, khi đó sẽ không còn phải sợ Tà Hồn Sư nữa." Vừa nhắc tới Tà Hồn Sư, trong lòng hắn lập tức có lửa giận bốc lên. Những tên khốn xem mạng người như cỏ rác, thật là khốn kiếp!

Chương 486: Thiếu nữ tóc bạc tuyệt mỹ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Leo lên Hải Thần Đảo, Đường Vũ Lân nhất thời cảm giác được trong không khí tràn ngập hơi thở sự sống kỳ diệu. Võ Hồn của hắn là Lam Ngân Thảo, đối với tất cả những thứ này nhận biết rõ ràng nhất. Từng cây từng cây đại thụ che trời này, đều thai nghén sức sống to lớn, cổ điển tang thương, không biết trải qua năm tháng lâu dài cỡ nào.

Một ít cây cối đặc biệt kiên cường, độ cao cũng phải tới mấy trăm mét, e rằng phải có lịch sử vạn năm trở lên.

Ở trên Hải Thần Đảo này, dù cho là cây cối cũng đều sẽ được che chở, Thiên Lôi cũng không cách nào hủy hoại những thứ ở nơi này. Đây là Đường Vũ Lân lần thứ hai đi tới nơi này, so với lần đầu tiên, cảm giác lại có chỗ bất đồng. Hay là bởi vì nguyên nhân tinh thần lực đã tăng lên tới Linh Hải Cảnh, nhận biết được nhiều hơn, nên mới cảm giác được rõ hơn sự thần bí và thâm thúy của Hải Thần Đảo.

Rời thuyền, Đường Vũ Lân đang chuẩn bị đi theo Vũ Trường Không vào bên trong đảo, đột nhiên, tâm thần khẽ chuyển, hắn theo bản năng quay đầu nhìn về một phương hướng nọ.

Chỉ thấy cũng có một chiếc thuyền nhỏ đang hướng về Hải Thần Đảo đi đến. Trên thuyền, đứng một nàng thiếu nữ.

Mái tóc dài màu bạc lay động trên không trung, nàng nhìn qua bất quá chỉ có dáng vẻ khoảng 13, 14 tuổi, trên người mặc đồ đồng phục màu đỏ, đứng trên sóng nước mặt hồ, gió khẽ thổi nhẹ, lộ ra một gương mặt kiều nhan tuyệt mỹ.

Đó là vẻ mỹ lệ đến dường nào! Đường Vũ Lân vốn đã vô cùng anh tuấn,

Vũ Trường Không lại càng là nam thần mặt lạnh, nhưng thời điểm khi Đường Vũ Lân nhìn thấy tướng mạo người thiếu nữ kia, một thoáng liền bị nàng hấp dẫn.

Nàng thực sự là quá đẹp, ngũ quan tinh xảo không có nửa điểm tỳ vết, cả người lại như là tinh linh trên mặt hồ. Một đôi mắt to không có bất kỳ gợn sóng tâm tình gì, dĩ nhiên là màu bạc nhàn nhạt, vô cùng đặc dị.

Mặc dù mới chỉ khoảng 13, 14 tuổi, nhưng con gái vốn dậy thì sớm hơn một chút, đã là dáng ngọc yêu kiều, hai chân thon dài thẳng tắp, tỉ lệ vóc người gần như hoàn mỹ. Nàng mặc dù có chút ngây ngô, nhưng cũng tràn trề khí tức thanh xuân.

Thực sự là đẹp quá đi! Hơn nữa, nhìn nàng, Đường Vũ Lân càng có loại cảm giác quen thuộc không nói được nên lời.

Đồng phục học sinh màu đỏ, đây là tiêu chí Nội viện, Nội viện đệ tử? Nhưng mà Từ Lạp Trí và Diệp Tinh Lan không phải đều từ Nội viện bị chuyển tới Ngoại viện sao? Không phải là nói ít nhất phải đạt đến Nhất Tự Đấu Khải Sư mới được cho phép tiến vào Nội viện? Chẳng lẽ nói, tiểu cô nương này đã là Nhất Tự Đấu Khải Sư? Làm sao có thể có chuyện đó?

"Hả?" Vũ Trường Không đang hướng vào sâu bên trong đảo đi đến, chợt không nghe thấy tiếng bước chân cùng đi phía sau. Dừng bước quay đầu nhìn lại, đúng dịp thấy một màn Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm… nhìn gái.

Thân hình lóe lên, hắn trở lại bên cạnh Đường Vũ Lân, giơ tay cốc đầu hắn một cái.

Đường Vũ Lân bị đau, lúc này mới tỉnh lại, "Vũ lão sư."

Vũ Trường Không đương nhiên cũng nhìn thấy thiếu nữ tóc bạc kia, hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Ngươi đang nhìn cái gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Nàng…nàng là đệ tử Nội viện?"

Vũ Trường Không gật gù.

Đường Vũ Lân có chút không dám tin tưởng, nói: "Nhưng mà, Nội viện

không phải chỉ có Nhất Tự Đấu Khải Sư mới có thể gia nhập sao? Đây không phải là quy định mới sao? Chẳng lẽ nói, nàng đã là Nhất Tự Đấu Khải Sư?"

Vũ Trường Không liếc nhìn hắn một cái, "Nàng không phải! Nàng là trường hợp đặc biệt."

"Tại sao ạ?" Đường Vũ Lân hiếu kỳ hỏi.

Vũ Trường Không nói: "Bởi vì nàng là đệ tử thân truyền của Các chủ. Các chủ cũng chỉ có một vị đệ tử như thế, tự nhiên là trường hợp đặc biệt. Tiềm năng của nàng, không thể nghi ngờ. Tương lai tất thành tài! Vì lẽ đó, Các chủ mới lưu lại nàng ở lại Hải Thần Đảo, tận lực bồi dưỡng."

Các chủ? Hải Thần Các chủ?

Đến Sử Lai Khắc học viện lâu như vậy, Đường Vũ Lân làm sao có khả năng không biết Hải Thần Các đây? Đó chính là cơ cấu tối cao của toàn bộ Sử Lai Khắc học viện đấy! Đường Vũ Lân đã từng hỏi không ít người Các chủ Hải Thần Các là tồn tại như thế nào, nhưng cũng không ai cho hắn đáp án. Đối với vị kia, mọi người đều giữ kín như bưng.

Coi như là Vũ Trường Không, xưa nay cũng không hề đề cập tới Các chủ là tồn tại như thế nào. Với sự lãnh ngạo của lão sư, nhưng trong mắt cũng chỉ có sự tôn kính. Có thể thấy được vị kia cường đại và đáng kính trọng như thế nào.

"Đi." Vũ Trường Không xoay người đi vào bên trong đảo.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ nọ cũng đã cập bờ, nhưng từ vị trí khác Đường Vũ Lân leo lên Hải Thần Đảo, thiếu nữ tóc bạc bước nhanh vào bên trong đảo, biến mất không còn tăm hơi.

Tại sao mình thật giống như đã gặp nàng, cảm giác thật quen thuộc.

Đường Vũ Lân có chút không tìm ra được manh mối, nhưng vẫn mau chóng theo Vũ Trường Không đi vào Hải Thần Đảo.

Đuổi theo bước chân Vũ lão sư, Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi: "Vũ lão sư, học trưởng Nội viện mới vừa rồi, tên gọi là gì vậy ạ?"

Vũ Trường Không lườm hắn một cái, "Ngươi mới tí tuổi đầu, không nên bị ngoại vật ảnh hưởng tới tu luyện."

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Vũ lão sư, em không phải có ý đó, chỉ là em cảm thấy nàng nhìn qua có chút quen mắt."

Vũ Trường Không lãnh đạm nói: "Nam nhân nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, đều sẽ có cảm giác nhìn quen mắt."

Mắt thấy Vũ Trường Không không muốn nói thêm gì nữa, Đường Vũ Lân cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ đi theo thầy đến tòa tiểu lâu kia của Xích Long Đấu La Trọc Thế.

Bên trong tiền viện tiểu lâu, Thẩm Dập đang khoanh chân ngồi ở trên một băng đá minh tưởng, trên người nàng có có khí lưu nhàn nhạt màu xanh sẫm như ẩn như hiện. Đường Vũ Lân có thể cảm giác được rõ ràng, gợn sóng hồn lực trên người Thẩm lão sư chất phác dị thường, khác nào hồ sâu. Nhưng thứ khiến hắn cảm thấy thân thiết chính là, Thực Vật Hệ Võ Hồn tràn ngập hơi thở sự sống.

Thẩm Dập bình thường rất ít hiển lộ thực lực của mình, Đường Vũ Lân chỉ biết là Võ Hồn của nàng có quan hệ với dây leo, đến tột cùng là cái gì cũng không biết được. Nhưng có thể trở thành một vị lão sư của Sử Lai Khắc học viện, thực lực nhất định sẽ không kém. Chí ít cũng là một vị Nhị Tự Đấu Khải Sư.

Vũ Trường Không mang theo Đường Vũ Lân đi vào tiểu lâu. Khiến cho Đường Vũ Lân kinh ngạc là, Xích Long Đấu La Trọc Thế đang ở trong phòng khách.

Nhìn thấy hắn, trên khuôn mặt Trọc Thế không khỏi hiện ra vẻ mỉm cười, hướng về Đường Vũ Lân ngoắc ngoắc tay.

Đường Vũ Lân vội vàng bước nhanh về phía trước, thỉnh an sư tổ của mình.

"Được rồi, không cần lễ nghi rườm rà như vậy. t r u y e n f u l l . v n Con rất tốt, không làm cho lão phu mất mặt." Đối với gã đồ tôn này, Trọc Thế vẫn là phi thường hài lòng. Đường Vũ Lân dẫn theo các bằng hữu thi đấu ở

Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư học viện, hắn cũng có xem qua, đối với sự trưởng thành của Đường Vũ Lân càng thêm tán thưởng. Dưới tình huống đối phương có hai cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, bọn họ vẫn có thể chiến thắng, thực sự là rất không dễ dàng.

Hơn nữa, trước đây không lâu Thánh Linh Đấu La còn cố ý đề cập với hắn sự tình có quan hệ tới Đường Vũ Lân, tán thưởng rất nhiều đối với tâm tính của cậu bé. Đây mới là điều khiến cho Xích Long Đấu La cảm thấy nở mày nở mặt nhất.

Lúc này thấy Đường Vũ Lân đến, tự nhiên ông ta có thái độ vô cùng tốt.

"Đa tạ sư tổ khích lệ." Đường Vũ Lân cười nói, "Sư tổ, ngài lần trước dạy cho con Long Kinh Thiên, về cơ bản con đã nắm giữ. Ngài không phải sẽ chỉ dạy con một chiêu ạ?"

Long Kinh Thiên giúp cho Đường Vũ Lân thu được ích lợi không nhỏ, không chỉ là nắm giữ thêm một chiến kỹ, đồng thời cũng giúp hắn dùng phương pháp Nghịch Vận Khí Huyết để thôi động huyết mạch lực. Trình độ trọng yếu của thứ này, đối với hắn chỉ đứng sau Huyền Thiên Công.

Trọc Thế gật gù, "Không vội. Khẳng định là ta muốn dạy cho con, bất quá, trước hết để cho lão phu nhìn xem, con đem Long Kinh Thiên tu luyện tới mức độ nào. Đi vào trong sân đi!"

Nói xong, Trọc Thế đứng lên liền đi ra ngoài sân.

Đường Vũ Lân lúc này thật có chút ý nghĩa muốn biểu diễn khả năng của mình. Dù sao vừa vặn đột phá được đạo phong ấn Kim Long Vương thứ tư, huyết mạch lực được củng cố, thu được Hoàng Kim Hồn Hoàn thứ hai. Hắn cũng muốn nhìn một chút, sau khi đột phá đạo phong ấn thứ tư, sức chiến đấu của mình đến tột cùng có thể đạt đến trình độ nào.

Thẩm Dập tựa hồ là nghe được âm thanh của bọn họ, thời điểm khi bọn họ đi tới trong sân, đã kết thúc việc tu luyện của mình.

Xích Long Đấu La đến đến giữa sân, hướng về Đường Vũ Lân ngoắc ngoắc tay, nói: "Đến đây, toàn lực ứng phó, Long Kinh Thiên, đánh về phía ta."

"Vâng."

Đường Vũ Lân đi tới cách trước người Trọc Thế hơn 10 mét, Vũ Trường Không và Thẩm Dập đứng ở một bên. Đối với thực lực của Đường Vũ Lân bọn họ vẫn tương đối hiểu rõ. Từ sau khi đến Sử Lai Khắc học viện, sự trưởng thành của Đường Vũ Lân rõ như ban ngày. Sau khi đột phá tam hoàn, thực lực cá nhân của hắn từng bước tăng lên. Tuy rằng tu vi hồn lực ở trong lớp không được tính là ưu tú, nhưng sức chiến đấu tổng hợp, còn có năng lực lãnh đạo đều vượt qua tuyệt đại đa số học sinh.

Chương 487: Kim Long Đệ Nhị Hồn Kỹ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vấn đề duy nhất của hắn chính là chịu Lam Ngân Thảo ảnh hưởng, tốc độ tu luyện hồn lực tính ra rất chậm. Điều này cũng rất có thể sẽ trở thành thứ hạn chế sự phát triển của hắn trong tương lai. Nhưng hắn hiện tại tuổi còn nhỏ, lại tiếp tục theo dõi mấy năm. Nếu như thời điểm 18 tuổi, việc tu luyện hồn lực vẫn không thể tăng trưởng rõ rệt, vậy sẽ phải vận dụng một ít thủ đoạn mới được.

Còn việc Đường Vũ Lân gia nhập Nội viện, trên thực tế bọn họ đều không hề lo lắng một chút nào. Chỉ riêng việc Đường Vũ Lân là Đoán Tạo Sư cấp 5 trẻ tuổi nhất của đại lục từ trước tới nay, cũng đã đủ để cho hắn có thể tiến vào Nội viện. Có năng lực đoán tạo cường hãn như thế, muốn tạo ra một bộ Nhất Tự Đấu Khải, tuyệt đối không phải là chuyện gì khó khăn. Hiện tại, ngay cả Dung Đoán Tạo hắn cũng đều có thể hoàn thành đấy!

Đường Vũ Lân hít sâu một cái, nhất thời, tiếng long ngâm trầm thấp trong cơ thể xuất hiện, huyết thống chảy xuôi, dùng phương thức Kim Long Kinh Thiên cấp tốc vận chuyển.

Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn trào dâng, toàn thân Đường Vũ Lân nhanh chóng hiện ra kim văn màu vàng, cánh tay phải nở lớn, vảy màu vàng kim bao trùm, Kim Long Trảo xuất hiện. Kim Long Lân tiếp tục lan tràn đến cổ, đem toàn bộ phần cổ của hắn bao phủ.

Vũ Trường Không rất quan tâm tới Đường Vũ Lân, đối với việc thân thể Đường Vũ Lân biến hóa khi sử dụng huyết mạch lực lại quen thuộc cực kỳ. Thời điểm khi hắn nhìn thấy trên cổ Đường Vũ Lân xuất hiện vảy bao trùm, trong lòng không khỏi hơi động. Sức mạnh huyết thống của cậu bé được kích phát gần thêm một bước?

Đúng lúc này, hai vòng sáng màu vàng óng từ dưới chân Đường Vũ Lân bay lên, thân thể của hắn cũng thuận theo đó trở nên cường tráng hơn mấy phần. Khí thế trầm ổn như núi nhanh chóng tụ tập, âm thanh khí huyết chảy xuôi trong cơ thể Đường Vũ Lân, dù cho là Vũ Trường Không bọn họ cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Cùng với Khí Huyết Nghịch Vận - Kim Long Kinh Thiên, hai con mắt của Đường Vũ Lân rất nhanh biến thành màu vàng, khí tức trên người cũng biến hóa càng ngày càng cường thịnh hơn.

Ánh mắt Xích Long Đấu La cũng sáng rực lên. Đánh giá của ông đối với Đường Vũ Lân phỏng chừng đã rất cao, nhưng thời điểm khi Đường Vũ Lân đem huyết mạch lực của mình phóng thích ra ngoài, ông ta mới phát hiện, cậu bé này còn mạnh mẽ hơn so với dự đoán của mình.

Hai vòng quang luân màu vàng óng? Trước đó thật giống chỉ có một vòng, đúng không? Huyết thống biến dị này của cậu bé cũng thật là phi phàm! Lại còn có thể phát triển theo thời gian.

Kim quang trong mắt Đường Vũ Lân lóe lên, Kim Long Hồn Hoàn đầu tiên sáng lên, cả người trong nháy mắt cất cao lên, thân thể đột nhiên trở nên cường tráng, tất cả kim văn trên người đều biến thành Kim Lân hiện ra. Tuy rằng không được dày và nặng như Kim Long Lân chân chính, nhưng cũng hiện ra một tầng vảy tinh xảo. Trừ khuôn mặt ra, toàn bộ cơ thể đều được bao phủ ở bên trong.

Hoàng Kim Long Thể.

Huyết mạch lực được Hoàng Kim Long Thể tăng phúc, trở nên càng ngày càng hùng hồn.

Tiếp theo, Kim Long Hồn Hoàn thứ hai trên người Đường Vũ Lân liền sáng lên. Hắn muốn nhân cơ hội này, thử một chút, thứ mà Kim Long Hồn Hoàn thứ hai này mang đến cho mình, đến tột cùng là cái gì?

"Khanh!" Một tiếng kim loại giòn ta từ trên người Đường Vũ Lân vang lên. Tiếp đó, Kim Lân toàn thân hắn đột nhiên sáng ngời, cứ như là biến thành một pho tượng vàng, mỗi một khối vảy cũng giống như là một chiếc gương nhỏ, tỏa ra hào quang lấp lánh lóa mắt.

Đây là…?

Trọc Thế, Vũ Trường Không cùng Thẩm Dập đều xem mà sững sờ. Đường Vũ Lân đây là năng lực gì? Làm sao vảy đột nhiên sáng lên.

Đừng nói bọn họ không thấy được, chính ngay cả bản thân Đường Vũ Lân, cũng không biết rõ kỹ năng mà Kim Long Hồn Hoàn thứ hai mang lại, đến tột cùng là cái gì.

Khẳng định không phải là viễn công! Sau khi sử dụng, huyết mạch lực trong cơ thể hắn cũng không hề có bất kỳ biến hóa nào, không có nửa điểm tăng cường, ngược lại còn tiêu hao nhanh hơn một phần, cho tới khi Kim Long Kinh Thiên có phần yếu bớt.

Càng làm cho Đường Vũ Lân không biết nói gì là, Kim Lân lóe sáng này, chỉ lấp lánh khoảng chừng 2 giây, liền trở về lại hình dáng ban đầu. Cũng sẽ không có bất kỳ biến hóa nào xuất hiện.

Chuyện này…

Đây chính là đệ nhị hồn kỹ mà Kim Long Hồn Hoàn mang lại? Chẳng lẽ nói, đây là huyễn kỹ? Cũng giống như khổng tước xòe đuôi để hấp dẫn khác phái, chỉ để làm màu cho đẹp?

Lóe sáng lên trong một thoáng, quả thật là rất đẹp. Nhưng mà, cái này có ích lợi gì sao?

Đường Vũ Lân lúc này có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Kim Long Hồn Hoàn thứ hai chờ mong bấy lâu cuối cùng cũng xuất hiện, không phải là viễn công thì cũng thôi đi, lại còn có thể đem lại một năng lực vô dụng như thế. Thực sự là cạn lời, không còn câu nào để nói!

Nhưng lúc này sư tổ đang kiểm tra năng lực của mình, Kim Long Kinh Thiên cũng không thể dừng lại. May là, sau khi đột phá đạo phong ấn thứ tư, huyết mạch lực của hắn về tổng thể cũng được tăng cường trên diện rộng.

Chỉ nghe một tiếng long ngâm vang lên, song chưởng của hắn đẩy ra, cùng lúc đó là một chiếc đầu rồng vàng óng hiện ra ở trước người. So với trước đây, đầu rồng này trở nên càng thêm rõ ràng. Thậm chí còn có thể nhìn thấy

một chút biểu cảm ở phần đầu rồng.

Lông mày Trọc Thế hơi nhíu lại một thoáng, thân thể cũng thuận theo đó khẽ run lên. Khá lắm, khí huyết của tiểu tử này lại có thể ảnh hưởng đến Võ Hồn của ta! Ông ta rõ ràng cảm giác được, Xích Long Võ Hồn của mình có cảm giác hồi hộp.

Tay phải giơ lên, một màn quang diễm màu đỏ che ở trước người, Kim Long Kinh Thiên của Đường Vũ Lân hoàn chỉnh oanh kích ở bên trên màn quang diễm này.

Nhất thời, ánh sáng màu đỏ vàng bắn tung toé, tiếng nổ trầm thấp vang rền, gợn sóng khí huyết mãnh liệt tràn ngập ở bên trong khu nhà nhỏ.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy Nghịch Vận Khí Huyết của mình khác nào trường giang đại hải mênh mông cuồn cuộn tràn ra. Được hắn khống chế cẩn thận, chúng cứ như ba tầng điệp lãng, chồng chất tầng tầng. Làn sóng này mạnh hơn làn sóng kia, từng vầng sáng lần lượt làm màn quang diễm màu đỏ rung động.

Sau khi kéo dài đầy đủ mấy hơi thở, kim quang mới từ từ rút đi.

Tiếng long ngâm sục sôi hạ xuống, dần dần bình phục.

Màn quang diễm được thu hồi, Xích Long Đấu La Trọc Thế thoả mãn gật gù, "Không tệ, Kim Long Kinh Thiên này của con đã đạt đến trình độ khoảng 3/10. Tiếp tục cố gắng, ta trước tiên dạy cho con một ít kỹ xảo Kim Long Kinh Thiên."

Khí Huyết Nghịch Vận hoàn thành Kim Long Kinh Thiên, chỉ là bước thứ nhất của chiêu thức này. Xích Long Cửu Thức mà Trọc Thế tự mình sáng tạo, mỗi một thức đều ẩn chứa vận dụng cực hạn đối với khí huyết.

Mặt ngoài, tuy rằng ông ta không nói, nhưng sự thưởng thức đối với Đường Vũ Lân càng ngày càng thoả mãn. Huyết mạch lực của tên tiểu tử này, so với mình thời điểm cùng tuổi năm đó mạnh hơn rất nhiều. Phẩm chất huyết thống này cũng phải mạnh hơn Xích Long Võ Hồn của mình, kế thừa y bát của mình quả thật là vô cùng phù hợp.

Tốn mấy chục năm tìm kiếm một đệ tử thích hợp với truyền thừa của bản

thân đều không tìm được, lại không ngờ rằng có thể tìm ra được một đệ tử thân truyền như thế.

Ngay sau đó, ông bắt đầu truyền thụ cho Đường Vũ Lân kỹ xảo của Kim Long Kinh Thiên.

Đường Vũ Lân chăm chú học, nhưng sự phiền muộn trong lòng lại không hề vơi đi. Năng lực của Kim Long Hồn Hoàn thứ hai đến tột cùng là cái gì vậy? Chỉ để tỏa sáng trong một khoảnh khắc, điều này cũng thực sự là quá lãng phí đi!

Có gì khi nào rảnh rỗi lại đi hỏi dò Lão Đường một chút.

Trọc Thế chỉ điểm Đường Vũ Lân một canh giờ, liền để cho cậu bé tự mình đi tu luyện.

Hải Thần Đảo trời cao lồng lộng, nguyên khí cực kỳ dồi dào, hơn nữa có lượng lớn thực vật có niên đại cao. Thân là Thực Vật Hệ Hồn Sư, ở đây tu luyện đối với Đường Vũ Lân mà nói là vô cùng thích hợp.

Vừa tu luyện, hắn vừa hô hoán Lão Đường ở trong lòng.

Nhưng khiến Đường Vũ Lân có chút buồn bực là, Lão Đường cứ như là đang ngủ say, không hề đáp lại lấy một lần.

"Lão Đường lẽ nào đình công?" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ.

Hic, đình công thì đình công vậy. Sau này mình chậm rãi tìm tòi là được rồi.

Hắn lại thử nghiệm Kim Long Đệ Nhị Hồn Kỹ vài lần, nhưng trừ 2 giây tỏa sáng ra, đúng là chưa từng xuất hiện biến hóa gì khác. Công kích không hề trở nên mạnh mẽ, sức mạnh, khí huyết của bản thân đều không hề được tăng cường. Hơn nữa tiêu hao của nó, so với Hoàng Kim Long Thể cao hơn tận gấp đôi.

Thời điểm đang công kích sử dụng kỹ năng này, không chỉ không có cách nào tăng cường thực lực bản thân, lại còn tiêu hao lượng lớn huyết mạch lực. Có phần nào, cái được không đủ bù đắp cái mất.

Thực sự là cạn lời mà!

Đường Vũ Lân có chút khổ não, may là còn có kỹ xảo Kim Long Kinh Thiên để có thể luyện tập. Được Trọc Thế chỉ điểm cho, lĩnh ngộ của hắn đối với Kim Long Kinh Thiên đã sâu sắc hơn rất nhiều. Một ít biến hóa rất nhỏ đã dần dần xuất hiện.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, đã đến giờ cơm tối.

Đúng như Đường Vũ Lân dự liệu, sư tổ vẫn là người lo cơm.

Đồ ăn trên bàn vô cùng phong phú, loại hắc màn thầu Đường Vũ Lân đã từng ăn qua cũng có ở đó. Về phương diện dùng cơm, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ biết khách khí. Tiếp đó, Trọc Thế liền nhìn thấy vị tiểu đồ tôn của mình thi triển chiêu Thùng Cơm Di Động như cuồng phong vũ bão.

Ông đã bảo Thẩm Dập chuẩn bị thêm đồ ăn, nhưng ngờ đâu Đường Vũ Lân lại "chiến đấu" kiểu này. Lượng cơm ăn này, thật là không phải thứ mà người bình thường có thể so sánh. Thực lực càng tăng cường, lượng cơm mà hắn ăn vẫn còn tiếp tục tăng thêm. Đặc biệt là buổi trưa ngày hôm nay đã tu luyện củng cố huyết mạch lực, tiêu hao không nhỏ, một khi thả ra ăn, lượng cơm ăn thực sự rất đáng sợ.

"Vũ Lân, ngươi ăn khỏe như vậy, sau này ngươi đoán tạo kiếm tiền, có đủ tiền ăn cơm không?" Thẩm Dập ở trên bàn cơm không nhịn được trêu chọc.

Đường Vũ Lân cười hì hì, nói: "Thẩm lão sư, ngài không biết rồi. Chỉ cần em không rời khỏi học viện, Phong Lão sẽ bao cơm cho em đấy! Đây là một trong những điều kiện lúc trước để em đáp ứng làm đồ đệ ông ấy."

Trọc Thế nhấc mí mắt lên, "Phong Vô Vũ cái loại đàn bà keo kiệt đó, từ khi nào rộng rãi như vậy?"

Đường Vũ Lân cảm giác được sư tổ rất yêu thích mình, cũng không câu nệ, cười nói: "Đúng vậy! Ai bảo đồ tôn của ngài xuất sắc như thế chứ! Sư tổ, trước đó con đi Thiên Đấu Thành, cùng sư bá học tập Đoán Tạo Thuật một quãng thời gian. Sư bá nói, chỉ cần chờ tu vi của con đạt đến tứ hoàn, liền trực tiếp có thể lên cấp Đoán Tạo Sư cấp 6."

Ánh mắt Trọc Thế nhất động, "Tứ hoàn liền có thể thành Đoán Tạo Sư cấp 6? Vậy nói như thế, nếu như hiện tại dùng thiên tài địa bảo để con lên cấp đến tứ hoàn, cũng được?"

Chương 488: Thật sự quê nha!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, nói: "Hẳn là có thể. Bất quá, thuần túy dùng thiên tài địa bảo để gia tăng hồn lực, có vẻ sẽ không mấy có lợi đối với con đường tu luyện tương lai."

Trọc Thế sầm mặt lại, nói: "Vũ Lân, con nhớ kỹ, làm người không thể mơ tưởng xa vời, đặc biệt là con đường tu luyện lại càng là như vậy. Ta không biết người sư bá kia của con là ai, nhưng lời này của ông ta con cũng đừng nên cho là thật. Lên cấp của Đoán Tạo Sư trong bốn loại phó nghiệp là khó nhất, đặc biệt là ở gia đoạn sau này, đã khó càng thêm khó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chỉ có một vị Thần Tượng. Con phải tu luyện thật vững chắc, củng cố bản thân, không nên dễ dàng tin vào lời tán dương của kẻ khác. Hiểu chưa?"

"Vâng." Nhìn thấy Trọc Thế có chút không vui, Đường Vũ Lân nhất thời không dám nói thêm gì cả.

Đang lúc này, một tiếng cười to đột nhiên từ bên ngoài truyền đến.

"Ha ha ha, lão già Trọc Thế, lão phu đến rồi." Theo thanh âm truyền đến, một người từ bên ngoài đi vào, còn có thể không phải là Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ bọn họ mới vừa nhắc đến sao?

Đường Vũ Lân vội vàng đứng dậy, cung kính hướng về Phong Vô Vũ hành lễ, "Lão sư."

Phong Vô Vũ tức giận giơ tay lên cốc đầu hắn một cái, "Tiểu tử thúi, ngươi được lắm! Trở về không đi gặp lão sư, mà lại đi đến "sào huyệt" của kẻ nào đó trước. Loại người không có kiến thức như hắn, có thể dạy ngươi cái gì?"

"Đùng!" Trọc Thế giơ tay vỗ bàn một cái, cả giận nói: "Phong lão đầu, ngươi đừng có gây rối! Ta làm sao lại không có kiến thức? Ngay ở trước mặt đồ tôn của ta, ngươi muốn nói lung tung, đừng trách lão phu không để ý tình cảm, đập cho ngươi một trận."

Phong Vô Vũ xem thường hừ một tiếng, "Ngươi cũng không cần ngoài mạnh trong yếu, ở chỗ này ồn ào. Ta hỏi ngươi, ngươi biết người cho Vũ Lân đánh giá kia là ai sao?"

Trọc Thế tức giận: "Ta làm sao biết là ai! Sư bá của hắn, chẳng lẽ còn là sư huynh của ngươi hay sao? Phương diện đoán tạo, ngươi có sư huynh sao?"

Phong Vô Vũ nói: "Chuyện đó không liên quan đến ta. So với chúng ta, người sư bá kia của hắn có thể nói là thấp hơn một lứa."

Trọc Thế nói: "Vậy ta nói có gì sai sao? Một thiếu niên mới lớn như Vũ Lân, rất dễ dàng bị lời khích lệ làm ảnh hưởng tới tâm thái. Ta gõ hắn một cái, ngươi phí lời làm cái gì? Không có chuyện gì liền đi nhanh lên, nhìn thấy ngươi ta ăn không vô."

Phong Vô Vũ cũng không thèm đôi co, cười híp mắt nói: "Đi, khẳng định là phải đi! Bất quá chờ ta sỉ nhục ngươi xong, ta lại đi. Đồ đệ này của ta, còn có một vị đoán tạo lão sư, gọi là Mộ Thần. Mộ Thần ngươi biết chứ? Trước là là phân hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tại Đông Hải Thành; cũng là Thánh Tượng cấp 8. Hắn ta, còn có một gã đồng môn sư huynh, cũng chính là sư bá trong miệng Vũ Lân. Tên thật giống như gọi là Chấn Hoa, đúng không, Vũ Lân?"

Đường Vũ Lân nhìn sư phụ, lại nhìn sư tổ một chút, không dám lên tiếng.

"Chấn Hoa thì thế nào...??" Đơn giản năm chữ, thời điểm nói xong một chữ cuối cùng, Trọc Thế cũng đã không bình tĩnh.

Chấn Hoa? Thần Tượng Chấn Hoa? Hiện nay đại lục chỉ có một vị Đoán Tạo Sư cấp Thần Tượng duy nhất! Đánh giá của hắn đối với Đoán Tạo Sư nếu như đều không chính xác, vậy thì còn ai khác có thể nói chuẩn xác đây!

Phong Vô Vũ vỗ vỗ hai gò má của chính mình, mặt đầy nụ cười quái dị, nói: "Hô hô, thực sự quê à nha! Bị ta vả mặt * như vậy, lão lừa trọc, mặt ngươi có đau hay không?"

* ***Vả mặt:*** *chọc quê, làm mất thể diện.*

"Cút!" Trọc Thế nổi giận gầm lên một tiếng, liền tung một quyền hướng về Phong Vô Vũ đánh tới.

Phong Vô Vũ cười ha ha, tay áo vung lên, quấn lấy quả đấm của ông ta.

Hai người cự qua nạnh lại, cuối cùng động thủ ngay trên bàn ăn.

Đường Vũ Lân đã sớm chạy trốn rất xa. Thần tiên đánh nhau, loại tiểu quỷ nhỏ nhoi như hắn vẫn là nên lẩn ra xa một chút cho an toàn. Đừng nói là hắn, Thẩm Dập và Vũ Trường Không cũng đã sớm lui lại.

Thẩm Dập có chút bất đắc dĩ nói: "Lại nữa rồi, trời đầy mây mù sấm giật, mỗi tháng luôn có mấy ngày như vậy."

Vũ Trường Không hướng về Đường Vũ Lân phất phất tay, nói: "Chuyện này không kết thúc nhanh đâu, ngươi đi ra ngoài hoạt động một chút trước đi. Đừng đi xa, những địa phương có đánh dấu cấm địa thì không được đi vào."

Đường Vũ Lân đầy tội nghiệp nhìn Vũ Trường Không, nói: "Nhưng mà, lão sư, em còn chưa ăn no đâu."

Vũ Trường Không tức giận: "Buổi tối trở về sẽ chừa lại cho ngươi một chút. Cái loại tham ăn như ngươi, Hải Thần Đảo thực sự là không nuôi nổi."

Nguyên liệu nấu ăn trên Hải Thần Đảo đều cực kỳ được chú trọng. Coi như không sánh được với Chấn Hoa tài sản hùng hậu, cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhưng cũng không chịu nổi khả năng ăn uống này của Đường Vũ Lân đâu! Phần ăn cung cấp cho mỗi người đều có một lượng dư thừa nhất định, thêm một người không tính là gì. Nhưng mà thêm một tên như Đường Vũ Lân chính là vấn đề. Một mình hắn, chí ít có thể ăn phần ăn của 10 người.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ rời khỏi nhà gỗ. Lúc này bên ngoài đã là chạng vạng, không khí trên Hải Thần Đảo đặc biệt thanh tân ẩm ướt. Hít sâu một cái, dường như có sức sống trực tiếp được hút vào trong cơ thể vậy.

Cuối cùng cũng may lúc trước đã ăn lửng lửng dạ, cũng không bị đói bụng lắm.

Đường Vũ Lân lững thững đi tản bộ ở trên Hải Thần Đảo, chủ yếu nhắm vào những địa phương có thảm thực vật dày đặc. Những nơi có thực vật càng nhiều, cảm giác của hắn càng thấy thoải mái.

Sư bá đã nói, chính mình cần tìm chỗ có hơi thở sự sống dồi dào để tu luyện hồn lực, mới có thể đem lại hiệu quả làm ít ăn nhiều.

Những nơi như vậy, trên Hải Thần Đảo này tuyệt đối là không ít.

Nơi này không tệ, nơi đó cũng không tệ. Dần dần, bất tri bất giác Đường Vũ Lân liền đi tới nơi sâu xa của Hải Thần Đảo.

Diện tích tiểu đảo trôi nổi trên Hải Thần Hồ này cũng không tính là quá lớn. Nhưng bởi vì thực vật đông đảo, lại sinh trưởng không biết bao nhiêu năm, vì lẽ đó, rất khó có thể quan sát được tình huống ở bên trong đảo.

Dọc theo đường đi, Đường Vũ Lân cũng gặp phải mấy địa phương bị đánh dấu cấm địa, vội vàng tránh khỏi, không dám lỗ mãng.

Đây chính là Hải Thần Đảo đó!

Đang đi tới, hắn đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một tràng tiếng cười như chuông bạc, tiếng cười kia nghe còn có chút quen tai.

Theo bản năng tới gần vài bước, hắn nhìn về phương hướng mà tiếng cười truyền đến.

Ánh mắt xuyên qua một tán cây, Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn thấy, ở tại một sườn dốc phía trước, trên cao khoảng chừng 20 mét, có hai dây leo buông xuống. Trên dây leo trên có một cái khuôn, có dáng dấp như là xích đu.

Lúc này, ở bên trên xích đu, một tên thanh niên đang ngồi.Tướng mạo của hắn vô cùng anh tuấn, khí chất nho nhã. Thanh niên này Đường Vũ Lân vẫn là lần đầu tiên thấy. Thanh niên nhìn qua khoảng 27, 28 tuổi, ánh mắt ôn hòa, nhìn qua lại như là một người bình thường, cũng không hề có bất kỳ khí tức mạnh mẽ nào tồn tại.

Nhưng trên dây xích đu lại không chỉ có một mình hắn. Ở trên đùi hắn, còn có một người đang ngồi.

Người kia mi mục như họa, khắp khuôn mặt là ý cười, đang ngồi trên đùi của thanh niên, hai tay ôm cổ hắn ta, đem đầu tựa ở nơi hõm vai của hắn. Tiếng cười như chuông bạc kia, chính là nàng phát ra. Dây xích đu cũng không hề giống với do con người tác động, được tạo nên một cách tự nhiên, quả thực chính là một đôi thần tiên quyến lữ.

Đường Vũ Lân nuốt nước bọt một cái, nhưng bên trong hai con mắt của hắn không nhìn thấy sự ước ao, chỉ có kinh hãi.

Không sai, chính là kinh hãi! Vị thanh niên ngồi ở trên dây xích đu kia hắn không quen biết, nhưng mà, vị mỹ nữ kia trên đùi hắn ta, Vũ Lân có nhận ra đấy! Trước đây không lâu mới vừa gặp mặt, còn có thể không phải là vị tiền bối mà ngay cả sư bá của mình, thần tượng Chấn Hoa đều phải mang lòng kính nể, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ miện hạ sao?

Thánh Linh Đấu La ngồi ở trên đùi một tên thanh niên, chuyện này… chuyện…chuyện này…!!

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thế giới của chính mình đều như muốn bị đổ sập, trong lúc nhất thời trợn mắt ngoác mồm.

Đang vào lúc này, dây xích đu dập dờn chậm rãi dừng lại, thanh niên hướng về Nhã Lỵ trong lòng mình khẽ mỉm cười, "Có cậu bạn nhỏ ở đây. Doạ nhân gia người ta rồi. Chúng ta đi thôi!"

Nhã Lỵ má hồng ửng đỏ, đảo mắt nhìn về vị trí của Đường Vũ Lân, tay phải vừa nhấc, một tia sáng trắng sáng lên. Một cái chớp mắt tiếp theo, bạch quang và thân ảnh của bọn họ đồng thời biến mất không còn tăm tích.

Nếu như không phải là dây xích đu còn đang nhẹ nhàng dập dờn, Đường Vũ Lân thậm chí sẽ cho rằng hết thảy chính mình vừa nhìn thấy đều là ảo giác.

Làm sao có khả năng đó? Thánh Linh Đấu La lại ngồi ở trong lòng một tên thanh niên! Chuyện này… chuyện này thực sự là lật đổ nhận thức về thế giới của hắn!

Đường Vũ Lân nuốt một ngụm nước bọt. Mau quay trở về thôi, đừng nên đi lung tung nữa kẻo nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Hắn xoay người liền định quay trở về, mới vừa đi chưa được mấy bước, liền gặp phải một người đang đi tới.

Váy đỏ tóc bạc, dung nhan tuyệt mỹ, còn có thể không phải là người thiếu nữ thời điểm ngày hôm nay hắn vừa tới Hải Thần Đảo, nhìn thấy ở bên bờ hồ sao?

Lúc này đã là chạng vạng, ánh sáng tối tăm. Nhưng cô gái kia thực sự quá đẹp, đêm đen căn bản là không cách nào che đậy được hào quang của nàng.

Chương 489: Na…Na Nhi!!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Con đường chật hẹp, hai người đi đến trước mặt. Đường Vũ Lân nhìn thấy nàng, nàng tự nhiên cũng nhìn thấy Đường Vũ Lân.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều chấn động.

Trước đó bên bờ, bởi vì khoảng cách rất xa, Đường Vũ Lân lại không vận chuyển Tử Cực Ma Đồng, nhìn cũng không quá rõ ràng. Mà lúc này, giờ khắc này, gần trong gang tấc, hai mắt nhìn nhau. Khi Đường Vũ Lân thấy rõ dung nhan của cô gái kia, hầu như bật thốt lên, "Na?"

Thiếu nữ tóc bạc ngẩn ngơ, nhìn Đường Vũ Lân, vừa mới ban đầu là hoang mang, dần dần, một tầng nước ầng ậng từ đáy mắt chậm rãi dâng lên.

"A!" Nàng đột nhiên hét lên một tiếng, Đường Vũ Lân còn chưa kịp phản ứng lại, nàng cũng đã như một con chim non nhỏ, nhào vào trong lồng ngực của hắn.

Na, là Na! Là Na Nhi của ta!!

Lòng Đường Vũ Lân đang run rẩy, hắn vạn vạn không ngờ tới, đi mòn đế giày tìm hoài chẳng thấy, tình cờ gặp lại chẳng tốn công phu. Người thiếu nữ làm cho chính mình cảm thấy hết sức quen thuộc, lại xinh đẹp tuyệt trần đến vậy, lại sẽ là Na.

Năm đó, lúc Na rời đi, mới chỉ có 6 tuổi, vẫn còn là một cô bé. Hiện tại, Na hẳn là đã vượt quá 12 tuổi. Biến hóa của con gái trong khoảng thời gian từ 6 – 12 tuổi là rất to lớn. Vì vậy thời điểm lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy nàng, cũng không nhận ra.

Nhưng mà, ở chung với nhau mấy năm từ khi còn rất bé, đối với tướng mạo, hơi thở của nàng, Đường Vũ Lân chung quy vẫn là quá quen thuộc.

Một tiếng gọi thăm dò của hắn, ngờ đâu thật sự thành công. Đúng là Na!

Na ôm chặt lấy Đường Vũ Lân, thân thể mềm mại của nàng bởi vì hưng phấn mà run rẩy.

"Ca, ca ca, đúng là huynh sao? Đúng là Vũ Lân ca ca của muội sao?" Na Nhi hưng phấn nhảy nhót liên hồi.

Sự hưng phấn của Đường Vũ Lân nào có ít hơn nàng nửa phần! Những năm gần đây, hắn một thân một mình xông xáo bên ngoài, hắn kiên cường, dũng cảm. Nhưng mà, ở nơi sâu xa trong nội tâm hắn, nỗi niềm đau xót nhất, chính là gia đình.

Na đi rồi, cha mẹ đi rồi, hắn đã biến thành người cô độc, đã biến thành cô nhi.

Lúc này gặp lại Na, muội muội trở về, còn có chuyện gì so với chuyện này làm cho hắn cao hứng hơn đây?

Na đúng là lớn rồi, vóc người thon dài, không còn là tiểu nha đầu bụ bẫm, núng na núng nính năm xưa. Thân cao đã vượt qua 1m60, thiếu nữ chỉ 12 tuổi nhìn qua cứ như thể 13, 14 tuổi vậy.

Quan trọng hơn chính là, nàng còn nhận ra mình, còn nhận ra một người ca ca như hắn!

Thật lâu, sự hưng phấn của hai người mới dần dần bình tĩnh lại.

Na mặt đầy kinh hỉ nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Ca ca, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Đường Vũ Lân nói: "Anh là Ngoại viện học viên của Sử Lai Khắc đấy! Em thì sao? Anh nghe Vũ lão sư nói, em là đệ tử của Các chủ Hải Thần Các? Nhưng khi đó, không phải là Võ Hồn của em cũng đều không thể thức tỉnh sao?"

Na lau đi những giọt nước mắt long lanh, "Ca ca, anh nói trước đi, những

năm nay anh đã trải qua như thế nào!"

Nghe nàng hỏi như vậy, vành mắt Đường Vũ Lân nhất thời đỏ lên. Những năm này, hắn cũng thực sự là không dễ dàng chút nào cả!

Ngay sau đó, hắn đi cùng Na, kể lại toàn bộ những gì mình đã tao ngộ cho nàng nghe qua một lần. Lúc nghe được cha mẹ rời đi không rõ tung tích, chân mày Na Nhi nhíu sâu lại.

Đợi đến khi Đường Vũ Lân nói xong, sắc trời cũng đã xẩm tối.

"Na, vậy còn em?" Đường Vũ Lân ân cần hỏi han.

Đúng vào lúc này, Hồn Đạo Bộ Đàm trên người hắn vang lên, Đường Vũ Lân lấy ra xem, là Vũ Trường Không.

"Vũ lão sư." Đường Vũ Lân vội vàng bắt máy.

"Mau nhanh trở về!" Vũ Trường Không lạnh lẽo nói.

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng. Hắn thật sự muốn cùng Na sung sướng tán gẫu nguyên một đêm cũng được! Nhưng mà nơi này là Hải Thần Đảo, là địa phương thần thánh thiêng liêng nhất của Sử Lai Khắc.

"Na, anh có khả năng phải đi trước, sư tổ của anh là Xích Long Đấu La, Trọc Thế miện hạ. Ngày mai chúng ta hẹn một thời gian, anh tiếp tục nghe em kể chuyện, có được hay không?"

"Vâng." Na ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng, gật đầu.

Đường Vũ Lân mở hai tay ra, lại ôm lấy muội muội, sau khi hẹn kỹ thời gian địa điểm ngày mai gặp mặt với Na Nhi, lúc này mới vội vã rời đi.

Na đứng tại chỗ, vẫn nhìn theo hắn rời đi. Nhìn bóng lưng Đường Vũ Lân dần dần biến mất, Na không khỏi nhếch môi lên, thấp giọng thì thào: "Ca ca…"

Đường Vũ Lân trở lại tiểu lâu của Trọc Thế, Vũ Trường Không cũng không hề hỏi hắn câu gì, chỉ bảo hắn nghỉ ngơi sớm một chút.

Từ khi tu luyện tới nay, nhiều năm như vậy, Đường Vũ Lân cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ bị mất ngủ. Nhưng hôm nay, hắn mất ngủ. Liền ngay cả trạng thái minh tưởng cũng đều không thể tiến nhập được.

Hắn vạn vạn không ngờ tới, sẽ ở lại Sử Lai Khắc Nội viện gặp được Na, hơn nữa lại còn là ở trên Hải Thần Đảo. Na ngờ đâu lại đã trở thành đệ tử đích truyền của Hải Thần Các Chủ. Vậy ở bên trong các học viên của Sử Lai Khắc học viện, địa vị của nàng hẳn phải đứng hàng đầu đi.

Na cũng có thể trở thành Hồn Sư, Đường Vũ Lân xuất phát từ nội tâm mà thay nàng cao hứng. Nhưng hắn không nghĩ ra được, tại sao lúc trước Võ Hồn của Na đều không thể thức tỉnh, lại sẽ trong một thoáng trở nên cường đại như thế.

Na xuất hiện, cũng nhen nhóm ngọn lửa nhớ nhung của hắn đối với cha mẹ. Cha! Mẹ! Con đã tìm được Na, các người đang ở nơi nào vậy?

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lân dưới sự chỉ điểm của Trọc Thế tiếp tục tu luyện Kim Long Kinh Thiên. Một đêm trầm tư, hắn cuối cùng cũng coi như là khôi phục lại tinh thần, tu luyện cũng coi như khắc khổ. Nhưng thứ càng làm hắn ngóng trông hơn, chính là buổi gặp mặt lúc chiều cùng với Na.

Vẫn là địa phương ngày hôm qua gặp gỡ, khi Đường Vũ Lân đi tới nơi đó, Na đã đang chờ hắn.

Đường Vũ Lân nhìn tròng mắt màu bạc của Na, không nhịn được hỏi: "Na, trước đây con mắt của em không phải là màu sắc này! Làm sao lại biến thành như vậy?"

Na mỉm cười nói: "Sau khi Võ Hồn giác tỉnh liền như vậy. Ca ca, rất xin lỗi, lần kia em đi không lời từ biệt. Là người nhà của em tới tìm, bọn họ dẫn em mang đi."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, "Em đã tìm được người nhà của chính mình?"

Na gật gật đầu, "Bọn họ tìm ra em, sau đó liền đem em mang về gia tộc, cử hành một nghi thức nọ. Sau đó, Võ Hồn của em liền được giác tỉnh rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy sau đó thì sao?"

Na nói: "Thời điểm em 8 tuổi, được người nhà đưa đến nơi này, bái lão sư làm sư phụ, bắt đầu tu luyện. Sau đó cứ như vậy mãi cho đến hiện tại, trải nghiệm không được phong phú lắm, xa xa không cách nào sánh được với anh. Nhưng mà…em thật sự rất nhớ anh!"

Trong tiềm thức, Đường Vũ Lân có thể cảm nhận được Na có chuyện gì đó không nói ra, nhưng hắn cũng không hề hỏi tới. Nếu như Na là bị người nhà của nàng mang đi, bí ẩn đó cũng nhất định là có liên quan tới người nhà của nàng, chính mình cũng đừng nên hỏi quá nhiều.

"Em có thể tìm lại được người nhà là tốt rồi. Anh cũng rất nhớ em!"

Na chủ động tiến lên nắm lấy tay Đường Vũ Lân, đem bàn tay của hắn đặt vào lòng bàn tay non mềm của mình, thấp giọng hỏi: "Ca ca, anh lúc nào lại dẫn em đi…mua đồ ăn vặt vậy?"

Đơn giản một câu nói, một thoáng liền làm cho trái tim Đường Vũ Lân tan chảy, "Ca ca hiện tại liền dẫn em đi mua, có được hay không?"

"Vâng ạ!" Na cười nói.

Đường Vũ Lân nắm lấy bàn tay Na, đi thẳng đến ven hồ. Buổi chiều hắn đã xin Vũ Trường Không cho nghỉ, nói mình có một số việc cần đi xử lý.

Lên thuyền nhỏ, trên thuyền có mái chèo, Đường Vũ Lân để Na ngồi xong, chính mình chèo thuyền. Thuyền nhỏ đi ra giữa mặt hồ, hướng thẳng vào bờ.

Na ngồi ở trên thuyền, hai tay đỡ lấy cằm, cứ như vậy xảo tiếu yên nhiên nhìn Đường Vũ Lân, tươi cười như một chú mèo nhỏ.

Đường Vũ Lân nhìn nàng, trên mặt cũng tươi vui rạng rỡ. Rốt cục lại có được cảm giác như lúc trước ở nhà! Ngăm muội muội, trong lòng hắn ấm áp chan hòa. Coi như Na đã tìm ra được người nhà của nàng, nhưng ở trong lòng Đường Vũ Lân, nàng vẫn trước sau như một, đều là thân nhân của chính mình.

Lên bờ, Đường Vũ Lân dẫn theo Na liền rời khỏi Nội viện.

Ở Sử Lai Khắc học viện học cả một học kỳ, đối với Sử Lai Khắc Thành ít nhiều cũng có chút quen thuộc, hắn dẫn theo Na đi thẳng đến quán ăn vặt mà chính mình thích nhất.

……

Sử Lai Khắc học viện, Ngoại viện, ngoài túc xá công đọc sinh.

"Tốc độ! Tốc độ tuyệt đối của ngươi vẫn là quá chậm. Hơn nữa, ngươi phải chú ý phương thức vận lực, phải đem tốc độ dung nhập vào bên trong sức mạnh của chính mình. Thời điểm ra tay, tay và thân thể phải dung hợp lại làm một, cũng giống như kiếm sĩ thi triển nhân kiếm hợp nhất vậy. Chỉ có như vậy, ngươi mới có thể đem tốc độ dung nhập vào bên trong công kích của chính mình, khiến nó mạnh mẽ hơn."

"Mỗi lần công kích, muốn đạt đến hiệu quả nhất kích tất sát, như vậy, ngươi liền phải đem hết thảy toàn bộ lực công kích của mình dồn lại vào một điểm. Khí thế, tốc độ, sức mạnh, võ hồn, hồn kỹ, cơ hội, súc thế, … tất cả mọi thứ này đều dồn vào chuẩn bị đòn đánh."

Tạ Giải nghe Lương Hiểu Vũ giảng giải, cả người đều có một loại cảm giác kích động. Hắn dường như mơ hồ cảm giác được chính mình chạm vào được cái gì đó. Lương Hiểu Vũ giảng giải, hoàn toàn giúp hắn mở ra một cánh cửa lớn mới tinh.

Ở Sử Lai Khắc học viện, rất chú trọng đến việc để cho các học viên tự mình tìm tòi. Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân! Có vấn đề có thể đi hỏi, một ít vấn đề cao thâm còn phải tiêu tốn điểm cống hiến. Làm sao có thể được tỉ mỉ cặn kẽ như Lương Hiểu Vũ hướng dẫn!

Tạ Giải đối với vấn đề của mình rất rõ ràng, xác thực chính là lực công kích không đủ. Phương diện tốc độ có thể rất nhanh, nhưng nếu lực công kích không ra sao, nhanh hơn nữa cũng chẳng thay đổi được chiến cục.

Uy lực của Quang Long Chủy và Ảnh Long Chủy, chính mình cũng không thể chân chính phát huy được.

Lương Hiểu Vũ vừa giúp hắn giảng giải, vừa không ngừng làm mẫu cho

hắn, giúp Tạ Giải có thể càng cảm thụ được sâu sắc hơn sự ảo diệu của tri thức mà hắn được học.

Chương 490: Tình cờ gặp

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Được rồi, ngày hôm nay nhiêu đây thôi. Ngươi sau khi trở về phải luyện tập nhiều hơn, ngày mai vẫn hẹn vào lúc nay quay trở lại. Ta muốn nhìn thấy ngươi có tiến bộ." Lương Hiểu Vũ vỗ vỗ bả vai Tạ Giải, thân hình lóe lên, liền biến mất không thấy hình bóng.

Tốc độ thật nhanh!

Tạ Giải âm thầm than thở trong lòng, hắn kỳ thực cũng thấy rất kỳ quái. Lương ca vì sao lại tìm tới chính mình, hơn nữa còn truyền thụ cho mình kỹ xảo của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư. Chính mình trước đây dường như cũng không hề quen biết một người nào như vậy! Hơn nữa nhìn tới nhìn lui, hắn ta cũng không giống như là một vị lão sư của học viện, nhưng lại có thể ra vào như thường ở trong học viện.

Hắn cũng có hỏi qua Lương Hiểu Vũ, nhưng Lương Hiểu Vũ chỉ mỉm cười không nói. Ngược lại đối với hắn mà nói là chuyện tốt, Tạ Giải cũng không hỏi.

Lê thân thể uể oải, trở lại khu túc xá.

Hắn liếc mắt nhìn sang phòng của Nguyên Ân Dạ Huy một cái. Cửa phòng đóng chặt, Nguyên Ân Dạ Huy hẳn là đang ở bên trong.

Tạ Giải ngó dáo dác nhìn qua, rèm cửa sổ kéo sát lại, căn bản là không thể nhìn thấy được gì.

Vừa nghĩ lại cảnh ngày hôm qua mình bị ném đi, trong lòng hắn có chút run bắn. Nhất định phải nỗ lực tu luyện gấp đôi! Mình thích một tiểu cô nương như vậy, nếu như thực lực không tốt, sau này làm sao có thể có chút

cơ hội nào!

Nghĩ tới đây, sự uể oải trên người Tạ Giải tựa hồ cũng tan biến đi mấy phần.

Chạy đến vòi nước múc nước rửa mắt, hắn cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng vang. Tạ Giải cấp tốc xoay người nhìn lại. Quả nhiên, cửa phòng Nguyên Ân Dạ Huy mở ra, nàng từ bên trong đi ra.

Nàng đã khôi phục lại nam trang. Không thèm nhìn Tạ Giải một cái, liền hướng ra bên ngoài thẳng bước.

Tạ Giải khẽ động trong lòng, vội vàng đi theo, "Nguyên Ân, nàng đi đâu vậy?"

Nguyên Ân Dạ Huy không lên tiếng, tiếp tục đi.

"Có phải là đi ăn cơm không? Vậy ta đi cùng nàng, được chứ? Ta cũng đói bụng." Tạ Giải hùng hục theo ở phía sau.

Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên dừng bước lại, nghiêng đầu sang, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía hắn.

Tạ Giải bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt ngó lên trời, huýt sáo trong miệng, tựa hồ cái gì cũng không thấy vậy.

"Vô lại!" Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tạ Giải lập tức đuổi theo, lần này hắn không nói lời nào, chỉ đi theo phía sau của Nguyên Ân Dạ Huy, duy trì khoảng cách nửa bước chân cùng với nàng.

Nguyên Ân Dạ Huy rời khỏi học viện, bước nhanh chân. Nàng đơn giản không thèm để ý tới Tạ Giải, nhưng ai ngờ đâu cái tên này lại bám dính như kẹo cao su, trước sau cứ quấn lấy nàng.

"Ngươi xong chưa?" Nguyên Ân Dạ Huy dừng bước lại, xoay người quát

mắng.

Tạ Giải nhìn chung quanh một chút, lại nhìn dưới chân mình một chút, cười hì hì nói: "Con đường này không phải là do nàng làm đấy chứ? Nàng có thể đi, ta tại sao lại không thể đi?"

"Vô liêm sỉ!" Ở trên đường cái, người đến người đi, Nguyên Ân cũng không tiện động thủ với hắn.

Tạ Giải cười nói: "Làm sao nàng lại biết biệt danh của ta vậy? Lần này gọi đúng rồi!"

"Ngươi..." Nguyên Ân Dạ Huy thật muốn đem hắn ta ném đi, nhưng lần này Tạ Giải tựa hồ là đã sớm có chuẩn bị, bỗng dưng lùi về sau một bước, kéo dài khoảng cách với nàng một chút. Về phương diện đột nhiên bạo phát tốc độ, Mẫn Công Hệ dù sao vẫn chiếm chút thượng phong.

Nguyên Ân Dạ Huy quyết định không thèm để ý tới hắn, sau khi cơm nước xong đằng nào mình cũng quay trở về, hắn đồng ý đi cùng, vậy cứ để hắn đi theo là được rồi.

Hai người cứ như thế một trước một sau, đi vào một quán ăn vặt ven đường gần Sử Lai Khắc học viện.

Quán ăn hôm nay có vẻ hơi quạnh quẽ, rõ ràng là bởi vì học viện đang trong kỳ nghỉ, ngày bình thường, số lượng học viên ra ngoài ăn ngon rõ ràng cũng không hề ít.

Quán ăn vặt này bán đủ các loại đồ ăn giá rẻ. Mỗi vài bước đi, sẽ có một hương thơm không giống nhau truyền đến.

Tạ Giải quả thật là có chút đói bụng, nghe thấy mùi thơm của đồ ăn, trong lúc nhất thời cái bụng đói vang tiếng tiếng sôi ùng ục.

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn bốn phía, sau đó đi tới trước một quầy hàng dừng bước lại, "Ta muốn hai con mực, và hai phần tàu hủ ky."

"Ta cũng muốn hai con mực, hai phần tàu hủ ky. Lát nữa ta sẽ thanh toán cho cả hai người." Tạ Giải từ phía sau nàng nhô đầu ra, nói với ông chủ tiệm.

"Ta không cần ngươi trả giúp!" Nguyên Ân Dạ Huy lạnh lùng nói.

Tạ Giải cười nói: "Đều là bạn học với nhau, đừng tính toán chi li như vậy mà."

"Ngươi là lớp năm nhất, ta thuộc lớp năm hai, ai là bạn học của ngươi chứ!" Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng.

"Vậy chúng ta cũng đều cùng chung một học viện đó nha! Học tỷ, nếu không thì nàng có thể mời? Ta cũng không phản đối." Tạ Giải cười nói.

Nguyên Ân Dạ Huy sầm mặt lại, hung tợn nhìn hắn, "Ngươi gọi ta là cái gì?"

Tạ Giải lúc này mới phản ứng lại, "Học trưởng!"

Nguyên Ân Dạ Huy quay đầu lại, không thèm để ý tới hắn.

"Thơm quá! Ca ca, chúng ta ăn mực nướng có được hay không?" Đang lúc này, một âm thanh êm tai dễ nghe truyền đến. Tiếp đó, một âm thanh khác khiến cho Tạ Giải cảm thấy cực kỳ quen thuộc vang lên.

"Ông chủ, cho 50 con mực."

Tạ Giải đột nhiên quay người lại, vừa vặn mặt đối mặt với Đường Vũ Lân.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, Đường Vũ Lân đang nắm tay một thiếu nữ có lẽ cũng gần gần bằng tuổi với họ.

Nhìn thấy dáng vẻ của thiếu nữ kia, Tạ Giải chỉ cảm thấy mình bị rung động một thoáng. Quá đẹp! Cô bé này nhìn quả thật là cứ như là tiên nữ hạ phàm vậy.

Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan đều là mỹ nữ, Cổ Nguyệt cũng có thể nói là có khí chất của mỹ nữ. Nhưng mà, trước mặt thiếu nữ này, tất cả đều ảm đạm phai mờ.

Vẻ đẹp của người con gái tóc bạc này, là loại sắc nước nghiêng thành, tinh tế mỹ lệ, tuyệt không nhiễm bụi trần, càng không phải là vẻ đẹp lành lạnh

không có tình người kia. Nàng đẹp tự nhiên, cứ như là con cưng của trời đất.

"Ồ, Tạ Giải, ngươi làm sao lại ở chỗ này? Nguyên Ân, ngươi cũng ở đây sao!!" Đường Vũ Lân đương nhiên cũng nhận ra bọn họ.

Nguyên Ân Dạ Huy xoay người lại, khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân đang nắm tay Na, cũng sửng sốt một chút. Cái tên này, thật đúng là trai thẳng mà! Chỉ là, không phải là quan hệ giữa hắn và Cổ Nguyệt rất tốt sao?

Na nhìn Đường Vũ Lân, lại hiếu kỳ nhìn hai người trước mặt.

"Chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, vị này chính là…?" Tạ Giải lúc này mới phản ứng lại, nghi hoặc nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vội vàng giới thiệu: "Đây là Na, muội muội ta. Chúng ta thất lạc nhiều năm, không ngờ lại có thể gặp lại ở trên Hải Thần Đảo. Na, đây là Tạ Giải và Nguyên Ân, Tạ Giải. Chữ "Giải" của cậu ta có nghĩa là tình-cờ-gặp-gỡ."

"Xin chào." Na tự nhiên cởi mở gật đầu chào hai người.

Vào lúc này Tạ Giải mới nhận ra mình đã có chút nghĩ quá lố, trong mắt đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Em gái ruột? A, ta nghĩ ra rồi. Thời điểm ban đầu ngươi vừa tới Đông Hải học viện, đã từng bởi vì chiếc chăn bị người ta giẫm lên, mà ra tay đánh nhau. Lúc đó ngươi thật giống như đã nói trên chiếc chăn có hoa văn gì đó mà muội muội thêu cho ngươi. Chính là nàng sao?"

Đường Vũ Lân cười gật đầu, "Đúng đấy! Chính là nàng."

Tạ Giải nhìn tuyệt mỹ kiều nhan của Na, vội vàng hướng về nàng đưa tay ra, "Xin chào. Ta là bằng hữu của Vũ Lân, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Tôn Tạ Giải."

Na hì hì nở nụ cười, nhưng lại trốn đến phía sau Đường Vũ Lân, cũng không đưa tay ra bắt tay với hắn.

Tạ Giải bị mất mặt, nhưng cũng không để bụng, chỉ là ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân trước sau có chút quái lạ.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng hướng về Na gật gật đầu, xem như là chào hỏi.

"Mấy món các người mới gọi, số lượng hơi nhiều, phải chờ một chút mới được." Ông chủ tiệm nói.

"Vâng!"

Phía sau quầy ăn có vài cái bàn được bày bán vỉa hè, nhưng bởi vì mùi vị rất ngon, chuyện làm ăn vẫn tương đối không tệ. Lúc này cũng chỉ có một cái bàn trống.

Bốn người Đường Vũ Lân đi tới bên bàn ngồi xuống, ngửi mùi mực nướng, có mấy phần thưởng thức.

Đường Vũ Lân tự nhiên là ngồi cùng một bên với Na, Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải ngồi ở đối diện. Bởi vì diện tích quầy hàng không hề lớn, Nguyên Ân Dạ Huy không thể phản đối, cũng chỉ có thể ngồi sát bên Tạ Giải.

"Lão đại, ngươi tối ngày hôm qua làm sao lại không trở về?" Tạ Giải hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nhìn hắn, lại nhìn một chút Nguyên Ân Dạ Huy, mỉm cười nói: "Ta mấy ngày nay đều sẽ ở lại Hải Thần Đảo tu luyện. Sẽ không về lại ký túc xá, dù sao cũng có các ngươi ở lại coi đồ rồi. Nguyên Ân, Hữu Linh Kim Loại ta đã đáp ứng ngươi, chờ sau khi trở về ta liền sẽ đoán tạo cho ngươi ngay."

"Được." Nguyên Ân Dạ Huy đáp ứng một tiếng.

Rất nhanh, mực nướng được bưng lên. 54 con mực, còn có 4 phần tàu hủ ky, quả thực là một bữa ăn thịnh soạn.

Đối với Đường Vũ Lân mà nói, chút đồ ăn ấy đương nhiên không tính là cái gì. Hắn cầm 2 con mực trước tiên đưa cho Na, sau đó chính mình liền bắt đầu gặm lấy gặm để.

Na vừa ăn, vừa cười híp mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Ca ca, lượng cơm ăn của anh vẫn kinh người như vậy!"

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Cái này e rằng một thoáng khó mà thay đổi được. Em cũng ăn nhiều một chút, anh nhớ là em ăn cũng rất khỏe mà!"

"Vâng!" Na đáp lại một tiếng, hai con mực đã được cho vào bụng. Đưa tay, lại cầm lấy hai con mực khác.

"Ông chủ, lại cho thêm 50 con mực nướng, 50 xiên thịt gà, 50 xiên thịt dê, còn có..." Đã rất lâu rồi không cùng Na ăn chung, lượng thức ăn Đường Vũ Lân ăn được vốn đã kinh người, lúc này vì tâm tình rất tốt, lại càng tăng lên mấy phần. Lại gọi một lượng lớn thức ăn.

Lượng cơm ăn của Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải đều khá là bình thường, hai người rất nhanh đã ăn no. Sau đó liền nhìn Đường Vũ Lân và Na ăn như vũ bão.

Chương 491: Phong Lăng

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Lượng cơm ăn của Đường Vũ Lân bọn họ đã sớm biết, lúc trước Đường Vũ Lân còn từng bắt chuyện với Nguyên Ân Dạ Huy, chào hàng đoán tạo kim loại để kiếm cơm ăn qua ngày.

Nhưng mà, biểu hiện của Na lúc này, mới thực sự là làm bọn họ giật nảy cả mình.

Tiểu cô nương này nhìn qua vóc người thon thả như vậy, lượng đồ ăn tuy rằng không đến mức hung mãnh như Đường Vũ Lân, nhưng mà cũng là cuồn cuộn không dứt đấy!

Có ít nhất 1/3 lượng thức ăn đã tiến vào cái bụng của nàng. Sức ăn như vậy, cũng là quá đáng nể rồi.

Tạ Giải nuốt nước bọt một cái, không nhịn được hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Lão đại, nhà các ngươi có phải là chuyên sản xuất máy bào đồ ăn không? Na, ngươi đừng nên học theo hắn, đừng ăn nhiều như vậy!"

Na hì hì nở nụ cười, nhưng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ tiếp tục ăn.

Đường Vũ Lân tức giận lườm hắn một cái, "Ăn được là phúc, ngươi có hiểu hay không? Na, còn muốn ăn thêm gì không?"

Na lắc lắc đầu, "Không cần đâu ca ca, đủ rồi, ăn thật ngon nha! Đã lâu không được ăn những thứ này."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười. Gặp lại Na, hắn đã không phải Đường Vũ Lân lúc trước, Na cũng đồng dạng không phải là Na của lúc trước. Thời gian 4-5 năm trôi qua, hắn đã trưởng thành rất nhiều, nhưng sự biến hóa

của Na lại càng lớn hơn.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, Na đang hết sức lảng tránh gì đó. Mỗi khi nhắc tới gia đình nàng, nàng sẽ cố hết sức nói sang chuyện khác. Sau hai lần như vậy, Đường Vũ Lân cũng không hỏi lại lần nào nữa. Hắn không muốn khiến cho Na khó xử, nếu nàng không muốn nói, hắn không hỏi là được rồi. Chỉ cần nàng vẫn là em gái của hắn, như vậy là đủ rồi.

Vào lúc này, chuyện làm ăn của tiệm đồ nướng càng ngày càng tốt, bên ngoài đã có người xếp hàng. Bên trong cũng có mấy lượt khách vào ra, nhưng bởi vì Đường Vũ Lân bọn họ ăn được quá nhiều, vì lẽ đó vẫn cứ ngồi mãi ở nơi này.

"Tiểu cô nương kia dáng dấp không tệ nha!" Đường Vũ Lân đang ăn, đột nhiên, bên trong những thanh âm huyên náo kia, hắn nghe được một âm thanh rõ cố ý đè thấp, nhưng rõ ràng không có ý tốt.

Theo tu vi tăng lên, cùng với việc bản thân không ngừng hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, cường độ, cảm quan thân thể hắn đều đang không ngừng tăng cường. Thậm chí có thể cảm giác được ác ý này là đang hướng về phương hướng bọn họ.

Lúc này Nguyên Ân Dạ Huy là nam trang, bên trong bốn người bọn họ, cũng chỉ có Na mới có dáng dấp của một tiểu cô nương.

Đường Vũ Lân theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Vài tên thanh niên nhìn qua khoảng hơn 20 tuổi đang đi đến tiệm đồ nướng bên này. Mấy tên đi trước nhất cởi banh ngực, lộ ra hình xăm nơi cánh tay và trước ngực, hình dáng đáng ghét, vừa nhìn liền biết không phải là loại người tốt lành gì.

Các thực khách đang xếp hàng nhìn thấy bọn chúng, đều theo bản năng tránh về hai bên một chút. Ngay cả ông chủ tiệm đồ nướng cũng đều hơi biến sắc, cúi đầu tiếp tục nướng đồ ăn, cứ như không hề nhìn thấy bọn chúng vậy.

Kẻ nói ra câu lúc trước, là gã đi bên trái trong số ba người đi phía trước. Người này xấu xí, tuy rằng cởi cúc áo banh ngực ra, nhưng cũng gầy trơ cả

xương, lộ ra một thân toàn xương là xương.

"Tiểu Lỗi, ngươi nói chính là con bé tóc tím kia?" Một gã thanh niên để tóc dựng trong đám, thân hình cao lớn cường tráng, nhìn qua giống như một con trâu đực. Trên hai tay gã là hình xăm ác quỷ dữ tợn, càng thêm mấy phần khí tức hung hãn.

"Đúng vậy! Phong ca, chính là con bé kia, trông thật là xinh gái. Nếu như lại qua mấy năm, đến lúc trưởng thành, không biết lại sẽ còn đẹp đến trình độ nào đây."

"Tuổi tác hơi nhỏ thì phải?" Thanh niên cường tráng nhíu nhíu mày.

Tiểu Lỗi mặt đầy xấu xa nói: "Càng tốt chứ sao! Ngươi chưa từng nghe nói sao? Thiếu nữ xinh đẹp phải lên kế hoạch nuôi từ bé. Nuôi cho đến khi thành tri kỷ!"

"Ha ha ha ha!" Vài gã thanh niên bất hảo khác cười vang một trận, ánh mắt tất cả đều không có ý tốt rơi vào trên người Na. Bọn họ cũng không hề khắc chế âm thanh của chính mình, thực khách chung quanh đều nghe rõ ràng. Đã có không ít người hướng về Đường Vũ Lân bọn họ nhìn với một ánh mắt thương cảm.

Đường Vũ Lân tiếp tục ăn, Na cũng đang tiếp tục ăn, cứ như là không nghe thấy gì vậy.

Ông chủ cửa hàng đồ nướng buông xiên thịt nướng trong tay xuống, xoay người đi vào bên trong, đem năm xiên mực vừa nướng kỹ đặt ở trước mặt nhóm Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Ông chủ, số mực chúng ta gọi đã làm đủ rồi mà!?"

Ông chủ dùng thân thể của chính mình che lấy bọn họ, thấp giọng nói: "Cái này coi như ta tặng các ngươi. Các ngươi chạy nhanh đi, mấy cái đám kia không phải là người tốt, không trêu chọc nổi."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Chung quanh đây đều thuộc về phạm vi quản lý của Sử Lai Khắc học viện. Chẳng lẽ nói, ở trong địa bàn của Sử Lai Khắc học viện vẫn còn có người dám làm loạn hay sao?"

Ông chủ cười khổ nói: "Coi như là ở phụ cận học viện, học viện cũng không phải chuyện gì đều quản. Trị an của Sử Lai Khắc thành xem như là không tệ, thế nhưng, cũng đồng dạng có một ít thứ không lành mạnh. Bọn chúng hắn là học viên bị khai trừ của Sử Lai Khắc học viện, hoặc là học viên thi đầu vào không đậu, trong lòng mang theo oán khí, không muốn rời đi. Sau đó sinh sống ở nơi này, bắt đầu lạc lối."

Đường Vũ Lân khẽ động trong lòng, "Vậy nói như thế, bọn họ cũng là Hồn Sư?"

"Hẳn là như vậy." Ông chủ hướng về hắn liên tục nháy mắt, ra hiệu cho bọn họ mau nhanh rời đi.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Không có chuyện gì. Ngài yên tâm, chúng ta sẽ đi ngay."

Vừa nói, hắn cầm năm xiên mực ông chủ vừa thả xuống bàn lên. Sau đó chớp mắt một cái liền làm cho chúng biến mất, lau miệng.

Tạ Giải nói: "Đội trưởng, chúng ta có cần…"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Không có chuyện gì, chúng ta đi thôi! Na ăn no chưa?"

Na mặt đầy thỏa mãn gật gật đầu, Đường Vũ Lân đầy yêu thương lấy khăn tay lau miệng cho nàng, "Vậy thì đi thôi."

Bốn người đứng lên, đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa tiệm, con đường phía trước liền bị ngăn cản.

"Những người bạn nhỏ, ăn no chưa? Ta thấy các ngươi vừa nãy chỉ là đơn thuần ăn, sao không uống chút rượu nhỉ? Cuộc đời không có rượu có gì vui, không bằng cùng uống một chén?" Thanh niên gầy trơ xương rung đùi đắc ý nói. Vừa nói, giơ tay liền túm lấy vai của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Không cần, chúng ta đã ăn no, chúng ta còn vị thành niên, không thể uống rượu."

"Tiểu tử, vậy mấy đứa các ngươi đi trước là được rồi. Tiểu cô nương này xem có vẻ rất quen mặt, ta thật giống đã gặp nàng ở nơi nào, tựa hồ là muội muội thất lạc nhiều năm của ta. Chúng ta đi tâm sự."

Lời vừa nói ra, vẻ mặt của Đường Vũ Lân và Na đều trở nên quái lạ hơn, liền ngay cả Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải cũng là một bộ dáng dấp tựa như cười mà không phải cười.

"Chờ một chút!" Thanh niên cường tráng đột nhiên mở miệng nói.

Thanh niên gầy quay đầu nhìn về phía hắn, "Phong ca, sao vậy?"

Thanh niên cường tráng nhìn Đường Vũ Lân, hỏi: "Các ngươi là người của Sử Lai Khắc học viện?"

Đường Vũ Lân hơi động trong lòng, "Làm sao ngươi biết?"

Thanh niên cường tráng bĩu môi, "Với tuổi tác của các ngươi, có thể gặp chuyện không sợ hãi, tự nhiên là có niềm tin. Ở đây, người có niềm tin nhất, không thể nghi ngờ chính là học viên từ Sử Lai Khắc học viện đi ra."

Người chung quanh nghe xong câu nói này của hắn, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân của bọn họ nhất thời trở nên không giống nhau.

Sử Lai Khắc học viện, dù cho là ở Sử Lai Khắc Thành, cũng đồng dạng được người người kính ngưỡng, thậm chí càng thêm lợi hại hơn. Mỗi một người ở Sử Lai Khắc Thành đều lấy việc bản thân là hàng xóm của Sử Lai Khắc học viện mà kiêu ngạo.

Đối với học viên của Sử Lai Khắc học viện, có thể nói là người người thân thiện.

"Đúng thế. Chúng ta là học viên của Sử Lai Khắc học viện." Đường Vũ Lân hờ hững đáp, "Hiện tại có thể nhường đường hay không?"

Thanh niên cường tráng tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, "Nhường đường cũng có thể, ngươi tiếp ta một chiêu. Đón đỡ được, liền để các ngươi đi qua."

Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, "Nếu như không đỡ được thì sao?"

Thanh niên cường tráng tách hai chân ra, "Ta tên Phong Lăng. Nếu như ngươi không đỡ được, liền phải chui qua háng ta, gọi một câu, học viên của Sử Lai Khắc không bằng Phong Lăng, ta cũng sẽ cho các ngươi đi."

Oán niệm đối với học viện rất sâu nha!

"Lấy lớn hiếp nhỏ à?" Đường Vũ Lân cười híp mắt nói. Luận tuổi tác, người trước mặt này so với hắn phải lớn hơn 7, 8 tuổi.

Chương 492: Cổ Nguyệt biết làm sao bây giờ?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Lấy lớn hiếp nhỏ? Được, bốn người các ngươi có thể lần lượt đỡ một đòn của ta, chỉ cần có một người có thể đỡ được, liền để các ngươi đi."

"Ca ca, để em lên đi!" Đang lúc này, Na vẫn đứng ở bên người Đường Vũ Lân đột nhiên mở miệng.

Không đợi Đường Vũ Lân nói gì, đột nhiên, một luồng khí tức xơ xác mãnh liệt đột nhiên từ trên người nàng bắn ra. Con ngươi nguyên bản màu bạc nhạt của Na đột nhiên sáng lên, hào quang màu bạc xán lạn như thực chất.

Thanh niên cường tráng chỉ cảm thấy một luồng khí tức cực kỳ sắc bén trong nháy mắt liền đến trước mặt mình. Hắn ngơ ngác, liền muốn lập tức phóng thích Võ Hồn. Thế nhưng, cùng lúc đó, một thanh trường thương đã xuất hiện trước mặt hắn.

Sự sắc bén và lạnh lẽo hòa vào nhau, điểm vào bên trên cổ họng hắn. Thanh niên cường tráng chỉ cảm thấy dòng máu của chính mình trong nháy mắt này dường như đông cứng lại vậy. Võ Hồn vừa muốn phóng thích lại đột nhiên hoàn toàn bị khựng lại, hồn lực cũng không cách nào điều động nổi, căn bản là không cách nào có thể hoàn tất dung hợp cùng Võ Hồn, chớ nói chi là chiến đấu.

Quá nhanh! Từ lúc con ngươi của Na phát sinh biến hóa, đến khi nàng ra tay, trước sau tựa hồ chỉ trong khoảng 1/10 cái nháy mắt. Bên trong tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Đường Vũ Lân và Nguyên Ân Dạ Huy, lại không có lấy được một ai nhìn rõ là nàng làm cách nào ra tay.

1, 2, 3, 4, ba tím một đen! Bốn cái Hồn Hoàn xoay quanh người Na. Độ dài

chuôi trường thương màu bạc trong tay nàng dài quá một trượng hai, phần thân vô cùng tinh tế. Bên trên phần thân thương tinh tế này, có một lớp vảy màu bạc tinh xảo, từng khối vảy có hình lục giác, phi thường nhẵn nhụi cân xứng.

Thanh trường thương này chỉ có một đầu nhọn, độ dài mũi thương này chỉ khoảng 1/3 thanh trường thương. Cây thương có hình mũi khoan, mặt trên tổng cộng có 12 cái rãnh. Có thể tưởng tượng, nếu như nó đâm vào thân thể, ngay lập tức sẽ có vô số máu tươi từ những cái rãnh này trào ra.

Chính là một thanh trường thương như vậy, được Na nắm trong lòng bàn tay, mũi thương vừa vặn điểm ở bên trên yết hầu của gã thanh niên cường tráng kia, tựa hồ chỉ cách chút xíu liền chạm vào da thịt hắn.

Trong nháy mắt, trên cổ thanh niên cường tráng kia nổi đầy da gà, cảm giác sợ hãi trước nguy cơ tử vong truyền khắp toàn thân, hai chân hắn run lẩy bẩy, nước tiểu són ra quần. Dáng vẻ vô cùng cường hãn trước đó của hắn đã biến mất không còn tăm hơi, lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch, không dám có chút vọng động. Mà đám thanh niên lông bông đi theo sau hắn, cả đám đều câm như hến.

Chính là bởi vì bản thân bọn chúng cũng là Hồn Sư, hiểu rõ các tri thức liên quan, nên khi chúng nhìn thấy Hồn Hoàn trên người Na, mới sẽ càng cảm thấy sợ hãi.

Ba tím một đen, đây là tình huống thế nào? Nàng mới bao lớn? Nhìn qua cùng lắm cũng chỉ khoảng 13, 14 tuổi! Chỉ mới chừng ấy tuổi đã có Hồn Hoàn phối mạnh mẽ đến như vậy, điều này mang ý nghĩa gì?

Hai chữ "Nội Viện" cứ như treo rõ trên đỉnh đầu của Na vậy. Mà đối với Sử Lại Khắc học viện mà nói, mỗi một vị đệ tử Nội viện, tương lai tất nhiên đều sẽ là những tồn tại uy chấn đại lục đấy!

Hơn nữa, coi như là đệ tử Nội viện, chỉ mới chừng ấy tuổi đã có thành tựu như vậy, cũng tuyệt đối là hiếm như lá mùa thu.

Na căn bản không hề liếc mắt nhìn gã tráng hán kia lấy một lần, chỉ quay đầu hướng về Đường Vũ Lân cười nói: "Ca ca, chúng ta đi thôi! Em còn muốn ở cùng với anh tâm sự hơn nhiều một chút đây, đừng để những kẻ này làm lỡ thời gian của chúng ta."

Trong lòng Đường Vũ Lân lúc này làm sao có thể không khiếp sợ đây? Năm đó, lúc hắn bắt đầu tu luyện, Na ngay cả Võ Hồn cũng đều không thể thức tỉnh. Mà lúc này, tu vi của Na lại ở trên cả hắn, đã là Tứ Hoàn Hồn Tông, Hồn Hoàn lại còn cường đại đến nghịch thiên. Đường Vũ Lân cũng không nhận ra, chính đệ tứ Hồn Hoàn của mình cũng có thể dung hợp một cái Vạn Niên Hồn Hoàn màu đen. Đương nhiên, đây cũng là một câu chuyện khác trong tương lai.

Võ Hồn của Na, chính là chuôi trường thương này trong tay nàng sao? Mẫn Công Hệ? Thật mạnh!

Thời điểm thanh trường thương kia xuất thủ, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể mình phảng phất như sôi trào, như muốn phá tan cơ thể mà trào ra.

Ánh bạc lóe lên, trường thương biến mất không còn tăm hơi, Na cứ như vậy đi ra ngoài, Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải theo ở phía sau.

Miệng Tạ Giải vẫn duy trì trạng thái há hốc, mà trong mắt Nguyên Ân Dạ Huy đều hết sạch vẻ hoài nghi, ánh mắt trước sau vẫn luôn tập trung trên người Na.

Người thường xem trò vui, người trong nghề xem môn đạo. Nàng cũng đồng dạng không thể nhìn rõ ràng nhát thương kia của Na là làm sao đâm ra. Nàng tự hỏi lòng, nhát thương kia, chính mình có thể chống đỡ được hay sao? Quá nhanh!

Na lại cứ như thể cái gì cũng chưa từng phát sinh qua vậy, trên đường trở về đều ôm chặt lấy cánh tay của Đường Vũ Lân, xảo tiếu yên nhiên líu lo nói về mỹ vị của những món ăn ngon lúc nãy. Nhìn dáng vẻ cao hứng của nàng, trong lòng Đường Vũ Lân bỗng cảm thấy ấm áp, nhưng ở bên trong sự ấm áp đó, cũng không ngừng có đạo ánh sáng bạc vừa rồi lóe qua.

Bọn họ đi rồi, đám người Phong Lăng, Tiểu Lỗi mới dần dần hồi tỉnh lại. Sắc mặt đều trở nên dị thường khó coi, nhưng cũng cũng không nói gì, ảo não rời đi.

Thời điểm chênh lệch đạt đến một trình độ nhất định, cũng đã không còn là

chênh lệch nữa, mà là…. Rãnh trời!

Đường Vũ Lân bốn người trở lại học viện, Đường Vũ Lân hướng về Nguyên Ân và Tạ Giải nói: "Các ngươi trở về ký túc xá trước đi, ta mấy ngày tiếp theo đều sẽ ở lại Hải Thần Đảo bên kia tu luyện, trước khi khai giảng sẽ trở về. Nguyên Ân, chuyện ta đáp ứng với ngươi, trước khi khai giảng nhất định sẽ hoàn thành."

"Được."

Nguyên Ân xoay người rời đi, hướng thẳng về phía ký túc xá. Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lân, lại nhìn Na một chút, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. Hướng về Đường Vũ Lân phất phất tay, đuổi theo Nguyên Ân Dạ Huy.

Đường Vũ Lân và Na rẽ về hướng Nội viện. Na nhảy nhảy nhót nhót, líu líu lo lo trước mặt Vũ Lân, nhìn qua đặc biệt hài lòng.

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của nàng, trên mặt Đường Vũ Lân cũng không khỏi tràn ngập nụ cười. Rốt cục đã tìm lại được muội muội. Cha, mẹ! Các người chờ con, con nhất định sẽ tìm thấy hai người, để một nhà chúng ta cùng đoàn tụ.

"Nguyên Ân, nàng chờ ta một chút!" Tạ Giải dựa vào cước lực của Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, nhanh chóng đuổi theo Nguyên Ân Dạ Huy ở phía trước.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng không để ý tới hắn, thẳng bước tiến về ký túc xá công đọc sinh.

"Nguyên Ân, ta hỏi nàng chút chuyện nha!" Tạ Giải đi theo bên người nàng, đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

"Ngươi tỏ vẻ thần thần bí bí để làm gì?" Nguyên Ân lườm hắn một cái. Hai ngày trôi qua, nộ khí của nàng cũng tiêu đi một chút. Dù sao, ngày đó Tạ Giải cũng xác thực không phải là cố ý. Hơn nữa, hôm đó Tạ Giải còn tỏ tình, làm cho tâm thái của nàng cũng phát sinh một chút biến hóa.

Từ nhỏ đến lớn, đây là đứa con trai đầu tiên tỏ tình với nàng, cũng là người đầu tiên ngỏ lời cầu hôn nàng. Dù cho là hoàn toàn không thích hắn, nhưng

một thiếu nữ gặp phải chuyện như vậy, cũng sẽ lưu lại ấn tượng sâu sắc một cách tự nhiên. Không một ai không hi vọng mình được người khác yêu thích cả! Vì lẽ đó, nàng tuy rằng vẫn tự nhủ lòng không được để ý tới hắn, nhưng trên thực tế, trong lòng đã không còn tức giận nữa.

Tạ Giải mỗi ngày đều bận rộn quét tước vệ sinh, thậm chí mỗi sáng sớm đều đi múc nước sạch đặt trước cửa phòng nàng. Tuy rằng nàng đối với hắn vẫn không coi ra gì, nhưng hắn vẫn làm không biết mệt.

"Nàng có cảm thấy hay không, Vũ Lân và em gái của hắn quá mức thân thiết? Bọn họ không phải là huynh muội ruột đâu! Hơn nữa, muội muội của hắn còn xinh đẹp như vậy…" Tạ Giải nói.

"Ngươi có ý gì?" Nguyên Ân nghi hoặc nhìn về phía Tạ Giải.

Tạ Giải trả lời: "Không có ý gì, chỉ là có chút lo lắng. Thực lực của cô em gái đó vượt quá mức tưởng tượng, lại còn xinh đẹp như vậy, đối với Vũ Lân rõ ràng là không muốn xa rời. Chỉ cần là đàn ông, e rằng đều sẽ bị hấp dẫn. A, ta không phải nói ta đâu! Trong lòng ta chỉ có nàng."

"Ngươi lăn xa một chút!" Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

"Hic, nàng đừng đi mà! Nàng hãy nghe ta nói hết." Tạ Giải vội vàng đuổi theo, "Vấn đề hiện tại là… Cổ Nguyệt biết làm sao bây giờ? Mọi người đều là người tinh tường, ai lại không nhìn ra Cổ Nguyệt thích Vũ Lân chứ! Mọi người ở cùng nhau lâu như vậy rồi, nàng nói xem nếu như Vũ Lân sau này kết duyên cùng với muội muội của hắn, Cổ Nguyệt biết làm thế nào đây?"

Nguyên Ân Dạ Huy ngẩn người, nhìn Tạ Giải một chút, "Ngươi quản chuyện của người ta làm gì? Những thứ như tình cảm, chỉ có chính bản thân người trong cuộc mới có thể quyết định."

Tạ Giải ưu sầu nói: "Nhưng chúng ta đều là bằng hữu đấy! Nếu như náo động một hồi, sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến tình cảm bạn bè của mọi người. Hơn nữa, Cổ Nguyệt đối xử với Vũ Lân thật sự bất đồng, nàng cũng có thể thấy được mà."

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Có thể thấy thì làm sao? Không thấy được thì như thế nào? Ngươi mới bao lớn, đầy đầu toàn là những thứ này, chẳng trách lại yếu như vậy!"

Tạ Giải nổi nóng gầm lên, "Ta làm sao lại yếu chứ? Ý của nàng muốn nói, là ta không xứng với nàng sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Tự mình biết là được, cũng không cần phải nói ra."

"Nàng..." Tạ Giải cả giận nói: "Vậy nếu như có một ngày ta có thể đánh bại được nàng, nàng liền gả cho ta, thế nào?"

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, không thèm hé răng, phóng người lên, nhanh chóng đi về phía phòng mình.

Tạ Giải dùng sức vung tay lên, đột nhiên cảm thấy toàn thân đều tràn ngập động lực. Chí ít, nàng không hề từ chối nha! Nói cách khác, nếu như có một ngày hắn thật sự có thể đánh thắng được nàng, thì sẽ có cơ hội.

Đánh thắng được nàng… Thật giống có chút khó! Nhân gia người ta là Song Sinh Võ Hồn, đều là Võ Hồn đỉnh cấp. Võ Hồn đồng dạng như mình, thật giống có chút không công bằng! Có điều, mình dù gì cũng là Song Sinh Võ Hồn đấy! Nỗ lực, nhất định phải nỗ lực, nhất định phải chiến thắng nàng!!

Chương 493: Rốt cuộc cũng biết hiệu quả là cái gì

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không sai! Làm một người đàn ông, nếu như còn không bằng được người phụ nữ của chính mình, vậy thì uất ức đến dường nào.

Lúc này, Đường Vũ Lân và Na cũng đã quay trở về tới Nội viện.

"Ca ca, có phải là anh đang tò mò Võ Hồn của em rốt cục là gì hay không?" Na vừa nói, vừa nhấc tay, ánh sáng bạc lấp lánh, chuôi trường thương nọ lại lần nữa xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

Thân thương rung lên, giống như một con rồng bạc uốn lượn, ngân quang lấp lánh, hóa thành một quang ảnh màu bạc.

"Võ Hồn của em gọi là Bạch Ngân Long Thương." Na dịu dàng nói.

Bạch Ngân Long Thương? Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, từ nơi sâu xa trong lòng tựa hồ cảm nhận được chút gì đó.

Na nở nụ cười hì hì, thu hồi lại Võ Hồn, người nhẹ nhàng di chuyển, chẳng khác nào một tinh linh bé nhỏ leo lên chiếc thuyền mộc mạc bên Hải Thần Hồ.

Đường Vũ Lân cũng vội vàng đi theo.

Đêm nay ánh trăng sáng vô cùng, mặt hồ được ánh trăng và ánh sao chiếu rọi. Trong lúc nhất thời, toàn bộ thế giới dường như đều được một ánh sáng lung linh đẹp tuyệt vời bao phủ lấy.

Ngay trên mặt hồ này, thuyền nhỏ dập dờn, khác nào phá tan cả dải Ngân

hà, hướng thẳng về hướng Hải Thần Đảo mà đi.

"Ánh sao đêm nay đẹp quá!" Na tươi cười lảnh lót.

Đường Vũ Lân cũng nở nụ cười, ngồi ở một bên, nhìn ngắm Na nơi đầu thuyền, trái tim của hắn đặc biệt bình an. Na là Hồn Sư, có trọng yếu hay không? Na có thực lực mạnh mẽ, có trọng yếu hay không? Không!! Hết thảy đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là, em gái mình đang ở trước mặt, bình an vô sự. Quan trọng nhất chính là, mình rốt cục đã tìm được nàng.

Quãng thời gian tươi đẹp thường trôi qua đặc biệt nhanh, thuyền nhỏ tốc độ không nhanh, nhưng chung quy vẫn đến được Hải Thần Đảo.

Na nhẹ nhàng rời thuyền, Đường Vũ Lân đi ở bên cạnh nàng. Nàng chủ động ôm cánh tay Đường Vũ Lân, gương mặt xảo tiếu yên nhiên.

Đường Vũ Lân xoa xoa đầu của nàng, giống nhau khi còn bé vậy. Từ trong mắt Na, hắn có thể nhìn thấy sự quyến luyến không muốn xa rời sâu đậm.

"Em đến nơi rồi." Na chỉ về một cái sườn núi phía trước, khẽ nói với Đường Vũ Lân đang tiễn mình về.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, "Được rồi, mau trở về đi thôi."

Na nói: "Ca ca, vậy ngày mai chúng ta lại gặp mặt ở ngay chỗ này nha."

Đường Vũ Lân nói: "Được, bất quá ngày mai e rằng không thể có thời gian dài như vậy, còn phải tu luyện."

"Vâng, chỉ cần được thấy anh, em cũng đã thấy hài lòng rồi." Na hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay, đi vào bên trong rừng cây trên ngọn đồi kia, lặng yên biến mất.

Nhìn theo nàng rời đi, Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, lại từ từ thở ra. Tìm được Na, thật là tốt!

Mấy ngày sau đó, Đường Vũ Lân tiếp tục khổ luyện Kim Long Kinh Thiên của hắn. Bởi vì phần cơ bản khó nhất - Nghịch Vận Khí Huyết - đã hoàn thành, cộng thêm hiện tại khí huyết trong cơ thể hắn đủ dồi dào, bước kế

tiếp của Kim Long Kinh Thiên được lĩnh ngộ cực kỳ nhanh.

Đến ngày thứ sáu, Trọc Thế đem thức thứ hai của Xích Long Cửu Thức của mình cũng truyền thụ cho hắn, gọi là Long Hám Địa. Nếu như Đường Vũ Lân có thể luyện thành, chính là Kim long Hám Địa.

Trước tiên Kinh Thiên, sau đó Hám Địa.

Có Kim Long Kinh Thiên dẫn đường, đối với thức thứ hai này, tốc độ lĩnh ngộ của Đường Vũ Lân cũng không chậm chút nào. truy en fu ll vn Nhưng duy nhất làm hắn phiền muộn chính là, thử nghiệm chừng mấy ngày, nhưng mà đến hiện tại, hắn vẫn như cũ không biết được, đến tột cùng tác dụng của Kim Long Đệ Nhị Hồn Kỹ của mình là gì. Cứ như thể ngoài tỏa sáng trong một khắc ngắn ngủi ra, căn bản cũng không hề có bất kỳ tác dụng nào khác cả!

Thật vất vả đột phá được đạo phong ấn thứ tư, có được Huyết Thống Hồn Hoàn thứ hai, lại là một thứ vô dụng, làm sao mà hắn không phiền muộn cho được?

Tuy rằng trong lòng nghĩ không thèm để ý đến thực lực Na ra làm sao, nhưng mà ngày kia nhìn thấy Na thể hiện ra bốn cái Hồn Hoàn và thương pháp vô cùng nhanh, cũng đã kích thích Đường Vũ Lân quyết tâm tu luyện cuồng nhiệt. Mấy ngày nay đặc biệt nỗ lực, ngoại trừ mỗi ngày đi gặp Na một lúc ra, hầu như tất cả thời gian của hắn đều chìm đắm bên trong việc tu luyện. Bất kể là tốc độ tăng trưởng hồn lực hay là sức chiến đấu, đều đang nhanh chóng trưởng thành.

"Ca ca, làm sao em lại có cảm giác hai ngày nay anh có chút rầu rĩ không vui?" Na nhìn Đường Vũ Lân mặt mỉm cười, nhưng tinh thần có chút sa sút, hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Còn không phải là vì Huyết Thống Hồn Hoàn thứ hai của anh sao? Đến hiện tại anh vẫn không biết đến tột cùng năng lực nó mang lại cho mình là gì." Chuyện mình có Huyết Thống Hồn Hoàn, hắn căn bản cũng không hề giấu Na. Ngoại trừ chuyện phong ấn không nói ra, những thứ khác đều nói cho Na biết.

Dù sao, cha mẹ không có ở đây, Na chính là người thân yêu nhất của hắn.

Na nói: "Biểu hiện như thế nào? Anh thi triển cho em nhìn một chút thử xem. Nói không chừng em có thể giúp anh nghĩ ra được."

"Được." Đường Vũ Lân điều động khí huyết, Kim Long Lân hiện lên, hai cái Kim Long Hồn Hoàn vàng óng cũng thuận theo đó hiện ra.

"Xem kỹ." Đệ nhất Kim Long Hồn Hoàn lấp lánh, toàn thân được bao trùm trong lớp vảy vàng kim óng ánh đầy tinh xảo. Sau đó mới là Đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên.

Đường Vũ Lân cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Đệ nhị hồn kỹ này, không có tác dụng gì không nói, lại còn nhất định phải là trên cơ sở của Hoàng Kim Long Thể mới có thể triển khai ra được! Vì lẽ đó tiêu hao đương nhiên là càng to lớn hơn.

Nương theo Đệ nhị Kim Long Hồn Hoàn sáng lên, lớp vảy rồng trên người Đường Vũ Lân cũng theo đó trở nên sáng bóng lấp lánh như mặt gương. Sau khi kéo dài khoảng chừng 2 giây, hiệu quả sáng rực như mặt gương này biến mất.

"Chính là như vậy, thời gian rất ngắn ngủi. Nếu như muốn dùng, còn phải tiêu hao lượng lớn huyết mạch lực, làm cho căn bản là anh không hiểu được là chuyện gì xảy ra. Thời điểm sử dụng nó, bất kể là hồn lực hay là huyết mạch lực đều không có gì thay đổi, cũng không có hồn kỹ tấn công mạnh mẽ nào xuất hiện."

Na suy nghĩ một chút, nói: "Vậy còn phòng ngự thì sao? Phòng ngự có trở nên mạnh mẽ hay không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, phòng ngự? Cái này đúng là hắn chưa bao giờ cân nhắc qua. Hết thảy năng lực của hắn đều lấy công kích làm chủ. Coi như là Lam Ngân Thảo, cũng là lấy khống chế làm chủ. Chẳng lẽ nói, Kim Long Hồn Hoàn sẽ mang lại cho chính mình một hồn kỹ phòng ngự?

"Về mặt phòng ngự cũng không có cảm giác gì, cũng không phát hiện được phòng ngự có trở nên mạnh mẽ hay không?" Đường Vũ Lân theo bản năng trả lời.

Na nói: "Vậy chúng ta thử xem sao?"

"Ừm, được." Đường Vũ Lân có chút mất hết cả hứng đáp ứng. Coi như là loại năng lực phòng ngự, thì có thể mạnh đến mức nào đây? Loại năng lực phòng ngự kiểu này, đối với sức chiến đấu của bản thân, cũng không tăng thêm được bao nhiêu.

Vừa nói, hắn vận chuyển khí huyết lần thứ hai, thôi thúc Đệ nhị Hồn Hoàn, vảy lại sáng lên.

Trên tay Na lóe lên ánh bạc, Bạch Ngân Long Thương đột nhiên xuất hiện, báng thương quét ngang, đánh vào ngực Đường Vũ Lân.

"Ầm!" Na cũng không dùng nhiều lực lắm, thế nhưng, ngay khi phần báng của Bạch Ngân Long Thương đánh vào trước ngực Đường Vũ Lân, trong chớp mắt, biến hóa kỳ dị xuất hiện.

Lớp vảy bao quanh cơ thể Đường Vũ Lân đột nhiên kịch liệt lóe lên, Na chỉ cảm thấy một luồng sức hút truyền đến, khí huyết trong cơ thể mình không cách nào khống chế được bị trào ra, không ngờ có một phần bị Đường Vũ Lân hấp thu mất.

Cảm giác của Đường Vũ Lân lại càng kỳ diệu hơn, hắn chỉ cảm thấy một luồng năng lượng trong nháy mắt từ trong công kích của Na truyền vào trong cơ thể mình. Khí huyết trong cơ thể mình trong một thoáng liền sôi trào, tiếng rồng ngâm sục sôi đột ngột từ trong cơ thể vang lên. Hắn hoàn toàn là theo bản năng phóng người lên, lao lên không trung liền đẩy ra một chưởng Kim Long Kinh Thiên.

Tiếng rồng gầm to rõ, một cái đầu rồng hoàng kim sống động như thật đột nhiên xuất hiện. Trong phút chốc, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân mình khi được lớp kim quang sáng bóng kia bao phủ, uy lực của Kim Long Kinh Thiên chí ít đã gia tăng đến 30 – 40%.

Chuyện này...

Chuyện gì thế này? Hơn nữa, một đòn vừa nãy của Na, một chút đau đớn cũng không hề cảm nhận được.

Na nhìn Đường Vũ Lân, suy tư nói: "Có vẻ như không chỉ là phòng ngự thôi nha!"

Kim Long Kinh Thiên được phóng thích xong xuôi, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, lần sử dụng Kim Long Kinh Thiên này không chỉ riêng uy lực tăng mạnh, hơn nữa tiêu hao còn giảm thiểu. Tốc độ phóng thích đã được gia tăng.

Chẳng lẽ nói, đây là một loại Phụ Trợ Hình Hồn Kỹ?

"Ca ca, anh còn có thể triển khai nữa sao?" Na hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Còn có thể."

Na nói: "Vậy thì làm lại một lần nữa."

Đường Vũ Lân nói: "Được!"

Đệ nhị Kim Long Hồn Hoàn lần thứ hai sáng lóng lánh, Bạch Ngân Long Thương trong tay Na lần này không còn là quét ngang, mũi thương nhanh như tia chớp đâm ra, mục tiêu chính là phần cánh tay phải có lớp vảy kiên cố nhất của Đường Vũ Lân.

Một thương này của Bạch Ngân Long Thương nội liễm, mũi thương đâm trúng ở trên cánh tay phải của Đường Vũ Lân, lớp vảy trên người Đường Vũ Lân nhất thời sáng rực lên lần nữa.

Hắn lần này không hề bay lên không, mà lại xoay tròn thân thể, sau đó chân phải dẫm mạnh lên trên mặt đất. Nhất thời, tám đạo kình khí hình rồng tản về bốn phương tám hướng, chính là Kim Long Hám Địa.

Chương 494: Kim Long Bá Thể

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Bạch Ngân Long Thương của Na đẩy một cái trên mặt đất, nhảy bật lên không trung, nhưng coi như là vậy, vẫn bị kình khí ảnh hưởng. Thân hình nàng xoay chuyển một vòng, toàn thân ngân quang lượn lờ, rồi mới từ trên đỉnh đầu của Đường Vũ Lân hạ xuống.

Đường Vũ Lân đã sớm nói với nàng, vị trí duy nhất có thể né tránh Kim Long Hám Địa, chính là đỉnh đầu của hắn.

"Đau không?" Na hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu. Trong nháy mắt khi Bạch Ngân Long Thương đâm trúng thân thể hắn, vảy toàn thân đã bắt đầu sáng lấp lánh. Hắn khi đó chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân dồi dào một cách bất thường, hoàn toàn là giống như một phản xạ, lập tức sử dụng tới Kim Long Hám Địa. Còn đau đớn, một điểm cũng đều không có. Kim Long Lân trên tay cũng không chịu bất kỳ tổn hại gì.

"Vậy thì không sai rồi, em phỏng chừng đã biết năng lực hồn kỹ này của anh là cái gì!" Na mỉm cười nói.

Đường Vũ Lân hiếu kỳ hỏi, "Là cái gì?"

Na nói: "Có một nửa là tương tự với hiệu quả của Vô Địch Kim Thân trong thời gian 1 giây. Loại hồn kỹ này hẳn là anh đã nghe nói qua. Một khi sử dụng, trong thời gian ngắn ngủi, có thể có năng lực tăng cường sức phòng ngự để chịu đòn lên gấp ba lần, vì vậy nên được gọi là “vô địch”. Tuy rằng không phải là vô địch tuyệt đối, nhưng có thể giúp sức phòng ngự của bản thân tăng lên dữ dội. Nửa kia, chính là hấp thu lực công kích của đối thủ, chuyển hóa thành sức mạnh của chính mình, trong nháy mắt tung ra một

đòn càng mạnh hơn. Vừa rồi em có cảm giác thời điểm tấn công anh, hồn lực và khí huyết của mình đều bị anh rút đi một phần."

"Còn có thể như vậy?" Đường Vũ Lân ở Sử Lai Khắc học viện học tập cũng đã được một quãng thời gian, nhưng hồn kỹ như vậy xác thực vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới.

Na cười nói: "Hồn kỹ không gì không có, hơn nữa, hồn kỹ này của anh vốn cũng không phải là thứ tầm thường, vì vậy đương nhiên cái gì cũng đều có khả năng. Nếu có thể vận dụng tốt hồn kỹ này, năng lực thực chiến của anh hẳn là có thể trở nên rất lợi hại."

Đường Vũ Lân hơi động trong lòng, cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng là như vậy. Kỹ năng này trong nháy mắt đem sức phòng ngự tăng lên gấp mấy lần, còn có thể tăng cường lực công kích. Vận dụng thoả đáng, đâu chỉ là đặc biệt lợi hại, quả thực chính là thần kỹ đấy!

"Na, em toàn lực công kích anh một lần thử xem, nhìn sức phòng ngự của anh đến tột cùng có thể đạt đến trình độ nào?" Đường Vũ Lân nói.

Na gật đầu, "Vâng. Vậy anh cũng phải cẩn thận nha!"

Đường Vũ Lân gật đầu, với huyết mạch lực của hắn, sau khi đột phá tầng phong ấn thứ 4, Kim Long Đệ Nhị Hồn Kỹ này sử dụng 4, 5 lần vẫn không thành vấn đề gì.

Na hít sâu một hơi, ngân quang trong tròng mắt toả sáng. Trong phút chốc, khí thế toàn thân theo đó biến đổi.

Ở trong mắt Đường Vũ Lân, Na cứ như thể đã biến mất rồi. Bên trong ngân quang vô tận, Na và Bạch Ngân Long Thương trong tay hòa làm một thể. Chỗ đầu nhọn của cây thương, trong nháy mắt phun ra thương mang dài ba thước. Vầng sáng thương mâu lóng lánh khiến cho người ta sợ hãi.

Thật mạnh! Đường Vũ Lân nhãn lực không kém, liếc mắt đã nhìn ra bên trong thương mang này ẩn chứa sức mạnh đáng sợ dường nào.

Na khẽ kêu một tiếng, Bạch Ngân Long Thương trong tay chỉ xéo lên bầu trời, bốn cái Hồn Hoàn trên người đồng thời rung động như sóng nước dập dềnh. Trường thương nàng chĩa về Đường Vũ Lân, nhất thời, khí tức sắc

bén phả vào mặt. Lúc này, sức phòng ngự của Hoàng Kim Long Thể của Đường Vũ Lân được kích phát, Kim Lân nổi lên khắp cơ thể, hồn lực trong cơ thể trong vô thức được thôi động với tốc độ cao.

"Bắt đầu!" Na hướng về Đường Vũ Lân gật đầu một cái.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, Đệ nhị Kim Long Hồn Hoàn sáng lóng lánh, vảy lần thứ hai sáng lên.

Một đạo ánh bạc óng ánh, mang theo vĩ diễm đẹp tuyệt vời thuấn thiểm bắn tới. Trong nháy mắt đó, Đường Vũ Lân căn bản không hề thấy rõ Na ra chiêu như thế nào.

"Keng ——!!" Nương theo tiếng va chạm, là hai tiếng long ngâm đồng thời vang lên. Một tiếng cao vút sục sôi, một tiếng réo rắt to rõ. Liền ngay cả Đường Vũ Lân cũng không nhận ra được đến tột cùng, tiếng nào mới là tiếng xuất phát từ bản thân mình.

Toàn thân, một luồng năng lượng khổng lồ trong nháy mắt tràn vào trong cơ thể. Kim Long Kinh Thiên trong nháy mắt tái hiện, Kim Long Đầu to lớn càng sống động thêm mấy phần so với trước đó; cứ như thể thật sự có một con Cự Long muốn từ trong cơ thể Đường Vũ Lân thoát ra vậy.

Long Đầu ngẩng cao, kim quang lấp loé, không gian chung quanh trong nháy mắt bị xé rách. Nếu như không phải Đường Vũ Lân liều mạng khống chế, Kim Long Kinh Thiên này đã trực tiếp tìm tới Na.

Thương mang lấp lóa giống như một con rồng uốn lượn, Bạch Ngân Long Thương tựa hồ trong nháy mắt kia trở nên mềm mại, giống như một con rồng bạc xoay quanh cơ thể Na, ánh bạc cuồn cuộn chớp động, hóa giải đi dư âm của Kim Long Kinh Thiên.

Đường Vũ Lân cảm nhận được một khí tức sảng khoái tràn trề chưa từng thấy qua của Kim Long Kinh Thiên. Một vài kỹ xảo trước đó Trọc Thế truyền thụ còn có chút trúc trắc bỗng trở nên thông suốt. Hồn lực, khí huyết trong cơ thể trào dâng, rõ ràng lại tăng lên một cấp bậc mới.

Kim Long Đầu kéo dài đủ 3 giây mới chậm rãi biến mất, lớp vảy và huyết mạch lực cuồn cuộn trên người Đường Vũ Lân cũng biến mất theo, không còn hình bóng.

Khí huyết trong cơ thể rốt cục không chịu nổi tiêu hao mãnh liệt như thế, đình công.

Cảm giác suy yếu truyền đến, nhưng cảm giác khoái cảm tràn trề trước vẫn vẫn khiến Đường Vũ Lân không khỏi vui sướng đến tột độ.

"Ca ca, thời điểm anh ra chiêu kia, coi như là em toàn lực ứng phó, cũng chưa chắc có thể phá được lớp phòng ngự của anh. Anh có cảm nhận nào khác lạ không?" Na thu hồi Ngân Long Thương, đi tới bên người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Lần này cảm giác càng rõ ràng hơn. Lực công kích của em càng mạnh, sức mạnh anh hấp thu được cũng càng nhiều, do đó sự phản kích của anh cũng trở nên càng mạnh hơn. Nhưng cùng với đó, mức độ tiêu hao cũng càng lớn hơn. Nói cách khác, em muốn công phá sức phòng ngự của anh, chỉ cần ép anh hấp thu một sức mạnh vượt quá mức độ mà khí huyết của anh có thể hấp thụ được, mới có thể thành công. Nếu vậy, anh sẽ trực tiếp bị trọng thương. Bất quá, cảm giác hẳn là như lời em nói, có hiệu quả của hồn kỹ Vô Địch Kim Thân. Ít nhất phải vượt quá sức phòng ngự bình thường của anh gấp 3 lần, mới có thể phá được kỹ năng này."

Na mỉm cười gật đầu, "Chúc mừng ca ca thu được thần kỹ!"

Đường Vũ Lân cười nói: "Hẳn là anh nên cảm tạ em mới đúng! Không có lời em nhắc nhở, còn không biết lúc nào anh mới có thể tìm hiểu được cái hồn kỹ này đây? Ngày mai chờ khí huyết của anh hồi phục, chúng ta thử lại xem sao. Cái hồn kỹ này phải không ngừng thí nghiệm, mới có thể thật sự chưởng khống được."

Na nói: "Em hẳn là không đủ sức phá được phòng ngự của anh, đòn phản kích chớp nhoáng vừa nãy nếu như nhằm vào em, em cũng rất khó toàn thân trở ra. Điều này tương đương với anh dùng sức mạnh của chính mình, kết hợp với sức mạnh của em để khởi xướng phản kích. Ca ca, hồn kỹ này của anh có tên tuổi sao?"

Đường Vũ Lân lắc lắc đầu.

Na mỉm cười nói: "Vậy em giúp anh đặt một cái tên, thế nào?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Tốt! Tên gì?"

Na sau khi hơi suy tư, nói: "Không bằng liền gọi là Kim Long Bá Thể đi. Có phải là đặc biệt hay đúng không?"

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Được, vậy liền gọi là Kim Long Bá Thể."

Đệ nhất Kim Long Hồn Kỹ, Hoàng Kim Long Thể. Đệ nhị Hồn Kỹ, Kim Long Bá Thể!

Tuy rằng kỹ năng viễn công như Đường Vũ Lân hi vọng chưa từng xuất hiện, nhưng lúc này thử nghiệm ra được tác dụng của hồn kỹ, Đường Vũ Lân vẫn rất là hưng phấn. Kim Long Bá Thể này nếu biết áp dụng thoả đáng, ở trên chiến trường tuyệt đối là thứ có thể giúp xoay chuyển chiến cuộc. Đặc biệt là ở thời điểm nhằm vào đối thủ có thực lực mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Có Kim Long Bá Thể, đối với việc Đường Vũ Lân tu luyện Xích Long Cửu Thức cũng có trợ giúp rất lớn. Đột nhiên tăng lên dữ dội huyết mạch lực để thôi động Kim Long Kinh Thiên, Kim Long Hám Địa, có thể giúp tăng cường thực lực của hắn trên phạm vi rộng, đồng thời có thể lĩnh ngộ tốt hơn chân lý của loại tuyệt học tự nghĩ ra này.

Rất nhanh Trọc Thế liền phát hiện, đồ tôn này của mình quả thật chính là có thiên phú dị bẩm! Đến thời điểm sắp khai giảng học kỳ mới, không chỉ tiểu kỹ xảo Kim Long Kinh Thiên đều có thể vận dụng thông thạo, thậm chí ngay cả Kim Long Hám Địa, cũng nắm giữ được 7, 8 phần. Tuyệt đối có thể dùng hai chữ “thiên tài” để hình dung!

"Vũ Lân, con sau này phải nỗ lực tu luyện hồn lực. Những kỹ xảo chiến đấu này cố nhiên có thể làm cho lực chiến đấu của con tăng lên, nhưng hồn lực mới là căn bản của Hồn Sư. Trong số các bạn học cùng lớp với con, đã có không ít người đạt đến tu vi tứ hoàn. Con cũng phải mau chóng tăng lên tới tứ hoàn đi! Hồn lực tăng lên một đại cảnh giới, những việc con có thể làm được cũng sẽ nhiều hơn." Trước khi Đường Vũ Lân rời khỏi Hải Thần Đảo, Trọc Thế dặn dò.

Đường Vũ Lân tập trung tinh thần cao độ. Các sư trưởng của mình đều dặn dò mình chú ý tu luyện hồn lực! Xem ra sau khi tựu trường, những chuyện

khác đều phải kiềm chế lại, giảm bớt thời gian, dành nhiều hơn cho việc tu luyện hồn lực. Coi như học kỳ thứ hai không thể đạt được đến cấp 40, đợi đến học kỳ thứ ba, nhất định phải đạt đến mới được.

Mỗi học kỳ kéo dài khoảng một năm, đợi đến thời điểm học kỳ thứ tư, bọn họ sẽ được lên lớp năm hai rồi.

Trước khi đi, Đường Vũ Lân tìm gặp Na.

Cỏ xanh như tấm đệm, không khí trên Hải Thần Đảo vẫn vĩnh viễn thanh tân khiến người ta say đắm. Nếu như được lựa chọn, Đường Vũ Lân thật sự không muốn rời khỏi nơi này. Nguyên khí thiên địa nơi này nồng đậm, nếu như có thể tiếp tục ở đây tu luyện, tu vi của hắn nhất định sẽ tăng lên nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng mà, chung quy vẫn phải rời đi. Hắn hiện tại vẫn không có tư cách tiến vào Nội viện. Hơn nữa, coi như là tiến vào Nội viện, cũng không phải tất cả mọi người đều có tư cách lên Hải Thần Đảo.

Chỉ có nỗ lực, cố gắng hơn nữa, tương lai mình mới có thể chân chính ở lại nơi này.

"Na Nhi, anh phải về lại Ngoại viện bên kia, em ở lại Nội viện phải nỗ lực tu luyện nha!" Đường Vũ Lân xoa xoa đầu Na.

Na vành mắt ửng đỏ, "Ca ca, em không nỡ lòng rời xa anh, làm sao bây giờ?"

Chương 495: Sắp khai giảng

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân cười nói: "Lần này và lần trước lại không giống nhau nha! Chúng ta đều đã lưu lại Hồn Đạo Thông Tin, khi nào em nhớ anh liền gọi điện thoại cho anh, còn có thể đi ra gặp anh. Bất quá, bình thường anh chỉ sợ là không có cách nào đến được Hải Thần Đảo, quy củ không cho phép. Anh ở ngay tại ký túc xá công đọc sinh Ngoại viện, rất dễ tìm."

"Vâng ạ." Na Nhi đột nhiên nhào vào trong lòng Đường Vũ Lân, ôm chặt lấy hắn, "Ca ca, bất luận sau này anh gặp phải khó khăn thế nào, vì Na Nhi, anh cũng phải nỗ lực chống đỡ vượt qua nha. Nhất định phải trở nên càng mạnh mẽ hơn. Na Nhi ở Hải Thần Đảo chờ anh."

"Nhất định, anh nhất định sẽ dựa vào nỗ lực của mình để tiến vào Hải Thần Đảo!" Thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết nói rằng.

Đường Vũ Lân đi rồi, Na Nhi vẫn như trước đứng ở đằng xa, nhìn theo hướng hắn rời đi. Ánh mắt nàng hơi có vẻ trống vắng, ở nơi sâu xa trong ánh mắt, còn có nỗi niềm bi thương nhàn nhạt.

"Sao vậy? Ca ca của con đi rồi?" Thanh âm nhu hòa vang lên ở bên người Na Nhi, ánh mắt nàng nhất thời khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng gật gù.

Bàn tay ôn nhu trắng nõn ôm lấy bả vai nàng, "Các con đều còn nhỏ, tương lai vẫn còn thời gian. Nha đầu ngốc, con lại không muốn rời xa một người khác như thế, lão sư con sẽ rất đố kỵ đấy."

Na Nhi ngẩng đầu nhìn lại, phản bác: "Sư mẫu, con cũng không muốn rời xa ngài và lão sư mà!"

Nếu như Đường Vũ Lân ở đây, nhất định sẽ nhận ra, người đứng bên cạnh Na Nhi này, chính là Phó Các Chủ Hải Thần Các, là người được ca tụng là thánh nữ thiện lương nhất đại lục, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ.

Nhã Lỵ ôm nàng một cái, "Sư mẫu rất yêu thích con, không muốn xa rời đâu! Ta và lão sư con không có con cái, chúng ta vẫn luôn coi con là con ruột của mình. Yên tâm đi, ca ca của con rất ưu tú, tương lai hắn nhất định có thể thi vào Nội viện."

"Vâng, cảm ơn sư mẫu. Sư mẫu, tại sao hiện tại không thể để cho anh ấy tiến vào Nội viện ạ? Con cảm thấy tiềm lực ca ca rất tốt." Na Nhi mặt đầy ước ao nhìn Nhã Lỵ.

Nhã Lỵ lại lắc đầu một cái, nói: "Bây giờ còn chưa được, ngọc thô chưa mài dũa, cần có rất nhiều sự tôi luyện. Ở đây, sự tôi luyện là không đủ. Vì lẽ đó, ta và lão sư con cũng chuẩn bị để cho con đi ra ngoài một quãng thời gian. Cứ ở đây tu luyện mãi, đối với sự phát triển tương lai của con cũng khá bất lợi. Còn có một năm, sau một năm, con nên ra ngoài đi nhiều một chút."

"Không, Na Nhi không muốn rời xa lão sư và sư mẫu." Na Nhi ôm lấy Nhã Lỵ, làm nũng.

……

Sử Lai Khắc học viện, Ngoại viện, ký túc xá công đọc sinh.

Lúc Đường Vũ Lân trở về, Từ Lạp Trí đã ở trong túc xá.

"Lạp Trí." Đường Vũ Lân cười nói, "Ngươi và Tinh Lan đi nơi nào? Làm sao ở trong học viện vẫn không thấy các ngươi?"

Từ Lạp Trí ha ha cười: "Tinh Lan tỷ đi đến một nơi thích hợp cho nàng tu luyện, còn Võ Hồn này của ta, ở nơi nào tu luyện cũng đều giống nhau, nên đi cùng nàng. Chúng ta cũng vừa trở về thôi. Đội trưởng, xem dáng vẻ của ngươi, tựa hồ lại có đột phá nha!"

Từ Lạp Trí mặc dù là Thực Phẩm Hệ Hồn Sư, nhưng năng lực nhận biết của hắn phi thường nhạy cảm, cũng không phải là nhờ vào tinh thần lực, mà là một dạng thiên phú trời sinh.

Hắn rõ ràng phát hiện ra, ngày hôm nay Đường Vũ Lân có chút khang khác. Không chỉ thân hình cao lớn thêm mấy phần, tăng thêm anh khí. Đồng thời, ánh mắt hắn trở nên càng thêm nội liễm. Khí tức trên người không có gì thay đổi, nhưng chính hắn lại cảm giác được, tựa hồ như dưới da Đường Vũ Lân có một vầng sáng lưu chuyển, đã trở nên càng mạnh hơn.

Đường Vũ Lân cười nói: "Vẫn ổn, có một chút đột phá đấy. Không tính là đặc biệt mạnh, ta trong thời gian sắp tới chuẩn bị bắt đầu nỗ lực tu luyện hồn lực đây."

Từ Lạp Trí cười ha ha: "Hừm, không nghĩ tới đã ra đến Ngoại viện rồi mà áp lực còn lớn như vậy, trong lớp có tận mấy tên tứ hoàn, chúng ta phải nỗ lực nhiều hơn nữa!"

Đường Vũ Lân nói: "Tiểu Ngôn và Cổ Nguyệt đã trở về chưa? Tạ Giải đâu?"

Từ Lạp Trí vung vẩy tay, nói: "Tiểu Ngôn và Cổ Nguyệt vẫn còn chưa quay trở lại. Cái tên Tạ Giải này sáng sớm đã đi ra ngoài, không thấy bóng dáng. Nhạc Chính Vũ cũng trở về rồi, đang ở bên phòng của hắn. Ta thấy dường như Nguyên Ân vẫn luôn ở trong phòng của nàng."

"Ừm." Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta trước tiên đi tìm bọn họ một chút." Chuyện đã đáp ứng với Nguyên Ân Dạ Huy trước tiên phải làm cho người ta mới được.

Cửa phòng của Nguyên Ân Dạ Huy đóng chặt. Từ sau lần thứ nhất bị Tạ Giải nhìn thấy, nơi ở của nàng liền trở nên vô cùng thần bí. Dù cho là ban ngày, đều có rất ít thời điểm nàng sẽ kéo màn cửa sổ ra.

Đường Vũ Lân giơ tay gõ gõ ở trên cửa, "Nguyên Ân, ngươi có ở đây không?"

Nguyên Ân Dạ Huy mở cửa ra, "Về rồi à?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Vậy có gì để ta đoán tạo Hữu Linh Hợp kim cho ngươi! Nhu cầu của ngươi không có gì thay đổi chứ?"

Nguyên Ân Dạ Huy lắc đầu một cái, "Không có, phẩm chất càng cao càng tốt!"

Đường Vũ Lân cười nói: "Sẽ làm hết sức, mười mấy ngày nay không đụng đến đoán tạo, ta trước tiên phải làm nóng người để lấy lại một chút cảm giác."

"Không vội. Nếu không có chuyện gì thì ta vào lại phòng tu luyện tiếp đây!"

Đường Vũ Lân nói: "Ngươi biết Tạ Giải đi đâu sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy ánh mắt hơi đổi, lạnh lùng nói: "Không biết! Các ngươi là bạn cùng phòng, hắn ở nơi nào, sao ngươi hỏi ta?"

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Chuyện khi trước đều là hiểu lầm, thực sự là xin lỗi. Bất quá mọi người cũng vẫn là bạn học, ngươi..."

"Ầm!" Nguyên Ân Dạ Huy trực tiếp đóng sầm cửa phòng lại.

Đường Vũ Lân sờ sờ mũi, ngọn núi lửa này hơi có chút lớn…

Trước tiên đi đến Đoán Tạo Thất đã, mười mấy ngày không đụng đến đoán tạo, lại nói, thật là có chút nhớ nhung. Vừa nghĩ tới sẽ đi đoán tạo, nơi khóe miệng hắn không khỏi hiện lên một nụ cười. Hắn hiện tại còn nhớ, dáng vẻ đắc ý của Phong lão ngày đó trước mặt sư tổ.

Phong Lão gần đây đã không đốc thúc hắn tu luyện Đoán Tạo Thuật, các sư trưởng của Đường Vũ Lân đều đồng quan điểm với nhau, tất cả đều cần phải nhanh chóng cải thiện tu vi hồn lực. Đây là thứ bạc nhược nhất đối với hắn hiện tại.

Hắn vừa muốn đi tới Đoán Tạo Thất, lại đột nhiên nhận được một cái Hồn Đạo Tin Nhắn, chính là một tin tức tốt khiến hắn vô cùng cao hứng.

"Quá tốt, Mặc Lam tỷ đã tỉnh, đây thực sự là quá tốt rồi!"

Chồng của Mặc Lam nhắn tin tới, Mặc Lam đã tỉnh lại, tuy rằng thần trí còn có chút mơ hồ, nhưng đã có thể nhận ra được những người thân của mình. Đây cũng là chuyển biến rất tốt rồi, Thánh Linh Đấu La cũng đã

nhận được tin tức của bọn họ, sắp tới sẽ lại đi một lần.

Từ tình hình này mà xem, Mặc Lam có khả năng khỏi hẳn.

"Đội trưởng, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Hứa Tiểu Ngôn dáng ngọc yêu kiều từ bên ngoài đi vào khu túc xá, vừa vặn nhìn thấy một màn Đường Vũ Lân vô cùng phấn khởi này.

Đường Vũ Lân cười nói: "Một người bạn bị bệnh nặng vừa khôi phục lại, mừng thay cho tỷ ấy."

Hứa Tiểu Ngôn cười một cách tự nhiên nói: "Vậy thì thật là quá tốt rồi. Ta đi về trước thu dọn đồ đạc đây."

Một tháng không gặp, mọi người xem ra đều không có gì thay đổi. Nhưng Đường Vũ Lân vẫn nhìn ra được, Hứa Tiểu Ngôn so với trước đây tự tin hơn. Từ khi sau khi Võ Hồn nàng thăng hoa ở Quan Tinh Đài, tâm tư nàng liền bắt đầu từ từ phát sinh biến hóa. Phần tự ti nhút nhát ban đầu chậm rãi biến mất, càng ngày càng tự tin.

Xác thực, hiện tại Tam Đại Tinh Không Hồn Kỹ của nàng, về phương diện khống chế, tuyệt đối là cực kỳ mạnh mẽ. Chỉ riêng tuyệt chiêu Khóa Tuyệt Đối của nàng, đã đủ để thay đổi chiến cục.

Mọi người đều đang nhanh chóng tiến bộ, đây chính là Sử Lai Khắc đó! Một khắc cũng không thể thư giãn được khi ở Sử Lai Khắc. Loại bầu không khí này, đã đủ để kích thích người ta nỗ lực 200%.

Đường Vũ Lân rời khỏi ký túc xá công đọc sinh. Mới vừa ra khỏi cửa, lại gặp được người quen.

"Chào lớp trưởng." Người đến chính là người có danh xưng Cấm Cố Lạc Quế Tinh, là một thành viên của Ngũ Đại Thiên Tài Bảng lớp bọn họ.

"Quế Tinh, ngươi làm sao lại đến chỗ chúng ta? Cũng dự định làm công đọc sinh sao?" Đường Vũ Lân cười hỏi.

Sau lần đoàn chiến kia, uy vọng của Đường Vũ Lân ở trong lớp năm nhất không ngừng tăng lên, đặc biệt là sau khi dẫn dắt bọn họ chiến thắng lớp năm hai, lại càng là như vậy. Hiện tại đã không ai có thể lay động địa vị lớp

trưởng của hắn. Mà quan hệ giữa hắn và Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa bọn họ cũng được cải thiện không ít. Dù sao, vô luận nói như thế nào, bọn họ đều là bạn học cùng lớp, có cạnh tranh, nhưng cũng là cùng trường.

"Ta có lời mời muốn gửi tới các ngươi. Lúc này không phải là khi năm học mới sắp khai giảng sao? Mọi người đã tu luyện một năm, chúng ta tổ chức một hồi thi đấu giao hữu trong lớp, thế nào? Đối với mọi người cũng là một điịp để rèn luyện." Lạc Quế Tinh cười híp mắt nói.

Chương 496: Cổ Nguyệt trở về

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Làm sao? Không phục à? Còn muốn đấu lại một lần nữa sao?"

Lạc Quế Tinh vẫy vẫy tay, "Chung quy phải nghiệm chứng thành quả tu luyện của chúng ta một chút mà. Các ngươi là đối thủ nghiệm chứng tốt nhất. Tuy rằng ta cảm thấy tỷ lệ thắng của chúng ta sẽ không cao, nhưng chung quy vẫn phải thử xem. Chúng ta vẫn luôn xem các ngươi là mục tiêu khổ luyện."

Đường Vũ Lân nói: "Lúc nào?"

Lạc Quế Tinh nói: "Ngày mai sẽ khai giảng, buổi sáng làm lễ khai giảng, buổi chiều không có chuyện gì. Liền chọn chiều mai đi! Bên thua chịu phí thuê sân. Thế nào?"

"Được." Đường Vũ Lân sảng khoái đáp ứng một tiếng, luận bàn bình thường với các bạn cùng lớp thì có sao đâu? Hơn nữa, hắn đối với bản thân và các đồng đội của mình cũng hoàn toàn tự tin.

Lạc Quế Tinh nói: "Lớp trưởng, phải cẩn trọng chứ không được bất cẩn đâu nha! Chúng ta tiến bộ rất nhiều, vấn đề phối hợp với nhau cũng được giải quyết. Lần này chúng ta chắc chắn sẽ không phạm phải nhiều sai lầm như lần trước. Bất quá, có phải là cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ kia của các ngươi là không nên dùng hay không? Cái kia quá bá đạo, một khi dùng sẽ gây thương tổn lớn đối với chính bản thân các ngươi."

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Quế Tinh, ngươi nói như vậy, cũng có nghĩa là không đủ lòng tin nha! Nếu đã như vậy, ta thấy là các ngươi không có chút cơ hội chiến thắng nào." Hắn không dùng lời lẽ đi lừa người thì thôi, Lạc

Quế Tinh muốn dùng lời lẽ đi lừa hắn, dễ vậy sao! Mà trên thực tế, Đường Vũ Lân đúng là không có ý định dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Sau khi bị Lão Đường nhắc nhở, Thần Long Biến hạn chế dùng vẫn là tốt hơn!

"Được rồi, ngày mai gặp." Lạc Quế Tinh cáo từ, Đường Vũ Lân cũng rời đi đến Đoán Tạo Thất. Hắn cũng không sớm thông báo cho đồng đội của mình. Đối với cuộc khiêu chiến này, hắn đúng là hoàn toàn có tự tin.

Lúc Đường Vũ Lân từ Đoán Tạo Thất quay trở lại đã là chạng vạng. Ngay cả chính hắn đều có chút kinh ngạc chính là, mười mấy ngày không đoán tạo, nhưng sau khi một lần nữa cầm lại Đoán Tạo Chuy, cảm giác trái lại so với lúc trước còn tốt hơn. Đây là nguyên nhân của lắng đọng, cũng có một phần do huyết mạch lực của hắn tăng lên, năng lực nhận biết càng nhạy cảm.

Tỷ lệ thành công của Dung Đoán so với trước đó còn cao hơn, phẩm chất cũng tương đối khá. Một buổi chiều đoán tạo, hắn có thể tạo ra một khối Hữu Linh Kim Loại có phẩm chất trên 89%.

Đường Vũ Lân trực tiếp đưa cho Nguyên Ân Dạ Huy, vừa nghe nói mức độ hòa hợp cao tới 89%, trên mặt Nguyên Ân cuối cùng cũng coi như là có nụ cười.

Trong túc xá, Tạ Giải vẫn còn chưa trở lại, Cổ Nguyệt cũng chưa trở về.

Đường Vũ Lân nhíu mày, lấy Hồn Đạo Bộ Đàm của mình ra, bấm số điện thoại của Cổ Nguyệt.

"Vũ Lân?" Rất nhanh, máy đã nối. Không biết tại sao, thời điểm Đường Vũ Lân nghe được âm thanh của Cổ Nguyệt, cả người đều có loại cảm giác thả lỏng.

"Ừm. Là ta. Ngày mai sẽ khai giảng, ngươi làm sao vẫn còn chưa quay trở lại? Đang ở chỗ nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Ha ha." Một bên khác, Cổ Nguyệt cười cợt, "Sắp đến rồi. Ta mang cho ngươi chút đồ ăn ngon. Sẽ lập tức đến học viện."

"Ta ra cửa đón ngươi." Đường Vũ Lân hầu như là bật thốt lên, nói ra câu nói này. Nói xong, ngay chính hắn đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Tốt!" Âm thanh của Cổ Nguyệt vẫn ôn hòa như trước, nhưng rõ ràng mang theo vài phần vui sướng.

Đường Vũ Lân từ trên giường nhảy xuống, tròng giầy vào liền chạy ra ngoài.

Từ Lạp Trí nhìn theo hắn rời đi, trên mặt béo không khỏi lộ ra nụ cười.

Đường Vũ Lân mới vừa ra khỏi cửa, trước mặt liền đụng phải Tạ Giải với mới vừa vào khu túc xá.

"Ồ, lão đại, ngươi trở về rồi?" Dáng vẻ Tạ Giải thực tại quả là có chút chật vật, một thân đầy mồ hôi, còn có tro bụi. Tóc đã dính bết ở trên trán, sắc mặt cũng có vẻ hơi trắng xám, một bộ dáng vẻ đầy uể oải.

"Ngươi đi đâu? Làm sao vậy?" Đường Vũ Lân nghi hoặc hỏi.

Con mắt Tạ Giải rất sáng sủa, "Bí mật!"

"Được rồi." Đường Vũ Lân cũng không hỏi nhiều, hướng về hắn vẫy vẫy tay, liền đi ra khỏi ký túc xá.

Tạ Giải đi tới vòi nước rửa mặt, đem tro bụi trên mặt rửa đi, lại trực tiếp dùng nước mát dội thẳng lên đầu mình, có cảm giác thoải mái sảng khoái tràn trề.

Thực sự là thật sảng khoái nha! Bị ngược thật sảng khoái!

Hắn tuyệt đối không muốn nhớ lại những gì đã xảy ra, mỗi ngày đều bị ăn đòn no.

Không biết có phải là khẩu nghiệp hôm trước đi chê tóc Lương Hiểu Vũ có vấn đề, mấy ngày nay quả thật là bị ngược thê thảm muốn chết. Nhưng hắn vẫn hưng phấn như cũ, bởi vì hắn có thể cảm giác được sự tiến bộ của chính mình. Càng làm cho hắn kinh hỉ chính là, hắn phát hiện ra, thân thể của mình và Võ Hồn kỳ thực là một kho báu, đang không ngừng trong quá trình được khai phá, tất cả những tiềm năng dần dần được phơi bày ra.

Thì ra trời vốn không sinh mình ra là một kẻ yếu ớt như vậy, chỉ là bởi vì

mình không nắm giữ được chân lý của Võ Hồn, chân lý của Mẫn Công Hệ Hồn Sư, mới không thể đem tất cả năng lực của bản thân đều phát huy ra được.

Được Lương Hiểu Vũ hướng dẫn, hắn rõ ràng có thể cảm giác được sự tiến bộ của chính mình, tốc độ có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Hơn nữa, hiện tại hắn cũng đã biết được thân phận của Lương Hiểu Vũ.

Ngày thứ hai khi hắn đi theo Lương Hiểu Vũ học tập, Lương Hiểu Vũ liền dẫn hắn đi tới một chỗ, có thiết bị huấn luyện chuyên nghiệp. Mà nơi này, thuộc về một trong Đường Môn Ngoại Tam Đường, Mẫn Đường!

Tự xưng Sơn Tây Tiểu Lê Minh, Lương Hiểu Vũ chính là Đường chủ của Đường Môn Mẫn Đường. Mẫn Đường, ở bên trong Đường Môn phụ trách thu thập tin tức, quan sát, theo dõi các sự kiện, v.v... Phạm vi phụ trách to lớn nhất, hạng mục rườm rà nhất. Mẫn Đường chiêu thu thành viên, tuyệt đại đa số đều là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư.

Không thể nghi ngờ, Tạ Giải được Lương Hiểu Vũ trực tiếp nhận vào Mẫn Đường. Hiện tại, hắn đã là chấp sự thuộc về riêng Mẫn Đường. Lương Hiểu Vũ đích thân hướng dẫn, Tạ Giải rốt cục tìm thấy được cánh cửa lớn của Mẫn Công Hệ chân chính.

Nếu đổi lại là trước đây, dạy học tàn nhẫn như vậy, Tạ Giải e rằng đã cố gắng không nổi. Nhưng từ sau ngày bị Nguyên Ân Dạ Huy kích thích, hắn liền kìm nén một luồng nhiệt huyết trong lòng. Vì lẽ đó, ngay cả Lương Hiểu Vũ cũng đều rất kinh ngạc, sự nhẫn nại của người này lại mạnh như vậy. Mỗi ngày tiếp nhận huấn luyện đều vô cùng lì, không tới khi kiệt sức tuyệt đối không kết thúc.

Tạ Giải từ trong cốt tủy vẫn có một sự quyết tâm, bên trong những lần chiến đấu trước đây đã được hiển lộ ra. Mà lần này, toàn bộ sự quyết tâm của hắn đều được dồn vào bên trong quá trình tu luyện. Hắn lập ra cho mình mục tiêu rất đơn giản, vượt qua Nguyên Ân, chiến thắng Nguyên Ân, cưới Nguyên Ân!

Mọi người cần một mục tiêu, vì mục tiêu này mà phấn đấu. Mục tiêu có sức hấp dẫn càng lớn, sự phấn đấu tự nhiên cũng sẽ càng nỗ lực hơn.

Tạ Giải hiện tại chính là như thế, động lực mười phần, tất cả sự thống khổ cùng uể oải, đều là con cọp giấy!

Nguyên Ân Dạ Huy đứng ở phía trước cửa sổ, từ trong khe hở của rèm cửa sổ, nhìn Tạ Giải ở nơi đó gội đầu.

Nàng cũng không biết tại sao chính mình khi nghe được âm thanh của Đường Vũ Lân và Tạ Giải trò chuyện truyền tới đây, lại muốn nhìn hắn.

Tên kia, đến tột cùng mỗi ngày đang làm gì? Trong lòng nàng, cũng đồng dạng có chút ít hiếu kỳ.

Đại môn Sử Lai Khắc học viện, Đường Vũ Lân chạy đến nơi cửa dừng bước lại, nhìn bốn phía.

Tạm thời vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cổ Nguyệt. Một tháng không gặp nàng, không biết tại sao, ở trong lòng hắn, hình bóng của nàng lại đặc biệt rõ ràng.

Chính mình thế này là làm sao? Làm sao lại đột nhiên quan tâm đến Cổ Nguyệt như vậy?

Trong lúc hắn còn đang suy tư, xa xa, ánh đèn sáng ngời của một chiếc Hồn Đạo Ô Tô soi sáng lại đây. Thời gian không lâu, ô tô đi tới trước cửa học viện dừng lại.

Từ trên xe, một tên tài xế bước xuống, mở cửa xe phía sau, Cổ Nguyệt đi từ trên xe xuống.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân, trên mặt nàng nhất thời toát ra nụ cười rạng rỡ, hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay, sau đó đi tới cốp sau.

Đường Vũ Lân vội vàng đi tới, không nhịn được hỏi: "Tại sao lại trở về muộn như vậy?"

Cổ Nguyệt nhẹ giọng nói: "Trước đó có chút việc cần xử lý, xử lý xong mới quay trở lại. Ngươi xem, ta mang cho ngươi cái gì?" Vừa nói, nàng từ cốp sau lấy ra mấy chiếc hộp, đưa cho Đường Vũ Lân.

Bên ngoài những chiếc hộp đều được gói gém, không nhìn thấy bên trong

là món đồ gì.

"Là cái gì?"

"Ngươi mở ra nhìn xem. Còn ấm lắm!" Cổ Nguyệt dịu dàng cười nói.

Đường Vũ Lân đem hộp đặt ở nóc xe, hộp vừa mở ra, nhất thời, một mùi thơm nồng nàn phả vào mặt.

Là một kẻ sành ăn đúng nghĩa, con mắt Đường Vũ Lân trong nháy mắt liền sáng rỡ lên, làm sao có thể thơm như vậy?

Ba hộp đồ ăn lớn, bên trong đặt 9 món ăn, mỗi một loại đều rất nhiều. Ngoài ra còn có khoảng chừng 20 bánh màn thầu.

"Không dám làm quá nhiều, sợ trên đường xóc nảy không tốt. Dinh dưỡng hẳn là cũng đủ. Ngươi ăn cơm tối chưa?" Cổ Nguyệt giúp hắn đem hộp cơm mở ra. Bên cạnh học viện, cách đó không xa có một vườn hoa, bên ngoài vườn hoa là bệ đá, hộp cơm được đặt ở chỗ này.

"Vẫn chưa!" Con mắt Đường Vũ Lân đã không thể rời khỏi hộp cơm.

"Vậy ăn xong hãy quay trở về." Cổ Nguyệt nói.

"Được!" Đường Vũ Lân đã sớm không kiềm chế nổi, nhanh chóng nắm lấy một cái bánh bao, cầm lấy đồ ăn bắt đầu nhai nhồm nhoàm.

Mùi vị thực sự là tương đối tốt nha! Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm ăn uống, Đường Vũ Lân rất nhanh sẽ nhận ra, những loại mỹ thực này đều được dùng nguyên liệu có hàm lượng dinh dưỡng cao để nấu, cũng không hề kém hơn chỗ sư bá chút nào. Tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn cao đẳng giàu chất dinh dưỡng.

"Đây là Hải Sâm hoang dại, to thật. Cái đầu lớn như vậy, ít nhất là 20 năm trở lên." Đường Vũ Lân vừa ăn, vừa nhận định nguyên liệu nấu ăn.

Mùi vị những loại thức ăn này không phải là cực kỳ tốt, nhưng cũng tuyệt đối là chân tài thật học. Hắn được ăn một bữa no, ăn đến mặt mày hớn ha hớn hở.

Chương 497: Ngươi làm?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Cổ Nguyệt ở ngay một bên yên lặng nhìn hắn ăn, trên mặt mang theo nụ cười mỉm dịu dàng. Mỗi khi Đường Vũ Lân ăn sạch một khay, nàng liền giúp hắn mang lên đồ ăn mới. Ngay trước cửa cửa học viện, ăn uống thật nhanh.

Chẳng mấy chốc, ba hộp đồ ăn lớn trong nháy mắt đều bị hắn quét một cái sạch sành sanh.

Cổ Nguyệt nhìn dáng vẻ hắn còn có chút chưa hết thòm thèm, hỏi: "Ăn no chưa?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Vẫn ổn, số lượng tuy rằng không hề lớn, nhưng đều là thứ tốt, chất dinh dưỡng phong phú! Ngươi mua ở đâu vậy? Thực sự là tiêu pha."

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Ta làm. Học khoảng mấy ngày, mùi vị dường như hơi bình thường."

"Ngươi làm?" Đường Vũ Lân trợn to hai mắt nhìn nàng.

Đối với những học viên Sử Lai Khắc học viện như bọn họ mà nói, thời gian tuyệt đối là quý giá. Sau khi về nhà Cổ Nguyệt lại có thể dành chút thời gian nghiên cứu xem làm cơm như thế nào, chỉ để vì làm những đồ ăn mà hắn ăn trong chớp mắt này?

Một cảm giác ấm áp dị thường trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, Đường Vũ Lân nhìn nàng thật kỹ một lần, không hề nói cảm ơn. Hắn đứng lên, giúp nàng thu dọn hộp cơm, sau đó thu vào bên trong Hồn Đạo Khí Trữ Vật.

"Đi thôi." Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt vẫy vẫy tay.

Cổ Nguyệt cùng hắn sóng vai tiến lên. Trời đã tối, ánh trăng chiếu rọi, ở giữa những bóng cây hai bên đường của Sử Lai Khắc, hai người đi bên nhau trong đêm tối yên tĩnh.

Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy, Cổ Nguyệt sau lần trở về này, vị trí của nàng ở trong lòng mình dường như có gì đó khang khác. Xa cách một tháng, hắn vẫn luôn cố gắng tu luyện, cũng có niềm vui sướng khi gặp lại được Na. Nhưng hôm nay, trước đó khi Cổ Nguyệt chưa trở về, sự nhớ nhung trong lòng hắn bỗng trở nên mãnh liệt. Khi nàng trở về, một cảm giác mừng rỡ và hưng phấn trước nay chưa từng có bỗng nhiên xuất hiện.

Quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, ánh trăng trong sáng chiếu rọi qua bóng cây, soi sáng trên làn da mịn màng, trơn bóng như ngọc của nàng.

Nàng không được tính là đặc biệt đẹp, nhưng cũng có một loại khí chất khó tả.

"Nhìn cái gì?" Cổ Nguyệt cảm nhận được ánh mắt có chút nóng rực của hắn.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Nhìn ngắm nàng…!"

Cổ Nguyệt liếc hắn một cái, "Ta cũng không đẹp, có cái gì đáng nhìn?"

"Đẹp!" Đường Vũ Lân lại không chút do dự nói rằng.

Cổ Nguyệt khẽ nhíu mày, thoáng cúi đầu, tựa hồ đang suy tư điều gì đó, tay trái của nàng nắm chặt, lại chậm rãi buông ra.

Hai người cứ như thế chậm rãi bước chậm về ký túc xá công đọc sinh.

"Cổ Nguyệt tỷ!" Hứa Tiểu Ngôn nhảy nhảy nhót nhót nghênh đón Cổ Nguyệt trở về ký túc xá nữ sinh của các nàng.

Đường Vũ Lân đứng ở bên ngoài cửa túc xá, nói: "Mọi người đều đi ra một chút, ta có chuyện muốn nói với mọi người."

Cửa túc xá mở ra, Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan, Cổ Nguyệt, một bên khác có Tạ Giải, Từ Lạp Trí đều đi ra. Khiến cho Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc chính là, liền ngay cả Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ cũng đi ra.

Sau khi nhận được Hữu Linh Kim Loại của Đường Vũ Lân đoán tạo, thái độ của Nguyên Ân Dạ Huy rõ ràng có chuyển biến tốt mấy phần. Đương nhiên, thái độ này là đối với Đường Vũ Lân, không phải là đối với Tạ Giải.

"Xin lỗi, cũng không có liên quan gì tới các ngươi, là chuyện nội bộ ở bên lớp chúng ta." Đường Vũ Lân hướng về Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ nói.

Nhạc Chính Vũ cười hì hì nói: "Không có chuyện gì, chúng ta cũng nghe một chút, xem như là dò hỏi tình báo. Ta có thể nói với các ngươi, các bạn học lớp chúng ta đối với các ngươi cũng không phục lắm đâu! Năm nay nói không chừng lúc nào đó liền sẽ lại có một đợt giao lưu nữa."

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Đồng ý tặng cho chúng ta điểm sát hạch, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh."

"Oa, rất cứng à nha? Nhìn dáng dấp gần đây tiến bộ không nhỏ?" Nhạc Chính Vũ tựa như cười mà không phải cười, nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ngươi đạt đến tứ hoàn rồi chứ?"

Nhạc Chính Vũ ưỡn ngực, không lên tiếng, nhưng vẻ đắc ý này đã thay cho câu trả lời, không thể nghi ngờ.

Đường Vũ Lân nói: "Mọi người chúng ta đều có khoảng cách đến tứ hoàn không xa. Không phục, có thời gian chúng ta lại tranh tài một phen. Để ngươi biết lợi hại."

Nhạc Chính Vũ liếc mắt nhìn Nguyên Ân Dạ Huy bên cạnh một cái. Nguyên Ân Dạ Huy vẫn không hề hé răng. Là lớp trưởng của năm thứ hai, nàng mới có thể đại biểu cho lớp của mình.

Đường Vũ Lân chuyển hướng về các bạn bè nói: "Ngày hôm nay Lạc Quế Tinh lại đây, nhóm của bọn họ muốn hướng về chúng ta đưa ra lời khiêu chiến, lúc chiều nay. Mọi người chuẩn bị tâm lý một chút."

"Ừm!" Hứa Tiểu Ngôn như không có chuyện gì xảy ra, hờ hững đáp lại.
TRUY ENFU LL. VN

Ánh mắt Tạ Giải trong nháy mắt liền trở nên phấn khởi, "Được!" Ở trong đầu của hắn lập tức xuất hiện hình ảnh của gã Bất Tử Từ Du Trình. Lần trước hắn liều mạng trọng thương, đem Bất Tử Từ Du Trình kéo xuống ngựa. Lần này thì sao?

Diệp Tinh Lan lạnh nhạt nói: "Vừa vặn luyện tay nghề một chút."

Đường Vũ Lân nói: "Hồn Linh của ngươi đã có rồi?"

"Ừm!" Diệp Tinh Lan gật gật đầu.

Cổ Nguyệt nói: "Vậy thì so đấu đi! Bọn họ chưa từ bỏ ý định, thì cứ đánh tới khi bọn họ hết hy vọng."

Từ Lạp Trí, "Ha ha, ha ha!"

Không có một người căng thẳng. Thời điểm lần trước bọn họ đối mặt với các bạn học thuộc Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, còn rơi vào khổ chiến. Nhưng lần này, bọn họ lại có một sự tự tin mãnh liệt. Tự tin bắt nguồn từ thực lực.

Nhóm người Vũ Ti Đóa nhất định có tiến bộ không ít, nhưng mình và các bạn bè, làm sao lại không phải là như vậy đây?

Vừa vặn, nghiệm chứng một chút thành quả rèn luyện của mọi người một khoảng thời gian vừa qua.

Màn đêm buông xuống, Đường Vũ Lân không trở về ký túc xá, mà lại tìm một chỗ ở trong rừng cây ngồi xuống. Tu luyện ở giữa thảm thực vật, có tác dụng phụ trợ đối với việc tu luyện hồn lực của hắn.

Trong số các bạn bè, luận về tu vi hồn lực, kỳ thực hắn là người thấp nhất. Sau khi đạo phong ấn thứ 4 đột phá, mới đạt đến cấp 35. Thậm chí ngay cả Hứa Tiểu Ngôn, thời điểm mượn Quan Tinh Đài đột phá cũng đã đến cấp 37. Từ Lạp Trí, Tạ Giải đều là cấp 38; Cổ Nguyệt cấp 39; Diệp Tinh Lan cấp 41.

Chính mình đã lạc hậu so với các bạn bè không ít! Tuy rằng có Kim Long Hồn Hoàn phụ trợ, nhưng hồn lực và Hồn Hoàn chung quy mới là căn bản của Hồn Sư. Đường Vũ Lân đã quyết tâm, vào năm học mới sẽ giảm thiểu thời gian rèn luyện Đoán Tạo Thuật, tập trung nhiều hơn vào tu luyện hồn lực.

Lượng lớn đồ ăn giàu dinh dưỡng của hắn, ngoại trừ củng cố thân thể ra, đối với việc rèn luyện tu vi hồn lực cũng có tác dụng phụ trợ nhất định. Sau khi tinh thần lực phá tan bình cảnh Linh Hải Cảnh, ở một quãng thời gian rất dài sau đó đều sẽ vững vàng tăng cường, không cần lo lắng.

Củng cố và rèn luyện. Chậm rãi tích lũy!

Tiếp tục tu luyện tới khi trời tờ mờ sáng, Đường Vũ Lân mới từ bên trong minh tưởng hồi tỉnh lại.

Nhân số tu luyện Tử Cực Ma Đồng rõ ràng đã gia tăng rồi, Đường Vũ Lân, Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải, Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan, tất cả đều tham gia.

Tử Khí quanh quẩn, tinh thần lực rõ ràng có tăng lên một tia, trong tròng mắt là cảm giác ôn hòa thư thích, mơ hồ có hơi nước tràn ngập. Hơi nước dần dần được hấp thu, chung quanh con ngươi là một mảnh ấm áp.

Tinh thần lực đạt tới Linh Hải Cảnh từ bên ngoài mà xem, đối với Hồn Sư phổ thông thật giống với không có trợ giúp gì to lớn. Nhưng trên thực tế, lại biến hóa về mọi mặt.

Thời điểm Đường Vũ Lân đang tu luyện Tử Cực Ma Đồng liền có thể rõ ràng cảm nhận được. Trước đây trong tu luyện, hắn chỉ biết tinh thần lực sẽ theo tu luyện Tử Cực Ma Đồng mà tăng lên, nhưng chân chính tăng lên bao nhiêu cũng không nắm rõ. Hiện tại nhận biết nhạy cảm hơn, có thể cảm nhận được biến hóa của tinh thần lực mình tốt hơn. Nhìn tổng thể, tốc độ tăng trưởng tinh thần lực so với trước đây rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Cổ Nguyệt cũng sớm đã đột phá đến Linh Hải Cảnh, không biết hiện tại tinh thần lực của nàng đã đạt đến trình độ nào rồi?

Hít sâu một hơi, Huyền Thiên Công yên lặng vận hành một vòng, tinh thần sảng khoái.

Chính là như vậy, mỗi ngày đều nỗ lực tu luyện.

"Đội trưởng, kỳ thực ngươi không cần tu luyện buổi tối ở đây. Nơi này tuy rằng có rất nhiều cây cối, nhưng hơi thở sự sống so với thiên địa nguyên lực bình thường cũng không tính là dồi dào. Những Thực Phẩm Hệ Hồn Sư như ta, cũng cần địa phương như vậy, thường sẽ đi thuê sân bãi tu luyện chuyên dụng của học viện!" Từ Lạp Trí cũng thu công, nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Sân bãi tu luyện chuyên dụng?"

Từ Lạp Trí nói: "Đúng đấy! Lẽ nào ngươi không biết, ở học viện có thể dùng điểm cống hiến để thuê sân bãi tu luyện chuyên dụng thích hợp với bản thân? Ngươi đã ở học viện một năm rồi đấy!"

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu, hắn làm sao lại không biết được chứ! Đương nhiên là biết rồi. Thời điểm mới vừa gia nhập học viện cũng đã có lão sư giới thiệu qua!

Chương 498: Muốn khiêu chiến năm ba

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Sử Lai Khắc học viện có một số sân bãi tu luyện chuyên dụng, thích hợp cho các Hồn Sư có thuộc tính khác nhau: Nguyên Tố Hệ, Thực Vật Hệ, Thú Võ Hồn, Khí Võ Hồn đều có. Có chừng mười mấy loại hình khác nhau, tuy rằng không thể nào bao quát hết thảy các chủng loại Võ Hồn, nhưng đại đa số đều bao hàm trong đó.

Đường Vũ Lân làm sao có thể chưa từng cân nhắc qua việc sử dụng những thứ này cơ chứ? Nhưng chủ yếu là bởi vì, quá đắt!

Hồi đó tiền vốn trong túi hắn vẫn còn eo hẹp, còn phải tích cóp tiền mua nguyên liệu đoán tạo, mua linh vật dùng để đột phá phong ấn, nào có tiền nhàn rỗi để đi những nơi này tu luyện cơ chứ!

Nếu hắn nhớ không lầm, loại sân bãi tu luyện này, mỗi giờ thuê mất 100 điểm cống hiến. Mỗi giờ đó nha! Quét Linh Băng quảng trường cả một ngày, cũng chỉ kiếm được 100 điểm cống hiến mà thôi.

Nhưng bây giờ và hồi đó hiển nhiên là không giống nhau. Đoán tạo đạt đến trình độ chuẩn cấp 6, tỷ lệ đoán tạo thành công Hữu Linh Kim Loại tăng cao. Hiện tại hắn đã có đầy đủ vốn liếng.

Bất quá, mỗi giờ 100 cống hiến, thật đúng là đắt quá đi mất!

"Có phải là cảm thấy đắt?" Diệp Tinh Lan liếc mắt là đã nhìn ra Đường Vũ Lân đang xoắn xuýt cái gì.

Đường Vũ Lân ho khan một tiếng, "Chủ yếu là sợ lãng phí tiền!"

Diệp Tinh Lan nói: "Chuyện này ngươi không cần lo lắng, rất đáng giá, có

thể thử xem!"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Được, vậy ta sẽ sớm đi thử xem sao. Nếu như hiệu quả thật sự tốt, đắt một chút cũng không sao."

Trong tay hắn hiện tại vẫn còn có một lượng Hữu Linh Kim Loại chưa bán ra ngoài, hiện tại cũng đã khai giảng, là thời điểm nên đem những khối Hữu Linh Kim Loại mức độ hòa hợp không vượt quá 80% đổi thành tài nguyên.

Có Nhạc Chính Vũ cung cấp kim loại hiếm, vật liệu đoán tạo không thành vấn đề. Hắn hiện tại chỉ cần tích cóp tiền mua linh vật để chuẩn bị cho tương lai đột phá đạo phong ấn thứ 5 là tốt rồi, những khoản tiền khác cứ đổi thành tài nguyên tu luyện là được.

Đêm nay liền đi thử xem sao! Đường Vũ Lân đã quyết định.

Còn hiện tại, trước tiên đi ăn điểm tâm đã! Đói bụng rồi...

Học kỳ mới khai giảng, căng tin tự nhiên cũng mở lại. Đối với Đường Vũ Lân mà nói, đây là điều mà hắn mong đợi nhất.

Lễ khai giảng vẫn đơn giản như vậy, học viên của 6 lớp, tổng cộng cũng chỉ có mấy trăm người mà thôi. Thái lão nói đơn giản mấy câu, đồng thời thông báo biểu dương 6 người Đường Vũ Lân chiến thắng Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Sư học viện, lễ khai giảng coi như là chính thức kết thúc. Sau đó chính là các lớp lão sư đem bọn học sinh mang về lớp, tiến hành điểm danh. Đây chính là chuyện cần làm ngày đầu tiên học kỳ mới khai giảng.

"Nghe nói chưa? Nhóm Lạc Quế Tinh bọn họ lại muốn khiêu chiến với nhóm của lớp trưởng đấy! Ngay buổi chiều hôm nay! Ngày hôm qua ta nghe một vị lão sư nói là Lạc Quế Tinh đi thuê sân thi đấu."

"Thật sự? Bọn họ lại khiêu chiến? Còn không chịu phục sao?"

"Khẳng định là không phục! Bọn họ đều là thành viên có tên trên Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, đoàn đội của lớp trưởng, không có lấy một ai vào được bảng danh sách này, có thể phục mới là lạ! Bất quá, như vậy cũng tốt, buổi chiều chúng ta liền có thể đi xem. Cũng không biết bọn họ hiện tại đã cường đại đến trình độ nào?"

"Khẳng định là chúng ta hít khói. Lại nói, lúc trước ta vẫn luôn cho rằng Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa bọn họ tất thắng, nhưng ai ngờ đâu, nhóm của lớp trưởng lại lợi hại như vậy. Kỳ thực cũng không cảm thấy nhóm của bọn họ có chỗ nào đặc biệt mạnh mẽ, nhưng vẫn có thể chiến thắng. Ngay cả lớp năm hai cũng đều thất bại! Ta cảm thấy nhóm Lạc Quế Tinh lần này không có cơ hội lớn."

"Ừm, ta cũng cảm thấy vậy, bất quá, mỏi mắt mong chờ đi! Với tính cách của Lạc Quế Tinh, không có một chút chắc chắn, hắn cũng sẽ không đưa ra lời khiêu chiến. Buổi chiều cùng đi xem."

Điểm danh là do Thẩm Dập tiến hành, sau đó phân công nhiệm vụ đầu năm học mới. Học kỳ thứ hai, cũng là năm học thứ hai, nhiệm vụ cho những học viên này rất đơn giản, bắt đầu thử nghiệm chế tác Nhất Tự Đấu Khải.

Muốn gia nhập Nội viện Sử Lai Khắc học viện, có một quy định quan trọng nhất và cứng nhắc nhất chính là, trước năm 20 tuổi phải trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư.

Bởi vậy, tuy rằng lúc này bọn học sinh đại thể đều khoảng 14, 15 tuổi, cũng phải bắt đầu thử nghiệm. Chế tác Đấu Khải không phải là chuyện đơn giản như vậy! Lại có tiền lệ Đường Vũ Lân đã lén lút hoàn thành khối Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải thứ nhất, lớp năm nhất thực ra cũng đã có không ít người học theo, thử nghiệm chế tác Nhất Tự Đấu Khải.

Điều này nói nghe thì dễ, nhưng yêu cầu về kim loại đối với Nhất Tự Đấu Khải còn có thể đi mua, trong khi thiết kế, chế tạo lại vô cùng gian nan. Không đủ trình độ cấp phó nghiệp, rất khó hoàn thành!

Trải qua một năm học vừa rồi, hết thảy học sinh cũng đều thông qua cuộc thi cuối kỳ mà lưu lại, thực lực tổng hợp của lớp năm nhất cũng đều tăng lên rất nhiều.

Sau khi tân sinh khóa này chiến thắng được lớp năm hai, được ca tụng là khóa tân sinh mạnh nhất trong vòng trăm năm nay. Không chỉ riêng tiểu đội của Đường Vũ Lân bọn họ, mà cả tiểu đội của Lạc Quế Tinh, Vũ Ti Đóa cũng được nhận định như vậy. Có mười mấy người này ở phía trước, những học viên khác cũng đều cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ có thể liều mạng đuổi theo, mong có thể tranh thủ sớm ngày đuổi kịp bước chân của bọn họ. Bầu

không khí như vậy khiến ngày đầu tiên học kỳ mới của lớp năm nhất tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tuy rằng cuối cùng số người có đủ khả năng tiến vào Nội viện là cực ít, nhưng không nỗ lực hết sức, làm sao biết chính mình sẽ không được chứ?

"Buổi chiều ta sẽ làm trọng tài cho các ngươi." Vũ Trường Không gọi Đường Vũ Lân vào văn phòng.

"Ngài cũng biết rồi?" Đường Vũ Lân cười nói.

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Không nên khinh thường. Lạc Quế Tinh bọn họ có tố chất căn cơ vô cùng ưu tú, so với các ngươi chỉ mạnh chứ không yếu hơn. Lại có kinh nghiệm lần giáo huấn trước đó, bọn họ không chỉ không hề nhụt chí, trái lại càng có ý chí chiến đấu cao hơn. Trong cuộc thi cuối kỳ, tất cả bọn họ cũng đều lấy điểm tuyệt đối để kết thúc năm học đầu tiên."

Đường Vũ Lân gật đầu, "Em hiểu rồi! Lần trước chúng em thắng, có quan hệ rất lớn đến việc bọn họ không phối hợp ăn ý với nhau. Luận về tu vi, bọn họ vẫn chiếm ưu thế. Trải qua thời gian dài rèn luyện như vậy, bọn họ phối hợp lẫn nhau nhất định càng mạnh hơn so với trước đây. Hơn nữa thực lực cũng sẽ có tiến bộ. Thế nhưng..."

Vũ Trường Không liếc hắn một cái, "Thế nhưng cái gì?"

Đường Vũ Lân nở nụ cười, nét cười của hắn phi thường xán lạn, một đôi mắt to nhấp nháy tỏa ánh sáng, "Chúng em càng mạnh hơn!"

Đơn giản 5 chữ, đã đem sự tự tin mạnh mẽ lúc này của hắn hiển lộ ra hoàn toàn, không thể nghi ngờ.

Ánh mắt Vũ Trường Không khẽ nhúc nhích, nhìn dáng vẻ Đường Vũ Lân ý chí chiến đấu sục sôi, hắn không khỏi nhớ lại chính mình lúc trước. Từng có lúc, chính mình không phải cũng là như thế sao?

"Dùng sự thực nói chuyện!" Vũ Trường Không thản nhiên nói.

"Vâng. Vũ lão sư, em còn có một chuyện muốn làm phiền thầy." Đường Vũ Lân nói với Vũ Trường Không.

"Chuyện gì?" Vũ Trường Không nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Năm nay là năm học thứ hai, thời điểm trước khi học được nửa học kỳ, em muốn dẫn dắt lớp chúng ta khiêu chiến với lớp năm ba một phen, thầy thấy thế nào?"

Vũ Trường Không sững sờ, "Ngươi muốn khiêu chiến lớp năm ba?"

Đường Vũ Lân nói: "Nhìn sự chênh lệch cùng với các học trưởng, là động lực lớn nhất thúc đẩy chúng em nỗ lực tu luyện. Nếu không, sớm hơn cũng được. Bất quá chúng em cũng không có niềm tin chắc chắn gì."

Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân, tiểu tử này, nên nói là hắn mơ tưởng xa vời? Hay là nên nói chí hướng hắn thật lớn lao?

Lớp năm ba?

Ở Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, đến năm ba, có thể nói là một ranh giới lớn.

Từ tuổi tác của cuộc khảo hạch nhập học Sử Lai Khắc học viện mà xem, tuổi tác ghi danh bình thường khi gia nhập, đến năm ba, cơ bản sẽ gần gần hoặc là đạt đến 20 tuổi. Mỗi lớp đều học cách nhau 3 năm mà!

Lớp năm ba hiện nay, đã học tập ở học viện 7 năm. Trong đó một ít học viên đặc biệt ưu tú, đã có tư cách thi đậu Nội viện. Nói cách khác, khác biệt lớn nhất giữa lớp năm hai và lớp năm ba chính là ở, bọn họ rất có khả năng đã nắm giữ Nhất Tự Đấu Khải.

Thiên phú của Đường Vũ Lân cố nhiên không tồi, nhưng khiêu chiến Nhất Tự Đấu Khải Sư? Nhìn trận chiến cùng Diễm Phượng khi đó là thấy được rõ ràng ngay thôi. Đến cấp độ Nhất Tự Đấu Khải Sư, tăng lên không chỉ là một chút.

Nói như vậy, trước khi kết thúc Ngoại viện năm ba vẫn chưa thi đậu vào Nội viện, căn bản cũng không chút hi vọng nào tiến vào Nội viện. Còn những lớp năm tư, năm năm, năm sáu, chủ yếu là để những học viên có thiên phú không tệ có cơ hội đạt đến trình độ Nhất Tự Đấu Khải Sư trở lên, sau đó mới cho phép tốt nghiệp.

Dù cho là chỉ tốt nghiệp Ngoại viện, học sinh tốt nghiệp Sử Lai Khắc học viện cũng có thể nhận được đãi ngộ rất tốt ở bên ngoài.

Vũ Trường Không nói: "Ngươi dựa vào cái gì cho rằng các ngươi có thể khiêu chiến năm thứ ba?"

Đường Vũ Lân nói: "Dựa vào nỗ lực của bọn em! Nửa cuối năm nay, em sẽ tròn 15 tuổi. Tinh Lan hiện tại đã là tứ hoàn Hồn Sư, bọn em có năng lực bắt đầu chế tác Nhất Tự Đấu Khải. Dưới tình huống có đầy đủ vật liệu, em cảm thấy, thời gian hơn nửa năm, chúng em có thể trang bị tới trình độ nhất định. Coi như không cách nào hoàn thành toàn bộ Nhất Tự Đấu Khải, tăng cường đối với thực lực bản thân cũng sẽ không nhỏ. Mà hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải quan trọng nhất chính là cuối cùng dung hợp được các bộ phận. Lĩnh hội sâu sắc một chút hiệu quả của Đấu Khải của các học trưởng năm ba, đối với việc hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải của chúng em sẽ rất có ích lợi. Em đương nhiên cũng muốn thắng, nhưng quan trọng hơn chính là vì tu luyện. Vì lẽ đó, thầy xem..."

"Đến lúc đó lại nói sau đi!" Vũ Trường Không cho một câu trả lời ba phải, sao cũng được.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Vậy cũng tốt!"

Chương 499: Lần thứ hai giao đấu

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Sân mà Lạc Quê Tinh thuê, là đài thi đấu chuyên dụng của Sử Lai Khắc học viện, được sử dụng cho các cuộc thi đấu bên trong học viện. Đài thi đấu được bố trí vòng bảo vệ chuyên dụng, còn có hệ thống sửa chữa tự động. Có thể giúp cho học viên phát huy được đầy đủ thực lực của mình trong giao đấu. Ở trong điều kiện tiên quyết là có lão sư bảo hộ, trường hợp bị trọng thương là rất hiếm.

Đương nhiên, giá thuê một sân bãi thi đấu như vậy cũng không hề rẻ chút nào.

Thời điểm sáu người Đường Vũ Lân đến, nhóm năm người Lạc Quế Tinh đã có mặt.

Không chỉ riêng bọn họ, hơn một nửa số học viên lớp năm nhất, và không ít người thuộc lớp năm hai cũng tới xem. Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đều có mặt.

Đường Vũ Lân đi tới bên cạnh Nguyên Ân Dạ Huy, thấp giọng nói: "Đến để thu thập tình báo à, hì?"

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, "Làm sao? Không dám để cho chúng ta xem?"

Đường Vũ Lân cười cợt, "Chỉ sợ các ngươi xem xong sẽ mất đi tự tin đấy!" Kỹ năng khua môi múa mép, ba lần Nguyên Ân Dạ Huy cộng lại cũng không sánh được với hắn.

Nguyên Ân Dạ Huy lạnh nhạt nói: "Vậy thì mỏi mắt mong chờ đi!"

Nhạc Chính Vũ cười híp mắt cũng nói theo, "Vũ Lân, chờ có thời gian rảnh chúng ta cũng đánh lại một trận, lần trước quả thực là có chút không phục."

Đường Vũ Lân nói: "Đoàn chiến thì chưa biết, nhưng đơn đả độc đấu thì vô tư. Bất cứ lúc nào cũng được!"

Ánh mắt Nhạc Chính Vũ sáng lên, "Đây chính là ngươi nói đó nha! Đừng hối hận nha!"

Đường Vũ Lân biết sau khi hắn lên được tứ hoàn đã hoàn toàn tự tin, "Được, vậy thì đến lúc đó chúng ta lại đặt cược thêm một số điểm cống hiến để cho thêm phần kích thích!"

Nhạc Chính Vũ chợt rùng mình. Hắn hiểu khá rõ Đường Vũ Lân. Cái tên này xưa nay không đánh cược nếu như không nắm chắc, nhất định là có chỗ dựa vào. May là hôm nay tới đây, vậy thì nhìn xem thử đến tột cùng hiện tại hắn đã đạt đến trình độ nào rồi?

Lúc này, năm người Lạc Quế Tinh đã hướng về phía đài thi đấu mà đi tới.

Lạc Quế Tinh và Vũ Ti Đóa đi ở phía trước, mặt sau là Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ và Trịnh Di Nhiên ba người.

Một năm học trôi qua, mọi người ít nhiều đều có một ít biến hóa, trưởng thành và gắn kết hơn. Mỗi người đều trầm ổn hơn nhiều so với thời điểm năm đó vừa nhập học.

"Lớp trưởng." Lạc Quế Tinh cười híp mắt kêu lên. Vũ Ti Đóa cũng hướng về Đường Vũ Lân gật đầu khẽ chào.

Đường Vũ Lân mỉm cười đáp lễ, "Mọi người đều đến rồi. Nếu đã chuẩn bị kỹ càng, chúng ta liền bắt đầu đi!"

Hắn chú ý tới, ở trong mắt năm người Lạc Quế Tinh đều có ánh sáng niềm tin rất mãnh liệt. Có vẻ vô cùng tự tin.

Vậy thì dùng thực lực để chứng minh đi!

Đúng vào lúc này, Vũ Trường Không đến.

"Chào Vũ lão sư." Tất cả mọi người đều cung kính hướng về Vũ Trường Không hành lễ.

Vũ Trường Không nói: "Lên đài!" Vừa nói, hắn là người đầu tiên đi lên đài thi đấu.

Lúc này, nhân viên đã chuẩn bị đài thi đấu kỹ càng, vừa thấy cả trọng tài và tuyển thủ đều đã có mặt. Các học viên năm nhất, năm hai cũng đều tụ tập lại đây, chờ mong một trận quyết đấu đỉnh cao của lớp năm nhất.

Trên thực tế, coi như là Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ cũng thật tò mò, Đường Vũ Lân bọn họ đã mạnh như thế, lớp năm nhất sao lại còn có đoàn đội có can đảm khiêu chiến bọn họ, hơn nữa còn có tự tin giành thắng lợi?

Đối với xếp hạng Thiếu Niên Thiên Tài Bảng của bọn Vũ Ti Đóa, Nguyên Ân Dạ Huy cũng có biết đến, nhưng cũng chưa bao giờ chân chính thỉnh giáo thực lực của bọn họ.

Dù sao, bọn họ chỉ từng giao đấu với nhóm của Đường Vũ Lân. Lớp năm nhất không để nhóm của Vũ Ti Đóa xuất chiến, đương nhiên là bởi vì nguyên nhân thực lực thua kém.

Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, trước khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện còn có ý nghĩa, nhưng sau khi học sinh tiến vào Sử Lai Khắc, có thể phát triển bao nhiêu, há có thể dùng một bảng phân loại nhỏ nhoi để mà phán đoán?

Nhưng chính Nguyên Ân Dạ Huy cũng có tên trên bảng, đối với bảng danh sách này nàng vẫn còn có chút khái niệm.

Từ sau khi bọn họ thua trận đấu giao hữu học kỳ trước, Nguyên Ân Dạ Huy vẫn luôn đặc biệt nỗ lực. Đối với lớp năm nhất chính là vinh quang, nhưng đối với năm thứ hai bọn họ mà nói chính là sỉ nhục.

Dù cho có âm thầm làm bằng hữu của Đường Vũ Lân, nhưng vì thể diện của lớp, nàng chưa bao giờ thả lỏng. Năm nay, dù có sao đi nữa cũng phải đánh bại nhóm của Đường Vũ Lân một lần.

Lớp năm hai phải đánh bại được lớp năm nhất mới được!

Vì lẽ đó, hôm nay nàng tới đây, không chỉ là muốn quan sát nhóm của Đường Vũ Lân đã phát triển tới trình độ nào, đồng thời cũng là muốn đến xem, ngoại trừ nhóm Đường Vũ Lân ra, lớp năm nhất còn có những cường giả nào. Những người này rất có thể sẽ là lính dự bị khi nhóm của Đường Vũ Lân ra trận.

Nhóm Đường Vũ Lân chỉ có sáu người, khoảng cách đến tiêu chuẩn đoàn chiến 7 người còn thiếu một người. Một người còn thiếu này rất có thể sẽ nằm trong số những đối thủ của bọn họ ngày hôm nay.

Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy đứng sóng vai, còn có một nhóm mấy người lớp năm hai lần trước tham gia thi đấu đều đứng bên cạnh Nguyên Ân Dạ Huy.

Bất quá, ngoại trừ học viên lớp năm nhất và năm hai ra, cũng không có những học viên lớn tuổi của lớp khác xuất hiện. Từ sau lớp năm ba trở đi, các học viên của Sử Lai Khắc học viện liền đạt đến một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Đường Vũ Lân bọn họ lại có thêm hi vọng. Cũng do lớp mình còn nhỏ, đối với lớp lớn cũng không tạo được uy hiếp hay áp lực. Bọn học sinh lớp lớn, còn chưa tới 20 tuổi đều đang liều mạng nỗ lực, mong sớm ngày trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, giành lấy danh ngạch gia nhập nội viện, nào có tâm tư quan tâm đến một trận thi đấu nội bộ của lớp năm nhất.

5 đấu 5!

Vũ Ti Đóa bọn họ chỉ có năm người, Đường Vũ Lân bọn họ bên này đương nhiên cũng chỉ có thể có năm người ra trận.

Lần này, người không ra trận đổi thành Từ Lạp Trí. Diệp Tinh Lan thay thế cậu ta xuất chiến.

Trên thực tế, một năm học trôi qua, những học viên năm nhất chân chính biết được thực lực của Diệp Tinh Lan, cũng chỉ có mấy người nhóm bọn họ mà thôi. Bình thường Diệp Tinh Lan ở trong lớp rất biết điều, cũng đều chưa bao giờ tu luyện cùng những học viên khác, trầm mặc ít lời, là mẫu hình của thiếu nữ xinh đẹp thích yên tĩnh.

Vì lẽ đó, dù cho là nhóm Vũ Ti Đóa, cũng chỉ biết được thực lực nàng

không yếu, nhưng đến tột cùng nàng mạnh đến mức nào cũng không nắm rõ.

Đường Vũ Lân đứng ở giữa, hai bên trái phải phân biệt là Diệp Tinh Lan và Tạ Giải, mặt sau là Hứa Tiểu Ngôn và Cổ Nguyệt.

Đối diện, đứng ở giữa phía trước nhất, rõ ràng là Dương Niệm Hạ, Kim Hùng Dương Niệm Hạ. Phía sau bên trái Dương Niệm Hạ là U Minh Vũ Ti Đóa, phía sau bên phải là Bất Tử Từ Du Trình, hai vị học viên ngay khi vừa nhập học đã là tứ hoàn. Đằng sau Dương Niệm Hạ, là Bích Xà Trịnh Di Nhiên; phía sau Trịnh Di Nhiên, mới là hạt nhân của đoàn đội, Hồn Sư chủ khống, Cầm Cố Lạc Quế Tinh.

Trận hình song phương có hơi khác biệt, đối diện lẫn nhau. Khí thế bắt đầu tăng lên.

Vũ Trường Không đứng ở giữa đài thi đấu, nhìn hai bên.

"Trận đấu bắt đầu!"

Không có đếm ngược, cũng không có dấu hiệu nào để cho bọn họ chuẩn bị. Ở trên đài thi đấu đường kính 100 mét này, hắn trực tiếp tuyên bố bắt đầu trận quyết đấu giữa hai đoàn đội mạnh nhất của lớp năm nhất.

Đường Vũ Lân là người đầu tiên xông lên, chân trái giẫm lên mặt đất. "Uỳnh" một tiếng, khiến cho toàn bộ đài thi đấu phảng phất như đều run rẩy một phen. Sau đó cả người liền phóng về phía Dương Niệm Hạ y như đạn pháo.

Trong nháy mắt đó, khi chân hắn giẫm lên mặt đất, Dương Niệm Hạ liền sợ hết hồn. Sức mạnh thật lớn, sức mạnh của hắn tựa hồ như còn cường hãn hơn cả so với trước đây.

Lúc trước, thời điểm mới vừa vào học, Đường Vũ Lân còn có vẻ hơi ngây ngô. Một năm trôi qua, hiện tại nhìn lại hắn, ngoại trừ sự tự tin mãnh liệt ra, còn có một sự thô bạo trước đây không hề có.

Đây là thứ được tích lũy thông qua những thắng lợi không ngừng, ngày ngày phát triển bản thân mà có được.

Dương Niệm Hạ không cam lòng chịu yếu thế, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, tuy răng không lao ra ngay, nhưng thân thể lại cấp tốc bành trướng, phóng thích Võ Hồn Ám Kim Hùng của mình. Thân thể cường tráng bước nhanh tới đón lấy Đường Vũ Lân. Đây là một cuộc so đấu về sức mạnh.

Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình, hai người đồng thời từ hai bên lắc mình tiến lên, tốc độ thật nhanh, nhìn qua giống như là muốn vòng qua Đường Vũ Lân, đánh với Diệp Tinh Lan và Tạ Giải. Nhưng bọn họ vừa mới lao ra 10 mét, đột nhiên, hai người không hề có điềm báo trước đổi hướng.

Đường Vũ Lân lao lên quá nhanh, có chút tách rời với đồng đội. Mà tách ra khỏi đồng đội, cũng có nghĩa là một mình thâm nhập.

Lúc này hắn đã cách Dương Niệm Hạ một khoảng cách không tới 10 mét. Vũ Ti Đóa và Từ Du Trình đột nhiên chuyển hướng, chỉ trong một khoảnh khắc thay đổi này, đã biến thành lấy ba đánh một. Dùng sức mạnh của ba người, đồng thời vây quanh Đường Vũ Lân.

Dưới đài, Nguyên Ân Dạ Huy thấy cảnh này không khỏi nhíu mày. Với trí tuệ khi chiến đấu của Đường Vũ Lân, làm sao lại để xảy ra sơ xuất lớn đến như vậy?

Chương 500: Tử cục?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Cũng vào lúc này, Cầm Cố Lạc Quế Tinh đã bắt đầu động thủ. Một luồng ánh sáng bạc đột nhiên từ giữa đài thi đấu bay lên. Đạo ánh sáng bạc này vô cùng kỳ dị, nhìn qua có vẻ như trong suốt, nhưng cũng vô cùng ngưng thực như có thể cầm nắm được. Không gian rung động mãnh liệt làm cho người ta có một loại cảm giác không cách nào tả rõ ràng được.

Lúc này, Đường Vũ Lân và các đồng đội mới nhìn thấy, trên người Lạc Quế Tinh, số lượng Hồn Hoàn đã không còn là ba nữa, mà là bốn cái.

Không sai, Lạc Quế Tinh cũng đã thăng cấp đến tứ hoàn, cũng là một trong những quân bài chủ lực của đoàn đội bọn họ trong trận chiến hôm nay.

Hai vàng, hai tím, tứ hoàn, Hồn Tông.

Hồn kỹ lúc này hắn triển khai, chính là đệ tứ hồn kỹ của hắn, Lưỡng Giới Phân Cát!

Đây là một Không Gian Hệ Hồn Kỹ vô cùng mạnh mẽ, có thể trong nháy mắt đem không gian phân cách ra, bao gồm tất cả khí tức, thuộc tính nguyên tố, cứ như thể đem toàn bộ phân tách ra làm hai thế giới. Vì lẽ đó mới gọi là Lưỡng Giới Phân Cát.

Ở trong phạm vi của Lưỡng Giới Phân Cát, không thể vào, không thể ra. Nói cách khác, nếu như Đường Vũ Lân hiện tại lựa chọn phá vòng vây, trước khi hiệu quả của Lưỡng Giới Phân Cát kết thúc, bất kể hắn chạy tới chạy lui kiểu nào trong phạm vi của hồn kỹ này, đều sẽ bị lập tức truyền tống trở về.

Hồn kỹ này nếu như áp dụng đúng lúc đúng chỗ, tuyệt đối có thể được coi

là thần kỹ!

Lạc Quế Tinh vừa bắt đầu liền vận dụng đệ tứ hồn kỹ, mục đích chỉ có một. Chính là muốn đánh bại Đường Vũ Lân.

Ai cũng biết, ở trong đội Đường Vũ Lân, người mạnh nhất chính là bản thân Đường Vũ Lân. Hắn là hạt nhân của đoàn đội, cũng là người chỉ huy của toàn đội. Bên trong đoàn chiến, chỉ cần có thể trước tiên đánh bại hắn, như vậy, cơ hội giành chiến thắng sẽ lớn hơn nhiều lắm.

Trận chiến của nhóm Đường Vũ Lân đại biểu cho năm nhất ứng chiến với năm hai trước đó, nhóm của Lạc Quế Tinh cũng đều tận mắt chứng kiến, sau đó đã thảo luận chiến lược ứng đối cụ thể.

Đường Vũ Lân rất thích chủ động lao lên ngay khi vừa bắt đầu giao đấu, một mình thâm nhập, giành lấy tiên cơ. Phương thức chiến đấu này bọn họ đều nắm bắt được vô cùng rõ ràng. Nguyên nhân của điều này là vì Vũ Lân rất tin tưởng Cổ Nguyệt bất cứ lúc nào cũng có thể mang hắn quay trở lại, thông qua Không Gian Truyền Tống.

Một khi đối thủ lộ ra kẽ hở, Đường Vũ Lân và các đồng đội của hắn sẽ lập tức khởi xướng công kích dồn dập, từ đó thu được thắng lợi.

Mà Lạc Quế Tinh lợi dụng chính điểm này. Lưỡng Giới Phân Cát của hắn không chỉ có thể nhốt người lại, đồng thời, quan trọng hơn chính là, hắn còn có thể ngăn cách tất cả các không gian rung động.

Nói cách khác, ở trong phạm vi ảnh hưởng của Lưỡng Giới Phân Cát, chiều dài của khu vực bị phân cách tới tận 30 mét có hơn, Cổ Nguyệt sẽ không thể đem Đường Vũ Lân truyền tống trở lại. Mà muốn cứu viện Đường Vũ Lân, trước tiên phải tránh thoát khỏi sự ảnh hưởng của Lưỡng Giới Phân Cát. Quá trình này ít nhất phải mất 5 giây trở lên. Mà thời gian 5 giây, nếu bọn họ cùng nhau toàn lực đánh hội đồng, Lạc Quế Tinh cho rằng dư sức đánh tan Đường Vũ Lân.

Chỉ cần Đường Vũ Lân thất bại, muốn đối phó với nhóm Cổ Nguyệt bốn người, thực sự là dễ dàng hơn nhiều lắm.

Bởi vậy, khi mà Đường Vũ Lân thật sự lao ra, Lạc Quế Tinh vui mừng khôn xiết. Hắn biết, cơ hội đã tới rồi!

Hết thảy đều đúng như kế hoạch hắn lập ra vậy. Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình và Dương Niệm Hạ ba người, hoàn toàn bỏ đi sự kiêu ngạo vốn có, ba người cùng vây công Đường Vũ Lân.

Dương Niệm Hạ hiện tại cũng đã đạt đến cấp 39, thêm vào Vũ Ti Đóa và Từ Du Trình đã là cường giả trên cấp 40. Lấy ba đánh một, nhìn thế nào, Đường Vũ Lân không chột cũng què!

Đường Vũ Lân đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng cũng rất là giật mình. Quả nhiên mà! Bọn họ cũng đã có chuẩn bị kỹ càng.

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng rất phong phú, sau khi nhìn thấy Lưỡng Giới Phân Cát hắn liền biết ngay, Cổ Nguyệt không thể đem mình truyền tống trở lại. Lạc Quế Tinh am hiểu nhất cũng là không gian truyền tống. Một chiêu này, nhất định là có ý tứ muốn khắc chế Cổ Nguyệt.

Hiện tại, điều mình có thể dựa vào, cũng chỉ có chính mình!

Ở tình huống như vậy, Đường Vũ Lân không có nửa điểm hoang mang. Đầu tiên liền kích phát đệ nhị hồn kỹ của Lam Ngân Thảo.

Lam Ngân Đột Thứ Trận được triển khai trên diện rộng, vô số cây Lam Ngân Thảo đột nhiên trồi lên, bao phủ lấy bản thân hắn ở bên trong.

Với thực lực của nhóm Vũ Ti Đóa, đương nhiên không đến nỗi bị Lam Ngân Đột Thứ Trận cản trở, nhưng hiệu quả trì hoãn thời gian vẫn làm được.

Tốc độ của ba người đều chậm đi một nhịp. Trong đó, Kim Hùng Dương Niệm Hạ dựa vào tố chất thân thể siêu cường hãn của chính mình, hung hãn nhảy vào trong Lam Ngân Đột Thứ Trận. Hai tay hắn đột nhiên nở lớn gấp đôi, vung lên, sức mạnh khổng lồ quét ngang, phóng thẳng đến vị trí lúc trước của Đường Vũ Lân.

Thần Liêm Đao của Từ Du Trình Tử cũng đồng dạng chém ngang, Lam Ngân Thảo liên tục bị cắt rời, lưỡi đao ánh sáng to lớn chém thẳng đến Đường Vũ Lân.

Vũ Ti Đóa bay lên trời, sau một khắc, hóa thành một luồng ánh sáng, U

Minh Đột Thứ từ giữa không trung lao thẳng xuống Đường Vũ Lân.

Thiên la địa võng đến lúc này đã hoàn thành, vây kín lấy con mồi.

Không chỉ có như vậy, một vòng sáng màu bạc cũng trong nháy mắt xuất hiện dưới chân Đường Vũ Lân. Khống chế hồn kỹ của Cầm Cố Lạc Quế Tinh, Không Gian Tỏa!

Bốn trong số năm thành viên Ngũ Đại Thiên Tài Bảng đồng thời vây công Đường Vũ Lân. Tất cả đều lấy ra năng lực mà bọn họ am hiểu nhất.

Vào lúc này, Đường Vũ Lân hầu như là đang đối mặt với tuyệt cảnh!

Đừng nói là đối thủ, ngay cả người mình cũng đã có chút mất niềm tin.

Tốc độ của Tạ Giải và Diệp Tinh Lan tuy nhanh, nhưng sau lần thứ nhất xung kích Lưỡng Giới Phân Cát bị truyền tống trở về, liền bắt đầu vòng qua hai bên, chí ít phải 3 giây nữa, mới có thể cứu viện được đồng đội.

Gợn sóng nguyên tố trước người Cổ Nguyệt đã trở nên kịch liệt, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Tinh trượng của Hứa Tiểu Ngôn đã giơ cao khỏi đầu, nhưng nàng lại không có cách nào ra tay vào lúc này.

Nhìn kiểu nào, Đường Vũ Lân đều đang phải đối mặt với tử cục.

Cổ Nguyệt khẽ kêu một tiếng, tay phải chỉ thẳng lên trên trời, hai quả cầu lửa màu lam rốt cục cũng thành hình, mang theo vĩ diễm huyễn lệ, vẽ ra hai đường vòng cung duyên dáng, từ hai bên bay vào giữa chiến trường. Nàng dĩ nhiên dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ để khống chế hỏa cầu tránh khỏi phạm vi của Lưỡng Giới Phân Cát.

Nhưng mà cho là vậy, về mặt thời gian cũng đã không kịp.

Ánh sáng bạc lấp loá, thân thể Đường Vũ Lân vẫn như cũ bị không gian cầm cố áp chế.

Một nụ cười lạnh nhạt đã hiện lên ở trên khuôn mặt Lạc Quế Tinh, Vũ Trường Không cũng đã đến khu vực phụ cận chiến trường, một khi phát hiện Đường Vũ Lân không chống đỡ được, ngay lập tức sẽ giúp hắn thoát ly khỏi chiến trường.

Lạc Quế Tinh cũng không hề hi vọng mình lần này thật sự có thể giam cầm được Đường Vũ Lân, nhưng chỉ làm hắn trì trệ một thoáng, khiến hắn không có cách nào dùng trạng thái tốt nhất để đón đỡ cuộc đánh hội đồng của ba người kia, vậy là đủ rồi.

Giải quyết xong Đường Vũ Lân, dưới tình huống lấy năm chọi bốn, cuộc tranh tài này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đường Vũ Lân là hạt nhân, cũng là một trong hai người có thể dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Không có hắn, một mình Cổ Nguyệt cũng không thể sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ được! Còn những người khác, thực lực tuy mạnh, nhưng cũng không thể sánh được bằng với Đường Vũ Lân. Trong tình huống phe bọn họ nhiều hơn một người, đã đủ để giành được thắng lợi.

Bích Xà Trịnh Di Nhiên đã bắt đầu phun ra khói độc màu xanh lục bao phủ một phạm vi rộng. Khói độc bốc lên từ hai bên, dựa theo kế hoạch của Lạc Quế Tinh, sau khi giải quyết xong Đường Vũ Lân, mọi người sẽ lùi vào trong phạm vi bảo hộ của khói độc để ổn định đội hình, sau đó lại dựa vào ưu thế nhiều người hơn mà giành lấy thắng lợi cuối cùng.

Giống như hắn nói với Đường Vũ Lân vậy, bọn họ đã không còn là một đoàn đội không biết phối hợp cùng nhau lúc trước. Trải qua khoảng thời gian tu luyện vừa qua, sự phối hợp của bọn họ đã trở nên ăn ý hơn, tín nhiệm lẫn nhau trong khi hành động. Thực lực tổng hợp của đoàn đội bọn họ cũng tăng cao theo cấp số nhân.

Có Không Gian Cầm Cố khống chế, các kỹ năng còn lại như U Minh Đột Thứ, Kim Hùng Cự Chưởng, Lưỡi Hái Tử Thần, đồng thời công kích từ ba phương hướng khác nhau đánh tới. Đường Vũ Lân ngàn cân treo sợi tóc.

Thế nhưng, ngay lúc đó, người thứ nhất xông tới trước mặt Đường Vũ Lân, Vũ Ti Đóa, lại nhìn thấy một nụ cười, nụ cười của Đường Vũ Lân.

Hắn lại còn đang cười, chẳng lẽ nói, ở trong tình huống như vậy, hắn còn có biện pháp chống lại? Không thể nào!

Cái ý niệm này mới vừa xuất hiện ở trong lòng Vũ Ti Đóa, nàng liền nhìn thấy trên người Đường Vũ Lân đột nhiên có hai cái Hồn Hoàn màu hoàng kim bay lên.

Đúng vậy, hai cái, chính là hai cái! Một dự cảm không tốt nhất thời ở xuất hiện trong lòng Vũ Ti Đóa. Vốn là vì sợ sẽ thật sự làm tổn thương Đường Vũ Lân, nàng còn không dám dùng toàn lực ứng phó, nhưng lúc này lại lập tức vận dụng toàn bộ hồn lực của bản thân, để cho lực công kích của U Minh Đột Thứ tăng mạnh đến mức tận cùng.

Kim Lân bao trùm, cánh tay phải bành trướng. Không Gian Cầm Cố dù sao cũng không có tính năng khóa tuyệt đối, không thể nào ngăn cản được huyết mạch lực của bản thân Đường Vũ Lân vận hành.

Huyết Thống Hồn Kỹ, Hoàng Kim Long Thể!

Chương 501: Tân Kim Long Bá Thể hiển uy

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Sau đó, một cái chớp mắt tiếp theo, Hoàng Kim Hồn Hoàn thứ hai cũng sáng rực hào quang lóa mắt, hết thảy Kim Lân trên người Đường Vũ Lân đột nhiên trở nên sáng loáng, chẳng khác nào những tấm gương bằng vàng.

Ba đạo công kích đến cùng một lúc.

Không hề phòng ngự, cũng không hề nỗ lực tránh thoát khỏi Không Gian Cầm Cố, Đường Vũ Lân cứ như vậy đứng ở nơi đó, cười tươi roi rói đón lấy ba luồng công kích.

Cánh tay Vũ Trường Không đã duỗi ra, nhưng khi hắn nhìn thấy nụ cười trên mặt Đường Vũ Lân, lại không thật sự ra tay.

Dưới đài, còn mắt của Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đồng thời trợn tròn. Hai cái Hồn Hoàn màu hoàng kim! Giờ hắn lại có thêm một cái Hoàng Kim Hồn Hoàn, đó là cái gì?

Bọn họ đều rất rõ ràng, nếu như không có Hồn Hoàn màu hoàng kim đầu tiên mang lại Hoàng Kim Long Thể phụ trợ cho Đường Vũ Lân, hắn căn bản không thể đối kháng lại với bọn họ. Có thể đỡ được U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa, chống đỡ được Thái Thản Cự Viên của Nguyên Ân Dạ Huy, đều là dựa vào sự giúp sức cực kỳ đắc lực của Hoàng Kim Long Thể.

Vào giờ phút này, Hoàng Kim Hồn Hoàn mới này được đặt ngang hàng với Hoàng Kim Long Thể! Lại xuất hiện thêm một cái Hồn Hoàn, điều này có ý nghĩa gì? Có ý nghĩa là, hắn lại có thêm một hồn kỹ cực kỳ đáng sợ. Chẳng trách hắn sẽ tự tin như thế! Nhưng mà, tác dụng của hồn kỹ này là…

"Keng, keng, ầm ——" ba thanh âm bất đồng hầu như là không phân trước

sau vang lên từ trên người Đường Vũ Lân. U Minh Đột Thứ trực tiếp giúp lợi trảo của Vũ Ti Đóa chộp vào trước ngực Đường Vũ Lân. Nhưng nàng lại cảm thấy cứ như thể mình chộp phải một tấm thép vậy. Tấm thép kia có một luồng sức hút đầy quỷ dị, hút lấy nàng, khiến toàn thân nàng cứng đờ. Hồn lực và huyết mạch lực trong cơ thể trong nháy mắt bị hút đi.

Tử Thần Liêm Đao của Từ Du Trình chém ở trên bả vai Đường Vũ Lân. Thời khắc cuối cùng hắn còn có hơi thu lực, sợ sẽ khiến Đường Vũ Lân trọng thương. Nhưng khi tiếp xúc với lớp vảy rồng sáng bóng như mặt gương kia, Tử Thần Liêm Đao của hắn lại đột nhiên ngừng lại, căn bản là không có cách nào tiến thêm được một chút nào.

Một tiếng nổ vang cuối cùng đương nhiên là đến từ chính Đại Hùng Cự Chưởng của Dương Niệm Hạ. Như va vào thiết bản, trong nháy mắt huyết mạch lực cường thịnh của bản thân hắn nhất thời bị cướp đoạt đi một phần.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, lớp vảy bóng loáng toàn thân của Đường Vũ Lân kịch liệt sáng rực lên, ánh sáng chói mắt, làm bọn họ cực kỳ kinh hãi, đồng thời nheo mắt lại theo bản năng.

Làm sao có khả năng đó? Hắn lại có thể dựa vào cường độ thân thể đón đỡ lấy một đòn toàn lực của ba người chúng ta! Hắn còn là con người sao? Coi như là cường giả có đẳng cấp như Vũ lão sư, một khi không mặc Đấu Khải, cũng không dám dùng thân hứng đòn như vậy!

Trong một chớp mắt khi trong lòng bọn họ còn đang khiếp sợ, tiếng rồng ngâm sục sôi đã phát ra từ trên người Đường Vũ Lân. Hầu như ngay trong khoảnh khắc đó, sau khi công kích của bọn họ đánh trúng Đường Vũ Lân, chân phải của Đường Vũ Lân đã đột nhiên đạp thẳng xuống.

Hết thảy ánh sáng của Kim Long Lân trong nháy mắt tụ lại, như có một con rồng lớn đang bay lượn vòng quanh. Kim quang sáng rực bao phủ lấy Đường Vũ Lân, khác nào một thiên thần đang xuất hiện nơi hạ giới.

Cùng với một cước của hắn giẫm xuống đất, toàn bộ đài thi đấu phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt. Tám con Tiểu Kim Long ép sát mặt đất bay ra, trong nháy mắt bạo phát.

Đường Vũ Lân trước đây chưa từng sử dụng qua thủ đoạn công kích như vậy, hơn nữa lần này đến thực sự quá đột ngột. Trong tình huống trong lòng

còn đang chịu đả kích, đối phương muốn né tránh đã là không thể.

Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ ba người đồng thời bị những con Tiểu Kim Long kia chấn bay lên. Toàn thân cứ như thể bị sét đánh, kịch liệt run rẩy.

Kim Long Hám Địa, hơn nữa còn không phải Kim Long Hám Địa của một mình Đường Vũ Lân. Đây là một đòn được tổng hợp từ sức mạnh của bản thân hắn, cùng với Dương Niệm Hạ, Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình ba người. Toàn bộ sức mạnh được hấp thu vào trên cơ thể hắn, từ đó bộc phát ra.

Xui xẻo nhất chính là Từ Du Trình, ở trước mặt Kim Long Hám Địa, thân thể yếu đuối của hắn liền trực tiếp chịu không thấu, phun ra một ngụm máu tươi, chỉ suýt chút nữa thôi là đã bị Tiểu Kim Long bay lên cắn nát.

Bạch quang lóe lên, hắn bị Vũ Trường Không lôi ra khỏi vòng chiến.

Dương Niệm Hạ có sức phòng ngự tốt nhất, nhưng lúc này toàn thân cũng run lên bần bật, hồn lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển mới có thể miễn cưỡng gánh vác được. Mà Vũ Ti Đóa lại trực tiếp bị bức bách dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, U Minh Bạch Hổ.

Thân hình nàng lớn lên, U Minh Bạch Hổ xuất thế. Dù cho là như vậy, ở dưới sự oanh kích của Kim Long Hám Địa, thân thể U Minh Bạch Hổ cũng nhanh chóng trở nên hư huyễn.

Hai quả hỏa cầu màu lam đã lập tức bay đến, mục tiêu chính là U Minh Bạch Hổ.

Ở trong tình huống bị Kim Long Hám Địa chèn ép, ngay cả tránh đòn cũng không làm được, hai quả hỏa cầu màu lam mạnh mẽ nổ trên người U Minh Bạch Hổ.

Vũ Ti Đóa hét lên một tiếng, U Minh Bạch Hổ bị phân giải. Kim Long Hám Địa có tổng cộng 8 con rồng, vậy mà có tới 3 con đều đã "chăm sóc" ở trên người nàng, mãi cho tới lúc này cũng vừa mới biến mất.

Một nhân ảnh hư huyễn đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng nàng, chủy thủ kề thẳng vào yết hầu Vũ Ti Đóa.

Giữa bầu trời có thêm một đoàn ánh sao, ánh sao óng ánh. Lạc Quế Tinh đang chuẩn bị cứu viện Vũ Ti Đóa chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân mình đều đột nhiên rợn cả da gà, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến hắn theo bản năng thi triển dịch chuyển không gian.

Một đạo ánh sao từ trên trời giáng xuống, đột nhiên oanh kích trên mặt đất, sóng trùng kích khủng bố thổi bay khói độc chung quanh. Diệp Tinh Lan cầm trong tay Tinh Thần Kiếm, xuất hiện ở vị trí lúc trước của Lạc Quế Tinh.

Bạch quang lóe lên, Vũ Ti Đóa bị nốc ao.

Dương Niệm Hạ chật vật phòng ngự trước xung kích của Kim Long Hám Địa, cũng vào lúc này, hắn nhìn thấy tròng mắt Đường Vũ Lân biến thành màu vàng óng.

Kim Long Trảo tay phải hung hãn xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Ầm!" Hùng Trảo, Long Trảo va chạm vào nhau.

Thân thể Dương Niệm Hạ trực tiếp bị Đường Vũ Lân đánh nằm sấp trên mặt đất. Coi như là khi hắn ở trong trạng thái đỉnh phong, sức mạnh cũng không thể sánh bằng Đường Vũ Lân. Hai đại Huyết Thống Hồn Hoàn khiến cho sức mạnh Đường Vũ Lân bây giờ đã đạt đến mức độ vô cùng kinh người.

Một đạo Tinh Luân lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở dưới chân Lạc Quế Tinh. Một ngôi sao băng một cái chớp mắt tiếp theo đã đến trước mặt hắn.

Vô số khói độc tuy rằng cũng trong nháy mắt được phóng tới. Nhưng cũng căn bản không thể nhanh hơn được Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan.

Mũi kiếm dừng lại ở trước mặt Lạc Quế Tinh. Ngân quang lấp loá, Diệp Tinh Lan biến mất không còn tăm hơi. Không gian dịch chuyển, nàng trở lại bên cạnh Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân lúc này đã xoay người lại, nhìn Lạc Quế Tinh và Bích Xà Trịnh Di Nhiên hai người còn sót lại, khẽ mỉm cười.

Đúng vậy, thời điểm Tinh Thần Kiếm dừng lại ở trước mặt Lạc Quế Tinh, hắn đã bị đào thải ra khỏi trận chiến.

Yên tĩnh, bên trong toàn bộ khu vực so tài, hoàn toàn yên tĩnh.

Đừng nói là học viên hai lớp ở đây, coi như thân là lão sư, Vũ Trường Không và Thẩm Dập, ánh mắt lúc này làm sao lại không có sự khiếp sợ cho được?

Vũ Trường Không đột nhiên nhớ tới lúc trước Đường Vũ Lân từng nói với mình muốn khiêu chiến lớp năm ba, lúc đó hắn còn cho rằng Đường Vũ Lân là đang mơ tưởng xa vời. Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ, chỉ cần cho bọn họ thời gian thêm một năm, bọn họ thật sự có khả năng khiêu chiến thành công đấy!

Chỉ một kỳ nghỉ ngắn ngủi trôi qua, bọn họ rõ ràng đều đã trở nên mạnh mẽ.

Lạc Quế Tinh cũng ngây người. Thua, không thể nghi ngờ là đã thua! Chỉ còn lại một mình Trịnh Di Nhiên, mà nhân gia người ta còn đủ năm người. Không nói những người khác, chỉ riêng mỗi Nguyên Tố Khống Chế của Cổ Nguyệt, kịch độc của Trịnh Di Nhiên đã bó tay chịu trói. Nhưng mà, hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra, lại có thể thất bại thảm như vậy, nhanh như vậy!

Hắn luôn tự hào vì am hiểu chưởng khống toàn cục. Nhưng hôm nay, ngay khi hắn cho rằng hắn đã chưởng khống ổn thỏa, chiến đấu cũng đã kết thúc.

Kết quả như thế, thực sự là quá sức ngoài ý muốn.

Nhạc Chính Vũ dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu giật giật. Hắn đột nhiên cảm thấy, chính bản thân mình cũng không nên khiêu chiến Đường Vũ Lân thì hơn! Cái tên quái vật này...

Nguyên Ân Dạ Huy ánh mắt đầy căng thẳng. Nàng đã rất nỗ lực, sau khi thất bại bởi nhóm Đường Vũ Lân bọn họ, nàng vẫn đang luôn liều mạng tu luyện, phát triển bản thân, hi vọng ở năm học mới có thể rửa sạch nỗi nhục thất bại trước đó. Nhưng hiện tại nàng lại phát hiện, khả năng này đang trở nên càng ngày càng nhỏ.

Đường Vũ Lân từ lúc nào đã trở nên cường đại như thế?

Điều này khiến cho nàng không khỏi nhớ lại một ngày kia trước đây không lâu Đường Vũ Lân nhờ nàng hộ pháp. Khi đó hắn hắn là đang đột phá Hoàng Kim Hồn Hoàn thứ hai này đi? Cái kia đến tột cùng là năng lực gì? Trong nháy mắt sở hữu sức phòng ngự kinh khủng như thế, e rằng đủ để sánh ngang với một Phòng Ngự Hệ Hồn Vương đấy!

Thế thì còn biết đánh như thế nào? Nàng am hiểu nhất cũng là sức mạnh, nhưng mà sức mạnh vừa nãy của Đường Vũ Lân khi một trảo đánh bay Dương Niệm Hạ đã thể hiện ra quá rõ ràng. Có thể nhìn ra được, sức mạnh của nàng đã không mạnh bằng hắn nữa rồi.

Lại còn các đồng đội của Đường Vũ Lân nữa, bọn họ từ đầu tới cuối đều không hề hoảng loạn, dành cho Đường Vũ Lân một sự tín nhiệm tuyệt đối. Điểm đột phá của trận đấu chính là sức phòng ngự của Đường Vũ Lân trước công kích hội đồng bao phủ. Sau đó trận chiến liền kết thúc, sự trợ giúp nhuần nhuyễn của đồng đội có thể nói là như nước chảy thành sông. Hơn nữa rất rõ ràng, bọn họ vẫn chưa có một ai phát huy hoàn toàn ra thực lực mạnh nhất của mình.

Một đoàn đội như vậy, vậy thì cực hạn của họ còn đến mức nào nữa?

"Chúng ta chịu thua!" Lạc Quế Tinh cười khổ thừa nhận.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, thu hồi lại Kim Lân trên người, hai cái Hồn Hoàn màu hoàng kim lặng yên biến mất. Vũ Lân đi tới trước mặt hắn, hướng về hắn đưa tay phải ra.

Lạc Quế Tinh có chút bất đắc dĩ giơ tay lên đập tay cùng hắn, "Vốn tưởng rằng có thể đuổi theo các ngươi, nhưng ta lại nhận ra chênh lệch càng lúc càng lớn hơn. Lớp trưởng, ngươi đúng là con người sao?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Cùng cố gắng lên đi! Đến khi cùng trở thành Đấu Khải Sư, chúng ta lại tranh tài."

Chương 502: Địa phương tu luyện chuyên dụng

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Ừm!" Lạc Quế Tinh xưa nay đều không phải là một người dễ dàng chịu thua, con mắt của hắn đã một lần nữa sáng lên. Chỉ là, vào đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy, Đường Vũ Lân ở trước mặt mình, tầm vóc tựa hồ đã trở nên cao lớn lạ thường, không còn là một thiếu niên ngây ngô lúc mới vào nhập học khi trước. Chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, hắn lại có thể trưởng thành đến như vậy. Lạc Quế Tinh lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì sự kiêu ngạo trước đây của mình. Thực ra mình vốn có thể trở thành một thành viên trong đoàn đội của người ta đấy!

Vũ Trường Không từ trên trời bay xuống, không hề đưa ra bình luận nào đối với cuộc tranh tài này. Sắc mặt Vũ Ti Đóa, Từ Du Trình và Dương Niệm Hạ đều không cách nào dễ coi được, sự cụt hứng có thể thấy được rõ ràng.

Nỗ lực tu luyện hồi lâu, vốn là muốn đuổi kịp người ta, lại không ngờ còn thua thảm hại hơn cả lần trước. Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Vũ Ti Đóa vốn được cho là cường hãn, ở trước mặt nhóm Đường Vũ Lân hiện tại tựa hồ đã mất đi tác dụng.

Quá mạnh mẽ! Thực sự là quá mạnh mẽ! Sức phòng ngự vừa nãy của Đường Vũ Lân, và cả một đòn công kích kia, đã đem lại cho bọn họ cảm giác không thể chiến thắng được. Đây tuyệt đối không phải là trình độ mà tu vi thực của hắn có thể đạt đến.

Đường Vũ Lân đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết, Kim Long Bá Thể chịu đựng công kích càng mạnh, sức phản đòn sẽ càng cao. Chỉ cần ở bên trong phạm vi chịu đựng cực hạn, hiệu quả của nó sẽ tăng lên theo cường độ công kích của đối phương. Cũng chính là bởi vì có thần kỹ nghịch thiên Kim Long Bá Thể gần đây, hắn mới có thể đón nhận công kích

hội đồng của ba người, đồng thời phản lại một đòn gây chấn động toàn trường.

Đương nhiên, Đường Vũ Lân cũng biết, tình huống như vậy trong tương lai chắc chắn sẽ không xuất hiện lần nữa. Người khác cũng sẽ nghiên cứu đặc tính của chiêu Kim Long Bá Thể này của hắn. Nói chung, hồn kỹ này là độc chiêu cứu mạng dùng ở thời khắc cuối cùng của hắn.

Trận chiến này, lần thứ hai củng cố lại niềm tin và địa vị của hắn trong lớp năm nhất, thậm chí cũng uy hiếp lớp năm thứ hai.

Sau khi an ủi đối thủ, chính là lúc cùng bạn bè vỗ tay ăn mừng. Ở trong mắt người khác, trận so đấu này hoàn toàn là so đấu giữa hai bên có đẳng cấp khác nhau. Nhưng trên thực tế, Đường Vũ Lân hiểu rất rõ, đây chủ yếu là do đặc tính của Kim Long Bá Thể của mình quá mạnh, đánh cho đối phương không ứng phó kịp. Cũng có nghĩa là Lạc Quế Tình bị mình lừa vào bẫy. Tình huống như thế này chỉ có thể có một lần. Chênh lệch thực lực của hai bên trên thực tế cũng không hề lớn đến vậy. Dù sao, bên người ta cũng có ba vị tứ hoàn Hồn Sư đấy!

Đương nhiên, từ tổng thể mà xem, bất luận thế nào, nhóm của Lạc Quế Tinh cũng không thể thắng. Khống chế Tinh Trượng của Hứa Tiểu Ngôn quá nghịch thiên, hơn nữa còn có sức mạnh của Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan và Tạ Giải. Dựa vào Kim Long Bá Thể và Hoàng Kim Long Thể, Đường Vũ Lân căn bản là không hề sợ Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của Vũ Ti Đóa. Vì vậy ưu thế của đối phương là hoàn toàn không có. Công kích của Từ Du Trình tuy mạnh, nhưng nhược điểm của hắn cũng rất rõ ràng, thân thể quá yếu đuối!

"Thấy không, nếu như người ta muốn, thậm chí có thể tổ chức ra một tiểu đội toàn là tứ hoàn Hồn Sư, thế này không phải là đã hơn chúng ta rồi sao?" Nhạc Chính Vũ hướng về Nguyên Ân Dạ Huy nói.

Nguyên Ân Dạ Huy không hề hé răng, xoay người rời đi.

Nàng biết, trận giao lưu giữa năm thứ nhất và năm thứ hai năm nay, vẫn là không nên tiến hành thì hơn. Thực lực lúc trước Đường Vũ Lân thể hiện ra, đã làm cho nàng có chút dao động đối với sự tự tin của mình. Trước khi tìm ra biện pháp giải quyết, tổ đội của Đường Vũ Lân bọn họ rất khó bị đánh bại. Đừng quên, hắn và Cổ Nguyệt còn có một Võ Hồn Dung Hợp Kỹ cực

kỳ cường hãn đấy!

Trận đấu kết thúc, tất cả thời gian còn lại của ngày hôm nay đều được tự do hoạt động. Đường Vũ Lân đi thẳng đến một khu vực tu luyện chuyên dụng của học viện, được tùy chỉnh thích hợp đối với từng loại Hồn Sư.

Ngày hôm nay hắn dự định thử một chút, khu tu luyện Võ Hồn chuyên dụng cần nhiều điểm cống hiến như vậy mới có thể nhận được tư cách tiến vào, có thể đem lại hiệu quả lớn đến mức nào.

"100 điểm cống hiến một canh giờ, ngươi mua mấy tiếng?" Nhân viên hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đầy đau lòng, "Lão sư, nếu như em mua thời gian dài, có thể chiết khấu một chút được hay không?"

Nhân viên trả lời: "Không được, giá cả cố định rồi! Bất kể thời gian bao lâu, đều là giá tiền này!"

Đường Vũ Lân cắn răng một cái, nói: "Vậy em mua trước một canh giờ!" Tiết kiệm là quốc sách, vạn nhất không ổn thì sao? Trước tiên dùng thử rồi lại nói.

"Thuộc tính Võ Hồn là gì?" Nhân viên hỏi.

"Thực Vật Hệ." Đường Vũ Lân lập tức trả lời.

Nhân viên đưa cho hắn một thẻ số màu xanh lục, “Phòng thứ 7 bên tay trái, dùng thẻ số điện tử riêng để tiến vào. Sau một tiếng sẽ nhắc nhở việc đóng phí để tiếp tục. Dùng thẻ học viên để đóng lệ phí. Cũng có thể đến chỗ ta bên này đóng phí để gia hạn nếu cần dùng thời gian dài.”

"Cảm tạ."

Tiếp nhận thẻ số, Đường Vũ Lân mang theo lòng hiếu kỳ, nhanh chóng đi đến phòng thứ 7, nhìn vào cánh cửa.

Cửa phòng làm bằng kim loại, thậm chí ngay cả vách tường chung quanh cũng là như vậy. Chí ít ở đây, không nhìn ra có điểm khác biệt nào so với bên ngoài.

Thẻ số được quét trên khe khóa chuyên dụng, "Tách" một tiếng, cửa mở.

Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào.

Gian phòng này không phải rất rộng, nhìn qua bất quá cũng chỉ giống như một căn phòng bình thường mà thôi. Ở giữa gian phòng có một cái cầu thang đi xuống phía dưới. Xem ra, hắn là phải đi xuống mới được.

Đường Vũ Lân không dám thất lễ, thời gian rất quý giá! Liền vội vàng đi xuống phía dưới cầu thang.

Sau khi đi xuống độ sâu mười mấy mét, dần dần, xuất hiện cảm giác khang khác.

Đây là một thế giới màu bích lục, chung quanh bao phủ bởi các loại thực vật khác nhau, trên vách tường, trên mặt đất, tất cả đều là thực vật. Hơi thở sự sống nồng đậm phả vào mặt. Không khí cũng cực kỳ thanh tân. Tiến vào nơi này, Đường Vũ Lân nhất thời cảm giác được Võ Hồn Lam Ngân Thảo của mình như đang reo hò đầy hân hoan.

Phóng thích Võ Hồn, từng cây Lam Ngân Thảo nở rộ, quấn quít với những loại thực vật đa dạng ở chung quanh.

Không gian nơi này không hề lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông. Dù cho đều là thực vật, cũng không thể có sức sống nồng đậm như vậy được! Học viện đến tột cùng là làm cách nào vậy?

Trong lòng Đường Vũ Lân tràn đầy hiếu kỳ. Sử Lai Khắc không hổ là Sử Lai Khắc, đây chính là nội tình của họ!

Không dám làm trễ nải thời gian, hắn vội vàng ngồi xuống trên một chiếc bồ đoàn làm bằng cỏ cây ở giữa phòng, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu minh tưởng.

Tinh thần lực khẽ nhúc nhích. Hắn ngay lập tức cảm nhận được, thiên địa nguyên lực trong này rõ ràng nồng đậm hơn nhiều so với thế giới bên ngoài, thậm chí so với Hải Thần Đảo cũng không kém hơn bao nhiêu.

Trong lòng hắn nhất thời bừng tỉnh, ưu thế lớn nhất của đệ tử Nội viện chỉ

sợ chính là tu luyện không mất tiền ở trên Hải Thần Đảo đi! Thì ra ở Ngoại viện cũng có thể có đãi ngộ như vậy. Chỉ là phải hao phí điểm cống hiến.

Hắn đã trải nghiệm qua hiệu quả làm ít hưởng nhiều khi tu luyện ở trên Hải Thần Đảo, nên về cơ bản đã có phán đoán đối với căn phòng tu luyện chuyên dụng cho Thực Vật Hệ Hồn Sư này.

Chí ít có thể tăng tốc độ tu luyện của mình lên 20%. Tăng tốc như vậy, 100 điểm cống hiến vẫn là rất đáng giá.

Xem ra, tính toán ban đầu của mình, định đem phần lớn Hữu Linh Kim Loại đi bán ở Thiên Đấu Thành phải bỏ dở rồi! Nhất định phải lưu lại một phần để bán ở học viện bên này, đổi lấy điểm cống hiến mới được!

Tốc độ tu luyện hồn lực của hắn so với người khác chậm hơn nhiều, có sự hỗ trợ tu luyện 20% này, nói không chừng, khi năm học thứ hai kết thúc, sẽ có cơ hội xung kích cấp 40.

Khi đó, các bạn bè nhất định cũng đã hơn 40 cấp rồi.

Sau cấp 40, tốc độ tăng trưởng hồn lực sẽ giảm đi. Dựa theo Vũ lão sư từng nói, thông thường ở Ngoại viện, phải đến thời điểm gần tốt nghiệp năm thứ ba, mới có khả năng đạt đến cấp độ Hồn Vương.

Tu luyện hồn lực, 30 cấp độ đầu tiên là đơn giản nhất. Sau khi vượt qua cấp 30, tốc độ tu luyện bắt đầu hạ thấp. Quá cấp 40, sẽ còn hạ thấp hơn nữa. Trên thực tế cũng không phải là tốc độ tu luyện chậm đi, mà lượng hồn lực cần tích lũy để lên một cấp sẽ lớn hơn nhiều. Sau cấp 40, lại còn phải áp súc hồn lực, độ khó của việc tu luyện sẽ lớn hơn trước đó rất nhiều.

Sớm ngày đến cấp 40, đối mới mình là việc có lợi nhất. Đường Vũ Lân hiểu rất rõ, thân thể của mình không giống với người bình thường. Thời điểm đạt cấp 40, mình liền có thể chính thức trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6, đồng thời có sự chuẩn bị tốt cho việc thăng cấp lên Thánh Tượng trong tương lai. Ngoài ra, thời điểm đạt cấp 40, với cường độ thân thể của chính mình, mặc trọn bộ Nhất Tự Đấu Khải cũng không thành vấn đề gì. Khi đó, mình mới có thể nỗ lực tiếp trên con đường trở thành Đấu Khải Sư.

Chương 503: Kiếm điểm cống hiến

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Diệp Tinh Lan đã 40 cấp, có Hữu Linh Kim Loại của mình hỗ trợ, nàng có thể giúp đỡ các bạn hoàn thành việc chế tác Nhất Tự Đấu Khải. Dựa theo kế hoạch của Đường Vũ Lân, hắn sẽ để Diệp Tinh Lan trước tiên giúp mình chế tạo Nhất Tự Đấu Khải, nhờ đó tăng cường thực lực của mình. Sau đó sẽ giúp những người khác chế tạo.

Diệp Tinh Lan hiện tại hẳn là đã bắt đầu giúp hắn chế tạo Đấu Khải bàn tay và cẳng tay phải. Một khi hoàn thành, tính ổn định khi chế tạo Đấu Khải của nàng sẽ được tăng cường hơn nhiều. Tỷ lệ thành công do đó sẽ tăng cao.

Vì lẽ đó, việc cấp bách nhất của mình chính là sớm ngày đạt đến cấp 40. Chỉ cần có thể trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, việc dùng Hữu Linh Kim Loại để chế tạo Đấu Khải sẽ giúp tiến vào Nội viện dễ dàng hơn.

Trước 16 tuổi, dù như thế nào cũng phải đạt đến tứ hoàn. Trước18 tuổi, đạt đến trình độ Nhất Tự Đấu Khải Sư. Đây là mục tiêu Đường Vũ Lân lập ra cho mình.

Nói cách khác, thời điểm năm thứ ba, nhất định phải tranh thủ tiến vào Nội viện.

Thời gian một canh giờ tu luyện kết thúc, hiệu quả quả nhiên lớn hơn không ít so với lúc mình tu luyện ở tại ký túc xá. Hơn nữa, phòng tu luyện chuyên dụng này vô cùng yên tĩnh, thích hợp cho minh tưởng, cũng không cần lo lắng sẽ có người làm ảnh hưởng.

Đường Vũ Lân cắn răng một cái, trực tiếp đi thanh toán phí sử dụng sân bãi đến tờ mờ sáng ngày hôm sau. Ở đây tu luyện cả một đêm.

Ngoại trừ một canh giờ đi ăn cơm, mười mấy tiếng còn lại, toàn bộ đều ở lại nơi này tu luyện, loáng một cái liền tiêu hết hơn 1.000 điểm cống hiến!

Học kỳ mới đã chính thức bắt đầu rồi. Buổi sáng là giờ học căng thẳng, buổi chiều là thời gian tự mình tu luyện căng thẳng. Mỗi người đều có mục tiêu của riêng mình. Bầu không khí học tập của Sử Lai Khắc học viện vĩnh viễn vẫn luôn áp lực như vậy.

Lớp năm nhất sau trận so đấu giữa hai nhóm Đường Vũ Lân và Lạc Quế Tinh, đã giúp kích thích ý chí chiến đấu của các học viên thông thường khác. Căn bản cũng không cần ai thúc giục, mọi người đều tương đối liều mạng tu luyện.

"Phong Lão, con muốn bán một số Hữu Linh Kim Loại cho Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta để đổi lấy điểm cống hiến học viện. Ngài xem thử làm cách nào có thể bán được giá?" Đường Vũ Lân tìm tới Phong Vô Vũ.

Phong Vô Vũ cho chỉ thị yêu cầu hắn mau chóng đạt đến cấp 40, hiện tại mỗi tuần hắn chỉ cần đến học đoán tạo một lần là được rồi. Đương nhiên, tiền đề là phải thông qua sát hạch của Phong Vô Vũ.

Sau khi đi theo Chấn Hoa học tập, hiện tại phương diện Dung Đoán Tạo của Đường Vũ Lân đã vô cùng thành thục, không chỉ tỷ lệ thành công của Nhị Loại Dung Đoán được đề cao thật lớn, thậm chí tình cờ còn có thể hoàn thành Tam Loại Dung Đoán. Với sự hà khắc của Phong Vô Vũ, cũng soi không ra được vấn đề gì của hắn ở độ tuổi này để chê bai cả.

"Ngươi muốn bán Hữu Linh Kim Loại? Ngươi có bao nhiêu?" Ánh mắt Phong Vô Vũ sáng lên, hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Hữu Linh Kim Loại đừng nói là các học viên cần, coi như là Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của Sử Lai Khắc học viện cũng cực kỳ cần đấy! Hữu Linh Kim Loại mà Đường Vũ Lân đoán tạo nên tuy rằng đều là cấp độ Thiên Đoán, nhưng kim loại như vậy có thể đoán tạo lần hai để tăng lên tới Linh Đoán, coi như là đối với Nhị Tự Đấu Khải Sư cũng đều vô cùng có ý nghĩa.

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, trả lời: "Ngọc Ngân, Tinh Ngân, Kim Tinh, mỗi loại khoảng chừng có thể lấy ra 10 khối đi. Mức độ hòa hợp phổ biến khoảng chừng 65 – 80%."

"30 khối? Nhiều như vậy?" Phong Vô Vũ sợ hết hồn. Ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân nhất thời trở nên quái dị hơn. Dù có được xem là Đoán Tạo Sư cấp 6, cũng rất khó ở trong thời gian ngắn như vậy đoán tạo ra nhiều Hữu Linh Kim Loại được! Đương nhiên, điểm khác nhau giữa Đường Vũ Lân và Đoán Tạo Sư cấp 6 chính là ở chỗ, Hữu Linh Kim Loại của hắn đều là Thiên Đoán mà không phải Linh Đoán.

"Ngươi lấy ra cho ta nhìn một chút. Hiệp hội sẽ thống nhất thu mua hết." Bản thân Phong Vô Vũ rất ít khi đoán tạo Hữu Linh Kim Loại, số lượng Đoán Tạo Sư cao cấp của Sử Lai Khắc Đoán Tạo Sư Hiệp Hội tuy rằng cũng không hề ít, nhưng đại đa số cũng đều là Hồn Sư rất mạnh, bình thường rất ít khi thực sự dốc sức ở phương diện Đoán Tạo Thuật. Hơn nữa, nhu cầu Hữu Linh Kim Loại của Sử Lai Khắc học viện thực sự là quá lớn. Học viên lớp lớn ở Ngoại viện, học viên Nội viện, thậm chí là các lão sư cũng đều rất cần.

Ngay sau đó, Đường Vũ Lân lấy ra một loạt Hữu Linh Kim Loại.

Nhìn từng khối Hữu Linh Kim Loại tỏa hào quang rực rỡ, hơi thở sự sống nội hàm, ánh mắt Phong Vô Vũ có chút biến hóa. Tiên hạ thủ vi cường! Có thể thu được một vị đệ tử như thế, thật là tuyệt! Hắn hiện tại thậm chí đã nhận định, ở tương lai không xa, một vị đệ tử này của mình thật sự có thể trở thành tồn tại đỉnh cao đứng đầu trong giới Đoán Tạo Sư. Và đứa nhỏ này nhất định có thể trở thành Thần Tượng.

"Trên 65%, dưới 80%. Dựa theo mức độ hòa hợp mà chuyển điểm cống hiến cho ngươi. Mức độ hòa hợp khác nhau, chất liệu khác nhau, giá cả sẽ có khác nhau. Đoán Tạo Sư Hiệp Hội chúng ta, ngoài giá thu mua thông thường, ta sẽ tặng thêm cho ngươi 10%, bởi vì ngươi có thể cung cấp với số lượng lớn."

Phong Vô Vũ không biết được rằng, ngoại trừ số lượng trước mắt này ra, Đường Vũ Lân vẫn còn khoảng chừng 50 khối Hữu Linh Kim Loại còn chưa lấy ra đâu! Đây là còn chưa kể những khối kim loại phẩm chất cao hắn chuyên môn chế tạo cho những bạn mình dùng để chế tạo Đấu Khải.

Ở chỗ Chấn Hoa 10 ngày, dưới tình huống không cần cân nhắc về nguồn kim loại hiếm, hắn quả là đã tranh thủ tích góp không ít thứ tốt. Những thứ dư ra này, hắn vốn định đi bán ở Thiên Đấu Thành. Bên kia có thể bán với

giá tiền cao hơn, tích góp được một ít tiền, để chuẩn bị mua những linh vật cần thiết.

"Tổng cộng là 1.635.300 điểm cống hiến. Ta trực tiếp chuyển cho ngươi!"

Phát tài rồi! Đây là ý niệm đầu tiên của Đường Vũ Lân. Sau khi đạt đến trình độ cao cấp, Đoán Tạo Sư quả nhiên là một nghề có thể kiếm được nhiều tiền!

Hơn 1 triệu 600 ngàn điểm cống hiến, đã đủ cho hắn tu luyện một khoảng thời gian rất lâu. Còn có thể mua một ít vật cần thiết từ học viện. Trong thời gian ngắn, không cần tiếp tục gom góp điểm cống hiến.

Số Hữu Linh Kim Loại còn lại, Đường Vũ Lân chuẩn bị lấy ra 20 khối cho Đường Môn. Đối với Đường Môn, Đường Vũ Lân vẫn vô cùng có lòng trung thành. Đặc biệt là lần này tông môn còn khen thưởng cho mỗi người bọn họ một môn tuyệt học Đường Môn cùng với điểm cống hiến. Báo đáp tông môn, đây hẳn là việc nên làm.

Còn lại khoảng chừng 30 khối, liền để dành khi đến Thiên Đấu Thành mà bán.

"Phong Lão, học viện chúng ta có dạy lái xe không? Con muốn học lái xe!" Đường Vũ Lân nói với Phong Vô Vũ.

Ngồi Hồn Đạo Hỏa Xa thật sự khiến hắn có chút lo sợ, mỗi lần đi đều gặp chuyện. Hơn nữa hắn hiện tại đã bị Tà Hồn Sư để ý, ngồi Hồn Đạo Hỏa Xa thật sự có chút mất an toàn. Đường Vũ Lân quyết định, vẫn là nên tự mình mua một chiếc xe. Khoảng cách từ Sử Lai Khắc Thành đến Thiên Đấu Thành cũng không phải là quá xa. Nếu như chịu khổ cực một ít, xuất phát lúc sáng sớm, đi đi về về trong ngày cũng có thể làm được. Mỗi tuần lúc nghỉ ngơi liền có thể đi tới Thiên Đấu Thành để giao dịch.

"Có. Ta giúp ngươi báo danh! Ngươi học lái xe để làm gì?" Phong Vô Vũ nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân tằng hắng một cái, trả lời: "Sư bá bảo con thỉnh thoảng ghé qua."

Nghe hắn nhắc đến Chấn Hoa, Phong Vô Vũ không nhịn được hừ một

tiếng, nhưng cũng không nói gì. Ai bảo người ta là Thần Tượng cơ chứ!

"Vậy thì học đi. Sau này khi nào ngươi có tiền, có thể tự làm cho mình một chiếc Cơ Giáp. Ta có thể tìm người giúp ngươi đăng kí ở Liên Bang, để ngươi hợp pháp nắm giữ Cơ Giáp Chiến Đấu."

"Cơ Giáp?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Phong Lão. Mục tiêu của hắn chính là trở thành Đấu Khải Sư cơ!

"Ngu ngốc! Cơ Giáp và Đấu Khải không hề xung đột." Phong Vô Vũ giơ tay cốc đầu hắn một cái.

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng. Đúng đấy! Cơ Giáp và Đấu Khải vốn không hề xung đột cơ mà! Đấu Khải có thể ẩn với bên trong cơ thể mình, thời điểm sử dụng sẽ thôi động, phóng thích nó ra bên ngoài.

Cơ Giáp lại là vật ngoài thân, dùng để bảo vệ cơ thể.

Ngày đó cưỡi Hắc Cấp Cơ Giáp của Lưu An, ấn tượng để lại trong lòng Đường Vũ Lân là cực kỳ sâu sắc. Hắc Cấp Cơ Giáp không chỉ có tốc độ nhanh vô cùng, hơn nữa còn cực kỳ ổn định. Được Lưu An điều khiển, trong lúc cưỡi, có mấy phần cảm giác bễ nghễ thiên hạ.

Từ xưa đến nhờ mình chưa bao giờ cân nhắc đến việc tự mình nắm giữ Cơ Giáp. Lúc này Phong Lão nói ra, tâm tư Đường Vũ Lân nhất thời trở nên linh hoạt hơn hẳn.

"Trên chiến trường, Cơ Giáp là tầng bảo hộ đầu tiên. Cơ Giáp mạnh mẽ, tuy rằng vốn không thể sánh bằng Đấu Khải, nhưng nó có ưu thế riêng của nó. Được Cơ Giáp bảo vệ, bất kể là tác chiến ở hoàn cảnh nào, đều có thể tiết kiệm được một lượng hồn lực rất lớn. Vì lẽ đó, Đấu Khải Sư đỉnh cấp chân chính, thường cũng sẽ là Cơ Giáp Sư ưu tú. Các ngươi năm học này sẽ có một môn gọi là Điều Khiển Cơ Giáp, tiểu tử nhà ngươi cấm có được lơ là cho ta!"

"Vâng. Đa tạ lão sư đã nhắc nhở." Đường Vũ Lân cực kỳ rúng động trong lòng. Nếu như không phải có Phong Lão nhắc nhở, hắn thực sự đúng là không có ý định nghiêm túc học môn Điều Khiển Cơ Giáp.

Chuyện của hắn đã nhiều lắm rồi, vừa phải học tập, vừa phải tu luyện, còn

phải đoán tạo. Thời gian mỗi ngày đều có cảm giác không đủ dùng. Lại học thêm môn Điều Khiển Cơ Giáp, vậy không thể nghi ngờ sẽ ôm thêm nhiều chuyện hơn.

Nhưng dựa theo cách nói của Phong Lão, nếu như đồng thời nắm giữ Cơ Giáp và Đấu Khải, như vậy, ở thời điểm chiến đấu, tính an toàn sẽ cao hơn nhiều.

Bản thân Cơ Giáp có thể tích trữ năng lượng, Đấu Khải thì lại lấy hồn lực của Hồn Sư làm trụ cột. Hai thứ này khác nhau hoàn toàn. Đấu Khải Sư đương nhiên sẽ mạnh mẽ hơn, nhưng Cơ Giáp Sư lại có tiêu hao ít hơn! Ngoại trừ chi phí đắt đỏ ra, Cơ Giáp cũng đồng dạng có ưu điểm của nó.

Xem ra, mình cần cân nhắc chế tạo một bộ Cơ Giáp cho riêng mình.

Chương 504: Mua xe hay là mua Cơ Giáp?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Kiến thức chế tác Cơ Giáp căn bản, Đường Vũ Lân cũng có biết. Bất quá cũng không cần chính hắn ra tay. Hắn chỉ cần đoán tạo ra kim loại, như vậy là đủ rồi. Vật liệu chế tạo Cơ Giáp, trận pháp hạt nhân là hai thứ đắt nhất, sau đó mới tới việc chế tác Cơ Giáp.

Phong Lão nói vậy, cũng tương đương mở ra cho Đường Vũ Lân một cánh cửa lớn mới tinh.

"Học viện chúng ta có Cơ Giáp Sư Hiệp Hội chuyên môn, ngươi có thể tự mình đưa vật liệu, nhờ bên kia giúp ngươi chế tác. Giá cả không rẻ! Chính ngươi tự suy nghĩ kỹ càng đi! Ta cảm thấy, ngươi mua xe còn không bằng trực tiếp làm một bộ Cơ Giáp. Chỉ cần đăng ký xong ở Liên Bang là có thể lái Cơ Giáp đi khắp đại lục không trở ngại. Tiêu hao năng lượng đương nhiên sẽ cao hơn so với lái xe, nhưng cảm giác khi sử dụng hai loại này hoàn toàn khác nhau." Phong Lão dùng một giọng điệu dụ dỗ, nói với Đường Vũ Lân.

Nói không sai! Lái xe có thể so sánh với lái Cơ Giáp sao? Chính là Cơ Giáp đó nha! Nếu như có thể nắm giữ một chiếc Cơ Giáp thuộc về mình… Trái tim Đường Vũ Lân đã bắt đầu có chút hưng phấn.

"Cho ngươi, đây là bảng báo giá của Cơ Giáp Hiệp Hội bên kia, ngươi xem trước một chút." Vừa nói, Phong Vô Vũ đem một bản báo giá điện tử của các loại Cơ Giáp đưa cho Đường Vũ Lân.

Chỉ liếc nhìn một cái, khóe miệng Đường Vũ Lân liền bắt đầu co giật.

Nguyên bản hắn cho rằng, chính mình vừa kiếm được hơn 1,6 triệu điểm cống hiến, đã xem như là học viên vô cùng giàu có. Nhưng sau khi hắn

nhìn thấy bản báo giá này, hắn cảm thấy, mình thật là nghèo làm sao!

Hoàng Cấp Cơ Giáp, 01 triệu điểm cống hiến.

Tử Cấp Cơ Giáp, 09 triệu điểm cống hiến.

Hắc Cấp Cơ Giáp, nguyên liệu tự chuẩn bị, thiết kế chuyên môn, chế tác chuyên môn, giá 30 triệu điểm cống hiến.

Chuyện này...

Chẳng trách Lưu An nói hắn nghèo như vậy. Báo giá này so với ăn cướp thì khác gì nhau?

Đường Vũ Lân nuốt nước bọt một cái, nhìn về phía Phong lão, "Lão sư, con cảm thấy, con vẫn là nên đi xe thì hơn. Giá này quá chát rồi!"

Phong Vô Vũ nói: "Chính ngươi tự cung cấp vật liệu, sẽ rẻ hơn rất nhiều. Bất quá, cụ thể thế nào ngươi phải đi đến Cơ Giáp Hiệp Hội bên kia mà tìm hiểu. Ta chỉ nói hướng đi cho ngươi, có làm hay không, đó là chuyện ngươi tự quyết định. Muốn có nhiều điểm cống hiến, vậy thì phải nỗ lực đoán tạo. Chờ sau khi ngươi trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6, mua một Tử Cấp Cơ Giáp cũng không thành vấn đề. Nói chung, Tử Cấp Cơ Giáp cũng đã đủ cho ngươi sử dụng. Coi như là Hoàng Cấp Cơ Giáp, cũng nhanh hơn nhiều so với Hồn Đạo Xa. Với số tiền hiện tại, ngươi có thể mua được!"

Đường Vũ Lân ngẩn người, tâm niệm thay đổi thật nhanh. Đúng đấy! Chính mình hiện tại cần nhất chỉ là một phương tiện thay cho đi bộ mà thôi. Cũng không cần Cơ Giáp đặc biệt mạnh mẽ, có phải là đi đánh nhau đâu chứ!

Nắm giữ một bộ Cơ Giáp, ngoại trừ thay thế cho đi bộ ra, quan trọng hơn chính là có thể dùng để luyện tập sử dụng Cơ Giáp chiến đấu và điều khiển Cơ Giáp. Hoàng Cấp Cơ Giáp là đủ rồi.

Liếc mắt nhìn trong thẻ học viên của mình đã có hơn 1,6 triệu điểm cống hiến, Đường Vũ Lân cắn răng một cái, trong lòng đã có quyết định.

Sử Lai Khắc học viện, Cơ Giáp Sư Hiệp Hội.

Trương Dương lười biếng ngồi ở phía sau quầy, Cơ Giáp Hiệp Hội bên này bình thường vẫn luôn cực kỳ quạnh quẽ. Là một học viên lớp năm thứ năm, hắn làm công ở đây cũng là vì muốn kiếm thêm một ít điểm cống hiến mà thôi.

Hắn năm nay đã 26 tuổi, hồn lực cấp 51, nhưng đến giờ vẫn chưa tập hợp đủ Nhất Tự Đấu Khải. Còn thiếu vài món linh kiện quan trọng nhất.

Muốn gia nhập Nội viện đã là chuyện không thể, nhưng để tốt nghiệp Ngoại viện vẫn có mấy phần tự tin.

So với thời điểm năm đó vừa mới tiến vào học viện, hắn bây giờ đã không còn cảm giác gấp gáp vội vã như lúc đó. Chỉ cần hoàn thành được Nhất Tự Đấu Khải, trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, tốt nghiệp Ngoại viện là được.

Sử Lai Khắc học viện luôn luôn là như vậy, thời gian học tập sốt sắng nhất chính là 3 lớp – 9 năm đầu tiên, hoặc có thể nói là trước 20 tuổi. Nếu như đến 20 tuổi vẫn không thể đột phá Nhất Tự Đấu Khải Sư, như vậy, có thể thả lỏng hơn một ít. Dù sao, sau đó còn thời gian 9 năm dài để trở thành Đấu Khải Sư.

Cuối cùng hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải, đồng thời tốt nghiệp từ học viện, đối với đại đa số các học viên kiên trì suốt ba lớp đầu tiên không bị khai trừ mà nói, đại thể không phải là việc khó.

Trương Dương hiện tại chính là có loại tâm thái này, có thể tốt nghiệp là được rồi. Đã có một công ty đỉnh cấp ở bên ngoài mời hắn về làm Trưởng bộ phận an ninh. Điều hắn hiện tại muốn làm, chính là mau chóng hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải để có thể được tốt nghiệp.

Thế nhưng, ở Sử Lai Khắc học viện thời gian dài, hắn thật sự có chút không nỡ rời xa nơi này. Một khi rời đi, đệ tử Ngoại viện sẽ không còn cơ hội trở về để tiếp tục tu luyện nữa. Vì lẽ đó, hắn thà rằng chậm một chút, hưởng thụ thêm mấy năm của quãng đời học sinh tại học viện.

Chỉ còn thiếu hai loại linh kiện cuối cùng, cũng đã có chuẩn bị cơ bản. Thật sự là không cam lòng tốt nghiệp! Trương Dương âm thầm cảm thán trong lòng.

Bất quá, tuổi tác hắn cũng không nhỏ, 26 tuổi, là độ tuổi cần thành gia lập

nghiệp.

Vậy thì trong vòng 3 tháng nữa hoàn thành đột phá vậy!

Vừa nghĩ tới phải rời khỏi, trong lòng Trương Dương liền tràn đầy tiếc nuối.

"Kính coong!" Tiếng chuông cửa vang lên, một gã thiếu niên từ bên ngoài đi vào.

"Chào học trưởng." Con mắt của thiếu niên rất to, lớn lên rất đẹp trai. Cho dù cũng cùng giới tính với nhau, Trương Dương vẫn có cảm giác thấy thuận mắt.

"Chào học đệ, có cái gì có thể giúp ngươi? Muốn gia nhập Cơ Giáp Hiệp Hội chúng ta sao?" Trương Dương chỉ hỏi thăm cho có lệ. Trên thực tế, Cơ Giáp Hiệp Hội là một trong những hiệp hội ít được hoan nghênh nhất ở Sử Lai Khắc học viện. Bởi vì các học viên đi học, toàn bộ đều lấy Đấu Khải Sư làm mục tiêu. Cơ Giáp Hiệp Hội sở dĩ vẫn luôn tồn tại, theo Trương Dương, đây chỉ là do được học viện muốn duy trì sự đa dạng của các hiệp hội mà thôi. Toàn bộ thành viên hiệp hội còn ở lại học viện, cũng bất quá chỉ có hai mươi mấy người cả thảy.

Quả nhiên, thiếu niên lắc lắc đầu, biểu thị chính mình không phải đến để gia nhập hiệp hội. Đúng đấy! Không có chuyện gì, ai lại sẽ đi gia nhập Cơ Giáp Hiệp Hội? Chỉ có những học viên thuở còn bé có hứng thú đối với Cơ Giáp, sau khi đi tới học viện mới sẽ gia nhập nơi này đi!

"Học trưởng, ta muốn chế tạo riêng một chiếc Cơ Giáp màu vàng." Câu nói tiếp theo của thiếu niên liền dọa Trương Dương nhảy dựng một cái.

"Ngươi nói cái gì?" Trương Dương có chút không dám tin tưởng hỏi lại.

"Ta muốn đặt làm riêng một chiếc Cơ Giáp màu vàng." Đường Vũ Lân lặp lại.

"Học đệ, ngươi có biết một chiếc Cơ Giáp màu vàng cần phải có bao nhiêu điểm cống hiến không? Chính là 1 triệu điểm đấy, không phải 100 ngàn đâu nha!" Hắn ở học viện hơn 10 năm, còn chưa bao giờ tích góp được 1 triệu điểm cống hiến đây. Mà trên thực tế, một chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp đối với

bọn học viên của Sử Lai Khắc học viện mà nói, vẫn không tính là gì cả.

"Ta xác định, ta có đủ điểm cống hiến." Đường Vũ Lân đem thẻ học viên của mình lấy ra, đưa cho Trương Dương.

Khi Trương Dương nhìn thấy trong thẻ có con số hơn 1,6 triệu, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. Thật nhiều điểm cống hiến quá đi! Hắn rất muốn hỏi xem vị học đệ này có phải là con ông cháu cha ở học viện hay không.

Đương nhiên, từ cách ăn mặc có thể thấy, khả năng này rất thấp.

"Được rồi, vậy ngươi trước tiên điền vào bản đăng ký. Sau đó, ta sẽ đo số đo cơ thể ngươi." Cơ Giáp thiết kế riêng phải phù hợp với vóc người của Cơ Giáp Sư. Như vậy thời điểm sử dụng, mới có thể điều khiển được Cơ Giáp hiệu quả nhất.

"Ta muốn một chiếc Cơ Giáp kiểu viễn công, phần vỏ có thể làm mỏng thôi, không cần dày, quan trọng là tiết kiệm năng lượng. Năng lượng hạt nhân mạnh hơn một ít, năng lực bay quãng đường dài phải tốt..." Đường Vũ Lân đưa ra một loạt yêu cầu của mình.

Trương Dương có thể làm việc ở đây, vì bản thân hắn là một người yêu thích Cơ Giáp. Khi hắn nghe xong yêu cầu của Đường Vũ Lân, không nhịn được cau mày nói: "Học đệ, ngươi có biết, dựa theo yêu cầu của ngươi, chiếc Cơ Giáp này của ngươi bị người trong nghề như chúng ta gọi là Cơ Giáp Giấy không? Viễn Công Cơ Giáp cũng không được trang bị những loại vũ khí cận chiến như chiến đao hoặc trọng kiếm, ngươi lại còn yêu cầu không cần đặt nặng về độ dày của lớp vỏ ngoài để phòng thủ. Nếu đã như vậy, một khi bị tấn công, năng lượng hạt nhân tăng cường rất dễ dàng bị nổ tung, vậy sẽ vô cùng nguy hiểm."

Đường Vũ Lân nói: "Không sao, cứ như vậy đi! Đúng rồi, học trưởng, nếu như chính ta cung cấp toàn bộ kim loại hiếm để chế tác Cơ Giáp, có thể bớt được bao nhiêu tiền?"

Trương Dương nói: "Nếu như chính ngươi cung cấp vật liệu, chỉ cần thanh toán 480.000 điểm cống hiến là được. Nhưng phẩm chất kim loại hiếm phải bảo đảm."

"Không thành vấn đề! Vậy tự ta sẽ lo việc cung cấp kim loại hiếm."

Chương 505: 10 tấn Thiên Tinh Thiết

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Cơ Giáp thiết kế sẽ có thiết kế nhất định để có thể co giãn, căn cứ theo tuổi tác và đặc thù cơ thể hiện nay. Đường Vũ Lân đang ở tuổi dậy thì, đương nhiên cần phải thiết kế trừ hao một chút khi cậu lớn lên.

Sau khi làm các loại kiểm tra và thiết kế sơ thảo cũng đã mất hơn 2 giờ đồng hồ.

"Trước tiên ngươi ứng 100.000 điểm cống hiến đặt cọc là được. Nếu như sau đó ngươi lựa chọn từ bỏ việc chế tác Cơ Giáp, phần đặt cọc không được hoàn lại. Sau 10 ngày, bản thảo thiết kế cuối cùng sẽ hoàn thành. Chúng ta cùng đối chiếu một thoáng, nếu như không thành vấn đề, sau khi ngươi đưa vật liệu tới, sẽ có thể bắt đầu chế tạo." Trương Dương dặn dò Đường Vũ Lân một phen.

Đường Vũ Lân xác nhận và thanh toán 100 ngàn điểm cống hiến. Sau đó mới rời khỏi Cơ Giáp Sư Hiệp Hội.

"Phù" thở dài một hơi, đây chính là lượng điểm cống hiến lớn nhất mà Đường Vũ Lân từng chi ra, quả thật vẫn có chút đau lòng.

Bất quá, vẫn rất hữu dụng! Phong Lão nói đúng, Cơ Giáp và Đấu Khải có thể phối hợp cùng nhau, có thể giúp bảo vệ mình tốt hơn, tiết kiệm sức mạnh. Đấu Khải Sư đỉnh cấp chân chính, hẳn là đều làm như vậy.

Đường Vũ Lân sở dĩ quyết định mua chiếc Cơ Giáp này, không chỉ là vì nó có thể thay cho đi bộ. Năng lượng tiêu hao của Hồn Đạo Cơ Giáp so với Hồn Đạo Xa bình thường lớn hơn rất nhiều. Nhưng có được Cơ Giáp, sau khi học xong môn Điều Khiển Cơ Giáp ở học kỳ này, Đường Vũ Lân sẽ có thể dùng Cơ Giáp của chính mình bắt đầu luyện tập. Bằng không, thuê Cơ

Giáp của học viện, cũng sẽ tiêu tốn một khoản tiền không nhỏ.

Sau khi suy tính cẩn thận, hắn vẫn quyết định chế tạo một chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp. Còn về việc yêu cầu lớp vỏ không cần dày, khiến sức phòng ngự của Cơ Giáp không cao, vấn đề này có thể được giải quyết thông qua vật liệu.

Nói như vậy, Hoàng Cấp Cơ Giáp chỉ cần trực tiếp đoán tạo kim loại hiếm là được rồi. Bạch Cấp Cơ Giáp, loại mô hình cấp thấp thậm chí còn không cần đoán tạo, mà có thể đổ khuôn sản xuất số lượng lớn. Hoàng Cấp Cơ Giáp trở lên phải cần có đoán tạo kim loại để hỗ trợ.

Mà Hoàng Cấp Cơ Giáp Đường Vũ Lân làm cho riêng mình đương nhiên không thể dùng thủ đoạn đoán tạo cấp thấp được. Sức phòng thủ bình thường một chút cũng không sao, có thể dùng Thiên Đoán Kim Loại để bù trừ. Với trình độ đoán tạo của hắn, hoàn thành một lượng Thiên Đoán Kim Loại cần có cho một chiếc chuẩn Cơ Giáp, thời gian 10 ngày để chuẩn bị cũng không nhiều lắm.

"Ngươi muốn mua nhiều Thiên Tinh Thiết như vậy? Để làm gì?" Thời điểm Đường Vũ Lân tìm tới Nhạc Chính Vũ, Nhạc Chính Vũ bị hắn dọa sợ hết hồn.

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Chuyện này ngươi chớ xía vào, ta chỉ hỏi ngươi có hay không thôi?"

Nhạc Chính Vũ nuốt một hớp nước miếng, "10 tấn Thiên Tinh Thiết, đây không phải là con số nhỏ. Cần phải tốn hơn 10 triệu liên bang kim hồn tệ."

Đường Vũ Lân nói: "Ta dùng Hữu Linh Kim Loại đổi với ngươi. Trước ngươi cần Ngọc Ngân, phẩm chất 85% trở lên, đã đưa cho ngươi 4 khối. Dựa theo thiết kế của ngươi, cần có thêm 7 khối nữa. Ta đáp ứng với ngươi, 7 khối Ngọc Ngân còn lại ngươi không cần thanh toán cho ta các phí dụng khác. Trong vòng ba tháng, sẽ giúp ngươi hoàn thành. Ta chỉ muốn 10 tấn Thiên Tinh Thiết này làm thù lao. Thế nào?"

"Thành giao!" Nhạc Chính Vũ không chút do dự liền đáp ứng ngay lập tức.

Vật liệu đoán tạo Ngọc Ngân mà Đường Vũ Lân dùng cũng là do hắn cung cấp. Hơn 10 tấn Thiên Tinh Thiết này, từ giá trị mà nói, hắn có hơi thiệt

thòi một chút. Nhưng vấn đề là, có thể chỉ trong vòng 3 tháng thu được nhiều Ngọc Ngân có mức độ hòa hợp cao như vậy, không phải cứ dùng tiền là có thể mua được.

Nhạc Chính Vũ hiện tại cũng đã là tứ hoàn, hắn và Nguyên Ân Dạ Huy đã có thỏa thuận sẽ trợ giúp lẫn nhau hoàn thành Đấu Khải. Hắn hiện tại đã 16 tuổi, tuy rằng khoảng cách đến 20 tuổi vẫn còn mấy năm, nhưng ai lại không muốn sớm hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải một chút?

Có đủ vật liệu, việc hoàn thành Đấu Khải sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nguyên Liệu Đấu Khải có mức độ hòa hợp 85% trở lên, sẽ có thêm 5 cơ hội đoán tạo thêm một lần nữa. Coi như là thất bại một hai lần, cũng không quan trọng lắm!

"Khối lượng 10 tấn là quá nhiều, sẽ giao cho ngươi theo từng đợt. Và gom dần trong vòng nửa tháng!" Nhạc Chính Vũ nói.

"Không thành vấn đề!"

...

"Lớp trưởng, ngươi gần đây đang bận gì sao? Cả ngày đều không thấy bóng người." Tạ Giải thật vất vả mới tóm được Đường Vũ Lân khi hắn quay về ký túc xá lấy đồ.

Đường Vũ Lân gần đây mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, thời gian quay về ký túc xá vô cùng ít ỏi. Đại đa số đều chỉ có thể nhìn thấy hắn ở trong lớp.

Đường Vũ Lân nở nụ cười thần bí, "Bí mật, qua một quãng thời gian ngươi sẽ biết ngay thôi. À, đúng rồi, nhắc nhở các ngươi một chút, bắt đầu từ tuần sau, sẽ học tập Điều Khiển Cơ Giáp, mỗi buổi chiều thứ tư. Còn có hai học phần không bắt buộc về Điều Khiển Cơ Giáp, các ngươi đều chọn cái này đi, môn học này rất tốt đấy!"

Tạ Giải sửng sốt một chút, "Học nó để làm gì? Chúng ta sau này sẽ là Đấu Khải Sư đấy!"

Bên cạnh, Từ Lạp Trí lại gật đầu, nói: "Điều Khiển Cơ Giáp vẫn thứ nên học tập. Bởi vì Cơ Giáp và Đấu Khải không hề xung đột, có thể đồng thời nắm giữ."

Trong lòng Tạ Giải khẽ động, nhưng vẫn lắc đầu một cái, "Ta không cần! Ta là Mẫn Công Hệ, kiếm cơm nhờ tốc độ. Phân tâm cho Cơ Giáp cũng không ra ngô ra khoai, hơn nữa ta cũng không có nhiều tinh lực như vậy. Ta vẫn là nên khổ luyện Mẫn Công Hệ Chiến Kỹ của ta là được rồi."

Khai giảng hơn nửa tháng, mỗi xế chiều hắn đều đi đến Đường Môn theo Lương Hiểu Vũ học tập Mẫn Công Hệ Chiến Kỹ của Mẫn Đường, tốc độ tiến bộ cực kỳ nhanh. Đương nhiên, mỗi ngày cũng đều mệt vô cùng.

Từ Lạp Trí thở dài nói: "Xem các ngươi đều bận bịu như vậy, ta cảm thấy thật xấu hổ, ta sẽ chú ý học về Cơ Giáp. Mà một bộ Cơ Giáp có thể chứa được hai người, Tạ Giải có không học cũng không sao!"

Tạ Giải cười nói: "Sao thế? Ngươi định dẫn ta theo cùng một bộ Cơ Giáp à? Hảo huynh đệ!"

Từ Lạp Trí lại lắc đầu một cái, nói: "Ai nói ta muốn dẫn ngươi? Ta muốn dẫn Tinh Lan tỷ theo. Nàng ấy hẳn cũng sẽ không học tập Điều Khiển Cơ Giáp đâu!"

"Đồ trọng sắc khinh bạn!" Tạ Giải tức giận.

Từ Lạp Trí nở nụ cười đầy trêu chọc, "Ồ, dù sao ta cũng không mỗi ngày quét rác, lau cửa kính, múc nước gì gì đó cho "ai đó" đâu nha! Người mập chỉ có thể làm một chút chuyện nhỏ nhoi, đâu có thể nào ân cần như ai kia!"

"Tên Béo, ngươi muốn chết có phải không!!" Tạ Giải hươ huơ nắm đấm.

Đường Vũ Lân cười nói: "Không được bắt nạt Lạp Trí, hắn nói cũng không sai mà! Lại nói, ngươi và Nguyên Ân thế nào rồi?"

Vừa nhắc tới "nỗi đau", Tạ Giải nhất thời như quả bóng da xì hơi, "Không ra sao cả, nàng đối với ta vẫn là vẻ lạnh nhạt đó. Hic… ngươi nói xem, ta ngày ngày thức khuya dậy sớm dễ dàng sao?"

Đường Vũ Lân vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Kiên trì bền bỉ, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

Tạ Giải nắm chặt nắm đấm, "Không chỉ là phải như vậy! Nàng mạnh như vậy, nếu như sức chiến đấu của ta không thể vượt qua nàng, ta có làm gì cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót, một đồ bỏ đi! Vì lẽ đó, ta nhất định sẽ liều mạng nỗ lực, tranh thủ sớm ngày vượt qua nàng."

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Vậy ngươi phải nỗ lực nhiều hơn nữa!"

Luận về tu vi, Tạ Giải kém hơn Nguyên Ân Dạ Huy nào chỉ là một chút!

Hiện tại, Đường Vũ Lân sắp xếp thời gian thực sự rất sát sao. Buổi sáng đi học, buổi chiều trước tiên dành ba tiếng đoán tạo Thiên Tinh Thiết, chỉ là Thiên Đoán, tốc độ hoàn thành của hắn cực kỳ nhanh. Sau khi ăn xong cơm tối, sẽ đi tới phòng chuyên dụng để tu luyện hồn lực. Mãi cho đến sáng sớm lại bắt đầu tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Lịch trình như vậy, bảo sao Tạ Giải bọn họ không thấy được thân ảnh của hắn.

Bất quá, người bận rộn cũng không chỉ riêng một mình hắn. Mọi người đều rất bận, đều đang cố gắng học tập đủ các loại tri thức, ở mọi mặt.

Lớp năm nhất của Sử Lai Khắc Ngoại viện, vĩnh viễn là ba năm học nhiệt huyết nhất.

……

"Cái gì? Phải trả thêm tiền? Tại sao?" Đường Vũ Lân nhìn Trương Dương, không khỏi trợn to hai mắt. Vừa nghe nói phải trả thêm tiền, hắn nhất thời phản đối dữ dội.

"Học đệ, ngươi chơi hơi bị lớn rồi! Ngươi chỉ làm một cái Hoàng Cấp Cơ Giáp, còn đem ra một đống Thiên Đoán Kim Loại là sao? Chế tác Thiên Đoán Kim Loại có độ khó so với kim loại phổ thông cao hơn rất nhiều, không phải sao? Không đòi thêm tiền hiệp hội sẽ lỗ chết mất! Lớp vỏ ngoài thì còn được, nhưng then chốt là trận pháp hạt nhân. Thứ dùng để chế tác trận pháp hạt nhân cho ngươi đều là Thiên Đoán Trầm Ngân có phẩm chất cực cao, món đồ này phải khắc họa rất vất vả. Độ khó chí ít gấp năm lần kim loại phổ thông. Chỉ yêu cầu ngươi trả thêm 300.000 điểm cống hiến, thật sự không nhiều." Trương Dương tận tình khuyên nhủ, giải thích.

Khi hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân đem ra một đống lớn Thiên Đoán Thiên Tinh Thiết cũng mắt hoa mày choáng. Đúng là đâu có cần một lớp vỏ được

thiết kế quá dày để tăng sức phòng ngự đâu! Độ cứng rắn của Thiên Tinh Thiết ở bên trong các kim loại hiếm vốn là đứng hàng đầu, hơn nữa còn ở đẳng cấp Thiên Đoán. Tuyệt đối là nguyên liệu thượng phẩm để chế tác Cơ Giáp. Coi như là Tử Cấp Cơ Giáp, cũng rất ít khi xa xỉ như vậy.

Một cái Hoàng Cấp Cơ Giáp này, Đường Vũ Lân dùng vật liệu xa xỉ như vậy, Trương Dương cũng vô cùng cạn lời. Lý do của Đường Vũ Lân rất đơn giản, gia tăng độ bền.

Lý do này cũng còn nghe được, nhưng Trương Dương hỏi Đường Vũ Lân, tại sao không đơn giản chế tạo một chiếc Tử Cấp Cơ Giáp.

Đường Vũ Lân lại lắc đầu như bông vụ. Đùa gì thế, chi phí chế tác Tử Cấp Cơ Giáp là 9 triệu điểm cống hiến. Coi như mình bỏ vật liệu ra, phỏng chừng cũng sẽ còn thiếu tới 4 triệu, hắn cũng đâu có nhiều điểm cống hiến như vậy! Hơn nữa hắn cũng không hi vọng dùng chiếc Cơ Giáp này đi chiến đấu. Chỉ định dùng để luyện tập và thay cho đi bộ, căn bản cũng không cần đến Tử Cấp Cơ Giáp. Sau này nếu như thật sự có tiền, trực tiếp đổi sang Hắc Cấp. Hiện tại có một chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp là đủ rồi.Biên soạn: Đức Uy

Bản convert lấy từ truyencv.com ----------

Chương 506: Anh vợ quốc dân

Sau một phen cò kè mặc cả, Đường Vũ Lân cuối cùng đầy đau lòng thanh toán 280 ngàn điểm cống hiến, mới xem như hoàn thành Cơ Giáp đặt riêng. Dựa theo thời gian, hai tháng sau, hắn sẽ có thể nhận chiếc Cơ Giáp này của mình.

Mà chương trình học Điều Khiển Cơ Giáp đến khi đó cũng sẽ vừa bắt đầu.

"Ghi danh học khóa tự chọn buổi chiều, ta muốn tham gia." Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự giơ tay lên, biểu thị mình muốn tham gia chương trình học Cơ Giáp buổi chiều. Nhìn hai mắt nàng tỏa sáng long lanh, hiển nhiên là thật sự cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, trong nhóm của Đường Vũ Lân, những người chọn học Điều Khiển Cơ Giáp có hắn, Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn ba người.

Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan và Tạ Giải đều không báo danh.

Cổ Nguyệt vẫn luôn bận rộn như trước, mỗi buổi chiều khi có thời gian rảnh rỗi nàng sẽ đi đến Truyền Linh Tháp để học tập. Nhưng đến giờ cơm tối, nàng thường sẽ mang một ít đồ ăn ngon trở về.

Tạ Giải bọn họ cũng có thấy, thế nhưng xưa nay chưa từng ăn. Cổ Nguyệt mang thức ăn đến cũng không nói tiếng nào, trực tiếp đưa cho Đường Vũ Lân. Có lần Đường Vũ Lân dự định cùng chia sẻ với Tạ Giải, Từ Lạp Trí, liền thấy được một luồng sát khí và một đôi mắt hình viên đạn cực kỳ hung ác của Cổ Nguyệt.

Sau đó Từ Lạp Trí cùng Tạ Giải liền… bỏ chạy. Từ đó về sau, đồ ăn mà Cổ Nguyệt mang đến liền thuộc về riêng Đường Vũ Lân.

"Ngươi muốn học điều khiển Cơ Giáp?" Cổ Nguyệt hơi nghi hoặc, hỏi Đường Vũ Lân.

"Ừm, ta muốn thử xem sao. Đấu Khải Sư và Cơ Giáp Sư cũng không có xung đột. Có thể học cả hai nội dung này. Có thêm một năng lực, cũng sẽ thêm một phần bảo đảm. Hơn nữa, ngươi đừng quên, ta sau này có tâm nguyện là có thể tòng quân. Quân đội lấy Cơ Giáp làm chủ, nếu như ta không biết điều khiển Cơ Giáp, làm sao có chỗ đứng trong quân đội được!"

"Được rồi, ta chỉ là lo lắng người sẽ làm lãng phí thời gian." Cổ Nguyệt có chút bất đắc dĩ.

Đường Vũ Lân cười nói: "Chuyện này cũng chưa chắc. Ta từ lúc nhỏ đã mơ một ngày sẽ trở thành một vị Cơ Giáp Sư đấy. Khi đó, nào có nghĩ tới việc trở thành Đấu Khải Sư, thậm chí ngay cả khái niệm Đấu Khải Sư cũng đều không có. Nơi ta sinh ra rất nhỏ bé, ở nơi đó, giấc mơ của mọi đứa con trai đều là cưỡi Cơ Giáp rong ruổi trên bầu trời."

Cổ Nguyệt cười cợt, "Được rồi, tùy ngươi."

"Tan học." Sau khi Thẩm Dập tuyên bố tan học, liền mở cửa phòng đi ra ngoài. Sau khi nàng mở cửa, bước chân bỗng khựng lại một chút, vì bên ngoài có một người đang đứng.

"Chào lão sư!" Một thiếu nữ với mái tóc màu bạc tuyệt sắc vô song, cung

kính hướng về Thẩm Dập hành lễ.

Thẩm Dập nghi ngờ hỏi: "Na Nhi? Sao ngươi lại đến đây? Ngươi tìm ta?"

Na Nhi cười híp mắt, lắc lắc đầu, đưa tay chỉ vào bên trong.

Trong lòng Thẩm Dập khẽ động, liếc mắt nhìn vào trong lớp. Na Nhi đương nhiên nàng có nhận biết, người này chính là đệ tử thân truyền của Các chủ Hải Thần Các, được ca tụng là thiên tài số một của Nội viện, là thành viên được chỉ định để bồi dưỡng tiến vào Hải Thần Các trong tương lai.

Thiên tài cũng phân chia cấp độ. Nàng có thể được Các chủ đương nhiệm của Hải Thần Các coi trọng, việc này cũng đã chứng minh trình độ thiên tài của nàng.

Nàng lại đến lớp năm nhất để tìm người? Lẽ nào trong lớp có người nàng quen biết?

Thẩm Dập tránh sang một bên, nhưng lại không hề rời đi. Nàng ngược lại muốn xem xem, người có thể làm cho vị tiểu công chúa Nội viện Na Nhi đến tìm, đến tột cùng là ai.

Nàng tránh ra, nhóm học viên lớp năm nhất đang chuẩn bị tan học đương nhiên cũng nhìn thấy Na Nhi đứng ở nơi cửa yêu kiều cười khẽ.

Hầu như hết thảy những người nhìn thấy nàng, đều theo bản năng dừng bước. Đặc biệt là các học viên nam, từng người đều trợn mắt há hốc mồm. Cô bé này…

Ôi mẹ ơi đẹp quá trời đẹp! Hơn nữa nhìn dáng dấp có vẻ nàng còn là bạn cùng lứa tuổi với bọn họ.

Na Nhi xinh đẹp tuyệt trần, mỹ lệ đứng ở nơi đó, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường.

Người khác nhìn thấy Na Nhi, Đường Vũ Lân tự nhiên cũng nhìn thấy, trong mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc, chủ động đi ra ngoài đón.

"Na Nhi, sao em lại đến đây?" Lời Đường Vũ Lân vừa nói ra, lập tức xác

nhận hắn chính là người mà Na Nhi đến đây tìm kiếm. Nhất thời, ánh mắt nhìn hắn của học viên cả lớp nhất thời trở nên không giống nhau.

Ngoại trừ bản thân Đường Vũ Lân ra, người gặp được Na Nhi cũng chỉ có Tạ Giải. Lúc này, hắn nhìn Na Nhi, lại nhìn một chút Cổ Nguyệt lúc này đang cau mày, theo bản năng tránh ra vài bước.

Đường Vũ Lân đi ra khỏi phòng học, Na Nhi lập tức đến gần, nắm lấy cánh tay của hắn, ngọt ngào kêu lên: "Ca ca, còn không phải là vì em nhớ anh sao? Đây chính là nơi mà anh học tập sao? Nơi này thật là rộng lớn, em tìm cả nửa ngày mới tìm ra được đấy!"

Trong lớp xôn xao lên một trận. Ca ca? Em gái của Đường Vũ Lân? Em gái của lớp trưởng!!

"Chào mỹ nữ, ta tên là Dương Niệm Hạ, là huynh đệ tốt của lớp trưởng." Dương Niệm Hạ thân hình cao lớn chen qua những người khác, là người đầu tiên vọt ra, mặt đầy hiền hòa nói với Na Nhi.

Đường Vũ Lân lườm một cái. Từ lúc nào thành huynh đệ tốt, trình độ xấu xa của tên này nào có kém mình chút nào đâu!

Na Nhi khẽ mỉm cười, "Xin chào, ta là Na Nhi."

"Chào Na Nhi, ta là Lạc Quế Tinh." Ánh bạc lóe lên, Lạc Quế Tinh liền xuất hiện ở một bên khác của Đường Vũ Lân. Cái tên này vậy mà lại vận dụng kỹ năng thuấn di để… tiếp cận em gái xinh đẹp.

"Xin chào!" Na Nhi vẫn là một nụ cười mỉm đầy thân thiện.

Từng người trong số các học viên nam đều nhanh chóng vọt ra. Ở độ tuổi này của bọn họ, còn chưa biết rõ lắm cái gì gọi là rụt rè. Na Nhi thực sự là quá đẹp, hơn nữa còn là một người rất cởi mở, ôn nhu, không hề có nửa điểm làm cao giá. Ai chào hỏi nàng cũng đều nhận được một nụ cười ngọt ngào đáp lại. Ôi một đám thiếu niên đầy nhiệt huyết, nhất thời ngây ngây ngẩn ngẩn.

"Các ngươi đủ rồi đấy! Chúng ta đi thôi!" Đường Vũ Lân xua tay, tách các bạn học, dẫn Na Nhi đi ra ngoài.

Nhìn bọn họ rời đi, vẻ mặt Dương Niệm Hạ trở nên đầy thành thật: "Bắt đầu từ hôm nay, lớp trưởng chính là đại ca ta, ta phải nỗ lực để biến cậu ta trở thành….anh vợ."

"Cắt!!"

"Không biết xấu hổ!"

"Cậu ấy là anh vợ của ta!"

Trong lúc nhất thời, lớp năm nhất bên này hò hét loạn cả lên. Thẩm Dập nhìn Đường Vũ Lân và Na Nhi rời đi, cũng đầy kinh ngạc. Ca ca? Na Nhi lại là em gái của Đường Vũ Lân? Nhưng bọn họ nhìn qua nào có nửa điểm giống nhau!!

Đường Vũ Lân dẫn Na Nhi đi ra khỏi lớp học, đi đến Linh Băng Quảng Trường.

"Na Nhi, em thật là được hoan nghênh." Đường Vũ Lân nhìn Na Nhi yêu kiều cười khẽ, không nhịn được thốt lên. Không chỉ là bạn học cùng lớp, trên đường bọn họ đi đến đây, gặp phải những học viên khác lớp, ai cũng muốn tiếp cận Na Nhi cả. Mà Na Nhi ôm lấy cánh tay Đường Vũ Lân, vấp phải vô số những ánh mắt ghen tỵ.

Na Nhi nở nụ cười hì hì, "Ca ca không thích em như vậy sao? Vậy lần sau em sẽ không tới lớp tìm anh nữa. Chúng ta hẹn một nơi nào đó là được rồi. Bình thường tu luyện rất bận rộn, mỗi tuần em chỉ có thể ra ngoài được một lần. Vậy thì sau này hẹn mỗi buổi chiều thứ tư, chúng ta gặp mặt có được hay không? Anh dẫn em đi ăn!!"

"Được." Đường Vũ Lân đầy yêu thương nhéo nhéo mũi Na Nhi, "Ngày hôm nay em muốn ăn cái gì nè?"

"Tùy anh chọn! Em sẽ ăn cho anh nghèo luôn!." Na Nhi hưng phấn đọc tuyên ngôn.

"Xuất phát!"

Thời điểm ở cùng với Na Nhi, trong lòng Đường Vũ Lân cảm thấy rất ấm áp, luôn nhớ lại khi còn bé một nhà sum vầy. Na Nhi xuất hiện, làm cho sự

lạnh lẽo và cô đơn ở sâu trong lòng hắn tan chảy, tinh thần được thả lỏng.

Buổi chiều hôm đó, hắn không tu luyện.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, mới trực tiếp đi tới khu tu luyện hồn lực chuyên dụng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Đường Vũ Lân mới vừa đi vào phòng học, liền cảm thấy bầu không khí có chút không đúng. Sau đó nam sinh cả lớp "vèo" một cái, chí ít cũng phải có tới 2/3 số nam sinh, đồng loạt hướng về hắn hành lễ, "Chào đại ca!"

Khóe miệng Đường Vũ Lân co giật. Có chuyện gì thế này?

"Các ngươi đều lăn ra xa một chút!" Đường Vũ Lân không vui nói, sau đó đi đến chỗ mình ngồi.

"Đại ca, mời ngài uống nước!" Lập tức có người đưa nước lại đây.

"Đại ca, mời ngài ăn chút đồ ăn vặt!"

"Các ngươi đủ rồi đấy!" Đường Vũ Lân vỗ vỗ trán của chính mình.

"Đại ca, lúc nào Na Nhi sẽ trở lại vậy? Lần sau chúng ta cùng nhau hẹn ăn cơm, đệ mời!"

"Hẹn cái gì mà hẹn!" Đúng lúc này, một thanh âm đầy lạnh lẽo mà tràn ngập tức giận đột nhiên bạo phát, Cổ Nguyệt vỗ mạnh bàn một cái, đứng lên. Sóng tinh thần cường thịnh nhất thời trào dâng như núi lửa phun, từ trên người nàng tỏa ra.

Chương 506: Anh vợ quốc dân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Sau một phen cò kè mặc cả, Đường Vũ Lân cuối cùng đầy đau lòng thanh toán 280 ngàn điểm cống hiến, mới xem như hoàn thành Cơ Giáp đặt riêng. Dựa theo thời gian, hai tháng sau, hắn sẽ có thể nhận chiếc Cơ Giáp này của mình.

Mà chương trình học Điều Khiển Cơ Giáp đến khi đó cũng sẽ vừa bắt đầu.

"Ghi danh học khóa tự chọn buổi chiều, ta muốn tham gia." Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự giơ tay lên, biểu thị mình muốn tham gia chương trình học Cơ Giáp buổi chiều. Nhìn hai mắt nàng tỏa sáng long lanh, hiển nhiên là thật sự cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, trong nhóm của Đường Vũ Lân, những người chọn học Điều Khiển Cơ Giáp có hắn, Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn ba người.

Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan và Tạ Giải đều không báo danh.

Cổ Nguyệt vẫn luôn bận rộn như trước, mỗi buổi chiều khi có thời gian rảnh rỗi nàng sẽ đi đến Truyền Linh Tháp để học tập. Nhưng đến giờ cơm tối, nàng thường sẽ mang một ít đồ ăn ngon trở về.

Tạ Giải bọn họ cũng có thấy, thế nhưng xưa nay chưa từng ăn. Cổ Nguyệt mang thức ăn đến cũng không nói tiếng nào, trực tiếp đưa cho Đường Vũ Lân. Có lần Đường Vũ Lân dự định cùng chia sẻ với Tạ Giải, Từ Lạp Trí, liền thấy được một luồng sát khí và một đôi mắt hình viên đạn cực kỳ hung ác của Cổ Nguyệt.

Sau đó Từ Lạp Trí cùng Tạ Giải liền… bỏ chạy. Từ đó về sau, đồ ăn mà Cổ Nguyệt mang đến liền thuộc về riêng Đường Vũ Lân.

"Ngươi muốn học điều khiển Cơ Giáp?" Cổ Nguyệt hơi nghi hoặc, hỏi Đường Vũ Lân.

"Ừm, ta muốn thử xem sao. Đấu Khải Sư và Cơ Giáp Sư cũng không có xung đột. Có thể học cả hai nội dung này. Có thêm một năng lực, cũng sẽ thêm một phần bảo đảm. Hơn nữa, ngươi đừng quên, ta sau này có tâm nguyện là có thể tòng quân. Quân đội lấy Cơ Giáp làm chủ, nếu như ta không biết điều khiển Cơ Giáp, làm sao có chỗ đứng trong quân đội được!"

"Được rồi, ta chỉ là lo lắng người sẽ làm lãng phí thời gian." Cổ Nguyệt có chút bất đắc dĩ.

Đường Vũ Lân cười nói: "Chuyện này cũng chưa chắc. Ta từ lúc nhỏ đã mơ một ngày sẽ trở thành một vị Cơ Giáp Sư đấy. Khi đó, nào có nghĩ tới việc trở thành Đấu Khải Sư, thậm chí ngay cả khái niệm Đấu Khải Sư cũng đều không có. Nơi ta sinh ra rất nhỏ bé, ở nơi đó, giấc mơ của mọi đứa con trai đều là cưỡi Cơ Giáp rong ruổi trên bầu trời."

Cổ Nguyệt cười cợt, "Được rồi, tùy ngươi."

"Tan học." Sau khi Thẩm Dập tuyên bố tan học, liền mở cửa phòng đi ra ngoài. Sau khi nàng mở cửa, bước chân bỗng khựng lại một chút, vì bên ngoài có một người đang đứng.

"Chào lão sư!" Một thiếu nữ với mái tóc màu bạc tuyệt sắc vô song, cung kính hướng về Thẩm Dập hành lễ.

Thẩm Dập nghi ngờ hỏi: "Na Nhi? Sao ngươi lại đến đây? Ngươi tìm ta?"

Na Nhi cười híp mắt, lắc lắc đầu, đưa tay chỉ vào bên trong.

Trong lòng Thẩm Dập khẽ động, liếc mắt nhìn vào trong lớp. Na Nhi đương nhiên nàng có nhận biết, người này chính là đệ tử thân truyền của Các chủ Hải Thần Các, được ca tụng là thiên tài số một của Nội viện, là thành viên được chỉ định để bồi dưỡng tiến vào Hải Thần Các trong tương lai.

Thiên tài cũng phân chia cấp độ. Nàng có thể được Các chủ đương nhiệm của Hải Thần Các coi trọng, việc này cũng đã chứng minh trình độ thiên tài

của nàng.

Nàng lại đến lớp năm nhất để tìm người? Lẽ nào trong lớp có người nàng quen biết?

Thẩm Dập tránh sang một bên, nhưng lại không hề rời đi. Nàng ngược lại muốn xem xem, người có thể làm cho vị tiểu công chúa Nội viện Na Nhi đến tìm, đến tột cùng là ai.

Nàng tránh ra, nhóm học viên lớp năm nhất đang chuẩn bị tan học đương nhiên cũng nhìn thấy Na Nhi đứng ở nơi cửa yêu kiều cười khẽ.

Hầu như hết thảy những người nhìn thấy nàng, đều theo bản năng dừng bước. Đặc biệt là các học viên nam, từng người đều trợn mắt há hốc mồm. Cô bé này…

Ôi mẹ ơi đẹp quá trời đẹp! Hơn nữa nhìn dáng dấp có vẻ nàng còn là bạn cùng lứa tuổi với bọn họ.

Na Nhi xinh đẹp tuyệt trần, mỹ lệ đứng ở nơi đó, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường.

Người khác nhìn thấy Na Nhi, Đường Vũ Lân tự nhiên cũng nhìn thấy, trong mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc, chủ động đi ra ngoài đón.

"Na Nhi, sao em lại đến đây?" Lời Đường Vũ Lân vừa nói ra, lập tức xác nhận hắn chính là người mà Na Nhi đến đây tìm kiếm. Nhất thời, ánh mắt nhìn hắn của học viên cả lớp nhất thời trở nên không giống nhau.

Ngoại trừ bản thân Đường Vũ Lân ra, người gặp được Na Nhi cũng chỉ có Tạ Giải. Lúc này, hắn nhìn Na Nhi, lại nhìn một chút Cổ Nguyệt lúc này đang cau mày, theo bản năng tránh ra vài bước.

Đường Vũ Lân đi ra khỏi phòng học, Na Nhi lập tức đến gần, nắm lấy cánh tay của hắn, ngọt ngào kêu lên: "Ca ca, còn không phải là vì em nhớ anh sao? Đây chính là nơi mà anh học tập sao? Nơi này thật là rộng lớn, em tìm cả nửa ngày mới tìm ra được đấy!"

Trong lớp xôn xao lên một trận. Ca ca? Em gái của Đường Vũ Lân? Em gái của lớp trưởng!!

"Chào mỹ nữ, ta tên là Dương Niệm Hạ, là huynh đệ tốt của lớp trưởng." Dương Niệm Hạ thân hình cao lớn chen qua những người khác, là người đầu tiên vọt ra, mặt đầy hiền hòa nói với Na Nhi.

Đường Vũ Lân lườm một cái. Từ lúc nào thành huynh đệ tốt, trình độ xấu xa của tên này nào có kém mình chút nào đâu!

Na Nhi khẽ mỉm cười, "Xin chào, ta là Na Nhi."

"Chào Na Nhi, ta là Lạc Quế Tinh." Ánh bạc lóe lên, Lạc Quế Tinh liền xuất hiện ở một bên khác của Đường Vũ Lân. Cái tên này vậy mà lại vận dụng kỹ năng thuấn di để… tiếp cận em gái xinh đẹp.

"Xin chào!" Na Nhi vẫn là một nụ cười mỉm đầy thân thiện.

Từng người trong số các học viên nam đều nhanh chóng vọt ra. Ở độ tuổi này của bọn họ, còn chưa biết rõ lắm cái gì gọi là rụt rè. Na Nhi thực sự là quá đẹp, hơn nữa còn là một người rất cởi mở, ôn nhu, không hề có nửa điểm làm cao giá. Ai chào hỏi nàng cũng đều nhận được một nụ cười ngọt ngào đáp lại. Ôi một đám thiếu niên đầy nhiệt huyết, nhất thời ngây ngây ngẩn ngẩn.

"Các ngươi đủ rồi đấy! Chúng ta đi thôi!" Đường Vũ Lân xua tay, tách các bạn học, dẫn Na Nhi đi ra ngoài.

Nhìn bọn họ rời đi, vẻ mặt Dương Niệm Hạ trở nên đầy thành thật: "Bắt đầu từ hôm nay, lớp trưởng chính là đại ca ta, ta phải nỗ lực để biến cậu ta trở thành….anh vợ."

"Cắt!!"

"Không biết xấu hổ!"

"Cậu ấy là anh vợ của ta!"

Trong lúc nhất thời, lớp năm nhất bên này hò hét loạn cả lên. Thẩm Dập nhìn Đường Vũ Lân và Na Nhi rời đi, cũng đầy kinh ngạc. Ca ca? Na Nhi lại là em gái của Đường Vũ Lân? Nhưng bọn họ nhìn qua nào có nửa điểm giống nhau!!

Đường Vũ Lân dẫn Na Nhi đi ra khỏi lớp học, đi đến Linh Băng Quảng Trường.

"Na Nhi, em thật là được hoan nghênh." Đường Vũ Lân nhìn Na Nhi yêu kiều cười khẽ, không nhịn được thốt lên. Không chỉ là bạn học cùng lớp, trên đường bọn họ đi đến đây, gặp phải những học viên khác lớp, ai cũng muốn tiếp cận Na Nhi cả. Mà Na Nhi ôm lấy cánh tay Đường Vũ Lân, vấp phải vô số những ánh mắt ghen tỵ.

Na Nhi nở nụ cười hì hì, "Ca ca không thích em như vậy sao? Vậy lần sau em sẽ không tới lớp tìm anh nữa. Chúng ta hẹn một nơi nào đó là được rồi. Bình thường tu luyện rất bận rộn, mỗi tuần em chỉ có thể ra ngoài được một lần. Vậy thì sau này hẹn mỗi buổi chiều thứ tư, chúng ta gặp mặt có được hay không? Anh dẫn em đi ăn!!"

"Được." Đường Vũ Lân đầy yêu thương nhéo nhéo mũi Na Nhi, "Ngày hôm nay em muốn ăn cái gì nè?"

"Tùy anh chọn! Em sẽ ăn cho anh nghèo luôn!." Na Nhi hưng phấn đọc tuyên ngôn.

"Xuất phát!"

Thời điểm ở cùng với Na Nhi, trong lòng Đường Vũ Lân cảm thấy rất ấm áp, luôn nhớ lại khi còn bé một nhà sum vầy. Na Nhi xuất hiện, làm cho sự lạnh lẽo và cô đơn ở sâu trong lòng hắn tan chảy, tinh thần được thả lỏng.

Buổi chiều hôm đó, hắn không tu luyện.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, mới trực tiếp đi tới khu tu luyện hồn lực chuyên dụng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Đường Vũ Lân mới vừa đi vào phòng học, liền cảm thấy bầu không khí có chút không đúng. Sau đó nam sinh cả lớp "vèo" một cái, chí ít cũng phải có tới 2/3 số nam sinh, đồng loạt hướng về hắn hành lễ, "Chào đại ca!"

Khóe miệng Đường Vũ Lân co giật. Có chuyện gì thế này?

"Các ngươi đều lăn ra xa một chút!" Đường Vũ Lân không vui nói, sau đó đi đến chỗ mình ngồi.

"Đại ca, mời ngài uống nước!" Lập tức có người đưa nước lại đây.

"Đại ca, mời ngài ăn chút đồ ăn vặt!"

"Các ngươi đủ rồi đấy!" Đường Vũ Lân vỗ vỗ trán của chính mình.

"Đại ca, lúc nào Na Nhi sẽ trở lại vậy? Lần sau chúng ta cùng nhau hẹn ăn cơm, đệ mời!"

"Hẹn cái gì mà hẹn!" Đúng lúc này, một thanh âm đầy lạnh lẽo mà tràn ngập tức giận đột nhiên bạo phát, Cổ Nguyệt vỗ mạnh bàn một cái, đứng lên. Sóng tinh thần cường thịnh nhất thời trào dâng như núi lửa phun, từ trên người nàng tỏa ra.

Chương 507: Na chỉ là muội muội ta

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Bên trong phòng học toàn bộ lớp năm nhất, không khí phảng phất như đột nhiên đông lại, các loại thiên địa nguyên lực mang theo các thuộc tính nhanh chóng tụ lại bên trong phòng học. Trong tròng mắt Cổ Nguyệt, mơ hồ có ánh sáng bảy màu lấp loá.

Trên người nàng trong nháy mắt bùng nổ ra khí thế mạnh mẽ, thậm chí ngay cả Đường Vũ Lân bên cạnh cũng đều cảm giác có chút khó thở. Thật mạnh! Đây mới là thực lực chân chính của Cổ Nguyệt sao?

Đường Vũ Lân vẫn luôn biết, thời điểm bọn họ tiến hành thi đấu hoặc đối kháng, Cổ Nguyệt trên thực tế đều có bảo lưu, hầu như không hề toàn lực ra tay. Hào quang của nàng hầu như đều bị mình che giấu. Nhưng hắn vẫn luôn biết, một chọi một, chính mình vốn không phải là đối thủ của Cổ Nguyệt.

Lúc này, khí thế trên người Cổ Nguyệt đột nhiên bạo phát, nhất thời làm cho tất cả mọi người khiếp sợ. Dù cho là Vũ Ti Đóa vừa đi vào lớp, trên mặt đều là sự kinh ngạc.

Nàng không phải còn chưa đạt đến tứ hoàn sao? Tại sao khí thế trên người lại sẽ cường đại như thế.

"Cổ Nguyệt. Mọi người chỉ nói đùa mà thôi!" Đường Vũ Lân kéo lấy cánh tay Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt hơi vung tay, hất bàn tay của hắn ra, lạnh lùng nói: "Tẻ nhạt!" Nói xong, nàng liền đặt mông ngồi xuống, mặt đầy ý lạnh.

Chuyện này lại là thế nào?

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Tạ Giải ở một bên khác, "Chuyện gì thế này? Các ngươi ai đã trêu chọc Cổ Nguyệt tức giận rồi vậy?"

Cơ mặt Tạ Giải cứng đờ, một bên khác Hứa Tiểu Ngôn lại suýt chút nữa bật cười. Từ Lạp Trí thành thật nhất, trực tiếp chỉ chỉ vào chính Đường Vũ Lân.

"Ta?" Đường Vũ Lân vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, "Ta nào có làm gì đâu!! Ngày hôm qua ta đâu có đi cùng Cổ Nguyệt đâu!"

Tạ Giải dùng tay che mặt, "Lão đại, chỉ số nhạy cảm của ngươi đi du lịch đâu rồi?"

"Không hiểu. Có gì thì phải nói rõ ràng chứ!" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

"Đường Vũ Lân, ta hỏi ngươi một chuyện." Chính vào lúc này, Cổ Nguyệt kéo lấy cánh tay hắn, để hắn chuyển hướng sự chú ý về phía mình.

"Chuyện gì?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía Cổ Nguyệt.

"Ngày hôm qua, cô bé kia là muội muội của ngươi? Em gái ruột?" Cổ Nguyệt ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

"Đúng vậy! Là muội muội của ta đấy! Tuy rằng không phải là em gái ruột, nhưng cũng không khác gì em gái ruột cả. Khi nàng còn bé, là ta từ trên đường nhặt về." Đường Vũ Lân nói.

"Chỉ là muội muội?" Cổ Nguyệt lại một lần nữa truy hỏi.

Lúc này Đường Vũ Lân hiểu ra, nhất thời có chút không biết nên khóc hay nên cười nói: "Nàng làm gì vậy? Có áp lực sao? Muội muội ta đẹp đúng không? Đương nhiên chỉ là muội muội thôi, ngoại trừ muội muội, còn có thể là cái gì? Nàng mới 12 tuổi, có được hay không? Cho nên nói, cái đám cầm thú các ngươi, ai cũng không được phép nhung nhớ muội muội của ta, nếu không ta đánh chết hắn!" Câu nói sau cùng hiển nhiên là nói với đám bạn học cả lớp.

"Mới 12 tuổi? Dậy thì thật sớm!" Dương Niệm Hạ không nhịn được chép miệng nói một câu, sau đó hắn liền nhìn thấy ánh mắt hung ác của Đường

Vũ Lân.

"Lớp trưởng à, ta sai rồi! Ta có thể chờ, chờ muội muội của ngài trưởng thành đến 18 tuổi!"

"Vậy ngươi chờ đi! Sau khi Na 18 tuổi, các ngươi tùy ý dựa vào bản lĩnh. Bất quá ta có thể nhắc nhở các vị một câu chính là, Na cũng là học viên Sử Lai Khắc học viện chúng ta. Chỉ có điều, nàng ở Nội viện. Cho nên nói, các ngươi muốn xứng với nàng, vậy thì nỗ lực tu luyện đi!" Đường Vũ Lân mỉm cười.

"Ta phi, Nội viện!"

"Chẳng trách có thể đi vào Ngoại viện bên này. Dĩ nhiên lại là người của Nội viện."

"Lớp trưởng, ngươi thật thiếu tử tế mà! Loại phương pháp khích lệ này của ngươi quá...(ba chấm) Bất quá ta nhận, ta sẽ liều mạng nỗ lực để tiến vào Nội viện."

"Được rồi, yên lặng một chút đi, đến giờ lên lớp rồi!" Đường Vũ Lân nhìn thấy Vũ Trường Không đã từ bên ngoài đi tới.

Sau đó hắn lén nhìn một chút Cổ Nguyệt ở bên cạnh. Sắc mặt Cổ Nguyệt đã hòa hoãn hơn rất nhiều, ngồi nghiêm chỉnh, không nói gì nữa.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng đụng bờ vai của nàng một cái, cười nhẹ: "Ta có thể hiểu được rằng nàng đây là đang ghen sao?"

"Đi sang một bên!" Cổ Nguyệt lườm hắn một cái.

Đường Vũ Lân bật cười, lắc đầu một cái, "Nàng nói xem những người trẻ tuổi này, trong đầu đều ngày ngày suy nghĩ những gì? Chúng ta tuổi còn nhỏ, việc cấp bách là phải học tập cho thật giỏi, mỗi ngày đều hướng lên trên mà phấn đấu. Chúng ta vẫn chưa tới 15 tuổi đâu."

"Ngươi cút đi! Ta đâu có nghĩ gì!?"

"Được được, không có nghĩ." Đường Vũ Lân nín cười, quay đầu đi.

Vũ Trường Không đi tới phía sau bục giảng, nhìn vào đám học sinh cả lớp, rõ ràng cảm giác được bầu không khí ngày hôm nay có chút quái dị. Nhưng trong quá trình học tập tiếp đó, hắn lại phát hiện, ngày hôm nay trạng thái tinh thần của tất cả mọi người đều cực kỳ tốt, vô cùng tập trung tinh thần, chăm chú nghe giảng.

"Xế chiều hôm nay có khóa thực hành Cơ Giáp, các học viên muốn đăng ký không nên đến muộn. Tan học!"

Đường Vũ Lân duỗi người ra, buổi chiều là khóa thực hành Cơ Giáp, bọn họ đã học được một chút cơ bản để điều khiển Cơ Giáp. Độ khó so với tưởng tượng lớn hơn nhiều lắm. Ưu thế duy nhất chính là, thân là Hồn Sư, đặc biệt là loại Hồn Sư có khí huyết dồi dào như hắn, gánh nặng và lực trùng kích của Cơ Giáp đối với bản thân hắn đều có ảnh hưởng không quá lớn.

"Cổ Nguyệt, lát nữa đến căng tin cùng nhau ăn cơm nhé!" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt làm hòa.

"Ừm." Cổ Nguyệt đáp một tiếng.

"Tạ Giải, Tiểu Ngôn, Tinh Lan, Lạp Trí, cùng đi nha!"

"Không được, buổi chiều ta còn phải đến Đường Môn, ta qua bên đó ăn." Tạ Giải là người đầu tiên từ chối.

Từ Lạp Trí nói: "Ta và Tinh Lan tỷ có chút việc cần trao đổi, các ngươi ăn đi."

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Ta cũng có việc, khóa học thiết kế tối nay của ta vô cùng quan trọng, ta tùy tiện ăn nhanh một chút liền phải sớm trở về chuẩn bị bài. Buổi chiều còn phải học khóa thực hành Cơ Giáp nữa đây."

Toàn tránh né, cái đám này…

Đường Vũ Lân có chút cạn lời, chỉ có thể cùng Cổ Nguyệt hai người cùng đi đến căng tin.

"Ăn cái gì? Ta đi lấy." Đường Vũ Lân hỏi Cổ Nguyệt.

"Ăn cái gì đều được!" Cổ Nguyệt tựa hồ đã hoàn toàn không còn sự phẫn nộ lúc sáng sớm, ngữ khí bình tĩnh, thậm chí Đường Vũ Lân còn cảm giác được có chút ôn nhu.

Ăn cơm đối với Đường Vũ Lân mà nói là một chuyện quan trọng, gió cuốn mây tan, mỗi ngày đều được ăn là điều vui thú nhất trên đời.

Lượng cơm mà Cổ Nguyệt ăn đương nhiên không có cách nào sánh được bằng với hắn.

Mãi cho đến khi Đường Vũ Lân ăn xong, Cổ Nguyệt không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc khăn giấy, đi tới bên cạnh lau miệng cho hắn.

Động tác này nàng làm rất tự nhiên, cứ như thể đã từng làm hàng trăm lần, ngàn lần vậy. Nhưng Đường Vũ Lân thì lại sửng sốt.

"Đi thôi, đi về nghỉ một lát, buổi chiều không phải là ngươi có một khóa thực hành sao?" Cổ Nguyệt đứng lên, đi ra ngoài.

Nàng đây là... cảm giác có nguy cơ bị giành bạn trai sao? Khóe miệng Đường Vũ Lân khẽ cong lên thành một nụ cười đầy ẩn ý.

Bước nhanh đuổi theo, sóng vai mà đi cùng nàng.

Ký túc xá công đọc sinh vào lúc này rất yên tĩnh, chỉ có phòng Nguyên Ân Dạ Huy mở cửa, hẳn là đã trở về, những người khác đều không có ở ký túc xá.

"Cổ Nguyệt, nàng có phải là có lời gì muốn nói với ta?" Thời điểm Đường Vũ Lân đi tới trước cửa ký túc xá của mình, kéo kéo Cổ Nguyệt.

"Không có." Cổ Nguyệt lắc lắc đầu.

Đường Vũ Lân cười cười, "Na thật sự chỉ là muội muội của ta."

Cổ Nguyệt quay đầu lại lườm hắn một cái, "Nhớ kỹ lời của ngươi!"

Nói xong, nàng quay trở về phòng của mình.

Đường Vũ Lân sờ sờ mũi, cũng trở về ký túc xá. Minh tưởng là phương

pháp nghỉ ngơi tốt nhất.

Khóa thực hành Cơ Giáp có sân bãi chuyên dụng, ở góc Tây Nam của Sử Lai Khắc học viện, gọi là Sân thí luyện Cơ Giáp.

Số học viên năm nhất báo danh học khóa tự chọn Điều Khiển Cơ Giáp chỉ vẻn vẹn có mười mấy người. Lúc này đều đã tập hợp, đứng thành một hàng ngang.

Mà lão sư dạy bọn họ khóa học thực hành này, là một người trung niên thân hình cao lớn. Vị lão sư này tên là Đoạn Thương.

"Kính chào lão sư!" Dưới sự dẫn dắt của Đường Vũ Lân, tất cả mọi người đồng loạt hành lễ với Đoạn Thương.

Đoạn Thương trầm giọng nói: "Ngày hôm nay sẽ tiếp tục nội dung thực hành của phân môn Điều Khiển Cơ Giáp. Được rồi, leo lên Cơ Giáp của các ngươi, mở thiết bị thông tin."

"Vâng."

Mọi người xoay người, đi đến Cơ Giáp của mình.

Cơ Giáp dùng để huấn luyện đều là Cơ Giáp màu trắng, là loại cơ bản nhất, cao 12 mét, nặng 10 tấn, không có bất kỳ vũ khí hay trang bị nào, lớp vỏ bảo hộ loại trung đẳng.

Phần giáp ngực của Cơ Giáp mở ra, lộ ra buồng lái bên trong, mọi người chỉ cần leo lên để tiến vào.

Đường Vũ Lân tiến vào buồng lái Cơ Giáp của mình, thông thạo nhấn nút bấm, giáp ngực đóng lại, phần buồng lái được bao phủ, rất nhiều thiết bị kim loại bao quanh, cố định tứ chi của hắn.

Ở phía trước hai tay mỗi người có một cái bàn phím loại nhỏ, có thể thông qua ngón tay gõ bàn phím mà tiến hành một ít thao tác điều khiển phụ trợ.

Phương thức điều khiển cơ bản nhất của Cơ Giáp đương đại vẫn là lấy hành động của bản thân người điều khiển mà thao tác. Thông qua trận pháp hạt nhân cùng với hệ thống trục dẫn động để khiển Cơ Giáp vận hành theo.

Đa phần các thao tác và công năng của Cơ Giáp đều được xử lý thủ công thông qua bàn tay nhấn bàn phím của Cơ Giáp Sư.

"Thiết bị thông tin số 1 đã được khởi động xong." Đường Vũ Lân mở thiết bị thông tin bên trong Cơ Giáp của mình, kết nối với băng tần chung của cả lớp.

Rất nhanh, toàn bộ 15 học viên đăng ký khóa Điều Khiển Cơ Giáp đã đều hoàn tất việc khởi động và kết nối.

"Được! Điều khiển Cơ Giáp, nắm giữ cân bằng là quan trọng nhất. Buổi học lý thuyết ta đã giảng qua, các ngươi đầu tiên cần xem Cơ Giáp như là chính bản thân mình, coi như là phần mở rộng của thân thể các ngươi. Làm sao để có thể điều khiển Cơ Giáp linh hoạt? Đầu tiên chính các ngươi phải linh hoạt. Phải cảm giác như thể chính các ngươi đã biến thành một gã khổng lồ thân cao 10 mét. Thiết bị phụ trợ của Cơ Giáp vô cùng mẫn cảm, các ngươi chỉ cần sơ suất, sẽ ảnh hưởng đến hành động của nó. Bởi vậy, trong quá trình thao tác, yêu cầu đầu tiên của chúng ta chính là phải giữ sự cân bằng và tinh chuẩn. Tiếp theo bắt đầu làm theo ta. Giơ chân trái lên..."

Chương 508: Điều Khiển Cơ Giáp

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vừa mới bắt đầu học tập Điều Khiển Cơ Giáp, tất cả đều là những thao tác điều khiển cơ bản nhất, nhưng cũng vô cùng trọng yếu. Với tố chất thân thể Đường Vũ Lân, cũng phải mất cả hai buổi liền, mới tìm được cảm giác hòa hợp với Cơ Giáp.

Giống như Đoạn lão sư từng nói, đầu tiên phải cảm nhận như thể mình đã biến thành một gã khổng lồ thân cao 10 mét, tiếp đó tìm kiếm cảm giác cân bằng, mới có thể sử dụng được. Hắn cũng là học viên duy nhất ở buổi thực hành đầu tiên không bị mất thăng bằng và ngã xuống.

Điều khiển Cơ Giáp tuyệt đối là công việc tiêu hao thể lực. Thời điểm tiến hành khống chế Cơ Giáp, việc cơ bắp mỏi mệt đều sẽ ảnh hưởng đến điều khiển Cơ Giáp. Vì lẽ đó, mỗi một động tác của thân thể đều phải được khống chế vô cùng tinh chuẩn, mới có thể làm cho Cơ Giáp nghe lời.

Thí dụ như, thời điểm cơ bắp cánh tay gồng lên, phần thiết giáp bên ngoài Cơ Giáp sẽ nhanh chóng hợp lại. Nếu như được bố trí vũ khí, động tác này thậm chí còn có thể thông qua thiết lập sẵn mà khởi động vũ khí.

Điều khiển Cơ Giáp, trên thực tế chính là điều khiển mỗi một chi tiết nhỏ của thân thể mình. Chỉ có khi làm tốt những thứ này, mới có thể chưởng khống Cơ Giáp được tốt hơn.

"Được, khóa thực hành ngày hôm nay không còn nhiều thời gian. Cuối cùng, ai sẽ xung phong lên làm mẫu, thực hiện một số động tác liên hoàn tương đối phức tạp? Những động tác phối hợp này có thể thực hiện tùy ý." Âm thanh của Đoạn lão sư thông qua bộ đàm truyền đến.

Đường Vũ Lân khống chế Cơ Giáp của mình nhảy lên tại chỗ một cái,

"Đoạn lão sư, em muốn thử xem."

"Được, ngươi lên đi!"

Đoạn Thương khống chế Cơ Giáp của mình lui về phía sau, chừa lại không gian ở vị trí trung ương của khu thí luyện.

Đối với vị lớp trưởng Đường Vũ Lân này hắn vẫn vô cùng hài lòng. Dạy khóa học Điều Khiển Cơ Giáp nhiều năm như vậy, Đường Vũ Lân là người đầu tiên lấy thân phận lớp trưởng tới tham gia khóa học Điều Khiển Cơ Giáp.

Nói như vậy, hầu như hết thảy các lớp trưởng của Ngoại viện, tương lai đều có khả năng sẽ tiến vào Nội viện. Vì lẽ đó, tinh lực của bọn họ đại đa số đều đặt ở trên chế tạo Đấu Khải và tự tu luyện.

Đường Vũ Lân lại biểu hiện ra một sự nhiệt tình cực lớn đối với Cơ Giáp, hơn nữa hắn cũng thực sự rất có thiên phú. Năng lực thân thể siêu cường, tốc độ tiến bộ nhanh chóng, là học viên mà Đoạn Thương cảm thấy ưng ý nhất trong số tất cả các học viên năm nhất mà ông đã từng dạy.

Cho đến bây giờ, tổng cộng lớp học thực hành Cơ Giáp này mới được có ba buổi thôi, nhưng Đường Vũ Lân cũng đã nắm giữ được một ít kỹ xảo cơ bản của giữ cân bằng và điều khiển Cơ Giáp. Dựa theo tốc độ như vậy mà tiếp tục phát triển, chỉ cần một năm học, hắn chí ít sẽ có thể đạt đến cấp độ điều khiển được Hoàng Cấp Cơ Giáp. Chỉ là một năm mà thôi! Đây chính là thành tích vô cùng ghê gớm.

Đường Vũ Lân nhấc chân, khống chế Cơ Giáp của mình một cách ổn định đi tới giữa sân.

Chỉ riêng nhìn cách Cơ Giáp của hắn đi tới, Đoạn Thương liền không khỏi âm thầm gật đầu, "Rất tốt, khống chế cân bằng rất tốt."

Đường Vũ Lân đi tới ở giữa và đứng lại, hít sâu một hơi, để cho mình tận lực bình tĩnh lại. Tinh thần lực đạt đến Linh Hải Cảnh được triển khai, khiến cho sự cảm nhận của mình bao trùm toàn bộ Cơ Giáp.

“Hòa làm một thể! Hòa làm một thể!”, hắn không ngừng tự lẩm nhẩm ở trong nội tâm mình.

Giơ cánh tay lên, đá chân, thu hồi lại, từng động tác cơ bản được thực hiện. Hắn làm không nhanh, nhưng cũng hết sức chăm chú và ổn định. Mỗi một động tác đều được thực hiện hết sức chỉnh chu.

Những động tác này cũng không tính là khó khăn, nhưng trọng điểm là, đây chỉ là một người mới học, đã có thể thực hiện những động tác cơ bản chuẩn xác như vậy, cũng đã thể hiện việc nắm bắt rất tốt bài học của khóa thực hành này.

Sau khi làm qua một lần toàn bộ các động tác cơ bản, tốc độ khống chế của Đường Vũ Lân đối với Bạch Cấp Cơ Giáp đột nhiên tăng lên. Chân trái bước về bên trái nửa bước, thân thể chợt xoay tròn, chân phải lùi về sau, thực hiện một động tác bước tới đầy quỷ dị.

Cơ Giáp thoáng mất thăng bằng một chút, có chút lay động, nhưng rất nhanh đã được Đường Vũ Lân khống chế kéo trở lại. Từng bước nhỏ không ngừng được thực hiện, hắn bắt đầu đi khắp khu vực trung ương của sân thí luyện một cách ngẫu nhiên.

So với thời điểm làm các động tác cơ bản nhanh hơn rất nhiều, nhưng lại cũng không phải là đặc biệt nhanh, nhưng những bước đi nhỏ này lại khiến cho động tác của Cơ Giáp trở nên nước chảy mây trôi hơn, không có nửa phần ngập ngừng hay cản trở.

Đây là…

Đoạn Thương híp hai mắt lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Những động tác này của Đường Vũ Lân không tính là phức tạp, nhìn qua rất đơn giản, nhưng về cảm giác, lại là một loạt những động tác bước đi dùng để lẩn tránh rất tốt, bởi vì những bước đi này không hề có tính quy luật.

Không có quy luật, sẽ không dễ dàng bị kẻ địch bắt được thân ảnh.

Rất tốt! Cái này có thể xem như là một loại bộ pháp tránh né khó nắm bắt, tuy rằng còn có chút trúc trắc, nhưng với tiêu chuẩn của một người mới học, có thể làm được điểm này đã là rất không dễ dàng. Quả thực là thiên tài, thiên tài điều khiển Cơ Giáp.

Chính bản thân Đường Vũ Lân cũng đắm mình bên trong việc điều khiển

Cơ Giáp, những bước di chuyển nhỏ của hắn hiện tại, chính là bản đơn giản hóa của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Với độ thành thạo hiện tại của hắn đối với Cơ Giáp, vẫn chưa có khả năng thực hiện Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ hoàn chỉnh. Hơn nữa, thể tích Cơ Giáp quá lớn, nói chung vẫn chưa thể linh hoạt bằng chính cơ thể của chính mình. Do đó, một số kỹ xảo đặc thù của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ không thể sử dụng được. Coi như là vậy, sử dụng loại bộ pháp này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng hơn sự quen thuộc giữa mình và Cơ Giáp.

Chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa, Cơ Giáp riêng của mình sẽ được chế tác xong. Xem ra, việc điều khiển Cơ Giáp vẫn nên được luyện tập nhiều hơn nữa. Luyện tập nhiều, ắt sẽ trở nên thông thạo.

Cơ Giáp là thành quả của khoa học kỹ thuật hiện đại; Đấu Khải thì lại là kết quả của sự dung hòa giữa Hồn Sư và khoa học kỹ thuật. Hai loại này không giống nhau, đều có một con đường phát triển của riêng mình.

Từ nhỏ Đường Vũ Lân đã yêu thích Cơ Giáp, vừa nghĩ tới mình có thể có được một đài Cơ Giáp thuộc về riêng mình, trong lòng hắn làm sao lại không hưng phấn cho được?

Sau khi biểu diễn xong, Đoạn Thương không hề tiếc rẻ lời khen chút nào, khích lệ Đường Vũ Lân một hồi.

Thời điểm rời khỏi Sân thí luyện Cơ Giáp cũng đã là chạng vạng. Đường Vũ Lân đang chuẩn bị đi về tắm, tiếp đó sẽ đi đến khu tu luyện hồn lực chuyên dụng. Nhưng ở ký túc xá công đọc sinh lại bất ngờ gặp được một người.

Vóc người không cao, trên mặt lúc nào cũng mang theo một nụ cười ôn hòa, Quách Tiêu Nhứ (Tổng quản Đường Môn) ở ngay trong phòng túc xá của Đường Vũ Lân chờ hắn.

"Chào ngài." Đường Vũ Lân có chút không biết nên xưng hô như thế nào với vị trước mặt này.

Quách Tiêu Nhứ mỉm cười: "Ngươi đi theo ta, ta có mấy lời muốn nói với ngươi." Nói xong, hắn liền đi ra bên ngoài.

Quách Tiêu Nhứ là cao tầng của Đường Môn, Đường Vũ Lân trong lòng vui vẻ. Đối với Đường Môn, hắn có một lòng trung thành cực kỳ lớn. Chính là nhờ vào Huyền Thiên Công của Đường Môn đã giúp cho thực lực của hắn tăng lên nhanh chóng, nhờ đó có thể thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện.

Việc Tạ Giải đi theo Đường chủ Mẫn Đường của Đường Môn, Lương Hiểu Vũ tu luyện, Đường Vũ Lân cũng có biết đến. Chẳng lẽ nói, Đường Môn tìm tới mình, là muốn huấn luyện mình sao? Vị đại nhân vật của Đường Môn trước mặt này mang lại cho hắn một cảm giác sâu không lường được.

Đi tới rừng cây, Quách Tiêu Nhứ dừng bước lại, "Chào Vũ Lân, ta hiện tại đại diện cho Đường Môn đến nói chuyện với ngươi." Nụ cười trên mặt hắn thu lại, trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Mời ngài nói." Đường Vũ Lân cũng trở nên nghiêm trang hơn.

Quách Tiêu Nhứ nói: "Có hứng thú gia nhập Nội đường Đường Môn, Đấu Hồn Đường, hay không?"

"Đấu Hồn Đường?" Nội đường của Đường Môn, Đường Vũ Lân cũng không hiểu rõ cho lắm.

Quách Tiêu Nhứ gật đầu, "Đấu Hồn Đường là đường khẩu quan trọng nhất của Đường Môn, có thể nói là nơi giúp Đường Môn bồi dưỡng những nhân tài đỉnh cấp trong tương lai. Đồng thời, Đấu Hồn Đường cũng gánh vác một ít nhiệm vụ quan trọng và gian khổ nhất của Đường Môn. Gia nhập Đấu Hồn Đường, tương lai ngươi rất có thể sẽ phải đối mặt với một số kẻ địch rất gian ác và đặc biệt vướng tay vướng chân. Nhưng tương tự, gia nhập Đấu Hồn Đường, ngươi sẽ được Đường Môn toàn diện chống lưng để phát triển bản thân mình."

"Chúng ta thông qua quan sát phát hiện, cơ sở của ngươi cực kỳ vững chắc, hơn nữa thiên phú cũng rất tốt, có Huyết Thống Hồn Hoàn vô cùng hiếm thấy. Trải qua sự đề cử của Vũ Trường Không, chúng ta quyết định để cho ngươi gia nhập Đấu Hồn Đường. Hiện tại sẽ tùy theo ý kiến và nguyện vọng của ngươi!"

Nội tam đường của Đường Môn, Đấu Hồn Đường, Chấp Pháp Đường, Cung Phụng Đường, Đường Vũ Lân đã sớm nghe nói qua. Nhưng cũng

không nắm rõ được ba đường này phụ trách những gì?

Chấp Pháp Đường rất dễ hiểu, phụ trách chấp pháp xử lý sự việc nội bộ của Đường Môn, xử lý những sai phạm của thành viên.

Cung Phụng Đường hẳn là nơi các cường giả có tu vi đạt đến trình độ nhất định, mới có thể tiến vào Cung Phụng Đường.

Chỉ có Đấu Hồn Đường là hơi khó để lý giải.

"Quách Tổng quản, ngài có thể giúp ta giới thiệu cụ thể hơn một chút về Đấu Hồn Đường được không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Chương 509: Đấu Hồn Đường, Bạch Cấp Đấu Sĩ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Quách Tiêu Nhứ nghiêm mặt nói: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi, Đấu Hồn Đường là hạt nhân chân chính của Đường Môn, nhưng bởi vì liên quan đến rất nhiều chuyện cơ mật, trước khi ngươi chân chính gia nhập Đấu Hồn Đường, rất nhiều thứ ta không có cách nào nói cho ngươi biết. Điều ta có thể nói cho ngươi chính là, ở trên thế giới này có rất nhiều điều không công bằng, cũng có rất nhiều thứ tà ác ẩn giấu bên trong bóng tối. Rất nhiều chuyện Liên Bang cũng không có cách nào xử lý được, mà Đấu Hồn Đường chúng ta, chuyên xử lý những chuyện này. Chúng ta chưa bao giờ tự xưng là chính nghĩa, nhưng chúng ta sẽ bảo hộ kẻ yếu, loại trừ tà ác. Thí dụ như, kẻ địch lớn nhất của Đấu Hồn Đường chúng ta, chính là lũ Tà Hồn Sư mà ngươi đã từng gặp."

Nghe Tổng quản nhắc đến ba chữ Tà-Hồn-Sư này, ánh mắt Đường Vũ Lân nhất thời ngưng trọng lại. Mặc Lam thật vất vả mới có thể nhặt về lại được một cái mạng nhỏ đấy! Nhưng có người nói vẫn sẽ có di chứng về sau, cũng không bao giờ có thể tiếp tục làm trưởng đoàn tàu. Vì vậy, hiện tại nàng ở tại Sở Chấp Chính của Thiên Đấu Thành làm một số công việc văn phòng mà thôi. Dù Liên Bang dành cho nàng rất nhiều lời ngợi khen, nhưng những thương tổn mà nàng phải gánh chịu, không cách nào vãn hồi được.

Tà Hồn Sư coi mạng người như rơm rác, đó là chuyện hắn tận mắt chứng kiến.

"Được, ta đồng ý gia nhập!" Đường Vũ Lân chỉ sau một hồi chăm chú suy nghĩ, đã đưa ra quyết định.

Lịch sử của Đường Môn đã khẳng định nó không phải là một tổ chức tà ác. Từ lúc còn rất nhỏ, Đường Vũ Lân đã được nghe kể rất nhiều truyền thuyết

liên quan tới Đường Môn. Đây là nguyên nhân chủ yếu nhất mà trước đó hắn đồng ý gia nhập Đường Môn.

Quách Tiêu Nhứ giải thích đơn giản đối với Đấu Hồn Đường, giúp cho Đường Vũ Lân mơ hồ làm rõ mục tiêu tương lai của mình. Vì lẽ đó, hắn quyết định gia nhập.

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Hoan nghênh gia nhập! Nếu ngươi đã quyết định gia nhập, ta có thể nói cho ngươi một ít tình huống của Đấu Hồn Đường. Phân bộ Nội đường – Đấu Hồn Đường chúng ta không dựa theo phân cấp toàn thể của Đường Môn. Thành viên Đấu Hồn Đường được gọi là đấu sĩ. Chia làm 4 cấp bậc, Bạch Cấp Đấu Sĩ, Hoàng Cấp Đấu Sĩ, Tử Cấp Đấu Sĩ và Hắc Cấp Đấu Sĩ. Hiện nay số lượng đấu sĩ của Đấu Hồn Đường ước chừng khoảng 200 người. Ngươi là người mới gia nhập, sẽ có thân phận là Bạch Cấp Đấu Sĩ. Bởi vì đấu sĩ có cống hiến trác tuyệt ở Đường Môn, nên mỗi một vị đấu sĩ sẽ được lĩnh một số điểm cống hiến cơ bản hàng tháng. Yêu cầu duy nhất của Đấu Hồn Đường đối với đấu sĩ chính là, hàng năm phải hoàn thành ba nhiệm vụ. Mà đối với những thành viên còn đang học tập tại học viện như các ngươi mà nói, hàng năm chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là được rồi. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ có được điểm thưởng."

"Đồng thời, đấu sĩ của Đấu Hồn Đường có thể được hưởng một số quyền lợi mà thành viên các đường khác không có được. Nhưng ta nhất định phải nhắc nhở ngươi rằng, trong quá trình thi hành nhiệm vụ, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Dù không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, cũng phải lấy sự an toàn của bản thân làm trọng. Ta kiến nghị ngươi trong thời gian tới khi còn học tại học viện, khi đi làm nhiệm vụ nên sắp xếp vào kỳ nghỉ, bởi vì nhiệm vụ sẽ khá là tốn thời gian."

"Vâng!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

"Ngươi đi theo ta, đến Tổng Bộ để tiến hành đăng kí một chút."

Đường Vũ Lân theo Quách Tiêu Nhứ đi tới Tổng Bộ Đường Môn tại Sử Lai Khắc Thành. Dưới sự dẫn dắt của Quách Tiêu Nhứ, hắn đi tới một số khu vực trước giờ chưa hề tiếp cận qua.

Trải qua hàng loạt chốt chặn kiểm tra, hắn đi tới bên trong một căn phòng.

"Đây là trang bị đấu sĩ của ngươi. Nhớ kỹ, đấu sĩ Đấu Hồn Đường chúng ta là những người sống ở trong bóng tối, ngoại giới cũng không được biết đến chúng ta. Vì lẽ đó, bất cứ lúc nào, trong lúc ngươi thi hành nhiệm vụ, đều phải cố hết sức ẩn giấu thân phận của mình. Tránh để cho những thế lực thù địch trả thù."

Quách Tiêu Nhứ đưa cho Đường Vũ Lân một cái khay. Bên trên khay có đặt một vài thứ.

Một bộ trang phục màu trắng không biết được chế tạo từ chất liệu gì, nhìn qua có chút phong cách phục cổ, rờ vào có cảm giác mát lạnh của kim loại, bên trên trang phục không có bất kỳ hoa văn gì. Ngoài bộ trang phục màu trắng ra, còn có một chiếc mũ che màu trắng. Và cả một chiếc mặt nạ màu trắng nữa, chỉ lộ ra hai mắt.

Mặc nguyên bộ đồ này vào, dù có là người bình thường cực kỳ thân thiết, e rằng cũng không thể nhận ra diện mạo thật sự.

Một khối lệnh bài, trắng noãn như ngọc, chất liệu không rõ, bên trong có chứa chấn động sóng năng lượng kỳ dị.

"Đây là huy chương Bạch Cấp Đấu Sĩ. Bình thường ngươi cũng có thể mang theo ở trên người, dựa vào huy chương đấu sĩ, có thể cầu viện ở bất kỳ nơi nào. Cái nút ở bên trên huy chương có thể nhấn, trong phạm vi đường kính 100 km, chỉ cần là thành viên Đấu Hồn Đường đều có thể tiếp nhận được tín hiệu, sẽ lập tức chạy đến cứu viện ngươi. Còn có thành viên cấp bậc Tổng quản Nội đường trở lên của Đường Môn, cũng có thể nhận được tín hiệu cầu cứu của ngươi. Đồng thời, ngươi cũng có thể nhận được tín hiệu của người khác. Một khi tiếp nhận được tín hiệu, bất luận ngươi đang làm gì, đều phải trước tiên đi cứu viện cho đồng đội."

"Đã rõ!" Đường Vũ Lân gật đầu.

"Gia nhập Đấu Hồn Đường bất thường, ngươi tuổi tác lại còn nhỏ, kỳ thực tông môn cũng sẽ không để cho ngươi tiến hành nhiệm vụ gì. Hiện tại điều ngươi cần làm, chính là nỗ lực phát triển bản thân. Từ Bạch Cấp Đấu Sĩ thăng lên Hoàng Cấp Đấu Sĩ, ngươi cần phải tăng lên đến trình độ Nhất Tự Đấu Khải Sư, đồng thời hoàn thành chí ít 10 nhiệm vụ mới có thể thăng cấp. Cấp bậc khác nhau, điểm cống hiến cơ bản hàng tháng cũng không giống nhau. Nhiệm vụ có thể nhận làm cũng không giống. Đồng thời, sự

chống lưng của Đường Môn cũng sẽ có khác biệt nhất định."

Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi: "Quách Tổng quản, ngài tin tưởng ta như vậy sao? Không cần sát hạch gì cả, liền để cho ta gia nhập Đấu Hồn Đường?" Nếu như một tổ chức không đủ nghiêm mật, chỉ sợ sẽ có vấn đề đấy!

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Ta là Tổng quản Đường Môn của Sử Lai Khắc Tổng Bộ, đồng thời cũng là Đường chủ Đấu Hồn Đường. Bắt đầu từ ngày đó khi ngươi gia nhập Đường Môn, bài sát hạch của ngươi cũng đã bắt đầu rồi. Chúng ta đã tổng hợp hết thảy các hạng mục sát hạch, trải qua nhiều năm đánh giá như vậy, mới quyết định phê chuẩn cho ngươi gia nhập Đấu Hồn Đường. Ngươi xem, các đồng đội của ngươi hiện tại đều chưa có tư cách gia nhập Đấu Hồn Đường, cũng là bởi vì những gì bọn họ làm còn chưa đủ. Mà điểm cộng của ngươi, chân chính mà nói, cũng không phải bởi vì thực lực cá nhân của ngươi tăng lên, mà là do biểu hiện của ngươi vào hai lần tao ngộ bọn khủng bố trên Hồn Đạo Hỏa Xa. Quên mình giúp người, đối mặt cường địch tuyệt không lùi bước. Sự thể hiện của ngươi khiến chúng ta rất hài lòng. Nguyên bản gia nhập Đấu Hồn Đường vốn phải trải qua sát hạch, nhưng bởi vì biểu hiện ưu tú của ngươi, phần sát hạch này ngươi được miễn. Vì lẽ đó, tuyệt đối không nên cho rằng gia nhập Đấu Hồn Đường là dễ dàng. Mà là vì chính ngươi đã đủ tốt."

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, không nghĩ tới hết thảy mọi hành động của chính mình Đường Môn đều biết được.

"Đến đây đi, ta mang ngươi đi trải nghiệm một thoáng về tài nguyên đặc thù mà Đấu Hồn Đường chúng ta nắm giữ." Quách Tiêu Nhứ dẫn theo Đường Vũ Lân đi vào bên trong một căn phòng. Cửa phòng đóng lại, chầm chậm chìm xuống.

Thì ra căn phòng này là một chiếc thang máy có diện tích lớn.

Thang máy dừng lại, một cái hành lang xuất hiện. Quách Tiêu Nhứ đi ở phía trước, mang theo Đường Vũ Lân đi tới tận cùng bên trong.

Một cánh cửa lớn xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Cánh cửa như được đúc bằng đồng thau, mặt trên có rất nhiều hoa văn thần bí.

"Về phương diện nghiên cứu khoa học kỹ thuật không gian, Truyền Linh

Tháp, Liên Bang đều có thành tựu của riêng họ. Mà Đường Môn chúng ta, cũng có thành quả nghiên cứu không gian đặc thù của chính mình. Sau khi ngươi đi vào, có thể ở bên trong quan sát, tìm kiếm địa phương mà ngươi cần. Sẽ có âm thanh nhắc nhở thời gian ngươi đi ra. Hết thời gian, ngươi tự nhiên có thể rời đi. Dự tính là 12 giờ."

"12 giờ?" Đường Vũ Lân tính toán một chút trong lòng, sau 12 tiếng, là tờ mờ sáng hôm sau, cũng sẽ không làm lỡ thời gian lên lớp.

"Vâng."

Quách Tiêu Nhứ cũng không hề giải thích cho hắn biết đây là nơi nào, Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào.

Cánh cửa kim loại to lớn vô cùng nặng nề. Cửa kim loại mở ra, bên trong là một cánh cửa khác lóe sáng rực lên một cách lạ kỳ. Bên trên cánh cửa, có ba chữ lớn, Đấu Hồn Đường.

Nơi này quả nhiên là khu vực chuyên dụng của Đấu Hồn Đường.

Hít sâu một hơi, điều chỉnh hồn lực trong cơ thể, mang theo vài phần cẩn trọng, Đường Vũ Lân bước vào cánh cửa thứ hai.

Trong phút chốc, trời đất quay cuồng, tất cả xung quanh tựa hồ cũng trở nên hư huyễn, hết thảy mọi thứ trở nên khác biết. Quang ảnh xoay tròn chung quanh mình, một cảm giác choáng váng khủng khiếp khiến tinh thần hải của Đường Vũ Lân bị kích thích mãnh liệt.

May là, khoảng thời gian này cũng không kéo dài quá lâu, ánh sáng lóe lên, hắn đã xuất hiện ở trong một không gian khác.

Vẫn như trước là một cái hành lang, nhìn qua, hành lang này cũng không hề có gì khác so với các kiến trúc khác của Đường Môn. Xoay người, nhìn lại cánh cửa mình mới vừa đi qua.

Cánh cửa cũng đã khép lại, cuối cùng ngưng tụ thành một điểm ánh sáng, biến mất không còn tăm hơi.

Ặc…. đêm nay mình còn chưa ăn cơm nữa. Đây là ý niệm đầu tiên trong lòng Đường Vũ Lân lúc này.

Quên đi, đến đâu thì hay đến đó, chỉ có thể ôm bụng đói một hôm vậy.

Hành lang nhìn như đường hầm này rộng khoảng chừng 5 mét, hai bên có một số cánh cửa, Đường Vũ Lân đi vào bên trong, mặt trên cánh cửa thứ nhất bên trái có viết, "Anh Hùng Điện."

Anh Hùng Điện? Đây không phải là nơi thí luyện lúc trước khi mình gia nhập Đường Môn hay sao? Từ khu chuyên dụng của Đấu Hồn Đường này lại có thể tiến vào Anh Hùng Điện?

Đường Vũ Lân không hề nóng lòng tiến vào, mà lại tiếp tục tiến về phía trước. Tiếp đó, hắn nhìn thấy từng cái tên quen thuộc.

Thiết Kế Thất, Chế Tạo Thất, Đoán Tạo Thất, Cơ Giáp Luyện Tập Thất, Đấu Khải Dung Hợp Thất... và cả phòng tu luyện cho Thực Vật Hệ Hồn Sư.

Trên mỗi một cánh cửa đều có đánh dấu, đây là một khu vực tu luyện chuyên dụng của Đường Môn sao? Không biết so với Sử Lai Khắc học viện, những chỗ này khác nhau ở chỗ nào.

Lại nói, nơi đầu tiên Đường Vũ Lân lựa chọn chính là phòng tu luyện cho Thực Vật Hệ Hồn Sư. Lần đầu tiên tới nơi này, hắn quyết định vẫn là nên cẩn thận một chút.

Chương 510: Phúc lợi của Đấu Hồn Đường

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vừa vào phòng tu luyện cho Thực Vật Hệ Hồn Sư, Đường Vũ Lân liền kinh ngạc đến ngây người.

Đây là một căn phòng sao? Không! Sau khi đẩy cánh cửa phòng kia ra, hắn liền phát hiện mình đi vào bên trong một cánh rừng vô cùng rộng lớn, một cánh rừng cực kỳ rậm rạp.

Bên trong rừng rậm không có đường, chỉ có đại thụ che trời và vô số thảm thực vật xanh tươi mơn mởn, hơi thở sự sống nồng đậm, phảng phất như thể chỉ cần hô hấp thôi cũng có thể khiến cho sức sống của người ta tăng lên. Tiếng chim hót lanh lảnh rơi vào trong tai, hết thảy đều chân thực vô cùng.

Trong lòng Đường Vũ Lân khẽ động, hắn đột nhiên cảm giác được nơi này và nơi nào khác giống nhau! Còn không phải là như Thăng Linh Đài của Truyền Linh Tháp sao! Thăng Linh Đài là mô phỏng theo Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, nơi này lẽ nào cũng là như vậy?

Điểm khác biệt với Thăng Linh Đài chính là, hơi thở sự sống nơi này còn nồng đậm hơn nhiều lắm, thảm thực vật cũng càng thêm tươi tốt.

Phòng tu luyện chuyên dụng của Sử Lai Khắc học viện tuy rằng cũng tốt, nhưng luận về mức độ đậm đặc của hơi thở sự sống, nhiều nhất cũng chỉ bằng 1/3 nơi này. Nếu như có thể tiếp tục ở đây tu luyện, tuyệt đối có thể thu được hiệu quả gấp bội.

Không dám sơ suất, Đường Vũ Lân lập tức khoanh chân ngồi xuống, để cho mình tiến vào trạng thái minh tưởng. Cơ hội tốt như vậy, hắn tuyệt đối không muốn buông tha.

Nhắm mắt, ngưng thần. Hắn cảm giác được hơi thở sự sống của các sinh linh xung quanh. Rất nhanh, chính hắn đã dung nhập vào bên trong hơi thở sự sống nơi này, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Thời gian bên trong minh tưởng đều trôi qua rất nhanh, đột nhiên, trong cõi u minh tựa hồ có một chút rung động, Đường Vũ Lân theo bản năng mở hai mắt ra. Hắn kinh ngạc phát hiện ra, chính mình lại không còn tu luyện bên trong vùng rừng rậm rộng lớn lúc trước, mà lại là địa phương để tiến vào thế giới của không gian Đấu Hồn Đường lúc trước. Mà cánh cửa ánh sáng dẫn mình đi đến đây cũng đã mở ra ở trước mặt.

Điều này mang ý nghĩa là đã hết giờ?

Đường Vũ Lân nhất thời hiểu ra. Lúc này hắn chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, hồn lực trong cơ thể có một sự tăng trưởng rõ ràng, so với khu vực tu luyện chuyên dụng của học viện chí ít nhiều hơn gấp đôi. Hơn nữa, khí tức huyết mạch của mình tựa hồ như cũng càng thêm thuần túy hơn mấy phần, huyết mạch lực trở nên càng thêm vững chãi. Đây là hiệu quả được kích phát sau khi được hơi thở sự sống gột rửa?

Thật là một địa phương tốt! Đường Vũ Lân âm thầm than thở trong lòng. Đường Môn không hổ là tông môn đã tồn tại 20 ngàn năm, gốc gác thâm hậu, tuyệt đối không kém hơn Truyền Linh Tháp.

Bước vào cánh cửa ánh sáng, cảnh vật trước mắt Đường Vũ Lân biến hóa. Sau khi lại chịu đựng cảm giác choáng váng một lần nữa, hắn quay trở về cánh cửa đồng lúc ban đầu.

Quách Tiêu Nhứ đã ở nơi đó chờ hắn, nhìn hắn đi ra, mặt lộ ra một vẻ mỉm cười.

"Cảm giác thế nào?" Quách Tiêu Nhứ hỏi.

Đường Vũ Lân thở dài nói: "Quá tuyệt! Tu luyện ở nơi này có cảm giác tốt vô cùng. Nếu như có thể tiếp tục tu luyện ở trong phòng chuyên dụng cho Thực Vật Hệ Hồn Sư này, ta gần như có thể khẳng định, trong vòng một năm có thể đạt đến hồn lực cấp 40."

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, nói: "Kỳ thực, để ngươi ở đây tu luyện, nếu

như lựa chọn tu luyện hồn lực sẽ có chút lãng phí."

"Lãng phí? Tại sao?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

"Ngươi theo ta đi ra sẽ biết thôi." Quách Tiêu Nhứ dẫn theo Đường Vũ Lân đi ra ngoài.

Khi hai người rời khỏi Đường Môn lần này, sắc trời bên ngoài còn tối.

"Trời còn chưa sáng sao? Vậy ta hẳn là tu luyện không tới 12 tiếng đi?" Đường Vũ Lân hỏi.

Quách Tiêu Nhứ mỉm cười lắc đầu, "Ở trong không gian Đấu Hồn Đường, ngươi xác thực đã tu luyện 12 tiếng. Thế nhưng, ở trong thế giới bên ngoài, chỉ mới 01 giờ trôi qua."

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, có chút không hiểu được ý tứ của Quách Tiêu Nhứ.

"Không gian Đấu Hồn Đường, không chỉ là không gian, mà cũng là thời gian. Ở nơi đó, tốc độ thời gian trôi qua sẽ chậm lại, khiến cho một ít biến hóa phát sinh. Thời gian khoảng chừng chênh lệch 12 lần. Nói cách khác, ngươi ở bên trong tu luyện 12 tiếng, trên thực tế thế giới bên ngoài chỉ trôi qua 01 giờ. Nếu như ngươi lợi dụng 12 tiếng này để tu luyện chiến kỹ thì sao? Luyện tập đoán tạo thì sao? Chẳng phải là có thể làm được càng nhiều chuyện hơn? Vì lẽ đó, lần sau đến đây, không nên thuần túy tu luyện hồn lực, vậy sẽ có chút làm lỡ thời gian."

Đường Vũ Lân vừa nghe ông ta nói, đã trợn to hai mắt. Chuyện này đến tột cùng là thế nào?

Tốc độ thời gian trôi qua sẽ biến hóa? Một giờ sẽ tương đương với 12 giờ?

Chuyện này quả thật là không cách nào tưởng tượng nổi!

Trong lòng Đường Vũ Lân lúc này đã tràn ngập chấn động. Giống như Quách Tiêu Nhứ nói, nếu như mình dồn thời gian tu luyện những thứ về phương diện kỹ năng, sẽ có thể làm được nhiều chuyện hơn.

Nhịp tim của hắn như đập rộn rã hơn, "Đường chủ, đây chẳng phải là nói,

nếu như vẫn ở nơi đó tu luyện, tu luyện một năm chẳng khác nào ở bên ngoài tu luyện 12 năm?"

Quách Tiêu Nhứ cười ha ha, lắc đầu một cái, nói: "Không thể tính toán như vậy. Bởi vì tính đặc thù của không gian kia, nếu như thời gian tiến vào mỗi lần quá dài, sẽ bị thời gian và không gian nơi đó đồng hóa. Biến hóa của sức sống cơ thể quá mức kịch liệt, sẽ không cách nào xoay chuyển được. Một khi nhịp sinh học của ngươi ăn khớp với đặc tính của thế giới kia, như vậy, sau khi ngươi trở ra, tốc độ ngươi già đi sẽ tăng cường gấp 12 lần. Bởi vậy, trải qua sự tính toán của chúng ta. Thời gian dài nhất mỗi một người có thể tiến vào là 12 giờ. Sau đó phải đợi ít nhất một tuần sau mới có thể đi vào một lần nữa. Như vậy, nhịp sinh học của cơ thể ngươi vẫn sẽ thích ứng với thế giới này, sẽ không bị ảnh hưởng."

Đường Vũ Lân thở dài một hơi, "Hóa ra là như vậy! Thảo nào, nếu có thể ở nơi đó thời gian dài, thực sự là quá mức nghịch thiên rồi!"

Quách Tiêu Nhứ mỉm cười nói: "Ở độ tuổi của các ngươi hiện tại, những thứ cần học quá nhiều, khó tránh khỏi quỹ thời gian có chút eo hẹp. Mà phúc lợi này của Đấu Hồn Đường chúng ta, sẽ có thể giúp ngươi có thêm được 11 tiếng tu luyện mỗi tuần, hơn nữa điều kiện tu luyện của chúng ta nơi này tốt vô cùng, có thể nói là một trong những nơi tu luyện ưu tú nhất toàn bộ đại lục. Khắp mọi mặt đều là như vậy. Vì lẽ đó, một tuần một lần, ngươi hãy tự sắp xếp thời gian đến đây."

"Phúc lợi này quả thực là quá tuyệt!" Đường Vũ Lân xuýt xoa từ nội tâm, "Thật không nghĩ tới, Đường Môn chúng ta lại có thể chưởng khống đối với thời gian và không gian cường đại đến thế!"

Quách Tiêu Nhứ nói: "Nhưng những thứ này đều là ngoại lực, muốn trở nên mạnh mẽ, tốt nhất vẫn là dựa vào chính mình. Con đường tu luyện hiện tại của ngươi đi rất tốt, nhưng biến hóa phát triển huyết mạch của ngươi, ở trong lịch sử của Hồn Sư trên đại lục, đều không có ghi chép. Trong quá trình tu luyện ngươi phải cẩn thận nhiều hơn, có vấn đề gì không hiểu có thể đến hỏi ta."

"Vâng, đa tạ Đường chủ!" Đường Vũ Lân nói đầy cung kính.

"Đi thôi! Tuần sau trở lại. Chuyện liên quan tới việc ngươi trở thành đấu sĩ của Đấu Hồn Đường, phải chú ý bảo mật. Nhiệm vụ của ngươi không cần

phải vội hoàn thành, chờ tới khi năm học thứ hai của ngươi kết thúc, tới thời gian nghỉ hè lại nói sau đi! "

"Vâng!"

Mỗi tuần có được thêm 11 tiếng đồng hồ tu luyện, còn có sân bãi tu luyện tốt nhất, tim của Đường Vũ Lân đã nóng rực lên.

Đúng đấy! Hắn hiện tại thật sự có cảm giác thời gian của mình không đủ dùng, đặc biệt là sau khi quyết định tham gia khóa học Điều Khiển Cơ Giáp, thì lại càng là như vậy.

Điều khiển Cơ Giáp cũng có rất nhiều kỹ xảo, cần có thời gian dài luyện tập mới được. Đường Vũ Lân trước đó còn đang xoắn xuýt, sau này mỗi tuần phải dành thời gian bao lâu để luyện tập sử dụng Cơ Giáp. Ngoại trừ học thực hành sử dụng Cơ Giáp hàng tuần, còn phải dành thời gian luyện tập ngoài giờ học nữa đấy!

Nhưng hắn còn phải luyện tập thực chiến, đoán tạo, và cả tu luyện hồn lực nữa. Mỗi một thứ đều cần thời gian! Phân chia thời gian như thế nào cho hợp lý đối với hắn thực sự là một vấn đề nan giải.

Mà hiện tại, có thêm 11 tiếng này, vấn đề này liền được giải quyết dễ dàng hơn nhiều. Luyện tập sử dụng Cơ Giáp, đoán tạo, huấn luyện thực chiến, cũng có thể làm trong không gian riêng của Đấu Hồn Đường.

Hắn hiện tại vẫn còn nhớ rõ ràng cảm giác lúc trước khi thí luyện tại Anh Hùng Điện, thực sự là một áp lực khủng bố! Hơn nữa còn có thể giao thủ với các cường giả nổi danh trong lịch sử của Đường Môn, cảm thụ sự chênh lệch giữa mình và bọn họ. Chuyện này quả thật là quá mỹ diệu!

Đường Vũ Lân cứ như vậy, sống trong một bầu không khí học tập đầy đa dạng phong phú, nhưng cũng rất khẩn trưởng. Mỗi một thành viên của lớp năm nhất cũng đều rất nỗ lực.

Vũ Trường Không là lần đầu tiên làm lão sư ở Sử Lai Khắc học viện, nhưng Thẩm Dập thì đây không phải là lớp đầu tiên mà nàng dẫn dắt. Nàng phát hiện, so với những lớp trước đó mà mình đã dạy, bọn học sinh của lớp năm nhất khóa này quả thực là quá nỗ lực. Căn bản cũng không cần đốc

thúc, hầu như mỗi ngày đều có thể cảm nhận được sự tiến bộ của mọi người.

Chương 511: Khiêu chiến năm thứ ba?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Tiểu đội của Đường Vũ Lân, tiểu đội của Vũ Ti Đóa, là những tổ đội tiến bộ nhanh nhất.

Dựa theo tốc độ này, e rằng thành viên của hai tiểu đội này, tương lai đều có khả năng thi đậu vào Nội viện.

Trong nháy mắt, năm học thứ hai đã qua quá nửa.

"Đường Vũ Lân, sau khi tan học tới phòng làm việc của ta một chuyến." Vũ Trường Không nói trước khi kết thúc buổi học.

"Vâng, Vũ lão sư." Thời gian nửa năm, vóc người Đường Vũ Lân lại cao lớn thêm mấy phần, đã tiếp cận 1m80. Theo tuổi tác tăng lên, nét trẻ con trên mặt giảm đi, đôi mắt to sáng ngời, sống mũi cao. Chỉ từ tướng mạo mà xem, hắn đã vượt qua nam thần lãnh ngạo Vũ Trường Không rồi. Chỉ vì thiếu sự tích lũy thăng trầm của năm tháng, nên chưa có được sự hấp dẫn đối với phái nữ như Vũ Trường Không. Nhưng trong số những bạn cùng lứa tuổi, sức hấp dẫn của Đường Vũ Lân vẫn là lớn vô cùng.

"Cũng không biết Vũ lão sư tìm ngươi có chuyện gì?" Tạ Giải chạy lại hóng hớt.

Đường Vũ Lân thu dọn sách giáo khoa của mình, xua xua tay, nói: "Ta cũng không biết, để đi hỏi thử xem sao."

Vừa nói, hắn vừa rời khỏi phòng học, đi tới văn phòng của Vũ Trường Không.

"Cái này cho ngươi!" Vũ Trường Không đưa một tấm thẻ màu bạc cho

Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân tiếp nhận thẻ, "Lão sư, đây là cái gì?"

Vũ Trường Không nói: "Cơ Giáp của ngươi đã thông qua thẩm tra. Đây là thẻ thân phận, bỏ vào khe cắm thẻ bên trong Cơ Giáp, sẽ có thể thông qua các cửa ải kiểm soát cũng như ra-đa kiểm soát. Tính hợp pháp của Cơ Giáp đã không thành vấn đề, có thể sử dụng để phi hành ở tuyệt đại đa số địa phương trên lục địa."

"Quá tốt rồi!" Cơ Giáp của Đường Vũ Lân đã sớm được hoàn thiện, nhưng dù sao vẫn chưa được đăng kiểm hợp pháp, nên không thể tùy tiện hành động ở bên ngoài. Nếu không bị cảnh sát thành phố phát hiện, sẽ có phiền toái lớn. Mà làm thẻ thân phận của Cơ Giáp là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng nhờ Vũ Trường Không lấy danh nghĩa của học viện, lại thêm Đường Vũ Lân từng có cống hiến đặc thù đối với Thiên Đấu Thành, do đó mới được Thiên Đấu Thành giúp đỡ hắn tiến hành đăng ký đối với Liên Bang thành công.

"Đa tạ Vũ lão sư." Đường Vũ Lân cười nói.

Vũ Trường Không nói: "Đừng vội cảm ơn, ngoại trừ chuyện này ra, còn có một chuyện khác. Ta còn nhớ thời điểm đầu học kỳ này, ngươi đã từng đưa ra đề xuất muốn khiêu chiến với lớp năm ba đúng không? Chuyện này ta đã xin phép Thái viện trưởng, Thái viện trưởng đã phê chuẩn. Các ngươi hiện tại có thể bắt đầu chuẩn bị. Nhưng không phải lớp chúng ta đơn độc khiêu chiến, mà sẽ kết hợp với lớp năm hai. Năm nhất và năm thứ hai liên quân, khiêu chiến với năm thứ ba."

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, "Vậy hình thức thi đấu thì sao?"

Vũ Trường Không nói: "Ba trận đấu đơn, một trận đấu đôi, một trận đoàn chiến bảy người. Lớp chúng ta sẽ lấy nhóm các ngươi và nhóm Vũ Ti Đóa làm trụ cột, tham dự lần tranh tài này. Về phần lớp năm hai, cũng sẽ có sự lựa chọn. Lần tranh tài này, sẽ tính vào sát hạch hàng năm của các ngươi. Thành tích sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi cuối kỳ."

Một chọi một, hai đấu hai, bảy đấu bảy!

Đây không phải là phương pháp thi đấu truyền thống cơ bản nhất hay sao?

Đường Vũ Lân nói: "Lớp năm hai bên kia có biết không?"

Vũ Trường Không nói: "Hẳn là cũng được thông báo vào ngày hôm nay. Ngươi có thể thương lượng với Nguyên Ân một chút, xem thử sẽ cử ai làm đại diện so tài?"

Đường Vũ Lân nói: "Trong này chỉ sợ sẽ có một chút phiền toái, nhân số lớp chúng ta và lớp năm hai ra trận, bên nào nhiều hơn, làm sao phán đoán được?"

Vũ Trường Không nói: "Chuyện này ta mặc kệ, tự các ngươi đi thương lượng với lớp năm hai. Nói chuyện bằng thực lực."

"Đã hiểu, chuyện đó cứ để em!"

Ý tứ của Vũ Trường Không đã rất rõ ràng, trong cuộc thi đấu giao hữu khiếu chiến năm ba này, đương nhiên là nhân số lớp chúng ta xuất chiến càng nhiều càng tốt. Mà muốn giành suất tham dự, đương nhiên phải xem thực lực bản thân.

Trở lại ký túc xá, Đường Vũ Lân trước tiên đi tới bên ngoài cửa phòng Nguyên Ân Dạ Huy, gõ gõ cửa, nhưng không có tiếng đáp lại, Nguyên Ân Dạ Huy tựa hồ vẫn chưa về.

Chưa trở về sao? Vậy thì chờ một chút vậy!

Trở lại phòng của mình, Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ phát hiện ra bỗng cảm thấy có chút xa lạ đối với căn phòng này của mình.

Số lần trở về phòng của hắn thực sự là quá ít, hiện tại buổi tối hắn đều ở lại khu tu luyện chuyên dụng, buổi chiều lại luyện tập đoán tạo, điều khiển Cơ Giáp hoặc là kỹ năng thực chiến; rất ít khi hắn quay trở về ký túc xá.

Không chỉ riêng hắn, những người khác cũng đều bề bộn nhiều việc, mỗi người đều có con đường tu luyện của chính mình. Chỉ có mỗi buổi sáng khi lên lớp, tất cả mọi người mới có thể tụ tập cùng nhau.

Vào lúc này trong túc xá đều không có ai, Đường Vũ Lân nằm ở trên giường, hưởng thụ thời khắc thả lỏng này, quả thực là có mấy phần cảm

giác xa xỉ, nhưng cảm giác này lại thực sự tốt!

Vũ Trường Không đã từng nói với hắn, không nên vì căng thẳng mà sống quá vội vã. Cứng quá dễ gãy.

Bất tri bất giác, hắn cứ như vậy mà ngủ một giấc.

Một giấc ngủ sâu đặc biệt ngon lành, không hề có một giấc mơ. Thời điểm hắn tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, có chút hơi ấm toả ra, thoải mái không nói nên lời.

Quá mỹ diệu, cái cảm giác này thực sự là quá tuyệt! Hắn chậm rãi vươn người, vốn là xế chiều hôm nay phải luyện tập Đoán Tạo Thuật.

Hữu Linh Kim Loại đã được đoán tạo đủ để cho các bạn bè chế tác Đấu Khải. Dù sao, năng lực chế tác của Diệp Tinh Lan cũng có hạn, hơn nữa còn có tỷ lệ thất bại nhất định. Khoảng chừng mỗi 10 ngày có thể ổn định chế tác thành công một khối Đấu Khải.

Hiện tại số lượng Đấu Khải của Diệp Tinh Lan trong số mọi người là nhiều nhất, đã có 3 khối, gồm cẳng tay bên phải, khủy tay phải và cánh tay phải.

Sở dĩ chế tạo cho nàng trước tiên, chính là vì có thể tăng cường năng lực chế tác Đấu Khải của nàng. Mấy khối này đều có khả năng phụ trợ tốt nhất. Trước khi hoàn thành ba khối Đấu Khải này, thời gian để Diệp Tinh Lan chế tác Đấu Khải, phải mất 15 ngày mới có thể hoàn thành một khối.

Hiện tại có ba khối Đấu Khải này bổ trợ, tỷ lệ chế tác thành công của nàng trở nên cao hơn nhiều.

Sau đó mới chế tác phần Đấu Khải bàn tay phải và cẳng tay phải của những người khác.

Đấu Khải của Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đã chế tác đến trình độ nào, Đường Vũ Lân cũng không rõ ràng. Nhưng có lẽ trình độ chế tác của Nguyên Ân hẳn là cũng sẽ không cao hơn Diệp Tinh Lan quá nhiều.

Vươn vai một cái, Đường Vũ Lân dùng sức duỗi người một chút. Thứ tuyệt nhất mà giấc ngủ vừa rồi đem lại, chính là giúp cho hắn thả lỏng tinh thần căng thẳng của mình. Cả người đều cảm thấy thật nhẹ nhàng thư thái.

Cái cảm giác này thật tốt, xem ra sau này nếu không quá bận rộn, vẫn nên cố gắng thỉnh thoảng ngủ một chút.

Vào lúc này, trong túc xá vẫn như trước không có những người khác, Từ Lạp Trí và Tạ Giải đều chưa trở về.

Đường Vũ Lân đi ra khỏi ký túc xá, nhìn về phía gian phòng của Nguyên Ân. Hắn kinh ngạc phát hiện, dường như mình đã ngủ thiếp đi cả một buổi chiều. Sắc trời lúc này đã gần tối, là chạng vạng.

Bên trong căn phòng của Nguyên Ân Dạ Huy đã sáng đèn, hiển nhiên là đã trở về.

Đường Vũ Lân đi tới gõ cửa.

"Ai?" Âm thanh của Nguyên Ân Dạ Huy truyền ra.

"Ta, Đường Vũ Lân."

Cửa mở, Nguyên Ân Dạ Huy đã mặc lại đồ nữ, từ bên trong ló đầu ra.

"Người bận bịu, muốn gặp được ngươi thật đúng là không dễ dàng nha!" Khóe miệng Nguyên Ân Dạ Huy khẽ chúm chím, tựa hồ như đang cười.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Mọi người đều bận bịu cả mà, ai bảo áp lực của học viện lớn như vậy chứ!"

"Vào đi!" Nguyên Ân Dạ Huy mở hẳn cửa.

Đường Vũ Lân đi vào trong phòng của nàng, Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Đến là vì trận đấu giao hữu với lớp năm ba, đúng chứ?"

"Ừm." Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Ứng viên ra trận của các ngươi định như thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Đây không phải đang đến thương lượng với ngươi hay sao? Các ngươi thì sao? Ba trận đấu đơn, một trận đấu đôi, hơn nữa còn có

một trận đoàn chiến. Các ngươi định tham gia những trận nào?"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Vũ Lân, trận đấu giao hữu này thực ra vốn là trận đấu giữa lớp chúng ta và lớp năm ba. Nói như vậy, học viện sẽ không có tiền lệ vượt lớp đối kháng. Bởi vì tuổi tác của mọi người cách biệt quá nhiều, cũng không công bằng. Hơn nữa cũng không có chút ý nghĩa gì."

"Nhưng mà các ngươi thua lớp chúng ta đó nha!" Đường Vũ Lân chớp chớp đôi mắt to tròn trong suốt.

Nguyên Ân Dạ Huy tức giận hừ một tiếng, "Ta thường xuyên muốn đánh bầm dập gương mặt đẹp trai này của ngươi!"

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Được rồi, hai ta cũng đừng thăm dò nữa. Mọi người thực lực ra sao, đều hiểu rõ trong lòng. Ngươi nói ra yêu cầu của lớp ngươi đi, chúng ta cân nhắc một chút!"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Được. Trận đấu đối kháng này hẳn là do lớp năm hai chúng ta làm chủ, ba trận đấu đơn, chúng ta muốn lấy hai trận; một trận đấu đôi, chúng ta cũng muốn. Đoàn chiến lớp chúng ta 4 người, lớp các ngươi 3 người."

Lông mày Đường Vũ Lân nhăn lại, "Nguyên Ân, đây chính là ngươi thiếu thành ý rồi! Nếu đã như thế, vậy ta sẽ đơn độc đưa ra thỉnh cầu, xin học viện cho đơn độc khiêu chiến đối với lớp năm ba. Nếu như đã đấu đối kháng, đương nhiên phải lấy thắng lợi làm mục tiêu! Để các ngươi làm chủ, ngươi cho rằng có thể thắng sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy cười lạnh một tiếng, "Vậy để các ngươi làm chủ thì có thể thắng? Ta nói thẳng cho ngươi hay, tình huống của lớp năm ba ta hiểu rõ hơn các ngươi. Nhất Tự Đấu Khải Sư, hai tên. Những thứ khác còn cần ta nói nhiều hay sao?"

Nghe xong câu này của nàng, con ngươi Đường Vũ Lân đột nhiên co rút lại một thoáng. Năm thứ ba đã có 2 tên Nhất Tự Đấu Khải Sư? Đây không phải là tin tức gì tốt cả! Thực lực Nhất Tự Đấu Khải Sư không thể nghi ngờ, bọn họ đã từng nếm trải qua. Nếu như có tận hai tên Nhất Tự Đấu Khải Sư, cuộc so tài này đúng thật là gian nan.

Đường Vũ Lân nói: "Lấy các ngươi làm chủ thì có thể thắng?"

Nguyên Ân Dạ Huy lạnh nhạt trả lời: "Chí ít chúng ta hiểu rõ đối thủ hơn. Dù có thắng không được cũng có thể kiên trì được lâu hơn."

Đường Vũ Lân nói: "Dùng thực lực nói chuyện đi! Nếu không thương lượng xong chúng ta lại tổ chức một trận đấu sàng lọc, thực lực ai mạnh người đó lên!"

Chương 512: Ta có thể từ bỏ!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nguyên Ân Dạ Huy khựng lại, đây quả thật là đang uy hiếp nàng. Năm thứ hai bọn họ, học viên có thiên phú dị bẩm không ít, nhưng so với năm nhất khóa này, ở phương diện thực lực tổng hợp quả thực là có khoảng cách.

Vốn nàng vẫn còn có chút niềm tin tất thắng Đường Vũ Lân, nhưng sau khi xem một trận chiến hôm đó Đường Vũ Lân đối mặt với nhóm của Vũ Ti Đóa, nàng hiện tại cũng không nắm chắc. Tốc độ trưởng thành của Đường Vũ Lân thực sự là quá nhanh.

Nhìn thấy nàng trầm mặc, Đường Vũ Lân nói: "Ta nói biện pháp của ta. Nếu như cân nhắc đến độ khả thi để giành chiến thắng. Ba trận đấu đơn, bên phía chúng ta hẳn là nên cử ra ngươi, Diệp Tinh Lan và Vũ Ti Đóa. Trận đấu đôi, ta và Cổ Nguyệt sẽ tham gia, phối hợp của hai chúng ta là ăn ý nhất, còn có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Điểm này ngươi không có cách nào phủ nhận chứ? Trận đoàn chiến 7 đấu 7, chúng ta bên này hẳn là sẽ xuất chiến 5 người: ta, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn. Các ngươi bên kia, ngươi và Nhạc Chính Vũ. Như vậy mới có thể bảo đảm sức chiến đấu mạnh nhất."

"Nói cách khác, một chọi một, các ngươi đấu một trận, trận đấu đôi để cho chúng ta, trận đấu bảy chúng ta năm người, các ngươi hai."

"Không được!" Nguyên Ân Dạ Huy hầu như là không chút do dự liền từ chối, "Đùa gì thế? Chúng ta là lớp năm hai, nếu cứ như vậy, ta biết ăn nói với các bạn học cùng lớp của mình thế nào đây?"

Đường Vũ Lân nói: "Nguyên Ân, nói thẳng ra, phân bố theo thực lực sẽ là như vậy!" Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn Nguyên Ân Dạ Huy, khí tức đột nhiên trở nên hung hăng.

Hô hấp của Nguyên Ân Dạ Huy trở nên hơi gấp gáp, sau khi trầm mặc một lúc, mới trả lời: "Được, ta thừa nhận ngươi nói đúng! Thực lực của các ngươi, xác thực về mặt tổng hợp còn mạnh hơn. Nhưng ngươi dám nói ngươi như vậy không có chút tư tâm nào sao? Năng lực của người khác ta có thể thừa nhận. Nhưng trong đoàn chiến, tại sao lại là Tạ Giải, mà không phải là Vũ Ti Đóa? Thực lực cá nhân của Vũ Ti Đóa khẳng định mạnh hơn Tạ Giải. Tạ Giải bất quá chỉ là Tam Hoàn Mẫn Công Hệ Hồn Sư, tác dụng ở bên trong thực chiến có thể vượt qua Vũ Ti Đóa?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, không nghĩ tới nàng sẽ đâm chọt chuyện của Tạ Giải, khẽ nhíu mày, "Tại sao lại không thể? Tạ Giải cũng là Song Sinh Võ Hồn. Có phải là ngươi cố hết sức quên điểm này hay không? Hơn nữa, Tạ Giải là đồng đội của ta, về phần phối hợp, chúng ta khẳng định là ăn ý hơn."

Nguyên Ân Dạ Huy chau mày, "Chuyện này ta phải suy tính một chút."

Đúng vào lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, một người từ bên ngoài đi vào.

"Ta có thể từ bỏ tiêu chuẩn!" Một thanh âm có chút lạnh như băng vang lên. Đường Vũ Lân và Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời nhìn ra cửa. Đứng ở nơi cửa, còn không phải là Tạ Giải sắc mặt lúc này có chút tái nhợt sao?

Nói xong câu đó, Tạ Giải xoay người rời đi.

"Tạ Giải!" Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn nhân ảnh bọn họ rời đi, đột nhiên ngây người, hắn đã nghe rồi sao? Hắn nghe được những lời mình mới nói về hắn?

Hắn nhất định sẽ bị tổn thương rất nhiều phải không? Tại sao mình lại phải nói như vậy? Mình…

Trong lúc nhất thời, nàng đột nhiên phát hiện ra, trái tim của chính mình có chút bàng hoàng.

Tạ Giải không hề trở về phòng, mà lại đi thẳng ra khỏi khu túc xá. Đường Vũ Lân từ phía sau đuổi theo, bắt lấy bờ vai của hắn.

"Tạ Giải!"

Tạ Giải dừng bước lại, khí tức toàn thân hắn đều có chút lạnh lẽo, "Ta không có chuyện gì! Vũ Lân, ta cần yên tĩnh!"

Đường Vũ Lân ôm bờ vai của hắn, "Không nên bị ý nghĩ của người khác làm ảnh hưởng đến mình. Nỗ lực của ngươi, mọi người đều nhìn thấy. Ngươi là đồng đội của ta, ta tin tưởng vào thực lực của ngươi. Càng là khi người khác nghi ngờ mình, chúng ta càng phải mạnh mẽ đánh trả! Dùng thực lực của mình để trả lời rằng, ngươi là Mẫn Công Hệ mạnh nhất!"

Tạ Giải quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân, nhìn sự chân thành trong con ngươi của hắn, sắc mặt thoáng hòa hoãn lại mấy phần, đột nhiên tung một quyền nện ở trên nhánh cây khô bên cạnh, "Ta không hiểu được, tại sao nàng lại vẫn đối xử với ta như vậy? Mỗi ngày ta đều tu luyện khổ cực như vậy, nhưng vẫn đều tới sớm, quét dọn sạch sẽ trước cửa cho nàng, giúp nàng múc nước, lau cửa kính. Chỉ cần là nàng cần, ta đều sẽ nỗ lực đi làm. Ta cũng không để ý người khác nhìn ta như thế nào, nhưng nàng thì lại khác. Ta cũng sẽ không bởi vì nàng nói thực lực của ta không tốt mà tức giận, nhưng khiến ta tức giận chính là, ở trong mắt của nàng, không hề có một chỗ trống nào giành cho ta. Đã như vậy, vậy thì thôi đi!"

Nơi ngực của hắn hơi có chút chập trùng, ánh mắt cứ như thể một con dã thú bị thương.

Đường Vũ Lân nói: "Loại chuyện này ngươi chỉ có thể tự mình quyết định. Nhưng có một câu nói ta nhất định phải nói với ngươi, kiên trì chính là thắng lợi! Nếu như ngươi dễ dàng bị đánh bại như vậy, vậy thì, tương lai khi ngươi lại yêu thích người khác, cũng chưa chắc sẽ thành công. Tuy rằng ta cũng không hiểu lắm về chuyện tình cảm, nhưng dưới cái nhìn của ta, nếu như ta yêu thích một cô gái, sẽ nhất định không dễ dàng thay đổi mục tiêu. Ta vĩnh viễn không muốn tìm một người yêu thương ta, mà nhất định phải tìm một người ta yêu, sau đó làm cho nàng ấy yêu ta."

Tạ Giải liếc hắn một cái, "Lão đại à, ngươi đây là đứng nói chuyện không tự thấy nhột sao? Ngươi bên này có Cổ Nguyệt, bên kia còn có một cô em gái ngoan. Ngươi làm gì có chỗ nào buồn phiền cho được?"

Đường Vũ Lân giơ tay lên gõ đầu hắn một cái, "Đầu ngươi toàn là những

thứ đen tối này, có thời gian như vậy không bằng để dành cố gắng tu luyện. Chúng ta sắp tròn 15 tuổi rồi đấy! Thời gian không chờ ta! Trước khi đậu vào Nội viện, ta cũng sẽ không cân nhắc đến những thứ này. Nhân lúc còn trẻ tuổi mà nỗ lực, mới là con đường chính đạo."

Tạ Giải cũng nở nụ cười, "Cố gắng học tập, mỗi ngày đều hướng lên trên, đúng không?"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Rất nhiều lúc, lời nói càng đơn giản, lại càng tràn ngập chân lý. Thế nào? Đã nghĩ thông suốt?"

Tạ Giải nhún nhún vai, "Con người của ta là vậy, càng bị đè nén lại càng kiên cường. Ngươi nói đúng, người khác nghi vấn thực lực của chúng ta, vẫn là nên dùng thực lực của chính mình chứng minh cho họ xem, ta sẽ không dễ dàng từ bỏ!"

"Đúng, đây là một đức tính tốt đẹp!" Đường Vũ Lân chân thành gật gật đầu.

Tạ Giải vui mừng nói: "Ngươi cũng cảm thấy như vậy?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Đúng đấy! Dùng ba chữ đơn giản nhất để giải thích, chính là, da-mặt-dày."

"Ngươi…"

"Được rồi, ta đi khu tu luyện chuyên dụng đây! Ngươi đi không?" Đường Vũ Lân hỏi Tạ Giải.

Tạ Giải lắc đầu một cái, "Không đi, tốc độ tu luyện hồn lực của ta không chậm. Những người có Song Sinh Võ Hồn như chúng ta có ưu thế rất lớn này. À, đúng rồi, ta có nói với ngươi chưa nhỉ, ta đã đạt đến cấp 40 rồi?"

Đường Vũ Lân vẻ mặt cứng đờ, "Ngươi cũng đã lên cấp 40?"

Bên trong số các bạn bè, hắn chỉ biết Cổ Nguyệt hẳn là đã gần đạt đến cấp 40, Từ Lạp Trí hẳn là cũng cách biệt không xa, không nghĩ tới Tạ Giải cũng đã là cấp 40 rồi. Trong số những người còn lại, cũng chỉ có hắn và Hứa Tiểu Ngôn vẫn còn có khoảng cách khá chênh lệch mới đến cấp 40 mà thôi. Chuyện này thực sự là làm cho người ta có chút buồn bực! Hắn mỗi ngày

đều sử dụng khu tu luyện hồn lực chuyên dụng đấy, vậy mà khoảng cách đến cấp 40 vẫn xa xa khó với tới.

"Khà khà! Không phải là muốn đánh với lớp năm ba sao? Tứ hoàn là cũng đủ rồi!" Hắn hiện tại đã có hai cái Hồn Linh, vì lẽ đó thời điểm đạt tứ hoàn cũng không cần kiếm thêm Hồn Linh bổ sung. Về điểm này, Cổ Nguyệt cũng là như thế. Vì lẽ đó, một khi đột phá đến cấp 40, cũng mang ý nghĩa, bọn họ đều có đệ tứ hồn kỹ.

Đường Vũ Lân giơ ngón tay cái lên, "Cố lên! Ta cùng tiếp tục nỗ lực hơn!"

Lớp năm hai bên kia, cuối cùng vẫn không đồng ý với kiến nghị của Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy tập hợp ý kiến trong lớp và ý kiến của lão sư, ngày hôm sau tìm tới Đường Vũ Lân một lần nữa.

"Đấu sàng lọc đi, như vậy mọi người đều sẽ cảm thấy công bằng. Dùng thực lực nói chuyện!" Nguyên Ân Dạ Huy nói với Đường Vũ Lân.

"Được." Đường Vũ Lân không chút do dự đáp ứng, đối với đồng đội của chính mình, hắn có mười phần tự tin.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Đấu sàng lọc như thế nào, chúng ta thương lượng một chút!"

Đường Vũ Lân nói: "Nhân tuyển của ba trận đấu đơn, các ngươi có gì dị nghị hay không?"

Nguyên Ân Dạ Huy lắc lắc đầu, "Thực lực cá nhân, trên căn bản là gần như ngươi kiến nghị. Bất quá, ngươi cho rằng Diệp Tinh Lan mạnh hơn ngươi?"

Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu, "Một chọi một, ta đối mặt với nàng, tỷ lệ thắng đại khái nằm ở khoảng 30% đi."

Nơi đáy mắt Nguyên Ân Dạ Huy lóe lên một vẻ kinh ngạc. Nàng vẫn đúng là không biết, ở trong lòng Đường Vũ Lân, niềm tin đối với Diệp Tinh Lan lại sẽ cao như thế. Bất quá, lần giao hữu kia, trong trận thi đấu giao hữu giữa hai lớp, Diệp Tinh Lan lấy sức một người, đứng vững trước các cường giả của lớp năm hai, đúng thật là thực lực phi phàm.

Chương 513: Đấu sàng lọc

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Hai đấu với hai thì sao? Các ngươi có ý kiến gì hay không?"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Trận này chúng ta muốn tranh thủ một chút, ta và Nhạc Chính Vũ, đấu với ngươi và Cổ Nguyệt."

Đường Vũ Lân nói: "Được, vậy đây là trận đầu. Đoàn chiến thì…? Đoàn chiến bảy người tính thế nào?"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Các ngươi bên này gồm, ngươi, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan khẳng định không thành vấn đề. Đối với việc chọn hai người Hứa Tiểu Ngôn và Tạ Giải chúng ta có dị nghị. Ta sẽ từ trong lớp chúng ta tuyển chọn ra hai vị học viên, cùng với bọn họ tiến hành một trận tranh tài hai đấu hai. Ai thắng, sẽ đại diện hai lớp tham gia trận giao hữu này, thế nào? Đương nhiên, hai người do lớp chúng ta chọn ra không phải ta và Nhạc Chính Vũ."

"Được! Một lời đã định." Đường Vũ Lân không chút do dự đáp ứng.

Nhìn hắn đáp ứng thống khoái như vậy, Nguyên Ân Dạ Huy không khỏi nhíu nhíu mày, "Ngươi chắc chắn như vậy?"

"Đương nhiên! Nói thẳng ra, lớp các ngươi trừ ngươi và Chính Vũ ra, những người khác, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được nhóm của Vũ Ti Đóa bọn họ."

"Ngươi đừng có tự đại như vậy có được hay không?" Nguyên Ân Dạ Huy tức giận.

Đường Vũ Lân nói: "Nếu không thì thử xem? Sáu người chúng ta không ra

trận, mọi người tổ chức một trận đấu 5 đánh 5, bên lớp các ngươi, ngươi và Chính Vũ không ra trận. Nhìn xem ai thắng!"

"Lười phí lời cùng ngươi!" Nguyên Ân Dạ Huy tức giận bỏ đi.

Đây chính là phiền muộn vì thực lực không bằng người. Xác thực, lớp năm nhất khóa này, thực lực bình quân quá mạnh mẽ.

Hai mắt Đường Vũ Lân híp lại, cử hành một trận đấu sàng lọc như vậy cũng tốt. Nghi vấn đối với thực lực của Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn không chỉ là lớp năm hai, mà bên trong lớp của hắn làm sao lại không có cho được?

Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, những người bọn họ ai mà chẳng có thực lực cường hãn? Bên trong đoàn chiến không có suất dành cho bọn họ, bọn họ có thể phục được sao?

Mà thông qua một vài trận đấu khiêu chiến như vậy để chứng minh thực lực, không thể nghi ngờ cũng có thể khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục.

Thời gian địa điểm của đấu sàng lọc được quyết định rất dễ dàng. Hai ngày sau, tại Luận Bàn Lôi của Sử Lai Khắc học viện.

Tổng cộng so đấu hai trận, đều là đấu đôi. Trận đầu, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, đánh với lớp năm hai Đoạn Hồn Tiêu, Diệp Tinh Mạch.

Trận thứ hai, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, đánh với Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ.

Tuy rằng chỉ hai trận đấu đôi, nhưng tuyệt đối là rất đáng xem.

Trong trận đấu giao hữu giữa lớp năm nhất và năm hai lần trước, Diệp Tinh Mạch bị Diệp Tinh Lan áp chế đến thảm, nhưng cũng không phải là vì hắn không mạnh, mà chỉ là Võ Hồn của hắn bị Diệp Tinh Lan áp chế quá lợi hại. Đoạn Hồn Tiêu thì là một trong những Tứ Hoàn Chủ Khống Hồn Sư rất mạnh của lớp năm hai. Là người sớm nhất đạt đến tu vi tứ hoàn, khi đó thậm chí ngay cả Nguyên Ân vẫn còn là tam hoàn.

Mà lớp năm nhất bên này, Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn vẫn luôn bị cho rằng

là điểm yếu của tiểu đội Đường Vũ Lân. Bọn họ cũng không có chỗ nào mạnh mẽ cả, chỉ có Tạ Giải cũng khá là cứng hơn một chút mà thôi.

Cuộc tranh tài này sẽ quyết định ai có thể thu được tiêu chuẩn tham dự đoàn chiến đối với lớp năm ba.

Còn trận thứ hai, không thể nghi ngờ chính là va chạm được mong đợi nhất. Nhóm hai người được cả hai lớp công nhận là mạnh nhất. Mỗi bên đều có ưu thế. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt có tu vi yếu hơn một chút, nhưng bọn họ lại có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ cực kỳ cường hãn kia. Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ có thể chống lại được hay không còn rất khó nói. Dù sao, số người xem trọng tổ hợp Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt cũng nhiều hơn một chút.

Khiến cho người ta không nghĩ tới chính là, đây chỉ là một hồi thi đấu sàng lọc, vậy mà viện trưởng Ngoại viện Thái lão lại quyết định tự mình đứng ra làm trọng tài, đến giúp bọn họ canh chừng trận đấu.

Hai ngày sau.

Hai giờ chiều, Luận Bàn Lôi, tất cả các học viên lớp năm nhất và năm hai đều đã đến, chờ đợi hai trận đấu sàng lọc bắt đầu.

"Có lòng tin hay không?" Đường Vũ Lân nhìn Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn trước mặt.

"Có." Tạ Giải không chút do dự trả lời.

Hứa Tiểu Ngôn khẽ mỉm cười, "Hắn không cản trở, ta cũng không thành vấn đề."

Tạ Giải giận dữ, "Này, các người đều nhìn ta không thuận mắt đúng không? Lần này ca ca liền để các ngươi nhìn xem, ca ca đây mạnh mẽ đến mức nào!"

Trên khán đài, Lạc Quế Tinh thấp giọng hướng về Vũ Ti Đóa ở bên cạnh hỏi: "Tại sao lần đấu sàng lọc này không có chúng ta? Ngươi từng hỏi qua Vũ Lân sao?"

Khóe miệng Vũ Ti Đóa khẽ co giật một thoáng, tựa hồ như muốn cười,

"Con người của hắn ngươi còn không biết sao? Nhìn qua nhẹ nhàng, trên thực tế xấu bụng vô cùng. Hắn nói với ta, trận đấu sàng lọc này nếu như Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn thua, liền để ta nhảy ra ngoài, nổi giận quát hắn không công bằng. Sau đó chúng ta so đấu với đối phương một trận."

Vẻ mặt của Lạc Quế Tinh cũng biến thành quái lạ, "Vậy mà cũng được? Đây không phải là chơi xấu sao?"

Vũ Ti Đóa nói: "Lúc đó Đường Vũ Lân cũng vô cùng đường hoàng nói với ta. Hắn nói, chúng ta nhỏ. Năm thứ hai hắn là sẽ nhường chúng ta. Hơn nữa, chúng ta làm vậy cũng không phải là chơi xấu."

Lạc Quế Tinh vỗ vỗ trán, "Vậy nếu như Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn thắng thì sao?"

Vũ Ti Đóa nói: "Nếu như thắng, hắn để cho chúng ta cân nhắc một chút. Hai đấu hai, ngoại trừ ta ra, chúng ta bên này có thể có tổ hợp hai người khác có thể chiến thắng bọn họ hay không, thí dụ như ngươi và Từ Du Trình?"

Lạc Quế Tinh kinh ngạc nói: "Hắn đây là có ý gì? Lẽ nào hắn cho rằng Hứa Tiểu Ngôn và Tạ Giải có thể mạnh hơn so với ta phối hợp với Từ Du Trình?"

Vũ Ti Đóa nói: "Ta cũng không cho là như vậy! Thế nhưng, cái tên Đường Vũ Lân này, cũng không phải là người không biết tính toán."

Lạc Quế Tinh nhíu mày, "Chẳng lẽ nói, thực lực của bọn họ có sự nhảy vọt to lớn? Trận chiến đầu năm nay, ngươi có cảm thấy bọn họ đặc biệt mạnh hay không?"

Vũ Ti Đóa nói: "Bọn họ đều không hề dùng hết toàn lực, lúc đó làm sao có thể cảm nhận được? Nhìn một chút đi, cuộc tranh tài ngày hôm nay dĩ nhiên sẽ có thể nhìn ra rồi."

"Ừm!" Lạc Quế Tinh khẽ vuốt cằm.

Trong trận đấu sàng lọc, không hề có bất kỳ thủ tục rườm ra nào. Thái lão đi tới đài thi đấu, "Hai đấu hai, học viên của hai bên ra sân!"

Bên lớp năm hai, Đoạn Hồn Tiêu và Diệp Tinh Mạch song song leo lên đài thi đấu. So với lần giao hữu trước đó, bọn họ có vẻ càng thêm trầm ổn hơn. Diệp Tinh Mạch ánh mắt sắc bén, mơ hồ có ánh sáng lấp lóa.

Một bên khác, Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn cùng nhau ra sân.

Thời điểm Nguyên Ân Dạ Huy nhìn thấy bọn họ sóng vai lên đài, không biết tại sao, trong lòng lại có một chút cảm giác không thoải mái.

Từ sau cái ngày kia nhìn thấy Tạ Giải phẫn nộ rời đi, trong lòng nàng dù sao cũng hơi không đành lòng. Nhưng sự kiêu ngạo của nàng, đương nhiên không thể tự chủ động thừa nhận sai lầm của mình đối với Tạ Giải.

Nàng vốn tưởng rằng, sau ngày đó mình làm tổn thương Tạ Giải, hắn sẽ không lại xuất hiện ở trước mặt mình. Nhưng ai ngờ đâu, sáng ngày hôm sau, sáng sớm khi nàng rời giường, vẫn như cũ nhìn thấy, trước cửa của mình đã được quét dọn sạch sẽ, một chậu nước sạch được đặt ngoài cửa.

Ở trong nháy mắt đó, nàng ngây dại cả nửa phút đồng hồ mới phục hồi lại tinh thần. Cái tên này, cũng thật là chấp nhất đây!

Bắt đầu từ ngày đó, một chút oán khí đối với Tạ Giải vốn quẩn quanh trong lòng nàng đã chân chính biến mất, chí ít sẽ không vừa nhìn thấy hắn liền nổi giận.

Cái tên này mặc dù có chút nhảy nhót, nhưng bình thường đã rất ít có cơ hội có thể nhìn thấy hắn, có thể thấy được hắn vẫn luôn rất cố gắng.

Chỉ là, hắn có thể đuổi kịp bước tiến của mình sao? Mình nhất định phải gia nhập được vào Nội viện đấy! Thời điểm trong đầu Nguyên Ân Dạ Huy xuất hiện cái ý niệm này, bản thân nàng bỗng cảm thấy có chút đáng sợ, từ lúc nào mình lại vì hắn mà suy nghĩ những thứ này? Hắn đuổi kịp được hay không thì có liên quan gì đến mình?

Tướng mạo của Tạ Giải cũng vô cùng anh tuấn, chỉ là bình thường hay đi cùng với Đường Vũ Lân, bị sự nổi bật của Đường Vũ Lân làm cho chìm đi bớt. Lúc này, khi hắn và Hứa Tiểu Ngôn cùng nhau tiến lên đài, quả thực là có mấy phần cảm giác trai tài gái sắc.

Song phương leo lên đài thi đấu, đối diện lẫn nhau.

Thái lão lạnh nhạt nói: "Thoải mái phát huy, bắt đầu thi đấu." Không có quy tắc thi đấu, chính là để họ thoải mái phát huy, phô bày thực lực của bản thân.

Nương theo tiếng hô bắt đầu thi đấu của Thái lão, Tạ Giải là người đầu tiên động. Hắn cứ như thể là một cơn gió mát, nhẹ nhàng bay lên, trong tay phải, Quang Long Chủy hiện ra. Tốc độ thật nhanh, hai chữ "bắt đầu" của Thái lão còn đang vang vọng, hắn cũng đã vọt qua được một nửa sân đấu.

Thật nhanh!

Đoạn Hồn Tiêu và Diệp Tinh Mạch giật cả mình, các học viên năm nhất, năm hai cũng là như thế.

Rất nhiều Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đều theo bản năng phán đoán tốc độ của chính mình, so với Tạ Giải như thế nào? Bọn họ rất nhanh sẽ phán đoán ra, khẳng định là không thể nhanh bằng Tạ Giải.

Đoạn Hồn Tiêu và Diệp Tinh Mạch có thể đại biểu lớp năm hai cùng nhau ra trận, thực lực đương nhiên bất phàm. Diệp Tinh Mạch bước tới một bước, cũng đã che ở trước người Đoạn Hồn Tiêu. Ánh sáng lóe lên trên tay phải, Tinh Thánh Kiếm đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Một ánh sao đâm ra, chính là con đường mà Tạ Giải tất sẽ đi qua nếu muốn vọt tới trước.

Nhưng cũng vào lúc này, Tạ Giải làm ra một động tác chẳng ai nghĩ tới.

Nỗ lực lao lên với tốc độ cao của hắn, trong nháy mắt này, lại đột nhiên dừng lại. Từ cực động đến cực tĩnh, biến hóa này thực sự là quá đột ngột!

Quang Long Chủy vung lên, ở trong nháy mắt này, hắn cho tất cả mọi người cảm giác, cứ như thể là cả người đột nhiên lớn lên vậy.

Người tất nhiên không thể lớn lên, thứ lớn lên chính là khí thế. Ở trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, khí thế của Tạ Giải khác nào núi lửa phun trào nhảy vọt lên. Cùng lúc đó, mọi người mới nhìn rõ trên người hắn, hai vàng, hai tím, bốn cái Hồn Hoàn.

Thời điểm nhìn thấy bốn cái Hồn Hoàn, trên khán đài, ánh mắt Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh và Từ Du Trình đều ngưng lại. Ưu thế hồn lực của bọn họ cho tới nay đều không còn nữa. May là, một bên khác, Hứa Tiểu Ngôn đang phóng thích ra Tinh Trượng Võ Hồn vẫn còn là tam hoàn.

Chương 514: Tạ Giải Súc Thế Bạo Phát *

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

---

* *nén lại rồi bùng nổ*

Một chiêu Tinh Thánh Kiếm đâm ra, ánh sao óng ánh, nhưng vừa vặn không đụng tới Tạ Giải. Tử Quang trong tròng mắt Tạ Giải lấp lóa, dựa vào Tử Cực Ma Đồng, hắn đưa ra phán đoán tinh chuẩn nhất, vừa vặn giữ một khoảng cách mà đối phương không cách nào công kích được.

Quang Long Chủy trong tay hắn vung lên, làm ra một động tác như chuẩn bị đâm, nhưng thân ảnh lại đình trệ ở nơi đó, chỉ là khí thế trên người hắn lại lấy cấp số nhân tăng lên dữ dội. Quang Long Chủy trong tay phải toả ánh sáng chói lọi, óng ánh chẳng khác gì sóng mặt trời. Trên toàn bộ đài thi đấu, tựa hồ đều bị khí tràng của hắn bao phủ.

Đây là? Súc Thế?

Súc Thế này cũng không phải hồn kỹ, nhưng cũng tuyệt đối là một kỹ năng tự sáng tạo đầy nghịch thiên. Không phải nói Súc Thế đã thất truyền sao? Làm sao lại sẽ xuất hiện ở trên người hắn?

Sau lưng Tinh Thánh Kiếm của Diệp Tinh Mạch, Đoạn Hồn Tiêu không dám thất lễ, Đại Tiêu xuất hiện trong tay, liền muốn thổi. Là một Chủ Khống Hồn Sư, đánh gãy súc thế của đối phương, không thể nghi ngờ là thích hợp nhất.

Nhưng cũng vào lúc này, một vòng ánh sao óng ánh ở dưới chân hắn bay lên, toàn thân Đoạn Hồn Tiêu khựng lại, hồn kỹ mạnh mẽ đang được phóng thích bị cắt đứt.

Một chiêu kiếm của Diệp Tinh Mạch đâm vào không khí, rón mũi chân,

nhân kiếm hợp nhất, chỉ một thoáng sượng lại, liền tiếp tục đâm tới hướng Tạ Giải. Hắn đương nhiên không thể để cho Tạ Giải hoàn thành Súc Thế, sau đó giáng cho mình một đòn sấm sét.

Nhưng vào lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện. Thân thể Tạ Giải đột nhiên trở nên hư huyễn, một cái vọt ra này của Diệp Tinh Mạch, lại chọc thấu bóng ảnh của đối phương.

Súc Thế cũng vào đúng lúc này bạo phát.

Súc Thế hoàn thành, Quang Long Chủy sáng óng ánh hơn so với lúc trước không biết bao nhiêu lần. Hai con mắt của Tạ Giải đầy sáng sủa, bên trong tiếng rồng ngâm réo rắt, cả người hắn đã hóa thành một đạo kim tuyến, xẹt qua bên người Đoạn Hồn Tiêu.

Đoạn Hồn Tiêu vừa mới thoát khỏi được Tinh Luân Liên *, căn bản không phản ứng kịp nữa, kim quang đã chiếu thẳng vào trong mắt.

*** Tạm lý giải**: *Hồn kỹ Tinh Luân Băng Liên của Hứa Tiểu Ngôn sau khi tiến hóa đã mất đi thuộc tính "Băng". Còn lại Tinh Luân Liên, từ liên trong từ "tỏa liên" – xiềng xích ánh sao.*

Ai có thể nghĩ tới, từ lúc vừa mới bắt đầu, mục tiêu của Tạ Giải đã không phải Diệp Tinh Mạch, mà là Đoạn Hồn Tiêu.

"Keng!" Bên trong một tiếng va chạm giòn tan, Đại Tiêu trong tay Đoạn Hồn Tiêu gãy làm đôi. Một cảm giác nóng rực xẹt qua cổ họng.

Sao có thể có chuyện đó!!

Một cái chớp mắt tiếp theo, Tạ Giải từ bên cạnh hắn lóe qua, thân ảnh cũng đã biến mất rồi. Kim quang thay đổi dần, từ đậm chuyển sang nhạt, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động hòa vào trong không khí, biến mất không còn tăm tích.

Toàn bộ quá trình chiến đấu phát sinh bất quá còn nhanh hơn. Ánh bạc trong tay Thái lão lóe lên, soi sáng ở trên người Đoạn Hồn Tiêu, sau một khắc, hắn đã bị đưa ra khỏi đài thi đấu. Không cần ngôn ngữ, hành động đã chứng minh, là Chủ Khống Hồn Sư mạnh nhất của lớp năm hai, người có hồn lực mạnh nhất Đoạn Hồn Tiêu, bị đào thải!

Nhanh chóng đánh hạ Khống Chế Hệ, một đòn đánh tất sát vừa rồi, được Tạ Giải bày bố vô cùng nhuần nhuyễn.

Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy có chút dại ra, thực lực Đoạn Hồn Tiêu ra sao, nàng lại quá sức rõ ràng, huống chi còn có Diệp Tinh Mạch hỗ trợ. Nhưng mà, Đoạn Hồn Tiêu cứ như thế bị đào thải.

Ở thời điểm Tạ Giải chiến đấu, ánh mắt so với trước đây hoàn toàn khác nhau. Trước đây ánh mắt hắn còn lâu mới có được sự kiên định như hiện tại. Thời điểm hắn nhìn Diệp Tinh Mạch, ánh mắt kia, rõ ràng là một sự điên cuồng, ngọc đá cuồng vỡ. Nhưng mà công kích như thể ngọc đá cùng vỡ được che giấu kỹ càng, mục tiêu cũng không phải là Diệp Tinh Mạch.

Một đòn tất sát, ma mãnh, không thể dự đoán, hắn đem tinh túy của Mẫn Công Hệ bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. Dù có là ánh mắt đầy soi mói của Thái lão, nhìn thấy một đòn kia của Tạ Giải vừa rồi, cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Diệp Tinh Mạch lúc này đã xoay người lại, mắt thấy Đoạn Hồn Tiêu bị đào thải, Tạ Giải lại ẩn thân, ánh sáng của Tinh Thánh Kiếm trong tay hắn đột nhiên bạo phát.

Tứ hoàn, hắn cũng đồng dạng là tứ hoàn đấy!

Trong phút chốc, toàn bộ đài thi đấu phảng phất như bị dải ngân hà vờn quanh vậy, vô số ánh sao bao phủ, bao trùm phạm vi to lớn. Mỗi một điểm tinh quang hạ xuống, đều mang theo khí tức cực kỳ sắc bén và khí thế quyết chí tiến lên. Không chỉ là bao phủ chung quanh thân thể hắn, cũng đồng thời bao phủ cả Hứa Tiểu Ngôn ở phía xa xa.

Đây là một hồn kỹ công kích quần thể, bao trùm toàn diện, còn có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Chỉ cần đánh tan Khống Chế Hệ Hồn Sư của đối phương, như vậy, song phương liền hòa nhau rồi! Hơn nữa, Mẫn Công Hệ Hồn Sư sợ nhất chính là công kích quần thể của Cường Công Hệ Hồn Sư. Diệp Tinh Mạch trực tiếp phóng thích đệ tứ hồn kỹ của mình Kiếm Tinh Vũ, một cơn mưa của những ngôi sao và ánh kiếm vào lúc này, có thể nói là vừa đúng!

Thế nhưng, hắn không nhìn thấy Tạ Giải, vẫn như trước không nhìn thấy được Tạ Giải! Nếu như hắn có thể nhìn thấy, nhất định sẽ ngơ ngác phát hiện, lúc này Tạ Giải, đầy quỷ mỵ, qua lại ở trong cơn mưa sao băng của hắn. Nhưng cả ngàn vạn ngôi sao nọ, không có lấy một ngôi sao nào dính được vào người hắn.

Còn về Hứa Tiểu Ngôn, trên người nàng, đệ nhị Hồn Hoàn sáng lên.

Một vòng hào quang màu vàng xán lạn bao phủ ở bên trong, cũng có ánh sao óng ánh tương tự xuất hiện. Nàng lúc này, cứ như là một chiếc gương, hết thảy ánh sao rơi xuống, soi sáng ở trên tấm gương, đều trong nháy mắt bị phản xạ ngược lại.

Trong lúc nhất thời, lượng lớn ánh sao đàn hồi bắn ngược lại, đúng là làm cho Diệp Tinh Mạch luống cuống tay chân một trận.

Tinh Luân Hồi Quang! Đệ nhị hồn kỹ của Hứa Tiểu Ngôn.

Đúng lúc này, Tạ Giải xuất hiện ở bên trong ánh sao ánh kiếm đông đảo như cơn mưa kia. Hắn thoắt ẩn thoắt hiện như mây khói, nhưng khí tức cả người lại hoàn toàn bị ẩn giấu.

Hắn xuất hiện ở đằng sau, bên trên thân thể Diệp Tinh Mạch. Quang Long Chủy đã biến mất rồi, dù cho là khán giả dưới đài, cũng chỉ có thể nhìn ở nơi đó là một thân ảnh, một đạo thân ảnh hư huyễn.

Bồng bềnh hạ xuống, không có một tiếng động, không có nửa điểm mạnh mẽ của Súc Thế lúc trước. Như gió, như sương, nhẹ nhàng không mang theo một tia khói lửa nào.

Diệp Tinh Mạch đột nhiên cảm giác được sau lưng có chút lạnh lẽo, tâm huyết dâng trào. Thân thể bỗng nhiên lướt về phía trước, Tinh Thánh Kiếm trong tay tùy ý tung ra cả vạn ánh sao bảo vệ bản thân.

Nhưng sau một khắc, hắn liền nhìn thấy một đạo huyễn ảnh, một đạo huyễn ảnh xuyên qua tầng tầng lớp lớp ánh sao mà đến. Hắn ta vặn vẹo, lập loè, ánh sao dày đặc như vậy, nhưng cũng không cách nào ngăn trở được hắn thoắt ẩn thoắt hiện.

Diệp Tinh Mạch cấp tốc nhắm hai mắt lại, hắn biết, tốc độ của đối phương

quá nhanh, dựa vào thị giác, mình đã hoàn toàn không có cách nào phán đoán được vị trí chính xác của đối phương.

Như vậy, chỉ có thể bằng cảm giác.

Cả vạn điểm tinh mang trong nháy mắt dung hợp lại làm một, ở thời khắc quan trọng nhất che ở trước người hắn.

"Keng!" Trong tiếng va chạm giòn tan, thân hình Tạ Giải hiển hiện ra.

Sự công kích của hắn đã bị chặn lại rồi!

Các học viên lớp năm hai đều không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Mẫn Công Hệ Hồn Sư mạnh nhất chính là tốc độ, một khi bị đánh ngừng, đối mặt với Cường Công Hệ Hồn Sư, bọn họ sẽ phải chịu đựng xung kích mãnh liệt của Cường Công Hệ Hồn Sư. Cũng giống như Mẫn Công khắc Khống Chế, thì Cường Công cũng đồng dạng khắc Mẫn Công vậy.

Nhưng sự thả lỏng của bọn họ chỉ kéo dài trong nháy mắt.

Chặn thì đúng là chặn lại rồi, nhưng chỉ trong một chớp mắt tiếp theo, Diệp Tinh Mạch vốn đáng lẽ phải chiếm ưu thế về hồn lực, lại như thể chạm phải điện giật bắn lui lại. Thân là Cường Công Hệ Hồn Sư, hắn lại bị Mẫn Công Hệ Hồn Sư Tạ Giải đẩy lui.

Thân hình Tạ Giải hiện lên, Ảnh Long Chủy giao với Quang Long Chủy, kim quang óng ánh lần thứ hai lóe sáng, khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt bạo phát. Cũng như lúc mới bắt đầu, thời khắc này, hắn không còn là thích khách ẩn giấu mình trong bóng tối, mà lại như đứa con của Thần Mặt Trời được quang minh chiếu sáng.

Lại là Súc Thế! Súc Thế khủng bố của lúc trước!

Diệp Tinh Mạch bên này mới vừa khống chế xong thân thể, Súc Thế của nhân gia người ta cũng đã bắt đầu rồi.

Một loại cảm giác sợ hãi xuất phát từ nội tâm bỗng nhiên sinh ra. Có kinh nghiệm thất bại lúc trước, Diệp Tinh Mạch lại có chút không dám công kích. Hắn ngay lập tức muốn lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách cùng với Tạ Giải. Đối phương chẳng những có thể Súc Thế, mà còn có thể trong

lúc đang Súc Thế công kích mình. Người này, cũng quá đáng sợ!

Nhưng Tạ Giải lại đem lại cho hắn một lực áp bách quá mạnh, khiến hắn đã quên mất một chuyện, Tạ Giải cũng không phải chiến đấu một mình.

Một vòng Tinh Luân, cực kỳ tinh chuẩn xuất hiện ở dưới chân Diệp Tinh Mạch. Từng tầng xiềng xích màu vàng leo lên người hắn, quấn chặt lấy cơ thể hắn. Thân thể hắn cứ như thế khựng lại.

Quang Long lóng lánh, kim quang xẹt qua.

Thi đấu, kết thúc!

Tạ Giải căn bản không quay đầu lại để nhìn Diệp Tinh Mạch. Quang Long Chủy của hắn chỉ xẹt qua bên cạnh yết hầu Diệp Tinh Mạch, đương nhiên không thể thật sự gây ảnh hưởng tới tính mạng.

Đi thẳng về phía Hứa Tiểu Ngôn. Hứa Tiểu Ngôn mặt mỉm cười nhìn hắn. Hai người đồng thời giơ tay lên, "Chát!" Bàn tay phải đập vào nhau, chúc mừng thắng lợi.

Toàn trường yên lặng.

Hô hấp vào đúng lúc này tựa hồ cũng đình chỉ. Không phải chỉ là các học viên lớp năm hai như thể gặp ma, các học viên lớp năm nhất làm sao lại cũng không phải là như vậy cho được?

Chương 515: Tái chiến Nguyên Ân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Tạ Giải từ lúc nào trở nên mạnh mẽ như vậy? Còn có sự khống chế của Hứa Tiểu Ngôn nữa! Là nàng, khiến cho Đoạn Hồn Tiêu mất đi năng lực chống đỡ! Là nàng, ở thời khắc cuối cùng khiến cho Diệp Tinh Mạch không có cơ hội giáng trả.

Phối hợp nhìn qua cũng không thể nào gọi là ăn ý, nhưng một trận đấu này lại giành chiến thắng có vẻ cứ đơn giản như vậy.

Thắng! Lớp năm nhất, chiến thắng!

"Gào!!!" Tiếng hò hét vỗ tay đột nhiên vang lên khi Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn từ trên đài đi xuống. Lớp năm nhất bên này, tiếng hoan hô vang dội.

Chỉ có năm người khá là trầm mặc.

"Một chọi một, ngươi thắng được hắn sao?" Lạc Quế Tinh hướng về Từ Du Trình cách đó không xa hỏi.

Ánh mắt Từ Du Trình có chút ngưng trệ, "Ta không biết!"

Với sự cao ngạo của hắn, nói ra ba chữ như vậy, đã đủ để chứng minh rất nhiều chuyện.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng đồng dạng đang còn dại cả người. Nàng vừa vặn thấy rõ ràng, thời điểm Tạ Giải đánh tan Đoạn Hồn Tiêu, ánh mắt vẫn đang chăm chú ngắm nhìn mình, khi hắn đánh tan Diệp Tinh Mạch, ánh mắt đồng dạng dừng ở trên người mình.

Không cần ngôn ngữ, hắn đây rõ ràng là đang dùng hành động chất vấn

mình, tại sao mình lại coi thường hắn như vậy?

Hắn thật sự trở nên mạnh mẽ, sự tập trung trong chiến đấu, sự chưởng khống cục diện toàn trận, sự lý giải đối với Võ Hồn của bản thân, so với trước đây tuyệt nhiên không giống! Cứ như thể là hai người.

Hay là, ánh sáng của đoàn đội bọn họ đúng là bởi vì hào quang của Đường Vũ Lân quá mức chói lọi, mà những người khác đều bị che giấu đi? Mà trên thực tế, thực lực của mỗi người bọn họ, đều có chuyển biến tốt lên.

Hứa Tiểu Ngôn làm sao lại không phải là đã trở nên mạnh mẽ? Hồn kỹ Tinh Luân Hồi Quang này, cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Chẳng trách Đường Vũ Lân có niềm tin như vậy!

Lớp năm nhất, so với tưởng tượng, càng mạnh mẽ hơn.

Các học viên lớp năm hai, sắc mặt đa phần cũng tương tự như nàng. Đoạn Hồn Tiêu và Diệp Tinh Mạch lại đặc biệt càng là như vậy. Trận đấu tiến hành quá nhanh, quá trình chiến đấu kéo dài không tới một phút cũng đã kết thúc. Đoạn Hồn Tiêu thậm chí ngay cả một hồn kỹ cũng đều không kịp phóng thích. Trận thua này thật là uất ức quá đi! Thua mất mặt quá đi! Căn bản như là bị ăn hành vậy, chưa kịp làm gì đã bị đối phương hành cho thê thảm.

Trận thứ hai.

Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, song phương đồng thời lên đài.

Khán đài Luận Bàn Lôi vốn đang xôn xao, một lần nữa trở nên yên tĩnh lại.

Nếu như nói trận đấu đôi trước đó là sàng lọc đánh giá về thực lực tổng hợp, như vậy, trận đấu này, là trận đấu giữa thành viên có lực chiến mạnh nhất giữa hai lớp.

Nhạc Chính Vũ cười híp mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Vũ Lân, chúng ta thương lượng một chuyện nhé! Không nên dùng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ có được không? Cái kia quá là không công bằng. Hơn nữa, nếu như các ngươi suy yếu quá nhiều, làm sao có thể tham gia thi đấu đối kháng với lớp năm

ba vào tuần sau chứ?"

"Được, không cần!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

Nhạc Chính Vũ sửng sốt một chút. Chuyện này không giống với nhận thức của hắn về Đường Vũ Lân. Cái tên này coi như thật sự không cần, cũng sẽ không nói ra chứ, hẳn là vẫn sẽ giữ lại để uy hiếp mới đúng.

"Giữ lời chứ?" Nhạc Chính Vũ tiếp tục truy hỏi thêm một câu. Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Sợ chưa? Sợ thì kịp lúc đầu hàng đi!"Lông mày Nhạc Chính Vũ nhíu lại, "Hai người các ngươi tam hoàn, hai chúng ta tứ hoàn, chúng ta sợ ngươi? Theo ngươi thì lấy căn cứ ở đâu ra?""Nói nhảm nhiều như vậy? Bắt đầu!" Thái Lão quát lớn một tiếng, tuyên bố trận quyết đấu đỉnh cao giữa hai cặp đấu có sức chiến đấu mạnh nhất của hai lớp, bắt đầu.

Võ Hồn song phương đồng thời được phóng thích.

Trên người Nguyên Ân Dạ Huy, bốn cái Tử Sắc Hồn Hoàn bay lên. Một bên khác, trên người Nhạc Chính Vũ cũng đồng dạng là bốn cái Tử Sắc Hồn Hoàn. Chỉ riêng ánh sáng Hồn Hoàn lấp lánh, đã rõ ràng nằm ở thế thượng phong.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt bên này, trên người Cổ Nguyệt, từng cái từng cái Hồn Hoàn lóng lánh, bốn cái màu tím. Đường Vũ Lân cũng là ba cái Tử Sắc Hồn Hoàn.

Cổ Nguyệt quả nhiên đã là tứ hoàn.

Nguyên Ân Dạ Huy hét lớn một tiếng, thân thể cấp tốc bành trướng, đệ tam hồn kỹ của Thái Thản Cự Viên Võ Hồn, Kim Cương Thái Thản!

Tạ Giải ngồi ở băng ghế chờ dưới khán đài không nhịn được che mặt lại. Nàng vẫn luôn bạo lực như vậy!

Chân trái Đường Vũ Lân điểm nhẹ, bước tới một bước, liền xông ra ngoài. Cũng không cần Lam Ngân Thảo Võ Hồn, trực tiếp liền phóng thích ra hai cái Huyết Thống Hồn Hoàn của mình. Kim quang lóe lên, Hoàng Kim

Long Thể được triển khai, thân thể cũng đồng dạng bành trướng thêm mấy phần. Có Kim Lân hộ thể, Kim Long Trảo đột nhiên xuất hiện.

Hai người từ lâu đã không phải là lần đầu tiên giao thủ, có thể nói đều tương đối quen thuộc lẫn nhau. Không Khí Pháo của Nguyên Ân Dạ Huy lên tay, một quyền đánh thẳng về Đường Vũ Lân.

Một bên khác, hai cánh thiên sứ sau lưng Nhạc Chính Vũ được triển khai, một đạo Thần Thánh Chi Quang bổ về phía Đường Vũ Lân.

Từ thực lực tổng hợp mà xem, tựa hồ nhìn kiểu nào cũng đều là Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy chiếm thượng phong. Võ Hồn của bọn họ càng mạnh hơn, thực lực cũng càng mạnh hơn. Phối hợp ăn ý có một năm cùng học tập và thực hành, chung quy cũng mạnh hơn nhiều so với trước đây.

Cổ Nguyệt xem như là Viễn Công Hệ, phải nhìn xem sự trợ giúp của nàng đối với Đường Vũ Lân có thể được bao nhiêu.

Ở trong tiểu đội của Đường Vũ Lân, ánh sáng chân chính bị Đường Vũ Lân che giấu, hẳn là Cổ Nguyệt mới đúng!

Ánh bạc lóe lên, Đường Vũ Lân biến mất tại chỗ, công kích của Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đều rơi vào chỗ trống.

Hồn Hoàn thứ tư trên người Cổ Nguyệt đột nhiên lóe sáng lên, đệ tứ hồn kỹ? Vừa bắt đầu nàng liền muốn sử dụng đệ tứ hồn kỹ sao?

Ở bên trong sự kinh ngạc và cố gắng nhìn kỹ của mọi người, một ánh hào quang bảy màu từ trong tay nàng, dọc theo người bắn ra ngoài, hóa thành một thanh pháp trượng thon dài. Phía dưới pháp trượng là chiếc cán dài màu bạc. Trên đỉnh cao nhất, là một viên quang cầu bảy màu rực rỡ. Trong quang cầu, ánh sáng mịt mờ. Pháp trượng vừa ra, toàn bộ các nguyên tố trên đài thi đấu tựa hồ trong nháy mắt liền trở nên cuồng bạo hơn.

Đây là...

Đệ tứ hồn kỹ, Nguyên Tố Chi Trượng.

Cổ Nguyệt nắm chặt Nguyên Tố Chi Trượng, đỉnh quả cầu ánh sáng đột

nhiên biến thành màu xanh thuần túy, nhất thời, một đạo lốc xoáy bao phủ mà ra, đã chặn lại đường đi của Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ.

Nguyên Ân Dạ Huy một quyền thất bại, tiếp đó, một quyền thứ hai lại được đánh ra, lại là Không Khí Pháo.

Nguyên Tố Chi Trượng của Cổ Nguyệt điểm vào không trung, Không Khí Pháo trong nháy mắt liền tiêu tan.

Nguyên Ân Dạ Huy có thể cảm giác được chính là, Không Khí Pháo của mình tựa hồ trong nháy mắt khi bị Cổ Nguyệt điểm trúng, toàn bộ Không Khí Pháo đều phân giải, tất cả các thành phần ẩn chứa trong không khí tựa hồ như đã biến mất vậy.

Chuyện này...

Tiếp theo, đỉnh quả cầu ánh sáng của Nguyên Tố Chi Trượng trong tay Cổ Nguyệt lại đã biến thành màu vàng, chỉ về phía Nhạc Chính Vũ ở xa xa. Nhạc Chính Vũ nhất thời cảm giác được Quang Minh Nguyên Tố trên người mình bắt đầu điên cuồng trôi đi, tất cả đều hướng về Cổ Nguyệt mà tụ tập.

Trời ạ! Đây là thứ quỷ gì vậy?

Đường Vũ Lân lần này không lại tiếp tục lao ra, chỉ che ở trước người Cổ Nguyệt, nhìn nàng phát huy. Trong lòng Đường Vũ Lân cũng đồng dạng chấn động. Đây cũng là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Cổ Nguyệt sử dụng đệ tứ hồn kỹ này. Nguyên Tố Chi Trượng này, tựa hồ đối với tất cả nguyên tố đều có lực chưởng khống siêu cường. Ngay cả Quang Minh Chi Lực của Thần Thánh Thiên Sứ đều có thể từ từ cướp đoạt, đây là sự cường hãn cỡ nào?

Đường Vũ Lân có thể cảm giác được rõ ràng, có Nguyên Tố Chi Trượng trong tay, độ chưởng khống của Cổ Nguyệt đối với nguyên tố rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Nguyên Ân Dạ Huy gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao tới 5 mét hung hãn va nát lốc xoáy, vọt thẳng về phía bên này.

Nhạc Chính Vũ theo sát phía sau, mượn thân hình to lớn của Kim Cương

Thái Thản của Nguyên Ân Dạ huy che chắn mình. Kim quang trên người co rút lại, mạnh mẽ dựa vào Võ Hồn của mình để khống chế Nguyên Tố Quang Minh không đến nỗi trôi đi quá nhanh.

Kim quang trong mắt Đường Vũ Lân lấp loé, tiếng rồng ngâm trong cơ thể mãnh liệt, song chưởng đẩy lên trời, quang ảnh cự long màu vàng xuất hiện ở trước người, Kim Long Kinh Thiên!

Đệ tứ Hồn Hoàn trên người Nguyên Ân Dạ Huy sáng lên, thân thể thoáng thu nhỏ lại, nhưng khí tức lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ, chính là đệ tứ hồn kỹ của Thái Thản Cự Viên Võ Hồn, Cự Ma Thái Thản!

Cự Ma Thái Thản hung hãn xung phong!

Đây là lần đầu tiên toàn diện va chạm giữa hai người kể từ lần giao thủ trước đó.

"Ầm!!!"

Một tiếng nổ kịch liệt vang rền, Kim Long Kinh Thiên cứng rắn chống đỡ lấy Cự Ma Thái Thản.

Lần trước, Đường Vũ Lân hoàn toàn không địch lại. Mà lần này, tuy rằng hắn lảo đảo lùi về sau, nhưng không hề bị đánh bay. Nguyên Ân Dạ Huy cũng bị đánh rơi xuống từ trên không, dừng lại.

Một đoàn Lam Diễm Hỏa Cầu ngưng tụ lại, vẽ ra một đường vòng cung, vòng qua Nguyên Ân Dạ Huy, bay thẳng đến Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ lúc này đã chưởng khống Thánh Kiếm trong tay. Một chiêu kiếm chém ra, bổ đôi Lam Diễm Hỏa Cầu. Nhưng Lam Diễm tràn ngập, cũng làm cho hắn không thể không ngừng lại, không cách nào phối hợp cùng Nguyên Ân Dạ Huy.

Cuộc chiến đấu đại diện cho sức mạnh của năm nhất và năm hai, từ lúc vừa mới bắt đầu, đã tiến vào trạng thái gay cấn tột độ.

Nguyên Ân Dạ Huy bỗng nhiên nhảy lên trên không trung, thân thể đột nhiên thu nhỏ lại, nàng chủ động thu hồi Cự Ma Thái Thản. Tiếp theo, tất cả xung quanh nàng bỗng trở nên u tối đầy hắc ám. Chính là hồn kỹ thứ

nhất của Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, Hắc Ám Thiên Mạc.

Cùng lúc đó, kim quang trên người Nhạc Chính Vũ thu liễm lại toàn bộ. Ở trong hoàn cảnh hắc ám, lặng yên biến mất.

Chuyện này...

Hắc Ám và Quang Minh của bọn họ khắc chế lẫn nhau, sử dụng Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn, Nguyên Ân không sợ làm ảnh hưởng đến Nhạc Chính Vũ sao? Hãy là bọn họ còn có chiêu bài phối hợp nào muốn sử dụng?

Nhưng càng như vậy, trong lòng Đường Vũ Lân lại càng cảnh giác. Kinh nghiệm thực chiến của mọi người đều rất phong phú, Nguyên Ân Dạ Huy không thể bắn tên không đích.

Hồn Hoàn lóe lên ánh sáng vàng thay cho màu tím. Hồn Hoàn thứ ba tỏa sáng, một vòng vầng sáng màu vàng óng lấy Đường Vũ Lân làm trung tâm mở rộng ra phía ngoài. Đệ tam hồn kỹ, Lam Ngân Kim Quang Trận.

Ngoại trừ vị trí trung tâm của hắn và Cổ Nguyệt ra, khu vực mà Lam Ngân Kim Quang Trận đi qua, bóng tối nhất thời như băng tuyết tan rã, mau chóng biến mất.

Nguyên Tố Phân Tách!

Chương 516: Cổ Nguyệt nổi giận

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Bất kể là Hắc Ám hay là Quang Minh, đều sẽ chịu ảnh hưởng của Nguyên Tố Phân Tách.

Nhưng phạm vi của Lam Ngân Kim Quang Trận có hạn, không thể bao quát toàn bộ đài thi đấu, chỉ có thể xua tan bớt phần nào Hắc Ám Thiên Mạc u ám kia.

Đỉnh quả cầu ánh sáng của Nguyên Tố Chi Trượng trong tay Cổ Nguyệt chuyển hóa thành màu vàng, một vệt kim quang phóng lên trời, phối hợp với Lam Ngân Kim Quang Trận mở rộng ra phía ngoài. Thân ảnh Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ lúc này mới hiển hiện ra.

Lúc này, hai người bọn họ làm ra một động tác phi thường kỳ dị. Trong tay Nhạc Chính Vũ, Thánh Kiếm lấp loé kim quang; Trong tay Nguyên Ân Dạ Huy, Hắc Ma Kiếm tỏa ra hào quang màu tím thẫm. Hai người đồng dạng đang đem thanh kiếm trong tay mình giơ cao khỏi đầu, chỉ về phía bầu trời.

Thanh âm du dương dễ nghe cùng tiếng kêu gào thảm thiết trầm thấp đồng thời vang vọng ở trên đài thi đấu. Sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đều xuất hiện một cái bóng mờ to lớn cao tới tận 5 mét.

Bóng mờ sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy có màu đen, một đôi cánh chim mở ra, tràn ngập khí tức Hắc Ám. Bóng mờ sau lưng Nhạc Chính Vũ lại có màu vàng, đồng dạng cũng có hai cánh mở ra. Hai người như nước với lửa, tự nhiên bài xích lẫn nhau.

Đệ tam hồn kỹ của Đọa Lạc Thiên Sứ Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy, Đọa Thiên Sứ Giáng Lâm; đệ tứ hồn kỹ của Nhạc Chính Vũ, Thiên Sứ Giáng Lâm.

Bọn họ dựa vào Hắc Ám Thiên Mạc để tranh thủ thời gian, từng người đem Võ Hồn của bản thân tăng lên đến cực hạn.

Ma Kiếm, Thánh Kiếm lấp lóa ánh kiếm, dài đến một trượng, đột nhiên vung lên chém thẳng về phía Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt.

Màu vàng và màu tím, hai đại kiếm ảnh to lớn đột nhiên xuất hiện, hai bên duy trì khoảng cách nhất định với nhau, nhưng khoảng cách này dần dần được thu hẹp lại. Thời điểm mắt thấy sắp đến trước mặt Đường Vũ Lân, chúng nó mới đột nhiên chồng vào nhau.

Nhất thời, Hắc Ám và Quang Minh, hai loại sức mạnh áp súc đến mức tận cùng va chạm vào nhau, một sức mạnh khủng bố nổ tung giữa đài thi đấu.

Từ sau lần trước thất bại bởi Võ Hồn Dung Hợp Kỹ - Thần Long Biến của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, Nguyên Ân Dạ Huy rút kinh nghiệm xương máu, chăm chú suy nghĩ xem phải dùng dạng sức mạnh gì mới có thể chế ngự được sức mạnh của bọn họ.

Cuối cùng nàng và Nhạc Chính Vũ đã nghiên cứu ra một chiêu Quang Ám Thánh Kiếm này. Ở tình huống bình thường, Quang Minh và Hắc Ám bài xích lẫn nhau. Nhưng Thánh Kiếm và Ma Kiếm của bọn họ lại là do năng lượng Quang - Ám hết sức cô đọng mà tạo thành. Trước khi va chạm vào nhau, ảnh hưởng khí tức của hai loại này lên nhau là tối thiểu. Dựa vào Thiên Sứ Giáng Lâm và Đọa Thiên Sứ Giáng Lâm tăng cường, lực công kích của Thánh Kiếm, Ma Kiếm sẽ được tăng lên tới cực hạn. Lại dựa vào hết sức áp súc sự va chạm lẫn nhau của Quang Minh và Hắc Ám, mượn sự cường hãn của lực lượng nguyên tố, từ đó kích nổ. Do đó tạo ra một lực công kích vượt xa sức mạnh của hai bọn họ cộng lại.

Ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên Quang Ám Thánh Kiến hiển hiện ra trước mặt mọi người.

Dù cho là Lam Ngân Kim Quang Trận, ở trong nháy mắt đó, cũng chỉ có thể thoáng phân tách một phần lực lượng nguyên tố, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được uy thế của chiêu kiếm này.

Hai con mắt của Nguyên Ân Dạ Huy sáng rỡ lên, trong lòng thầm nghĩ, sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của các ngươi đi! Ngoại trừ Võ Hồn Dung

Hợp Kỹ kia, không có năng lực nào khác có thể ngăn trở được Quang Ám Thánh Kiếm của chúng ta!

Nàng cẩn thận nghiên cứu qua Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt lần trước sử dụng Thần Long biến, lực công kích cường đại đến mức khủng bố như vậy, mang ý nghĩa bọn họ tuyệt đối không kiên trì được quá lâu. Càng sớm dụ họ sử dụng Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, bên trong trận so đấu này sẽ càng có lợi. Chờ bọn họ dùng Thần Long Biến, lại tiếp tục lấy Quang Ám Thánh Kiếm cùng đọ sức với bọn họ, thời gian kiên trì càng lâu, sẽ càng có cơ hội chiến thắng bọn họ.

Nhưng cũng vào lúc này, Nguyên Ân Dạ Huy lại nhìn thấy lớp vảy trên người Đường Vũ Lân lóe sáng, chẳng khác nào như mặt gương.

Bên trong vụ nổ lớn kịch liệt kia, Đường Vũ Lân giang hai tay ra, hoàn toàn che chở, bảo vệ Cổ Nguyệt ở phía sau, cứ như vậy chịu đựng đòn đánh Quang Ám Thánh Kiếm này ở chính diện.

Ánh sáng lớp Kim Lân lấp lóa toàn thân, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy chính mình cứ như thế tiến vào một cơn bão táp của các nguyên tố vậy. Sức mạnh do Quang Minh và Hắc Ám bài xích lẫn nhau, tạo ra cảm giác như muốn đem cơ thể hắn xé rách vậy.

Kim Long Bá Thể có thể chịu đựng một lực công kích tối đa gấp ba lần sức phòng ngự của cơ thể hắn! Nhưng khi chịu đựng Quang Ám Thánh Kiếm nổ tung, lại có cảm giác không thể chịu đựng nổi. Có thể thấy được lực công kích của đòn đánh này cường hãn đến mức nào.

Huyết mạch lực trong cơ thể Đường Vũ Lân lấy một tốc độ kinh người mà tiêu hao. Nhưng hắn vẫn đang cắn răng cố gắng chống đỡ.

Thời cơ đối phương nắm giữ để xuất kiếm quá tốt rồi! Hầu như là một cái chớp mắt khi Hắc Ám Thiên Mạc bị xua tan, Quang Ám Thánh Kiếm bạo tạc ở ngay trước mặt Đường Vũ Lân. Toàn bộ không gian đều chấn động kịch liệt, ngay cả chiêu dịch chuyển không gian, Cổ Nguyệt cũng không kịp dùng.

Nhất định phải ngăn trở được! Không thể lùi về sau một bước, vì phía sau chính là Cổ Nguyệt đấy!

Lớp vảy toàn thân ong ong, Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, tay phải lấp lóa vô số điểm tinh tuyến, Hữu Quyền Đấu Khải tái hiện ra, biến ảo ra một đoàn kim quang che ở trước ngực, tăng thêm sức phòng ngự của hắn phần nào.

Toàn bộ quá trình nổ tung kéo dài đầy đủ mấy giây, y phục trên người Đường Vũ Lân phần lớn đều bị phá nát, nhưng cũng vẫn cứ nửa bước không lùi.

"Gầm!!" tiếng rồng ngâm sục sôi từ trên người Đường Vũ Lân vang lên, hắn đột nhiên bước ra một bước về phía trước. Chịu đựng công kích càng mạnh, sức mạnh Kim Long Bá Thể mượn được cũng sẽ càng lớn.

Theo bước đi này của hắn, lại là một vòng vầng sáng màu vàng óng từ dưới chân hắn tràn ra, bão táp nguyên tố do sức mạnh nổ tung lúc nãy lưu lại, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì. Lần này, Lam Ngân Kim Quang Trận dưới sự tăng cường của Kim Long Bá Thể bao phủ toàn bộ Luận Bàn Lôi. Uy lực cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Chém ra một chiêu kiếm, Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đồng thời cảm giác được sức lực trên người tiêu hao sạch, Thánh Kiếm và Ma Kiếm trong tay cùng với Thiên Sứ, Đọa Thiên Sứ sau lưng bọn họ, đều trong nháy măt bị phân giải.

Lam Ngân Kim Quang Trận trong nháy mắt bạo phát, tràn xuống, ánh bạc lóe lên, một bóng người xuất hiện ở giữa bọn họ. Nguyên Tố Chi Trượng trong tay gõ thẳng xuống mặt đất, quả cầu ánh sáng trong nháy mắt xuất hiện những ánh sáng bốn màu: thanh, lam, hồng, hoàng. Tiếp đó, Nguyên Tố Bão Táp bùng nổ.

Thân thể Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy trước sức mạnh kinh khủng của Nguyên Tố Bão Táp bị quật bay ra ngoài.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng còn đỡ một chút, nàng lập tức đổi sang Thái Thản Cự Viên Võ Hồn của mình, thân thể bành trướng, hóa thành Kim Cương Thái Thản, chống đỡ Nguyên Tố Bão Táp. Mà Nhạc Chính Vũ lại không có năng lực này, một đạo nguyệt quang màu bạc lóe qua, hắn bị Thái lão trực tiếp hút ra khỏi nơi so tài.

Cổ Nguyệt mặt trầm như nước, Nguyên Tố Chi Trượng trong tay chỉ về

Nguyên Ân Dạ Huy đang nỗ lực chống lại Nguyên Tố Bão Táp. Một đoàn quang cầu to như cái thớt nổ ra hàng loạt, khác nào như một bãi tập của một đại đội pháo cao xạ vậy!

Lam Diễm Hỏa Cầu, Thanh Bích Phong Cầu, Gai Nhọn Băng Cầu, Thiên Thạch Thổ Cầu. Bốn loại nguyên tố liên tục biến hóa bùng nổ, mỗi một cái chỉ cách xa nhau mấy mét.

Bên trong Nguyên Tố Bão Táp, Nguyên Ân Dạ Huy căn bản là không có cách nào né tránh. Trên thực tế, coi như nàng muốn né tránh cũng không thể làm được. Cổ Nguyệt dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ vượt xa bạn cùng lứa tuổi, chỉ huy một đoàn Nguyên Tố Chi Cầu, bay đến, đập về phía thân thể của nàng.

Đúng vậy, Cổ Nguyệt nổi giận! Bình thường nàng sẽ không dễ dàng xuất toàn lực, là vì không muốn che giấu đi ánh sáng của Đường Vũ Lân. Nhưng ngay khi vừa nãy, thời điểm nàng bắt đầu phóng thích ra Nguyên Tố Bão Táp, đã thấy rõ ràng, một bên khác, nơi khóe miệng của Đường Vũ Lân rỉ ra một đường máu. Hắn bị thương!

Dù cho là các bạn học cùng lớp năm nhất, lúc này cũng mới chính thức thấy được sự khủng bố của Cổ Nguyệt.

Lực công kích khủng bố mà đoàn đoàn Tứ Sắc Quang Cầu kia tuôn ra, đã đem Nguyên Ân Dạ Huy với một sức phòng ngự cường hãn, vẫn bị oanh kích cho liên tiếp thối lui về sau trên đài thi đấu.

Không Khí Pháo của nàng đều đang không có cách nào hoàn toàn ngăn cản công kích của những quả Nguyên Tố Cầu kia.

Lam Diễm Hỏa Cầu, nhiệt độ cao nóng rực, Không Khí Pháo bị vặn vẹo, không ngăn được.

Thanh Bích Phong Cầu, nội hàm bão táp, Không Khí Pháo bị xé nát, vẫn là không ngăn được.

Gai Nhọn Băng Cầu, xoay tròn tốc độ cao, Không Khí Pháo bị đào lên, như trước không ngăn được.

Thiên Thạch Thổ Cầu, vững chắc nặng nề, Không Khí Pháo chỉ có thể trì

hoãn, không cách nào phá vỡ được.

Nguyên Ân Dạ Huy chỉ có thể dựa vào sự mạnh mẽ vốn có của Kim Cương Thái Thản và sức phòng ngự siêu cường đập cho từng quả Nguyên Tố Chi Cầu vỡ tan. Nhưng lực lượng mạnh mẽ này lại áp bức nàng liên tiếp lui về phía sau. Đây là áp chế chính diện đấy!

Đường Vũ Lân không tiếp tục ra tay. Hắn làm sao lại không kinh sợ cho được? Hắn vẫn luôn biết Cổ Nguyệt rất mạnh, cũng biết chính mình hẳn không phải là đối thủ của Cổ Nguyệt. Nhưng mãi đến lúc này, thời điểm Cổ Nguyệt toàn diện bạo phát, hắn mới nhìn rõ giữa mình và Cổ Nguyệt chênh lệch đến mức nào.

Chương 517: Chèn ép Nguyên Ân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Dựa vào sự chưởng khống của bảy loại nguyên tố, chiến thuật nàng có thể sử dụng thực sự là quá nhiều. Hơn nữa, Đường Vũ Lân có một loại cảm giác, Lam Ngân Kim Quang Trận của chính mình nếu như là tác dụng ở trên người Cổ Nguyệt, e rằng không hẳn sẽ đem lại bao nhiêu hiệu quả.

"Ầm!" Lại là một quả Nguyên Tố Chi Cầu nổ nát. Nguyên Ân Dạ Huy mặt trầm như nước, nàng không sử dụng Cự Ma Thái Thản, mà lại dựa vào sức mạnh của Thái Thản và Kim Cương Thái Thản gắng gượng chống đỡ. So đấu tiêu hao!

Trên thực tế, nàng đã biết, cuộc tranh tài này bọn họ đã thua. Thời điểm Đường Vũ Lân chính diện gắng gượng chống đỡ Quang Ám Thánh Kiếm, bọn họ cũng đã thua.

Cổ Nguyệt sau đó lại bạo phát một cách không ngờ. Nhưng nàng sẽ không cứ như thế chịu thua, nàng vẫn sẽ tiếp tục chiến đấu. Nếu như có thể đánh đến khi hồn lực của Cổ Nguyệt tiêu hao hầu như không còn, mình và Đường Vũ Lân một chọi một, đối phó với Đường Vũ Lân bị thương, vẫn có một chút cơ hội.

Nàng là Song Sinh Võ Hồn, nhìn kiểu nào hẳn đều có hồn lực hùng hậu hơn so với Cổ Nguyệt, đẳng cấp hồn lực cũng phải ở bên trên Cổ Nguyệt mới đúng.

Sau khi hồn lực vượt quá cấp 40, tốc độ tu luyện rõ ràng bị hạ thấp. Nàng đã đột phá cấp 40 được gần một năm, hiện tại cũng bất quá chỉ đạt cấp 43 mà thôi. Đây vẫn tính là một tốc độ tu luyện khá nhanh.

Cổ Nguyệt cũng chỉ mới vừa đột phá, hẳn là cấp 41. Nguyên Tố Chi

Trượng của nàng là đệ tứ hồn kỹ, hơn nữa liên tục phát động công kích mạnh mẽ như vậy, tiêu hao nhất định phải lớn hơn so với mình.

1 viên, 2 viên, 10 viên, 20 viên.

Nguyên Ân Dạ Huy đã bị áp bức tiếp cận đến biên giới của Luận Bàn Lôi, nhưng Cổ Nguyệt vẫn bắn ra Nguyên Tố Chi Cầu giống như là đạn pháo vậy, không có nửa điểm dáng vẻ giống như muốn thu hồi lại.

Hồn lực của nàng làm sao lại sẽ hùng hậu như vậy? Chuyện này là không thể nào! Nguyên Ân Dạ Huy trợn to hai mắt.

Thái lão lúc này đã đi tới trước, hai mắt híp lại, bà biết là có chuyện gì xảy ra.

Hồn lực của Cổ Nguyệt hẳn đúng là không được nhiều bằng Nguyên Ân Dạ Huy, thế nhưng, Võ Hồn của nàng là Nguyên Tố Chưởng Khống. Điểm khác biệt so với các Hồn Sư khác là ở chỗ, chưởng khống và sử dụng nguyên tố, không chỉ có quan hệ tới hồn lực của bản thân, mà cũng đồng thời có quan hệ tới tinh thần lực. Chỉ có tinh thần lực mới có thể hấp dẫn và khống chế nguyên tố. Cứ như vậy, tu vi của Cổ Nguyệt chính là dựa vào tinh thần lực cộng thêm hồn lực. Tinh thần lực của nàng ở bên trên Nguyên Ân Dạ Huy rất xa, thi đấu càng kéo dài, sức chiến đấu của nàng mới sẽ bền bỉ như thế.

"Ầm!" Nguyên Ân Dạ Huy ngã người về phía sau ngửa mặt lên, nhưng lần này dưới chân nàng cũng không lui lại. Không thể lui nữa, lui nữa thì sẽ rơi ra khỏi Luận Bàn Lôi!

"Hống!!" Nàng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng đầy giận dữ, đệ tứ Hồn Hoàn rốt cục cũng lóe sáng. Không thể tiếp tục đấu tiêu hao, chỉ có thể liều mạng.

Cự Ma Thái Thản! Thân thể trở nên càng thêm ngưng tụ, một quyền đấm ra, Nguyên Tố Chi Cầu bị phá nát. Không Khí Pháo liên tục nổ ra, cuối cùng cũng coi như là có thể dựa vào uy năng tăng lên dữ dội mà ngăn trở Nguyên Tố Chi Cầu của Cổ Nguyệt.

Nhưng cũng là vào lúc này, nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân! Đường Vũ Lân cười híp mắt đi tới bên cạnh Cổ Nguyệt.

"Được rồi." Đường Vũ Lân vỗ vỗ vai Cổ Nguyệt.

Ánh sáng Nguyên Tố Chi Trượng của Cổ Nguyệt thu lại, liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn một chút Nguyên Ân Dạ Huy, không hề hé răng. Công kích bị đình chỉ.

Nguyên Ân Dạ Huy hơi có chút thở dốc. Cự Ma Thái Thản xác thực mạnh mẽ, nhưng tiêu hao cũng là rất to lớn.

Nàng nhìn Đường Vũ Lân một chút, xoay người nhảy xuống Luận Bàn Lôi. Thắng bại đã phân, một chọi hai, nàng không thể có cơ hội, Đường Vũ Lân đã lưu cho nàng mặt mũi.

Tiếng hoan hô trong nháy mắt từ bên phía khán đài của lớp năm nhất bùng nổ.

Nếu như nói, giành chiến thắng trận luận bàn với lớp năm hai vào năm ngoái, còn có một vài phần vận khí nhất định. Vậy thì, ngày hôm nay chính là thắng lợi chân chính. Hai trận thi đấu đôi, giành được hai trận toàn thắng.

Đặc biệt là trận thứ hai, quyết đấu giữa hai vị lớp trưởng, Nguyên Ân Dạ Huy chung quy vẫn thua.

"Ngươi không sao chứ?" Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân, nhẹ giọng hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Không có chuyện gì, vừa nãy khí huyết có chút cuồn cuộn, vào lúc này đã ổn rồi." Không ngừng hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, năng lực tự chữa thương, năng lực kháng đòn của hắn cũng không ngừng tăng lên. Mới vừa rồi bị Quang Ám Thánh Kiếm chém, xác thực đúng là ngũ tạng như thiêu đốt. Nhưng dù bị như thế, chỉ cần chốc lát, khí huyết trong cơ thể cũng đã bình phục lại. Tuy rằng còn có chút không thoải mái, nhưng đã không có gì đáng ngại.

"Tuyệt kỹ sáng lên như tia chớp vừa rồi của ngươi là cái gì vậy?" Nhạc Chính Vũ cũng không hề bởi vì thua trận thi đấu mà buồn bực, trái lại còn tràn ngập hiếu kỳ. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt mới từ bên trên Luận Bàn Lôi đi xuống tới, đã thấy hắn lon ton chạy lại.

Uy lực của Quang Ám Thánh Kiếm, hắn và Nguyên Ân Dạ Huy đã thí nghiệm qua rất nhiều lần, tuyệt đối là uy lực phi phàm đấy! Coi như là Ngũ Hoàn Hồn Vương, cũng không thể ngăn được đòn đánh này của bọn họ một cách chính diện. Nhưng Đường Vũ Lân chỉ bằng sức một người mạnh mẽ chống đỡ, đây tuyệt đối là tác dụng của hồn kỹ kia của hắn.

Đường Vũ Lân hướng về hắn khẽ mỉm cười, "Muốn biết sao?"

Nhạc Chính Vũ dùng sức gật gật đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Nếu đồng ý lưu ban, ta sẽ nói cho ngươi biết!"

Nhạc Chính Vũ ngẩn ngơ, "Lưu ban?" Sau một khắc hắn liền hiểu ra, từ năm thứ hai lưu ban, vậy còn không phải sẽ trở thành học viên năm nhất hay sao?

"Này, học viện không cho lưu ban có được hay không? Thành tích không hợp cách, là bị khai trừ đấy!"

Âm thanh bất mãn của hắn không thể làm cho Đường Vũ Lân nghe thấy. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đã bị tiếng hoan hô của các học viên năm nhất nuốt hết.

Thành viên tham gia đấu giao hữu giữa liên quân lớp năm nhất - năm hai; đấu với lớp năm ba, cuối cùng cũng đã xác định.

Ba trận đấu đơn, Nguyên Ân Dạ Huy, Vũ Ti Đóa, Diệp Tinh Lan.

Một trận đấu đôi, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt.

Đoàn chiến bảy đấu bảy, đội trưởng, Đường Vũ Lân, đội phó, Nguyên Ân Dạ Huy, đội viên, Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan.

Thời gian thi đấu: thứ năm tuần sau.

Đả kích Nguyên Ân Dạ Huy phải nhận ngày hôm nay vẫn là rất lớn. Bại bởi Đường Vũ Lân chỉ là phụ, dù sao, bởi vì đã từng thua một lần, ít nhiều vẫn có chút chuẩn bị tâm lý.

Thứ làm cho nàng khiếp sợ và mơ hồ không rõ nhất, chính là thực lực của Tạ Giải.

Đoạn Hồn Tiêu và Diệp Tinh Mạch, tuy rằng từ thực lực thực tế mà xem, hắn là sẽ không thua thảm như vậy. Nhưng ở bên trong trận đấu kia, hoàn toàn bị Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn chưởng khống nhịp điệu. Đặc biệt là Tạ Giải, sự tiến bộ của hắn quá to lớn, bất kể là tốc độ hay là lực công kích, hoàn toàn không hề giống với trước đây. Đặc biệt là khi lực công kích của hắn hừng hực bạo phát, coi như là ở dưới đài, Nguyên Ân Dạ Huy cũng đều có thể cảm nhận được cảm giác uy hiếp mạnh mẽ.

Hắn lại đã trở nên mạnh như thế? Tại sao tốc độ tiến bộ của lớp năm nhất bọn họ lại nhanh như thế?

Niềm tin! Nếu như Tạ Giải biết được nghi vấn của nàng, nhất định sẽ trả lời nàng hai chữ này.

Chính là bởi vì Nguyên Ân Dạ Huy, hắn mới sẽ liều mạng như vậy. Nguyên nhân hắn liều mạng chỉ có một, hắn muốn có đủ thực lực theo đuổi nàng. Hắn muốn có đủ niềm tin rằng, hắn xứng với nàng.

"Ngươi thật sự không có chuyện gì?" Trở lại khu túc xá công đọc sinh, Cổ Nguyệt hỏi lại Đường Vũ Lân một lần nữa.

"Thật sự không có chuyện gì mà! Nàng xem ta này, da dày thịt béo. Lại nói, ngày mai là ngày nghỉ, nàng lại muốn đi Truyền Linh Tháp sao?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

"Ừm. Cũng không có chuyện gì khác, thì đi Truyền Linh Tháp tu luyện thôi." Cổ Nguyệt gật đầu.

Đường Vũ Lân cười nói: "Nàng ẩn giấu thật đúng là đủ sâu nha! Không nghĩ tới thực lực của nàng bây giờ cũng đã mạnh như thế, ta không phải là đối thủ của nàng. Nàng vẫn luôn nỗ lực như thế, chênh lệch này giữa chúng ta lại càng lúc càng lớn."

Cổ Nguyệt nở nụ cười mỉm, "Ngươi lo lắng chuyện gì?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Lo lắng ngày nào đó nếu như chúng ta trở thành đối thủ, sẽ bị nàng đánh cho răng rơi đầy đất đấy!"

Cổ Nguyệt ngẩn ngơ, ánh mắt của nàng trong nháy mắt ảm đạm đi một thoáng. Tuy rằng chỉ kéo dài trong thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng vẫn bị Đường Vũ Lân bắt lấy.

"Sao vậy?"

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Không có chuyện gì. Nghỉ ngơi dự định đi đâu, làm gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta có thể sẽ đi Thiên Đấu Thành một chuyến. Mấy tháng này chế tạo ra Hữu Linh Hợp Kim, có một phần dư tích góp, cần phải đi bán một phen. Thuận tiện mua một ít kim loại hiếm trở về. Nghe sư bá chỉ điểm một chút về đoán tạo."

"Ta đi cùng ngươi được chứ?" Cổ Nguyệt bật thốt lên.

"A? Tốt!" Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc nhìn nàng. Từ khi năm học thứ hai khai giảng cho tới nay, bọn họ quả thật là chưa từng đi ra ngoài chung. Mọi người đều đang bận rộn tu luyện, hầu như không có thời gian rảnh.

Cổ Nguyệt hướng về hắn cười tươi, xoay người đi về phòng túc xá của mình.

Chương 518: Cổ Nguyệt đồng hành

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vừa nghĩ tới Cổ Nguyệt muốn cùng đi với mình, trong lòng Đường Vũ Lân đột nhiên có chút chờ mong. Vũ lão sư mới vừa cho hắn thẻ thân phận Cơ Giáp, lần này rốt cục có thể điều khiển Cơ Giáp đi ra ngoài. Lái Cơ Giáp đi hóng gió, ngẫm lại đều rất sảng khoái. Mà Cơ Giáp lại vừa vặn có thể mang theo một người.

Khu tu luyện chuyên dụng.

Đường Vũ Lân khoanh chân ngồi ở chỗ đó, xung quanh cơ thể, có một vầng sáng xanh lam nhàn nhạt quanh quẩn. Từng cây Lam Ngân Thảo cứ như thể những con rắn nhỏ, đong đưa ở bên cạnh hắn.

Kim Ngữ cứ như vậy yên tĩnh nằm rạp ở nơi đó, trên thân thể màu vàng, tương tự cũng có quang văn màu xanh lam. Vóc người nó so với trước đây còn to lớn hơn mấy phần, chiều dài hiện tại đã vượt quá 1m50. Tuy rằng vẫn tinh tế như trước, nhưng khí tức lại rõ ràng thâm trầm hơn rất nhiều, màu sắc của vảy cũng trở nên càng thêm diễm lệ.

Là Hồn Linh đầu tiên của Đường Vũ Lân, cũng là Hồn Linh duy nhất hiện nay của hắn, theo tu vi của Đường Vũ Lân, sự phát triển của nó cũng rất là nhanh chóng.

Tinh hoa Kim Long Vương mà Đường Vũ Lân hấp thu có một phần bị nó đồng hóa, hấp thu, cho nên mới khiến cho một Phế Hồn Linh như nó từ từ biến hóa, xuất hiện dị biến tốt. Nói theo một ý nghĩa nào đó, nó cũng tương đương đã có được huyết thống của Kim Long Vương.

Vì lẽ đó, khi số Hồn Hoàn của Đường Vũ Lân tăng lên, đồng thời hồn lực tăng lên, tất nhiên sẽ có trợ giúp đối với nó. Nhưng quan trọng nhất vẫn

chính là lượng huyết mạch lực tăng cường của Đường Vũ Lân. Mỗi một lần đột phá phong ấn, hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, tương đương với trợ giúp Kim Ngữ tiến hóa một lần.

Đối với chuyện này, chính bản thân Đường Vũ Lân biết được vô cùng rõ ràng. Đặc biệt là sau khi đột phá phong ấn lần thứ tư, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, trí tuệ của Kim Ngữ tiến bộ hơn rất nhiều, tâm linh tương thông với mình cũng càng thêm trực tiếp hơn.

Bình thường mà nói, Hồn Linh cũng có thể mượn dùng hồn lực của kí chủ để sử dụng hồn kỹ, chỉ là uy lực không mạnh bằng Hồn Sư trực tiếp sử dụng. Bởi vậy Hồn Sư và Hồn Linh bình thường đều trực tiếp tiến hành chiến đấu.

Nhưng trên người Kim Ngữ lại xuất hiện một số biến hóa kỳ dị, sau khi Đường Vũ Lân đột phá đạo phong ấn thứ tư lần này, Kim Ngữ ngoại trừ có thể đủ khả năng sử dụng mấy hồn kỹ của Lam Ngân Thảo với uy lực khoảng 50% ra, lại có thêm một cái Huyết Thống Hồn Kỹ mà nó có thể đơn độc sử dụng. Cũng tương tự như Đường Vũ Lân, chính là Hoàng Kim Long Thể. Có thể trong nháy mắt tăng cường rất lớn cường độ thân thể của nó với Hoàng Kim Long Thể.

Hơn nữa, thứ tiêu hao chính là khí tức huyết mạch của nó. Khí tức huyết mạch của nó nếu bị tiêu hao, cần ở trên người Đường Vũ Lân ôn dưỡng. Lượng cơm ăn của Đường Vũ Lân lại có sự tăng lên, có một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì nhu cầu của Kim Ngữ đối với huyết mạch của hắn càng ngày càng lớn.

Quay chung quanh cơ thể Đường Vũ Lân, hấp thu gợn sóng hồn lực và khí tức huyết thống trên người hắn tỏa ra, Kim Ngữ nhìn qua có vẻ lười biếng. Đầu nó nhẹ nhàng dựa ở trên bắp đùi Đường Vũ Lân. Ai nói loài rắn là động vật máu lạnh? Chí ít lúc này trong ánh mắt Kim Ngữ, tràn ngập một sự thân thiết rõ ràng, cứ như thể một đứa bé đầy yêu thương quấn quít quanh người cha mẹ.

Trước ngực Đường Vũ Lân đột nhiên nhô lên, hít sâu một hơi thở, từng cây Lam Ngân Thảo tự do đong đưa này đột nhiên dừng lại. Ngay sau đó, mỗi một cây Lam Ngân Thảo đều tỏa ra kim quang óng ánh. Cũng giống như Kim Ngữ, Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân cũng tiếp tục tiến hóa, cũng đồng dạng là bởi vì năng lực huyết thống Kim Long Vương của hắn đấy!

Từng cây dây leo so với trước đây càng thêm cường tráng hơn, màu sắc càng thêm diễm lệ, loáng thoáng, đã có nhiều hơn mấy phần khí tức vương giả. Đây là khí tức vương giả do huyết thống Kim Long Vương mang đến, đề cao Võ Hồn Lam Ngân Thảo đối với thực vật hệ, để nó tỏa ra gợn sóng khí tức giống như khí tức của vương giả trong số quần thể Lam Ngân Thảo.

Một cái hít vào thật sâu này kéo dài tận mấy phút đồng hồ, hơi thở chậm rãi của Đường Vũ Lân, hít vào thật sâu, từ từ thở nhẹ, chính là phương pháp nén khí của Huyền Thiên Công.

Một lát sau, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, hai con mắt sáng loáng, hết thảy Lam Ngân xung quanh cơ thể Thảo tất cả đều được lặng yên thu hồi, chỉ có Kim Ngữ có chút không nỡ lòng rời bỏ bò lên trên, quấn quanh ở trên cổ hắn, phần đầu dụi dụi ở trên gò má hắn, một bộ dáng vẻ đầy thân thiết.

Trên mặt Đường Vũ Lân lộ ra nét mỉm cười, nhẹ nhàng xoa xoa thân thể trơn bóng lạnh lẽo của Kim Ngữ, một người một rắn tâm ý tương thông, "Được rồi, đồng ý với ngươi, cứ ở bên ngoài lâu hơn cũng được."

Kim Ngữ hướng về Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, kim quang lóe lên, lặng yên dung nhập vào trong thân thể Đường Vũ Lân. Ở trong quá trình dung hợp, nó cứ như là đã hóa thành một hình xăm màu vàng trên người Đường Vũ Lân, lặng yên ghi dấu ấn thật sâu lên cơ thể. Quang văn lại từ từ biến mất, huyền diệu dị thường.

Một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện ở trên mặt Đường Vũ Lân.

Hắn và Kim Ngữ càng ngày càng ăn ý, chỉ cần thêm một quãng thời gian, nói không chừng Kim Ngữ liền có thể nắm giữ một năng lực tác chiến của mình. Hồn Linh chỉ có sau khi đạt đến cấp bậc kia, mới có thể chân chính trợ giúp Hồn Sư ở trong chiến đấu.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng tốt, Cổ Nguyệt cũng được, các nàng cũng đều có Hồn Linh. Nhưng ở trong chiến đấu lại ít có người sẽ phóng thích Hồn Linh của mình ra, cũng là bởi vì trợ lực của Hồn Linh khi ở trong cơ thể mình đối với các nàng sẽ là lớn hơn.

Hồn Sư chỉ sau khi vượt quá cảnh giới tứ hoàn, trí tuệ của Hồn Linh mới sẽ từng bước được hoàn toàn mở ra, hơn nữa còn phải là Thiên Niên Hồn Linh

trở lên mới có thể. Mà muốn có sức chiến đấu trực tiếp, không cần Hồn Sư khống chế, sẽ cần một thời gian dài hơn để bồi dưỡng. Một khi bồi dưỡng thành công, như vậy, Hồn Linh nói theo một ý nghĩa nào đó, chính là một phân thân của Hồn Sư, sẽ có thể trợ giúp Hồn Sư ở một trình độ rất lớn ở trong chiến đấu.

Đây cũng là chỗ mạnh mẽ của tứ hoàn Hồn Tông trở lên. Đương nhiên, đối với Hồn Sư phổ thông mà nói, trong tình huống bình thường muốn đạt đến trình độ Hồn Linh một mình xuất chiến, ít nhất phải đến cấp độ Hồn Vương mới được.

Bồi dưỡng Hồn Linh cần huyết mạch lực của bản thân đủ mạnh, đủ dồi dào, cũng cần có hồn lực đủ mạnh để chống đỡ, đồng thời, còn phải có đầy đủ tinh thần lực để khai phá trí tuệ của Hồn Linh mới được.

Ở những phương diện này, Đường Vũ Lân không thể nghi ngờ là được trời cao ưu ái, vượt xa người thường.

Hào quang nhàn nhạt lấp loá, trên mặt Đường Vũ Lân toát ra một ít thần quang lạnh lẽo, hai tay hợp lại ở trước ngực, mỗi một lần ánh sáng trong mắt lấp loá, không khí đều sẽ nhẹ nhàng vặn vẹo một chút. Lam Ngân Thảo lần thứ hai chen chúc mà ra, như từng con rắn dài vậy, vung vẩy bên trong căn phòng tu luyện chuyên dụng. Toàn thân bọn chúng có màu vàng nhạt, hoa văn bên ngoài lớp vỏ cũng trở nên càng thêm rõ ràng.

Khiêu chiến cùng với năm thứ ba, không biết có thể làm tới trình độ nào, nỗ lực giành thắng lợi là được!

Bất quá, trước đó, trước tiên cần cảm thụ một chút lạc thú được điều khiển Cơ Giáp đã! Hành trình đi bằng Cơ Giáp đi tới Thiên Đấu Thành lần này, Đường Vũ Lân vô cùng chờ mong. Đây là lần đầu tiên hắn điều khiển Cơ Giáp đi xa nhà, huống chi còn có Cổ Nguyệt bầu bạn.

Rời khỏi phòng tu luyện chuyên dụng, Đường Vũ Lân trở về ký túc xá công đọc sinh.

Lúc này thời gian còn sớm, chính là sáng sớm. Vừa vào sân, Đường Vũ Lân liền nhìn thấy Tạ Giải đang ở nơi đó ra sức quét rác.

Tạ Giải quét rác thực sự rất chăm chú, Đường Vũ Lân đi tới, hắn cũng

không phát hiện ra.

Nhìn dáng vẻ ân cần này của hắn, trên mặt Đường Vũ Lân không khỏi hiện ra một nụ cười. Cái tên này, cũng thật là kiên trì mà! Chỉ là không biết hắn kiên trì như vậy có thể làm Nguyên Ân cảm động hay không? Cùng với thực lực tăng lên, sự tự tin của hắn xem ra càng ngày càng đầy đủ nhỉ?

Tạ Giải dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ngày hôm nay về sớm nhỉ! Nghỉ ngơi à, không phải là nên tu luyện nhiều hơn một chút rồi mới trở về sao?" Thời gian tu luyện Tử Cực Ma Đồng vừa mới qua mà thôi. Hiển nhiên Đường Vũ Lân là sau khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong liền trực tiếp trở về.

Đường Vũ Lân nói: "Ngày hôm nay ta phải đi ra ngoài một chuyến, vì lẽ đó về sớm một chút. Ta đi đến Thiên Đấu Thành, ngươi có muốn mua cái gì không?"

Tạ Giải xua xua tay, tiếp tục quét rác, "Sử Lai Khắc Thành chúng ta cái gì không có? Không cần đâu!"

Đường Vũ Lân cười cười, đi tới trước cửa phòng Cổ Nguyệt, gõ nhẹ mấy lần ở trên cửa phòng.

Vào lúc này, Hứa Tiểu Ngôn và Diệp Tinh Lan khẳng định cũng đã dậy, bởi vì các nàng sáng sớm cũng phải tu luyện Tử Cực Ma Đồng, tự nhiên cũng không sợ làm ảnh hưởng đến bọn họ nghỉ ngơi.

Cửa mở, quả nhiên, Hứa Tiểu Ngôn nhô đầu ra.

"Ồ, lớp trưởng, làm sao ngươi lại đến sớm như thế? Có chuyện gì?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Ta tìm Cổ Nguyệt, nàng đã dậy chưa?"

"Ưm, dậy rồi." Âm thanh Cổ Nguyệt từ bên trong cửa truyền đến, Hứa Tiểu Ngôn hì hì nở nụ cười, liền rúc đầu vào, Cổ Nguyệt đẩy cửa đi ra.

Nhìn thấy Cổ Nguyệt trước mặt, Đường Vũ Lân không khỏi hơi ngẩn ngơ.

Mái tóc dài màu đen quấn quanh sau gáy, cột thành một cái đuôi ngựa, tràn ngập sức sống thanh xuân. Áo màu trắng liền quần, không dính một hạt bụi,

không có trang sức gì. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng lại khiến cho ánh mắt hắn nhìn đến sảng sảng khoái khoái.

Cùng với tuổi tác tăng lên, thiếu nữ đã tiếp cận 15 tuổi càng ngày càng trổ mã, có dáng dấp của một người phụ nữ trưởng thành. Cổ Nguyệt tuy không phải là loại tuyệt mỹ kia, nhưng lại có một loại khí chất kỳ dị khó tả. Vô hình trung sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác cao quý trang nhã.

"Ngày hôm nay thật đẹp." Đường Vũ Lân thấp giọng nói rằng.

Khuôn mặt Cổ Nguyệt hơi đỏ lên, "Ngươi ăn điểm tâm không?" Nàng biết, đối với hắn mà nói, được ăn là một chuyện vô cùng quan trọng.

Đường Vũ Lân lắc đầu nói: "Vẫn còn chưa ăn, còn không phải là liền lập tức đi đón nàng sao? Sau đó chúng ta sẽ đi Đường Môn một chuyến."

"Ừm, vâng!" Cổ Nguyệt gật đầu đáp ứng.

"Chu choa, đây là muốn đi hẹn hò à?" Tiếng trêu ghẹo của Tạ Giải truyền đến.

"Ngươi lo quét rác đi!" Cổ Nguyệt tức giận quát lớn một tiếng.

Lại nói, Tạ Giải vẫn đúng là rất sợ nàng. Có khả năng là từ nhỏ bị đánh mà phát sợ, cũng có khả năng là bởi vì ngày hôm qua Cổ Nguyệt bạo phát mà sợ rồi. Ở trước mặt Cổ Nguyệt, hắn thật sự không dám nhảy nhót.

Chương 519: Cơ Giáp của Đường Vũ Lân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Ăn điểm tâm xong, Đường Vũ Lân dẫn theo Cổ Nguyệt ra khỏi cổng, gọi một chiếc Hồn Đạo Xe Taxi, hướng thẳng đến Đường Môn mà đi.

Thể tích của Cơ Giáp quá to lớn, cũng không phải thứ mà Hồn Đạo Khí Trữ Vật hiện tại của hắn có thể chứa được. Trên thực tế, phần lớn Cơ Giáp của Cơ Giáp Sư đều cần có địa phương chuyên dụng để lưu giữ, bảo dưỡng. Chỉ có những vị Cơ Giáp Sư thực lực đặc biệt mạnh, đồng thời phi thường giàu có, mới có thể mua được Hồn Đạo Khí Trữ Vật đủ thể tích để chứa Cơ Giáp. Chí ít Đường Vũ Lân hiện nay cũng không có đủ khoản tiền nhàn rỗi này. Vì một cái Hoàng Cấp Cơ Giáp, cũng không cần mua Hồn Đạo Khí trữ vật đắt như vậy.

Xe đến Đường Môn, hai người xuống xe.

"Ta đi vào lấy chút đồ vật, sau đó chúng ta sẽ đi Thiên Đấu Thành." Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt, mỉm cười nói.

"Được. Ta ở cửa chờ ngươi vậy!" Cổ Nguyệt tuy rằng không biết được rằng Đường Môn có quy củ gì, nhưng là người ngoài, đi vào tông môn của người ta, hiển nhiên là không thích hợp.

"Ta đi một chút sẽ trở lại." Đường Vũ Lân cất bước tiến vào Đường Môn.

Cửa chính của Đường Môn Tổng Bộ nhìn qua vô cùng mộc mạc, nhưng mặt trên có treo một tấm biển lơ lửng, bên trên tấm biển có hai chữ lớn Đường Môn đem lại một cảm giác hết sức đặc thù. Góc phải bên dưới của hai chữ này có ký tên, viết: Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo! Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo! Hiển nhiên, hai chữ này

là do vị nhân vật huyền thoại năm đó uy chấn đại lục lưu lại.

Nhìn thấy hai chữ Đường Môn, Cổ Nguyệt hơi hơi hoang mang. Hoắc Vũ Hạo, hắn chính là vị đại năng đã sáng lập ra Truyền Linh Tháp kia đi?

Đang suy nghĩ, đột nhiên, trong lòng Cổ Nguyệt hơi động, theo bản năng nhìn về phía không trung. Bên trong Đường Môn truyền đến một tiếng gào thét. Tiếp đó, nàng liền nhìn thấy một chiếc Cơ Giáp màu vàng phóng lên trời.

Chiếc Cơ Giáp này cao khoảng chừng 10 mét, toàn thân đều có màu vàng. Sau khi bay lên không trung mấy chục mét, mới chậm rãi hạ xuống, phương hướng chính là trước cửa Đường Môn nơi mình đang đứng.

Cổ Nguyệt theo bản năng lùi lại mấy bước, thì ra Đường Môn cũng có Cơ Giáp Sư sao?

Cơ Giáp rơi xuống đất, khống chế vừa chuẩn, cũng không hề phát sinh tiếng vang nặng nề, hiển nhiên là Cơ Giáp Sư điều khiển Cơ Giáp này tương đối khá.

Cơ Giáp cao tới 10 mét, toàn thân đều tràn ngập khí thế bễ nghễ, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng nhẹ nhàng dễ chịu. Cổ Nguyệt ở học viện cũng học được cách thao tác và phân biệt Cơ Giáp cơ bản. Ngay lập tức sẽ nhận ra, đây là một chiếc Cơ Giáp am hiểu tấn công từ xa. Vũ khí chủ đạo hẳn là chiếc Hồn Đạo Pháo điều khiển bằng tay được gắn ở sau lưng nó.

Độ dài của Hồn Đạo Pháo vượt quá 6 mét, được cõng ở sau lưng, bất cứ lúc nào có thể thông qua thao tác tay để triển khai, đường kính đạn pháo khoảng chừng 80 mm, uy lực có thể nói là tương đối khá. Có thể trong phạm vi 1.000 mét, bùng nổ ra một uy lực tiếp cận một đòn toàn lực của Hồn Tông.

Cơ Giáp xuất hiện, đã từng một lần phá vỡ địa vị của Hồn Sư ở trên đại lục. Bởi vì dù cho là người bình thường, chỉ cần thân thể đủ cường tráng, đều có thể khống chế Cơ Giáp ở trình độ nhất định.

Mãi đến tận khi Đấu Khải xuất hiện, cùng với việc Hồn Sư dựa vào Hồn Linh phụ trợ, sức chịu đựng cực hạn của thân thể mạnh hơn rất rất nhiều

lần, điều khiển được những Cơ Giáp đẳng cấp cao hơn, xưng bá giới Cơ Giáp, mới lại một lần nữa đứng ở đỉnh cao của đại lục.

Nói như vậy, người bình thường dù cho là thân thể cường tráng đến mấy, cực hạn cũng chỉ có thể điều khiển Hoàng Cấp Cơ Giáp mà thôi. Về phần Tử Cấp Cơ Giáp, nhất định phải là Hồn Sư mới có thể điều động được.

Lúc này, chiếc Cơ Giáp trước mặt từ từ hạ xuống, sau đó lại chuyển hướng về phương hướng của chính mình, Cổ Nguyệt không khỏi nhíu mày. Nó muốn làm gì vậy?

"Vị mỹ nữ này, có thể nguyện ý cùng ta cưỡi Cơ Giáp đi du ngoạn một phen?" Bên trong Cơ Giáp màu vàng, âm thanh điện tử vang lên.

Sắc mặt Cổ Nguyệt nhất thời chìm xuống, xoay người rời đi. Nơi này dù sao cũng là phía trước cổng Đường Môn, nàng cũng không muốn gây sự ở đây. Một cái Hoàng Cấp Cơ Giáp, vẫn đúng là không đủ để nàng đặt vào trong mắt.

Đúng lúc này, chiếc Cơ Giáp màu vàng này hướng về nàng giơ tay phải lên, một vệt kim quang nhanh như điện bắn tới.

Cổ Nguyệt làm sao cũng không nghĩ tới, chiếc Cơ Giáp này sẽ không phân tốt xấu, cứ như vậy ra tay với mình. Hơn nữa nàng còn đang quay lưng lại Cơ Giáp, mãi tới thời điểm kim quang kia bay vụt tới mới phản ứng được.

Dây leo rực sáng kim quang quấn quanh, lặng yên vây quanh ở trên eo nàng, ánh bạc trên người Cổ Nguyệt đã sáng lên, đang chuẩn bị thuấn di. Nhưng cảm giác quen thuộc của vật quấn quanh eo nàng khiến nàng thu hồi lại truyền tống, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.

Trên dây leo màu vàng nhạt mơ hồ có hoa văn rực rỡ, bên trong lập lòe vầng sáng xanh lam. Đây là...

Nàng đột nhiên quay người lại, vừa vặn nhìn thấy buồng lái trước ngực Hoàng Cấp Cơ Giáp này từ từ mở ra, bên trong chỗ người lái có một người đang đứng, còn không phải là Đường Vũ Lân sao?

Đường Vũ Lân ý cười đầy mặt, hướng về nàng vẫy tay. Lam Ngân Thảo lôi kéo, trong tiếng kinh hô khẽ của Cổ Nguyệt, thân người nàng đã bay về

phương hướng của buồng lái.

Đường Vũ Lân giơ tay ra đón được nàng, nhẹ nhàng ôm lấy phần eo thon thả của người thiếu nữ, đỡ nàng ngồi xuống vị trí ghế phụ của Cơ Giáp.

Vị trí người lái của Cơ Giáp vì để cho hoàn toàn dung hợp, dễ dàng điều khiển, nên có tư thế đứng. Đương nhiên, các nơi đều được chống đỡ cho khỏi mỏi. Mà chỗ ghế phụ thì ở sát bên của người lái, hơi thấp hơn một chút, là ngồi.

Cơ Giáp được thiết kế như vậy, vốn là vì nếu như người lái chính có vấn đề gì xảy ra, có thể cấp tốc thông qua thiết bị thay đổi chuyển người lái thành ghế phụ, do đó có thể duy trì sức chiến đấu. Đặc biệt là trong thời điểm hành quân đường dài, tính năng này tương đối hữu ích.

Mà đối với Cơ Giáp dân dụng mà nói, đây là chỗ tốt để có thể dẫn theo người quen đi du lịch.

Ở rất nhiều nơi, một ít con nhà giàu nắm giữ Cơ Giáp của riêng mình, chính là dùng để tán gái. Cưỡi Cơ Giáp, ngồi ghế phụ, đối với người bình thường mà nói, tuyệt đối là trải nghiệm mới mẻ.

Ngồi ở trên chiếc ghế da êm ái, dây an toàn tự động thắt lại, Cổ Nguyệt hỏi Đường Vũ Lân, "Ngươi chạy đến Đường Môn, chính là vì mượn Cơ Giáp dùng?"

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Không phải mượn dùng, chiếc Cơ Giáp này vốn là của ta. Ta đặt làm ở học viện chúng ta, sau đó lưu giữ ở đây. Ta sợ đi Hồn Đạo Hỏa Xa, vì lần nào đi cũng gặp sự cố. Còn Hồn Đạo Xa tuy rằng tiện nghi hơn rất nhiều, nhưng tính thực dụng kém xa Cơ Giáp."

"Ngươi chọn môn học Điều Khiển Cơ Giáp, chính là vì cái này?" Cổ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân gật đầu cười, "Còn có một nguyên nhân khác chính là, Cơ Giáp và Đấu Khải cũng không hề xung đột lẫn nhau! Có thêm Cơ Giáp, sẽ có nhiều hơn một phần sức chiến đấu. Vũ lão sư nói, rất nhiều Hồn Sư mạnh mẽ đều vừa là Đấu Khải Sư, cũng đồng thời là Cơ Giáp Sư. Ta cảm thấy như vậy không sai. Đương nhiên, điều then chốt nhất chính là, ta từ nhỏ đã có ước mơ trở thành Cơ Giáp Sư. Hiện tại đã có năng lực thực hiện,

chung quy phải thử xem sao.

Chiếc Cơ Giáp này của ta đều dùng Thiên Tinh Thiết chế tạo thành, Thiên Đoán Kim Loại, đừng xem thường nó là Hoàng Cấp Cơ Giáp, trên thực tế vật liệu để chế tạo đều có cấp độ của Tử Cấp Cơ Giáp. Chỉ là vì khắc họa trận pháp hạt nhân quá đắt, ta chỉ có thể dựa theo tiêu chuẩn của Hoàng Cấp để chế tạo. Nhưng như vậy cũng đã tiêu hao rất nhiều điểm cống hiến rồi. Nàng là hành khách đầu tiên của nó đấy!"

Bình thường hắn để Cơ Giáp ở chỗ này còn có một chỗ tốt khác, chính là việc tu luyện hàng tuần ở Đấu Hồn Đường giờ đây có thể luyện tập điều khiển Cơ Giáp. Bên trong không gian chuyên dụng của Đấu Hồn Đường, có nơi chuyên môn huấn luyện điều khiển Cơ Giáp. So với cơ sở vật chất tu luyện của học viện, một số kỹ xảo có thể lựa chọn để học ở đây, cao thâm hơn nhiều.

Dựa vào thân thể mạnh mẽ, bây giờ, sự điều khiển của Đường Vũ Lân đối với Cơ Giáp đã tương đối thành thục, cũng có thể làm ra một ít hành động phức tạp.

Giáp ngực khép lại, khiến bên trong bộ Cơ Giáp trở thành một không gian khép kín. Đường Vũ Lân nhấn nhấn các ngón tay, thiết lập các chỉ số của Cơ Giáp.

Bình thường Cơ Giáp đều để ở tại Đường Môn, điều kiện bảo dưỡng tất nhiên là vô cùng tốt, tất cả đều bình thường, năng lượng được nạp đầy.

Đường Vũ Lân lấy chiếc thẻ thân phận Cơ Giáp nhận được từ chỗ Vũ Trường Không đặt vào bên trong khe cắm thẻ. "Tích" một tiếng vang nhỏ, trên màn ảnh phụ trợ điều khiển xuất hiện một hàng chữ nhỏ màu xanh lục, hiển thị những quyền hạn mà chiếc Cơ Giáp này có được, trong đó có thể tự do thông hành ở hầu khắp các nơi trên đại lục.

Hạn chế của Liên Bang đối với Cơ Giáp vẫn khá là nghiêm ngặt. Dù sao, lực phá hoại của Cơ Giáp quá mạnh, một khi xuất hiện tình huống không thể khống chế, rất dễ dàng đem lại thương vong rất lớn về con người. Bởi vậy, Cơ Giáp dân dụng muốn thu được giấy phép thông hành, là vô cùng khó khăn.

Nói như vậy, giấy phép thông hành qua lại giữa một số thành thị thì còn đỡ,

nhưng để được phép đi lại khắp toàn đại lục tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì.

Chương 520: Cùng cưỡi Cơ Giáp

Biên soạn: Đức Uy

Vũ Trường Không thông qua phía Sử Lai Khắc học viện, trực tiếp đệ trình lên Liên Bang, hơn nữa Đường Vũ Lân còn nắm giữ danh hiệu công dân danh dự của Thiên Đấu Thành, lại được Mặc Vũ trợ giúp các bảo đảm liên quan, lúc này mới được phê duyệt. Giá trị của chiếc thẻ thân phận này trên thực tế còn vượt qua cả bộ Cơ Giáp này nữa.

Chỉ có điều bản thân Đường Vũ Lân không cũng nắm rõ được những thứ này mà thôi. Có tấm thẻ thân phận này, hắn cho rằng bất quá có thể sử dụng chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp này để thông hành khắp đại lục không trở ngại. Đương nhiên, tiền đề là không được phạm pháp. Một khi xảy ra bất kỳ vấn đề nào một lần duy nhất, thẻ thân phận Cơ Giáp Sư sẽ trực tiếp bị thu hồi, đồng thời bị liệt vào danh sách đen.

Đối với chuyện này, Vũ Trường Không cũng không hề nhấn mạnh gì với Đường Vũ Lân cả, bởi vì hắn tin tưởng rằng đệ tử của mình sẽ không phạm phải những sai lầm cấp thấp như vậy.

"Đi nha!" Đường Vũ Lân quay đầu, nói với Cổ Nguyệt gần trong gang tấc.

Không gian bên trong bộ Cơ Giáp không lớn, ghế phụ ở bên cạnh người lái chính lại càng là như vậy. Cổ Nguyệt vóc người cao ráo thon thả, tuy rằng không đến nỗi chen chúc, nhưng cũng tuyệt đối không quá rộng rãi.

Bởi vì buồng lái chật hẹp, Đường Vũ Lân có thể ngửi thấy được mùi hương thơm ngát dìu dịu từ trên người Cổ Nguyệt truyền đến. Đó là hương thơm cực kỳ dịu nhẹ, ngửi vào cực kỳ thoải mái.

"Ừm." Cổ Nguyệt khe khẽ gật đầu.

Hoàng Cấp Cơ Giáp nhảy tới trước một bước, sau lưng và dưới chân đồng thời phun ra quang diễm nhàn nhạt. Dưới sự điều khiển của Đường Vũ Lân, một cái chớp mắt tiếp theo, Cơ Giáp bay lên trời, thẳng vào trên không.

Cơ Giáp dân dụng trong tình huống bình thường được cho phép phi hành ở độ cao là 1.000 mét trở xuống. Nói cách khác, chỉ có thể phi hành ở tầng trời thấp. Sau khi Đường Vũ Lân điều khiển Cơ Giáp của hắn phi hành đến độ cao khoảng chừng 800 mét, ba chiếc cánh giảm tốc sau lưng chậm rãi mở ra, duy trì độ thăng bằng trôi nổi trên không trung, khí phản lực tiếp tục được phun ra, Hoàng Cấp Cơ Giáp nhất thời tiến thẳng về phương hướng của Thiên Đấu Thành.

Bên trong Cơ Giáp có hệ thống điều hướng chuyên dụng, có thể chỉ dẫn phương hướng, đồng thời cũng có thể thông qua ra đa để hướng dẫn né tránh giông bão, sấm sét và các vật phi hành khác.

Thời điểm Cơ Giáp của Đường Vũ Lân bay lên, cũng có không biết có bao nhiêu chiếc ra đa quét hình lại đây. Cơ Giáp của hắn thông qua thẻ thân phận có thể phát ra một loạt mã tín hiệu cộng hưởng, để đảm bảo sự an toàn của quá trình phi hành. Nếu như không có thẻ thân phận mà mạo muội bay vào trên không, đặc biệt là ở một nơi như Sử Lai Khắc Thành, Hồn Đạo Pháo Phòng Không của tòa thành trước tiên sẽ tiến hành công kích. Đội Cơ Giáp hộ vệ cũng sẽ tới bao vây.

"A, quả nhiên là cảm giác tự phi hành ở thế giới bên ngoài vẫn là tốt hơn!" Đường Vũ Lân điều khiển Cơ Giáp, mặt đầy hưng phấn.

Cổ Nguyệt nhìn hắn, trên mặt không khỏi hiện ra một nụ cười. Từ thời điểm vừa nãy Đường Vũ Lân có chút khoe khoang giới thiệu chiếc Cơ Giáp này của hắn, Cổ Nguyệt đã cảm thấy có chút buồn cười. Cái tên này thì ra cũng có một mặt như thế. Đây hẳn là một ít tính trẻ con đi!

Bình thường rất ít khi nhìn thấy Đường Vũ Lân hưng phấn như thế, hắn thật sự yêu thích Cơ Giáp sao?

Cơ Giáp duy trì phi hành tốc độ cao, dần dần tiến vào trạng thái tự hành, quả nhiên tốc độ nhanh hơn nhiều so với Hồn Đạo Xa dưới mặt đất. Cảnh vật dưới chân không ngừng xẹt qua, Hoàng Cấp Cơ Giáp phi hành tốc độ cao ở trên bầu trời vô cùng bắt mắt.

Bên trong hơi hơi rung động, thời điểm tình cờ gặp phải khí lưu, Cơ Giáp cũng sẽ có chút rung xóc. Nhưng nói chung, kỹ năng điều khiển Cơ Giáp của Đường Vũ Lân vẫn khá là vững vàng.

"Thế nào? Có đẹp trai hay không?" Đường Vũ Lân hỏi Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt hé miệng nở nụ cười, "Ngươi làm sao lại không nói cho mọi người, ngươi mua một chiếc Cơ Giáp?"

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Đây là bí mật của ta mà! Nói cho mọi người, không phải là khoe giàu sao?" Còn không phải sao? Đối với người bình thường mà nói, có thể nắm giữ riêng cho mình một chiếc Cơ Giáp, tuyệt đối là một chuyện hết sức xa xỉ.

Cổ Nguyệt cười nói: "Vậy sao ngươi lại nói cho ta? Không sợ ta nói ngươi khoe giàu sao?"

"Nàng thì khác!" Đường Vũ Lân theo bản năng trả lời. Vừa nói, hắn vừa khống chế Cơ Giáp làm ra một động tác lộn vòng trên không trung, linh hoạt tiếp tục phi hành về phía trước.

Cổ Nguyệt nghe hắn trả lời vậy, hơi ngẩn người, nụ cười trên mặt càng tươi thêm vài phần.

Cảm giác bay lượn trên bầu trời thực sự là quá đã nghiền! Đường Vũ Lân trước đó cố nhiên cũng được huấn luyện phi hành, nhưng đều bị hạn chế bên trong không gian ảo nhất định. Lúc này đã chân chính điều khiển Cơ Giáp phi hành ở thế giới bên ngoài, cảm giác đó thực sự là đã quá đã!

Chẳng trách Cơ Giáp Sư là giấc mơ của tuyệt đại đa số những chàng trai. Cảm giác này, thực sự là quá tuyệt!

Hồn Đạo Hỏa Xa cần hơn hai giờ mới có thể đi từ Sử Lai Khắc Thành đến Thiên Đấu Thành. Mà bay bằng Cơ Giáp, chỉ cần một giờ là đã đủ. Phải nhanh hơn nhiều lắm! So với Hồn Đạo Xa dĩ nhiên lại càng khỏi phải nói.

Thời điểm Cơ Giáp tiến vào phạm vi của Thiên Đấu Thành, còn chưa tới giữa trưa.

Đường Vũ Lân dẫn theo Cổ Nguyệt, trực tiếp bay đến Đoán Tạo Sư Hiệp

Hội của Thiên Đấu Thành. Trước khi tới, hắn đã đánh tiếng với Sư bá, nơi này có chỗ chuyên dụng để cho Cơ Giáp đậu.

Hệ thống liên hệ hoàn thành kết nối, Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống, vững vàng đậu vào bãi đáp chuyên dụng của Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Ổn định dừng lại, Đường Vũ Lân cũng thuận theo đó thở phào nhẹ nhõm. Lần này dù sao cũng là lần đầu tiên hắn điều khiển Cơ Giáp phi hành chặng đường dài, vững vàng hạ cánh, mang ý nghĩa thành công.

Buồng lái mở ra, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt rời khỏi Cơ Giáp. Xoay người nhìn lại chiếc Cơ Giáp to lớn, cao tới 10 mét này của mình, trong lòng Đường Vũ Lân cảm thấy đầy kiêu ngạo. Mình hiện tại cũng có thể tính là một vị Cơ Giáp Sư rồi đó nha!

Đúng lúc này, từ nơi sâu xa tựa hồ có một loại sức mạnh dẫn dắt hắn, Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn về một phương hướng.

Phần nóc của Thiên Đấu Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, có một khu vực đậu chuyên dụng dành cho Cơ Giáp. Cơ Giáp của Đường Vũ Lân chính là đậu ở chỗ này. Nơi này còn có trang bị chuyên dụng để nạp năng lượng, để cho Cơ Giáp bổ sung Hồn Đạo Năng Lượng.

Nơi như thế này đương nhiên không chỉ có một bộ Cơ Giáp đang đậu. Bên cạnh chiếc Cơ Giáp màu vàng này của Đường Vũ Lân, chính là hai chiếc Cơ Giáp màu tím, một bên khác thậm chí còn có Cơ Giáp màu đen. Có thể được phép ngừng ở đây, hiển nhiên đều không phải người bình thường.

Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt Đường Vũ Lân đột nhiên đọng lại. Xa xa, bên trong góc, có một khu vực đậu Cơ Giáp chuyên dụng, đang chậm rãi đóng chặt cửa cuốn lại.

Nơi đó hiển nhiên cũng có Cơ Giáp đậu, nhưng lại có vách ngăn riêng. Khi ánh mắt hắn nhìn sang, cửa cuốn đã đóng lại một nửa, chỉ có thể nhìn thấy nửa phần sau của chiếc Cơ Giáp kia.

Màu đỏ! Trong đầu Đường Vũ Lân khác nào như có một tia sấm chớp nổ vang.

Màu đỏ, màu đỏ! Hồng Cấp Cơ Giáp?

Hồng Cấp Hồn Đạo Cơ Giáp, còn gọi là Thần Cấp Cơ Giáp, nhất định phải đích thân chế tạo, mới có khả năng hoàn thành. Cần vật liệu cao cấp nhất, cần đoán tạo cao cấp nhất, cần lấy tinh huyết và Võ Hồn của chính bản thân mình hoàn toàn hòa vào bên trong, hình thành liên kết sinh mệnh với Cơ Giáp. Chân chính là một phần của sinh mệnh! Thần Cấp Cơ Giáp chân chính, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống đặc biệt Hồn Linh và Cơ Giáp hòa làm một thể.

Bạch Cấp Cơ Giáp được gọi là Cơ Giáp cơ bản, Hoàng Cấp Cơ Giáp là Cơ Giáp đại trà, Tử Cấp Cơ Giáp là Cơ Giáp cao cấp, Hắc Cấp Cơ Giáp là Cơ Giáp siêu cấp!

Nhưng những thứ này đều là tồn tại bình thường mà thôi! Cơ Giáp màu đỏ, loại Hồng Cấp Cơ Giáp * được gọi là Thần Cấp thì sao? Ở toàn bộ đại lục, có thể đếm được trên đầu ngón tay đấy.

* **Màu đỏ:** *tiếng Hán gọi là:* **红色** | pinyin: Hóng sè | Hồng Sắc *; nên Cơ Giáp màu đỏ gọi là Hồng Cấp Cơ Giáp. Cũng như màu đen – hắc sắc ; màu tím – tử sắc ; màu vàng – hoàng sắc ; màu trắng – bạch sắc tương ứng với các loại tên gọi của Cơ Giáp.*

Có người nói, Hồng Cấp Cơ Giáp không có hạn mức tối đa, thậm chí có thể sánh với Tam Tự Đấu Khải Sư. Chí ít cũng cần cường giả Hồn Đấu La bát hoàn trở lên mới có thể điều động. Nhưng yêu cầu để chế tác cũng sẽ càng cao hơn, độ khó so với chế tác Tam Tự Đấu Khải không hề thua kém chút nào. Đồng thời có được một ít ưu thế của riêng nó mà Đấu Khải không có được. Đương nhiên, có một số ưu điểm của Đấu Khải nó cũng không có cách nào nắm giữ.

Đơn giản mà nói, câu nói Đấu Khải ngự trị bên trên Cơ Giáp, sẽ không bao gồm Hồng Cấp Cơ Giáp.

Đường Vũ Lân làm thế nào cũng không nghĩ tới, mình lại có thể ở đây nhìn thấy một chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp. Tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng cũng đã đủ để làm cho hắn kinh diễm.

Hắn nhìn thấy, Cổ Nguyệt tự nhiên cũng nhìn thấy.

"Đây chính là Hồng Cấp Cơ Giáp trong truyền thuyết sao?" Cổ Nguyệt thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân hưng phấn gật đầu, "Hẳn là vậy, đi thôi, chúng ta đi đến chỗ Sư bá! Sư bá khẳng định biết được có chuyện gì xảy ra. Chờ ta học tập cùng với Sư bá một lát, rồi mới đi giao dịch Hữu Linh Kim Loại. Sau đó ta sẽ dẫn nàng tới một nơi. Phỏng chừng trước chạng vạng có thể hoàn thành tất cả những chuyện này. Buổi tối nàng muốn đi đâu làm gì, ta cũng sẽ đi cùng nàng."

"Ừm." Cổ Nguyệt nhẹ giọng đáp ứng.

Đường Vũ Lân dẫn theo Cổ Nguyệt đi thang máy, đến văn phòng làm việc của Chấn Hoa. Chấn Hoa đã cho hắn một chiếc thẻ thang máy chuyên dụng để đi đến tầng này. Người bình thường không cách nào đến được.

Cửa thang máy mở, Đường Vũ Lân hứng thú hừng hực đi ra ngoài.

Đến trước cửa phòng làm việc của Chấn Hoa, hắn nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

"Phỏng chừng là tiểu tử kia đến rồi? Vào đi!" Bên trong truyền đến âm thanh sang sảng của Chấn Hoa.

Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào, Cổ Nguyệt đi theo bên cạnh hắn.

Chấn Hoa quả nhiên là đang chờ hắn, nhưng trong phòng làm việc cũng không chỉ có một mình ông ta. Ngoại trừ Chấn Hoa ra, còn có một người khác cũng có mặt. Hơn nữa, người này Đường Vũ Lân có biết.

"Đại thúc, là ngài sao?" Đường Vũ Lân ngạc nhiên kêu lên đầy mừng rỡ.

Ngồi ở trên chiếc ghế sa lon trong văn phòng của Chấn Hoa, còn không phải là vị đại thúc tuổi trung niên lần đó nấu cơm cho hắn ăn hay sao? Ông ta nhìn qua hơn 50 tuổi, tinh thần quắc thước.

Chỉ bất quá hôm nay vị đầu bếp đại thúc không mặc quần áo đầu bếp, mà lại mặc một bộ trường bào màu xám, có phong cách phục cổ.

Vị này có tướng mạo phổ thông, nhưng người có thể ngồi ở bên trong

phòng làm việc của một vị Thần Tượng như Chấn Hoa, hiển nhiên có thân phận bất phàm.

Chương 521: Cái gì là Thần Cấp (thượng)

Biên soạn: Đức Uy

"Ồ? Còn có khách mời sao! Vũ Lân, không giới thiệu cho chúng ta một chút?" Chấn Hoa mỉm cười nói.

Đường Vũ Lân cung kính nói: "Sư bá, đây là bạn học của con, Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt, vị này chính là Sư bá của ta, vị đại thúc này là bạn của Sư bá."

Thân phận của Chấn Hoa, Đường Vũ Lân đã sớm nói với Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng tiến lên hành lễ, "Kính chào ngài, miện hạ."

Chấn Hoa nhìn Cổ Nguyệt, lại nhìn một chút Đường Vũ Lân, nơi đáy mắt lóe lên một vẻ đầy ám muội, "Ta còn tưởng rằng tiểu tử nhà ngươi suốt ngày chỉ biết tu luyện đoán tạo thôi đấy, không nghĩ tới mặt tình cảm cũng không tệ nha! Rất tốt, rất tốt! Ngồi đi, tiểu cô nương, đừng gò bó, cứ coi nơi này như là nhà của chính mình."

Cảm nhận được sự thân thiện của Chấn Hoa, trên mặt Cổ Nguyệt cũng không khỏi lộ ra nét mỉm cười, hướng về vị Thần Tượng này, gật đầu.

Đường Vũ Lân không nhịn được nói: "Sư bá, thời điểm vừa nãy con đến, ở Thiên Đài (bãi đậu Cơ Giáp) có nhìn thấy một chiếc Cơ Giáp màu đỏ! Quá đẹp! Đáng tiếc không nhìn thấy được toàn cảnh. Cái đó là của ai vậy? Là của ngài sao?" Với địa vị của một vị Thần Tượng như Chấn Hoa, nắm giữ một chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp là rất bình thường.

Ngay cả giá trị của Hắc Cấp Cơ Giáp đã cao như vậy, càng không cần phải nói tới Hồng Cấp Cơ Giáp. Đây không phải là thứ mà người bình thường có thể chi trả nổi, dù cho là cường giả cấp độ Hồn Đấu La, cũng là như vậy.

Khiến Đường Vũ Lân bất ngờ chính là, Chấn Hoa mỉm cười lắc đầu,

"Không, không phải là của ta."

Đường Vũ Lân nhất thời cảm thấy có chút thất vọng. Nếu như bộ Hồng Cấp Cơ Giáp kia là của Sư bá, hắn còn có cơ hội đi xem. Không phải là của Sư bá, vậy thì khó khăn rồi!

"Đúng rồi, tiểu tử ngươi làm sao lại lái Cơ Giáp đến? Ngươi còn có thời gian rảnh rỗi luyện tập lái Cơ Giáp?" Chấn Hoa có chút ngạc nhiên hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Từ nhỏ con đã yêu thích Cơ Giáp. Vũ lão sư nói, Đấu Khải Sư là có thể đồng thời làm Cơ Giáp Sư, hai bên cũng không mâu thuẫn. Vì lẽ đó con muốn thử xem, ở tại học viện đặt làm riêng chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp này."

Chấn Hoa mỉm cười lắc đầu, "Hắn nói đúng là không sai, thế nhưng, ngươi đã quên một chuyện. Tinh lực của con người là có hạn. Nếu như chỉ là Hoàng Cấp Cơ Giáp, đúng là không thành vấn đề. Nhưng mà Cơ Giáp muốn tiếp tục thăng cấp lên trên cũng không phải dễ dàng như vậy! Tử Cấp Cơ Giáp ta phỏng chừng ngươi cũng còn có thể chịu đựng được, nhưng tương lai đến Hắc Cấp Cơ Giáp thì lại không đơn giản như vậy."

"Sau khi Cơ Giáp đạt đến trình độ nhất định, nhất định phải phù hợp với bản thân Hồn Sư, mới có thể phát huy ra uy năng chân chính. Thứ này cần có thời gian dài rèn luyện, đồng thời phải chân chính tham dự vào bên trong quá trình chế tạo, còn phải không ngừng điều chỉnh và thử nghiệm. Chắc chắn sẽ cần thời gian không ngắn hơn so với ngươi chế tác Đấu Khải. Tuy rằng Đấu Khải Sư đỉnh cấp cũng sẽ lựa chọn nắm giữ Cơ Giáp, nhưng đây đều là sau khi bọn họ ở trên phương diện Đấu Khải rất khó có thể tiến bộ, mới sẽ lựa chọn như vậy. Ở độ tuổi này của ngươi, vẫn là nên tận lực không để phân tâm. Chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp này thì thôi không sao, nhưng không nên xâm nhập quá sâu. Cơ Giáp cũng có rất nhiều chỗ mê người, thâm nhập vào sâu, ta sợ ngươi không cách nào tự kiềm chế được. Vẫn là nên mau chóng trở thành Đấu Khải Sư, mới là con đường chính đạo."

Nghe xong Chấn Hoa giảng giải, Đường Vũ Lân không khỏi sợ hãi cả kinh, đúng đấy! Sư bá nói có đạo lý, chính mình trước đó mình cũng không hề cân nhắc ở phương diện này, chủ yếu là bởi vì Đấu Hồn Đường có 11 tiếng tăng thêm để giúp cho mình có thời gian luyện tập. Nhưng Cơ Giáp muốn đạt đến tầng thứ càng cao hơn, đúng là cần phải có nhiều tinh lực mới

được.

"Sư bá, con đã hiểu rồi. Chiếc Cơ Giáp này của con chủ yếu là để thay cho đi bộ, con sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian ở phương diện này. Ngài yên tâm đi!"

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Bất quá, hiểu thêm một ít về Cơ Giáp cũng không có gì sai. Với tiến độ hiện tại của ngươi, chỉ cần tu luyện đều đều, Đấu Khải sẽ không phải là vấn đề quá lớn. Tương lai vẫn có khả năng sau khi ngươi đạt đến cực hạn của Đấu Khải, lại hướng về Cơ Giáp tiếp tục phát triển. Ngươi muốn xem bộ Cơ Giáp màu đỏ kia một chút?"

Đường Vũ Lân nhất thời hưng phấn, gật đầu liên tục.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Vậy ta liền thay chủ nhân của Cơ Giáp làm chủ, dẫn ngươi đi xem. Mở rộng tầm mắt một chút cũng không có gì không tốt. Đi thôi!"

Vừa nói, ông ta vừa đứng lên đi ra ngoài.

Đầu bếp đại thúc cũng đứng lên, mỉm cười nói: "Ngươi đúng là thứ biết khoe đồ của người khác!"

Chấn Hoa cười ha ha, đẩy cửa đi ra.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đi theo ở phía sau. Vừa nghĩ tới có thể được quan sát một chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp, trong lòng hắn liền tràn ngập phấn khởi. Thậm chí ngay cả Cổ Nguyệt cũng lộ ra ánh mắt đầy khát vọng.

Hồng Cấp Cơ Giáp, chính là tồn tại đỉnh cao sừng sững đại lục đấy!

Vào thang máy, Đường Vũ Lân hướng về Chấn Hoa hỏi: "Sư bá, ngài không có Hồng Cấp Cơ Giáp sao?"

Chấn Hoa lắc đầu một cái, "Ta có một bộ Hắc Cấp Cơ Giáp. Chờ sau này ngươi tìm hiểu sâu về Cơ Giáp sẽ hiểu thôi. Muốn chế tạo Hồng Cấp Cơ Giáp là một quá trình nhọc nhằn đến mức nào! Tinh thần của ta đại đa số đều đặt ở trên Đoán Tạo Thuật. Không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở Hồng Cấp Cơ Giáp. Chủ yếu là sợ chính mình sẽ mê muội. Một khi tiến vào lĩnh vực của Hồng Cấp Cơ Giáp, phát triển không có điểm cuối. Hết

thảy Hồng Cấp Cơ Giáp Sư mà ta biết, không có một ai mà không mê say tiếp tục khai phá, tìm hiểu."

"Đúng đấy! Hồng Cấp Cơ Giáp có thể nói là Độc Dược Cơ Giáp cũng không quá đáng." Đầu bếp đại thúc thở dài một tiếng nói rằng.

Đường Vũ Lân vừa nghe bọn họ nói như thế, trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ. Ngay cả sư bá của mình cũng không dám dễ dàng đi thử nghiệm chế tác Hồng Cấp Cơ Giáp, vậy đến tột cùng là có bao nhiêu chỗ đặc thù đây? Xem ra, nó rất có khả năng còn mạnh mẽ hơn cả trong truyền thuyết nữa đấy!

Một lần nữa quay trở lại Thiên Đài.

Chấn Hoa đi ở trước nhất, đi đến vị trí chuyên để đậu Hồng Cấp Cơ Giáp.

Cũng không biết ông ta điều khiển thế nào, cửa cuốn tự động mở ra.

Cơ Giáp bắt đầu lộ ra phần bắp đùi. Lần này đến gần hơn, có thể thấy được càng thêm rõ ràng hơn.

Phần đùi Cơ Giáp là những đường trang trí hoa lệ. Bên trên Cơ Giáp màu đỏ tươi, có từng đạo hoa văn màu vàng sậm. Cơ Giáp là do rất nhiều bộ phận tạo thành, mà chiếc Cơ Giáp màu đỏ trước mặt này nhìn qua, những bộ phận cấu thành nên nó, hình như có vẻ ít hơn Cơ Giáp bình thường một chút. Như phần nối giữa mắt cá và bàn chân, tựa hồ cũng không có mấu nối gì, cứ như tự gắn liền thành một thể. Tiếp tục hướng lên trên, nhìn vào bắp vế, bắp đùi.

Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, bộ Hồng Cấp Cơ Giáp tuy nói là Cơ Giáp, nhưng lại giống như một con người phóng lớn. Vóc người thon dài, tỉ lệ cơ thể vô cùng tương tự với nhân loại, bản thể đỏ tươi, nhưng ngoại trừ phần hoa văn màu vàng sậm kia ra, cũng không có trang bị gì đặc biệt hoa lệ, cũng không có đặc biệt nhiều giáp trụ.

Nhưng Đường Vũ Lân lại cũng phát hiện, với trình độ Đoán Tạo Sư của hắn, vậy mà không nhìn ra chiếc Cơ Giáp trước mặt này là dùng chất liệu gì mà tạo thành.

Chuyện này chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, chính là kim loại chế tạo nên chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp này vượt xa trình độ Linh Đoán. Vì lẽ đó,

ngay cả là kim loại gì, hắn cũng không đoán ra được.

Rốt cục, chiếc Cơ Giáp màu đỏ hoàn toàn hiện ra ở trước mặt bọn họ.

Cơ Giáp cao khoảng chừng 6 mét, so với Cơ Giáp bình thường nhìn qua khéo léo hơn nhiều lắm, cũng nhẹ nhàng hơn nhiều lắm. Kỳ dị chính là, trên người Cơ Giáp Đường Vũ Lân không nhìn thấy bất kỳ vũ khí hay trang bị nào tồn tại. Toàn thể cực hoa lệ, mềm mại.

Cơ Giáp bình thường nhìn qua có mười phần cảm giác của máy móc, mà chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp này nhìn qua lại như là một nhân loại mặc áo giáp được phóng to kích thước mà thôi.

Nó cũng không có khí tức mạnh mẽ nào tản mát ra, nhưng những đường trang trí kia lại khiến nó nhìn như là một tác phẩm nghệ thuật. Dù cho là người có tiêu chuẩn thẩm mỹ cực kỳ cao, cũng không cách nào tìm ra được nửa điểm tỳ vết.

Đây chính là cái được gọi là Thần Cấp Cơ Giáp - Cơ Giáp màu đỏ đấy!

Chấn Hoa đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, khẽ mỉm cười, nói: "Có phải là không nhìn ra chỗ đặc thù nào không?"

Đường Vũ Lân theo bản năng gật gật đầu.

"Tiểu Hồng." Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp của đầu bếp đại thúc vang lên ở bên cạnh họ.

Sau một khắc, chiếc Cơ Giáp màu đỏ kia lại đột nhiên động đậy.

Hết thảy hoa văn màu vàng sậm trên người nó tất cả đều sáng lên, trang bị màu đỏ tươi được làm nổi bật lên, óng ánh long lanh.

"Chủ nhân, ngài tới rồi. Có gì muốn dặn dò?" Giọng nữ nhẹ nhàng từ trên người Tiểu Hồng truyền đến.

Nó biết nói?

Đường Vũ Lân giật mình nhìn về phía đầu bếp đại thúc.

Đầu bếp đại thúc tiến lên vài bước, "Không có gì, có hai vị tiểu bằng hữu có chút tò mò về ngươi, ta dẫn bọn họ tới xem một chút. Ngươi hãy bày ra một chút điểm khác biệt giữa ngươi và Cơ Giáp phổ thông đi!"

"Tuân lệnh, chủ nhân."

Chương 522: Cái gì là Thần cấp! (hạ)

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Tuân lệnh, chủ nhân." Tựa hồ là bởi vì nguyên nhân nhìn thấy đầu bếp đại thúc, âm thanh của Hồng Cấp Cơ Giáp đã trở nên ngọt ngào hơn.

Chuyện này...

Tiếp theo, hồng quang lóe lên, Hồng Cấp Cơ Giáp cao tới sáu mét này đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Lúc xuất hiện lần nữa, đã ở cách đó 10 mét.

Thuấn di?

Đầu bếp đại thúc lạnh nhạt nói: "Tiểu Hồng có cơ năng thuấn di sinh mệnh, có thể trong phạm vi 1.000 mét, tự do hoàn thành Không Gian Thuấn Di."

Hồng quang lại lóe lên, Hồng Cấp Cơ Giáp đột nhiên nằm rạp trên mặt đất, đã biến thành một chiếc Hồn Đạo Xe Thể Thao màu đỏ cực đẹp, biến hóa có thể nói là hoàn mỹ, phía trước có hai chỗ ngồi.

Hồng quang lại lóe lên, nó đã trôi nổi ở giữa không trung, hóa hình dáng của một chiếc Hồn Đạo Máy Bay. Một luồng khí tức sắc bén bức người xông lên tới mặt.

Hồng quang cuối cùng một lần nữa để nó biến lại thành hình dáng con người, nhưng hai tay lại múa lượn trên khong trung. Vô số Hồn Đạo Pháo từ bên trong cơ thể xuất hiện, thân thể ngồi xuống phía dưới, lập tức biến thành một chiếc pháo đài nhỏ có cả trăm chiếc Hồn Đạo Pháo chìa ra. Khẩu pháo ngay vị trí trung ương có đường kính gần 1 mét.

Chuyện này...

Phá vỡ! Chỉ có hai chữ này có thể hình dung cảm thụ của Đường Vũ Lân lúc này.

Đây mà vẫn còn là Cơ Giáp sao? Cơ Giáp có thể đạt đến trình độ như thế? Thuấn di trong quãng đường dài? Biến hình? Đây mà còn là Cơ Giáp?

Còn nữa…? Chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp dĩ nhiên lại là của đầu bếp đại thúc? Chuyện này...

Phá vỡ, lúc này ở trong lòng hắn, chỉ có phá vỡ! Phá vỡ hoàn toàn nhận thức của hắn!

Hồng Cấp Cơ Giáp biến về lại nguyên dạng, "Ông chủ, đã đủ chưa?"

"Được rồi! Ngươi đi về nghỉ ngơi đi." Đầu bếp đại thúc hướng về Hồng Cấp Cơ Giáp nói đầy ôn nhu.

Ánh sáng trên người "Tiểu Hồng" lóe lên, trở về vị trí ban đầu rồi dừng lại. Hoa văn vàng óng trên người một lần nữa hóa lại thành màu vàng sậm, cứ như vậy im lìm đứng ở nơi đó.

Đầu bếp đại thúc chuyển hướng về Đường Vũ Lân, nói: "Cơ Giáp đến cấp độ nhất định, bản chất cũng không khác gì Hồn Linh cả, thậm chí có thể cùng dung hợp với Hồn Linh của bản thân. Chiếc Cơ Giáp này của ta đã dung hợp với một trong số Hồn Linh, cũng như là phân thân của ta. Luận về năng lực thực chiến, dù cho là không có ta chỉ huy hay điều khiển, nó cũng không kém hơn bản thể của ta bao nhiêu. Một thứ như vậy, có khả năng phát triển không ngừng. Thân là Cơ Giáp Sư, làm sao lại có khả năng sẽ không đem nhiều tinh lực để tập trung vào trong đó cho được? Vì lẽ đó, lựa chọn con đường Cơ Giáp này, tất nhiên sẽ mang ý nghĩa phải bỏ qua một số con đường khác. Nhưng ta không hối hận, ta rất yêu thích Cơ Giáp!"

Nói đến câu nói cuối cùng, trong con ngươi của ông ta đã tràn ngập sự cuồng nhiệt.

Đúng vậy, ông ta yêu thích Cơ Giáp, yêu quý Cơ Giáp, vì Cơ Giáp, ông thậm chí còn từ bỏ cơ hội xung kích cấp độ Phong Hào Đấu La cao cấp. Mãi đến tận hiện tại, hồn lực ông vẫn chỉ dừng ở trình độ cấp 94.

Đối với Hồn Sư phổ thông mà nói, tu vi có thể đạt đến cấp 94 tuyệt đối là không gì sánh kịp, nhưng đối với ông và truyền thừa của ông mà nói, cấp 94 thật sự là không đủ.

Nhưng ông không hề hối hận, không có chút hối hận nào bởi vì mình đã dồn tinh lực vào Cơ Giáp. Bởi vì yêu quý!

Đây mới là Cơ Giáp đấy! Chính là cảnh giới tối cao của Cơ Giáp đấy! Đường Vũ Lân không nhịn được nuốt một hớp nước miếng. Trong lúc nhất thời, tâm tình cũng chịu một chút ảnh hưởng.

"Nhưng ngươi thì không được, ngươi không thể đi theo con đường này của ta." Đầu bếp đại thúc đột nhiên nói.

Đường Vũ Lân chấn động trong lòng, bật thốt lên: "Tại sao?"

Đầu bếp đại thúc trầm giọng nói: "Bởi vì ngươi có ưu thế được trời cao ưu ái. Con đường Cơ Giáp này, không thích hợp với ngươi. Thứ ta có thể nói cho ngươi biết chính là, Hồng Cấp Cơ Giáp mạnh hơn, cũng không thể đạt đến trình độ Tứ Tự Đấu Khải Sư. Đây vĩnh viễn cũng là chuyện không thể nào. Bởi vì, dù có mạnh hơn, Hồng Cấp Cơ Giáp cũng có hạn mức tối đa. Mà Cơ Giáp có cấp độ cao hơn một trình độ, ở thời đại này của chúng ta vẫn không có khả năng sẽ thực sự xuất hiện. Ta nỗ lực theo phương hướng này, mới biết nó gian nan đến mức nào. Mà đối với ngươi mà nói, độ khó trở thành Tứ Tự Đấu Khải Sư trong tương lai, thực sự nhỏ hơn cái này rất nhiều."

"Ngươi sẽ không học chế tác Cơ Giáp! Đẳng cấp Đoán Tạo Sư của ngươi đã đạt đến cấp 5 rồi, chuyển sang học chế tạo Cơ Giáp cũng đã muộn. Còn Cơ Giáp Sư đỉnh cấp chân chính, nhất định phải là Cơ Giáp Chế Tạo Sư. Ta là vậy, hết thảy Hồng Cấp Cơ Giáp Sư cũng đều là như vậy. Ngươi cho rằng ngươi có thể chuyển sang học chế tạo Cơ Giáp hay sao?"

Câu hỏi này Đường Vũ Lân đã không có cách nào trả lời. Đúng đấy! Mình có thể đổi sang học chế tạo Cơ Giáp sao? Đáp án hiển nhiên là không! Huyết thống Kim Long Vương làm cho hắn có sức mạnh vượt xa người thường. Nhiều năm khổ luyện Đoán Tạo như vậy, mới có được thành tựu của ngày hôm nay. Tuổi hắn tuy rằng không lớn, nhưng thời gian học tập Đoán Tạo Thuật cũng đã được 9 năm. Mất cả 9 năm trời mới có thể trở

thành Đoán Tạo Sư cấp 5. Nếu như chuyển sang học chế tạo Cơ Giáp, sẽ không biết phải mất bao lâu?

Thì ra là như vậy!

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về Sư bá phía đứng ở một bên. Sư bá dẫn mình đến xem chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp này, chính là vì muốn loại bỏ đi ý nghĩ trở thành Cơ Giáp Sư ở tầng thứ cao hơn của mình.

Chấn Hoa nghiêm mặt nói: "Vũ Lân, ngươi nhớ kỹ, việc lựa chọn hướng đi của mình nhất định không thể có sai lệch. Một khi xuất hiện sai lệch, như vậy, rất có khả năng sẽ phải gánh lấy hậu quả nặng nề. Trong lịch sử đại lục xưa nay cũng không hề thiếu thiên tài, thế nhưng, trong số những người có thiên phú trác tuyệt này, có một nhóm người chọn con đường đi lạc lối. Chính bởi vì bọn họ quá có thiên phú, những con đường mà bọn họ có thể lựa chọn có quá nhiều, cho nên mới bị lạc lối. Mà một khi lạc lối, như vậy, rất có khả năng sẽ mất đi tất cả, sẽ trì trệ không tiến. Thời điểm muốn chuyên tâm, cũng đã không làm được. Vì lẽ đó, làm tốt chuyện của mình, nhất định không thể đi đường rẽ, hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân trong lòng đầy lẫm liệt, khác nào mới vừa được khai sáng.

"Vâng, Sư bá, con đã rõ."

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Hiểu rõ là tốt rồi! Ngươi rất thông minh, không cần ta nói quá nhiều. Đây không chỉ là ta muốn nói với ngươi, mà ta cũng đại biểu cho các vị lão sư của ngươi. Chúng ta đều luôn quan tâm theo dõi ngươi, sẽ không để cho ngươi đi đường rẽ."

"Ở trong nghề Đoán Tạo này, ngươi đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, thứ ngươi cần chỉ là thời gian mà thôi. Còn nhớ không? Lúc trước ngươi lựa chọn không cần dùng đan dược để tu luyện, như vậy, vào lúc đó ngươi cũng đã lựa chọn con đường của chính mình, con đường của Đấu Khải Sư. Nên sẽ có một ngày, ngươi trở thành Tứ Tự Đấu Khải Sư, đứng ở trên đỉnh giới Hồn Sư trên đại lục. Khi đó nếu như ngươi nguyện ý, ngươi có thể lựa chọn tất cả mọi chuyện ngươi muốn làm. Cơ Giáp thay cho đi bộ là đủ rồi, không nên tiếp tục đào sâu."

"Vâng."

"Đã sắp tới buổi trưa, ta giúp các ngươi làm một ít đồ ăn ngon." Đầu bếp đại thúc đột nhiên cười cười, đi tới mặt sau của Hồng Cấp Cơ Giáp, ở trên vị trí chân của nó nhấn một cái. Một ánh hào quang soi sáng chiếu rọi, một chiếc hộp lớn từ vị trí bụng của Hồng Cấp Cơ Giáp từ từ hạ xuống.

Chiếc hộp này có hình vuông, lớn vô cùng. Rất hiển nhiên, bên trong bộ Hồng Cấp Cơ Giáp này có không gian trữ vật riêng.

Đường Vũ Lân vội vàng đi tới hỗ trợ khiêng, lại bị đầu bếp đại thúc từ chối, "Không cần. Để ta là được rồi." Mũi chân vẩy một cái, hộp gỗ bay lên, vững vàng rơi vào trên tay ông ta.

Tiếp theo, quang ảnh lóe lên, đại thúc đã biến mất rồi. Không phải là không gian truyền tống, chỉ là tốc độ quá nhanh.

Vị đầu bếp đại thúc này cũng thật là có ý tứ nha! Dùng Thần Cấp Cơ Giáp để chứa nguyên liệu nấu ăn, còn yêu thích làm bếp.

Nhìn bóng người ông ta rời đi, Chấn Hoa than nhẹ một tiếng, "Người này đó! Chính là quá dễ dàng phân tâm! Luận thiên phú, hắn tuyệt đối không kém ngươi, nhưng hắn lại thủy chung không thể vượt qua ngưỡng cửa Đấu La cấp cao kia. Cũng là bởi vì, tâm hắn quá tạp. Hôm nay hắn đồng ý để cho ngươi xem Cơ Giáp của hắn, chính là hi vọng ngươi có thể xem hắn như là một tấm gương xấu mà ngừng lại. Theo đạo lý mà nói, với truyền thừa của hắn, vốn có thể đứng đầu đại lục mới đúng."

"Sư bá, ông ta đến cùng là ai vậy?" Đường Vũ Lân hỏi.

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Chờ một lúc nữa ăn cơm, ngươi tự mình hỏi hắn đi! Vì ngươi, hắn đã xoắn xuýt rất lâu. Kim Thiên biết ngươi sắp tới, nên cố ý chạy tới. Lại còn chủ động chuẩn bị đồ ăn ngon. Coi như là ta, bình thường cũng không có đãi ngộ này."

"Vì con?" Đường Vũ Lân mặt đầy hiếu kỳ.

Chấn Hoa gật đầu, "Tâm tình ngươi hôm nay chịu xung kích khá lớn, không thích hợp theo ta học tập đoán tạo. Đi thôi, đi ăn cơm."

Trở lại văn phòng của Chấn Hoa, trong lòng Đường Vũ Lân từ đầu đến cuối vẫn tồn tại một sự tò mò mãnh liệt. Đầu bếp đại thúc kia đến tột cùng

là ai? Không tới Đấu La cao cấp, nhưng cũng là cường giả cấp độ Phong Hào Đấu La đấy! Lại còn là một vị Hồng Cấp Cơ Giáp Sư, ở trên đại lục nhất định có tiếng tăm lừng lẫy mới đúng. Luận về thực lực cá nhân, chỉ sợ ông ta sẽ không kém hơn sư tổ của mình đi.

Coi như là vậy, Sư bá đều còn cảm thấy tiếc nuối thay ông ta, chuyện này là vì sao như vậy chứ?

Mang theo tràn ngập nghi hoặc, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt cùng nhau chờ đợi.

Mãi một tiếng sau, từng món ăn ngon mới được bày lên bàn ăn.

Mỗi một món ăn nhìn qua đều cực kỳ đẹp đẽ, càng mang theo một ít mùi thơm đặc thù, khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Lên trước nhất chính là bốn bát canh. Nhìn qua, chỉ là nước dùng, mang theo mùi thơm ngát dịu nhẹ.

Nhìn thấy phần canh này, con mắt Chấn Hoa bỗng sáng ngời, cười ha ha, nói: "Vũ Lân, Kim Thiên sư bá thực là cưng chiều ngươi. Canh này gọi là Tiên Linh Khuẩn Thang. Thứ tốt đấy!"

Tiên Linh Khuẩn? Linh quang lóe lên trong đầu Đường Vũ Lân. Loại thực vật này, hắn đã từng nghe nói qua rồi!

Chương 523: Trọc khí giảm xuống

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Tiên Linh Khuẩn, vua của các loại nấm. Có người nói, nó chỉ có thể sinh ra tại một ít nơi âm dương giao thoa, cực kỳ hiếm thấy. Nó là loài nấm hiếm sinh trưởng trong bùn đất. Một khi từ dưới đất chui lên, nó liền nắm giữ sóng năng lượng tương đương với Thiên Niên Hồn Thú. Mỗi một năm sinh trưởng, sẽ nhiều thêm 1.000 năm tu vi. Mãi đến tận thời điểm sinh trưởng đến vạn năm, sẽ bởi vì nắm giữ năng lượng quá mức khổng lồ mà rơi rụng.

Tiên Linh Khuẩn sẽ không có linh trí, nhưng ngay khi nó được nhổ lên, thành phần dinh dưỡng của nó cấp tốc cô đọng, thể tích thu nhỏ lại. Chỉ có vào lúc này, Tiên Linh Khuẩn mới thật sự là thành phẩm.

Độ hiếm thấy của vật này vượt quá Vạn Niên Hồn Thú, yêu cầu để sinh trưởng và trưởng thành thực sự là quá hà khắc! Nhưng lượng dinh dưỡng của nó cũng đồng dạng kinh người, có công hiệu điều tiết sự cân bằng âm dương của cơ thể. Đơn giản mà nói, sau khi dùng qua Tiên Linh Khuẩn, cân bằng âm dương của cơ thể sẽ trở nên đặc biệt ổn định. Chỗ tốt lớn nhất chính là, khi tu luyện không dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma. Đồng thời còn có thể giúp cho bản thân tăng thêm một phần Tiên Linh Chi Khí. Thời điểm đột phá tất cả bình cảnh, khó khăn sẽ được giảm thiểu.

Món đồ này đã không còn là nguyên liệu nấu ăn, mà là thiên tài địa bảo đấy!

Tiên Linh Khuẩn có màu nâu, ở bên trong nước ấm nở bung ra như chiếc ô. Trong chén của mỗi người đều có một cây Tiên Linh Khuẩn, nhưng thời điểm chén canh được bưng lên, cây Tiên Linh Khuẩn mà đầu bếp đại thúc đặt trong chén của Đường Vũ Lân, rõ ràng lớn hơn nhiều.

Không nghi ngờ chút nào, một chén canh này của Đường Vũ Lân có hàm

lượng dinh dưỡng phong phú nhất.

"Sư bá, con đổi với ngài nhé?" Đường Vũ Lân nói với Chấn Hoa.

Chấn Hoa cười ha ha, "Sự hiếu kính của ngươi, sư bá chân thành ghi nhớ. Nhưng đây là đầu bếp thúc thúc của ngươi đưa cho ngươi. Ý tốt của hắn ta không thể cướp, uống nhanh đi. Uống lúc còn nóng. Tiên Linh Khuẩn không chỉ có dinh dưỡng cao, hơn nữa, mùi vị cũng là tuyệt nhất đó nha!"

Đúng là tuyệt nhất!

Một chén canh vào bụng, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một loại cảm giác lâng lâng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cả người tựa hồ như trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều vậy.

"Phù…!!" Mặt Đường Vũ Lân nhất thời đỏ ửng, vào lúc này chỉ có thể thở ra…

Chấn Hoa cười nói: "Không có chuyện gì, thanh khí tăng lên, trọc khí giảm xuống. Mỗi người đều là như vậy. Ta trước đây từng uống qua, vì lẽ đó không có chuyện gì. Ồ, tiểu cô nương, ngươi trước đây cũng từng ăn qua Tiên Linh Khuẩn?"

Hắn hiếu kỳ nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng uống canh, lại không bị như Đường Vũ Lân.

"Vâng." Cổ Nguyệt khe khẽ gật đầu.

Ánh mắt Chấn Hoa nhìn Cổ Nguyệt nhất thời ngẩn người. Tiên Linh Khuẩn này không phải là thứ người nào cũng đều có thể ăn được đâu!

Đường Vũ Lân vội vàng giúp Cổ Nguyệt giải thích: "Sư bá, Cổ Nguyệt là người của Truyền Linh Tháp, nàng bái Phó Tháp chủ Truyền Linh Tháp, Thiên Phượng Đấu La làm sư phụ."

Chấn Hoa bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Chẳng trách, nguyên lai ngươi là đệ tử của nàng. Được, rất tốt, ha ha!"

Chấn Hoa đối với Truyền Linh Tháp cũng không có bất kỳ bài xích nào. Là Đoán Tạo Sư, giữ gìn mối quan hệ cùng với các thế lực lớn là điều tất yếu.

Trên thực tế, các thế lực lớn đều sẽ chủ động giữ gìn mối quan hệ cùng với ông. Thiên hạ ngày nay, hết thảy Tứ Tự Đấu Khải, chỉ cần là được tạo thành ở hiện tại, hầu như đều có quan hệ cùng với vị Thần Tượng này.

Cổ Nguyệt chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không mở miệng.

Một chén canh vào bụng, Đường Vũ Lân ngơ ngác phát hiện, với lượng cơm ăn khổng lồ của mình, lại có cảm giác chắc bụng. Đây là lượng chất dinh dưỡng cường đại đến mức nào mới có thể sinh ra cảm giác như vậy chứ?

Thở ra những ngụm trọc khí không phải là chỗ đặc biệt duy nhất. Lúc này hắn chỉ cảm thấy hết thảy lỗ chân lông toàn thân mình đều mở ra, đều nhẹ nhàng hô hấp. Mỗi một lần hô hấp, thân thể của hắn đều sẽ trở nên nhẹ nhàng đi mấy phần. Trọc khí bị bài tiết ra, lượng thanh khí tăng lên nhiều. Quả nhiên là thứ tốt! Thậm chí ngay cả hồn lực của hắn cũng đều tăng lên một ít. Khí tức huyết mạch lực cũng không hề trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng cũng càng thêm thuần túy. Sau khi đột phá đạo phong ấn thứ tư, tinh hoa Kim Long Vương bị hắn hấp thu phần lớn, nhưng vẫn có một ít lưu lại ở bên trong cơ thể. Lúc này chịu tác dụng của Tiên Linh Khuẩn ảnh hưởng, tốc độ hấp thu được gia tốc, hòa tan đi. Có thể coi như là khí huyết đại thành sau lần đột phá phong ấn thứ 4.

Dựa vào ăn cơm để tăng cường tu vi, quả thật là một chuyện rất tuyệt vời!

Trong lòng Đường Vũ Lân tràn ngập chờ mong, từng món sơn hào hải vị không ngừng được bưng lên. Tính cả Tiên Linh Khuẩn Thang, tổng cộng chỉ có 8 loại món ăn, phân lượng của mỗi một món cũng không coi là nhiều, nhưng đều cực kỳ tinh xảo. Nhưng vậy cũng đã đủ rồi, không có món nào không làm từ thiên tài địa bảo cả! Không chỉ là mùi vị thơm ngon, hơn nữa năng lượng ẩn chứa bên trong quá mức cường hãn. Ăn một bữa cơm, Đường Vũ Lân có cảm giác no đến mức không thở nổi. Khí huyết trong cơ thể sôi trào, toàn thân hắn đỏ ửng lên, mồ hôi túa ra. Tình huống như thế, lần đầu tiên xuất hiện kể từ khi hắn bắt đầu ăn nhiều cho tới nay.

Dùng bốn chữ đơn giản nhất để hình dung tình trạng của hắn hiện nay, chính là, quá thừa dinh dưỡng!

Đường Vũ Lân cảm giác được rõ ràng, tối hôm nay không cần ăn cơm nữa, chỉ cần tiếp tục tiêu hóa những thành phần dinh dưỡng trong cơ thể này là

được.

Thân thể của hắn cũng đúng là đặc biệt, bất luận hấp thu bao nhiêu dinh dưỡng, nhưng thủy chung vẫn có loại cảm giác không thỏa mãn, tiêu hóa rất nhanh chóng. Nhưng không thể nghi ngờ, lấy những loại thiên địa linh vật này làm nguyên liệu để nấu những món ăn ngon, giúp cho tương lai khi hắn đột phá đạo phong ấn thứ 5 có một căn cơ vững chắc.

"Thực sự là ăn quá ngon, cảm tạ ngài, đầu bếp thúc thúc." Đường Vũ Lân nhìn đầu bếp, mặt đầy tôn kính.

Trên mặt vị đầu bếp hiếm thấy toát ra vẻ mỉm cười, "Tạ không cần, ta có chút việc muốn nói cùng ngươi."

"Ngài nói đi."

Đầu bếp suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta nói riêng đi, ngươi đi theo ta."

Vừa nói, hắn đứng lên, liền định đi vào phía trong. Đường Vũ Lân tuy rằng không rõ vì sao, nhưng miệng rộng này đã ăn đồ của người ta, cũng vội vàng đứng lên.

Đúng vào lúc này, cửa phòng tiểu thực đường đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

"Có chuyện gì?" Chấn Hoa khẽ nhíu mày, nơi này của hắn bình thường sẽ không có người tới quấy rầy.

"Hội trưởng, phòng khách bên kia xảy ra vấn đề rồi! Có người tới cửa gây sự." Ngoài cửa truyền tới một thanh âm gấp gáp.

Chấn Hoa khẽ nhíu mày, "Đi vào rồi nói."

Cửa mở, một người trung niên đi tới, hắn bước nhanh tới bên cạnh Chấn Hoa, thấp giọng nói rằng: "Hội trưởng, không biết có hai người đến từ nơi nào, một lớn một nhỏ. Người lớn tuổi hắn là một gã Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng. Hắn đưa ra lời khiêu chiến đoán tạo đối với chúng ta. Bất quá người ra tay không phải hắn, mà là một đứa bé hắn mang đến. Nhìn qua có dáng vẻ khoảng 15, 16 tuổi."

"Ồ?" Trên mặt Chấn Hoa lộ ra vẻ quái lạ. Nhiều năm như vậy, có hắn tọa trấn Tổng bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, còn chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Lại có thể có người đến tận cửa khiêu chiến, chuyện này thật đúng là của lạ.

"Được, đi xem xem!" Vừa nói, hắn đứng lên, quay đầu hướng về đầu bếp nói: "Các ngươi trước tiên đi tán gẫu đi, ta đi một chút liền quay trở lại."

Đầu bếp nhíu nhíu mày, "Dám to gan đến cửa khiêu chiến, nhất định là có cái gì đó dựa vào. Ta đi cùng ngươi, chuyện của chúng ta để sau hẵng nói."

Chấn Hoa sửng sốt một chút, gật gù, nói: "Cũng tốt. Đi thôi!"

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt tự nhiên cũng đồng thời đi theo. Bốn người cưỡi thang máy xuống lầu. Thời điểm bọn họ tới được phòng khách của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, phòng khách đã là người đông như mắc cửi.

"Hội trưởng!"

"Hội trưởng ngài tới rồi."

Từng tiếng thăm hỏi dồn dập vang lên, đồng thời, dòng người cũng tự nhiên tách ra một con đường, để bốn người Chấn Hoa đi vào giữa đại sảnh. Ở đây, thân là hội trưởng, Chấn Hoa có sức ảnh hưởng tuyệt đối.

Giữa đại sảnh, một già một trẻ hai người đứng. Người lớn tuổi nhìn qua khoảng 60 – 70 tuổi, tóc đã hoa râm, thân hình cao lớn khôi vĩ, một đôi con mắt đặc biệt thâm thúy, không có chút vẩn đục của người lớn tuổi nào.

Người còn lại không chỉ tuổi còn nhỏ, hơn nữa còn là một bé gái, nhìn qua có dáng vẻ khoảng 15 -16 tuổi, tướng mạo cực đẹp, vóc người yểu điệu. Hấp dẫn người ta nhất chính là cặp bàn tay kia của nàng. Bàn tay trắng loáng như ngọc, ngón tay đặc biệt thon dài, bàn tay to nhỏ tinh tế hơn những gã nam tử trưởng thành nhiều lắm.

Bốn người Chấn Hoa xuất hiện, ánh mắt đối phương tự nhiên nhìn lại. Lão già kia nghiêm mặt, "Ngươi là Thần Tượng Chấn Hoa?"

Chấn Hoa mỉm cười gật đầu, "Vị đồng đạo này không biết từ đâu mà đến?"

Lão già lạnh nhạt nói: "Lai lịch đều không quan trọng, lão phu Trường Cung Diễn, hôm nay tới đây, là muốn khiêu chiến với thế hệ tuổi trẻ của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội một phen. Không biết Đoán Tạo Sư Hiệp Hội có nhân tài ưu tú nào có thể so sánh được với đồ nhi của ta không?"

Chương 524: Đường Vũ Lân xuất chiến

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Chấn Hoa nhíu mày, "Hiệp hội là nơi các Đoán Tạo Sư trao đổi, luận bàn đương nhiên là được. Nhưng các hạ gióng trống khua chiêng như thế ở chỗ này, sẽ ảnh hưởng không tốt đến người khác."

Lão giả trầm giọng nói: "Ta chỉ hy vọng có thể nghiệm chứng một thoáng, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội có phải là mua danh chuộc tiếng hay không mà thôi? Như thế nào, Chấn Hoa Hội Trưởng thân là Thần Tượng, sợ rồi phải không?"

Lời vừa nói ra, chung quanh lập tức ồn ào hẳn lên, thậm chí còn có tiếng chửi rủa. Chấn Hoa có uy vọng rất cao quý tại Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Chấn Hoa giơ tay lên, chung quanh lập tức an tĩnh lại.

"Các hạ muốn so đấu như thế nào?" Nơi này là Tổng bộ của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, đối mặt với sự khiêu chiến, Chấn Hoa thật ra không có lựa chọn nào khác, nếu không, danh vọng của toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đều sẽ chịu ảnh hưởng. Vô luận như thế nào, trước hết phải tiếp nhận khiêu chiến đã rồi lại nói.

Lão giả chỉ chỉ vào thiếu nữ bên cạnh, nói: "Đây là tiểu đồ Lâm Dục Hàm, công bằng so đấu Đoán Tạo Thuật, một đối một. Chỉ cần Đoán Tạo Sư Hiệp Hội các ngươi có thể có vị Đoán Tạo Sư nào từ 20 tuổi trở xuống có thể thắng được con bé, sẽ tính là chúng ta thua. Thua, chúng ta sẽ gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội."

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Vậy thắng thì đã sao? Thua thì cũng có sao?"

Lão giả trầm giọng nói: "Thắng, chúng ta cũng không có yêu cầu gì khác,

chỉ cần Chấn Hoa Hội Trưởng nhận thua là được. Thua, chúng ta liền gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, nghe theo ngươi điều khiển."

Thoạt nhìn, đây tựa hồ là một trận thi đấu rất công bằng, thua nghe theo điều khiển, thắng chỉ cần Chấn Hoa nhận thua. Nhưng trên thực tế, vị này quả thực rất biết mưu lợi rồi đấy! Cái gì gọi là nghe theo điều khiển? Điều này vô cùng hời hợt, cũng rất khó phân định. Mà Chấn Hoa nhận thua nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng Chấn Hoa vốn là một đời Thần Tượng, Đoán Tạo Sư đệ nhất thiên hạ hiện nay, lại là Hội trưởng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội. Nếu như ông ta nhận thua, cũng tương đương với toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đều nhận thua. Đây tuyệt đối là đả kích cực lớn đối với danh vọng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội!

"Không công bằng, thế này không công bằng!" Chung quanh lập tức liền có người thông minh đã minh bạch được ý tứ của lão giả, cao giọng hô lên.

"Mọi người trước hãy yên tĩnh lại một chút!" Chấn Hoa bình tĩnh nói. Đại sảnh rộng lớn lập tức yên tĩnh lại.

"Cũng được, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi! Nếu như các hạ thua, cũng không cần các ngươi nghe theo ta điều khiển gì cả, về sau mọi người trao đổi nhiều hơn là được. Đoán Tạo Sư vốn là một gia đình, giới đoán tạo không tranh chấp với đời. Chỉ cần mọi người cùng chung tay vì truy cầu đỉnh cao của nghệ thuật đoán tạo mà nỗ lực, những thứ khác hết thảy đều là phù du."

Chấn Hoa nói vậy nghe có vẻ vô cùng lỗi lạc, thế nhưng Trường Cung Diễn nghe xong sắc mặt khẽ biến, ánh mắt nhìn Chấn Hoa đầy thâm ý, nhãn thần lóe lên một cái.

"Chuẩn bị hai cái Đoán Tạo Đài." Chấn Hoa ra lệnh cho các nhân viên.

"Vâng!"

Chuẩn bị hai cái Đoán Tạo Đài tại Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, là chuyện dễ như trở bàn tay. Không lâu sau, hai cái Đoán Tạo Đài cũng đã được bày ở trong đại sảnh.

"Không biết Chấn Hoa Hội Trưởng bên này, là vị nào ra tay?" Trường Cung Diễn trầm giọng hỏi.

Chấn Hoa cười nhạt một tiếng, "Vũ Lân, ngươi tới đi!"

"Vâng, sư bá." Đường Vũ Lân chậm rãi tiến lên, tiến tới Đoán Tạo Đài của bên mình, đứng lại phía sau. Hắn vừa ra trận, lập tức đã bị không ít Đoán Tạo Sư chung quanh nhận ra. Lúc trước Đường Vũ Lân chính là từng ở nơi này đại triển thần uy, gây dựng nên danh tiếng đấy!

Thấy Đường Vũ Lân ra sân, Trường Cung Diễn nhíu mày. Thiếu niên này nhìn qua, độ tuổi tuyệt đối sẽ không lớn hơn Dục Hàm. Dục Hàm chính là tuyệt đỉnh thiên tài hiếm có, chẳng lẽ còn có một gã thiên tài đoán tạo khác hay sao?

Lâm Dục Hàm đứng ở đối diện Đường Vũ Lân, khi thấy đối thủ là một gã thiếu niên cùng tuổi mình, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nàng cũng hơi sững sờ.

Tuổi tác tăng lên, mị lực của Đường Vũ Lân cũng dần dần được bày ra, hai con ngươi tọ tròn mà trong vắt, lông mi thật dài, mũi cao ngất, khuôn mặt điển trai. Hắn chẳng những dậy thì thành công, cực kỳ soái ca, hơn nữa còn có một khí chất thân thiện đầy tự nhiên. Toàn thân tràn ngập một khí tức tươi vui rạng rỡ như ánh mặt trời. Đối với thiếu nữ cùng độ tuổi, tự nhiên sẽ sinh ra lực hấp dẫn tương đối lớn.

Chấn Hoa hướng về Trường Cung Diễn nói: "Trường Cung huynh, trận tỷ thí này muốn đấu theo thể thức như thế nào?"

Trường Cung Diễn hiển nhiên là đã sớm hạ quyết tâm, cũng không khách khí, lập tức nói: "So đấu thực lực đơn giản nhất đối với Đoán Tạo Sư, chính là so đấu chiết xuất kim loại. Không bằng tiến hành hai trận, trận đầu bên ta lựa chọn ra một loại kim loại, để cho hai người bọn họ tiến hành chiết xuất. Trận thứ hai bên các ngươi lại chọn một loại kim loại, để cho bọn họ chiết xuất. So đấu hai trận, xem thử bọn họ ai chiết xuất kim loại tốt hơn? Ở đây đều là người sáng suốt, Chấn Hoa Hội Trưởng lại còn là Thần Tượng, đưa ra phán đoán, hẳn không phải là chuyện gì khó khăn?"

"Tốt." Chấn Hoa cũng không nói nhiều, lập tức đáp ứng. Sau đó hắn liền lui về phía sau vài bước, đem sân đấu nhường lại cho hai người trẻ tuổi.Cũng như Trường Cung Diễn rất có lòng tin đối với đệ tử của mình, hắn đối với Đường Vũ Lân cũng có lòng tin tuyệt đối. Hắn cũng đồng dạng không tin,

trong số những người cùng tuổi lại còn có thể có người có năng lực đoán tạo giỏi hơn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Lâm Dục Hàm đối diện, đưa tay làm ra một thế xin mời, "Mời chọn kim loại trước!"

"Ta chọn Lam Mang Thai Đồng." Thiếu nữ không chút do dự nói ra.

Nghe được Lam Mang Thai Đồng bốn chữ kia, nhãn thần Đường Vũ Lân bỗng lóe lên gợn sóng. Trong số các kim loại hiếm, Lam Mang Thai Đồng này tuyệt đối có thể coi như là một loại khó đoán tạo nhất. Bên trong Lam Mang Thai Đồng có hoạt tính rất lớn, trong quá trình chiết xuất nếu như làm không khéo, rất có khả năng sẽ khiến cho hoạt tính tán loạn, chiết xuất không thành công.

"Tốt! Mời!"

Rất nhanh, hai khối Lam Mang Thai Đồng thể tích bằng nhau đã được đưa tới bên trên Đoán Tạo Đài.

Vô luận là Trường Cung Diễn hay là Chấn Hoa, ở phương diện đoán tạo đều là nhân vật đỉnh cấp, chỉ cần nhìn vào kim loại hiếm một cái, liền biết được phẩm chất của hai khối kim loại này không kém nhau là bao nhiêu.

Lâm Dục Hàm nhìn về phía Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân mỉm cười nhìn nàng, "Bắt đầu đi!"

Lâm Dục Hàm gật đầu, ánh mắt của nàng trong nháy mắt liền trở nên chăm chú hẳn lên. Đôi mắt của nàng có màu lam đấy, lúc này một khi tiến vào trạng thái chăm chú, lập tức sáng ngời giống như một đôi ngọc bích đẹp đến mê người.

Hai tay nàng vươn lên, hai đạo hào quang lập lòe, lập tức, hai thanh Đoán Tạo Chuy liền xuất hiện ở bên trong lòng bàn tay nàng.

Một đôi Đoán Tạo Chuy này toàn thân lóe lên ánh sáng màu lam óng ánh, chất liệu còn không phải chính là Lam Mang Thai Đồng sao? Hoa văn phía trên hiện ra đồ án mỹ lệ, rõ ràng là được chế tạo vô cùng hoàn hảo, hơn nữa, khí tức sinh mệnh nội uẩn, như ẩn như hiện. Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy!

Trong lòng Đường Vũ Lân đầy nghiêm túc. Thoạt nhìn, đối thủ này cũng không phải dễ đối phó như vậy đâu! Có thể sử dụng Lam Mang Thai Đồng Chuy, nhất định nàng có chỗ đặc thù của riêng mình.

Cũng là hai tay đưa lên, hai đạo ngân quang lấp lóa, Linh Đoán Trầm Ngân Chùy xuất hiện trong tay.

Trường Cung Diễn vẫn đang luôn ngó chừng Đường Vũ Lân. Có thể được Thần Tượng Chấn Hoa phái ra, người trẻ tuổi này hiển nhiên không bình thường, nhưng lúc hắn nhìn đến đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của Đường Vũ Lân, lập tức nhẹ nhàng thở phào.

Trầm Ngân so với Lam Mang Thai Đồng, về phẩm chất chênh lệch nhau không ít. Cũng không phải là hai loại kim loại hiếm cùng đẳng cấp! Mà Đoán Tạo Chuy đối với Đoán Tạo Sư mà nói, chính là thứ trọng yếu nhất. Phẩm chất Đoán Tạo Chuy có chênh lệch, trong quá trình đoán tạo, đương nhiên sẽ tạo ra chênh lệch rồi.

Quá trình nung chảy kim loại hoàn tất, hai khối Lam Mang Thai Đồng đồng thời từ bên trong Đoán Tạo Đài bay lên.

Quá trình đoán tạo của song phương cơ hồ như bắt đầu cùng một lúc, ngay cả động tác cũng giống nhau như đúc! Tay trái nện nhẹ vào bên trên Lam Mang Thai Đồng. Nhưng hiệu quả lại hoàn toàn bất đồng.

Linh Đoán Trầm Ngân Chuy tay trái của Đường Vũ Lân rơi vào trên Lam Mang Thai Đồng, phát ra ba tiếng "keng keng keng" giòn tan. Chính là đặc hiệu Điệp Chuy.

Mà bên còn lại, Đoán Tạo Chuy trong tay thiếu nữ Lâm Dục Hàm rơi vào trên Lam Mang Thai Đồng, lại không có thanh âm, ngược lại có rung động hết sức nhẹ nhàng bình thường.

Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy trong tay nàng dường như sống lại, đường vân có hình vòng xoáy lặng yên xoay tròn, bản thân khối Lam Mang Thai Đồng được nó chạm nhẹ lên cũng có gợn sóng nhộn nhạo, hoa văn phức tạp lập tức có vẻ như đung đưa theo.

Cũng là một đặc hiệu, Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy có đặc hiệu

là: Thai nghén!

Đúng vậy, thai nghén và ôn dưỡng.

Loại đặc hiệu này chỉ mỗi mình Lam Mang Thai Đồng mới có, đối với việc đoán tạo các loại kim loại khác cũng không rõ ràng như vậy, nhưng đối với Lam Mang Thai Đồng, loại đặc hiệu thai nghén này vừa xuất hiện liền đem lại tác dụng kinh người.

Cho dù là Chấn Hoa, thấy một màn như vậy cũng không khỏi nhíu mày. Xem ra, đối phương đã sớm có chuẩn bị!

Đường Vũ Lân không hề nhìn Lâm Dục Hàm, ngay từ khi bắt đầu đoán tạo, hắn đã tiến vào bên trong thế giới của riêng mình. Điều hắn muốn làm, chính là đặt mình vào trong trạng thái tốt nhất, đoán tạo ra cực hạn của bản thân kim loại.

Trận này, mình đang đại diện cho sư bá, cũng là toàn bộ Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đấy! Tuyệt đối không thể thua!

Quá trình đoán tạo của song phương bắt đầu cùng một lúc, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của Đường Vũ Lân vung lên như thiểm điện, mỗi một búa vung lên, đều mang theo tiếng gió rít ào ào. Lực lượng khổng lồ khi Trầm Ngân Chuy và Lam Mang Thai Đồng tiếp xúc tạo nên tiếng nổ vang kịch liệt. Toàn bộ đại sảnh tựa hồ cũng rung rung theo, hơn nữa có đặc hiệu Điệp Chuy, quá trình đoán tạo này tuyệt đối có thể dùng từ lừng lẫy để hình dung.

Mà đổi lại một bên khác, quá trình đoán tạo của Lâm Dục Hàm lại hoàn toàn trái ngược lại với hắn. Đường Vũ Lân đoán tạo như cuồng phong vũ bão, mà Lâm Dục Hàm lại đoán tạo trầm ổn như núi.

Chương 525: Kỳ phùng địch thủ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Mỗi một chuy hạ xuống, cũng sẽ dừng ở trên Lam Mang Thai Đồng một chốc, hơn nữa Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy của nàng cũng sẽ không bị bắn ngược lên. Thời điểm khi Lam Mang Thai Đồng Chuy dừng ở trên khối kim loại, sẽ xuất hiện một tiếng "xẹt xẹt", ngay sau đó sẽ có thể nhìn thấy lớp điện quang nhẹ nhàng từ trên Lam Mang Thai Đồng Chuy truyền xuống, rót vào bên trong Lam Mang Thai Đồng.

Lớp hoa văn bên trong khối kim loại Lam Mang Thai Đồng kia nhất thời theo đó nhanh chóng xuất hiện biến hóa, nhanh chóng hợp lại với nhau.

Chiết xuất bằng lôi điện! Thuộc tính Võ Hồn của nàng nhất định phải có liên quan đến lôi điện. Chấn Hoa ngay lập tức liền có phán đoán, đồng thời trong đôi mắt cũng toát ra vẻ kinh ngạc. Dùng lôi điện để chiết xuất kim loại như vậy vốn đã vô cùng hiếm thấy, không những yêu cầu đối với Võ Hồn vô cùng cao, mà yêu cầu đối với lực khống chế cũng là như vậy. Tinh thần lực của thiếu nữ này nhất định là mạnh vô cùng, nếu không sẽ không có khả năng khống chế lôi điện tốt đến thế.

Quá trình đoán tạo của song phương đều đang được tiến hành. Trường Cung Diễn và Chấn Hoa cơ hồ đều đang chăm chú quan sát đệ tử của đối phương.

Chấn Hoa kinh ngạc, Trường Cung Diễn làm sao lại không kinh ngạc cho được đây?

Từ trên thân Đường Vũ Lân, hắn cũng không hề cảm nhận được dao động hồn lực xuất hiện. Nói cách khác, ở trong quá trình đoán tạo, hắn dựa vào sức mạnh bản thân mà không phải là hồn lực để điều khiển Đoán Tạo Chuy.

Mặc dù chỉ là Trầm Ngân Chuy, nhưng một khi Trầm Ngân Chuy đạt tới trình độ Linh Đoán, sức nặng cũng cực kỳ đáng sợ, vậy mà ở trong tay gã thiếu niên này lại vô cùng nhẹ nhàng thuần thục, tựa như hồng mao.

Mỗi một chuy kia hạ xuống, từ thanh âm có thể nghe ra được một lực mạnh như thiên quân vạn mã, hơn nữa tốc độ lại còn nhanh như vậy, tiểu tử này là trời sinh thần lực sao!

Trời sinh thần lực! Không thể nghi ngờ là thích hợp nhất cho nghề Đoán Tạo Sư, đây là ưu thế trời ban thuần túy.

Hơn nữa, Trường Cung Diễn rất nhanh liền phát hiện, tốc độ song chùy của Đường Vũ Lân hạ xuống mặc dù nhanh, nhưng tuyệt đối không qua loa, mỗi một chùy dừng ở bên trên Lam Mang Thai Đồng, hoa văn bên trong Lam Mang Thai Đồng đều sẽ được phân tán một cách xảo diệu, cũng không bị xoắn lại rối rắm vào nhau. Rất hiển nhiên, hắn hết sức quen thuộc đối với tính chất của kim loại.

Cừ thật, Đoán Tạo Sư Hiệp Hội lại có một gã Đoán Tạo Sư còn trẻ như vậy, mà ít nhất cũng phải là cấp 4 trở lên. Khó trách Chấn Hoa có lòng tin như vậy!

"Ầm!" Hai khối Lam Mang Thai Đồng đồng thời tỏa hào quang lóng lánh. Tổng cộng cũng chỉ không đến một phút trôi qua, Bách Đoán Tạo cơ hồ là chẳng phân biệt được trước sau hoàn thành. Bên trên hai khối Lam Mang Thai Đồng sáng lóe lên, hoa văn xoay tròn rất có quy luật, đã trải qua trạng thái chiết xuất sơ bộ của kim loại.

Nhưng hai vị Đoán Tạo Sư hiển nhiên cũng sẽ không vì vậy mà tạm dừng, ánh mắt của bọn họ đều vô cùng chuyên chú, chưa bao giờ nhìn qua đối phương, cũng chỉ tập trung vào quá trình đoán tạo của mình.

Vô luận Đường Vũ Lân đánh chuy mãnh liệt cỡ nào, tốc độ đoán tạo của Lâm Dục Hàm từ đầu đến cuối đều được duy trì không thay đổi. Chỉ là theo song chùy hạ xuống, thì hào quang lôi điện càng ngày càng sáng lên. Hồn lực phát ra càng ngày càng nhiều hơn, Hồn Hoàn trên người nàng cũng bắt đầu xuất hiện.

Một, hai, ba, bốn! Tận bốn vòng Hồn Hoàn, tất cả đều là màu tím. Tứ hoàn Hồn Tông!

Thiếu nữ này vậy mà lại là Tứ hoàn Hồn Tông, nhưng tất cả đều là Thiên Niên Hồn Hoàn, cho dù là từ mặt Hồn Sư mà xem, đây cũng tuyệt đối là bất thế thiên tài!

Ánh mắt của nàng vô cùng chuyên chú, một đôi Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy giống như là thân thể nàng vậy. Song chùy hạ xuống, mỗi một lần oanh kích, đánh xuống khối Lam Mang Thai Đồng kia đều là ngũ lôi oanh đỉnh. Mà lôi điện cũng không làm thương tổn đến kim loại, mà lại điều chỉnh kết cấu bên trong của nó một cách đầy xảo diệu.

Đường Vũ Lân bên này đã bắt đầu điên cuồng hơn, một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy không ngừng phát ra từng tiếng nổ vang, Lam Mang Thai Đồng lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại.

Phương thức đoán tạo của đôi bên bất đồng, mục đích lại là như nhau, chiết xuất! Chiết xuất cực độ!

"Ầm… Ầm!!" Hai đạo quang mang đồng thời lóng lánh, Thiên Đoán Hữu Linh! Nhất phẩm!

Hai khối Lam Mang Thai Đồng đồng thời toát ra quang mang mãnh liệt, hai đạo quang mang bay cao lên 5 thước có hơn. Từ mắt thường nhìn, quả là có chút khó có thể phân rõ, ngay cả thời gian cũng cơ hồ là giống nhau như đúc.

Đường Vũ Lân cùng Lâm Dục Hàm rốt cục tạm thời dừng tay, theo bản năng nhìn về phía đối phương. Khi bọn họ nhìn đến hai đạo quang mang Lam Mang Thai Đồng bay lên cao ngang nhau, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên, năng lực đoán tạo của đối phương, cho thấy cũng không hề kém hơn mình.

Nhưng mà, cuộc so đấu của bọn họ đến thời khắc này mới bắt đầu. Có thể tới khiêu chiến thế hệ trẻ tuổi của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Thiên Đoán hiển nhiên không thể nào là cực hạn của Lâm Dục Hàm. Mà cực hạn của Đường Vũ Lân, tự nhiên cũng xa xa không chỉ như thế.

Vầng sáng Thiên Đoán kéo dài đến mấy phút mới chậm rãi hạ xuống, hai

người lại bắt đầu đoán tạo.

Một đôi Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy của Lâm Dục Hàm đụng vào nhau một chút, phát ra một tiếng vang nhỏ mang theo tiếng vù vù. Nhất thời, quang mang của khối kim loại Lam Mang Thai Đồng trước mặt khẽ ba động một chút, giống như là phát ra lời đáp lại.

Chấn Hoa nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng không tốt! Dùng Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy để đoán tạo Lam Mang Thai Đồng, vốn đã là chiếm tiện nghi, huống chi Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy của nàng vốn có đặc hiệu Thai Nghén! Vốn là năng lực trời sinh là kêu gọi khí tức sinh mệnh của Lam Mang Thai Đồng. Ở trong quá trình Linh Đoán, rõ ràng nếu so với Đường Vũ Lân sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà tỷ lệ thành công của Linh Đoán là phải đánh giá từ mọi phương diện, cuối cùng phẩm chất của Linh Đoán cũng sẽ có sự khác biệt. Trận này, Đường Vũ Lân muốn thắng, chỉ sợ không dễ dàng.

Đường Vũ Lân bên này, nói chung cũng là đoán tạo đúng quy đúng củ, so với quá trình mưa rền sấm dữ trước đó, tốc độ đoán tạo của hắn rõ ràng đã chậm lại. Dưới chân, ba vòng Hồn Hoàn màu tím dâng lên. Tiến vào Linh Đoán, nhất định phải có hồn lực phụ trợ!

Nhìn thấy hắn là tam hoàn, một nụ cười thản nhiên từ trên mặt Trường Cung Diễn nổi lên. Tu vi chênh lệch, sẽ dẫn đến sự sai biệt về thực lực của Đoán Tạo Sư ở những giai đoạn sau! Cũng không đủ hồn lực hùng hậu để duy trì, đoán tạo không có khả năng đi xa hơn.

Trận so đấu đoán tạo của song phương làm cho các vị Đoán Tạo Sư chung quanh nhìn đến mãn nhãn, nhất là quá trình đoán tạo của Đường Vũ Lân, căn cơ vững chắc, tựa như sách giáo khoa. Tinh thần của hắn hoàn toàn tập trung, nương tựa theo mỗi một chùy đánh xuống, hô hoán khí tức sinh mệnh Lam Mang Thai Đồng, giao cho nó linh hồn ảo diệu.

Đoán tạo song phương tốc độ ổn định, quang mang trên Lam Mang Thai Đồng lại bắt đầu xuất hiện biến hoá khác.

Lam Mang Thai Đồng trước mặt Lâm Dục Hàm, mỗi một hoa văn đều xuất hiện một vòng xoáy theo quy luật. Ở trong quá trình đoán tạo, lôi điện không hề chiết xuất, mà lại trực tiếp dung nhập vào bên trong, làm cho

vòng xoáy kia nhìn qua giống như mây đen, bên trong lôi điện như ẩn như hiện lóe ra. Phảng phất như ở bên trong khối Lam Mang Thai Đồng kia, đang ẩn chứa một thế giới của mưa rền sấm dữ.

Lam Mang Thai Đồng của Đường Vũ Lân bên này, hoa văn đồng dạng lưu tinh, nhưng từ hoạt tính mà nói, rõ ràng không bằng Lâm Dục Hàm bên kia. Cho dù đồng dạng có thể hoàn thành Linh Đoán, tốc độ cũng nhất định sẽ chậm hơn so với Lâm Dục Hàm. Đây là chênh lệch do Đoán Tạo Chuy, còn do phương thức đoán tạo bất đồng.

Thời gian trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng, hai bên đã tiến vào quá trình Linh Đoán được 30 phút. Song chùy của Lâm Dục Hàm đột nhiên đồng thời vung lên, rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống. Trong phút chốc, toàn thân nàng đột nhiên bắn ra từng đạo lôi điện thật lớn thô như cánh tay, điện quang từ trong hai tay rót vào bên trong một đôi Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng Chuy, sau đó lại rót vào bên trong khối Lam Mang Thai Đồng kia.

Khối kim loại Lam Mang Thai Đồng kịch liệt run rẩy, điện quang lượn lờ, lam quang rực rỡ đến lóa mắt, khí tức sinh mệnh được sinh ra. Một vầng quang luân nổi lên ở chung quanh nó. Tiếng hoan hô trầm thấp vang lên theo.

Kim loại nức nở, tân sinh!

Linh Đoán thành công!

Sau khi lôi điện trên người Lâm Dục Hàm rót vào trong kim loại kéo dài đến mấy phút đồng hồ mới chậm rãi dừng lại. Mà khối Lam Mang Thai Đồng kia, thể tích chỉ lớn bằng 1/3 lúc đầu, bên trên tỏa ra lam sắc quang mang trong suốt, hoa văn bên trong hoàn toàn sống lại, vận chuyển có quy luật, bên trong còn có điện quang ẩn ẩn lóe lên.

Đây cũng không phải là Linh Đoán thông thường, mà là Linh Đoán cộng thêm thuộc tính. Khối Lam Mang Thai Đồng này trừ bỏ đặc tính vốn có ra, còn được phụ gia thêm thuộc tính lôi điện. Giá trị của khối kim loại này so với Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng thông trường ít nhất gấp ba lần trở lên.

Một thiếu nữ 15 – 16 tuổi có thể làm đến bước này, tuyệt đối có thể dùng từ

“rung động” để hình dung. Đây cũng không phải thứ mà Đoán Tạo Sư cấp 5 bình thường có thể làm được.

Đường Vũ Lân thua, đây là ý niệm đồng loạt nảy sinh trong đầu mọi người. Không nói tới những cái khác, cho tới bây giờ, quá trình Linh Đoán của Đường Vũ Lân vẫn chưa hoàn thành. Mà trên thực tế, dưới tình huống bình thường, Tam Hoàn Hồn Sư vốn không có khả năng hoàn thành Linh Đoán!

Chương 526: Sáng Sinh Linh Đoán

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân rất chăm chú đoán tạo, không hề chịu chút ảnh hưởng nào do biến hóa khí tức của bên kia. Mỗi một lần Trầm Ngân Chuy hạ xuống, đều mang theo sự hô hoán và kêu gọi của hắn.

Hắn không hề sốt ruột chút nào, vẫn luôn cùng Lam Mang Thai Đồng giao lưu, từng chút một hô hoán khí tức sinh mạng của nó. Cũng không hề kích thích mãnh liệt, mà chỉ là để cho nó tự mình thức tỉnh.

10 phút trôi qua, 30 phút trôi qua. Số thời gian hắn dùng đã gấp đôi đối phương, mà khối Lam Mang Thai Đồng trước mặt hắn, rốt cục đã bắt đầu sáng lên ánh sáng dìu dịu.

Vòng xoáy xoay tròn, cũng không phải mỗi một mặt bên đều có, chỉ duy nhất chính diện. Nhưng vòng xoáy này lại chậm rãi nổi lên ánh sáng màu xanh lam óng ánh long lanh, không có bất kỳ tạp chất gì, làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Không có một vết tích gượng ép, hơi thở sự sống dâng lên nồng đậm.

Hắn đây là đang…?

Sau khi Lâm Dục Hàm hoàn thành quá trình đoán tạo của chính mình, ngay sau đó liền nghiêm túc xem Đường Vũ Lân đoán tạo. Từ biểu hiện trước đó của Đường Vũ Lân nàng đã nhìn ra được, đây tuyệt đối là một đối thủ mạnh mẽ. Đương nhiên, nàng cũng không cho là Đường Vũ Lân có thể thắng được mình. Đặc biệt là ở trong cuộc tranh tài này, lại càng là như vậy. Hắn đã dùng một lượng thời gian nhiều gấp đôi mình, coi như cuối cùng có thể hoàn thành Linh Đoán, thứ nhất là phẩm chất cũng không có khả năng sẽ cao hơn thành phẩm Linh Đoán của mình. Đồng thời, thời gian của hắn dùng nhiều như vậy, cũng sẽ bị giảm điểm. Có nhiều khán giả như vậy, bọn

họ cũng không thể ăn gian mà thiên vị.

Thế nhưng, khi nàng nhìn thấy năng lực mà Đường Vũ Lân thể hiện ra trước mắt, trong lòng lại âm thầm chấn động. Nếu như nói quá trình Linh Đoán vừa nãy của nàng là giao cho kim loại sinh mệnh, như vậy, Đường Vũ Lân hiện tại chính là đang kêu gọi sinh mệnh.

Hắn cũng không hề trực tiếp thông qua đoán tạo và hồn lực để truyền năng lượng sinh mệnh vào khối Lam Mang Thai Đồng này, mà lại thông qua một chút xíu sức sống nhỏ nhoi của Thiên Đoán Hữu Linh để chậm rãi thức tỉnh Lam Mang Thai Đồng.

Linh Đoán cũng chia làm rất nhiều loại thủ đoạn, phương thức lúc này hắn sử dụng là khó nhất! Nhưng Linh Đoán Kim Loại được đoán tạo theo phương pháp này, phương diện sức sống cũng là dồi dào nhất, đồng thời cũng có linh tính lớn nhất. Nhưng điều này cần hồn lực mạnh mẽ để chống đỡ, đồng thời, còn phải không ngừng truyền sức sống vào cho Linh Đoán Kim Loại.

Võ Hồn của hắn hẳn là có quan hệ với sức sống, nếu không sẽ không thể nào làm được điểm này. Tuyệt đại đa số Hồn Sư đều không làm được, trừ phi Hồn Sư chịu trả giá bằng sức sống của chính mình.

Lâm Dục Hàm phát hiện, Trường Cung Diễn đương nhiên cũng phát hiện. Hắn nhíu chặt chân mày, nhìn Đường Vũ Lân đoán tạo. Phương thức đoán tạo mà Đường Vũ Lân chọn hiếm thấy hơn rất nhiều, cũng không hề dễ thành công. Hắn mới chỉ có tu vi hồn lực là tam hoàn, có thể chống đỡ đến khi hoàn thành?

Thế nhưng, rất nhanh bọn họ liền phát hiện, hồn lực của Đường Vũ Lân tựa hồ như vô cùng ngưng tụ, hơn nữa rất dồi dào, không hề ảnh hưởng chút nào đến quá trình đoán tạo của hắn.

Nửa giờ trôi qua. Rốt cục, song chùy của Đường Vũ Lân bỗng nhiên hạ xuống, cùng lúc đó hắn hít một hơi thật sâu. Bên trong Lam Mang Thai Đồng một cách tự nhiên phát sinh một tiếng ong ong réo rắt tự nhiên. Đó là thanh âm vui sướng, cứ như một đứa bé vừa mới ra đời, hơi thở sự sống nồng đậm hóa thành điểm điểm lam quang phiêu đãng, truyền ngược lại vào trên người Đường Vũ Lân.

Phụng dưỡng sinh mệnh!

Sáng Sinh Linh Đoán!

Đây là đặc tính Linh Đoán ở tầng thứ cao nhất đấy!

Linh Đoán Tạo của hắn, lại có thể đạt đến trình độ cao như thế sao?

Tiếng hoan hô, tiếng huýt gió, trong phút chốc vang vọng toàn bộ phòng khách, một nụ cười mỉm nhẹ nhàng cũng theo đó xuất hiện trên khuôn mặt của Đường Vũ Lân.

Đúng vậy, trải qua thời gian tu luyện dài như vậy, hồn lực của hắn tuy rằng còn có chênh lệch một khoảng cách đến cấp 40, nhưng dưới sức ảnh hưởng của Huyền Thiên Công và huyết mạch lực, mức độ ngưng tụ và bền bỉ của hồn lực cũng có được ưu thế trời cao ưu ái. Đặc biệt là lý giải của hắn đối với sinh mạng.

Điểm cống hiến cho khu vực tu luyện chuyên dụng cũng không hề bị lãng phí. Ở nơi đó, mỗi ngày cảm thụ sóng sinh mệnh của thực vật, đã giúp hắn khắc sâu hơn thể ngộ đối với sinh mệnh gấp nhiều lần. Hắn đem những thứ này dung nhập vào bên trong việc tu luyện của chính mình, cũng dung nhập vào bên trong quá trình đoán tạo, lúc này mới có sự tiến bộ như hiện tại.

Tỷ lệ Linh Đoán Tạo thành công đã vượt qua tuyệt đại đa số Đoán Tạo Sư cấp 5, hơn nữa còn là Sáng Sinh Linh Đoán.

Thời gian tuy lớn, nhưng phẩm chất lại khác biệt. Sáng Sinh Linh Đoán Kim Loại có thể tiến hành gia công thêm, tuy rằng bởi vì không phải là làm liền một mạch nên không cách nào đạt đến cấp độ Hồn Đoán Tạo, nhưng lại có thể tiến hành Dung Đoán. Chỉ cần điểm này, giá trị của khối Sáng Sinh Linh Đoán Kim Loại này, đã vượt xa Linh Đoán Kim Loại phổ thông rồi.

Tiếng ong ong nhu hòa kéo dài đầy đủ nửa phút mới chậm rãi kết thúc. Khối Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng này không hề huyễn lệ như khối mà Lâm Dục Hàm tạo ra, nhưng bản thân lại thông suốt, ánh sáng bên trong lập loè một cách có quy luật, cứ như là một trái tim nhỏ đang đập vậy, đem lại một cảm giác cảm động không nói nên lời.

Lâm Dục Hàm há hốc miệng, tuy rằng trong ánh mắt vẫn như trước có chút không phục, nhưng nàng lại không hề lên tiếng.

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, giơ tay cầm lấy khối Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng.

"Không tệ, có tiến bộ!"

Đường Vũ Lân cười cười, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống ở tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần. Đoán tạo liên tục hơn một giờ, tiêu hao đối với tinh thần lực và hồn lực của hắn không hề nhỏ.

"Trường Cung huynh, phán đoán thế nào?" Chấn Hoa hướng về Trường Cung Diễn hỏi.

Trường Cung Diễn lạnh nhạt nói: "Đẳng cấp không giống nhau, lượt đấu này, các ngươi thắng!" Ánh mắt của hắn có chút ảm đạm, vốn tưởng rằng lượt đấu này tuyệt đối chắc ăn, nhưng lại thất bại.

Đúng như hắn nói vậy, đẳng cấp không giống nhau! Đồng dạng là Linh Đoán, giao cho sinh mệnh và thai nghén sinh mệnh hai phương thức tuyệt đối không giống nhau. Sáng Sinh Linh Đoán chính là cảnh giới tối cao của Linh Đoán. Đừng nói là Lâm Dục Hàm, coi như là hắn, cũng đoán tạo không ra được Sáng Sinh Linh Đoán. Bởi vì đây không phải là vấn đề về tu vi, cũng không phải là vấn đề về thực lực Đoán Tạo Sư! Mà là do đặc tính của bản thân Võ Hồn. Không có đặc tính sáng tạo sinh mệnh, sẽ không thể nào đoán tạo ra loại Linh Đoán có đẳng cấp cao nhất này.

Chấn Hoa lại lắc đầu một cái, nói: "Không, chúng ta thua. Tuy rằng phẩm chất Linh Đoán của Vũ Lân tốt hơn một chút, nhưng thời gian tiêu hao để Linh Đoán của lệnh đồ ngắn hơn nhiều lắm! Hơn nữa còn giao cho khối Linh Đoán Kim Loại này đặc tính lôi điện đặc thù, hoàn toàn không kém hơn Dung Đoán Kim Loại phổ thông. Từ công hiệu thực tế để phán đoán, trừ phi khối Linh Đoán Lam Mang Thai Đồng này của Vũ Lân có thể tìm ra được Linh Đoán Kim Loại có phẩm chất tương đồng để tiến hành Dung Đoán, bằng không về tác dụng, rất khó vượt qua thành phẩm của lệnh đồ. Hơn nữa thời gian còn lâu gấp ba lần. Đánh giá một cách công bằng hợp lý, hắn là Vũ Lân hơi kém hơn một chút."

Trường Cung Diễn ngẩn người, "Thế nhưng Dục Hàm lại chiếm tiện nghi ở

phương diện Đoán Tạo Chuy đối với Lam Mang Thai Đồng!"

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Song phương lựa chọn kim loại, đương nhiên phải chọn loại có lợi đối với mình nhất, trận thứ hai Vũ Lân cũng sẽ làm ra lựa chọn tương tự. Trận đầu các ngươi thắng. Trận thứ hai song phương chuẩn bị một chút, 10 phút sau sẽ bắt đầu!"

Ánh mắt Trường Cung Diễn sáng lên, cách nhìn đối với Chấn Hoa rõ ràng không còn sắc bén thù địch nhiều như lúc đầu. Chấn Hoa thế này đã là rất nể tình rồi! Giới Đoán Tạo Sư đánh giá hiệu quả tinh luyện kim loại có hệ thống quy tắc của chính mình. Coi như về hiệu quả sử dụng thực tế, khối Linh Đoán Kim Loại này của Lâm Dục Hàm không tệ, nhưng lại chênh lệch về đẳng cấp. Vốn lẽ ra, dù như thế nào đi nữa cũng đều không thể thắng được.

Nhưng nếu Chấn Hoa đã nói như vậy, hắn cũng không đi phản bác. Đối với trận đấu này, khát khao giành chiến thắng của hắn thật sự là quá lớn.

Hơn nữa, Chấn Hoa chỉ nói là song phương nghỉ ngơi 10 phút. Bên trong quá trình đoán tạo vừa nãy, không thể nghi ngờ tiêu hao của Đường Vũ Lân phải lớn hơn nhiều. Thời gian 10 phút có thể khôi phục lại bao nhiêu hồn lực và tinh thần lực chứ? Coi như lượt đấu thứ hai hắn lựa chọn kim loại mà mình am hiểu hơn, nhưng đoán tạo trăm sông đổ về một biển, ưu thế của bản thân cũng không quá to lớn. Mà chênh lệch hồn lực, rất có khả năng sẽ tạo thành vấn đề đối với việc đoán tạo khối kim loại thứ hai. Xác xuất thắng lợi của Dục Hàm không hề nhỏ.

Mặc dù biết đối phương không muốn chiếm tiện nghi của phe mình, nhưng Trường Cung Diễn vẫn không khỏi âm thầm kính phục đối với Chấn Hoa. Vị này không hổ là Hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, đúng là phóng khoáng!

Sau 10 phút, trận thứ hai bắt đầu.

"Ta chọn Trầm Ngân." Đường Vũ Lân không chút do dự đưa ra lựa chọn. Hắn cũng không giống như trong tưởng tượng của Lâm Dục Hàm và Trường Cung Diễn, sẽ lựa chọn một loại kim loại hiếm phẩm chất đặc biệt cao, mà lại lựa chọn loại kim loại phổ thông, Trầm Ngân.

Trầm Ngân có đặc tính rất đơn giản, hơn nữa còn là kim loại hết thảy Đoán

Tạo Sư ở thời điểm ban đầu thường sẽ sử dụng. Không có một ai lại không quen thuộc với Trầm Ngân cả. Lựa chọn Trầm Ngân, hắn ta muốn quá trình Linh Đoán dễ dàng hơn một ít sao?

Hắn không thể lại đoán tạo ra Sáng Sinh Linh Đoán một lần nữa! Trong lòng Lâm Dục Hàm âm thầm nghĩ vậy. Sáng Sinh Linh Đoán khó khăn đến mức nào, hơn nữa còn tiêu hao rất lớn đối với tinh thần lực và hồn lực, đều không phải là một con số nhỏ đâu! Trừ phi đạt đến cấp bậc Thánh Tượng, bằng không, sáng sinh liên tục hai lần, là chuyện không thể nào.

Nung đốt Trầm Ngân. Lâm Dục Hàm yên lặng mà nhìn gã thiếu niên đối diện, Đường Vũ Lân cảm nhận được ánh mắt của nàng, nhìn về phía nàng khẽ mỉm cười.

Nét cười của hắn thật ấm áp, cũng rất sạch sẽ. Đẹp trai quá đi! Lâm Dục Hàm khẽ động trong lòng, lập tức cúi đầu, muốn ngay lập tức bắt đầu đoán tạo. Nàng không thể để cho tâm tình của chính mình xuất hiện bất kỳ gợn sóng nào. Đối với Đoán Tạo Sư mà nói, quan trọng nhất chính là sự tập trung.

Quá trình nung đốt kết thúc, hai khối Trầm Ngân chậm rãi bay lên.

Lâm Dục Hàm hít sâu một hơi, cùng lúc đó tả chuy lặng yên hạ xuống. Trầm Ngân sao? Linh Đoán không thành vấn đề! Nàng ngược lại muốn xem xem, hắn còn có thể Linh Đoán thành công hay không?

"Ầm ——!!" Bên này, tả chuy của nàng vừa mới chạm nhẹ lên trên Trầm Ngân, một bên khác, tiếng nổ vang cũng đã truyền đến.

Chương 527: Ác Linh Linh Đoán

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Lâm Dục Hàm theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Lân bên kia, kinh ngạc nghĩ, hắn cũng không cần trước tiên thăm dò một chút? Đã trực tiếp bắt đầu đoán tạo?

Đúng vậy! Đường Vũ Lân không hề thăm dò một chút gì cả, đã liền bắt đầu trực tiếp Linh Đoán.

Hữu chuy vung lên, mạnh mẽ nện ở bên trên Trầm Ngân. Tiếp theo, thân thể hắn xoay tròn, tả chuy nối gót hạ xuống.

Không hề có tốc độ nhanh chóng như lúc đoán tạo Lam Mang Thai Đồng trước đó, nhưng mỗi một chuy lại càng thêm mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lấy chân trái làm trục, thân thể hắn không ngừng xoay tròn. Mỗi một vòng xoay, song chùy liền hạ xuống bằng một tốc độ cực nhanh và chính xác. Sau đó mượn lực phản chấn, một lần nữa xoay tròn.

Một một nét ngơ ngác hiện lên trên mặt Trường Cung Diễn. Đây là…

Loạn Phi Phong Chuy Pháp! Đây hẳn là Loạn Phi Phong Chuy Pháp của Đường Môn đi!

"Oanh, oanh ——!!"

Song chùy lần thứ bảy hạ xuống, Trầm Ngân tỏa sáng lung linh, Bách Đoán Tạo tinh luyện đã hoàn thành!

Quá trình đoán tạo của Đường Vũ Lân căn bản cũng không hề dừng lại. Loạn Phi Phong Chuy Pháp, chỗ cường hãn nhất chính là ở, sau mỗi lần

nện xuống, đều sẽ lợi dụng lực phản chấn trước đó mà gia tăng thêm sức mạnh cho Đoán Tạo Chuy. Chuy sau nặng hơn chuy trước, tuyệt đối là phương thức đoán tạo thô bạo và cường hãn nhất.

Nhưng khối Trầm Ngân này lại nảy lên trong quá trình đoán tạo của Đường Vũ Lân, không chỉ không hề có chút tổn hại nào do sức nặng của chuy pháp, mà ngược lại, hào quang màu bạc ở mặt trên càng ngày càng tỏa sáng rực rỡ.

"Oanh, oanh ——!!" Song chùy hạ xuống lần thứ 16, một đạo ánh bạc phóng lên trời, vọt lên cao đầy đủ 6 thước. Ánh bạc óng ánh, mơ hồ có tiếng long ngâm vang lên.

Chuyện này...

Mà lúc này, ở đối diện, Lâm Dục Hàm chỉ vừa mới hoàn thành Bách Đoán Tạo.

Hai vòng Hoàng Kim Hồn Hoàn vàng óng đột nhiên từ dưới chân Đường Vũ Lân bay lên. Tiếp đó, tiếng long ngâm liền từ trên người hắn dập dờn truyền ra. Cùng với đó, bên trong khối Trầm Ngân này như cũng xuất hiện tiếng long ngâm đan xen rộn rã.

Gợn sóng khí huyết nồng đậm đột nhiên từ trong cơ thể Đường Vũ Lân phóng thích ra. Huyết mạch lực truyền vào bên trong một đôi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy, song chùy nhất thời bị nhuộm đẫm thành màu hoàng kim nhàn nhạt.

Loạn Phi Phong Chuy Pháp không hề dừng lại, chuy thứ 17!

"Rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm…!!!" Mỗi một lần hạ xuống, đều càng thêm trầm trọng hơn. Mỗi một lần hạ xuống, đều mang theo khí tức gần như điên cuồng. Mà tiếng long ngâm sục sôi này, cũng vang lên theo từng lần gõ chuy. Đến mặt sau, nhóm Đoán Tạo Sư ở chung quanh đã không phân biệt được rõ, là tiếng long ngâm phát sinh từ trên người Đường Vũ Lân, hay là tiếng cộng hưởng được sản sinh từ trên khối Thiên Đoán Trầm Ngân này?

Thế này thực sự là quá thô bạo rồi!

Có một ít Đoán Tạo Sư quan sát cẩn thận phát hiện ra, Đoán Tạo Đài mà

Đường Vũ Lân sử dụng này, vậy mà đã hơi lún xuống dưới sàn nhà! Đây là cần sức mạnh khủng bố đến mức nào mới có thể làm được như vậy?!

"Oanh, oanh ——!!" Chuy thứ 33!!

"Grào ——!!" Tiếng rồng ngâm sục sôi vang vọng toàn bộ căn phòng. Bên trên khối Trầm Ngân này, một con tiểu long màu bạc đột nhiên chui ra, mang theo khí thế dữ tợn, lao thẳng tới Đường Vũ Lân.

Linh Đoán phản phệ?

Đây là tình huống vô cùng hiếm thấy trong quá trình đoán tạo, Linh Đoán có Sáng Sinh, cũng có Ác Linh được sinh ra. Ác Linh cũng không phải là xấu, mà sẽ làm cho Linh Đoán Kim Loại có tính chất công kích cao hơn. Bình thường, vũ khí thuộc loại công kích, dùng Ác Linh Linh Đoán là tốt nhất, nhưng tỷ lệ xuất hiện của Ác Linh còn thấp hơn cả Sáng Sinh Linh Đoán đấy!

Hơn nữa, một khi Ác Linh xuất hiện, rất có thể sẽ tạo thành thương tổn cho Đoán Tạo Sư, do đó làm gián đoạn Linh Đoán, thành công dã tràng.

Kim Lân trên người Đường Vũ Lân đột nhiên lóe sáng, khiến cho thời điểm tiểu long màu bạc này xung kích đến cơ thể hắn, nhất thời bi thiết kêu lên một tiếng, bị đàn hồi ngược trở về, một lần nữa đi vào bên trong Trầm Ngân. Mà khối kim loại màu bạc sáng loáng như mặt gương bên người Đường Vũ Lân, lại kịch liệt lóe sáng lên.

Thân thể hắn không tiếp tục xoay tròn. Song chùy vung lên thật cao, tới mức cả nửa người hắn hơi ngửa ra, uốn cong về phía sau. Sau đó, song chùy hung hãn đánh xuống, mạnh mẽ nện lên trên Trầm Ngân.

"Grào ——!!!" Tiếng rồng ngâm đầy bi tráng mà cường hãn, tiểu ngân long lại một lần nữa xuất hiện. Nhưng lần này, nó lại không đánh về phía Đường Vũ Lân, mà là quay chung quanh khối Trầm Ngân này. Con rồng nhỏ màu bạc lập lờ uốn lượn theo những đường xoắn ốc tuyệt đẹp.

Ánh sáng trên hai cánh tay Đường Vũ Lân lóe lên, hai thanh Linh Đoán Trầm Ngân Chuy đồng thời được thu hồi. Thân thể của hắn khẽ lung lay, suýt nữa ngã sấp xuống.

Cổ Nguyệt đúng lúc đến bên cạnh hắn, đỡ hắn ngồi xuống tại chỗ.

Hiện tại trong lòng Đường Vũ Lân chỉ có một ý nghĩ, cũng may là buổi trưa mình đã ăn no!

Liên tục Linh Đoán hai lần, hơn nữa đều là cực hạn Linh Đoán như vậy, tiêu hao đối với hắn thực sự là quá to lớn. Hồn lực đúng là không đủ dùng, vì lẽ đó ở thời điểm đoán tạo Trầm Ngân, hắn lựa chọn phương thức thô bạo nhất, cũng là phương thức đoán tạo có tiêu hao to lớn nhất.

Dùng khí huyết để thay thế hồn lực, tiến hành Linh Đoán. Chuyện này nói nghe đơn giản, nhưng mà lượng huyết mạch lực khổng lồ được sử dụng khiến cho Đường Vũ Lân có cảm giác toàn bộ cơ thể mình bị móc rỗng.

Lượng lớn thiên địa linh vật hắn ăn trước đó lúc này hiển hiện ra công dụng, nhờ đó giúp hắn kiên trì được đến chuy thứ 33 của Loạn Phi Phong Chuy Pháp.

Ở tình huống bình thường, Đường Vũ Lân có đủ năng lực để triển khai Loạn Phi Phong với số lần nhiều hơn. Nhưng vừa vặn đây là đang Linh Đoán, không chỉ đơn thuần cần có sức mạnh to lớn, hơn nữa còn phải khống chế sức mạnh, kích phát Trầm Ngân, lại không được xúc phạm tới kết cấu của Trầm Ngân. Tâm lực tiêu hao trong quá trình đó, có thể tưởng tượng được.

Cuộc tỷ thí này, từ lúc vừa mới bắt đầu, Đường Vũ Lân đã kìm nén một cơn tức giận trong lòng. Hắn quyết định, dù như thế nào, đều phải giành lấy sự vẻ vang về cho Đoán Tạo Sư Hiệp Hội.

Cho tới nay, Chấn Hoa hướng dẫn hắn về nhiều mặt, chống đỡ cho hắn với một lượng lớn tài nguyên, Đường Vũ Lân đều ghi tạc trong lòng. Lần này, cuối cùng cũng coi như là có được cơ hội báo đáp lại sư bá, hắn đương nhiên là sẽ tận hết sức lực.

Hai lần Linh Đoán, hoàn toàn là Linh Đoán hợp cách, có khả năng đạt đến tầng thứ cao nhất.

Sáng Sinh Linh Đoán, Ác Linh Linh Đoán. Có thể tùy ý hoàn thành một loại, đều có tư cách tiến vào hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 6.

Nói cách khác, nếu như không phải Chấn Hoa yêu cầu Đường Vũ Lân phải hoàn thành Dung Đoán Linh Đoán mới có thể lên đến cấp bậc Đoán Tạo Sư cấp 6, dựa vào hai lần Linh Đoán này của hắn, tuyệt đối đã đủ tư cách đạt đến cấp 6. Cũng chính là Đoán Tạo Sư cấp 6 trẻ tuổi nhất trong lịch sử giới đoán tạo.

Lâm Dục Hàm dừng quá trình đoán tạo của mình lại. Thời điểm tiếng rồng ngâm sục sôi vang vọng toàn trường, nàng rốt cục đã không nhịn được mà liếc mắt nhìn. Mà chính là cái nhìn này, đã khiến Đoán Tạo Chuy của nàng lỡ mất một nhịp.

Vòng thứ nhất, nàng dùng tốc độ nhanh chóng hoàn thành Linh Đoán. Nhân gia người ta rất chậm, nhưng lại tạo thành Sáng Sinh Linh Đoán. Mà vòng thứ hai, Đường Vũ Lân lại dùng hành động thực tế nói cho nàng, hắn còn có thể nhanh hơn. Tuy rằng điều này là bởi vì sự quen thuộc của hắn đối với Trầm Ngân, nhưng cũng đã đủ để Lâm Dục Hàm tự hiểu rằng, mình vạn vạn lần không làm được.

Nhìn Đường Vũ Lân khoanh chân ngồi ở chỗ đó, Lâm Dục Hàm biết, mình thua. Thua rất triệt để!

Nàng là Đoán Tạo Sư cấp 5. Cho tới nay, nàng đều biết mình là thiên tài Đoán Tạo. Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới, ở bên trong các bạn cùng lứa, lại còn có thể có người vượt qua mình. Nhưng sự thực đặt ở trước mắt, không cho phép nàng không tin.

Trường Cung Diễn cũng ngây người, nhìn khối Ác Linh Trầm Ngân này, trong lúc nhất thời cứng họng, không cách nào nói được nên lời.

Thi đấu tiến hành tới đây, thắng bại đã phân. Dù cho là một gã Đoán Tạo Sư cấp 1, chỉ cần biết một ít kiến thức căn bản, cũng có thể phán đoán ra thắng bại. Đừng nói chi là vòng đoán tạo thứ hai của Lâm Dục Hàm căn bản cũng không hề được hoàn thành.

"Chúng ta thua!" Trường Cung Diễn cười khổ một tiếng.

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Kỳ thực, chúng ta thắng cũng là thắng rất hiểm. Nếu như không phải vừa vặn Vũ Lân đang ở chỗ này của ta, ta thật sự tìm không ra một tên thanh niên tuấn kiệt khác có thể so với lệnh đồ. Hoan nghênh gia nhập Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, nhưng cũng tuyệt không miễn

cưỡng."

Trường Cung Diễn miễn cưỡng gật đầu một cái.

Đang lúc này, không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, một luồng hào quang đỏ rực, đột nhiên từ bên gáy Trường Cung Diễn bay ra. Chỉ một chớp mắt này, đã đến trước mặt Chấn Hoa.

Luồng hào quang đỏ rực này đến thực sự là quá đột nhiên, công kích một cách hoàn toàn bất ngờ.

Đến loại cấp độ như Chấn Hoa, nếu như gặp phải nguy hiểm, bình thường đều sẽ ít nhiều có cảm ứng. Nhưng riêng lần này, ngay cả một chút linh cảm cũng đều chưa từng xuất hiện, mà luồng hào quang đỏ rực kia cũng đã đến trước mặt.

Không hay! Chấn Hoa thầm kêu trong lòng một tiếng.

Đúng lúc này, một đạo ánh bạc gần như sáng lên cùng một lúc, Chấn Hoa đột nhiên biến mất tại chỗ. Luồng ánh sáng công kích này bắn hụt, nhất thời bay vào trong đám người.

Công kích mà ngay cả một Tứ Tự Đấu Khải Sư, một đời Thần Tượng đều cảm thấy uy hiếp đến tính mạng, một khi rơi vào trong đám người, hậu quả khó mà lường được.

Chương 528: Tung tích địch

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nhưng cũng vào lúc này, một bàn tay lớn đột nhiên duỗi ra, nắm lấy một điểm màu đỏ tươi kia.

Lúc này mới có người thấy rõ, luồng hào quang đỏ rực kia là một thanh đoản phi kiếm. Trong nháy mắt khi nó tiếp xúc với bàn tay lớn kia, lập tức bay ngược về. Địch nhân thậm chí ngay cả một thân ảnh cũng đều chưa từng xuất hiện, mà đã đột nhiên biến mất rồi.

Người ra tay ngăn cản kia, rõ ràng là "đầu bếp".

Ông ta hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ. Đuổi theo địch!

Khí thế lừng lẫy sau một khắc liền dâng lên, hồng quang chói mắt bắn ra từ trên người Chấn Hoa, uy thế mạnh mẽ trong nháy mắt bao trùm toàn bộ căn phòng.

Đường Vũ Lân từ lâu đã giật mình mở hai mắt ra, vừa vặn nhìn thấy một màn Chấn Hoa phóng thích Tứ Tự Đấu Khải ở bên cạnh.

Cả người hắn phảng phất như thu nhỏ lại, tiếp đó, toàn thân liền được Đấu Khải hoa lệ bao trùm. Khí thế kinh khủng trong thoáng chốc khiến cả tòa nhà như rung chuyển theo.

"Cũng không nên động!" Chấn Hoa quát một tiếng chói tai, cùng lúc đó, uy thế mạnh mẽ trên người hắn liền trực tiếp nhắm vào Trường Cung Diễn.

Đây tuyệt đối là một màn ám sát có dự mưu trước. Một đòn mới vừa rồi, ông ta cũng không nắm chắc có thể tránh thoát được, công kích đến thực sự

là quá nhanh.

Nếu như không phải là nhờ tác dụng tức thời của Không Gian Truyền Tống của Cổ Nguyệt, chỉ sợ rằng hắn đã bị một đòn kia của đối phương giết chết.

Người ra tay kia, sức tấn công áp súc trong một chiêu kiếm thực sự là vô cùng khủng bố, mục đích chính là muốn giết chết hắn trước khi hắn kịp phóng thích ra Tứ Tự Đấu Khải.

Một sát thủ am hiểu ẩn nấp như vậy, khiến cho mình không cách nào phát hiện, lại có đủ năng lực ám sát mình, vậy ít nhất phải là một vị Siêu Cấp Đấu La từ cấp 95 trở trên! Đối phương đây là đang phát động tấn công dưới tình huống không mặc Đấu Khải! Bằng không, một khi có mặc Đấu Khải, sẽ không thể ẩn giấu khí tức.

Tất cả những thứ này hiển nhiên đều là có dự mưu từ trước. Chấn Hoa sau khi lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tự nhiên là rất giận dữ.

Hết thảy Đoán Tạo Sư đều ngồi xổm xuống trước áp lực này, không một ai manh động.

Trường Cung Diễn mở hai tay ra, đem Lâm Dục Hàm chắn ở sau lưng mình. 2 vàng, 2 tím, 4 đen, 8 cái Hồn Hoàn bay lên, xoay chung quanh cơ thể, Bát Hoàn Hồn Đấu La.

Nhưng dù vậy, tu vi Hồn Đấu La bát hoàn, ở một trước mặt một vị Tứ Tự Đấu Khải Sư, cũng bị áp bức suýt nữa không cách nào đứng vững. Hắn không thể không có Đấu Khải, nhưng cũng không hề phóng thích Đấu Khải của mình ra bên ngoài.

"Chấn Hoa hội trưởng!" Trường Cung Diễn hét lớn một tiếng.

Khí thế trên người Chấn Hoa hơi thu lại, từ trên trời giáng xuống.

"Giết bọn chúng!" Trong đám Đoán Tạo Sư có người gào lên. Lại dám ám sát Hội trưởng, đây quả thật là tội không thể tha. Phải biết, ở bên trong toàn bộ Liên Bang, Chấn Hoa là tồn tại đứng hàng đầu, không chỉ là bởi vì hắn là Tứ Tự Đấu Khải Sư, mà còn bởi vì hắn là Thần Tượng duy nhất. Không có Thần Tượng, sẽ không có Tứ Tự Đấu Khải, chuyện này tất cả mọi người đều biết. Mà Thần Tượng chỉ có một vị như thế, nói cách khác, một khi

Chấn Hoa chết rồi, tương lai liền rất khó lại xuất hiện Tứ Tự Đấu Khải Sư. Trừ phi lại xuất hiện một vị Thần Tượng khác.

Màn ám sát vừa rồi thực sự là quá mạo hiểm. Chấn Hoa là linh hồn của giới đoán tạo, các Đoán Tạo Sư hầu như ai cũng nhận được chỗ tốt từ ông ta. Lúc này, làm sao có thể không nổi giận, điên cuồng?

Trường Cung Diễn nhìn Chấn Hoa uy thế hiển hách trước mặt, môi mím chặt lại. Hắn biết, hiện tại mình có giải thích gì cũng đều vô dụng. Cuộc khiêu chiến này là do hắn gây nên, sát thủ công kích cũng là nhân lúc này mà đánh tới.

"Ngươi hẳn là Đoán Tạo Sư đến từ đại lục khác đi!" Thanh âm lạnh như băng của Chấn Hoa vang lên.

Trường Cung Diễn chấn động trong lòng, tiếp theo lập tức chìm vào đáy vực. Hiện nay thế giới Đấu La có ba khối đại lục, mọi người đều biết. Sự căm thù của Tinh La Đại Lục và Thiên Đấu Đại Lục đối với Đấu La Đại Lục bên này, mọi người cũng đều hiểu rõ. Nếu như không phải có khoảng cách hải dương xa xôi, e rằng cuộc chiến giữa các đại lục sẽ càng thêm kịch liệt.

Coi như là vậy, ba bên cũng sẽ thường thường xảy ra va chạm.

Nếu như nói đến những người hy vọng Chấn Hoa bị giết nhất là ai, như vậy, tuyệt đối là người thống trị của hai mảnh đại lục khác.

Bị đối phương nhìn thấu lai lịch của mình, Trường Cung Diễn đã không còn ý nghĩ may mắn thoát khỏi. Tại sao lại như vậy?

"Không phải chúng ta!" Âm thanh lanh lảnh có chút quật cường từ sau lưng Trường Cung Diễn vang lên. Lâm Dục Hàm nhô đầu ra, đối mặt với Tứ Tự Đấu Khải Sư Chấn Hoa, cũng không có mảy may run sợ.

"Không phải các ngươi thì là ai?" Lập tức có Đoán Tạo Sư phẫn nộ quát lên.

"Không phải chúng ta mà!" Lâm Dục Hàm phản bác lại, trong mắt thoắt cái đã rơm rớm nước mắt.

"Các ngươi đi theo ta!" Chấn Hoa lại làm ra cử động kỳ dị, hướng về Trường Cung Diễn vẫy vẫy tay, đồng thời tay phải hướng về Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt vung lên, một tia sáng đỏ quấn lấy bọn họ.

Trường Cung Diễn có chút khó hiểu. Hắn ta không trực tiếp ra tay?

Tuy rằng Trường Cung Diễn cũng là Đấu Khải Sư, nhưng hắn chỉ là Nhị Tự Đấu Khải Sư. Ở trước mặt Tứ Tự Đấu Khải Sư Chấn Hoa, hắn căn bản không có một chút năng lực chống cự nào.

Nhưng mà Chấn Hoa lại không trực tiếp ra tay. Mang theo áp lực và thấp thỏm, Trường Cung Diễn che chở Lâm Dục Hàm, đi theo Chấn Hoa tiến về phía thang máy.

Một lần nữa trở lại văn phòng, Tứ Tự Đấu Khải trên người Chấn Hoa hóa thành một đạo hồng quang, hòa vào trong cơ thể biến mất.

"Mời ngồi." Chấn Hoa chỉ vào ghế sô pha.

Trường Cung Diễn khẽ nhíu mày, "Ngươi tin tưởng chúng ta?"

Chấn Hoa lạnh nhạt nói: "Ta không tin các ngươi, nhưng ta tin tưởng vào Đoán Tạo Sư. Lúc trận tỷ thí đầu tiên kết thúc, ngươi có thể chủ động nhận thua, không hề bẻ cong ý kiến, ít nhất ngươi là một vị Đoán Tạo Sư hợp cách."

"Nói một chút đi, các ngươi làm sao lại đến, tại sao phải tới nơi này khiêu chiến?" Hắn trầm giọng truy hỏi.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đứng sau lưng Chấn Hoa. Trong lòng Đường Vũ Lân cũng tràn ngập sự khiếp sợ. Hắn nhận ra, trong nháy mắt khi tia sáng màu đỏ rực kia xuất hiện, loại run rẩy xuất phát từ nội tâm kia khiến trái tim hắn hiện tại có chút co thắt lại. Một chiêu kiếm kia thật là đáng sợ, trong đó phảng phất như ẩn chứa hồng hoang mãnh thú. Có thể tưởng tượng được, công kích như vậy nếu như rơi vào trên người thì sẽ thế nào?

Thế nhưng, đầu bếp đại thúc lại dùng tay của mình đón được công kích như vậy! Lúc đó Đường Vũ Lân mơ hồ nhìn thấy, bàn tay của đầu bếp đại thúc đã biến thành màu vàng. Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trường Cung Diễn cười khổ một tiếng, lúc này hắn cũng không dám giấu diếm, việc có quan hệ đến sinh tử. Với thực lực của Chấn Hoa, vả lại nơi này là địa bàn của người ta, muốn giết chết bọn họ bất quá vô cùng dễ dàng. Huống chi bọn họ lại còn đến từ đại lục khác, nói là gian tế, chắc chắn sẽ không có một ai lại đứng ra đính chính giúp cho bọn họ.

"Ngươi đoán đúng, chúng ta không phải là người của Đấu La Đại Lục. Chúng ta đến từ Tinh La Đại Lục. Ta là Phó Hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội của Tinh La Đại Lục."

"Hội trưởng Chấn Hoa hẳn phải biết, cùng với thời đại tiến bộ, hiện tại Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật cũng tiến bộ theo. Cừu hận giữa các đại lục đã không còn kịch liệt như lúc trước. Là Đấu La Đại Lục các ngươi chính thức đưa ra lời mời Tinh La Đại Lục chúng ta phái đại biểu đến đây để tiến hành nghiên cứu trao đổi. Chúng ta theo đoàn đại biểu mà đến. Thân là Đoán Tạo Sư, đã sớm ngưỡng mộ đại danh của ngươi từ lâu, tự nhiên là muốn nhìn một chút, giới đoán tạo của Đấu La Đại Lục hiện tại có thể làm được đến trình độ nào. Vốn là chúng ta cũng không nghĩ đến, lại có kẻ bám đuôi theo."

Nói tới đây, Chấn Hoa đã đại khái nắm được ý tứ trong đó, rất hiển nhiên là có người cố ý kích động lòng háo thắng của Trường Cung Diễn, mới khiến cho hắn mang theo Lâm Dục Hàm tới đây.

"Là người nào ám sát ngài, chúng ta thật sự không biết. Lời ta nói đến đây thôi, có tin hay không đều do ngài." Trường Cung Diễn cười khổ nói: "Nhưng coi như muốn trách, cũng đều phải trách bản thân ta, không có quan hệ gì tới Dục Hàm. Dục Hàm tuy rằng không thuộc về Đấu La Đại Lục, nhưng con bé là thiên tài khó gặp của giới đoán tạo, bất luận các người xử trí ta như thế nào cũng được, nhưng có thể buông tha cho Dục Hàm hay không?"

Chấn Hoa cười nhạt một tiếng, "Xảy ra chuyện như vậy, các ngươi muốn đi khẳng định là không được. Có thể nói ra, là người phương nào xúi giục các ngươi đến đây hay không? Hắn là người của đoàn đại biểu các ngươi?"

Trường Cung Diễn cười khổ nói: "Không phải! Có thể ngài không tin, nhưng thật sự không phải. Sau khi đi tới nơi này, chúng ta gặp phải một tên Đoán Tạo Sư, tên của hắn gọi là Ninh Phong Trí. Đương nhiên, ta không biết là tên thật hay là tên giả. Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, phương diện

đoán tạo có chỗ độc đáo rất riêng, am hiểu dùng một thanh búa tạ để tiến hành đoán tạo. Sau khi ta cùng hắn luận bàn, thăng hiểm được hắn, hắn liền nói ngươi là một vị Thần Tượng ưu tú cỡ nào, nhưng lại không có lấy một người nối nghiệp đoán tạo."

Nghe Trường Cung Diễn giảng giải, Chấn Hoa nhíu chặt chân mày. Tất cả đã trở nên càng thêm khó bề phân biệt. Nếu như dựa theo Trường Cung Diễn nói, gã Ninh Phong Trí này cũng không phải là đến từ chính Tinh La Đại Lục, mà lại là Đoán Tạo Sư của Đấu La Đại Lục. Nhưng một vị Thánh Tượng như thế, thân là Hội trưởng của Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, làm sao mình lại không biết được? Rất hiển nhiên, người xúi giục này có quan hệ với thích khách! Thế nhưng, có thể tin gã Trường Cung Diễn này bao nhiêu phần?

Chấn Hoa nói: "Trường Cung huynh và lệnh đồ đều tạm thời lưu lại làm khách đi! Chuyện này chúng ta sẽ điều tra rõ ràng, đồng thời cũng sẽ thông báo với sứ đoàn của các ngươi tới đây nhận người."

Trường Cung Diễn ngẩn người, "Ngươi tin tưởng ta?"

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Ta chỉ tin tưởng vào trực giác."

Đúng vào lúc này, cửa mở, đầu bếp đại thúc từ bên ngoài đi vào.

Chấn Hoa nhìn về phía ông ta, "Sao rồi?"

Đầu bếp đại thúc khẽ lắc đầu, "Tốc độ cực kỳ nhanh, là Mẫn Công Hệ Phong Hào Đấu La hiếm thấy. Hơn nữa, hắn là đã đến cấp độ Siêu Cấp Đấu La. Chính diện chiến đấu, hắn không thành vấn đề, nhưng chạy, tốc độ lại quá nhanh. Ta đuổi theo một đoạn, vẫn bị hắn bỏ rơi lại. Xem ra ngươi gặp phiền phức rồi. Bị một tên thích khách cấp độ Siêu Cấp Đấu La nhung nhớ, khà khà!!"

Chương 529: Thân phận của Mục Dã

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Chấn Hoa cười nhạt một tiếng, "Xem ra, có người không hy vọng ta sống sót!"

Đầu bếp đại thúc suy tư: "Người kia có năng lực rất kỳ lạ, hồn lực mượn tinh lực của bản thân để vận chuyển tăng cường. Võ Hồn là gì thì không thấy được. Có chút kỳ quái!"

"Có thể là Tà Hồn Sư hay không?" Vẫn luôn yên lặng lắng nghe, Đường Vũ Lân đột nhiên lên tiếng.

"Tà Hồn Sư?" Nghe xong ba chữ này, Chấn Hoa, đầu bếp đại thúc và cả Trường Cung Diễn đều cảm thấy chấn động.

"Cũng có thể." Đầu bếp Đại thúc không chút do dự trả lời: "Nếu như là Tà Hồn Sư, vậy thì có thể giải thích được rồi. Trong mấy năm gần đây, Tà Hồn Sư bắt đầu hoạt động nhiều hơn, ở khắp nơi phá hoại và tập kích khủng bố. Hiện tại, toàn Liên Minh đều đang theo dõi điều tra bọn chúng, không ngờ bọn chúng lại vươn bàn tới nhắm vào ngươi bên này. Tà Hồn Sư dám to gan xuất hiện, hiển nhiên là có chỗ dựa vào, tất nhiên sẽ có cường giả."

"Các ngươi vừa nói như thế, ta thật giống như cũng có chút ấn tượng. Cái gã Đoán Tạo Sư gọi là Ninh Phong Trí kia, ở thời điểm đoán tạo, khí tức đặc biệt âm lãnh, so với Hồn Sư bình thường cũng có chỗ bất đồng." Trường Cung Diễn góp lời.

Chấn Hoa nở nụ cười, "Tà Hồn Sư, tốt! Ta còn chưa từng giao thủ cùng với Tà Hồn Sư đây. Đầu bếp, ngươi trước tiên nói với Vũ Lân chuyện của ngươi đi. Vụ ám sát lần này, để ta xử lý."

"Ừm." Đầu bếp dùng ánh mắt sâu của mình liếc nhìn hắn, sau đó quay đầu hướng về Đường Vũ Lân nói: "Ngươi theo ta đến tiểu thực đường một chút! Một! Mình!" Hắn hết sức nhấn mạnh việc để Đường Vũ Lân đến một mình.

"Được." Đường Vũ Lân áy náy nhìn Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt hướng về hắn cười cười.

Hôm nay tới Thiên Đấu Thành này, đối với đầu bếp, Đường Vũ Lân đã sớm có một nhận thức tuyệt nhiên không giống với trước đây. Vị đầu bếp này tuyệt đối là một tồn tại đứng ở đỉnh cao của đại lục. Là một người nắm giữ Thần Cấp Cơ Giáp, là một cường giả cấp độ Phong Hào Đấu La, có thể đối kháng với Siêu Cấp Đấu La. Coi như là ở Sử Lai Khắc học viện, chí ít cũng có thực lực tương đương với trưởng lão của Hải Thần Các.

Tiến vào tiểu thực đường, không gian chung quanh khẽ vặn vẹo. Một luồng hồn lực nhu hòa ngăn cách nơi này với ngoại giới.

Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy đó là một tầng vầng sáng màu xanh lục nhàn nhạt, dường như có công dụng ngăn cách không gian. Cái cảm giác này vô cùng kỳ diệu, cứ như thể được bao phủ trong một tầng bọt khí lớn vậy, đây chính là vận dụng hồn lực ở tầng thứ cao hay sao? Sáng tạo ra một thế giới chỉ thuộc về mình.

"Đại thúc, ta còn không biết nên gọi ngài như thế nào đây?" Đường Vũ Lân hỏi.

Đầu bếp đại thúc cười nhạt một tiếng, nói: "Ta tên là Mục Dã. Ngươi gọi ta Dã thúc là được."

"Dã thúc." Đường Vũ Lân ở phương diện dẻo mồm tuyệt đối rất có thiên phú.

Mục Dã nói: "Ngươi nhất định cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ta lại muốn đơn độc nói chuyện cùng ngươi. Mà trên thực tế, chuyện này ta cũng đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng vẫn làm ra quyết định này. Ta đây vốn là người không thích vòng vèo, nói thẳng vào vấn đề vậy, ta hi vọng ngươi có thể truyền thừa y bát của ta. Hoặc có thể nói là truyền thừa sở học của tông môn ta cũng được."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Dã thúc, ý của ngài là…?" Ở phương diện đoán tạo, hiện tại hắn cũng đã có ba vị lão sư, nếu như tính luôn cả Sư bá Chấn Hoa, vậy thì là bốn vị. Mà phương diện tu luyện, cũng có Vũ lão sư, Sư tổ hướng dẫn. Chẳng lẽ nói, lại sẽ phải nhiều thêm một vị lão sư hay sao?

Mục Dã nói: "Vốn là ta rất do dự, bởi vì ngươi là người của Sử Lai Khắc học viện. Nói theo một ý nghĩa nào đó, truyền thừa của ta đã từng là đối thủ cạnh tranh của Sử Lai Khắc. Chỉ là theo thời gian phát triển, tông môn ta dần dần suy sụp, đã không cách nào chống đỡ với Sử Lai Khắc hiện tại được nữa. Ta cũng nghe Chấn Hoa nói rồi, ngươi còn gia nhập Đường Môn, đúng không?"

"Vâng, đúng vậy!" Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Mục Dã nói: "Ngươi đồng ý từ bỏ thân phận Đường Môn sao? Ngươi hẳn vẫn còn là đệ tử ngoại môn đi? Từ bỏ thân phận, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, nhưng lại vội vàng lắc lắc đầu, "Không, không được! Đường Môn đối với việc tu luyện trong quá khứ của ta đã có trợ giúp rất lớn. Công pháp tu luyện hiện tại của ta đều đến từ chính Đường Môn. Ta không thể rời bỏ Đường Môn được!"

Mục Dã nhíu chặt chân mày, "Ngươi cứ yên tâm, công pháp bản môn chắc chắn sẽ không kém hơn so với Đường Môn. Hơn nữa, ta chính là Đại Tông chủ của bản môn. Chỉ cần ngươi chịu theo ta học tập, những thứ ngươi có thể học được, nhất định sẽ càng nhiều hơn so với Đường Môn. Tuy rằng chúng ta không bằng Đường Môn, nhưng về mức độ coi trọng tuyệt đối không giống nhau, mà về tuyệt học đỉnh cao mà nói, tuyệt đối không kém hơn Đường Môn."

Đường Vũ Lân vẫn như trước lắc đầu, "Xin lỗi, Dã thúc. Chuyện này ta không thể đáp ứng ngài, ta thích Đường Môn, cũng rất yêu quý Đường Môn. Dù như thế nào, ta đều sẽ không phản bội Đường Môn. Hơn nữa, ta hiện tại đã là thành viên của Đấu Hồn Đường." Từ khi gia nhập Đường Môn cho tới nay, hắn vẫn luôn ở bên trong Đường Môn nhận được đủ các loại chỗ tốt, nhưng trên thực tế vẫn chưa trả giá gì cả. Làm sao lại có thể cứ như thế mà rời bỏ Đường Môn đây?

Mục Dã hơi kinh ngạc hỏi lại: "Ngươi đã gia nhập Đấu Hồn Đường?

Chuyện này quả là có chút phiền phức. Bất quá cũng không sao, chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ đích thân đi Đường Môn một chuyến, dùng đầy đủ lợi ích để đổi lấy thân phận của ngươi."

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn hướng về hắn, "Dã thúc, tại sao ngài lại chọn ta?" Đây là chỗ mà Đường Vũ Lân hiếu kì nhất.

Mục Dã nói: "Bởi vì thiên phú của ngươi vô cùng phù hợp với công pháp bản môn. Ngoại giới, rất nhiều người đều cho rằng, công pháp bản môn quan trọng nhất chính là phải phù hợp với Võ Hồn. Trên thực tế, quan trọng nhất vốn không phải là Võ Hồn, mà là huyết thống. Chỉ có huyết mạch lực mạnh mẽ, mới có thể chân chính đem công pháp bản môn tu luyện tới cao thâm. Không có ai biết, mỗi một Đại Tông chủ của bản môn, kỳ thực Võ Hồn đều không phải đặc biệt mạnh, nhưng ở phương diện khí huyết, cũng tuyệt đối có thiên phú dị bẩm."

"Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta liền phát hiện, ở phương diện này ngươi có được ưu thế trời ban. Khí huyết của ngươi rất cường thịnh, vượt xa bạn cùng lứa tuổi, thậm chí vượt xa Hồn Sư phổ thông. Ta ở độ tuổi này của ngươi, cũng tuyệt đối không có được lượng khí huyết dồi dào như thế. Nhưng khi đó, phát hiện ngươi là học viên của Sử Lai Khắc học viện, nên ta mới do dự."

"Sau khi trở về, ta cẩn thận suy nghĩ, rất nhanh ta đã nghĩ thông. Bởi vì ở trên thế giới này, ta rất có khả năng không bao giờ tìm được một người thừa kế có khí huyết dồi dào hơn ngươi nữa. Đây mới là điều quan trọng nhất. Mà tất cả những cái khác, ta cho rằng cũng có thể dùng phương thức bất đồng để bù đắp. Thí dụ như, về phần Sử Lai Khắc học viện, sau khi học xong, tốt nghiệp, đương nhiên là có thể rời đi. Mà phương diện Đường Môn, ta cũng nguyện ý bỏ một cái giá xứng đáng để đổi lấy ngươi ra."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Nói cách khác, môn phái này của ngài, là lấy việc tu luyện khí huyết làm chủ?"

"Không sai." Mục Dã ngạo nghễ nói: "Ở phương diện tu luyện khí huyết, ta dám nói, không có bất kỳ truyền thừa khác có thể sánh bằng bản môn."

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, sau khi hơi suy tư, hắn lại vẫn lắc đầu một cái, "Xin lỗi, Dã thúc. Ta thật sự không thể đáp ứng ngài. Phương diện học viện còn nói được, thế nhưng, ta không thể phản bội Đường Môn. Ta không

chỉ là từ Đường Môn thu được rất nhiều, ta cũng thật tâm yêu thích Đường Môn. Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã nghe về truyền thuyết Đường Môn. Ta lấy việc mình có thể gia nhập Đường Môn làm vinh quang. Đa tạ ý tốt của ngài."

Mục Dã hơi giận nói: "Từ nhỏ đã nghe truyền thuyết Đường Môn? Vậy ngươi có nghe qua truyền thuyết của Bản Thể Tông?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, lắp bắp không hé răng. Hắn cũng không thể nói chưa từng nghe nói, đúng chứ? Trên thực tế, hắn quả thật là chưa từng nghe nói tới!

Một vẻ cụt hứng hiện lên ở trên mặt Mục Dã. Đúng đấy! Bản Thể Tông sa sút rồi! Là từ sau một hồi hạo kiếp vạn năm trước, toàn thể Bản Thể Tông liền bắt đầu suy sụp. Cũng không còn tiếp tục ở cấp độ đứng đầu đại lục nữa.

Từng có lúc, lịch đại Tông chủ của Bản Thể Tông đều có tu vi Siêu Cấp Đấu La trở lên, thậm chí còn từng xuất hiện cường giả có cấp độ Cực Hạn Đấu La, Bán Thần Cấp.

Thời gian qua đi nhiều năm, Sử Lai Khắc vẫn như trước có cường giả như thế tọa trấn. Mà chính mình thân là Tông chủ Bản Thể Tông, lại ngay cả cấp độ Siêu Cấp Đấu La cũng đều không thể đột phá.

"Dã thúc, ngài không sao chứ?" Thấy sắc mặt Mục Dã không đúng, Đường Vũ Lân cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

"Ngươi cút ngay!" Mục Dã có chút bất mãn vung tay lên, một luồng hồn lực đẩy tới, vầng sáng chung quanh thu lại, ngay chính bản thân Mục Dã cũng hóa thành một vệt sáng biến mất. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh đẩy tới, lảo đảo lùi về phía sau vài bước. Thời điểm nhìn lại, ở trong tiểu thực đường, Mục Dã đã biến mất không còn tăm tích.

Chương 530: Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Hic..." Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, kỳ thực, nếu như nói làm đệ tử của Mục Dã, hắn tuyệt đối sẽ đồng ý. Không nói những thứ khác, chỉ riêng tài nấu ăn của Mục Dã, đã đủ để chinh phục Đường Vũ Lân. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, nếu như có thể thường thường ăn được mỹ thực của vị đầu bếp đại thúc này, tốc độ tu luyện của mình có thể được tăng cường thêm nhiều.

Chỉ là, cũng không thể vì… ăn mà phản bội Đường Môn đi!

Nếu như Đường Môn cũng có được một vị đầu bếp như Dã thúc thì quá tốt rồi…

Nuốt nước bọt một cái, Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ, rời khỏi tiểu thực đường.

Trường Cung Diễn và Lâm Dục Hàm đã không thấy đâu, chỉ có Chấn Hoa đang đợi cùng với Cổ Nguyệt.

"Sư bá." Đường Vũ Lân cung kính kêu lên.

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Thế nào? Luận đàm với hắn sao rồi?"

Đường Vũ Lân có chút lúng túng trả lời: "Chuyện của Dã thúc con không thể đáp ứng, ông ấy đi rồi. Có khả năng là giận rồi."

Chấn Hoa cười ha ha, nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Tính tình hắn là vậy đó, già đầu rồi mà cứ y như con nít. Ngươi không cần để ý đến hắn, khi nào gặp lại ta sẽ nói với hắn cho. Ngày hôm nay thực sự là phải cảm tạ hai người các ngươi! Đặc biệt là ân cứu mạng của Cổ Nguyệt."

Cổ Nguyệt liền vội vàng lắc đầu, "Không có gì, miện hạ. Ta lúc đó là làm theo bản năng."

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Nếu như không phải là ngươi theo bản năng cứu viện, ta e rằng không chết cũng sẽ bị trọng thương. Một chiêu kiếm kia đến thực sự là đột nhiên, bất quá, tốc độ phản ứng của ngươi cũng thực sự là rất nhanh."

Cổ Nguyệt ngại ngùng cúi đầu.

Chấn Hoa nhìn về phía Đường Vũ Lân, nói: "Biểu hiện hôm nay của ngươi cũng không tệ. Không nghĩ tới mấy tháng này, ngươi ở phương diện Linh Đoán Tạo lại có tiến bộ lớn như vậy, đã có thể thuận lợi hoàn thành Sáng Sinh Linh Đoán và Ác Linh Linh Đoán. Rất tốt! Tiếp tục củng cố, đem cơ sở hoàn thiện cho thật vững chắc. Phải chú ý lĩnh hội nhiều hơn biến hóa của bản thân kim loại mỗi khi Linh Đoán. Đồng thời cũng cảm thụ sự biến hóa của chính bản thân ngươi trong quá trình đoán tạo. Đây đều là những yêu cầu rất thiết yếu để tương lai ngươi có thể tiến lên cấp độ Hồn Đoán Tạo."

"Vâng, sư bá."

Hiện tại, Đoán Tạo Thuật của Đường Vũ Lân đã đến kỳ bình cảnh, trước khi tu vi đạt tới tứ hoàn, không cách nào trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6 chân chính. Nhưng trên thực tế, Linh Đoán Kim Loại hắn có thể tạo ra đã tốt hơn tuyệt đại đa số các Đoán Tạo Sư cấp 6 rồi. Chỉ là không có cách nào để tiến hành Dung Đoán Linh Đoán, vì lẽ đó đẳng cấp mới không thể nào tăng lên nổi. Còn tương lai Hồn Đoán Tạo, vậy thì cần phải có hồn lực ở tầng thứ càng cao hơn nữa mới được.

Chấn Hoa nói: "Được rồi, ta còn có chuyện phải xử lý. Các ngươi đi làm chuyện của các ngươi đi. Đúng rồi, Lâm Dục Hàm nhờ ta chuyển lời cho ngươi, con bé nói nhất định sẽ vượt qua ngươi. Vũ Lân à! Ngươi phải cố gắng nỗ lực nha!"

Cáo từ Chấn Hoa, Đường Vũ Lân trước tiên đi bán một số Hữu Linh Kim Loại do chính mình đoán tạo. Khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, hai khối Linh Đoán Kim Loại đoán tạo ra ngày hôm nay đều được bán ra với giá siêu cao.

Sáng Sinh Linh Đoán và Ác Linh Linh Đoán đều cực kỳ hiếm thấy. Hai khối kim loại không đợi Đường Vũ Lân đi bán cho Hiệp hội, đã bị hai tên Đoán Tạo Sư vừa lên đến cấp 5 mua đi rồi. Bọn họ hy vọng có thể thông qua việc nghiên cứu đối với hai khối kim loại này để tăng cường năng lực Linh Đoán của mình.

Lần trước tuy rằng Đường Vũ Lân gây chấn động toàn trường, nhưng tuyệt đối cũng không "nhất chiến thành danh" như trận đấu với Lâm Dục Hàm trước mặt mọi người lần này. Ở Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, hắn ngay lập tức đã trở thành tiểu thiên tài trứ danh.

"Buổi tối muốn đi đâu?" Rời khỏi Đoán Tạo Sư Hiệp Hội, Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi. Bọn họ chỉ cần canh vào sáng sớm tinh mơ ngày mai chạy về, sẽ không để lỡ việc đi học.

Tạm thời để lại Cơ Giáp ở lại Hiệp hội bên này, khi nào đi lại đến lấy.

Cổ Nguyệt nói: "Ta đối với Thiên Đấu Thành cũng không rành lắm, ngươi muốn đi đâu, ta sẽ đi cùng ngươi."

"Vậy chúng ta đi dạo một chút đi. Ta rất yêu thích Thiên Đấu Thành." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Thiên Đấu Thành, đặc điểm lớn nhất chính là không có kiến trúc gì đặc biệt cao to, rất nhiều kiến trúc nguyên thủy tốt vô cùng, là địa phương nắm giữ nhiều kiến trúc nguyên thủy nhất trên toàn bộ Đấu La Đại Lục hiện nay.

Đường Vũ Lân dẫn theo Cổ Nguyệt đi tới đi lui, dạo quanh khắp chốn. Hai bên đường đi, những cửa hàng cổ sắc cổ hương, cứ như thể đem bọn họ quay về quá khứ vậy.

"Vũ Lân, ngươi thật sự phải cẩn thận một chút. Lần trước Tà Hồn Sư đã suýt nữa làm hại ngươi. Hay là chúng ta sớm trở về học viện một chút đi." Đi được một lúc, Cổ Nguyệt nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cười nói: "Không có chuyện gì đâu. Số lượng Tà Hồn Sư rất ít, làm sao có thể trùng hợp gặp phải chúng ta như vậy!"

"Thật sao?" Một âm thanh đầy âm lãnh đột nhiên vang lên ở bên tai bọn họ.

Đường Vũ Lân căng thẳng trong lòng, theo bản năng xoay ngang thân, liền che ở trước người Cổ Nguyệt. Nhưng cũng vào lúc này, hắn ngơ ngác phát hiện, cảnh vật chung quanh đã thay đổi.

Những căn nhà cổ kính đột nhiên đã biến thành một cái thế giới tối tăm, mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt. Sau một khắc, hắn chỉ cảm thấy trong đầu ầm đạm một trận, trời đất quay cuồng thoắt cái liền mất đi ý thức.

Hào quang màu đỏ sậm đột nhiên thu lại, những căn nhà lại khôi phục như bình thường. Thậm chí ngay cả người đi đường qua lại đều không hề chú ý tới, trên đường phố đột nhiên ít đi hai người. Phảng phất như thể trong một cái nháy mắt kia, thời gian đã ngừng lại vậy.

Lạnh lẽo, lạnh lẽo đến tận xương! Rùng mình một cái, Đường Vũ Lân từ trong hôn mê tỉnh lại.

Hắn theo bản năng mở hai mắt ra, sau đó liền ngơ ngác phát hiện, dưới thân là mây mù mờ ảo, thân người lại đang lơ lửng ở trên không.

Sau đó hắn liền nhìn thấy Cổ Nguyệt. Thân thể Cổ Nguyệt nằm ngang, ngay đối diện với hắn. Nói chuẩn xác, là bọn họ bị một người kẹp ở hai bên, ngay dưới nách.

Hai con mắt Cổ Nguyệt đóng chặt, sắc mặt tái nhợt. Mùi máu tanh là từ trên người người kia truyền đến, mà cảm giác lạnh lẽo thì lại đến từ trên không trung.

Tà Hồn Sư? Đường Vũ Lân liền lập tức có phán đoán của mình, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Xem ra, vẫn là mình đã bất cẩn rồi! Hơn nữa, cũng không nghĩ tới, đối phương lại sẽ đặt mục tiêu lên trên người mình.

Hắn đã đoán được, cái vị đang bắt mình và Cổ Nguyệt hai người bay trên trời, rất có khả năng chính là vị Tà Hồn Sư lúc trước ám sát Chấn Hoa kia. Nếu đã như vậy, e rằng khả năng mình và Cổ Nguyệt may mắn thoát khỏi là không lớn.

Siêu Cấp Đấu La đấy!

"Tỉnh lại thật nhanh nhỉ!" Thanh âm lạnh như băng nghe không ra giới tính, vang lên ở trong tai Đường Vũ Lân. Chỉ riêng âm thanh, đã khiến cho hắn có loại cảm giác tinh thần như thác loạn.

Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, không hé răng. Nói cái gì cũng đều vô dụng, không bằng không nói.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, cảm giác không trọng lực kỳ lạ đột nhiên truyền đến, khiến cho hắn không khỏi kinh ngạc thốt lên thành tiếng. Thời điểm lần thứ hai mở mắt, hắn ngơ ngác phát hiện, bọn họ vậy mà đang như một cục đá rơi tự do, đang nhanh chóng rơi thẳng xuống đất.

Xuyên qua mây mù, nhanh chóng rơi xuống! Cảm giác không trọng lực ghê rợn kia làm cho người ta theo bản năng cảm thấy sợ hãi một trận.

Mắt thấy cách mặt đất chỉ còn khoảng trăm mét, một nguồn sức mạnh đột nhiên truyền đến. Đường Vũ Lân suýt nữa thổ huyết, nhưng thân hình lại ổn định lại trên không trung. Một khắc tiếp theo, bọn họ cũng đã rơi xuống trên mặt đất.

Nơi này đã là vùng hoang dã, nhìn sắc trời, lúc này đã là tiếp cận hoàng hôn. Đường Vũ Lân lúc này mới đầy lo lắng đi quan sát cái gã Tà Hồn Sư kia.

Tên Tà Hồn Sư này toàn thân được bao bọc kín mít, một thân trang phục màu xám, trên đầu mang khăn trùm đầu, chỉ lộ ra một đôi mắt. Con mắt của hắn cũng có màu xám, con ngươi lại là màu đỏ, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Vung hai tay lên, đem Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đặt xuống trên mặt đất.

"Có phải là U Quỷ chết ở trong tay ngươi?" Thanh âm lạnh như băng chất vấn Đường Vũ Lân.

"U Quỷ?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Không quen biết!"

"Không quen biết? U Quỷ từ lần trước sau khi đi Hồn Đạo Hỏa Xa liền mất tích. Mà ngươi lại là người may mắn còn sống sót lần kia." Tà Hồn Sư lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lân bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Ngươi nói đến chính là cái tên am hiểu luyện hồn kia sao? Ta không biết hắn đi nơi nào! Ngươi cho rằng, loại tu vi này của ta có thể giết hắn sao?"

Tà Hồn Sư ngẩn người! Đúng vậy, tiểu tử này bất quá chỉ có hồn lực tam hoàn, U Quỷ lại là lục hoàn Hồn Đế. Tà Hồn Sư so với Hồn Sư bình thường quỷ dị kỳ bí, vì lẽ đó khi đụng phải Hồn Sư phổ thông, dưới tình huống cùng cấp bậc, thường sẽ có ưu thế hơn.

Đường Vũ Lân vươn mình ngồi dậy, hắn phát hiện, trên người mình cũng không có cấm chế gì cả. Đây không phải là đối phương khách khí, mà là vì tu vi song phương cách biệt quá xa. Nhân gia người ta cho rằng không cần thiết phải hạn chế hai người mình.

Hắn trước tiên bò đến bên cạnh Cổ Nguyệt, sờ sờ Cổ Nguyệt, khí tức vẫn tính là ổn định, chỉ là vẫn còn đang hôn mê.

Làm đến nơi đến chốn, tâm tư cũng theo đó mà lay động. Gã Tà Hồn Sư này không trước tiên giết bọn họ, mang ý nghĩa bọn họ còn có giá trị lợi dụng. Vậy thì còn có cơ hội!

"Tiền bối, ngài bắt hai đứa bé như chúng ta để làm cái gì?" Đường Vũ Lân mặt đầy tò mò hỏi, ánh mắt của hắn trong suốt, vô cùng dễ lừa người khác.

"Đứa bé? Đường Vũ Lân, lớp trưởng lớp năm nhất của Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, đệ tử của học trò Xích Long Đấu La Trọc Thế. Đã từng dẫn dắt đồng đội chiến thắng lớp năm hai. Ở bên trong cuộc thi cuối kỳ, lại còn chiến thắng Nhật Nguyệt Hoàng Gia Hồn Đạo Sư Học Viện. Ta nói có đúng không?" Âm thanh lạnh lẽo bình tĩnh nói ra.

Đường Vũ Lân thầm giật mình trong lòng, không nghĩ tới đối phương lại điều tra hắn rõ ràng như thế, "Tiền bối, ngài một đời miện hạ, điều tra tiểu nhân vật này như ta để làm cái gì?"

"Hiện tại tiểu nhân vật, không có nghĩa là tương lai cũng là tiểu nhân vật. Sử Lai Khắc không phải am hiểu nhất là bồi dưỡng nhân tài sao? Đem những nhân tài như các ngươi bóp chết từ trong trứng nước, Sử Lai Khắc làm gì còn có tương lai?" Tà Hồn Sư thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngài đây xem như là đang lấy lớn hiếp nhỏ

đi!"

"Đưa số điện thoại của Chấn Hoa đây!" Tà Hồn Sư căn bản là không thèm đáp lại lời của hắn.

Chương 531: Hung lệ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân rùng mình trong lòng, đối phương bắt cóc hắn, hóa ra là vì muốn dẫn dụ sư bá ra đây.

Lấy Hồn Đạo Bộ Đàm của mình ra, liếc mắt nhìn Tà Hồn Sư, ngay trong một chớp mắt tiếp theo, tay phải Đường Vũ Lân bỗng nhiên phát lực, trong nháy mắt liền bóp nát Hồn Đạo Bộ Đàm của mình.

"Bốp…!!!" một cái tát nhanh như tia chớp quất tới, Đường Vũ Lân căn bản ngay cả cơ hội tránh né đều không có, cả người cũng đã bị đánh bay ngang ra ngoài. Nửa bên mặt trái sưng vêu lên, cảm giác kia, cứ như thể bị một đoàn tàu cao tốc va vào vậy. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn bộ phần đầu của mình đều mất cảm giác, trong đầu vang lên một trận ong ong.

Nhưng hắn không hề hối hận chút nào. Tuyệt đối không thể gọi điện được! Một khi gọi, sư bá sẽ gặp nguy hiểm. Mà một khi dẫn dụ sư bá đến, giá trị lợi dụng của mình và Cổ Nguyệt sẽ không còn, thời gian đến với tử thần sẽ còn nhanh hơn.

Mỗi khi đối mặt với tuyệt cảnh, dòng suy nghĩ của Đường Vũ Lân đều sẽ đặc biệt rõ ràng, lúc này cũng không ngoại lệ.

Ngã ầm ầm trên mặt đất, đại não đã hoàn toàn ngơ ngơ ngác ngác, tất cả xung quanh đều trở nên mơ hồ. Hắn muốn giẫy giụa bò lên, nhưng toàn bộ cơ thể cũng không còn nghe hắn sai khiến nữa. Giãy dụa mấy lần, nhưng đều ngã bẹp xuống đất trong sự cụt hứng.

Mặt nạ giật giật, tròng mắt màu xám kia của Tà Hồn Sư đã đột nhiên biến thành màu đỏ tươi, chỉ là một cái lắc người, đã đến bên cạnh Đường Vũ Lân.

Hắn ngồi xổm xuống, duỗi một ngón tay ra, quẹt lấy một ít máu tươi nơi khóe miệng Đường Vũ Lân, phần dưới mặt nạ được xốc lên, lộ ra chiếc cằm tinh xảo. Màu môi của hắn vô cùng tươi đẹp, tươi đẹp thậm chí có chút quỷ dị, có lẽ là một người phụ nữ. Cô ta đem ngón tay đưa vào trong miệng, dùng sức mút vào một cái, nuốt trọn giọt máu tươi của Đường Vũ Lân.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể cô ta chấn động mạnh một cái, tròng mắt đột nhiên co rút lại, con ngươi co lại chỉ còn to bằng mũi kim. Cô ta đứng lên, lảo đảo lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân hoàn toàn thay đổi.

"Làm sao có khả năng? Một tên Tiểu Hồn Tôn nho nhỏ, làm sao có khả năng có được máu tươi tinh khiết như thế, tinh lực nồng đậm mà dồi dào như vậy. Quá tốt rồi, quá tốt rồi! Lại còn là máu của thuần nam chí dương. Ha ha, ha ha, ha ha! Quá tốt rồi, Chấn Hoa tính là gì! Chỉ cần có thể hút máu của ngươi, ta liền có thể trở nên bình thường, sẽ không cần phải tiếp tục chịu nỗi khổ của biển máu luyện hồn nữa. Ha ha ha ha! Ta thay đổi chủ ý, ta muốn hút khô máu của ngươi."

Ả ta cuồng loạn cười to lên, âm thanh không còn lạnh lẽo nữa, chắc chắn là giọng nữ!!

Ả ta bước ra một bước, lại một lần nữa đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, tóm lấy hắn từ trên mặt đất, "Tiểu tử, ngươi dù như thế nào cũng không nghĩ tới được đi! Ngươi nỗ lực bảo vệ Chấn Hoa, nhưng bại lộ bí mật dòng máu của chính mình. Yên tâm, ta sẽ không giết chết ngươi. Ta sẽ để ngươi làm nô lệ cấp máu cho ta. Với sự cường thịnh của huyết mạch của ngươi, coi như là máu tươi bị ta hút sạch, cũng vẫn sẽ còn lại thể phách hoàn hảo. Rất tốt, rất tốt! Không nghĩ tới, vận may của ta lại sẽ tốt như thế."

Vừa nói, ả ta lần thứ hai hé lộ nửa cái mặt nạ, môi đỏ mở ra, hai cái răng nanh cấp tốc mọc dài ra, dữ tợn dị thường.

Đường Vũ Lân muốn phản kháng, nhưng toàn thân lại bị sự âm lãnh bao phủ, bất luận khí huyết của hắn có dồi dào cỡ nào, cũng không cách nào áp chế được sự âm lãnh kia.

Đầu lưỡi béo núc liếm liếm răng nanh của mình, cứ như là một con thú săn

mồi nhìn miếng thịt ngon nhất trên đời không nỡ lòng ngoạm ăn. Tà Hồn Sư từng chút từng chút một hướng về Đường Vũ Lân tới gần, trên người ả ta còn mang theo một mùi hương thơm nhàn nhạt.

Nơi khóe miệng Đường Vũ Lân đã xuất hiện một nụ cười khổ, "Chờ..ột..út! (Chờ một chút!!)" Bởi vì một cái tát lúc trước kia, tiếng nói của hắn đã có chút mơ hồ không rõ.

"Được, nể tình mấy phần sự quan trọng của dòng máu ngươi đối với ta, để cho ngươi nói một câu. Bất quá, ngươi tốt nhất không cần nói cái gì gì mà xin tha, làm phiền ta!" Trong thanh âm của ả Tà Hồn Sư phảng phất như mang theo một sự dụ hoặc, làm cho lòng người ta rơi vào trong mê đắm.

Đường Vũ Lân nhịn đau, cố gắng nói rõ chữ, "Ta không xin ta cho mình, ta khẳng định là không có cách nào may mắn thoát khỏi. Nhưng nếu như máu của ta có tác dụng lớn đối với ngươi như vậy, sau khi ngươi hút khô máu ta rồi, ngươi chung quy cũng phải tìm chỗ tu luyện đúng không, cũng không thể lãng phí thời gian được! Đã như vậy, ngươi có thể tha cho bạn của ta hay không? Nàng đối với ngươi cũng không có tác dụng gì. Nàng yếu đuối như vậy, cũng không uy hiếp được ngươi. Ngươi dẫn ta đi đi, đến chỗ khác hút khô máu của ta, có được hay không? Đem nàng vứt lại nơi này là được rồi. Ta không muốn dáng vẻ ta bị ngươi hút khô máu bị nàng nhìn thấy."

Tà Hồn Sư ngẩn ngơ, động tác trong tay thậm chí đều khựng lại một thoáng, "Chết đến nơi rồi, ngươi còn lo cho người khác? Ngươi yêu thích nàng? Còn nhỏ tuổi, vậy mà cũng hiểu ái tình sao?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta không hiểu ái tình là gì, chết đến nơi rồi, nói những thứ này đều không có gì ý nghĩa nữa. Ngươi có thể đáp ứng ta sao? Đây xem như là tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của ta."

Tà Hồn Sư đột nhiên thở dài một tiếng, "Thì ra thật sự có người sẽ đồng ý vì người khác mà trả giá bằng tính mạng của chính mình. Ngươi rất tốt, chẳng trách có thể nắm giữ máu tươi tinh khiết như thế! Ta còn tưởng rằng, nam nhân trên thế giới này đều là kẻ lừa đảo! Nguyên lai, thời điểm tuổi còn nhỏ, lúc chưa bị ngoại giới tiêm nhiễm, còn có thể duy trì sự tinh khiết. Ta càng ngày càng khao khát đối với máu của ngươi."

Nghe đoạn đầu, trong lòng Đường Vũ Lân còn dâng lên một tia hi vọng, nhưng câu cuối cùng lại khiến cho hắn triệt để tuyệt vọng.

"Được rồi, ta đáp ứng với ngươi, buông tha nàng."

"Thế nhưng, ai sẽ buông tha cho ngươi đây?" Một thanh âm khác đột ngột đột nhiên vang lên.

Âm thanh này là từ bốn phương tám hướng truyền đến, không cách nào nghe ra khởi nguồn. Nhưng trong nháy mắt khi thanh âm này xuất hiện, toàn bộ không gian chung quanh đều nhẹ nhàng rung động lên. Áp lực từ bốn phương tám hướng điên cuồng vọt tới, một loại áp lực khủng bố gần như điên cuồng trong nháy mắt phong tỏa toàn bộ không gian.

Tà Hồn Sư đột nhiên xoay người lại, sau đó nàng liền nhìn thấy một bóng người cao to, đang từng bước một đi về phương hướng của nàng.

Làm sao có khả năng? Với sức nhận biết mạnh mẽ như vậy của mình, vậy mà trước đó lại không cảm giác được sự tồn tại của hắn? Bị người tiếp cận đến trình độ như thế, mà đều không hề cảm nhận được?

Một cảm giác nguy hiểm khiến linh hồn run rẩy trong nháy mắt từ xương cụt dâng lên, tiếp tục lan tới đỉnh đầu. Cái cảm giác này, đã rất lâu chưa từng xuất hiện với Tà Hồn Sư.

Hung lệ khí và vô số mùi máu tanh dung hợp tỏa ra trên người thân ảnh kia, chiều cao của hắn vượt quá 2m40, vai cực kỳ rộng rãi, so với người bình thường cường tráng hơn nhiều lắm.

Chăm chú nhìn lại, Tà Hồn Sư nhìn thấy chính là một người có dáng dấp trung niên, khuôn mặt cương nghị, lạnh lẽo mà cứng rắn, da có màu đồng ngăm ngăm đen, toàn thân đều đầy rẫy hơi hướm của kim loại. Một đôi mắt của hắn có màu vàng tinh xảo, nhìn qua có gợn sóng như có như không bên trong. Màu sắc con ngươi như vậy, dù cho là Tà Hồn Sư cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Ngươi là ai?" Âm thanh của Tà Hồn Sư khôi phục lại sự lạnh lẽo, khoát tay, đem Đường Vũ Lân vứt ở bên cạnh trên mặt đất. Bởi vì nàng có thể cảm giác được rõ ràng, đối thủ trước mặt này có thể chân chính uy hiếp đến chính mình.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo trong nháy mắt lan tràn toàn thân,

hắn ngất đi trong một sự không cam lòng tột độ.

"Ngươi không đủ tư cách biết ta là ai." Thân thể hùng tráng vẫn như trước từng bước một tới gần, mà cảm giác ngột ngạt bốn phía cũng càng ngày càng mạnh.

Tà Hồn Sư hừ lạnh một tiếng, hai mắt màu đỏ tươi đột nhiên toả sáng, một đoàn huyết quang nồng đậm từ trên người cô ta bắn ra. Tay phải vung lên, một thanh huyết kiếm đột nhiên xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Huyết kiếm tinh tế, khẽ rung động, lấy thân thể Tà Hồn Sư làm trung tâm, giữa bầu trời xuất hiện vô số điểm sáng màu đỏ. Thời điểm vừa mới bắt đầu vốn chỉ là những điểm sáng, nhưng rất nhanh, những điểm sáng này phóng to ra, thoạt nhìn qua cứ như những huyết mâu (con mắt máu), vô tình đến tột độ.

Tinh lực cuồn cuộn mà nồng đậm điên cuồng dâng trào. Tiếp đó, ngàn vạn ánh hào quang đỏ ngầu trong nháy mắt từ những trong những con ngươi kia bắn mạnh ra, bắn chụm vào gã nam tử cao lớn nọ.

Bước chân tiến lên của hắn ta rốt cục dừng lại. Trong chớp mắt khi hắn dừng bước, chân phải hung hãn giẫm mạnh lên mặt đất, theo đó là một tiếng nổ vang kịch liệt, toàn bộ không gian phảng phất như đều kịch liệt vặn vẹo đi phần nào.

Hào quang đỏ ngầu có tốc độ rất nhanh, nhưng thời điểm chúng chỉ còn cách người đàn ông kia một khoảng cách chỉ 10 mét, một tầng ánh sáng phòng hộ màu ám kim đột nhiên xuất hiện.

Chương 532: Cực Hạn Đấu La

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vô số âm thanh nổ vang dày đặc, vô số vết nứt không gian bé nhỏ xuất hiện do va chạm kịch liệt bùng nổ kia. Nhưng lồng ánh sáng màu vàng sậm này vẫn lù lù bất động.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cánh tay phải của gã nam tử cao lớn kia đột nhiên vung ra. Có thể nhìn thấy, cánh tay phải của hắn đột nhiên trở nên tráng kiện hơn, bàn tay lại càng cấp tốc lớn lên, năm đạo hào quang màu vàng sậm dường như muốn đem toàn bộ thiên địa chung quanh xé rách.

Ở trong nháy mắt khi hắn ra tay, khí thế ngập tràn lúc trước đột ngột co rút lại. Không gian chung quanh ở chớp mắt này, đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Với tu vi của Tà Hồn Sư, vậy mà lại ngơ ngác phát hiện, mình lại không cách nào trong nháy mắt thoát khỏi sự trói buộc này.

Người này… đến tột cùng là có thực lực đến mức nào?

Không có nửa điểm do dự, một điểm hào quang màu đỏ tươi đột nhiên từ trên trán cô ta sáng lên, tiếp đó, vô số huyết mâu giữa bầu trời trong nháy mắt được thu hồi, hòa vào bên trong bản thể của cô ta.

Một thân giáp trụ màu máu bao trùm toàn thân, trên giáp trụ không có hoa văn mỹ lệ, chỉ có từng con từng con huyết mâu hung lệ lấp lóe.

Trong phút chốc, khí thế Tà Hồn Sư tăng lên dữ dội, sau lưng, một đôi cánh màu máu đột nhiên mở ra, nhìn qua nhìn giống như cánh dơi. Cánh đập động, huyết quang dâng trào, huyết kiếm trong tay vẽ ra trên không trung một đường kiếm nhìn như vết máu đầy tinh tế.

"Âm…!!!"

Một tiếng nổ vang kịch liệt, lấy điểm va chạm làm trung tâm, lực nổ tung khủng bố xông thẳng lên trời, hai cỗ gợn sóng hồn lực cực kỳ hung hãn thậm chí xé rách bầu trời thành một cái lỗ hổng.

Bên trong tiếng kêu rên, bóng người màu đỏ ngòm bay ngược ra, thẳng đến bên ngoài mấy trăm mét, mới rơi rụng ở trên mặt đất. Ở trước người của cô ta, năm đạo vết thương chỉnh tề xuất hiện ở bên trên Đấu Khải phần ngực. Nếu như không phải có lớp Đấu Khải kia bảo vệ, e rằng cả người của cô ta đều đã bị xé nát.

"Ngươi... ngươi là Cực Hạn Đấu La?" Âm thanh của Tà Hồn Sư cũng không còn cách nào giữ vững được sự bình tĩnh.

Phải biết, cô ta chính là Tam Tự Đấu Khải Sư, đồng thời còn là một vị Siêu Cấp Đấu La đấy! Dưới tình huống thân người đã mặc Đấu Khải, tu vi đã tiếp cận vô hạn tới Cực Hạn Đấu La. Mà đối phương căn bản ngay cả Đấu Khải cũng đều không sử dụng, vậy mà vẫn như trước có thể chiến thắng mình dễ như ăn cháo. Như vậy, cũng chỉ có thể nói rõ một chuyện, đối phương là Cực Hạn Đấu La, một cường giả Cực Hạn Đấu La chân chính.

Đấu Khải cố nhiên có thể đem năng lực của Hồn Sư tăng lên tới cấp bậc Cực Hạn Đấu La kia, nhưng so với Cực Hạn Đấu La chân chính, cũng sẽ có khoảng cách. Thế giới này, là lĩnh vực thuộc về thần. Cho dù Đấu Khải có tăng lên tới cấp độ cực hạn, vĩnh viễn cũng không cách nào chân chính chạm được tới lĩnh vực của thần. Chỉ có chân chính dựa vào tu vi, mới có thể tìm ra được cánh cửa lớn của thế giới kia.

Không có nửa điểm do dự, thậm chí ngay cả "thuốc đại bổ" Đường Vũ Lân cũng đều không lo nổi, thân thể Huyết Mâu Tà Hồn Sư lộn một vòng trên đất. Một cái chớp mắt tiếp theo, cả người đột nhiên hóa thành đạo đạo huyết quang bay vụt tứ tán.

Không hề chạy về một hướng, mà là bay tán loạn tứ tán, thoắt cái liền không còn thấy hình bóng.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, vị nam tử hán cao lớn kia cũng không hề đuổi theo cô ta, mà chỉ chậm rãi đi về phía Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt. Cánh tay phải của hắn chậm rãi teo nhỏ lại, biến trở về dáng dấp

ban đầu, lưỡi dao sắc mọc dài ra từ trên năm ngón tay cũng được chậm rãi thu hồi.

Đi thẳng tới trước mặt Cổ Nguyệt, hắn mới dừng bước lại.

Mà cũng vào lúc này, Cổ Nguyệt từ trên mặt đất ngồi dậy. Đúng vậy, nàng trực tiếp ngồi dậy!

"Tiểu thư." Nam tử cao lớn quỳ một gối xuống mặt đất, cung kính nói.

"Ừm." Cổ Nguyệt đáp một tiếng, đứng lên, đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má của hắn.

Ánh sáng nguyên tố dìu dịu từ trong tay nàng phiêu dật mà ra, chậm rãi hòa vào người Đường Vũ Lân, khiến cho cái má sưng vêu kia của hắn dần dần khôi phục.

Nam tử cao lớn đứng thẳng người, khác nào cây lao vậy, vậy mà không hề đưa ra bất kỳ câu hỏi nào, bên trong tròng mắt màu vàng tinh, không có nửa điểm tâm tình.

"Có phải là thấy kỳ quái hay không, tại sao ta lại không cho ngươi giết con ả Tà Hồn Sư kia?" Cổ Nguyệt mặc dù vẫn đối mặt Đường Vũ Lân, nhưng lại đặt câu hỏi cho nam tử cao lớn kia.

"Vâng." Nam tử cao lớn trả lời, lời ít mà ý nhiều.

"Kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu. Lợi dụng tất cả mọi thứ có thể lợi dụng. Ngươi đi đi!" Cổ Nguyệt khoát tay áo một cái.

"Vâng." Nam tử cao lớn lần thứ hai đáp lời, sau đó xoay người, chậm rãi đi vào trong bóng tối.

Bóng đêm tràn ngập, đêm khuya đã tới.

Cổ Nguyệt cứ như vậy ngồi ở bên người Đường Vũ Lân, ngắm nhìn hắn đến đờ ra. Mãi đầy đủ một lát sau, nàng mới đi tới trước người Đường Vũ Lân, sau đó lại một lần nữa nằm xuống, đem thân thể của mình rúc vào trong lồng ngực của hắn.

...

"Đùng *tiếng đập bàn*! Quá càn rỡ." Chấn Hoa sắc mặt tái xanh.

Mục Dã liếc mắt nhìn hắn, "Bọn trẻ không có chuyện gì, ta cẩn thận đã kiểm tra thân thể. Bất quá, Thiên Đấu Thành e rằng không thái bình. Chuyện này ngươi đã báo cho Liên Bang chưa? Tốt nhất là thông báo cho Sử Lai Khắc học viện một thoáng."

"Ừm." Chấn Hoa gật đầu, một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

"May là bọn trẻ không có chuyện gì. Bất quá, từ tình huống của hiện trường mà xem, tựa hồ là đã trải qua một trận chiến giữa các cường giả, thời gian chiến đấu hẳn là không dài. Hiện trường không bị hủy hoại bao nhiêu, nhưng gợn sóng nguyên tố trong không khí lại vô cùng cuồng bạo, tất nhiên là có cường giả Siêu Cấp Đấu La từng giao thủ. Tên Tà Hồn Sư kia hẳn là chạy. Nhưng có thể nào là người của bên Sử Lai Khắc học viện ra tay hay không?" Mục Dã hướng về Chấn Hoa hỏi.

Chấn Hoa lắc đầu, "Hẳn là không phải, ta đã hỏi Sử Lai Khắc bên kia. Chờ Vũ Lân tỉnh lại, ta sẽ tự mình đưa bọn trẻ trở về. Xem ra, tiểu tử này cũng đã bị Tà Hồn Sư nhìn chằm chằm. Sau này không thể để cho hắn dễ dàng rời khỏi học viện. Ở trong phạm vi của Sử Lai Khắc, Tà Hồn Sư còn không dám lỗ mãng. Dù sao, Sử Lai Khắc có vị kia tọa trấn."

Thời điểm Đường Vũ Lân tỉnh lại từ trong hôn mê, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái không nói nên lời.

Hắn theo bản năng vươn mình ngồi dậy, sau đó cấp tốc sờ sờ hai gò má và thân thể của chính mình, lại nhìn một chút bài bố chung quanh căn phòng này.

Ta không chết?

Đây là phản ứng đầu tiên của hắn. Sau đó hắn lập tức ngưng thần quan sát bên trong thân thể. Máu vẫn còn, chưa bị hút khô!!

Tâm tình hưng phấn, vui sướng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Thân thể không có bất kỳ chỗ khó chịu nào, hắn cấp tốc vươn mình xuống

giường, đi tới phía trước cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài.

Đây không phải Đoán Tạo Sư Hiệp Hội sao? Cho đến giờ phút này, hắn mới khẳng định, chính mình đã an toàn.

Ký ức cuối cùng của hắn vẫn dừng lại ở thời điểm Tà Hồn Sư đem mình vứt sang một bên. Hắn chỉ mơ hồ nhớ tới, lúc ấy có một giọng nam đầy chất phác vang lên. Hẳn là chính vị này đã đem lại cảm giác bị uy hiếp cho Tà Hồn Sư.

Chỉ là, vị kia là ai vậy? Là hắn đã cứu chúng ta?

Mang theo vô số nghi vấn, Đường Vũ Lân đẩy cửa phòng ra, nhưng vừa vặn đụng phải Chấn Hoa vừa định đẩy cửa mà vào.

"Tỉnh rồi?" Chấn Hoa giơ tay đặt ở trước ngực hắn, cảm thụ một chút trạng thái thân thể của hắn. Tiểu tử này đã lại là sinh long hoạt hổ.

Đường Vũ Lân vui vẻ chào: "Sư bá." Sống sót sau tai nạn đó nha! Được gặp lại Chấn Hoa, có thể nào không khiến trong lòng hắn tràn ngập sự hưng phấn và sung sướng?

Chấn Hoa thở dài một tiếng, "Đều là sư bá không tốt, để cho ngươi chịu đựng nguy hiểm lớn như vậy. Không nghĩ tới đám Tà Hồn Sư này đúng là bám dai như đỉa!"

Đường Vũ Lân nói: "Sư bá, là ngài đã cứu chúng con sao? Cổ Nguyệt đâu? Cổ Nguyệt thế nào rồi?"

"Con bé không có chuyện gì, đang ở trong một phòng khác nghỉ ngơi. Không phải ta cứu các ngươi, thời điểm chúng ta chạy tới, chỉ thấy các ngươi nằm ở nơi đó, Tà Hồn Sư không thấy đâu. Ngươi còn nhớ lúc đó là có chuyện gì xảy ra sao?"

Đường Vũ Lân đem tình huống lúc đó mình trải qua, giảng giải qua một lần.

"Hút máu? Xem ra, đây là một tên Tà Hồn Sư lấy máu làm cội nguồn tu luyện." Mục Dã từ một hướng khác đi tới.

"Dã thúc." Nhìn thấy ông ta, Đường Vũ Lân lại càng thêm an lòng.

Chấn Hoa nói: "Các ngươi ngày hôm nay hẳn là có tiết học đi? Đã lỡ mất tiết buổi sáng. Nếu như ngươi không có chuyện gì, ta đưa các ngươi trở về học viện."

Chấn Hoa có phi xa chuyên dụng để phi hành trên không của mình, gọi là Cao Không Phi Xa, tốc độ nhanh chóng, vượt qua bên trên các loại Cơ Giáp phổ thông.

Ngồi ở phía sau Cao Không Phi Xa, Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt.

"Xin lỗi! Là ta làm liên lụy nàng." Đường Vũ Lân thấp giọng nói với nàng.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái.

"Nàng không sao chứ? Thân thể có bị ám thương gì hay không?" Đường Vũ Lân ân cần hỏi han.

"Ta không có chuyện gì." Cổ Nguyệt lần thứ hai lắc đầu.

Đường Vũ Lân vẫn còn định tiếp tục hỏi, Cổ Nguyệt lại đặt bàn tay của mình vào trong lòng bàn tay của hắn, nắm chặt tay của hắn.

Không biết tại sao, được bàn tay nhỏ nhắn có chút lành lạnh của nàng nắm lấy, Đường Vũ Lân nhất thời cảm thấy an lòng.

Hai người đều không nói gì nữa, Chấn Hoa ngồi ở phía trước, tâm tình rõ ràng có chút u ám. Tuy rằng hắn đối với chuyện lần này không nói gì thêm, nhưng Đường Vũ Lân lại rõ ràng có thể cảm giác được sự phẫn nộ đến ngột ngạt của ông ta.

Cao Không Phi Xa có tốc độ thật nhanh, so với Cơ Giáp Phi Hành của Đường Vũ Lân còn nhanh hơn nhiều lắm. Càng khiến Đường Vũ Lân kinh ngạc chính là, Cao Không Phi Xa của Chấn Hoa không chỉ trực tiếp bay vào Sử Lai Khắc Thành, mà lại còn trực tiếp bay vào Sử Lai Khắc học viện, tiếp tục bay đến đại môn của Ngoại viện mới chậm rãi hạ xuống.

"Vũ Lân, cái này cho ngươi, các ngươi đi học đi!" Chấn Hoa quay người

lại, đem một chiếc nhẫn đưa cho Đường Vũ Lân. Không giống với chiếc nhẫn không gian vốn có của hắn, chiếc nhẫn này tỏa ra một màu xanh biếc kỳ dị, bên trong phảng phất như có hơi thở sự sống nồng đậm muốn toát ra bên ngoài vậy. Bên trên chiếc nhẫn màu xanh biếc còn có một viên đá quý màu bạc, xem ra mỹ lệ dị thường.

Đường Vũ Lân thử một chút, vừa vặn khít với đầu ngón tay trỏ bên tay trái.

"Sư bá, đây là..."

Chương 533: Trở về học viện

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Chấn Hoa nói: "Lần này bởi vì chuyện của sư bá làm liên lụy các ngươi, coi như là một chút bồi thường của sư bá đi, Cơ Giáp của ngươi ở bên trong."

Đường Vũ Lân trong nháy mắt đã chấn kinh rồi! Cơ Giáp ở bên trong là có ý gì, hắn lại quá là rõ ràng. Chuyện này có ý nghĩa là, không gian bên trong chiếc nhẫn này đủ để chuyên chở Hoàng Cấp Cơ Giáp của hắn đấy! Đây chính là bảo vật hiếm thấy. Loại nhẫn không gian ở tầng thứ này ở trên toàn bộ đại lục cũng tuyệt đối có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Sư bá, thứ này thực sự là quá quý giá, con không thể nhận." Đường Vũ Lân còn định từ chối.

Chấn Hoa sầm mặt lại, "Được rồi, nhận lấy đi."

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Vậy con không khách khí với ngài nữa!"

Mặt Chấn Hoa cũng không còn vẻ đằm đằm u ám nữa, không nhịn được cười nói: "Cái tên tiểu tham tài nhà ngươi. Mau cút!"

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt xuống xe, nhanh chân chạy vào trong học viện, tiết học hẳn là đã bắt đầu rồi.

Nhìn theo bọn họ rời đi, sắc mặt Chấn Hoa một lần nữa trở nên nghiêm túc, hướng về tài xế nói: "Đi Nội viện."

Cao Không Phi Xa lần thứ hai bay lên, dù cho đây đã là phạm vi của Sử Lai Khắc nội thành, nhưng không có bất kỳ người nào ngăn cản hắn. Phi xa đột nhiên gia tốc, hầu như chỉ trong mấy lần lấp loé, cũng đã đi tới vị trí của Sử

Lai Khắc Nội viện, dừng lại trước cửa. Chấn Hoa xuống xe, nhanh chóng đi vào bên trong Nội viện.

Cao Không Phi Xa của hắn ở trên đại lục, tuyệt đại đa số địa phương đều có thể thông hành không trở ngại, nhưng nơi này lại không được! Đây là Nội viện của Sử Lai Khắc học viện. Xuất phát từ sự tôn kính đối với Sử Lai Khắc, hắn cũng phải xuống xe đi bộ mới được.

Đi tới bên Hải Thần Hồ, Chấn Hoa cũng không bay lên, cứ như vậy đạp sóng mà đi, trôi nổi ở trên mặt nước. Thân hình lấp loé mấy lần, đã đến bên bờ Hải Thần Đảo.

Dừng bước lại, hắn lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian không lâu, một bóng người từ bên trong Hải Thần Đảo đi tới, bất ngờ chính là Xích Long Đấu La Trọc Thế.

"Đi thôi, Các chủ đang chờ ngươi." Trọc Thế hướng về Chấn Hoa gật đầu.

Chấn Hoa hướng về hắn khẽ vuốt cằm, dưới sự dẫn dắt của Trọc Thế, cùng đi vào bên trong Hải Thần Đảo.

Nơi trọng yếu như Hải Thần Đảo, có một toà nhà gỗ to lớn. Toà nhà gỗ này dựa trên một cây đại thụ mà kiến tạo thành. Nơi này là hạt nhân của Hải Thần Đảo, cũng là hạt nhân của Sử Lai Khắc học viện, thậm chí là hạt nhân của cả tòa Sử Lai Khắc Thành.

Bởi vì, tòa hoàng kim thụ ốc dựa vào đại thụ kiến tạo mà thành này, chính là địa phương có cơ cấu quyền lực cao nhất của Hải Thần Đảo, Hải Thần Các!

Người chưởng khống cao nhất chân chính của Sử Lai Khắc học viện, chính là Các chủ Hải Thần Các. Vị này, cũng là một trong số những người có quyền thế và sức ảnh hưởng lớn nhất ở trong thiên hạ ngày nay. Dù cho là quyết sách trọng đại gì của Liên Bang, đều phải trưng cầu ý kiến của Hải Thần Các. Nguyên nhân rất đơn giản, thực lực!

Bên trong nhà gỗ được bố trí đơn giản, nếu như là người ngoài, nhất định không nghĩ tới kiến trúc được gọi là Hải Thần Các, nơi có thực lực được coi là mạnh nhất trên toàn bộ đại lục, lại sẽ mộc mạc đến như vậy.

Hai bên bàn gỗ thật dài, lúc này đã có 8 người, thêm một người ở chủ vị, vừa vặn là 9 người.

Trọc Thế hướng về Chấn Hoa, dùng tay làm dấu mời. Chấn Hoa hiển nhiên không phải là lần đầu tiên tới nơi này, trực tiếp đi tới một chỗ trống bên bàn gỗ ngồi xuống. Trọc Thế đi tới, ngồi ở bên trái người thứ tư.

Nếu như Đường Vũ Lân ở đây, nhất định sẽ giật mình phát hiện, vị đang ngồi đàng hoàng ở chủ vị kia, thật bất ngờ chính là người thanh niên ngồi trên xích đu, bồi tiếp Thánh Linh Đấu La chơi đu dây mà hắn đã từng gặp. Ông ta nhìn qua cũng chỉ có dáng vẻ 27, 28 tuổi; tướng mạo anh tuấn, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm đầy ôn hòa.

Thế nhưng, tất cả mọi người ở đây, mỗi một vị đều là đại nhân vật của Sử Lai Khắc học viện, vẻ mặt nhìn về ông ta, tất cả đều tràn ngập sự tôn kính.

Nhã Lỵ an vị ở vị trí người đầu tiên bên tay phải của ông ta, một bên khác lại là một ông lão, mặt trắng bóc, thân hình cao lớn.

Phong Vô Vũ cũng có mặt, ngồi ở đối diện Xích Long Đấu La Trọc Thế. Thái lão thì lại ngồi ở vị trí đầu não dưới Phong Vô Vũ.

Đúng vậy, các vị trước mắt này, chính là cao tầng chân chính của Sử Lai Khắc học viện, trưởng lão Hải Thần Các.

Vị ngồi ở chủ vị kia, thì lại chính là người lãnh đạo tối cao của Hải Thần Các, Các chủ Hải Thần Các đương đại.

"Miện hạ, chào ngài." Chấn Hoa cung kính hướng về Các chủ Hải Thần Các khom người hành lễ.

Hải Thần Các Chủ khẽ mỉm cười, hướng về hắn làm dấu mời ngồi, lúc này Chấn Hoa mới an tọa. Đừng thấy hắn là một vị Thần Tượng duy nhất hiện nay, nhưng ở trước mặt vị này, ngay cả một chút tư thế làm cao giá cũng không hề xuất hiện.

Năm đó, thời điểm vị này còn đang quát tháo phong vân trên đại lục, ông ta vẫn còn chưa sinh ra đời đâu đấy! Vị Hải Thần Các Chủ này được công nhận là đệ nhất cường giả hiện nay trên toàn Đấu La Đại Lục, là tồn tại

đỉnh cao sừng sững của nhân loại. Có người nói, nếu không phải là vì Đấu La Đại Lục hiện tại không cảm ứng được Thần Giới có tồn tại, vị này rất có khả năng cũng đã sớm phi thăng.

Có hắn tọa trấn, Sử Lai Khắc học viện vững như núi Thái Sơn. Chính phủ Liên Bang cường đại như vậy, cũng không dám dễ dàng lỗ mãng. Sử Lai Khắc Thành cũng nhờ Hải Thần Các mà có uy vọng mạnh mẽ.

"Chấn Hoa, kể lại một chút về tình huống lúc đó cho chúng ta đi." Hải Thần Các Chủ mặt mỉm cười mà nói. Hội nghị Hải Thần Các xưa nay sẽ không dễ dàng được tổ chức, chỉ thời điểm phát sinh đại sự mới được mở ra.

Chấn Hoa gật đầu, đem chuyện chính mình bị đâm, cùng với chuyện sau đó Đường Vũ Lân bị Tà Hồn Sư bắt đi, và cứu lại, tỉ mỉ giảng giải qua một lần.

"Vết tích chiến đấu ở hiện trường có quay lại hay không?" Hải Thần Các Chủ hỏi.

"Có." Chấn Hoa đứng lên, lấy một thiết bị kim loại, nhẹ nhàng nhấn một cái, một chùm ánh sáng và hình chiếu chiếu thẳng lên trên vách tường. Chùm ánh sáng này là video, quay lại tình huống hiện trường lúc đó.

Các vị trưởng lão Hải Thần Các dồn dập nhìn lại, mỗi người đều suy tư.

"Hừm, là trải qua giao chiến kịch liệt. Dựa theo Đường Vũ Lân từng nói, tên Tà Hồn Sư kia am hiểu hút máu, tu vi bản thân e là đã tiếp cận hoặc đạt đến cấp độ Siêu Cấp Đấu La. Vị cường giả này lại có thể bức cô ta đi! Thực lực của người cứu Đường Vũ Lân này không phải là bình thường." Thái lão khẽ nhíu mày mà nói.

"Ám Kim Khủng Trảo." Hai mắt Hải Thần Các Chủ híp lại, nói ra bốn chữ đơn giản.

Nghe được bốn chữ này, các vị trưởng lão ở đây đều toát ra mấy phần kinh ngạc.

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ dùng ánh mắt ôn nhu nhìn về phía hắn, "Ám Kim Khủng Trảo thực sự là rất hiếm thấy! Hơn nữa, Hồn Sư có thể đem

Ám Kim Khủng Trảo tu luyện tới trình độ như thế này, làm sao ta lại chưa từng nghe nói tới."

Các chủ Hải Thần Các cũng là một dáng vẻ suy tư, "Đúng vậy, trong đầu của ta cũng không có người như vậy tồn tại. Nhưng là Ám Kim Khủng Trảo không sai, tu vi cũng ở cấp độ Siêu Cấp Đấu La trở lên. Các ngươi xem, vết tích chiến đấu bọn họ lưu lại trên mặt đất không chỉ là vết trảo, hơn nữa, bùn đất, nham thạch chung quanh vết trảo kia, tất cả đều đã biến thành bột mịn. Đây là dấu hiệu Ám Kim Khủng Trảo được tu luyện tới đỉnh cao. Trọc Thế, ta nhớ tới Đường Vũ Lân cũng có năng lực Ám Kim Khủng Trảo này, đúng chứ?"

Trọc Thế gật gật đầu, "Nhưng có hơi không giống với Ám Kim Khủng Trảo, kết hợp với tự thân huyết thống sức mạnh của hắn, hắn gọi là Kim Long Khủng Trảo. Nhưng năng lực của hắn đến từ chính Thăng Linh Đài. Ý của ngài là? Vị Hồn Sư cứu bọn họ này có thể là người của Truyền Linh Tháp?"

Hải Thần Các Chủ khẽ vuốt cằm, "Không loại trừ khả năng này, Hồn Sư mạnh mẽ chúng ta hoàn toàn không biết, có khả năng nhất khởi nguồn từ chính Truyền Linh Tháp. Những năm gần đây, bọn họ lại càng ngày càng thần bí."

Bởi nhu cầu của Hồn Sư đối với Hồn Linh, Truyền Linh Tháp tích lũy lượng lớn của cải, thực lực cũng nhanh chóng bành trướng. Đặc biệt là ở mấy năm gần đây, sau khi Hồn Linh nhân tạo phát triển mạnh, giúp càng nhiều Hồn Sư có thể nắm giữ được Hồn Linh mạnh mẽ, càng làm cho địa vị của Truyền Linh Tháp tăng vọt. Có thể nói là phú khả địch quốc.

"Có khả năng này! Cổ Nguyệt là đệ tử nòng cốt của Truyền Linh Tháp. Thiên Phượng Đấu La là sư phụ của con bé." Thời điểm Thái lão nói ra câu nói này, ánh mắt có chủ đích nhìn về phía Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ.

Nghe được bốn chữ Thiên Phượng Đấu La, Nhã Lỵ hơi sững sờ. Trong ánh mắt Hải Thần Các Chủ lại lóe qua một nét mất tự nhiên. Dù việc này rất nhanh được che giấu đi, nhưng ở đây đều là cường giả đương đại, thậm chí ngay cả Chấn Hoa đều nhìn ra rồi. Trong lòng không khỏi cười thầm. Trong truyền thuyết, nghe đồn Hải Thần Các Chủ đã từng có một đoạn tình với Phó Tháp chủ Truyền Linh Tháp, Thiên Phượng Đấu La Lãnh Diêu Thù, xem ra là sự thật nha!

"Khục, chuyện này ta sẽ hướng về Truyền Linh Tháp tìm chứng cứ. Nói một chút về Tà Hồn Sư đi." Hải Thần Các Chủ nghiêm mặt nói.

Chương 534: Hội nghị Hải Thần Các

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Tà Hồn Sư gần đây càng ngày càng hành động hung hăng ngang ngược, đã đến trình độ nhất định phải đả kích. Phương diện Liên Bang cũng có hướng về chúng ta thỉnh cầu, hi vọng chúng ta có thể phối hợp với Liên Bang, tiến hành công kích đối với Tà Hồn Sư. Những tên Tà Hồn Sư này xuất quỷ nhập thần, chỉ có thể dùng biện pháp tăng mạnh an ninh của các tòa thành thị, đồng thời phải phái quân đội với đầy đủ sức chiến đấu, thời thời khắc khắc quan tâm."

Hải Thần Các Chủ nói: "Đồng ý với yêu cầu của Liên Bang, đệ tử Nội viện của học viện sẽ tham dự vây quét đối với Tà Hồn Sư. Đồng thời, liên lạc với Đường Môn, phát động mạng lưới thông tin của chúng ta, toàn diện truy tung vị trí của Tà Hồn Sư. Một khi phát hiện lập tức báo cáo."

"Vâng." Các vị trưởng lão cùng đồng thanh.

"Các chủ, còn có một chuyện. Đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục cho hay, hi vọng chúng ta có thể phái một đoàn giao lưu đi tới Tinh La Đại Lục, cùng học viện địa phương của bọn họ tiến hành giao lưu. Ngài xem…" Thái Lão hỏi.

Hải Thần Các Chủ khẽ mỉm cười, "Đáp ứng bọn họ đi. Phái học viên ưu tú lớp năm nhất, năm hai của Ngoại viện đi. Số lượng dự định tạm thời là 10 người. Để cho Vũ Trường Không dẫn đội đi. Tân sinh hai khóa gần đây cũng không tệ, đặc biệt là năm nhất. Cái tên Đường Vũ Lân đúng là rất biết dính vào mấy chuyện rắc rối mà! Bên trong danh ngạch tham dự phải có hắn, đỡ cho Tà Hồn Sư phải ghi nhớ hắn."

Lông mày Chấn Hoa khẽ nhíu, nhưng cũng không hề nói gì.

Xích Long Đấu La Trọc Thế nói: "Các chủ, năng lực của nhóm hài tử này vẫn chưa thành hình, phái bọn trẻ đi giao lưu, có thể hay không… "

Các chủ Hải Thần Các khoát tay áo một cái, "Đoàn đại biểu Tinh La Đại Lục mới vừa đến không lâu, không thể trở về nhanh như vậy. Tài nguyên học viên phân phối cho nhóm hài tử này chú ý ưu tiên một ít, để cho bọn họ mau chóng trưởng thành. Chúng ta là đi giao lưu, không phải đi khoe khoang, không cần thiết phái lớp lớn hoặc là học viên Nội viện. Ưu tú trong đám đồng niên, mới là ưu tú thật sự."

Thái Lão vuốt cằm nói: "Đúng, bọn họ khoảng chừng nửa năm sau mới trở về Tinh La Đại Lục, vì lẽ đó hiện tại cũng chỉ hướng về chúng ta đưa ra lời mời."

Hải Thần Các Chủ nói: "Quyết định vậy đi! Nguyệt Nhi, ngươi chọn người đi!"

"Vâng." Thái Nguyệt Nhi cung kính đáp lời.

Sau đó, các vấn đề được thảo luận chính là một ít biện pháp nhằm vào Tà Hồn Sư, cùng với phương án ứng đối tổng thể.

Mà Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt vẫn còn mờ mịt không biết đến câu chuyện này, lúc này vừa tới phòng học.

May là ngày hôm nay là tiết của Thẩm Dập, mà không phải là của Vũ Trường Không. Tuy rằng đối với việc bọn họ đến muộn rất kinh ngạc, nhưng Thẩm Dập vẫn để cho bọn họ vào lớp, không hề hỏi dò thêm gì nhiều.

"Lớp trưởng đến muộn sao? Có phải là vui đến quên cả trời đất?" Tạ Giải huých Đường Vũ Lân một cái, trên mặt là nụ cười xấu xa, thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân lườm hắn một cái, "Đúng đấy! Vui đến quên cả trời đất. Lần sau cũng để ngươi thử xem, ngươi liền biết cái gì là vui đến quên cả trời đất."Hắn vui chỗ nào, hắn là vừa mới sống lại từ cõi chết mới đúng.

Tạ Giải nháy mắt, thậm chí ngay cả Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí và Diệp Tinh Lan bọn họ, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt cũng có chút quái dị.

Ánh mắt Vũ Ti Đóa từ cách đó không xa quăng tới, nhìn Đường Vũ Lân, rồi lại nhìn một chút Cổ Nguyệt, cau mày.

"Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, hai người các ngươi đến đây một chút." Vừa mới hết tiết, Thẩm Dập đã gọi bọn họ tới phòng làm việc.

"Hai người các ngươi có chuyện gì xảy ra? Lớp trưởng, lớp phó đồng thời đến muộn, các ngươi làm người đại diện cho cả lớp như vậy đấy hả? Hơn nữa còn đến muộn hơn cả một tiếng đồng hồ. Nói một chút đi, có chuyện gì xảy ra?" Thẩm Dập tuy rằng không nghiêm khắc như Vũ Trường Không, nhưng cũng không phải quá dễ dàng. Đặc biệt là với thành tích nổi trội hiện tại của lớp năm nhất, những vị lão sư, những học viên lớp khác cũng đều đang nhìn chằm chằm đây.

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, "Chúng em gặp phải Tà Hồn Sư, suýt chút nữa không về được."Hắn cũng không ẩn giấu, đem sự tình lần này gặp phải khi đi tới Thiên Đấu Thành, cùng với việc cuối cùng Chấn Hoa đích thân đưa bọn họ trở về, kể lại một lần.

"Tà Hồn Sư đã hung hăng ngang ngược như vậy?" Thẩm Dập chau mày, sắc mặt có chút âm trầm.

Đường Vũ Lân trả lời: "Đúng vậy! Ngay cả Sư bá của em, bọn chúng đều muốn ám sát, rõ ràng là muốn làm suy yếu thực lực giới Hồn Sư, tất có mưu đồ."

Thẩm Dập gật đầu, "Được rồi, chuyện lần này coi như xong. Các ngươi đi về trước đi, còn có mấy ngày chính là ngày thi đấu giữa lớp năm nhất và lớp năm ba! Các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, đừng để thua quá khó coi."

Đường Vũ Lân cười nói: "Sao lão sư lại khẳng định như vậy, chúng em nhất định sẽ thua sao!"

Thẩm Dập nói: "Có bản lĩnh các ngươi thắng đi! Thắng được lớp năm ba, hết thảy vật liệu để chế tác Nhất Tự Đấu Khải kế tiếp của tất cả các đội viên dự thi, học viện sẽ cung cấp cho các ngươi."

Ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, "Thật chứ?"

Phải biết, số lượng kim loại hiếm cần có để tinh luyện Đấu Khải cho nhiều người như vậy chính là một con số khổng lồ. À, cũng tương đương với không ít tiền đâu nha! Hơn nữa, thời điểm chế tác trận pháp hạt nhân, không chỉ là cần có kim loại hiếm, mà còn một ít loại bảo thạch có chứa năng lượng đặc thù để làm chất xúc tác cũng như thôi động trận pháp hạt nhân. Đều là tiền cả đấy! Chế tác Đấu Khải đến giai đoạn cuối cùng, linh kiện hạt nhân là quan trọng nhất. Bình thường đều là ở giữa phần ngực Đấu Khải, cũng có khi ở trên mũ giáp. Trận pháp hạt nhân này là khó chế tác nhất, cũng cần có vật liệu cao cấp nhất.

"Ừm, ta đã hỏi qua Thái Lão, Thái Lão đã đáp ứng. Có người nói đoàn đại biểu Tinh La Đại Lục có mời học viện chúng ta đi tới đại lục của bọn họ để tiến hành giao lưu. Thái Lão có ý định từ các lớp dưới của Ngoại viện để chọn lựa nhân tài. Vì lẽ đó, các ngươi chỉ cần thể hiện ra đủ thực lực, sau này sẽ được ưu tiên về phương diện tài nguyên tu luyện."

"Quá tốt rồi!" Đường Vũ Lân hưng phấn suýt chút nữa nhảy cẫng lên. Nội tình mấy chục ngàn năm của Sử Lai Khắc học viện, thứ tốt còn có thể ít hay sao? Đừng xem Truyền Linh Tháp hiện tại có tiền, nhưng có một số loại nội tình cũng không phải là tiền có thể giải quyết. Nếu như có tài nguyên học viện ưu tiên chống đỡ, thời gian để bọn họ trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư nhất định sẽ được giảm thiểu trên diện rộng.

"Ngươi đi đâu?" Ra cửa, Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ta đi đến khu vực chuyên dụng để tu luyện. Coi như lâm trận mới mài gươm đi. Sự phối hợp của chúng ta, cũng không cần rèn luyện thêm phải không? Về chiến thuật mọi người cứ tùy ý suy nghĩ, ngày kia chúng ta sẽ thử. Một hồi giao lưu, nói không chừng chúng ta sẽ thật sự có cơ hội khi đối mặt với các học trưởng năm ba đấy!"

"Cơ hội e là không lớn! Lúc trước khi chúng ta đối mặt với Nhất Tự Đấu Khải Sư, mọi người cùng nhau tiến lên, vậy mà đều không phải là đối thủ của một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư. Ngươi đừng quên, Nhất Tự Đấu Khải Sư từ học viện chúng ta đi ra, không phải là dạng mà Nhất Tự Đấu Khải Sư bên ngoài có khả năng sánh bằng. Mà trong thời gian ngắn như vậy, chính chúng ta cũng không có khả năng sẽ có Nhất Tự Đấu Khải Sư xuất hiện." Cổ Nguyệt giội cho Đường Vũ Lân một bồn nước lạnh.

Hiện tại vấn đề lớn nhất được đặt ra trước mặt bọn họ, chính là hai vị học

viên năm thứ ba đã nắm giữ Nhất Tự Đấu Khải hoàn chỉnh kia.

"Làm hết sức mà thôi…" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ.

Lớp năm nhất và năm hai mấy ngày nay đều đã trở nên sốt sắng hơn nhiều rồi, đặc biệt là các học viên sắp đại diện cho lớp tham gia trận giao lưu cùng lớp năm ba.

Bầu không khí sốt sắng nhất chính là ở ký túc xá công đọc sinh bên này. Liên tục cả hai buổi tối, mọi người đều thương lượng đối sách suốt cả đêm.

Buổi giao lưu tổng cộng sẽ chia làm 10 điểm.

3 trận đấu đơn mỗi trận 01 điểm, 1 trận đấu đôi tổng cộng 02 điểm, trận đoàn chiến 7 người tính 05 điểm.

Trận đấu cuối cùng, thắng bại chiếm 03 điểm, biểu hiện chiếm 02 điểm. Muốn giành được thắng lợi của trận giao lưu, nhất định phải giành được từ 6 điểm trở lên mới được.

Nói cách khác, bất luận là một trận nào, đều phải làm hết sức để lấy được điểm.

Không giống với trận đấu giữa lớp năm nhất - năm hai lần trước, trận giao lưu lần này, hấp dẫn sự quan tâm của mỗi một lớp của Ngoại viện.

Bởi vì ở trong lịch sử của Sử Lai Khắc học viện, có rất ít lớp khiêu chiến với khoảng cách vượt tuổi lớn như vậy. Dựa theo tuổi tác nhập học thông thường, năm nhất và năm ba sẽ cách nhau khoảng 6 tuổi. Mà ở giai đoạn Hồn Sư tuổi còn nhỏ như vậy, kém nhau 6 tuổi, quả thực là một khoảng cách như lạch trời.

Lớp năm ba, phòng học.

"Lớp trưởng, học viện sắp xếp như thế, rõ ràng là đang thúc giục chúng ta đấy! Năm nhất, năm thứ hai, những tên tiểu tử kia cũng đòi khiêu chiến chúng ta? Thực sự là không biết tự lượng sức mình!" Một tên thanh niên vóc người cao ráo, nhưng tướng mạo có chút hèn mọn ngẩng đầu lên, nói với một tên thanh niên khác ở bên cạnh.

Thân là học viên lớp năm ba, tuổi tác bình quân của bọn họ nằm ở khoảng chừng 18 tuổi.

Người thanh niên được gọi là lớp trưởng có thân hình cao lớn, tướng mạo chững chạc, không tính là anh tuấn, nhưng cũng có loại cảm giác uy nghiêm sừng sững như một ngọn núi. Chỉ ngồi ở chỗ đó thôi, nhưng cũng đã đem lại cảm giác khiến cho người khác yên tâm. Tựa hồ như hắn chính là một chiếc trụ cột vô cùng vững vàng của căn phòng vậy. Dù cho trời sập, hắn cũng có thể thong dong chống đỡ lấy bầu trời.

Lý Càn Khôn, lớp trưởng lớp năm ba, cũng là một trong hai vị Nhất Tự Đấu Khải Sư của lớp năm ba. Năm nay 18 tuổi, Phòng Ngự Hệ Chiến Hồn Sư cấp 52. Võ Hồn của hắn cũng vô cùng kỳ lạ, tên là Càn Khôn Kiều, là một loại Khí Võ Hồn biến dị cực kỳ hiếm thấy.

"Tình huống liên quan tới lớp năm nhất, năm hai ta cũng có nghe nói qua. Không thể khinh thường!" Lý Càn Khôn thản nhiên nói.

Thanh niên hèn mọn vươn mình ngồi dậy, "Lão đại, không cần nghiêm túc như vậy mà! Bọn họ cao nhất cũng chỉ vừa vặn đạt đến cấp 40, ở trên con đường tu luyện của Hồn Sư có thể đi được bao xa chứ? Trận đấu đơn cho ta một suất đi! Ta đoán là học viện để cho chúng ta giao lưu cùng với bọn họ, chủ yếu là vì muốn ép đi phần nào nhuệ khí của bọn họ, tránh cho bọn họ trở nên quá tự kiêu."

Thanh niên hèn mọn tên là Diệp Ngộ, Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư. Hắn am hiểu các loại chiến đấu ở tốc độ cao, tiến độ Nhất Tự Đấu Khải đã hoàn thành 70%, năm nay 17 tuổi, rất có hi vọng ở trước 20 tuổi hoàn thành nguyên bộ Nhất Tự Đấu Khải, trở thành đệ tử Nội viện. Là thành viên trọng yếu của lớp năm ba.

Chương 535: Bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Diệp Ngộ, tật xấu tự đại của ngươi khi nào có thể được cải thiện vậy hả?" Đúng vào lúc này, một thanh âm lanh lảnh vang lên.

Nghe được âm thanh này, Diệp Ngộ theo bản năng rụt đầu một cái, vội vàng đứng lên, quay về phương hướng âm thanh kia truyền đến, "Mặc tỷ, ta đây không phải chỉ là nói một chút thôi sao? Kỳ thực, ta vẫn luôn rất nghiêm túc đó nha."

Người tới chính là một nàng thiếu nữ, mái tóc màu đen dài xõa ở sau lưng, vóc người trung đẳng, tướng mạo vui tươi, nhưng hàn ý trong ánh mắt lại bắn ra bốn phía. Nàng đi thẳng đến bên cạnh Lý Càn Khôn, ngồi xuống.

"Ta nghe qua, lần này bọn tiểu tử kia, có ít nhất hai cái tổ hợp Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, một người trong đó là Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, còn có một cái là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ chân chính. Còn có Quang Minh - Hắc Ám Tổ Hợp Kỹ. Đội viên chủ lực đều có tu vi cấp 40 trở lên, trong đó có mấy người còn có mấy khối Đấu Khải được chế tác bằng Hữu Linh Kim Loại. Tuy rằng về mặt thực lực còn có chút chênh lệch cùng với chúng ta, nhưng tuyệt đối không dễ xơi giống như các ngươi tưởng tượng. Nếu như chúng ta không cẩn thận nghênh tiếp, rất có thể sẽ bị xấu mặt."

Mặc Giác, lớp phó lớp năm ba, một vị Nhất Tự Đấu Khải Sư khác, hồn lực cấp 51. Ở trong lớp, uy vọng của nàng thậm chí còn ở bên trên Lý Càn Khôn, tính cách hung hãn, hầu như các bạn học trong lớp từng ăn qua "chỗ tốt" của nàng. Tính cách thẳng thắn, cương trực.

Nàng và Lý Càn Khôn, là học viên lớp năm ba được Hải Thần Các lưu tâm, là thành viên tương lai chắc chắn sẽ được gia nhập Nội viện.

Năm học này kết thúc, bọn họ liền sẽ tham gia sát hạch thí luyện Nội viện, chỉ cần được thông qua, liền có thể chính thức trở thành đệ tử Nội viện.

Lý Càn Khôn nhìn về phía Mặc Giác, "Hai cái Võ Hồn Dung Hợp Kỹ? Uy năng như thế nào?"

Mặc Giác lắc đầu một cái, "Cụ thể còn không rõ ràng lắm. Bất quá, ta phán đoán hẳn là vẫn không cách nào uy hiếp được Nhất Tự Đấu Khải của chúng ta. Dù sao, Nhất Tự Đấu Khải có thể đem thực lực chúng ta tăng lên tới trình độ tương đương với Hồn Thánh cấp 70 phổ thông. Thực lực tổng hợp của bọn họ kém rất xa, nhưng những vị học đệ, học muội này đều có thiên phú không tầm thường. Có người nói có một người đã tiếp cận trình độ Đoán Tạo Sư cấp 6, cho nên mới có thể đoán tạo ra Hữu Linh Kim Loại, hơn nữa còn có mức độ hòa hợp vượt quá 80% trở lên. Chờ sau khi chúng ta dự sát hạch rèn luyện trở về, thời điểm phấn đấu trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư, hẳn là còn nhờ đến nhân gia người ta đấy!"

Lý Càn Khôn khẽ mỉm cười, "Vậy nói như thế, chúng ta cũng không thể quá phận quá đáng, vẫn nên cố gắng khống chế cho tốt nhịp điệu."

Mặc Giác gật gật đầu, "Cứ bình thường thoải mái mà giao lưu đi, kỳ thực chúng ta chỉ cần bảo vệ trận đoàn chiến 7 đấu 7, phần giao lưu phía trước để bọn họ thắng một, hai trận cũng không sao. Chung quy phải cho các học đệ, học muội một ít tự tin. Theo cách nghĩ của ta, hai ta tách ra một chút, một người tham gia đoàn chiến, một người tham gia đấu đơn, bảo đảm chúng ta chí ít có thể thu được 6 điểm, không để bọn họ quá lép vế."

"Được, nghe lời ngươi vậy! Vậy ngươi tham gia cái nào?"

Mặc Giác cười nói: "Ta đương nhiên thích bớt việc, để ta tham gia đấu đơn đi. Đoàn chiến đến lúc đó lại xem tình hình, nếu như bọn nhỏ quá lợi hại, ta cũng sẽ ra sân, nếu như những trận trước chúng ta chiếm ưu thế quá lớn, đoàn chiến ta cũng không cần lên."

"Cũng được!"

……

"Bánh bao, cho xin vài cái đi." Đường Vũ Lân dựa vào ghế, hướng về Từ Lạp Trí vẫy vẫy tay.

Từ Lạp Trí có chút lo lắng nhìn hắn, "Lão đại, ngươi ăn nhiều như vậy có được hay không? Quá nhiều rồi đấy!?"

Lượng cơm Đường Vũ Lân ăn hôm nay so với lúc trước đã nhiều hơn gấp rưỡi, đã ăn đến mức cả cơ thể đều không thể đứng lên nổi.

Đường Vũ Lân cười khổ: "Không có cách nào cả! Không ăn nhiều một chút, buổi chiều khí huyết không chống đỡ nổi thì làm sao bây giờ? Mà đoàn chiến ngươi lại không thể tham chiến, chờ sau khi ta kết thúc trận đấu đôi, ngươi chuẩn bị cho ta nhiều bánh bao một chút."

Ngày thi đấu rốt cục cũng đến. Liên quân do lớp năm nhất - năm hai của Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, khởi xướng khiêu chiến đối với lớp năm ba.

Trận khiêu chiến này hấp dẫn sự chú ý của hết thảy mọi học viên Ngoại viện.

Lại nói, các thành viên lớp năm tư nhưng vẫn chưa thể gia nhập Nội viện, cũng đã không có khả năng tiến vào Nội viện nữa, chỉ có thể xem xem mình có thể kịp thời trước năm thứ sáu hoàn thành bộ Nhất Tự Đấu Khải, thuận lợi tốt nghiệp, nhận được bằng tốt nghiệp của Sử Lai Khắc.

Vì lẽ đó, ba lớp lớn nhất, trái lại có rất ít Nhất Tự Đấu Khải Sư tồn tại, bởi vì sau khi bọn họ đạt đến Nhất Tự Đấu Khải Sư, lại vượt quá 20 tuổi, sẽ có thể trực tiếp tốt nghiệp từ Ngoại viện.

Lớp năm ba, nói theo một ý nghĩa nào đó, lại là lớp mạnh nhất của Ngoại viện, những học viên có thiên phú nhất vẫn còn có mặt. Học viên có thiên phú nhất của các lớp lớn đều đã sớm tiến vào Nội viện, hoặc là đã tham gia sát hạch rèn luyện của Nội viện.

Hiếm thấy có trận thi đấu nào náo nhiệt như thế, Luận Bàn Lôi vừa mới qua giờ cơm trưa, cũng đã chật ních học viên Ngoại viện cùng các thầy cô giáo.

Không thể nghi ngờ, các học viên tham gia buổi giao lưu luận bàn ngày hôm nay, tất cả đều là những người có nhiều hy vọng nhất có thể tiến vào Nội viện trong tương lai. Cũng đại diện cho những người có thực lực mạnh

nhất của thế hệ trẻ.

Các học viên lớp năm nhất, năm hai cũng đã đến từ rất sớm. Bọn họ đều chờ đợi được chứng kiến kỳ tích xuất hiện. Mà các học viên lớp năm ba rõ ràng có vẻ ung dung hơn rất nhiều. Từ mặt thực lực mà xem, đây chỉ là một buổi giao lưu học hỏi mà thôi. Bất kể như thế nào, liên quân lớp năm nhất – năm hai, đều không có lấy một cơ hội giành chiến thắng.

Hồn Sư có thực lực mạnh, Võ Hồn ưu tú, quả thật có thể vượt cấp khiêu chiến. Nhưng vượt cấp cũng có giới hạn của nó. Đối mặt với loại đối thủ là Nhất Tự Đấu Khải Sư, được Đấu Khải hỗ trợ to lớn, muốn giành thắng lợi, hầu như là không thể.

Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ cũng đã sớm đến rồi. Đối với cuộc tranh tài này, trong lòng bọn họ đều kìm nén sự phấn khích đây! Lớp năm hai bại vào tay lớp năm nhất, bản thân chuyện này vốn là một điều rất mất mặt. Bọn họ đều hi vọng có thể dựa vào cuộc tranh tài này để chứng minh chính mình.

Trên khu vực khách quý, Viện trưởng Ngoại viện Thái Mị Nhi từ rất sớm cũng đã đến rồi. Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ cũng tự mình xuất hiện, còn có một loạt các vị lão sư của Ngoại viện nữa. Về phương diện Nội viện, Xích Long Đấu La, Sí Long Đấu La, hai vị này cũng đều đến. Mục đích chủ yếu của bọn họ, tự nhiên là đến xem Đường Vũ Lân.

Các vị Phong Hào Đấu La do Thánh Linh Đấu La dẫn đầu.

"Đều chuẩn bị xong chưa?" Vũ Trường Không nhìn các học viên lớp năm nhất và năm hai đứng ở trước mặt mình, thanh âm lạnh lẽo, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì.

"Dạ rồi!" Mọi người đồng thanh hô vang một tiếng.

"Trận đấu đơn đầu tiên, Nguyên Ân Dạ Huy xuất chiến. Chúng ta cũng không biết đối phương bài binh bố trận như thế nào, nhưng trận đấu này, ngươi phải đem hết toàn lực. Không cần quan tâm đến đoàn chiến ở phía sau, phải cố gắng hết sức để chiến thắng đối thủ. Trận thứ hai Diệp Tinh Lan, Vũ Ti Đóa trận thứ ba." Vũ Trường Không dặn dò.

"Vâng!" Ba thiếu nữ đồng thời gật đầu.

Hứa Tiểu Ngôn ở bên cạnh Tạ Giải, khẽ cười khúc khích: "Này, đám con trai có thấy xấu hổ không? Nhìn đi, tất cả các trận đấu đơn đều là do phái nữ xuất chiến đấy nhé!"

Tạ Giải hừ một tiếng, "Ta cũng có cơ hội xuất chiến. Chỉ là nhường cho mấy bạn nữ mà thôi."

Hứa Tiểu Ngôn, "Ha ha!"

"Ha cái đầu ngươi!"

"Ha ha!"

Hai mắt Đường Vũ Lân híp lại, dựa theo sự sắp xếp của Vũ Trường Không, các trận đấu đơn bọn họ phải cố hết sức thu được ít nhất một trận thắng, để còn có cơ hội giành thắng lợi. Các trận đấu đôi nhất định phải chiến thắng! Áp lực trận đấu đôi đè nặng lên người hắn và Cổ Nguyệt.

Đoàn chiến, để chiến thắng đối thủ, độ khó thật sự là quá to lớn, chỉ có thể tranh thủ 02 điểm cho phần biểu hiện. Nếu như những trận trước có thể tranh thủ được từ 3 – 4 điểm, trận đoàn chiến cuối cùng lại giành được thêm 01 điểm biểu hiện. Vậy thì mục đích của cuộc giao lưu này cũng đã đạt được. Dù sao, các biệt thực lực tổng hợp của đôi bên không phải chỉ là cách một chút. Có thể có được thành tích như vậy, cũng đã là tương đối khá.

"Nguyên Ân, cố lên!" Tạ Giải hướng về Nguyên Ân Dạ Huy, hô to một câu cổ vũ.

Nguyên Ân Dạ Huy liếc hắn một cái, khoanh chân tại chỗ ngồi xuống, bắt đầu điều chỉnh tình trạng của chính mình. Là lớp trưởng lớp năm hai, thực lực cá nhân của nàng là không thể nghi ngờ. Trận đầu này, nàng bắt buộc phải ra sân.

Về phía lớp năm ba, chủ nhiệm lớp là một người phụ nữ trung niên, Tống Lâm, Nhị Tự Đấu Khải Sự, là giáo viên kỳ cựu của Ngoại viện. Lớp năm ba là do cô một tay dẫn dắt.

"Trận đầu, Ngô Duệ, ngươi lên đi." Tống Lâm hướng về phía nam sinh

trước mặt, nhìn qua khoảng 18, 19 tuổi mà nói.

"Thoải mái mà đánh." Tống Lâm cười nhạt một tiếng.

Ngô Duệ, Võ Hồn: Thiên Thư, hồn lực cấp 48, là thành viên của nhóm 7 người mạnh nhất lớp năm ba, Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư. Nhưng luận về sức chiến đấu cá nhân một chọi một, hiển nhiên không phải là người mạnh nhất.

Chương 536: Phục Khắc

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Tống Lâm cũng không có ý định muốn quét ngang liên quân lớp năm nhất – năm hai tại buổi giao lưu năm nay. Quá mức chèn ép người ta cũng không tốt. Vì lẽ đó, trận đầu, cô cử đi Ngô Duệ là người có sức chiến đấu nằm trong 5 thứ hạng đầu của lớp. Đương nhiên, coi như là vậy, dưới cái nhìn của cô, phía năm nhất – năm hai muốn chiến thắng Ngô Duệ, cũng là vô cùng khó khăn.

Thái Lão bước tới một bước trên hư không, chỉ thấy một đạo ánh bạc lóe qua, bà đã rơi vào trên đài thi đấu.

"Học viên hai bên tham gia trận đấu đơn đầu tiên ra sân."

Hai đạo nhân ảnh đồng thời từ hai bên Luận Bàn Lôi phóng người lên, nhất thời gây nên một tràng hoan hô của học viên các lớp đến quan chiến.

Ngô Duệ nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hắn có tướng mạo nho nhã, một bộ dáng dấp nhẹ như mây gió, một tay đặt ở trước người, một tay chắp sau lưng, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, khẽ mỉm cười, còn hướng về dưới đài vẫy vẫy tay. Hắn vốn có tính cách thích thể hiện, nếu như không phải học viện không cho phép xuất hiện tình cảm học trò tại Ngoại viện, chỉ sợ hắn đã sớm không nhàn rỗi như vậy.

Nguyên Ân Dạ Huy vững vàng rơi vào trên Luận Bàn Lôi, nàng ngày hôm nay vẫn như trước là trang phục nam trang, thoạt nhìn không có một chỗ nào xuất chúng. Nhưng nàng vừa lên đài, lớp năm hai bên này, nhất thời hoan hô vang dội.

"Lớp năm ba, Ngô Duệ!" Ngô Duệ mặt hướng về Nguyên Ân, khẽ mỉm cười, lộ ra một cái răng trắng. Ánh mắt không hề có chút khiêu khích, cũng

không có miệt thị, hắn chỉ nỗ lực để mình duy trì nụ cười đẹp trai nhất của mình.

"Lớp năm hai, Nguyên Ân Dạ Huy!" Nguyên Ân thản nhiên nói.

Ngô Duệ cười nói: "Lớp trưởng lớp năm hai à! Ta đã nghe nói qua người, Song Sinh Võ Hồn, rất lợi hại. Cố lên nha!"

Nguyên Ân Dạ Huy không hé răng.

Ngô Duệ nói: "Nếu như không kiên trì được cũng đừng quá miễn cưỡng. Yên tâm, học trưởng sẽ thủ hạ lưu tình. Dù sao chúng ta cũng là bạn học mà. Sau này ngươi phải cố gắng nỗ lực, cũng sẽ có thể đạt đến độ cao này như ta."

Dưới đài.

Tống Lâm hối hận rồi, hối hận vì đã đưa cái tên lắm mồm này ra sân ngay trận đầu. Cái tên này đúng là có thực lực, nhưng lại yêu thích nói lải nhải, yêu thích tỏ vẻ soái ca, yêu thích thể hiện trước mặt một đám "con dân ngu muội". Lúc này, có cơ hội thể hiện ở ngay trước mặt học viên của 6 lớp, hiển nhiên là không nhịn được.

"Câm miệng, ngươi làm sao lại nói nhảm nhiều như vậy!" Thái Lão hơi nhướng mày, trực tiếp cắt ngang lời hắn.

"Ặc… Thái Lão, em chỉ biểu đạt một chút tình thân ái với học đệ mà thôi!"

Thái Lão lườm hắn một cái, "Thi đấu… bắt đầu!!"

"Học đệ, cẩn thận nha..." Ngô Duệ miệng còn đang đùa, Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã động.

Nàng bình thường vốn là người thuộc dạng kiệm lời kiệm ngữ, tất cả đều dùng hành động nói chuyện. Chân trái đột nhiên giẫm lên mặt đất một cái, cả người liền bắn lên như đạn pháo, đang ở không trung, đột nhiên biến lớn. Đệ tam hồn kỹ, Kim Cương Thái Thản.

Mắt thấy thân ảnh ở trước mặt mình cấp tốc biến lớn lên, Ngô Duệ không khỏi trợn to hai mắt, vừa phóng thích Võ Hồn của mình, vừa không nhịn

được nói ra: "Ta phi!! Thật lớn, thật lớn!"

Nguyên Ân Dạ Huy từ giữa trời tung một quyền, hung hãn đập xuống. Nắm đấm còn chưa tới, một luồng ác phong vậy mà đã phả thẳng vào mặt.

Khống Chế Hệ khắc Cường Công Hệ. Sự tự tin của Ngô Duệ đối với mình vẫn là rất đủ, ở trước mặt hắn, ánh sáng lóe lên, một quyển sách có màu xanh lam liền xuất hiện ở trước người.

Trang sách tự nhiên chuyển động, mở ra tờ thứ nhất, nhất thời, vô số dây leo từ này bên trong quyển sách này chen chúc mà ra, nhanh chóng hướng về Nguyên Ân Dạ Huy triển khai quấn quanh.

Những dây leo này có màu xanh thẫm, mỗi một cây đều vô cùng tráng kiện.

Thân hình của Nguyên Ân Dạ Huy khổng lồ như vậy, căn bản cũng không có khả năng né tránh. Mà trên thực tế, nàng cũng không hề có ý định né tránh. Nắm đấm vẫn như trước đánh về phía Ngô Duệ, cả người cũng nhảy vào bên trong dây leo.

"Không sáng suốt đâu, học đệ!" Ngô Duệ ngoài miệng nói vậy, nhưng quyển sách trong tay lại lật thêm một tờ, ánh sáng lóe lên, hắn cứ như vậy biến mất không còn tăm hơi. Một cái chớp mắt tiếp theo đã xuất hiện ở ngoài 10 mét, tránh thoát khỏi một đòn của Nguyên Ân Dạ Huy. Mà từng cây dây leo thô to này, cũng đã quấn quanh lên thân thể Nguyên Ân Dạ Huy.

Thực vật, không gian? Hai loại thuộc tính?

Đường Vũ Lân nhìn Ngô Duệ trên đài, trong mắt lộ ra một ít kinh ngạc. Loại Võ Hồn này đến tột cùng là có đặc tính gì?

"Võ Hồn của hắn là Thiên Thư, cũng không phải là Nguyên Tố Chưởng Khống, mà là có thể chứa đựng một ít năng lực. Mỗi một cái Hồn Hoàn có thể làm cho thiên thư nhiều thêm một tờ để chứa đựng hồn kỹ. Dây Leo, Thuấn Di đều là như vậy. Phương hướng phát triển của hắn là Khống Chế Hệ. Loại Võ Hồn này không biết đường nào mà lần, năng lực rất có khả năng thiên mã hành không. Chỉ cần chứa đựng tốt, phối hợp thật tốt, sẽ rất khó đối phó." Thanh âm lạnh như băng của Vũ Trường Không đưa ra lời giải thích đối với Thiên Thư.

Đường Vũ Lân lúc này mới chợt hiểu, Đấu La Đại Lục, Võ Hồn quả nhiên là không thiếu cái lạ!

Nguyên Ân Dạ Huy rất rõ ràng đã rơi vào phiền phức. Sau khi từng cây từng cây dây leo quấn quanh cơ thể của nàng, liền cấp tốc siết chặt, nhìn qua so với dây leo Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân hung hăng hơn nhiều.

"Hừ!" Nguyên Ân Dạ Huy tức giận hừ một tiếng, đệ nhất Hồn Hoàn trên người nàng sáng lấp lóa, Thái Thản Chi Lực *!

* *Sức mạnh của người khổng lồ Titan*

Cánh tay tráng kiện hữu lực thoáng giãy dụa mãnh liệt, cùng với đó là thanh âm xé rách liên tiếp vang lên, những cây dây leo này mau chóng bị chấn đứt.

Kim Cương Thái Thản lại thêm Thái Thản Chi Lực. Từ sức mạnh thuần túy mà nói, ở Ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, người có thể sánh ngang cùng với Nguyên Ân Dạ Huy, cũng chỉ có Đường Vũ Lân lúc sử dụng Hoàng Kim Long Thể.

"Sức lực thật lớn, học đệ thật mạnh mẽ. Lại tới nữa này!" Lại là một đống lớn dây leo chen chúc mà ra, số lượng lần này so với lần trước càng nhiều hơn, phô thiên cái địa nhào về phía Nguyên Ân Dạ Huy.

Chiến thuật của Ngô Duệ rất đơn giản, thân là Khống Chế Hệ Hồn Sư, hắn chỉ cần vẫn khống chế được Nguyên Ân Dạ Huy, tiêu hao hồn lực của nàng là đủ. Khi hồn lực của nàng tiêu hao hầu như không còn, vậy là hắn đã thắng rồi! Đương nhiên, nếu như trực tiếp khống chế đối phương bỏ cuộc trên đài thi đấu, dĩ nhiên là càng đơn giản hơn.

Ngô Duệ không ngừng nói chuyện, đây cũng không phải tùy tiện nói cho vui. Trong ngôn ngữ bao hàm sự quấy rầy, làm đối phương tức giận …rất nhiều dụng ý khác. Ngô Duệ vốn vô cùng giảo hoạt, dựa vào Thuấn Di, ở trên chiến trường hắn có năng lực sinh tồn rất mạnh.

Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng, từ hư không lại tung một quyền, đánh thẳng về phía Ngô Duệ. Đối với dây leo quấn quanh trên người, nàng chỉ không ngừng lôi kéo, tránh né.

Không Khí Pháo trong nháy mắt đã tới, Ngô Duệ cũng sợ hết hồn. Nhưng trang sách trong tay hắn tự động nhảy chuyển, ở trước mặt hắn đột nhiên có thêm một chiếc gương.

Một cái chớp mắt tiếp theo, ngay khi Không Khí Pháo sắp đến trước mặt hắn lại đột nhiên quay lại, bắn ngược về phía Nguyên Ân Dạ Huy.

Kính Tượng Phản Xạ.

Đệ tam hồn kỹ của Ngô Duệ. Loại hồn kỹ này nếu như biết ứng dụng thỏa đáng ở trong đoàn đội chiến, có thể đem lại tác dụng vô cùng to lớn.

Không Khí Pháo bắn ngược về phía mình, Nguyên Ân Dạ Huy bị dây leo ảnh hưởng, độ linh hoạt của thân thể có hạn, chỉ có thể tung thêm một quyền, hóa giải Không Khí Pháo của mình.

Lúc này, từ góc độ quan chiến mà xem, Nguyên Ân Dạ Huy đã rơi vào bên trong nhịp điệu của Ngô Duệ. Khống Chế Hệ Hồn Sư khắc chế Cường Công Hệ Hồn Sư, điều này vốn là không thể nghi ngờ.

Tròng mắt Nguyên Ân Dạ Huy chợt lóe sáng, thân thể đột nhiên cấp tốc thu nhỏ lại. Tiếp đó, một chùm hỏa diễm màu tím than đột nhiên từ trên người nàng bay lên, dây leo chung quanh mau chóng bị thiêu đốt, hóa thành tro tàn.

Thân hình thu nhỏ lại, chỉ có một thân quần áo co giãn bó sát người, hình tượng nam nhân ban đầu cấp tốc được chuyển hóa, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ.

Một đôi cánh chim màu đen được triển khai ở sau lưng, ngọn lửa của Ám Hắc Ma Kiếm bập bùng. Hầu như chỉ là một cái chớp nhá, thân hình nàng đã đến trước mặt Ngô Duệ.

Võ Hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, bản thân vốn có đặc tính của Cường Công và Mẫn Công Hệ.

"Bà mịa, chuyển giới, nam biến thành nữ!" Ngô Duệ hét lên một tiếng, thuấn di một cái, lần thứ hai thoát ly. Cùng lúc đó, trang sách của hắn một lần nữa biến hóa. Một vệt kim quang lóng lánh từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy.

Tình cảnh quái quỷ xuất hiện, trên thân thể Nguyên Ân Dạ Huy, cấp tốc tách ra thêm một phân thân của nàng. Nhưng mà thân ảnh này ngoại trừ không có ánh mắt linh động như Nguyên Ân Dạ Huy, những thứ còn lại đều giống y hệt hình tượng hiện tại của nàng, giống như đúc!

Phục Khắc! Đệ tứ hồn kỹ của Ngô Duệ.

Dựa vào Thuấn Di, Quấn Quanh, Kính Tượng Phản Xạ, Phục Khắc, tứ đại kỹ năng Khống Chế Hệ này, Ngô Duệ mới có thể ngồi vững vàng ở vị trí Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư của lớp năm ba, đồng thời có cơ hội rất lớn sẽ tiến vào Nội viện trong tương lai.

Đối mặt với một "Nguyên Ân" khác, Nguyên Ân Dạ Huy cũng hơi sửng sốt một chút. Thủ đoạn của cái tên này cũng thật đúng là tầng tầng lớp lớp mà! Nhưng từ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nàng biết, loại hồn kỹ như Phục Khắc này, sức chiến đấu so với bản thể sẽ nhỏ yếu hơn nhiều. Bằng không, thứ này không chỉ đơn giản gọi là hồn kỹ mà thôi…

Ám Hắc Ma Kiếm kéo ngang một đường, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên trở nên hơi hư huyễn. Ám Hắc Ma Kiếm trong tay mang theo tầng tầng kiếm ảnh. Cùng lúc đó, một tầng Hắc Ám Thiên Mạc đột nhiên từ trên người nàng tỏa ra ra, bao trùm toàn trường.

"Phục Chế Thể" nắm giữ toàn bộ hồn kỹ của Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng thực lực chỉ ở khoảng 60% của nàng. Nếu như tương lai Ngô Duệ có thể đem đẳng cấp của hồn kỹ tăng lên tới cấp độ Hắc Sắc Hồn Hoàn màu đen, vậy thì có thể đạt đến 80%. Nếu như là Thập Vạn Niên Hồn Hoàn màu đỏ, thậm chí có thể đạt đến 90%. Nhưng hiện tại hiển nhiên là không được.

Phục Chế Thể này chủ yếu là để giúp hắn tranh thủ thời gian, tìm kiếm cơ hội khác.

Cùng một lúc khi Phục Chế Thể xuất hiện, lượng lớn dây leo lần thứ hai ùa lên. Hắc Ám Thiên Mạc cũng cùng một lúc hạ xuống.

Ở bên trong Hắc Ám Thiên Mạc, Thuấn Di sẽ phải chịu ảnh hưởng ở một trình độ rất lớn, bởi vì bất luận hắn thuấn di đến nơi nào, đều sẽ ngay lập tức bị Nguyên Ân Dạ Huy phát hiện.

Chương 537: Khiếp sợ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Trong lòng Ngô Duệ lúc này đã tràn ngập sự khiếp sợ, tình huống có liên quan tới Nguyên Ân Dạ Huy, bọn họ đã sớm điều tra. Lớp trưởng lớp năm hai, cũng có thể là người mạnh nhất mà lần này bọn họ phải đối kháng. Không nghĩ tới lại xuất chiến ngay trận đầu.

Ở trong những tài liệu ban đầu bọn họ thu được, Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy là Thái Thản Cự Viên, Lực Lượng Hình, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư. Phạm vi mà công kích của người này bao phủ là rất lớn, sức mạnh cực kỳ cường hãn. Là nhân vật thủ lĩnh của lớp năm hai.

Đối với năng lực của Nguyên Ân Dạ Huy, bọn họ nghiên cứu không ít, nhưng lại không hề biết được nàng vốn là là nữ, hơn nữa còn có Đọa Lạc Thiên Sứ biến thân.

Ngô Duệ vừa lên liền gặp phải Nguyên Ân Dạ Huy, hắn vốn là đang rất hưng phấn. Năng lực của hắn chuyên khắc chế loại Lực Lượng Hình Chiến Hồn Sư như Nguyên Ân Dạ Huy này! Dựa vào sự khống chế và hồn lực nhất định vượt qua đối thủ không ít của mình, đã đủ để dùng phương thức tiêu hao chiến mà giành thắng lợi trước đối thủ.

Nhưng ai có thể ngờ được, Võ Hồn Thái Thản Cự Viên của Nguyên Ân Dạ Huy chưa sử dụng được bao lâu, liền đã biến thành Đọa Lạc Thiên Sứ.

Đọa Lạc Thiên Sứ sở dĩ mạnh mẽ, cũng là bởi vì nó đồng thời có sẵn đặc tính của Mẫn Công, Cường Công thậm chí là Khống Chế Hệ, là Võ Hồn đỉnh cấp, cực kỳ toàn diện. Dù cho Võ Hồn Thiên Thư của hắn cũng vô cùng hiếm thấy, nhưng từ phẩm chất mà nói, cũng có chênh lệch với Đọa Lạc Thiên Sứ.

Lúc này, Phục Chế Thể tuy rằng có thể giúp hắn kéo dài thời gian ở trình độ nhất định, nhưng sự chênh lệch giữa Phục Chế Thể và bản thể vẫn là hết sức rõ ràng. Ở bên trong Hắc Ám Thiên Mạc, kỹ năng Thuấn Di của hắn cũng chịu một sự ảnh hưởng nhất định. Thân là học viên của Sử Lai Khắc học viện, hắn sao không hiểu hồn lực tổng thể của Song Sinh Võ Hồn so với Hồn Sư cùng cấp bậc mạnh hơn nhiều lắm đây? So đấu tiêu hao, cũng chưa chắc có thể thắng được Nguyên Ân Dạ Huy.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể…

Trong bóng tối, một đạo hào quang óng ánh đột nhiên sáng lên, Hắc Ám Thiên Mạc cũng không còn cách nào che đậy tia sáng kia. Thiên Thư lặng yên phóng to mấy lần, vầng sáng kỳ diệu bao phủ xuống, Ngô Duệ lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Từng dải bạch quang màu trắng từ nơi ngực hắn bắn ra bay khắp trời, có thể thấy rõ ràng, đó là một khối Đấu Khải trắng noãn như ngọc dính sát vào ngực của hắn. Dải ánh sáng trắng nọ quấn quanh, cấp tốc bảo vệ phía trước ngực và sau lưng hắn. Khí tức của bản thân hắn cũng bằng một tốc độ kinh người mà tăng lên.

Không chỉ có như vậy, hai tay Ngô Duệ vung lên, một dải bạch quang khác từ giữa chiếc nhẫn trữ vật của hắn lại bay ra, lại nhanh chóng rơi vào trên người.

Sau phần giáp ngực, là giáp hai vai, hai tay, bàn tay, và cả giáp che phần hông và đùi lần lượt xuất hiện. Chỉ có hai chân và đầu là không được Đấu Khải bao trùm.

Nói như vậy, giáp bàn tay và cẳng tay tính là một khối, phần bắp tay và vai tính là một khối, riêng phần giáp ngực tính một khối, giáp đùi và hông tính là một khối.

Trên người Ngô Duệ, Tổng cộng có 6 khối Đấu Khải bao trùm (2 tay, 2 vai, 1 ngực, 1 đùi). Toàn bộ Đấu Khải đều có màu trắng, đem thân thể của hắn bảo hộ ở bên trong. Không hề có hoa văn mỹ lệ, nhưng sau khi những khối Đấu Khải này bảo vệ thân thể của hắn, khí tức của bản thân nhất thời tăng lên theo cấp số nhân.

Đúng vậy! Đây là Đấu Khải, mặc dù vẫn chưa phải là Nhất Tự Đấu Khải

hoàn chỉnh bao trọn được toàn bộ cơ thể. Nhưng có 6 khối Nhất Tự Đấu Khải phụ thể, thực lực bản thân Ngô Duệ nhất thời có được sự củng cố rất lớn, khí tức hoàn toàn trở nên khác biệt.

Thiên Thư trước mặt, chuyển động nhanh như tia chớp. Dây leo tráng kiện hơn lúc trước ít nhất phải 1/3 nhanh chóng tràn ra, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ đài thi đấu, giống như một cái lưới lớn vậy, bao trùm lấy Nguyên Ân Dạ Huy.

6 khối Đấu Khải! Không hổ là học trưởng năm thứ ba!

Dưới đài, đã có không ít người kinh ngạc thốt lên thành tiếng. Bản thân Ngô Duệ vốn là học viên thiên tài, có cơ hội ở trước năm 20 tuổi trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, rất có thể sẽ được gia nhập Nội viện. Thân là Chủ Khống Hồn Sư của lớp năm ba, 6 khối Đấu Khải này, mới là căn cơ chân chính của hắn.

Dù cho Nhất Tự Đấu Khải vẫn chưa được hoa lệ cho lắm, nhưng sự hỗ trợ của nó đối với Hồn Sư là không thể nghi ngờ.

Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng, ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng thật dài, hào quang màu tím than trên người đột nhiên trở nên cường thịnh, một đạo ánh sáng tím (tử quang) phóng lên trời. Khí tức trên người nàng nhất thời trở nên âm u, hai cánh sau lưng trở nên to lớn, một đôi con mắt đã biến thành màu tím đậm. Sau lưng, đạo bóng mờ đen kịt mang theo tử quang nhất thời tái hiện ra. Đệ tam Hồn Hoàn tỏa sáng rực rỡ.

Đọa Lạc Thiên Sứ Giáng Lâm!

Trên Ám Hắc Ma Kiếm bắn ra một luồng ánh kiếm dài khoảng một trượng, ánh kiếm vung lên, cắt đứt từng cây dây leo một, rồi lại đầy hung hãn tiến lên, bắn thẳng về phía Ngô Duệ.

"Không biết là nên gọi ngươi là học đệ hay học muội. Vô dụng thôi! Đấu Khải Sư có thể trở thành chức nghiệp hàng đầu đại lục, cũng chỉ bởi vì một nguyên nhân đơn giản nhất, sự mạnh mẽ!!"

Vầng sáng màu trắng lan tràn ở trên từng khối Đấu Khải, Thiên Thư lóe lên một tầng ánh sáng óng ánh. Ánh sáng từ trên trời giáng xuống, lần thứ hai rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy, lại là một cái Phục Chế Thể xuất

hiện.

So với lúc trước, khí tức trên người Phục Chế Thể này rõ ràng là cường thịnh hơn nhiều lắm, có ít nhất 70% tu vi của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Có Đấu Khải phụ trợ, năng lực sử dụng hồn lực của ta so với lúc trước tăng gấp đôi, thực lực của Phục Chế Thể cũng thuận đó theo tăng lên. Coi như Hắc Ám Thiên Mạc của ngươi, cũng không cách nào hạn chế ta thuấn di. Hơn nữa, năng lực Thuấn Di của ta có tính liên tục, ở trong chiến đấu, có kỹ năng Thuấn Di Liên Tục này, cũng đã đủ để giúp ta có năng lực sinh tồn mạnh mẽ. Ngươi không thể thắng được ta, nhận thua đi, tiết kiệm chút thể lực, nói không chừng những trận thi đấu phía sau còn có tác dụng."

Ngô Duệ nói như trêu ngươi Nguyên Ân Dạ Huy. Có dây leo phụ trợ, Phục Chế Thể ở chính diện gắng gượng chống đỡ, thế tiến công của Nguyên Ân Dạ Huy đã tạm thời bị ngăn chặn lại.

Nương theo Đấu Khải xuất hiện, Ngô Duệ trong một thoáng liền giành lại quyền chủ động trong cuộc so đấu này.

Tròng mắt Nguyên Ân Dạ Huy hóa thành màu tím lạnh lẽo, không có bất kỳ tâm tình gì. Ám Hắc Ma Kiếm hung hãn chém ra, đẩy lui Phục Chế Thể trước mặt.

Thân thể của nàng ngay khi sau một khắc khựng lại, cả người phảng phất như đóng băng ở nơi đó, cứ như là đã hóa thành một pho tượng vậy.

Nàng đang làm gì?

Ngô Duệ sửng sốt một chút, nhưng công kích lại không hề đình chỉ. Từng cây dây leo quấn quanh tràn lên, nhanh chóng trói Nguyên Ân Dạ Huy lại. Phục Chế Thể thừa cơ xông lên, cũng đồng dạng dùng Ám Hắc Ma Kiếm, hướng về Nguyên Ân Dạ Huy chém thẳng xuống.

Đúng lúc này, Ngô Duệ nhìn thấy một vòng Hồn Hoàn, một vòng Hồn Hoàn đen kịt như mực.

Thời điểm Nguyên Ân Dạ Huy biến thân thành Đọa Lạc Thiên Sứ, trước đó nàng vẫn luôn chỉ có ba cái Hồn Hoàn.

Cái Hồn Hoàn thứ tư này xuất hiện vô cùng đột ngột, hơn nữa còn là màu đen. Ý nghĩa của màu đen, là vạn niên cấp bậc! Vạn Niên Hồn Hoàn, thậm chí còn là Vạn Niên Hồn Linh.

Quang ảnh hư huyễn màu đen sau lưng trong nháy mắt trở nên ngưng tụ hơn, cứ như thể là chính bản thân "Nguyên Ân Dạ Huy" phóng lớn vậy. Nó bước ra một bước, thân hình nuốt hết thân thể của Nguyên Ân Dạ Huy. Lúc này công kích của Phục Chế Thể mới đến, nhưng trong nháy mắt đã dung nhập vào bên trong bóng tối kia mà biến mất rồi.

Đây là có chuyện gì? Trong khi Ngô Duệ còn đang ngơ ngác, Thiên Thư cấp tốc chuyển động, lại là một đạo ánh sáng phục chế hạ xuống.

Nàng lại có thể che giấu Hồn Hoàn của chính mình, tứ hoàn mới là thực lực chân chính của Võ Hồn Đọa Lạc Thiên Sứ!

Thế nhưng, khi đạo ánh sáng phục chế này rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy, Phục Chế Thể lại không hề xuất hiện. Hồn kỹ của Ngô Duệ, bị khắc chế.

Dưới đài, đừng nói là các học viên cùng lớp năm ba, coi như là đám Đường Vũ Lân bọn họ cũng đều là vẻ mặt đầy khiếp sợ. Từ lúc nào Nguyên Ân đã âm thầm nắm giữ Vạn Niên Hồn Hoàn? Chuyện này là như thế nào?

Đạo hư ảnh đen kịt giang rộng thân thể, vẫn như trước là Nguyên Ân Dạ Huy, vẫn như trước là Đọa Lạc Thiên Sứ, nhưng thân cao đã biến thành 3 mét có hơn. Ám Hắc Ma Kiếm không còn là hư huyễn nữa, mà đã trở nên ngưng tụ, ánh sáng màu tím than trên thân kiếm, chiếu rọi hoa văn mỹ lệ dày đặc.

Từng đạo lôi điện màu tím than quay chung quanh trường kiếm, lấp lóa. Hai con mắt của Nguyên Ân Dạ Huy hiện ra một màu tím thâm thúy. Ở trên bả vai nàng, không biết từ lúc nào đã có thêm một vị thiên sứ màu tím có ba đôi cánh đang vỗ một cách nhẹ nhàng. Ánh mắt của nó thậm chí còn ngập tràn ánh sáng khát máu.

Hồn Linh! Hồn Linh của Nguyên Ân Dạ Huy. Hơn nữa nhất định không phải là Đệ Nhất Hồn Linh.

Ám Hắc Ma Kiếm chém một kiếm vào hư không, ánh sáng trên Luận Bàn

Lôi đột nhiên trở nên vặn vẹo. Ngô Duệ ngơ ngác biến sắc, vừa định thuấn di, nhưng cũng phát hiện ra, kỹ năng Thuấn Di của hắn, đã mất đi hiệu lực.

Nàng vậy mà lại dựa vào lực lượng Hắc Ám để chưởng khống Không Gian? Làm sao có thể có chuyện đó?

Vô số dây leo cấp tốc lan tràn ra, muốn tóm lấy Nguyên Ân Dạ Huy, tranh thủ thời gian cho mình. Nhưng Ngô Duệ lại phát hiện ra, căn bản là không thể khóa chặt được đối phương.

Chương 538: Nguyên Ân mạnh mẽ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Sau một khắc, cảm giác nguy cơ mãnh liệt đột nhiên xuất hiện. Ngô Duệ vội vàng nâng hai tay lên, chắn ở trước người mình.

"Coong" đại lực lượng hắc ám khủng bố chen chúc tràn tới, cả thân người Ngô Duệ bị đánh bay ngược ra sau, toàn thân bị vây trong tử sắc điện quang.

Sáu khối Đấu Khải màu trắng trên người hắn tỏa sáng, cố hết sức để chống đỡ và hóa giải uy năng của chiêu kiếm.

Đấu Khải không hổ là Đấu Khải! Không có Đấu Khải bảo vệ, e rằng chiêu kiếm này đánh xuống, Ngô Duệ hắn là đã thảm bại từ lâu rồi.

Tại sao lại như vậy? Trong lòng Ngô Duệ tràn ngập cảm giác mơ hồ, sau một khắc, thân thể bay ngược của hắn rơi xuống. Theo bản năng, hắn muốn khống chế thân thể, nhưng lại cảm nhận được một áp lực đè nặng như núi ở trên người.

"Uych!!" Ngô Duệ rơi xuống đất, không gian vặn vẹo biến mất. Mọi người chỉ thấy, là hai đầu gối của Nguyên Ân Dạ Huy đang chấn thẳng vào nơi ngực của Ngô Duệ, cường thế nện hắn xuống mặt đất, mũi của Ám Hắc Ma Kiếm trong tay chỉa thẳng xuống, nhắm vào ngực Ngô Duệ.

Đấu Khải cố nhiên có thể bảo vệ thân thể của hắn, nhưng hắn dù sao vẫn chưa hoàn toàn hoàn trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư. Chỉ cần Nguyên Ân Dạ Huy muốn, như vậy, nàng liền có thể trực tiếp công kích phần đầu của Ngô Duệ vốn không có Đấu Khải bảo vệ.

"Kết thúc!" Âm thanh của Thái lão đúng lúc này vang lên, tuyên bố thắng

bại của cuộc tranh tài này.

Hai cánh sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy đập động, từ trên người Ngô Duệ lơ lửng bay lên. Lại là một cú vỗ cánh, nàng lùi về sau 10 mét, chậm rãi rơi xuống đất.

Tiếng hoan hô, đúng vào lúc này vang vọng toàn bộ Luận Bàn Lôi. Đặc biệt là các học viên lớp năm hai, tiếng hoan hô liên tiếp.

"Nàng lại trở nên mạnh mẽ hơn." Đường Vũ Lân lẩm bẩm nói, "Nếu như trận đấu 2 đấu 2 lần kia, nàng có thực lực như vậy, chúng ta muốn chiến thắng nàng, e rằng cũng không dễ dàng. Thứ chân chính mạnh mẽ nhất của nàng vậy mà không phải là Thái Thản Cự Viên, mà là Đọa Lạc Thiên Sứ. Thật đúng là không ngờ tới!"

Cổ Nguyệt nói: "Nói như vậy, Đệ Nhị Võ Hồn đều sẽ mạnh mẽ hơn so với Đệ Nhất Võ Hồn, chỉ là vấn đề lựa chọn thời cơ để phát triển. Không nghĩ tới, nàng nhanh như vậy đã để cho Đệ Nhị Võ Hồn của chính mình nắm giữ Đệ Nhị Hồn Linh. Xem ra, phương diện tinh thần lực của Nguyên Ân đã có một bước tiến dài."

Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Áp lực có chút lớn nha! Tốc độ trưởng thành của mọi người đều rất nhanh."

Hắn cũng không biết được là, sở dĩ Nguyên Ân Dạ Huy trưởng thành nhanh như vậy, lại có liên quan trực tiếp tới hắn. Chính là bởi vì áp lực của hắn và các học viên ưu tú của lớp năm nhất mang đến, mới khiến cho Nguyên Ân Dạ Huy ở trong áp lực này, liền mạng tiến lên. Vạn Niên Hồn Hoàn này, trước đây không lâu nàng vừa mới nắm giữ. Hiện tại, Nguyên Ân đã trở nên mạnh mẽ một cách chân chính.

"Trận đầu, liên quân lớp năm nhất – năm hai, thắng!"

Ngô Duệ cũng không hề bị thương, nhưng thời điểm kết quả được công bố, sắc mặt có chút xám xịt. Trong tình huống đã triển khai 6 khối Đấu Khải, vậy mà vẫn thất bại bởi học muội, đây tuyệt đối là một chuyện hết sức mất mặt.

Tống Lâm khẽ nhíu mày, trận đầu mà đã thua, đây quả là một chuyện mất mặt đối với toàn bộ lớp năm ba! Thế nhưng, thân là giáo viên chủ nhiệm

lớp, cô cũng đã nhìn ra được, trận đấu này thua không oan uổng. Thực lực Nguyên Ân Dạ Huy cường hãn vượt quá mức tưởng tượng. Chăng trách học viện sẽ đồng ý để cho hai lớp năm nhất, năm hai liên quân, hướng về lớp năm ba khiêu chiến. Quả nhiên là có nội tình!

Ở dưới tình huống không cân nhắc tới Đấu Khải, Nguyên Ân Dạ Huy tuyệt đối có thiên phú dị bẩm! Song Sinh Võ Hồn, tất cả đều đạt đến tứ hoàn, đồng thời nắm giữ một cái Vạn Niên Hồn Linh. Thực lực như vậy, ở lớp năm ba cũng là rất hiếm thấy. Luận về thiên phú, coi như là Lý Càn Khôn và Mặc Giác cũng không bằng nàng. Tương lai, khi nàng có thể có được Nhất Tự Đấu Khải, liền sẽ thật sự có thể vượt qua những học viên ưu tú nhất của lớp mình. Thế nhưng, bây giờ còn chưa được! Dù sao, nàng vẫn còn chưa phải là Nhất Tự Đấu Khải Sư.

Hai mắt híp lại, Tống Lâm quay đầu nhìn về phía Diệp Ngộ, "Trận thứ hai ngươi lên đi." Cô cũng không căn dặn gì nhiều. Những học viên này đều đã theo cô bảy năm, tính cách của bọn họ, cô đều biết và nắm rất rõ.

Trong mắt Diệp Ngộ hừng hực một ngọn hỏa diễm đầy phấn khởi, giơ tay lên vỗ vỗ vai Ngô Duệ, "Ngô miệng rộng, xem anh đây báo thù cho cậu!"

Ngô Duệ bĩu môi, "Mong ngươi sẽ gặp phải một đối thủ càng mạnh hơn!" Hắn thua, kỳ thực vẫn còn có chút không phục, sau khi Đọa Lạc Thiên Sứ phóng thích ra đệ tứ Hồn Hoàn, rõ ràng đã khắc chế năng lực của hắn. Hắn có thể cảm giác được, đó là dựa vào Võ Hồn Áp Chế của Vạn Niên Hồn Hoàn. Nếu không thì, hồn kỹ của hắn sẽ không bị "mất linh" như vậy. Đặc biệt là sau khi hồn kỹ Phục Khắc mất đi hiệu lực, ưu thế của hắn không còn sót lại chút gì. Nếu như có Phục Khắc, dựa vào Đấu Khải tăng cường hồn lực, hắn vẫn có tự tin đọ sức. Thiên phú! Đây là chênh lệch về thiên phú, không phải là mình kém cỏi mà, huhu….!!!

Ở phía liên quân lớp dưới bên này, ánh mắt Vũ Trường Không nhìn về phía Vũ Ti Đóa và Diệp Tinh Lan. Vũ Ti Đóa chủ động tiến lên một bước, "Vũ lão sư, trận thứ hai để em lên đi!"

Vũ Trường Không khẽ vuốt cằm, "Phát huy ra năng lực của chính ngươi là được rồi. Không nên liều lĩnh."

"Vâng!" Vũ Ti Đóa đáp ứng một tiếng, thân người nhẹ nhàng nhảy lên, linh xảo tiến lên đài thi đấu.

Diệp Ngộ lên đài trước nàng một bước, chỉ cảm thấy sáng mắt lên. Oa, một thiếu nữ xinh đẹp vừa xuất hiện ở trước mặt mình kìa! Con gái đều dậy thì sớm hơn con trai một chút. Vì lẽ đó, Vũ Ti Đóa mặc dù mới chỉ có 14 tuổi, nhưng nhìn qua cũng không có chênh lệch tuổi tác với Diệp Ngộ quá lớn.

"Chào học muội, ta là Diệp Ngộ của lớp năm ba." Diệp Ngộ cười híp mắt báo danh, chiến ý trước đó chợt giảm bớt mấy phần.

"Lớp năm nhất, Vũ Ti Đóa." Vũ Ti Đóa trả lời một cách đơn giản hơn rất nhiều.

Nghe xong tên của nàng, trong mắt Diệp Ngộ lại lóe lên một nét kinh ngạc, danh tự này hắn rất sớm trước đây đã nghe nhắc đến. Thuộc về 10 vị trí đầu của Thiếu Niên Thiên Tài Bảng, Song Sinh Võ Hồn, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ đã hoàn toàn chứng minh thiên phú của Vũ Ti Đóa. Luận về đơn thể Võ Hồn, nàng có thể không bằng Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng chỗ cường hãn của nàng là hai Võ Hồn lại có thể triển khai Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, đây là một điều rất đáng sợ. Hơn nữa, tuy rằng chỉ là năm nhất, nhưng tu vi của nàng cũng đã vượt quá tứ hoàn.

Năm nhất khóa này đúng là đáng sợ quá đi mà! Lại cho nàng mấy năm phát triển, e rằng năm thứ hai hắn có thể đột phá đến cấp 50 đi!

Không hổ là người tài ba trong cái lớp năm nhất được ca tụng là mạnh nhất Sử Lai Khắc học viện trong vòng trăm năm trở lại đây.

"Bắt đầu!" Thái lão vẫn như trước, một cách vô cùng đơn giản, tuyên bố cuộc tranh tài này bắt đầu.

Song phương đồng thời động, trên Luận Bàn Lôi lại như là xuất hiện hai tia chớp. Thân thể Diệp Ngộ vọt tới trước, trong chớp mắt, cả người hắn cứ như thể đã bắt đầu cháy hừng hực, sau lưng phun ra hỏa diễm mãnh liệt, khiến cho hắn trong nháy mắt đã đạt tới một tốc độ siêu cao.

Tốc độ như vậy khiến cho bọn học sinh lớp năm nhất, năm hai giật nảy cả mình. Đặc biệt là đám Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư, bọn họ còn chưa từng gặp tốc độ như vậy!

Đúng vậy, tốc độ của Diệp Ngộ thực sự là quá nhanh, cứ như là một vệt

lửa, chỉ một cái chớp mắt, hắn đã đến trước mặt Vũ Ti Đóa.

Tuy rằng tốc độ Vũ Ti Đóa cũng đã rất nhanh rồi, U Minh Linh Miêu cực kỳ linh xảo, vậy mà khoảng cách giữa đôi bên, nàng chỉ vừa bước ra được 1/3, đối phương đã đến trước mặt.

Đây là tốc độ gì vậy trời? Trong lòng Vũ Ti Đóa cũng không khỏi ngơ ngác. Nhưng phản ứng của nàng lại nhanh vô cùng. Đệ nhất hồn kỹ, U Minh Đột Thứ!

U Minh Đột Thứ này của nàng không phải là nhắm vào đối phương, mà là để giúp mình thoáng điều chỉnh phương vị một chút, mượn tốc độ bạo phát đột ngột của U Minh Đột Thứ, hướng về mặt bên tránh thoát ra ngoài.

Ánh lửa lóe qua, thân thể hai người hầu như là đan xen qua nhau. Quang ảnh trong ánh hào quang lấp lánh, Diệp Ngộ cũng đã đến một đầu khác của Luận Bàn Lôi, mãi cho đến khi tiếp cận đường biên của đài thi đấu mới thay đổi phương hướng, vẽ ra một đường vòng cung, lần thứ hai quay đầu phóng thẳng về phía Vũ Ti Đóa.

"Tốc độ của hắn thật nhanh, nhưng tựa hồ không đủ linh hoạt." Đường Vũ Lân thấp giọng nói.

"Có khả năng cũng là bởi vì quá nhanh, cho nên mới ảnh hưởng tới độ linh hoạt đi." Đồng dạng là Mẫn Công Hệ Hồn Sư, Tạ Giải cũng bị tốc độ của Diệp Ngộ dọa cho sợ hết hồn. Tốc độ đột kích của cái tên này theo đường thẳng thực sự là quá nhanh, nhanh đến mức làm cho mắt người không kịp nhìn. Hắn tự cảm thấy mình không có được tốc độ như vậy. Nhưng từ việc Diệp Ngộ không kiểm soát được lực quán tính, có thể nhìn ra, dưới tình huống đánh thẳng bằng tốc độ siêu cao như vậy, sự linh hoạt của hắn vẫn chịu ảnh hưởng khá nhiều.

Chương 539: Hỏa Diễm Thân Thể

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Hỏa Diễm Thân Thể! Đây chính là Võ Hồn của Diệp Ngộ. Hỏa Diễm Thân Thể của hắn là công phòng một thể, nhưng ở trong quá trình tu luyện, Diệp Ngộ lại mở ra lối đi riêng, mượn phản lực của hỏa diễm đối với không khí, khiến cho chính mình trở thành một gã Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư khác loại.

Đừng nói là cùng cấp bậc, coi như là Mẫn Công Hệ Hồn Sư cao hơn hắn một đại cảnh giới, so về tốc độ đột kích theo đường thẳng vẫn không thể nào sánh bằng hắn. Vì lẽ đó, đối thủ thường thường ở thời điểm bắt đầu, sẽ ăn thiệt thòi dưới tốc độ siêu cao của hắn.

Vũ Ti Đóa có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sau khi cảm giác được không ổn, trước tiên đưa ra phán đoán tinh chuẩn, không chính diện liều mạng cùng với hắn.

Hơn nữa, tiếp đó, trên người Vũ Ti Đóa liền xuất hiện biến hóa. Thân thể của nàng bỗng nhiên cao thêm mấy phần, thân thể mềm mại trở nên cường tráng hơn, mái tóc dài biến thành hai màu trắng đen xen kẽ, nơi cổ cũng có một bộ lông lặng yên xuất hiện. Đôi cánh tay nàng nở lớn thấy rõ, trở nên tráng kiện.

Thay đổi Võ Hồn, Bạch Hổ!

Lúc này, Diệp Ngộ đã quay đầu lại, lần thứ hai vọt về phía nàng. Nhìn thấy Vũ Ti Đóa trở nên cường tráng, nơi khóe miệng ẩn giấu trong ngọn lửa của hắn không khỏi khẽ co giật. Làm sao thời đại bây giờ lại ưa chuộng phong cách như vậy hả trời?! Các thiếu nữ thời nay làm sao lại thích dùng Võ Hồn để làm cho cơ thể của mình trở nên cường tráng vậy hả? Đây thực sự là… quá đáng sợ mà!!

** Editor: Ôi cảm giác ấy, quen một cô nàng, đang mê luyến say đắm, một khắc sau liền phát hiện cô ấy tập thể hình, cơ bắp còn đô con hơn cả mình…*

Ánh sáng trắng dìu dịu lấp loá, hai tay của Vũ Ti Đóa giang ra, hổ trảo mang theo những lưỡi dao sắc bắn ra, một tầng bạch quang như ẩn như hiện. Lần này nàng không lại tiếp tục lẩn tránh, mà cứ như vậy đứng tại chỗ, chờ đợi Diệp Ngộ lao đến.

Tốc độ Diệp Ngộ thật nhanh, thoáng cái, hai người đã phát sinh va chạm.

"Ầm ——!!!" Ánh lửa phụn ra, Vũ Ti Đóa bị Diệp Ngộ húc ngã về phía sau, trượt mãi tận mười mấy mét mới đứng vững, nhưng thế tiến của Diệp Ngộ cũng đã bị nàng cường thế cản lại.

Cường Công khắc Mẫn Công, đây chính là nguyên nhân Vũ Ti Đóa lựa chọn Võ Hồn Bạch Hổ. Dựa vào hồn kỹ Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, thêm vào thể phách mạnh mẽ, cứng rắn chống đỡ thế công cao tốc của đối thủ.

Lần đụng chạm này, song phương đều cảm thấy khí huyết dâng trào, tất cả đều rất khó chịu.

"AAAA!!!" Diệp Ngộ hét lớn một tiếng, ánh sáng ngọn lửa trên người một lần nữa bắn lên, lần này, hỏa diễm màu vỏ quýt đã biến thành màu xanh biếc. Nhất thời, nhiệt độ đột nhiên tăng cao. Dù đứng cách hắn tận mười mấy mét, Vũ Ti Đóa cũng có thể cảm nhận được một luồng khí lưu nóng rực phả vào mặt.

Võ Hồn Bạch Hổ của nàng cũng không thuần thục, chí ít là không mạnh bằng Đệ Nhị Võ Hồn của Nguyên Ân Dạ Huy, hiện nay chỉ có ba cái hồn kỹ, Đệ Nhị Hồn Linh vẫn chưa tìm ra được cái nào thích hợp.

Đệ Tam Hồn Hoàn sáng lên, bộ lông trên người đã đột nhiên biến thành màu vàng tươi sáng rực, thân thể cũng trở nên cường tráng hơn mấy phần so với lúc trước. Nàng bước tới một bước, hung hãn phóng thẳng về phía Diệp Ngộ.

Thân hình Diệp Ngộ lóe lên, nhưng lại không hề nhằm vào Vũ Ti Đóa, mà là nhanh chóng chạy băng băng về mặt bên, vòng theo một đường vòng

cung lớn, lao nhanh vòng quanh sân thi đấu.

Phương thức chiến đấu Mẫn Công Hệ của hắn so với tuyệt đại đa số Mẫn Công Hệ Hồn Sư đều không giống nhau. Thứ hắn dựa vào không phải là linh xảo, mà là thông qua tốc độ siêu cao để khiến cho mình có lực trùng kích siêu mạnh, dùng để công kích đối thủ. Sau khi hóa thành Hỏa Diễm Thân Thể, bản thể hắn có lực xung kích vô cùng mạnh mẽ. Dùng lực trùng kích và hỏa diễm có nhiệt độ cao này, thường thường có thể khiến cho đối thủ bị trọng thương.

Cũng chính là phương thức chiến đấu khác với mọi người này của hắn, nhờ đó mới có thể trúng tuyển vào Sử Lai Khắc học viện lúc trước.

Đương nhiên, loại phương thức chiến đấu này của hắn cũng tồn tại một số nhược điểm rất lớn. Đặc biệt là một vấn đề rất quan trọng, đó chính là rất khó phối hợp với đồng đội. Hắn trả giá bằng một nỗ lực to lớn, lại thêm vào thực lực cá nhân đủ mạnh, mới có thể trở thành thành viên của đoàn đội mạnh nhất lớp năm ba này.

Diệp Ngộ nhanh chóng chạy vòng quanh một vòng, thời điểm một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Vũ Ti Đóa, cũng đã tiếp tục lấy tốc độ siêu cao mà đánh tới.

"Ầm…!!!" Song phương đồng thời bay ngược ra. Vũ Ti Đóa lăn trên mặt đất một vòng, một lần nữa đứng lên. Trong cơ thể nàng khí huyết cuồn cuộn, tâm trạng ngơ ngác.

Lực trùng kích của cái gã này thực sự là quá mạnh mẽ, đây căn bản không phải sức mạnh mà Mẫn Công Hệ Hồn Sư bình thường có thể đạt đến. Ở trong tình huống nàng đã sử dụng Bạch Hổ Kim Cương Biến, vậy mà cũng vô cùng chật vật mới có thể chống lại. Đã bị thương nhẹ!

Thân thể Diệp Ngộ lại lăn tròn một vòng trên không trung, sau khi rơi xuống đất liền tiếp tục gia tốc. Dựa vào trạng thái bán nguyên tố của Hỏa Diễm Thân Thể, năng lực trùng kích của hắn lại trở nên mạnh hơn nhiều lắm. Đây vốn là phương thức chiến đấu của hắn đấy!

Làm sao bây giờ? Tâm niệm Vũ Ti Đóa thay đổi thật nhanh. Tốc độ của đối phương thực sự là quá nhanh, muốn dựa vào U Minh Linh Miêu để đuổi kịp căn bản là không thể! Nhưng nếu cứ như vậy ngạnh kháng lại, thì Võ

Hồn Bạch Hổ của nàng lại không chống đỡ được. Nếu như Bạch Hổ có Đệ Tứ Hồn Hoàn thì vẫn còn đỡ một chút, nhưng tình huống bây giờ, rõ ràng chính mình đã lâm vào bất lợi. Ngọn lửa màu xanh biếc tuy rằng đã bị Bạch Hổ Kim Cương Biến chặn lại rồi, nhưng cảm giác nóng rực này lại làm cho ngũ tạng của nàng như thiêu như đốt.

Hít sâu một hơi, tròng mắt của Vũ Ti Đóa chợt lóe sáng, hai tay đồng thời giang rộng ra, hai vệt sáng bắn ra, rơi vào trên hai cánh tay nàng. Hai khối Đấu Khải bàn tay và cẳng tay trắng noãn mang theo hoa văn màu vàng nhạt bao trùm ở trên hai cánh tay nàng. Tiếp đó là hai khối Đấu Khải khác từ trong nhẫn trữ vật được tung ra, là Đấu Khải bao trùm lấy phần vai nàng.

Bốn khối Đấu Khải!

"Ầm ——!!!" Lần thứ ba va chạm, kẻ xui xẻo chính là Diệp Ngộ. Tốc độ của hắn quá nhanh, cho nên việc điều chỉnh cũng có vấn đề. Mắt thấy đối phương phóng thích Đấu Khải, chính bản thân hắn lại không phản ứng kịp. Dưới sự va chạm kịch liệt, lần này Vũ Ti Đóa lại không hề động một chút nào, Diệp Ngộ bay ngược ra sau.

Vũ Ti Đóa làm sao buông tha cơ hội tốt như vậy, trong nháy mắt liền chuyển đổi Võ Hồn, thậm chí ngay cả khối Đấu Khải trên cánh tay cũng theo đó trở nên hư huyễn hơn. U Minh Đột Thứ, trong nháy mắt đã đuổi kịp tới trước mặt Diệp Ngộ, lợi trảo đánh thẳng về phía trước.

Dưới đài, Tống Lâm xem mà kinh ngạc thấy rõ. Hiện tại, học viên lớp năm nhất cũng đã mạnh như thế sao? Mới vào đến năm học thứ hai mà cũng đã có bốn khối Đấu Khải, hơn nữa, lại còn là 4 khối Đấu Khải thích hợp với Song Sinh Võ Hồn. Có thể đồng thời hỗ trợ và phối hợp với Song Sinh Võ Hồn, độ khó để chế tác Đấu Khải tăng cường trên diện rộng. Vậy mà những người trẻ tuổi này lại có thể làm được! Đây đúng là một chuyện khiến cho người ta kinh sợ! Dựa theo tốc độ như vậy, thời điểm con bé lên đến lớp năm hai, hẳn là liền có thể nắm giữ trọn bộ Nhất Tự Đấu Khải, chính thức trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư!

Ghê gớm thật!

Dưới đài, trên mặt Lạc Quế Tinh hiện ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, còn theo bản năng liếc mắt nhìn về phía đám người Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt.

Đúng vậy, 4 khối Nhất Tự Đấu Khải trên người Vũ Ti Đóa này là kết tinh tâm huyết của bọn họ. Tuy rằng không phải là Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, nhưng để thích ứng với Song Sinh Võ Hồn, ở thời điểm thiết kế và chế tác, bọn họ cũng phải hao phí tâm lực không kém hơn bao nhiêu. Tuy vậy, bọn họ không thể không giảm bớt một ít uy lực của Đấu Khải.

Sau khi nhìn thấy đám người nhóm Đường Vũ Lân lại có thể thực sự có thể chế ra Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, nhóm của Vũ Ti Đóa đầy nỗ lực phấn đấu, dành nhiều tâm huyết ở phương diện này. Những khối Đấu Khải này của Vũ Ti Đóa hầu như đều là mới được hoàn thành vào năm nay, những người khác trong nhóm đều chỉ có khoảng hai khối Đấu Khải mà thôi. Tâm lực của đoàn đội, toàn bộ đều đặt hết lên trên người nàng, chính là vì muốn cho nàng trở nên mạnh mẽ hơn, dẫn dắt đoàn đội truy đuổi bước tiến của nhóm Đường Vũ Lân bọn họ.

Lúc này, 4 khối Đấu Khải vừa ra, trong nháy mắt liền xoay chuyển chiến cục.

Hồn lực của Vũ Ti Đóa, ở trong toàn bộ lớp năm nhất là mạnh nhất, hiện tại đã đạt đến độ cao cấp 44. Tuy rằng vẫn có khoảng cách so với cấp 48 của Diệp Ngộ, nhưng cũng không phải là không thể vượt qua.

Mắt thấy U Minh Đột Thứ liền đã sắp đến trước mặt Diệp Ngộ, trên người hắn lại đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Ngọn lửa màu xanh biếc đã đột nhiên biến thành màu xanh thẳm, nhiệt độ từ nóng rực đột nhiên thu lại, nhưng ở trong nháy mắt này, Vũ Ti Đóa chỉ cảm thấy khí lưu nóng bỏng phả vào mặt. Đây không chỉ là thiêu đốt trên thân thể, thậm chí ngay cả tinh thần lực của nàng cũng như thể bị nung trên lửa vậy.

"Khanh!" U Minh Đột Thứ đập thẳng vào hai cánh tay Diệp Ngộ giơ lên. Không biết lúc nào, hai tay Diệp Ngộ, đã được bộ giáp tay màu xanh lam bao trùm. Đấu Khải! Tương tự là Đấu Khải!

Song phương va chạm, Diệp Ngộ bởi vì lúc trước chịu đựng xung kích, lần này cũng không thể chiếm được tiện nghi, lại bị Vũ Ti Đóa đánh bay ngược ra sau. Nhưng phản ứng của hắn lại rất nhanh, thân thể đột nhiên lộn ngược lại ở giữa không trung, hỏa diễm màu xanh thẳm trên người phun ra, tốc độ lần thứ hai tăng vọt, từ đó giúp hắn… bỏ chạy về hướng ngược lại. Vũ Ti

Đóa có muốn truy kích cũng không đuổi kịp.

Vừa lao nhanh, hai tay Diệp Ngộ không ngừng phất ra. Trên người hắn, từng khối từng khối Nhất Tự Đấu Khải không ngừng xuất hiện.

Hai khối giáp cẳng tay và bàn tay, hai khối giáp vai và cánh tay, hai khối giáp ống quyển và bàn chân, hai khối giáp đùi. Tuy rằng không có áo giáp ở chính giữa, nhưng có 8 khối Đấu Khải phụ thể, về số lượng, đã vừa vặn nhiều hơn Vũ Ti Đóa gấp đôi.

Đây mới là chỗ chiếm ưu thế thực sự của lớp năm ba, chênh lệch chân chính về thực lực, chủ yếu nhất cũng chính là đây.

Tốc độ của Diệp Ngộ lại thêm một lần nữa tăng lên, đáng sợ hơn chính là, thứ hỏa diễm màu xanh thẳm kia trên người hắn.

Không ngăn được! Đây chính là phán đoán đầu tiên của Vũ Ti Đóa, thời điểm Diệp Ngộ mang theo 8 khối Đấu Khải lần thứ hai xông tới, bất luận hai cái Võ Hồn nào của nàng, bất kỳ hồn kỹ nào, cũng không ngăn được đối phương.

Học trưởng lớp năm ba, quả nhiên là lợi hại mà!

Nhưng cũng là vào lúc này, hai con mắt Vũ Ti Đóa sáng lên, là một loại ánh sáng tịch mịch. Trên người nàng, 4 khối Đấu Khải cũng đồng dạng toả sáng rực rỡ, hóa thành một đạo lưu quang, tạo thành quang văn khắc thẳng vào trên cơ thể nàng.

Thân thể nàng bỗng nhiên lớn lên, Tự Thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, U Minh Bạch Hổ!

Ánh sáng lập lòe, U Minh Bạch Hổ hư huyễn đột nhiên xuất hiện. So với trước đây, U Minh Bạch Hổ lớn hơn một chút, nhìn qua cũng càng thêm ngưng thực hơn.

Ở trong chớp mắt khi nó xuất hiện, không gian trên toàn bộ Luận Bàn Lôi cũng vặn vẹo theo.

Chương 540: Chặn giết!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

"Uỳnh!!" Diệp Ngộ mang theo khí thế lừng lẫy, hỏa diễm màu xanh thẳm xung kích thẳng tới.

Sau một khắc, các học viên lớp năm ba liền cảm thấy mắt hoa mày choáng. Một cái tát! U Minh Bạch Hổ chỉ mạnh mẽ đánh ra một cái tát, Diệp Ngộ đã trực tiếp bị đánh bay.

Có thể thấy rõ ràng, hai chân trước của U Minh Bạch Hổ đã được giáp trụ bao phủ hoàn toàn, thật bất ngờ chính là 4 khối Đấu Khải kia của Vũ Ti Đóa. Đấu Khải lại trực tiếp có tác dụng với cả Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, quả thật là bọn họ đã dành đủ tâm huyết!

Chênh lệch giữa hai bên, trong nháy mắt đã bị Võ Hồn Dung Hợp Kỹ vượt qua. Diệp Ngộ bị một tát này đập thất điên bát đảo, 8 khối Đấu Khải màu xanh lam trên người tỏa sáng, phóng thích một lồng ánh sáng, mới miễn cưỡng bảo vệ hắn không bị thương thật sự. Nhưng mặt hắn cũng trở nên ngơ ngơ ngác ngác.

Thật mạnh!

Đây tuyệt đối là một tu vi vượt qua Ngũ Hoàn Hồn Vương phổ thông! Không hổ là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

U Minh Bạch Hổ tao nhã bước ra một bước trên không trung, một lần nữa công thẳng về phía Diệp Ngộ.

Diệp Ngộ không dám liều, tiếp tục quay đầu… bỏ chạy.

Vấn đề lớn nhất của Võ Hồn Dung Hợp Kỹ chính là kéo dài thời gian. Dựa

vào tốc độ siêu cao bỏ chạy, không để cho U Minh Bạch Hổ đuổi theo kịp, đây là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Thế nhưng, ở trạng thái U Minh Bạch Hổ, tốc độ của Vũ Ti Đóa so với U Minh Linh Miêu phải tăng lên gấp đôi. Quan trọng hơn chính là, thông qua chiến đấu lúc trước, phương thức tác chiến của Diệp Ngộ tuy là mạnh mẽ, nhưng tương tự cũng đã lộ ra chỗ yếu kém, chính là quỹ tích! Chỉ toàn chạy theo đường thẳng hoặc vòng cung cố định!

Bên trong quá trình lao nhanh, không cách nào thay đổi được quỹ tích.

Vũ Ti Đóa đã sớm phát hiện, ở trong quá trình lao nhanh, Diệp Ngộ chỉ có thể tiếp tục chạy theo phương hướng đã định sẵn, hoặc điều chỉnh rất nhỏ, mà không thể thực sự chuyển hướng, độ linh hoạt có thể nói là con số âm.

Đây là cái giá để đánh đổi lấy tốc độ siêu cao.

Lúc trước, bất luận là nàng nằm ở trạng thái Bạch Hổ hay là U Minh Linh Miêu, dù biết rõ đối phương có điểm yếu này, nhưng tốc độ lại theo không kịp, không cách nào tận dụng được. Nhưng hiện tại, lại là một chuyện khác!

U Minh Bạch Hổ trong nháy mắt trở mình, lắc người phóng thẳng về một phương hướng khác. Mà phương hướng này, chính là nơi mà quỹ tích của Diệp Ngộ nếu muốn tiến lên tất nhiên phải đi qua.

Chặn giết!

Có thể trở thành một vị có tên trong tốp 10 của Thiêu Niên Thiên Tài Bảng, Vũ Ti Đóa không chỉ có thực lực cá nhân mạnh, mà ngộ tính trên phương diện chiến đấu cũng tuyệt đối không kém. Hào quang của nàng trong lớp năm nhất, coi như là Đường Vũ Lân cũng không thể hoàn toàn che khuất. Luận về sức chiến đấu cá nhân, nàng trước sau vẫn đứng hàng đầu.

Thời điểm Diệp Ngộ mắt thấy U Minh Bạch Hổ xuất hiện ở phương hướng mà mình ắt phải chạy tới, hắn đã biết ngay chính mình gặp phiền phức rồi. Cắn răng một cái, 8 khối Đấu Khải trên người tất cả đều dâng lên hỏa diễm màu xanh thẳm. Thân thể hắn nhảy lên, cả người cuộn thành một đoàn, mang theo lừng lững hỏa diễm và vòng bảo vệ của Đấu Khải, hung hãn va vào U Minh Bạch Hổ ở phía trước.

Đáng tiếc, ở thời điểm hắn cuộn người lại, hắn không thể thấy được, U Minh Bạch Hổ, đã thiêu đốt rồi!

Một tầng quang diễm vặn vẹo không cách nào phân biệt được màu sắc bốc lên từ trên người U Minh Bạch Hổ, thân thể của nó trong nháy mắt liền trở nên càng thêm hư huyễn. Nhưng dưới ảnh hưởng của tầng quang diễm kia, hai con mắt của U Minh Bạch Hổ lại trở nên sáng sủa dị thường.

"Ầm…!!!"

Tiếng nổ kịch liệt vang vọng khắp lôi đài. Thân thể cao lớn của U Minh Bạch Hổ hầu như là trong nháy mắt tan vỡ, hóa thành vô số lưu quang, một lần nữa hội tụ trở lại thành Vũ Ti Đóa, bay ngược ra sau.

Nhưng đối thủ của nàng lại càng thêm không thể tả, lồng ánh sáng trên người Diệp Ngộ bị phá nát, cả người bắn ra ngoài cứ như đạn pháo, đập thẳng vào vòng phòng hộ của Luận Bàn Lôi, đàn hồi ngược trở lại, mạnh mẽ đập xuống đất. Bất tỉnh!

Vũ Ti Đóa sắc mặt tái nhợt, quỳ một gối xuống trên đất, hô hấp dồn dập. Thân thể đều hơi run rẩy. Một đòn vừa rồi, nàng không tiếc thiêu đốt sức mạnh của U Minh Bạch Hổ, để thu được lực chiến đấu mạnh hơn trong khoảnh khắc. Nàng có thể cảm giác được, chính mình hắn là thành công.

Hai đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, phân biệt rơi vào trên người nàng và Diệp Ngộ.

Vũ Ti Đóa thấy được một cảm giác ấm áp trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cảm giác suy yếu mãnh liệt lúc trước nhất thời khôi phục lại nhanh chóng. Thậm chí ngay cả sự phản phệ do Võ Hồn Dung Hợp Kỹ mang lại cũng được hạ thấp trên diện rộng.

"Phù…!!" Thở dài một hơi, nàng chậm rãi đứng lên.

Một bên khác, ở dưới bạch quang chiếu rọi, mãi đầy đủ mấy phút sau, Diệp Ngộ mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, yếu ớt từ trên mặt đất bò lên.

8 khối Đấu Khải trên người hắn, ánh sáng rõ ràng có chút lờ mờ, mặt mày hắn xám xịt, nơi khóe miệng còn mang theo một vệt máu. Đúng vậy, dù

cho là được 8 khối Đấu Khải bảo vệ, hắn vẫn như trước bị thương.

"Lớp năm nhất, Vũ Ti Đóa, thắng!" Thái lão nhìn song phương, đưa ra kết quả cuối cùng.

Cuộc tranh tài này kỳ thực là lưỡng bại câu thương. Diệp Ngộ với 8 khối Đấu Khải, tuy rằng trong nháy mắt đó bị đánh đến hôn mê, nhưng trên thực tế, Vũ Ti Đóa cũng không có sức tái chiến. Nhưng thi đấu chính là thi đấu, Vũ Ti Đóa ít nhất đã không bị hôn mê. Thắng hiểm!

Khuôn mặt Diệp Ngộ rõ ràng có chút co giật, ở dưới Thánh Quang của Thánh Linh Đấu La chiếu rọi, thương thế bên trong cơ thể hắn cấp tốc khỏi hẳn, thể lực cũng khôi phục nhanh chóng. Hắn có chút cười khổ, hướng về phía Vũ Ti Đóa đưa ngón tay cái lên, ảo não đi xuống dưới đài.

Vũ Ti Đóa chau mày.

Kỳ thực, đối phương thật sự không hẳn là thua. Nếu như cho mọi người có đủ thời gian hồi phục, dưới tình huống giao đấu sinh tử, người thua nhất định là mình.

Thánh Quang của Thánh Linh Đấu La có thể trị liệu thương thế, khôi phục thể lực, nhưng lại không thể giải quyết được sự phản phệ do Võ Hồn Dung Hợp Kỹ của nàng mang lại. Nàng không thể lại triển khai U Minh Bạch Hổ thêm một lần nữa, mà Diệp Ngộ được trị liệu, chỉ cần hồi phục một chút, lại còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Chính mình còn chưa đủ mạnh, còn phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa mới được!

Nhưng Vũ Ti Đóa cũng tin tưởng, chỉ cần cho mình đầy đủ thời gian, lại thêm một hai năm, Diệp Ngộ dù như thế nào cũng không thể là đối thủ của mình. Xem ra, thật sự phải tìm kiếm cho Võ Hồn Bạch Hổ một cái Đệ Nhị Hồn Linh thích hợp. Cũng giống như là Nguyên Ân Dạ Huy vậy!

Trong lúc vô tình, nàng đã đem Nguyên Ân Dạ Huy xem như mục tiêu của chính mình.

Hai trận thắng liên tiếp! Liên quân lớp năm nhất – năm hai, thắng hai trận liên tiếp!

Các học viên lớp năm ba cũng đã không lên tiếng, còn lớp năm nhất, năm hai bên này đã ngập tràn trong một biển người vui sướng.

Mỗi một lớp kém nhau 3 tuổi đó nha! Ở dưới tình huống như vậy, bọn họ vẫn có thể lấy được 2 điểm. Trên thực tế, trận giao lưu này bọn họ đã thắng được sự tôn trọng.

Thánh Linh Đấu La thu hồi Thánh Quang, không khỏi khẽ vuốt cằm, "Thiên phú của bọn nhỏ khóa này thực sự là cao siêu, hai học viên có Song Sinh Võ Hồn, mỗi người có đặc điểm riêng, tương lai đều có tiềm năng vô hạn. Bất quá, làm sao lại không thấy Đường Vũ Lân ra sân vậy?" Ấn tượng của nàng đối với Đường Vũ Lân vẫn là vô cùng sâu sắc.

Ngồi ở phía sau nàng, Xích Long Đấu La Trọc Thế nói: "Vũ Lân hẳn là sẽ bắt cặp với Cổ Nguyệt, đợi xuất chiến ở trận đấu đôi, sau đó tham gia vào trận đoàn chiến."

Nhã Lỵ hơi kinh ngạc nói: "Vậy trận đấu đơn cuối cùng, liên quân lớp năm nhất – năm hai sẽ phái ai ra sân? Tên tiểu tử của Thần Thánh Thiên Sứ gia tộc kia sao?"

"Thật giống như không phải! Là Diệp Tinh Lan vốn từ Nội viện đi ra ngoài."

"Tinh Lan? Là nha đầu này sao? Vừa vặn để ta nhìn xem, con bé hiện tại đã đạt đến trình độ gì rồi?"

Sắc mặt Tống Lâm có chút khó coi, nhưng cô cũng không thể hà trách Diệp Ngộ được. Thua 2 trận đấu, thật sự không phải là vì học viên của mình không nỗ lực, hay là vì đối phương gặp được may mắn. Nói đi nói lại, vẫn đúng là có chênh lệch về mặt thực lực.

Cách biệt chỉ ít 5 tuổi, vậy mà còn có thể chiến thắng được học viên của mình. Nguyên Ân Dạ Huy và Vũ Ti Đóa chắc chắn trong tương lai sẽ có thể tiến vào Nội viện, hơn nữa rất có thể sẽ trở thành nhân vật thủ lĩnh tương lai của Nội viện. Nhưng cô vẫn như trước không phục. Lớp năm ba nếu như thất bại bởi lớp dưới, chuyện này quả thật là quá mất mặt!

"Mặc Giác!" Trong mắt Tống Lâm ánh lên ánh sáng.

"Em hiểu rồi! Tống lão sư, ngài yên tâm, trận thứ ba, tất thắng!" Mặc Giác không biết từ lúc nào đã đi tới bên người Tống Lâm, đầy kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Sắc mặt Tống Lâm thoáng hòa hoãn lại mấy phần, "Không chỉ phải thắng chỉ mỗi trận này, mà mỗi một trận đấu tiếp theo, chúng ta đều không thể sai sót. Đã đến lúc phải bảo vệ vinh quang của lớp năm ba rồi!"

Âm thanh của cô rất bình tĩnh, nhưng các học viên của cô ở bên cạnh bỗng cảm thấy phấn chấn. Đúng vậy, các ngươi có thiên phú ưu tú thì đã làm sao? Hiện tại, chính là thiên hạ của lớp năm ba!

Mặc Giác không hề nhảy lên đài thi đấu, mà lại thong thả từng bước một, bước lên bậc thang đi tới.

"Mặc Giác, là Mặc Giác muốn ra tay rồi! Xem kìa, là Mặc Giác!"

Dưới đài, học viên các lớp nhất thời vang lên một loạt tiếng xôn xao.

Chương 541: Thiên Nga Đen

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Dưới tình huống không cân nhắc tới các học viên lớp lớn đã tiến vào Nội viện, mạnh nhất Ngoại viện, chính là Nhất Tự Đấu Khải Sư. Trước khi tham gia khảo hạch gia nhập Nội viện, bọn họ vẫn là học viên Ngoại viện. Mà học viên như thế chỉ có hai người, Mặc Giác và Lý Càn Khôn.

Vì lẽ đó, nói theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ chính là người mạnh nhất Ngoại viện.

Mạnh nhất Ngoại viện, danh tự này không phải là có thể tùy tùy tiện tiện mà gọi. Thời điểm Mặc Giác đi tới đài thi đấu, ánh mắt rất nhiều học viên đều trở nên cuồng nhiệt hơn. Đây là mục tiêu của bọn họ đấy!

Không lâu sau đó, Mặc Giác sẽ sớm cùng với Lý Càn Khôn đồng thời tiến hành thí luyện Nội viện. Chỉ cần thông qua thí luyện, bọn họ liền có thể trở thành học viên Nội viện của Sử Lai Khắc học viện, là thiên kiêu chi tử chân chính.

Mặc Giác đại biểu lớp năm ba xuất chiến ở trận đấu đơn thứ ba, điều này cũng cơ bản báo trước, trận thứ ba, lớp năm ba, tất thắng!

Ba trận đấu đơn, kết quả cuối cùng nhất định sẽ là 2 – 1. Chỉ là không biết, liên quân năm nhất – năm hai bên này, là người nào ra trận? Có thể đem đến một chút phiền toái cho Mặc Giác ở trận chiến này hay không?

Diệp Tinh Lan cũng đồng dạng là từng bước một tiến lên đài thi đấu. Nàng rất trầm mặc, trước khi lên đài cũng không hề giao lưu một chút gì với các bạn cả. Nhưng bắt đầu từ khi nàng từng bước một tiến lên đài thi đấu, cả

người của nàng liền đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

Trong mắt các học sinh bình thường, Diệp Tinh Lan lúc này, đem lại cho bọn họ một cảm giác ngột ngạt khó có thể hình dung, cứ như thể cả người nàng là một cơn cuồng phong có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

"Con bé đang áp chế chính mình." Nhã Lỵ kinh ngạc nhìn Diệp Tinh Lan chậm rãi lên đài.

Mặc Giác bước lên đài thi đấu sớm hơn một bước so với Diệp Tinh Lan, ở dưới khí thế kia dẫn dắt, nàng liếc mắt liền nhìn thấy đối thủ từ đối diện đi tới.

Lại vẫn là con gái! Ba trận đấu đơn, liên quân lớp năm nhất – năm hai toàn bộ đều cử học viên nữ ra sân.

So với Nguyên Ân Dạ Huy và Vũ Ti Đóa, danh tiếng của Diệp Tinh Lan ở Ngoại viện không được lớn cho lắm. Thứ nhất là bởi vì nàng tiến vào Ngoại viện trễ nhất, một nguyên nhân khác là bởi vì bình thường nàng rất biết điều. Ngoại trừ đi học ra, nàng rất ít khi xuất hiện ở trước mặt người khác.

Tài năng nàng bộc lộ có lẽ là vì gia nhập tiểu đội của Đường Vũ Lân. Nhưng ở trong đội ngũ của Đường Vũ Lân, ánh sáng của Đường Vũ Lân quá mức rực rỡ, vì vậy đại đa số mọi người đều chú ý vào hắn mà thôi. Ấn tượng đối với những người khác trong đoàn đội của hắn cũng không tính là quá sâu. Chỉ có những nhân tài là đối thủ như Nguyên Ân Dạ Huy, Vũ Ti Đóa mới thật sự hiểu, ở bên trong đoàn đội của Đường Vũ Lân, kẻ mạnh không phải chỉ là một mình hắn. Mà là toàn bộ!!

Diệp Tinh Lan lên đài, toàn trường lại một lần nữa trở nên yên tĩnh lại.

Dưới đài, Từ Lạp Trí đã đứng lên, dùng sức nắm chặt nắm đấm.

Cũng như lớp năm ba điều tra bọn họ, bọn họ cũng đã đồng dạng điều tra tình huống của lớp năm ba. Mặc Giác, chính là một trong hai tên Nhất Tự Đấu Khải Sư của lớp năm ba đấy!

Ba trận đấu một chọi một, cuối cùng phải đối mặt với người mạnh nhất, thình lình chính là Diệp Tinh Lan!

Thái lão nhìn Diệp Tinh Lan một chút, lại nhìn về phía Mặc Giác, "Bắt đầu!"

Không giống với những trận trước khi vừa bắt đầu hai bên liền lao về phía đối thủ, sau khi Thái lão tuyên bố trận đấu bắt đầu, song phương đều không hề ngay lập tức phát động công kích.

Xung quanh cơ thể Mặc Giác, một màn đen tối tăm dần dần bao phủ. Nàng chậm rãi tiến lên, mỗi một bước bước ra, màn đen xung quanh cơ thể rõ ràng sẽ đậm thêm mấy phần. Từng vòng Hồn Hoàn tùy theo đó từ dưới chân nàng bay lên.

Tím, tím, tím, tím, tím! Kia rõ ràng là 5 vòng Hồn Hoàn màu tím!

Một cái Thiên Niên Hồn Linh có thể chống đỡ được 3 cái Hồn Hoàn. Nói cách khác, trên người Mặc Giác hiện tại có hai cái Thiên Niên Hồn Linh. Nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện, màu sắc của hai cái Hồn Hoàn màu tím phía sau phải thâm thúy hơn nhiều lắm, đây là đặc thù của Hồn Hoàn đã tiếp cận với vạn năm.

Thăng Linh Đài có thể khiến Hồn Linh thăng hoa. Các Hồn Sư thiên tài ưu tú đều có khả năng thông qua Thăng Linh Đài để đề cao cấp độ Hồn Hoàn của mình. Chỉ là Hồn Hoàn càng nhiều, để có thể phát triển, lại càng khó khăn.

Nhưng rất rõ ràng, Mặc Giác trong tương lai tất nhiên sẽ có thể đem hai cái Hồn Hoàn thứ 4, thứ 5 của mình tăng lên tới cấp độ Vạn Niên. Đồng thời, 5 cái Hồn Hoàn, cũng mang ý nghĩa, Hồn Vương!

Cường giả Ngũ Hoàn Hồn Vương. Mặc Giác năm nay 19 tuổi, chỉ dùng có 19 năm để đạt tới cấp độ Hồn Vương, đồng thời còn là Nhất Tự Đấu Khải Sư. Loại hiện tượng này, chỉ có ở Sử Lai Khắc học viện mới sẽ thường thường xuất hiện. Là chuẩn học viên của Nội viện, nàng hiện tại chính là một trong những người mạnh nhất của Ngoại viện.

Từng mảng lông chim màu đen xuất hiện từ trong mái tóc dài của nàng, rồi từ tóc lan tới trước người. Khí tức trên người nàng cũng thuận theo đó trở nên càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Thiên Nga Đen! Đây chính là Võ Hồn của Mặc Giác.

Thiên Nga, ở bên trong Hồn Thú trước sau đều là sinh vật vô cùng cao quý. Bình thường, loại Hồn Thú như Thiên Nga, đều am hiểu năng lực trị liệu. Trong số Thập Đại Hung Thú trong truyền thuyết, thì có một vị tên là Phỉ Thúy Thiên Nga. Tu vi của nàng, ở trong số Thập Đại Hung Thú cũng là đứng hàng đầu.

Nhưng thứ Thiên Nga Đen của Mặc Giác am hiểu cũng không phải là trị liệu. Nàng lại càng không phải là Phụ Trợ Hệ Chiến Hồn Sư, mà là Chiến Hồn Sư chân chính, Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, am hiểu các loại nguyền rủa và viễn công. Ở trong lớp năm ba, thanh danh của nàng thậm chí còn ở bên trên Lý Càn Khôn.

Nếu như nói, Lý Càn Khôn là một cây trụ cột vững vàng của lớp năm ba, như vậy, Thiên Nga Đen Mặc Giác, chính là trụ cột tinh thần của lớp.

Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, mỗi một lớp đều có những nhân vật thủ lĩnh. Lớp năm hai không thể nghi ngờ chính là Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Đoạn Hồn Tiêu. Như vậy, lớp năm ba chính là Lý Càn Khôn và Mặc Giác. Như lớp năm nhất bây giờ, có đông đảo học viên có thể đạt đến cấp bậc thủ lĩnh, là vô cùng hiếm thấy.

Đối mặt với Mặc Giác chậm rãi tiến lên, Diệp Tinh Lan dừng bước lại. Ánh mắt của nàng kiên định, cũng không hề bởi vì đối thủ của mình là một vị Nhất Tự Đấu Khải Sư mà khiến cho chiến ý của bản thân bị ảnh hưởng.

Đứng tại chỗ, cả thân người nàng thẳng tắp sống lưng giống như một cây lao, cũng không hề phóng thích Hồn Hoàn, cứ như vậy đứng ở nơi đó, khí tức toàn thân không ngừng thăng hoa, tạo nên một áp lực cực lớn.

Hai mắt Mặc Giác híp lại, nhận biết nhạy cảm nói cho nàng, đối thủ của mình tuyệt đối không phải bình thường. Nàng không hề bất cẩn, thân là học viên của Sử Lai Khắc, nàng hiểu rõ nhất Sử Lai Khắc học viện có thể sản xuất ra nhiều quái vật đến cỡ nào.

Ngô Duệ nhìn qua không thể thua, vậy mà thua! Diệp Ngộ rõ ràng chiếm cứ thượng phong, vẫn thua!

Hiện tại đến phiên chính mình, bất luận tự thân cho rằng mình có ưu thế

lớn đến mức nào, cũng tuyệt đối không thể bất cẩn.

Thiên Nga Đen, thuộc tính Hắc Ám.

Mặc Giác giơ tay phải lên, ánh sáng của Đệ Nhất Hồn Hoàn trên người lóe lên, tay phải của nàng hướng về Diệp Tinh Lan, điểm một điểm vào hư không.

Nhất thời, tình cảnh quái quỷ xuất hiện, một bộ xương màu đen khổng lồ từ hư không xuất hiện, bay thẳng về phía Diệp Tinh Lan.

Cũng ở trong nháy mắt này, Diệp Tinh Lan rốt cục động.

Nàng lúc này, cứ như là một ngôi sao rực rỡ, toàn thân bắn ra ánh sáng xán lạn, một đạo kiếm ý trong nháy mắt từ trên người nàng bắn ra. Kiếm ý mãnh liệt kia khiến cho lồng phòng hộ chung quanh Luận Bàn Lôi đều khẽ rung động một thoáng.

Kiếm khí lẫm liệt, nàng cũng giống như một ngôi sao băng vậy, lao thẳng về phía Mặc Giác.

Bộ xương đen trên không trung, trong chớp mắt tiếp theo sau khi Diệp Tinh Lan phóng người lên, vậy mà lập tức tán loạn rồi biến mất.

Nơi đáy mắt của Mặc Giác lóe lên một vẻ khiếp sợ, làm sao có khả năng! Bộ xương đen là Đệ Nhất Hồn Kỹ của nàng, Suy Yếu Nguyền Rủa.

Suy Yếu Nguyền Rủa, vô hiệu hóa phòng ngự vật lý và nguyên tố, một khi bị đánh trúng, sẽ rơi vào thời gian suy yếu dài đến 10 giây, hồn lực chí ít sẽ bị áp chế từ 20% trở lên. Chỉ có hồn kỹ hệ tinh thần, mới có thể đối kháng lại Suy Yếu Nguyền Rủa.

Nhưng cái Diệp Tinh Lan triển khai rõ ràng không phải là năng lực của hệ tinh thần! Kiếm ý, là kiếm ý mà thôi! Kiếm ý mà nàng ngưng tụ khiến cho Suy Yếu Nguyền Rủa thoắt cái tan vỡ.

Nàng còn nhỏ tuổi, vậy mà kiếm ý lại đã cường thịnh đến trình độ như thế?

Mặc dù vẫn còn bị choáng váng đến biến sắc, Mặc Giác cũng đồng thời vung hai tay lên, hai khối quang cầu đen kịt như mực trong nháy mắt hợp

lại ở trước người nàng. Cùng lúc đó, ở sau lưng nàng, một đôi cánh màu đen mở ra. Nàng dùng sức vỗ một cái, cả người nàng trôi nổi bay lên.

Trong chớp mắt khi hai quả hắc quang cầu dung hợp lại, một chiếc đầu lâu màu xanh thẫm xuất hiện. Tiếp theo, đầu lâu xanh thẫm kia liền hướng về Diệp Tinh Lan, phun ra một ngọn lửa màu xanh lục.

Chương 542: Kiếm ý ngút trời

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Ám Hắc Ma Diễm! Thiêu đốt thân thể và linh hồn. Vật lý, tinh thần, song trọng công kích. Tuy rằng chỉ là đệ nhị hồn kỹ, nhưng uy lực lại cực kỳ mạnh mẽ.

Ám Hắc Ma Diễm vốn còn có tính ăn mòn và tính bám dính cực mạnh, một khi bị đánh trúng, sẽ giống như ruồi bu lấy mật vậy, tiếp tục thiêu đốt không ngừng.

Trong mắt Diệp Tinh Lan không hề có bộ xương, không có Mặc Giác, cũng không có Ám Hắc Ma Diễm. Ở bên trong hai con mắt của nàng, chỉ có kiếm. Tinh Thần Kiếm của bản thân nàng. Cho tới lúc này, nếu như cẩn thận mà xem, sẽ phát hiện ra con ngươi của nàng phảng phất như đã dựng thẳng lên, nhưng đây không phải là con ngươi, mà là hình chiếu của Tinh Thần Kiếm.

Kiếm Thần Tinh! Một điểm ánh sao óng ánh, bắn thẳng vào bên trong Ám Hắc Ma Diễm. Ánh sao óng ánh soi sáng, Ám Hắc Ma Diễm đột nhiên tách ra, cứ như ở bên trong bị vạch ra một cái khe rồi vậy.

Đầu lâu màu xanh sẫm lại trong nháy mắt nổ nát, vô số Ám Hắc Ma Diễm bay tán loạn tứ phía, sau đó lại tiếp tục tụ lại, lao thẳng về phía Diệp Tinh Lan. Nhưng quỷ dị chính là, Ám Hắc Ma Diễm cường thịnh như vậy, chỉ cần đến trước người của nàng cách vài mét, sẽ tự mình tách ra, cứ như là bị một lưỡi đao sắc bén cắt ra vậy.

Kiếm ý ngút trời! Từng đạo ánh kiếm óng ánh đan dệt trên không trung, hóa thành một tấm lưới lớn, bao phủ lấy Mặc Giác. Chỗ nó đi qua, tất cả

hắc ám dồn dập bị chém vụn.

Chuyện này...

Các học viên đang quan chiến, có rất nhiều người đồng thời làm ra động tác nuốt nước bọt.

Trước khi trận đấu này bắt đầu, tất cả mọi người đều cho rằng Mặc Giác sẽ tất thắng, đây là một trận thi đấu không có chút hồi hộp nào mới đúng. Nhưng mà, từ khi bắt đầu thi đấu cho đến hiện tại, bất quá chỉ mới qua thời gian vài hơi thở, thoạt nhìn là Mặc Giác bị rơi vào thế hạ phong tuyệt đối. Hồn kỹ của Thiên Nga Đen mạnh như vậy, nhưng ở trước mặt vị học viên lớp năm nhất Diệp Tinh Lan này, vậy mà không hề có chút tác dụng nào.

Đây chính là một trận chiến giữa một Ngũ Hoàn Hồn Vương và Tứ Hoàn Hồn Tông đó nha! Cũng là lớp năm ba đấu với lớp năm nhất đấy!

Tại sao lại như vậy?

Võ Hồn chênh lệch sao? Không, Thiên Nga Đen vốn là loại Võ Hồn hàng đầu bên trong các Võ Hồn có thuộc tính Hắc Ám. Tinh Thần Kiếm tuy rằng mạnh, nhưng cũng tuyệt đối còn chưa đạt tới trình độ áp chế được Thiên Nga Đen.

Nguyên nhân chỉ có một cái, chính là lĩnh ngộ! Lĩnh ngộ đối với Võ Hồn!

Diệp Tinh Lan mạnh, không phải vì hồn kỹ, mà là, Kiếm ý! Lĩnh ngộ đối với Kiếm ý từ nhiều năm trước cho tới nay.

Thời điểm gia nhập Sử Lai Khắc học viện liền có thể trúng tuyển vào Nội viện, sau đó bởi vì Nội viện có yêu cầu mới, nhất định phải đạt đến Nhất Tự Đấu Khải Sư mới có thể rời khỏi Ngoại viện quay trở lại, làm sao nàng lại không có thiên phú siêu cường cho được?

Lúc trước, Đường Vũ Lân ở lần đầu tiên gặp phải Diệp Tinh Lan, đã bị nàng đánh đến mức không có một chút sức đánh trả nào, tại sao? Cũng là bởi vì lĩnh ngộ của nàng đối với Tinh Thần Kiếm!

Ở bên trong thế giới của nàng, chỉ có kiếm! Yêu kiếm đến cực hạn, kiếm sẽ tặng lại.

Tinh Thần Võng tràn ngập, Kiếm ý lan tỏa khắp không gian.

Mặc Giác có thể phi hành ở tốc độ cao để né tránh, nhưng nàng rất rõ ràng, nếu như mình làm như vậy, vậy thì, hết thảy quyền chủ động sẽ hoàn toàn bị mất đi, còn mình sẽ từng chút một bị áp chế.

Đây chỉ là một tiểu học muội năm nhất thôi đấy!

Một ánh hào quang lóe lên từ nơi đáy mắt nàng. Hai cánh sau lưng bỗng nhiên mở ra, lại dùng lực đập thẳng xuống. Đệ tam Hồn Hoàn tỏa sáng, một vòng quang luân màu xanh sẫm từ nơi hai cánh đập động, giáng thẳng xuống từ trên trời.

Chỗ nó đi qua, Tinh Thần Võng cũng đã bị ảnh hưởng, biến thành màu xanh sẫm. Sau đó, cứ như vậy bị hòa tan giữa không trung, mãi đến tận khi biến mất hoàn toàn.

Chỗ mà vầng sáng màu xanh sẫm đi qua, thậm chí ngay cả không khí tựa hồ cũng cũng bị hòa tan theo, tạo ra từng lỗ thủng.

Hắc Ám Xâm Thực! Dùng lực lượng hắc ám được nén lại đến cực hạn, phóng thích ra thuộc tính hắc ám nguyên thủy nhất để nuốt chửng. Lúc trước, Mặc Giác chính là dựa vào hồn kỹ mạnh mẽ này, mà thi đậu vào Sử Lai Khắc học viện.

Đối mặt với Hắc Ám Xâm Thực, Diệp Tinh Lan không hề lùi, Tinh Thần Kiếm bỗng nhiên chém thẳng về phía trên không trung, một đạo kiếm quang óng ánh phóng lên trời.

Trong chớp mắt khi vầng sáng của Hắc Ám Xâm Thực và kiếm quang kia đụng vào nhau, kiếm quang bắt đầu tỏa hào quang rực rỡ, nhưng Kiếm ý sắc bén lại xuyên thấu mà qua, mạnh mẽ đem vầng sáng của Hắc Ám Xâm Thực chém ra một lỗ hổng. Cùng với lúc vầng sáng nọ bị chém, Diệp Tinh Lan cũng đã từ trong chỗ hổng kia phóng người lên, lao thẳng vào Mặc Giác còn đang ở giữa không trung.

Thật là cường thế!

Diệp Tinh Lan làm cho người ta có cảm giác, nàng không hề bởi vì sự

mạnh mẽ của đối thủ mà làm ảnh hưởng tới niềm tin tất thắng của mình.

Nơi đáy mắt Mặc Giác hiện ra một sự giận dữ, bị một tiểu học muội như vậy, bức bách đến trình độ như thế này, quả thực làm nàng không cách nào tưởng tượng nổi. Nàng đương nhiên có thể trực tiếp phóng thích Nhất Tự Đấu Khải của mình để áp chế Diệp Tinh Lan. Nhưng mà, thân là Ngũ Hoàn Hồn Vương, nếu như trước tiên dùng ra Đấu Khải, chẳng phải là mang ý nghĩa nàng, một người có tu vi ngũ hoàn, tự nhận không bằng một đối thủ mới chỉ đạt tới tu vi tứ hoàn sao?

Nội tâm Mặc Giác kiêu ngạo tới cỡ nào, đây là điều khiến cho nàng không cách nào tha thứ được!

Đệ tứ Hồn Hoàn sáng lấp lánh, trong tay Mặc Giác có thêm một thanh trường mâu. Trường mâu cũng có màu xanh sẫm, ở dưới đáy của lưỡi mâu có 3 chiếc đầu lâu.

Trường mâu chuyển động, từng vòng quang luân từ trên trời giáng xuống.

Có màu xám, có màu xanh lục, còn có màu đỏ sậm.

Ba vòng quang luân thắp sáng ba cái đầu lâu trên trường mâu. Chúng nó phân biệt đại diện cho ba loại hiệu quả nguyền rủa. Suy Yếu, Sợ Hãi, Thống Khổ.

Diện tích che phủ của ba vòng quang luân này cực lớn, Diệp Tinh Lan không cách nào né tránh được, mắt thấy trên người nàng liền có thêm ba tầng màu sắc, nhìn qua dị thường quỷ dị, khí tức toàn thân cũng giống như tùy theo đó mà bị áp chế.

Đang lao lên không trung, nàng bỗng dưng khựng lại rồi hạ xuống. Suy Yếu, Sợ Hãi, Thống Khổ, ba loại kỹ năng nguyền rủa tiêu cực nhanh chóng thẩm thấu vào bên trong cơ thể nàng.

Đang ở trên không trung, Mặc Giác cuối cùng cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, công kích vừa rồi của Diệp Tinh Lan thực sự là quá mãnh liệt, Kiếm ý sắc bén kia làm cho nàng khiếp sợ, đồng thời cũng có chút không biết làm thế nào. Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải thủ đoạn công kích mãnh liệt đến như vậy! Tu vi đối phương rõ ràng chênh lệch rất nhiều so với mình, nhưng lại không ngừng bức bách, khiến cho hồn kỹ của nàng mất đi

hiệu lực.

Trường mâu chỉ xéo vào Diệp Tinh Lan, vô số hào quang màu xanh sẫm nhanh chóng ngưng tụ vào bên trong trường mâu, nơi lưỡi mâu, có từng luồng ánh sáng phun ra nuốt vào, một đạo xạ tuyến màu xanh lục nhanh như điện bắn thẳng đến Diệp Tinh Lan.

Thời điểm Diệp Tinh Lan rơi xuống đất liền cúi đầu, nhưng ngay một khắc tiếp theo nàng đã lại một lần nữa ngẩng cao đầu lên. Con mắt của nàng sáng sủa một cách dị thường, cứ như thể đôi mắt là hai ngôi sao óng ánh, tỏa sáng khắp Luận Bàn Lôi.

Bên trên Tinh Thần Kiếm, ánh sao rực rỡ. Nàng đột nhiên hét lớn một tiếng, Kiếm ý lần thứ hai bắn ra ngập trời. Kiếm ý cường thịnh hòa vào điểm điểm ánh sao mà thăng hoa, ánh sáng nguyền rủa trên người vậy mà lại từng tấc từng tấc tan vỡ. Lớp nguyền rủa ba tầng kia cứ như vậy mà tan rã.

"Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, khá lắm, cực hạn cô nương." Trên khu khách quý, trong mắt Trọc Thế loé lên một tia sáng.

Tinh Thần Kiếm chĩa lên trên, một đạo kiếm quang ngang trời xuất thế, luồng kiếm quang kia vậy mà lại ngưng trệ ở giữa không trung, ngưng tụ không tan, phong mang màu xanh thẫm đang hạ xuống tiếp xúc cùng với kiếm quang, cả hai đều cấp tốc tán loạn. Nhưng rất rõ ràng, kiếm quang lại càng thêm ngưng thực hơn.

Diệp Tinh Lan ngẩng đầu, nhìn về phía đối thủ trên không trung đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Đệ Tam Hồn Hoàn trên người đột nhiên sáng lên. Tiếp đó, cả thân thể nàng theo đó đã biến thành một quang ảnh hoàng kim xán lạn, thân người cứ như vậy hóa thành một đoàn ánh sao, nhân kiếm hợp nhất, phóng lên trời.

Đệ tam hồn kỹ, Kiếm Tinh Lạc!

Thiên Nga Đen Mặc Giác chau mày, sự cường hãn của đối thủ này vượt quá sự tưởng tượng của nàng, hết thảy các loại năng lực nguyền rủa của nàng hầu như cũng không hề tạo được bất kỳ tác dụng gì ở trên người đối phương. Điều này có quan hệ với việc bản thân Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan có thuộc tính Quang Minh, nhưng quan trọng hơn chính là thứ

Kiếm ý cực kỳ sắc bén kia của nàng. Hết thảy năng lực nguyền rủa ở trên người nàng, đều sẽ trong khoảng thời gian ngắn bị Kiếm ý chấn nát tan.

Cầm trong tay Nguyền Rủa Chi Mâu, thân thể Mặc Giác cao tốc xoay tròn trên không trung, trên một đôi cánh chim màu đen, từng mảng lông thiên nga bay ra, lãng đãng trên không trung. Từng mảng cánh chim cuộn lại trên không trung, cấp tốc hóa thành một dòng nước xoáy, xoay chung quanh thân thể của nàng.

Ánh sao trên không trung đột nhiên hạ xuống, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn mấy lần, khác nào những ngôi sao băng, lại lần nữa lao thẳng về phía Mặc Giác.

Kiếm ý lăng không, chỗ nó đi qua, trong không khí rít lên từng tiếng động chói tai, cứ như thể là có sao băng rơi thực sự vậy. Thời khắc này, những người đang quan chiến đều không còn cách nào cảm nhận được sự sắc bén của Kiếm ý nữa. Hết thảy Kiếm ý đã hoàn toàn cô đọng ở bên trong ánh sao óng ánh kia.

Sự tu luyện của Diệp Tinh Lan, tất cả đều dồn vào trên kiếm đạo, sự tập trung của nàng, bất kỳ đồng bạn nào cũng không thể sánh bằng được. Nàng mỗi ngày đều đang tiến bộ, và tất cả sự tiến bộ đó đều tập trung ở bên trên kiếm đạo. Nàng khắc khổ tu luyện, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Ở phương diện này, cũng là mạnh nhất trong số các đồng đội của mình.

Uy năng của Tinh Thần Kiếm, lúc trước các cường giả lớp năm hai đều đã từng trải nghiệm qua, Diệp Tinh Lan đã từng lấy sức một người, chống đỡ với ba vị cường giả cùng cấp bậc với mình. Mỗi một lần chiến đấu, nàng đều sẽ trở nên càng mạnh hơn.

Lông chim màu đen va chạm cùng với ánh sao từ trên trời giáng xuống. Lông chim cấp tốc tán loạn, nhưng cũng đã chặn lại được Kiếm Tinh Lạc giáng xuống.

Đệ ngũ hồn kỹ, Thiên Nga Chi Vũ, chính là đệ ngũ hồn kỹ đại diện cho cấp độ Hồn Vương đấy! Mà Kiếm Tinh Lạc lại chỉ là đệ tam hồn kỹ của Diệp Tinh Lan. Ở dưới tình huống hồn lực song phương còn có chênh lệch rõ ràng, vậy mà lúc này nhìn qua lại là thế cục ngang nhau.

Từng đạo kiếm khí sắc bén không ngừng chém vụn Thiên Nga Chi Vũ, lông chim màu đen khuếch tán, hóa thành một luồng khí lưu màu xanh thẫm trên không trung, bao phủ lấy Diệp Tinh Lan, Hắc Ám Xâm Thực Quang Minh, ánh sáng của Kiếm Tinh Lạc bắt đầu dần dần trở nên lờ mờ, Thiên Nga Chi Vũ bao phủ dần lên phía trên, rốt cục một lần nữa đoạt lại quyền chủ động.

Ai nấy đều thấy được, chưởng khống đối với Võ Hồn, Diệp Tinh Lan tuyệt đối ở bên trên Mặc Giác. Mặc Giác mặc dù có thể tạm thời chế ngự, nguyên nhân chủ yếu là vì tu vi.

Chương 543: Chiến! Nhất Tự Đấu Khải Sư

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Đang lúc này, giữa bầu trời, một vòng quang luân màu tím nhộn nhạo lên, kia rõ ràng là hào quang mà thời điểm Hồn Hoàn phóng thích ra hồn kỹ thể hiện ra.

Tử Sắc Hồn Hoàn, đệ tứ hồn kỹ!

Thân thể Diệp Tinh Lan mượn thế công của Thiên Nga Chi Vũ, một lần nữa bay lên không trung, thân hình xoay tròn, từng bó Thiên Nga Chi Vũ mang theo lực lượng Hắc Ám bị nàng dùng Kiếm ý mạnh mẽ bức bách bên ngoài cơ thể, không cách nào xâm lấn.

Tiếp đó, kim quang trên người nàng càng ngày càng cường thịnh, bên trong hào quang chói mắt bao hàm thuộc tính Quang Minh tỏa sáng, soi chiếu bầu trời, Diệp Tinh Lan hóa thành một quả cầu ánh sáng màu vàng óng, vô số ánh kiếm từ trên trời giáng xuống.

Những ánh kiếm kia mỏng như sợi tơ, không hề có khí thế lừng lẫy, nhưng ánh sáng lại giáng xuống từ trên trời liên tục như một trận mưa rào.

Thuộc tính Hắc Ám của Thiên Nga Chi Vũ cứ như thể bị đắm chìm trong trận mưa thuộc tính Quang Minh, cấp tốc lụi tàn. Từng mảng từng mảng Thiên Nga Chi Vũ liên tiếp bị hòa tan, kim quang chiếu rọi, cơn mưa ánh sáng kia, trực tiếp bao trùm lấy thân thể của Thiên Nga Đen Mặc Giác.

Sao có thể có chuyện đó? Đệ tứ hồn kỹ của nàng dĩ nhiên lại còn cường đại hơn cả đệ ngũ hồn kỹ của ta?

Trong lòng Mặc Giác tràn ngập sự khiếp sợ và không cam lòng, nhưng nàng đã đem hết toàn lực để thôi thúc hồn lực, dẫn động Nguyên Rủa Chi Mâu, không ngừng phóng thích Thiên Nga Chi Vũ. Vậy mà vẫn bị áp chế một cách rất rõ ràng. Mắt thấy, cơn mưa ánh sáng kia đã càng ngày càng gần, không hề cảm giác được kiếm khí, nhưng đã làm cho nàng tê cả da đầu. Bên trong từng giọt mưa ánh sáng kia, rõ ràng ẩn chứa kiếm khí được nén lại một cách thật mãnh liệt!

Kiếm Tinh Vũ, đệ tứ hồn kỹ của Tinh Thần Kiếm.

Cơn mưa ánh sáng hết phân tán rồi lại tụ hợp, bắn chụm thẳng về phía Mặc Giác, Thiên Nga Chi Vũ liên tục bại lui, mắt thấy chỉ trong chốc lát nữa thôi đã không thể ngăn lại được.

Hàm răng khẽ cắn môi dưới, Mặc Giác dù cho là không cam tâm nữa, nhưng không thừa nhận cũng không được! Dẫu dưới tình huống nhiều hơn đối phương một cái Hồn Hoàn, giao phong bình thường, e rằng mình rất khó đạt được thắng lợi.

Đã như vậy! Vậy thì hung hăng áp đảo đối thủ đi!

Con ngươi Mặc Giác đột nhiên trợn to, tay phải vung lên một cái, một đoàn hào quang màu xanh sẫm bắn ra. Hào quang màu xanh sẫm vẽ ra trên không trung một đường vòng cung nhỏ, xoay ngược lại rơi vào trên ngực nàng, phát sinh một tiếng "Keng" giòn tan.

Hai khối giáp ngực màu xanh sẫm nhanh chóng từ trong ánh hào quang kia lan rộng sang hai bên, bao trùm lấy bộ ngực đầy đặn của Mặc Giác. Tiếp đó, hai tay nàng không ngừng vung vẩy, từng khối Đấu Khải màu xanh sẫm lần lượt từ bên trong không gian trữ vật bay ra, nhanh chóng hợp vào làm một với thân thể của nàng.

Giáp trụ màu xanh sẫm không có hoa văn, nhưng mỗi một khối dán vào, đều sẽ khiến cho khí tức trên người Mặc Giác tăng cường thêm một phần, Thiên Nga Chi Vũ một lần nữa trở nên mạnh mẽ, từng mảng lông chim kia bắt đầu tỏa ra quang diễm xanh thẫm thiêu đốt bầu không khí, rốt cục đã chặn lại được thế công của Kiếm Tinh Vũ, rồi dần dần bay vòng lên, tụ lại.

Hai tay, hai vai, giáp ngực, giáp hông, chiến quần, hai chân, hai bàn chân, cuối cùng, một chiếc vòng bảo hộ đầu có hình dáng như chiếc băng đô có

chứa ba chiếc lông vũ hạ xuống, chụp vào trên trán Mặc Giác.

Đang ở không trung, tứ chi nàng giang rộng ra phía ngoài, nhất thời, giáp trụ toàn thân phát sinh một tiếng "leng keng" vang dội. Tiếp đó, hào quang màu xanh sẫm từ bên trên bộ Nhất Tự Đấu Khải này tỏa ra, khí tức Mặc Giác mau chóng kéo lên, số lượng Thiên Nga Chi Vũ so với lúc trước, trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy lần, áp chế Kiếm Tinh Vũ đang từ từ quay lại bên người Diệp Tinh Lan.

Dưới đài thi đấu, Tống Lâm chau mày, thầm than một tiếng.

Không thể nghi ngờ, cuộc tranh tài này Mặc Giác không thể thua trận, dựa vào Nhất Tự Đấu Khải phụ trợ, nàng đã có thực lực tiếp cận với cấp độ Hồn Thánh. Nhưng người tinh tường lại đều nhìn ra được, Mặc Giác kỳ thực là đã thua! Dưới tình huống không có Đấu Khải, nàng rất có khả năng đánh không lại Diệp Tinh Lan. Đấu Khải của nàng, rõ ràng là bị đối thủ bức bách, buộc phải sử dụng.

Những tên tiểu quái vật lớp năm nhất này, đúng là đã đủ mạnh mẽ!

"Đấu Khải của ta, gọi là: Thiên!" Nhất Tự Đấu Khải hoàn chỉnh, đã có tư cách được đặt tên. Nhất Tự Đấu Khải của nàng, liền gọi là: Thiên, Thiên trong từ Thiên Nga.

Thiên Mặc Giác! Nàng đã có tư cách tự xưng như vậy!

Đấu Khải toàn thân, so với 8 khối Đấu Khải lúc trước của Diệp Ngộ nhìn qua chỉ là có thêm mấy khối mà thôi, nhưng khí tức lại không hề giống nhau. Vầng sáng màu xanh sẫm tỏa ra, Mặc Giác trôi nổi ở giữa không trung, cứ như thể đã biến thành người khác. Ánh sáng trên toàn bộ Luận Bàn Lôi đều đã trở nên lờ mờ. Kiếm Tinh Vũ dần dần tan đi, Thiên Nga Chi Vũ vòng lại, như muốn nuốt chửng lấy Diệp Tinh Lan. Đệ nhị hồn kỹ kia của nàng vốn đã muốn kết thúc, lại như là một lần nữa toả ánh sáng thanh xuân vậy, đầy khủng bố mà hung hăng.

Tuyệt đối áp chế về thực lực!

Ánh sáng xung quanh cơ thể Diệp Tinh Lan dần dần mờ đi, lộ ra bản thể của nàng. Vẻ mặt của nàng vẫn lãnh đạm như trước, nhưng ở trong vẻ lãnh đạm này, sâu xa nơi đáy mắt, có một sự điên cuồng ở bên trong đó.

Nàng là loại người không bao giờ chịu thua, xưa nay đều là như vậy. Lúc trước, thời điểm mới quen Đường Vũ Lân, cũng là bởi vì tính cách không chịu thua này mà hai bên trở mặt.

Ngũ hoàn Hồn Vương thì đã thế nào? Nhất Tự Đấu Khải Sư thì lại làm sao? Coi như là thua, cũng phải làm cho đối phương cảm nhận được sức mạnh của chính mình!

Tay phải nắm chặt Tinh Thần Kiếm đột nhiên thoáng rung động, một ngôi sao óng ánh sáng lên trên mu bàn tay phải của nàng. Kiếm Tinh Vũ đã sắp tan vỡ đột nhiên được tăng cường thêm mấy phần, một khối giáp tay trắng noãn mang theo những ánh sao rực rỡ chậm rãi từ mu bàn tay nàng hiện ra, đồng thời dần dần lan rộng lên trên, bao trùm lấy phần cẳng tay. Nơi khuỷu tay, lại là một điểm ánh sao sáng lên, lại một khối Đấu Khải trắng noãn hiện lên, vô số ánh sao hội tụ, bảo vệ phần cánh tay, sau đó là vai phải. Tinh mang một lần nữa lan tràn lên phía trên. Lần này, nơi ánh sao xuất hiện chính là mu bàn tay trái. Ánh sao lung linh, bao trùm lấy!

Hai khối giáp cẳng tay, và một khối giáp vai bao phủ lấy cánh tay. Đấu Khải, đúng vậy! Ba khối Đấu Khải!

Dung Đoán Hữu Linh Hợp Kim!

Vẻn vẹn chỉ là ba khối Đấu Khải, nhưng đã khiến cho khí thế của Diệp Tinh Lan đột nhiên tăng lên dữ dội, Kiếm Tinh Vũ vậy mà đã tạm thời chống lại được sự tập kích của Thiên Nga Chi Vũ.

Ba khối Đấu Khải? Năm học thứ hai của lớp năm nhất đã có ba khối Đấu Khải? Hơn nữa, Đấu Khải của con bé lại còn là…

Hầu như trong lòng hết thảy các vị lão sư và các cao tầng của học viện đều có một ý nghĩ giống nhau, người trẻ tuổi bây giờ, thật là ghê gớm mà!

Cao tầng của học viện có không ít người đã nghe nói qua việc năm nhất có người chế ra Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, nhưng cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Trực tiếp nhìn thấy, đây vẫn là lần đầu tiên. Hơn nữa, lại còn là tận 3 khối!

Học viên các lớp có thể nhận ra Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải vốn

không nhiều, bọn họ chỉ cảm thấy thật kỳ quái. Tại sao Đấu Khải trên người Diệp Tinh Lan lại giống như là Nhị Tự Đấu Khải, có thể dung hòa vào bên trong cơ thể vậy?

Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, chỉ đơn thuần xét về hiệu quả phụ trợ, so với Nhất Tự Đấu Khải phổ thông cũng không hề có khác biệt quá lớn. Nhưng bởi vì là Hợp Kim, cho nên, độ cứng rắn của nó và số lượng đặc hiệu phụ trợ, đều vượt qua Nhất Tự Đấu Khải thông thường.

Ba khối Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, đã đủ để sáng ngang với khoảng chừng 5 khối Đấu Khải bình thường.

Bên trong đoàn đội Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan là người có số lượng Nhất Tự Đấu Khải nhiều nhất, bởi vì nàng là Đấu Khải Chế Tạo Sư chủ chốt! Thực lực của nàng tăng lên, có thể bảo đảm sẽ chế ra càng nhiều Đấu Khải hơn. Bởi vậy, sau khi mỗi người trong nhóm đều nắm giữ một khối Nhất Tự Đấu Khải, Đường Vũ Lân đã để cho Diệp Tinh Lan trước tiên chế tạo Đấu Khải cho chính bản thân nàng, nỗ lực phát triển theo con đường Nhất Tự Đấu Khải Sư. Đợi tất cả bộ Đấu Khải của nàng đều đã được chế tạo xong xuôi, lại tiếp tục chế tạo cho các đồng đội của mình. Như vậy mới là phương pháp giúp tiết kiệm thời gian nhất. Mọi người đều chấp thuận phương án này, vì lẽ đó, mới có việc Diệp Tinh Lan đã nắm giữ tới tận 3 khối Đấu Khải ở hiện tại.

Kiếm Tinh Vũ ở dưới sự tăng cường của Đấu Khải đã trở nên càng thêm mãnh liệt. Bên trên 3 khối Đấu Khải tỏa ra vô số ánh sao sáng chói, khí tức quang minh so với lúc trước trở nên nồng đậm hơn rất nhiều lần.

Nhưng dù sao Mặc Giác cũng là Nhất Tự Đấu Khải Sư chân chính đấy! Sau khoảnh khắc dừng lại ngắn ngủi, Thiên Nga Chi Vũ tiếp tục quá trình ăn mòn của mình.

Đúng lúc này, ánh mắt của Diệp Tinh Lan đột nhiên ngưng lại, một màn kỳ dị xuất hiện. Trên người nàng, đệ nhất, đệ tam, hai cái Hồn Hoàn đồng thời sáng lên.

Đồng thời sử dụng nhiều hồn kỹ, đây là kỹ xảo cực kỳ cao cấp. Dù cho là ở Sử Lai Khắc học viện cũng là như thế, cần có hồn kỹ phối hợp lẫn nhau một cách ăn ý, đồng thời còn phải có sự lý giải sâu sắc và lực chưởng khống rất tốt đối với Võ Hồn.

Không nghi ngờ chút nào, Diệp Tinh Lan làm được!

Kim quang đã dần dần yếu bớt một lần nữa trở nên mãnh liệt, hết thảy Kiếm Tinh Vũ đột nhiên thu lại. Giữa bầu trời, thân ảnh Diệp Tinh Lan từ từ biến mất, chỉ còn dư lại một thanh Tinh Thần Kiếm bản phóng to lăng không ở đó. Đây là do vô số kiếm ý, kiếm khí ngưng tụ mà thành. Lấy Kiếm Tinh Vũ làm trụ cột, dung hợp với Kiếm Tinh Lạc, và cả Kiếm Tinh Hàn sắc bén mà tạo thành.

Chương 544: Diệp Tinh Lan dứt khoát

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Tất cả Thiên Nga Chi Vũ cuồn cuộn bay lên, va chạm vào cây Tinh Thần Kiếm cực lớn kia, phủ lên trên nó từng tầng hắc ám tĩnh mịch, nhưng lông vũ cũng nhao nhao vỡ vụn.

Trên Luận Bàn Lôi, khí tức hắc ám trở nên càng ngày càng dày đặc hơn rồi, dưới sự tăng phúc của Nhất Tự Đấu Khải, Thiên Nga Chi Vũ cường thế đã khống chế toàn trường.

Mặc Giác ánh mắt sáng rực, nhìn Diệp Tinh Lan trên không trung. Trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy mọi giãy giụa đều là vô dụng đấy!

Vừa lúc đó, Tinh Thần Kiếm cực lớn đột nhiên ngân vang trên không trung, sau đó mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, phá vỡ từng tầng Thiên Nga Chi Vũ một, tiến thẳng về phía Mặc Giác.

Cự Kiếm mang theo sự dứt khoát, mang theo khí thế thảm liệt trước giờ chưa từng có. Từ trong đông đảo Thiên Nga Chi Vũ, rẽ sóng đi về phía trước. Đúng là chỉ trong chốc lát, đã phá vỡ tầng tầng cách trở, ngang nhiên hạ xuống.

Mặc Giác cũng đã bị dọa cho nhảy dựng. Dưới tình huống thực lực chênh lệch xa nhau như thế, đối thủ lại có thể vẫn như trước phát động công kích hướng về bản thể của mình. Võ Hồn của vị học muội này quả nhiên thật mạnh!

Một điểm tinh quang nơi mũi kiếm càng ngày càng gần. Mặc dù dưới sự ngăn cản không ngừng của Thiên Nga Chi Vũ, kiếm quang kia tựa hồ rất

khó đi vào trước mặt mình, nhưng Mặc Giác vẫn không hề chủ quan. Hai cánh sau lưng khẽ vỗ, kéo giãn khoảng cách cùng với Tinh Thần Kiếm. Bằng vào một số lớn Thiên Nga Chi Vũ, bản thân nàng có thể ở một thế bất bại.

Cuối cùng, vẫn là nhờ vào thực lực chênh lệch của lớp trên đấy! Trên khán đài, các học viên Sử Lai Khắc Ngoại viện đều mở to hai mắt nhìn. Đây là sự cường đại mà sau khi tập hợp đủ bộ Nhất Tự Đấu Khải sẽ đem lại cho Đấu Khải Sư đấy!

Kiếm quang của Tinh Thần Kiếm dần dần ảm đạm, dần dần trở nên chậm chạp trong Thiên Nga Chi Vũ. Tuy rằng nó vẫn như trước kiên trì, gắng gượng tiến về phía trước, thế nhưng, rõ ràng đã không cách nào tiếp tục duy trì được nữa.

Đã xong! Trận đấu này đã xong!

Trên mặt của Mặc Giác cuối cùng cũng toát ra vẻ mỉm cười, tuy rằng thắng kiểu này không sảng khoái, nhưng cuối cùng vẫn là thắng!

Đúng lúc này, đột nhiên, một điểm tinh quang trong chớp mắt phóng lớn lên, xuyên thấu trùng trùng điệp điệp cách trở. Ở ngay thời điểm Mặc Giác đã tự nhận là tất thắng, điểm tinh quang kia đã đến trước mặt nàng.

Điểm tinh quang kia cũng không phải là xông ra từ trong Thiên Nga Chi Vũ, mà là đột ngột xuất hiện giữa không trung, huyễn hóa ra quỹ tích duyên dáng, chui qua khe hở của từng mảnh Thiên Nga Chi Vũ vừa mới buông lỏng kia, hư ảo tựa như ma quỷ. Thời điểm nó đã đến trước mặt nàng, Mặc Giác mới vừa vặn kịp phản ứng lại.

Tinh quang đột nhiên phóng đại, hóa thành thân ảnh của Diệp Tinh Lan.

Nơi xa, Tinh Thần Kiếm đã biến mất, một Tinh Thần Kiếm mới lại xuất hiện ở trước mặt Mặc Giác.

Một kiếm chém xuống, trực tiếp bổ thẳng vào phía trên giáp lót vai của Mặc Giác.

Nhất Tự Đấu Khải trong chớp mắt tỏa ánh hào quang, điên cuồng triệt tiêu công kích của Tinh Thần Kiếm. Nhưng Tinh Thần Kiếm sắc bén đến dường

nào, lại được 3 khối Đấu Khải tăng phúc, Tinh Thần Kiếm tuy bị giáp lót vai ngăn lại, thế nhưng Kiếm ý sắc bén vẫn xông thẳng vào trong cơ thể Mặc Giác, khiến cho nàng rên lên một tiếng đầy đau đớn.

Diệp Tinh Lan không hề cho nàng cơ hội kịp phản ứng, thân hình lóe lên, đã đến phía sau nàng. Tinh Thần Kiếm trong tay bỗng nhiên bạo phát, Đệ Nhị Hồn Hoàn lóng lánh, Kiếm Thần Võng đột ngột nở rộ trong khoảng cách gần, đem thân thể của nàng hoàn toàn cuốn vào bên trong.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy hào quang của Đấu Khải trên người Mặc Giác điên cuồng lập lòe, trong miệng nàng thậm chí liên tiếp có tiếng thét vang lên, thế nhưng hào quang bên trên Kiếm Thần Võng lại vẫn như vậy, cường hãn xâm nhập vào bên trong.

Hết thảy biến hóa này đều đến quá đột nhiên, cho dù thân là trọng tài, Thái lão cũng không nghĩ tới lại sẽ đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy.

Khi tất cả mọi người cho rằng trận đấu nên chấm dứt, lại đột nhiên xuất hiện dị biến.

Kiếm Thần Võng quay chung quanh, công kích Mặc Giác, bên trên Đấu Khải, hào quang tỏa sáng liên tục. Chính nàng cũng đầy khiếp sợ, đồng thời có chút bối rối. Thời điểm mỗi khi muốn phóng thích hồn kỹ, vô số Kiếm ý sắc biến liền từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào trong cơ thể, cứ như vậy đơn giản cắt đứt việc triển khai hồn kỹ của nàng.

Đấu Khải tuy mạnh, nhưng thực sự cũng không phải là tuyệt đối. Gặp phải công kích ở khoảng cách gần như vậy, Đấu Khải chỉ có thể giúp nàng hóa giải thế công, nhưng Kiếm ý lại thật sự là quá hung mãnh rồi, đã ảnh hưởng rất lớn đến tinh thần của nàng.

Đệ tam Hồn Hoàn tỏa ánh hào quang, Kiếm Tinh Lạc lại một lần nữa xuất hiện. Lần này, nhưng lần này, kim quang lại bao phủ toàn bộ, không chỉ là bao trùm Diệp Tinh Lan, mà còn bao trùm cả Mặc Giác.

Một chùm ánh sáng vàng rực rỡ phóng lên trời, qua trong giây lát đã bay vọt thẳng tới đỉnh của Luận Bàn Lôi, hung hăng đập vào bên trên vòng phòng hộ.

Toàn bộ vòng phòng hộ của Luận Bàn Lôi đều phát sáng lên. Vòng phòng

hộ này có thể chống đỡ đối với cường giả dưới bát hoàn. Kiếm Tinh Lạc đâm thẳng vào lớp vòng này, cứ như thể đụng vào một sợi dây thun cực lớn, bắn ngược về. Thời điểm đó, tốc độ của nó tăng lên không biết bao nhiêu lần.

"Uỳnh!!!"

Chùm ánh sáng hoàng kim nọ nện thẳng xuống mặt đất.

Mặt ngoài của Luận Bàn Lôi Đài, một tầng vết rạn nứt xuất hiện.

Bên trong tiếng kêu rên, hào quang dần dần thu lại, lộ ra hai người trước đó còn đang chiến đấu với nhau.

Diệp Tinh Lan ở trên, Mặc Giác ở dưới. Hai đầu gối của Diệp Tinh Lan nện thẳng lên trên bụng của Mặc Giác, hai tay siết chặt Tinh Thần Kiếm. Tinh Thần Kiếm từ đâm xuyên qua kẽ hở lớp giáp vai và áo giáp của Mặc Giác, cứ như vậy mà lún sâu vào, đã có máu tươi trào ra.

Nhãn thần của Mặc Giác có chút tan rã, mà Diệp Tinh Lan lại cứ như vậy cúi đầu, không nhúc nhích.

Chuyện này…

Ai có thể ngờ được, trận đấu này, một khắc cuối cùng lại có thể trở nên khốc liệt như thế! Ai có thể nghĩ đến, thân là Nhất Tự Đấu Khải Sư, Mặc Giác lại có thể lâm vào tình cảnh thảm liệt như thế!?

Thái lão nhanh chóng đi tới trước mặt hai người. Bên trên Luận Bàn Lôi, đồng thời cũng có nhiều hơn một thân ảnh khác, chính là Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ. Hai vị Phong Hào Đấu La đều đi tới trước mặt hai thiếu nữ ở chính giữa sân thi đấu.

Mặc Giác cũng không bị hôn mê, Đấu Khải giúp nàng hóa giải lực trùng kích cực lớn, nhưng trong tròng mắt vẫn còn thanh tỉnh của nàng, lại tràn đầy sự sợ hãi. Nàng nhìn Diệp Tinh Lan vẫn đang dùng gối chấn lên trên người mình, lúc này Tinh Lan đã nhắm chặt hai con ngươi, nhưng trên người nàng, Kiếm ý vẫn cứ điên cuồng như vậy. Vào lúc này, Mặc Giác đã cảm thấy hoàn toàn sợ hãi.

Thật là đáng sợ! Nàng ấy thật sự là đáng sợ!

Vào thời khắc cuối cùng, thời điểm hai người ở dưới tác dụng của Kiếm Tinh Lạc từ trên trời giáng xuống, nàng có thể nhìn thấy một đôi mắt ngập tràn vẻ điên cuồng. Một sự cố chấp đầy điên cuồng, khắc thật sâu ở bên trong óc của Mặc Giác, khó mà phai mờ.

Với thực lực của Diệp Tinh Lan, cho dù có ba khối Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải tăng phúc, nhưng dưới tình huống bình thường cũng không có khả năng phá vỡ được lớp phòng ngự của Đấu Khải của Mặc Giác.

Nhưng mà, nàng lại mượn quán tính của Kiếm Tinh Lạc lúc rơi xuống, thậm chí còn lợi dụng sức đàn hồi của vòng phòng hộ. Ở trong một chớp mắt cuối cùng kia, đã phá vỡ được Đấu Khải, tạo nên một khe hở, Tinh Thần Kiếm hung hăng đâm vào bờ vai của nàng. Mặc dù khi đó đối phương đã không thể phóng thích Kiếm ý ra nổi nữa, nhưng cảm giác lạnh buốt nơi bả vai lại làm cho sâu trong nội tâm của Mặc Giác rơi vào trong rét lạnh.

Quả thật là một tiểu nha đầu đầy điên cuồng!

Mặc Giác thật sự sợ hãi, một sự sợ hãi trước đó chưa từng gặp.

Nàng vẫn luôn là học viên đứng hàng đầu nổi bật của lớp năm ba, tuổi còn trẻ mà đã trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, là học viên Nội viện tương lai của Sử Lai Khắc. Nhưng mà ngày hôm nay, nàng đã cảm nhận được sự chênh lệch. Không phải là vấn đề về thực lực, mà là chiến ý. Nàng cũng không có được loại chiến ý tất thắng đến điên cuồng, mà đối thủ của nàng, lại có!

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ ôm lấy thân thể Diệp Tinh Lan từ phía sau, nhấc nàng lên. Thánh Quang nhu hòa lập tức dung nhập vào bên trong cơ thể nàng.

Diệp Tinh Lan đã tiêu hao quá độ, thời khắc cuối cùng, nàng đã thiêu đốt toàn bộ hồn lực của mình. Trong trận chiến, nàng vẫn luôn phải chịu đựng Hắc Ám Xâm Thực, đã chạm đến giới hạn cuối cùng của mình. Nhưng cũng chính là một khắc cuối cùng này, nàng không chỉ dùng tay, mà còn dùng cả sự phụ trợ của Đấu Khải để nắm vững Tinh Thần Kiếm, nhờ vậy mới có thể đâm xuyên vào bên trong Đấu Khải của Mặc Giáp thành công!

Mặc Giác được Thái lão trợ giúp, mới chậm rãi đứng lên từ mặt đất, nhưng ánh mắt của nàng vẫn như trước, ngây ngốc đứng lặng ở đó.

Trận đấu này, nàng thắng. Đúng vậy, Diệp Tinh Lan dù có hung mãnh, cũng chỉ có thể lựa chọn chỗ mối nối của Đấu Khải, là nơi có khe hở, cũng là một điểm yếu nhất, mới miễn cưỡng phá vỡ được Đấu Khải. Nếu không, sẽ không có cách nào có thể uy hiếp được sinh mệnh của nàng.

Một khoảnh khắc kia lúc hai người rơi xuống đất, nếu như nàng muốn, cũng đủ để chuyển bại thành thắng.

Thế nhưng, nàng thật sự thắng sao? Nàng tự hỏi lòng, mình thắng sao?

"Lớp năm ba, thắng." Thái lão lạnh nhạt tuyên bố.

Máu tươi, từ bả vai nàng chảy xuôi xuống, thân thể Mặc Giác thoáng dao động. Nàng chưa từng bao giờ cảm thấy, chữ "thắng" lại có vẻ châm chọc, mỉa mai đến như vậy.

Không chỉ là nàng, toàn bộ lớp năm ba, không có lấy một tiếng hoan hô xuất hiện cùng với lời tuyên bố thắng, bại.

Thánh Quang hạ xuống, trị liệu thân thể Mặc Giác. Nàng chậm rãi xoay người, đi xuống dưới Luận Bàn Lôi.

Chủ nhiệm lớp năm ba, Tống Lâm nhanh chóng đi đến khu vực bên cạnh Luận Bàn Lôi.

Mặc Giác bước nhanh, đi tới trước mặt cô, tham kiến Tống Lâm. Trên người nàng, Đấu Khải chậm rãi được thu hồi, nơi khóe miệng cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

"Tống lão sư, em thắng sao?" Cùng với 6 chữ này xuất hiện, trước mặt Mặc Giác đột nhiên tối sầm lại, rồi yếu ớt ngã quỵ xuống dưới đất.

Tống Lâm vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, đỡ lấy cơ thể Mặc Giác, giúp nàng không đến mức ngã bệch xuống đất.

Sắc mặt của cô rất khó coi. Thân là giáo viên lâu năm, cô biết rõ, Mặc Giác

thua không phải thua về thi đấu, mà là thua trong lòng. Lòng của con bé đã thua. Tâm thần phải nhận lấy một sự đả kích thật lớn, khiến cho tâm hồn bị tổn thương, là chỗ khó lòng mà chữa khỏi nhất đấy. Nếu như không thể giải quyết được vấn đề này, chỉ sợ nàng vĩnh viễn đều không thể tiến vào Nội viện của Sử Lai Khắc học viện được.

Lớp năm ba, hoàn toàn yên tĩnh.

Ba trận đấu đơn, 2 thua 1 thắng, mà chiến thắng lại còn khó khăn đến vậy. Không hề nghi ngờ, với tình hình hiện tại của Mặc Giác, không có khả năng tham gia trận đoàn chiến ở phía sau nữa rồi.

Nàng dù sao cũng là Nhất Tự Đấu Khải Sư đấy! Tuy vậy cũng không cách nào giành được một trận thắng thực sự…

Chương 545: Chấn động toàn trường

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Phương thức chiến đấu của Diệp Tinh Lan, đã làm toàn trường chấn kinh. Cũng chứng minh, Hồn Sư thông thường so với Đấu Khải Sư, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào thủ thắng.

Thánh Linh Đấu La tự mình ôm Diệp Tinh Lan từ trên Luận Bàn Lôi hạ xuống, đưa nàng đến trước mặt nhóm Đường Vũ Lân đang đứng đợi sẵn.

"Thân thể của con bé không có gì đáng ngại, nhưng hồn lực có chút tiêu hao quá độ, cần phải nghỉ ngơi một chút, không thể tham gia những trận thi đấu phía sau được. Vì lẽ đó ta cũng không miễn cưỡng khiến con bé tỉnh lại. Thật là một cô nương ưu tú." Nhã Lỵ xuýt xoa khen ngợi từ đáy lòng.

Cổ Nguyệt và Hứa Tiểu Ngôn đồng thời đỡ lấy Diệp Tinh Lan. Bọn họ đều không nói gì, nhưng trong mắt mỗi người đều có hỏa diễm hừng hực đang thiêu đốt.

Diệp Tinh Lan không hề thua! Ở trong lòng bọn họ, Diệp Tinh Lan mới thật sự là người thắng cuộc.

Nàng dựa vào tu vi tứ hoàn của mình, đánh gục một tên Ngũ Hoàn Hồn Vương - Nhất Tự Đấu Khải Sư đấy! Mặc Giác rõ ràng cũng không có cách nào tiếp tục lên sân thi đấu những trận phía sau.

"Đoàn chiến, chúng ta phải thắng!" Đường Vũ Lân trầm giọng nói.

Trước khi trận giao lưu này diễn ra, bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng liên quân lớp năm nhất – năm hai có thể thu được thắng lợi cuối cùng. Thế

nhưng một khắc đó, khi thấy Diệp Tinh Lan từ trên trời giáng xuống, đánh cho Mặc Giác nằm gục trên mặt đất, đâm thủng lớp Đấu Khải phòng ngự của nàng, chiến ý của tất cả mọi người đều đã triệt để bùng cháy!

Nhất Tự Đấu Khải Sư thì đã làm sao? Ai nói chúng ta không thể chiến thắng Nhất Tự Đấu Khải Sư chứ? Chúng ta phải thắng, nhất định phải giành chiến thắng!

Đường Vũ Lân nhìn về phía Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt cũng nhìn về phía hắn. Nguyên Ân Dạ Huy từ bên cạnh yên lặng đi tới, đón lấy Diệp Tinh Lan.

Một bầu không khí không tên, hừng hực bao phủ lấy mỗi người bọn họ. Vào đúng lúc này, ánh mắt của mỗi người đều đang như thiêu như đốt.

Trên khán đài, khu vực lớp năm nhất, lúc này mọi người cũng đều trầm mặc. Vì thua nên không có cách nào hoan hô, nhưng một trận thua này của Diệp Tinh Lan, lại mang lại sự chấn động cho bọn họ còn nhiều hơn cả hai trận thắng trước đó.

Huyết quản bọn họ phẳng phất như đang rừng rực cháy, sôi trào trước ý chí chiến đấu ngoan cường bất khuất của vị bạn học này.

Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ, Trịnh Di Nhiên đều ngồi ở hàng trước.

Lúc này, ánh mắt của bốn người có sự khác biệt.

Cho tới nay, bọn họ đều đang cố gắng giữ vững niềm tin của chính mình, nỗ lực đuổi theo bước chân phía trước.

Nhưng chính ở trong nháy mắt này, bọn họ lại rõ ràng cảm nhận được, dù cố gắng truy đuổi cũng không cách nào rút ngắn được khoảng cách, mà ngược lại, lại càng ngày càng trở nên xa hơn.

Diệp Tinh Lan lúc này, ở trong mắt bọn họ, là một người không thể vượt qua!

Chênh lệch, đây chính là chênh lệch đấy!

Lạc Quế Tinh theo bản năng nắm chặt hai tay, móng tay đã đâm sâu vào

bên trong lòng bàn tay từ lúc nào không hay. Ánh mắt của Từ Du Trình chấn động kịch liệt, trước sau đều không hề rời khỏi người Diệp Tinh Lan.

"Bắt đầu từ hôm nay, nàng là nữ thần trong lòng ta." Từ Du Trình mặt lạnh như băng, trầm giọng nói một câu.

Mọi người cứ như vậy mà choáng váng. Còn hắn thì lại sờ sờ môi, trong mắt cũng đồng dạng có gì đó như đang thiêu đốt.

Ánh mắt của hắn không có chút gợn sóng tình cảm nào, nếu có, thì chỉ là ý chí chiến đấu tràn ngập. Từ trên người của Diệp Tinh Lan, hắn tìm ra được con đường mà mình ắt phải đi. Thân thể yếu đuối thì đã làm sao? Hồn Linh cấp độ thấp thì đã thế nào? Đó là bởi vì mình không dám thử nghiệm nên mới vậy. Không có tinh thần dám liều mạng nỗ lực, làm sao có khả năng đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới này?

Thiên phú là một chuyện, nhưng mà có thể điên cuồng như vậy hay không, lại là một chuyện khác! Chỉ có những người cuồng si chân chính, mới có thể leo lên được tới đỉnh cao của đại lục!

Ánh mắt Trịnh Di Nhiên lại có chút ảm đạm, nàng vẫn luôn có chút không phục lắm đối với đoàn đội của Đường Vũ Lân. Nhưng hiện tại nàng lại phát hiện, khoảng cách giữa mình và bọn họ đã quá mức xa xôi.

Dương Niệm Hạ ánh mắt thâm trầm, hắn không hề nhìn Diệp Tinh Lan, mà lại nhìn cái người đứng ở dưới đài, mãi mãi vẫn luôn là hạt nhân của đoàn đội kia.

Hắn ưỡn ngực, trong ánh mắt hắn là hỏa diễm ngập tràn. Trận chiến này, Diệp Tinh Lan không chỉ đã làm cho tất cả mọi người nhìn thấy được sự mạnh mẽ của nàng, mà còn cho thấy một sự tín nhiệm đối với những người bạn của mình. Nàng dùng hành động, thắp sáng lên ý chí mãnh liệt của mọi người, mà chuyện về sau, sẽ giao lại cho Đường Vũ Lân cũng như các đồng đội của nàng.

Dương Niệm Hạ rõ ràng chú ý được, một khắc cuối cùng trước khi Diệp Tinh Lan hôn mê, đầu nàng lại hướng về phương hướng của tên thiếu niên kia. Hắn là, tên thiếu niên kia cũng nhìn thấy rõ ràng.

Tại khu vực khách quý.

"Ghê gớm thật! Người trẻ tuổi bây giờ, thật là không bình thường mà!" Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ lẩm bẩm nói.

Thật hiếm thấy, Trọc Thế không hề phản bác lại, "Đúng đấy! Tiểu nha đầu kia so với ngươi năm đó còn muốn điên hơn mấy phần. Hiện tại ta phải thừa nhận, năm nhất khóa này, đúng là lớp năm nhất mạnh nhất trong vòng mấy trăm năm qua. Tiểu nha đầu này không chỉ là điên cuồng, mà trong sự điên cuồng còn ẩn chứa chiến thuật. Hết thảy sự cường thế trước đó, đều được Hồn kỹ Kiếm Thần t*ng trùng hợp che giấu trong nháy mắt. Nếu như ta không nhìn lầm, một lần cuối triển khai Nhân Kiếm Hợp Nhất - Kiếm Thần Tinh này, thứ con bé dùng chính là kỹ xảo Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của Đường Môn. Chính là nhờ khoảng cách được rút ngắn, nên mới có thể khiến cho một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư am hiểu viễn công ăn thiệt thòi lớn như vậy. Con bé không chỉ mê hoặc đối thủ, mà trong nháy mắt này, ngay cả chúng ta cũng đều bị con bé mê hoặc. Một cô nương vừa điên cuồng lại thông minh như vậy, tương lai tất có thành tựu lớn. Ta thấy, Sử Lai Khắc Thất Quái một đời tiếp theo, con bé có thể sẽ là một trong những người được lựa chọn."

Thái Lão đứng trên đài, hồi lâu sau cũng dần dần bình tĩnh lại. Nơi đáy mắt bà lóe qua một nét kiêu ngạo. Hết thảy học viên của Ngoại viện có thể nói là đệ tử của bà. Một trận đấu này, e rằng khí thế của lớp năm ba…

"Đấu đôi, tuyển thủ của hai bên ra sân." Thái Lão trầm giọng lên tiếng.

Bên phía lớp năm ba, hai vị học viên một nam một nữ, tướng mạo có ít nhất 8 phần 10 giống nhau đứng dậy, cùng nhau đi lên phía trên đài thi đấu.

Một bên khác, đại biểu liên quân năm nhất – năm hai, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt sóng vai mà đi, nhanh chân leo lên đài thi đấu.

Khí tràng của một đôi học viên lớp năm ba bên này rõ ràng có chút ngột ngạt. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt cũng ngột ngạt, nhưng là cảm giác ngột ngạt của núi lửa sắp phun trào.

"Lớp năm ba, Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm!"

"Lớp năm nhất, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt!"

Từng người tự giới thiệu mình.

Khán đài một lần nữa rốt cục cũng trở nên sống động.

"Là Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm sao? Bọn họ là hai anh em sinh đôi, phối hợp cực kỳ ăn ý. Còn có Võ Hồn Dung Hợp Kỹ. Là lực lượng chủ chốt bên trong đoàn đội mạnh nhất lớp năm ba. Hai huynh muội đều là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư. Được gọi là Hỏa Vũ Diệu Dương. Vô cùng lợi hại!"

"Liên quân bên kia lại là lớp năm nhất ra sân, tiểu cô nương lúc nãy hẳn cũng là năm nhất phải không? Năm nhất khóa này thực sự là rất mạnh đấy! Đấu đôi vậy mà lại để cho năm nhất lên!"

"Có chuyện này ngươi không biết đâu! Cái cậu nhóc Đường Vũ Lân kia chính là lớp trưởng của lớp năm nhất, tuy rằng chỉ là tam hoàn, nhưng bản thân lại là một tên Đoán Tạo Sư cấp 5. Dưới tình huống lớp năm nhất có nhiều thiên tài như vậy, thật giống như đều vô cùng nể phục cậu ta. Cổ Nguyệt hẳn là lớp phó. Bất quá chưa từng nghe nói bọn họ sẽ am hiểu giao đấu 2 chọi 2 như thế này."

"Cứ xem là biết ngay thôi! Có người nói năm ngoái lớp năm nhất và năm hai đã tổ chức một buổi giao lưu, nhưng mà bên thắng lợi lại là lớp năm nhất."

"Không thể nào! Cái cô nàng Nguyên Ân Dạ Huy của lớp năm hai rất mạnh mà! Nếu như dưới tình huống không có Nhất Tự Đấu Khải Sư, ta thấy lớp năm ba cũng chưa chắc có người là đối thủ của nàng. Lớp năm nhất có thể thắng được bọn họ?"

"Điều này có gì mà không thể? Ngươi không thấy vừa mới rồi, cô nàng Diệp Tinh Lan kia mạnh bao nhiêu sao! Hiện tại, nhóm các học đệ, học muội thật là đáng sợ! Chúng ta nếu như không cố gắng nỗ lực, sợ là sẽ không phải là đối thủ của bọn họ."

"Xem so tài đi, đã sắp bắt đầu rồi! Thực lực sẽ chứng minh tất cả."

Dưới đài là một trận xôn xao, bên trên Luận Bàn Lôi Đài, Thái Lão thật lạ kỳ, lại không trực tiếp tuyên bố bắt đầu. Lần lượt nhìn hai bên, ánh mắt đặc biệt dừng lại ở trên người Cổ Nguyệt và Đường Vũ Lân lâu hơn một chút,

sau đó mới trầm giọng quát lên: "Thi đấu bắt đầu!"

Cùng với một tiếng tuyên bố này của bà, trên người hai huynh muội Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm, trong nháy mắt có hai ngọn lửa mãnh liệt dâng lên.

Không chỉ có như vậy, bọn họ đồng thời hất tay, từng khối Đấu Khải từ trong chiếc nhẫn trữ vật bay ra, gắn vào cơ thể.

Đấu Khải của bọn họ có màu đỏ rực, mặt trên mơ hồ có hoa văn đỏ tươi. Có giáp 2 giáp tay – cẳng tay, 2 giáp vai – cánh tay, và thêm 1 khối giáp eo – đùi (chiến quần). Mỗi người đều có 5 khối Đấu Khải.

Chương 546: Nghiền ép

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Beta: Vân Phạm

Thời điểm hai huynh muội này gia nhập Sử Lai Khắc học viện chỉ mới 12 tuổi, năm nay bất quá vừa mới 18 tuổi mà thôi. Nắm giữ 5 khối Đấu Khải, khoảng cách đến khi ráp đủ trọn bộ Đấu Khải còn một quãng đường không nhỏ. Nhưng bọn họ cũng còn có thời gian 2 năm, tương lai vẫn còn cơ hội trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, tiến vào Nội viện.

Quan trọng hơn chính là, là Hồn Sư am hiểu Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, bọn họ rất có thể sẽ được học viện ưu tiên, dành cho nhiều thời gian hơn.

Hỏa diễm bốc lên, thân thể hai người cũng thuận theo đó xuất hiện biến hóa, tiếng rống giận trầm thấp vang lên. Võ Hồn của bọn họ tuy rằng đều có thuộc tính "Hỏa", nhưng mỗi người đều có điểm khác biệt.

Tiếng rống vang lên từ trên người Lý Mộng Dương, là tiếng sư tử hống trầm thấp, mà tiếng rống vang lên trên người Lý Mộng Điềm, lại là tiếng hổ gầm sâu thẳm.

Trong lúc nhất thời, sư hống hổ gầm, trên Luận Bàn Lôi, khí thế mãnh liệt ép thẳng tới chỗ Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt.

Hai vàng hai tím, đây là Hồn Hoàn của Lý gia huynh muội, đều là cấp độ tứ hoàn Hồn Tông.

Đường Vũ Lân lao ra, ngay khi đối phương phóng thích Võ Hồn và Đấu Khải, hắn cũng đã xông tới. Hai vòng Hoàng Kim Hồn Hoàn trong nháy mắt xuất hiện ở trên người hắn.

Dù cho hắn biết rõ đệ tam hồn kỹ của Lam Ngân Thảo, Lam Ngân Kim Quang Trận có thể hạn chế thuộc tính nguyên tố, làm suy yếu thực lực đối phương. Nhưng vào giờ phút này, trong lòng Đường Vũ Lân đang kìm nén một đám lửa. Hắn không hề có ý định sử dụng kỹ xảo, mà chỉ muốn dùng phương thức hung hăng nhất va chạm với đối thủ, để giải tỏa ngọn lửa nóng đang hừng hực cháy trong lòng hắn.

Cổ Nguyệt chậm rãi bước về phía trước, xung quanh cơ thể, từng tầng ánh sáng kỳ dị lấp lóa. Trong không khí, phảng phất như có vô số ánh sáng đang hội tụ vào trong cơ thể nàng. Ánh mắt của nàng trước sau đều ở trên người Đường Vũ Lân. Chưa bao giờ rời đi dù chỉ là trong chốc lát.

Huynh muội Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm đồng thời bước tới một bước về phía trước, động tác chỉnh tề như một, chẳng khác nào một người. Thậm chí ngay cả cách Hồn Hoàn hai bọn họ sáng lên cũng giống nhau.

Tóc của bọn họ đã đồng thời biến thành màu đỏ rực, dậm chân một cái, liền vọt thẳng về hướng của Đường Vũ Lân.

Đệ Nhất Kim Long Hồn Hoàn sáng lấp lánh, Kim Lân cấp tốc bao trùm khắp toàn thân, Kim Long Trảo mọc ra. Lấy một chọi hai, Đường Vũ Lân lại không có chút sợ hãi nào.

Hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn Lý Mộng Điềm, chân trái đột nhiên giẫm trên mặt đất một cái, lướt người lao thẳng đến trước mặt Lý Mộng Dương, Kim Long Trảo nắm lại, hướng thẳng về đối phương đánh tới.

Lý Mộng Dương hừ lạnh một tiếng, hỏa diễm nóng rực thiêu đốt, bao phủ nắm đấm phải của hắn, đồng thời phun một luồng lửa từ trong miệng, nhắm vào khuôn mặt Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đối mặt với hỏa diễm liên thiểm của đối phương phụt đến, vẫn không né không tránh, cứ như vậy mà tung cú đấm tay phải ra.

Một bức tường băng lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt hai người. Hỏa diễm phụt lên trên tường băng, tường băng trong nháy mắt bị hòa tan, nhưng phần lớn nhiệt lượng cũng đã bị trung hòa đi. Ngay khi tường băng bị hòa tan, cú đấm của Đường Vũ Lân cũng đã lù lù xuất hiện trước mặt Lý Mộng Dương.

Không hề nghi ngờ chút nào, tường băng là do Cổ Nguyệt phóng thích. Nàng lựa chọn thời cơ, chỉ có thể dùng từ "siêu chuẩn" để hình dung, vừa trợ giúp Đường Vũ Lân chống đối với ngọn lửa của đối phương, vừa không làm ảnh hưởng đến thế tiến công của Đường Vũ Lân.

Tường băng mọc lên một lần hai tầng, một trước một sau. Một bức chính là ở chỗ này, bức còn lại vừa vặn ngăn trở Lý Mộng Điềm ở bên ngoài.

Lý Mộng Dương cũng không ngờ tới Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt lại có thể phối hợp ăn ý đến như vậy. Nhưng bản thân hắn cũng là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, đối mặt với Đường Vũ Lân có tu vi còn yếu hơn cả mình, đương nhiên sẽ không yếu thế.

"Ầm ——" song quyền va chạm vào nhau. Lý Mộng Dương chỉ cảm thấy cứ như thể mình vừa va vào một chiếc Hồn Đạo Hỏa Xa vậy, cánh tay phải, bàn tay phải đau nhức, lực trùng kích cực lớn khiến cơ thể của hắn trực tiếp xoay mòng mòng văng ra ngoài.

Đường Vũ Lân đã phá tan được 4 đạo phong ấn Kim Long Vương, sự cường hãn của thân thể, sự ngưng tụ của sức mạnh, tuyệt đối không thể cân nhắc theo lẽ thường được.

Những tin tức có liên quan tới hắn mà lớp năm ba có thể hỏi thăm được cũng tương đối mơ hồ. Cho dù biết Đường Vũ Lân có khí lực lớn, nhưng chắc chắn sẽ không thể ngờ rằng, sẽ có thể lớn đến trình độ như thế!

Lý Mộng Dương hầu như là xoay tròn bay ra ngoài. Nếu như không phải là ở thời khắc sống còn hắn đột nhiên mượn lực nhảy lên, e rằng cánh tay lúc này đã vỡ vụn mất rồi.

Bất quá hắn cũng xác thực là rất giỏi. Trong lúc còn ở trên không trung, mái tóc màu đỏ hoàn toàn cháy lên, một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng phát sinh. Đệ nhị Hồn Hoàn tỏa sáng.

Sư Tử Hống!

Cùng với một đoàn hỏa diễm cực lớn được phun ra, là một tiếng gầm rung động khắp toàn trường. Thân thể Đường Vũ Lân thoáng trì trệ một chút, một bên khác, bức tường băng còn lại cũng bị phá tan. Lý Mộng Điềm đã vọt tới, một đôi Hổ Trảo vung lên, đánh thẳng vào mặt bên của Đường Vũ

Lân.

Huynh muội bọn họ, một người có Võ Hồn là Hỏa Diễm Ma Sư, một người có Võ Hồn là Hỏa Diễm Ma Hổ. Huynh muội sinh đôi, tâm ý tương thông, phối hợp tấn công địch cực chuẩn xác.

Khí huyết trong cơ thể Đường Vũ Lân nghịch vận, chân phải bỗng nhiên giẫm mạnh, một tiếng long ngâm sục sôi vang vọng toàn trường.

Sư Tử Hống của Lý Mộng Dương còn chưa kết thúc đã bị mạnh mẽ áp chế, 8 luồng khí lưu hình rồng lấy cơ thể Đường Vũ Lân làm trung tâm, giống như có mắt vậy, chen chúc lao về phía hai huynh muội bọn họ.

Song chưởng của Lý Mộng Điềm không thể không đánh xuống mặt đất.

Kim Long Hám Địa, được kích phát bằng huyết thống Kim Long Vương, lại thêm sự tăng phúc khủng bố của hồn kỹ tự sáng tạo - Khí Huyết Nghịch Vận. Coi như là Nguyên Ân Dạ Huy dưới trạng thái toàn thịnh, đón đỡ Kim Long Kinh Thiên, Kim Long Hám Địa của Đường Vũ Lân, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi.

Luận về thực lực cá nhân, Lý Mộng Dương và Lý Mộng Điềm đều không có cửa để so với Nguyên Ân Dạ Huy. Dù cho Đấu Khải đã rút ngắn sự chênh lệch này, nhưng vẫn như trước, có khoảng cách. Hơn nữa, hai chân của huynh muội bọn họ, vẫn chưa có Đấu Khải!

Tiếng nổ vang, tiếng khí bạo vang vọng toàn bộ đài thi đấu. Thứ khán giả nhìn thấy, là hai huynh muội Lý Mộng Dương đồng thời bị chấn bay lên, Đấu Khải trên người lên tục nhấp nháy, mới có thể chống đỡ được phần nào lực trùng kích của Kim Long Hám Địa.

Trong miệng Đường Vũ Lân vang vọng một tiếng rồng ngâm. Thân thể hắn lóe lên, đột nhiên lướt thẳng về phía Lý Mộng Dương. Hàn quang trong mắt lấp lóa, tay phải hung hãn tung ra, 5 đạo ám kim hào quang đột nhiên xuất hiện, chính là Kim Long Khủng Trảo.

Lý Mộng Dương chỉ cảm thấy một luồng ác phong đập vào mặt, trong lòng thầm kêu không ổn! Đệ tứ Hồn Hoàn trong nháy mắt tỏa sáng. Một chiếc lồng ánh sáng màu đỏ thắm bao trùm toàn thân, thân thể hắn cũng theo đó trở nên cường tráng hơn, hai tay chắn trên đỉnh đầu. Bên trên Đấu Khải,

hào quang rực sáng.

"Ầm…!!! "

Cả người Lý Mộng Dương trực tiếp bị Kim Long Khủng Trảo mạnh mẽ đánh cho nằm bẹp trên mặt đất. Lại càng kinh khủng hơn chính là, trên cặp Đấu Khải, hơi cánh tay đã xuất hiện tiếng vỡ vụn, tuy rằng chưa bị phá nát, nhưng mặt trên đã xuất hiện chi chít vết rạn nứt.

Một ngụm máu tươi phun ra.

Lý Mộng Điềm lúc này mới vừa rơi xuống đất, nhanh chóng chạy thẳng về phía huynh trưởng. Bọn họ lúc này cũng đã biết được, lớp năm nhất này, quả thật chính là một ổ toàn quái vật siêu cấp đấy! Muốn chiến thắng bọn họ, cũng chỉ có thể dựa vào Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Ánh bạc lóe lên, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Cút ngay!" Lý Mộng Điềm khẽ kêu lên tiếng, một đôi Hổ Trảo đánh ra, hai trảo ảnh hư huyễn xuất hiện.

Cổ Nguyệt cũng tương tự vỗ ra một chưởng, một đoàn Lam Sắc Hỏa Cầu che ở trước mặt nàng.

"Ầm…!!!" Toàn thân Lý Mộng Điềm trực tiếp bị những quả cầu lửa màu xanh lam đánh bay lên.

Tiếp đó, một quả Băng Cầu khủng bố, đường kính vượt quá 1 mét, mọc đầy gai nhọn, cũng đã đuổi theo.

Lý Mộng Điềm bỗng nhiên nâng hai tay lên, dựa vào Đấu Khải của mình đập về phía Băng Cầu. Băng Cầu bị phá nát, nhưng nàng cũng rên lên một tiếng, bị hất văng càng xa hơn.

Đường Vũ Lân bước tới một bước, cũng đã đi tới bên người Lý Mộng Dương, chân phải lần thứ hai giẫm xuống mặt đất, Kim Long Hám Địa trực tiếp chấn cho Lý Mộng Dương vừa mới lóp ngóp bò lên bay thẳng lên không trung. Tiếp đó, Kim Long Kinh Thiên, một chiếc đầu rồng vàng óng cứ như thể muốn nuốt chửng lấy Lý Mộng Dương vậy, đánh vào thân thể

của hắn.

Một đoàn Ngân Nguyệt Quang rốt cục tỏa ra, che ở trước người Lý Mộng Dương. Kim Long Kinh Thiên chui vào trong đó, không hề mang theo nửa điểm sóng năng lượng, biến mất không còn tăm hơi.

Thái lão huơ tay một cái, chộp lấy Lý Mộng Dương ở giữa không trung, hướng về Đường Vũ Lân gật đầu một cái.

Một bên khác, mắt thấy ca ca bị xác nhận kết thúc thi đấu, Lý Mộng Điềm đầy sốt sắng. Sau khi rơi xuống đất liền cấp tốc lao ra, đệ tứ Hồn Hoàn trên người lóe sáng. Một tiếng hổ gầm đột nhiên vang lên, một con Hỏa Diễm Ma Hổ cực lớn từ trên người nàng được thả ra ngoài. Mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong, là một Hồn Linh hòa vào với con hổ lớn nọ. Lao thẳng tới Cổ Nguyệt!

Cổ Nguyệt đứng bất động tại chỗ. Ánh bạc lóe lên, trước người của nàng cũng đã có thêm một bóng người, một bóng người vĩ đại, toàn thân bao phủ trong lớp vảy hoàng kim.

Kim Lân đã trở nên sáng bóng như gương, phân thân Hỏa Diễm Ma Hổ va chạm ở trên người hắn, chỉ khiến cho lớp vảy sáng lên một chút mà thôi.

Sau đó, Lý Mộng Điềm liền nghe được một tiếng long ngâm to rõ. Một chiếc đầu rồng to lớn màu vàng óng, liền trực tiếp xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngân Nguyệt Quang lần thứ hai sáng lóng lánh, che ở trước mặt Lý Mộng Điềm. Lại một lần nuốt chửng đầu rồng, nhưng lần này điểm khác biệt chính là, bên trong mơ hồ vang lên tiếng nổ vang rền liên tiếp, mơ hồ có ánh sáng màu bạc dập dờn.

Toàn trường yên tĩnh!

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt lúc này vừa vặn đứng ở ngay chính giữa Luận Bàn Lôi.

Hai người đứng sóng vai, Kim Lân trên người Đường Vũ Lân còn đang mơ hồ lập loè hào quang nhàn nhạt. Ánh mắt của hắn tràn ngập vẻ hung hăng thô bạo, chỉ là đứng ở nơi đó thôi, mà đã đem lại cho người ta một loại áp

lực vô hình.

Tạ Giải đứng ở dưới đài, nhìn Đường Vũ Lân trên đài, không nhịn được lẩm bẩm nói: "Phương thức chiến đấu này của lão đại thực sự là càng ngày càng thô bạo, cũng càng ngày càng cuồng dã. Bất quá, ta yêu thích. Thực là thuận mắt!"

"Lớp năm nhất, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, thắng." Thái lão thả huynh muội Lý Mộng Dương trong tay xuống, cũng đồng thời tuyên bố kết quả thắng bại của cuộc tranh tài này.

Thắng! Lớp năm nhất lại thắng thêm một lần nữa!

Chương 547: Chịu thua

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Hơn nữa trận này so với 3 trận đấu đơn trước đó không giống nhau. 3 trận đấu đơn xuất hiện tình huống dây dưa, hơn nữa chí ít thực lực không kém nhau quá nhiều. Trận đấu của Diệp Tinh Lan có thể nói là khốc liệt, nhưng tuyệt đối chưa từng xuất hiện cục diện thắng lợi hoàn toàn nghiêng về một phía.

Nhưng trận đấu đôi này, ở trong mắt tất cả mọi người, lại là một thắng lợi mang tính chất nghiền ép.

Lúc trận thi đấu mới bắt đầu, huynh muội Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm vừa ra sân liền định triển khai thăm dò. Nhưng đến cuối cùng, bọn họ lại bị cưỡng bách tách nhau ra, thậm chí ngay cả Võ Hồn Dung Hợp Kỹ còn chưa kịp sử dụng mà đã thua trận mất rồi!

Thua vô cùng thê thảm!

Sắc mặt hai anh em đều trở nên hoàn toàn trắng bệch. Không chỉ là bởi vì bị thương, mà còn là bởi vì hai người đang đứng ở ngay chính giữa đài thi đấu nọ.

Trên người Đường Vũ Lân vẫn mơ hồ có tiếng rồng ngâm như trước, đem lại cho bọn họ một cảm giác không cách nào chiến thắng nổi.

Hoàng Kim Hồn Hoàn, Kim Lân, dưới tình huống chưa sử dụng Đấu Khải, trong khi hai người phe mình đều đã được tăng phúc bởi 5 khối Đấu Khải rồi đấy! Nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn bị áp chế! Bọn họ thua, dù trong lòng không phục, nhưng lý trí cũng đã bị ép phải thừa nhận.

Lớp vảy trên người Đường Vũ Lân chậm rãi thu hồi, nhưng lại không hề đi

xuống khỏi đài thi đấu. Tiếp theo, chính là trận đoàn chiến 7 đấu 7, bọn họ vẫn sẽ là người ra trận.

Hắn sở dĩ dùng thủ đoạn khốc liệt như vậy để chiến thắng đối phương, chính là muốn tạo cơ sở cho trận đoàn chiến 7 đấu 7. Không thể nghi ngờ, đối thủ tham gia 2 đấu 2 nhất định sẽ xuất hiện tại trận đoàn chiến tiếp đó. Hắn phải để lại một ấn tượng trong lòng đối phương, là không thể chiến thắng!

Liên quân hai lớp bên này, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải, Từ Lạp Trí năm người lục tục đi lên đài thi đấu, đến bên cạnh Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt.

Diệp Tinh Lan không thể ra sân, Từ Lạp Trí thay thế nàng. Khuôn mặt béo úc núc của Từ Lạp Trí bình thường đều luôn tươi cười ha ha, lúc này đã trở nên âm trầm như nước, đi tới bên người Đường Vũ Lân, không ngừng cầm từng cái Khôi Phục Đại Bao Thịt đưa cho hắn, giúp hắn bổ sung huyết mạch lực. 7 người đứng ở nơi đó, một luồng áp lực vô hình trong nháy mắt tràn ngập khắp toàn trường.

Trái lại, lớp năm ba bên này, hoàn toàn trầm mặc, chỉ có Lý Càn Khôn, yên lặng đi lên sân thi đấu.

"Chờ một chút!" Tống Lâm giơ tay, nắm lấy vai của Lý Càn Khôn.

Lý Càn Khôn quay đầu lại, có chút khó hiểu nhìn về phía cô.

Tống Lâm nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi. Thời điểm cô một lần nữa mở hai mắt ra, tựa hồ đã hạ quyết tâm.

Cô hướng về Thái Lão trên đài, trầm giọng nói ra: "Thái Lão, đoàn chiến lớp chúng ta bỏ cuộc, chúng ta chịu thua."

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

Chịu thua? Lớp năm ba, chịu thua? Vậy mà lại chịu thua? Ở dưới tình huống còn có một vị Nhất Tự Đấu Khải Sư, người mạnh nhất lớp năm ba Lý Càn Khôn vẫn còn chưa ra tay, lớp năm ba vậy mà lại chịu thua!

"Tại sao, Tống lão sư?" Lý Càn Khôn vội vàng hỏi.

Tống Lâm cười khổ, hướng về hắn lắc lắc đầu, "Nhìn các đồng đội của ngươi đi. Đoàn chiến, chúng ta không có cơ hội!"

Lý Càn Khôn ngẩn ngơ, ánh mắt đầu tiên nhìn về phía Mặc Giác lúc này đã tỉnh lại, nhưng lại ngồi ở bên sân cứ như là một xác chết di động.

Lại nhìn Diệp Ngộ một chút, Diệp Ngộ lúc này ánh mắt đờ đẫn, đang chằm chằm nhìn Đường Vũ Lân đứng trên đài, tựa hồ là đang nuốt nước bọt.

Trên đài, Lý Mộng Dương, Lý Mộng Điềm huynh muội tựa sát vào nhau, lập lòe ở trong ánh mắt bọn họ là sự sợ hãi.

Lại nhìn một chút những người đồng đội vẫn còn chưa ra trận. Khi bọn họ đón lấy ánh mắt của Lý Càn Khôn, đều không hẹn mà cùng cúi đầu.

Niềm tin của bọn họ, tan vỡ! Ở bên trong 4 trận tranh tài trước đó, sự tự tin của bọn họ bị liên quân lớp năm nhất, năm hai đánh tan, không còn.

"Tống lão sư, em muốn đánh trận này! Dù cho là 1 đấu 7, dù cho chỉ có một mình em, em cũng phải đánh!" Lý Càn Khôn nắm chặt song quyền.

Tống Lâm lại lắc đầu, "Ta không muốn ngươi giống như Mặc Giác. Ta đã quyết định!"

Hô hấp của Lý Càn Khôn nhất thời biến thành ồ ồ, chăm chú nhìn nhóm 7 người Đường Vũ Lân đứng trên đài thi đấu. Nhìn thấy trong mắt bọn họ như có một ngọn lửa đang hừng hực cháy, hắn đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người bỏ đi.

Lớp năm ba thua, ở ngay trước mặt hết thảy 6 lớp của Ngoại viện, bọn họ đã thua! Thua triệt triệt để để, thậm chí ngay cả trận đoàn chiến 7 đấu 7 cuối cùng còn chưa được tiến hành, vậy mà đã thua!

Quả thực, bọn họ còn có Nhất Tự Đấu Khải Sư Lý Càn Khôn vẫn còn chưa ra tay! Nhưng mà, e rằng cả lớp bọn họ, sức chiến đấu hoàn chỉnh chỉ còn có mỗi mình Lý Càn Khôn. Mà hắn thì lại phải đối mặt với 7 người, 7 đối thủ cực kỳ cường hãn.

Quyết định của Tống Lâm là chính xác! Cô không hi vọng đệ tử của mình

lại bị đả kích thêm một lần nữa. Nếu như đoàn chiến 7 đấu 7 cũng thua trận, vậy thì Lý Càn Khôn chắc chắc cũng sẽ bị tổn thương tinh thần rất lớn. Đây tuyệt đối không phải là điều mà cô muốn chứng kiến.

Trên đài thi đấu, Đường Vũ Lân đứng ở phía trước nhất. 6 đồng đội đứng bên cạnh hắn, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn, Tạ Giải, Từ Lạp Trí, Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ.

Bảy thiếu niên, thiếu nữ mang theo sự phấn chấn của tuổi trẻ, trong mắt hừng hực lửa cháy, mang theo niềm tin tất thắng đứng ở nơi đó.

6 lớp Ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện, gần 500 người nhìn bọn họ, đều có cảm giác hoảng hốt.

"Mấy đứa trẻ này, thật khó lường!" Thánh Linh Đấu La lúc này đã trở lại khu khách quý, khẽ suýt xoa.

Trận chiến này, ở ngay trước mặt toàn bộ học viên của Ngoại viện, Đường Vũ Lân và các đồng đội của hắn, rốt cục lộ ra thực lực cao chót vót. Trải qua hơn một năm tích lũy, để rồi phô bày một lần, khiến cho bọn họ thể hiện ra được thực lực chân chính của bản thân. Bọn họ không chỉ có thiên phú trác tuyệt, mà quan trọng hơn chính là niềm tin tất thắng này.

Dù cho đối mặt với Nhất Tự Đấu Khải Sư cũng tuyệt không hèn nhát. Đó chính là bọn họ! Những thiếu niên thiếu nữ đang ở độ tuổi thanh xuân, giàu sức sống, có chút cố chấp, và cũng rất mạnh mẽ!

Trọc Thế nhìn về phía Phong Vô Vũ ở bên cạnh, Phong Vô Vũ cũng vừa đúng lúc quay sang nhìn hắn.

Thật hiếm thấy, Song Thánh Long cũng không tiếp tục đấu võ mồm. Từ trong mắt đối phương, bọn họ đều nhìn thấy được sự vui mừng.

Thêm vào Diệp Tinh Lan, 8 người trẻ tuổi này, tuổi tác bình quân chỉ 14 tuổi rưỡi. Lại cho bọn họ mấy năm, chờ đến thời điểm bọn họ đạt đến 18, 19 tuổi, tin rằng, khi đó bọn họ, nhất định có thể đủ sức để kế thừa truyền thống Sử Lai Khắc, bước vào thời đại mới.

"Các chủ nói đúng, người trẻ tuổi ưu tú như vậy, cần thêm nhiều sự rèn luyện."

"Lớp năm ba từ bỏ đoàn chiến 7 đấu 7. Kết quả cuộc giao lưu hôm nay, liên quân lớp năm nhất – năm hai giành thắng lợi chung cuộc." Thái Lão đầy dứt khoát tuyên bố kết quả cuối cùng.

Mãi đến lúc này, trên khán đài, khu vực của lớp năm nhất, năm hai, mới vang lên một loạt tiếng hoan hô vang dội kinh thiên động địa. Đặc biệt là lớp năm nhất. Là lớp tân sinh của học viện, thời gian bọn họ gia nhập học viện bất quá chỉ mới một năm mà thôi! Nhưng đã lấy phong thái chủ lực, chiến thắng được đội đại biểu của lớp năm ba vốn được cho là mạnh nhất Ngoại viện. Chuyện này có ý nghĩa là, bọn họ đã đứng ở đỉnh cao của Ngoại viện. Chí ít trong tương lai mấy năm tới, toàn bộ Ngoại viện cũng sẽ không có mấy ai có thể vượt qua được lớp của bọn họ.

Đường Vũ Lân giơ hai tay lên cao, Từ Lạp Trí nhảy xuống Luận Bàn Lôi, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Diệp Tinh Lan lúc này đã tỉnh lại. Trong tiếng bật thốt lên đầy kinh ngạc của Diệp Tinh Lan, hắn đã ẵm nàng lên, lại một lần nữa chạy lên bên trên Luận Bàn Lôi.

"Chúng ta là giỏi nhất!"

Diệp Tinh Lan khuôn mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: "Mau buông ta xuống." Lúc này thân thể nàng bủn rủn vô lực, có muốn phản kháng cũng không làm được.

"Hả? Nàng nói cái gì?" Từ Lạp Trí lớn tiếng hỏi. Lúc này, trên đài, dưới đài đều là tiếng hoan hô, có lẽ hắn không nghe được âm thanh của Diệp Tinh Lan chăng?

"Ta nói ngươi mau buông ta xuống!" Diệp Tinh Lan không vui lặp lại.

"Hả? Nàng bảo ta đừng buông nàng ra sao? Yên tâm đi, Tinh Lan tỷ, ta nhất định sẽ ôm thật chặt nàng." Vừa nói, Từ Lạp Trí rung rung cánh tay, ôm nàng còn chặt hơn.

"Cái tên mập mạp chết bầm này!" Diệp Tinh Lan không nhịn được, ở trên cánh tay hắn nhéo một cái. Từ Lạp Trí cúi đầu nhìn nàng, ngây ngô nở nụ cười.

Đại biểu đội của lớp năm ba được Lý Càn Khôn dẫn dắt, nhanh chân rời đi.

Toàn bộ học viên lớp năm ba toàn bộ đều đã nhanh chóng rời khỏi sân thi đấu. Ngày hôm nay, nơi này không thuộc về bọn họ.

"Ta muốn tuyên bố một chuyện." Âm thanh của Thái Lão vang vọng khắp toàn trường. Khí tức của cấp độ Phong Hào Đấu La, lập tức đè ép toàn bộ tiếng hoan hô và âm thanh huyên náo xuống.

Chương 548: Tinh La Đại Lục?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Ánh mắt mọi người tập trung trên người Thái lão, Thái lão trầm giọng nói: "Xét thấy biểu hiện ưu tú của liên quân lớp năm nhất – năm hai bên trong những trận thi đấu vừa rồi, học viện sẽ chọn ra từ hai lớp này một nhóm học viên, tham gia hoạt động giao lưu với Tinh La Đại Lục vào nửa năm sau. Các ngươi cần phải càng thêm nỗ lực, tranh thủ lấy được tiêu chuẩn để đi tới Tinh La Đại Lục. Thời gian giao lưu là một năm."

Tinh La Đại Lục?

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía Thái lão. Đối với bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là một cái thế giới hoàn toàn mới. Tinh La Đại Lục, đến tột cùng sẽ có hình dáng gì đây?

Không thể nghi ngờ, thân là lớp trưởng, hắn nhất định sẽ nằm trong danh sách người được chọn. Hắn không khỏi nhớ lại hai thầy trò trước đây đến Đoán Tạo Sư Hiệp Hội khiêu chiến. Cũng đi giao lưu giống như bọn họ sao? Hẳn là không phải vậy chứ?

Nói thẳng thắn, hắn cũng không muốn đi cho lắm. Từ sau khi tiến vào Sử Lai Khắc học viện, thực lực của hắn có thể nói là có tiến triển cực nhanh. Nơi này có tài nguyên tu luyện tốt nhất, hơn nữa còn có tài nguyên Đường Môn bên kia cung cấp. Chỉ cần tiếp tục giữ vững, Đường Vũ Lân có lòng tin, trước khi hoàn thành năm nhất, hắn sẽ có thể trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư. Mà khi đó, hắn mới 16 tuổi. Dù cho là ở Sử Lai Khắc học viện, nơi thiên tài lớp lớp, bọn họ cũng tuyệt đối là người tài ba.

Sau đó sẽ gia nhập Nội viện để được đào tạo chuyên sâu, hướng thẳng trên con đường trở thành cường giả. Nhưng trong thời gian một năm đi tới Tinh La Đại Lục này, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Không chỉ là hắn, các đồng đội bên cạnh cũng đều có chút mờ mịt. Cổ Nguyệt suy tư, Nguyên Ân Dạ Huy rõ ràng đang nhíu mày.

Các học viên lục tục rời khỏi Luận Bàn Lôi, từng người đều tập trung vào việc tu luyện của riêng mình.

Đám người Đường Vũ Lân thì lại trực tiếp trở về ký túc xá công đọc sinh.

"Nguyên Ân, Chính Vũ, các ngươi trước tiên không vội trở về, chúng ta cùng thảo luận một chút về chuyện ngày hôm nay Thái lão nói nhé?"

"Được!" Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ dừng bước lại.

Ký túc xá công đọc sinh cũng chỉ có 8 người bọn họ mà thôi, đúng là tuyệt đối thanh tịnh.

"Tinh La Đại Lục, mọi người có ai biết ít nhiều gì không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tạ Giải nói: "Ta hiểu được một ít. Ở Đấu La Đại Lục chúng ta, ban đầu vốn có hai quốc gia. Một quốc gia gọi là Thiên Đấu đế quốc, còn có một cái chính là Tinh La đế quốc. Ngoài hai đại đế quốc ra còn có một ít tiểu quốc. Khoảng chừng ở thời điểm hơn một vạn năm trước, do lớp vỏ Trái Đất biến động, có một khối địa lục gọi là Nhật Nguyệt Đại Lục di chuyển tới, giáp giới cùng với chúng ta. Nhật Nguyệt Đại Lục có tài nguyên phong phú cùng với Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật phát triển. Khi đó, Thiên Đấu đế quốc cũng đã phân liệt thành 2 quốc gia. Sau đó, chiến tranh đã bắt đầu!"

"Đó là thời đại thuộc về Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Ở trong thời đại này, cuối cùng vẫn là Nhật Nguyệt đế quốc chiếm cứ thượng phong. Bọn họ chiếm đoạt hai quốc gia do Thiên Đấu đế quốc phân liệt mà thành, đồng thời cũng đầy khẩn trương, chuẩn bị tiến công Tinh La đế quốc. Là Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo và Long Điệp Đấu La Đường Vũ Đồng dẫn dắt các đồng đội ngăn cơn sóng dữ. Cuối cùng là vì nguyên nhân gì đó không rõ ràng, nhưng ít ra Nhật Nguyệt đế quốc đã tạm thời đình chỉ công kích đối với Tinh La đế quốc. Quá trình này kéo dài rất nhiều năm."

"Hoàng tộc còn sót lại của Thiên Đấu đế quốc dẫn dắt các tùy đi đi ra hải ngoại, cuối cùng tìm ra được một mảnh đại lục, đồng thời chiếm lĩnh nơi

đó, chính là Thiên Đấu Đại Lục hiện tại. Mà ở Đấu La Đại Lục chúng ta, thực lực Nhật Nguyệt đế quốc càng ngày càng mạnh. Linh Băng Đấu La và Long Điệp Đấu La thăng nhập Thần Giới, không xen vào những chuyện xảy ra trên đại lục nữa. Bất đắc dĩ, Tinh La đế quốc âm thầm phái ra một đội tàu, rốt cục cũng tìm ra được một mảnh đại lục với tài nguyên phong phú, sau đó bắt đầu lặng lẽ tiến hành di dân, dời đô. Cuối cùng, Tinh La đế quốc có lượng lớn nhân khẩu di dân rời đi. Nhật Nguyệt đế quốc thống nhất đại lục, sau đó nhiều lần cải tổ, hình thành Liên Bang hiện tại. Cho nên nói, bất kể là Thiên Đấu Đại Lục hay là Tinh La Đại Lục, trên thực tế bọn họ cũng đều là dân bản địa của Đấu La Đại Lục chúng ta, hơn nữa còn có địch ý rõ ràng đối với Liên Bang. Nếu như chúng ta đi tới Tinh La Đại Lục giao lưu, chỉ sợ sẽ rất không bình lặng, sẽ gặp phải rất nhiều sự khiêu chiến. Nhân tố bất ổn định nhất định là không ít!"

Nhạc Chính Vũ gật đầu, "Những gì Tạ Giải nói trên căn bản cũng giống như ta biết. Tinh La Đại Lục này, nếu như đi một chuyến, phỏng chừng sẽ gặp phải rất nhiều chuyện. Bất quá, thật ra là ta lại rất có hứng thú. Đi xem xem phong tình ở một mảnh đại lục khác cũng không tệ! Phía học viện nhất định sẽ bảo đảm cho sự an toàn của chúng ta. Ta nghe nói, trước đó Tinh La Đại Lục cũng phái sứ đoàn đến đây tiến hành giao lưu với Liên Bang chúng ta. Tinh La Đại Lục bên kia, mức độ phát triển đến đâu chúng ta đều không nắm rõ. Đi xem thử cho biết, mức độ phát triển của bọn họ, có tiên tiến bằng Liên Bang chúng ta hay không?"

Đường Vũ Lân nhìn về phía Nguyên Ân Dạ Huy, "Ngươi thật giống như là không muốn đi thì phải?"

Nguyên Ân Dạ Huy yên lặng gật đầu, "Ta cảm thấy đã quen thuộc với sinh hoạt bên này, không quá nguyện ý rời đi. Hiện tại việc tu luyện của mọi người đều đã đi vào quỹ đạo, để lỡ một năm, kỳ thực rất quan trọng."

Đường Vũ Lân nói: "Ta phỏng chừng học viện nhất định sẽ tuyển chọn ngươi. Dù sao ngươi cũng là lớp trưởng lớp năm hai. Hơn nữa, nếu để chúng ta đi, về phương diện tu luyện, hẳn là học viện cũng sẽ có bồi thường mà thôi!"

Nguyên Ân Dạ Huy nhún nhún vai, "Thích hay không thích thì cũng phải đi thôi! Thời gian nửa năm, ngươi có nhắm làm ra đủ số lượng Hữu Linh Kim Loại không?"

Đường Vũ Lân khẽ động trong lòng, "Sao vậy? Ngươi còn muốn trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư hay sao? Coi như ta đoán tạo ra đủ, cũng không thể nào chế tác ra kịp!"

Nguyên Ân Dạ Huy híp hai mắt lại, nói: "Chí ít chế tạo ra một bộ là đủ rồi! Ta cảm thấy nếu như 8 người chúng ta toàn lực ứng phó là được rồi!"

Mắt Đường Vũ Lân sáng rỡ lên, "Ý của ngươi là…?"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Việc ngươi cần làm, chính là trong thời gian nửa năm tới đoán tạo ra đầy đủ số lượng Nhất Tự Đấu Khải Hữu Linh Hợp Kim cho 8 người chúng ta, những chuyện khác ngươi không cần phải để ý đến. Sau đó chúng ta sẽ tranh thủ chế tạo ra một bộ Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải hoàn chỉnh cho một người trong số chúng ta. Sau đó, trong tương lai một năm đi tới Tinh La Đại Lục này, dùng số lượng kim loại đã được chuẩn bị kỹ càng đó, chế tác Đấu Khải cho những người còn lại. Như vậy mới có thể không làm lỡ tiến độ của chúng ta."

Lời vừa nói ra, ánh mắt Đường Vũ Lân không khỏi nhìn về phía Diệp Tinh Lan. Luận về chế tác Đấu Khải, trình độ của nàng là cao nhất.

Diệp Tinh Lan nói: "Ta hiện tại vẫn ở trình độ trình độ Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 5. Muốn hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải, cần phải thăng cấp lên đến Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 6, bằng không thì linh kiện hạt nhân cuối cùng của Nhất Tự Đấu Khải sẽ không có cách nào hoàn thành. Ta sẽ cố gắng thử nỗ lực một phen, tranh thủ có đột phá trong vòng nửa năm này."

Đường Vũ Lân gật đầu, "Được, vậy ngươi ở trong nửa năm này, trong lòng không cần suy nghĩ bất kỳ thứ gì khác, chỉ quan tâm đến việc chế tạo ra một bộ Đấu Khải trọn vẹn cho chính bản thân mình. Chỉ khi thực lực tổng hợp của ngươi trở nên mạnh mẽ, tốc độ tiếp tục chế tác Nhất Tự Đấu Khải trong tương lai mới có thể càng nhanh hơn. Nguyên Ân, Chính Vũ, ý của các ngươi thì sao?"

"Ta không có ý kiến." Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu.

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta cũng không có ý kiến. Bất quá, ta cũng là Chế Tạo Sư, Đấu Khải của ta, ta vẫn muốn tự mình chế tạo. Phần ta cứ từ từ đi, tài nguyên đều dồn về hết cho Tinh Lan cũng không thành vấn đề!" Hắn còn thiếu một chút nữa mới có thể đạt đến Chế Tạo Sư cấp 5. Vì trong vòng

nửa năm phải tăng cường thực lực tổng hợp của đoàn đội, nên trước hết tăng cường số lượng Đấu Khải cho Diệp Tinh Lan hiển nhiên là thích hợp nhất.

Hơn nữa, ngày hôm nay, trận chiến này, Diệp Tinh Lan cũng đã dùng năng lực thực chiến mạnh mẽ để chứng tỏ bản thân mình. Tuy bại còn vinh! Để cho đoàn đội có thể giành được thắng lợi cuối cùng, nàng đã trả một cái giá cực lớn. Nếu không thì, nếu như Hồn Sư Thiên Nga Đen, Mặc Giác, có thể tham gia trận đoàn chiến 7 đấu 7 cuối cùng, dưới tình huống có hai vị Nhất Tự Đấu Khải Sư tọa trấn, lớp năm ba làm sao có khả năng sẽ chịu thua? Tỷ lệ thắng lợi của bọn họ cũng sẽ là vô cùng nhỏ.

Đường Vũ Lân đưa tay phải ra, "Vậy nửa năm này, tất cả chúng ta cùng nhau cố gắng hơn!"

Cổ Nguyệt theo thói quen, đặt bàn tay của nàng ở bên dưới lòng bàn tay hắn, những người khác lần lượt đặt tay mình ở bên trên.

Ngày hôm nay, tuyệt đối là một kỷ niệm đáng nhớ, bởi vì đây là thời khắc đoàn kết nhất của các học viên công đọc sinh.

Những ngày tháng sau đó, mọi người đều trở nên bận rộn hơn.

Lớp năm nhất, bầu không khí học tập của các học viên so với bất kỳ lớp nào cũng đều tốt hơn. Nhóm của Đường Vũ Lân bọn họ đã đem lại một tác dụng kích thích ý chiến chiến đấu của mọi người rất rõ rệt.

Danh xưng “Khóa Năm Nhất mạnh nhất” cũng nhanh chóng được lan truyền, được toàn bộ Ngoại viện tán thành.

Ngoại trừ Đường Vũ Lân ra, toàn bộ các thành viên của nhóm đều đã đạt tới tu vi tứ hoàn. Hắn mỗi ngày cũng chỉ có hai việc, tu luyện hồn lực, và đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim.

Tiêu chuẩn đi tới Tinh La Đại Lục giao lưu rất nhanh đã được thông qua. Lớp năm nhất, Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn. Lớp năm hai, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ. Đúng là 8 vị công đọc sinh bọn họ!

Lão sư dẫn đội là Vũ Trường Không. Ngoại trừ Vũ Trường Không ra,

trưởng đoàn chính là Ngân Nguyệt Đấu La Thái Nguyệt Nhi.

Vũ Trường Không dẫn đội, đương nhiên là nhóm Đường Vũ Lân đều rất đồng ý, nhưng Thái lão cùng đi, lại khiến cho mấy người Đường Vũ Lân có chút ngột ngạt. Dù sao, thời điểm năm đó vừa nhập học, Thái lão đã làm khó dễ bọn họ không ít.

Nửa năm sau.

Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, Linh Băng Quảng Trường.

Na ngồi ở trên bệ đá bên cạnh quảng trường, nhẹ nhàng đung đưa hai chân. Hôm nay nàng mặc váy dài, lúc hai chân lay động, lộ ra một đoạn bắp chân trắng noãn như ngọc. Mái tóc bạc càng dài hơn, xõa tung ở sau gáy. Bên trong ánh chiều tà, như có một thiên thần nhỏ tỏa sáng lung linh.

"Ca ca, khi nào thì anh đi?" Na nghẹ giọng hỏi.

Chương 549: Khi nào có thể đến cấp 40?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Đường Vũ Lân mỉm cười lắc lắc đầu, "Anh cũng không biết nữa, hẳn là chỉ trong mấy ngày tới nữa thôi."

"Lão sư không chịu để cho em đi..." Na mím đôi môi đỏ, mặt đầy bất mãn.

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Cũng không phải là không quay trở về, chỉ là đi một năm thôi mà."

Na bất mãn nói: "Anh cam lòng để lại một mình em ở chỗ này sao? Hơn nữa cũng không biết tình hình Tinh La đế quốc như thế nào, em lo cho anh lắm!"

Đường Vũ Lân vuốt ve mái tóc dài của nàng, "Ngoan nào, chuyện này đã không cách nào thay đổi. Na, Nhất Tự Đấu Khải của em đã hoàn thành xong chưa?"

Na lắc đầu một cái, "Còn thiếu một khối cuối cùng mới hoàn thành."

"Cố lên nha! Nói không chừng, một năm sau lúc ca ca quay trở lại, chính là Nhất Tự Đấu Khải Sư đấy!" Đường Vũ Lân cười nói.

Na cũng nở nụ cười, "Không tin đâu, đến hiện tại anh chỉ mới có 1 khối Đấu Khải, làm sao có thể nhanh như vậy chứ!"

Đường Vũ Lân nói: "Không biết cái gì gọi là ‘thiên phú dị bẩm’ sao?"

Na "ha ha" nở nụ cười, "Ca, từ lúc nào anh đã trở nên tự đại như thế? Lại nói, anh còn chưa tới cấp 40 đâu đấy? Em thấy anh mỗi ngày đều liều mạng tu luyện như vậy, đến thời gian để chơi với “người ta” còn chẳng có, còn

bao nhiêu cấp nữa mới có thể đột phá?"

Đường Vũ Lân cười khổ trả lời: "Cấp 38, còn kém 2 cấp. Hic, thiên phú này của anh cũng quá tệ rồi. Tốc độ tu luyện hồn lực đặc biệt chậm."

Chính hắn cũng vì chuyện này mà đau đầu. Nửa năm trôi qua, hồn lực của hắn vẫn lẹt đẹt ở cấp 38, tuy rằng khoảng cách đến cấp 39 đã rất gần, nhưng rất hiển nhiên là không cách nào trước khi đi tới Tinh La Đại Lục đột phá được đến cấp 40. Không đạt đến được cấp 40, cũng mang ý nghĩa hắn không cách nào trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6, cũng không năm giữ được đệ nhị Hồn Linh, đệ tứ Hồn Hoàn.

Mà mỗi một cái này, đều là yếu tố hạn chế thực lực của hắn tăng lên.

Thân là đội trưởng, lại có tu vi thấp nhất, làm sao lại không khiến người ta phiền muộn cho được? Hồn lực cao nhất là Nguyên Ân Dạ Huy, cũng đã đạt đến cấp 45. Cổ Nguyệt cũng đã đến cấp 44. Nhạc Chính Vũ cấp 44. Diệp Tinh Lan cấp 43, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí đều đạt cấp 42. Chỉ có mỗi mình hắn "cô đơn" ở cấp 38.

Sau khi đột phá cấp 40, thực lực của mọi người đều tăng lên rất nhanh. Đường Vũ Lân vẫn nỗ lực tu luyện hồn lực, nên những phương diện khác cũng không có tiến bộ nào tính là đặc biệt lớn, ngoại trừ khí huyết trở nên càng thêm hùng hồn. Nhưng nếu như cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ càng ngày càng bị mọi người bỏ xa.

"Đừng nhụt chí, chẳng mấy chốc sẽ đột phá thôi. Nói không chừng, sau khi đến cấp 40, ca ca sẽ có thể một đường thẳng tiến thì sao?" Na cười híp mắt động viên.

Kỳ thực, đúng là Đường Vũ Lân không cảm thấy quá phiền muộn. Từ sau khi không ngừng đột phá phong ấn huyết thống Kim Long Vương, hồn lực của hắn có chút khác biệt. Tuy rằng tổng số lượng không tăng lên, nhưng lại càng ngày càng ngưng tụ. Hồn lực trắng noãn lúc ban đầu khi mới tu luyện Huyền Thiên Công, hiện tại đã biến thành chất lỏng màu hoàng kim nhạt. Tuy tu vi hắn chỉ có cấp 38, nhưng khả năng duy trì sức chiến đấu cũng không hề kém hơn so với bè bạn. Chỉ là bởi vì đẳng cấp không đủ, cấp độ không đủ, mới dẫn đến không cách nào đột phá được cảnh giới cao hơn. Nhưng về căn cơ, khẳng định là vô cùng vững chắc.

"Nhận lời chúc tốt lành của em, hi vọng sẽ là như vậy!" Đường Vũ Lân đã khát vọng rất lâu đối với cấp 40, một khi đến được mốc này, tất cả năng lực đều sẽ được tăng cường trên diện rộng. Coi như là muốn trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, tiêu chuẩn thấp nhất cũng là phải đạt đến cấp 40 đấy!

Đúng lúc này, tiếng chuông của Hồn Đạo Bộ Đàm reo lên.

"Lão sư." Vừa nhìn số điện thoại, trên mặt Đường Vũ Lân liền nở rộ một nụ cười. Là lão sư Mộ Thần.

"Đang ở học viện sao?" Thanh âm đầy ôn hòa của Mộ Thần vang lên.

"Vâng, thưa lão sư." Đường Vũ Lân đáp đầy cung kính.

"Đến trước cổng trường một chút." Mộ Thần nói.

"Vâng, con lập tức đến ngay." Đường Vũ Lân hướng về Na ở bên cạnh nói: "Mộ Thần lão sư đến rồi, anh đi gặp ông ấy một chút, em về Nội viện đi!"

"Ơ…" Na có chút không tình nguyện, gật đầu một cái.

Đường Vũ Lân liền chạy như bay, tiến thẳng về phía cổng chính của học viện.

"Ngươi và hắn là không thể!" Đúng lúc này, một thanh âm vang lên bên tai Na. Nàng đột nhiên xoay người lại, chỉ thấy cách đó không xa, Cổ Nguyệt đang đứng ở nơi đó, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Na đưa tay phải nhấn bệ đá một cái, phóng người lên, đứng lại ở trên bệ đá.

"Làm sao lại không thể? Ngươi có biết cái gì là ‘yêu’ không?" Na phẫn nộ đáp lời.

Cổ Nguyệt chỉ yên lặng mà nhìn nàng, không nói lời nào.

Tâm tình Na dần dần bình phục, oán hận trừng mắt nhìn Cổ Nguyệt một chút, xoay người bay vọt lên, một đầu tóc bạc lay động trên không trung, thoắt cái đã biến mất không còn tăm hơi.

Mãi đến tận khi Na đã rời xa, Cổ Nguyệt mới lẩm bẩm tự nhủ: "Ta có biết

cái gì là ‘yêu’ không?"

Đường Vũ Lân nhanh chóng chạy đến ngoài cửa lớn của Sử Lai Khắc Ngoại viện, ánh mắt của hắn lập tức trở nên kinh ngạc. Ngoài cửa học viện, không chỉ có Mộ Thần, mà bên cạnh Mộ Thần, còn có một thân ảnh quen thuộc, chính là Chấn Hoa.

Chấn Hoa nhìn thấy hắn, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Đường Vũ Lân vội vàng chạy tới, cung kính hành lễ, "Lão sư, sư bá!"

Mộ Thần mỉm cười nói: "Nhanh như vậy đã đi ra. Vốn tưởng rằng còn phải đợi ngươi một lúc chứ."

Đường Vũ Lân cười ha ha, "Các ngài làm sao lại đến rồi? Có việc gì, cứ gọi em chạy qua là được rồi."

Mộ Thần nói: "Chuyện ‘đi cửa sau’, vẫn là không nên làm ở Hiệp hội thì hơn."

"Đi cửa sau?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn lão sư.

Ánh mắt Mộ Thần thì lại nhìn về phía Chấn Hoa ở bên cạnh. Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Lần này chúng ta đến, là muốn trao một món đồ cho ngươi." Vừa nói, hắn vươn tay phải ra, lòng bàn tay mở rộng.

Ở trong lòng bàn tay hắn, bất ngờ có một tấm huy chương, huy chương có nền trắng, mặt trên có 6 ngôi sao màu tím lấp lóa ánh sáng cao quý lộng lẫy.

"Đây là..." Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Chấn Hoa, "Sư bá, nhưng mà con vẫn chưa đạt đến cấp 6!"

Chấn Hoa khẽ mỉm cười, "Kỳ thực, theo đạo lý mà nói, ngươi đã sớm đạt cấp 6, thứ duy nhất chưa đạt chỉ là tu vi hồn lực mà thôi. Một khi hồn lực đạt đến, như vậy, đoán tạo Hữu Linh Kim Loại đối với ngươi mà nói, sẽ không có quá nhiều khó khăn, vì tích lũy của ngươi đã đủ thâm hậu. Ngươi sắp sửa phải đi Tinh La Đại Lục một năm, trong vòng một năm, tu vi của ngươi nhất định sẽ đột phá đến cấp 40. Như vậy, tạm thời, trước hết chúng ta sẽ giao cho ngươi chiếc huy chương này. Chờ thời điểm ngươi trở về, tất

nhiên đã là một vị Đoán Tạo Sư cấp 6 chân chính."

Mộ Thần nói: "Cầm đi, đây là sư bá tự tay làm cho con." Thời điểm nói ra câu này, bên trong giọng nói của ông ta rõ ràng có chút chua xót. Dù cho ông ta không thừa nhận cũng không được, ở phương diện đoán tạo, mình và Chấn Hoa vẫn có chênh lệch rất lớn. Dù sao, nhân gia người ta là một vị Thần Tượng đấy!

"Tạ ơn sư bá, tạ ơn lão sư!" Đường Vũ Lân cũng không khách khí, đem huy chương nhận lấy. Có thể khiến Hội trưởng Đoán Tạo Sư Hiệp Hội đích thân 'đi cửa sau' giúp mình, sớm trao tặng huy chương Đoán Tạo Sư cấp 6, đây tuyệt đối là việc xưa nay chưa từng có!

Chấn Hoa trầm giọng nói: "Chuyến này phải chú ý an toàn, sớm ngày đột phá tu vi hồn lực. Căn cơ của ngươi rất vững chắc, nhưng hồn lực tăng lên vẫn có chút chậm. Đợi sau lần này, khi ngươi từ Tinh La Đại Lục trở về, nếu như tốc độ tu luyện hồn lực vẫn trì trệ, chúng ta sẽ giúp ngươi ngẫm lại biện pháp."

"Đa tạ sư bá." Đường Vũ Lân đương nhiên hiểu rõ "biện pháp" mà ông ta nói là cái gì. Nhưng ở sâu bên trong nội tâm hắn, vẫn luôn hi vọng có thể dựa vào nỗ lực của chính bản thân mình để tu luyện hồn lực.

Một năm qua, tuy rằng hồn lực của hắn tăng lên cực kỳ chậm, nhưng qua quá trình tích lũy, cảm ngộ của hắn đối với hồn lực, thậm chí là đối với Võ Hồn Lam Ngân Thảo, cũng trở nên sâu sắc hơn rất nhiều.

Nếu như là thông qua thiên tài địa bảo để tăng cường tu vi của bản thân, nhất định sẽ không có được hiệu quả tốt như vậy.

Chấn Hoa mỉm cười, nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Lần này con đi tới Tinh La Đại Lục, phỏng chừng sẽ có chút kinh hỉ."

"Kinh hỉ? Là cái gì?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Chấn Hoa thần bí nói: "Nếu như là kinh hỉ, làm sao có thể sớm nói cho ngươi được cơ chứ? Chờ khi nào tới, ngươi sẽ biết ngay thôi!"

Đường Vũ Lân mang theo ý cầu viện nhìn về phía Mộ Thần. Mộ Thần cũng mỉm cười, nhưng lại hướng về hắn lắc lắc đầu.

"Được rồi, chúng ta đi đây. Chúc ngươi có một chuyến đi thuận lợi, bình an." Chấn Hoa hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay, hai sư huynh đệ lững thững rời đi.

Chương 550: Ngày hôm nay nàng sao vậy?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, Đường Vũ Lân khổ sở suy nghĩ. Nhưng dù thế nào cũng không thể đoán được sự "kinh hỉ" mà bọn họ nói là cái gì.

Chẳng lẽ nói, ở Tinh La Đại Lục còn có ai đó mà mình quen biết hay sao? Không thể nào! Dù sao đi nữa đó cũng là Tinh La Đại Lục đầy xa xôi đấy!

Mang theo những dấu hỏi lớn trong đầu, Đường Vũ Lân cũng không trực tiếp trở về học viện. Nếu đã ra ngoài, hắn liền định sẽ đi tới Đường Môn một chuyến.

Hắn hiện tại là Bạch Cấp Đấu Sĩ của Đấu Hồn Đường, Nội đường Đường Môn. Sắp rời xa tông môn lâu như vậy, chung quy cũng phải báo cáo một chút.

Từ sau khi gia nhập Đấu Hồn Đường, tài nguyên tu luyện hắn nhận được thực sự là không ít. Đường Môn cũng chưa từng phân công cho hắn nhiệm vụ gì cả. Thời điểm bán ra kim loại mà mình đoán tạo, hắn còn được cộng thêm một lượng điểm cống hiến nữa cơ! Có thể nói là, chỉ đạt được lợi ích, nhưng vẫn chưa phải trả giá một chút gì. Lần này phải rời đi lâu như vậy, chung quy vẫn phải báo cáo lại với tông môn một chút.

Xe nhẹ chạy đường quen, sau khi đi tới Đường Môn, Đường Vũ Lân trực tiếp tìm tới Đường chủ Đấu Hồn Đường, Quách Tiêu Nhứ.

"Ừm, chuyện ngươi phải đi Tinh La Đại Lục chúng ta đã biết rồi. Ở bên kia nhìn nhiều nói ít, chú ý an toàn, bình an trở về." Quách Tiêu Nhứ mỉm cười nói với hắn.

"Huy chương Bạch Cấp Đấu Sĩ, ngươi phải nhớ mang theo!" Vừa nói, Quách Tiêu Nhứ vừa lấy ra một phong thư từ trong lồng ngực đưa cho Đường Vũ Lân, "Rời khỏi Đấu La Đại Lục, Hồn Đạo Thông Tin sẽ không cách nào giữ liên lạc được với chúng ta. Phong thư này, ngươi mang tới phân bộ Đường Môn tại Tinh La Thành của Tinh La Đại Lục, giao cho người phụ trách nơi đó. Nếu như có nhu cầu gì, cũng có thể cầu viện với bọn họ."

"A?" Đường Vũ Lân ngẩn ra, "Đường chủ, ý ngài là, ở Tinh La Đại Lục cũng có người của Đường Môn chúng ta?"

Quách Tiêu Nhứ khẽ mỉm cười, "Ngươi đoán xem? Không chỉ là Tinh La Đại Lục có, Thiên Đấu Đại Lục cũng là như vậy. Hơn nữa không chỉ là chúng ta, độ bao phủ của Truyền Linh Tháp còn rộng khắp hơn cả chúng ta đấy! Có một số tổ chức, không phải là biên giới của Đại Lục có thể ngăn cách được. Đương nhiên, ngoại trừ Sử Lai Khắc học viện. Nhưng chỉ là học viện không muốn mở rộng ra phía bên ngoài mà thôi."

Trong mắt hắn chứa đầy thâm ý nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Ngươi có thể đi ra bên ngoài cũng rất tốt, có thể mở rộng tầm nhìn của mình. Tích cách của ngươi so với các bạn cùng tuổi cũng trầm ổn hơn, nhớ kỹ gặp chuyện phải tỉnh táo. Đừng quên rằng mặt sau của huy chương Đấu Hồn Đường của ngươi có nút bấm! Một khi gặp phải nguy hiểm, lập tức ấn xuống. Chỉ cần gần chỗ ngươi có đồng môn, bọn họ đều sẽ lập tức cứu viện."

"Vâng!" Quách Tiêu Nhứ không nhắc nhở, Đường Vũ Lân đúng là suýt nữa đã quên béng đi mất, chiếc huy chương Bạch Cấp Đấu Sĩ này của mình còn có công hiệu như vậy.

Rời khỏi Đường Môn, Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn trời. Khí trời ngày hôm nay, không hiểu sao có chút âm u.

Hi vọng hành trình lần này đi Tinh La Đại Lục sẽ có thể có chút thu hoạch. Đường Vũ Lân thở dài một hơi.

Vốn là dựa theo kế hoạch của hắn, vốn hắn là trước khi mình đi tới Tinh La Đại Lục có thể đạt tới cấp 40, nắm giữ đệ nhị Hồn Linh, nắm giữ đệ tứ Hồn Hoàn. Trình độ Đoán Tạo Sư tăng lên tới cấp 6.

Nhưng hiện tại chỉ có Đoán Tạo Sư là đạt được, nhưng lại là đi cửa sau.

Trong lòng hắn ít nhiều có chút phiền muộn.

Phương diện Đấu Khải, Diệp Tinh Lan hiện tại chỉ thiếu 3 khối nữa thôi là có thể hoàn thành đầy đủ bộ Đấu Khải của nàng, những người khác đều vẫn chỉ có một khối. Đối với chuyện này, Đường Vũ Lân cũng không có một câu oán hận nào. Một khi Diệp Tinh Lan trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư, như vậy, tính chắc chắn và tốc độ của nàng ở phương diện chế tác đều sẽ được tăng cường rất lớn. Việc các bạn bè trong nhóm có thể trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư cũng trở nên khả thi hơn. Hữu Linh Hợp Kim, hắn đều đã chuẩn bị xong cho mọi người rồi, dù cho là ở Tinh La Đại Lục, cũng có thể tiếp tục chế tác Đấu Khải.

Lấy Hồn Đạo Bộ Đàm ra, Đường Vũ Lân nhấn số của Cổ Nguyệt.

"Sao vậy?" Âm thanh của Cổ Nguyệt truyền đến.

"Cổ Nguyệt, nàng có thể lấy được thẻ bài vào cổng của Thăng Linh Đài không? Trung cấp Thăng Linh Đài." Đường Vũ Lân hỏi.

Cổ Nguyệt nói: "Hẳn là có thể. Ngươi muốn làm gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Gần đây vẫn luôn khắc khổ tu luyện, cũng không có thành quả gì. Ta muốn đi phát tiết một chút. Dù sao sao trước khi đi vẫn không đạt được đến cấp 40. Thư giãn gân cốt một chút là được rồi."

"Ngươi đang ở đâu?" Cổ Nguyệt hỏi.

"Ở Tổng bộ Đường Môn bên này đây."

Cổ Nguyệt nói: "Vậy ngươi chờ ta, ta sẽ đến chỗ ngươi, sau đó chúng ta cùng đi."

Đường Vũ Lân cười nói: "Đáng tin!"

Thời gian không lâu, một chiếc Hồn Đạo Xe Taxi đứng ở trước mặt Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay. Đường Vũ Lân đi tới, tiến vào bên trong xe.

Hồn Đạo Xe Taxi vững vàng khởi động, hướng về Tổng bộ Truyền Linh Tháp thẳng tiến.

"Nàng cũng theo ta đồng thời tiến vào Thăng Linh Đài sao?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Cổ Nguyệt gật gật đầu.

"Tốt!" Đường Vũ Lân cười nói, vừa cười, hắn rất tự nhiên nắm lấy tay Cổ Nguyệt thật chặt.

Cổ Nguyệt cứ như thể bị điện giật, rút tay mình lại.

"Sao vậy?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, bọn họ bình thường sẽ thường xuyên có một ít tiếp xúc thân thể, nhưng Cổ Nguyệt xưa nay đều không hề "làm quá" giống như ngày hôm nay. Lúc này hắn mới phát hiện, tâm tình Cổ Nguyệt tựa hồ có chút không giống so với ngày thường, trong ánh mắt lại có thêm nhiều hơn mấy phần lạnh lùng.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, xin ngươi tự trọng!" Cổ Nguyệt thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân có chút không tìm được manh mối, "Vậy thời điểm nàng chủ động nắm tay ta, tại sao nàng lại không nói như vậy?"

Sắc mặt Cổ Nguyệt khựng lại một thoáng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không để ý tới hắn.

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu. Trái tim phụ nữ, như dò kim đáy biển! Thật sự không thể nói một chút hay sao? Rốt cục là có chuyện gì vậy?

Hắn cũng không hề hé răng, Hồn Đạo Xe Taxi rời khỏi Sử Lai Khắc Nội thành. Sau một hồi đi trên đường, mới đến được Tổng bộ Truyền Linh Tháp.

Dọc theo đường đi, Cổ Nguyệt cũng không tiếp tục nói chuyện với Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân cũng không hề chủ động đi chuốc lấy nhục.

Cổ Nguyệt chủ động thanh toán tiền xe. Xuống xe taxi, nàng trước tiên đi thẳng vào Tổng bộ Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Dựa vào huy chương của mình, Cổ Nguyệt dẫn theo hắn tiến vào Tổng bộ.

Đi tới Sử Lai Khắc Thành lâu như vậy rồi, vẫn ở học viện tu luyện, Đường Vũ Lân đúng là vẫn chưa từng tới Thăng Linh Đài bên này, ngày hôm nay cũng coi như là ý nghĩ bất chợt nảy sinh. Năm đó thời điểm còn ở Đông Hải Thành, năng lực thực chiến của bọn họ, chính là dựa vào Thăng Linh Đài mà luyện thành.

Thăng Linh Đài ở phía sau Tổng bộ Truyền Linh Tháp, hai người thay đổi 2 chuyến thang máy, mới rốt cục đến nơi.

Cổ Nguyệt dẫn theo Đường Vũ Lân thông qua hai cánh cửa đến trong một căn phòng kim loại, màn hình quen thuộc, khoang tủ được che kín đầy quen thuộc hiện ra ở trước mặt bọn họ.

"Giúp chúng ta tiến vào Trung cấp Thăng Linh Đài." Cổ Nguyệt nói với nhân viên điều khiển.

"Được rồi." Gã nhân viên cũng không hỏi nhiều, chỉ là có chút hiếu kỳ nhìn Đường Vũ Lân một chút.

Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt thấp giọng hỏi: "Tiến vào Trung cấp Thăng Linh Đài cần bao nhiêu tiền?"

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, không hé răng, chui thẳng vào trong một khoang kín.

Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày, ngày hôm nay làm sao vậy, chính mình thật giống như không hề đắc tội với nàng mà!? Sớm biết như vậy, đã không đến Thăng Linh Đài. Thật kỳ quái, ở bên trong phỏng chừng cũng không phối hợp được, có thể kiên trì bao lâu rất khó nói!

Không tới thì thôi, một khi đã tới, chung quy vẫn phải đi phát tiết một chút.

Tiến vào khoang tủ phong kín. Chiếc khoang tủ khép kín lại. Các loại máy móc quét hình bắt đầu khởi động.

Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, hiện tại năng lực thân thể của hắn so lúc ban đầu ở Đông Hải Thành không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Nương theo sóng năng lượng truyền đến, cảm giác choáng váng nhanh chóng xuất hiện. Kéo dài đầy đủ một phút, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đã hô hấp được không khí một cách rõ ràng.

Đi vào…

Mở hai con mắt, hắn liếc mắt liền thấy bên người, cách đó không xa là Cổ Nguyệt. Chung quanh là một cánh rừng rậm cực lớn.

So với thời điểm lúc trước bọn họ tiến vào Thăng Linh Đài ở Đông Hải Thành, tựa hồ cũng không có chỗ nào không giống.

Đường Vũ Lân tiến lên vài bước, đi tới bên cạnh Cổ Nguyệt, đồng thời ánh mắt cẩn thận quan sát bốn phía. Tuy rằng đã một thời gian rất lâu chưa từng tới Thăng Linh Đài, nhưng tính cảnh giác cũng không hề giảm đi chút nào.

Nơi này, lúc nào cũng có thể phải đối mặt với nguy cơ lớn lao, vẫn phải luôn luôn cẩn thận mới được.

Cổ Nguyệt đứng sau lưng hắn, yên lặng nhìn gã thiếu niên vóc người cường tráng trước người mình, ánh mắt hơi hơi hoang mang.

Nửa năm qua, vóc người Đường Vũ Lân lại cao lớn hơn một chút, bờ vai vững chãi, tướng mạo cũng càng ngày càng anh tuấn. Đã có mấy phần dáng dấp thanh niên.

Đường Vũ Lân gần 15 tuổi, lúc này đã cao gần 1m80. Ngoại trừ trên mặt còn có một vài nét trẻ con ra, vẻ bề ngoài so với người trưởng thành đã không có gì khác biệt.

Là lớp trưởng lớp năm nhất, thực lực cá nhân mạnh mẽ, lại dậy thì thành công, đẹp trai đến như vậy! Các học viên lớp năm nhất, năm hai yêu thích hắn, không phải là số ít. Chỉ là chính bản thân Đường Vũ Lân lại có chút mờ mịt không rõ, vì mỗi ngày đều đang bận rộn tu luyện và luyện tập đoán tạo, căn bản là không rảnh để tiếp xúc với những người khác.

Cổ Nguyệt thậm chí cảm thấy, ngay cả ánh mắt Vũ Ti Đóa nhìn Đường Vũ Lân đều có chút dị dạng.

Ta thật sự không hiểu cái gì là ‘yêu’ hay sao?

"Nàng gặp chuyện gì vậy? Ngày hôm nay nàng bị làm sao vậy?" Đường Vũ Lân vừa nghiêng đầu, lại nhìn thấy Cổ Nguyệt không đi theo mình, đứng

tại chỗ không nhúc nhích, không khỏi có chút cuống lên.

Lúc trước coi như tâm tình nàng không đúng cũng không sao, nhưng nơi này lại là Trung cấp Thăng Linh Đài, lúc nào cũng có thể phải đối mặt với nguy hiểm. Hồn Thú cũng sẽ không bởi vì bọn họ thất thần mà hạ thủ lưu tình.

Cổ Nguyệt không hé răng, yên lặng đi tới bên cạnh hắn.

"Nàng không sao chứ?" Đường Vũ Lân hỏi lại lần nữa, nhưng lần này trong giọng nói lại không có ý trách cứ, chỉ có sự thân thiết. Hắn thậm chí còn giơ tay lên, thử chạm vào trán nàng.

"Ta không có chuyện gì!" Cổ Nguyệt khẽ đẩy tay hắn ra.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn nàng một cái, lúc này mới một lần nữa xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Chương 551: Bầy heo rừng

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Hắn và Cổ Nguyệt đều có tinh thần lực Linh Hải Cảnh, năng lực nhận biết mạnh vô cùng, chí ít trong phạm vi đường kính trăm mét có gió thổi cỏ lay gì gì, đều sẽ cảm nhận được trước tiên.

Cổ Nguyệt khoát tay, hai đoàn ánh sáng màu xanh bám vào trên người của hai người, khiến cho thân thể của bọn họ trở nên nhẹ nhàng hơn.

Đường Vũ Lân cảm nhận được tựa hồ nàng khôi phục lại bình thường, lúc này mới thả lỏng mấy phần.

"Nếu như tính toán đến sáng sớm ngày mai, chúng ta có thời gian khoảng chừng 15 tiếng để lang bạt ở bên trong Thăng Linh Đài. Chúng ta tăng nhanh tốc độ một chút đi, đi đến nơi sâu xa xem sao."

Với thực lực hiện tại của bọn họ, Hồn Thú phổ thông đã không đủ để cấu thành uy hiếp. Lần này Đường Vũ Lân đi vào cũng không có ý định giúp Hồn Hoàn của mình thăng linh thêm bao nhiêu, mà chủ yếu là vì muốn tìm Hồn Thú mạnh mẽ để phát tiết một thoáng.

Tinh thần lực giữ liên hệ với thực vật bên cạnh, sự nhận biết của hắn nhất thời theo đó tăng lên rất nhiều. Khổ tu hơn nửa năm ở khu tu luyện chuyên dụng, tuy rằng tốc độ tiến bộ của hồn lực không quá lý tưởng, nhưng mối liên hệ giữa Đường Vũ Lân và các loại thực vật rõ ràng trở nên bền chặt hơn rất nhiều. Hắn có thể cảm nhận mình như đang dung nhập vào bên trong những nhánh Lam Ngân Thảo ở chung quanh, từ đó cảm thụ tất cả mọi thứ ở phía xa.

Rất xa, một điểm hào quang nhàn nhạt sáng lên ở trong không trung. Đường Vũ Lân cấp tốc tới gần, bước tới một bước lấy đà nhảy lên.

Một điểm sáng này trong nháy mắt co rút lại, nhanh chóng rời xa.

"Thật giống như là một con chim nhỏ." Đường Vũ Lân rơi xuống từ trên không, nói với Cổ Nguyệt.

Đối với Hồn Thú nhỏ yếu, hắn cũng không có hứng thú săn giết, vì vậy lập tức tăng nhanh bước chân, tiếp tục thâm nhập vào sâu.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng nổ vang rền trầm thấp, âm thanh rung động như tiếng sấm rền, nhưng tựa hồ là cũng ở nơi tương đối xa xôi.

Đường Vũ Lân quỳ một gối xuống, ghé lỗ tai của mình áp vào một nhánh Lam Ngân Thảo kề sát mặt đất, yên lặng ngưng thần cảm nhận.

Sợ hãi! Hắn cảm nhận được tâm tình sợ hãi của những cây Lam Ngân Thảo khác ở nơi xa truyền đến.

"Tựa hồ là một bầy thú. Chúng ta lên trên cây!" Đường Vũ Lân không chút do dự quay về phía Cổ Nguyệt ở bên cạnh mình nói.

Hắn bước nhanh đến bên cạnh Cổ Nguyệt, tay phải đưa ra, nâng ở dưới nách nàng, bỗng nhiên mang theo nàng nhảy vọt lên. Mượn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, mũi chân hắn điểm nhẹ một cái ở trên cành cây khô, lần thứ hai mượn lực, cuối cùng cũng leo lên một cành cây khá lớn.

Cổ Nguyệt dựa ở trên thân cây, Đường Vũ Lân đưa tay nắm lấy một chạc cây ở phía trên, ổn định lại thân thể của chính mình.

"Nghe thanh âm biến hóa này, tựa hồ là đang hướng về phía chúng ta bên này. Quy mô không nhỏ đâu!" Đường Vũ Lân khẽ nhíu mày. Loại âm vang trầm thấp này, giả thiết đầu tiên hắn là một bầy thú, hoặc ít gì cũng phải là Hồn Thú khổng lồ có thể tích khá lớn mới đúng. Nếu không không cách nào gây ra âm thanh rầm rộ đến như vậy.

Quả nhiên, âm thanh càng ngày càng gần. Khoảng cách càng gần, thanh âm kia cũng càng lúc càng rền vang. Sắc mặt Đường Vũ Lân khẽ biến, đây là bầy thú gì vậy? Làm sao lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy?

"Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm..." Từng tiếng nổ vang rung động cả mặt đất, làm

cho người ta cảm nhận được một loại sức ép khó có thể hình dung được.

Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra vẻ hoảng sợ. Hắn cau mày, ánh sáng tím trong mắt lóe lên, xuyên thấu qua tán cây, phóng thẳng tầm mắt về hướng âm thanh truyền tới.

Rất nhanh, sắc mặt hắn đại biến.

"Không ổn, e là có phiền phức. Là một bầy Kim Cương Dã Trư."

Kim Cương Dã Trư, thuộc loại Hồn Thú sống theo bầy đàn. Dưới trạng thái điên cuồng, bầy lợn rừng này thậm chí còn đáng sợ hơn cả Hổ Sư. Kim Cương Dã Trư có hình thể to lớn, đầu rất cứng, cứng như sắt thép, ba cặp răng nanh dài như cái xẻng, phía trước sắc bén cực kỳ. Chúng có thể lao lên rất nhanh, tạo ra một lực húc rất mạnh. Coi như là một số loại Hồn Thú có thực lực vô cùng mạnh mẽ, cũng không muốn chính diện đón nhận sự tấn công của chúng. Chính là sức mạnh chục ngàn cân đấy!

Răng heo của Kim Cương Dã Trư là chất liệu vô cùng tốt, cứng rắn, bền chắc, thích hợp dùng để điêu khắc. Vì lẽ đó, ở thời kỳ thượng cổ, chủng loại Hồn Thú này bị tuyệt diệt cực kỳ sớm, mà ở bên trong Thăng Linh Đài, lại có thể hoàn mỹ tái hiện lại bọn chúng.

"Rầm, rầm, rầm——!!" những tiếng động cực lớn kia không chỉ là tiếng giậm chân do lũ lợn rừng tạo ra, mà còn là âm thanh của từng cây đại thụ to lớn dọc đường bị húc ngã.

Kim Cương Dã Trư thành niên nặng đến 2 tấn, chiều dài vượt quá 5 mét, cao 2 mét. Khi chúng lao nhanh lên, lực húc chính diện có thể tưởng tượng ra được. Loại cây cối thông thường, căn bản là không có cách nào ngăn cản được bước tiến của bọn chúng.

Đường Vũ Lân quay đầu liếc mắt nhìn vị trí cây đại thụ mà mình và Cổ Nguyệt đang đứng, nhất thời thầm kêu không tốt! Cây đại thụ nhìn qua ước chừng không vượt quá trăm tuổi này, chỉ sợ là...

Mới nghĩ tới đây, bầy Kim Cương Dã Trư đã đến gần rồi! Xa xa, từng cây đại thụ dồn dập ngã xuống đất, mùi tanh trên người bầy heo rừng phả vào mặt.

Đường Vũ Lân nhìn thấy, một con Kim Cương Dã Trư dẫn đầu, thân thể cực kỳ khổng lồ, bộ lông toàn thân có màu xanh đen, từng chiếc lông heo nhọn hoắc dựng đứng cứng ngắc như thép nguội. So với Kim Cương Dã Trư thành niên thông thường, con này phải lớn hơn gấp đôi. Chỗ đi qua, từng cây đại thụ dồn dập bị xô ngã.

Vận may này của bọn họ cũng quá kém rồi thì phải? Mới tiến vào Trung cấp Thăng Linh Đài liền gặp phải loại phiền toái lớn này.

"Cổ Nguyệt, cẩn thận nhé!" Hiện tại chỉ có thể ký gửi hy vọng rằng đàn lợn rừng bên dưới không đụng phải bọn họ bên này.

Thế nhưng, vận may hiển nhiên không hề đứng về phía bọn họ. Mắt thấy, con lợn rừng đầu đàn khổng lồ kia, phương hướng di chuyển vừa vặn chính là về phía bọn họ.

"Rầm ——!!"

Cây đại thụ căn bản là không chịu nổi sự va chạm của Kim Cương Dã Trư, ầm ầm sụp đổ. Ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt đã mang theo Đường Vũ Lân thuấn di đến giữa không trung. Nhưng khoảng cách đến gốc đại thụ bên cạnh còn có một chút chênh lệch nên không có cách nào trực tiếp thuấn di đi qua. Mang thêm người, khoảng cách kỹ năng thuấn di của Cổ Nguyệt sẽ chịu ảnh hưởng.

Hai đoạn Lam Ngân Thảo đúng lúc phóng ra từ trên người Đường Vũ Lân theo hình vòng cung, quấn lấy Cổ Nguyệt cõng ở trên lưng. Hắn dùng sức lôi kéo Lam Ngân Thảo, dựa vào sức đàn hồi của đoạn dây, giúp hai người bay về phía gốc đại thụ khác ở gần đó nhất.

Nhưng vào lúc này, cây đại thụ hắn vừa quấn vào cũng bị một con lợn rừng khác xông tới, cũng tương tự, bị đổ rạp xuống mặt đất.

Càng là thời khắc gặp nguy hiểm, Đường Vũ Lân lại càng có thể duy trì sự tỉnh táo của mình. Hai tay hắn dùng sức vung mạnh một cái, dựa vào lực bật của Lam Ngân Thảo, đẩy chính mình vào không trung. Đang ở giữa không trung, hắn lần thứ hai hắn phóng xuất Lam Ngân Thảo ra ngoài, quấn quanh một gốc đại thụ khác.

Từng cây, từng cây đại thụ không ngừng bị bầy heo rừng húc ngã. Đường

Vũ Lân chỉ dựa vào Lam Ngân Thảo dẫn dắt, cõng theo Cổ Nguyệt không ngừng chuyển biến phương hướng trong rừng cây.

Hiệu quả chiêu Quấn Quanh của Lam Ngân Thảo, vào lúc này được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, chính là để khống chế không cho mình và Cổ Nguyệt rơi xuống.

Cổ Nguyệt nằm ở sau lưng Đường Vũ Lân, hai tay ôm thật chặt cổ của hắn, một đôi chân dài kẹp ở bên hông của hắn, thân thể hai người dán chặt vào nhau.

Nàng có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập ổn định và cường tráng của Đường Vũ Lân. Rõ ràng hắn cũng không hề bởi vì cục diện trước mắt mà mất đi sự bình tĩnh của mình.

Trầm ổn ứng đối hết thảy nguy cơ trước mắt. Loại cảm giác an toàn kia khiến cho Cổ Nguyệt theo bản năng nghiêng đầu lại, áp đôi gò má của mình vào bờ vai vững chắc của hắn, nhắm hai mắt lại.

Bên cạnh là những tiếng động rền vang đầy nguy hiểm, nhưng che chắn ở phía trước lại là thân thể vững chắc đem lại cho nàng cảm giác ấm áp và an toàn của hắn. Tất cả vẻ lạnh lẽo và hậm hực trước đó của nàng tựa hồ đều biến mất toàn bộ rồi. Một nụ cười mỉm đầy xinh đẹp theo đó xuất hiện trên đôi môi của nàng.

Khoảng cách đến thời gian ước định còn sớm. Bất luận thế nào, trước tiên hưởng thụ hết thảy tất cả đã!

"Này, nàng nhẹ chút có được hay không? Sắp siết chết người ta rồi đây này!" Âm thanh oán giận của Đường Vũ Lân vang lên. Thì ra, trong lúc vô tình, Cổ Nguyệt đã ôm hắn...hơi chặt.

Nàng vội vàng thả lỏng một chút, "Người ta liễu yếu đào tơ, một chút sức yếu ớt như vậy, còn có thể siết chết người?"

Đường Vũ Lân kéo Lam Ngân Thảo, lại một lần nữa thay đổi phương hướng, mang theo hai người bay lên trời. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy dường như mình giống như một chú khỉ vậy, nhảy nhót ngang dọc khắp rừng cây, đúng là cũng có mấy phần cảm giác sảng khoái, không khỏi cười nói: "Ta là tiểu thịt tươi yếu đuối, nàng phải bảo vệ ta mới đúng!"

Cổ Nguyệt khẽ xì một tiếng, đập một cái lên trên bả vai của hắn.

Cuối cùng cũng coi như xong, phía dưới bầy Kim Cương Dã Trư đã chạy đi mất. Chỗ chúng đi qua, khắp nơi bừa bộn.

Đường Vũ Lân kéo Lam Ngân Thảo, đẩy hai người sang một bên, mũi chân điểm vào thân cây mượn lực để giảm tốc, hướng về mặt đất rơi xuống.

"Không gian." Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt nói.

Vào lúc này, chỉ cần Cổ Nguyệt sử dụng Không Gian Truyền Tống cho hai người bọn họ, ngay lập tức sẽ có thể hóa giải lực rơi.

Nhưng ai ngờ, Cổ Nguyệt lại căn bản không hề có ý tứ triển khai, chỉ mải mê ôm chặt lấy thân thể của hắn.

Chương 552: Khủng bố, Bá Vương Long!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Này!" Đường Vũ Lân kinh ngạc thốt lên một tiếng. Đã đến mặt đất!! Bất đắc dĩ, trong nháy mắt khi hai chân rơi xuống, hắn ôm lấy Cổ Nguyệt thoắt cái lộn vòng sang một bên.

Sức mạnh cơ thể hắn cường đại đến cỡ nào! Lúc hai chân rơi xuống đất liền hóa giải 7 phần 10 lực va chạm. Hắn mang theo Cổ Nguyệt lăn vòng một hồi trên mặt đất, nhờ vào bãi cỏ mềm mại để tản lực. Lăn lộn đầy đủ mấy vòng, hai người mới ngã ra trên mặt đất, xem như là triệt để hóa giải lực quán tính.

Đường Vũ Lân nằm ở bên trên Lam Ngân Thảo, tỏ rõ vẻ đều là do bất đắc dĩ. Cổ Nguyệt cứ như vậy nằm ở bên cạnh hắn, trên mặt lại là nụ cười tủm tỉm.

"Hôm nay nàng thế này là bị làm sao? Quá không bình thường!" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói.

Cổ Nguyệt cười tủm tỉm đáp: "Con gái mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy mà, lý giải vậy được không?"

"Mấy ngày gì cơ?" Đường Vũ Lân xoay người, nhìn về phía Cổ Nguyệt. Lúc nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, không khỏi ngẩn người.

"Chính là mấy ngày đó đó..." Một vệt ửng hồng xuất hiện trên đôi má Cổ Nguyệt.

"Không hiểu!" Đường Vũ Lân ngơ ngác nói.

"Ngươi không cần phải hiểu!" Cổ Nguyệt không vui.

Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn nàng, "Chúng ta còn có thể tiếp tục hay không? Nếu không thể thì nàng đi ra đi! Nàng cũng không thể phối hợp tốt với ta, cảm giác này thật tệ."

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, "Được rồi, không chơi với ngươi nữa."

Đúng vào lúc này, bọn họ đột nhiên cảm giác được, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên trở nên âm u hơn. Hai người theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Một cái chớp mắt tiếp theo, hai người đồng thời ngơ ngác.

Đó là một cái đầu to lớn! Nó đang cúi đầu, một đôi mắt to như vại nước, đang đầy nghi hoặc nhìn xuống hai tên nhân loại nhỏ bé ở bên dưới.

Đây là thứ đồ gì?

Đường Vũ Lân không chút do dự nắm tay Cổ Nguyệt, lập tức búng người nhảy lên.

Bởi vì lượng lớn cây cối đã bị bầy heo rừng Kim Cương Dã Trư húc ngã, nên cũng không có quá nhiều chỗ ẩn núp. Bọn họ có thể thấy được rõ ràng toàn bộ cơ thể của thứ khổng lồ này.

Một con quái vật to lớn, thân cao vượt quá 60 mét, thân hình khổng lồ, chẳng khác nào một tòa núi nho nhỏ. Toàn thân nó là lớp vảy giáp màu xám đen vừa dày vừa nặng, mỗi một khối vảy đều có hình dạng bất quy tắc. Chiếc đầu lâu to lớn gần như chiếm cứ cả một phần tư cơ thể. Trong đôi con ngươi to lớn mang theo vài phần nghi hoặc, chớp chớp nhìn cặp nhân loại đối với nó mà nói là rất nhỏ bé này. Chiếc đuôi dài nằm bệch ở phía sau. Miệng rộng khẽ nhếch lên, cái miệng rộng lớn đầy đáng sợ này đủ sức để ung dung nuốt trọn con lợn rừng to lớn nhất trước đó.

Đường Vũ Lân thầm mắng mình, tại sao ngay cả sức phán đoán cơ bản cũng đều không có! Thứ có thể làm cho bầy heo rừng Kim Cương Dã Trư điên cuồng chạy thoát thân, ở bên trong vùng rừng rậm lớn như vậy, nhất định không phải là một thứ gì dễ chơi!

Con quái vật khổng lồ mở chiếc miệng rộng của nó ra. Trên những chiếc

răng trắng bén nhọn như lưỡi cưa còn mang theo máu tươi, hiển nhiên là vừa săn giết thứ gì xong.

"Hống ——!!!" Quái thú đột nhiên há to miệng, tạo ra một tiếng gầm kinh thiên động địa. Tiếng gầm kia, vậy mà lại hóa thành sóng âm khủng bố, trực tiếp thổi bay Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt ra bên ngoài.

Thật mạnh...

Hiện tại không cách nào có thể phán đoán đây là Hồn Thú có cấp độ bao nhiêu năm. Ở trong ký ức của Đường Vũ Lân, tựa hồ cũng không hề tồn tại loại Hồn Thú này.

"Bá Vương Long, vua của các loại Á Long." Âm thanh của Cổ Nguyệt vang lên ở trong tai Đường Vũ Lân. Đồng thời, ánh bạc lóe lên, hai người đã biến mất không còn tăm hơi. Lúc xuất hiện lần nữa, họ đã ở bên cạnh một gốc đại thụ ngã rạp.

Đường Vũ Lân thấp giọng hỏi: "Nàng chắc chắn chứ? Cái tên này thuộc loại Á Long?"

"Ta xác định! Thật không ngờ ở bên trong Thăng Linh Đài còn có loại tồn tại này. Bá Vương Long kỳ thực cũng đã diệt vong ở thời kỳ thượng cổ mới đúng. Vì lẽ đó, trong sách giáo khoa mà hiện tại chúng ta học cũng không có giới thiệu về nó. Ta vẫn là nhờ vào thư viện của Truyền Linh Tháp mới đọc được giới thiệu tương ứng. Bá Vương Long trưởng thành là tồn tại đủ sức sánh ngang với Cự Long. Con này ta thấy phải có tu vi vạn năm, nhưng coi như là Hồn Thú 10 vạn năm cũng chưa chắc sẽ mạnh hơn nó. Lần này chúng ta có thể đã gặp phải phiền phức lớn rồi, khứu giác của nó cực kỳ mẫn cảm."

"Vậy thì liều chết đánh một trận đi. Nếu như huyết mạch của ta không ảnh hưởng được nó, vậy nàng liền trực tiếp thoát ly khỏi chiến trường nhé!" Vừa nói, Đường Vũ Lân nhấn một cái lên thân cây bên cạnh, đột nhiên bay lên trời. Bởi vì hắn đã rõ ràng cảm giác được, con Bá Vương Long kia đang đến gần. Sinh vật khổng lồ như vậy, khi đi trên mặt đất lại không hề phát ra lấy một tiếng động nào. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đó bọn họ không hề phát hiện ra được nó.

"Gràooo——!!" Tiếng rồng ngâm sục sôi bắn ra từ trong miệng Đường Vũ

Lân. Cùng lúc đó hắn bắn người lên, trong nháy mắt phóng thích khí tức huyết mạch của chính mình, Hoàng Kim Long Thể!

Gợn sóng khí huyết nồng nặc trong nháy mắt bạo phát. Ở dưới tình huống hắn sử dụng Khí Huyết Nghịch Vận, một thân gợn sóng huyết thống Hoàng Kim Long phóng lên trời.

Song chưởng giơ lên trời, chiếc đầu Kim Long to lớn tái hiện ra, chính là Kim Long Kinh Thiên.

Chỉ có điều lúc này Kim Long Kinh Thiên Đường Vũ Lân sử dụng tới cũng không phải nhằm vào con quái thú Bá Vương Long kia, mà lại hướng về không trung.

Từ hình thể đối phương và miêu tả của Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân liền có thể cảm nhận được, chính mình căn bản là không thể đánh thắng được cái tên này. Đây hoàn toàn không phải là tồn tại cùng một cấp bậc. Như vậy, cũng chỉ có thể dựa vào hù dọa mới được! Làm cho đối thủ khiếp sợ, mới có cơ hội chạy trốn. Kim Long Kinh Thiên không thể nghi ngờ có thể ở trình độ lớn nhất thả khí tức huyết mạch của hắn ra bên ngoài. Có thành công hay không, vẫn phải xem ở lần hành động này.

Quả nhiên, thời điểm khi Đường Vũ Lân vọt người lên, Bá Vương Long đã đi tới bên cạnh bọn họ. Tựa hồ là chưa từng thấy loại sinh vật như nhân loại, nên nó cũng không hề nóng lòng tiến công, mà lại có chút ngạc nhiên từ từ tiếp cận. Gợn sóng hồn lực tỏa ra từ trên người Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, căn bản là không đủ để tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với nó. Vì lẽ đó, căn bản là nó cũng không hề nóng lòng công kích.

"Hống ——!!" Ở bên trong tiếng rồng ngâm sục sôi của Đường Vũ Lân, Bá Vương Long ngửa mặt lên trời gào thét. Sóng âm to lớn thậm chí khiến cho bầu trời đều có loại cảm giác biến sắc.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo một trận. Nhưng tiếp theo đó, một loại ý chí cường thịnh liền từ chính nơi sâu xa của phong ấn Kim Long Vương trong người hắn phóng thích ra ngoài.

"Gràooo ——!!" Chiếc đầu Hoàng Kim Long do chiêu Kim Long Kinh Thiên của Đường Vũ Lân phóng xuất ra, lại tự mình tạo ra một tiếng rít gầm. So với âm thanh từ trong miệng Đường Vũ Lân tạo ra, một tiếng rồng

gầm này mang theo một lực áp bách mạnh mẽ cao cao tại thượng. Bên trong có một loại uy thế bễ nghễ thiên địa. Âm thanh này rõ ràng không có sự mãnh liệt như tiếng gầm mà Bá Vương Long tạo ra, nhưng cũng không cách nào lấn át được sự réo rắt của nó.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy phảng phất như trong cơ thể có một nguồn sức mạnh phóng ra, lại chống đỡ lấy thân thể của hắn, tạm thời trôi nổi ở giữa không trung.

Sau đó hắn liền giật mình nhìn thấy, quái vật Bá Vương Long khổng lồ có độ cao vượt quá 60 mét kia, lại hướng về phương hướng của hắn nằm rạp xuống. Chiếc đầu khổng lồ của nó cúi rạp xuống thật thấp.

Ở chính giữa chiếc đầu Bá Vương Long to lớn, có một chút kim quang sáng lên.

Đường Vũ Lân thoáng sửng sốt. Vô hình trung, trong cơ thể tựa hồ có một thanh âm đang hướng về hắn kể ra chuyện gì đó. Hắn nghe không hiểu, nhưng thân thể lại không thể khống chế được, tự trôi nổi về hướng chiếc đầu to lớn của Bá Vương Long.

Điểm kim quang ở chính giữa đỉnh đầu Bá Vương Long trở nên càng ngày càng sáng sủa. Đường Vũ Lân lúc này đã thấy rõ, thứ kia rõ ràng chính là một khối vảy hình thoi.

Vảy toàn thân của Bá Vương Long đều là bất quy tắc, đại đa số đều có hình bầu dục hoặc hình bán nguyệt. Chỉ có khối vảy đang sáng lên ở giữa trán, lập loè ánh sáng loá mắt là có màu hoàng kim. Đó là chính là một màu vàng xán lạn, là Hoàng Kim Lân hình thoi. Thật bất ngờ, hình thoi này lại giống y như đúc với lớp vảy của Đường Vũ Lân, còn có đỉnh nhỏ gồ lên, tràn ngập cảm xúc.

Đây là...

Bá Vương Long ngẩng chiếc đầu lớn của nó lên, một đôi mắt to màu đỏ tươi nhìn hắn.

Trong lòng Đường Vũ Lân có chút căng thẳng. Hiện tại hắn đã mơ hồ cảm giác được, mình có thể trôi nổi lên, dĩ nhiên không phải là bởi vì sức mạnh của bản thân, mà là bắt nguồn từ hồn lực của con Bá Vương Long trước

mặt này.

Cái tên này thật sự quá mạnh mẽ! Chí ít là loài mạnh mẽ nhất trong những Hồn Thú mà Đường Vũ Lân đã từng đối mặt qua từ trước tới nay.

Huyết mạch của ta đến tột cùng có thể ảnh hưởng đối với nó đến trình độ nào đây? Đường Vũ Lân có chút bồn chồn trong lòng. Tuy rằng hắn đã từng dựa vào sức mạnh huyết thống của bản thân trấn áp qua không ít Hồn Thú, nhưng loại tầng thứ như Bá Vương Long này, vẫn là lần thứ nhất hắn đối mặt.

Uy áp huyết mạch cố nhiên đều có hiệu quả đối với hết thảy Hồn Thú và Võ Hồn thuộc về loài rồng, nhưng cũng bị hạn chế bên trong cấp độ tu vi nhất định. Thí dụ như, huyết thống Kim Long Vương của hắn đồng dạng có thể ảnh hưởng đến Xích Long Đấu La và Sí Long Đấu La, nhưng ảnh hưởng mà hai vị Phong Hào Đấu La phải gánh chịu lại nhỏ bé không đáng kể. Trừ phi có một ngày tu vi của hắn tăng lên tới trình độ tiếp cận bọn họ mới có thể chân chính gây nên ảnh hưởng đối với hai người.

Đường Vũ Lân thấy, một người một thú cứ giằng co như vậy. Hiện tại trong lòng Đường Vũ Lân đã và đang suy nghĩ, nếu như mình bị Bá Vương Long xé nát, nỗi thống khổ đau đớn sẽ tạo thành xung kích như thế nào đối với tinh thần lực của mình? Dù cho rằng tinh thần lực hiện tại của hắn đã tăng lên tới cấp độ Linh Hải Cảnh, nhưng chuyện đó cũng tuyệt đối sẽ không giúp cho hắn giảm thiểu mức độ thống khổ phải thừa nhận, mà biết đâu chừng có tăng thêm hay không cũng khó nói.

Ngươi là dao thớt, ta là cá thịt! Đây chính là khắc họa chân thực nhất tâm tình của Đường Vũ Lân lúc này. Hắn chỉ có thể toàn lực thôi thúc sức mạnh huyết thống, duy trì Kim Long Kinh Thiên. Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán hắn rớt xuống.

Cái miệng của Bá Vương Long chậm rãi mở ra. Bởi vì khoảng cách gần, Đường Vũ Lân có thể thấy rõ ràng, Mỗi một chiếc răng to lớn màu trắng ngà của nó e rằng đều có chiều dài vài thước, cần hai người ôm mới hết được một vòng xung quanh. Bên trên hàm răng trắng ngà, có những miếng thịt màu đỏ rực như máu. Cái miệng nó càng lúc càng há to. Đường Vũ Lân thậm chí cảm thấy, nếu như cái miệng này vừa hạ xuống, đủ để nuốt chửng cả một tòa núi nhỏ vào bên trong.

Chương 553: Bá Vương Long biến mất

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Không xong rồi, áp lực quá to lớn! Đường Vũ Lân đã muốn nhấn nút thoát thân, chí ít còn có cơ hội này.

Nhưng vào lúc này, hắn lại ngơ ngác phát hiện, thân thể của chính mình đột nhiên không thể chuyển động. Từ trên người Bá Vương Long truyền đến một luồng năng lượng kỳ dị, tạo ra mối liên kết quỷ dị với Khí Huyết Nghịch Vận của hắn. Ở bên trong mối liên kết này, Đường Vũ Lân cứ như thể trúng phải Định Thân Thuật vậy, lơ lửng giữa không trung, không cách nào nhúc nhích lấy một chút. Nói cách khác, hắn đã không cách nào chủ động thoát ly khỏi Thăng Linh Đài.

Tại sao lại như vậy?

Thậm chí ngay cả âm thanh hắn cũng đều không phát ra được. Hắn chỉ có thể ngoác mồm thè lưỡi nhìn cái miệng rồng càng lúc càng lớn ở trước mặt mình.

Nếu như thật sự bị nó giết chết, vậy thì ít gì làm ơn xin nuốt "ực" một cái thôi nhé! Đường Vũ Lân thật sự không dám tưởng tượng, nếu như hàm răng to lớn như vậy "nhai kỹ" mình một thoáng, sẽ đem lại cảm thụ như thế nào?

Đúng lúc này, Bá Vương Long chuyển động. Cái đầu to lớn của nó bỗng nhiên chồm về phía trước, há to miệng.

Thôi xong, tèo rồi! Trong đầu Đường Vũ Lân trống rỗng.

Tiếp theo đó, hắn cũng cảm giác được có một nguồn sức mạnh truyền đến, bản thân cũng trong nháy mắt mất đi năng lực hô hấp.

"Vù!" Thân thể Đường Vũ Lân bay lên trời, toàn thân dính dính nhớp nhớp, khó chịu nói không nên lời. Nhưng quỷ dị chính là, hô hấp lại khôi phục, hơn nữa, cũng không có sự đau đớn xuất hiện.

Thân thể hắn khôi phục lại năng lực khống chế. Hắn vội vàng điều động hồn lực, thoáng chùng người xuống, giảm thiểu chấn động khi rơi.

Trong quá trình rơi xuống, hắn rõ ràng nhìn thấy, cái miệng Bá Vương Long đang khép lại, còn có một cái đầu lưỡi to lớn đang được thu hồi vào bên trong miệng.

Lúc này, toàn thân Đường Vũ Lân ướt dầm dề.

Chuyện này...

Nó không phải muốn cắn ta, mà là liếm ta? Trong phút chốc, Đường Vũ Lân có loại cảm giác dở khóc dở cười, cũng có loại cảm giác thở phào khi vừa trở về từ cõi chết.

Cái đầu to lớn của Bá Vương Long hướng về phía trước cúi xuống, vừa vặn đón lấy Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống. Nơi Đường Vũ Lân hạ xuống, vừa vặn là ngay chỗ khối vảy màu hoàng kim lồi lên kia.

Hai tay chống đỡ, duy trì thăng bằng cơ thể. Trong phút chốc ngay khi hai tay Đường Vũ Lân đặt ở trên hoàng kim lân, Bá Vương Long bỗng đột nhiên ngẩng đầu, gầm lên một tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc, chấn động toàn bộ khu rừng.

Đường Vũ Lân đột nhiên nghe hiểu được tâm tình của nó. Nó đang reo hò, nó đang nhảy nhót, nó đang hưng phấn.

Một ánh sáng vàng vô hình xuất hiện ở trên người Đường Vũ Lân, Hoàng Kim Long Thể phóng thích ra vầng sáng hoàng kim nhu hòa. Sau đó, ánh sáng hoàng kim đó cũng dần dần lan tràn khắp toàn thân Bá Vương Long, từ giữa khối vảy hoàng kim lân kia tràn về bên dưới.

Gợn sóng huyết mạch trong cơ thể Đường Vũ Lân trở nên càng ngày càng kịch liệt, 14 đạo phong ấn chưa mở ra đang nhẹ nhàng run run, một loại cương quyết khó có thể hình dung, từ nơi sâu xa của huyết mạch truyền

đến, từ trên người hắn phóng xuất ra bên ngoài.

Tựa hồ là cảm nhận được phần khí tức này, Bá Vương Long mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại chậm rãi khuỵu xuống, sau đó nằm rạp trên mặt đất.

Đường Vũ Lân theo bản năng đứng lên, sau đó từ trên đỉnh đầu Bá Vương Long nhảy xuống. Làm đến nơi đến chốn, thời điểm quay người nhìn về phía Bá Vương Long, toàn thân con quái vật khổng lồ này đã bị ánh sáng hoàng kim nhuộm đẫm. Tiếp đó, một chuyện khiến cho Đường Vũ Lân khiếp sợ bỗng xảy ra.

Hai mắt to lớn của Bá Vương Long chậm rãi khép kín. Trong nháy mắt khi nó khép lại, Đường Vũ Lân rõ ràng nhìn thấy bên trong ánh mắt nó tràn ngập ý vị được giải thoát. Tiếp đó, thân thể cao lớn của nó bắt đầu trở nên trong suốt, một luồng khói màu vàng từ trên chiếc vảy hoàng kim lân trên trán phiêu đãng dập dờn bay ra, tiến thẳng về phương hướng của Đường Vũ Lân.

Ánh sáng vàng tràn ngập, bao trùm toàn thân Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng khí tức kỳ dị tựa hồ đang rót vào bên trong cơ thể mình. Hắn không cách nào ngăn cản, mà hơi thở kia cũng biến thành càng ngày càng mạnh, cuồn cuộn trào dâng. Trong lúc nhất thời, cả người hắn đều ở bên trong vòng vây của luồng khói màu vàng nọ. Thân thể hắn như biển cả, trăm sông quy về một mối, hấp thu những luồng khói màu vàng này.

Cổ Nguyệt đã sớm từ lùm cây bên cạnh đi ra, đứng cách đó không xa nhìn một màn thần kỳ này. Nàng có chút dại ra nhìn tất cả những thứ phát sinh trước mắt, lầm bầm tự nhủ: "Ta làm sao lại quên, Bá Vương Long tại sao lại có thể trở thành vua của các loại Địa Long? Đó là bởi vì, trên người nó chảy xuôi chính là huyết mạch của Kim Long Vương! Dù không tinh khiết, nhưng cũng là nhất mạch truyền thừa."

Luồng mây khói màu hoàng kim kéo dài đầy đủ mười mấy phút, mới dần dần thu hẹp lại. Khi Đường Vũ Lân một lần nữa có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên ngoài, lại giật mình phát hiện, Bá Vương Long khổng lồ như vậy đã biến mất không thấy đâu.

Nếu như không phải trên mặt đất còn có dấu vết hai chân sau to lớn của nó lưu lại, sẽ phảng phất như thể xưa nay nó chưa từng xuất hiện vậy.

Đường Vũ Lân cảm thấy bên trong cơ thể mình có thêm chút gì đó, nhưng hắn lại không nói rõ được là gì? Ngưng thần quan sát bên trong thân thể, cũng không cảm giác được chút nào.

14 đạo phong ấn Kim Long Vương còn lại vẫn vững chắc như trước, hồn lực cũng không có gì thay đổi, khí huyết vẫn dồi dào như xưa, không hề được tăng cường. Theo bản năng, hắn phóng thích Hồn Hoàn, cũng đồng dạng không có bất kỳ biến hóa nào.

Vậy thì, những luồng khói màu vàng óng kia hòa vào cơ thể mình, cuối cùng sẽ đi tới nơi nào đây? Chuyện này đến tột cùng là như thế nào?

Tuy rằng đây là ở bên trong Thăng Linh Đài, hầu như hết thảy tất cả đều là hư huyễn, Hồn Linh, Hồn Hoàn của mình đều không hề tăng cường. Tất cả đều giống như là chưa từng xảy ra! Nhưng mà Đường Vũ Lân lại hoàn toàn có thể khẳng định rõ, trên người mình nhất định đã có thêm chút gì đó, một đồ vật mà chính mình cũng không biết rõ.

Chí ít nguy cơ Bá Vương Long mang đến, biến mất rồi!

Thở dài một hơi, loại cảm giác muốn phóng thích sức mạnh của Đường Vũ Lân đều bởi vì một trận kinh hãi vừa nãy mà tiêu tan đi rất nhiều.

Hắn lại một lần nữa biết được, sức mạnh của chính mình, ở trên thế giới này còn quá mức nhỏ bé. Chí ít so với cường giả chân chính, cách biệt thực sự là quá xa. Bất quá, vừa nãy coi như là Vũ lão sư, gặp phải Bá Vương Long này, e rằng cũng phải thoát thân rồi đi? Cái tên này đúng là quá mạnh mẽ.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt ở xa xa. Cổ Nguyệt cũng đang nhìn hắn. Hắn vội vàng chạy đến bên cạnh nàng.

"Nàng có nhìn thấy gì không? Con Bá Vương Long này làm sao lại biến mất rồi? Nàng có biết là chuyện gì đã xảy ra sao? Nhưng mà ngay cả một chút biến hóa, ta đều không cảm giác được." Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, suy tư đáp: "Ta chẳng qua là cảm thấy, nó đang cam tâm tình nguyện dung hợp lại cùng ngươi. Cũng như là khế ước ban đầu giữa Hồn Linh và Hồn Sư do Truyền Linh Tháp sáng tạo, dựa vào sự

tình nguyện giữa hai bên mà đạt thành. Khi đó, phải là song phương hoàn toàn tự nguyện! Mà hiện tại, chỉ cần mỗi một bên Hồn Sư chúng ta muốn, là có thể đạt được."

Đường Vũ Lân cười nói: "Sẽ không có khả năng nó biến thành Hồn Linh của ta rồi đi? Ta còn chưa tới cấp 40 đâu!"

Cổ Nguyệt cười cười, "Vậy cũng chưa biết chừng, ngược lại chúng ta cuối cùng cũng coi như là tránh khỏi trở thành đồ ăn cho nó. Có muốn nghỉ ngơi một lúc hay không?"

Đường Vũ Lân đặt mông ngồi bệch dưới đất, "Đương nhiên cần! Nàng không biết đâu, vừa nãy thực sự là hù chết ta rồi. Nó thực sự là rất đáng sợ, đơn thuần chỉ tiếng gầm của nó, chúng ta đều không chịu nổi, chớ nói chi là va chạm chính diện. Chúng ta trước tiên cứ thư thả đã! Hơn nữa ta phỏng đoán, vừa nãy nó liên tiếp gào thét như vậy, chung quanh đây cũng sẽ không có bất kỳ Hồn Thú nào không có mắt dám tập hợp lại đây."

"Lại nói, sự quản lý của Truyền Linh Tháp bên nàng có vấn đề! Đây mới là trung cấp Thăng Linh Đài, làm sao lại..."

Đường Vũ Lân vừa mới nói tới chỗ này, đột nhiên, cảm giác trời đất quay cuồng truyền đến, toàn bộ không gian chung quanh trở nên vặn vẹo. Cổ Nguyệt cũng giống như vậy. Hai người vừa mới toát ra vẻ khiếp sợ, một cái chớp mắt tiếp theo, mắt đã tối sầm lại, tạm thời mất đi tri giác.

Quá trình này tựa hồ rất ngắn ngủi. Thời điểm bọn họ một lần nữa mở hai mắt ra, thình lình phát hiện, bọn họ đã ở địa phương tiến vào Thăng Linh Đài của Truyền Linh Tháp. Khoang cửa mở ra, Cổ Nguyệt đang từ bên trong bò ra ngoài.

Bị truyền tống trở về?

Đường Vũ Lân vươn mình ngồi dậy, sau đó liền sợ hết hồn, bởi vì ở đây đã đứng đầy người. Một vị dẫn đầu, chính là lão sư của Cổ Nguyệt, Phó tháp chủ Truyền Linh Tháp có phong hào Thiên Phượng Đấu La, Lãnh Diêu Thù.

Lúc Đường Vũ Lân ngồi dậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều đang tập trung ở trên người hắn. Lãnh Diêu Thù ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, "Chớ

sốt sắng, chỉ là Thăng Linh Đài xảy ra một ít chuyện bất ngờ, chúng ta cần tiến hành điều tra một thoáng. Đến đây đi, hai người các ngươi đều đi theo ta!"

Chương 554: Hồn Linh bất khuất

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Đường Vũ Lân sẽ căng thẳng mấy phần. Nhưng mắt thấy là lão sư của Cổ Nguyệt, hắn tự nhiên cũng thấy thoải mái hơn. Đây không phải là sự tín nhiệm đối với Lãnh Diêu Thù, mà là đối với Cổ Nguyệt. Hắn tuyệt đối không tin rằng Cổ Nguyệt sẽ không giúp mình.

Những nhân viên khác đều đang bận rộn bên trong Thăng Linh Đài, Lãnh Diêu Thù dẫn theo Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đi tới phòng làm việc của mình.

"Tình huống của các ngươi vừa nãy, ta đều đã thấy. Bá Vương Long xuất hiện ở Trung cấp Thăng Linh Đài là sai lầm của Truyền Linh Tháp. Nó vốn là người bảo vệ con đường đi từ Trung cấp Thăng Linh Đài đi về Cao cấp Thăng Linh Đài, hơn nữa còn là người bảo vệ mạnh nhất. Bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, không cẩn thận để nó chạy đến ngoại vi. Loại Hồn thú đến tầng thứ này như nó, trên thực tế sự khống chế của Truyền Linh Tháp đối với nó cũng là có hạn. Thế nhưng, ngươi đã hấp thu nó mất rồi..."

Nói tới chỗ này, vẻ mặt Lãnh Diêu Thù nhìn Đường Vũ Lân liền rõ ràng trở nên quái dị hơn. Bá Vương Long xuất hiện ở Trung cấp Thăng Linh Đài đại sát tứ phương. Chuyện này tuy rằng xem như là sai lầm của Truyền Linh Tháp, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là sau đó bồi thường cho Hồn Sư gặp phải Bá Vương Long là được.

Sở dĩ bà xuất hiện ở lối vào bên kia của Thăng Linh Đài, là bởi vì tên tiểu tử trước mặt này, lại không hiểu làm sao lại hấp thu Bá Vương Long mất tiêu rồi! Chuyện thần kỳ này, trong nháy mắt liền gây chấn kinh cho toàn bộ Tổng bộ Truyền Linh Tháp.

Sau khi Lãnh Diêu Thù biết được Cổ Nguyệt cũng ở trong đó, liền chạy tới

trước tiên, sau đó lại một lần nữa thấy được Đường Vũ Lân.

Thời điểm khi bà chạy đến, vừa vặn nhìn thấy cảnh Đường Vũ Lân đang hoàn tất việc hấp thu Bá Vương Long. Bá Vương Long biến thành mây khói, hoàn toàn bị hắn hấp thu vào bên trong cơ thể.

"Miện hạ, nếu như ta nói là ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngài có tin hay không?" Đường Vũ Lân cười khổ nói.

"Ta tin! Nói một chút về cảm thụ của ngươi lúc đó đi." Thiên Phượng Đấu La cũng không hề biểu thị hoài nghi đối với Đường Vũ Lân. Dù sao cậu nhóc này cũng chỉ là một đứa bé mười mấy tuổi, hơn nữa thân thế trong sạch.

Từ lần trước khi Đường Vũ Lân cùng với các bạn thu được Hồn Linh ở Hồn Linh Đài, Lãnh Diêu Thù cũng đã điều tra cái tên nhóc có quan hệ mật thiết với đệ tử ruột của mình.

Đường Vũ Lân nói: "Bên trong huyết mạch của ta tựa hồ có khí tức loài rồng, nhưng cũng không có Võ Hồn tương ứng được thức tỉnh một cách chân chính, hoặc cũng có thể nói là được thức tỉnh theo một cách khác. Sức mạnh huyết thống sẽ thôi thúc năng lực này của ta. Đối với phần lớn Hồn thú thuộc loài rồng, ta đều có thể tạo ra hiệu quả áp chế nhất định. Vì lẽ đó, thời điểm đối mặt với con Bá Vương Long kia, nếu như chúng ta đánh, khẳng định là đánh không lại. Nhưng nếu đã tiến vào Thăng Linh Đài, chung quy phải thử một lần. Sau đó ta liền..."

Hắn không hề giấu giếm một chút gì, kể cả việc sau khi mình hấp thu xong, cảm thấy trong cơ thể không có bất kỳ một biến hóa nào, tất cả đều nói lại một lần.

Lãnh Diêu Thù dùng một ánh mắt thâm thúy nhìn hắn, "Vũ Lân, thật ngại quá, lần này là sai lầm của Thăng Linh Đài chúng ta. Thế nhưng, chuyện lần này khá là đặc thù, e rằng ngươi phải tiếp nhận một loạt kiểm tra thân thể mới được."

Đường Vũ Lân chưa kịp trả lời, ở bên cạnh, Cổ Nguyệt cũng đã cau mày hỏi: "Lão sư, tại sao? Lần này việc rèn luyện ở Thăng Linh Đài của chúng ta bị cắt đứt! Ngài cũng nói rồi, lần này là vấn đề của riêng Truyền Linh Tháp chúng ta, tại sao Vũ Lân còn phải tiếp nhận kiểm tra?"

Lãnh Diêu Thù liếc nàng một chút, "Nếu như chỉ là tình huống đơn thuần như thế, đương nhiên dễ nói, chúng ta còn có thể đưa ra một ít bồi thường. Thế nhưng, ngươi cũng hiểu, Hồn thú bên trong Thăng Linh Đài, từ một loại ý nghĩa nào đó, đều là tồn tại có thực."

Lời vừa nói ra, Đường Vũ Lân nhất thời sợ hết hồn. Hắn mơ hồ cảm giác được, chính mình tựa hồ vừa biết được một bí mật động trời.

Lãnh Diêu Thù nhìn dáng vẻ hắn trợn to hai mắt, mỉm cười nói: "Đừng sợ, chỉ là một ít kiểm tra theo lệ. Kỳ thực, tình huống liên quan tới Thăng Linh Đài, rất nhiều Hồn Sư cấp cao đều hiểu rõ, nói cho ngươi cũng không sao. Hồn thú bên trong Thăng Linh Đài mà bản thân các ngươi nhìn thấy, kỳ thực tuyệt đại đa số đều thật sự có tồn tại. Chúng ta thông qua máy móc, giúp ghi dấu ấn ý thức tinh thần của các ngươi, mang theo thân thể của chính mình nhập vào bên trong. Sau khi các ngươi ở bên trong đánh giết Hồn thú, năng lượng của Hồn thú sẽ bám vào bên trên dấu ấn tinh thần lực và thân thể của các ngươi, thông qua thiết bị máy móc mà được mang ra ngoài. Mà hết thảy các Hồn thú mà bản thân các ngươi nhìn thấy, trên thực tế đều là Hồn Linh do Truyền Linh Tháp sáng tạo ra hoặc là phục chế lại được."

"Nguồn thu vào lớn nhất của Truyền Linh Tháp chính là sáng tạo ra Hồn Linh, nhưng ở trong quá trình này, không thể phòng ngừa sẽ xuất hiện một ít loại hàng nhái, hàng dỏm. Những loại hàng nhái dỏm không thích hợp cho Hồn Sư trực tiếp hấp thu này, sau khi trải qua bồi dưỡng, sẽ thông qua một ít thủ đoạn đặc thù để đưa chúng nó vào bên trong Thăng Linh Đài. Bọn chúng sẽ được cụ thể hóa, xuất hiện ở trước mặt các ngươi. Sau khi bị đánh giết, tự thân bọn nó có đặc tính của Hồn thú, Hồn lực sẽ được chuyển hóa thành năng lượng thuần túy để Hồn Hoàn của các ngươi hấp thu. Đây chính là nguyên lý của Thăng Linh Đài."

"Thế nhưng, ở bên trong Thăng Linh Đài, cũng không phải hết thảy Hồn thú đều là hàng nhái, hàng dỏm. Vì hoàn thiện Thăng Linh Đài, đặc biệt là Trung cấp và Cao cấp Thăng Linh Đài, chúng ta cũng bổ sung vào bên trong một số Hồn Linh nhân tạo hoàn chỉnh, và cả những Hồn Linh chân chính nữa. Từ đó giúp cho cả hệ thống Thăng Linh Đài trở nên càng thêm hoàn thiện."

Lúc này Đường Vũ Lân mới chợt hiểu ra, thì ra Thăng Linh Đài là bởi vì

vậy mà được hình thành, đồng thời trong lòng cũng không khỏi cảm thấy rất là bội phục đối với Truyền Linh Tháp. Thiên Phượng Đấu La nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng vấn đề kỹ thuật dính đến trong này phức tạp cỡ nào? Là trí tuệ cả ngàn vạn năm của Truyền Linh Tháp kết tinh, cuối cùng mới sẽ giúp cho Thăng Linh Đài xuất hiện.

Đấu Khải, Hồn Linh nhân tạo và Thăng Linh Đài, đều được ca tụng là thành tựu vượt thời đại. Bọn chúng đều có trợ giúp rất lớn đối với việc tăng cường thực lực tổng hợp của Hồn Sư nhân loại. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hồn thú khi đối mặt với Hồn Sư sẽ bị lép vế và dần bị đẩy đến bờ vực của tuyệt chủng.

Ở trong quá trình này, Truyền Linh Tháp đóng vai trò vô cùng trọng yếu.

Ngày hôm nay, nghe xong lời nói của Lãnh Diêu Thù, Đường Vũ Lân mới xem như là hiểu hơn một chút về Truyền Linh Tháp.

"Miện hạ, vậy con Bá Vương Long vừa nãy chúng ta gặp phải là..."

Trong mắt Lãnh Diêu Thù chứa đầy thâm ý nhìn hắn, đáp: "Đó là Hồn Linh chân chính, còn được chúng ta gọi là, Hồn Linh bất khuất."

"Hồn Linh bất khuất?" Đây vẫn là lần đầu tiên Đường Vũ Lân nghe được danh xưng này.

Lãnh Diêu Thù gật đầu, nói: "Truyền Linh Tháp qua các đời cũng có một lượng lớn Hồn Linh. Là thế này, sau khi Hồn thú chết đi, Hồn Linh sẽ từ từ tiêu tan. Vì để có thể bảo vệ những Hồn Linh này, Truyền Linh Tháp áp dụng rất nhiều kỹ thuật đặc thù. Lưu giữ chúng nó, đồng thời cũng giúp cho chúng nó dễ dàng tìm được Hồn Sư thích hợp nhất trong tương lai. Với những nghiên cứu hiện tại của chúng ta về hệ thống Hồn Linh, một khi thành công, thì tương lai, nếu như là dưới tình huống Hồn Sư tử vong bình thường, chỉ cần ở trong vòng 3 ngày sau khi chết đi được đưa đến Truyền Linh Tháp, Hồn Linh mà trước đây họ nắm giữ, liền có thể được tiến hành lấy ra và thu hồi. Như vậy sẽ giúp tiết kiệm tài nguyên ở mức độ lớn. Đương nhiên, nghiên cứu này còn cần thời gian rất dài mới có thể được hoàn thiện. Đồng thời cần có người nhà của Hồn Sư đồng ý. Dù sao sau khi Hồn Linh bị lấy ra, thân thể Hồn Sư sẽ bị phá hoại ở một trình độ nhất định."

Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, trình độ khoa học kỹ thuật của Truyền Linh Tháp vậy mà đã đạt đến độ cao như vậy sao?

Lãnh Diêu Thù tiếp tục nói: "Ở bên trong những Hồn Linh này của chúng ta, cũng không phải hết thảy Hồn Linh đều có thể được Hồn Sư hấp thu. Từ thời kỳ thượng cổ là như vậy, hiện tại cũng là như vậy. Những Hồn Linh không thể bị hấp thu này, phần lớn là bởi vì sự kiêu ngạo của chính mình, hoặc là vì quá kiệt ngạo. Những Hồn Linh này liền được chúng ta gọi là Hồn Linh bất khuất. Một khi Hồn Sư muốn mạnh mẽ hấp thu chúng nó, nhất định sẽ xuất hiện tình huống nguy hiểm đến tính mạng. Đối với loại Hồn Linh này, chúng ta đều đã tiến hành thống kê và ghi chép tỉ mỉ, để bảo đảm các Hồn Sư sẽ không thấy được chúng."

"Thế nhưng, Hồn Linh bất khuất bình thường đều rất cường đại, đơn thuần lưu giữ, đối với Truyền Linh Tháp mà nói là tiêu hao rất to lớn. Sau khi có Thăng Linh Đài, chúng ta đã nghĩ biện pháp đem chúng nó đưa vào bên trong nơi này. Thứ nhất là để hoàn thiện Thăng Linh Đài, một mặt khác, cũng là để cho chúng nó có nơi đi chốn về, tiết kiệm chi phí."

"Bá Vương Long chính là Hồn Linh bất khuất?" Đường Vũ Lân hỏi.

Lãnh Diêu Thù vuốt cằm nói: "Đúng, hơn nữa còn kẻ xuất chúng trong số đó. Là một trong những tồn tại kiệt ngạo nhất. Phương diện này, có thể sánh ngang cùng với nó, đúng là không có được bao nhiêu. Tính cách Bá Vương Long điên cuồng mà bá đạo. Đã từng có Hồn Sư nhân loại ở thời điểm đạt đến cấp 90 muốn hấp thu nó làm Hồn Linh cuối cùng, lại vẫn cứ bị nó mạnh mẽ phá tan cách trở, dẫn đến vị Hồn Sư kia chết thảm. Ý chí bất khuất của nó xưa nay đều không có ai chinh phục được qua. Mà ở trong số những Hồn Linh được lưu giữ bên trong Truyền Linh Tháp, loại Hồn thú thời kỳ thượng cổ đã cận kề tuyệt chủng như con Bá Vương Long này, cũng chỉ có một cái Hồn Linh như thế."

"Là tồn tại ở tầng thứ cao cấp nhất, nó cũng vô cùng không thành thật, thường thường sẽ nuốt chửng những Hồn thú khác bên trong Thăng Linh Đài. Chúng ta đã từng cân nhắc qua việc xoá bỏ nó, nhưng cân nhắc đến lịch sử quá xa xưa của bản thân nó, đồng thời lại thực sự là quá hiếm, nên cũng đành để mặc nó như vậy. Ngày hôm nay lại bị ngươi hấp thu mất rồi! Chuyện này thực sự là làm cho chúng ta rất tò mò. Vì lẽ đó, chúng ta cần phải lưu lại một phần số liệu ở trên thân thể ngươi, bao gồm cả việc theo dõi quan sát ngươi trong tương lai."

"Tuy rằng Hồn Linh bất khuất không cách nào bị hấp thu, nhưng lượng tài nguyên và tiền tài tiêu tốn trên thân con Bá Vương Long này, đối với Truyền Linh Tháp mà nói, nếu thống kê ra tuyệt đối là một con số trên trời. Cứ như thế biến mất, chúng ta chung quy phải cho Hội đồng của Truyền Linh Tháp một câu trả lời. Ngươi yên tâm, sẽ không làm gì ngươi cả, đều là kiểm tra thông thường mà thôi. Hơn nữa, kết quả kiểm tra chúng ta cũng sẽ cho ngươi một phần. Ta đã cho người thông báo với Sử Lai Khắc học viện của các ngươi, đợi một chút học viện các ngươi bên kia sẽ có người đến, tự mình giám sát quá trình kiểm tra đối với ngươi."

Chương 555: Tình địch?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Náo động lớn đến như vậy? Ngay cả phía học viện đều được thông báo? Bất quá, nghe Lãnh Diêu Thù nói xong, Đường Vũ Lân cũng coi như là an lòng phần nào. Cách làm việc của Truyền Linh Tháp vẫn là cực kỳ đáng tin cậy, có người của học viện ở đây, chính mình dĩ nhiên là không cần lo lắng gì.

"Vâng thưa miện hạ, ta nhất định sẽ phối hợp." Hắn cười híp mắt nói rằng.

Bá Vương Long được Lãnh Diêu Thù mô tả như vậy, tựa hồ lại càng thêm mạnh mẽ. Nhưng đáng tiếc chính là, nó cường đại như vậy, toàn thể tựa hồ cũng đều đã dung nhập vào trong thân thể của mình, nhưng vì cái gì thân thể mình lại không hề có lấy nửa điểm phản ứng vậy?

Lãnh Diêu Thù để bọn họ trước tiên tùy ý. Việc kiểm tra đối với Đường Vũ Lân, phải đợi sau khi người của Sử Lai Khắc học viện đến mới có thể bắt đầu.

Nếu đổi lại là những Hồn Sư khác, sợ là đã sớm bị trực tiếp kéo đi kiểm tra. Nhưng Đường Vũ Lân thì lại khác, hắn không chỉ là bạn của Cổ Nguyệt, đồng thời cũng là học viên của Sử Lai Khắc học viện. Lãnh Diêu Thù đang ở Truyền Linh Tháp, đều đã nghe nói một chút những chuyện có liên quan tới Đường Vũ Lân. Không nghi ngờ chút nào, Sử Lai Khắc học viện cực kỳ coi trọng hắn. Mạo muội tiến hành kiểm tra tỉ mỉ cơ thể hắn, rất dễ dàng sẽ dẫn đến mâu thuẫn cùng Sử Lai Khắc học viện. Vì lẽ đó, bọn họ mới ngay lập tức thông báo cho phía học viện trước.

"Miện hạ, người bên Sử Lai Khắc học viện đã đến rồi." Thời gian không lâu, một người phụ nữ trung niên đi tới phòng của Lãnh Diêu Thù, thấp giọng báo cáo.

"Người đến là ai?" Lãnh Diêu Thù lạnh nhạt hỏi.

Người phụ nữ trung niên nọ thoáng chần chờ một chút, mới thấp giọng đáp: "Là Thánh Linh Đấu La miện hạ."

Nghe đến danh tự này, thân thể Lãnh Diêu Thù rõ ràng cứng đờ một thoáng, sau đó mới đứng lên, "Cho mời!"

Rất nhanh, Đường Vũ Lân liền nhìn thấy Thánh Linh Đấu La.

Không biết có phải là vì trang phục hay không, ngày hôm nay Thánh Linh Đấu La càng có vẻ thanh nhã hơn, một thân áo dài trắng noãn không dính một hạt bụi, cả người đều có một loại vẻ đẹp mờ ảo. Làn da nàng trắng nõn nà mềm mịn, nào giống với một vị Phong Hào Đấu La đã thành danh nhiều năm. Coi như nói nàng năm nay bất quá tuổi mới tròn đôi mươi, chắc chắn cũng sẽ không có người nào không tin.

"Thiên Phượng miện hạ." Thánh Linh Đấu La hướng về Thiên Phượng Đấu La, khẽ chào.

"Nhã Lỵ tỷ, từ lúc nào lại khách khí như vậy?" Lãnh Diêu Thù cười híp mắt nghênh đón, trao cho nàng một cái ôm khẽ.

Thánh Linh Đấu La khẽ mỉm cười, "Đây không phải là giải quyết việc chung sao. Đã lâu không thấy ngươi, thật là hoài niệm. Sao vậy? Đứa nhỏ Vũ Lân này gây phiền toái cho các ngươi?"

Thiên Phượng Đấu La mỉm cười, "Đúng là có phiền phức hơi nhỏ, vì lẽ đó chúng ta mới trước tiên thông báo cho các ngươi. Bất quá không phải vấn đề của hắn, là vấn đề của chính chúng ta."

Bà đơn giản đem chuyện đã xảy ra kể lại một lần. Nhã Lỵ không hề hỏi lại Đường Vũ Lân. Với sự thấu hiểu của nàng đối với Thiên Phượng Đấu La và việc Thiên Phượng Đấu La đại biểu cho Truyền Linh Tháp, cũng không thể nói lung tung với nàng.

"Vậy thì phối hợp kiểm tra với các ngươi một chút vậy. Toàn bộ quá trình ta đều có mặt ở đây là được." Thánh Linh Đấu La mỉm cười nói.

"Đương nhiên."

Lúc này, Thánh Linh Đấu La mới đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, "Không cần lo lắng, ta sẽ bồi tiếp con toàn bộ quá trình này. Sau khi kiểm tra, chúng ta liền trở về." Trước sau nàng luôn luôn mỉm cười, lời nói dịu dàng, nhưng phần tự tin và kiêu ngạo ẩn hàm trong nụ cười đó, bất kỳ ai cũng đều nghe ra.

Đường Vũ Lân cảm thấy Thánh Linh Đấu La ngày hôm nay tựa hồ có chút không giống so với trước đây. Trước đây nàng đều luôn hiền hoà, ôn nhu như nước vậy. Nhưng hôm nay, nàng lại tựa hồ như có thêm mấy phần sắc bén.

Đường Vũ Lân bị dẫn tới một căn phòng toàn là các loại máy móc to lớn. Sau đó chính là một loạt kiểm tra đã bắt đầu rồi.

Phần lớn máy móc nơi này, Đường Vũ Lân cũng không nhận ra, các loại quét hình, đo đạt không ngừng được tiến hành. Hắn chỉ cảm thấy mình giống như là một con rối vậy, không ngừng bị các loại máy móc thao túng. Nói đơn giản, cũng không có quá nhiều thống khổ gì.

Thời điểm lấy máu gặp phải một chút vấn đề, da thịt Đường Vũ Lân quá mức cứng cỏi, kim tiêm lấy máu thông thường căn bản là không đâm vào được. Cuối cùng, vẫn là Đường Vũ Lân dùng chính Kim Long Trảo của mình cắt ra một đường, lúc này mới lấy máu thành công.

Cổ Nguyệt vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn. Khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân rút máu, rõ ràng nhíu mày.

Dằn vặt ròng rã suốt hai giờ, các loại kiểm tra mới xem như là hoàn thành.

Bình thường tu luyện cả ngày đều sẽ không cảm thấy uể oải, nhưng lúc này, đầu óc Đường Vũ Lân thật sự có chút choáng váng.

Cuối cùng nhờ có Cổ Nguyệt đưa nước qua, uống mấy ngụm lớn, ngồi nghỉ ngơi tại chỗ, lúc này hắn mới lấy lại sức được.

"Cuối cùng cũng coi như là xong việc!" Đường Vũ Lân thở dài một hơi.

Cổ Nguyệt thấp giọng nói: "Xin lỗi..."

"Hả? Xin lỗi cái gì?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi.

Cổ Nguyệt cúi đầu đáp: "Ta không nên nổi máu nhỏ nhen với ngươi. Nếu không ngươi cũng sẽ không muốn đi đến Thăng Linh Đài. Kỳ thực, ngày hôm nay ta nhìn thấy ngươi và Na."

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Làm sao có thể trách nàng, ta vốn là tự mình muốn đến. Chỉ có thể nói vận khí chúng ta tương đối kém mà thôi. Na? Na làm sao? Nàng..."

"Không có chuyện gì!" Cổ Nguyệt đột nhiên ngắt ngang lời hắn.

Lúc này, hai vị Phong Hào Đấu La đã đi tới.

"Vũ Lân, chúng ta trở về đi thôi." Nhã Lỵ chủ động kéo tay Đường Vũ Lân.

Thiên Phượng Đấu La mỉm cười nói: "Nhã Lệ tỷ, đã lâu không gặp, hay là để ta mời tỷ ăn bữa cơm đi. Kết quả kiểm tra chỉ cần thêm hai giờ nữa sẽ có, ngươi xem..."

Nhã Lỵ mỉm cười lắc đầu, "Không cần, ta trở lại còn có chút chuyện. Chàng còn đang chờ ta đây! Chúng ta đi thôi!" Vừa nói, nàng dẫn theo Đường Vũ Lân đi hướng ra ngoài.

Nữ tử trung niên đứng ở nơi cửa, sắc mặt âm trầm thấy rõ, nhìn về phía Thiên Phượng Đấu La, đưa ra một ánh mắt hỏi ý kiến.

Thiên Phượng Đấu La khẽ lắc đầu.

Thánh Linh Đấu La cứ như vậy mang theo Đường Vũ Lân rời đi, không có bất kỳ một nhân viên Truyền Linh Tháp nào ngăn cản.

"Ầm!!" Lãnh Diêu Thù đột nhiên vỗ thẳng một cái tát xuống chiếc bàn trước mặt, sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt.

Cổ Nguyệt sợ hết hồn, nàng còn chưa từng thấy lão sư giận đến như vậy.

"Lão sư, ngài làm sao vậy?" Nàng ân cần hỏi han.

Lãnh Diêu Thù căm hận nói: "Ả ta chính là đến thị uy với ta. Hừ, có gì đặc biệt! Tỏ vẻ thánh khiết gì chứ. Hừ!"

Cổ Nguyệt có chút ngơ ngác, chuyện này là thế nào vậy?

Rời khỏi Truyền Linh Tháp, Thánh Linh Đấu La vung tay lên, một đoàn ánh sáng màu trắng quấn lấy chính mình và Đường Vũ Lân. Cảnh vật chung quanh nhất thời trở nên mơ hồ đi.

Phi hành không hề có cảm giác gì, thậm chí không nhìn thấy tất cả mọi thứ bên ngoài, cứ như thể bản thân ở trong một không gian riêng vậy.

"Có phải là có chút ngạc nhiên về thái độ của ta?" Thánh Linh Đấu La nhìn dáng vẻ có chút ngơ ngác của Đường Vũ Lân, không nhịn được mỉm cười hỏi.

Đường Vũ Lân thành thật gật gật đầu. Ngày hôm nay Thánh Linh Đấu La đúng là trở nên xa lạ với tất cả mọi người!

Thánh Linh Đấu La nói: "Vốn là ngày hôm nay ta không cần đến, nhưng ta vừa nghe là Lãnh Diêu Thù nên mới đến. Cũng không thể để cho cô ta bắt nạt con. Nói ra để cho con chê cười rồi, cô ta xem như là tình địch của ta đi. Vũ Lân à! Con rất có thiên phú tu luyện, tương lai cũng nhất định có thể thành tài. Nhưng ở phương diện tình cảm phải chú ý. Chính là bởi vì con rất ưu tú, cùng với tuổi tác tăng lên, con sẽ hấp dẫn càng ngày càng nhiều cô gái khác. Nhưng không nên lạm tình, chung thủy mới là phẩm chất nên có của một người đàn ông tốt! Tuyệt đối không nên giống với một ít người như vậy..."

Hải Thần Các.

“Một ít người” đột nhiên hắt hơi một cái, mũi có chút nhột nhột.

Có chuyện gì vậy? Chính mình đã sớm nóng lạnh bất xâm, vì sao lại như vậy? Ai đang nói xấu mình hay sao?

Truyền Linh Tháp.

"Kết quả kiểm tra đã có."

Bên trong phòng họp, Lãnh Diêu Thù ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới đều là chủ quản mỗi bộ ngành của Tổng bộ Truyền Linh Tháp, trong đó cũng bao gồm cả người quản lý của Trung cấp Thăng Linh Đài.

"Hừm, nói một chút cho mọi người nghe!" Lãnh Diêu Thù hướng về tên nhân viên ra lệnh.

Nhân viên lập tức mở máy chiếu, bóng người Đường Vũ Lân xuất hiện ở trên bức tường trắng.

Cổ Nguyệt đứng ngay sau lưng Lãnh Diêu Thù, nhìn thấy hình ảnh Đường Vũ Lân trên màn hình chiếu, không khỏi có chút cảm giác quái dị. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng dùng phương thức này nhìn ngắm Đường Vũ Lân đấy! Lúc này, hắn có vẻ hơi bất lực vậy, vô hình, trong lòng nàng có chút đau đớn...

Chương 556: Phân tích báo cáo

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Đường Vũ Lân, nam, 14 tuổi, lớp trưởng lớp năm nhất Ngoại viện của Sử Lai Khắc học viện. Năm nhất khóa này, được ca tụng là khóa mới mạnh nhất học viện Sử Lai Khắc. Trong đó có thật nhiều nhân tài ưu tú. Có thể đảm nhiệm chức lớp trưởng ở trong một lớp như vậy, hắn đúng là có tài năng xuất chúng. Ngày hôm nay, hắn đến Thăng Linh Đài..."

Sau đó là phần trình bày về toàn bộ những tình huống phát sinh trong Thăng Linh Đài.

"..., chúng ta đã tiến hành kiểm tra và phân tích tỉ mỉ cơ thể hắn, thu được rất nhiều kết quả làm người khác giật mình. Đầu tiên, ở trong thân thể của hắn, chúng ta không hề tìm được bất kỳ manh mối nào liên quan tới Bá Vương Long. Nói cách khác, tuy nhìn thấy rõ ràng là Bá Vương Long bị thân thể của hắn hấp thu đi rồi, nhưng cũng không hề có dấu hiệu tồn tại, cứ như thể biến mất không còn tăm hơi."

Lời vừa nói ra, bên trong phòng họp nhất thời vang lên những tiếng bàn luận xôn xao.

Một ông già trầm giọng nói: "Chuyện này không hợp với lẽ thường! Bá Vương Long là Hồn Linh bất khuất, bản thân có năng lượng cực kỳ khổng lồ. Tuy rằng chỉ là Hồn Linh, nhưng mà coi như là Hồn Linh của thập vạn niên Hồn Thú bình thường, cũng chưa chắc sánh được nó về sự cường hãn. Năng lượng mà Hồn Linh như vậy có khả năng sản sinh ra, dựa theo tình huống bình thường mà phán đoán, tuyệt đối không phải là thứ mà một thiếu niên hồn lực chỉ có ba mươi mấy cấp có thể chịu đựng nổi. Hiện tại lại biến mất như thể rơi vào vực sâu thăm thẳm, chuyện này quá bất hợp lý."

"Đúng là bất hợp lý, nhưng cũng là sự thực. Điền lão, chúng ta đã tiến hành

kiểm tra cẩn thận hết thảy, đúng là không hề phát hiện bất cứ thứ gì. Đứa bé kia không hề nói láo, Bá Vương Long không hề để lại bất cứ dấu vết gì ở trên người hắn."

Lãnh Diêu Thù phất tay áo một cái, nói: "Nói tiếp những phân tích khác."

"Vâng."

"Trên người Đường Vũ Lân tuy rằng không có Bá Vương Long tồn tại, nhưng chúng ta lại phát hiện ra rất nhiều chỗ dị thường. Đầu tiên, Võ Hồn của hắn là Lam Ngân Thảo, một loại Võ Hồn vốn là sẽ không có cơ hội trưởng thành. Mà bên trong huyết mạch của hắn, lại ẩn chứa một loại sức mạnh đặc thù. Chúng ta phân tích dòng máu của hắn, mặc dù là huyết dịch của nhân loại bình thường, phù hợp tất cả đặc thù của nhân loại, nhưng ẩn chứa bên trong lại là một năng lượng khổng lồ, xa xa vượt quá nhân loại."

"Hỗn huyết sao?" Ông lão lúc trước lại hỏi một câu.

Nhân viên lắc đầu một cái, "Không phải là hỗn huyết, mà là nhân loại thuần túy. Nhưng mà, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong cơ thể hắn lại vô cùng rõ ràng. Đơn giản mà nói, trong máu của hắn có thể có một ít năng lượng đặc thù màu đỏ như tế bào máu, hòa quyện vào nhau. Chúng ta không cách nào đem năng lượng kia tách ra. Năng lượng này giống như là được Võ Hồn và huyết thống kết hợp lại mà sinh ra. Ở tình huống bình thường, một khi huyết dịch rời khỏi thân thể, năng lượng được Võ Hồn truyền vào sẽ tiêu tan trong không khí. Nhưng hắn thì lại khác, năng lượng lại gắn kết vô cùng bền chắc trong huyết dịch. Chuyện này cũng chỉ có một khả năng, loại dung hợp này được tạo ra bởi huyết mạch vô cùng mạnh mẽ trong cơ thể hắn."

"Đồng thời, chúng ta lại kiểm tra tỉ mỉ thân thể của hắn. Cường độ thân thể của hắn, nói như thế nào nhỉ? Chuyển đổi thành số liệu thống kê mà nói, đã vượt qua Lục Hoàn Hồn Đế phổ thông, hơn nữa còn là Lục Hoàn Hồn Đế thuộc loại Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư. Bất kể là xương cốt, kinh lạc, nội tạng, tất cả đều đã đạt đến mức độ như vậy."

Bên trong phòng họp trở nên hơi yên tĩnh.

Một lát sau, một người trung niên nói: "Khá lắm, thật không hổ là tiểu quái vật được Sử Lai Khắc học viện bồi dưỡng ra, quả nhiên là quái vật!"

Nhân viên cười khổ nói: "Chuyện kỳ quái hơn còn ở phía sau. Tinh thần lực của hắn trải qua sự đo lường của chúng ta, nằm ở khoảng 650 – 700. Ở độ tuổi này của hắn, tuyệt đối là một tài năng xuất chúng. Cấp độ Linh Hải Cảnh. Thế nhưng, thời điểm chúng ta định kiểm tra tinh thần lực của hắn ở chiều sâu, máy móc của chúng ta mất linh, không cách nào tra xét được nơi sâu xa ở trong đầu hắn."

"Máy móc mất linh?" Lần này, ngay cả Lãnh Diêu Thù đều giật mình.

"Đúng thế. Cân nhắc đến thân phận học viên Sử Lai Khắc của hắn, không thể sử dụng những thiết bị ở cường độ cao hơn, bằng không rất có thể sẽ gây ảnh hưởng đến não bộ của hắn. Ở tình huống bình thường, coi như là những Hồn Sư có tinh thần lực cao hơn hắn một đại cảnh giới, máy móc phổ thông của chúng ta cũng có thể hoàn thành toàn bộ kiểm tra."

"Tiếp đó là số liệu phân tích nồng độ hồng cầu trong máu của hắn..."

Một loạt số liệu rất nhanh hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người. Về căn bản, số liệu cơ thể Đường Vũ Lân không có lấy một cái nào là bình thường, đặc biệt là mật độ cơ bắp, mật độ xương cốt những loại số liệu này, cũng vượt quá người bình thường không biết bao nhiêu lần.

"Căn cứ theo phán đoán của chúng ta, sức mạnh của hắn nhất định là lớn đến mức kinh người. Nói như thế nào nhỉ? Đánh giá tổng hợp của chúng ta đối với hắn là, quái thú hình người. Tên tiểu tử này nếu như vẫn có thể tiếp tục trưởng thành như thế, sau khi hắn trưởng thành, chỉ riêng cường độ thân thể, đã đủ để hắn trở thành tồn tại nổi trội. Ngoại trừ hồn lực không tính là phát triển đặc biệt ra, những phương diện khác, đều vượt xa phạm trù của Hồn Sư bình thường."

Lãnh Diêu Thù cau mày, nghe từ đầu đến cuối, số liệu kiểm tra về cơ thể Đường Vũ Lân đều không bình thường, vượt xa người thường. Nhưng điều này trên thực tế mới là chuyện bình thường! Bởi vì, hắn đến từ chính Sử Lai Khắc học viện. Sử Lai Khắc học viện nào có lấy một ai là người bình thường?

Mà Hồn Linh Bá Vương Long bọn họ muốn đo lường lại không có một chút xíu tăm tích nào, thật sự lại như là biến mất không còn tăm hơi. Tình huống như thế, qua nhiều năm như vậy, vẫn là lần thứ nhất xuất hiện ở

Truyền Linh Tháp.

Hồn Linh Bá Vương Long cố nhiên có giá trị cực kỳ đắt đỏ, nhưng bằng vào căn cơ của Truyền Linh Tháp vẫn còn chấp nhận được. Nhưng vấn đề là loại hiện tượng này xuất hiện, có thể nào có liên quan đến chính bản thân Thăng Linh Đài hay không?

Thăng Linh Đài là hạt nhân cốt lõi của Truyền Linh Tháp, một khi xảy ra vấn đề, sẽ ảnh hưởng đến căn cơ của Truyền Linh Tháp.

"Lãnh tháp chủ, xin ngài cho biết, tiếp theo chúng ta nên xử lý như thế nào? Có phải là sẽ tiếp tục tìm cái gã Đường Vũ Lân kia trở lại, để tiến hành kiểm tra sâu hơn hay không?"

"Không được!" Lãnh Diêu Thù còn chưa kịp nói gì, ở sau lưng bà, Cổ Nguyệt lại đột nhiên nói chen vào.

Nhất thời, mấy chục cặp mắt ở trong phòng đều tập trung vào trên người nàng.

Cổ Nguyệt cũng không hề bởi vì những ánh mắt này mà rút lui, "Không được! Hắn sắp sửa sẽ phải đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện đi tới Tinh La đại lục tiến hành giao lưu. Học viện chắc chắn sẽ không đồng ý để cho hắn tiếp nhận bất kỳ kiểm tra nào nữa."

Một người trung niên nhìn nàng, lại nhìn Lãnh Diêu Thù một chút, "Vậy chuyện lần này tính sao? Chúng ta cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo sao? Tổn thất đối với chúng ta..."

Lãnh Diêu Thù phất tay áo một cái, "Hiện tại không phải là thời điểm nói về tổn thất. Trung cấp Thăng Linh Đài bên này, tạm thời tiến hành tự thẩm định một tháng, để bảo đảm bản thân Thăng Linh Đài không xảy ra vấn đề. Hết thảy số liệu đều ghi chép lại cẩn thận. Qua một quãng thời gian, đợi sau khi hắn đại biểu Sử Lai Khắc học viện giao lưu trở về, lại một lần nữa tiến hành kiểm tra đối với hắn. Ta sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục Sử Lai Khắc học viện. Cổ Nguyệt!"

"Có đệ tử!"

"Ngươi cũng sẽ cùng đi tới Tinh La đại lục. Khoảng thời gian này ngươi

chú ý quan sát Đường Vũ Lân nhiều hơn. Nếu như trên người hắn xuất hiện bất kỳ dị tượng gì, lúc về nhớ báo cáo lại cho ta biết."

"Vâng, thưa lão sư." Cổ Nguyệt đáp ứng.

Nàng biết, vừa nãy chính mình đột nhiên lên tiếng, không cho tiếp tục kiểm tra Đường Vũ Lân, là vì lo lắng kiểm tra sâu sẽ ảnh hưởng tới hắn, mà cũng không có bất kỳ lý do nào khác. Vào thời khắc ấy, căn bản nàng cũng không thể khống chế chính mình, hoàn toàn là bật thốt lên.

Không thể nghi ngờ, đối với việc này, Truyền Linh Tháp coi như là phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng hết cách rồi, ai bảo Đường Vũ Lân là học viên Sử Lai Khắc học viện cơ chứ? Coi như là bằng vào năng lực hô mưa gọi gió của Truyền Linh Tháp hiện tại ở trên đại lục, cũng còn không dám chính diện đắc tội với Sử Lai Khắc học viện. Đây chính là uy thế nhiều năm.

Coi như tiếp tục kiểm tra kỹ Đường Vũ Lân, nếu như không phát hiện ra được gì, cũng không còn cách nào. Thậm chí không có cách nào bắt Đường Vũ Lân bồi thường. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không bồi thường nổi!

Nếu như hắn chỉ là một tên Hồn Sư phổ thông, không liên quan tới Sử Lai Khắc học viện, Lãnh Diêu Thù nhất định sẽ nghĩ biện pháp để hắn gia nhập Truyền Linh Tháp. Chỉ cần trở thành một phần tử của Truyền Linh Tháp, bất luận việc hấp thu Hồn linh Bá Vương Long sản sinh chỗ tốt gì đối với hắn, đều là cùng một nhịp thở với Truyền Linh Tháp.

Trở lại học viện, chuyện thứ nhất Đường Vũ Lân làm chính là đi tới phòng tu luyện chuyên dụng của mình.

Minh tưởng, cảm thụ biến hóa của bản thân.

Đáng tiếc chính là, mãi cho đến sáng ngày hôm sau, những gì hắn cảm nhận được cũng chỉ có, không biến hóa!

Thật không có lấy nửa điểm biến hóa. Khí tức Bá Vương Long tí tẹo đều không, cứ như thể là trước giờ chưa từng xuất hiện vậy.

Chương 557: Một năm sau gặp lại

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Điều này thực sự khiến cho Đường Vũ Lân cảm thấy rất là bất đắc dĩ. Một Hồn Thú khủng bố như vậy, nói không còn liền không còn? Hơn nữa nó còn là cái gì mà Hồn Linh bất khuất nữa cơ đấy!

Nếu nói chuyện này không kỳ quái, hẳn là không một ai tin tưởng đi?

Không biết Truyền Linh Tháp bên kia sẽ có phản ứng gì? Chứ mình bên này, cũng chẳng biết làm cách nào.

Buổi sáng, sau khi tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, Đường Vũ Lân gặp Cổ Nguyệt ở căn-tin, hỏi dò tình huống của Truyền Linh Tháp bên kia. Cổ Nguyệt nói cho hắn, Truyền Linh Tháp bên kia không có chuyện gì, hắn không cần lo lắng.

Không cần lo lắng? Đường Vũ Lân luôn cảm thấy là lạ. Truyền Linh Tháp không phải là dễ nói chuyện như vậy chứ? Dù sao, đây cũng chính là Bá Vương Long đó nha!

Nhưng nếu Cổ Nguyệt đã nói không có chuyện gì, vậy hẳn là cũng không sao rồi. Việc này có liên quan tới học viện. Quả nhiên là đứng dưới gốc cây đại thụ thật thoải mái dễ chịu biết bao! Thánh Linh Đấu La tự mình đi tới, trên thực tế cũng đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

"Vào lớp!" Vũ Trường Không đi tới phía sau bục giảng, tuyên bố chương trình học ngày hôm nay bắt đầu.

"Đứng lên!" Đường Vũ Lân hô lên theo thói quen.

Đứng dậy, chào giáo viên. Chương trình học bắt đầu.

"Trước khi vào lớp, trước tiên ta tuyên bố một chuyện. Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan. Hôm nay là ngày đi học cuối cùng của các ngươi, ngày mai cho các ngươi thời gian một ngày nghỉ ngơi, ngày mốt lên đường, tham gia hoạt động đi tới Tinh La Đại Lục giao lưu. Ta sẽ dẫn đội. Vì lẽ đó, bài học hôm nay, cũng là bài giảng cuối cùng của ta trong vòng một năm sắp tới."

"Chức vụ của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt trong lớp, sẽ do Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh tạm thay. Vũ Ti Đóa sẽ là lớp trưởng, Lạc Quế Tinh lớp phó. Thêm nữa, Dương Niệm Hạ cũng sẽ làm lớp phó và Đoán tạo uỷ viên..."

Tuy rằng rất nhiều người đã sớm biết đám người Đường Vũ Lân bọn họ phải đi, nhưng khi nghe Vũ Trường Không tuyên bố, họ mới chính thức ý thức được, thời gian rốt cục đã đến. Nhóm của Đường Vũ Lân sẽ phải đại biểu cho học viện, đi ra ngoài một năm.

Có ước ao, nhưng chỉ là số cực ít người mà thôi. Bởi vì tất cả mọi người đều không cho là, có chỗ nào thích hợp cho việc tu luyện hơn so với Sử Lai Khắc học viện.

Hoạt động giao lưu một năm, tất nhiên sẽ giúp nâng cao sự từng trải và hiểu biết lên rất nhiều, nhưng đối với tu luyện thuần túy mà nói, không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Chuông tan học vang lên.

Vũ Ti Đóa đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, "Một năm sau trở về, đừng để cho ta vượt qua!"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Chờ mong một ngày kia đến."

Dương Niệm Hạ đi tới bên cạnh hắn, duỗi bàn tay, khoác lên trên bả vai của hắn, "Lớp trưởng, phần rèn đúc liền giao cho ta! Ngươi yên tâm, ta sẽ dẫn dắt mọi người thật tốt!"

Đường Vũ Lân tằng hắng một cái, cười khổ nói: "Bình thường cũng là ngươi dẫn dắt mọi người, vốn vị trí Đoán tạo uỷ viên này hắn nên là của ngươi."

Dù sao chính hắn cũng chưa từng làm hết chức trách của một vị ủy viên chức nghiệp đoán tạo, bình thường đều chỉ tự mình luyện tập Đoán Tạo Thuật mà thôi. Nhưng ở trong lớp, lại không có bất luận người nào có nửa lời oán hận, bởi vì Đường Vũ Lân thường thường sẽ làm miễn phí hoặc là chỉ lấy rất ít chi phí, giúp mọi người rèn đúc. Đồ vật hắn do đoán tạo ra, về phẩm chất, tuyệt đối là hàng cực phẩm.

Thời gian gần hai năm, uy vọng của Đường Vũ Lân ở trong lớp năm nhất, đã sớm không thể thay thế.

Ánh mắt Lạc Quế Tinh có chút hoang mang, lẩm bẩm: "Kỳ thực ta rất muốn đi ra bên ngoài một chút. Giấc mộng của ta, chính là có thể làm một nhà du lịch, đi hết thảy mọi nơi trên thế giới tham quan một vòng. Không ngờ các ngươi đã nhanh hơn ta một bước! Chờ ta tốt nghiệp, nhất định sẽ đi."

Từ Du Trình lạnh lùng nói: "Tốt nghiệp? Ngươi vẫn còn sớm lắm."

Đúng đấy! Tất cả bọn họ đều rất có cơ hội tiến vào Nội viện Sử Lai Khắc học viện. Tuy rằng không có Hữu Linh Kim Loại Nhất Tự Đấu Khải, nhưng hiện tại Nhất Tự Đấu Khải của bọn họ cũng đã được chế tác vượt quá 1/3. Dựa theo cái tốc độ này, thời điểm năm thứ hai, bọn họ nhất định đều có thể trở thành Nhất Tự Đấu Khải Sư. Thậm chí đều có thể đạt đến cấp 50 trở lên, trở thành cường giả cấp bậc Hồn Vương. Đây cũng tương đương với chắc chắn có thể tiến vào Nội viện. Mà muốn tốt nghiệp Nội viện, cần trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư mới được. Trước khi trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư, đều không được tốt nghiệp từ học viện. Quá trình đó dài ngắn ra sao, liền phải nhìn thiên phú.

"Khục khục, Nhị Tự Đấu Khải Sư, thật giống có chút khó." Lạc Quế Tinh mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Xem ra giấc mộng của ta còn phải dời lại phía sau."

Đường Vũ Lân cười nói: "Được rồi, không nên thương xuân buồn thu nữa, khi trở về ta sẽ mua quà lưu niệm về tặng cho mọi người."

"Thật sao?" Hỏi ra hai chữ này lại là Vũ Ti Đóa.

"Thật." Đường Vũ Lân trịnh trọng nói.

Tạ Giải ở một bên nham nhở nói chen vào: "Không cần ôm hy vọng quá lớn, với sự keo kiệt của lớp trưởng, sẽ không phải là vật gì tốt."

Đường Vũ Lân hung tợn lườm hắn một cái, "Không nói thì ngươi sẽ chết sao? Vật kỷ niệm, cái gì là vật kỷ niệm, có ý nghĩa là được. Đắt tiền hay không thì có liên quan gì?"

Mọi người không khỏi đều nở nụ cười. Đúng vậy! Hắn vẫn là cái tên Đường Vũ Lân keo kiệt mà bọn họ biết.

Trò chuyện một hồi, mấy người Đường Vũ Lân vậy mà đều không hề rời khỏi phòng học. Ngoài miệng, tuy rằng bọn họ không ai nói gì, thế nhưng, người nào cũng có chút không nỡ rời xa nơi này.

Dù rằng sau khi tới đây liền không ngừng bận rộn, không ngừng học tập và tu luyện. Nhưng cũng chính là sau khi đi tới nơi này, bọn họ mới dần dần trở nên mạnh mẽ, mới hiểu được càng nhiều thứ hơn.

Nơi này là Sử Lai Khắc học viện, là học viện cao cấp nhất toàn bộ đại lục này, thậm chí là toàn bộ cả các đại lục khác nữa. Nơi đây là Sử Lai Khắc, nơi khiến cho mỗi học viên đều cảm thấy tự hào và kiêu ngạo vì là một thành viên trong đó!

Đã sắp sửa phải rời đi, hơn nữa còn là cả một năm dài, bọn họ làm sao lại không có tâm tình không nỡ cho được?

Một năm sau, thời điểm quay trở về, bọn họ liền sẽ trở thành học viên lớp năm hai rồi.

"Được rồi, trở về đi thôi. Trở lại chuẩn bị một chút!" Cuối cùng, Đường Vũ Lân đứng lên, nhìn hơn 100 chiếc bàn trong lớp, nhanh chân đi ra khỏi phòng học.

Thời điểm lần nữa quay trở về, mình nhất định sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn! Tinh La Đại Lục, chúng ta đến rồi!

...

Bầu trời xanh biêng biếc, ánh nắng có chút vàng tươi. Loại khí trời này dù sao vẫn sẽ làm cho người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Ít nhất là không

hề ngột ngạt chút nào.

Đường Vũ Lân và các bạn của mình đi tới một tòa thành mà bọn họ tương đối quen thuộc, Thiên Hải Thành. Đây là thành thị lớn nhất của khu vực Đông Hải của Đấu La Đại Lục.

Năm đó, nhóm Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt lần đầu tiên gặp Từ Lạp Trí và Diệp Tinh Lan chính là ở đây.

Sử Lai Khắc học viện đi một nhóm 10 người. Dẫn đầu là Ngân Nguyệt Đấu La Thái Nguyệt Nhi, lão sư dẫn đội là Thiên Băng Vũ Trường Không. Học viên gồm Đường Vũ Lân, Cổ Nguyệt, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, Diệp Tinh Lan. Đầy đủ toàn bộ 8 vị công đọc sinh.

Bọn họ đi đến Thiên Hải Thành cùng hội hợp với đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục.

Trải qua thời gian giao lưu hơn 1 năm, đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục sẽ đi thuyền từ nơi này trở về Tinh La Đại Lục. Bởi vì không vực chưa được mở ra, nên không thể cưỡi công cụ phi hành đường dài rời đi. Mà trên thực tế, Cơ Giáp cũng không cách nào phi hành với khoảng cách xa như vậy. Phương tiện phi hành đường dài, vào thời điểm hiện tại mà nói, chỉ có Đấu La Đại Lục bên này mới có. Liên Bang không thể liều lĩnh dùng thành tựu Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật tiên tiến nhất được nghiên cứu ra, Hồn Đạo Phi Cơ, để chở đoàn đại biểu Tinh La Đại Lục trở về được. Nguy cơ bị ăn cắp chất xám rất cao! Bởi vậy, đi thuyền rời đi chính là phương án duy nhất.

"Ăn, có thể ăn được bao nhiêu cứ ăn. Ngày hôm nay ta mời." Đường Vũ Lân vô cùng phóng khoáng bắt chuyện với các bạn bè.

Diệp Tinh Lan vừa ăn vừa bĩu môi, nguyên nhân à? Đây chính là tiệm ăn nhỏ, nơi lúc trước Đường Vũ Lân không trả tiền, vứt lại nàng và Từ Lạp Trí ở lại nơi này.

Tuy rằng đúng là ăn thật ngon, nhưng nhớ tới chuyện ban đầu, nàng liền không khỏi tức giận.

Tên kia... Hừ!

Cá nướng muối chinh phục vị giác của tất cả mọi người, ai cũng ăn ngấu ăn nghiến. Chỉ có Vũ Trường Không ăn nhã nhặn, và vì lượng thức ăn của Thái lão vốn rất nhỏ, chỉ ăn một chút hải sản đã dừng lại.

Lúc này ánh mắt của Thái lão có chút đờ ra, bởi vì đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy dáng vẻ lúc ăn cơm của Đường Vũ Lân.

"Tiểu tử này, ăn cũng khỏe thật! Ở học viện, hắn vẫn luôn ăn uống như vậy sao?" Thái lão không nhịn được quay về phía Vũ Trường Không ở bên cạnh hỏi.

Khóe miệng Vũ Trường Không thoáng co giật, gật đầu đáp: "Đúng thế! Phong lão đã đáp ứng chịu tiền cơm cho hắn. Vì lẽ đó tiền cơm hắn ăn đều là Phong lão trả."

Thái lão mỉm cười nói: "Chẳng trách Phong lão đầu vừa nghe nói chúng ta muốn xuất phát, trên mặt lộ rõ dáng dấp như trút được gánh nặng. Hóa ra là bị lượng cơm tiểu tử này ăn hành hạ."

Ý lạnh trên mặt Vũ Trường Không tựa hồ trở nên nhu hòa đi mấy phần, quay đầu nhìn về phía Đường Vũ Lân đang ăn nhồm ăn nhoàm ở bên kia, trong đầu không khỏi nhớ lại từng hình ảnh lúc trước.

Nếu như nàng vẫn còn, thì thật tốt...

Nhìn một đám thiếu nam, thiếu nữ 14, 15 tuổi vừa ăn uống, vừa nói cười. Thanh xuân thật tươi đẹp biết bao!

"Nguyên Ân, nàng ăn nhiều một chút." Tạ Giải đem cả dĩa tôm đưa tới trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy.

Mùi vị của dĩa tôm này xác thực là thơm vô cùng, vỏ cứng, nhưng thịt tôm bên trong lại vô cùng ngon, hơn nữa hương vị đậm đà, quả thực là ngon hết sảy.

Với sức ăn của Đường Vũ Lân và Từ Lạp Trí, loại tôm nho nhỏ chỉ khoảng ngón tay này, có chút chả bõ bèn gì, nhưng mà thực sự là rất ngon đó nha!

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn Tạ Giải một chút, nhận dĩa tôm, đặt ở trước mặt

yên lặng mà ăn.

Ánh mắt Tạ Giải đầy vui vẻ. Hắn mơ hồ cảm thấy, hiện tại Nguyên Ân Dạ Huy tựa hồ không còn bài xích mình như trước nữa.

Đây thực sự là một khởi đầu thật tốt! Lần đi tới Tinh La Đại Lục này, cũng có thể được xem là đi du lịch kết hợp với công tác, nói không chừng có thể kéo quan hệ của hai người lại gần nhau hơn đấy!

Mọi người dần dần đều ăn không nổi nữa. Tuy rằng lượng cơm ăn của bọn họ đều không ít, nhưng so với "cặp bài trùng" Đường Vũ Lân, Từ Lạp Trí này, vẫn còn kém quá xa.

Chương 558: Cha mẹ bặt vô âm tín

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Mắt thấy trước mặt hai người dần dần chồng chất những chiếc mâm cao như núi, mọi người không khỏi nở nụ cười. Hai tên này, "sức chiến đấu" so với bình thường còn dữ dội hơn!

"Các ngươi thật đúng là có sức ăn! Lương thực dự trữ trong kho của quán đều đã bị các ngươi ăn sạch!" Ông chủ quán ăn đã sớm há hốc mồm.

Mấy năm không gặp, Đường Vũ Lân đã trưởng thành rất nhiều, nhưng thông qua lượng cơm ăn, ông chủ vẫn có thể nhận ra được tên tiểu tử ngày nào.

"A, cũng no được 8 phần 10 rồi." Đường Vũ Lân nói đầy thỏa mãn.

Từ Lạp Trí ngẩng đầu lên, Diệp Tinh Lan đưa sang một tờ giấy, hắn lau miệng, "Kỳ thực ta cũng đã sớm ăn no, nhưng ta lại muốn nhìn thử xem, chênh lệch giữa ta và ngươi lớn đến mức nào."

Đường Vũ Lân tức giận: "Vậy không phải là ngươi đang lãng phí đồ ăn sao? Còn không bằng chừa lại cho ta."

"Tính tiền đi. Tổng cộng là 16,430 đồng liên bang, tính các ngươi 16,000 là được rồi." Ông chủ tiệm đi tới trước mặt Vũ Trường Không và nói.

Trong 10 người này, chỉ có một mình ông thầy này là người trưởng thành, Thái lão nhìn qua đã lớn tuổi, những người còn lại đều là thiếu niên.

Vũ Trường Không nhìn về phía Đường Vũ Lân, vào lúc này Đường Vũ Lân lại đang ngửa đầu nhìn trời, cứ như thể hắn có thể nhìn xuyên tường thấy được bầu trời bên ngoài vậy.

"Đây..." Vũ Trường Không đành đưa tiền ra trả.

Đường Vũ Lân nhảy cẫng lên, "Vũ lão sư vạn tuế! Sao thầy lại tính tiền vậy, em đã nói là em trả rồi mà! Dù gì thì em cũng có thể được tính là một nửa thổ địa của khu này."

"Được tiện nghi còn ra vẻ đúng hay không?" Vũ Trường Không lườm hắn một cái, bên trong ánh mắt lạnh lùng còn mang theo một nét u oán.

"Không có!" Đường Vũ Lân lập tức im tiếng.

"Đi thôi." Thái lão đứng lên. Bọn họ vừa mới đến Thiên Hải Thành, vừa vặn trùng vào giờ cơm, nên được Đường Vũ Lân dẫn tới nơi này dùng bữa. Một bữa cơm như thế này, số tiền đúng là không hề nhỏ. Bất quá đối với một vị Phong Hào Đấu La như bà mà nói, nhiêu đây căn bản không tính là gì.

Địa điểm tập hợp Liên Bang định ra lần này, là ở Thiên Hải Đại Tửu Điếm.

Đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục sẽ dần dần đi tới nơi này tập hợp, sau đó sẽ từ cảng của Thiên Hải Thành rời đi bằng đường thủy. Thời điểm bọn họ tới đây cũng dùng thuyền lớn, lần này phía Đấu La Đại Lục cũng sẽ phái một chiếc thuyền lớn tuỳ tùng. Đây cũng là để một năm sau đón đoàn đại biểu của Đấu La Đại Lục, nhóm người Đường Vũ Lân, trở về.

Thiên Hải Đại Tửu Điếm là tửu điếm sang trọng nhất Thiên Hải Thành.

Nhóm người bên kia, rất nhanh sẽ tìm tới nơi này. Dù sao, không phải mỗi tòa thành thị của Đấu La Đại Lục đều lớn như nhau.

Vũ Trường Không phụ trách xử lý hết thảy các thủ tục. Sử Lai Khắc học viện ở bất kỳ nơi nào đều là “biển chữ vàng”. Rất nhanh, công tác ghi danh, nhận phòng liền hoàn tất. Vũ Trường Không và Thái lão đều có một phòng riêng, các học viên chia 2 người/phòng. Đường Vũ Lân - Tạ Giải, Từ Lạp Trí và Nhạc Chính Vũ. Nguyên Ân Dạ Huy - Diệp Tinh Lan, Cổ Nguyệt và Hứa Tiểu Ngôn.

"Trước tiên mọi người nghỉ ngơi một chút, sau đó tự do hoạt động. Nhưng buổi tối trước khi trời tối hẳn, nhất định phải trở về." Vũ Trường Không

căn dặn.

Đường Vũ Lân vốn còn lo lắng Thái lão có thể nào sẽ nhằm vào bọn họ hay không? Nhưng hiện tại xem ra, Thái lão có vẻ rất hiền hoà, dọc theo đường đi đều không trực tiếp ra mặt, hết thảy hành trình đều là lão sư Vũ Trường Không sắp xếp. Việc này khiến cho Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm thấy rõ. Dù sao vị này cũng là Phong Hào Đấu La, chỉ cần bà không làm khó dễ mấy người mình, có bà đi cùng đương nhiên là chuyện tốt, đem lại cảm giác an toàn tuyệt đối.

"Buổi tối mọi người muốn ăn cái gì?" Trước khi trở về phòng, Đường Vũ Lân hướng về các bạn bè hỏi.

Đi ở trước nhất, thân thể Thái lão chợt cứng đờ thấy rõ, sau đó bước nhanh hơn, trên mặt không nhịn được bật cười. Không phải là hắn ta vừa mới ăn xong sao? Tên nhóc này, đúng là một kẻ tham ăn!

Phòng của Thiên Hải Đại Tửu Điếm vô cùng tốt, dù cho là phòng hai người cũng đã rộng 60 – 70 mét vuông. Kéo màn cửa sổ ra, đối diện là biển rộng.

Ngắm cảnh biển ngoài khung cửa, không khỏi khiến cho tâm tình người ta cảm thấy có chút trống trải.

Đường Vũ Lân từ nhỏ đã lớn lên ở thành thị ven biển, đối với biển, vô hình trung có một loại cảm giác thân cận.

Chỉ là, lúc này hắn nhìn ra biển rộng, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng khi còn bé, cha, mẹ dẫn theo mình và Na Nhi chơi đùa bên bờ biển.

Cha, mẹ, hai người đến tột cùng đang ở nơi nào? Tại sao thời gian dài như vậy trôi qua, hai người còn không liên hệ với con?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Vũ Lân đột nhiên ngập tràn kích động. Hắn lấy Hồn Đạo Bộ Đàm của chính mình ra, bấm một dãy số.

Chuông reo, reo mãi cửa buổi trời, mới có một thanh âm trầm thấp bắt máy.

"Mang Thiên lão sư!" Đường Vũ Lân kêu lên.

"Vũ Lân à!? Sao rồi, ở học viện bên kia vẫn thuận lợi chứ?" Thanh âm

Mang Thiên so với thời điểm dạy dỗ Đường Vũ Lân trước đây, có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

Đường Vũ Lân nói: "Rất thuận lợi, lão sư, ngài có khỏe không?"

Mang Thiên nói: "So với trước đây không có gì khác nhau cả, rất khỏe!"

Từ sau khi Đường Vũ Lân bái Mộ Thần làm sư phụ, Mang Thiên cũng đã không tiếp tục chỉ dạy cho hắn thêm cái gì. Trên thực tế, luận về trình độ đoán tạo, thậm chí Đường Vũ Lân đã ở trên ông. Nhưng một ngày làm thầy, cả đời làm cha! Sự tôn kính của Đường Vũ Lân dành cho ông chưa bao giờ có nửa điểm hạ thấp.

"Lão sư..." Đường Vũ Lân khựng lại một chút. Không biết tại sao, trong lòng hắn lại hơi có chút sợ hãi. Hắn đặc biệt hy vọng có thể thu được tin tức của cha mẹ, nhưng lại sợ tin tức nhận được là không tốt.

"Bọn họ vẫn như trước không hề liên lạc với ta." Hiển nhiên là Mang Thiên hiểu rõ hắn muốn hỏi gì.

Sắc mặt Đường Vũ Lân trầm lại, than nhẹ một tiếng, "Đều đã lâu như vậy rồi, cha mẹ cũng không biết đang ở nơi nào. Mang Thiên lão sư, bọn họ không có việc gì, có đúng hay không?"

Mang Thiên đáp đầy khẳng định: "Bọn họ nhất định là không có việc gì! Lúc trước cha con đã nhắn lại rất rõ ràng, đối với những người bắt bọn họ đi mà nói, bọn họ cực kỳ có giá trị. Đã có giá trị lợi dụng, đương nhiên sẽ không có nguy hiểm quá to lớn. Con cũng không cần quá mức lo lắng. Hiện tại con đã làm rất tốt, cứ dựa theo con đường cha con đã nói mà tiếp tục đi tới. Chờ sau khi con có thể thuận lợi tốt nghiệp từ Sử Lai Khắc học viện, ta tin rằng con cũng sẽ có khả năng đi tìm hắn."

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp lời.

Đúng vậy! Chỉ khi mình đủ mạnh, mới có thể đi tìm kiếm cha mẹ, lại một lần nữa trở lại bên cạnh bọn họ.

Bất luận bọn họ ở nơi nào, trái tim của chính mình, trước sau đều cùng chung nhịp đập với họ.

Ngắt máy, tâm tư vốn có chút uể oải của Đường Vũ Lân một lần nữa tràn đầy sức sống. Để tìm lại cha mẹ, chính mình cũng nhất định phải nỗ lực. Cha đã nói, ở trên thế giới này, người duy nhất mà mình có thể hoàn toàn dựa vào, cũng như tín nhiệm, cũng chỉ có chính mình. Chỉ có khi thực lực của chính mình đủ mạnh, mới có thể tìm ra được bọn họ. Vậy thì đợi sau này mình đóng góp một chút cống hiến cho Đường Môn, hẳn là sẽ có thể phát động sức mạnh tông môn, đúng chứ? Không phải Đường chủ đã nói sao? Coi như là ở bất kỳ nơi nào trên đại lục, cũng đều có thế lực của Đường Môn.

"Vẫn không có tin tức của cha mẹ sao?" Thanh âm Tạ Giải từ phía sau truyền đến.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng lắc đầu, "Vẫn chưa có. Chuyến này đi một lần chính là một năm, hi vọng lúc trở về, sẽ có thể nhận được tin tức tốt."

Tạ Giải nói: "Nhất định là như vậy! Nói không chừng khi đó, cha mẹ ngươi đã ở nhà chờ ngươi rồi đấy?"

"Cảm ơn." Đường Vũ Lân cười cười, đi trở về bên giường, bắt đầu ngồi xuống minh tưởng.

Mấy ngày sau, phần lớn thời gian Đường Vũ Lân đều ở lại trong tửu điếm tu luyện. Bất luận thế nào, đều phải trước tiên vượt qua được mốc 40 cấp đã rồi lại nói. Đến cấp 40, tất nhiên bản thân mình sẽ có thể thoát thai hoán cốt.

Về phần phong ấn Kim Long Vương, hắn cũng không cảm thấy quá lo lắng. Hắn đã đột phá tầng phong ấn thứ tư, dựa theo ý tứ của Lão Đường, chí ít ở trong vòng 2 năm, chỉ cần thân thể của hắn không xuất hiện vấn đề đặc thù, thì sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào. Đương nhiên, có vài thứ vẫn là nên sớm chuẩn bị thì hơn.

Đường Vũ Lân đã từng hỏi Lão Đường, nếu như mình dùng Đấu Khải, cường độ thân thể có thể có được năng lực chịu đựng mạnh hơn chút nào không?

Lão Đường cũng không xác định, tựa hồ đối với Đấu Khải, ông ta cũng không nắm rõ.

Ròng rã 3 ngày sau, Đường Vũ Lân mới nhận được tin tức, mọi người đã đến đông đủ. Đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục sắp khởi hành trở về Tinh La Đại Lục.

Thiên Hải Đại Tửu Điếm, tầng một, người đông như mắc cửi.

Chương 559: Gặp lại Lâm Dục Hàm

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đoàn đại biểu Tinh La Đại Lục đến Đấu La Đại Lục lần này lên tới hơn ngàn người, đều là tinh anh các ngành các nghề. Mà số người của Đấu La Đại Lục thăm đáp lễ cũng đồng dạng không ít, Dù cho số phòng của Thiên Hải Đại Tửu Điếm cũng rất nhiều và rộng rãi, nhưng vẫn như cũ bị kín phòng.

Các thành viên Sử Lai Khắc học viện đứng ở trong góc khách sạn yên lặng chờ đợi, người phụ trách chuyên môn của Liên Bang cũng đã đến gặp Thái lão bàn bạc trao đổi.

Thái lão khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, cũng không hề giao lưu nhiều gì, chỉ nói cho người kia biết, Sử Lai Khắc học viện bên này đã chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.

Đường Vũ Lân đứng ở trong góc, ánh mắt nhìn về phương hướng đoàn đại biểu của Tinh La Đại Lục.

Người của Tinh La Đại Lục nhìn qua cũng không có gì khác biệt so với Đấu La Đại Lục, chỉ là phong cách ăn mặc có vẻ cổ điển hơn chút ít. Trong đó không thiếu những vị cường giả toát ra khí tức cường đại.

Đột nhiên, ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Có lẽ vì cảm nhận được ánh mắt của hắn, cũng có thể là vì trùng hợp, người kia quay đầu lại, vừa vặn cũng nhìn thấy hắn.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân, Lâm Dục Hàm ngẩn người thấy rõ, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó hướng về phía Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lân hướng về nàng cười cười, gật đầu hỏi thăm.

Bên tai lại truyền tới một âm thanh đắc ý, "Nhìn kia, mau nhìn vị tiểu mỹ nữ bên kia mà xem, hình như đang vẫy tay chào ta đấy! Đây quả nhiên là thế giới dựa vào gương mặt để kiếm cơm mà! Giá trị nhan sắc cao, thật đúng là không có cách nào cả!"

Nhạc Chính Vũ vuốt vuốt mái tóc dài màu vàng óng của mình, trên khuôn mặt anh tuấn nở rộ một nụ cười mỉm mê người.

Tạ Giải bĩu môi, "Không tự sướng thì ngươi sẽ chết hay sao?"

Nhạc Chính Vũ lạnh nhạt nói: "Loại người tầm thường như ngươi làm sao hiểu được thế giới của những anh chàng đẹp trai như ta chứ! Nhìn đi, nàng đang lại gần đấy! Thế nào? Dáng dấp không tệ đúng không? Xem ra là người của Tinh La Đế Quốc bên kia, ta đột nhiên có chút hứng thú đối với lần giao lưu này. Tìm hiểu một chút phong tình xứ lạ, cũng không tệ à nha..."

Vừa nói, hắn đứng thẳng người, sửa sang lại y phục của chính mình, ngẩng cao đầu mà tiến lên nghênh tiếp.

Nhạc Chính Vũ đã hơn 16 tuổi. Bên trong nhóm bạn, tuổi của hắn và Nguyên Ân Dạ Huy là lớn nhất, tướng mạo của hắn đúng là rất anh tuấn. Có thể là bởi vì chịu ảnh hưởng của Võ Hồn Thần Thánh Thiên Sứ, toàn thân hắn đều như luôn ngập tràn ánh dương rạng ngời.

Luận tướng mạo, ở bên trong đoàn đội, cũng chỉ có Đường Vũ Lân có thể vượt qua hắn.

"Xin chào!" Nhạc Chính Vũ hướng về Lâm Dục Hàm đang đi lên phía trước khẽ mỉm cười, lộ ra một chiếc răng trắng bóng.

Lâm Dục Hàm hơi nghi hoặc một chút liếc mắt nhìn hắn, "Ta không quen biết ngươi!"

Thời điểm Nhạc Chính Vũ đang sững sờ, Lâm Dục Hàm cũng lướt qua mặt hắn, đi thẳng tới trước mặt Đường Vũ Lân, trên khuôn mặt mang theo chút ửng hồng, "Thật không ngờ sẽ gặp lại ngươi ở chỗ này. Chuyện này xem như là trùng hợp sao?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Ta lại sớm đoán là sẽ gặp được ngươi, bởi vì không phải trùng hợp. Chúng ta đại biểu cho Đấu La Đại Lục, đi tới Tinh La Đại Lục của các ngươi tiến hành giao lưu học tập."

Nhạc Chính Vũ trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh này, lúc này mới phản ứng lại, thì ra vừa nãy nhân gia người ta cũng không phải là vẫy vẫy tay với hắn!

Tạ Giải đi tới bên cạnh, khoác bờ vai của hắn, nghiêm túc nói: "Đây là một thế giới dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, là thế giới mà giá trị nhan sắc thấp như ngươi không hiểu được."

Cơ mặt Nhạc Chính Vũ thoáng co giật, quay đầu nhìn về phía Tạ Giải, ánh mắt đột nhiên trở nên nhu hòa hơn, trở tay cũng ôm lấy eo Tạ Giải, ôn nhu nói: "Không sao, kỳ thực, ta cũng không cảm thấy quá hứng thú đối với phụ nữ."

"Ta nhổ vào..." Tạ Giải giật bắn ra sau như bị điện giật.

Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí ở bên cạnh đã cười ngã nghiêng ngã ngửa, Nguyên Ân Dạ Huy cũng mỉm cười, Diệp Tinh Lan có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Cổ Nguyệt thì lại nhìn về phía Đường Vũ Lân và Lâm Dục Hàm.

Lâm Dục Hàm hiếu kỳ hướng về Đường Vũ Lân hỏi: "Ngươi đi giao lưu đoán tạo sao? Lại có thành quả gì mới sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Cũng không có gì, không có đột phá."

Lâm Dục Hàm nói: "Đợi tới địa bàn của ta, ta nhất định phải so đấu lại với ngươi một lần. Ta sẽ cố gắng vượt qua ngươi."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Tốt! Áp lực mới là động lực, ta cũng chờ mong lần giao phong tiếp theo cùng ngươi."

Lâm Dục Hàm liếc nhìn hắn thật sâu, rồi mới xoay người rời đi.

"Đội trưởng, ngươi thật đúng là quen biết rộng nha!" Nhạc Chính Vũ mang theo vài phần mùi vị không đứng đắn nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Đương nhiên!"

Nhạc Chính Vũ nhìn về phía Cổ Nguyệt, "Hắn cả ngày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo cỏ, ngươi biết không?"

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, "Hắn không có. Là hoa cỏ chủ động trêu ghẹo hắn."

Đường Vũ Lân nói đầy nghĩa chính ngôn từ: ""Trong muôn hoa ngàn quả, mảnh lá không dính thân *. Úi...!"

* Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn

Lời này hắn còn chưa nói hết, Vũ Trường Không đã vỗ cái bốp vào sau ót hắn, "Ngươi mới bao lớn?" Thanh âm lạnh như băng khiến cho đám học viên nhất thời yên tĩnh lại.

"Ặc ặc, coi như em chưa nói gì..." Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nhìn Vũ Trường Không một chút.

Vũ Trường Không mặc một thân đồ trắng, đứng ở sâu trong góc, rất hiển nhiên, tất cả những gì vừa phát sinh, hắn đều thấy ở trong mắt.

Nhạc Chính Vũ lên tiếng phản kháng: "Vũ lão sư, đây chính là ngài không đúng! Tụi em thế này gọi là thanh xuân.... thanh xuân tươi đẹp! Ở tuổi này của bọn em, là thời điểm ảo tưởng nhiều nhất. Hiện tại không mơ mộng nhiều, đợi lớn tuổi làm sao có kỹ năng tán gái?"

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, không hề hé răng.

Hứa Tiểu Ngôn "ha ha" nở nụ cười, "Đúng, đúng là người có kỹ năng tán gái cao! Vì tán gái, muốn lấy số điện thoại, trực tiếp mua lại cả quán rượu."

Vẻ mặt Nhạc Chính Vũ cứng đờ, "Mua quán rượu thì đã làm sao? Quán rượu bên kia của ta hiện tại, mỗi ngày thu cả đấu vàng đấy nhé!"

Vừa nói, hắn vừa lén nhìn về phương hướng của Nguyên Ân Dạ Huy một chút.

Nguyên Ân Dạ Huy đang lạnh lùng nhìn hắn, Nhạc Chính Vũ tằng hắng một cái, "Vậy thì... khi trở về ta sẽ trả tiền thuê ngươi làm lại nha!"

"Hừ!" Vừa nghĩ tới chính mình bởi vì hắn mà mất đi công việc làm thêm, Nguyên Ân Dạ Huy liền giận không chỗ phát tiết. Bất quá, dù sao cũng coi như là bạn học lâu như vậy, hơn nữa hiểu lầm cũng đã được giải tỏa.

Tạ Giải nhìn Nhạc Chính Vũ đầy coi thường: "Loại lòe loẹt cá bảy màu như ngươi, vừa nhìn liền biết không phải thứ gì tốt."

"Không phục thì bước ra đơn đấu!?" Lông mày Nhạc Chính Vũ nhíu lại.

"Đấu đơn thì đấu đơn, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi?" Hiện tại, Tạ Giải lại có vẻ có niềm tin lớn hơn nhiều.

"Được rồi, đừng để cho người khác chê cười." Âm thanh bọn họ tạo ra có chút lớn, đã hấp dẫn không ít ánh mắt lại đây. Đường Vũ Lân vội vàng ngăn cản bọn họ lại tiếp tục làm rộn.

Bên trong đại sảnh, càng lúc càng đông người, nhưng được tổ chức sắp xếp cẩn thận, vẫn xem như là có trật tự.

Lúc này, một âm thanh vang dội thông qua Hồn Đạo Máy Phóng Đại Thanh Âm truyền khắp toàn bộ phòng khách.

"Chào mọi người, ta là Tổng bí thư Liên Bang, Phan Văn. Lần đi tới Tinh La Đại Lục giao lưu này, ta sẽ là người dẫn đoàn. Đợi trước tiên đoàn đại biểu Tinh La Đại Lục kiểm kê xong nhân số sẽ xuất phát trước, trên Hồn Đạo Xe Buýt từ số 01 đến số 25. Sau đó sẽ đến phiên chúng ta bên này, đi xe số 26 đến 52. Hiện tại các bộ ngành kiểm kê nhân số!"

Tổ chức cho nhiều người, lúc nào cũng sẽ có chút phiền toái, phải xem năng lực của Ban Tổ chức như thế nào. Không thể không nói, năng lực tổ chức của Liên Bang bên này cực kỳ tốt, toàn thể hai đoàn đại biểu với nhân số vượt quá 2,000 người lần lượt rời khỏi Thiên Hải Đại Tửu Điếm một cách có thứ tự, leo lên xe buýt.

Hồn Đạo Xe Buýt được đội hộ vệ Cơ Giáp chỉ huy và dẫn dắt chậm rãi đi ra khỏi khách sạn, tiến thẳng về phương hướng bến tàu.

Đường Vũ Lân ngồi ở vị trí cuối xe buýt. Hắn ở gần lối đi, Cổ Nguyệt ngồi sát cạnh cửa sổ. Nói như vậy, ngoại trừ lúc dừng chân nghỉ ngơi, trên

chuyến hành trình mọi người sẽ rất tự giác đem vị trí bên cạnh Đường Vũ Lân tặng cho Cổ Nguyệt. Việc này đã thành ước định hiểu ngầm giữa mọi người với nhau.

Cổ Nguyệt ngồi yên tại chỗ nhắm mắt lại. Từ cái ngày kia cùng nháo với Đường Vũ Lân một trận, nàng phảng phất như đã khôi phục lại như thường, vẫn như trước kiệm lời ít nói, nhưng trước sau vẫn rất ăn ý với Đường Vũ Lân.

Từ khách sạn đến bến tàu cũng không xa, thời điểm biển cả xuất hiện bên trong tầm mắt, hai chiếc thuyền lớn cũng theo đó hiện ra trước mặt mọi người.

Bọn họ có thể nhìn thấy, trên boong của mỗi chiếc thuyền lớn đều cao ít nhất 5 tầng, toàn bộ thân thuyền toả ra ánh kim loại lấp lánh, mặt trên có thể thấy rõ được những chiếc Hồn Đạo Khí loại pháo được lắp đặt hai bên.

Biển cả không phải là một nơi bình yên. Dựa theo tính toán của Liên Bang, số lượng Hồn Thú trên biển, chí ít cũng gấp 50 lần so với trên đất bằng. Đương nhiên, đây là chuyện lúc trước.

Từ sau khi Hồn Thú trên mặt đất cận kề tuyệt chủng, bàn tay con người liền vươn về phía đại dương, cho tới khi số lượng Hải Hồn Thú giảm mạnh. Nhưng coi như là vậy, Hải Hồn Thú vẫn như trước là loại Hồn Thú có số lượng lớn trên Đấu La Đại Lục.

Chỉ có loại thuyền lớn có sức phòng ngự lẫn công kích mạnh mẽ này, mới có thể đi đường dài trên biển. Đương nhiên, giá trị của mỗi chiếc thuyền lớn đều là một con số trên trời.

Đường Vũ Lân đã nghe người ta nói qua, lần này Tinh La Đại Lục đi sứ lại đây, cũng có chút ít biểu hiện đánh chủ ý đối với loại thuyền lớn này của bên mình. Đương nhiên, luận về tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật, bọn họ muốn đuổi kịp Liên Bang, vẫn cần một thời gian rất lâu.

Lục tục xuống xe, lên thuyền.

Khiến Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc chính là, hai chiếc thuyền lớn cũng không phải chia ra chở sứ đoàn của Tinh La Đại Lục và Đấu La Đại Lục riêng rẽ, mà trộn lẫn hai bên lại với nhau. Mỗi một chiếc thuyền lớn đều sẽ

cùng chở người của đôi bên. Mọi chuyện đã được an bài xong.

Có người nói như vậy là vì giao lưu.

Là học viên của Sử Lai Khắc học viện, ở bên trong sứ đoàn khổng lồ như vậy, cũng sẽ không bị chú ý tới quá nhiều. Mãi đến tận thời điểm sắp xếp bọn họ lên thuyền.

Chương 560: Lên thuyền

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Xin chào ngài, Thái lão." Tổng bí thư Liên Bang Phan Văn tự mình đi tới trước mặt Thái lão, cung kính hướng về phía bà hỏi thăm.

Phan Văn là một người trung niên có vóc người trung đẳng, nhìn qua dáng dấp khoảng hơn 50 tuổi, đầu hơi hói, tướng mạo cũng rất phổ thông, không nhìn ra có chỗ đặc biệt nào. Nhưng vị này lại được ca tụng là một ngôi sao sáng đang lên của giới chính trị Liên Bang, có người nói ông ta có khả năng sẽ cạnh tranh vị trí Chủ tịch Quốc hội nhiệm kỳ kế tiếp.

"Xin chào, Tổng bí thư Phan." Thái lão không mặn không nhạt hỏi thăm một chút. Thái độ của Sử Lai Khắc học viện đối với Liên Bang xưa nay đều không hề quá thân mật.

Phan Văn mỉm cười nói: "Thái lão, là như vầy. Vì để tiện cho việc giao lưu của đôi bên, lần này chúng ta đã sắp xếp cho quý học viện ở trên đại thuyền viễn dương của Tinh La Đại Lục bên kia. Cùng lên thuyền với các người, còn có thành viên của Học viện Hoàng Gia của Tinh La đế quốc thuộc Tinh La Đại Lục. Lần này bọn họ cũng có đi đến đây giao lưu. Bọn họ cũng rất hy vọng có thể giao lưu luận bàn cùng các người trong chuyến hải trình dằng dặc đến Tinh La Đại Lục lần này."

Một câu nói tiếp theo của Thái lão, làm cho đám người Đường Vũ Lân lập tức lên tinh thần.

"Ồ. Chính là cái học viện lần này muốn đến học viện chúng ta giao lưu, lại bị chúng ta từ chối sao?!"

Lời vừa nói ra, không khí chung quanh đều trở nên có chút yên tĩnh.

Phan Văn không hổ là chính trị gia, mau chóng phản ứng lại, cười ha ha, nói: "Đúng vậy! Lần này đến quý học viện cũng không đúng lúc, nên không sắp xếp được. Lần này không phải vừa vặn ở trên thuyền sẽ có thể giao lưu sao?"

"Ừm." Cũng còn khá, Thái lão không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu.

Phan Văn nói: "Tốt lắm, Thái lão, mời sang bên này. Ta dẫn ngài và các vị học viên tài cao của Sử Lai Khắc học viện đi."

Tổng bí thư Liên Bang tự mình dẫn đường, phần thể diện này đã được cấp đủ.

Nói thật, trong lòng Phan Văn cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Sử Lai Khắc học viện ở trên đại lục có địa vị gì, ông hiểu rất rõ ràng. Cho tới nay, học viện bên này đều là một vấn đề nan giải của Liên Bang. Điều mà các đời Liên Bang hy vọng nhất là có thể thành công làm hai việc, lần lượt chính là có thể kiểm soát Sử Lai Khắc học viện và Truyền Linh Tháp. Đương nhiên, đây cũng chỉ là mong muốn trong suy nghĩ mà thôi.

Hai nơi này, địa vị ở trên đại lục hết sức quan trọng. Quan trọng hơn chính là, bọn họ đều tập trung sức mạnh vũ lực mạnh nhất đại lục.

Truyền Linh Tháp bên kia còn dễ nói hơn một chút, ở phương diện có dính đến quan hệ lợi ích còn có thể thuận lợi hợp tác được phần nào. Nhưng về Sử Lai Khắc học viện bên này, lại như hòn đá ngầm cứng rắn nhất trong biển sâu, tùy ý ngươi gió táp mưa sa, ta vẫn mãi lù lù bất động.

Nhưng bởi vì bên Sử Lai Khắc học viện có những cường giả đứng hàng đầu đại lục, Liên Bang cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Đương nhiên, đây cũng là vì Sử Lai Khắc học viện không hề có bất kỳ dã tâm nào. Phương diện học viện, xưa nay đều chưa bao giờ biểu thị ý tứ muốn mở rộng, các học viên cũng cuồn cuộn như dòng nước chảy gia nhập vào các binh chủng trong quân đội, không hề có ý tứ giữ lại binh lực cho riêng mình, lúc này mới làm cho Liên Bang miễn cưỡng chấp nhận tính chất tự trị của bọn họ.

Dưới sự đích thân dẫn dắt của Phan Văn, đoàn người Sử Lai Khắc học viện nối đuôi nhau lên thuyền.

Trên thuyền có thang cuốn chuyên dụng, dựa vào khoa học kỹ thuật Hồn Đạo để vận hành. Vững vàng nhưng cũng có chút dài miên man.

Đường Vũ Lân liếc mắt liền thấy được, ở phía trước bọn họ cách đó không xa, cũng có một nhóm người quần áo chỉnh tề, đang trong quá trình lên thuyền.

Bọn họ đều mặc đồng phục học sinh màu trắng, tuổi tác bình quân khoảng 17, 18 tuổi. Thời điểm nhìn thấy nhóm người mặc một thân đồng phục học sinh màu xanh lục của Sử Lai Khắc học viện bên này, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ chỏ chỏ, không biết đang nói cái gì.

"Phía trước là học sinh của Tinh La Hoàng Gia học viện, đúng chứ?" Tạ Giải thấp giọng hỏi.

Nhạc Chính Vũ day day ngón tay thon dài của mình, "Quản bọn họ đến từ nơi nào, dám đâm chọt liền làm thịt bọn họ!"

Tạ Giải liếc hắn một cái, "Ta không tin, có bản lĩnh thì tự ngươi đi mà làm thịt. Ta không tin là ngươi có thể đánh thắng được tất cả bọn họ."

"Gây sự đúng hay không?" Nguyên Ân Dạ Huy trừng Tạ Giải một cái.

Nhạc Chính Vũ nhất thời đắc ý, "Thấy không? Lớp trưởng của ta vẫn đứng về phía ta, nếu gây sự đừng trách lớp trưởng không khách khí với ngươi!"

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, "Hắn nói cũng không sai, ngươi nhìn một cái liền biết không phải là thứ gì tốt."

"Ặc..."

Lần này đến lượt Tạ Giải cười to lên, mặt đầy đắc ý nhìn Nhạc Chính Vũ.

Từ Lạp Trí đứng ở phía sau, cũng cười sang sảng, Diệp Tinh Lan liếc nhìn bọn họ một chút, "Cảm thấy tẻ nhạt khó chịu sao, hai cái tên này!"

Trên thực tế thì đúng là như vậy, không chỉ riêng Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải, coi như là Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn các nàng, cũng đều có chút tẻ nhạt khó chịu.

Bận rộn cũng đã trở thành một loại nếp sống của bọn họ.

Thường ngày ở học viện, bọn họ cũng đã quen với việc bận rộn học tập, tu luyện. Lần này sau khi ra ngoài, mỗi ngày đều không có chuyện gì để làm, đơn giản chỉ là tự mình tu luyện. Làm sao lại không cảm thấy tẻ nhạt cho được?

Trong tình trạng không có một nơi ở cố định, Diệp Tinh Lan cũng không tiện chế tác Đấu Khải của nàng. Hơn nữa, nàng cảm giác được rõ ràng, chính mình hiện tại chế tác những linh kiện khác của Nhất Tự Đấu Khải còn được, tỷ lệ thành công đã rất cao, nhưng nếu như là linh kiện hạt nhân phức tạp nhất, vẫn còn có chút không đủ sức. Trừ phi nàng có thể lên tới Chế Tạo Sư cấp 6. Nhưng hiện tại xem ra, vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Ngày hôm qua nàng đã thương lượng qua với Đường Vũ Lân, đợi sau khi toàn bộ các linh kiện khác, trừ linh kiện hạt nhân của Đấu Khải của nàng đều được hoàn thành, liền sẽ bắt đầu chế tác Đấu Khải cho các bạn mình. Chờ thời cơ chín muồi, lại hoàn thành Nhất Tự Đấu Khải của mình.

Leo lên thuyền lớn, thời điểm quay đầu nhìn bờ, có cảm giác hết thảy mọi thứ đều vô cùng nhỏ bé.

Đã có nhân viên tiến lên đón. Người người này không phải là nhân viên của Đấu La Đại Lục, mà là người của Tinh La Đại Lục.

Sau đó tự nhiên là đến phần sắp xếp nơi ở. Trọng lượng chịu tải của thuyền lớn cũng khá cao, trên thực tế nếu như tất cả mọi người cùng leo lên một chiếc thuyền, cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng để cho rộng rãi một chút, nên vẫn chia ra làm hai bên.

Rất nhanh, trong tay mỗi người đều cầm lấy chìa khóa khoang của mình. Bởi vì không gian đủ rộng, nên mỗi người đều ở phòng đơn. Thái lão đã đi luôn một lèo. Đương nhiên nơi ở của bà sẽ không giống với những người khác, mà nằm ở tầng cao nhất của thuyền lớn. Phan Văn tự mình dẫn đường.

"Đồng phục học viên của Sử Lai Khắc học viện thật là đủ khó coi. Các ngươi làm sao lại chịu đựng được vậy!" Đúng vào lúc này, một âm thanh có

chút quái gở vang lên.

Đám người Sử Lai Khắc xoay người nhìn lại, chỉ thấy mấy tên học viên mặc đồng phục màu trắng của Tinh La Hoàng Gia học viện mà lúc trước bọn họ từng nhìn thấy đã đi lên.

Tổng cộng 12 người, tuổi tác nhìn qua đều không khác nhau mấy, 8 nam 4 nữ, đang tiến tới gần.

Người vừa nói chuyện là một nam sinh khá lùn, vóc người không cao, nhưng nhìn qua lại cực kỳ rắn chắc.

Đầu Nhạc Chính Vũ đột nhiên đảo qua đảo lại, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì, lẩm bẩm: "Ai đang nói chuyện vậy? Ai đang nói chuyện?"

Tuy rằng vóc dáng của tên học viên Tinh La Hoàng Gia học viện kia khá thấp, nhưng cũng không thấp đến mức hoàn toàn không nhìn thấy được! Dáng vẻ Nhạc Chính Vũ như vậy, lại thêm câu mới rồi, nhất thời làm cho bọn họ phẫn nộ.

"Thằng nhóc con, ngươi nói cái gì đó!?" Gã học viên lùn kia là người đầu tiên gây hấn, hắn lướt người đến trước mặt Nhạc Chính Vũ, dùng chính lồng ngực của mình đánh thẳng về phía cậu ta.

Nhạc Chính Vũ không tránh không né, "Ui chao, thì ra là ở đây này! Thật là ngại quá, xương cổ của ta không được tốt lắm, không quen cúi đầu nhìn người khác. Bất quá, quá trình dậy thì của "ngài" thế này, cũng đúng là có chút vấn đề đi?"

"Ầm ——!!" Lồng ngực hai bên chạm vào nhau, gã thanh niên lùn kia phải nhảy lên mới chạm vào được. Nhạc Chính Vũ vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, tên thanh niên lùn kia lại cảm giác được chính mình như vừa va vào thiết bản, thân thể rơi xuống, lui về phía sau hai bước.

Lập tức phân cao thấp. Thực lực chênh lệch!

"Đây là phương thức bày tỏ sự thân thiết của người Tinh La Đại Lục các ngươi sao? Thật là kỳ quái à nha! Nữ sinh của các ngươi cũng như vậy sao?" Vừa nói, hắn có chút ngạc nhiên nhìn chăm chú vào 4 học viên nữ của Tinh La Hoàng Gia học viện.

Đường Vũ Lân đứng ở phía sau đã che kín mặt, sau đó bình tĩnh nói: "Chúng ta không quen biết hắn, các ngươi cứ tùy ý xử lý!" Nói xong, hắn xoay người rời đi. Cái tên Nhạc Chính Vũ này, thực sự là rất thích đi gây sự.

Đường Vũ Lân đi, Cổ Nguyệt tự nhiên cũng không chút do dự xoay người đi cùng hắn, Tạ Giải là người cuối cùng xoay người lùi về sau, vỗ vỗ vai Nhạc Chính Vũ, "Tự cầu phúc cho mình đi haaa!!"

Chương 561: Khởi hành

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Các ngươi có tính người hay không?" Nhạc Chính Vũ kinh hãi đến biến sắc. Tuy rằng hắn tự phụ, nhưng đối với chuyện 1 chọi 12, cũng có vẻ không hay lắm.

12 tên học viên Tinh La Hoàng Gia học viện bên kia, sắc mặt khó coi thấy rõ, tiến tới gần.

"Chờ một chút!" Hai tay Nhạc Chính Vũ duỗi về phía trước, trầm giọng hét lớn.

"Như vậy đi, ta từ nơi này nhảy xuống, chuyện này xem như bỏ qua nhé! Xem như ta chưa nói gì." Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt. Thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng lại, thân hình Nhạc Chính Vũ lóe lên, từ trên boong thuyền vọt ra ngoài.

Phải biết, khoảng cách từ boong tàu đến ngoài khơi cao tận 70 mét có hơn. Cự ly này, nếu như người bình thường ngã xuống, dù cho bên dưới là biển rộng, cũng sẽ chết chắc!

Đám người Tinh La Hoàng Gia học viện không khỏi kinh ngạc một trận, nằm nhoài trên lan can nhìn xuống. Chỉ thấy Nhạc Chính Vũ chẳng khác nào đang rơi tự do! Thời điểm mắt thấy đã sắp tới mặt biển, đột nhiên, một vệt kim quang từ sau lưng của hắn sáng rực lên, hóa thành một đôi cánh trắng thuần tinh khiết. Đôi cánh vỗ mạnh một cái, ngừng đà rơi lại, sau đó liền bay lượn một vòng theo hướng khác.

Này...

Lúc này các học viên Tinh La Hoàng Gia học viện mới phản ứng lại.

Nhưng đã chậm! Nhân gia người ta biết bay, hơn nữa còn bay rất nhanh. Trên người hắn, 4 cái Hồn Hoàn màu tím đặc biệt loá mắt.

"Ầm! Không nghĩa khí!"

"Ầm! Không nghĩa khí!"

Nhạc Chính Vũ hầm hừ đi trong hành lang giữa các khoang, mỗi lần đi ngang qua một khoang, lại vỗ một cái trên cánh cửa phòng. Bởi vì hắn mơ hồ nhớ được, các bạn mình đều đang ở trong những khoang này.

Đột nhiên, khoang cửa mở, lộ ra một gương mặt lạnh lẽo mà anh tuấn.

"Nói ai đấy!?" Vũ Trường Không lạnh lùng nhìn hắn.

"Híc, em nói chính bản thân mình, nói về chính mình!" Nhạc Chính Vũ chạy như bay.

Lúc này Đường Vũ Lân mới từ khoang sát vách đi ra, nhìn thấy Nhạc Chính Vũ đang nhanh chóng chạy trốn về phòng của mình, không nhịn được bật cười. Cái tên này! Thời điểm ngày thường ở học viện vẫn tính là thành thật, lúc này vừa mới được thả ra ngoài, thực sự là để hắn yên một ngày cũng khó nữa là!

Khoang thuyền do phía Tinh La Đại Lục sắp xếp cho họ vẫn tính là tương đối không tệ, rộng tới hơn 40 mét vuông, bên trong khoang có phòng vệ sinh riêng có thể dùng để tắm. Mỗi một khoang còn có ban công, có thể nhìn thấy được thế giới bên ngoài, đón gió biển thổi vào. Vẫn là tương đối thoải mái.

Vốn ban đầu, Đường Vũ Lân rất không muốn tham gia hoạt động giao lưu lần này, sau khi lên thuyền, trong lòng lại có mấy phần chờ mong. Tâm tình luôn căng thẳng tựa hồ cũng thanh tĩnh lại phần nào.

Vào giữa trưa, cùng với ba tiếng còi hơi vang lên, hai chiếc tàu viễn dương lớn chậm rãi rời khỏi bến tàu, từ từ gia tốc đi về phía đại dương xa thẳm.

Thuyền lớn giống như một con cự thú trong biển rộng vậy, nương theo gió vượt sóng, vững vàng tiến lên.

Đứng ở trên ban công, thậm chí không cảm giác được chút lay động nào, gió biển thổi vào, ánh mặt trời sáng rỡ chiếu rọi khắp toàn thân, thoải mái không nói nên lời.

"Này!" Đúng vào lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng kêu gọi. Đường Vũ Lân quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Cổ Nguyệt không biết từ lúc nào cũng đã đi ra ngoài ban công.

Cổ Nguyệt ở ngay sát vách, hai ban công cách nhau bất quá cũng chỉ 2 mét mà thôi. Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

"Ta đột nhiên cảm thấy, chuyến đi này cũng thật tuyệt! Tuy rằng từ nhỏ ta lớn lên ở cạnh biển, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ ra biển lớn cả." Đường Vũ Lân nói với Cổ Nguyệt.

"Ta cũng chưa bao giờ." Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười.

Biển cả ầm ầm dậy sóng, rất nhanh, lục địa cũng chỉ còn sót lại một vệt đen, tất cả xung quanh đều là sóng biển. Nước biển trong suốt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được những con cá lớn tung tăng bơi lội.

"Vũ Lân!" Cổ Nguyệt đột nhiên kêu lên.

"Hả?" Ánh mắt Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn về phía nàng.

"Không có gì!" Cổ Nguyệt cười khẽ, lắc lắc đầu, "Ta trở về phòng đi ngủ đây." Nói xong, nàng liền quay ngược vào trong khoang của mình.

Đường Vũ Lân có chút ngơ ngác, không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không tiếp tục ở lại trên ban công. Coi như là rất thả lỏng, nhưng vẫn phải tu luyện không ngừng như trước đấy! Nếu không biết đến khi nào mới có thể đột phá đến cấp 40?

Áp lực vẫn luôn đuổi theo, trở về khoang, hắn bắt đầu ngồi xuống minh tưởng.

Cổ Nguyệt ngồi ở trên giường, ngắm biển cả ngoài cửa sổ, đôi mắt đẹp có chút mê man, lẩm bẩm tự nhủ: "Hắn thật sự rất tốt! Na, có lẽ, là ngươi đúng! Thế nhưng, bất luận thế nào, ta đều sẽ không để cho các ngươi ở cùng nhau."

Hít sâu một hơi, một nét kiên quyết từ đáy mắt nàng chợt lóe lên.

Thuyền lớn vững vàng, hai chiếc thuyền đi cách nhau mấy ngàn mét, bởi vì thể tích to lớn lại không có bất kỳ vật che chắn nào, vẫn như trước có thể nhìn thấy được lẫn nhau. Có vài phần dáng vẻ như đang trông chừng cho nhau.

Sắc trời dần dần tối lại, ở trên biển ngắm ánh dương lúc chiều tà, có một phong vị khác.

"Xin mọi người chú ý, xin mọi người chú ý!" Loa phóng thanh đột nhiên vang lên bên trong ở mỗi một khoang.

"Hoan nghênh mọi người đã đến với đại thuyền viễn dương Tinh La. Đêm nay, chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc long trọng để hoan nghênh mọi người. Xin mọi người chuẩn bị trang phục để tham dự. Đây chính là hoạt động quan hệ hữu nghị, nhằm xúc tiến tình hữu nghị trường tồn giữa hai đại lục. Bên cạnh đó, chúng ta cũng sẽ chơi một số trò chơi nho nhỏ thú vị. Hoan nghênh mọi người tham dự."

Hoạt động quan hệ hữu nghị?

Đường Vũ Lân từ bên trong minh tưởng tỉnh lại. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân toàn thân thả lỏng, hắn mơ hồ cảm giác được, bình cảnh từ cấp 38 lên cấp 39 tựa hồ đã đến, cuối cùng cũng coi như là mình không cố gắng vô ích. Sau khi đột phá đến cấp 39, tiến thêm một bước về phía trước, chính mình sẽ có thể xung kích cấp 40.

Cấp 40! Đến lúc đó, mình sẽ chính là Đoán Tạo Sư cấp 6 đấy!

Vừa nghĩ tới rèn đúc, trong lòng hắn liền không khỏi cảm thấy hừng hực lửa. Hắn đã sớm nghe nói, ở trên thuyền có Đoán Tạo Thất chuyên dụng cho các vị khách thuê sử dụng, đương nhiên là phải trả tiền.

Bất quá, chờ một chút!! Dạ hội, trang phục tham dự? Những thứ như trang phục dạ hội này, chính mình có sao? Đáp án đương nhiên là không! Ngoại trừ đồng phục học sinh, thật giống như hắn cũng không có quần áo gì khác.

"Cốc! Cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Vũ Lân đi tới mở cửa phòng.

"Có nghe được loa phát thanh chưa?" Cổ Nguyệt đứng ở cửa.

"Ừm. Hoạt động quan hệ hữu nghị chứ gì, không biết có món gì ngon không?" Đường Vũ Lân có chút hưng phấn nói.

Cổ Nguyệt tức giận: "Ngươi chỉ có biết ăn thôi!"

Đường Vũ Lân nhún nhún vai, "Không ăn ta còn có thể làm gì?"

Cổ Nguyệt nói: "Yêu cầu về trang phục tham dự, ngươi tính sao đây?"

Đường Vũ Lân nói: "Đồng phục học sinh Sử Lai Khắc, không tính là trang phục dự tiệc sao?"

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Biết ngay là ngươi không có! Cho ngươi này." Vừa nói, ánh sáng lóe lên trên tay nàng, một bộ quần áo liền xuất hiện ở trên hai cánh tay nàng, đưa cho Đường Vũ Lân.

"Đây là..."

Cổ Nguyệt cười cười, "Trang phục đó!"

Cầm quần áo trong tay, Đường Vũ Lân liền có thể cảm nhận được rõ ràng sự mềm mịn lẫn tinh xảo của chất vải. Hơn nữa có rất nhiều đường vân, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

"Nàng lấy đâu ra vậy?" Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nhìn Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt thản nhiên nói: "Đương nhiên là mua! Ta tìm người may riêng cho ngươi. Ta đã đoán sẽ có loại hoạt động này, nên đã chuẩn bị cho ngươi mấy bộ."

Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn nàng, nàng may quần áo cho ta?

Gương mặt Cổ Nguyệt thoáng ửng đỏ, ngẩng cao đầu, "Đỡ mắc công ngươi làm cho ta mất mặt! Chờ một lúc hãy thay." Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Cầm bộ đồ trong tay trở về phòng, trước tiên đặt quần áo lên giường, Đường Vũ Lân mới dần dần phục hồi lại tinh thần.

Đột nhiên, hốc mắt của hắn có chút ươn ướt.

Lần gần nhất hắn nhận được quần áo như vậy, là bao nhiêu năm về trước?

"Vũ Lân, mẹ may cho con quần áo mới, khi Tết hãy mặc nhé. Con xem, tiểu âu phục màu nâu, có đẹp không, dễ nhìn hay không?"

"Ôi chao, con trai của mẹ đẹp trai nhất! Thật đẹp, thật là xinh trai! Sau này hàng năm mẹ đều chuẩn bị cho con một bộ. Đợi con lớn rồi, thời điểm cưới vợ, toàn bộ đều lấy ra, nhìn âu phục từ nhỏ đến lớn, có thể chứng kiến quá trình con trưởng thành."

Mẹ đi rồi, cha cũng đi rồi. Nguyện vọng của mẹ cuối cùng cũng không được hoàn thành. Mấy bộ âu phục khi còn bé, vẫn còn đang ở trong ngôi nhà cũ ở Đông Hải Thành.

Nàng may quần áo cho ta. Nàng may quần áo cho ta!

Có lẽ, đối với Cổ Nguyệt mà nói, nàng chỉ muốn chuẩn bị cho hắn một chút quần áo, nhưng đối với Đường Vũ Lân, lại có ý nghĩa không giống với bình thường.

Hắn nhớ mẹ, nhớ gia đình của mình. Lòng hắn ấm áp lâng lâng. Phảng phất như cảm giác gia đình, lại trở về.

Chương 562: Ăn mặc

**Chương có nội dung hình ảnh*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Bình thường tuy rằng nàng khá lạnh nhạt, nhưng thật sự nàng lại vì hắn làm rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện!

"Cổ Nguyệt, cảm ơn nàng..." Đường Vũ Lân nhẹ giọng nỉ non.

Tất cả mọi người đều nghe được thông báo từ loa phát thanh.

Nhạc Chính Vũ ở bên trong gian phòng của mình vui đến rạo rực. Hắn đang lục lọi chỉnh trang lại y phục của chính mình, trong không gian chứa đựng trang bị, quần áo hắn mang theo thực sự là không ít, một chiếc tủ đựng đồ sợ là không đủ chứa.

"Chính là nó! Nhất định sẽ kinh diễm toàn trường!" Ánh mắt Nhạc Chính Vũ sáng lên, từ bên trong tủ quần áo lấy ra một bộ âu phục đặt lên giường.

Đó là một bộ âu phục trắng noãn, nơi cổ áo có hoa văn màu hoàng kim nhàn nhạt, đó là tộc huy của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ. Âu phục màu trắng, quần dài màu trắng, nịt trắng, áo sơ mi trắng, hơn nữa còn có cả nơ màu trắng nữa. Và cả một cặp giày da trắng bóc nữa nha! Toàn thân trắng như tuyết, chỉ có đường viền chạy dọc dài theo âu phục có hoa văn hoàng kim rực rỡ, tựa như vẽ rồng điểm mắt.

Bộ âu phục này do một nhà thiết kế nổi tiếng tạo ra. Hoa văn tộc huy màu hoàng kim phối hợp tuyệt hảo với máu tóc dài màu vàng óng kia của hắn.

"Đêm nay, ta tuyệt đối sẽ là người sặc sỡ lóa mắt nhất!" Nhạc Chính Vũ dương dương tự đắc mà nói.

Thay đổi y phục, đứng ở phía trước gương, ánh mắt của hắn si mê nhìn chính mình trong gương, lẩm bẩm tự nhủ: "Thì ra, một người có thể đẹp trai đến trình độ như thế này, đẹp trai đến mức ngay cả chính mình cũng muốn cưỡng gian mình luôn! Thực sự là quá tuấn tú đi mà!"

Sửa sang chiếc nơ của mình, hắn lấy ra một chiếc khăn trắng noãn có họa tiết màu vàng tươi, nhét vào bên trong túi áo vest của mình, Nhạc Chính Vũ hài lòng mở cửa chính của khoang đi ra ngoài.

Nhắc tới cũng trùng hợp, cửa khoang đối diện hắn cũng đồng thời mở ra, Hứa Tiểu Ngôn từ bên trong đi ra.

Hai người mặt đối mặt, đều là sững sờ.

Nhìn Nhạc Chính Vũ một thân âu phục màu trắng, đầu tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, Hứa Tiểu Ngôn chỉ cảm thấy mình có chút rung động. Nhạc Chính Vũ tuyệt đối có thể được tính là cao to anh tuấn. Vóc người cao ráo, chiều cao của hắn gần như tương đồng với Đường Vũ Lân, dáng người so với Đường Vũ Lân hơi gầy hơn một chút. Lúc này, bộ âu phục màu trắng giúp làm nổi bật lên sự kiên cường, cao ráo, và cả khí chất đặc biệt cao quý như có như không của hắn nữa. Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười tà, càng khiến cho Hứa Tiểu Ngôn hơi run rẩy một thoáng trong lòng.

Nhạc Chính Vũ nhìn thấy Hứa Tiểu Ngôn, cũng đồng dạng đờ ra. Ngày hôm nay Hứa Tiểu Ngôn mặc một thân áo đầm, nói chuẩn xác là váy ngắn liền thân, hơn nữa lại không hẹn mà hợp cùng hắn chính là, bộ váy ngắn này của Hứa Tiểu Ngôn cũng có màu trắng, phần trên là áo hở vai theo phong cách tiểu lễ phục, nhưng bên dưới lại là một chiếc váy. Bên trên chiếc váy nọ, có điểm xuyến một chút Kim Tinh làm trang sức.

Nói cách khác, thời điểm Hồn Sư đặt làm quần áo cho mình, đều yêu thích chế tác một ít đồ vật có liên quan tới Võ Hồn của chính mình. Nhạc Chính Vũ là như vậy, Hứa Tiểu Ngôn cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc này bọn họ đứng đối mặt nhau, lại đều kinh ngạc phát hiện, y phục của đối phương lại vô cùng hài hòa với mình, thậm chí có mấy phần cảm giác giống như đang mặc đồ đôi dành cho các cặp tình nhân vậy.

"Nàng ngày hôm nay thật xinh đẹp!" Nhạc Chính Vũ xuýt xoa khen ngợi từ đáy lòng.

Khuôn mặt Hứa Tiểu Ngôn thoáng ửng hồng, "Cảm tạ!"

"Ai, ai kêu ta đó?" Từ trong cánh cửa một khoang gần đó, Tạ Giải nhảy ra ngoài.

** Từ "Tạ Giải" đồng âm với từ "cảm tạ" (đã giải thích ở chương 395).*

Vừa vặn ngược lại với Nhạc Chính Vũ chính là, cái tên này mặc một thân tây trang màu đen, áo sơ mi trắng, nơ đen, là trang phục theo kiểu truyền thống nhất.

Trên thực tế, tướng mạo của Tạ Giải cũng không kém bao nhiêu so với Nhạc Chính Vũ, chỉ là hơi thấp hơn hắn một chút mà thôi. Tướng mạo hắn trời sinh mang theo vài phần lạnh lùng, cũng như thời điểm lúc trước, khi lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy hắn vậy.

Lúc này mặc đồ Tây trên người, không thể không nói, thật là có mấy phần phong vị ngọc thụ lâm phong.

Cánh cửa đối diện Tạ Giải hé mở. Nguyên Ân Dạ Huy từ bên trong đi ra. Nàng vẫn là giả dạng nam sinh, quần màu đỏ, áo sơ mi đen, tuy rằng hình tượng nam nhân của nàng cũng không anh tuấn bằng, nhưng vóc người Nguyên Ân Dạ Huy cao ráo, áo sơ mi đen, quần đỏ tím này một nổi bật một dịu nhẹ, giúp tôn lên sự kiên cường của nàng. Hơn nữa, tất cả mọi người biết nàng là người nắm giữ Võ Hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, lại càng thấy hợp nhãn hơn.

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Nguyên Ân, nếu như ngoài miệng "chàng" có ngậm một đóa hồng, có lẽ người ta sẽ yêu "chàng" đó nha..."

Nguyên Ân nhìn nàng, lại nhìn một chút Nhạc Chính Vũ, "Các ngươi từ lúc nào đã về bên nhau rồi vậy?"

"Ơ? Làm gì có!" Hứa Tiểu Ngôn nhất thời ngượng đến đỏ chót cả mặt, xoay người... bỏ chạy.

Nhạc Chính Vũ liếc Tạ Giải một chút, ưỡn ngực, "Tạ Giải, thật không ngờ ngươi sửa soạn một phen, nhìn cũng rất là đẹp trai đó nha."

Tạ Giải có chút đắc ý đáp: "Đương nhiên!"

Nhạc Chính Vũ khẽ than một tiếng, "Chỉ là so với ta còn kém một phần cao quý." Nói xong, hắn cũng xoay người rời đi rồi.

"Ta nhổ vào! Ngươi có ý gì, ngươi đứng lại đó cho ta!" Tạ Giải giận dữ, đặc biệt là ở ngay trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy dìm hàng hắn. Cái tên này, có giỏi thì đừng chạy!

Nguyên Ân Dạ Huy có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cũng đi theo phía sau của bọn họ, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, hoa hồng? Thật giống như là mình cũng rất yêu thích loài hoa này, đặc biệt là hoa hồng đỏ.

Bọn họ chân trước mới vừa đi, cửa phòng Từ Lạp Trí và Diệp Tinh Lan hầu như là đồng thời mở ra. Hai người đồng thời nhìn thấy đối phương, cũng đều sững sờ.

Từ Lạp Trí không hề thay quần áo, vẫn là một thân đồng phục màu xanh sẫm, trên mặt mang theo nụ cười ngô nghê. Diệp Tinh Lan lại thay một bộ đầm màu xanh tương tự, nhìn qua có chút bảo thủ, nhưng phối với khí chất lạnh lùng của nàng, khuôn mặt động lòng người, vẫn tuyệt mỹ như trước.

"Tinh Lan tỷ, nàng thật là đẹp!" Từ Lạp Trí ngơ ngác ngắm nhìn nàng, theo bản năng còn nuốt nước bọt một cái, bắp thịt trên quai hàm béo tròn trắng nõn thoáng giật giật.

"Sao ngươi lại không thay đồ?" Diệp Tinh Lan hỏi.

"Ta? Ta không có đồ!" Từ Lạp Trí gãi đầu một cái."Hay là, ta không đi vậy."

"Không có chuyện gì, đi thôi! Ngươi chờ ta một chút!" Vừa nói, Diệp Tinh Lan quay vào đóng cửa phòng lại.

Từ Lạp Trí đứng ở nơi đó có chút đờ ra, cười cười tự giễu, "Vóc người này của ta, mặc quần áo gì cũng sẽ không đẹp."

Thời gian không lâu, cửa phòng Diệp Tinh Lan một lần nữa mở ra. Thời điểm Từ Lạp Trí nhìn lại về phía nàng, không khỏi trợn to hai mắt, "Tinh Lan tỷ, nàng..."

Diệp Tinh Lan vẫn là Diệp Tinh Lan như trước mà thôi, nhưng đã thay lại một bộ đồ khác, là đồng phục học sinh của Sử Lai Khắc học viện.

"Đi thôi." Diệp Tinh Lan đi lên phía trước, có chút sủng nịch bóp bóp nắn nắn hai cái má phúng phính trên gương mặt hắn, vỗ vỗ bờ vai rộng của hắn, đi ra ngoài trước tiên.

Nuốt một ngụm nước bọt, Từ Lạp Trí vội vàng đi theo, "Tinh Lan tỷ, xin lỗi, ta..."

"Nói xin lỗi cái gì? Cũng không phải là ngươi muốn mình mập như vậy, đây là do Võ Hồn của ngươi quyết định. Hơn nữa, mập mạp cũng thật đáng yêu mà! Ngươi phải làm một người đàn ông giống như một con gấu vậy, trong ngày thường nằm úp sấp, ngây ngốc đáng yêu, ôm vào có thể sưởi ấm, dựa vào có thể làm gối ôm. Thời điểm mùa đông lạnh giá, đói ăn rét mặc, còn có thể hi sinh chính bản thân mình làm ra lương thực dự trữ. Chỉ khi nào gặp phải nguy hiểm, vùng đứng dậy, sẽ chính là một con mãnh thú hung ác nhất trên đời. Cảm giác thật an toàn biết bao!"

"Ồ. Vậy ta sẽ là con gấu của riêng mình nàng mà thôi. Tinh Lan tỷ, nàng yêu thích gấu trắng hay gấu đen? Hay là gấu mèo?"

"Ta yêu thích gấu ngốc!"

"Ta... ta rất ngốc đó nha! Ha ha."

Phòng tổ chức dạ hội của tàu Tinh La nằm ở tầng hai, phòng khách rộng rãi đủ để đồng thời chứa hơn ngàn thực khách cùng tham dự. Lúc này, bên trong đại sảnh, người đã đông như mắc cửi.

Bởi vì là giao lưu hữu nghị, hết thảy bàn ghế đều được mang đi, chỉ có một số bàn chân cao được đặt bên trong đại sảnh, phía trên bày ra một ít đồ ăn và đồ uống nhẹ.

Không thể không nói, Tinh La Đế Quốc và Đấu La Liên Bang bên này đã dụng tâm lương khổ. Song phương đều có dự định muốn kéo gần quan hệ

lại cùng nhau. Bên trong đại sảnh được trang trí xanh vàng rực rỡ. Các thành viên sứ đoàn từng người từng một mặc dạ phục tiến vào. Rất nhanh, bên trong đại sảnh liền trở nên náo nhiệt.

Hết thảy buổi dạ tiệc đều sử dụng rượu vang sủi tăm làm đồ uống chính. Rượu vang sủi là đồ uống dễ đưa người ta vào men say nhất, bởi vì lớp sủi bọt trong rượu có chứa CO2 giúp vận chuyển hơi men trong rượu đi khắp mọi nơi của cơ thể bằng một tốc độ nhanh nhất. Vì lẽ đó, rượu vang sủi cũng được ca tụng là loại rượu làm cho người ta đê mê sung sướng nhất.
Xem ảnh 1
Nhạc Chính Vũ là người đầu tiên của Sử Lai Khắc học viện bên này đi tới phòng đại yến hội, mắt thấy đã đến cửa, hắn lập tức ưỡn ngực, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt, vừa vặn lộ ra bốn chiếc răng trắng bóng, chậm rãi tiến vào trong phòng yến hội.

Chương 563: Tiệc rượu bắt đầu

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Một thân trang phục này của hắn, lại thêm tướng mạo anh tuấn, quả nhiên là hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Bất quá cũng chỉ là chú ý một thoáng mà thôi. Dù sao, ngày hôm nay số người mặc trang phục đẹp đến dự dạ tiệc cũng không phải là số ít. Tuy rằng Nhạc Chính Vũ ăn mặc không tệ, nhưng dù sao cũng chỉ có 16 tuổi, cũng thiếu đi phần nào khí chất thành thục của một người trưởng thành.

"Nhạc Chính Vũ, ngươi đứng lại đó cho ta! Ngươi nói lại cho rõ ràng ta xem!" Tạ Giải theo sát Nhạc Chính Vũ đi vào. Giọng hắn có chút lớn, gây nên sự chú ý tính ra còn nhiều hơn một chút so với Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ quay người lại, cười híp mắt nhìn về phía hắn, "Cục cưng, chàng muốn ta nói cái gì cơ?"

Tạ Giải vốn đang ngập tràn lửa giận, nhưng cũng bị cái từ "cục cưng" này của Nhạc Chính Vũ làm cho toàn thân sởn hết cả da gà, cứ như là bị giội cho một chậu nước lạnh, trong nháy mắt hỏa khí toàn thân đều bị dập tắt.

"Ta không quen biết ngươi!" Tạ Giải lập tức xoay mặt, cầm lấy một ly thức uống, chuyển hướng sang một bên.

Nguyên Ân Dạ Huy và Hứa Tiểu Ngôn trước sau lần lượt vào cửa. Tạ Giải vừa nhìn thấy Nguyên Ân, lập tức như thể nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, bước nhanh tới trước mặt nàng, "Nguyên Ân, Nhạc Chính Vũ đùa giỡn ta. Nàng nói hắn có còn là con người hay không?"

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Chuyện của hai người các ngươi đừng hỏi ta. Không có quan hệ gì với ta!"

Hứa Tiểu Ngôn "hi hi" nở nụ cười, thấp giọng nói: "Cùng nhau... cùng nhau!"

Da mặt Tạ Giải xưa nay đều không hề mỏng hơn so với Nhạc Chính Vũ chút nào, nghe vậy nhất thời hướng về Nguyên Ân Dạ Huy ngại ngùng nói: "Nàng xem, Tiểu Ngôn đều nói để hai chúng ta ở cùng nhau."

"Cút!" Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, tự mình đi vào bên trong.

Tạ Giải hướng về Nhạc Chính Vũ đưa ngón giữa lên. Nhạc Chính Vũ không chịu yếu thế chút nào, hướng về hắn nở nụ cười quyến rũ, Tạ Giải lập tức co vòi, vội vàng chạy đuổi theo Nguyên Ân Dạ Huy.

Lúc này Nhạc Chính Vũ mới đi tới trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, "Tiểu thư xinh đẹp, đêm nay nàng nguyện ý làm bạn nhảy của ta sao?"

Hứa Tiểu Ngôn ha ha nở nụ cười, "Làm sao ngươi biết đêm nay có khiêu vũ?"

Nhạc Chính Vũ cười nói: "Bình thường dạ tiệc nào mà chẳng có? Thế nào? Làm bạn nhảy của ta được không?"

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Được!"

Nhạc Chính Vũ vỗ tay cái độp, "Nàng thật đúng là một cô nương tốt."

Hứa Tiểu Ngôn thật lòng gật đầu nói: "Đúng vậy! Ta cũng cho là như thế, ta cũng không chê ngươi xấu."

Nhạc Chính Vũ cười khổ: "Đừng ác miệng như thế có được hay không? Bất quá..."

Nói tới chỗ này, âm thanh của hắn đột nhiên kéo dài, sau đó đột nhiên áp người lên, ôm lấy bờ eo, kề sát vào người Hứa Tiểu Ngôn. Hứa Tiểu Ngôn theo bản năng né tránh, nửa người trên khẽ ngửa ra sau.

Nhạc Chính Vũ kinh ngạc phát hiện, vòng eo của nàng thật sự là vô cùng mềm mại, ung dung ngửa người vậy mà vượt quá 60 độ.

"Bất quá làm sao?" Hứa Tiểu Ngôn giữ nguyên tư thế ngả người nhìn hắn.

"Bất quá, nàng thật sự cho rằng ta xấu sao?" Một đôi con ngươi xanh thẳm của Nhạc Chính Vũ nhìn kỹ Hứa Tiểu Ngôn, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng của sự chân thành.

Không hiểu tại sao, Hứa Tiểu Ngôn bỗng cảm thấy hoảng hốt, "Ngươi đủ rồi đó! Mau đứng lên, làm vậy ra thể thống gì?"

Lúc này Nhạc Chính Vũ mới ngồi dậy, đồng thời nhẹ nhàng đỡ lấy Hứa Tiểu Ngôn, cũng kéo nàng đứng thẳng lưng lên.

"Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta." Nhạc Chính Vũ thấp giọng nói.

Hứa Tiểu Ngôn hừ một tiếng, "Ta luôn luôn không có hảo cảm đối với công tử nhà giàu."

"Làm sao nàng biết ta là công tử nhà giàu?" Nhạc Chính Vũ sờ sờ mũi của chính mình.

Hứa Tiểu Ngôn hừ một tiếng, "Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ngươi đang đùa giỡn với Nguyên Ân. Còn không phải là công tử nhà giàu?"

"Hic, chuyện đó không thể tính! Lúc đó ta cho rằng nàng là Tà Hồn Sư, mới cố ý như vậy. Kỳ thực, ta vẫn chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với bạn gái. Có phải là nằm ngoài dự đoán của nàng hay không?" Nhạc Chính Vũ mặt đầy ngại ngùng nói.

Hứa Tiểu Ngôn đầy nghĩa chính ngôn từ đáp: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi, mới 16 tuổi đúng chứ? Dựa theo luật pháp liên bang quy định, 18 tuổi mới coi như là thành niên. 16 tuổi ngươi đã muốn dính vào ba cái chuyện quan hệ nam nữ đã là rất không đúng, vậy mà lại vẫn còn muốn thân mật với bạn gái? Loại hành vi này của ngươi, đều sẽ bị xã hội lên án. Một thanh niên sa ngã, còn nói với ta cái gì mà ngoài dự đoán? Bất quá ngươi yên tâm, mọi người sẽ cố gắng cứu vớt ngươi con người tội lỗi này."

So về ranh mãnh, Hứa Tiểu Ngôn nào có lạc hậu hơn so với các bạn của mình?

Nói xong câu này, trên mặt nàng lộ ra vẻ mỉm cười, lời nói có chút ý vị sâu xa: "Không nên để hoc-môn tuổi dậy thì ảnh hưởng tới tư tưởng của mình!"

Tóc dài vung một cái, nàng nhanh nhẹn rời đi.

Nhạc Chính Vũ trợn mắt há mồm nhìn Hứa Tiểu Ngôn đi vào bên trong, trong lúc nhất thời cũng không khỏi cứng đờ. Đây là lập luận kiểu gì vậy hả?

Quả nhiên là nhân sinh như một trò đùa, đều phải chứng minh bằng hành động! Nha đầu vậy mà quá lợi hại! Lúc trước hắn còn tưởng rằng, Hứa Tiểu Ngôn bị bề ngoài anh tuấn của chính mình mê hoặc cơ đấy!

Lúc này, bên trong đại sảnh đã có rất nhiều người lục tục đến. Có thể đại biểu cho hai đại lục, trở thành thành viên của sứ đoàn, không thể nghi ngờ đều là người tài ba của các ngành các nghề. Xuất thân nào cũng có! Nhưng nếu nói về tuổi tác, những học viên của Sử Lai Khắc học viện này tuyệt đối nằm trong nhóm nhỏ tuổi nhất.

Rất nhanh, Nhạc Chính Vũ liền nhìn thấy Thái lão và Vũ Trường Không.

Thái lão mặc một chiếc váy dài màu trắng bạc, tao nhã, cao quý, loáng thoáng toàn thân có một loại hào quang khó có thể nói nên lời. Bà vừa xuất hiện, sẽ hấp dẫn ánh mắt của mọi người ngay lập tức.

Tuy rằng tướng mạo của bà có chút tang thương của năm tháng, nhưng không hiểu tại sao, mỗi người đều sẽ cảm nhận được phong vị phong hoa tuyệt đại trên người bà.

Vũ Trường Không đứng ở trong góc phòng khách, cầm một ly nước đá chậm rãi uống. Nếu như không phải là Thái lão yêu cầu, hắn thậm chí còn không muốn tới tham gia loại tiệc rượu này. Hắn vốn không thích những nơi đông người.

Hắn ăn mặc không có gì khác với bình thường. Một thân bạch y, áo sơ mi trắng, quần trắng, nhìn qua cực kỳ phổ thông. Nhưng mà, mặc ở trên người hắn, lại nổi bật hơn người như vậy, khác với tất cả mọi người.

Dù cho hắn chỉ đứng ở trong góc, nhưng chỉ trong chốc lát, cũng đã bị các nữ sĩ có tướng mạo được coi như là không tầm thường tiếp cận tận 7 lần.

Vũ Trường Không đều rất lễ độ, nhưng khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng hướng về phía đối phương lắc đầu. Hắn đứng ở nơi đó, phảng phất toàn

thân tự tỏa ra khí chất lạnh lẽo âm trầm.

Nhưng các nữ sĩ bị hắn từ chối vẫn như trước không muốn rời xa, đều ở gần đó liếc trộm hắn, thỉnh thoảng trong mắt lộ rõ vẻ... mê trai. Từ ngoại hình mà xem, vóc người hắn cao ráo, tướng mạo anh tuấn, mái tóc dài, toàn thân toả ra khí chất lành lạnh. Vũ Trường Không quả thực không thể chê vào đâu được, tuyệt đối là hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng các thiếu nữ.

Ánh mắt Vũ Trường Không trong buổi tiệc chỉ tập trung trên người của các đệ tử của mình, hắn nhìn thấy Tạ Giải, nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy, nhìn thấy Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ. Sau đó, hắn lại nhìn thấy Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí trên người mặc đồng phục học sinh đi vào.

Tuy rằng bên phía Ban Tổ chức yêu cầu mặc trang phục dạ hội, nhưng cũng không phải là quy định cứng nhắc, Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí cũng không hề bị ngăn cản ở bên ngoài, vẫn được cho phép đi vào. Hai người trực tiếp tìm một góc, nói chuẩn xác, là tìm chỗ có đồ ăn. Từ Lạp Trí nắm lấy một ít đồ ăn đưa cho Diệp Tinh Lan, Diệp Tinh Lan lắc đầu, hắn liền trực tiếp ném vào trong miệng của chính mình. Diệp Tinh Lan nhận, mặt hắn liền nở rộ một nụ cười chất phác.

Nhưng mà, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đâu? Thời gian đã đến. Bọn họ làm sao còn chưa tới?

Hai mắt Vũ Trường Không híp lại, suy tư.

Trong mắt các vị cô nương đang chăm chú...ngắm trai, hoàng tử băng lãnh đột nhiên có thêm một chút u buồn, nhất thời làm ánh mắt của các nàng càng thêm si mê.

"Hoan nghênh mọi người đã tới dự buổi dạ tiệc hôm nay. Chào mọi người, ta là Ngoại vụ đại thần tới từ Tinh La đế quốc của Tinh La Đại Lục, Tư Mã Lam Tiêu. Thật hân hạnh được gặp mặt nhiều vị hảo bằng hữu các ngành các nghề của Đấu La Đại Lục như vậy. Đêm nay, chúng ta không say không về! Ngày hôm nay, chúng ta sẽ tiến hành một ít trò chơi nhỏ. Chúng ta sẽ chọn ra vị nam sĩ và nữ sĩ có trang phục đẹp nhất đêm nay, và cả nam sĩ anh tuấn nhất, nữ sĩ xinh đẹp nhất, và cặp đôi có kỹ thuật nhảy tuyệt vời nhất. Bọn họ đều sẽ nhận được phần thưởng đến từ Tinh La đế quốc chúng ta."

Tư Mã Lam Tiêu là một người trung niên có thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, tóc vàng, tiếng nói của hắn rất có sức hút, tạo nên một sự lôi cuốn vô hình. Chỉ nói vài câu thôi, mà khiến cho bầu không khí của toàn trường sôi động hẳn lên.

Các loại thức ăn nước uống liên tiếp được nối đuôi nhau đưa vào trong hội trường. Rất nhanh, bầu không khí của buổi dạ tiệc liền trở nên náo nhiệt hơn.

Chương 564: Kinh diễm ra sân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Ở giữa hội trường dạ tiệc, có một sân nhảy rộng lớn đường kính lên đến 50 mét. Âm nhạc vang lên, sau khi nhóm nhảy được phía Tinh La Đế Quốc sắp xếp nhảy xong tiết mục mở màn, cũng tuyên bố buổi dạ tiệc lần này đã chính thức bắt đầu rồi.

Đúng vào lúc đó, lối vào, hai bóng người chậm rãi bước vào. Trong nháy mắt khi bọn họ đi tới, bởi vì trùng hợp với âm nhạc bắt đầu vang lên, một chùm sáng vừa vặn chiếu thẳng vào ngay lối vào.

Chùm sáng dẫn dắt ánh mắt của mọi người. Thời điểm chùm sáng còn chưa chuyển đi nơi khác, đám người tham gia dạ tiệc, nhất thời nhìn thấy hai người xuất hiện tại cửa này.

Một người thiếu nữ xinh đẹp như tinh linh, mặc một bộ đầm màu trắng bạc. Trên chiếc váy màu bạc nọ, có rất nhiều hoa văn tinh tế, mái tóc màu đen xõa trên bờ vai, giữa hai lông mày có thêm mấy phần khí chất thanh lãnh và cao quý.

Nàng không phải là đặc biệt đẹp, nhưng không hiểu tại sao, ở trong ánh đèn chiếu rọi, nàng lại như là vầng trăng sáng nổi bật giữa đại dương sóng biển, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Loại khí chất làm người ta khó có thể hình dung kia, dẫn dắt tiếng lòng của mỗi người.

Làn váy không dài, vừa vặn tới đầu gối, lộ ra một đôi bắp chân thon dài trắng nõn nà. Chân của nàng vô cùng đẹp, thẳng tắp nuột nà đầy cân đối, thêm một chút sẽ mập, thiếu một chút sẽ ốm. Phối với một đôi giày pha lê màu bạc trong suốt như thủy tinh, nàng chẳng khác nào một tiên nữ vừa hạ

xuống phàm trần.

Hai tay của nàng mang theo găng tay cũng là màu bạc, được chạm khắc thành hình đóa hoa tuyết, kéo dài đến tận khuỷu tay, không hề có bất kỳ trang sức dư thừa nào khác.

Tay trái của nàng ôm lấy người thiếu niên bên cạnh, vóc người chàng trai kiên cường, cao ráo nhưng không gầy gò, bờ vai rộng rãi, sống lưng thẳng tắp. Một mái tóc cũng đồng dạng màu đen mềm mại xõa tung. Quần màu đen, hai bên li quần có đường viền chạy dọc thẳng tắp, thắt lưng cũng có màu đen, áo sơ mi trắng trăm nếp gấp từ trên xuống dưới, che đi phần cúc áo, một chiếc nơ màu đen. Trong ánh đèn chiếu rọi, bắt mắt nhất chính là chiếc áo vest nhung màu tím của hắn, phần cổ áo có màu đen tuyền.

Nếu như nói, khí chất của thiếu nữ bên cạnh hắn hấp dẫn toàn trường, trong khi đó, ngoại trừ vóc người và quần áo của hắn ra, tướng mạo anh tuấn của hắn mới chính là thứ tạo ra không biết bao nhiêu tiếng suýt xoa trầm trồ khắp toàn trường.

Hai mắt thật to, một đôi lông mi dài khiến cho hầu hết phái nữ phải đố kị, sống mũi thẳng tắp. Chỉ riêng vẻ đẹp trai của hắn, dù cho là không cần cân nhắc đến khí chất, cũng đã hoàn mỹ như vậy. Lại có thêm một thân lễ phục này tôn lên sự rạng ngời, hắn đủ mười phân vẹn mười.

Nếu như nhất định phải soi ra một ít tỳ vết, có khả năng chính là vì hắn còn quá trẻ, ít nhiều trên mặt còn mang theo một vài nét trẻ con. Mặc dù như thế, trong nháy mắt khi hai người bọn họ xuất hiện, vẫn như trước gây nên thật nhiều tiếng hô kinh ngạc. Họ trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường.

Người điều khiển đèn sân khấu, thời điểm khi ánh đèn trùng hợp bắt được hai bóng người này, rất tự nhiên lập tức dừng hẳn lại ở trên người bọn họ. Thời khắc này, hai người khác nào vương tử và công chúa, nhân vật chính của buổi dạ tiệc đêm nay?

Đứng ở vị trí khá cao, Tư Mã Lam Tiêu liếc mắt liền thấy bọn họ. Hơn nữa hắn có thể khẳng định, một đôi tuyệt phối này đến từ chính Đấu La Đại Lục, bởi vì mỗi một người thuộc sứ đoàn Tinh La Đại Lục hắn đều quen biết, đều có ấn tượng ở trong lòng. Đã gặp qua là không quên được, đây là năng lực cần có của một vị Ngoại vụ đại thần.

"Xem ra, giải thưởng ngày hôm nay của chúng ta đã có thêm ứng cử viên với năng lực cạnh tranh rất mạnh, hoan nghênh các ngươi đã đến. Xin hỏi, các ngươi đến từ nơi nào của Đấu La Đại Lục?"

Đường Vũ Lân mặc quần áo kiểu này, kỳ thực là có chút không quen lắm. Bình thường quần áo của hắn đều rất tùy ý, chủ yếu thoải mái là được. Mỗi ngày tu luyện, rèn đúc, nào cần phải lo lắng đến bề ngoài. Lễ phục vô cùng vừa vặn, cũng mang ý nghĩa có chút hạn chế đối với cơ thể của hắn. Nhưng hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng, thân thể của chính mình tựa hồ bởi vì có lễ phục mà trở nên cứng cỏi hơn.

Cổ Nguyệt rất tự nhiên ôm lấy cánh tay hắn đi tới. Thời điểm ánh đèn chiếu rọi đến hai người bọn họ, Đường Vũ Lân lại sững cả người một trận.

Nhưng dù gì thì hắn cũng từng trải qua rất nhiều cảnh tượng hoành tráng, một một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, đã kịp phản ứng lại.

"Chúng ta đến từ Đấu La Đại Lục, Sử Lai Khắc học viện." Âm thanh Đường Vũ Lân dễ nghe nhưng không vội vã, âm thanh nghe vào rất ôn hòa, nhưng lại truyền đi rất xa. Tuy không có Hồn Đạo Máy Phóng Đại Thanh Âm, chỉ vẻn vẹn sử dụng sức lực và hồn lực của mình thúc đẩy, đã đủ để cho tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được rõ ràng.

"Hoan nghênh các ngươi!" Thần sắc Tư Mã Lam Tiêu hơi động, mỉm cười nói.

Chùm sáng rốt cục rời khỏi Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt. Âm nhạc vang lên, các vũ công ở trung tâm sân khấu bắt đầu uyển chuyển nhảy múa, các loại đồ ăn cũng được mang lên.

"Ui chao, lớp trưởng, ngươi như vậy không được hay cho lắm đâu!" Hứa Tiểu Ngôn là người đầu tiên nhảy nhảy nhót nhót chạy tới.

Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi: "Làm sao lại không hay?"

Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười hì hì, "Trang phục của ngươi đẹp như vậy, soái ca như vậy, liền không sợ ta yêu ngươi sao?"

Đường Vũ Lân lườm một cái, "Ngươi ngày hôm nay cũng rất đẹp mà!"

Hứa Tiểu Ngôn kéo lấy cánh tay Cổ Nguyệt, "Nguyệt tỷ, là nhờ ngươi sao? Ta không tin rằng lớp trưởng sẽ có thể tự mình chuẩn bị được như vậy! Bất quá, ngươi không sợ hắn bị những thiếu nữ khác câu dẫn đi mất sao? Ta vừa nãy có lượn một vòng, tiểu cô nương xinh đẹp cũng không ít đâu nha!"

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Ta không sợ."

Ba chữ rất đơn giản, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, lại hoàn toàn tự tin.

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nhìn các nàng. Theo tuổi tác của mọi người tăng lên, cũng đã đến giai đoạn thanh xuân nảy mầm, dù cho là hắn, đối với sự quan tâm của các cô gái cũng hiểu rõ hơn trước đây rất nhiều. Nếu như không phải vì tu luyện quá cực khổ, có lẽ, hắn cũng sẽ dành một sự quan tâm nhiều hơn ở phương diện này.

Hắn vẫn luôn khắc chế mình, không dám phân tâm. Cũng có thể là vì ngọn núi lớn về việc cha mẹ mất tích đè nặng trong lòng, nên hắn luôn tâm niệm, phải nỗ lực rèn luyện, tranh thủ sớm ngày đi cứu cha mẹ.

Những người khác cũng đều đã đi tới, khóe miệng Nhạc Chính Vũ rõ ràng khẽ nhúc nhích một chút. Bộ độ này của hắn so với Đường Vũ Lân, ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy mình có chút đơn bạc. Then chốt là, tướng mạo Đường Vũ Lân thực sự là quá anh tuấn, luận về tướng mạo, vóc người cũng đều cao hơn hắn một bậc. Thế này...làm sao mà so!

"Đường Vũ Lân, ngươi như vậy, sau này sẽ không còn bằng hữu, ngươi biết không?" Nhạc Chính Vũ căm giận nói.

Đường Vũ Lân liếc hắn một cái, "Ồ? Bằng hữu của ngươi rất nhiều sao?"

Khóe miệng Nhạc Chính Vũ thoáng co giật, nhìn vẻ mặt Đường Vũ Lân tựa như cười mà không phải cười, hừ một tiếng, "Ta phải cách ngươi xa một chút!"

Hắn đang chuẩn bị rời đi, lại phát hiện phía sau có chút...hỏng bét. Từng gương mặt có chút quen thuộc xuất hiện ở trước mặt. Còn có thể không phải là những vị học viên của Tinh Lan Hoàng Gia học viện ban ngày vừa mới gặp sao?

Nhân số bọn họ rõ ràng là nhiều hơn một chút, sắc mặt tất cả đều bất thiện nhìn Nhạc Chính Vũ. Miệng lưỡi tên này thật quá đáng ghét, thật làm cho người khác phẫn hận.

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Chào mọi người, chính thức làm quen một chút, ta là đội trưởng của nhóm học viên Sử Lai Khắc học viện lần này đi tới Tinh La Đại Lục giao lưu, ta gọi là Đường Vũ Lân."

Hắn chủ động đi lên trước, che ở trước mặt Nhạc Chính Vũ.

Lúc này và buổi sáng không giống. Đây là trường hợp chính thức, thân là đội trưởng, hắn bụng làm dạ chịu!

Phía Tinh La Hoàng Gia học viện, một gã thanh niên thân hình cao lớn, nhìn qua khoảng 18, 19 tuổi tiến lên một bước, giơ tay ra bắt lấy tay Đường Vũ Lân, "Xin chào, ta là đội trưởng đội Tinh La Hoàng Gia học viện lần này đi tới Đấu La Đại Lục giao lưu, Lạc Thanh Hàn."

Hai người bắt tay nhau. Trong nháy mắt, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được một nguồn sức mạnh từ trên bàn tay đối phương truyền đến, chẳng khác nào một gọng kìm sắt.

Nơi này là dạ tiệc, một khi hắn bị bóp đến kêu đau, tự nhiên là một việc rất mất mặt.

Phân cao thấp sao!? Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra vẻ mỉm cười, "Rất hân hạnh được biết các ngươi. Sau này mọi người giao lưu nhiều hơn nhé!"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn trong nháy mắt liền đại biến, trở nên trắng bệch. Bởi vì hắn chỉ cảm thấy bàn tay đang phát lực của mình giống như bị một chiếc cối xay thịt quấn lấy, siết chặt.

Cùng với siết chặt tay, bàn tay Đường Vũ Lân nhẹ nhàng rung động, sức mạnh khổng lồ cùng với bàn tay nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống, khiến cho xương cốt nơi bàn tay Lạc Thanh Hàn xuất hiện sự đau nhức do khớp bị trật đi. Đó là một sự đau nhức khiến bắp thịt co giật theo, tuyệt đối không phải là thứ người bình thường có thể chịu đựng nổi.

Nhưng Lạc Thanh Hàn biết, vô luận như thế nào mình cũng không thể nói ra, chỉ có thể cắn chặt hàm răng. Cùng với sắc mặt tái nhợt, từng giọt mồ

hôi “tong tong” nhiễu xuống.

Sử Lai Khắc học viện bên này, tất cả mọi người đều cười tủm tỉm. Bọn họ làm sao có thể không nhìn ra Đường Vũ Lân và Lạc Thanh Hàn đang làm gì chứ! Chỉ là, so đấu khí lực với Đường Vũ Lân, loại chuyện này, ngược lại ở Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện, phỏng chừng là không có một ai sẽ làm ra. Thực sự là... quá ngu!!

Đường Vũ Lân chỉ lay động mấy lần, liền buông tay Lạc Thanh Hàn ra. Sau khi hướng về hắn gật đầu hỏi thăm, liền cứ như vậy bỏ qua hắn đi thẳng về phía trước.

Hai gã học viên Tinh La Hoàng Gia học viện xoay ngang người, cản ở trước người hắn.

Đường Vũ Lân lại cứ như thể căn bản không nhìn thấy bọn họ, tiếp tục đi hướng về phía trước, phần vai của đôi bên đụng vào nhau, hai gã học viên Tinh La Đế Quốc lại giống như bị giật điện, ngã lùi về sau hai bước. Sau đó Đường Vũ Lân cứ như vậy đi thẳng tới.

Sử Lai Khắc học viện bên này, những người khác cũng rất tự nhiên nối đuôi đi theo sau lưng hắn.

Lạc Thanh Hàn không hề ngăn cản, bàn tay hắn cắm ở trong túi quần vẫn còn đang run rẩy, quá đau! Cái tên này thực sự là...

Chương 565: Vũ hội

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng tuổi tác của Đường Vũ Lân so với mình nhỏ hơn, nhưng chính cái tên nhóc con trên mặt lúc nào cũng mang theo một nụ cười mỉm này, lại hiển lộ ra một sức mạnh đầy bá đạo. Căn bản cũng không hề có cái gì gọi là giao lưu, mà chính là là dùng loại sức mạnh cường ngạnh thô bạo nhất xông thẳng vào đội hình bọn họ. Nơi này là dạ tiệc, không thể nghi ngờ, đối phương đang đánh cược bọn họ không dám trực tiếp động thủ ở nơi này.

Trường hợp này, ai động thủ trước người đó thua.

Ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân của bốn học viên nữ của Tinh La Hoàng Gia học viện có chút khác biệt, có người như suy tư, có người như hiếu kỳ, cũng có người như ngập tràn sự hứng thú. Nhưng không nghi ngờ chút nào chính là, sự anh tuấn của Đường Vũ Lân hấp dẫn sự chú ý của tất cả các nàng.

"Chút đồ ăn này, ăn đến bao giờ mới no được?" Đường Vũ Lân mặt đầy sầu khổ nhìn chiếc bàn chân cao trước mặt.

Trên bàn chân cao, bày đầy đồ ăn nhẹ, mỗi thứ thức ăn đều chỉ lớn bằng chiếc muỗng, là những loại bánh ngọt được làm rất tinh xảo. Nhưng đối với loại thùng phuy không đáy như Đường Vũ Lân mà nói, chút đồ này ăn đến đời nào mới có thể đủ no đây?

Từ Lạp Trí cười ha ha nói: "Ta đã ăn sạch ba bàn, nhưng ta cảm thấy, muốn ăn đủ no, rất khó, rất khó!"

Đường Vũ Lân gãi đầu một cái, "Ăn không đủ no không phải là loại chuyện khiến người ta sung sướng gì." Ăn cơm và việc tu luyện của hắn

cùng chung một nhịp thở. Đầy đủ dinh dưỡng sẽ có thể giúp khí huyết hắn tăng lên, khiến cho sức mạnh huyết thống trở nên cường thịnh hơn. Huyết mạch lực cường thịnh một cách tự nhiên sẽ giúp hắn áp súc hồn lực dễ dàng hơn.

Đối với cường độ hồn lực và phát triển năng lực chiến đấu của mình, xưa nay Đường Vũ Lân đều không hề lo lắng qua. Kỳ thực chính bản thân hắn cũng rõ ràng, sở dĩ vẫn không thể đột phá đến cấp 40, một phần nguyên nhân cũng bởi vì hồn lực của chính mình bị áp súc, nén lại rất nhiều.

Đường Vũ Lân từng hỏi qua Vũ Trường Không, tình hình như thế đối với mình là tốt hay xấu? Vũ Trường Không giải thích rất đơn giản, rằng, sau khi tu vi vượt quá ngũ hoàn, tất cả mọi người đều phải áp súc hồn lực. Nếu bắt đầu áp súc sớm một chút, hồn lực của hắn sẽ càng thêm tinh khiết. Hiện tại tu luyện khó khăn, tương lai ngược lại sẽ có ưu thế, không phải là chuyện xấu. Đơn giản chỉ có thể xem như làm cho quá trình hắn trở thành Đấu Khải Sư sẽ trễ hơn một chút.

Có sự giải thích của Vũ lão sư, Đường Vũ Lân cũng thả lỏng trong lòng. Tiếp tục nỗ lực tu luyện mỗi ngày, tiếp tục tăng cường huyết mạch lực và năng lực cơ thể.

Kỳ thực, chính hắn cũng cảm giác được, cùng với đạo phong ấn Kim Long Vương thứ tư mở ra, sau khi cơ thể dung hợp với tinh hoa Kim Long Vương, hiện tại lúc chiến đấu hắn sẽ theo bản năng sử dụng thủ đoạn có chút đơn giản, trực tiếp, thậm chí là có phần thô bạo: Thuần túy dùng lực để ép người! Loại chiến đấu này dù sao cũng khiến cho khí huyết hắn căng tràn, đặc biệt sảng khoái. Hơn nữa, ở thời điểm hắn chiến đấu như vậy, vô hình trung trên người sẽ nhiều thêm mấy phần khí thế.

Đường Vũ Lân hiểu rõ, đây là do sự biến hóa của huyết thống mang đến. Hiện nay xem ra, cũng không có bất kỳ chỗ hỏng bét nào, trái lại năng lực chiến đấu chính diện của mình sẽ càng ngày càng mạnh.

"Sao vậy? Đội trưởng?" Từ Lạp Trí hỏi.

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Con ruồi cũng là thịt, ăn đi! Có thể ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Nói chung là không phải mỗi ngày đều có được nhiều đồ ăn như vậy. Nếu thực sự không ổn, chúng ta nghĩ biện pháp mò vào trong biển kiếm thêm một chút hải sản để ăn."

Từ Lạp Trí sợ hết hồn, "Trong biển có Hải Hồn Thú đấy! Trực tiếp ở trên thuyền đánh cá, không tốt hơn sao?"

"Ha ha, ta chỉ nói đùa thôi." Đường Vũ Lân cười nói.

"Đánh cá là một biện pháp tốt!" Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên ở bên tai Đường Vũ Lân. Âm thanh này rõ ràng có chút quen thuộc, Đường Vũ Lân theo bản năng quay người lại, ánh mắt của hắn trong nháy mắt liền dại ra.

Một người trung niên mặc trang phục đầu bếp đứng sừng sững sau lưng hắn, trong tay bưng một cái khay, đặt ở trên chiếc bàn chân cao trước mặt hắn.

Đường Vũ Lân trợn mắt ngoác mồm nói: "Đầu... đầu bếp đại thúc? Làm sao ngài..."

Cái vị mặc một thân đồng phục đầu bếp này, còn có thể không phải là Tông chủ Bản Thể Tông, đồng thời cũng là chưởng khống giả của Thần Cấp Cơ Giáp, Mục Dã sao?

Tại sao ông ta lại ở chỗ này? Coi như là ông làm đại biểu sứ đoàn, cũng không thể nào lấy thân phận đầu bếp được! Nhưng mà ông ta lại...

"Khà khà, ta chính là một vị đầu bếp hợp lệ. Ở trên đại lục ta có mấy chục nhà hàng, lần này làm đại biểu của giới đầu bếp để tham gia. Nói số phòng của ngươi cho ta!" Mục Dã mỉm cười nói.

Đường Vũ Lân vội vàng nói ra ngay.

"Hừm, ở chỗ này ăn không đủ no cũng không sao, đợi sau đó một chút ta sẽ đi tìm ngươi." Mục Dã thản nhiên nói, từ trên xuống dưới đánh giá Đường Vũ Lân vài lần, gật gù, "Quần áo không tệ." Nói xong, lúc này ông ta mới rời đi rồi.

Trong mắt Đường Vũ Lân tràn đầy vẻ không cách nào tin nổi. Tông chủ Bản Thể Tông, một vị cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, Thần Cấp Cơ Giáp Sư, thậm chí còn có thể là Tứ Tự Đấu Khải Sư, vậy mà lại lấy thân phận đầu bếp để tham dự hoạt động giao lưu lần này? Tại sao ông ta lại đến

tham gia vậy?

Hắn không khỏi hồi tưởng lại thời điểm lần trước nhìn thấy Mục Dã, Mục Dã đã từng đưa ra một yêu cầu đối với hắn. Lẽ nào, ông ấy làm vậy là vì...mình?

Trên thực tế, Mục Dã vẫn đúng là chính vì hắn mà đến. Lần kia sau khi Đường Vũ Lân rời đi, Mục Dã suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không thể không chấp nhận sự thực.

Nhưng loại thiên tài tu luyện hoàn toàn thích hợp với Bản Thể Tông như Đường Vũ Lân này, thực sự là quá hiếm thấy. Ông không thể chờ đợi thêm nữa, lại càng không đồng ý nhìn Bản Thể Tông cứ như vậy mà sa sút dần.

Quan niệm dòng dõi cố nhiên quan trọng, nhưng điều kiện tiên quyết là Tông môn phải tiếp tục truyền thừa mới được!

Bản Thể Tông có vô số lịch sử huy hoàng, nếu như phần lịch sử này đều biến mất, như vậy, quan niệm dòng dõi còn có ý nghĩa gì?

Chấn Hoa đã từng nói với ông, chỉ cần Đường Vũ Lân có thể thuận lợi tiếp tục trưởng thành, tương lai tất thành báu vật. Hắn nắm chắc 80% trở lên, tương lai Đường Vũ Lân có thể trở thành Thần Tượng.

Có một người thừa kế như vậy, không nói những cái khác, nếu như tương lai Đường Vũ Lân trở thành Thần Tượng, chí ít phía Bản Thể Tông ở thời điểm bồi dưỡng Đấu Khải Sư cao cấp, liền không cần phải lo lắng về thiếu hụt kim loại hiếm đỉnh cấp.

Hơn nữa, nhân phẩm, năng lực và tính cách của Đường Vũ Lân đã vượt qua được thử thách, biểu hiện của hắn khi mấy lần đối mặt với Tà Hồn Sư đủ để chứng minh. Hơn nữa, Sử Lai Khắc học viện là nơi nào? Có thể thông qua sát hạch của Sử Lai Khắc học viện, đồng thời trở thành lớp trưởng, cũng đã nói rõ rất nhiều thứ.

Trên thực tế, Mục Dã vẫn luôn luôn chú ý đến Đường Vũ Lân, cũng vẫn luôn chú ý hướng đi của hắn, bao gồm cả việc bọn họ đánh bại lớp năm ba, tất cả Mục Dã đều biết.

Khi đó, ông cuối cùng cũng quyết định, dù như thế nào, cũng phải để cho

Đường Vũ Lân trở thành một phần tử của Bản Thể Tông, dù cho bản thân hắn đã là người của Đường Môn. Vì lẽ đó, ông đã đến đây! Bằng vào năng lực của mình, muốn lẫn vào sứ đoàn, đối với ông tuyệt đối không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhìn theo Mục Dã rời đi, Đường Vũ Lân khẽ cau mày. Bất quá việc này cũng không phải là chuyện xấu, trên thuyền có thêm một người quen, hơn nữa còn là tồn tại mạnh mẽ như vậy, đối với mình lại có thiện ý. Đối với chuyến đi này, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ xấu.

Đây là lần dạ tiệc đầu tiên, vì lẽ đó thành viên sứ đoàn song phương đến tham dự đều duy trì một khoảng cách nhất định, thậm chí số người tiến vào sân khiêu vũ cũng rất ít.

Chủ yếu tán gẫu là chính, mỗi người đều có vẻ rất thanh nhàn.

Rất nhanh, có nhân viên chuyên môn tới phát số, mỗi người đều dán lên ở trước ngực, dùng để tham gia trò chơi nhỏ lựa chọn những người tốt nhất kia.

"Phương thức chúng ta tiến hành lựa chọn rất đơn giản, hai sứ đoàn sẽ lựa chọn ra những vị đức cao vọng trọng làm giám khảo tiến hành sơ tuyển. Sau khi sơ tuyển, nam sĩ, nữ sĩ ăn mặc đẹp nhất, anh tuấn nhất, và những cặp đôi nhảy đẹp nhất sẽ có 10 vị trúng cử. Sau đó sẽ do tất cả mọi người tiến hành bỏ phiếu để chọn ra người thắng trận sau cùng của chúng ta. Cái khác ta cũng không lo lắng, chỉ là, số lượng cặp nhảy trong sân của chúng ta quá ít. Trong hai sứ đoàn của chúng ta, tuyệt đại đa số đều là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi cần phải năng động, không nên kìm nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng các ngươi. Đến đây đi, cùng nhau khiêu vũ!"

Âm thanh Tư Mã Lam Tiêu tràn ngập sức hút. Dưới đề nghị của ông ta, bên trong sân nhảy cuối cùng số người cũng coi như là bắt đầu tăng lên.

"Ngươi sẽ khiêu vũ sao?" Một âm thanh lanh lảnh vang lên ở bên tai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Dục Hàm một thân váy dài màu lam nhạt không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh mình.

Lúc này Cổ Nguyệt và Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ

Huy đều ở bên cạnh cách đó không xa, đang ăn đồ ăn tán gẫu. Bên cạnh Đường Vũ Lân, cũng chỉ có Từ Lạp Trí.

Chương 566: Theo ta nhảy

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Hả? Ta không biết!" Đường Vũ Lân vội vàng xua tay. Từ nhỏ đến lớn, hắn nào có cơ hội học qua khiêu vũ cơ chứ!

"Không khó, ta dạy cho ngươi nhé?" Lâm Dục Hàm tự nhiên hào phóng chìa tay ra.

Thời điểm Đường Vũ Lân đang sững sờ, cũng đã bị nàng nắm lấy tay, kéo đi về phía sân nhảy.

"Úi, Vũ Lân bị lôi đi kìa! Là đứa con gái thuộc Tinh La đế quốc kia!" Hứa Tiểu Ngôn hô khẽ một tiếng, huých một cái vào Cổ Nguyệt ở bên cạnh.

Cổ Nguyệt quay đầu nhìn lại, thấy được Đường Vũ Lân đang bị Lâm Dục Hàm kéo về phía sân nhảy, lông mày nhất thời hơi nhíu lại.

"Làm sao bây giờ? Nguyệt tỷ?" Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng hỏi.

Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng, "Không có gì!"

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Đội trưởng thật đúng là được hoan nghênh à nha! Ngươi có thể sẽ phải quản kỹ hắn."

Cổ Nguyệt nói: "Nếu như người đàn ông của chính mình bị nữ nhân khác hấp dẫn đi, chỉ có thể chứng minh sức hút của mình không đủ thôi."

Diệp Tinh Lan ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, khẽ giơ ngón tay cái lên. Nguyên Ân Dạ Huy cũng không khỏi nở nụ cười.

"Vẫn là ta trung trinh chung thủy, nữ sinh xinh đẹp hơn nữa cũng không thể

lôi ta đi được." Tạ Giải không biết từ nơi nào chui lại đây, lập tức đứng ở bên cạnh Nguyên Ân Dạ Huy, nói bằng một vẻ mặt đầy chính nghĩa.

"Ngươi lăn xa một chút!" Nguyên Ân Dạ Huy thấp giọng xua đuổi. Ba thiếu nữ khác không khỏi mỉm cười.

Lâm Dục Hàm thật không hổ là Đoán Tạo Sư, lực tay này không phải là lớn bình thường. Đường Vũ Lân bị nàng lôi kéo đi vào sân nhảy, cũng không tiện phát lực tránh thoát. Thẳng thắn mà nói, ấn tượng của hắn đối với Lâm Dục Hàm vẫn là vô cùng tốt.

Nam nhân học tập đoán tạo cũng đã rất khó khăn, đừng nói chi nàng là một cô gái. Đoán Tạo Sư là chức nghiệp khó học tập nhất bên trong tất cả các phó nghiệp, cũng khó đạt được thành tựu nhất. Lâm Dục Hàm cũng không hơn kém mình mấy tuổi, lại có thể đạt được đến Đoán Tạo Sư cấp 5, sự trả giá của nàng không thể nghi ngờ là rất lớn.

Đường Vũ Lân tự mình trải qua chặng hành trình gian khổ để đạt đến trình độ Đoán Tạo Thuật hiện tại, nên hiểu rất rõ. So với hắn, Lâm Dục Hàm coi như là có chút chênh lệch cũng sẽ không kém quá nhiều. Một cô gái có thể làm được đến điểm này, sự kiên cường của ý chí có thể tưởng tượng được.

Là đồng đạo, một cách tự nhiên sẽ có cảm giác thân cận. Vì lẽ đó hắn mới theo Lâm Dục Hàm tiến vào sân nhảy.

Lâm Dục Hàm xoay người một cái, đối mặt hắn, tay nắm tay không hề buông ra. Nàng nhấc bàn tay lên, một tay khác khoác lên trên bả vai của hắn.

"Ngươi chỉ cần làm theo ta là được, ta hướng dẫn ngươi, tay của ngươi đặt ở trên eo của ta." Lâm Dục Hàm thấp giọng nói.

"Ơ?" Đường Vũ Lân có chút ngơ ngác. Ngoại trừ Cổ Nguyệt và Na ra, hắn còn chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với cô gái nào như vậy. Theo bản năng giơ tay lên, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên eo Lâm Dục Hàm.

Vòng eo Lâm Dục Hàm rất thon, cảm giác rất đàn hồi. Dù sao Đường Vũ Lân cũng là thiếu niên đang tuổi dậy thì, cũng chưa tiếp xúc nhiều với các cô gái, nhất thời tim đập có chút nhanh hơn, khuôn mặt ửng đỏ.

Nhìn dáng vẻ hắn có chút cứng đờ thấy rõ, Lâm Dục Hàm không khỏi "hi hi" nở nụ cười, "Chúng ta bắt đầu đi!" Vừa nói, chân trái nàng lướt tới một bước, dẫn theo Đường Vũ Lân trượt vào trong sàn nhảy.

Trên hai bàn tay của nàng, một cách tự nhiên truyền đến một luồng lực đạo, dẫn dắt thân thể Đường Vũ Lân. Tuy rằng Đường Vũ Lân không biết khiêu vũ, nhưng hắn lại học được Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, tốc độ phản ứng tuyệt đối đủ nhanh. Tuy rằng bước nhảy đều sẽ chậm một chút, nhưng cuối cùng cũng coi như có thể miễn cưỡng theo kịp được Lâm Dục Hàm. Còn có chút mới lạ, nhưng vẫn còn có thể khiêu vũ được.

Động tác Lâm Dục Hàm nhanh dần, bước nhảy của Đường Vũ Lân cũng bắt đầu trở nên thông thạo hơn. Theo nhịp nhạc, hắn dần tìm ra được một chút bí quyết.

Nam anh tuấn, nữ mỹ lệ, tuy rằng kỹ thuật nhảy của bọn họ không tính là tốt bao nhiêu, nhưng vẫn rất dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác.

Lâm Dục Hàm vừa hướng dẫn hắn khiêu vũ, vừa cười nhẹ nói: "Ngươi thật là ngộ. Nhìn qua không mập, nhưng mà không hề nhẹ à nha."

Xác thực, thể trọng của Đường Vũ Lân xa xa không giống với vẻ bề ngoài thoáng nhìn qua. Mật độ xương cốt, cơ bắp của hắn đều vượt xa người thường rất nhiều. Vì lẽ đó, trọng lượng thực tế của hắn là tương đối kinh người.

Đường Vũ Lân có chút lúng túng nói: "Ta thực sự là không biết khiêu vũ. Ngươi nhảy rất giỏi."

Lâm Dục Hàm nói: "Đợi đến Tinh La Đế Quốc chúng ta, ta mời ngươi đi đến Đoán Tạo học viện của đế quốc làm khách nhé?"

Đường Vũ Lân mỉm cười đáp: "Tốt! Ở phương diện rèn đúc, hẳn là các ngươi có kiến giải đặc thù của mình, vừa vặn ta cũng muốn học hỏi thêm một chút."

Lâm Dục Hàm lườm hắn một cái, "Ngươi còn cần phải học thêm? Ngươi đã đủ giỏi rồi! Ở chỗ của chúng ta, ta chính là thiên tài ưu tú nhất. Nhưng vẫn không sánh bằng ngươi! Ngươi đến tột cùng là rèn luyện kiểu gì vậy? Ngươi bắt đầu học rèn đúc năm bao nhiêu tuổi?"

Đường Vũ Lân nói: "Lúc 6 tuổi, ta bắt đầu học tập kiến thức rèn đúc cơ bản cùng với lão sư. Khí lực của ta trời sinh lớn hơn người thường một chút. Vì lẽ đó, có khả năng được hưởng không ít ưu thế, mãi cho đến hiện tại."

Lâm Dục Hàm hừ một tiếng, "Vậy tính ra thời gian ngươi học Đoán Tạo Thuật vẫn không dài bằng ta đâu! Ta 3 tuổi đã bắt đầu mò mẫm gõ những nhát búa đầu tiên. Cha ta là Đoán Tạo Sư. Từ khi ta mới sinh ra không được bao lâu, món đồ chơi duy nhất của ta cũng chỉ có đoán tạo chuy. Sau đó, theo tuổi tác tăng lên, đồ chơi cũng chỉ là đoán tạo chuy với kích thước không ngừng tăng lên. Có thể nói, ta và nghề rèn này là có một cảm giác huyết mạch tương liên. Ta vẫn luôn cảm thấy, ở trên thế giới này không thể có người nào có thể yêu đoán tạo hơn mình. Lại không ngờ rằng sẽ gặp phải ngươi, cái tên quái vật này!"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng. Tuy rằng Lâm Dục Hàm nói nhẹ nhàng, nhưng mà một tiểu cô nương như nàng, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nương theo đoán tạo chuy mà lớn lên! Có thể thấy được sự gian khổ trong đó.

"Cha ngươi rất nghiêm khắc sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Lâm Dục Hàm thoáng chép miệng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Lão sư cũng là bởi vì không nhìn nổi sự nghiêm khắc của cha ta đối với ta, cho nên mới để ta theo ông ấy tham gia lần giao lưu này. Ngươi không biết đâu, hơn một năm nay đến đây là những tháng ngày thoải mái nhất trong cuộc đời ta. Đấu La Đại Lục chơi thật là vui, ta cũng có chút không muốn quay trở về. Đặc biệt là vừa nghĩ tới quay trở lại liền phải đối mặt với cha ta."

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Nhưng ít ra ngươi còn có thể nhìn thấy cha! Cha ta không biết bị người nào bắt đi. Đã rất nhiều năm, ta muốn gặp ông ấy cũng đều không gặp được. Ta nghĩ, cha ngươi yêu cầu nghiêm khắc như vậy, cũng là vì hi vọng ngươi có thể kế thừa y bát của ông ấy mà thôi. Nhiều năm như vậy đều vượt qua được rồi, tiếp tục cố gắng đi! Đợi sau khi ngươi trở thành Thánh Tượng, tin rằng ông ấy cũng sẽ không còn quá nghiêm khắc đối với ngươi nữa."

Lâm Dục Hàm nhìn thấy một nét bi thương lóe qua trong mắt hắn, không khỏi ngẩn người. Tựa hồ so với hắn, chính mình vẫn tính là may mắn?

"Ngươi thật là biết an ủi người khác. Xin lỗi, khiến ngươi thương tâm." Nàng nhẹ giọng nói.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Không có chuyện gì, ta cũng sẽ nỗ lực. Ta nhất định sẽ tìm lại được cha mẹ của mình. Bọn họ nhất định sẽ trở lại bên cạnh ta, khi đó một nhà chúng ta liền có thể đoàn tụ."

"Ừm...chuyện kia, ngươi nhất định có thể làm được!"

Lúc này, hết một bản nhạc, đám người bên trong sân nhảy cũng thuận theo đó ngừng lại. Tuy rằng chỉ là một đoạn nhảy ngắn, nhưng với sự bén nhạy và năng lực phản ứng của cơ thể, Đường Vũ Lân đã có chút thích ứng với việc khiêu vũ.

Bọn họ cũng theo đó ngừng lại, Đường Vũ Lân vội vàng buông bàn tay đang ôm bên hông Lâm Dục Hàm ra.

Lâm Dục Hàm mỉm cười nói: "Khiêu vũ có phải là rất thú vị? Có muốn tiếp tục một lần nữa hay không?"

Đường Vũ Lân vội vàng xua xua tay, "Không cần, ta rất căng thẳng. Vừa nãy ngươi không phát hiện, ta vẫn luôn cúi đầu sao? Ta sợ sẽ giẫm phải chân của ngươi."

Lâm Dục Hàm che miệng cười khẽ, đang muốn nói cái gì, lại phát hiện ra bên cạnh Đường Vũ Lân có nhiều hơn một người.

"Thật ngại quá!" Nàng hướng về Lâm Dục Hàm khe khẽ gật đầu, tay phải kéo lại cánh tay Đường Vũ Lân.

Là cô gái cùng đến với hắn! Con ngươi Lâm Dục Hàm thoáng co rút lại một cái, miễn cưỡng cười nói: "Các ngươi có việc gì?"

Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng, "Hắn là bạn nhảy của ta, bài tiếp theo hắn sẽ cùng ta khiêu vũ."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn về phía nàng, lúc nào đã trở thành bạn nhảy rồi?

Sau đó hắn liền nhìn thấy, sự u oán trong ánh mắt của Cổ Nguyệt, thoạt

nhìn còn có chút bá đạo.

"Ồ?" Lâm Dục Hàm kêu lên một tiếng, sau đó hướng về Đường Vũ Lân cười cười. Nhưng nàng cũng không đi, vẫn đứng yên ở nơi đó.

Bản nhạc nhảy tiếp theo vang lên.

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng một kéo lấy người Đường Vũ Lân, "Đến đây!"

"Ơ..." Đường Vũ Lân chỉ đành theo bản năng đi theo nàng, một lần nữa trở lại trong sàn nhảy.

Lâm Dục Hàm chép chép miệng, lúc này mới đi về một bên, nhưng nàng lại âm thầm nắm chặt nắm đấm. Một chàng trai ưu tú đều sẽ được rất nhiều người yêu thích. Hạnh phúc của mình, nhất định phải tự mình tranh thủ!

Từ nhỏ đến lớn, tất cả tháng ngày của nàng đều vượt qua bên trong quá trình đoán tạo, ngày ngày đều làm bạn với đoán tạo chuy khô khan. Mãi đến tận hôm nay tới Đấu La Đại Lục này, nàng mới thật sự thả lỏng được tinh thần rất nhiều, phương diện tình cảm có bước tiến rất lớn. Trong lòng thả lỏng, ngay cả việc rèn đúc cũng như được nâng cao thêm một bậc.

Nếu như không phải là yêu cầu đặc biệt hà khắc, tu vi nàng đã vượt qua tứ hoàn, có thể tính là Đoán Tạo Sư cấp 6.

Từ nhỏ nàng đã biết, ở phương diện rèn đúc chính mình tuyệt đối là một thiên tài. Ở trên toàn bộ Tinh La Đại Lục đều không có ai mạnh hơn nàng.

Nữ nhân đều sẽ bị cường giả hấp dẫn. Lần thi đấu cùng với Đường Vũ Lân kia, tuy rằng lúc đó nàng có chút không phục, nhưng sau đó hồi tưởng lại, nàng lại không thể không thừa nhận, năng lực đoán tạo của Đường Vũ Lân ở bên trên mình.

Bạn cùng lứa tuổi sao?! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, bên trong bạn cùng lứa tuổi, vẫn còn có người có thể có trình độ Đoán Tạo Thuật vượt qua mình. Bắt đầu từ ngày đó, tướng mạo anh tuấn của Đường Vũ Lân, thường thường sẽ xuất hiện ở trong đầu của nàng.

Chương 567: Vũ điệu cuồng nhiệt

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Gặp lại nhau lần này, nàng có chút không thể tự kiềm chế mà quan tâm hắn, thậm chí là gạt bỏ sự rụt rè thiếu nữ sang một bên, chủ động mời hắn khiêu vũ.

Thời điểm Đường Vũ Lân mới vừa cùng Cổ Nguyệt xuất hiện ở cửa, ngay lập tức nàng đã nhìn thấy hắn. Ngày hôm nay hắn mới đẹp trai làm sao! Hầu như phù hợp hoàn mỹ so với yêu cầu trong lòng nàng.

Yêu thích người khác phái là chuyện không thể bình thường hơn. Kỳ thực Lâm Dục Hàm cũng không hiểu nhiều về phương diện này, chỉ là muốn được đến gần Đường Vũ Lân hơn.

Nàng tự hỏi lòng, tướng mạo không kém gì Cổ Nguyệt, hơn nữa còn là đồng đạo với hắn, vì vậy nàng vẫn còn có cơ hội rất lớn.

Một bản nhạc này, rõ ràng là sôi động hơn trước rất nhiều, là do Tư Mã Lam Tiêu an bài. Ông muốn khuấy động bầu không khí buổi dạ tiệc đêm nay lên một chút. Bầu không khí sinh động, sẽ thúc đẩy sự giao lưu giữa đôi bên.

Cổ Nguyệt nắm tay Đường Vũ Lân tiến vào trong sân nhảy. Đường Vũ Lân còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, Cổ Nguyệt đã dừng bước.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, hung tợn lườm Đường Vũ Lân một cái.

"Cổ Nguyệt, ta..."

Âm nhạc sôi động vừa vặn vang lên, vào lúc này, Cổ Nguyệt kéo lấy cánh tay Đường Vũ Lân, đặt bàn tay phải của hắn ở bên hông mình, đồng thời

tay trái nàng đưa lên, nắm lấy tay trái Đường Vũ Lân giơ cao khỏi đỉnh đầu.

Tiếp đó, cả người Cổ Nguyệt, ở ngay bên dưới bàn tay trái kia, nhanh chóng xoay tròn tại chỗ.

Nàng mặc một thân váy đầm màu bạc, trong lúc xoay tròn, lộ ra vẻ xinh đẹp lung linh như một khối bảo thạch tỏa muôn ánh bạc rực rỡ.

Làn váy tung bay, Đường Vũ Lân vừa muốn nhắc nhở, lại phát hiện ra không biết từ lúc nào, Cổ Nguyệt đã mặc ở bên trong một chiếc quần đùi mỏng.

Thời khắc này, Cổ Nguyệt, cũng không còn bình lặng, không còn lãnh đạm, mà tràn ngập một phong vị hoang dã khôn xiết.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong cơ thể mình như bị một thứ gì đó kích thích vậy, tiếng lòng khẽ run, huyết dịch sôi trào.

Cổ Nguyệt xoay nhanh cũng nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người chung quanh. Tiếp đó, nàng đột nhiên dùng chân trái điểm nhẹ ở trên đùi Đường Vũ Lân một cái, cả người dựa thế đứng thẳng lên, lập tức phi thân lên bả vai cậu thiếu niên nọ. Động tác của nàng đầy ưu mỹ, tràn ngập vẻ đẹp tuyệt trần, mũi chân nàng điểm ở trên bả vai Đường Vũ Lân, lại tiếp tục xoay tròn không ngừng.

Lần này, tầm mắt của tất cả mọi người đều đã tập trung lại đây.

Lăng không lộn một vòng, hai tay ôm lấy bờ vai Đường Vũ Lân, lúc này Cổ Nguyệt giống như hóa thân thành một mỹ nữ người rắn, cả người vờn quanh cơ thể Đường Vũ Lân trượt xuống. Vòng eo nàng lại một lần nữa rơi vào trong tay Đường Vũ Lân. Nàng ngửa về sau, khẽ kéo cơ thể Đường Vũ Lân một cách rất tự nhiên tiến về phía trước. Vòng eo Cổ Nguyệt uốn ngược về sau, gần như gập đôi vậy, hai tay đặt lên mặt đất, một đôi chân dài bật lên trên, kẹp lấy chiếc cổ của Đường Vũ Lân.

Hai tay hắn vẫn còn giữ nguyên ở trên eo nàng. Mỗi một động tác của Cổ Nguyệt đều cực kỳ hòa hợp với nhịp và phách của bản nhạc.

"Đẩy ta lên cao!" Âm thanh Cổ Nguyệt vang lên bên tai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dùng sức cả hai tay nâng vòng eo thon thả của nàng lên. Sức mạnh của hắn lớn đến dường nào, vung lên trên không trung một cái, thân hình Cổ Nguyệt xoay tròn, bắn thẳng vào không trung.

Phòng yến hội của buổi dạ tiệc cao tận hơn 30 mét, Cổ Nguyệt được cú ném này của Đường Vũ Lân tung lên, gần như trực tiếp tiếp cận đỉnh chóp. Thân người nàng vẫn xoay tròn trên không, vẫn không ngừng tạo ra những điệu múa cực đẹp mắt, vừa xoay tròn vừa dần dần chậm rãi hạ xuống, tựa như một đóa sen bạc đang rở rộ.

Trong sân nhảy, những người khác đã sớm dừng vũ đạo của mình lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Cổ Nguyệt và Đường Vũ Lân.

Nàng từ trên trời hạ xuống, tay phải Đường Vũ Lân giơ lên, nhẹ nhàng đỡ lấy eo nàng, lại một lần nữa đặt nàng trên mặt đất.

Cổ Nguyệt nắm chặt bàn tay hắn, uyển chuyển nhảy múa ở bên cạnh. Động tác của Đường Vũ Lân không nhiều, mỗi một động tác đều là do Cổ Nguyệt dẫn dắt, nhưng vẫn như cũ tuyệt phối theo nhịp nhạc.

Ánh mắt Đường Vũ Lân vẫn luôn nhìn say đắm vào đôi mắt trong veo của Cổ Nguyệt. Ánh mắt của hắn không ngừng biến hóa, bắt đầu từ giật mình, dần dần biến thành kinh hỉ, sau kinh hỉ là phấn chấn, sau đó là cuồng nhiệt.

Kỹ thuật nhảy của nàng, thực sự là quá đẹp!

Dáng người của Cổ Nguyệt vô cùng đẹp, đôi chân đặc biệt thon dài, vòng eo tinh tế, tuy rằng không có loại vẻ đẹp thành thục nữ tính đặc biệt đầy đặn kia, nhưng lại tràn ngập sức sống thanh xuân.

Vũ đạo nàng tuy rất nhanh, nhưng vẫn như trước có thể bày ra sự tao nhã và cao quý. Nàng giống như một tiểu tinh linh ở bên cạnh hắn, trước sau luôn xoay chung quanh, uyển chuyển nhảy múa vì hắn.

Thời điểm nốt nhạc cuối cùng vang lên, Cổ Nguyệt xoay tròn cuộn vào trong lòng Đường Vũ Lân. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, sự phẫn nộ và u oán trong đôi mắt kia đã biến mất tự lúc nào. Trên khuôn mặt nàng chỉ còn lại một nụ cười thật hiền dịu, tựa vào trong ngực Đường Vũ Lân. Tay nàng

giơ lên, nhẹ nhàng đặt ở trên đôi má của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Đường Vũ Lân nóng rực, mà của nàng thì lại tràn ngập sự ôn hòa.

Nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, Cổ Nguyệt lần nữa đứng thẳng người, hai tay buông ra, dẫn theo Đường Vũ Lân chào khán giả.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt trong nháy mắt vang vọng toàn bộ phòng yến hội. Trong lúc nhất thời, tiếng huýt gió, tiếng vỗ tay, khiến cho cả buổi tiệc rượu thoắt cái liền sục sôi đến cao trào.

Tất cả mọi người đều đang hoan hô bọn họ, vỗ tay khích lệ bọn họ. Cổ Nguyệt tiến đến sát người Đường Vũ Lân, giúp hắn sửa sang lại nơ và vạt áo, dùng một thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được, nói: "Coi như muốn học khiêu vũ, ta dạy cho chàng như vậy là đủ rồi. Lần sau nếu lại dám khiêu vũ với một người con gái khác, ta liền..."

"Nàng định làm gì?" Đường Vũ Lân vẫn ôm vòng eo của nàng.

Cổ Nguyệt ngẩng đầu lên, không hề né tránh ánh mắt của hắn chút nào, mỉm cười nói: "Ta liền đánh gãy chân của cô ta!"

"..."

Cổ Nguyệt nắm tay Đường Vũ Lân, tách mọi người đi ra. Nàng giống như một con khổng tước đầy ngạo nghễ, kéo hắn quay trở lại vị trí ban đầu.

"Quao!! Nguyệt tỷ, ngươi quá tuyệt!" Bởi vì hưng phấn, gương mặt Hứa Tiểu Ngôn đỏ bừng lên, lập tức ôm lấy Cổ Nguyệt, "Dạy ta khiêu vũ đi! Sau này ngươi cũng dạy ta khiêu vũ có được hay không?"

Cổ Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Trong ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy mang theo vài phần quái dị nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Cổ Nguyệt làm đúng! Có mấy người, không thể nuông chiều được!"

"Không sai, nuông chiều cho tật xấu gì, sẽ nhiễm tật xấu đó!" Tạ Giải lập tức ở một bên phụ họa.

Lông mày Đường Vũ Lân nhíu lại, "Tạ Giải, ngươi không cảm thấy khiêu vũ là một chuyện rất tuyệt hay sao? Một người đàn ông, nếu như có kỹ thuật nhảy duyên dáng, nhất định sẽ hấp dẫn các cô gái đặc biệt dễ dàng."

Tạ Giải sửng sốt một chút, nhìn Nguyên Ân Dạ Huy ở bên cạnh. Hắn còn nhớ rõ ràng, vừa nãy thời điểm nhìn Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt uyển chuyển nhảy múa, ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy trước sau luôn nhìn chăm chú, hơn nữa nơi đáy mắt còn thoáng qua một vẻ ước ao.

"Có ý gì? Ngươi muốn dạy ta? Ta thấy ngươi cũng không phải là rành rõi gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Dăm ba cái này nhằm nhò gì! Quen tay hay việc mà, không thử xem làm sao biết? Hơn nữa, ngươi là Mẫn Công Hệ Chiến Hồn Sư đấy! Nhất định sẽ học được rất nhanh. Đi, ta đến dạy ngươi!"

"Hai người đàn ông khiêu vũ, có phải là có chút kỳ quái hay không?" Tạ Giải có chút chần chờ, nhưng vẫn đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân. Nếu như học được khiêu vũ, có thể nào ghi được thêm chút điểm trong mắt Nguyên Ân Dạ Huy không đây?

Đường Vũ Lân khoác vai Tạ Giải, lôi kéo hắn đi về phương hướng sân nhảy.

Hứa Tiểu Ngôn nghi hoặc hỏi Cổ Nguyệt: "Đội trưởng định làm gì vậy? Lẽ nào hắn thật sự mê khiêu vũ?"

Cổ Nguyệt thản nhiên đáp: "Không, hắn là bởi vì vừa nãy ta có nói với hắn, hắn khiêu vũ với ai khác, ta liền đánh gãy chân người đó!"

"Ặc..." Hứa Tiểu Ngôn thoạt tiên là ngẩn ra, tiếp đó nhất thời cười vang thành tiếng, "Đội trưởng quá xấu xa! Quá mức xấu xa! Tạ Giải đáng thương..."

Nguyên Ân Dạ Huy cũng bật cười, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Cuối cùng, Đường Vũ Lân và Tạ Giải cũng không thể khiêu vũ thành công, nguyên nhân rất đơn giản, buổi sơ tuyển ngày hôm nay đã sắp bắt đầu rồi.

Phía Đấu La Đại Lục, Thái lão đương nhiên là một trong 5 vị cường giả đức cao vọng trọng.

Sau đó trong quá trình sơ tuyển, Đường Vũ Lân bất thình lình trở thành ứng cử viên giải nam sĩ có trang phục đẹp nhất, đồng thời cũng là ứng cử viên giải nam sĩ anh tuấn nhất. Và cả cặp đôi nhảy đẹp nhất nữa! Một cái liền được đề cử 3 danh hiệu.

Kỹ thuật nhảy của hắn đương nhiên không đáng nhắc tới, nhưng hắn là bạn nhảy của Cổ Nguyệt đó nha!

Khiến Đường Vũ Lân có chút bất ngờ chính là, người vẫn luôn đứng ở trong góc, không hề đi vào giữa sân, Vũ Trường Không, bất thình lình cũng được đề cử 2 danh hiệu: nam sĩ có trang phục đẹp nhất và nam sĩ anh tuấn nhất.

Hắn thật sự không ngờ tới, sẽ có một ngày được đem ra so sánh cùng với Vũ lão sư.

Chương 568: Rơi vào trong biển

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Về phần nữ sĩ có trang phục xuất sắc nhất, Sử Lai Khắc học viện bên này, Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn lần lượt tiến vào vòng sơ tuyển, còn bên nam sĩ thì có Nhạc Chính Vũ, bao gồm cả trang phục và độ đẹp trai đều có tên hắn.

Mà bên trong danh sách 10 vị nữ sĩ xinh đẹp nhất dự vòng sơ tuyển, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn, Lâm Dục Hàm toàn bộ đều trúng tuyển.

Màn vũ đạo của Cổ Nguyệt quá chấn động, dù rằng nếu xét thuần túy về tướng mạo nàng có chút lép vế, nhưng vẫn như cũ đứng hàng đầu.

Sau đó chính là phần bỏ phiếu.

Cuối cùng, Đường Vũ Lân nhận được giải nam sĩ có trang phục đẹp nhất, hắn và Cổ Nguyệt đồng thời nhận được giải cặp đôi có kỹ thuật nhảy tốt nhất. Giải nữ sĩ có trang phục đẹp nhất thuộc về Cổ Nguyệt. Nữ sĩ đẹp nhất cũng không phải thuộc về bọn họ, mà là do một mỹ nữ tuổi tròn đôi mươi bên Tinh La đế quốc đạt được. Mà người đoạt giải nam sĩ anh tuấn nhất, thật bất ngờ chính là, nam thần lãnh ngạo, Thiên Băng Tuyết Hàn Vũ Trường Không!

Thời điểm Vũ Trường Không lên đài lĩnh thưởng, Đường Vũ Lân rõ ràng nhìn thấy, trong ánh mắt thầy thoáng qua vẻ lúng túng. Phỏng chừng tình huống như thế này, cũng là lần đầu tiên Vũ lão sư gặp phải. Nếu như không phải có Thái lão ở đây, có lẽ ngay cả việc lên đài nhận giải thầy cũng sẽ không làm.

Phần thưởng kỳ thực không có gì, chỉ là một ít đặc sản của Tinh La đế quốc

mà thôi. Nhưng thông qua một loạt hoạt động này, quan hệ của hai nhóm sứ đoàn hai đại lục rõ ràng trở nên hòa hợp hơn rất nhiều.

"Ngươi vũ khiêu thật giỏi." Lâm Dục Hàm đi tới trước mặt Cổ Nguyệt, mỉm cười nói: "Chúc mừng ngươi nhận được giải thưởng."

Cổ Nguyệt mỉm cười đáp: "Ngươi cũng nhảy không tệ!"

Hai thiếu nữ bốn mắt nhìn nhau, bên trong mơ hồ có đốm lửa tóe ra.

"Vũ Lân, ngày mai ngươi có rảnh không? Ta muốn cùng ngươi thỉnh giáo một số vấn đề về đoán tạo, trên thuyền có sẵn Đoán Tạo Thất, có muốn luyện tập một chút hay không?" Lâm Dục Hàm chuyển hướng sang Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vừa định đáp ứng, bên hông lại đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói, tằng hắng một cái, hắn đáp: "Việc này... ngày mai có khả năng ta không đi được, phải tu luyện, và sắp xếp những chuyện khác nữa. Hôm khác, để hôm khác đi."

"Được rồi. Ta ở phòng số 521, ngươi có thể liên lạc với ta qua điện thoại nội bộ trong phòng." Tiến vào biển rộng, hết thảy thiết bị Hồn Đạo Thông Tin đều mất tín hiệu, chỉ có thể liên hệ với nhau thông qua hệ thống điện thoại nội bộ trong mỗi gian phòng.

"Được."

Lâm Dục Hàm có chút không cam lòng rời đi, bàn tay Cổ Nguyệt mới từ sau lưng Đường Vũ Lân thu hồi lại.

Đường Vũ Lân nhìn về phía nàng, nàng cũng đang ngẩng cao đầu nhìn về phía hắn.

"Chua quá, chua chết mất! Bình giấm đổ ở đâu vậy hả?" Nhạc Chính Vũ cười ha ha, vừa cười, hắn vừa... bỏ chạy.

Buổi dạ tiệc này được tổ chức cực kỳ thành công, các thành viên sứ đoàn Đấu La Đại Lục và Tinh La Đại Lục rõ ràng đã quen thuộc với nhau hơn nhiều. Thành phần giai cấp các thành viên sứ đoàn hết sức phức tạp. Sĩ nông công thương đều có! Đương nhiên cũng không thiếu những vị có

chiến lực cao đến giao lưu. Đường Vũ Lân từng nghe Vũ Trường Không nói một câu, song phương đều có Cơ Giáp Sư, Đấu Khải Sư vô cùng mạnh tham dự lần hoạt động giao lưu này. Mà đương nhiên bọn họ là đại biểu của các học viện.

Từ lần tiếp xúc trước đó, Đường Vũ Lân có thể cảm giác được, các thành viên Tinh La Hoàng Gia học viện tuy rằng có thực lực không tầm thường, nhưng dưới tình huống có sự chênh lệch về tuổi tác, cũng chưa chắc đã mạnh hơn bọn họ. Còn giao lưu chính thức thường sẽ không phải là ở trên thuyền, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng này.

Trở về khoang, cởi bộ đồ do Cổ Nguyệt đưa cho hắn mặc, treo vào trong tủ quần áo ở góc phòng, trong đầu Đường Vũ Lân quanh quẩn hình ảnh đầy tao nhã, cao quý, cuồng dã, và cả một thân kỹ thuật nhảy tuyệt vời của Cổ Nguyệt. Hắn chẳng thể ngờ được, Cổ Nguyệt vẫn còn có một phương diện như thế. Nhưng lại không thể không thừa nhận, khi đó Cổ Nguyệt khác với tất cả mọi người, kỹ thuật nhảy rung động kia đã khắc sâu dấu ấn ở trong lòng hắn.

Đổi lại quần áo mình thường mặc, hắn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đường Vũ Lân mở cửa ban công, để gió biển thổi vào trong phòng. Từng cơn gió biển mát mẻ lướt nhẹ qua mặt, khiến cho thân thể hắn đặc biệt thoải mái. Đường Vũ Lân hít sâu một ngụm không khí ẩm ướt, ngẩng đầu nhìn trời.

Ngày hôm nay khí trời không tốt lắm, không có tinh nguyệt hào quang soi sáng, biển rộng đen kịt một mảnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng sóng biển mơ hồ truyền đến, nhưng cũng đem lại một cảm giác yên tĩnh giúp con người ta có thể bài tiết sự kích động trong lòng.

Thế giới bên ngoài quả nhiên thật khác biệt! Hiện tại hắn đã bắt đầu có chút vui mừng vì đã tham gia hoạt động lần này. Từ sau khi lên thuyền nhìn thấy vô số những điều mới lạ, sự căng thẳng trong lòng, áp lực do tu luyện mang lại cũng thuận theo đó buông lỏng xuống.

Đi tới ban công, hai tay vịn lan can, tử quang trong mắt Đường Vũ Lân lấp loé, hắn vận chuyển Tử Cực Ma Đồng nhìn về phía bên dưới con thuyền.

Sự tăng cường đối với thị giác do Tử Cực Ma Đồng đem lại quả nhiên là vô cùng hữu hiệu. Mượn ánh sáng đèn đuốc trên thuyền, hắn có thể nhìn thấy

mặt biển bên dưới.

Màn đêm nhuộm đen cả đại dương, không cách nào tìm ra được một điểm sáng, tràn ngập cảm giác thần bí.

Đại dương là thứ rộng lớn nhất trên thế giới này. Khi đi học tại học viện, hắn đã từng được nghe giảng rằng, đại dương hầu như bao phủ đến 70% bề mặt khối tinh cầu này của họ.

Tinh cầu, cái khái niệm này thật thú vị! Không biết ngoại trừ khối tinh cầu Đấu La Đại Lục này ra, thế giới bên ngoài còn có những tinh cầu nào khác nữa?

Thiên văn học, loại ngành học mới này, đã bắt đầu dần dần phát triển, mọi người đã bắt đầu thử nghiệm thông qua những chiếc kính viễn vọng có tiêu cự lớn để quan sát thế giới bên ngoài. Đáng tiếc, tuy rằng Đường Vũ Lân rất có hứng thú, nhưng cũng bởi vì áp lực tu luyện nặng nề và nhiệm vụ học tập, cũng không thể tiếp xúc với phương diện kia.

Chính thời điểm trong đầu hắn đang bộn bề ngàn vạn tâm tư, đột nhiên, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy phần sau cổ căng cứng, cả người như cưỡi mây đạp gió bay vút lên.

Không ổn! Cảm giác nguy cơ mãnh liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, hắn theo bản năng thôi động hồn lực, lại phát hiện một luồng năng lượng quái dị truyền vào trong cơ thể, đoạn tuyệt hết thảy mọi liên hệ giữa mình và hồn lực. Mạch máu cuồn cuộn trong người muốn mạnh mẽ chống lại. Nhưng nơi sau gáy tê rần, chỗ yếu hại bị khống chế, toàn thân nhất thời bủn rủn.

Tuy rằng tuổi của hắn không lớn lắm, nhưng tình huống nguy cơ như vậy, trước đây cũng không phải là chưa từng gặp qua. Đối mặt tình huống như thế, hắn cũng không hề hoảng loạn. Tiếp tục cố gắng điều động hồn lực và huyết mạch lực của mình. Tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Thân thể cứng đờ của hắn đương nhiên không thể phi hành, sau khi lao ra khỏi vòng bảo hộ, ngay sau đó liền rơi xuống, rơi xuống với một tốc độ rất nhanh.

"Tõm" một tiếng, toàn thân lạnh lẽo, hắn rơi vào trong biển.

Trong phút chốc, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân mình cũng đã bị nước biển bao quanh, ánh sáng chung quanh đã dần tối lại.

Bàn tay to lớn kia vẫn nắm chặt lấy phần sau cổ của hắn, mạnh mẽ dìm hắn xuống bên dưới mặt nước biển. Trọng lượng cơ thể của Đường Vũ Lân vốn vượt xa người thường, mà vào lúc này, hệ quả của việc này đem lại không phải chỗ tốt gì, mà là hỏng bét! Hắn như một khối đá tảng, nhanh chóng chìm xuống biển sâu.

Không thể thở nổi! Đường Vũ Lân chỉ có thể cố gắng nín thở, thử nỗ lực giãy dụa. Nhưng dù thế nào, hắn cũng không tránh thoát được bàn tay lớn kia.

Tầm mắt đã trở nên hoàn toàn mơ hồ, đen kịt một màu. Hồn lực, huyết mạch lực trong cơ thể bị áp chế, hít thở không thông. Cảm giác bị đè nén một cách bất lực ngập tràn. Cùng với đó là áp suất của nước biển càng lúc càng tăng như muốn nghiền nát cơ thể hắn.

Mình sắp chết rồi phải không? Đường Vũ Lân hoàn toàn không đoán được là người nào muốn hại mình? Nhưng không nghi ngờ chút nào chính là, người này mạnh mẽ hơn mình quá nhiều, quá nhiều! Hiện tại, căn bản mình không hề có bất kỳ năng lực chống cự nào.

Không cách nào la lên, không cách nào thở nổi, áp suất nước biển đè nén thân thể. Dù cho hắn rất cường tráng, nhưng trong tình trạng không thể hô hấp, áp lực khiến dưỡng khí trong cơ thể hắn cạn kiệt dần. Cảm giác bị đè nén đến bất lực khiến cho lá phổi của Đường Vũ Lân dường như muốn nổ tung, vô cùng đau đớn. Mạch máu trong người bị dồn nén, đã bắt đầu trở nên tắc nghẽn.

Không, không thể như vậy, ta phải sống sót!

Ý chí kiên cường đột nhiên bùng cháy, tiềm năng của Đường Vũ Lân ở trong thời khắc nguy cơ một lần nữa bạo phát. Một vầng sáng hoàng kim nhàn nhạt từ trên người hắn xuất hiện, khí huyết trong cơ thể đột nhiên điên cuồng sôi trào. Gợn sóng khí huyết nồng đậm trong nháy mắt khởi động Hoàng Kim Long Thể. Áp lực phía sau cổ cũng thuận theo đó giảm đi mấy phần.

Uy lực của huyết thống Kim Long Vương hiển hiện, cùng với khí huyết sôi trào, cảm giác bị đè nén thoáng yếu bớt đi mấy phần. Kim lân hiện lên. Cặp khuỷu tay của Đường Vũ Lân toàn lực chỏ thẳng về phía sau.

Khí huyết trong nháy mắt hoàn thành quá trình nghịch vận, Kim Long Kinh Thiên truyền vào khuỷu tay bộc phát. Cùng lúc đó, Kim Long Bá Thể được phóng thích. Một lớp vảy phủ khắp toàn thân sáng rực lên.

Hắn cần cơ hội, cần một cơ hội để tránh thoát. Chiếc thuyền ở phía trên vẫn chưa đi! Chỉ cần lao lên mặt biển, sẽ có cơ hội được người khác phát hiện. Trên hai chiếc thuyền Viễn Dương Cự Luân, cường giả sứ đoàn song phương đông như rừng. Chỉ cần bọn họ phát hiện, chính mình sẽ an toàn.

"Ầm!" Dưới nước vang lên một tiếng vang trầm thấp, hai cùi chỏ hắn như va vào thiết bản vậy! Nếu như không phải cơ thể Đường Vũ Lân đủ cứng cỏi, lần va chạm này chỉ sợ cũng đủ khiến cho xương cốt hắn vỡ vụn. Áp lực từ bàn tay lớn nơi cổ đột ngột tăng lên. Nhưng vào lúc này, hiệu quả của Kim Long Bá Thể bùng nổ.

Lớp vảy vàng toàn thân sáng rực lên, Đường Vũ Lân đột nhiên vọt về phía trước, mượn lực phản chấn nơi khuỷu tay truyền đến, mạnh mẽ tránh thoát của bàn tay lớn kia.

Người ở bên trong nước, hắn bỗng nhiên xoay người lại, bàn tay phải hung hãn đánh ra, năm đạo trảo ảnh màu ám kim vàng sậm dùng một tư thế quyết tử, điên cuồng đánh tới.

Ở trước nguy cơ sống còn, tiềm năng của Đường Vũ Lân hoàn toàn bạo phát. Lúc này mượn uy lực của Kim Long Bá Thể tăng cường cho Kim Long Khủng Trảo, tuyệt đối có thể được xem là tuyệt chiêu đỉnh cao của hắn.

Một trảo đánh ra, nước biển bị xé rách. Mà Đường Vũ Lân xoay người lại, cũng nhìn thấy người đang khống chế chính mình kia.

Đó là một người toàn thân bao phủ một màu ám kim sắc, không thấy rõ hình dạng, chỉ có một màu vàng sậm thuần túy.

Chương 569: Bên bờ sinh tử

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đối với Kim Long Khủng Trảo, Đường Vũ Lân vẫn khá có niềm tin, đây là sự kết hợp giữa Hồn Cốt bàn tay và huyết thống của bản thân hắn đấy! Cũng là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn. Cùng lúc với đòn này được đánh ra, khí huyết nghịch vận câu thông với hồn lực, hầu như đem 1/3 năng lượng của hắn bổ sung vào năng lượng mà Hoàng Kim Bá Thể hấp thu, toàn bộ đánh ra. Đường Vũ Lân tự tin, coi như là cường giả cấp bậc Ngũ Hoàn Hồn Vương, muốn ngăn trở đòn đánh này của mình cũng không hề dễ dàng.

Thế nhưng, một cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền há hốc mồm.

Đối mặt với Kim Long Khủng Trảo căn bản người kia không hề có ý tứ né tránh. Năm đạo quang nhận ám kim mạnh mẽ chém ở trên người hắn, đều bị phá nát, còn thân ảnh màu vàng sậm kia lại không hề có một chút biến hóa nào.

Không đợi Đường Vũ Lân bơi lên phía trên chạy trốn, chớp mắt một cái, một bàn tay lớn cũng đã kẹp lấy cổ họng của hắn.

Thân thể tiếp tục chìm xuống, lần phong tỏa này, mạnh mẽ áp chế toàn bộ huyết mạch lực mà Đường Vũ Lân vừa điều động được.

Hắn không có chuyện gì, hắn vậy mà không có chuyện gì!! Bị Kim Long Khủng Trảo trực tiếp bổ trúng, vậy mà một điểm ảnh hưởng đối với hắn cũng đều không có!

Từ thân thể đến linh hồn, Đường Vũ Lân đã là hoàn toàn tê buốt. Hắn biết, chính mình đã va vào thiết bản rồi. Người này, tuyệt đối mình không có khả năng đối kháng, sự cường đại, sự vượt trội của người kia hơn mình quá xa.

Áp lực nước biển càng ngày càng mạnh, đợt bạo phát lúc trước cũng khiến cho bản thân Đường Vũ Lân suy kiệt càng nhanh hơn. Thủy áp cực lớn khiến thân thể hắn bắt đầu tê dại, cảm giác bị đè nén khiến cho đầu óc hắn bắt đầu xuất hiện một chút hoảng hốt. Lớp vảy rồng ở mặt ngoài cơ thể vẫn như trước còn ở đó, toả ra kim quang như ẩn như hiện, mạch máu trong người vẫn đang cố gắng tìm cách xung kích, nhưng sức mạnh của kẻ địch lại mạnh đến biến thái. Sự áp chế này khiến hắn căn bản không có bất kỳ biện pháp giãy thoát.

Thôi xong, tèo! Nơi khóe miệng Đường Vũ Lân toát ra một nụ cười khổ. Thật không ngờ, chính mình sẽ chết đi một cách không minh bạch như vậy ở trong biển rộng này. Có lẽ không lâu sau đó, chính mình sẽ trở thành đồ ăn của Hải Hồn Thú, trở thành này chất dinh dưỡng của biển cả.

Trước mắt là một màu đen kịt, ngay cả lớp hào quang ám kim trên người đối phương cũng đã không nhìn thấy. Tứ chi Đường Vũ Lân bắt đầu buông lỏng, ảo giác càng ngày càng nghiêm trọng. Hắn phảng phất nhìn thấy một con đường đen kịt, ở cuối con đường kia, phảng phất như có người nào đó đang bắt chuyện với chính mình vậy.

Đúng lúc này, bàn tay lớn siết ở trên cổ hắn đột nhiên buông ra.

Trong nháy mắt ngay khi người kia buông tay, mạch máu trong người Đường Vũ Lân nhất thời đập mạnh, khí huyết vận hành, khiến cho ảo giác của hắn tan đi mấy phần, cũng khôi phục lại mấy phần ý thức.

Hắn mơ hồ nhìn thấy, một bóng người đang hướng lên trên mà đi, còn thân thể của chính hắn vẫn đang không ngừng chìm xuống.

Hắn cho rằng mình chết rồi?

Lúc này cơ thể Đường Vũ Lân vẫn như trước nằm ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, nhưng khát khao muốn sống mãnh liệt theo bản năng khiến hắn trong nháy mắt tỉnh táo thêm một chút. Nếu như đối phương thật sự cho rằng hắn đã chết rồi, như vậy, cơ hội sống sót cũng đã đến rồi!

Đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, hắn mượn cơn đau để giúp mình tỉnh táo lại mấy phần. Hắn không hề cố gắng nổi lên ngay lập tức, mà trước tiên

dang rộng tay ra, giúp cơ thể của mình không tiếp tục bị chìm xuống.

Hắn cần chờ đợi đến khi khoảng cách giữa mình và kẻ địch càng xa hơn một chút. Nếu không thì, một khi bị đối phương phát hiện, chính mình chắc chắn phải chết.

Đợi đủ mấy chục giây, sự đau đớn khiến cơ thể có cảm giác như muốn nổ tung khiến hắn một lần nữa sinh ra ảo giác. Đường Vũ Lân không còn dám chần chừ, lần thứ hai cắn đầu lưỡi, cố gắng miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo.

Nếu đổi lại là người bình thường, ở trong thủy áp khổng lồ như thế và trạng thái thiếu dưỡng khí lâu như thế, cũng đã sớm chết rồi. Nhưng hắn có huyết thống Kim Long Vương, sức sống cực kỳ ngoan cường, hơn nữa tiềm năng của bản thân ở trong thời khắc nguy cơ sống còn được hoàn toàn kích phát. Hắn đột nhiên vung cánh tay lên, miễn cưỡng điều động hồn lực còn sót lại không nhiều trong cơ thể, bơi hướng lên phía trên.

Từ nhỏ lớn lên ở thành thị ven biển, việc bơi lội đối với Đường Vũ Lân mà nói cũng không tính là cái gì khó khăn. Cuối cùng cũng nhờ sức nổi lớn của biển cả, dựa vào việc khống chế hồn lực giảm bớt trọng lượng của mình, thân thể hắn đã bắt đầu nhanh chóng nổi lên.

Thủy áp bắt đầu giảm dần, nhưng sự thiếu dưỡng khí vẫn như trước khiến cho trước mắt hắn ảo giác tầng tầng. Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, tự động viên chính mình, dù như thế nào, muốn sống sót giữa đôi bờ sinh tử, chính mình cần phải kiên trì hơn nữa.

Trong đại dương đen kịt một màu, không nhìn thấy điểm cuối, không nhìn thấy mặt biển, hắn chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường để di chuyển cơ thể của chính mình.

Tốc độ khí huyết lưu thông bắt đầu trở nên càng ngày càng chậm, tứ chi nặng trịch như đeo chì. Hắn vẫn như trước vung vẩy cánh tay, kéo thân thể của chính mình từ từ nổi lên.

Thủy áp càng ngày càng nhỏ, nhưng động tác Đường Vũ Lân cũng trở nên càng lúc càng chậm. Hắn cũng không biết, khoảng cách giữa mình và mặt nước có còn xa lắm chăng?

Cơ thể rốt cục không chống đỡ nổi, tứ chi vung vẩy vô lực, dưỡng khí hoàn

toàn cạn kiệt khiến hắn không cách nào khống chế cơ thể mình được nữa. Cơ thể chịu ảnh hưởng của trọng lượng cao, lại bắt đầu một lần nữa chìm xuống.

"Không ——!!" Đường Vũ Lân gào thét ở trong nội tâm. Vậy mà lại đột nhiên thanh tỉnh lại một chút. Vào đúng lúc này, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể mình phảng phất như có một nguồn sức mạnh tuôn ra, hai tay toàn lực vung vẩy. Lần này, trên toàn bộ cánh tay hắn đều được bao phủ trong lớp vảy màu hoàng kim, thân thể cũng bỗng nhiên dựng thẳng tắp, 15 đạo phong ấn Kim Long Vương trong cơ thể đồng thời nén lại, phảng phất như đang nghiền ép cơ thể hắn để giải phóng ra sức mạnh.

Trên người hắn, kim quang như ẩn như hiện, áp lực nơi ngực lại thoáng giảm bớt đi một phần. Đường Vũ Lân liều mạng quạt cánh tay, đạp đạp hai chân.

Bất kể là hồi quang phản chiếu cũng được, hay là cái gì khác cũng được, hắn đều biết, đây là sức mạnh cuối cùng của mình, nếu như không thể lao ra được đến mặt biển, liền xong đời.

Sức mạnh cuối cùng này rốt cục vẫn dần dần suy kiệt, hô hấp càng ngày càng khó khăn. Không xong rồi, thật sự không xong rồi sao?

Không ——!!

Nội tâm rít gào, lại cưỡng chế vắt ra thêm một chút sức mạnh, một lần nữa tăng tốc độ nổi lên.

Cuối cùng...

"Xoạt——!!" đầu hắn chui ra khỏi mặt nước. Một cơn sóng đánh tới, khiến Đường Vũ Lân ngã ngửa người ra sau.

Hắn đột nhiên há to miệng, hít một hơi thật sâu, đưa dưỡng khí đến lá phổi, trong nháy mắt truyền đi khắp toàn thân. Hắn thở dốc kịch liệt, cả người hắn, cả cơ thể hắn đều như đang hô hấp một cách đầy tham lam.

Sự thống khổ khủng khiếp truyền khắp toàn thân, thậm chí còn truyền đến cả lục phủ ngũ tạng. Từ chí độ sâu chí ít cả trăm mét nhanh chóng nổi lên như vậy, sự thay đổi áp suất đột ngột ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ đến cơ thể

hắn, biến hóa do thiết hụt cạn kiệt dưỡng khí đem lại, cũng làm cho cả người hắn như có cảm giác bị xé nát.

Hắn miễn cưỡng quạt tay, giúp cho mình có thể nổi lên trên mặt biển, mau chóng hít từng ngụm dưỡng khí một, khí huyết trong cơ thể rốt cục lại một lần nữa vận chuyển thông thuận.

Chưa bao giờ như hắn lại cảm thấy gần với tử thần như khoảng thời gian 15 phút trước đến vậy. Đường Vũ Lân trôi nổi ở trên mặt biển, toàn bộ cơ thể như muốn xụi lơ.

Toàn thân đau nhức, loại đau đớn như thể cơ thể bị nghiền nát kia, khiến hắn như muốn rên rỉ, nhưng hắn lại đang cười. Đúng, hắn đang cười!

Sự đau đớn lúc này lại đem lại cho hắn cảm giác vui vẻ. Cảm giác được sự đau đớn, chí ít chứng minh, hắn vẫn còn sống sót!

Cuối cùng, năng lực tự điều chỉnh mạnh mẽ của cơ thể khiến cho khí huyết lưu thông dần dần trở nên có quy luật hơn, sự thống khổ trong cơ thể cũng dần đần giảm bớt.

Lúc này, trong đầu Đường Vũ Lân chỉ có một ý nghĩ, ăn nhiều đồ ăn như vậy, trong nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng coi như là không uổng phí! Thời khắc mấu chốt, vẫn chính là nhờ khí huyết dồi dào của mình cứu mệnh.

Tuy rằng hắn biết rõ con thuyền Viễn Dương Cự Luân đã đi xa, nguy cơ của mình vẫn xa xa chưa hề kết thúc. Ở trong đại dương nhìn như vô tận này, nếu như không tìm được thuyền sẽ vẫn như trước chắc chắn phải chết. Nhưng ít ra, thời khắc này, hắn còn sống sót.

Hai tay vung lên, hắn khống chế cơ thể miễn cưỡng trôi nổi ở trên mặt biển. Khắp khuôn mặt Đường Vũ Lân là nụ cười khổ.

Hai chiếc thuyền Viễn Dương Cự Luân đã sớm không còn thấy bóng dáng. Coi như có thể thấy được, hắn cũng không cho rằng bằng vào trạng thái cơ thể của hắn hiện tại, có thể thông qua việc bơi lội đuổi kịp được tốc độ của Viễn Dương Cự Luân. Chuyện này căn bản là không thể!

Chung quy vẫn là phải chôn thây trong biển rộng sao? Mật độ cơ thể cao,

dẫn đến trọng lượng lớn, buộc hắn phải không ngừng thôi động hồn lực điều chỉnh thể trọng, mới có thể không chìm xuống. Mà điều này cũng tự nhiên sẽ không ngừng tiêu hao thể lực vốn là còn sót lại không nhiều của hắn.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một cụm từ, "kéo dài hơi tàn".

Ngay vào lúc này, con ngươi của hắn đột nhiên co rút lại. Bởi vì, hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh màu vàng sậm.

Chương 570: Phương pháp tu luyện của Bản Thể Tông

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Bóng người màu vàng sậm cứ như vậy nhẹ nhõm cất bước ở trên biển rộng, đi lại thong dong, từng bước một tiến về phía hắn.

Thân ảnh màu vàng sậm kia, cao chừng 2 mét 50, hoàn toàn không phải là chiều cao của nhân loại bình thường, toàn thân đều bị bao phủ bên trong ánh sáng màu vàng sậm, cứ như được bọc trong một lớp kim loại vậy.

Xong...

Đường Vũ Lân dùng thanh âm có chút khàn khàn hỏi: "Ngươi là ai? Chung quy phải nói cho ta biết, mình chết ở trong tay ai chứ?"

Thân ảnh màu vàng sậm lóe lên, sau một khắc, Đường Vũ Lân liền bị hắn đưa ra ngoài khơi.

Thân thể thoát ly khỏi biển rộng, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân mình đều mềm nhũn.

Tiếp theo, chung quanh hắn một nhiên vang lên tiếng gió rít phần phật, thân ảnh vàng óng đã mang theo hắn bay vào không trung, bay thật nhanh!

Không phải là hắn muốn giết ta sao? Tại sao lại không động thủ?

Đường Vũ Lân có chút nghi hoặc trong lòng.

Thời gian không lâu, hắn kinh ngạc phát hiện, vậy mà đã nhìn thấy 2 chiếc thuyền Viễn Dương Cự Luân ở xa xa. Hai mắt Đường Vũ Lân híp lại, tích

tụ thể lực của cơ thể, chuẩn bị tìm một cơ hội. Bất luận thế nào, hắn đều phải cố gắng tranh thủ để người trên thuyền phát hiện ra tình trạng của mình.

Thế nhưng, hắn còn chưa kịp chuẩn bị xong, bóng người ám kim kia lại đột nhiên gia tốc. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hoa mắt, gió rít ù tai. Chỉ trong một cái chớp mắt, người hắn đã xụi lơ trên mặt đất.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy mặt đất lại tươi đẹp đến vậy, dù cho nơi này không phải là "mặt đất" theo một ý nghĩa nào đó, nhưng ít ra cũng còn tốt hơn biển chán!

Ánh mắt của hắn có chút dại ra khi nhìn thấy, chính mình lại trở về lại ban công căn phòng mình, mà bóng người vàng sậm kia liền đứng ở bên cạnh hắn.

Ánh sáng ám kim từ từ rút đi, lộ ra một gương mặt hắn rất quen thuộc.

"Ngươi..." Đường Vũ Lân vừa kinh vừa sợ nhìn đối phương, mắt tối sầm lại, rốt cục cũng chịu không được nữa, hôn mê đi.

Một nụ cười mỉm đầy ý tứ hiện lên ở trên mặt Mục Dã, ôm Đường Vũ Lân từ mặt đất lên, đi vào bên trong phòng, thành thạo cởi y phục của hắn, ném hắn lên trên giường.

"Sự lựa chọn của ta là chính xác." Mục Dã có chút than thở nói rằng.

Người bắt Đường Vũ Lân, đem hắn ném vào trong biển sâu đương nhiên là ông. Trọng lượng, mật độ bắp thịt trên cơ thể Đường Vũ Lân, trước đó ông cũng có biết đến. Nhưng khi chìm vào biển sâu, Đường Vũ Lân lại có thể từ trong tay mình giãy thoát, lại vẫn khiến ông lấy làm kinh hãi.

Phải biết, tu vi Đường Vũ Lân và ông, có thể nói là một trời một vực. Ở trong tình huống như vậy còn có thể tránh thoát, đồng thời phản công, là chuyện mà ông vạn vạn không ngờ tới.

Sau đó, Mục Dã buông Đường Vũ Lân ra, đương nhiên là cố ý. Ông cố hết sức ở dưới tình trạng Đường Vũ Lân còn có một chút ý thức thả hắn ra, xem cơ thể hắn có thể tiếp tục ứng đối được hay không?

Sự thống khổ tương tự, năm đó ông cũng từng chịu đựng qua. Ông còn nhớ, chính mình khi đó, cuối cùng miễn cưỡng giẫy giụa không ngừng bơi lên trên, cách mặt biển còn 30 mét, cũng đã không còn cách nào tiếp tục, tiếp cận biên giới của cái chết.

Thần Cấp Cơ Giáp của ông vẫn luôn ở dưới nước, yên lặng mà quan sát Đường Vũ Lân. Một khi sức sống của cơ thể Đường Vũ Lân thấp đến một trình độ nhất định, ông sẽ lập tức triển khai cứu viện đối với hắn.

Sau khi Mục Dã buông tay, thông qua Thần Cấp Cơ Giáp quan sát được, Đường Vũ Lân lại không hề nhúc nhích, không hề ngay lập tức lựa chọn nổi lên. Ông còn tưởng rằng hắn không chịu nổi, nhưng rất nhanh lại nhận ra, hắn không hề tiếp tục chìm xuống, mà là dựa vào hai tay rẽ nước, khống chế thân thể của chính mình.

Đều đã đến bên bờ sinh tử, hắn còn có thể có cái ý thức này, biết đợi sau khi ông rời xa mới tự cứu mình. Đối diện nguy cơ lại có thể bình tĩnh đến như vậy, thật không dễ dàng!

Phần sau đó, đương nhiên chính là quan sát Đường Vũ Lân có thể nổi lên được bao nhiêu?

Trên thực tế, lúc đó bọn họ đã ở dưới độ sâu hơn 500 mét. Đường Vũ Lân rất nhanh đã vượt quá khoảng cách ông nổi lên được ngày xưa. Ngay thời điểm sắp suy kiệt, kim quang trên người hắn vậy mà lại lấp lóe, một lần nữa gia tốc. Rồi suy kiệt, lại gia tốc.

Tất cả những thứ này khiến cho Mục Dã nhìn mà trợn mắt há mồm. Điều ông không cách nào ngờ tới chính là, cuối cùng, Đường Vũ Lân vậy mà lại thực sự bằng sức mạnh của chính mình lao ra ngoài mặt biển, thành công tự cứu mình.

Ở bên trong ghi chép của Bản Thể Tông, làm được đến bước này, chỉ có Sơ đại Tổ sư, người đã sáng lập ra Bản Thể Tông. Mà lúc trước, Sơ đại Tổ sư Bản Thể Tông là bị người khác hãm hại chìm vào trong biển sâu, nhưng cũng chính là dưới áp lực của biển cả, khiến tự thân Võ Hồn của ngài thức tỉnh lần hai, nắm giữ Bản Thể Võ Hồn mạnh mẽ.

Bởi vậy, loại thử thách biển sâu này cũng đã trở thành bài kiểm tra nhập môn bắt buộc của Bản Thể Tông. Căn cứ thành quả thử thách liền có thể

phán đoán ra thiên phú của môn sinh như thế nào.

Không nghi ngờ chút nào, Đường Vũ Lân đã đem lại cho ông cả kinh ngạc lẫn vui mừng.

Đây không chỉ là sự kinh ngạc vì cơ thể, đồng thời cũng là về ý chí. Bản Thể Tông trải qua hơn vạn năm phát triển, trước sau vẫn không cách nào lớn mạnh được như Đường Môn, có một phần nguyên nhân rất lớn chính là tính đặc thù trong phương pháp tu luyện của bọn họ.

Bản Thể Tông tu luyện, cần phải có nghị lực lớn, bởi vì quá trình quá mức thống khổ. Nếu không đủ sức mạnh ý chí, sẽ không thể tiếp tục kiên trì.

"Đùng!" Mục Dã vỗ một chưởng ở trước ngực Đường Vũ Lân, nhất thời làm cả người hắn từ trên giường nảy lên. Từng tiếng đánh lên tiếp vang lên, chỉ trong thời gian vài hơi thở, song chưởng của Mục Dã đã liên tục đập mấy chục lần trên người Đường Vũ Lân.

Hai tay của ông đã một lần nữa biến thành màu vàng sậm, mỗi một lần đánh ra ở trên người Đường Vũ Lân, đều mơ hồ có một luồng khí lưu màu ám kim truyền vào bên trong.

Thân thể Đường Vũ Lân nhẹ nhàng rung động, hắn vẫn như trước nằm ở bên trong trạng thái hôn mê. Nhưng nương theo từng cú chưởng của Mục Dã, mặt ngoài lớp da hắn cũng tỏa ra vầng sáng màu vàng. Đây là một lớp hoa văn màu hoàng kim, dáng vẻ cực kỳ giống với lớp vảy rồng của hắn, hiện ra hình lưới lan rộng khắp toàn thân.

Mỗi một chưởng Mục Dã vỗ xuống, thân thể Đường Vũ Lân đều sẽ run rẩy một trận, nhưng rất nhanh lại bình ổn lại. Cuối cùng, hắn rơi xuống ở trên giường, toàn thân khẽ co giật.

"So với ta tưởng tượng còn tốt hơn. Tiểu tử này khí huyết cường thịnh, cuộc đời hiếm thấy! Vì hắn, từ bỏ quan điểm về dòng dõi cũng đáng giá."

Bên trong hôn mê, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy chính mình rơi vào bên trong một cái lò nung to lớn, phảng phất như thân thể bị không ngừng bị nướng chính, máu huyết trong người bắn ra, dù cho là trong giấc mộng, cảm giác nóng rực kia cũng dằn vặt khiến hắn muốn sống muốn chết.

Không biết bao lâu trôi qua, sự đau đớn dần dần dịu lại, hắn mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

"Cốc, cốc, cốc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, Đường Vũ Lân miễn cưỡng mở mắt ra. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, một chút khí lực cũng không có, hữu khí vô lực hỏi: "Ai vậy?"

"Đội trưởng, ăn cơm!"

Nghe được mấy chữ "ăn-cơm" này, lúc này Đường Vũ Lân mới đột nhiên ngồi dậy. Thân thể tuy rằng vẫn cực kỳ bất ổn, nhưng thứ càng thêm bất ổn chính là cái bụng đó nha! Cơn đói bụng cồn cào làm hắn vội vàng đứng lên, vừa muốn đi mở cửa, lại phát hiện toàn thân mình mịn màng trơn bóng. Ký ức tối hôm qua cũng theo đó xuất hiện.

Liếc mắt nhìn về phương hướng sân thượng, cửa bị khóa chặt, chẳng lẽ nói, ngày hôm qua là mình nằm mơ? Không thể nào! Nếu như vậy thì giấc mơ này cũng quá chân thực rồi đi?

"Được, ta lập tức đi ra, chờ ta một chút!"

Đơn giản rửa mặt một chút, Đường Vũ Lân thực sự cảm thấy, chính mình liền ngay cả chút khí lực nắm bàn chải đánh răng tựa hồ cũng không có. Toàn thân mềm nhũn, cứ như thể xương cốt đều tan chảy vậy.

Thay đổi y phục, đẩy cửa ra. Các bạn bè cũng đã chờ ở ngoài cửa.

"Ngươi làm sao vậy?" Thanh âm kinh ngạc của Cổ Nguyệt vang lên.

"Đúng vậy! Đội trưởng, sắc mặt ngươi làm sao lại trắng xám như thế? Không bị sao chứ?" Tạ Giải cũng mặt đầy kinh ngạc.

Dáng vẻ hiện tại của Đường Vũ Lân thực sự không hề tốt đẹp gì, vành mắt thâm đen không nói, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơn nữa nhìn rất uể oải. Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng lờ đờ thấy rõ. So với hắn thường ngày tinh thần luôn phấn chấn, quả thực là khác biệt một trời một vực.

"Không có gì! Ngày hôm qua tu luyện có chút không thuận lợi, trạng thái

không tốt lắm. Đi thôi, ta đói lắm rồi! Lạp Trí, trước tiên cho xin vài cái bánh bao đi!" Đường Vũ Lân vừa nói, vừa đi tới bên người Từ Lạp Trí, ôm bờ vai của hắn.

Nhìn "khát vọng rực cháy" của hắn đối với ăn, sắc mặt Cổ Nguyệt thoáng thả lỏng mấy phần.

Tạ Giải tiến đến bên cạnh Đường Vũ Lân, thấp giọng nói: "Lão đại, sẽ không phải là tối hôm qua sau khi ngươi nhìn thấy Cổ Nguyệt khiêu vũ, cả buổi tối không thể chợp mắt đấy chứ? Ảo tưởng quá nhiều chuyện nam nữ, sẽ làm ảnh hưởng đến bản thân đó nha!"

Đường Vũ Lân lườm một cái, thật muốn ném quách cái thằng này xuống biển cho rồi. Nhưng hiện tại thực sự là hắn ngay cả một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể lườm một cái mà thôi.

Chương 571: Đại bổ

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

"Ta có một cái bánh bao thịt!" Từ Lạp Trí niệm thần chú, một cái Khôi Phục Đại Bao Thịt liền đưa tới.

Đường Vũ Lân hai ba ngụm đã nuốt trọn cái bánh bao thịt, tiếp tục hướng về Từ Lạp Trí đưa tay ra. Ở trước khi đi tới phòng ăn tầng 3, hắn cũng đã ăn gần 20 cái bánh bao nhân thịt heo.

Hiệu quả của Khôi Phục Đại Bao Thịt xác thực là phi phàm, dáng dấp yếu bệnh của Đường Vũ Lân rõ ràng đã giảm bớt. Sắc mặt cũng đỡ trắng xám phần nào.

Phòng ăn trên thuyền rộng vô cùng. Bởi vì phải đồng thời chứa đựng hơn ngàn người ăn cơm, các loại đồ ăn thức uống đều đầy đủ. So với các loại đồ ăn nhẹ ở dạ tiệc tối hôm qua khiến người ta ăn không đã ghiền, hoàn toàn khác nhau.

Trên mỗi chiếc bàn bày ra đủ loại món ăn: súp, trứng ngũ vị, hải sản các loại...

Những người khác rất tự giác, không ngồi chung một bàn cùng Đường Vũ Lân. Bởi vì bọn họ biết, cơm nước trên chiếc bàn kia cũng chưa chắc đủ để cho mình hắn ăn.

Vào lúc này thời gian còn sớm, đồ ăn bên trong phòng ăn tuy rằng đều được chuẩn bị kỹ càng, nhưng cũng chỉ có 1/3 số người đang dùng cơm.

Đường Vũ Lân tìm một cái bàn trong góc ngồi xuống, hai tay cùng đưa ra, tóm lấy 6 quả trứng gà ở trước mặt mình. Vừa định bắt đầu ăn, bên tai lại truyền đến một tiếng ồ khẽ.

"Vũ Lân? Làm sao ngươi lại ăn cơm một mình ở đây?"

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn lại, còn có thể không phải là Lâm Dục Hàm sao?

Lâm Dục Hàm nhìn đám người Sử Lai Khắc học viện ở chiếc bàn bên cạnh, đặc biệt là Cổ Nguyệt, lại nhìn một chút Đường Vũ Lân, ánh mắt không khỏi hơi nghi hoặc một chút.

"Ừm." Đường Vũ Lân hiện tại đói gần chết, làm sao có thời giờ giải thích, lập tức trực tiếp bắt đầu gặm lấy gặm để.

Bàn sát bên.

"Nguyệt tỷ." Hứa Tiểu Ngôn hướng về Cổ Nguyệt chép chép miệng.

Đương nhiên Cổ Nguyệt cũng nhìn thấy Lâm Dục Hàm, trên mặt toát ra một nụ cười đầy ý vị, nhưng cũng không hề có ý tứ định đi qua.

10 phút sau.

"Ngươi... ngươi ăn thật là khỏe." Lâm Dục Hàm trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Vũ Lân ăn như gió cuốn mây tan trước mặt. Nếu như nhất định phải dùng một từ để hình dung hắn, gió cuốn mây tan cũng không quá thích hợp. Tướng ăn hiện tại của hắn quả thực là không quá dễ coi. Một bàn cơm nước, thoáng một chút đã vơi hết 2/3 bàn.

"Ừ." Đường Vũ Lân ngay cả thời gian để nói cũng tiết kiệm, tiếp tục bật chế độ "thùng-phuy-di động" ăn không ngừng. Đồ ăn trong bụng càng nhiều, hắn phát hiện cảm giác suy yếu của mình càng giảm đi. Quả nhiên, muốn bổ sung khí huyết, vẫn là phải dựa vào ăn uống! Đáng tiếc chính là, lượng chất dinh dưỡng của đồ ăn trên thuyền cũng có hạn.

Lâm Dục Hàm nuốt một ngụm nước bọt, "Vậy ta cũng đi ăn trước đã!"

Mắt thấy Đường Vũ Lân không có thời gian để ý đến mình, hơn nữa hắn đã mang đến cho nàng ấn tượng hoàn toàn mới, Lâm Dục Hàm đã nhanh bước rời đi rồi.

"Đây là... bị doạ chạy sao?" Hứa Tiểu Ngôn cuối cùng đã hiểu được tại sao Cổ Nguyệt lại không qua rồi. Lúc Đường Vũ Lân ăn cơm, trong mắt ngoại trừ đồ ăn ra thì cái gì cũng không có. Thời điểm như thế này tìm hắn giao lưu, đúng là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Ăn cái này." Thanh âm trầm thấp vang lên ở bên tai Đường Vũ Lân, sau đó một cái khay lớn được đưa đến trước mặt hắn.

Trên chiếc khay kim loại, có từng khối, từng khối thịt được cắt thành miếng lớn có màu lam đậm. Có tới hai mươi mấy miếng.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn lại, người xuất hiện ở bên cạnh mình còn có thể không phải là Mục Dã sao?

Sáng sớm, sau khi tỉnh lại, ký ức cũng dần dần hồi về. Đương nhiên những chuyện hắn đã trải qua tối hôm qua cũng không phải là nằm mơ! Rõ ràng là Mục Dã đem mình thả vào biển sâu là có mục đích gì đó!

Đối với thức ăn mà Mục Dã mang đến, xưa nay hắn chưa bao giờ hoài nghi. Nhưng ngày hôm nay lại có chút cẩn thận hỏi: "Đây là cái gì?" Ký ức đau khổ tối ngày hôm qua, đến giờ chưa phai. Cái cảm giác hút chết kia, không hề dễ chịu chút nào đâu nha!

Mục Dã nói: "Thực phẩm tươi mới ở biển sâu, Thiên Niên Kim Thương Ngư, có chứa loại dầu cá chất lượng tốt nhất. Ngày hôm qua thuận lợi bắt được một con, những tinh hoa này tiện nghi cho ngươi. Chờ một chút còn có thêm. Trước tiên ngươi cứ ăn những thứ ngày trước đã."

"Ồ."

Thịt cá màu lam đậm, hiển nhiên là tươi sống, cũng không được xử lý hay chế biến gì. Theo Đường Vũ Lân, hắn là mùi vị sẽ không ra làm sao.

Dùng xiên đâm lấy một miếng cá, thịt cá vậy mà hơi có chút dai, dai muốn gãy cả răng, cần đặc biệt dùng sức mới có thể cắn nuốt được. Nhưng khiến Đường Vũ Lân bất ngờ chính là, con cá này, phần thịt không chỉ không hề có bất kỳ mùi tanh nào, sau khi vào miệng lại có một mùi hương thơm nồng đậm, ngon muốn nuốt cả lưỡi. Sau khi nhai ngấu nghiến mấy lần, nuốt xuống, một luồng hơi ấm tràn vào trong bụng. Cảm giác ấm áp kia mau chóng lan truyền khắp toàn thân, thoải mái không nói nên lời.

Chuyện này...

Ngon! Con mắt Đường Vũ Lân sáng rực lên. Hiện tại thân thể hắn đang suy yếu, cần nhất chính là đồ ăn đại bổ. Trong lúc nhất thời, hắn cũng không kịp nhớ tới cái khác, lập tức vùi đầu vào ăn say sưa.

Đợi đến khi hắn ăn sạch xong khay cá sống, Mục Dã lại tới nữa rồi. Vẫn là một chiếc khay lớn, bên trên có bày một chiếc đầu cá to. Đường kính đầu cá lên tới hơn nửa mét, còn có cả phần thịt cổ. Nó bị nướng chín thành màu vàng kim óng ánh, còn đang có khói bốc lên nghi ngút.

Không giống với khay cá sống trước đó, khi chiếc đầu cá nướng này được đem lên, một mùi thơm lừng nhất thời truyền ra ngoài. Vì vậy, ánh mắt không ít người chung quanh đều tập trung lại đây.

Đường Vũ Lân cũng không khách khí, một tay đỡ lấy chiếc khay lớn, tiếp tục chế độ “cuồng ăn”.

Cá sống và cá nướng có phong vị khác nhau, phần thịt cá co dãn mười phần không nói, bên trong còn có một mùi hương thơm lựng hấp dẫn. Lúc này trong bụng Đường Vũ Lân đã như có một ngọn lửa đang hừng hực cháy. Toàn thân hắn nóng rực, nhưng cảm giác này lại đem đến một sự thư thích vô cùng dễ chịu.

"Đầu bếp, hắn ăn cái gì vậy? Tại sao bàn chúng ta lại không có?" Có người không nhịn được hỏi dò Mục Dã.

Mục Dã thản nhiên đáp: "Nhân gia người ta tự mình câu cá, đưa cho chúng ta chế biến. Nếu như các ngươi làm được, cũng có thể nhờ."

Tự mình câu cá?

Ở bên trên chiếc thuyền lớn này, làm sao câu cá?

Không chờ bọn hắn lại đặt câu hỏi, Mục Dã đã đi rồi.

Chiếc đầu cá cực lớn kia, Đường Vũ Lân chỉ dùng 20 phút liền giống như đầu bếp róc thịt bò vậy, khiến tất cả cái đầu đều đã biến thành xương.

Sau khi ăn xong, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều ngập tràn sức mạnh, xương cốt, bắp thịt trong cơ thể, mơ hồ có chút ngứa.

"Ta đi về trước. Có chuyện thì gọi ta!" Đường Vũ Lân chào các bạn mình một câu xong, liền lập tức xoay người quay trở về khoang của chính mình.

Trên biển đường xá xa xôi, bọn họ cũng không hề được an bài chuyện đặc thù gì để làm. Chỉ việc tự mình tu luyện là được rồi.

Trở về phòng, Đường Vũ Lân liếc nhìn làn da rõ ràng là có chút đỏ lên của mình, trực tiếp ngã nằm xuống giường.

Toàn thân hừng hực cảm giác ấm áp, thực sự là quá thoải mái. Trong lúc vô tình, hắn đã ngủ thiếp đi.

Cảm giác mà giấc ngủ này đem lại đặc biệt ngọt ngào, hết thảy thống khổ tựa hồ cũng ở bên trong cái cảm giác ngọt ngào kia, từ từ biến mất rồi. Trong cơ thể hắn, tinh lực dâng trào, không ngừng chảy xuôi hòa vào bên trong cơ thể, thấm vào mỗi một góc nhỏ trong người hắn.

Mặt ngoài của lớp da, hoa văn màu vàng một lần nữa nổi lên, nhưng so với trước đây lại càng thêm rõ ràng mấy phần. Nương theo tiếng hít thở đều đều, trên người hắn có gợn sóng khí huyết nồng đậm truyền ra thấy rõ.

Một giấc ngủ này, thẳng tới chạng vạng. Thời điểm khi Đường Vũ Lân từ trong giấc mộng tỉnh lại, bên ngoài đã là ngà ngà bóng ngả về tây.

Từ trên giường bò dậy, xoa xoa đôi mắt lim dim buồn ngủ. Đường Vũ Lân theo bản năng chậm rãi vặn người, xương cốt toàn thân lập tức truyền đến tiếng kêu răng rắc. Phảng phất như cả người đều đang giãn ra vậy.

Cảm giác thư thích khó nói nên lời làm hắn rên rỉ thành tiếng, sự suy yếu kia đã hoàn toàn biến mất rồi, thay vào đó chính là một loại cảm giác cường tráng khó tả. Cứ như thể mỗi một khối cơ bắp trên cơ thể hắn đều ngập tràn sức mạnh.

Tỉnh táo, hắn lại một lần nữa mở mắt ra, vội vàng đẩy rộng cánh cửa đi ra ngoài, gõ gõ lên cánh cửa phòng Cổ Nguyệt ở sát vách.

"Tỉnh rồi?" Cổ Nguyệt mở cửa, nhìn dáng vẻ hắn tinh thần phấn chấn, con

mắt không khỏi sáng ngời. Đường Vũ Lân sắc mặt hồng hào, cả người tươi rói như ánh sáng mặt trời mùa xuân, tràn ngập sức sống.

"Ừm. Làm sao lại không gọi ta đi ăn cơm trưa?"

"Ngươi chỉ biết có ăn thôi! Buổi trưa ta đi gọi ngươi, ngươi ngủ như lợn chết vậy, cũng không thèm mở cửa. Ta nhảy qua ban công, tiến vào phòng nhìn xem ngươi thế nào, thấy ngươi ngủ ngon như vậy, nên cũng không gọi ngươi dậy. Tối ngày hôm qua đến tột cùng là ngươi đi làm cái gì? Làm sao lại có dáng vẻ mệt mỏi như thế?"

Đường Vũ Lân cười khổ lắc đầu một cái. Chuyện liên quan tới Mục Dã, vẫn đúng là không tiện nói ra, "Có khả năng là tu luyện quá cực khổ. Bất quá hiện tại đã không sao rồi. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm tối."

Cổ Nguyệt: "..."

Cơm tối Mục Dã cũng không lại xuất hiện. Hơn nữa Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, lượng cơm tối mình ăn vậy mà lại ít hơn rất nhiều, chỉ ăn gấp 7 – 8 lần người bình thường đã ngừng lại.

Có khả năng là lượng dinh dưỡng trong cơ thể quá dồi dào rồi đi? Hắn nghĩ thầm trong lòng.

"Các ngươi cơm nước xong định làm cái gì?" Đường Vũ Lân hỏi các bạn mình.

Cổ Nguyệt nói: "Ta đi luyện tập thiết kế Cơ Giáp."

Diệp Tinh Lan nói: "Ta tiếp tục chế tác Đấu Khải."

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta sẽ đi dạo khắp nơi."

Hứa Tiểu Ngôn và Nguyên Ân Dạ Huy tỏ vẻ phải về phòng tu luyện, Tạ Giải thì lại đi đến khu tu luyện chuyên dụng trên thuyền để luyện tập.

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta cũng trở về phòng tu luyện vậy." Đối với trạng thái cơ thể mình hiện tại, trong lòng hắn vẫn còn có chút nghi hoặc. Chỉ có thông qua minh tưởng, cảm thụ thật sâu biến hóa của chính mình, hắn mới có thể nắm được điểm mấu chốt.

Trở về phòng, Đường Vũ Lân mới vừa dự định minh tưởng, cửa ban công đã mở ra, Mục Dã giống như u linh, không hề phát ra nửa điểm tiếng động đi vào. Ông vung tay lên, một tầng hào quang màu vàng sậm mỏng manh liền bao phủ cả căn phòng.

"Ông... ông định làm gì?" Đường Vũ Lân cảnh giác nhìn ông ta.

Mục Dã nói: "Cảm giác thế nào?"

Đường Vũ Lân sững sờ, "Cảm giác gì cơ?"

Chương 572: Ta phải sống sót

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Mục Dã tức giận: "Ngươi cái tên tiểu tử vô lương tâm này, một con Thiên Niên Kim Thương Ngư, hết thảy tinh hoa đều để cho ngươi ăn. Ngươi còn hỏi ta câu này? Ngươi có biết hay không, coi như là ta, cũng không phải mỗi lần đều có thể tìm được loại nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp như thế!"

"Ăn ngon, giàu dinh dưỡng." Đường Vũ Lân nói, "Đầu bếp Đại thúc, ngài tối ngày hôm qua là..."

Mục Dã nói: "Chỉ là vì thử một chút tiềm lực thân thể của ngươi. Sự thực đã chứng minh, tiềm năng của ngươi còn tốt hơn so với ta dự đoán. Sáng sớm hôm nay, thân thể ngươi mệt mỏi là bởi vì ngày hôm qua gánh nặng đối với huyết mạch và cơ thể quá to lớn. Nhưng việc tu luyện của Bản Thể Tông chúng ta, chính là phải tự nghiền ép bản thân đến mức tận cùng, sau đó kích phát tiềm năng sâu bên trong cơ thể, triệt để khai thác toàn bộ bí mật của cơ thể. Đây là phương thức tu luyện đặc thù của chúng ta."

"Phương thức tu luyện của Bản Thể Tông?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn ông ta.

Mục Dã gật đầu, "Phương pháp tu luyện của bản tông có rất nhiều, nhưng trăm sông đổ về một biển, đều là tạo ra áp lực cho bản thân, kích phát tiềm năng. Ngươi từng nghe qua Võ Hồn thức tỉnh lần hai sao?"

Đường Vũ Lân gật đầu, "Ở học viện từng nghe lão sư giảng qua. Võ Hồn ở dưới một ít tình huống đặc biệt, sẽ có thể thức tỉnh lần thứ hai, sản sinh ra biến dị. Biến dị có tốt có xấu, nhưng hiệu quả đều sẽ hết sức rõ ràng."

Trên mặt Mục Dã toát ra vẻ tươi cười, "Không sai, không uổng công đến trường. Như vậy, hẳn là ngươi cũng phải biết, độ khó của Võ Hồn thức tỉnh

lần hai lớn bao nhiêu. Trong lịch sử, chỉ có một ít gia tộc gốc gác đặc biệt thâm hậu, nắm giữ truyền thừa Võ Hồn cổ xưa, cơ hội thức tỉnh lần hai mới lớn hơn một chút. Có đúng hay không?"

Đường Vũ Lân đáp: "Đúng vậy, thời điểm ở trường, đúng là chúng ta được học như thế."

Trong mắt Mục Dã lộ ra vẻ kiêu ngạo, "Như vậy, hiện tại ta muốn nói cho ngươi chính là, trên thực tế, thức tỉnh lần hai có thể kiểm soát được. Bản Thể Tông chúng ta, có phương thức kích thích Võ Hồn thức tỉnh lần hai. Hơn nữa, tất nhiên là thức tỉnh lần hai hữu ích."

"A?" Đường Vũ Lân giật nảy cả mình.

Tri thức có liên quan với Võ Hồn thức tỉnh lần hai hắn vẫn có biết một ít. Nếu như Võ Hồn của một vị Hồn Sư có thể thức tỉnh lần hai, như vậy, thực lực hắn sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng hắn lại chưa từng bao giờ nghe nói tới phương thức có thể kích thích sự thức tỉnh này, hơn nữa lại còn nắm chắc là hữu ích. Giá trị của thứ này, thực sự là quá to lớn!

Nếu như Võ Hồn Lam Ngân Thảo của mình có thể thức tỉnh lần hai, sẽ có hình dạng như thế nào đây?

"Đầu bếp Đại thúc, ngài... nói thật sao?" Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi.

Mục Dã tức giận: "Cái gì mà Đầu bếp Đại thúc, gọi là sư phụ!"

"Sư phụ?" Đường Vũ Lân chận lại nói: "Ta chưa đáp ứng ngài sẽ gia nhập Bản Thể Tông! Ta đã là đệ tử Đường Môn."

Mục Dã dùng mũi thở phì phò một tiếng, có chút mất kiên nhẫn nói: "Quên đi, quên đi. Không cần ngươi thoát ly Đường Môn, ta thu nhận ngươi gia nhập Bản Thể Tông là được rồi." Dưới cái nhìn của ông, đây đã là một sự nhượng bộ rất lớn.

Đường Vũ Lân yếu ớt nói: "Nhưng mà, ta làm một phần tử của Đường Môn. Chưa được sự đồng ý của tông môn, e rằng không thể lại gia nhập thêm những tông môn khác!"

Mục Dã trợn to hai mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi nói cái gì?" Chính mình cũng đã nhượng bộ như vậy, tên tiểu tử thúi này!!

Ngữ khí Đường Vũ Lân trở nên kiên định hơn thấy rõ, "Đúng vậy, ta không thể phản bội tông môn. Xin lỗi nha, Mục Dã thúc thúc. Chân thành cảm ơn ngài đã coi trọng, nhưng ta đã là một phần tử của Đường Môn. Vì lẽ đó..."

"Bớt nói nhảm! Muốn vào cũng được, không muốn vào cũng phải được. Tiểu tử ngươi đã đạt được chỗ tốt của Bản Thể Tông ta, chính là người của Bản Thể Tông ta!"

Đường Vũ Lân còn định tranh luận, chợt thấy hoa mắt, cũng đã bị Mục Dã bóp lấy cái cổ. Sau một khắc, cưỡi mây đạp gió.

Không thể nào, lại nữa na?

"Tõm tõm!" Vào biển.

Mục Dã trực tiếp đè Đường Vũ Lân xuống, chìm vào trong biển sâu. Thân thể cấp tốc chìm xuống, thủy áp đột nhiên tăng lên.

Nhưng so với ngày hôm qua, tình hình hôm nay rõ ràng thực sự tốt hơn nhiều. Bởi vì Đường Vũ Lân có một ít chuẩn bị tâm lý, tâm thái liền hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, hắn cũng rõ ràng cảm nhận được, sức đề kháng của cơ thể mình đối với thủy áp rõ ràng trở nên mạnh mẽ hơn.

Mục Dã cứ như vậy dìm Đường Vũ Lân mau chóng chìm vào biển sâu, bóng tối đen kịt một lần nữa xuất hiện.

Quá trình gần như lặp lại y như đúc so với ngày hôm qua, khẳng định là một quá trình làm cho người ta đau đến không muốn sống.

Thời điểm Đường Vũ Lân thật vất vả bò ra khỏi mặt biển, hắn há to miệng, thở hổn hển một cách đầy tham lam.

Ừm, so với hôm qua tốt hơn nhiều, chí ít ngày hôm nay không có chuyện mất đi ý thức đặc biệt nghiêm trọng. Nhưng áp lực lớn do nước biển đem lại, tạo ra một sức ép khiến cho toàn thân hắn bủn rủn một trận.

Thiên Niên Kim Thương Ngư quả nhiên là thứ tốt, lúc này Đường Vũ Lân

còn có thể cảm giác được từng dòng nước ấm bên trong cơ thể truyền khắp toàn thân, giúp hắn khôi phục thể năng.

Một thân màu vàng sậm, Mục Dã, xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Mục Dã thúc thúc, chúng ta nên về rồi chứ?" Đường Vũ Lân cười khổ nói.

Mục Dã thản nhiên đáp: "Bí mật lớn nhất của Bản Thể Tông chúng ta, chính là làm sao kích thích Hồn Sư hoàn thành Võ Hồn thức tỉnh lần hai. Bí mật này ngươi đã biết rồi. Chính là phải đem tiềm năng của ngươi nghiền ép đến mức tận cùng, ở trong tuyệt cảnh mới kích thích tiềm năng xuất hiện. Nếu ngươi kiên quyết không muốn gia nhập Bản Thể Tông ta, vậy thì thật không tiện, ta chỉ có thể giết người diệt khẩu."

Ở Đường Vũ Lân kinh hãi nhìn kỹ, thân hình Mục Dã lóe lên, lại lần thứ hai bóp lấy cổ của hắn, dìm hắn vào bên trong biển sâu.

Lần thứ hai chìm vào biển sâu, thể lực vừa khôi phục không nhiều mau chóng biến mất. Lần này, tựa hồ Mục Dã đặc biệt kiên quyết, dìm hắn xuống một độ sâu cực cao. Ý thức Đường Vũ Lân vì thiếu dưỡng khí và thủy áp đè nén quá lớn, dần dần mơ hồ.

Thời điểm Mục Dã buông tay ra, một chút xíu ý thức còn sót lại của hắn ở trong bản năng khát khao sự sống, miễn cưỡng quạt tay rẽ nước.

Nhưng cực hạn ngày hôm nay hiển nhiên càng cao hơn so với ngày hôm qua. Rất nhanh, trước mắt hắn chìm vào trong một vùng tăm tối.

"Tỉnh lại!" Thanh âm trầm thấp từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, chính mình đi tới thế giới tinh thần bên trong cơ thể. Lão Đường đang trôi nổi ở trước mặt mình cách đó không xa.

"Tỉnh lại!" Âm thanh Lão Đường lại vang lên.

"Lão Đường, ta đây là bị làm sao?" Đường Vũ Lân hỏi theo bản năng.

"Ngươi hiện tại đã tiến vào trạng thái chết giả. Phương thức tu luyện của Bản Thể Tông, có sự trợ giúp rất lớn đối với cường độ phát triển cơ thể của ngươi. Nghị lực kiên định là yếu tố cơ bản để kích phát tiềm năng. Bất luận

lúc nào, cũng không thể từ bỏ ý chí cầu sinh. Chỉ có như vậy, mới có thể làm hết sức tạo ra áp lực cho bản thân, để càng nhiều tiềm năng được lộ rõ. Mà bên trong thân thể của ngươi có phong ấn Kim Long Vương, tiềm năng của bản thân vốn vượt xa người thường."

"Hơn nữa, ta nhất định phải nói cho ngươi biết rằng, 9 tầng phong ấn Kim Long Vương đầu tiên tuyệt đối không giống với 9 tầng phía sau. 9 tầng phong ấn phía trước, ở trong tình huống có đủ thiên tài địa bảo, ta còn khá chắc chắn ngươi có thể vượt qua được. Nhưng đến 9 tầng sau, năng lượng ẩn chứa trong đó mới chính thức là khủng bố. Khi đó, mỗi một lần ngươi đều sẽ phải đối mặt với nguy cơ sống còn càng thêm hung hiểm hơn so với lúc trước. Loại phương pháp tu luyện này của Bản Thể Tông tất nhiên rất tàn khốc, nhưng cũng là biện pháp tốt rèn luyện thân thể và ý chí. Kiên trì, ngươi sẽ có khả năng sống sót trong tương lai khi đột phá phong ấn Kim Long Vương."

Đường Vũ Lân còn muốn nói cái gì nữa, trước mắt lại trở nên hư huyễn, cảm giác nghẹt thở và thống khổ mãnh liệt lại xuất hiện, ý thức hắn lại khôi phục mấy phần tỉnh táo.

Sống tiếp! Ta phải sống sót!

Hắn dùng sức cắn đầu lưỡi một cái, cơ thể vốn đã mất đi khống chế bỗng lay động, hai tay vung lên, thúc đẩy thân thể của chính mình, một lần nữa lao thẳng về hướng bên trên.

Sống, ta phải sống! Hắn gào thét ở trong lòng. Bên trong toàn thân, một chút sức mạnh như có như không tuôn ra, thúc đẩy thân thể của hắn chậm rãi đi về phía trên.

Đường Vũ Lân không nhìn thấy được rằng, sau lưng hắn cách đó không xa, bóng người màu đỏ đã lặng yên xuất hiện. Chính là Thần Cấp Cơ Giáp của Mục Dã. Vừa rồi nó đã phán đoán sức sống trong cơ thể Đường Vũ Lân sắp biến mất, đang chuẩn bị cứu viện. Lại không nghĩ rằng, hắn vậy mà lại một lần nữa tỉnh lại.

Mục Dã có thể đọc được hết thảy số liệu Thần Cấp Cơ Giáp của mình truyền đến, lúc này bên trên trong mắt ông tràn đầy kinh ngạc. Tiềm năng của tiểu tử này, thật là phải toàn lực nghiền ép mới được!

Chương 573: Bảy bảy bốn mươi chín ngày

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Thời điểm Đường Vũ Lân lần thứ hai nổi lên trên mặt nước, một chút khí lực hắn cũng đều không có, thậm chí ngay cả năng lực há to miệng để hít thở cũng đều mất đi. Toàn thân trắng xám như một con cá chết. Không có tí tẹo sức sống nào.

Một cái ống trực tiếp được đút thẳng vào trong cổ họng hắn, từng luồng dưỡng khí nhu hòa theo đó truyền vào, giúp hắn hô hấp và dần dần khôi phục lại thể lực.

Đầu óc Đường Vũ Lân hiện tại đã hoàn toàn trống rỗng. Hắn chỉ biết, chính mình còn sống. Không biết bao lâu trôi qua, cảm giác trống rỗng này mới lại một lần nữa biến thành đặc quánh.

Ngày hôm nay sắc trời cũng không tệ lắm, từng ánh sao chập chờn giữa màn đêm. Nước biển dâng trào, lay động thân thể hắn.

Tròn một phút sau, Đường Vũ Lân mới khôi phục lại khả năng chủ động hô hấp. Thân thể nhẹ bẫng, tiếng gió vun vút vang lên. Trước mắt hắn tối sầm lại, một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Một chút ý thức sau cùng lưu lại trong đầu, thì ra Mục Dã Đại thúc cũng không phải là thật sự muốn giết mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lân tỉnh lại, sắc mặt so với trước đó một ngày cũng không hề khác gì nhau, khó coi y chang nhau.

Mục Dã lại mang đến một loại tôm trong biển sâu có màu tím than cho hắn ăn. Thịt tôm có màu tím nhạt, vô cùng kỳ dị. Bất quá lần này cũng không đưa đến căn tin, mà lại trực tiếp đem vào trong phòng cho hắn.

"Ngài đùa chơi chết ta vậy đã đủ chưa?" Đường Vũ Lân uể oải nói với Mục Dã.

Một vệt ý cười từ đáy mắt Mục Dã lóe qua, "Nếm trải khổ bên trong khổ, mới là người trên người. Tương lai không xa ngươi sẽ phát hiện, sự thống khổ ngươi thừa nhận, đều là đáng giá."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Đại thúc, nhưng mà thật sự ta không thể nào gia nhập Bản Thể Tông của các người!"

Mục Dã biến sắc mặt, cốc thẳng một cú lên trên đầu hắn, "Ngươi tiểu tử thúi này, có thể đừng chọc tức ta nữa có được không? Chuyện gia nhập tông môn nói sau, đợi khi trở về ngươi có thể đi hỏi Đường Môn. Hiện tại ngươi hãy theo ta học, xem như lão tử nhận xui xẻo rồi! Nhưng coi như không vào tông môn, lẽ nào ngươi không thể gọi ta một tiếng sư phụ sao?"

Lần này Đường Vũ Lân không do dự, lập tức cung kính kêu lên: "Sư phụ."

Sắc mặt Mục Dã lúc này mới dễ coi hơn mấy phần, "Được rồi, ăn xong Tử Tinh Long Hà này, ban ngày ngươi dùng nhiều thời gian minh tưởng một chút. Tận lực không nên ngủ, minh tưởng đem lại hiệu quả phục hồi tốt hơn là ngủ. Hơn nữa ngươi cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hơn về biến hóa của cơ thể mình."

Bỏ lại câu nói này, ông ta lập tức rời đi, cũng không hề truyền thụ cho Đường Vũ Lân bất kỳ phương pháp tu luyện nào.

Ăn Tử Tinh Long Hà xong, hắn lại đi ăn điểm tâm. Sắc mặt Đường Vũ Lân lập tức khôi phục rất nhiều, Tử Tinh Long Hà không giống với Thiên Niên Kim Thương Ngư hôm qua, không đem lại cảm giác nóng rực, mà là mát mẻ. Cảm giác mát mẻ kia thấm nhập vào phế phủ, toàn thân phảng phất đều nhẹ tưng.

Sau bữa sáng, hắn trở về phòng tu luyện. Sau quá trình bị ngược 2 ngày qua, đây vẫn là lần minh tưởng đầu tiên của hắn.

Có lẽ chịu ảnh hưởng của Tử Tinh Long Hà, Đường Vũ Lân rất nhanh đã tiến vào trạng thái nhập định. Quả nhiên khác nhau!

Đầu tiên khiến Đường Vũ Lân kinh hỉ chính là, không biết từ lúc nào, tu vi của hắn vậy mà đã đột phá đến cấp 39. Nói cách khác, khoảng cách đến cấp 40 chỉ còn 1 bước cuối cùng. Thời gian đột phá này so với dự đoán của hắn còn muốn sớm hơn một chút.

Xem ra, nghiền ép tiềm năng không chỉ có trợ giúp đối với rèn luyện thân thể, mà ngay cả tu luyện hồn lực cũng nhận được chỗ tốt! Đương nhiên, chuyện này không thể không kể đến công dụng của những loại mỹ thực quý hiếm, những thiên tài địa bảo kia.

Thứ tiếp theo xuất hiện biến hóa chính là thân thể của hắn. Đường Vũ Lân sớm từ trước đã phát hiện, nương theo tinh hoa Kim Long Vương bị chính mình không ngừng hấp thu; xương cốt, bắp thịt, nội tạng, khí huyết mình, đều có ẩn chứa một tầng hào quang hoàng kim nhàn nhạt. Mà lần này hắn cảm giác được rõ ràng, tầng hào quang này trở nên rõ ràng hơn một ít. Hơn nữa, hắn còn phát hiện ra, thời điểm khi quan sát bên trong cơ thể, hắn thấy được rõ ràng chi tiết hơn nhiều. Chuyện này có ý nghĩa là, tựa hồ tinh thần lực cũng có tăng trưởng.

Sự thống khổ to lớn, giúp hắn tăng trưởng toàn diện, Đường Vũ Lân đã mơ hồ nắm được phương thức tu luyện của Bản Thể Tông.

Thời điểm Mục Dã một lần nữa quay lại, đã là sau bữa cơm chiều. Nhìn thấy ông ta, Đường Vũ Lân theo bản năng run lên, "Lại nữa na?"

"Đương nhiên!" Mục Dã thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân cười khổ: "Sư phụ, khi nào mới có thể được nghỉ ngơi một ngày vậy?" Loại thống khổ bên bờ sinh tử kia, chỉ cần trải qua liền tuyệt đối không muốn phải nếm lại một lần nữa.

Mục Dã nói: "Khoảng chừng 7-7-49 chín ngày, sự tích lũy của cơ thể ngươi coi như có tiểu thành. Nếu như khi đó có thể kích thích Võ Hồn ngươi xuất hiện thức tỉnh lần hai, phương thức tu luyện sẽ có thể thay đổi."

"7-7-49 ngày..." Đường Vũ Lân trợn mắt há hốc mồm nhìn Mục Dã, "Sư phụ, ngài xác định loại phương thức tu luyện này sẽ không đùa chết người sao?"

Mục Dã thản nhiên trả lời: "Ở trong lịch sử Bản Thể Tông, số lượng chết ở

trong loại phương thức tu luyện này, khoảng chừng 3/10 mà thôi."

"..."

Mục Dã nhìn Đường Vũ Lân, "Không phải tất cả mọi người đều có thể sử dụng phương thức này để kích thích tiềm năng. Nếu không thì, Bản Thể Tông chúng ta đã sớm thống trị giới Hồn Sư. Trên thực tế, số Hồn Sư có thể chịu nổi phương thức tu luyện này để kích phát tiềm năng đã ít lại càng ít. Nhất định phải có khí huyết cơ thể vô cùng cường thịnh, hơn nữa tiềm lực kinh người mới được. Ngày đầu tiên đem ngươi đưa vào biển sâu, chính là vì muốn kiểm tra tiềm năng của ngươi. Nếu như tiềm năng ngươi không ra sao, cũng sẽ không tiếp tục."

Nguyên nhân căn bản khiến Bản Thể Tông không cách nào mở rộng, chính là phương thức tu luyện của bọn họ quá gắt, gắt đến mức một khi không được, sẽ dùng chính mạng sống của mình đánh đổi.

Bởi vậy, người có thể được Bản Thể Tông coi trọng đã ít, nhưng có thể tiếp tục kiên trì lại càng ít hơn. Tông môn mạnh mẽ tồn tại trên vạn năm, nhưng cuối cùng cũng phải đối mặt với vấn đề nhân tài khan hiếm. Cường giả mỗi một đời Bản Thể Tông, đều sẽ có nhân vật kinh tài tuyệt diễm, nhưng cũng chắc chắn sẽ không phải là hiện tượng phổ biến.

"Sư phụ..." Đường Vũ Lân còn muốn hỏi lại cái gì, đã bị Mục Dã tóm lấy, sau đó liền lại rơi vào bên trong biển sâu rồi.

Cứ như vậy, Đường Vũ Lân đã bắt đầu nhịp sinh hoạt nước sôi lửa bỏng của mình như thế.

Người khác ở trên thuyền đều cảm thấy rất là tẻ nhạt. Dù sao, thuyền Viễn Dương Cự Luân có to lớn hơn nữa, nhưng phương diện giải trí của nó cũng chỉ có những thứ kia mà thôi. Thời gian dài, tính giải trí cũng không còn nữa. Các Hồn Sư đại đa số thời gian đều ở bên trong gian phòng của mình minh tưởng. Minh tưởng là thứ giết thời gian tốt nhất.

Chỉ có Đường Vũ Lân, cuộc sống của hắn thực sự là quá đặc sắc, đặc sắc "khủng khiếp".

Từ lần đầu tiên bị dìm xuống biển, lúc trồi lên hắn suýt bỏ mình, đến thời điểm ngày thứ 6, hắn đã từ độ sâu 500 mét chịu đựng được đến 1,000 mét,

mà cuối cùng vẫn còn có thể trồi lên trên mặt biển.

Đến thời điểm ngày thứ 20, hắn đã có thể thâm nhập vào độ sâu 2,000 mét và còn sống đi ra. Độ sâu tạm ngừng ở đây, vì nơi sâu nhất của vùng biển này, cũng chỉ có 2,000 mét. Dưới tình trạng không có bất kì thiết bị hỗ trợ hô hấp nào, chìm vào sâu đáy biển sâu như vậy, còn có thể giãy dụa đi ra, tiềm năng Đường Vũ Lân được kích phát có thể tưởng tượng được.

Nhưng rất rõ ràng, vì theo đuổi cực hạn, Mục Dã sẽ không bỏ qua cho hắn. Chiều sâu của biển không có cách nào tăng thêm nữa, Mục Dã tăng cường cho Đường Vũ Lân độ khó mới là, sau khi khi hắn chìm vào đáy biển 2,000 mét, một con Thiên Niên Hải Hồn Thú hung lệ sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn nhất định phải nổi lên mặt nước ở dưới sự truy sát của Hải Hồn Thú.

Nếu như là trên đất bằng, một con Thiên Niên Hồn Thú đối với Đường Vũ Lân mà nói căn bản không tính là gì, có thể đem đối phương giết chết nhanh và gọn.

Nhưng đây là trong biển rộng đấy! Biển sâu tận 2,000 mét, thủy áp là kẻ địch lớn nhất của hắn, hơn nữa còn cả sự nghẹt thở. Hắn căn bản không phát huy ra được bao nhiêu thực lực.

Thời điểm lần đầu tiên đối mặt với Hải Hồn Thú, hắn suýt chút nữa đã chết ở trong biển. Bởi vì một khi bị thương, thủy áp to lớn sẽ nghiền ép huyết dịch trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn ra.

May là, sức phòng ngự của Hoàng Kim Long Thể đã cứu hắn. Thời khắc mấu chốt, Đường Vũ Lân đột nhiên bạo phát. Dùng Lam Ngân Thảo của mình quấn quanh, cố định con Hải Hồn Thú kia. Con Hải Hồn Thú bị trói chặt, bị lôi đi cả mấy trăm mét dưới biển sâu. Sau đó nhìn chuẩn cơ hội, một đòn Kim Long Khủng Trảo đã giải quyết vấn đề.

Từ sau ngày đó, cách thức hắn đối mặt với Hải Hồn Thú liền bắt đầu trở nên thiên kỳ bách quái hơn. Cũng không biết là Mục Dã tìm đến từ nơi nào, Hải Hồn Thú càng ngày càng mạnh.

Đường Vũ Lân mỗi ngày đều bị dằn vặt đau đến không muốn sống. Nếu

như không phải mỗi ngày có lượng lớn mỹ thực giàu dinh dưỡng chống đỡ giúp, e rằng ngay cả tinh thần hắn đều phải tan vỡ.

Chương 574: Lão sư ngài đùa chơi chết ta đi!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Từ Đấu La Đại Lục đi đến Tinh La Đại Lục, toàn bộ hành trình ước chừng phải mất khoảng 2 tháng rưỡi. Đây là với tốc độ của loại thuyền Viễn Dương Cự Luân tiên tiến nhất rồi đấy!

Lại là một buổi chạng vạng. Sau khi ăn xong cơm tối, thần kinh Đường Vũ Lân đã trở nên cứng cỏi hơn nhiều. Nếu chạy không thoát, vậy đành nỗ lực vượt qua vậy.

"Ngày hôm nay là ngày thứ 49." Âm thanh của Mục Dã vang lên, tinh thần Đường Vũ Lân rung động theo.

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước Mục Dã đã từng nói với hắn, giai đoạn tu luyện thứ nhất chính là 49 ngày.

Cảm giác quá trình 49 ngày tu luyện kia, tựa hồ không lâu lắm, chí ít so với 10 năm đã qua, đây bất quá chỉ là một khoảng thời gian rất ngắn ngủi mà thôi. Nhưng mà, ngăn ngắn 49 ngày này, mỗi ngày đều giãy dụa ở bên bờ sinh tử, như vậy há câu "sống một ngày bằng cả một năm" có khả năng dùng để hình dung?

Cả người Đường Vũ Lân gầy đi trông thấy, nhưng cũng có vẻ càng thêm rắn chắc. Đương nhiên, cùng lúc với thống khổ, chính hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng thân thể đã phát sinh biến hóa.

Không ngừng tạo áp lực thúc đẩy tiềm năng bản thân, thủy áp siêu cao, đối mặt nguy cơ sống còn bất cứ lúc nào, ngày hôm sau ăn bổ sung đồ ăn giàu dinh dưỡng. Thời gian 49 ngày ngắn ngủi, Đường Vũ Lân cảm nhận được mình có một loại cảm giác thoát thai hoán cốt. Cảm nhận từ bên trong, toàn thân hắn xương cốt, nội tạng, kinh lạc, màu sắc khí huyết từ màu vàng nhạt

vốn có đã dần dần biến thành màu vàng có chút sáng sủa. Hơn nữa Lão Đường đã nói cho hắn biết, đột phá tầng phong ấn Kim Long Vương thứ 5 không cần dùng thêm thiên tài địa bảo. Hiện tại cường độ cơ thể hắn đã đủ để thừa nhận. Chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể thử nghiệm xung kích.

Vừa nghĩ tới tiết kiệm được tiền, trong lòng Đường Vũ Lân liền có động lực mười phần. Bất quá, hiện tại ngay cả chút ý tứ muốn đi xung kích tầng phong ấn thứ 5 hắn cũng đều không có. Phá tan một tầng, liền phải chuẩn bị đối mặt với tầng tiếp theo. Vẫn là nên chờ một chút, tích lũy lâu dài sử dụng một lần thì hơn.

Ở ngày thứ 10 Đường Vũ Lân tu luyện, Lão Đường lại lần nữa xuất hiện, khẳng định chắc chắn về hiệu quả và sự hữu dụng của phương pháp "tu luyện cực hạn, bên bờ sinh tử, kích phát tiềm năng" này của Bản Thể Tông đối với hắn. Khuyên hắn nhất định phải tiếp tục kiên trì.

Chính vì vậy, Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, kiên trì 48 ngày.

Sự tiến bộ về hồn lực của hắn ở trong 48 ngày này cũng đặc biệt nhanh, dù cho thứ tăng lên đều là hồn lực được áp súc, nhưng hiện tại cũng đã tiếp cận cấp 39 đỉnh phong. Phải biết, hồn lực tăng lên mỗi 10 cấp, cấp cuối cùng trong số đó đều là khó khăn nhất.

Cuối cùng cũng coi như là thoát nạn, ngày cuối cùng rồi!!

"Ngày hôm nay đối với ngươi mà nói, cũng chính là một cửa ải. Giai đoạn thứ nhất, việc huấn luyện thành công hay không, cũng không phải hoàn toàn dựa theo thời gian để tính toán. Chỉ có thể nói là, 49 ngày là một điểm mốc tiêu chuẩn. Nếu như vào hôm nay, ngươi có thể kích phát thành công Võ Hồn thức tỉnh lần hai, như vậy, mới có thể chứng minh ngươi có đầy đủ thiên phú trở thành tinh anh đỉnh cấp của Bản Thể Tông. Nếu không thì, liền phải bắt đầu một vòng lặp 49 ngày nữa, mãi đến tận khi hoàn thành hai lần thức tỉnh." Âm thanh Mục Dã rất bình thản, nhưng nghe ở trong tai Đường Vũ Lân lại có cảm giác như tiếng sấm sét giữa trời quang.

Không phải là sắp kết thúc sao?

Trên thực tế, kỳ thực trong lòng Mục Dã cũng rất kỳ quái. Thân là Tông chủ Bản Thể Tông, đương đại không có ai hiểu rõ phương pháp tu luyện

của Bản Thể Tông hơn ông.

Đường Vũ Lân cũng không biết được là, 49 ngày này, thứ hắn phải chịu đựng cũng không phải là pháp môn tu luyện bình thường của Bản Thể Tông, mà là loại "hạng nặng", độ khó đã được tăng lên mấy lần.

Năng lực chịu đựng của cơ thể Đường Vũ Lân cực mạnh, đặc biệt là khi tiềm năng được kích phát, vượt xa phán đoán của Mục Dã. Ở bên trong điển tịch Bản Thể Tông ghi lại, tình huống giống như Đường Vũ Lân cũng không xuất hiện bao nhiêu lần. Mà cường giả các đời Bản Thể Tông xuất hiện tình huống như vậy, đến cuối cùng đều trở thành Cực Hạn Đấu La.

Vì vậy, Mục Dã vẫn luôn đặt ra yêu cầu cực cao đối với hắn, đem lại khó khăn to lớn nhất cho hắn. Mỗi lần đều nghiền ép đến tận cùng, buộc toàn bộ mọi tiềm năng của hắn phải bùng nổ đến cực hạn, mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng mà, dựa theo điển tịch Bản Thể Tông lưu lại, loại phương thức tu luyện như thế này, nếu như có thể tiếp tục kiên trì, nói như vậy, chỉ cần mười mấy lần, hắn là liền có thể hoàn thành thức tỉnh lần hai. Loại pháp môn tu luyện này của Bản Thể Tông, tỷ lệ kích thích Võ Hồn thức tỉnh lần hai thành công lên đến 95%. Nói cách khác, bất luận Võ Hồn gì, khả năng thức tỉnh lần hai đều lớn vô cùng. Tiền đề là có thể tiếp tục kiên trì ở bên trong quá trình tu luyện "bên bờ sinh tử" này.

Tuyệt đại đa số người chỉ cần một lần sẽ tan vỡ. Hoặc là tan vỡ trên thân thể, hoặc là ở trong tâm hồn.

Vì lẽ đó, vốn Mục Dã từng nghĩ rằng, Đường Vũ Lân hẳn là đã sớm hoàn thành Võ Hồn thức tỉnh lần hai rồi. Nhưng mà mãi đến tận hiện tại, ròng rã ngày thứ 48, hắn vẫn như cũ không hề có bất kỳ dấu hiệu muốn thức tỉnh lần hai nào.

Chuyện này căn bản là không bình thường! Nghe nói, có thể chịu đựng loại phương thức tu luyện này, đồng thời thời gian thức tỉnh càng dài, đều là nhân vật có Võ Hồn cực kỳ mạnh. Thức tỉnh càng muộn, liền chứng minh Võ Hồn càng mạnh. Nhưng mà 49 lần kích thích tiềm năng là cực hạn. Một khi đến cực hạn này vẫn không thể thức tỉnh, vậy thì chính là rơi vào số 5% cực kỳ ít ỏi kia. Chuyện này mang ý nghĩa là, Võ Hồn của Đường Vũ Lân quá mức bình thường, một chút gien huyết thống cổ xưa cũng đều không có, không cách nào thức tỉnh hai lần. Đương nhiên, chuyện này cũng mang

ý nghĩa hắn không cách nào trở thành một thành viên mạnh mẽ của Bản Thể Tông.

Dù như thế nào, Mục Dã cũng không muốn tin tưởng điểm này. Đường Vũ Lân là tinh anh Sử Lai Khắc học viện, lại còn nắm giữ thể phách mạnh mẽ như vậy, ý chí vượt xa người thường. Nếu như hắn mà không thể hoàn thành Võ Hồn thức tỉnh lần hai, chuyện này quả thật quá không khoa học!

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng. Trên thực tế, ông ta còn còn căng thẳng hơn so với Đường Vũ Lân. Mà để cho Đường Vũ Lân có thể thức tỉnh thành công, có thể tiến một bước kích phát tiềm năng của bản thân, ngày hôm nay ông cũng đã chuẩn bị cho hắn một "món quà" lớn.

"Khục khục, lão sư, ngài cũng không nên chèn ép niềm tin tất thắng của ta như vậy!" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nhìn Mục Dã.

Mục Dã nhanh chân đi đến trước mặt hắn, một tay nắm lấy bờ vai của hắn, trầm giọng nói: "Việc ngày hôm nay ngươi phải làm cũng giống như những lần trước, nhưng lại có chút không giống. Bởi vì ta sẽ không cứu ngươi! Ta lấy vinh dự của một vị Phong Hào Đấu La xin thề, cho dù ngươi đối mặt với nguy cơ sống còn, ta cũng sẽ không giúp ngươi một chút nào! Tất cả, đều chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Đây là ngày cuối cùng, cũng là sát hạch cuối cùng đối với ngươi, vì lẽ đó, phải sống sót!"

Đường Vũ Lân còn chưa từng thấy Mục Dã như nói chuyện với chính mình trịnh trọng như vậy. Sau một khắc, người hắn đã cưỡi mây đạp gió, bị Mục Dã dẫn dắt, bay ra khỏi khoang.

Lần này, Mục Dã bay cực nhanh, hơn nữa cũng không hề ngay lập tức đem Đường Vũ Lân ép vào trong biển sâu. Phi hành đủ một phút, sau khi đã rời xa hai chiếc thuyền Viễn Dương Cự Luân, ông ta mới ngừng lại.

"Sống sót!" Một lần nữa ông lại trầm giọng cổ vũ, sau đó buông lỏng tay, Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống giống như một vật rơi tự do.

"Tõm!!" một tiếng, Đường Vũ Lân rơi vào trong biển, nước biển lành lạnh mà mãnh liệt đập thẳng vào mặt.

Trải qua dằn vặt những ngày qua ở trong biển rộng, thủy tính của Đường Vũ Lân cũng tăng lên rất nhiều. Hắn trước tiên hít sâu một hơi, để cho

lượng dưỡng khí trong cơ thể mình tăng mạnh. Nhưng khiến hắn kinh ngạc chính là, Mục Dã cũng không hề có ý tứ định đem hắn ép vào trong biển sâu, mà thân hình lại lóe lên, lập tức biến mất rồi.

Ngâm ở trong nước biển, Đường Vũ Lân có chút không rõ vì sao, nhưng sự cảnh giác trong lòng hắn vẫn duy trì ở trạng thái cao nhất. Căn cứ vào sự trịnh trọng và tâm tình của Mục Dã lão sư như vậy mà phán đoán, thứ mình phải đối mặt ngày hôm nay, khẳng định càng thêm khó khăn so với trước.

Hiện tại suy nghĩ gì nhiều đều vô dụng, chỉ có toàn lực ứng phó, cố gắng đối mặt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Vũ Lân ngâm ở trong nước biển vẫn như trước không hề gặp phải bất kỳ chuyện gì. Hắn không khỏi có chút hoài nghi, chẳng lẽ nói Mục Dã lão sư định để mình cứ như thế, thử thách năng lực sinh tồn ở giữa đại dương hay sao? Hắn sờ sờ chiếc nhẫn chứa đồ của mình, bên trong có không ít đồ ăn. Nếu như là gắng gượng chống đỡ, coi như tiếp tục trôi nổi trên biển 10 ngày nửa tháng, hắn là cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Đại dương cũng không thiếu thức ăn nước uống, chỉ là dinh dưỡng không đủ cân đối mà thôi.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, bóng đêm trên biển rộng mang theo ánh sáng màu bạc dịu nhẹ. Đột nhiên, Đường Vũ Lân nhìn thấy phương xa, phảng phất như có mấy khối vảy màu bạc như ẩn như hiện.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, chỉ có 2, 3 khối, rất nhanh, liền đã biến thành mấy chục khối.

Lại 15 phút trôi qua, hắn liền nhìn thấy bóng người của Mục Dã. Ông ta đang ở giữa không trung, hai tay không ngừng vung lên giữa không khí, quang ảnh màu xanh nhạt tùy ý trên không trung, xung kích ở trong biển rộng, phát sinh từng tiếng nổ vang.

Mục Dã lão sư đây là đang làm gì?

Rất nhanh, Đường Vũ Lân liền biết đáp án. Bởi vì hắn thấy rõ lai lịch của những chiếc "vảy" màu bạc kia.

Kia nào phải là "vảy" gì gì, cái kia rõ ràng là từng khối, từng khối vây cá mập dựng thẳng lên đây!

Vây cá mập tách sóng nước ra, cứ như là một mũi tên bạc nhọn vậy, bơi thẳng về phía Đường Vũ Lân bên này.

Một vẻ hoảng sợ thoáng qua, đây nào phải là một con cá mập! Mà là cả một đàn.

Chạy?

Đường Vũ Lân căn bản không có ý tưởng này. Tuy rằng hắn tự hỏi thủy tính không tệ, nhưng nếu như nói cùng thi bơi trong biển với một đàn cá mập, vậy còn không phải là đang nói chuyện viển vông sao?

Hắn rốt cuộc biết được thử thách của mình ngày hôm nay là cái gì. Sống sót? Ở dưới sự công kích của một đám cá mập - sống sót. Không nghi ngờ chút nào, những con này rõ ràng không phải là "cá mập" bình thường.

Đây... đây có vẻ như là một trong những bá chủ của Hải Hồn Thú trong truyền thuyết, Ma Hồn Đại Bạch Sa đi!?

Lão sư, ngài đùa chơi chết ta đi!

Chương 575: Ma Hồn Đại Bạch Sa!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đường Vũ Lân hít sâu một cái, trong mắt chợt lóe sáng, từng cây từng cây Lam Ngân Thảo chen chúc mọc ra, cấp tốc lấy thân thể của hắn làm trung tâm khuếch tán ra bên ngoài, giống như một đám rong biển, nằm dày đặc ở trong phạm vi 10 mét chung quanh thân thể hắn.

Ý nghĩ của Đường Vũ Lân rất đơn giản, Ma Hồn Đại Bạch Sa có hung mãnh hơn nữa, thì nó cũng giống với cá mập phổ thông, cực kỳ mẫn cảm đối với mùi máu tanh. Mà chính mình lấy Lam Ngân Thảo thực vật hệ tiến hành ngăn cách, che đi hơi thở của chính mình. Chỉ cần có thể khiến cho Đại Bạch Sa không công kích chính mình, vậy là hoàn mỹ!

Con Đại Bạch Sa thứ nhất bơi đến, cách hắn chỉ 7, 8 mét. Quả nhiên như Đường Vũ Lân sở liệu, chịu ảnh hưởng của khí tức Lam Ngân Thảo phóng thích, Ma Hồn Đại Bạch Sa cũng sẽ không phát hiện hắn.

Chiều cao con Đại Bạch Sa vượt quá 7 mét, toàn thân trắng noãn như ngọc, trên người toả ra sóng năng lượng cuồn cuộn, tốc độ bơi cực nhanh, chí ít cũng có tu vi ngàn năm.

Ở trong biển rộng, Ma Hồn Đại Bạch Sa hầu như không có thiên địch. Chỉ cần không gặp phải những Hải Hồn Thú siêu cấp kia, chúng nó chính là bá chủ của biển sâu.

Con thứ nhất xông tới, sau đó là con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư...

Đường Vũ Lân thoáng thở phào nhẹ nhõm, cố hết sức để cho khí tức trên người mình không tiết ra ngoài. Hắn ngừng thở, lẳng lặng chờ đợi.

Tạm thời nguy cơ được giải trừ, thế nhưng, Mục Dã lão sư sẽ dễ dàng

buông tha cho mình như vậy sao?

Thời điểm trong lòng hắn đang lóe lên suy nghĩ này, Mục Dã cũng đã bay đến phía trên đỉnh đầu hắn.

"Chuẩn bị!" Âm thanh Mục Dã vang lên trên không trung.

Đường Vũ Lân theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tay ông ta có thêm một cái bình lớn màu tím, mở ra, đổ thẳng xuống bên dưới.

Nhất thời, một đoàn chất lỏng từ trên trời giáng xuống. Một mùi máu tanh nồng nặc, trong nháy mắt tung tóe khắp mặt biển chung quanh người Đường Vũ Lân.

"Bắt đầu!" Mục Dã thản nhiên nói.

"Á á á ——!!!" Đường Vũ Lân hét thảm một tiếng. Hết thảy Lam Ngân Thảo đột nhiên dùng sức ép một chút về phía dưới, mượn sức nổi của thực vật ở trong biển, giúp thân thể hắn nhanh chóng bắn lên, trực tiếp bay vào không trung.

Phía dưới, từng thân ảnh màu trắng to lớn đột nhiên đập ra, va chạm vào nhau, sóng biển trong nháy mắt sục sôi. Trong lúc nhất thời, sóng năng lượng nồng đậm trong nháy mắt bạo phát ở ngay vị trí cũ của Đường Vũ Lân lúc trước.

Gương mặt mát lạnh, mùi máu tanh lần thứ hai truyền đến, Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn thấy, chiếc bình trong tay Mục Dã một lần nữa bắn tung tóe ra từng dòng máu không biết là máu gì, mà lần này, toàn bộ đều rưới vào người hắn.

Đây là muốn đòi mạng ta sao!?

Mỗi khi Đường Vũ Lân ở bên trong nguy cơ, tâm thái của hắn trước tiên luôn trở nên bình tĩnh. Hắn không có thời gian oán trời trách đất, hắn cũng hiểu rất rõ phong cách của Mục Dã. Chính mình có gọi kiểu nào đi nữa, cũng sẽ không nhận được nửa điểm đồng tình của ông ta.

Hai tay tách ra, đột nhiên hắn xé toạc toàn bộ y phục trên người mình. Vào lúc này nào còn tâm tư lo lắng kín kín hở hở, sống sót mới là quan trọng

nhất.

Máu tươi từ trên trời trút xuống rót thẳng vào trên người, cũng đổ thẳng lên trên đỉnh đầu hắn. Không thể nghi ngờ, trên người càng nhiều hơn. Thừa dịp thân thể vẫn còn chưa rơi xuống, Đường Vũ Lân đã vo tròn y phục dính đầy máu của mình thành hai quả cầu, quẳng sang hai bên xa xa, về hai hướng khác nhau. Cùng lúc đó, hắn phóng xuất một dây Lam Ngân Thảo, nhắm thẳng vào trên người Mục Dã triển khai Quấn Quanh.

Vì sinh tồn, nhất định phải dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Mục Dã hơi sững sờ, trong lòng lại âm thầm gật đầu, nhưng hiển nhiên ông sẽ không để cho Đường Vũ Lân hoàn thành chiêu Quấn Quanh này. Thân hình lóe lên, ông đã bay lên phía trên thật cao. Yên lặng quan sát tình hình bên dưới.

Thân thể sau khi bay lên đến đỉnh cao liền bắt đầu rơi xuống. Hai quả cầu y phục do Đường Vũ Lân quẳng đi ra ngoài đem lại hiệu quả tương đối khá, mùi máu tanh nồng nặc hấp dẫn không ít Ma Hồn Đại Bạch Sa bơi về hai phương hướng nọ, nhưng như trước cũng còn tận 7, 8 con Ma Hồn Đại Bạch Sa ló đầu ra khỏi mặt biển, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn từ trên trời giáng xuống.

"Graaooo——!!" một tiếng tiếng rồng ngâm sục sôi đột nhiên từ trong miệng Đường Vũ Lân vang lên. Cùng lúc đó, ba vòng Hồn Hoàn trên người hắn sáng lóng lánh. Ánh sáng của đệ nhị Hồn Hoàn tỏa hào quang, vô số Lam Ngân Thảo trong nháy mắt đâm thẳng về bên dưới. Bao trùm toàn bộ đám Đại Bạch Sa.

Hai con Ma Hồn Đại Bạch Sa đồng thời há mồm, hai luồng bạch quang xì ra.

Trong phút chốc, từng cây Lam Ngân Thảo bị nổ nát tan, một con Đại Bạch Sa đột nhiên quẩy đuôi, thân thể cao lớn liền như vậy bay vọt lên từ trong biển rộng. Cái miệng rộng của nó mở ra, lộ ra hàm răng trắng ngà khác nào những thanh gươm sắc bén, táp thẳng về phía Đường Vũ Lân.

Một dây Hoàng Kim Lam Ngân Thảo mọc ra, đánh vào đỉnh đầu con Ma Hồn Đại Bạch Sa đang vọt lên này, đánh đến mức đầu nó lệch đi.

Vào lúc này, sức mạnh cường hãn của Đường Vũ Lân được biểu lộ ra không thể nghi ngờ. Sợi dây Hoàng Kim Lam Ngân Thảo vàng tươi kia, trong một cái chớp mắt khi Ma Hồn Đại Bạch Sa co rúm, linh xảo đong đưa một cái, quấn quanh một chiếc răng trong cái mồm đang há to của nó.

Đường Vũ Lân dùng sức lôi kéo, thân thể của hắn nhất thời lướt ngang qua, rơi vào trên đỉnh đầu con Ma Hồn Đại Bạch Sa này.

Ba cái Hồn Hoàn trên người trong nháy mắt chuyển đổi thành hai cái Hoàng Kim Hồn Hoàn vàng óng, vảy màu hoàng kim cùng lúc đó phụ thể.

"Rộtt ——!!" Kim Long Trảo hung hãn đánh xuống, trực tiếp đâm vào bên trong đầu lâu của con Đại Bạch Sa có tu vi lên đến ngàn năm này, một phát cắm ngập toàn bộ cả cánh tay. Cùng lúc đó, một vẻ hung lệ từ nơi đáy mắt Đường Vũ Lân lóe lên.

Muốn cầu đường sống bên trong chỗ chết, tuyệt đối không thể có bất kỳ tâm lý may mắn nào, càng không thể có nửa điểm do dự hay nương tay.

Hào quang màu vàng sậm từ trên cánh tay phải của hắn loé lên rồi biến mất, một cái chớp mắt tiếp theo, con Ma Hồn Đại Bạch Sa chiều dài vượt quá 6 mét này đột nhiên bị cắt nát, hóa thành mấy chục mảnh vụn, mang theo gió tanh mưa máu đầy trời bay tán loạn tứ phía.

Chân phải Đường Vũ Lân giẫm một cái lên trên mảnh thi thể Ma Hồn Đại Bạch Sa lớn nhất, dựa thế bật lên, bay vụt về một phương hướng khác.

Sau khi Kim Long Trảo đâm sâu vào trong đầu lâu của Ma Hồn Đại Bạch Sa, trước tiên hắn lựa chọn kích phát Ám Kim Khủng Trảo, dựa vào lực trùng kích khủng bố của Ám Kim Khủng Trảo, phân thây Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Ma Hồn Đại Bạch Sa cực kỳ khát máu, đối với tất cả huyết nhục đều có một sự điên cuồng theo đuổi, dù cho là đồng loại cũng không ngoại lệ. Tri thức của Sử Lai Khắc học viện đúng lúc này đem lại tác dụng khá quan trọng.

Huyết nhục từ trên trời giáng xuống quả nhiên hấp dẫn hầu như hết thảy Ma Hồn Đại Bạch Sa. Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân đang bay ngang một lần nữa phóng thích Lam Ngân Thảo. Mấy chục cây Lam Ngân Thảo đồng thời

đánh thẳng vào mặt biển, thúc đẩy thân thể tiếp tục bay trong không trung.

Sau khi tránh thoát khỏi bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa ở bên dưới, hắn trực tiếp rơi vào trong biển cả.

Nước biển mát mẻ, Đường Vũ Lân dùng sức kỳ cọ thân thể của chính mình, chà tóc, gột rửa mùi máu tanh trên người.

Mùi máu tanh có thể hấp dẫn Ma Hồn Đại Bạch Sa, nhưng lúc này bởi vì có lượng lớn huyết nhục từ thi thể con cá mập lúc trước, sức hấp dẫn chút mùi tanh đó của hắn dĩ nhiên là nhỏ hơn nhiều. Nhân cơ hội này, hắn trước tiên rửa sạch thân thể của chính mình, mới lại có cơ hội tiếp tục chạy trốn.

Nếu không, với khứu giác của Ma Hồn Đại Bạch Sa, coi như là cách xa nhau 10 dặm e rằng đều có thể ngửi thấy được mùi vị trên người hắn.

Kỳ cọ tẩy rửa cơ thể mình thật nhanh, Đường Vũ Lân một lần nữa mượn lực bật của Lam Ngân Thảo để nhảy lên, dựa vào dây leo Lam Ngân Thảo đánh xuống mặt nước, quyết định một phương hướng, điên cuồng chạy trốn.

Đang ở không trung, khuôn mặt Mục Dã lộ rõ vẻ kinh dị. Những ngày qua coi như ông nhìn thấy quá trình chiến đấu của Đường Vũ Lân cùng Hải Hồn Thú ở trong biển sâu, nhưng cũng chỉ là trong biển sâu mà thôi. Không nghi ngờ chút nào, ở bên trên mặt biển, sức chiến đấu của Đường Vũ Lân nằm ngoài sự dự liệu của ông. Tiểu tử này, bất kể là sự ứng biến hay là lực công kích, và cả tâm thái bình tĩnh, cũng có thể được xem là nhân tuyển tốt nhất.

Chẳng trách có thể trở thành nhân vật nổi tiếng của Ngoại viện Sử Lai Khắc học viện. Quả nhiên là một tên tiểu quái vật!

Bất quá, nếu như hắn cho rằng như vậy là đã kết thúc, vậy thì mười phần sai.

Xa xa, bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa nhanh chóng nuốt chửng thi thể đồng loại. Đột nhiên, một con Ma Hồn Đại Bạch Sa thân thể đặc biệt to lớn, trên lưng có hoa văn màu bạc đột nhiên ngẩng đầu lên, vây lưng run run một thoáng. Một cái chớp mắt tiếp theo, nó đột nhiên gia tốc, nhanh chóng phóng thẳng về hướng Đường Vũ Lân lúc trước.

Khi bơi đến chỗ Đường Vũ Lân gột rửa thân thể, nó thoáng dừng lại một chút. Tiếp đó, nó liền một lần nữa gia tốc, bơi thẳng theo hướng Đường Vũ Lân đang bỏ chạy. Những con Ma Hồn Đại Bạch Sa khác theo sát phía sau, rẽ ra từng đường bọt sóng cuồn cuộn ở trong đại dương sâu thẳm.

Chương 576: Trí chiến cá mập vương

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Mục Dã có nghiên cứu rất sâu sắc đối với các loại Hồn Thú cũng như những loại đồ ăn cấp bậc thiên tài địa bảo. Thứ ông ta rưới vào trên người Đường Vũ Lân là máu tươi của Thâm Hải Ma Kình. Mà Ma Hồn Đại Bạch Sa và Thâm Hải Ma Kình chính là thiên địch, đều là bá chủ của đại dương.

Dù sao, bộ tộc Thâm Hải Ma Kình còn mạnh mẽ hơn, chỉ là số lượng ít ỏi hơn rất nhiều so với Ma Hồn Đại Bạch Sa. Dòng máu của Thâm Hải Ma Kình có một đặc tính, chính là tính bám dính đặc biệt mạnh. Hơn nữa, một khi gặp phải gợn sóng khí huyết cường thịnh, nó sẽ sản sinh cộng hưởng, tạo ra một mùi vị càng nồng hơn.

Ma Hồn Đại Bạch Sa làm sao lại không quen thuộc khí tức thiên địch cho được? Đương nhiên là chúng sẽ kiên nhẫn triển khai truy kích.

Đường Vũ Lân dựa vào phản lực của Lam Ngân Thảo chạy trốn ở trên mặt biển, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại. Khi hắn nhìn thấy những con Ma Hồn Đại Bạch Sa kia nhanh chóng đuổi theo, cách mình càng ngày càng gần, trên mặt hắn hiện lên vẻ cay đắng.

Hắn làm sao lại không đoán ra, thứ Mục Dã đổ lên người hắn, không cách nào thông qua gột rửa mà thanh trừ cơ chứ!

Làm sao bây giờ?

Vào lúc này, hắn phải đối mặt với lựa chọn gian nan.

Sống tiếp! Muốn còn sống, dựa vào chạy trốn hiển nhiên là vô dụng. Nơi này là hải dương mênh mông vô bờ, căn bản không có bất kỳ nơi nào để ẩn nấp. Muốn chạy trốn là không thể, như vậy, phương pháp sống sót duy

nhất, chính là, tử chiến! Chỉ có giết chết hết thảy Ma Hồn Đại Bạch Sa kia, mình mới có khả năng sống sót.

Tiếp tục chạy trốn, một khi thể lực tiêu hao hết, chính mình vẫn sẽ như trước trở thành đồ ăn của bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa kia. Hơn nữa, hắn căn bản cũng không chạy thoát nổi khi bị đám bá chủ của hải dương này truy sát!

Tử Quang trong mắt lóe lên, hết thảy mọi thứ đều nương theo Tử Cực Ma Đồng được triển khai mà trở nên rõ ràng hơn mấy phần.

47 con Ma Hồn Đại Bạch Sa, không tính con đã bị mình giết chết kia.

Con Ma Hồn Đại Bạch Sa đang xông lên ở trước nhất có chiều dài vượt quá 10 mét, sau lưng mơ hồ có Ngân Quang lấp loé. Đây rất có khả năng là một con Ma Hồn Đại Bạch Sa cấp bậc vạn năm, cũng là uy hiếp to lớn nhất đối với mình.

Nếu như là trên mặt đất, mấy chục con Thiên Niên Hồn Thú, bằng vào tu vi hiện tại của Đường Vũ Lân, vẫn đúng là không đáng để ở trong mắt. Nhưng Vạn Niên Hồn Thú thì lại khác, đó là tồn tại có thể uy hiếp chân chính đến tính mạng hắn.

Nhưng mà, vậy thì đã sao? Bất luận thế nào, chính mình cũng phải sống sót!

Liều mạng!

Lệ quang trong mắt lóe lên, Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, tay phải vung lên, một tia sáng màu vàng trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng, thật bất ngờ chính là bộ Hoàng Cấp Cơ Giáp kia của hắn.

Thừa dịp Mục Dã ở giữa bầu trời còn chưa kịp phản ứng lại, Đường Vũ Lân mượn dây leo Lam Ngân Thảo đánh thẳng vào sóng biển. Thân thể hắn trong nháy mắt chui vào bên trong chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp kia.

Hoàng Cấp Cơ Giáp đột nhiên sáng lên, ánh sáng sau lưng lóe lên, cũng đã mang theo cơ thể Đường Vũ Lân bay về phương xa.

Phía dưới, Ma Hồn Đại Bạch Sa đột nhiên mất đi mùi trên người Đường

Vũ Lân, tốc độ nhất thời chậm lại.

Nhưng cũng vào lúc này, một đạo thân ảnh màu đỏ ngòm ngăn cản Hoàng Cấp Cơ Giáp ở giữa không trung.

"Muốn tự mình đi ra, nhảy xuống, hay là muốn ta hủy đi Cơ Giáp của ngươi, rồi đem ngươi ném xuống?" Đối với cách làm dối trá của Đường Vũ Lân, hiển nhiên là Mục Dã sẽ không dung túng.

Nhìn Thần Cấp Cơ Giáp trước mặt, ngồi ở bên trong Hoàng Cấp Cơ Giáp, sắc mặt Đường Vũ Lân lại không có bất kỳ biến hóa nào. Tình huống như thế hắn đã sớm nghĩ đến! Sở dĩ trốn ở bên trong Hoàng Cấp Cơ Giáp, là bởi vì hắn có một số việc muốn làm. Đồng thời cũng trì hoãn cho mình một hơi thở dốc.

Hắn táp liền tù tì hai ba phát, ăn sạch đống đồ ăn mình giấu sẵn ở bên trong Cơ Giáp, sau đó làm bộ có chút kinh hoảng nói: "Ta... tự ta nhảy xuống. Đừng phá huỷ Cơ Giáp của ta!"

Những thứ lúc này hắn ăn, đều là những mỹ thực cấp bậc thiên tài địa bảo Mục Dã cho hắn, được hắn len lén tích cóp lại. Những thứ đồ ăn này dinh dưỡng phong phú, có thể ngay lập tức bổ sung huyết mạch lực của hắn.

Tiến hành một bước đệm như thế, sự nắm chắc của hắn đối với những trận chiến tiếp theo sẽ vững vàng hơn một chút.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, phần khoang ngực của Hoàng Cấp Cơ Giáp mở ra, hắn một lần nữa nhảy ra ngoài. Trải qua bước đệm lần này, ăn thêm đồ bổ sung, giúp thể năng của hắn khôi phục lại phần nào. Ánh vàng lóe lên, Cơ Giáp một lần nữa bị thu hồi vào trong nhẫn. Chính bản thân Đường Vũ Lân cũng nhảy tõm xuống biển rộng.

Hai mắt hắn khép hờ, từng khối Kim Lân cũng theo đó nổi lên trên cơ thể, khí tức trở nên sâu thẳm mà tĩnh lặng. Hắn không chế không để cho thân thể mình không chìm sâu xuống.

Đúng như Mục Dã cảm giác được, ở bên trên mặt biển, lực chiến đấu của hắn vượt xa ở dưới đáy biển.

Khứu giác của Ma Hồn Đại Bạch Sa cực kỳ nhạy bén, trong một cái chớp

mắt ngay khi hắn rơi xuống mặt biển, liền phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Từng đạo thân ảnh khổng lồ kia đột nhiên gia tốc, bơi thẳng về phương hướng Đường Vũ Lân.

Hai con mắt hắn biến thành màu tím, Kim Lân bao trùm toàn thân. Tuy rằng ngâm ở trong biển rộng, nhưng trên người Đường Vũ Lân lại toả ra một luồng khí tức dũng mãnh khó có thể hình dung.

Bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa càng ngày càng gần, trên tay phải Đường Vũ Lân, điểm điểm tinh tuyến một lần nữa hiện ra, Đấu Khải lặng yên xuất hiện, bao trùm bàn tay và cánh tay phải của hắn. Một sức mạnh cường hãn truyền khắp toàn thân. Một vẻ ngoan lệ theo đó hiện ra trong con ngươi hắn, cứ như vậy trôi nổi bất động ở chỗ cũ, chờ đợi bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa đến.

Càng ngày càng gần, toàn thân con Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa phía trước nhất đều toả ra khí tức hung lệ. Mắt thấy đã sắp đến phụ cận, nó đột nhiên há to miệng, một luồng ánh sáng trắng liền từ trong miệng phun ra, oanh kích thẳng về phía Đường Vũ Lân.

Tu vi đạt đến vạn năm, trí tuệ của Hồn Thú đã rất gần với nhân loại. Nó cũng không hề bất cẩn tiếp cận, mà lại trực tiếp khởi xướng công kích.

Hai tay Đường Vũ Lân bắt chéo nhau, cánh tay phải ở trước, cả thân thể co rúc lại. Toàn thân đều bao phủ ở bên trong lớp vảy rồng màu hoàng kim nọ.

Hắn không hề né tránh, cũng không hề sử dụng bất cứ thủ đoạn công kích nào, cứ như vậy dùng thân thể hứng chịu loạt công kích này.

"Ầm!!" Bạch quang bắn trúng, trong phút chốc, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể của chính mình dường như muốn hoàn toàn hóa thành phân tử nước tán loạn khắp nơi vậy. Cả người hắn trực tiếp bị bắn văng ra khỏi mặt nước ở bên dưới, toàn thân bị bao trùm trong luồng ánh sáng trắng nọ. Hoàng Kim Long Thể bảo vệ thân thể của hắn, nhưng chấn động vẫn khiến máu tươi hắn phun mạnh.

Không trung, Mục Dã đang quan chiến cũng sợ hết hồn.

Hắn đang làm gì vậy? Làm sao lại có thể chính diện gắng gượng chống đỡ công kích của Vạn Niên Hồn Thú cơ chứ? Theo bản năng, Mục Dã siết chặt

nắm đấm, đương nhiên ông không thể để cho Đường Vũ Lân thật sự chết đi. Nhưng mà, ngày hôm nay là ngày thứ 49, là cơ hội cuối cùng của hắn đấy!

Hít sâu một hơi, ức chế sự kích động muốn đi cứu viện từ sâu trong nội tâm mình, ông đã lựa chọn tin tưởng Đường Vũ Lân, tin tưởng vào tên thiếu niên thông minh mà cứng cỏi này, sẽ không bắn tên không đích.

Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa mắt thấy Đường Vũ Lân bị đánh bay, trong mắt nhất thời lóe lên ánh sáng khát máu. Lúc này, hai bên nó có thêm mấy con Ma Hồn Đại Bạch Sa bay lên trời, mở cái miệng rộng ra, hướng về Đường Vũ Lân định nuốt chửng lấy hắn.

Một tiếng rít gào trầm thấp vang lên. Trên người Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa bắn ra một luồng khí tức hung hãng, từng cơn sóng nước từ ngoài khơi vọt lên, đánh bay mấy con cá mập trắng tép riu khác đang nhằm về phía Đường Vũ Lân kia. "Thức ăn" ngon như vậy, làm sao lại có thể tiện nghi cho kẻ khác?

Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa bay lên trời, lúc thân thể của nó bạo phát, tốc độ thật nhanh chóng! Quả thực tựa như tia chớp, hầu như là trong nháy mắt đã lao ra khỏi mặt biển, đi tới trước mặt Đường Vũ Lân. Miệng lớn của nó mở ra, táp vào người Đường Vũ Lân.

Tựa hồ chịu ảnh hưởng của đòn oanh kích kia, Đường Vũ Lân có vẻ đã hôn mê bất tỉnh. Thân thể hắn không cuộn lại, hoàn toàn y như một vật rơi tự do, bị đánh bay không ngừng rơi xuống.

Cái miệng lớn của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa cứ như vậy hung hãn khép lại. Mà hắn vẫn như cũ không hề có lấy nửa điểm phản ứng.

Không được!

Vào lúc này, dù cho là Mục Dã, thân là cường giả cấp độ Phong Hào Đấu La, có muốn cứu viện cũng đã không kịp. Tại sao lại như vậy? Chuyện này không đúng! Hoàn toàn không phù hợp với thực lực của Đường Vũ Lân. Coi như là hắn không phải đối thủ của Vạn Niên Hồn Thú, cũng không nên ngay cả một điểm giãy dụa đều không có, vậy mà đã "tèo" rồi?

Chuyện này tuyệt đối là không bình thường.

"Răng rắc!" Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa cực kỳ giảo hoạt, dù cho là có khát máu thế nào đi nữa, cũng không trực tiếp nuốt tươi Đường Vũ Lân, mà lại tính táp ngang người hắn.

Hàm răng sắc bén như dao nhọn kia, chỉ cần đem cái tên nhãi ranh trên người có mùi vị của Thâm Hải Ma Kình cắn thành 2 đoạn, như vậy, một chút nguy hiểm cũng đều sẽ không có.

Miệng lớn khép lại, Mục Dã từ trên trời giáng xuống đã theo bản năng nhắm hai mắt lại, đồng thời sát cơ trong lòng nổi lên. Chuyện bây giờ ông có thể làm, cũng chỉ có đem bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa này tất cả đều giết sạch, báo thù cho Đường Vũ Lân.

"Hống!!" tiếng kêu thảm thiết ngay lập tức vang lên.

Mục Dã đã tới gần mặt biển theo bản năng mở hai mắt ra, bởi vì tiếng kêu thảm thiết kia rõ ràng không phải là của Đường Vũ Lân!

Thời điểm ông mở hai mắt ra, đúng dịp thấy, toàn thân Đường Vũ Lân tỏa hào quang rực rỡ khác nào thiên thần được tạo ra từ ánh sáng. Trên người hắn, Hoàng Kim Long Lân liên tục lấp lóa. Lúc này, nửa người của hắn cũng đã bị Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa cắn vào trong miệng, hơn nữa còn là nửa người trên. Chỉ lộ ra bên ngoài vị trí từ phần eo trở xuống.

Thế nhưng, tiếng kêu thảm thiết lại phát ra từ trong miệng Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Cái miệng lớn của nó chỉ thoáng khép lại, liền đột nhiên mở ra, máu tươi trong nháy mắt từ trong cơ thể phun trào như suối.

Thân thể Đường Vũ Lân cũng không hề bị hàm răng sắc bén kia cắn thành hai nửa, thừa dịp Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa há miệng, thân thể hắn cuộn tròn, thoắt cái đã chui tọt vào trong cơ thể nó.

Chương 577: Vạn Niên Hồn Hoàn

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Thân thể khổng lồ của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa từ trên trời giáng xuống, nện thẳng xuống mặt biển một cách tàn nhẫn, bắn lên vô số bọt nước. Thân thể khổng lồ kia của nó điên cuồng vặn vẹo, không ngừng nhúc nhích, tạo ra vô số cơn sóng lớn. Năng lượng cuồng bạo tàn phá bừa bãi trong biển lớn. Chung quanh đó, có khoảng 3, 4 con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa đều bị chấn nát thân thể. Những con Ma Hồn Đại Bạch Sa khác tránh ra thật xa, nghi ngờ không thôi nhìn thủ lĩnh của chúng.

"Phụt...!!" huyết quang bắn ra, một lỗ hổng khổng lồ được cắt ra từ sau lưng con Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Tiếp đó, một vòng hắc luân màu đen cũng từ trên cơ thể đang dần dần lịm đi sinh cơ của nó hiện ra.

Vạn Niên Hồn Hoàn!

Đúng vậy, chính là Vạn Niên Hồn Hoàn đã cực kỳ hiếm thấy ở bên trong giới Hồn Sư. Điều này cũng mang ý nghĩa, Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, chết!

Một bóng người gian nan từ sau lưng Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa chui ra, toàn thân đẫm máu. Trên người hắn, Kim Lân lập lòe hào quang vàng óng như ẩn như hiện. Đạp ở trên lưng Ma Hồn Đại Bạch Sa, hắn ngửa mặt lên trời thét dài.

Mục Dã ngây người, ông chẳng thể nghĩ tới, kết quả cuối cùng sẽ là như thế. Hắn vậy mà không phải là bắn tên không đích, mà là, chỉ trong chớp mắt đã hạ gục một con Vạn Niên Hồn Thú đấy! Hơn nữa còn là ở trong biển cả, giết chết chúa tể của đại dương, Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Thực lực của Đường Vũ Lân đương nhiên không thể là đối thủ của Vạn

Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, bất luận từ bất kỳ góc độ mà xem, đều không phải.

Điểm này, từ khi vừa mới bắt đầu, chính hắn đã có phán đoán sáng tỏ. Đã như vậy, hắn hiểu rõ cơ hội của chính mình cũng không nhiều. Muốn chiến thắng Ma Hồn Đại Bạch Sa, biện pháp cũng chỉ có một, cơ hội cũng chỉ có một lần mà thôi.

Mạnh mẽ chịu đựng công kích của Ma Hồn Đại Bạch Sa, quả thật làm cho hắn bị thương nặng, máu tươi phun mạnh cũng không phải giả vờ. Nhưng dựa vào Hoàng Kim Long Thể, Đấu Khải cánh tay phải, hắn vẫn cố hết sức hóa giải lượng lớn công kích đến từ chính Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Thứ kia dù sao cũng chỉ là một đòn thăm dò của con cá mập vương kia mà thôi.

Lúc ở không trung, hắn trở thành đồ ăn trong mắt bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa. Đúng như Đường Vũ Lân dự đoán, đối với đồ ăn ngon miệng, Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa không thể đem hắn tặng cho những con cá mập khác.

Vì lẽ đó, nó há to miệng vọt lên, cắn về phía Đường Vũ Lân. Bất kể là nuốt chửng hay là cắn, đều ở bên trong kế hoạch của Đường Vũ Lân.

Kim Long Bá Thể, ngay khi ở trong thời khắc mấu chốt cuối cùng được kích phát ra.

Ở trong biển rộng, Kim Long Bá Thể kỳ thực có bị suy yếu, bởi vì hầu như thủ đoạn công kích của hết thảy Hải Hồn Thú đều là cự ly xa. Kim Long Bá Thể chỉ có ở khoảng cách gần, mới có thể kích thích ra uy lực cường hãn nhất.

Vì lẽ đó, Đường Vũ Lân đánh cược, đánh cược Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa sẽ đến nuốt sống chính mình. Hắn thành công rồi!

Dựa vào lần thứ nhất tỏ ra ở thế yếu, hắn trở thành đồ ăn trong mắt Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Mà Kim Long Bá Thể cũng đúng như hắn phán đoán vậy, vẫn có thể gánh vác được cú táp kinh khủng kia của Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Thể phách của Đường Vũ Lân và sức phòng ngự của Hoàng Kim Long Thể

đều rất cường hãn. Ở trạng thái Bá Thể, sức phòng ngự còn tăng lên dữ dội. Coi như là Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa toàn lực cắn xuống, cũng không thể nào ngay lập tức cắn đứt thân thể của hắn.

Kim Long Khủng Trảo tự nhiên là không khách khí chút nào, nhắm ngay yết hầu Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa mà đánh tới. Sinh vật dù mạnh mẽ đến đâu, bên trong thân thể đều là chỗ yếu ớt nhất của nó. Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa cũng không ngoại lệ. Kết quả sau đó, có thể tưởng tượng được.

Đứng ở trên lưng Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, xương cốt toàn thân hắn phảng phất như tan vỡ, vô cùng đau nhức. Đặc biệt là một khoảnh khắc lúc bị cắn kia, tuy rằng có Kim Long Bá Thể chống chọi, nhưng phần eo Đường Vũ Lân vẫn có cảm giác đau đớn như muốn gãy lìa.

Nhưng mà vậy thì đã thế nào? Kẻ sống sót vẫn là chính mình. Hắn vẫn như trước không nhịn được ngửa mặt lên trời thét dài đầy hưng phấn, mạch máu trong người sôi trào, điên cuồng lưu chuyển, khôi phục vết thương mà hắn phải chịu đựng.

Thế nhưng, sau một khắc âm thanh của Đường Vũ Lân đột nhiên ngừng lại, bởi vì, xa xa, bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa chỉ dừng lại một chút, lại lập tức điên cuồng nhào tới.

Chuyện này...

Chuyện này so với lý thuyết hình như sai sai? Thủ lĩnh của Hồn Thú đã bị đánh giết, tại sao những con khác còn không chạy? Lẽ nào chúng nó không sợ chết sao?

Vẻ mặt Đường Vũ Lân có chút cứng đờ, tình hình trước mắt so với phán đoán của hắn tựa hồ có hơi khang khác.

Đối với hắn, thứ uy hiếp to lớn nhất là Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa đều đã bị đánh giết, như vậy, những con Ma Hồn Đại Bạch Sa khác không phải là trước tiên nên đào tẩu sao? Đây là thiên tính đấy! Nhưng mà, thiên tính của Ma Hồn Đại Bạch Sa so với hắn tưởng tượng rõ ràng có chút khác biệt.

Làm sao bây giờ?

Trên mặt Đường Vũ Lân có chút dại ra. Đối mặt với một bầy Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa đông đảo kia, hắn thật sự có chút choáng váng.

Đừng thấy hắn giết chết Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa nhìn như rất thuận lợi, nhưng mà, gánh chịu một đợt công kích mãnh liệt như vậy, hơn nữa còn bùng nổ sau đó, thể năng, hồn lực của hắn đều đã tiêu hao rất nhiều. Hiện tại, thực lực hắn vẫn chưa tới 1/3 trạng thái đỉnh cao. Mà thứ hắn phải đối mặt, là hơn 40 con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa đấy!

Hắn có thể gánh vác được sao? Đáp án không thể nghi ngờ là không!

Một lần nữa bay vào trên không, trên mặt Mục Dã toát ra một ý cười trên sự đau khổ của người khác, tự nhủ: "Tiểu tử thúi, ngươi cho rằng đây là ở trên đất bằng sao? Sự khát máu của Ma Hồn Đại Bạch Sa không phải là nói chơi. Ở trong mắt chúng, chỉ có đồ ăn tăng lên thực lực của mình, dù cho là đồng loại cũng không ngoại lệ. Thi thể của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, đối với chúng nó có sức hấp dẫn rất to lớn, làm sao có khả năng cứ như thế đào tẩu, buông tha ngươi đây? E rằng, ngươi không biết được phần bản năng này của bọn chúng rồi đi?"

Đường Vũ Lân đúng là không biết, và hắn cũng không cách nào hồi phục lại tinh thần, vẫn như thế ngu người tại chỗ. Bởi vì bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa đã tới gần rồi.

Một luồng ánh sáng trắng từ bốn phương tám hướng bay vụt mà tới. Không thể tránh khỏi!

Đường Vũ Lân thoạt tiên đưa ra phản ứng chính xác nhất, hắn thả lỏng người nhảy một cái, một lần nữa chui tọt vào bên trong sống lưng của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, đồng thời cuộn tròn cơ thể của mình lại.

"Ầm!!"

Vô số tiếng ầm ầm vang lên, thi thể Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa bị oanh kích nát tan. Thế nhưng, coi như là thi thể, vẫn là tồn tại đã tu luyện cả vạn năm rồi đấy! Sức phòng ngự vẫn là tương đối cường hãn.

Đường Vũ Lân trực tiếp bị bắn rơi vào trong nước, nhưng lực trùng kích phải gánh chịu là có hạn.

Nhóm lớn Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa ùa lên, nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện, cũng không phải tất cả đều hướng về phía mình. Không ít Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa lại nhằm vào những phần thi thể bị phá nát kia.

Mịa nó, ngay cả lão đại của mình đều ăn! Đường Vũ Lân vốn luôn tao nhã lễ độ, cũng không nhịn được văng tục ở trong lòng. Đám này, vẫn đúng không hổ là súc sinh mà!

Đường Vũ Lân cuối cùng cũng coi như hiểu rõ được đặc tính của Ma Hồn Đại Bạch Sa là cái gì, vì vậy không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Đã như vậy, thứ mình phải đối mặt, cũng sẽ không phải là toàn bộ bầy Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa kia.

Từng cây Lam Ngân Thảo nhanh chóng được thả ra ngoài, dùng sức ép về phía dưới một chút, mang theo thân thể của hắn bay lên trời. Nhất định phải rời xa thi thể Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa bên này, mình mới có thể thu được một chút hi vọng sống.

Lam Ngân Thảo đánh thẳng xuống mặt biển, mang theo hắn hướng về phương xa chạy trốn. Lúc này, trong biển rộng đã hoàn toàn đỏ ngầu, tất cả Lam Ngân Thảo Đường Vũ Lân thả ra đều nhiễm phải máu tươi của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, mặt trên màu xanh lam óng ánh long lanh bị một tầng đỏ như màu máu bám vào, ở bên trong ánh trăng chiếu rọi, rực lên một vẻ đẹp yêu dị.

Phía dưới, một con Ma Hồn Đại Bạch Sa vọt lên, truy sát hắn.

Tay phải Đường Vũ Lân đưa ra, một luồng hào quang màu bạc từ trong tay bắn ra. Ngân Quang lập tức được một dây Lam Ngân Thảo quấn lấy. "Ầm" một tiếng, nó đánh thẳng vào giữa đầu Ma Hồn Đại Bạch Sa. Sức mạnh cường hãn trực tiếp một lần nữa đập văng con cá mập xuống dưới biển. Đường Vũ Lân lôi kéo Lam Ngân Thảo, thu hồi Linh Đoán Trầm Ngân Chuy của mình. Cùng lúc đó, thân hình hắn lấp loé, mũi chân điểm nhẹ một cái lên trên mặt biển. Dây leo một lần nữa oanh kích vào biển cả, đẩy hắn lên phía trên.

Đúng lúc này, một vòng gợn sóng quỷ dị đột nhiên từ dưới mặt biển bắn lên, tiếp đó, mấy chục cột nước dựng thẳng lên trời.

Gợn sóng kia chạm vào cơ thể Đường Vũ Lân, nhất thời khiến toàn thân

hắn cứng đờ, dòng máu trong cơ thể tựa hồ cũng nhẹ nhàng rung động theo gợn sóng kia vậy. Huyết thống chịu ảnh hưởng, thân thể đương nhiên cứng ngắc, thậm chí ngay cả lớp Kim Lân do Hoàng Kim Long Thể tạo ra cũng đều bị thu hồi lại.

Chương 578: Võ Hồn tiến hóa

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Không tốt!

Trong lòng Đường Vũ Lân mới vừa dâng lên cái ý niệm này, thân thể của hắn liền bị một luồng vòi rồng cực kỳ cường hãn xung kích văng thẳng lên trời.

Ma Hồn Đại Bạch Sa chính là bá chủ của biển cả, đây không phải là nói chơi. Thứ hắn vừa phải chịu đựng, chính là Ma Hồn Sóng Gợn, tuyệt chiêu do mấy con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa đồng thời phóng thích.

Ở thời điểm đi săn trong đại dương, Ma Hồn Sóng Gợn của Ma Hồn Đại Bạch Sa có thể làm cho con mồi trong nháy mắt mất đi năng lực phản kháng, sau đó sẽ bị nuốt chửng.

Lại nói vận khí của Đường Vũ Lân quả thật không tệ. Nếu như lúc trước không phải con Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa kia cho rằng hắn đã mất đi sức kháng cự ngay lần công kích đầu tiên, chỉ cần nó cho hắn nếm thử Ma Hồn Sóng Gợn bằng tu vi vạn năm của nó, Đường Vũ Lân liền trực tiếp quỳ.

Đương nhiên, nếu như vậy, Mục Dã cũng tuyệt đối có đủ thời gian cứu viện Đường Vũ Lân.

Thân thể bị va chạm, Đường Vũ Lân không nhịn được một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thương thế do Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa mang đến lúc trước thật vất vả mới đè xuống được, lần thứ hai bạo phát.

Ngũ tạng như thiêu đốt, khí huyết điên cuồng phun trào không thể khống chế, nguy cơ trí mạng cuối cùng cũng đã đến.

Một con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa có thể hình to lớn hơn những con khác vài phần đã chờ sẵn ở phía dưới. Mắt thấy Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, nó đột nhiên nhảy vút lên, mở to miệng, phun thẳng một luồng Ma Hồn Sóng Gợn bao trùm lấy Đường Vũ Lân, đồng thời cũng nhắm về phía hắn mà cắn nuốt.

Đường Vũ Lân cắn chặt hàm răng, thừa dịp trước khi đợt Ma Hồn Sóng Gợn thứ hai tiếp cận, từng vòng Lam Ngân Thảo điên cuồng quấn quanh, tạo thành một tầng lá chắn dày đặc, bao phủ toàn bộ cơ thể mình.

Huyết thống không cách nào điều động, thứ hiện tại hắn có thể dựa vào, cũng chỉ có Võ Hồn của mình mà thôi.

Sóng Gợn giáng lâm, cơ thể Đường Vũ Lân một lần nữa cứng đờ, nhưng Lam Ngân Thảo vẫn như cũ kiên cường che chắn cho toàn bộ thân thể của hắn, hóa thành một cái kén lớn màu xanh lam. Hy vọng duy nhất của Đường Vũ Lân chính là thời điểm mình bị đối phương cắn một cái sẽ không bị cắn chết ngay. Chỉ cần có cơ hội để cho hắn một lần nữa khống chế được huyết mạch lực, hắn sẽ có khả năng sống sót.

"Tạp!!" Ma Hồn Đại Bạch Sa táp thẳng một cái vào chiếc kén lớn màu xanh kia.

Sức mạnh khủng bố của cú táp tạo ra một sức nghiền ép to lớn. Tầng ngoài Lam Ngân Thảo liên tục gãy vỡ. Trên mỗi một nhánh Lam Ngân Thảo đều lập loè ánh sáng màu lam chói mắt. Tuy vậy, chung quy chúng vẫn chỉ là Lam Ngân Thảo, chung quy không cách nào thật sự ngăn cản được hàm răng nhọn của Ma Hồn Đại Bạch Sa.

Răng nhọn là vũ khí kinh khủng nhất của cá mập, Ma Hồn Đại Bạch Sa đương nhiên cũng là như vậy.

Áp lực khủng bố khiến cho Đường Vũ Lân có thể nghe được rõ ràng từng tiếng răng rắc khi xương cốt mình bị nghiền ép, huyết mạch vốn cuồn cuộn bỗng nhiên đông đặc lại. Có lẽ bởi vì bị đè ép, mà lúc này khí huyết không thông.

Sức ép to lớn khiến Đường Vũ Lân cảm thấy máu dồn lên não, toàn thân đỏ rực màu máu bầm bất thường.

Con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa này dùng toàn lực cắn vậy mà không thể nghiền nát được đồ ăn trong miệng, khiến nó cực kỳ phẫn nộ. Cái miệng rộng một lần nữa mở ra, lại một lần táp xuống.

Lần này, Đường Vũ Lân dù như thế nào cũng không kiên trì được.

Mục Dã thở dài một tiếng, thân ảnh ông đã đến bên người con Ma Hồn Đại Bạch Sa này, nắm tay phải giơ lên, định đánh thẳng xuống đầu của nó.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, ông đột nhiên nhìn thấy, từng luồng ánh lam pha lẫn hoàng kim đột nhiên sáng lên từ trong lớp Lam Ngân Thảo đang bao phủ lấy thân thể Đường Vũ Lân.

Tiểu tử này còn có hậu chiêu?

Mục Dã nhất thời chần chờ một chút. Đây là cơ hội kích phát cuối cùng! Chỉ cần còn có khả năng, ông đều sẽ không can dự. Bởi vì một khi kết thúc, liền mang ý nghĩa, Đường Vũ Lân không cách nào thực sự trở thành một thành viên của Bản Thể Tông, không cách nào chân chính nắm giữ năng lực của Bản Thể Tông.

"Táp!!" lần thứ hai cắn xuống.

Thế nhưng, không hề như dự liệu là cắn nát đám Lam Ngân Thảo, ánh sáng lam pha lẫn hoàng kim kia, đột nhiên trở nên cực kỳ óng ánh. Thậm chí còn chiếu rọi sáng rực cả một vùng biển.

Thân thể con Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa kia tựa hồ cứng đờ một thoáng. Tiếp đó, Mục Dã liền nhìn thấy, ở bên trong chiếc kén lớn màu hoàng lam kia, từng cây Lam Ngân Thảo đột nhiên điên cuồng sinh sôi. Chúng nó cấp tốc chui vào bên trong thân thể con Ma Hồn Đại Bạch Sa, rồi nhanh chóng lan tràn ra chung quanh. Một luồng khí tức khó có thể hình dung mau chóng bắn ra phía ngoài.

Đó là hơi thở sự sống cực kỳ nồng đậm, dù cho là ở trong biển rộng này, cũng vẫn như trước vô cùng nồng đậm.

Từng cây Lam Ngân Thảo chui vào biển cả, nước biển dập dờn, màu máu đỏ trong biển nhanh chóng rút đi, một lần nữa biến thành trong suốt. Mà

hào quang hoàng lam do Lam Ngân Thảo tỏa ra càng lúc càng tạo ra những quầng sáng chói lọi sáng ngời. Ánh sáng lóa mắt khiến cả một vùng biển trở nên sáng rực, xinh đẹp lộng lẫy.

Kén lớn tránh thoát khỏi cái miệng rộng của Thiên Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Mà con cá mập trắng kia cũng bị Lam Ngân Thảo đánh bay ra ngoài, nhưng cũng không hề bị trọng thương.

Kén lớn màu hoàng lam vốn nằm ngang bỗng dựng thẳng lên, từng vòng xoắn Lam Ngân Thảo mang theo vầng sáng màu xanh lam dần nở rộ, lan tỏa ra bên ngoài.

Không hiểu tại sao, ở bên trong gợn sóng tràn ngập hơi thở sự sống này, ở bên dưới từng vòng Lam Ngân Thảo màu hoàng lam nhộn nhạo kia, hết thảy đám Ma Hồn Đại Bạch Sa cuồng bạo đều đang trở nên bình tĩnh lại. Chúng nó không tiếp tục điên cuồng, không còn khát máu, tất cả đều ngẩng đầu lên, nhìn chiếc kén lớn kia chậm rãi trôi nổi đến chỗ càng cao hơn, phóng thích càng nhiều dây leo màu lam pha lẫn màu hoàng kim.

Thành công rồi!

Mục Dã vui mừng khôn xiết. Dị tượng như thế xuất hiện ở trên người một tên Tam Hoàn Hồn Tôn, chỉ có thể mang một ý nghĩa duy nhất, chính là, Võ Hồn của hắn sắp thức tỉnh lần hai. Ở trước nguy cơ sống còn, trải qua 49 ngày mài dũa, cuối cùng hắn cũng sắp thức tỉnh rồi.

Với tu vi và sự từng trải của Mục Dã, vậy mà lúc này tốc độ tim đập của ông vẫn không ngừng gia tăng. Thức tỉnh vào ngày thứ 49, điều này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là huyết mạch ẩn giấu sâu trong người hắn cực kỳ mạnh mẽ, mạnh mẽ đến trình độ khó có thể tưởng tượng được.

Là cái gì? Đến tột cùng là cái gì?

Dây leo Lam Ngân Thảo không ngừng mở rộng ra bên ngoài, hào quang hoàng lam trở nên càng ngày càng mãnh liệt. Màu xanh lam là màu sắc vốn có Lam Ngân Thảo, mà màu hoàng kim lại là màu từng đường gân của lá, của thân cây *. Mà vào giờ khắc này, nguyên nhân khiến mặt biển sáng rực, chính là ánh sáng trên từng đường gân lá trở nên càng lúc càng cường thịnh.

* *diệp mạch*

Những dây leo Lam Ngân Thảo này dùng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ được càng ngày càng trở nên thô to, mà lớp diệp mạch bên trong cũng bắt đầu xuất hiện dị biến thấy rõ. Bên trong từng đường diệp mạch kia, hoa văn màu vàng dồn vào bên trong. Ở bên trong ánh sáng chói mắt, tạo thành biến dị kỳ lạ.

Mặt ngoài dây leo Lam Ngân Thảo, dường như đã nở hoa vậy, nổi lên từng khối vảy màu lam óng ánh. Dáng dấp những chiếc vảy kia, thật bất ngờ chính là hình thoi.

Võ Hồn thức tỉnh lần hai có thể ẩn giấu bên trong Lam Ngân Thảo sẽ là cái gì? Là Lam Ngân Hoàng trong truyền thuyết sao?

Hô hấp của Mục Dã bắt đầu trở nên gấp gáp hơn. Ở trong lịch sử nhân loại, ghi chép về Võ Hồn từ Lam Ngân Thảo thức tỉnh thành Lam Ngân Hoàng chỉ có một lần duy nhất. Mà lần đó, đã lưu truyền suốt cả ký ức 20 ngàn năm dài đằng đẵng của Đấu La Đại Lục.

Bởi vì, người kia chính là người đã từng dẫn dắt Hồn Sư nhân loại phản kháng Võ Hồn Điện, đồng thời cuối cùng chiến thắng Điện chủ Võ Hồn Điện năm đó đã trở thành thần, một đời thiên kiêu, nhân vật linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất của Sử Lai Khắc học viện, người sáng lập Đường Môn, cũng là Hồn Sư được ca tụng là người vĩ đại nhất trong toàn thể thế giới loài người, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam.

Năm đó, ông ta là Song Sinh Võ Hồn, trong đó Chủ Võ Hồn chính là Lam Ngân Thảo. Sau đó cùng với tu vi tăng lên, Võ Hồn cuối cùng cũng thức tỉnh lần hai, hóa thành Lam Ngân Hoàng, cuối cùng đặt xuống nền móng vững chắc để thành thần.

Nếu như Võ Hồn thức tỉnh lần này của Đường Vũ Lân cũng là Lam Ngân Hoàng, trước mắt sẽ là cảnh tượng như thế nào đây!

Thời khắc này, trong lòng Mục Dã nhiệt huyết sôi trào.

Võ Hồn Lam Ngân Hoàng 20 ngàn năm chưa từng xuất hiện, không một ai biết sẽ cường đại đến cỡ nào, sẽ có đặc tính như thế nào? Mà hiện tại, người này lại chính là đệ tử của mình, đây là vinh quang đấy! Vinh quang

thuộc về Bản Thể Tông.

Phải biết, thời điểm Đường Tam tung hoành vô địch ở trên đại lục, vẫn còn chưa có Bản Thể Tông đâu.

Biến hóa của Lam Ngân Thảo càng lúc càng lớn, ánh sáng chung quanh cũng càng ngày càng cường thịnh, kén lớn hoàng lam từ từ mở ra, lộ ra Đường Vũ Lân bên trong.

Thân thể hắn trần trụi trôi nổi ở giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân đều hiện lên một tầng hào quang hoàng lam. Vào lúc này, hắn lại như là một phần của Lam Ngân Thảo. Ở sau lưng của hắn, một cây Lam Ngân Thảo đặc biệt to lớn chậm rãi mở ra, phần đỉnh chóp hé mở, giống như một đóa hoa Tulip khổng lồ.

Hào quang hoàng lam vàng óng từ trên trời giáng xuống, từng cây dây leo kia dần dần lớn lên bằng cánh tay người trưởng thành, từng khối vảy dần dần ngưng kết lại thành thực chất. Ba cái Hồn Hoàn màu tím trên người Đường Vũ Lân sáng lóng lánh, ở trong ánh hào quang hoàng lam chiếu rọi, cũng bị nhuộm đẫm sắc màu lung linh.

Lớp diệp mạch ở bên trong dây leo cuối cùng cũng từng bước hoàn thành sáp nhập, thoạt nhìn vậy mà khá giống dáng dấp xương cốt, thậm chí như là cột sống.

Dây leo màu xanh lam, cột sống màu vàng, vảy màu hoàng lam vàng óng. Đây chính là Lam Ngân Thảo mới tinh, hoặc có thể nói là, Lam Ngân Hoàng!

Mặt ngoài thân thể Đường Vũ Lân, hào quang màu hoàng kim nhạt bắt đầu nổi lên, sau đó từ từ biến thành màu vàng sáng sủa. Từng khối vảy xuất hiện, khí tức trên người hắn cũng bắt đầu dần dần tăng lên.

Một luồng sức hút vô hình từ trên người hắn bắn ra. Cách đó không xa, cái Vạn Niên Hồn Hoàn màu đen vốn xuất hiện từ lúc nãy, đột nhiên nhanh như tia chớp bay vụt thẳng về phương hướng của hắn.

Dung hợp Hồn Hoàn?

Tu vi của hắn đột phá đến cấp 40? Ở trong quá trình Võ Hồn thức tỉnh lần

hai, hồn lực Đường Vũ Lân cuối cùng cũng đột phá cực hạn, tiến vào cảnh giới cấp 40.

Chương 579: Hồn Linh Bá Vương Long!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Sự ngạc nhiên mừng rỡ hắn mang lại cho Mục Dã thực sự là quá nhiều. Tuy rằng Mục Dã cũng không nắm chắc Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa có phải là sẽ thích hợp để Đường Vũ Lân hấp thu hay không, nhưng vào lúc này, đương nhiên ông sẽ không ngăn cản tất cả những thứ này phát sinh. Dù sao cũng chính là Vạn Niên Hồn Hoàn đấy, mà không phải là Vạn Niên Hồn Linh. Hồn Hoàn dung hợp sẽ không ảnh hưởng đến tinh thần lực của Hồn Sư. Muốn thu được một cái Vạn Niên Hồn Hoàn khó khăn cỡ nào? Đây lại còn do chính bản thân hắn giết chết, thân thể tự mình hấp thu, hẳn là sẽ có lợi đối với thân thể hắn mới đúng.

Mắt thấy, Hồn Hoàn màu đen này cũng đã bay vụt đến trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân, sau đó từ từ hạ xuống.

Ở dưới tình huống Võ Hồn thức tỉnh lần hai, Mục Dã không hề lo lắng chút nào về việc liệu Đường Vũ Lân có hấp thu được cái Hồn Hoàn vạn năm này hay không. Cường độ cơ thể hắn vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa, tinh thần lực chí ít cũng là Linh Hải Cảnh trở lên. Bằng không căn bản không thể kiên trì được kiểu khổ tu nhiều ngày như vậy.

Ròng rã 49 ngày đấy! Dù cho là ông năm đó, ở dưới sự huấn luyện ma quỷ của Tông chủ Bản Thể Tông đời trước, cũng chỉ cần 28 ngày đã hoàn thành Võ Hồn thức tỉnh lần hai. Phải biết, loại huấn luyện ma quỷ kích thích tiềm năng này, càng về sau, thống khổ cũng càng lớn, càng đáng sợ hơn.

Đường Vũ Lân vậy mà đã kiên trì tròn 49 ngày. Đây ngoại trừ nhờ vào tiềm năng cực lớn của hắn, không thể phủ nhận sự quyết tâm và cố gắng của ý chí tinh thần. Bằng không đã sớm tan vỡ từ lâu.

Khiến Mục Dã cảm thấy kinh ngạc trong quá trình huấn luyện chính là, tuy

rằng đứa nhỏ này cũng sẽ vô cùng thống khổ, thậm chí đau đến không muốn sống. Nhưng chỉ cần tỉnh lại sau giấc ngủ, chỉ cần có ăn, sau khi ăn uống no đủ, mặt hắn liền đầy vẻ thỏa mãn. Đây là vô tư đến dường nào cơ chứ! Ngày hôm sau quay lại, càng áp chế càng hăng.

Ở tình huống bình thường, những người trải qua đặc huấn như vậy hẳn là sẽ càng ngày ngày uể oải mới đúng. Mà hắn thì ngược lại, hai ngày đầu tiên có chút không quen, mà vào sau đó, lại có chút thích thú, căn bản cũng không hề cảm thấy đây là gánh nặng gì cả. Năng lực hồi phục của cơ thể hắn cũng cực kỳ cường hãn, tất nhiên phần nào cũng nhờ những bữa ăn là các thiên tài địa bảo giàu dinh dưỡng chống đỡ, nhưng tiền đề cũng là phải tiêu hóa được mới tính nha! Luận về ăn cơm, hắn đúng là người có sức ăn kinh khủng nhất mà Mục Dã từng gặp.

Vạn Niên Hồn Hoàn, với tố chất thân thể, ý chí tinh thần của hắn, việc hấp thụ đương nhiên sẽ không thành vấn đề. Đây là chuyện rõ rành rành. Đệ tứ Hồn Hoàn là vạn năm, đây tuyệt đối là tình trạng tương đối ổn, sẽ đặt xuống nền móng vững chắc cho việc tu luyện phía sau. Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa, cường độ của nó cũng đã đủ, chỉ là không biết độ khớp với Võ Hồn của hắn ra làm sao?

Chớp mắt, Hồn Hoàn màu đen này đã từ nơi đỉnh đầu Đường Vũ Lân chậm rãi hạ xuống, liền định hòa làm một thể cùng với hắn.

Đột nhiên, dị biến xuất hiện.

Một tiếng rít gào trầm đục đột nhiên phát sinh từ trên người Đường Vũ Lân. Đây tuyệt đối không phải là âm thanh của bản thân hắn. Tiếp đó, một quang ảnh liền ngưng tụ ra ở trên đỉnh đầu hắn, hất văng cái Hồn Hoàn màu đen ở bên ngoài.

Đó là cái gì?

Mục Dã chăm chú nhìn lại. Ông giật mình nhìn thấy, trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân vậy mà lại có thêm một cái huyễn ảnh nho nhỏ, rõ ràng là một cái đầu cực lớn, hai chân mạnh mẽ tráng kiện, một đôi móng vuốt sắc bén, còn có cái đuôi siêu dài.

Thứ này...làm sao thoạt nhìn, lại giống như loại sinh vật viễn cổ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, Bá Vương Long, vậy hả!?

Mục Dã nhận thức Đường Vũ Lân cũng đã được một quãng thời gian, ông biết Hồn Linh thứ nhất của Đường Vũ Lân là Phế Hồn Linh. Sau đó mới được hắn từ từ bồi dưỡng tăng lên, tên là Kim Ngữ.

Nhưng mà, con Bá Vương Long nhỏ bé này lại là thế nào?

Một màn càng làm ông kinh ngạc phát sinh, quang ảnh Bá Vương Long chợt ngẩng đầu lên, miệng rộng mở ra, nó bỗng dưng nhảy một cái, chỉ một cái táp đã nuốt gọn Hồn Hoàn màu đen vào trong miệng của mình. Sau đó, còn làm bộ dáng nhai nhồm nhoàm mấy cái, cứ như vậy ăn sạch.

Ăn Hồn Hoàn? Đây là tình huống thế nào vậy? Dù cho Mục Dã kiến thức rộng rãi, tình huống như thế cũng chưa từng nghe thấy bao giờ!

Tiểu Bá Vương Long chép chép chép miệng, tiếp đó, nó ngửa mặt lên trời rít vang một tiếng. Ở trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân, nó bỗng dưng nhảy lên, trong lúc Mục Dã còn đang trợn mắt ngoác mồm nhìn kỹ, nó nhanh chóng lớn lên. Thoắt cái, đã biến thành quang ảnh to lớn cao tới 60 mét có hơn, hung lệ khí đột nhiên bạo phát, áp bức những con Ma Hồn Đại Bạch Sa xa xa kia từng con từng con một mau chóng chui vào trong biển sâu, không dám tiếp tục tới gần nửa phân.

Như tơ như sợi, từng làn từng làn sương mù ám kim rực rỡ từ trên người con Bá Vương Long này lan ra, sau đó từ bốn phương tám hướng chui vào trong thân thể Đường Vũ Lân.

Những quang vụ ám kim này đầu tiên là quay chung quanh những dây Lam Ngân Thảo, sau đó tiếp tục theo Lam Ngân Thảo tiếp tục hướng lên trên, mãi đến tận khi chui vào trong cơ thể hắn.

"Hống ——!!" lại là một tiếng gào thét ngập trời, trong thanh âm của Bá Vương Long rõ ràng ngập tràn phấn khởi.

Chuyện này...

Mục Dã há hốc mồm, ông vạn vạn không ngờ tới sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy. Quang ảnh Bá Vương Long này là từ đâu mà đến? Nhìn qua khá là giống Hồn Linh, nhưng chưa từng nghe nói còn có người có thể dự trữ sẵn một cái Hồn Linh trên người, đợi được đến thời điểm thăng cấp mới

hấp thu!

Thân ảnh Bá Vương Long to lớn dần dần thu nhỏ lại, trên từng dây leo Lam Ngân Hoàng màu xanh lam của Đường Vũ Lân, cũng dần dần có thêm một vệt ám kim sắc. Màu xanh lam vốn có đã dần dần biến thành sắc xanh ngọc, màu sắc càng thêm thâm thúy. Bên trong những đường gân lá như xương sống kia cũng lặng yên biến thành màu ám kim, nhìn qua càng thêm cường hãn.

Hồn Linh Bá Vương Long, quả nhiên là Hồn Linh Bá Vương Long! Võ Hồn Lam Ngân Thảo nhỏ yếu như vậy, lại dung hợp với Hồn Linh Bá Vương Long, đây là tình huống mà người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Không, hiện tại Võ Hồn của Đường Vũ Lân, đã không còn là Lam Ngân Thảo nữa, mà là Lam Ngân Hoàng. Cũng chỉ có Lam Ngân Hoàng, mới có thể chịu đựng được Hồn Linh mạnh mẽ như vậy chăng? Chỉ là không biết hồn kỹ thứ nhất mà Hồn Linh Bá Vương Long này mang lại cho Lam Ngân Hoàng của Đường Vũ Lân sẽ là cái gì?

Đáng tiếc, không phải hắn còn có Huyết Thống Hồn Hoàn sao? Nếu như Bá Vương Long dung hợp ở trong huyết mạch của hắn thì tốt biết bao nhiêu. Đây chính là tồn tại mạnh mẽ, đủ để sánh ngang với Chân Long đấy! Hồn Linh bất khuất trong truyền thuyết. Bất khuất vậy, tại sao sẽ chọn hắn chứ? Cùng với kinh ngạc, Mục Dã lại càng thêm mừng rỡ. Càng ngày ông càng cảm thấy, việc mình buông bỏ định kiến, không tiếc tất cả cũng phải thu nhận Đường Vũ Lân làm đồ đệ là lựa chọn chính xác cỡ nào.

Một vòng Hồn Hoàn đen kịt như mực chậm rãi từ dưới chân Đường Vũ Lân bay lên. Khí thế của hắn cũng một lần nữa mau chóng tăng cao. Trải qua quá trình lâu như vậy, hắn rốt cục cũng trở thành Tứ Hoàn Hồn Tông cuối cùng bên trong đoàn đội của mình.

Khí tức trở nên càng ngày càng mạnh hơn, từng cây dây leo Lam Ngân Hoàng này nhẹ nhàng quay động ở trên mặt nước. Lúc trước đã thô to như cánh tay, sau khi dung hợp đệ tứ Hồn Hoàn, dây leo bắt đầu dần dần trở nên càng thêm cường tráng. Chỉ chốc lát, cũng đã dày như bắp đùi.

Võ Hồn biến hóa to lớn, không thể nghi ngờ tượng trưng cho sự phát triển của bản thân. Lam Ngân Hoàng cộng thêm Bá Vương Long, đây vốn là

chuyện không phù hợp với lẽ thường. Nhưng dưới sự ảnh hưởng của huyết mạch Kim Long Vương bên trong cơ thể Đường Vũ Lân, vậy mà đã hợp thành một thể.

Mục Dã xuýt xoa một tiếng trong lòng. Bắt đầu từ bây giờ, e rằng sẽ không còn có người nào sẽ nói Võ Hồn của Đường Vũ Lân nhỏ yếu nữa. Xem ra, đệ tứ Hồn Hoàn này của hắn hẳn là một kỹ năng giúp tăng phúc toàn diện cho bản thân Võ Hồn.

Từng ánh hào quang từ từ thu lại, Đường Vũ Lân chậm rãi mở hai con mắt ra. Trong nháy mắt đó, một vệt hàn ý lạnh băng từ trong tròng mắt của hắn lóe lên một cái rồi biến mất.

Bởi vì Mục Dã vẫn luôn cẩn thận quan sát hắn, ông giật mình phát hiện, thời điểm Đường Vũ Lân mở mắt ra, con ngươi trong mắt hắn lại dựng thẳng tắp, tràn ngập ánh sáng lạnh lùng và khát máu. Nhưng loại dấu hiệu này cũng chỉ kéo dài trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, từ từ trở nên thanh minh hơn.

Hắn là một ít biến hóa đặc thù do sau khi Hồn Linh Bá Vương Long hòa vào đem lại. Khôi phục như cũ là tốt rồi.

Đường Vũ Lân vẫn luôn biết được biến hóa của cơ thể mình. Lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập cảm giác mạnh mẽ không gì sánh kịp, đặc biệt là Lam Ngân Thảo của mình, cũng không tiếp tục là dây leo, cành lá nhỏ yếu nữa. Mỗi một cây Lam Ngân Thảo cũng giống như là thân thể mình kéo dài, đều nắm giữ sức mạnh to lớn của mình.

Hắn cuối cùng đã hiểu được lúc trước Bá Vương Long biến mất là đi tới nơi nào. Nó vậy mà hóa thành Hồn Linh, vẫn luôn ẩn núp ở bên trong thân thể mình, mãi đến tận sau khi mình đột phá tứ hoàn, mới chủ động hòa vào trong cơ thể.

Chương 580: Thức tỉnh lần hai hoàn thành!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Biến hóa do Bá Vương Long mang đến còn rất xa không chỉ là phương diện Võ Hồn hay Hồn Hoàn. Lúc này trong cơ thể Đường Vũ Lân khí huyết dâng trào, đã dồi dào đến cực hạn, đến mức dù cho hắn không chủ động khống chế, khí huyết dồi dào đã chủ động đi xung kích đạo phong ấn Kim Long Vương thứ 5 trong cơ thể.

Lúc này ý thức Đường Vũ Lân đã hoàn toàn khôi phục, nỗ lực khống chế để cho khí huyết mình bình tĩnh lại, nhưng đạo phong ấn thứ 5 vẫn buông lỏng thấy rõ. Không cần hỏi Lão Đường, Đường Vũ Lân cũng có thể cảm nhận được, trải qua 49 ngày mài giũa này, ăn uống thỏa thuê tinh hoa huyết nhục của lượng lớn Hải Hồn Thú, hiện tại muốn xung kích đạo phong ấn thứ 5 là chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn thành.

Cùng với tu vi tăng lên tới tứ hoàn, thực lực tổng hợp của chính mình đã một lần nữa nhảy vọt lên một tầm cao mới. Đặc biệt là Võ Hồn Lam Ngân Thảo thức tỉnh lần hai, chuyện này quả thật là chuyện tốt mà hắn vạn vạn không ngờ tới đấy!

Cho tới nay, chỗ cường hãn nhất của hắn đều là sức mạnh do huyết thống Kim Long Vương đem lại. Đem ra so sánh, Võ Hồn của hắn liền trở nên nhỏ bé không đáng kể. Nhưng trải qua sự tăng trưởng vừa rồi, Đường Vũ Lân đã cảm nhận được đầy đủ sự mạnh mẽ của Lam Ngân Thảo sau khi tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng đạt đến mức nào.

Nếu như một lần nữa đối mặt bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa lúc trước, hiện tại hắn đã có lòng tin đủ sức đánh tan bọn chúng.

Tứ hoàn, mang ý nghĩa hắn còn đồng thời thăng cấp thành Đoán Tạo Sư cấp 6. Tứ hoàn, cũng mang ý nghĩa hắn có tiền vốn để trở thành Nhất Tự

Đấu Khải Sư.

Vạn Niên Hồn Linh, Bá Vương Long, mang ý nghĩa tương lai hắn tiếp tục tu luyện tới lục hoàn, thậm chí là thất hoàn đều sẽ không cần tìm một cái Hồn Linh khác.

Rốt cục bước ra được một bước này rồi! Thực sự là không dễ dàng. Tuy nói sau khi đạt cấp 40, việc tu luyện hồn lực sẽ càng thêm gian nan, nhưng vượt qua được một bước khó khăn này, Võ Hồn của chính mình sản sinh tiến hóa lần hai, tốc độ tu luyện chí ít cũng không thể chậm hơn so với các đồng bạn. Mình bây giờ bất quá chỉ mới 15 tuổi, còn có đầy đủ thời gian.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, từng cây dây leo Lam Ngân Thảo lặng yên nhảy múa, tự mình biến lớn, trôi nổi trên mặt biển, chống đỡ lấy thân thể Đường Vũ Lân.

"Lão sư." Đường Vũ Lân nhìn về phía Mục Dã.

Mục Dã vui mừng nói: "Cuối cùng cũng coi như là hoàn thành thức tỉnh lần hai rồi. Cảm giác như thế nào?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Bay bổng cực kỳ, ta vậy cũng coi như là khổ tận cam lai, đúng chứ?"

Mục Dã gật gù, "Đối với ngươi mà nói, tháng ngày khó khăn nhất đã qua, phần huấn luyện sau đó, sẽ ung dung hơn một ít."

Sắc mặt Đường Vũ Lân hơi cứng đờ, "Lão sư, ngài xem đều đã lâu như vậy rồi, có phải là nên để ta nghỉ ngơi mấy ngày không!"

Mục Dã trầm giọng nói, "Người không học như ngọc không mài, tuổi tác hiện tại của ngươi là độ tuổi tốt nhất để bồi đắp nền móng, làm sao có thể nghỉ ngơi? À mà thôi, đêm nay liền để ngươi nghỉ ngơi vậy!" Vừa nói, ông lướt người đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân, túm lấy hắn, mang theo hắn bay lên trời.

Từng cây Lam Ngân Thảo lập lòe ánh sáng hoàng kim lộng lẫy dồn dập biến mất, sau đó thu hồi vào bên trong cơ thể Đường Vũ Lân. Hai người đuổi theo phương hướng thuyền lớn mà đi.

Sáng sớm, thời điểm Đường Vũ Lân tỉnh lại từ bên trong minh tưởng, sắc trời bên ngoài mới tờ mờ sáng. Hắn vội vàng đi ra ban công, hướng về phương đông, chờ đợi những ánh sáng tím đầu tiên của ngày mới.

Quả nhiên thật khác biệt! Võ Hồn tiến hóa, Lam Ngân Thảo biến thành Lam Ngân Hoàng, tốc độ tu luyện hồn lực tăng lên thấy rõ. Dù cho ở trên đại dương cũng không thích hợp cho Thực Vật Hệ Võ Hồn tu luyện, Đường Vũ Lân vẫn như trước cảm nhận được tốc độ tu luyện của mình tăng lên gấp 3 lần so với trước đây.

Đây chính là cảm giác nắm giữ Võ Hồn cường đại sao? 49 ngày bồi hồi ở bên bờ sinh tử để kích phát tiềm năng, rốt cục đánh thức sức mạnh bản nguyên tận cùng của Lam Ngân Thảo, cái cảm giác này thật tốt biết bao!

Hắn thực sự cảm thấy biết ơn Mục Dã từ tận đáy lòng. Không có Mục Dã lão sư, sẽ không có mình bây giờ.

Tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, mặt trời cũng đã hoàn toàn nhô ra khỏi mặt biển, đem ánh sáng màu vàng óng bao phủ ở trên hai chiếc thuyền lớn.

Một đường đi tới, đã vượt qua 2/3 đoạn đường, khoảng cách đến Tinh La Đại Lục càng lúc càng gần.

Mấy ngày qua, Ban Tổ chức cũng thường thường sẽ có những hoạt động giao lưu, giúp sự gần gũi của sứ đoàn hai bên cũng theo đó từ từ tăng lên.

Đẩy cửa phòng ra, Đường Vũ Lân đang chuẩn bị đi gõ cửa phòng Cổ Nguyệt gọi nàng cùng đi ăn điểm tâm, thì cánh cửa phòng xéo bên đối diện mở ra. Hứa Tiểu Ngôn từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy Đường Vũ Lân, nàng đột nhiên sửng sốt một chút, "Đội trưởng, ngươi..."

Đường Vũ Lân cười nói: "Làm sao vậy Tiểu Ngôn. Làm gì nhìn ta như vậy? Không quen biết?"

Hứa Tiểu Ngôn lắc lắc đầu, "Không phải! Chỉ là thật giống như ngươi có chút khác biệt. Da dẻ ngươi bảo dưỡng kiểu gì tốt như vậy, cứ như là tự tỏa sáng. Còn hơi thở của ngươi nữa, khiến ta có chút sợ hãi."

"Hả?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, theo bản năng thu liễm khí tức bản thân lại. Lúc này Hứa Tiểu Ngôn mới thả lỏng mấy phần, "Giờ thì được rồi."

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, "Tối hôm qua tu luyện có đột phá, không khống chế tốt hơi thở của chính mình, sau này hẳn là sẽ không vậy nữa."

Đúng vậy, chính hắn cũng không hề chú ý, sau khi tiến vào tứ hoàn đồng thời dung hợp với Hồn Linh Bá Vương Long, bên trong hơi thở của hắn cũng vô tình hòa lẫn với chút hung lệ khí của Bá Vương Long và hòa quyện vào khí tức Kim Long Vương sản sinh ra.

Tuy rằng Bá Vương Long hung hãn, nhưng ở trước mặt khí tức Kim Long Vương lại thể hiện ra một sự thần phục tuyệt đối. Nhưng khí tức vốn có của Kim Long Vương, dưới sự dẫn động của nó, lại nhiều thêm mấy phần hung hãn.

Chính bản thân Đường Vũ Lân không cảm giác được gì, nhưng Hứa Tiểu Ngôn thoáng cái cũng đã cảm giác được.

"Đột phá? Đội trưởng, cuối cùng ngươi cũng coi như là cấp 40 sao?" Hứa Tiểu Ngôn che miệng cười khẽ.

Đường Vũ Lân có chút lúng túng tằng hắng một cái, "Cái gì gọi là ‘cuối-cùng-cũng-coi-như’? Ta rất chậm sao?"

Hứa Tiểu Ngôn lập tức gật gù, sau đó cười vang một tràng cười như chuông bạc chạy đi.

Bọn họ trò chuyện ở bên ngoài, không cần gõ cửa, cửa phòng Cổ Nguyệt cũng đã mở ra, những người khác cũng dồn dập đi ra.

Cổ Nguyệt nghe được đoạn đối thoại lúc trước của bọn họ, kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, "Nhanh như vậy đã đột phá?"

Đường Vũ Lân gật gù, "Chung quy vẫn phải nỗ lực truy đuổi bước tiến của mọi người nha!"

Vừa vặn Diệp Tinh Lan cũng đi ra, "Những ngày gần đây, ta thử nghiệm mấy lần, một khối linh kiện hạt nhân cuối cùng thủy chung vẫn không cách

nào hoàn thành. Hiện tại ta sẽ bắt đầu chế tác Đấu Khải cho các ngươi. Đội trưởng, bắt đầu từ ngươi đi. Ta đang làm cho ngươi giáp vai phải và giáp lót cầu vai rồi. Sau khi giúp ngươi hoàn thành một linh kiện, lại chế tác cho mọi người. Hay là trước hết nên giúp ngươi hoàn thành cả một bộ?"

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, trả lời: "Vẫn là làm đều cho mỗi người từng khối linh kiện một thì hơn. Tăng sức chiến đấu của toàn thể mọi người, năng lực sinh tồn của từng cá nhân vẫn là rất quan trọng đấy! Dù sao, cũng không ai trong chúng ta biết sẽ tao ngộ cái gì ở trên Tinh La Đại Lục."

"Được." Diệp Tinh Lan cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu.

Đúng vào lúc này, đột nhiên, một loạt tiếng động ầm ầm nổ vang. Tiếp đó, thuyền lớn kịch liệt rung động một thoáng. Mấy người Đường Vũ Lân vội vàng nắm lấy một ít vật cố định trong hành lang, lúc này mới ổn định lại thân thể.

"Có chuyện gì vậy?" Đường Vũ Lân kinh ngạc hỏi.

Lúc này, hết thảy đội viên thuộc Sử Lai Khắc học viện, ngoại trừ Hứa Tiểu Ngôn lúc trước chạy đi ra, những người khác đều ở đây.

"Mọi người tập trung cùng nhau, trước tiên đều đi vào bên trong khoang của ta đi." Đường Vũ Lân vừa trầm giọng quát lên, vừa mở rộng cánh cửa phòng mình.

"Ầm ầm ầm!" Lại là một tiếng ầm ầm kịch liệt vang lên. Thuyền lớn rung động dữ dội.

Đường Vũ Lân giữ lấy cánh cửa phòng, để các bạn mình nhanh chóng tiến vào bên trong. Trong khoang nhất định an toàn hơn so với hành lang. Bởi vì khoang có ban công, bất cứ lúc nào có thể đi ra ngoài. Khoảng không gian để ứng biến sẽ có thể lớn hơn nhiều.

Chui vào khoang, Đường Vũ Lân mau chóng đi tới khu vực ban công, giữ lấy lan can nhìn ra phía bên ngoài. Hắn bên này vừa nhìn, trên mặt nhất thời toát ra vẻ kinh ngạc.

Biển cả vốn có màu xanh lam sâu thẳm, không biết từ lúc nào đã đã biến

thành màu tím than. Một cột nước cao lớn đường kính lên đến mấy chục mét từ trong biển rộng đàng xa phun ra, mạnh mẽ nện ở bên trên vòng Hồn Đạo Phòng Hộ đã được thuyền lớn kích phát, tạo ra từng luồng gợn sóng và rung động kịch liệt.

Biển màu tím? Đây là biến hóa xuất hiện từ đâu?

Đúng vào lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, cũng rơi vào bên trên ban công, chính là Tông chủ Bản Thể Tông, Mục Dã.

Chương 581: Báo thù đến rồi!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Nhìn thấy Mục Dã, những người khác đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Mục Dã trầm giọng nói: "Có Hải Hồn Thú cường đại đến đây tập kích. Các ngươi đều ở nơi này không nên cử động. Vùng biển này vô cùng nguy hiểm."

Đường Vũ Lân rùng mình trong lòng, dù cho là nắm giữ Thần Cấp Cơ Giáp, tu vi bản thân cao đến tận cấp 94, Mục Dã lão sư đều ngưng trọng như thế. Hải Hồn Thú lần này bọn họ gặp phải e rằng không bình thường!

"Lão sư, là cái gì?" Tiếng xưng hô này của Đường Vũ Lân cũng làm cho tất cả mọi người giật mình, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc thích hợp để hỏi kỹ.

Mục Dã nhíu chặt lông mày, "Thật giống như là một bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa, có quy mô lớn vô cùng, có vương giả tu vi 10 vạn năm dẫn đội. Còn có những Hải Hồn Thú mạnh mẽ khác."

Đường Vũ Lân khẽ động trong lòng, quay đầu nhìn về phía Mục Dã. Khóe miệng Mục Dã co giật một thoáng, không hề nói gì, nhưng vẻ mặt của ông rõ ràng đã nói cho Đường Vũ Lân biết rằng, những con Hải Hồn Thú hung hãn này đến đây, có quan hệ với bầy Ma Hồn Đại Bạch Sa ngày hôm qua bọn họ đối mặt.

Trên tay Mục Dã, ánh sáng lóe lên, có thêm một cái bình gốm màu trắng, "Uống đi!"

Đường Vũ Lân mở miệng bình ra, một mùi tanh nồng phả vào mặt, bên trong bình là một loại mỡ đông có màu hoàng kim.

"Đây là..."

Mục Dã nói: "Dầu cá, lấy từ phần đầu của Vạn Niên Ma Hồn Đại Bạch Sa. Đại bổ!"

Đường Vũ Lân tằng hắng một cái, thầm nghĩ trong lòng, giờ đều đã lúc nào, lão sư còn nghĩ đến ăn uống? Bất quá, hắn thích!

Hắn cũng không khách khí, ngửa đầu lên, nuốt sạch cả một bình tinh dầu cá mập kia. Nếu nói về mùi vị, thực sự là không ra sao, mùi tanh nức mũi. Nhưng sau khi nuốt xuống cổ họng, lập tức hóa thành một luồng hơi ấm truyền khắp toàn thân. Đầu óc hắn trong nháy mắt trở nên thanh minh hơn, sảng khoái vô cùng.

Mục Dã tự nhủ: "Thật không ngờ nơi đại dương sâu thẳm còn có bầy đàn Hồn Thú khổng lồ mà cường hãn như thế, hơn nữa thoạt nhìn có vẻ vô cùng mạnh mẽ. Vừa phun nước, hẳn là Thâm Hải Ma Kình, từ lực công kích mà xem, e rằng cũng phải có tu vi mười vạn năm trở lên. Thâm Hải Ma Kình Vương, Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương, thực sự là một trận chiến thật lớn mà!"

Hiện tại hầu như Đường Vũ Lân đã có thể khẳng định, những con Hải Hồn Thú trước mặt này có liên quan tới bọn họ. Nhưng nhìn dáng vẻ của Mục Dã lão sư, cứ như thể căn bản không thèm để ý, hơn nữa còn có chút ý tứ cười trên sự đau khổ của người khác vậy.

Đúng vào lúc này, mấy bóng người từ trên hai chiếc thuyền lớn bay lên trời, cấp tốc bay vào giữa không trung.

Từ chiếc thuyền của nhóm Đường Vũ Lân, có 3 người bay ra, còn một chiếc thuyền lớn còn lại, lại bay ra 2 người.

5 người lăng không đứng thẳng, trên người tất cả bọn họ đều toả ra khí tức cực kỳ cường hãn. Ở trong 5 người này, người duy nhất Đường Vũ Lân nhận ra, chính là Ngân Nguyệt Đấu La, Thái lão.

Ngay vào lúc này, một đạo thân ảnh lạnh giá xuất hiện ở phía trên ban công của Đường Vũ Lân bên này, chính là Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không mới vừa hạ xuống, liền nhìn thấy Mục Dã, hơi nhướng mày, "Ngươi là ai?"

Mục Dã chỉ chỉ vào y phục trên người mình, "Đầu bếp."

Hàn quang trong mắt Vũ Trường Không lóe lên, khí tức lạnh như băng nhất thời bao phủ toàn bộ khu vực quanh cơ thể Mục Dã.

Mục Dã cười nhạt một tiếng, cũng không phóng thích khí tức, tùy ý cho hàn ý lạnh lẽo Vũ Trường Không tỏa ra bao phủ chính mình. Nhưng ông vẫn thoải mái vô sự, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Ánh mắt Vũ Trường Không ngưng lại, đang định xuất thủ, Đường Vũ Lân đã chặn lại nói: "Vũ lão sư đừng động thủ, vị này cũng là lão sư của em!"

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, đáp thẳng xuống ban công. Khu vực ban công vốn cũng không lớn, hiện tại tất cả mọi người đều có mặt, liền có vẻ hơi chen chúc.

Hắn nhìn Mục Dã, lại nhìn một chút Đường Vũ Lân, "Hứa Tiểu Ngôn đâu?"

Đường Vũ Lân nói: "Hắn là đã đi ăn điểm tâm trước rồi"

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Tìm con bé trở về, tình hình không tốt lắm, lượng lớn Hải Hồn Thú vây quanh thuyền của chúng ta, trong đó không thiếu cường giả. Ở bên trong đại dương này, sự bổ trợ của biển sẽ giúp thực lực của bọn chúng tăng lên nhiều."

"Để em đi!" Nhạc Chính Vũ xung phong nhận việc, xoay người lập tức xông ra ngoài.

Lúc này, bên trên mặt biển bên ngoài, lại là một cột nước to lớn tấn công về phía thuyền lớn bên này.

Giữa không trung, một ông lão tóc đỏ hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, liền đến phía trước cột nước. Tay phải đánh vào hư không, một luồng ánh sáng đỏ rực cường thịnh lóe sáng, va chạm chính diện cùng với cột nước.

Cột nước tán loạn, ông lão tóc đỏ cũng rên lên một tiếng, thân hình lui nhanh.

Cùng lúc đó, một ý niệm làm người ta cảm thấy khủng bố từ nơi sâu xa trong biển truyền đến, "Nhân loại, các ngươi tự ý đi qua lãnh địa của chúng ta, sát hại tộc nhân ta. Giao hung thủ ra, nếu không, liền để cho tất cả các ngươi đều chôn thây nơi này."

Đây không phải âm thanh, mà là ý niệm tinh thần. Nhưng dù cho là tất cả mọi người ở bên trong vòng bảo vệ của thuyền lớn, cũng đều có thể nghe được cực kỳ rõ ràng.

Một thân ảnh khổng lồ chậm rãi nổi lên mặt nước, sống lưng màu trắng bạc khác nào một hòn đảo nhỏ, vây cá mập khổng lồ dựng thẳng lên, sắc bén như lưỡi đao, toả ra hàn ý lạnh lẽo. Ở bên người nó cách đó không xa, có một thân ảnh màu tím than khổng lồ hiện ra. Xem dáng dấp kia, chiều cao chí ít cũng phải mấy trăm mét.

Hai bọn chúng vừa xuất hiện, nhất thời, khí tức cường thịnh theo đó bắn ra. Trong biển rộng, cũng có càng nhiều thân ảnh khủng bố nổi lên.

Trong đó chủ yếu đều là Ma Hồn Đại Bạch Sa và Thâm Hải Ma Kình. Nhìn qua, cả hai đại bộ tộc, có số lượng lên tới hơn 1,000 con. Khí tức kinh khủng tràn ngập trên biển rộng, tràn ngập tính đe dọa áp bức.

Thái lão trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, cũng không hề giết tộc nhân của các ngươi. Lại không nhường đường, đừng trách thủ đoạn chúng ta độc ác vô tình. Các ngươi cho rằng, dựa vào hai tên Thập Vạn Niên Hồn Thú các ngươi, liền có thể ngăn cản chúng ta sao? Nhân loại xưa nay cũng không thiếu người cần Thập Vạn Niên Hồn Hoàn đâu!"

Lời vừa nói ra, khí tức trên người Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương và Thâm Hải Ma Kình Vương nhất thời trở nên cáu kỉnh hơn.

Mâu thuẫn giữa nhân loại và Hồn Thú đã sớm lớn đến mức không thể điều hòa. Trên mặt đất, Hồn Thú về căn bản đã cận kề tuyệt diệt. Nương theo Truyền Linh Tháp tự sáng tạo ra Hồn Linh càng ngày càng thành thục, không gian sinh tồn của Hồn Thú bị áp súc càng nhỏ hơn. Hải Hồn Thú cũng rất ít con có can đảm tiếp cận đại lục, chỉ có biển sâu mới miễn cưỡng có thể được xem là thiên đường của Hải Hồn Thú.

Tuy rằng Sử Lai Khắc học viện vẫn có người ủng hộ nhân loại và Hồn Thú chung sống hòa bình, nhưng Thái lão tính cách hung hăng, đối mặt với

lượng lớn Hồn Thú ngăn trở đường đi, tự nhiên cũng không hề có chút khách khí. Coi như có người trên thuyền đánh giết Hồn Thú, cũng không thể giao ra cho bọn chúng được!

"Hống!!" tiếng rống trầm thấp vang lên, ngay sau đó, lại là một cột nước thô to được bắn ra, nhắm thẳng về phía Thái lão ở giữa không trung.

Thái lão hừ lạnh một tiếng, tay phải chĩa thẳng lên trời. Một màn kỳ dị xuất hiện, toàn bộ bầu trời ở trong chớp mắt đều trở nên mờ đi. Một vòng Ngân Nguyệt thoáng hiện trong hư không, hào quang màu trắng bạc từ trên trời giáng xuống, oanh kích thẳng vào cột nước kia, tạo ra một tiếng nổ chấn động.

Cột nước tán loạn, vầng trăng bạc trên không trung ngưng tụ bất động. Trên người Thái lão cũng bắn ra khí thế khủng bố tựa như vực sâu ngục thẳm.

Đừng nói là đám Hồn Thú trong biển sâu, coi như là các cường giả nhân loại đang trôi nổi giữa không trung, cũng đồng dạng không khỏi cảm thấy chấn động trong lòng.

Siêu Cấp Đấu La!

Khí tức tỏa ra trên người Thái lão rõ ràng là khí tức của cấp độ Siêu Cấp Đấu La! Hơn nữa, đây vẫn là dưới tình huống bà vẫn chưa hề thôi động Đấu Khải, vậy mà đã mạnh như thế!

Từng vòng Hồn Hoàn tùy ý xuất hiện trên người Thái lão, 3 tím, 3 đen, 3 đỏ. Chín cái Hồn Hoàn sáng lấp lánh.

Bầu trời vốn trong xanh bắt đầu trở nên đen lại, Nhưng Ngân Nguyệt lại càng ngày càng loá mắt. Thái lão cứ như vậy trôi nổi ở nơi đó, một cách tự nhiên lại trở thành tâm điểm của bầu trời.

Những người thuộc sứ đoàn Tinh La Đại Lục thấy cảnh này cũng không khỏi âm thầm ngơ ngác, đây chính là thực lực cường giả Sử Lai Khắc học viện của Đấu La Đại Lục sao?

Sử Lai Khắc học viện, thật không hổ là nơi tập trung những người mạnh nhất đại lục.

Thâm Hải Ma Kình Vương và Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương đối mặt với sự hung hăng của Thái lão lại như chìm vào trong trầm mặc. Nhưng sau một khắc, hải dương màu tím đã dần dần biến thành màu tím đậm. Trong biển rộng, từng vòng xoáy bắt đầu xuất hiện, đồng thời nhanh chóng tụ vào nhau, bao phủ cả hai con thuyền lớn.

Đối mặt với sự uy hiếp của Thái lão, những con Hải Hồn Thú mạnh mẽ này, lựa chọn chiến đấu.

Ánh mắt Thái lão ngưng lại, bước ra một bước trong hư không, cũng đã đến phần không trung phía trên đầu hai con Thập Vạn Niên Hồn Thú. Dưới ánh trăng bạc chiếu rọi, từng điểm sáng màu bạc óng ánh xuất hiện ở trên người bà.

Bốn vị cường giả khác cũng đều ở cấp độ Phong Hào Đấu La, hoặc là Tam Tự Đấu Khải Sư, từng người lần lượt phóng thích Đấu Khải của chính mình.

Đấu Khải của Thái lão cực kỳ mỹ lệ, từng đạo ngân quang óng ánh có hình bán nguyệt bao phủ khắp toàn thân, hóa thành một lồng ánh sáng màu bạc lặng yên bao phủ, dần dần hòa vào bên trong cơ thể. Đấu Khải của bà nhìn qua cũng không dày nặng, bên trên mỗi một khối Đấu Khải đều đầy rẫy hoa văn tinh tế, một đôi cánh chim màu bạc to lớn mở ra ở sau lưng. Thời khắc chiếc mũ giáp xinh đẹp khác nào vương miện hạ xuống, Thái lão đột nhiên xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Mái tóc vốn bạc trắng dần dần trở nên đen nhánh, làn da nhăn nheo một lần nữa trở nên căng mịn, vậy mà thoáng một cái, bà đã biến thành một mỹ nữ dung mạo tuyệt sắc.

Một thân Đấu Khải màu bạc tôn lên thân thể của nàng, làm cho người ta có một loại cảm xúc hoàn mỹ. Trên bàn tay phải được giáp bạc bao trùm, có thêm một thanh quyền trượng. Đỉnh quyền trượng có một vòng tròn trắng bạc tựa như chiếc khay, mặt trên khắc hoạ hoa văn tinh xảo, tỏa ánh hào quang đan xen cùng với vầng trăng bạc rực rỡ giữa bầu trời.

Chương 582: Hung Thú

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Trên ngân sắc Đấu Khải mỹ lệ, từng đường hoa văn màu bạc tỏa sáng lộng lẫy. Sau khi Đấu Khải của nàng xuất hiện, phảng phất như mọi áp lực đều bị nhấn chìm ở bên dưới, giảm đi rất nhiều.

Con mắt hơi sáng ngời, Mục Dã than nhẹ một tiếng, "Tam Tự Đấu Khải, đây chính là Tam Tự Đấu Khải của Sử Lai Khắc. Quả nhiên là khác biệt mà!"

Đường Vũ Lân khó hiểu nhìn lão sư một chút. Sự cường hãn của Thái lão, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Trước đây Thái lão đã từng nhằm vào bọn họ, bọn họ biết Thái lão rất mạnh. Nhưng thấy được Thái lão hoàn toàn hiển lộ tu vi của mình lại là lần đầu. Khí thức khủng khiếp đầy uy thế kia, tựa hồ ngay cả toàn bộ biển cả cũng đều bị nàng trấn áp, uy năng khủng bố đến cực điểm, đủ để khiến cho toàn bộ mặt biển như run rẩy theo.

Siêu Cấp Đấu La thêm vào Tam Tự Đấu Khải, đó đã là tồn tại đạt đến cấp độ cực kỳ gần với Cực Hạn Đấu La.

Cường giả cấp độ Thất Hoàn Hồn Thánh, thêm vào Nhị Tự Đấu Khải, sẽ có thực lực đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La phổ thông. Bát Hoàn Hồn Đấu La thêm vào Tam Tự Đấu Khải, thậm chí có thể đạt đến cấp độ Siêu Cấp Đấu La cấp 95. Thế nhưng, sau khi đến Siêu Cấp Đấu La, mỗi một cấp tu vi tăng lên, đều là thiên nan vạn nan, không thua gì một cảnh giới lớn lúc trước.

Phong Hào Đấu La thêm vào Tam Tự Đấu Khải, cũng bất quá chỉ có thể đạt đến cảnh giới tương đương với Siêu Cấp Đấu La cấp 96 mà thôi.

Mà lúc này, Thái lão lấy thực lực Siêu Cấp Đấu La, thêm vào Tam Tự Đấu

Khải của nàng, thực lực tổng hợp mạnh mẽ đủ để tương đương với Siêu Cấp Đấu La cấp 98, là cường giả đã cực kỳ gần với Cực Hạn Đấu La cấp 99. Một khi Đấu Khải của nàng tăng lên tới Tứ Tự, như vậy, nàng sẽ nắm giữ được năng lực mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Đây chính là tiền vốn của Thái lão. Với thực lực hiện tại tương đương với Siêu Cấp Đấu La cấp 98 nàng thể hiện ra, đừng nói là đối mặt 2 con Thập Vạn Niên Hồn Thú, coi như là đối mặt với Hung Thú tu vi càng cao hơn, cũng có sức đánh một trận.

Có thể trở thành thành viên Hải Thần Các của Sử Lai Khắc học viện, có vị nào không phải là tồn tại đỉnh cấp?

"Cho các ngươi thêm một cơ hội, hiện tại rút đi!" Thái lão trầm giọng quát lên.

"Người này giao cho ta!" Đúng vào lúc này, bên trong biển sâu, một thanh âm cực kỳ quỷ dị vang lên. Ngay sau đó, một thân ảnh đột nhiên từ đàng xa trong biển sâu bay lên trời.

Trong nháy mắt ngay khi hắn bay lên, bầu trời xa xăm đột nhiên biến thành màu xanh lam đậm, sóng biển trào dâng như muốn nuốt chửng cả bầu trời. Từ hai chiếc thuyền lớn bên này nhìn tới, phảng phất thế giới xa xa đều bị đại dương bao phủ.

Sắc mặt Thái lão lần đầu tiên phát sinh ra biến hóa, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Tử quang trong tròng mắt Đường Vũ Lân rực lên, dựa vào sự gia trì của Tử Cực Ma Đồng, mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng dáng vẻ của kẻ địch từ xa xa kia.

Kia rõ ràng là một kẻ có dáng dấp của nhân loại, thế nhưng, chỉ có nửa người trên giống nhân loại mà thôi, nửa người dưới lại là mười hai chiếc xúc tu giống như của bạch tuộc vậy, trôi nổi ở giữa không trung. Hơi thở của hắn cấp tốc tràn sang, đối chọi với áp chế của Thái lão bên này.

"Hung Thú?" Mục Dã bật thốt lên, mặt đầy kinh ngạc.

Cái gọi là “Hung Thú”, chính là Siêu Cấp Hồn Thú có tu vi vượt quá 20

vạn năm trở lên. Đã từng có lúc, trên Đấu La Đại Lục đã xuất hiện Thập Đại Hung Thú.

Từ lúc vạn năm trước uy chấn đại lục, sau đó bên trong Thập Đại Hung Thú, có mấy vị thần phục một đời cường giả Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, người từng tung hoành ngang dọc vạn năm trước, cũng có kẻ bị ông ta đánh giết. Những con Hung Thú khác cũng mai danh ẩn tích theo. Trong đó một vị mạnh mẽ nhất, bị trở thành Thú Thần Kim Nhãn Hắc Long Vương, tu vi cao tới 80 vạn năm. Được ca tụng là đệ nhất cường giả thời bấy giờ.

Trong truyền thuyết, trước khi Linh Băng Đấu La trở thành thần, đã từng cùng vị Thú Thần Kim Nhãn Hắc Long Vương Đế Thiên này triển khai một trận đại chiến, đồng thời giành chiến thắng sau cùng. Thú Thần biến mất, không rõ sống chết. Linh Băng Đấu La lại phi thăng lên Thần Giới.

Đại dương thực ra còn rộng lớn hơn đất liền rất nhiều, việc xuất hiện Hung Thú đương nhiên cũng không phải là không thể.

Một con Hung Thú, thêm vào hai con Hồn Thú mười vạn năm, rốt cục đã có thực lực uy hiếp đội tàu.

Đạo thân ảnh vừa bay lên trời kia mau chóng phát sinh biến hóa. Sóng biển phía sau lưng làm nền, thân thể của nó bắt đầu trở nên to lớn. Chỉ trong chốc lát, nó đã hóa thành một con bạch tuộc đường kính to lớn vượt quá ngàn mét. Từng tua xúc tu của nó vung lên, mặt biển trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, thậm chí ngay cả Thái lão áp chế cũng đều có chút đuối sức khi chống lại nó.

"Hống" Thâm Hải Ma Kình Vương gầm lên một tiếng đầy giận dữ, hết thảy Hải Hồn Thú tất cả đều ùa về hai chiếc thuyền lớn. Công kích, đã bắt đầu rồi!

Thân hình Thái lão lóe lên, hóa thành một đạo nguyệt quang, pháp trượng trong tay giơ lên cao, vầng trăng bạc trôi nổi ở giữa không trung chiếu rọi ánh trăng sáng rực, soi sáng khay bạc bên trên đỉnh pháp trượng. Được khay bạc hình trăng tròn chuyển hóa, nguyệt quang cấp tốc tụ lại, trở thành một đường ngân quang thẳng tắp như kim châm, bay về phía con bạch thuộc ở xa xa.

Tám cái xúc tu bạch tuộc to lớn vung lên, vô số điểm sáng màu tím phiêu

đãng bay ra, hóa thành tầng tầng lớp lớp, va chạm vào công kích của Thái lão.

Cùng một lúc khi hai kẻ mạnh nhất của song phương khai chiến, một bên khác, trận chiến phòng thủ hai chiếc thuyền cũng đã bắt đầu rồi.

Cùng với từng tiếng nổ vang trầm thấp, hai bên thuyền lớn đã mở nòng pháo ra từ lâu. Từng khẩu Hồn Đạo Pháo bắn mạnh những luồng sáng khủng bố.

Những khẩu Hồn Đạo Pháo này đều dùng Hồn Đạo Năng Lượng dạng quang điện để gia trì, lúc cần thiết thậm chí Hồn Sư còn có thể truyền hồn lực vào để phát động.

Lực công kích của mỗi khẩu Hồn Đạo Pháo đều không phải là chuyện đùa. Hồn Đạo Pháo mạnh mẽ nhất, thậm chí có lực công kích tương đương Phong Hào Đấu La.

Trong lúc nhất thời, mặt biển không ngừng phát sinh từng tiếng nổ rền vang, mà công kích của đám Hải Hồn Thú rời vào trên lồng phòng hộ của thuyền, cũng bùng nổ ra từng vòng quang luân chói mắt.

May là, sứ đoàn song phương vì đảm bảo an toàn khi xuất hành, đều phân phối sức mạnh phòng ngự khá mạnh mẽ và dự trữ Hồn Đạo Năng Lượng đầy đủ. Lúc này đối mặt với sự vây công của Hải Hồn Thú, còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Không trung, bốn vị cường giả nắm giữ thực lực chí ít Tam Tự Đấu Khải Sư chia làm hai nhóm, đã chặn lại Thâm Hải Ma Kình Vương và Ma Hồn Đại Bạch Sa Vương. Nhưng đây cũng là cực hạn mà năng lực của bọn họ có khả năng đạt đến. Dù sao, đây là ở trong biển rộng, là sân nhà của Hải Hồn Thú.

Trong lúc nhất thời, đã trở thành hỗn loạn tưng bừng.

Đường Vũ Lân đụng một cái vào Mục Dã ở bên cạnh, "Lão sư, ngài..."

Mục Dã lại cứ như thể là không có chuyện gì xảy ra, cứ như vậy nhìn bên ngoài chiến đấu, không hề có chút ý tứ muốn tham dự nào.

Hai mắt Vũ Trường Không híp lại, chăm chú nhìn Mục Dã một chút, thân hình lóe lên, người đã đến giữa không trung. Vô số điểm bạch quang lóe sáng, Thiên Băng Đấu Khải tái hiện, mau chóng bao trùm toàn thân. Thiên Sương Kiếm đột nhiên xuất hiện. Hắn khác nào một ngôi sao băng, lao ra khỏi lồng phòng hộ của con thuyền, xuất hiện ở trên bầu trời.

Vũ Trường Không đã là cường giả cấp độ Thất Hoàn Hồn Thánh, thêm vào Nhị Tự Đấu Khải, có thực lực tiếp cận cấp bậc Phong Hào Đấu La. Huống chi, hắn là Vũ Trường Không đấy!

Trên mặt biển, một con Ma Hồn Đại Bạch Sa phát hiện hắn, trên vây lưng lóe lên ánh bạc, một ánh hào quang liền bay vụt thẳng về phía hắn.

Ánh bạc kia khác nào lưỡi dao sắc bén, nhanh như tia chớp đã đến trước mặt Vũ Trường Không.

Thiên Sương Kiếm chém vào hư không, một đạo quang ảnh mờ ảo bỗng dưng hiện ra, từng vết sương nhỏ bé trùng điệp, dễ như ăn cháo phá tan ngân quang. Ngay sau đó, trên Đấu Khải Vũ Trường Không, ánh sáng bạc chiếu rọi, cả người từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh vào mặt biển.

Ánh sáng Hồn Hoàn trên người luân phiên lấp lóa, ở trên Hồn Hoàn thứ bảy, hào quang đột nhiên tỏa ra.

Một màn kỳ dị xuất hiện, Thiên Sương Kiếm đột nhiên phóng to, Vũ Trường Không hòa vào trong đó. Một luồng kiếm ý ngập trời bắn ra.

Thiên Sương Kiếm độ dài vượt quá 10 mét có hơn từ trên trời đánh xuống. Đệ thất hồn kỹ, Võ Hồn Chân Thân.

Mục tiêu của Thiên Sương Kiếm cũng không phải là bất kỳ một con Hải Hồn Thú nào, mà lại trực tiếp chui vào trong biển sâu, sau đó liền biến mất tăm rồi.

Chuyện này...

Vũ lão sư muốn làm gì? Trong lòng Đường Vũ Lân ngập tràn nghi hoặc.

Nhưng sau một khắc, bọn họ liền trợn to hai mắt.

Lấy nơi Vũ Trường Không đánh xuống biển làm trung tâm, tảng lớn nước biển bắt đầu nhanh chóng đóng băng. Từng luồng khói trắng bốc lên, một tảng băng cứng mau chóng lan tràn khắp bốn phía. Từng con Hải Hồn Thú bị đông cứng lại ở bên trong.

Băng cứng lan tràn với một tốc độ cực kỳ nhanh. Trong chớp mắt, cũng đã đạt đến đường kính mấy trăm mét. Theo cái đà này, lượng lớn Hải Hồn Thú sẽ bị đông cứng trong đó, áp lực nhất thời trở nên nhỏ hơn rất nhiều.

Chương 583: Tham chiến

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Ánh mắt Mục Dã khẽ động, "Hắn lấy Võ Hồn Chân Thân của chính mình để làm đóng băng mặt biển, khống chế toàn diện, có ít nhất 20 con Hải Hồn Thú cấp độ vượt quá vạn năm bị phong ấn trong đó. Nhưng tại sao hắn lại không trực tiếp chém giết?"

"Ầm!!" chính vào lúc này, thuyền lớn kịch liệt lay động, vòng phòng ngự tầng ngoài đã có chút không chống đỡ được.

Số lượng Hải Hồn Thú quá nhiều, mà tác dụng chủ yếu của hai chiếc thuyền Viễn Dương Cự Luân vẫn là đi biển đường dài, chứ không phải là những cỗ máy chiến tranh. Lúc này, tuy rằng có thêm một chiếc Cơ Giáp từ trên thuyền lớn bắn ra, gia nhập vào chiến đoàn, nhưng Hải Hồn Thú vẫn chiếm thượng phong.

Một khi vòng bảo vệ bị phá nát, thuyền lớn phải gánh chịu công kích trực tiếp, thân tàu tổn hại cũng mang ý nghĩa rất có khả năng sinh mạng bọn họ sẽ phải chôn vùi tại đây.

"Hết thảy Hồn Sư xin chú ý, hết thảy Hồn Sư xin chú ý! Bởi vì gặp phải Hải Hồn Thú tập kích, xin mời Hồn Sư lập tức tập trung vào chiến đấu, bảo vệ thuyền lớn của chúng ta, với nhiệm vụ hàng đầu là bảo vệ thuyền khỏi bị tổn hại, ảnh hưởng tới tính mạng. Xin mời lập tức gia nhập vào trong chiến đấu, giảm thiểu công kích của Hải Hồn Thú đối với thân tàu."

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Mục Dã.

Mục Dã khẽ mỉm cười, "Muốn đi thì đi đi! Đây cũng là một cơ hội tốt hiếm thấy."

Đường Vũ Lân nhìn về phía các bạn mình, trầm giọng quát lên: "Đi theo ta!" Vừa nói, hắn bước tới một bước, vọt người nhảy lên, chân phải giẫm một cái lên thành ban công, người cũng đã bay lên trời, bắn ra bên ngoài. Một dây Lam Ngân Thảo quấn ngược lại trên hàng rào ban công. Hắn bỗng dưng hạ thấp người, rơi thẳng xuống mặt băng mà Vũ Trường Không ngưng tụ ra.

Cổ Nguyệt là người thứ hai nhảy lên, một vòng quang luân màu xanh đồng thời tỏa ra, rơi vào trên người mỗi một đồng đội, trợ giúp bọn họ giảm bớt trọng lượng cơ thể.

Nàng đạp bên trên Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân, cứ như vậy tuột thẳng xuống.

Kế đó, Diệp Tinh Lạn, Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải lần lượt xuống theo. Chỉ có Từ Lạp Trí sắc mặt có chút tái nhợt, "Ta... ta có chút sợ độ cao."

Mục Dã khẽ mỉm cười, "Thử nhiều vài lần là được rồi!"

Chưa kịp để Từ Lạp Trí phản ứng lại, ông cũng đã một phát bắt được tiểu bàn tử, ném hắn ra bên ngoài.

"Vũ Lân, đón giùm coi!!"

Từ ban công đến mặt biển, cao ước chừng 60 – 70 mét. Từ Lạp Trí đột nhiên rơi tự do xuống đất, nhất thời sợ hãi oa oa kêu váng cả lên.

Lúc này Đường Vũ Lân đã trước tiên rơi vào trên mặt băng, quay đầu nhìn lại thấy Từ Lạp Trí từ trên trời giáng xuống, từng cây Lam Ngân Thảo nhanh chóng tỏa ra.

Lam Ngân Thảo của hắn hiện có thân lớn bằng cánh tay, hóa thành một cái lưới lớn trên không trung. Từ Lạp Trí bỗng dưng hạ xuống, rơi vào bên trên tấm võng do Lam Ngân Thảo bện thành. Chỉ là thoáng chùng xuống, liền hóa giải lực rơi.

Nếu đổi lại là trước khi thức tỉnh lần hai, Lam Ngân Thảo chịu đựng lực trùng kích lớn như vậy vẫn có vấn đề rất lớn. Nhưng hiện tại đã khác rồi! Sau khi Lam Ngân Thảo hóa thành Lam Ngân Hoàng, mức độ hòa hợp với cơ thể Đường Vũ Lân tăng lên rất nhiều. Sức mạnh của Đường Vũ Lân có

thể trực tiếp truyền vào trong Lam Ngân Thảo.

"Mọi người chú ý cẩn thận!" Từng cây Lam Ngân Thảo mọc ra, lần lượt quấn quanh hông các đồng đội, 6 người cùng nhau chạy hướng về phần rìa của mặt băng cứng.

Trong mắt Cổ Nguyệt ánh sáng lấp loé, Nguyên Tố Pháp Trượng đột nhiên xuất hiện. Pháp trượng vung lên trên không, một đoàn Lam Sắc Hỏa Cầu phóng lên trời, ngăn trở từng đợt công kích hướng về chiếc thuyền lớn của Hải Hồn Thú.

Tinh thần lực của nàng đã đạt đến cấp độ gì, ngay cả Đường Vũ Lân cũng đều không rõ ràng. Nhưng những quả cầu lửa kia giống như có con mắt của riêng mình, không ngừng bay ra.

"Chờ chúng ta một chút!" Âm thanh từ giữa bầu trời truyền đến.

Chỉ thấy Nhạc Chính Vũ dang rộng hai cánh, mang theo Hứa Tiểu Ngôn từ một bên khác của mép thuyền bay lượn xuống.

Nhạc Chính Vũ dùng hai tay ôm lấy eo Hứa Tiểu Ngôn. Khuôn mặt nàng rõ ràng có chút ửng đỏ, hai người hạ xuống, đi đến chính giữa các đồng đội.

Đường Vũ Lân nhìn bọn họ một chút, nơi khóe miệng có thêm một vệt ý cười, "Chúng ta không cần chủ động công kích Hải Hồn Thú, chỉ cần chặn lại công kích của bọn chúng là được. Hải Hồn Thú phát động hồn kỹ, cũng phải không ngừng tiêu hao hồn lực. Chúng ta và bọn chúng so đấu tiêu hao, tận lực ngăn cản công kích của bọn chúng đối với thân tàu."

"Rõ!" Mọi người trăm miệng một lời đáp ứng.

Có mặt băng dưới chân, bọn họ dễ dàng triển khai hơn nhiều, nhưng nếu nói ở giữa biển chiến đấu với bầy Hải Hồn Thú, bằng vào tu vi của bọn họ thì cũng không khác gì tự nạp mạng đi chịu chết cả. Bên trong đám Hải Hồn Thú vây quanh hai chiếc thuyền lớn, có ít nhất hơn trăm con có tu vi vạn năm trở lên. Tuy bị Vũ Trường Không đóng băng một phần, nhưng cũng đồng dạng còn có lượng lớn cường giả.

Đối mặt với một con Hồn Thú cấp độ vạn năm bọn họ cũng không sợ lắm. Nhưng một khi ở trong biển bị đánh hội đồng, chắc chắn sẽ phải chết.

"Đội trưởng, bảo vệ ta đến cạnh biển, ta muốn thi pháp ở bên kia!" Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân khẽ động, lập tức hiểu được nàng muốn làm gì. Đang định đáp ứng, Nhạc Chính Vũ ở bên cạnh cũng đã mở miệng trả lời: "Ta bảo vệ nàng đi qua!" Sau lưng hắn, hai cánh mở ra, Thánh Kiếm đột nhiên xuất hiện, lập tức mở đường tiến về rìa của tảng băng.

Hứa Tiểu Ngôn đi theo sau lưng hắn. Đường Vũ Lân khoát tay, hai dây Lam Ngân Thảo quấn quanh ở bên hông bọn họ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng viện trợ.

Lúc này, Cổ Nguyệt dựa vào Nguyên Tố Pháp Trượng của mình công kích vào trên không trung, Nguyên Ân Dạ Huy sử dụng Không Khí Pháo, Diệp Tinh Lan thì tạo ra vô số tia kiếm ở trên không, miễn cưỡng ngăn cản những đợt công kích ở cự ly gần. Tạ Giải thì có chút không có việc gì, ở bên cạnh các đồng đội, bảo vệ bọn họ.

Trước mắt, loại hình chiến đấu này, cận chiến rõ ràng không hữu hiệu bằng tấn công từ xa.

Tạ Giải bất đắc dĩ, đồng thời nhìn về phía Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân cũng đồng dạng không am hiểu tấn công từ xa như hắn!

Thế nhưng, ngay lúc này, hắn liền trợn mắt há mồm nhìn một màn thấy mà giật mình.

Ánh sáng màu đen lóe lên, Đường Vũ Lân phát động đệ tứ Hồn Hoàn. Lúc trước bởi vì áp lực do lượng lớn Hải Hồn Thú mang đến, tất cả mọi người đều không hề chú ý tới, số lượng Hồn Hoàn của Đường Vũ Lân đã biến thành bốn cái.

Nương theo đệ tứ Hồn Hoàn sáng lên, trên đỉnh đầu Đường Vũ Lân mơ hồ có thêm một cái quang ảnh hư huyễn, chính là dáng dấp của Bá Vương Long.

Ngay bên cạnh hắn, Cổ Nguyệt thoáng kinh ngạc liếc mắt nhìn quang ảnh kia. Tiếp đó, mọi người liền nhìn thấy, Lam Ngân Thảo mọc ra từ trên người Đường Vũ Lân bắt đầu sinh trưởng. Từng cây Lam Ngân Thảo lập

loè ánh sáng ám kim lộng lẫy, nhanh chóng trở nên tráng kiện, trở nên càng dài hơn.

Từng cây Lam Ngân Thảo dài đến cả chục mét mọc tràn lên, vọt thẳng vào không trung. Vậy mà lại tạo thành một đòn công kích từ xa, tấn công đám Hải Hồn Thú.

Chí ít hàng trăm cây Lam Ngân Thảo từ trên người Đường Vũ Lân chen chúc mọc ra. Những cây Lam Ngân Thảo lại như là từng con mãng xà khổng lồ vậy, trên thân bao trùm vảy rồng, lập loè ánh sáng ám kim lộng lẫy, mang theo sức mạnh kinh khủng và uy thế mạnh mẽ, bay vụt đến đánh nát bấy từng luồng công kích đến từ ngoài khơi.

Hồn kỹ thứ tư của Lam Ngân Hoàng, Lam Ngân Bá Vương Biến!

Đây là một hồn kỹ tăng cường toàn diện, có thể đồng thời tác dụng lên ba hồn kỹ còn lại của hắn. Lam Ngân Hoàng, rốt cục lần đầu tiên thể hiện ra sự mạnh mẽ của nó.

Lúc này Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy, chính mình phảng phất như có thêm vô số xúc tu, trong cơ thể huyết mạch lực cuồn cuộn trào dâng, truyền vào trong những xúc tu này, cũng như là một phần thân thể của hắn, vung vẩy trên không trung, bao phủ bên trên là lớp vẩy sáng bóng. Mỗi một lần đánh vào những đòn công kích từ xa của bầy Hải Hồn Thú, hào quang ám kim sáng rực, chẳng những có thể đánh cho chúng tan nát, còn có thể trước tiên hóa giải đi một phần sức mạnh.

Đồng dạng nhảy khỏi thuyền còn có những Hồn Sư khác, trong này tất nhiên cũng bao gồm cả những học viên của Tinh La Hoàng Gia học viện kia.

Động tĩnh của Đường Vũ Lân bên này thực sự là quá to lớn, làm sao bọn họ có khả năng không nhìn thấy cơ chứ?

Mà nhìn một màn cường đại kia, bọn họ đã trợn mắt ngoác mồm từ lâu.

"Hắn... hắn vẫn còn là con người sao? Võ Hồn kia của hắn là cái gì? Làm sao lại có nhiều cự mãng màu lam sậm như vậy? Lẽ nào là Đa Đầu Xà?"

"Hắn kia không phải là Thú Võ Hồn, thật giống như Thực Vật Hệ Võ Hồn,

không nhìn ra là cái gì? Cũng có thể là kết quả biến dị giữa Thực Vật Hệ và Thú Võ Hồn chăng? Thật đáng sợ, đó là sức mạnh cỡ nào vậy chứ! Các ngươi xem, một cái bóng nước khổng lồ như vậy, đều bị hắn dễ như ăn cháo đánh cho tan nát. Sức mạnh này thật khủng khiếp! Hắn là tứ hoàn, đệ tứ Hồn Hoàn vậy mà lại có cấp độ vạn năm? Trời đất! Còn nữa, chặn lại như thế sẽ phải tiêu hao bao nhiêu hồn lực? Làm sao hắn lại có vẻ ung dung như vậy?"

Đường Vũ Lân ung dung sao? Kỳ thực cũng không thoải mái! Sau khi những dây leo Lam Ngân Hoàng này của hắn bay lên trời, một thoáng liền chặn lại lượng lớn đòn tấn công từ xa. Nhưng cùng lúc đó, tiêu hao đối với bản thân hắn cũng là rất lớn.

Thế nhưng, thứ hắn tiêu hao không chỉ là hồn lực của mình, đồng thời còn cả huyết mạch lực nữa. Lợi ích lớn nhất do Võ Hồn hai lần tiến hóa đem lại cho hắn không phải là tu vi tăng lên, mà là để cho hồn lực và huyết mạch lực của hắn triệt để hòa làm một thể. Nói cách khác, giúp cho bên trong Võ Hồn của hắn nắm giữ thêm sức mạnh của huyết thống Kim Long Vương, mà Kim Long Vương huyết thống cũng có thể vận dụng cả hồn lực. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, rốt cục hòa hợp thành một.

Cứ như vậy, năng lực kéo dài chiến đấu của Đường Vũ Lân liền tăng lên trên diện rộng. Huống chi, bên cạnh hắn còn có một gã tiểu bàn tử mập mạp không ngừng hướng về trong miệng hắn nhét bánh bao, Từ Lạp Trí.

Từng cái Khôi Phục Đại Bao Thịt không ngừng bị nhét vào trong miệng Đường Vũ Lân, hơn nữa lượng dầu cá Ma Hồn Đại Bạch Sa lúc trước uống vào, giúp khí huyết trong cơ thể Đường Vũ Lân lúc này luôn trong trạng thái vô cùng dồi dào. Trong lúc nhất thời còn có thể kiên trì được.

Lúc này, hết thảy các Hồn Sư trên thuyền lớn đều đã bắt đầu vùi đầu vào trong chiến đấu.

Mặt băng do Vũ Trường Không biến thành đem lại tác dụng vô cùng trọng yếu. Dù sao, đứng ở trên thuyền công kích sẽ có hạn chế rất lớn đến trận hình. Mà ở trên mặt băng này, các vị Hồn Sư sẽ dễ dàng triển khai hơn. Thêm vào tác dụng giúp đứng vững của mặt băng, đem lại hiệu quả tuyệt hảo.

Chương 584: Mục Dã xuất chiến

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Sứ đoàn có thể đại biểu cho hai mảnh đại lục tiến hành giao lưu, hoàn toàn là người tài ba các ngành các nghề. Mà ở trên Đấu La Đại Lục, hầu như vị trí hàng đầu của mỗi ngành nghề đều là do Hồn Sư tạo thành, bởi vì Hồn Sư có thiên phú thân thể và tinh thần lực mạnh mẽ hơn, làm bất kỳ ngành nghề nào đều có ưu thế được trời cao ưu ái hơn so với người thường.

Đường Vũ Lân và các đồng đội ở vị trí của mình, một mình chống đỡ một phương. Đừng coi thường tu vi của toàn thể bọn họ đều chỉ nằm ở khoảng trên dưới tứ hoàn, nhưng xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, lại có Đấu Khải tăng cường cho Võ Hồn và thiên phú mạnh mẽ của bọn họ, tác dụng mà bọn họ đem lại cũng không hề nhỏ.

"Đội trưởng, ngươi lúc nào tới tứ hoàn rồi vậy? Võ Hồn của ngươi làm sao lại có khác biệt lớn so với trước đây như vậy?" Từ Lạp Trí vừa đút bánh bao cho Đường Vũ Lân, vừa tò mò hỏi.

Còn không phải sao? Hiện tại Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân so với trước đây có thể nói là một trời một vực đấy! Mỗi một cây Lam Ngân Thảo cũng giống như giao long vậy, không chỉ có uy lực cường hãn công thủ toàn diện, mà còn ngập tràn một loại linh tính trước đây không hề có.

Mỗi một cây dây leo to lớn bắn ra, không chỉ uy thế bức người, hơn nữa phạm vi khống chế rất lớn. Trong lúc nhất thời, trong toàn bộ đoàn đội, hắn là người ngăn trở được nhiều đòn tấn công của Hải Hồn Thú nhất.

Đường Vũ Lân nói: "Tiến vào tứ hoàn tự nhiên là không giống nhau mà! Đệ tứ hồn kỹ này của ta, gọi là Lam Ngân Bá Vương Biến. Có đẹp trai hay không?"

"Đẹp trai, ha ha!" Thứ mà Từ Lạp Trí bội phục nhất đối với Đường Vũ Lân chính là lượng cơm ăn của hắn. Thời điểm cái tên này đang ăn thậm chí còn có thể mở miệng nói chuyện.

Tình cảnh có chút hỗn loạn. Xa xa, trận chiến giữa Thái lão và vị Hung Thú đến từ đáy biển kia là oanh oanh liệt liệt nhất.

Chỗ đáng sợ nhất của Hải Hồn Thú là có thể điều khiển sức mạnh của biển cả, sức mạnh thiên nhiên vĩnh viễn làm cho con người kính nể. Đến tầng thứ Thập Vạn Niên Hồn Thú, liền đủ để nhấc lên sóng to gió lớn. Vì lẽ đó, bất kể là Thái lão hay là 4 vị cường giả nhân loại khác, việc đầu tiên bọn họ muốn làm, chính là ngăn chặn những con Hồn Thú khủng bố với tu vi chục vạn năm này, không để chúng mượn sức mạnh của biển làm lật úp những con thuyền. Nếu không thì, ở trong đại dương mênh mông không có chỗ dựa vào này, kết cục cuối cùng nhất định sẽ cực kỳ thê thảm.

May là, thực lực các thành viên hai đại sứ đoàn đều khá là cường hãn, một ít chính khách bình thường xem ra rất hiền lành lịch sự, vào lúc này từng người đều mặc vào những chiếc Cơ Giáp cao cấp, trôi nổi ở giữa không trung tham chiến. Hai chiếc thuyền Cự Luân tiến lại gần nhau, Hồn Đạo Pháo toàn diện triển khai, tận hết sức lực oanh kích trận doanh Hải Hồn Thú, áp chế sự công kích của bọn chúng.

"Ầm——!!" Màu sắc bầu trời xa xa biến đổi, ba động năng lượng khủng bố gào thét trên không trung. Một luồng ngân quang óng ánh hóa thành nguyệt nhận hình tròn to lớn, xuyên không bắn qua. Một chiếc xúc tu thô to từ trên trời giáng xuống, đập xuống ở trên mặt biển, tạo nên một cơn sóng thần.

Thân hình Thái lão hiện ra, sau lưng mơ hồ có hào quang toả sáng, toàn thân lại phóng ra từng luồng sáng mỏng như những sợi tơ màu bạc.

Bất quá tình hình của nàng cũng không phải là rất lạc quan, sắc mặt có chút trắng xám, ánh mắt thoáng mờ đi. Hiển nhiên, tuy rằng nàng đã chặt đứt một chiếc xúc tu của đối thủ, nhưng tiêu hao đối với chính bản thân cũng khá là to lớn.

Trên thực tế, với tu vi của Thái lão, tuyệt đối là không sợ con Hung Thú này. Nhưng vấn đề là, nơi này là đại dương, là sân nhà của nó.

Trong biển rộng, vô số quang điểm màu lam nhạt dưới sức hút của Hung

Thú không ngừng tràn vào cơ thể, xúc tu đứt rời khẽ nhúc nhích, chậm rãi mọc ra lại. Tuy rằng tốc độ bổ sung còn kém xa tiêu hao, nhưng so với Thái lão hầu như không có năng lượng bổ sung, vẫn xa xa tốt hơn nhiều.

Nếu như hiện tại là buổi tối, đồng thời là ngày trăng tròn, Thái lão có thể mượn sức mạnh của ánh trăng. Như vậy, thực lực của nàng sẽ tăng thêm một phần. Nhưng rất đáng tiếc, tình huống lúc này, lại thích hợp với phương thức chiến đấu của con Hung Thú này hơn.

"Giao hung thủ ra!" Con Hung Thú to lớn kia cũng không tiếp tục công kích, mà là ngừng lại.

Tuy rằng hiện tại hắn hơi chiếm thượng phong, nhưng cũng không phải là tuyệt đối. Đối mặt với một đối thủ như Thái lão, nếu như song phương liều mạng, khả năng lưỡng bại câu thương là tương đối cao.

"Đem hung thủ giao ra đây, liền để cho các ngươi đi. Nếu không thì, ngọc đá cùng vỡ!" Trên cái đầu to lớn của con bạch tuộc phía đối diện kia có 8 đôi mắt, mặt trên tất cả đều toả ra hung quang thăm thẳm, chăm chú nhìn Thái lão.

Thái lão lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ngươi thắng sao? Số lượng Hồn Thú đã ít ỏi đến trình độ như thế, chẳng lẽ ngươi còn muốn tìm cái chết? Ngươi cho rằng, nhân loại thật sự không có cách nào chinh phục đại dương sao? Ta không biết là ai giết tộc nhân của các ngươi. Thế nhưng, ngươi ta khác tộc, dù như thế nào, chúng ta đều sẽ bảo vệ tộc nhân của mình. Ngọc đá cùng vỡ? Ngươi có thể thử xem!"

Đúng vào lúc này, một âm thanh hờ hững đột nhiên vang lên ở giữa không trung, "Hung thủ ở đây, ngươi có thể làm gì?"

Lông mày Thái lão khẽ động, sau lưng lóe lên ánh bạc, toàn bộ Đấu Khải toả sáng. Bởi vì nàng kinh ngạc phát hiện, thời điểm âm thanh này xuất hiện, chính mình vậy mà cũng không thể phát hiện ra hắn đang ở nơi nào. Dù cho rằng vào lúc này tinh thần của nàng đều tập trung lên con Hung Thú trước mặt, nhưng cũng vẫn có thể thấy được thực lực của người trước mặt cường đại đến mức nào.

Quang ảnh lóe lên, bên người Thái lão liền có thêm một người. Một chiếc mũ đầu bếp trắng noãn, y phục đầu bếp trắng phau, nhìn qua bất quá chỉ là

một vị đầu bếp thông thường mà thôi.

Hai tay ông ta chắp ở sau lưng, xung quanh cơ thể toả ra một tầng hào quang ám kim vàng óng. Màu sắc Hồn Hoàn trên người hiện ra, 5 đen, 4 đỏ. Toàn thân tỏa ra khí tức khiếp người, dù cho là Thái lão, ánh mắt cũng đều ngưng lại.

Người này nàng cũng không quen biết, nhưng không nghi ngờ chút nào, là người đến từ trên thuyền.

"Là ngươi?" Tám đôi mắt Hung Thú ngưng lại, tám luồng sáng màu lam liền từ trong mắt nó bắn ra nhanh như điện, bắn mạnh vào người Mục Dã.

Mục Dã quay đầu nhìn về phía Thái lão, khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Nơi này giao cho ta đi!" Vừa nói, ông bước ra một bước giữa hư không, đối mặt với tám quầng sáng màu lam kia vậy mà lại không tránh không né. Trực tiếp đấm tới một quyền.

Nắm đấm màu vàng sậm nổ ra, bầu trời phảng phất như bị xoắn đến vặn vẹo một thoáng. Ngay lập tức lam quang tan rã, đồng thời Mục Dã ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Một thân Đấu Khải màu vàng sậm nhanh chóng hiện ra, trong khoảnh khắc bao trùm khắp toàn thân. Hơi thở của ông cũng kéo lên theo cấp số nhân.

Một đôi cánh to lớn màu vàng sậm triển khai ở sau lưng, quang luân ám kim hiện lên. Cùng lúc đó, thân thể của ông bằng một tốc độ kinh người lớn lên, trong nháy mắt đã hóa thân thành người khổng lồ thân cao tới trăm trượng. Khác nào một cây cột nâng cả bầu trời, áp bức cả một vùng biển.

Bầu trời run rẩy, mặt đất run rẩy, không gian run rẩy.

Sau khi Mục Dã hóa thành người khổng lồ, nắm đấm siêu lớn một lần nữa được tung ra, đánh thẳng vào ngực của con Hung Thú kia.

"Tứ Tự Đấu Khải Sư!" Thái lão hô khẽ một tiếng, xoay người rời đi, thân hình lóe lên, mang theo Ngân Nguyệt trở về khu vực gần thuyền lớn. Ngân quang lấp loé, Hải Hồn Thú nhất thời chịu áp bức toàn diện.

Làm sao nàng lại không nhìn ra áo giáp màu ám kim mà Mục Dã mặc trên người chính là Tứ Tự Đấu Khải cơ chứ! Tuy rằng từ gợn sóng hồn lực mà

xem, tu vi của người này tựa hồ không bằng mình, nhưng thân thể của hắn sau khi biến hóa, Thái lão lại tự nhận mình không sánh được. Từ cấp 90 trở lên, dưới tình huống tu vi cách biệt chí ít một hai cấp, dù cho không có chênh lệch Đấu Khải, Thái lão dĩ nhiên cũng không nắm chắc chiến thắng được người này. Có thể thấy được cái vị "Đầu bếp" đột nhiên xuất hiện này, có thực lực cường hãn đến mức nào. Không phải là Siêu Cấp Đấu La, nhưng lại hơn hẳn Siêu Cấp Đấu La.

Trong đầu khẽ động, Thái lão đã đoán được thân phận của người này, trong lòng không khỏi kinh ngạc một trận.

"Ầm... ——!! "

Hung Thú bạch tuộc và Mục Dã đánh nhau to. Nhưng khác với vừa rồi chính là, lúc này bọn họ chiến đấu hoàn toàn là cứng đối cứng. Dùng một sức mạnh thô bạo không hoa mỹ choảng thẳng vào người nhau.

Sức mạnh của biển cả tác dụng lên cơ thể khổng lồ khủng bố như cột chống trời kia của Mục Dã, căn bản là không có bất kỳ tác dụng gì. Xúc tu to lớn của bạch tuộc quật lên thân thể của ông, quả đấm của ông cũng không ngừng rơi vào trên người con bạch tuộc to lớn kia. Xem ra, sức mạnh cơ bắp kiểu này của song phương, vậy mà có thể được xem là ngang nhau.

Thế nhưng rất rõ ràng, xúc tu của bạch tuộc cũng không thể tạo ra thương tổn thực sự cho Mục Dã Chân, mà nắm đấm của Mục Dã lại không ngừng lưu lại từng vết hằn màu vàng sậm ở trên người của nó.

Ngân quang chiếu khắp biển rộng, thế tiến công của Hải Hồn Thú ở trước uy thế khổng lồ của Ngân Nguyệt Đấu La, cuối cùng cũng bị ngăn chặn lại.

Chương 585: Mục Dã cường đại

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đường Vũ Lân đứng ở trên mặt băng, ánh mắt sáng quắc nhìn Mục Dã giữa bầu trời, trong mắt dị sắc dập dờn. Đây vẫn là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Mục Dã chiến đấu.

Nguyên bản hắn vẫn luôn cho rằng, Mục Dã với tu vi không tới cấp độ Siêu Cấp Đấu La hẳn là không bằng Thái lão. Nhưng hiện tại xem ra, chuyện hoàn toàn không phải là như vậy.

Ở dưới tình trạng chưa sử dụng Thần Cấp Cơ Giáp, sức chiến đấu của Mục Dã lão sư vậy mà đã kinh khủng như thế! Đấu Khải màu ám kim mỹ lệ kia bao trùm khắp toàn thân, khiến cho ông quả thật nhìn giống như thiên thần hạ phàm vậy. Mỗi một lần công kích, đều khiến đất trời như run rẩy theo. Áp bức con Hung Thú kia liên tục bại lui.

"Nể tình ta không cần Hồn Hoàn, Hồn Cốt. Dưới tình huống ngươi tu luyện đến nay cũng không dễ dàng, cút ngay! Nếu muốn báo thù, chừng nào mạnh hơn lại đến." Âm thanh khinh thường của Mục Dã uy chấn cửu tiêu.

"Hống!! Nhân loại, ngươi thật sự cho rằng bản tọa liền không có cách nào bắt ngươi sao?" Con bạch tuộc khổng lồ hiển nhiên là bị chọc cho tức giận, tám cái xúc tu rủ xuống, từng luồng lam sắc hào quang từ trong biển sâu không ngừng cuồn cuộn tràn vào người nó. Toàn thân nó đều hiện ra một tầng quang thải màu ô-liu quỷ dị. Khí tức kinh khủng cũng tăng lên dữ dội.

"Ngươi muốn tìm cái chết, ta sẽ tác thành cho ngươi! Vừa vặn tặng quà ra mắt, cho đồ đệ của ta." Vừa nói, ánh mắt Mục Dã ngưng lại, tay phải điểm một cái vào hư không.

Một đạo quang ảnh màu đỏ cứ như thể xé rách cả bầu trời, đột nhiên xuất

hiện ở bên cạnh ông. Trong sự chấn động tập trung của mọi người, chiếc Cơ Giáp màu đỏ cao khoảng 6 mét kia đột nhiên cấp tốc biến hóa, hóa thành một cây trường đao to lớn màu đỏ sẫm như máu. Thân hình Mục Dã thu nhỏ lại, chỉ còn cao khoảng 10 mét, một sát na khi tay phải ông nắm chặt chuôi đao, một luồng ánh sáng đỏ rực từ trên cây trường đao phun mạnh ra.

"Thần Cấp Cơ Giáp!" Vô số người đã kinh hô thành tiếng. Đúng, thứ kia chính là Thần Cấp Cơ Giáp của Mục Dã!

Đường Vũ Lân dù như thế nào cũng đều không nghĩ tới, Thần Cấp Cơ Giáp của Mục Dã vậy mà không phải dùng để bao phủ lấy cơ thể, mà là dùng như thế. Lại còn có thể hóa thành vũ khí sao!

"Rút!" Một tiếng gào thét tràn ngập vẻ không cam lòng vang lên. Tám cái chân lớn của con bạch tuộc bỗng nhiên vung lên, một luồng khói đen nồng đậm cực kỳ từ trên người nó phun ra, che giấu tất cả khí tức.

Mục Dã ngạo nghễ trôi nổi ở giữa không trung, cũng không có ý tứ muốn truy kích.

Trong đại dương, đám Hải Hồn Thú lúc trước còn sinh long hoạt hổ mau chóng chìm vào trong nước biển, trong khoảnh khắc nhanh như thuỷ triều xuống, biến mất không còn tăm hơi.

Màn sương mù dày màu đen kéo dài hồi lâu sau mới chậm rãi tản ra. Mục Dã buông tay phải ra, thanh trường đao trong tay một lần nữa hóa thành Cơ Giáp màu đỏ, ung dung xé toạc ra một cái vết nứt không gian, biến mất không còn tăm tích. Chính ông cũng một lần nữa biến trở về hình dạng nguyên thủy, không biết ông làm thế nào, một thân y phục đầu bếp trắng noãn một lần nữa được mặc lên người.

Biển cả một lần nữa trở nên yên tĩnh lại, tiếng hoan hô cũng từ trên hai chiếc thuyền lớn vang lên.

Không nghi ngờ chút nào, vừa rồi sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Mục Dã. Mục Dã hơi lắc người, lại như là hòa vào trong không khí, biến mất không thấy đâu.

Đứng ở trên mặt băng, lúc này Đường Vũ Lân vẫn như trước có chút cảm

giác mê mẩn đến hoa cả mắt. Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy loại chiến đấu tầng thứ này, không chỉ là đối với hắn, mà đối với toàn bộ các thành viên thuộc tiểu đội Sử Lai Khắc học viện, đều tạo ra trùng kích cực lớn.

Mãi đến khi tận mắt trải qua tình huống chiến đấu mới rồi, bọn họ mới lần đầu tiên biết, thì ra chiến đấu ở cấp độ này là như vậy.

Song phương cũng không hề triển khai va chạm chân chính, vẫn chỉ luôn là chiến đấu mang tính thăm dò, nhưng cuối cùng kết quả vẫn là đại quân Hải Hồn Thú không chiến tự lui. Nguyên nhân rõ ràng, cũng là bởi vì chênh lệch tuyệt đối về mặt thực lực.

Quá cường hãn, thế này quá là cường hãn rồi! Lúc nào, chúng ta mới có thể có được thực lực cường đại như vậy?

Đường Vũ Lân được Mục Dã thu làm đệ tử, trên thực tế là có chút miễn cưỡng. Nhưng lúc này hắn mới thật sự hiểu, Bản Thể Tông mạnh mẽ đến trình độ nào.

Bây giờ hắn mới chính thức tin tưởng điều Mục Dã từng nói, đã từng một thời, Bản Thể Tông vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh của Sử Lai Khắc học viện.

Thời điểm nói ra câu nói kia, Mục Dã tràn ngập vẻ cô đơn. Như vậy, ông đã cường đại như thế, thì gốc gác chân chính của Sử Lai Khắc học viện lại sẽ cường đại đến trình độ thế nào đây?

Mang theo tâm tình chấn động, Đường Vũ Lân và các bạn mình trở lại trên con thuyền.

Trên thuyền, các nhân viên tiến hành kiểm kê, xác nhận tình hình lúc trước có thương vong xuất hiện hay không.

Ngóng nhìn ra đại dương mênh mông, một chút xíu kiêu ngạo của Đường Vũ Lân vừa sinh ra, vì Võ Hồn thức tỉnh lần hai, vì Lam Ngân Thảo hóa thành Lam Ngân Hoàng, vào lúc này đã không còn sót lại chút gì. Hắn hiểu rõ, con đường mình còn phải đi cực kỳ, cực kỳ xa xôi. Muốn trở thành cường giả chân chính, chính mình còn cần phải càng thêm nỗ lực mới được.

"Võ Hồn ngươi biến dị?" Âm thanh của Cổ Nguyệt từ bên người truyền đến.

Đường Vũ Lân thức tỉnh từ trong suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía Cổ Nguyệt, sau đó khe khẽ gật đầu.

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Chúc mừng ngươi!"

Đường Vũ Lân nói: "Ta phải nỗ lực hơn nữa mới được. Chờ một lúc nữa điểm danh xong, ta sẽ đi luyện tập đoán tạo. Đột phá tứ hoàn, ta có thể bắt đầu thử nghiệm Dung Đoán sau khi Linh Đoán Tạo. Đợi sau khi Nhất Tự Đấu Khải của chúng ta hoàn thành, chúng ta sẽ có thể tiến bước tiếp tục nỗ lực trên con đường trở thành Nhị Tự Đấu Khải Sư."

Cổ Nguyệt quay đầu nhìn về phía biển cả, ánh mắt xa xăm, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiểm kê toàn thuyền rất nhanh đã sắp hoàn tất rồi. Dưới sự bảo vệ của thuyền lớn và các vị cường giả, chỉ có một số thuyền viên xuất hiện vết thương nhẹ, cũng không có chuyện tử vong. Thuyền viên một người cũng không thiếu, chỉ là không tìm ra được vị đầu bếp lúc nãy đã đại triển thần uy kia.

Lúc tham chiến đương nhiên Mục Dã cũng không phải lấy diện mạo thật sự, nhưng Đường Vũ Lân đương nhiên sẽ có thể lập tức đoán ra được người đó chính là ông. Cũng như Thái lão muốn tìm được Mục Dã, cũng không có mấy khó khăn vậy.

Thuyền lớn lại bắt đầu tiếp tục hành trình, vị trí khoang của Mục Dã ánh bạc lấp loé, sau một khắc, Thái lão đã xuất hiện ở trong phòng của ông.

Lúc này, Thái Nguyệt Nhi lại lần nữa biến trở về dáng vẻ tuổi già sức yếu, không còn vẻ đẹp tuyệt trần vốn có.

"Ngài là Tông chủ Bản Thể Tông Mục Dã, đúng chứ?" Thái Nguyệt Nhi híp hai mắt lại, nhìn Mục Dã trước mặt mình.

Mục Dã cười nhạt một tiếng, "Không sai." Mọi người đều là tồn tại ở tầng thứ này rồi, cũng không có gì có thể ẩn giấu.

"Không nghĩ tới, Mục Dã tông chủ cuối cùng cũng thành tựu Tứ Tự Đấu Khải." Thái Nguyệt Nhi than thở một tiếng, "Ngài hắn là một vị cường giả duy nhất vừa là Tứ Tự Đấu Khải Sư vừa là Thần Cấp Cơ Giáp Sư."

Mục Dã khẽ mỉm cười, "Nếu như ta nói với ngươi, ta cũng không phải là Tứ Tự Đấu Khải Sư, ngươi có tin hay không?"

Thái Nguyệt Nhi sửng sốt một chút, mỉm cười lắc đầu, "Đây là bí mật của ngài, ta cũng không muốn hỏi thăm. Thế nhưng, ta rất muốn biết, lần này Mục Dã tông chủ cùng theo sứ đoàn chúng ta đi tới Tinh La Đại Lục, là vì cái gì?"

Mục Dã ánh mắt lạnh lẽo, "Ngươi quản được sao?"

Lông mày Thái Nguyệt Nhi nhíu lại, tính khí bà vốn cũng không được hiền hòa cho lắm.

Bầu không khí trong phòng trong nháy mắt trở nên căng thẳng hơn.

"Được, đã như vậy, lời không hợp ý. Mục Dã tông chủ tự lo lấy!" Thái lão lạnh lùng nói xong, ánh bạc lóe lên, lại biến mất không còn tăm tích.

Mục Dã hừ một tiếng trong lỗ mũi, lại không để ý chút nào. Ở trong sứ đoàn hai nước này, còn chưa có một cường giả nào đủ sức để uy hiếp đến ông.

Trở lại bên trong phòng, Thái lão cau mày. Đổi thành người khác, bà tất nhiên đã sớm phát tác. Bên trong đội thuyền đột nhiên xuất hiện một vị cường giả cấp cao nhất như thế, còn không biết là địch hay là bạn, có thể nào không khiến cho bà lo lắng?

Tuy nói Bản Thể Tông đã rất nhiều năm không hề trở mặt cùng Sử Lai Khắc học viện, nhưng song phương cũng tuyệt đối không tính là có giao tình gì. Coi như Bản Thể Tông không lớn bằng lúc trước, nhưng cũng vẫn là Bản Thể Tông! Trước đây, sự cường đại của Tông chủ Bản Thể Tông cũng đã từng có một thời ngang cấp độ với Hải Thần Các Chủ.

Nhưng cũng đúng là bà có chút không nắm chắc có đủ sức đối chọi lại với Mục Dã, chung quy bà vẫn không bằng một vị tông chủ một tông! Dù cho là ở bên trong Hải Thần Các, đủ sức ép được Mục Dã, cũng không có mấy

vị.

Hi vọng hắn ta không phải kẻ địch!

Thái lão đi tới trên ban công, tay phải vung lên, một quả cầu màu bạc xuất hiện ở trong lòng bàn tay, từng điểm ánh bạc nhấp nháy, hai tay bà như hoa trôi nước chảy, mười ngón tay nhẹ nhàng rung động. Rất nhanh, từng tia sáng màu bạc đen xen giữa không trung, tạo thành một đồ án kỳ dị.

Quả cầu màu bạc kia bị bà nhẹ nhàng đặt lên trên đồ án. Ánh bạc lóe lên, sau một khắc, quả cầu bạc nhỏ kia cũng đã biến mất không còn tăm hơi.

.....

.....

...

Phá vòng vây đột phá đến cấp 40, Võ Hồn tiến hóa thành Lam Ngân Hoàng. Về mặt thực lực, sự bay vọt về chất không chỉ thể hiện chỉ riêng trong chiến đấu. Sau khi Đường Vũ Lân ở bên trong Đoán Tạo Thất trên thuyền lớn triển khai đoán tạo, cũng cảm nhận được biến hóa to lớn tương tự.

Linh Đoán sở dĩ gian nan, ngoại trừ kỹ xảo ra, tu vi hồn lực cũng là vô cùng trọng yếu.

Trước đây Đường Vũ Lân vẫn luôn dựa vào huyết mạch lực để bổ sung cho hồn lực tiến hành đoán tạo mới có thể thành công, nhưng rất khó để có đủ sức để tiếp tục hoàn thiện giai đoạn Dung Đoán sau khi Linh Đoán Tạo hoặc là Dung Đoán Tạo cho ba loại kim loại.

Nhưng lần này hiển nhiên không giống nhau. Tu vi tăng lên, huyết mạch lực và hồn lực hòa làm một thể, hóa thành năng lượng kỳ dị. Đó là một loại năng lượng màu trắng và màu vàng dung hòa vào nhau. Thời điểm được điều động, hai loại có thể dung hợp lại cùng nhau, cũng có thể phân công nhau làm việc.

Thời điểm dung hợp lại cùng nhau, hồn lực liền hóa thành màu bạch kim, cung cấp cho Đường Vũ Lân sức mạnh cường hãn nhất. Bản thân hồn lực

của hắn vốn đã vô cùng tinh khiết, hơn nữa huyết mạch lực mạnh mẽ, dung hợp ra có thể tăng cao thời gian đoán tạo mà hắn có thể chịu đựng được. Trạng thái không còn có chút sức lực nào để tiếp tục trước đây, đã hoàn toàn biến mất.

Chương 586: Đặc huấn giai đoạn thứ hai?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Hai sức mạnh tách ra, lại có thể đơn độc điều động một ít năng lực khác của hắn. Thí dụ như năng lực có liên quan đến huyết thống Kim Long Vương, hồn lực liền không thể dính líu vào, chỉ có thể thuần túy dùng huyết mạch lực để điều động.

Bởi vậy, ở trong quá trình đoán tạo, Đường Vũ Lân không chỉ tu luyện Đoán Tạo Thuật của mình, mà đồng thời, cũng đang cảm thụ sự biến hóa của bản thân cũng như độ thuần thục và năng lực mới mà sau khi thăng cấp đến tứ hoàn đem lại.

Chuyện này đối với hắn mà nói, mới thật sự là quan trọng nhất.

Đến thời điểm chạng vạng, Đường Vũ Lân kéo tấm thân uể oải trở lại khoang thuyền. Ăn xong cơm tối, hiện tại hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon lành.

Nằm vật ở trên giường, toàn thân thả lỏng.

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác kỳ diệu.

Cho tới nay, hắn đều luôn khắc khổ tu luyện, không ngừng phát triển chính mình, đều sẽ luôn cảm thấy chính mình chưa đủ tốt, đều sẽ thấy những người mạnh hơn chính mình, đều luôn đuổi theo bước chân của các đồng đội.

Mà khi hắn bình ổn lại tâm tình, tình cờ dừng chân quay đầu nhìn lại, liền sẽ phát hiện, sự nỗ lực của chính mình cũng không hề uổng phí. Bước tiến của mình trước sau vẫn rất nhanh.

Lại như thời điểm lúc trước hắn bắt đầu rèn luyện, thời điểm mới biết đến các bạn cũ ngày xưa như Trương Dương Tử, Vương Kim Tỳ, hiện tại đã sớm bị hắn kéo dài khoảng cách.

Trong lúc vô tình, mình đã sắp trở thành một người có khả năng tiến vào Nội viện của Sử Lai Khắc học viện. Trở thành thành viên Đấu Hồn Đường của Đường Môn. Thậm chí là đệ tử Tông chủ Bản Thể Tông.

Thế giới này kỳ diệu biết bao nhiêu!

Hắn đột nhiên cảm giác được hạnh phúc.

Định nghĩa của mỗi người đối với hạnh phúc đều có sự khác biệt.

Có người cho rằng, tri túc thường nhạc là hạnh phúc.

Có người cho rằng, nhẹ nhàng là hạnh phúc.

Nhưng Đường Vũ Lân lại nương theo sự trưởng thành của mình dần dần biết được, hai loại này, đều không phải là loại hạnh phúc mình mong muốn.

Hạnh phúc của hắn bắt nguồn từ thực lực, bắt nguồn từ sự khát khao không ngừng đối với thực lực, đối với nấc thang càng cao hơn, xa hơn.

Hắn còn mơ hồ nhớ tới, khi còn bé phụ thân đã từng nói với hắn.

Tri túc thường nhạc có thể khiến cho người ta hạnh phúc một đời, nhưng đây là hạnh phúc tầm thường. Chỉ có lòng tham không đáy mới sẽ mang lại cho người ta động lực, tham lam khiến cho người ta đi tới, chăm chỉ khiến cho người ta tiến bộ.

Có lẽ 99% thiên phú sẽ mang đến chính là vô số cơ duyên. Nhưng nếu như không có 1% nỗ lực kia, hết thảy đều là uổng phí.

Mãi đến tận hiện tại Đường Vũ Lân mới thật sự hiểu được ý tứ của phụ thân. Vì lẽ đó, hắn có tham vọng, một tham vọng theo đuổi sự cường đại, theo đuổi cảm giác thành công một lần lại một lần. Bởi vì, mục tiêu của hắn là, trời cao biển rộng!

"Ầm!" trong một tiếng vang nhẹ, Đường Vũ Lân hầu như là theo bản năng

nhảy lên, trực tiếp từ trên giường nhảy dựng xuống đất.

Cửa ban công mở ra, hai tay cắm ở trong túi quần, Mục Dã đang tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn.

"Xem ra, ngươi cũng không hề tự mãn. Cũng không tệ." Mục Dã hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu.

Nhìn vị lão sư trước mặt ban ngày uy hiếp Hung Thú, Đường Vũ Lân không khỏi có chút hoảng hốt, thậm chí có chút không dám tin tưởng. Một người mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại là lão sư của chính mình!

"Lão sư." Đường Vũ Lân cung kính hướng về Mục Dã hành lễ.

"Không dễ dàng! Cuối cùng cũng coi như là có chút mùi vị chân thành. Đi thôi!" Mục Dã hướng về Đường Vũ Lân vẫy vẫy tay.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Đi đâu, làm gì cơ?"

Mục Dã nói: "Huấn luyện!"

Đường Vũ Lân giật mình nói: "Không phải đã kết thúc rồi sao? Võ Hồn của con cũng đã hoàn thành thức tỉnh lần hai!"

Mục Dã nói như đúng rồi: "Ai nói cho ngươi là đã kết thúc? Cái kia bất quá chỉ là huấn luyện giai đoạn thứ nhất mà thôi, là đơn giản nhất. Lập tức ngươi sẽ phải bắt đầu, là huấn luyện giai đoạn thứ hai. Lẽ nào ngươi muốn lười biếng hay sao?"

Khóe miệng Đường Vũ Lân có chút co giật. Mà! Thôi? Lại còn ‘mà thôi’? Dằn vặt trong 49 ngày sinh tử kia, vậy còn là ‘mà thôi’ sao?

"Lão sư, ngài không cảm thấy hẳn là đồ đệ bảo bối của ngài nên được nghỉ ngơi cho tốt một chút hay không? Thả lỏng tinh thần hợp lý cũng sẽ giúp việc tu luyện tiến bộ." Đường Vũ Lân nghiêm túc nói.

"Đó là nói người bình thường, ngươi là người bình thường sao? Ngươi chính là tiểu quái vật của Sử Lai Khắc học viện. Đừng nói nhảm nữa, đi!" Vừa nói, Mục Dã lướt người tới, vung một cái liền tóm lấy Đường Vũ Lân. Sau một khắc, hai người cũng đã lại lênh đênh trên mặt biển.

"Lão sư, có thể không cần tàn nhẫn như vậy hay không?" Đường Vũ Lân kêu rên.

"Bớt dùng bài này, không tàn nhẫn ngươi có thể thành tài sao? Sư tổ ngươi năm đó đã nói, nếu như sớm tàn nhẫn hơn với ta một vài năm, nói không chừng ta đã có thể trở thành cường giả chân chính."

Đường Vũ Lân mặt đầy bất đắc dĩ, diễn kịch ở trước mặt lão sư, xem ra là sẽ không có hiệu quả gì. Đã như vậy, thì cố gắng lên! Trên thực tế, hắn cũng không hề có ý muốn thật sự lười biếng.

Khiến Đường Vũ Lân có chút bất ngờ chính là, lần này Mục Dã cũng không hề dẫn hắn rời xa khỏi thuyền lớn.

"Mục tiêu của 49 ngày tu luyện đầu tiên, chủ yếu là nhằm nghiền ép năng lực bên trong, áp bức ra tiềm năng của ngươi. Do đó sau khi hoàn thành kích phát thức tỉnh Võ Hồn lần hai và điều chỉnh toàn thể bên trong, hiện bước đi này cần hoàn thành, chính là rèn luyện từ bên ngoài đối với ngươi. Cường độ thân thể ngươi có thiên phú dị bẩm, sức mạnh huyết thống vô cùng tốt. Vì lẽ đó, ta đã giúp ngươi nghĩ ra một ý kiến hay. Tuyệt đối sẽ giúp ngươi cảm thấy rất vui vẻ."

Không biết tại sao, sau khi nghe xong Mục Dã nói câu này, Đường Vũ Lân có một loại cảm giác lông tơ dựng đứng.

Vui vẻ? Vui vẻ gì cơ?

Một sợi dây thừng không biết làm bằng vật liệu gì trói chặt hai tay Đường Vũ Lân, một đầu khác của dây thừng, quăng ra thật xa buộc lấy phần đuôi của thuyền lớn Viễn Dương Cự Luân. Sau đó, Đường Vũ Lân trôi nổi trên mặt biển, trở thành một vật lơ lửng bị kéo đi.

Thoạt nhìn qua, tốc độ di chuyển của con thuyền cũng không nhanh bao nhiêu, nhưng sau khi bị buộc vào đuôi thuyền kéo đi, cảm giác kia lại hoàn toàn khác nhau.

Không có hai tay để giúp cân bằng, muốn đứng lên là tuyệt đối không thể.

Đường Vũ Lân thậm chí còn chưa kịp nói ra một câu phản đối, hắn cũng đã

bị kéo vun vút ở trên mặt biển.

Thân thể không ngừng bị đập vào trong nước biển, hứng chịu sóng lớn vỗ tới, rồi lại bị hung hãn kéo đi, rồi lại đập vào trên mặt biển.

Nhìn từ đàng xa, hắn chỉ bất quá là một chấm đen nhỏ bé chập chùng lên xuống mà thôi.

Biển cả lại không có bất kỳ quy luật hay nhịp điệu gì, chìm chìm nổi nổi, không ngừng xung kích và ma sát.

Càng thốn hơn chính là, Mục Dã còn trực tiếp phong tỏa hồn lực và huyết mạch lực của Đường Vũ Lân, khiến cho hắn không cách nào điều động năng lượng bên trong để chống đỡ cơ thể.

"Đây cũng là một loại đoán tạo, là biển rộng đang rèn giũa thân thể của ngươi!"

"Lão sư...giai đoạn...thứ hai...này kéo dài....bao lâu vậy!" Âm thanh của Đường Vũ Lân đứt quãng bên trong từng cơn sóng biển.

"Mãi cho đến khi tới Tinh La Đại Lục."

Đến thời điểm Đường Vũ Lân trở về phòng, cả người đã hoàn toàn xụi lơ. Đó là chuyện của một canh giờ sau.

Thông qua những ngày qua, sự thấu hiểu của Mục Dã đối với tình hình cơ thể của hắn đã vô cùng sâu. Thời điểm kết thúc đều là khi hắn đạt đến giới hạn cuối cùng mà hắn có thể chịu đựng. Mà Đường Vũ Lân cũng không khiến cho ông thất vọng.

Mấy tiếng chìm nổi ở trên mặt biển, toàn thân Đường Vũ Lân đã sớm sưng tấy hết cả lên. Mục Dã cũng không hề giải trừ phong tỏa đối với hồn lực và huyết mạch lực trong cơ thể hắn, mà lại trước tiên dùng thuốc nước đặc chế của Bản Thể Tông bôi lên cơ thể hắn, sau đó mới mở phong ấn ra. Đồng thời nghiêm khắc yêu cầu hắn khoanh chân tu luyện.

Cuộc sống đau khổ như vậy, vừa mới chỉ bắt đầu!

Mỗi ngày hầu như Đường Vũ Lân đều là vượt qua bên trong nước sôi lửa

bỏng, quả nhiên là mãi cho đến Tinh La Đại Lục.

Thời điểm phía xa xa chân trời xuất hiện một đường thẳng màu đen, Đường Vũ Lân cảm động suýt nữa khóc lên. Cuối cùng cũng coi như là gắng gượng vượt qua!

Tiếng hoan hô cũng đồng dạng phát ra từ trong miệng đám người Tinh La Đại Lục, đối với bọn họ mà nói, về nhà rồi!

Nhìn từ đàng xa, bãi biển Tinh La Đại Lục tựa hồ cũng không hề có sự khác biệt so với Đấu La Đại Lục. Thậm chí phong cách kiến trúc bến tàu xa xa, cũng chỉ là hơi có sự khác biệt mà thôi.

Nghi thức hoan nghênh long trọng gì gì đó đối với mọi người Sử Lai Khắc học viện mà nói bất quá chỉ là một khúc nhạc dạo. Mà hai sứ đoàn sau khi trải qua một đoạn đường cùng nhau, rốt cục cũng tách ra.

Sứ đoàn phía Tinh La Đại Lục trực tiếp giải tán, nghỉ ngơi. Mà lữ trình đến xứ lạ phương xa của sứ đoàn Đấu La Đại Lục chỉ vừa mới bắt đầu.

"Đây là lịch trình tiếp theo của chúng ta. Trước tiên chúng ta sẽ đến Tinh La Thành, thủ đô của Tinh La đế quốc thuộc Tinh La Đại Lục, tiến hành một loạt thi đấu giao lưu. Đối tượng giao lưu chủ yếu là đội đại biểu của Tinh La Hoàng Gia học viện. Sau đó chúng ta sẽ đi tới..."

Chương 587: Mời dự thi?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Âm thanh lành lạnh của Vũ Trường Không nói cho mọi người chuyện sắp tới bọn họ cần làm. Tuyệt đại đa số đều là đến một số trường, học viện của Tinh La Đại Lục để tham gia hoạt động giao lưu, và cả tham quan một số quang cảnh đặc biệt của Tinh La Đại Lục nữa.

Đường Vũ Lân nghe một cách cực kỳ nghiêm túc, trên mặt cũng tràn đầy vẻ chờ mong. Những người khác, dù cho là các thiếu nữ đều có vẻ bình tĩnh hơn so với hắn.

"Đội trưởng, làm sao ngươi lại có dáng vẻ vui vẻ như vậy?" Từ Lạp Trí huých Đường Vũ Lân một cái, thấp giọng hỏi.

"Hả? Ta có sao?" Đường Vũ Lân sờ sờ mặt của mình.

"Trong ánh mắt của ngươi đều là khát vọng đó nha!" Từ Lạp Trí cười nói đầy chất phác.

Đường Vũ Lân cười ha ha. Đúng đấy! Không phải là hắn rất chờ mong sao? Cuối cùng cũng coi như là được thoát ly khỏi đại dương. Vừa nghĩ tới cảm giác mỗi ngày bị sóng biển dập cho lên bờ xuống ruộng, toàn thân đau ê ẩm kia, hắn liền không rét mà run. Cuối cùng cũng coi như là sắp thoát ra khỏi bể khổ.

Thế nhưng, đối với hắn mà nói, hơn hai tháng lữ trình trên đại dương mênh mang sóng nước này, cũng coi như là một trải nghiệm giúp hắn lột xác hoàn toàn. Bây giờ, hắn đã có một sự biến hóa cực kỳ to lớn so với trước đây.

Dưới sự an bài của Tinh La đế quốc, bọn họ trước tiên sẽ nghỉ ngơi một

đêm tại một tòa thành duyên hải, sau đó trực tiếp lên một Hồn Đạo Đoàn Tàu tư nhân của Tinh La đế quốc, đi tới Tinh La Thành, thủ đô của đế quốc.

"Kính chào Thái lão." Là đại biểu chính thức của Tinh La đế quốc, Ngoại vụ đại thần Tư Mã Lam Tiêu vẫn luôn phi thường khách khí ở trước mặt Thái lão.

"Chào!" Thái lão không mặn không nhạt trả lời.

Tư Mã Lam Tiêu mỉm cười nói: "Thái lão, là như vầy, chúng ta vừa nhận được một thông tin. Ở thủ đô Tinh La đế quốc chúng ta, đang long trọng cử hành một giải thi đấu dành cho Hồn Sư thanh niên. Vừa vặn lần này, trạm đầu tiên trong lịch trình của bên ngài cũng là Tinh La thành. Các học viên Sử Lai Khắc ngài dẫn theo đều là kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi, không biết có hứng thú tham gia giải thi đấu Hồn Sư thanh niên của chúng ta hay không? Về phương diện tuổi tác bọn họ có thể sẽ phải chịu thiệt một chút. Nhưng đây tuyệt đối là giải đấu cấp bậc cao nhất cũng là long trọng nhất dành cho thế hệ trẻ của Tinh La Đại Lục chúng ta. Nếu như các người có thể tham gia, tất sẽ trở thành tâm điểm chói lọi nhất, tỏa hào quang rực rỡ nhất, đem lại tác động cực kỳ tốt giúp xúc tiến giải đấu thành công hơn."

Thái lão cười nhạt một tiếng, "Chúng ta chỉ là đến để tiến hành giao lưu, còn thi đấu giải các kiểu không cần thiết!"

Tư Mã Lam Tiêu nói: "Thái lão, kỳ thực cũng không phiền phức. Lấy năng lực của chư vị học viên Sử Lai Khắc học viện, thi đấu vòng loại liền không cần tham gia. Trực tiếp bắt đầu từ vòng chung kết. Kỳ thực cũng không làm lỡ lịch trình quá lâu. Hơn nữa chúng ta có thể bảo đảm an toàn của bọn họ."

Thái lão liếc Tư Mã Lam Tiêu một chút, thản nhiên nói: "Ta không phải lo lắng chuyện này!"

Tư Mã Lam Tiêu sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh hắn liền hiểu ra, ánh mắt khẽ động, "Xem ra, ngài vô cùng tin tưởng đối với đệ tử của mình!"

Thái lão khẽ mỉm cười, "Tự tin bắt nguồn từ thực lực. Nếu như các ngươi muốn mời chúng ta dự thi, cũng không phải là không thể. Trừ phi phần thưởng quán quân là Hồn Cốt."

Tư Mã Lam Tiêu biến sắc mặt, Hồn Cốt là cái gì hắn tự nhiên lại quá là rõ

ràng. Dù cho là ở thời điểm 2 vạn năm trước, khi Đấu La Đại Lục vẫn hoàn toàn là thời đại của vũ khí lạnh, Hồn Cốt cũng tuyệt đối là chí bảo. Mà cho đến ngày nay, mức độ quý hiếm của Hồn Cốt có thể tưởng tượng được.

Hồn Cốt đến từ chính Hồn Thú, nhưng cũng như mỗi một con Hồn Thú đều sẽ xuất hiện Hồn Hoàn khác nhau, tỷ lệ xuất hiện của Hồn Cốt chỉ có một phần vạn (0,0001). Chỉ có Thập Vạn Niên Hồn Thú mới sẽ chắc chắn tạo ra Hồn Cốt.

Tại Đấu La Đại Lục, hiện tại Hồn Thú héo tàn, muốn thu được Hồn Cốt khó khăn đến mức nào. Bất kỳ một đại gia tộc nếu như có Hồn Cốt lưu truyền tới nay, đều sẽ là báu vật quý giá nhất trong gia tộc, hơn nữa nhất định sẽ bảo mật nghiêm ngặt.

Tình huống Tinh La Đại Lục tuy rằng có chỗ bất đồng so với Đấu La Đại Lục, nhưng mức độ quý giá của Hồn Cốt cũng quyết không kém.

"Thái lão, giải thi đấu của chúng ta gọi là, Giải thi đấu “Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục”, trong đó chia làm nhiều loại thi đấu. Có đấu đơn, có đấu đồng đội, cũng có thi đấu Cơ Giáp, vân vân. Hồn Cốt mà ngài nói, chỉ có quán quân ở nội dung thi đấu cá nhân mới có được một khối Hồn Cốt khen thưởng. Bên trong thi đấu đoàn đội, khen thưởng cho đoàn đội 7 người dành chiến thắng cuối cùng là Hồn Đoán Kim Loại, mỗi người một khối. Khen thưởng quán quân của đấu đội là linh vật vạn năm. Khen thưởng cho quán quân thi đấu Cơ Giáp là Hắc Cấp Cơ Giáp, á quân và huy chương đồng là Tử Cấp Cơ Giáp. Vì lẽ đó, tình hình là Hồn Cốt chỉ có một khối, ngài xem..."

Lông mày Thái lão khẽ nhíu, bà cũng không ngờ tới, phần thưởng cho giải đấu cấp cao nhất dành cho thế hệ trẻ của Tinh La đế quốc lại phong phú như vậy, không chỉ thật sự có Hồn Cốt, mà phần thưởng của các nội dung thi đấu khác cũng đều tương đối khá.

"Nghe ra cũng không tệ, thế nhưng, khen thưởng của các hạng mục khác nhau của các ngươi tựa hồ cũng có cách biệt khá lớn nha!"

Hồn Đoán Kim Loại và Cơ Giáp, thiên tài địa bảo, linh thảo tuy rằng cũng không tệ, nhưng nếu như so với Hồn Cốt, mức độ quý hiếm cũng không nằm cùng một đẳng cấp.

Tư Mã Lam Tiêu nói: "Phần thưởng của đấu đơn sở dĩ phong phú như vậy, là bởi vì thi đấu đơn của chúng ta được gọi là, Thi Đấu Khiêu Chiến Vô Hạn. Nói cách khác, trong trận đấu có thể sử dụng tất cả thủ đoạn để tiến hành so đấu, Cơ Giáp, Đấu Khải, Võ Hồn, Hồn Đạo Khí, cái gì cũng có thể dùng. Hơn nữa, phải ký giấy sinh tử. Chỉ có phần thưởng cực kỳ quý giá, mới có thể hấp dẫn nhiều người dự thi nhất. Nội dung thi đấu đơn một chọi một này, là quan trọng nhất, vinh quang nhất bên trong hết thảy mọi nội dung."

Tình huống thi đấu kiểu này so với Đấu La Đại Lục hoàn toàn không giống nhau. Ở trên Đấu La Đại Lục, đoàn chiến 7 đấu 7 mới là vương đạo. Mà ở đây, rất hiển nhiên, lại tôn trọng chủ nghĩa anh hùng cá nhân hơn.

"Hạn chế dự thi là cái gì?" Thái lão lãnh đạm hỏi.

Tư Mã Lam Tiêu vui vẻ trong lòng, biết là bà đã có chút động tâm, "20 tuổi trở xuống. Cái khác không có gì hạn chế. Đặc biệt là đối với chư vị học viên Sử Lai Khắc học viện mà nói."

"Được." Thái lão chỉ trả lời đơn giản có một chữ.

Đám người Đường Vũ Lân mờ mịt không biết, mới vừa đến Tinh La Đại Lục, bọn họ liền sẽ phải đối mặt với một giải thi đấu hoàn toàn mới.

Lúc này, bọn họ đang ngồi ở trên Hồn Đạo Đoàn Tàu tư nhân xa hoa, đang nhìn ngắm phong cảnh của Tinh La Đại Lục.

So với Đấu La Đại Lục phồn hoa và cơ giới hóa, Tinh La Đại Lục rõ ràng có vẻ càng thêm nguyên thủy hơn. Thời gian nơi này được khai phá, dù sao cũng kém xa tít tắp so với Đấu La Đại Lục.

Tốc độ của Hồn Đạo Đoàn Tàu cũng chậm hơn không ít. Ngoài ô cửa, rừng rậm, hồ nước không ngừng hiện ra. Không khí trong vắt có thể giúp cho tầm nhìn thấy được xa hơn. Tình cờ đi ngang qua một số thành thị, cẩn thận quan sát liền có thể nhìn ra được, trình độ hiện đại so với Đấu La Đại Lục vẫn có chênh lệch kha khá.

Đồ ăn của Tinh La Đại Lục không có khác biệt lớn so với Đấu La Đại Lục. Vì chiêu đãi những thành viên sứ đoàn như bọn họ, trên tàu chuẩn bị những thức ăn ngon vô cùng phong phú.

Ngắm phong cảnh, ăn mỹ thực, loại lữ hành thư giãn kiểu này đối với bọn họ mà nói quả thực là trước nay chưa từng có. Chí ít sau khi gia nhập Sử Lai Khắc học viện, cũng không thể nào trải qua những "tháng ngày tươi đẹp" như thế này.

Ở cùng toa với đám người Đường Vũ Lân bọn họ, còn có các thành viên sứ đoàn đại biểu Tinh La Hoàng Gia học viện, mọi người đều cùng ngồi chung một toa tàu.

Thời điểm mới vừa lên thuyền, bọn họ còn có một ít va chạm, nhưng sau đó cũng đã dần dần quen thuộc. Trước sau đều chưa hề chân chính động thủ một lần.

Trên toa tàu, cứ 4 người sẽ chia làm 2 cặp ngồi đối diện nhau, ở giữa là một chiếc bàn.

Bên cạnh Đường Vũ Lân là Cổ Nguyệt, đối diện là Từ Lạp Trí; đối diện Cổ Nguyệt là Diệp Tinh Lan. Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy ngồi ở một bàn khác.

Lúc này, từ sau khi Đường Vũ Lân và Từ Lạp Trí lên tàu, vẫn chưa bao giờ ngừng lại, vẫn luôn luôn không ngừng ăn, ăn và ăn. Đối với bọn họ mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn là ăn cả!

Tinh La Hoàng Gia học viện bên này, cũng là 4 người một bàn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía đám người Đường Vũ Lân.

"Tên kia ăn khỏe thật!" Một thiếu nữ thấp giọng nói nhỏ, "Cũng thật là cao ráo đẹp trai."

Ngồi ở đối diện nàng, một thiếu nữ khác "hi hi" nở nụ cười, "Trân Trân, ngươi đây là muốn trâu già gặm cỏ non sao? Hắn so với chúng ta có thể nhỏ hơn 4, 5 tuổi đấy. Hắn chính là đội trưởng của đội đại biểu cho Sử Lai Khắc học viện. Thời điểm cả ngàn con Hải Hồn Thú bao vây lấy chúng ta ngươi có thấy hay không? Hắn phóng thích Võ Hồn gì gì đó giống với giao long ấy, cũng không biết là gì, nhưng đúng là rất mạnh. Nhỏ như vậy mà cũng đã tứ hoàn rồi."

"Ngươi đừng đề cao người khác tự diệt uy phong mình, đội trưởng của

chúng ta đều đã đến cấp 45, khẳng định không yếu hơn hắn. Hơn nữa đội trưởng đã là Nhất Tự Đấu Khải Sư. Còn hắn cũng không có nguyên bộ Đấu Khải."

Chương 588: Mỏ quạ đen

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

Vừa liếc trộm đám người Đường Vũ Lân, mấy tên học viên Tinh La Hoàng Gia học viện xì xào bàn tán.

"Có người nói phía đế quốc đã mời bọn họ cũng tới tham gia giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục lần này, đến thời điểm thi đấu trên đài sẽ thấy thôi."

"Cái này có gì hay ho để so sánh chứ, tuy rằng bọn họ xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, nhưng kém tuổi tác thì sao? Có lẽ nên tham gia nội dung thi đấu dành cho thiếu niên mới đúng chứ? Nói như vậy còn có cơ hội giành quán quân."

"Không phải. Thật giống là tham gia cùng đám thanh niên, phía đế quốc có thể có chút không tử tế rồi!"

"Cũng không thể nói như vậy, dù sao cũng là sân nhà chúng ta."

"Ngược lại khẳng định là muốn cho bọn họ một cái hạ mã uy. Có người nói, lần này học viện quái vật bên kia, cũng muốn tới dự thi."

"Đây xem như là cuộc chiến của Sử Lai Khắc thật giả sao?" Một học viên nữ che miệng cười khẽ.

"Nói năng cẩn thận! Đế quốc rất là coi trọng đối với học viện quái vật."

Nhét một món điểm tâm vào trong miệng, trên mặt Đường Vũ Lân có vẻ như toát ra mấy phần suy nghĩ, học viện quái vật? Đó là cái quỷ gì?

Biến hóa mà Võ Hồn tiến hóa lần hai đem lại không chỉ là về mặt Võ Hồn,

sức mạnh huyết thống Kim Long Vương và Lam Ngân Hoàng dung hợp lại hoàn toàn cùng nhau, đem lại sự phát triển và tăng cường toàn diện cho Đường Vũ Lân, thí dụ như, thính lực.

"Đội trưởng, đi Hồn Đạo Đoàn Tàu có chút cảm giác chột dạ nào hay không?" Tạ Giải khẽ cười một tiếng, xỏ lá.

Đường Vũ Lân tức giận lườm hắn một cái, "Nơi này cũng không phải là Liên Bang, hắn sẽ không gặp phải Tà Hồn Sư đâu!"

Lại nói, trước đó mấy lần hắn đi tàu đều không có trải nghiệm gì gọi là hay ho cho lắm. Mỗi lần hầu như đều tao ngộ sự tình không tươi đẹp lắm, thậm chí còn từng dính vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Thậm chí ngay cả lần này học viện phái hắn đến Tinh La Đại Lục, đều có mấy phần ý tứ là tránh né uy hiếp của Tà Hồn Sư.

Bất quá, tâm tình Đường Vũ Lân vẫn còn vô cùng tốt, tuy rằng hai tháng này trải qua trên thuyền có thể nói là nước sôi lửa bỏng, nhưng rốt cục hắn cũng đột phá cấp 40, đồng thời nắm giữ Vạn Niên Hồn Hoàn, Võ Hồn tiến hóa lần hai. Cả người đều đã hoàn thành một lần lột xác, rốt cục xem như là triệt để đuổi kịp bước chân các bạn mình, bất kể là tu vi hay là bản thân Võ Hồn.

Phong ấn Kim Long Vương bất cứ lúc nào có thể đột phá tầng thứ 5, tạm thời sẽ không có bất cứ uy hiếp gì. Đoán tạo chính thức bước vào cấp 6, hơn nữa bởi vì nguyên nhân tích lũy lâu dài sử dụng một lần, hắn đã trước sau hoàn thành Linh Đoán Dung Đoán và Dung Đoán 3 loại kim loại khác nhau, ung dung như ý tiến vào trình độ Đoán Tạo Sư cấp 6 cao cấp. Ở tại cấp 6 này, đều là hảo thủ hàng đầu. Đương nhiên, tương lai muốn xung kích Thánh Tượng vẫn còn một con đường rất dài cần phải đi, không chỉ phải tích lũy tu vi, mà cả Linh Đoán Dung Đoán và cả Dung Đoán nhiều kim loại cũng phải củng cố không ngừng mới được.

Khiến cho Đường Vũ Lân hưng phấn nhất chính là tốc độ tu luyện, sau khi Võ Hồn thức tỉnh lần hai, tu luyện Huyền Thiên Công trở nên làm ít mà hiệu quả nhiều, hiện tại tu luyện một ngày cũng tương đương trước đây tu luyện 3 ngày trên phương diện hồn lực. Người ta đến cấp 40, tốc độ tu luyện đều sẽ hạ thấp, hắn trái lại, vậy mà toàn thể đều có tăng trưởng. Dựa theo tốc độ tu luyện như vậy, thời điểm 20 tuổi, hắn có lòng tin mình có thể đạt đến khoảng cấp 60. Nếu như khi đó có thể hoàn thành Nhị Tự Đấu

Khải, vậy thì sẽ có thể thực sự bước vào hàng ngũ của những vị cường giả. Mà cái tốc độ này, so với Vũ lão sư năm đó đều phải nhanh hơn ít nhất 5 năm trở lên.

Hai tay đặt sau gáy, nhàn nhã ngồi dựa vào trên thành ghế, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm nhàn nhạt, hắn ngắm mỹ cảnh ngoài cửa sổ, đây thực sự là hưởng thụ hiếm thấy.

"Ồ, đó là cái gì? Là Cơ Giáp sao?" Đường Vũ Lân đột nhiên phát hiện, ngoài cửa xe, xa xa trên bầu trời có một loạt điểm đen di động với tốc độ cao trên không.

Ánh mắt ngưng lại, Tử Cực Ma Đồng vận chuyển. Thứ hắn thấy chính là từng chiếc Cơ Giáp, hình dạng của những người máy này có sự khác nhau thấy rõ so với Đấu La Đại Lục bên kia.

Hồn Đạo Cơ Giáp của Đấu La Đại Lục trên căn bản đều là hình người, mà lúc này những Cơ Giáp hiện ra ở trong mắt hắn lại có đủ loại hình thái khác nhau, hiện ra dáng dấp các giống thú, vô cùng kỳ dị.

Đây chính là Cơ Giáp của Tinh La đế quốc sao! Ồ, những điểm sáng kia là cái gì?

Đường Vũ Lân đột nhiên nhìn thấy, từ trên những Cơ Giáp kia, có từng quang điểm sáng rực lên.

Cũng nhưng vào lúc này, Thái lão vốn đang ngồi yên tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở hai con mắt, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

"Địch tấn công!" Đường Vũ Lân quát to một tiếng, đột nhiên từ chỗ ngồi nhảy lên.

Phản ứng lại không chỉ riêng một mình hắn, một luồng khí tức lành lạnh đột nhiên từ chỗ ngồi phía trước tỏa ra. Thoắt cái, một luồng khí lạnh bao phủ lấy đỉnh chóp của cả toa tàu.

Trên đỉnh đầu mọi người bỗng dưng thấy mát lạnh, nóc tòa tàu bị hất bay. Kế đó, cuồng phong gào thét ùa vào.

Vũ Trường Không lướt người đi tới lập tức giữ lấy Đường Vũ Lân, rón mũi

chân, bay lên trời.

Thời khắc mấu chốt liền hiển hiện ra tố chất bản thân, sau khi Đường Vũ Lân quát lớn có địch tấn công, một cái chớp mắt tiếp theo, từng cây Lam Ngân Thảo đã chen chúc ùa ra, phân biệt quấn quanh trên người các đồng đội. Mà những người khác cũng đều không hề hoảng loạn. Trên người Cổ Nguyệt có một vòng quang luân màu xanh được phóng thích, bao trùm lấy cả toa tàu, giúp cho tất cả mọi người trong toa tàu đều cảm thấy thân thể nhẹ tưng.

Trong thoáng chốc, Vũ Trường Không đã bay lên trời. Thân thể Đường Vũ Lân chấn động, từng cây Lam Ngân Thảo thô to như cánh tay bỗng nhiên đung đưa, kéo hết thảy đồng đội ra khỏi toa tàu.

Không chỉ là các thành viên Sử Lai Khắc học viện, Lam Ngân Thảo của hắn cũng đồng thời bao trùm các học viên của Tinh La Hoàng Gia học viên còn đang thất kinh bên kia.

Các thành viên Sử Lai Khắc học viện bên này tất cả đều ngay lập tức phối hợp nhảy lên. Các học viên Tinh La đế quốc thì lại hoàn toàn là bị Đường Vũ Lân dựa vào sức mạnh cực lớn của mình lôi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Hồn Đạo Đoàn Tàu liền xuất hiện một màn kỳ dị, một bóng người trắng noãn lạnh giá phóng lên, trên tay hắn kéo theo một người, mà trên thân thể người này phóng thích từng cây dây leo màu lam sậm, phía dưới lại quấn theo một đám người.

Điều này cũng cho thấy Võ Hồn của Đường Vũ Lân đã tiến hóa. Đổi lại là trước đây, với cường độ của Lam Ngân Thảo, đồng thời kéo nhiều người như vậy đi ra, tất cả đều phải dựa vào lực cánh tay của Đường Vũ Lân, trong lúc vội vàng như vậy sự là nhất thời rất khó có thể hoàn thành.

Trong một cái chớp mắt ngay khi bọn họ vừa vụt ra khỏi toa tàu, từng tiếng nổ vang kịch liệt đã vang lên ở bên dưới.

Thứ kia rõ ràng là vô số Hồn Đạo Đạn Pháo, trực tiếp trút xuống ở bên trên Hồn Đạo Đoàn Tàu. Xa xa bay tới có hơn trăm chiếc Cơ Giáp, một bộ Cơ Giáp cầm đầu, rõ ràng là màu đỏ!

Thế nhưng, không giống với Cơ Giáp màu đỏ của Mục Dã, chiếc Thần Cấp

Cơ Giáp này lại có dáng dấp của một con chim diều hâu, hai cánh giang ra, tốc độ nhanh vô cùng. Hầu như cùng lúc loạt đạn pháo nổ vang, nó cũng đã xuất hiện ở phía trên Hồn Đạo Đoàn Tàu.

Loạt đạn khủng bố như vậy, dĩ nhiên khiến hết thảy toa tàu của Hồn Đạo Đoàn Tàu đồng thời rung chuyển, ánh lửa bắn lên, tiếng nổ vang vọng, mảnh vỡ sau khi Hồn Đạo Đoàn Tàu nổ tung tạo thành bay tứ tán.

Phải biết, bên trong đoàn tàu này, hành khách chủ yếu là các thành viên sứ đoàn của Đấu La Đại Lục đấy!

Sau khi sứ đoàn tiến vào Tinh La Đại Lục, tuy rằng đã tách nhóm ở tòa thành thị duyên hải, nhưng ít ra có một nửa dự định đi tới Tinh La thành, tất cả đều đang ở trên chiếc Hồn Đạo Đoàn Tàu này.

Nhưng cũng vào lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện.

Tầng tầng ngân quang từ bên trong Hồn Đạo Đoàn Tàu đang rung chuyển lan ra, ánh lửa bập bùng mau chóng bị dập tắt. Chiếc Hồn Đạo Đoàn Tàu sau khi lăn vòng vòng trên không, rơi xuống mặt đất. Nhưng cả đoàn tàu đều chậm rãi rơi xuống, nhờ được vầng hào quang màu bạc kia bao phủ.

Loạt đạn nổ tung trước đó, phần nhiều đều dính vào phía bên ngoài của đoàn tàu, bản thân đoàn tàu tuy rằng cũng có nhiều chỗ tổn hại, nhưng cũng không hề như dự đoán của đám người tập kích, bị đánh tan thành mảnh vỡ.

Tiếp đó, một cột sáng màu bạc óng ánh đột nhiên bay lên trời, bắn mạnh vào Hồng Cấp Cơ Giáp ở giữa không trung.

Cơ Giáp màu đỏ có tốc độ quá nhanh, cứ như thể là một ảo ảnh thoắt ẩn thoắt hiện giữa không trung, lướt người một cái liền xuất hiện ở cách đó mấy trăm thước, tránh khỏi công kích của ngân quang.

Nóc tàu bị phá tan, một thân ảnh mau chóng lao ra từ bên trong.

Trong lúc nhất thời, các loại ánh hào quang lần lượt sáng lên từ bên trong con tàu. Từng chiếc Cơ Giáp cũng là cấp tốc từ bên trong Hồn Đạo Đoàn Tàu vọt ra. Chính là đội hộ vệ Cơ Giáp Tinh La Đại Lục lần này phụ trách hộ vệ cho sứ đoàn.

Bên trong những Cơ Giáp Sư này, tuyệt đại đa số đều là Tử Cấp Cơ Giáp, còn có 4 chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp, tổng số cũng có 30 chiếc. Bọn họ dồn dập bay lên trời, đồng thời phát động từng đạo Hồn Đạo Xạ Tuyến, ngăn cản những kẻ địch kia.

Nơi ngực mỗi bộ Cơ Giáp đột kích kia, đều có một dấu ấn đầu lâu. Thứ bắt mắt nhất của chiếc đầu lâu kia chính là, bên trong viền mắt có đồ án một ngọn lửa màu xanh lục hừng hực cháy. Cực kỳ quỷ dị.

Thái lão lăng không đứng thẳng, Ngân Nguyệt soi sáng, khí tức khóa chặt ở trên bộ Thần Cấp Cơ Giáp của kẻ địch. Chính nhờ có bà che chở, Hồn Đạo Đoàn Tàu này mới không gặp phải tai nạn mang tính chất hủy diệt.

Nhưng coi như là vậy, bên trong sứ đoàn giao lưu, trong quá trình Hồn Đạo Đoàn Tàu lăn lộn cũng có không ít người bị thương.

Đường Vũ Lân nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Tạ Giải, "Ngươi cái miệng ăn mắm ăn muối này!"

Tạ Giải mặt đầy vô tội nói: "Lão đại, không phải là ta mỏ quạ đen, là do vận may của ngươi đó nha!"

Vũ Trường Không lạnh lùng nói: "Bớt phí lời đi, tự bảo vệ tốt chính mình, đi vào trong toa tàu, cứu viện người bình thường."

Bên trong Hồn Đạo Đoàn Tàu không thể đều là Hồn Sư, bất kể là nhân viên hay là một ít hành khách phổ thông, cũng đều là người bình thường mà thôi. Trải qua sự cố lăn vòng vòng vừa rồi, không biết tình huống của bọn họ thế nào?

Chương 589: Cứu người

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Mọi người lúc này đã rơi xuống đất. 8 học viên Sử Lai Khắc học viện cấp tốc duy trì trận hình. Đường Vũ Lân ở phía trước nhất, bên cạnh hắn lần lượt là Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải ở hai bên. Cổ Nguyệt ở sau lưng Đường Vũ Lân, Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí ở phía sau cùng.

"Đi, chúng ta đi cứu người!" Đường Vũ Lân nói một tiếng, liền lập tức chạy về phương hướng của Hồn Đạo Đoàn Tàu. Lúc này, các học viên Tinh La Hoàng Gia học viện được Lam Ngân Thảo thả ra, tâm tình lúc này vẫn chưa hoàn toàn ổn định lại, mặt có chút mờ mịt, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Rất hiển nhiên, bọn họ chưa bao giờ từng tao ngộ qua tình huống như thế.

Đường Vũ Lân tuyệt đối là người bình tĩnh nhất trong số tất cả mọi người. Tình huống trước mắt tuy rằng thoạt nhìn không tươi đẹp cho lắm, nhưng phe mình ít nhất có vị Siêu Cấp Đấu La Thái lão tọa trấn đó nha! Có Thái lão ở đây, liền không cần quá lo lắng về Thần Cấp Cơ Giáp màu đỏ của kẻ địch. Tuy rằng từ tổng thể mà nói, số lượng kẻ địch nhiều vô cùng, nhưng số lượng Hồn Sư phe mình cũng không ít, và bên phương diện Tinh La đế quốc còn có cả đại đội Cơ Giáp. Miễn cưỡng chống chọi vẫn có thể làm được.

Thứ duy nhất làm hắn có chút buồn bực chính là, Mục Dã lại không ở trong sứ đoàn. Sau khi vừa đến Tinh La Đại Lục, Mục Dã liền nói ông muốn đi nhìn chung quanh, khi nào xong sẽ tới thủ đô của Tinh La đế quốc tìm hắn. Nếu không thì, có Mục Dã lão sư ở đây, những kẻ địch này còn đáng là gì?

Đường Vũ Lân từ sau lần trước quan sát Mục Dã chiến đấu, hắn liền cẩn thận tính toán qua thực lực của Mục Dã. Dựa vào năng lực đặc thù của Bản

Thể Tông, Mục Dã lão sư tuyệt đối còn cường đại hơn cả Thái lão. Ở trên Đấu La Đại Lục cũng nằm ở cấp bậc cao nhất.

Chẳng lẽ nói, chính mình sau này sẽ không thể cưỡi Hồn Đạo Đoàn Tàu? Đường Vũ Lân vô cùng phiền muộn trong lòng. Sao lại không có lấy một lần thuận lợi vậy chứ hả!

Lúc này, hắn đã đi tới phía trước Hồn Đạo Đoàn Tàu bị tổn hại. Trên người hắn, kim quang lóe lên, cánh tay phải nhanh chóng bành trướng, Kim Long Lân hầu như bao trùm khắp nửa người trên và toàn bộ cánh tay phải, huyết mạch lực được phóng thích. Kim Long Trảo trực tiếp vồ vào mặt bên của Hồn Đạo Đoàn Tàu, sau đó đột nhiên kéo một cái, liền xé ra một lỗ thủng ở bên hông toa tàu.

"Có cửa sổ!" Nhìn dáng vẻ đầy bạo lực của Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy không nhịn được nhắc nhở một câu. Nàng tung ra một quyền, đánh nát cửa sổ, cũng lập tức tiến vào.

"Tinh Lan, Chính Vũ, các ngươi ở bên ngoài chặn những đợt tập kích có thể xuất hiện. Lạp Trí, Tiểu Ngôn các ngươi phối hợp với nhau. Cổ Nguyệt cũng ở bên ngoài canh chừng. Tạ Giải theo ta và Nguyên Ân tiến vào trong cứu người."

Đường Vũ Lân phân công đơn giản vài câu, lập tức là người đầu tiên tiến vào bên trong toa tàu hỏng hóc.

Hồn Đạo Đoàn Tàu sau một hồi lộn vòng, bên trong bừa bộn, vật dụng trong khoang vương vãi, cửa sổ vỡ nát, cũng không ít chỗ đều có vết máu loang lổ khắp nơi.

Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã thông qua tiếng rên rỉ tìm được 2 người bị thương, lập tức ôm bọn họ lao ra khỏi Hồn Đạo Đoàn Tàu.

Bên ngoài, hai người Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí chia nhau tiếp nhận nạn nhân, đưa hướng về xa xa.

Các học viên Tinh La Hoàng Gia học viện lúc này cũng đã phản ứng lại, bọn họ cũng chạy tới hỗ trợ.

Còn chưa kịp chạy đến ở gần, bọn họ liền nhìn thấy, xa xa có vài viên Hồn

Đạo Đạn Pháo xuyên qua tuyến phòng thủ phe mình, bay thẳng về phía bên này.

"Á! Hồn Đạo Đạn Pháo!" Một học viên nữ của Tinh La Hoàng Gia học viện kinh ngạc thốt lên một tiếng. Nhưng ở bên trong tầm mắt của nàng, ánh bạc lóe lên, Cổ Nguyệt vốn nguyên bản đứng ở bên ngoài Hồn Đạo Đoàn Tàu đột nhiên biến mất. Lúc xuất hiện lần nữa, Cổ Nguyệt xuất hiện trên mui của toa tàu.

Bốn vòng Hồn Hoàn bay lên, Nguyên Tố Chi Trượng trong tay Cổ Nguyệt phóng ra hào quang óng ánh, bảo thạch nơi đỉnh pháp trượng tỏa ra hào quang xanh lam yêu dị, từng đoàn Lam Diễm Hỏa Cầu bắn ra, đón lấy những viên Hồn Đạo Đạn Pháo đang bay đến.

Diệp Tinh Lan bay người lên nóc xe, cầm trong tay Tinh Thần Kiếm, hộ vệ ở bên người Cổ Nguyệt.

Trong tiếng nổ, sóng khí lan tỏa, trùng kích khắp nơi, Hồn Đạo Đạn Pháo nổ tung ở giữa không trung.

Vô số điểm tinh quang đan dệt thành một tấm lưới lớn, che ở phía trước người Cổ Nguyệt và Diệp Tinh Lan, phá tan sóng trùng kích.

Nhạc Chính Vũ so với Diệp Tinh Lan chậm một bước, cũng đã lên tới nóc tàu. Ba người đứng sóng vai.

Nguyên Tố Chi Trượng trong tay Cổ Nguyệt cứ như là một Hồn Đạo Pháo Đài vậy, vô số đạn lửa xanh lam không ngừng bắn ra. Uy lực công kích to lớn nhất chính là Lam Diễm Hỏa Cầu, bay đến xa nhất chính là Phong Nhận, lực xuyên thấu mạnh nhất chính là Đại Băng Trùy, các loại đòn tấn công từ xa đủ các thuộc tính không ngừng trút xuống, bất quá lại rất phù hợp giúp chặn Hồn Đạo Đạn Pháo lại. Tình cờ có công kích loại hình Hồn Đạo Xạ Tuyến bay bắn tới, tất cả đều bị Diệp Tinh Lan và Nhạc Chính Vũ ngăn trở.

"Lướt vòng sang bên trái toa tàu." Phía dưới truyền đến âm thanh của Đường Vũ Lân. Ba người nhanh chóng di chuyển sang bên trái. Chuyện này có ý nghĩa là việc cứu viện toa xe phía trước đã xong xuôi.

"Phối hợp với bọn họ cứu người." Đội trưởng Tinh La Hoàng Gia học viện

khẽ quát một tiếng, bọn họ giúp đỡ thành viên Sử Lai Khắc học viện vận chuyển những nạn nhân được nhóm Đường Vũ Lân cứu ra đến những nơi xa hơn.

Lúc này, chiến đấu trên không trung cũng càng ngày càng kịch liệt hơn.

Hồng quang và ngân quang không ngừng chớp lóa ở trên không, hai đại cường giả đỉnh cao va chạm khiến màu sắc bầu trời không ngừng biến hóa. Mà trên chiến trường chính, tình hình lại có chút không được lạc quan cho lắm.

Kẻ địch tập kích, hiển nhiên là đã chuẩn bị đầy đủ, hỏa lực mạnh mẽ, thực lực tổng hợp của Cơ Giáp cũng vô cùng cường đại.

Ngoại trừ một chiếc Hồng Cấp Cơ Giáp ra, còn có 8 chiếc Cơ Giáp màu đen, vượt quá 30 Cơ Giáp Tím và hơn 100 Cơ Giáp màu vàng.

Đội Cơ Giáp của bọn chúng khởi xướng loạt công kích hung mãnh. Sức chiến đấu của đại đội Cơ Giáp Tinh La đế quốc tuy rằng không yếu, nhưng về thực lực tổng hợp vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Số lượng kém hơn quá nhiều!

Bởi vậy, bọn họ cũng chỉ có thể ngăn cản được một phần công kích của đối phương.

Mà bên trong các Hồn Sư của sứ đoàn, tu vi đạt đến thất hoàn trở lên, có 7 vị, nhưng tác dụng của mấy người khác gộp lại, cũng không bằng một mình Vũ Trường Không đã mặc vào Thiên Băng Đấu Khải.

Vũ Trường Không lơ lửng trên không trung, tung hoành ngang dọc, Thiên Sương Kiếm trong tay hóa thành cự kiếm, ngăn cản lượng lớn đòn tấn công từ xa, cố hết sức bảo vệ các thành viên Sử Lai Khắc ở bên dưới.

Tình hình trước mắt, việc phản kích là không thể, có thể miễn cưỡng ngăn trở sự công kích của đối phương cũng đã là rất không dễ dàng.

Hỏa lực của hơn trăm chiếc Cơ Giáp đã không thể dùng từ "hung mãnh" để hình dung. Trong lúc nhất thời, trong không gian chung quanh, tất cả đều đã bị ba động năng lượng khủng bố bao trùm.

"Đùng ——!!"

Một viên Hồn Đạo Đạn Pháo cuối cùng vẫn là xuyên qua lớp phòng ngự, nổ trên nóc một toa tàu cách nhóm Đường Vũ Lân khá xa. Nhất thời, nơi toa tàu lóe lên ánh lửa, lực bùng nổ khủng bố cũng khiến những toa tàu khác không ngừng rung động kịch liệt.

Nhóm Đường Vũ Lân lúc này cũng đã cứu ra mấy chục người từ bên trong toa tàu.

"Vũ Lân, e rằng sắp không đỡ nổi nữa, mau ra đây!" Cổ Nguyệt đứng ở trên nóc tàu, cúi nhìn xuống phía dưới hô lên.

Đại đội Cơ Giáp Tinh La đế quốc bên kia, đã có vài chiếc Cơ Giáp bị đánh nát, tình hình trở nên càng ngày càng ác liệt.

Tuy rằng về mặt thực lực, bộ Cơ Giáp màu đỏ dạng chim ưng có chút chênh lệch so với Thái lão, nhưng tốc độ của nó lại nhanh vô cùng, hơn nữa công kích phi thường sắc bén. Thái lão bị nó cuốn lấy, trong lúc nhất thời không thoát thân được. Hơn nữa, chiến đấu của hai đại cường giả siêu cấp cũng không dám tới quá gần mặt đất, nếu không thì, chỉ riêng dư âm đã rất có khả năng tạo thành tai nạn mang tính hủy diệt.

Đường Vũ Lân từ bên trong toa tàu lại cứu ra 2 người, lúc này, còn có 5 toa tàu vẫn chưa tiến hành tìm kiếm cứu nạn đấy! Cứ thế từ bỏ, xoay người liền chạy. Với năng lực của bọn họ, muốn tiếp tục sống sót tự nhiên là dễ dàng hơn nhiều. Nhưng mà, kia đều là từng sinh mạng còn sống sờ sờ cả đấy!

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn lên không trung, trầm giọng quát lên: "Mọi người chuẩn bị lui lại!" Cùng lúc đó, từ trong lồng ngực, hắn lấy ra một thứ, mau chóng thao tác một thoáng.

Ngoài miệng hô lui lại, nhưng bản thân hắn đã phóng tới một toa tàu khác.

Chiến trường chính cũng vào lúc này phát sinh biến hóa, một thân ảnh cũng từ đàng xa băn mạnh đến. Cơ Giáp của kẻ địch cuối cùng đã không còn thỏa mãn với cách tấn công từ xa, sau khi đã hoàn toàn áp chế sứ đoàn bên này, đám Cơ Giáp địch dồn dập rút vũ khí cận chiến ra, nhanh chóng vọt tới. Về số lượng, chúng chiếm ưu thế tuyệt đối, giúp chúng có thực lực

nghiền ép toàn trường.

Thanh âm lạnh như băng của Vũ Trường Không từ không trung truyền đến, "Lui lại! Các ngươi mang theo nạn nhân đi trước!" Vừa nói, Thiên Băng Đấu Khải trên người hắn phóng ra bạch quang loá mắt, toàn thân rực sáng như một đóa hoa tuyết bay về đối thủ.

Trên Thiên Sương Kiếm phóng to, ánh sáng tỏa ra rực rỡ, vô số điểm sáng băng lam quang bắn ra bên ngoài.

Chương 590: Lục Khô Lâu

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đối phương đã sớm chú ý tới tới sự hung hãn của Vũ Trường Không, vì lẽ đó, trực tiếp có 2 chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp bay về phía hắn bên này để tiện bề "chăm sóc".

Chiều cao của Hắc Cấp Cơ Giáp đại thể ở vào khoảng 8 mét, mà Hắc Cấp Cơ Giáp của Tinh La đế quốc và Đấu La Đại Lục lại có sự khác biết rất lớn. Hai chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp này bay về phía Vũ Trường Không lần lượt có dáng dấp của một con gấu lớn (cự hùng) và một con khỉ đột (viên hầu) khổng lồ.

Hắc Cấp Cơ Giáp có dạng Viên Hầu chỉ cao có 5 mét, nhưng lại có vẻ vô cùng linh hoạt, sau lưng có hai đôi chiết dực, diện tích cánh không lớn, ở mỗi mặt bên đều có nòng phản lực. Dưới sự điều chính của hai đôi cánh này, nó có vẻ phi thường linh hoạt.

Mà mà chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp có bộ dáng con gấu lớn kia thì lại cao tới 12 mét có hơn, hơn nữa lại được chế tác vô cùng hùng tráng. Nó phóng thích vòng bảo vệ màu tím than, hai tay cầm hai chiếc búa chiến phủ to lớn, dài tận 20 mét có hơn.

Không nghi ngờ chút nào, hai tên này một tên là Cường Công Hệ, một tên là Mẫn Công Hệ.

Cự Hùng Cơ Giáp chắn ở mặt trước, chiến phủ trong tay bỗng nhiên vung lên. Đừng thấy vóc người của nó cồng kềnh, nhưng khi huy động cặp chiến phủ, trên không trung lại liên tiếp tạo thành tàn ảnh. Một luồng hắc mang đen kịt như mực trong nháy mắt quét ngang cả trăm mét, chém thẳng vào Vũ Trường Không.

Thân ảnh Vũ Trường Không đột nhiên trở nên hư huyễn, Thiên Băng Đấu Khải trên người toả ra ánh sáng giống như mộng ảo, từng đạo tia kiếm màu trắng bạc hóa thành Vết Sương, lấy thân thể của hắn làm trung tâm, phun ra bên ngoài.

Hắc mang chém vào không khí, lúc này Vũ Trường Không lại như là hóa thân làm một lớp sương băng vậy, không cách nào khóa chặt được.

Cường quang lóe lên, Vũ Trường Không cũng đã đến phía trên Cự Hùng Cơ Giáp, hết thảy Vết Sương trong nháy mắt tụ lại, tạo thành một tấm lưới lớn bao trùm lấy đối phương.

Cự Hùng Cơ Giáp thể tích khổng lồ, không thể tránh thoát. Nhưng lồng phòng hộ trên người nó lại thể hiện ra sức phòng ngự mạnh mẽ. Vết Sương hạ xuống, trên vòng bảo vệ ám tử sắc bắn ra từng ánh hào quang màu tím, vẫn vững vàng như cũ, không hề có chút dấu hiệu sắp bị phá vỡ nào.

Mà cũng đúng lúc này, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Vũ Trường Không, hai thanh chủy thủ dài 2 mét hung hãn đâm xuống, đâm vào sau lưng hắn.

Chính là bộ Viên Hầu Cơ Giáp kia, tốc độ của nó quá nhanh! Ở thời điểm Cự Hùng Cơ Giáp và Vũ Trường Không chính diện đụng chạm, nó đã hóa thành huyễn ảnh, xuất hiện ở sau lưng Vũ Trường Không.

Trên chiến trường, thông thường thì loại Cơ Giáp sát thủ này, mới là đáng sợ nhất.

Thân thể Vũ Trường Không nhẹ nhàng lay động một chút, động tác vô cùng linh xảo, cả người trong nháy mắt lại lần nữa hóa thành quang ảnh hư huyễn, Thiên Sương Kiếm trong tay trở nên trong suốt mà óng ánh. Thân thể biến ảo, cứ như đã hòa tan vào không khí, khiến cho công kích của Viên Hầu Cơ Giáp rơi vào chỗ trống. Ngay sau đó, Thiên Sương Kiếm trong nháy mắt bành trướng, hóa thành một tầng kiếm luân, đệ ngũ hồn kỹ, Sương Băng Ngữ.

Đối mặt với cường địch đông đảo như vậy, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Từng chuôi cự kiếm ầm ầm chém xuống, giữa bầu trời đã tràn đầy ánh sáng

băng vụ.

Sau lưng Cự Hùng Cơ Giáp đột nhiên có từng đạo cường quang bắn mạnh ra, sức phòng hộ của vòng bảo vệ màu tím trong nháy mắt đạt đến cực hạn.

Sau lưng, vô số quang điểm lóe lên, đó là vô số nòng pháo. Thể tích khổng lồ, khiến cho năng lượng Cự Hùng Cơ Giáp có thể chứa đựng không thể nghi ngờ cũng lớn hơn nhiều so với Cơ Giáp phổ thông.

Thế nhưng, vào lúc này, thể tích khổng lồ lại không thể giúp nó có đủ sức mạnh chống lại lực công kích của Sương Băng Ngữ.

"Rắc" một tiếng, Cơ Giáp màu đen đột nhiên hóa là màu trắng, một cái chớp mắt tiếp theo, Vũ Trường Không đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại tảng lớn băng vụ khuếch tán trên không trung.

Mấy chục đạo Hồn Đạo Xạ Tuyến đảo qua vị trí lúc trước của hắn, nhưng lại rơi vào chỗ trống.

Viên Hầu Cơ Giáp cũng sợ hãi cả kinh, mắt thấy Cự Hùng Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống, nhưng không thể làm gì được. Với cường độ của Hắc Cấp Cơ Giáp, coi như là từ độ cao này té xuống cũng không thể tổn hại. Nhưng mà, trong tình huống bản thân bị kết băng đông cứng lại sẽ thế nào? Chuyện này mang ý nghĩa là lớp phòng ngự bị phá. Cơ Giáp Sư bên trong rất có khả năng sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Ngay khi hắn còn đang giật mình, băng vụ đột nhiên ngưng tụ ở sau lưng của hắn. Viên Hầu Cơ Giáp phản ứng rất nhanh, thân thể đột nhiên xoay chuyển ở giữa không trung, dùng một góc độ quỷ dị định chạy trốn.

Nhưng hết thảy băng vụ lúc trước khuếch tán trên không trung lại bỗng nhiên trong nháy mắt ngưng kết thành từng đạo Vết Sương, đột ngột tụ vào bên trong, khác nào một chiếc lưới lớn, bủa vây nó ở bên trong.

Sương Băng Ngữ, Thiên Sương Trảm! Hai đại hồn kỹ kết hợp, hóa thành một ánh kiếm óng ánh, loé lên rồi biến mất.

Bóng người Vũ Trường Không lần thứ hai hóa thành băng vụ, đột nhiên biến mất. Viên Hầu Cơ Giáp khựng lại một thoáng trên không trung, một cái chớp mắt tiếp theo, đột nhiên hóa thành hai mảnh, từ trên trời giáng

xuống.

Tất cả những thứ này nói đến dài dằng dặc, nhưng trên thực tế lại chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, hai chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp đã ngã xuống trước mặt Vũ Trường Không.

Đây chính là sự chênh lệch giữa Cơ Giáp và Đấu Khải, cũng là chênh lệch giữa Hồn Sư phổ thông và Hồn Sư của Sử Lai Khắc học viện.

Cùng lúc khi Vũ Trường Không bên này động thủ, lượng lớn Cơ Giáp phe địch cũng đã đến phụ cận, toàn diện triển khai đại chiến.

Cận chiến không thể nghi ngờ còn khốc liệt hơn nhiều lắm, so với tấn công từ xa. Vệ đội Tinh La đế quốc bên này chỉ có thể tổ chức thành một phòng tuyến mỏng, miễn cưỡng chống lại đợt tiến công chính diện này. Nhưng nhân số bọn họ quá ít, căn bản không thể bao quát được hết thảy. Mà bên trong sứ đoàn Đấu La Đại Lục, hết thảy mọi người cũng đã dốc hết toàn lực, nhưng mà thương vong vẫn là không thể tránh khỏi, đặc biệt là trong nháy mắt khi hai bên bắt đầu va chạm.

Đường Vũ Lân xé toang toa tàu, lại cứu ra được 2 người. Nguyên Ân Dạ Huy đã hóa thân thành Thái Thản Cự Viên, chính nàng mang theo 4 người bị thương vọt ra, sau khi giao nạn nhân cho người của Tinh La Hoàng Gia học viện, nàng lại xoay ngược người chạy trở lại.

Nhưng cũng vào lúc này, một chiếc Cơ Giáp màu tím từ trên trời giáng xuống. Cự kiếm trong tay nó đánh phủ đầu, bổ thẳng về phía Nguyên Ân Dạ Huy.

Dù cho Nguyên Ân Dạ Huy đã hóa thân thành Thái Thản Cự Viên, nhưng cường độ cơ thể cũng không thể nào sánh với Cơ Giáp. Nhưng đối mặt với Cơ Giáp màu tím, nàng lại không hề có lấy nửa điểm ý tứ muốn lùi về sau.

Trong mắt chợt lóe sáng, song quyền vung ra, nàng hung hãn lao tới.

"Ầm——!!" Va chạm chính diện cùng Cơ Giáp màu tím, Cự kiếm đụng vào nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy. Nguyên Ân Dạ Huy ngã xuống 2 bước về phía sau, còn chiếc Cơ Giáp màu tím kia cũng bị chấn động, bay ngược trên không trung.

Các học viên Tinh La Hoàng Gia học viện đều xem mà choáng váng, dùng thân thể cùng liều với Cơ Giáp? Đây quả thật là quái vật mà!

Cùng lúc khi Nguyên Ân Dạ Huy lùi về sau, song quyền nàng vung ra, hai loạt đạn Không Khí Pháo bắn mạnh tới, nhằm thẳng về phía đối phương. Chiếc Cơ Giáp màu tím, nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, lồng phòng hộ trên người trong nháy mắt được bật lên, ngăn trở Không Khí Pháo. Đồng thời, trên cự kiếm trong tay cũng rực lên một vệt quang diễm chói mắt. Quang diễm kia cũng có màu tím, mang theo nhiệt lượng nóng rực chém thẳng xuống. Đây là sự kết hợp giữa Hồn Sư và Cơ Giáp đấy!

Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng, đệ tứ Hồn Hoàn trên người toả sáng. Thân hình thoáng co rút lại mấy phần, nhưng bắp thịt nàng lại trở nên cường tráng hơn thấy rõ.

Hung hãn xông lên, nàng lại đấm ra một quyền. Cự Ma Thái Thản!

"Ầm——!!"

Quang diễm va chạm với thân thể của nàng, trong nháy mắt bay tán loạn tứ phía. Ba động năng lượng khủng bố trong nháy mắt nổ tung, chiếc Tử Cấp Cơ Giáp kia bị cú đấm này của Nguyên Ân Dạ Huy đập cho văng mất cả kiếm, bay ngược ra sau.

Đây chính là Nguyên Ân, Nguyên Ân cường hãn.

Một thân ảnh linh xảo ngay vào lúc này lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở mặt bên Cơ Giáp. Bóng người này chợt lóe lên, Tử Cấp Cơ Giáp vốn đang khống chế cân bằng đột nhiên cứng đờ, sau một khắc liền từ trên trời giáng xuống, đập về phía mặt đất.

Mũi chân Tạ Giải điểm nhẹ lên người chiếc Cơ Giáp, lộn mèo một cái trên không trung, liền một lần nữa rơi xuống trên nóc Hồn Đạo Đoàn Tàu. Đồng thời còn không quên hướng về Nguyên Ân Dạ Huy đưa ngón tay cái lên.

Nguyên Ân lườm hắn một cái, sắc mặt lại trở nên càng ngày càng nghiêm túc, bởi vì, lúc này có hơn chục chiếc Cơ Giáp, đang bay về phía bọn họ bên này. Trong đó, bao gồm cả một chiếc Cơ Giáp màu đen, 4 chiếc Cơ Giáp màu tím, còn lại đều là Cơ Giáp màu vàng.

Rất hiển nhiên, kẻ địch cũng phát hiện, nhóm bọn họ bên này có chút khó đối phó. Trực tiếp phái ra chiến lực mạnh mẽ đánh tới.

Tử Cấp Cơ Giáp, Hoàng Cấp Cơ Giáp, tất cả mọi người của Sử Lai Khắc đều không sợ. Nhưng khi Cơ Giáp tăng lên tới tầng thứ Hắc Cấp này, cũng đã hoàn toàn là tồn tại thuộc về một thế giới khác. Điều khiển Hắc Cấp Cơ Giáp, ít nhất cũng phải là cường giả cấp bậc Lục Hoàn Hồn Đế. Hồn Đế thêm vào Hắc Cấp Cơ Giáp, sức chiến đấu có thể tưởng tượng được.

"Màu đen cho ta. Cái khác chừa lại cho các ngươi!" Âm thanh réo rắt từ bên trong đoàn tàu vang lên, hai bóng người từ bên trong toa tàu lao ra, bay về phía các học viên Tinh La Hoàng Gia học viện đang chạy tới tiếp ứng. Ngay sau đó, một bóng người vàng óng bay lên trời, đi tới bên cạnh Nguyên Ân Dạ Huy, chính là Đường Vũ Lân.

Hai chân hắn dùng sức đạp xuống nóc toa tàu, thân người cũng đã bay lên trời. Hai tay giang ra, hai dây leo Lam Ngân Hoàng bay thẳng về phương hướng chiếc Cơ Giáp màu đen.

Phong Lâm Vãn ở trong tổ chức khủng bố Lục Khô Lâu, là Hắc Cấp Cơ Giáp Sư tiếng tăm lừng lẫy, năm nay 27 tuổi, tu vi cũng đã đạt đến cấp độ Hồn Đế, là ngôi sao tương lai của tổ chức. Là Cơ Giáp Sư tương lai có thể xung kích Thần Cấp.

Hắn thuở nhỏ yêu thích Cơ Giáp, hầu như bắt đầu từ 3 tuổi, mỗi ngày đều luôn chơi đùa cùng Cơ Giáp, rất nhiều lúc đều ngủ ở trong Cơ Giáp. Đối với hắn mà nói, Cơ Giáp vốn là một phần của cơ thể.

Vì trở thành Cơ Giáp Sư cường đại, sau khi Võ Hồn giác tỉnh, hắn liền bắt đầu khắc khổ tu luyện. Từ lúc còn rất nhỏ, hắn đã bắt đầu vừa tu luyện Võ Hồn vừa học tập điều khiển Cơ Giáp.

Hắn không có bất kỳ phó nghiệp nào, cũng chưa từng thử nghiệm đi học tập bất kỳ phó nghiệp gì. Đối với hắn mà nói, có Cơ Giáp là đủ rồi.

Đấu Khải Sư cố nhiên rất mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn cho rằng, sức mạnh của cá nhân Hồn Sư làm sao có khả năng so với sức mạnh khoa học kỹ thuật được chứ? Công nghệ Cơ Giáp vẫn luôn luôn có tiến bộ, hắn tin rằng, có một ngày Cơ Giáp nhất định sẽ vượt qua Đấu Khải, trở thành công cụ mạnh mẽ nhất.

Chương 591: Chiến Hắc Cấp

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Năm ấy 26 tuổi, hắn đánh bại đông đảo đối thủ cạnh tranh trong tổ chức, rốt cục thu được Hắc Cấp Cơ Giáp thuộc về mình. Lần đó, hắn ngủ ở trong Hắc Cấp Cơ Giáp ròng rã ba ngày ba đêm.

Mục tiêu của hắn, chính là muốn trở thành Cơ Giáp Sư mạnh mẽ nhất trên Tinh La Đại Lục, không có một trong.

Hắn cũng vẫn luôn luôn nỗ lực trên con đường này.

Lần hành động này đã sớm được an bài xong, tổ chức chính là muốn dùng thực lực cấp bậc nghiền ép, đột kích sứ đoàn đến từ Đấu La Đại Lục.

Tinh La đế quốc thực lực mạnh mẽ, tổ chức khủng bố sinh tồn gian nan, bọn họ cần phải có ngoại lực để phân tán sự chú ý của dư luận, từ đó giúp cho bọn họ có càng nhiều thời gian và không gian sinh tồn hơn.

Không thể nghi ngờ, áp lực phương diện Đấu La Đại Lục có thể mang đến, chính là sự phiền toái lớn nhất cho Tinh La đế quốc. Vì lẽ đó, nhiệm vụ lần này của bọn họ, chính là phải hủy diệt toàn bộ sứ đoàn Đấu La Đại Lục, do đó gây nên mâu thuẫn giữa hai mảnh đại lục.

Đợt tập kích lần này của bọn họ được bảo mật nghiêm ngặt. Ở trước khi bắt đầu, hết thảy thông tin toàn bộ đều bị che đậy, thậm chí phần lớn người tham dự cũng không biết mục tiêu hành động là cái gì.

Lấy Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo tấn công từ xa, trực tiếp oanh kích Hồn Đạo Đoàn Tàu, đồng thời dùng ra đa đặc thù che đậy tín hiệu đạn pháo. Quả nhiên một lần thành công!

Nhưng không ngờ tới chính là, ở trong sứ đoàn vậy mà lại có cường giả có thể dựa vào sức một người bảo vệ đoàn tàu.

Trước đó bọn họ thông qua nội gián đã biết được, ở trong sứ đoàn Đấu La Đại Lục có một vị Siêu Cấp Đấu La. Cái khác cũng không rõ ràng. Nhưng lần này bọn họ cũng có Thần Cấp Cơ Giáp đến đây áp trận.

Sau đó cục diện lại cũng không thuận lợi như bọn họ dự liệu. Sau thời gian giao hỏa ngắn ngủi, tuy rằng dựa vào hỏa lực cường đại áp chế đối thủ, nhưng thương vong đem lại cho sứ đoàn Đấu La Đại Lục lại cực kỳ có hạn. Phần lớn thành viên sứ đoàn Đấu La Đại Lục đều là Hồn Sư, đều có sức chiến đấu kha khá, hơn nữa phương diện Tinh La đế quốc có đại đội Cơ Giáp với sức chiến đấu dũng mãnh. Trong lúc nhất thời, vậy mà lại không thể nghiền ép được đối phương.

Trong khi đám người giao chiến, tín hiệu cầu viện của sứ đoàn nhất định đã được tung ra, đồng thời trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi sẽ có viện quân đến. Bởi vậy, tuy rằng biết rõ kéo dài tấn công từ xa tất nhiên hữu hiệu hơn, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn đánh giáp lá cà, mục đích chính là muốn trong thời gian ngắn nhất, giải quyết triệt để toàn bộ sứ đoàn Đấu La Đại Lục.

Vừa nãy Phong Lâm Vãn liền chú ý tới bên này, nhưng người hắn chú ý tới chính là cái cô nàng Cổ Nguyệt có sức chiến đấu một mình tương đương với cả một Hồn Đạo Pháo Đài. Rõ ràng không được Cơ Giáp phụ trợ, vậy mà chiếc pháp trượng trong tay cô bé thoạt nhìn tuổi không lớn này, lại không ngừng bùng nổ ra các loại ánh sáng, chặn lại phần lớn công kích bên này.

Vì lẽ đó hắn mới chủ động bẻ lái, bay thẳng về phương hướng bên đó.

Mắt thấy sắp tiếp cận toa tàu, hai tay hắn giương ra ở phía sau, hai thanh chiến chuy cũng đã rơi vào trong tay. Dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ của Hắc Cấp Cơ Giáp, loại vũ khí có sức phá hoại lớn như chiến chuy, nhiều lúc lại có hiệu quả tốt hơn nhiều so với đao kiếm.

Được năng lượng truyền vào, mặt ngoài hai thanh chiến chuy to lớn hiện ra vầng sáng đen kịt như mực, đột nhiên xuất hiện, rơi thẳng xuống đỉnh chóp của toa tàu.

Nhưng cũng vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trước màn

ảnh điều khiển của Phong Lâm Vãn.

Đó là một tên thiếu niên, dáng dấp nhìn qua bất quá 15, 16 tuổi. Hắn bắn trên không trung, trên người vậy mà lại phóng thích ba tím một đen, 4 cái Hồn Hoàn.

Tứ hoàn mà đã có Vạn Niên? Phong Lâm Vãn sợ hết hồn, tình huống như thế này, vẫn là lần thứ nhất hắn gặp phải.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, Hồn Hoàn màu đen trên người tên thiếu niên kia đột nhiên sáng lên, từng cây dây leo thô như bắp đùi lập loè ám lam sắc chen chúc tràn ra. Mục tiêu của chúng, chính là mình bên này.

Bên trong từng cây dây leo kia, mơ hồ có hào quang màu vàng sậm lóe lên, thoạt nhìn vậy mà giống như vô số con giao long vậy. Bóng người thiếu niên nhanh chóng trở nên nhỏ bé lại, tất cả Cơ Giáp đều bị dây leo kia bao phủ che đậy.

Đây là Võ Hồn gì vậy?

Cùng với hiếu kỳ, một vẻ khinh thường cũng thuận theo đó xuất hiện ở nơi khóe miệng Phong Lâm Vãn. Hồn Hoàn mạnh hơn, cũng bất quá chỉ là tứ hoàn mà thôi. Chính mình lại là cường giả cấp độ Lục Hoàn Hồn Đế đấy! Hơn nữa dưới tình huống còn có Hắc Cấp Cơ Giáp, đối phương làm sao có khả năng là đối thủ của mình.

Hắc Cấp Cơ Giáp từ trạng thái cao tốc xung kích bỗng đột nhiên chuyển thành lơ lửng. Chiến chuy tay phải tuột tay rời ra, chẳng khác nào đại bác, bay thẳng về phương hướng Đường Vũ Lân.

Phương thức công kích Phong Lâm Vãn thích nhất chính là nghiền ép tuyệt đối bằng sức mạnh. Bản thân hắn cũng là một tên Lực Lượng Hệ Chiến Hồn Sư. Lấy lực ép người là thứ hắn am hiểu nhất.

Trong nháy mắt khi chiến chuy màu đen bay ra ngoài, không gian chung quanh phảng phất đều sụp rụt xuống, dẫn đến không khí vặn vẹo thấy rõ, bị áp bức đến mức tạo ra một tiếng nổ ì đùng trầm thấp giữa không trung.

Dây leo quấn quanh mà đến, trước mặt búa lớn tựa hồ cũng không có sức chống đối quá mạnh mẽ, dồn dập thu lại. Nhưng tình cảnh quái quỷ lại

ngay trong một cái chớp mắt tiếp theo xuất hiện.

Dây leo thô to thu lại trên không trung đan dệt thành một tấm lưới lớn. Búa lớn xác thực có uy lực mười phần, sau khi chui vào lưới lớn, trong nháy mắt áp bức tấm lưới lùi về sau và bắn lên trên, nhưng thế công của chiếc búa cũng thuận theo đó chậm lại.

Lưới lớn lướt ngang, đong đưa một hồi, lại lấy phương pháp mượn lực tá lực, mạnh mẽ chịu đựng sự oanh kích của chiếc búa.

"Ồ!" Một nét kinh ngạc xuất hiện ở trong mắt Phong Lâm Vãn. Chiến chuy này của hắn không phải chỉ có sức mạnh công kích phổ thông, mặt trên còn gia cố thêm đặc tính tự thân Võ Hồn hắn, Nát Tan. Một khi bị dính vào, đặc hiệu Nát Tan sẽ bộc phát ra. Nói như vậy, người cứng đối cứng đều sẽ chết rất thê thảm.

Thế nhưng, sau khi chiến chuy đâm vào tấm lưới lớn do dây leo đan dệt thành, trên dây leo rõ ràng sáng lên hào quang kim lam sắc. Mơ hồ có thể nhìn thấy, bên trong dây leo kia phảng phất như có kinh lạc và xương cốt vậy. Sau đó lực công kích của chiếc búa liền bị dời đi.

Cùng lúc khi Phong Lâm Vãn cau mày, tay phải Hắc Cấp Cơ Giáp lắc một cái, búa lớn bay ngược về. Cặp chiến chuy này của hắn có thể truy đuổi, công kích, tự nhiên có Hồn Đạo Trận Pháp thu hồi ở trong đó.

Nhưng cũng đúng lúc này, một cây dây leo đột nhiên quấn quanh vào chuy chuôi búa lớn. Ngay sau đó, thân ảnh tên thiếu niên đã từng thấy trước đó đột nhiên xuất hiện. Hắn nhẹ nhàng nắm một cái, liền mượn lực kéo của dây leo bay lên trên chuôi chiếc búa.

Đôi chiến chuy này của Hắc Cấp Cơ Giáp, chỉ riêng độ dài chuôi búa cũng đã đến 5 mét có hơn. Đường kính của đầu búa cũng phải hơn 2 mét. Lớn vô cùng! Thiếu niên vươn mình trên búa lớn, nhìn qua vô cùng nhỏ bé. Dây leo hóa thành lưới lớn nhanh chóng mở ra, triển khai ở chung quanh thân thể hắn, cứ như một con bạch tuộc khổng lồ đang giương nanh múa vuốt.

"Muốn chết!" Phong Lâm Vãn hừ lạnh một tiếng, muốn lợi dụng cây búa của ta tiếp cận ta? Tính toán cũng thật là hay nhỉ! Vậy thì để cho ngươi tiếp cận!

Hắc mang lóe lên, ở bên cạnh Hắc Cấp Cơ Giáp của Phong Lâm Vãn, đột nhiên có thêm một thân ảnh màu đen cao khoảng 5 mét, đó là một con Đại Cự Hùng toàn thân toả ra ánh sáng màu đen sậm, một đôi mắt của con Cự Hùng có màu đỏ tươi.

Ám Ngân Hùng! Đệ tam Hồn Linh của Phong Lâm Vãn, cũng là Hồn Linh cường đại nhất của hắn. Tuy rằng Ám Ngân Hùng khi đem so với Ám Kim Khủng Trảo Hùng, Ám Kim Hùng thì không thể sánh bằng, nhưng về mặt sức mạnh lại có sở trường riêng.

Hơn nữa, Cơ Giáp của Phong Lâm Vãn và Ám Ngân Hùng còn có một loại phối hợp kỳ diệu. Chính là, Ám Ngân Hùng dựa vào sức mạnh mạnh mẽ, có thể trực tiếp sử dụng đôi chiến chuy của Hắc Cấp Cơ Giáp nặng đến 2,500 kg của hắn. Đây chính là một cỗ máy giết chóc, tuyệt đối không sai!

Ám Ngân Hùng là Hồn Linh. Hắc Cấp Cơ Giáp đưa tay phải ra, Ám Ngân Hùng đạp xuống ở trên bàn tay nó, cứ như một quả cầu ánh sáng màu đen bay về phía Đường Vũ Lân đứng trên chuôi chuy.

Một nụ cười đắc ý đã một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt Phong Lâm Vãn. Với sự cường hãn của Vạn Niên Hồn Linh - Ám Ngân Hùng, một khi tới gần đối thủ, trong nháy mắt liền có thể đem đối thủ xé nát. Nếu như Đường Vũ Lân lựa chọn tránh lui, như vậy, Ám Ngân Hùng liền sẽ trực tiếp chưởng khống búa lớn của Cơ Giáp, tạo ra công kích cuồng bạo nhất. Đồng dạng có thể giết chết hắn!

Mà chính bản thân Phong Lâm Vãn thì lại có thể tiếp cận gần hơn với trận chiến phía trước, nhanh chóng đánh giết tất cả toàn bộ Hồn Sư thuộc phái đoàn bên này.

Tốc độ Ám Ngân Hùng cực kỳ nhanh, chỉ một cái cuộn người, hầu như đã bay đến trước mặt chiếc búa lớn. Răng nanh dữ tợn đã lộ ra, một đôi hùng chưởng to lớn mở ra, làm ra dáng dấp như muốn ôm siết lấy đối thủ.

Nhưng vừa lúc đó, sau lưng Đường Vũ Lân, lại đột nhiên hiện ra một cái bóng đen to lớn.

Chương 592: Diệt Ám Ngân

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đây không phải là thân thể hoàn chỉnh, mà là một cái đầu to lớn.

Hai mắt cái đầu kia cũng có màu đỏ như màu máu, nhưng trong nháy mắt khi nó xuất hiện, khí thế cuồng bạo vốn có của Ám Ngân Hùng ngay lập tức bị áp chế chẳng còn lại một chút gì.

Chỉ riêng một cái đầu thôi, mà cũng đã đủ khổng lồ hơn cả con Ám Ngân Hùng rồi!

Cái miệng lớn bỗng nhiên mở ra, tạo ra một tiếng nộ hống kinh thiên!

Vạn Niên Hồn Linh ai không có? Nhưng còn... Bá Vương Long!

Hồn Linh đều có linh tính, càng là Hồn Linh tu vi cường đại, trí tuệ cũng sẽ càng cao. Đến tầng thứ Vạn Niên Hồn Linh này, trí tuệ thậm chí không kém hơn loài người.

Ám Ngân Hùng ở phương diện trí tuệ này, ở bên trong Hồn Linh cùng cấp bậc tuyệt đối không tính là cao, nhưng bản năng lại cực kỳ mẫn cảm.

Bá Vương Long là nhân vật gì? Chính là bá chủ thực sự của Hồn Thú lục địa, là tồn tại từ mấy vạn năm trước cũng đã bị diệt tuyệt. Nhưng trong huyết mạch của nó, lại có khí tức Kim Long Vương, là một trong những Hồn Thú hệ rồng trực hệ Kim Long Vương thuần chính nhất. Là bá chủ với sức mạnh chân chính.

Bởi vậy, thời điểm Hồn Linh bất khuất Bá Vương Long này rít lên một tiếng vang dội, trong lòng Ám Ngân Hùng ngay lập tức xuất hiện sự sợ hãi, hết sức sợ hãi.

Vốn nguyên bản cực kỳ hung hăng định công kích, thân thể nó đột nhiên cuộn mình lại, nhưng thế lao lên vẫn còn, vẫn như trước va về phía Đường Vũ Lân.

Sau đó, Phong Lâm Vãn liền nhìn thấy một màn làm hắn trợn mắt ngoác mồm.

Tên thiếu niên nọ vốn đang đứng trên chiếc búa lớn, đột nhiên uốn cong lưng, tay phải có kim quang lấp loé, mang theo lợi trảo tay phải màu hoàng kim, hung hãn vồ vào bên trong chuy chuôi búa lớn màu đen. Phải biết, đây chính là một chiếc chiến phủ được chế tạo từ hợp kim cao cấp đấy! Nhưng ở trước mặt cự trảo này của hắn, lại yếu đuối tựa như đậu hủ vậy.

Sau đó. Chiếc búa lớn được Phong Lâm Vãn ước tính nặng tới 2.500 kg có hơn, liền bị thiếu niên kia dùng chân đạp văng ra, lăng không bay lên.

Nháy mắt này, lực kéo đến từ Hắc Cấp Cơ Giáp lại bị hắn cường thế phá giải. Nói cách khác, trong nháy mắt đó, sức mạnh mà thiếu niên kia thể hiện ra tuyệt đối phải hơn cả vạn cân.

"Ầm!!" Búa lớn hung hãn nện ở trên người Ám Ngân Hùng. Con Hồn Linh Ám Ngân Hùng này chưa bao giờ nghĩ tới, chiếc búa lớn vốn hắn nên là vũ khí của mình, vậy mà lại sẽ trở thành thứ kết thúc số mạng của nó.

Từng có lúc, nó dựa vào búa lớn đánh tan không biết bao nhiêu đối thủ, mà lúc này, khi rơi vào trên người nó, nó mới chính thức cảm nhận được sức mạnh kinh khủng kia đáng sợ đến dường nào. Đặc hiệu Nát Tan đem lại sự đau đớn sâu sắc đến cỡ nào.

"Ầm!!" Thân thể cao lớn của Ám Ngân Hùng trực tiếp bị búa lớn lăng không đập xuống, rơi thẳng xuống bên dưới mặt đất. Sức đẩy của chiến phủ đột nhiên nhẹ đi, Hắc Cấp Cơ Giáp vẫn còn nắm quyền dẫn dắt nó, nên một lần nữa hút nó ngược trở về. Đương nhiên, là bay về cùng với một gã Đường Vũ Lân đã một lần nữa rơi xuống đứng vững trên cán búa.

"Ta nhổ vào..." Phong Lâm Vãn không nhịn được chửi bậy một câu. Tiểu tử kia là người sao? Là loài người sao?

Nhìn Đường Vũ Lân, hắn phảng phất như nhìn thấy một con Bạo Long

hình người.

Bất quá, có thể trở thành tân tú ưu tú nhất trong tổ chức, phản ứng của Phong Lâm Vãn cũng vô cùng mau lẹ, hắn lập tức gián đoạn sự dẫn dắt đối với búa lớn. Chiếc búa lớn nặng đến 2.500 kg này lập tức rơi tự do về bên dưới. Cùng lúc đó, thân hình của chính hắn cũng thoắt ẩn thoắt hiện, Hắc Cấp Cơ Giáp tiến đến mặt bên Đường Vũ Lân, chiếc búa bên tay trái được ném thẳng về phía cậu thiếu niên nọ.

Sức mạnh có mạnh hơn nữa, thì ngươi cũng chỉ là Tứ hoàn Hồn Sư, dù như thế nào cũng sẽ không thể phi hành trên không trung.

Trong nháy mắt ngay khi Đường Vũ Lân cảm nhận được búa lớn muốn rơi xuống, hắn đột nhiên kéo chiếc búa một cái trên không trung, thân hình xoay tròn một vòng, búa lớn liền bay bắn ra ngoài, hướng về chiếc Cơ Giáp đen. Thân thể của hắn lại mượn thế bay ngang sang một bên khác.

Lúc này, hắn ở cách xa mặt đất khoảng chừng 30 mét. Hắc Cấp Cơ Giáp hơi lắc người, tránh khỏi xung kích chính diện của cây búa lớn, đồng thời một lần nữa phóng thích lực kéo, cầm lấy chiếc búa của mình vào trong tay. Mà thân thể Đường Vũ Lân lúc này đã bay ngang ra xa xa, dãn ra một khoảng cách nhỏ.

Nhất định phải giết chết tên Hồn Sư nhân loại này. Còn nhỏ tuổi đã đến tứ hoàn, tương lai vậy còn đến đâu?

Một vẻ nanh ác lóe lên ở trong mắt Phong Lâm Vãn, hắn đã quyết định diệt trừ Đường Vũ Lân.

Lúc này, một chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp vừa vặn trùng hợp bị đánh văng cùng hướng với Đường Vũ Lân. Tâm thái kiếm lợi, đều luôn tồn tại trong bất cứ ai. Vũ khí của Hoàng Cấp Cơ Giáp là một thanh cự kiếm, theo bản năng, cự kiếm vung ra, trực tiếp chém về phía Đường Vũ Lân.

Từng cây dây leo Lam Ngân Hoàng to lớn cứ như thể có mắt chui ra từ phía sau Đường Vũ Lân, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lấp loé. Trong nháy mắt tuyệt chiêu Quấn Quanh được thi triển.

Cự kiếm chém vào trên dây leo dưới trạng thái Lam Ngân Phách Vương Biến, thậm chí ngay cả một chút vết tích cũng đều không hề để lại, phần

lớn lực lượng cũng đã bị hóa giải. Trực tiếp quấn quanh lao lên. Đường Vũ Lân nghiêng người, đã xuất hiện ở trên vai chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp này. Dây leo quấn quanh, chặt chẽ vững vàng trói chặt Hoàng Cấp Cơ Giáp.

Phong Lâm Vãn và Hắc Cấp Cơ Giáp của hắn đã bay vọt tới. Dây leo của Đường Vũ Lân vung một cái, liền đem chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp bị quấn quanh quăng ngang bay ra ngoài.

Phong Lâm Vãn ngay lập tức khống chế Hắc Cấp Cơ Giáp chùn lại, đùi phải giơ lên, đón lấy chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp. Dù sao cũng là đồng đội, Cơ Giáp mất khống chế trên không trung là chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng chỉ cần giúp nó đứng vững lại, liền sẽ có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng cũng vào lúc này, một đạo thân ảnh lặng yên chui ra từ bên hông Hoàng Cấp Cơ Giáp, lướt người tới, đã đến phía trước buồng lái Hắc Cấp Cơ Giáp. Một tiếng tiếng rồng ngâm sục sôi vang lên, một chiếc đầu rồng vàng óng, nổ tung ngay trước ngực Hắc Cấp Cơ Giáp.

Đồng thời khi Đường Vũ Lân quăng chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp bay đi, một cây Lam Ngân Thảo cũng lập tức được ném theo quấn vào bên dưới, một lần nữa kéo hắn bay đến sau lưng Hoàng Cấp Cơ Giáp. Thừa dịp Hắc Cấp Cơ Giáp giúp nó ổn định thân hình, cùng lúc đó hắn triển khai đánh lén. Kim Long Kinh Thiên!

Không thể tránh khỏi! Cơ Giáp dù sao không phải là nhân loại, dù điều khiển có tốt đến đâu cũng không thể có được sự linh hoạt như thân thể con người. Nhưng sức phòng ngự của Cơ Giáp vào đúng lúc này liền hiện ra. Bên trong hắc mang chói mắt, lồng phòng hộ và Kim Long Kinh Thiên nổ cùng nhau, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp chịu năng lượng xung kích khổng lồ như vậy ở cự ly gần, nhất thời bay ra như đạn pháo, rơi thẳng xuống mặt đất.

Rốt cuộc cũng tiếp cận được cự ly gần, Đường Vũ Lân vào đúng lúc này cũng triệt để "bùng cháy".

Hồn Hoàn thứ hai trên người lấp loé, Lam Ngân Đột Thứ Trận, dưới tình huống được Lam Ngân Phách Vương Biến tăng phúc, từng cây dây leo Lam Ngân Hoàng điên cuồng tuôn ra, chẳng khác nào vô số cây gai nhọn làm bằng kim loại cứng rắn. Trên không trung, chúng điên cuồng đâm

xuyên qua lồng phòng hộ của Hắc Cấp Cơ Giáp.

Năng lượng lồng phòng hộ Hắc Cấp Cơ Giáp nhanh chóng tụt xuống, hơn nữa bên trong quá trình bị đâm xuyên, còn có một loại sóng chấn động quỷ dị theo đó lợi dụng xâm nhập vào. Phong Lâm Vãn ngơ ngác phát hiện, Hắc Cấp Cơ Giáp của mình vậy mà lại trở nên trì độn.

Nếu đổi lại là Lam Ngân Thảo trước đây, Lam Ngân Đột Thứ Trận đương nhiên không thể nào làm được điểm này. Nhưng hiện tại cũng đã trở thành Lam Ngân Hoàng, lại còn có được sự tăng phúc của Vạn Niên Hồn Kỹ - Lam Ngân Phách Vương Biến.

Kim quang trên người Đường Vũ Lân chói lọi, Hoàng Kim Long Thể được phóng thích, sức mạnh một lần nữa tăng lên dữ dội. Ở trong tròng mắt hắn, có một loại ánh sáng chấp nhất và cuồng dã lập lòe. Gần trong gang tấc, Phong Lâm Vãn có thể thấy được rõ ràng mùi vị điên cuồng trong ánh mắt của hắn.

Cảm giác sợ hãi lần đầu tiên xuất hiện ở trong nội tâm Phong Lâm Vãn, hắn hầu như là không chút do dự liền điều khiển một đôi búa lớn này của mình hung hãn đánh trả, ném thẳng đến trước ngực của Đường Vũ Lân.

Từng cây dây leo Lam Ngân Hoàng từ phía sau của Đường Vũ Lân đan chéo thành tấm chắn. Hắn dĩ nhiên không hề né tránh, cứ như vậy dựa vào một chiêu Quấn Quanh của Lam Ngân Thảo bám lấy Hắc Cấp Cơ Giáp, duy trì thân thể mình ổn định trên không trung. Lại có rất nhiều dây leo Lam Ngân Hoàng chịu trách nhiệm bảo vệ phía sau lưng cho hắn.

Kim Long Trảo tay phải toả sáng, dựa vào Hoàng Kim Long Thể tăng phúc, nó một lần nữa lớn lên mấy phần, kim quang trên đầu ngón tay sắc bén phun ra nuốt vào.

"Hừ!" Phong Lâm Vãn tức giận hừ một tiếng, hắn ngồi ở bên trong buồng lái này, trên người cũng có ánh sáng toả sáng, 2 vàng – 3 tím – 1 đen, 6 cái Hồn Hoàn tỏa ra. Hồn lực truyền vào Cơ Giáp, nhất thời, năng lượng mặt ngoài Hắc Cấp Cơ Giáp tăng lên dữ dội.

"Uỳnh!!" Song chùy đánh trả, mạnh mẽ nện ở trên dây leo Lam Ngâng Hoàng sau lưng Đường Vũ Lân. Dù cho sức phòng ngự của Lam Ngân Hoàng sau khi có Lam Ngân Phách Vương Biến gia trì rất kinh người,

nhưng ở trước một đòn toàn lực của Hắc Cấp Cơ Giáp, vẫn tạo thành ảnh hưởng đến phần sau lưng Đường Vũ Lân.

Nhưng cũng vào lúc này, Hồn Hoàn trên người Đường Vũ Lân chuyển đổi thành hai cái Kim Long Hồn Hoàn màu vàng óng. Đệ nhị Hồn Hoàn sáng lấp lóa, toàn thân tỏa ra ánh sáng lộng lẫy tựa như mặt kính.

Cũng ngay lúc bị bắn trúng, tiếng rồng ngâm trên người Đường Vũ Lân càng mãnh liệt hơn, sắc hoàng kim trên Kim Long Trảo tay phải đột nhiên tuôn ra thêm nửa thước. Mượn lực trùng kích khủng bố sau lưng, trực tiếp chụp vào buồng lái của Hắc Cấp Cơ Giáp này.

Như vậy mà hắn đều có thể ngăn cản? Đại não Phong Lâm Vãn trong nháy mắt có chút trống rỗng. Đó chính là hai thanh chiến phủ nặng đến 2.500 kg đấy! Hơn nữa Hắc Cấp Cơ Giáp còn được mình giao cho sức mạnh bổ sung, hẳn là phải lên đến cả vạn cân, vậy mà hắn đều có thể đỡ được?

Ở giữa đại dương, hơn 2 tháng tôi luyện cũng không hề uổng phí. Hàm nghĩa tột cùng của Bản Thể Tông chính là kích tiềm năng thân thể, đem cơ thể người hóa thành vũ khí mạnh mẽ nhất.

So với thời điểm hai tháng trước ở trên Đấu La Đại Lục, sức mạnh của Đường Vũ Lân bây giờ so với khi đó càng mạnh mẽ hơn, cường độ thân thể lại càng cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Lam Ngân Hoàng thức tỉnh, thân thể hắn cũng đồng dạng sinh ra biến hóa nghiêng trời, luận về năng lực sinh tồn, coi như là Vũ Trường Không cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Vào đúng lúc này, Đường Vũ Lân liền đem năng lực thân thể, sức mạnh cùng với Võ Hồn, năng lực huyết thống của mình hoàn toàn thể hiện ra bên ngoài.

Chương 593: Giết chết

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đòn đánh này, là sức mạnh của Kim Long Kinh Thiên, đòn đánh này cũng được Kim Long Bá Thể tăng cường, lại còn có lực xuyên thấu và đặc hiệu Nát Tan của Kim Long Trảo. À, và cả lực đẩy đến từ hai thanh búa lớn nữa.

Lớp phòng hộ của Hắc Cấp Cơ Giáp trong nháy mắt bị xé nát, Kim Long Trảo hung hãn chộp vào vị trí buồng lái của nó.

Trong tiếng nghiền nát chói tai, trước mắt ánh vàng lấp loé. Phong Lâm Vãn ngơ ngác biến sắc, cùng lúc đó đệ ngũ Hồn Hoàn trên người được triển khai. Toàn thân hắn đột nhiên trở nên hùng tráng, hai tay đan chéo ở trước người.

Võ Hồn của hắn, chính là Ám Ngân Hùng đấy!

Sức phòng ngự của Ám Ngân Hùng là không thể nghi ngờ, đồng thời sức mạnh cường hãn cũng là gốc rễ của hắn.

Thế nhưng, ở trước mặt Kim Long Trảo, phòng ngự như vậy liền có vẻ yếu đuối. Dù cho hắn có tu vi cấp độ lục hoàn Hồn Đế. Nhưng lúc này, Kim Long Trảo là do hồn lực cấp độ tứ hoàn của Đường Vũ Lân cộng thêm huyết mạch lực, và cả Kim Long Bá Thể tăng cường tạo thành sự cộng hưởng lực lên đến cả vạn cân.

"Phập!!" Hai cánh tay tráng kiện trong nháy mắt bị đâm thủng, Kim Long Trảo đẩy tới, mãi cho đến tận nơi ngực hắn, mới bị cơ bắp và xương cốt Ám Ngân Hùng dưới sự tăng phúc của lục hoàn hồn lực cản lại.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút xíu mà thôi! Lúc này, Phong Lâm Vãn căn bản không lo nổi sự đau nhức trên cánh tay, lông tơ toàn thân nổi

lên. Hắn vạn vạn không nghĩ tới, một tên nhóc con bất quá chỉ là tứ hoàn Hồn Tông, vậy mà lại suýt chút nữa đã uy hiếp đến tính mạng của chính mình.

Suýt chút nữa?

Trên Kim Long Trảo, vô số điểm tinh quang đột nhiên trở nên óng ánh hơn, cánh tay Ám Ngân Hùng trong nháy mắt bị sức mạnh áp bức đẩy văng ra. Từng lưỡi dao sắc màu vàng sậm từ phía trước Kim Long Trảo liền theo đó bắn tới.

"Đấu Khải ——!!"Tiếng gào thét cuối cùng tràn ngập sự không cam lòng, Phong Lâm Vãn trơ mắt nhìn, từng lưỡi dao sắc bén màu vàng sậm kia, cường thế đâm vào trong lồng ngực của mình.

Hào quang trong mắt đột nhiên mờ đi, vào giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có hối hận. Hối hận tại sao chính mình lại sẽ khinh địch bất cẩn như vậy, nhưng càng nhiều lại là khó mà tin nổi. Dù như thế nào, hắn cũng không nghĩ ra, vậy mà lại có thể tồn tại một gã tứ hoàn Hồn Sư làm được đến mức độ như thế.

Đường Vũ Lân ngưng trệ, trong ánh mắt có thêm một vẻ thoải mái và thả lỏng, "Phụt" một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, phun vào mặt ngoài Hắc Cấp Cơ Giáp.

Một đòn mạnh mẽ như vậy, lực phản chấn lên đến mấy vạn cân, hắn có thể nào không bị thương?

Hắc Cấp Cơ Giáp, mang theo hắn, mang theo đôi búa lớn kia, từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, chiến đấu đã toàn diện triển khai từ lâu. Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Diệp Tinh Lan ba người tạo thành sức chiến đấu cường hãn nhất của tiểu đội Sử Lai Khắc. Mà vào lúc này, tiêu diệt kẻ địch nhiều nhất, lại cũng không phải là ba người bọn họ.

Một vòng Tinh Luân lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở dưới chân chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp nọ. Hoàng Cấp Cơ Giáp trong nháy mắt ngưng trệ, tín hiệu điều khiển bên trong toàn bộ biến mất. Ngay tiếp đó, nó liền từ độ cao hơn trăm thước trên không, hóa thành vật rơi tự do từ trên trời giáng

xuống.

Ánh sáng của Tinh Luân Pháp Trượng lại lóe lên, vô số ánh sao lấp loé ngang dọc trên không trung, sự công kích của hết đài Cơ Giáp này đến đài Cơ Giáp khác đột nhiên trở nên hỗn loạn lên, loạt đạn vốn dày đặc bỗng trở nên tán loạn tứ phía, thậm chí còn rơi vào trên người những chiếc Cơ Giáp đồng minh ở chung quanh, tạo ra vô số đốm lửa trên lồng phòng hộ.

Năng lực khống chế của Tinh Trượng của Hứa Tiểu Ngôn sau khi tiến hóa được toàn diện phô bày, phối hợp với ba người kia, hơn nữa còn có Cổ Nguyệt triển khai tấn công từ xa. Đối mặt với mười mấy chiếc Cơ Giáp, họ càng không mảy may để ý, nửa bước không lùi.

Đám học viên Tinh La Hoàng Gia học viện đang cứu những người bị thương trong Hồn Đạo Đoàn Tàu cũng đã sớm xem đến choáng váng. Ở trong mắt bọn họ, tất cả những hình ảnh phát sinh trước mắt hoàn toàn là không thể tin nổi.

Đồng dạng là tứ hoàn, tại sao người ta lại có thể làm được những chuyện dù cho mình có nghĩ cũng không dám nghĩ vậy chứ!

Nguyên Ân Dạ Huy bay lên trời, thân thể cuộn lại ở giữa không trung, hai đòn Không Khí Pháo được đẩm ra, chống lại hai loạt đạn pháo của Cơ Giáp đang bay đến. Thân hình nàng đột nhiên thu nhỏ trên không trung, một đôi cánh màu đen giãn ra ở sau lưng, trong nháy mắt gia tốc, quang ảnh màu tím than lóe qua. Xẹt qua bên người một chiếc Cơ Giáp không tránh né kịp.

Trên hai cánh tay, Đấu Khải toả sáng một màu tím ảo diệu, Ám Hắc Ma Kiếm bắn ra hào quang chói mắt. Cứ như vậy, nàng chặt đứt hai chân Hoàng Cấp Cơ Giáp. Không có hơi phản lực từ hai chân khống chế, Cơ Giáp nhanh chóng rơi lả tả, từ trên trời giáng xuống.

Nhạc Chính Vũ toàn thân lấp lánh kim quang, ở ngay một khắc tiếp theo, hắn đuổi theo Nguyên Ân Dạ Huy bay lên không, màu tím đen và màu vàng trong nháy mắt hợp nhất. Đọa Lạc Thiên Sứ và Thần Thánh Thiên Sứ dung hợp, nhìn qua thoạt có vẻ không hài hòa chút nào. Nhưng ngay giữa thế giới không hài hòa đó, một ánh kiếm song sắc màu trắng đen lóe lên trên không trung.

Một chiếc Tử Cấp Cơ Giáp nổ tung, chiếu sáng rực cả bầu trời.

"Đội trưởng!" Từ Lạp Trí chợt quát một tiếng. Lúc này hắn nhìn thấy, chính là lúc song chùy của Hắc Cấp Cơ Giáp đánh trả. Sau đó, tất cả mọi người liền nhìn thấy kim quang rực lên, nghe được tiếng rồng gầm sục sôi.

Hắc Cấp Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống!

Ánh bạc lóe lên trên người Cổ Nguyệt, chớp mắt nàng đã thuấn di đến giữa không trung. Ngân Quang lại chớp sáng, nàng lập tức đuổi đến phía dưới chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp nọ. Ngay khi nàng muốn triển khai hành động, một bóng người từ trên Hắc Cấp Cơ Giáp kia vươn ra. Hai chân hắn dùng sức giẫm ở trên người Hắc Cấp Cơ Giáp. Làm chậm lại thế rơi tự do.

Hai con mắt Cổ Nguyệt sáng ngời, một đạo Ngân Quang từ trên pháp trượng sáng lên. Sau một khắc, cái bóng người kia lập tức bị bắt lấy, di chuyển tới trước mặt nàng.

Nơi khóe miệng Đường Vũ Lân có vết máu, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ phấn khởi.

Đây là lần thứ nhất hắn hủy diệt một đài Hắc Cấp Cơ Giáp! Phải biết, đó cũng được tính là siêu cấp Cơ Giáp đó nha! Còn có đối thủ cấp độ lục hoàn Hồn Đế.

Coi như tất cả những thứ này là do hành động bất ngờ, là do lực bộc phát trong nháy mắt của hắn khiến đối thủ không kịp phản ứng, nhưng kết quả lại cũng rất rõ ràng. Hắn thành công! Dựa vào thực lực cường hãn của chính mình, mạnh mẽ đánh tan một đối thủ cường đại như vậy. Có thể làm được điểm này, coi như là bị thương, lại đáng là gì đây?

"Ngươi bị thương?" Cổ Nguyệt ân cần hỏi han.

"Không có chuyện gì. Chúng ta xuống, ta muốn lấy cặp búa kia." Đường Vũ Lân nói với Cổ Nguyệt.

Ánh bạc lấp lóa, Cổ Nguyệt mang theo hắn trong nháy mắt di chuyển đến mặt đất.

Siêu cấp Cơ Giáp không hổ hai chữ siêu cấp, tuy rằng từ trời cao rơi xuống mặt đất, nhưng bản thân nó ngoại trừ miệng vết thương trước ngực ra, lại

không có bất kỳ vết tích tổn hại nào.

Đường Vũ Lân thành thật không khách khí, tóm lấy cặp búa lớn dài đến 5 mét có hơn kia.

Tay trái không có Kim Long Trảo, có lẽ nên dùng tay phải đục ra một đường rãnh trên cán một chiếc búa, giúp thuận tiện cầm nắm. Sau đó hắn liền một tay một cái, nhấc hai chiếc búa dài 5 mét có hơn kia lên.

Khóe miệng Cổ Nguyệt co giật một thoáng, cấp tốc lùi về sau. Sức mạnh cái tên này, đúng là càng ngày càng...

Đường Vũ Lân vung vẩy hai tay, rón mũi chân, thân thể nhanh chóng xoay tròn tại chỗ.

Hai cây búa lớn nặng đến 2,500 kg cứ như thế bị hắn kéo xoay tròn theo.

Chỉ là trong chốc lát, từng luồng gió xoáy tỏa ra khắp nơi. Không trung, đám Cơ Giáp đang hướng về bọn họ tiến công, thấy cảnh này, lập tức nhanh chóng bay ngược lại, bay lên một độ cao lớn hơn trên bầu trời.

Áp lực của mấy người nhóm Nguyên Ân Dạ Huy nhất thời theo đó được giảm tải.

Chẳng một ai muốn bị đôi búa lớn kia va phải cả! Va trúng, là tèo chắc!

Chính vào lúc này, từ xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng rít rõ to, tảng lớn điểm đen nhanh chóng bay về bên này.

Các thành viên đội Cơ Giáp của tổ chức Lục Khô Lâu nhận được mệnh lệnh, mau chóng lui lại.

Viện quân, cuối cùng cũng đến!

Tốc độ xoay tròn của Đường Vũ Lân dần dần chậm lại, thật vất vả mới ổn định lại thân thể của chính mình. Một đôi búa lớn rơi xuống đất, hắn cũng không khỏi thở hồng hộc. Nơi ngực có chút tức, thương thế lúc trước dưới tình huống đang kịch liệt phát lực, có chút trầm trọng thêm.

Cơ Giáp màu đỏ đang cùng Thái lão giao thủ lắc mình trở ra, tốc độ của nó

nhanh vô cùng, trên không trung quay quanh một vòng, ngay lập tức đã cản được không ít công kích truy kích.

Thái lão cũng không đuổi theo hắn, mà lại từ trên trời hạ xuống, lơ lửng giữa không trung. Bảo vệ sứ đoàn, so với đánh tan kẻ địch lại càng quan trọng hơn. Vào lúc này, bà sẽ không mạo hiểm.

Đội Cơ Giáp Lục Khô Lâu rút lui cực kỳ nhanh. Xa xa, viện quân đến từ chính Tinh La đế quốc hiển nhiên là quân đội, tất cả đều là Cơ Giáp, số lượng lên tới 300 có hơn. Phân ra một phần bảo vệ mọi người phía dưới, phần lớn còn lại thì truy kích đội Cơ Giáp Lục Khô Lâu.

Đường Vũ Lân ngã ngồi trên mặt đất, xoa xoa ngực, có chút đau đến nhe răng. Nhưng nhìn chiếc Cơ Giáp màu đen to lớn bên người, nhìn lại một chút một đôi búa lớn trong tay, hắn lại không nhịn được nở nụ cười.

Chương 594: Phát tài

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- ----------

Món đồ này, không phải là dùng tiền tài liền có thể cân nhắc đâu nha!

Tiểu tham tài đứng lên, ánh sáng trên tay lóe lên, một chiếc Cơ Giáp màu vàng liền xuất hiện ở bên cạnh hắn, chính là chiếc của riêng hắn đấy! Sau đó, hắn nhanh chóng mở buồng lái của chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp bên cạnh ra, kéo thi thể Phong Lâm Vãn ra ngoài để ở một bên. Sau đó hắn mới cầm Hắc Cấp Cơ Giáp cùng với một đôi búa lớn đều thu vào trong không gian trữ vật của mình. Hoàng Cấp Cơ Giáp cũng không thể vứt, Đường Vũ Lân nhờ Vũ Trường Không giúp hắn cất đi, Vũ lão sư bên đó chắc chắn cũng có lượng lớn Hồn Đạo Khí Trữ Vật với không gian lớn.

Động tác này của hắn nhanh chóng cực kỳ. Thời điểm viện quân bay đến, hắn cũng đã làm xong tất cả.

Những đồng đội tập trung ở bên cạnh, trơ mắt nhìn hắn làm những việc này. Nhạc Chính Vũ trợn mắt ngoác mồm hỏi: "Đội trưởng, ngươi lúc nào lại có không gian chứa đồ lớn như vậy? Chiếc Hoàng Cấp Cơ Giáp là như thế nào?"

"Của ta, của ta, đều là của ta tất!" Đường Vũ Lân cười hì hì.

"Người thấy có phần." Nhạc Chính Vũ gắt gao nhìn chăm chú Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Đừng nóng vội. Vũ lão sư bên kia cũng giết chết được Hắc Cấp Cơ Giáp, mọi người đều có phần."

Tuy nói trong mọi người, chân chính cảm thấy hứng thú đối với Cơ Giáp cũng chỉ có Đường Vũ Lân và Từ Lạp Trí, những người khác phần nhiều

tâm tư đều đặt ở trên Đấu Khải. Nhưng một thân Cơ Giáp cấp cao toàn bảo là bảo. Không nói những thứ khác, thế nhưng nhiều hợp kim như vậy, giá trị liền khó có thể đánh giá. Hơn nữa, tuy rằng Cơ Giáp cấp cao rất khó bị người khác sử dụng, bởi vì không hợp với Võ Hồn, nhưng cải tạo thành Cơ Giáp thích hợp với mình, chung quy cũng phải dễ dàng hơn nhiều so với một lần nữa chế tạo ra thành phẩm tương tự.

Cơ Giáp lúc trước của Phong Lâm Vãn, là một trong số ít những Cơ Giáp hình người của tổ chức phiến quân khủng bố Lục Khô Lâu, có phong cách rất giống với Đấu La Đại Lục. Đương nhiên cũng là sản phẩm được cải tiến tốt nhất.

Phản ứng của phương diện Tinh La Đế Quốc vẫn tính là rất nhanh. Hơn trăm chiếc Cơ Giáp thủ hộ ở chung quanh Hồn Đạo Hỏa Xa. Cơ Giáp chữa bệnh đã bay tới, bắt đầu cứu chữa các nạn nhân.

Vũ Trường Không từ trên trời giáng xuống, dừng ở bên người bọn họ. Thấy tất cả mọi người không có chuyện gì, hắn khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Chỉ là ánh mắt dừng lại ở trên người Đường Vũ Lân thời gian tương đối dài.

Lúc trước quá trình Đường Vũ Lân đánh tan một chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp coi như người khác ở xa xa không có chú ý tới, nhưng Vũ Trường Không vẫn quan tâm bọn họ bên này, làm sao lại có khả năng không nhìn thấy đây? Khi đó hắn đã làm tốt chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể cứu viện. Lại không nghĩ rằng, Đường Vũ Lân sẽ có thể dựa vào sức một người trực tiếp đánh tan một chiếc Hắc Cấp Cơ Giáp. Đây không chỉ là vấn đề về thực lực! Tiểu tử này lại trưởng thành, hơn nữa, Võ Hồn của hắn, tựa hồ có chút khang khác.

Làm lão sư của Sử Lai Khắc học viện, đồng thời cũng là học viên trưởng thành từ Sử Lai Khắc, học viên có thiên phú dị bẩm Vũ Trường Không gặp được có rất nhiều, rất nhiều. Nhưng loại "hoa lạ" như Đường Vũ Lân, đây vẫn là lần đầu tiên thấy được.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Võ Hồn hắn bất quá chỉ là Lam Ngân Thảo mà thôi. Nhưng mà theo thời gian trôi đi, hắn không chỉ thể hiện ra nghị lực và nỗ lực kinh người, đồng thời thiên phú cũng đang không ngừng biến hóa.

Hiện tại, hắn không chỉ đạt được địa vị lãnh đạo ở bên trong toàn bộ đoàn đội về mặt thực lực, mà ngay cả thiên phú, tựa hồ cũng là như vậy.

Đường Vũ Lân khoanh chân ngồi dưới đất, vận chuyển Huyền Thiên Công chữa thương. Thương thế mà hắn phải gánh chịu tựa hồ đều là do lực phản chấn. Nhưng dựa vào Lam Ngân Thảo lúc đó tán lực, trên thực tế thương tổn của hắn cũng không tính là quá nặng.

Hồn Đạo Tàu Hỏa và đường ray của nó đều bị phá hoại nghiêm trọng, hiển nhiên là không thể tiếp tục hành trình.

Phương diện Tinh La Đế Quốc đã phái tới Hồn Đạo Xe Buýt sang trọng tiếp bọn họ. Hơn nữa mấy trăm chiếc Cơ Giáp cũng lưu lại làm đội hộ vệ cho bọn họ.

Lần tập kích này đến đột nhiên, nhưng cuối cùng cũng coi như là thương vong không lớn. Vấn đề có dính líu tới hai đại lục, dù gì cũng được xem là sự việc nghiêm trọng ảnh thưởng tới ngoại giao.

Nhưng những chuyện này đều không có quan hệ gì cùng đám người Đường Vũ Lân cả, tất nhiên là sẽ có người ở phía trên đi xử lý. Nhưng lần tập kích này không thể nghi ngờ, cũng nói cho bọn họ, trên Tinh La Đại Lục cũng không yên ổn, cũng tuyệt đối không phải là địa phương an toàn gì.

"Thông tin đã tập hợp lại rồi đây. Tập kích chúng ta, là một tổ chức có tên gọi là Lục Khô Lâu, bọn chúng là tổ chức phiến quân khủng bố chống đối lại Tinh La Đế Quốc, có thực lực vô cùng mạnh. Ở Tinh La Đế Quốc, bọn chúng chiếm đóng 2 tỉnh có địa thế hiểm yếu. Chính quyền đã từng nhiều lần triển khai đại chiến cùng chúng, nhưng bởi vì tổ chức Lục Khô Lâu có không ít cường giả tọa trấn mà không thể thành công, chỉ có thể áp súc không gian sinh tồn của chúng. Lần này bọn chúng đến đây tập kích, rõ ràng là muốn gây ra mâu thuẫn giữa Liên Bang và Tinh La Đế Quốc, từ đó có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn cho mình."

Tình huống của tổ chức Lục Khô Lâu, rất dễ dàng liền thám thính được. Hơn nữa, trải qua trận chiến này, đám người Đường Vũ Lân và các học viên của Tinh La Hoàng Gia học viện cũng đã trở nên quen thân hơn.

Ở thời điểm vừa gặp phải tập kích, nếu như không phải là Đường Vũ Lân

đúng lúc cứu viện, những học viên Tinh La Hoàng Gia học viện này tất nhiên cũng sẽ bị thương. Huống chi sau khi bọn họ thể hiện ra thực lực, càng làm cho những học viên Tinh La Hoàng Gia học viện hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ muốn trở thành đối thủ của bọn họ.

Một màn Đường Vũ Lân đánh tan Hắc Cấp Cơ Giáp, lưu lại cho bọn họ ấn tượng quá sâu sắc. Tên này thực sự quá bá đạo đi mà!

Đặc biệt là thời điểm hắn vung chiếc búa lớn đập tan Hồn Linh Ám Ngân Hùng.

Ánh mắt một số học viên nữ của Tinh La Hoàng Gia học viện nhìn hắn có phần nào không giống trước đây, nhiều thêm vài phần long lanh.

"Đường Vũ Lân, khí lực ngươi làm sao lại lớn như vậy? Cây búa này nặng bao nhiêu vậy?" Một học viên nữ của Tinh La Hoàng Gia học viện mặt đầy tò mò hỏi.

"Hả? Không nặng, không nặng, hắn là rỗng ruột đi?" Đường Vũ Lân một bộ dáng vẻ không tim không phổi.

"Tin ngươi mới là lạ! Ngoại trừ được khắc hoạ trận pháp hạt nhân ra, vũ khí của siêu cấp Cơ Giáp làm sao sẽ có khả năng là rỗng ruột."

"Ngươi đều biết, tại sao còn hỏi ta chứ!"

"Đường Vũ Lân, độ nhạy cảm của ngươi bằng 0 sao?"

"Ui chao, ngực ta đau quá. Vừa nãy ta bị thương, trước tiên phải ngủ một chút."

Xã giao tuyệt đối không phải là thế mạnh của Đường Vũ Lân, đặc biệt là hắn cũng không có ý định giao hảo cái gì cùng những học viên Tinh La Hoàng Gia học viện này.

Tạ Giải bị nhét xuống ngồi ở ghế sau cùng của Hồn Đạo Xe Buýt, sắp xếp này là được sự thống nhất của tiểu đội Sử Lai Khắc. Cái miệng xui xẻo của tên này thực sự là quá linh nghiệm. Thậm chí có uy lực biến cái không thể thành có thể.

Bản thân Tạ Giải còn cảm thấy oan ức. Bất quá, sau khi nhìn thấy ánh mắt bất thiện của mọi người, hắn đành yên lặng đi tới vị trí cuối cùng ngồi...tự kỷ.

Có đại đội Cơ Giáp bảo vệ, hành trình kế tiếp liền trở nên thuận lợi mà bình thản. Hai ngày sau, bọn họ cuối cùng cũng đến được thủ đô của Tinh La Đế Quốc, Tinh La Thành, tọa lạc ở khu vực trung tâm của Tinh La đại lục.

Tinh La Thành có diện tích rộng lớn, nhưng cũng có tường thành, thứ hiện tại đã vô cùng hiếm thấy ở Đấu La Đại Lục. Xem ra, dường như đây là thành thị thời đại thượng cổ.

Trên tường thành còn có các chủng Hồn Đạo Vũ Khí tạo thành hệ thống phòng ngự, thứ này càng gần một bước thể hiện sự bất ổn định của Tinh La Đế Quốc.

Bất quá, tiến vào bên trong thành thị, cảm giác quen thuộc một lần nữa xuất hiện.

Trên đường phố tràn đầy dòng người nhốn nháo rộn ràng, ngoại trừ phong cách kiến trúc và ăn mặc của mọi người có chút không giống với Đấu La Đại Lục ra, cũng không có điểm gì quá lạ lùng.

Ngồi thuyền lâu như vậy, hơn nữa tàu xe mệt nhọc, cuối cùng cũng đến được một toà thành thị lớn, tất cả mọi người Sử Lai Khắc học viện đều có một cảm giác thoải mái lâng lâng.

Bọn họ được sắp xếp vào ở trong một Tinh La Đại Tửu Điếm xa hoa. Có lẽ là để bồi thường cho sự kinh hãi mà sứ đoàn phải trải qua, dù cho là những học viên như Đường Vũ Lân bọn họ, đều được sắp xếp cho ở phòng riêng cực kỳ tráng lệ.

Phong cách kiến trúc của Tinh La Đại Tửu Điếm cực kỳ hào nhoáng, lấy màu vàng và màu trắng làm màu chủ đạo, khắp nơi đều đem lại cảm giác rực rỡ hoa lệ.

Vừa vào phòng, Đường Vũ Lân liền trực tiếp ngã nhào ở trên giường. Trên thân thể, kỳ thực cũng không có gì uể oải, với trạng thái thân thể này của hắn, muốn mệt mỏi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhưng sự uể oải trên tinh thần lại rất rõ ràng.

So với những người khác, hắn phải chịu đựng sự dằn vặt đến mức người chẳng ra người suốt hai tháng vừa qua. Chuyện này cố nhiên giúp tinh thần lực hắn tăng lên, nhưng sự uể oải mà nó đem lại cũng là không ít.

Lúc này, hắn chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon đã, rồi lại nói tiếp.

Ý thức rất nhanh sẽ trở nên mơ hồ, chiếc giường lớn mềm mại rất dễ dàng đem lại cho người ta cảm giác buồn ngủ.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng Đường Vũ Lân đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai vậy!?" Đường Vũ Lân mơ hồ không rõ hỏi vọng ra.

"Là ta." Thanh âm quen thuộc truyền đến.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ bò lên, đi ra mở cửa phòng. Ngoài cửa phòng, còn có thể không phải là Cổ Nguyệt sao?

Cổ Nguyệt nhìn dáng vẻ hắn còn buồn ngủ, "Mệt không?"

"Ừm, ta buồn ngủ quá." Đường Vũ Lân lại đi trở về đến bên giường, một thoáng ngã nhào ở trên giường.

Cổ Nguyệt đứng ở nơi đó, nhìn Đường Vũ Lân nằm lỳ ở trên giường, vẻ mặt nàng trở nên phức tạp hơn.

Ý thức Đường Vũ Lân lần thứ hai trở nên mơ hồ, Cổ Nguyệt cũng đã chậm rãi đi tới bên giường hắn. Một ánh bạc nhàn nhạt, từ nơi đáy mắt nàng lóe qua. Nhưng vẻ mặt của nàng tựa hồ là đang giãy dụa gì đó.

"Vũ Lân, Võ Hồn ngươi có phải là đã tiến hóa?" Cổ Nguyệt thấp giọng hỏi.

"Ừm, ừ." Đường Vũ Lân mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

Bàn tay Cổ Nguyệt nhẹ nhàng rơi vào trên bả vai hắn. Nếu như lúc này Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy, sẽ phát hiện, ở trên mu bàn tay Cổ Nguyệt, xuất hiện từng khối từng khối vảy màu bạc hình tròn.

"Huyết mạch bên trong cơ thể ngươi hẳn là cũng thuận theo đó tăng cường chứ? Bá Vương Long lần trước chúng ta gặp phải, trở thành Hồn Linh của ngươi?" Cổ Nguyệt tiếp tục nhẹ giọng hỏi.

"Ờ...ừ...." Dù cho là ở trong tiềm thức, Đường Vũ Lân cũng không có bất kỳ tâm lý đề phòng nào đối với Cổ Nguyệt.

Chương 595: Tại sao không động thủ?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Con ngươi Cổ Nguyệt đột nhiên biến đổi, tròng mắt trong nháy mắt đã biến thành màu đồng. Cánh tay đang đặt trên bả vai Đường Vũ Lân chậm rãi giơ lên, trên mu bàn tay, có một lớp vảy màu bạc lấp loé.

Nhưng tất cả những thứ này đều chỉ duy trì trong chớp mắt, lập tức một lần nữa khôi phục lại bình thường. Nàng chậm rãi kéo chiếc chăn bên cạnh qua, nhẹ nhàng đắp cho Đường Vũ Lân. Lại vì hắn kéo rèm cửa sổ, sau đó mới lặng lẽ rời khỏi phòng của hắn.

Hô hấp Đường Vũ Lân trở nên đều đều, nặng nề ngủ thiếp đi.

Trở lại gian phòng của mình, Cổ Nguyệt đóng kỹ cửa phòng, tay phải nhẹ nhàng vung lên, một tầng ánh sáng màu bạc nhàn nhạt đã đem toàn bộ cả căn phòng bao trùm ở bên trong.

Bên trong âm u, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện, đó là một tên nam tử toàn thân đều bao phủ bên trong lớp đấu bồng màu đen.

"Tại sao không động thủ? Ngay cả Hồn Linh Bá Vương Long đều sẽ chủ động thần phục đối với hắn, lựa chọn trở thành Hồn Linh của hắn. Điều này đã đủ để chứng minh, huyết thống Kim Long Vương trong cơ thể hắn là vô cùng thuần túy. Mà huyết thống Kim Long Vương, vốn là không thể sinh ra ở trên Đấu La Đại Lục. Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân gì đó. Chỉ cần tách huyết mạch của hắn ra ngoài, tất cả liền sẽ rõ ràng. Đến thời điểm đó, nếu như ngài có thể hấp thu những huyết mạch này, như vậy, có lẽ là được rồi..."

"Đủ rồi!" Âm thanh Cổ Nguyệt đầy lạnh lẽo. Tuy rằng chỉ là quát nhẹ,

nhưng âm thanh gã nam tử bên trong lớp áo choàng màu đen kia lại đột nhiên ngừng lại, sau đó quỳ một gối xuống trên mặt đất, cúi đầu.

"Ngươi đi đi! Muốn tăng tốc, ta đã nghĩ kỹ biện pháp." Cổ Nguyệt thản nhiên nói.

"Chủ thượng. Na bên kia làm sao bây giờ? Thật sự tùy ý nàng tiếp tục tồn tại như vậy sao?" Người mặc áo đen thấp giọng nói.

Cổ Nguyệt lạnh nhạt trả lời: "Đây cũng là nguyên nhân ta không động đến Đường Vũ Lân, tất cả do hắn mà xảy ra, cũng phải nhờ vào hắn để giải quyết. Cá cược của ta và Na, nhất định phải hoàn thành. Đợi sau khi giải quyết thuận lợi những thứ này, ta tự nhiên sẽ có hành động đối với Đường Vũ Lân. Thứ ngươi phải làm, chính là mau chóng kiểm soát đồ vật bên này chúng ta cần."

"Vâng." Người mặc áo đen cung kính đáp một tiếng, chậm rãi đứng lên, lặng yên không một tiếng động một lần nữa dung nhập bên trong bóng tối, biến mất không còn tăm hơi.

Cổ Nguyệt vung tay phải lên, ánh sáng màu bạc trong phòng lặng yên không một tiếng động biến mất rồi. Nàng đi tới phía trước cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn ra bên ngoài song cửa.

Lúc này đã là chạng vạng, ánh tà dương đang dần dần tản đi, đêm đen đã sắp xuất hiện. Sự suy tư trong ánh mắt đã dần dần hóa thành trống rỗng, tâm thần trở nên nhẹ như không. Tựa hồ hết thảy tất cả, vào đúng lúc này đột nhiên trở nên không quan trọng.

Trong nháy mắt này, Cổ Nguyệt rõ ràng cảm nhận được, chính mình có chút mờ mịt, thậm chí là có chút hoang mang.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, tinh thần sảng khoái.

Đường Vũ Lân chậm rãi xoay người, cái bụng nhất thời ùng ục như chảo dầu sôi kêu gào. Thật đói!

Ngày hôm qua vậy mà lại không ăn cơm tối liền đi ngủ, chuyện này quả thật là không thể tha thứ được!

Đường Vũ Lân đột nhiên có chút hoài niệm Mục Dã lão sư của mình. Tuy rằng thời điểm Mục Dã có mặt, mỗi ngày hắn đều phải trải qua đặc huấn như nước sôi lửa bỏng. Nhưng có một số chỗ tốt! Sau mỗi lần đặc huấn kết thúc, Mục Dã lão sư đều sẽ mang cho hắn đồ ăn đặc biệt bổ dưỡng. Hơn hai tháng này, chỉ cần là đồ ăn quý hiếm mà đại dương có, hắn về căn bản đều đã ăn toàn bộ. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu giúp cơ thể hắn có thể tiến hóa nhanh như vậy.

Vết thương do phản chấn khi va chạm với Hắc Cấp Cơ Giáp kia cũng đã được phục hồi. Năng lực tự chữa trị của thân thể hắn vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí căn bản cũng không cần Đường Vũ Lân phải phiền lòng, tất cả đã thuận lý thành chương đâu vào đó.

Mở cửa sổ ra, không khí trong lành sáng sớm theo đó ùa vào, mang theo một chút hơi ẩm, đem lại cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng vô cùng khoan khoái.

Ngóng nhìn về phương đông, chờ đợi một vệt sáng ngân bạch sắc kia xuất hiện.

Chính vào lúc này, cửa sổ gian phòng bên cạnh cũng bị đẩy ra.

"Vũ Lân." Âm thanh Cổ Nguyệt truyền đến.

"Làm sao rồi?" Đường Vũ Lân mỉm cười hỏi.

Cổ Nguyệt nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn gọi ngươi mà thôi."

Đường Vũ Lân nhất thời nở nụ cười, "Tối ngày hôm qua thật giống như nàng đã tới đúng không?"

"Ừm. Vốn đã hẹn ngươi ra ngoài đi dạo. Coi ngươi hôm qua chật vật kìa, hừm, thất hứa." Cổ Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Được rồi! Vậy ngày hôm nay chúng ta đi chứ, không phải nói cho chúng ta kỳ nghỉ 3 ngày để nghỉ ngơi thật tốt một phen sao? Vừa vặn ta cũng muốn đi tham quan một vòng chung quanh Tinh La Thành đây. Gọi mọi người cùng nhau đi?"

Cổ Nguyệt lại lắc đầu một cái, "Ta chỉ muốn đi cùng ngươi, cũng đừng gọi những người khác."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp. Tuy rằng Cổ Nguyệt ở rất nhiều lúc luôn có chút tâm sự nặng nề, thậm chí đem lại cảm giác người muốn sống chớ tiến vào, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được một cách rõ rõ ràng ràng sự ỷ lại của nàng đối với mình

Quen biết nhau lâu như vậy rồi, có lúc nàng lại đột nhiên xuất hiện biến hóa tâm tình, đối với mình như gần như xa. Chỉ khi nào mình bị nguy hiểm gì, nàng sẽ lại là người đầu tiên xuất hiện ở ngay bên cạnh.

"Được." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng, "Bất quá, đợi một chút sau khi ta tu luyện xong Tử Cực Ma Đồng, ăn cơm nhanh cái đã. Thật đói!"

Cổ Nguyệt "hi hi" nở nụ cười, "Ta còn đang thấy kỳ quái đây, tối ngày hôm qua ngươi lại không ăn gì liền đi ngủ. Đây không giống với phong cách của ngươi."

"Không giống phong cách gì cơ?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Phong cách của một kẻ tham ăn."

"... Thì ra ta ở trong lòng nàng chính là như vậy sao! Thật thương tâm!" Dáng dấp Đường Vũ Lân cực kỳ bi thương.

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Vậy nếu có bản lĩnh, sáng sớm hôm nay ngươi đừng ăn cơm, ta liền thu hồi lại lời nói mới rồi."

"Không cần, ta chính là kẻ tham ăn!" Đường Vũ Lân trong nháy mắt trở nên nghĩa chính ngôn từ.

Tử ý nhàn nhạt hòa vào trong con ngươi, ấm áp thư thích không nói nên lời. Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, Tử Cực Ma Đồng của chính mình e rằng sắp có đột phá. Tu luyện lâu như vậy, rốt cục cũng có dấu hiệu muốn từ giai đoạn thứ nhất tiến vào giai đoạn thứ hai.

Quá trình tu luyện Tử Cực Ma Đồng chia làm bốn giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là Tỉ Mỉ, sau đó giai đoạn thứ hai là Tu Di, giai đoạn thứ ba Giới Tử,

giai đoạn thứ tư là Bao Quát Vạn Tượng.

Có người nói rất ít người có thể đem Tử Cực Ma Đồng tu luyện tới giai đoạn thứ ba, chớ nói chi là giai đoạn thứ tư. Nhưng Tử Cực Ma Đồng bất tri bất giác tăng trưởng, đối với tu luyện tinh thần lực và chiến đấu đều có rất nhiều chỗ tốt.

Đường Vũ Lân mơ hồ cảm giác được, sở dĩ chính mình sắp thăng cấp Tử Cực Ma Đồng, chủ yếu là nhờ phương pháp tu luyện kích thích tiềm năng của Bản Thể Tông đem lại, hơn nữa tinh thần lực cũng tăng lên.

"Cổ Nguyệt, hiện tại tinh thần lực của nàng là bao nhiêu? Nàng có biết không?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi.

"Không biết, nói chung là nhiều hơn ngươi." Câu trả lời của Cổ Nguyệt khiến Đường Vũ Lân có chút giận dữ.

"Gần đây tinh thần lực của ta cũng tăng lên không ít. Nói không chừng đã đuổi kịp nàng." Đường Vũ Lân không phục mà nói.

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, "Nghĩ quá nhiều."

"Làm sao nàng sẽ biết ta không bằng nàng?" Đường Vũ Lân không nhịn được hỏi.

Cổ Nguyệt trả lời: "Ta không phải Linh Hải Cảnh." Nói xong, nàng đóng cửa sổ lại, quay trở về phòng.

"Không phải Linh Hải Cảnh? Còn có thể thoái hóa hay là..." Đường Vũ Lân lầm bầm lầu bầu, mới vừa nói tới chỗ này, đột nhiên, tiếng nói của hắn lại như là bị chặn lại.

Thoái hóa? Đương nhiên không thể! Từ sức chiến đấu của Cổ Nguyệt liền có thể có thể thấy, hơn nữa, tinh thần lực của nhân loại nương theo tuổi tác tăng lên, chí ít ở trước 50 tuổi, đều sẽ chỉ là từng bước tăng lên, mà sẽ không thoái hóa.

Như vậy, nếu không phải cảnh giới thoái hóa, vậy dĩ nhiên là...là...

Trời đất! Nàng sẽ không phải là đã đột phá Linh Hải Cảnh, tăng lên tới cấp

độ tiếp theo đấy chứ?

Phải biết, tu luyện tinh thần lực so với hồn lực càng thêm khó khăn. Đường Vũ Lân biết rõ, phía sau Linh Hải Cảnh là cảnh giới gì.

Nhưng mà, chuyện này không thể nào? Tuyệt đối không thể!

Sau Linh Hải Cảnh, là Linh Uyên Cảnh.

Linh Uyên Cảnh, như vực sâu như ngục, Bích Lạc Hoàng Tuyền.

Lên tới bầu trời xuống dưới suối vàng, ý niệm tương giao đến vạn vật, tinh thần lực đỉnh cấp là cơ sở để nắm giữ Hồn Linh truyền kỳ, có thể dung hợp bất kỳ Hồn Linh cấp độ nào, Hồn Linh màu cam, Hồn Linh màu đỏ có thể dung hợp làm một. Ở dưới tình huống nắm giữ bất kỳ hai loại Hồn Linh nào trong hai loại này, lại có thể dung hợp thêm một Hồn Linh khác có năng lực ngang ngửa Linh Hải Cảnh. Nếu như không có Hồn Linh màu đỏ và màu cam, hạn mức tối đa có thể chứa đựng Hồn Linh cấp độ khác tối đa là 5 cái, nhưng cấp bậc không giới hạn. Bình thường mà nói, Linh Uyên Cảnh đã là cực hạn của nhân loại.

Chương 596: Linh Uyên Cảnh?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Linh Hải Cảnh yêu cầu tinh thần lực là 500, mà Linh Uyên Cảnh yêu cầu tinh thần lực lại là 5.000 đấy!

Đầy đủ gấp 10 lần.

Mặc dù Đường Vũ Lân biết tinh thần lực của mình tăng lên không ít, nhưng coi như nhiều hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ là đến 1.000 điểm tinh thần lực.

Khoảng cách đến Linh Uyên Cảnh còn có một sự chênh lệch như rãnh trời. Nếu như tinh thần lực Cổ Nguyệt đã đến Linh Uyên Cảnh, vậy e rằng đã đuổi theo Vũ lão sư rồi đi? Tinh thần lực của Vũ lão sư, nhiều nhất cũng chính là Linh Uyên Cảnh, đúng chứ? Chuyện này thực sự là đáng sợ!

Không được, phải tìm nàng hỏi cho rõ ràng.

Đường Vũ Lân không lo được đi ăn điểm tâm, chạy đến gian phòng của Cổ Nguyệt gõ cửa.

Cửa mở, Cổ Nguyệt đã thay một thân quần dài màu xám từ bên trong đi ra. Nàng xưa nay đều không phải loại thiếu nữ tuyệt đẹp kia, quần dài màu xám nhìn qua cũng không nổi bật. Nhưng không biết tại sao, mặc ở trên người nàng, lại có một loại khí chất đặc thù.

"Nàng...nàng là Linh Uyên Cảnh?" Đường Vũ Lân có chút lắp ba lắp bắp hỏi.

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, "Ta nói ngươi sẽ tin sao?" Vừa nói, nàng vừa đi ra ngoài.

"Ta đương nhiên tin! Lời của nàng nói, ta có lúc nào không tin sao?" Đường Vũ Lân vội vàng theo sau.

Cổ Nguyệt dừng bước lại, đột nhiên quay người lại, nghiêm túc nhìn hắn, "Vậy nếu như ta nói, tối ngày hôm qua ta muốn giết ngươi, ngươi có tin hay không?"

Nhìn ánh mắt thật lòng đến dị thường của nàng, Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Nàng giết ta làm gì?"

"Có tin hay không?" Cổ Nguyệt nghiêm túc nhìn hắn.

"Không tin, nàng không nỡ đâu." Đường Vũ Lân cợt nhả nói, sau đó còn giơ tay nặn nặn ở trên mặt nàng, "Đừng giả bộ, nàng tìm một thuyết pháp khác có được hay không, còn có chút độ tin cậy."

Trên mặt Cổ Nguyệt hiện ra một vẻ bất đắc dĩ, "Cái tên này! Đi ăn điểm tâm đi."

Xoay người, đi ra ngoài, trong lòng nàng, mấy chữ "nàng-không-nỡ" này lại kịch liệt vang vọng.

Đường Vũ Lân đuổi theo nàng nói: "Hic, nàng đừng đánh trống lảng mà! Nàng vẫn chưa trả lời ta đâu, có phải là nàng lên cấp không?"

Cổ Nguyệt tức giận: "Ngươi nói lớn lên một chút nữa đi, để cho cả cái khách sạn này cũng nghe được đi."

"Ặc..."

Bữa sáng của Tinh La Đại Tửu Điếm cực kỳ phong phú, thời điểm Đường Vũ Lân ngồi ở bên cạnh bàn, cũng đã lộ ra dáng dấp mặt đầy hung ác. Tối hôm qua chưa ăn, biết làm sao bây giờ? Đương nhiên là trong chớp mắt ăn bù lại phần ngày hôm nay chớ sao!

Sau đó hắn liền cho đám thực khách của Tinh La Đại Tửu Điếm trải nghiệm cái gì gọi là gió cuốn mây tan!

"Đội trưởng, một lát nữa ngươi định đi làm gì? Chúng ta dự định ra ngoài đi vòng vòng." Hứa Tiểu Ngôn cười nói.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn Cổ Nguyệt, đáp: "Chúng ta cũng đi ra ngoài."

Hứa Tiểu Ngôn còn chưa kịp nói thêm gì nữa, Cổ Nguyệt đã chen vào: "Vết thương của hắn còn chưa khỏe, ta dẫn hắn đi mua chút thuốc rồi quay về. Các ngươi muốn đi ra ngoài, cũng nên về sớm một chút nha!"

"Ồ." Hứa Tiểu Ngôn nhìn Đường Vũ Lân, lại nhìn một chút Cổ Nguyệt, lộ ra vẻ mặt một bộ sáng tỏ.

Vẻ mặt Đường Vũ Lân hơi có chút lúng túng, Cổ Nguyệt lại tỏ ra vô sự. Biểu cảm của những người khác thì muốn có bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu.

Ăn xong điểm tâm, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt sóng vai ra ngoài. Khách sạn phục vụ tốt vô cùng, có người phục vụ đưa thẻ tới, để cho khi bọn họ đi xa có thể thông qua địa chỉ ghi trên thẻ ngồi xe trở về.

Tinh La Đại Tửu Điếm là khách sạn sang trọng nhất Tinh La Thành, tự nhiên là ở ngay trung tâm thành phố. Sứ đoàn sau đó sẽ được tiếp kiến hoàng thất của Tinh La đế quốc.

Rời khỏi khách sạn, chính là đường phố rộn rộn ràng ràng. Đường phố cực kỳ rộng rãi, nhưng không có bất kỳ xe cộ nào. Nơi này là đường dành riêng cho người đi bộ rất nổi tiếng ở Tinh La Thành, cũng là một con đường rộng rãi nhất, tên là Tinh La Đại Đạo. Hai bên đường phố, các loại cửa hàng san sát, nhìn qua cổ sắc cổ hương, đúng là rất có mấy phần phong vị tương tự như Thiên Đấu Thành.

Đường Vũ Lân hai tay ôm sau đầu, đi ở trên đường phố, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm nhàn nhạt. Cổ Nguyệt đi theo bên cạnh hắn, vẻ mặt bình tĩnh, mắt nhìn thẳng.

"Này, nàng đúng là đang đi dạo phố sao? Làm sao ngay cả cửa hàng chung quanh có cái gì cũng không nhìn xem?" Đường Vũ Lân cười nhẹ hỏi Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt lườm hắn một cái, "Làm sao ngươi biết ta không thấy? Tinh thần của ta đủ sức để thay thế con mắt."

"Xem như ta chưa nói gì." Đường Vũ Lân lườm một cái. Vừa nghĩ tới tinh thần lực của Cổ Nguyệt có thể đã đạt đến Linh Uyên Cảnh, hắn liền cảm thấy áp lực tăng gấp bội. Nếu như đúng như vậy, vậy thì, sức chiến đấu chân chính của Cổ Nguyệt nhất định không phải là những gì trước đó bọn họ nhìn thấy, nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn. Loại Hồn Sư có Nguyên Tố Võ Hồn như nàng, thực lực và tinh thần lực trực tiếp móc nối với nhau.

Cổ Nguyệt đột nhiên nở nụ cười, "Đồ ngốc, ta nói ngươi sẽ tin sao! Linh Uyên Cảnh nào có dễ dàng như vậy."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, "Nàng doạ ta?"

Cổ Nguyệt hì hì nở nụ cười, "Doạ ngươi thì thế nào?"

Đường Vũ Lân nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói rằng: "Bạn học Cổ Nguyệt, nàng sợ nhột sao?"

"Hả?" Cổ Nguyệt sững sờ, sau một khắc, ngón tay của Đường Vũ Lân cũng đã chọc vào dưới nách nàng.

"A, ha ha, không muốn." Cổ Nguyệt quay đầu liền bỏ chạy.

Đường Vũ Lân vừa đuổi theo vừa cười nói, "Để cho nàng gạt ta, ta sẽ không bỏ qua cho nàng."

Cổ Nguyệt đang chạy về phía trước, phía trước đột nhiên có mấy người từ trong cửa hàng đi ra. Cổ Nguyệt theo bản năng dừng lại, nhưng Đường Vũ Lân ở mặt sau lại đụng vào, hai người đồng thời ngã về phía mấy người kia.

"Cút ngay!" Một thanh âm trầm thấp nanh ác vang lên. Tiếp theo đó, một luồng ác phong đập vào mặt.

Đường Vũ Lân theo bản năng xoay ngang thân, liền che ở trước người Cổ Nguyệt.

"Đùng" một cái, một cái tát của người kia liền vỗ vào nơi bờ vai của hắn.

Thân thể Đường Vũ Lân hơi khẽ lung lay một cái, đã đứng vững lại, người kia cũng sững sờ. Khí lực hắn dùng cũng không hề nhỏ, nếu đổi lại là người

bình thường, sẽ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Ngươi làm sao lại đánh người?" Cổ Nguyệt quát vang một tiếng, trong con ngươi xinh đẹp nhất thời có sát khí hiện lên.

Sau khi Đường Vũ Lân đứng vững thân hình cũng xoay người, rất tự nhiên đem Cổ Nguyệt ngăn ở phía sau.

Cái gã ra tay, là một tên tráng hán thân hình cao lớn. Đám người bọn họ chuyến này đi tổng cộng có 4 tên, hắn là người ở gần nhất với Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt bên này. Tất cả 4 người đều là đàn ông, đều là người trung niên, mặc hoa phục. Thân hình cao lớn cường tráng. Nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ hung ác.

"Lăn xa một chút!" Gã đàn ông kia làm như xem thường, xua tay, liền hướng về phía ngực Đường Vũ Lân mà đẩy thẳng tới.

Ánh mắt Đường Vũ Lân ngưng lại, tương tự giơ tay lên, chộp về phía bàn tay của đối phương.

Bàn tay của tráng hán kia lớn vô cùng, đủ để bao phủ bên ngoài toàn bộ bàn tay của Đường Vũ Lân. Bàn tay hai người chạm vào nhau, tráng hán kia nhe nanh cười một tiếng, năm ngón tay nắm lấy năm ngón tay Đường Vũ Lân, đột nhiên phát lực.

Thế nhưng, tình huống làm hắn bất ngờ xuất hiện, tay Đường Vũ Lân lại như đúc bằng sắt thép vậy, vẫn không nhúc nhích. Ngay khi tráng hán đang dùng hết sức từ khi bú sữa mẹ vận công, tay phải Đường Vũ Lân bỗng nhiên phát lực, tương tự cũng dùng sức. Tráng hán chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn từ nơi bàn tay truyền đến. Cùng với tiếng kêu rên thống khổ, thân thể hắn nhất thời quỳ một gối xuống trên mặt đất.

Đường Vũ Lân tức giận lúc trước hắn ra tay đối với một cô gái, hơn nữa còn không nhẹ, lần này cũng dùng lực. Sức mạnh của hắn lớn đến chừng nào? Tuy rằng sức mạnh của tráng hán trước mặt không nhỏ, nhưng so với hắn, vẫn có không có cửa.

Ba tên tráng hán còn lại nhất thời nhìn về phía bên này.

"Buông tay!" Một tên tráng hán dẫn đầu nộ rống một tiếng, lướt một bước

liền đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Chính vào lúc này, từ trong cửa hàng lúc trước bọn họ đi ra lại có một người xuất hiện.

Không giống với hình tượng nanh ác của mấy tên tráng hán kia, vóc người của người lúc này đi ra này không cao, nhưng cũng nhỏ nhắn xinh nhắn, một thân quần dài màu vàng nhạt tôn lên thân thể mềm mại mỹ miều, dáng dấp nhìn qua bất quá 15 – 16 tuổi, tướng mạo cực đẹp, tóc dài xõa tung ở phía sau.

"Các ngươi đang làm gì?" Thiếu nữ vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy tình huống trước mắt, không nhịn được nhíu mày.

Sắc mặt giận dữ trên mặt tên tráng hán cầm đầu kia nhất thời biến mất, cung kính nói: "Điện hạ, là một tên nhãi ranh không có mắt, chúng tôi sẽ lập tức đuổi hắn đi."

Tay phải Đường Vũ Lân nhẹ nhàng đưa tới, đẩy tên tráng hán bị bị túm lấy kia lảo đa lảo đảo, xoay tay lại nắm lấy tay Cổ Nguyệt, "Chúng ta đi."

Mấy tên tráng hán đối phương nào chịu giảng hoà, ngay lập tức định xông tới. Cũng là thiếu nữ mặc quần vàng nhạt kia cau mày nói: "Quên đi, không nên gây sự."

Lúc này 4 tên tráng hán mới phẫn nộ dừng bước lại, nhưng ở trong nháy mắt vừa nãy đó, khí tức trên người bọn họ thả ra khiến Đường Vũ Lân cũng hơi kinh hãi, gợn sóng hồn lực trên người bốn tên này rõ ràng là không kém.

Theo bản năng, Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía cô gái kia, thiếu nữ cũng vừa thật vừa khéo đang đưa mắt tìm đến phía hắn. Bốn mắt đụng vào nhau, Đường Vũ Lân hướng về nàng nhẹ nhàng gật đầu một cái, thiếu nữ quần vàng kia lại là hơi sững sờ.

Tuy rằng Đường Vũ Lân tuổi không lớn lắm, nhưng cơ bản đã dậy thì thành công, có vóc người gần như người trưởng thành. Thân hình cao lớn, bờ vai rộng rãi, một đôi mắt to lấp lánh có thần. Ở trong những người bạn cùng lứa tuổi, tướng mạo của hắn tuyệt đối có thể dùng từ “kinh diễm” để hình dung. Đặc biệt là khí chất trên người hắn vô hình trung tỏa ra, bên

trong ôn hòa mang theo vài phần kiên cường, dễ dàng làm người khác chú ý hơn.

Thời điểm thiếu nữ quần vàng nhìn thấy hắn, nhất thời có loại cảm giác sáng mắt lên. Trên gương mặt toát ra một nụ cười mỉm nhàn nhạt, cũng hướng về hắn gật đầu một cái.

Đường Vũ Lân nắm tay Cổ Nguyệt đi về phía trước, Cổ Nguyệt quay đầu nhìn về phía tên tráng hán ban đầu kia, trong mắt loé lên một tia ánh sáng lạnh lẽo.

"Quên đi, nhân sinh không đánh không quen." Đường Vũ Lân rõ ràng cảm nhận được khí tức khó chịu trên người Cổ Nguyệt, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng.

Chương 597: Không ý kiến

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đang ở nơi xứ người, vẫn là không nên gây sự thì hơn. Vừa nãy, mấy người này rõ ràng cũng không phải là người bình thường.

"Hắn đánh ngươi." Cổ Nguyệt lạnh lùng nói.

"Không có chuyện gì, ta đây da dày thịt béo." Đường Vũ Lân cười nói.

Cổ Nguyệt nói: "Ngoại trừ ta, ai cũng không được đánh ngươi."

Khóe miệng Đường Vũ Lân thoáng co giật, không nhịn được cười nói: "Nàng đây là lập luận kiểu gì vậy hả? Tại sao chỉ có nàng mới được đánh ta?"

Cổ Nguyệt ngẩng đầu lên, "Ta nói được là được. Ngươi có ý kiến gì không?"

"Không ý kiến!" Thời điểm mỗi khi Cổ Nguyệt đặc biệt thật lòng, Đường Vũ Lân phát hiện, chính mình quả thật là nói không lại nàng.

Nhìn hắn bất đắc dĩ đáp ứng, lúc này trên mặt Cổ Nguyệt mới toát ra nụ cười, "Thế này còn tạm được. Đi thôi."

Nàng nắm ngược lại bàn tay Đường Vũ Lân, dẫn hắn đi về phía trước, tâm tình tựa hồ trái lại tốt hơn rất nhiều so với trước, đôi mắt đẹp hướng bốn phía quan sát, tìm kiếm cửa hàng mà mình cảm thấy hứng thú.

"Ngươi xem, bên kia có bán kim loại hiếm, không biết tại Tinh La đế quốc có loại kim loại hiếm nào không giống với chúng ta bên kia không? Vào xem một chút đi!" Cổ Nguyệt lôi kéo Đường Vũ Lân tiến vào một cửa hiệu

bán kim loại.

Trong lòng Đường Vũ Lân cảm thấy ấm áp, một cô gái như nàng, làm sao lại sẽ cảm thấy có hứng thú đối với những thứ kim loại lạnh lẽo kia chứ! Rõ ràng đây là nàng đang suy nghĩ cho mình.

Đi vào cửa hàng, Đường Vũ Lân ngay lập tức liền bị hấp dẫn bởi những thứ kim loại hiếm được bày trên giá. Chủng loại kim loại hiếm của Tinh La đế quốc quả nhiên là có chỗ bất đồng với Đấu La Đại Lục. Chỉ thoáng quét qua một vòng, Đường Vũ Lân liền phát hiện ra, gần như có 1/3 số kim loại là hắn không nhận ra.

"Chào ngài, xin hỏi có nhu cầu gì cần hỗ trợ sao? Ta có thể giới thiệu cho ngài một chút." Nhân viên cửa hàng rất khách khí đi tới.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Cũng không cần giới thiệu gì đâu, có búa thử kim loại không? Cho ta thử một thoáng."

Ánh mắt nhân viên cửa hàng sáng lên, muốn lấy búa thử kim loại, đây là người trong nghề nha!

Chỉ có người trong nghề am hiểu kim loại hiếm, ở thời điểm chọn kim loại hiếm mới sẽ sử dụng đến búa thử kim loại. Thông qua đập búa thử kim loại, liền sẽ có thể cảm nhận được những nét đặc trưng của chúng.

Rất nhanh, một cây búa nhỏ chỉ dài nửa thước được đưa tới tay Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đi tới phía trước hàng giá trưng bày kim loại, nhẹ nhàng đánh một cái lên một khối kim loại màu xanh lam mà mình chưa từng thấy bao giờ.

"Keng" một tiếng vang giòn, hồi âm ngắn ngủi mà mạnh mẽ, lỗ tai Đường Vũ Lân giật giật, khẽ gật đầu, lẩm bẩm nói: "Đây là một loại kim loại phi thường cứng rắn, mật độ bên trong rất lớn, thông qua hồi âm có thể nghe được ra sự cường đại nội liễm bên trong bản thân nó. Hắn là không quá thích hợp để dung hợp với hồn lực. Đáng tiếc."

"Keng" lại đánh khối kim loại tiếp theo, Đường Vũ Lân cau mày, "Tiếng vang du dương, thứ này rất tốt, nhưng thời gian ngân kéo dài quá lâu.

Chuyện này chứng minh bản thân kim loại khá là yếu đuối, tuy rằng rất dễ hòa hợp với nguyên tố, nhưng sau khi tinh luyện thể tích còn lại sẽ rất nhỏ, tố chất tổng thể cũng yếu kém, không có đặc tính gì."

Nhân viên cửa hàng vẫn cùng đi theo ở bên cạnh, nghe Đường Vũ Lân đánh từng khối từng khối và phân tích kim loại, vẻ mặt của hắn càng ngày càng kinh ngạc. Phân tích của Đường Vũ Lân đối với những kim loại này vậy mà ngay cả một điểm sai lầm đều không có.

Sau khi đánh mười mấy khối, Đường Vũ Lân liền ngừng tay, xoay người nhìn về phía nhân viên cửa hàng, nói: "Có kim loại hiếm khá hơn một chút hay không? Những thứ hàng bình thường này, ta không có hứng thú gì."

Những khối kim loại hắn không nhận biết, thông qua thử búa cũng có thể phân biệt ra, đều thuộc về loại hàng khá là phổ thông, cường độ so với Trầm Ngân bình thường bọn họ thường sử dụng cũng có khoảng cách kha khá, chớ nói chi là cái khác.

"Có, ngài chờ một chút." Bất luận ai cũng đều sẽ tôn trọng người chuyên nghiệp. Đường Vũ Lân thể hiện ra sự am hiểu của hắn đối với kim loại hiếm, nhân viên của cửa hàng dĩ nhiên là càng thêm khách khí. Chỉ là hắn có chút kỳ quái chính là, lúc trước, bên trong những kim loại mà Đường Vũ Lân quan sát, có một ít cái là vô cùng phổ biến ở trên Tinh La Đại Lục, dùng con mắt mà xem cũng có thể phân biệt ra mới đúng.

Thời gian không lâu, nhân viên cửa hàng lần thứ hai đi ra, hướng về Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt làm ra một cái dấu tay xin mời, nói: "Xin mời hai vị đi theo ta, đến phòng khách quý, xin mời."

Đi vào bên trong, là một gian phòng được trang trí nếu so với phía ngoài thì xa hoa hơn nhiều lắm, mặt sau chiếc bàn kim loại màu tím có bày ra 2 cái ghế, đồng thời đã có hai ly nước mát.

"Mời hai vị ngồi. Quyền hạn của ta có hạn, chỉ có thể lấy ra từng loại một cho các vị xem."

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt ngồi xuống, không nhịn được mỉm cười nói: "Nơi này của các ngươi phục vụ rất chu đáo!"

Nhân viên cửa hàng cười nói: "Ngài thoả mãn là tốt rồi, xin chờ một chút."

Hắn đẩy ra một cánh cửa kim loại ở bên cạnh đi vào, thời gian không lâu, ôm một cái hộp gỗ đi ra. Hộp gỗ rõ ràng có chút nặng nề, thả ở trên bàn, hắn mới từ từ mở hộp gỗ ra.

Trong nháy mắt khi chiếc hộp gỗ được mở ra, con mắt Đường Vũ Lân ngay lập tức sáng ngời. Đó là một loại kim loại màu vàng nhạt, toàn thân đem lại một loại cảm giác trong suốt óng ánh, khá giống với Thiên Tinh Thiết. Nhưng mặt trên của Thiên Tinh Thiết có vô số điểm ánh sáng màu vàng, mà khối kim loại trước mắt lại không có điểm nào đặc biệt sáng lên, lại vô cùng đều đều.

Đường Vũ Lân cầm lấy búa thử kim loại, nhẹ nhàng rung một cái ở phía trên.

"Vù" một tiếng vang nhỏ, hồi âm rất kỳ diệu, phảng phất như trăm ngàn tiếng ngân vang du dương, khối kim loại mơ hồ còn có ánh sáng lấp lóa nhè nhẹ.

Đường Vũ Lân sau một lát ngưng thần lắng nghe, búa thử kim loại một lần nữa nhẹ nhàng đánh xuống, lại là một tiếng ngân vang khe khẽ.

"Mật độ bên trong rất lớn, nhưng bản thân lại có tính thân cận với nguyên tố tuyệt hảo, hơn nữa còn có một ít đặc tính không phải bình thường. Sau khi đánh vào, âm thanh có chín quãng hồi âm. Mỗi một lần hồi âm, âm thanh đều sẽ gia tăng một phần. Đặc tính của khối kim loại này là cái gì?" Đường Vũ Lân hướng về nhân viên cửa hàng hỏi.

Nhân viên đáp: "Đây là Kim Tinh, là kim loại hiếm rất hiếm thấy. Nó có đặc tính tăng cường tất cả các loại năng lượng, giống như ngài mới vừa cảm nhận được, ở thời điểm nó tăng cường, sẽ sản sinh chín lần chồng chất, mỗi một lần đại khái có thể tăng cường 1%, nhưng sau khi trải qua điệp gia, mức độ tăng cường đối với năng lượng có thể đạt đến 30%. Hiếm thấy chính là, độ cứng bản thân nó còn tốt vô cùng, lại có tính hòa tan rất tốt đối với những kim loại khác. Nói như vậy, chỉ có đến thời điểm sử dụng loại đoán tạo cao cấp như Dung Đoán, mới sẽ chọn loại kim loại có tính bổ trợ tăng cường như thế này."

Đường Vũ Lân hỏi theo bản năng: "Cái này bán thế nào?" Hiện tại hắn đã đến giai đoạn Đoán Tạo Sư cấp 6, Dung Đoán ba loại kim loại đã không có vấn đề gì. Thời điểm giúp các đồng đội hoàn thiện Đấu Khải trong tương

lai, tất nhiên sẽ phải gia cố thêm càng nhiều loại kim loại ở bên trong Hữu Linh Hợp Kim. Loại Kim Tinh này tương đối khá, hầu như thích hợp cho mỗi người.

"10 ngàn tinh la tệ một ký." Nhân viên cửa hàng cười híp mắt trả lời.

Vẻ mặt Đường Vũ Lân hơi cứng đờ, tinh la tệ? Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề, chính là tuy rằng mình mang theo không ít tiền, nhưng đây đều là đồng liên bang của Đấu La Đại Lục, mà thứ gọi là tinh la tệ này biết kiếm đâu ra giờ? Còn nữa, 10 ngàn một ký, đây cũng quá đắt rồi đi? Ở dưới tình huống không biết được tỷ giá hối đoái giữa đồng liên bang và tinh la tệ, hắn căn bản là không có cách nào phán đoán.

Hơn nữa, nếu như tương lai dùng cho Dung Đoán tạo, chính mình lại cộng thêm 7 người đồng đội khác, tổng số lượng kim loại này cần gom góp, e rằng phải tính theo tấn mới được! Đây quả thật chính là một con số trên trời mà!

"Còn có kim loại hiếm gì, lấy tới xem một chút." Đường Vũ Lân bình tĩnh nói.

"Ngài chờ nhé!"

Nhân viên cửa hàng tiếp đó lấy ra 7 loại kim loại hiếm. Trong số 7 loại có 3 loại Đường Vũ Lân nhận ra, cũng là thứ trên Đấu La Đại Lục có. Bốn loại còn loại lại là hàng độc nhất chỉ có ở trên Tinh La Đại Lục, mỗi một loại đều có đặc tính riêng, đều là kim loại hiếm tương đối khá.

"Hiện nay kim loại hiếm trân quý mà chúng ta có chỉ có những thứ này, không biết quý khách ngài muốn loại nào?" Nhân viên cửa hàng vô cùng khách khí hỏi.

Đường Vũ Lân uống một hớp, nói: "Đồ vật cũng không tệ. Nếu như nguồn cung cấp của các ngươi sung túc, ta cần một lượng lớn. À, đúng rồi, ta có một câu hỏi. Nơi này của các ngươi có thu mua kim loại sau khi tinh luyện hay không?"

Nhân viên cửa hàng sửng sốt một chút, "Thu, bất quá chúng ta chỉ lấy Thiên Đoán Tạo trở lên." Nghe Đường Vũ Lân hỏi như vậy, sự nhiệt tình lúc trước của hắn nhất thời hạ thấp đi mấy phần. Xem tuổi tác của Đường

Vũ Lân và Cổ Nguyệt, coi như là Đoán Tạo Sư, có thể làm được bao nhiêu? Đoán Tạo Sư cấp 1 hay là cấp 2? Cùng lắm cũng dừng ở trình độ Bách Đoán Tạo đi? Thiên Đoán tính ra vẫn là rất khó khăn.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Ta có một ít kim loại hiếm muốn bán, vậy thì làm phiền để cho người của các ngươi nhìn một chút." Vừa nói, ánh sáng trên tay hắn lóe lên, trên bàn liền có thêm một khối kim loại.

Chương 598: Chêch lệch giá kim loại

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Toàn thân khối kim loại óng ánh long lanh, lập loè ánh sáng lộng lẫy như ngọc, hoa văn bên trong tầng tầng lớp lớp. So sánh với nó, khối kim loại hiếm ban đầu được đặt ở trước mặt Đường Vũ Lân liền nhất thời có vẻ ảm đạm đi rồi.

"Ngọc Ngân?" Nhân viên cửa hàng gần như thất thanh, hầu như là ba chân bốn cẳng liền tiến đến trước mặt Đường Vũ Lân. Hắn cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí một, cầm lấy búa thử kim loại nhẹ nhàng rung lên một cái ở bên trên.

Nhất thời, một âm thanh dễ nghe như tiếng chuông nhạc vang lên giòn tan, hồi âm mịt mờ, nhưng cũng như khúc nhạc ngân nga không ngớt.

Gương mặt nhân viên cửa hàng nhất thời có chút đỏ lên, "Đúng là Ngọc Ngân. Ngài... ngài tính bán ra Ngọc Ngân sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Không bán, đổi kim loại hiếm đi! Như vậy khá là bớt việc. Các ngươi cho ra một giá đi."

"Ngài chờ chút." Hô hấp của nhân viên cửa hàng rõ ràng có chút gấp gáp, ngay lập tức đi vào bên trong cánh cửa kim loại kia.

Thời gian không lâu, khi hắn một lần nữa trở lại, bên người còn có một người trung niên thấp lùn nhưng cường tráng đi theo.

Vóc người của người trung niên này không cao, nhưng cũng vô cùng rắn chắc, đặc biệt là đôi cánh tay, nhìn qua cực kỳ cường tráng. Nhìn thấy Ngọc Ngân trên bàn, hắn cũng nhanh chóng tiến lên vài bước, đem dụng cụ trong tay đặt ở trên mặt bàn, sau đó nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ta có thể đo

lường một chút không?"

"Đương nhiên." Đường Vũ Lân dùng tay làm dấu mời.

Mức độ hòa hợp của Hữu Linh Hợp Kim là chỉ tiêu quan trọng nhất để đánh giá giá trị, đương nhiên là phải kiểm tra.

Chỉ chốc lát sau, ánh sáng của máy kiểm tra ở trên khối Ngọc Ngân thu lại, Đường Vũ Lân đã nghe tiếng nuốt nước bọt.

Người trung niên nhìn về phía Đường Vũ Lân, trầm giọng nói: "Tiểu huynh đệ, mức độ hòa hợp của khối Ngọc Ngân này cao tới 81%, ngươi đem nó đi bán lấy tiền, người trong nhà biết không?"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, ở bên cạnh Cổ Nguyệt che miệng cười khẽ.

Đường Vũ Lân tằng hắng một cái, cũng không nói đây là do chính mình đoán tạo, "Đương nhiên biết, ta chính là đến thay người trong nhà chọn mua kim loại hiếm. Phụ thân nói mang nhiều tiền không tiện, liền cho ta một ít Hữu Linh Hợp Kim, dùng để quy đổi. Ngài yên tâm, ta hiểu rất rõ giá trị của Ngọc Ngân, vì lẽ đó, thời điểm các ngươi đưa ra mức trao đổi, xin hãy công bằng hợp lý một chút."

"Cái này ngươi yên tâm. Hữu Linh Hợp Kim hi hữu như vậy, giá trị là vô cùng công khai minh bạch. Khối Ngọc Ngân có mức độ hòa hợp cao tới 81% này, chúng ta đồng ý ra giá..."

Hắn mới vừa nói tới chỗ này, nhân viên cửa hàng ở bên cạnh ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói vài câu gì đó.

Người trung niên sửa lời nói: "Chúng ta có thể dùng những loại kim loại mới vừa rồi ngài xem qua, đồng ý chọn ra 100 khối để tiến hành trao đổi."

100 khối? Đây chính là nằm ngoài sự dự liệu của Đường Vũ Lân. Tuy rằng Ngọc Ngân giá trị liên thành, nhưng khối này là do hắn chế tạo ở thời điểm còn là Đoán Tạo Sư cấp 5, chỉ là Thiên Đoán Hữu Linh Kim Loại, còn chưa tới cấp độ Linh Đoán. Loại Hữu Linh Kim Loại ở cấp bậc này nếu như là ở trên Đấu La Đại Lục đổi lấy những khối kim loại hiếm phẩm chất tuyệt hảo ở trước mặt này, nhiều nhất cũng chỉ đổi được trên dưới 60 khối mà thôi.

Đối phương vậy mà lại ra giá tận 100 khối, nói cách khác, ở trên Tinh La Đại Lục, giá trị của Hữu Linh Kim Loại thực sự là vượt quá xa Đấu La Đại Lục.

Trong mắt Đường Vũ Lân phảng phất như có ánh sáng của kim tiền đang lóe lên, tựa hồ có khả năng sắp phát tài!

Hắn thoáng chần chờ một chút, nói: "Cái giá này có thể lại cao hơn một chút hay không?"

Người trung niên cười khổ nói: "Giá mà chúng ta ra tuyệt đối là công bằng hợp lý, nếu như ngài còn có Ngọc Ngân phẩm chất càng cao hơn, hoặc là có thể có số lượng lớn, chúng ta sẽ cho ra giá tiền cao hơn."

Đường Vũ Lân nói: "Vừa nãy các loại kim loại hiếm ta xem này, nguồn cung cấp của các ngươi sung túc sao? Các ngươi hẳn phải biết, Đoán Tạo Sư khi rèn đúc Hữu Linh Hợp Kim hoặc là Linh Đoán, tỷ lệ thất bại là cực kỳ cao. Cho nên yêu cầu đối với phẩm chất và số lượng của kim loại hiếm đều rất quan trọng."

Người trung niên quả quyết nói: "Về phần số lượng và chất lượng, ngài có thể yên tâm. Chúng ta có thể mở được cửa hàng ở tại phố đi bộ Tinh La Đại Đạo này, cũng đã phải trải qua thẩm tra nghiêm ngặt. Ở trong phạm vi nhất định, chúng ta hẳn là không thành vấn đề. Nhưng về số lượng, nếu như đặc biệt nhiều, ta cần phải có nhất định thời gian để quay vòng."

Đường Vũ Lân gật đầu, nói: "Được rồi, vậy thì trước tiên thành giao. Khối Hữu Linh Hợp Kim này trước hết đổi lấy 100 khối Kim Tinh đi. Xem như là buôn bán mở mối làm ăn. Sau đó Kim Tinh, Biến Ngân, Tinh Đồng ba loại kim loại hiếm này mời các ngươi chuẩn bị nhiều hàng một ít. Sau khi ta trở lại cho gia phụ nhìn phẩm chất số Kim Tinh này, chúng ta có khả năng sẽ đến trao đổi hoặc thu mua số lượng lớn."

"Được, không thành vấn đề! Hữu Linh Hợp Kim càng nhiều càng tốt." Người trung niên vui vẻ nói.

Đường Vũ Lân lại hàn huyên cùng hắn vài câu, đại khái là để nghe rõ ràng so sánh giá cả. Tuy rằng tỷ giá hối đoái giữa tinh la tệ và đồng liên bang rất khó phán định, nhưng thông qua số lượng hối đoái của kim loại hiếm,

Đường Vũ Lân đã có thể phán đoán ra. Ở trên Tinh La Đại Lục, giá trị của Linh Đoán gần như tương đương với Đấu La Đại Lục, nhưng giá trị của Hữu Linh Hợp Kim lại cao hơn rất nhiều. Cứ như thể là Đoán Tạo Sư của Tinh La đế quốc bên này đặc biệt không am hiểu về đoán tạo Hữu Linh Hợp Kim vậy.

Rời khỏi cửa hàng kim loại hiếm, Cổ Nguyệt nghẹ giọng hỏi: "Ta nhớ Hữu Linh Kim Loại như vậy, ngươi cũng không hề thiếu chứ? Làm sao lại không đổi nhiều một ít? Phẩm chất của kim loại hiếm nơi này xem ra tương đối khá."

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Không vội, không vội! Hiện tại Hữu Linh Kim Loại ta mang theo đại đa số đều là Thiên Đoán trước đó, trở lại còn có không gian gia công tiến thêm một bước. Một khi trở thành Linh Đoán Hữu Linh Kim Loại, hoặc là Hữu Linh Kim Loại do ba loại kim loại dung hợp, giá cả sẽ càng cao hơn. Mà nguyên liệu để tạo ra thành phẩm lại không cao bao nhiêu. Như vậy mới có thể tận dụng với giá trị tốt nhất! Nàng yên tâm, chờ lúc chúng ta trở lại, ta nhất định sẽ có thể kiếm thêm một món hời."

"Tham tài!" Cổ Nguyệt không nhịn được cười tươi.

"Nàng đây là không làm nhà không biết củi gạo đắt mà! Hồn Sư chúng ta tu luyện, cái gì mà không cần tiền? Cơ Giáp đòi tiền, Đấu Khải càng cần nhiều tiền hơn, các loại thiên tài địa bảo cũng phải có tiền. Không nỗ lực kiếm tiền có được hay không? Ta chỉ có thể dựa vào chính mình đấy!"

Cổ Nguyệt ngẩn người, "Nếu không, ta bao nuôi ngươi đi?"

Đường Vũ Lân lảo đảo dưới chân một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, "Nàng nói cái gì?"

"Không có gì!" Vẻ mặt Cổ Nguyệt khôi phục lại bình thường.

Đường Vũ Lân một phát bắt được bờ vai của nàng, "Đã nói còn có thể thu hồi sao? Có thể coi là thật nha. Nàng bao nuôi ta đi!"

Cổ Nguyệt quay đầu đi chỗ khác, trong mắt chứa ý cười, "Không nuôi nổi, sức ăn ngươi ghê gớm như vậy..."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy ta ăn ít một chút có được hay không?"

"Không được." Cổ Nguyệt đẩy hắn một cái, "Đừng nghịch, đi thôi."

Đường Vũ Lân cười nói: "Nhắc đến ăn, có phải là chúng ta nên tìm chỗ ăn cơm trưa?"

Cổ Nguyệt lườm một cái, "Vừa mới ăn xong điểm tâm có được hay không? Lúc này vẫn còn là buổi sáng đấy!"

"Ăn chút đồ ăn vặt cũng được mà! Tinh La đế quốc nhất định sẽ có không ít đồ ăn vặt đặc sản, nàng không muốn thử một chút sao?"

Sự thực chứng minh, sức miễn dịch đối với đồ ăn bị giảm đi, không chỉ là riêng Đường Vũ Lân một người, sau 10 phút, hai người cũng đã xuất hiện ở trong một con hẻm nhỏ gần Tinh La Đại Đạo. Nơi này đâu đâu đều đủ loại cửa hàng to nhỏ khác nhau, các loại đồ ăn vặt của Tinh La đế quốc khiến hai người ăn hô to đã nghiền.

"Trứng cá tẩm bột vừa rồi ăn ngon thật!" Cổ Nguyệt có chút hưng phấn líu lo nói.

Đường Vũ Lân gật đầu liên tục, "Đúng vậy! Thực sự là ăn rất ngon, chỉ là hơi ít một chút."

"Còn ít? Ngươi đã ăn sạch số trứng cá chiên bột người ta chuẩn bị cho buổi trưa nay, vẫn còn chê ít?"

Đường Vũ Lân lúc này mới cảm thấy, năm đó lựa chọn đoán tạo thật là một lựa chọn thông minh. Bọn họ vốn là không có tinh la tệ, nhưng ở chỗ bán kim loại hiếm, trước khi đi hắn đã dùng một khối Kim Tinh, đổi lấy một chút tinh la tệ.

Giá trị của tinh la tệ quả nhiên là thấp hơn so với đồng liên bang nhiều lắm. Thoắt cái đổi liền được một số lượng lớn, tiêu dùng cũng rất đã.

Giữa trưa.

Ra khỏi hẻm ăn vặt, Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt hỏi: "Chúng ta đi đâu, làm gì?"

Cổ Nguyệt suy nghĩ một chút, đáp: "Ta muốn đi đến Truyền Linh Tháp bên này xem xem, chính ngươi tùy tiện đi làm gì đó đi."

Truyền Linh Tháp? Đúng vậy! Bên này cũng có Truyền Linh Tháp. Đồng thời cũng có Đường Môn. Chính mình có phải là cũng có thể đi đến Đường Môn nhìn xem không?

Tinh La Thành là thủ đô của Tinh La đế quốc, trước khi tới Đường Vũ Lân cũng đã biết, Tổng bộ Đường Môn bên này ở ngay trong Tinh La Thành.

"Được rồi, vậy ta cũng đi Đường Môn bên kia xem sao. Trước tiên liên lạc thử, biết đâu có chỗ nào đó cần trợ giúp thì sao."

"Ừm."

Cổ Nguyệt ngồi xe đi rồi, chính Đường Vũ Lân cũng tới một chiếc Hồn Đạo Xe Taxi, dựa theo địa chỉ đi tới Tổng bộ Đường Môn tại Tinh La đế quốc.

Tổng bộ Đường Môn cũng không ở trung tâm thành phố, mà tọa lạc tại khu Tinh La ngoại thành.

Lúc Đường Vũ Lân đến nơi này, khiến hắn kinh ngạc chính là, không giống với Tổng bộ tại Đấu la Đại Lục, Tổng bộ Đường Môn tại Tinh La đế quốc bên này, kiến trúc rộng rãi, cứ như một tòa thành nhỏ thị vậy, quy mô vượt xa Tổng bộ Đấu La Đại Lục bên kia.

Đường Vũ Lân là người thông minh, chỉ từ phong cách kiến trúc liền có thể nhìn ra được, ở đây, mức độ được coi trọng của Đường Môn hiển nhiên là vượt xa ở Đấu La Đại Lục.

Chỗ cửa lớn cũng không có người canh gác. Đi vào cửa lớn, chính là một toà đại điện, phía trên cửa chính đại điện treo lơ lửng hai chữ lớn “Đường Môn”.

Thân là đệ tử Đường Môn, nhìn thấy kiến trúc rộng rãi như vậy, Đường Vũ Lân cũng không khỏi có loại cảm giác vô cùng vinh dự.

Một nụ cười mỉm nhàn nhạt nở rộ trên gương mặt, Đường Vũ Lân bước nhanh vào đại điện.

Chương 599: Ngủ gật

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Trong đại điện có rất nhiều người, rộn rộn ràng ràng, hai bên là quầy hàng san sát, không biết là làm gì. Nơi này làm cho người ta cảm giác khá là giống Đoán Tạo Sư Hiệp Hội trên Đấu La Đại Lục.

Đường Vũ Lân quay một vòng, hơn nữa thông qua lắng nghe, dần dần hắn biết rõ nơi này là đang làm gì.

Đường Môn ở trên Tinh La Đại Lục, có sự bất đồng rất lớn so với Đấu La Đại Lục. Ở đây, công ty Huyễn Thế Đường Môn do Đường Môn nắm giữ lại là một tập đoàn siêu cấp xuyên suốt toàn bộ đại lục, chuyên môn tiếp nhận chế tác và tiêu thụ các loại Hồn Đạo Khí. Đương nhiên, loại tiêu thụ đối ngoại này đều là dân dụng. Hắn vừa rồi còn nghe có người nói tới, Đường Môn là tổ chức chính thức chuyên cung cấp các loại vũ khi nóng như súng đạn cho Tinh La đế quốc. Địa vị này, làm sao mà không cao cho được!

Thật không nghĩ tới, ở trên Tinh La Đại Lục, địa vị Đường Môn lại đạt đến trình độ như thế này. Rõ ràng, sự chống đỡ của Tinh La đế quốc đối với Đường Môn phải vượt xa Liên Bang của Đấu La Đại Lục bên kia. Có khả năng là có liên quan tới tình huống của Liên Bang bên kia đi?

Suy nghĩ một chút, Đường Vũ Lân cũng không đi tiết lộ thân phận, hiểu rõ tình hình Đường Môn bên này là được rồi. Dù sao hắn cũng chỉ là đi theo sứ đoàn đến đây. Rời khỏi Đường Môn, hắn trực tiếp trở về khách sạn.

Cổ Nguyệt còn chưa quay trở lại, hắn hỏi thăm một chút ở quầy lễ tân, ở phía trước khách sạn không xa, có chỗ chuyên cho thuê Đoán Tạo Thất để làm việc. Chạy đi thuê một phòng Đoán Tạo Thất, quyền bất ly thủ khúc bất ly khẩu *. Huống chi, đoán tạo ở Tinh La đế quốc bên này còn có thể

mang lại lợi ích lớn hơn nữa.

** Nắm đấm không rời khỏi tay, khúc nhạc không rời khỏi miệng: Thành ngữ, ý nói rèn luyện càng nhiều thì kỹ năng càng thành thạo.*

Xã hội của Tinh La đế quốc và Đấu La Đại Lục cũng không có khác biệt quá to lớn. Sau hai ngày, thành viên Sử Lai Khắc cũng đã hoàn toàn quen thuộc đối với bên này.

Đến ngày thứ ba, nhóm của Đường Vũ Lân nhận được thông báo, ngày hôm nay là thời gian Hoàng Đế Tinh La đế quốc tự mình tiếp kiến sứ đoàn. Cuộc gặp mặt được sắp xếp vào lúc chạng vạng, sau đó sẽ có khoản đãi tiệc tối, yêu cầu bọn họ chuẩn bị trang phục dạ hội.

Trang phục của Đường Vũ Lân dĩ nhiên là vẫn bộ đồ trước đó, những người khác cơ bản cũng cũng gần như là vậy.

Gần tới chạng vạng, từng chiếc xe chuyên dụng xa hoa đi tới trước cửa Tinh La Đại Tửu Điếm, nghênh tiếp sứ đoàn Đấu La Đại Lục.

Phương diện Sử Lai Khắc học viện, Thái lão là tuyệt đối quý khách, 8 người Đường Vũ Lân bọn họ thì lại ở dưới sự dẫn dắt của Vũ Trường Không đi cùng những người khác bên trong sứ đoàn tụ tập cùng nhau, lần lượt lên xe.

Hoàng cung Tinh La đế quốc tọa lạc ở ngay chính giữa Tinh La Thành, có người nói là hoàn toàn dựa theo dáng vẻ ở thời Đấu La Đại Lục lúc trước mà kiến tạo thành. Hoàng thất Tinh La đế quốc họ Đái, danh nhân nổi danh nhất các đời, hẳn chính là Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Hoắc Vũ Hạo vốn có tên là Đái Vũ Hạo, chính là hoàng thất chính tông của Tinh La đế quốc. Đái gia từ thời kỳ viễn cổ đã chưởng khống Tinh La đế quốc, mãi đến tận thời kỳ thượng cổ, đã từng có một quãng thời gian nhường ngôi, sau đó theo Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo quật khởi, Đái gia lại một lần nữa lấy lại ngôi vị hoàng đế. Cũng chính bởi vì Linh Băng Đấu La uy hiếp, lúc đó Liên Bang đã chiếm cứ địa vị thống trị tuyệt đối ở trên Đấu La Đại Lục mới không dám triệt để hủy diệt Tinh La đế quốc, cho Tinh La đế quốc cơ hội di dân lớn.

Đương nhiên, vì di dân với quy mô lớn, Tinh La đế quốc cũng phải trả một

cái giá cực đắt. Từ toàn thể quốc lực mà xem, coi như Tinh La đế quốc thêm vào Thiên Đấu Liên Bang trên Thiên Đấu Đại Lục xa xôi, cũng không cách nào cùng nhau chống lại Liên Bang trên Đấu La Đại Lục.

Từng tiếng kèn lệnh to rõ vang lên, quốc lễ long trọng đã bắt đầu ở trước hoàng cung Tinh La đế quốc.

Một chiếc thảm đỏ tươi chạy dọc từ trong hoàng cung Tinh La đế quốc ra bên ngoài. Phương diện sứ đoàn Đấu La Đại Lục, dẫn đoàn chính là một vị Phó Nghị trưởng Liên Bang, còn có mấy vị thượng nghị viên địa vị cao, hơn nữa còn có Thái lão và mấy vị khác.

Nhóm Đường Vũ Lân chỉ có thể đứng ở vị trí tương đối thấp, nghe nhạc khúc ê a kéo dài, hắn cũng đã cảm thấy buồn ngủ. Ngày hôm qua hắn đoán tạo có chút quá muộn, mãi cho đến đêm khuya mới về khách sạn. Ngày hôm nay lại chạy đi đổi lấy kim loại hiếm. Đối với buổi dạ tiệc tiếp đón gì gì tối nay, hắn thực sự là không hứng thú gì.

"Đùng——!!" một tiếng nổ vang kịch liệt khiến cho Đường Vũ Lân thức tỉnh, theo bản năng, trong nháy mắt hắn liền phóng thích hồn lực.

Đứng ở bên cạnh hắn, Cổ Nguyệt vội vàng kéo hắn lại, "Pháo mừng."

Lúc này Đường Vũ Lân mới phản ứng được, có chút lúng túng đứng vững lại, nhưng dị động vừa nãy của hắn, vẫn dẫn đến sự quan tâm của không ít người chung quanh.

"Đội trưởng, ngủ tiếp đi ha!" Tạ Giải không nhịn được mở miệng tiện đâm chọt.

Đường Vũ Lân lườm hắn một cái.

Trong vô số tiếng pháo mừng, đem buổi lễ tiếp đón đẩy đưa đến cao trào. Đường Vũ Lân từ bên trong khe hở giữa đám người nhìn lại, chỉ thấy một vị nam tử trên người mặc trường bào hào hoa phú quý đầu đội kim quan, đang đem món đồ gì đó đưa cho vị Phó nghị trưởng sứ đoàn Đấu La Đại Lục kia, song phương đang trao đổi quốc thư.

Ừm, Thái lão ở bên cạnh.

Hóa ra là pháo mừng, chính mình quả thật là thần kinh có chút quá nhạy cảm đây.

Ồ, kia không phải cô bé ngày hôm đó sao? Đột nhiên, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, ở cách vị nam tử mặc hoa phục kia không xa, một thiếu nữ mặc cung trang váy dài, đoan trang đứng ở nơi đó. Chính là cái người thiếu nữ đi cùng mấy gã tráng hán ngày đó hắn và Cổ Nguyệt đi dạo phố gặp phải.

Hồi tưởng lại xưng hô lúc đó của vài tên tráng hán kia đối với nàng.

Cô nương này sẽ không phải là một vị công chúa chứ? Nhất thời trong lòng Đường Vũ Lân hơi động.

Vẫn là ngủ tiếp thì hay hơn, còn không biết phải mất bao lâu. Hắn một lần nữa cúi đầu, tiếp tục... ngủ gật.

Ngay khi Đường Vũ Lân lần thứ hai tiến vào mộng đẹp, thể hiện ra đầy đủ năng lực đứng ngủ cường đại, đột nhiên, trong tai hắn vang lên một tiếng kêu khẽ, "Giết người rồi!"

Đường Vũ Lân cơ linh linh rùng mình một cái, sức phản ứng của hắn là trải qua nhiều lần chiến đấu mà bồi dưỡng được nên. Hoàn toàn là theo bản năng, Hoàng Kim Long Thể trong nháy mắt được phóng thích, khí tức cường thịnh cũng thuận theo đó từ trên người hắn bắn ra. Ngay sau đó, từng cây dây leo Lam Ngân Hoàng chen chúc tràn ra, mở rộng ra phạm vi chung quanh.

Phản ứng của hắn là cực nhanh, hơn nữa cơ thể trong nháy mắt liền tỉnh táo lại. Thân thể chùn xuống, đồng thời lướt người đi, liền che ở trước người Cổ Nguyệt. Cảnh giác nhìn bốn phía.

Sau đó, hắn nhìn thấy, chính là từng đôi ánh mắt kinh ngạc, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm chú ý của muôn người.

Lúc này, Hoàng Đế Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh vừa đem quốc thư giao cho Phó nghị trưởng Liên Bang, hát xong quốc ca song phương, sau đó Hoàng Đế bệ hạ thân mật cùng các vị cao tầng của sứ đoàn bắt tay thăm hỏi.

Động tĩnh Đường Vũ Lân bên này đột nhiên gây ra, ngay lập tức liền dẫn đến một loạt biến hóa.

Mấy chục bóng người từ bốn phương tám hướng trong tích tắc liền vọt về phía hắn, trong đó một người tốc độ nhanh nhất, hầu như ở trong giây lát đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Lúc này Đường Vũ Lân còn chưa rõ sự tình cụ thể, dây leo Lam Ngân Hoàng trong nháy mắt bao phủ lấy. Hắn đã phát hiện các đồng đội đều ở xung quanh, từng cây Lam Ngân Thảo cấp tốc quấn lấy bên hông bọn họ. Đồng thời, Kim Long Trảo tay phải giơ lên, liền muốn sử dụng tới Kim Long Kinh Thiên.

"Vũ Lân, ngươi làm gì vậy?" Vũ Trường Không quát lạnh một tiếng, đồng thời thân hình lóe lên, che ở trước mặt Đường Vũ Lân, bóng người nhanh nhất xông lại và Vũ Trường Không mau chóng tiếp cận cùng nhau, ngay lúc đó hai bên liền tạo ra một tiếng nổ hồn lực vang vọng, Vũ Trường Không lùi về sau hai bước, người kia lộn vòng một cái, đã trôi nổi ở hư không.

Ánh sáng các loại Hồn Đạo Khí khóa chặt mục tiêu, trong nháy mắt liền tập trung về bên này.

Lúc này Đường Vũ Lân đã tỉnh lại, hỏi theo bản năng: "Nơi nào giết người?"

Hắn cũng không nhìn thấy chính là, vị thiếu nữ mặc cung trang ở phía sau Hoàng đế bệ hạ kia thoáng cúi đầu, nơi khóe miệng cố nín một nụ cười.

Vũ Trường Không mạnh mẽ trừng Đường Vũ Lân một cái, "Ngươi làm gì vậy?"

Đường Vũ Lân mặt đầy mờ mịt nhìn về phía Cổ Nguyệt ở bên cạnh, "Vừa nãy nàng nói với ta là có kẻ giết người?"

Cổ Nguyệt đờ đẫn đáp: "Không có mà! Sẽ không phải là ngươi nằm mơ chứ?"

"Hả?" Mắt Đường Vũ Lân co giật một cái, vừa nãy hắn tuyệt đối là nghe rất rõ ràng cơ mà! Có phải là nằm mơ hay không, hắn còn có thể không biết

sao?

"Ha ha" Tạ Giải đã nhịn không được cười lên. Lần này nếu như là Đường Vũ Lân nằm mơ, chuyện vui lần này hắn hóng được, có hơi lớn rồi.

Lúc này, đội hộ vệ hoàng thất của Tinh La đế quốc đã xúm tới.

"Chuyện gì xảy ra?" Một ông lão khí độ trầm ổn dẫn đầu, trầm giọng hỏi.

Với sự trầm ổn của Vũ Trường Không, lúc này cũng không biết nên trả lời người ta như thế nào. Nhưng mà, không giải thích lại không được. Vạn nhất bị đối phương hiểu lầm thành muốn ám sát hoàng đế, chuyện vui này cũng quá lớn rồi!

Chương 600: Tiểu công chúa nhí nha nhí nhảnh

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Quốc lễ là không thể chịu ảnh hưởng, Đường Vũ Lân thu hồi Võ Hồn, bị dẫn đi xuống, Vũ Trường Không cũng đi theo.

"Cái gì? Ngủ, nằm mơ?" Thời điểm cung phụng hoàng thất nghe được lý do này của Đường Vũ Lân, cũng thiếu chút nữa giật nảy mình. Đây chính là quốc lễ, nếu như Đường Vũ Lân là người của Tinh La đế quốc, chắc chắn sẽ phải gánh chịu tội danh đại bất kính trước đã.

Đường Vũ Lân cúi đầu, hiện tại hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào mới được nữa. Nếu như hết sức cường điệu là có người ghé vào lỗ tai hắn hô câu nói kia, vậy lúc đó bên người hắn cũng chỉ có Cổ Nguyệt, một bên khác là Từ Lạp Trí. Chẳng phải là muốn đẩy Cổ Nguyệt dính vào vũng lầy này sao?

Nhìn dáng vẻ biết vâng lời kia của hắn, cung phụng hoàng thất cũng không còn gì để nói.

Chuyện này nên xử lý như thế nào, cũng thật là không có tiền lệ mà!

Vũ Trường Không đứng ở bên cạnh, cũng cạn lời luôn rồi.

Chính vào lúc này, một tên người hầu mặc hoa phục hoàng thất đi tới, thấp giọng nói vài câu gì đó ở bên tai cung phụng hoàng thất.

Cung phụng hoàng thất gật gật đầu, sắc mặt cũng thuận theo đó thanh tĩnh lại.

"Bệ hạ nhân từ, biết tình huống của ngươi đặc thù, nể tình hữu hảo hai nước, chuyện lần này coi như xong. Lần tới chú ý! Các ngươi đi tham gia

tiệc rượu đi." Cung phụng hoàng thất đưa ra kết luận cuối cùng.

Liền như thế quên đi? Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm, thậm chí ngay cả Vũ Trường Không ở bên cạnh cũng là hơi sững sờ.

Dù sao liên quan đến quốc uy, không nghĩ tới phương diện Tinh La đế quốc lại dễ nói chuyện như vậy.

Hoàng cung Tinh La đế quốc.

"Hồ đồ!" Đái Thiên Linh tức giận nhìn con gái trước mặt, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Trường hợp nào con cũng dám hồ đồ! May là không có xảy ra việc gì, vạn nhất gây nên hỗn loạn song phương? Dẫn đến tranh chấp của hai nước thì làm sao bây giờ?"

"Phụ hoàng con sai rồi, sau này cũng không dám nữa." Đái Vân Nhi cúi đầu, đầy vâng lời thành thật nhận lỗi.

Đái Thiên Linh có 17 con trai, nhưng chỉ có một đứa con gái như vậy, từ nhỏ đến lớn rất là sủng ái. Đái Vân Nhi nhí nha nhí nhảnh, nhưng lại biết làm cho hắn hài lòng nhất. Ở trong lòng hắn, con gái là hòn ngọc quý trên tay chân chính đấy!

"Lời này của con từ nhỏ đến lớn ta đã nghe đến lỗ tai muốn đóng kén rồi, lại còn không dám nữa? Tháng trước là ai đem tóc của Trân Phi nhuộm thành nửa đen nửa trắng? Còn có tháng trước nữa..., Không được, không thể cứ như thế quên đi."

Đái Vân Nhi vả miệng mình một cái, vành mắt nhất thời đỏ lên, "Phụ hoàng, cha không yêu con sao?"

Từ khi Đái Thiên Linh đăng cơ tới nay, được ca tụng là một đời hùng chủ, chăm lo việc nước, dẫn dắt đế quốc phát triển nhanh chóng. Tổ chức khủng bố đối nghịch Lục Khô Lâu với mấy trăm năm lịch sử bị áp chế không thở nổi, đã bắt đầu dần dần có xu hướng suy vong. Nhưng mà, bất luận hắn giỏi giang thế nào về mặt triều chính, đối mặt với đứa con gái duy nhất này, vậy mà không cách nào giữ nổi uy nghiêm của một người quân vương cũng như phụ thân.

Lại như một chiêu của Đái Vân Nhi trước mắt này, tuyệt đối là bách phát bách trúng.

"Đừng khóc, đừng khóc." Đái Thiên Linh vỗ vỗ cái trán, "Thật không có cách nào bắt ngươi tiểu nha đầu này. Con quả thực chính là khắc tinh của ta được trời cao phái xuống. Được rồi, được rồi, không phạt con là được. Bất quá, con cũng phải bảo đảm, không được phép gây sự cho ta. Đặc biệt là sự việc làm ảnh hưởng đến quốc thể. Nếu không thì, phụ hoàng có thể sẽ cho con cấm túc không ra khỏi cửa."

"Phụ hoàng là tốt nhất!" Đái Vân Nhi đột nhiên vồ tới, ôm lấy cái cổ phụ thân, dùng sức hôn lên hai cái ở trên mặt Đái Thiên Linh, nào còn có nửa điểm dáng dấp rưng rưng muốn khóc lúc trước?

Đái Thiên Linh mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng ngay cả nửa điểm tức giận cũng giận không nổi.

"Phụ hoàng, ngày hôm nay tên kia chơi thật vui à nha." Đái Vân Nhi thấp giọng cười khẽ.

Đái Thiên Linh nghiêm sắc mặt, "Chơi vui cái gì?"

Đái Vân Nhi đáp: "Kỳ thực cũng không thể trách con trêu đùa hắn được! Ai bảo hắn ngủ ở trong điển lễ trọng yếu như vậy. Đây là không tôn kính đối với Tinh La đế quốc chúng ta, để hắn xấu mặt cũng là đáng đời, cha nói có đúng hay không? Bất quá hắn thật là lợi hại, ngay cả đứng cũng có thể ngủ, khi nào rảnh còn cũng phải thử một chút xem."

"Con đủ rồi đó! Coi như hắn ngủ là không đúng, cũng là khách mời đường xa mà đến. Con trêu người ta như vậy, mặt mũi sứ đoàn Đấu La Đại Lục biết để vào đâu." Đái Thiên Linh không vui nói.

Đái Vân Nhi nói: "Trước đó con gặp hắn ở trên đường. Không ngờ tới hắn là người của Đấu La Đại Lục. Bất quá, phụ hoàng, hắn thật giống như có dáng vẻ rất lợi hại, Võ Hồn lúc đó hắn thả ra là cái gì? Cha nhìn ra rồi sao? Con nhìn kỹ một chút, nhưng lại không nhận ra được đây."

Tuy rằng Đái Vân Nhi nghịch ngợm, nhưng nàng lại cũng có thiên phú dị bẩm, từ nhỏ đã có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được, hơn nữa thông

minh tuyệt đỉnh, thời điểm 6 tuổi thức tỉnh Võ Hồn đã là Tiên Thiên Mãn Hồn Lực. Năm nay nàng bất quá mới 15 tuổi, hồn lực tu vi đã đạt đến tứ hoàn. Là thiên tài ưu tú nhất của hoàng thất, đây cũng là nguyên nhân Đái Thiên Linh thương yêu nàng.

Trong âm thầm, Đái Thiên Linh đã không chỉ nói một lần, nếu như Vân Nhi là nam tử, thật là tốt biết bao.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà hắn có thể chịu đựng được sự nhí nha nhí nhảnh của con gái.

Đái Thiên Linh híp hai mắt lại, "Lúc đó ta không nhìn kỹ liền bị thị vệ chặn lại rồi. Võ Hồn của tiểu tử Đấu La Đại Lục kia là cái gì?"

Đái Vân Nhi nói: "Thật giống là từng con Giao Long màu lam sậm vậy, nhưng không có đầu rồng, lại có chút tựa tựa như là dây leo, nhưng bên trong có kết cấu tự như cột sống vậy. Vì lẽ đó đặc biệt kỳ quái, con liền không nhận ra được. Nhưng con thấy rõ Hồn Hoàn của hắn. Hắn có bốn cái Hồn Hoàn, 3 tím 1 đen."

Đái Thiên Linh kinh ngạc nhìn con gái, nói: "Vậy thì há không phải là giống như con?"

Đái Vân Nhi nói: "Tuổi tác hắn nhìn qua cũng không kém con bao nhiêu đâu. Người của Đấu La Đại Lục đều lợi hại như vậy sao?"

Đái Thiên Linh suy tư nói: "Xem ra, tên tiểu tử kia rất có khả năng là đến từ chính Sử Lai Khắc học viện."

Ánh mắt Đái Vân Nhi sáng lên, "Sử Lai Khắc học viện? Chính là Sử Lai Khắc học viện mà cha đã nói, cái học viện hết sức quan trọng ở trên Đấu La Đại Lục, nắm giữ hết thảy những người mạnh nhất đương đại trong thiên hạ hiện nay sao? Học viện Quái Vật của chúng là cũng là rập khuôn theo lý luận lúc trước của Sử Lai Khắc bọn họ?"

Đái Thiên Linh gật gật đầu, "Trong sứ đoàn Đấu La Đại Lục tới đây hôm nay, chúng ta cố ý mời tinh anh Sử Lai Khắc học viện tới tham gia. Hơn nữa, Tư Mã Lam Tiêu đã cùng phương diện Sử Lai Khắc học viện bàn bạc xong xuôi, bọn họ sẽ tham gia giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cấp Cao Toàn Đại Lục sắp được cử hành, đến thời điểm đó cũng có thể để

cho chúng ta xem, năng lực của Đấu La Đại Lục. Lần này đoàn đội tinh anh Đấu La Đại Lục phái tới tuổi tác bình quân 15 tuổi, thành viên lớn nhất cũng chỉ là 16 tuổi. Giải thi đấu của chúng ta quy định, độ tuổi lớn nhất được tham gia là 20 tuổi. Vì lẽ đó, đây cũng là cơ hội tốt để kiểm nghiệm Hồn Sư thế hệ tuổi trẻ của quốc gia chúng ta một cách toàn diện."

Đái Vân Nhi nhảy nhót nói: "Vậy thì quá tốt rồi, đến thời điểm con sẽ đi gặp bọn họ, liền không tin Quái Vật học viện chúng ta không sánh được với Sử Lai Khắc học viện gì gì đó."

Đái Thiên Linh sủng nịch xoa xoa đầu con gái, "Không thể bất cẩn. Sử Lai Khắc học viện thành danh mấy chục ngàn năm, gốc gác thâm sâu, ở trên ba mảnh đại lục là có một không hai. Chúng ta hiểu rõ rất nhiều về Sử Lai Khắc học viện, Hải Thần Các các đời của Sử Lai Khắc học viện đều là nơi tụ tập người mạnh nhất của toàn bộ đại lục. Các đời Sử Lai Khắc Thất Quái, cũng đều là trụ cột vững vàng của giới Hồn Sư Đấu La Đại Lục."

Đái Vân Nhi cười nói: "Phụ hoàng, ngài cũng không nên đề cao chí khí của người khác, diệt đi sự oai phong của chính mình mà."

Đái Thiên Linh nói: "Được rồi, không nói cái này. Chuyện đính hôn, con cân nhắc thế nào rồi?"

Vừa nghe tới đây, Đái Vân Nhi nhất thời mân mê môi đào, "Không muốn, con mới không muốn đính hôn đâu. Người ta còn nhỏ mà, nào có thể người ta còn nhỏ như thế đã muốn người ta đính hôn."

Đái Thiên Linh bất đắc dĩ nói: "Đây là quy củ của hoàng thất, 15 tuổi liền phải định ra việc kết hôn. Cha cũng không nỡ ép con, nhưng quy củ không thể phá. Con có thể kết hôn chậm một chút là được rồi."

"Không muốn, không muốn, không được!" Đái Vân Nhi dùng sức lắc đầu.

Đái Thiên Linh còn muốn nói gì nữa, Đái Vân Nhi đã như chạy nhanh như gió.

"Nha đầu này!" Đái Thiên Linh bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Bệ hạ." Một thiếu phụ mặc cung trang đi vào, có chút bất đắc dĩ nhìn Đái Thiên Linh, nói: "Vân Nhi nha đầu kia vẫn không đáp ứng sao?"

Đái Thiên Linh cười khổ nói: "Chính con gái nàng sinh ra, sao nàng còn không biết?"

Thiếu phụ nói: "Vậy ngài xem...?"

Ánh mắt Đái Thiên Linh ngưng lại, khí tức đế vương uy nghiêm tản ra, "Ta có thương yêu nàng, nàng cũng là thành viên hoàng thất. Quy củ hoàng thất không thể phá, không phải vậy làm sao có thể lãnh tụ mọi người? Dựa theo kế hoạch lúc trước tiến hành sắp xếp, ngày giải thi đấu kết thúc, chính là thời gian công chúa tuyển phò mã."

"Vâng."

Đái Thiên Linh nhìn về phía thê tử, "Mấy ngày nay nàng cũng xem trọng Vân nhi, nha đầu này tính tình hoang dã, biết chúng ta định sắp xếp việc kết hôn của nó, nhất định không dễ khuất phục như vậy. Nói không chừng sẽ bày ra đủ trò để chúng ta xử lý. Nàng chú ý canh chừng con bé."

"Vâng."

...

Đường Vũ Lân đầy vâng lời đi theo sau lưng Vũ Trường Không đi vào phòng khách dạ tiệc hoan nghênh của hoàng thất. Vừa vào cửa, hắn liền mau chóng tìm một cái góc để chui vào. Chuyện ngày hôm nay thực sự là quá mất mặt, hơn nữa, mãi đến tận hiện tại hắn vẫn còn không biết rõ là có chuyện gì xảy ra. Chính mình ngủ ngon thật, nhưng làm sao lại đột nhiên nghe được một tiếng hô kia đây?

Nếu như không phải một tiếng hô kia, làm sao sẽ xảy ra chuyện xấu xí như vậy chứ! Lần này thì hay rồi, bất kể là người bên Tinh La đế quốc hay là người sứ đoàn Đấu La Đại Lục, một thoáng đều nhận biết mình.

Nép vào trong góc, Đường Vũ Lân lặng lẽ chộp lấy hai món đồ ăn nhẹ bắt đầu ăn. Cũng còn tốt, chỉ cần qua dạ tiệc hôm nay, tất cả sẽ là quá khứ.

Chương 601: Ngươi nguyện ý làm bạn trai ta sao?

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Lúc này, dạ tiệc đã bắt đầu rồi, hoàng đế bệ hạ mặc một thân hoa phục Tinh La đế quốc đương đại sóng vai cùng hoàng hậu, cùng trò chuyện vui vẻ với cao tầng sứ đoàn.

Bầu không khí có vẻ vô cùng hòa hợp, các quý tộc Tinh La đế quốc và các thành viên sứ đoàn Đấu La Đại Lục giao lưu lẫn nhau, một cảnh tượng đầy hài hòa.

Chính vào lúc này, tiếng nhạc du dương vang lên. Hoàng đế bệ hạ của Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh đi tới trước mặt một thành viên nữ của sứ đoàn Đấu La Đại Lục, làm ra một dấu tay xin mời.

Cô gái này tướng mạo rất đẹp, khoảng chừng 30 tuổi, nhất thời toát ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh. Nhưng nàng vẫn tự nhiên hào phóng tiếp nhận lời mời của Đái Thiên Linh, cùng hắn đồng thời đi vào sân nhảy, bắt đầu vũ khúc mở màn của ngày hôm nay.

Nhìn dáng vẻ bọn họ uyển chuyển nhảy múa ở trong sân, Đường Vũ Lân không khỏi có chút đờ ra. Ở trong đầu của hắn, không khỏi nhớ tới kỹ thuật nhảy động lòng người ngày đó của Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt bọn họ thì sao?

Đường Vũ Lân theo bản năng dời ánh mắt tìm kiếm ở trong đám người. Quả nhiên, nhìn thấy ở một nơi tương đối xa, các thành viên Sử Lai Khắc đang cùng một đám thanh niên thiếu nữ quý tộc Tinh La đế quốc ở nơi đó trò chuyện gì đó.

Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan và Cổ Nguyệt đều có vẻ rất được hoan

nghênh, Nguyên Ân Dạ Huy ngày hôm nay cải nam trang, dĩ nhiên là bị lạnh nhạt rất nhiều. Tạ Giải ở bên người nàng, thỉnh thoảng cùng nàng nói gì đó, Nguyên Ân Dạ Huy vẫn bày ra một dáng vẻ hoàn toàn hờ hững.

Quên đi, vẫn là không qua thì hơn. Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, vẫn quyết định ở lại chỗ này, hắn cũng không muốn trở thành trò cười.

"Giết người rồi!" Đúng vào lúc này, một tiếng kêu khẽ đột nhiên ghé vào lỗ tai hắn vang lên.

Đường Vũ Lân cơ linh linh rùng mình một cái, theo bản năng liền nhảy lên.

Bất quá, hắn cũng ngay lập tức phản ứng lại. Thân hình khẽ chuyển, ngay lập tức sẽ nhìn thấy cách đó không xa, một thiếu nữ mặc cung trang đang cười đến rung cả người.

Thanh âm kia quá quen thuộc, hơn nữa, những người khác ở chung quanh vậy mà lại đều không nghe thấy.

Thời điểm ban ngày không phải là ảo giác, thật là có người hô lên ba chữ kia ở bên tai mình.

Đường Vũ Lân nhất thời nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía cô gái kia, nhanh chân đi tới.

"Ngươi làm sao lại không phóng thích Võ Hồn nữa? Ngã một lần khôn ra thêm sao?" Đái Vân Nhi cười đầy xảo quyệt nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cả giận nói: "Là ngươi trêu đùa ta?"

Đái Vân Nhi vẫy vẫy tay, "Đây không phải là chuyện rõ rành rành sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Tại sao?"

Đái Vân Nhi trả lời như đúng rồi, "Ai bảo ngươi ngủ. Nghi thức long trọng như vậy, ngươi ngủ là cớ làm sao?"

Đường Vũ Lân nhất thời nghẹn lời. Xác thực, nếu như lúc đó không phải là mình ngủ, coi như là có người đột nhiên gọi ở bên tai mình, cũng sẽ không thất thố như vậy.

"Đi, ta dẫn ngươi đi khiêu vũ." Vừa nói, Đái Vân Nhi liền kéo lấy ống tay áo Đường Vũ Lân, mang theo hắn đi về phía sân nhảy.

Nơi này dù sao cũng là dạ tiệc hoàng thất, Đường Vũ Lân cũng không tiện tránh thoát, chỉ có thể để mặc nàng lôi kéo đi tới rìa sân nhảy.

Lúc này, vũ khúc mở màn vừa kết thúc, cùng lúc khi khúc nhạc tiếp theo vang lên, Hoàng đế bệ hạ dẫn theo vị nữ thành viên sứ đoàn kia đi tới biên giới sân nhảy, vô cùng trang trọng hướng về phía nàng chào một cái, lúc này mới lui ra khỏi sàn nhảy. Hoàng hậu đứng ở một bên, mỉm cười vỗ tay.

Vị nữ thành viên kia mặt hồng ửng đỏ, hướng về phía vị đế vương đầy anh tuấn này đáp lễ.

Dạ tiệc vũ hội cũng thuận theo đó chính thức bắt đầu.

Đái Vân Nhi lôi kéo Đường Vũ Lân, hai người liền tiến vào sân nhảy.

Dưới chân Đường Vũ Lân lảo đảo một cái, Đái Vân Nhi cũng đã kéo hắn nhảy lên.

Từ sức mạnh trên tay đối phương truyền đến, Đường Vũ Lân liền có thể cảm giác được, vị thiếu nữ công chúa này hẳn cũng là một vị Hồn Sư, hơn nữa tu vi hẳn là tương đối không tầm thường.

Trong lòng hơi động, Đường Vũ Lân cũng kéo lấy tay của nàng, một tay khác khoát lên bên hông nàng, nhẹ giọng nói: "Ta cũng không biết khiêu vũ đâu nha."

Đái Vân Nhi cười híp mắt đáp: "Không sao, học một ít là được. Ta chính là dân chuyên nghiệp. Ái úi!"

Nàng rên nhẹ một tiếng, chính là bị Đường Vũ Lân một cước đạp ở trên mu bàn chân.

Đường Vũ Lân vội vàng giả vờ lúng túng nói: "Xin lỗi, xin lỗi, ta đã nói rồi, ta không biết khiêu vũ."

Tuy rằng hắn cũng không phải có tính cách có oán tất báo, nhưng cũng tuyệt

đối là một kẻ một bụng đen tối. Nếu Đái Vân Nhi chủ động lôi kéo hắn lại đây khiêu vũ, làm sao lại có khả năng không trả thù một phen đây?

Đái Vân Nhi lườm hắn một cái, "Ngươi cẩn thận một chút. Ai ui!"

Lại là một cước giẫm vào chân. Đường Vũ Lân một lần nữa liên tục xin lỗi.

Đái Vân Nhi xấu hổ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, "Ngươi cố ý, có đúng hay không?"

Đường Vũ Lân mặt đầy vô tội, "Làm sao có khả năng chứ! Tại sao ta lại phải cố ý giẫm ngươi? Ta đều nói rồi, ta không biết khiêu vũ, ngươi nhất định cứ phải lôi kéo ta đi vào. Nếu không thì quên đi thôi!"

"Không được, ai ui!"

Đường Vũ Lân đã giẫm trúng chân nàng lần thứ ba, Đái Vân Nhi bị đau, lần này nàng ngẩng đầu với một tốc độ cực nhanh, vừa vặn bắt lấy được một ý cười nơi sâu xa trong đáy mắt Đường Vũ Lân vừa lóe lên rồi chợt biến mất.

Miệng nhỏ chu lên, nhưng lần này nàng lại không hề kêu ra tiếng. Nhưng cũng không hề định đình chỉ khiêu vũ.

Đường Vũ Lân lại liên tiếp giẫm nàng mấy lần, nhưng Đái Vân Nhi thật lạ kỳ không hề lên tiếng, trái lại là thật lòng dẫn theo hắn khiêu vũ.

Lần này đến phiên Đường Vũ Lân có chút cảm thấy bất tiện. Theo bản năng đã khống chế một chút, dựa vào nền tảng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, theo bước nhảy của nàng, hai người khiêu vũ cũng dần dần thông thuận hơn.

Không biết từ lúc nào, Cổ Nguyệt đã đi tới bên sân, ánh mắt sáng quắc nhìn Đường Vũ Lân và vị công chúa điện hạ kia đang khiêu vũ. Nàng híp hai mắt lại, nhưng cũng không hề có hành động gì.

Một vũ điệu kết thúc, Đường Vũ Lân và Đái Vân Nhi dừng bước lại.

Đái Vân Nhi nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười.

"Giẫm ta rất sảng khoái đúng không!?" Nàng dùng thanh âm chỉ có Đường

Vũ Lân có thể nghe được mà nói.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, đột nhiên, một loại linh cảm chẳng lành từ đáy lòng dâng lên.

Trong mắt Đái Vân Nhi lóe lên một ý cười nhí nha nhí nhảnh, đột nhiên lớn tiếng nói: "Vẫn luôn rất ngưỡng mộ văn hóa của Đấu La Đại Lục và Sử Lai Khắc học viện. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên không giống người thường. Ngươi nguyện ý làm bạn trai ta sao?"

Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nhìn nàng, đang muốn mở miệng từ chối, lại nghe cô nàng Đái Vân Nhi kia nói: "Bất quá, muốn làm bạn trai của ta, cần phải có thực lực mạnh mẽ à nha. Ta chỉ thích kẻ mạnh, vì lẽ đó, chỉ cần ngươi ở có thể thu được vị trí quán quân của giải đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp, ta đáp ứng để ngươi làm bạn trai của ta. Cố lên nha!"

Nói xong, nàng hướng về Đường Vũ Lân làm ra dấu tay “cố lên”, sau đó cười tươi như hoa, chào hắn một cái, nhanh nhẹn rời đi.

"Này....ta!!" Đường Vũ Lân còn không nói nên lời, Đái Vân Nhi cũng đã rời khỏi sân nhảy. Mà vào giờ phút này, trong nháy mắt hắn liền trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Bao gồm cả phu thê hoàng đế Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh, và cả hết thảy các quý tộc ở đây, các thành viên sứ đoàn Đấu La Đại Lục, ánh mắt tất cả đều tập trung ở trên người một mình hắn.

Chuyện này...

Nha đầu này cũng quá ác rồi đi.

Đường Vũ Lân cảm giác được rõ ràng, từ trong mắt những thanh niên quý tộc kia, có ít nhất mấy trăm ánh mắt muốn giết người rơi ở trên thân hắn, dường như đứng ngồi không yên vậy.

Ta không phải chỉ giẫm ngươi mấy lần sao?

"Ui chao! Dự định lưu lại làm phò mã sao?" Bên tai vang lên thanh âm quen thuộc.

Đường Vũ Lân xoay người nhìn lại, chính là Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt tức giận nhìn hắn, không chờ hắn giải thích, xoay người rời đi.

"Cổ Nguyệt..." Đường Vũ Lân vừa muốn đuổi theo, 7, 8 tên thanh niên Tinh La đế quốc liền chặn tới, bao quanh, nhốt hắn lại.

"Ngươi muốn giao du cùng Vân nhi công chúa của chúng ta? Tiểu tử, ngươi có phải là muốn bị ăn đòn?" Một tên thanh niên thân hình cao lớn trực tiếp vung tay đẩy vào trước ngực Đường Vũ Lân.

Trăm miệng cũng không thể nào giải thích cho cảnh ngộ lần này của Đường Vũ Lân, đúng là không có cách nào giải thích mà!

"Xin mời các ngươi nhường đường." Đường Vũ Lân trầm giọng nói.

Các thanh niên quý tộc Tinh La đế quốc từng tên một ưỡn ngực ngẩng đầu, "Không nhường thì thế nào? Ta khuyên ngươi tốt nhất ngay lập tức bỏ đi những ý nghĩ kia. Vân nhi công chúa không thể nào ở cùng loại người ngoại lai như ngươi này. Công chúa điện hạ ngay lập tức sẽ chọn phò mã đấy, tiểu tử, không thức thời."

"Các ngươi đang làm gì?" Một âm thanh đầy uy nghiêm vang lên.

Chương 602: Tưới dầu lên lửa

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Các thanh niên quý tộc vội vàng tách ra, Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lên, chỉ thấy hoàng đế Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh đã đi tới gần đó. Hoàng hậu bệ hạ đi theo bên cạnh ông ta.

"Ngươi tên là gì?" Đái Thiên Linh nhìn Đường Vũ Lân, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Thời điểm ban ngày ở quảng trường, bởi vì khoảng cách rất xa, vị hoàng đế bệ hạ này cũng chưa nhìn rõ ràng tình huống của Đường Vũ Lân, nhưng lúc này đã đến gần rồi, nhất thời có loại cảm giác sáng mắt lên.

Hay cho một tên tiểu tử kiên cường anh tuấn.

Không thể không nói, Đường Vũ Lân toàn thân đều đầy rẫy phong vị xuân quang, tướng mạo anh tuấn sẽ rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy hảo cảm, đặc biệt là đôi mắt to long lanh với hàng mi dài của hắn, coi như là bất kỳ người phụ nữ nào đều sẽ phải cảm thấy đố kị.

Đường Vũ Lân khom mình hành lễ, "Kính chào, bệ hạ. Ta tên Đường Vũ Lân."

Đái Thiên Linh mỉm cười nói: "Chờ mong biểu hiện của ngươi ở giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục." Nói xong, ông ta hướng về Đường Vũ Lân gật gật đầu, xoay người rời đi.

Đường Vũ Lân ánh mắt đờ đẫn nhìn theo thân ảnh vị Hoàng đế bệ hạ này rời đi, thầm nghĩ trong lòng, người này không phải là đang tưới dầu lên lửa sao? Ánh mắt các quý tộc chung quanh nhìn Đường Vũ Lân càng thêm không thuận mắt. Nhưng bởi vì có uy hiếp lúc trước của hoàng đế bệ hạ,

trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không thể làm gì Đường Vũ Lân ngay tại đây được.

Cái gì gọi là tai bay vạ gió? Là đây chứ đâu! Nhất thời Đường Vũ Lân có loại cảm giác dở khóc dở cười. Không trêu chọc nổi, ta còn không trốn thoát được sao? Cái gì mà thi đấu với không thi đấu, ta không tham gia là được rồi.

"Cố lên!" Trên bả vai xuất hiện một cánh tay, Đường Vũ Lân nhanh chóng xoay người lại, chỉ thấy Thái lão sượt qua người mình.

"Ta có thể không dự thi hay không?" Đường Vũ Lân cười khổ.

Âm thanh Thái lão vang lên ở trong tai Đường Vũ Lân, "Có thể không dự thi. Thế nhưng, ta nhất định phải nhắc nhở ngươi chính là, lần xuất hành này, cũng không đơn thuần đơn giản là đi sứ, mà đồng thời cũng là thử thách đối với các ngươi, là thử thách của học viện đối với Sử Lai Khắc Thất Quái một đời mới, thử thách đối với đệ tử Nội viện. Nếu như ngươi tránh né không chiến, như vậy, ngươi sẽ mất đi tư cách tiến vào Nội viện."

Nội viện? Sử Lai Khắc Thất Quái? Đối với một học viên Sử Lai Khắc học viện mà nói, còn có cái gì còn có sức hấp dẫn hơn so với cái này sao?

"Hơn nữa, khen thưởng của thi đấu cực kỳ phong phú, quán quân nội dung thi đấu cá nhân sẽ thu được một khối Hồn Cốt." Âm thanh Thái lão lại vang lên.

Hồn Cốt? Đường Vũ Lân trợn to hai mắt.

Hồn Cốt là cái gì, hắn nắm khái niệm này vô cùng rõ ràng đấy, bởi vì, hắn từng ở bên trong Thăng Linh Đài chiếm được một khối Hồn Cốt. Chính là phần cốt bàn tay phải, chính là một trong lục đại Hồn Cốt của cơ thể, cũng là đòn sát thủ của hắn. Không biết bao nhiêu lần, Kim Long Khủng Trảo đã ở thời khắc nguy cấp nhất cứu vớt tính mạng của hắn, đem lại cho hắn lực chiến đấu mạnh mẽ.

Nếu như có thể thu được một khối Hồn Cốt, sự bổ trợ đối với thực lực là không thể nghi ngờ, đồng thời với cường độ cơ thể cũng có tác dụng cực lớn giống như vậy. Mà đột phá phong ấn huyết thống Kim Long Vương, đều cần nhờ vào chính bản thân gắng gượng chống đỡ. Nếu như có thể

nhiều thêm một khối Hồn Cốt, chuyện này quả thật là có thể trung hoà đi thiên tài địa bảo cần thiết để đột phá một tầng phong ấn.

Bao nhiêu tiền đây! Bao nhiêu tiền đây? Nhắm mắt cũng biết là tiết kiệm được thật nhiều tiền.

Liều mạng! Nói chung là ta cũng không muốn đáp ứng cái gì mà làm bạn trai nàng ta, nàng ta cũng chỉ là vì muốn hại ta. Được rồi, vậy đến thời điểm kia nếu như ta thật sự thu được quán quân, để xem ngươi làm sao bây giờ!

Đường Vũ Lân theo bản năng siết lại nắm đấm.

"Lão đại, ngươi cũng được lắm chứ! Không chút biến sắc đã cưa được công chúa." Tạ Giải ôm lấy vai Đường Vũ Lân, mặt đầy suýt xoa.

"Ngươi lăn xa một chút!" Đường Vũ Lân đang phiền muộn không thôi.

"Ngươi như vậy là không đúng, Cổ Nguyệt biết làm sao bây giờ?" Nguyên Ân Dạ Huy nói thật.

"Đúng vậy, ngươi như vậy là không đúng. Là đàn ông thì phải biết chịu trách nhiệm, phải chung thủy." Nhạc Chính Vũ nói đầy vẻ chính nghĩa.

Nhìn gương mặt anh tuấn kia của hắn, Đường Vũ Lân thật muốn đấm cho một đấm. Lúc trước không biết là ai vì muốn có số điện thoại người ta, cuối cùng đi mua lại toàn bộ quán rượu? Ngươi có tư cách gì nói ta chứ!

Từ Lạp Trí cũng tiến tới, "Đội trưởng, cố lên!"

Cố lên cái gì cơ chứ!

Diệp Tinh Lan đầy xem thường liếc Đường Vũ Lân một chút, "Thật không nghĩ tới, ngươi cũng là một tên đàn ông phản bội."

Đường Vũ Lân trợn to hai mắt, ta mới 15 tuổi mà thôi! Ta cũng chưa từng "có gì đó" với Cổ Nguyệt cơ mà? Ta làm sao lại là đàn ông, làm sao lại phản bội? Ta chỉ muốn cố gắng học tập, mỗi ngày hướng về phía trước là có lỗi sao? Ta...

Mãi cho đến khi trở về khách sạn, Đường Vũ Lân vẫn còn có chút không

lấy lại sức được. Vận may này của chính mình cũng quá nghịch thiên rồi đi? Nói một chút nghe xem, người kia dù gì cũng là công chúa, làm sao lại nhất định phải làm khó dễ ta vậy hả?

Trong lòng tràn đầy phiền muộn, Đường Vũ Lân âm thầm hừ lạnh một tiếng, không phải chỉ là giải quán quân thôi sao? Vậy ta liền lấy cho ngươi nhìn xem. Đến thời điểm đó, xem ta trả thù ngươi như thế nào.

"Cốc cốc!" Lúc này Đường Vũ Lân đã đi tới trước cửa phòng Cổ Nguyệt, giơ tay gõ gõ ở trên cửa nàng.

Bên trong không tiếng động.

"Cổ Nguyệt, nàng đừng hiểu lầm, ngày hôm nay là vị công chúa kia cố ý hại ta." Đường Vũ Lân vừa gõ cửa vừa nói.

Cửa mở! Một bàn tay duỗi ra, kéo hắn vào bên trong.

Cổ Nguyệt sắc mặt bình tĩnh, đi tới bên ghế salon ngồi xuống.

Đường Vũ Lân vội vàng đi theo, cũng định ngồi xuống. Cổ Nguyệt lại lườm hắn một cái, hắn chỉ đành ngượng ngùng đứng ở nơi đó.

"Chuyện là như vậy đó." Đường Vũ Lân lập tức đem những phiền muộn mình trải qua giảng giải lại một lần.

"Đáng đời!" Cổ Nguyệt nghe xong, sắc mặt thoáng hòa hoãn lại mấy phần, nhưng vẫn không nhịn được nói rằng: "Nam tử hán đại trượng phu, ngươi trả thù cô ta làm gì? Để tránh thêm rắc rối, không nên tham gia thi đấu."

Đường Vũ Lân nói: "Nhưng mà, Thái lão nói, nếu như ta không tham gia thi đấu, liền không cho ta tiến vào Nội viện. Còn nữa, khen thưởng của thi đấu là Hồn Cốt đấy!"

Nghe được hai chữ Hồn Cốt, Cổ Nguyệt sửng sốt một chút, nơi sâu xa trong đáy mắt đột nhiên lóe qua một luồng ý lạnh.

Đường Vũ Lân nói: "Tác dụng của Hồn Cốt rất lớn, ta trước đó từng chiếm được một khối Hồn Cốt bàn tay phải, mới nắm giữ được năng lực Kim Long Khủng Trảo. Nếu như có thể lại được thêm một khối Hồn Cốt..."

"Được rồi! Đồng ý tham gia tùy ngươi. Ngươi đi ra ngoài đi!" Cổ Nguyệt đột nhiên đứng lên, đẩy Đường Vũ Lân ra ngoài phòng, sau đó "Ầm" một tiếng, đem cửa phòng đóng lại.

Đường Vũ Lân có chút không tìm được manh mối, đây là chơi trò gì vậy hả? Không phải đều đã giải thích rõ ràng sao?

Bên trong gian phòng, Cổ Nguyệt dựa lưng ở cửa phòng, trong mắt phun ra hàn ý, "Hồn Cốt!"

Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục là một trong những sự kiện quan trọng nhất của Tinh La Đại Lục. Giải đấu này được truyền thừa từ Đấu La Đại Lục thời đại thượng cổ.

Ở thời đại thượng cổ, lấy Hồn Sư làm đầu. Ban đầu Võ Hồn Điện đã từng chưởng khống phần lớn Hồn Sư của đại lục, khởi đầu giải thi đấu này. Từ bên trong đó chọn lựa ra nhân tài ưu tú.

Sau đó, Võ Hồn Điện bị Đường Tam dẫn dắt cường giả tam đại đế quốc lật đổ, các Hồn Sư triệt để được tự do, nhưng giải thi đấu này vẫn tiếp tục được truyền thừa.

Sau khi Đấu La Đại Lục liên bang hóa, giải đấu này dần dần phai nhạt rồi biến mất, mà Tinh La Đại Lục lại vẫn còn tiếp tục kéo dài giải thi đấu có lịch sử lâu đời này.

Mỗi 3 năm, ở thủ đô Tinh La Thành của Tinh La Đại Lục sẽ cử hành một lần. Hết thảy Hồn Sư từ 20 tuổi trở xuống cũng có thể báo danh tham gia. Đương nhiên, báo danh cũng có sàng lọc. Hồn Sư có hồn lực thấp hơn cấp 20 sẽ không được phép dự thi. Đồng thời, dự thi còn cần phải giao nộp phí báo danh nhất định.

Thời gian báo danh kéo dài đầy đủ một tháng, theo thời đại tiến bộ, xã hội phát triển, hiện tại các nội dung thi đấu của Giải đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục bao gồm đấu đơn, đấu đôi, đoàn chiến 7 đấu 7, và cả thi đấu Cơ Giáp, bốn nội dung lớn cả thảy. Cũng không tiến hành Đoán Tạo, Chế Tạo Cơ Giáp, các loại phó nghiệp v.v...

Toàn bộ giải thi đấu này, lấy chiến đấu làm chủ. Dùng để kích thích ý chí

chiến đấu của thế hệ trẻ tuổi Tinh La đế quốc.

Phàm là những người dự thi có thể ở bên trong giải thi đấu thu được thứ hạng nhất định, đều sẽ được lưu lại một trang nổi bật ở bên trong hồ sơ của chính mình. Bất kể là đi học, tìm việc làm hay là tòng quân, đều sẽ nhận được ưu đãi khác nhau.

Trong đó, được coi trọng nhất chính là thi đấu đơn – khiêu chiến một chọi một. Thi đấu một chọi một không có bất kỳ quy tắc hạn chế nào khác, có thể sử dụng bất kỳ trang bị vũ khí nào. Bất kể là Cơ Giáp, Hồn Đạo Khí hay là Đấu Khải, chỉ cần ngươi có thể nắm giữ, có thể điều khiển, là có thể sử dụng trong trận đấu.

Bởi vậy, thi đấu một chọi một cũng là kịch liệt và đặc sắc nhất.

Tinh La đế quốc luôn luôn tôn trọng chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Ở đây, tổ tiên Đường Môn Đường Tam, người sáng lập Truyền Linh Tháp Hoắc Vũ Hạo, đều là thần tượng trong lòng các Hồn Sư. Bọn họ đều đã từng dựa vào sức một người ngăn cơn sóng dữ, thúc đẩy dòng chảy lịch sử của đại lục.

Thực lực cá nhân mạnh mẽ, thường sẽ có thể đem lại tác dụng có tính quyết định ở trong chiến tranh. Điều này so với Liên Bang Đấu La Đại Lục tôn trọng tác chiến đoàn đội, coi trọng tập thể, tuyệt nhiên không giống.

Trải qua sàng lọc ghi danh các loại, người dự thi đấu đơn ghi danh hợp lệ cuối cùng lên đến 5.163 người, hầu như hết thảy Hồn Sư độ tuổi phù hợp, đều lựa chọn báo danh dự thi.

Người dự thi báo danh đấu đôi tổng cộng là 864 chẵn.

Dự thi đấu đoàn đội 7 đấu 7, tổng cộng là 113 đoàn đội.

Người dự thi báo danh đấu Cơ Giáp, 461 vị.

Báo danh hết hạn. Giải thi đấu sẽ chính thức bắt đầu sau một ngày nữa.

Các thành viên đến từ chính Sử Lai Khắc học viện, cũng không cần xếp hàng báo danh phiền toái như vậy, việc ghi danh cho bọn được sẽ do Tinh La đế quốc chính thức phụ trách.

Báo danh cũng không phải do nhóm của Đường Vũ Lân tiến hành, mà là Thái lão trực tiếp ghi danh cho bọn họ.

Chương 603: Cùng ngươi thi vào Nội viện

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.net

- --

Ngoại trừ Từ Lạp Trí ra, tất cả mọi người đều tham gia đấu đơn, đấu đôi. Cả bốn nội dung lớn, đều được đăng ký tham gia.

Về phần báo danh đấu đoàn đội, Từ Lạp Trí được đăng ký vào danh sách dự bị.

Có thể nói là toàn bộ đều dự thi.

"Ta không ở chung một đội với hắn." Đứng ở trước mặt Thái lão, Cổ Nguyệt lạnh lùng nói.

Khi trước, việc động viên đối với mọi người Sử Lai Khắc học viện mà nói, vốn là không cần thiết. Nhưng đôi khi cũng xảy ra sự cố: Cổ Nguyệt từ chối dự thi!

Thái lão nhíu mày lại, nhìn nàng nói: "Ta nhắc nhở ngươi, lần tranh tài này các ngươi không chỉ đại diện cho chính mình, mà đồng thời còn cho cả học viện. Bên cạnh đó, tới Tinh La đế quốc lần này, vốn cũng đã là thử thách đối với các ngươi. Tất cả các biểu hiện của các ngươi tại Tinh La đế quốc đều sẽ được chấm điểm. Nếu như ngươi không dự thi, như vậy, trước tiên ngươi sẽ bị tước đi quyền ứng tuyển Sử Lai Khắc Thất Quái trong tương lai. Ngoài ra, có thể gia nhập Nội viện hay không còn phải xem biểu hiện sau đó của ngươi."

"Cũng được." Cổ Nguyệt đáp ứng một tiếng.

Đường Vũ Lân vội vàng kéo lấy cánh tay của nàng, "Cổ Nguyệt, nàng điên rồi sao? Tại sao không dự thi?"

Cổ Nguyệt chỉ lắc đầu một cái, "Tâm tình không tốt!" Nói xong, nàng liền xoay người rời khỏi căn phòng của Thái lão.

"Không phải là cô ấy vẫn còn đang ghen đấy chứ? Nhưng mà..." Tạ Giải chần chờ nói.

Đường Vũ Lân vội vàng hướng về Thái lão nói: "Thái lão, thật xin lỗi, ta sẽ đi khuyên nhủ Cổ Nguyệt thêm." Nói xong, hắn vội vàng xoay người chạy ra ngoài, đuổi theo Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt trầm mặc đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn về phương xa.

Tựa hồ nàng đã sớm dự liệu được Đường Vũ Lân sẽ đến. Cửa không khóa...

Đường Vũ Lân đẩy cửa mà vào, bước nhanh đi tới phía sau Cổ Nguyệt, không nhịn được chất vấn: "Cổ Nguyệt, đến tột cùng là nàng bị làm sao vậy? Tại sao không chịu dự thi?"

Cổ Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên hỏi ngược lại: "Tại sao ta nhất định phải dự thi?"

Đường Vũ Lân tiến lên trước, nắm lấy bàn tay nàng, "Đừng nghịch nữa có được hay không? Ta dẫn nàng đi nói với Thái lão. Sau đó chúng ta sẽ đồng thời dự thi. Lẽ nào nàng không muốn tiến vào Nội viện sao? Không muốn trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái một đời mới sao?"

Cổ Nguyệt xoay người, nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Ngươi cho rằng ta có thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái sao? Đừng quên, ta là người của Truyền Linh Tháp. Trên thực tế, quan hệ giữa Học viện và Truyền Linh Tháp cũng không hề hài hòa giống như vẻ ngoài mà ngươi nghĩ. Điểm này, ta nghĩ là ngươi sẽ không thể nhận ra được."

Đường Vũ Lân thoáng khựng lại, "Ngươi lựa chọn Truyền Linh Tháp?"

Cổ Nguyệt thản nhiên đáp: "Từ thời điểm vừa nhập học bị Thái lão làm khó dễ, ta cũng đã có quyết định. Truyền Linh Tháp cho ta rất nhiều thứ mà học viện không có. Ta nhất định sẽ không thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái."

Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên hắn nghe Cổ Nguyệt nói như thế.

"Nhưng mà... nhưng mà..." Đường Vũ Lân có chút không biết nên làm thế nào để khuyên nhủ Cổ Nguyệt mới tốt nữa. Quen biết Cổ Nguyệt lâu như vậy, hắn hiểu rõ Cổ Nguyệt quật cường đến nhường nào. Chuyện nàng đã quyết định, sẽ rất khó thay đổi.

"Nhưng mà... nàng không muốn ở bên ta sao?" Đường Vũ Lân bỗng bật thốt lên.

Thân thể Cổ Nguyệt khẽ rung động, trong ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân trong khoảnh khắc này có thêm một chút gì đó.

Đường Vũ Lân đầy yếu ớt giải thích: "Ý ta nói, ở bên ta cùng nhau tu luyện."

Ánh mắt Cổ Nguyệt sáng quắc nhìn hắn, "Ngươi muốn ta dự thi?"

Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu một cái, "Dĩ nhiên là muốn. Chúng ta là đồng đội mà!"

Hai mắt Cổ Nguyệt híp lại, "Được, vậy ta cùng ngươi tham gia đấu đôi, nhưng chỉ riêng đấu đôi mà thôi. Đấu đơn và thi đấu đoàn đội ta sẽ không tham gia. Cũng sẽ không ảnh hưởng đến mọi người."

Ánh mắt Đường Vũ Lân có chút phức tạp. Tuy rằng Cổ Nguyệt đã đáp ứng cùng tham gia đấu đôi với hắn, nhưng một khi làm vậy, lại vô hình trung sẽ tạo nên một bức tường ngăn cách giữa mình và các đồng đội khác. Một bức tường vô hình khó có thể nào đánh vỡ được.

Cái cảm giác này khiến cho Đường Vũ Lân vô cùng không thoải mái. Hắn rất không thích trạng thái như thế này.

"Cổ Nguyệt!"

"Ngươi đi ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh một lát." Cổ Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Được rồi."

Tâm tình Cổ Nguyệt không ai có thể đoán được. Sau khi nàng đáp ứng chỉ tham gia tranh tài hai đấu hai, ròng rã một ngày đều không hề ra ngoài, cứ như vậy đem mình nhốt ở trong phòng riêng.

Tâm tình Đường Vũ Lân cũng không tốt cho lắm, lượng cơm ăn chỉ bằng một nửa bình thường. Hắn rất muốn tiếp tục đi khuyên nhủ Cổ Nguyệt, nhưng lại không biết nên làm sao để thuyết phục được nàng.

Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục rốt cục cũng bắt đầu trong sự háo hức chờ mong của hàng vạn người.

Giải đấu sẽ được tổ chức tại Sân vận động lớn của Tinh La thành. Bởi vì nhân số dự thi quá nhiều, trải qua phân chia bảng đấu tự động, sẽ mất một khoảng thời gian rất dài để đấu vòng loại.

Để có thể mau chóng giảm thiểu số lượng người dự thi, tất cả các trận đấu ở phòng sơ loại đều theo thể chế loại trực tiếp. Chỉ cần thua một trận tranh tài, liền sẽ phải kết thúc giải ngay lập tức. Trong đó không thể nghi ngờ cũng có yếu tố vận khí nhất định, nhưng bản thân vận khí cũng là một phần của thực lực.

Công bằng vĩnh viễn chỉ là tương đối. Giống như Thái lão đã từng nói, ở trên thế giới này căn bản cũng không có công bằng tuyệt đối. Muốn thu được công bằng, kiểm soát nó, chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình.

Nội dung đầu tiên được tổ chức chính là thi đấu cá nhân, đây cũng là hạng mục được mọi người sốt sắng chờ mong nhất. Bên trong Sân vận động Tinh La, có 50 sân đấu được dựng lên, dựa theo thứ tự đã được xếp sẵn mà tiến hành thi đấu. Hết trận này tới trận khác, cứ như vậy xoay vòng liên tục. Mãi đến khi toàn bộ các trận đấu vòng loại kết thúc mới thôi.

Mỗi người đều có một thẻ bài điện tử có đánh số báo danh, bên trong có ghi chép cặn kẽ thông tin của tuyển thủ. Đồng thời cũng có giới hạn thời gian dự thi. Một khi bỏ qua thời gian thi đấu, lập tức sẽ bị xử thua cuộc.

Nghi thức khai mạc Giải đấu cũng không phải là được cử hành ngay từ khi mới bắt đầu. Bởi vì số lượng người dự thi thực sự là quá nhiều, thường thì trước hết sẽ đợi vòng đấu loại kết thúc, mới tiến hành khai mạc.

Sân vận động Tinh La có sức chứa 300 ngàn người, là sân vận động lớn

nhất tại Tinh La đế quốc, thậm chí còn là cả Tinh La đại lục. Đây cũng là sân vận động hiện đại nhất, tiên tiến nhất.

Trước khi giải thi đấu bắt đầu, toàn bộ vé vào cửa cũng đã sớm được bán sạch, hơn nữa còn có đông đảo người ghi danh. Tinh La đế quốc cũng nhờ nguồn thu này mà có thể bù đắp được những chi phí để tổ chức giải đấu.

Huống chi còn có Hồn Đạo Trực Tiếp phủ sóng toàn bộ đại lục, muốn xem trực tiếp cũng cần dùng tiền mua bản quyền đăng tin. Đối với các loại tiền lời thu được từ Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục, từ rất lâu Tinh La đế quốc đã quen tay xử lý nhanh gọn.

Dù cho là người bình thường, cũng có một trái tim khao khát trở thành Hồn Sư. Có thể quan sát những trận đấu đặc sắc như vậy, đối với bọn mà mà nói chẳng khác nào tham dự một lễ hội lớn. Bởi vậy, bầu không khí nhiệt liệt không chỉ lan tỏa khắp Tinh La thành, mà còn bao trùm hết cả Tinh La đại lục.

Bởi vì thi đấu thứ hạng được tiến hành ngay lập tức, và rất đông, vì lẽ đó thành viên Sử Lai Khắc học viện cũng không phải thi đấu tập trung cùng một ngày. Đường Vũ Lân có được số thứ tự vô cùng đẹp, 333, nhìn qua có vẻ là một con số may mắn.

Hắn thi đấu ngay ngày thứ nhất. Mà thú vị chính là, ngoại trừ Cổ Nguyệt từ chối tham gia thi đấu cá nhân ra, những người khác đều thi đấu vào ngày thứ hai và ngày thứ ba. Vừa vặn tách khỏi Đường Vũ Lân.

"Ta từ bỏ thi đấu, có phải là ngươi không vui?" Cổ Nguyệt sóng vai tiến lên bên cạnh Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Nàng không dự thi ta cũng không có gì không vui, chẳng qua ta chỉ cảm thấy, thật giống như là nàng đang xa lánh chúng ta. Thậm chí ta có một loại dự cảm, có thể là không lâu sau đó, nàng sẽ rời bỏ mọi người mà đi vậy. Ta không thích cái cảm giác này."

Cổ Nguyệt ngẩn người, "Xin lỗi! Nhưng mà, thiên hạ này có buổi tiệc vui nào không tàn? Chúng ta chung quy rồi sẽ phải lớn lên, sau khi lớn lên, cuối cùng cũng phải tách ra."

"Tại sao nhất định phải tách ra?" Đường Vũ Lân bật thốt lên.

Cổ Nguyệt nhìn hắn, hắn cũng vừa vặn đang nhìn Cổ Nguyệt, bốn mắt chạm vào nhau. Cổ Nguyệt lại đột ngột quay đầu đi chỗ khác, "Có lẽ là, cũng không nhất định phải tách ra. Nhìn lại mà xem, không phải là ta đang cùng ngươi dự thi hay sao?"

Đường Vũ Lân lẩm bẩm: "Kỳ thực, chúng ta còn có thể cùng nhau tu luyện rất nhiều năm mà! Mặc dù nàng là người Truyền Linh Tháp, nhưng Sử Lai Khắc chỉ là học viện mà thôi! Nàng có thể đợi sau khi tốt nghiệp rồi mới đi Truyền Linh Tháp."

Một cảm giác không đành lòng mãnh liệt đột nhiên tràn ngập ở trong lòng Cổ Nguyệt. Nàng chủ động nắm chặt tay Đường Vũ Lân, "Ta đáp ứng ngươi, chí ít sẽ ở bên ngươi, cùng ngươi đồng thời thi vào Nội viện. Có được hay không?"

Đường Vũ Lân thoáng sửng sốt một hồi, sau đó đầy mừng rỡ, "Nói phải giữ lời!"

Cổ Nguyệt gật đầu một cái, khẽ mỉm cười, "Chắc chắn!"

Chương 604: Cửu Hoàn Ngân Đao

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.net

- --

"Quá tốt rồi!" Đường Vũ Lân có chút hơi lớn tiếng, khiến những người đi đường gần đó đồng loạt liếc mắt nhìn.

Cảm nhận sự hưng phấn xuất phát từ nội tâm của hắn, nụ cười trên mặt Cổ Nguyệt cũng không khỏi vì thế mà trở nên tươi tắn hơn. Nàng rất thích ngắm nhìn dáng vẻ cao hứng bừng bừng này của hắn.

Xung quanh Sân vận động Tinh La người đông như mắc cửi. Rất nhiều con đường cũng đã chật ních. Cổ Nguyệt và Đường Vũ Lân, nhờ có thẻ tham dự điện tử, cũng thật vất vả mới đi vào được đường nối chuyên dụng cho tuyển thủ, từ từ tiến vào bên trong sân vận động lớn.

Mới vừa tiến vào sân vận động lớn, thứ đầu tiên bọn họ cảm nhận được chính bầu không khí cực kỳ nhiệt liệt đến từ khu vực khán đài.

Tiếng hoan hô liên tiếp, khác nào sóng lớn vỗ bờ. Những âm thanh nối liền không ngớt, khiến cho dù ở khoảng cách rất gần cũng rất khó nghe được tiếng của nhau.

Đây chính là tiếng hoan hô đến từ 300 ngàn khán giả đấy!

Bên trong sân vận động lớn, từng sân thi đấu san sát nhau được dựng lên, mỗi một đài thi đấu đều được bảo vệ bởi Hồn Đạo Vòng Bảo Vệ chuyên dụng, để phòng ngừa việc ảnh hưởng lẫn nhau, hay có năng lượng tản ra bên ngoài.

Tiến vào sân thi đấu, nhìn thấy từng đài thi đấu san sát kia, ánh mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng lên.

Theo như quy tắc dự thi nêu rõ, thi đấu cá nhân có thể sử dụng bất kỳ năng lực nào, hơn nữa còn phải ký kết giấy sinh tử. Tuy rằng tình huống xuất hiện thương vong chân chính rất ít, trọng tài sẽ tận lực can thiệp vào việc thi đấu những lúc cần thiết. Nhưng loại thi đấu cạnh tranh toàn lực này, vẫn là lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy.

Người mặc Cơ Giáp dự thi, kỳ thực cũng không nhiều. Bởi vì đồng thời bố trí 50 sân đấu, diện tích mỗi một sân đều có hạn, không gian di chuyển cho Cơ Giáp ở sân so tài với đường kính 50 mét quá nhỏ, ngược lại sẽ trở thành trói buộc.

Nhưng Đường Vũ Lân lại nhìn thấy người dự thi có sử dụng Hồn Đạo Khí. Các loại ánh sáng đủ màu sắc tỏa ra bên trong khu vực so tài. Trong lúc nhất thời khiến cho người ta hoa cả mắt.

"Thực sự là một nơi khiến cho nhiệt huyết người ta sôi trào! Cổ Nguyệt, nàng thật sự không muốn tham gia đấu cá nhân sao?" Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt ở bên cạnh hỏi. Cổ Nguyệt cũng đã được báo danh rồi đấy.

Cổ Nguyệt lắc đầu một cái, "Quên đi, ta không có hứng thú gì. Ta và ngươi tham gia thi đấu đôi là được rồi."

"Vậy cũng tốt." Đường Vũ Lân lấy thẻ điện tử của bản thân ra, liếc mắt nhìn. Từ tốc độ thi đấu trước mắt mà xem, cùng lắm chỉ nửa giờ nữa, hắn liền sẽ có thể bắt đầu thi đấu. Đối thủ của hắn, là thẻ số 631. Tất cả tư liệu cũng chỉ có như vậy.

"Không biết ta sẽ đụng phải đối thủ như thế nào?" Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Cổ Nguyệt đáp: "Đối thủ như thế nào cũng không thể ngăn cản được bước tiến ngươi đi tới, cố lên đi! Tuy rằng ta không thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái, nhưng ngươi nhất định có thể. Bất quá, cũng không nên xem thường đối thủ. Từng nghe những người thuộc Tinh La Hoàng Gia học viện đó nói, ở Tinh La đế quốc, học viện mạnh mẽ nhất là học viện Quái Vật, trong đó rất nhiều thứ đều học theo Sử Lai Khắc. Dù sao tuổi tác chúng ta vẫn còn nhỏ, nếu như gặp phải Đấu Khải Sư, vẫn rất là phiền phức."

"Ừm." Đường Vũ Lân gật gật đầu, "Yên tâm đi, ta biết lượng sức."

Thời gian không lâu, bên trong sân vận động đã gọi đến số thứ tự của Đường Vũ Lân. Hắn và Cổ Nguyệt giơ tay lên, lập tức đi đến nơi báo danh.

Đài thi đấu số 33, tuyển thủ số 333. Thời điểm Đường Vũ Lân leo lên đài thi đấu, không khỏi cảm thấy con số may mắn ngày hôm nay của mình tựa hồ chính là số 3, thật là trùng hợp quá đi mà!

Cảm giác leo lên đài thi đấu và đứng ở bên dưới xem tuyệt nhiên không giống nhau. Thời điểm ở phía dưới, cũng không có cảm giác quá mãnh liệt, chẳng qua chỉ cảm thấy hoa cả mắt. Thật sự leo lên trên đài thi đấu, trước khi Hồn Đạo Vòng Bảo Vệ còn chưa được bao phủ, nghe tiếng hoan hô vang dội như sấm động bên tai. cảm thụ bầu không khí nhiệt liệt chung quanh, dù cho là một người có tâm chí vô cùng trầm ổn so với bạn cùng trang lứa như hắn, cũng không khỏi có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Hàng ngàn, hàng vạn năm trước, ở trên Đấu La Đại Lục cũng có những trận đấu kịch liệt như thế.

Vào thời điểm đang cảm thụ bầu không khí, đối diện, một bóng người xuất hiện. Leo lên đài thi đấu, không thể nghi ngờ chính là đối thủ đầu tiên của hắn tại Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục, người có số 631.

Đó là một gã thanh niên nhìn qua khoảng 17 – 18 tuổi. Thanh niên có thân hình cao lớn, hình thể cân đối, cả người toát ra một loại khí chất khiến người ta cảm thấy vô cùng trầm ổn.

Kinh nghiệm chiến đấu của Đường Vũ Lân vô cùng phong phú. Chỉ nhìn bề ngoài của đối thủ, hắn liền lập tức trở nên cảnh giác. Đối thủ này, e rằng cũng không phải dễ đối phó cho lắm.

Trên khán đài, hai ông lão ngồi cùng một chỗ, đang lặng lẽ trò chuyện. Nếu như có người có thể tiến đến gần liền sẽ phát hiện, ở xung quanh hai người bọn họ, âm thanh ồn ã ở bên ngoài đều bị ngăn cách toàn bộ.

"Trận đấu của tiểu tử Vô Tà này sắp bắt đầu rồi. Lâm lão, chỉ là đấu vòng loại mà thôi, ngươi còn cần tự mình đến quan sát sao? Đối với đồ đệ bảo bối này của mình, ngươi đúng là theo dõi thật sát sao mà!" Ông lão cao gầy bên trái trêu đùa.

Người được ông ta gọi là Lâm lão, là một lão giả thân hình cao lớn tướng mạo đường đường. Lâm lão mặt không cảm xúc trầm giọng nói: "Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực. Tuy rằng đấu vòng loại rất khó gặp phải đối thủ mạnh, nhưng ta cũng phải quan sát Vô Tà có nghe lời ta dặn hay không. Năm nay hắn đã 18 tuổi, là cơ hội cuối cùng để tham gia Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục, không thể sai sót. Ít nhất phải tiến vào nhóm top 8."

Ông lão gầy gò mỉm cười nói: "Mục tiêu này của ngươi đặt ra không cao chút nào! Ta còn nhớ, Vô Tà đã là Nhất Tự Đấu Khải Sư đúng không? Tu vi Ngũ Hoàn, Nhất Tự Đấu Khải Sư. Ở bên trong toàn bộ giải thi đấu muốn tìm được đối thủ cũng không dễ dàng. Coi như là những học viên tinh anh của Quái Vật học viện kia cũng chỉ đến như thế mà thôi. Trận đấu vòng loại này theo ta thấy chỉ nháy mắt là sẽ kết thúc. Nói không chừng, Vô Tà có cơ hội cạnh tranh ba vị trí đầu."

Lâm lão đáp: "Hi vọng như thế! Bất quá, kỳ thực ta khá là lo lắng về trận đấu vòng loại. Đấu vòng loại sẽ tiến hành ráp cặp ngẫu nhiên. Nếu như vận khí cực xấu, cũng không phải là không có khả năng sẽ gặp trúng những tiểu quái vật kia của Quái Vật học viện. Nếu như vậy, sẽ rất phiền phức. Đấu vòng loại theo quy tắc đào thải, sẽ chỉ có một cơ hội duy nhất."

Lão giả gầy gò mỉm cười nói: "Chí ít trận đầu này không phải! Là một tiểu tử gương mặt có vẻ khá lạ, nhìn qua tuổi cũng không lớn, phỏng chừng cũng chỉ đến góp vui mà thôi. Chúng ta xem ra có thể chuẩn bị rời đi rồi."

"Ừm." Lâm lão gật đầu.

Vòng sáng phòng hộ chậm rãi bao trùm, âm thanh điện tử vang lên theo, "Vòng thứ nhất cuộc thi vòng loại, số 333 đánh với số 631. Chuẩn bị, đếm ngược, 5, 4, 3, 2, 1, bắt đầu!"

Thi đấu không có quy tắc, trọng tài chỉ đứng ngoài quan sát, sau khi phân thắng bại xong mới cho trận đấu ngừng hẳn.

Cùng với một tiếng “trận đấu bắt đầu”, Đường Vũ Lân rón mũi chân, ngay lập tức lướt nhanh người vọt về phía đối thủ. Cũng không hề phóng thích Võ Hồn ngay lập tức.

Tuyển thủ số 631 tên là Lăng Vô Tà, xuất thân từ một tông môn cổ xưa. Hôm nay đến dự thi, chính là muốn một tiếng hót lên bao người kinh động.

Thời điểm 3 năm trước khi Lăng Vô Tà mới 15 tuổi, đã từng đến đây tham dự một lần. Lần kia, hắn có biểu hiện ưu tú, cuối cùng thẳng tiến vào top 64. Ba năm qua, hắn tu luyện khắc khổ, chính là vì muốn một lần cuối cùng tham dự Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục của mình, thu được thành tích tốt.

Mắt thấy Đường Vũ Lân vọt thẳng về phía mình, Lăng Vô Tà không khỏi khẽ cau mày. Đối thủ này thậm chí ngay cả Võ Hồn đều không phóng thích sao? Lẽ nào là căng thẳng nên quên mất?

Loại thi đấu có quy mô lớn như Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục này, số lượng thí sinh bởi vì căng thẳng mà phạm sai lầm không phải là số ít.

Lăng Vô Tà cũng không hề bất cẩn, trong mắt chợt lóe sáng, năm cái Hồn Hoàn liền từ dưới chân bay lên, 2 vàng 3 tím, có thể xem như là tổ hợp tốt nhất. Cùng lúc đó, Võ Hồn của hắn cũng theo đó hiện ra.

Một luồng ánh sáng chói lòa bay lên, rơi vào trong lòng bàn tay, đó là một thanh trường đao. Đao dài 4 thước có hơn, mặt trên thân đao có 9 cái vòng kim loại màu trắng bạc. Trong nháy mắt ngay khi Cửu Hoàn Ngân Đao xuất hiện, năm cái Hồn Hoàn trên người Lăng Vô Tà đột nhiên tung bay, toàn bộ đều hòa vào trong thanh đao lớn.

5 vòng bạc thuộc vị trí đầu của Cửu Hoàn Ngân Đao nhất thời liền biến thành màu sắc tương tự với Hồn Hoàn của hắn.

Khí Võ Hồn! Hai mắt Đường Vũ Lân híp lại, thoắt cái liền nhận ra được Võ Hồn của đối phương. Hơn nữa, Hồn Hoàn trực tiếp có tác dụng lên Cửu Hoàn Ngân Đao, e rằng cường độ của Võ Hồn này không hề kém.

Vận khí cũng quá kém! Đây là phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lân, Ngũ Hoàn Hồn Vương đó nha! Đây chính là trận đầu của vòng đấu loại cơ mà! Vì sao người khác toàn đấu với Nhị Hoàn, Tam Hoàn, còn mình vừa mới xuất trận đã gặp phải một tên Ngũ Hoàn?

Lúc này phiền muộn trong lòng Đường Vũ Lân đã không cần phải kể ra.

Nhưng đã xông lên, thì vẫn phải thẳng hướng về phía trước xông lên.

Tuy rằng Đường Vũ Lân không hề phóng thích Võ Hồn, nhưng Lăng Vô Tà cũng không hề chủ quan. Cửu Hoàn Ngân Đao trong tay chém thẳng về phía khoảng không Đường Vũ Lân đang lao tới. Trên Hồn Hoàn đầu tiên ở lưỡi đao có ánh sáng lóe lên, một ánh đao dài đến một mét bắn ra nhanh như chớp, bay thẳng về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân điểm mạnh mũi chân, nỗ lực tránh sang một bên. Nhưng ánh đao kia cũng điều chỉnh góc độ trên không trung, đuổi sát theo hắn. Đây rõ ràng là Hồn kỹ có thể thay đổi phương hướng, khóa chặt đối thủ.

Không thể tránh khỏi, Đường Vũ Lân đấm ra một quyền.

Một đoàn ánh sáng màu trắng ngưng tụ ở trên nắm tay, cùng ánh đao đụng vào nhau. Không dùng Võ Hồn, chỉ là Hồn lực thuần túy.

Chương 605: Va chạm kịch liệt

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.net

- --

Một tiếng "Phập" nhẹ nhàng vang lên, ánh đao bị phá nát, nhưng Đường Vũ Lân cũng bị đánh khựng lại tại chỗ. Tay phải được hồn lực do Huyền Thiên Công ngưng tụ bảo vệ nên không hề bị thương, nhưng mặt ngoài nắm đấm cũng cảm thấy có chút đau đớn.

Hắn giật mình, nhưng ở đối diện Lăng Vô Tà càng giật mình hơn. Khi hắn mắt thấy Đường Vũ Lân lại dùng thân thể trực tiếp chống đối với ánh đao của mình, liền theo bản năng nhíu mày. Nghĩ thầm, cái tên này đang muốn chết sao?

Tuy rằng chỉ là Hồn kỹ thứ nhất, nhưng với Hồn lực cấp độ Ngũ Hoàn Hồn Vương thôi động, uy năng của Hồn kỹ thứ nhất này cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng thật bất ngờ, Đường Vũ Lân chỉ bị đánh khựng lại tại chỗ, và còn có thể đỡ được bằng tay không.

Kim quang trong tròng mắt Đường Vũ Lân lóe lên, thân thể đột nhiên trở nên càng thêm cứng cáp hơn, hai vòng quang luân vàng óng nhanh chóng bay lên từ dưới chân. Cùng lúc đó, vầng sáng từ trên Hoàng Kim Hồn Hoàn đầu tiên tỏa ra. Cả người hắn càng lúc càng cường tráng, đồng thời cánh tay phải nở lớn, Kim Long Trảo được phóng thích.

Không hề phóng thích Võ Hồn, mà lại lựa chọn phóng thích huyết mạch lực của chính mình.

Đây là...

Nhị Hoàn? Nhị Hoàn Hồn Sư sao? Nhưng mà, tại sao Hồn Hoàn của hắn

lại có màu hoàng kim?

Tuy rằng ở trong truyền thuyết, đúng là có Hoàng Kim Hồn Hoàn từng xuất hiện, nhưng mà, cũng không phải là xuất hiện trên người một Hồn Sư tu vi mới chỉ Nhị Hoàn mà thôi!

Lăng Vô Tà thấy cảnh này, không khỏi thoáng sững sờ.

Trên khán đài, hai vị lão giả đã đứng dậy chuẩn bị rời đi cũng dừng lại, không hẹn mà cùng nhíu mày.

Chân trái Đường Vũ Lân đạp xuống đất, cả người nhanh như tia chớp bắn lên. Dưới sự tăng phúc của Hoàng Kim Long Thể, tốc độ của hắn trong nháy mắt lập tức tăng lên tới cực hạn. Thoắt cái, đã đến trước mặt Lăng Vô Tà.

Kim Long Trảo tay phải mở ra, ánh vàng lấp lóa, chộp thẳng về phía lồng ngực Lăng Vô Tà.

Lăng Vô Tà đột nhiên nhảy tới trước một bước, Cửu Hoàn Ngân Đao trong tay đẩy về phía trước, 9 vòng bạc tỏa sáng, kêu leng keng, đan xen rực rỡ với ánh vàng trên Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân.

"Khanh!"

Trong tiếng va chạm giòn tan, một màn khiến cho hai gã sư trưởng của Lăng Vô Tà ở trên khu vực khán đài khiếp sợ xuất hiện. Bọn họ ngơ ngác nhìn thấy, thân thể Lăng Vô Tà vậy mà lại trực tiếp bay ra ngoài, bị một trảo của Đường Vũ Lân đánh bay. Cửu Hoàn Ngân Đao vang lên một tiếng ong ong to rõ.

Hồn Đạo Vòng Bảo Vệ có thể ngăn trở âm thanh ở bên ngoài tiến vào, nhưng lại không ngăn cản âm thanh từ bên trong truyền ra ngoài. Một tiếng ong ong không khác nào tiếng gầm gừ của Cự Long, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của không ít khán giả.

Thứ đầu tiên bọn họ nhìn thấy, chính là năm cái Hồn Hoàn trên người Lăng Vô Tà, Hồn Vương! Lúc này mới là đấu loại mà thôi, tuyệt đối là một cảnh tượng đáng chú ý nhất. Hơn nữa, bọn họ lại nhìn thấy cảnh Hồn Vương bay ngược về phía sau, suýt nữa va chạm vào trên Hồn Đạo Vòng Bảo Vệ mới

dừng lại được.

Tại sao lại như vậy?

Hồn Vương vậy mà lại rơi vào hạ phong sao? Lúc này bọn họ mới nhìn thấy, trên người Đường Vũ Lân có hai vòng sáng hoàng kim tỏa sắc vàng rực rỡ.

Cánh tay run rẩy, trong lòng Lăng Vô Tà cũng đồng dạng đang kinh sợ và ngơ ngác. Vào giờ phút này, hắn chỉ cảm giác cứ như thể toàn bộ cánh tay phải không còn là của mình nữa.

Sức mạnh thật là khủng bố! Hắn mới rồi cảm nhận được rõ ràng, Võ Hồn Cửu Hoàn Ngân Đao của mình suýt nữa đã bị tổn hại nặng nề trong đợt va chạm vừa rồi. Thân là Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư, sức mạnh của bản thân hắn tuyệt đối không yếu. Mỗi một khi tu vi Hồn lực gia tăng một cấp độ, cường độ thân thể của bản thân Hồn Sư cũng sẽ theo đó tăng vọt.

Nhưng sức mạnh trên Kim Long Trảo kia của Đường Vũ Lân thực sự là quá khủng bố! Khủng bố đến mức vượt xa khả năng chịu đựng mà hắn có thể tiếp nhận. Nếu không phải thời khắc cuối cùng hắn mượn lực lùi về sau, e rằng vừa rồi không hắn đã có thể chịu đựng nổi.

Những ý niệm này chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt mà thôi, Đường Vũ Lân tung một trảo đánh bay hắn xong, cả người đã lập tức vọt lên như đạn pháo đuổi theo. Kim Long Trảo tỏa hào quang rực rỡ. Tốc độ của hắn nhanh vô cùng, mắt thấy đã đến rất gần.

Đệ tam Hồn Hoàn trên Cửu Hoàn Ngân Đao toả sáng, chín cái vòng bạc đột nhiên có một tiếng nổ vang lên.

"Keng!" Cùng với âm thanh giòn giã, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thế công nhất thời chậm lại.

Cửu Hoàn Ngân Đao dựa thế quét ngang, một ánh đao sáng loáng được vẽ ra, mang theo hào quang của Đệ nhất Hồn Hoàn, trong nháy mắt đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Ngân Hoàn Minh, Hồn kỹ thứ ba. Lăng Vô Tà dựa vào nó mà chiến thắng không biết bao nhiêu cường giả. Ai có thể ngờ, một người nắm giữ Khí Võ

Hồn loại đao như hắn, lại đồng thời nắm giữ một Hồn kỹ loại sóng âm đây? Hồn kỹ này khó lòng phòng bị, trực tiếp làm kinh động linh hồn, gây choáng váng cho đối thủ. Sau đó, phối hợp với Hồn kỹ thứ nhất với tốc độ nhanh nhất truy sát, hai cái hỗ trợ lẫn nhau.

Đường Vũ Lân cắn đầu lưỡi một cái, dựa vào cơn đau nhói giúp cho mình tỉnh táo lại mấy phần. Ánh đao đã đến rất gần, không thể tránh khỏi.

Kim Long Trảo bỗng dưng đánh ra, đón lấy quỹ tích của ánh đao, móng vuốt sắc lẹm ánh lên một cái. Phần lớn ánh đao đều bị một trảo này của hắn ngăn trở, nhưng vẫn có một phần rơi vào trên bả vai trái, tạo thành một tiếng "Phập"!

Đường Vũ Lân bị một đao này đánh cho thân thể lật nghiêng trên không trung, rơi trên mặt đất, không thể hoàn thành việc truy kích đối với Lăng Vô Tà.

Sắc mặt Lăng Vô Tà khẽ biến, tuy rằng một đao này hắn chiếm tiện nghi, nhưng cũng không có hiệu quả tốt như trong tưởng tượng. Ngân Hoàn Minh sẽ có hiệu quả tốt nhất ngay lần đầu tiên sử dụng bởi vì sự bất ngờ! Mà một khi đối thủ có chuẩn bị, tinh thần lực đạt đến cường độ nhất định, sẽ không còn có được hiệu quả giống như vậy nữa.

Hai người đối mắt nhìn nhau. Trải qua màn thăm dò lúc trước, đều có hiểu biết sơ bộ về đối thủ.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng hoạt động vai trái một chút. Bị tàn dư của ánh đao bổ trúng, nhưng trên thực tế hắn cũng không hề bị thương. Sức phòng ngự của Hoàng Kim Long Thể cực kỳ kinh người, đặc biệt là sau khi hắn trải qua phương pháp huấn luyện cực hạn của Bản Thể Tông. Dùng từ "binh khí hình người" để hình dung cường độ thân thể của hắn cũng không quá phận.

Ánh đao dày đặc bao trùm phía trước mặt, Lăng Vô Tà chủ động tiến công. Chân hắn đạp bộ pháp vững vàng, từng đao từng đao vung ra, ánh đao ngưng tụ không tan, đan dệt thành một tấm lưới trên không trung, bao trùm lấy Đường Vũ Lân. Đóng kín mọi con đường hắn có thể né tránh.

So với lúc trước, lúc này ánh đao của hắn có cường độ cao hơn, hiển nhiên vận dụng hồn lực càng nhiều. Trải qua va chạm trước đó, trong lòng Lăng

Vô Tà đã không còn nửa phần coi thường Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân điểm mũi chân trên mặt đất, Khí Huyết Nghịch Vận, một tiếng rồng ngâm sục sôi từ trên người hắn vang lên. Tiếng rồng ngâm đột ngột, to rõ, khiến cho khí thế cả người hắn tăng vọt. Song chưởng hướng lên bầu trời, một cái đầu rồng vàng rực xuất hiện.

Ánh đao chém vào bên trên đầu rồng, dồn dập gãy vụn, nhưng không hề làm đầu rồng suy yếu chút nào. Mà trái lại, ánh sáng của đầu rồng lại càng ngày càng rực rỡ.

Trong lòng Lăng Vô Tà vô cùng sợ hãi. Dưới khí thế này dẫn dắt, hắn lập tức cảm thấy có chút không ổn. Tuy rằng đối phương chỉ có hai cái Hồn Hoàn, nhưng cường độ công kích tổng thể thực sự là quá cao.

Đao trong nháy mắt bị xé nát, Kim Long Kinh Thiên!

"Keng!" Ngân Hoàn Minh lại vang lên. Hồn kỹ này không chỉ có thể dùng để tập kích, đồng thời cũng có hiệu quả làm gián đoạn Hồn kỹ của đối thủ.

Đáng tiếc chính là, Lăng Vô Tà rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Đường Vũ Lân xuất hiện hoảng hốt trong chốc lát, nhưng sự công kích của hắn lại không có dấu hiệu giảm bớt chút nào, trái lại càng ngày càng cường thịnh.

Kim Long Kinh Thiên cũng không phải Hồn kỹ, mà có thể gọi là Khí Huyết Kỹ. Khí Huyết Nghịch Vận đề cao công kích dựa trên sự bạo phát của biến hóa huyết thống. Huyết thống đã được thôi thúc, trừ phi tự mình Đường Vũ Lân ngừng, bằng không coi như là tạm thời mất đi sự khống chế, cũng không ảnh hưởng đến việc phóng thích tự do.

Đầu rồng hoàng kim trong nháy mắt đã đến trước mặt Lăng Vô Tà. Sắc mặt hắn nghiêm túc, tay trái nắm mũi đao Cửu Hoàn Ngân Đao, tay phải đẩy chuôi đao ra, đem Cửu Hoàn Ngân Đao dùng như một tấm khiên chắn ngang ở trước người mình. Ánh sáng Đệ tứ Hồn Hoàn trên người toả sáng.

"Oanh —— "

Nhìn thấy đệ tử nhanh chóng phản ứng, thi triển được Đệ tứ Hồn kỹ Tàng Phong Thức, ông lão trên khán đài thoả mãn gật đầu. Cách ứng đối này là cực kỳ chính xác. Nhưng sau một khắc, mặt ông ta liền trở nên đặc sắc.

Cửu Hoàn Ngân Đao run rẩy ong ong. Tuy rằng hóa thành một mảnh ánh bạc chặn được xung kích của đầu rồng hoàng kim, nhưng công kích phản đòn của Tàng Phong Thức căn bản cũng không hề xuất hiện. Cả người Lăng Vô Tà lần thứ hai bị oanh kích bay ngược ra sau. Người còn trên không trung, máu tươi đã phun mạnh.

Chuyện này...

Cái tên tiểu tử có hai cái Hồn Hoàn "màu vàng" kia, đến cùng có lai lịch gì? Võ Hồn của hắn lại là cái gì vậy hả?

Nghi vấn này gần như đồng thời xuất hiện ở trong lòng vô số người, lượng người quan tâm cuộc tranh tài này đã lớn hơn rất nhiều.

Chương 606: Bạo phát! Liên kích!

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.net

- --

Lăng Vô Tà lúc này cảm thụ sâu sắc nhất. Tàng Phong Thức có thể bùng nổ ra sức phòng ngự mạnh nhất của hắn. Đồng thời Cửu Hoàn Ngân Đao trong trạng thái phòng ngự cực hạn, sẽ có một lực phản đòn vô cùng sắc bén dội ngược lại. Vì lẽ đó, đây là Hồn kỹ công phòng một thể rất mạnh của hắn. Nếu được vận dụng thoả đáng, Hồn kỹ này có thể nói là tuyệt chiêu giúp chuyển bại thành thắng.

Nhưng mà, hắn vạn vạn không ngờ tới, lực trùng kích do chiếc đầu đại long khổng lồ kia mang lại sẽ kinh khủng như thế! Kinh khủng đến trình độ hắn căn bản không chịu nổi. Sự phản đòn sắc bén mà Tàng Phong Thức đem lại, chưa kịp hiển lộ đã bị đánh tan. Hắn chỉ cảm giác giống như mình bị một chiếc Hồn Đạo Đoàn Tàu tông trực diện vậy, ngũ tạng như thiêu đốt, đã bị thương không nhẹ.

Không còn cách nào rồi!

Người hắn bay ngược trên không trung, Lăng Vô Tà vung hai tay ra, một vệt sáng nhanh chóng bắn ra từ chiếc vòng trên cổ tay hắn, hóa thành một khối áo giáp dán chặt vào trên thân người.

Giáp trụ màu bạc nhanh chóng hòa vào, chớp mắt đã bao trùm toàn thân. Đặc biệt là trong nháy mắt ngay khi phần giáp ngực hợp lại, một ánh hào quang bạc phóng lên trời, lập tức ổn định lại thân hình đang bay tự do của hắn.

Nhất Tự Đấu Khải! Nguyên bộ Nhất Tự Đấu Khải!

Ngay khi luồng hào quang bạc kia xuất hiện, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được không ổn. Luận về thực lực cá nhân, bất kể là Tứ Hoàn hay là Ngũ

Hoàn, hắn đều có lòng tin đi đối kháng. Thứ duy nhất hắn sợ, chính là đối thủ đã nắm giữ nguyên bộ Nhất Tự Đấu Khải.

Nhất Tự Đấu Khải giúp tăng cường thực lực của Hồn Sư lên rất nhiều, sức chiến đấu cá nhân tuyệt đối không kém hơn Nhất Tự Đấu Khải Sư lúc trước Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan đối mặt. Cuối cùng phải dùng phương thức gần như đồng quy vu tận, mới làm suy yếu đối phương.

Bởi vậy, khi Đường Vũ Lân nhìn thấy trên người Lăng Vô Tà có Nhất Tự Đấu Khải được phóng thích, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn chính là, tuyệt đối không thể để cho hắn phát huy ra toàn bộ uy năng của Nhất Tự Đấu Khải. Nếu không, ngay cả một cơ hội chiến thắng nhỏ nhoi, mình cũng không có được.

Tiếng long ngâm to rõ một lần nữa bạo phát từ trên người Đường Vũ Lân. Ngay khi Kim Long Kinh Thiên đánh bay đối thủ, thân ảnh hắn cũng áp sát theo. Lăng Vô Tà bị đánh bay trên không trung, phóng thích Nhất Tự Đấu Khải, Kim Long Trảo tay phải Đường Vũ Lân cũng đã đuổi sát phía sau.

Năm chiếc móng vuốt hoàng kim trong nháy mắt phóng lớn, hóa thành đại trảo kinh thiên hung hãn đánh thẳng tới.

Lúc này, mặc dù có Đấu Khải bảo vệ, nhưng cảm giác ngũ tạng như thiêu như đốt do Kim Long Kinh Thiên mang lại, vẫn khiến Lăng Vô Tà hết sức khó chịu. Đang chuẩn bị dựa vào Đấu Khải dồn sức phản kích, Kim Long Khủng Trảo cũng đã đến.

Cửu Hoàn Ngân Đao che ngang trước người, nhưng Hồn kỹ lại không kịp triển khai. Hồn lực trong cơ thể Lăng Vô Tà hỗn loạn, cần thời gian điều chỉnh.

"Oanh ——" Một tiếng nổ kịch liệt vang lên. Ánh hoàng kim, ngân quang đan xen rực rỡ.

Kim Long Khủng Trảo chính là thủ đoạn công kích cường hãn nhất của Đường Vũ Lân. Dưới một kích toàn lực, lực công kích khủng bố dị thường. Ám Kim Khủng Trảo Hùng chính là một tồn tại cực kỳ cường hãn trong thế giới Hồn Thú. Huống chi còn có thêm huyết mạch Kim Long Vương tăng cường.

Đấu Khải phát sinh một tiếng ken két do ma sát, Cửu Hoàn Ngân Đao chịu tác động của đòn đánh này, bật ngược lại trực tiếp đập vào trước ngực Lăng Vô Tà. Nếu như không phải kịp mặc Đấu Khải vào, giúp gia cố độ bền của Cửu Hoàn Ngân Đao, e rằng đòn đánh này đã nghiền nát Cửu Hoàn Ngân Đao rồi!

Gần như toàn bộ lực công kích khủng bố đều bị Nhất Tự Đấu Khải hấp thu. Đấu Khải chính là Đấu Khải! Dù cho là Kim Long Khủng Trảo, cũng không thể trực tiếp phá vỡ nó. Nhưng khí lực khủng bố kia đã lưu lại 5 vết vuốt sâu hoắm trên Đấu Khải của Lăng Vô Tà. Cả người hắn bật ngược ra, va chạm vào bên trên vòng bảo hộ.

Cú va chạm này rất nặng, dù cho là có Đấu Khải bảo vệ, Lăng Vô Tà cũng cảm thấy đầu óc choáng váng. Sức đàn hồi bắn cơ thể hắn bật ngược về.

Vào lúc này Đường Vũ Lân đã áp sát. Thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng lại, Kim Long Trảo nắm lại, dồn hết sức tung một cú đấm vào vị trí... bụng dưới của hắn, lần thứ hai đánh bay đối thủ đập lên lồng phòng hộ như một quả đạn pháo.

Một cây dây leo màu xanh lam sẫm thô to, thuận thế chui ra, quấn lấy cổ chân của Lăng Vô Tà. Dây leo vung vẩy, đem Lăng Vô Tà vung lên rồi lại đập xuống. "Rầm" thân thể hắn nằm bẹp trên mặt đất.

Thân hình Đường Vũ Lân đầy linh hoạt uyển chuyển, đuổi tới bên người Lăng Vô Tà. Một cái chớp mắt tiếp theo, tiếng rồng ngâm sục sôi lại vang lên, chân phải giẫm mạnh xuống mặt đất một cái.

Tám luồng năng lượng hình rồng tụ lại một nơi, xung kích ở trên người Lăng Vô Tà, mạnh mẽ khiến hắn bắn ngược từ dưới đất lên. Đầu rồng vàng óng lần nữa xuất hiện, Kim Long Kinh Thiên!

"Graooo!"

Trong phút chốc, Lăng Vô Tà toàn thân bao phủ ở bên trong Đấu Khải cứ như thể bị một đầu Kim Long khổng lồ nuốt chửng. Sức nghiền to lớn vang lên ầm ầm trên người hắn.

Từ lần thứ nhất Kim Long Kinh Thiên của Đường Vũ Lân đem Lăng Vô Tà đánh bay, đến sau đó là cảnh truy kích không ngừng, kéo dài liên kích

khiến khán giả xem mà hoa cả mắt, trợn mắt ngoác mồm.

Chuyện này...

Dù gì cũng là Nhất Tự Đấu Khải Sư, cũng là Ngũ Hoàn Hồn Vương đấy! Nhưng trước mặt tên thiếu niên trên người chỉ có hai vầng sáng vàng lấp lóe kia, tại sao lại giống như là một cái bao cát vậy?

Ngay chính bản thân Lăng Vô Tà bị đánh văng lên cũng không hiểu. Vào giờ phút này, hắn chỉ cảm giác như thân thể mình như bị xé rách vậy. Đấu Khải giúp hắn chịu đựng được phần lớn công kích, nhưng lực trùng kích lại vẫn còn. Sự chấn động khiến cho Hồn lực hắn trước sau không cách nào ngưng tụ, không cách nào chân chính thôi thúc được uy năng của Đấu Khải.

Ngay khi thân thể đối phương bay lên, Kim Long Trảo bỗng nhiên cắp lấy cổ của hắn. Nơi đầu móng vuốt của Kim Long Trảo, quang nhận vàng sậm bạo thiểm, nhấn thân thể đối phương từ trên trời giáng xuống, nằm rạp trên mặt đất.

"Nhận thua đi!" Uy năng khủng bố của Kim Long Khủng Trảo ma sát tại vị trí yếu nhất nơi cổ của Đấu Khải. Hai đầu gối Đường Vũ Lân đè lên nơi bụng Lăng Vô Tà, lại một lần nữa đánh tan hồn lực hắn đang định ngưng tụ lại.

Cơn đau nhói nơi cổ cực kỳ mãnh liệt, trong nháy mắt Lăng Vô Tà lập tức cảm nhận được nguy cơ sống còn. Sức phòng ngự của Nhất Tự Đấu Khải cũng có giới hạn! Trải qua liên kích lúc trước của Đường Vũ Lân, sức phòng ngự của nó đã tiêu hao rất lớn. Khi đối mặt với lực đâm xuyên của Kim Long Khủng Trảo, cuối cùng đã sắp không chịu nổi.

"Đùng đùng!" Lăng Vô Tà đánh xuống mặt đất. Đây là ra dấu chịu thua.

Đường Vũ Lân phóng người lên, tay phải thu hồi Kim Long Trảo lại, vững vàng đứng trên mặt đất.

Trên khán đài, tất cả đều xôn xao. Hai vị sư trưởng của Lăng Vô Tà ngoại trừ trợn mắt ngoác mồm ra, sắc mặt đã âm trầm như muốn chảy ra nước.

Với tu vi của bọn họ, đương nhiên nhìn ra được, Lăng Vô Tà trên người

mặc Nhất Tự Đấu Khải tuyệt đối có năng lực chiến thắng đối thủ. Nhưng đối thủ căn bản là không hề cho hắn cơ hội phát huy uy lực của Nhất Tự Đấu Khải, cũng đã kết thúc cuộc chiến đấu này. Từ đầu tới cuối, nhịp điệu trận đấu đều bị đối phương kiểm soát, chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Thua, vậy mà lại thua ngay trận đầu? Điều này cũng mang ý nghĩa bị đào thải! Cơ hội cuối cùng của Lăng Vô Tà để tham dự Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục, cứ như vậy bị đánh mất, làm sao bọn họ không vừa giận vừa sợ cho được?

Lăng Vô Tà nằm trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, hết thảy áp lực đều không còn. Đấu Khải bắt đầu gia trì bản thân, giúp hắn ổn định Hồn lực, điều chỉnh thân thể. Nhưng sự đau nhức trên người chỉ là phụ, quan trọng hơn chính là đả kích về phương diện tinh thần đối với hắn.

Thua, mình vậy mà lại thua, thua mà không hiểu tại sao!

Nếu như vừa mới bắt đầu mình đã phóng thích Đấu Khải, không cho đối phương cơ hội áp sát, liền sẽ không như vậy.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, trong đầu của hắn hồi tưởng lại lời dặn của lão sư. Hắn thật hối hận, hối hận vừa bắt đầu đã xem thường Đường Vũ Lân, hối hận từ đầu tới cuối ngay cả Hồn kỹ thứ năm đều chưa kịp dùng tới.

Nhưng mà, ở trên thế giới này, xưa nay đều không có thuốc hối hận, từ xưa tới nay cũng chưa từng có ai sẽ thương tiếc kẻ thất bại. Hắn thất bại, hắn đã bị đào thải, hắn là một kẻ thất bại.

Đường Vũ Lân hơi có chút thở dốc. Trên thực tế, áp lực lúc trước hắn phải chịu đựng cũng vô cùng to lớn.

Lực phản chấn do Nhất Tự Đấu Khải mang lại cũng khiến hắn rất không thoải mái. Sự tăng cường cho Hồn Sư mà nguyên bộ Đấu Khải đem lại, thực sự là quá khủng bố. Nếu như không phải nhờ Kim Long Kinh Thiên đã làm đối thủ trọng thương lúc đó, thêm vào liên kích chặt chẽ không ngừng theo sát, một khi đối thủ lấy lại được sức, người hắn phải đối mắt, chính là một đối thủ tương đương Thất Hoàn Hồn Thánh đấy! Dùng Tứ Hoàn đối chọi với Thất Hoàn, coi như cường độ thân thể hắn cao đến đâu, cũng rất khó chiến thắng đối phương. Nếu như thua ngay trận đầu, vậy thì

quá mất mặt!

May là, không có "nếu như". Hắn thắng, thắng vui sướng tràn trề. Trong đợt liên kích vừa rồi, mơ hồ giúp cho năng lực thực chiến của hắn tăng lên phần nào, đem tiềm năng được Bản Thân Tông kích phát, dung hợp vào năng lực vốn có của bản thân.

Đương nhiên, nếu như đối phương thật sự phát huy ra thực lực Nhất Tự Đấu Khải Sư, cũng không phải là hắn hoàn toàn không có cơ hội. Hắn còn có Lam Ngân Hoàng, còn có Kim Ngữ, còn có... Bá Vương long!!

Nhảy xuống đài thi đấu, Đường Vũ Lân nhanh chóng chạy vào trong thông đạo dành cho tuyển thủ. Hắn không muốn trở thành đối tượng bị muôn người chú ý à nha!

"Rất tuyệt!" Âm thanh Cổ Nguyệt vang lên ở bên tai. Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, nàng đã ở chỗ này đợi hắn.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Vận may này của ta thực sự là có chút nghịch thiên. Hi vọng vòng kế tiếp không còn như vậy. Nhất Tự Đấu Khải Sư, áp lực rất lớn!"

Chương 607: Đội trưởng, đến phòng ta

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Không phải là Đấu Khải của chính ngươi còn chưa sử dụng sao? Hiện tại Tinh Lan còn chưa làm được hạt nhân của Đấu Khải, đang hoàn thiện những phần khác cho mọi người. Phần Đấu Khải cánh tay phải của ngươi cũng đã sắp xong rồi.

Ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên. Khối Đấu Khải thứ nhất của hắn chính là giáp bàn tay và cẳng tay phải. Kế tiếp hắn sẽ là phần giáp cánh tay và vai nối liền một khối. Một khi tấm giáp này hoàn thành, cánh tay phải của hắn sẽ có được Đấu Khải hoàn chỉnh.

Không nghi ngờ chút nào, Kim Long Trảo tay phải là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn. Nếu như có thể phối hợp với Đấu Khải hoàn chỉnh, lực công kích sẽ có thể được nâng lên đến một độ cao hoàn toàn mới ngay lập tức. Đến lúc đó, gặp phải Đấu Khải Sư, cơ hội để có thể đối chọi lại sẽ được gia tăng không ít.

"Đi thôi." Cổ Nguyệt nói với hắn một câu, sau đó liền đi ra ngoài trước.

Đường Vũ Lân nhanh bước đuổi theo. Trận chiến ngày hôm nay, giúp hắn thu được lợi ích không nhỏ, cần phải trở về tiếp tục cảm ngộ.

Gian nan bò dậy, Lăng Vô Tà lảo thảo bước xuống đài thi đấu chẳng khác nào một xác chết biết đi. Thời điểm hắn thu hồi từng khối Đấu Khải trên người mình lại, có thể thấy rõ bên trên Đấu Khải có một vết vuốt sâu hoắm do Đường Vũ Lân lưu lại. Phần giáp ngực và bụng bị hư hại nghiêm trọng nhất, nhất định cần phải trải qua sửa chữa mới có thể khôi phục. Chi phí để sửa Nhất Tự Đấu Khải cực kỳ đắt đỏ.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cả người cứ như thể hồn bay phách lạc.

"Nhụt chí?" Thanh âm già nua trầm thấp vang lên ở bên cạnh hắn.

Ngẩng đầu lên, Lăng Vô Tà nhìn về hướng âm thanh truyền tới, âm thanh có phần khô khốc kêu lên: "Lão sư."

Ông lão đi tới trước mặt hắn, đột nhiên vung tay. "Bốp" một tiếng, mạnh mẽ đánh hắn một cái bạt tai.

Cơn đau từ trên khuôn mặt truyền đến, khiến cho cả người Lăng Vô Tà lập tức thanh tỉnh lại.

"Nhụt chí?" Âm thanh ông lão tràn đầy nghiêm khắc.

"Không hề..." Lăng Vô Tà chăm chú nắm chặt hai tay, nước mắt lại không khống chế được trào ra từ trên hàng mi.

Ông lão nhấc tay lên, ngay khi Lăng Vô Tà nghĩ là mình sẽ tiếp tục bị đánh, ông lão lại dùng đôi tay cường tráng của mình, ôm lấy đệ tử vào lòng.

Tiếng nói của ông trầm thấp mà cứng cáp, "Nhớ kỹ, đây là sỉ nhục một đời của con! Muốn rửa sạch nỗi sỉ nhục, phải khiến mình trở nên càng mạnh hơn. Không được tìm bất kỳ viện cớ gì, thua chính là thua! Thua không đáng sợ, bị đào thải cũng không tính là gì. Quan trọng nhất chính là, con phải hiểu được tại sao mình lại bị thua trong trận đấu này! Hiểu rõ, chỗ chưa được của chính mình. Không phải con thua vì chưa phát huy được thực lực, mà là vì căn bản đối thủ không hề cho con cơ hội để phát huy! Thiếu sót của con chính là kinh nghiệm thực chiến. Vì lẽ đó, sắp tới, ta sẽ dẫn con đi Địa Ngục Cốc! Ở nơi đó cố gắng huấn luyện, tranh thủ có một ngày, rửa sạch nỗi sỉ nhục ngày hôm nay. Nếu làm được, như vậy, con chính là cường giả chân chính."

"Lão sư..."

Tin tức một vị Ngũ Hoàn Hồn Vương - Nhất Tự Đấu Khải Sư, bị đào thải rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ sân vận động. Nhưng khiến cho người ta phiền muộn chính là, gã thanh niên sáng tạo kỳ tích kia đã sớm biến mất không còn tăm hơi. Chỉ có rất ít người biết, số thẻ báo danh của người kia là 333.

Ngoại trừ Đường Vũ Lân ra, đối thủ của các đồng đội ở vòng thứ nhất đều rất yếu. Ngoại trừ Từ Lạp Trí và Cổ Nguyệt không tham gia đấu đơn ra, toàn bộ đều ung dung qua ải.

Nhưng việc Đường Vũ Lân gặp phải Nhất Tự Đấu Khải Sư cũng đã cảnh tỉnh mọi người. Hồn Sư ở trên Tinh La Đại Lục này, luận về thực lực, tuyệt đối không hề kém so với Đấu La Đại Lục. Tinh La đế quốc càng tôn trọng chủ nghĩa anh hùng cá nhân hơn, nên việc bồi dưỡng đối với cá nhân luôn tận hết sức lực.

Bất quá, Đường Vũ Lân có thể chiến thắng một vị Nhất Tự Đấu Khải Sư trong trận đấu một chọi một, cũng khiến mọi người vô cùng giật mình. Thời điểm Vũ Trường Không ăn cơm xong, vẻ mặt như bớt đi mấy phần hàn ý, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân đặc biệt hài lòng.

Dùng thực lực Tứ Hoàn đánh bại một tên Nhất Tự Đấu Khải Sư, chuyện này đúng là khó mà tin nổi.

"Đội trưởng, một lát nữa đến phòng ta." Diệp Tinh Lan ăn cơm tối xong, bỏ lại câu nói này rồi rời đi trước tiên.

Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ ngay lập tức nhìn về phía Đường Vũ Lân, ánh mắt bỗng trở nên quái dị hơn.

"Hai người các ngươi nhìn cái gì!" Đường Vũ Lân tức giận.

Từ Lạp Trí ngô nghê nói: "Là khối Đấu Khải tay phải thứ hai đã được làm xong. Tinh Lan tỷ bảo cậu ta tới để nhận Đấu Khải đấy."

"Khối Đấu Khải thứ hai xong rồi? Vậy kế tiếp có phải là đến lượt chúng ta?" Tạ Giải nhất thời vui mừng khôn xiết.

Từ Lạp Trí nghiêm túc nói: "Ngươi à? Xếp hạng cuối cùng đi! Ánh mắt vừa nãy của ngươi ta đã nhớ kỹ rồi, ngày mai ta sẽ nói cho Tinh Lan tỷ."

"Lạp Trí, có phải là ngươi ngứa người?" Tạ Giải làm nóng người, lập tức tiến tới gần.

Đường Vũ Lân đứng lên, đưa một tay chộp vào trên bả vai Tạ Giải, sau đó

quay đầu lại, hướng về Từ Lạp Trí hỏi: "Ngươi muốn đánh hắn sao?"

Từ Lạp Trí nở nụ cười chất phác, đứng lên, "Đội trưởng, đánh người là không tốt. Ngươi giữ lấy hắn, đè ở nơi đó, ta nhảy lên, ngồi lên người hắn một lát liền coi như xong vậy."

"A..."

Thời gian nắm giữ khối Đấu Khải thứ nhất đã được một quãng thời gian rất dài, làm sao có khả năng Đường Vũ Lân không chờ mong đối với Đấu Khải đây?

Không có Đấu Khải, thời điểm đối mặt Đấu Khải Sư thực sự là quá thiệt thòi. Đấu Khải Sư, là giấc mộng của hắn đấy!

Đường Vũ Lân đã sớm nghĩ kỹ danh tự cho Nhất Tự Đấu Khải của mình, sẽ gọi là: Long!

Đợi khi tập hợp đủ nguyên bộ Đấu Khải, hắn sẽ có thể đặt tên cho nó.

Không thể nghi ngờ, thành tựu của hắn là nhờ có huyết thống Kim Long Vương. Nếu như không có phần sức mạnh đến từ nơi sâu xa trong huyết mạch này, coi như hắn cố gắng hơn nữa, cũng không thể có được thực lực hôm nay. Vì lẽ đó, Nhất Tự Đấu Khải của hắn, sẽ gọi là: Long.

Tương lai hắn còn có thể dùng tới chữ "Kim", có lẽ thời điểm có được Nhị Tự Đấu Khải, sẽ gọi là Kim Long, hoặc là gọi theo tên hắn.

Vội vã ăn cơm tối xong, cái tên Tạ Giải kia đã sớm thừa dịp Đường Vũ Lân không chú ý chạy mất.

Những người khác trở về phòng của mình, Đường Vũ Lân đi tới gian phòng của Diệp Tinh Lan.

Diệp Tinh Lan mời hắn đi vào.

"Đồ đã sớm được chuẩn bị kỹ càng, ngày hôm nay sẽ hoàn thành công đoạn cuối cùng." Diệp Tinh Lan chỉ vào món đồ được bày trên bàn phòng khách.

Nhìn thấy nó, con mắt Đường Vũ Lân nhất thời sáng ngời.

Đó là một khối Đấu Khải có hình cánh tay và vai, hai phần được nối liền cùng một chỗ, chỗ mối nối được gắn kết bằng Hồn Đạo Trận Pháp phù hợp và tinh xảo, sẽ không ảnh hưởng đến sự linh hoạt chút nào.

Đây là Cổ Nguyệt giúp Đường Vũ Lân thiết kế, nguyên liệu Đấu Khải là do chính Đường Vũ Lân tự mình đoán tạo ra. Mà việc khắc hoạ Hồn Đạo Trận Pháp sau đó, đều do Diệp Tinh Lan hoàn thành.

Theo tu vi tăng lên, nghiên cứu sâu hơn đối với chế tác Đấu Khải, hiện tại Diệp Tinh Lan đã có thể chế tác Đấu Khải từng bước một, không cần phải làm liền một mạch.

Độ khó của làm liền một mạch thực sự là quá to lớn, hơn nữa không hẳn là phương án tối ưu. Hiện tại trước tiên nàng sẽ khắc họa sơ bộ Hồn Đạo Trận Pháp từng phần, sau đó mới tiến hành kết nối lại với nhau.

Không thể nghi ngờ! Tấm giáp tay lấp lóa ánh sao nhàn nhạt trước mắt này, đã hoàn thành tất cả công tác chuẩn bị, chỉ còn thiếu một phần công đoạn tinh chỉnh sau cùng.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Diệp Tinh Lan, Diệp Tinh Lan gật gù, "Chúng ta bắt đầu đi. Ngươi chuẩn bị sẵn sàng!"

"Được!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng, lùi về sau vài bước.

Diệp Tinh Lan đi tới trước bàn, trong phút chốc, trên người nàng phảng phất như có vô số ánh sao sáng lên, Tinh Thần Kiếm rơi vào trong tay. Ngay sau đó, từng điểm sáng phát ra trên người nàng, từng khối Đấu Khải óng ánh nhanh chóng bao trùm toàn thân.

Không giống với Đấu Khải của Đường Vũ Lân, bên trên Đấu Khải của Diệp Tinh Lan có những họa tiết hình ngôi sao. Bản thân Đấu Khải nhìn qua có phần đơn giản hơn một chút. Thứ nàng theo đuổi chính là sự linh hoạt và hài hòa với bản thân.

Một luồng kiếm ý ngưng tụ lại, nhưng cũng không tản ra ngoài, mà chỉ ngưng tụ ở bên trên Tinh Thần Kiếm. Chỉ có Đường Vũ Lân quan sát ở khoảng cách gần, mới có thể cảm nhận rõ ràng được sự khủng bố của kiếm ý kia.

Không chỉ mỗi mình mình tiến bộ, các bạn bè cũng đều đang tiến bộ không ngừng! Tinh Lan càng mạnh hơn.

Nếu như là đối mặt một chọi một, Đường Vũ Lân cũng không có chút tự tin nào đối với việc chiến thắng Diệp Tinh Lan. Không chỉ là bởi vì Đấu Khải, mà còn là vì sự chuyên chú của nàng nữa.

Ở bên trong tiểu đội Sử Lai Khắc học việc này, Đường Vũ Lân vẫn luôn biết, người mạnh nhất xưa nay đều không phải là mình. Cổ Nguyệt hẳn mới là người mạnh nhất, sau đó là Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy và mình, ở trên cùng một mức ngang nhau. Tiếp sau đó mới là Nhạc Chính Vũ, Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn. Từ Lạp Trí thì lại làm Phụ Trợ Hệ Hồn Sư, không được tính ở bên trong.

Chương 608: Khối Đấu Khải thứ hai

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Thực lực chân chính của Cổ Nguyệt, cũng là một câu hỏi ngỏ ở trong lòng Đường Vũ Lân. Bởi vì xưa nay hắn vẫn chưa từng nhìn thấy Cổ Nguyệt toàn lực ứng phó bao giờ.

Ngày đó Cổ Nguyệt nói với hắn, Tinh Thần Lực của nàng đã đạt đến Linh Uyên Cảnh, Đường Vũ Lân quả thật cũng có phần tin tưởng. Trên người Cổ Nguyệt, luôn có một khí chất đặc thù hấp dẫn hắn, cũng khiến cho hắn như chìm vào trong sương mù.

Một ánh sao từ trong tay Diệp Tinh Lan sáng lên, nhẹ nhàng xuất hiện ở bên dưới khối Đấu Khải, dìu nó chậm rãi bay lên.

Đấu Khải trên người nàng, ngoại trừ vị trí hạt nhân quan trọng nhất nơi ngực ra, bộ Đấu Khải này của nàng về cơ bản đã hoàn chỉnh. Diệp Tinh Lan đem lại cho người ta cảm giác như thần tiên giáng trần. Thời khắc này, khí chất toàn thân nàng bỗng trở nên to lớn như tinh thần đại hải.

Vô số ánh sao trên Đấu Khải sáng lên, Tinh Thần Kiếm tỏa hào quang chói mắt, soi sáng cả căn phòng.

Ánh sao lướt qua, rơi vào trên tấm giáp vai này. Từng đường văn của Hồn Đạo Trận Pháp được khắc họa sẵn dần dần chìm vào trong, trở nên đặc biệt sinh động.

Hồn Đạo Trận Pháp huyền bí, là lĩnh vực nghiên cứu chuyên môn quan trọng nhất của Cơ Giáp Chế Tạo Sư. Hồn Đạo Trận Pháp càng phức tạp, độ khó để chế tác thành công cũng càng lớn.

Thiết kế Nhất Tự Đấu Khải cho những đồng đội của Cổ Nguyệt cứ như thể

đo ni đóng giày, cực kỳ thích hợp. Đối với Đường Vũ Lân, lại càng đặc biệt vừa vặn.

Nhìn từng đường hoa văn mỹ lệ xuất hiện, Đường Vũ Lân thậm chí còn có cảm giác huyết mạch bên trong cơ thể mình đang kêu gọi Đấu Khải.

So với lúc chế tạo khối Đấu Khải đầu tiên cho hắn, lúc này rõ ràng là Diệp Tinh Lan trầm ổn hơn rất nhiều. Hồn lực nàng ngưng tụ không tan, tuy rằng đang không ngừng tiêu hao, nhưng lại có hiệu suất tuyệt vời, tuyệt đối không có nửa phần lãng phí. Dưới sự ảnh hưởng của năng lực hồi phục mạnh mẽ do Đấu Khải đem lại, thậm chí Đường Vũ Lân còn cảm thấy Hồn lực của nàng cũng không bị giảm xuống quá nhiều.

Nàng thật sự đã tiến bộ rất nhiều, mình cũng phải nỗ lực mới được!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, kim quang bên trên giáp vai càng ngày càng nhiều, dần dần tập trung đến vị trí giáp cánh tay. Không giống với phần cẳng tay có 3 lưỡi dao sắc bén, giáp cánh tay nhìn qua có vẻ hiền hòa hơn rất nhiều. Chỉ là hoa văn phức tạp, giáp vai lại chĩa ra bên ngoài, chia làm ba tầng trùng điệp lên nhau. Nó có vẻ dày nặng dị thường, phía ngoài cùng có dạng vảy xếp lớp.

Phương thức chiến đấu của Đường Vũ Lân là thuần về sức mạnh, cuồng dã. Thiết kế giáp vai như vậy, chính là mình giúp hắn có sức càn lướt tốt hơn. Có thể tưởng tượng được, ba tầng giáp vai chồng chất như vậy, lại phối hợp với sức mạnh kinh khủng của bản thân Đường Vũ Lân, nếu như va chạm vào trên người đối thủ, sẽ đem lại lực phá hoại to lớn đến mức nào!

Chính bản thân Đường Vũ Lân cũng cảm nhận sâu sắc được điểm này. Mặt ngoài của giáp vai, mơ hồ còn có long văn hiện lên. Từng mảng vảy hình thoi ở mặt ngoài áo giáp đều có gai nhọn bắn ra, giống y như đúc với lớp vảy khi hắn phóng thích Hoàng Kim Long Thể.

"Chuẩn bị!" Diệp Tinh Lan hét lên một tiếng, đánh thức Đường Vũ Lân khỏi sự mê man. Hắn bỗng cảm thấy phấn chấn, ngưng thần nhìn kỹ.

Vô vàn ánh sao hội tụ, thắp sáng từng vị trí quan trọng của Hồn Đạo Trận Pháp. Nhất thời, toàn bộ tấm giáp tỏa ra hào quang rực rỡ, sóng năng lượng đột nhiên cuồn cuộn tuôn trào.

Đường Vũ Lân tiến lên một bước, lập tức đã đến phía trước tấm Đấu Khải. Tay trái hắn tự nhấn hai cái vào vị trí vai và cánh tay phải, đâm thủng lớp da. Hai tia máu bắn ra, vừa vặn phun vào bên trên Đấu Khải.

Nhất thời, ánh vàng do Đấu Khải tỏa ra trong nháy mắt lập tức biến thành ánh hoàng kim vàng óng. Đường Vũ Lân mau chóng thôi động huyết mạch lực và hồn lực, tay phải vươn ra, đồng thời có ánh sao từ trên mu bàn tay tỏa ra, triệu hồi giáp cẳng tay của chính mình.

Hồn Đạo Trận Pháp hô ứng lẫn nhau, giáp vai vang lên một tiếng ong ong, bay lên trời, trực tiếp trùm vào bả vai hắn.

Bả vai đã nhuốm đầy máu của Đường Vũ Lân nhất thời chìm xuống, dung hợp với giáp vai và cánh tay. Áo giáp bao trùm, hợp lại, nối liền với phần giáp cẳng tay lúc trước, trong nháy mắt hoàn tất việc dung hợp.

Năng lượng bên trong mạch máu Đường Vũ Lân bạo phát, hồn lực điên cuồng truyền vào. Kim loại là do hắn tinh luyện, một loại cảm giác huyết mạch tương liên được sinh ra, hồn lực trong cơ thể bắt đầu điên cuồng truyền vào bên trong Đấu Khải, nối liền với từng tiết điểm một.

Từng miếng vảy sáng lên, Đường Vũ Lân đứng dậy, khí tức bắt đầu tăng lên cùng với Đấu Khải.

Diệp Tinh Lan đứng ở bên cạnh, nhìn toàn bộ quá trình cánh tay phải của Đường Vũ Lân được bao trùm bên trong Đấu Khải, âm thầm gật đầu.

Xong rồi!

Có thêm một khối Đấu Khải, khí tức Đường Vũ Lân trở nên càng thêm lắng đọng.

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan cũng không hề đặt hắn vào trong mắt. Xuất thân từ Sử Lai Khắc học viện, mắt nàng vẫn luôn cao hơn đầu.

Nhưng càng tiếp xúc, tinh thần bền bỉ và quyết tâm trên người Đường Vũ Lân đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho nàng. Đặc biệt khi hắn vì bảo vệ đồng đội không chút do dự che ở phía trước, đã tạo nên một dấu ấn khó phai ở trong đầu của nàng.

Có một đồng đội, một người bạn như vậy, tuyệt đối đáng tin cậy, đáng để giao phía sau lưng mình cho hắn.

Kim quang dần dần thu lại, Đường Vũ Lân bắt đầu hoạt động cánh tay, tỏ ra mừng rỡ thấy rõ. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh tiềm ẩn bên trong cánh tay phải. Năm ngón tay mở ra, Kim Long Trảo xuất hiện. Kim Long Trảo và giáp tay kết hợp hoàn mỹ với nhau, nhìn qua cứ như một cỗ máy giết chóc vậy. Căn bản không cần phải thôi động hồn lực, phía trước Kim Long Trảo đã có sẵn ánh hoàng kim ba tấc như ẩn như hiện.

Ngày hôm nay, thời điểm hắn đối kháng với Lăng Vô Tà, chính là dựa vào sự sắc bén của Kim Long Trảo mà thuận buồm xuôi gió vượt ải.

Đấu Khải trên người Lăng Vô Tà tổn hại nghiêm trọng, hầu như đều là do Kim Long Trảo "ban tặng". Đặc hiệu "Nát Tan" của Kim Long Trảo, và lực phá hoại của nó, đều đang không ngừng được đề cao.

Đường Vũ Lân nhìn tay trái của mình một chút. Cùng với việc đột phá phong ấn huyết thống Kim Long Vương, hiện tại khi giải phóng huyết mạch lực, cánh tay phải của hắn, hai vai, và trước ngực đã có một lớp vảy Kim Long Vương bao phủ. Nếu sau này có đột phá, hắn là sẽ đến tay trái! Khi đó, tay trái của hắn, hắn cũng sẽ có Kim Long Trảo!

Kim Long Trảo xuất hiện trên cả hai tay, thực lực của hắn sẽ có một cú nhảy vọt về chất.

Hiện tại hắn đã có năng lực đột phá tầng phong ấn thứ 5, nhưng để có thể tranh thủ cho mình nhiều thời gian hơn, hắn cũng không hề nóng lòng đột phá.

Lúc này, có được sự tăng phúc của Đấu Khải, khát vọng đối với thực lực lần nữa xuất hiện. Suýt nữa hắn đã không nhịn được, muốn trở về phòng lập tức đột phá phong ấn.

"Cảm giác thế nào?" Diệp Tinh Lan hỏi.

Đường Vũ Lân ca ngợi không tiếc lời, "Quá tuyệt, quả thực là hoàn mỹ!"

Ánh sao được thu hồi, Đấu Khải trực tiếp hòa vào trong cơ thể. Cùng với

sức mạnh huyết thống, lắng đọng vào bên trong cánh tay. Chỗ đặc biệt nhất của Hữu Linh Hợp Kim Nhất Tự Đấu Khải chính là như vậy! Tương lai muốn tiếp tục chế tạo Nhị Tự Đấu Khải, chỉ cần dựa trên nền tảng cơ sở hiện tại mà phát triển là được. Hơn nữa còn không cần dùng Hồn Đạo Khí Trữ Vật để mang theo, trực tiếp hòa vào bên trong cơ thể. Tốc độ phóng thích cũng nhanh hơn một chút.

"Tinh Lan, cảm ơn ngươi. Ta về trước nha!" Đường Vũ Lân nói.

Diệp Tinh Lan nói: "Vũ Lân, Cổ Nguyệt không sao chứ?"

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, nhìn về phía Diệp Tinh Lan, "Ngươi phát hiện chuyện gì không?"

Diệp Tinh Lan khẽ nhíu mày, nói: "Khoảng thời gian này, có vẻ tâm tình nàng không được tốt cho lắm, thường sẽ thấy nàng ngẩn người một mình, không biết đang suy nghĩ gì. Ta nghĩ, có khả năng là bởi vì lúc trước nàng gia nhập Truyền Linh Tháp, tương lai cũng không thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái mà tâm tư có thay đổi gì đó. Ngươi có nhiều thời gian ở cùng nàng, chúng ta đều nhìn ra được, nàng đối với ngươi không giống những người khác."

"Ừm." Đường Vũ Lân khẽ gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ta cũng không biết nàng có chuyện gì. Nhưng nàng đã đáp ứng ta, sẽ cùng nhau thi vào Nội viện. Kỳ thực, Truyền Linh Tháp thì đã sao? Tương lại mọi người đều sẽ phải tốt nghiệp, bất luận ở nơi nào, chỉ cần chúng ta nhớ kỹ tình bạn của chính mình, nhớ kỹ quá trình chúng ta đã từng cùng nhau trưởng thành, là đủ rồi! Hiện tại Hồn Đạo Khoa Học Kỹ Thuật phát triển như vậy, vô luận là ở nơi đâu, mọi người đều có thể dễ dàng gặp lại. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ cùng nàng ấy tâm sự nhiều hơn, khuyên nhủ nàng."

"Vậy thì tốt!" Diệp Tinh Lan gật gật đầu, "Ngươi thì sao? Tương lai ngươi có dự định gì? Vẫn sẽ ở lại Sử Lai Khắc sao?"

Chương 609: Ở bên nàng, chậm rãi cùng nhau già đi

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Đường Vũ Lân lắc đầu một cái, "Hẳn là sẽ không đâu. Sau này ta sẽ tòng quân, đây là ý định ta đã ấp ủ từ lâu. Đợi sau khi tốt nghiệp Nội viện sẽ thực hiện."

"Tòng quân?" Diệp Tinh Lan kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, "Ta có nghe Lạp Trí nhắc tới, nhưng không ngờ lại là sự thật. Lẽ nào tòng quân tốt hơn ở lại học viện tu luyện sao?"

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, "Đây là chí hướng của ta, cuối cùng ta sẽ phải thực hiện. Cũng như mục tiêu của Cổ Nguyệt là trở thành người của Truyền Linh Tháp vậy. Chúng ta đều có ước mơ của riêng mình. Ngươi thì sao? Ngươi sẽ ở lại học viện chứ?"

Diệp Tinh Lan gật đầu, "Ta không thích thế giới bên ngoài ngươi lừa ta gạt, học viện là nơi thích hợp với ta nhất. Lạp Trí cũng vậy, cậu ấy nói sẽ cùng ta ở lại học viện." Nói tới đây, ánh mắt của nàng không khỏi nhu hòa đi mấy phần.

"Rất tốt! Ngẫm lại, không biết 10 năm nữa, chúng ta sẽ ra sao? Khi đó hồi tưởng lại lúc này, hẳn cũng là một chuyện vô cùng tuyệt vời."

Diệp Tinh Lan nở nụ cười, "Đúng vậy! Chắc chắn là như thế! Ngươi về đi, ta muốn tu luyện."

Rời khỏi phòng Diệp Tinh Lan, Đường Vũ Lân đang định trở về phòng của mình, nhưng đột nhiên nghĩ đến những gì Diệp Tinh Lan vừa nói, bước chân chợt ngừng lại ở trước cửa phòng Cổ Nguyệt.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Cửa hé, Cổ Nguyệt nhìn thấy hắn, liền mở cửa ra.

Đường Vũ Lân đi vào, có chút đắc ý nói: "Khối Đấu Khải thứ hai của ta đã hoàn thành. Khối tiếp theo hắn là của nàng đấy!"

Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười, "Không biết nữa, để xem Tinh Lan sắp xếp như thế nào đã. Dù sao bản thiết kế khối Đấu Khải thứ hai của mọi người ta đã sớm giao cho nàng ấy."

Đường Vũ Lân cũng không khách khí, ngồi xuống trên ghế, nhấc ly nước trên bàn lên uống mấy ngụm.

"Này! Đó là cái ly của ta!" Cổ Nguyệt có chút oán trách nhìn hắn.

"Ồ." Đường Vũ Lân đáp lại một tiếng, cười đùa, "Dù sao cũng đã uống rồi, nàng...rửa lại là được!" Nói xong, hắn uống sạch phần nước còn lại vào trong bụng.

Cổ Nguyệt có chút xấu hổ nhìn hắn, Đường Vũ Lân cười hì hì, "Ta rất thích ngắm dáng vẻ hiện tại của nàng. Đừng bày ra vẻ trong lòng mang theo cả thiên hạ nữa có được hay không? Chúng ta mới 15 tuổi thôi mà! Ta nhìn đã già lắm rồi, khoảng thời gian này, nàng nhìn qua còn già hơn cả ta, sắp có nếp nhăn rồi kìa!"

Cổ Nguyệt tức giận uốn cong eo, rút dép ném về phía Đường Vũ Lân, "Ngươi mới có nếp nhăn!"

Đường Vũ Lân đón lấy chiếc dép, cười híp mắt nói: "Trước đây ta từng nghe qua một bài hát, có câu, chuyện hạnh phúc nhất là được ở bên nàng, chậm rãi cùng nhau già đi. Cổ Nguyệt, nàng nói xem, sau này mình sẽ cùng nhau già đi sao?"

Cổ Nguyệt ngẩn ngơ, nhìn hắn, đột nhiên có chút nói không nên lời.

Đường Vũ Lân đứng lên, đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nhấc chân nàng lên, một lần nữa mang lại dép cho nàng.

Đứng thẳng người, hắn giơ tay xoa xoa ở trên đầu nàng, cười híp mắt nói: "Tóc của nàng rối hết cả rồi này!"

"Đồ xấu xa!" Cổ Nguyệt tức giận nhìn hắn chằm chằm.

"Ngủ ngon." Đường Vũ Lân lại vò vò đầu của nàng, nhưng từ đầu đến cuối Cổ Nguyệt cũng không hề trốn.

Hắn đi rồi, Cổ Nguyệt lại vẫn đứng im ở nơi đó, không hề chỉnh lại mái tóc của mình.

Mãi một lúc lâu sau, nàng đi tới nơi lúc trước Đường Vũ Lân ngồi, ngồi xuống, lấy ly nước của chính mình, lại rót đầy, uống một hơi cạn sạch.

"Chuyện hạnh phúc nhất, ở bên nhau, cùng nhau già đi?" Hơi nước lặng yên không một tiếng động, xuất hiện bên trong đôi mắt nàng.

Vòng thi đấu thứ nhất của Giải thi đấu Hồn Sư Thanh Niên Tinh Anh Cao Cấp Toàn Đại Lục mất trọn 3 ngày với kết thúc. Có nhà vui, có nhà buồn. Tinh La đế quốc chính thức thể hiện ra năng lực tổ chức tuyệt vời của mình. Tuy rằng Tinh La Thành người đông như mắc cửi, nhưng sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, không hề xuất hiện tình trạng hỗn loạn bởi vì giải đấu.

Sau khi vòng thứ nhất của đấu đơn kết thúc, sẽ tới vòng thứ nhất của đấu đôi, đấu đoàn đội, đấu Cơ Giáp nối đuôi nhau diễn ra.

So với thi đấu cá nhân, số lượng thành viên và đoàn đội của những phương thức này ít hơn nhiều. Theo sự sắp xếp của Ban Tổ chức, mỗi ngày chỉ có một hạng mục diễn ra. Đến lúc sau, khi nhân số tham dự giảm đi do bị đào thải, một ngày sẽ có thể thấy được nhiều phương thức thi đấu đa dạng hơn.

Sáng sớm, Đường Vũ Lân đã xuất hiện ở ngoài cửa phòng Cổ Nguyệt, tinh thần sảng khoái lai láng, gọi nàng cùng đi ăn điểm tâm.

So với mấy ngày trước, ngày hôm nay nụ cười trên mặt Cổ Nguyệt tươi tắn hơn thấy rõ, sự ủ dột tựa hồ đã biến mất, khí tức vui tươi của thiếu nữ một lần nữa xuất hiện.

Ăn sáng, ánh mắt Đường Vũ Lân không ngừng liếc trộm nàng.

"Ngươi nhìn cái gì vậy?" Cổ Nguyệt lườm hắn một cái.

Đường Vũ Lân cười nói: "Xem ra ngày hôm nay nàng có chút khác biệt nha! Có phải là hối hận vì không tham gia đấu đơn rồi không?"

Cổ Nguyệt hừ một tiếng, "Không tham gia đấu đơn là vì không muốn ngươi gặp phải ta! Gặp phải ta, làm sao ngươi còn có thể tranh đoạt hạng nhất được chứ."

"Tự tin như thế?" Đường Vũ Lân có chút không phục nói: "Làm sao nàng có thể xác định chắc chắn là ta đánh không lại nàng?"

Cổ Nguyệt thản nhiên đáp: "Thực lực."

"Không phục! Ngày nào đó chúng ta luận bàn một trận." Đường Vũ Lân cười nói.

Cổ Nguyệt bĩu môi khinh thường, khóe miệng lại lộ ra ý cười.

Lúc này, các đồng đội của hắn cũng đã lần lượt tới phòng ăn. Diệp Tinh Lan ngồi xuống bên cạnh Cổ Nguyệt. Thời điểm nàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Cổ Nguyệt, trong mắt không khỏi mang theo thâm ý liếc nhìn Đường Vũ Lân một chút, trên mặt cũng nở một nụ cười.

"Ngày hôm nay thi đấu đôi, mọi người phải cẩn thận nhé! Ngày hôm trước ta đã gặp phải một đối thủ cấp độ Hồn Vương. Thực lực tổng hợp của Hồn Sư Tinh La đế quốc bên này so với ta tưởng tượng còn cao hơn."

Tạ Giải tràn đầy tự tin nói: "Cao hơn cũng vô dụng, thi đấu đôi, mục tiêu của chúng ta chính là quán quân."

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn một cái, "Câm miệng!"

Tạ Giải có chút lúng túng nói: "Ta nói không sai mà? Lẽ nào mục tiêu của chúng ta không phải quán quân sao?"

Nguyên Ân nói: "Coi như là vậy, lời này ngươi cũng không có tư cách nói. Người yếu thì không có tư cách khoe khoang."

Tạ Giải mặt đầy cạn lời, "Ta yếu chỗ nào hả?"

Nguyên Ân Dạ Huy đáp: "Ngươi đánh thắng được ai?"

Tạ Giải không chút do dự chỉ về Từ Lạp Trí, "Lạp Trí đấy! Lạp Trí khẳng định là đánh không lại ta, phỏng chừng Tiểu Ngôn cũng đánh không lại được ta."

"Mặt ngươi có thể bớt dày hơn một chút được không? Đem so với Phụ Trợ Hệ Hồn Sư và Khống Chế Hệ Hồn Sư!" Nguyên Ân Dạ Huy thật sự muốn tung một tát đánh hắn văng ra ngoài.

Tạ Giải cười hì hì, "Một ngày nào đó, ta sẽ mạnh hơn nàng. Nói không chừng ngày hôm nay mọi người sẽ có thể gặp được đối thủ mạnh. Chỉ có giao chiến cùng đối thủ mạnh mẽ, mới có thể giúp thể hiện ra thực lực chân chính của mình!"

Nguyên Ân Dạ Huy cười lạnh một tiếng.

Đường Vũ Lân nói: "Cái miệng thối này của ngươi, từ bây giờ trở đi cũng đừng nên nói gì nữa!"

Tạ Giải nói: "Đội trưởng, ngươi cũng không giúp ta sao? Ngươi nhìn Nguyên Ân đi, nàng xem thường ta!"

Đường Vũ Lân tức giận: "Vậy ngươi hãy dùng thực lực chứng minh là nàng sai, nếu không thì đừng có mạnh mồm."

Thi đấu đôi, tám người bọn họ đều phải xuất chiến, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt một đôi, Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ, Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí.

Dù sao, bên trong bốn cặp đôi, đúng là không thể khẳng định được cặp đôi nào là mạnh nhất. Dù sao bình thường bọn họ rất ít khi tiến hành so đấu hai đối hai. Nhưng khi đó Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đã từng chiến thắng Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ, bởi vậy, về tổng thể mà xem, có lẽ cặp đôi bọn họ có thực lực tổng hợp mạnh nhất.

Tám người cùng ra khỏi khách sạn, hướng về nơi so tài thẳng tiến. Vũ Trường Không không đi cùng với bọn họ, mà đã sớm tới địa điểm thi đấu, sắp xếp khu vực quan sát dành riêng cho phái đoàn Sử Lai Khắc.

Trước đó bởi vì đấu đơn được tổ chức rải rác trong ba ngày, nên trên thực tế Vũ Trường Không chỉ xem mỗi một trận của Đường Vũ Lân mà thôi, những người khác thi đấu thế nào, hắn đều không quan tâm.

Ngày hôm nay đấu đôi, bốn cặp đôi học viên Sử Lai Khắc đều sẽ xuất chiến, làm lão sư dẫn đội, tự nhiên là phải quan tâm đến năng lực mà học sinh của mình thể hiện ra.

Học viên của Sử Lai Khắc học viện, đặc biệt là học viên ưu tú, sau khi tu vi đạt tới trình độ nhất định, đều sẽ có phương hướng phát triển bất đồng. Đến giai đoạn này, chuyện lão sư có khả năng làm, chính là tận lực giúp bọn họ bớt đi đường vòng, và cả chỉ dẫn một số kinh nghiệm, nhưng phần lớn những chuyện khác sẽ không tác động vào. Phát triển của cá nhân, dựa theo phương hướng thích hợp nhất phát triển, mới là phương thức để bồi dưỡng được Hồn Sư, Đấu Khải Sư ưu tú chân chính.

Bởi vậy, hiện tại Vũ Trường Không đã rất ít chỉ điểm bọn họ, đa phần đều là sau khi trải qua thực chiến, phát hiện chỗ thiếu sót, mới giúp bọn họ khắc phục mà thôi.

Tiến vào đường dẫn dành riêng cho tuyển thủ, Đường Vũ Lân và các bạn mình đi chung với nhau. Một màn chiến thắng đối thủ Hồn Vương kinh người ở ngày thi đấu thứ nhất, tuy rằng được không ít người tận mắt thấy, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, hơn nữa cũng đã qua mấy ngày, cũng không có khán giả hay là những tuyển thủ khác chú ý tới hắn.

Tuyển thủ có khu vực chờ thi đấu riêng biệt. Thời điểm bọn họ đến khu vực chờ, ngay cả một chỗ trống cũng không còn. Tám người không thể làm gì khác hơn là tìm một góc đứng lại, chờ đợi đến lượt mình thi đấu.

Đường Vũ Lân đứng ở nơi đó, hướng về phía các tuyển thủ xuất chiến ở khu trung đẳng nhìn lại. Yêu cầu tuổi tác của giải thi đấu là từ 20 tuổi trở xuống, phóng tầm mắt nhìn tới, tuyệt đại đa số tuyển thủ dự thi chí ít đều có dáng vẻ từ 18 tuổi trở lên. Có người hưng phấn nóng lòng muốn thử, có người căng thẳng nắm chặt hai tay, cũng có người ngồi tại chỗ, bình tĩnh thong dong nhắm mắt dưỡng thần.

Từ bề ngoài của bọn họ đại khái liền có thể cảm nhận được trình độ năng lực của tuyển thủ.

Chương 610: Nguyên Ân và Tạ Giải

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Diện tích nơi so tài cho thi đấu đôi, so với đấu đơn lớn hơn rất nhiều. Sân Vận động Tinh La có thể tổ chức 15 trận thi đấu diễn ra cùng một lúc.

Vì lẽ đó, thời điểm gọi số, bốc thăm, đều gọi cùng lúc 15 cặp. Sau đó bên trên Hồn Đạo Màn Ảnh chuyên dụng để phân nhóm, sẽ có danh sách chia cặp hiện ra.

Chuyện đầu tiên mỗi cặp đấu đi tới nơi này làm, đều là tìm kiếm vị trí của mình và đối thủ trên màn ảnh.

Cặp của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, có số báo dánh 116. Ba cặp khác đánh số từ 117 đến 119. Bốn cặp thi đấu bọn họ có số thứ tự liền kề nhau, dưới tình huống như thế, ở thời điểm rút thăm sẽ rất khó bị rút trúng nhau. Hiển nhiên là Tinh La đế quốc đã có "chăm sóc đặc biệt" đối với mấy người bọn họ.

Đối thủ của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt có số 69. Nhưng bọn họ cũng không phải là cặp đầu tiên trong nhóm xuất trận.

Thi đấu đã bắt đầu từ sáng sớm, cặp đấu đầu tiên của Sử Lai Khắc ra trận, thật bất ngờ chính là Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải.

"Đợi chúng ta khải hoàn trở về nhé!" Tạ Giải dùng sức siết chặt nắm đấm.

Nguyên Ân Dạ Huy tức giận đẩy hắn một cái, "Đi mau. Thắng rồi lại nói."

Nhìn dáng vẻ đầy bất đắc dĩ của Tạ Giải, tất cả mọi người không khỏi mỉm cười. Mọi người đều biết Tạ Giải yêu thích Nguyên Ân, nhưng đối với hắn, hiện tại Nguyên Ân vẫn không coi ra gì. Quan hệ của hai người vẫn luôn

duy trì ở một trạng thái vi diệu. Lần này chia cặp thi đấu đôi, không biết có phải là Vũ Trường Không cố ý hay không, mà lại đem bọn họ ráp chung một đội. Cường Công Hệ kết hợp với Mẫn Công Hệ, tuyệt đối không phải là lạ ở trong tranh tài hai đấu hai này.

Nguyên Ân Dạ Huy nhanh chân đi ở phía trước. Ngày hôm nay nàng vẫn đóng giả nam, Tạ Giải hùng hục theo ở phía sau.

"Nguyên Ân, một lát nữa chúng ta đánh như thế nào?" Tạ Giải có chút hưng phấn hỏi, vừa nghĩ tới có thể cùng Nguyên Ân sóng vai chiến đấu, hắn đã sớm nóng lòng muốn bắt đầu.

Nguyên Ân lườm hắn một cái, "Đừng có kéo chân sau của ta là được!"

Tạ Giải nhất thời giận dữ, "Ta yếu như vậy sao?"

"Ừ."

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã tiến vào bên trong sân thi đấu.

Bên trong Sân vận động Tinh La rộng rãi vô cùng, đem lại một chút cảm giác nhìn không thấy điểm cuối. Tiếng hoan hô của khán giả vang dội như sấm rền, dọa Tạ Giải nhảy dựng một cái.

Ở dưới sự dẫn đường của thành viên Ban Tổ chức, bọn họ tiến vào khu vực thi đấu mình rút thăm trúng. Đối thủ của bọn họ đã chờ sẵn ở trên đài thi đấu.

Cũng đồng dạng là một nam một nữ, dáng vẻ nhìn qua khoảng chừng gần 20 tuổi, rõ ràng là có phần thành thục hơn so với Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải.

"Trong qua trình thi đấu tuyệt đối không được cố tình hạ sát đối thủ. Không được sử dụng Cơ Giáp. Sau khi một bên chịu thua, bên còn lại không được tiếp tục công kích. Khi ta phán định kết quả thắng thua, sẽ ngưng hẳn thi đấu." Trọng tài tuyên bố quy tắc thi đấu đơn giản. Không nghi ngờ chút nào, ở trong cuộc so tài này của Tinh La đế quốc, từ quy tắc mà nói, so với một số giải thi đấu Hồn Sư của Đấu La Đại Lục có phần rộng mở hơn. Như vậy sẽ có thể giúp Hồn Sư thoải mái phát huy năng lực của mình hơn. Nhưng ngược lại, độ nguy hiểm cũng sẽ tăng cao hơn.

Nguyên Ân Dạ Huy tiến về phía trước, Tạ Giải sóng vai đứng cùng nàng, nhìn về phía đối thủ.

Đối thủ của bọn họ tựa hồ là một đôi huynh muội, hai người dung mạo rất tương đồng, thuộc về hàng trung đẳng, khí tức trầm ngưng.

Nguyên Ân Dạ Huy không hề trao đổi gì với Tạ Giải. Tạ Giải thấp giọng nói ở bên tai nàng: "Đối thủ hẳn là rất am hiểu phối hợp, đợi một lát nữa ta và nàng cùng phối hợp."

Lần này, cuối cùng Nguyên Ân cũng coi như không hề phản bác hắn, chỉ khẽ gật đầu một cái rất nhẹ.

"Trận đấu bắt đầu!" Trọng tài tuyên bố một tiếng. Trận đấu đôi đầu tiên có tiểu đội Sử Lai Khắc tham gia, đã chính thức bắt đầu.

Bên phía cặp đôi đối thủ, thanh niên nhảy tới trước một bước, ánh sáng trên người lóe lên, bốn vòng Hồn Hoàn liền từ dưới chân bay lên, 2 vàng 2 tím, bốn vòng Hồn Hoàn thuộc dạng tiêu chuẩn. Cùng lúc đó, thân thể của hắn cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa. Vóc người nhìn qua vốn hết sức bình thường đột nhiên nở lớn, thoắt cái liền biến thành người khổng lồ thân cao quá 3 mét, bắp thịt toàn thân cuồn cuộn, có một bộ lông vàng mọc ra, toàn thân toát ra khí tức cường hãn.

Võ Hồn thuộc loài Gấu? Đây là Thiết Bối Hùng! Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy đều là học viên tài năng của Sử Lai Khắc, tất nhiên là ngay lập tức liền nhận dạng được chủng hoại Võ Hồn của đối phương.

Thiếu nữ phía sau Hồn Sư Thiết Bối Hùng cùng lúc đó cũng phóng thích Võ Hồn, 2 vàng, 2 tím, bốn cái Hồn Hoàn. Bộ lông màu vàng nhạt mọc ra, nhưng thân thể của nàng lại không hề lớn lên, trong khi đó hai con mắt lại phóng to thêm mấy lần, sau lưng có thêm một cái đuôi vô cùng dài. Điểm kỳ dị chính là, bốn cái Hồn Hoàn của nàng đều quay chung quanh cái đuôi.

Đây là Võ Hồn gì? Trong khoảng thời gian ngắn, Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy đều sững sờ, không thể phân biệt ra là Võ Hồn gì?

Hồn Sư Thiết Bối Hùng ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, Hồn Hoàn thứ nhất sáng lên. Bộ lông trên người lập tức có thêm sắc kim loại bao trùm,

phía sau lưng gồ lên, nhanh chân vọt về phía Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải.

Tạ Giải lướt người tới, lập tức xuất hiện phía trước. Tốc độ của hắn nhìn qua không phải đặc biệt nhanh, nhưng cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác hư hư ảo ảo.

Rất tự nhiên vẽ ra một đường vòng cung, Tạ Giải đã vòng tới mặt bên của Hồn Sư Thiết Bối Hùng nọ.

Đúng lúc này, trong miệng vị nữ Hồn Sư đuôi dài đột nhiên có một tiếng cười duyên vang lên. Tạ Giải chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, chân hắn bỗng khựng lại một thoáng.

Hồn Sư Thiết Bối Hùng và Hồn Sư đuôi dài hiển nhiên là phối hợp vô cùng ăn ý. Thân hình hắn lóe lên, đột nhiên gia tốc, một tốc độ nhanh chóng hoàn toàn không phù hợp với vóc người của hắn, đánh về phía Tạ Giải vừa mới tới bên người mình cách đó không xa.

Sự biến hóa này cực kỳ đột ngột. Không thể nghi ngờ, Hồn Sư đuôi dài là một vị Khống Chế Hệ Chiến Hồn Sư. Tuy rằng Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã nhanh chân chạy về phía này, nhưng dù là khoảng cách hay thời gian, hiển nhiên đều không kịp cứu viện Tạ Giải.

Mà nhìn dáng dấp của nàng, dường như cũng không có lấy nửa điểm ý tứ muốn cứu viện, Không Khí Pháo cũng không hề được hóng thích.

Thân hình Tạ Giải khựng lại, dưới chân lảo đảo, Hồn Sư Thiết Bối Hùng đã đến rất gần hắn. Gã chùn người xuống, lập tức đâm thẳng về phía Tạ Giải. Có thể thấy được rõ ràng, trong nháy mắt ngay khi hắn húc tới, phần cơ bắp nơi bả vai cuồn cuộn gồ lên chẳng khác nào nham thạch.

Va vào rồi! Mắt thấy, thân ảnh hai người đập vào nhau.

Nhưng ngay lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện. Tạ Giải bị Hồn Sư Thiết Bối Hùng va vào, cả người lại cứ như là không xương, nhẹ nhàng bị húc bay lên, mặt mày tỉnh bơ như hoan nghênh đối thủ.

Cho tới giờ khắc này, bốn cái Hồn Hoàn mới từ dưới chân hắn bay lên. Quang Long Chủy nắm trong tay. Gương mặt trước sau luôn mang theo

một nụ cười, chẳng biết từ lúc nào đã dần biến thành lạnh lẽo.

Thời điểm Hồn Sư Thiết Bối Hùng nhìn thấy ánh mắt hắn, trong lòng bỗng có một loại dự cảm chẳng lành dâng lên.

Tạ Giải bị húc văng lên, chỉ một cái lắc người, đã vòng sang mặt bên, đầy uyển chuyển quỷ mị, trở tay dùng Quang Long Chủy đâm vào dưới nách Hồn Sư Thiết Bối Hùng.

Một chiêu này nhìn như đơn giản nhưng tốc độ nhanh vô cùng, chẳng khác nào nước chảy mây trôi vậy. Ngay khi Quang Long Chủy đâm tới, ánh sáng đột nhiên áp súc vào bên trong, mặt ngoài chủy thủ hoàn toàn biến thành màu vàng sậm. Không có tiếng xé gió, cũng không có nửa điểm hồn lực tiết ra ngoài, thậm chí còn không sử dụng Hồn kỹ.

Nhưng chỉ là một cái động tác đơn giản như thế, lại khiến cho đối thủ luống cuống tay chân.

Phản ứng của Hồn Sư Thiết Bối Hùng cũng rất nhanh, trong lúc đầu óc vẫn còn kinh hoàng, thân thể nghiêng đi, khuỷu tay phải mạnh mẽ đánh xuống phía dưới, đập về phía Quang Long Chủy của Tạ Giải.

Đặc điểm chính của Võ Hồn Thiết Bối Hùng là thân cứng như sắt, bất kỳ chỗ nào trên người cũng đều là vũ khí.

Thấy cùi chỏ sắt đập xuống, đã sắp va chạm với Quang Long Chủy, nhưng con dao găm Tạ Giải đâm ra lại đột nhiên biến mất, bước tiến lại lóe lên, thân người cũng đã đến sau lưng Hồn Sư Thiết Bối Hùng.

Trong mắt Hồn Sư Thiết Bối Hùng lộ ra vẻ vui mừng thấy rõ. Thiết Bối không phải là nói cho vui! Chỗ có sức phòng ngự mạnh nhất của hắn nằm ngay phía sau lưng. Thân thể hắn đột nhiên giật lùi về sau, chỉ cần Tạ Giải ở phía sau hắn, nhất định sẽ bị va trúng. Thiết Bối có một đặc tính thiên phú, chính là Chấn Động. Mẫn Công Hệ Hồn Sư một khi bị Chấn Động đánh trúng, cơ bản là cuộc tranh tài này của hắn đã kết thúc tại đây.

Thế nhưng, lại không có bất kỳ cảm giác va chạm nào từ phía sau truyền đến, dưới sườn đau nhói. Cùi chỏ mới vừa đưa lên, dưới sườn liền truyền đến một cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cho Hồn Sư Thiết Bối Hùng giật nảy cả mình.

Chương 611: Nghệ thuật mẫn công

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Một cơn đau nhói mang theo cảm giác nóng rực trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, thân thể Hồn Sư Thiết Bối Hùng cứng đờ tại chỗ.

Ở trong mắt khán giả, hết thảy những gì vừa phát sinh đều được hoàn thành trong giây lát. Chỉ cần là những người tập trung ánh mắt vào trận đấu này, sẽ lập tức phát hiện, kỹ xảo cận chiến Tạ Giải vừa thể hiện ra có thể nói là đầy tính nghệ thuật.

Đầu tiên là bị đẩy văng ra như lông vũ, sau đó cả người nhanh chóng tránh né, công kích, thu hồi, đánh nhiễu, quay người, cứ như thể là một u linh thật thụ! Ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi khó mà tin nổi hoàn thành một loạt động tác.

Một cái chớp mắt tiếp theo, sau khi Quang Long Chủy đâm trúng dưới nách Hồn Sư Thiết Bối Hùng, hắn rút dao găm ra, nhảy lên, đâm về sau gáy đối phương.

Quang Long Chủy khẽ điểm nhẹ vào gáy, thân thể khổng lồ kia của Hồn Sư Thiết Bối Hùng lập tức "phịch" một tiếng, ngã nhào xuống đất. Trung khu thần kinh bị phong bế, hiệu quả tuyệt đối có thể nói là rõ ràng ngay tức khắc.

Lúc này Hồn Sư đuôi dài mới kịp phản ứng lại, đệ nhất Hồn kỹ lúc trước của nàng là quấy rầy tinh thần, một Hồn kỹ hệ khống chế có thuộc tính tinh thần. Dù không được tính là mạnh mẽ, nhưng phối hợp với anh trai, thông thường Hồn kỹ này của nàng đều đem lại hiệu quả tương đối khá. Nhưng thật không ngờ, toàn bộ quá trình Tạ Giải đều chỉ giả vờ bị ảnh hưởng mà thôi.

Tạ Giải cũng học Tử Cực Ma Đồng. Chỗ tốt lớn nhất của Tử Cực Ma Đồng chính là củng cố tinh thần lực. Vì lẽ đó, tuy rằng tinh thần bị quấy nhiễu, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục. Mà năng lực phản ứng của Mẫn Công Hệ Hồn Sư xưa nay đều là không thể nghi ngờ.

Trong không khí có một tiếng nổ đùng vang lên. Thậm chí Nguyên Ân cũng không hề biến thân, Hồn kỹ thứ hai Không Khí Pháo bắn vào trong hư không, nhằm thẳng về phía Hồn Sư đuôi dài đánh tới.

Hồn Sư đuôi dài vẫy đuôi một cái, một vầng sáng tỏa ra, nỗ lực chống lại Không Khí Pháo.

Nhưng mà, sự khống chế của Nguyên Ân đối với Không Khí Pháo há lại có thể ngăn cản dễ như vậy? Không Khí Pháo nhìn qua chỉ to bằng nắm tay, nhưng bùng nổ ra uy năng như Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Trong tiếng nổ vang rền, vị Khống Chế Hệ Hồn Sư này liền bị bắn văng ra, trực tiếp ngất đi.

Cuộc tranh tài này, từ bắt đầu đến kết thúc, nói tuy chậm, trên thực tế chỉ khoảng bốn, năm lần hô hấp mà thôi.

Cùng là Tứ Hoàn, bốn vị tuyển thủ dự thi đều như nhau, nhưng kết quả lại khiến cho người ta khiếp sợ.

Trên khu vực Ban Tổ chức, phương diện Tinh La đế quốc, đã sớm có người quan tâm cuộc tranh tài này. Khán giả không biết nội tình Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải, nhưng Ban tổ chức lại rất rõ ràng.

"Bệ hạ, này hai học viên trẻ tuổi đến từ Sử Lai Khắc học viện này đúng là rất không tầm thường!" Một lão giả hướng về Hoàng Đế Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh thấp giọng nói.

Đái Thiên Linh khẽ vuốt cằm, "Nếu như so với học viên của Quái Vật học viện thì thế nào?"

Ông lão cau mày lại, "Nếu như là cùng lứa tuổi, e rằng rất khó nói."

Đái Thiên Linh liếc mắt nhìn ông ta. Với sự thấu hiểu của hắn đối với vị này, nếu nói như vậy cũng mang ý nghĩa không coi trọng phe mình. Ông lão nói: "Nhưng giải đấu này lấy giới hạn tuổi tác là 20 tuổi, chiến thắng

bọn họ không thành vấn đề. Chỉ là còn phải tiếp tục quan sát thêm xem khả năng của bọn họ thế nào. Từ trận đấu này có thể nhìn ra được, tên Mẫn Công Hệ Hồn Sư kia hẳn là chủ lực của tổ đội bọn họ. Tốc độ của hắn, lực bộc phát, và cả khả năng kiểm soát trận đấu, thậm chí là tinh thần lực đều rất không tầm thường. Nếu như độ tuổi do Sử Lai Khắc học viện báo danh không sai, 15 tuổi có thể đạt đến trình độ như vậy, đúng là thiên tài. Thế nhưng, ngoại trừ những thứ này ra, nếu như hắn thiếu hụt sức tấn công cường đại, vậy thì cũng không có gì khác với mọi người. Còn phải tiếp tục quan sát xem Võ Hồn của hắn còn có những năng lực nào khác hay không?"

Đái Thiên Linh khẽ mỉm cười, nói: "Lần này mời Sử Lai Khắc học viện tham dự giải thi đấu này, chính là muốn giải đấu trở nên thêm hấp dẫn. Nếu như cuối cùng người của chúng ta có khả năng chiến thắng được bọn họ, công tác tuyên truyền cần phải sớm được chuẩn bị. Dù sao, danh tiếng của Sử Lai Khắc học viện tại Đấu La Đại Lục thực sự là vô cùng lớn! Nếu như cuối cùng chúng ta không nắm chắc phần thắng, công tác tuyên truyền cần phải bị hạn chế, để tránh đả kích sự tự tin của thế hệ trẻ."

"Vâng."

Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy rời khỏi đài thi đấu. Vẻ mặt lạnh lùng khi thi đấu của Tạ Giải lúc trước nhất thời biến mất sạch sành sanh. Hắn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bộ dáng đầy vẻ đắc ý.

"Này này, nếu ngươi cứ đi kiểu vênh váo như thế, ta sẽ đánh ngươi đấy!" Nguyên Ân Dạ Huy bước nhanh vài bước, kéo giãn khoảng cách với cái tên này.

Tạ Giải cười hì hì, "Ta có lợi hại hay không? Nàng nói xem, ta có lợi hại hay không? Chỉ lướt qua lướt lại vài cái, đã chiến thắng đối thủ ngay lập tức."

"Câm miệng!"

"Lẽ nào ta không lợi hại sao? Có phải là nàng không nhìn rõ hay không, vừa rồi ta rất là oai phong đẹp trai đấy!"

Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên xoay người, tung một quyền đánh vào bụng Tạ Giải, nhấn chìm những lời tự biên tự diễn sắp tới của hắn nghẹn trong

cổ họng.

Sau đó nàng lập tức nhanh chân đi về phía khu vực chờ của tuyển thủ. Một nụ cười dịu thoáng hiện trên khuôn mặt, hắn thật sự đã trở nên mạnh mẽ.

Bên trong khu vực chờ có rất nhiều màn ảnh rộng, phát trực tiếp 15 trận đấu đang diễn ra.

Thời điểm Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy lần lượt quay trở lại, vẻ mặt của những tuyển thủ khác khi nhìn họ, đã trở nên hoàn toàn khác biệt.

Bên trong 15 trận của lượt rút thăm này, thời gian bọn họ giải quyết trận đấu là nhanh nhất. Kỹ xảo cận chiến siêu cường được Tạ Giải thể hiện ra tuyệt đối đem lại chấn động lớn.

Đặc biệt là, trong trận đấu vừa rồi, ngay cả một Hồn kỹ hắn cũng chưa từng sử dụng, đã giải quyết được một gã Cường Công Hệ Chiến Hồn Sư có tu vi tương đương. Người tinh tường đều nhìn ra được, tuy rằng cái gã Hồn Sư Thiết Bối Hùng kia cũng chưa thể phát huy được hết thực lực bản thân, nhưng cũng phải thừa nhận, kỹ xảo chiến đấu cận thân của Tạ Giải, riêng bản thân nó cũng đã không kém gì Hồn kỹ.

Đường Vũ Lân đưa tay ra, đập tay chúc mừng cùng Tạ Giải, nhưng không nói ra những lời có cánh. Nghiêm mặt, tỏ vẻ nghiêm trang.

Đường Vũ Lân liếc mắt nhìn thẻ rút thăm thi đấu. Vòng kế tiếp, hắn và Cổ Nguyệt cũng sắp ra trận.

Hắn dùng vai huých nhẹ Cổ Nguyệt ở bên cạnh, "Ta rất là lo lắng, làm sao bây giờ đây? Nàng có lo lắng hay không?"

Khóe miệng Cổ Nguyệt co giật một cái, "Đừng nghịch."

Đường Vũ Lân nói: "Ta thật sự rất lo lắng mà! Lỡ như chúng ta gặp phải đối thủ đặc biệt lợi hại thì biết làm sao bây giờ?"

Vừa nói, hắn còn cố ý giả vờ bày ra một bộ dáng bồn chồn đầy sốt sắng.

Cổ Nguyệt lặng lẽ nhéo hắn một cái, "Ngươi có thể giữ chút phong độ đội trưởng có được hay không?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Vậy thì nàng có lo lắng hay không?"

Cổ Nguyệt thản nhiên nói: "Giỡn nữa là ta về phe đối phương đánh ngươi đấy. Ba đánh một."

"Híc, chuyện này không được! Quy tắc không cho phép. Nàng không thể đối xử với ta như vậy." Đường Vũ Lân thấp giọng kêu rên.

"Đội trưởng, ta không nhìn nổi nữa!" Hứa Tiểu Ngôn bĩu môi.

Nhạc Chính Vũ ở bên cạnh phụ hoạ, "Đúng vậy, xin ngươi nghiêm túc một chút."

Đường Vũ Lân cười hì hì, "Nói theo một ý nghĩa nào đó, không lâu sau có khả năng chúng ta sẽ gặp nhau đấy."

"Úi" Nhạc Chính Vũ giả vờ tức giận nói: "Ngươi đây là là uy hiếp. Ta sẽ đi mách với Vũ lão sư."

"Đi thôi."

Không giống với bầu không khí ung dung của bọn họ, biểu hiện siêu cường của Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy, cũng đã khiến rất nhiều người chung quanh chú ý tới đoàn đội của họ.

Nếu như đứng cùng nhau, thoạt nhìn Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải cũng không phải là thủ lĩnh của đoàn đội này. Như vậy, thực lực những người khác trong đội sẽ như thế nào đây?

Trong số đó, có mấy người cũng đã nhận ra Đường Vũ Lân. Rất nhanh, ở trong phạm vi nhỏ, chuyện Đường Vũ Lân đã từng chiến thắng Nhất Tự Đấu Khải Sư trong trận đấu đơn ngày thứ nhất cũng được truyền ra.

Thi đấu tiến hành rất nhanh. Đấu đôi diễn ra còn nhanh hơn so với đấu đơn. Thông thường chỉ cần vài lần va chạm liền lập tức phân định được thắng thua.

Thời điểm Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt ra trận cũng đã đến.

Hai người sóng vai mà đi, cùng nhau tiến vào khu vực so tài. Cảm nhận được bầu không khí nhiệt liệt trong sân, Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt nói: "Bầu không khí ở Tinh La đế quốc bên này thật tốt, so với bên phía chúng ta có vẻ quy củ và bài bản hơn. Có lúc, chiến đấu cũng cần có cảm xúc mãnh liệt."

"Ừm."

"Một lát nữa ta sẽ chủ động xông lên trước, nàng ở phía sau hỗ trợ cho ta. Nếu ta không xong, sẽ tới phiên nàng." Đường Vũ Lân hướng về Cổ Nguyệt cười cười.

Chương 612: Hai đấu hai

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Cổ Nguyệt liếc hắn một cái, "Làm gì?"

Đường Vũ Lân cười nói: "Sợ nàng bị stress nha! Lỡ như để nàng mệt mỏi, tâm tình lại không tốt thì sao bây giờ? Tâm tình không tốt sẽ mau già! Tuy rằng sau này chúng ta sẽ cùng nhau già đi, nhưng già chậm một chút sẽ tốt hơn."

"Ngươi mới già!" Cổ Nguyệt không kìm được cười khẽ, ánh mắt khi nhìn hắn lại thêm một phần ấm áp.

Leo lên đài thi đấu, đối thủ của bọn họ cũng đã có mặt.

Mạnh Tiêu Nhiên hai tay khoanh trước ngực, ngoẹo cổ, nhìn đối thủ tiến lên đài thi đấu, trong lòng có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có chút khinh bỉ.

Nhìn qua gương mặt non nớt của đối phương, có thể nói là cách 20 tuổi rất xa. Trước 20 tuổi, thêm một năm tu luyện, khả năng của Hồn Sư sẽ có giãn cách khá lớn. Nhỏ tuổi như thế đến dự thi cũng không ít, nhưng đa phần là vì muốn học hỏi, chuẩn bị cho những lần dự thi sắp tới mà thôi. Năm đó, hắn cũng từng làm như vậy, ngày hôm nay đối mặt với đối thủ thế này, hắn vừa cảm thấy khinh bỉ, vừa cảm thấy vui mừng.

"Một phút giải quyết bọn họ! À không, không, nửa phút là đủ!" Mạnh Tiêu Nhiên nói với đồng đội của mình.

Điệp Nhi lườm một cái, "Ngươi thật là tự cao tự đại, làm sao ngươi biết thực lực của người ta không mạnh?"

Mạnh Tiêu Nhiên nhún nhún vai, "Chuyện này còn phải hỏi sao? Ngươi xem tuổi tác của bọn họ mà xem! Cùng lắm cũng chỉ mới 16, 17 tuổi. Chúng ta đã sắp 20 tuổi rồi đấy! Từ phương diện nào đó, chúng ta không có lý do để thua."

"Cậu bé kia thật là đẹp trai quá đi!" Điệp Nhi đưa tay lên đôi má mình, nhìn cậu bé vóc người cao ráo, tướng mạo anh tuấn, lại còn có một đôi mắt trong suốt, cảm xúc không nhịn được có chút dâng trào.

"Này này, xem lại trọng tâm đi! Ngươi có thể đừng mê trai như vậy được không?" Mạnh Tiêu Nhiên tức giận xoay ngang người, che chắn tầm mắt của Điệp Nhi.

"Ngươi tránh ra!" Điệp Nhi bay lên tung một cước, đạp đồng đội mình sang một bên, "Ta mặc kệ, đợi một lát nữa đánh câu giờ một chút! Thật sự thật đẹp trai quá đi! Ở trên người cậu ấy ta không thấy được một chút khuyết điểm nào. Gương mặt rạng rỡ như áng nắng xuân, đẹp trai, cao to. Nếu như thực lực mạnh một chút, quả thực chính là bạch mã hoàng tử!"

"Mê trai!" Mạnh Tiêu Nhiên tức giận, nhưng cũng không dám tiến lên ngăn cản tầm mắt của nàng. Cô gái này nếu như điên lên, chính là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Trọng tài đã lên đài, tuyên bố quy tắc thi đấu. Điệp Nhi dẫn đầu, đi đến giữa sân.

Đường Vũ Lân hơi kinh ngạc nhìn thiếu nữ đối thủ tiến tới gần. Ủa không phải là sắp thi đấu sao? Làm sao còn chưa bắt đầu mà đối thủ đã tiến tới rồi?

"Này, ngươi tên là gì?" Điệp Nhi ánh mắt sáng quắc nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, chỉ chỉ vào mũi của chính mình, "Ta?"

"Đúng vậy! Chính là ngươi. Tiểu đệ đệ tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi? Có bạn gái hay chưa?" Điệp Nhi mặt đầy hưng phấn hỏi.

"Trở lại vị trí của ngươi đi, trận đấu đã sắp bắt đầu rồi. Đây là giải thi đấu toàn đại lục, không phải là đại hội xem mắt." Trọng tài không chút khách khí trách cứ.

"Được rồi, được rồi, biết rồi! Soái ca, ngươi tên gì? Mau nhanh nói cho ta biết." Điệp Nhi tiếp tục truy hỏi.

"Đánh thắng ta mới nói cho ngươi." Đường Vũ Lân cười híp mắt đáp.

"Ôi, ngươi cười lên thật là đẹp trai quá đi!"

Trọng tài: "..., mau trở lại vị trí, nếu không sẽ phán định các ngươi từ bỏ thi đấu."

Mạnh Tiêu Nhiên thực sự là không nhìn nổi, nhanh chóng chạy tới, kéo lấy Điệp Nhi chạy ngược về.

Đường Vũ Lân cũng buồn cười trong lòng, đối thủ như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Hắn không nhịn được quay đầu mỉm cười nói với Cổ Nguyệt: "Nhìn thấy chưa, đối thủ của chúng ta rất có ánh mắt thưởng thức cái đẹp."

Cổ Nguyệt thản nhiên nói: "Cho ngươi một phút! Giải quyết không được đối thủ ta sẽ lập tức ra tay. Không được phép nói với cô ta tên của ngươi."

"Vâng, xin tuân lệnh đại ca!" Đường Vũ Lân cười nói.

Mạnh Tiêu Nhiên thật vất vả mới kéo được Điệp Nhi trở về vị trí của bọn họ. Trọng tài không chút do dự gào to một tiếng, "Trận đấu bắt đầu!"

Vừa nghe được câu này, Mạnh Tiêu Nhiên ngay lập tức liền vọt lên phía trước. Hắn thật sự có chút không đỡ nổi Điệp Nhi, tốc chiến tốc thắng vậy!

Tốc độ của hắn rất nhanh, ngay khi đang lao lên, sau lưng hắn liền mọc ra một đôi cánh. Đôi cánh này nhìn qua không lớn, tựa hồ cũng không có năng lực phi hành cường đại cho lắm. Nhưng sau khi nhảy lên, cánh mở ra, mang theo thân thể của hắn lướt tới cũng không thành vấn đề.

Hai vàng hai tím, 4 cái Hồn Hoàn. Khi Võ Hồn được phóng thích, màu lông trên cánh hắn cũng nhanh chóng biến ra đủ loại màu sắc.

Kê Cảnh! Đây chính là Võ Hồn của hắn.

Một loại Võ Hồn Mẫn Công Hệ vô cùng đặc thù. Điểm đặc thù chính là ở chỗ, sự công kích của hắn đến từ chính những cọng lông vũ đủ màu này. Hơn nữa, những cọng lông vũ có màu sắc khác nhau, sẽ đem lại tác dụng không giống nhau.

Bốn cái Hồn Hoàn, màu sắc lông vũ trên người hắn cũng có 4 loại tương ứng, lần lượt là đỏ, xanh lam, vàng và xanh lá.

Hai tay duỗi ra một cái, hai mảnh lông vũ màu đỏ cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay. Hồn Hoàn màu vàng đầu tiên lóe sáng. Hai tay vung lên, hai cọng lông vũ bay thẳng về phương hướng Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt.

Lông vũ bay ở giữa không trung, nhanh chóng hóa thành một con gà lửa. Đôi cánh giang ra, mang theo tiếng rít, trong nháy mắt bay tới.

"Này này, đã nói ngươi đánh chậm một chút rồi mà!" Điệp Nhi bất mãn đuổi theo từ phía sau.

Có yêu cầu một phút của Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân cũng ngay lập tức xông lên. Hai cái Hoàng Kim Hồn Hoàn bay lên. Hồn Hoàn đầu tiên sáng lấp lánh. Hoàng Kim Long Thể!

Kim Long Lân bao trùm khắp toàn thân, Kim Long Trảo tay phải mở ra. Đối mặt với hai con gà lửa, căn bản hắn cũng không hề có ý tứ né tránh.

"Ồ, Hồn Hoàn màu hoàng kim, thật là đẹp quá đi!" Điệp Nhi nhìn thấy hai cái Hồn Hoàn màu vàng rực trên người Đường Vũ Lân, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Mạnh Tiêu Nhiên cũng rùng mình trong lòng. Không nắm bắt được sự bí ẩn của đối thủ, luôn luôn là chỗ đáng sợ nhất trong chiến đấu. Hồn Hoàn màu hoàng kim, là cái gì?

Kim Long Trảo bỗng dưng biến lớn, ánh hoàng kim phun ra nuốt vào nơi đầu ngón tay. Hai con gà lửa lập tức bị nghiền nát thành mảnh vụn. Chân trái Đường Vũ Lân điểm nhẹ lên mặt đất, thân ảnh đã tiến sát rất gần.

Hai cái lông vũ màu xanh lam bay ra, cảm giác nóng rực lúc trước đã biến thành lạnh giá, hai mảnh lông vũ hóa thành hai con gà băng trên không

trung, mang theo khí tức lạnh lẽo, bay thẳng đến Đường Vũ Lân.

Thú vị, Băng Hỏa song thuộc tính? Không! Không phải nguyên tố khống chế, hắn là điểm đặc thù có liên quan tới Võ Hồn của hắn.

Kim Long Trảo thuận thế vung lên, gà băng vỡ nát. So với gà lửa lúc trước, gà băng có hình có chất, không chỉ là công kích thuộc tính, mà còn ẩn chứa công kích vật lý đa thuộc tính. So với gà lửa, lực công kích của nó mạnh hơn thấy rõ.

Nhìn Đường Vũ Lân thế như chẻ tre, lập tức đã sắp đến trước mặt mình, Mạnh Tiêu Nhiên không chút do dự ném hai chiếc lông vũ màu vàng xuống dưới đất.

Trên thực tế, số lượng và chủng loại màu sắc lông vũ trên đầu hắn, lần lượt tương ứng với chủng loại Hồn lực và Hồn kỹ của bản thân.

Nói cách khác, tổng lượng hồn lực có thể phóng thích mỗi loại Hồn kỹ bao nhiêu lần, sẽ có bấy nhiêu chiếc lông vũ. Số lượng lông vũ từng loại màu sắc, được hắn quyết định lúc phóng thích Võ Hồn.

Dù sao Võ Hồn này của hắn có tính ràng buộc nhất định, nhưng có thể thông qua thu hồi Võ Hồn để một lần nữa thay đổi số lượng và loại màu sắc lông vũ. Chỗ tốt chính là, tốc độ phóng thích Hồn kỹ so với Hồn Sư bình thường có phần nhanh hơn. Chỉ cần lông vũ vung lên, Hồn kỹ liền được thả ra ngoài.

Lúc này, mắt thấy Đường Vũ Lân sắp tới gần, hai tay hắn vẩy một cái xuống mặt đất, hai cái lông vũ màu vàng rơi xuống, tỏa sáng mãnh liệt.

Khiến Đường Vũ Lân có chút buồn cười chính là, lần này xuất hiện không phải là hai con gà bay, mà là hai con gà đất cao tới 2 mét. Từ trên xuống dưới màu vàng nâu, vừa xuất hiện liền giang rộng hai cánh đánh về phía Đường Vũ Lân.

Võ Hồn này của hắn cũng có chút thú vị! Bước tiến của Đường Vũ Lân đột nhiên tăng nhanh, thân hình lóe lên, đầy uyển chuyển quỷ mị lách qua giữa hai con gà đất.

Tốc độ gà đất không chậm, nhưng độ linh hoạt về tổng thể nào có thể sánh

với Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ của Đường Môn?

Trong lúc Mạnh Tiêu Nhiên còn đang giật nảy mình, Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân cũng đã đến trước mặt.

"Điệp Nhi!" Mạnh Tiêu Nhiên hú lên đầy kinh hãi.

"Soái ca, ta tới rồi đây!" Âm thanh Điệp Nhi vang lên, ngay sau đó, Đường Vũ Lân liền nghe được một làn gió thơm ngát phả vào mặt.

Cảm giác choáng váng, mờ mịt, khiến cho đầu óc hắn bỗng cảm thấy lâng lâng.

Độc!

Tổ hợp này của đối phương cũng thật là kỳ lạ.

Sau lưng Điệp Nhi cũng có thêm một đôi cánh, là một cặp cánh bướm màu phấn hồng đầy diễm lệ. Cánh bướm khẽ vỗ, đệ nhị Hồn Hoàn sáng ngời. Một làn sương mù màu hồng nhạt bao trùm lấy Đường Vũ Lân và Mạnh Tiêu Nhiên bên này.

Kỳ dị chính là, khi sương mù này rơi vào trên người Mạnh Tiêu Nhiên, sẽ tự mình phân tán ra, đầy xảo diệu không dính lên người của hắn.

"Ầm!" Một bóng người từ trong sương mù bay ngược ra, hai con gà đất vỡ vụn.

"Hả?" Điệp Nhi kinh ngạc thốt lên một tiếng, mắt thấy Mạnh Tiêu Nhiên bay ra hai mươi mấy mét rơi trên mặt đất, rõ ràng đã ngất xỉu.

Nàng tự cho rằng khói độc đã phóng thích rất nhanh, nhất định Đường Vũ Lân cũng sẽ bị quấy rầy! Làm sao ngay cả Hồn kỹ thứ tư Mạnh Tiêu Nhiên còn chưa kịp thi triển đã thất bại?

Thân thể Đường Vũ Lân, tuyệt đối có thể dùng từ “thiên phú dị bẩm” để hình dung. Trải qua hơn hai tháng rèn luyện giữa đại dương, tiềm năng của hắn đã được kích phát toàn diện, cường độ thân thể cực cao. Phương pháp bí mật của Bản Thể Tông có sự trợ giúp cực kỳ to lớn đối với thân thể hắn.

Chương 613: Nghiền ép

Biên soạn: Đức Uy - truyenfull.vn

- --

Khói độc này của Điệp Nhi cũng không được tính là đặc biệt mạnh, có đặc tính chủ yếu khiến người khác hôn mê. Tuy rằng Đường Vũ Lân chịu ảnh hưởng, nhưng tố chất thân thể mạnh mẽ lại áp chế độc tính này đến mức thấp nhất. Hắn trực tiếp xuất thủ, liền giải quyết được vấn đề.

"Graoo——" tiếng rồng ngâm vang lên, chân phải Đường Vũ Lân đột nhiên giẫm xuống đất. Từng đường văn tỏa ánh hoàng kim lan tràn, hóa thành từng con hoàng kim tiểu long phóng thẳng về phía Điệp Nhi.

"Ôi chao!" Điệp Nhi kinh ngạc thốt lên một tiếng, hai cánh đập mạnh, bay thẳng lên trên trời.

Nhưng ngay lúc này, tám con hoàng kim tiểu long đã tụ lại dưới thân nàng. Tám con rồng nhỏ xoay quanh, bơi lội, tạo thành một luồng sức hút từ mặt đất truyền đến.

Kim Long Hám Địa không chỉ có thể tạo xung động hướng lên trên, mà còn có thể tạo ra sức hút kéo thẳng đối thủ xuống dưới.

Lúc trước, Xích Long Đấu La đã từng dựa vào thủ đoạn này chuyên môn đối phó với những Hồn Sư phi hành. Tu luyện tới cực hạn, dù cho là Hồn Sư phi hành cả ngàn mét trên bầu trời, đều có thể bị cự long mạnh mẽ hút rơi xuống.

Tố chất cơ thể của Điệp Nhi hiển nhiên là không đủ để đối kháng lại Kim Long Hám Địa, cánh bướm chỉ vừa chống lại một thoáng, cả người đã lập tức từ trên không rơi xuống.

Vào lúc này, Hồn Hoàn thứ tư của nàng cũng sáng lên, thân thể mềm mại

vừa rơi vừa xoay tròn, đôi cánh bướm nở rộng gấp ba lần. Mặt ngoài cánh bướm không chỉ có lượng lớn khói độc tỏa ra, mà còn đem lại một cảm giác đầy sắc bén.

"Coong!" Móng vuốt của một con tiểu kim long đột nhiên chui vào bên trong đôi cánh bướm đang xoay tròn này.

Cánh bướm chém thẳng lên móng vuốt của tiểu kim long. Một lượng lớn đốm lửa bắn ra, thế nhưng, cánh bướm cũng vì thế mà ngừng lại, bị tiểu kim long trảo bắt được.

Chân phải Đường Vũ Lân một lần nữa giẫm xuống đất, chấn động to lớn khiến toàn bộ khói độc trong không khí bị thổi tan. Điệp Nhi cũng bị chấn động đến mức khí huyết hỗn loạn, toàn thân cứng ngắc.

"Trận đấu kết thúc, đội số 116 giành thắng lợi."

40 giây, đây là tổng thời gian của cuộc chiến này!

Kỳ thực Mạnh Tiêu Nhiên và Điệp Nhi cũng chưa hề phối hợp, bọn họ bất cẩn khinh địch! Nhưng sức phòng ngự mạnh mẽ của thân thể Đường Vũ Lân, cũng đã đem lại ấn tượng rất mãnh liệt đối với những người quan tâm đến trận đấu.

"Đại-ca, nhiệm vụ đã hoàn thành." Đường Vũ Lân cười hì hì trở lại bên cạnh Cổ Nguyệt.

Lúc này Điệp Nhi đã khôi lại phục như cũ. Nàng không hề trực tiếp rời khỏi sàn đấu, mà trái lại còn đi về phía đối thủ.

"Soái ca, tuy rằng chúng ta thua, nhưng có thể nói cho ta tên của ngươi được không! Ngươi thật là lợi hại mà! Thực sự là một chuẩn soái ca hoàn mỹ. Những trận đấu phía sau, ta làm fan của ngươi có được hay không?"

Đường Vũ Lân có chút sửng sốt, "Ngươi muốn làm cơm* cho ta ăn? Nhưng ăn biết bao nhiêu mới đủ no đây?"

** Fan hâm mộ = đồng âm với "cơm".*

Điệp Nhi ngẩn ngơ, Cổ Nguyệt lại không nhịn được cười, cười đến đau hết

cả bụng. Gợi ý nấu cơm cho một kẻ tham ăn, đây thực sự là...

Cuối cùng Điệp Nhi cũng không thể hỏi được tên của Đường Vũ Lân, đã bị Mạnh Tiêu Nhiên che mặt kéo xuống khỏi đài thi đấu. Trận vừa rồi, hắn vẫn cảm thấy chính mình rất ngốc, nhưng mà Điệp Nhi so với mình lại còn kỳ quặc hơn!

Lượt thi đấu đầu tiên của vòng đấu đôi, vận khí của nhóm học viên Sử Lai Khắc vẫn tính là không tệ. Những trận sau, Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, Nhạc Chính Vũ và Hứa Tiểu Ngôn cũng tương tự không gặp phải đối thủ mạnh mẽ cho lắm, thuận lợi thông qua, tiến vào vòng kế tiếp.

Khu vực Ban tổ chức.

"Tố chất của những học viên Sử Lai Khắc học viện này đúng là rất cao, thật không hổ là đệ nhất học viện của Đấu La Đại Lục. Số liệu phân tích những trận vừa rồi đã có kết quả chưa?" Đái Thiên Linh hỏi.

"Đã có rồi. Từ biểu hiện những trận đấu lúc trước của bọn họ, và biểu hiện của vòng đấu cá nhân mà xem, người mạnh nhất hắn chính là đội trưởng của bọn họ Đường Vũ Lân, cũng chính là cái tên tiểu tử đã gây chuyện ở nghi thức hoan nghênh." Ông lão bên cạnh cầm trong tay một bảng số liệu.

"Trận đấu đơn đầu tiên, hắn đánh bại Lăng Vô Tà. Tuy rằng Lăng Vô Tà không phải xuất thân từ Quái Vật học viện, nhưng cũng coi như là người tài trong lớp Hồn Sư thế hệ trẻ của chúng ta. Nhất Tự Đấu Khải Sư."

"Cái tên Đường Vũ Lân này còn đánh bại Nhất Tự Đấu Khải Sư?" Đái Thiên Linh đột nhiên cảm thấy có chút quái dị, ánh mắt của cô con gái hồ đồ vậy mà cũng tốt đấy chứ!

"Đúng thế. Ta đã xem kỹ video, kinh nghiệm thực chiến của cái tên Đường Vũ Lân này cực kỳ phong phú. Nhưng bởi vì tuổi hắn còn nhỏ, tu vi vẫn chưa tới, vì lẽ đó phương diện Đấu Khải có khiếm khuyết. Nhưng thời điểm đối mặt với Đấu Khải Sư, hắn áp chế Lăng Vô Tà đến mức căn bản không thể phát huy được ưu thế của Đấu Khải, đồng thời thể hiện ra lực bộc phát kéo dài. Căn cứ tình hình tổn hại của Đấu Khải Lăng Vô Tà mà xem, sức mạnh và lực công kích của Đường Vũ Lân đều vô cùng khủng bố, vượt xa Tứ hoàn Hồn Sư phổ thông. Tố chất thân thể của hắn hắn là rất đặc thù. Về phần Hoàng Kim Hồn Hoàn của hắn vẫn còn phải quan sát thêm.

Hiện tại còn chưa biết được rõ ràng ra sao, nhưng khẳng định không phải là Bách Vạn Niên Hồn Hoàn trong truyền thuyết."

Đái Thiên Linh mỉm cười nói: "Tiểu tử này thật thú vị. Sử Lai Khắc học viện quả nhiên là nơi chuyên xuất hiện những con quái vật. Quan sát hắn thi đấu thật kỹ."

Lần đầu tiên hắn cảm thấy, tựa hồ cô con gái hồ đồ của mình cũng có chút đạo lý. Thân là kẻ bề trên, hắn vẫn luôn có khát vọng có được những nhân tài. Tuy rằng Đường Vũ Lân là học viên của Sử Lai Khắc học viện, nhưng hắn chính là vua của một nước! Nếu như xác nhận tên tiểu tử này chính là nhân tài hạt nhân tương lai được Sử Lai Khắc học viện trọng điểm bồi dưỡng, như vậy...

"Đường Vũ Lân."

Vòng đấu đôi đầu tiên kết thúc, Đường Vũ Lân và các đồng đội rời khỏi nơi so tài. Mới vừa ra khỏi cửa, hắn liền nghe thấy một tiếng hô hoán.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đái Vân Nhi với một bộ thường phục đang trốn ở góc phòng, hướng về hắn dùng sức vẫy vẫy tay.

Đối với vị công chúa điện hạ này, hắn hiện tại không có ấn tượng gì hay ho. Đặc biệt là cái ngày kia ở tại buổi vũ hội, cô ta trực tiếp khiến cho mình trở thành trò cười của mọi người. Hiện tại tuy rằng còn chưa nhìn ra được gì, nhưng sau khi số lượng tuyển thủ giảm bớt, xác xuất những thành phần tinh anh của Tinh La đế quốc xem mình thành đối thủ, sẽ càng lúc càng lớn.

Bất quá, dù sao người ta cũng là công chúa, hắn cũng không tiện thất lễ. Hắn một mình tiến tới, những người khác đứng yên tại chỗ, hiếu kỳ nhìn Đường Vũ Lân và vị công chúa này.

Sắc mặt Cổ Nguyệt rất bình tĩnh, hai tay đút trong túi quần, cứ như vậy yên lặng quan sát bọn họ.

"Xin chào công chúa điện hạ. Có chuyện gì không?"

"Ta xem ngươi thi đấu, video thi đấu cá nhân cũng xem rồi. Ngươi không tệ à nha!" Đái Vân Nhi nở một nụ cười trong veo, nói với Đường Vũ Lân đang đi tới trước mặt mình.

Đường Vũ Lân có chút qua loa đáp: "Vẫn ổn."

Đái Vân Nhi cười nói: "Ngươi cần phải cố gắng lên nha. Nếu như ngươi thu được quán quân vòng đấu cá nhân, nói không chừng ta sẽ tuyển ngươi làm phò mã."

Đường Vũ Lân lườm một cái, "Xin lỗi công chúa điện hạ, ta là người của Đấu La Đại Lục, không có ý định sẽ ở lại chỗ này. Xin ngươi đừng có chọn ta. Ngươi không phải kiểu người mà ta yêu thích."

Đái Vân Nhi nghe thấy Đường Vũ Lân từ chối thẳng thừng như vậy, không khỏi ngẩn người.

Nàng vừa mới xem cặp Đường Vũ Lân thi đấu đôi xong, trước đó cũng vừa xem qua video thi đấu đơn của hắn, sinh ra hứng thú rất lớn đối với cậu thiếu niên này.

Từng nghe nói Sử Lai Khắc học viện là đệ nhất học viện của Đấu La Đại Lục, thời gian truyền thừa vượt quá 2 vạn năm. Rõ ràng Đường Vũ Lân cùng tuổi với mình, nhưng thể hiện ra thực lực vượt xa cùng thế hệ. Thậm chí ngay cả Nhất Tự Đấu Khải Sư đều bị hắn đánh bại, hơn nữa... vẻ bề ngoài của Đường Vũ Lân đúng là rất đẹp trai!! Vì vậy khiến cho Đái Vân Nhi thấy hưng phấn trong lòng, hứng thú bừng bừng chạy tới, muốn tìm hắn tâm sự. Thật không ngờ rằng, nàng lại bị phủ đầu bởi một chậu nước lạnh.

Từ nhỏ đến lớn, là cô con gái được sủng ái nhất của hoàng đế Tinh La đế quốc Đái Thiên Linh, nàng luôn được yêu thương chiều chuộng hết mực. Không chỉ riêng phụ thân sủng ái, các ca ca cũng đồng dạng xem nàng như hòn ngọc quý trên tay. Nàng muốn gì được đó, bất luận nhí nha nhí nhảnh gây rắc rối đến cỡ nào, luôn có các ca ca chống lưng cho nàng.

Xưa nay chưa từng có ai từ chối nàng như vậy! Ở trong mắt Đường Vũ Lân, nàng thật sự thấy được một tia phiền chán, thậm chí là có chút mất kiên nhẫn. Một bộ dáng vẻ chán ghét muốn ránh xa kia, khiến trái tim nàng đau nhói.

Bản thân nàng cũng không phải thật sự muốn tuyển Đường Vũ Lân làm phò mã, chỉ là do tính cách, theo thói quen đi trêu đùa hắn. Nhưng Đường

Vũ Lân trực tiếp từ chối lại khiến lòng tự ái của nàng bị đả kích rất lớn.

"Ngươi..." Đái Vân Nhi hai tay chống nạnh, căm tức lườm Đường Vũ Lân, trong đôi mắt xinh đẹp ẩn ẩn như có nước mắt chực trào.

"Công chúa điện hạ, nếu như không chuyện gì thì ta đi về nghỉ đây." Đường Vũ Lân không muốn có chút dính líu nào đến vị công chúa điện hạ này, hướng về nàng vẫy vẫy tay, xoay người rời đi.

Chương 614: Lệnh triệu tập Đường Môn

"Đường Vũ Lân, ngươi chờ đó cho ta!" Âm thanh phẫn nộ kêu to của Đái Vân Nhi truyền đến sau lưng.

Đường Vũ Lân quay lưng về phía nàng, hai tay mở ra làm bộ dáng không sao cả. Hắn đối Đái Vân Nhi không có ấn tượng tốt, là một người thích trêu đùa người khác, không phải là người hắn yêu thích. Hơn nữa, hắn không phải người của Tinh La Đế Quốc, ngươi muốn thế nào thì cùng ta có quan hệ gì.

Trừng mắt nhìn Đường Vũ Lân cùng đồng bọn rời đi, Đái Vân Nhi phẫn nộ, bộ ngực nhỏ không ngừng phập phồng.

"Ngươi đợi đấy, ngươi đợi đấy, ..." Đái Vân Nhi quay người bỏ chạy, thẳng bước tiến về hướng hoàng cung.

Nàng hôm nay là trộm đi ra ngoài nên bên cạnh không có tuỳ tùng. Nàng chạy một mạch vào trong hoàng cung, thẳng đến một toà cung điện.

"Tứ ca, tứ ca!" Dù chưa chạy đến trước cung điện, nàng đã kêu lên.

Cửa cung điện bật mở, một âm thanh cởi mở truyền đến: "Tiểu công chúa lại gặp rắc rối? Lần này là hoạ lớn hay nhỏ?". Một người từ cung điện đi ra, mặc một bộ trường sam màu xanh đơn giản, bộ dáng tuổi chừng hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, dáng người thon dài. Khuôn mặt mỉm cười thản nhiên, trong tay đang cầm một quyển sách, hiển nhiên vừa rồi là đang đọc.

"Tứ ca!" Đái Vân Nhi bổ nhào vào thanh niên trước mặt, nước mắt thoáng chốc đã chảy xuống.

Đái Nguyệt Viêm biến sắc, bộ dạng tươi cười lập tức biến mất, vội vàng mở hai tay ôm lấy muội muội. "Làm sao vậy tiểu công chúa, ai chọc ngươi không vui hả? Nhanh nói cho Tứ ca biết."

Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh có rất nhiều con trai, nhưng bầu không khí trong hoàng thất vô cùng tốt, đây cũng là yêu cầu của Tinh La Đế Quốc.

Từ rất nhiều năm trước kia, khi Tinh La Đế Quốc còn ở Đấu La Đại Lục đã từng có cổ huấn, nam nhân trong gia tộc nhất định phải cạnh tranh tàn khốc, thậm chí là sinh tử chiến, người cường đại nhất mới có thể thừa kế ngai vàng. Nhưng sau một đời gia tộc xảy ra vấn đề, quy củ này đã bị loại trừ, biến thành yêu cầu các nam nhân nhất định phải chung sống hoà bình, cạnh tranh công bằng. Nhưng như cũ, người ưu tú nhất mới được thừa kế ngai vàng.

Đái gia là một gia tộc rất cổ xưa, truyền thừa đến nay, gia học uyên nguyên (*).

Đái Nguyệt Viêm không nghi ngờ là người ưu tú nhất đời này của Đái gia. Hắn năm nay mười chín tuổi, văn thao võ lược không gì không giỏi, được Đái Thiên Linh yêu thích. Đợi hắn qua sinh nhật thứ hai mươi liền lập hắn làm Thái Tử, với tư cách là Hoàng Trữ.

Đái Nguyệt Viêm và Đái Vân Nhi là anh em ruột thịt cùng mẹ sinh ra, trong các huynh đệ, hắn là người sủng muội muội nhất, so với Đái Thiên Linh còn sủng hơn.

Cho nên, Đái Vân Nhi có chuyện gì liền sẽ tìm hắn đầu tiên.

Đái Vân Nhi tuy rằng rất tinh quái, nhưng cá tính lại phi thường hoạt bát cởi mở, bình thường rất ít khi thút thít nỉ non, cùng lắm là giải bộ uỷ khuất hoặc đáng thương, tranh thủ sự đồng tình của người khác.

Nhìn thấy muội muội rơi lệ, Đái Nguyệt Viêm liền có chút luống cuống tay chân.

Đái Vân Nhi cũng không nói chuyện, chính là nhào vào ngực ca ca khóc rống, không ngừng dậm chân.

"Đừng khóc, đừng khóc, Vân Nhi ngoan, nói cho ca ca rốt cục là có chuyện gì, ca ca giúp ngươi hả giận. Có phải ngươi đã làm sai điều gì, Phụ Hoàng trừng phạt ngươi đúng không?" Đái Nguyệt Viêm có chút không xác định hỏi nàng, bởi vì hắn biết rõ Phụ Hoàng đối với muội muội này rất cưng

chiều, cho tới bây giờ đều không chính thức trừng phạt nàng, nếu không tiểu công chúa cũng không dưỡng thành tính cách như bây giờ.
"Không phải Phụ Hoàng, Phụ Hoàng mới không nỡ trừng phạt ta. Là người xấu từ bên ngoài đến. Tứ ca, ngươi biết sứ đoàn đến từ Đấu La Đại Lục không? Trong sứ đoàn có người đặc biệt xấu đến từ học viện Sử Lai Khắc, nhất là tên Đường Vũ Lân ấy, hắn khi dễ ta." Đái Vân Nhi khóc lóc kể lể.

"Học viện Sử Lai Khắc?" Đái Nguyệt Viêm ánh mắt chợt động.

"Ân, chính là học viện Sử Lai Khắc. Ngày đó sứ đoàn vừa tới, lúc tổ chức tiệc tối, ta mời hắn khiêu vũ, bày ra thái độ hữu hảo. Hắn cố ý dẫm chân ta, ta đau quá."

"A, chính ngươi về sau nói, muốn chọn hắn làm phò mã, để cho hắn trở thành mục tiêu công kích. Chính là hắn?" Đái Nguyệt Viêm lập tức giật mình, tin tức của hắn nhanh nhạy thế nào, ngày đó hắn phải ra ngoài làm việc, không có ở đó, nhưng đã sớm nghe được sự tình.
"Đúng, chính là hắn. Ta không có thật chọn hắn làm phò mã, ta là cố ý nói thế. Nhưng ai mà biết, gia hoả này lại lợi hại như thế, còn tham gia tất cả hạng mục của Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư tinh anh đại lục chúng ta, lúc này mới thắng hai trân, đã kiêu ngạo như vậy. Hôm nay ta gặp hắn ở sân thi đấu, hắn nói với ta ta không xứng với hắn gì gì đó, còn nói chúng ta Tinh La Đế Quốc Hồn Sư đều không được, tuy rằng hắn mới có mười lăm tuổi, nhưng có thể quét ngang toàn bộ chúng ta. Thật là quá ghê gớm, đều làm ta tức chết. Tứ ca, ngươi phải thay ta hả giận!".

Đái Vân Nhi nói thêm mắm dặm muối, Đái Nguyệt Viêm nghe mà lông mày thẳng nhăn, hắn hiểu rất rõ muội muội này. Muội muội nói những lời này rất có thể chỉ có ba phần sự thực. Nhưng không thể nghi ngờ là Đường Vũ Lân thật sự đã đắc tội với nàng, nếu không nàng cũng không tức giận như vậy.
"Tứ ca, ta thề ta nói là sự thật, hắn thật sự ghét bỏ ta không xứng với hắn. Đúng là ta ngày đó trêu đùa hắn, nhưng hắn nói như vậy trước mặt nhiều người, ta ..., oa ..." Đái Vân Nhi lại lớn tiếng khóc.

Đái Nguyệt Viêm tin nàng thêm vài phần, hắn hiểu rất rõ muội muội này, nàng đã chịu thề, chứng tỏ những lời lúc nãy là sự thực.

"Hắn là người từ ngoài đến, muội muội ta làm sao lại không xứng với hắn?" Trong mắt Đái Nguyệt Viêm hiện lên một tia sát khí.

"Vân Nhi đừng khóc, ca ca thay ngươi hả giận. Chiến đội học viện Quái Vật hai đợt thi đấu đều là luân không. Bọn hắn không phải cũng dự thi sao? Chúng ta đường đường chính chính đánh bại bọn hắn, quét sạch thể diện của bọn hắn, báo thù cho ngươi".

Đường Vũ Lân không biết mình đắc tội với vị Công chúa Điện Hạ này thì về sau phải đối mặt với cái gì. Sau khi cùng đồng bạn trở lại khách sạn, hắn liền chuẩn bị minh tưởng.
Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư tinh anh đại lục làm thành Tinh La kín hết chỗ, số người quả thực quá đông, hắn cũng không muốn ra ngoài vào lúc này.

Đột nhiên ánh mắt chợt động, hắn theo bản năng từ trong lóng lấy ra một tấm huy chương.

Huy chương mặt ngoài tản ra một vầng sáng màu trắng nhu hoà, tiếp theo một bộ đồ án nổi lên, là một đồ án mũi tên.

Cái này là ...

Tín hiệu cầu viện của Đường Môn Đấu Hồn Đường!

Huy chương trong tay Đường Vũ Lân chính là huy chương của Đường Môn Đấu Hồn Đường, mỗi một Đấu giả Đấu Hồn Đường đều có. Hắn là Đấu giả Bạch cấp, huy chương cũng là màu trắng.

Mặt sau của huy chương có một cái nút, lúc gặp nguy hiểm, lập tức nhấn nút thì trong vòng trăm dặm, chỉ cần có người Đường Môn Đấu Hồn Đường liền lập tức đến cứu viện. Hướng mũi tiên chính là chỉ phương hướng.
Đường Vũ Lân không giám trì hoãn, nhanh chóng thay đổi trang phục Đường Môn Đấu Hồn Đường, trên mặt đeo một mặt nạ màu trắng, mũ trùm phủ đầu, nhanh nhẹn đi ra khỏi khách sạn, theo hướng mũi tên mà đi.

Từ khi nhận được huy chương Đường Môn Đấu Hồn Đường, đây là lần đầu tiên hắn nhận được tín hiệu cầu cứu, trong lòng thấy hết sức kì quái.

Đường Môn tại thành Tinh La hẳn là tổng bộ, tại phụ cận tổng bộ, làm sao có thể có thành viện Đấu Hồn Đường gặp nguy hiểm chứ?

Dựa theo hướng mũi tên, hắn cũng không đi phương tiện giao thông, tận khả năng tìm nơi yên lặng vắng người, duy trì tốc độ cao mà đi.

Tốc độ mũi tên lập loè càng lúc càng nhanh, điều này có nghĩa là khoảng cách đến chỗ cần cứu viện càng lúc càng gần. Sự tình liên quan đến an nguy của đồng môn, Đường Vũ Lân chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, bất chấp sự chú ý của mọi người, cố gắng bay nhanh mà không bị người thường nhìn thấy.
Mũi tên lập loè đến cực hạn, Đường Vũ Lân cũng dừng bước, nhưng nhìn công trình kiến trúc cao lớn trước mặt không khỏi sững sờ.

Đây là một toà nhà có kiến trúc như một toàn thành bình thường, tấm biển to lớn có hai chữ lớn, Đường Môn!

Tín hiệu cầu cứu là từ Đường Môn truyền đến hay sao? Sau đó, hắn rất nhanh liền nhìn thấy nhiều người có cùng trang phục giống mình, mang mặt nạ Đấu giả Đường Môn Đấu Hồn Đường bay nhanh mà đến, nhưng không có dừng lại, trực tiếp đi thẳng vào Đường Môn.

Đường Vũ Lân tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng cũng vội vàng theo đám người tập trung đi vào tổng bộ Đường Môn ở thành Tinh La.

Không nghĩ tới đây là phương thức đi vào tổng bộ Đường Môn, Đường Vũ Lân trong lòng không khỏi có chút cảm giác quái dị, nhưng cũng tràn ngập hiếu kì, vì cái gì ở đây lại có tín hiệu cứu viện?
Đi theo các Đấu giả tiến vào, Đường Vũ Lân không kịp quan sát tình huống nội bộ Đường Môn, chẳng qua là cảm thấy, quy mô của toà kiến trúc này có thể so sánh với Hoàng Cung, so với tổng bộ Đường Môn ở thành Sử Lai Khắc còn lớn hơn.

Rất nhanh hắn đi theo Đấu giả phía trước vào một cái sảnh.

Chỗ này đã có hai, ba mươi Đấu giả rồi. Mỗi người đều đội mũ chụp, mang mặt nạ. Đây là quy củ của Đấu Hồn Đường. Các Đấu giả cũng không biết rõ thân phận của nhau, đó là vì bảo vệ quyền riêng tư của mỗi Đấu giả.

Đứng ở trước nhất là một gã Đấu giả hai tay chắp sau lưng, mang mặt nạ màu đen, mũ chụp các loại thì giống với mọi người.

Nguồn gốc sâu xa

Chương 615: Nhiệm vụ Đấu Hồn Đường

"Tốt rồi, đã đủ nhân số". Tên Hắc cấp Đấu giả kia đưa tay phải ra, làm lộ tấm huy chương Hắc cấp, ở trên huy chương ấn một cái, không tiếp tục phóng thích tín hiệu.

Cái tín hiệu cầu viện là hắn phóng thích hay sao? Đường Vũ Lân trong nội tâm giật mình, đây không phải là tín hiệu cầu viện mà là tín hiệu tập hợp mới đúng.

Thì ra còn có thể dùng như vậy. Chính mình không hiểu rõ liền chạy đến.

Ở Tinh La Đại Lục, lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể của Đường Môn Đấu Hồn Đường, cảm giác có chút kì dị, cũng có chút chờ mong. Những người triệu tập bọn hắn muốn làm gì đây?

Thực tế, Đường Vũ Lân lúc ở thành Sử Lai Khắc chưa từng tập hợp như vậy, vì Đường Môn Hồn Đạo hệ thống đối với hắn làm ra xử lí đặc thù, che giấu tín hiệu huy chương của hắn. Bởi vì hắn là học viên của học viện Sử Lai Khắc, tiềm năng cực lớn, nên trước khi hắn tốt nghiệp Ngoại Viện học viện Sử Lai Khắc, trước khi trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư, thì không cho hắn tham dự bất kì nhiệm vụ nguy hiểm nào.

Nhưng hệ thống Đường Môn Đấu Hồn Đường ở thành Tinh La bên này là độc lập, có hoạt động triệu tập, Đường Vũ Lân trực tiếp nhận được tín hiệu. Cho nên mới có một màn trước mắt.

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đó. Vậy thì tham gia hoạt động thôi, dù sao mọi người đều có trang phục giống nhau, cũng không ai nhìn ra được mình là ai.

Hắc cấp Đấu giả trầm giọng nói: "Chúng ta thu được tin tức đáng tin cậy, tổ chức phản kháng Lục Khô Lâu đêm nay thừa dịp thành Tinh La có nhiều người liền tổ chức một hoạt động khủng bố. Chúng ta trước mắt đã do thám được địa điểm chúng muốn hành động, nhưng lại không biết hang ổ của

chúng ở chỗ nào, chỉ có thể đến trước tiến hành bố trí. Ta tự mình dẫn đội, các ngươi chuẩn bị chiến đấu."

"Tổ chức Lục Khô Lâu hung ác tàn bạo, vì để tránh có càng nhiều người dân bị thương tổn, đặc biệt cho phép các ngươi trực tiếp đánh gục đối phương. Bố trí nhiệm vụ trước, xác nhận thân phận."

Xác nhận thân phận? Xác nhận như thế nào? Đường Vũ Lân sững sờ. Nhưng rất nhanh hắn chứng kiến, các Đấu giả khác đều duỗi tay phải của mình, nâng huy chương Đấu giả trong lòng bàn tay.

Hắn cũng vội vàng đem tay phải của mình lên, lộ ra Bạch cấp Đấu giả huy chương.

Huy chương Hắc cấp Đấu giả so với huy chương của hắn lớn hơn rất nhiều, thoạt nhìn công năng cũng không giống nhau, một đạo màu đen phóng lên trời, nhanh chóng khuếch trương thành một mảng đen tối, được dẫn dắt, từng đạo hào quang từ hơi yếu từ huy chương của các vị Đấu giả bay lên, hoà nhập vào trong mảng đen. Lập tức những quang mang này như những vì sao sáng lên trong đêm.

Đường Vũ Lân thấy rõ ràng, trừ tên Hắc cấp Đấu giả, huy chương của những người khác sáng lên những màu sắc khác nhau. Trong đó có 4 hào quang màu tím, so với các hào quang khác mãnh liệt hơn một chút, còn có mười hai cái màu vàng, còn lại là màu trắng.

Trừ vị Hắc cấp Đấu giả kia, trong ba mươi vị Đấu giả, vậy mà có bốn vị Tử cấp Đấu giả, mười hai vị Hoàng cấp Đấu giả, còn lại là mười bốn vị Bạch cấp Đấu giả.

Dựa theo quy củ Đấu Hồn Đường, Hắc cấp Đấu giả ít nhất phải là Tam tự Đấu Khải Sư, Tử cấp Đấu giả là Nhị tự Đấu Khải Sư, Hoàng cấp Đấu giả là Nhất tự Đấu Khải Sư. Bạch cấp Đấu giả yêu cầu ít nhất tu vi tứ hoàn trở lên, có ít nhất một khối Đấu Khải trở lên, đồng thời phải có tiềm năng trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư trở lên mới có thể gia nhập Đấu Hồn Đường.

Nói cách khác, lúc này trong thính đường tập trung các đệ tử Đường Môn, tổng cộng có một vị Tam tự Đấu Khải Sư, bốn bị Nhị tự Đấu Khải Sư, mười hai vị Nhất tự Đấu Khải Sư.

Từ huy chương sáng lên lúc nãy, trong thời gian ngắn ngủi có thể tập hợp nhiều cường giả như vậy, nội tình của Đường Môn tại Tinh La Đế Quốc làm Đường Vũ Lân không khỏi âm thầm kinh hãi.
"Xuất phát, trên đường sẽ an bài phương án hành động." Hắc cấp Đấu giả vung tay lên, đẩy một cái cửa bên hông đi ra ngoài trước, những người khác không phát ra tiếng động gì, nối đuôi nhau đi theo sau.

Đi thang máy, chẳng biết đi tới nơi nào, Đường Vũ Lân chẳng qua cùng một chỗ đi theo những người khác, sau đó phân biệt lên ba chiếc Hồn Đạo ô tô.

Những Hồn Đạo ô tô này đều có chút đặc biệt, cửa sổ xe đã được xử lí, từ bên ngoài không nhìn thấy bên trong, nhưng bên trong lại có thể chứng kiến bên ngoài.

Trên xe của Đường Vũ Lân, có một vị Tử cấp Đấu giả, còn lại đều là Bạch cấp Đấu giả giống hắn.

Sau khi lên xe, Tử cấp Đấu giả chia cho mỗi người một cái bọc nhỏ, trầm giọng nói: "Đem máy truyền tin nhét vào lỗ tai, bảo trì liên lạc, trong bọc có đánh số tạm thời của các ngươi. Nhiệm vụ của các ngươi là chịu trách nhiệm phòng ngừa người của Lục Khô Lâu chạy trốn ở ngoại vi. Đồng thời tuỳ thời tiếp nhận mệnh lệnh. Trên địa đồ điện tử có phương vị mà các ngươi phụ trách, lúc cần trợ giúp, lập tức báo số của mình và tính huống gặp phải."
"Lần này tổ chức Lục Khô Lâu khởi xướng tập kích nhất định sẽ sử dụng Hồn Đạo Bom, cho nên sẽ có nguy hiểm nhất định. Mọi người nhất định phải cẩn thận, phát hiện Bom đầu tiên là phải báo cáo. Chúng ta có mấy thành viên chuyên môn chịu trách nhiệm dỡ bỏ Bom. Trừ phi tuyệt đối nắm chắc, nếu không không được manh động. Nghe rõ chưa?"

"Vâng!" Các vị Bạch cấp Đấu giả cùng đáp, Đường Vũ Lân do là lần đầu tiên tham gia hành động như vậy nên đáp chậm một nhịp.

Tử cấp Đấu giả ánh mắt rơi trên người hắn: "Bạch Tam, ngươi có vấn đề gì?"

Số tạm thời của Đường Vũ Lân là Bạch Tam.

"Không có" Đường Vũ Lân trả lời ngay.

Thanh âm của hắn rõ ràng non nớt hơn so với những người khác, nhưng Tử cấp Đấu giả cũng lơ đễnh, bởi vì Bạch cấp Đấu giả đều là người phi thường có tiềm lực phát triển, tuổi nhỏ một chút cũng là bình thường.
"Ngươi là lần đầu tiên tham gia hoạt động như thế này?" Tử cấp Đấu giả hỏi, hắn là Tử Nhất.

"Vâng". Đường Vũ Lân mặc dù xấu hổ, nhưng vẫn thừa nhận.

"Không cần khẩn trương, hành động bên trong về cơ bản đều do Hoàng cấp Đấu giả trở lên thực hiện, các ngươi chủ yếu chịu trách nhiệm bên ngoài. Làm tốt bổn sự của mình, mọi lúc đều phải cẩn thận, cẩn thận sẽ không có vấn đề gì. Nếu như gặp sự tình không thể khống chế, lấp tức cầu viện, đồng bạn gần ngươi nhất sẽ quay lại giúp ngươi".

"Vâng". Đường Vũ Lân vội đáp một tiếng. Hắn không có căng thẳng lắm, nhưng quả thực có chút hưng phấn.

Đối với tổ chức Lục Khô Lâu, hắn cũng căm thù đến tận xương tuỷ. Vừa mới đến Tinh La Đại Lục đã bị bọn chúng tập kích, hành động lần này nhằm vào bọn chúng, Đường Vũ Lân tự nhiên thấy kích động.
Xe đi vững vàng, Tử Nhất đã tiến hành một loạt bố trí, Đường Vũ Lân nhìn địa đồ điện tử trên cổ tay trông như là đồng hồ bình thường, lấy ra những thiết bị Hồn Đạo khí đơn giản, mang máy truyền tin, điều chỉnh âm thanh thật tốt.

"Đến rồi". Ba chiếc xe dừng lại trên một con đường nhỏ âm u, cửa xe trượt ra không hề có tiếng động, các vị Đấu giả nhao nhao xuống xe.

Đã có an bài, mọi người lập tức hành động, tính cả Hắc cấp Đấu giả, toàn bộ ba mươi mốt người nhanh chóng hoà vào cảnh vật xung quanh.

Lúc này mới là buổi chiều, mà Lục Khô Lâu đêm nay mới hành động.

Đường Vũ Lân dựa theo địa đồ điện tử đi đến địa điểm chỉ định, hắn quan sát bốn phía, tìm một nơi hẻo lánh trốn đi.

Thông qua quan sát cùng Tử Nhất giới thiệu, hắn biết rõ lần này mục tiêu mà Lục Khô Lâu tập kích là một nhà hát lớn. Đêm nay trong rạp hát có biểu diễn, có thể chứa mấy ngàn người. Tại nơi đông người như vậy tiến

hành tập kích khủng bố, hậu quả đương nhiên là cực lớn.
Nơi Đường Vũ Lân trông coi là bên cạnh tường. Tử Nhất thấy hắn lần đầu tiên tham gia nhiệm vụ nên cố ý an bài cho hắn một chỗ có thể nói là an toàn nhất. Nếu mọi chuyện thuận lợi, hắn ở chỗ này thậm chí sẽ không gặp địch nhân.

"Bạch Nhất vào chỗ!" Trong tai truyền đến thanh âm, Đường Vũ Lân cũng vội vàng báo cáo tính huống của mình, "Bạch Tam vào chỗ!".

Thông qua địa đồ điện tử có thể thấy được, đám Đấu giả Đường Môn Đấu Hồn Đường trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn toàn vào vị trí rồi. Tiếp theo là kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 616: Thất cấp định trang Hồn Đạo đạn pháo

Đường Vũ Lân cho tới bây giờ cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn, ngồi xuống trong góc tối, yên lặng vận chuyển Huyền Thiên Công, đồng thời cảm thụ được xung quanh hết thảy biến hoá rất nhỏ. Yên tĩnh chờ đến chạng vạng tối.

Căn cứ theo tin tức, Lục Khô Lâu hẳn đã sớm bố trí trong rạp hát, nhưng cuối cùng sẽ hành động như thế nào thì chưa thể biết được.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Thành Tinh La với tư cách là thủ đô của Tinh La Đế Quốc, vốn là thành thị lớn nhất, lúc chạng vạng tối, trên đường dòng người đã tấp nập, đèn đuốc sáng trưng. Đây chính là thời điểm náo nhiệt nhất.

Rạp hát Thiên Tinh là rạp hát quy mô trung đẳng, mỗi ngày diễn vài vở kịch, lấy kịch lịch sử làm chủ. Tinh La Đế Quốc có lịch sử lâu dài, chia làm hai giai đoạn lịch cũ và tân lịch. Lịch cũ là giai đoạn lịch sử lúc còn ở Đấu La Đại Lục, mà tân lịch là từ lúc di chuyển đến Tinh La Đại Lục đến nay.

Từ giờ đến lúc diễn kịch còn một khoảng thời gian, nhưng trong rạp hát đã bắt đầu các loại chuẩn bị.

Dưới mặt đất rạp hát Thiên Tinh có một cái giếng sâu, nắp giếng lặng yên không một tiếng động mở ra, sau đó từng bóng đen từ bên trong chui lên.

"Dựa theo kế hoạch mà hành động." Một âm thanh trầm thấp vang lên, từng đạo bóng đen không ngừng chui ra, sau đó nhanh chóng phân ra tứ tán.

Trong rạp hát, một gã trung niên mặc áo bành tô màu đen đang nhìn bản thảo trong tay, tướng mạo anh tuấn, lông mày khẽ nhướn, hai mắt híp đứng dậy.

"Tất cả Đấu giả chuẩn bị, địch đến. Địa điểm phát động, rạp hát dưới mặt đất. Hành động bắt đầu!".

Rạp hát Thiên Tinh nằm dưới mặt đất có kết cấu vô cùng phức tạp. Từng trụ bê tông chống đỡ toàn bộ rạp hát. Lúc này, từng đạo bóng đen lại không ngừng từ những cây trụ này xẹt qua, dính lên đó một đám Định trang Hồn Đạo Bom.

Cũng vào lúc này, một đám người mang theo mặt nạ từ trong bóng tối trượt xuống từ bốn phía.

Đường Vũ Lân cũng nghe được thanh âm từ tai nghe, hắn từ dưới mặt đất đứng lên, yên lặng chờ đợi.

Thật muốn vào trong đó tham chiến! Đáng tiếc thực lực của mình chưa đủ. Đường Vũ Lân có chút kích động, nhưng hắn vẫn lí giải được an bài của Đấu Hồn Đường. Sau khi có được Nhất tự Đấu Khải, Hồn Sư vô luận là sức chiến đấu hay năng lực sinh tồn, tính an toàn đương nhiên cũng tăng cao.

Sau một tiếng ra lệnh, tai nghe liền im lặng. Tiếp theo vẫn phải chờ đợi.

Trong rạp hát Thiên Tinh, khán giả bắt đầu vào chỗ. Hôm nay diễn một vở kịch nổi tiếng, là một trong các vở kịch được hoan nghênh nhất rạp hát, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo đại chiến Hắc Long Vương.

Sau khi tiến vào thời kì Tân lịch, thần tượng mà dân chúng sùng bái nhất, chính là vị đại năng Linh Băng Đấu La này, dùng sức một mình ngăn trở quân địch xâm chiếm, bảo trụ Tinh La Đế Quốc. Trên Tinh La Đại Lục, thanh danh của vị này lớn hơn nhiều so với Đấu La Đại Lục.

Trên đài đã bắt đầu một vài tiết mục nhỏ để hâm nóng sân khấu.

Nhưng bọn họ lại mờ mịt không biết, ở phía dưới kịch trường đang diễn ra một trận chém giết kịch liệt.

Trong tai nghe của Đường Vũ Lân không ngừng vang lên âm thanh.

"Đánh chết một người, dỡ bỏ một quả bom. Địch nhân không rõ số lượng."

"Đánh chết ba người, khu vực số bốn có 4 miếng bom, cầu hỗ trợ dỡ bỏ."

"Địch nhân đã phát hiện ra chúng ta, tăng tốc hành động, ta là Tử Nhất. Tất cả mọi người toàn lực ứng phó. Ưu tiên dỡ bỏ Bom."

"Làm rất tốt! Cẩn thận địch chó cùng rứt giậu."

"Được, cảm ơn Hoàng Lục."

"Bên phải khu vực số sáu bọc đánh."

...

Nghe những lời này, Đường Vũ Lân thật sự kích động, chiến đấu nhất định là vô cùng kịch liệt.

"Địch nhân bắt đầu đào tẩu, ưu tiên dỡ bỏ quả Bom. Bạch cấp Đấu giả bên ngoài, ta là Tử Nhất. Các ngươi chú ý phòng ngự, địch nhân đang chạy trốn. Một khi phát hiện, nếu đủ khả năng, giết chết không tha. Tuỳ thời báo cáo tình huống."
Đường Vũ Lân trong mắt chợt loé sáng, Hoàng Kim Long Thể nhanh chóng xuất ra, trên cánh tay phải, Kim Long Trảo mang theo kim mang bày ra. Đồng thời, từng điểm tinh quang lượn lờ, bao trùm cả cánh tay phải, vai phải. Hai khối Đấu Khải cũng hiện ra, nhanh chóng đem chính mình điều chỉnh đến trạng thái mạnh nhất.

Hắn vừa làm xong những việc này, đột nhiên "Vèo" một tiếng, một đạo hắc ảnh từ trong rạp hát chui lên đầu tường.

"Khốn khiếp, là người của Đường Môn Đấu Hồn Đường. Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo chuẩn bị phóng ra. Đem bọn họ chôn ở bên trong cho ta." Một âm thanh ngập tràn tức giân vang lên.

Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo?

Đường Vũ Lân biết rõ định trang Hồn Đạo pháo, đó là một trong các Hồn Đạo Khí vô cùng kinh khủng. Định trang Hồn Đạo pháo không ngừng tiến hoá theo thời đại phát triển, vô luận là tại Đấu La Đại Lục hay Tinh La Đại Lục, đều là vũ khí tuyệt đối hạn chế. Trừ quân đội, không cho phép bất luận

cá nhân, tổ chức nào có được.
Định trang Hồn Đạo pháo chế tác đắt đỏ, nhưng uy lực cực kì kinh người. Không nghĩ tới Lục Khô Lâu thậm chí có năng lực như vậy, đem một quả Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo vào trong thành Tinh La.

Một quả định trang Hồn Đạo pháo như vậy khi bạo tạc nổ tung, đừng nói là rạp hát, chỉ sợ mấy nghìn thước xung quanh đều biến thành một mảnh phế tích.

Đường Vũ Lân không biết chiến lược của Lục Khô Lâu là tập kích sóng nối sóng. Rạp hát Thiên Tinh chỉ là một bộ phận trong chỉnh thể công kích của bọn chúng thôi.

Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo muốn dẫn vào thành Tinh La vô cùng khó khăn, phải chia thành các linh kiện nhỏ, cần rất nhiều thời gian mới mang vào hết, sau đó mới tiến hành lắp ráp. Đồng thời còn phải lợi dụng các thiết bị che đậy, tránh việc bị phát hiện. Tổ chức Lục Khô Lâu có thể nói là dụng tâm lương khổ.
Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo này là chuẩn bị cho Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư tinh anh toàn đại lục, chính là lúc tiến hành thi đấu vòng tròn, khi tất cả các tinh anh đều dự thi, làm cho một đời thanh niên Tinh La Đế Quốc bị trọng thương. Cho nên mới không có trực tiếp sử dụng.

Mà lúc này, Đấu Hồn Đường đã phá huỷ kế hoạch tập kích lần này của bọn chúng, phần lớn thành viên của tổ chức Lục Khô Lâu bị đánh chết, với tư cách là thủ lĩnh dẫn đội, hắn cũng biết tổ chức đã bị Đường Môn Đấu Hồn Đường nhằm vào, kế hoạch tiếp theo khó mà thực hiện được. Vì vậy liền dứt khoát quyết định, trực tiếp dẫn động Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo.

Với uy lực của đạn pháo này, cho dù tên Hắc cấp Đấu giả vừa thể hiện thực lực cường đại kia có thể chạy trốn thì các Đấu giả khác nhất định sẽ được mai táng trong rạp hát.
Đường Môn luôn có quan hệ mật thiết với nhà nước Tinh La Đế Quốc. Nếu có thể làm suy yếu thực lực của Đường Môn, hành động lần này cũng không phải uổng công.

Lúc này, đã có nhiều hơn bốn thành viên của Lục Khô Lâu treo lên đầu tường. Người cầm đầu một thân trang phục màu xanh sẫm, trên tay hào quang lập loè, một quả đạn pháo cực lớn, dài hơn mười thước xuất hiện

trong tay hắn.

Đạn pháo vừa xuất hiện, Đường Vũ Lân cũng cảm thấy da đầu run lên.

Trên thân đạn pháo có các loại ma văn chằng chịt, tản ra khí tức âm trầm mịt mờ. Cảm giác kinh khủng làm Đường Vũ Lân thấy tuỳ lúc thì mình sẽ tan thành mây khói.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một định trang Hồn Đạo pháo thượng đẳng như thế.

Làm thế nào bây giờ?

Lúc này, trong ba người trên tường, người cầm đầu kia một thân Đấu Khải màu tím sậm, trên người bốc lên đủ bảy cái Hồn Hoàn, từ độ phức tạp của Đấu Khải có thể thấy đây chắc chắn là một Nhị tự Đấu Khải Sư.
Hắn đem định trang Hồn Đạo pháo trên vai, hai tên đồng bọn đã bắt đầu lắp đặt một bệ phóng trên đầu tường. Định trang Hồn Đạo pháo không phải tự nhiên phóng ra, vì lức phá hoại cực lớn, nếu muốn đảm bảo sinh mệnh của mình an toàn, chúng nhất định phải thông qua bệ phóng tiến hành.

Hiện tại xông lên? Đường Vũ Lân tự hỏi. Thực lực của mình căn bản không có khả năng ngăn cản bốn người này, người ta tất cả đều là Đấu Khải Sư đó. Còn có Nhị tự Đấu Khải Sư, hắn đi lên không khác gì dê vào miệng cọp.

Chương 617: Bên bờ sinh tử

Hắn không thể động, ngưng thần nín thở, cũng không có thông tri cho đồng bạn. Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần mình vừa mở miệng liền bại lộ. Bốn tên thành viên Lục Khô Lâu này nếu như chó cùng rứt giậu lập tức phóng đạn thì mọi chuyện đều xong rồi.

Đợi, hiện tại chỉ có thể đợi.

Mồ hôi trên trán đã xuất hiện dày đặc, Đường Vũ Lân lần đầu cảm giác được khoảng cách đến tử vong dĩ nhiên gần như thế.

Bốn tên thành viên Lục Khô Lâu kia vô cùng thuần thục bố trí bệ phóng, đặt bên trong là định trang Hồn Đạo pháo.

Lúc này, máy truyền tin trong tai Đường Vũ Lân vang lên, "Tất cả Bạch cấp Đấu giả báo cáo tình huống, bên trong đã dỡ bỏ hoàn toàn Bom, tất cả thành viên nhanh chóng truy kích địch nhân chạy trốn."

"Bạch Nhất, bình thường."

"Bạch Nhị, bình thường."

Từng tiếng báo cáo vang lên, nhưng Đường Vũ Lân cũng không có lên tiếng. Hai con ngươi chăm chú nhìn lên đầu tường. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ các phương án có thể thực hiện.

"Tốt rồi, chúng ta rút lui." Trên đầu tường Nhị tự Đấu Khải Sư triển khai hai cánh, vỗ mạnh một cái phóng lên trời. Ba người còn lại cũng nhanh chóng rời đi.

Trên bệ phóng, từng đạo quang văn bắt đầu sáng lên, rất rõ ràng là đang đếm giờ tiến hành tự phóng.

Dùng tốc độ của Đấu Khải Sư, chỉ cần mười giây là có thể thoát ra phạm vi

bạo tạc nổ tung. Nói cách khác, tối đa mười giây sau, định trang Hồn Đạo pháo liền bắn.

"Địch nhân ở bên này, ta là Bạch Tam. Có Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo, mọi người lập tức rút lui." Đường Vũ Lân hét lên một tiếng, thân thể chớp mắt nhảy lên, một cây Lam Ngân Thảo quăng ra ngoài, quấn quanh bệ phóng kia, toàn lực kéo.

Bây giờ hắn chỉ có một biện pháp, chính là thay đổi hướng định trang Hồn Đạo pháo phóng ra.

Lôi kéo! Không có động. Trên thân đạn pháo, quang văn bỗng nhiên mãnh liệt nở rộ.

Không tốt! Đường Vũ Lân trước tiên liền thấy không ổn, không hề nghi ngờ, sau khi tiến vào quá trình bắn, nếu xuất hiện bất cứ biến hoá nào, định trang Hồn Đạo pháo đều tự động nổ.

Thời gian tự bạo của định trang Hồn Đạo pháo là ba giây.

Nói cách khác, lúc này Đường Vũ Lân chỉ còn lại ba giây.

Ba giây, vô luận như thế nào cũng không kịp cho hắn chạy khỏi phạm vi bạo tạc nổ tung. Sau ba giây, nơi này mọi thứ đều hoá thành phế tích.

Thời khắc mấu chốt, đại não của Đường Vũ Lân lạnh như băng, chớp mắt tiến vào trạng thái tỉnh táo nhất. Hai con ngươi của hắn biến thành màu vàng kim, mãnh liệt kéo Lam Ngân Thảo một cái, trong chốc lát người đã ở trên đầu tường. Hai tay của hắn ôm cái bệ phóng kia, toàn lực đẩy mình lên không.

Bệ phóng vô cùng vững chắc, nhưng vách tường không có vững chắc như vậy. Dưới tác dụng toàn lực của Đường Vũ Lân, toàn vộ bệ phóng chứa Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo trực tiếp bị rút lên.

Không có dừng lại, lực lượng toàn thân chớp mắt tập trung toàn bộ trên cánh tay phải, Đấu Khải bắn ra hào quang sáng chói, cả người hắn xoay tròn cực nhanh trên đầu tường, cơ hồ là ngay sau giây đầu tiên khi định trang Hồn Đạo pháo bị quấy nhiễu thì cả bệ phóng bị ném lên không trung.

Trong nháy mắt tiếp theo, Đường Vũ Lân cũng nhảy lên thật cao. Hắn biết rõ lực lượng của mình tuy lớn, nhưng không thể so với sức nặng của định trang Hồn Đạo pháo cộng thêm bệ phóng được, căn bản không thể ném nó ra khỏi phạm vi bạo tạc nổ tung, do đó hắn cần phát lực lần thứ hai.
Nhảy người lên, một đạo kim sắc quang mang từ trên người hắn phóng xuất ra, chính là Kim Ngữ đã phát triển nhanh chóng. Ngay khi xuất hiện, Kim Ngữ lập tức nhập thân vào một cây Lam Ngân Thảo. Cây Lam Ngân Thảo đó đột nhiên phình to, hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Võ Hồn Đường Vũ Lân cũng đồng thời hoán đổi thành Lam Ngân Hoàng, hồn hoàn thứ tư toả sáng, Lam Ngân Bá Vương Biến!

Lam Ngân Thảo đồng thời bổ sung Lam Ngân Bá Vương Biến cùng sự tăng phúc của Kim Ngữ, trong chớp mắt trở nên như Giao Long bình thường, trên đầu tường dùng sức đẩy, thân thể Đường Vũ Lân lập tức bắn ra như đạn pháo.

Giây thứ hai đến rồi!

Tiếp theo trong nháy mắt, Đường Vũ Lân đã đuổi theo định trang Hồn Đạo pháo trong không trung. Lần bắn này đem cả người hắn bắn ra trên ba trăm mét.

Người ở trong không trung, hắn dùng toàn lực đẩy hai tay ra, một đầu rồng cực lớn màu vàng kim hiện lên, chính là Kim Long Kinh Thiên.
Lúc này Kim Long Kinh Thiên bộc phát không phải thuần tuý công kích, mà là toàn lực đẩy.

Lập tức, miếng Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo như sao băng phóng lên trời, trong nháy mắt vượt qua nghìn mét trên không trung, hơn nữa còn tiếp tục lên cao.

Đạn pháo cùng bệ phóng, hoàn toàn bị Kim Long Kinh Thiên biến thành màu vàng kim.

"Oanh ---" một tiếng, hào quang mỹ lệ nở rộ trong không trung, lực bạo tạc kinh khủng trong chớp mắt đốt cháy bầu trời, tựa như một pháo hoa cực lớn.

Cái pháo hoa kia có bảy sắc, lực bạo tạc làm cả không trung đều bị xé rách, giống như tồn tại một cái lỗ đen vậy.

Đường Vũ Lân mượn thế xông lên, người đang cách mặt đất ba trăm mét tiếp tục đuổi theo định trang Hồn Đạo pháo, nhưng khi bay đến chừng năm trăm mét thì bị đạn pháo đẩy ra.

Khi Thất cấp định trang Hồn Đạo pháo kia tự bạo, chớp mắt mang đến một cổ sóng xung kích kinh khủng, giống như đập con ruồi bình thường, đem hắn từ độ cao năm trăm mét đạp rơi xuống.
Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy ngực đau nhói, toàn thân bị sóng xung kích dường như đều muốn nghiền nát hắn, toàn thân y phục hoá thành tro bụi, kể cả mặt nạ. Việc hắn có thể làm là phóng xuất ra Kim Long Bá Thể. Lân phiến trên người lập loè kịch liệt một hồi.

Nhưng lực trùng kích của vật huỷ thiên diệt địa này thực sự quá mạnh mẽ, Kim Long Bá Thể mới loé lên vài giây là lập tức suy yếu. Đường Vũ Lân phun ra một ngụm máu tươi, trong giây lát dường như bị nện xuống mặt đất.

Đúng lúc này, một thân ảnh ám kim sắc dựng lên, vừa vặn tiếp được Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống. Đồng thời một đoàn hào quang ám kim sắc hướng không trung nở rộ, hoá thành một tấm màn chắn, ngăn lại sóng xung kích.

Áo giáp ám kim sắc bao trùm toàn thân, hai cánh sau lưng mở ra, toàn thân Đấu Khải loé lên hoa văn mỹ lệ, chính là Tam tự đấu khải sư.
Hắc Nhất ra tay!

Nghe được Đường Vũ Lân báo cáo, Hắc Nhất trước tiên liền vọt ra, nhưng do lúc trước ở dưới mặt đất, đi lên trên nên chậm trễ thời gian.

Khi hắn tới vị trí lúc trước của Đường Vũ Lân, vừa kịp thấy hắn không đuổi theo định trang Hồn Đạo pháo, rồi lại dùng sức đẩy nó lên cao.

Sau đó chính là nổ lớn. Nếu hắn không kịp thời xuất hiện, Đường Vũ Lân từ trên cao như vậy rơi xuống, lại chịu sóng xung kích, chỉ sợ không chết cũng trọng thương.

Thực lực của Tam tự Đấu Khải Sư thời khắc này hoàn toàn bày ra, nguyên bản sóng xung kích có thể lan xuống mặt đất đã bị cứng rắn cản trở ở ba trăm mét trên không.

Định trang Hồn Đạo pháo khi bạo tạc nổ tung trên không, lại không có bất kì cách trở, uy lực theo bốn phương tám hướng tản ra. Nhưng Hắc Nhất đã kịp thời ngăn cản. Trên mặt đất tuy rằng chấn động một mảnh, tiếng nổ vang làm tất cả thuỷ tinh trong phạm vi mấy dặm đều đánh nát, nhưng lực phá hoại của định trang Hồn Đạo pháo cuối cùng cũng bày xong rồi.
Hắc Nhất từ trên trời giáng xuống, hai cánh sau lưng thu liễm, trong mắt hiện lên một tia nghĩ mà sợ. Tuy có Tam tự Đấu Khải bảo hộ, hắn nắm chắc có thể sống sau vụ nổ, nhưng bên trong rạp hát náo nhiệt này, có bao nhiêu người có thể sống? Thành viên Đấu Hồn Đường, coi như là Tử cấp Đấu giả, dưới tình huống không chuẩn bị cũng hẳn là chết không thể nghi ngờ.

Một cỗ hồn lực nhu hoà tràn vào cơ thể Đường Vũ Lân, đó là Huyền Thiên Công. Hồn lực Hắc Nhất rót vào cơ thể hắn nhanh chóng phát sinh hiệu dụng, khí huyết lập tức dâng cao.

"Hảo tiểu tử, vậy mới tốt chứ!" Thanh âm Hắc Nhất hùng hậu làm Đường Vũ Lân tỉnh táo lại.

"Phốc!" Nhổ ra một ngụm máu bầm, Đường Vũ Lân cảm giác tốt hơn nhiều.

Đổi lại là người khác, nếu trên không thừa nhận xung kích như vậy, chỉ sợ thân thể đều rách nát hết rồi. Nhưng bằng vào tố chất thân thể kinh khủng, cùng Kim Long Bá Thể phòng hộ, cuối cùng hắn cũng không có bị thương nghiêm trọng. Mà với năng lực khôi phục cường đại trong huyết mạch Kim Long Vương, sáng ngày mai nhất định có thể hồi phục rồi.
Lúc này, từng đạo thân ảnh nhao nhao từ trong rạp hát bắn ra, nhìn hào quang khủng bố kéo dài trong không trung, trong mắt mỗi người đều toát ra vẻ kinh ngạc.

Hắc Nhất tháo mặt nạ xuống, đeo lại trên mặt Đường Vũ Lân, đồng thời cởi mũ chụp, áo choàng của mình đem thân thể của hắn che kín. Dù sao nương theo Hoàng Kim Long Thể cùng Kim Long Bá Thể giải trừ, Đường Vũ Lân bây giừo không một mảnh vải che thân.

"Cảm ơn ngài" Thanh âm Đường Vũ Lân có chút khàn khàn, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng đứng vững.

"Nên tạ ơn ngươi mới đúng" Hắc Nhất vỗ bả vai Đường Vũ Lân, thoáng

dùng sức ôm lấy hắn. Với địa vị của Hắc Nhất, có thể làm ra động tác như vậy chứng tỏ tâm tình hắn lúc này kích động cỡ nào.

"Báo cáo Hắc Nhất, hoàn tất quét sạch, không có quả bom nào còn sót lại."

Chương 618: Giải thưởng lớn

"Báo cáo, hết thảy bình thường, các thành viên Lục Khô Lâu còn lại đã bỏ chạy, đã thông tri với nhà nước tiến hành lùng bắt."

"Tốt, quay về."

Theo Hắc Nhất ra lệnh, ba chiếc Hồn Đạo ô tô không một tiếng động lái tới, Hắc Nhất tự mình ôm bả vai Đường Vũ Lân, mang theo hắn lên chiếc xe của mình.

Khi bọn hắn đi qua các Đấu giả khác, các vị Đấu giả liễn ưỡn ngực, tay phải nắm lại đánh hai lần trên ngực trái. Đây là bày tỏ cảm tạ cùng tôn trọng với đồng bạn.

Mặc dù ngũ tạng như lửa đốt, bị thương không nhẹ, nhưng cảm thụ bầu không khí lúc này, Đường Vũ Lân vẫn thấy nhiệt huyết sôi trào. Đây chính là lần đầu tiên hắn tham gia hành động tập thể của Đấu Hồn Đường đó! Tuy rằng vừa rồi rất nguy hiểm, nhưng Đường Vũ Lân không hối hận. Vô luận xuất phát từ cứu mình hay cứu người, lúc đó hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Lên xe, Đường Vũ Lân cảm thấy rõ ràng ánh mắt mỗi người đều chăm chú trên người mình, cảm giác bị chú ý làm hắn có chút không thích ứng được.

Hắc Nhất lộ ra tướng mạo sẵn có, đám Đấu giả dường như cũng không cảm thấy lạ, khuôn mặt mỉm cười, Hắc Nhất nhìn Đường Vũ Lân, nói: "Vậy mới tốt chứ! Trở về cho ngươi kí đại công. Lần này ngươi cứu được mạng các huynh đệ."

Đường Vũ Lân thấp giọng nói: "Đây là việc ta nên làm".

Hắc Nhất mỉm cười nói: "Nhìn năng lực của ngươi coi như là thiên phú dị bẩm, tốc độ phát triển nhanh, thời khắc mấu chốt không do dự, đây là phẩm chất tốt, tiếp tục giữ vững."

"Vâng."

Hắc Nhất hiển nhiên không có thói quen tán dương người khác. Khi hắn nói ra lời này, các Đấu giả khác lộ rõ vẻ ngạc nhiên, ít nhất trong nhận thức của bọn hắn, vị này cho tới bây giờ đường như chưa có khen ngợi ai như vậy. Nhưng ngẫm lại nếu như không có vị Bạch Tam này, mọi người chỉ sợ đều nguy hiểm đến tính mạng thì bọn hắn bình thường trở lại. Bộ dạng tươi cười của Hắc Nhất không chỉ là của hắn, mà cũng đại biểu cho toàn bộ Đấu giả tham dự hành động hôm nay.

Quay về tổng bộ Đường Môn ở thành Tinh La, đầu tiên Hắc Nhất mời một vị hồn sư hệ Trị Liệu cho Đường Vũ Lân, sau đó đem tất cả Đấu giả huy chương tới.

Từng đạo hào quang số liệu dung hợp, số liệu bên trong huy chương Đấu giả của Đường Vũ Lân cũng xảy ra ít biến hoá.

Số lần tham dự hành động, biến thành 1 lần.

Điểm cống hiến, ba vạn.

Có đặc thù cống hiến, ký đại công 1 lần.

Số liệu nhìn qua rất bình thường lại đại biểu cho nhiều đồ vật không bình thường. Ba vạn điểm cống hiến, đủ cho Đường Vũ Lân mua một môn Đường Môn tuyệt học rồi.

Trước mắt, trong tất cả Đường Môn tuyệt học, Đường Vũ Lân đã học qua đại bộ phận. Kể cả Huyền Thiên Công, Khống Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Tử Cực Ma Đồng, tất cả bốn loại.

Nếu hắn tiếp tục mua, không có lựa chọn nào khác, nhất định là phương pháp luyện tập Huyền Ngọc Thủ.

Điểm tinh tuý khởi đầu Đường Môn năm đó là ám khí. Có rất nhiều ám khí có độc, mà tu luyện Huyền Ngọc Thủ sẽ đề cao thật lớn cường độ cùng lực lượng đôi tay, bách độc bất xâm, đồng thời vững như kim thạch.

Nhìn qua trong ngũ đại tuyệt học Đường Môn, trừ Ám Khí Bách Giải,

Huyền Ngọc Thủ là môn không trọng yếu nhất. Nhưng trong thực tế, có thể được liệt vào Đường Môn tuyệt học, tất nhiên phải có đạo lí của nó.

Về phần Ám Khí Bách Giải, qua vô số đời Đường Môn cải tiến, mặc dù không có đổi tên, nhưng trong đó ẩn chứa đại lượng Hồn Đạo pháp trận tinh vi, đem kết hợp ám khí và Hồn Đạo Khí pháp trận hạch tâm. Trong các loại Hồn Đạo Khí mà Đường Môn sản xuất, có rất lớn một bộ phần đều từ lí luận Ám Khí Bách Giải chuyển hoá mà thành.
Bởi vậy, Ám Khí Bách Giải mới là tuyệt học có giá trị cao nhất, cần tối đa điểm cống hiến. Nhưng bản thân Đường Vũ Lân là một Đoán Tạo Sư, cũng không phải Cơ Giáp Chế Tạo Sư, cho nên hắn không có nhu cầu với Ám Khí Bách Giải.

Mà ban thưởng ký một lần đại công lại càng khó lường. Với hạng đại công này, điểm cường hãn là tại bất kì địa phương nào, dựa vào đại công, có quyền một lần triệu tập đệ tử Đường Môn. Đường Vũ Lân đã lấy được ban thưởng Đường Môn Triệu Tập Lệnh, một khi sử dụng Đường Môn Triệu Tập Lệnh, giống như lúc trước chấp hành nhiệm vụ, có thể chiêu mộ ba mươi vị Đấu giả Đường Môn Đấu Hồn Đường để tiến hành nhiệm vụ, điều kiện tiên quyết là nhiệm vụ không tráo với đạo đức.

Đây chính là Đường Môn Đấu giả đó! Ba mươi vị Đường Môn Đấu giải có nghĩa thế nào?
Bởi vậy, lúc Đường Vũ Lân nghe Hắc Nhất giảng giải về Đường Môn Triệu Tập Lệnh, cả người hắn đều chấn kinh rồi. Đây quả thực là Thần Khí!

Hắc Nhất không hỏi tên và tình huống của hắn, đây là quy củ của Đấu Hồn Đường. Chỉ cần nghiệm chứng huy chương là thật và ăn khớp với khí huyết của bản thân Đấu giả, tuyệt không hỏi thăm lai lịch của đối phương.

Đấu giả khác nhau tại địa phương khác nhau đều có nghề nghiệp riêng của mình. Đường Môn Đấu Hồn Đường sở dĩ cường đại là do nó trải rộng tới mỗi góc nhỏ của đại lục. Cụ thể có bao nhiêu Đấu giả, chỉ có rất ít nhân vật cao tầng Đường Môn mới biết được.

Thực lực cá nhân cường đại nhất Đường Môn là Cung Phụng Đường, nhưng Đấu Hồn Đường không thể nghi ngờ là nơi có chỉnh thể lực lượng cường đại nhất.
Đường Vũ Lân quay lại khách sạn lúc đêm khuya. Hôm nay hắn quả thực có chút mệt mỏi. đặc biệt là trong nội tâm. Lại một lần nữa gặp uy hiếp tử

vong, hơn nữa không có bất kì hậu thủ, nếu như không phải Hắc Nhất kịp thời xuất hiện, hắn không chết cũng bị trọng thương.

Thật sự là quá nguy hiểm.

Bất quá trong lòng hắn cũng thấy tràn đầy may mắn, may mắn có Mục Dã lão sư bên bờ sinh tử khổ luyện một thời gian. Chỉ có người kinh qua bên bờ sinh tử, lúc đối mặt với tử vong mới có thể tỉnh táo đưa ra phản ứng mà không hề sợ hãi.

Lúc đó, Đường Vũ Lân phản ứng không có nửa điểm trì độn. Đây là yếu tố quan trọng nhất giúp hắn có thể cứu tất cả mọi người.

Ngồi ở trên giường nhìn đôi tay của mình một chút, Đường Vũ Lân không khỏi toát ra vẻ mỉm cười trên mặt. Vừa có nhiều điểm cống hiến như vậy, hắn không chút do dự đổi lấy bí tịch tu luyện Huyền Ngọc Thủ.
Đã có Huyền Ngọc Thủ, trong tương lai lại tích góp từng chút từng chút điểm cống hiến liền có thể đổi lấy những vật khác, ví như, thiên tài địa bảo dùng để đột phá phong ấn.

Hành động lần này làm Đường Vũ Lân có thêm vài phần trung thành với Đường Môn. Loại cảm giác này rất kì diệu, hắn rất thích.

Có thể ỷ lại vào nhiều đồng bạn cường đại như vậy, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt. Mà bản thân mình còn cứu được bọn hắn, cái này càng tuyệt hơn.

Một đêm minh tưởng, sáng sớm hôm sau, Đường Vũ Lân tinh thần vô cùng phấn chấn đã đứng trên ban công tu luyện Tử Cực Ma Đồng.

Thực lực là căn bản! Nhất là khi vừa mới đối mặt với người nguy hiểm, hắn đối với việc này càng tin tưởng không nghi ngờ.

Vì sinh tồn, cũng phải nỗ lực tu luyện!

Vòng thứ nhất thi đấu đôi đã kết thúc, hôm nay bước vào vòng đầu tiên đoàn chiến. Hắn cùng đồng bạn tham dự đoàn chiến luân phiên so đấu.
Loại cảm giác này vẫn là rất tốt, tựa như đêm hôm qua.

Mượn tử khí nơi chân trời tu luyện Tử Cực Ma Đồng xong, Đường Vũ Lân

dùng sức duỗi thân thể một phát. Hắn rõ ràng cảm thấy được, từng đợt ấm áp trong hai tròng mắt dần dần chuyển hoá thành cảm giác mát lạnh truyền đến chỗ sâu trong đại não. Khẳng định là Tinh Thần Lực lại tăng trưởng.

Thời gian tu luyện Tử Cực Ma Đồng càng lâu, hiệu quả tu luyện lại càng tốt. Tinh Thần Lực tăng lên vẫn là chuyện phi thường trọng yếu.

Cổ Nguyệt không có tu luyện Tử Cực Ma Đồng, nhưng Tinh Thần Lực của nàng mới thực sự là cường hãn.

Đường Vũ Lân kì thực rất hiếu kì, Cổ Nguyệt đến cùng có phải là đã đột phá Linh Uyên Cảnh hay không.

"Tối hôm qua ngươi đi đâu?" Lúc ăn điểm tâm, Cổ Nguyệt nhìn về phía Đường Vũ Lân hỏi.
"Ân, ta ra ngoài chạy bộ." Đường Vũ Lân mỉm cười trả lời.

"A" Ánh mắt Cổ Nguyệt nhìn hắn thoáng có chút quái dị.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

"Không có việc gì."

"Đường Vũ Lân, ngươi đi ra đây cho ta!" Đúng lúc này, một tiếng kêu vang lên. Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, quay đầu nhìn theo hướng âm thanh truyền về. Vừa hay nhìn thấy vị Công Chúa Điện Hạ Tinh La Đế Quốc hai tay chống nạnh, đứng ở sảnh lớn của khách sạn, đang căm tức nhìn hắn.

Chương 619: Có dám đánh cược hay không?

"Đội trưởng, tối hôm qua ngươi đi ra ngoài làm trò gì? Như thế nào sáng sớm người ta đã tìm đến cửa?" Tạ Giải chớp mắt đã đem nội dung cuộc nói chuyện giữa Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt cùng tình huống trước mặt liên hệ với nhau.

"Đi sang một bên." Đường Vũ Lân trừng mắt liếc hắn một cái, đứng người lên đi ra ngoài.

Bên cạnh Đái Vân Nhi còn có một người, dáng người thon dài, tướng mạo anh tuấn. Nhìn thấy Đường Vũ Lân đi tới còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, Đái Nguyệt Viêm hai mắt sáng rực. Sau đó ánh mắt kỳ dị nhìn thoáng qua muội muội.

Trong nội tâm thầm nghĩ, khó trách muội muội không muốn bỏ qua cho gia hoả này. Tiểu tử này đúng là người có sức hấp dẫn, chỉ riêng bề ngoài đã không có gì để bắt bẻ. Lại tới từ học viện Sử Lai Khắc, khó trách muội muội có hứng thú với hắn.

"Công Chúa Điện Hạ có chuyện gì? Còn nữa, ngài thân là Hoàng tộc, trước mặt mọi người tại đây hô to gọi nhỏ, không tốt lắm đâu." Đường Vũ Lân quả thực không có nhiều hảo cảm với vị Công Chúa Điện Hạ này.

Đái Vân Nhi hừ lạnh một tiếng, "Có cái gì không tốt? Ta hiện tại là một người bình thường, cũng không phải là Hoàng tộc. Ta cũng không dùng thân phận Hoàng tộc xuất hiện."

"Công Chúa Điện Hạ gọi ta ra có chuyện gì không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Đái Vân Nhi nói: "Đường Vũ Lân, ngươi có dám đánh cược với ta hay không?"

"Ở đây?" Đường Vũ Lân nhướng lông mày lên hỏi.

"Đúng." Đái Vân Nhi dùng sức gật đầu.

"Không dám. Công Chúa Điện Hạ có thể trở về rồi." Đường Vũ Lân xoay người rời đi.

"Ngươi ..." Đái Vân Nhi có cảm giác dùng quyền đánh vào hư không, khuôn mặt nhỏ nhắn một hồi trắng bệch.

Đái Nguyệt Viêm đứng bên người nàng mỉm cười, tiểu tử này đúng là có ý tứ. Khó trách Vân Nhi cảm thấy kinh ngạc. Thật là có chút ....

"Đường Vũ Lân, ngươi đứng lại đó cho ta." Đái Vân Nhi nhanh nhẹn tiến lên hai bước, giơ tay chộp lấy cánh tay của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân di động thân thể một thoáng, tránh được trảo này của nàng, "Công Chúa Điện Hạ xin tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân."

"Đường Vũ Lân, ta muốn giết chết ngươi." Đái Vân Nhi nghiến răng nghiến lợi nói.

Đường Vũ Lân ngôn từ chính nghĩa nói: "Điện hạ, ta có thể hiểu đây là ngươi đang uy hiếp đặc phái viên?"

Đái Vân Nhi đã bị hắn làm tức giận, quay đầu nhìn về Đái Nguyệt Viêm, "Tứ ca, ngươi nhìn hắn đáng giận cỡ nào. Ngươi còn không nhanh giúp ta."

Đái Nguyệt Viêm có chút bất đắc dĩ tiêu sái đi tới, sắc mặt bình tĩnh nhìn Đường Vũ Lân, một cỗ áp lực vô hình lập tức từ trên người hắn phóng xuất ra.

Đường Vũ Lân quay lại, Tứ ca? Ca ca của Đái Vân Nhi, tất nhiên là Hoàng tử Tinh La Đế Quốc rồi.

"Xin chào, ta là Đái Nguyệt Viêm." Đái Nguyệt Viêm giới thiệu đơn giản, làm Đường Vũ Lân không có sinh ra ác cảm với hắn.

"Nguyên lai là Công Chúa Điện Hạ về nhà cáo trạng, có gì chỉ giáo? Bất quá, ta cũng không cho là ta đã làm gì đối với Công Chúa Điện Hạ." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Đái Nguyệt Viêm trong nội tâm hơi động một chút, khí thế của mình áp xuống, hắn vậy mà thờ ơ như vậy, từ điểm này có thể nhìn ra tu vi chỉnh thể.

"Đường Vũ Lân ngươi hảo. Tiểu muội kỳ thực cũng không có ác ý, chẳng qua là phi thường ngưỡng mộ uy danh đệ nhất học viện đại lục của học viện Sử Lai Khắc, cho nên muốn mượn đánh cược cùng quý phương để trao đổi luận bàn một thoáng mà thôi."
"A?" Đường Vũ Lân trong nội tâm khẽ động, vị Tứ Hoàng Tử này có cái nhìn bố cục lớn hơn so với tiểu nha đầu này. Những lời hắn nói cẩn thận chặt chẽ.

"Hoàng Tử Điện Hạ muốn cùng chúng ta luận bàn trao đổi như thế nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

Đái Nguyệt Viêm nói: "Nghe nói các ngươi cùng tham gia Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, đúng lúc, ta cùng một ít đồng bạn và tiểu muội cùng tham dự lần so tài này. Tin tưởng không lâu sau chúng ta sẽ gặp mặt."

Đái Vân Nhi tiếp lời nói: "Vô luận là thi đấu cá nhân, thi đấu đôi hay thi đấu đoàn thể, chỉ cần các ngươi có thể thắng một lần, tính là các ngươi thắng. Nhất là đoàn chiến, Đấu La Đại Lục các ngươi không phải rất tôn trọng cái này sao? Chúng ta đánh cược thắng thua đoàn chiến, có dám hay không?"
Đường Vũ Lân nhún vai, "Đáp án không phải đã nói rồi sao? Đây là sân nhà các ngươi, ta làm sao lại muốn cùng các ngươi đánh cược. Còn có, Công Chúa Điện Hạ, đánh cược là hành vi không tốt. Ngươi thân là Hoàng Thất, phải làm gương tốt cho mọi người."

"Ngươi sợ! Học viện Sử Lai Khắc các ngươi đều nhát như chuột sao?" Đái Vân Nhi cười lạnh nói.

Đường Vũ Lân nhíu mày, "Ta chỉ đại biểu cho chính mình, ta không đại biểu được cho học viện. Ngươi nhàm chán như vậy, không bằng trở về tiếp tục tu luyện cho tốt." Nói xong, hắn xoay người đi về phòng ăn sáng, cơm nước còn chưa ăn xong.

Đái Vân Nhi giận giữ, đang muốn xông lên, lại bị Đái Nguyệt Viêm kéo lại.

"Được rồi tiểu muội."

"Tứ ca, ngươi sao không giúp ta!" Đái Vân Nhi một mặt tức giận nói.

Đái Nguyệt Viêm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Tiểu muội, ngươi bình thường không phải như thế, ngươi là Võ hồn hệ Tinh Thần, cho tới bây giờ đều rất tỉnh táo, sao hôm nay lại xúc động như vậy? Xúc động không giải quyết được vấn đề. Tiểu gia hoả học viện Sử Lai Khắc này rất có ý tứ, chúng ta từ từ đến, không vội."
Nghe Đái Nguyệt Viêm nói, Đái Vân Nhi cũng sửng sốt một chút, đúng vậy, từ lúc nào chính mình lại trở nên xúc động rồi? Bình thường chỉ có mình trêu đùa người khác, lúc nào lại bị người khác trêu đùa?

"Trong trận đấu gặp hắn." Đái Nguyệt Viêm vỗ vai muội muội, kéo nàng rời đi.

Hắn cũng không phải ỷ thế hiếp người, dù báo thù cho muội muội cũng phải đường đường chính chính.

"Xem ra, vị Công Chúa Điện Hạ này càng ngày càng chú ý đến ngươi!" Nhạc Chính Vũ có chút hả hê nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không có để ý đến hắn, tiếp tục ăn.

"Bất quá cũng tốt, nếu không có áp lực, cuộc so tài này cũng không có ý nghĩa, không phải sao?" Nhạc Chính Vũ hai tay ôm đầu, bộ dạng nhàn nhã tự đắc.

Vì Cổ Nguyệt cự tuyệt tham gia đoàn chiến, tham dự so tài liền biến thành bảy người. Lúc báo danh đoàn chiến nhất định phải có người dự bị, cho nên, Cổ Nguyệt trở thành đội viên dự bị.
Có thể nhìn ra số người coi trọng đoàn chiến thông qua dòng người bên ngoài sân vận động Tinh La, so với hai ngày trước, dòng người giảm đi rất nhiều.

Đường Vũ Lân nghe ngóng qua, người dân Tinh La Đế Quốc sở dĩ không thích đoàn chiến là vì cảm thấy đoàn chiến quá mức hỗn loạn, người thường cơ bản không thấy rõ lắm. Ngẫm lại cũng thấy rất có đạo lí.

Thi đấu cá nhân một đối một, cho dù là người thường cũng có thể chứng

kiến nhiều điểm đặc sắc. Đoàn chiến tuy ràng kĩ thuật cao hơn, nhưng xem không đã nghiền như thi đấu cá nhân.

Đi vào sân đấu, bọn hắn tới khu vực chờ xem trước trình tự thi đấu.

Lúc này, khu vực chờ đã kín hết chỗ ngồi, mặc dù không có nhiều như hai hạng thi đấu trước, nhưng nhân số mỗi đội tham gia lại nhiều hơn.

Mỗi đoàn đội có đều có ít nhất tám người.
Nhóm Đường Vũ Lân rất nhanh tìm thấy thứ tự thi đấu của mình. Bởi vì yêu cầu sân bãi lớn, cho nên trong sân vận động chỉ có thể đồng thời tiến hành năm cuộc tranh tài.

Nhóm Đường Vũ Lân thi đấu ở vòng thứ ba. Trình tự tương đối gần, cũng không cần chờ đợi quá lâu.

Lúc bọn hắn xác nhận thứ tự dự thi, khu vực chờ vốn có tiếng động rầm rì đột nhiên yên tĩnh lại.

Biến hoá đột ngột làm mọi người Sử Lai Khắc cũng sửng sốt một chút, theo bản năng nhìn lại.

Lối vào khu vực chờ, một đoàn người đang chậm rãi đi tới, tổng cộng tám người, tất cả đều mặc trang phục màu đỏ sậm, trên ngực là một đồ án màu đen. Đồ án kia nhìn qua có chút quái dị, vốn là hình tròn lại có một bên mở ra, tựa như một cái miệng khổng lồ, lộ ra răng nhọn, một bộ dạng hung uy to lớn.
"Học viện quái vật đến." Không biết ai nói nhỏ một tiếng, vừa vặn bị Đường Vũ Lân nghe được.

Học viện quái vật? Giống với ý nghĩa khởi đầu học viện Sử Lai Khắc, cũng là học viện quái vật?

Trang phục màu đỏ, chẳng lẽ đây là đồng phục? Cùng đồng phục màu xanh lá của học viện Sử Lai Khắc thật sự đối lập nha. Không phải sao, đỏ phối lục, thi đấu thật là ...

Cái này thật sự có chút ý tứ rồi.

Học viện quái vật bên này, đi đằng trước là một gã nam tử dáng người khôi

vĩ, đầu trọc, thân cao chừng hai mét, lưng dài vao rộng. Hắn đứng ở nơi đó như một toàn nhúi cao binh thường, che chở mọi người sau lưng.

Khí tức thật cường hãn. Đường Vũ Lân trong nội tâm âm thầm cảm thán.

Trong mơ hồ, hắn phảng phất thấy trong mắt người này một vòng đỏ sậm.

Người này đi tới, khu vực chờ vốn chen chúc lập tức tản ra, tạo thành một thông lỗ để hắn tuỳ ý đi về phía trước.
Nhóm Đường Vũ Lân đứng ở mặt bên, rất nhanh thấy được những người khác đi sau lưng hắn.

Lúc Đường Vũ Lân nhìn thấy người ở vị trí thứ hai, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ. Người này sáng nay hắn vừa mới bái kiến, không phải là vị Tứ Hoàng Tử Điện Hạ của Tinh La Đế Quốc, Đái Nguyệt Viêm hay sao.

Càng làm cho hắn kinh ngạc hơn, trong nhóm tám người, đi ở cuối cùng chính là Công Chúa Điện Hạ của Tinh La Đế Quốc, Đái Vân Nhi.

Chương 620: Long tên điên

Đái Vân Nhi vừa vào cửa, liền nhìn đông nhìn tây tìm kiếm cái gì, ánh mắt của nàng rơi trên người Đường Vũ Lân, sau đó liền nở nụ cười.

Không thể không nói, vị công chúa này trời sinh cực đẹp, nụ cười giống như trăm hoa đua nở. Nhưng không biết vì cái gì, chứng kiến nụ cười của nàng, Đường Vũ Lân thấy sau lưng lạnh cả người.

Lướt qua những người khác, Đái Vân Nhi chạy lên phía trước, kéo tay áo tên đầu trọc đi phía trước nhất. Tên đầu trọc quay đầu nhìn nàng, khí tức lạnh thấu xương lập tức thu liễm, cúi đầu, nghe Đái Vân Nhi nói nhỏ vài câu gì đó.

Sau đó vị này liền ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về hướng Đường Vũ Lân.

Đôi mắt của hắn chớp mắt biến thành màu đỏ sậm, trong tích tắc biến hoá, toàn bộ không khí trong khu vực chờ đều trở nên cuồng bạo. Rất nhiều người xung quanh theo bản năng lui về phía sau, mặt không khỏi toát lên sự hoảng sợ.

Sau đó, tên đầu trọc sải bước về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhãn thần ngưng tụ, nhưng không mảy may lùi lại. Hắn là đội trưởng đội đại biểu Sử Lai Khắc, lúc này sao có thể yếu thế?

Hai con ngươi tên đầu trọc biến thành màu đỏ sậm, mơ hồ có hào quang bắn ra, hắn bước vài bước đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

"Nghe nói ngươi khi dễ Vân Nhi muội?" Khác với dáng người hùng tráng, thanh âm của hắn trầm thấp, cũng không đặc biệt, nhưng lại có khí thế không giận mà uy, lực áp bách cường đại tự nhiên sinh ra.

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, "Từ khi dễ này có rất nhiều nghĩa, không biết ngươi nói đến là loại nào?"

"Ta là Long Dược, mọi người cùng gọi ta là Long tên điên. Rất vui được gặp mặt." Tên đầu trọc vươn bàn tay to của hắn hướng tới Đường Vũ Lân.

Làn da trên tay hắn vậy mà cũng có chút đỏ tái, bàn tay rất lớn, to như cái quạt.

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng, cùng hắn nắm tay, "Đấu La Đại Lục, học viện Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân!", giới thiệu đơn giản.

Hai bàn tay to giữ lại cùng một chỗ, trong chốc lát tất cả mọi người đều cảm thấy tia lửa văng khắp nơi.

Đái Vân Nhi trong mắt hiện lên cảm giác thoả mãn mãnh liệt, hừ! Khốn khiếp, dám cùng Long đại ca nắm tay, chết chắc rồi, ngươi nhất định phải chết!

Nhưng mà, ngoài dự đoán của mỗi người, hai cánh tay kia đều không có chút sứt mẻ.

Trên bàn tay Long Dược, màu đỏ sậm rõ ràng sâu thêm, mà tay Đường Vũ Lân biến thành màu vàng nhạt. Hai người đều làm cho người khác có cảm giác trầm ổn như núi.

Long Dược mãnh liệt ngẩng đầu, hung hăng nhìn chăm chú Đường Vũ Lân. Trong mắt, màu đỏ sậm tựa như vòng xoáy thâm sâu.

Con mắt Đường Vũ Lân cũng thay đổi, chớp mắt biến thành một đôi mắt màu vàng kim, kim quang bắn ra bốn phía, đối mặt với đôi mắt đỏ sậm của Long Dược, mảy may không nhường.

Trọn vẹn giằng co mười mấy giây, cánh tay hai người đều có chút lắc lư, nhưng không có ai xuất hiện biến hoá rõ ràng.

"Tốt rồi Long huynh. Đi tới đây đi." Đái Nguyệt Viêm đi lên phía trước, trầm giọng nói.

Long Dược cùng Đường Vũ Lân đồng thời buông tay, Đường Vũ Lân mặt không biểu tình, nhưng Long Dược lại hiện lên một vòng điên cuồng trong đáy mắt, "Ha ha, rất tốt. Rất lâu rồi không có gặp được một đối thủ tốt như

vậy, đáng tiếc ngươi niên kỉ quá nhỏ, nếu ngươi cùng tuổi với ta thì tốt biết bao! Ha ha, ha ha ha ha!" Trong tiếng cười điên dại, Long Dược rời đi. Đái Nguyệt Viêm kéo Đái Vân Nhi, đi theo phía sau.
Đường Vũ Lân vắt chéo tay phải sau lưng, có vài phần cảm giác như đang đứng chắp tay. Nhưng mà, chỉ có đồng bạn bên cạnh mới nhìn thấy, tay phải Đường Vũ Lân có chút run rẩy.

Cái này ...

"Đội trưởng." Tạ Giải nhanh nhẹn tiến lên hai bước, bên bai Đường Vũ Lân thấp giọng kêu lên.

Đường Vũ Lân lắc đầu, không có lên tiếng.

Chỉ có hắn mới biết được, trong cuộc đọ sức vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Lực lượng của Long Dược, Đường Vũ Lân có thể nói rất ít thấy trong đời. Đây là lần đầu tiên từ khi bắt đầu đột phá phong ấn huyết mạch Kim Long Vương hắn phải chịu thiệt.

Bàn tay Long Dược truyền đến lực lượng thật lớn, Đường Vũ Lân mặt ngoài bình tĩnh nhưng trên thực tế đã toàn lực ứng phó. Trên tay hắn chỉ có thể tách ra kim quang, ngay cả Kim Long Trảo cũng không phóng thích ra. Không phải hắn không muốn phóng thích mà là đang bị đối phương áp chế, không cách nào làm bàn tay mình biến hình.
Lần đầu tiên gặp tình huống như vậy, hắn làm sao có thể không hoảng sợ? Thực lực của vị đội trưởng này chỉ có thể dùng từ sâu không lường được để hình dung. Kinh khủng hơn là sự điên cuồng trong mắt đối phương. Đó không phải là điên cuồng mù quáng, hắn cực kì tỉnh táo, điên cuồng là chiến ý chứ không phải bản tính.

Đối thủ đáng sợ như vậy, Đường Vũ Lân là lần đầu gặp phải.

Rất rõ ràng, Long Dược cũng cảm giác được Đường Vũ Lân cùng tu vi của mình có sự chênh lệch, cho nên hắn mới nói câu kia.

Theo như lời hắn nói, nếu cho Đường Vũ Lân bốn, năm năm nữa, song phương tuổi không chênh lệch lắm mà nói, nói không chừng hết thảy đều là sự thực. Nhưng hiện tại ...

Tay Cổ Nguyệt nhẹ nhàng ấn trên tay phải Đường Vũ Lân, năng lượng nhu hoà chậm rãi rót vào. Tay phải Đường Vũ Lân dường như ngâm trong dòng nước ấm, đau nhức kịch liệt như bị bóp nát lập tức được hoá giải nhiều.
Đái Vân Nhi đuổi theo Long Dược, "Tên điên ca ca, ngươi sao lại tha cho hắn? Chẳng lẽ lực lượng của ngươi vẫn không thể cho hắn chút giáo huấn sao?"

Long Dược ha ha cười một tiếng, sờ đầu Đái Vân Nhi, "Nha đầu ngốc, từ từ chơi mới thú vị, giáo huấn như vậy đã đầy đủ rồi. Bất quá, lực lượng của hắn cũng ngoài dự liệu của ta. Lúc ta bằng tuổi hắn cũng chỉ như vậy thôi. Nhưng hiện tại, hắn còn quá trẻ, loại sự tình khi dễ người trẻ này, như vậy là được rồi. Đợi khi thi đấu bắt đầu, trên sân khấu gặp bọn hắn, ta tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình, đến lúc đó, ca ca mang theo ngươi để ngươi hả giận."

"Một lời đã định." Đái Vân Nhi duỗi ngón tay út về phía Long Dược.

Long Dược cùng nàng ngoắc tay, "Được rồi, được rồi. Tên điên ca ca đáp ứng ngươi." Lần nữa cưng chiều vuốt đầu nàng.
Đái Vân Nhi bất mãn nói: "Không được bóp đầu ta, tóc đều xù cả rồi!" Ngoài miệng tuy rằng nói vậy nhưng nàng không có thực sự phản đối.

Tạ Giải đi ra ngoài dạo một vòng, lúc hắn trở lại cũng mang một ít thông tin về Long tên điên.

"Nghìn năm xuất thế kỳ tài?" Lúc mọi người Sử Lai Khắc nghe được đánh giá, biểu lộ trên mặt có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, họ nói như vậy. Nghe nói tên Long Dược này, mười tuổi tiến vào học viện quái vật, tu vi cũng đã đạt Tam hoàn, trời sinh Thần lực. Lúc mười sáu tuổi đánh bại tất cả học viên học viện quái vật, trở thành thủ lĩnh của Thất đại Thiên Vương. Hơn nữa danh xứng với thực. Về sau hắn rất ít xuất hiện ở bên ngoài, cũng không biết rõ thực lực chân chính của hắn. Nhưng từ tu vi kia, ít nhất cũng là Nhất tự Đấu Khải Sư. Chúng ta gặp được đối thủ lớn rồi."
"Binh tới tướng đỡ!" Hứa Tiểu Ngôn nói.

"Nước tới đất chặn!" Nhạc Chính Vũ nhanh chóng tiếp lời.

Tạ Giải nhìn về phía bọn hắn, "Hai người các ngươi càng ngày càng ăn ý

nha!"

Nhạc Chính Vũ nói: "Chúng ta toàn lực ứng phó là được. Kém nhau mấy tuổi, bọn hắn tính là có thể thắng chúng ta, cũng không coi vào đâu."

Đường Vũ Lân không có lên tiếng, nhưng người quen thuộc với hắn sẽ thấy trong đôi mắt hoả diễm đang thiêu đốt mãnh liệt. Đây là cảm giác chiến ý của Đường Vũ Lân bị áp bách phóng ra.

Nghìn năm xuất thế kỳ tài, vậy thì thế nào?

"Nhìn kìa, bọn hắn ra sân." Từ Lạp Trí đột nhiên nói.

Mọi người ánh mắt chuyển đến màn ảnh khu vực chờ trên vách tường, quả nhiên, vòng đoàn chiến thứ nhất, đại biểu học viện quái vật ra sân.

Nhưng bảy người lên sân đấu lại không có vị Long tên điên kia. Hắn chẳng qua đứng ở dưới, hương vị điên cuồng đã biến mất. Nhưng hắn đứng ở nơi đó, như cũ làm cho người khác có cảm giác giống như Định Hải Thần Châm vậy.

Chương 621: Bắt đầu đoàn chiến!

Lúc bảy người học viện quái vật lên đài rõ ràng đều hướng về phía hắn nhìn thoáng qua, thấy hắn khẽ gật đầu, khí thế của bảy người lập tức tăng vọt.

Trận đấu này cũng không có gì phải lo lắng, sau một lần đoàn đội va chạm, đối thủ của bọn hắn đã bị đánh tan. Chỉ huy đoàn đội thình lình là Tứ Hoàng Tử Đái Nguyệt Viêm.

"Ngũ hoàn, ngũ hoàn, ngũ hoàn, ngũ hoàn, ngũ hoàn, ngũ hoàn, tứ hoàn!" Nói xong những lời này, sắc mặt Tạ Giải cũng trở nên khó nhìn.

Trong bảy người học viện quái vật lên đài, trừ Công Chúa Điện Hạ, tất cả đều là tu vi Ngũ hoàn. Hơn nữa, không có một người nào là Ngũ hoàn bình thường.

Chính là, trên người bọn họ không có một cái Hồn Hoàn màu vàng nào xuất hiện. Có ba đội viên có toàn bộ Hồn Hoàn màu tím, có ba người có Hồn Hoàn màu đen. Đái Vân Nhi vậy mà có phối trí Hồn Hoàn ba tím, một đen.

Chỉ riêng chất lượng Hồn Hoàn, bọn hắn đã nghiền ép đối thủ rồi. Về thực lực, trận đấu này căn bản là nhìn không ra. Bởi vì đối thủ tan vỡ quả thực quá nhanh. Điều duy nhất có thể nhìn ra là, bọn hắn phối hợp tuyệt đối ăn ý.

Đường Vũ Lân trong mắt cũng đầy kinh ngạc, bởi vì hắn không nghĩ tới vị Công Chúa Điện Hạ kia cũng là một vị tu luyện thiên tài. Cùng tuổi với mình, đồng dạng màu sắc Hồn Hoàn, đây thực sự là một vị công chúa được nuông chiều từ bé sao?

Đội đại biểu cho học viện quái vật này quả là cường đại, Long Dược vẫn chưa lên sân cũng đã thể hiện thực lực cường hãn như vậy. Nếu như bọn hắn cũng đều là Nhất tự Đấu Khải Sư thì chỉnh thể thực lực mạnh hơn bên

mình không chỉ là một bậc.

Nếu như một đối một, dựa vào xuất kỳ bất ý cùng bộc phát trong chớp mắt, bọn hắn còn có thể đánh bại Nhất tự Đấu Khải Sư, nhưng dưới tình huống đoàn chiến, đối phương đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, bọn hắn một chút cơ hội cũng không có.

Huống chi, học viện quái vật với tư cách là đệ nhất học viện ở Tinh La Đế Quốc, Nhất tự Đấu Khải Sư có thể giống Nhất tự Đấu Khải Sư bình thương sao?

"Mục đích căn bản của học viện Sử Lai Khắc là gì, các ngươi còn nhớ rõ không?" Một âm thanh lạnh như băng vang lên bên tai mọi người.

Đường Vũ Lân cùng đồng bạn quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, Vũ Trường Không đã đi tới đăng sau bọn họ.

"Chính là sáng tạo kỳ tích." Vũ Trường Không tự hỏi tự đáp.

"Sử Lai Khắc, vĩnh viễn là sáng tạo kỳ tích. Các ngươi phải tin tưởng chính mình."

Đường Vũ Lân theo bản năng nắm chặt tay, ánh mắt cũng trở nên chuyên chú, đứng lên.

Một vòng ý vị thâm trường biểu lộ trên gương mặt Vũ Trường Không, hắn đi đến bên cạnh các đệ tử, đứng ở nơi đó nhắm mắt dưỡng thần.

Trên thực tế, nội tâm hắn tuyệt không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, lúc nhóm Đường Vũ Lân tới, hắn cũng đã tới, chỉ là không gặp mặt. Do đó, lúc trước va chạm giữa Long Dược và Đường Vũ Lân, hắn đã nhìn thấy toàn bộ.

Tu vi bất đồng, tất nhiên tầm nhìn cũng bất đồng. Lúc Long Dược rời đi trong tiếng cười ha ha, Vũ Trường Không cảm nhận được, đó gần như là cảm giác đối mặt với một con Hung thú.

Hắn từng đụng phải Hung thú trong Cao Cấp Thăng Linh Đài ở Truyền Linh Tháp. Thanh niên học viện quái vật kia, trên người phát ra khí tức cùng Hung thú mười phần giống nhau. Ý vị này, hắn được vinh danh là nghìn năm xuất thế kỳ tài của học viện quái vật tuyệt không phải nói đùa.

Nếu như một đối một, Vũ Trường Không phát hiện chính mình không có nắm chắc tuyệt đối thắng lợi. Đương nhiên, hắn cũng không nói những lời này cho các đệ tử.
Nhóm Đường Vũ Lân còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, đối thủ mà bọn chúng muốn đối mặt kinh khủng như thế nào. Người ở tuổi này có thể mang cho Vũ Trường Không áp lực như vậy, cho dù là ở học viện Sử Lai Khắc cũng không có.

Đúng lúc này, đám Hồn Sư thanh niên trong khu chờ lần nữa tách sang hai bên, đội đại biểu học viện quái vật với trang phục màu đỏ đã trở về. Long Dược vẫn đi tuốt ở đằng trước, vừa vào cửa, ánh mắt của hắn liền rơi trên người Đường Vũ Lân, khuôn mặt cương nghị toát ra vài tia mỉm cười hài hước, bước nhanh mà đi.

Đái Vân Nhi hướng Đường Vũ Lân duỗi ngón tay cái, sau đó chậm rãi hướng xuống dưới, ngón cái chỉ xuống đất.

Đường Vũ Lân mặt không biểu tình nhìn bọn hắn rời đi, đúng lúc này, một bàn tay nhỏ mềm mại đan vào lòng bàn tay của hắn.
"Đoàn chiến, ta dự thi." Thanh âm nhạt nhẽo không biểu lộ tâm tình, nhưng thời khắc này, âm thành này cũng tràn ngập trong tâm Đường Vũ Lân. Hắn theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay kia.

Sân đấu đoàn chiến so với các sân đấu trước rõ ràng lớn hơn, đường kính đạt đến gần ba trăm mét. Mặt ngoài sân đấu lộ ra mười phần rộng rãi. Vòng bảo hộ cũng đầy đủ uy lực.

Vòng thi đấu thứ ba sắp bắt đầu, Đường Vũ Lân cùng đồng bạn leo lên sân đấu, đối diện với bọn họ là một đám mặc trang phục màu vàng.

Ánh mắt đối thủ nhìn Đường Vũ Lân đầy cẩn thận. Lúc trước mọi người đều ở trong khu vực chờ, nên bọn chúng đều nhìn thấy cuộc đọ sức giữa Long Dược và Đường Vũ Lân. Ít nhất bên ngoài, Đường Vũ Lân không có rơi vào thế hạ phong. Đối thủ như vậy làm sao lại không kiêng kỵ?
"Thi đấu bắt đầu!"

Theo tiếng ra lệnh của trọng tài, chiến đội Sử Lai Khắc bắt đầu vòng đoàn chiến thứ nhất.

Bảy người thi đấu, theo thứ tự là: Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí. Cổ Nguyệt với tư cách dự bị, không ra thi đấu.

Nương theo một tiếng thi đấu bắt đầu, Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan cùng Nguyên Ân Dạ Huy, ba người liền như mũi tên xong ra ngoài trước tiên. Thân hình Tạ Giải loé lên, biến mất sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy.

Từ Lạp Trí vung tay phải ra, từng chiếc bánh bao đuổi theo thân hình của bọn hắn, mọi người trở tay tiếp nhận, nhét vào trong miệng. Thân hình lập tức trở nên nhẹ nhàng, tốc độ tăng lên. Kinh Linh Tiểu Bánh Bao.

Nếu như quan sát từ trên không, có thể nhìn thấy được bảy người Sử Lai Khắc lúc này, trận hình có chút tách rời.
Xông lên phía trước có bốn người, khoảng cách với ba người phía sau có chút lớn. Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí tụ tập ở một chỗ, cũng tiến về phía trước nhưng tốc độ rõ ràng chậm hơn nhiều.

Bảy tên Hồn Sư đối phương cũng không tản ra trận hình, bảy người nhất trí, hình thành trận hình tam giác, nhanh nhẹn hướng về phía trước. Phía trước nhất là một thanh niên dáng người trung đẳng, dưới chân bay lên năm cái Hồn Hoàn, hai vàng ba tím, phối trí Hồn Hoàn tiêu chuẩn.

Võ hồn của hắn rất kỳ lạ, là một cây quạt. Chỉ thấy Hồn Hoàn trên người hắn hào quang loé lên, cây quạt trong tay nhanh chóng biến lớn, mãnh liệt hướng về nhóm Đường Vũ Lân vung lên.

Lập tức, một cỗ cuồng phong nổi lên, khí lưu bên trong sân thi đấu bắt đầu cuồng bạo.

Võ hồn thuộc tính Phong!
Đường Vũ Lân xông lên phía trước nhất, kim quang trên người lập loè, Hoàng Kim Long Thể phóng thích, cứng rắn đối chọi với cuồng phong, tốc độ rõ ràng không có chút nào giảm xuống.

Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy rất ăn ý quét ngang thân, đều núp ở sau lưng Đường Vũ Lân, cộng thêm Tạ Giải, bốn người hình thành một đường thẳng tắp, tận khả năng hoá giải cuồng phong thổi đến.

Đường Vũ Lân đi nhanh về phía trước, từng cỗ cuồng phong thổi tới, bước

đi của hắn lại kiên định lạ thường, khoảng cách với đối phương cũng ngày càng ngắn.

Thanh niên cầm đầu kia nhãn thần ngưng tụ, Hồn Hoàn thứ năm trên người toả sáng, hắn không chút nào hà tiện, trực tiếp phóng xuất hồn kỹ mạnh nhất của mình.

Đây là kinh nghiệm chiến đấu cùng trí tuệ.

Lúc trước nghe được Long Dược tán thưởng Đường Vũ Lân, dĩ nhiên không từ tuổi mà phán đoán thực lực. Mọi người thấy đội ngũ học viện Sử Lai Khắc tách rời, nhưng điều này cũng kiểm chứng một việc, đó là sức chiến đấu cá nhân đầy đủ mạnh mẽ, đối với bản thân rất có tin tưởng. Đã như vậy thì không cần dò xét cái gì. Trực tiếp vận dụng thủ đoạn mạnh nhất, áp chế đối thủ, chế tạo cơ hội cho đồng bạn.

Cây quạt cực lớn huy động, cuồng phong ngưng tụ thành vòi rồng màu xanh, thẳng đến chính diện Đường Vũ Lân mà nghiền ép. Long Quyển Phong Bạo, đây là hồn kỹ mạnh nhất của thanh niên cầm đầu này.

Chương 622: Đột phá! Tầng phong ấn thứ năm

Đường Vũ Lân nhướng lông mày lên, đúng lúc này, phía sau hắn truyền đến thanh âm của Nguyên Ân Dạ Huy, "Để cho ta."

Một đạo thân ảnh đột nhiên từ sau lưng Đường Vũ Lân bay lên trời, thân ảnh nhanh chóng biến lớn trong không trung, bốn cái Hồn Hoàn bay lên, hào quang lóng lánh sáng lến, là hai cái Hồn Hoàn thứ ba, thứ tư.

Hoàng y thanh niên cầm đầu hoảng sợ chứng kiến, một quái vật khổng lồ thân cao hơn năm mét từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập vào phía trên vòi rồng, sau đó, vòi rồng cứ như vậy tán loạn.

Kim Cương Thái Thản, Cự Ma Thái Thản! Vô luận là công hay thủ, lực lượng của Nguyên Ân Dạ Huy, tuyệt đối cường hãn.

Nắm tay phải ngang nhiên vung ra, lực áp bách vô hình tới trong chớp mắt.

Thanh niên cầm đầu kịp thời phản ứng, đem cây quạt ngăn trước ngực.

"Oanh ----"

Người và quạt, bay ngược lại, đụng phải trận hình phe mình.

Không Khí Pháo dưới sự tăng phúc của Kim Cương Thái Thản và Cự Ma Thái Thản, coi như Đường Vũ Lân dùng Kim Long Thăng Thiên mới có thể chính diện đón đỡ. Huống chi năng lực của đối thủ cũng không phải cùng lực lượng chính diện va chạm.

Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Diệp Tinh Lan ba người tựa như ba lưỡi dao sắc bén nhảy vào bên trong trận hình của đối phương. Tiếp theo, chính là nghiền ép!

Vẫn chưa chạy được một nửa, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí ba người liền dừng bước. Thi đấu đã xong.

Với Ngũ Hoàn Hồn Vương mà không phải Nhất tự Đấu Khải Sư mà nói, không phải là uy hiếp lớn với bọn hắn. Mà trên thực tế, Nhất tự Đấu Khải Sư dễ dàng xuất hiện vậy sao?

Vòng đoàn chiến thứ nhất, thắng!

Cảm giác thắng lợi luôn tốt đẹp, nhưng Đường Vũ Lân cũng không có được quá nhiều kɦoái cảм, hắn luôn luôn là người phi thường có cảm giác nguy cơ, hôm nay Long Dược mang lại cho hắn áp lực cực lớn.

Thân là đội trưởng, nếu muốn dẫn dắt đồng đội chiến thắng cường địch, đầu tiên chính hắn phải đủ mạnh mẽ. Cho nên, trong lòng hắn cũng đã quyết định.

Sau khi cuộc so tài kết thúc, không có nửa điểm trì hoãn, Đường Vũ Lân dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trong khách sạn, nói với mọi người không cần gọi hắn ăn cơm, liền tự giam mình ở trong phòng.

Chính là lúc này!

Tiếng Long ngâm trầm thấp, Đường Vũ Lân hai con ngươi khép kín, ý niệm kéo khí huyết nghịch vận, Hồn Lực cùng khí huyết dung hợp, chậm rãi bốc lên, vững vàng mà kiên quyết, hướng về hướng kia bay lên.

Phong ấn sớm đã đầy vết rách, lúc trùng kích lực phát ra, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong cơ thể "Oanh" một tiếng vang thật lớn, phong ấn bị phá vỡ trong chớp mắt. Tinh hoa Kim Long Vương bừng bừng thoát ra, nhảy vào bên trong huyết mạch, điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Bốn mươi chín ngày khổ luyện bên bờ sinh tử, Võ Hồn lần thứ hai tiến hoá, tu vi đột phá bốn mươi cấp không khỏi làm thân thể Đường Vũ Lân có biến hoá về chất.

Cho nên đột phá phong ấn Kim Long Vương lần này cũng là lần thoải mái nhất từ trước đến nay. Kinh mạch toàn thân tràn đầy cảm giác đau đớn, nhưng không có giống loại thống khổ trước đây. Cũng không cần Linh vật phụ trợ, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể mình đang điểm điểm tích tích biến hoá.

Tinh hoa Kim Long Vương từ trong phong ấn trào ra rực rỡ màu vàng kim, đó là một màu kim sáng long lanh óng ánh. Nó bá đạo mà mãnh liệt, thậm chí còn mang theo điên cuồng. Nó tả đột hữu xung, dường như đều muốn tìm kiếm cửa khẩu đột phá.
Đường Vũ Lân điều động khí huyết dẫn đạo tinh hoa Kim Long Vương hoà nhập vào bên trong huyết mạch của mình, tốc độ vận chuyển Huyền Thiên Công gấp mấy lần so với bình thường, đang không ngừng tuần hoàn hấp thu năng lượng ẩn chứa trong tinh hoa Kim Long Vương.

Hắn phải mạnh hơn nữa, hắn nhất định phải mạnh hơn nữa, mới có thể dẫn đầu đồng bạn vượt mọi chông gai, đối kháng cường địch.

Thắng, nhất định phải thắng!

Lòng háo thắng mãnh liệt hoá thành chiến ý mãnh liệt nhất bốc lên.

Trong ánh mắt Đường Vũ Lân ngập tràn cuồng nhiệt, đôi đồng tử dần dần dựng thẳng đứng, ô lưới hình đường vận màu vàng kim trải rộng toàn thân trong khoảnh khắc. Từng khối lân phiến màu vàng kim bắt đầu từ tay phải chui ra, bay nhanh lan tràn lên phía trên, qua bả vai, qua ngực, lân đến vai trái của hắn, sau đó tốc độ chậm lại, chậm rãi hướng xuống phía dưới.
Thống khổ toàn thân nằm trong phạm vi có thể khống chế, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm nhận được, khi tinh hoa Kim Long Vương thấm vào, kinh mạch, xương cốt càng thêm sáng lạn, thậm chí còn có thể cảm nhận được Hồn Linh Kim Ngữ cùng Bã Vương Long hoan hô. Mỗi lần đột phá phong ấn Kim Long Vương, bọn chúng thân là Hồn Linh, là một bộ phận thân thể Đường Vũ Lân, cũng đều sẽ được lợi.

Đường Vũ Lân hiểu rõ, Bá Vương Long sở dĩ lựa chọn trở thành Hồn Linh của mình, cũng không phải mình có mị lực hay nhân cách cao quý cỡ nào, mà bởi vì huyết mạch Kim Long Vương hấp dẫn nó mới đúng.

Quầng sáng màu vàng kim lưu chuyển, lân phiến đã lan qua khuỷu tay trái, vẫn còn chậm chạp hướng xuống dưới. Đường Vũ Lân cố gắng duy trì tỉnh táo, nhưng vẫn không khỏi kích động, vì hắn đã dự cảm tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.
Hồn lực trong cơ thể vận hành tốc độ càng lúc càng nhanh, tốc độ hấp thụ tinh hoa Kim Long Vương từ tầng phong ấn thứ năm cũng càng lúc càng nhanh.

Màu vàng kim tiếp tục lan tràn xuống dưới, từng khối lân phiến hình thoi màu vàng kim mang theo tê dại ngứa ngáy cùng đau đớn từ dưới làn da chui lên. Đây là cảm giác mà mấy lần đột phá trước Đường Vũ Lân không có cảm nhận được.

Rút cuộc, lân phiên lan đến cổ tay, tiếp tục kiên định hướng xuống dưới, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn bộ tay trái bắt đầu chuyển đến từng trận đau nhức kịch liệt, xương cốt bắt đầu xuất hiện thanh âm rợn người, bàn tay bắt đầu biến lớn, kinh mạch bắt đầu mở rộng. Xương cốt đâm rách làn da, hoá thành móng vuốt sắc bén, màu vàng kim, cứng cỏi. Ám kim sắc, dung hợp.

Tiếp theo cảm giác lực lượng cực đại quay lại ở chỗ sâu trong tinh thần, đau quá!
Tay đứt ruột xót, biến hoá trên tay làm toàn thân Đường Vũ Lân đều phảng phất như bị xé nứt. Nhưng hắn nhất định phải kiên trì đến cùng.

Phải thành công!

Kim Long Trảo vẫn luôn là vũ khí sắc bén nhất của hắn, lúc biến đổi thành hai Kim Long Trảo, có thể thấy được lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên mạnh mẽ.

Cho dù tay trái không có Kim Long Khủng Trảo, nhưng bản thân Kim Long Trảo có năng lực vừa công vừa thủ cũng đủ làm cho Đường Vũ Lân tăng lên cực lớn. Huống chi huyết mạch lực lượng tăng phúc sẽ làm cho Đường Vũ Lân tại phương diện lực lượng, tốc độ, phòng ngự cùng năng lực sinh tồn có tiến bộ nhảy vọt.

Đường Vũ Lân tin tưởng, nếu trong tương lai mình có thể có Long lân bao trùm toàn thân thì cường độ thân thể không kém hơn Nhất tự Đấu Khải Sư. Lựa chọn đột phá tầng phong ấn thứ năm, tăng lên thực lực của mình là ở lúc nghe thấy Long Dược điên cuồng cười to, hắn cũng đã quyết định.

Rút cuộc, đau nhức kịch liệt đình chỉ, kế tiếp là cảm giác tê ngứa càng thêm thống khổ, làm da khép lại, lân phiến lại sinh trưởng. Đường Vũ Lân mơ hồ cảm thấy được, Kim Long Trảo tay trái cùng Kim Long Trảo tay phải có điểm bất đồng.

Kim Long Trảo tay phải bổ sung đặc hiệu nát tan, như vậy đặc hiệu của

Kim Long Trảo tay trái không phải là nát tan? Vậy đó là cái gì?

Không biết qua thời gian bao lâu, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân đầy mồ hôi, trong cơ thể năng lượng tinh hoa Kim Long Vương rốt cuộc cũng ổn định.

Đây là lần đột phá ngắn nhất, cũng là lần có cảm thụ khắc sâu nhất. Giống như lời lão Đường nói, năng lượng ẩn chứa trong phong ấn đối với mình là một con dao hai lưỡi. Nhưng ít ra trước mắt, nó mang cho mình đều là chỗ tốt. Chính vì có tinh hoa Kim Long Vương tăng lên, mới có bản thân mình hôm nay.
Cho nên, bây giờ Đường Vũ Lân với cỗ lực lượng này cũng không có quá nhiều sợ hãi, hơn nữa còn thấy cảm tạ. Không có mười tám đạo phong ấn Kim Long Vương trong cơ thể, cũng không có hắn ngày hôm nay.

Chỉ cần duy trì tình huống giải trừ từng đạo phong ấn ổn định, thành tựu tương lai của mình có thể nghĩ. Tựa như Long Dược nói, cái mình cần chẳng qua là thời gian. Chỉ cần cho mình đủ thời gian phát triển, mình nhất định có thể trở thành siêu cường.

Bên ngoài sắc trời đen kịt, Đường Vũ Lân từ trên giường đứng lên, cởi y phục xuống liền chui vào nhà tắm.

Tắm nước nóng, tẩy sạch bài xuất khi hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, tuy rằng trên tinh thần có chút hơi suy yếu, nhưng thân thể truyền đến cảm giác suиg sướиg làm cho Đường Vũ Lân không nói nên lời.

Nắm rồi lại nắm tay trái, lực lượng cường đại tự nhiên sinh ra. Kim Long Trảo từ một biến thành hai, đây là lực lượng thuần tuý nhất, trực tiếp nhìn rõ nhất.
Nhưng mà, Kim Long Trảo mang đến đặc hiệu gì?

Đường Vũ Lân đi đến bên tường, khí huyết vận chuyển, lân phiến bao trùm hai tay, một đôi Kim Long Trảo đồng thời xuất hiện.

Nhìn bề ngoài, hai cái Kim Long Trảo không có gì khác nhau, trên đầu ngón tay có kim mang phun ra nuốt vào. Chỉ có lúc thúc giục Kim Long Khủng Trảo, tay phải lần nữa biến lớn, mới cùng tay trái có chỗ khác nhau.

Đường Vũ Lân theo bản năng đem Kim Long Trảo tay trái nhẹ nhàng

hướng vách tường ấn xuống.

Nếu như hắn làm như vậy với Kim Long Trảo tay phải, vách tường tại chỗ tiếp xúc sẽ biến thành bột phấn, hơn nữa có xu hướng lan tràn xung quanh.

Nhưng mà, lúc Kim Long Trảo tay trái tiếp xúc với vách tường, một màn rung động xuất hiện. Lấy điểm hắn tiếp xúc làm trung tâm, từng đạo vết rách lan tràn xung quanh. Chẳng qua một lần hô hấp, phần lớn bức tường có đường vân rạn nứt.
Cái này là ...

Chương 623: Đặc tính tả trảo

Đường Vũ Lân vội thu hồi Kim Long Trảo, sau một khắc hắn đã hiểu được. Đặc hiệu Kim Long Trảo tay trái không phải nát tan, mà là xé rách.

Đúng vậy, chính là xé rách. Nhìn kỹ có thể thấy, đầu ngón tay Kim Long Trảo tay phải có hình mũi khoan, còn bên trong đầu ngón tay Kim Long Trảo tay trái có phong nhận, giống với hàm răng của hổ.

Hai bên mặt ngoài giống nhau, nhưng tác dụng bên trong hoàn toàn bất đồng. Nát tan cùng xé rách, đặc hiệu khác nhau, nhưng không khỏi cường hãn.

Nếu như lúc này không phải đêm tối, không phải là trong khách sạn, Đường Vũ Lân thật muốn thét dài lên tiếng. Lực lượng cường đại đã bao trùm toàn bộ ngực, bả vai cùng hai tay bằng lân phiến vàng kim. Loại cảm giác này thật là tuyệt vời!

Thật sự là rất chờ mong đột phá tầng phong ấn Kim Long Vương thứ sáu có biến hoá gì, khi đó mình lại gia tăng thêm một cái Hồn hoàn khí huyết màu vàng kim.

Đôi Kim Long Trảo trước người đụng chạm, "Đinh" một tiếng giòn tan. Kỳ dị là, một vầng sáng màu vàng kim toé lên. Tiếng va chạm thanh thuý kia làm Đường Vũ Lân rõ ràng, lân phiến trên người nhao nhao dựng thẳng lên, đỉnh hình thoi hướng ra ngoài, vô cùng sắc bén.

Đường Vũ Lân ý niệm khẽ động, lân phiến một lần nữa khép lại, hợp lại với thân thể.

Đây là tình huống gì?

Đường Vũ Lân theo bản năng nghịch vận khí huyết, thúc giục huyết mạch chi lực, hai Hồn Hoàn màu vàng kim bay lên, Hoàng Kim Long Thể phóng thích.

Lúc này bởi vì ở trong phòng, hắn hoàn toàn có thể nhìn thấy thân thể tяậи ƚяựồиɠ của mình biến hoá.

Hoàng Kim Long Thể cũng sinh ra lân phiến hộ thể, nhưng đó là hư ảo. Đơn giản mà nói, năng lượng huyết mạch biến thành lân phiến hư ảo phòng hộ toàn thân, chỉ cần Đường Vũ Lân nguyện ý, thậm chí ngay cả mặt cũng có thể bao trùm trong đó.

Nhưng mà, nương theo hấp thu tinh hoa Kim Long Vương, lân phiến xuất hiện cũng không giống nhau. Cái kia là lân phiến thực sự, là từ trong cơ thể Đường Vũ Lân mọc ra. Lân phiến giăng đầy kiên cố, cho nên hắn có lân phiến chính thức cùng năng lượng từ Hoàng Kim Long Thể, phòng ngự mới là mạnh nhất.

Hiện tại hai cánh tay, hai vai, trước ngực, nửa lưng trên đều có lân phiến bao trùm. Sau khi phóng thích Hoàng Kim Long Thể, nhìn chỉnh thể toàn thân bao trùm lân phiến, nhưng Đường Vũ Lân cảm giác được, những nơi có lân phiến chính thức bao trùm lực phòng ngự cường hãn hơn, tăng phúc cũng lớn hơn.

Kim Long Trảo hai tay lần nữa đụng chạm, lần nãy Đường Vũ Lân gia tăng một ít lực lượng. Từ va chạm vừa rồi hắn có thể cảm giác được, hai Kim Long Trảo sẽ không làm tổn thương nhau.

"Đinh" Một âm thanh giòn tan. Vầng sáng màu vàng kim lần nữa tản ra.

Lần này Đường Vũ Lân càng thấy rõ, lân phiến ở nửa người trên "bá" một phát nhao nhao mở ra, không hề nghi ngờ, dưới tình huống này, thân thể của hắn chính là vũ khí tốt nhất. Hoàng Kim Long Thể mang đến lân phiến tuy rằng cũng có chút mở ra, nhưng cảm giác không giống như vậy, hơn nữa đó là phòng hộ cùng tăng phúc lực lượng.

Kim Long Trảo va chạm sinh ra thanh âm đối với Đường Vũ Lân cũng có tăng phúc hiệu quả, tai rõ mắt sáng, khả năng tập trung nhanh chóng tăng lên.

Đây tuy rằng không phải là một Hồn kỹ chính thức, nhưng từ ý nào đó mà nói, cũng đủ để so sánh với Hồn kỹ của Hồn Sư bình thường. Không nghĩ tới vẫn còn có chỗ tốt như vậy. Đường Vũ Lân làm sao có thể không mừng

rỡ? Xem ra huyết mạch Kim Long Vương có thể có rất nhiều, rất nhiều chỗ tốt.

Đường Vũ Lân trên mặt toát ra một tia lạnh như băng, một đôi Kim Long Trảo giơ lên trước mặt mình, nhìn đầu ngón tay có hình dáng đường vân, cảm thụ được lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó, Đường Vũ Lân trên mặt mỉm cười không khỏi càng thêm nồng đậm.
Thật sự là quá tuyệt vời!

Đường Vũ Lân hai tay mở rộng, xương cốt toàn thân một hồi vù vù, lân phiến bên ngoài nhao nhao thu hẹp, hết thảy khôi phục như bình thường.

Thân thể của hắn tựa hồ càng thêm cường tráng. Hiện tại, chiều cao của hắn có thể so sánh với người trưởng thành, cơ bắp rắn chắc, không phải loại đặc biệt cường tráng khoa trương, nhưng cũng lưng dài vai rộng, mỗi khối cơ bắp đều có đường cong vừa đủ, kiên cố mà ngập tràn co dãn. Cơ bắp dường như ẩn chứa lực lượng có tính bạo tạc. Tám khối cơ bụng rõ ràng, đường nhân ngư rõ ràng, hai chân thon dài hữu lực, đơn giản có thể nói là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Long tên điên! Có mục tiêu, kỳ thực rất tốt.

Trải qua mấy ngày tranh tài, toàn bộ không khí thành Tinh La đã hừng hực. Đấu vòng loại rất tàn khốc, những Hồn Sư thua trận ở vòng đấu thứ nhất đã hoàn thành việc trọng đại ba năm mới tổ chức một lần. Đối với Hồn Sư đã qua tuổi mười tám, đây là lần cuối cùng tham gia Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục.
Nhưng cho dù đã thi đấu xong, bọn hắn cũng không nguyện ý rời đi, bọn hắn phải nhìn xem, cường giả trong đám bạn cùng tuổi hiện nay, thực lực cuối cùng có thể đạt đến trình độ nào.

Lăng Vô Tà chính là một người trong số đó, hắn cũng có thể nói là người dự thi đau buồn nhất. Thân là Nhất tự Đấu Khải Sư, là một gã Ngũ Hoàn Hồn Vương. Mục tiêu của hắn vốn là ít nhất tiến vào top 32 thi đấu cá nhân, thế nhưng là, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chẳng qua ngay tại vòng đầu tiên, hắn đã bị loại, hơn nữa, hắn không hiểu vì sao mình bị loại.

Tuy rằng lão sư không có trách mình, nhưng hắn biết rõ, mình sở dĩ thua, phần lớn là do không coi trọng đối thủ. Đây là nguyên nhân căn bản dẫn

đến thua trận.

Đối thủ chớp mắt bạo tạc, liên tiếp công kích, làm cho hắn ngay cả Đấu Khải cũng chưa xuất ra đã thua. Đối thủ tuy cường đại, lực công kích cường hãn, nhưng nếu mình có thể toàn lực ứng phó, cơ hội chiến thắng vẫn rất lớn, dù sao, còn có Đấu Khải tăng phúc toàn bộ. Coi như Đấu Khải của mình không phải đặc biệt cường đại, nhưng đó cũng là Nhất tự Đấu Khải Sư.
Hắn thật sự không phục. Nếu như trời cao có thể cho hắn một cơ hội nữa thì thật tốt.

Thế nhưng là, trên thế giới này dù sao cũng không có năng lực thời gian hồi tưởng, đó cũng chỉ có thể là quá khứ thôi.

Trải qua mấy ngày thống khổ, nhụt chí, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại. Dù sao, ở tuổi này đã trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư, ở toàn bộ Đại Lục cũng là phượng mao lân giác. Năng lực thừa nhận của hắn so với bạn cùng lứa tuổi vẫn là tương đối ưu tú.

Đứng thẳng, không được gục xuống! Hắn trong lòng nỗ lực nói với chính mình, hắn phải nhìn xem, tên gia hoả đánh bại mình kia, cuối cùng có thể đi xa bao nhiêu. Không có khả năng mỗi một người hắn gặp đều kinh thường hắn.

Hệ Cường Công, thuần lực lượng. Lực công kích và phòng ngự kinh khủng, khả năng phản ứng nhanh nhạy. Đây là Lăng Vô Tà đánh giá Đường Vũ Lân.
Thi đấu cá nhân vòng thứ hai hôm nay chính thức bắt đầu. So với vòng thứ nhất, nhận số goảm xuống còn một nửa, thời gian tranh tài cũng sẽ nhanh hơn. Dự tính tối đa hai ngày có thể tiến hành xong.

Sáng sớm, Lăng Vô Tà đi tới bên ngoài sân vận động Tinh La. Bên ngoài sân vận động, treo mười sáu khối màn hình lớn. Trước khi thi đấu, màn hình sẽ không ngừng chuyển danh sách tuyển thủ dự thi và kết quả rút thăm.

Vòng loại phía trước, tất cả đều do Hồn Đạo Hệ thống tiến hành rút thăm, thứ này là không xác định được tính công bằng.

Hắn ở đâu? Đường Vũ Lân, hắn là cái tên này.

Lăng Vô Tà không ngừng tìm kiếm tên Đường Vũ Lân trên màn hình lớn. Với năng lực của lão sư, tìm được mấy tấm vé cũng không khó khăn.

Bất quá, nhân số dự thị quả thực rất nhiều, hắn trọn vẹn tìm nửa ngày, vẫn chưa thấy tên Đường Vũ Lân xuất hiện.
Đúng lúc này, người dân bên ngoài sân vận động Tinh La đột nhiên trở nên có chút bạo động.

Trong mắt Lăng Vô Tà xuất hiện mấy chữ màu vàng kim.

Danh sách chuyển động trên màn hình lớn nguyên bản là chữ lam nền trắng, mười phần bắt mắt. Nhưng lúc này, mấy cái tên trên danh sách kia đều bỏ thêm hậu tố màu vàng kim.

Hậu tố màu vàng kim kia là một hình tròn, nhưng giương miệng rộng có chút dữ tợn.

Chương 624: Vận khí nghịch thiên

Chứng kiến cái đồ án này, Lăng Vô Tà trong lòng không khỏi chấn động, học viện quái vật, cái nhãn hiệu màu vàng kim kia là đại biểu cho học viện quái vật. Cũng chỉ có người dự thi của học viện quái vật, mới có được vinh hạnh đặc biệt này.

Trong lòng hắn có chút ghen ghét, nhưng hắn đang nghĩ, nếu như người của học viện quái vật gặp phải người kia, nhất định có thể dễ dàng đem hắn nghiền ép.

Kim chữ rõ ràng như vậy, người dân hưng phấn mang theo cuồng nhiệt.

Đối với Tinh La Đế Quốc mà nói, học viện quái vật vẫn luôn là Thánh Địa trong lòng bọn hắn.

Thi đấu cá nhân là luân phiên, học viên học viện quái vật có thể có đặc quyền luân không (không phải thi đấu). Đây là quy củ nhiều năm qua, là học viên học viện quái vật bằng vào thành tích ưu tú trong mỗi cuộc tranh tài đạt được.

Trong lúc nội tâm Lăng Vô Tà tràn ngập cảm khái thì hắn nhìn thấy cái tên mình một mực tìm kiếm.

Trận số 136, Tô Mộc giao đấu Đường Vũ Lân.

Đằng sau tên của hai người đều có đánh số, nhưng quan trọng nhất là, sau tên của Tô Mộc có cái đồ án vàng rực mà tất cả mọi người đều đang chú ý.

Cái này ...

Cho dù là Lăng Vô Tà đối với Đường Vũ Lân hận thấu xương, nhưng lúc hắn nhìn bảng giao đấu cũng không khỏi có chút trợn mắt há mồm.

Người kia, thật sự là nghịch thiên a!

Vòng thứ nhất đụng phải mình là Nhất tự Đấu Khải Sư, mà đợt thứ hai, lại trực tiếp đụng phải người dự thi của học viện quái vật.

Người dự thi của học viện quái vật đều là người trẻ tuổi mạnh nhất. Lần kinh khủng nhất, bọn hắn dự thi tám người, tại giải đấu trực tiếp dành được thành tích top 8. Có thể thấy thực lực của chúng rất mạnh.

Lăng Vô Tà mặc dù đối với chính mình rất có lòng tin, nhưng hắn cho tới bây giờ cũng không có cảm thấy mình có thể chiến thắng người của học viện quái vật.

Sau thời gian ngắn khiếp sợ, trong lòng hắn dâng lên một chút hả hê cùng mặc niệm cho Đường Vũ Lân.

Đáng! Đáng lắm!

Ta sẽ nhìn ngươi thua trận đấu, không biết ngươi có thể kiên trì năm phút không nữa.

Đường Vũ Lân đương nhiên không biết Lăng Vô Tà muốn thế nào, lúc này, hắn đang ở trong khu vực chờ rồi. Bởi vì nhân số thi đấu cá nhân đông, bên trong cũng có thật nhiều màn hình lớn. Lăng Vô Tà thấy, hắn cũng nhìn thấy. Sau đó đồng bạn liền đi tới, nhao nhao vỗ bờ vai hắn.

"Đội trưởng, rốt cuộc ta cũng có thể rửa sạch oan khuất rồi!" Tạ Giải ý vị thâm trường nói với Đường Vũ Lân.

"Rửa sạch oan khuất gì?" Đường Vũ Lân trừng mắt nhìn hắn.

Tạ Giải vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: "Trước kia ta vẫn cho rằng mình là mỏ quạ đen, đã mang đến cho mọi người nhiều phiền toái như vậy. Nội tâm ta thống khổ, áy náy, vẫn luôn tự trách mình. Thế nhưng hôm nay ta đã hiểu được, thì ra, cũng không phải ta mỏ quạ đen mà là vận khí của đội trưởng quá mức nghịch thiên. Với cái tỉ lệ một phần ngàn trở xuống, ngươi đều đụng phải đối thủ như vậy. Vận khí của ngươi thực sự là ..."

"Cút ..." Đường Vũ Lân tức giận.

Tạ Giải lúc này trên mặt mới thoát ra một chút hả hê, "Lão Đại, chúng ta

kém bọn họ mấy tuổi, thua cũng không mất mặt."

"Có thể có chút nhân tính hay không!" Nhạc Chính Vũ nghiêm túc bắt lấy Tạ Giải lôi sang một bên. Sau đó hướng Đường Vũ Lân nói: "Đội trưởng, bớt đau buồn. Chúng ta sẽ không vì ngươi thua một trận thi đấu liền xem thường ngươi. Yên tâm đi."
Nguyên Ân Dạ Huy nhìn Đường Vũ Lân, lắc đầu, nàng coi như tốt bụng, tối thiểu không nói lời nào châm chọc.

Diệp Tinh Lan vắt chéo hai tay, "Vì cái gì ta không có đánh cược như vậy đấy."

Từ Lạp Trí ha ha cười ngây ngô, nhìn Đường Vũ Lân, trên mặt tràn đầy đồng tình.

Hứa Tiểu Ngôn cười tủm tỉm nhìn Đường Vũ Lân, "Các ngươi như thế nào cũng không tin đội trưởng sao? Ta liền tin tưởng, tuyệt không có vấn đề này. Coi như là thua, cũng sẽ thua rất đẹp."

Đường Vũ Lân bó tay rồi, cái này ngươi gọi là đối với ta có lòng tin?

Cổ Nguyệt bắt lấy cánh tay Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía nàng, hắn tin tưởng, người khác nhìn mình không tốt, nhưng Cổ Nguyệt sẽ nhìn kỹ đấy.

"Bảo vệ tốt chính mình!"

Năm chữ đơn giản đủ để Đường Vũ Lân cứng mặt rồi.
"Các ngươi mong ta thua như vậy sao!" Đường Vũ Lân căm tức nhìn mọi người.

"Thực lực a đội trưởng! Người ta rõ ràng tối thiểu là Nhất tự Đấu Khải Sư. Hơn nữa còn không phải là Nhất tự Đấu Khải Sư bình thường. Đối với ngươi sẽ không chủ quan."

Đường Vũ Lân hừ một tiếng, "Đánh cuộc, ai tới?"

"Đánh bạc thân gia a!" Nhạc Chính Vũ nhảy ra đầu tiên.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, "Ngươi muốn cùng ta đánh bạc thân

gia?"

Nhìn ánh mắt sáng rực của hắn, Nhạc Chính Vũ quả thật có chút chột dạ, chặn lại nói: "Được rồi, được rồi. Tất cả mọi người là huynh đệ, hay vẫn là tiểu cược di tình đi."

Đường Vũ Lân nói: "Tốt, nếu ngươi thua phải tìm giúp ta một kiện Linh vật vạn năm."

Nhạc Chính Vũ giật mình nói: "Linh vật vạn năm? Đội trưởng, ngươi nắm chắc có thể thắng sao? Nếu ngươi thua thì sao?"
Đường Vũ Lân nói: "Ta thua, tất cả Hữu Linh Hợp Kim cần cho Nhị tự Đấu Khải của ngươi, ta đều cung cấp." Hắn nói những lời này không phải là linh tinh. Hắn đã là Đoán Tạo Sư cấp 6, không thể nghi ngờ là Đoán Tạo Sư mạnh nhất trong thế hệ trẻ ở Đấu La Đại Lục, thậm chí tính cả Tinh La Đại Lục.

Bọn Nhạc Chính Vũ tuy không nói, nhưng trên thực tế, ai cũng biết Đường Vũ Lân có khả năng trùng kích Thần Tượng. Nếu không với bản tính cao ngạo của hán, nào có dễ dàng gọi người khác là đội trưởng. Nhạc Chính Vũ thực sự kính nể Đường Vũ Lân nên mới có thể gọi như thế.

"Một lời đã định, ta lời rồi!" Nhạc Chính Vũ ha ha cười một tiếng.

Tạ Giải cũng có chút kích động, nhưng lúc hắn nhìn ánh mắt Đường Vũ Lân, đột nhiên nội tâm khẽ động, dằn xuống tâm tình kích động của mình. Hắn biết Đường Vũ Lân sớm hơn Nhạc Chính Vũ, cũng hiểu rõ hắn hơn. Đột nhiên nhớ lại, lúc Đường Vũ Lân đánh cuộc với mình, chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc trận chiến. Chẳng lẽ hắn thật sự có khả năng chiến thắng Nhất tự Đấu Khải Sư?

Đội trưởng luôn giỏi sáng tạo kỳ tích, nói không chừng, hắn thật đúng là có thể. Tốt hơn là vẫn không nên mạo hiểm.

Những ng khác cũng không hứng thú đánh bạc, Nguyên Ân Dạ Huy mặc dù không hiểu rõ Đường Vũ Lân như Tạ Giải, nhưng nàng hiểu rõ Tạ Giải.

Cá tính Tạ Giải có chút lanh lợi, loại náo nhiệt này cũng không đụng đến, nhất định là có nguyên nhân rồi. Mặc dù nàng cũng muốn thắng Đường Vũ Lân, để hắn có thể giúp mình rèn chiết xuất toàn bộ kim loại cần thiết cho

bộ Nhị tự Đấu Khải, nhưng vẫn kiềm chế xuống.
Đường Vũ Lân có tính toán của mình. Bọn họ đều là Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, tương lai Nhị tự Đấu Khải chẳng qua là rèn thăng cấp, trọng yếu hơn là Đoán Tạo Sư tiêu chuẩn, hắn phải giúp đồng bạn hoàn thành. Mà mỗi người Nhị tự Đấu Khải tối đa cũng chỉ tăng thêm một kim loại hiếm mà thôi. Nếu tính tất cả đều là hắn bỏ ra, trên thực tế cũng không phải đặc biệt nhiều tiền, so với một kiện Linh vật vạn năm sẽ không nhiều hơn bao nhiêu.

Hơn nữa, hắn dùng phương thức này để kích thích ý chí chiến đấu của mình. Nếu như ngay cả học viên học viện quái vật đều đánh không lại, về sau hắn khiêu chiến Long Dược thế nào? Không hề nghi ngờ, Long Dược mới là người mạnh nhất đội đại biểu học viện quái vật.

Hôm nay, Vũ Trường Không cũng không tới, không biết là đối với bọn họ tin tưởng mười phần hay là có sự tình khác.
Đường Vũ Lân đi thẳng đến một góc ngồi xuống, nhắm mắt minh tưởng. Trận 167, còn rất sớm, tối thiểu phải giữa trưa mới có thể tiến hành.

Vòng thứ hai thi đấu cá nhân bắt đầu, so với vòng thứ nhất, độ nhiệt tình chỉ có tăng không giảm. Nhân số thi đấu tuy rằng ít đi, nhưng không thể nghi ngờ, những Hồn Sư có thể tiến vào vòng thứ hai, chỉnh thể thực lực nhất định là mạnh hơn so với vòng thứ nhất.

Đối với điểm này, mọi người đều không hề nghi ngờ. Cho nên vé vào cửa cũng đắt hơn, người xem càng nhiệt tình hơn.

Vòng thi đấu này, các học viên học viện quái vật xuất chiến, nhà nước cũng đã mở một ít đánh cược. Cũng có nhiều phương thức đánh cược. Ví dụ như, có đánh cược học viện quái vật nắm được vị trí đứng đầu. Cũng có người đánh cược, ngoài học viện quái vật, ai có thể đạt được ba vị trí đầu tiên. Không thể nghi ngờ, tại Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, các học viên học viện quái vật đã trở thành nhân vật được đối đãi đặc thù. Từ đây có thể thấy địa vị của học viện quái vật tại Tinh La Đại Lục cao quý thế nào.

"Học viện quái vật có thể đạt được top nào? Các ngươi mua xong rồi chứ?"

"Mua, ta mua top 8. Ai có thể đánh thắng người của học viện quái vật chứ?

"Ha ha, ngươi mua sai rồi. Ta mua top 7. Bởi vì đội viên dự thi lần này có Công Chúa Điện Hạ. Công Chúa Điện Hạ tuy rằng thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao nàng tuổi còn nhỏ, tu vi trong Tứ hoàn, còn chưa có nguyên vẹn bộ Nhất tự Đấu Khải. Muốn đạt được top 8, e ràng rất khó."

"Ta khờ? Ngươi ngốc mới đúng. Ngươi đã quên sao? Công Chúa Điện Hạ sau giải đấu là muốn chọn phò mã. Công Chúa Điện Hạ có thể là nữ thần của chúng ta, ngươi nói cho ta biết, ai trong trận đấu dám thắng nàng? Hơn nữa, đến giai đoạn cuối cùng của vòng loại, học viện quái vật có nhiều người như vậy, bọn hắn đại khái có thể tránh nặng tìm nhẹ, cùng nhau giúp đỡ Công Chúa Điện Hạ. Ta xem ra, Công Chúa Điện Hạ chẳng những có thể tiến vào top 8, hơn nữa, có thể lọt top 3 đó."

Chương 625: Thực lực của Long tên điên

"Ách ..., có chút đạo lí."

Đối với giải thi đấu cá nhân, có thể nói là chúng thuyết phân vân, mỗi người đều có suy nghĩ cùng phán đoán của riêng mình.

"Mau nhìn, Long tên điên ra sân. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn là ở giải thi đấu thượng giới. Khi đó hắn mười bảy tuổi đã lấy được quán quân, lấy được một khối Hồn Cốt ban thưởng. Giải quán quân năm nay, không có người nào có khả năng tranh với hắn.

Đúng vậy, Long Dược lên đài rồi.

Quả đầu trọc của hắn vô cùng rõ ràng, mà vị trí thi đấu cũng được an bài tại sân đấu chính giữa ở sân vận động Tinh La.

Hôm nay Long tên điên vẫn mặc một thân đồng phục đỏ rực, toàn thân giống như một đoàn hoả diễm, leo lên sân đấu.

Đối thủ của hắn là một thiếu nữ mặc váy lam dài, nhìn Long Dược đối diện, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn đầy vẻ tò mò.

"Long Dược ca ngươi hảo." Thiếu nữ mười phần cung kính khom người hỏi thăm Long Dược.

Long Dược cười ha ha một tiếng, "Ngươi hảo."

"Long Dược ca, có thể hay không cho ta đem tất cả Hồn Lỹ sử dụng một lần, được chứ?" Thiếu nữ đáng thương nhìn hắn.

"Được." Long Dược ha ha cười, sắc mặt mười phần bình tĩnh.

Trọng tài có chút bó tay, nhưng hắn cũng không nói thêm gì, đây chính là Long Dược. Long Dược của học viện quái vật.

"Thi đấu bắt đầu!"

Theo lệnh của trọng tài, trận đấu cá nhân đầu tiên của hắn bắt đầu.

Hắn quả nhiên tuân thủ lời hứa lúc trước với thiếu nữa, cũng không ra tay trước, chỉ đứng ở nơi đó, mỉm cười nhìn nàng.

Thiếu nữ khẽ quát một tiếng, trên người bốn vòng Hồn Hoàn bay lên, một tầng băng vụ cũng nổi lên sau đó. Nguyên tố thuộc tính Băng!

Thiếu nữ này nhìn qua bất quá mười bảy, mười tám tuổi, tu vi Tứ Hoàn, coi như cũng không tệ.

Khi phóng xuất ra Võ Hồn, từ vòng tay của nàng nhanh chóng bay ra bốn khối Đấu Khải màu lam sắc, hai khối lần lượt rơi vào cánh tay phải cùng vai phải, một khối mũ giáp và một khối cánh tay trái. Bốn khối Đấu Khải!

Một bộ nguyên vẹn Đấu Khải là mười ba kiện, có thể có bốn khối Đấu Khải, hơn nữa tu vi Tứ Hoàn, cùng với tuổi của nàng, thiếu nữ này đã tương đối ưu tú.

Lúc này đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng tràn đầy kích động, hai tay chà xát, đệ nhất Hồn Hoàn sáng lên, một đoàn băng cầu bay về phía Long Dược.

Được Đấu Khải tăng phúc, đoàn băng cầu này ước chừng một thước, đồng thời bay ra, bên trên còn xuất hiện từng đạo hoa văn kì dị, loé ra vầng sáng màu xanh đậm.

Sau khi phóng xuất băng cầu, thiếu nữ lập tức đuổi theo phía sau. Hồn hoàn thứ hai trên người lóng lánh. Một đạo lam quang xuất hiện trong lòng bàn tay, bàn tay phải được Đấu Khải bao trùm đánh trực tiếp vào phía trên băng cầu.

Băng cầu chấn run lên rất nhỏ, ngay sau đó, thể tích tăng lên gấp đôi, quang văn bên ngoài mặt cầu càng trở nên rõ ràng. Bên trong dường như ẩn chứa một năng lượng khổng lồ.

Hồn Hoàn thứ ba cùng lúc đó loé sáng. Ba cái Hồn Hoàn trước sau loé lên thật nhanh, cũng mười phần trôi chảy.

Lần này, song chưởng của nàng ấn lên mặt ngoài băng cầu. Lập tức, bề ngoài băng cầu sinh ra từng đám gai nhọn dài đến ba thước. Đồng thời thể tích băng cầu cũng tăng vọt, đường kính vượt quá một thước, toàn thân biến thành màu xanh đậm.

Nếu lúc này có người đi vào trong sân đấu, liền phát hiện nhiệt độ toàn bộ sân đấu chợt hạ xuống.
Thiếu nữ dừng bước, đột nhiên nhẹ nhàng nhảy múa tại chỗ, Hồn Hoàn thứ tư trên người toả sáng hào quang. Lần này, từng đạo quang mang màu xanh đậm bay về phía băng cầu kia. Thân hình thiếu nữ loé lên, quang mang rõ ràng kia chợt biến mất. Băng cầu chớp mắt gia tốc, mang theo khí thế cường thịnh cùng nhiệt độ siêu thấp, phóng thẳng về phía Long Dược.

Long Dược vẫn đứng ở nơi đó cười ha ha, từ đầu đến cuối, đều không có ý muốn xuất thủ.

Sân thi đấu cá nhân cũng không đặc biệt lớn, trong chốc lát, băng cầu cực lớn mang theo gai nhọn đã đến trước mặt Long Dược.

Long Dược sao còn chưa động? Rất nhiều người xem trong lòng tự hỏi, cho dù là người thường cũng nhìn ra được chỗ khủng bố của băng cầu kia. Nếu như bị đánh lên người, thân thể chẳng phải phá thành mảnh nhỏ sao?
Sau đó liền ...

Đánh lên rồi!

"Oanh ---" vụn băng vẩy ra, băng cầu hung hăng đụng trên người Long Dược. Từng đám cây gai nhọn trực tiếp đâm trúng trên người hắn.

Bộ dáng tươi cười của hắn từ đầu đến cuối đều không đổi, dường như hắn chính là một pho tượng. Kế tiếp, khán giả được chứng kiến một màn khiếp sợ.

Khi băng cầu gai nhọn đụng vào Long Dược, trong nháy mắt gai nhọn tan vỡ, sau đó băng cầu cũng tan vỡ. Nó dường như đụng vào một toà núi cao nguy nga, khi va phải, từng khúc phá toái, hoá thành bột mịn.

Cũng lúc này, thân ảnh thiếu nữ biến mất lúc trước đã xuất hiện, tất cả hàn ý xung quanh trong chốc lát hướng nàng dung hợp. Khán giả chứng kiến,

lấy thân thể nàng làm trung tâm, một vòng xoáy hàn băng hội tụ, tất cả hàn khí trong chớp mắt đều tụ tập trong lòng bàn tay phải ở trước ngực.
Một vòng mỉm cười đắc ý đã hiển hiện trên khuôn mặt giảo hoạt của thiếu nữ.

Long Dược, ngươi sơ suất quá! Tính là ngươi có thực lực mạnh hơn nữa, nếu không phóng thích Võ Hồn cùng Đấu Khải, đón một chiêu Hàn Tâm Chưởng ngươi nhất định sẽ thua.

Tất thảy lúc trước đều là che giấu, mục đích cuối cùng, chính là xuất kích một chưởng này.

Bàn tay phải được Đấu Khải bao trùm biến thành màu lam sâu xa, lạnh như băng, trực tiếp đánh trước ngực Long Dược.

Thiếu nữ đánh trúng Long Dược trong nháy mắt thoáng do dự một chút, từ ngực trái đổi thành ngực phải.

"Phốc!" Một tiếng nhẹ vang lên. Long Dược đứng ở đó, vẫn không hề động như trước, nhưng thân hình thiếu nữ "két" một tiếng dừng lại.

Bốn Hồn Kỹ tuần hoàn tăng phúc, cuối cùng tất cả lực lượng đều ngưng tụ ở một chưởng này, Hồn Lực trong cơ thể nàng bộc phát tại một điểm, điên cuồng hoà nhập vào đó.
Nàng cảm thấy, coi như là một ngọn núi, nàng cũng có thể đem nó đóng băng.

Long Dược vẫn đứng ở đó, mảy may không động, trên mặt vẫn mang bộ dạng tươi cười như trước. Chẳng qua là đầu lệch ra, nhìn thiếu nữ, "Được chưa?"

Thiếu nữ trợn mắt há mồm nhìn hắn, sau đó lại xem một chút thân thể hắn, "Ngươi, ngươi không có việc gì?"

Làm sao có thể? Điều này sao có thể xảy ra? Hắn nên hoá thành băng điêu mới đúng!

"Không đánh vào ngực trái, thật là một cô nương tốt. Nhận thua đi!" Long Dược sờ đầu nàng.

Thiếu nữ áo lam ngây ngốc nhìn hắn, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ có chuyện gì xảy ra. Khi Hàn Tâm Chưởng của nàng đánh trên người Long Dược, rõ ràng nàng cảm giác được Hồn Lực của mình tất cả đều xuất đi, cũng không có bất kì lực phản chấn nào, loại tình huống này hẳn là đắc thủ rồi mới đúng. Nhưng vì cái gì kết quả lại như vậy. Long Dược dường như không có việc gì. Công kích của nàng đi đâu mất rồi?
"Ở chỗ này này!" Long Dược mỉm cười, nghiêng đầu, một cỗ băng khí lam sắc lưu trong miệng hắn phụt ra, phun vào không trung, lập tức nhiệt độ không khí một lần nữa hạ xuống.

"Ta, ta nhận thua." Thiếu nữ làm sao lại không nhận ra chênh lệch của mình với Long Dược như rãnh trời, vui lòng khâm phục khom người nhận thua.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy. Long Dược từ đầu đến cuối cũng không có ra tay, thậm chí Võ Hồn cũng không có phóng ra. Nhưng trận đấu này lại làm cho khán giả xem nhẹ nhàng vui vẻ.

Đây mới là cường giả! Cường giả chân chính, còn tràn đầy phong độ thân sĩ. Trong chốc lát, toàn bộ khán giả trên đài đều hô vang tên Long Dược.

Long Dược hướng về khán đài vẫy tay, quay người đi xuống đài.

Bên trong khu vực chờ. Trừ Đường Vũ Lân đang khoanh chân minh tưởng, toàn bộ chiến đội Sử Lai Khắc lạnh ngắt như tờ.
Màn hình lớn chủ yếu tiếp sóng trận đấu này của Long Dược, muốn không nhìn không được.

Tên này cũng quá cường đại a?

Phương thức thi đấu của thiếu nữ áo lam, kĩ xảo không chế không thể nói là không ưu tú. Bằng vào thực lực cường hãn, bốn Hồn Kỹ trước sau chồng lên. Một kích như vậy, coi như Ngũ Hoàn Hồn Vương chính diện ngạnhh kháng cũng chưa chắc có thể thu được kết quả tốt.

Chương 626: Hồ vương Tô Mộc

Nhưng Long Dược ngay cả Võ Hồn đều không có phóng thích đã ngăn cản được.

"Chiến Hồn Sư hệ Phòng Ngự." Cổ Nguyệt trầm giọng nói.

Diệp Tinh Lan cũng gật nhẹ đầu, "Đúng vậy, hệ Phòng Ngự. Nếu như không phải hệ Phòng Ngự, hắn không có khả năng làm được. Tu vi Hồn Lực của hắn, không phải Ngũ Hoàn, rất có thể là Lục Hoàn!"

Lục Hoàn! Hồn Đế!

Có thể dự thi chứng tỏ hắn vẫn chưa đến hai mươi tuổi. Hồn Đế chưa đến hai mươi tuổi!

Tất cả mọi người đến từ học viện Sử Lai Khắc, nhưng bọn hắn cũng biết rõ, cho dù ở học viện Sử Lai Khắc, cũng không có Hồn Đế chưa đến hai mươi tuổi.

Nghìn năm xuất thế kỳ tài, quả nhiên không phải nói đùa. Không thể nghi ngờ, Võ Hồn của hắn phi thường cường đại, quá mức cường đại.

Đối thủ như vậy, lại có ưu thế về tuổi, tu vi nghiền ép, bọn hắn một cơ hội cũng không có.

Cổ Nguyệt hai con ngươi đột nhiên sáng lên, "Đối thủ cường đại như vậy, các ngươi muốn nhận thua sao?" Ánh mắt của nàng nhìn qua mọi người.

Trừ nàng cùng Diệp Tinh Lan, năm người còn lại nguyên bản đều có chút bị áp chế, cho dù là Nguyên Ân Dạ Huy cũng không ngoại lệ.

"Không!" Nguyên Ân trầm giọng nói.

Cổ Nguyệt nói: "Chúng ta là đại biểu Sử Lai Khắc, vô luận là ở Đấu La Đại

Lục hay Tinh La Đại Lục, Sử Lai Khắc đều là học viện đệ nhất. Tuổi không phải là cái cớ, nếu như chúng ta đại biểu Sử Lai Khắc mà đến, chúng ta đều có ngĩa vụ bảo vệ vinh quang của Sử Lai Khắc. Đây không phải là trách nhiệm của mình Vũ Lân, hắn đã lấy Long Dược làm mục tiêu rồi, chúng ta cũng vậy. Chúng ta không thể thua!"

Sắc mặt mọi người không còn bình tĩnh nữa, hào quang cuồng nhiệt bắt đầu lập loè trong ánh mắt bọn hắn.

Hai mươi tuổi thì sao? Nhất tự Đấu Khải Sư thì như thế nào? Bọn hắn cũng chưa phải chưa từng sáng tạo kỳ tích. Áp lực không phải chỉ có trên người Đường Vũ Lân, trên người bọn hắn cũng có.

"Vì Sử Lai Khắc vinh quang!" Không biết từ lúc nào, Đường Vũ Lân đứng dậy, trong hai tròng mắt mơ hồ có kim quang chớp động, vượn tay phải ra. Cổ Nguyệt theo thói quen đưa tay xuống dưới tay phải của hắn.

"Vì Sử Lai Khắc vinh quang!"

Các đồng bọn cũng nhất nhất đưa tay chồng lên trên. Vốn tới tham gia cuộc so tài này chỉ mang tính chơi đùa, không quan trọng. Thay vào đó bây giờ là nghiêm túc! Tám người một lòng. Đối với cuộc so tài này, bọn hắn rút cuộc nghiêm túc rồi.

Đối với học viên Sử Lai Khắc mà nói, áp lực vĩnh viễn đều là động lực! Sử Lai Khắc mang cho bọn hắn không chỉ là phương pháp tu luyện hợp lí, tài nguyên dồi dào, mà còn một loại tín niệm. Tín niệm Sử Lai Khắc tất thắng!

Thi đấu cá nhân vẫn còn tiếp tục, nhưng Long Dược đã thi đấu, dẫn bầu không khí thi đấu tới cao trào. Toàn bộ sân thi đấu đều là một biển người sôi trào.

Mọi người trong tiểu đội Sử Lai Khắc trước sau ra sân thi đấu, dù sao cũng là đấu loại, trừ Đường Vũ Lân vận khí nghịch thiên, những đối thủ khác cũng không tính là cường đại. Cổ Nguyệt không báo danh dự thi, cho nên nàng ở lại khu vực chờ, bên cạnh Đường Vũ Lân.

"Cảm ơn ngươi, Cổ Nguyệt. Lời ngươi vừa nói ta cũng nghe được rồi." Đồng bạn đều đã đi dự thi, khu vực chờ chỉ còn lại hai người Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

"Có gì mà phải cảm ơn, ta cũng là một phần tử của Sử Lai Khắc. Ta là vì học viện Sử Lai Khắc, không phải vì ngươi." Cổ Nguyệt trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Đúng vậy! "Vì Sử Lai Khắc vinh quang, chúng ta nhất định phải thắng." Đường Vũ Lân dùng sức nắm chặt lại.
"Cẩn thận một chút, đối thủ rất mạnh." Cổ Nguyệt trầm giọng nói.

"Ân, ta biết rồi." Đường Vũ Lân mỉm cười gật đầu.

Những người khác lần lượt thi đấu xong, mọi người nhao nhao thông qua đợt thứ hai, tiến vào vòng thi đấu thứ ba.

Mà rút cuộc cũng đến Đường Vũ Lân thi đấu. Đây là lần thứ nhất hắn chính diện cùng học viên học viện quái vật đọ sức.

Bên trong khu vực chờ đối diện sân thi đấu.

"Tô Mộc ca ca, ngươi vận khí tốt rồi! Nhất định phải giúp ta hung hăng giáo huấn tên kia. Ngàn vạn lần không được hạ thủ lưu tình." Đái Vân Nhi khoa chân múa tay động viên Tô Mộc.

Tô Mộc là một thanh niên tướng mạo anh tuấn, luận tướng mạo, bên trong đoàn đội học viện quái vật, hắn cùng Đái Nguyệt Viêm là xuất sắc nhất. Chẳng qua so khí chất lĩnh tụ cùng Đái Nguyệt Viêm, hắn càng thêm ôn hoà. Toàn thân đều mang lại cảm giác nho nhã.
Người ngoài đều chỉ biết học viện quái vật có Long tên điên vì tên tuổi của hắn thực sự quá vang dội, lại có rất ít người biết Tô Mộc. Nhưng trên thực tế, trong học viện quái vật, cái tên Tô Mộc cũng cực kì vang dội.

Kiếm Thần Tô! Đây là tên hiệu của Tô Mộc.

Trong bát đại Thiên Vương, hắn bài danh thứ ba, gần với hai người Long tên điên Long Dược và Tứ Hoàng Tử Đái Nguyệt Viêm.

Mà trên thực tế, thực lực của hắn cũng không kém hơn Đái Nguyệt Viêm bao nhiêu. Thậm chí ngay cả Đái Nguyệt Viêm cũng không biết, khi Tô Mộc toàn lực triển khai thì thực lực của hắn đạt đến trình độ như thế nào.

"A Mộc, ngươi đừng nghe Vân Nhi nói loạn. Đối phương dù sao cũng là thành viên sứ đoàn." Đái Nguyệt Viêm đi tới, ôm bả vai Tô Mộc.

Tô Mộc ôn hoà cười, "Được, ta sẽ chú ý. Nên lên đài rồi, ta đi trước."
Đưa mắt nhìn Tô Mộc rời đi, Đái Vân Nhi có chút nghi ngoặc nhìn ca ca, "Tứ ca, ngươi cùng Tô Mộc ca ca sẽ không thật sự giống như trong truyền thuyết là một đôi chứ? Ta vẫn cảm thấy hai người có chút gì đó không đúng."

Mặt Đái Nguyệt Viêm cứng đờ, tức giận nhéo mặt Đái Vân Nhi, "Nha đầu nhà ngươi, trong đầu đều là cái gì vậy hả?"

Đái Vân Nhi cười hắc hắc, "Thật không có? Vậy ánh mắt ngươi nhìn Tô Mộc ca ca vì cái gì có chút không đúng?"

Đái Nguyệt Viêm hừ lạnh một tiếng, "Ngươi thì biết cái gì. Về sau ngươi sẽ biết."

"Vân Nhi, lời nói phải cẩn thận! Lời này của ngươi nếu truyền đi, vị trí Thái Tử của Tứ ca ngươi có thể không giữ được." Long Dược cười ha hả nói.

"Ách ..." Đái Vân Nhi nhìn Long Dược một cái, lại nhìn ca ca một chút, luôn cảm thấy dường như bọn hắn có chuyện gì gạt mình.
Đái Nguyệt Viêm trên mặt toát ra một nụ cười tự tin, hai tay chắp sau lưng, nhìn màn hình lớn trước mặt. Hắn rất có lòng tin với Tô Mộc, giống như hắn tràn ngập tin tưởng mình có thể trở thành Thái Tử đương triều, kế thừa ngai vàng trong tương lai.

Không chỉ là vì thực lực, cũng bởi vì, hắn đã gắng sức ở học viện quái vật. Với tư cách là một trong bát đại Thiên Vương, hắn có lòng tin tuyệt đối lĩnh tụ toàn dân!

Khán đài sân vận động Tinh La, phòng riêng số hai.

"Thái lão, để mặc cho bọn hắn đi thi sao?" Vũ Trường Không cau mày, nhìn Thái Nguyệt Nhi đứng trước mặt.

Thái lão mặt không biểu tình nói: "Chim ưng con nếu muốn giương cánh bay cao, tổng cần nỗ lực đập rung cánh, nghênh đón một lần, lại một lần

khiêu chiến."

Vũ Trường Không nói: "Có thể trong mắt ta, bọn chúng đã làm rất tốt rồi. Lần khảo nghiệm này, đối với bọn chúng có chút quá lớn. Nếu như bọn chúng là bạn cùng lứa tuổi, ta đương nhiên cho rằng bọn chúng nên tiếp nhận khảo nghiệm này. Nhưng bọn chúng dù sao cũng có chênh lệch năm tuổi. Mà học viện quái vật Tinh La Đại Lục cũng không giống người thường."
Thái lão thản nhiên nói: "Ngươi nên biết, nhân vật vạn năm trước tung hoành, cũng đồng thời là người được Tinh La Đại Lục trò chuyện say sưa. Lúc ấy, vị này cũng là một thành viên Sử Lai Khắc Thất Quái, về sau càng là người thừa kế Hải Thần Các Các chủ. Ngươi biết ngài như thế nào xác lập địa vị tại học viện, trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái, thậm chí lúc tuổi còn rất nhỏ đã tiến vào Hải Thần các sao?"

Vũ Trường Không sửng sốt một chút.

Thái lão tiếp tục nói: "Lúc trước, ngài cùng đồng bạn cũng từng tham gia một giải thi đấu. Cuộc tranh tài đó vốn là dành cho đệ tử cấp cao của học viện. Với tư cách dự bị, người tiến cử cho trận so tài tiếp theo, ngài cũng dự thụ. Nhưng trước khi giải thi đấu bắt đầu, bảy thành viên chủ lực gặp phải Tà Hồn Sư tự bạo, tuyệt đại bộ phận đã mất đi sức chiến đấu."
"Vào lúc nguy cơ, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo Miện Hạ, dẫn theo đồng bọn dứt khoát quyết đấu, dưới tình huống thực lực kém xa đối thủ, đại biểu học viện tham gia giải thi đấu đó. Đối thủ của bọn họ sao lại không cường đại? Tuổi của đối thủ như thế nào không phải lớn hơn nhiều so với bọn họ?"

Chương 627: Quái vật cùng kỳ tích

"Nhưng mà, bọn họ không có bị những khó khăn này làm khó, vượt mọi chông gai, trước mặt đối thủ cường đại, áp lực cực lớn, bọn họ trong nội tâm tràn ngập tín niệm vì vinh quang Sử Lai Khắc, cuối cùng từng bước tiến đến vòng cuối cùng, hơn nữa lấy được giải quán quân cuộc tranh tài đó. Linh Băng Đấu La, Long Điệp Đấu La bảy người họ, cũng được học viện ban thưởng, cuối cùng trở thành một đời Sử Lai Khắc Thất Quái."

"Ngươi còn nhớ rõ khẩu hiệu của học viện Sử Lai Khắc không?"

Vũ Trường Không không chút do dự nói: "Chỉ thu quái vật không thu người thường."

Thái lão lạnh nhạt nói: "Như vậy, quái vật không sáng tạo kỳ tích, thì còn là quái vật sao?"

Vũ Trường Không chấn động toàn thân.

Thái lão đứng người lên, đi đến của sổ phía trước, nhìn xuống dưới sân đấu, trầm giọng nói: "Ta cũng không nghĩ tới lần này bọn chúng sẽ đối mặt với đối thủ cường đại như thế. Nhưng đối thủ càng cường đại, cũng càng nghiệm chứng tiềm năng, tương lai của bọn chúng. Nếu như lần này bọn chúng có thể đạt được quán quân trong một hạng đấu, sau khi trở về, ta sẽ chính thức hướng học viện đề danh, cũng đảm bảo cho bọn chúng, trao tặng cho bọn chúng danh xưng Sử Lai Khắc Thất Quái đời này."

Vũ Trường Không luôn tỉnh táo nghe được câu này lập tức sắc mặt đại biến, thất thanh nói: "Trao tặng danh xưng Sử Lai Khắc Thất Quái? Thế nhưng, theo quy củ không phải chỉ có đệ tử Nội Viện ..."

Thái lão mỉm cười, "Ngươi cho rằng lần này học viện để bọn chúng đến đây tham gia trao đổi cùng Tinh La Đế Quốc chỉ là vì cho bọn chúng mở mang kiến thức sao? Hay là ngươi vẫn cho rằng sau khi trở về, bọn chúng còn chưa đủ trưởng thành để làm đệ tử Nội Viện? Chưa quyết định thời

gian lựa chọn Thế hệ Sử Lai Khắc Thất Quái đời này, Các chủ đang chờ đợi người rất giỏi sáng tạo kỳ tích. Hiện tại cơ hội đã đến, có thể đi xa không liền phải xem bọn chúng rồi. Chúng ta cũng không phải muốn quán quân cuối cùng, mà là muốn xem, bọn chúng cố gắng thế nào để có thể đi thật xa."

Đường Vũ Lân đi từng bước một lên sân đấu, tốc độ của hắn không nhanh, nhưng mỗi bước bước ra, tinh thần của hắn càng thêm chuyên chú.

Với hắn mà nói, áp lực vĩnh viễn đều là động lực, tại áp lực trước mặt, tiềm năng của hắn sẽ được kích phát lớn nhất.

Lúc hắn đi lên sân đấu, đối thủ đã đứng đằng xa. Tô Mộc một thân đồng phục màu đỏ sậm, tóc đen rối tung phía sau ót, toàn thân toát ra vẻ nhẹ nhàng mà tao nhã, rất có vài phần khí chất vân đạm phong khinh (gió nhẹ mây bay).

Nhìn Đường Vũ Lân, ánh mắt của hắn cũng trở nên chuyên chú.

Bốn mắt nhìn nhau, họ đều thấy sự cảnh giác trong đôi mắt của đối phương.

Không hề nghi ngờ, Tô Mộc không có ý coi thường Đường Vũ Lân. Có thể được học viện Sử Lai Khắc cử tham dự hoạt động trao đổi lần này, Đường Vũ Lân trong đám đồng bạn ở Sử Lai Khắc nhất định là phi thường ưu tú.

Huống chi vài ngày trước, hắn vừa mới đánh bại một gã Nhất tự Đấu Khải Sư.

Trọng tài đi lên sân đấu trung tâm, vì lượt đầu tiên đã nói qua quy tắc, lượt đấu này hắn cũng không nói lại, liền giơ tay phải lên, "Thi đấu chuẩn bị. Ba, hai, một, bắt đầu!"

Sau khi hắn hô xong, nhìn Đường Vũ Lân, trong ánh mắt có vài phần thương cảm.

Đúng vậy! Vô luận là ai, vòng đấu loại lại sớm gặp phải người của học viện quái vật, chẳng phải là rất đáng thương sao?

Hai con ngươi Đường Vũ Lân phát sáng lén, đôi tròng mắt tản ra hào quang

màu vàng nhạt, chân trái dùng sức đạp mạnh trên mặt đất, người như sao băng phóng ra, thẳng đến Tô Mộc công kích.

Tô Mộc toát ra một nụ cười thản nhiên, từng vòng Hồn Hoàn màu tím từ dưới chân bay lên. Tuy rằng hắn không có Hồn Hoàn vạn năm, nhưng không hề nghi ngờ, Hồn Hoàn của hắn không phải vừa mới được nghìn năm, nhất định là có nội tình sâu xa.
Một đầu tóc xanh nhanh chóng chuyển thành tóc trắng, đôi tai của hắn cũng dựng thẳng lên, kì dị nhất là, từng cái đuôi to từ sau lưng hắn nhanh chóng mọc lên. Mỗi cái đuôi đều dài hơn chiều cao của hắn, màu trắng, lông xù, cuối đuôi mơ hồ có một điểm màu lam xám.

Tổng cộng có năm cái đuôi ở sau lưng triển khai, nắm Hồn Hoàn màu tím từ trên người chảy xuôi xuống, phân biệt treo trên mỗi một đuôi, đem chúng nhuộm đẫm hào quang màu tím, càng lộ ra vẻ quý giá.

Hai tay chậm rãi duỗi thẳng hai bên, cái đuôi to ngoài cùng bên trái hơi động, một nguồn sáng phóng thích ra ngoài, bay vụt đến chỗ Đường Vũ Lân.

Quang hoàn nhanh chóng phóng đại, lúc nó bay đến chỗ Đường Vũ Lân, đường kính đã vượt qua mười lăm mét.

Kim Long Trảo ray phải không chút do dự đánh tới, kim mang hiện ra, cùng quang hoàn màu trắng tiếp xúc, nhưng cũng không có sinh ra va chạm nào. Sau một khắc, quang hoàn kia cũng lặng yên rơi xuống mặt đất.
Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy không khí trở nên sền sệt trong chớp mắt, tốc độ như mũi tên của hắn lập tức chậm lại.

Cái này là ...

Quang hoàn chậm chạp! Giảm tốc độ quần thể! Đây là Hồn Kỹ thứ nhất?

Sắc mặt Đường Vũ Lân thoáng một cái trở nên ngưng trọng, hắn hiểu được đối thủ của mình là một vị Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, hơn nữa rất có thể là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế mạnh nhất trong tám người của học viện quái vật kia.

Dùng sức thở sâu, Đường Vũ Lân đôi con ngươi càng thêm sáng ngời.
Chân trái dùng sức đập một cái trên mặt đất, trong mơ hồ có kim quang lập

loè, tốc độ rõ ràng lại tăng lên.

Cũng không có bất kì kĩ xảo nào, đây là dựa vào lực lượng thuần tuý chống lại quang hoàn chậm chạp.

Hệ Khống Chế khắc Hệ Cường Công, mà Đường Vũ Lân lại là Hệ Cường Công Khống Chế. Đối phó với Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, biện pháp tốt nhất là cận thân. Chỉ cần có thể đến gần một khoảng cách nhất định thì cơ hội chiến thắng sẽ vô cùng lớn.
Đối mặt với Đường Vũ Lân đột nhiên tăng tốc, hơn nữa sắp thoát khỏi phạm vi quang hoàn chậm chạp, Tô Mộc trên mặt mang theo nụ cười ấm áp như trước, cái đuôi thứ nhất lại nhẹ nhàng khẽ động, một vòng quang hoàn màu trắng lại bay ra, hai cái đan xen, Đường Vũ Lân vừa thoát khỏi cái thứ nhất thì lao vào cái thứ hai. Mà Tô Mộc như nhàn nhã dạo chơi, kéo dãn khoảng cách khá xa với hắn.

Tiêu hao!

Hắn là muốn tiêu hao Hồn Lực cùng thể lực của Đường Vũ Lân. Đặc điểm lớn nhất của Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế là khống chế, chỉ cần khống chế đối thủ là đủ rồi. Bọn họ thích nhất là cảm giác khống chế mà không phải là nhanh chóng đánh bại đối thủ giành chiến thắng.

Đường Vũ Lân sắc mặt ngưng trọng, xem cách Tô Mộc khống chế tinh chuẩn và tốc độ phóng thích quang hoàn chậm chạp, trận chiến hôm nay sẽ phi thường khó khăn.
Đường Vũ Lân đột nhiên dừng bước, đứng tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí quang mang kim sắc trên người cũng giảm bớt, ánh mắt sáng rực nhìn Tô Mộc, thấy hắn chậm rãi quay người.

Không phải muốn ta tiêu hao sao? Ngươi tiêu hao khi phóng thích Hồn Kỹ cũng không ít hơn ta đi? Vậy thì chờ! Một cái quang hoàn chậm chạp, còn chưa đủ để uy hiếp Đường Vũ Lân.

Trong mắt Tô Mộc hiện lên một vòng kinh ngạc, đối mặt với khống chế của mình mà còn có thể bình tĩnh thủ thế như vậy là rất hiếm thấy. Dù lúc trước đối mặt với Long tên điên, Long Dược cũng là dựa vào lực lượng tuyệt đối thoát khỏi vòng khống chế của hắn, cuối cùng thì chiến thắng hắn.

Mà thiếu niên trước mặt này, lại có thể bình tĩnh làm ra lựa chọn như vậy,

đây là bức hắn tiếp tục ra tay, mà bản thân hắn vẫn không lộ ra Hồn Kỹ.
Tô Mộc cười nhạt một tiếng, đã như vậy, như ngươi mong muốn.

Cái đuôi thứ hai giật giật, lại một vòng quang hoàn bay ra, nhưng quang hoàn này có màu vô cùng kì dị, dĩ nhiên là bảy màu. Xích chanh hoàng lục thanh lam tử (đỏ thẫm – da cam – vàng – xanh lá – xanh thẫm – xanh da trời – tím), bảy màu lóng lánh, vô cùng rực rỡ.

Diện tích che phủ không khác lắm với quang hoàn chậm chạp, hơn nữa lúc ở trên không, nó còn đong đưa rất nhẹ. Cái này thể hiện sự khống chế tinh xảo của Tô Mộc, dù Đường Vũ Lân di động thế nào, cuối cùng hắn vẫn rơi vào khu vực trung tâm của quang hoàn, để hắn bị ảnh hưởng lớn nhất.

Đường Vũ Lân vẫn không động như trước, nếu muốn chiến thắng đối thủ, trước tiên phải hiểu hắn. Đối phương là một Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, như vậy lực công kích của hắn sẽ tương đối yếu kém. Đường Vũ Lân muốn nắm giữ năng lực của đối thủ, sau đó mới phản kích. Đây là lựa chọn tốt nhất. Đường Vũ Lân vô cùng có lòng tin đối với sức phòng ngự và năng lực kéo dài trận đấu của mình.
Hắn mặc dù mới có tu vi Tứ Hoàn, nhưng với Huyền Thiên Công và áp súc tích luỹ, tổng Hồn Lực cũng không ít, huống chi còn có huyết chi lực bổ sung rất hữu hiệu.

Không có những thứ này, hắn làm sao có thể chiến thắng được Nhất tự Đấu Khải Sư.

Quầng sáng bảy màu chuẩn xác hạ xuống, lập tức bên cạnh Đường Vũ Lân nhiều hơn một cái hào quang bảy màu, sau đó hắn kinh ngạc phát hiện, Hồn Lực trong cơ thể như là bị thiêu đốt, từng tơ từng sợi từ trong cơ thể phóng xuất ra, rời khỏi cơ thể.

Khá lắm! Hồn Kỹ này là, Hồn Lực tróc bong!

Chương 628: Hồn lực tróc bong

Tuy tốc độ tróc bong cũng không nhanh, nhưng có tác dụng chân thực trên người. Bên trong quầng sáng, tốc độ tiêu hao Hồn Lực cũng rất nhanh.

Đường Vũ Lân vô ý thức ngưng thần khống chế, tận khả năng phong bế bản thân bằng khí huyết chi lực, để cho tiêu hao Hồn Lực giảm xuống. Nhưng vẫn có các sợi Hồn Lực không bị khống chế chậm rãi đi ra.

Tô Mộc rất kinh ngạc nhìn hắn, Hồn Lực của đối thủ tiêu hao bao nhiêu, với tư cách là người khởi xướng, hắn cảm giác được rõ ràng. Hồn Lực Đường Vũ Lân áp ngưng thực hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, tốc độ bị tróc bong phi thường chậm chạp. Đây là nội tình của hắn.

Có chút ý tứ! Khó trách Long Dược rất thưởng thức hắn.

Bát đại Thiên Vương của học viện quái vật, mỗi một vị đều có tên hiệu của mình. Tên hiệu của Tô Mộc là Hồ Vương, Hồ Vương Tô Mộc!

Võ hồn của hắn là Cửu Vĩ Hồ, một đỉnh cấp võ hồn vô cùng hiếm thấy. Hồ ly được vinh dự là một trong những loài thông minh nhất trong giới động vật, Cửu Vĩ Hồ càng là biểu tượng của trí tuệ. Cửu Vĩ Hồ vốn có năng lực phi thường cường đại, đối với thiên địa nguyên lực nhảy cảm dị thường.

Hồn sư Cửu Vĩ Hồ cực kì hiếm thấy, trên thực tế tại Đấu La Đại Lục không có truyền thừa loại Võ Hồn này. Tổ tiên Tô Mộc, chính là dân bản địa ở Tinh La Đại Lục. Mà Võ Hồn Cửu Vĩ Hồ của hắn, ở trên Tinh La Đại Lục có ảnh hưởng cực lớn.

Mỗi khi có thêm một Hồn Hoàn, hắn sẽ có thêm một cái đuôi, thực lực cũng một lần bay vọt về chất. Mỗi một cái đuôi tượng trưng cho một loại năng lực. Cũng như Đường Vũ Lân đoán lúc trước, Hồ Vương Tô Mộc là chủ khống trong bát đại Thiên Vương. Mà vị Công Chúa Điện Hạ kia là phó khống.

Với chỉnh thể thực lực của Đái Vân Nhi, trên thực tế vẫn có chênh lệch với cấp độ Thiên Vương, dù sao nàng cũng nhỏ tuổi. Nhưng với thiên phú dị bẩm, tuổi nhỏ, viễn siêu hơn các bạn cùng lứa tuổi, hơn nữa với thân phận của nàng, vị Vương thứ tám nguyên bản tình nguyện tặng vị trí của mình cho nàng. Từ đó Đái Vân Nhi trở thành phó khống trong bát đại Thiên Vương.

Lực khống chế của Tô Mộc phi thường cường đại, hắn đã từng lấy sức một người đồng thời khiêu chiến hơn mười cường giả cùng cấp bậc. Với lực khống chế của mình, hắn làm cho bọn họ không thể tới gần mình, cuối cùng tiêu hao hết Hồn Lực, không thể không nhận thua.

Đối mặt với Hồn Hoàn tróc bong, Đường Vũ Lân không thể không động, bất động nghĩa là chính mình bị cái Hồn Hoàn này đánh bại.

Thân thể ngồi xổm xuống một chút, Hồn Hoàn màu vàng thứ nhất trên người Đường Vũ Lân nhanh chóng sáng lên, cả người hắn cũng thoáng bành trướng, nhất là hai cánh tay càng tráng kiện, một đôi Kim Long Trảo chậm rãi hiện ra, làm hắn nhìn đầy khôi vĩ cùng bá đạo.

"Ô, có chút không giống với lúc trước. Lúc trước hắn không có móng vuốt tay trái." Bên trong khu vực chờ, Long Phong Tử đầy hứng thú nhìn hình ảnh trận đấu trước mặt.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân động. Một tiếng rồng ngâm sục sôi từ trên người hắn phát ra, lân phiến màu vàng bao trùm toàn thân, Hoàng Kim Long Thể!

Chân trái dùng sức tại một điểm trên mặt đất, Đường Vũ Lân bỗng đập mạnh, dưới tác dụng của Hoàng Kim Long Thể, hiệu quả của quầng sáng chậm chạp đối với hắn rất yếu, vài bước đã muốn ra ngoài phạm vi ảnh hưởng rồi.
Tô Mộc cũng không tiếp tục phóng thích quầng sáng hồn lực tróc bong, mà tiếp tục phóng thích quầng sáng chậm chạp, phảng phất không có nửa điểm lùi lại. Đường Vũ Lân tuy tốc độ rất nhanh, nhưng mỗi bước bước ra đều ở trong phạm vi quầng sáng chậm chạp.

Tô Mộc dưới chân tốc độ cũng bắt đầu biến nhanh, vòng quanh vòng ngoài sân thi đấu và bắt đầu ... chạy, tận khả năng giữ khoảng cách với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, khí huyết nghịch vận, lực lượng lập tức bạo tăng, chân trái giẫm mạnh trên mặt đất, người như đạn pháo phóng ra ngoài.

Hiệu quả quầng sáng chậm chạp tuy rõ ràng, nhưng nói như thế nào, nó chỉ là Hồn Kỹ thứ nhất. Hồn Kỹ thứ nhất luôn luôn là Hồn Kỹ yếu nhất của hồn sư.

Tô Mộc cũng dừng lại vào lúc này, sau đó hắn nhìn Đường Vũ Lân, nụ cười trên mặt càng đậm thêm vài phần.
Tốc độ của Đường Vũ Lân rất nhanh, thoáng cái đã đến trước mặt Tô Mộc.

Mà lúc này, Hồn Hoàn treo trên cái đuôi thứ ba sau lưng Tô Mộc sáng lên, vung ra một vòng quầng sáng. Quầng sáng này màu xanh sẫm.

Quầng sáng không bay về phía Đường Vũ Lân, mà bay về phía Tô Mộc, bảo phủ hắn trong đó. Quầng sáng có đường kính mười mét.

Ngay khi quầng sáng rơi xuống đất, Đường Vũ Lân đã đến.

Nhưng sau một khắc, một màn quỷ dị xuất hiện.

Khi Đường Vũ Lân nhảy vào quầng sáng màu xanh sẫm kia, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, phảng phất xung quanh mọi vật đều đảo lộn vậy. Hắn thấy hoa mắt, Tô Mộc biến mất, mà hắn thì tiếp tục vọt tới trước.

Sau vài bước lảo đảo rồi ổn định lại thân hình, Đường Vũ Lân ý thức được điều gì xảy ra, nhanh chóng xoay người lại.
Tô Mộc vẫn đứng ở đó, không khác gì so với lúc trước, chỉ có quầng sáng xanh sẫm dưới chân sáng bóng.

Đúng vậy, sau khi bước vào quầng sáng kia mới có cảm giác quỷ dị này. Đây chẳng lẽ là ...

Quầng sáng nghịch chuyển! Hồn Kỹ hệ Khống Chế vô cùng cường đại, cũng là thần kỹ bảo vệ tính mạng của Tô Mộc.

Lúc chỉ có hai cái Hồn Hoàn, hắn chỉ là một tên hồn sư hệ Khống Chế bình thường, nhưng khi có được cái Hồn Kỹ thứ ba này, hắn mới thực sự trở

thành nhân tài kiệt xuất của học viện quái vật.

Quầng sáng nghịch chuyển, có thể nghịch chuyển hết tất cả các vật tiến vào trong phạm vi ảnh hưởng. Có thể nghịch chuyển công kích, dù là viễn trình hay cận trình, đối thủ cũng có thể nghịch chuyển, ví dụ như Đường Vũ Lân vừa xông tới, trực tiếp bị nghịch chuyển chạy ra khỏi quầng sáng.
Quầng sáng này cũng có thể gọi là quầng sáng bài xích, bài xích tất cả các sinh vật tiến vào trong đó.

Hồn Kỹ như vậy Đường Vũ Lân cũng lần đầu tiên nhìn thấy, trong nội tâm giật mình, cũng có chút tò mò. Học viện quái vật đúng là không hổ thẹn với kỳ danh!

Tô Mộc mỉm cười nhìn Đường Vũ Lân, hướng hắn làm ra thủ thế mời.

Đường Vũ Lân tay phải vung lên, một đạo quang mang bắn ra, đó là Linh đoán Trầm Ngân chuỳ.

Mang theo tiếng rít, Trầm Ngân chuỳ hung hăng đánh tới Tô Mộc. Nhưng là cũng như lúc trước, Trầm Ngân chuỳ vừa tiến vào quầng sáng xanh sẫm kia thì lập tức bị phản quỹ bay về, đến thẳng chỗ Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đưa tay bắt lấy, nhịn không được cảm thán: "Hay cho một cái quầng sáng nghịch chuyển. Thêm kiến thức."

Cái đuôi thứ hai của Tô Mộc khẽ run lên, lại là quầng sáng hồn lực tróc bong bay ra, bao phủ trên người Đường Vũ Lân, tiếp tục bòn rút hồn lực của hắn.
Lần này Đường Vũ Lân không động, chỉ dùng Hoàng Kim Long Thể phong bế bản thân, tận khả năng giảm bớt tốc độ xói mòn hồn lực.

Nhìn quầng sáng xanh sẫm kia, đầu của hắn nhanh chóng suy nghĩ. Quầng sáng nghịch chuyển quả thực là một hồn kỹ khó giải, có thể nghịch chuyển bất cứ cái gì. Như vậy, muốn phá hắn mình cần phương pháp gì?

Thứ nhất, tiêu hao hết hồn lực của hắn, không có cách nào phóng thích hồn kỹ, tự nhiên chiến thắng hắn.

Thứ hai, cường hành phá tan. Hồn kỹ này của hắn chắc chắn có cực hạn.

Lựa chọn thứ nhất có chút không thực tế, Tô Mộc là ngũ hoàn Hồn Vương, với lực khống chế của hắn, muốn làm hắn hao hết hồn lực không phải là chuyện dễ dàng.

Như vậy cũng chỉ có lựa chọn thứ hai rồi. Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, trong ánh mắt hào quang lập loè. Sau một khắc, hắn một lần nữa xông tới chỗ Tô Mộc.
Ngay trước khi tiến vào phạm vi quầng sáng nghịch chuyển, Đường Vũ Lân chân trái mãnh liệt đập mạnh trên mặt đất, từng đạo Kim Long hư ảo dưới chân hắn thoát ra, nhưng không trực tiếp tiến vào bên trong quầng sáng. Chúng thôi động thân thể hắn, tựa như đạn pháo, xâm nhập vào bên trong.

Chương 629: Tô Mộc bộc phát

Giống như Đường Vũ Lân đoán, tiến bào quầng sáng có bị nghịch chuyển hay không phải xem lực xung kích mạnh hay yếu. Nghịch chuyển cũng có cực hạn. Nói cách khác, lực xung kích càng mạnh thì phải nhảy sâu vào bên trong mới có thể bị nghịch chuyển. Nếu có thể mạnh đến mức vượt qua cực hạn của quầng sáng, như vậy có thể trực tiếp tiến vào sâu bên trong.

Dựa vào Kim Long Hám Địa, Đường Vũ Lân xâm nhập khoảng hơn hai mét đã bị nghịch chuyển. Nhưng trước khi bị đẩy ra, tuy trước mắt đã một mảnh mơ hồ, nhưng theo trí nhớ và cảm giác, hắn ngang nhiên chém ra Kim Long Trảo tay phải.

Năm đạo quang mang ám kim sắc hoá thành lưỡi dao sắc bén đánh ra, không khí bị xé rách, mà ngay cả hiệu quả nghịch chuyển tựa hồ cũng bj xé nứt.

Theo khe hở đó, Đường Vũ Lân thấy biểu hiện kinh ngạc của Tô Mộc. Hiển nhiên hắn không nghĩ tới Đường Vũ Lân nhanh như vậy đã có thể phá vỡ quầng sáng nghịch chuyển. Hơn nữa còn cường hãn như thế.

Lưỡi dao cực lớn màu vàng lợt sắc bén trực tiếp trảm kích trước mặt Tô Mộc. Quầng sáng nghịch chuyển đối mặt với Đường Vũ Lân Kim Long Hám Địa thêm Kim Long Khủng Trảo, cũng không thể hoàn thành nghịch chuyển.

Cùng lúc đó, hai tròng mắt Đường Vũ Lân loé lên ánh sáng tím, mượn nhờ điều này lập tức phá vỡ hiệu quả quầng sáng, Tử Cực Ma Đồng.

Ánh mắt Tô Mộc thoáng cái đã hoảng hốt, lui về phía sau một bước. Nhưng năm cái đuôi to sau lưng tự tiến hành bảo vệ, nhanh chóng tập trung trước người, đón nhận một kích Kim Long Khủng Trảo.

"Phanh ----" hai đạo thân ảnh cơ hồ đồng thời bắn ra.

Dưới tác dụng nghịch chuyển, Đường Vũ Lân bay ra ngoài. Nhảy vào càng sâu lực bắn ngược càng lớn. Lần này hắn lao ra hơn hai mươi mét mới ổn định lại thân hình của mình.

Bên kia, Tô Mộc cũng bay ra ngoài. Hắn bị Kim Long Khủng Trảo đánh bay ra ngoài, dưới sự bảo vệ của năm cái đuôi, trực tiếp bay ra hơn mười mét, tới vòng phòng hộ, lúc này mới bắn ngược rơi xuống đất.

Nhưng cả người hắn dường như không có sức nặng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, năm cái đuôi to thôi động thân thể hắn, một lần nữa đứng vững.

Chọi cứng với Kim Long Khủng Trảo! Đường Vũ Lân trở nên ngưng trọng. Một tên Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế có thể cứng đối cứng với Kim Long Khủng Trảo của mình, thật không thể tưởng tượng nổi!

Một sợi trường mâu theo năm cái đuôi bay xuống, chiếu vào trước mặt. Sắc mặt Tô Mộc có chút tái nhợt, ánh mắt ôn hoà biến mất mà chuyển thành phẫn nộ.

Hắn yếu nhất là năm cái đuôi này, đó không phải Võ Hồn phóng thích mới xuất hiện mà là một bộ phận thân thể hắn. Đối với Cửu Vĩ Hồ, không có gì quan trọng hơn đuôi. Một kích Kim Long Khủng Trảo kia tuy bị năm cái đuôi chặn lại, nhưng chúng cũng bị tổn thương không nhẹ.

Khu vực chờ.

"Lực lượng rất mạnh, lúc đột phá, so với Lão Đại giao đấu Tô Mộc năm đó tuy khác phương thức nhưng kết quả lại giống. Lực lượng của hắn không bằng Lão Đại nhưng phán đoán cục diện lại cực kì rõ ràng. Hơn nữa uy lực một kia thật mạnh. Lực lượng đuôi của Tô Mộc không thua Đấu Khải bình thường, vậy mà rơi nhiều lông như vậy."

Đái Nguyệt Viêm trong mắt toát ra vài phần lo lắng.

Long Dược trong mắt càng thêm hứng thú, "Cửu Vĩ Hồ lúc phẫn nộ là đáng sợ nhất, ngay cả ta cũng cảm thấy vậy. Ta muốn nhìn tiểu gia hoả này như thế nào chống lại lửa giận của Tô Mộc."

Đúng vậy, Tô Mộc thay đổi.

Khi hắn đứng vững, nhìn lông cáo trên mặt đất, khí tràng đều biến đổi long trời lở đất. Đôi tròng mắt nguyên bản vốn thanh tịnh trở nên đục ngầu, một vòng đỏ nhàn nhạt xuất hiện, lập tức với tốc độ kinh người đậm lên.
Cặp mắt của hắn biến thành màu đỏ như máu, năm cái đuôi sau lưng nhanh chóng tăng vọt, đón gió phiêu động, so với lúc trước dài gấp đôi.

Đường Vũ Lân nhìn hắn, trong lòng xiết chặt, bởi vì hắn có huyết mạch Kim Long Vương nên hắn có thể cảm nhận sâu sắc hơn biến hoá của Tô Mộc. Đó không phải là biến hoá của hồn kỹ hay Võ Hồn, mà là ở huyết mạch, chính là lực lượng huyết mạch của hắn.

Áp lực cường đại từ Tô Mộc truyền đến. Hồ Vương không nho nhã mới là đáng sợ nhất.

Năm cái đuôi đồng thời huy động, một màn khủng bố xuất hiện, rõ ràng có năm quầng sáng đồng thời phóng thích, bay vụt đến chỗ Đường Vũ Lân.

Cái này ...

Năm hồn kỹ đồng thời phóng thích?

Cho dù là ở học viện Sử Lai Khắc cũng không có kĩ xảo như vậy. Hồn kỹ phóng thích có thể dung hợp, điệp gia. Nhưng bất luận như thế nào cũng phải có trình tự, sau khi phóng thích thì điệp gia, hiệu quả hồn kỹ thứ nhất chưa kết thúc, hiệu quả hồn kỹ thứ hai đã hiện ra.
Tô Mộc lúc này, năm hồn kỹ đồng thời phóng xuất, Đường Vũ Lân là lần đầu nhìn thấy. Không hề nghi ngờ, điều này chỉ có thể giải thích là thiên phú của Tô Mộc, thiên phú huyết mạch.

Bên trong khu vực chờ.

Vô luận là học viện Sử Lai Khắc bên này, hay học viện quái vật bên kia, tất cả mọi người đều khẩn trương.

Mọi người học viện quái vật đều hiểu rõ, trận chiến lúc trước giữa Long Dược và Tô Mộc, Tô Mộc mạnh nhất là ở trạng thái này, năm đại hồn kỹ đồng thời phóng xuất, rơi trên người Long Dược. Long Dược phải trả một cái giá lớn, ngạnh kháng hiệu quả điệp gia của năm đại hồn kỹ này, cuối cùng Tô Mộc nhận thua, nhường lại vị trí.

Đường Vũ Lân có thể ngăn trở hiệu quả của năm hồn kỹ đồng thời phóng thích sao?

Quầng sáng thứ nhất, màu trắng, quầng sáng chậm chạp.
Quầng sáng thứ hai, bảy màu, quầng sáng hồn lực tróc bong.

Quầng sáng thứ ba, màu xanh sẫm, quầng sáng nghịch chuyển.

Quầng sáng thứ tư, màu đen, quầng sáng thôn phệ.

Quầng sáng thứ năm, màu vàng, quầng sáng huỷ diệt.

Năm hồn kỹ khủng bố, đồng thời phóng thích lên không trung, phạm vi bao phủ không phải bình thường.

Huống chi, năm quầng sáng nhanh chóng điều chỉnh vị trí, sau đó từ trên trời giáng xuống.

Khi năm quầng sáng rơi xuống, ánh mắt của Đường Vũ Lân cũng ngưng trọng. Nhưng làm cho mọi người kinh ngạc là hắn cũng không có né tránh, thậm chí không có bất kì hành động nào, tuỳ ý để năm quầng sáng giáng xuống, rơi trên người hắn.

Trong chốc lát, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như bị xé nát, cho dù là Hoàng Kim Long Thể, cũng không thể chịu được thống khổ này.
Quầng sáng chậm chạp hiệu quả gấp bội, hết thảy đều trở nên chậm chạp. Hồn lực tróc bong hiệu quả cũng gấp bội. Hồn lực của hắn tiêu hao cực nhanh.

Quầng sáng nghịch chuyển trực tiếp tác dụng trên người hắn cùng lúc trước bất đồng. Hắn có cảm giác mình như con ruồi không đầu, toàn bộ người đều trở nên hỗn loạn, mà ngay cả hồn lực trong cơ thể, khí huyết chi lực cũng một mảnh hỗn loạn.

Trong năm hồn kỹ, quầng sáng nghịch chuyển mặc dù là xếp thứ ba, nhưng không thể nghi ngờ là hồn kỹ cường đại nhất của Tô Mộc.

Quầng sáng thôn phệ, chính là thôn phệ linh hồn cùng tinh thần. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình giống như bị cường hành tróc

bong, thống khổ cực lớn từ đầu truyền đến, làm hắn không cách nào suy nghĩ được.

Quầng sáng huỷ diệt mang đến chính là lực xé rách vô tận, dường như bốn phương tám hướng đều có những bàn tay to lớn điên cuồng xé rách thân thể hắn, đến lúc xé nát hoàn toàn hắn mới thôi.
Năm hồn kỹ như vậy, điệp gia cùng một chỗ, hiệu quả tăng gấp đôi. Trong chốc lát, thân thể Đường Vũ Lân kịch liệt run rẩy.

Nhìn từ bên ngoài, quần áo Đường Vũ Lân trực tiếp bị xé nát, lộ ra kim lân bao trùm thân hình cường tráng, nhưng lân phiến màu vàng trên người hắn, tất cả đều lóng lánh chói mắt, dưới tác dụng điệp gia của năm hồn hoàn, toàn lực chống cự. Nhưng cũng có thể thấy, tia hồn lực màu trắng từ cơ thể hắn đi ra, mơ hồ còn có một tia huyết sắc chảy xuôi trong đó.

"Đội trưởng!" Tạ Giải quát to một tiếng, muốn lao ra ngoài lại bị Nguyên Ân Dạ Huy một phát tóm lại được.

Đừng nhìn Tạ Giải bình thường hay cùng Đường Vũ Lân đấu võ mồm, nhưng trên thực tế hai người biết nhau sớm nhất, tình cảm phi thường tốt.

Cổ Nguyệt sắc mặt âm trầm, hai tay nắm lại thật chặt, trầm giọng nói: "Tin tưởng hắn, hắn sẽ không vô nghĩa khi ngạnh kháng chính diện mà không né tránh. Hắn có suy nghĩ của riêng mình."
Khu vực bên kia, không khí hoàn toàn ngược lại.

"Đã xong!" Đái Nguyệt Viêm than nhẹ một tiếng, ai bảo hắn chọc giận Tô Mộc làm gì. Không biết đuôi Tô Mộc có bị thương nặng hay không.

Đái Vân Nhi ngơ ngác nhìn màn hình, không biết vì sao, khi thấy Đường Vũ Lân bị vây hãm trong tuyệt cảnh, trong lòng nàng không có kɦoái ƈảм trả được thù, trái lại có chút không thoải mái.

Long Dược cau mày lại, tựa hồ đang suy tư điều gì đó. Mà những người khác cũng không để ý đến màn hình.

Hiệu quả điệp gia của năm hồn kỹ quả thực là khủng bố, đồng thời xung kích hết thảy tinh thần, hồn lực, thân thể của Đường Vũ Lân.

Nhưng mà, cái này thì đã làm sao?

Chương 630: Sục sôi rồng ngâm, huyết mạch áp chế

Từng đạo quang mang kim sắc bắt đầu từ trong cơ thể Đường Vũ Lân phát ra, nguyên bản huyết sắc bên ngoài đang chảy xuôi két một tiếng dừng lại, thân thể đang run rẩy cũng đột nhiên ngừng lại. Một tiếng rồng ngâm rõ to vang lên.

Lúc này, tiếng rồng ngâm không phải từ trong cơ thể, mà là Đường Vũ Lân ngửa mặt lên trời thét dài.

Thống khổ sao?

Thống khổ này có thể so với lúc đột phá phong ấn Kim Long Vương sao?

Thống khổ này có thể so với lúc bố mẹ rời đi sao?

Thống khổ này có thể so với khi luyện tập mật pháp Bản Thể Tông, bên bờ sinh tử sao?

Không! Thống khổ này chẳng là gì cả!

Đôi mắt Đường Vũ Lân không biết từ lúc nào đã hoàn toàn biến thành màu vàng.

Đôi Kim Long Trảo va chạm mãnh liệt trước người, "đinh" một tiếng giòn tan, tinh thần của hắn ngay lập tức khôi phục bình thường, nghiền nát quầng sáng thôn phệ.

Quầng sáng màu vàng tách ra trước người hắn. Lân phiến toàn thân hoàn toàn dựng đứng lên, từng đạo lưu quang màu vàng phác hoạ thành một cái lưới lớn, hung hăng đụng vào quầng sáng huỷ diệt, nghiền nát nó.

Nghịch chuyển sao?

Trong tiếng rồng ngâm sục sôi, theo động tác song chưởng hướng lên, đầu Kim Long cực lớn bay lên. Nó mãnh liệt há miệng, cắn nát quầng sáng nghịch chuyển. Mà sau một khắc, Đường Vũ Lân giống như được tái sinh, từ trong quầng sáng đi ra.

Bước đầu tiên, phá nát quầng sáng chậm chạp, bước thứ hai, quầng sáng hồn lực tróc bong biến mất.

Toàn thân tản ra kim quang sáng chói, đôi Kim Long Trảo hàn quang lập loè. Hắn cứ như vậy, từng bước một đi đến chỗ Tô Mộc.

Bước đi của hắn kiên định hữu lực, tuyệt không dừng lại.

Hồn kỹ của ngươi cũng chẳng có gì. Năm hồn kỹ ta cũng đều thử qua, như vậy tiếp theo ngươi nên cảm thụ một chút lực lượng của ta.

Hai con ngươi hoá huyết sắc của Tô Mộc co rút lại một chút, năm cái đuôi to lần nữa huy động, lại là năm quầng sáng bắn ra, thẳng đến Đường Vũ Lân trùm xuống.

Lần này, Đường Vũ Lân không có ngừng lại ở chỗ đó tiếp nhận, tiếng rồng ngâm một lần nữa vang lên.

Năm quầng sáng rơi xuống trong nháy mắt đã đụng phải đôi Kim Long Trảo, một tiếng giòn tan vang lên, quầng sáng thôn phệ bị nghiền nát đầu tiên. Từng đạo ánh sáng kim sắc từ lân phiến trên người Đường Vũ Lân phóng thích, quầng sáng huỷ diệt chưa rơi xuống đất đã bị xé nát.

Đón nghịch chuyển, chậm chạp cùng hồn lực tróc bong, Đường Vũ Lân chém ra đôi Kim Long Trảo, Kim Long từ bên trong ngang nhiên lao ra.

Trong khu vực chờ.

Tất cả mọi người học viện quái vật đều ngốc trệ, giờ khắc này, bọn họ thấy Đường Vũ Lân bá đạo như thế nào. Hắn vậy mà va chạm chính diện chém nát năm quầng sáng, làm cho khống chế không có hiệu quả.

Điều này sao có thể? Phải là lực lượng như thế nào mới có thể thực hiện được?

Vầng sáng vàng mịt mờ hoá thành sương mù vây quanh Đường Vũ Lân, một tầng huyết sắc nhàn nhạt cơ hồ đồng thời từ trên người Tô Mộc kích phát ra.

Cả hai đều chiếu sáng, tôn nhau lên. Nhưng theo Đường Vũ Lân từng bước đến gần, sương mù màu vàng càng ngày càng sáng, mà huyết sắc trên người Tô Mộc thì dần dần ảm đạm.

"Huyết mạch áp chế!" Long Dược lần đầu tiên toát ra vẻ ngưng trọng trong đôi mắt.

Sương mù kia là khí tức huyết mạch tản ra trên người cả hai, tuy cách màn hình, không cách nào chính thức cảm nhận chấn động huyết mạch của bọn họ, nhưng theo biến hoá cũng có thể nhìn ra được, huyết mạch chi lực của Đường Vũ Lân đã hoàn toàn áp chế huyết mạch của Tô Mộc.

"Điều đó không có khả năng. Tô Mộc là huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, luận về cường độ huyết mạch, coi như là chúng ta cũng không thể tuyệt đối áp chế hắn, Đường Vũ Lân làm sao có thể?"
Đồng tử Long Dược thoáng chút co rút lại, sau đó nói ra từng chữ: "Chân! Long! Huyết! Mạch!"

Long, không thể nghi ngờ đã từng là bá chủ đại lục, càng là danh từ chỉ sự cường đại. Cơ hồ tất cả Võ Hồn có quan hệ với loài Long đều đã chú định là cường đại.

Mà những Võ Hồn có quan hệ với loài Long tuyệt đại đa số là Á Long, muốn xem mức độ Long huyết mạch thì phải xem thực lực cá nhân.

Mà huyết mạch Chân Long thì hoàn toàn là huyết mạch loài Long. Nói cách khác, huyết dịch Cự Long chính thức chảy xuôi trong cơ thể mới có thể được gọi là huyết mạch Chân Long.

Huyết mạch Cửu Vĩ Hồ đúng là huyết mạch cao cấp nhất, ít nhất là tồn tại cấp cao nhất ở trên Tinh La Đại Lục. Nhưng khi va chạm lại trực tiếp rơi vào thế hạ phong, dưới tình huống tu vi còn vượt xa đối thủ, bị áp chế. Cái này có thể chứng minh một điều, huyết mạch trên người Đường Vũ Lân vượt xa Tô Mộc. Long Dược có thể nghĩ tới, cũng chỉ có bốn chữ "Chân Long huyết mạch" này.

Nghe được mấy chữ này, sắc mặt Đái Nguyệt Viêm lập tức biến đổi. Hắn đương nhiên hiểu rõ điều này có nghĩa gì. Chẳng lẽ gia hoả đến từ học viện Sử Lai Khắc này thật sự có huyết mạch Chân Long? Gần mười lăm tuổi, trong chiến đấu lại có thể ngăn chặn được Tô Mộc.

Trên đài thi đấu, khoảng cách giữa Đường Vũ Lân và Tô Mộc càng ngày càng gần, trong gang tấc, huyết mạch hai người va chạm càng trở nên kịch liệt.

Vầng sáng màu vàng trên người Đường Vũ Lân càng phát ra mãnh liệt, mà tầng huyết sắc trên người Tô Mộc sắp tiêu tán, lộ ra bản thể của hắn.

Nếu như hồn kỹ với hồn kỹ chính diện va chạm, Đường Vũ Lân không có chiếm ưu thế như vậy. Nhưng vấn đề đến từ chính Tô Mộc, chỗ cường đại nhất của hắn – năm đại hồn kỹ hợp nhất, đến từ chính lực lượng bổn nguyên huyết mạch.
Hắn nương theo huyết mạch chi lực, để cho năm hồn kỹ đồng thời kích phát, dung hợp. Sau đó khởi xướng công kích mạnh nhất của mình.

Mà sau lần đầu tiếp nhận, Đường Vũ Lân cảm nhận được khí tức huyết mạch biến hoá, đấu huyết mạch, hắn có khi nào thua? Cho nên, hắn đối kháng với Tô Mộc bước đầu tiên, trên thực tế là mượn Kim Long Trảo va chạm vào nhau, kích phát huyết mạch của mình.

Khí tức huyết mạch Kim Long Vương trực tiếp phá vỡ khí tức huyết mạch Cửu Vĩ Hồ, làm cho năm hồn kỹ tách ra, thậm chí quấy nhiễu lẫn nhau. Lúc này mới có thể bị Đường Vũ Lân phá vỡ.

Cái này là huyết mạch thượng vị áp chế.

"Phóng thích Đấu Khải của ngươi, bằng không thì ngươi sẽ thua." Đường Vũ Lân dừng lại cách Tô Mộc ba mươi mét, đôi Kim Long Trảo rủ xuống, đầu ngón tay có kim quang phun ra nuốt vào.
Tô Mộc ánh mắt lạnh như băng nhìn Đường Vũ Lân, lắc đầu, "Ta hơn ngươi năm tuổi, nếu như bằng vào Đấu Khải chiến thắng ngươi, tự ái của ta không cho phép. Trận đấu này, ta thua. Ngươi thắng nhờ huyết mạch cường đại. Nhưng nếu chúng ta còn gặp lại tại đoàn chiến, tự ái của ta cũng không còn trọng yếu, bởi vì khi đó ta đại biểu không phải cho mình, mà là vinh quang của tập thể. Đến lúc đo, ngươi có thể chứng kiến Đấu Khải của ta."

Nói xong lời này, huyết sắc trong mắt hắn dần dần rút đi, năm cái đuôi to chậm rãi thu liễm, sau đó hướng về trọng tài trầm giọng nói: "Ta nhận thua."

Ba chữ vừa ra, toàn bộ khán giả đã xôn xao một mảnh! Ai có thể nghĩ tới, bài danh thứ ba trong bát đại Thiên Vương của học viện quái vật, Hồ Vương Tô Mộc vậy mà thua. Hơn nữa thua dứt khoát như thế.
Người sáng suốt nhìn ra được, Tô Mộc nhận thua là vì không có phóng xuất Đấu Khải, nếu có Đấu Khải phụ trợ, hắn cơ hồ là tất thắng. Nhưng là, hắn không có làm như vậy. Hắn vì tự ái của mình, không có sử dụng Đấu Khải cùng Đường Vũ Lân chiến đấu.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Đường Vũ Lân cảm giác được không phải là nho nhã, mà là cao ngạo. Đúng vậy, đây là một người cao ngạo, chỉ có người như vậy mới làm ra lựa chọn như vậy.

Hắn không có bại! Trong mắt Đường Vũ Lân toát ra một tia kính nể. Sau đó, hắn giơ Kim Long Trảo của mình lên.

Kim quang sáng chói, hắn thắng! Đợt thứ hai, thắng lợi!

Chương 631: Cũng không phải may mắn

Toàn bộ khán đài lúc này là một mảnh huyên náo, ai có thể nghĩ Tô Mộc lại thất bại? Bại bởi một đối thủ không có danh tiếng gì. Đây chính là Hồ Vương Tô Mộc đó. Bài danh thứ ba trong bát đại Thiên Vương, hồn sự hệ Khống Chế đứng đầu học viện quái vật. Nhưng hắn vẫn thua.

Tô Mộc trở lại khu vực chờ, nét mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Đái Nguyệt Viêm bước nhanh đón hắn, "Tô Mộc, ngươi không sao chứ? Đuôi của ngươi ..."

Tô Mộc lắc đầu, "Thương thế không phải quá nặng. Khá tốt. Ta thua, thực xin lỗi các vị."

Đái Nguyệt Viêm chặn lại nói: "Một cuộc tranh tài thôi, lần sau chúng ta thắng là được. Nhưng mà, vì sao ngươi không dùng Đấu Khải?"

Tô Mộc lắc đầu, "Hắn nhỏ hơn ta năm tuổi, sao ta lại dùng Đấu Khải chứ. Ha ha."

Long Việt đi đến trước mặt hắn, vỗ bờ vai hắn, "Đừng tỏ ra mạnh mẽ, trở về thôi."

Tô Mộc biểu lộ cứng đờ, sau đó mới gật gật đầu đi ra ngoài.

Thanh âm Long Dược phía sau truyền đến, trong đó không có hài hước, mà là một loại trầm thấp mà uy nghiêm, "Các trận đấu sau, nếu ai coi thường đối phương mà chủ quan rồi thua trận, cũng đừng trách ta vô tình. Người đó không có tư cách tiếp tục là Thiên Vương của học viện quái vật."

Tô Mộc biến sắc, hắn đã nhìn ra, Long Dược đúng là đã nhìn ra.

...

Lúc Đường Vũ Lân trở lại bên đồng bạn, tiếng huyên náo bên ngoài với khu vực chờ bên này đã có chút cảm giác đinh tai nhức óc.

Lúc hắn đi vào khu vực chờ, đám tuyển thủ đang chờ thi đấu đều nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Tạ Giải xông đến cho Đường Vũ Lân một cái ôm thật lớn, "Đội trưởng, ngươi thật mạnh mẽ! Thật lợi hại! Vậy mà thật sự thắng."

Đường Vũ Lân tức giận liếc mắt, "Cái gì gọi là thật sự thắng. Đúng rồi ai kia, đừng quên vạn năm linh vật, ha ha."

Nhạc Chính Vũ cúi đầu ủ rũ nói: "Lúc nào ngươi trở nên cường đại như vậy rồi hả? Kim Long Trảo lúc nào biến thành hai cái? Bất quá trận đấu này không tính. Người ta đến Đấu Khải cũng không có phóng xuất, tính ngươi thắng cũng là thắng hiểm. Cũng không phải là chân chính chiến thắng đối thủ."

"Có chơi có chịu!" Cổ Nguyệt khinh thường nói: "Ngươi cho rằng hắn thật sự không phóng thích Đấu Khải sao? Nói đường hoàng vậy thôi, trên thực tế, hắn không còn năng lực khống chế Đấu Khải."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Xin chỉ giáo!"

Cổ Nguyệt nói: "Hắn quá tự tin vào hồn kỹ của mình, khi ngươi dùng Kim Long Khủng Trảo phá vỡ quầng sáng nghịch chuyển lần thứ nhất, năm cái đuôi tuy bảo hộ hắn, nhưng chúng đều bị trọng thương. Nếu như ta không đoán sai, Đấu Khải của hắn có cùng nhịp thở với cái đuôi. Năm cái đuôi đều bị chém thụ thương nghiêm trọng, hắn như thế nào có thể dùng Đấu Khải. Một khi sử dụng Đấu Khải sinh ra va chạm kịch liệt làm cho cái đuôi thực sự đứt rời, không cần nhiều, chỉ cần một cái cũng làm cho thực lực của hắn đại giảm. Cho nên trận này vẫn là Vũ Lân thắng, thắng gọn gàng. Đối phương thua là đáng đời, ai bảo hắn coi thường ngươi!"

Đường Vũ Lân lúc này mới hiểu, xem ra chỉ có mình xem trọng hắn. Bất quá không khỏi nghiền ngẫm, vận khí của mình tuy nghịch thiên, nhưng kết quả tổng lại cũng không tồi. Nói cách khác, nếu Tô Mộc cẩn thận hơn một chút, có thêm Đấu Khải, mình muốn thắng hắn quả thực rất khó khăn.

Đương nhiên, hắn cũng có lá bài tẩy của mình, chính là vì đề phòng Đấu

Khải của đôi phương, cho nên từ đầu đến cuối Đường Vũ Lân không có đem Lam Ngân Hoàng phóng xuất.

Nhạc Chính Vũ ủ rũ cúi đầu, với hắn, linh vật vạn năm là một con số không nhỏ!

"Chúng ta đi nhanh đi, Vũ Lân thắng người của học viện quái vật, gây náo loạn rồi." Nguyên Ân Dạ Huy nhắc nhở. Trong tiểu đội nàng là người lớn tuổi nhất, tính cách cũng trầm ổn nhất.

Đường Vũ Lân trong nội tâm rùng mình. Đúng vậy! Nơi này là địa bàn Tinh La Đế Quốc của người ta, mình chiến thắng người của học viện quái vật, đối với bọn họ là đả kích không nhỏ.
Tám người không hề dừng lại, nhanh chóng rời khỏi quay về khách sạn.

Qua vòng thứ hai thi đấu cá nhân, Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Diệp Tinh Lan, toàn bộ năm người tấn cấp. Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí đều không có tham dự thi đấu. Năng lực chủ yếu của Hứa Tiểu Ngôn là khống chế, lực công kích của nàng vẫn có chút yếu nhược.

Lúc này toàn bộ thành Tinh La đã xôn xao, bài danh thứ ba trong bát đại Thiên Vương, Tô Mộc vậy mà thất bại, tuy bại dưới tình huống không sử dụng Đấu Khải, nhưng cũng là thất bại. Hơn nữa còn bại dưới đối thủ có tu vị thấp hơn.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Đây cũng là tiêu điểm trong giải đấu.

Khống Chế khắc Cường Công, hơn nữa Tô Mộc được vinh danh là đệ nhất khống của học viện quái vật, vậy mà lại thất bại. Trong nhất thời, thanh danh Đường Vũ Lân lan rộng, rất nhanh, tin tức về hắn bắt đầu truyền khắp thành Tinh La, rồi truyền khắp Tinh La Đại Lục.
Sử Lai Khắc! Cái tên này xuất hiện trong mắt, trong tai mỗi người. Bọn họ lúc này mới nhớ ra, ở trên Đấu La Đại Lục xa xôi kia, còn có một học viện đệ nhất đại lục tồn tại.

Lần thứ nhất va chạm, học viện quái vật thua học viện Sử Lai Khắc.

Rất nhiều thanh âm vang lên, có chửi rủa, có nguyền rủa, thậm

chí còn có một lần mọi người đến vây công khách sạn Hoàng Gia Tinh La, rồi bị lực lượng quân đội cưỡng hành giải trừ.

Nhưng cũng có người tỉnh táo, đối với trận đấu này tiến hành nghiên cứu, phân tích kĩ càng.

"Mọi người hảo, ta là Phương Nhi, với tư cách làm thuyết minh viên tại Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục đã ba lần, trận đấu cách đây không lâu đã gây ra sóng to gió lớn. Đầu tiên, ta hi vọng mọi người có thể tỉnh táo lại, bình ổn tâm tính. Đây là trận đấu tuyệt đối là đặc sắc. Đồng thời, ta đồng ý dùng danh nghĩa cá nhân tiến hành phân tích trận đấu này."
Phương Nhi là một vị đại mỹ nữ, tại giới hồn sư Tinh La Đại Lục có địa vị hết sức quan trọng, cũng không phải nàng có năng lực mạnh mẽ, ngược lại, nàng không phải là hồn sư. Lúc Võ Hồn của nàng thức tỉnh, bản thân lại không có hồn lực. Thậm chí nàng cũng không phải là một vị hồn đạo sư.

So với bất cứ kẻ nào đam mê cái nghề hồn sư này, mặc dù nàng không thể trở thành hồn sư, nhưng nàng đem tất cả tinh lực của mình vùi đầu vào nghiên cứu. Hơn mười năm, tự học hay theo học chương trình từ sơ cấp đến cao cấp, đối với Đấu Khải, hồn sư, robot, nàng đều có lí giải vô cùng sâu sắc. Là tác giả của rất nhiều sách luận văn, nàng đã được giới hồn sư nhất trí khen ngợi.

Đồng thời, vì nàng cũng là một vị mỹ nữ, ngôn từ sắc bén, nói trúng tim đen, qua một thời gian ngắn làm thuyết minh trân đấu, rất nhanh thanh danh lan rộng, nàng trở thành thuyết minh viên trứ danh của giới hồn sư Tinh La Đại Lục.
Lúc nàng 16 tuổi, lần thứ nhất tham gia thuyết minh cho Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục đã lấy được thành công cực lớn, thanh danh đại chấn. Năm nay nàng 22 tuổi, đã là lần thứ ba tham gia thuyết minh rồi.

Vô luận là trong tâm người dân bình thường hay giới hồn sư, nàng tựa như Nữ Thần vậy. Mà tiếng của nàng vừa vang lên trong các phương tiện truyền thông công cộng lập tức hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Thân ảnh Phương Nhi xuất hiện trên Hồn Đạo màn hình. Nàng mặc một bộ áo trắng, nhìn rất tinh anh. Tóc chải cẩn thận, hai gò má trắng nõn có chút

gầy gò, nhưng đội mắt to lại sáng ngời có thần. Lúc mỉm cười, trên hai má xuất hiện đôi lúm đồng tiền, hết sức có duyên.

Người dân rối loạn cùng chấn động kịch liệt lập tức nhìn màn ảnh, sự chú ý cũng rời đi.
"Ta biết mọi người đều rất tò mò vì sao Tô Mộc của học viện quái vật lại thua trận, trong đó có bao nhiêu nguyên nhân chủ quan, có bao nhiêu nguyên nhân khách quan? Như vậy, tiếp theo ta dùng danh nghĩa cá nhân phân tích trận đấu này."

Phương Nhi trở nên nghiêm túc, nàng cho rằng, thuyết minh trận đấu là một sự tình quan trọng, cũng là chuyện trọng yếu trong sự nghiệp của mình.

"Ta đã cẩn thận nhìn băng thu hình ba lượt, tuy không thể nhìn ra tất cả, nhưng cũng nắm giữ một ít tư liệu trực tiếp, hiện tại sẽ chia sẻ với mọi người. Đầu tiên, ta xin nhắc lại, đây chỉ là một trận tranh tài, hi vọng mọi người không mang cảm xúc dân tộc vào, đồng thời cũng hi vọng mọi người có thể tỉnh táo lại. Còn nữa, ta thuyết minh chỉ đại biểu cho chính mình, không có bất cứ ý kiến chính thức nào."
Nói xong câu đó, hình ảnh biến đổi, biến thành hiện trường trận đấu giữa Tô Mộc và Đường Vũ Lân. Băng hình dừng lại lúc hai người sắp giao thủ.

Chương 632: Phân tích

"Đầu tiên, ta giới thiệu cho mọi người một chút về hai vị tuyển thủ. Tô Mộc, đệ tử nội viện học viện quái vật, một trong bát đại Thiên Vương, tên hiệu Hồ Vương. Võ Hồn là Cửu Vĩ Hồ, có được Cửu Vĩ Hồ thiên phú huyết mạch, Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế, cấp 54. Được vinh danh là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế hàng đầu ở học viện quái vật. Là Chiến Hồn Sư hệ Khống Chế ưu tú nhất trong các đồng bạn cùng lứa tuổi, cũng như ở Tinh La Đại Lục."

"Đường Vũ Lân, đến từ sứ đoàn Đấu La Đại Lục, xuất thân từ học viện Sử Lại Khắc, hồn lực ước chừng từ cấp 41 đến cấp 43. Võ Hồn loài Long, am hiểu lực lượng, Chiến Hồn Sư hệ Cường Công. Tư liệu khác không rõ."

Không thể nghi ngờ, tư liệu về Tô Mộc rất tường tận, mà tư liệu về Đường Vũ Lân lại rất ít, chỉ biết hắn đến từ Đấu La Đại Lục. Tư liệu về hắn đều từ phân tích mà có.

Căn cứ vào tư liệu về hai vị tuyển thủ chúng ta có thể đoán được, dựa theo thực lực, tuyển thủ Tô Mộc hẳn là hoàn toàn áp chế đối phương. Nhưng có vài điểm mọi người không chú ý đến, ta cũng là chuyên môn mới biết được. Tuyển thủ Tô Mộc, mười chín tuổi lẻ tám tháng. Tuyển thủ Đường Vũ Lân, mười lăm tuổi, cụ thể lẻ mấy tháng, không rõ."

Lời vừa nói ra, dân chúng lại một lần nữa xôn xao.

Mười chín tuổi đối với mười lăm tuổi, chênh lệch về tuổi đủ để chứng minh rất nhiều chuyện, nhất là một số người quen thuộc với giới hồn sư lại càng tinh tường cái này có ý nghĩa gì.

Lời nói kế tiếp của Phương Nhi lại càng long trời lở đất, "Bởi vậy, ta cho rằng, dù tuyển thủ Tô Mộc trong trận đấu vì chủ quan mà thua trận, hắn đều thua. Về thiên phú cùng lực lượng, hắn đều kém hơn vị tuyển thủ đến từ Đấu La Đại Lục xa xôi này."

Những lời này nói ra cần dũng khí cực lớn, bởi vì nàng có thể gặp sự chỉ trích của hàng nghìn người. Giúp tình không giúp lý, ở bất kì đâu cũng không phải là số ít. Nhưng nàng lại nói như vậy, hơn nữa còn phi thường kiên định.

"Như vậy, tiếp theo ta phân tích đơn giản về trận đấy này. Không hề nghi ngờ, ngay từ đầu tuyển thủ Tô Mộc đã chiếm thế thượng phong."

Thu hình bắt đầu phát ra, Phương Nhi phân tích kĩ càng mỗi một hồn kỹ của Tô Mộc, hơn nữa giải thích hiệu quả và tác dụng của nó, cũng như phản ứng của Đường Vũ Lân.

Mãi đến khi Đường Vũ Lân sắp thi triển Kim Long Khủng Trảo, thu hình tạm dừng.

"Chỗ này chính là bước ngoặt của trận đấu. Có thể nói, Tô Mộc đã thua trong công kích này. Cho nên, Tô Mộc tuy thua trận đấu, nhưng không phải thua Đường Vũ Lân, mà thua bởi chính hắn. Hắn quá mức tự tin với khả năng khống chế của mình, đối với quầng sáng nghịch chuyển cũng quá tự tin, hoàn toàn không ngờ rằng, đối thủ có tu vi kém hơn mình có thể đột phá quầng sáng nghịch chuyển và cho hắn một kích."

Hình ảnh biến thành quay chậm, hào quang Kim Long Khủng Trảo chậm rãi xuất hiện, mãi cho tới khi đột phá quầng sáng nghịch chuyển, cùng năm cái đuôi của Tô Mộc va chạm, hình ảnh một lần nữa dừng lại.

Khán giả có thể chứng kiến, mảng lớn lông cáo bị chém đứt, quang nhận màu vàng lợt ít nhất cắt hơn phân nửa cái đuôi.

Sau đó hình ảnh chuyển tới mặt Tô Mộc, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ người hắn đều biểu lộ bóp méo, rất hiển nhiên là thừa nhận thống khổ cực lớn.

"Đúng vậy, sau công kích này, tuyển thủ Tô Mộc bạo phát, nhưng trên thực tế, một kích này đã làm hắn trọng thương. Võ Hồn của hắn là Cửu Vĩ Hồ, huyết mạch cũng là Cửu Vĩ Hồ. Hồ vĩ (đuôi cáo) là lực lượng nguồn suối của hắn. Lực lượng nguồn suối đã bị trọng thương, thương thế của hắn có thể tưởng tượng được. Cho nên về sau, Đường Vũ Lân cường hành toàn lực phá vỡ công kích của Tô Mộc, hắn nhận thua. Ta cho ràng, Tô Mộc rất có thể không có khả năng phóng thích Đấu Khải, mà không phải là không

muốn phóng thích. Cái đuôi của hắn có lẽ bị thương vô cùng nghiêm trọng, cần phải nhanh chóng trị liệu."
"Bởi vậy, tổng kết lại, Tô Mộc thua không oan uổng, theo ý nào đó, hắn thua bởi chính mình. Nếu hắn sớm phóng thích Đấu Khải, hoặc lúc chiến đấu cẩn thận hơn thì có thể đã không thua. Đối với sự tình chưa biết ta không làm phân tích, nhưng có thể khẳng định một điểm là, tuyển thủ Đường Vũ Lân có lẽ còn có năng lực chưa triển khai. Võ Hồn của hắn là gì vẫn còn là một ẩn số, vì sao hắn có hai cái hồn hoàn màu vàng kim cũng là bí ẩn, hi vọng trong các trận đấu sau chúng ta có thể giải đáp. Đồng thời ta quyết định, bắt đầu từ trận đấu kế tiếp có quan hệ đến tuyển thủ đến từ học viện Sử Lai Khắc này, ta đều muốn tiến hành phân tích sau thi đấu."

"Cuối cùng, ta cho rằng đệ tử học viện Sử Lai Khắc tham dự thi đấu lần này đối với chúng ta cũng không phải là chuyện xấu. Họ có thể giúp tuyển thủ của chúng ta, thậm chí là tuyển thủ đỉnh cấp phát hiện ra vấn đề của mình. Thất bại không đáng sợ, nhưng phải từ thất bại tổng kết kinh nghiệm, thất bại như vậy mới có thể là mẹ thành công. Nếu không ..."
Nói ra lời cuối cùng, Phương Nhi làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Phát sóng đến đây là kết thúc.

Tiếng chửi bậy đương nhiên vẫn còn, nhưng càng nhiều hơn, là người dân tỉnh táo lại.

Phân tích của Phương Nhi tựa hồ là thiên về Đường Vũ Lân, nhưng từ đầu đến cuối, trong đó đều ẩn chứa ý tứ, càng nhiều hơn là thúc dục học viện quái vật, thúc dục các tuyển thủ tham gia Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục.

Đối thủ cường đại đã đến, nếu như các ngươi trong trận đấu không coi trọng đối thủ, như vậy, người thất bại tiếp theo chính là các ngươi.

Đương nhiên, phân tích của nàng đối với cá nhân Tô Mộc là đả kích không nhỏ, dù sao, lời nói kiêu ngạo của hắn lúc cuối cùng nhận thua đã bị chọc thủng rồi.

Phần giải thích này lúc học viện Sử Lai Khắc trở lại khách sạn, mọi người cũng thấy được. Không có cách không nhìn thấy, đại sảnh khách sạn có đầy Hồn Đạo màn hình đó.
"Phân tích rất thấu triệt, nói trúng tim đen!" Tạ Giải nhịn không được cảm

thán.

Đường Vũ Lân gật đầu, "Cái này giải thích không đơn giản, xem ra các trận đấu tiếp theo chúng ta phải coi chừng, nên che dấu thì phải che, bằng không mà nói, bị đối thủ phát hiện ra càng nhiều bí mật, trận đấu đằng sau càng thêm gian nan. Bất quá, nàng nói như vậy, về sau chúng ta muốn chiếm tiện nghi cũng không dễ dàng."

Hôm nay hắn thắng cũng không thoải mái, chọi cứng với cường khống của Tô Mộc làm thân thể hắn chịu áp lực không nhỏ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn làm cho người ta câm nín. Nhưng hắn thắng vẫn có chút may mắn, nếu như Tô Mộc vừa lên đã hết sức chăm chú vào trận đấu này, hắn muốn thắng cũng không dễ dàng.

Nhưng vô luận như thế nào, cuối cùng cũng qua một cửa. Vòng thi đấu cá nhân tiếp theo đều là đấu loại, thi đấu cá nhân không có khả năng gặp lại Tô Mộc rồi. Về phần những người khác của học viện quái vật, làm Đường Vũ Lân kiêng kỵ nhất vẫn là Long Dược. Thực lực của hắn đến tột cùng như thế nào, cho tới bây giờ vẫn là bí mật.
Dưới áp lực dư luận, áp lực sân nhà Tinh La Đế Quốc, cùng với áp lực từ học viện quái vật, sau cuộc tranh tài kết thúc, mọi người đều trở về phòng tu luyện. Diệp Tinh Lan là ngoại lệ, bởi vì nàng muốn tiếp tục chế tác Đấu Khải. Đấu Khải của đồng bạn đều đang đợi nàng chế tác. Đồng thời, nàng đang không ngừng tích luỹ kinh nghiệm, tìm kiếm cảm giác để chế tạo bộ kiện hạch tâm Nhất tự Đấu Khải.

Diệp Tinh Lan bình thường là người an tĩnh nhất trong đoàn đội, đồng thời tính cách cũng cứng rắn nhất. Nàng tuy mặt ngoài không nói, nhưng toàn bộ tài nguyên đoàn đội đều tập trung ở chỗ nàng, nàng so với bất kì ai đều dốc sức liều mạng.

Nếu như nói ai trong tiểu đội Sử Lai Khắc có khả năng trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư sớm nhất, không thể nghi ngờ chính là nàng rồi.
Một cái đại ngôn tuôn ra, chẳng những không ảnh hưởng đến giải đấu, ngược lại trở nên càng thêm mãnh liệt. Tinh La Đế Quốc ngoại trừ duy trì trật tự bên ngoài, cũng có cho ra thuyết pháp gì. Hết thảy đều thuận theo tự nhiên.

Chương 633: Thi đấu vòng tròn hạng mục đấu đôi

Tĩnh thất.

Tô Mộc khoanh chân ngồi trên giường, sắc mặt biểu lộ hết sức thống khổ, trước người hắn, năm cái đuôi to nhẹ nhàng đong đưa. Lúc này, bộ lông đã dãn ra, nhìn thập phần mềm mại. Mỗi một cái đuôi giơ lên, có thể thấy vết thương sâu đến nỗi nhìn thấy xương. Nghiêm trọng nhất là một cái đuôi đã đứt gãy hai phần ba, tuỳ thời có thể thực sự gãy.

Quầng sáng nhu hoà mang theo hào quang màu đỏ nhạt luật động trên cái đuôi, xúc tiến khép lại, nhưng thống khổ trong quá trình có thể nghĩ.

Đối diện Tô Mộc có một người đang ngồi, hai nắm đấm nắm chặt, chính là Đái Nguyệt Viêm, Tứ Hoàng Tử của Tinh La Đế Quốc, cũng là một trong bát đại Thiên Vương, Hổ Vương, Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm!

Khí tức của hắn có chút không ổn định, vị hoàng tử này lần đầu tiên thực sự nổi giận.

Đến lúc này hắn mới biết thương thế của Tô Mộc nghiêm trọng như thế, khó trách cuối cùng hắn không sử dụng Đấu Khải. Nếu như khi đó dùng Đấu Khải, rất có thể triệt để làm đứt rời cái đuôi. Cái đó tuyệt đối là đả kích cực lớn.

Nhưng thua trận đấu này, không chỉ là đả kích rất lớn với Tô Mộc, thậm chí làm cho cả học viện quái vật đều nhận lấy áp lực cực lớn.

Phương Nhi tỉnh táo phân tích sau thi đấu để lại áp lực tăng lớn, nhưng học viện quái vật rốt cuộc không nói gì. Người khác không biết bối cảnh của Phương Nhi, Đái Nguyệt Viêm còn có thể không biết sao?

Cái gì không có nghĩa chính thức, nàng rõ ràng là người chính thức, đơn

giản mà nói, nàng là người phát ngôn của phụ hoàng. Rất rõ ràng, tình huống trận đấu hoàn toàn bị vạch trần là ý của phụ hoàng. Đây là nhằm vào học viện quái vật, thúc giục học viện quái vật.

Tại Tinh La Đế Quốc, học viện quái vật tuy có địa vị cao thượng, nhưng xa xa không đạt được địa vị như học viện Sử Lai Khắc ở Đấu La Đại Lục. Hết thảy kinh phí của học viện quái vật là dựa vào hoàng gia. Đối với trận đấu này, không thể nghi ngờ, Đái Thiên Linh rất không hài lòng.

"Đường Vũ Lân!" Đái Nguyệt Viêm nhắm hai mắt lại, trong ánh mắt tinh quang bắn ra bốn phía.

Vòng thứ hai thi đấu cá nhân, hai ngày sau mới kết thúc. Lại đào thải một nửa người, cuối cùng nhân số dự thi đại giảm. Nhưng thi đấu vòng loại vẫn tiến hành đến khi nhân số còn lại 128 người. Lúc đó mới chia làm tám tiểu tổ tiến hành thi đấu.

Tiểu tổ tiến hành thi đấu vòng tròn, tích luỹ điểm tiến vào vòng 64, sau đó là vòng chung kết.

Bởi vậy, toàn bộ thi đấu là phi thường dài. Muốn giành được chức quán quân, trước sau phải tiến hành gần hai mươi cuộc tranh tài.

Cho nên các Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục trước đều tiến hành dài đến hơn hai tháng.

Chương trình thi đấu đôi cùng đoàn chiến không khác biệt lắm, nhưng bởi vì số lượng đội ngũ dự thi không nhiều lắm, tiến hành tự nhiên nhanh hơn một chút.

Vận khí của Đường Vũ Lân từ vòng thứ ba cuối cùng cũng bình thường, không có gặp đối thủ cường đại.

Trong mười ngày kế tiếp, hắn chiến thắng, thành công thông qua vòng đấu loại, tiến vào thi đấu vòng tròn. Bốn đồng bạn của hắn cũng thế.

Trong trận đấu đôi, bốn cặp học viện Sử Lai Khắc cũng có biểu hiện ưu dị, tất cả đều tiến vào thi đấu vòng tròn. So với thi đấu cá nhân, thi đấu vòng tròn đấu đôi chỉ có 64 đội dự thi, chia làm tám tổ, mỗi tổ chỉ có hai vị trí đứng đầu tiến vào vòng chung kết, tuyển ra top 16, thông qua thi đấu loại

trực tiếp tiến hành bài vị.
Đoàn chiến tiến hành nhanh hơn một chút. 32 đội ngũ tiến vào thi đấu vòng tròn, chia làm tám tổ, mỗi tổ có bốn đội. Đội đứng đầu bảng mới có thể tiến vào top 8, cuối cùng thi đấu giành chức quán quân.

Mọi người học viện Sử Lai Khắc thể hiện ra sức chiến đấu cường hãn, trong ba vòng đấu loại, tất cả đều tiến vào giai đoạn thi đấu vòng tròn.

Thi đấu vòng tròn tạm ngừng hai ngày, thi đấu vòng tròn đấu đôi cũng đã chính thức bắt đầu.

"Buổi sáng hôm nay thi đấu lượt thứ nhất đấu vòng tròn hạng mục đấu đôi, buổi chiều tiến hành vòng thứ nhất đoàn chiến. Mọi người chú ý bảo trì thể lực. Nhưng đối thủ đấu vòng tròn của chúng ta không có kẻ yếu, chú ý tận khả năng đừng bị thương."

So sánh với mười ngày trước, Đường Vũ Lân càng thêm trầm ổn.
Giải thi đấu quy mô như vậy, bọn họ đều là lần đầu tiên tham gia. Trải qua hơn mười ngày, họ cũng dần dần thích ứng với bầu không khí giải đấu.

Đường Vũ Lân thừa nhận áp lực lớn nhất, bởi vì mỗi cuộc tranh tài của hắn đều phải đối mặt với hư thanh toàn trường. Tuy trong quá trình thi đấu không nghe được, nhưng ở trên sân đấu hau sau cuộc tranh tài, lại vĩnh viễn là tiêu điểm toàn trường.

Vị Phương Nhi kia sau mỗi trận đấu của hắn đều tiến hành phân tích, lập luận sắc xảo, mỗi lần đều phân tích phi thường xuất sắc.

Nhưng cho tới bây giờ, Đường Vũ Lân vẫn chưa chính thức dùng Lam Ngân Hoàng, vẫn luôn dựa vào huyết mạch Kim Long Vương mà tiến hành thi đấu, dựa vào lực lượng cường đại mà so đấu.

Đấu đôi, mỗi tổ có tám đội, vận khí của đội Đường Vũ Lân có thể nói tốt, cũng có thể nói là không tốt. Tốt ở chỗ, trong tổ bọn họ trừ hắn và Cổ Nguyệt, còn có Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy. Không tốt ở chỗ, cũng có một đội của học viện quái vật trong tổ này.
Thi đấu vòng tròn hạng mục đấu đôi, mỗi tổ chỉ có hai đội dẫn đầu tiến vào vòng chung kết, nói cách khác, ba đội này tất có một đội bị loại.

Hai học viên này của học viện quái vật, Đường Vũ Lân đã từng chú ý.

Thực lực của họ phi thường cường hãn.

Bọn họ một nam, một nữ, nam gọi là Hoa Lam Đường, nữ gọi là Diệp Chỉ. Cả hai đều có tu vi ngũ hoàn, các trận đấu trước cũng không có sử dụng Đấu Khải, nhưng Đường Vũ Lân cơ hồ có thể khẳng định, hai vị này nhất định là Nhất tự Đấu Khải Sư.

Hai tên Nhất tự Đấu Khải Sư tổ hợp, đây cũng phải nói đùa. Muốn chiến thắng họ, độ khó có thể nghĩ.

Trong các tổ khác, Đường Vũ Lân cũng chú ý đến đội viên dự thi của học viện quái vật. Bọn họ còn có hai đội dự thi, so với học viện Sử Lai Khắc bên này ít hơn một tổ.
Trong đó có một đội là Tô Mộc và Đái Nguyệt Viêm. Tô Mộc chủ khống, Đái Nguyệt Viêm cường công, hai người phối hợp rất ăn ý, thực lực cực kì cường hãn.

Mà đội còn lại do Long Dược cầm đầu, nhưng Đường Vũ Lân ngoài ý muốn là, bên trong đội này sát cánh với Long Dược dĩ nhiên là Đái Vân Nhi. Đúng vậy, người có tu vi yếu nhất trong bát đại Thiên Vương, Đái Vân Nhi.

Ai cũng nhìn ra được, Long Dược mang theo Đái Vân Nhi dự thi là đề thăng danh tiếng và kinh nghiệm chiến đấu của nàng. Có Long Dược ở đó, bọn họ thế như chẻ tre, căn bản cũng không gặp uy hiếp gì.

Tổ của Đái Nguyệt Viêm và Tô Mộc cũng không có đội ngũ của học viện Sử Lai Khắc, mà trong tổ của Long Dược cùng Đái Vân Nhi, có tổ hợp Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ. Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí thì ở một tổ khác. Tương đối mà nói, sắp xếp như vậy với học viện Sử Lai Khắc là có lợi. Ít nhất, muốn tất cả bốn đội đều tiến vào vòng 16, độ khó cũng chỉ có ở tổ của Đường Vũ Lân.
Nếu là thi đấu vòng tròn, mỗi một đội ngũ đều phải giao thủ với các đội còn lại. Hôm nay là lượt thi đấu vòng tròn thứ nhất. Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt, đối thủ đầu tiên gặp phải, lại là Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ.

Vận khí nghịch thiên, lại một lần nữa xuất hiện. Nhưng lần này không phải chỉ có Đường Vũ Lân một mình đối mặt.

Mà trận đấu này cũng được gọi là trận đấu đặc sắc nhất vòng đấu đôi, thậm

chí còn là trận đấu trình diễn sớm nhất.

Nhất định phải thắng! Đường Vũ Lân nói rất rõ ràng với chính mình.

Đội của hắn muốn cùng Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải dắt tay nhau vào vòng trong, đầu tiên bọn hắn cần chiến thắng Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ.

Khi thi đấu vòng tròn, nếu như số chiến thắng giống nhau thì cần xem quan hệ thắng bại. Nếu như quan hệ thắng bại không thể xác định thì phải xem thời gian thi đấu.
Bởi vậy, nếu Đường Vũ Lân muốn đảm bảo Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải có thể tấn cấp, biện pháp tốt nhất là dùng tốc độ nhanh nhất chiến thắng đối thủ. Chỉ có như vậy mới có cơ hội lớn nhất.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt đứng sóng vai trên đài thi đấu. Không biết vì cái gì, chỉ cần có Cổ Nguyệt bên cạnh, Đường Vũ Lân trong nội tậm đặc biệt an ổn.

Đối diện, Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ cũng đã lên đài rồi.

Hoa Lam Đường là một thanh niên tướng mạo bình thường, dáng người trung đẳng. Nếu như không phải mặc một thân đồng phục học viện quái vật, ở trong đám đông rất khó bị nhận ra.

Trái lại với hắn, Diệp Chỉ lại là một đại mỹ nữ, luận tướng mạo tuyệt không kém Đái Vân Nhi, nhưng vì tuổi, nàng càng thành thục hơn, đã là một đoá hoa nở rộ.
Hai người đứng chung một chỗ có chút không xứng, nhưng tay bọn hắn đan vào nhau, rất hiển nhiên, bọn họ không chỉ là chiến hữu đồng thời cũng là một đôi tình lữ.

Chính vì vậy bọn họ càng làm cho Đường Vũ Lân coi trọng. Có thể làm cho đại mỹ nữ Diệp Chỉ có thiên phú cường đại coi trọng, năng lực của Hoa Lam Đường có thể nghĩ.

Trận đấu trước của bọn họ Đường Vũ Lân cũng chú ý qua, trong hai người, Diệp Chỉ là Khí hồn sư hệ Phụ Trợ, Hoa Lam Đường là Chiến Hồn Sư hệ Cường Công. Diệp Chỉ cũng là hồn sư hệ Phụ Trợ duy nhất trong bát đại Thiên Vương.

Chương 634: Thất Bảo Lưu Ly Tháp

Về hai gã khác không có tham dự đấu đôi, trong bát đại Thiên Vương đều là hệ Mẫn Công, vì cái gì không tham gia không phải ai cũng biết.

Nếu như Đường Vũ Lân đến hỏi Long Dược, hắn sẽ nói, ... chỉ có top 3 ban thưởng mới có ý nghĩa. Đối với học viện quái vật, bọn hắn chỉ cần đảm bảo lọt top 3 là được. Mà thi đấu cá nhân là mỗi người bày ra thực lực của mình nên tất cả mọi người đều tham gia.

Hoa Lam Đường nhìn Đường Vũ Lân, tính cách của hắn phi thường trầm ổn. Trận đấu của Đường Vũ Lân hắn cũng xem qua rồi, cũng cùng Tô Mộc nghiên cứu thảo luận về năng lực của đối thủ trẻ tuổi này.

Hắn và Diệp Chỉ đã phối hợp nhiều năm, hai người phối hợp ăn ý, được gọi là kim bài tổ hợp ở học viện quái vật.

Tô Mộc, hôm nay để ta báo thù cho ngươi.

Diệp Chỉ chú ý không giống với Hoa Lam Đường, ánh mắt nàng rơi trên người Cổ Nguyệt. So với Đường Vũ Lân đã hiểu rõ, thậm chí các đội viên khác cũng đã hiểu rõ, nhưng thiếu nữ sánh vai với Đường Vũ Lân này, bọn hắn gần như không biết thông tin gì.

Nàng tựa hồ chỉ tham gia đấu đôi, nhưng ở các trận đấu trước, nàng chỉ phụ trợ, cơ hồ đều là Đường Vũ Lân một người hạ gục đối thủ, giành được thắng lợi.

Nhưng Diệp Chỉ tin tưởng, học viện Sử Lai Khắc sẽ không tuỳ ý phái ra một người phối hợp với Đường Vũ Lân. Theo tin tức thu được, Đường Vũ Lân là đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc, có thể cùng đội trưởng ghép cặp, thực lực nhất định không bình thường.

Trên đài hội nghị, Phương Nhi một thân váy trắng dài ngồi ở một góc,

trước mặt nàng là mấy Hồn Đạo màn hình, trên đầu nàng là Hồn Đạo loa phóng thanh, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn màn hình chăm chú.

"Mọi người hảo, ta là Phương Nhi!" Thanh âm thông qua Hồn Đạo loa phóng thanh truyền khắp toàn trường.

"Tin rằng mọi người đều chú ý trận đấu sắp bắt đầu, hôm nay ta sẽ bình luận trực tiếp trận đấu. Học viện quái vật, Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ, đối mặt với học viện Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt."

"Có liên quan đến Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ, tin rằng mọi người đều biết rõ thực lực của bọn họ. Bọn họ đều là một thành viên trong bát đại Thiên Vương, Hoa Lam Đường được xưng là Lang Vương, Võ hồn của hắn là loài Sói, một trong những tồn tại cường đại nhất, Long Lang, là loại đồng thời có nguồn gốc từ hai chủng tộc Cự Long và Sói. Trong truyền thuyết, Cự Long cùng Nguyệt Lang Vương xảy ra quan hệ, sinh ra Long Lang. Võ Hồn này là nhất mạch đơn truyền, chính là chỉ có Tinh La Đại Lục. Năm đó, tổ tiên của Hoa Lam Đường, là một trong những kẻ thống trị dân bản địa, nội tình có thể nghĩ."

"Diệp Chỉ, được gọi là Tháp Vương trong bát đại Thiên Vương, có được Võ Hồn truyền kì Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Từ hai vạn năm trước, loại Võ Hồn cổ xưa này được vinh danh là Khí Võ Hồn chi Vương, trong chiến đấu có thể tăng phúc cực lớn cho đồng bọn. Hai người bọn họ phối hợp ăn ý. Ở trong giải đấu, đã lấy thành tích tốt thứ hai."

"Đối thủ của bọn họ thì sao? Có liên quan đến Đường Vũ Lân, chúng ta đã giới thiệu nhiều rồi. Theo thực lực, hắn và Lang Vương Hoa Lam Đường có chênh lệch không nhỏ, nhưng Võ Hồn thần bí của hắn đến tột cùng là gì, cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa biết được. Bởi vậy, trận đấu này có thể đánh tới trình độ nào, ta cũng không phán đoán được."

"Càng làm cho ta hiếu kì là đồng bạn của Đường Vũ Lân, cô nương này gọi là Cổ Nguyệt, vẫn một mực đi theo Đường Vũ Lân đấu đôi. Xem các trận đấu trước, Võ Hồn của nàng hẳn là khống chế nguyên tố, thuộc tính hoả. Bởi vì trong một cuộc tranh tài, nàng đã thi triển hoả cầu. Về phần năng lực của nàng cường đại đến đâu, thật xin lỗi, chúng ta cũng có bất kì tư liệu nào."
"Tổng hợp lại, trong trận đấu này, ta hi vọng hai vị tuyển thủ học viện quái vật có thể rút kinh nghiệm từ Tô Mộc, không nên xem thường đối thủ, toàn

lực giành thắng lợi."

Lời bình luận của Phương Nhi bên trong lồng phòng hộ không nghe được. Lúc này trong mắt Đường Vũ Lân chỉ có đối thủ.

Trọng tài hướng song phương ra hiệu, tuyên bố đếm ngược.

"Ba, hai, một! Bắt đầu!"

Nương theo hiệu lệnh, Đường Vũ Lân cùng Hoa Lam Đường cơ hồ đồng thời vọt ra.

Kim quang lập loè, dưới chân Đường Vũ Lân hai vòng hồn hoàn vàng kim bay lên, cùng lúc đó, Hoàng Kim Long Thể phóng ra.

Hoa Lam Đường một bên lao ra, thân thể đã phát sinh biến hoá, bốn tím một đen, năm cái hồn hoàn bay lên. Hắn có được hồn hoàn vạn năm. Thân thể nhanh chóng biến hoá, dáng người vốn hết sức bình thường trong giây lát trở nên cường tráng, đầu có chút biến thành sói, cằm nhô ra, răng nanh màu trắng mọc ra. Nhưng trên người hắn không có lông mọc ra, mà chui ra từng khối lân phiến màu tím.
Những lân phiến này hình bầu dục kì dị, bao trùm toàn thân, làm hắn bành trướng vượt qua hai mét, thân hình tràn đầy cảm giác lực lượng cường đại.

Một đôi móng vuốt sắc bén hiện ra, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt.

Hắn không chỉ là Hệ Cường Công, đồng thời cũng là Hệ Mẫn Công. Võ Hồn Long Lạng bộc phát tốc độ toàn diện, tuyệt đối có thể so sánh với bất kì loại Võ Hồn Hệ Mẫn Công nào.

Xa xa, Diệp Chỉ cùng Cổ Nguyệt đã bắt đầu hành động.

Cổ Nguyệt vung tay phải lên, một đoàn hoả cầu có đường kính hơn một xích (0,33m) đã phóng lên trời, hoá thành một đường vòng cung, bay thẳng đến chỗ Diệp Chỉ.

Diệp Chỉ phản ứng ngoài ý muốn của mọi người. Hai con ngươi của nàng bỗng nhiên sáng lên, ngay sau đó, hai tay cùng lúc vung ra, từng đạo hào quang bay lên, phóng đại trên không trung, sau đó lại bay ngược trở về phía nàng.

Đó là một bộ áo giáp hào quang bảy màu, rơi trên người nàng liền nhanh chóng nối tiếp, đem thân thể nàng bảo hộ ở bên trong. Cùng lúc đó, một tầng Thất Thải hào quang từ trên người nàng tách ra, hoàn toàn bảo hộ nàng ở bên trong.

Đấu Khải, Nhất tự Đấu Khải!

Trận đấu vừa mới bắt đầu, Diệp Chỉ đã không chút do dự sử dụng Nhất tự Đấu Khải.

Hoả cầu rơi vào vòng bảo hộ, toé lên một vầng sáng, nhanh chóng tán loạn rồi biến mất. Vòng bảo hộ Thất Thải chỉ toé lên một tầng nhàn nhạt Liên Y.

Diệp Chỉ duỗi tay ra, năm vòng hồn hoàn màu tím từ dưới chân bay lên, một toà Bảo Tháp Linh Lung bảy tầng xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Có liên hệ với truyền thuyết về Thất Bảo Lưu Ly Tháp, dù ở Tinh La Đại Lục hay Đấu La Đại Lục đều thập phần phổ biến. Hai vạn năm trước, sơ đại Sử Lai Khắc Thất Quái của học viện Sử Lai Khắc, trừ Hải Thần Đường Tam nổi danh nhất, cùng với thê tử của ngài là Nhu Cốt Đấu La Tiểu Vũ, trong năm người còn lại có một vị sở hữu Võ Hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp, cũng là hồn sư Chủ Phụ Trợ bên trong đoàn đội. Hơn nữa vị đó cuối cùng đem Thất Bảo Lưu Ly Tháp thăng cấp thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp, cuối cùng thành Thần.
Đây đã từng là một trong những Võ Hồn cường đại nhất. Cho dù ở Đấu La Đại Lục, loại Võ Hồn này đã sớm thất truyền, không ngờ rằng, nó lại xuất hiện ở Tinh La Đại Lục.

"Thất Bảo hữu danh, nhất viết lực, nhị viết tốc." Từ Bảo Tháp, hai đạo lưu quang phân biệt từ hai tầng dưới cùng bắn ra, rơi vào người Hoa Lam Đường.

Thân hình Hoa Lam Đường nhanh chóng bành trướng, tốc độ bạo tăng trong thời gian ngắn ngủi, sau lưng xuất hiện các ảo ảnh liên tiếp, cơ hồ ngay lập tức đến trước mặt Đường Vũ Lân. Một đôi móng vuốt như thiểm điện chém ra.

Thất Bảo Lưu Ly Tháp kinh khủng nhất là tỉ lệ tăng phúc của nó. Khi có một hồn hoàn, hồn kỹ có thể tăng phúc 20%. Như với Diệp Chỉ, hồn hoàn thứ nhất của nàng là tăng phúc lực lượng, có nghĩa là, tăng phúc lực lượng

20%.
Mà khi Thất Bảo Lưu Ly Tháp có được hồn hoàn về sau, ngoài việc đạt được hồn kỹ, kinh khủng hơn là, mỗi một hồn hoàn, tỉ lệ tăng phúc sẽ cộng thêm 10%. Cụ thể, khi có hai hồn hoàn, tỉ lệ tăng phúc là 30%. Nói cách khác, hiện tại Diệp Chỉ có tu vi ngũ hoàn, tăng phúc cho Hoa Lam Đường là 60%.

Chương 635: Võ Hồn Long Lang

Hoa Lam Đường vốn là Hồn Vương, lực lượng cùng tốc độ đồng thời được tăng phúc 60%, trinh độ kinh khủng bây giờ của hắn có thể tưởng tượng được.

Đây là uy năng của đệ nhất Khí Võ Hồn của Đấu La Đại Lục.

Nếu như đây là đoàn chiến, tác dụng tăng phúc của Diệp Chỉ sẽ càng lớn. Thử nghĩ, nếu các cường giả như Long Dược, Đái Nguyệt Viêm, Tô Mộc có sự tăng phúc 60% thì lực lượng khủng cỡ nào.

Trong truyền thuyết, nếu Thất Bảo Lưu Ly Tháp có thể tiến hoá thành Cửu Bảo Lưu Ly Tháp thì có thể làm người chết phục sinh. Đây chính là một tồn tại nghịch thiên.

"Phanh!" Đường Vũ Lân cùng Hoa Lam Đường lập tức đụng vào nhau.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một cỗ đại lực truyền đến, làm dừng lại thế xung kích của hắn. Hoa Lam Đường cũng bị Đường Vũ Lân đụng khựng lại. Hai người đồng thời lui về phía sau ba bước, không ai chiếm được tiện nghi.

"Lực lượng của Đường Vũ Lân quả thực rất mạnh. Võ Hồn Long Lang của Hoa Lam Đường tuy am hiểu nhất không phải lực lượng, nhưng dưới sự tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, sức mạnh của hắn đã sớm vượt qua Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công đồng cấp. Nhưng dù vậy, ở phương diện lực lượng cũng chỉ cân sức ngang tài với Đường Vũ Lân."

Bình luận của Phương Nhi rõ ràng có chút kinh ngạc, rất hiển nhiên, nàng cũng không ngờ tình huống trước mắt lại phát sinh như vậy.

Trong mắt Hoa Lam Đường loé lên ánh tím, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, hồn hoàn thứ hai trên người toả sáng. Thân thể của hắn lập loè bảy lần.

Hồn kỹ thứ hai, Long Lang Sát!

Đôi móng vuốt sói lập loè, thân ảnh biến thành bảy đạo ánh sáng tím tràn đầy khí tức tử vong.

Đường Vũ Lân đứng nguyên tại chỗ, hừ lạnh một tiếng, chân phải ngang nhiên đập mạnh, khí huyết nghịch vận.

Tiếng rồng ngâm trầm thấp vang lên, không biết vì sao, nghe được âm thanh kia, tốc độ Hoa Lam Đường rò ràng trì trệ một lát. Ngay sau đó, nương theo một vòng sáng màu vàng, tám đầu tiểu Kim Long từ dưới chân Đường Vũ Lân khuếch tán ra.

Kim quang cùng ánh sáng tím nhanh chóng đụng vào nhau. Ánh sáng tím lập tức bị nghiền nát, từng đạo kim quang tràn ngập từ trên xuống, chỉ thấy trên người Hoa Lam Đường phảng phất xuất hiện từng đạo điện quang, rồi bị chấn động bay ra ngoài.

Làm sao lại như vậy?

Diệp Chỉ chấn kinh rồi, mà ngay cả bình luận viên Phương Nhi cũng lập tức dừng lại. Bởi vì tất cả phát sinh trước mắt đều vượt khỏi phạm trù nàng có thể lí giải.

Phải biết rằng khi thi triển hồn kỹ, lực lượng, tốc độ của Hoa Lam Đường đều được Thất Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc đến 60%. Vậy mà va chạm với một kỹ năng của Đường Vũ Lân lập tức bị phá toái. Đây là tình huống gì?

Diệp Chỉ cơ hồ là lập tức phản ứng, nàng cùng Hoa Lam Đường phối hợp nhiều năm như vậy, lại càng là tâm ý tương thông. Thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không được nương tay.

Tầng thứ ba, thứ tư của Thất Bảo Lưu Ly Tháp đồng thời sáng lên. "Thất Bảo hữu danh, tam viết hồn, tứ viết ngự."

Hồn kỹ thứ ba, tăng phúc hồn lực. Hồn kỹ thứ tư, tăng phúc phòng ngự!

Thực tế, Võ Hồn Thất Bảo Lưu Ly Tháp ở thời điểm tiến vào thời kì hồn đạo khí xuất hiện một vấn đề. Đó là, tăng phúc của Đấu Khải không có cách nào điệp gia lên Võ Hồn.

Có lẽ bởi vì năng lực của Thất Bảo Lưu Ly Tháp quá mức nghịch thiên, cho nên Đấu Khải không có cách nào tăng phúc lên Võ Hồn của nàng. Vì vậy, Nhất tự Đấu Khải của Diệp Chỉ chủ yếu tăng cường ở hai điểm, một là phòng ngự của bản thân, hai là tăng phúc hồn lực cho người khác.
Bởi vậy, tuy rằng nàng ở cấp độ Hồn Vương, nhưng hồn kỹ và thời gian tăng phúc lại tương đương với cấp độ Hồn Thánh.

Hai đạo quang mang lập tức rơi trên người Hoa Lạm Đường. Hồn lực và phòng ngử của hắn lập tức bạo tăng. Đồng thời, hắn cũng nhanh chóng làm ra phản ứng.

Hai tay vung ra sau lưng, từng khối Đấu Khải nhanh chóng xuất hiện, sau đó hướng về phía hắn dung hợp.

Hắn tuyệt đối không muốn giẫm lên vết xe đổ của Tô Mộc, thua trong tay Đường Vũ Lân.

Đừng nói người khác, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao hồn kỹ của mình va chạm với hồn kỹ của Đường Vũ Lân lại tán loạn nhanh như vậy. Trong mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy trên người Đường Vũ Lân truyền đến một lực áp bách mãnh liệt, làm hắn không thể phát huy hết khả năng của mình. Nếu như không có Thất Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc, cảm giác này sẽ càng thêm rõ ràng.
Nhưng vô luận nói thế nào, phải giải quyết vấn đề trước mắt đã. Dưới sự tăng phúc bốn trạng thái của Thất Bảo Lưu Ly Tháp và Đấu Khải của hắn, Hoa Lam Đường có lòng tin tuyệt đối sẽ thắng được Đường Vũ Lân, cho dù hắn có giở trò gì.

Nhưng lúc đó, tình huống chẳng ai ngờ đến xuất hiện.

Sau lưng Hoa Lam Đường, một bàn tay mảnh khảnh xuất hiện đặt lên cánh tay của hắn. Ngân quang loé lên, Hoa Lam Đường cùng thân ảnh xuất hiện đột ngột kia biến mất.

Những khối Đấu Khải nguyên bản sắp dung hợp với Hoa Lam Đường đột nhiên mất đi mục tiêu, lập tức lơ lửng giữa không trung.

Cùng lúc đó, một đạo dây leo màu xanh da trời lặng yên xuất hiện. Hồn hoàn chính thức của Đường Vũ Lân, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt khán

giải Tinh La Đế Quốc.

Ba tím một đen, bốn vòng hồn hoàn hào quang lập loè. Ngay sau đó, các sợi dây leo tuôn ra nhanh chóng, trên không trung đan thành một cái lưới lớn, đem tất cả Đấu Khải của Hoa Lam Đường ôm trọn, hướng vào phía trong buộc chặt.
Đây là Nhất tự Đấu Khải bình thường, nó có một vấn đề là, ngoài cùng bản thân huyết mạch, hồn lực tương liên thì cần có quá trình mặc Đấu Khải.

Đường Vũ Lân cùng đồng bạn biết rõ đối thủ của mình rất có thể tất cả đều là Đấu Khải Sư, sao lại không nghiên cứu một ít chiến thuật đối phó chứ?

Mà chiến thuật trước mắt này, đúng là chuyên vì bát đại Thiên Vương của học viện quái vật mà chuẩn bị.

Không thể nghi ngờ, bàn tay trắng nõn kia là của Cổ Nguyệt. Cổ Nguyệt dùng không gian di chuyển có thể trực tiếp túm người đến bên cạnh mình, nhưng đối với tay hiển nhiên không có biện pháp. Cho nên, trước tiên nàng thuấn di đến sau lưng Hoa Lam Đường, thừa dịp hắn giật mình, mang theo hắn truyền đến chỗ khác.

Mà Đấu Khải của Hoa Lam Đường theo khí tức của hắn tự nhiên muốn đuổi theo, nhưng Đường Vũ Lân ngay lập tức dùng Lam Ngân Hoàng quấn quanh, đem tất cả Đấu Khải giam cầm bên trong, như vậy, Hoa Lam Đường dĩ nhiên không có cách nào mặc Đấu Khải.
Phương pháp xảo diệu như vậy nhằm vào Nhất tự Đấu Khải Sư, dân chúng Tinh La Đế Quốc lần đầu tiên nhìn thấy.

Hoa Lam Đường chỉ cảm thấy hoa mắt, sau một khắc, chính mình lại xuất hiện ở một chỗ khác. Mà trước mặt hắn, đối thủ không phải là Đường Vũ Lân, mà biến thành một cô thiếu nữ.

Trên người hắn, tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp vẫn còn. Quát lên một tiếng, đôi móng vuốt sói hướng về vai Cổ Nguyệt chộp tới.

Khoé miệng Cổ Nguyệt hiện ra một nụ cười chế nhạo, trước người Ngân quang lại loé lên, một đạo thân ảnh lại xuất hiện trên mặt hắn, tiếng rồng ngâm sục sôi bộc phát.

Kim Long Kinh Thiên!

Người khác không biết vì sao Võ Hồn Long Lang bị áp chế, nhưng Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt làm sao có thể không biết.

Trên thực tế, khi Đường Vũ Lân biết đối thủ có Võ Hồn huyết mạch Long, phương thức chiến đấu trận này hắn cũng đã nghĩ kĩ.
Từ khi huyết mạch Kim Long Vương giác tỉnh, nó đều không để cho Đường Vũ Lân thất vọng. Mỗi lần đối chiến với đối thủ cường đại, chỉ cần trong cơ thể đối thủ có huyết mạch Long, tất nhiên sẽ bị huyết mạch Kim Long Vương áp chế. Chênh lệch tu vi càng nhỏ, áp chế càng mãnh liệt.

Tuy cùng đối thủ trước mặt có chênh lệch nhất định, nhưng phần chênh lệch này không tính là quá lớn. Huống chi huyết mạch Kim Long Vương đã phá vỡ tầng phong ấn thứ năm, khí tức càng được tăng cường, đối với Võ Hồn Long lang áp chế càng rõ ràng.

"Oanh ----" một tiếng, va chạm càng thêm trực tiếp.

Cho dù được Thất Bảo Lưu Ly Tháp tăng phúc, Hoa Lam Đường vẫn lui về phía sau liên tiếp bay tám bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Mà lúc này, đối mặt với hắn không phải là một mình Đường Vũ Lân, mà là Đường Vũ Lân thêm Cổ Nguyệt.
Một hoả cầu màu xanh da trời cực đại đã đến trước mặt hắn khi hắn còn chưa đứng vững thân hình. Một tiếng nổ vang kịch liệt trước người hắn.

Đúng lúc này, Hoa Lam Đường thể hiện ra thực lực của bát đại Thiên Vương, Lang Vương.

Hồn hoàn thứ ba trên người phát sáng, lân phiến toàn thân đều bốc lên một tầng kim loại sáng bóng kì dị. Hai tay che trước người, hoả cầu nổ tung, trên người hắn nhiễm một tầng quang diễm màu xanh da trời, nhưng lại nhanh chóng tiêu tán.

Hồn kỹ thứ ba, Long Lang kim cương!

Hiện tại trên người hắn có 60% tăng phúc phòng ngự, hơn nữa với lực phòng ngự của Long Lang kim cương, chính diện chọi cứng với Lam Diễm hoả cầu của Cổ Nguyệt.

Cùng lúc đó, xa xa một đạo quang mang bay vụt đến, vừa vặn rơi trên người hắn. Tăng phúc thứ năm đến rồi.
Thất Bảo Lưu Ly Tháp, hồn kỹ thứ năm, tăng phúc công kích.

Trong chốc lát, trên người Hoa Lam Đường phảng phất bốc lên một tầng tử sắc quang diễm, đôi tròng mắt trong ánh sáng tím lưu chuyển, hai tay tăng vọt, thân rung nhoáng một cái, cơ hồ là lập tức vượt qua Đường Vũ Lân đi đến bên cạnh Cổ Nguyệt, đôi móng vuốt sói chộp tới nàng.

Chương 636: Khống chế trận đấu

Tốc độ, lực lượng, công kích, phòng ngự, hồn lực, tất cả đều tăng 60%. Hiện tại dù không có Đấu Khải, tu vi của Hoa Lam Đường cũng có thể so sánh với cường giả cấp bậc lục hoàn Hồn Đế.

Vô luận áp chế từ đâu mà có, chỉ cần đem bọn chúng tiêu diệt chẳng phải đã giải quyết vấn đề hay sao?

Vì vậy, Hoa Lam Đường quyết định áp dụng phương thức chiến đấu trực tiếp và đơn giản nhất.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, rung thân nhoáng một cái liền đi tới trước mặt hắn. So về tốc độ, hắn tuyệt đối không bằng Hoa Lam Đường, nhưng Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ là bộ pháp linh xảo nhất, vận dụng đơn giản hắn đã ngăn trước Cổ Nguyệt. Lại một chiêu Kim Long Kinh Thiên!

Móng vuốt sói và Long trảo đụng vào nhau. Lúc này, hai thân hình đồng thời lui về phía sau, lại cân sức ngang tài.

Đường Vũ Lân đột phá phong ấn Kim Long Vương thứ năm, so về lực lượng tuyệt đối là cường hãn, hơn nữa vì chịu huyết mạch áp chế, cho dù được tăng phúc cực lớn, Hoa Lam Đường vẫn bị suy yếu nhiều.

Hồn hoàn thứ tư trên người Hoa Lam Đường cơ hồ ngay lập tức phát sáng, hai con ngươi đột nhiên thêm sáng ngời, thân thể trở nên hư ảo, một hư ảnh hình rồng từ trên người tách ra. Ngay sau đó, một đầu tiểu long màu xám đen nhảy lên sau lưng hắn, cùng hư ảnh hình rồng kia dung hợp một chỗ.

Lập tức, hư ảnh rồng kia trở nên ngưng thực và bắt đầu hoá thành một Thiết Giáp Long có lân phiến màu xám đen toàn thân, thẳng đến Đường Vũ Lân chính diện đánh tới.

Tốc độ thật nhanh, ngay khi song phương lui về phía sau thì đồng thời

phóng xuất.

Thiết Giáp Long là một loài Địa Long phi thường cường hãn. Không thể nghi ngờ, đây là hồn kỹ dung hợp với linh hồn.

Khả năng nắm bắt thời cơ của Hoa Lam Đường vô cùng tốt.

Tiếng rồng ngâm trầm thấp gầm gừ từ trên người Đường Vũ Lân vang lên, một đầu rồng cực lớn xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, chỉ cúi đầu liền đem Thiết Giáp Long ngậm ở trong miệng. Khí thế cường thịnh của Thiết Giáp Long khi bị cắn trúng lập tức vỡ vụn. Linh hồn kêu thảm một tiếng, giãy dụa muốn chạy trốn.

Nhưng quang mang ám kim sắc loé lên trên đầu cự long, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, Thiết Giáp Long rõ ràng bị xé nát. Sau đó cái miệng rộng khẽ hấp, trực tiếp thôn phệ vào bụng.

Hoa Lam Đường kêu rên một tiếng, hồn hoàn thứ ba, thứ tư trên người bỗng nhiên tan vỡ, cả người hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Linh hồn bị diệt, hơn nữa còn là bị cắn nuốt, hồn hoàn đi kèm đương nhiên cũng bị hỏng theo.

Trên thực tế, linh hồn cơ hồ là không bị tiêu diệt, trừ phi hồn sư tử vong. Nhưng tình huống trước mắt này tuyệt đối sẽ không xuất hiện lúc bình thường. Dù linh hồn có tán loạn thì cũng có thể quay về bản thể trọng sinh. Nhưng không biết vì sao, linh hồn Thiết Giáp Long của Hoa Lam Đường sụp đổ liền làm cho hai cái hồn hoàn của hắn tan vỡ theo.

Cơ hội tốt như vậy Đường Vũ Lân làm sao có thể bỏ qua, hai tay vung lên, Khống Hạc Cầm Long, một cỗ lực lớn lôi kéo Hoa Lam Đường bay về phía hắn.

Cùng lúc đó, thân hình Cổ Nguyệt loé lên, thuấn di đến sau lưng Hoa Lam Đường, bàn tay trắng nõn trực tiếp vôc trên lưng hắn.

Diệp Chỉ ở xa trơ mắt nhìn Hoa Lam Đường bị Cổ Nguyệt đánh trúng, lại không thể giúp, nàng có thể tăng phúc cũng đã làm. Nhưng làm thế nào cũng không thể nghĩ ra, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt lại có thủ đoạn thôn phệ linh hồn. Đây quả thực là bất khả tư nghị (không thể tin được).

Long Lang kim cương bởi vì hồn hoàn tan vỡ mà biến mất, Hoa Lam Đường chỉ có thể bằng vào cường độ của bản thân cùng tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp chịu đựng công kích của Cổ Nguyệt, mà ở chính diện, đôi Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân đã chộp tới ngực.

Hoa Lam Đường kêu rên một tiếng, trong mắt loé ra hào quang, hồn hoàn thứ năm trên người rốt cục loé sáng. Một tầng hào quang màu đen bao phủ toàn thân, một đôi móng vuốt sắc bén dâng lên lưỡi đao đen kịt, thẳng đến người Đường Vũ Lân mà cắt. Đây là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn, Long Lang Tịch Diệt Trảo, bổ sung đặc hiệu phân giải, có thể phân giải tất cả các nguyên tố. Công kích chỉ có thể ở khoảng cách gần, lực phá hoại vô cùng khủng bố. Hơn nữa, hắn không dùng Long Lang Tịch Diệt Trảo ngăn cản Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân, mà làm ra tư thế ngọc thạch câu phần. Xương cánh tay "đùng đùng" vang lên rồi đột nhiên biến dài, nhanh chóng đến trước người Đường Vũ Lân.
Nhưng mà hắn không nghĩ tới, ở thời điểm này Đường Vũ Lân đột nhiên chuyển hướng, đúng là về phía Diệp Chỉ bên kia.

Diệp Chỉ lúc này nhìn thấy người yêu của mình bị tập kích trước sau, mặt mũi tràn đầy lo lắng. Đột nhiên, nàng thấy được một đôi mắt màu tím. Tinh thần bị công kích, tất cả tăng phúc của nàng đột nhiên bị gián đoạn.

Tuy nhiên nàng đã kịp phản ứng trong nháy mắt, dù sợ hãi vẫn vội vàng mở ra năm hồn kỹ một lần nữa. Nhưng đã muộn!

Đường Vũ Lân muốn chính là lúc nàng bị gián đoạn.

Lúc này, Long Lang Tịch Diệt Trảo chộp trước người Đường Vũ Lân, bàn tay Cổ Nguyệt cũng đã đánh trên lưng Hoa Lam Đường rồi.

Hồn hoàn vàng kim thứ hai chưa bao giờ thi triển trong trận đấu trước đây đã loé sáng, hào quang sáng chói trong chốc lát làm lân phiến toàn thân Đường Vũ Lân hoá thành mặt kính màu vàng sáng bóng.
Long Lang Tịch Diệt Trảo hung hăng chộp vào trước ngực Đường Vũ Lân, nhưng điều làm Hoa Lam Đường kinh hãi là, lân phiến trên người Đường Vũ Lân cấp tốc lập loè hào quang, lóng lánh sáng chói suýt làm hắn choáng váng. Mà hắn cũng cảm giác được, Long Lang Tịch Diệt Trảo của mình chộp vào một hợp kim vô cùng cứng rắn, đặc hiệu phân giải hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài.

Sau một khắc, Kim Long Trảo đã rơi trước ngực. Trong nháy mắt khi sắp chộp trúng mục tiêu, Đường Vũ Lân đột nhiên duỗi thẳng mười ngón, không dùng đầu ngón tay trực tiếp tiếp xúc với thân thể Hoa Lam Đường, sửa thành đập vào ngực hắn. Song chưởng trực tiếp khắc trên lồng ngực hắn.

"Oanh ----" Thân thể Hoa Lam Đường như đạn pháo bay ngược ra lên không trung, máu tươi cuồng phun, chính hắn đều có thể nghe được tiếng xương cốt đứt gãy.
Mọi chuyện phát sinh cực nhanh, từ lúc ban đầu va chạm đến khi Hoa Lam Đường bị trọng kích bay ra, thời gian vô cùng ngắn ngủi.

Khi Hoa Lam Đường bay ra ngoài, toàn trường yên tĩnh lại, mấy chục vạn người xem trong chốc lát lạnh ngắt như tờ, mà ngay cả Phương Nhi lúc trước nhanh chóng bình luận, ở thời khắc này thanh âm cũng dừng lại. Bởi vì nàng cũng không hoàn toàn nhìn rõ trên sân đấu vừa phát sinh chuyện gì.

Đã xong?

Hoa Lam Đường ngã xuống đất không thể dậy nổi, trực tiếp hôn mê. Xa xa từng đạo hào quang từ Thất Bảo Lưu Ly Tháp rơi trên người hắn, nhưng không hề nghi ngờ là đã không còn tác dụng gì.

Lúc tăng phúc bị gián đoạn, công kích của Hoa Lam Đường rơi trên người Đường Vũ Lân giảm đi, lực phòng ngự cùng các loại thuộc tính cũng giảm xuống trên phạm vi lớn. Uy lực của Long Lang Tịch Diệt Trảo đã giảm bớt đi nhiều. Nếu không phải Đường Vũ Lân cuối cùng thu trảo, lúc này hắn đã biến thành một cỗ thi thể.
Diệp Chỉ ngây dại, dù năng lực phụ trợ của nàng có cường đại thế nào, nàng cũng chỉ là một Chiến Hồn Sư Hệ Phụ Trợ. Hệ Phụ Trợ có nghĩa là nàng không có năng lực công kích, Đấu Khải phòng ngự có thể duy trì bao lâu chứ?

Cổ Nguyệt đã chuyển hướng sang phía nàng, trong tay ngưng tụ ra một hoả cầu cực đại.

"Ta nhận thua!" Diệp Chỉ cơ hồ ngay lập tức làm ra lựa chọn, sau đó nhanh chóng giải trừ vòng bảo hộ của bản thân, chạy như bay tới chỗ Hoa Lam Đường. Đây là một cuộc tranh tài so sánh với tính mạng người mình yêu quả thực không có ý nghĩa. Vừa mới nhìn Đường Vũ Lân trọng kích Hoa

Lam Đường, lòng của nàng dâng lên tới họng rồi.

Chạy đến trước mặt Hoa Lam Đường, nàng cẩn thận từng li từng tí kiểm tra thân thể hắn. Vì nàng nhận thua, vòng phòng hộ trên đài cũng mở ra, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc nhanh chóng lên đài, cứu chữa Hoa Lam Đường đang hôn mê.
Đường Vũ Lân xoay người, mỉm cười nhìn về phía Cổ Nguyệt, vươn tay phải ra. Đến lúc này hắn mới thả Lam Ngân Hoàng của mình, từng khối Đấu Khải bay vụt về phía Hoa Lam Đường, lặng yên không tiếng động rơi ở bên cạnh hắn.

Chương 637: Chiến thuật rèn luyện hàng ngày

Cổ Nguyệt cũng xoè tay ra với Đường Vũ Lân, một tiếng "BA~" giòn tan vang lên, trên mặt hai người đều toát ra vẻ mặt tươi cười, không có mở miệng, nhưng lại vô cùng ăn ý.

Đến lúc này Phương Nhi trên đài hội nghị mới thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Đây là trận đấu có tính toán sẵn. Đúng vậy, từ lúc bắt đầu Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ đã bị tính kế rồi. Thật không ngờ phương thức chiến đấu của hai tuyển thủ Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt lại quỷ dị như thế."

Nếu như nói Đường Vũ Lân thắng Tô Mộc là vì Tô Mộc chủ quan khinh địch, vậy trận đấu này là sao? Hoa Lam Đường cũng chủ quan kinh địch sao?

Không có, ngay từ đầu hắn đã toàn lực ứng phó, cũng không có chủ quan chút nào. Dùng tu vi ngũ hoàn, được tăng phú nhiều như vậy, đối mặt với Đường Vũ Lân vẫn không chiếm bất kì ưu thế nào, thậm chí càng về sau, Đấu Khải của hắn cũng bị Đường Vũ Lân phong bế.

Võ hồn của Đường Vũ Lân là hệ thực vật hay sao? Song sinh võ hồn ư? Có phải võ hồn có bốn hồn hoàn ba tím một đen mới là võ hồn chính thức của hắn?

Trong lòng Phương Nhi cũng là một mảnh hỗn loạn, nàng nghiên cứu võ hồn nhiều năm như vậy nhưng cũng không thể giải thích được tình huống xảy ra trên người Đường Vũ Lân.

Nàng cần yên tĩnh một lúc, cần cẩn thận tiến hành phân tích mới có thể đưa ra kết luận chính xác, nhưng tuyệt đối không phải là hiện tại.

Trong khu vực chờ.

Trong ánh mắt Long Dược có hào quang chấn động, Đái Nguyệt Viêm vẻ mặt khiếp sợ, hắn như thế nào cũng thể tin được, tổ hợp kim bài Hoa Lam

Đường cùng Diệp Chỉ cứ như vậy thua trận rồi.

"Không đúng! Bọn họ rõ ràng không có phát huy được năng lực của mình. Hôm nay Hoa Lam Đường bị sao vậy? Vì cái gì trông hắn như là nhuyễn chân tôm?" Đái Nguyệt Viêm vẻ mặt khó hiểu.

"Hắn bị áp chế rồi, hắn là huyết mạch áp chế." Thanh âm trầm thấp của Long Dược vang lên, mọi người của học viện quái vật đều chuyển dời ánh mắt nhìn hắn.

"Huyết mạch áp chế? Ý ngươi là huyết mạch của Đường Vũ Lân rất mạnh? Huyết mạch loài Long sao?" Đái Nguyệt Viêm thông minh ra sao, được Long Dược gợi ý, hắn lập tức hiểu rõ.

Long Dược gật đầu, "Hắn là vậy. Võ hồn có bốn hồn hoàn ba tím một đen có lẽ là tu vi chính thức của hắn, hắn chỉ là một hồn sư cấp bậc Hồn Tông. Hai quầng sáng màu vàng có lẽ tới từ lực lượng huyết mạch. Nếu như ta đoán không sai ..., hắn là hồn sư có huyết mạch chi lực mạnh nhất mà chúng ta từng thấy, còn trên huyết mạch Cửu Vĩ Hồ của Tô Mộc."

"Vậy so với ngươi thì sao? Long đại ca?" Đái Vân Nhi không nhịn được hỏi.

Long Dược cười hắc hắc, "Khó mà nói. Bất quá, huyết mạch cường đại như thế nào cũng phải nhìn tu vi. Hoa Lam Đường hắn là bất ngờ không đề phòng, huyết mạch bị áp chế làm cho không phát huy ra được thực lực. Nhưng các ngươi có chú ý không, đồng đội của Đường Vũ Lân có tác dụng trọng yếu trong trận đấu này. Hoả thuộc tính, không gian thuộc tính, song nguyên tố khống chế. Tinh Thần Lực có lẽ phi thường mạnh."

"Ngươi nói Cổ Nguyệt?" Đái Vân Nhi hiếu kì hỏi.

Long Dược gật nhẹ, "Nàng sử dụng không gian thuấn di không có dừng lại chút nào, đây không phải sự tình mà bất kì hồn sư thuộc tính không gian có thể làm được. Năng lực khống chế nguyên tố của nàng cũng rất mạnh, trận đấu vừa rồi nàng không có toàn lực ra tay. Các ngươi có để ý, nàng thậm chí không phóng xuất ra hồn hoàn, nhưng dễ dàng giúp đỡ Đường Vũ Lân giành được thắng lợi."
Hồi tưởng lại trận đấu, xác thực ngay từ đầu Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt mượn không gian thuấn di, thi triển một loạt chiến thuật. Trong đó

có một bước tối trọng yếu là, khi Hoa Lam Đường chuẩn bị mặc Đấu Khải, là Cổ Nguyệt cường hành mang hắn ra chỗ khác, mới để Đường Vũ Lân có thể dùng Lam Ngân Hoàng quấn chặt những khối Đấu Khải kia, làm Hoa Lam Đường không cách nào mặc được. Nếu không có Đấu Khải tăng phúc, dù có bị huyết mạch áp chế cũng không dễ dàng thua như vậy.

"Học viện Sử Lai Khắc thật đúng là giảo hoạt!" Đái Vân Nhi tức giận nói.

Long Dược cười hắc hắc, "Không phải giảo hoạt, cái này gọi là chiến thuật. Chiến thuật cũng là một phần thực lực. Học viện Sử Lai Khắc không hổ danh là học viện đệ nhất Đấu La Đại Lục, nội tình thâm hậu. Bất quá ta muốn nhìn xem bọn họ đi được bao xa."
Sau khi được cứu trị khẩn cấp, Hoa Lam Đường được khiêng xuống đài, thương thế không nhẹ, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng. Xương ngực, xuóng sườn gãy trọn vẹn tám cái. Hơn nữa nội tạng cũng bị thương, cần có thời gian điều dưỡng.

Đường Vũ Lân lúc tấn công đối thủ khống chế vô cùng phù hợp, có ảnh hưởng đến tiểu tổ thi đấu tiếp theo của bọn họ nhưng không đến mức xúc phạm Hoa Lam Đường. Bọn họ là sứ giải đại biểu Đấu La Đại Lục, tuy trận đấu không có hạn chế, nhưng cũng không thể đánh chết đối thủ. Đây chỉ là trận đấu.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt chiến thắng, không thể nghi ngờ làm sĩ khí của học viện Sử Lai Khắc đại chấn. Đấu Khải Sư thì như thế nào? Nhất tự Đấu Khải Sư vẫn có hạn chế tồn tại, đó là Đấu Khải cũng không hoàn toàn dung hợp với bản thân, chỉ cần lúc mặc xảy ra vấn đề, bắt được cơ hội không cho bọn họ mặc Đấu Khải, như vậy trận đấu sẽ đơn giản hơn nhiều. Sau khi trở thành Đấu Khải Sư, cơ hồ tất cả hồn sư đều vô ý thức ỷ lại vào Đấu Khải của mình. Đây là tình huống khó tránh, nhưng sẽ có người lợi dụng điểm này. Một khi phát sinh chiến đấu phi thường cường liệt, nếu đối thủ nhắm vào Đấu Khải, không có Đấu Khải trợ giúp trong lòng Đấu Khải Sư sẽ tạo thành đả kích rất lớn.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt lợi dụng điểm này tạo thành chiến thuật đơn giản nhưng cực kì hữu hiệu. Tuy dùng qua một lần sẽ làm đối thủ nhất định đề phòng, nhưng ở tổ thi đấu của bọn họ, dùng lúc này là đủ rồi. Trong tổ, đội chính thức có thể uy hiếp bọn hắn là Hoa Lam Đường cùng Diệp Chỉ. Đương nhiên còn có Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải.

Thẳng đến khi trận đấu tiếp theo bắt đầu, khán giả mới dần phục hồi tinh thần. Lần này không có xôn xao, mà là xì xào bàn tán.
Nếu như nói một lần là chủ quan, vậy lần hai thì sao? Học viện quái vật thi đấu cá nhân thua, đấu đôi cũng thua, mà còn thua bởi một đối thủ. Đường Vũ Lân trong mắt khán giả lập tức có chút thay đổi.

Trong lòng bọn họ, thiếu niên đến từ học viện Sử Lai Khắc này thực lực thâm bất khả trắc. Đệ tử học viện quái vật trong tay hắn đều không có kiên trì trong thời gian quá dài. Thực lực này thật là đáng sợ!

Trận đấu tiếp tục, nhưng Phương Nhi ngồi ở kia cũng không có tiếp tục bình luận trận đấu. Hôm nay nàng vốn nhằm vào cuộc tranh tài của nhóm Đường Vũ Lân mà đến.

Một lần lại một lần, nàng xem xét cẩn thận thu hình trận đấu, quan sát từng chi tiết thật tỉ mỉ.

Khi nàng chứng kiến Đường Vũ Lân quay đầu về phía Diệp Chỉ, hơn nữa lân phiến trên người hoá thành mặt kính, toàn thân nàng rung động.
Cái này là rèn luyện hàng ngày như thế nào a? Lúc đối mặt với Long Lang Tịch Diệt trảo cường đại như vậy, hắn lại không chú ý đối thủ trước mặt mà quay người đánh gãy sự tăng phúc. Không hề nghi ngờ, hắn có lòng tin tuyệt đối với phòng ngự của mình.

Ân ... ân, đợi một chút, đôi mắt hoá thành màu tím, mơ hồ có ánh tím loé lên trong mắt. Đây là Đường Môn, Tử Cực Ma Đồng?

Tuyệt học Đường Môn, vô luận là ở Đấu La Đại Lục hay Tinh La Đại Lục đều có ảnh hưởng cực lớn. Người có thể gia nhập Đường Môn đã ít càng thêm ít. Mà ở Tinh La Đại Lục, sức ảnh hưởng của Đường Môn còn vượt xa Đấu La Đại Lục.

Cho nên Phương Nhi thoáng một chút đã nhận ra Đường Vũ Lân dùng Tử Cực Ma Đồng. Nguyên lai hắn dùng tuyệt học này để cắt đứt tăng phúc của Thất Bảo Lưu Ly Tháp, lúc này mới khắc chế địch giành chiến thắng.
Từ tính toán ban đầu, sau dùng chiến thuật hạn chế Đấu Khải, cuối cùng đánh gãy phụ trợ, tất cả xuất hiện trên người thiếu niên mười lăm tuổi.
Chiến thuật rèn luyện hàng ngày, kinh nghiệm chiến đấu, đây là hạng gì phong phú?

Hơn nữa, thông qua quay chậm có thể chứng kiến, từ đầu đến cuối, Đường Vũ Lân vô cùng tỉnh táo, không có nửa điểm cảm xúc chấn động, ngay cả ánh mắt cũng vẫn luôn kiên định tin tưởng.

Nói cách khác, từ đầu đến cuối hắn đều cho ràng mình nhất định sẽ giành được thắng lợi.

Tín niệm cũng là thực lực, đây là đệ tử đến từ học viện Sử Lai Khắc đó! Thực lực thật tốt.

Đường Vũ Lân, cực hạn của ngươi ở chỗ nào? Chẳng lẽ chúng ta không thể ngăn ngươi tiến lên sao? Chẳng lẻ chỉ có người đứng đầu bát đại Thiên Vương, Long Vương Long Dược mới có thể ngăn cản bước chân của ngươi? Nếu quả thật như vậy, kì thật ngươi cũng đã thắng.
Đường Vũ Lân đương nhiên không biết Phương Nhi đang suy nghĩ gì, lúc này hắn lặng yên trở lại khu vực chờ, đồng bạn còn chưa kết thúc thi đấu, hắn phải đợi mọi người. Đồng thời cũng thuận tiện quan sát tình huống các trận đấu kế tiếp.

Đối với trận đấu vừa rồi, hắn phi thường hài lòng, nhưng không vì vậy mà sinh ra cảm xúc kiêu ngạo. Trận đấu này, người khác không rõ nhưng hắn lại rất rõ ràng, mình có thể thắng tương đối nhẹ nhõm là do huyết mạch của mình áp chế Hoa Lam Đường. Nếu không thì một cường giả Hồn Vương dễ dàng đối phó như vậy sao?

Chương 638: Thần thánh xuất tràng

Hoa Lam Đường là Hồn Vương của học viện quái vật, không phải hồn sư bình thường. Nếu như không có huyết mạch áp chế, khi hắn toàn lực phát huy, mình muốn chính diện chiến thắng hắn thật không dễ dàng. Đây là tình huống không cân nhắc Đấu Khải.

Đường Vũ Lân khoé miệng toát ra nụ cười, nếu như tất cả đệ tử học viện quái vật đều sở hữu võ hồn loài Long thì tốt rồi. Không biết gia hoả Long Dược kia võ hồn có quan hệ với loài Long không.

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng đụng hắn một phát, "Không cần có tâm lí may mắn."

Đường Vũ Lân chấn động, "Làm sao ngươi biết suy nghĩ của ra? Chẳng lẽ ngươi có thuật đọc tâm sao?"

Cổ Nguyệt bật cười, "Không phải thuật đọc tâm gì, chẳng qua là hiểu rõ ngươi mà thôi. Được rồi, xem trận đấu đi. Chính Vũ bọn hắn lên sàn rồi."

Đúng vậy, trận đấu kế tiếp, Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn thượng tràng, tham gia thi đấu vòng tròn chỗ tổ bọn họ.

Trong tổ này, không hề nghi ngờ uy hiếp lớn nhất là tổ hợp Long Dược cùng Đái Vân Nhi. Nhưng vòng thứ nhất bọn hắn cũng không có đụng phải, các trận đấu phía sau mới va chạm lẫn nhau.

Hứa Tiểu Ngôn cùng Nhạc Chính Vũ không có trầm ổn như Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, hai người đi đến dưới đài, Nhạc Chính Vũ thò tay nắm lấy tay Hứa Tiểu Ngôn, mũi chân chỉa xuống đất, phóng người lên, hai người nhảy lên đài thi đấu.

Đối thủ của bọn hắn là một đôi nam tử tướng mạo giống nhau như đúc, đồng dạng thân hình cao lớn, cơ bắp từng cục. Nhìn qua là hồn sư hệ sức mạnh.

Nhạc Chính Vũ bên tai Hứa Tiểu Ngôn thấp giọng nói vài câu gì đó, Hứa Tiểu Ngôn nhẹ gật đầu.

"Trận đấu kế tiếp này có một đôi đến từ học viện Sử Lai Khắc, tên là Nhạc Chính Vũ và Hứa Tiểu Ngôn. Tuyển thủ Nhạc Chính Vũ đã từng tham gia thi đấu cá nhân, trận đấu của hắn vô cùng hoa lệ, võ hồn đỉnh cấp thật là hiếm thấy, Thần Thánh Thiên Sứ, thực lực không kém, tu vi tứ hoàn. Vận khí của hắn khá tốt, thi đấu cá nhân không gặp đối thủ đặc biệt cường đại, cho nên trước mắt còn chưa nhìn ra thực lực chân chính của hắn."

Phương Nhi vừa mới khôi phục lại từ trận đấu của Đường Vũ Lân, bởi vì tình huống của Đường Vũ Lân quá đặc thù, nàng ý định sau khi trở về mới hảo hảo phân tích.

Lúc này, Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn ra sân. Không thể nghi ngờ tiến vào thi đấu vòng tròn không có kẻ yếu, đối thủ của bọn hắn tuyệt đối không kém. Đây cũng là một trận đấu đáng giá để bình luận.

"Tuyển thủ Hứa Tiểu Ngôn trong các trận đấu đôi trước rất ít khi xuất thủ, nhưng theo phân tích của chúng ta, nàng là một Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế, khí võ hồn, cùng loại với pháp trượng. Năng lực cụ thể rất ít khi thi triển, tu vi tứ hoàn."

"Kế tiếp chúng ta nhìn qua đối thủ của bọn hắn. Đối mặt với bọn họ là hai huynh đệ Lôi Hình, Lôi Thiên. Hai người bọn họ ta có quen biết nên có chút hiểu rõ. Lôi Hình, Lôi Thiên năm nay đều hai mươi tuổi, vừa còn đủ tuổi dự thi. Hồn lực của bọn họ ước chừng trên dưới cấp 45. Đấu Khải có lẽ chưa có toàn bộ, không phải chính thức là Nhất tự Đấu Khải Sư. Võ hồn hai huynh đệ giống nhau như đúc, đều là Thiên Lôi Phủ, là khí võ hồn có lực công kích vô cùng cuồng bạo. Hơn nữa bọn họ là song bào thai, thuở nhỏ sinh hoạt cùng một chỗ, phối hợp vô cùng ăn ý. Đây là một hồi quyết đấu cường cường, trận đấu sắp bắt đầu, chúng ta mỏi mắt trông chờ."

Lôi Hình, Lôi Thiên hai huynh đệ bước nhanh tiến lên đài thi đấu, thần sắc trên mặt có chút ngưng trọng. Bọn hắn dù đối với thực lực của bản thân vô cùng tự phụ, nhưng mấy ngày qua tên tuổi của học viện Sử Lai Khắc càng lúc càng lớn. Đường Vũ Lân chiến thắng Tô Mộc, trận đấu đôi vừa rồi lại chiến thắng Hoa Lam Đường cùng Diệp Chỉ, đối với thanh danh toàn bộ học viên học viện Sử Lai Khắc đều tăng lên thật lớn.

Bọn họ ở lượt thi đấu vòng tròn thứ nhất gặp phải đối thủ như vậy, hiển nhiên là vận khí không tốt. Nhưng bọn họ cũng không nhụt chí, có thể tiến vào thi đấu vòng tròn đều có đầy đủ nội tình. Mục tiêu của bọn hắn là có thể tiến vào top16.

"Trận đấu bắt đầu!"

Theo tiếng hét lớn của trọng tài, Lôi Hình, Lôi Thiên hai huynh đệ đồng thời giơ cao tay phải của mình, hai đạo điện mang và hồn hoàn từ dưới chân đồng thời bay lên.
Hai vàng hai tím, hồn hoàn của hai huynh đệ giống nhau như đúc. Phía trên tay phải của bọn họ, điện quang lam tử sắc lập loè, một thanh chiến phủ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đuôi chiến phủ ước chừng dài ba xích, búa cùng chuôi chiếm cứ một nửa, trên đầu búa từng đạo lôi vân lam tử sắc lập loè, tràn ngập khí tức huỷ diệt.

Nhìn qua, võ hồn của bọn họ là sử dụng cận chiến, nhưng trên thực tế là cận chiến sao?

Thiên Lôi Phủ trong tay hai người đồng thời rơi xuống, hồn hoàn thứ nhất loé sáng, hai đạo lôi điện trong chốc lát đã đến trước mặt Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn.

Tốc độ lôi điện thực sự là quá nhanh, hơn nữa, lôi điện cường hãn nhất chính là sức bật. Ở phương diện này còn muốn trên hoả thuộc tính.

Lúc bọn hắn phóng thích võ hồn, Nhạc Chính Vũ quét ngang thân, đứng chắn trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, phóng thích võ hồn, bốn cái hồn hoàn màu tím hào quang lóng lánh, hai cánh sau lưng giãn ra.
Một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, chiếu rọi trên người hắn, đúng là thần thánh chi quang. Hai đạo lôi điện sau khi nhảy vào thần thánh chi quang lại giống như trâu xuống biển, biến mất không thấy đâu nữa.

Hai cánh sau lưng vỗ, thân hình Nhạc Chính Vũ loé lên, vượt qua một nửa đài thi đấu, đồng thời tay phải hơi nghiêng, hồn hoàn thứ hai lóng lánh, thánh kiếm rơi vào trong tay.

"Thần thánh chi quang thật cường đại, cho dù Thiên Lôi Phủ có sức bật cường đại như vậy, lôi điện đều mất đi dưới tác dụng của thần thánh chi

quang." Phương Nhi bình luận rất tinh chuẩn.

Lôi Hình, Lôi Thiên hai huynh đệ lại càng hoảng sợ. Tốc độ của Nhạc Chính Vũ quá nhanh, đôi cánh lập tức gia tăng tốc độ, làm hắn giống như là dịch chuyển tức thời.

Hai huynh đệ tâm ý tương thông, Thiên Lôi Phủ đồng thời rơi xuống, lần này bọn họ trực tiếp vận dụng hồn hoàn thứ ba.
Hai đạo lam quang màu tím bỗng nhiên theo mặt ngoài Thiên Lôi Phủ sáng lên, Lôi Quang phụng dưỡng, trong tíc tắc đem thân thể bọn họ bao trùm bên trong.

Làn da lập tức biến thành lam tử sắc, đôi huynh đệ này vốn cường tráng, bây giờ toàn thân giống như phóng xuất ra một tầng chiến giáp Lôi Điện toàn thân.

Thiên Lôi phụ thể! Hồn kỹ thứ ba.

Không chỉ như thế, bọn hắn đồng thời hướng sau lưng vung ra từng đạo hào quang, những đạo hào quang này nhanh chóng từ phía sau dung nhập vào thân thể bọn họ, phân biệt bảo hộ nửa người bên phải. Đúng là Đấu Khải.

Điều kiện của bọn hắn gồm áo giáp, giáp lót vai cánh tay phải, tay giáp cánh tay phải, tổng cộng ba khối.

Nhạc Chính Vũ khoé miệng co giật một thoáng, trong nội tâm thầm nghĩ, tại sao? Trận đấu mới vừa bắt đầu, các ngươi đã phóng thích Đấu Khải, cái này tất yếu sao?
Đều do đội trưởng! Đem những đối thủ này doạ đến thần hồn nát thần tính, nhưng vì cái gì ta lại không may như vậy?

Trong nội tâm tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng Nhạc Chính Vũ đã bay đến trước người hai huynh đệ.

Thánh kiếm trong tay chém ra một kiếm, khiến cho mọi người ngoài ý muốn là một kiếm này, Nhạc Chính Vũ không chém về bất kì ai trong Lôi Hình, Lôi Thiên hai huynh đệ, mà chém về trung tâm giữa hai người.

Nhìn kiếm này vô cùng đơn giản nhưng thần thánh chi quang đậm đặc ánh

sáng nguyên tố lập tức bộc phát. Ánh sáng mãnh liệt làm Lôi gia huynh đệ không thể không nheo mắt lại. Đồng thời Thiên Lôi Phủ trong tay theo hai bên Nhạc Chính Vũ chém tới.

Đã có Thiên Lôi phụ thể tăng thêm Đấu Khải tăng phúc, sức chiến đấu của bọn họ tăng vọt. Coi như là đối mặt với đối thủ là Hồn Vương cũng có thể ngạnh kháng đón đánh rồi. Hơn nữa thuộc tính lớn nhất của Lôi điện là sức bật, một khi toàn diện bộc phát, vô luận đối thủ cường đại đến cỡ nào cũng đồng dạng bị đánh bay.
Nhưng tình huống ngoài dự liệu đã xảy ra.

Nhạc Chính Vũ chém ra một kiếm này, nhìn qua là trảm tại không trung, nhưng quỷ dị là một cỗ hấp lực vô hình đột nhiên xuất hiện trong hai người. Cái hấp lực kia làm thân thể của bọn hắn đều lung lay một thoáng, tuy Thiên Lôi Phủ chém về phía Nhạc Chính Vũ, nhưng tốc độ lại chậm một nhịp.

Chương 639: Phối hợp ăn ý

Nhạc Chính Vũ hai cánh sau lưng hào quang toả sáng, hơi thở thần thánh mãnh liệt hoá thành uy áp vô cùng cường thịnh bao phủ hai người.

Võ hồn của hắn chuẩn xác mà nói là thần thánh thuộc tính, không phải là ánh sáng thuộc tính. So với ánh sáng nguyên tố càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Lôi gia huynh đệ bị thần thánh áp chế, tốc độ lập tức chậm một nhịp.

Mượn thời gian ngắn ngủi này, Nhạc Chính Vũ rung thân một cái, giống như quỷ mị đột nhiên chui vào giữa hai người, thuận lợi tránh được hai thanh Thiên Lôi Phủ.

Cùng lúc đó, thánh kiếm trong tay nhẹ nhàng nhảy lên, đâm dưới nách bên phải Lôi Thiên.

Không có sử dụng chiến lực liều mạng đón đánh, mà là áp dụng kỹ xảo.

"Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ!" Phương Nhi trực tiếp kêu lên.

Nghe được mấy chữ tuyệt học Đường Môn, khán giả lập tức chấn kinh rồi. Đệ tử học viện Sử Lai Khắc đến từ Đấu La Đại Lục cũng là đệ tử Đường Môn sao?

Đúng vậy, Nhạc Chính Vũ thi triển đúng là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Động tác của hắn vô cùng trơn tru, đồng thời xuyên qua hai huynh đệ, hai cánh sau lưng mãnh liệt khẽ chống hai bên, vừa lúc đụng vào trên vai bọn họ, vừa phát vừa thu, năng lượng thần thánh trên cánh đụng chạm với năng lượng lôi điện trên người hai huynh đệ Lôi gia. Chỗ va chạm sinh ra lực xung kích không tính là mạnh mẽ, nhưng làm bọn hắn dưới chân lảo đảo một thoáng.

Đúng lúc này ai cũng không để ý dưới chân Lôi Hình cách đó không xa có một quầng sáng màu vàng lặng yên không tiếng động xuất hiện. Thời điểm nó mới xuất hiện cũng không phải dưới chân Lôi Hình nên hắn cũng không có phát hiện. Thế nhưng là sau khi va chạm, hắn lảo đảo, tự nhiên rơi vào quầng sáng kia.

Lập tức, một mảnh xiềng xích dài hẹp màu vàng lập tức từ dưới chân kéo lên, quấn thật chặt quanh hắn. Tất cả hào quang lôi điện, Thiên Lôi phụ thể, tại giờ khắc này tất cả đều biến thành vô dụng, căn bản lôi điện kia không có khả năng xâm nhập.

Đây là ...

Lúc này khán giả, ngay cả Phương Nhi mới chú ý tới Hứa Tiểu Ngôn một mực đứng ở đằng xa, không tham dự trận đấu không biết từ lúc nào đã có một thanh tinh trượng sáng chói trong tay. Phía trên tinh trượng tách ra hào quang sáng chói, phóng ra tinh luân xiềng xích.

Lôi Hình chỉ cảm thấy toàn thân bị buộc chặt, hoàn toàn không thể động đậy. Hắn dốc sức liều mạng thúc dục hồn lực muốn tránh thoát, nhưng xiềng xích kia lại kiên cố dị thường.

Lôi Thiên dưới chân lảo đảo, thánh kiếm đâm về dưới nách mình, vội vàng nghiêng người, Thiên Lôi Phủ chém tới. Nhưng vừa lúc đó, sự chú ý của hắn không tự giác hướng về dưới chân mình nhìn qua. Ca ca bên kia xuất hiện vấn đề, liệu dưới chân mình có hồn kỹ khống chế đồng dạng hay không?

Cường giả đối chiến, trong nháy mắt hoảng hốt đều có thể thua, huống chi thực lực của Lôi Thiên so với Nhạc Chính Vũ kém không chỉ một bậc.

Nhạc Chính Vũ lúc trước nói với Hứa Tiểu Ngôn, chính là muốn tốc chiến tốc thắng. Bởi vì đối thủ là song bào thai, vạn nhất đối phương có võ hồn dung hợp kỹ, như vậy rất phiền toái.

Thiên Lôi Phủ cùng thánh kiếm đụng nhau, Lôi Thiên kinh ngạc phát hiện, chiến phủ mình chém ra không chịu lực phản chấn, thánh kiếm vậy mà trong nháy mắt biến mất.

Nhưng ngay sau đó, thánh kiếm lại lần nữa xuất hiện, chuẩn xác đâm trung

bên hông hắn.

Nhạc Chính Vũ dùng một tiểu kỹ xảo trong chiến đấu, địch nhân chứng kiến hắn cầm vũ khí trong tay, rất dễ tự nhận đó là vũ khí thực sự. Mà trong thực chiến, thi triển hồn kỹ một lần tiêu hao một lần hồn lực, cũng rất ít người sẽ lập đi lập lại thi triển hồn kỹ vũ khí này, dù sao thi triển một lần có thể dùng rất lâu.

Không thể nghi ngờ, Lôi Thiên vốn đã có chút thất thần đã phạm vào sai lầm này.
Nhạc Chính Vũ lợi dụng điểm mù của đối phương, Thiên Lôi Phủ của Lôi Thiên vung mạnh đi qua, lộ ra sơ hở. Thánh kiếm tiêu tán, rồi lại lần nữa phóng thích, trực tiếp đâm trúng Lôi Thiên.

Dưới nách Lôi Thiên không có Đấu Khải bảo hộ, Thiên Lôi phụ thể mặc dù lực phòng ngự không tệ, nhưng thần thánh chi lực của thánh kiếm đơn giản bên trong lôi đình tạo ra một lỗ hổng, năng lượng nóng bỏng trong nháy mắt trào vào trong cơ thể Lôi Thiên.

Lôi Thiên kêu rên một tiếng, Thiên Lôi phụ thể toàn thân lập tức bị phá giải, từng đạo quang diễm màu vàng bốc cháy trên người hắn.

Nhạc Chính Vũ thân thể xoay tròn, đôi cánh chim như thiểm điện đập bảy lần, mỗi lần đem thân thể hắn cách mặt đất vài phần. Mỗi lần đánh ra, thần thánh quang diễm trên người Lôi Thiên bốc lên vài phần, lần cuối cùng đánh ra, toàn bộ người Lôi Thiên bị kích bay ra ngoài.
Nhạc Chính Vũ trong quá trình cấp tốc xoay tròn, khí thế bản thân cũng tăng tới đỉnh phong, hai tay nắm thánh kiếm từ trên trời giáng xuống, ngang nhiên chém. Hồn hoàn thứ ba trên người hào quang toả sáng.

Bầu trời lúc này phảng phất đã nứt ra, một đạo kim quang sáng lạn từ trên trời giáng xuống, mang theo uy áp không gì sánh kịp hoà tan một thể với thánh kiếm, trảm một kích trên bờ vai Lôi Hình. Có chút ngoài ý muốn là, hắn rõ ràng có thể chọn bả vai không có Đấu Khải, nhưng Nhạc Chính Vũ lại lựa chọn bả vai có Đấu Khải bên kia.

Lúc bị chém trúng, cũng là vừa lúc tinh quang xiềng xích tiếp xúc, Lôi Hình căn bản không thể làm ra bất kì phản ứng nào, toàn bộ người lập tức biến thành màu vàng.

"Trận đấu chấm dứt!" Thanh âm trọng tài có chút vội vàng nhanh chóng truyền đến.
Tuy nói trận đấu không có bất kì yêu cầu hay quy tắc gì, nhưng dưới tình huống đã phân thắng bại, trọng tài có nhiệm vụ tận khả năng bảo hộ tuyển thủ.

Nhạc Chính Vũ vung thánh kiếm trong tay, kim quang trên người Lôi Hình được dẫn đi, mà bản thân hắn cháy đen té trên mặt đất.

Có thể tưởng tượng, nếu như một kiếm vừa rồi trảm trực tiếp trên người hắn mà không phải trảm kích trên Đấu Khải, tình huống đã không giống như bây giờ.

Nhạc Chính Vũ triển khai hai cánh, từ từ rơi xuống đất, thu lại thánh kiếm, ngón trỏ ngón giữa tay phải khép lai, hướng về phía Hứa Tiểu Ngôn ở đằng xa.

Hứa Tiểu Ngôn cười tự nhiên.

Chiến đấu chấm dứt! Toàn thắng! Không hề nghi ngờ, học viện Sử Lai Khắc lại đạt được một hồi toàn thắng.

"Đó là một thắng lợi áp chế. Lôi Hình, Lôi Thiên hai huynh đệ vừa lên kì thực đã yếu thế. Bọn họ không có bộc phát công kích mà mình am hiểu nhất, mà ngay từ đầu tận khả năng bảo thủ. Sức chiến đấu của tuyển thủ Nhạc Chính Vũ vô cùng mạnh, kỹ xảo chiến đấu cũng cực kì tinh xảo. Đáng sợ hơn là đồng bạn của hắn, từ đầu đến cuối dù chỉ xuất thủ một lần liền quyết định thắng bại của trận đấu. Hồn kỹ khống chế rất đáng sợ." Phương Nhi giải thích rõ ràng mang theo cảm khái.
Đây là một trận đấu không có gì đáng lo. Võ hồn thần thánh thiên sứ ở cấp độ cao áp đảo Thiên Lôi Phủ. Hơn nữa kỹ xảo chiến đấu linh hoạt, trận đấu này rất nhanh đã kết thúc.

Đường Vũ Lân trên mặt toát ra một tia thần quang nhàn nhạt, mỉm cười. Chính Vũ cũng đã trưởng thành.

Trên thực tế bọn hắn mỗi người đều gia tốc phát triển, là đồng bọn của nhau, cũng đồng thời tạo áp lực cho nhau.

Nhạc Chính Vũ trở về trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, đưa tay ra, hai người nhìn

nhau cười, đi xuống dưới đài.

Sử Lai Khắc mạnh như vậy?

Đây là ý niệm đồng thời xuất hiện trong nội tâm mỗi khán giả.

Trước sau hai cuộc tranh tài, đội viên tham gia thi đấu của học viện Sử Lai Khắc đều thể hiện năng lực khủng bố, áp chế đối thủ không có nửa điểm cơ hội. Nhất là trận thứ hai, từ đầu đến cuối đều là hoàn toàn bị áp chế. Nếu như không phải Nhạc Chính Vũ hạ thủ lưu tình, huynh đệ Lôi gia đã sớm biến thành thi thể.
"Lão Đại!" Một học viên học viện quái vật sắc mặt trầm ngưng đứng người lên, nhìn về phía Long Dược.

Long Dược thong dong cười, hướng hắn khoát tay, "Đứng càng cao, rơi càng đau, không gấp, từ từ sẽ đến. Ta cũng muốn nhìn một chút, những đệ tử học viện Sử Lai Khắc này đến tột cùng có thể đạt tới trình độ như thế nào. Chẳng nhẽ các ngươi không biết là, có được đối thủ như vậy, giải thi đấu này mới trở nên thú vị sao?"

Chương 640: Đái Vân Nhi phẫn nộ

Đúng a! Hắn thật lâu chưa gặp qua đối thủ rồi. Dù hắn không có đem nhóm Đường Vũ Lân trở thành đối thủ, nhưng tối thiểu nhất cũng có chút mô phỏng.

Kế tiếp, Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí ra sân cũng cực kì đơn giản. Từ Lạp Trí ngu ngơ đứng bên cạnh, nhìn Diệp Tinh Lan lấy một địch hai.

Kiếm pháp vô song, Tinh Thần Kiếm tách ra sáng chói, kết thúc trận đấu còn nhanh hơn tổ của Nhạc Chính Vũ.

Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy cũng như vậy, hoàn toàn nghiền áp chiến thắng đối thủ. Lượt thi đấu vòng tròn đầu tiên, bốn cặp học viện Sử Lai Khắc toàn bộ giành thắng lợi.

Thanh danh học viện Sử Lai Khắc theo đó truyền xa.

Các loại tin tức, bọn họ nhanh chóng xuất hiện trên tiêu đề.

Sói đã đến, ba chữ kia cơ hồ xuất hiện tát tất cả mặt báo, truyền thông ở thành Tinh La.

Đái Thiên Linh trên mặt mỉm cười nhìn nữ nhi dưới tay, tâm tình rất tốt.

Quốc sự nặng nề, hắn có rất ít thời gian hưu nhàn, nhưng trên thực tế, hắn là một người trọng tình cảm gia đình. Chuyện hắn thích nhất là cùng người thân ăn cơm. Mỗi ngày nhìn bọn nhỏ phát triển, ngoại trừ cảm thán mình đã già, trong nội tâm hắn tràn ngập cảm giác vui mừng và ôn hoà.

Hôm nay cùng hắn ăn cơm, là Tứ hoàng tử Đái Nguyệt Viêm cùng công chúa Đái Vân Nhi.

Đái Nguyệt Viêm bình tĩnh, cung kính mang theo kính ngưỡng. Đái Vân Nhi lại không che dấu được tâm tình của mình, thường xuyên mân mê đôi

môi đỏ mọng.

"Ai chọc tiểu công chúa sinh khí vậy?" Đái Thiên Linh mỉm cười hỏi.

Đái Vân Nhi không lên tiếng, dùng sức lấy đũa chọc lấy đống đồ ăn trong chén.

Đái Thiên Linh cười nói: "Những ngày gần đây ngươi vội vàng tham gia thi đấu, trong hoàng cung không có người quấy rối, tất cả mọi người cảm thấy có chút kì quái. Không có ngươi nghịch ngợm gây sự, tựa hồ tất cả mọi người có chút không thích ứng được. Ngươi nói, ngươi làm cho chúng ta có thói quen như vậy, sau này ngươi lập gia đình, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Phụ hoàng ----" Đái Vân Nhi lập tức hờn dỗi lên tiếng, vẻ mặt bất mãn, làm Đái Thiên Linh không khỏi cười ha hả.

Đái Nguyệt Viêm cũng không khỏi mỉm cười, không phải sao, tiểu ma nữ Vân Nhi này, luôn làm hậu cung ầm ĩ không được an bình, nhưng tất cả mọi người hết lần này đến lần khác sủng ái nàng, mà ngay cả Đái Thiên Linh đều không thể trừng phạt nàng.

Đái Thiên Linh cười nói: "Nhìn dáng vẻ của ngươi, trận đấu không thuận lợi?"

Đái Vân Nhi lắc đầu, "Rất thuận lợi, chỉ là những người học viện Sử Lai Khắc cũng quá thuận lợi đi. Hừ! Sớm muộn sẽ cho bọn họ biết rõ lợi hại."

Đái Thiên Linh đối với học viện Sử Lai Khắc cũng một mực chú ý, quay đầu nhìn về phía Đái Nguyệt Viêm, "Nguyệt Viên, về tình huống chiến đội học viện Sử Lai Khắc, theo ngươi thì sao?"

Đái Nguyệt Viêm cũng không dám như muội muội làm càn như vậy, cung kính nói: "Phụ hoàng, đội đại biểu cho học viện Sử Lai Khắc này thực lực xác định là không kém. Mỗi người bọn hắn đều có đều có điểm đặc sắc riêng. Nhưng nếu lấy thực lực thực sự mà nói, bọn hắn cùng học viện quái vật chúng ta có chênh lệch nhất định. Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận hết sức tham dự, mau chóng đưa bọn chúng đào thải ra khỏi cuộc thi."

Đái Thiên Linh đối mặt với nhi tử muốn lộ ra vẻ nghiêm túc hơn, "Không

riêng gì đánh bại bọn hắn còn muốn các ngươi xem lại vấn đề của chính mình. Đừng quên, đội viên dự thi của học viện Sử Lai Khắc này trung bình mới chỉ có mười lăm tuổi, so với các ngươi kém năm tuổi. Cách biệt tuổi tác như vậy, lại có thể đạt được thành tích như thế, đổi lại là các ngươi ở tuổi này, có thể làm được sao?"
Đái Nguyệt Viêm lông mày cau lại, cúi đầu không nói.

"Phụ hoàng, ngươi không thể bất công như vậy, ta cũng mười lăm tuổi, bọn hắn bình quân so với chúng ta cũng không lớn như vậy. Người chờ xem đi, ta nhất định đánh cho tên Đường Vũ Lân kia đẹp mắt. Hơn nữa, Long Dược ca ca một người cũng có thể diệt toàn thể bọn hắn. Coi như mọi người đồng tuổi không ngoại lệ." Đái Vân Nhi không phục lắm nói.

Đối mặt với con gái, Đái Thiên Linh rõ ràng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: "Ngươi nha đầu kia! Đừng quá kiêu ngạo. Bất quá có Long Dược ta cũng yên tâm, chỉ là Nguyệt Viêm, ngươi cũng phải nhắc nhở hắn. Đứa bé này chỗ nào cũng tốt, chỉ là tiến vào trạng thái chiến đấu liền không khống chế được chính mình, đừng thật sự làm đối phương bị thương. Dù sao, đối phương đại biểu cho Liên Bang Đấu La Đại Lục."
"Vâng, phụ hoàng, ta sẽ nhắc nhở Long huynh." Đái Nguyệt Viêm vội vàng đáp ứng một tiếng.

Đái Thiên Linh mỉm cười nói: "Hôm nay ta lại để cho người phân tích năng lực của Đường Vũ Lân, vừa vặn nói cho các ngươi nghe một chút."

Nghe hắn nói như vậy, Đái Vân Nhi lập tức tinh thần chấn động, tập trung tinh thần nhìn phụ thân.

Đái Thiên Linh nói: "Hồn lực của Đường Vũ Lân, có lẽ trên dưới cấp 43, đây là nhận định chung của mọi người. Nhưng hồn lực của hắn có lẽ không giống với người thường, hồn lực dày đặc hơn hồn sư bình thường rất nhiều. Đồng thời, cường độ thân thể hắn là thiên phú dị bẩm, phi thường cường đại. Năng lực công thủ đều rất mạnh. Am hiểu nhất hẳn là lực lượng, cơ hồ trong tất cả trận đấu đều là bằng lực lượng mà thắng."
"Quang hoàn màu vàng hẳn là cùng loại với hồn hoàn nhưng không thực sự là hồn hoàn, căn cứ theo phân tích, rất có thể là đến từ lực lượng huyết mạch. Hắn hẳn là có huyết mạch cường đại đặc biệt, đúng là huyết mạch hôm nay làm Hoa Lam Đường áp lực rất lớn, mới dẫn đến bọn họ thất bại."

"Đồng thời các ngươi cần chú ý võ hồn của hắn. Võ hồn của Đường Vũ

Lân rất đặc thù, nhìn qua là một loại dây leo, nhưng theo phân tích của chúng ta, trước mắt không có bất kì võ hồn dây leo nào cùng loại với hắn, cũng không có bất kì một loại dây leo nào có uy lực như vậy. Do đó, nhân viên phân tích cho ràng, đây là một loại võ hồn biến dị. Nguyên nhân hắn là có quan hệ với huyết mạch của hắn."

"Đến bây giờ hắn chưa triển khai hồn kỹ võ hồn của hắn, đó mới là đòn sát thủ. Hơn nữa, hắn đến từ học viện Sử Lai Khắc, do nguyên nhân về tuổi nên không có khả năng có nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải, nhưng có được vài khối là vô cùng có khả năng. Phương diện này các ngươi cũng phải chú ý. Coi như Long Dược cũng không được khinh thị đối thủ. Có thể trở thành đội trưởng của chiến đội học viện Sử Lai Khắc, người trẻ tuổi này không đơn giản."
Đái Nguyệt Viêm gật nhẹ đầu, "Phụ hoàng nói rất đúng, ngay cả Long huynh đều nói, nếu như Đường Vũ Lân và hắn là bạn đồng lứa, nói không chừng thật sự có khả năng đọ sức cùng hắn. Bất quá, tu vi của Đường Vũ Lân ở tuổi này chỉ có thể nói là trung – thượng đẳng, khoảng cách với tuyệt thế nhân tài như Long huynh vẫn có chênh lệch không nhỏ."

Đái Thiên Linh có chút gật đầu, "Ngươi cùng Long Dược quan hệ rất trọng yếu, tận khả năng duy trì thật tốt. Tất cả mọi người đều coi trọng hắn, tương lai ta hy vọng hắn chẳng những trở thành Tứ tự Đấu Khải Sư mà còn có thể trở thành vị Bán Thần đầu tiên của học viện quái vật."

Nghe được hai chữ Bán Thần này, Đái Nguyệt Viêm cùng Đái Vân Nhi mặt đều biến đổi, nghiêm nghị hẳn lên. Bên trong nghiêm nghị còn có một tia hướng tới.
Đái Thiên Linh liếc nhìn con gái, "Tổ hợp của ngươi cùng Long Dược như thế nào rồi?"

Đái Vân Nhi nhếch miệng, "Không có tí sức lực nào. Có đối thủ trực tiếp nhận thua, cũng có người có dũng khí cùng chúng ta chiến đấu. Long đại ca một người đều giải quyết hết, khiến ta không có việc gì làm, thật không có ý nghĩa."

Đái Nguyệt Viêm nhịn không được nói: "Ngươi đang ở trong phúc mà không biết hưởng. Không biết bao nhiêu người muốn cùng một tổ với Long Dược. Ngươi đúng thật là!"

Đái Vân Nhi hướng hắn thè lưỡi, "Hừ, ta mặc kệ, dù sao các ngươi phải

đánh Đường Vũ Lân cho ta, bằng không ta không yêu mến bọn ngươi nữa."

Đái Nguyệt Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, Đái Thiên Linh chỉ cười.

Toàn thắng mà về làm tất cả mọi người Sử Lai Khắc tâm tính thật tốt. Mà tâm tình tốt thì, ăn uống thả cửa ...
"Đội trưởng, ngươi ăn ít một chút, đồ ăn đều bị ngươi ăn hết sạch rồi."

"Lạp Trí, ngươi có thể đừng so ăn với đội trưởng không ..."

Sức ăn của Đường Vũ Lân phát ra cực ác rồi. Sau khi đột phá tầng phong ấn thứ năm, hắn cảm giác lượng cơm ăn của mình phảng phất lại tăng trưởng.

Chuyện này chỉ có thể nói đau nhức nhưng cũng thật khoát hoạt.

Đường Vũ Lân có chút tưởng niệm Mục Dã rồi. Lúc ở cạnh Mục Dã lão sư, hắn không cần ăn nhiều đồ như vậy, bởi vì Mục Dã luôn mang đến một ít đồ ăn siêu dinh dưỡng, chẳng những bổ sung thật lớn cho cơ thể hắn mà lại không cần ăn quá nhiều.

Thời gian trên thuyền kia là lúc tố chất thân thể hắn tăng lên lớn nhất.

Loại đồ ăn bình thường này, tuy nói sứ đoàn nhận được đãi ngộ tốt nhất nhưng vẫn không thể cùng những đồ... linh vật thiên địa kia so sánh.
Mục Dã lão sư không biết đi chỗ nào rồi, nếu sớm trở về thì thật tốt. Cùng hắn tu luyện có thống khổ một chút, nhưng hiệu quả thật lớn, lại có đồ tốt để ăn.

"Ồ, các ngươi có phát hiện không, mấy ngày gần đây Vũ lão sư cũng không thấy bóng dáng rồi. Thái lão cũng thế, chúng ta rất lâu rồi chưa thấy qua Thái lão nha." Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên nói ra.

Chương 641: Vận khí nghịch thiên

Đường Vũ Lân đang trong lúc tưởng niệm Mục Dã quay lại, trong nội tâm khẽ động. Đúng rồi! Vũ lão sư gần đây đều không có xuất hiện. Từ khi bọn hắn dự thi, Vũ lão sư chỉ xuất hiện một lần mà thôi, hắn cũng không có tiến hành chỉ đạo chiến thuật cho mọi người.

Đường Vũ Lân nói: "Ta hỏi một chút."

Hắn lấy hồn đạo máy truyền tin mới được phân phối khi đến Tinh La Đế Quốc ra, bấm dãy số của Vũ Trường Không.

"Chuyện gì?"

Không biết vì cái gì, lúc Đường Vũ Lân nghe được thanh âm lạnh như băng của Vũ Trường Không truyền đến, trong nội tâm có chút ôn hoà. Ít nhất Vũ lão sư không có chuyện gì.

"Vũ lão sư, chúng ta gần đây vẫn dự thi, thành tích trước mắt xem như rất tốt, ngài có hay không chỉ đạo cho chúng ta một ít chiến thuật." Đường Vũ Lân hỏi.

Vũ Trường Không trầm mặc một thoáng rồi nói: "Chờ các ngươi tiến vào vòng chung kết rồi nói sau. Thi đấu vòng tròn còn cần chỉ đạo cái gì?"

Vừa mới nói xong, thông tin liền cắt đứt.

"Vũ lão sư nói như thế nào?" Nhạc Chính Vũ hỏi.

Đường Vũ Lân lặp lại lời nói của Vũ Trường Không.

Hứa Tiểu Ngôn "phụt" cười cười, "Vũ lão sư thật đúng là không có trách nhiệm. Vậy mà đối với chúng ta như thế. Các này là đối với chúng ta có lòng tin à?"

Nguyên Ân Dạ Huy như có điều suy nghĩ nói: "Ta cảm thấy được đây là Vũ lão sư đối với sự bồi dưỡng chúng ta có tin tưởng, giảm bớt tính ỷ lại của chúng ta với hắn."

"Có đạo lí." Tạ Giải lập tức phụ hoạ.

Nhạc Chính Vũ nhếch miệng, "Nguyên Ân nói cái gì ngươi đều cảm thấy có đạo lí."

Tạ Giải không thể không biết cái này có gì đó không ổn, đắc ý nói: "Vậy thì như thế nào?"

Nhạc Chính Vũ thở dài một tiếng, "Nguyên Ân a, ta cảm thấy nam nhân này không có khí khái nam tử hán chút nào, không xứng với ngươi."

"Giết chết ngươi!" Tạ Giải bổ nhào qua, nhéo cổ Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ nhéo thân, bỏ qua hắn. Luận về lực lượng, Tạ Giải không phải là đối thủ của Nhạc Chính Vũ.

Nguyên Ân nhìn cũng không nhìn hai người, "Ta ăn no rồi, về trước đây."

"Ta cũng ăn no rồi." Diệp Tinh Lan đứng người lên.

Nguyên Ân tính cách trầm ổn, Diệp Tinh Lan tính cách nội liễm bướng bỉnh. Hai người có chút gì đó giống nhau.

Đường Vũ Lân nói: "Mặc dù không có Vũ lão sư chỉ huy, nhưng chúng ta vẫn phải cố gắng. Đối thủ đằng sau càng ngày càng mạnh, nhưng chúng ta đồng dạng cũng sẽ phát ra cường đại!"

Trong phòng khách sạn.

Vũ Trường Không đứng phía trước cửa sổ, nhìn về phương xa, biểu hiện trên mặt bình tĩnh, thì thào tự nhủ: "Các ngươi cũng biết, kì thực ta không có gì có thể tiếp tục dạy bảo các ngươi rồi. Đoạn đường kế tiếp cần các ngươi tự mình đi. Đây là giai đoạn phải trải qua trên con đường trưởng thành.

Tiểu đội Sử Lai Khắc thuận lợi thông qua vòng thứ nhất thi đấu đôi và đoàn chiến, kế tiếp, tổ thi đấu cá nhân cũng sắp bắt đầu.

Tất cả mọi người trước tiên xem xét chỗ mình phân tổ.

Đường Vũ Lân phát hiện, tôt của mình có một đối thủ nhất định phải coi trọng, Tứ hoàng tử Đái Nguyệt Viêm! Đồng thời cũng là một trong bát đại Thiên Vương, Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm!

Sắc mặt Nhạc Chính Vũ có chút khó coi, bởi vì tổ của hắn có đối thủ không muốn đối mặt nhất. Long Vương Long Dược!

Đúng vậy, hắn và Long Dược được phân cùng một tổ.

"Không có việc gì, không phải tiểu tổ thi đấu sao? Thi đấu cá nhân bốn gã trước có thể thắng. Trận đầu với Long Dược buông tha cũng được, chẳng lẽ ngươi sợ không thắng được sao?" Tạ Giải nhìn Nhạc Chính Vũ phân tổ rất có chút hả hê.
Nhạc Chính Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn hắn, biểu lộ nghiêm túc trước nay chưa từng có, "Thần thánh thiên sứ gia tộc chúng ta có thể thất bại nhưng tuyệt đối không được nhát gan. Vậy để ta thay mọi người kiểm nghiệm một phát thực lực của Long Dược."

Tạ Giải mở to hai mắt nhìn, "Ngươi rất nghiêm túc a?"

Nhạc Chính Vũ liếc mắt, "Ngươi cảm thấy ta đang nói đùa sao? Chúng ta cũng không phải chưa thấy qua đối thủ cường đại, làm sao ngươi biết ta nhất định sẽ thua?"

Tạ Giải hướng Nhạc Chính Vũ duỗi ra ngón tay cái, "Lần đầu tiên cảm thấy ngươi như một người đàn ông. Bất quá nếu đổi lại là ta, ta có lẽ cũng lựa chọn giống ngươi."

"Cắt ..., đi sang một bên, đừng đem ta cùng ngươi ngang hàng."

"Tốt rồi, hai người các ngươi đừng đấu võ mồm nữa. Chính Vũ, ngươi thật sự muốn toàn lực khiêu chiến Long Dược?" Đường Vũ Lân trầm giọng hỏi.
Nhạc Chính Vũ gật đầu, "Ân. Nếu như lần đầu đối trận mà lảng tránh, như vậy làm sao ta còn có thể đứng thẳng eo trước đối thủ như vậy trong tương lai? Thua trận không đáng sợ, đáng sợ chính là dũng khí cũng thua."

"Tốt, ta ủng hộ ngươi!" Hứa Tiểu Ngôn dùng sức phất phất nắm tay nhỏ.

Nhạc Chính Vũ mỉm cười, trong mắt cháy lên ngọn lửa sáng rực, không phải chỉ là một tên Long Dược sao? Thiên tài thì như thế nào? Chẳng lẽ ta không phải là thiên tài sao?

Vòng thứ nhất tiểu tổ thi đấu, chính thức bắt đầu!

Thẳng đến trước trận đấu, sắp xếp mỗi cặp đối thủ mới được đưa ra. Làm mọi người Sử Lai Khắc không nghĩ tới là, những người khác còn may, nhưng chỗ tổ Nhạc Chính Vũ, đối thủ vòng thứ nhất của hắn chính là Long Dược!

"Cái vận khí này của ngươi cũng thật nghịch thiên a! Ngươi có phải gần gũi đội trưởng quá rồi." Tạ Giải tiến đến bên người Nhạc Chính Vũ nói.
Nhạc Chính Vũ lông mày cau lại, đối mặt với Long Dược, trong lòng của hắn làm sao không có áp lực?

Trận đấu trước của Long Dược mọi người đều thấy, người này thực khủng bố, là người cường đại nhất mà bọn hắn từng đối mặt qua.

Ở các trận đấu trước, vô luận là đối thủ nào, hắn cũng còn không có phóng thích võ hồn. Từ lúc dự thi đến giờ, Long Dược thậm chí không cần xuất võ hồn liền khắc địch chiến thắng.

Bởi vậy, mọi người Sử Lai Khắc thậm chí cũng không biết hồn lực của hắn đạt đến trình độ như thế nào. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất.

Mờ mịt về đối thủ!

Nhạc Chính Vũ không để ý đến Tạ Giải, trong khu vực chờ trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, nhắm mắt minh tưởng, làm cho chính mình tỉnh táo lại, cũng làm cho mình bảo trì trạng thái tốt nhất, trong trận đấu kế tiếp, đối kháng Long Dược.
Đường Vũ Lân đứng bên Nhạc Chính Vũ, ánh mắt lại nhìn về phía Nguyên Ân Dạ Huy. Nguyên Ân Dạ Huy cùng lớp với Nhạc Chính Vũ, không thể nghi ngờ, nàng cũng hiểu rõ Nhạc Chính Vũ nhất.

Nguyên Ân Dạ Huy cau mày, hướng Đường Vũ Lân nhẹ nhàng lắc đầu.

Mọi người ở chung thời gian dài như vậy, cũng có chút hiểu rõ tính cách của nhau. Đừng nhìn Nhạc Chính Vũ bình thường hay cười gây náo nhiệt, nhưng thực tế, hắn là người phi thường cố chấp và kiêu ngạo. Tựa như lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy, cảm thấy được năng lượng Hắc Ám trên người nàng, hắn không chút do dự đánh lén nàng. Đây là đặc tính mà tất cả tộc nhân thần thánh thiên sứ gia tộc sở hữu. Trong lòng bọn họ, thần thánh thiên sứ là tồn tại chí cao vô thượng.

Thần thánh thiên sứ nhất mạch, cũng đã từng có hồn sư thành Thần. Cho dù vị kia cuối cùng là nhân vật phản diện, hơn nữa Thần vị bị tước đoạt, nhưng cuối cùng cũng là thành tựu Thần cách.
Võ hồn như vậy được gọi là võ hồn chi Thần, cũng là võ hồn đỉnh phong nhất tồn tại ở Đấu La Đại Lục.

Đương nhiên cũng không phải tất cả võ hồn chi Thần đều cường đại, ví dụ như Lam Ngân Thảo của Đường Vũ Lân. Đường Môn tổ tiên Đường Tam, cuối cùng thành tựu Hải Thần, một trong các võ hồn là Lam Ngân Thảo. Bởi vậy, theo ý nào đó, Lam Ngân Thảo cũng là võ hồn chi Thần.

Đường Vũ Lân không có khuyên Nhạc Chính Vũ buông tha cho trận đấu này, dựa vào ánh mắt của Nguyên Ân Dạ Huy hắn đã hiểu, Nhạc Chính Vũ đã quyết định thì sẽ không đơn giản thay đổi. Nhưng không thể nghi ngờ đây là trận tranh tài gian nan nhất của hắn.

Trận đấu bắt đầu.

Mọi người học viện Sử Lai Khắc trước sau đều đi dự thi.

Thi đấu cá nhân chỉ có năm người, người đầu tiên xuất tràng là Nguyên Ân Dạ Huy, nàng gọn gàng đánh bại đối thủ. Sau đó là Tạ Giải, Đường Vũ Lân, bọn hắn cũng từng người đánh bại đối thủ, thuận lợi lấy được điểm tích luỹ.
"Nhạc Chính Vũ, Long Dược!" Âm thanh điện tử trong khu vực chờ vang lên. Lúc này, tất cả người đang chờ bên trong đều hướng về phía học viện Sử Lai Khắc nhìn qua.

Chương 642: Long Vương

Rất hiển nhiên, đám tuyển thủ này cũng biết trận đấu tiếp theo chính là học viện Sử Lai Khắc cùng học viện quái vật quyết đấu một lần nữa. Mà lần này, bọn hắn đụng tới tối cường giả của học viện quái vật.

Hai lần va chạm phía trước, học viện Sử Lai Khắc đều lấy được thắng lợi, để cho thanh danh của bọn họ nhất thời vang xa. Còn lần này thì sao? Bọn họ có thể bước qua cửa ải của Long Dược sao?

Trái lại, nếu học viện quái vật lại thua trận đấu này, như vậy giải thi đấu này với bọn họ coi như xong. Nếu Long Dược cường đại nhất cũng không thể chắn bước tiến của học viện Sử Lai Khắc thì có thể thấy không người nào có thể khống chế bọn họ rồi.

Nhạc Chính Vũ từ mặt đất nhảy dựng lên, hai con ngươi thoáng mở ra một điểm, nhưng bên trong lại phảng phất kim quang chói mắt.

Khí tức toàn thân nội liễm, hắn sửa sang lại một thoáng y phục, sải bước đến phía sân thi đấu.

Mọi người học viện Sử Lai Khắc đứng chung một chỗ, tay phải nện trên lồng ngực, cổ vũ cho hắn.

Nhạc Chính Vũ toát ra vẻ mỉm cười, "Thả lỏng, chờ tin tốt của ta!" Nói xong câu đó, hắn bước ra khu vực chờ, sải bước đến đài thi đấu.

Không thể nghi ngờ đây là trận đấu được chú ý nhất, có thể nói toàn bộ khán giả nơi đây giờ này khắc này đều vô cùng khẩn trương. Bởi vì bọn họ cũng biết học viện quái vật không thể thua nữa. Nếu thua trận đấu này, học viện quái vật có thể nói là toàn quân bị diệt.

Vị trí đầu não trong bát đại Thiên Vương, Long Vương Long Dược, giao đấu với hồn sư thần thánh thiên sứ Nhạc Chính Vũ của học viện Sử Lai Khắc, ai thắng ai thua đều phi thường trọng yếu.

Hào khí có chút cứng lại, trên đài hội nghị, Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh đích thân tới hiện trường.

Tuy vị Hoàng Đế này không nói, hơn nữa Tứ hoàng tử Đái Nguyệt Viêm cũng đã nói với phụ thân Long Dược không có khả năng thất bại, nhưng trận đấu này với Tinh La Đế Quốc quá trọng yếu.

Trọng yếu đến nỗi không thể thua.

Hiện tại hàng vạn dân chúng đều biết Đấu La Đại Lục tới chơi, các học viên của học viện Sử Lai Khắc đại biểu cho Đấu La Đại Lục mà đến, tuổi so với tuyển thủ dự thi nhỏ hơn năm tuổi. Nếu như học viện quái vật cuối cùng thất bại thảm hại, điều này cũng chứng minh, học viện quái vật xa xa không bằng học viện Sử Lai Khắc.

Một ít người hiểu lịch sử đều biết rõ, học viện quái vật tồn tại có quan hệ với học viện Sử Lai Khắc, nếu như trò giỏi hơn thầy đương nhiên không có vấn đề, nhưng nếu thảm bại sẽ chính thực phải chịu nghi vấn.

Bên người Đái Thiên Linh có một vị lão giả mặc trường bào màu trắng. Loại trang phục cổ trang này đã có rất ít, lão giả có khuôn mặt cổ sơ, dáng người gầy mà thon dài, một đầu tóc trắng dài rối tung sau ót, buông xoã trên bờ vai. Hai con ngươi dị thường thanh tịnh, đặc biệt không hợp với khuôn mặt già nua kia, tựa hồ ánh mắt như vậy không nên xuất hiện trên người một vị lão giả.

Sự không hài hoà trên người hắn hết lần này đến lần khác có thể hấp dẫn mọi người, ngồi ở đó, hắn tựa hồ chỉ là một vị lão giả bình thường. Nhưng đừng quên, bên cạnh hắn là Hoàng Đế bệ hạ của Tinh La Đế Quốc. Cho dù Đái Thiên Linh ngồi bên cạnh cũng không có cảm giác khí thế áp đảo hắn.

Chính một vị lão giả nhìn đâu cũng thấy mâu thuẫn như vậy, lại làm cho một ít người biết rõ vị này trong nhân tâm đều rung động.
Vị này là, đương kim viện trưởng của học viện quái vật, một đời đại năng của Tinh La Đế Quốc, quốc sư truyền kỳ. Cũng được gọi là đệ nhất nhân giới hồn sư Tinh La Đế Quốc, Thần Vực Đấu La Ân Từ.

Ân Từ tại Tinh La Đế Quốc là một truyền kỳ, không có ai biết hắn từ đâu mà đến, nhưng lúc hắn xuất hiện cũng đã ba mươi tuổi. Lúc đó hắn là một

gã tam hoàn Hồn Tôn. 30 tuổi mới là Hồn Tôn căn bản sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Nhưng con đường phát triển của hắn cực kì thần kỳ, năm 30 tuổi hắn tiến vào học viện quái vật, muốn tham dự cuộc thi. Với tuổi của hắn đương nhiên không có khả năng trúng tuyển.

Vì vậy, Ân Từ ở cửa ra vào của học viện quái vật, hắn chỉ nói một câu, dưới tứ hoàn có người có thể đánh bại hắn, hắn sẽ ly khai.
Kế tiếp, suốt mười tám ngày, tinh anh dưới tứ hoàn của học viện quái vật ra hết nhưng không có người nào có thể chiến thắng hắn.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Ân Từ được phá cách trúng tuyển, trở thành một thành viên của học viện quái vật.

Gia nhập học viện quái vật, Ân Từ rốt cuộc làm cái gì không ai biết rõ. Khi hắn lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người cũng đã 35 tuổi, 60 cấp, lục hoàn Hồn Đế!

Ngắn ngủi năm năm thời gian, tu vi của hắn giống như hoả tiễn, tăng vọt 30 cấp. Đây quả thực là sự tình không thể tưởng tượng được trong giới hồn sư.

Lại năm năm, cửu hoàn, Phong Hào Đấu La.

Lại năm năm, cấp chín mươi lăm, Siêu Cấp Đấu La.

Lúc hắn 50 tuổi đã đứng ở đỉnh phong giới hồn sư, đã trở thành thực lực cường đại nhất của học viện quái vật, Siêu Cấp Đấu La cấp chín mươi tám, khoảng cách Cực Hạn Đấu La cũng chỉ là một bước ngắn.
Thẳng đến lúc này, hắn mới bắt đầu nếm thử chế tác Đấu Khải của chính mình, rèn, thiết kế, chế tác, tất cả các công tác đều là hắn tự mình làm, lại năm năm, Tam tự Đấu Khải Sư.

Ở trên Tinh La Đại Lục không có Thần cấp Đoán Tạo Sư, nói cách khác, theo tình huống bình thường là không thể nào xuất hiện Tứ tự Đấu Khải Sư.

Nhưng Ân Từ dùng mười năm thời gian, dùng Tinh Thần Lực của mình cùng hồn lực ân cần chăm sóc, tinh luyện, đơn giản đem hồn hạch Tam tự Đấu Khải dung hợp nhiều kim loại hiếm, cuối cùng thành công tăng lên Tứ

tự Đấu Khải.

Về phần hắn cuối cùng có hay không tiến vào cấp 99 Cực Hạn Đấu La không có người biết được, bởi vì lúc tu vi của hắn tăng lên cấp 98, hắn đã là đệ nhất nhân ở Tinh La Đại Lục.

Theo truyền thuyết, vị đại năng này sở dĩ trước đây 30 tuổi mới 30 cấp vì võ hồn của hắn cực kì hiếm thấy, là một loại võ hồn cực kì khó tu luyện, vượt qua hai mươi năm thời gian mới miễn cưỡng tăng lên cấp 30. Nhưng sau khi đột phá tam hoàn, hết thảy bình chướng đều không tồn tại, thế như chẻ tre, rốt cuộc trở thành một đời truyền kỳ.
Lúc 45 tuổi hắn đã tiếp nhận vị trí viện trưởng học viện quái vật, cho đến nay đã suốt 60 năm. Trong giới hồn sư Tinh La Đại Lục, hắn có địa vị cực kì cao thượng. Cho dù là Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh khi nhìn thấy hắn cũng phải cung kính xưng một tiếng quốc sư.

Đái Thiên Linh trước đây thậm chí là thân truyền đệ tử của hắn. Có thể thấy được vị Ân Từ miện hạ này được tôn sùng cỡ nào.

"Lão sư, ngài hôm nay sao lại rảnh?" Đái Thiên Linh cũng khi vào đài hội nghị mới biết lão sư hôm nay sẽ đến. Hắn muốn chủ động đem vị trí chủ vị tặng cho Ân Từ, lại bị Ân Từ một câu lễ không thể bỏ mà ngăn lại.

Ân Từ mỉm cười, "Một mực rất muốn tiến về Đấu La Đại Lục tiếp học viện Sử Lai Khắc, nhưng vẫn khuyết thiếu dũng khí. Vừa vặn hôm nay có thời cơ tốt, đứa nhỏ Long Dược này ta nhìn hắn phát triển, ta đến xem, học viện Sử Lai Khắc bồi dưỡng được nhân tài như thế nào."
Đái Thiên Linh mỉm cười nói: "Nguyên lai lão sư cũng có lòng hiếu kỳ như vậy! Vậy ngài cảm thấy ai sẽ chiến thắng?"

Ân Từ than nhẹ một tiếng, "Ta đã qua trăm tuổi, đỉnh phong đã đến, Đấu La Đại Lục ta vẫn muốn đi xem. Vô luận giải thi đấu này có kết quả như thế nào, sau này ta vẫn tiễn về Đấu La Đại Lục, đi nhìn xem học viện Sử Lai Khắc, đây cũng là sự tình mỗi đời viện trưởng học viện quái vật hướng tới. Nhưng có can đảm phóng ra một bước này lại có mấy người? Nếu không đi ... ta sợ đều mất đi dũng khí."

Đái Thiên Linh vẻ sợ hãi cả kinh, "Dùng tu vi của ngàu chẳng lẽ còn lo lắng ..."

Ân Từ nhẹ nhàng lắc đầu, "Càng là hồn sư đi được xa lại càng đầy cõi lòng kính sợ. Chúng ta thuỷ chung không thể đến cực hạn, hy vọng tại đó có thể đem lại cho ta mục tiêu mới. Ta muốn đi học viện Sử Lai Khắc tiếp xúc với vị kia một thoáng, mang theo thái độ học tập tiến về phía trước."
Đái Thiên Linh hít sâu một hơi, trong lòng hắn, lão sư không thể vượt qua rãnh trời, hắn cũng chưa bao giờ thấy lão sư có cảm xúc như vậy. Chẳng lẽ nói, Đấu La Đại Lục kia thật là ...

Ân Từ mỉm cười, "Ngươi không cần nghĩ quá nhiều, tuy ta không cho là mình có thể thắng lợi ở đó, nhưng tự bảo vệ mình là không có vấn đề. Phải chờ tới lúc chính thức có người kế tục ta mới có thể không lo lắng đi truy tầm thế giới khác, cho dù ta không có nhìn thấy nó trong tối tăm, nhưng phải thử một lần."

Đái Thiên Linh nhẹ gật đầu, "Lão sư, ta thật sự hâm mộ ngài."

Ân Từ lắc đầu nói: "Chí của ngươi không ở đây, không cần hâm mộ cái gì. Bất quá ngươi có thể yên tâm, đứa nhỏ Long Dược này thiên phú không có dưới ta năm đó, có hắn ở đây, ít nhất có thể thủ hộ Tinh La Đế Quốc trăm năm."
Đây là lần đầu tiên Đái Thiên Linh nghe được Ân Từ đánh giá một người như thế, ánh mắt không khỏi hướng vào trong sấn, nhìn về phía Long Dược đã lên đài.

Chương 643: Cảm giác nghiền ép

Nguyên lai trong nội tâm lão sư, đứa nhỏ Long Dược này không ngờ lại ưu tú như vậy. Đã thế hắn không thể thua trận đấu này rồi. Nếu hắn thua chẳng phải là chứng minh học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc có cái hào rộng không thể vượt qua sao?

Nhạc Chính Vũ trên mặt vẻ tươi cười trong nháy mắt biến mất.

Thân hình Long Dược khôi vĩ, tựa như một toà núi lớn tạo thành áp lực trong lòng hắn.

Với tư cách là đệ tử học viện Sử Lai Khắc, một ít phán đoán cơ bản hắn không thể phạm sai lầm. Lần đầu tiên nhìn thấy Long Dược hắn cũng cảm giác được rồi.

Lực lượng của Đường Vũ Lân hắn biết rõ, coi như Nguyên Ân Dạ Huy biến thân thành Cự Ma Thái Thản, dùng lực lượng hiện tại của Đường Vũ Lân đều có thể chống lại, nhưng cũng ở phương diện lực lượng, hắn thua Long Dược, hơn nữa Long Dược rõ ràng không có sử dụng toàn lực.

Một vị đối thủ chưa từng sử dụng hồn hoàn trong trận đấu, thực lực cuối cùng mạnh bao nhiêu?

Long Dược trên mặt treo một nụ cười như trước, cùng đối thủ bình thường hắn đối mặt không có gì bất đồng.

Trọng tài nhìn song phương nhịn không được thở sâu. Trận đấu này học viện quái vật đã không được phép thua rồi. Nhưng Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục là công bằng, không cho phép bất luận một chuyện ẩn gì xảy ra. Hết thảy tuân theo quy tắc.

"Ba, hai, một, trận đấu bắt đầu!"

Theo tiếng trọng tài gào to một tiếng, trận đấu đại biểu hai đại học viện va

chạm đã bắt đầu. Đây cũng là đối thủ thứ nhất đến từ học viện Sử Lai Khắc của Long Dược.

Nhạc Chính Vũ khi nghe trọng tài hô hai chữ bắt đầu, mãnh liệt tiến về phía trước một bước. Một bước này hắn bước vô cùng lớn.

Long Dược phía đối diện lông mi nhảy lên, ánh mắt nhìn Nhạc Chính Vũ lập tức có một tia biến hoá.

Bước ra một bước, động tác đơn giản như vậy lại có tác dụng không bình thường trên người Nhạc Chính Vũ. Vừa sải bước ra, khí chất trên người Nhạc Chính Vũ đều biến hoá long trời lở đất.

Một tầng sáng màu vàng phủ ngoài thân thể hắn, hơi thở thần thánh mãnh liệt cũng bay lên, khuôn mặt hắn phảng phất biến thành màu vàng kim nhạt. Đôi mắt càng thiêu đốt lên kim sắc hoả diễm cùng lưu quang tràn ngập các loại màu sắc. Khí thế của hắn cũng điên cuồng kéo lên không biết bao nhiêu lần, màu vàng nhàn nhạt biến thành màu vàng đậm rực rỡ, phảng phất giống như hoả diễm, xung quanh thân thể hắn hoá thành quang diễm bốc lên.

Ánh mắt Long Dược toát ra nhận thức chi sắc, đệ tử học viện Sử Lai Khắc quả nhiên rất không tầm thường.

Hắn cũng bước ra một bước. Một bước này của Long Dược, hơi thở thần thánh vốn tràn ngập trên đài lập tức xuất hiện biến hoá long trời lở đất.

"Đông" một tiếng, toàn bộ đài thi đấu chấn run kịch liệt, ngay sau đó, dường như toàn bộ thế giới đều chấn động.

Trong mắt Nhạc Chính Vũ, mình đang đối diện với một ngọn núi cao nguy nga không nhìn tới đỉnh. Ngọn núi này lấy phương hướng của hắn đè ép xuống, áp bách cực lớn làm quang diễm màu vàng xung quanh hắn nổi lên sóng gió kịch liệt, hắn cũng không khỏi kêu rên một tiếng. Dưới chân bốn cái hồn hoàn như thiểm điện bay lên, một đạo kim quang phóng lên trời, hoá thành thần thánh chi quang có thể chèo chống thiên địa, lúc này mới ổn định lại thân hình của hắn, không đến mức lui về phía sau.

Khí tức thật là khủng khiếp! Hắn mới chỉ có bước ra một bước nhỏ, dĩ nhiên đã áp bách ta không thở nổi.

Lúc trước minh tưởng trong khu vực chờ, Nhạc Chính Vũ vẫn đang tự hỏi chiến thuật của trận đấu này. Hắn biết rõ Long Dược cường đại, cho nên nếu cứng đối cứng, chính mình cơ hội không lớn. Muốn chiến thắng đối thủ cũng chỉ có lối tắt khác.

Bởi vậy, vừa lên hắn đã phóng thích khí thế của mình, hắn hy vọng có thể ở khí thế ngăn chặn đối thủ trước, bằng vào đánh đòn phủ đầu, mang đến cho mình một ít cơ hội.

Nhưng là, hắn không nghĩ tới là, khí thế Long Dược sẽ đáng sợ như thế.

Khí thế va chạm, bên ngoài vòng bảo hộ không cảm giác được, bởi vậy, khán giả chứng kiến Nhạc Chính Vũ và Long Dược phân biệt bước ra một bước, sau đó trên người Nhạc Chính Vũ quang diễm màu vàng bốc lên, sau đó còn có một cột sáng màu vàng bay lên, Long Dược bên này không có chút nào biến hoá muốn lộ ra ngoài.
Rất nhiều người không tự giác khẩn trg lên, bọn hắn thậm chí trong lòng đã âm thầm cầu nguyện cho Long Dược.

Thông qua màn hình lớn, Đường Vũ Lân rất nghiêm túc quan sát trận đấu này. Lúc hắn thấy quang diễm trên người Nhạc Chính Vũ có xu thế tán loạn thì không khỏi nhíu mày.

Long Dược này, khí thế thật là mạnh.

Trên đài thi đấu, Nhạc Chính Vũ dùng sức thở sâu, toàn bộ lồng ngực và bụng có chút chướng, quang diễm trên người cũng ngày càng mạnh, sau lưng hai cánh thiên sứ mở ra, nhẹ nhàng đập, khí thế lần nữa bay vụt. Dựa vào thần thánh chi quang, hắn cứ thế mà khống chế khí thế của mình phá tan uy áp của đối phương. Hơi thở thần thánh lần nữa đại phóng.

Long Dược mỉm cười, lần nữa bước ra một bước.

Oanh ----

Nhạc Chính Vũ chỉ thấy toàn thân có cảm giác bị nghiền ép mãnh liệt, núi cao trước mặt càng trở nên trầm trọng, giống như cự chuỳ từ trên trời giáng xuống, áp chế thần thánh chi quang rõ ràng có xu thế muốn tán loạn.
Khẽ quát một tiếng, tay phải Nhạc Chính Vũ nâng lên, hồn hoàn thứ hai loé sáng, thánh kiếm lăng không xuất hiện, kiếm quang lập loè, khai thiên tích

địa!

Kim quang vẽ một cái trước người, áp lực trước mặt lập tức bị hơi thở thần thánh cường đại một phân thành hai. Ngay sau đó, trên người Nhạc Chính Vũ bắt đầu xuất hiện biến hoá.

Một tầng sáng màu trắng nhàn nhạt từ trên người Nhạc Chính Vũ phóng xuất ra, tay giáp cẳng tay trái, giáp lót vai cánh tay trái màu ngọc trắng sáng từ trong cơ thể chui ra, bao trùm nửa trên cơ thể hắn.

Đó là áo giáp trắng noãn như ngọc, trên áo giáp có một tầng kim vân dày đặc, đường vân lập loè, khí thế của Nhạc Chính Vũ lập tức tăng lên như bão.

Đấu Khải!

Trong mắt Long Dược rốt cuộc toát ra một tia kinh ngạc.

Trên đài hội nghị, Phương Nhi như trước bình luận trận đấu hôm nay, nàng cơ hồ là thốt lên: "Đây là Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải. Vậy mà thật sự có người có thể làm được điều này."
"Ta giải thích đơn giản cho mọi người hiểu. Ở tình huống bình thường, khi chế tác Nhất tự Đấu Khải, áo giáp độc lập với cơ thể, khi sử dụng thì cần phải mặc. Cũng bởi vì thế, ở trận đấu đôi, Đường Vũ Lân lợi dụng lúc Hoa Lam Đường mặc Đấu Khải mà phong toả Đấu Khải của hắn, làm hắn không thể thông qua Đấu Khải làm tăng thực lực."

"Mà tuyển thủ Nhạc Chính Vũ trước mắt trên người xuất hiện năm kiện Đấu Khải không giống với lúc trước, năm kiện Đấu Khải này cũng là Nhất tự Đấu Khải, nhưng giống với Nhị tự Đấu Khải, trực tiếp xuất hiện từ trong cơ thể hắn, đây là tình huống bản thân cùng Đấu Khải dung hợp mới xuất hiện.

Như vậy Nhất tự Đấu Khải này chẳng những cường đại hơn một chút so với Nhất tự Đấu Khải bình thường, mà quan trọng hơn là, tương lai khi nâng cấp lên Nhị tự Đấu Khải không cần một lần nữa chế tạo, mà chỉ cần tiến hoá trên cơ sở vốn có. Có Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, quả thật là đại thủ bút! Không nghĩ tới, vị đệ tử học viện Sử Lai Khắc này vậy mà làm được."
Đấu Khải của Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy đều do bọn hắn tự

chế tác, Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy, một người thiết kế, một người chế tác, rèn là Đường Vũ Lân.

Cho nên, ngay cả Đường Vũ Lân cũng không biết, Nhạc Chính Vũ vậy mà có được năm khối Nhất tự Đấu Khải rồi.

Đây đối với Nhạc Chính Vũ mà nói thật đúng là thực lực tăng lên thật lớn. Khó trách hắn đối với chính mình có tin tưởng. Có Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải tăng phúc mạnh hơn so với Nhất tự Đấu Khải bình thường, và bản thân hắn có được đỉnh cấp võ hồn.

Được Đấu Khải tăng phúc, khí tức Nhạc Chính Vũ điên cuồng tăng vọt, áp lực trước mặt như gợn sóng bình thường bị hắn phá vỡ, hai cánh sau lưng dùng sức vỗ, thân thể của hắn như một mũi tên kim sắc xuất hiện trước mặt Long Dược trong nháy mắt. Thánh kiếm trong tay bắt đầu chém, hồn hoàn thứ nhất, thần thánh chi quang cũng sáng lên, làm kim quang trên thánh kiếm sáng chói.
Kinh ngạc trong mắt Long Dược chưa kịp rút đi, đối mặt với công kích của Nhạc Chính Vũ, tay phải của hắn đột nhiên nâng lên.

Chương 644: Đường Môn Long Dược

"Khanh!" Quang diễm lưu chuyển, chớp mắt quét sạch toàn thân Long Dược, nhưng chuôi thánh kiếm từ trên trời giáng xuống lại cứng rắn bị hắn nắm trong lòng bàn tay phải.

Nhạc Chính Vũ chỉ cảm thấy mình chém trúng một toà núi lớn, không cách nào di chuyển nửa phân. Mà Thần Thánh Chi Quang mình phóng xuất ra tuy rằng bao phủ trên người đối phương nhưng vô luận hắn thúc dục như thế nào, Thần Thánh Chi Quang cũng không cách nào chui vào trong cơ thể kia. Có thể là vì thân thể Long Dược có mật độ kinh người.

Thánh quang chớp mắt thu liễm, thánh kiếm trong tay Long Dược bỗng nhiên biến mất, trong nháy mắt tiếp theo, nó xuất hiện một lần nữa. Lần này là thẳng tới bụng dưới Long Dược.

Tay trái Long Dược hướng phía dưới cắt ngang, cùng mũi kiếm đụng vào nhau. Nhạc Chính Vũ chỉ cảm thấy một cỗ đại lực truyền đến, thân thể không khỏi ngã xuống về phía trước.

Nhưng phản ứng của hắn phi thường nhanh chóng, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung, tựa như ma quỷ lập loè, thánh kiếm thu hồi một lần nữa phóng thích, lần này hắn chọn góc độ cực kì xảo trá, đâm về phía sườn Long Dược.

Vị trí hiện tại của Nhạc Chính Vũ, vừa lúc ánh mắt Long Dược không thấy rõ, vì hắn nghiêng người bên cạnh hắn.

Cũng giờ khắc này, hồn hoàn thứ ba trên người Nhạc Chính Vũ sáng lên, thánh kiếm trở nên trong suốt, tựa như một thanh quang nhận trong sáng, Thẩm Phán Chi Quang cùng thánh kiếm kết hợp.

Đối với. hồn kỹ của bản thân, lực chưởng khống của hắn sớm đã đạt đến trình độ cực kì kinh người, thánh kiếm và Thẩm Phán Chi Quang kết hợp với nhau, uy năng to lớn, vượt xa hồn kỹ thứ ba bình thường.

Nhưng mà một màn làm cho Nhạc Chính Vũ giật mình xuất hiện.

Long Dược rung thân nhoáng một cái, thân thể cũng chớp mắt mờ đi, tốc độ cực nhanh, không dưới hắn chút nào. Một kiếm rõ ràng rơi vào khoảng không.

Nhạc Chính Vũ cơ hồ thốt ra, "Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ?"

Không sai, bộ pháp Long Dược dùng né tránh một kiếm của hắn, chính là Đường Môn tuyệt học, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ.

Sau đó Nhạc Chính Vũ liền chứng kiến, tay phải Long Dược đánh ra, bàn tay hắn hoàn toàn biến thánh màu trắng noãn như ngọc, bàn tay bỗng nhiên biến lớn, hoá thành đường kính gần hai thước, hướng hắn vỗ tới.

Nhạc Chính Vũ vặn thân hình, thánh kiếm mang theo Thẩm Phán Chi Quang cưỡng ép cải biến phương hướng, đâm về phía trước, mũi kiếm chỉ chính là bàn tay Long Dược.

"Đinh!" giòn vang một tiếng, toàn thân Nhạc Chính Vũ lui về phía sau hai bước, Thẩm Phán Chi Quang chớp mắt bao trùm hoàn toàn thân thể Long Dược, đây mới là điểm đáng sợ nhất của một kiếm này, không đơn thuần là đâm xuyên, mà là Thẩm Phán Chi Quang quyền.

Toàn thân Long Dược truyền ra liên tiếp âm thanh "đồm độp". Lực công kích của Thẩm Phán Chi Quang là cực kì đáng sợ.

Nếu nói khi hồn sư đạt đến tu vi Tam hoàn sẽ sinh ra một lần biến đổi về chất. Võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ chính là võ hồn cao cấp nhất, hồn kỹ thứ ba này đương nhiên cũng cực kì cường đại. Thẩm Phán Chi Quang là thủ đoạn công kích thuần tuý, tác dụng lớn hơn hồn kỹ thứ ba thông thường, hơn nữa thánh kiếm thôi phát, uy năng có thể nghĩ được.

Đúng lúc này, Nhạc Chính Vũ nghe thấy một tiếng gào thét, một tiếng tràn đầy cuồng dã, tràn đầy bá khí điên cuồng.

Sau đó hắn chứng kiến thánh quang trên người Long Dược cứng rắn vỡ tan rồi, thân hình khôi vĩ của Long Dược đang nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt bành trướng cao quá năm mét.

Nhạc Chính Vũ chăm chú nhìn, không khỏi hít sâu một hơi.
Long Dược thay đổi, bộ dạng của hắn lúc này nhìn qua lại rung động như vậy.

Toàn thân đều bao trùm trong một tầng lân phiến màu nâu sậm cực lớn, lân phiến hình tròn, mỗi khối đều cực kì lớn. Lân phiến giống như bị cắt làm hai mảnh nhô ra phía ngoài, cái đuôi thật dài bị hắn kéo túm lại sau lưng, cơ bắp kinh khủng, bả vai rộng lớn. So với lúc Nguyên Ân Dạ Huy hoá thân thành Cự Ma Thái Thản nhìn qua càng thêm đáng sợ.

Càng thêm mấu chốt là, Nhạc Chính Vũ đã thấy được hồn hoàn của hắn, đây cũng là trận đấu thứ nhất hắn phóng xuất hồn hoàn.

Tím, tím, tím, ba cái hồn hoàn đầu tiên là hồn hoàn nghìn năm.

Tiếp theo, màu đen! Hồn hoàn thứ tư là vạn năm!

Tiếp theo, màu đen! Hồn hoàn thứ năm là vạn năm!

Nếu như nói những điều này đều trong dự kiến của mọi người học viện Sử Lai Khắc, nhưng cái cuối cùng, hồn hoàn thứ sáu, màu đen, vạn năm! Đúng vậy! Sáu cái hồn hoàn, lục hoàn Hồn Đế!

Không sai, giờ khắc này, đứng trước mặt Nhạc Chính Vũ không phải là là một vị tứ hoàn Hồn Tông, cũng không phải là ngũ hoàn Hồn Vương, mà chân chính là một vị có được sáu hồn hoàn, hơn nữa trong đó có ba cái đều là cấp độ vạn năm khủng bố, lục hoàn Hồn Đế!

"Điều này sao có thể?" trong khu vực chờ, Hứa Tiểu Ngôn la thất thanh.

Đúng vậy, điều này sao có thể?

Lục hoàn Hồn Đế, dĩ nhiên là lục hoàn Hồn Đế!

Có thể tham gia Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục có nghĩa là Long Dược vẫn chưa tròn hai mươi tuổi. Không đến hai mươi tuổi mà đã có sáu cái hồn hoàn, tu vi đột phá sáu mươi cấp, đây quả thực khó có thể tưởng tượng.

Đối thủ như vậy, bọn hắn đã có chỗ ngưỡng mộ.

Lúc trước, khi Đường Vũ Lân vừa quen Vũ Trường Không, Vũ Trường Không cũng chỉ là lục hoàn Hồn Đế mà thôi. Mà giờ khắc này, tại giải thi đấu bọn họ lại gặp một đối thủ như vậy.
Không đến hai mươi tuổi lục hoàn, cho dù là ở học viện Sử Lai Khắc cũng không có. Một người đều không có.

Với thiên phú của tiểu đội Sử Lai Khắc, trong đám bạn cùng lứa tuổi đã là cao nhất rồi, khoảng cách của bọn hắn tới ngũ hoàn vẫn có một đoạn không nhỏ.

Bọn hắn tất cả đều có lòng tin tương lai trước hai mươi tuổi có thể đột phá ngũ hoàn, trở thành Hồn Vương. Nhưng muốn trở thành Hồn Đế, ít nhất phải sau hai mươi tuổi ba, bốn năm.

Thế nhưng Long Dược cũng đã là Hồn Đế, lục hoàn Hồn Đế! Điều này đối với bọn họ rung động thật lớn, khó có thể kiềm chế.

Khó trách hắn vẫn luôn không phóng thích võ hồn của mình, khó trách hắn không sử dụng võ hồn mà vẫn có thể chiến thắng đối thủ.

Đó hoàn toàn là vì, mọi người căn bản không ở cùng một tầng nữa. Long Dược đã hoàn toàn áp đảo bọn hắn, đối thủ ở một tầng cấp cao hơn.
Nhạc Chính Vũ trong nội tâm đồng dạng hôn mê rồi, hắn theo bản năng lui về phía sau vài bước, hai cánh sau lưng dùng sức đập rung, thân hình bạo lui, kéo dài khoảng cách của mình với Long Dược.

Khuôn mặt Long Dược trở nên lớn hơn rất nhiều, trong hai tròng mắt loé ra hào quang màu đỏ sậm, "Thực lực của ngươi rất không tồi, trong tứ hoàn đã là tồn tại đỉnh cấp. Cho nên ngươi có tư cách nhìn thấy võ hồn của ta. Như vậy tiếp theo thật xin lỗi. Lực lượng của ta, ngay cả chính mình đôi khi đều không thể khống chế. Võ hồn của ta là Sơn Long!"

Vừa mới nói xong, thân hình Long Dược đột nhiên giơ lên, sau lưng một thân ảnh khổng lồ hiện ra. Thân ảnh không ngừng biến hoá, bỗng nhiên là một Cự Long một đầu không cánh, bỗng nhiên lại là một toà thành thị cổ phác.

Chăm chú nhìn mới hoảng sợ phát hiện, toà thành thị này dĩ nhiên ở trên

lưng Cự Long, mà Cự Long đang biến hoá thành một mảnh sơn mạch. Cảnh tượng kì dị như vậy, vô luận là Nhạc Chính Vũ hay khán giả, trong nội tâm đều tràn đầy rung động.

"Sơn Long?" Nhãn thần Cổ Nguyệt đứng bên cạnh Đường Vũ Lân đột nhiên đọng lại một phát.

Đường Vũ Lân nhìn về phía nàng, "Ngươi biết loại võ hồn này? Trong học viện cho tới giờ chưa từng nói qua. Là Á Long sao?"

Cổ Nguyệt lắc đầu, "Không, không phải Á Long, là Chân Long, hơn nữa là một trong các loài Chân Long cường đại nhất. Có câu nói, Sơn Long tất Vi Vương."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Sơn Long tất Vi Vương? Hắn không có cánh, không thể bay, chẳng lẽ cũng là Chân Long?"

Cổ Nguyệt nói: "Đúng vậy. Sơn Long là tồn tại phi thường kì lạ trong Long tộc. Trong truyền thuyết, rất lâu trước kia, sau khi Long Thần ra đời không lâu liền bắt đầu ngao du trong vũ trụ. Về sau tìm được một viên tinh cầu, chuẩn bị ở trên tinh cầu sinh hoạt. Vì vậy, hắn bắt đầu sáng tạo con dân của mình, cũng chính là hài tử sơ đại của hắn. Con của hắn tổng cộng có chín, cũng chính là truyền thuyết Cửu Đại Long Vương. Bọn hắn được Long Thần chế tạo ra, cho nên là Long Thần hìa tử, cũng là Long Thần thần tử."
"Về sau, Cửu Đại Long Vương sáng lập ranh giới, khai chi tán diệp mới dần dần có bát đại Long tộc. Ngay lúc đó Cửu Đại Long Vương, gồm có Kim Nhãn Hắc Long Vương khống chế hắc ám; Phỉ Thuý Long Vương khống chế thời gian, không gian; Thần Thánh Long Vương khống chế quang minh cùng cầu nguyện ..."

"Cửu Đại Long Vương, vì sao lại chỉ có bát đại Long tộc?" Đường Vũ Lân lập tức tìm ra điểm mấu chốt.

Cổ Nguyệt trầm giọng nói: "Đây chính là điều ta muốn nói. Cửu Đại Long Vương mỗi một vị đều phi thường cường đại, đều thừa kế một bộ phận lực lượng của Long Thần. Trong đó, Kim Nhãn Hắc Long Vương với tư cách là đội trưởng hộ vệ Long Thần, phụ trợ Long Thần quản lí trật tự Long tộc. Thần Thánh Long Vương tức thì nắm trong tay sinh mệnh sáng tạo, chịu trách nhiệm làm cho Long tộc sinh sôi nảy nở. Mà trong Cửu Đại Long

Vương có một vị tồn tại tầm thường nhất, so với bát đại Long Vương, nó tựa hồ rất bình thường. Nhưng mà nó lại có tác dụng cực kì trọng yếu."

Chương 645: Truyền thuyết Sơn Long Vương

"Bởi vì Long Thần tìm được viên tinh cầu kia hoàn toàn bị biển cả bao trùm, Long tộc tuy rằng không sợ nước, nhưng trong biển rộng không cách nào nghỉ lại, vì vậy, Long Thần đã sáng tạo ra Long Vương thứ chín, ra lệnh cho nó dùng thân hình hoá thành sông núi đại lục, mang đến cho Long tộc chi địa nghỉ lại để sinh sôi nảy nở. Vì Long tộc, Long Vương nhất mạch này bỏ ra một cái giá cực lớn. Mà đó chính là Sơn Long Vương. Sơn Long Vương nhất tộc bởi vì muốn trở thành núi sông đại lục, phụ trợ Long tộc sinh sống phồn diễn nên phương diện truyền thừa xảy ra vấn đề cực lớn. Đây là nhất tộc có số lượng cực kì ít ỏi, hơn nữa sau khi trưởng thành đều hoá thành sông núi đại lục, cung cấp chỗ ở cho Long tộc sinh tồn. Long Thần cảm động và nhớ nhung chiến công của bọn nó, liền ban cho Sơn Long Vương nhất mạch một câu, chính là, Sơn Long tất Vi Vương. Nói cách khác, mỗi một vị Sơn Long sau khi trưởng thành đều có phong hào Vương tộc. Bọn hắn đã mất đi tự do, nhưng lại có địa vị cao quý. Trong Long tộc, cuối cùng được vinh dự xưng danh Cửu Đại Long Vương chi thủ!"

Những lời này của Cổ Nguyệt làm Đường Vũ Lân cùng các đồng bọn nghẹn họng nhìn trân trối.

Diệp Tinh Lan luôn trầm mặc ít nói cũng không nhịn được hỏi: "Cổ Nguyệt, đây hẳn là bí mật của Long tộc, ta chưa từng thấy qua trong Thư Đồ Quán của học viện, ngươi làm sao biết được?"

Cổ Nguyệt nói: "Truyền Linh Tháp có một ít điển tịch vô cùng cổ xưa, trên đó có ghi chép. Ta vốn chỉ cho rằng đó là truyền thuyết. Thẳng đến vừa rồi chứng kiến biến hoá trên người Long Dược, ta mới hiểu được, thì ra cái này là sự thật. Vậy mà thực sự có Sơn Long nhất mạch tồn tại, hơn nữa, vẫn có nhân loại có được Sơn Long võ hồn. Chuẩn xác mà nói, hẳn là võ hồn Sơn Long Vương."

"Sơn Long Vương nhất mạch bởi vì truyền thừa phi thường chậm chạm, cho nên bọn hắn chẳng những là Chân Long mà còn là huyết mạch thuần

tuý, tiếp cận đám nhất nhị đại Long Vương Chân Long nhất tộc. Nếu như bây giờ có Chân Long tồn tại, như vậy một khi Sơn Long xuất hiện nhất định là tất cả Long tộc chi thủ. Long Dược này, rất khủng bố."

Đường Vũ Lân thở sâu, nhìn về Long Dược trên màn hình, trong lúc nhất thời, nhãn thần trở nên phức tạp.

Nguyên bản lúc nghe được Long Dược tự xưng võ hồn là Sơn Long, trong lòng hắn vẫn là vui vẻ, bởi vì huyết mạch chi lực của hắn đối với loài Long võ hồn đều có năng lực áp chế vô cùng cường liệt. Nhưng nghe Cổ Nguyệt nói hắn mới hiểu được, võ hồn Sơn Long Vương cũng không phải đơn giản như vậy, ai áp chế ai rất khó nói.

"Cổ Nguyệt, vậy ngươi trong bản cổ tịch kia đã từng gặp qua truyền thuyết Kim Long Vương chưa? Kim Long Vương có phải là một trong Cửu Đại Long Vương không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Cổ Nguyệt nhẹ gật đầu, "Đương nhiên nghe nói qua. Truyền thuyết Kim Long Vương, so với truyền thuyết Sơn Long Vương càng thêm truyền kì. Sau trận đấu này sẽ nói với ngươi."

Lúc này, trên sân đấu chiến đấu đã tiến đến hồi gay gắn. Sau khi thể hiện ra võ hồn Sơn Long Vương, khí thế Long Dược tăng đến trạng thái vô cùng kinh khủng.

Toàn bộ sân đấu bởi vì hắn mà run rẩy, cảm giác sợ hãi cùng kính sợ truyền đi.

Nhạc Chính Vũ cho tới bây giờ đều không có gặp qua đối thủ như vậy. Giờ khắc này đứng trước Long Dược để lại cho hắn cảm giác không thể chiến thắng.

Long Dược nhìn Nhạc Chính Vũ, đột nhiên cuồng tiếu một tiếng, khẽ cong eo, nắm tay phải oanh kích trên mặt đất, hồn hoàn thứ nhất trên người sáng lên.

"Sông núi!" Hồn kỹ thứ nhất!

Sân đấu bị rạn nứt, từng toà tiểu sơn điên cuồng từ mặt đất mọc lên, chớp mắt bao phủ toàn bộ sân thi đấu.

Nhạc Chính Vũ phản ứng cũng không chậm, hắn trước tiên phóng ra hồn kỹ thứ tư của mình.
Thực tế khi Long Dược thể hiện ra võ hồn Sơn Long Vương, hắn đã biết rõ mình không có khả năng chiến thắng. Nhưng mà mình không phải là đối thủ duy nhất của hắn. Như vậy, dù không chiến thắng cũng phải để cho đối thủ thi triển ra càng nhiều năng lực hơn nữa, để cho đồng bạn thấy rõ ràng, cũng có cơ hội để chuẩn bị đối mặt với hắn trong tương lai.

Đây là ý tưởng của Nhạc Chính Vũ, hiện tại hắn muốn làm là trọn khả năng kéo dài thi đấu, để Long Dược phóng thích nhiều hồn kỹ hơn một chút, như vậy đồng bạn có thể hiểu rõ hơn năng lực của hắn.

Võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ, hồn kỹ thứ tư, Thiên Sứ hàng lâm!

Kim quang sáng chói bao phủ toàn thân, toàn thân Nhạc Chính Vũ đã biến thành màu vàng kim, đôi cánh đập rung, Thần Thánh Chi Quang mãnh liệt từ trên người gieo rắc xuống.
Từng toà núi cao phóng lên trời, truy tìm thân ảnh của hắn, hắn trên không trung không ngừng biến hoá, không ngừng né tránh những công kích khủng bố kia.

Thực lực của đối thủ quá cường đại, sông núi công kích dày đặc, bảo trùm phạm vi lớn, căn bản không hoàn toàn có thể né tránh.

Từng đạo Thẩm Phán Chi Quang không ngừng hạ xuống, oanh kích lấy trùng kích sông núi, nhưng so với từng đạo hào quang sáng chói, núi cao bao trùm toàn bộ sân thi đấu mới càng làm cho người ta khiếp sợ.

Nhạc Chính Vũ hai cánh đập rung, rút cuộc tìm được một cơ hôi, giữa vài toà sơn phong xuyên qua, vọt tới trước người Long Dược. Hai tay nắm thánh kiếm, từ trên trời giáng xuống.

Năm khối Đấu Khải tăng phúc tập trung ở thánh kiếm, Thần Thánh Chi Quang, Thẩm Phán Chi Quang hoàn toàn phụ chung vào một chỗ, tứ đại hồn kỹ dung hợp, làm toàn thân hắn thiêu đốt lên Thần Thánh Chi Hoả.
Hắn biết rõ mình không có nhiều cơ hội lắm, đã như vậy tuyệt đối không thể lãng phí, nhất định tại thời điểm phù hợp bạo phát, kiểm nghiệm võ hồn Sơn Long Vương cường đại như thế nào.

Nhìn Nhạc Chính Vũ từ trên trời giáng xuống, Long Dược nhếch miệng, hồn hoàn thứ hai trên người sáng lên, "Dòng sông!"

Đột nhiên bầu trời dường như sụp đổ, vô số nước chảy từ trên trời giáng xuống, tựa như ngân hà trút xuống, chớp mắt rơi đập.

Nhạc Chính Vũ cùng thánh kiếm chớp mắt bị thôn phệ, trực tiếp bị trùng kích bay ra ngoài. Tất cả công kích đứng trước dòng nước chảy kinh khủng kia, tựa như một cây tiểu thảo trong thiên nhiên rộng lớn, yếu đuối như vậy.

Thật là võ hồn khủng khiếp! Chẳng qua là hai hồn kỹ, vậy mà đều là toàn bộ phạm vi, lực công kích cường hãn, làm toàn trường đều rung động.
Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh cũng không ngoại lệ, hắn vẫn luôn biết Long Dược rất mạnh, nhưng cho tới bây giờ cũng không biết hắn có thể cường đại như thế.

Đừng nói hai mươi tuổi Hồn Đế, võ hồn của hắn tột cùng là gì? Sao lại khủng bố như vậy?

Trên mặt Ân Từ thuỷ chung mang theo mỉm cười thản nhiên, nhìn Long Dược đứng trên sân đấu, nụ cười càng nồng đậm thêm vài phần. Đây là đệ tử hắn đắc ý nhất, cũng là một tay hắn dạy dỗ.

Võ hồn Sơn Long Vương tốc độ tu luyện nhanh chóng, nhưng có rất ít người biết trong quá trình tu luyện, Long Dược đã nhận lấy áp lực như thế nào.

Cái thế giới này có quy luật tự nhiên, càng cường đại sau lưng càng phải trả giá thật nhiều.

Tựa như huyết mạch Kim Long Vương trong cơ thể Đường Vũ Lân đang không ngừng giúp hắn trở nên mạnh mẽ, nhưng cùng tuỳ thời uy hiếp tính mạng của hắn.
Võ hồn Sơn Long Vương cũng có điểm đồng dạng, tuy rằng nó không uy hiếp được sinh mệnh Long Dược, nhưng trong quá trình tu luyện hắn phải thừa nhận thống khổ thật lớn.

Sơn Long Vương, dùng thân hình hoá thành sông núi đại lục, phương hướng tu luyện của hắn chính là thân thể của mình. Đầu tiên thân thể có thể thừa nhận lực lượng khủng bố như vậy, mới có thể chính thức đem uy lực

võ hồn Sơn Long Vương phát huy.

Bởi vậy, thân thể Long Dược mỗi lần tăng lên, mỗi lần phụ gia thêm một cái hồn hoàn đều là khảo nghiệm khủng bố đối với tinh thần, ý chí cùng thân thể.

Long Dược phi thường kiên cường, hắn một lần lại một lần vượt qua. Tài nguyên của học viện quái vật đều ưu tiên cho hắn. Hắn ăn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo mới có thể làm cho thân thể mình phát triển đến trình độ như bây giờ.

Chương 646: Nhạc Chính Vũ bại

Nhưng trong lòng Ân Từ cũng một mực có chỗ lo lắng, Long Dược vừa vặn trái lại với hắn lúc trước. Hắn ban đầu tu luyện khó khăn, càng về sau lại càng nhanh, mãi cho đến sau cấp chín mươi lăm, tốc độ mới chậm lại.

Long Dược lại khác, thời điểm ban đầu hắn tu luyện thật nhanh, Tiên Thiên Mãn Hồn Lực, sau đó mỗi lần tăng lên đều làm cho thực lực có bay vọt về chất.

Nhưng theo thời gian, tu vi lên tới lục hoàn về sau, tốc độ tu luyện của hắn trên phạm vi lớn hạ thấp, hầu như mỗi khi tăng lên một cấp, đối với hắn đều là khảo nghiệm cực lớn, hắn đều phải thừa nhận cực lớn thống khổ.

Đây cũng là lí do vì sao Long Dược được gọi là Long tên điên. Trong quá trình tu luyện, với ý chí cường đại, lại không ngừng thừa nhận loại tra tấn phi nhân loại này, đối với cá tính của hắn ít nhiều sẽ sinh ra một ít ảnh hưởng.

Nếu như không phải Long Dược bản thân ý chí phi thường kiên định, chỉ sợ hắn sớm đã biến thành một người điên rồi.

Ân Từ hiện tại đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp trợ giúp Long Dược tiếp tục tăng lên, nhưng vấn đề đều phi thường lớn. Trong Thất hoàn khả năng còn có thể tiếp tục. Nhưng để đạt được thất hoàn trở nên, vị Thần Vực Đấu La này cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể trợ giúp đồ đệ của mình hay không. Một khi tinh thần hắn bị hỏng, như vậy thân thể chắc chắn cũng sẽ tan vỡ. Đây là cái giá lớn phải trả.

Ân Từ sở dĩ nói trước sau muốn đi Đấu La Đại Lục, trong đó có một phần nguyên nhân là vì Long Dược. Bởi vì hắn đã từng đọc qua một ít điển tịch, đồng thời nghe ngóng, tại Đấu La Đại Lục có một ít thiên tại địa bảo đặc thù, hắn là đối với tương lai tu luyện của Long Dược có trợ giúp.

Trên sân đấu.

Nhạc Chính Vũ chỉ cảm thấy toàn thân mình đều muốn dời ra từng mảnh, đau nhức kịch liệt. Xương cốt, kinh mạch không khỏi đau tột đỉnh.

Hắn đối mặt không phải là một gã hồn sư, mà là toàn bộ thiên nhiên.

Điều này thật đáng sợ! Năng lực của Long Dược làm hắn hoàn toàn không thể hiểu được.

Thân ảnh khổng lồ như Chúa Tể của toàn bộ thế giới, lặng yên không tiếng động xuất hiện trước mặt Nhạc Chính Vũ.

"Xem như vì ngươi đều là người Đường Môn, ngươi nhận thua đi." Long Dược thản nhiên nói, nụ cười trên mặt đã biến mất, thay vào đó là một hương vị khát máu.

Bình thường hắn một mực nỗ lực áp chế tâm tình của mình, nhưng một khi vận dụng võ hồn, phần tâm tình bị đè nén này có chút không khống chế được rồi.

Tựa như võ hồn Sơn Long Vương của hắn.

Sơn Long Vương với tư cách là một trong Cửu Đại Long Vương, tám vị Long Vương khác cùng hậu đại của bọn họ đều có thể tự do sinh hoạt, nhưng nó lại chỉ có thể làm bạn với cô tịch. Dù nó đã nhận được Long Thần ban thưởng Vương vị, nhưng hắn có thể cam tâm sao?

Thiên tai ngẫu nhiên xuất hiện, chính là Sơn Long Vương biểu lộ tâm tình của mình.

Chỉ có ở Long tộc, có Sơn Long Vương tồn tại, cũng sẽ có thiên tai.

Bởi vậy, lúc Sơn Long Vương bộc phát, đó chính là tai nạn đáng sợ.

Nhạc Chính Vũ cắn chặt răng, miễn cưỡng khống chế hai cánh bay lên. Nhìn Long Dược, nói: "Ta còn không có thua." Kim quang trên người hắn đã ảm đạm hơn nhiều so với lúc trước. Đây là chênh lệch thực lực dẫn đến áp chế.

Nhưng mà, thân là một thành viên học viện Sử Lai Khắc, hắn làm sao đơn giản nhận thua như vậy?
"Đúng không? Vậy ngươi hãy đi đi." Một tiếng gào trầm thấp, Long Dược lăng không vung ra một quyền, thẳng đến giữa ngực Nhạc Chính Vũ. Hắn thân cao năm mét, dù chỉ là một nắm đấm cũng như một cái chậu rửa mặt nhỏ. Lực lượng kinh khủng, không khí bị nghiền ép kịch liệt đều bạo tạc nổ tung.

Nhạc Chính Vũ hai tay nắm thánh kiếm, trên người lần nữa dâng lên Thần Thánh Chi Hoả, thánh kiếm toàn lực ứng phó đâm ra.

"Oanh" thân thể của hắn trực tiếp bị văng đến vòng phòng hộ.

Một vòng điên cuồng chi ý từ trong mắt Long Dược loé lên rồi biến mất, chân trái hắn bước lên một bước, nhưng cuối cùng vẫn cứng rắn ngăn lại.

Lạnh lùng nói: "Đường Vũ Lân đánh gãy Hoa Lam Đường tám cái xương sườn, hôm nay ta cũng đánh gãy ngươi tám cái. Cứ như vậy đi!"

Nói xong, hắn xoay người hướng về lôi đài bên kia mà đi, trên lôi đài tất cả sông núi, dòng sông cũng theo thân hình hắn dần thu nhỏ lại mà thu liễm, hoá thành từng đạo lưu quang, lặng yên không tiếng động biến mất.
Lôi đài mặt ngoài bằng phẳng tựa hồ cho tới bây giờ đều không phát sinh ra cái gì. Cho tới giờ khắc này, Nhạc Chính Vũ mới từ trên vòng phòng hộ chậm rãi rơi xuống, trước mặt tối đen, cái gì cũng không biết rồi.

Khán giả lúc này đã há to miệng, từ lúc Long Dược phóng xuất ra võ hồn đến giờ khắc này, bọn họ sâu sắc cảm giác được, khả năng nói đều đã tạm mất đi.

Đồng dạng trong khu vực chờ, các đội viên học viện quái vật một đám hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều tràn đầy rung động.

Cho dù bọn họ đã sớm biết, trong bát đại Thiên Vương, bảy người bọn họ đều kém Long Dược, nhưng lại một lần cảm nhận được sự cường đại của Long Dược thì lại một lần tự ti mặc cảm.

Chênh lệch quá lớn, lớn đến khó có thể tưởng tượng. Đó chính là Long Dược, Sơn Long Vương Long Dược, Long Dược vô địch.
Thi đấu chấm dứt, thắng bại đã phân.

Tiểu đội học viện Sử Lai Khắc cùng nhân viên chăm sóc và chữa bệnh cơ hồ là đồng thời xông lên đài.

Giống như Long Dược nói, Nhạc Chính Vũ bị gãy tám cái xương sườn, thương thế không nhẹ, cũng không tính là đặc biệt nghiêm trọng, không có uy hiếp đến sinh mệnh. Nhưng hiển nhiên là hung ác, ít nhất thi đấu hai đối hai hắn là không tham gia được rồi.

Phương diện đoàn chiến có Cổ Nguyệt thay thế, nhưng hai đối hai là không thể.

Đường Vũ Lân đã loại Hoa Lam Đường vsf Diệp Chỉ, Long Dược cũng loại Nhạc Chính Vũ và Hứa Tiểu Ngôn, hai bên hoà nhau.

Cho tới lúc này, tiếng hoan hô mới vang dội toàn bộ sân vận động Tinh La.

Phương Nhi có chút khó khăn nuốt xuống một hớp nước miếng, lẩm bẩm nói: "Trận đấu này, ta không có cách nào phân tích, Long Vương, thật không hổ là Long Vương."
Nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy võ hồn của Long Dược, lần thứ nhất thấy khống chế núi cao, dòng sông. Cái này dường như đã vượt qua năng lực của một hồn sư, nhưng Long Dược lại làm được.

Đái Thiên Linh đã sớm đứng người lê, vì Long Dược vỗ tay. Thân là Hoàng Đế, giờ khắc này, trong lòng hắn tràn đầy tán thưởng.

Học viện quái vật có một nhân tài như thế, tương lai là không thể hạn lượng. Trọng yếu hơn là, Long Dược cùng Đái Nguyệt Viêm quan hệ vô cùng tốt. Bên cạnh một vị Quân Chủ nhất định phải có một vị cường giả đỉnh cấp ủng hộ, mới có thể chính thức uy hiếp toàn bộ đế quốc. Giống như hắn, năm đó có lão sư ủng hộ mới có thể leo lên ngai vàng.

"Lão sư, cảm tạ ngài vì đế quốc bồi dưỡng một nhân tài ưu tú như vậy. Tài nguyên của học viện quái vật, ta quyết định gia tăng 10%, phụ trợ ngài bồi dưỡng thêm nhiều hồn sư ưu tú hơn nữa."
Ân Từ là người duy nhất không có đứng dậy, mặt mỉm cười nói: "Cảm ơn bệ hạ."

Tất cả tiếng hoan hô, đối với mọi người học viện Sử Lai Khắc đều là trào

phúng, Đường Vũ Lân cẩn thận từng li từng tí cố định tốt xương sườn của Nhạc Chính Vũ, bế lên.

Tạ Giải đứng bên cạnh Nhạc Chính Vũ, cũng đã sớm nắm chặt nắm đấm.

Diệp Tinh Lan ngẩng đầu, nhìn về phía khán giả đang điên cuồng, trong mắt loé lên hàn quang.

Bờ môi Nguyên Ân Dạ Huy mím chặt.

Từ Lạp Trí luôn có bộ dáng tươi cười chất phác, bây giờ trên khuôn mặt mập mạp rõ ràng có chút âm trầm.

Chỉ có Cổ Nguyệt sắc mặt là bình tĩnh nhất, nhưng trong ánh mắt nàng dường như có nhiều hơn một thứ gì đó.

Bọn họ phải đối mặt, không chỉ là một đám đối thủ ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, mà còn là toàn bộ Tinh La Đế Quốc.
Thiên thời địa lợi nhân hoà đều không ở bên bọn họ. Giờ khắc này, thân đang ở trên sân thi đấu, nghe từng tiếng hoan hộ, từng tiếng trào phúng, từng tiếng nhục mạ, tất cả, đều đánh thẳng vào tâm lí của bọn họ.

Tại phòng riêng.

"Đừng đi." Thái lão bắt lấy bả vai Vũ Trường Không.

Vũ Trường Không lộ sắc mặt giận dữ, "Bọn hắn hiện tại cần ta."

Thái lão mỉm cười, "Kim loại cần trải qua muôn vàn thử thách mới thoát thai hoán cốt. Người cũng như vậy. Đối với bọn chúng đây là rèn luyện tốt nhất. Tin tưởng bọn chúng nhất định chống đỡ được áp lực. Không trầm mặc trong tiêu vong, tất nhiên sẽ trầm mặc bộc phát. Ngươi suy nghĩ một chút, nếu như là ở Đấu La Đại Lục chúng ta, bọn chúng gặp phải tình huống như vậy thì sao? Sẽ có khảo nghiệm như vậy sao?"

Chương 647: Diệp Tinh Lan quyết đoán

Vũ Trường Không ngẩn người, lúc này ngay cả hắn trong lòng phảng phất có một cỗ nhiệt huyết trào lên, hận không thể thay Nhạc Chính Vũ cùng Long Dược đại chiến một trận, vậy tâm tình của các học viên có thể nghĩ.

"Nhưng mà đối thủ của bọn chúng đã vượt qua phạm vi kì tích." Vũ Trường Không thanh âm không còn lạnh như băng, mà mang theo vài phần đáng tiếc.

Thái lão trầm giọng nói: "Cái gì gọi là kì tích? Kì tích, chính là biến cái không có khả năng thành có khả năng. Thất bại không đáng sợ, đáng sợ chính là nhụt chí. Từ trong mắt của bọn chúng, ta thấy được phẫn nộ, thấy được khuất nhục, nhưng không có chứng kiến nửa điểm nhụt chí. Cho nên, tinh thần của bọn chúng không cần ngươi đi kéo lên cùng ảnh hưởng, bọn chúng hiện tại càng không cần an ủi. Bọn chúng cần chính là đột phá bản thân, phóng xuất ra càng nhiều tiềm năng hơn nữa, biểu lộ ra nội tâm thống khổ. Đây là thời cơ tốt nhất để bọn chúng phát triển. Chúng ta cần làm, chính là trong quá trình bọn chúng phát triển, không để cho tình huống uy hiếp sinh mệnh cùng tương lai bọn chúng xuất hiện."

"Thái lão, ngài quá tàn nhẫn." Vũ Trường Không có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

Thái lão thản nhiên: "Lúc mới bắt đầu ta đã làm người xấu. Dù sao vẫn cần người xấu, không phải sao? Ngươi cũng là vì lúc trước lão già Trọc Thế quá mềm lòng, mới về sau tan vỡ. Chẳng lẽ ngươi hi vọng trên người học sinh của mình cũng xuất hiện tình huống như vậy?"

Vũ Trường Không chấn động toàn thân, trên mặt oán giận chớp mắt biến thành trắng xám, chậm rãi cúi đầu. Từng màn từng màn nhanh chóng từ trong đầu xẹt qua.

Đúng vậy! Chính mình đã từng lựa chọn thoả hiệp, mà không nghênh đón khó khăn. Nếu như mình thuỷ chung dốc sức liều mạng chống lại, coi như

là kết quả cuối cùng như trước không cách nào vãn hồi sinh mệnh của Băng Nhi, nhưng ít ra mình có thể cùng nàng một chỗ li khai. Nhất thời nhát gan, từng bước phạm sai lầm, mới đưa đến bi kịch cuối cùng.

Bọn nhỏ phải đối mặt đã không chỉ là một lần thi đấu, mà là một khảo nghiệm ý chí cực lớn. Bọn chúng không thể dựa vào bất luận kẻ nào, chỉ có thể dựa vào chính mình. Có thể đi xa bao nhiêu cũng chỉ có thể dựa vào bọn chúng.

Đường Vũ Lân ôm Nhạc Chính Vũ đi ở đằng trước, đồng bạn theo phía sau hắn, rời khỏi sân đấu. Vì bảo hộ an toàn của bọn họ, nhà nước cố ý phái quân đội bảo vệ, một mực đưa bọn họ về khách sạn.

Từ đầu đến cuối, Đường Vũ Lân cùng đồng bạn đều không có nói câu nào, mọi người đều rất trầm mặc, làm không khí dường như đều muốn đọng lại.

Đem Nhạc Chính Vũ đưa về gian phòng, Tạ Giải chủ động xin đi giết giặc, muốn chiếu cố Nhạc Chính Vũ. Đừng nhìn hai người bọn họ mỗi ngày đều ồn ào, nhưng lúc này trong mắt Tạ Giải lại hơi hồng hồng.

"Đội trưởng!" Đứng ở trong hành lang, những người khác đều không hẹn mà nhìn về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chậm rãi ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Các ngươi sợ sao?"

"Sợ cái rắm ý!" Tạ Giải phẫn nộ gào thét một tiếng.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Chính Vũ đã toàn lực ứng phó, ít nhất hắn cho chúng ta thấy được đối thủ cuối cùng cường đại cỡ nào. Có lẽ chúng ta căn bản không có khả năng chiến thắng hắn. Nhưng không đánh đến cuối cùng nhất quyết không được buông tha."

Diệp Tinh Lan trong mắt hào quang lập loè, "Rất chờ mong được gặp hắn."

Nguyên Ân Dạ Huy thở sâu, "Ta thích đối thủ như vậy."

Tạ Giải vung cánh tay, trong mắt hàn quang lập loè, "Giết chết hắn!"

Hứa Tiểu Ngôn không có lên tiếng, cắn môi dưới.

Cổ Nguyệt thản nhiên nói: "Vậy đều trở về tu luyện đi, nếu muốn để cho những người kia á khẩu không trả lời được, phải dựa vào thực lực của chúng ta."
Đường Vũ Lân trong mắt thiêu đốt lên chiến ý đậm đặc, "Vô luận như thế nào, chúng ta đều phải đứng thẳng lưng."

Nhạc Chính Vũ thất bại, cũng không có đánh rớt tinh thần của bọn hắn, từ đầu đến cuối, Nhạc Chính Vũ đều không có nhận thua, hắn chiến đấu đến phút cuối cùng.

Mặc dù vẫn thất bại, nhưng tinh thần của hắn không có thua.

Võ hồn Sơn Long Vương xác thực đáng sợ, nhưng ý chí chiến đấu của học viện Sử Lai Khắc cũng đã bị kích phát ra rồi.

Chỉ có đối thủ như vậy mới có thể làm cho bọn họ càng thêm đoàn kết, càng thêm cố chấp theo đuổi lực lượng cường đại.

Một trận thắng lợi toàn diện áp chế, một trận võ hồn Sơn Long Vương bày ra, làm tâm tình cả thành Tinh La dường như bị thiêu đốt lên.

Các đại truyền thông Tinh La Đế Quốc tranh nhau báo danh, trong lúc nhất thời tất cả mặt trái ngôn luận lúc trước đều bị quét sạch. Danh tiếng học viện quái vật đã lên tới đỉnh phong.
Võ hồn Sơn Long Vương từ ý nào đó mà nói cũng không phải là Thú võ hồn, mà là một loại võ hồn Lĩnh Vực, các chuyên gia giới hồn sư Tinh La Đại Lục đã tiến hành một loạt phân tích, Long Dược vốn được vinh danh là thiên tài nghìn năm mới gặp, danh xưng này lập tức được nâng đến cực hạn, được vinh dự là cường giả có khả năng trùng kích Thần Cách nhất, dù sao năm nay hắn mới có hai mươi tuổi.

"Phanh phanh!"

Đường Vũ Lân đang tu luyện trong phòng, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Lông mày hắn cau lại, đứng dậy mở cửa.

"Tinh Lan?" Chứng kiến Diệp Tinh Lan đứng ngoài cửa, Đường Vũ Lân không khỏi kinh ngạc.

Diệp Tinh Lan cũng không khách khí, trực tiếp đi vào trong phòng của hắn.

"Đội trưởng, ta nghĩ ta cần thương lượng với ngươi một việc." Diệp Tinh Lan trầm giọng nói.
Đường Vũ Lân gật đầu nói: "Ngươi nói đi."

Diệp Tinh Lan nói: "Ta cùng Lạp Trí thương lượng qua, chúng ta quyết định buông tha thi đấu hai đối hai, đồng thời ta cũng không tham gia thi đấu cá nhân nữa."

"A? Vì cái gì?" Đường Vũ Lân giật mình hỏi thăm.

Diệp Tinh Lan trầm giọng nói: "Ta quyết định muốn toàn lực chế tác Đấu Khải, tuy rằng ta không biết trong thời gian này sẽ chế tạo ra bao nhiêu. Nhưng ta sẽ chuyên môn vì ngươi mà chế tác, tận khả năng giúp ngươi hoàn thành một ít Đấu Khải, tăng thực lực của ngươi lên."

Đường Vũ Lân vội la lên: "Cái này sao có thể? Tinh Lan, luận về thực lực cá nhân, ngươi ..."

Diệp Tinh Lan đưa tay ngăn hắn nói tiếp, lắc đầu nói: "Ta biết rõ ngươi muốn nói gì, nhưng ngươi hãy nghe ta nói hết. Không sai, ta đối với mình rất có lòng tin, nhưng mà hôm nay Nhạc Chính Vũ cùng Long Dược chiến đấu ngươi cũng thấy đấy. Tuy rằng chúng ta không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, chúng ta cùng Long Dược không còn ở cùng một tầng nữa rồi. Ta cũng sẽ không nhụt chí, cũng có lòng tin với chính mình, nhưng ta cũng không mù quáng tự đại. Ta tuy có tối đa Đấu Khải, chỉnh thể thực lực cũng không có kém ngươi, nhưng mà, tình huống của ngươi cùng ta bất đồng, huyết mạch của ngươi đối với võ hồn loài Long trời sinh có tính áp chế, tuy rằng ta không xác định ngươi có thể áp chế Long Dược không, nhưng cái này sợ là cơ hội duy nhất của chúng ta. Bây giờ cách thi đấu đằng sau còn một đoạn thời gian, nếu như dưới sự trợ giúp toàn lực của Lạp Trí, ta có thể giúp ngươi hoàn thành vài kiện Đấu Khải, từ đó toàn diện tăng lên thực lực của ngươi. Chỉ có như thế khi đối mặt với hắn, mới có một ít cơ hội."
"Mấy ngày tới đây, thực lực của ngươi tăng lên mọi người rõ như ban ngày, nhất là khi võ hồn của ngươi tiến hoá lần hai. Ngươi là người có thể sáng tạo kì tích nhất trong chúng ta, thay vì mỗi người đều mù quáng đối mặt, không bằng đem tất cả điều mọi người có thể làm tập trung trên người ngươi. Như vậy mới có cơ hội."

Đường Vũ Lân đã trầm mặc, tuy rằng hắn không nguyện ý thừa nhận, nhưng trong lòng hắn cũng đồng ý với đánh giá của Diệp Tinh Lan về Long Dược.

Xác thực, bọn họ cùng Long Dược không có ở cùng một tầng nữa. Dù mọi người đồng cấp, muốn chiến thắng hắn đều phi thường khó khăn, huống chi Long Dược so với bọn hắn còn cao hơn hai hồn hoàn.

Hôm nay, hắn thấy rõ trận chiến giữa Nhạc Chính Vũ cùng Long Dược. Long Dược chỉ biểu hiện một ít thực lực, còn cuối cùng hăn mạnh bao nhiêu thì mọi người đều có rõ ràng. Đối mặt với đối thủ cường đại như vậy, một đối một, mọi người Sử Lai Khắc không có bất kì cơ hội nào.
"Tinh Lan nói đúng!" Thanh âm Cổ Nguyệt truyền đến, Đường Vũ Lân vừa rồi đã quên đóng cửa, nàng trực tiếp đi vào cũng thuận tay đóng kĩ cửa lại.

Diệp Tinh Lan nhìn về phía Cổ Nguyệt, hướng nàng nhẹ gật đầu.

Cổ Nguyệt đi đến bên người nàng, nhìn về phía Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Ngươi hôm nay không phải đã hỏi ta, Kim Long Vương huyết mạch cùng Sơn Long Vương huyết mạch ai hơn ai kém sao? Bây giờ ta nói cho ngươi."

"Tinh Lan hi sinh có đáng giá hay không, kì thật điểm trọng yếu nhất cũng là huyết mạch luôn luôn có thể áp chế võ hồn loại Long của ngươi có tác dụng trên người Long Dược không."

Đường Vũ Lân gật nhẹ đầu, đúng vậy, chỉ có huyết mạch của hắn đối với Long Dược có áp chế nhất định, cố gắng tu luyện của bọn hắn mới có ý nghĩa, bằng không thật là uổng phí.
Cổ Nguyệt trầm giọng nói: "Sơn Long Vương trong Long tộc quả thật có địa vị cao quý, nhưng mà ngươi biết lai lịch của Kim Long Vương không? Trong Long tộc vốn không có tồn tại như Kim Long Vương. Người đứng đầu Long tộc, chính là Long Thần. Long Thần ra đời vào thời kì Sáng Thế, là Thần Cách cổ xưa nhất. Cũng là Thần Cách thuỷ tổ của tất cả loài thú."

"Long Thần thiên tính cao ngạo, lúc nhân loại sáng tạo ra Thần Giới, nó cũng tiến vào Thần Giới, bằng vào thực lực không kém Thần Vương, nó ở Thần Giới thống ngự các loại Thần Thú. Long Thần cửu tử, cũng chính là Cửu Đại Long Vương ở dưới tinh cầu tiến hành truyền thừa, có được Long

Thần huyết mạch dòng chính, cũng chính là Chân Long."

Chương 648: Truyền thuyết Long Thần

"Căn cứ vào ghi chép trên cổ tịch ở Truyền Linh Tháp, Long Thần ở Thần Giới từng phát sinh qua một sự kiện vô cùng trọng yếu, suýt nữa huỷ diệt toàn bộ Thần Giới."

"Cái gọi là Thần Cách, trên thực tế chính là năng lượng sinh mệnh đạt đến trình độ nhất định rồi thăng hoa. Ban đầu, định nghĩa Thần chính là từ bộ phận nhân loại mà có. Cho nên, các tồn tại cao nhất ở tinh cầu nhân loại sáng tạo ra Thần Giới. Hơn nữa còn sáng lập một loạt hệ thống trong Thần Giới. Lúc đó, vô luận là nhân loại hay hồn thú, tu luyện đến cấp độ kia, chỉ cần có thể đột phá bình cảnh cuối cùng đều có thể thăng nhập Thần Giới, trở thành Thần Cách. Hơn nữa căn cứ vào tiềm năng cùng thực lực mạnh yếu, phân chia làm các cấp bậc."

"Theo truyền thuyết, Thần Giới có ngũ đại Thần Vương, bọn họ chưởng quản Thần Giới ủy ban, thống trị Thần Giới, đồng thời cũng quản giáo hạ giới. Nhưng bởi vì Thần Giới do những cao đẳng nhân loại ban đầu sáng tạo mà thành, trong lúc vô hình, đám Thần Cách nhân loại này rất tự nhiên có cảm giác tài trí hơn người. Thời điểm mới bắt đầu không có gì nhưng theo thời gian trôi qua, trong Thần Giới phát sinh ra một loại tư tưởng, chính là hồn thú hẳn vì nhân loại mà phục vụ. Đám Thần Cách nhân loại rất tự nhiên bắt đầu áp bách Thần Cách loại thú, thậm chí là nô dịch."

"Thần Cách nhân loại đúng là cường đại hơn, bọn họ nắm trong tay đầu mối then chốt của Thần Giới, có được năm vị Thần Vương cấp cao nhất. Thực lực vượt xa Thần Cách loài thú. Đám Thần Cách loài thú cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Thẳng đến một ngày, một vị Thần Cách loài thú bị đối xử bất công, suýt nữa vẫn lạc. Đám Thú Thần rút cuộc triệt để bị chọc giận. Ngũ đại Thần Vương xử lí vị kia nhưng không cách nào dẹp loạn được đám Thú Thần phẫn nộ. Long Thần dưới sự giận dữ liền muốn đưa đám Thú Thần ly khai Thần Giới, đơn độc lập một Thần Giới chỉ thuộc về Thú Thần. Ngũ đại Thần Vương khống chế Thần Giới uỷ ban đương nhiên sẽ không đồng ý. Bởi vậy sinh ra mâu thuẫn cực lớn. Long Thần lúc đó tạm thời

nhẫn nhịn, lựa chọn thoả hiệp. Nhưng không lâu sau, lúc hắn cảm giác đã chuẩn bị đủ, dẫn theo đám Thú Thần phát động một cuộc chiến tranh."

Đường Vũ Lân cùng Diệp Tinh Lan nghe Cổ Nguyệt giảng thuật, trong nội tâm đều là cảm giác bất khả tư nghị. Nếu như Cổ Nguyệt nói thật, vậy tư liệu có quan hệ với Thần Giới Truyền Linh Tháp từ đâu mà có? Đây quả thực là không thể tin nổi.

Đã rất nhiều năm không có người tiến vào Thần Giới rồi, bởi vậy, đối với Đấu La Đại Lục, Tinh La Đại Lục thậm chí là Thiên Đấu Đại Lục mà nói, Thần Giới đều là một truyền thuyết. Nhưng Cổ Nguyệt giảng thuật sinh động như vậy, lại dường như mang theo bọn hắn tiến vào thế giới kia.

"Trận chiến này tại Thần Giới giằng co rất lâu, cũng mang đến cho Thần Giới một trận tai nạn. Thần Cách nhân loại trong trận chiến này tiêu vong vượt quá một phần ba, là đả kích trầm trọng nhất từ khi Thần Giới thành lập đến nay. Nhưng cuối cùng đám Thú Thần vẫn thất bại. Thần Giới uỷ ban lực lượng quá mức cường đại, Long Thần bị Tu La Thần, một trong ngũ đại Thần Vương một kiếm chém thành hai nửa."

Nói đến đây, Cổ Nguyệt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Đường Vũ Lân, ánh mắt sáng rực mà nói: "Long Thần chính là Thần Cách cao cấp nhất, hắn vĩnh viễn không chết. Cho dù đám Thần Vương cũng không cách nào giết chết hắn. Bản nguyên chi lực của hắn đến từ năng lượng Sáng Thế lúc hỗn độn. Mặc dù bị Tu La Kiếm chém thành hai nửa nhưng cũng không có tử vong. Hơn nữa còn có khả năng trùng sinh. Hai bộ phận bị chém ra biến thành hai đầu Cự Long, một đầu Cự Long toàn thân có lân phiến vàng kim hình thoi, truyền thừa lực lượng thân thể cùng bản thể công kích phòng ngự của Long Thần. Nó chính là Kim Long Vương!"

Đường Vũ Lân toàn thân kịch chấn, hoảng sợ biến sắc, "Cái gì?"

Cổ Nguyệt tiếp tục: "Một bộ phận khác hoá thân thành Ngân Long Vương. Mà trên người ngươi vốn có huyết mạch thuần chính nhất của Kim Long Vương. Sơn Long Vương cường thịnh trở lại, nó cũng chỉ là Long Thần hậu đại. Mà huyết mạch trên người ngươi lại là một bộ phận của Long Thần. Hiện tại ngươi đã hiểu chưa?"
Đường Vũ Lân đương nhiên đã hiểu ý của Cổ Nguyệt, hắn tuyệt đối không nghĩ đến, huyết mạch trên người mình, dĩ nhiên lại cường đại như thế.

Một nửa Long Thần, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

"Về sau thì sao? Trong Thần Giới, Long Thần cùng đám Thú Thần thế nào? Diệp Tinh Lan bên cạnh truy vấn.

Cổ Nguyệt trong mắt hiện lên một vẻ kì dị, "Thần Cách nhân loại triệt để đem đám Thú Thần trục xuất khỏi Thần Giới, Long Thần hoá thân thành Kim Long Vương và Ngân Long Vương tung tích không rõ. Từ sau đó, Thần Giới cũng không tồn tại Thần Cách loài thú, hết thảy loài thú có tư cách thăng nhập Thần Giới, toàn bộ đều bị áp chế dưới hạ giới, không cách nào thăng hoa."

"Điều này cũng thật là bá đạo!" Diệp Tinh Lan nhíu chặt lông mày.

Khoé miệng Cổ Nguyệt toát ra một tia lãnh ý, "Đây là thiên tính nhân loại, tổ tiên ta xảy ra tình trạng như vậy, không phải là nhân loại chế tạo sao?" Diệp Tinh Lan kinh ngạc nhìn nàng, "Lời này của ngươi, như thế nào giống như ngươi không phải là nhân loại?"

Cổ Nguyệt sửng sốt một chút, "Không nói những thứ này, ta đem bí mật điển tịch cho các ngươi biết, chính là muốn nói cho các ngươi huyết mạch trên người Vũ Lân hắn là huyết mạch Kim Long Vương thuần chính nhất, như vậy, theo cấp độ nhất định là cao hơn Sơn Long Vương. Chẳng qua hiện tại Vũ Lân không có hoàn toàn khống chế được lực lượng huyết mạch của hắn. Nhưng ở phương diện thuộc tính áp chế, hắn vẫn có hiệu quả. Bởi vậy, trong chúng ta, nếu có ai có cơ hội chiến thắng Long Dược có được võ hồn Sơn Long Vương, thì đó chính là Vũ Lân. Cho nên ta đồng ý với ý kiến của Tinh Lan, toàn lực vì Vũ Lân chế tác Đấu Khải, tăng lên thực lực của hắn."

Đường Vũ Lân nhìn Cổ Nguyệt, sau đó lại nhìn Diệp Tinh Lan, cau mày, biểu hiện trên mặt có chút kì dị, trong đầu hắn dường như có vật gì đó bị mở ra. Lời nói của Cổ Nguyệt làm hắn lờ mờ thấy được mấy thứ gì đó, nhưng cẩn thận suy nghĩ, rồi lại không bắt được.
Diệp Tinh Lan nói: "Tốt, quyết định như vậy đi. Ta đi trước."

Đưa mắt nhìn Diệp Tinh Lan li khai, Cổ Nguyệt nói: "Ta cũng rời đi."

Đường Vũ Lân lại mãnh liệt ngẩng đầu nhìn nàng: "Cổ Nguyệt, tư liệu có liên quan đến Kim Long Vương và Sơn Long Vương, ngươi thật sự lấy

được từ Truyền Linh Tháp sao? Người nhà ngươi đến tột cùng là làm cái gì?"

Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng: "Ngươi đã quên sao? Võ hồn của ta là Thất Thải Long, vừa rồi có Tinh Lan nên ta cũng chưa nói hết. Kim Long Vương kế thừa lực lượng thân thể của Long Thần, mà Ngân Long Vương kế thừa, chính là năng lực khống chế nguyên tố của Long Thần. Chúng ta Thất Thải Long nhất mạch là có bộ phận huyết mạch của Ngân Long Vương. Không sai, ngươi đoán đúng, những tài liệu này không thuộc về Truyền Linh Tháp, mà là bí mật gia tộc chúng ta."
Đường Vũ Lân hai mắt híp lại, ánh mắt sáng rực nhìn nàng, "Nói như vậy, ngươi có quan hệ tốt với ta, cũng là bởi vì huyết mạch của ta cùng huyết mạch của ngươi có liên quan sao?"

Cổ Nguyệt sửng sốt một chút, sắc mặt lạnh lẽo, "Có thể nói như vậy."

Trong hai tròng mắt Đường Vũ Lân, nhãn thần ngưng tụ mãnh liệt, "Thật vậy sao?"

Không biết vì cái gì, nhìn hai con ngươi trong suốt của hắn, nội tâm Cổ Nguyệt không khỏi đau xót, nhưng nàng vẫn dùng sức gật nhẹ đầu, "Thật sự!"

"Ta hiểu rồi." Đường Vũ Lân rất nghiêm túc hướng Cổ Nguyệt gật nhẹ đầu.

Cổ Nguyệt rất muốn hỏi, ngươi hiểu được cái gì? Nhưng nàng cuối cùng không có nói ra miệng, đi thẳng tới cửa, kéo một phát.

"Cổ Nguyệt!" Sau lưng truyền đến thanh âm của Đường Vũ Lân.

Cổ Nguyệt dừng bước lại, đưa lưng về phía Đường Vũ Lân: "Chuyện gì?"
Đường Vũ Lân thở sâu, nỗ lực bình phục lấy dòng suy nghĩ của mình, "Như vậy, nếu như nói từ đầu ngươi bởi vì huyết mạch mà tiếp cận ta, còn hiện tại thì sao? Hiện tại cũng là vậy sao?"

Thân thể Cổ Nguyệt thoáng cứng ngắc một lát, "Đúng!". Nói ra chữ này, nàng kéo cửa phòng, đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng khép kín lại, nghe âm thanh kia, Đường Vũ Lân toàn thân đều ngốc trệ, dường như trong lòng mình một cái đại môn cũng khép kín

vậy.

Chương 649: Thi đấu vòng tròn

Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục tiếp tục, thi đấu tiến vào giai đoạn thi đấu vòng tròn ngày càng đặc sắc. Có càng nhiều cường giả va chạm, so với vòng đấu loại, thì càng đáng xem. Nhất là quyết đấu giữa học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc đã trở thành chủ đề mà dân chúng say sưa trò chuyện.

Tuyệt đại đa số dân chúng đều không để ý đến chênh lệch độ tuổi giữa hai chiến đội, bọn họ chỉ biết rõ, Long Dược cường đại làm học viện Sử Lai Khắc không có cách nào ngăn cản.

Mà sự thật dường như chứng minh điều này, bên trong học viện Sử Lai Khắc, tuyển thủ Diệp Tinh Lan buông tha cho thi đấu cá nhân và thi đấu hai đối hai, chỉ có thi đấu đoàn chiến mới xuất hiện.

Trong thi đấu cá nhân, học viện Sử Lai Khắc chỉ còn lại Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Nguyên Ân Dạ Huy ba người. Trong thi đấu hai đối hai, nguyên bản có bốn đôi dự thi, bởi vì Nhạc Chính Vũ trọng thương và Diệp Tinh Lan rời khỏi, cũng chỉ còn lại hai đôi.

May mắn, thi đấu vòng tròn tiếp theo coi như thuận lợi, không có lại gặp đối thủ cường đại.

Mà phương diện học viện quái vật, tham dự thi đấu cá nhân, trừ Long Dược, còn có Đái Nguyệt Viêm, Đái Vân Nhi cùng hai gã tuyển thủ khác, năm người thi đấu vòng tròn cũng phi thường thuận lợi tấn cấp.

Mười ngày sau, thi đấu vòng tròn chấm dứt, tất cả tuyển thủ còn lại của học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc đều tiến vào vòng chung kết, đấu loại trực tiếp, rút cuộc lại bắt đầu lần nữa. Mỗi một trận thắng bại, đều có quan hệ đến thứ tự cuối cùng của đội ngũ dự thi. Loại trực tiếp, với tất cả mọi người mà nói đều có áp lực cực lớn.

Thi đấu cá nhân là vòng 64, hai đối hai là vòng 32, đoàn chiến tiến vào

vòng chung kết chỉ có mười sáu chi đội ngũ. Nhưng xác thực phải tìm ra quán quân cuối cùng.

Tiến vào giai đoạn vòng loại cũng không giống với thi đấu phía trước. Đấu loại sẽ không tiến hành xen kẽ, mà trước tiên tiến hành thi đấu cá nhân, sau khi chọn ra quán quân thì thi đấu hai đối hai mới bắt đầu, kết thúc thi đấu hai đối hai thì mới đến đoàn chiến.

Sở dĩ an bài như vậy cũng là vì có rất nhiều tuyển thủ cường đại đều là thân kiêm nhiều loại so tài, để cho đám tuyển thủ trong trận đấu phát huy ra được thực lực mạnh nhất của mình, sắp xếp như thế mới là thích hợp nhất.

Vòng 64 như cũ là tiến hành rút thăm, mỗi người đứng nhất tiểu tổ ở vòng trước, với tư cách là tuyển thủ hạt giống, ở vòng thứ nhất có quyền ưu tiên rút thăm.

Đường Vũ Lân cũng không phải đứng nhất tổ của hắn, bởi vì trong trận đấu với Đái Nguyệt Viêm, hắn chủ động buông tha thi đấu, lúc đó hắn cũng đã đảm bảo mình lấy được một danh ngạch vào vòng trong. Cách làm này để cho dân chúng Tinh La Đế Quốc đối với tiểu đội Sử Lai Khắc cười nhạo càng lớn.

Nhưng Đường Vũ Lân vẫn không thay đổi, chính là kiên trì như thế.

Màn đêm buông xuống, khách sạn Hoàng Gia Tinh La.

"Ngày mai sẽ bắt đầu giai đoạn chung kết. Danh sách rút thăm hôm nay đã có, mọi người toàn lực ứng phó, nhưng nhất định phải chú ý an toàn." Đường Vũ Lân hướng Nguyên Ân Dạ Huy cùng Tạ Giải nói.

Lúc này, trong phòng trừ ba người bọn họ còn có Cổ Nguyệt, Hứa Tiểu Ngôn cùng Nhạc Chính Vũ cũng ở đây. Từ Lạp Trí phụ trờ Diệp Tinh Lan chế tác Đấu Khải.

Nhạc Chính Vũ kì thật đã sớm khôi phục, nhưng vì xương cốt bị gãy, muốn khôi phục hoàn toàn cần có thời gian. Bỏ lỡ hai đối hai, nhưng đoàn chiến hắn vẫn có cơ hội xuất thủ.

Trải qua trận đánh với Long Dược ngày đó, toàn thân Nhạc Chính Vũ đều xảy ra một ít biến hoá, cũng không có nhụt chí, nhưng toàn thân lại có vẻ

thâm thuý hơn rồi.
Đường Vũ Lân ngồi ở chỗ kia, rất trầm tĩnh, tinh hoa nội liễm, làm cho người tac có một cảm giác bất động, nguy nga như núi. Theo thực lực tăng lên, hắn ngày càng có bộ dạng đội trưởng rồi.

Tạ Giải đã sớm nhìn danh sách rút thăm, "Thật đáng tiếc, không có gặp người học viện quái vật, bằng không liền giết chết bọn chúng!" Học viện quái vật tham dự thi đấu cá nhân, có hai vị tuyển thủ đều là Hệ Mẫn Công đó. Tạ Giải một mực rất chờ mong cùng họ va chạm.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Nguyên Ân Dạ Huy, "Ngày mai phải cẩn thận rồi."

Giai đoạn chung kết vòng thứ nhất, vận khí không tốt đúng là Nguyên Ân Dạ Huy, đối thủ của nàng chính là một trong hai vị Hệ Mẫn Công của học viện quái vật.

Đối thủ của Đường Vũ Lân coi như không tệ, là một gã hồn sư bình thường.
"Ân!" Nguyên Ân Dạ Huy trầm giọng nói: "Ta đã quan sát hắn thi đấu, ta sẽ toàn lực ứng phó."

Thi đấu tiến hành đến giai đoạn chung kết, va chạm với học viện quái vật là không thể tránh né, khảo nghiệm của bọn hắn cuối cùng cũng đã tới.

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng đã cẩn thận quan sát qua, chúng ta tới nghiên cứu chiến thuật một lát. Mọi người cũng tiếp thu ý kiến quần chúng."

Cổ Nguyệt đứng ở bên cạnh, nhìn Đường Vũ Lân rất nghiêm túc giúp đỡ Nguyên Ân Dạ Huy phân tích đối thủ, cùng với bố trí một ít chiến thuật, ánh mắt của nàng có chút mơ hồ.

Hứa Tiểu Ngôn nhẹ nhàng đụng Cổ Nguyệt một cái, "Nguyệt tỷ, ngươi gần đây bị sao vậy? Dường như luôn có chút mất hồn mất vía, có phải cùng đội trưởng giận dỗi hay không? Bất quá, mỗi ngày mọi người đều bận rộn tu luyện, coi như là giận dỗi, các ngươi cũng không có lúc nha?"
Cổ Nguyệt liếc nàng một cái, "Chú ý tâm điểm của ngươi, bây giờ chúng ta đang đối kháng với đối thủ cường đại."

Hứa Tiểu Ngôn cười hì hì một tiếng, "Kì thật chúng ta có thể làm đến trình

độ như hiện tại đã là rất khá rồi, dù sao cũng không phải là thi đấu ngang bằng. Coi như thua, học viện cũng sẽ không trách chúng ta, chẳng qua là đánh giá bất đồng thôi. Ngươi không phát hiện ra sao? Thái lão cùng Vũ lão sư một mực không có xuất hiện, ta xem là bọn họ cố ý làm như vậy, chính là muốn rèn luyện chúng ta đó."

Cổ Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, "Ngươi nhìn rất tinh tế a. Nhưng dù vậy chúng ta cũng phải hết sức giành thắng lợi."

Hứa Tiểu Ngôn mân mê miệng nói: "Đó là đương nhiên. Chẳng qua ta cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn này mọi người đều có một ít cải biến. Chính Vũ sau khi thua trận toàn thân dường như đều nội liễm rồi, mỗi ngày trừ chữa thương chính là tu luyện, một ngày không nói được mấy câu, cùng với ngày trước luôn ba hoa tưởng như hai người. Đội trưởng cũng thay đổi thật nhiều, hắn so với trước kia càng tỉnh táo rồi. Có đội trưởng như vậy là cho người ta thật an tâm, nhưng mà, ngươi không lo lắng cho hắn sao? Trạng thái này của hắn giống như người máy vậy, chỉ sợ không tốt cho bản thân hắn lắm đâu."
Cổ Nguyệt cười nhạt một tiếng, "Ngươi quá coi thường hắn. Vũ Lân luôn là người áp lực càng lớn bắn ngược lại càng lớn. Áp lực ngoại giới sẽ chỉ làm hắn càng mạnh hơn. Hắn sẽ không vì vậy mà bị ảnh hưởng."

Hứa Tiểu Ngôn nhún vai, "Dù sao ta vẫn càng ưa thích đội trưởng có tình hơn. Bất quá, ở tình huống này cũng không có biện pháp, ngươi giúp hắn nhiều một chút."

"Ân." Cổ Nguyệt khẽ gật đầu.

"Tốt, cứ như vậy đi. Mọi người đi ăn cơm chiều đi." Đường Vũ Lân giúp Nguyên Ân Dạ Huy phân tích đối thủ xong, cũng đến giờ cơm rồi.

"Đội trưởng, ngươi thì sao? Ngươi không đi cùng chúng ta sao?" Nhìn thấy Đường Vũ Lân cầm lấy áo khoác, Hứa Tiểu Ngôn nhịn không được, tò mò hỏi.

"Ân, hôm nay không cùng mọi người ăn cơm được, ta phải đi ra ngoài một chút. Có chút việc." Nói xong, hắn rời đi trước.
Hứa Tiểu Ngôn bên tai Cổ Nguyệt thấp giọng nói: "Thật kì quái, ngay cả giờ cơm quan trọng nhất hắn cũng bỏ qua. Đội trưởng không có sao chứ?"

Cổ Nguyệt không có lên tiếng, chẳng qua lặng yên ở phía sau đi ra ngoài.

Đường Vũ Lân đi ra khách sạn Hoàng Gia Tinh La, gọi một chiếc Hồn Đạo taxi.

"Ngài đi chỗ nào?" Lái xe hỏi.

"Tổng bộ Đường Môn." Đường Vũ Lân nói ra.

"Được."

Xe taxi vững vàng chạy trên đường phố, lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống, trên đường phố đèn đuốc sáng trưng, mọi người bận rộn công tác một ngày, rốt cuộc đã tiến nhập thời gian của mình.

Nhìn bên ngoài, Đường Vũ Lân có chút thả không, hắn rất ưa thích loại cảm giác này, sự tình nào cũng không muốn nghĩ, đôi khi thật là một cảm giác hạnh phúc.

Ít nhất trước mắt hắn liền rơi vào loại trạng thái này.
Xe đi có chút chậm chạp, bởi vì trên đường cũng có khá nhiều xa. Thật vất vả mới rời khỏi khu náo nhiệt, tốc độ lúc này có chút gia tăng. Đường Vũ Lân cúi đầu xuống, mang theo mặt nạ Đấu giả của mình. Đồng thời lấy ra áo choàng Bạch cấp Đấu giả.

Tổng bộ Đường Môn lúc này phi thường náo nhiệt, dòng người trước cửa nối liền không dứt.

Xuống xe, Đường Vũ Lân đem áo choàng choàng lên lưng, mang theo mũ chụp, sải bước tiến vào bên trong.

Chứng kiến trang phục như vậy, mọi người ra vào Đường Môn không tự chủ được ánh mắt hâm mộ, thần sắc tôn kính. Chỉ cần người có chút hiểu rõ về Đường Môn, liền biết bộ dạng như vậy có ý nghĩa như thế nào.

Đấu Hồn Đường, đây chính là đường khẩu quan trọng nhất Đường Môn, độ trọng yếu không ở dưới Cung Phụng Đường. Trong ba nội đường là đường khẩu có lực lượng hạch tâm đủ nhất. Trong ba nội đường, tuy Cung Phụng Đường có bài danh cao nhất, nhưng hầu như tất cả thành viên Cung Phụng Đường đều đến từ Đấu Hồn Đường.

Dù chỉ là Bạch cấp Đấu giả đều đại biểu cho thân phận địa vị. Nhất là một ít đệ tử ngoại môn chứng kiến Đường Vũ Lân lúc này, sự hâm mộ trong mắt không thể nào che giấu.

Chương 650: Đường Môn Linh Vật vạn năm

Không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ để gia nhập Đấu Hồn Đường, chỉ có người Đấu Hồn Đường lựa chọn mới có thể. Do vậy, trừ khi được nhìn trúng, nếu không cũng không có biện pháp gì có thể gia nhập Đấu Hồn Đường.

Trên thực tế, khi Đấu Hồn Đường lựa chọn một Đấu Giả, vô luận là thiên phú, thực lực hay tính cách đều sàng lọc vô cùng nghiêm khắc, cuối cùng mới có thể quyết định người đó có thể trở thành thành viên Đấu Hồn Đường hay không.

Sau nhiệm vụ lần trước, Đường Vũ Lân đối với tổng bộ Đường Môn ở thành Tinh La cũng có hiểu biết nhất định, ít nhất không đến mức như trước đây, sau khi đi vào cũng không nhận ra.

Hắn đi thẳng tới nơi chuyên trao đổi điểm cống hiến.

Nơi này có quy mô lớn hơn so với tổng bộ Đường Môn bên thành Sử Lai Khắc, từng khối màn hình lớn không ngừng chuyển động những văn tự cùng con chữ, phía trên biểu hiện các loại vật phẩm có thể trao đổi.

Những vật phẩm có thể trao đổi chia làm rất nhiều loại lớn, có bí tịch tu luyện, có Hồn Đạo Khí, kim loại hiếm, Cơ Giáp, ...

Đường Vũ Lân tìm được danh sách trao đổi linh vật, cẩn thận tìm tòi.

Hắn kì thật có thể lựa chọn phòng đấu giá, nhưng vì phòng đấu giá quá chậm trễ thời gian, mà giá cả thực tế so với Đường Môn đắt hơn, cũng chưa chắc tìm được thứ tốt, giá cả còn không có xác định, do đó hắn đã suy nghĩ, cảm thấy vẫn là đến Đường Môn tin cậy hơn.

Lựa chọn tìm kiếm, đến danh mục linh vật, nhập từ khoá, vạn năm!

Bắt đầu tìm kiếm, lập tức, một nhóm số liệu bắt đầu nhảy ra, Đường Vũ

Lân rất nghiêm túc tìm tòi.

Số liệu thật nhiều, không hổ là tổng bộ Đường Môn Tinh La Đế Quốc, chủng loại vạn năm linh vật cũng phức tạp như vậy, hắn rơi vào thế khó, lần nữa nhập thêm từ khoá, tìm kiếm một lần nữa.

Vạn năm Long Lân Quả!

Lần này kết quả lập tức giảm đi rất nhiều, không lâu sau, tổng cộng có mười một kết quả tìm kiếm xuất hiện.

Số một là, vạn năm Long Lân Quả, một vạn lẻ sáu trăm năm, giá cả trao đổi, hai vạn một nghìn điểm cống hiến.

Số hai là, vạn năm Long Lân Quả, một vạn một nghìn năm trăm năm, giá cả trao đổi, hai vạn hai nghìn ba trăm điểm cống hiến.

...

Cuối cùng, vạn năm Long Lân Quả, chín vạn bảy nghìn tám trăm năm, giá cả trao đổi, ba mươi bốn vạn sáu nghìn điểm cống hiến.

Chứng kiến kết quả cuối cùng, Đường Vũ Lân rõ ràng nuốt xuống một hớp nước miếng, thật là thứ tốt! Đây chính là Long Lân Quả tiếp cận mười vạn năm đó! Thật không nghĩ tới, tổng bộ Đường Môn bên này đều có. Đáng tiếc thật sự là quá mắc, không trao đổi được.

Ánh mắt một lần nữa trở lại kết quả số một.

Điểm cống hiến hắn tích luỹ, tăng thêm điểm cống hiến đạt được từ nhiệm vụ Đấu Hồn Đường lần trước, trừ đi trao đổi Huyền Ngọc Thủ, số còn lại miễn cưỡng trao đổi Long Lân Quả vạn năm thứ nhất.

Chính là nó, có thu hoạch còn hơn là không có.

Đường Vũ Lân ấn vào lựa chọn sử dụng, sau đó tiến hành xác nhận thân phận Đường Môn của mình, thanh toán điểm cống hiến.

Hiện tại việc hắn cần làm là chờ đợi, linh vật vạn năm, đưa tới đây cũng cần một ít thời gian.

Hắn dứt khoát tiếp tục tìm tòi, vạn năm Thanh Ngọc Căn.

Lần này, kết quả tìm kiếm chỉ có ba đầu.

Số một là, vạn năm Thanh Ngọc Căn, một vạn ba nghìn chín trăm năm, giá cả trao đổi, bốn vạn ba nghìn năm trăm điểm cống hiến.

Số hai là, vạn năm Thanh Ngọc Căn, hai vạn một nghìn sáu trăm năm, giá cả trao đổi, mười vạn sáu nghìn điểm cống hiến.
Số ba là, vạn năm Thanh Ngọc Căn, năm vạn bốn nghìn năm, giá cả trao đổi, ba mươi mốt vạn năm nghìn điểm cống hiến.

Trừ số một, đằng sau đều là thiên văn số tự (con số trên trời) a! Coi như là kết quả số một cũng đã bốn vạn điểm cống hiến, bây giờ Đường Vũ Lân không cách nào thanh toán được.

Một vòng cười khổ hiển thị trên khuôn mặt hắn.

Phong ấn Kim Long Vương tầng thứ sáu, yêu cầu bốn loại linh vật vạn năm, vạn năm Long Lân Quả là một trong số đó, vạn năm Thanh Ngọc Căn cũng thế. Nhưng không hề nghi ngờ, với tài lực của hắn bây giờ, nếu muốn góp đủ những linh vật này quả thực có chút khó khăn.

Suy nghĩ một chút, Đường Vũ Lân tìm được một nhân viên công tác Đường Môn, "Ngài hảo, ta muốn hỏi một chút, ta muốn bán một ít tài liệu trân quý cho Đường Môn thì cần đến chỗ nào?"
Nhân viên công tác cung kính nói: "Bạch cấp Đấu giả tôn kính, muốn bán vật phẩm mời ngài tới trung tâm ước định bên kia để ước định. Bên kia sẽ có nhân viên công tác nói cho ngài biết cần làm như thế nào." Lập tức, vị nhân viên này chỉ dẫn Đường Vũ Lân hướng tới trung tâm ước định.

Đường Vũ Lân không vội vã đi ngay, hắn chờ vạn năm Long Lân Quả được đưa tới, thu hồi rồi mới đi tới trung tâm ước định.

Trung tâm ước định là một đại đường vô cùng rộng lớn, bên trong có cảm giác như một kho hàng lớn, có không ít nhân viên công tác đang bận rộn.

Ưu thế của Đấu Giả liền hiện ra rõ ràng, ở bất kì địa phương nào ở Đường Môn, Đấu Giả đều có quyền ưu tiên.

Vừa vặn, xếp hàng phía trước cũng không có Đấu Giả khác, Đường Vũ Lân vừa vào cửa liền có nhân viên công tác chuyên môn đem hắn mời ra phía trước, nghiệm chứng huy chương Đấu Giả của hắn, xác nhận thân phận. "Xin hỏi, ta có thể giúp gì cho ngài?" Nhân viên công tác mỉm cười hỏi.

Đường Vũ Lân do dự một chút, nhưng vẫn cắn răng nói: "Ta có một cái Hắc cấp Cơ Giáp bị tổn thương, ta muốn bán nó cho tông môn, phiền giúp ta ước tính một phát, có thể trao đổi bao nhiêu điểm cống hiến."

"Hắc cấp Cơ Giáp?" Nhân viên công tác trong mắt toát ra một tia kinh ngạc. Đến trung tâm ước định bên này có không ít người, ước định cũng không ít, nhưng muốn bán Hắc cấp Cơ Giáp chính là phượng mao lân giác rồi, ít nhất cho tới bây giờ hắn không có thấy được.

Hắc cấp Cơ Giáp chính là siêu cấp Cơ Giáp, gần với Hồng cấp Thần cấp Cơ Giáp. Giá trị có thể đánh giá. Riêng tài liệu cũng không biết đắt bao nhiêu. Một gã Cơ Giáp Sư nếu có thể chế tạo ra Hắc cấp Cơ Giáp thuộc về mình thì không khỏi trân quý hơn mạng.
Đường Vũ Lân gật đầu nói: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể!" Nhân viên công tác lúc này mới tỉnh lại, vội vàng nói: "Ngài cùng ta đến bên này."

Nhân viên công tác đưa Đường Vũ Lân tới một nơi trống trải, Đường Vũ Lân giơ tay lên, từ trữ vật của mình đem Hắc cấp Cơ Giáp của tổ chức phản động Lục Khô Lâu phóng thích ra ngoài.

Thực tế, đài Cơ Giáp này tổn thương không tính là nghiêm trọng, chẳng qua vị trí điều khiển bị Kim Long Trảo đâm thủng, còn lại đều khá hoàn hảo.

Nếu phải khách sạn Tinh La bên kia không có điều kiện, Đường Vũ Lân đã sớm đem nó thử chữa trị.

Nhân viên công tác của trung tâm ước định rất chuyên nghiệp, rất nhanh có vài vị Cơ Giáp Sửa Chữa Sư đi đến, bắt đầu tiến hành ước định với đài Hắc cấp Cơ Giáp.

Các đệ tử Đường Môn đang xếp hàng chờ đợi đều xem đến choáng váng.

Rõ ràng còn có người bán Hắc cấp Cơ Giáp, hơn nữa nhìn qua, đài Hắc cấp Cơ Giáp này còn rất nguyên vẹn.
Tuy nói mỗi đài cao giai Cơ Giáp đều căn cứ vào tình huống của bản thân mà làm theo yêu cầu, nhưng loại Cơ Giáp hình người này vẫn có định tính chung, tiến hành một chút sửa chữa vì mình sử dụng, so với một lần nữa chế tác Hắc cấp Cơ Giáp không biết gấp hơn bao nhiêu lần.

Đây chính là không đơn giản dùng giá trị để cân nhắc. Vậy mà có người lấy nó ra bán.

Một nhân viên công tác lớn tuổi đi đến trước mặt Đường Vũ Lân, "Ngươi thật sự muốn bán đài Hắc cấp Cơ Giáp này cho tông môn?"

Đường Vũ Lân cười khổ gật đầu, "Đúng vậy, ta thiếu rất nhiều điểm cống hiến, bằng không ta cũng không muốn bán."

Lão giả gật nhẹ đầu, "Quả có chút đáng tiếc, đài Cơ Giáp này có phẩm chất phi thường không tồi, bảo tồn cũng coi như nguyên vẹn. Phía trên có đánh dấu của tổ chức Lục Khô Lâu, hẳn là chiến lợi phẩm của ngươi. Thật là tài ba!"
Đường Vũ Lân nói: "Không dám nhận, may mắn mà thôi. Xin hỏi, đài Cơ Giáp này có thể đổi bao nhiêu điểm cống hiến?"

Lão giả nói: "Bình thường mà nói, một đài Hắc cấp Cơ Giáp ít nhất có giá trị ba mươi vạn điểm cống hiến, Cơ Giáp hình người còn cao hơn một chút. Nhưng mà, đài Cơ Giáp này bản thân đã bị hư tổn, mặt khác, nó là đồ vật của tổ chức Lục Khô Lâu, bản thân kèm theo hệ thống tự huỷ, nếu muốn tiến hành sửa chữa hoặc dỡ bỏ phi thường phiền toái, thành phẩm cũng rất cao, lại có tính mạo hiểm nhất định. Đồng thời, ngươi cũng biết, bán đồ vật ở trung tâm ước định đều là muốn quy ra tiền. Bởi vậy, đài Hắc cấp Cơ Giáp này, chúng ta chỉ có thể ra giá mười vạn điểm cống hiến. Do ngươi là Bạch cấp Đấu giả, có thể tăng thêm 10%, tổng là mười một vạn điểm cống hiến. Đây là giá cao nhất chúng ta có thể đưa ra."

Chương 651: Bán Cơ Giáp

Đường Vũ Lân nghe một hồi mà đau lòng, nếu có lựa chọn, hắn thật sự không muốn bán đài Hắc cấp Cơ Giáp này. Nhưng hiện tại hắn không có biện pháp, có một số việc, hắn nhất định phải sớm chuẩn bị mới được.

"Đài Cơ Giáp này vốn là loại cận chiến, nhưng ở đây không có vũ khí, nếu ngươi có thể mang vũ khí của nó tới, chúng ta có thể gia tăng cho ngươi hai vạn điểm cống hiến."

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không cần, cứ theo lời của ngài đi, mười một vạn thì mười một vạn."

Vũ khí không thể cho, Đường Vũ Lân giữ lại, vì nó hữu dụng.

Thủ tục trao đổi không phức tạp, rất nhanh, trong thẻ của Đường Vũ Lân có thêm mười một vạn điểm cống hiến. Đối với hắn, sau khi gia nhập Đường Môn, đây là khoản điểm cống hiến lớn nhất đạt được.

Cầm điểm cống hiến, hắn một lần nữa trở lại trung tâm trao đổi bên kia, không chút do dự đổi vạn năm Thanh Ngọc Căn rẻ nhất. Sau đó tiếp tục tìm tòi, lại tốn hơn năm vạn điểm cống hiến, đổi một loại linh vật vạn năm.

Còn thiếu thứ cuối cùng, là một lọ huyết dịch loài Long Hồn Thú.

Lúc này, điểm cống hiến của Đường Vũ Lân còn thừa lại không đến hai vạn. Hiện tại hắn trong lòng hy vọng, huyết dịch loài Long Hồn Thú không được quá đắt.

Kết quả tìm kiếm xuất hiện, số một là, một lọ huyết dịch Ngũ Hành Long vạn năm, một vạn một nghìn sáu trăm năm, giá trao đổi, bốn vạn tám nghìn điểm cống hiến.

Đường Vũ Lân thoáng cứng ngắc lại, bốn vạn tám nghìn điểm cống hiến, còn thiếu hơn hai vạn điểm cống hiến a!

Trên người hắn tuy còn có chút đồ vật đáng giá, nhưng có nhiều thứ không thể bán đó. Kim loại Linh rèn, kim loại Dung rèn, đại đa số đều cho đồng bạn rồi, còn lại có phẩm chất hơn thấp một chút, tuy rằng cũng có thể đổi được điểm cống hiến, nhưng tuyệt đối không đổi được nhiều như vậy.

May mắn, còn có một đoạn thời gian nữa. Trước xác nhận một ít công tác rèn để tích góp từng tí một. Đến cấp độ Linh rèn, mỗi một kiện kim loại Linh rèn, nhất là Hữu Linh Hợp Kim Linh rèn, có thể trao đổi không ít điểm cống hiến.

Đường Vũ Lân đem ba loại linh vật mình trao đổi thu lại, lại xác nhận mấy cái nhiệm vụ, lúc này mới bắt Hồn Đạo xe taxi quay về khách sạn.

Trên đường trở về, Đường Vũ Lân trong lòng quặn đau, đối với một kẻ keo kiệt mà nói, loại sự tình thiếu tiền như này là rất không nhịn được.

Hắc cấp Cơ Giáp của ta! Đường Vũ Lân trong lòng ai oán. Nếu có đủ thời gian cho hắn đem Cơ Giáp phân giải ra, riêng những kim loại trân quý và pháp trận hạch tâm cũng không chỉ có ngần đấy điểm cống hiến.

Bất quá, hắn cũng có chút may mắn, hắn không biết là bên trong Hắc cấp Cơ Giáp có hệ thống tự huỷ, một khi hệ thống bị dẫn động rất có thể sẽ là gà bay trứng vỡ, nghĩ như vậy, trong lòng hắn cũng dễ chịu hơn nhiều.

"Không thể được." Đúng lúc này, trong đầu Đường Vũ Lân đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc.

"Lão Đường?" Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, lập tức thấy được lão Đường trong thế giới tinh thần của mình.

Từ trên người lão Đường, hắn cảm nhận được sự nghiêm túc trước đó chưa từng có.

"Vũ Lân, ta có thể cảm nhận được tâm tình vội vàng của ngươi, nhưng mà không thể. Phong ấn Kim Long Vương không thể đùa được, ngươi có thể với cường độ thân thể của mình thuận lợi vượt qua phong ấn thứ năm, điều này rất tốt. Nhưng trước mắt không có khả năng thử đột phá, nó trực tiếp nguy hiểm đến tính mạng của ngươi." Lão Đường trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân đã trầm mặc, trong lòng hắn nghĩ gì, lão Đường hiển nhiên đã sớm biết.

"Nhưng nếu không làm như vậy, ta chỉ sợ không có khả năng chiến thắng đối thủ. Lão Đường, ta tu luyện phương pháp của Bản Thể Tông, thân thể so với trước kia dẻo dai hơn nhiều, nếu đột phá phong ấn tầng thứ sáu hẳn là cũng chịu đựng được, ngươi nhìn, khi đột phá phong ấn tầng thứ năm, ta rất dễ dàng a!" Đường Vũ Lân tận lực để cho thanh âm của mình trở nên nhẹ hơn một chút.
"Không thể tính như vậy được. Đầu tiên, mỗi một đạo phong ấn Kim Long Vương phía sau mang đến cho ngươi tinh hoa tăng lên không biết bao nhiêu lần, đối với thân thể có lực trùng kích cực lớn. Tuy rằng nó mang cho ngươi thực lực cường đại, nhưng đồng thời cũng sẽ thêm một bước uy hiếp sinh mệnh của ngươi. Ngươi cần chính là tích luỹ nhiều hơn nữa, thực lực càng cường đại hơn nữa. Ta nhất định phải nói cho ngươi biết, sau khi ngươi đột phá phong ấn tầng thứ chín, lúc đó mới chính thức là hành trình địa ngục. Điều ngươi phải làm là tận khả năng kéo dài thời gian đột phá trước tầng thứ chín, càng chuẩn bị cho mình nhiều hơn nữa. Làm sao có thể gia tốc đột phá phong ấn được? Đó chính là tai nạn của ngươi!"

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Ngươi nói là, sau tầng thứ chín, đột phá phong ấn sẽ càng thêm khó khăn?"
Lão Đường trầm giọng nói: "Trước tầng thứ chín, chẳng qua chỉ là một góc nhỏ năng lượng trong huyết mạch Kim Long Vương, cũng không phải là bản nguyên chi lực của nó. Sau tầng thứ chín mới chính là bản nguyên chi lực thuần tuý nhất. Ngươi tốt nhất là đạt đến tu vi cấp độ Phong Hào Đấu La, sau đó đột phá các tầng phía sau mới có cơ hội thừa nhận nó. Mà ngươi bây giờ mới tứ hoàn, cũng đã phá vỡ năm tầng phong ấn, đã là rất nhanh rồi. Nếu như lúc đó không phải ta đang ngủ say, ta nhất định không để cho ngươi nhanh đột phá như vậy, trước khi thân thể ngươi đủ cường đại, ngươi hãy thuận theo tự nhiên, một mực chờ đến lúc phong ấn tự động phá vỡ mới đúng, tranh thủ cho mình nhiều thời gian hơn. Hiện tại tầng thứ sáu này, không nói ngươi có chịu được hay không, cho dù ngươi có chịu được, có được thực lực tầng thứ sáu, như vậy trong vòng ba năm ngươi nhất định phải đột phá tầng thứ bảy. Hai tầng sau, ngươi trước hai mươi lăm tuổi cần hoàn thành đột phá. Nói cách khác, khi ngươi hai mươi lăm tuổi thì phải hoàn thành đột phá toàn bộ chín tầng phong ấn. Từ đó bắt đầu khảo nghiệm khủng bố hơn."
"Mà ngươi hai mươi lăm tuổi có thể đạt được tu vi cấp độ Phong Hào Đấu La sao?"

Đường Vũ Lân bị hỏi khó rồi, không hề nghi ngờ, đây cơ hồ là không thể nào. Tuyệt đỉnh thiên tài như Long Dược, hai mươi tuổi đạt đến lục hoàn là phi thường bất khả tư nghị rồi, hai mươi lăm tuổi cửu hoàn, đối với chính mình là không có khả năng. Trừ khi là dùng một ít siêu cấp thiên tài địa bảo thúc đẩy, nhưng căn cơ sẽ bất ổn.

"Đây chẳng qua là một trận thi đấu. Thua trận trọng yếu, hay tính mạng trọng yếu? Cái gì nặng cái gì nhẹ, ngươi không rõ sao?" Lão Đường nghiêm khắc nói.

Đường Vũ Lân nói không ra lời.

"Tốt rồi, bỏ ý nghĩ của ngươi đi. Vài loại linh vật này chuẩn bị sớm cũng tốt, ngươi lúc trước đột phá quá nhanh, cũng tranh thủ cho đằng sau một ít thời gian. Nhưng ít ra hai ba năm tới thì mới đột phá tầng thứ sáu, như vậy ngươi có thể tranh thủ cho mình thêm thời gian nữa. Dựa theo tốc độ tu luyện bây giờ cộng thêm Lam Ngân Hoàng thức tỉnh, lúc ba mươi tuổi, ngươi có khả năng đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La. Cho nên tranh thủ trước lúc đó, không hoàn thành đột phá trước tầng thứ chín."
Thanh âm lão Đường dừng ở đây, Đường Vũ Lân một lần nữa mở hai con ngươi, không khỏi. nhíu mày thật sâu.

Đúng vậy! Thống khổ khi đột phá phong ấn, hắn nhận lấy cũng không phải một hai lần, cưỡng ép đột phá có nhiều di chứng như vậy, mình thật không thể xúc động a!

Sớm biết như vậy đã không bán Hắc cấp Cơ Giáp nữa!

A! A! A! Thiệt thòi chết mất!

Lúc trở lại khách sạn, Đường Vũ Lân cảm giác toàn thân cũng không tốt rồi, được rồi, được rồi, trở về nắm chắc thời gian hoàn toàn nhiệm vụ rèn để kiếm nhiều điểm cống hiến rồi nói sau.

Lão Đường nói rất bình thường, lại để cho hắn bỏ đi ý niệm trùng kích phong ấn tầng thứ sáu trong thời gian ngắn. Chỉ có tiếp tục tu luyện mới được.

Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục tiến hành đến

giai đoạn chung kim long trảoết, vào xem trực tiếp có thể nói là chuyện khó cầu. Hiện tại bên ngoài đã có người bán vé gấp bốn lần giá gốc, nhưng mà cung không đủ cầu.
Dù sao đây là việc trọng đại ba năm một lần ở Tinh La Đế Quốc, không khí thật quá nóng rồi!

Đấu vòng loại giai đoạn chung kết cùng lúc trước không giống nhau.

Tiến vào vòng đấu loại, toàn bộ sân vận động Tinh La không còn tiến hành đồng thời nhiều trận đấu. Trong sân vận động cũng chỉ còn lại một toà sân đấu, lớn hơn sân đấu lúc trước rất nhiều.

Chương 652: Hư thanh toàn trường

Toàn bộ sân đấu có đường kính gần năm trăm mét, nếu như hai người ở phía trên, trông giống như là hai chú kiến nhỏ bé. Vòng phòng hộ cực lớn đạt độ cao lên đến hơn hai trăm mét, rất có vài phần cảm giác như chạm trời.

Ở bất kì góc nào cũng có thể chứng kiến tình huống trên sân thi đấu, đồng thời trên không còn lơ lửng rất nhiều màn hình lớn, tiến hành phóng đại một ít chi tiết trên trận đấu.

Trước khi đấu vòng loại, trọn vẹn nghỉ ngơi ba ngày, chính là vì chuẩn bị những thứ này.

Tiếp theo, vô luận là một đối một, hay hai đối hai, đoàn chiến đều tiến hành trong sân thi đấu này.

Mỗi giải thi đấu, tiến vào giai đoạn chung kết đều là thời điểm nóng nhất, cũng là thời khắc đặc sắc nhất.

Hôm nay thi đấu vòng 64, là thời điểm sáu mươi tư tiến ba mươi hai. Có thể tiến vào vòng loại, mỗi người dự thi đều nhận được ban thưởng phong phú, đồng thời thông qua mỗi vòng, ban thưởng lại càng gấp bội.

Các tuyển thủ có thể tiến vào vòng 64, cũng tất nhiên bị các tập đoàn, gia tộc chú ý, trở thành đối tượng lôi kéo.

Vì sao nhiều hồn sư thanh niên không tiếc hết thảy cũng phải toàn lực thi đấu, chính là vì có thể ở giải thi đấu lớn lập danh, từ đó đặt trụ cột cho tương lai phát triển của mình.

Có thể tham gia giai đoạn chung kết, không hề nghi ngờ sáu mươi tư tuyển thủ đã thành công.

Trong đó, có ba người đến từ học viện Sử Lai Khắc, năm người đến từ học

viện quái vật. Hơn nữa, đây là lần có số người vào giai đoạn chung kết ít nhất của học viện quái vật.

Khu vực chờ cũng không giống lúc trước, bởi vì chỉ còn một sân thi đấu nên còn thừa khá nhiều diện tích.

Một khu vực chờ xa hoa được dựng lên ở rìa sân đấu, phía trên chính là đài chủ tịch, nơi có vị trí tốt để xem thi đấu.

Hôm nay là thi đấu một đối một, toàn bộ sáu mươi tư tuyển thủ đều ở trong khu vực chờ.

Bên trong khu vực chờ, có sáu mươi tư ghế sô pha khoa trương được bày biện chỉnh tề, các loại đồ ăn, đồ uống vô cùng phong phú, còn có nhân viên phục vụ riêng, có thể thoả mãn tuyệt đại bộ phận yêu cầu của tuyển thủ.

Những phục vụ viện này thanh xuân tịnh lệ, toàn thân đều tràn đầy khí tức thanh xuân, trên mặt mỗi người đều treo một nụ cười chuyên nghiệp, phục vụ rất đúng mực.

Có thể ngồi ở chỗ này đều là thế hệ con cưng của trời, trong lịch sử Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, có một ít phục vụ viên xinh đẹp cùng tuyển thủ kết duyên phu thê. Đối với những phục vụ viên bình thường mà nói, không khác gì một bước lên trời. Bởi vậy, bọn họ phục vụ nhiệt tình có thể hiểu được.

"Đội trưởng, đây đã là lần thứ sáu phục vụ viên đến trước mặt ngươi rồi, cảm tưởng như thế nào?" Hứa Tiểu Ngôn cười nhẹ hướng Đường Vũ Lân nói.

Đường Vũ Lân cũng rất bất đắc dĩ, hắn đã bị hỏi sáu lần, có muốn ăn hoa quả không, có muốn uống nước không, các loại vấn đề như vậy.

Xác thực, bàn về tướng mạo, trong sáu mươi tư tuyển thủ, không có người nào có thể vượt qua hắn.

Trẻ tuổi, anh tuấn, cường đại, mỗi một chút đều hấp dẫn ánh mắt nữ nhân.

Đường Vũ Lân rất bất đắc dĩ nói: "Tiểu Ngôn, chú ý điểm quan tâm của ngươi."

Học viện quái vật ngồi bên kia, Đái Vân Nhi đang quẹt miệng, vẻ mặt không vui.

"Vân Nhi, làm sao vậy?" Đái Nguyệt Viêm ngồi bên cạnh muội muội, nghi ngờ hỏi.

Đái Vân Nhi hừ một tiếng, "Chính là không quen nhìn những người khác trêu hoa ghẹo nguyệt."
Phục vụ viên của bọn họ bên này ngoại trừ cung kính cũng không dám có biểu lộ gì khác, dù sao, ai không nhận ra vị Công Chúa Điện Hạ này? Huống chi Đái Nguyệt Viêm còn là người có khả năng nhất giành được ngai vàng. Về phần Long Dược, tuy rằng vị này thực lực làm rung động lòng người, nhưng khí tức trên người hắn không phải ai cũng giám tiếp cận, thân thể hùng tráng nhưng đầu trọc, đối với đại đa số nữ nhân, vẫn không thể mơ tới.

Đái Nguyệt Viêm bật cười nói: "Điểm quan tâm của ngươi có vấn đề nha! Ngươi như thế nào không suy nghĩ, nếu như ngươi trong trận đấu gặp phải hắn thì sao."

Đái Vân Nhi nắm hai tay nhỏ của mình, "Đương nhiên là đánh cho hắn răng rơi đầy đất."

"Ha ha ha!" Long Dược cười to, "Nói hay lắm, Vân Nhi, tên điên ca ca ủng hộ ngươi. Cố lên!"
Đái Vân Nhi nói: "Dựa theo rút thăm, nếu trận này hắn thắng, trận tiếp theo sẽ đụng phải ta. Đến lúc đó các ngươi chờ xem ta chỉnh đốn hắn như thế nào."

Đái Nguyệt Viêm nhìn muội muội ngoài mạnh trong yếu, không khỏi lắc đầu.

Dựa theo quá trình thi đấu, nếu như hai đợt trước Đường Vũ Lân đều vượt qua, thì vòng thứ ba vừa văn gặp phải hắn. Mà dvl cùng Long Dược không ở cùng phân khu, hai người này chỉ có khả năng đụng phải ở trận chung kết cuối cùng.

Đối với mọi người học viện quái vật mà nói, giai đoạn chung kết cũng rất trọng yếu, trên người bọn họ thừa nhận áp lực so với học viện Sử Lai Khắc

bên kia còn trầm trọng hơn.

Dù sao, nơi này là Tinh La Đại Lục, cùng Đấu La Đại Lục cách xa nghìn dặm, coi như người học viện Sử Lai Khắc thua cũng không có tin tức truyền trở về, huống chi bọn họ còn nhỏ hơn học viện quái vật năm tuổi. Coi như thua cũng không mất mặt.
Nhưng mà, học viện quái vật bọn hắn không được thua. Đối với quán quân, Đái Nguyệt Viêm không có lo lắng. Nhưng trên thực tế, chỉ cần người của học viện Sử Lai Khắc có thể vào đến vòng bán kết cũng đã là thắng lợi.

Vô luận như thế nào cũng phải ngăn bước chân của tên Đường Vũ Lân kia.

Lúc này, trên sân đấu, một đạo quang ảnh từ trên trời giáng xuống.

Một đạo hào quang từ trên không sân vận động Tinh La bay vụt xuống. Bên trong ánh sáng, một đạo thân ảnh nương theo hào quang từ từ hạ thấp xuống.

Nàng mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, ưu nhã mà thong dong, ngũ quan xinh xắn mang theo nụ cười thản nhiên.

"Mọi người hảo, ta là Phương Nhi. Rất vinh hạnh có thể là người chủ trì và bình luận viên cho giai đoạn chung kết."

Là Phương Nhi! Tất cả ánh mắt người xem không hẹn mà cùng rơi trên người nàng, trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô điếc tai nhức óc vang vọng toàn bộ đấu trường.
Giải thi đấu này, Phương Nhi sắc bén mà chuẩn xác thuyết minh, dung nhan tuyệt sắc làm nhân khí của nàng phát triển mạnh mẽ, cho nên khi quyết định chủ sợ trận chung kết này, công tác thuyết minh liền giao cho nàng như trước.

Chùm sáng kéo dài đến khi Phương Nhi rơi xuống sân đấu trung tâm, nàng hướng về phía đài chủ tịch khom mình hành lễ.

"Tiến vào giai đoạn chung kết, thi đấu cũng ngày càng căng thẳng kịch liệt, dù sao một điểm sơ sẩy cũng có thể dẫn đến thua trận bị loại. Hôm nay là ngày đầu tiên đấu loại giai đoạn chung kết một đối một, mặc dù biết không đủ khả năng, nhưng ở chỗ này, ta muốn chúc phúc các vị tuyển thủ dự thi có thể đạt được thắng lợi. Đương nhiên, đối với các ngươi mà nói, trọng

yếu hơn là bày ra bản thận, phát huy trình độ tốt nhất."
Tiếng vỗ tay như sấm dậy. Phương Nhi lần nữa hướng đài chủ tịch cúi người chào, chậm rãi đi về phía đó.

Trên sân đấu, tất cả đèn chiếu rọi, mặc dù là ban ngày nhưng làm quang huy bên trên sân đấu càng thêm rực rỡ.

Vòng 64 thi đấu cá nhân ngày đầu tiên thi đấu sẽ tiến hành mười sáu trận, ngày mai tiến hành mười sáu trận còn lại.

Thi đấu hôm nay, Đường Vũ Lân cùng Nguyên Ân Dạ Huy đều ra sân, mà Tạ Giải thì ngày mai mới thi đấu.

"Tiếp theo, cho mời tuyển thủ trận đấu đầu tiên vòng loại lên sân đấu. Trong đó có một vị tin tưởng mọi người đã chú ý hắn từ lâu. Hắn là đội trưởng đội đại biểu học viện có danh xưng đệ nhất Đấu La Đại Lục, học viện Sử Lai Khắc, cũng là đại biểu đi sang Tinh La Đại Lục giao lưu, Đường Vũ Lân."

Không sai, trận đầu vòng đấu loại, chính là Đường Vũ Lân thi đấu. Đây là an bài của đối phương.
Tuy nói học viện Sử Lai Khắc trong mắt dân chúng Tinh La Đại Lục như là khách bình thường, nhưng không thể phủ nhận sự quan tâm đối với bọn hắn là phi thường cao, gần với học viện quái vật. Với tư cách là đội trưởng chiến đội Sử Lai Khắc, đồng thời đã từng chiến thắng cường giả học viện quái vật, Tô Mộc và Hoa Lam Đường, độ quan tâm với Đường Vũ Lân càng thêm đáng sợ.

Do đó, trận vòng loại thứ nhất, chủ sự an bài hắn thi đấu đầu tiên, mà trận đấu cuối cùng ngày mai, chính là Long Dược áp trận.

Điều này đương nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người rất tốt, lời Phượng Nhi vừa nói ra, toàn trường lập tức vang lên một mảnh sơn hô hải khiếu, ... hư thanh!

Ở nơi này bên trong hư thanh, Đường Vũ Lân đứng người lên, từ trong khu vực chờ đi ra.

Mọi người bên học viện quái vật, ánh mắt đều rơi trên người hắn, Long Dược mang vẻ mặt vui vẻ, Đái Vân Nhi là bộ dạng nghiến răng nghiến lợi,

nàng thì rất dai, nàng không thể quên được bộ dạng Đường Vũ Lân cự tuyệt chính mình. Mỗi khi nhớ đến việc này, nàng liền hận đến nghiến răng kèn kẹt.

"Vậy, đối thủ của tuyển thủ Đường Vũ Lân là ai? Xin mời thiên tài ưu tú nhất đến từ học viện Hoàng Gia Tinh La, được vinh danh là ngôi sao mới của Tinh La, Tư Mã Thiên lên đài. Tuyển thủ Tư Mã Thiên năm nay hai mươi tuổi, là nhân tài ưu tú được Tinh La Đế Quốc bồi dưỡng, lúc trước, hắn cũng trúng tuyển học viện quái vật, bởi vì một ít lí do cá nhân, hắn lựa chọn lưu lại học viện Hoàng Gia Tinh La học tập, hôm nay, hắn đã sở học thành tài. Trong giải đấu năm nay, hắn chưa từng thua trận nào. Trận đấu đầu tiên này, nhất định là một trận quyết đấu mạnh mẽ.

Chương 653: Tư Mã Thiên!

Tư Mã Thiên?

Nghe được cái tên này, tất cả mọi người học viện quái vật đều có chút ngoài ý muốn.

Thực tế, sự tình Tư Mã Thiên không gia nhập học viện quái vật vẫn là một sự việc rất truyền kì.

Ánh mắt mọi người học viện quái vật không hẹn mà cùng rơi trên người Long Dược, mà vị Long tên điên này, cũng toát ra một ít xấu hổ.

Lúc trước, Tư Mã Thiên thi vào học viện quái vật, đến thời gian khai giảng, hắn đi đến học viện quái vật báo danh.

Ở Tinh La Đế Quốc, học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc ở Đấu La Đại Lục có địa vị không sai biệt lắm, nào có người sẽ không nguyện ý gia nhập học viện quái vật chứ!

Nhưng mà khi Tư Mã Thiên cao hứng bừng bừng đi vào cửa học viện quái vật, vừa vặn đụng vào người nào đó.

Người này đứng ở cửa học viện, cản đường đi của hắn. Sau đó nói với hắn.

...

"Tiểu tử, ngươi có tiền không?" Đầu trọc nhấc tay ngăn Tư Mã Thiên lại.

"Ngươi là ai?" Tư Mã Thiên được vinh danh là một đời thiên tài, lúc này thành công thi vào học viện quái vật, suy nghĩ trong lòng tràn đầy ngạo khí.

"Ngươi đừng quản ta là ai, nhìn ngươi như người hình chó vậy, đưa ít tiền đây." Đầu trọc hướng hắn xoa xoa tay.

"Ngươi muốn chết phải không? Mau tránh ra, làm ta trễ thời gian báo danh, ngươi chịu trách nhiệm sao?" Lông mày Tư Mã Thiên nhướn lên, nộ khí nổi lên, đồng thời mơ hồ có uy thế phóng thích.

"Ngươi đến cùng có tiền hay không?" Đầu trọc hỏi.

"Có rất nhiều, nhưng có quạn hệ gì với ngươi?" Tư Mã Thiên trong mắt hàn quang lập loè.

Hai phút sau.

"Quả nhiên có không ít, đều là của ta." Đầu trọc một chân giẫm ở trên lưng Tư Mã Thiên.

"Lấy thực lực như vậy, còn tới học viện quái vật làm gì? Trở về tắm một cái rồi ngủ đi." Đầu trọc cầm tiền, quay người sải bước về phía học viện.

Tư Mã Thiên miệng đầy máu đứng lên, trong nội tâm giận giữ đã đến cực hạn, nổi giận gầm lên một tiếng, quay người bỏ chạy.

Sau đó không lâu, hắn gia nhập học viện Hoàng Gia Tinh La.

...

Nhớ lại tình huống ban đầu, Long Dược làm sao có thể không xấu hổ, vì chuyện này hắn còn bị học viện quái vật xử phạt. Nếu không phải viện trưởng Ân Từ coi trọng hắn, chỉ sợ hắn không có cơ hội tiến vào học viện rồi.

Lúc nghe đến cái tên Tư Mã Thiên này, mọi người học viện quái vật nhìn hắn cũng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

"Khục khục! Trừ Vân Nhi, ta liền đánh các ngươi a!" Long Dược so so nắm đấm.

"Ha ha ha!" Một đám học viên học viện quái vật không khỏi cười lên ha hả.

Đường Vũ Lân có thể không biết vị đối thủ trước mặt này cùng Long Dược có chuyện xưa như vậy, lúc này sự chú ý của hắn đều rơi trên người Tư Mã Thiên.

Tư Mã Thiên dáng người không cao, ước chừng trên dưới mét sáu, dáng người coi như cân xứng, đôi mắt không nhỏ. Dáng người nhìn qua có chút gầy yếu.

Ánh mắt hắn nhìn Đường Vũ Lân tràn đầy khát vọng, cho nên lúc Đường Vũ Lân nhìn hắn cũng không khỏi bị doạ cho nhảy dựng. Trong nội tâm thầm nghĩ, gia hoả này muốn làm gì?

Tư Mã Thiên muốn làm gì? Hắn muốn rất đơn giản.

Hiện tại toàn bộ Tinh La Đế Quốc đều biết, vị đội trưởng đến từ học viện Sử Lai Khắc này thực lực phi phàm, rất nhiều người lấy hắn cùng Long Dược so sánh. Tư Mã Thiên lúc trước bị Long Dược đánh một trận cướp đi học phí coi như là vô cùng nhục nhã. Về sau hắn liên tục ba lần tìm Long Dược muốn báo thù rửa hận. Nhưng mỗi lần có thể kiên trì trong tay Long Dược càng ngắn.

Điều này làm cho hắn bi ai phát hiện, mình và Long Dược chênh lệch quá lớn, đời này chỉ sợ không đuổi kịp.
Về sau hắn hết lòng trau dồi, khắc khổ tu luyện. Đã ba năm không thấy qua vị Long tên điên rồi. Giải thi đấu năm nay hắn chuẩn bị sức lực, mục tiêu chính là Long Dược.

Trong mắt hắn, Đường Vũ Lân chỉ là đá thử vàng, chỉ cần mình có thể chiến thắng vị đội trưởng chiến đội Sử Lai Khắc này, như vậy trong giới hồn sư Tinh La Đế Quốc thanh danh lập tức truyền lớn, để cho mọi người biết đến mình.

Tới lúc đó, mình có thể cùng Long Dược sánh vai tồn tại. Cho nên khi biết kết quả rút thăm, hắn liền phi thường khao khát trận đấu này. Hắn hiện tại trong lòng suy nghĩ làm sao để có thể toàn diện áp chế Đường Vũ Lân, trực tiếp lấy được thắng lợi trận đấu này.

Sau khi lên sân, trọng tài cũng không tuyên bố bất luận quy tắc gì, chẳng qua nhìn song phương một thoáng liền đếm ngược thời gian.
"Năm, bốn, ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!"

Trên đài hội nghị, Phương Nhi ngồi thẳng thân thể, "Các vị xem, thi đấu bắt đầu. Để chúng ta xem một chút trận quyết đấu mạnh mẽ này ai sẽ giành

được thắng lợi cuối cùng. Tuyển thủ Tư Mã Thiên đã động trước, hắn phóng xuất ra võ hồn của mình."

"Không hổ là học viên ưu tú nhất học viện Hoàng Gia Tinh La, năm cái hồn hoàn màu tím, phối trí hồn hoàn đã có thể so sánh với học viên ưu tú của học viện quái vật. Tuyển thủ Tư Mã Thiên có võ hồn phi thường cường đại, tên là Ngưu Giác Long. Nghe nói là Chân Long cùng một loại hồn thú quý hiếm tên Linh Ngưu kết hợp mà thành, đồng thời có sự cường đại của Cự Long và Linh Ngưu. Võ hồn này không nằm trong phạm trù Địa Long rồi, mà là có một nửa Chân Long huyết mạch."

Trong khu vực chờ nghe được lời thuyết minh của Phương Nhi, lần này đến phiên Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy khoé miệng toát ra nụ cười.
Ngưu Giác Long? Ân, khẳng định so với Ngưu Giác càng dễ đối phó hơn.

Đường Vũ Lân đứng ở chỗ này không có động, đường kính trăm mét thật sự là quá lớn. Xa xa, Tư Mã Thiên nương theo một tiếng thi đấu bắt đầu, người đã cuồn cuộn hướng về Đường Vũ Lân lao tới.

Hồn hoàn thứ nhất, thứ hai trên người Tư Mã Thiên trước sau lóng lánh, thân hình nhìn qua có chút gầy yếu không ngừng biến lớn, hai chân trở nên tráng kiện hữu lực, dáng người cực lớn, một cái đuôi thật dài kéo túm phía sau, đỉnh đầu sinh trưởng ra hai cái Ngưu Giác khổng lồ.

Ngưu Giác Long! Đúng là phi thường cường đại, hắn vốn có Chân Long huyết mạch, đến từ một vị am hiểu lực lượng trong Cửu Đại Long Vương. Cho nên huyết mạch mới có thể phi thường cường thế.

Mà thực tế, võ hồn Ngưu Giác Long của Tư Mã Thiên cùng chính thức Ngưu Giác Long vẫn có chênh lệch, bởi vì võ hồn của hắn cũng không giống Đường Vũ Lân, Tô Mộc, Long Dược, bản thân liền có lực lượng huyết mạch.
Long Dược sở dĩ cường đại, cũng là hắn có đồng thời võ hồn Sơn Long Vương cùng bản thân Sơn Long Vương huyết mạch. Hai lực lượng điệp gia, thực lực tự nhiên là dị thường kinh khủng.

Tư Mã Thiên cuồn cuộn xông tới, đầu kề sát dưới mặt đất, toàn thân tản ra khí thế kinh khủng. Nương theo hắn chạy băng băng, từng vầng sáng màu vàng từ dưới chân hắn khuếch tán ra không dứt.

Trọng lực khống chế!

Đây là một đại hồn kỹ phi thường cường đại, theo thực lực hắn tăng lên, bội số trong lực khống chế cũng tăng lên. Tư Mã Thiên có tu vi ngũ hoàn, có thể khống chế được trọng lực tăng lên gấp năm lần mà bản thân hắn cũng không chịu ảnh hưởng.

Đường Vũ Lân tuy rằng không nghe được Phương Nhi thuyết minh, nhưng hắn thấy rất rõ, lúc Tư Mã Thiên phóng thích võ hồn, hắn cảm nhận được khí tức loài Long chấn động. Lông mi nhẹ nhàng chớp chớp, sau đó liền đứng ở chỗ đó, chờ Tư Mã Thiên trùng kích.
Tư Mã Thiên đến nhanh chóng, chi sau tráng kiện cuồn cuộn, cúi đầu, đôi Ngưu Giác phía trên loé ra hàn quang lành lạnh. Từng vòng trọng lực khống chế không ngừng hướng ra phía ngoài chồng lên nhau. Khoảng cách giữa hắn và Đường Vũ Lân còn không đến trăm mét, hiệu quả trọng lực khống chế đã đến dưới chân Đường Vũ Lân rồi.

Hai con ngươi Đường Vũ Lân lúc này phát sáng lên, sáng lạn kim quang rực rỡ. Hào quang màu vàng kim lóng lánh, đồng thời một tầng lân phiến màu vàng kim cũng bao trùm toàn thân, hai vòng quang hoàn màu vàng kim từ dưới chân bay lên, hồn hoàn thứ nhất loé sáng, Hoàng Kim Long Thể!

Một đôi Kim Long Trảo rủ xuống hai bên, nhìn Tư Mã Thiên, trong hai tròng mắt chỉ có lạnh như băng.

Hồn hoàn thứ ba trên người Tư Mã Thiên lúc này phát sáng, hắn tuy rằng một lòng muốn chiến thắng Đường Vũ Lân, nhưng cũng không có nửa điểm coi thường đối thủ. Hồn hoàn thứ ba phóng thích, võ hồn Ngưu Giác Long giao cho hắn một tầng lân phiến nặng trịch.

Chương 654: Tuyệt đối áp chế

Lân phiến mày nâu đỏ kia, mỗi một khối đều có hình thoi, chẳng qua khác với Đường Vũ Lân, lân phiến của hắn là bằng phẳng, không có góc cạnh nhô lên.

Đã có lân phiến phụ thể, khí thế của Tư Mã Thiên đều biến đổi, thân thể bạo tăng vài phần, chiều cao cộng thêm đuôi đã vượt qua năm mét. Tốc độ cực nhanh, tựa như Hồn Đạo đoàn tàu bình thường.

Sau khi va chạm hắn có một loạt chiêu kế hoạch. Võ hồn Ngưu Giác Long là Hệ Cường Công, tặng thêm trọng lực khống chế và tốc độ cường đại, Tư Mã Thiên có quá nhiều phương thức chiến đấu.

Mắt thấy hắn đến trước mặt Đường Vũ Lân, khí thế to lớn kia làm cả không gian sân đấu bị áp bách, kéo đến hướng Đường Vũ Lân đi tới. Nhìn qua là chính diện va chạm, nhưng thực tế, không khí xung quanh bị kéo mạnh cũng là do bị đè ép không ngừng, hạn chế khả năng di động của Đường Vũ Lân. Đồng thời, tốc độ của Tư Mã Thiên cao nhưng không ngừng đung đưa, tựa hồ tuỳ thời cũng có thể trong phạm vi nhỏ điều chỉnh phương hướng. Vì vậy muốn né tránh một kích này là rất khó khăn. Cho dù tránh được, khí thế bên trên cũng toàn diện bị áp chế.

Cao thủ quyết đấu, khi một bên bị đối thủ chế trụ, muốn trở mình quả là quá khó.

Một nụ cười thản nhiên hiển hiện trên khuôn mặt của Đường Vũ Lân, hắn không có né tránh, mắt thấy thân hình hùng tráng của Ngưu Giác Long sắp trùng kích đến trước mặt mình, hắn bước ra một bước đón lấy Tư Mã Thiên.

Chẳng qua là phóng ra một bước, trên người hắn vang lên tiếng Long ngâm trầm thấp, như một con Địa Long trở mình lúc tỉnh dậy. Đùi phải của hắn bắn ra mãnh liệt quang mang, trong tiếng Long ngâm kia, hung hăng dẫm lên trên mặt đất.

Đường Vũ Lân chọn thời cơ vô cùng tốt, Tư Mã Thiên xông tới tuy rằng không né tránh được, nhưng đồng dạng vì hắn toàn lực vọt tới nên muốn chậm lại hoặc dừng lại là chuyện không dễ dàng.

Bởi vậy, lúc Đường Vũ Lân hung hăng đập mạnh trên mặt đất, Tư Mã Thiên cũng vừa xông vào trong phạm vi kim quang lóng lánh.

"Oanh ----" sân đấu đường kính năm trăm mét, nương theo Đường Vũ Lân một cước đạp xuống mà kịch liệt nổ vang. Mắt thường cũng có thể thấy được tám đầu kim long lấy chân hắn làm trung tâm bỗng nhiên bộc phát. Tám đầu kim long đều ngẩng đầu lên, thân hình màu vàng kim rực rỡ vọt lên trên, trên người bọn họ có cường đại, có kiêu ngạo, lại còn một loại khí tức thượng vị khó có thể hình dung.

Lúc trên người Đường Vũ Lân vang lên tiếng Long ngâm trầm thấp, khí thế Ngưu Giác Long đang vọt tới trước bỗng nhiên biến đổi, đó là dấu hiệu suy kiệt rõ ràng. Sau đó Ngưu Giác Long vọt tới bên trong vòng sáng màu vàng kim.

Trong chớp nhoáng này, Tư Mã Thiên chỉ cảm thấy khí huyết tràn đầy, hồn lực hùng hậu trong cơ thể mình dường như đều cạn sạch, run rẩy từ tận sâu trong linh hồn làm hắn chớp mắt đã mất đi năng lực khống chế thân thể. Khí huyết trong cơ thể thậm chí dường như ngừng lại.

Phải biết rằng hắn vừa mới toàn lực bộc phát. Dưới tình huống toàn lực bộc phát lại phát sinh tình huống như vậy, đơn giản đó là tai hoạ.

Lực lượng khổng lồ từ phía dưới bay lên, lân phiến trên Ngưu Giác Long cũng trong chớp mắt co đầu rút cổ rồi. Trong mắt khán giả, một thân ảnh khổng lồ chưa từng có khi bước vào quang hoàn màu vàng kim đột nhiên đình trệ trong nháy mắt.

Tình huống đột nhiên nghịch chuyển quá lớn làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc. Sau đó bọn họ chứng kiến, thân thể to lớn của Tư Mã Thiên từ đang vọt tới biến thành bay lên, rõ ràng là bị tám đầu kim long trùng kích thăng thiên. Từng đạo điện quang màu vàng kim vây quanh thân thể hắn, loé ra hào quang mãnh liệt.

"Cái này, đây là tình huống gì?" Vì cái gì hồn kỹ của tuyển thủ Tư Mã

Thiên giống như là bị cắt đứt vậy? Mà tuyển thủ Đường Vũ Lân thi triển tựa hồ cũng không phải là hồn kỹ, mà mà một kỹ năng tự nghĩ ra. Nhưng mà tuyển thủ Tư Mã Thiên dưới tình huống thi triển ba hồn kỹ đồng thời, cộng thêm tốc độ cao trùng kích, hồn kỹ làm sao lại bị cắt đứt, bản thân còn bị cưỡng ép khống chế. Trời ạ! Điều này đối với hắn chính là tai hoạ."
Thanh âm của Phương Nhi như pháo trúc bình thường, lời nói cực nhanh, lúc này tâm tình của nàng cũng theo lời thuyết minh mà ra, ngữ điệu tràn ngập bất khả tư nghị, hiển nhiên đã chứng minh chính nàng cũng không biết một màn trước mắt đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.

Trong khu vực chờ, Long Dược vốn mỉm cười đột nhiên biến mất, hắn không tự chủ ngồi ngay ngắn, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú sân đấu.

Năm đó hắn từng chỉnh đốn qua Tư Mã Thiên, cho nên hắn cũng rõ ràng năng lực của hắn, tuy rằng cùng hắn có chênh lệch lớn, nhưng trong những hồn sư đồng tuổi, cũng tuyệt đối được coi là một nhân tài kiệt xuất. Mặc dù không có học viện quái vật bồi dưỡng, làm tiềm năng của hắn bị khai phát hạn chế tại trình độ nhất định, nhưng so với bát đại Thiên Vương cũng không có chênh lệch quá nhiều.
Cường khống! Một màn phát sinh trên sân đấu dùng hai chữ này để hình dung là thích hợp nhất.

Một gã Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công vừa đối mặt đã bị cường khống rồi, hơn nữa tu vi đối thủ còn thấp hơn mình, đây quả thực không thể tưởng tượng được!

Sau đó bọn họ thấy Đường Vũ Lân nhảy dựng lên.

Kim Long Hám Địa, một cước đạp đất, dường như hắn đã dự liệu được sẽ phát sinh cái gì, do đó khi Tư Mã Thiên bị xung kích, Đường Vũ Lân cũng đồng dạng vọt lên.

Trọng lực khống chế lúc trước nương theo một cước Kim Long Hám Địa bị cứng rắn phá vỡ.

Đường Vũ Lân hai tay mở rộng, một đôi Kim Long Trảo triển khai, toàn thân như đại bàng giương cánh.

Mà Tư Mã Thiên lúc này toàn thân tê liệt, muốn khống chế thân thể mình cũng không làm được, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, lực trùng kích

kinh khủng làm ngũ tạng như lửa đốt.
Lúc này hắn đã thanh tỉnh lại, nhưng việc hắn có thể làm, chính là tận khả năng cuộn thân thể mình lại, tận khả năng phóng thích hồn lực ra ngoài, ngăn trở một kích này của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nắm tay lại, không dùng móng vuốt sắc bén đánh xuống, mà hai nắm tay đồng thời hạ nện. Lúc Đường Vũ Lân hai tay từ phía sau đỉnh đầu vung lên, toàn thân hình thành một vòng cung, tiếng Long ngâm trầm thấp lập tức sục sôi, giống như một Cự Ling thức tỉnh.

"Oanh ----"

Rất nhiều người xem đến đây nhắm mắt lại, Tư Mã Thiên bị đập rơi xuống, thân thể như một đinh ốc bị nện xuống mặt đất. Kim Long Hám Địa phía dưới cùng Kim Long Kinh Thiên tạo thành hợp lực hoàn mỹ. Lúc cả người hắng từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện trên mặt đất, toàn bộ sân đấu đều phát ra âm thanh phá toá làm chấn động lòng người.
Một cái hố cực sâu xuất hiện ở trung tâm sân đấu, vô số đường vân rạn nứt dùng cái hố kia làm tâm nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Đường Vũ Lân thân hình loé lên, trên không trung thay đổi phương hướng một phát, hai chân rơi xuống đất, phát ra một tiếng "tùng" trầm đục.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lân phiến toàn thân hắn loé ra kim quang rực rỡ, đôi Kim Long Trảo hàn quang lập loè.

Toàn trường lạnh ngắt như tờ, trong mắt bọn họ, đây không phải là một nhân loại, mà là một hung thú hình người.

Vị Tư Mã Thiên này được vinh dự là tuyển thủ thiên tài ưu tú nhất học viện Hoàng Gia Tinh La, vậy mà cứ như vậy chấm dứt chiến đấu.

Nhân viên y tế và chăm sóc nhanh chóng xông lên sân đấu, trên đài hội nghị, Phương Nhi đã há to miệng.

Nàng hoàn toàn có thể khẳng định, nếu Đường Vũ Lân muốn giết chết Tư Mã Thiên, hắn chỉ cần vận dụng đôi Kim Long Trảo kia cũng có thể xé tan Tư Mã Thiên thành từng mảnh nhỏ.
Đây là thực lực như thế nào? Đối thủ của hắn thế nhưng là một ngũ hoàn Hồn Vương đó. Tư Mã Thiên ngay từ khi ra tay cũng tuyệt đối không có

xem thường đối phương. Nhưng mà một kích, chỉ một kích đã kết thúc trận đấu.

Tình huống này, Tư Mã Thiên cơ hội phóng thích Đấu Khải cũng không có.

Trong giới hồn sư, Đấu Khải tuyệt đối là đại biểu tồn tại cường đại nhất. Hồn sư đồng cấp bậc, có được Đấu Khải hay không có Đấu Khải, thực lực là thiên soa địa viễn (cách biệt như trời với đất).

Nhưng mà từ khi Đường Vũ Lân tham dự giải thi đấu liền triệt để xảy ra thay đổi.

Tất cả Đấu Khải trước mặt hắn dường như đều chẳng có bất kì ý nghĩa gì, bởi vì còn chưa có Đấu Khải Sư nào có thể đem uy lực của Đấu Khải phát huy trước mặt hắn.
Trận đấu đầu tiên một đối một, Đấu Khải có mặc vào, nhưng không có thi triển được công kích nào, thi đấu đã xong.

Về sau Đấu Khải của Hoa Lam Đường, mặc cũng không thể mặc được. Mà Tư Mã Thiên thảm hại hơn, hắn thậm chí ngay cả vung Đấu Khải ra cũng không thể làm.

Đường Vũ Lân tham dự thi đấu, một trận so với một trận nhanh hơn, đồng thời cũng một trận so với một trận càng rung động nhân tâm.

Nguyên bản cũng có nhiều khán giả Tinh La Đế Quốc bởi vì hắn không tham dự trận đấu với Đái Nguyệt Viêm mà cười nhạo hắn, nhưng lúc này tất cả đều câm như hến.

Đứng trên đài thi đấu rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ hắn không phải là một đầu hung thú?

Thắng bại đã phân, trọng tài tuyên bố Đường Vũ Lân thắng.

Chương 655: Không được lên tiếng!

Kim Long Trảo cùng lận phiến vàng kim nhao nhao thu hồi, hắn lại biến trở về là thiếu niên anh tuấn tràn ngập khí tức dương quang.

Đường Vũ Lân đột nhiên hướng về thính phòng, dựng ngón trỏ bên môi. Khoé miệng toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Làm xong động tác này hắn mới đi xuống sân đấu.

Vô luận các ngươi nhục ta, mắng ta như thế nào, ta dùng sự thực nói cho các ngươi biết, không được lên tiếng!

Một động tác đơn giản như vậy lại biểu hiện một hàm nghĩa sâu xa.

Tiếp theo trong nháy mắt, trên khán đài đã một mảnh xôn xao.

Quá kiêu ngạo rồi, quả thực là quá kiêu ngạo rồi. Đây chính là Tinh La Đế Quốc, thành Tinh La a! Một người từ ngoài đến, vậy mà dùng phương thức như vậy hướng người xem toàn trường khởi phát khiêu khích.

Đường Vũ Lân lúc ra sân, đối mặt với hư thanh đầy trời của bọn họ cũng không có bất kì biểu hiện gì, bọn họ đều cho rằng người trẻ tuổi này đã bị trấn trụ. Lại tuyệt đối không nghĩ đến, hắn ở thời điểm này phản kích.

Trên đài hội nghị, Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh sắc mặt rõ ràng có chút không dễ coi. Sắc mặt hắn có chút âm trầm.

Hôm nay viện trưởng Ân Từ không có đến, ngồi bên cạnh hắn đều là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong giới hồn sư ở Tinh La Đế Quốc.

Một gã lão giả hừ lạnh một tiếng, "Hay cho một tên tiểu tử kiêu ngạo."

Kiêu ngạo sao? Đường Vũ Lân muốn chính là kiêu ngạo. Nếu như là ở Đấu La Đại Lục thì sẽ như thế nào? Đơn độc tha hương là dị khách, tất cả mọi

người đều đứng ở phía đối thủ, tất cả mọi người đều nhằm vào bọn họ, hắn chưa từng mở miệng phản bác cái gì, bởi vì ngôn ngữ là nhỏ yếu vô lực, chỉ có dùng thực lực chân chính, mới có thể đánh trả hết thảy.

Từ góc độ sứ đoàn mà xét, hắn làm như vậy hiển nhiên là bất lợi cho lần đi sứ lần này. Nhưng kể cả sứ đoàn hay đoàn đội, còn có đám người Thái lão trong phòng khách, lại không có một người nào bày tỏ thái độ không hài lòng với hắn. Bởi vì, hành động nhìn như có phần không ổn này, chính là vì vinh quang của Đấu La Đại Lục!

Đi vào khu vực chờ, đối với thanh âm chửi rủa ngập trời, Đường Vũ Lân mắt điếc tai ngơ. Trên mặt thuỷ chúng mang theo nụ cười thản nhiên, vào vòng 32 rồi!

Hắn đi tới vị trí lúc trước của mình, ánh mắt hướng Long Dược, lông mi nhướn lên khiêu khích.

Long Dược cũng đang nhìn hắn, khoé miệng vẫn nở nụ cười, hướng hắn vươn ngón tay cái, sau đó chậm rãi hướng xuống dưới, chỉ xuống đất.

Đường Vũ Lân nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một cái răng trắng, rồi trở lại chỗ ngồi của mình.

"Lão Đại, tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi. Bất quá, tên Tư Mã Thiên kia như thế nào lại giống đồ ăn vậy?" Một gã thanh niên ngồi cạnh Long Dược không nhịn được nói ra.

Long Dược cười nhạt một tiếng: "Trên người Đường Vũ Lân có chút bí mật, hẳn là chuyên môn khắc chế Tư Mã Thiên, rất có thể là trên lực lượng huyết mạch. Bất quá, hắn không sai, mọi thứ không dùng miệng nói, dùng thực lực hướng tất cả chứng minh mình đúng."

Đái Vân Nhi lúc này đang nghiêng đầu nhìn Đường Vũ Lân, vòng tiếp theo đối thủ của mình là hắn, chính mình có thể chiến thắng hắn sao? Đồng dạng là tứ hoàn, thật không ngờ hắn cường đại như vậy.

Càng biết sâu hơn về Đường Vũ Lân, nàng liền không cảm được bị hắn hấp dẫn, sẽ không tự giác được liền quan tâm hắn.

Người đến từ học viện Sử Lai Khắc này, cuối cùng trên người có bao nhiêu

bí mật?

Lòng hiếu kì ai cũng có, nhưng lòng hiếu kì của vị công chúa này so với người bình thường càng mạnh hơn nhiều.

Đái Nguyệt Viêm đụng đụng muội muội, "Đừng nhìn. Vòng tiếp theo ngươi đối mặt với hắn, độ khó không nhỏ. Ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi. Ngàn vạn lần không thể chủ quan, vừa lên liền toàn diện bộc phát, tranh thủ dùng một lần công kích chiến thắng hắn!"
"Ân, ta biết rõ. Yên tâm đi, ta nhất định sẽ chiến thắng!" Đái Vân Nhi so so nắm tay nhỏ.

Đái Nguyệt Viêm mỉm cười, thiên phú của muội muội so với mình tốt hơn một chút, hơn nữa, năng lực cậy mạnh trước mặt muội muội cũng không có hữu dụng gì.

Thi đấu bởi vì sân bãi bị hư tổn, không thể không tạm thời đình chỉ, nhưng Phương Nhi không có dừng thuyết minh.

"Các vị bằng hữu khán giả, thỉnh mọi người im lặng một chút. Đi qua kiểm tra, thương thế của tuyển thủ Tư Mã Thiên không đáng ngại, chẳng qua là tạm thời hôn mê thôi."

"Thẳng thắn mà nói, trận đấu vừa rồi ta có chút xem không hiểu, bởi vì tuyển thủ Tư Mã Thiên vừa lên đã nhận phải lực trùng kích rất cường đại, cho dù là thực lực của Đường Vũ Lân mạnh mẽ hơn nhiều người, nhưng cũng rất khó trong thời gian ngắn ngủi một kích chiến thắng. Huống chi hồn lực của tuyển thủ Đường Vũ Lân so với tuyển thủ Tư Mã Thiên còn thấp hơn một giai. Ta đã tham khảo kĩ càng với mấy vị tiền bối trong giới hồn sư. Căn cứ theo kinh nghiệm của các vị tiền bối, trong trận đấu vừa rồi, tuyển thủ Đường Vũ Lân hẳn là có chút năng lực đặc thù mà chúng ta không nhìn thấy, sinh ra áp chế với tuyển thủ Tư Mã Thiên, mời mọi người xem màn hình lớn."
Màn hình lớn bắt đầu tua nhanh đoạn trước thi đấu, nhất là lúc Tư Mã Thiên đến rất gần Đường Vũ Lân thì tốc độ hình ảnh được thả càng chậm.

"Mời mọi người xem, tuyển thủ Tư Mã Thiên trước khi công kích, trong lực khống chế của hắn một mực hướng ra ngoài khuếch trương, cũng rất sớm đã ảnh hưởng đến tuyển thủ Đường Vũ Lân. Nhưng lúc trên người tuyển thủ Đường Vũ Lân vang lên tiếng Long ngâm trầm thấp, quang hoàn

trọng lực khống chế trở nên tán loạn rồi. Nói cách khác, tuyển thủ Đường Vũ Lân phóng xuất ra thanh âm Long ngâm, thời điểm này, thân hình của tuyển thủ Tư Mã Thiên trở nên không vững vàng, cho nên lập tức xông vào hồn kỹ tự nghĩ của đối phương, rồi bị văng lên không trung."

"Ta nghĩ, trong qúa trình này, tuyển thủ Tư Mã Thiên bị cường khống cũng không phải sau khi bị văng lên không trung, mà là vọt lên trước cũng đã bị tuyển thủ Đường Vũ Lân dùng một ít năng lực đặc thù khống chế. Lúc này mới có tình huống phát sinh tiếp theo. Ta rất muốn biết năng lực mà tuyển thủ Đường Vũ Lân lúc ấy sử dụng là gì. Thanh âm kia có phải là một loại năng lực sóng âm không. Những nghi hoặc này chỉ sợ chúng ta muốn biết thì phải quan sát thêm các trận đấu tiếp theo. Nhưng không thể nghi ngời là, vị đội trưởng đến từ học viện Sử Lai Khắc này có thực lực phi thường cường đại."
Phương Nhi thuyết minh coi như công bằng, cũng không quá mức thiên vị, cũng lảng tránh động tác khiêu khích kia của Đường Vũ Lân. Nhưng không thể nghi ngờ, nàng phân tích chính xác như vậy là một chuyện tốt đối với đối thủ kế tiếp của Đường Vũ Lân.

Ngồi trong khu vực chờ, Đường Vũ Lân mấp máy hai mắt, tựa hồ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình. Thanh âm ngoại giới chửi rủa, lúc này cuối cùng cũng giảm bớt một ít. Dù sao mắng người cũng cần có sức, lâu cũng sẽ mệt mỏi.

Trải qua nhanh nhẹn khắc phục, nửa giờ sau trận đấu thứ hai bắt đầu.

Trận đấu thứ nhất tuy tiến hành trong thời gian ngắn ngủi nhưng làm cho người ta rung động quá mạnh mẽ, nên từ trận thứ hai về sau, tâm tình khán giả cũng không có khôi phục lại.

Do đó, khán giả cũng không quan tâm đến trận so tài đặc sắc thứ hai. Ngay cả Phương Nhi thuyết minh cũng thiếu đi rất nhiều so với trận thứ nhất. Thời gian qua mười phút, trận thứ hai chấm dứt, một thanh niên tu vi tứ hoàn đã lấy được thắng lợi.

Có thể tiến vào vòng 64 đều là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ Tinh La Đế Quốc, trong đó có ít nhất một nửa đều đạt đến tu vi ngũ hoàn Hồn Vương, mà những tuyển thủ tu vi tứ hoàn kia, có thể đi đến bước này, tuyệt đại đa số đều có một ít bí kỹ của mình.

Mấy trận đấu tiếp theo cũng nghiệm chứng điểm này, trong đó có một trận, một gã hồn sư tứ hoàn lấy yếu thắng mạnh, đánh bại một vị cường giả cấp độ ngũ hoàn Hồn Vương, đương nhiên, vị Hồn Vương này cũng không có Đấu Khải.

Còn có một trận thập phần kì dị, tuyển thủ dự thi vận dụng Cơ Giáp, bằng vào thành thạo khống chế Cơ Giáp, cuối cùng đánh bại đối thủ giành được chiến thắng. Mà hắn điều khiển là một đài Tử cấp Cơ Giáp.
Từ tu vi tứ hoàn đến ngũ hoàn, khống chế Tử cấp Cơ Giáp có thể đem phát huy được uy lực lớn nhất so với có Hắc cấp Cơ Giáp, tu vi không đủ nên thể hiện ra thực lực có hạn tốt hơn rất nhiều.

"Trận thứ bảy, học viện Sử Lai Khắc, tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy giao đấu học viện quái vật, tuyển thủ Đằng Đằng. Mời song phương vào sân. Không thể nghi ngờ, đây là trận so đấu được mong chờ nhất, đó là va chạm giữa học viện Sử Lai Khắc và học viện quái vật. Hy vọng hai tuyển thủ có thể mang đến cho chúng ta một trận thi đấu đặc sắc."

Phương Nhi nhanh nhẹn điều chỉnh tâm tình, đợi song phương tiến lên sân đấu.

Nguyên Ân Dạ Huy đứng người lên, nàng vẫn ăn mặc nam trang, tựa như thời điểm lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy nàng, bình thường không thể bình thường hơn. Trong mọi người của học viện Sử Lai Khắc, nhgf không gây chú ý ánh mắt người ngoài đúng thật là nàng.
"Nguyên Ân, cẩn thận." Lúc Nguyên Ân Dạ Huy đi qua Tạ Giải, Tạ Giải kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng dặn dò.

Nguyên Ân trừng mắt liếc hắn một cái, "Tránh ra."

Tạ Giải lúc này mới ngượng ngùng thu tay về, Nguyên Ân Dạ Huy bước nhanh ra khỏi khu vực chờ, chờ lên sân đấu.

Đằng Đằng chính là thanh niên lúc trước cùng Long Dược nói chuyện, hắn đã sớm có chút không kiềm chế được, đối với trận đấu này, hắn cũng đã mong đợi thật lâu.

Chương 656: Nguyên Ân chiến Ảnh Vương

Học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc đọ sức, trước đã tiến hành mấy trận, bọn họ không chút không nghi ngờ Long Dược là người mạnh nhất trong cuộc tranh tài này, cũng nhất định là quán quân. Nhưng với tư cách là một trong bát đại Thiên Vương, bảy người khác trước mặt học viện Sử Lai Khắc còn chưa được nếm mùi vị chiến thắng. Đây tuyệt đối là sự tình làm cho bọn họ phiền muộn.

Cuối cùng lại đụng phải người của học viện Sử Lai Khắc, hắn muốn dùng trận đấu này để hướng dân chúng Tinh La Đế Quốc chứng minh, ở học viện quái vật không chỉ là có Long Dược, mà còn có bọn họ.

"Tuyển thủ Đằng Đằng, đến từ học viện quái vật, tên hiệu Ảnh Vương, Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công." Phương Nhi giới thiệu đơn giản về Đằng Đằng, nhưng cgg nói là đẳng cấp hồn lực và võ hồn của hắn. Dù sao thi đấu vẫn chưa bắt đầu, giữa các tuyển thủ còn cần tiến hành giữ bí mật.

Nguyên Ân Dạ Huy bình tĩnh chờ đợi, bộ dạng của hắn thật sự quá tầm thường, thế nên lúc Đằng Đằng nhìn thấy hắn không khỏi nhíu nhíu mày. Một đối thủ như vậy, coi như là mình thắng tựa hồ cũng không có biểu hiện được thực lực của mình.

Bởi vì rút thăm đã xác định cho nên hắn xem qua một ít trận so tài của Nguyên Ân Dạ Huy. Trong các trận đấu phía trước, Nguyên Ân Dạ Huy đều sử dụng võ hồn Thái Thản Cự Viên. Một vị nhìn qua gầy yếu nhưng là Hệ Cường Công, xác thực làm người khác ngoài ý muốn. Nhưng như vậy thì như thế nào?

Hệ Cường Công khắc Hệ Mẫn Công thì như thế nào? Đằng Đằng tin tưởng, tại tốc độ tuyệt đối trước mặt, hết thảy đều là mây bay.

"Thi đấu bắt đầu!"

Nương theo lấy trọng tài tuyên bố, khán giả cũng bất giác ngồi thẳng lưng, ánh mắt chuyên chú nhìn xem trận đấu này.

Học viện Hoàng Gia Tinh La thua coi như xong, nhưng học viện quái vật nhất định sẽ không thua học viện Sử Lai Khắc. Trận đấu này nhất định phải thắng.

Vừa bước ra, năm cái hồn hoàn dưới chân Đằng Đằng cũng bay lên, năm cái hồn hoàn màu tím sặc sỡ loá mắt. Hắn rung thân một cái, hồn hoàn thứ ba đột nhiên loé lên một cái, sau đó chỗ này liền xuất hiện ba người hắn.

Ảnh phân thân!

Ba tên Đằng Đằng đồng thời cất bước, tốc độ vô cùng nhanh, sau lưng đều kéo lê tàn ảnh, hầu như là trong chốc lát, cũng đã ngoài trăm mét, đồng thời từ ba phương hướng thẳng đến Nguyên Ân Dạ Huy.

Dưới chân Nguyên Ân Dạ Huy dâng lên bốn cái hồn hoàn màu tím, hồn hoàn thứ nhất và thứ ba đồng thời loé sáng, thân thể của nàng cũng chớp mắt bành trướng, chính là Kim Cương Thái Thản.

Toàn thân nhanh chóng biến lớn, áo ngoài nứt ra, bên trong quần áo bó sát ôm trọn thân hình, trong nháy mắt đã biến thành Cự Nhân cao năm mét.

Lúc nàng biến thân, Đằng Đằng cũng đã đi đến trước mặt nàng, ba đạo thân ảnh đột nhiên luân chuyển phát động công kích. Trong mắt khán giả, các tàn ảnh liên tiếp xung quanh thân thể Nguyên Ân Dạ Huy tạo thành một hình tam giác, hơn nữa tàn ảnh tương liên, trong nhất thời, phân thân của Đằng Đằng cũng không thấy rõ lắm.

Không thể nghi ngờ, đây là kỹ xảo cao cấp Hệ Mẫn Công, cũng không phải hồn kỹ, mà là tốc độ đạt đến một trình độ nhất định sẽ hiện ra rõ ràng.

Trong hai tay Đằng Đằng nắm một thanh Chuỷ thủ màu đen như mực, đó cũng không phải võ hồn của hắn, mà là Hồn Đạo Khí.

Thi đấu cá nhân là có thể sử dụng bất kì trang bị nào, Đấu Khải có thể, Hồn Đạo Khí tự nhiên cũng được.
Võ hồn của hắn cùng tên hiệu có quan hệ, tên hiệu Ảnh Vương, võ hồn chính là, Ảnh Tử!

Cho nên ảnh phân thân của hắn cùng người khác bất đồng. Phân thân của Tạ Giải là dựa vào thân thể di động ở tốc độ cao cưỡng ép tách ra, có năng lực nhất định.

Nhưng ảnh phân thân của Đằng Đằng, là chân chính thông qua võ hồn hình thành, nói cách khác, coi như là phân thân cũng là gần như chân thật tồn tại. Phân thân chính là võ hồn của hắn, trong quá trình chiến đấu, những phân thân này có tốc độ cao hơn so với hồn sư Hệ Mẫn Công bình thường.

Kỹ xảo hiện tại hắn thi triển gọi là ảnh xâu chuỗi, điểm trọng yếu nhất của hồn sư Hệ Mẫn Công, chính là tuyệt đối không thể để cho đối thủ biết mình cuối cùng ở nơi nào.

Trường hợp như vậy làm khán giả hưng phấn, thoáng một phát đã bắt đầu chuyển động.
"Lúc này học viện quái vật, tuyển thủ Đằng Đằng thi triển một loại kỹ xảo khéo léo của hồn sư Hệ Mẫn Công, bằng vào tốc độ di chuyển siêu cao của mình tăng thêm hiệu quả ảnh phân thân, hình thành vô số thân ảnh chồng chéo, để cho đối thủ không có cách nào thật sự nắm giữ vị trí của hắn, đồng thời tìm kiếm sơ hở của đối thủ, một khi sơ hở sẽ cho đối thủ một kích lôi đình."

"Năng lực của tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy làm cho người ta rất kinh ngạc, loại võ hồn này không thể nghi ngờ là rất cường đại. Hắn là Thái Thản Cự Viên. Thái Thản Cự Viên trong rừng rậm là bá chủ, với tư cách là võ hồn tự nhiên đỉnh cấp nhất. Nhưng đối mặt với phân thân công kích của tuyển thủ Đằng Đằng, tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy sẽ đối mặt như thế nào?"

Phương Nhi vừa căng thẳng vừa hưng phấn thuyết minh, cường giả va chạm thường không dùng đến thời gian quá dài. Một khi ưu thế xác lập, muốn lập bàn là phi thường khó khăn, cho nên nếu như lần thứ nhất va chạm không phải là thăm dò thì sẽ trở nên vô cùng mấu chốt.
Một tiếng nổ trầm thấp nổ vang trên không trung, toàn bộ thiên địa dường như đều kịch liệt chấn động một phát. Tình huống trận đấu đột biến.

Đối mặt với ảnh phân thân của Đằng Đằng, Nguyên Ân Dạ Huy làm ra ứng đối không giống đại đa số mọi người, sẽ không tự giác bị thân ảnh đang hành động ở tốc độ cao bị hấp dẫn, mà là đứng ở nơi đó, ánh mắt trầm

ngưng bước về phía trước một bước.

Vừa sải bước ra, chân còn lại cũng không động tạo thành bộ dáng bắn cung, cùng lúc đó, hữu quyền của nàng nắm chặt, vốn hướng về phía sau thu hồi bên hông rồi mãnh liệt đánh ra phía trước một quyền.

Hồn hoàn thứ hai trên người toả sáng!

Một tiếng nổ vang như lôi đình như vậy mà đến.

Lúc nàng bày ra bộ dạng như bắn cung, trong nháy mắt Đằng Đằng động đậy, bên trong những thân ảnh di chuyển tốc độ cao, đột nhiên có hai đạo dâng lên từ sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy, chuỷ thủ đen như mực hướng hai bên nàng đâm tới.
Người bình thường đứng yên thì có thể quay người, nhưng nếu có bộ dạng bắn cung thì quay sẽ khó hơn nhiều.

Do đó, Đằng Đằng nắm chuẩn xác cơ hội, không chút do dự phát động công kích.

Trong bát đại Thiên Vương, hắn luôn là người am hiểu nắm bắt cơ hội, quyết đoán mạnh mẽ là ưu điểm lớn nhất của hắn.

Nguyên Ân Dạ Huy đang ở tư thế bắn cung đúng là không cách nào quay người, hơn nữa nhìn qua, nàng tựa hồ cũng hoàn toàn không biết mình bị tập kích sau lưng?

Thắng bại đã phân? Đội viên học viện Sử Lai Khắc chỉ có trình độ như thế này?

Khi trong đầu rất nhiều người nảy sinh ý niệm như vậy, nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã oanh kích tại không trung.

"Oanh ----"

Trước mặt hắn không khí dường như bị đánh phá, toàn bộ không gian đều kịch liệt bị bóp méo, nguyên bản những phân thân cùng tàn ảnh quay xung quanh thân thể Nguyên Ân Dạ Huy, trong chốc lát bị không gian chấn động ảnh hưởng, trở nên hỗn loạn, rất nhiều tàn ảnh biến mất, bản thân Đằng Đằng cũng lộ ra.

Hai đạo phân thân đánh lén sau lưng bị không gian dẫn dắt cải biến phương hướng, không thể đánh trúng mục tiêu, mà từ hai bên sườn Nguyên Ân Dạ Huy xẹt qua.

Đôi đại thủ của Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời đánh ra, phân biệt đánh vào hai đạo phân thân, lập tức, hai đạo phân thân đó tan thành bong bóng rồi biến mất.

Một đạo thân ảnh lập loè, Đằng Đằng trong chốc lát cũng đã rút ra hơn mấy chục thước. Lúc này phân thân đã biến mất, không thể nghi ngờ còn dư lại chính là bản thể của hắn.

"Ngươi có được năng lực khống chế khí tràng?" Đằng Đằng nguyên bản trong ánh mắt khinh thường cùng tự tin đều biến thành ngưng trọng.

Một quyền không đầu không đuôi của Nguyên Ân Dạ Huy nhìn qua đơn giản, nhưng trên thực tế làm hắn rung động cực lớn. Những thứ khác không nói, nếu muốn đánh ra một quyền làm toàn bộ phương vị vặn vẹo cũng không phải là việc dễ dàng. Điều này cần khống chế toàn bộ khí tràng biến hoá, đồng thời trực tiếp phá hư tiết điểm khí tràng, mới có thể xuất hiện tình huống như vậy.

Chương 657: Hạch tâm Đấu Khải của Nguyên Ân Dạ Huy

Nếu như hai đạo phân thân giao thoa mà bị khống chế khí tràng phá hư, như vậy, đối thủ trước mắt quả nhiên là đáng sợ. Hắn mới mười lăm tuổi a! Đã có thể làm được điều này.

Nguyên Ân Dạ Huy không có lên tiếng, thân thể đột nhiên dâng lên, tựa như đỉnh Thái Sơn, hướng Đằng Đằng đánh tới.

Thân thể Đằng Đằng như thiểm điện lui về phía sau, rung thân một cái, hai đạo phân thân phóng xuất ra, phân biệt chạy về hướng khác nhau, kéo giãn khoảng cách.

Nguyên Ân Dạ Huy chạy đến chỗ lúc trước Đằng Đằng dừng lại, nàng mãnh liệt hét lớn một tiếng, trong hư không đánh ra một quyền.

Lúc này, ba đạo thân ảnh Đằng Đằng như là Thiên Nữ Tán Hoa, chạy nhanh về ba hướng khác nhau.

"Oanh" một tiếng nổ vang, không khí trên sân đấu bị bóp méo một phát, lần này rõ ràng hơn lần trước, khán giả xem cũng càng rõ ràng hơn. Ba đạo thân ảnh Đằng Đằng lảo đảo một phát, trong đó có một đạo động tác rõ ràng linh hoạt hơn vài phần.

Sau đó bọn họ liền chứng kiến, một đoàn bạch quang tựa như đạn pháo từ trong nắm đấm của Nguyên Ân Dạ Huy lao ra, bay thẳng đến thân ảnh linh hoạt kia.

Khu vực chờ.

Trong mắt Long Dược loé lên tia kinh ngạc, một gã tuyển thủ nắm trong tay khí tràng? Hệ Cường Công vốn khắc Hệ Mẫn Công, một gã hồn sư Hệ Cường Công khống chế khí tràng biến hoá, hơn nữa còn lợi dụng, đối

Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công mà nói, tuyệt đối là một tai hoạ.

Không thể nghi ngờ, thực lực của Nguyên Ân Dạ Huy, so với hồn sư võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ càng mạnh hơn.

Đằng Đằng đang ở không trung, lúc Không Khí Pháo của Nguyên Ân Dạ Huy sắp tới người, hồn hoàn thứ hai trên người hắn loé lên, sau đó người liền biến mất.

Có người sáng suốt chứng kiến, Ảnh Tử trên mặt đất vẫn còn, hơn nữa càng thêm linh hoạt, nhanh chóng hướng về mặt bên mà đi.

Tàng Ảnh, hồn kỹ thứ hai!

Ánh mắt của Nguyên Ân Dạ Huy nhất động, hồn kỹ kì dị như vậy nàng cũng lần đầu nhìn thấy. Không thể không nói, Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công Đằng Đằng này, tốc độ và năng lực sinh tồn đều tương đối ưu tú.

'Ngươi rất mạnh, như vậy, ta muốn toàn lực ứng phó!" Thanh âm của Đằng Đằng truyền tới, thân ảnh của hắn cũng nhanh chóng hướng về phía xa bay đi, trọn vẹn cách Nguyên Ân Dạ Huy vượt qua trăm mét. Ảnh Tử trên mặt đất một lần nữa trở về bản thể, hai đạo phân thân lúc này đều biến mất.

Từng khối áo giáp màu xám từ trên người hắn bắn ra, hơn nữa nhanh chóng rơi trên người hắn.

Trên những khối áo giáp màu xám có hoa văn màu bạc, nhìn qua không có huyễn lệ, mà có cảm giác yên tĩnh.

Đấu Khải! Đúng vậy, Nhất tự Đấu Khải!

Trong bát đại Thiên Vương của học viện quái vật, trừ Đái Vân Nhi chưa đủ tu vi, tất cả đều là Nhất tự Đấu Khải Sư.

Đằng Đằng sau khi giao thủ thăm dò với Nguyên Ân Dạ Huy đã có phán đoán, với thực lực của mình, muốn chiến thắng đối thủ sẽ phi thường khó khăn. Năng lực đối phương khắc chế hắn quá mạnh mẽ.

Vì không muốn giẫm lên vết xe đổ giống Hoa Lam Đường, thua không rõ ràng, hắn lựa chọn phóng thích Đấu Khải của mình.

Thực tế, thân là bát đại Thiên Vương, lúc phóng thích Đấu Khải, trên mặt hắn là chua xót.

Dù lúc trước Tô Mộc thua Đường Vũ Lân như thế nào, ít nhất lúc đó hắn thua đẹp, tỏ ý muốn quyết đấu công bằng.

Chênh lệch năm tuổi, mình còn phóng thích Đấu Khải, tính Đấu Khải là một bộ phận thực lực của mình. Nhưng với tư cách là va chạm giữa hai học viện mạnh nhất hai đại lục, điều này vốn là không công bằng.
Nhưng mà, vì thắng lợi, hắn không thể không làm như vậy. Chỉ có như thế, hắn mới có thể đảm bảo chiến thắng đối thủ.

Mắt thấy từng khối Đấu Khải bao trùm lên người Đằng Đằng, Nguyên Ân Dạ Huy không có tiến lên ngăn cản, khoảng cách quá xa, mà tốc độ của đối phương cực nhanh, muốn ngăn cản cũng căn bản không làm được.

Sau đó, trên người Nguyên Ân Dạ Huy liền sáng lên từng đạo hào quang.

Từng đạo hào quang màu vàng phân biệt từ hai vai, hai khuỷu tay cùng hai tay sáng lên, đồng thời còn có ngực và phần eo.

Từng khối Đấu Khải màu vàng trong chốc lát bao trùm cơ thể, khí thế của Nguyên Ân Dạ Huy cũng tăng cường bao nhiêu lần.

Lúc nhìn thấy Đấu Khải trên người nàng, không chỉ là khán giả giật mình, ngay cả học viện Sử Lai Khắc bên này, Đường Vũ Lân và Tạ Giải cũng không khỏi ngồi ngay ngắn.
"Kia là, bộ vị hạch tâm?" Tạ Giải nghẹn ngào nói ra.

Không sai, trên người Nguyên Ân Dạ Huy bây giờ có sáu khối Đấu Khải, phân biệt là hai tay, hai vai là bốn khối, sau đó còn có áo giáp nguyên vẹn cùng phần eo áo giáp và chiến quần.

Phần eo áp giáp và chiến quần là một khối, áo giáp là một đại khối. Đối với Đấu Khải Sư, áo giáp chính là bộ kiện hạch tâm, cũng là linh hồn của một bộ Đấu Khải.

Đường Vũ Lân tuyệt đối không nghĩ tới, Nguyên Ân Dạ Huy đã chế tạo được bộ vị hạch tâm.

Bởi vì khác lớp, Đấu Khải của Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đều do bọn họ tự mình chế tạo, cũng không cùng chế tác với nhóm Đường Vũ Lân.

Hạch tâm Đấu Khải đã chế tạo thành công, có nghĩa là nguyên bộ Đấu Khải đã còn không xa. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Vậy mà Nguyên Ân Dạ Huy đã âm thầm làm được bước này.
Không hề nghi ngờ, luận về tu vi hồn lực, Nguyên Ân Dạ Huy là người mạnh nhất tiểu đội Sử Lai Khắc, hiện tại nàng đã đạt đến bốn mươi lăm cấp.

Bình thường, Nhất tự Đấu Khải Sư cần tu vi năm mươi cấp, nhưng lúc này nàng cũng đã có Đấu Khải hạch tâm, rõ ràng là trước cấp năm mươi, nàng nhất định sẽ có nguyện vẹn Nhất tự Đấu Khải.

Đã có được bộ vị hạch tâm, dù uy lực có kém nguyên bộ Đấu Khải, nhưng cũng đã vượt qua 60% uy lực. Tăng phúc như vậy, hơn nữa Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải vốn mạnh hơn Đấu Khải bình thường, ở phương diện thực lực, Nguyên Ân Dạ Huy tựa hồ cũng không ăn thiệt thòi quá lớn.

Một nụ cười thản nhiên hiện lên khuôn mặt Đường Vũ Lân, mình đang phát triển, các đồng bạn cũng không phải đang phát triển sao?

Thân hình Kim Cương Thái Thản cực lớn được bao trùm bởi Đấu Khải màu vàng sáng long lanh, sự rung động so với Đằng Đằng đối diện rõ ràng là mạnh hơn.
Đằng Đằng đã mặc xong Đấu Khải, trừ một thân màu xám, trên tay hắn còn có thêm một đôi chuỷ thủ. Đôi chuỷ thủ này cũng là một bộ phận Đấu Khải của hắn.

Nương theo Đấu Khải phụ thể, khí tức của Đằng Đằng tăng vọt không biết bao nhiêu lần. Dù không có phóng thích hồn kỹ, nhưng mơ hồ thấy được không khí xung quanh hắn chấn động rất nhỏ. Đó là do Đấu Khải phóng ra chấn động cao tầng dẫn đến.

Tiếp theo, Đằng Đằng động thủ.

Được Nhất tự Đấu Khải tăng phúc, tốc độ của hắn quả thực là nhanh kinh

khủng, khoảng cách hơn trăm mét, cơ hồ là loé lên rồi biến mất, hồn hoàn thứ nhất lập loè, đôi chuỷ thù cũng đã chém ra.

Ảnh trảm!

Nếu như là tình huống bình thường, uy lực của ảnh trảm cũng không lớn, dù sao đó chỉ là hồn kỹ thứ nhất. Nhưng lúc này, khi được Đấu Khải tăng phúc, dưới tác dụng của vũ khí và tốc độ siêu nhanh, ảnh trảm này trực tiếp phá không, mang theo âm thanh chói tai, nháy mắt đã tới trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy.
Tốc độ quá nhanh thậm chí làm cho Nguyên Ân Dạ Huy không có thời gian giơ tay lên.

Hệ Mẫn Công, nhanh trước tấn công sau, nhanh đến cực hạn rồi công kích là tuyệt đối đáng sợ.

Nhưng một tình huống ngoài ý muốn xuất hiện. Hào quang Đấu Khải trên người Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên thay đổi, nguyên bản màu vàng biến thành màu đen, sau đó toàn thân nàng dường như biến thành một mảng khói màu đen.

Trong không khí, một màn sương mù màu đen khuếch trương trong chớp mắt, bao trùm đại bộ phận đấu trường, làm người ngoài không cách nào thấy rõ tình huống bên trong.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng vì thân hình chớp mắt thu nhỏ lại, tránh được một kích tất trúng của Đằng Đằng.

Đây là cái gì?

Trong nội tâm Đằng Đằng dâng lên một cảm giác kinh sợ, lúc này, hắn chỉ cảm thấy dường như mình đang ngập vào một vũng bùn, không thể nhìn thấy tình huống xung quanh. Lĩnh vực? Nhưng là, cái này cùng võ hồn của hắn không tương hợp a!
"Song sinh võ hồn!" Long Dược trong khu vực chờ và Phương Nhi đồng thời nói ra bốn chữ này.

Đúng vậy, cái gọi là người ngoài tỉnh táo người trong u mê, bọn họ đều chứng kiến, trong nháy mắt khi sương mù màu đen xuất hiện, một đôi cánh đen kịt xuất hiện sau lưng Nguyên Ân Dạ Huy. Đấu Khải của hắn cũng

nhanh chóng biến thành màu đen, một mái tóc đỏ sậm dài rối tung đổ xuống, khôi phục thân hình nữ nhân.

Biến hoá trên sân thật sự là quá nhanh, cho nên đa số người xem đều không nhìn rõ ràng. Nhưng một tiếng song sinh võ hồn của Phương Nhi làm cho bọn họ tràn ngập rung động.

Song sinh võ hồn dù ở giới hồn sư Đấu La Đại Lục hay Tinh La Đại Lục, phần lớn đều là truyền thuyết. Được chính thức nhìn thấy song sinh võ hồn đều không có mấy người.

Giờ khắc này, Nguyên Ân Dạ Huy thể hiện ra dĩ nhiên là song sinh võ hồn, làm sao không làm cho bọn họ khiếp sợ được?
Hắc Ám Thiên Mạc bao trùm phía dưới, năng lượng bên trong rõ ràng đang kịch liệt dao động, nhưng ngoại giới lại không thấy rõ.

Long Dược đã nhíu mày.

Chương 658: Lực áp

Lúc đầu hắn có chút không rõ, vì sao một gã Tứ hoàn hồn sư có thể có được hạch tâm Đấu Khải, nhưng lúc Nguyên Ân Dạ Huy thi triển ra song sinh võ hồn, hắn hiểu được rồi.

Hồn lực của hồn sư sở hữu song sinh võ hồn đều mạnh hơn nhiều so với hồn sư đồng cấp, đây là nguyên nhân trọng yếu nhất hắn thành công có được hạch tâm Đấu Khải.

Có được đại bộ phân năng lực của Nhất tự Đấu Khải, hơn nữa còn được song sinh võ hồn tăng phúc, như vậy, chênh lệch của nàng và Đằng Đằng cũng không lớn như dự đoán. Huống chi, võ hồn của nàng còn mạnh hơn Đằng Đằng.

Bên trong Hắc Ám Thiên Mạc, phản ứng đầu tiên của Đằng Đằng là di chuyển tốc độ cao, xác định đúng một phương hướng, phóng ra hồn kỹ Tàn Ảnh, nhanh chóng thoát ly khỏi Hắc Ám Thiên Mạc này. Nếu không, bản thân hắn sẽ rất bị động.

Hắc Ám Thiên Mạc có hạn chế không nhỏ với tốc độ của hắn, quan trọng hơn là hạn chế các giác quan của hắn, không cách nào hạn chế đối thủ. Như vậy làm sao có thể chiến đấu?

Bây giờ trong lòng hắn cũng không có cảm thấy lo lắng, dù sao có Nhất tự Đấu Khải bên người. Khi đang rút lui, Đấu Khải cũng phóng thích vòng bảo hộ, bảo hộ toàn bộ thân thể của hắn.

"Phanh!" một tiếng nổ vang, Đằng Đằng chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, nhưng hắn không cảm thấy kinh sợ mà còn thấy mừng. Đụng phải vòng bảo hộ rồi, điều này có nghĩa là, chỉ cần hắn một mực ở gần vòng bảo hộ, dù Hắc Ám Thiên Mạc có năng lực mê hoặc thì cũng không còn ảnh hưởng đến hắn. Dù sao, Hắc Ám Thiên Mạc cũng không có khả năng bao trùm toàn bộ sân đấu có đường kính năm trăm mét!

Vì vậy, Đằng Đằng một lần nữa tăng tốc, chạy nhanh xung quanh biên giới vòng bảo hộ, đồng thời đem giác quan của mình tăng đến trình độ lớn nhất, chú ý đến đối thủ. Một khi công kích xuất hiện, hắn cũng sẽ có phản ứng kịp thời.

Mà trong mắt khán giả lại là một tình huống khác.

Một đạo thân ảnh phóng lên trời, đập rung đôi cánh đen kịt xuất hiện giữa không trung.

So với tướng mạo bình thường, lúc này dung nhan của Nguyên Ân Dạ Huy tuyệt đối là kinh diễm.

Mái tóc dài đỏ sậm rối tung sau ót, áo giáp màu đen bao trùm trên người, một cặp đùi thon dài thẳng tắp lộ ra, chiếc quần bó chỉ dài đến đầu gối.

Trong hai tròng mắt mang theo hào quang tà mị, thân hình loé lên, nàng đã đến biên giới Hắc Ám Thiên Mạc.

Sau đó khán giả chứng kiến, hai cái hồn hoàn thứ hai, thứ ba trên người Nguyên Ân Dạ Huy loé sáng.

Một thanh ma kiếm ám tử sắc xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, đã có Đấu Khải tăng phúc, chuôi ma kiếm này dài đến sáu xích, kiếm quang dài đến hơn một trượng, tản ra dày đặc hắc ám nguyên tố chấn động.

Cùng lúc đó, hai cánh sau lưng nàng biến lớn, dung mạo cũng xảy ra một ít biến hoá rất nhỏ, Đấu Khải trên người vốn đen kịt chuyển sang màu tím nhạt. Thân thể nàng không cao lên, cho đến hai mét năm mới dừng lại.

Mỹ nữ phóng đại! Dùng mấy chữ này để hình dung nàng rất phù hợp.

Hồn kỹ thứ ba, Đoạ Thiên Sứ hàng lâm!

Hai tay nắm Ám Hắc Ma Kiếm, Đoạ Thiên Sứ mang đến hắc ám nguyên tố tăng phúc điên cuồng hướng vào Ám Hắc Ma Kiếm, một màn quỷ dị xuất hiện.

Kiếm quang trên Ám Hắc Ma Kiếm nhanh chóng co lại biến thành màu tím sậm. Kiếm quang cuối cùng chỉ có hơn thước nhưng cho dù có Hồn Đạo

vòng bảo hộ bên ngoài, khán giả cũng mơ hồ cảm giác được áp lực khủng bố mà nó mang lại.
Hai cánh sau lưng mở ra, trong không khí phảng phất có vô số quang điểm màu đen hướng cặp cánh kia dũng mãnh lao tới, tiếp theo, Nguyên Ân Dạ Huy từ trên trời giáng xuống, Ám Hắc Ma Kiếm cứ như vậy chém về phía không trung.

Đằng Đằng đột nhiên hai mắt toả sáng.

Tới rồi!

Người đang ở trạng thái căng thẳng đột nhiên phát hiện mình đã thoát khỏi nguy hiểm, theo bản năng sẽ buông lỏng. Đằng Đằng cũng không ngoại lệ, nhưng khi lòng hắn vừa thoải mái, trước mắt lại ngập tràn đầy màu tím.

Hắn chỉ kịp nâng chuỷ thủ trong tay, nhanh chóng ngăn lại trước người. Trong nháy mắt, Ám Hắc Ma Kiếm kia cũng đã trảm kích trước ngực hắn.

Một người chủ quan, một mực chờ đợi, trong nháy mắt buông lỏng. Giữa hai người, đã phân cao thấp.

Nguyên Ân Dạ Huy toàn lực chém ra một kiếm, vì để kiến tạo cơ hội này, lúc trước trong Hắc Ám Thiên Mạc, nàng đã tiến hành một loạt khống chế. Lực lượng, tốc độ, năng lượng, ở đây bộc phát hoàn mỹ.

"Oanh ----"

Toàn thân toả ra tử quang, Đằng Đằng đã bị đánh bay.

Luận về lực lượng, dù hắn là ngũ hoàn hồn vương và có nguyên vẹn Nhất tự Đấu Khải, nhưng hắn vẫn không có khả năng so với Nguyên Ân Dạ Huy!

Huống chi còn có Hắc Ám nguyên tố kinh khủng rót vào.

Giờ khắc này, Đằng Đằng chỉ cảm thấy mình tựa như bị chìm trong một mảnh địa ngục hắc ám. Dưới lực trùng kích khủng bộ, đôi chuỷ thủ trực tiếp đập ngược vào lồng ngực của hắn, Ám Hắc Ma Kiếm cũng hung hăng bổ trên người hắn.

Đấu Khải màu xám bắn ra hào quang mãnh liệt, từng đạo quang văn màu bạc sáng lên. Nhưng va chạm thực sự là quá kịch liệt. Trên đôi chuỷ thủ và Đấu Khải trước ngực đều đã xuất hiện từng vết rách. Vòng bảo hộ từ Đấu Khải lúc này cũng bị trùng kích mà vỡ tan.
Nhìn thấy Đằng Đằng lại một lần nữa lạc vào Hắc Ám Thiên Mạc, khán giả toàn trường xôn xao.

Nếu như nói, so đấu giữa học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc lúc trước là bởi vì không phóng xuất Đấu Khải mà thất bại. Nhưng hiện tại cũng không tìm được bất cứ lí do gì.

Nguyên vẹn Nhất tự Đấu Khải được phóng ra, chủ động ra tay công kích mà lại rơi vào tình huống như vậy. Ai cũng nhìn ra được, tình huống của Đằng Đằng rất không ổn.

Nguyên Ân Dạ Huy bổ một kiếm này thoải mái đầm đìa, cho nên thân ảnh trên không trung trở nên lóng lánh tử quang.

Nàng không có truy kích, mà dừng lại giữa không trung, cảm nhận lại một kiếm vừa rồi. Nàng có thể khẳng định, đây tuyệt đối là kiếm mạnh nhất mà nàng chém ra từ lúc mình chào đời.

Đoạ Thiên Sứ hàng lâm thêm Ám Hắc Ma Kiếm toàn diện bộc phát, tăng thêm lực lượng của mình, hồn lực, Đấu Khải tăng phúc, đây là công kích mạnh nhất mà nàng có thể thi triển, Ám nguyên tố ăn mòn và tính huỷ diệt cũng được phát huy toàn diện.
Thậm chí nàng còn cảm thấy lí giải của mình đối với võ hồn càng thêm sâu sắc, đánh xong một trận này, năng lực của mình tất nhiên sẽ có chỗ đề thăng.

Hắc Ám Thiên Mạc nhanh chóng thu hồi, lộ ra Đằng Đằng bị té trên mặt đất.

Lúc này hắn miễn cưỡng chèo chống lấy thân mình đứng lên, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Nguyên Ân Dạ Huy.

Nhưng làm người xem giật mình là, đôi chuỷ thuỷ trong tay hắn đã triệt để rách nát. Một vết rách thật to xuất hiện trên Đấu Khải, từ vai trái cho đến phần bụng, bên trong mơ hồ có vết máu. Đáng sợ hơn là, vết rách này có màu tím, hắc ám chi lực kinh khủng vẫn điên cuồng thông qua vết rách này

xâm nhập vào cơ thể hắn.

Tại sao lại có thể như vậy? Đằng Đằng lúc này dốc sức đề tụ hồn lực, áp chế hắc ám chi lực trong cơ thể không lan ra. Trên trán hắn đã tràn đầy mồ hôi. Đấu Khải của hắn không am hiểu phòng ngự, chủ yếu là tăng phúc công kích và tốc độ.
Cho nên một kích kia, Đấu Khải cũng không hoàn toàn ngăn trở, bây giờ hai cánh tay của hắn cùng thân thể đều tê liệt. Nhưng hắn vẫn không thể tin được, mình rõ ràng đã thua, lại thua bởi một đối thủ có tu vi thấp hơn mình rất nhiều, hơn nữa còn không có nguyên vẹn Nhất tự Đấu Khải.

Nguyên Ân Dạ Huy triển khai hai cánh, Ám Hắc Ma Kiếm lần nữa giơ lên, lần này nàng không vội vàng công kích, mà khép kín hai mắt.

Một tầng sương mù ám tử sắc từ trên người nàng xuất ra, điên cuồng ngưng tụ vào Ám Hắc Ma Kiếm, kiếm quang lần nữa thu liễm, khí thế trên người Nguyên Ân Dạ Huy cũng được tăng cường gấp bao nhiêu lần.

Không thể thua, ta nhất định không thể thua như vậy!

Đằng Đằng mãnh liệt cắn đầu lưỡi, bằng vào đau đớn làm cho chính mình thanh tỉnh thêm vài phần.

Chương 659: Cường thế chiến thắng

Bị hắc ám chi lực xâm nhập, ưu thế tốc độ của hắn đã không còn tồn tại, nếu muốn chiến thắng đối thủ thì chỉ có thể dùng công đối công.

Thở sâu, hồn hoàn thứ năm trên người Đằng Đằng cũng sáng lên. Sau đó, trên sân đấu liền xuất hiện một màn kinh người.

Sau lưng Đằng Đằng, một đám phân thân nhanh chóng xuất hiện, sau đó mỗi một cái bóng đều gấp dựng lên. Những cái bóng này đều là hư ảo, nhưng thoáng qua xuất hiện mấy chục cái.

Cái bóng cuối cùng đột nhiên đánh về phía trước, dung nhập vào cái bóng phía trước, sau đó lại tiếp tục dung nhập về cái bóng phía trước.

Cái bóng màu đen dần dần trở nên ngưng thực, lúc chúng đi tới sau lưng Đằng Đằng dường như đã xuất hiện thêm một bản thể thật của hắn.

Hai tay Đằng Đằng nắm ở chuôi thuỷ thủ, giơ lên, hàn quang trong mắt bắn ra, trong giây phút này, lòng tin của hắn dường như đã trở về.

"Ảnh Chi Bách Điệp!" Hắn gào to một tiếng, chuỷ thủ trong tay ngang nhiên chém ra.

Một đạo quang ảnh màu nâu xanh ngưng kết trong không trung, biến thành một đạo loan nguyệt bình thường, hào quang bắn thẳng đến chỗ Nguyên Ân Dạ Huy.

Mỗi một cái bóng có được 5% lực lượng của hắn, ba mươi sáu thân ảnh dung hợp, cộng thêm bản thân hắn. Một kích này, có thể bộc phát ra 280% lực công kích. Đây là công kích mạnh nhất của hắn.

Ảnh Chi Bách Điệp có một vấn đề duy nhất là thời gian chuẩn bị hơi dài, nhưng đối mặt với Nguyên Ân Dạ Huy đang súc thế, một chiêu này không thể ngờ là rất thích hợp.

Nhưng một màn làm cho tất cả mọi người không ngờ tới xuất hiện.

Giữa không trung, Đoạ Lạc Thiên Sứ đã súc thế lâu, toàn thân tràn đầy khí tức áp chế âm u đột nhiên trở nên hư ảo, giống như quỷ mị, thân hình nhoáng một cái, trong nháy mắt đã đến sau lưng Đằng Đằng.

Ảnh Chi Bách Điệp cơ hồ là xuyên qua bóng nàng, sau đó bay xa, oanh kích phía trên vòng phòng hộ, bạo phát nổ tung.

Tiếng nổ mạnh cũng vang lên đồng thời sau lưng Đằng Đằng, tuy rằng Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên di động mà súc thế giảm xuống, nhưng đây vẫn là một kích toàn lực Đoạ Thiên Sứ hàng lâm.

Một kiếm trảm kích trên Đấu Khải sau lưng Đằng Đằng, toàn thân Đấu Khải của hắn bây giờ đều bị phủ thành màu tím, một mảnh ánh sáng dài hẹp điên cuồng giãy dụa, bộc phát toàn bộ lực phòng ngự.

Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy cũng có Đấu Khải phụ trợ, võ hồn của nàng càng áp đảo võ hồn của Đằng Đằng nên nàng có thực lực đối kháng với Nhất tự Đấu Khải Sư, huống chi một kích toàn lực này trực tiếp rơi trên người Đằng Đằng.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Đằng Đằng phun ra, Đấu Khải trên người phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, vết rách vốn xuất hiện trước người lúc này cũng đồng thời xuất hiện sau lưng, cả người hắn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. Khi Ảnh Chi Bách Điệp nổ vang trên vòng bảo hộ, chính hắn cũng bị đập mạnh lên đó, rồi bắn ngược trở về, rơi xuống đất.

Không nhúc nhích, hôn mê!

Ám Hắc Ma Kiếm nhẹ nhàng hất lên, sắc mặt Nguyên Ân Dạ Huy lạnh nhạt, giống như vừa làm một chuyện bình thường mà thôi. Một đầu tóc đỏ dài tung bay, tựa như ma nữ hàng lâm.

"Làm sao có thể như vậy? Cái này ..., thật sự là bất khả tư nghi. Tuyển thủ Đằng Đằng ở thời điểm cuối cùng lại xuất hiện sai lầm chí mạng. Khi hắn phát động công kích vậy mà không khoá định đối thủ, lúc này mới khiến đối thủ có thể né tránh. Đây là sai lầm không nên xuất hiện trên người cường giả như hắn!"

Đúng vậy, sở dĩ Đằng Đằng thảm bại như vậy, cũng không phải thuần tuý là vấn đề thực lực, mà trọng yếu hơn, ở trong lần va chạm này, trước khi hắn và Nguyên Ân Dạ Huy va chạm, hắn không có khoá định Nguyên Ân.

Không khoá định cũng không phải sai lầm, mà là Đằng Đằng cố ý vi chi. Khi hồn kỹ tập trung đối thủ, sẽ tự động đi theo đối thủ làm hắn rất khó né tránh. Nhưng khi thi triển, bởi vì phân tâm và không tập trung, uy lực công kích sẽ bị giảm xuống. Trong trận đấu vừa rồi, Đằng Đằng đều dùng tốc độ tranh đấu với Nguyên ân, nhưng tất cả công kích của Nguyên Ân Dạ Huy đều là chính diện.

Bởi vậy, trong va chạm cuối cùng, trong lòng Đằng Đằng có tâm lí chủ quan. Hắn vô thức cho rằng, Nguyên Ân Dạ Huy cũng không né tránh mình, mọi người đều súc thế, đương nhiên là toàn lực va chạm chính diện rồi.

Nhưng Đằng Đằng không nghĩ tới, kinh nghiệm chiến đấu của Nguyên Ân Dạ Huy cực kì phong phú, nàng nhạy cảm cảm nhận được hắn không tập trung, quyết đoán kết thúc rồi súc thế.

Đồng thời, Đằng Đằng không ngờ tốc độ Nguyên Ân Dạ Huy sẽ nhanh như vậy. Hắn không biết, bản thân võ hồn Đoạ Lạc Thiên Sứ là Hệ Cường Công kiêm Hệ Mẫn Công, huống chi, Nguyên Ân Dạ Huy cũng là đệ tử Đường Môn, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ nàng cũng biết.
Một loạt biến hoá này dù tốc độ rất nhanh, nhưng thực sự ước định kết cục bi thảm của Đằng Đằng. Ảnh Vương Đằng Đằng, bại, thảm bại!

Hai trận của Đường Vũ Lân và Nguyên Ân Dạ Huy này, trước sau đều đánh tan đối thủ, hơn nữa, tất cả đều toàn thắng.

Trong khu vực chờ, sắc mặt Long Dược trở nên có chút âm trầm. Hắn đương nhiên nhìn ra được, Đằng Đằng thua bởi Nguyên Ân Dạ Huy không chỉ bởi sai lầm cuối cùng, mà là thực lực song phương đã không còn ở cùng một tầng, thậm chí Nguyên Ân Dạ Huy còn chiếm ưu thế.

Trước trận đấu hôm nay, bọn họ cũng không biết đội đại biểu học viện Sử Lai Khắc còn có một vị song sinh võ hồn như vậy, nếu không, Đằng Đằng cũng không thua thảm hại như thế.

Hai loại võ hồn đỉnh cấp, Thái Thản Cự Viên và Đoạ Lạc Thiên Sứ cùng xuất hiện ở trên một người, vốn là không thể tin được. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, bọn họ không thể không tin, Đằng Đằng cứ như vậy thất bại.
Nguyên Ân Dạ Huy triển khai hai cánh, lướt xuống sân đấu. Khi vừa rơi xuống, hai cánh nàng thu liễm, một lần nữa trở lại bộ dáng ban đầu. Nhưng mà, nàng biến hoá trở về bộ dạng thiếu niên bình thường, mặc quần áo bó sát, quay trở về trong khu vực chờ.

Đường Vũ Lân cùng Tạ Giải đứng người lên, hai mắt Tạ Giải toả ra ánh sáng, mở hai tay nghênh đón, "Nguyên Ân, ngươi thật sự quá tuyệt vời!"

Nhìn Tạ Giải trước mặt nhào lên, Nguyên Ân Dạ Huy nhấc tay, chế trụ bả vai hắn, đẩy ra: "Giữ một khoảng cách!"

Tạ Giải cười hắc hắc, cũng không giận.

Đường Vũ Lân nâng tay phải lên, Nguyên Ân đưa tay cùng hắn vỗ, không có chúc mừng, chỉ là phương thức ăn mừng đơn giản nhất.

"BA~!" Hai tay va chạm phát ra tiếng giòn vang, lại như có một bàn tay tát vào mặt mọi người học viện quái vật.
Các tuyển thủ dự thi khác nhìn có chút hả hê, có người lại có chút lo lắng, nhìn tuyển thủ của hai đại học viện, trong nhất thời có biểu lộ không đồng nhất.

Bên trong sân vận động Tinh La, lúc này đã trở nên hỗn loạn.

Thua, học viện quái vật vậy mà lại thua rồi, cái này thật sự là ...

Vì sao lại như vậy? Một trận thi đấu rất tốt, cuối cùng vẫn thua. Nhất tự Đấu Khải Sư cũng không cách nào chiến thắng các vị khách học viện Sử Lai Khắc sao? Tô Mộc thua, Đằng Đằng thua, Hoa Lam Đường cũng thua.

Trong bát đại Thiên Vương, đã có ba vị thua bởi đội viên học viện Sử Lai Khắc. Đây không phải là vấn đề vận khí, mà là sự chênh lệch thực lực.

"Chúng ta đi thôi." Đường Vũ Lân trước tiên đi ra ngoài, thi đấu hôm nay đã hoàn thành. Tạ Giải ngày mai mới tiến hành thi đấu, hôm nay hắn là vì Nguyên Ân Dạ Huy mới đến đây.
"Xem ra, chúng ta cần phải tính lại thực lực của học viện Sử Lai Khắc rồi,

Nguyên Ân Dạ Huy này không đơn giản." Đái Nguyệt Viêm sắc mặt trầm ngưng nói.

Long Dược khẽ gật đầu.

Đái Vân Nhi cau mày nói: "Thực lực của Nguyên Ân Dạ Huy này rõ ràng mạnh hơn Đường Vũ Lân, vì cái gì hắn không phải là đội trưởng? Còn nữa, hắn rút cuộc là nam hay nữ?"

Khoé miệng Long Dược toát ra một nụ cười hứng thú: "Thực lực của Nguyên Ân Dạ Huy mạnh hơn Đường Vũ Lân sao? Không hẳn như vậy. Ở Đấu La Đại Lục hay Tinh La Đại Lục chúng ta, muốn cường giả thuận theo thì phải có thực lực cường đại. Chúng ta đến bây giờ vẫn không nhìn thấy toàn bộ thực lực của Đường Vũ Lân."

Đái Vân Nhi kích động nói: "Vòng tiếp theo, ta nhất định khiến hắn bày ra toàn bộ thực lực."

Ra ngoài sân vận động Tinh La, Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Nguyên Ân bên cạnh, không khỏi mỉm cười nói: "Che giấu được đủ sâu a!" Nguyên Ân Dạ Huy ha ha cười một tiếng, "Còn không phải do ngươi bức hay sao? Nếu không nỗ lực, vĩnh viễn cũng không theo kịp bước chân của ngươi rồi. Áo giáp hôm qua ta mới làm xong, vừa vặn kịp trận đấu hôm nay. Hơn nữa, người kia đúng lúc bị ta khắc chế. Thực tế, ta không sợ nhất đúng là Hệ Mẫn Công."

Nàng vừa nói, vừa liếc qua Tạ Giải ở bên cạnh.

Tạ Giải bất đắc dĩ nói: "Ta sợ ngươi, được chưa?"

Nguyên Ân Dạ Huy lạnh nhạt nói: "Ta không cần ngươi phải sợ."

Tạ Giải ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Nguyên Ân, ngươi xem, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngươi rồi, ngươi liền thu nhận ta đi."

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Đợi đến lúc ngươi có thể đánh thắng ta rồi nói sau. Kẻ yếu không có tư cách yêu cầu ta kết giao."

Tạ Giải sửng sốt một chút, tiếp theo đã trầm mặc. Trong mắt mơ hồ có hào quang nhảy lên.

Chương 660: Đường Vũ Lân đối chiến Đái Vân Nhi

Nhìn hai người, Đường Vũ Lân không khỏi toát ra một nụ cười bất đắc dĩ, hai người này thật đúng là oan gia a! Bất quá, đối với Tạ Giải đây tuyệt đối là chuyện tốt. Bởi vì quan hệ đến Nguyên Ân Dạ Huy, tiềm năng của hắn cũng không ngừng được kích phát, đã sớm không còn là Tạ Giải của trước đây rồi.

Đường Vũ Lân nói với Nguyên Ân Dạ Huy: "Ngươi trở nên mạnh mẽ thật sự là quá tốt, chúng ta cùng một chỗ nỗ lực, tranh thủ thành tích tốt."

Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên nói: "Vũ Lân, ngươi có biết ngươi gây cho chúng ta bao nhiêu áp lực không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt, sau đó thấy được nụ cười trên mặt nàng: "Ta thích loại áp lực này. Nếu như không có mục tiêu cho ta theo đuổi, ta sẽ trở nên mờ mịt, có lẽ sẽ không có tiến bộ. Nhưng mà, không nên để ta đuổi theo nha."

Sáu mươi tư tiến ba mươi hai, thi đấu cá nhân đã diễn ra trọn vẹn một ngày.

Nhưng với đại đa số mọi người, thi đấu đằng sau có chút buồn tẻ vô vị. Học viện quái vật lại thua rồi, bọn họ đại biểu cho Tinh La Đế Quốc a! Điều này làm cho dân chúng cực kì bất mãn. Bọn họ cần chính là thắng lợi, bọn họ càng hy vong Long Dược giao đấu với cường giả của học viện Sử Lai Khắc.

Dư luận càng xôn xao hơn, Đằng Đằng được cứu chữa, thương thế không nặng, cơ bản đã hồi phục, nhưng còn cần điều dưỡng một thời gian.

Nhưng mà, Đấu Khải của hắn tổn thương nghiêm trọng, chữa trị cần có thời gian, các trận đấu tiếp theo, tác dụng của Đấu Khải có phần bị hạn chế rồi. May mắn là bị tổn hại, nếu qảu thật triệt để hỏng, tổn thất sẽ rất lớn. Một

kiện Nhất tự Đấu Khải có giá trị cực lớn, hơn nữa hắn đã có tu vi ngũ hoàn, cũng nên nỗ lực hướng tới Nhị tự Đấu Khải. Bởi vậy, đằng sau hắn có thể phát huy ra bao nhiêu thực lực còn rất khó nói.

Học viện quái vật muốn chiến thắng học viện Sử Lai Khắc trên toàn bộ các phương diện, trừ thi đấu cá nhân và đấu đôi, đoàn chiến cũng rất trọng yếu. Bởi vì đoàn chiến là thi đấu tổng hợp thực lực của đôi bên, ai dành được thắng lợi thì người đó mới là cường giả chân chính.

Thi đấu vẫn tiếp tục. Thi đấu ngày thứ hai vẫn rất đặc sắc. Đối thủ của Tạ Giải thực lực không kém, nhưng dưới công kích tốc độ cao của hắn vẫn bị đánh tan. Ba tuyển thủ cuat học viện Sử Lai Khắc đều tiến vào vòng 32.

Học viện quái vật, trừ Đằng Đằng bị Nguyên Ân Dạ Huy loại, bốn người khác cũng tiến vào vòng 32. Long Dược ra sân trận cuối cùng, tựa hồ cũng không khác vòng loại, không tốn khí lực nào liền chiến thắng đối thủ, thẳng tiến vào vòng 32.

Vòng chung kết thi đấu cá nhân không có nghỉ ngơi. Sau khi vòng thứ nhất chấm dứt, lập tức tiến hành ba mươi hai tiến mười sáu. Hơn nữa, là tiến hành trong một ngày.

Nói một cách tương đối, đối thủ vừa thi đấu ngày hôm trước sẽ có chút mệt, nhưng quy định thi đấu chính là như vậy.

Lần nữa tiến vào sân vận động Tinh La, Đường Vũ Lân không thể không mua một cái mũ. Hiện tại hắn là địch nhân của toàn dân Tinh La Đế Quốc, một khi đi đường bị người ta phát hiện, đừng nói là chỉ trỏ, chửi rủa là tuyệt đối không thiếu.

Nhà nước sẽ bảo hộ an toàn của bọn họ, nhưng tiếng mắng không thể nào ngăn lại được, ai bảo bọn họ là người ngoài đến.

"Đái Vân Nhi!" Đường Vũ Lân cũng đã biết đối thủ hôm nay của mình là ai.

Bài danh cuối cùng trong bát đại Thiên Vương, cũng là vị Công Chúa Điện Hạ điêu ngoa kia, Linh Vương Đái Vân Nhi.

Không thể nghi ngờ, trong bát đại Thiên Vương, Đái Vân Nhi là người có

tu vi yếu nhất, cũng có tu vi tứ hoàn như hắn, hơn nữa không có Nhất tự Đấu Khải, đối với Đường Vũ Lân cũng là một chuyện tốt.
Thực lực đối thủ của Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải đều không yếu, nhưng cũng không phải là người của học viện quái vật, áp lực dĩ nhiên nhỏ hơn một chút.

Bất quá, sau vòng này, tiến vào vòng tiếp theo, tình huống không còn lạc quan như vậy nữa. Một khi tiến vào vòng mười sáu, Đường Vũ Lân gặp phải Đái Nguyệt Viêm, mà Tạ Giải đụng phải một vị Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công, bài danh thứ tư trong bát đại Thiên Vương. Tình huống cũng không hề lạc quan.

May mắn, vận khí của Nguyên Ân Dạ Huy không tệ lắm, mười sáu tiến tám không đụng phải người của học viện quái vật.

Nhưng nếu như thuận lợi, nếu Đường Vũ Lân có thể tiến vào tứ kết, hắn sẽ gặp Nguyên Ân.

Đây là không có biện pháp, dù là chủ sự cũng không có khả năng làm cho người một bên không đụng phải nhau, đó là không có khả năng.
Cho nên, thi đấu gian nan nhất vẫn là Đường Vũ Lân.

Ba người tiến vào khu vực chờ, Đường Vũ Lân lúc này mới cởi mũ của mình, lộ ra tướng mạo sẵn có. Học viện quái vật đã tới, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, Đái Vân Nhi trực tiếp nhảy dựng lên, hai ba bước đi đến trước mặt Đường Vũ Lân, ngăn hắn lại.

"Đường Vũ Lân, đối thủ hôm nay của ngươi là ta." Ánh mắt Đái Vân Nhi sáng rực nhìn hắn.

"Ta biết rõ!" Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nhìn vị Công Chúa Điện Hạ này.

Đái Vân Nhi hướng hắn so so nắm đấm, "Cho nên, ngươi nhất định phải chết! Nhanh nhận thua thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

Đường Vũ Lân liếc mắt, "Chỉ số thông minh của ngươi đâu?"

Nói xong, hắn liền vượt qua Đái Vân Nhi, thẳng hướng đi đến chỗ của mình.

Tạ Giải phát ra một tiếng cười khẽ, cùng Nguyên Ân Dạ Huy trước sau đi qua vị Công Chúa Điện Hạ này.
Đái Vân Nhi đứng tại chỗ, có chút cứng ngắc.

Chỉ số thông minh sao? Có ý gì? Hắn vậy mà chất vấn chỉ số thông minh của một người tuyệt đỉnh thông minh như ta? Thật không thể nhẫn nhục, quá đáng giận!

"Đường Vũ Lân!" Đái Vân Nhi hét lên một tiếng, muốn tiến về phía Đường Vũ Lân, lại nhanh chóng bị Đái Nguyệt Viêm kéo lại.

Khu vực chờ bên này, khán giả trong sân vận động cũng có thể nhìn thấy. Bọn họ không chỉ đại biểu cho học viện quái vật, đồng thời cũng đại biểu cho Tinh La Đế Quốc. Vị Công Chúa Điện Hạ này có ai không biết, nếu nàng cùng Đường Vũ Lân đánh nhau ở khu vực chờ, thể diện Hoàng Gia có thể mất hết.

Bất quá, dù Đái Vân Nhi bị kéo lại, nhưng tiếng hét của nàng vẫn làm khán giả trên khán đài chú ý đến.

Đường Vũ Lân liếc nhìn khắp nơi rồi ngồi xuống, cầm lấy ly nước trái cây bên cạnh uống. Vẫn là ăn uống tuyệt vời nhất! Về phần Đái Vân Nhi, hắn trực tiếp biến nàng thành gió thoảng bên tai.
Dù sao ấn tượng của mình với vị Công Chúa Điện Hạ này đã kém đến cực điểm rồi, kém hơn thì có sao chứ?

Đái Nguyệt Viêm cũng có chút im lặng, tên Đường Vũ Lân này với vị muội muội bảo bối của mình có phải trời sinh xung đột không nữa. Cái này thật sự là ...

May mắn, thi đấu rất nhanh lại bắt đầu, Đái Vân Nhi tức giận ngồi xuống. Đái Nguyệt Viêm chỉ dùng lời nói tạm bình phục nàng, dù sao lát nữa cũng đánh trên sân đấu, không cần gấp gáp như vậy.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Đường Vũ Lân đã sớm bị ánh mắt phẫn nộ của nàng lăng trì xử tử.

Ba mươi hai tiến mười sáu, tổng cộng có mười sáu cuộc tranh tài, từng đôi so đấu. Sau khi vòng này chấm dứt, sẽ nghỉ ngơi một ngày rồi mới tiến

hành thi đấu mười sáu tiến tám.

Thi đấu sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều khẩn trương. Hôm nay sẽ có va chạm giữa học viện quái vật va học viện Sử Lai Khắc. Hơn nữa còn là Công Chúa Điện Hạ Đái Vân Nhi cùng đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc so đấu.
Trận đấu này sẽ diễn ra như thế nào?

Đối với thực lực của vị Công Chúa Điện Hạ này, thực tế có nhiều người không hiểu, mọi người không biết Công Chúa Điện Hạ cuối cùng có thể đạt đến trình độ nào.

Từ các trận đấu trước có thể nhìn ra, Đái Vân Nhi có tu vi tứ hoàn, cũng không phải Nhất tự Đấu Khải Sư, lại là bài danh cuối cùng trong bát đại Thiên Vương. Mà Đường Vũ Lân lúc trước đã chiến thắng Tô Mộc, tình huống trận đấu này không hề lạc quan.

Nhưng có truyền thuyết, công chúa Vân Nhi là thiên tài xuất thế của hoàng thất, thiên phú còn trên cả Tứ Hoàng Tử Đái Nguyệt Viêm, thậm chí có một ít năng lực thần kì được truyền thừa.

Tình huống cuối cùng như thế nào, phải xem trận đấu này mới biết được. Nếu như công chúa Vân Nhi có thể đánh bại đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc, như vậy nàng lập tức trở thành nữ thần của toàn dân.

Chương 661-670

Chương 661: Đường Vũ Lân ngươi nhất định phải chết!

Đương nhiên, thất bại cũng không sao, dù sao đối thủ cũng quá giảo hoạt!

Hôm nay, Đường Vũ Lân thi đấu không phải trận đầu tiên. Tạ Giải trận thứ ba xuất chiến, Nguyên Ân Dạ Huy trận thứ bảy, còn hắn là trận thứ tám.

Hôm nay Tạ Giải thi đấu có chút khó khăn, trọn vẹn dùng hơn mười khắc mới tìm được cơ hội, đột phá phòng tuyến phòng ngự của đối thủ giành chiến thắng. Ít nhất trước vòng đấu tiếp theo, vận khí của Tạ Giải cũng không tệ lắm, bởi vì dù trận này gặp phải cường giả ngũ hoàn hồn vương, nhưng đối phương không có toàn bộ Đấu Khải, không phải là Nhất tự Đấu Khải Sư.

Trận thứ bảy của Nguyên Ân Dạ Huy, đối thủ là người yếu nhất trong top 32. Nàng không phí chút sức lực nào đã chiến thắng đối thủ, cùng với Tạ Giải, song song tiến vào top 16.

Với tuổi của bọn họ, có thể lọt vào top 16 Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục đã là chuyện tương đối hiếm thấy.

Mà ngay sau đó, người ra sân là Đường Vũ Lân.

Đái Vân Nhi cũng sớm không thể chờ đợi thêm được nữa, lúc trận đấu của Nguyên Ân Dạ Huy chấm dứt, nàng cũng từ vị trí của mình nhảy dựng lên, đưa ngón trỏ tay phải chỉ chỉ Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng đứng người lên, nhưng không thèm nhìn nàng, đi về phía sân đấu.

"Vân Nhi, bình tĩnh." Đái Nguyệt Viêm trầm giọng nói.

"Ta muốn đánh hắn tàn phế!" Đái Vân Nhi đùng đùng nổi giận chạy ra

ngoài, đuổi theo Đường Vũ Lân lên sân đấu.

"Đường Vũ Lân, ngươi nhất định phải chết."

Đường Vũ Lân vừa mới đứng lên sân đấu, thanh âm của Đái Vân Nhi đã xuất hiện trong đầu. Tinh thần hắn khẽ động, Tinh Thần Lực thật mạnh! Lại có thể trực tiếp thông qua Tinh Thần Lực tiến hành truyền tống âm thanh.

Hắn tuy rằng biểu hiện rất coi thường Đái Vân Nhi, nhưng trên thực tế, hắn không có nửa điểm khinh thường nàng.

Vị Công Chúa Điện Hạ này có thể trở thành một trong bát đại Thiên Vương, tuyệt đối không chỉ bởi vì nàng là công chúa. Đối với Tinh Thần Lực của Đái Vân Nhi, hắn đã sớm có phán đoán.

Đái Vân Nhi ánh mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lân, đôi bàn tay nhỏ bé chà xát trước người, ánh mắt trở nên sắc bén, hận không thể nhào tới đánh hắn một trận ra trò.

"Trận đấu này, Linh Vương Đái Vân Nhi Công Chúa Điện Hạ giao đấu với đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc Đường Vũ Lân. Từ các trận đấu trước có thể thấy, võ hồn của Công Chúa Điện Hạ là U Minh Linh Miêu, là võ hồn truyền thừa của đế quốc, Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công. Tốc độ cực nhanh, công kích cường hãn. Nhưng tuyển thủ Đường Vũ Lân là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, tin tưởng rằng các trận thi đấu trước của hắn cũng làm cho mọi người có ấn tượng sâu sắc. Trận đầu này, rất khó có thể đoán được thắng bại. Phải xem Công Chúa Điện Hạ có đòn sát thủ nào rồi."

Trong lòng Phương Nhi, nàng cũng không xem trọng Đái Vân Nhi, thực lực của Đường Vũ Lân thể hiện qua các trận đấu trước quá cường hãn. Hơn nữa, Hệ Cường Công vốn khắc chế Hệ Mẫn Công.

Tu vi song phương cũng bằng nhau, Đường Vũ Lân lại có huyết mạch cường đại, Đái Vân Nhi muốn chiến thắng hắn quả thật độ khó không nhỏ.

Nhưng dù sao nàng cũng là công chúa, cho nên lúc bình luận, Phương Nhi cũng có chút thiên vị. Đây là không có cách nào khác.

Bởi vì Hồn Đạo vòng bảo hộ, Đường Vũ Lân cũng không nghe được lời của Phương Nhi, cho nên hắn cũng không biết võ hồn của Đái Vân Nhi là

Hệ Mẫn Công.

"Thi đấu bắt đầu!"

Trọng tài vừa dứt lời, Đái Vân Nhi nhanh như thiểm điện xong ra ngoài, tốc độ nhanh vô cùng, từng vòng hồn hoàn liên tiếp bay lên từ dưới chân, ba tím một đen.
Luận về màu sắc hồn hoàn, nàng và Đường Vũ Lân giống nhau như đúc.

Tốc độ thật nhanh!

Sau lưng mang theo tàn ảnh, hầu như chỉ qua một lần hô hấp, Đái Vân Nhi cũng đi qua nửa sân.

Nhìn điều này làm cho Đường Vũ Lân có chút quen thuộc, võ hồn của Đái Vân Nhi không phải giống với Vũ Ti Đoá sao? Võ hồn U Minh Linh Miêu?

Hắn không hiểu nhiều lắm về Tinh La Đế Quốc, cũng không biết, U Minh Linh Miêu và Bạch Hổ là võ hồn truyền thừa của hoàng thất Tinh La Đế Quốc.

Đối mặt với trùng kích của Đái Vân Nhi, Đường Vũ Lân cũng không tiến lên, chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ chờ nàng xông tới.

Ngày đó mới đến Tinh La Đế Quốc, trên quảng trường trước hoàng cung, Đái Vân Nhi trong đầu hắn phát ra một âm thanh làm hắn vẫn nhớ rõ, đối với Tinh Thần Lực của nàng cũng có nhận thức khắc sâu. Đường Vũ Lân hiểu rất rõ, Đái Vân Nhi có thể trở thành một trong bát đại Thiên Vương, cũng không đơn giản như mặt ngoài. Chỉ một võ hồn U Minh Linh Miêu tuyệt đối không đủ cho nàng đạt đến trình độ này.
Tốc độ của Đái Vân Nhi rất nhanh, khi cách Đường Vũ Lân không đến ba mươi mét, hồn hoàn thứ nhất trên người nàng loé sáng, toàn thân tựa như một đạo lưu quang chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, hồn kỹ giống với Vũ Ti Đoá, U Minh Đột Thứ!

Nhưng mà, cũng đúng lúc này, Đường Vũ Lân không chụp lấy móng vuốt, mà là con mắt Đái Vân Nhi.

Cặp mắt to của Đái Vân Nhi toả ra vầng sáng màu xanh thẳm, trong suốt như hai khối thuỷ tinh màu lam, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy ý thức của

mình có chỗ hốt hoảng, tất cả xung quanh đột nhiên biến chậm.

Trước ngực đau xót, hàn ý rét thấu xương chớp mắt truyền đến.

Không tốt! Đường Vũ Lân lập tức ý thức được không ổn, dưới sự kích thích bên ngoài, huyết mạch Kim Long Vương chớp mắt sinh ra phản ứng, Hoàng Kim Long Thể kích phát, hoá thành từng khối long lân màu vàng kim che trước ngực, cùng lúc đó, Đường Vũ Lân cắn đầu lưỡi một cái, thúc giục Tử Cực Ma Đồng, từ trong mơ hồ tỉnh táo lại.
"Phanh!" Thân thể Đường Vũ Lân bị một trảo của Đái Vân đánh bay ngược ra bảy tám mét, lảo đảo hai bước mới đứng vững được.

Khán giả đương nhiên không cảm giác được tình huống của Đường Vũ Lân, bọn họ chỉ thấy Công Chúa Điện Hạ vọt tới trước, U Minh đột thứ đụng trên người hắn, sau đó Đường Vũ Lân bị đánh bay ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay như sấm động phóng lên, dù ngoài mười dặm cũng có thể nghe được tiếng náo nhiệt trong sân vận động Tinh La.

Đường Vũ Lân dùng sức lắc đầu, Tử Cực Ma Đồng tăng lên, tinh thần mới khôi phục lại. Trong lòng không khỏi hoảng sợ, Tinh Thần Lực của Đái Vân Nhi quả nhiên không giống bình thường.

Tuy rằng lục công kích của Đái Vân Nhi không kém, nhưng Đường Vũ Lân cũng có chuẩn bị trước, lực phòng ngự cường hãn của Hoàng Kim Long Thể cùng hồn lực của hắn và khí huyết chi lực, lúc này hắn chỉ cảm thấy từng đợt đau đớn, cũng không bị trọng thương. Kim Long lân phiến đang dần chậm rãi biến mất vào bên trong.
Đái Vân Nhi một trảo đạp bay Đường Vũ Lân, thân thể lần nữa gia tốc, khi Đường Vũ Lân đứng vững thân hình, nàng đã tới trước mặt hắn. Trong lúc nhất thời, vô số trảo ảnh thẳng đến bao trùm trên người Đường Vũ Lân.

Trong mắt Đường Vũ Lân tử quang lập loè, dùng Tử Cực Ma Đồng thủ hộ tinh thần chi hải của mình, tự nhiên đánh ra một quyền về phía trước.

Lực lượng kinh khủng chớp mắt nghiền ép không khí, Đái Vân Nhi chỉ cảm thấy không khí trước mặt mình trong chớp mắt vặn vẹo, lực áp khổng lồ áp bách làm nàng khó thở.

Đái Vân Nhi phản ứng rất nhanh, thân thể của nàng đột nhiên hướng về

phía sau co rút lại một chút, làm ra một động tác nửa ngồi.

Đường Vũ Lân một quyền oanh tại không trung, nhưng đã thành công hoá giải U Minh Bách Trảo của Đái Vân Nhi. Chân phải hăn nâng lên, đang chuẩn bị bước ra một bước, đồng thời phóng thích Kim Long Hám Địa phát động công kích. Đái Vân Nhi lại đột nhiên chuyển động, hơn nữa nắm bắt thời cơ kịp lúc.
Đúng lúc là khi ảnh hưởng của một quyền trước bị suy yếu, Đường Vũ Lân bước ra một bước làm giảm khoảng cách.

Giữa hai người vừa vặn có một cái khe hở, khí tức của nàng đột nhiên mờ đi, một đạo ánh sáng âm u từ khe hở kia cắt ngang mà vào, chặn ngang Đường Vũ Lân mà chém tới.

Lần này Đường Vũ Lân thật sự chấn động, nàng nắm bắt cơ hội cũng quá tốt rồi, chỉ trong chớp mắt cực nhanh, nàng rõ ràng cũng có thể phát ra một trảo, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Đái Vân Nhi nắm được, hơn nữa còn rất chuẩn. Dưới tình huống như vậy, Đường Vũ Lân vừa sải bước ra, muốn né tránh là hoàn toàn không kịp.

Lân phiến màu vàng kim chớp mắt hoá thành mặt kính, ánh sáng âm u rơi vào trên nó, hào quang lân phiến lập tức loé sáng. Cùng lúc đó, khí thế toàn thân Đường Vũ Lân đại thịnh, chân phải như đạp rơi.
Kim Long Bá Thể!

Trong thời gian ngắn ngủi giao thủ đã buộc Đường Vũ Lân phải sử dụng Kim Long Bá Thể.

Mà khi đạo ánh sáng âm u kia hiện lên, Đái Vân Nhi không tiến mà lại lui, thân thể như thiểm điện lùi lại. Nhìn qua như bị Đường Vũ Lân đánh bay, nhưng khi Kim Long Hám Địa khuếch tán, nàng đã lui ra rất xa, đủ kéo giãn khoảng cách với Đường Vũ Lân.

Va chạm trong ngắn ngủi, song phương đều sử dụng ba kỹ năng, nhưng người sáng suốt nhìn ra được, tuy giống nhau dùng ba kỹ năng, nhưng Đường Vũ Lân bị thua thiệt.

Chương 662: Bị lừa rồi!

Hoàng Kim Long Thể, Kim Long Bá Thể, Kim Long Hám Địa, ba đại kỹ năng tiêu hao khí huyết chi lực làm sao mà U Minh Đột Thứ, U Minh Bách Trảo cùng U Minh Trảm có thể so sánh được.

Đái Vân Nhi rơi xuống đất, trên khuôn mặt đẹp toát ra một nụ cười đắc ý, "Cũng chỉ như vậy thôi."
Đường Vũ Lân nhìn nàng, nhíu mày, quả nhiên thực lực của vị Công Chúa Điện Hạ này không bình thường. Nàng có thể trở thành một trong bát đại Thiên Vương tuyệt đối không chỉ bởi vì nàng là công chúa, đúng là có thực lực đấy. Từ quá trình chiến đấu lúc trước có thể thấy, ít nhất ở phương diện kỹ xảo và nắm bắt thời cơ, nàng so với mấy vị Thiên Vương mình giao đấu trước kia càng mạnh hơn.

Ánh mắt của nàng có vấn đề, Đường Vũ Lân nhìn Đái Vân Nhi, cảnh giác tăng lên!

Thật sự không thể xem thường nàng a!

Đường Vũ Lân toát ra một nụ cười thản nhiên trên mặt, vươn tay phải ra, hướng Đái Vân Nhi ngoắc ngón tay.

Động tác ngả ngớn này nhất thời làm Đái Vân Nhi giận dữ, tựa như một con mèo nhỏ tức giận, như thiểm điện vọt tới Đường Vũ Lân.

Trong khu vực chờ, Đái Nguyệt Viêm vốn lộ vẻ mỉm cười đột nhiên nhíu lông mày lại.
Lúc trước biểu hiện của Đái Vân Nhi có thể nói là hoàn mỹ, bức bách Đường Vũ Lân sử dụng mấy cái hồn kỹ, còn đánh trúng thân thể của hắn, những thứ này làm được rất khá. Nhưng lần công kích trước mắt này có chút bất đồng. Tâm tình của nàng đã bị ảnh hưởng.

Đối với thực lực, ngộ tính của muội muội, Đái Nguyệt Viêm đều rất khâm phục. Nhưng hắn cũng rất rõ ràng nhược điểm của nàng, không phải ở tu vi, mà là tâm tính.

Với tư cách là một công chúa được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, tính cách của nàng không tránh khỏi có chút kiêu ngạo, đồng thời không chịu được

đả kích.

Động tác nhìn qua có chút ngả ngớn kia, Đường Vũ Lân rõ ràng là nhìn được vấn đề tâm tính của Đái Vân Nhi. Một gã hồn sư trong chiến đấu nếu không giữ được tỉnh táo thì nhất định không phát huy được thực lực mạnh nhất. Tên Đường Vũ Lân này thực không đơn giản! Chẳng những thực lực mạnh, quan sát rất tinh tế mà còn giỏi lợi dụng.
Đồng dạng là U Minh Đột Thứ, lần này hào quang trong mắt nàng đột nhiên trở nên cường thịnh hơn. Vầng sáng màu lam bỗng biến thành hai đạo hào quang màu lam, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đại não một hồi đau đớn, Tử Cực Ma Đồng cũng không thể hoàn toàn ngăn trở Linh Hồn Trùng Kích của đối phương.

Hắn theo bản năng hướng về phía sau hai bước, nhưng hai tay đồng thời chắn trước người.

Đái Vân Nhi đến trước mặt Đường Vũ Lân, dưới chân lướt một cái liền đứng sau lưng hắn, một đôi móng vuốt xuất ra, chụp vào phần eo Đường Vũ Lân.

Lúc này tinh thần của Đường Vũ Lân bị ảnh hưởng cực lớn, thân thể vẫn cứng ngắc, Hoàng Kim Long Thể đều bị suy yếu một ít. Bản thân không khống chế được tinh thần, hắn cũng không có khả năng phóng thích Kim Long Bá Thể như trước, chỉ có thể tuỳ ý để móng vuốt mèo rơi vào eo của mình.
Trong khoảnh khắc khi Đái Vân Nhi bắt trúng thân thể Đường Vũ Lân, trên người hắn đột nhiên xuất hiện biến hoá kì dị, từng đám cây Lam Ngân Thảo vừa thô vừa to đột nhiên không hề báo hiệu từ trong người hắn trào ra.

Móng vuốt của Đái Vân Nhi chộp lên phía trên mấy cây Lam Ngân Thảo, ngay sau đó, Lam Ngân Thảo hướng về phía thân thể nàng quấn quanh.

Trong đó có một cây Lam Ngân Thảo màu vàng kim bắt mắt nhất, nó cơ hồ loé thân lên, đem Đái Vân Nhi quấn thật chặt.

Tất cả biến hoá đều quá nhanh, dù Đái Vân Nhi phản ứng cực nhanh cũng không thể né tránh.

Lam Ngân Hoàng cũng không phải do Đường Vũ Lân khống chế, một

chiêu Linh Hồn Trùng Kích của Đái Vân Nhi làm hắn bị ảnh hưởng thật lớn, cho dù hắn có Tử Cực Ma Đồng cũng chỉ đủ bảo vệ linh hồn mình không bị thương nặng, trong thời gian ngắn không có cách nào khống chế được thân thể của mình.
Nhưng hắn cũng không có chiến đấu một mình, hắn còn có hồn linh Kim Ngữ.

Kim Ngữ là hồn linh thứ nhất của hắn, đã theo hắn nhiều năm, được Đường Vũ Lân từng điểm từng điểm bồi dưỡng, từ một thứ hồn linh tàn phẩm đến sau này không ngừng thăng linh, cùng với huyết mạch Kim Long Vương dung hợp, nó vẫn không ngừng tiến bộ.

Đường Vũ Lân đã sớm đoán được Đái Vân Nhi ở phương diện Tinh Thần Lực có đòn sát thủ, cho nên khi Đái Vân Nhi phóng tới phía hắn, hắn cũng ra lệnh cho Kim Ngữ, để Kim Ngữ giúp hắn điều động Lam Ngân Hoàng, khởi xướng hồn kỹ thứ nhất, quấn quanh.

Đái Vân Nhi tuy rằng quan sát rất tốt, thực sự không nghĩ tới Đường Vũ Lân bị Linh Hồn Trùng Kích còn có thể cực nhanh phóng xuất ra năng lực như vậy. Trong lúc nhất thời nàng kinh hãi, nhanh chóng giãy giụa. Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh màu trắng từ trên người nàng lao ra, như thiểm điện bay lên đỉnh đầu Đường Vũ Lân, một đôi trảo biển lớn giáng thẳng xuống đầu hắn.
Hiệu quả của Linh Hồn Trùng Kích đã chấm dứt, Đường Vũ Lân tỉnh lại, hai hồn hoàn màu vàng kim đã được thay thế bởi bốn hồn hoàn ba tím một đen, hồn hoàn thứ hai toả sáng, lập tức, vô số Lam Ngân Thảo lấy thân thể hắn làm trung tâm đâm xuyên ra, bao trùm trong phạm vi đường kính mười mét.

Thân ảnh màu trắng trên không trung lập tức vị va chạm bay lên, ngưng trệ trên không, rõ ràng là một tiểu bạch miêu xinh đẹp đáng yêu. Đồng thời, Đái Vân Nhi bị quấn quanh cũng đồng dạng nhận lấy trùng kích của Lam Ngân Đột Thứ Trận. Tuy rằng võ hồn U Minh Linh Miêu có kháng tính vật lí cường đại, hoá giải phần lớn lực đâm xuyên, nhưng nàng vẫn bị năng lực choáng váng của Lam Ngân Đột Thứ Trận ảnh hưởng, toàn thân ngưng trệ tại đó.

Đường Vũ Lân quay người, đến trước mặt nàng, giơ Kim Long Trảo lên rồi hạ xuống, trực tiếp chụp lên đầu Công Chúa Điện Hạ.
Mọi người trong chiến khu, cùng với Hoàng Đế bệ hạ trên đài hội nghị đều

nhảy dựng lên.

Sự cường hãn của Kim Long Trảo mọi người đều đã chứng kiến trong các trận đấu trước, coi như Đấu Khải cũng không thể ngăn trở toàn bộ công kích của nó, chứ đừng nói tới một cái đầu nho nhỏ của Đái Vân Nhi.

Khi mọi người đều tưởng đầu của Đái Vân Nhi bị bẻ vụn, Kim Long Trảo trên tay Đường Vũ Lân đột nhiên biến mất, tay hắn nhẹ nhàng điểm trên cổ nàng, để cho nàng lập tức hôn mê.

Lam Ngân Thảo rút đi, đem vị Công Chúa Điện Hạ thả trên mặt đất.

Đái Nguyệt Viêm vừa muốn lao ra thấy một màn như vậy cũng nhẹ nhàng thở sâu. Vừa rồi hắn sợ tới mức tim đều muốn nhảy ra ngoài.

Nếu Đường Vũ Lân giết Đái Vân Nhi thật, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Đái Thiên Linh sắc mặt có chút khó coi, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra vài phần thoải mái.
Trận đấu nhanh chóng chấm dứt, hơn nữa cũng không có tình cảnh chiến đấu hoa lệ. Nhưng trong đó có đấu trí và dũng khí, cũng chỉ có người sáng suốt mới có thể nhìn ra.

"Công Chúa Điện Hạ bị lừa rồi, tâm tình của nàng bị đối phương khiêu khích mà chịu ảnh hưởng. Nếu không, trận đấu này còn rất khó nói." Phương Nhi cấp ra một đánh giá công bằng, đương nhiên, "rất khó nói" là lưu lại cho Công Chúa Điện Hạ mặt mũi. Dù nàng nhanh mồm nhanh miệng nhưng cũng là một phần tử của Tinh La Đế Quốc.

Ngay từ đầu trận đấu, Đái Vân Nhi vẫn chiếm thế chủ động. Nàng đúng là có năng lực đặc thù, chính là võ hồn thứ hai.

Trừ U Minh Linh Miêu, nàng còn thức tỉnh một võ hồn nữa là Linh Mâu. Võ hồn nghe bình thường này lại vô cùng uy danh hiển hách, bởi vì nó chính là một trong hai đại võ hồn của Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, một đời truyền kỳ tung hoành vạn năm trước.
Linh Mâu thuần tuý là võ hồn Hệ Tinh Thần, đối với Tinh Thần Lực yêu cầu rất cao. Nhìn qua Đái Vân Nhi không lớn, nhưng Tinh Thần Lực của nàng đã tiếp cận Linh Uyên Cảnh rồi. Đồng thời, nàng cũng sớm được Linh

Mâu giao cho bốn hồn kỹ, lần lượt là Tinh Thần Dò Xét, Tinh Thần Quấy Nhiễu, Linh Hồn Trùng Kích và Quần Thể Suy Yếu.

Lần thứ nhất Đường Vũ Lân đối mặt chính là Tinh Thần Quấy Nhiễu, mà Tinh Thần Dò Xét một mực bao phủ trên người hắn, đây cũng là nguyên nhân vì sao Đái Vân Nhi có thể phán đoán và nắm bắt thời cơ chuẩn như vậy.

Chương 663: Nhớ hắn

Lần công kích thứ hai, Đái Vân Nhi thi triển chính là công kích mạnh nhất Linh Hồn Trùng Kích. Riêng lần này, nếu không phải Đường Vũ Lân sớm có chuẩn bị, hơn nữa tâm tình Đái Vân Nhi bị ảnh hưởng, Đường Vũ Lân đúng thật là vô cùng nguy hiểm.
Võ hồn hệ Tinh Thần phi thường hiếm thấy mà rất kì diệu, nếu như Đái Vân Nhi một mực dùng năng lực Hệ Tinh Thần áp chế Đường Vũ Lân cùng hắn du đấu, tiêu hao hồn lực của hắn, trận đấu này Đường Vũ Lân muốn chiến thắng nàng thật đúng là rất khó khăn.

Đáng tiếc, vị Công Chúa Điện Hạ này tâm tình kém hơn rất nhiều so với thiên phú, bị Đường Vũ Lân tính kế, từ đó kết thúc trận đấu.

Mặc dù vậy, Đường Vũ Lân cũng không khỏi lau mắt mà nhìn đối với nàng. Vị Công Chúa Điện Hạ này thể hiện ra thực lực như vậy, còn có tinh thần lực thần kì kia, đều để lại ấn tượng khắc sâu với hắn.

Hư thanh nổi lên bốn phía, Đường Vũ Lân trong hư thanh trở lại khu vực chờ. Đối với ngoại giới quấy nhiễu, hắn trực tiếp dùng hồn lực phong bế hai tai, không để ý chuyện bên ngoài. Trong đầu cũng không ngừng nhớ lại quá trình chiến đấu.
Trận đấu này có dẫn dắt không nhỏ đối với hắn, nhất là Đái Vân Nhi tìm thời cơ phát ra một kích U Minh Trảm kia.

Tác dụng của Tinh Thần Lực, trong chiến đấu còn có thể sử dụng như thế, Tử Cực Ma Đồng của mình vẫn luôn là trùng kích tinh thần, trên thực tế nó còn có thể phát huy hơn nữa a!

Bất quá, Tinh Thần Lực của Đái Vân Nhi rốt cuộc là thông qua phương

thức gì phóng thích vậy? Điều này Đường Vũ Lân rất ngạc nhiên, ở phương diện năng lực tinh thần, rõ ràng Đái Vân Nhi ở phía trên hắn.

Học viện quái vật lại bị loại bỏ một vị, trước mắt chỉ còn lại ba người. Đường Vũ Lân thuận lợi tiến vào top 16.

Thi đấu top 32 chấm dứt.

Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải cùng ba người học viện quái vật lấy Long Dược cầm đầu, cùng nhau tiến vào top 16. Hai học viện chiếm cứ sáu danh ngạch.
Không hề nghi ngờ, giai đoạn then chốt của trận thi đấu cá nhân Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục chính thức sắp bắt đầu.

Đối với ba người học viện Sử Lai Khắc, vòng thi đấu tiếp theo là vô cùng khó khăn. Bởi vì Đường Vũ Lân đụng phải Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, mà đối thủ của Tạ Giải, là một vị Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công khác của học viện quái vật, Phong Vương Lâm Tam.

Mười sáu tiến tám, chính là trận quyết đấu quan trọng nhất giữa học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc. Ai có thể đạt ưu thế ở vòng này, như vậy, thành tích ở hạng mục thi đấu cá nhân không thể ngờ là rất tốt.

Hai trận, đều là trận đánh ác liệt.

Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, bài danh thứ hai trong bát đại Thiên Vương, gần với Long Vương Long Dược. Phong Vương Lâm Tam, bài danh thứ tư trong bát đại Thiên Vương, không thể nghi ngờ hắn mạnh hơn Đằng Đằng, mà đối thủ của hắn là Tạ Giải.
Chỉnh thể thực lực của Tạ Giải còn kém hơn Nguyên Ân Dạ Huy, thậm chí còn kém hơn Nhạc Chính Vũ. Trận đấu này với hắn là một khảo nghiệm phi thường khó khăn.

"Ta không phục!"

"BA~!"

Đây là bình hoa thứ sáu Đái Vân Nhi ném vỡ. Trên mặt nàng đầy tức giận, nếu như có thể, nàng thật muốn đi tìm Đường Vũ Lân đánh lại một trận ngay bây giờ.

Nhưng ở cửa ra vào tẩm cung, hai vị lão giả bình tĩnh đứng ở đó. Có bọn họ, Công Chúa Điện Hạ muốn xuất môn là chuyện không thể nào.

"Ta chính là không phục! Ta bị lừa rồi, tên kia quá xảo trá. Đường Vũ Lân, cái đồ khốn khiếp nhà ngươi. Ngươi, ngươi chờ đó cho ta!"

Đái Vân Nhi nghĩ tới khuôn mặt Đường Vũ Lân mang theo nụ cười xấu xa, còn có cặp mắt nhìn qua rất ôn hoà, rất trong suốt, trên thực tế lại cười chế nhạo mình, nàng liền không chịu được.
Tên hỗn đản này! Ta làm sao lại thua, hơn nữa thua biệt khuất như vậy. Rõ ràng ta chiếm được thế thượng phong, tên kia thật sự là quá giảo hoạt, hắn vậy mà dụ cho ta tức giận.

Nàng làm sao có thể chịu phục a! Nàng vốn định trong trận đấu thi triển quyền cước, thể hiện ra thực lực cường đại của nữ chiến sĩ xinh đẹp, thu được vô số tiếng vỗ tay cùng hoa tươi. Lại không nghĩ rằng thua uất ức như thế, làm sao có thể không để cho vị Công Chúa Điện Hạ này khó hiểu.

"Tốt rồi, Vân Nhi. Đừng làm rộn, trận sau Long đại ca sẽ trút giận cho ngươi." Đúng lúc này, Long Dược và Đái Nguyệt Viêm đi đến.

Nhìn thấy hắn, Đái Vân Nhi lập tức vành mắt đỏ hoe, loé thân lên nhào vào trước mặt hắn, bắt lấy ống tay áo của hắn, "Long đại ca, ta không phục! Ta căn bản không thua bởi tên vô lại kia, là hắn quá giảo hoạt. Hắn lừa ta, nếu lúc đó ta cẩn thận một ít, hắn căn bản không có khả năng bắt lấy ta. Chỉ cần cùng hắn du đấu, hắn như thế nào thắng được ta, ta có song sinh võ hồn a! Coi như dùng Linh Hồn Trùng Kích quấy nhiễu hắn cũng có thể đánh bại hắn."
Đái Nguyệt Viêm sắc mặt trầm xuống, "Được rồi tiểu muội, đừng làm rộn. Thua chính là thua. Hơn nữa, ngươi không phải thua bởi hắn, mà là thua chính mình. Nếu trách trời oán đất, không bằng ngẫm lại sai lầm của mình. Nếu tâm tính của ngươi trầm ổn một tí, còn có thể bị hắn lợi dụng sao? Hơn nữa, Đường Vũ Lân cũng không đơn giản như ngươi nghĩ."

Đái Vân Nhi chẹp miệng, "Tứ ca, ngươi sao lại chìa tay cho người ngoài? Ngươi là ca ca của ta hay của hắn? Ta không thích ngươi nữa!"

Long Dược ha ha cười một tiếng, sờ đầu Đái Vân Nhi, "Được rồi, tiểu công chúa của ta. Trận sau để Tứ ca báo thù cho ngươi, nếu như hắn không được,

Long đại ca báo thù cho ngươi là được. Tiểu công chúa của chúng ta cần gì trầm ổn, nếu trầm ổn thì không phải là tiểu công chúa rồi. Đừng nóng giận, biểu hiện của ngươi hôm nay rất tốt."
Đái Vân Nhi không phục như cũ, nói: "Long đại ca, lúc thi đấu đội, chúng ta đụng phải Đường Vũ Lân, ngươi phải cùng ta giáo huấn hắn, đến lúc đó ngươi giúp ta chế trụ hắn, ta sẽ đạp hắn mấy cước để hả giận."

Đái Nguyệt Viêm nghe nàng nói, nhịn không được hai tay che mặt, "Tiểu muội, ngươi là công chúa đó! Làm sao có thể thất lễ như vậy?"

Đái Vân Nhi ngang ngược nói: "Ta mặc kệ, dù sao ta muốn hả giận, dù Phụ hoàng có giam cầm ta, ta cũng phải đánh tên kia."

...

"Hắt xì!" Đường Vũ Lân đang chuẩn bị minh tưởng chợt hắt hơi một cái.

Từ ngày hôm đó đến nay, tâm của hắn đều rất bình tĩnh, hoặc là nói hắn cố ý để cho lòng của mình bảo trì trạng thái bình tĩnh. Từ ngày đó cùng Cổ Nguyệt ngăn cách, hắn vẫn làm cho mình ở loại tâm tình này. Thân là đội trưởng, hắn biết rõ, không thể để tâm tình của mình ảnh hưởng tới thi đấu. Phòng sát vách.

Cổ Nguyệt ngồi trên ghế sô pha, đôi mắt bình tĩnh, hai tay đan nhau đặt trên bụng của mình, tựa hồ đang suy tư cái gì đó.

Đột nhiên, ánh sáng trong phòng lờ mờ rồi thoáng lên một phát. Một thân ảnh lặng yên không tiếng động xuất hiện trong phòng.

Đó là một nữ tử mặc váy tím dài, tướng mạo cực đẹp, một đầu tóc dài màu tím sậm rối tung sau lưng, đôi mắt cũng màu tím, trông rất kì dị.

Tay phải nàng vung lên, lập tức trong phòng xuất hiện một tầng sáng màu tím, sau đó nàng mới chậm rãi đi tới trước mặt Cổ Nguyệt, quỳ một gối xuống, cung kính nói: "Chủ Thượng."

"Sự tình tra như thế nào rồi?" Cổ Nguyệt lạnh nhạt nói.

Nữ tử váy tím trầm giọng nói: "Căn cứ theo điều tra của chúng ta, võ hồn Sơn Long Vương của Long Dược không phải là trời sinh, mà là nhận được

năng lực giống như truyền thừa rót vào cơ thể làm cải biến huyết mạch của hắn. Chúng ta đang tìm nơi truyền thừa này. Trong học viện quái vật có một số cường giả có thực lực không bình thường, nếu như tập trung mấy người chúng ta xông vào thì không có vấn đề gì, nhưng động tĩnh sẽ phi thường lớn, muốn không bị phát hiện sẽ rất khó."
"Không được đánh rắn động cỏ." Cổ Nguyệt khoát tay áo, "Kiên nhẫn chờ cơ hội. Về sau chúng ta cũng có thể chứng kiến hắn bày ra thực lực. Ta không cảm giác được khí tức của nơi truyền thừa kia, hẳn là ở trong vết nứt không gian. Có Sơn Long Vương huyết mạch, không chừng đồ vật ta thất lạc cũng ở chỗ đó."

"Lực lượng của ta lại bị phong ấn, cần một lần nữa từng bước giải khai, hiện tại đã sơ bộ hoàn thành, còn cần một ít thời gian. Nếu như có thể tìm được vật kia, quá trình sẽ nhanh hơn nhiều."

"Vâng, Chủ Thượng. Chúng ta tiếp tục tìm cơ hội. Trận chung kết Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, viện trưởng học viện quái vật hắn cũng tham gia, đó cũng là một cơ hội tốt. Đến lúc đó chúng ta sẽ dò xét sâu hơn, xem một chút có thể tìm được manh mối gì hay không."
"Ân, ngươi đi đi." Cổ Nguyệt khoát tay áo.

Nữ tử váy tím rung thân một cái, hoá thành một đạo tử quang, lặng yên biến mất.

Cổ Nguyệt đứng lên đi đến trước cửa sổ, nhìn ra xa. Theo bản năng hướng sang phía Đường Vũ Lân xoay xoay đầu.

...

Học viện Sử Lai Khắc, Hải Thần đảo.

Na Nhi ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đong đưa. Đôi bắp chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, một đầu tóc bạc rối tung sau ót, theo gió khẽ đung đưa.

Trong đôi mắt to mơ hồ có hơi nước nhộn nhạo.

"Thật muốn cùng ca ca đi đến Tinh La Đế Quốc! Nàng đã đáp ứng ta, trước khi ngày đó đến, nàng sẽ không làm thương tổn ca ca. Nếu như không phải ta cần thực lực càng mạnh mới có thể ngăn được lực lượng của nàng, ta nhất định sẽ đi cùng các ngươi. Ca ca, ngươi nhất định phải bình an trở về!

Ta rất nhớ ngươi."

Chương 664: Mười sáu tiến tám

Tinh La Đại Lục, Tinh La Đế Quốc, thành Tinh La.

"Hôm nay là thi đấu mười sáu tiến tám. Huynh đệ, ngươi có dư vé không? Bao nhiêu tiền ta đều trả."

"Nghĩ gì thế, đừng nói ta không có, cho dù có cũng không có khả năng bán. Giải thi đấu lần này là đặc sắc trăm năm mới gặp. Học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc thi đấu đó! Nếu có thể đến tận sân vận động xem thi đấu, coi như là sống ít hơn vài năm ta cũng nguyện ý. Quả thực là quá mong đợi."

"Đúng vậy! Ai có thể nghĩ đến vòng thi đấu này lại đặc sắc như vậy, nghe nói trong tám trận thi đấu có hai trận là học viện quái vật quyết đấu cùng học viện Sử Lai Khắc, trong đó có một trận là đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc đối chiến Tứ Hoàng Tử Điện Hạ. Tứ Hoàng Tử tất thắng!"
Phương Nhi mặc áo choàng lớn đủ để che lại khuôn mặt, đi trên đường phố. Bên tai liên tục truyền đến tiếng thảo luận về vòng thi đấu sắp tới.

Không hề nghi ngờ, dư luận thiên về học viện quái vật, nhưng mà, học viện quái vật có thể chiến thắng cả hai trận sao?

Chính Phương Nhi cũng đoán không ra.

Nàng đương nhiên cũng nghiêng về học viện quái vật, vì nàng là một người ái quốc. Nhưng nàng cũng tỉnh táo phán đoán.

Đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc Đường Vũ Lân thực lực vẫn bí mật như cũ, từ đầu đến cuối, chưa có người nào chính thức nhìn thấy toàn bộ lực lượng của hắn. Dây leo kia đến tột cùng là gì? Trong một trận đấu, dây leo vừa ra, thi đấu đã xong.

Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, Tứ Hoàng Tử Điện Hạ, bài danh thứ hai trong bát đại Thiên Vương. Trong bát đại Thiên Vương cũng là cường giả cao cấp nhất, truyền thừa huyết mạch hoàng thất thuần khiết.

Nhưng dù có như vậy, hắn có thể chiến thắng Đường Vũ Lân sao?

Một trận khác, cũng rất đáng chú ý, học viện Sử Lai Khắc tựa hồ cũng chỉ có một vị Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công. Trong các trận đấu trước, hắn thể hiện ra tốc độ cùng sức chiến đấu không kém, nhưng đồng dạng cũng có ẩn tàng. Đối mặt với Phong Vương Lâm Tam, đây là một trận đấu đối chọi gay gắt, ai thắng ai thua cũng không nói trước được. Nhưng Lâm Tam có Nhất tự Đấu Khải, hẳn là cơ hội thắng lớn hơn một chút.

Dân chúng cũng bị trận quyết đấu hai đại học viện mê hoặc, nhưng bọn họ đều không để ý đến học viên của học viện Sử Lai Khắc trung bình mới có mười lăm tuổi.

Dù là Long Dược sẽ lấy được quán quân thi đấu cá nhân, nhưng chỉ cần Đường Vũ Lân có thể tiến vào trận chung kết thì cũng đã thắng.
Nếu bọn họ đồng tuổi, Đường Vũ Lân cũng là Nhất tự Đấu Khải Sư, chỉ sợ đúng thật là rất khó nói.

Hy vọng Tứ Hoàng Tử Điện Hạ có thể đánh bại Đường Vũ Lân, như vậy có thể giữ được thể diện cho học viện quái vật.

Đang đi về phía trước, đột nhiên Phương Nhi cảm giác có người từ trong cửa hàng bước ra, nàng theo bản năng dừng chân lại.

Người nọ có dáng người thon dài, cao hơn nàng rất nhiều, cũng đội mũ chụp, che lại đại bộ phận gương mặt. Nhưng bởi vì chiều cao, từ góc nhìn của Phương Nhi vừa vặn có thể nhìn thấy gò má của hắn.

Nhìn thấy hắn Phương Nhi lập tức ngẩn người, bởi nàng nhận ra bộ dáng của người nọ.

Đường Vũ Lân, là hắn?

Đường Vũ Lân từ trước người nàng vội đi qua, nàng quay đầu nhìn mới thấy cửa tiệm kia là buôn bán kim loại hiếm.
Hắn đến mua kim loại hiếm sao?

Ngày mai sẽ tiến hành thi đấu mười sáu tiến tám, hắn còn có thời gian nhàn hạ thoải mái như vậy?

Tâm tình Đường Vũ Lân lúc này rất không tồi, hôm nay nhận được thông tri từ cửa hàng hợp tác lúc trước, mới tới một số kim loại hiếm mới, hắn vừa ở đây chọn được một ít. Nhóm kim loại này giá cả khá tốt, sau khi chiết xuất có thể dùng để chuẩn bị cho đồng bạn chế tác Nhị tự Đấu Khải trong tương lai.

Ngày mai phải so tài, đối thủ của hắn rõ ràng là Tứ Hoàng Tử Điện Hạ, không hề nghi ngờ là rất cường đại, so với các đối thủ trước đều mạnh hơn. Nhưng tâm tình bây giờ của hắn chấn động cũng rất nhỏ, tâm tình bị phong bế làm cho hắn có thể duy trì tỉnh táo.

Nhưng Đường Vũ Lân cũng biết, trạng thái như vậy cũng không tốt, bởi vì như vậy mình thiếu đi kích thích. Nhưng ít nhất có thể không làm tâm tình mình chịu ảnh hưởng.
"Nàng không phải!" Mặc dù trong lòng hắn đã nói vô số lần như vậy, nhưng mỗi khi nhớ tới ngày đó Cổ Nguyệt thừa nhận vì huyết mạch của mình mới tiếp cận mình, trong lòng hắn vẫn quặn đau như trước.

Được rồi, tạm thời không nghĩ đến những thứ này.

Dùng sức lắc đầu, Đường Vũ Lân đang chuẩn bị trở về khách sạn, đột nhiên huy chương Đấu Giả trước ngực chấn động rất nhỏ.

Lại triệu tập Đấu Giả sao? Đường Vũ Lân theo bản năng lấy ra huy chương nhìn lại.

Quả nhiên, huy chương chỉ phương hướng Đường Môn.

Sự việc lần trước để cho hắn có được ba vạn điểm cống hiến, còn lập được đại công. Dùng đẳng cấp Bạch cấp Đấu giả hiện tại, có đại công trong tay, dù vài năm không tham gia hành động cũng không sao.

Nhưng Đường Vũ Lân vẫn theo bản năng đi về phía Đường Môn, cha mẹ rời đi, hiện tại Cổ Nguyệt cũng như vậy, ... mình chỉ còn lại tông môn và học viện, còn có đồng bạn bên cạnh. Đi xem Đường Môn có hành động gì. Tổng bộ Đường Môn ở thành Tinh La vẫn như bình thường, dòng người vẫn rất đông. Đường Vũ Lân trước khi vào cửa đã tìm một nơi vắng vẻ thay xong trang phục Đấu Giả, rồi nhanh nhẹn tiến vào trong.

Dựa theo chỉ dẫn của huy chương, hắn đi vào hậu viện, quả nhiên đã có

không ít Đấu Giả ở chỗ này.

Căn cứ vào màu sắc mặt nạ bất đồng mà có thể dễ dàng phân biệt đẳng cấp Đấu Giả. Nhưng lúc này, trừ người đứng trước nhất, các Đấu Giả khác đều mang mặt nạ màu trắng, nói cách khác, bọn họ đều là Bạch cấp Đấu giả.

Đứng ở trước nhất vẫn là một vị Hắc cấp Đấu giả. Khi nhìn thấy vị này, trên mặt Đường Vũ Lân không khỏi toát ra vẻ mỉm cười. Vẫn là vị kia a! Giống với lần trước. Tuy rằng hắn mang mặt nạ, nhưng thân hình cùng khí tức thì không cải biến được.
Hắc Nhất, đánh số lần trước của hắn là vậy.

Không biết hôm nay có hành động gì, nếu như là hành động trong thời gian ngắn, vậy không thành vấn đề.

Khi hắn nhìn Hắc Nhất, ánh mắt Hắc Nhất cũng vừa hướng về phía bên này. Sau đó liền đi đến trước mặt hắn.

"Bạch Tam?" Hắn hỏi.

Đường Vũ Lân có thể nhận ra thân hình cùng khí tức của hắn, hắn như thế nào lại không nhìn ra Đường Vũ Lân đây?

Đường Vũ Lân mỉm cười gật đầu, "Ngài khoẻ chứ, Hắc Nhất."

Hắc Nhất ha ha cười một tiếng, "Thoạt nhìn, ngươi gần đây vẫn luôn ở Đế Đô. Lại gặp mặt thật là có duyên phận, lần này là cơ hội không thể bỏ qua. Một cơ hội hiếm có! Mười năm một lần."

Mười năm một lần? Đó là hành động gì?

Đường Vũ Lân cảm thấy nghi hoặc, bất quá nghe tựa hồ thật không bình thường.
Hắc Nhất lại cổ vũ hắn vài câu, lúc này mới trở lại phía trước.

Lúc này, người đã đến càng nhiều, rất nhanh liền vượt qua số lượng ba mươi người lần trước.

Hơn nữa, nhân số vẫn còn không ngừng gia tăng.

Nửa giờ sau, trong hậu viện tụ tập hơn một trăm Bạch cấp Đấu giả. Trừ Hắc Nhất, tất cả đều là Bạch cấp, một người Hoàng cấp hay Tử cấp đều không có.

"Tốt rồi, người đã đến đông đủ." Hắc Nhất rút cuộc mở miệng. Tất cả ánh mắt của đám Bạch cấp đều tập trung trên người hắn.

Hắc Nhất trầm giọng nói: "Có liên quan đến hành động lần này, trước đây không lâu đã thông tri đến các phân bộ. Trong các Bạch cấp Đấu giả, tu vi dưới bốn mươi cấp và trên năm mươi cấp không được tham gia. Người đã có nguyên vẹn Nhất tự Đấu Khải, có thể tấn chức Hoàng cấp Đấu giả cũng không thể tham gia. Hiện tại những ai nằm trong hai tình huống trên đứng ra, những người này không có cách nào tham dự hành động lần này.
Nghe Hắc Nhất nói, có năm vị Bạch cấp Đấu giả đi ra.

Trong đó có một vị cung kính nói: "Hắc cấp Đấu giả tôn kính, ta vừa mới đột phá năm mươi cấp cũng không được sao?"

Chương 665: Hành động Long Cốc?

Hắc Nhất nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, hạn chế nơi đó vô cùng nghiêm khắc. Vượt qua năm mươi cấp thì không thể tiến vào. Nếu như mấy người các ngươi đều là tình huống như vậy, các ngươi có thể đi về trước. Còn có, ta phải nhắc nhở các ngươi, ngàn vạn lần không được giấu diếm, nếu không, chính là đang đùa giỡn với tính mạng của mình. Chỗ kia không phải chỗ chơi đùa, muốn đi vào vết nứt không gian thì cần đủ cường độ năng lượng, không đủ tu vi không thể vào, vượt quá cũng không thể dung nạp. Đây là qua nhiều kỳ khảo thí mới cẩn thận tính toán được. Còn ai nằm trong hai tình huống trên nhanh đi ra."
Không thể nghi ngờ, Đấu Giả của Đường Môn Đấu Hồn Đường đều rất thành tín, cũng không có người đi ra. Mấy vị lúc trước đều có chút chán nản rời đi.

Nghe đến đó, tuy rằng Đường Vũ Lân không hoàn toàn hiểu rõ có chuyện gì, nhưng trong lòng lại vô cùng hứng thú, rất rõ ràng, đây là cơ hội tăng lên thực lực của bản thân.

Hắc Nhất trầm giọng nói: "Tổng danh ngạch có ba mươi, nhưng dựa theo

quy củ, mỗi người các ngươi đều có cơ hội. Chúng ta sẽ tiến hành một trận thi đấu tuyển chọn, chọn ra ba mươi Đấu Giả đứng đầu để tham gia hoạt động lần này. Tiếp theo sẽ tiến hành phân tổ, tuyển chọn sẽ tiến hành sau một tháng nữa. Mười ngày sau khi thi đấu chấm dứt sẽ xuất phát, tham gia hành động."

"Tiếp theo sẽ tiến hành xác nhận huy chương Đấu Giả."

Đây là khâu luôn phải tiến hành, để xác nhận thân phận Đấu Giả.
Rất nhanh, xác nhận thân phận đã hoàn tất. Hắc Nhất nói: "Bạch Tam, ra khỏi hàng."

Đường Vũ Lân chậm một nhịp mới ý thức được Hắc Nhất đang gọi mình, vội vàng từ trong đám người đi ra, đến phía trước nhất.

Hắc Nhất nói: "Ở hành động Lục Khô Lâu lúc trước, Bạch Tam đã nêu cao tinh thần dũng cảm, suýt nữa trả giá sinh mệnh của mình để bảo vệ an toàn cho đồng đội. Xét thấy chiến công của hắn, hành động Long Cốc lần này, hắn trực tiếp nhận được một danh ngạch."

Không có bất kì người nào chất vấn, ở phương diện này, Đường Môn luôn rất công bằng. Có công ban thưởng, làm sai bị xử phạt, thưởng phạt phân minh.

"Cảm ơn Hắc Nhất." Đường Vũ Lân có chút thụ nhược sủng kinh. Dựa vào thời gian Hắc Nhất vừa tuyên bố, sau bốn mươi ngày nữa, Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục cũng đã kết thúc, mình vừa vặn có thời gian. Hành động Long cốc này nghe rất thú vị, đến lúc đó phải báo cáo với Vũ lão sư một chút. Vũ lão sư bây giờ được điều đến Cung Phụng Đường rồi, nhiệm vụ của Đường Môn hắn cũng biết rõ.
Nhiệm vụ Long cốc đến tột cùng là gì? Hắc Nhất không có giải thích gì, Đường Vũ Lân cũng không biết. Hơn nữa, hắn không có cách nào hỏi người khác. Dù sao hắn đến từ Đấu La Đại Lục, hắn lo lắng cho thân phận của mình, mà hoạt động lần này cũng không có hại cho mình.

Mà đồng dạng đến từ Đấu La Đại Lục, Vũ lão sư cũng không có khả năng biết rõ hành động Long cốc là gì, vậy cứ tiến một bước xem một bước, dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, thi đấu mười

sáu tiến tám.

Sáng sớm, xung quanh sân vận động Tinh La đã rất đông, dù không có vào bên trong xem thi đấu, cũng có thể đứng ngoài xem màn hình lớn, nghe được tiếng hoan hô trong sân, cũng có thể cảm thụ một chút bầu không khí bên trong.

Bầu không khí này vô cùng tuyệt vời, vô cùng hưng phấn. Đối với người dân Tinh La Đế Quốc, cuộc so tài này đúng là như thế.
Ba người Đường Vũ Lân, Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy được quân đội nhà nước Tinh La Đế Quốc hộ tống, tiến vào sân vận động.

"Nguyên Ân, việc ta thương lượng với ngươi thế nào?" Tạ Giải thấp giọng nói với Nguyên Ân.

"Có chuyện gì?" Nguyên Ân quay đầu nhìn về phía hắn.

Tạ Giải cười hắc hắc, "Nếu ta thắng trận đấu này, ngươi làm bạn gái ta, được không?"

Nguyên Ân Dạ Huy tức giận: "Cút!"

Tạ Giải bộ mặt uỷ khuất nói: "Như vậy không tốt sao, cho ta một cơ hội đi mà. Chiến thắng ngươi để sau này, hiện tại ngươi nhìn khí thế hừng hực của giải thi đấu này, cho ta động lực được không?"

Nguyên Ân Dạ Huy nhìn hắn, thản nhiên nói: "Không được."

Tạ Giải đụng đụng Đường Vũ Lân, "Đội trưởng, ngươi nhìn nàng kìa. Là đội trưởng, ngươi có thể nhìn nàng đối với ta như vậy sao?"
Đường Vũ Lân tức giận: "Có bản lĩnh chính mình giải quyết. Loại sự tình này ta không quản được."

Tạ Giải hừ một tiếng, "Ngươi mặc kệ ta, vậy ta có thể cố ý thua a!"

Đường Vũ Lân nhún vai, "Nếu ngươi không sợ bị mọi người vây công thì tuỳ ý ngươi."

Nguyên Ân Dạ Huy lạnh lùng nói: "Sự tình ngươi nói với ta tuy rằng ta không đồng ý, nhưng nếu ngươi cố ý để thua, như vậy ta cam đoan, tương

lai ngươi một xíu cơ hội cũng không có."

Nhãn tình Tạ Giải sáng lên, lập tức nói: "Nói như vậy, nếu như ta có thể chiến thắng đối thủ, tối thiểu cũng có một xíu cơ hội đúng không?"

Nguyên Ân Dạ Huy không để ý đến hắn, quay đầu đi chỗ khác.

Tạ Giải cười hắc hắc, "Ta hiểu rồi!"

Đường Vũ Lân vỗ vỗ cái trán, hắn rất muốn hỏi gia hoả này cuối cùng đã hiểu cái gì. Bất quá cũng không tiện bỏ đi bộ dạng tích cực của hắn, một bộ dạng sục sôi ý chí chiến đấu. Đối với thi đấu, đây là một chuyện tốt.
Trong khu vực chờ, theo các trận so tài mà số lượng tuyển thủ giảm bớt, hiện tại cũng chỉ có mười sáu ghế sô pha. Đái Vân Nhi cũng không được phép vào bên trong.

Người của học viện quái vật đã đến, Long Dược nhìn thấy Đường Vũ Lân thì cười cười với hắn. Ánh mắt Đái Nguyệt Viêm bình tĩnh, hướng Đường Vũ Lân gật đầu.

Người ta đã khách khí, Đường Vũ Lân cũng không thất lễ, đồng dạng hướng Long Dược và Đái Nguyệt Viêm gật đầu.

Ánh mắt Tạ Giải lại trực tiếp tìm tới đối thủ của mình.

Lâm Tam là một thanh niên có dáng người gầy gò, tướng mạo trung thượng, dáng người cũng trung thượng. Nhìn qua, hắn trầm tĩnh hơn so với Đằng Đằng, có khí chất hư vô nhẹ nhàng.

Trong bát đại Thiên Vương, người không gây chú ý nhất chính là hắn. Nhưng nếu như cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, trên người hắn có khí chất đặc thù mà người khác không có.
Cảm nhận được ánh mắt của Tạ Giải, Lâm Tam ngẩng đầu, nhìn về phía hắn. Một đôi mắt thanh tịnh như nước, cũng không có bất kì tâm tình chấn động nào.

Lông mi Tạ Giải chớp chớp, chiến ý mãnh liệt không khỏi bắn ra.

Đái Nguyệt Viêm nhìn về phía Lâm Tam, trên mặt không khỏi toát ra vẻ mỉm cười, "Thoạt nhìn, đối thủ của ngươi đối với ngươi rất không phục."

"Thực lực!" Lâm Tam thản nhiên nói.

Đái Nguyệt Viêm có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi nói chuyện luôn ngắn gọn như vậy, nhiều lời một chút có thể chết sao?"

"Có thể!" Lâm Tam nói.

Nói đến Lâm Tam, đây cũng là một nhân vật truyền kỳ trong học viện quái vật, tính cách của hắn đạm bạc, trừ tu luyện, hầu như không có bất cứ hứng thú nào khác. Trong bát đại Thiên Vương, thiên phú của hắn là kém nhất, võ hồn cũng thế. Nhưng hắn lại có thể đạt được bài danh thứ tư trong bát đại Thiên Vương. Hơn nữa, dù Tô Mộc và Đái Nguyệt Viêm xếp hạng trước hắn cũng không cho rằng mình nhất định có thể chiến thắng hắn. Lâm Tam đối với bài danh này cũng không quan tâm, đây vẫn là học viện cố ý sắp xếp, mới có bát đại Thiên Vương. Hắn nguyện ý trở thành một trong bát đại Thiên Vương là bởi vì có thể có được tài nguyên tốt hơn để tu luyện, còn có thể đối mặt với đối thủ cường đại. Trừ điều đó ra cũng không có nguyên nhân gì khác.

Nếu để Đái Nguyệt Viêm dùng một câu hình dung hắn, rất đơn giản, gia hoả này chính là vì chiến đấu mà sinh.

Phong Vương Lâm Tam, là một người rất bình thường trong bát đại Thiên Vương, lại là học viên rất được coi trọng.

Mấy chữ "Cần cù bù thông minh" dùng trên người hắn tuy rằng không phải phù hợp nhất, nhưng hắn vẫn đem chăm chỉ cùng cố chấp phát huy ra tác dụng tốt nhất.

"Hoan nghênh mọi người tới sân vận động, tới chứng kiến vòng thi đấu mười sáu tiến tám của Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục. Thi đấu hôm nay sẽ chọn ra được tuyển thủ cho vòng tứ kết, bọn họ chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ." Thanh âm của Phương Nhi vang lên trong sân vận động.
Khi nói những lời này, vô luận là nàng hay khán giả trên khán đài đều không hẹn mà nhìn về phía khu vực chờ.

Mười sáu tuyển thủ cũng đã ngồi vào chỗ của mình, chờ đợi bọn họ chính là một trận chiến quyết định vận mệnh.

Tám tuyển thủ đứng đầu giải thi đấu trước chẳng những đạt được ban thưởng phong phú, đồng thời con đường phát triển trong tương lai cũng vô cùng rộng mở. Đứng đầu giải thi đấu cá nhân, chỉ cần có ghi chép như vậy cũng có thể đạt được nhiều ưu đãi ở bất kỳ địa phương nào tại đế quốc.

Nếu lựa chọn tòng quân, trực tiếp trở thành quan quân trung cấp. Nếu lựa chọn gia nhập gia tộc, tông môn, hoặc làm bất kì nghề nghiệp nào đều có được ưu đãi thật lớn. Đồng thời còn có thể được đế quốc trao tặng tước vị. Chính là tước vị!
Theo thời đại phát triển, tước vị chẳng những không biến mất, ngược lại càng trở nên trân quý. Hiện nay, nếu muốn đạt được tước vị cũng chỉ có hai phương thức. Một là, đạt được nhận thức của quốc gia dựa vào thực lực của chính mình, giống như giải thi đấu trước mắt. Hai là, vì quốc gia lập được công huân trác tuyệt.

Hơn nữa, vô luận là tước vị gì, tất cả đều không thể thừa kế. Nhưng chỗ tốt mà tước vị mang lại vẫn lớn như cũ.

Chương 666: Phong Vương

Tước vị ở Tinh La Đế Quốc hiện tại đã không giống với ngày xưa, nhưng có thể coi đó là một loại phúc lợi đãi ngộ cấp quốc gia. Khi có được tước vị, dù là tước vị thấp nhất, cả đời này đều không lo cơm áo gạo tiền, càng có thể đạt được địa vị cao quý trong xã hội.
Khi tiến vào trận tứ kết sẽ đạt được tước vị Nam tước, đây là quy định của cuộc tranh tài. Nếu như đạt được quán quân sẽ trực tiếp được thụ phong Tử tước.

Phải biết rằng, nếu như ở trong quân đội, cần có một lượng công huân rất rất lớn mới có thể đạt được phong thưởng như vậy. Một Tử tước ở Tinh La Đế Quốc có địa vị có thể so với một chủ thành.

Đây cũng là nguyên nhân tất cả người trẻ tuổi đều nguyện ý đến đây dự thi, một khi tiến vào vòng tứ kết, có thể nói là một bước lên trời, vô luận lúc trước là thân phận gì đều có thể đạt được tước vị, chính thức trở thành quý tộc. Tuy rằng không có nhiều tài sản, nhưng có bất động sản ở đế đô là không thể thiếu. Các loại chi tiêu cũng được quốc gia chịu trách nhiệm.

Bởi vậy, tất cả tuyển thủ đến đây dự thi hôm nay, trừ Đường Vũ Lân, Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy, cũng chỉ có ba người học viện quái vật là bình tĩnh, mười tuyển thủ khác đều có bộ dạng kích động. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, đối thủ của bọn họ không phải là người học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc.
"Trận đấu thứ nhất ngày hôm nay hứa hẹn sẽ vô cùng đặc sắc. Đây là trận quyết đấu giữa hai vị Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công. Đến từ học viện Sử Lai Khắc, tuyển thủ Tạ Giải sẽ đối chiến với tuyển thủ Lâm Tam được xưng danh Phong Vương từ học viện quái vật. Mời song phương lên đài."

Lâm Tam bình thản đứng lên, ánh mắt của Đường Vũ Lân và Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời nhìn về phía người trong bát đại Thiên Vương mà bọn họ chưa từng nhìn qua.

Khí tức của Lâm Tam bình thản, toàn thân toát ra cảm giác là người yếu nhất trong bát đại Thiên Vương, nhưng khi chăm chú quan sát sẽ thấy lòng không khỏi rùng mình.

Cường địch! Trong lòng hai người đồng thời sinh ra suy nghĩ này.

Khí tức của Lâm Tam bình thản gần như hoà nhập với không khí, toàn thân dường như có cảm giác không tồn tại vậy. Với tư cách là một hồn sư Hệ Mẫn Công, trạng thái như vậy chắc chắn đã đạt đến trình độ nhất định.
Tạ Giải không có nhìn Lâm Tam, hắn lúc này cũng rất trầm tĩnh, biểu hiện lanh lợi thường ngày dường như đã hoàn toàn biến mất.

Cất bước đi ra, hướng về phía sân đấu.

Nguyên Ân Dạ Huy chăm chú nhìn Tạ Giải, nhãn thần khẽ nhúc nhích. Hắn đúng là tiến bộ rồi, trận đấu này đối với hắn chỉ sợ là một cửa ải vô cùng khó.

Ngày đó nhìn qua nàng không khó chiến thắng Đằng Đằng, nhưng thực tế, nàng cũng toàn lực ứng phó. Đằng Đằng thua nàng, chủ yếu là bị nàng chiếm mất tiên cơ và hoàn toàn không biết nàng có song sinh võ hồn. Về sau, nàng cũng không cho Đằng Đằng cơ hội trở mình.

Phong Vương Lâm Tam này so với Ảnh Vương Đằng Đằng càng mạnh hơn, Tạ Giải có thể đối phó được sao?

Lúc này, hai người đã đi lên sân đấu. Hào quang Hồn Đạo vòng bảo hộ bay lên, toàn trường cũng trở nên an tĩnh.
Cho tới lúc này, Tạ Giải cùng Lâm Tam mới nhìn nhau. Ánh mắt Tạ Giải chuyên chú, đứng ở nơi đó giống như một pho tượng điêu khắc. Ánh mắt Lâm Tam bình thản, toàn thân vân đạm phong khinh (gió nhẹ mây bay), giống như là một đám thanh phong, tựa thời đều có thể biến mất.

Khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng đều là hồn sư Hệ Mẫn Công. Phương thức tu luyện của hai người hiển nhiên là bất đồng. Mà thắng lợi trận đấu này, một lần nữa lại là tranh đấu giữa học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc.

Nguyên Ân Dạ Huy chiến thắng Ảnh Vương Đằng Đằng đã thể hiện với toàn bộ dân chúng Tinh La Đế Quốc rằng, học viện Sử Lai Khắc không chỉ có một Đường Vũ Lân, mỗi người bọn họ đều có thực lực cường đại.

"Thi đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng hét của trọng tài, trận tranh tài đã chính thức bắt đầu. Tạ Giải và Lâm Tam đồng thời động, hai người đều xông về phía đối thủ. Tạ Giải giống như một mũi tên bắn ra, tốc độ cực nhanh.
Lâm Tam nhìn qua tuỳ ý hơn, lắc lư bay về phía đối thủ. Nhưng người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được, Lâm Tam không hề chậm hơn Tạ Giải, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Ba tím hai đen, năm các hồn hoàn bay lên từ dưới chân Lâm Tam, bên kia bốn hồn hoàn màu tím cũng xuất hiện trên người Tạ Giải. Hồn hoàn thứ nhất lấp lánh, trong tay Lâm Tam xuất hiện hai đạo thanh quang.

Cái kia chính là Phong Nhận có hình trăng lưỡi liềm, nhìn qua rất nhẹ nhưng sắc bén. Một đạo Phong Nhận chỉ hơn một xích, bị hắn nắm trong tay, giống như hai thanh Nguyệt Nhận kỳ dị.

Tạ Giải nắm chặt Quang Long Chuỷ trong tay phải, hàn quang trong mắt lập loè. Rõ ràng là ban ngày nhưng nó lại làm người ta cảm giác những nơi nó đi qua dường như đều biến thành đêm tối, yên tĩnh đến doạ người.

Hai vị hồn sư Hệ Mẫn Công toàn lực ứng phó thì khoảng cách không là vấn đề. Hai thân ảnh trong một hai lần hô hấp đã đến gần nhau. Trong chớp mắt

khi hai người tiếp cận nhau, hai thân ảnh đồng thời mờ đi.
Quỷ Ảnh Mê Tung!

Không hề nghi ngờ chính là Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ!

"Đinh!" một tiếng giòn tan, người từ từ bay ra lại là Phong Vương Lâm Tam. Ở lần va chạm đầu tiên, hắn lại bay ra như một đám thanh phong.

Nhưng bước chân của Tạ Giải đã dừng lại một chút, bả vai bên trái của hắn đã nhiều hơn một vết máu.

Thật nhanh!

Tạ Giải thầm nghĩ trong lòng. Va chạm vừa rồi, thua thiệt cũng không phải đối thủ. Trong nháy mắt khi song phương va chạm, hắn rõ ràng cảm giác được đối thủ thu lực, nhìn qua giống như bị hắn đánh bay, nhưng thực tế là nhân lúc công kích, thân thể trên không trung biến hoá tinh diệu, tốc độ cực nhanh làm trong lòng Tạ Giải xiết chặt. Nếu không phải hắn phản ứng đủ nhanh thì vừa rồi sẽ không chỉ bị rách da đơn giản như vậy.

Tạ Giải bắn người lên, Quang Long Chuỷ trong tay lại đâm ra, lần này tốc độ đã nhanh hơn trước. Nhưng một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, thân thể Lâm Tam giống như tan chảy. Kim quang Quang Long Chuỷ lập loè, nhìn qua luôn bao phủ thân thể hắn nhưng lại không cách nào đánh trúng.
Hai người đều không sử dụng hồn kỹ, chính là như vậy ở trên không trung không ngừng va chạm.

"Tuyển thủ Lâm Tam rõ ràng chiếm cứ thượng phong. Mọi người nhìn kỹ có thể thấy, ở phương diện linh hoạt, tuyển thủ Lâm Tam đã vượt qua tuyển thủ Tạ Giải. Mà đây là điểm quan trọng nhất của hồn sư Hệ Mẫn Công. Nhất là tốc độ, sự chú ý của hồn sư Hệ Mẫn Công chính là đánh nhanh thắng nhanh. Một khi tốc độ đã thua thì sẽ bị toàn diện áp chế. Theo quan sát của ta, trên người tuyển thủ Tạ Giải có khoảng sáu vết thương rồi. Tuy rằng đều rất nhỏ, nhưng so về tiêu hao thì tuyển thủ Lâm Tam có ưu thế càng lúc càng lớn."

Phán đoán và bình luận của Phương Nhi đều rất tinh chuẩn. Hiện tại Tạ Giải phải đối mặt với công kích rất "nhẹ nhàng" của Lâm Tam.

Va chạm một khắc liền rời đi, tuyệt đối không dừng lại. Tuy rằng mỗi lần

chỉ mang lại thương thế rất nhỏ cho Tạ Giải, nhưng bởi vì né tránh rất nhanh nên Tạ Giải một chút cũng không chạm được vào Lâm Tam.
Do vậy, Tạ Giải không ngừng bị thương, không ngừng tiêu hao, và hắn cũng không công kích được Lâm Tam.

Phương thức chiến đấu của Lâm Tam rất thông minh, lợi dụng tốc độ và độ linh hoạt của mình cùng Tạ Giải, không truy cầu nhất kích tất sát, mà không ngừng gia tăng ưu thế của bản thân, đem ưu thế chuyển thành thắng thế. Hắn đang đợi, đợi Tạ Giải không chịu được công kích nữa thù vận dụng hồn kỹ cao hơn. Một khi đối thủ rối loạn thì cơ hội chiến thắng đã tới rồi.

Va chạm tốc độ nhanh làm khán giả hoa mắt, tuyệt đại đa số người xem chỉ có thể thấy hai bóng hình liên tục lập loè. Bọn họ thậm chí không nhìn được Tạ Giải bị thương, chỉ nghe Phương Nhi bình luận mới biết được trên sân thi đấu phát sinh chuyện gì.

Hô hấp của Tạ Giải trở nên nặng hơn, vết thương trên người tuy nhỏ nhưng chỗ nào cũng đổ máu và đau đớn. Mà những điều này cũng ảnh hưởng đến chiến lực và trạng thái của hắn.

Chương 667: Chờ cơ hội

Trên người đã có mười mấy vết lớn rồi, y phục bị rách trong quá trình chiến đấu truyền đến khí lạnh, dưới va chạm nhanh như vậy tuyệt đối không phải là cảm thụ thoải mái gì.

Nếu tiếp tục như thế, cơ hội của hắn sẽ càng ngày càng ít!

Lâm Tam từ đầu đến cuối đều không thay đổi, vẫn là bộ dạng vân đạm phong kinh. Tâm của hắn rất bình tĩnh, một chút cũng không nóng nảy. Cơ hội do hắn tạo ra, mà mất bao lâu mới tới cũng không quan trọng.

Chiến thuật tương tự hắn dùng để đối phó với Đằng Đằng, trăm phát trăm trúng. Khi Đằng Đằng cùng hắn luận bàn, không biết đã dùng bao nhiêu phương pháp để mở ra cơ hội chiến thắng hắn, nhưng chung quy vẫn không thành công.

Hai người đều ở trong bát đại Thiên Vương, nhưng trước mặt Lâm Tam,

Đằng Đằng một lần cũng không thắng. Cho nên, hắn rất khâm phục Lâm Tam, nhìn thấy hắn đều kêu một tiếng Tam ca.
Trong bát đại Thiên Vương, không có ai chăm chỉ hơn Lâm Tam. Năng lực hiện tại của hắn đều là vượt qua muôn ngàn khó khăn mà có. Thiên phú của hắn yếu nhất, nhưng là người cố gắng nhất, cố chấp và chăm chú nhất.

Mỗi này đều khắc khổ tu luyện, tìm kiếm con đường thuộc về mình. Những việc hắn trải qua, bảy người kia không thể nào tưởng tượng được. Đến cả Long Dược cũng nói, luận về nỗ lực, hắn không bằng Lâm Tam.

Hồn sư Hệ Mẫn Công đệ nhất học viện quái vật, danh xứng với thực.

Thân hình Tạ Giải chợt loé lên, xẹt qua bên cạnh Lâm Tam. Phong Nhận trong tay Lâm Tam vung lên, để lại một vết thương sau lưng Tạ Giải.

Nhưng khi rơi xuống đất, Tạ Giải không bay ngược trở lại mà dừng lại trên mặt đất. Tạ Giải ngừng lại, biến hoá phi thường đột ngột, hắn đứng ở đó như một pho tượng bình thường.
Mà Lâm Tam luôn trong trạng thái tốc độ cao. Thân hình hắn như thiểm điện vụt qua, trên người Tạ Giải cơ hồ trong chớp mắt đã nhiều hơn ba vết thương.

Nhưng hắn vẫn ổn định đứng đó, thông qua màn hình lớn có thể thấy hắn đang nhắm mắt lại.

Tay phải cầm Quang Long Chuỷ nhấc lên trước ngực, toàn thân dường như cứng lại.

Trong mắt Lâm Tam hiện lên vẻ tán thưởng. Thiếu niên đến từ học viện Sử Lai Khắc này, ở phương diện thiên phú còn vượt qua mình. Trong thời gian ngắn ngủi đã có phán đoán chính xác, hơn nữa còn có can đảm làm theo phán đoán của mình. Đây là một chuyện không hề dễ dàng.

Bởi vì, dù hắn càng bị động hơn nhưng dưới tình huống tốc độ không bằng mình, chỉ như vậy mới giúp hắn có thể tìm được một ít cơ hội.

Nhưng cơ hội dễ tìm vậy sao?
Lâm Tam không dừng lại, ngược lại, tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên. Lúc trước hắn đã hoàn toàn áp chế Tạ Giải, tốc độ vậy mà không phải là cực hạn.

Thanh quang lượn lờ, bên cạnh Tạ Giải xuất hiện một vòi rồng màu xanh quét lấy thân thể hắn, không ngừng một lần lại một lần trùng kích cơ thể hắn.

Tạ Giải nhẹ nhàng huy động Quang Long Chuỷ bảo vệ cơ thể mình, bày ra bộ dáng giữ sức chờ cơ hội bộc phát. Khí thế của hắn không ngừng tăng lên, nhưng vết thương trên người cũng nhanh chóng gia tăng.

Một lát sau, người ta chỉ thấy hắn biến thành một huyết nhân.

Nguyên Ân Dạ Huy không biết từ lúc nào đã ngồi ngay ngắn, lưng eo thẳng tắp.

Tình huống so với tưởng tượng còn tệ hơn, Tạ Giải bị áp chế toàn diện. Ánh mắt của bọn họ đều không nhìn ra Tạ Giải có chút cơ hội nào. Song phương đều không thi triển hồn kỹ cường đại cùng Đấu Khải, nhưng đối thủ có năm hồn hoàn, trong đó còn có hai cái hồn hoàn vạn năm. Ở phương diện hồn kỹ nhất định cũng áp chế Tạ Giải, Đấu Khải càng không cần phải nói. Tình huống như vậy, cơ hội ở chỗ nào?

"Đinh!" Đúng lúc này, một tiếng giòn tan đột nhiên vang lên trong sân thi đấu.

Lâm Tam lướt qua lui về phía sau, trên Quang Long Chuỷ còn lóe ra kim quang chói mắt. Cũng đúng lúc này, hắn lần nữa mở mắt ra.

"Cảm ơn!" Tạ Giải nói với Lâm Tam.

Lâm Tam trong lòng khẽ động, cười nhạt nói, "Không cần cảm ơn, đây là ngộ tính của ngươi."

Dù nói vậy nhưng trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc. Trong thời gian chiến đấu vừa rồi, mình để lại nhiều vết thương trên người đối thủ, chẳng những không ảnh hưởng đến chiến ý cùng tâm tính của hắn, ngược lại để hắn thông qua đau đớn không ngừng kích thích, rõ ràng đã có cảm ngộ mới với Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ. Nói cách khác, ở khả năng lĩnh ngộ Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Tạ Giải còn mạnh hơn Lâm Tam một chút.
Các tuyệt học Đường Môn đều có thể thông qua điểm cống hiến để đổi lấy, nhưng mà, tuyệt học Đường Môn sao có thể đơn giản như vậy. Cũng không

phải học xong là có thể hoàn toàn nắm giữ. Muốn chính thức phát huy được uy lực của nó thì phải không ngừng khắc sâu cảm ngộ, càng cần nhiều nhận thức hơn.

Không hề nghi ngờ, vừa rồi Tạ Giải nhắm mắt là đang cảm ngộ thông qua hành động của Lâm Tam, lý giải Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ cũng tăng lên một tầng mới. Với hắn, đây là một sự tiến bộ rất lớn.

"Thật không hổ là học viên học viện Sử Lai Khắc, ta cảm nhận được đến bước này chậm hơn ngươi hai năm." Lâm Tam cũng không tiếc ca ngợi đối thủ, nhưng trên mặt hắn vẫn không đổi, như cũ là bộ dạng vân đạm phong khinh.

Một đối thủ xuất sắc sẽ làm hắn thêm hưng phấn, đáng tiếc là, trong mắt hắn, hiện tại Tạ Giải còn chưa đủ để trở thành đối thủ của hắn.
Khát vọng lớn nhất của cường giả là bên người có những cường giả còn mạnh hơn mình. Chỉ có như vậy, cảm giác áp bách mới biến thành động lực, để hắn càng cố gắng tu luyện, càng dốc sức liều mạng. Đối với Lâm Tam là như vậy, Tạ Giải trở nên mạnh mẽ sẽ chỉ làm hắn cao hứng.

"Cẩn thận rồi." Trong mắt Lâm Tam hiện lên một vòng màu xanh, hào quang hồn hoàn thứ hai lấp lánh. Trong nháy mắt tiếp theo, cả người hắn đã bao phủ bởi một vòng màu xanh, thân hình lập loè, đầy trời đều là thân ảnh của hắn.

Thật nhanh!

Tạ Giải trong lòng chấn động, thì ra tốc độ lúc trước của hắn không phải là cực hạn, hồn kỹ của hắn có khả năng tăng phúc tốc độ. Lúc này hắn không nhìn thấy vị trí chính thức của Lâm Tam, cũng không cảm nhận được vị trí đó. Xung quanh hắn lúc này dường như có rất nhiều đạo thanh phong tự do vô định, căn bản chuyển động không có quy luật nào.
Một đạo thanh quang hiện lên, trên người Tạ Giải lần nữa lại nhiều thêm một vết thương. Ngay sau đó, xung quanh xuất hiện một lực áp cực lớn xông về phía hắn, chèn ép giống như cối xay thịt vậy.

Đây tuyệt đối là tốc độ mang đến áp lực.

Tạ Giải cắn đầu lưỡi một cái, thân thể đột nhiên xoay tròn tốc độ cao, Chuỷ thủ quấn quanh, hoá thành một phong bạo màu vàng kim. Đây là hồn kỹ

thứ hai của hắn, Quang Long Phong Bạo.

"Đinh đinh đinh" vang lên liên tục, đây là song phương va chạm. Nhưng ở trong Quang Long Phong Bạo của Tạ Giải đã nhiều thêm một vòng huyết sắc, đó chính là máu tươi của hắn. Nhưng vết thương lúc trước đã bắt đầu ảnh hưởng đến chiến lực của hắn rồi.

"Tốt!" Lâm Tam quát nhẹ một tiếng, các thân ảnh đột nhiên thu lại. Khi khán giả nhìn rõ thì hắn vậy mà lơ lửng giữa không trung.
Phải biết rằng, khi không sử dụng Hồn Đạo Khí, nếu muốn phi hành thì cần có tu vi 7 hồn hoàn mới được. Nhưng lúc này Lâm Tam lại bằng vào hồn lực mà lơ lửng giữa không trung. Xung quanh cơ thể hắn có từng đạp thanh phong lướt qua ngưng tụ, đẩy cơ thể hắn lên trên, mà bản thân hắn cũng như trở thành một bộ phận của gió.

Thân thể Tạ Giải dừng lại, từng giọt máu tươi chảy xuống, mà trên mặt đất đã xuất hiện một mảng tựa như máu phun tung tóe.

"Nhận thua đi. Ngươi không phải là đối thủ của ta. Năm năm sau có thể thử một chút." Lâm Tam trầm giọng nói.

Tạ Giải bật cười lớn, tựa hồ những huyết dịch kia cũng không phải từ trên người hắn chảy ra, "Học viện Sử Lai Khắc không có thói quen nhận thua. Có bản lĩnh thì đánh bại ta."

Lâm Tam nhẹ gật đầu, "Ta hiểu rồi. Như vậy thì chấm dứt thôi."
Vừa nói, thanh quang trên người hắn chợt mạnh lên, hào quan hồn hoàn thứ tư lấp lánh, xung quanh cơ thể hắn xuất hiện Phong Nhận dày đặc. Những Phong Nhận này ngưng tụ, giống như Phong Nhận trong tay hắn lúc trước, trong nháy mắt đã xuất hiện trăm ngàn cái.

"Chuyển!" Lâm Tam khẽ quát.

Lập tức, những Phong Nhận kia xoay tròn xung quanh hắn, hơn nữa, bản thân hắn trong đó cũng không ngừng được nâng lên cao. Nhìn qua trông hắn cao cao tại thượng trên vòi rồng.

Hồn kỹ vạn năm, Phong Long Nhận!

Khi nhìn rõ thực lực của Tạ Giải, Lâm Tam đã quyết định không tiếp tục

trận đấu này nữa. Bởi vì đối thủ như vậy không có trợ giúp quá lớn giúp hắn tăng lên. Vậy thì cũng không cần lãng phí thời gian.

Tạ Giải ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Phong Long Nhận không ngừng biến lớn. Hắn đương nhiên biết rõ, khi Phong Long Nhận hạ xuống thì là một kích lôi đình, cũng có thể là một kích huỷ diệt hắn. Nhưng hắn không hề nhát gan, hai tay nâng trước người, tay phải phía trước, tay trái phía sau. Trên người mơ hồ dâng lên một tầng sương mù màu vàng nhạt, súc thế!

Chương 668: Bại không nản

Ngồi trong khu vực chờ, Đái Nguyệt Viêm nhìn Tạ Giải trên sân đấu mà không khỏi âm thầm gật đầu, đối mặt với Phong Long Nhận của Lâm Tam mà vẫn có thể bình tĩnh làm tăng khí thế bản thân, cuối cùng liều chết đánh cược một lần. Những thứ khác không nói, riêng phần dũng khí này đã không hổ là học viên học viện Sử Lai Khắc.

Nếu Tạ Giải cũng hai mươi tuổi, vậy có lẽ đây thật sự là một trận long hổ tranh đấu a.

Nghĩ tới đây, Đái Nguyệt Viêm thở dài trong lòng một tiếng, thậm chí còn có chút hổ thẹn. Lần này va chạm với học viện Sử Lai Khắc cơ bản là không công bằng.

Hắn cũng không muốn như vậy, nếu được lựa chọn, hắn càng hy vọng có thể gặp được đối thủ cùng thế hệ, là học viên cùng tuổi ở học viện Sử Lai Khắc. Dù kết quả cuối cùng vẫn thua trận, nhưng hắn vẫn cam lòng, ít nhất sẽ làm hắn có mục tiêu. Sự tình khi dễ tiểu hài tử này, hắn thực sự không muốn a!
Sương mù màu vàng quay quanh Tạ Giải bắt đầu dần ngưng tụ lại, hồn hoàn thứ tư trên người hắn cũng sáng lên. Quang diễm vàng kim dần tụ lại thành hình rồng, Quang Long Chủy trong tay đột nhiên hóa thành một đạo lưu quang rồi biến mất, quang ảnh hình rồng màu vàng kim lập tức trở nên ngưng thực, giống như Kim Long ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Khác với Kim Long của Đường Vũ Lân, Kim Long này của hắn toàn thân tràn ngập khí tức quang minh, cho nên nói chính xác hơn, đây là một Quang Minh Long.

Hồn kỹ thứ tư, Quang Huyễn Long!

Hai tròng mắt Tạ Giải đã xuất hiện biến hoá, mắt phải của hắn biến thành màu vàng kim, máu trái trở nên trong suốt như thuỷ tinh. Khí tức Quang Huyễn Long không ngừng lên cao, thân hình cùng vì súc thế mà càng biến lớn.

Lâm Tam cũng không vì Phong Long Nhận thành hình mà hạ xuống, ngược lại, hắn dừng trên không trung một chút, dường như đang đợi Tạ Giải thể hiện chiến lực ở trình độ mạnh nhất.
Đúng vậy, hắn chính là muốn đối mặt với công kích mạnh nhất của Tạ Giải. Đánh bại đối thủ khi hắn thi triển công kích mạnh nhất mới cho Lâm Tam có cảm giác thành tựu, đồng thời cũng là chân chính áp chế đối thủ.

Trong bát đại Thiên Vương, Lâm Tam là người chăm chỉ nhất, cũng là người kiêu ngạo nhất. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn chưa sử dụng Đấu Khải. Bởi nếu sử dụng, đơn giản chính là sỉ nhục. Đối mặt với một đối thủ nhỏ hơn mình năm tuổi mà còn dùng Đấu Khải, hắn thà rằng thua trận đấu này còn hơn.

Quang Huyễn Long rút cuộc thành hình, hai cánh triển khai, ngửa mặt lên trời gào thét. Khí tức Quang Minh nồng đậm làm xung quanh Tạ Giải dâng lên hoả diễm màu vàng kim. Cộng thêm huyết sắc trên người hắn, trông khá là thê thảm.

"Oanh!" Phong Long Nhận từ trên trời giáng xuống. Trong nháy mắt khi hạ xuống, nó hoá thành một mũi khoan, lực áp kinh khủng làm mặt đất rạn nứt, lấy vị trí dưới chân Tạ Giải làm trung tâm mà khuếch tán ra bên ngoài. Quang Huyễn Long dựng người lên, hóa thành một đạo kim quang nghênh đón Phong Long Nhận.

Hai người trên không trung va chạm, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, kim quang cùng thanh quang bạo khởi. Nhưng cơ hồ trong chốc lát, Quang Huyễn Long đã bị áp bách đến vị trí gần đầu Tạ Giải.

"Ta nói rồi, ngươi không có cơ hội! Ồ!" Thanh âm của Lâm Tam truyền đến từ bên trong Phong Long Nhận.

Mà đúng lúc này, biến hóa đột nhiên xuất hiện.

Phía trên Phong Long Nhận, một quang ảnh hư ảo áp bách tới. Bị thanh quang của Phong Long Nhận ảnh hưởng, mơ hồ có thể nhìn thấy một cự long vô hình từ trên trời giáng xuống, cùng Quang Huyễn Long tiền hậu giáp kích. Hai đại huyễn long đồng thời áp bách, tựa hồ còn tương trợ lẫn nhau khiến Phong Long Nhận vỡ vụn bằng tốc độ kinh người. Trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy Lâm Tam ở bên trong.
"Thì ra là thế, ngươi còn có thể ẩn nhẫn!" Lâm Tam kinh ngạc nói.

Đúng vậy, khi vừa mới bắt đầu Tạ Giải vẫn luôn chờ cơ hội. Chỉ sau mấy lần va chạm, hắn hiểu rõ ở phương diện tốc độ, Lâm Tam hoàn toàn áp chế mình, hiện tại hắn không có khả năng chống lại. Cho nên trong quá trình giao đấu, khi bên kia dừng lại trong chớp mắt, hắn đã dùng hồn kỹ thứ ba phân ra một đạo phân thân.

Đạo phân thân này vẫn giấu kín bên cạnh, cùng chờ cơ hội. Cho dù Tạ Giải toàn thân đẫm máu cũng không để mình phân tâm. Hắn đang đợi chính là cơ hội này.

Tạ Giải bị Lâm Tam áp chế toàn diện, cơ hội duy nhất của hắn, cũng là điều mà Lâm Tâm không biết, chính là hắn có song sinh võ hồn.

Ảnh Long Chuỷ, chính là mấu chốt để hắn chuyển bại thành thắng. Bởi vầy, dù lúc trước chiến đấu khó khăn cỡ nào, hắn cũng không dùng đến Ảnh Long Chủy, chính là vì ở thời khắc cuối cùng, hắn dùng Ảnh Huyễn Long phát ra một kích trí mạng với Lâm Tam.
Sự thật đã chứng minh hắn ẩn nhẫn thành công. Phong Long Nhận tuy cường đại, nhưng dưới tình huống bất ngờ không đề phòng, bị Ảnh Huyễn Long tập kích từ phía sau nên nhanh chóng vỡ vụn. Quang Ảnh Huyễn Long trùng hợp, toàn diện áp chế. Lúc này, Lâm Tam chỉ có lựa chọn là phóng thích Nhất tự Đấu Khải, mới có thể chống đỡ được công kích như vậy.

Phong Long Nhận dần phá toái, thân thể Lâm Tam cũng trở nên càng rõ ràng, mắt thấy Quang Ảnh Huyễn Long sắp khép lại, hồn hoàn thứ năm trên người hắn sáng lên, sau đó cả người hắn vậy mà lại trở nên tán loạn ...

Hắn giống như một cơn gió, sau đó tự nhiên tản ra, chui ra từ trong khe hở Quang Ảnh Huyễn Long trong tích tắc, đồng thời Tạ Giải không còn khoá chặt được hắn.

Trốn?

Trên cánh tay phải của Tạ Giải sáng lên hào quang hắc bạch song sắc, Đấu Khải có đường vân màu trắng và đen nhanh chóng bao trùm cánh tay, bàn tay cùng bả vai, tổng cộng có hai khối. Về số lượng Đấu Khải, hắn giống với Đường Vũ Lân, trong các đồng bạn là tương đối ít.
Thanh quang lóe lên, Lâm Tam lặng yên xuất hiện ở sau lưng hắn, Tạ Giải dường như đã sớm cảm giác được, cũng không quay đầu lại, Quang Long Chủy, Ảnh Long Chủy đồng thời vung ra phía sau, cùng lúc đó, rung thân nhoáng một cái, huyễn hóa ra hai đạo thân ảnh tấn công về phía Lâm Tam.

Trong tay Lâm Tam có thêm một đôi Phong Nhận, tốc độ của hắn vẫn khủng bố như vậy, nhưng hắn vẫn như cũ không phóng xuất ra Nhất tự Đấu Khải, chiến đấu tựa hồ đã trở về như lúc trước, nhưng lần này, tốc độ của Tạ Giải đã nhanh hơn, hơn nữa công kích bằng hai thân ảnh nên cũng không rơi vào tình huống xấu như lúc trước nữa.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, trận đấu này thắng bại đã định. Lúc Tạ Giải không thể dùng Quang Ảnh Huyễn Long hợp kích đánh tan Lâm Tam, lá bài tẩy của hắn đã mở thì không còn cơ hội nữa.
Hai đạo phân thân khống chế cực kỳ tinh diệu, tâm phân nhị dụng, tuy rằng hắn không khống chế số lượng phân thân cực hạn, nhưng đã khống chế đến trạng thái tốt nhất.

Biểu cảm của Lâm Tam cũng ngưng trọng nhiều so với lúc trước, Phong Nhận trong tay không ngừng biến hoá, hồn kỹ trên người không ngừng phóng thích, va chạm so với lúc trước còn kịch liệt hơn.

"Phốc!" Một đạo phân thân của Tạ Giải bị Phong Long Nhận đánh nát, một đạo thanh quang trảm kích trước mặt hắn, Song Long Chuỷ giơ lên, nhưng hắn vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Hắn miễn cưỡng khống chế được thân mình rơi xuống đất, lảo đảo bảy tám bước mới ổn định được thân hình.

Các vết thương toàn thân đồng thời trào ra máu tươi. Hắn đã sớm bị thương, bởi vì toàn lực ứng phó khi chiến đấu, miệng vết thương căn bản không có cơ hội khép lại, trên mặt đất đều là vết máu của hắn, lúc này cuối cùng cũng không chống đỡ được, mất máu quá nhiều. Dưới chân mềm

nhũn, hắn đặt mông ngồi xuống đất.
"Ngươi rất không tồi." Lâm Tam rất nghiêm túc gật đầu với Tạ Giải, sau đó mới quay người đi xuống đài thi đấu.

Lập tức có hồn sư trị liệu xông lên đài chữa trị cho Tạ Giải. Đối với hồn sư, mất máu nếu được cứu chữa kịp thời thì không có vấn đề lớn. Dù sao, thân thể hồn sư không giống với người bình thường.

Trận vừa rồi tiến hành trong thời gian không ngắn, hoàn toàn khác với trận đánh giữa các hồn sư Hệ Mẫn Công bình thường.

Tạ Giải xác thực đã toàn lực ứng chiến, nhưng Lâm Tam quá mạnh mẽ, hắn đã đem mình hoàn toàn dung nhập vào trong gió, công phòng nhất thể tăng thêm tốc độ cao. Tốc độ, hồn lực, lý giải sâu sắc Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, tất cả đều ở trên Tạ Giải.

Chương 669: Tự do
Nếu Lâm Tam chịu dùng Nhất tự Đấu Khải thì Tạ Giải bại sẽ nhanh hơn.

Đường Vũ Lân đỡ Tạ Giải trở về, thay một bộ quần áo mới cho hắn. Lúc này sắc mặt Tạ Giải có chút tái nhợt, nhưng ngoài ý muốn là, trong mắt hắn không có chán nản, ngược lại còn đang kích động.

"Ngươi không sao chứ?" Đường Vũ Lân khoác cánh tay hắn lên vai mình, để hắn dựa vào mình.

Tạ Giải nói: "Đương nhiên là không sao. Tên kia thật là lợi hại. Thì ra tốc độ nên lý giải như vậy, những vấn đề ta thắc mắc trước đây đều được giải quyết rồi. Quá tuyệt vời!"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, gia hỏa này đem thi đấu trở thành dạy học sao? Bất quá, nhìn hắn không bởi vì thua trận mà nhụt chí, Đường Vũ Lân cũng yên lòng.

Tạ Giải trở lại khu vực chờ ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn kỹ lại phát hiện con ngươi hắn đang nhẹ nhàng chuyển động, hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đường Vũ Lân nhìn thoáng qua Lâm Tam đang ngồi xuống, tinh thần khẽ động. Tên Lâm Tam này rèn luyện chiến đấu hàng ngày so với mấy tên bát đại Thiên Vương khác còn mạnh hơn. Cùng là hồn sư Hệ Mẫn Công, cùng là ngũ hoàn, nhưng rõ ràng Đằng Đằng còn kém rất nhiều. Đây không phải là chênh lệch chỉ trên thực lực, mà giống như Tạ Giải nói, đây là chênh lệch lý giải về Hệ Mẫn Công.

Không hề nghi ngờ, Phong Vương Lâm Tam đã nắm giữ chân lý Hệ Mẫn Công, một đối thủ như vậy, quả thực khó đối phó a!

Lâm Tam khôi phục lại bộ dáng vân đạm phong kinh, nhìn qua tất cả đều như bình thường.

Đường Vũ Lân cảm nhận được một ánh mắt khác đang nhìn mình chăm chú, chính là Đái Nguyệt Viêm. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Đái Nguyệt Viêm dường như có hào quang bốc lên óng ánh, Đường Vũ Lân lại nở nụ cười tươi.
Chỉ có chiến thắng Đái Nguyệt Viêm mới có tư cách khiêu chiến người kia a!

Ai cũng có thể thua, chính mình lại không thể thua!

Top 16 tiếp tục thi đấu, Lâm Tam áp chế Tạ Giải chiến thắng làm khán giả rất kích động, cuối cùng học viện quái vật cũng có một trận chiến thắng nhẹ nhàng trước học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa là so đấu hồn sư cùng loại.

Phong Vương chính là Phong Vương!

Lâm Tam chính thức tiến vào top 8, điều này có nghĩa là, ít nhất hắn đã lấy được một tước vị Nam tước. Tạ Giải bị loại, hắn vô duyên với top 8.

Thi đấu tiếp tục. Đến giai đoạn 16 tiến 8, mỗi một trận đấu đều rất đặc sắc, song phương thi đấu đều hết sức liều mạng. Cũng có không ít người vận dụng hồn đạo khí. Trừ định trang hồn đạo khí không được sử dụng, dù trong trận đấu sử dụng Cơ Giáp cũng có thể.
Có một cặp tuyển thủ cuối cùng lưỡng bại câu thương, cả hai đều bị trọng thương, có thể thấy là không thể tham gia vòng thi đấu tiếp theo. Ban giám khảo xem xét mới lựa chọn một trong hai người tiến vào top 8.

Nguyên Ân Dạ Huy là người thứ ba ra sân, vận khí của nàng không tệ, đối

thủ tuy rằng có thực lực mạnh, nhưng không bằng Đằng Đằng. Bị võ hồn Thái Thản Cự Viên của Nguyên Ân Dạ Huy áp chế, hắn chống đỡ được mười phút rồi ngất đi.

Bầu không khí càng ngày càng nóng, nhưng rất nhiều ánh mắt khán giả không ngừng hướng về khu vực chờ. Bảng giao đấu hôm nay đã sớm được công bố ra ngoài rồi.

Đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân đối chiến với bát đại Thiên Vương bài danh thứ hai, Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, không hề nghi ngờ đây chính là trận được quan tâm nhất.
Đái Nguyệt Viêm với tư cách là đệ nhị Thiên Vương, gần với Long Dược nhất, đồng thời là Tứ Hoàng Tử của Tinh La Đế Quốc, hai thân phận không khỏi khiến hắn được dân chúng quan tâm. Hơn nữa, một số người biết rõ tin tức trong hoàng thất còn biết, vị Tứ Hoàng Tử này rất nhanh sẽ trở thành Thái tử.

Không hề nghi ngờ, Đái Nguyệt Viêm tham dự tranh tài lần này là vô cùng mạo hiểm. Thân là Thái Tử, nếu trong thi đấu không đạt được thành tích tốt thì sẽ đả kích rất lớn tới niềm tin của mọi người.

Nhưng thân là một trong bát đại Thiên Vương của học viện quái vật, đại biểu học viện dự thi lại là chuyện không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Phương Nhi ngồi trên đài hội nghi cũng không ngừng ghé mắt qua bên này. Nếu Đái Nguyệt Viêm có thể chiến thắng Đường Vũ Lân thì mọi chuyện đều tốt, đây cũng là tình huống tốt nhất. Không cần đến Long Vương ra tay, học viện Sử Lai Khắc cũng xem như toàn quân bị diệt rồi, đồng thời cũng làm cho địa vị của Đái Nguyệt Viêm trong lòng dân chúng tăng cao, rất tốt cho việc hắn thừa kế trong tương lai.
Nhưng Đái Nguyệt Viêm có thể đánh bại Đường Vũ Lân sao? Chuyện này không ai dám khẳng định. Dù sao Đường Vũ Lân đã đánh bại Tô Mộc, đánh bại Hoa Lam Đường cùng Diệp Chỉ, cũng đã đánh bại Đái Vân Nhi.

Trong bát đại Thiên Vương, hắn đã chạm trán bốn người, và bốn người đó đều thua. Trong đó, Tô Mộc là Thiên Vương bài danh thứ ba, như vậy, Đái Nguyệt Viêm có thể chiến thắng hắn sao?

Không ai có thể khẳng định điều này. Tất cả đều phải chờ sau khi thi đấu

kết thúc mới có đáp án.

Trên đài hội nghị, Đái Thiên Linh ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, bên cạnh hắn chính là viện trưởng học viện quái vật Ân Từ. Thi đấu hôm nay rất quan trọng, cho nên hai vị đại lão này cũng đích thân đến quan sát.

"Lão sư, người xem Nguyệt Viêm đứa nhỏ này có thể thắng tên Đường Vũ Lân kia không?" Đái Thiên Linh thấp giọng hỏi Ân Từ.
Ân Từ mỉm cười, "Bệ hạ không cần lo lắng, tình huống bình thường cũng có bảy phần thắng. Nguyệt Viêm đứa nhỏ này không những có thiên phú tốt, mà còn trầm ổn và cơ trí. Bình thường khi tu vi đến một trình độ nhất định, tâm tính hồn sư sẽ có biến hoá, nhưng tình huống này lại không xuất hiện trên người hắn. Không hổ là đệ tử hoàng thất. Cho nên khi đối chiến với Đường Vũ Lân, xác suất hắn phạm sai lầm rất nhỏ. Mà nhìn thực lực, tuy rằng thực lực Đường Vũ Lân kỳ lạ, nhưng Nguyệt Viêm lại chiếm ưu thế tu vi. Khả năng thắng là rất lớn."

"Vậy là tốt rồi!" Đái Thiên Linh nhẹ gật đầu. Sau giải thi đấu này, hoàng thất có hai chuyện phải xử lý, một là tìm phò mã cho công chúa, hai là tuyên bố lập Thái tử.

Con gái đã đủ làm hắn đau đầu, hy vọng Thái Tử cũng không như vậy. Nếu Đái Nguyệt Viêm có thể chiến thắng Đường Vũ Lân, vậy dù hắn không đạt được giải quán quân cuối cùng thì khi tuyên bố lập hắn làm Thái Tử cũng được khắp nơi thừa nhận. Một vị Thái Tử văn võ toàn tài thì tất nhiên sẽ được mọi người ủng hộ.
"Trận thi đấu tiếp theo chính là trận cuối cùng ngày hôm nay. Tuyển thủ Đường Vũ Lân đến từ học viện Sử Lai Khắc, giao đấu với tuyển thủ Đái Nguyệt Viêm đến từ học viện quái vật."

Thanh âm của Phương Nhi có chút cao, biểu hiện tâm tình lúc này của nàng không bình tĩnh. Ánh mắt nàng không khỏi nhìn Đái Nguyệt Viêm, hai tay trên đầu gối đã nắm chặt thành quyền, nhất định phải thắng hắn a!

"Điện hạ, Điện hạ, Điện hạ!" Trên khán đài chợt vang lên tiếng hò reo ầm ĩ.

Đái Nguyệt Viêm vừa đứng lên đã lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Thân là Thái Tử tương lai, dù hắn có trầm ổn đến đâu, khi nghe dân chúng đồng tâm hiệp lực như vậy, đồng thanh la lên thì tâm tình lúc này cũng khó có thể diễn tả bằng lời.

"Ha ha, a ha ha!" Ngay khi Đái Nguyệt Viêm đang tràn ngập chiến ý thì trong khu vực chờ có một tiếng cười to đột nhiên vang lên, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn về hướng tiếng cười đó.
Chỉ thấy Tạ Giải đang khoa tay múa chân cười to, người cũng đứng lên, cười đến ngã bên nọ ngã bên kia.

Mặt Đái Nguyệt Viêm giật giật, cố ý, hắn nhất định là cố ý!

"Ta hiểu rồi, rốt cuộc ta cũng hiểu rồi! A ha ha ha, ha ha ha ha!" Tạ Giải vẫn cười to không dứt.

Đường Vũ Lân ở bên cạnh hắn, cảm thụ được những ánh mắt bất thiện xung quanh thì tức giận hỏi: "Ngươi hiểu cái gì?"

Tạ Giải cười to nói: "Ta hiểu được rồi, hồn sư Hệ Mẫn Công muốn đại thành thì không thể quá nghiêm túc. Ta chính là vì quá nghiêm túc nên mới không thể luyện tốt."

Chương 670: Chân lý Mẫn Công

Lần này đến lượt Đường Vũ Lân khuôn mặt giật giật, đây là lý luận gì vậy?
Vì không để mình bị hắn ảnh hưởng, Đường Vũ Lân vội vàng đi tới chiến khu, đi tới sân đấu trong tiếng hoan hô dành cho Đái Nguyệt Viêm.
Đái Nguyệt Viêm cũng thu liễm lại tâm tình, đi ra khu đợi chiến.

"Ngươi trúng cái gì đó?" Nguyên Ân Dạ Huy không nhịn được đứng lên, đưa tay nắm cổ Tạ Giải. Nhưng ai mà ngờ, gia hoả này lại mở hai tay ra, một phát ôm chầm lấy Nguyên Ân Dạ Huy.

"Ta hiểu được, ta hiểu được rồi, ta rốt cuộc cũng hiểu rõ." Tạ Giải kích động giống như không phải là giả.

Nguyên Ân Dạ Huy theo bản năng giãy giụa, nhưng khi tiếp xúc gần, đầu tiên nàng ngửi được mùi huyết tinh trên người hắn. Nghĩ tới toàn thân hắn đều là vết thương, rốt cuộc vẫn là nhịn được. Nàng chỉ quát khẽ: "Ngươi nhanh buông ra."

Tạ Giải giống như không nghe thấy, "Nguyên Ân, ta hiểu được rồi, ta thực sự đã hiểu rồi. Lúc đầu ta quá mức buông thả, không tu luyện khắc khổ cho nên mới không thể đem tiềm lực Hệ Mẫn Công của mình khai phát ra. Nhưng sau khi bị ngươi kích thích, ta liền bắt đầu nỗ lực, dốc sức liều mạng để truy đuổi bước tiến của ngươi. Thời gian đó ta tiến bộ rất nhanh, cũng càng có lòng tin vào bản thân mình. Mãi cho đến trước khi lên đường, ta mới cảm giác mình đã tới bình cảnh, không phải là bình cảnh tu luyện hồn lực, mà là bình cảnh hồn sư Hệ Mẫn Công. Ta có chút mờ mịt không tìm được phương hướng, tuy rằng vẫn chăm chỉ tu luyện, nhưng ở phương diện tốc độ, kỹ xảo hay lý giải Hệ Mẫn Công đều xuất hiện đình trệ."
"Cho đến trận đấu vừa rồi, ta rốt cuộc đã hiểu rõ, sở dĩ ta gặp bình cảnh là vì trong lòng quá bó buộc. Ảo diệu của Hệ Mẫn Công là ở tự do, nếu không để tốc độ của mình được tự do, vậy hoàn toàn không thể xứng với hai chữ Mẫn Công này. Cho nên ta hiểu được, về sau ta sẽ không đè nén chính mình, ta phải để lòng tự do phóng xuất, ta nhất định sẽ trở nên cường đại, nhất định sẽ xứng với ngươi ..."

Thanh âm của hắn càng nói càng yếu, nói ra lời cuối cùng, cả người hắn đã hoàn toàn dựa vào người Nguyên Ân Dạ Huy, hôn mê bất tỉnh.

Với tu vi của Nguyên Ân, sức nặng ấy không coi vào đâu, nhưng nàng đứng đó có chút ngốc trệ, theo bản năng ôm hắn. Nàng có thể cảm nhận được chấp niệm sâu trong lòng hắn, cảm nhận được sự cố chấp kia. Nhưng những thứ này đều là vì mình sao?
Một tia sáng kỳ dị loé lên dưới đáy mắt Nguyên Ân Dạ Huy, nàng cẩn thận từng chút một đỡ Tạ Giải để hắn nằm xuống ghế sô pha, để hắn ngủ trên đó.

Thân thể của hắn bình thường, chỉ là lúc trước tiêu hao quá lớn, cho nên cần có thời gian nghỉ ngơi.

Lúc này, Đường Vũ Lân và Đái Nguyệt Viêm đã song song đi lên sân đấu. Tất cả tiếng hoan hô đều biến mất khi Hồn Đạo vòng bảo hộ bay lên.

Đường Vũ Lân vuốt vuốt tai của mình, nhìn Đái Nguyệt Viêm nhoẻn miệng cười, lộ ra một cái răng trắng, "Có chút ồn ào ha."

Hai người cách nhau vài trăm mét, nhưng thanh âm lại xuất hiện bên tai Đái Nguyệt Viêm.

Đái Nguyệt Viêm dùng ánh mắt sáng rực nhìn hắn, toàn thân vô cùng chăm chú. Đối với Đường Vũ Lân, hắn không có chút chủ quan nào, càng không cho phép mình xuất hiện sai lầm. Thắng lợi trận đấu này rất quan trọng. Hắn sẽ không nghĩ Đường Vũ Lân bao nhiêu tuổi, giờ khắc này, trong mắt hắn chỉ có một đối thủ bình đẳng.
Ngược lại, Đường Vũ Lân lại rất nhẹ nhõm tiêu sái. Hai tay để hai bên, sau đó thở sâu, khí tức toàn thân phóng lớn, giống như một con cự long đang chậm rãi thức tỉnh. Khí huyết chấn động, cho dù cách nhau vài trăm mét, Đái Nguyệt Viêm cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Từ kinh nghiệm chiến đấu giữa đồng bạn với Đường Vũ Lân, hắn đã biết rõ, vị đội trưởng chiến đội học viện Sử Lai Khắc này có huyết mạch phi thường cường đại, trước sau đã từng áp chế Tô Mộc, Hoa Lam Đường cùng Tư Mã Thiên.

Huyết mạch chi lực của hắn rất có thể là trên mình. Nhưng như vậy thì sao?

"Ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!" Trọng tài thấy song phương đã sẵn sàng nên tuyên bố trận đại chiến này chính thức bắt đầu.

Trên mặt Đường Vũ Lân toát ra một tia thần quang nhàn nhạt, tiếp theo lân phiến màu vàng kim cùng một đôi Kim Long Trảo xuất hiện, cả người hắn cao thêm vài phần, ở phần xương sống mơ hồ có âm thanh "rôm rốp" xuất hiện, toàn thân giống như đang giãn ra.
Giờ khắc này, hắn hoàn toàn đắm chìm trong cảm thụ huyết mạch chi lực của bản thân. Cảm giác này vô cùng tuyệt vời. Khí huyết trong cơ thể trào lên, khí tức Kim Long Vương như ẩn như hiện, năng lượng Kim Long Vương vừa đột phá hoàn mỹ dung hợp với hồn lực, dù ở nơi không có lân phiến cũng có màu vàng kim. Thậm chí sau lưng hắn, mơ hồ nhìn thấy hư ảnh hình rồng lóng lánh.

Hai hồn hoàn màu vàng kim bay lên, Đường Vũ Lân sải bước, chạy nhanh đến chỗ Đái Nguyệt Viêm. Hồn hoàn thứ nhất lấp lánh, Hoàng Kim Long Thể phóng thích, trong chớp mắt Kim Long lân phiến bao trùm toàn thân, đôi mắt cũng sáng lên màu vàng kim.

Hắn lại tiến bộ! Ngồi trên ghế sô pha xem cuộc chiến, trong lòng Nguyên Ân Dạ Huy đã hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Đúng vậy, vì không ngừng thi đấu, thực lực Đường Vũ Lân lại tăng lên. Cùng là Hoàng Kim Long Thể nhưng khí thế của hắn đã khác trước kia. Có lẽ, hắn là người có hồn lực tăng lên chậm nhất, nhưng nói về chỉnh thể thực lực, hắn là người tăng lên nhanh nhất.
Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Vũ Lân, thực lực của hắn còn không bằng mình, thậm chí mình còn không coi hắn là đối thủ. Nhưng mỗi khi đối mặt với cường địch, hắn thường có thể sáng tạo kỳ tích. Áp lực càng lớn, hắn lại càng tiến bộ nhanh hơn.

Trận chiến này có ý nghĩ phi phàm đối với Tinh La Đế Quốc. Đối với học viện Sử Lai Khắc, thậm chí với toàn bộ liên minh Đấu La Đại Lục tương tự cũng có ý nghĩa trọng đại.

Nếu Đường Vũ Lân có thể đánh bại Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, cho dù không đoạt giải quán quân thì cũng đủ để hắn kiêu ngạo. Thi đấu trên đất khách, khoảng cách tuổi tác làm hắn không có áp lực lớn như Đái Nguyệt Viêm.

Trong phòng riêng số 2, lúc này không chỉ có Thái lão và Vũ Trường Không, còn có bảy, tám người là đại biểu sứ đoàn Đấu La Đại Lục.
Khi học viện Sử Lai Khắc bắt đầu tham dự cuộc thi, bọn họ cũng không coi trọng, trong đó thậm chí có các đại biểu còn đến địa phương khác tiến hành các hoạt động trao đổi.

Nhưng sau khi thi đấu, học viện Sử Lai Khắc bị mắng ngày càng nhiều, thành tích đạt được ngày càng tốt. Điều này làm đám người cao tầng đại biểu sứ đoàn Đấu La Đại Lục cũng quan tâm đến lần thi đấu này.

Đối với Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, bọn họ trước đó không hề có chuẩn bị, nếu không cũng không phải là những hài tử 15 tuổi như Đường Vũ Lân ra tay. Nếu biết trước, bọn họ sẽ mời học viện Sử Lai Khắc mang đến một ít thanh niên độ tuổi 20 để đảm bảo chiến thắng.

Bởi vậy, bọn họ cũng không coi trọng thành tích lần so tài này, bọn họ coi trọng chính là học viện Sử Lai Khắc có thể thể hiện uy phong của liên minh Đấu La Đại Lục hay không.
Trên thực tế bọn họ đã rất hài lòng khi có ba người lọt vào top 16. Chênh lệch năm tuổi, có thể tiến vào top 16 thế hệ trẻ của toàn bộ Tinh La Đế Quốc, thành tích như vậy đã đủ để bọn họ có thêm chiến tích trong hành

trình đi sứ lần này.

Thi đấu hôm nay bọn họ cũng đã xem, tuy rằng Tạ Giải thua, nhưng Nguyên Ân Dạ Huy cũng đã vào top 8. Đây là kết quả rất tốt. Mà trận trước mắt này, nếu Đường Vũ Lân có thể chiến thắng Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, chiến thắng Thái Tử tương lai của Tinh La Đế Quốc thì đã đả kích bọn họ không nhỏ, đối với trao đổi giữa hai bên có trợ giúp rất lớn.

"Thái lão, người xem trận đấu này Đường Vũ Lân có mấy phần thắng?" Đứng ở bên Thái lão là dẫn đội lần này, Phó viện trưởng Nghị viện liên bang Đường Băng Diệu.
Ở ngoài sáng, Đường Băng Diệu không phải là nhân vật trọng yếu nhất, đoàn trưởng là một người khác. Nhưng thực tế, chỉ có các cao tầng mới biết được, tất cả hành động của sứ đoàn đều phải báo cáo với vị Phó viện trưởng này. Hắn mới là thủ lĩnh chân chính, mà số người biết điều đó thì rất ít.

Thái lão lắc đầu, nói: "Đối với đứa bé này ta cũng không rõ. Nếu chỉ nhìn về thực lực, hắn không chiếm ưu thế. Nhưng hắn thường có thể sáng tạo kỳ tích. Cho dù ở học viện Sử Lai Khắc, hắn cũng là tiểu quái vật. Nguyên bản hắn không có tư cách nhập học, nhưng lại từng bước đi đến ngày hôm nay, có thể trở thành đội trưởng, hắn dựa vào chính cố gắng và tinh thần bất khuất của mình. Ta cũng rất mong chờ trận đấu này. Kết quả như thế nào, chúng ta cùng xem tiếp đi."
Vũ Trường Không đứng ở phía sau, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú màn hình. So với trực tiếp nhìn qua kính thuỷ tinh xem thi đấu, màn hình càng phản chiếu rõ ràng hơn.

Chương 671-680

Chương 671: Toàn diện va chạm

Lúc trước hắn từng nói với nhóm Đường Vũ Lân, sau khi vào giai đoạn chung kết sẽ chỉ điểm cho bọn họ, nhưng lại bị Thái lão ngăn cản, cho nên hắn vẫn luôn mai danh ẩn tích không xuất hiện trước mặt các học viên. Đối với hắn, cảm giác này rất thống khổ, giờ khắc này, hắn muốn ở bên cạnh các đệ tử của mình đến cỡ nào a!

Vũ Lân, cố gắng lên!

Sắc mặt Vũ Trường Không vẫn lạnh như băng, nhưng ánh mắt của hắn nóng rực, dường như một ngọn lửa nhiệt huyết đã được thiêu đốt.

Đường Vũ Lân cùng Đái Nguyệt Viêm đồng thời phóng tới đối phương, khi Đường Vũ Lân phóng thích Hoàng Kim Long Thế, một vòng hào quang dưới chân Đái Nguyệt Viêm phát sáng, một tầng sáng màu trắng mờ xuất hiện. Cùng lúc đó, một đầu tóc vàng nhanh chóng biến thành màu trắng, bộ lông mọc lên, thân thể bành trướng, cơ bắp nở ra.

Võ hồn Bạch Hổ!

Trong mắt hắn cũng loé lên ánh vàng kim, ba tím hai đen, năm cái hồn hoàn từ dưới chân bay lên, khí tức toàn thân phóng đại. Tu vi Hồn Vương, phối hợp hồn hoàn vượt mức bình thường mang ý nghĩa hắn là người nổi bật trong thế hệ trẻ, trừ Long Dược có võ hồn đặc thù, hắn rất khó thất bại.

Tinh La Đế Quốc luôn coi trọng thực lực cá nhân, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến hắn trổ hết tài năng trong các hoàng tử. Có thực lực, đồng thời có đầu óc tỉnh táo, cho nên Đái Thiên Linh rất kỳ vọng vào hắn.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng được rút ngắn, tuy rằng không thể so sánh với hồn sư Hệ Mẫn Công, nhưng khác là, mỗi một bước đi ra,

khí thế trên người hai bên đều tăng vọt. Khi bọn họ sắp đụng vào nhau thì có cảm giác như hai ngọn núi cao va chạm.

"Oanh ----" hai thân ảnh va chạm, hào quang màu vàng kim cùng màu trắng đồng thời bay lên.

Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân va chạm với Hổ trảo của Đái Nguyệt Viêm, trong nhất thời, hồn lực cùng lực lượng đan xen, va chạm kịch liệt làm xung quanh hai người nổi lên một cỗ gió bão.

Sau khi hai người phóng xuất võ hồn cùng huyết mạch chi lực, thân hình nhìn qua không sai biệt lắm, kích thước Kim Long Trảo cùng Hổ trảo cũng gần giống nhau, một cái bao trùm đầy lân phiến, một cái thì mọc đầy lông.

Ngay sau khi va chạm, hai thân thể như thiểm điện bắn về phía sau. Nhìn qua là cân sức ngang tài.

Mắt Đường Vũ Lân loé sáng, vừa lui về sau lập tức phóng người lên lần nữa, đánh tới Đái Nguyệt Viêm, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, nhanh như chớp cắt vào, Kim Long Trảo phân biệt chụp vào đầu cùng ngực Đái Nguyệt Viêm.

Không sử dụng hồn kỹ, nhìn qua chỉ là kỹ xảo công kích.

Nhưng ngoài dự liệu là, Đái Nguyệt Viêm cũng không sử dụng hồn kỹ, Hổ trảo tung bay cao thấp, cùng Đường Vũ Lân đánh nhau.

Từng gợn sóng khí toả ra bên ngoài từ giữa va chạm của bọn họ. Đừng nhìn Đường Vũ Lân tu vi không bằng Đái Nguyệt Viêm, va chạm như vậy nhưng không ai chiếm được tiện nghi, rõ ràng là cân sức ngang tài.

Phải biết rằng, hồn lực của Đái Nguyệt Viêm là cấp 54, nhưng lúc này lại không thể ngăn được đối thủ. Đái Nguyệt Viêm càng đánh càng kinh hãi, luận kinh nghiệm chiến đấu, một người xuất thân từ học viện quái vật như hắn tuyệt đối không kém, hơn nữa hắn có lòng tin với lực lượng của bản thân. Hắn là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, ngoài bản thân võ hồn cường đại, lực lượng cũng là một lĩnh vực hắn am hiểu, huống chi tu vi của hắn cao hơn Đường Vũ Lân. Hồn lực cấp 54 đối chiến với hồn lực hơn cấp 40, chênh lệch không nhỏ, tổng sản lượng hồn lực không chỉ gấp đôi a! Nhưng dưới tình huống như vậy, Đái Nguyệt Viêm vẫn không thể áp chế

Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân chẳng những có lực lượng cương mãnh, sau khi lực lượng cùng hồn lực kết hợp thì không thua kém hắn chút nào. Càng làm hắn đau đầu là đôi Kim Long Trảo của đối phương.

Đôi Kim Long Trảo kia ngoài lực lượng cường đại còn có đặc hiệu khác nhau, chuyện này làm hắn phải phân tâm chống cự. Nếu không, khi đặc hiệu kia rót vào bên trong Hổ trảo thì phiền phức lớn.

Kim Long Trảo tay phải là nát bấy, Kim Long Trảo tay trái là xé rách, hai đại đặc hiệu càng phát huy được hiệu quả khi cận chiến.

Đường Vũ Lân thi triển tuyệt học Đường Môn Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Huyền Ngọc Thủ, lại phối hợp thêm với Khống Hạc Cầm Long. Hắn cũng có chút kinh ngạc, bởi vì Đái Nguyệt Viêm cũng biết Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ và Huyền Ngọc Thủ, cho nên đôi Hổ trảo kia phi thường cứng rắn, khi chính diện va chạm với Kim Long Trảo thì hắn không cách nào làm đối phương bị thương.
Sao các đệ tử học viện quái vật đều là đệ tử Đường Môn? Nếu vậy thì mọi người đều là đồng môn đấy. Trong lòng Đường Vũ Lân rất bình tĩnh, đây là phương thức chiến đấu hắn thích nhất. Mọi người đều không sử dụng hồn kỹ, đều chờ cơ hội. Hai bên đều biểu hiện vô cùng tự tin, cũng không sợ đối thủ bộc phát trong chớp mắt đánh bại mình.

So đấu giằng co như vậy vài phút đồng hồ, Đái Nguyệt Viêm dần có cảm giác không ổn. Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân có uy lực quá mạnh mẽ, cho dù Huyền Ngọc Thủ tăng thêm Hổ trảo đều có chút không ngăn cản nổi. Hơn nữa, lực lượng của đối phương càng đánh càng tăng, hắn không biết Khống Hạc Cầm Long, mà Đường Vũ Lân lại kết hợp nó với Huyền Ngọc Thủ, ở phương diện cận chiến còn am hiểu hơn hắn.
Không thể tiếp tục như vậy nữa!

Đái Nguyệt Viêm trước tiên liền thay đổi hành động.

"Cẩn thận!" Hắn hét lớn một tiếng, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ hai trên người loé sáng, hắn há miệng, một đạo bạch quang phụt lên chính diện, phi thẳng tới trước mặt Đường Vũ Lân.

Hồn kỹ thứ hai, Bạch Hổ Liệt Quang Ba!

Đái Nguyệt Viêm khá thận trọng, trước khi thi triển hồn kỹ còn cố ý nhắc

nhở Đường Vũ Lân. Ở khoảng cách gần, nếu không có nhắc nhở của hắn, Đường Vũ Lân đúng là rất khó né tránh năng lượng phun ra chính diện như thế.

Đường Vũ Lân nhấc Kim Long Trảo tay phải bảo vệ mặt mình, Bạch Hổ Liệt Quang Ba nổ tung, thân thể của hắn bắn ngược ra.

Đây là chênh lệch về hồn lực, song phương một lần nữa kéo ra khoảng cách. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân lắc lư một hồi, lực trùng kích của Bạch Hổ Liệt Quang Ba tương đối cường hãn. Kim Long Trảo tay phải tuy có lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng vẫn làm Đường Vũ Lân có chút tê dại, trong lòng không khỏi hoảng sợ.
Hồn hoàn thứ ba trên người Đái Nguyệt Viêm lấp lánh, thân hình cao lên, bộ lông toàn thân giao hoà hai màu đen trắng, sau đó biến thành màu vàng kim. Kim quang trong mắt đại thịnh, trên trán, một chữ Vương như ẩn như hiện.

Hồn kỹ thứ ba, Bạch Hổ Kim Cương Biến!

Khác với khi giao đấu với mấy vị bát đại Thiên Vương khác, lúc này Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy Đái Nguyệt Viêm trước mặt rất quang minh chính đại, không có bất kỳ quỷ kế nào, chính là chính diện cứng đối cứng.

Được Bạch Hổ Kim Cương Biến tăng phúc, khí thế Đái Nguyệt Viêm đại thịnh, bước từng bước thẳng đến chỗ Đường Vũ Lân.

Trong mắt Đường Vũ Lân thần quang lập lòe, thở sâu. Hai hồn hoàn vàng kim đột nhiên thay đổi thành ba tím một đen, bốn hồn hoàn xuất hiện.

Nếu đối phương đã dùng hồn kỹ, vậy hắn đương nhiên cũng phải dùng hồn kỹ nghênh đón.
Từng đám dây leo Lam Ngân Hoàng trào ra. Khống chế khắc cường công, đây là đánh giá được giới hồn sư công nhận.

Đối mặt với Đái Nguyệt Viêm cường thế, Đường Vũ Lân lựa chọn phóng xuất ra Lam Ngân Hoàng. Trước mặt vị đối thủ này, hắn không có ý muốn che giấu thực lực nữa. Đã đến trình độ này rồi, hắn chỉ muốn mỗi một trận đều cố gắng đánh thắng, cho dù phải liều mạng.

Dây leo Lam Ngân Hoàng thô như cánh tay, mỗi một cây đều lóe ra màu

lam sáng óng ánh, bên trong mơ hồ có màu vàng kim giống như xương sống bình thường. Chúng lan nhanh giống như là những con Giao Long dài hẹp màu lam.

Hai tay Đái Nguyệt Viêm run lên, mỗi Hổ trảo đều bắn ra lưỡi dao sắc bén màu vàng kim dài ba xích, không thèm nhìn dây leo quấn quanh trước mặt, trực tiếp vung Hổ trảo ra.

Chương 672: Huyết mạch Bá Vương Long?

Nhưng làm hắn kinh ngạc là, Hổ trảo đúng là lưu lại vết thương trên Lam Ngân Hoàng, nhưng không thể cắt gãy nó. Chuyện này ngoài dự liệu của Đái Nguyệt Viêm, hắn vốn nghĩ rằng Hổ trảo của mình sắc bén như vậy, võ hồn loại dây leo này hẳn là dễ dàng bị cắt đứt mới đúng.

Đường Vũ Lân nhanh chóng lui về phía sau, vừa lui vừa khống chế Lam Ngân Hoàng tụ lại phía Đái Nguyệt Viêm, cũng không cần hồn kỹ cao cấp, dùng quấn quanh quấy nhiễu không cho đối phương tiến lên.

Sau khi Lam Ngân Thảo tiến hoá thành Lam Ngân Hoàng thì đã không còn là phế võ hồn nữa rồi, mỗi cây dây leo đều có uy lực tương đối cường hãn. Không chỉ có thể quấn quanh, trong góc khuất còn che giấu sự sắc bén, giống như gai nhọn bình thường, đánh lén Đái Nguyệt Viêm.
Trong nhất thời, mặc dù Đái Nguyệt Viêm có hai đại hồn kỹ tăng lên thân thể là Bạch Hổ Hộ Thân Chướng cùng Bạch Hổ Kim Cương Biến, nhưng lại giống như bước vào đầm lầy, di chuyển khá khó khăn.

Đái Nguyệt Viêm cũng không nóng vội, trong mắt vẫn luôn tự tin, Hổ trảo vung vẩy, không ngừng đánh bay Lam Ngân Hoàng, đồng thời kiên định đi đến chỗ Đường Vũ Lân. Hắn ngẫu nhiên sẽ phun ra một đạo Bạch Hổ Liệt Quang Ba, hạn chế Đường Vũ Lân lui lại.

Tốc độ trận đấu này rõ ràng chậm hơn các trận trước, song phương cũng không làm gì phức tạp, cho nên người bình thường cũng nhìn thấy rõ diễn biến trên sân đấu.

Trong khu vực chờ, các tuyển thủ nhìn Hổ trảo của Đái Nguyệt Viêm không thể cắt đứt Lam Ngân Hoàng thì cũng giật mình. Cho tới bây giờ, bọn họ đều cho rằng lân phiến màu vàng kim mới là chiến lực mạnh nhất

của Đường Vũ Lân, lại không ngờ tới võ hồn của hắn cũng mạnh mẽ như vậy.
Đường Vũ Lân chậm rãi lùi về phía sau, Lam Ngân Hoàng tiếp tục phát động hồn kỹ quấn quanh, hắn cũng không vội. Hai bên vẫn đang chờ cơ hội, tìm thời cơ tốt nhất rồi bộc phát.

Đái Nguyệt Viêm tới bây giờ còn không sử dụng hồn kỹ thứ tư và thứ năm, càng chưa sử dụng Đấu Khải. Khi đeo Đấu Khải mới là trạng thái hắn mạnh nhất.

Đái Nguyệt Viêm ngưng thần, vững vàng như núi, trong quá trình đối chiến với Đường Vũ Lân không ngừng phán đoán thực lực của đối phương.

Ưu thế lớn nhất của hắn là có tu vi cao hơn, hơn nữa hắn cũng tu luyện Huyền Thiên Công, về sản lượng hồn lực không hề thua kém Đường Vũ Lân, cho nên hắn tiêu hao không quá lớn. Đừng nhìn hắn đồng thời sử dụng hai hồn kỹ, hắn tin tưởng nếu tiếp tục tiêu hao như này, Đường Vũ Lân nhất định sẽ xuất toàn lực trước.
Mà thời điểm này, người nào bộc phát trước thì có nghĩa là thất bại.

Chính vì hai bên biết điểm này nên mới không bộc phát. Chỉ là không ngừng va chạm, tìm kiếm thời cơ thích hợp nhất.

Nhìn qua thi đấu có chút buồn tẻ, nhưng chỉ có người sáng suốt mới biết, so đấu như vậy mới là đặc sắc, từng chi tiết đều đáng giá.

Bộ pháp của Đái Nguyệt Viêm rất vững vàng, hắn cố gắng khiến mình đồng thời đối mặt với công kích của nhiều cây Lam Ngân Hoàng, đôi Hổ trảo tung bay cao thấp, đơn giản là đánh Lam Ngân Hoàng ra để nó không cách nào cận thân.

Đường Vũ Lân bên này, hai tay cũng không ngừng huy động, khống chế Lam Ngân Hoàng như sợi tơ quấn quanh đối thủ. Hai mắt nheo lại, tìm kiếm lấy cơ hội tốt nhất.

Trong chốc lát đã trôi qua hơn mười phút. Trận đấu này đã diễn ra trọn vẹn một khắc chuông (15 phút). Thời gian đã vượt qua mấy trận trước. Cho dù trận đấu lưỡng bại câu thương kia, tình huống cũng chỉ như vậy mà thôi. Khi tất cả mọi người cho rằng thi đấu sắp kéo dài hơn thì trên mặt đất xuất hiện một quang hoàn cực lớn, bao phủ hai người Đường Vũ Lân và Đái

Nguyệt Viêm trong đó. Hồn hoàn thứ ba trên người Đường Vũ Lân rốt cuộc đã phát sáng.

Đái Nguyệt Viêm cau mày, Hổ trảo đột nhiên gia tốc, đồng thời sải bước phóng về phía sau. Tuy rằng hắn không biết hồn kỹ của Đường Vũ Lân là gì, nhưng rõ ràng hồn kỹ này chỉ có hiệu quả trong quang hoàn. Chỉ cần lao ra khỏi phạm vi quang hoàn thì không có vấn đề.

Đường Vũ Lân mỉm cười, hào quang trong mắt đột nhiên lóe lên, ngay sau đó, trên người hắn liền xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Từng điểm tinh quang đồng thời toả ra trên hai cánh tay, nhanh chóng lan tới từng góc nhỏ trên tay. Từ cẳng tay trái, cẳng tay phải đến cánh tay, sau đó lan đến bả vai, từng khối áo giáp màu vàng kim nhanh chóng hiện lên, trên đó có hoa văn ám kim sắc, khí thế toàn thân Đường Vũ Lân tăng vọt. Hắn vậy mà trực tiếp phóng xuất ra Đấu Khải của mình. Cùng lúc đó, một tiếng long ngâm bỗng nhiên vang lên.
Nghe được thanh âm này, Đái Nguyệt Viêm không tự chủ được mà dừng lại một chút.

Lúc này, hắn rút cuộc đã cảm nhận được cảm thụ của Tô Mộc khi đối mặt Đường Vũ Lân, sau tiếng Long ngâm kia, hắn chỉ thấy huyết mạch trong cơ thể mình dường như không thể khống chế, nhịp tim gia tốc, hồn lực chảy xuôi cũng trở nên hỗn loạn, giống như là đang run rẩy.

Đái Nguyệt Viêm hét lớn một tiếng, thời điểm này hắn đương nhiên sẽ không giữ lại nữa, hồn hoàn thứ năm trên người tỏa sáng, một đạo hào quang hắc bạch song sắc từ dưới chân hắn bay lên, trong chớp mắt bao phủ toàn thân. Cùng lúc đó ở phía sau hắn xuất hiện một quang ảnh Bạch Hổ. Bộ lông trên người hắn dần chuyển sang hai màu đen trắng, nhưng lần này, thân thể hắn bành trướng hơn, đã cao hơn ba mét, đôi Hổ trảo dài đến sáu xích. Toàn thân bao phủ trong khí tức khủng bố, từng chiếc lông óng ánh sáng như thuỷ tinh.
Hồn kỹ thứ năm, Bạch Hổ Ma Thần Biến!

Võ hồn Bạch Hổ mạnh nhất là ở trạng thái như vậy. Dưới sự tăng phúc của Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Kim Cương Biến, Bạch Hổ Ma Thần Biến, cường độ thân thể của Đái Nguyệt Viêm khiến người ta kinh sợ.

Lúc trước, cho dù khi đối mặt Long Dược, dựa vào ba đại hồn kỹ này gia

trì, hắn cũng có thể cứng rắn đối đầu một thời gian.

Bạch Hổ Ma Thần Biến vừa ra, dưới sự công phá của Hổ trảo, Lam Ngân Hoàng liên tiếp bị phá toái. Đái Nguyệt Viêm nhảy lên muốn lao ra khỏi phạm vi quang hoàn.

Đúng lúc này, một tiếng Long ngâm tràn ngập cuồng bạo vang lên, sau lưng Đường Vũ Lân xuất hiện một quang ảnh cực lớn. Đó là một đầu rồng với con mắt huyết hồng đang bắn ra khí tức khủng bố. Miệng lớn mở rộng, điên cuồng hướng về Đái Nguyệt Viêm gầm lên.
Đái Nguyệt Viêm chỉ cảm thấy mình đụng phải một con cự long, thân thể từ trên trời giáng xuống. Đồng thời hắn nhìn thấy dây leo vốn to như cánh tay bây giờ đã to bằng bắp đùi. Từng đám Lam Ngân Hoàng bắn ra hào quang ám lam sắc, bên trong dường như bị ảnh hưởng chuyển sang màu ám kim sắc.

Lam Ngân Bá Vương Biến! Không chỉ ngươi biết biến, ta cũng biết a!

Thi đấu đến thời điểm này đột nhiên trở nên kịch liệt, vì vậy tốc độ Phương Nhi bình luận cũng tăng lên theo.

"Mọi người chú ý, lúc này tuyển thủ Đái Nguyệt Viêm đang thi triển hồn kỹ tăng phúc mạnh nhất của hắn. Bình thường, hồn sư không có quá hai hồn kỹ tăng phúc thân thể, nhưng võ hồn Bạch Hổ là ngoại lệ, bởi vì nguyên nhân hoàng thất nên ta không tiện nói nhiều. Nhưng mọi người nên biết là, khi được ba đại hồn kỹ tăng phúc thì lực lượng, tốc độ, lực bạo phát đều đạt tới tình trạng kinh khủng. Mọi người nhìn xem, dây leo của tuyển thủ Đường Vũ Lân đã ngăn không được rồi. A, mọi người chú ý, Đường Vũ Lân đã phóng xuất ra hồn kỹ thứ tư, đầu rồng cực lớn kia là gì? Đây là một loại hồn thú sao? Nhưng mà, trong ấn tượng của ta sao không có loại hồn thú này tồn tại?"
Lúc Phương Nhi nhìn thấy đầu rồng cực lớn thì chấn động. Trong ấn tượng của nàng không có loài Long tộc này a! Dù sao, Bá Vương Long là cự thú tồn tại ở thời thượng cổ, đã sớm tuyệt chủng rồi. Ở Tinh La Đại Lục căn bản không có loại hồn thú này tồn tại.

Khi nhìn thấy đầu rồng cực lớn kia, không chỉ Phương Nhi mà ngay cả Long Dược cũng ngồi ngay ngắn lại.

Đó là cái gì? Long tộc? Hắn theo bản năng tìm kiếm trong đại não. Khác

với Phương Nhi, thân là học viên ưu tú nhất học viện quái vật, hắn nhận được ưu tiên của học viện nên đã được xem qua một ít điển tịch cùng tài liệu bí mật.

"Bá Vương Long!" Long Dược sáng mắt lên, rốt cuộc đã mơ hồ hiểu được điều gì đó.

"Ngươi nói là, huyết mạch trong cơ thể hắn là huyết mạch Bá Vương Long?" Lâm Tam ở bên cạnh hỏi.
Long Dược nhẹ gật đầu, nói: "Rất có thể. Tuy rằng Bá Vương Long là Á Long, nhưng bản thân có được huyết mạch Kim Long Vương. Theo truyền thuyết, Kim Long Vương là một bộ phận của Long Thần, cho nên, Bá Vương Long không phải là Á Long bình thường. Dù là Chân Long cũng không mạnh hơn nó bao nhiêu, khó trách..."

Đầu Bá Vương Long cực lớn xuất hiện, nhất thời hầu như tất cả mọi người đều tỉnh ra.

Chương 673: Đấu Khải của Hổ Vương

"Võ hồn của tuyển thủ Đường Vũ Lân trở nên mạnh mẽ hơn khi hồn kỹ thứ tư phóng thích, dây leo thật lớn, nhìn qua cường đại hơn lúc trước không chỉ thêm một cấp khiến tuyển thủ Đái Nguyệt Viêm không thể lao ra khỏi quang hoàn. Dây leo bay lên là vì vậy, hơn nữa ở trạng thái còn mạnh mẽ hơn."
Từng vòng quang hoàn màu lam từ dưới chân bay lên, Lam Ngân Kim Quang Trận, hồn kỹ thứ ba của Đường Vũ Lân. Uy năng lớn nhất của hồn kỹ này là nguyên tố tróc bong, có tác dụng khắc chế với tất cả các thuộc tính nguyên tố. Ngoài ra còn bổ sung thêm năng lực trói buộc.

Nếu ở tình huống bình thường, Lam Ngân Kim Quang Trận không thể trói buộc được Đái Nguyệt Viêm, dù sao, năng lực trói buộc của nó là dùng Lam Ngân Hoàng quấn quanh cùng với đâm xuyên, chỉ là được tăng phúc mạnh hơn một chút.

Nhưng ở trạng thái Lam Ngân Bá Vương Biến, uy lực của Lam Ngân Kim Quang Trận đã rất cường hãn. Thoáng một cái thân thể Đái Nguyệt Viêm đã bị quấn chặt lấy, cưỡng ép lôi kéo xuống mặt đất.

Đái Nguyệt Viêm cũng không loạn, ở thời khắc mấu chốt, hồn hoàn thứ tư trên người hắn toả sáng, thân thể dùng sức cuộn mình một cái, từng đạo hào quang hắc bạch song sắc từ người hắn bắn ra.
Từng đạo hào quang lập loè trong không khí, mang theo lực bộc phát không gì sánh kịp, được hồn kỹ thứ ba phụ trợ, uy lực của hồn kỹ thứ tư Bạch Hổ Phá Diệt Sát này đã tăng tới đỉnh điểm. Rốt cuộc hắn miễn cưỡng cắt ra đám dây leo Lam Ngân Hoàng. Nhưng đúng lúc này, từng đám cây Lam Ngân Hoàng từ mặt đất đâm xuyên lên.

Hồn kỹ thứ hai, Lam Ngân Đột Thứ Trận!

Nếu đã triển khai khống chế, vậy đương nhiên muốn khống chế toàn diện. Lúc này, Đường Vũ Lân đã bay lên cao, Kim Long Trảo được Đấu Khải tăng phúc đập xuống người Đái Nguyệt Viêm.

Lam Ngân Đột Thứ Trận không hạn chế được Đái Nguyệt Viêm quá lâu, nhưng chỉ cần trong chớp mắt như vậy là đủ rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên thân thể Đái Nguyệt Viêm giống như bị hoà tan rồi nổ tung thành một đoàn khí trắng đen. Sau đó, Lam Ngân Đột Thứ Trận vốn muốn đâm xuyên hắn lại đâm vào một con hổ nhỏ. Toàn thân tiểu hổ hư ảo, bị Lam Ngân Hoàng đẩy lên, lập tức càng trở nên trong suốt.
Mà bản thân Đái Nguyệt Viêm đã xuất hiện cách đó vài chục thước, quay người chạy ra khỏi phạm vi Lam Ngân Kim Quang Trận.

Một nụ cười thản nhiên hiển hiện trên khuôn mặt hắn, "Năng lực của ngươi đã thi triển ra, vậy ta cũng toàn lực ứng phó."

Từng đạo hào quang từ trên người hắn bắn ra, sau đó xoay vòng, áo giáp màu trắng có đường vân màu đen rơi xuống người, cùng bản thể dung hợp.

Nhìn từ màu sắc, Đấu Khải của hắn có chút giống Tạ Giải, nhưng lại nặng hơn. Hai bên lót vai có hình hổ, Đấu Khải bao trùm toàn thân, kể cả khuôn mặt hắn.

Nhất tự Đấu Khải! Hổ!

Hổ chính là tên Đái Nguyệt Viêm đặt cho Đấu Khải của mình. Thực tế, các Nhất tự Đấu Khải Sư có võ hồn Bạch Hổ đều mệnh danh cho Đấu Khải của

mình như vậy.

Đái Nguyệt Viêm mặc Đấu Khải vào, khí tức toàn thân lập tức tăng lên. Hổ trảo dài sáu xích dưới trạng thái Bạch Hổ Ma Thần Biến dung hợp với khối Đấu Khải màu trắng, Hổ trảo lập tức sáng lên hào quang ám kim sắc, nó tựa hồ biến thành trong suốt như thuỷ tinh.
Đường Vũ Lân vẫn như trước hướng về mục tiêu, hắn giống như không thấy biến hoá trên người Đái Nguyệt Viêm, đôi Kim Long Trảo đập xuống.

Đái Nguyệt Viêm biến sắc, hét lớn một tiếng, "Ngươi dám!"

Kim mang trên Kim Long Trảo tăng vọt, hung hăng bắt lấy tiểu hổ hắc bạch song sắc, dùng sức một cái, lập tức, tiểu hổ kia biến thành từng điểm quang mang tiêu tán giữa không trung.

Đái Nguyệt Viêm rên lên một tiếng, khí tức trên người lập tức biến đổi.

"Hai bên giao đấu, ta có gì không dám?" Đường Vũ Lân rơi vào trong Lam Ngân Kim Quang Trận, ánh mắt sáng rực nhìn đối thủ, "Sớm chút thi triển ra Đấu Khải có phải tốt hơn không?"

Đái Nguyệt Viêm thở sâu, cố gắng làm cho mình tỉnh táo, hắn biết rõ, nếu mình tức giận thì rất có thể liền rơi vào bẫy của tên tiểu tử gian xảo này. Vì sao Đái Vân Nhi lại thua, hắn vẫn nhớ rất rõ ràng.
Loé người lên, Đái Nguyệt Viêm lao vào bên trong Lam Ngân Kim Quang Trận. Đã có Đấu Khải hộ thể, hắn không thèm để những cái này vào mắt.

Đường Vũ Lân cứ như vậy đứng trong Lam Ngân Kim Quang Trận, từng đám dây Lam Ngân Hoàng chui ra, muốn cản trở bước tiến của Đái Nguyệt Viêm.

Nhưng được Đấu Khải tăng phúc, đôi trảo của hắn quá sắc bén, uy lực cực mạnh, Lam Ngân Hoàng liên tục phá toái, đơn giản là bị hắn rạch nát rồi tiến lên.

Lam Ngân Kim Quang Trận không cách nào ngăn cản được hắn. Lúc này, Đái Nguyệt Viêm đã ở trạng thái toàn thịnh, thế như chẻ tre. Trong chớp nhoáng, hắn đã đến trước mặt Đường Vũ Lân.

"Trận đấu này chỉ sợ đã phân thắng bại." Thanh âm của Phương Nhi mang

theo sự vui mừng. Mặc dù nhìn vào các va chạm lúc trước, Đường Vũ Lân đã làm tương đối tốt. Có thể giằng co với Đái Nguyệt Viêm lâu như vậy, hơn nữa còn ép hắn phải mặc Đấu Khải, chuyện này đã đủ để tự hào. Nhưng thắng bại đã phân.
Được Đấu Khải hộ thể, lực lượng, tốc độ, lực công kích của Đường Vũ Lân không thể so với Đái Nguyệt Viêm. Lam Ngân Hoàng không thể ngăn cản Đái Nguyệt Viêm, đây hoàn toàn là do chênh lệch về cấp độ.

Khoảng cách giữa song phương càng ngày gần, Hổ trảo tay phải giơ ra, năm đạo quang mang chói mắt bổ tới ngực Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng không né tránh, không ngăn cản, lân phiến trên người đột nhiên toả sáng như mặt gương.

"Đinh!" một tiếng giòn tan, hào quang Kim Long lân phiến chợt hiện, khí tức của Đường Vũ Lân bỗng nhiên tăng vọt. Cùng lúc đó, trong đám dây leo Lam Ngân Hoàng có một dây leo vàng kim phóng lên, quấn quanh trên người Đái Nguyệt Viêm.

Đái Nguyệt Viêm theo bản năng vung lên Hổ trảo, muốn xé rách nó, nhưng kỳ lạ là, khi Hổ trảo rơi xuống lại không thể cắt đứt nó. Một cỗ lực lớn truyền đến, Đái Nguyệt Viêm đang lao về phía trước bị kéo phải ngừng lại. Ngay sau đó, đầu rồng cực lớn trước đó lại xuất hiện lần nữa, lại gào lên một tiếng đinh tai nhức óc.

Hiệu quả huyết mạch áp chế không bằng lúc trước vì có Đấu Khải, tuy rằng Đái Nguyệt Viêm vẫn cảm thấy khí huyết lao nhanh, nhưng ít ra đã hồi phục nhanh gấp đôi lần trước.

Nhưng lúc này, toàn bộ khán giả trong sân vận động Tinh La đã xôn xao.

Bởi vì bọn họ hoảng sợ nhìn thấy, khi dây leo vàng kim cuốn lấy Đái Nguyệt Viêm, khi đầu rồng cực lớn gào thét, hai tay Đường Vũ Lân mở rộng ra, sau đó hai đồ vật khổng lồ xuất hiện trong tay hắn.

Cho dù có Đấu Khải, có Kim Long Trảo, còn có một thân Thần lực trời sinh, nhưng khi hai đồ vật này xuất hiện, thân thể hắn không khỏi trầm xuống.

"Trời ạ! Đó là cái gì?"

Đó là cái gì? Đó là một đôi cự chùy, đã từng là vũ khí của Hắc cấp Cơ Giáp.
Kim quang sáng lạn bắn ra trên cự chùy, tiếng Long ngâm sục sôi làm từng đạo Long văn lan tràn trên đôi cự chùy kia. Đó chính là năng lượng Kim Long Kinh Thiên.

Chuỳ trái vung ra, kéo thành một đường vòng cung, đập thẳng tới Đái Nguyệt Viêm.

Bằng vào Đấu Khải, Đái Nguyệt Viêm chống đỡ phần lớn tiếng gào thét của Bá Vương Long, nhưng tinh thần vẫn bị hoảng hốt, hơn nữa Kim Ngữ quấn quanh làm hắn không thể không dốc sức giãy giụa, sự chú ý cũng bị ảnh hưởng.

Khi cự chùy tới, Kim Ngữ đột nhiên được thu hồi lại. Thân thể đang giãy giụa của Đái Nguyệt Viêm lập tức không khống chế được mà ngã về phía trước, vừa vặn nghênh đón cự chuỳ đến.

Cự chuỳ này nặng bao nhiêu a?

Chương 674: Cự chuỳ lăng không

Mỗi chuôi đều dài đến năm thước, trong đó, đường kính đầu chùy khoảng hơn hai mét, ruột đặc! Đồ vật này thế nhưng là ruột đặc!
Đường Vũ Lân vì sao không nỡ bán nó? Bản thân đôi cự chùy là kim loại hiếm và đặc ruột, có sức nặng khủng bố. Khối lượng kim loại tạo ra cự chuỳ này tuyệt đối là lớn nhất trong các vũ khí cơ giáp mà hắn thấy. Hơn nữa, hắn trời sinh Thần lực, thích nhất chính là loại vũ khí hạng nặng như thế này. Cho nên cho dù bán Cơ Giáp, nhưng hắn không cam lòng bán đôi cự chùy này.

Gặp đối thủ như thế này, ít ra phải có chiến thuật nhằm vào. Khi hắn biết võ hồn của Đái Nguyệt Viêm là Bạch Hổ thì đã có chút suy tính.

Với tu vi của Đái Nguyệt Viêm, khả năng mình công kích làm ngăn cản hắn mặc Đấu Khải là rất thấp. Như vậy, làm thế nào để thắng khi hắn mặc Đấu Khải đây?

Khi mới bắt đầu bộc phát, kỳ thực Đường Vũ Lân đã giăng bẫy rồi. Mục đích của hắn chỉ có một, chính là muốn Đái Nguyệt Viêm cho rằng mình đã toàn lực ứng phó, thậm chí là tiêu hết tiền vốn.
Khi một người chiếm ưu thế tuyệt đối thì sẽ có chỗ buông lỏng, mà đối với Đái Nguyệt Viêm, khi hắn được Đấu Khải tăng phúc, không có lý nào hắn lại không thắng được Đường Vũ Lân.

Dưới tình huống này, hắn tự nhiên sẽ chủ quan, huống chi Đường Vũ Lân còn bóp nát hồn linh của hắn, muốn khôi phục thì cần có thời gian, cũng là vết thương không nhỏ đối với hắn. Hắn dù áp chế lửa giận thế nào thì nó vẫn tồn tại.

Do nhiều yếu tố, hơn nữa do tác dụng của Kim Long Bá Thể, Đái Nguyệt Viêm cuối cùng cũng rơi vào bẫy của Đường Vũ Lân.

"Oanh ----"

Lực lượng bổ sung trên cự chuỳ quá kinh khủng. Cự chuỳ này nặng đến 5000 cân, cộng thêm lực lượng kinh khủng của Đường Vũ Lân, kèm theo uy năng của Kim Long Kinh Thiên, uy lực của nó có thể nghĩ được. Rơi xuống người ai cũng không phải là chuyện tốt.
Lúc trước dù là Hắc cấp Cơ Giáp, bị một chuỳ công kích, muốn đứng dậy cũng rất khó khăn. Huống chi, hồn sư chưa đạt đến cấp độ Phong Hào Đấu La thì cuối cùng vẫn chỉ là nhân loại.

Khi Đái Nguyệt Viêm phát hiện ra cự chuỳ thì một quả cầu cực lớn đã đến trước mặt mình. Hắn theo bản năng quét ngang Hổ trảo để ngăn trở.

Hơn nữa, vì chủ quan và Đường Vũ Lân đã làm hắn suy yếu, dù Hổ trảo được Đấu Khải tăng phúc làm sao có thể ngăn cản được vũ khí nặng siêu cấp như thế này?

Thân thể Đái Nguyệt Viêm như một viên đạn pháo, bị Đường Vũ Lân đánh bay lên trời.

Đường Vũ Lân nhún hai chân xuống, lại một tiếng Long ngâm vang lên, một con rồng màu vàng kim chui ra dưới mặt đất, giống như lò xo mà đẩy thân thể Đường Vũ Lân lên. Lúc này, Kim Long Hám Địa không dùng để công kích, mà dùng để phụ trợ Đường Vũ Lân mang theo cự chuỳ bay lên.

Thân thể trong chớp mắt lên không trung, mang theo khí thế hung hăng và lực lượng kinh khủng, tựa như lưu tinh cản nguyệt, đập thẳng lên người Đái Nguyệt Viêm.

Thời điểm này, Đường Vũ Lân không dám có nửa điểm hạ thủ lưu tình, nếu để cho Đái Nguyệt Viêm hồi lại thì hắn không có bất kỳ cơ hội nào.

Chuỳ thứ nhất khiến Đái Nguyệt Viêm ngũ tạng như lửa đốt, mặc dù Nhất tự Đấu Khải làm triệt tiêu phần lớn lực trùng kích, nhưng lực lượng trên cự chùy quá mạnh mẽ, cho nên cả người hắn khí huyết cuồn cuộn, thần trí đã lâm vào mơ hồ.

Cũng đúng lúc này, Đường Vũ Lân đã đuổi theo thân thể của hắn, đôi cự chùy từ trên trời giáng xuống, trước sau oanh kích trên người Đái Nguyệt Viêm.

Khán giả trên khán đài nhìn đôi cự chuỳ còn lớn hơn người Đường Vũ Lân rơi xuống người Đái Nguyệt Viêm thì không tự chủ nhắm mắt lại.
Quá thảm rồi! Thật sự là quá thảm rồi!

"Oanh ----"

Thân thể Đái Nguyệt Viêm từ trên trời giáng xuống, giống như là viên đạn pháo găm xuống trên sân đấu. Đôi cự chùy toàn lực huy động, lực lượng đâu chỉ là vạn cân? Đường Vũ Lân vung cự chuỳ, mượn khí thế chưa từng có từ trước đến nay giáng xuống, thẳng đến nơi Đái Nguyệt Viêm bị đập xuống. Thanh âm Long ngâm lần nữa vang vọng toàn trường, hắn không có nửa điểm muốn buông tha, rõ ràng tiếp theo sẽ đập xuống cái hố lớn kia.

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên trên khán đài, cái này, đây rõ ràng là muốn mạng của Tứ Hoàng Tử Điện Hạ a!

Trên đài hội nghị, ngay cả Đái Thiên Linh cũng bất giác ấn hai tay trên mặt bàn.

Ngồi bên cạnh hắn, viện trưởng Ân Từ đột nhiên biến sắc, thấp giọng nói: "Không tốt!"

Ngay khi vừa nói ra, một thân ảnh đã mãnh liệt xông lên sân thi đấu, nghiêng người ngăn lại song chuỳ của Đường Vũ Lân, hoá giải lực lượng

kinh khủng kia, trực tiếp đẩy cả người và chuỳ ra.
Đường Vũ Lân hai tay mang theo cự chùy, xoay tròn mấy vòng mới ầm ầm rơi xuống đất. Dưới chân lảo đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững. Nhưng mà, trên mặt hắn lại toát ra một nụ cười thản nhiên.

Người đẩy hắn ra chính là trọng tài trận đấu này, lúc này trên người vị này đã sáng lên 8 cái hồn hoàn. Khi hắn nhìn xuống cái hố lớn thì thấy Đái Nguyệt Viêm loạng choạng nhảy ra ngoài.

Bộ dáng của hắn quả thực có chút thảm, cả người đầy bụi đất, Đấu Khải từ giáp lót vai đến áo giáp đã móp xuống không ít. Ngay cả Bạch Hổ Ma Thần Biến, Bạch Hổ Kim Cương Biến vì bị oanh kích kịch liệt nên đã biến mất.

"Ai bảo ngươi nhúng tay vào!" Đái Nguyệt Viêm căm tức nhìn trọng tài.

Trọng tài ngẩn người.

Nếu như là những tuyển thủ khác, hắn đương nhiên sẽ không nhúng tay vào thời điểm phân thắng bại. Nhưng tình huống vừa rồi, nếu song chùy của Đường Vũ Lân hạ xuống thì rất có thể làm vị Tứ Hoàng Tử Điện Hạ này mất mạng a! Bởi vậy, từ góc độ trọng tài, hắn cũng không làm sai, hắn muốn đảm bảo an toàn cho tuyển thủ.
Nhưng khi bị đánh thành một cái hố, Đái Nguyệt Viêm cưỡng ép thúc giục lực lượng Đấu Khải miễn cưỡng hóa giải được phần lớn xung lượng, hơn nữa đang tụ lực chuẩn bị tìm kiếm cơ hội cuối cùng.

Rất khó có thể cản lại song chùy của Đường Vũ Lân, nhưng hắn có nắm chắc có thể cùng Đường Vũ Lân lưỡng bại câu thương. Nhưng trọng tài vừa vào trận ngăn trở Đường Vũ Lân, như vậy thắng bại đã định, không còn cơ hội lật bàn nữa.

Thực tế, khi Đường Vũ Lân nện hắn từ trên xuống đã phát hiện ra vấn đề. Đấu Khải của Đái Nguyệt Viêm phi thường mạnh mẽ, tuyệt không phải là kim loại hiếm bình thường. Oanh kích trầm trọng như vậy cũng không thể hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của nó. Cho nên Đường Vũ Lân mới từ trên trời giáng xuống truy kích, nếu không, hắn hoàn toàn có thể không công kích. Trọng tài xuất hiện là trong dự kiến của Đường Vũ Lân, như vậy là tốt nhất, trực tiếp xác định thắng lợi của mình.
Trọng tài bị Đái Nguyệt Viêm hỏi có chút ngẩn người, Đái Nguyệt Viêm sau khi nói ra những lời này thì khí tức cũng trở nên trầm trọng. Khí huyết

trong cơ thể cuồn cuộn, bị chấn động đến thất khiếu chảy máu, mà tâm cũng đang loạn. Chính mình vậy mà phạm phải cùng sai lầm, gia hỏa này thật sự là quá giảo hoạt.

Đường Vũ Lân lúc này đã thu hồi lại đôi cự chùy, cười tủm tỉm nhìn Đái Nguyệt Viêm, "Tứ Hoàng Tử Điện Hạ, đa tạ rồi."

Đái Nguyệt Viêm tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi. Thua chính là thua, trước mặt nhiều người như vậy, hắn không thể không nhận. Dù trong lòng biệt khuất, hắn cũng không thể nói mình không có thua trận trận đấu này.

Trên đài hội nghị, Đái Thiên Linh cau mày. Ân Từ than nhẹ một tiếng, "Thân phận có trợ giúp cực lớn cho hắn, nhưng trong một số thời điểm cũng có trói buộc. Thời khắc cuối cùng, hắn vẫn có cơ hội chuyển bại thành thắng, tuy rằng cần phải trả giá lớn, nhưng ít nhất vẫn còn có cơ hội."
Đái Thiên Linh trầm giọng nói: "Thua ở chính hắn, không thể trách người khác, trọng tài cũng không làm sai."

Ân Từ mỉm cười, "Thua trận trận đấu này đối với Tứ Hoàng Tử cũng không phải chuyện xấu. Nhiều khi, phải trải qua thất bại mới có thể chính thức làm cho một người trưởng thành."

Đái Thiên Linh hơi sững sờ, sau đó cũng nở ra một nụ cười thản nhiên.

Bên trong sân vận động Tinh La lúc này đã có chút hỗn loạn. Các thanh âm tức giận mắng chửi, phẫn nộ rống lên liên tiếp. Đa số đều mắng Đường Vũ Lân hèn hạ vô sỉ, sử dụng vũ khí gì gì đó. Nhưng người có lý trí biết rõ ràng, Đường Vũ Lân căn bản không vi phạm bất kỳ quy tắc thi đấu nào. Quy tắc thi đấu không hề nói không được sử dụng vũ khí hạng nặng. Ngay cả Cơ Giáp cũng có thể sử dụng, vậy sao lại không được sử dụng vũ khí hạng nặng?
Đường Vũ Lân lắc bả vai một cái, mỉm cười đi xuống sân đấu, đối với âm thanh chửi rủa bên ngoài hoàn toàn là mắt điếc tai ngơ. Bởi vì hôm nay đối tượng so tài là Hoàng tử, hắn cũng không dại mà đi khiêu khích người xem.

Không dễ dàng a! Cuối cùng cũng thắng, tiến vào top 8 rồi.

Trận tiếp theo, đối thủ của hắn là Nguyên Ân Dạ Huy, giữa hai người bọn họ, tất nhiên sẽ có một người có thể tiến vào bán kết.

Chương 675: Mong chờ trận chung kết

Học viện quái vật cũng có hai người tiến vào top 8 là Long Dược và Phong Vương Lâm Tam. Bọn họ không đụng phải nhau ở vòng tiếp theo như Nguyên Ân Dạ Huy và Đường Vũ Lân, nhưng sẽ gặp nhau ở trận bán kết.

Nói cách khác, nếu như tất cả đều thuận lợi, Đường Vũ Lân hoặc Nguyên Ân Dạ Huy sẽ gặp người thắng trận giữa Long Dược cùng Lâm Tam ở trận chung kết, quyết định quán quân cuối cùng của cuộc tranh tài lần này.
Đối với học viện Sử Lai Khắc, đây đã đủ tự hào rồi.

Trước chung kết, Đường Vũ Lân vẫn có hậu thủ, nhưng không còn nhiều nữa. May mắn đã hoàn thành trận thi đấu trọng yếu này.

Khi trở lại khu vực chờ thì Đái Nguyệt Viêm đã đi rồi. Thất bại lần này có đả kích tương đối lớn với vị Hổ Vương này.

Long Dược vẫn còn ở đây, Lâm Tam cũng thế. Ánh mắt hai người đều rơi trên người Đường Vũ Lân. Long Dược đột nhiên chủ động đi về phía hắn. Đường Vũ Lân đứng ở chỗ này chờ hắn đi đến trước mặt mình.

"Biểu hiện của ngươi nằm ngoài dự liệu của ta. Bất quá, hy vọng hôm nay không phải là cực hạn của ngươi." Nói xong câu đó, Long Dược cười cười rồi quay người đi.

Lâm Tam cũng rất hứng thú nhìn Đường Vũ Lân, "Đáng tiếc, ở thi đấu cá nhân không được gặp ngươi. Ở thi đấu đoàn đội hy vọng có thể lĩnh giáo. Đồng bạn của ngươi cũng rất không tồi." Câu nói sau cùng đương nhiên là chỉ Tạ Giải.
Lúc này Tạ Giải còn ngủ mê man, tất cả ồn ào bên ngoài đều không quan hệ đến hắn.

Đường Vũ Lân cúi người muốn ôm lấy Tạ Giải, nhưng Nguyên Ân lại ngăn cản hắn.

"Để ta."

"Hả?" Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, sau đó liền chứng kiến Nguyên Ân Dạ Huy dùng phương thức ôm công chúa bế Tạ Giải lên. Nàng rất cẩn thận, cũng không làm Tạ Giải tỉnh lại, sau đó nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Đường Vũ Lân toát ra một nụ cười nghiền ngẫm, sau đó lại là hâm mộ.

Thi đấu cá nhân 16 tiến 8 đã kết thúc, top 8 đã được xác định. Trong đó có một vị tuyển thủ bị thương quá nặng nên không thể tham gia vòng tiếp theo, mà đối thủ của hắn lại là Long Dược. Cho nên, Long Dược được luân không, trực tiếp tiến vào bán kết.

Bất quá, cũng không ai nghĩ rằng Long Dược chiếm được tiện nghi. Thực tế, hai vị tuyển thủ kia chiến đấu liều mạng như vậy là vì biết rõ trận tiếp theo đối thủ là Long Dược, bọn họ không có khả năng chiến thắng. Do đó không bằng toàn lực đấu một trận, tranh thủ chiếm được một vị trí trong top 8.
Học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc đều có hai người tiến vào top 8, địa vị vẫn ngang bằng.

Các tin tức, sách báo cũng rất khoa trương. Thậm chí có tiêu đề nói rằng, chỉ cần học viện Sử Lai Khắc tiến vào trận chung kết thì bọn họ đã thắng.

Đương nhiên, nhiều hơn vẫn là tiêu đề Sử Lai Khắc cút đi.

Nhưng không hề nghi ngờ, mọi người đều nhận thức được thực lực của học viện Sử Lai Khắc.

Phó viện trưởng Đường Băng Diệu chúc mừng Thái lão, hơn nữa còn bày tỏ liên bang sẽ ban thưởng cho nhóm Đường Vũ Lân vì biểu hiện ưu tú trong lần so tài này. Đương nhiên, chuyện này sẽ nói sau khi về Đấu La Đại Lục.

Chờ đến khi trở lại phòng khách sạn, Đường Vũ Lân mới không nhịn được mà vuốt vuốt tai, cuối cùng cũng an tĩnh lại. Sau đó, hắn từ trong hai tai rút ra mấy miếng bông nhỏ.
Miếng bông có hiệu quả cách âm không tệ, nhưng vẫn không chịu được tiếng động quá mức ồn ào từ sân vận động Tinh La.

Tiếp theo, mình hoặc Nguyên Ân sẽ gặp Long Dược a.

"Vũ Lân, thắng?" Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một thanh âm.

Đường Vũ Lân mở cửa, chỉ thấy đứng ngoài cửa là Diệp Tinh Lan có bộ mặt mệt mỏi.

"Tinh Lan, sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy?" Đường Vũ Lân vội vàng để nàng vào. Ở cùng nàng còn có Từ Lạp Trí.

Sắc mặt Từ Lạp Trí cũng khó coi, nhưng khác với Diệp Tinh Lan, hắn là tâm tình không tốt.

"Tinh Lan tỷ quá liều mạng. Mấy ngày nay nàng đều không ngủ, chỉ minh tưởng và chế tác Đấu Khải." Từ Lạp Trí có chút lo lắng nói.

Đường Vũ Lân nói: "Tinh Lan, ngươi như vậy là không tốt."

Diệp Tinh Lan cười nhạt một tiếng, "Không sao, ta đã bỏ thi đấu, chẳng lẽ không nên làm gì sao? Hơn nữa ta cảm giác được, mặc dù mệt mỏi một ít, nhưng ta rõ ràng đã tiến bộ ở phương diện chế tác Đấu Khải. Tốt rồi, không nói những thứ này, lát nữa ngươi đến chỗ ta, ta đã làm xong một khối rồi." Đường Vũ Lân nhìn Từ Lạp Trí, Từ Lạp Trí tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn gật đầu.

Diệp Tinh Lan quật cường như thế nào, bọn họ đều rất rõ. Cô nương này đã nghiêm túc thì nhất định phải làm bằng được.

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, hắn nhìn ra được, sắc mặt Diệp Tinh Lan sở dĩ không tốt là vì dùng Khát Máu Bánh Bao Đậu.

Diệp Tinh Lan cười cười, "Vừa rồi ta đã xem ngươi thi đấu. Rất khỏe đấy. Nói thật, đối mặt với cự chùy như vậy, ngay cả ta cũng không biết nên ứng đối như thế nào. Ngươi rất giỏi trong chuyện triển khai đồ vật mình am hiểu."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, chúng ta không có nguyên vẹn Nhất tự Đấu Khải, đối mặt với cường địch cũng chỉ có thể cố gắng hết sức hạn chế bọn hắn. Lại nói, hiện tại ta ngày càng cảm thấy lựa chọn lúc trước là sáng suốt, chỉ có Đấu Khải cùng bản thân chúng ta hòa thành một thể mới có thể phát huy được tác dụng. Mặc từ bên ngoài cuối cùng vẫn kém hơn vì có sơ hở. Lựa chọn Hữu Linh

Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải là chính xác."
Diệp Tinh Lan nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, dù không tính đến chuyện tương lai tăng lên Nhị tự Đấu Khải nhanh và tiện hơn thì hiệu quả tăng phúc của Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải mạnh hơn so với các phương thức khác. Cách phóng thích cũng vậy. Cố gắng lên, không lâu nữa chúng ta cũng có thể có được Đấu Khải nguyên vẹn."

Diệp Tinh Lan cùng Từ Lạp Trí rời đi, Đường Vũ Lân nhịn không được mím môi, hắn có thể nhìn ra được dụng ý trong đáy mắt Diệp Tinh Lan, không thể thua!

Vĩnh viễn đều truy cầu thắng lợi, mỗi người bọn hắn đều như vậy.

Dù đối thủ là ai cũng phải toàn lực ứng phó!

Thi đấu kế tiếp cũng giống như phán đoán của nhiều người.

Tám tiến bốn, Nguyên Ân Dạ Huy chủ động buông tha thi đấu, cử đội trưởng Đường Vũ Lân tiến vào bán kết. Đường Vũ Lân trước đó cũng không biết quyết định của Nguyên Ân, cho đến khi lên sân đấu, Nguyên Ân Dạ Huy mới đột nhiên nhận thua.
Đường Vũ Lân hỏi nàng tại sao lại làm như vậy, nàng biểu đạt rất rõ ràng, nếu như toàn lực đối chiến, dù ai thắng ai thua cũng làm suy yếu sức chiến đấu của người còn lại, vậy thi đấu đằng sau sẽ gặp bất lợi. Huống chi bọn họ vẫn còn thi đấu hai người cùng đoàn chiến. Nguyên Ân muốn giữ lại chiến lực mạnh nhất để đối mặt với những trận đấu kia.

Long Dược, Lâm Tam cũng phân biệt tiến vào bán kết.

Nhưng ở trận bán kết, Lâm Tam không giống Nguyên Ân Dạ Huy buông tha thi đấu mà lựa chọn khiêu chiến Long Dược. Kết quả tất nhiên dễ đoán, hắn bại. Mặc dù thể hiện chiến lực càng mạnh hơn so với trận của Tạ Giải, bằng vào Nhất tự Đấu Khải tăng phúc cũng gây phiền toái một chút cho Long Dược. Nhưng cuối cùng vẫn bại, từ đầu đến cuối, Long Dược đều không sử dụng Đấu Khải của hắn.
Đường Vũ Lân là tận mắt chứng kiến trận đấu này, sau khi trận đấu kết thúc, nét mặt của hắn trở nên rất âm trầm. Long Dược thật sự quá cường đại, cường đại đến mức hắn căn bản không nghĩ ra có bất kỳ chiến thuật nào có thể sinh ra hiệu quả khi đối mặt với hắn.

Đối thủ như vậy quả thật làm người sợ hãi.

Cũng là vòng bán kết, đối thủ của Đường Vũ Lân cũng có thực lực rất mạnh, nhưng trận đấu trước đó quá liều mạng nên Đấu Khải bị tổn hại không ít, nên để Đường Vũ Lân nắm được cơ hội, đánh bại hắn trong mười phút.

Trận chung kết cuối cùng được xác định, học viện Sử Lai Khắc Đường Vũ Lân giao đấu với học viện quái vật Long Dược.

Cuộc tranh tài này được mệnh danh là Song Long Chiến.

Nghỉ ngơi một ngày, buổi sáng ngày hôm sau sẽ tiến hành.
Trận đấu này cũng được xem là trận đấu quan trọng nhất. Ở rất nhiều nơi đánh cược, tỉ lệ đặt cược là, Đường Vũ Lân chiến thắng, một ăn mười, Long Dược chiến thắng, một ăn nửa.

Chương 676: Tạ Giải minh ngộ

Rất hiển nhiên là không có ai coi trọng Đường Vũ Lân, trong mắt mọi người, Long Dược cường đại như vậy, làm sao có thể thua trận đấu này chứ.

Lục Hoàn a! Đây chính là Lục Hoàn Hồn Đế, càng có được danh xưng Long Vương trong bát đại Thiên Vương, sở hữu huyết mạch Sơn Long Vương.

Trận Song Long Chiến này làm các nơi đánh cược không lo lắng gì về thất bại, tựa hồ vào khoảnh khắc xác định người tiến vào chung kết thì đã giải quyết xong.

Chỉ có điều, rất ít người dân cảm thấy đây là vinh quang. Đường Vũ Lân mới chỉ mười lăm tuổi đã tiến vào chung kết. Trong lịch sử Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, đây là chuyện trước nay chưa từng có.
Khoanh chân ngồi ở trên giường, Đường Vũ Lân hoàn toàn chăm chú vào cơ thể mình. Khí huyết trào lên, khí tức huyết mạch màu vàng nhạt cùng hồn lực Huyền Thiên Công màu trắng ngà tụ hợp như trường giang đại hải

nhưng lại lưu chuyển nhịp nhàng, toàn thân để trở nên thông thấu.

Rốt cuộc cũng tiến vào trận chung kết rồi, ngày mai chính là trận quyết chiến cuối cùng, mình rốt cuộc cũng đối đầu với Long Dược. Trận chiến này quan hệ đến chiến thắng cuối cùng, lúc này hắn đã vứt bỏ tất cả tạp niệm. Dù kết quả như thế nào, mình cũng phải toàn lực liều mạng.

Từ khi võ hồn thức tỉnh lần hai, Lam Ngân Thảo tiến hoá thành Lam Ngân Hoàng, tu vi của hắn có thể nói là tiến bộ cực nhanh, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều. Hôm qua hắn vừa đột phá cấp 42. Sau cấp 40, tốc độ hồn lực tăng lên sẽ giảm xuống, nhanh như vậy đã tăng lên một cấp, chuyện này hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng trước đây.
Dựa theo tốc độ như vậy, nhiều nhất hai năm nữa hắn có thể đạt đến cấp độ Ngũ Hoàn Hồn Vương. Mười bảy tuổi Hồn Vương, ở trong học viện Sử Lai Khắc cũng là phi thường ưu tú.

Thi đấu ngày mai, Đường Vũ Lân chưa từng căng thẳng nhưng cũng không để mình buông lỏng. Mặc dù hắn biết rõ kết quả sau cùng chỉ sợ sẽ không quá tốt, thực lực chênh lệch tuyệt đối làm hắn rất khó có thể chiến thắng, nhưng hắn vẫn muốn toàn lực liều mạng. Dù kết quả như thế nào, chính mình cố gắng hết sức là được.

Nắm chặt thời gian tu luyện để mình trở nên cường đại hơn. Vũ lão sư vẫn không xuất hiện, không cho bọn hắn bất kỳ chỉ điểm nào. Nếu lúc đầu hắn không để ý tới, thì bây giờ hắn đã hiểu, Vũ lão sư không phải không để ý đến bọn họ, mà là nhân cơ hội này muốn rèn luyện bọn họ, để cho bọn họ tự làm chủ.
Đúng a! Ba ba đã từng nói, cả đời này, người có thể hoàn toàn tin tưởng và tín nhiệm chỉ có chính mình. Ở hiện tại phải nói là chỉ có thực lực của mình.

Không được dựa vào bất kỳ kẻ nào! Thực lực của mình cường đại thì mình mới thực sự cường đại.

Diệp Tinh Lan nằm ở trên giường, khuôn mặt trắng bệch, lông mi có chút run rẩy, bất chợt nhíu mày. Khí tức của nàng rõ ràng có chút suy yếu, đây là biểu hiện của khí huyết suy yếu.

Từ Lạp Trí ngồi bên cạnh giường, lo lắng nhìn nàng. Nàng rút cuộc vẫn ngã bệnh, chuẩn xác mà nói là bản thân suy kiệt nên mới như vậy. Nếu như lúc

ấy không phải hắn ở bên người nàng và kịp thời cứu chữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tinh Lan tỷ, ngươi chính là quá kiên cường a! Quá hiếu thắng rồi.

Từ Lạp Trí nâng lên cánh tay béo ú của mình, nhẹ nhàng đặt lên trán Diệp Tinh Lan, cảm thụ nhiệt độ cơ thể nàng dần hạ xuống, sau đó cẩn thận vuốt vuốt mái tóc nàng.
Chỉ có bây giờ mới được nghỉ ngơi a! Tinh Lan tỷ, ngươi cần phải nhanh khoẻ lại. Ta chính là quá nhu nhược, nhưng về sau dù có thế nào, ta tuyệt sẽ không để ngươi tự tổn thương mình như thế.

Tạ Giải là người duy nhất không nghỉ ngơi hay tu luyện, lúc này hắn đang đứng trên ban công, hai tay đặt trên lan can chống đỡ thân thể mình. Biểu lộ nhẹ nhõm tự do, cảm thụ được gió đêm thổi qua thân thể, trên mặt không khỏi nở nụ cười.

Thật là một cảm giác ѕuиg ѕướиg thoải mái. Cảm giác này mới là cảm giác một tên hồn sư Hệ Mẫn Công nên có. Tự do chính là chân lý.

Ngày đó sau khi Nguyên Ân Dạ Huy ôm hắn trở về, hắn ngủ mê man một đêm mới tỉnh lại, sau đó lại cảm thấy dường như mình đã thoát thai hoán cốt, toàn thân không giống với lúc trước. Hắn bắt được cảm giác thăng hoa này, mấy ngày nay hắn vẫn luôn biến hoá, tâm tình biến hoá, mà thực lực cũng biến hoá.
Hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao trước đây hắn chỉ có thể khống chế một phân thân, là bởi vì hắn quá khẩn trương, chưa đủ tự do, chưa đủ buông lỏng. Hắn cần thoải mái và tự do, không cần căng thẳng cùng trói buộc.

Nguyên Ân, ngươi chờ xem, ta nhất định sẽ trở nên cường đại hơn ngươi. Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ trở thành Thánh y Vương tử, mặc kim giáp cưới ngươi làm nương tử của ta.

Nguyên Ân Dạ Huy ở trong phòng yên lặng tu luyện, nàng vẫn luôn rất chăm chỉ, dù có thiên phú trác tuyệt cũng không ảnh hưởng đến sự chăm chỉ của nàng. Chỉ có nàng mới biết được, tốc độ tu luyện của nàng kỳ thật không nhanh. Hai đại võ hồn tuy rằng cường đại, nhưng bọn chúng không liên quan gì đến nhau, thậm chí còn bài xích lẫn nhau. Nàng nhất định phải điều hoà lại quan hệ giữa bọn chúng thì mới có thể tăng tu vi của mình lên. Nàng vẫn luôn rất nỗ lực, bởi vì nàng nhất định phải trở nên cường đại. Chỉ

khi có đủ thực lực, nàng mới có thể đi hoàn thành sự kiện kia, sự việc làm nàng thương nhớ.

Nàng rất may mắn vì bên cạnh có nhiều đồng bạn cường đại như vậy, nếu không có bọn họ, nàng thực sự sẽ không biết mình đạt đến trình độ nào trong những người đồng lứa. Cũng vì có bọn họ, nàng mới có thể bắt đầu chế tác Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải. Không lâu nữa, khi tu vi đạt đến cảnh giới mà nàng muốn thì cũng chính là lúc nàng trở về.

Hứa Tiểu Ngôn đã nằm ngủ bên giường, ngược lại Nhạc Chính Vũ lại tỉnh táo. Hắn nghiêng người, nhìn Hứa Tiểu Ngôn nằm cạnh giường, trong ánh mắt tràn đầy sự ôn nhu.

Từ ngày hắn bị thương, nàng vẫn luôn chiếu cố hắn. Giữa hai người không nói nhiều, nhưng tất cả đều phi thường tự nhiên, nhưng cũng vì vậy mà Nhạc Chính Vũ cảm thấy ấm áp.
Hắn sinh ra ở một gia tộc nghiêm khắc bậc nhất, huyết mạch thuần khiết hay không, thậm chí phân chia chi nhánh đều có đẳng cấp rõ ràng. Hắn rất may mắn vì là người thừa kế trong tương lai, là tiểu chủ nhân trong gia tộc. Từ nhỏ đến lớn, hắn lớn lên trong sự hâm mộ của mọi người, đương nhiên, càng nhiều hơn chính là ghen ghét. Nhưng tới giờ hắn cũng không thèm để ý, hắn chỉ quan tâm mình chính là đại biểu cho gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ.

Cho đến khi đi vào học viện Sử Lai Khắc, hắn mới biết mình thật ra không phải là người cường đại nhất trong các đồng bạn. Võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ tuy mạnh, nhưng cuối cùng không phải là cực hạn, khoảng cách tới cường giả còn rất xa.

Ở gia tộc, hắn luôn là người nổi bật và được chú ý, khi hắn mới chỉ mười tuổi, gia tộc thậm chí đã tìm tới một số nữ hài tử môn đăng hộ đối để cùng hắn chơi đùa, mong hắn có thể tìm được người mình thích nhất. Nhưng lúc đó hắn đang ở thời điểm phản nghịch, càng đưa đến trước mắt hắn lại càng không thích. Thực tế là hắn không thích những hài tử làm bộ làm tịch mà tiếp cận mình. Có người lãnh đạm, có người ôn nhu, cũng có người tao nhã, nhưng tất cả trong mắt hắn chỉ đang diễn trò mà thôi.
Cho nên hắn lựa chọn tới học viện Sử Lai Khắc học tập, chính là vì muốn thoát khỏi trói buộc của gia tộc. Hắn muốn đi ra thế giới bên ngoài, muốn nhìn ngoài đó có những điều thú vị gì.

Hắn tới học viện Sử Lai Khắc và gặp các đồng bạn hiện tại, gặp được Nguyên Ân Dạ Huy, người có thực lực mạnh hơn hắn, còn có Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, hai người nhỏ hơn họ một cấp học nhưng đánh bại bọn hắn.

Hắn bắt đầu nhận thức thiếu sót của bản thân và bắt đầu nỗ lực học tập. Vì không muốn thụt lùi ở phía sau, hắn so với bất kỳ ai càng nỗ lực hơn. Nhưng mà ở tuổi mười lăm, đương tuổi thanh xuân mơ mộng, hắn cũng chú ý đến các nữ hài tử bên cạnh.

Học viện Sử Lai Khắc không ít mỹ nữ, trong lớp không có ít người có ý với hắn, dù sao hắn có xuất thân cao quý, thực lực phi phàm.
Nhưng hắn cũng không để vào mắt.

Nhưng lần này đi sứ, hắn dần dần phát hiện trong lòng mình có thêm một thân ảnh. Thân ảnh rất mơ hồ, khi vừa mới bắt đầu, hắn còn không rõ ràng nàng là ai. Cho đến khi bị trọng thương, lúc hắn hôn mê luôn nghe được thanh âm nghẹn ngào gọi tên mình. Khi tỉnh lại, bên cạnh đã có thân ảnh của nàng.

Nội tâm luôn phong bế cuối cùng cũng bắt đầu cảm thấy ấm áp. Hắn rất thích cảm giác được quan tâm chăm sóc như thế này. Thậm chí thân thể đã không còn vấn đề gì nhưng hắn vẫn nằm ở trên giường, không nói cho nàng biết mình đã ổn. Bởi vì hắn biết rõ, nếu mình khoẻ lại rồi thì nàng sẽ không còn lý do ở bên cạnh mình nữa, cho nên hắn làm vậy vì muốn khi tỉnh lại luôn có thể nhìn thấy nàng.

Giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của nàng, nàng có chút tiều tụy, cũng là vì hắn.
Hắn yên lặng xuống giường, nhẹ nhàng ôm nàng lên, cẩn thận từng li từng tí đặt nàng nằm trên giường mình. Nàng hiển nhiên rất mệt mỏi, cho nên ngủ khá sâu, cũng không vì vậy mà tỉnh lại.

Chương 677: Cảm giác đau lòng

Có lẽ nằm ở trên giường thoải mái dễ chịu hơn nên nàng vốn dĩ đang nhíu mày liền giãn ra, tự mình kéo chăn lên, để lộ cái mũi, tựa hồ là ngửi cái gì đó. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền toát ra vẻ thoả mãn, nặng nề ngủ thiếp

đi.

Nhìn nàng ngủ, Nhạc Chính Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng mình nhiều hơn cái gì đó, hắn cẩn thận đắp kín mền cho nàng, vuốt vuốt mái tóc mềm như tơ. Sau đó mới nhẹ nhàng đến bên cạnh nằm xuống.

Ngày mai nàng tỉnh lại cũng sẽ không ở cạnh mình nữa, nhưng không thể để nàng mệt mỏi như vậy. Nàng không ở bên cạnh mình, vậy mình ở cùng nàng là được.
Hắn cũng toát ra vẻ thoải mái, nhắm mắt lại an ổn ngủ.

Cổ Nguyệt nằm ở trên giường, nàng không ngủ, chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà. Nàng cũng không muốn tu luyện, chính bản thân nàng cũng không biết là vì sao.

Trong lòng nàng có chút khẩn trương, ngày mai là trận chung kết rồi, hắn đối đầu với Long Dược. Nàng hiểu rất rõ tính cách của hắn. Dù biết rõ không thắng được, nhưng hắn sẽ toàn lực ứng đối, thậm chí còn liều mạng hơn Nhạc Chính Vũ.

Mà ngay lúc này, chính mình lại mang đến cho hắn đả kích như vậy.

Nàng biết rằng kỳ thật mình nên sớm làm như thế, dù sao tương lai có rất nhiều chuyện phải đối mặt, sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra. Nhưng trước đây nàng luôn tự nhủ thời gian còn sớm, không nên quá nóng vội. Nhưng thời gian trôi qua, bọn họ dần lớn lên, thực lực cũng dần phát triển. Từng ngày từng ngày qua đi, quyết tâm trong lòng nàng ngày càng giảm xuống.
"A" Cổ Nguyệt thở dài, có lẽ đây là số mệnh a. Huyết mạch của hắn rốt cuộc từ đâu mà tới? Tựa hồ trong cõi sâu xa đã xuất hiện Thiên Ý, để nàng và hắn gặp nhau. Ngay cả Na Nhi cũng vậy.

Thiên Ý thì như thế nào! Ngân quang trong mắt Cổ Nguyệt loé lên, dù Thiên Ý không để chúng ta tiếp tục đi về phía trước, ta cũng phải phá hủy cái Thiên Ý kia.

Nàng bật người ngồi dậy, trong đầu nhớ lại cuộc trò chuyện giữa hai người.

"Nói như vậy, ngươi có quan hệ tốt với ta, cũng bởi vì huyết mạch của ta cùng huyết mạch của ngươi có liên quan sao?"

"Có thể nói như vậy."

"Thật vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Ta hiểu rồi."

"Cổ Nguyệt!"

"Chuyện gì?"

"Như vậy, nếu như nói từ đầu ngươi bởi vì huyết mạch mà tiếp cận ta, vậy hiện tại thì sao? Hiện tại cũng là như vậy sao?"
"Đúng!"

Lời nói ngày đó còn văng vẳng bên tai, Cổ Nguyệt đột nhiên cảm giác được trong lòng mình truyền đến từng đợt đau đớn mãnh liệt, nàng có chút ngốc trệ.

Thi đấu ngày mai, cố gắng lên a!

Sáng sớm.

Sáng sớm, Đường Vũ Lân đi tới trên ban công tu luyện Tử Cực Ma Đồng, sau đó như bình thường đánh răng rửa mặt, thay một thân đồng phục học viện Sử Lai Khắc màu xanh sẫm.

Bữa sáng vẫn như trước, hắn thậm chí còn ăn nhiều hơn bình thường một chút. Đồng bạn đều ở bên cạnh, ánh mắt mọi người đều ở trên người hắn.

Bình thường Từ Lạp Trí ăn không kém hơn hắn bao nhiêu, nhưng hôm nay rõ ràng ăn ít hơn hắn.

"Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Lạp Trí, ăn đi a! Sao hôm nay ngươi lại ăn ít như vậy?" Đường Vũ Lân vừa nói vừa cầm một cái bánh bao, cắt nó thành hai nửa rồi kẹp mấy miếng thịt vào trong, sau đó ăn một miếng lớn.
"Ta nói này đội trưởng, hôm nay ngươi một chút cũng không khẩn trương sao?" Nhạc Chính Vũ nhịn không được tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Ta sao phải khẩn trương? Nơi này không phải Đấu La Đại Lục, hơn nữa toàn bộ dân chúng Tinh La đều muốn ta thua. Ta Tứ Hoàn đấu với Lục Hoàn, thua mất mặt sao? Không mất mặt a. Vậy tại sao ta phải khẩn trương?"

Ánh mắt loé lên, Diệp Tinh Lan nhìn hắn, "Ngươi muốn từ bỏ?"

Đường Vũ Lân nhìn nàng, cười nhạt một tiếng, "Vinh quang của Sử Lai Khắc không chỉ thắng lợi mới có thể bảo vệ, máu tươi cũng có thể."

Lời vừa nói ra, trên bàn cơm liền yên tĩnh.

Diệp Tinh Lan cúi đầu xuống, "Thật có lỗi, ta không nên chất vấn ngươi."

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Mọi người đều ăn cơm đi. Ta cũng ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới càng có khí lực nha."
Cổ Nguyệt vẫn như bình thường ngồi bên cạnh hắn, nhìn nụ cười trên mặt hắn, đột nhiên không nhịn được nói: "Không phải miễn cưỡng."

Đường Vũ Lân nhìn nàng một cái, "Không có miễn cưỡng a! Ta sao phải miễn cưỡng. Mau ăn, mọi người mau ăn đi."

Tạ Giải ha ha cười một tiếng, "Lão Đại, tâm tình của ngươi thật tốt ha. Mọi người mau ăn đi. Hắn vốn không có áp lực gì, chúng ta đừng tạo thêm áp lực cho hắn. Lão Đại ngươi cần phải cố gắng lên a, vạn nhất mà chiến thắng thì không chừng còn có môi thơm gì gì đó." Hắn vừa nói vừa nhìn Cổ Nguyệt, lại nhìn Đường Vũ Lân cười xấu xa.

Đường Vũ Lân tức giận: "Sao ngươi nói nhiều vậy. Mau ăn đi a. Dù sao ta sẽ không để nữ nhân ôm ta như công chúa."

Tạ Giải biến sắc, hình như có chút xấu hổ nói, "Không có việc gì á..., nhà chúng ta ai ôm ai không quan trọng. Hơn nữa, nàng là Hệ Cường Công đó, ta là Hệ Mẫn Công, cái này trời sinh liền không giống bình thường nha."
Nhạc Chính Vũ cười nói: "Nghe nói ngươi ngày đó hô to chính mình đã giác ngộ, thì ra ngươi giác ngộ là càng không biết xấu hổ sao."

Tạ Giải cười lạnh một tiếng, "Cũng không so được với ngươi a? Hôm qua còn giả bộ không xuống giường được, hôm nay liền không biết xấu hổ sinh

khí dồi dào ngồi ở chỗ này rồi. Đại ca đừng nói nhị ca được không? Tiểu Ngôn, ngươi phải nhìn rõ bộ mặt thật của người này, tiểu bạch kiểm không có thứ gì tốt."

Khuôn mặt Hứa Tiểu Ngôn đỏ lên, cũng không có lên tiếng. Lúc này tim nàng đã bắt đầu đập nhanh rồi. Sáng nay khi mở mắt, nàng phát hiện mình ngủ trên giường của Nhạc Chính Vũ, xung quanh đều là khí tức của hắn, nhưng lại giúp nàng có một giấc ngủ đặc biệt an tâm.

Từ sáng nàng cũng không dám nhìn Nhạc Chính Vũ, sau khi tỉnh lại liền chạy về gian phòng của mình. Chẳng qua là trước khi đi, nàng đem chăn màn đắp lên người Nhạc Chính Vũ.
"Tạ Giải!" Nhạc Chính Vũ nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hắn.

Tạ Giải cười hắc hắc, "Cái này gọi là thẹn quá hoá giận!"

Nhạc Chính Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ít ra so với ngươi còn tốt hơn. Ta nhìn ngươi một xíu cơ hội đều không có. Đời này ngươi cũng không đánh bại lớp trưởng của chúng ta rồi."

Tạ Giải nhìn thoáng qua Nguyên Ân Dạ Huy, Nguyên Ân Dạ Huy lại không để ý hai người bọn họ, yên lặng ở đằng kia ăn điểm tâm.

"Một ngày nào đó, ta nhất định có thể đánh thắng được nàng. Không tin ngươi đợi đấy mà xem! Ca hiện tại đã hiểu chân lý Mẫn Công!"

Nhìn hai người không ai nhường ai đấu võ mồm, khóe miệng Đường Vũ Lân vẫn luôn mang theo nụ cười thản nhiên. Hắn rất thích cảm giác này, ở cùng đồng bạn sớm chiều, rất có hương vị gia đình.

"Ăn no rồi, đi thôi." Đường Vũ Lân đứng người lên, duỗi lưng một cái, xương cốt toàn thân vang lên tiếng rôm rốp một hồi.
Trên người hắn tràn đầy hương vị ánh mặt trời khiến đồng bạn đều cảm nhận được tâm tình của hắn. Ánh mặt trời tràn ngập sức sống, giống như một con rồng vừa tỉnh ngủ, đang giãn lấy cơ thể của mình.

Một cỗ Hồn Đạo ô tô đã đợi sẵn ở bên ngoài. Hôm nay là trận chung kết thi đấu cá nhân, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, cũng vì để bọn họ có thể mau chóng đến sân vận động, nên đế quốc đã phái một xe chuyên dụng tới đón bọn họ.

Trận đấu này được vinh danh là trận quyết đấu cuối cùng giữa học viện quái vật và học viện Sử Lai Khắc. Cho nên tất cả các tuyển thủ của hai học viện đều có thể tiến vào khu vực chờ quan chiến.

Tám người lên xe, Hồn Đạo ô tô lăn bánh, được các xe hộ vệ trước sau dẫn đường, đi thẳng tới sân vận động Tinh La.
Cho đến khi cỗ xe dần đi xa, trước cửa khách sạn Hoàng Gia Tinh La mới xuất hiện một thân ảnh.

Vũ Trường Không vẫn như ngày trước mặc một bộ quần áo trắng, chỉ là lúc này trong mắt mơ hồ có hào quang sắc bén.

Vũ Lân, cố gắng lên!

Hôm nay, không chỉ có sân vận động Tinh La kín chỗ mà bên ngoài sân vận động cũng chật như nêm cối. Các vị trí tốt có thể nhìn thấy màn hình lớn bên ngoài sân vận động đều bị mọi người tranh nhau chiếm lấy. Vì có thể lấy được vị trí tốt, rất nhiều người còn đến sớm một ngày, mang theo cả lều vải.

Chương 678: Trận chung kết bắt đầu

Vì có thể xem thi đấu ở khoảng cách gần, dân chúng Tinh La Đế Quốc thật sự là liều mạng. Mỗi người đều mong muốn là người đầu tiên được chứng kiến học viện quái vật thắng lợi, trận đấu này đối với toàn bộ Tinh La Đế Quốc là cực kỳ trọng yếu.
Bên trong sân vận động đã sớm ngồi đầy người. Trên đài hội nghị, Hoàng Đế Đái Thiên Linh, Viện trưởng học viện quái vật Ân Từ, cùng đoàn đại biểu Đấu La Đại Lục, dẫn đầu là Đường Băng Diệu, Viện trưởng Ngoại Viện học viện Sử Lai Khắc Thái lão đều ngồi ở nơi này.

Thái lão vốn không muốn đến đây, nhưng không chịu nổi lời mời nhiệt tình của nhà nước Tinh La Đế Quốc. Không hề nghi ngờ, đây nhất định là có mục đích chính trị, nhưng Thái lão cuối cùng vẫn chọn đến chỗ này.

Trận đấu hôm nay không có ai coi trọng Đường Vũ Lân, nhưng là trận chung kết, là trận đại biểu cho va chạm giữa hai học viện.

Học viện Sử Lai Khắc cơ hồ đồng thời tiến vào khu vực chờ với học viện quái vật. Khi hai bên tiến vào thì cơ hồ trong chớp mắt, toàn bộ khán đài đều sôi trào.
Khán giả hô to tên Long Dược, bầu không khí nhiệt huyết, vô cùng nóng.

Mọi người bên học viện quái vật đều mặc trang phục màu đỏ truyền thống, những người khác đều ngồi xuống, chỉ có Đái Vân Nhi đứng đó, hung dữ nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân tự nhiên cũng nhìn thấy nàng, chỉ nhoẻn miệng cười một cái, lộ ra hàm răng trắng.

Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh mặt trời vừa vặn rơi xuống khu vực chờ bên này. Dưới mặt trời chiếu sáng, khuôn mặt mỉm cười của Đường Vũ Lân càng đong đầy hương vị ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn làm Đái Vân Nhi không khỏi ngẩn ngơ, ngay cả lửa giận trong lòng cũng giảm xuống vài phần.

"Yên lặng." Một thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên, thông qua Hồn Đạo loa phóng thanh truyền khắp toàn trường, toàn bộ mười vạn người xem đều yên tĩnh lại.
"Tiếp theo xin mời Bệ Hạ nói chuyện."

Đái Thiên Linh đứng người lên, trước mặt tự nhiên có Hồn Đạo loa phóng thanh bay lên.

"Mỗi lần quan sát Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, ta đều có cảm giác trở về thời niên thiếu. Ta cũng từng tham gia tranh tài, thành tích cũng khá tốt. Người trẻ tuổi có nhiệt huyết và bốc đồng, cũng có sự kiên quyết và liều mạng, bởi vì đây là nhiệt huyết tuổi trẻ. Tuổi trẻ cho phép chúng ta phạm sai lầm, cũng không sợ thất bại. Các ngươi còn trẻ, chỉ cần tìm được mục tiêu của mình thì hãy dũng cảm tiến tới."

"Năm nay chúng ta rất vinh hạnh mời tới đội đại biểu cho học viện Sử Lai Khắc đến từ Đấu La Đại Lục xa xôi tới tham dự. Ở trên Đấu La Đại Lục, học viện Sử Lai Khắc được mệnh danh là học viện đệ nhất đại lục, nội tình hơn hai vạn năm khiến bọn họ bồi dưỡng được vô số nhân tài ưu tú. Ta rất vui vì hôm nay có thể chứng kiến trận đấu giữa tuyển thủ Long Dược đến từ học viện quái vật và tuyển thủ Đường Vũ Lân đến từ học viện Sử Lai

Khắc. Dù kết quả như thế nào, chuyện này chắc chắn sẽ xúc tiến tình nghĩa giữa chúng ta và liên bang Đấu La Đại Lục. Người thắng trong trận so tài này, ngoài được thưởng một khối hồn cốt thì sẽ được đế quốc ban thưởng thêm. Nếu tuyển thủ Long Dược đạt được thắng lợi, hắn sẽ được phong hào Tử tước. Nếu tuyển thủ Đường Vũ Lân đạt được thắng lợi, chúng ta nhất định sẽ ban thưởng tài nguyên. Đương nhiên, nếu hắn nguyện ý nhập tịch Tinh La Đế Quốc thì cũng được phong hào Tử tước."
Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Đái Thiên Linh không khỏi lộ ra vui vẻ, "Chúng ta hoan nghênh tất cả nhân tài ưu tú. Ta tuyên bố, trận chung kết Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục chính thức bắt đầu!"

Tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô vang lên như sấm rền. Đây là mị lực của một bậc Đế Vương.

"Lão Đại, Tử tước a, có động tâm hay không?" Tạ Giải đụng đụng Đường Vũ Lân, thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân liếc mắt, "Đi sang một bên." Nói xong, hắn liền đứng dậy.

Bên kia, Long Dược cũng đã đứng dậy, hắn nhìn rồi Đường Vũ Lân một cái, mặt mỉm cười đi nhanh về phía sân đấu.

Âm nhạc vang lên, bầu trời trên sân đấu đột nhiên tối xuống, không biết là đã dùng cách gì. Hai chùm tia sáng từ trên trời giáng xuống, phân biệt rơi xuống trên người Đường Vũ Lân cùng Long Dược, dẫn bọn họ đi về phía trước.
Bọn hắn đồng thời leo lên sân đấu, đi tới chỗ của mình, cách nhau vài trăm mét. Khoảng cách tương đối xa.

Thanh âm Phương Nhi vang vọng toàn trường.

"Mọi người chờ mong cuộc tranh tài này đã lâu rồi a, ta cũng vậy. Đây chắc chắn là một trận quyết đấu đặc sắc. Đầu tiên ta phân tích đơn giản cho mọi người một chút về tình huống của hai tuyển thủ."

"Tuyển thủ Đường Vũ Lân, đến từ học viện Sử Lai Khắc. Hồn lực ước chừng ở giữa cấp 42 và 43, võ hồn là dây leo màu lam, ta đã cẩn thận so sánh với các loại võ hồn nhưng hoàn toàn không giống với võ hồn của hắn, rất kỳ lạ, nhưng cũng rất cường đại. Đồng thời, hắn còn có huyết mạch loài

Long cường đại, có tác dụng chấn nhiếp rất mạnh với các võ hồn cùng loại, ngoài ra còn có thể tăng phúc bản thân. Lực lượng huyết mạch hoá thành hồn hoàn mang lại cho hắn năng lực, tình huống này trong lịch sử giới hồn sư là vô cùng hiếm thấy."
Phương Nhi hiển nhiên có nhiều kinh nghiệm bình luận, phân tích Đường Vũ Lân cẩn thận và triệt để, nhưng với Long Dược lại đơn giản hơn một chút.

"...., tổng hợp lại trận đấu hôm nay, ở phương diện thực lực, hai người cũng không ngang nhau. Phải xem huyết mạch của tuyển thủ Đường Vũ Lân có đủ mạnh để áp chế tuyển thủ Long Dược hay không, chỉ như vậy, tuyển thủ Đường Vũ Lân mới có cơ hội giành chiến thắng. Được rồi, song phương đã chuẩn bị hoàn tất, trận quyết đấu cuối giữa thế hệ trẻ lập tức bắt đầu!"

Thanh âm chuyền tới, đi vào trong sân đấu.

Lúc này, Hồn Đạo vòng bảo hộ đã mở ra, bóng tối biến mất, ánh mặt trời lần nữa rơi đấu trường, chiếu sáng sân đấu, cũng chiếu sáng Long Dược và Đường Vũ Lân.

Trọng tài là một lão giả, khí tức trên người nội liễm, nhưng có thể làm trọng tài trận chung kết, hắn hiển nhiên là cường giả nổi danh ở Tinh La Đại Lục.
"Trận chung kết, quy tắc giống các trận trước. Mười giây đếm ngược bắt đầu."

Trận chung kết cuối cùng, thời gian đếm ngược lại lâu hơn so với bình thường.

"Mười, chín, tám, . . . , ba, hai, một, bắt đầu!"

Nương theo tiếng hô của trọng tài, người phát động đầu tiên chính là Đường Vũ Lân. Hắn căn bản không dừng lại gì, người như đạn pháo xông tới chỗ Long Dược, hai hồn hoàn vàng kim từ dưới chân bay lên, toàn thân như một mũi tên rời khỏi nỏ.

Nụ cười treo trên mặt Đường Vũ Lân lúc trước trong nháy mắt khi hắn lao ra đã biến mất, hai con mắt hoàn toàn biến thành màu vàng kim, kim quang xán lạn. Khí thế tăng vọt, khí lưu mãnh liệt từ người hắn bắn ra. Lân phiến màu vàng kim nổi lên, bao trùm toàn thân. Hồn hoàn vàng kim thứ nhất

trên người phát sáng, chính là Hoàng Kim Long Thể!
Kim Long Trảo được huyết mạch chi lực rót vào phun ra kim mang. Trong quá trình vọt tới trước, khí thế Đường Vũ Lân không ngừng được tích góp, giống như trên sân đấu có nhiều hơn một con cự long, hướng áp chế về phía Long Dược.

Long Dược vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không nghênh đón, ánh mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lân. Hắn thậm chí không có ý phóng xuất võ hồn của mình. Khi Đường Vũ Lân xông qua nửa sân thi đấu, một cỗ khí tức cường đại từ trên người Long Dược bắn ra. Hư ảnh cự long xuất hiện khi giao đấu với Nhạc Chính Vũ lại hiện lên sau lưng hắn, nó giãn lấy thân mình, phát ra tiếng gào thét trầm thấp.

Nghe Sơn Long Vương gầm gừ, Đường Vũ Lân không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, kim quang trên người hắn đại phóng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long ngâm.
So với tiếng Long ngâm trầm thấp của Sơn Long Vương, tiếng Long ngâm của Đường Vũ Lân cao vút và sục sôi, khí tức huyết mạch trong cơ thể toàn diện phóng thích.

Cùng lúc đó, hắn chạy mấy bước đệm rồi nhảy dựng lên. Lực bật kinh người đẩy hắn lên không trung mấy chục thước.

Sắc mặt Long Dược hơi đổi, trong tiếng Long ngâm của Đường Vũ Lân, hư ảnh cự long sau lưng hắn rõ ràng run lên một cái, khí tức yếu bớt đi vài phần.

Trên đài hội nghị, Viện trưởng Ân Từ vốn bình thản lúc này đột nhiên ngồi ngay ngắn, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được. Truyền thuyết về Sơn Long Vương hắn cũng rõ ràng, hắn cho rằng Long Dược có võ hồn Sơn Long Vương thuần tuý nên xem như là đương kim đệ nhất trong thế giới võ hồn Long rồi. Dù các võ hồn Chân Long khác cũng không thể so sánh với Long Thần chi tử a!
Nhưng vừa rồi khi khí tức va chạm, võ hồn Sơn Long Vương vậy mà ở thế yếu, chẳng những không ảnh hưởng đến Đường Vũ Lân, ngược lại còn bị khí tức huyết mạch trên người đối phương ảnh hưởng. Chuyện này sao có thể? Huyết mạch của Đường Vũ Lân đến tột cùng là cái gì? Vì sao lại cường đại như vậy?

Không có ai biết đáp án, bởi vì không ai nghĩ ra được nó là gì, ngay cả

Long Dược cũng như vậy.

Hắn vốn cho rằng huyết mạch chi lực của Đường Vũ Lân đến từ Bá Vương Long, là Bá Vương Long có được huyết mạch Kim Long Vương.

Chương 679: Huyết mạch áp chế

Nhưng Bá Vương Long chỉ có một ít huyết mạch Kim Long Vương, bản thân cũng không phải là Chân Long. Dù thực lực có cấp bậc ngang với Chân Long, nhưng khí tức thế nào cũng không thể so sánh với Sơn Long Vương. Nhưng khi chính thức va chạm, hắn mới biết mình sai rồi, hơn nữa sai phi thường kỳ lạ. Khí tức huyết mạch trên người Đường Vũ Lân cường thịnh, cấp bậc cao, vậy mà hoàn toàn áp chế khí tức trên người mình.
Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ, khí tức huyết mạch của hắn đến từ Quang Minh Long Vương, truyền thừa của Long Thần hay sao? Chỉ có khí tức Quang Minh Long Vương mới có màu vàng kim a.

Nhưng khí tức quang minh trên người hắn không nồng đậm. Hơn nữa, dù là Quang Minh Long Vương, khí tức đó cũng không thể áp chế mình mới đúng. Sơn Long Tất Vi Vương, với tư cách là một trong Cửu Đại Long Vương, là Long Vương cuối cùng được tạo ra, nhưng không kém bất kỳ một vị Long Vương nào, ít nhất ở khí tức huyết mạch sẽ không thua kém.

Cho nên, tới bây giờ Long Dược đều không nghĩ tới sẽ có người có khí tức đủ mạnh để áp chế mình. Hơn nữa, phần áp chế này còn rõ ràng như thế. Tuy rằng hắn không run rẩy sợ hãi như Tư Mã Thiên, nhưng hắn cũng xuất hiện cảm giác muốn thần phục. Đây là uy áp của thượng vị giả đối với hạ vị giả.
Làm sao có thể? Điều này sao có thể a! Có thể tuyệt đối uy áp mình, trừ phi là Long Thần.

Thế nhưng là, huyết mạch Long Thần làm sao có thể xuất hiện ở trên người nhân loại? Tuyệt đối không có khả năng này. Khí tức trên người hắn cũng không phải là khí tức Long Thần.

Khi Long Dược còn đang khiếp sợ thì thân thể Đường Vũ Lân đã lên không trung, hai tay mở ra, đôi cự chuỳ ngày đó đối mặt với Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm lại xuất hiện trong tay hắn. Đường Vũ Lân vung hai tay,

mang theo khí thế ngập trời giáng xuống, đôi cự chùy ngang nhiên đập xuống.

Trong không khí liên tiếp truyền đến thanh âm khí bạo, những nơi cự chùy đi qua, không gian dường như bị bóp méo. Cái này thật sự là đáng sợ, đây là lực lượng nhân loại có thể đạt được sao? Tất cả khán giả đều sinh ra ý nghĩ này trong đầu. Cho dù là Cơ Giáp, ở trước mặt đôi cự chùy này chỉ sợ cũng không chiếm được tiện nghi.
Đây là vũ khí bí mật Đường Vũ Lân chuẩn bị cho Long Dược? May mắn ở trận đấu với Hổ Vương hắn đã dùng qua, nếu không hôm nay Long Vương đúng là có chút khó đối phó.

Cự chùy rơi xuống, Long Dược theo bản năng ngẩng đầu lên, theo khoảng cách càng gần, huyết mạch áp chế càng lúc càng trở nên rõ rệt, nhưng lúc này, toàn thân Long Dược nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hắn khẽ quát một tiếng, sáu cái hồn hoàn từ dưới chân bay lên, mau chóng thủ hộ bên cạnh hắn. Ngay sau đó, thân thể của hắn liền bành trướng, giống như núi cao phình to, tiếp theo, một cái đuôi cực lớn xuất hiện sau lưng hắn.

"Núi cao!" Long Dược khẽ quát.

Chỉ thấy hai tay của hắn chỉ lên trời, một ngọn núi nguy nga phóng lên. Đó không phải là ngọn núi chân chính, nhưng khoảnh khắc đó, mọi người đều cảm nhận được thật sự có một toà núi lớn xuất hiện trên sân thi đấu.
"Oanh ----"

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, ngọn núi phá toái. Đường Vũ Lân cũng bị bắn bay ra. Long Dược lúc trước bị áp chế lúc này khí thế lại tăng vọt. Uy áp kinh khủng xông thẳng đến chỗ Đường Vũ Lân.

Trong lòng Đường Vũ Lân cũng hoảng sợ. Khiếp sợ của hắn cũng không ít hơn Long Dược.

Trước kia khi đối mặt với các hồn sư võ hồn Long, đối phương hầu như không thể triển khai dù là một nửa thực lực. Vừa rồi khi cảm nhận được huyết mạch của Long Dược bị áp chế, hắn còn mừng rỡ trong lòng, còn có chút hy vọng có cơ hội chiến thắng.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Long Dược dùng hành động nói cho hắn, dù huyết mạch áp chế cũng không cách nào san bằng chênh lệch tu vi giữa hai bên. Hắn phóng thích hồn kỹ, cưỡng ép chống lại ảnh hưởng Đường Vũ Lân mang lại.

Đây là do bản thân Long Dược cường đại, cũng bởi vì ảnh hưởng huyết mạch áp chế đến hắn không mạnh như với các hồn sư võ hồn Long khác. Tuy rằng có sinh ra áp chế, nhưng không đến trình độ có thể phân thắng bại.
Đường Vũ Lân có thể cảm nhận được rõ ràng, lực áp Long Dược phóng lên người mình rất mạnh, nhưng vì khí tức huyết mạch ảnh hưởng, áp lực rơi xuống người mình bị huyết mạch Kim Long Vương trong cơ thể triệt tiêu hơn phân nửa.

Vẫn còn có cơ hội! Ánh mắt Đường Vũ Lân sáng lên, hai tay vung cự chùy, lần nữa đập tới Long Dược.

Lúc này Long Dược đã cao hơn mười mét, toàn thân tràn đầy lực lượng kinh khủng. Nhìn thấy Đường Vũ Lân đến, thân thể hắn quét ngang, cái đuôi cực lớn quét tới Đường Vũ Lân.

Cự chuỳ bên phải hạ xuống, va chạm với cái đuôi của hắn. Tiếng nổ kinh khủng làm sân đấu rung lên kịch liệt.

Đường Vũ Lân xoay tròn, bằng vào xoay tròn tận khả năng hóa giải lực lượng bị cái đuôi Long Dược kích xuống, cùng lúc đó, cự chùy trong tay đồng thời vung mạnh ra, đánh tới Long Dược.
Tuyệt học Đường Môn, Loạn Phi Phong Chuy Pháp!

Khi Đường Môn thành lập, tổ tiên Đường Tam chính dựa vào chuy pháp này mà tung hoành giới rèn. Khi đó, hắn truyền thừa chuy pháp từ Hạo Thiên Tông. Về sau Hạo Thiên Tông suy sụp, hơn nữa Đường Môn vì đại lục lập nên cống hiến to lớn, Hạo Thiên Tông đồng ý để cho Đường Môn sở hữu chuy pháp này, từ đó nó mới được truyền thừa đến nay.

Trước kia, Đường Vũ Lân vận dụng Loạn Phi Phong Chuy Pháp là vì rèn, từ khi thu được cự chùy từ Hắc cấp Cơ Giáp, hắn kỳ thật đã sớm nghĩ tới vận dụng chuy pháp này vào chiến đấu.

Không hề nghi ngờ, cự chuỳ này chính là vũ khí thích hợp nhất, tuy rằng nó

có thể tích quá lớn, không quá linh hoạt, nhưng Đường Vũ Lân có biện pháp của hắn.

Bởi vì quá lớn, cự chuỳ không cách nào huy động phía dưới, nhưng có thể huy động ngang. Đường Vũ Lân cũng vì vậy luyện tập chuyên môn một thời gian. Đặc điểm lớn nhất của Loạn Phi Phong Chuy Pháp là tá lực đả lực, mỗi lần xoay tròn, lực lượng đều trở nên mạnh hơn, bởi vì mượn lực đối thủ và lực khi mình xoay tròn.
Bản thân Đường Vũ Lân đã có lực lượng cực kì khủng bố, lúc này lại thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp với cự chuỳ, đây chính là chiêu thức hắn dành cho Long Dược.

Quả nhiên, thân hình xoay tròn một vòng, song chùy hạ xuống, cơ thể mạnh mẽ của Long Dược tuy rằng va chạm ở phía trước nhưng cũng tạo ra một tiếng như sấm nổ vang.

Hồn kỹ Sông Núi này cực kỳ đáng sợ, công phòng nhất thể, mang lại cho Long Dược lực phòng ngự cường đại. Nhưng dù vậy, hắn vẫn bị Đường Vũ Lân nện cho dừng lại một thoáng, mà Đường Vũ Lân cũng bị đẩy lùi ra xa.

Hắn đang ở không trung, thân thể vẫn xoay tròn tốc độ cao. Bây giờ lại như bị tróc ra, vừa rơi xuống đất lập tức như gió lốc xông về phía Long Dược, Loạn Phi Phong Chuy Pháp tiếp tục thi triển, chuỳ thứ ba!

"Oanh ----"

Trong mắt Long Dược đã thiêu đốt lên hoả diễm hừng hực, một vòng điên cuồng bắt đầu xuất hiện trong đáy mắt hắn.
Chỉ thấy tay phải hắn giơ ra trên không trung, một thanh trường mâu xuất hiện. Thanh trường mâu này dài đến mười mét, thô như bắp đùi nhân loại, toàn thân màu nâu sậm, không biết là do vật gì chế tạo thành. Hai tay nắm trường mâu, đột nhiên quét ngang, va chạm với song chuỳ của Đường Vũ Lân.

"Oanh ----"

Rất nhiều người xem theo bản năng đều bưng kín hai tai.

Đối với trận đấu này, hầu như tất cả mọi người ở đây đều đã mong đợi từ lâu, nhưng rất ít người nghĩ đến nó lại là một trận so đấu lực lượng.

Lực lượng mà Đường Vũ Lân cùng Long Dược thể hiện ra chỉ có thể dùng từ "phi nhân loại" để hình dung. Khán giả nhìn xem vừa rung động vừa trợn mắt há mồm.

Chương 680: Cực hạn Loạn Phi Phong Chuy Pháp

Đường Vũ Lân thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp, Long Dược thi triển một bộ Mâu pháp, hai người liên tục chính diện va chạm cứng đối cứng. Mỗi lần nổ vang đều làm sân đấu kịch liệt chấn động. Hai người này chiến đấu lại giống như hai cự thú va chạm.
Được Hoàng Kim Long Thể gia trì, Loạn Phi Phong Chuy Pháp càng lúc càng nhanh, lực lượng càng ngày càng mạnh.

Khi vừa mới bắt đầu, mỗi lần va chạm hắn đều bị Long Dược đánh bay đi, nhưng rất nhanh, khi số chuỳ tăng lên, lực lượng của Đường Vũ Lân đã dần dần có thể chống đỡ được Long Dược.

Hai người va chạm càng ngày càng hung mãnh, trên người Long Dược giăng đầy sông núi, không ngừng bắn ra một số đồ vật như hòn đá, sau đó hóa thành hào quang biến mất trên không trung.

Trên đài hội nghị, Ân Từ nhìn một màn này mà không khỏi có chút thất thần. Cho tới bây giờ hắn đều không nghĩ tới ở phương diện lực lượng có người có thể so với Long Dược, hơn nữa, tu vi của người này còn thấp hơn.

Thật không hổ là học viện Sử Lai Khắc! Thanh danh đúng là danh bất hư truyền. Mười lăm tuổi có thể đem lực lượng phát triển tới trình độ như vậy, chỉ có thể dùng từ hiếm thấy để hình dung.
"Sảng khoái, quá sảng khoái!" Long Dược cười to lên tiếng. Từ khi tu vi tăng lên, ở phương diện lực lượng hắn không gặp được địch thủ. Cho dù là hồn sư Hệ Cường Công Thất Hoàn, Bát Hoàn đều không thể ngăn chặn hắn.

Nhưng giờ khắc này, Đường Vũ Lân chính diện cứng đối cứng, hai người va chạm thuần tuý về lực lượng, đánh cùng Long Dược đến thoải mái đầm đìa.

Khi một người cường đại đến một trình độ nhất định, hắn hy vọng nhất là có thể gặp được đối thủ cường đại giống mình. Chỉ như vậy mới có thể để hắn phát huy sự cường đại của bản thân, đồng thời không ngừng tăng lên.

Cảm giác của Đường Vũ Lân lúc này không phải là thoải mái đầm đìa sao? Một thân lực lượng của hắn là từ hấp thu huyết mạch Kim Long Vương cùng tu luyện theo phương pháp của Bản Thể Tông, hiện tại đã tăng lên đến trình độ phi thường cường hãn. Ngay cả bản thân hắn cũng không biết lực lượng của bản thân đã đến trình độ nào, chỉ mơ hồ đoán rằng, lực lượng của mình hắn đã qua vạn cân rồi.
Hôm nay khi va chạm toàn diện với Long Dược, hắn mới chính thức cảm nhận được diệu dụng của lực lượng. Loạn Phi Phong Chuy Pháp dẫn động hoàn toàn lực lượng của hắn, hơn nữa đôi cự chuỳ này đủ lớn, trong nhất thời, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể không ngừng truyền đến từng trận nhiệt lưu. Lực lượng giấu ở trong xương cốt, huyết mạch, nội tạng đều bị kích phát ra ngoài.

Qua phương pháp tu luyện của Bản Thể Tông, thân thể sau khi võ hồn thức tỉnh lần hai đã hoàn mỹ dung hợp với lực lượng.

Trong khu vực chờ, ánh mắt Đái Nguyệt Viêm có chút ngốc trệ. Ngày đó hắn thua tranh tài, mấy ngày nay đều ở trong trạng thái phi thường không tốt.

Thân là Thái Tử tương lai lại thua một trận đấu quan trọng như vậy, trong lòng hắn sao có thể cam lòng? Nếu có cơ hội làm lại, hắn thật sự muốn vừa lên đã mặc Đấu Khải, dùng tốc độ nhanh nhất áp chế Đường Vũ Lân rồi chiến thắng hắn.
Nhưng lúc này khi hắn tận mắt nhìn thấy Đường Vũ Lân cứng đối cứng với Long Dược, hắn mới hiểu được, Đường Vũ Lân ngày đó chưa dùng toàn lực.

Nếu Đường Vũ Lân thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp, búa sau nặng hơn búa trước, vậy mình mặc Đấu Khải thật sự có thể ngăn cản được sao?

Hắn và Long Dược đã luận bàn không ít lần, nhưng trong quá trình đó Long Dược chưa bao giờ sử dụng vũ khí. Hôm nay Đường Vũ Lân vừa lên đã bức bách Long Dược phải dùng trường mâu kia.

Thì ra Long Dược còn có vũ khí. Thanh trường mâu kia tốc độ không

nhanh, nhưng khí thế mạnh, bản thân hắn cũng rất ít thấy trong đời. Mỗi lần đâm ra, trường mâu đều rạch phá không khí, hoàn toàn dung hợp với khí thế và hồn kỹ Sông Núi của Long Dược.

Mà khi Đường Vũ Lân đối mặt với Long Dược, vũ khí của hắn lại giống như khai sơn, không ngừng đập nát từng ngọn núi cao.
Chính mình có làm được không? Đái Nguyệt Viêm tự hỏi. Ở phương diện lực lượng, dù hắn có mặc thêm Đấu Khải cũng không thể làm được chuyện này.

Có rất ít đệ tự Đường Môn học tập Loạn Phi Phong Chuy Pháp, bởi vì nó có yêu cầu rất cao về lực lượng, trong mắt nhiều người, đây cũng chỉ là một tuyệt học dùng để rèn, lại còn khó khống chế. Cho nên dù là Đoán Tạo Sư cũng rất ít người chọn học nó.

Đái Nguyệt Viêm cũng là đệ tử Đường Môn, đương nhiên đã từng gặp chuy pháp này, nhưng tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới trong chiến đấu, Loạn Phi Phong Chuy Pháp lại khủng bố như vậy.

Đây quả thực không phải là phương thức chiến đấu của nhân loại! Hồn sư bình thường hầu như không thể đạt đến trình độ như Đường Vũ Lân. Còn Cơ Giáp thì sao? Nếu khống chế tốt thì hắn là có thể.
Với tư cách là Hoàng tử, hắn không chỉ suy tính đến chiến lực cá nhân, mà còn phải cân nhắc đến sự phát triển của đế quốc trong tương lai, vũ lực cũng là một trong số đó.

Phương thức chiến đấu của Đường Vũ Lân mở ra cho hắn một cánh cửa mới, nhiều khi đồ vật mình chướng mắt nếu được cải tiến và áp dụng vào quân đội thì có thể sáng tạo kỳ tích a!

Nghĩ tới đây, Đái Nguyệt Viêm đột nhiên phát hiện, trong lòng mình không có buồn bực như vậy. Thậm chí hắn còn có chút mong chờ biểu hiện của Đường Vũ Lân hôm nay. Đường Vũ Lân biểu hiện càng cường đại, ngày đó hắn thua thi đấu cũng dễ chấp nhận hơn. Dù sao, mình thua bởi đối thủ mạnh mẽ hoàn toàn khác với thua vì sai lầm.

"Oanh ----"

Đường Vũ Lân huy động chuỳ thứ 36, rốt cuộc lần thứ nhất đẩy lùi Sơn Long Vương. Long Dược lùi về phía sau hai bước, trường mâu trong tay

liên tiếp phát ra âm thanh vù vù.
"Tốt, lại đến!" Long Dược nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bành trướng, lại bước ra một bước. Lần này hắn dùng trường mâu như trường côn, hai tay nắm trường mâu đập thẳng xuống đầu Đường Vũ Lân.

Tiếng Long ngâm vang lên, cự chùy trong tay quét ngang, chuỳ thứ 37.

Khi vung ra song chùy, Đường Vũ Lân cảm thấy không ổn, tiếp theo truyền đến cảm giác không thể khống chế.

Không tốt, sắp đến cực hạn!

Hắn đã quen thuộc với Loạn Phi Phong Chuy Pháp nên lập tức cảm giác được thân thể mình có chút không chịu đựng được.

Ở tình huống bình thường, với năng lực hiện tại, hắn có thể thi triển Loạn Phi Phong Chuy Pháp tới chuỳ thứ 54, nhưng bây giờ hắn không phải cầm chuỳ rèn a! Mà là chiến chuỳ nặng hơn chuỳ rèn gấp trăm lần. Dù sử dụng nó dưới trạng thái Hoàng Kim Long Thể thì thể lực cùng hồn lực đều tiêu hao rất lớn. Hai tay hắn đã bắt đầu bủn rủn rồi. Mỗi lần công kích, lực lượng đều được điệp gia. Đường Vũ Lân biết rõ, cực hạn của mình sắp đến, sắp khống chế không nổi rồi.
"Oanh ----" Lại một lần va chạm.

Lần này, Long Dược bị oanh kích lùi lại năm bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, hai tay run rẩy một hồi, trường mâu trong tay giơ cao để trước ngực.

Mà Đường Vũ Lân mượn thế xoay tròn, trong nháy mắt tiếp theo đôi chiến chuỳ đồng thời rời tay, giống như lưu tinh cản nguyệt, bay thẳng đến giữa ngực Long Dược.

Lúc này, Long Dược bị lực lượng khổng lồ oanh kích mà nhanh chóng lui về phía sau, hai tay giơ lên, nhìn qua căn bản không có lực để đi ngăn cản chiến chuỳ kia. Mà với tư cách là chuỳ thứ 38, lực lượng vô cùng khủng bố, nếu đôi cự chùy này rơi vào người ....

Hầu như tất cả người xem đều ngừng thở, bọn họ đều thấy rõ ràng khi hai người va chạm, nhất là đôi chiến chuỳ kia còn lớn như thế, nếu bị nên trúng thì dù là Long Dược cũng không dễ chịu.

"Dòng sông!" Long Dược gầm nhẹ một tiếng, hồn hoàn thứ hai trên người lấp lánh, hắn rốt cuộc cũng không nhịn được mà vận dụng hồn kỹ.

Từng dòng nước lớn đồng thời tuôn ra từ trên trời, dưới đất. Toàn bộ sân đấu trong chớp mắt trở thành nơi vô số dòng sông hội tụ.

Một dòng nước trùng kích lên cự chùy, nhưng dưới tác dụng kinh khủng của lực lượng, nó căn bản không thể ngăn cản, cự chùy xuyên qua dòng nước, trong chớp mắt đã tới trước ngực Long Dược.

"Đầm lầy!" Hồn hoàn thứ ba sáng lên, hào quang màu nâu sậm trong tích tắc phóng lớn, thế xông của cự chùy rút cuộc đã chậm lại, tuy rằng vẫn xuyên qua như trước, nhưng khi đập trúng ngực Long Dược thì tốc độ đã chậm hơn nhiều.

"Oanh ----" Thân thể khổng lồ của Long Dược bị oanh kích mà bắn ra xa hơn trăm mét, trực tiếp đụng vào Hồn Đạo vòng bảo hộ rồi bị bắn ngược quay về.
Trường mâu trong tay chống xuống đất, thân hình hơi lảo đảo rồi đứng vững lại, hô hấp của Long Dược cũng trở nên trầm trọng hơn.

Lúc này, thân thể Đường Vũ Lân cũng vừa ngừng xoay tròn, sắc mặt có chút tái nhợt, phải không ngừng thở sâu để điều chỉnh hô hấp của mình, thúc giục huyết mạch cùng hồn lực nhanh chóng hồi phục.

Va chạm ngắn ngủi lại làm chiến đấu lên đến cao trào, ít nhất từ biểu hiện bên ngoài thì Long Dược chịu thiệt. Hắn bị một búa của Đường Vũ Lân đánh bay, không biết có bị thương hay không, nhưng cự chùy nặng như vậy, dù chỉ sượt qua bên cạnh cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Chương 681-690

Chương 681: Chênh lệch

Tên kia thật sự là nhân loại sao? Đôi cự chùy kia không phải đặc ruột sao? Nghi hoặc như vậy xuất hiện trong lòng vô số khán giả.

Đường Vũ Lân run rẩy hai tay, dùng cự chùy hoàn thành ba mươi tám lần Loạn Phi Phong Chuy Pháp quả thực đã đạt đến cực hạn của hắn. Cho dù hắn thần lực trời sinh nhưng lúc này hai tay không ngừng truyền đến từng đợt đau nhức.

Còn không chính thức làm đối thủ bị thương, gia hoả này thật sự quá mạnh mẽ.

Đường Vũ Lân thở sâu, tiến lên một bước cầm lấy hai thanh cự chuỳ ở dưới đất, hào quang loé lên, thu hồi bọn chúng vào trong vòng tay trữ vật. Không thể tiếp tục dùng nữa, cánh tay không chịu nổi. Nếu dùng cũng không có hiệu quả như vừa rồi.

Long Dược cũng thở sâu, ưỡn ngực lên, một tay nắm trường mâu, tay kia nâng lên, giơ ngón cái với Đường Vũ Lân. Trong va chạm thuần lực lượng vừa rồi, hắn thua, hắn nhất định phải thừa nhận điều này.

Cánh tay Đường Vũ Lân không dễ chịu, hắn sao lại dễ chịu chứ? Sơn Long Vương đã có lực lượng vô cùng khủng bố, tu vi của hắn lại vượt xa Đường Vũ Lân, nhưng cuối cùng vẫn thua khi so đấu lực lượng.

Trong hai mắt dần đỏ lên, Đường Vũ Lân cường thế cũng triệt để kích phát ý chí chiến đấu của Long Dược. Hắn vốn nghĩ rằng ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục này không hề có đối thủ có thể chống lại hắn, cho nên hắn vẫn luôn không có hứng thú. Cho đến khi người của học viện Sử Lai Khắc xuất hiện, hắn mới bắt đầu có một ít động lực. Nhưng chênh lệch tuổi tác còn đó, dù nhóm Đường Vũ Lân đã thể hiện ra

thực lực không hề tầm thường, nhưng Long Dược vẫn không xem bọn họ là đối thủ như trước, dù sao, các đồng bạn đã sớm không thể so với hắn.

"Xem ra ta phải chăm chỉ rồi a!" Thanh âm trầm thấp của Long Dược truyền đến.

Đường Vũ Lân thở sâu, hai tay duỗi thẳng hai bên người, từng điểm tinh quang xuất hiện, bắt đầu từ Kim Long Trảo, dần lan lên phía trên.

Hai móng, hai tay, hai vai, áo giáp màu vàng kim hiện lên, dưới ánh nắng mặt trời, nó không ngừng cùng bản thân dung hợp. Sau giáp lót vai là áo giáp, áo giáp bảo vệ trước ngực, nhưng không có hạch tâm xuất hiện. Dựa theo thiết kế của Cổ Nguyệt, hạch tâm Đấu Khải nằm ở phần bụng.

Đúng vậy, so với vài ngày trước, Đường Vũ Lân đã có thêm một khối Đấu Khải, hiện tại hắn đã có năm khối Đấu Khải. Tuy rằng chưa hoàn thiện nguyên bộ, nhưng đã càng gần rồi.

Trên đài hội nghị.

Đái Thiên Linh nghi hoặc nhìn sân thi đấu, "Vì sao hắn lại không dùng vũ khí của mình, cặp cự chùy kia không phải đang chiếm thế thượng phong sao?"

Ân Từ lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, thật không nghĩ tới, Đường Vũ Lân lại chiếm thế thượng phong ở phương diện lực lượng. Không biết bao lâu rồi Long Dược mới thua ở phương diện này. Nhưng mà, Đường Vũ Lân dựa vào đôi cự chuỳ cùng tuyệt học Loạn Phi Phong Chuy Pháp mới làm được. Loạn Phi Phong Chuy Pháp kết hợp với cự chuỳ tạo thành gánh nặng rất lớn cho hắn, nếu tiếp tục dùng thì chỉ sợ cánh tay sẽ bị phế, hơn nữa bản thân hắn cũng không chịu được lực lượng khổng lồ như vậy."

"Thì ra là thế." Lúc này Đái Thiên Linh mới hiểu.

Thái lão ngồi ở chỗ kia, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, tựa hồ diễn biến trên sân đấu không có bất kỳ quan hệ nào với nàng.

Trong khu vực chờ, đội viên hai bên đều vô cùng khẩn trương nhìn trận đấu này. Khi Long Dược bị Đường Vũ Lân một búa đánh bay, Đái Vân Nhi nhịn không được mà thét lên. Trong lòng nàng, Long Dược là vô địch,

nhưng trong chớp mắt kia, lòng của nàng đều nhấc đến cổ họng rồi.
"Núi cao!" Trên sân đấu, Long Dược lần nữa hét lớn, từng ngọn núi cao đột ngột mọc lên.

"Dòng sông!" Một dòng sông dài và hẹp tung hoành ở trong núi cao, giống như một bản đồ.

Ở đây trong núi non sông ngòi, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình thật nhỏ bé, dường như đã trở thành một hạt bụi trong toàn bộ thế giới.

Long Dược đã biến mất trong đó, chỉ còn lại áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng truyền đến. Đây giống như không còn là sân đấu, mà là một thế giới khác. Mà trong thế giới này, Long Dược chính là Chúa Tể.

Hồn kỹ của hắn còn có thể dung hợp, sinh ra một năng lực giống lĩnh vực?

Đường Vũ Lân trong lòng hoảng sợ, đồng thời, núi cao xung quanh đột nhiên bắt đầu sụp đổ, từng khối đá lớn từ trên trời giáng xuống, đập tới phía hắn, còn trên mặt đất, sông lớn lao nhanh, quét thẳng tới vị trí của hắn. Dù biết rõ tất cả đều là hư ảo, nhưng lực áp cực lớn không giả chút nào. Thật mạnh!

Thở sâu, kim quang trong mắt Đường Vũ Lân tăng vọt, ngay sau đó, một tiếng gầm gừ điên cuồng vang lên, một quang ảnh tách ra từ trên người hắn.

Nếu là hư ảo, vậy ta liền lấy hư ảo đối hư ảo.

Thân ảnh khổng lồ xuất hiện sau lưng Đường Vũ Lân, nó mãnh liệt ngửa mặt lên trời gào thét, núi non sông ngòi bị chấn động đến gợn sóng, thế xung kích chợt ngừng lại. Sau đó đuôi lớn quét ngang, lập tức núi đá xung quanh phá toái bay tán loạn.

Kia là Bá Vương Long cực lớn cao hơn sáu mươi mét. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện thì mang theo uy năng cường hoành nhất.

Hai mắt Đường Vũ Lân nheo lại, kim quang dưới thân loé lên, một dây leo vàng kim hoá thân thành rồng chở lấy thân thể hắn, mang theo hắn nhảy vào không trung. Thân ảnh vàng kim kia càng lúc càng lớn, kết hợp với khí tức huyết mạch của hắn càng ngày càng hài hoà. Kim Long lăng không, từng tiếng Long ngâm cao vút vang lên, núi cao, dòng sông chấn động kia

liên tục vỡ vụn.
"Oanh ----"

Rốt cuộc tất cả đều tan thành bong bóng, tất cả xung quanh đều biến mất, Bá Vương Long cùng Kim Long không thấy, núi non sông ngòi bên kia cũng biến mất.

Trong mắt Đường Vũ Lân có tử quang lập lòe, mà bên kia, trong mắt Long Dược, hào quang đỏ như máu càng trở nên cường thịnh dị thường.

Mà trong mắt khán giả, hai người vẫn đứng đó nhìn nhau, dường như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Long Dược có tu vi Lục Hoàn, tuy rằng hắn đã là Hồn Đế, nhưng khoảng cách để có được lĩnh vực chân chính thì còn con đường dài, mà va chạm vừa rồi, hai người dùng Tinh Thần Lực dung hợp với kinh nghiệm để va chạm tinh thần.

Ở tu vi tinh thần, Đường Vũ Lân hiển nhiên là yếu hơn Long Dược, nhưng hắn có ưu thế khí tức huyết mạch. Huyết mạch Kim Long Vương áp chế Sơn Long Vương nên mới dẫn đến va chạm tinh thần cân sức ngang tài!
"Tốt!" Long Dược hét lớn một tiếng.

"Đầm lầy!" Mặt đất biến thành đầm lầy, lần này không còn là hư ảo. Đường Vũ Lân phóng người lên, ý muốn tránh đi đầm lầy kia. Đầm lầy lại cuộn lên, đuổi theo thân thể của hắn, giống như là muốn thôn phệ hắn.

Đường Vũ Lân không dám lãnh đạm, hồn hoàn vàng kim đổi thành bốn hồn hoàn, từng đám Lam Ngân Hoàng phóng thích, quật tới hướng đầm lầy, tựa như khi đối phó với đàn Ma Hồn Đại Bạch Sa trên biển rộng. Hắn điều khiển Lam Ngân Hoàng không ngừng công kích đầm lầy, còn mình thì bay nhanh đánh tới hướng Long Dược.

Long Dược hừ lạnh một tiếng, trường mâu trong tay trực tiếp cắm trên mặt đất, hai tay huy động, hư ảnh cự long sau lưng lần nữa hiện ra.

Mỗi hồn kỹ của hắn đều cường đại, đổi thành một hồn sư Tứ Hoàn khác thì đã sớm bị hắn áp chế toàn diện rồi. Nhưng huyết mạch của Đường Vũ Lân phi thường kỳ lạ, thậm chí làm hắn có cảm giác áp chế không nổi. Hồn kỹ tác dụng trên người Đường Vũ Lân cũng không có hiệu quả như hắn mong

muốn.
Nếu như vậy thì lấy thực lực thuần túy nghiền ép a!

Đường Vũ Lân thấy sắp đến trước mặt Long Dược, từng đám dây Lam Ngân Hoàng ùn ùn mà ra, hồn hoàn thứ tư sáng lên, Lam Ngân Bá Vương Biến!

Đầu Bá Vương Long cực lớn lại xuất hiện sau lưng hắn, tất cả dây leo Lam Ngân Hoàng đều bành trướng hơn, giống như những con cự long nhỏ, thẳng đến Long Dược mà quấn quanh.

Làm mọi người kinh ngạc là, Long Dược không né tránh mà tuỳ ý để dây leo quấn chặt. Tiếp theo đôi Kim Long Trảo cũng đến, chộp tới giữa ngực hắn.

Chương 682: Vô cùng thê thảm

"Bất động như núi!" Long Dược hét lớn, cả người hắn đột nhiên trở nên nguy nga.

Đôi Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân rơi xuống người hắn lại giống như chộp vào một ngọn núi cực lớn, mặc dù có mảnh đá vỡ ra, nhưng hắn chỉ cảm thấy hai tay đau nhức kịch liệt. Lực phản chấn cực mạnh làm hắn bay ngược ra ngoài.
Trong lòng Đường Vũ Lân hoảng sợ, trong chớp mắt cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra. Cái gọi là bất động như núi chính là Long Dược kết hợp hồn kỹ thứ nhất của mình với bản thân.

Còn có thể như vậy? Thì ra hồn kỹ còn có thể sử dụng như thế. Núi cao có thể thể hiện bên ngoài, còn có thể sử dụng bên trong. Hắn chính là núi, bất động như núi!

"Lao nhanh như sông!" Tiếp theo Long Dược liền thuấn di rồi. Núi cao biển lớn kéo căng từng cây Lam Ngân Hoàng, nắm tay phải đột nhiên vung ra, mang theo một đoàn lam quang chói mắt. Trong chớp mắt này, Long Dược dường như biến thành sông lớn cuồn cuộn, trực tiếp thôn phệ Đường Vũ Lân đang bắn ngược ra.

Lực trùng kích kinh khủng trước sau tác dụng chín lần trên người Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân có thể làm chính là miễn cưỡng thúc giục Kim Long Kinh Thiên để ngăn trở.
Nhưng mà lực lượng kia quá mạnh mẽ, giống như sóng lớn vỗ bờ. Đấu Khải trên người Đường Vũ Lân toả ra kim quang chói mắt, từng đạo tinh tuyến vây quanh nhưng vẫn bị lực trùng kích kinh khủng kia đánh bay ra xa.

Máu tươi trào ra, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình tan thành từng mảnh nhỏ, lục phủ ngũ tạng chấn động. Nếu không phải có Đấu Khải thủ hộ, riêng lần này chỉ sợ đã chấm dứt chiến đấu.

Quá mạnh mẽ! Đây thuần tuý là tu vi nghiền ép, tu vi cấp bậc Lục Hoàn Hồn Đế phối hợp với võ hồn Sơn Long Vương cường đại, mình vậy mà hoàn toàn không thể ngăn cản được?

Thở sâu, Đường Vũ Lân kích phát khí tức huyết mạch của mình, miễn cưỡng ổn định lại thân thể đang rơi xuống.

Long Dược rung thân một cái, trong nháy mắt tiếp theo đã quỷ dị biến mất, toàn thân giống như sát nhập vào mặt đất. Ngay sau đó, một dòng đầm lầy màu nâu sậm từ dưới đất vọt lên, tựa như cuồn ngược, không hề báo trước đã cắn nuốt thân thể Đường Vũ Lân.
Đường Vũ Lân chỉ có thể phóng xuất ra từng đám Lam Ngân Hoàng, nhưng đầm lầy lại điên cuồng lôi kéo người hắn. Khí tức huyết mạch cường thịnh, nhưng chênh lệch tu vi cực lớn đã thể hiện rõ ràng lúc này.

Huyết mạch Kim Long Vương đương nhiên mạnh hơn huyết mạch Sơn Long Vương, nhưng Đường Vũ Lân chưa có trọn vẹn huyết mạch Kim Long Vương. Đến hôm nay, hắn mới phá vỡ năm đạo phong ấn mà thôi. Bởi vậy, hắn chỉ có thể mang đến uy áp cho Long Dược, mà không phải là áp bách chân chính.

Long Dược dung hợp bản thể và hồn kỹ sinh ra lực công kích khủng bố, đã có hương vị Võ Hồn Chân Thân rồi, thậm chí còn có chút càng cường đại hơn. Năng lực Sơn Long Vương được hắn phát huy triệt để.

Xung quanh đều là đầm lầy giam cầm, Đường Vũ Lân phóng thích hồn kỹ cũng chỉ giãy giụa từ trong đó ra, nhưng đầm lầy khủng bố này mang đến cho hắn chỉ là hắc ám cùng hít thở khó khăn.

Điều này thật sự là quá kinh khủng, hắn rút cuộc cảm giác được chênh lệch tu vi mang đến cảm thụ gì. Nếu như hắn cũng là Lục Hoàn, có được sáu hồn kỹ, đột phá nhiều phong ấn hơn thì với thiên phú của hắn, có lẽ có thể thật sự chống lại Long Dược. Nhưng hiện tại thì không được.

Giống như phán đoán của mọi người vậy, ở độ tuổi hai mươi, Long Dược gần như là tồn tại vô địch.

"Oanh ----" giống như là vòi rồng đầm lầy giáng xuống, nó hung hăng đánh Đường Vũ Lân xuống mặt đất. Từng cỗ từng cỗ đầm lầy cực lớn đều ấn hắn ngã xuống.

Ngay sau đó, một ngọn núi cao từ dưới đất chui lên, đẩy thân thể hắn lên cao, trực tiếp đánh văng lên đỉnh Hồn Đạo vòng bảo hộ cao tới hai trăm mét.

Thân hình Long Dược hiện ra, núi cao, đầm lầy tất cả đều biến mất. Thân thể Đường Vũ Lân như vật rơi tự do, từ trên trời giáng xuống.
Đây chính là khoảng cách hai trăm mét trên không trung a! Khi thấy Đường Vũ Lân sắp tiếp đất, cái đuôi Long Dược quét ngang, quất trên người Đường Vũ Lân khiến hắn đụng vào trên vòng phòng hộ rồi lại bắn ngược, rơi trên mặt đất.

Tất cả chỉ phát sinh trong vài giây ngắn ngủi. Từ khi Long Dược kết hợp hồn kỹ và bản thân, đến khi hoàn toàn áp chế Đường Vũ Lân, toàn bộ quá trình không có nửa điểm chuyển hướng.

Đối mặt với Long Dược xuất kích toàn lực, Đường Vũ Lân bị áp chế không còn cơ hội hoàn thủ.

Khủng bố như vậy!

Dùng mấy chữ này hình dung Long Dược rất phù hợp. Ngay cả dân chúng Tinh La Đế Quốc khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không khỏi hít vào khí lạnh.

Đây không phải là năng lượng người bình thường có thể đạt tới a! Huyết quang trong mắt Long Dược càng lúc càng thịnh, khí tức điên cuồng bắt đầu bắn ra từ người hắn.
Bình thường hắn rất ít khi toàn lực chiến đấu, không phải hắn không muốn,

mà vì khi ở trạng thái toàn lực ứng phó, hắn rất khó khống chế được tâm tình của mình. Tựa như khi tâm tình Sơn Long Vương bị đè nén rồi bộc phát thì sẽ giống như hủy thiên diệt địa.

Cho nên bình thường Long Dược nhìn rất hiền hoà, nhưng thân phận thực sự là Long tên điên, khi toàn lực thi triển thực lực bản thân thì sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng.

Phía sau sự cường đại thường đều có tồn tại vấn đề. Thế giới này chính là cân bằng, có được thực lực cường đại cũng đồng thời để hắn có vấn đề cực lớn.

Nhưng giờ khắc này, người sắp đối mặt với vấn đề chính là Đường Vũ Lân.

Ngũ tạng như lửa đốt, xương cốt toàn thân dường như đã đứt gãy hơn phân nửa, nhưng Đường Vũ Lân vẫn bảo trì thanh tỉnh như cũ, đau nhức kịch liệt làm hắn cảm nhận được huyết dịch trong cơ thể đang lao nhanh. Hắn miễn cưỡng lật người, hai tay chèo chống lấy thân thể mình, từng chút từng chút một đứng lên.
Không thua, ta còn chưa có thua! Ý niệm chèo chống thân thể hắn, trong hai mắt cũng hiện lên một vòng huyết sắc.

Sau đó hắn nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ đang đi về phía mình. Đó chính là Long Dược, là Long Dược toàn thân đều ngập tràn mùi vị điên cuồng.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt là bất khuất cùng kiên định.

Hắn có thể đi đến hôm nay, không chỉ dựa vào thực lực của bản thân mà còn được các đồng bạn trợ giúp. Vì để hắn có được thực lực mạnh hơn đối kháng với Long Dược, Diệp Tinh Lan không tiếc buông tha thi đấu, toàn lực chế tác Đấu Khải. Nếu không, trong thời gian ngắn như vậy hắn lại có thêm ba kiện Đấu Khải?

Vì để hắn đối kháng Long Dược, Nguyên Ân Dạ Huy chủ động buông tha trận đấu kia, nhường lại cơ hội cho hắn.
Trên người hắn không chỉ có kỳ vọng của đồng bạn, mà còn có vinh quang của học viện Sử Lai Khắc. Hắn sao có thể thua như vậy?

Ý chí chiến đấu mãnh liệt kích thích thân thể, Đường Vũ Lân hất tay lên, đem toàn bộ lực lượng tập trung vào trong Kim Long Trảo tay phải.

Năm đạo hào quang ám kim sắc phá vỡ bầu trời, trảm đến trước mặt Long Dược.

Hắn còn có thể công kích?

Nhìn thấy một màn như vậy, đám người trên khán đài đều chấn kinh. Đây là ý chí mạnh như thế nào a? Bị trọng thương nặng như vậy còn có thể lần nữa phát động công kích.

"Không tốt!" Trên đài hội nghị, Ân Từ biến sắc.

Hắn hiểu rất rõ đệ tử của mình, lúc trước bộc phát liên tiếp để kích phát sự điên cuồng trong người Long Dược. Nhiều năm qua hắn không ngừng khống chế tâm tình của mình, nhưng vẫn không có hiệu quả.
Vừa rồi khi hắn đi đến chỗ Đường Vũ Lân, huyết sắc trong mắt đã bắt đầu rút đi, điều này cho thấy hắn đã dần khống chế được bản thân mình. Chỉ cần Đường Vũ Lân nhận thua, hoặc không phản kháng nữa thì hắn vẫn khống chế được. Nhưng Ân Từ cũng không nghĩ tới, Đường Vũ Lân bị thương trầm trọng như vậy vẫn có thể phát động công kích, hơn nữa còn là công kích uy lực cường đại.

Long Dược cơ hồ theo bản năng nhấc đùi lên, dùng đùi phải ngăn lại công kích của Đường Vũ Lân.

Năm đạo hào quang ám kim sắc cắt thành năm vết thương thật sâu trên đùi Long Dược, thân hình khổng lồ cao mười mét không khỏi lắc lư một hồi. Đau nhức kịch liệt làm Long Dược gào thét, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của khán giả toàn trường, chân phải cực lớn của hắn hung hăng giẫm xuống người Đường Vũ Lân.
Khi phát hiện ra tình huống xấu, thực ra Ân Từ có thể lao ra ngăn cản kịp thời, nhưng mà hắn chần chừ.

Đường Vũ Lân đến từ học viện Sử Lai Khắc, là người có thực lực mạnh nhất trong các học viên mười lăm tuổi này. Hơn nữa, khi đối chiến có thể nhìn ra, huyết mạch chi lực của hắn thậm chí có thể áp chế Long Dược. Như vậy, nếu để hắn lớn lên, không hề nghi ngờ sẽ là uy hiếp cực lớn, thậm chí có khả năng giống như người kia, áp chế toàn bộ giới hồn sư Tinh La

Đế Quốc.

Vậy, thật sự nên để cho hắn tồn tại sao?

Cho nên, Ân Từ do dự, hắn cuối cùng cũng không ra tay ngăn cản. Vì vậy, một cước này của Long Dược thực sự giẫm nát người Đường Vũ Lân.

Chương 683: Mục Dã trở về

Tiếng kinh hô vang vọng toàn bộ sân vận động Tinh La. Trong khu vực chờ, mọi người học viện Sử Lai Khắc cơ hồ lập tức đều xông ra ngoài. Ngay cả Đái Vân Nhi cũng không nhịn không được bưng kín miệng nhỏ của mình, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Long tên điên, đây chính là Long tên điên a!

Một cước này đạp xuống, khán giả chỉ thấy máu tươi phun ra, một cước trầm trọng như vậy, chỉ sợ kim cương cũng bị giẫm đến biến dạng.

Long tên điên tựa hồ còn chưa thỏa mãn, chân phải ngay sau đó lần nữa giơ lên, rồi lại hung hăng hạ xuống, ý muốn tiếp tục giẫm nát người Đường Vũ Lân.

Đúng lúc này, một thân ảnh trong chớp mắt phóng tới sân đấu. Lúc hắn vọt tới trước Hồn Đạo vòng bảo hộ thì chỉ thấy hồng quang lóe lên, cứng rắn phá vỡ một lỗ hổng trên mặt Hồn Đạo vòng bảo hộ.

Ngay khi chân phải Long Dược sắp rơi xuống trên người Đường Vũ Lân, thân ảnh kia đã hung hăng đâm vào người Long Dược.

Một cảnh tượng làm người ta giật mình xuất hiện, thân thể khổng lồ của Long Dược vậy mà bị bắn ngược ra, bị đâm đến bay về một phía khác trên sân đấu.
Trên đài hội nghị, Ân Từ rung thân một cái, trong chớp mắt đã xuất hiện trên sân đấu, ngăn lại thân ảnh Long Dược bị đánh bay.

"Ngươi là ai, sao dám đến thành Tinh La quấy rối." Ân Từ chắp hai tay sau lưng, khí thế vô cùng cường thịnh bắn ra, trong chốc lát toàn bộ Hồn Đạo

vòng bảo hộ đều phá toái.

Người nọ lơ lửng trên không trung, lạnh lùng nhìn Ân Từ, trong tay phải nắm một thanh trọng kiếm dài đến ba mét. Toàn thân trọng kiếm màu huyết hồng, còn toàn thân người nọ hiện lên màu ám kim sắc quỷ dị, cứ như vậy lạnh như băng nhìn Ân Từ, khí thế không chút nào thua kém.

Trong lòng Ân Từ cả kinh. Trên Tinh La Đại Lục, hắn danh xưng đệ nhất nhân, Phong Hào Đấu La cấp 98, tuyệt đối là cường giả. Nhưng khi đối mặt với hắn, khí thế của người trước mặt này lại không rơi vào thế hạ phong. Đây rốt cuộc là tu vi gì?
Khi Long Dược đạp cước thứ nhất xuống người Đường Vũ Lân thì Thái lão cũng đã bay ra, nhưng người nọ lại đến trước, nên lúc này Thái lão vừa đến sân đấu liền đứng sau lưng người nọ.

Người nọ không phải ai khác, chính là Tông chủ Bản Thể Tông, Mục Dã!

Lúc này, tất cả đội viên học viện Sử Lai Khắc đều đã đến quanh sân đấu, nhưng khí tức trên đó quả thực quá kinh khủng nên bọn họ bị chèn ép không cách nào tới gần.

Hai tay Cổ Nguyệt run rẩy, ngay cả bờ môi cũng run rẩy. Lúc một cước của Long Dược đạp xuống, trong nháy mắt đó nàng dường như cảm nhận được trong lòng mình có gì đó bị bóp nghẹt.

"Rống" ở phía xa, Long Dược từ mặt đất bò lên, đôi mắt của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, điên cuồng chạy vọt tới chỗ Mục Dã. Khí tức trên người càng lúc càng mạnh, hồn hoàn thứ tư muốn loé sáng.
"Đủ rồi!" Ân Từ trở bàn tay đánh ra, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, bao phủ trên người Long Dược, giống như là xiềng xích làm hắn không cách nào nhúc nhích.

"Đây là thi đấu?" Thanh âm của Thái lão đã thực sự tức giận.

Ân Từ áy náy, "Long Dược đứa nhỏ này khi toàn lực sử dụng võ hồn thì có khả năng không khống chế được. Hơn nữa thi đấu cá nhân đều có ký giấy sinh tử. Thật xấu hổ, hãy cứu người trước."

Mục Dã lạnh lùng nhìn hắn, "Rất tốt!"

Hắn chỉ nói hai chữ này, sau đó tay phải ném đi, thanh trọng kiếm màu đỏ trong tay yên lặng hoá thành một đạo ánh sáng màu đỏ biến mất. Hắn hạ xuống đất, rơi xuống bên cạnh người Đường Vũ Lân, tay phải ấn trên người hắn, kiểm tra đơn giản một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí bế hắn lên.

Đường Vũ Lân lúc này không thể chỉ dùng từ thê thảm để hình dung. Đấu Khải trên người đã hoàn toàn biến mất, một lần nữa hoà nhập vào cơ thể. Lồng ngực bị lệch, hiển nhiên là do xương ngực vỡ vụn, lân phiến màu vàng kim không rút đi, hào quang như ẩn như hiện. Xung quanh cơ thể hắn đều là máu tươi, không rõ sống chết.
Mục Dã ôm lấy Đường Vũ Lân, lần nữa quay đầu nhìn Ân Từ một cái, sau đó hóa thành một đạo hào quang, lóe lên rồi biến mất.

Trên đài hội nghị, Đường Băng Diệu từ lâu đã đứng người lên, nhìn về phía Đái Thiên Linh, nói: "Bệ Hạ, ta nghĩ ta cũng cần một lời giải thích. Người ngoài biết rõ trong tình huống Long Dược không khống chế được võ hồn thì sao khi hắn đã chiếm ưu thế tuyệt đối lại không ngăn cản hắn hạ sát thủ? Ta không tin chuyện này trọng tài không làm được."

Sắc mặt Đái Thiên Linh ngưng trọng, hắn cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, lông mày nhíu chặt, "Chuyện này chúng ta sẽ cho quý sứ đoàn một cái công đạo. Ta cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra tình huống như thế, vừa rồi thời gian ngắn ngủi, chúng ta ứng biến không nhanh, Đế Quốc sẽ chữa trị tốt nhất cho tuyển thủ Đường Vũ Lân."
Khán giả cũng không vì kết quả trận đấu này mà hoan hô. Thời khắc cuối cùng, Long Dược đã mất kiểm soát, hắn chính là muốn giết chết Đường Vũ Lân. Đây không phải là thi đấu, mà là sinh tử chiến. Thực lực có mạnh hơn nữa nhưng không khống chế được thì với một quốc gia cũng chẳng phải chuyện gì may mắn, ngược lại còn có thể mang lại tai họa, nhất là đối với dân chúng bình thường. Cho nên, bọn họ nhìn Long Dược không phải là một anh hùng, mà chỉ có sợ hãi.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ? Người kia sẽ mang đội trưởng đi đâu?" Tạ Giải vội vàng hỏi. Hắn có cảm tình vô cùng tốt với Đường Vũ Lân. Trong mọi người, bọn họ biết nhau sớm nhất. Trong những năm gần đây, nếu không có Đường Vũ Lân trợ giúp, hắn cũng không đi đến được ngày hôm nay.

Thân thể Cổ Nguyệt vẫn run rẩy như trước, nước mắt không kìm được mà

chảy xuôi hai bên gò má. Lúc này trong lòng nàng đã đại loạn.
"Mọi người không phải sợ, người kia nếu mang đội trưởng đi thì có nghĩa là đội trưởng không chết, còn có cơ hội trị liệu. Chúng ta bây giờ mù quáng đi tìm cũng không giúp được gì. Trước về khách sạn chờ a." Thời điểm này, vẫn là Diệp Tinh Lan tỉnh táo hơn.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng gật đầu nói: "Không sai, Vũ Lân nhất định không có việc gì. Năng lực kháng đòn của hắn mạnh như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì."

Hứa Tiểu Ngôn "Oa" một tiếng khóc lên.

Dù nói thế nào, bọn hắn cũng đều thấy rõ ràng, thân thể Đường Vũ Lân bị giẫm lệch rồi, trên mặt đất còn có nhiều máu như vậy.

Cổ Nguyệt cắn chặt răng, quay người bỏ chạy. Những người khác cũng vội vàng đi theo nàng, chạy về phía cửa ra vào.

Thái lão từ trên trời giáng xuống, sắc mặt cũng thay đổi, trong lòng thậm chí còn mờ mịt, ta sai rồi sao? Để những hài tử này tự mình đối mặt với tất cả, ta sai rồi sao?
Một thân ảnh bay vút đến chỗ nàng, chính là Vũ Trường Không.

Thái lão quay đầu nhìn hắn, ánh mắt Vũ Trường Không so với bình thường càng lạnh như băng, "Thái lão, ta mặc kệ đây là địa phương nào, có phải là thành viên sứ đoàn hay không, nếu Đường Vũ Lân chết rồi, ta nhất định sẽ giết Long Dược." Nói xong những lời này, hắn xoay người rời đi, tốc độ vô cùng nhanh.

Vốn là một trận thi đấu đặc sắc, cuối cùng lại chuyển xấu, đây là điều mọi người không nghĩ tới.

Nhưng việc đã đến nước này, trong lòng mọi người đều chỉ có một lo lắng, Đường Vũ Lân còn sống hay không?

Trên sân thi đấu, dưới sự khống chế của Ân Từ, Long Dược đã dần bình tĩnh lại. Tất cả mọi chuyện phát sinh lúc trước hắn đều rõ ràng. Bây giờ sắc mặt hắn trầm ngưng, tự động đi xuống đài.
Tâm tình khán giả không giống nhau, rõ ràng là thắng lợi nhưng người thực sự hưng phấn thì không có nhiều.

"Lão sư, tâm tình của Long Dược thật sự khi toàn lực khống chế võ hồn thì không khống chế được sao?" Đái Thiên Linh hỏi Ân Từ.

Ân Từ tự nhiên hiểu hắn có ý gì, thở dài một tiếng, "Ta vẫn luôn cố gắng giúp hắn khống chế tâm tình nhưng vấn đề này rất khó giải quyết. Hiện tại chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Ta sẽ trông chừng hắn, nếu hắn không thể khống chế bản thân thì không dễ dàng để hắn rời khỏi học viện."

"A, đáng tiếc." Đái Thiên Linh lắc đầu.

Chương 684: Sống hay chết?

Với hiểu biết của Đái Thiên Linh đối với Ân Từ, hắn sao lại không nhìn ra thời khắc cuối cùng Ân Từ kịp thời xuất thủ, bởi vì lão sư tuyệt đối hiểu rõ Long Dược. Nhưng hắn cũng không trách cứ Ân Từ, dù sao lão sư cũng là nghĩ cho đế quốc.
Tĩnh thất.

Mục Dã song chưởng tung bay, không ngừng đánh nhẹ vào người Đường Vũ Lân, sắc mặt hết sức khó coi. Khi nãy ở trên sân đấu, hắn đã kiểm tra qua thân thể Đường Vũ Lân. Nếu không phải Đường Vũ Lân còn sinh cơ thì hắn tuyệt đối không rời đi đơn giản như vậy.

Nhưng cho dù là hắn, khi mang Đường Vũ Lân đi cũng chỉ ôm một tia hy vọng.

Thương thế của hắn quá nghiêm trọng, lực lượng của Long Dược dạng gì, không nói những công kích phía trước, chỉ một cước cuối cùng kia cũng có thể đạp bằng một toà tiểu sơn, huống chi là huyết nhục thân thể.

Nội tạng nhất định bị thương nặng. Mục Dã cũng không đặc biệt am hiểu trị liệu, nhưng hắn là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, nếu Đường Vũ Lân có thể duy trì sinh cơ thì ít nhất hắn cam đoan có thể giúp Đường Vũ Lân thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, sau đó sẽ nghĩ biện pháp trị liệu sau. Nếu như ở trên Đấu La Đại Lục thì tốt rồi, vị Thánh Linh Đấu La của học viện Sử Lai Khắc tuyệt đối là trị liệu hạng nhất. Có nàng ở đây, sinh cơ của Đường Vũ Lân còn có thể gia tăng vài phần.

Song chưởng dẫn dắt, cẩn thận từng li từng tí nắn lại xương cốt bị gãy khiến chúng khôi phục nguyên dạng, ít nhất là nối chúng lại.

Rất nhiều phần xương đã đè lên nội tạng, kinh mạch trong cơ thể hoàn toàn hỗn loạn. Thương thế như vậy thật sự là quá nặng, hơn nữa còn mất máu quá nhiều. Hắn không tử vong là vì sinh mệnh lực cực kỳ dồi dào.

Thật vất vả mới thu được một đệ tử như vậy lại gặp phải tình huống này, trong lòng Mục Dã như đè nén một ngọn núi lửa. Vạn nhất Đường Vũ Lân bỏ mình, hắn nhất định sẽ không tiếc tất thảy trả thù Tinh La Đế Quốc và học viện quái vật.
"Ồ!" Đúng lúc này, Mục Dã phát hiện một tình huống kỳ dị.

Phần lớn xương cốt bị gãy đã được hắn nắn lại như cũ, chỉ có một chút găm vào nội tạng là hắn không dám động. Bởi vì thương thế liên quan đến nội tạng nếu xử lý không tốt thù rất có thể làm sinh mệnh lực của Đường Vũ Lân suy kiệt.

Nhưng sau khi hắn nối lại các chỗ kia thì kinh ngạc phát hiện, phần xương cắm vào nội tạng không sâu như lúc đầu nữa. Đơn giản mà nói, giống như là nội tạng đang nặn nó ra. Cảm giác này hết sức kỳ lạ, nội tạng Đường Vũ Lân giống như cao su, vô cùng đàn hồi, hơn nữa dù đã biến dạng nhưng không tổn hại quá nghiêm trọng.

Như vậy cũng được?

Dù là chính mình cũng chỉ có thể tu luyện nội tạng cứng cỏi như thân thể, nhưng đây là việc sau Thất Hoàn mới làm được. Hắn mới tu vi gì? Làm sao có thể làm được như vậy?
Thân là tông chủ Bản Thể Tông, cho dù là tính cả Tinh La Đại Lục và Đấu Linh Đại Lục cũng không có ai hiểu rõ về cấu tạo nhân thể cùng biến hoá nhân thể như Mục Dã.

Cho nên, khi hắn phát hiện trên người Đường Vũ Lân xuất hiện biến hoá liền đình chỉ thử rút ra phần xương cắm vào nội tạng. Hai tay phóng ra hồn lực nhu hoà, Tinh Thần Lực toàn bộ triển khai, cẩn thận cảm thụ từng biến hoá rất nhỏ trên người Đường Vũ Lân.

Khi mỗi khối xương nhỏ được nội tạng nhả ra, Mục Dã lập tức dùng hồn

lực của mình cẩn thận dẫn dắt chúng trở về vị trí cũ, rồi nối lại với phần xương thành một khối.

Quá trình này rất dài, nhưng Mục Dã lại không có chút nào không kiên nhẫn, ngược lại vo cùng hứng thú.

Đối với Bản Thể Tông, không có gì hấp dẫn hơn huyền bí về cơ thể người. Tình huống xuất hiện trên người Đường Vũ Lân tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người bình thường, chính vì vậy mà hắn càng thêm hứng thú. Không biết qua bao lâu, xương cốt của Đường Vũ Lân rút cuộc tất cả đều khôi phục nguyên trạng, được Mục Dã dẫn dắt, nội tạng cũng phân biệt trở về vị trí cũ.

Hơi thở của hắn vẫn mỏng manh như trước, nhưng thân thể đã khôi phục như bình thường.

Mục Dã nheo mắt lại, thoáng suy tư, sau đó mau chóng đến giữa phòng tắm, đổ đầy nước ấm vào bồn. Hắn lấy từ trong hồn đạo khí trữ vật của mình ra ít bình lọ, sau một hồi do dự liền đổ chúng vào bồn theo một tỷ lệ nhất định.

Lập tức, nước trong bồn tắm bắt đầu biến sắc, cuối cùng biến thành một vạc chứa đầy chất lỏng màu xanh kỳ dị.

Được hồn lực nâng đỡ, thân thể Đường Vũ Lân được Mục Dã chậm rãi để vào bồn chất lỏng này, một nụ cười dần xuất hiện trên mặt hắn.

"Tiểu tử, lần này ngươi muốn chết cũng không được. Không nghĩ tới trong thân thể ngươi vẫn còn có bí mật như thế. Cũng muốn xem một chút ngươi khôi phục như thế nào."
Mục Dã kéo qua một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm lớn, Tinh Thần Lực kéo dài chú ý đến biến hóa trên người hắn.

...

"Không tìm được?" Cổ Nguyệt sắc mặt âm trầm đứng trong phòng, một vẻ hung lệ trước đó chưa từng có như ẩn như hiện.

"Thực xin lỗi Chủ Thượng, người nọ rời đi quá nhanh, lúc ấy chúng ta lại không ở phụ cận, cho nên ..."

"Tiếp tục tìm, tìm được mới thôi. Nếu ta hoàn toàn thức tỉnh thì đâu phải nhờ tới những thứ phế vật như các ngươi." Khí tức của Cổ Nguyệt càng lúc càng lạnh lẽo.

"Vâng!"

Đường Vũ Lân bị Mục Dã mang đi đã trọn vẹn một ngày, tin tức đều không có.

Tiểu đội Sử Lai Khắc, thậm chí toàn bộ Tinh La Đế Quốc đều được phát động tìm kiếm tung tích của hắn cùng Mục Dã, nhưng chung quy vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Đối với trận chung kết kia, sứ đoàn liên bang Đấu La Đại Lục nghiêm chỉnh kháng nghị, Vũ Trường Không cùng Thái lão đều vùi đầu đi tìm Đường Vũ Lân. Đáng tiếc, cho tới bây giờ vẫn không có manh mối như trước.
"Hắn còn sống!" Hai tay Cổ Nguyệt nắm chặt lại, làn da dần xuất hiện một tầng lân phiến màu bạc.

"Nếu như hắn đã chết, ta nhất định có thể cảm nhận được. Hắn sẽ không chết, hắn nhất định còn sống. Vũ Lân, ngươi đang ở đâu?" Khí tức lạnh lùng nghiêm nghị trên người Cổ Nguyệt dần biến mất, hai mắt đỏ ửng mơ hồ có hơi nước tràn ngập.

Thi đấu cá nhân Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục đã kết thúc, quán quân Long Dược, á quân Đường Vũ Lân. Về phần các thứ tự đằng sau, có quan trọng nữa không?

Bởi vì Đường Vũ Lân trọng thương mất tích, mọi người học viện Sử Lai Khắc cự tuyệt tiếp tục tham gia vòng chung kết thi đấu hai người, tất cả đều rời khỏi. Hiện tại bọn hắn chỉ làm một chuyện, chính là cầu nguyện cho đội trưởng của bọn họ.
...

"Lão Đường." Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn lão Đường trước mặt mình.

Hôm nay hắn dường như không giống ngày thường. Lần trước mỗi khi nhìn thấy hắn, khí tức của hắn đều rất ôn hoà, nhưng hôm nay lại có chút bất ổn.

"Đối mặt cường địch, đầu tiên phải làm là bảo vệ tốt chính mình. Huống chi đây không phải là sinh tử chiến. Chẳng qua là một trận thi đấu, tại sao lại liều mạng như vậy? Ngươi có biết, lúc đó ngươi đã ở giữa ranh giới sinh tử không? Nếu không phải huyết mạch Kim Long Vương bảo vệ ngươi thì ngươi đã chết rồi."

Thanh âm lão Đường trầm thấp mà nghiêm nghị, trong vô hình còn mang theo một cảm giác áp chế.

"Trận đấu này đối với ta thật sự là quá trọng yếu, ta nhất định phải toàn lực ứng phó. Đó chính là vinh quang của Sử Lai Khắc chúng ta. Ta muốn dùng tất cả để bảo vệ nó." Đường Vũ Lân kiên định nói.
Trí nhớ của hắn dừng lại ở thời điểm cuối cùng khi Long Dược như một ngọn núi lớn giẫm mạnh xuống, sau đó cái gì cũng không biết. Khi tỉnh lại thì hắn đã ở chỗ này.

"Vinh quang của Sử Lai Khắc sao?" Thanh âm lão Đường nhiều hơn vài phần ý vị.

Đường Vũ Lân dùng sức nhẹ gật đầu, "Đúng vậy a! Từ khi ba ba ma ma rời đi, ta vẫn tiếp tục cố gắng, rút cuộc mới thi vào Sử Lai Khắc. Ta thật thích học viện, ở đó có đồng bạn, nơi đó là nhà của ta. Mặc dù ở trên Tinh La Đại Lục, chúng ta đại biểu cho học viện, thân là đội trưởng khi đối mặt với cường địch sao có thể lùi bước. Nhưng ta vẫn thua rồi ..."

Chương 685: Kỳ kinh bát mạch

Đường Vũ Lân trong lòng quả thực có chút buồn bực.

Lão Đường trầm giọng nói: "Nếu như cho ngươi một cơ hội làm lại lần nữa, ngươi vẫn sẽ làm như vậy sao?"
Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không, nhất định ta sẽ làm tốt hơn. Năng lực của Long Dược ta đã nắm rõ một ít rồi, nhưng khi hắn toàn lực thi triển dường như có chút không khống chế được bản thân, ta có thể lợi dụng điểm này. Tuy rằng chưa chắc có thể thắng hắn, nhưng ít ra sẽ không thua thảm như vậy."

Thanh âm lão Đường hòa hoãn vài phần, "Ngươi hoá ra càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh."

"Hắc hắc." Đường Vũ Lân cười cười, "Ta vẫn luôn như thế không phải sao? Theo như ngài nói, ta hẳn là còn sống nha. Vậy lúc nào ta có thể trở về?

Lão Đường nói: "Ngươi đương nhiên còn sống. Đợi thân thể của ngươi khôi phục tới trình độ nhất định, ngươi là có thể trở về. Hơn nữa, chỉ cần ta vẫn còn sống, ngươi sẽ không chết."

"A?" Nghe được những lời này, Đường Vũ Lân không khỏi mơ hồ. Bất quá hắn lập tức nhớ đến lần kia khi mình đột phá phong ấn Kim Long Vương thì gặp nguy hiểm, lúc đó lão Đường đã giúp mình.
"Lão Đường, ngài rốt cuộc làm sao có thể tồn tại trong thân thể ta vậy? Ngài giống như hiểu rõ tất cả, quả thực không gì không biết." Đường Vũ Lân tò mò hỏi.

Lão Đường thản nhiên nói: "Ta chỉ là một đám ý thức tinh thần thôi, đến thời điểm thích hợp, ngươi tự nhiên sẽ biết. Lúc ngươi đủ cường đại, có thể tự bảo vệ mình thì lạc ấn tinh thần này sẽ biến mất."

"Vậy bản thể của ngươi thì sao? Bản thể của ngươi rốt cuộc là ai?" Đường Vũ Lân hỏi.

Lão Đường trầm mặc, "Chờ đến khi ta rời đi sẽ nói cho ngươi biết."

Đường Vũ Lân ngẩn người, "Vì sao bây giờ không thể nói?"

Lão Đường mỉm cười, "Tiểu tử ngốc, mỗi người đều có nhân sinh của mình, nếu ta đem nhiều chuyện trong đời ngươi nói sớm cho ngươi biết, kể cả những gì ngươi gặp gỡ, những gì ở bên cạnh ngươi, như vậy không phải là biết trước tương lai sao? Như vậy, nhân sinh của ngươi còn gì đặc sắc đáng nhớ? Kỳ thật, ngươi đã làm được rất khá. Ngươi có một tấm lòng lương thiện, hơn nữa còn chăm chỉ nỗ lực, ta rất hài lòng. Ta chỉ muốn nhìn ngươi khoẻ mạnh phát triển. Sau đó đem theo những ký ức này, mang đến một địa phương xa xôi."
Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Mang đến một địa phương xa xôi là có ý gì?"

Lão Đường lại trầm mặc, tâm tình của hắn đột nhiên sa sút, thậm chí

Đường Vũ Lân có thể cảm nhận được rõ ràng sự thương cảm trong hơi thở của hắn.

"Lão Đường, ngài làm sao vậy? Ngài đừng khổ sở, ta sẽ không hỏi." Đường Vũ Lân vội vàng nói.

Lão Đường nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta không sao. Tốt rồi, nếu ngươi ở chỗ này một thời gian, như vậy cũng không nên uổng phí. Cơ sở của ngươi không tệ, ta sẽ dạy ngươi một ít thứ. Trong một số tuyệt học Đường Môn ngươi học tập có vài kỹ xảo cần điều chỉnh. Ta giúp ngươi chỉnh thể điều chỉnh lại một chút, bắt đầu từ Huyền Thiên Công."

Đường Vũ Lân tu luyện Huyền Thiên Công là từ bí tịch, hơn nữa có Vũ Trường Không chỉ điểm một ít, nghe lão Đường nói muốn chỉ điểm mình Huyền Thiên Công, hắn không khỏi càng thêm kinh ngạc, lão Đường thậm chí ngay cả Huyền Thiên Công cũng biết sao?
Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được thân thể mình xuất hiện một ít biến hóa, theo bản năng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên người vậy mà hiện ra mạng lưới kinh mạch, mỗi một kinh mạch đều phát sáng, nhìn hết sức rõ ràng.

Lão Đường để hắn khoanh chân ngồi xuống, sau đó trầm giọng nói: "Ngươi chỉnh thể tu luyện không sai, nhưng diệu dụng của Huyền Thiên Công không chỉ dừng lại ở những gì ngươi lĩnh ngộ. Sau khi ngươi vững chắc cơ sở thì có thể bắt đầu thử nhiều thứ. Khi ngươi đột phá phong ấn Kim Long Vương tiếp theo, có thể mượn khí huyết của nó để đả thông kỳ kinh bát mạch. Bởi vì đả thông kỳ kinh bát mạch vô cùng nguy hiểm, cho nên trong bí tịch không có ghi chép. Kinh mạch của ngươi đã đủ cứng cỏi, hơn nữa cơ sở rất tốt nên có thể bắt đầu thử. Tiếp theo, ngươi ghi nhớ chi tiết những gì ta nói về kỳ kinh bát mạch, không thể có chút sai sót nào."
Kỳ kinh bát mạch?

Tri thức mới làm tinh thần Đường Vũ Lân đại chấn, hắn bắt đầu nghiêm túc nghe lão Đường giảng thuật.

...

"Tiểu tử thúi này, đã dùng hết ba vạc nước thuốc của ta rồi, còn có thể hấp thu nhanh như vậy, thân thể hắn là không đáy sao?" Mục Dã hai tay chống nạnh, đứng trong phòng tắm, quả thực là có chút buồn bực.

Bồn tắm tràn đầy dịch thuốc kia, Đường Vũ Lân ngâm trong đó trọn vẹn năm ngày năm đêm rồi, thân thể Đường Vũ Lân như một khối bọt biển cực lớn, không ngừng hấp thu năng lượng bên trong nước thuốc.

Một bồn nước thuốc đục ngầu, hắn ngâm một ngày liền dần trở nên trong suốt. Khí tức của Đường Vũ Lân cũng dần trở nên thịnh hơn, sinh mệnh hiển nhiên không có gì cần lo lắng. Nhưng hắn vẫn không tỉnh lại, vẫn ngủ say như trước.
Để bảo đảm Đường Vũ Lân không có nguy hiểm, Mục Dã đã đổi hai lần nước thuốc. Những nước thuốc này cực kỳ trân quý, đều do hắn thật vất vả mới lấy được. Nhưng vì có thể bảo trụ Đường Vũ Lân, hắn cũng chỉ có thể cắn răng tiếp tục.

Khí huyết trong cơ thể hắn cũng dần trào lên, xương cốt, kinh mạch khôi phục rất nhanh. Sau lần thứ nhất dùng nước thuốc, khi hắn kiểm tra thân thể Đường Vũ Lân thì phát hiện xương cốt của hắn đã khép lại, cực kỳ thần kỳ.

Năng lực tự lành này là sao? Lúc đó thân thể hắn bị tên Long Dược kia giẫm đến biến hình a! Nhưng lại khôi phục nhanh như vậy. Trừ việc còn chưa tỉnh lại, tính mạng cùng thể chất của hắn không khác gì lúc bình thường. Không biết bao lâu nữa tiểu tử này mới có thể tỉnh lại, trước khi thanh tỉnh thì không thể nói là hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.
Nhưng đầu óc của hắn ngày đó cũng không có bị thương, đây là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Trận chung kết thi đấu hai người Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục tiến hành vào hôm nay. Không ngoài dự kiến, quán quân cuối cùng chính là tổ hợp Long Dược cùng Đái Vân Nhi.

Biểu hiện của Long Dược ở thi đấu cá nhân khiến đối thủ của hắn đều khiếp sợ. Học viện Sử Lai Khắc lại buông tha thi đấu hai người, ở vòng chung kết bọn họ một đường tiến lên, cuối cùng giành được vòng nguyệt quế.

Á quân là tổ hợp Đái Nguyệt Viêm và Tô Mộc. Học viện quái vật chiếm trọn hai vị trí đầu. Nếu Hoa Lam Đường cùng Diệp Chỉ không bị Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đánh bại ở vòng loại thì chỉ sợ ba vị trí đầu đều thuộc về học viện này.

Khách sạn Hoàng Gia Tinh La, bữa tối.
"Chúng ta tham gia thi đấu vòng chung kết đoàn chiến a!" Cổ Nguyệt để bát đũa xuống, trầm giọng nói.

Ánh mắt mọi người trong chớp mắt đều dừng trên người nàng.

Cổ Nguyệt nói: "Vũ Lân không có ở đây, ta làm đội trưởng. Nếu hắn vẫn còn ở bên cạnh chúng ta, nhất định sẽ không để chúng ta buông tha so tài phía sau. Thua thiệt phía trước, đoàn chiến thu trở về. Chúng ta phải dùng từng trận từng trận thắng lợi nghênh đón hắn trở về. Các ngươi có nguyện ý cùng ta không?"

Từ khi Đường Vũ Lân bị Mục Dã mang đi, mỗi khi ăn cơm, bầu không khí liền đặc biệt trầm xuống, vì thiếu đi người đội trưởng ăn nhiều hơn tất cả mọi người.

Ngay cả Từ Lạp Trí cũng ăn ít hơn bình thường. Đường Vũ Lân vẫn không trở về, bọn họ thậm chí còn không biết đội trưởng còn sống hay không. Nhà nước Tinh La Đế Quốc đã phát động rất nhiều lực lượng để tìm kiếm nhưng chung quy vẫn không tìm được gì.
Thái lão cùng Vũ Trường Không một mực phối hợp tìm kiếm với nhà nước Tinh La Đế Quốc, thậm chí còn huy động lực lượng của Đường Môn ở thành Tinh La, nhưng Đường Vũ Lân giống như là hư không tiêu thất, không để lại bất kỳ tung tích nào.

Trong lòng bọn họ cũng không khỏi có chút dao động, có phải đội trưởng đã .... Chỉ có Cổ Nguyệt tin tưởng vững chắc Đường Vũ Lân còn sống, hắn nhất định còn sống.

"Tốt!" Diệp Tinh Lan trầm giọng nói.

"Ta tham gia, báo thù cho đội trưởng." Hai mắt Tạ Giải đỏ ửng, nắm chặt hai tay để trên bàn.

Nguyên Ân Dạ Huy thản nhiên nói: "Ta tham gia."

Từ Lạp Trí nói: "Ta làm bánh bao cho các ngươi."

Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn liếc nhau, đồng thời kiên định gật

đầu.

Xung quanh bàn tròn phảng phất có ngọn lửa bốc lên, khí tức mỗi người đều bốc lên cường thịnh.
Vì vinh quang của Sử Lai Khắc, vì Đường Vũ Lân, bọn hắn muốn tham gia thi đấu đoàn chiến.

Vừa thi đấu, vừa chờ đội trưởng của bọn họ trở về.

"Không được, các ngươi không thể dự thi." Đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng từ xa truyền tới. Người đến chính là Vũ Trường Không.

Hắn đi đến cạnh bàn ăn rồi đứng lại, "Vũ Lân đã sinh tử không biết, ta không thể để cho các ngươi lại đi mạo hiểm. Thi đấu đằng sau không cần phải tham gia, ta đã nói với Thái lão rồi. Ta sẽ mang bọn ngươi đi du ngoạn Tinh La Đại Lục một thời gian, sau đó sẽ quay về Đấu La Đại Lục."

Cổ Nguyệt ngẩng nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Vũ lão sư, nếu trước đó không để ý chúng ta thì bây giờ cũng không cần can thiệp. Ta hy vọng trong các trận đấu tiếp theo ngài cũng đứng can thiệp."

Vũ Trường Không cau mày, "Chuyện thi đấu cá nhân, ta thật sự xin lỗi. Nhưng ta không thể để các ngươi lại đi mạo hiểm."

Chương 686: Tham gia đoàn chiến

Cổ Nguyệt lãnh đạm nói: "Chuyện Vũ Lân có thể làm, chúng ta cũng có thể làm. Không chỉ là vì học viện, cũng là vì hắn."

Vũ Trường Không trầm giọng nói: "Đây là lệnh của học viện."

"Tướng ở ngoài còn có chỗ không nhận quân lệnh. Huống chi chúng ta tham gia thi đấu lúc trước đã thuận lợi tiến nhập vòng chung kết." Cổ Nguyệt mảy may không để ý tới hắn.

Vũ Trường Không còn muốn nói gì đó, nhưng Cổ Nguyệt chợt đứng người lên, quay người đi ra ngoài. Trong nháy mắt khi nàng đứng lên, Vũ Trường Không đột nhiên cảm giác được một cỗ sóng Tinh Thần Lực cường đại phát ra từ trên người nàng. Với tu vi của hắn mà thân thể cũng không khỏi

thoáng dao động.

Nàng ...

Vũ Trường Không kinh ngạc nhìn Cổ Nguyệt đi nhanh ra ngoài, Tinh Thần Lực của nàng thật cường đại.
"Vũ lão sư, chúng ta muốn dự thi." Nguyên Ân Dạ Huy cũng đứng người lên, bình tĩnh mà kiên định nói. Những người khác cũng lần lượt đứng người lên, đi theo Cổ Nguyệt rời đi.

Ở phương diện thi đấu cá nhân, học viện không cho bọn họ bất kỳ chỉ điểm nào, Đường Vũ Lân cuối cùng trọng thương mất tích, trong lòng bọn họ sao có thể không nín lấy khẩu khí?

Áp chế mấy ngày nay, bọn họ muốn thổ lộ bằng chiến đấu, bọn họ muốn dùng hành động của mình, cùng đợi đội trưởng trở về.

Bảy đội viên học viện Sử Lai Khắc tuyên bố tiếp tục tham gia vòng chung kết đoàn chiến. Tin tức vừa ra lập tức làm thành Tinh La nhấc lên sóng to gió lớn.

Trải qua màn thi đấu cá nhân kim tâm động phách, hạng mục thi đấu hai người vì thiếu học viện Sử Lai Khắc nên nhạt nhẽo rất nhiều.
Sau chiến thắng của Long Dược, dân chúng cũng dần tỉnh táo lại, cũng mong chờ mà so tài đặc sắc này. Học viện Sử Lai Khắc không làm bọn họ thất vọng, cuối cùng cũng tuyên bố tiếp tục tham gia thi đấu đoàn chiến.
Thi đấu đoàn chiến chính là va chạm toàn diện. Khả năng học viện quái vật thắng rất lớn, nếu thi đấu đoàn chiến thắng thì chứng tỏ học viện quái vật càng cường đại hơn học viện Sử Lai Khắc.

Sau khi tiến vào chung kết, quy tắc thi đấu đoàn chiến sẽ có chút thay đổi, không chỉ bình thường là quyết đấu bảy đối bảy, mà còn nhiều hơn vài trận thi đấu, đây cũng là nguyên nhân để thực lực toàn đội được thể hiện ra.

Ba trận một đối một, một trận hai đối hai, và một trận bảy đối bảy.

Các đội viên tham gia thi đấu có thể trùng lặp. Có nghĩa là, tuyển thủ tham gia thi đấu một đối một có thể tiếp tục tham gia thi đấu hai đối hai cùng đoàn chiến.
Mỗi trận một đối một thu được 1 điểm, hai đối hai thu được 2 điểm, bảy đối

bảy là 4 điểm. Sau khi tiến hành toàn bộ, đội nào có tổng điểm cao hơn sẽ giành thắng lợi, tiến vào vòng tiếp theo.

Vòng chung kết đoàn chiến có tổng cộng 16 đội tham gia, cho nên lượt thứ nhất chính là mười sáu tiến tám. Nếu muốn đạt được quán quân cuối cùng thì phải thắng liền bốn trận.

Trong mắt dân chúng Tinh La Đế Quốc, không hề nghi ngờ người thắng cuối cùng là học viện quái vật, những thứ khác không nói, Long Dược chính là quán quân thi đấu cá nhân và thi đấu hai người, chính hắn có thể tham gia một trận một đối một, một trận hai đối hai thu được 3 điểm, hơn nữa đoàn chiến hắn cũng tham gia, là trụ cột vững vàng của học viện quái vật. Gần như không có khả năng thất bại.
Thậm chí hắn chỉ cần tham gia một trong hai trận trên và đảm bảo đoàn chiến thắng là được rồi.

Bát đại Thiên Vương, có bảy vị đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, chỉnh thể thực lực như vậy làm bọn họ căn bản không có khả năng thất bại.

Thi đấu đoàn chiến và thi đấu cá nhân khác nhau. Thi đấu cá nhân nếu phạm một sai lầm thì có thể mất đi quyền thi đấu, nhưng đoàn chiến có đồng bạn phối hợp lẫn nhau, tương đối mà nói tỷ lệ sai sẽ cao hơn. Nếu học viện Sử Lai Khắc mắc sai lầm thì sẽ càng khó khăn hơn.

Cho nên không có người nào cho rằng ở thi đấu đoàn chiến, học viện Sử Lai Khắc có thể lật bàn. Nhưng với quyết định tiếp tục dự thi này vẫn làm dân chúng Tinh La Đế Quốc tán thưởng. Dù sao bọn họ cũng được chứng kiến nhiều trận thi đấu đặc sắc. Biết rõ thất bại mà vẫn tới, lại có áp lực khổng lồ từ dân chúng Tinh La Đế Quốc, dũng khí của mấy thiếu niên chỉ có mười lăm tuổi này quả thực rất đáng khen.
Ở thời điểm thi đấu vòng loại đã được an bài tốt, cho nên khi vào vòng chung kết, chỉ cần học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc kéo dài chiến thắng thì khả năng bọn họ đụng phải sẽ là trận chung kết.

Sân vận động Tinh La.

"Các quý khán giả, các bằng hữu, mọi người hảo. Ta là Phương Nhi, rất vinh hạnh được tiếp tục vì mọi người bình luận trong Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục lần này. Chắn hẳn mọi người đều đã biết, học viện Sử Lai Khắc tiếp tục tham gia vòng chung kết thi đấu

đoàn chiến. Lát nữa, ở lượt thi đấu đầu tiên bọn họ sẽ ra sân."

"Từ sau trận chung kết thi đấu cá nhân, tuyển thủ Đường Vũ Lân trọng thương mất tích, đội ngũ đã không tham dự thi đấu hai người. Không biết lần này trở về bọn họ sẽ mang đến cho chúng ta những điều phấn khích như thế nào. Đồng thời cũng hy vọng tuyển thủ Đường Vũ Lân có thể mau chóng khỏi hẳn."
Đối với Đường Vũ Lân, Phương Nhi rất có hảo cảm, một thiếu niên mười lăm tuổi lại có biểu hiện kinh tài tuyệt diễm ở một giải thi đấu lớn như vậy, một mực đánh tới trận chung kết cuối cùng, chuyện này đã tương đối không dễ dàng. Huống chi đối thủ của hắn là Long Dược, trong quá trình thi đấu, Đường Vũ Lân thậm chí còn chiếm thế thượng phong ở phương diện lực lượng, có thể nói là biết tròn biết méo.

Cuối cùng Long Dược không khống chế được tâm tình, suýt nữa giết chết Đường Vũ Lân, điều này làm cho Phương Nhi cảm thấy thật đáng tiếc. Với tư cách là một người bình luận giỏi, nàng phi thường hy vọng có thể chứng kiến tương lai Đường Vũ Lân lớn lên sẽ có bộ dạng như thế nào. Huyết mạch thần kỳ của hắn cuối cùng có thể cường đại đến cỡ nào đây.
Đương nhiên nàng không thể biểu đạt ý nghĩ này, dù sao nàng đại biểu cho quốc gia của mình.

Vừa rồi nàng đã tới khu vực chờ, Đường Vũ Lân không có ở đó. Đúng a! Thương thế trầm trọng như vậy, sống sót được hay không đều rất khó nói, làm sao có thể tiếp tục thi đấu.

Tiểu đội Sử Lai Khắc hôm nay chính là một chi ai binh, bọn họ sẽ biểu hiện ra sức chiến đấu như thế nào đây?

Trên đài hội nghị, Đái Thiên Linh đã đến quan sát thi đấu. Nếu không phải học viện Sử Lai Khắc bày tỏ tiếp tục dự thi, hôm nay hắn sẽ không đến. Hắn cũng muốn xem tiểu đội này có biểu hiện như thế nào.

Hôm nay tiến hành tổng cộng tám trận tranh tài, thi đấu diễn ra trong vòng một ngày, học viện Sử Lai Khắc thi đấu trận thứ hai, còn học viện quái vật là trận thứ bảy. Vì vậy, bọn họ không tới buổi sáng, buổi chiều mới đến phiên bọn họ.
Khu vực chờ.

Cổ Nguyệt ngồi ở chỗ kia, ánh mắt lại rơi xuống chỗ trống bên người. Đó

là chỗ ngồi của Đường Vũ Lân, vị trí vẫn còn, nhưng người lại bỏ đi không một dấu vết.

Vũ Lân, chúng ta sẽ dùng một trận nối một trận thắng, nghênh đón ngươi trở về.

Giống như Phương Nhi phán đoán, tiểu đội học viện Sử Lai Khắc là một chi ai binh. Bọn họ cũng chỉ vì học viện Sử Lai Khắc, mà còn vì đội trưởng mất tích của bọn họ.

Bọn họ đại biểu cho cốt khí Sử Lai Khắc, bọn họ muốn chứng minh cho tất cả Tinh La Đế Quốc biết, bọn họ chưa bao giờ nhát gan!

Trong khu vực chờ, các đội dự thi khác đồng thời nhìn về mọi người Sử Lai Khắc bên này. Trong cảm giác của bọn họ, bảy người Sử Lai Khắc bên này giống như là núi lửa tùy thời đều có thể phun trào. Bọn họ ngồi ở chỗ kia, không nói không động, tất cả đều từ từ nhắm hai mắt lại, giống như là một pho tượng.
Trận đấu thứ nhất chấm dứt sau bốn mươi phút, 6 so với 3, một đội ngũ đã tấn cấp.

"Thi đấu tiếp theo, học viện Sử Lai Khắc giao đấu với học viện Thiên Dã. Thỉnh tuyển thủ thi đấu một đối một của song phương tiến lên đài thi đấu."

Học viện Sử Lai Khắc bên này hiển nhiên đã sớm làm ra quyết định. Diệp Tinh Lan ngồi ở vị trí trung tâm mở hai mắt ra, đứng dậy đi nhanh vào sân đấu. Những người khác cũng mở mắt ra.

Chương 687: Nhất tự Đấu Khải Sư

Diệp Tinh Lan giống như một thanh trường kiếm sắc bén. Trong tiểu đội học viện Sử Lai Khắc, nàng không để lại ấn tượng sâu trong lòng mọi người, bởi vì nàng không tham dự vòng chung kết thi đấu cá nhân. Nàng, Cổ Nguyệt cùng Từ Lạp Trí được quan tâm tương đối ít.
Bên học viện Thiên Dã, đi tới chính là một thanh niên có thân hình cao lớn.

"Bên học viện Sử Lai Khắc cử ra tuyển thủ Diệp Tinh Lan. Lúc trước ở hạng mục thi đấu cá nhân, nàng đã lọt vào top 64, nhưng không biết vì sao

về sau lại từ bỏ thi đấu. Bên học viện Thiên Dã cử ra chính là đội trưởng Hứa Hi Hàng. Ở giải thi đấu năm nay, tuyển thủ Hứa Hi Hàng có biểu hiện ưu tú, ở thi đấu cá nhân đã lọt vào top 16, thực lực không tầm thường. Hy vọng rằng bọn họ sẽ cho chúng ta một trận thi đấu đặc sắc."

Trước khi thi đấu bắt đầu, Hứa Hi Hàng vẫn luôn quan sát học viện Sử Lai Khắc, nhưng đối tượng hắn quan sát không phải vị trước mắt này.

Hắn quan tâm hơn đến Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ. Không hề nghi ngờ, ở hạng mục thi đấu cá nhân, biểu hiện của bọn họ rất tốt. Xếp hạng của Nhạc Chính Vũ không cao, nhưng đối thủ hắn thua là Long Dược. Võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ để lại cho người ta ấn tượng rất sâu. Mà Nguyên Ân Dạ Huy tiến vào top 8, về sau khi đối mặt với Đường Vũ Lân mới nhận thua, lúc đó mới coi là so tài xong.
Trong mắt mọi người, trừ Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy là tuyển thủ mạnh nhất.

Bởi vậy, lúc Hứa Hi Hàng chứng kiến đối thủ của mình không phải là Nguyên Ân Dạ Huy thì nhẹ nhàng thở ra, sau đó hơi kinh ngạc.

Chẳng lẽ, học viện Sử Lai Khắc không hiểu thi đấu đoàn chiến hay sao? Chẳng lẽ bọn họ không biết trận đấu đầu tiên vô cùng quan trọng. Nếu trận đầu có thể thu được thắng lợi, đối với đồng bạn là khích lệ phi thường lớn, cũng có trợ giúp với thi đấu phía sau.

Mặc kệ, dù sao thắng được trận này rồi hẵng nói. Tuy rằng hắn không thấy học viện Thiên Dã có thể thắng học viện Sử Lai Khắc, nhưng có thể thắng được một trận cũng phi thường có lợi cho tương lai của hắn, ít nhất cũng có thể nói khoác mình đã từng chiến thắng người của học viện Sử Lai Khắc.
Quy tắc thi đấu không khác với thi đấu cá nhân, trọng tài cũng không nhiều lời, liền tuyên bố thi đấu bắt đầu.

Diệp Tinh Lan bước nhanh phóng tới Hứa Hi Hàng, Hứa Hi Hàng trước tiên phóng xuất võ hồn của mình, không chỉ như vậy, hắn còn phóng ra Đấu Khải.

Có thể tiến vào top 16 thi đấu cá nhân, thực lực của hắn đương nhiên không tầm thường. Hồn Vương cấp 52, Nhất tự Đấu Khải, là thiên tài ưu tú nhất trong trăm năm qua của học viện Thiên Dã, trong học viện vô cùng nổi tiếng.

Từng khối Đấu Khải màu trắng bạc từ từ bay ra, nhanh chóng dung hợp với cơ thể. Hứa Hi Hàng rất thông minh, khi biết đối thủ hôm nay là học viện Sử Lai Khắc, hắn đã cùng đồng bạn cẩn thận quan sát hết thu hình ghi lại trận đấu của đối thủ, cho nên cũng có nghiên cứu nhất định với học viện Sử Lai Khắc.
Hắn biết, các đội viên học viện Sử Lai Khắc đều am hiểu nắm bắt thời cơ. Rõ ràng không có một người nào là Nhất tự Đấu Khải Sư, nhưng đã có nhiều Nhất tự Đấu Khải Sư bại dưới tay bọn họ. Vì vậy hắn vừa lên đã không chút do dự phóng xuất ra Đấu Khải của mình. Có Nhất tự Đấu Khải tăng phúc, thực lực của hắn tăng lên rất lớn.

Đấu Khải màu trắng bạc không thể nói là huyễn lệ, nhưng khi bao trùm toàn thân, khí tức trên người Hứa Hi Hàng cũng tăng cao. Trong tay phải hắn có thêm một thanh chiến chuỳ màu trắng bạc. Đây chính là võ hồn của hắn, Phệ Linh Chùy.

Phệ Linh Chùy, Khí Võ Hồn. Chiến Hồn Vương Hệ Cường Công.

Đặc điểm lớn nhất của võ hồn này là có thể thôn phệ hồn lực, chẳng những thôn phệ hồn lực của đối thủ mà còn có thể thôn phệ hồn lực của mình. Thôn phệ hồn lực của bản thân có thể tạo ra công kích cường đại, thôn phệ hồn lực của đối thủ có thể kéo dài công kích đồng thời làm suy yếu đối phương.

Bởi vậy, kỳ thật hắn am hiểu đoàn chiến hơn. Hiệu quả suy yếu cùng tăng phúc của Phệ Linh Chùy thường có tác dụng phi thường lớn trong đoàn chiến. Phần lớn đối thủ đều không thích ứng được phương thức chiến đấu của hắn cho nên hắn thường thu được kết quả tốt.

Hắn phóng thích ra Đấu Khải cùng võ hồn, đồng thời năm cái hồn hoàn bay lên, hai vàng ba tím. Hắn cũng không chủ động xuất kích, mà lựa chọn dĩ dật đãi lao (lấy mạnh đối yếu). Kinh nghiệm thực chiến của hắn phong phú, chỉ chờ Diệp Tinh Lan tiến vào phạm vi công kích của mình thì lập tức thi triển hồn kỹ, có Đấu Khải tăng phúc, uy lực của Phệ Linh Chùy càng mạnh hơn. Hắn tin tưởng, dựa vào năng lực thôn phệ của Phệ Linh Chùy cũng đủ để hắn chiến thắng đối thủ.
Nhưng sự thật là vậy sao?

Diệp Tinh Lan chăm chú nhìn hắn, bốn hồn hoàn màu tím bay lên khi Tinh

Thần Kiếm xuất hiện.

Khi khoảng cách hai bên còn chừng 50 mét thì hồn hoàn thứ nhất trên người nàng đột nhiên loé sáng. Một điểm tinh mang sáng lên, Hứa Hi Hàng ở phía xa chỉ thấy tinh mang trong chớp mắt phóng đại trước mặt mình, khoảng cách 50 mét cơ hồ trong chớp mắt đã biến mất.

Từ góc độ khán giả, khi Diệp Tinh Lan cách Hứa Hi Hàng khoảng 50 mét thì đột nhiên hoá thành đạo kiếm quang, loé lên rồi biến mất, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hứa Hi Hàng.

Hứa Hi Hàng điềm tĩnh, tay phải huy động Phệ Linh Chùy, hồn hoàn thứ nhất sáng lên. Một vầng sáng màu vàng từ trên Phệ Linh Chùy bắn ra.

Phệ Linh Quang Hoàn! Ở trong phạm vi quang hoàn này, hồn lực không ngừng bị Phệ Linh Chùy thôn phệ hấp thu. Đương nhiên cường độ thôn phệ có quan hệ đến chênh lệch giữa hai bên.
"Đinh."

Được Đấu Khải tăng phúc, Hứa Hi Hàng đủ nhanh, Phệ Linh Chùy vừa vặn ngăn được công kích chính diện từ Tinh Thần Kiếm.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn ngăn cản Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan thì đột nhiên thấy được, tinh mang trên người Diệp Tinh Lan sáng chói.

Những tinh mang kia trước tiên xuất hiện trên ngực nàng khiến toàn thân nàng phát sáng. Sau đó tinh mang hội tụ, mơ hồ sau lưng nàng xuất hiện một hư ảnh cự kiếm, khí tức sắc bén trong nháy mắt bạo phát.

Trên người Diệp Tinh Lan nhanh chóng bao phủ một bộ Đấu Khải màu vàng nhạt, kiếm ý Tinh Thần Kiếm trong tích tắc đã lên đến cực hạn.

"Oanh" Phệ Linh Chùy trong tay Hứa Hi Hàng tuy rằng đã dùng hết toàn lực, nhưng trong chốc lát, kiếm ý vô hình dường như bao trùm toàn thân hắn khiến hắn bị xung kích mà bay ngược ra.
"Đấu Khải, Nhất tự Đấu Khải, nguyên bộ!" Thanh âm của Phương Nhi trong nháy mắt trở nên cao vút. Không hề nghi ngờ, nàng không nói đến Nhất tự Đấu Khải của Hứa Hi Hàng, mà là của Diệp Tinh Lan.

Đúng vậy!

Tới nay, Diệp Tinh Lan cũng chỉ thiếu một khối Đấu Khải hạch tâm là hoàn thiện nguyên bộ Đấu Khải của nàng. Trong một tuần khi Đường Vũ Lân mất tích, dưới áp lực đè nén, trong lòng khao khát thực lực không gì sánh kịp, nàng thành công. Nàng thành công tạo ra khối Đấu Khải cuối cùng, dùng tu vi Tứ Hoàn đã có một bộ Nhất tự Đấu Khải nguyên vẹn.

Mặc Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải đều không phiền toái như vậy. Diệp Tinh Lan lúc này được bao trùm bởi Đấu Khải màu vàng nhạt. Đấu Khải của nàng có hoạ tiết vẩy cá, không có kết cấu đặc biệt phức tạp, nhìn qua chỉ làm cho người ta cảm thấy sắc bén. Buộc tóc màu vàng kim có hình kiếm trang trí, trên Đấu Khải không có bất kỳ hoa văn hoa lệ nào, chỉ có từng điểm tinh quang như ẩn như hiện. Đấu Khải có màu sắc không khác lắm với Đường Vũ Lân, bởi vì bọn họ đều dùng Tinh Ngân làm nguyên liệu. Hạch tâm Đấu Khải nằm ở ngực, là một khối hình kiếm được tạo thành từ mười ba hình kiếm nhỏ nối với nhau. Pháp trận hạch tâm cũng nằm trên mười ba khối kim loại này.
Mỗi bộ phận của bộ Đấu Khải này, thậm chí là mỗi khối giáp đều tràn ngập khí tức sắc bén. Trong chớp mắt khi nó vừa ra, ngay cả Hồn Đạo vòng bảo hộ trên đài thi đấu cũng run rẩy.

Phệ Linh Chùy tuy rằng không tầm thường, nhưng năng lực thôn phệ của nó có trình độ nhất định. Không hề nghi ngờ, dù được Đấu Khải tăng phúc thì hắn cũng không ngăn được một kích này của Tinh Thần Kiếm.

Cùng là Nhất tự Đấu Khải, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải cùng bản thân dung hợp, nên sơ bộ có được một ít đặc tính của Nhị tự Đấu Khải, từ đó san bằng chênh lệch hồn lực giữa hai bên. Mà nói về kinh nghiệm thực chiến, khả năng vận dụng võ hồn và cường độ võ hồn, Hứa Hi Hàng sao có thể so sánh với Diệp Tinh Lan?

Từng đạo kiếm mang nở rộ như hoa nở, tinh quang mỹ lệ giống như những giọt sương trên đoá hoá, trong nháy mắt đã bao phủ trên người Hứa Hi Hàng.
Từng vầng sáng chói mắt không ngừng trùng kích Hứa Hi Hàng, hắn thậm chí ngay cả cơ hội dừng lại hồi khí hay thi triển hồn kỹ cũng không có.

Kiếm khí sắc bén không ngừng xé rách Đấu Khải của hắn. Được Đấu Khải hộ thể làm giảm cường độ công kích xuống, nhưng dù vậy, khí tức sắc bén

vẫn làm hắn không thở được.

Chương 688: Toàn diện chiếm ưu thế

Tinh quang sáng chói, trong nháy mắt tiếp theo, Diệp Tinh Lan đột nhiên hư không tiêu thất, trên bầu trời xuất hiện một tinh quang chói mắt chiếu rọi toàn trường, không chỉ là sân đấu mà còn toàn bộ sân vận động Tinh La.

Nguy cơ sinh tử chèn ép Hứa Hi Hàng không chút do dự kêu to, "Ta nhận thua."

Tinh quang từ trên trời giáng xuống, ánh sáng nhạt dần, Diệp Tinh Lan đứng trên không, cách mặt đất khoảng ba mét. Tinh Thần Kiếm nhẹ nắm trong tay, trên đó còn mang theo tinh quang. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua Hứa Hi Hàng, sau đó sải bước, trở xuống mặt đất.
Lúc này, qua màn hình lớn phóng đại có thể thấy rõ. Đấu Khải của Hứa Hi Hàng đã có vô số vết chém chồng lên nhau.

Tuy rằng Đấu Khải có lực phòng ngự cường đại nên chưa bị tổn hại hoàn toàn, nhưng muốn sửa chữa chỉ sợ cũng cần hao phí nhiều tinh lực và tài phú.

Hứa Hi Hàng giãy giụa từ mặt đất đứng lên. Giờ khắc này trong mắt hắn tràn đầy hoảng sợ. Cùng là Nhất tự Đấu Khải, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy? Tu vi của mình rõ ràng còn mạnh hơn nàng nữa a! Nhưng trước mặt Diệp Tinh Lan, hắn chỉ cảm thấy mình một chút xíu cơ hội cũng không có.

Khán giả toàn trường xôn xao. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy trên người đội viên học viện Sử Lai Khắc xuất hiện Nhất tự Đấu Khải, hơn nữa còn mạnh mẽ như vậy.

Phương Nhi đã giới thiệu Hứa Hi Hàng là đội trưởng của tiểu đội học viện Thiên Dã, nhưng vị đội trưởng này khi đối mặt với Diệp Tinh Lan, vậy mà một chút xíu cơ hội đều không có. Thi đấu chỉ giằng co mười mấy giây đã kết thúc. Khán giả chỉ thấy trên trời đầy tinh quang thôi.
Phương Nhi thở sâu, đưa ra bình luận tổng kết, "Đây là một thắng lợi nghiền ép, không nghĩ tới người mạnh nhất học viện Sử Lai Khắc không phải là đội trưởng Đường Vũ Lân, mà là vị tuyển thủ Diệp Tinh Lan này.

Nàng mặc Nhất tự Đấu Khải thật làm người khác hít thở không thông."

Lời nàng nói là chân thành, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Diệp Tinh Lan lại cường đại đến trình độ như vậy. Thật không thể tưởng tượng được!

Diệp Tinh Lan nhẹ nhàng đi xuống đài, 1 điểm!

Cùng lúc đó, trong khu vực chờ, ở trong học viện Sử Lai Khắc, người thứ hai đứng lên là Nhạc Chính Vũ. Sắc mặt hắn có chút âm trầm, sải bước lên sân thi đấu. Mà học viện Thiên Dã bên này là lâm vào đình trệ ngắn ngủi.

Thua, đội trưởng lại dễ dàng thua như vậy, mà người mạnh nhất học viện Thiên Dã cũng chính là đội trưởng Hứa Hi Hàng này. Bọn họ tổng cộng có hai vị Nhất tự Đấu Khải Sư, một vị khác không có thực lực bằng Hứa Hi Hàng. Trận thứ hai này phải làm sao bây giờ?
Nhạc Chính Vũ triển khai hai cánh, nhẹ nhàng bay lên. Với tư cách là một trong các Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công của học viện Sử Lai Khắc, sau khi bị thương nặng vì thua Long Dược, đây là lần đầu tiên hắn thi đấu.

Nhưng mà rất nhiều người còn nhớ rõ trận đấu của hắn cùng Long Dược, hắn là người đầu tiên bức Long Dược phải dùng võ hồn. Tuy rằng vẫn thua, nhưng hắn có thể kiên trì lâu như vậy đã hoàn toàn thể hiện ra thực lực của bản thân hắn.

Hai mặt nhìn nhau, học viện Thiên Dã cuối cùng đã cử ra một gã đội viên.

Đó là một cô thiếu nữ, cũng không phải Nhất tự Đấu Khải Sư, nhưng là đội viên xinh đẹp nhất trong tiểu đội học viện Thiên Dã. Mục đích của bọn họ rất đơn giản. Bọn họ buông tha trận đấu này, vị Nhất tự Đấu Khải Sư kia sẽ thi đấu trận thứ ba, chỉ cần chiến thắng trận thứ ba thì còn cơ hội chiến thắng. Cuối cùng đánh cược đoàn chiến. Đương nhiên, hy vọng cũng rất xa vời.
Khi bọn họ chứng kiến Nhất tự Đấu Khải của Diệp Tinh Lan thì kỳ thật đã biết rõ, thi đấu hôm nay bọn họ đã không có cơ hội gì.

Nữ tuyển thủ lên đài, đối mặt với Nhạc Chính Vũ có tướng mạo anh tuấn, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười. Nhạc Chính Vũ vẫn có chút thương hương tiếc ngọc, Thánh Kiếm triển khai, để vị nữ tuyển thủ này kiên trì được một phút.

2 - 0!

Nguyên Ân Dạ Huy là người thứ ba đứng lên. Khi nhìn thấy nàng lên sân đấu, học viện Thiên Dã đã tuyệt vọng. Nàng là tồn tại có thể chiến thắng Nhất tự Đấu Khải Sư, mà vị Nhất tự Đấu Khải Sư khác của học viện Thiên Dã thực lực còn kém hơn Hứa Hi Hàng rất nhiều. Kết quả có thể nghĩ.

Thi đấu hai người, lên đài chính là Tạ Giải cùng Hứa Tiểu Ngôn. Trong các tổ hợp của học viện Sử Lai Khắc, tổ hợp này tuyệt đối không tính là mạnh, nhưng tốc độ cao cộng thêm cường khống, cho nên thi đấu không cần lo lắng gì. Mà thực tế, sau ba trận thua thi đấu cá nhân, học viện Thiên Dã chỉ là người đi ngang qua sân khấu mà thôi.
Thi đấu đoàn đội không tiến hành, 5 - 0! Chiến đội Sử Lai Khắc cường thế thành công tiến vào top 8.

Sau khi thi đấu kết thúc, mọi người Sử Lai Khắc không chút nào muốn ở lại, lần lượt đứng dậy trở về khách sạn.

Nếu nói ở thời điểm thi đấu cá nhân còn chưa đủ để nhìn ra toàn bộ thực lực của học viện Sử Lai Khắc thì như vậy, hôm nay, bọn họ đã bày ra đầy đủ thực lực của mình.

Đối mặt với chiến đội học viện Thiên Dã cũng tiến vào top 16, hầu như mỗi trận đấu đều là nghiền ép thắng lợi, giống như không có Đường Vũ Lân ở đây cũng không ảnh hưởng chút nào đến thi đấu của bọn họ.

Thật không hổ là chiến đội Sử Lai Khắc a!

Trong lúc nhất thời, chiến đội Sử Lai Khắc lần nữa thi đấu thể hiện ra thực lực cường đại đã lan truyền khắp toàn bộ Tinh La Đế Quốc. Nhất là ở thành Tinh La, đây trở thành chuyện đầu đường cuối ngõ đều bàn tán xôn xao.
"Học viện Sử Lai Khắc tham gia thi đấu đoàn đội rồi, hơn nữa thể hiện ra thực lực không kém. Nhất tự Đấu Khải của Diệp Tinh Lan rất mạnh." Đái Nguyệt Viêm nói với Long Dược.

Long Dược biểu lộ rất lạnh nhạt, "Vậy thì thế nào?"

Đái Nguyệt Viêm mỉm cười, đúng a! Vậy thì thế nào. Chỉ cần có Long Dược, thi đấu đoàn đội, học viện Sử Lai Khắc vẫn không có bất kỳ cơ hội nào như cũ.

"Long huynh, ngươi không sao chứ?" Đái Nguyệt Viêm thấp giọng hỏi. Từ ngày đánh xong một trận với Đường Vũ Lân, tâm tình Long Dược vẫn luôn có vấn đề, giống như toàn thân đều trầm mặc hơn rất nhiều.

Long Dược lắc đầu, "Ta không sao, tốt rồi, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, chuẩn bị buổi chiều thi đấu."

"Được." Trước mặt Long Dược, Đái Nguyệt Viêm cho tới giờ đều không có chút kiêu ngạo nào của Tứ Hoàng Tử.
Đái Nguyệt Viêm rời đi, lông mày Long Dược cũng không khỏi nhíu lại. Đương nhiên không phải là vì thi đấu, hắn cho tới bây giờ đều không hề hoài nghi qua thực lực của mình.

Trận đấu ngày đó với Đường Vũ Lân xác thực kích thích hắn rất lớn, vấn đề không phải là trên người Đường Vũ Lân, mà là trên người hắn.

Dù thực lực có cường đại đến đâu, nếu không khống chế được nó thì cường đại cũng vô dụng.

Ngày đó hắn không thể khống chế lực lượng của mình, suýt nữa đánh chết Đường Vũ Lân, trong khoảnh khắc đó, cả người hắn ngập trong cuồng bạo, cơ bản là không áp chế được.

Đây không phải là hiện tượng tốt. Nương theo tu vi tăng lên, tình huống này đã xuất hiện ngày càng nhiều. Đây cũng là nguyên nhân hắn không nguyện ý toàn lực ứng phó chiến đấu.
Nhưng thân là một hồn sư, lại là hồn sư có thực lực cường đại, hắn đương nhiên hy vọng mình có thể toàn lực chiến đấu a! Nếu không sao có thể đủ để rèn luyện năng lực thực chiến? Làm sao có thể tăng lên chính mình?

Mấy ngày qua hắn luôn nỗ lực khắc chế tâm tình của mình. Ân Từ lão sư đã tìm hắn một lần. Sau lần tranh tài hắn hắn sẽ bế quan, không phải tăng lên thực lực, mà là tăng lên Tinh Thần Lực.

Tình huống của hắn rất khó thay đổi bằng cách khống chế thân thể, chỉ có để Tinh Thần Lực mạnh hơn, khi cuồng bạo mới có thể ngăn chặn huyết mạch xao động, từ đó khống chế sức chiến đấu của bản thân.

Những năm gần đây hắn vẫn luôn làm như vậy, nhưng biết sao được khi

điểm cường đại của Sơn Long Vương là ở thân thể, phương diện tinh thần không được tốt lắm. Hắn đã sử dụng nhiều phương pháp, kể cả thiên tài địa bảo, cả phương thức tu luyện cao thâm nhưng hiệu quả đều rất bình thường.

Chương 689: Liên tục tấn cấp

Cho tới bây giờ, Tinh Thần Lực của hắn cũng chỉ mới bước vào Linh Hải Cảnh không lâu. Với tu vi Lục Hoàn, tinh thần cấp độ Linh Hải Cảnh cũng không tính là rất cao. Lần này bế quan, Ân Từ cho hắn một tử lệnh, nếu không đạt đến Linh Uyên Cảnh thì không cho phép hắn xuất quan.

Long Dược cũng hiểu lão sư, đây là áp lực phía trên mang xuống, không thể khống chế lực lượng cường đại là chuyện vô cùng đáng sợ. Dù là đế quốc cũng sinh ra kiêng kỵ nhất định với hắn.

Phải nỗ lực khống chế bản thân mới được, nhưng vừa nghĩ đến khổ tu Tinh Thần Lực, hắn liền có chút đau đầu. So với hồn lực tăng lên cực nhanh, tu luyện Tinh Thần Lực thật sự quá khó khăn.

Thi đấu đoàn đội tiếp tục tiến hành, không hề nghi ngờ, học viện quái vật cũng thuận lợi thông qua được đợt thi đấu thứ nhất.
Đợt thứ hai cũng không có gì lo lắng, ở thi đấu cá nhân, học viện Sử Lai Khắc vẫn như cũ cử ra ba người Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ. Thi đấu hai người là Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy ra sân. Tuy rằng đối thủ mạnh hơn học viện Thiên Dã, nhưng sau bốn trận thi đấu liền giải quyết xong, 5 - 0. Bọn họ quét ngang đối thủ, căn bản là không cần đến thi đấu đoàn đội.

Học viện quái vật cũng như vậy, hai đại học viện song song tiến vào bán kết.

Không hề nghi ngờ, bọn họ giống như được dự định sẽ gặp nhau ở chung kết. Trong trận chung kết, đã không còn Đường Vũ Lân nữa, vậy sẽ xuất hiện tình huống nào đây? Diệp Tinh Lan, người thay thế Đường Vũ Lân trở thành người mạnh nhất liệu có thể chống đỡ được Long Dược cường đại hay không. Những thứ này đều là chuyện khán giả mong chờ ở trận chung kết.
Vòng bán kết thuận lợi tiến hành, học viện Sử Lai Khắc vẫn xuất chiến như cũ, chỉ là thứ tự hơi thay đổi, để Diệp Tinh Lan thành công đụng phải tuyển

thủ mạnh nhất của đối phương.

5 - 0!

Liên tục ba trận 5 - 0 rồi tấn cấp, không có bất kỳ lo lắng nào.

Học viện quái vật cũng không làm người ta thất vọng, Long Dược không ra sân, bằng vào Đái Nguyệt Viêm, Tô Mộc, Lâm Tam cùng tổ hợp Hoa Lam Đường và Diệp Chỉ, cũng tương tự là 5 - 0, thẳng tiến vào chung kết.

Giải thi đấu nghỉ ngơi một ngày, sau đó chính là trận đấu cuối cùng. Học viện Sử Lai Khắc giao đấu với học viện quái vật.

Trong lúc nhất thời, thi đấu đoàn đội vốn không được coi trọng lại trở thành tiêu điểm, giá vé đã bị xào lên đến trời. Tất cả mọi người đều đang mong chờ trận va chạm toàn diện này giữa hai đại học viện.
Tiếng mắng chửi học viện Sử Lai Khắc đã nhỏ đi rất nhiều so với lúc thi đấu cá nhân. Dưới tình huống đội trưởng bị thương nặng, bọn họ vẫn có thể tập trung lại, tham gia thi đấu đoàn đội còn thu được chiến tích kiêu nhân như thế. Đây chỉ là một đám thiếu niên mới có mười lăm tuổi a! Bọn hắn đã thể hiện ra phong thái của học viện Sử Lai Khắc, thể hiện ra cho toàn bộ Tinh La Đế Quốc biết bọn họ cường đại.

Thử nghĩ, năm năm sau, một chiến đội như vậy va chạm với chiến đội học viện quái vật bây giờ thì sẽ xảy ra tình huống gì?

Ai dám nói, trong bọn họ sẽ không có người nào đạt đến trình độ như Long Dược?

Bởi vậy, đối với những thiếu niên này, dân chúng từ chủ nghĩa dân tộc ban đầu dần đã có chuyển biến. Đối thủ cường đại mới có thể hiện ra phe mình cường đại. Bọn họ rất may mắn vì có Long Dược là trụ cột vững vàng, nếu không, tình huống so tài cũng không giống như trước mắt.
Nhưng dù vậy, bọn họ cũng rất mong chờ va chạm cuối cùng giữa hai bên. Trong mắt nhiều người, trận đấu này không còn ý nghĩa về thất bại, ý nghĩa của nó là trận thi đấu cá nhân đặc sắc nhất trong vòng trăm năm qua. Có thể chứng kiến một trận đấu như vậy, vài thập niên sau vẫn có thể nói chuyện say sưa a!

Khách sạn Hoàng Gia Tinh La.

Vẫn không có tin tức như trước, Đường Vũ Lân vẫn không có trở về. Hắn tựa như đã hoàn toàn biến mất, không có chút dấu vết nào. Mục Dã cũng thế.

Mọi người vô tình phát hiện, sáng sớm Thái lão cùng Vũ Trường Không đều rời khỏi khách sạn, đến khuya mới trở về. Nhưng bọn họ cũng không mang về bất kỳ tin tức nào của Đường Vũ Lân.

Mỗi tối, Cổ Nguyệt đều đứng ở cửa ra vào chờ Vũ Trường Không, cho đến khi hắn trở về, lắc đầu với nàng, nàng mới yên lặng trở về phòng mình. Sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhưng ít ra, còn có hy vọng.

"Chúng ta cần một tín niệm." Tạ Giải ngồi ở bàn ăn tối, đột nhiên phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn.

Tạ Giải trầm giọng nói: "Ngày mai nếu chúng ta có thể đạt được giải quán quân, đội trưởng nhất định sẽ bình an trở về."

Đây là một tín niệm, cũng là một phần mơ tưởng, nhưng mọi người đều gật đầu.

Nhất định sẽ bình an trở về, hắn nhất định sẽ làm được.

Cổ Nguyệt thở sâu, trầm giọng nói: "Ta an bài chiến thuật ngày mai một chút. Nếu muốn chiến thắng đối thủ, chúng ta không chỉ cần vận khí, còn cần kỹ xảo. Thi đấu cá nhân, Tinh Lan, ta cùng Nguyên Ân ra sân. Chúng ta phải nỗ lực thắng được hai trận mà Long Dược không thi đấu, đạt được thành tích 2 - 1, chiếm trước tiên cơ. Thi đấu hai người, Nguyên Ân cùng Chính Vũ ra sân. Nếu Long Dược xuất chiến, chủ động nhận thua, không dây dưa với bọn họ. Cuối cùng là thi đấu đoàn đội, một lần là xong. Long Dược ..."
Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, sau đó dùng giọng nói kiên định dị thường nói: "Giao cho ta."

"Ta sẽ tận lực ngăn chặn hắn. Trong quá trình đó, các ngươi phải nhanh chóng chiến thắng những người khác, sau đó chúng ta hợp lực đối phó với Long Dược. Chiến thuật cụ thể, chúng ta làm ..."

Sáng sớm, khi ánh mặt trời chiếu sáng thành Tinh La thì cũng báo hiệu hôm nay là một ngày nắng ấm. Ánh mặt trời rạng rỡ, bầu trời xanh thẳm, ngẫu nhiên sẽ có đám mây trắng xuất hiện, thiên thanh vân đạm, rất làm người ta thoải mái.

Hôm nay thành Tinh La càng phi thường náo nhiệt. Trên đường phố không nhiều người lắm, đại bộ phận đều ở trong nhà, trong tửu điếm cùng chờ đợi trận đại chiến thế kỷ kia.

Chỉ có mấy con đường xung quanh sân vận động Tinh La là chật như nêm cối, kín người hết chỗ. Mọi người tụ tập xung quanh sân vận động, bọn họ chỉ muốn nghe được tiếng hoan hô trong sân. Còn có một ít kẻ có tiền thì cầm tiền mặt trong tay với ý đồ mua lại vé vào có giá cao, cho dù chỉ mua được một vé đứng bên trong cũng rất tốt.
Không hề nghi ngờ, đối với nhà nước Tinh La Đế Quốc, đây là một giải thi đấu phi thường thành công. Qua nó, du lịch, đánh cược, bán vé đều thu được rất nhiều lợi nhuận.

Đối với thi đấu hôm nay, dù là hoàng thất đều tràn ngập hứng thú. Các thành viên hoàng thất trước đó không có vé, muốn tìm được một vé tạm thời cũng rất khó khăn a.

Quả thực là một chuyến khó cầu!

Khi Đái Thiên Linh ngồi trên đài hội nghị thì cũng có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Thậm chí không nhịn được mà bật cười, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy mình là Hoàng Đế mà may mắn, vì dù không có vé vào cửa, nơi này chắc chắn có một vị trí cho hắn.

Đây là chỗ tốt mà quyền lực mang lại. Thật hy vọng chiến đội Sử Lai Khắc thể hiện cường đại hơn một ít. Học viện Sử Lai Khắc không hổ là học viện Sử Lai Khắc, nhìn những người trẻ tuổi mới chỉ có mười lăm tuổi này liền có thể tưởng tượng được, học viện Sử Lai Khắc cuối cùng sẽ cường đại đến trình độ nào.
Nếu như có thể, hắn thật muốn trở về cố hương, đi thăm Đấu La Đại Lục, xem một chút thành Tinh La nguyên bản, cũng đi xem học viện Sử Lai Khắc được mệnh danh là đệ nhất học viện ở Đấu La Đại Lục. Có lẽ, nó thật sự là học viện cao cấp nhất trên toàn bộ Đấu La Tinh. Học viện quái vật cuối cùng vẫn thua kém về nội tình.

Viện trưởng Ân Từ cũng đã sớm đến rồi. Hôm nay nhìn qua hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng ánh mắt ngẫu nhiên sẽ nhìn qua khu vực chờ. Hắn vẫn còn lo lắng cho Long Dược. Nếu thực lực chiến đội Sử Lai Khắc yếu, hắn ngược lại không lo lắng, bởi vì Long Dược căn bản không cần triển khai thực lực gì cho nên cũng không xuất hiện vấn đề.

Nhưng thực lực chiến đội Sử Lai Khắc vượt qua khỏi dự đoán. Dưới tình huống như vậy, cơ hội chiến thắng mà Long Dược không cần bày ra thực lực là rất thấp. Nhưng nếu toàn lực triển khai, Long Dược rất có thể sẽ không khống chế được chính mình, hoá thân thành Long tên điên, như vậy thật là đáng sợ. Nếu học viện Sử Lai Khắc xảy ra vấn đề gì, nói không chừng hai học viện thật sự sẽ xảy ra va chạm.
So với việc lo lắng vấn đề giữa Đấu La Đại Lục cùng Tinh La Đại Lục, hắn lo lắng về học viện Sử Lai Khắc nhiều hơn. Dù sao, hai đại lục cách nhau rất xa, dù Đấu La Đại Lục có phẫn nộ về lần đi sứ này, bọn họ muốn triển khai hành động thì cần có thời gian chuẩn bị, hơn nữa cần càng nhiều câu thông, cách xa nhau cả đại dương, muốn viễn trình tác chiến cũng là vấn đề lớn.

Nhưng học viện Sử Lai Khắc thì khác. Chỗ đó có nhiều cường giả, vạn nhất bọn họ vì lần đi sứ này mà hành động, như vậy, học viện quái vật sẽ gặp phải khảo nghiệm cực kỳ nghiêm trọng. Đó chính là một đám cường giả nằm ở trên đỉnh kim tự tháp a!

Cho nên thi đấu hôm nay hắn đã chuẩn bị kỹ càng, một khi Long Dược không khống chế được thì lập tức ra tay, không thể chần chờ giống hôm đó.

Chương 690: Trận chung kết đoàn chiến

Đường Vũ Lân chỉ sợ lành ít dữ nhiều, hắn rất rõ ràng lực lượng Long Dược mạnh như thế nào. Một cước kia đạp xuống, Đường Vũ Lân không tử vong đã là mạng cứng rồi. Nhưng dù vậy, thân thể bị phá hư nghiêm trọng như thế, dù là hồn sư Hệ Trị Liệu cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng chưa chắc có thể cứu được.

Ngày đó làm hắn giật mình còn có Mục Dã, đó là người như thế nào hắn cũng không rõ. Nhưng thực lực hắn thể hiện ra thật đáng kinh ngạc, hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn sẽ thắng đối thủ, chỉ điểm này thôi, nếu

truyền đi cũng đủ để toàn bộ Tinh La Đại Lục khiếp sợ. Phải biết rằng, Ân Từ được xưng là đệ nhất cường giả ở Tinh La Đại Lục.

Cách thi đấu còn một giờ đồng hồ, bên trong sân vận động đã không còn chỗ ngồi, vô cùng náo nhiệt.
Phương Nhi cũng đã sớm đến và chuẩn bị xong phần bình luận của mình.

Trận đấu hôm nay, vì an toàn của các đội viên dự thi, nhà nước đã cố ý an bài bốn vị trọng tài đều là cấp bậc Phong Hào Đấu La. Đồng thời, hoàng thất cũng cố ý bày tỏ với sứ đoàn Đấu La Đại Lục, sẽ không xuất hiện lại tình huống ngày đó nữa.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, nhưng không khí khẩn trương đã tràn ngập toàn trường.

Không ít khán giả lúc này đang lấy ra thức ăn nước uống, bổ sung năng lượng cho mình, e sợ lát nữa khi bắt đầu thi đấu thì không có thời gian ăn uống. Ai cũng không biết trận đấu này sẽ kéo dài trong thời gian bao lâu, nhưng theo bản năng bọn họ đều mong trận đấu này có thể duy trì càng lâu càng tốt.

"Đến rồi!" Không biết ai quát to một tiếng, ánh mắt khán giả không hẹn mà cùng nhìn lại khu vực chờ. Đội viên hai bên cơ hồ đồng thời bước vào sân. Đồng phục màu xanh lá của học viện Sử Lai Khắc cùng đồng phục màu đỏ của học viện quái vật cực kỳ đối lập.
Hai bên cũng không xuất hiện va chạm gì, cả đám đều nhanh nhẹn tiến về khu vực của mình ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ở bên học viện quái vật, Long Vương Long Dược dẫn đầu, tiếp theo là Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, Phong Vương Lâm Tam, Hồ Vương Tô Mộc, Lang Vương Hoa Lam Đường, Tháp Vương Diệp Chỉ, Ảnh Vương Đằng Đằng cùng Linh Vương Đái Vân Nhi.

Bát đại Thiên Vương đều tới.

Ở bên chiến đội Sử Lai Khắc.

Vị trí thứ nhất trống không, sau đó là Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, tổng cộng là bảy người.

Hôm nay, tâm tình bảy người đều có chút không bình tĩnh. Sau khi đến nơi, trong mắt họ đều loé ra hào quang rực rỡ, bên trong khí thế còn mang theo vài phần bi tráng, ngay cả học viện quái vật cũng không khỏi ghé mắt nhìn. Tô Mộc nheo mắt lại, thấp giọng nói: "Hôm nay học viện Sử Lai Khắc chỉ sợ sẽ không quá dễ đối phó, lát nữa mọi người cẩn thận."

"Ân." Trừ Long Dược, những người khác đều khẽ gật đầu.

Đái Vân Nhi bình thường rất lanh lợi nhưng hôm nay cũng rất bình tĩnh. Sau khi Đường Vũ Lân trọng thương mất tích, tâm tình của nàng có chút sa sút. Nàng kinh ngạc phát hiện, khi mình thật sự nhìn thấy Đường Vũ Lân không rõ sinh tử dưới công kích của Long Dược thì tựa hồ cũng không có vui vẻ. Thiếu niên vô cùng anh tuấn kia bất ngờ lại thoáng hiện trong đầu mình. Hắn rất đáng giận, nhưng cũng không đáng tội chết a.

Nhưng nàng không thể chất vấn Long Dược, dù sao cũng là nàng một mực kêu la muốn chỉnh đốn Đường Vũ Lân. Nhưng tên kia rốt cuộc sao rồi? Hắn chết rồi sao?

Cho đến hôm nay đều không nhìn thấy Đường Vũ Lân, tâm tình của nàng lại càng bị đè nén. Trong vài ngày ngắn ngủi, nàng tựa hồ đã trưởng thành không ít. Ít nhất, nàng nhận thức được mình trước kia đã tuỳ hứng như thế nào.
"Các vị khách quý, các vị bằng hữu. Thi đấu hôm nay tin tưởng đã được mọi người mong chờ từ lâu. Đây là trận chung kết thi đấu đoàn đội của Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục năm nay, đồng thời cũng là va chạm giữa hai học viện mạnh nhất hai đại lục. Học viện quái vật từ Tinh La Đại Lục chúng ta, giao đấu với, học viện Sử Lai Khắc đến từ Đấu La Đại Lục."

Thanh âm của Phương Nhi vô thức nhiều hơn một chút hưng phấn, đối với trận đấu này, nàng cũng không phải đã chờ mong thật lâu sao?

"Tiếp theo, xin mời Bệ Hạ có đôi lời phát biểu ."

Lời vừa nói ra, khán giả đều kinh hãi, Bệ Hạ muốn nói gì sao?

Đái Thiên Linh đứng người lên, ánh mắt quét qua sân vận động Tinh La. Lập tức, tất cả khán giả không hẹn mà cùng đứng lên, tay phải nắm tay, đặt

ở trước ngực mình. Đây là tôn kính bọn họ đối với Đế Vương của mình.
"Ta thật phi thường cao hứng có thể chứng kiến một trận thi đấu như vậy. Giờ khắc này tâm tình của ta cũng kích động như các ngươi. Ta cũng chỉ là một khán giả đang mong chờ so tài đặc sắc." Đái Thiên Linh mỉm cười nói.

"Sở dĩ muốn nói vài câu, chủ yếu là vì kỳ vọng với trận đấu này. Học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc phân biệt đại biểu cho Tinh La Đại Lục chúng ta cùng quê hương của chúng ta, Đấu La Đại Lục. Ta hy vọng song phương đặt hữu nghị là ưu tiên hàng đầu, thi đấu là thứ hai, nhà nước cũng xuất ra càng nhiều phần thưởng cho hai bên. Dù cuối cùng thắng bại như thế nào, mỗi một tuyển thủ dự thi đều được ban thưởng một bảo vật hữu ích để tăng lên tu vi. Tốt rồi, tiếp theo ta tuyên bố, thi đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng tuyên bố của Đái Thiên Linh, trong nhất thời, sân vận động Tinh La vang lên tiếng hoan hô vang dội.
Đái Thiên Linh có địa vị phi thường cao trong lòng dân chúng. Từ khi đăng cơ đến nay, hắn luôn dốc lòng dẫn dắt đế quốc tiến đến vinh quang. Chèn ép tổ chức tạo phản Lục Khô Lâu không còn nửa điểm cơ hội, chỉ có thể tồn tại ở biên cương có địa thế hiểm trở để kéo dài hơi tàn. Hắn được vinh danh là một đời minh chủ.

Bốn trọng tài đồng thời đi đến trung tâm sân đấu. Người dẫn đầu trầm giọng nói: "Mời tuyển thủ thứ nhất của song phương lên đài."

Bởi vì là trận chung kết, tất cả đều thêm nghiêm cẩn, trong khu vực chờ của hai bên nhanh chóng bay lên một tấm ngăn, như vậy song phương đều không chứng kiến được đội viên ra sân của đối phương để tiến hành chiến thuật mang tính nhằm vào. Tấm ngăn có thể ngăn cách tất cả năng lực tinh thần dò xét.
Ánh mắt khán giả đều tập trung vào khu vực chờ bên này, ngay cả đám cao tầng trên đài hội nghị cũng không ngoại lệ. Trận đầu tiên, ai sẽ giao đấu với ai đây?

Bên học viện Sử Lai Khắc, người thứ nhất đứng dậy chính là chủ nhân của võ hồn Tinh Thần Kiếm, đồng thời là người duy nhất có được nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải, Diệp Tinh Lan!

Nhìn thấy Diệp Tinh Lan đứng người lên, lập tức truyền tới tiếng than thở.

Bên học viện quái vật, người thứ nhất đứng dậy lại là Tô Mộc, Hồ Vương

Tô Mộc, bài danh thứ ba trong bát đại Thiên Vương, đã từng thua Đường Vũ Lân.

Hai người đồng thời đi ra khu đợi chiến, rồi tiến lên sân đấu. Diệp Tinh Lan không thèm nhìn Tô Mộc một cái, tựa hồ với nàng, đối thủ nào cũng không có ý nghĩa gì.

Tô Mộc đi nhanh về phía trước, hai người không hẹn mà cùng leo lên sân đấu.
Trận đấu thứ nhất liên quan đến sĩ khí, đối với hai bên đều phi thường quan trọng.

Nhìn thấy đối thủ là Diệp Tinh Lan, trong lòng Tô Mộc không khỏi nghiêm nghị. Nếu dựa theo thực lực, trận đầu không phải là Long Dược ra sân thì cũng phải là Đái Nguyệt Viêm mới đúng. Nhưng Đái Nguyệt Viêm chính là Tứ Hoàng Tử, nếu trận đầu hắn lên liền thua thì sẽ chịu đả kích vô cùng lớn. Cho nên, học viện quái vật an bài thứ tự xuất chiến là Tô Mộc, Đái Nguyệt Viêm, Long Dược. Ba hạng đầu trong bát đại Thiên Vương tiến hành ba cuộc so tài cá nhân, không thể nói là không coi trọng học viện Sử Lai Khắc.

Diệp Tinh Lan mặt không biểu tình nhìn Tô Mộc phía xa, Tô Mộc cũng chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt song phương va chạm, trong vô hình tựa hồ có tia lửa va chạm.

Bốn trọng tài lần lượt lui ra ngoài rìa sân đấu, đại chiến hết sức căng thẳng. Diệp Tinh Lan đã xem qua trận đấu giữa Đường Vũ Lân và Tô Mộc, ký ức về năng lực của Tô Mộc vẫn còn mới mẻ. Hồ Vương Tô Mộc, có được võ hồn Cửu Vĩ Hồ, đồng thời có được huyết mạch Cửu Vĩ Hồ. Thực lực bản thân vô cùng mạnh mẽ, năm quang hoàn hồn kỹ cường đại, khống chế, cường công nhất thể.

Chương 691-700

Chương 691: Nhất tự Đấu Khải Diệp Tinh Lan

Học viện quái vật cũng đã nghiên cứu qua tình huống của Diệp Tinh Lan, không hề nghi ngờ là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, võ hồn là kiếm, uy lực phi thường lớn. Tứ Hoàn đã là Nhất tự Đấu Khải Sư, còn là Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, thực lực bản thân cực kỳ cường hãn. Nàng am hiểu nhất là cường công chính diện, đối với kiếm pháp đã đến trình độ nhập vi.

Vì đã từng thua Đường Vũ Lân, hắn không có nửa điểm xem thường Diệp Tinh Lan.

"Năm, bốn, ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!"

Nương theo tiếng tuyên bố của trọng tài, trận đầu tiên của cuộc thi đấu cuối cùng chính thức bắt đầu. Tinh Thần Kiếm Diệp Tinh Lan, giao đấu với Hồ Vương Tô Mộc.

Mắt Tô Mộc loé sáng, thân thể tựa hồ trong chớp mắt trở nên hư ảo, sau đó khán giả liền chứng kiến năm cái đuôi chui ra phía sau hắn, nhẹ nhàng đong đưa. Tiếp theo, năm cái hồn hoàn bay lên.

Hồn hoàn thứ nhất sáng lên ngay khi võ hồn phóng thích. Phóng thích võ hồn cùng phóng xuất hồn kỹ cơ hồ đồng thời hoàn thành, nhìn qua thì đơn giản, nhưng thực tế là một kỹ xảo cao cấp.

Diệp Tinh Lan vẫn như trước, sải bước phóng về phía Tô Mộc.

Một vầng sáng màu trắng toả ra, chính là hồn kỹ thứ nhất của Tô Mộc, quang hoàn chậm chạp.

Hiệu quả của quang hoàn này từng làm Đường Vũ Lân phi thường đau đầu. Nhưng đối mặt với nó, Diệp Tinh Lan không có nửa điểm dừng lại, vẫn

phóng về phía đối thủ như cũ.

Từng điểm hào quang óng ánh trên người Tô Mộc, hai tay vung vẩy, từng khối Đấu Khải bắn ra, trên không trung tản ra rồi bao trùm thân thể hắn.

Rút kinh nghiệm từ trận chiến với Đường Vũ Lân, hôm nay ngay vừa mới bắt đầu, hắn đã chọn mặc Đấu Khải. Không thể thua biệt khuất như lần trước đó nữa. Trước khi thi đấu bắt đầu, Tô Mộc đã chuẩn bị kỹ càng, muốn toàn lực ứng phó, dù như thế nào cũng phải thắng một trận để xưng danh.

Đấu Khải bao trùm toàn thân. Đấu Khải của hắn có màu trắng, bên trên lấp lánh đường vân năm màu, nhìn qua rất rực rỡ tươi đẹp, còn có mấy phần linh quang lập loè. Mũ giáp lớn hơn Đấu Khải bình thường một chút, che hết toàn bộ đầu, ở giữa mũ giáp còn có một viên bảo thạch sặc sỡ.

Thân là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế, Tinh Thần Lực vô cùng trọng yếu, bộ Đấu Khải này có tác dụng tăng phúc Tinh Thần Lực phi thường mạnh mẽ.

Ngày đó bị Đường Vũ Lân cường thế đánh bại cũng bởi vì Đấu Khải của hắn không am hiểu phòng ngự. Lúc Đấu Khải dung hợp với cơ thể, quang hoàn chậm chạp hào quang toả sáng, vốn bao trùm đường kính 50 mét trong nháy mắt đã tăng gấp mấy lần, trực tiếp bao phủ Diệp Tinh Lan trong đó.

Bị nó ảnh hưởng, tốc độ của Diệp Tinh Lan thoáng chậm lại.

Nhưng cũng lúc này, từng điểm tinh quang trên người nàng sáng lên. Đối phương đã vận dụng Đấu Khải, nàng đương nhiên cũng không giữ lại.

Thân hình loé lên, Diệp Tinh Lan đã ở giữa không trung, ngay sau đó, một điểm tinh quang đã xuất hiện nhiều lần lại nở rộ.

Hồn kỹ thứ nhất! Kiếm Tinh Thần!

Tốc độ của nàng chớp mắt bạo tăng, người ở không trung, nhân kiếm hợp nhất, khoảng cách trăm mét cơ hồ trong chốc lát đã rút ngắn, nàng đã tới trước mặt đối thủ.

Kiếm thuật của nàng đã đạt đến trình độ như vậy sao? Nhìn thấy kiếm quang phóng đại trước mặt mình, Tô Mộc không khỏi chấn động. Các trận đấu trước nàng không hề thi triển kỹ xảo nhân kiếm hợp nhất. Thì ra nàng vẫn luôn ẩn giấu thực lực.

Tuy rằng trong lòng giật mình, nhưng Tô Mộc phản ứng không hề chậm, hồn hoàn thứ hai, thứ ba trên người đồng thời lấp lánh.
Hồn kỹ thứ hai, quang hoàn hồn lực tróc bong! Có thể làm tiêu hao lượng lớn hồn lực của đối thủ.

Hồn kỹ thứ ba, quang hoàn nghịch chuyển! Đây là hồn kỹ cường đại nhất của Tô Mộc. Dù công kích gì, chỉ cần không vượt qua sức chịu đựng cao nhất của hắn đều bị nghịch chuyển.

Nhưng cũng lúc đó, Diệp Tinh Lan đột nhiên xuất hiện biến hoá. Ngay khi tinh quang sắp va chạm với quang hoàn nghịch chuyển, nó đột nhiên lên như diều gặp gió, lao lên năm mét trên không trung, vẽ ra một đường vòng cung kỳ dị.

Né tránh! Nàng vậy mà khống chế nhân kiếm hợp nhất đến trình độ như vậy rồi?

Sau đó Tô Mộc liền thấy được một màn đáng sợ hơn. Tinh quang đột nhiên khuếch tán, mơ hồ có thể chứng kiến hồn hoàn thứ tư trên người nàng toả sáng, sau đó vô số tinh mang bắn ra mãnh liệt. Nhưng mà hướng chúng bắn đi không phải là Tô Mộc, mà hướng về quang hoàn nghịch chuyển dưới chân nàng.
"Không tốt!" Trong lòng Tô Mộc khiếp sợ. Khi quang hoàn nghịch chuyển không biến mất thì không thể sử dụng một quang hoàn nghịch chuyển thứ hai. Hắn không chút do dự thắp sáng hồn hoàn thứ tư, xung quanh cơ thể liền ngập trong một mảnh đen kịt.

Cùng lúc đó, vô số kiếm quang rơi xuống trước người, chui vào bên trong thế giới màu đen kia. Nếu Tô Mộc chậm hơn một chút thì những kiếm quang này sẽ trực tiếp rơi vào người hắn.

Diệp Tinh Lan lợi dụng chính là quang hoàn nghịch chuyển của Tô Mộc. Nàng tìm được góc độ tốt nhất để Kiếm Tinh Vũ rơi vào quang hoàn nghịch chuyển rồi bắn ngược, mà đối tượng bị bắn chính là Tô Mộc. Nếu hắn không kịp thời vận dụng quang hoàn thôn phệ thì vừa rồi đã có phiền

phức lớn. Đây chính là Kiếm Tinh Vũ được Đấu Khải tăng phúc.
Diệp Tinh Lan tựa hồ đã sớm dự liệu được phản ứng của Tô Mộc, rung thân nhoáng một cái, từng đạo kiếm quang phóng lên trời, tổng cộng là mười ba đạo. Mười ba đạo kiếm quang ở giữa không trung hóa thành một thanh Tinh Thần Kiếm cực lớn, Diệp Tinh Lan chính là đạo kiếm quang cuối cùng nhập vào trong đó. Tinh Thần Kiếm lăng không, mũi kiếm hướng phía dưới, trong chốc lát, chỗ chuôi kiếm có một điểm tinh mang sáng chói nở rộ, trong chớp mắt từ trên trời giáng xuống.

Tốc độ công kích của nàng quá nhanh, Kiếm Tinh Vũ còn chưa kết thúc, chuôi kiếm này mang theo uy áp khủng bố dường như muốn đâm thủng thế giới đã đến đỉnh đầu Tô Mộc.

Khả năng vận dụng võ hồn đã đến trình độ như vậy sao?

Giờ khắc khi Tinh Thần Kiếm hạ xuống, Tô Mộc cũng thể hiện ra thực lực của bát đại Thiên Vương bài danh thứ ba của hắn.
Từng vòng hào quang bỗng nhiên từ trên người hắn nở rộ, năm cái hồn hoàn đồng thời sáng lên, năm đạo hào quang sáng chói dâng lên, quang hoàn thôn phệ bỗng phóng lớn.

Quang hoàn thứ nhất, màu trắng, quang hoàn chậm chạp.

Quang hoàn thứ hai, bảy màu, quang hoàn hồn lực tróc bong.

Quang hoàn thứ ba, màu xanh sẫm, quang hoàn nghịch chuyển.

Quang hoàn thứ tư, màu đen, quang hoàn thôn phệ.

Quang hoàn thứ năm, màu vàng kim, quang hoàn huỷ diệt.

Năm đại quang hoàn, năm đại hồn kỹ, trong nháy mắt hợp thành một thể, hoá thành Long Quyển Phong Bạo cực lớn phóng lên trời. Năm loại thuộc tính vừa làm suy yếu vừa công kích bắn ra.

Lúc trước Đường Vũ Lân đã từng đối mặt với công kích như vậy, cuối cùng bằng vào huyết mạch áp chế mà có thể chiến thắng Tô Mộc.

Không hề nghi ngờ, Diệp Tinh Lan không có huyết mạch áp chế năng lực của Tô Mộc, nhưng nàng lại có nhiều Đấu Khải.

Cự kiếm từ trên trời giáng xuống không có dừng lại chút nào, trực tiếp chui vào bên trong vòng xoáy cực lớn. Lập tức, vòng xoáy đen kịt kia đốt lên một điểm kim quang, sau đó là mười điểm, trăm điểm. Nếu như công kích của Tô Mộc giống lỗ đen thì ngay sau đó, nó đã biến thành ngân hà.

"Oanh ----" Năng lượng chấn động mãnh liệt hóa thành phong bạo bộc phát.

Bốn vị trọng tài ở bốn phía khi song phương va chạm cũng đã tiến lên một bước, tùy thời chuẩn bị ra tay, nhưng lúc này không thể không triển khai phòng ngự, ngăn cản lại khí lưu khủng bố kia đập vào mặt.

Trong nhất thời, vòng bảo hộ trên dân đấu chập chờn, dường như sắp bị phá huỷ.

Hai thân ảnh tách ra, kim quang lóe lên, Diệp Tinh Lan vững vàng rơi xuống đất, Tinh Thần Kiếm trong tay chắp sau lưng, trên người mơ hồ có hào quang đặc biệt lập loè, chính là năng lượng đến từ đối thủ.
Tô Mộc cũng không chịu nổi, bởi vì có mũ giáp nên không nhìn rõ sắc mặt của hắn. Nhưng mọi người có thể thấy rõ ràng, trước ngực hắn có một vết kiếm kéo dài từ vai phải đến bụng trái. Vết kiếm xé rách Đấu Khải, mơ hồ còn có tinh quang chập chờn.

Rất rõ ràng, Diệp Tinh Lan bị năm hồn kỹ điệp gia của hắn ảnh hưởng, còn hắn cũng bị Diệp Tinh Lan bổ một kiếm, song phương đều chịu thiệt lớn.

Nhìn đến đây, Đái Nguyệt Viêm trong khu vực chờ không khỏi nhíu mày.

Hắn hiểu rõ năng lực của Tô Mộc. Công kích mạnh nhất của Tô Mộc là ngũ hoàn hợp nhất, dùng huyết mạch thiên phú kích thích, hình thành vòi rồng cường đại. Được Đấu Khải tăng phúc, công kích như vậy cũng làm Long Dược phải cẩn thận ứng phó.

Nhưng dù sao hắn cũng là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế, am hiểu khống chế hơn, một khi công kích mạnh nhất bị đối thủ phá vỡ thì có phiền toái rồi.
Đái Nguyệt Viêm tự nhủ mình không phá huỷ được vòi rồng của Tô Mộc, nhưng Diệp Tinh Lan lại làm được.

Vì tăng phúc Tinh Thần Lực, Đấu Khải của Tô Mộc có lực phòng ngự hạn

chế, bị chém trúng một kiếm không có việc gì, nhưng nếu bị một lần nữa thì có giữ được Đấu Khải không cũng rất khó nói.

Chương 692: 1 - 0

Diệp Tinh Lan tuy rằng trúng chậm chạp, hồn lực tróc bong, thôn phệ, hủy diệt, ... các hồn kỹ làm suy yếu, nhưng tinh quang trên người nàng vẫn sáng chói. Chúng giống như một lưỡi kiếm, đang nhanh chóng cắt đứt ảnh hưởng từ những quang hoàn này. Rất rõ ràng, Đấu Khải của nàng có lực phòng ngự rất mạnh.

Thật không hổ là Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải a! Ở phương diện công và thủ đều mạnh hơn nhiều Đấu Khải bình thường, tương lai còn tiến hoá khá nhanh.
Đây chính là nội tình của học viện Sử Lai Khắc!

Đái Nguyệt Viêm vô thức cho rằng, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải chính là phương pháp chế tác Đấu Khải hiện tại của học viện Sử Lai Khắc.

Tinh Thần Kiếm chậm rãi nhấc lên, Diệp Tinh Lan đột nhiên đổi thành hai tay cầm kiếm. Chân trái bước lên nửa bước, hai tay đem trường kiếm chỉ xéo xuống dưới bên phải. Trong chốc lát, từng điểm tinh quang trên người nàng tỏa sáng, toàn thân trong chớp mắt biến thành một ngôi sao, đứng vững ở nơi đó.

Hơi thở dồn dập của Tô Mộc giấu dưới Đấu Khải chỉ có hắn mới nghe được. Quá mạnh mẽ, thực lực của đối thủ thật sự quá cường đại!

Một kiếm vừa rồi không chỉ phá vỡ Đấu Khải như Đái Nguyệt Viêm nghĩ, thực tế, trong thời gian ngắn đó, ngoài Đấu Khải, hắn cũng bị thương rồi. Kiếm ý mãnh liệt kia trực tiếp chui vào thân thể của hắn, đang tung hoành tàn sát bừa bãi trong đó.
Thân là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế, thân thể Tô Mộc không mạnh mẽ như Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, lúc này hắn chỉ có thể dựa vào hồn lực cấp bậc Hồn Vương để chống đỡ, miễn cưỡng đè ép kiếm ý kia, bài trừ nó ra ngoài. Nhưng không biết vì sao, kiếm ý nhìn bình thường này đều có lực phá hoại rất mạnh ở những nơi nó đi qua. Nếu như có thể bình ổn tinh thần, hắn còn có thể giải quyết nhưng đối mặt với Diệp Tinh Lan cường đại, hắn

làm sao có thể chuyên tâm đi giải quyết vấn đề của bản thân a!

Hiển nhiên Diệp Tinh Lan biết rõ tình huống của hắn, cho nên nàng mới ở đó tụ lực. Khi tụ lực, hiệu quả của quang hoàn đều biến mất, khí tức bản thân nàng tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Diệp Tinh Lan học được điều này từ trận đấu của Tạ Giải. Trong quá trình tụ lực, đem khí thế, kiếm ý, hồn lực cùng Đấu Khải kết hợp cùng một chỗ. Đấu Khải cùng tinh quang hô ứng lẫn nhau, mượn ngoại lực tăng lên bản thân. Ở dưới trạng thái này, Diệp Tinh Lan chỉ cần đụng phải công kích thì lập tức sẽ phản kích. Đối phó với tình huống này thì nên công kích nàng càng sớm càng tốt, nếu chậm thì khả năng rất lớn gặp phải tụ lực và một kiếm khủng bố sau đó.
Nàng nắm bắt thời cơ thật sự là quá tốt. Khi nàng bắt đầu tụ lực thì Tô Mộc vẫn phải đối mặt với kiếm ý nàng để lại trong cơ thể hắn. Khi hắn thật vất vả mới áp chế xuống thì Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan đã biến thành màu vàng kim rực rỡ, từng điểm tinh quang trên người mơ hồ tạo thành một bức bản đồ tinh vực, lực áp kinh khủng làm không khí biến dạng rất nhỏ.

Sắc mặt Tô Mộc đại biến, hắn có thể cảm giác được uy lực của một kiếm này tuyệt đối sẽ không yếu hơn một kiếm lúc nãy. Với khả năng khống chế Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan, một kích này rất có thể sẽ rơi vào cùng một vị trí lúc trước. Nếu như vậy, Đấu Khải của mình sẽ tan vỡ, đồng thời bản thân cũng sẽ tan vỡ theo.

Thân là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế, là đại não của đoàn đội. Mặc dù trong lòng muôn phần không muốn, nhưng hắn phải thừa nhận, thực lực vị trước mặt này ở trên mình. Kiếm ý của nàng rất mạnh, trong đời hắn thực sự là ít thấy.
"Ta nhận thua!" Hắn có chút khó khăn nói ra ba chữ kia.

Kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất. Nó xác thực đã lướt qua bên cạnh Tô Mộc, kéo dài vài trăm mét, rơi xuống Hồn Đạo vòng bảo hộ, dẫn đến tiếng nổ vang liên tiếp.

Diệp Tinh Lan vừa vặn dừng lại bên cạnh Tô Mộc. Chò dù kiếm quang không nhằm trúng mình, nhưng Tô Mộc vẫn cảm giác được người mình rét run, nhất là kiếm quang lúc trước chui vào cơ thể hắn dường như bị dẫn dắt mà bạo động trong chớp mắt.

Kêu khẽ lên một tiếng, Tô Mộc nhịn không được phun ra một ngụm máu, hắn đã bị nội thương.

"Ngươi ..." Tô Mộc khẽ quát một tiếng.

Nhìn từ bên ngoài, sau khi đối thủ nhận thua, công kích của Diệp Tinh Lan đúng là không nhằm vào Tô Mộc nữa. Nhưng chỉ có Tô Mộc mới biết rõ, kiếm ý còn sót lại trong cơ thể mình bị một kiếm kia ảnh hưởng nên bộc phát trong chớp mắt, làm tổn thương kinh mạch của hắn. Chuyện này tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thi đấu phía sau. Hắn tuyệt sẽ không tin kiếm ý bị nổ là chuyện trùng hợp.
"Thi đấu cá nhân, trận đầu, học viện Sử Lai Khắc thắng!" Trọng tài tuyên bố với thanh âm rung động.

Đây chính là so đấu giữa những người trẻ dưới hai mươi tuổi a! Người trẻ bây giờ thật là quá ghê gớm.

Trên khán đài cũng vang lên tiếng xôn xao, mặc dù mọi người đều đoán được học viện quái vật muốn toàn thắng sẽ rất khó nhưng trận đầu vừa lên đã thua, đã vậy còn thua nhanh, hơn nữa lại là nhận thua. Chuyện này làm khán giả chấn kinh rồi.

Vị tuyển thủ Diệp Tinh Lan này thực lực thực sự cường đại a! Lần này Tô Mộc không giữ lại Đấu Khải, mà là vừa lên đã phóng ra Đấu Khải, nhưng vẫn thua trận. Năm đại hồn kỹ dung hợp được Đấu Khải tăng phúc cũng không thể ngăn được một kiếm của Diệp Tinh Lan, đây là tu vi cỡ nào.

Trong khu vực chờ, Diệp Tinh Lan ngồi trở lại vị trí của mình, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, rất tự nhiên lấy ra một cái khăn tay lau miệng.
Chỉ có Cổ Nguyệt bên người nàng mới nhìn thấy trên cái khăn tay kia có thêm một vòng đỏ.

Long Quyển Phong Bạo không dễ dàng hoá giải như vậy. Đấu Khải của nàng không hoàn toàn loại bỏ được hết công kích của đối phương, cho nên nàng cũng bị thương.

Từ Lạp Trí vội vàng đưa qua hai cái Khôi Phục Bánh Bao Thịt. Diệp Tinh Lan nhanh nhẹn ăn. Nếu như nói hồn sư Hệ Phụ Trợ là đồng bạn tốt nhất trên chiến trường thì hồn sư Hệ Thực Phẩm luôn luôn là đồng bạn tốt nhất.

Ở phương diện tăng phúc, bọn họ không mạnh mẽ như hồn sư Hệ Phụ Trợ, nhưng luận kéo dài tăng phúc, trị liệu hay phụ trợ, bọn họ đều có ưu thế của mình.

Cổ Nguyệt dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm Diệp Tinh Lan, nhưng nàng chỉ nhẹ lắc đầu, bờ môi khẽ nhúc nhích, truyền âm nói: "Thương thế của hắn nặng hơn, ta không sao."
Tô Mộc nhận thua không hề nghi ngờ vẫn rất thông minh, tuy rằng hắn còn khả năng phản kích, nhưng nếu vậy, hắn không chết thì cũng bị lột da, thi đấu đằng sau khẳng định không thể tham gia. Mà lúc đó hắn nhìn không thấu tình huống của Diệp Tinh Lan, không cách nào khẳng định một kích cuối cùng của mình có thể hoá giải được công kích của nàng hay không. Cho nên, hắn mới lựa chọn nhận thua. Đây là thi đấu đoàn đội, một trận thua chưa thể quyết định kết quả cuối cùng.

Diệp Tinh Lan ngồi xuống, Nguyên Ân Dạ Huy đứng dậy, đối với trận đấu này, nàng cũng chờ đợi quá lâu. Trong lòng nàng cũng có quá nhiều đều muốn bạo phát.

Nàng còn nhớ rõ ràng, lúc trước ở cửa nhà ăn học viện Sử Lai Khắc có một gia hoả cầm tấm biển muốn đổi ít tiền ăn cơm.

Còn nhớ rõ lần đó, hắn vì Tạ Giải ngăn cản trước mặt mình.
Càng nhớ rõ lần kia trên sân thi đấu gia hoả đó đánh bại mình, để cho mình có càng nhiều ý chí chiến đấu.

Bây giờ hắn không có ở đây, nhưng chúng ta vẫn còn. Hắn nhất định sẽ trở về, chúng ta dùng thắng lợi nghênh đón.

Đội trưởng, chúng ta chờ ngươi trở về!

Sải bước đi ra, Nguyên Ân Dạ Huy bước nhanh tới đài thi đấu.

Bên học viện quái vật, Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm đứng lên, mặt âm trầm đi về phía sân đấu.

Tô Mộc bị thương không nhẹ, mới vừa uống thuốc và ngưng thần nghỉ ngơi. Tô Mộc là hồn sư chủ khống của đoàn đội, hắn bị thương tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến thi đấu phía sau.

Hắn có quan hệ tốt nhất với Tô Mộc. Hai lần đối mặt với học viện Sử Lai Khắc, Tô Mộc đều bị thương, lần đầu tiên còn thương tổn đến cái đuôi, trong lòng hắn cũng nhẫn nhịn.
Thi đấu cá nhân trận thứ hai, Nguyên Ân Dạ Huy giao đấu Đái Nguyệt Viêm.

Chương 693: Cường đối cường

Song phương đồng thời lên đài, ở hạng mục thi đấu cá nhân, bọn họ cũng không đụng phải nhau. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau trên sân đấu.

Trong lòng hai người đều bốc lên hoả diễm, trận này được chú định sẽ là một trận long hổ tranh đấu.

"Trận thứ hai sắp sửa bắt đầu, tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy giao đấu với Tứ Hoàng Tử Điện Hạ. Tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy tuy không có trọn bộ Nhất tự Đấu Khải, nhưng có được bộ phận hạch tâm, có thể phát huy ra được phần lớn uy lực của Đấu Khải. Đồng thời, nàng còn có song sinh võ hồn. Hai võ hồn đều có uy lực phi phàm, căn cứ theo đánh giá của chúng ta, chúng lần lượt là võ hồn Thái Thản Cự Viên và Đọa Lạc Thiên Sứ, phân biệt có được hai đại thuộc tính lực lượng cùng hắc ám. Đây chính là một trận va chạm giữa hai cường giả. Chúng ta cùng cổ vũ cho bọn họ."
"Năm, bốn, ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!"

Khác với trận đấu trước, khi trọng tài hô vang, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Đái Nguyệt Viêm cơ hồ đồng thời xông ra ngoài, phóng tới đối phương.

Hai người đều là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, ở trong phạm vi nhất định mới có thể phát huy được sức chiến đấu mạnh nhất của bọn họ. Trong quá trình chạy, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy nhanh chóng bành trướng, hồn hoàn thứ nhất, thứ ba loé sáng, Thái Thản Chi Lực, Kim Cương Thái Thản.

Khi vừa mới bắt đầu, nàng chạy khá nhẹ nhàng. Nhưng khi thân thể biến hoá, mỗi bước của nàng rộng hơn, rơi xuống đất cũng phát ra tiếng nổ trầm thấp, giống như một con cự thú.

Đái Nguyệt Viêm cũng phóng xuất ra hai hồn kỹ thứ nhất, thứ ba, Bạch Hổ Hộ Thân Chướng, Bạch Hổ Kim Cương Biến. Thân thể không bành trướng

kinh khủng như Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng cũng cực kỳ cường tráng, Hổ trảo mở ra, tốc độ tăng vọt.
Khán giả không tự chủ được nín thở, thanh âm Phương Nhi bình luận vang lên dồn dập, "Đây chính là va chạm giữa lực lượng. Lần đầu tiên song phương tiếp xúc vô cùng trọng yếu, bởi vì từ đây chúng ta có thể nhìn ra, trong hai người ai chiếm thế thượng phong. Một khi rơi vào thế hạ phong thì thi đấu phía sau sẽ trở nên khó khăn hơn."

Khi nàng đang bình luận thì khoảng cách song phương đã được kéo gần, toàn thân Nguyên Ân Dạ Huy trầm xuống, đánh thẳng tới Đái Nguyệt Viêm.

Khi mọi người cho rằng công kích đã trúng mục tiêu thì thân thể Đái Nguyệt Viêm đột nhiên mờ đi. Chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, lách khỏi va chạm chính diện của đối phương, đồng thời Hổ trảo quét ngang qua xương sườn phía dưới của Nguyên Ân Dạ Huy.

Va chạm chính diện? Nhìn qua hai người đều là cường công, võ hồn Bạch Hổ tuy có lực lượng mạnh, nhưng không thể so sánh với Thái Thản Cự Viên cực hạn lực lượng a! Đái Nguyệt Viêm hiểu rõ điểm này, tuyệt sẽ không chủ quan vì mình có hơn Nguyên Ân Dạ Huy một cái hồn hoàn. Bất kỳ đội viên nào của học viện Sử Lai Khắc đều không thể xem thường. Nguyên Ân Dạ Huy va chạm thất bại, nhưng lúc này nàng đột nhiên xoay tròn nửa vòng, thân thể nhanh chóng tránh được móng vuốt của Đái Nguyệt Viêm.

Đái Nguyệt Viêm có tốc độ cực nhanh, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ thi triển, hắn tựa như ma quỷ quấn lấy Nguyên Ân Dạ Huy, đôi vuốt không ngừng đánh tới chỗ hiểm dưới xương sườn. Đương nhiên, đây cũng vì nguyên do độ cao của hai người có chênh lệch.

Thân thể nhỏ thì càng thêm linh hoạt, ở phương diện này Đái Nguyệt Viêm vẫn có lòng tin vào chính mình.

Khi thân thể Nguyên Ân Dạ Huy xoay tròn thì đồng thời, hai tay nâng lên, để lộ ra xương sườn. Nhưng lúc này, Đái Nguyệt Viêm chỉ cảm thấy một cỗ lực truyền đến, thân thể linh hoạt của hắn lập tức trở nên trì trệ, cỗ lực đó dẫn dắt hắn đến gần Nguyên Ân Dạ Huy, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ cũng hỗn loạn.
Khống Hạc Cầm Long? Nàng cũng là đệ tử Đường Môn?

Thân là đệ tử Đường Môn, Đái Nguyệt Viêm sao lại không nhận ra tuyệt học Đường Môn Khổng Hạc Cầm Long. Thực tế hắn không học tập môn tuyệt học này, nhưng đối với nó có nhận thức rõ ràng.

Nguyên Ân Dạ Huy bằng vào lực lượng cường đại của Thái Thản Cự Viên cùng hồn lực hùng hậu mà kết hợp Khổng Hạc Cầm Long cùng hồn kỹ thứ hai Không Khí Pháo, sinh ra lực khống chế cực mạnh. Hai tay xoay tròn, trước mặt nàng dường như xuất hiện một vòng xoáy, Đái Nguyệt Viêm trong chớp mắt đã lảo đảo bị mang đi.

Bả vai Nguyên Ân Dạ Huy trầm xuống, hai tay cùng lúc đánh tới hai bả vai Đái Nguyệt Viêm.

Đái Nguyệt Viêm bất ngờ không đề phòng, đến khi sắp bị bắt lấy, hắn liền thể hiện ra năng lực ứng biến cường hãn của mình. Ngẩng đầu, một cái Bạch Hổ Liệt Quang Ba bay thẳng đến mặt Nguyên Ân Dạ Huy.
Khoảng cách song phương rất gần, trong phạm vi khống chế, Đái Nguyệt Viêm rất khó né được Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng đồng thời, Nguyên Ân Dạ Huy cũng rất khó tránh né Bạch Hổ Liệt Quang Ba của hắn.

Tấn công chỗ địch phải cứu, Đái Nguyệt Viêm lựa chọn rất chính xác. Nếu Nguyên Ân Dạ Huy muốn né tránh thì nhất định không bắt lấy mình, nếu không, bị tấn công chính diện bằng Bạch Hổ Liệt Quang Ba, bắt mình còn có gì hữu dụng?

Với tu vi của hắn, Bạch Hổ Liệt Quang Ba có lực công kích tương đối khủng bố, trong phạm vi mười thước, dù là kim loại hiếm cũng phá toái trong chớp mắt.

Nguyên Ân Dạ Huy ứng biến vô cùng đơn giản, đơn giản ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Nàng hé miệng, hét lớn một tiếng "Phá", một đoàn hào quang vô hình mang theo sức bạo phá phun ra.
Sau đó, Bạch Hổ Liệt Quang Ba lập tức tán loạn, tuy rằng vẫn còn, nhưng tốc độ công kích đã giảm xuống rõ rệt. Nguyên Ân Dạ Huy nghiêng đầu, tránh khỏi Bạch Hổ Liệt Quang Ba. Bởi vì né tránh, một tay nàng rơi vào khoảng không, nhưng tay kia vẫn bắt được bả vai Đái Nguyệt Viêm.

Sau đó Đái Nguyệt Viêm cảm giác được một cỗ lực lớn truyền đến, mình vậy mà bị kéo lê bay lên trời. Cơ hồ không chút do dự, hồn hoàn trên người

hai bên đều sáng lên. Trên người Đái Nguyệt Viêm sáng lên hồn hoàn thứ năm, Bạch Hổ Ma Thần Biến. Thân thể nhanh chóng biến lớn trở nên mạnh mẽ hơn, công thủ đồng thời bạo tăng.

Mà thân thể Nguyên Ân Dạ Huy trái ngược lại thu nhỏ, hai cánh tay đặc biệt trở nên tráng kiện, hồn hoàn thứ tư toả sáng, Cự Ma Thái Thản.

"Oanh ----" Đái Nguyệt Viêm bị nàng hung hăng đập xuống mặt đất, làm cả sân đấu vang lên tiếng nổ cực lớn.
Khán giả kinh hô, không biết có bao nhiêu người lo lắng cho vị Tứ Hoàng Tử này.

Nhưng cũng trong lần ngã này, một đoàn bạch quang từ trên người Đái Nguyệt Viêm bạo phát, hồn kỹ thứ tư, Bạch Hổ Phá Diệt Sát. Nếu như Nguyên Ân Dạ Huy còn chưa buông tay thì nàng nhất định sẽ bị cuốn vào bên trong hồn kỹ này.

Nguyên Ân Dạ Huy lui về phía sau, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, cùng lúc đó, hai nắm tay đồng thời vung, cánh tay cực kỳ tráng kiện kéo xuống, hung hăng đập trên mặt đất.

"Oanh ----" Đái Nguyệt Viêm kịch chấn, toàn thân bị chấn động bắn lên, thân hình lập tức có chút hỗn loạn.

Nguyên Ân Dạ Huy hai chân đạp đất, tựa như đạn pháo đánh thẳng đến giữa ngực hắn.

Ở trạng thái Cự Ma Thái Thản, Nguyên Ân đơn giản chính là một máy móc cuồng bạo, tràn đầy uy thế to lớn.
Đái Nguyệt Viêm đang ở không trung, trong lòng rất hoảng sợ. Năng lực thực chiến của nàng quá mạnh mẽ, hơn nữa lực lượng khủng bố, tựa hồ không kém Đường Vũ Lân.

Cũng lúc này, Tứ Hoàng Tử thể hiện ra mình đủ quyết đoán, hắn không có thử né tránh hay phản kích, mà cuộn lại thân thể, hai tay ôm đầu gối, dùng lưng mình nhận lấy va chạm.

Lực lượng lần này quá hung mãnh, Đái Nguyệt Viêm giống như viên đạn pháo bị đụng bay ra ngoài. Nhưng trong nháy mắt khi va chạm, Nguyên Ân Dạ Huy liền phát hiện ra vấn đề, nhìn qua Đái Nguyệt Viêm thụ động chịu

đòn, bị đánh bay như rơm rạ, nhưng hiệu quả lần công kích này không tốt như tưởng tượng.

Khi bay vụt đi, Đái Nguyệt Viêm mở ra tay chân, cùng lúc đó, từng khối Đấu Khải bay ra, nhanh chóng dung hợp với cơ thể hắn.

Đái Nguyệt Viêm hiểu rõ, lần va chạm vừa rồi hắn thua, hơn nữa chịu thiệt không nhỏ. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ thua trận, thậm chí ngay cả cơ hội mặc Đấu Khải cũng không có.
Võ hồn Thái Thản Cự Viên đủ mạnh để áp chế võ hồn Bạch Hổ, hơn nữa chiến ý của đối thủ hơn mình, kinh nghiệm thực chiến cũng phong phú hơn. Dưới tình huống như vậy, hắn muốn chuyển bại thành thắng thì phải triển khai ưu thế của mình. Mà so với Nguyên Ân Dạ Huy, ưu thế lớn nhất của hắn chính là nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải.

Cho nên hắn chấp nhận một đòn công kích, dựa vào Bạch Hổ Ma Thần Biến giảm bớt lực trùng kích, kéo dãn khoảng cách rồi mặc vào Đấu Khải.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng không chút do dự phóng xuất ra Đấu Khải, một tầng hào quang oánh nhuận lóng lánh, từng khối Đấu Khải phụ thể, nguyên vẹn bảo vệ nửa người trên của nàng.

Vì mặc Đấu Khải, khí thế của hai người bạo tăng. Hai chân Đái Nguyệt Viêm vừa rơi xuống đất liền quay lại, lần này, tốc độ nhanh hơn trước không chỉ gấp đôi.
Nguyên Ân Dạ Huy đánh tay phải ra, nghênh đón Hổ trảo của hắn.

"Oanh ----"

Chương 694: Địa Ngục Chi Môn

Hai người đồng thời bắn về phía sau, nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải đã san bằng chênh lệch lực lượng giữa hai bên. Nguyên Ân Dạ Huy không còn chiếm ưu thế về lực lượng nữa.

Thân hình Đái Nguyệt Viêm lập loè, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, đôi Hổ trảo sắc bén tung bay cao thấp, khởi phát công kích tới Nguyên Ân Dạ Huy.

Bằng vào Cự Ma Thái Thản tăng thêm Đấu Khải, Nguyên Ân Dạ Huy làm gì chắc đó, rất có xu thế vững như bàn thạch. Hai tay thi triển Khống Hạc Cầm Long, tận khả năng làm giảm tốc độ của đối phương.

Lúc trước bị áp chế làm Đái Nguyệt Viêm quá buồn bực, lúc này thật vất vả mới đoạt lại thế thượng phong nên công kích cực kỳ hung mãnh, Nguyên Ân Dạ Huy không tự chủ được mà lui về phía sau, bị hắn áp chế có chút không thở nổi.
"Tứ Hoàng Tử Điện hạ bằng vào Đấu Khải tạm thời chiếm thế thượng phong, ở phương diện lực lượng đã không kém đối thủ, lại có Hổ trảo sắc bén, mọi người nhìn kỹ sẽ phát hiện, Đấu Khải trên người tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy đã có thêm vài vết chém rồi. Ở tình huống này, hồn lực của nàng sẽ nhanh chóng tiêu hao. Mà tu vi của Tứ Hoàng Tử Điện hạ đã hơn 50 cấp, tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy mặc dù là song sinh võ hồn, nhưng tổng sản lượng hồn lực hẳn sẽ không chiếm ưu thế đáng nói. Cục diện chiến đấu tạm thời nghiêng về phía Tứ Hoàng Tử, hiện tại phải xem tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy có thể dùng ưu thế song sinh võ hồn để cứu vãn cục diện hay không." Bình luận của Phương Nhi rất đúng trọng tâm, có hơi nghiêng về Tứ Hoàng Tử Điện hạ một chút.
Khán giả lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vừa lên đã chứng kiến Tứ Hoàng Tử bị nện trên mặt đất, quả thực làm bọn họ đổ mồ hôi.

Nguyên Ân Dạ Huy mặc dù tại không ngừng lui về phía sau, nhưng cũng không vì vậy mà hỗn loạn, ánh mắt của nàng rất kiên định, cơ hội nàng chờ đã đến rồi.

"Oanh ----" đôi Hổ trảo bổ vào hai cẳng giáp tay trên Đấu Khải, làm nàng lui về phía sau. Trên đó đã có thêm mười vết cào.

Bằng vào Đấu Khải tăng phúc, Bạch Hổ tam biến tăng lên, lực công kích của Đái Nguyệt Viêm đã đạt đến trình độ tương đối khủng bố. Đái Nguyệt Viêm phát ra một tiếng thét dài, phóng người lên, hào quang trên người toả sáng. Hắn muốn dùng Bạch Hổ Phá Diệt Sát để tấn công, hy vọng giải quyết xong trận đấu.

Đúng lúc này, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy cấp tốc thu nhỏ lại, đôi cánh đen kịt mở ra sau lưng.
Đái Nguyệt Viêm trong lòng hừ lạnh một tiếng, đã sớm chờ ngươi rồi. Bạch Hổ Phá Diệt Sát vẫn thi triển như trước, nhưng hào quang đen trắng vốn áp

súc lại khuếch tán ra bên ngoài, vô số Hổ trảo bao trùm trên không trung. Một chiêu này là phương thức biến tướng của Bạch Hổ Phá Diệt Sát, kết hợp với U Minh Bách Trảo của võ hồn U Minh Linh Miêu, hình thành công kích phạm vi lớn.

Biến thân thành Đọa Lạc Thiên Sứ, không hề nghi ngờ tốc độ của nàng gia tăng rất nhiều, toàn thân trở nên linh hoạt hơn, nhưng nàng cũng gặp phải vấn đề khác. Chính là, lực phòng ngự giảm xuống, không thể nào bằng khi nàng ở trong trạng thái Kim Cương Thái Thản và Cự Ma Thái Thản.

Bởi vậy, Đái Nguyệt Viêm bộc phát công kích phạm vi lớn là muốn ngăn cản còn đường Nguyên Ân Dạ Huy né tránh, không để cho nàng kéo dãn khoảng cách thi triển hồn kỹ. Chỉ cần có thể khống chế tốt thì hắn sẽ chiến thắng.
Đối mặt với Thiên Hổ trảo, tất cả lối thoát của Nguyên Ân Dạ Huy đều bị phong toả rồi. Nàng biến thân thành Đọa Lạc Thiên Sứ không còn hung mãnh mà đẹp động lòng người. Hồn hoàn thứ tư trên người loé sáng, một cảnh tượng kỳ dị xảy ra, một đại môn màu đen xuất hiện.

Sau khi đại môn màu đen mở ra, tất cả trảo ảnh đều rơi vào trong đó, lại giống như trâu đất xuống biển, biến mất không còn thấy gì nữa.

Chuyện này cũng được? Đây là hồn kỹ gì?

Đừng nói là Đái Nguyệt Viêm, ngay cả đồng bạn ở học viện Sử Lai Khắc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy thi triển hồn kỹ thứ tư của võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ.

Bình thường nàng đều dùng võ hồn Thái Thản Cự Viên, võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ rất ít khi sử dụng nên hồn kỹ thứ tư này chưa từng được bày ra. Nhìn thấy trảo ảnh bị đại môn màu đen kỳ quái này ngăn trở, Đái Nguyệt Viêm theo bản năng nhanh chóng lui về phía sau mười mét. Hồn kỹ không biết của hồn sư là đáng sợ nhất. Hồn kỹ thiên biến vạn hóa, chỉ có gặp qua rồi mới có thể đề phòng. Cho nên thời điểm hồn sư mạnh nhất chính là lúc vừa mới có được hồn kỹ mới.

Cân nhắc đến sự cẩn thận, hắn lựa chọn phương thức ổn thoả.

Thân hình Nguyên Ân Dạ Huy loé lên, xuất hiện bên cạnh đại môn màu đen kia. Lúc này tất cả mọi người mới nhìn rõ ràng, đó là một đại môn toàn

thân có màu ám tử sắc, trên đỉnh có hoa văn phức tạp, không nhìn thấy rõ, tựa hồ là đang không ngừng biến hoá, nhưng trong mơ hồ sẽ cảm giác được sợ hãi, giống như là ác ma mở miệng rộng, hoá thành một đại môn.

Tiếng kêu thê lương liên tiếp vang lên từ cánh cửa đó, đột nhiên, một bắp chân mảnh khảnh từ bên trong bước ra. Làn da trắng nõn, bắp chân thon dài, sau đó một thân ảnh mảnh khảnh từ bên trong đi ra. Nàng chỉ mặc một chút đồ che lại bộ phận trọng yếu, tóc dài ám tử sắc tung bay. Tướng mạo của nàng giống hệt Nguyên Ân Dạ Huy, chỉ là trên trán có thêm hai sừng nhỏ màu đỏ tươi.
Khu vực chờ.

Nhạc Chính Vũ vốn đang ngồi đột nhiên đứng thẳng lên, "Địa Ngục Chi Môn. Nàng thậm chí còn có hồn kỹ như vậy, khó trách bình thường không dùng."

Hứa Tiểu Ngôn kinh ngạc hỏi: "Địa Ngục Chi Môn, đó là cái gì?"

Nhạc Chính Vũ trầm giọng nói: "Đó chân chính là ác ma chi lực, có thể triệu hoán một Ma hoá trợ giúp nàng chiến đấu. Nhưng mà, hồn kỹ này liên quan đến một vị diện khác, lực lượng ác ma rất khó khống chế, nếu bản thân ý chí không kiên định, dùng nhiều hồn kỹ này thì linh hồn sẽ bị ảnh hưởng, bản thân sẽ bị đồng hoá, cuối cùng biến thành sứ giả của ác ma ở nhân gian."

Nói đến đây, ánh mắt hắn không khỏi trở nên phức tạp, dựa theo gia quy, nếu gặp phải người có hồn kỹ như vậy, nhất định phải lập tức bắt lại, ít nhất phải phế bỏ tu vi, để tránh tương lai có khả năng bị ác ma hóa mà gây tổn thất cho thế giới loài người. Hồn sư Ma hóa đều có thiên phú cường đại, sau khi Ma hóa, tu vi sẽ gia tốc tăng lên, rất có thể sẽ mang đến tai họa thật lớn, thậm chí còn đáng sợ hơn Tà Hồn Sư. Nghe nói, Tà Hồn Sư cường đại nhất cũng bị Ma hoá một phần nhất định.
Võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ của Nguyên Ân Dạ Huy khá tốt, dù sao vẫn nằm trong phạm vi khống chế, đồng thời chính nàng cũng không phải là Tà Hồn Sư. Nhưng Địa Ngục Chi Môn xuất hiện, không nói nàng có thể khống chế hay không, nếu bị tổ chức Tà Hồn Sư biết được, tất nhiên sẽ cố gắng hết sức bắt nàng đi, bức bách nàng Ma hóa, sau đó để bọn chúng sử dụng.

Vậy thì sinh ra vấn đề lớn rồi.

"Đợi sau khi tranh tài kết thúc rồi nói." Cổ Nguyệt hiển nhiên là nghe ra được hàm nghĩa trong lời Nhạc Chính Vũ, nhìn hắn một cái, sau đó trầm giọng nói ra.

Trên sấn đấu, bởi vì một Nguyên Ân Dạ Huy khác xuất hiện đã dẫn tới toàn trường kinh hô. Ngay cả Phương Nhi cũng không khỏi thốt lên: "Đây là hồn kỹ gì? Cho tới giờ ta cũng chưa từng chứng kiến. Vậy mà xuất hiện một tuyển thủ Nguyên Ân Dạ Huy khác, đây hiển nhiên không phải là hồn kỹ phân thân, chỉ là không biết thực lực của nàng sẽ thay đổi như thế nào." Chiến đấu vẫn còn tiếp tục. Mắt thấy đối thủ nhiều thêm một người, trong lòng Đái Nguyệt Viêm không khỏi nghiêm nghị, nhưng Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy cũng không có Đấu Khải.

Cơ hồ không chút do dự, Đái Nguyệt Viêm há miệng, một đạo Bạch Hổ Liệt Quang Ba liền phun về phía Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy. Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy cười một tiếng, rất có hương vị mị hoặc chúng sinh. Với tâm chí của Đái Nguyệt Viêm, khi nhìn thấy nụ cười đó cũng không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng thầm kêu lên, đẹp quá.

Trong ánh mắt u oán của Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy, Bạch Hổ Liệt Quang Ba rơi trên người nàng, sau đó liền nổ tung, hoá thành một đoàn sương mù màu đen, rồi trong nháy mắt ngưng tụ lại thành hình.

Chương 695: Ta nhận thua

Nguyên Ân Dạ Huy cũng động đậy, thân hình lóe lên, bay lên trời. Ám Hắc Ma Kiếm rơi vào tay, trong hư không chém ra một kiếm về phía Đái Nguyệt Viêm. Một đạo hào quang hình bán nguyệt màu tím đen trong chớp mắt đã đến trước mặt Đái Nguyệt Viêm.
Đái Nguyệt Viêm vung Hổ trảo tay phải lên ngăn trở công kích của Ám Hắc Ma Kiếm. Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy loé lên một cái đã đến trước mặt Đái Nguyệt Viêm, một quang hoàn màu tím từ người nàng toả ra. Lập tức, Đái Nguyệt Viêm cảm giác được rõ ràng thân thể mình trở nên suy yếu, dù là Đấu Khải cũng không ngăn cản được hồn kỹ của nàng.

Nguyền rủa suy yếu!

Đái Nguyệt Viêm lại giơ Hổ trảo lên vồ về phía nàng, nhưng Ma hóa

Nguyên Ân Dạ Huy lại mỉm cười, ôn nhu nói: "Ngươi nỡ sao?"

Ma Âm Quán Não!

Nguyên Ân Dạ Huy trong chớp mắt từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt khi Đái Nguyệt Viêm bị Ma Âm Quán Não ảnh hưởng, nàng đã lần nữa hoá thành Thái Thản Cự Viên.

"Oanh ----" Đái Nguyệt Viêm trực tiếp bị một quyền của Nguyên Ân Dạ Huy đánh bay ra ngoài.

Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy vẫn cười nói tự nhiên như cũ, tay phải nâng lên, một thanh Ám Hắc Ma Kiếm cũng xuất hiện trên tay nàng.
Địa Ngục Chi Môn có hạn chế cực lớn là khả năng bị Ma hoá thì đương nhiên nó cũng có có chỗ cường đại. Sau khi Nguyên Ân Dạ Huy hoán đổi về võ hồn Thái Thản Cự Viên cũng không ảnh hưởng đến sự tồn tại của phiên bản Ma hoá này.

Giờ này khắc này, Đái Nguyệt Viêm phải đối mặt với hai Nguyên Ân Dạ Huy, một cái võ hồn Thái Thản Cự Viên, một cái là võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ phiên bản tăng cường.

Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy vốn có hồn kỹ của bản thân võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, đồng thời còn có một ít năng lực nguyền rủa. Một lúc phải đối mặt với hai người, thế cục trên sân thi đấu xuất hiện biến hóa cực lớn.

Nguyên Ân Dạ Huy vừa sải bước ra, từng bước trầm trọng phóng tới Đái Nguyệt Viêm. Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy vỗ hai cánh sau lưng, người đã lên không, Ám Hắc Ma Kiếm trong tay chỉ về phía Đái Nguyệt Viêm. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng xiết chặt, cảm giác sợ hãi mãnh liệt tự nhiên xuất hiện.
Nguyền rủa suy yếu vẫn còn, nguyền rủa sợ hãi đã chồng lên.

Lúc này, trước hai đạo nguyền rủa, thực lực bản thân hắn toàn diện suy yếu.

Ở giữa không trung, Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy vung Ám Hắc Ma Kiếm trong tay. Nhưng khác với Nguyên Ân Dạ Huy nguyên bản, kiếm của nàng biến thành từng vầng sáng, quấn chặt lấy thân thể Đái Nguyệt Viêm.

"Oanh ----" Nguyên Ân Dạ Huy chính diện vọt tới đánh bay Đái Nguyệt

Viêm lên không trung. Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy vỗ hai cánh, đuổi theo thân thể Đái Nguyệt Viêm, "Cẩn thận a!" Lại là Ma Âm Quán Não.

Đái Nguyệt Viêm vừa muốn thoát khỏi trói buộc liền cứng đờ, thân hình khổng lồ của Thái Thản Cự Viên ngang nhiên nhảy lên, trên không trung bắt được mắt cá chân của Đái Nguyệt Viêm, quật xuống phía dưới, sau đó mang theo thân hình nặng nề của mình giáng xuống.
Khán giả theo bản năng đều nhắm mắt lại, theo một tiếng nổ vang, Nguyên Ân Dạ Huy dùng lực lượng của mình hung hăng đập Đái Nguyệt Viêm xuống mặt đất.

Mặc dù có Đấu Khải hộ thể, nhưng lần này Đái Nguyệt Viêm cũng bị nện đến thất điên bát đảo. Ngay sau đó, đau nhức mãnh liệt truyền khắp toàn thân làm hắn không khỏi co rút.

Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy, nguyền rủa đau nhức! Năng lực này có thể khuếch đại tất cả cảm giác đau đớn lên nhiều lần.

Nguyên Ân Dạ Huy không có ý muốn buông tha, hai tay hất thân thể Đái Nguyệt Viêm lên, rồi lại hung hăng đánh xuống mặt đất. Cứ liên tục như vậy đánh qua đánh lại, nàng đem vị Tứ Hoàng Tử này như bao cát mà nện trên mặt đất.

Những tiếng nổ vang lên đinh tai nhức óc, Đái Nguyệt Viêm rõ ràng đã mất đi năng lực phản kháng.
Khán giả xem đến trợn mắt há mồm, tiếng bình luận của Phương Nhi cũng không khỏi dừng lại.

"Dừng tay, dừng tay." Bốn trọng tài đồng thời nhảy vào trong sân thi đấy, chạy vội tới chỗ Nguyên Ân Dạ Huy.

Tay phải hất lên, ném bay Đái Nguyệt Viêm ra ngoài, để hắn lại nện xuống mặt đất.

"Thật xấu hổ, vừa rồi ta không kiểm soát được." Nàng thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao. Giọng nói bình tĩnh của nàng, có chút nào là mất khống chế? Có ai không nhìn ra, nàng đang cố ý trả thù vì Long Dược giẫm đạp Đường Vũ Lân lúc trước.

Hơn nữa, nàng nhằm vào lại là Tứ Hoàng Tử Điện hạ, người sẽ trở thành Thái Tử trong tương lai. Từ nhịp đánh "ba, ba" có quy luật kia có thể nhìn ra nàng căn bản không có vấn đề gì.

Trong khu vực chờ, bầu không khí bên học viện quái vật thoáng một phát liền trở nên ngưng trọng, ngay cả Long Dược trong ánh mắt cũng bốc lên hoả diễm.
Đái Nguyệt Viêm đương nhiên không bị thương nặng như Đường Vũ Lân ngày đó, nhưng bị Thái Thản Cự Viên đập đi lập lại vẫn làm hắn chấn động đến thất khiếu chảy máu, may mắn có Đấu Khải phòng hộ, nếu không chỉ sợ hắn chỉ còn lại nửa cái mạng.

Ma hóa Nguyên Ân Dạ Huy biến lại về hình người ngồi trên vai Nguyên Ân Dạ Huy, ở bên tai nàng thấp giọng nói vài câu, sau đó lắc mình một cái, nhẹ nhàng trở về trong Địa Ngục Chi Môn. Hắc quang thu liễm, Địa Ngục Chi Môn khép lại rồi biến mất.

Sắc mặt Nguyên Ân Dạ Huy tái nhợt, thân thể lay động một cái, nhưng nàng rất nhanh đã khống chế được chính mình, rồi đi xuống sân đấu, một lần nữa trở lại khu vực chờ.

Trong khu vực chờ, học viện quái vật dùng ánh mắt bất thiện nhìn nàng, nhưng nàng không thèm để ý, tiếp nhận Khôi Phục Bánh Bao Thịt từ Từ Lạp Trí và bắt đầu ăn.
2 - 0!

Thi đấu cá nhân, học viện quái vật thua liền hai trận, học viện Sử Lai Khắc đã thu được 2 điểm. Nhất là trận thứ hai, thật sự quá khó coi. Sau khi được trị liệu, Đái Nguyệt Viêm được các nhân viên nâng xuống mới miễn cưỡng về được khu vực chờ, thân thể thậm chí vẫn còn đau nhức kịch liệt do nguyền rủa đau nhức mang đến. Tổn thương không nặng, nhưng mặt bị đánh quá hung ác rồi.

Long Dược chậm rãi đứng người lên, hào quang trong mắt thu liễm, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Thi đấu cá nhân trận cuối cùng, rốt cuộc đội trưởng học viện quái vật đã ra sân. Một trận này, dù như thế nào, học viện quái vật cũng không thể thua.

Học viện Sử Lai Khắc thì sao? Cổ Nguyệt không đứng dậy, lạnh nhạt nói:

"Sắp xếp của chúng ta thay đổi một chút." Sau đó nàng thấp giọng nói vài câu, trên khuôn mặt nhiều ngày ủ rũ của mọi người lần đầu tiên hiện lên nụ cười. Sau đó một người liền đứng lên, đi nhanh về phía sân thi đấu.
"Ồ, vị tuyển thủ này là?" Phương Nhi lúc này đã khôi phục lại, nàng còn phải tiếp tục bình luận trận đấu.

Khán giả chứng kiến tuyển thủ này đi ra từ trong khu vực chờ học viện Sử Lai Khắc thì không khỏi ngẩn người, đây là ai vậy? Bọn họ sao không hề có ấn tượng về vị này, hắn thật sự đã tham gia thi đấu sao?

"Ta vừa tìm đọc tư liệu về vị tuyển thủ này. Vị này tên là Từ Lạp Trí, trước đây từng tham gia đoàn chiến cùng thi đấu hai người, nhưng về sau không biết vì sao lại buông tha thi đấu. Nhưng, nhưng hắn hình như là ..."

Đúng vậy, từ trong khu vực chờ học viện Sử Lai Khắc, người đi ra không phải ai khác, chính là Từ Lạp Trí thân thể mập mạp, bình thường trên mặt luôn mang theo nụ cười chất phác.

"Hắn, hắn là hồn sư Hệ Thực Phẩm a!" Thanh âm Phương Nhi đã có chút thay đổi.
Đối mặt với Long Dược, đội trưởng mạnh nhất của học viện quái vật, học viện Sử Lai Khắc vậy mà lại cử ra một hồn sư Hệ Thực Phẩm. Bọn họ có ý gì đây?

Lúc này, Từ Lạp Trí đã đi lên sân thi đấu.

Long Dược đã tiến vào vòng phòng hộ nên không được thanh âm bình luận. Trong ký ức của hắn cũng không có bất kỳ tư liệu nào liên quan đến Từ Lạp Trí.

Nhìn đối thủ có thân hình mập mạp, bộ dáng tươi cười, hắn không khỏi nhíu mày.

Học viện Sử Lai Khắc cử ra người này, chẳng lẽ là vũ khí bí mật của bọn họ hay sao? So với hai người trước còn mạnh hơn? Ra sân với tư cách là áp trục?

"Năm, bốn, ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!"

Trọng tài mặc kệ song phương phái ra tuyển thủ nào, vẫn như trước tuyên

bố thi đấu bắt đầu.

"Chờ một chút." Trọng tài vừa tuyên bố thi đấu bắt đầu, Từ Lạp Trí đột nhiên nâng bàn tay béo mập của mình về phía Long Dược.
Long Dược căn bản là đứng tại chỗ không động, "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Từ Lạp Trí ngu ngơ cười, thì thầm nói: "Ta có cái bánh bao thịt." Một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm xuất hiện trong tay hắn, "Ngươi có ăn bánh bao không?"

Long Dược ngẩn ngơ, ăn bánh bao? Đây là có chuyện gì?

"Không ăn sao?" Từ Lạp Trí tự hỏi tự đáp: "Vậy được rồi, ta nhận thua." Nói xong, hắn nhét bánh bao vào miệng mình, hai ba miếng ăn hết, sau đó quay người nhảy xuống sân thi đấu.

Cái này ..., cái này ..., cái này ...

Long Dược sững sờ, Phương Nhi sững sờ, đám người cao tầng Tinh La Đế Quốc cũng sững sờ.

Đây là tình huống gì? Tại sao lại có thể như vậy?

Nhận thua? Đánh cũng không đánh đã nhận thua? Đây chính là trận chung kết thi đấu đoàn đội, là va chạm mạnh nhất giữa hai học viện. Hơn nữa hai trận trước học viện Sử Lai Khắc đều thu được thắng lợi, bọn họ vậy mà lại nhận thua ở trận thứ ba.
Long Dược có ngốc cũng nhìn ra được, tên mập mạp vừa lên đài là một hồn sư Hệ Thực Phẩm. Đối phương cử một tên hồn sư Hệ Thực Phẩm lên đài là có ý gì? Muốn sỉ nhục chúng ta sao?

Chương 696: Long Vương trở về

Đây quả thực là cực kì vô sỉ. Đây căn bản là quang minh chính đại sỉ nhục!

Sau thời gian ngắn ngủi ngẩn ngơ, vô số âm thanh chửi rủa vang lên, tựa như sơn hô hải khiếu hướng về khu vực chờ của học viện Sử Lai Khắc.

Đây là Tinh La Đế Quốc! Nguyên Ân Dạ Huy vừa đối xử với Đái Nguyệt Viêm như vậy, sau đó hồn sư Hệ Thực Phẩm khiêu khích, quả thực có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Trên đài hội nghị, sắc mặt Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc Đái Thiên Linh cũng trở nên khó coi. Với tư cách là Đế Vương, thời điểm này hắn nhất định phải tỏ ra rộng lượng, huống chi với học viện Sử Lai Khắc, đội trưởng trong trận đấu trước bị trọng thương. Lúc này người ta trả thù cũng là chuyện rất bình thường.
Đường Băng Diệu cũng ở trên đài hội nghị theo dõi trận đấu hôm nay, lúc này hắn một mặt áy náy nói với Đái Thiên Linh: "Bệ Hạ, thật sự xấu hổ. Học viện Sử Lai Khắc vì rèn luyện những hài tử này nên không có lão sư chỉ đạo trong trận đấu, bọn họ hành động theo cảm tính rồi, ta đại biểu chúng tạ lỗi với ngài."

Đái Thiên Linh thật muốn một tay quất vào khuôn mặt đang tươi cười kia, đây là xin lỗi sao? Chính là nhìn có chút hả hê. Cái gì không có lão sư dẫn đội, cái này chỉ là đúng trên mặt chữ thôi, trong ngữ khí của hắn nào có nửa phần muốn xin lỗi.

"Không quan hệ, đây cũng là một chiến thuật." Ngoài miệng, vị Hoàng Đế Tinh La Đế Quốc này sẽ không biểu lộ tâm tình của mình.

Long Dược đứng ở trên sân đấu không có xuống, tay phải nâng lên, lạnh lùng chỉ chiến đội học viện Sử Lai Khắc trong khu vực chờ, sau đó ngoắc ngón tay.
Nhận thua? Ngươi có thể nhận thua một trận, còn có thể nhận thua các trận tiếp theo sao?

Cổ Nguyệt sắc mặt bình tĩnh nói với đồng bạn bên cạnh: "Lạp Trí, ngươi vẫn lên đi. Tiểu Ngôn, ngươi đi cùng hắn. Tiếp tục nhận thua."

Hai đối hai, muốn chiến thắng Long Dược và Đái Vân Nhi quá khó khăn, dựa theo an bài của Cổ Nguyệt, lúc bắt đầu nàng không có ý định đối kháng với Long Dược. Đoàn chiến cuối cùng mới là thời khắc mấu chốt phân định thắng bại.

"Được!" Hứa Tiểu Ngôn đứng lên, cười tự nhiên nói: "Diễn kịch loại này ta thích nhất á."

Từ Lạp Trí ngu ngơ cười: "Trở lên lại ăn bánh bao. Tiểu Ngôn ngươi có ăn không?"

Hứa Tiểu Ngôn sảng khoái nói: "Được, đi lên cũng cho ta một cái."

Vừa nói hai người vừa muốn đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên, "Tại sao phải nhận thua? Ai nói chúng ta nhất định sẽ thua?"
Lúc nghe được câu nói này, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó, vẻ khó tin đồng thời xuất hiện trên khuôn mặt bọn họ.

Cổ Nguyệt trong nháy mắt di chuyển, ngân quang loé lên, quay đầu lại.

Những người khác dùng tốc độ nhanh nhất từ vị trí của mình nhảy dựng lên.

Một thân đồng phục màu xanh sẫm, hai tay cắm trong túi quần, hắn mỉm cười nhìn đồng bạn, đôi mắt to còn hướng bọn họ chớp chớp, lông mi thật dài vụt sáng, mang trên mặt nụ cười tràn ngập hương vị ánh mặt trời.

"Kia là, kia là ... tuyển thủ Đường Vũ Lân?" Trên đài hội nghị, thanh âm của Phương Nhi trong chớp mắt đề cao lên quãng tám, "Tuyển thủ Đường Vũ Lân đã trở về?"

Đúng vậy, hắn đã trở về!

"Đội trưởng!" Tạ Giải loé thân lên liền vọt tới trước mặt Đường Vũ Lân, ôm hắn thật chặt.
Hứa Tiểu Ngôn cũng nhanh nhẹn xông lại, "Đội trưởng, ngươi không sao. Thật tốt quá, thật tốt quá!"

Diệp Tinh Lan ngậm miệng, ánh mắt cũng không bình tĩnh, phảng phất có kiếm quang sáng ngời đang loé lên.

Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy nhìn nhau cười một tiếng, đồng thời nắm chặt nắm đấm.

Từ Lạp Trí cười ha ha nói: "Những ngày này ngươi không có ở đây, ta ăn

được ít, gầy rồi."

Đường Vũ Lân vỗ vỗ lưng Tạ Giải: "Tốt rồi, đừng kích động, mọi người yên tâm, ta không sao, rất tốt. Chúng ta trước đánh xong trận này rồi nói tiếp."

Vừa nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía Cổ Nguyệt.

Ánh mắt của Cổ Nguyệt vẫn luôn dừng trên khuôn mặt hắn, nước mắt trào lên. Nàng tự nói với chính mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, nhưng nàng căn bản không thể khống chế được tâm tình của mình.
Đường Vũ Lân cười cười với nàng, "Ta đã về rồi."

Cổ Nguyệt thở sâu, bình phục lại tâm tình của mình, "Ngươi đã trở về, vị trí đội trưởng trả lại cho ngươi. Ngươi tới quyết định thi đấu đi."

Đường Vũ Lân tiến lên hai bước, nhấc tay ôm bả vai Cổ Nguyệt, "Hai đối hai, chúng ta tới."

Cổ Nguyệt ngẩn ngơ, "Ngươi có thể chiến đấu?"

Hai con ngươi Đường Vũ Lân sáng rõ, một cỗ khí tức vô cùng cường thịnh bỗng từ trên người hắn phát tán ra, huyết mạch dày đặc chấn động, "Đương nhiên là có thể!"

Trên sân đấu, Long Dược nhìn về phía bọn họ, sắc mặt trầm ngưng, "Đường Vũ Lân, hắn vậy mà hồi phục nhanh như thế?"

Đái Vân Nhi lúc này đã đi lên sân đấu, ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía Đường Vũ Lân, ánh mắt chăm chú, hắn không có việc gì, hắn không có việc gì. Hắn đã trở về rồi. Không biết vì sao, lúc nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân, trong lòng đột nhiên có cảm giác trút được gánh nặng.
Hắn cuối cùng cũng trở về rồi!

Cổ Nguyệt nhìn thoáng qua Đường Vũ Lân bên cạnh, hơi nước trong đôi mắt lặng yên tản đi, thay vào đó là một phần kiên định cùng cố chấp. Một cỗ khí thế nở rộ trên người nàng, cùng khí tức tản ra từ trên người Đường Vũ Lân hỗ trợ lẫn nhau, lên như diều gặp gió. Cho dù cách sân đấu khá xa, Long Dược cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, sắc mặt không khỏi trở nên trầm ngưng thêm vài phần.

"Tuyển thủ Đường Vũ Lân đã trở về, thương thế của hắn đã khỏi hẳn rồi sao? Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ là muốn đại biểu chiến đội học viện Sử Lai Khắc thi đấu hai người? Đi cùng hắn, ta xem danh sách, hắn là tuyển thủ Cổ Nguyệt. Trước hôm nay, tuyển thủ Cổ Nguyệt chỉ tham gia thi đấu hai người, võ hồn của nàng hình như là nguyên tố nào đó, nhưng bởi vì bày ra không nhiều lắm, cho nên tư liệu của chúng ra rất có hạn. Đối mặt với bọn họ là tuyển thủ Long Dược cùng Công Chúa Điện Hạ Đái Vân Nhi. Trận hai đối hai này tuy rằng không cách nào quyết định thắng bại cuối cùng, nhưng sẽ quyết định bên nào mang theo ưu thế tiến vào đoàn chiến. Chúng ta cùng mỏi mắt trông chờ, hy vọng học viện Sử Lai Khắc sẽ không lần nữa chọn nhận thua, nếu như vậy, tinh thần của bọn họ sẽ bị đả kích không nhỏ."
Phương Nhi tiếp tục bình luận, thanh âm mang theo vẻ kì lạ.

Rất hiển nhiên, trước khi Đường Vũ Lân trở về, người ra sân trận này không phải hắn và Cổ Nguyệt, mà là hai người vừa đứng lên, Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn. Xét thấy Từ Lạp Trí là hồn sư Hệ Thực Phẩm, rất rõ ràng là muốn bỏ trận này. Buông tha trận hai đối hai, toàn lực ứng phó đoàn chiến, tuy rằng Phương Nhi cho rằng bọn họ không có một chút cơ hội chiến thắng, nhưng đó đúng là lựa chọn tốt nhất. Tương đối mà nói sẽ có cơ hội lớn hơn một chút, nhưng Đường Vũ Lân đã trở về, tất cả dường như trở nên khác biệt rồi.

Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt kề vai sát cánh mà đi, lúc lên sân đấu, hắn thấp giọng nói vài câu gì đó bên tai Cổ Nguyệt, nàng khẽ gật đầu. Ánh mắt của nàng không nhạt nhẽo nữa, mà có chiến ý trước đó chưa từng có.
Hai người lên sân đấu, Cổ Nguyệt một đầu tóc đen chải đuôi ngựa, Đường Vũ Lân khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười thản nhiên. Tựa hồ đối với lần trước bị Long Dược làm trọng thương không thèm để ý chút nào.

"Long huynh, chúng ta lại gặp mặt." Đường Vũ Lân hướng Long Dược phất phất tay.

Long Dược lãnh đạm nói: "Kết quả sẽ không thay đổi, ngươi hồi phục vô cùng nhanh a!"

Đường Vũ Lân cười nhạt một tiếng: "Đây là ưu điểm rồi, là Tiểu Cường đánh không chết nha. Long huynh, hôm nay ta cũng sẽ không để ngươi tuỳ ý rồi."

Long Dược sắc mặt cứng đờ, nói gì vậy? Đái Vân Nhi nhìn Đường Vũ Lân một chút, lại nhìn Long Dược một chút, vị công chúa điêu ngoa này cũng không có lên tiếng. Nàng kinh ngạc phát hiện, mình đối với thắng bại trận đấu này vậy mà một chút cũng không thèm để ý.
"Song phương chuẩn bị, thi đấu hai đối hai, năm, bốn, ba, hai, một, bắt đầu!"

Trọng tài nhìn song phương một chút rồi nhanh chóng tuyên bố thi đấu bắt đầu.

Trên đài hội nghị, Phó đoàn trưởng đoàn đại biểu Đấu La Đại Lục Đường Băng Diệu không tự giác mà đứng thẳng eo, Đường Vũ Lân đã trở về, đây tuyệt đối là hảo đại sự. Nhưng là, hắn có thể chiến thắng Long Dược sao? Tuy thắng hay bại, học viện Sử Lai Khắc đều không tính là thua, nhưng mà, nếu quả thật có thể sáng tạo kỳ tích mà nói ...

Đái Thiên Linh sắc mặt lúc này cũng kì dị, ngày đó hắn tận mắt thấy Long Dược đem đến cho Đường Vũ Lân thương thế nghiêm trọng cỡ nào, mà ngắn ngủi mười ngày thời gian, hắn đã khôi phục lại. Hơn nữa còn hồi phục hoàn toàn.

Trên sân đấu.

Đường Vũ Lân sau khi trọng tài tuyên bố thi đấu bắt đầu liền bước nhanh, xông về phía Long Dược, tựa hồ không bị thất bại lần trước ảnh hưởng chút nào. Trong khi chạy băng băng, trên người hắn kim quang lập loè, từng vòng hồn hoàn màu vàng kim từ dưới chân bay lên.
Đôi mắt Long Dược mở to ra vài phần.

Một, hai, ba, ba cái? Hồn hoàn màu vàng kim trên người hắn biến thành ba cái? Ngắn ngủi mười ngày thời gian, hắn không chỉ dưỡng thương tốt, mà còn có cái hồn hoàn thứ ba?

Chương 697: Vũ Lân muốn giết người

"Ngươi thật sự đã quyết định?" Lão Đường sắc mặt nghiêm túc nhìn Đường Vũ Lân.

"Đúng vậy, lão Đường, ta đã quyết định rồi. Lần này nếu không liều, ta thật sự cảm thấy mình sẽ hối hận cả đời. Tuy rằng chuyện này sẽ làm ta tu luyện càng gian khổ hơn, nhưng ta không hối hận. Sau khi cùng ngài học tập phương pháp quán thông kỳ kinh bát mạch, ta đã giải khai hai cái kinh mạch rồi, hồn lực gia tăng lên nhiều. Hơn nữa, vì nước thuốc của Mục Dã lão sư, cường độ thân thể ta tăng lên không ít, hơn nữa còn có thiên tài địa bảo ngài nói, ta nghĩ ta có cơ hội."
Lão Đường thở dài một tiếng, "Đại trượng phu có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm. Ngươi đã quyết định, vậy thì làm đi. Nhưng chỉ lần này thôi, lần sau không thể như vậy nữa. Ta sẽ sẽ tận lực giúp ngươi khống chế thời gian phá vỡ phong ấn tiếp theo."

"Được."

Lão Đường trầm giọng nói: "Chỉ cần trong năm năm tới ngươi có thể đả thông tất cả kỳ kinh bát mạch, câu thông thiên địa chi kiều thì cơ bản chín tầng phong ấn phía dưới, ngươi sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn. Nhưng ngươi nên nhớ, vĩnh viễn không thể buông lỏng, bởi vì chín tầng phong ấn phía sau mới là khảo nghiệm lớn nhất, khi đó, mỗi tầng đều là một khảo nghiệm sinh tử."

...

Đúng vậy, ba vòng, có trọn vẹn ba vòng hồn hoàn vàng kim xuất hiện trên người Đường Vũ Lân. Quá trình này ngay cả chính hắn cũng không muốn nhớ lại, hắn chỉ biết đó là lần thống khổ nhất trong các lần đột phá phong ấn Kim Long Vương.
Tầng phong ấn thứ năm vừa đột phá không lâu đã lập tức đột phá tầng thứ sáu, thân thể chịu gánh nặng thật lớn, còn vượt xa tưởng tượng của hắn. Mãi cho đến khi hắn dốc hết toàn lực, được lão Đường phụ trợ cùng ngoại lực từ Mục Dã lão sư mới miễn cưỡng dung hợp thành công. Lúc này hắn mới có hồn hoàn vàng kim thứ ba.

Đột phá sáu tầng phong ấn, hồn hoàn thứ ba xuất hiện, khí tức huyết mạch Kim Long Vương trên người hắn cũng bay vọt lên một tầng cao mới.

Đứng mũi chịu sào, cảm thụ mãnh liệt nhất chính là Long Dược.

Huyết mạch đang run rẩy, trên ba hồn hoàn vàng kim tản ra vầng sáng sinh

ra áp lực cực lớn cho hắn. Long Dược nhíu mày, lần đầu tiên hắn cảm giác được Đường Vũ Lân sinh ra uy hiếp với bản thân mình. Phần uy hiếp này đến từ huyết mạch, càng ngày càng có xu hướng phát triển.
Sau một lần trọng thương, ngược lại lại phát triển nhanh hơn. Cùng là tu vi Tứ Hoàn, nhưng chỉnh thể thực lực lại rõ ràng lại tăng lên một bước dài. Lần trước mình đã thua về lực lượng, lần này không hề nghi ngờ, hắn sẽ có sức chiến đấu cường đại hơn.

Tuy rằng bây giờ Long Dược không cho rằng uy hiếp của Đường Vũ Lân sẽ ảnh hưởng gì nhiều đến hắn, nhưng hiện tại không được, tương lai thì sao? Một đối thủ có được huyết mạch loài Long mạnh hơn mình, nếu cho hắn năm năm, mười năm phát triển, có lẽ hắn thật sự sẽ vượt qua chính mình.

Quả nhiên là mạnh mẽ!

Võ hồn Sơn Long Vương kích phát, thân thể Long Dược bành trướng. Bên cạnh hắn, Đái Vân Nhi nhanh nhẹn lui về phía sau hai bước, dẫn động võ hồn của mình. Võ hồn U Minh Linh Miêu phóng thích, con mắt của nàng cũng sáng lên.
Thông qua Tinh Thần Dò Xét, nàng giật mình phát hiện, lúc này Đường Vũ Lân giống như một hoả diễm màu vàng kim, khí tức huyết mạch dày đặc, áp bách nàng không cách nào cảm nhận được lộ trình vận chuyển huyết mạch trong cơ thể hắn.

Hắn vậy mà trở nên mạnh hơn, thương thế trí mạng kia lại làm tu vi của hắn tăng lên sao?

Lúc này, Đường Vũ Lân đã đến trước mặt Long Dược, hai tay mở ra, đôi cự chuỳ lại xuất hiện.

Trước đó khi đại chiến lần đầu với Long Dược, hắn dùng đôi cự chuỳ này, tăng thêm Loạn Phi Phong Chuy Pháp, chèn ép Long Dược thua ở lực lượng. Lần này hắn cũng dùng thủ đoạn tương tự. Song chuỳ vung lên, hung hăng đập tới Long Dược.

Trường mâu xuất hiện trong tay phải Long Dược. Thân hình loé lên, trường mâu hóa thành hai đạo hào quang, phân biệt điểm trên hai thanh cự chuỳ kia.
"Đinh, đinh" hai tiếng giòn tan. Thân thể Đường Vũ Lân từ trên trời giáng

xuống, thế xông bị ngăn lại, nhưng Long Dược rõ ràng cũng lùi về sau nửa bước.

Riêng lần va chạm này đã có thể nhìn ra Đường Vũ Lân phát triển, lực lượng của hắn đã tăng lên một cấp bậc mới. Dưới tình huống không sử dụng Loạn Phi Phong Chuy Pháp, vậy mà không kém bao nhiêu.

Lân phiến vàng kim bao trùm toàn thân, Hoàng Kim Long Thể sớm đã phóng thích. Song chuỳ quét ngang, đập tới Long Dược.

Bên kia, Đái Vân Nhi di chuyển theo đường vòng cung, lách qua Đường Vũ Lân cùng Long Dược, bằng vào tốc độ của U Minh Linh Miêu, thẳng tới chỗ Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt cũng không theo Đường Vũ Lân vọt tới trước, mà là đứng ở chỗ này, thậm chí ngay cả võ hồn cũng không phóng thích, dường như trận đấu này không có bất cứ quan hệ nào với nàng.
Đối với Cổ Nguyệt, học viện quái vật cũng từng đánh giá đơn giản, chính là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế hoặc công kích tầm xa.

Nàng thể hiện xuất sắc nhất chính là trong trận đối chiến với Hoa Lam Đường cùng Diệp Chỉ. Thi đấu hai người, bằng vào khống chế nguyên tố không gian kỳ dị, bức bách Hoa Lam Đường ngay cả Đấu Khải cũng không thể mặc liền thua trận.

Cho nên, Đái Vân Nhi vừa lên liền tìm Cổ Nguyệt. Nàng không tham dự so đấu giữa Đường Vũ Lân và Long Dược. Nàng biết rõ, mình không thể tham gia chiến đấu cấp độ như vậy.

Nhưng chỉ cần có thể giải quyết đồng bạn này của Đường Vũ Lân thì mục đích của nàng đã đạt được.

Khi nàng tới gần Cổ Nguyệt trong phạm vi mười thước, hào quang trong hai mắt loé lên, một đạo Linh Hồn Trùng Kích phóng ra. Nàng biết rõ Cổ Nguyệt có năng lực không gian truyền tống, bởi vậy, kế hoạch của nàng là dùng Linh Hồn Trùng Kích khống chế Cổ Nguyệt, không cho nàng ta di chuyển. Mà một khi bị mình cận thân, bằng vào võ hồn U Minh Linh Miêu cùng Tinh Thần Dò Xét, mình nhất định có thể chiến thắng nàng ta trong thời gian ngắn.
Linh Hồn Trùng Kích phóng thích, Cổ Nguyệt lại dùng ánh mắt bình tĩnh

nhìn Đái Vân Nhi. Đái Vân Nhi đột nhiên cảm giác, Tinh Thần Lực của mình dường như xông vào biển cả mênh mông, sau đó nhanh chóng bị cắn nuốt. Cùng lúc đó, trong biển rộng xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, điên cuồng hấp thu Tinh Thần Lực của nàng, khiến nàng hoàn toàn rơi vào trong tay giặc.

Kêu lên một tiếng, Đái Nguyệt Viêm lảo đảo, thân thể mất cân bằng, ngã trên mặt đất.

Ngân quang lóe lên, một thân ảnh đã xuất hiện bên người nàng. Tay phải vừa nhấc liền nắm cổ của nàng, nhấc nàng lên.

Biến hoá diễn ra thật nhanh, Đường Vũ Lân cùng Long Dược vừa kết thúc va chạm thứ nhất thì chiến đấu giữa Cổ Nguyệt cùng Đái Vân Nhi đã hoàn tất. Đái Vân Nhi trực tiếp rơi vào tay Cổ Nguyệt.

"Trời ạ! Đây là có chuyện gì? Công Chúa Điện Hạ vì sao lại đột nhiên mất khống chế, lại còn rơi vào tay đối thủ?" Phương Nhi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng kết quả thì rất rõ ràng, vừa lên, Đái Vân Nhi đã bị Cổ Nguyệt khống chế.
Ngân quang lại lóe lên, Đường Vũ Lân hư không tiêu thất. Khi hắn xuất hiện thì đã ở bên cạnh Cổ Nguyệt. Trường mâu trong tay Long Dược rơi vào không trung. Khi hắn nhìn thấy Đái Vân Nhi ở trong tay đối phương thì cũng không khỏi chấn động.

Đái Vân Nhi tuy rằng chỉ có tu vi Tứ Hoàn, nhưng nàng là song sinh võ hồn, được ông trời ưu ái sở hữu võ hồn Linh Mâu cùng võ hồn đích truyền từ hoàng thất U Minh Linh Miêu. Hai đại võ hồn làm nàng tuyệt đối không thua kém cường giả Hồn Vương bình thường.

Nhưng Đái Vân Nhi lại bị đối thủ bắt được, chuyện này thực không thể tưởng tượng được.

"Đừng nhúc nhích, nếu không thì ta không khách khí." Đường Vũ Lân bộ mặt hung ác nhìn Long Dược, trong mắt bắn ra sát khí, hai con ngươi dần chuyển sang màu đỏ, song chuỳ biến mất, Kim Long Trảo thò ra, móng vuốt sắc bén trực tiếp rơi vào đỉnh đầu Đái Vân Nhi.
Ai cũng biết Kim Long Trảo rất sắc bén, nếu muốn mạng của Đái Vân Nhi thì chỉ cần một hành động nhẹ nhàng thì đã xong.

Chương 698: Bị lừa rồi

"Long Dược, còn nhớ rõ ngày đó ngươi đối xử với ta thế nào không? Nếu hôm nay ta đánh chết vị Công Chúa Điện Hạ này, không biết ngươi sẽ gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm. Ha ha, ha ha ha ha."

"Ngươi dám!" Long Dược gầm lên, trong mắt đã tràn đầy kinh sợ.

Đường Vũ Lân cười ha ha một tiếng, "Ta không dám? Lúc trước khi ngươi giẫm ta sao không nghĩ đến những điều này? Ta là người đã chết một lần, có cái gì không dám? Ta muốn ngươi hối hận suốt đời, trả thù ngươi."

Vừa nói, Kim Long Trảo bỗng nhiên phát sáng lên.

"Không thể!"

Trên đài hội nghị, Hoàng Đế Đái Thiên Linh đứng lên trước tiên, trên mặt đầy kinh ngạc. Viện trưởng Ân Từ lóe thân lên xông vào sân thi đấu, bốn trọng tài trong sân cũng đồng thời phóng về phía Đường Vũ Lân. Nhưng cũng không ai dám tiếp cận quá nhanh. Dù tu vi bọn họ mạnh nhưng ở khoảng cách này cũng không ngăn cản được Đường Vũ Lân đánh chết Đái Vân Nhi.
Đường Vũ Lân đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười của hắn phi thường sáng lạn, Kim Long Trảo tay phải để xuống, nhún vai, "Cảm tạ các vị phối hợp, thi đấu chấm dứt, bốn so với một."

Vừa nói, hắn vừa nâng tay phải lên, đi xung quanh sân đấu vẫy vẫy tay.

Long Dược ngây dại, hắn vốn đã nhắm mắt lại không dám nhìn, mà khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Đái Vân Nhi cũng ngây dại. Viện trưởng Ân Từ vừa vào sân cùng bốn trọng tài cũng ngây dại.

Cái này, đây là tình huống như thế nào?

Bị lừa rồi!

Ân Từ trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt.

Tất cả mọi người bị bộ dáng hung ác tràn ngập sát khí của Đường Vũ Lân hù doạ. Đái Vân Nhi là công chúa của đế quốc, là hòn ngọc quý được yêu thương nhất trên tay Đái Thiên Linh. Hơn nữa tất cả mọi người đều nhớ rõ ngày đó Đường Vũ Lân bị Long Dược giẫm thảm cỡ nào, suy bụng ta ra bụng người, nếu mình bị đánh thành như vậy thì sẽ làm như thế nào đây? Cho nên, khi Đường Vũ Lân nói muốn giết Công Chúa Điện Hạ thì hầu như tất cả mọi người đều tin là thật, bởi vì đây là cách trả thù tốt nhất. Đây là thi đấu, hơn nữa là thi đấu sinh tử. Nếu hắn thực sự muốn hạ sát thủ, sau đó cũng không có ai nói được điều gì.

Đám trọng tài nhảy vào trên thi đấu còn có thể hiểu, dù sao bọn họ cũng phải duy trì so tài, nhưng Ân Từ là người ngoài lại nhảy vào sân thi đấu, không hề nghi ngờ là đã phá hủy trận đấu này. Long Dược mặc dù không nhận thua, nhưng trận đấu đã xong rồi.

Cổ Nguyệt buông Đái Vân Nhi ra. Đái Vân Nhi miệng lớn thở dốc.

Đường Vũ Lân mỉm cười, nho nhã lễ độ nói: "Thật xấu hổ, Công Chúa Điện Hạ, không hù đến ngài a? Ta làm sao có thể thật sự lạt thủ tồi hoa? Đây không phải là chuyện một thân sĩ sẽ làm. Thật xin lỗi." Nói xong, hắn quay người cùng Cổ Nguyệt đi xuống sân đấu.
"Đường ---- Vũ ---- Lân ----" Long Dược cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi gào thét.

Nụ cười trên mặt Đường Vũ Lân thu liễm, lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Thi đấu đoàn đội gặp." Nói xong câu đó, hắn nhẹ nhàng xuống đài.

Viện trưởng Ân Từ từ trên trời giáng xuống, rơi vào sân đấu, trong lòng thầm than một tiếng, thật sự là quan tâm quá hoá loạn!

Một khắc vừa rồi, dù là cường giả siêu cấp cũng phải bận tâm đến sinh mệnh của công chúa, nhất là Đường Vũ Lân vì bị chính đệ tử của mình làm trọng thương mới có cừu hận như vậy. Nếu công chúa thực sự chết, Long Dược không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Nhưng bị một người trẻ tuổi trêu đùa như vậy, hắn làm sao có thể không giận đây?

Khí tức Long Dược cũng trở nên trầm trọng, nhìn hướng Đường Vũ Lân rời đi, trường mâu trong tay bị bóp đến run run.

4 - 1!

Kết quả này không cách nào thay đổi, một bên phá hư quy tắc sẽ bị phán thua. Trước toàn thể dân chúng, dù Hoàng Đế Đái Thiên Linh cũng không thể cải biến kết quả này.

Trên đài hội nghị, Đường Băng Diệu cau mày, tức giận nói: "Đường Vũ Lân này, làm cái gì thế không biết? Sao lại có thể như vậy? Bệ Hạ yên tâm, sau khi trở về ta nhất định sẽ trách phạt hắn. Với tư cách là một đại biểu liên bang, sao lại có thể dùng chiến thuật này đến tiến hành thi đấu, thật sự là ... thật sự là quá đáng!"

Đái Thiên Linh liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ trong lòng: "Được rồi, ngươi đừng diễn, mặt ngươi sắp không nhịn được mà cười rồi."

Trên thực tế, ngay cả Đái Thiên Linh cũng muốn cười. Tên Đường Vũ Lân này, thật đúng là ngày càng làm người ta nhìn không thấu. Lần trước hắn dốc hết toàn lực, cuối cùng suýt chết trận, bảo vệ vinh quang của Sử Lai Khắc. Mà trận đấu này, hắn tự thấy không đấu lại Long Dược nên mới sử dụng chiến thuật như thế.
Dù nói thế nào, người trẻ tuổi này đúng là rất ưu tú. Nhìn từ góc độ này, nữ nhi của mình liếc trúng hắn, đúng là có mắt nhìn. Mười lăm tuổi đã ưu tú như vậy, nếu cho hắn đủ không gian phát triển, tương lai trở thành hạng gì cũng không nói trước được, nhưng ít nhất sẽ không kém Long Dược.

Thân là Đế Vương, hắn khá rộng lượng, nữ nhi của mình không chính thức bị tổn thương, cho nên, trong lòng hắn cũng không phẫn nộ quá nhiều, ngược lại lại có một ý tưởng kỳ lại xuất hiện. Trên mặt toát lên vài phần kỳ dị, chỉ gật đầu với Đường Băng Diệu, sau đó ánh mắt quay lại sân thi đấu.

Thi đấu cá nhân cùng thi đấu hai người kết thúc, trước khi thi đấu đoàn đội thì có nửa giờ nghỉ ngơi và hồi phục. Dù sao, một số tuyển thủ tham dự thi đấu đoàn đội cuối cùng cũng có tham gia thi đấu phía trước cho nên cần thời gian nghỉ ngơi mới có thể thể hiện ra sức chiến đấu cường đại nhất.
"Đội trưởng, ngươi lại xấu rồi." Tạ Giải cười ha ha nghênh đón Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt trở về.

Đường Vũ Lân cười nói: "Ta xấu như thế nào? Đây là chiến thuật, ngươi có hiểu hay không?"

Tạ Giải cười nói: "Ta hiểu, ta thích."

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Thi đấu cá nhân, thi đấu hai người phía trước, chúng ta chỉnh thể đã thu được thắng lợi. Nhưng trận thi đấu đoàn đội cuối cùng mới quyết định thắng bại cuối cùng."

Đoàn chiến chiếm 4 điểm, nói cách khác, học viện quái vật chỉ cần thắng trận cuối cùng này là có thể chuyển bại thành thắng, đạt được thắng lợi cuối cùng.

Tuy rằng tính vậy, nhưng học viện Sử Lai Khắc thua 4 - 5 cũng đủ để tự hào. Nhưng Đường Vũ Lân không muốn thua, các đội viên học viện Sử Lai Khắc cũng không muốn thua. Bọn họ cố gắng lâu như vậy, đây là cơ hội cuối cùng rồi.
"Ngươi tới an bài chiến thuật đi, đội trưởng." Nguyên Ân Dạ Huy trầm giọng nói. Bình thường nàng rất ít gọi Đường Vũ Lân là đội trưởng, trong lòng nàng chung quy vẫn có chút không phục. Nhưng hôm nay, nàng rất bằng lòng mà gọi hắn là đội trưởng.

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Long Dược phi thường khó đối phó, chúng ta phải liều một lần. Ta cùng Cổ Nguyệt hắn là có thể ngăn được hắn một thời gian. Trong quá trình này, ta muốn các ngươi đánh tan đoàn đội đối phương. Đái Nguyệt Viêm vừa rồi bị thương không nhẹ, sức chiến đấu hạ xuống nhiều. Tô Mộc cũng vậy. Tinh Lan, tình huống của ngươi thế nào rồi?"

Diệp Tinh Lan trầm giọng nói: "Ta không sao."

Đường Vũ Lân nói: "Tốt lắm, lúc nữa khi chiến đấu, ta cần các ngươi dùng hết khả năng đánh tan những người khác trong thời gian ngắn nhất. Cuối cùng chúng ta sẽ toàn lực ứng phó với Long Dược. Phía trước giao hắn cho ta cùng Cổ Nguyệt. Lạp Trí, ngươi ở lại khu vực chờ."
Toàn bộ tám người, Từ Lạp Trí với tư cách là hồn sư Hệ Thực Phẩm, thi đấu trước đó đã có trợ giúp không nhỏ cho đồng bạn. Dù hắn không lên chiến trường cũng như vậy.

Từ Lạp Trí nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Ta làm bánh bao cho mọi người mang theo a?"

Đường Vũ Lân lại lắc đầu, "Không mang theo, mọi người ăn trước, ăn

nhiều một chút Khôi Phục Bánh Bao Thịt để phục hồi thực lực. Thi đấu chúng ta phải thắng đường đường chính chính, trong trận đấu không ăn bánh bao."

Mọi người cùng gật đầu. Đường Vũ Lân trở về, làm chiến ý trong lòng mỗi người đều tăng tới cực hạn. Đối với trận chiến tiếp theo này, bọn hắn chưa bao giờ tin tưởng như bây giờ.

Đường Vũ Lân cởi ra vòng tay trữ vật đưa cho Nguyên Ân Dạ Huy.

"Lão Đại, ngươi có chuyện gì? Nàng chỉ có thể là người của ta." Tạ Giải lập tức bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng ngăn lại trước người Nguyên Ân Dạ Huy.
Đường Vũ Lân liếc mắt, Nguyên Ân Dạ Huy nhấc tay, ném hắn sang một bên, "Ngươi cút ra xa một chút."

Nàng tiếp nhận vòng tay mà Đường Vũ Lân đưa tới, đeo lên cổ tay mình, sau đó gật đầu với Đường Vũ Lân.

Tạ Giải bi phẫn mà nói: "Đội trưởng, ngươi sao có thể như vậy? Ngươi đây là ăn trong nồi nhìn trong chậu đấy. Ngươi có thể để cho huynh đệ sống không?"

Đường Vũ Lân chỉ chỉ đầu của mình, "Chỉ số thông minh của ngươi đâu?"

"Phụt ..." Hứa Tiểu Ngôn ở bên cạnh nhịn không được cười ra tiếng, "Đần chết đi được. Đội trưởng là đưa cho Nguyên Ân vũ khí."

Tạ Giải sửng sốt, hắn cũng không phải người ngu, chỉ là quan tâm quá hoá loạn thôi. Nghe vậy hắn lập tức hiểu được, "Là đôi búa kia sao?"

Đường Vũ Lân tức giận: "Vậy ngươi nghĩ sao?"

"Khục khục, đội trưởng, ta sai rồi. Ta còn tưởng rằng ..."
Nguyên Ân Dạ Huy đỏ mặt, nắm lấy cổ Tạ Giải, ném hắn sang một bên. Đôi khi thật muốn đánh chết người này.

Chương 699: Câm miệng

Nhạc Chính Vũ thở dài một tiếng, "Lớp trưởng, ngươi sao lại để một tên này trêu chọc bức ngươi thích hắn? Hắn thích ngươi ở đâu, ngươi nhanh sửa lại a."

Nguyên Ân Dạ Huy lườm hắn, "Ngươi câm miệng."

"Đúng đấy, ngươi câm miệng!" Tạ Giải lập tức phụ hoạ.

"Ngươi cũng câm miệng!" Nguyên Ân Dạ Huy hung hăng trừng mắt với hắn.

"Vâng!" Tạ Giải lập tức im lặng, còn làm một động tác khoá miệng.

"Được rồi, mọi người chuẩn bị một chút." Đường Vũ Lân bất đắc dĩ kéo Tạ Giải lại, để hắn ngồi xuống bên cạnh mình.

Từ Lạp Trí đưa một đống Khôi Phục Bánh Bao Thịt cho mọi người, nhất là Nguyên Ân Dạ Huy cùng Diệp Tinh Lan lúc trước từng khổ chiến, sau khi ăn bánh bao xong, mọi người cùng nhau nhắm mắt minh tưởng, để mình ở trạng thái tốt nhất.
Học viện quái vật bên kia, bầu không khí đã có chút nghiêm trọng.

"Thực xin lỗi, Long Dược ca ca, đều tại ta." Tiểu công chúa cúi đầu.

Long Dược vuốt vuốt đầu nàng, "Không trách ngươi, là tiểu tử kia quá giảo hoạt. Nhưng dù giảo hoạt thế nào, cuối cùng chúng ta cũng sẽ thắng. Thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về chúng ta. Nguyệt Viêm, ngươi có thể xuất chiến không?" Hắn nhìn về phía Đái Nguyệt Viêm.

Đái Nguyệt Viêm nhẹ gật đầu, "Ta không có vấn đề." Nghỉ ngơi và khôi phục một chút, tình trạng của hắn đã khá hơn, bất quá Đấu Khải bị tổn hại thì không thể khôi phục nhanh được. Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, trên thực tế, hiện tại hắn có sức chiến đấu bằng sáu, bảy phần so với lúc đỉnh phong.

Long Dược gật đầu, nói: "Tốt lắm, Vân Nhi lưu lại, lát nữa chúng ta xuất chiến, mọi người không được chủ quan. Đường Vũ Lân có thêm một cái hồn hoàn, cũng không biết có tác dụng gì. Lát nữa giao hắn cho ta, ta sẽ tận lực áp chế hắn, các ngươi nhanh giải quyết những người khác. Vân Nhi,

vừa rồi ngươi xảy ra chuyện gì? Vì sao Cổ Nguyệt có thể bắt ngươi đơn giản như vậy?"
Đái Vân Nhi cau mày, nói: "Ta cũng không đặc biệt rõ ràng, nhưng có thể khẳng định, Tinh Thần Lực của nàng ở phía trên ta, cho nên Linh Hồn Trùng Kích của ta mới bị phản phệ, vì thế mới bị nàng bắt lấy. Tinh Thần Lực của nàng phi thường cường đại."

Mọi người nghe xong sắc mặt đều thay đổi. Ảnh Vương Đằng Đằng nhịn không được nói: "Cái học viện Sử Lai Khắc này đúng là tàng long ngọa hổ a! Tinh Thần Lực còn ở trên Vân Nhi, thật là không thể tưởng tượng được."

Võ hồn thứ hai của Đái Vân Nhi chính là thuộc tính Tinh Thần. Nàng mới mười lăm tuổi nhưng Tinh Thần Lực đã sớm tiến vào Linh Hải Cảnh rồi, cao tới 2500 điểm, trong các đồng bạn là cực kỳ hiếm thấy. Lúc này nàng lại nói Tinh Thần Lực của Cổ Nguyệt còn trên nàng, kia là mạnh như thế nào?

"Mọi người phải cẩn thận, Lâm Tam, ngươi trước tiên đi giải quyết Cổ Nguyệt, không thể để nàng ra tay, năng lực thuộc tính không gian của nàng phi thường trọng yếu trong chiến thuật chỉnh thể của học viện Sử Lai Khắc. Xem ra, phía trước nàng không tham gia đoàn chiến là vì học viện Sử Lai Khắc cố ý lưu lại hậu thủ."
Phong Vương Lâm Tam nhẹ gật đầu, "Được, giao cho ta."

Long Dược nói: "Mọi người đồng tâm hiệp lực. Sau khi chiến đấu bắt đầu, các ngươi đeo Đấu Khải sớm một chút, không cho đối thủ lợi dụng thời cơ, tận khả năng nhanh chóng giải quyết đối thủ. Chỗ ta các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ cố gắng khống chế tâm tình."

"Vâng, đội trưởng."

Đái Nguyệt Viêm lúc này hết sức kinh ngạc. Từ khi biết Long Dược và tạo thành đoàn đội, đây là lần đầu tiên hắn thấy Long Dược coi trọng một đối thủ như thế.

Rất hiển nhiên, muốn đạt được thắng lợi trận đoàn chiến này, không hề đơn giản như giống Long Dược nói.

Nửa giờ nghỉ ngơi thoáng cái đã qua.

"Thỉnh đội viên song phương lên đài, tiến hành trận so đấu cuối cùng." Thanh âm trọng tại truyền đến. Tấm chắn giữa hai bên chậm rãi được hạ xuống, song phương đã có thể nhìn thấy đối phương.
Đường Vũ Lân và Long Dược cơ hồ là đồng thời nhìn nhau, ánh mắt va chạm trong không khí. Đường Vũ Lân mỉm cười thản nhiên, Long Dược cũng cười, nhưng không phải cười ôn hoà mà mang theo cảm xúc vui vẻ cùng điên cuồng.

Long Dược cho tới giờ cũng không bị người khác ảnh hưởng, trận đấu này cũng vậy. Hắn nhất định phải thắng, cho dù đối thủ là ai.

Học viện quái vật xuất chiến, đội trưởng: Long Dược, đội viên: Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, Hồ Vương Tô Mộc, Phong Vương Lâm Tam, Lang Vương Hoa Lam Đường, Tháp Vương Diệp Chỉ, Ảnh Vương Đằng Đằng.

Học viện Sử Lai Khắc xuất chiến, đội trưởng: Đường Vũ Lân; đội viên: Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn.

Bảy đối bảy, thi đấu đoàn đội.

Dân chúng Tinh La Đế Quốc chưa từng mong chờ một trận đoàn chiến như thế. Tất cả mọi người đều muốn xem, trận so tài này sẽ đánh như thế nào. Trước thi đấu có thể nhìn ra, luận thực lực cá nhân, trừ Long Dược, học viện quái vật không chiếm ưu thế quá lớn. Dù tu vi của bọn họ cao hơn cũng như vậy.

Bởi vậy, người lý trí có thể nhìn ra, trừ Long Dược, các học viên học viện Sử Lai Khắc có tố chất cao hơn. Tinh La Đế Quốc luôn coi trọng thực lực cá nhân, không quá coi trọng đoàn chiến. Chủ nghĩa anh hùng cá nhân phi thường thịnh hành trong giới hồn sư nơi này.

Tuy rằng mọi người đều cho rằng, có Long Dược dẫn đầu thì học viện quái vật sẽ thu được thắng lợi, nhưng đã có hai trận kinh nghiệm phía trước, trong lòng khán giả cũng tự hỏi, học viện Sử Lai Khắc liệu có thêm một chiến thuật đặc biệt hay không?

Trên thực lực không chiếm được ưu thế thì không cách nào chuyển thành thắng thế được, vậy phải làm sao bây giờ? Trong lòng mỗi người đều có ý niệm bất đồng, nhưng bọn họ đều mong đợi trận đấu này đủ đặc sắc.

Phương Nhi vô cùng hưng phấn, lời nói nhanh chóng tuôn ra: "Trận đoàn chiến cuối cùng sắp bắt đầu, đội viên song phương đã vào sân rồi. Đây chính là một trận va chạm toàn diện, cũng là lúc kiểm nghiệm lại chỉnh thể thực lực giữa hai bên. Hy vọng rằng song phương có thể thể hiện ra năng lực của bản thân. Tiếp theo, ta sẽ phân tích đơn giản cho mọi người một chút."

"Bên học viện quái vật, đội trưởng Long Dược không hề nghi ngờ có thực lực cường đại nhất. Hắn có được võ hồn Sơn Long Vương, trừ việc có khả năng không khống chế được tâm tình, thân là cường giả cấp bậc Hồn Đế, hắn có được ưu thế thật lớn, là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công. Trừ hắn ra, Tứ Hoàng Tử Điện hạ, Hoa Lam Đường cũng là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, Lâm Tam cùng Đằng Đằng là Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công. Tổ hợp vô cùng hợp lý. Chủ khống là Tô Mộc, có thể làm đối phương toàn diện suy yếu, cũng có năng lực chiến đấu nhất định. Tuyển thủ Tô Mộc có khả năng khống chế đại cục phi thường mạnh mẽ. Ngoài ra còn có tuyển thủ Diệp Chỉ xưng danh Tháp Vương, có được khí võ hồn mạnh nhất Thất Bảo Lưu Ly Tháp. Với tu vi của nàng, Thất Bảo Lưu Ly Tháp có tăng phúc cực lớn cho đoàn đội. Nếu học viện Sử Lai Khắc không giải quyết được phần tăng phúc này thì bọn họ rất khó chiến thắng."
"Bên học viện Sử Lai Khắc, đội trưởng Đường Vũ Lân là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, ba tuyển thủ Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ đều là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công. Tuyển thủ Cổ Nguyệt hẳn là khống chế cùng công kích từ xa. Tuyển thủ Hứa Tiểu Ngôn là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế. Tuyển thủ Tạ Giải là Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công. Chính là bốn cường công, một mẫn công, tổ hợp hai khống chế."

"Từ tổ hợp thành viên có thể thấy, tổ hợp bên học viện quái vật càng hợp lý hơn. Hồn sư Hệ Phụ Trợ trong đoàn đội vẫn có tác dụng trọng yếu. Dù sao được bọn họ phụ trợ, sức chiến đấu của đoàn đội có thể kéo dài lâu hơn, thể hiện ra năng lực càng mạnh hơn. Học viện Sử Lai Khắc cũng có hồn sư Hệ Thực Phẩm là phụ trợ, nhưng không xuất chiến ở trận cuối cùng này. Dựa theo phối hợp như vậy, bọn họ nhất định phải chiếm ưu thế trong thời gian ngắn, nếu không, càng kéo dài thì càng dễ thất bại."
"Đương nhiên, những lời ta nói đều là phân tích trên giấy, cụ thể như thế nào thì phải xem phối hợp giữa bọn họ. Trong đoàn chiến, phối hợp vô cùng quan trọng. Thi đấu lập tức bắt đầu, chúng ta cùng mỏi mắt trông chờ."

Chương 700: Phối hợp

Tất cả đội viên song phương đã lên đài.

Chiến đội Sử Lai Khắc, Đường Vũ Lân đứng trước nhất, sau hắn là Cổ Nguyệt, hai bên nghiêng phía sau theo thứ tự là Nguyên Ân Dạ Huy cùng Diệp Tinh Lan.

Nhạc Chính Vũ ở sau cùng, trước mặt hắn là Hứa Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải đứng sóng vai. Toàn đội hợp thành trận hình dạng hình thoi, nhìn qua có chút kỳ quái.

Học viện quái vật bên kia, Long Dược đứng trước nhất, Đái Nguyệt Viêm cùng Hoa Lam Đường đứng sóng vai ở phía sau hắn. Phía sau hai người là hồn sư chủ khống Tô Mộc. Hai bên Tô Mộc là hai Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công, cuối cùng là Tháp Vương Diệp Chỉ, khá gần với trận hình tam giác. Song phương đứng nhìn nhau, trong mắt mọi người đều phóng thích hào quang mãnh liệt.

Ở nơi này, Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, học viện quái vật cùng học viện Sử Lai Khắc lại sắp bắt đầu một lần va chạm.

Từ thi đấu phía trước đến xét, không hề nghi ngờ, học viện quái vật chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Mỗi lần đều có thể áp chế học viện Sử Lai Khắc, cuối cùng lấy được quán quân thi đấu cá nhân và thi đấu hai người.

Nhưng trong quá trình này, học viện Sử Lai Khắc mang đến cho bọn họ không ít phiền toái, để bọn họ chiến thắng không được suôn sẻ.

Dưới tình huống như vậy, bên nào là người đạt đã thắng lợi cuối cùng rất khó nói. Luận thực lực không hề nghi ngờ học viện quái vật chiếm ưu thế, nhưng thực lực của học viện Sử Lai Khắc thì không ai dám coi thường. Bởi vậy, đây đã chú định là một trận quyết đấu cường cường.

Đường Vũ Lân đã gặp mặt Long Dược ở trận chung kết thi đấu cá nhân. Hai vị này đều là một đời thiên kiêu, bọn họ đều khát khao thắng lợi.

"Mười, chín, tám, . . . , ba, hai, một, thi đấu bắt đầu!" Tiếng hô lớn từ trọng

tài tuyên bố trận quyết chiến này bắt đầu.

Trên đài hội nghị, Đái Thiên Linh cũng đã ngồi ngay ngắn, quan sát trận đấu này. Hắn cũng hy vọng có thể chứng kiến thi đấu đặc sắc, hy vọng chứng kiến một trận đại thắng nhẹ nhàng. Long Dược nhất định có thể dẫn đầu chiến đội chiến thắng học viện Sử Lai Khắc, chỉ là xem bọn họ giành chiến thắng như thế nào.

Thân hình Đường Vũ Lân loé lên, trong mắt mọi người, hắn là người đầu tiên xông ra ngoài. Ba hồn hoàn màu vàng kim từ dưới chân dâng lên, Hoàng Kim Long Thể phóng thích, thân hình tăng vọt, lân phiến phụ thể. Kim Long Trảo mở ra, toàn thân đều mang theo kim quang chói mắt, hắn tựa như một mũi tên màu vàng kim lao thẳng tới đối thủ.
Cổ Nguyệt chĩa mũi chân xuống đất, theo sát phía sau, trên người thanh quang lập loè, tốc độ không chậm. Những người khác đồng thời lao ra, bảo trì được trận hình, phóng tới học viện quái vật.

Học viện quái vật bên này, Long Dược sải bước ra, nghênh đó Đường Vũ Lân. Võ hồn phóng thích, thân thể bành trướng, trường mâu rơi vào tay. Hào quang lập loè trong mắt, ánh mắt dừng lại trên người Đường Vũ Lân.

Sỉ nhục lúc trước, hắn muốn dùng thắng lợi để rửa sạch. Hắn đã hiểu khá rõ Đường Vũ Lân, hắn muốn trận đấu này một lần là xong, dùng thời gian ngắn nhất để đánh tan đối thủ. Chỉ cần Đường Vũ Lân thất bại, học viện Sử Lai Khắc sẽ không thể chống lại bọn họ.

Sau lưng Long Dược, hào quang Thất Bảo Lưu Ly Tháp lấp lánh, từng đạo hào quang liên tục xuất hiện, rơi xuống người đồng bạn. Tháp Vương Diệp Chỉ đã phát uy.
Đến cấp độ Hồn Vương, Diệp Chỉ đã khống chế Thất Bảo Lưu Ly Tháp phi thường tốt. Từng đạo hào quang tăng phúc rơi xuống người đồng bạn khiến tu vi mọi người trong học viện quái vật tăng vọt, so với bình thường tăng lên 60%. Trong nhất thời, trên phương diện khí thế, học viện quái vật đã hoàn toàn nghiền ép học viện Sử Lai Khắc.

Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm, Lang Vương Hoa Lam Đường, hại đại Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công được nàng tăng phúc sải bước ra, đi theo Long Dược nghênh đón mọi người học viện Sử Lai Khắc.

Một vòng quang hoàn từ dưới chân họ xẹt qua, chính là do Tô Mộc phóng

thích. Hồn sư Hệ Khống Chế cũng xuất thủ, chỉ cần học viện Sử Lai Khắc bước vào phạm vi quang hoàn kia thì sẽ bị nó ảnh hưởng.

Một cái tăng phúc, một cái suy yếu, khống chế thêm phụ trợ, một khi cả hai phát huy tác dụng, học viện Sử Lai Khắc lập tức sẽ rơi vào thế xấu.
Trận đấu này, học viện quái vật không có ý muốn lưu thủ, bọn họ chính là muốn dùng tốc độ nhanh nhất, toàn lực chiến thắng học viện Sử Lai Khắc, dùng một trận đại thắng để chứng minh bản thân.

Lâm Tam cùng Đằng Đằng phân biệt đi vòng ra ngoài. Thân hình Lâm Tam rõ ràng trở nên mờ đi, giống như là một đạo thanh phong, thậm chí không thể nhìn rõ ràng thân hình hắn. Trong quá trình tung bay, từng khối Đấu Khải vay ra, lặng yên phụ thể khiến tốc độ của hắn tăng vọt. Hắn giống như một bóng ma, tốc độ vô cùng nhanh đã vây quanh mặt bên.

Đây mới là thực lực chân chính của Phong Vương. Bên kia, Đằng Đằng cũng phóng xuất ra Đấu Khải của mình. Với tư cách là Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công, trước khi tiếp xúc với đối thủ, bọn họ không giữ lại, cũng không chủ quan, chính là muốn toàn lực ứng phó.
Đường Vũ Lân sải bước về phía trước, sắp bước vào phạm vi quang hoàn của Tô Mộc. Lần này Tô Mộc phóng xuất hồn kỹ thứ hai, quang hoàn hồn lực tróc bong. Cho nên khi tiến vào trong đó, hồn lực sẽ nhanh chóng tiêu hao.

Phong Vương Lâm Tam từ mặt bên vượt qua Đường Vũ Lân, nhưng hắn không ra tay ngay, mà dừng lại một chút. Đối với một Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công, quan trọng nhất là lựa chọn cơ hội xuất thủ, sau đó nhất kích tất sát.

Ngân quang lóe lên, Cổ Nguyệt đột nhiên hư không tiêu thất, chính là thuấn di.

Khi nàng xuất hiện, vậy mà lại ở sau Long Dược.

Chuẩn xác mà nói, nàng xuất hiện ở sau ba người, Long Dược, Hoa Lam Đường cùng Đái Nguyệt Viêm. Mà sau lưng ba người kia, hay trước mặt nàng chính là Hồ Vương Tô Mộc cùng Tháp Vương Diệp Chỉ.

Đối mặt Cổ Nguyệt tập kích, Tô Mộc không kinh ngạc, quang hoàn chậm chạp phóng thích, ngay sau đó quang hoàn thôn phệ màu đen khuếch tán.

Diệp Chỉ ở rất gần hắn, hắn lại có quang hoàn nghịch chuyển hộ thể, không hề sợ đối thủ cận thân. Huống chi, trong mắt tất cả người xem, Cổ Nguyệt là một Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế.

Đương nhiên, Cổ Nguyệt đột nhiên truyền tống đến cũng làm hắn hiếu kỳ. Một mình xâm nhập là tình huống như thế nào?

Học viện quái vật ứng biến thật nhanh, Long Dược không quay lại, nhưng Hoa Lam Đường cùng Đái Nguyệt Viêm đều dừng lại, nhanh chóng quay người tới đây.

Năng lực của Cổ Nguyệt rất kỳ quái, có thể dùng không gian truyền tống, cũng có thể truyền tống đồng bạn đến bên cạnh mình, cho nên bọn họ cần phòng ngừa điều này.

Về phần Long Dược một mình ứng đối, bọn họ không hề lo lắng. Long Dược có thực lực như thế nào? Trong lòng bọn họ, nếu Long Dược toàn lực bộc phát thì có khả năng một mình chiến thắng toàn bộ chiến đội Sử Lai Khắc.
Cổ Nguyệt tay phải chỉ một cái, dường như không thèm quan tâm đến quang hoàn chậm chạp và quang hoàn nguyên tố tróc bong, một đoàn thanh phong từ thân thể nàng bộc phát ra. Ngay sau đó, tay phải vỗ về phía trước. Một đoàn vầng sáng chói mắt màu lam bay lên, hoá thành một lam hỏa cầu cực lớn có đường kính một thước bay thẳng tới chỗ Tô Mộc.

Phong thuộc tính? Hỏa thuộc tính?

"Tuyển thủ Cổ Nguyệt đồng thời phóng xuất công kích nguyên tố Phong thuộc tính và Hỏa thuộc tính, võ hồn của nàng rốt cuộc là cái gì?" Phương Nhi giật mình nói.

Cuồng phong quét sạch, khuếch trương ra ngoài, đồng thời áp bách công kích phía sau của Hoa Lam Đường cùng Đái Nguyệt Viêm. Trong cuồng phong còn có từng đạo Phong Nhận ngưng thực, đơn giản là ngăn hai người kia lại.

Quang hoàn thôn phệ có uy lực phi phàm, nhưng va chạm với Phong Nhận, quang hoàn thôn phệ nhanh chóng bị suy yếu.
Lam hỏa cầu cực lớn kéo thành một đường vòng cung, từ bên trên vượt qua quang hoàn thôn phệ, mục tiêu chính là Tháp Vương Diệp Chỉ sau lưng Tô

Mộc.

Diệp Chỉ phóng thích Đấu Khải phụ thể. Đấu Khải của nàng lấy phòng ngự làm chủ, trong mọi người trừ Long Dược thì nó phòng ngự mạnh nhất, chính là vì bảo hộ bản thân nàng.

Hồ Vương Tô Mộc cũng rùng mình, theo bản năng lui về phía sau một bước. Tay phải nhấc lên, một quang hoàn màu đen phóng lên không trung, vẫn là quang hoàn thôn phệ.

Khác với các quang hoàn khác, quang hoàn thôn phệ vì có uy lực cường đại nên phạm vi tương đối nhỏ, mỗi lần thi triển chỉ có thể bao trùm trong phạm vi mười thước, hơn nữa có tính định hướng, không giống quang hoàn bình thường lan dưới mặt đất.

Nhưng tình huống làm hắn khiếp sợ xuất hiện, lam hỏa cầu nhẹ nhàng né tránh, sau đó từ trên trời giáng xuống. Rõ ràng là nó lách qua quang hoàn thôn phệ, trực tiếp rơi xuống người Diệp Chỉ.
"Ầm ầm" một tiếng thật lớn, Đấu Khải trên người Diệp Chỉ hào quang toả sáng, nhưng vẫn bị tạc một cái lảo đảo, tăng phúc cho các đồng bạn lập tức bị cắt đứt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người trong học viện quái vật hầu như đồng thời chấn kinh, vừa lên hồn sư Hệ Phụ Trợ đã bị công kích dẫn đến phụ trợ gián đoạn, trong lịch sử đoàn chiến của bọn họ chưa từng xuất hiện qua.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, một vầng sáng nhàn nhạt từ trên người Cổ Nguyệt toả ra, tay phải nhấc lên, lại một đoàn lam hỏa cầu bay ra, lần này là hướng đến Tô Mộc.

Chương 701-710

Chương 701: Vũ khí mới của Đường Vũ Lân

Tô Mộc không dám khinh thường, từ lực bạo tạc phía sau hắn có thể cảm giác được lam hỏa cầu này khủng bố, vì vậy hắn trực tiếp mở ra quang hoàn nghịch chuyển, hỏa cầu trong chớp mắt bay ngược lại, bay về phía Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, lúc hỏa cầu sắp đến trước mặt nàng thì thay đổi phương hướng, sau đó gia tốc lần hai, bay về phía Long Dược ở sau lưng Cổ Nguyệt.

Nhìn qua, Cổ Nguyệt và Tô Mộc giống như một tổ hợp, dùng lam hỏa cầu đi oanh kích Long Dược.

Tinh Thần Lực thật cường đại!

Tất cả mọi người đều là người sáng suốt, Tô Mộc hoảng sợ phát hiện, Tinh Thần Lực của thiếu nữ trước mặt này so với Đái Vân Nhi nói còn đáng sợ hơn. Công kích bị mình dùng quang hoàn nghịch chuyển cuốn lấy mà nàng vẫn có thể dùng Tinh Thần Lực khống chế, hơn nữa bộ dáng còn rất bình tĩnh, hiển nhiên là biết trước mình có thể khống chế được, chính là tuyệt đối tự tin.

Hoa Lam Đường cùng Đái Nguyệt Viêm sau khi hoá giải xong Phong Nhận thì lao đến nhanh như chớp. Tô Mộc cũng không lưu thủ, hồn hoàn thứ năm sáng lên, quang hoàn huỷ diệt bao trùm tới Cổ Nguyệt.

Đối thủ bọn họ lúc trước không hề coi trọng so với tưởng tượng càng mạnh hơn, trước phải giải quyết nàng đã.

Ngân quang lóe lên, Cổ Nguyệt hư không tiêu thất. Lúc nàng xuất hiện lại thì đã ở giữa không trung.

Chỉ thấy chân nàng đạp một đoàn quang cầu màu xanh, lơ lửng trên không trung. Tay phải nắm vào hư không, bốn hồn hoàn trên người luân chuyển sáng lên, cũng không biết hồn hoàn nào được kích phát, một thanh Nguyên Tố Chi Trượng xuất hiện trong tay nàng. Trên đầu thanh trượng có hào quang bảy màu lấp lánh.

"Oanh ----" Lam hoả cầu bay đến chỗ Long Dược nổ tung, thân thể hắn thoáng dừng lại.

Lúc này, hắn và Đường Vũ Lân đã chính diện đối mặt. Đường Vũ Lân bay lên trời, cũng không sử dụng hai thanh cự chuỳ, mà trực tiếp phủ đầu đánh tới.

Hai đạo ngân quang sáng lên, bên cạnh Cổ Nguyệt xuất hiện hai người, chính là Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan.

Nguyên Tố Chi Trượng chỉ vào người Diệp Tinh Lan. Sau lưng Diệp Tinh Lan thanh quang đại phóng, sau đó nàng như thiểm điện bay ra ngoài. Mà Nguyên Ân Dạ Huy thì từ trên trời giáng xuống, quay về vị trí lúc trước của Cổ Nguyệt.

Nàng mới là hồn sư chủ khống sao? Hơn nữa còn có lực công kích mạnh như vậy.

Tạ Giải cùng Đằng Đằng đã đụng phải, hai thân ảnh như thiểm điện giao thoa, phát ra tiếng va chạm liên tiếp.

Bên kia, Lâm Tam đã cách Hứa Tiểu Ngôn không xa. Lúc này, chiến trường đã toàn diện triển khai. Tương đối mà nói, học viện quái vật bảo trì trận hình tương đối nguyên vẹn, tuy rằng có khoảng cách nhất định, nhưng vẫn trong phạm vi bao quát lẫn nhau.

Nhưng học viện Sử Lai Khắc thì trận hình đã tán loạn rồi. Lúc này, Nhạc Chính Vũ vẫn ở sau lưng Đường Vũ Lân, hai cánh vừa triển khai bay lên, chuẩn bị lướt qua Long Dược. Mà Hứa Tiểu Ngôn một mình đứng ở sau cùng, còn chuẩn bị đối mặt với Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công mạnh nhất Phong Vương Lâm Tam.

Nhìn tổng thể tựa hồ học viện Sử Lai Khắc chiếm thế chủ động nhất định, nhưng một khi Hứa Tiểu Ngôn bị Phong Vương Lâm Tam đánh tan thì sự

thay đổi số lượng sẽ làm thay đổi thế trận.

Đối mặt với thanh phong đang bay vụt đến phía mình, Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười, Tinh Luân Băng Trượng trong tay sáng lên.

Cũng đúng lúc này, Cổ Nguyệt ở phía xa tựa hồ thì thầm vài câu gì đó, Nguyên Tố Chi Trượng trên không vẽ thành một vòng tròn, sau đó một đoàn lam diễm hỏa cầu lớn gần gấp đôi phía trước bắn ra. Nhưng nhìn qua đoàn lam diễm hỏa cầu này phóng ra thất bại, vì nó hướng tới một nơi không người.
Hai mắt Hứa Tiểu Ngôn híp lại, Tinh Luân Băng Trượng nhẹ nhàng chỉ về phía trước, một đạo tinh quang lặng yên ở trước người của nàng bay lên.

Lúc này, Phong Vương Lâm Tam đã đến phụ cận, vừa chuẩn bị phóng ra Phong Nhận thì thấy thực lực của người này không rõ ràng là Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế.

Đúng lúc này, kim quang loé lên, một vòng sáng màu vàng kim hiện lên trên mặt đất. Cảm giác nguy hiểm trong chớp mắt xuất hiện, Lâm Tam theo bản năng lắc mình, cưỡng ép cải biến khí thế của mình lao tới trước, tránh khỏi quang hoàn kia. Nhưng vì né tránh, hắn đã kéo giãn khoảng cách với Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn cũng không có ý muốn di chuyển, Tinh Luân Băng Trượng trong tay lại lập loè, lần này đồng thời sáng lên là hồn hoàn thứ hai trên người nàng.

Một đạo tinh quang chớp mắt nở rộ, Lâm Tam chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó, tinh thần hỗn loạn, do đó bước tiến của hắn cũng trở nên hỗn loạn. Tiếp theo, cảm giác nguy cơ lại xuất hiện trong lòng. Hắn không chút do dự phóng xuất Đấu Khải hộ thể.
"Oanh ----"

Khán giả chỉ thấy một cảnh tượng kỳ dị. Trong mắt bọn họ, Lâm Tam đã tiếp cận rất gần với Hứa Tiểu Ngôn, nhưng ngay khi hắn đến gần thì dưới mặt đất xuất hiện quang hoàn màu vàng kim, Lâm Tam thuận lợi né tránh. Đến đây tất cả đều bình thường.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Tam đột nhiên giống như phát điên vậy, quay đầu bỏ chạy. Phong Nhận trong tay chuẩn bị công kích đối phương lại phóng

lên không trung, hắn cơ hồ không chút do dự xông về phía một khoảng trống, mà nơi nó chính là nơi lam diễm hỏa cầu cực lớn hạ xuống.

Thời khắc nguy hiểm, Lâm Tam kịp thời phóng xuất ra Đấu Khải, nhưng chỉ ngay sau đó, thân thể của hắn đã bị lam diễm hỏa cầu thôn phệ.

Tiếng nổ bạo tạc vang lên, mang theo lực bộc phát kinh khủng. Tiếng nổ vang lên trọn vẹn ba giây, sau đó mới dần biến mất.
Từ lúc lam diễm hỏa cầu hạ xuống, Hứa Tiểu Ngôn đã chạy tới một nơi khá xa, sau đó chạy về phía tập trung chiến đấu, cũng không thèm nhìn Lâm Tam một cái.

Chuyện này ...

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ, lam diễm hỏa cầu kia không phải là sai lầm, mà vốn chuẩn bị oanh kích ở đó sao? Đây là dạng phối hợp gì a!

Ở tình thế trận hình tán loạn như vậy, bọn họ vẫn có thể phối hợp chính xác như thế. Đây là phương thức của học viện Sử Lai Khắc sao?

Một màn này Long Dược cũng nhìn thấy, trong lòng hắn cũng rất khiếp sợ. Hắn mơ hồ cảm giác được, mọi người học viện Sử Lai Khắc khi phối hợp đoàn chiến thì lực chiến đấu càng cường đại hơn, hơn nữa là cường đại hơn nhiều.

Va chạm giữa Long Dược cùng Đường Vũ Lân cũng đã bắt đầu, trường mâu vung lên, vụt tới chỗ Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân cũng không tránh, Kim Long Trảo đánh lên trường mâu, bắn ra hai luồng kim quang, mà chính hắn mượn lực bắn lên, rõ ràng không muốn chính diện cứng đối cứng. Ở trên không trung một đạo kim quang phóng lớn, ngay sau đó, Long Dược liền nhìn thấy, trong tay Đường Vũ Lân có một thanh trường thương màu vàng kim.
Trường thương dài gần năm thước, toàn thân màu vàng kim sáng lạn, trên trường thương mơ hồ có đường vân hình rồng. Mũi thương sắc bén, lại có cảm giác gần như trong suốt.

Không biết vì sao, khi trường thương xuất hiện, Long Dược chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên kịch liệt co rút lại, dường như hắn thấy được một đồ vật cực kỳ đáng sợ. Sau đó nhịp tim tăng tốc, thoáng cái làm lực lượng của hắn giảm xuống vài phần.

Huyết mạch của hắn vì chuôi trường thương này mà trở nên mạnh hơn?

...

"Vù vù vù ... , vù vù vù ..." Đường Vũ Lân không ngừng phát ra tiếng thở dốc.

Hắn rút cuộc đã cảm nhận được hương vị tử vong, sau khi cực hạn thống khổ bắt đầu trở nên lạnh như băng, hắn liền nhìn thấy một thế giới màu đen. Thế giới kia vô cùng bình lặng, tựa hồ chỉ cần đi đến đó thì không phải lo lắng điều gì nữa.
Hắn từng bước đi đến thế giới kia, ngày càng gần hư vô hắc ám bên kia.

Đúng lúc này, trong tai hắn truyền đến một tiếng gào to.

"Trở về!"

Ngay sau đó, một đạo kim mang xuất hiện, rồi đau nhức kịch liệt lại hành hạ toàn thân. Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy tình huống trong cơ thể mình rồi. Xương cốt, kinh mạch bị phá hư lúc trước đã hoàn toàn khép lại, màu vàng nhạt trong cơ thể đã nhiều hơn một tầng óng ánh, giống như bề ngoài xương cốt, kinh mạch được bôi lên một lớp thuỷ tinh, nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Huyết mạch chi lực càng thêm dày đặc, cũng tương tự sáng bóng lấp lánh. Hai kỳ kinh bát mạch đã đả thông càng trở nên cứng cỏi, cũng thông thoáng hơn nhiều.

Lực lượng chưa từng có truyền khắp toàn thân, thống khổ giống như thuỷ triều đang rút xuống.
Thành công rồi? Mình thành công rồi!

Trong đầu Đường Vũ Lân còn vang thanh âm uy nghiêm kia, có vẻ là lão Đường, nhưng dường như cũng không hoàn toàn đúng. Hắn không biết đây là cảm giác gì, nhưng thanh âm kia khiến hắn đặc biệt an tâm, cũng đặc biệt có cảm giác an toàn.

"Hô ..." Lần nữa thở dài, chậm rãi điều động hồn lực, huyết mạch chi lực trong cơ thể.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được trên người mình dường như có thêm thứ gì đó, theo bản năng mở hai mắt ra.

Và rồi, hắn thấy trước mặt mình là một mảnh vàng kim. Hắn mơ hồ thấy mình đang ở trong một gian phòng tắm, và nơi này không có người.

Sau đó, một điểm kim quang bắn ra từ mi tâm, phiêu động giữa không trung.

Chương 702: Hoàng Kim Long Thương
Cái kia tựa hồ là một cây châm màu vàng kim, sau đó nó nhanh chóng phóng lớn, trong giây lát đã biến thành một trường thương dài chừng năm thước, toàn thân đều phát ra màu vàng kim sáng lạn, mơ hồ có thể nhìn thấy một tầng ám văn trên đó, không phải là hình lân phiến, mà là ám văn hình rồng nhàn nhạt.

Những ám văn này không phải cố định, mà lúc ẩn lúc hiện, tản ra vẻ sáng bóng kỳ dị.

Đây là cái gì? Chuôi trường thương này là cái gì?

"Đây là đồ vật khi ngươi đột phá tầng phong ấn thứ sáu mới có thể nắm giữ, nó mới là vũ khí chính thức của ngươi. Tên của nó là Hoàng Kim Long Thương." Thanh âm của lão Đường lại vang lên trong đầu Đường Vũ Lân.

...

Đúng vậy, lúc này Đường Vũ Lân nắm trong tay chính là Hoàng Kim Long Thương.

Trong tay Đường Vũ Lân, nhìn nó rất nặng nhưng lại nhẹ như mây, dường như nó là một bộ phận thân thể hắn. Lúc huyết mạch chi lực rót vào trong trường thương thì bên trong nó dường như có máy phóng đại, không ngừng tăng cường huyết mạch chi lực của mình.
Cuối cùng có thể đạt đến trình độ nào hắn cũng không biết, bởi vì bản thân hắn cũng chưa kịp thử nghiệm chuôi trường thương này.

"Đinh!" Hoàng Kim Long Thương điểm trên trường mâu, một tiếng Long ngâm trầm thấp vang lên.

Hoàng Kim Long Thương tựa hồ hoàn toàn phát sáng lên, ám văn hình rồng trong chớp mắt trở nên rõ ràng, lân phiến trên cơ thể Đường Vũ Lân đều toả ra cường quang rực rỡ, trong mơ hồ cũng có ám văn hình rồng.

Long Dược giống như là điện giật, lùi về sau một bước, một đầu trường mâu bị đánh vỡ thành một lỗ hổng.

Phải biết rằng, chuôi trường mâu này do học viện quái vật dùng khoa học kỹ thuật mới nhất, dùng 16 kim loại hiếm chế tạo cho hắn. Dù là Thần cấp Cơ Giáp cũng không đủ mạnh để đánh bại nó, trình độ cứng rắn có thể tưởng tượng được.
Nhưng nó lại bị trường thương trong tay Đường Vũ Lân một kích làm tổn hại, đây quả thực là không thể tin được. Trường thương kia rốt cục là cái gì? Vì sao trận đấu trước hắn không dùng? Chẳng lẽ sau trận đấu đó hắn mới có nó sao?

Không có khả năng!

Từ cảm giác, chuôi trường thương này hẳn là vũ khí của một bộ Đấu Khải, cũng chỉ có nguyên bộ Đấu Khải mới có một vũ khí uy lực cường đại như vậy mới đúng.

Đấu Khải cấp khác nhau thì có đặc tính khác nhau.

Ví dụ như, Nhị tự Đấu Khải sẽ càng hoa lệ, càng nặng hơn Nhất tự Đấu Khải, hơn nữa còn có cánh.

Cũng không phải Nhất tự Đấu Khải không thể tạo cánh, nhưng công nghệ làm cánh quá phức tạp nên Nhất tự Đấu Khải Sư không chế tạo được. Đồng thời, nếu làm cánh ở Nhất tự Đấu Khải, khi chuyển sang Nhị tự Đấu Khải lại phải đổi kim loại, như vậy quá lãng phí và mất nhiều thời gian.
Mà bình thường, Tam tự Đấu Khải Sư mới có thể có vũ khí, bởi vì chế tạo vũ khí càng phức tạp hơn, cần tay nghề tinh xảo và ôn dưỡng bản thân. Bởi vậy, nếu không nắm chắc có thể chế tạo vũ khí có khả năng chống lại Phong Hào Đấu La thì Đấu Khải Sư đều không muốn tiêu hao nhiều tiền tài cùng tài nguyên để chế tạo vũ khí cho Đấu Khải của mình.

Đây là phương hướng phát triển cơ bản của Đấu Khải Sư, cho nên Long Dược mới phán đoán trong tay Đường Vũ Lân không thể là vũ khí Đấu Khải. Nếu không, hiện tại hắn đã có vũ khí, về sau chẳng phải sẽ chế tạo lại một lần nữa hay sao?

Huống chi, từ trận đấu trước đến hiện tại mới chỉ mười ngày thời gian, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn cũng không có khả năng chế tạo vũ khí Đấu Khải.

Cảm giác rung động xuất hiện cả bên ngoài và bên trong. Đường Vũ Lân đẩy lùi Long Dược, còn phá vũ khí của hắn, có nghĩa là, vũ khí trong tay Đường Vũ Lân còn cường đại hơn.
Lần này không phải áp chế về lực lượng, mà làm cho người ta một cảm giác áp chế toàn diện.

Mắt Long Dược loé sáng, khí thế trên người biến đổi, chân phải đạp đất, hét lớn một tiếng, "Núi cao!"

Lập tức, toàn bộ sân đấu đột nhiên bạo động, từng nói núi nhỏ nhô lên, sóng tinh thần cường đại quét ngang toàn trường.

Đúng vậy, hắn không chỉ là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, khi đoàn chiến, Long Dược cũng có thể khống chế toàn trường.

Nguyên Ân Dạ Huy cùng Diệp Tinh Lan vừa rơi xuống đất thì gặp núi cao xông tới, thậm chí còn có ngọn núi cực lớn từ dưới đất mọc lên hướng về phía Nhạc Chính Vũ và Cổ Nguyệt. Hứa Tiểu Ngôn đang chạy phía xa cũng không ngoại lệ.

Nhưng khi hắn đang thi triển hồn kỹ núi cao thì Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, khí tức huyết mạch trên người đại phóng, một tiếng Long ngâm sục sôi vang lên.
Núi cao dừng lại một chút, Hoàng Kim Long Thương trong tay Đường Vũ Lân đánh tới đầu Long Dược. Mọi người chiến đội Sử Lai Khắc nhân dịp này mà né tránh, ưu thế lúc trước cũng bị lần trùng kích này mà hạ thấp.

Cổ Nguyệt ở trên không trung, không biết đang thì thầm cái gì, đột nhiên, Nguyên Tố Chi Trượng trong tay nàng giơ lên, chú ngữ trầm thấp đột nhiên trở nên cao vút.

Trong không khí, nguyên tố nào đó chấn động, ngay cả những núi cao kia cũng bắt đầu phát run.

Cái này là ...

Long Dược giật mình ngẩng đầu nhìn Cổ Nguyệt trên không trung, trong mơ hồ đã cảm nhận được một tia uy hiếp.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được uy hiếp từ khi trận đấu bắt đầu, cho dù lúc trước đối mặt với Đường Vũ Lân cũng không xuất hiện cảm giác này.

Nàng rốt cuộc là muốn làm gì? Chú ngữ kia là sao?
Trường mâu trong tay quét ngang, ngăn trở Hoàng Kim Long Thương.
Trong tiếng nổ vang kịch liệt, Đường Vũ Lân bắn lên, Long Dược lùi về phía sau một bước.

Hồn hoàn thứ hai trên người Long Dược sáng lên, hắn muốn thi triển hồn kỹ dòng sông.

Nhưng lúc này, một quang hoàn vàng kim đột nhiên xuất hiện dưới chân hắn.

Long Dược cũng không thèm để ý, với lực phòng ngự của hắn, công kích bình thường hay hồn kỹ khống chế căn bản không có tác dụng với hắn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn đột nhiên chấn động toàn thân. Một chuỗi xiềng xích màu vàng kim từ dưới quang hoàn leo lên, hồn kỹ thứ hai vừa muốn thi triển đã bị cắt đứt.

Thân thể Đường Vũ Lân nửa chuyển, Hoàng Kim Long Thương chỉ vào cơ thể Long Dược, chỉ thấy một đạo kim mang hiện lên, muốn đánh trúng trên người hắn.
Không thể bị hắn đâm trúng, trong lòng Long Dược chỉ sinh ra một ý nghĩ mãnh liệt như vậy. Nhưng cũng vào lúc này, một đạo thanh quang xẹt qua, vừa vặn ngăn lại trước người Long Dược.

"Đinh!" một tiếng giòn tan, thanh mang rên lên một tiếng, trở về hình người, ngã vào người Long Dược. Chính là Phong Vương Lâm Tam.

Dựa vào Đấu Khải, hắn giãy giụa từ trong lam diễm hỏa cầu đi ra. Hắn không am hiểu phòng ngự, Đấu Khải lúc này đã có nhiều chỗ cháy đen, còn có dấu vết sắp tan vỡ. Nhưng tốc độ của hắn vẫn còn. Trong nháy mắt vừa rồi, hắn cảm giác được rõ ràng Long Dược đang lúng túng, cho nên, vào thời điểm nguy cơ nhất, hắn chắn trước mặt Hoàng Kim Long Thương.

Nhưng lần này làm hắn cực kỳ khó chịu. Trong Hoàng Kim Long Thương dường như ẩn chứa lực lượng khổng lồ, trong nháy mắt va chạm, Lâm Tam chỉ cảm thấy mình giống như bị một con cự long kim sắc thôn phệ. Cảm giác thống khổ này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.
Máu tươi trào ra khỏi miệng, phải biết rằng, hắn là Hồn Vương đang mặc nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải đó. Ngăn lại một thương của Đường Vũ Lân, tuy rằng vội vàng nhưng lại bị thương không nhẹ.

Đường Vũ Lân cũng không buông tha, Hoàng Kim Long Thương không thu hồi, trong một tiếng Long ngâm, từ đầu mũi thương phóng ra một con rồng vàng kim. Đầu rồng mở lớn, đánh tới Lâm Tam. Nhưng lúc này, ngôi sao xiềng xích và hiệu quả khoá tuyệt đối trong một giây đã biến mất, thân hình Long Dược loé lên, dùng vai mình cứng rắn vượt qua lần trùng kích này.

"Oanh ----" Toàn thân Long Dược bị Kim Long Kinh Thiên phóng xuất từ Hoàng Kim Long Thương đánh bay lên. Ở trên không trung, hắn vừa muốn phóng thích hồn kỹ thì một mảnh tinh quang đã chiếu rọi đến.

Toàn thân Long Dược cứng đờ, lập tức mất đi khả năng phóng thích hồn kỹ. Đây là võ hồn gì? Vì sao lại có lực khống chế mạnh như vậy? Chính mình cũng không thể chống cự.

Chương 703: Hồn hoàn vàng kim thứ ba

Bị đánh trúng còn có Lâm Tam, Đái Nguyệt Viêm cùng Hoa Lam Đường, thân hình bốn người đều cứng ngắc.

Tinh Luân Băng Trượng lóe ra hào quang sáng chói, năng lực khống chế của Hứa Tiểu Ngôn lần đầu tiên toàn diện triển khai, nàng thi triển chính là hồn kỹ thứ ba, tinh quang sáng chói, hồn kỹ khống chế phạm vi lớn.

Tuy rằng bị khống chế trong thời gian ngắn ngủi, nhưng hiệu quả tuyệt đối

thành lập khiến Long Dược cũng phải đau đầu.

"Oanh ----" Nguyên Ân Dạ Huy hất lên, một thanh cự chuỳ xuất hiện trong tay phải của nàng, quét ngang ra. Lúc Đái Nguyệt Viêm khôi phục lại từ tinh quang sáng chói thì cự chuỳ đã tới trước mặt. Hắn không thể không toàn lực thúc giục Đấu Khải phòng ngự, cứng chọi cứng.
"Oanh ----" Đái Nguyệt Viêm bị đánh bay.

Bên kia, trường kiếm trong tay Diệp Tinh Lan sáng chói tinh quang, không ngừng phá vỡ từng đạo quang hoàn của Tô Mộc. Tinh man sở chỉ, chèn ép Tháp Vương Diệp Chỉ không cách nào tăng phúc cho đồng bạn, một đánh hai, hoàn toàn áp chế. Đây là thực lực của Diệp Tinh Lan.

Phương Nhi ngồi trên ghế bình luận mà không khỏi trợn tròn mắt.

Đây là tình huống như thế nào? Vì sao lại khác hoàn toàn với tưởng tượng?

Dù nàng hay mọi người đều nghĩ rằng, trận đấu này học viện Sử Lai Khắc có thể kiên trì bao lâu, nhưng tình huống trước mắt lại hoàn toàn không theo kịch bản đó.

Khi mới bắt đầu, học viện Sử Lai Khắc đã hoàn toàn khống chế cục diện trên chiến trường. Bọn họ phối hợp vô cùng kỳ diệu, Cổ Nguyệt chủ khống, Hứa Tiểu Ngôn bộc phát khống chế, còn có Đường Vũ Lân đột nhiên trở nên cường thế, mọi người khống chế toàn trường.
Thánh Kiếm vàng kim từ trên trời giáng xuống, Thánh Kiếm chỉ, trực tiếp áp chế Hoa Lam Đường. Nhân lúc tinh quang sáng chói, Nhạc Chính Vũ đã đánh bay Lang Vương Hoa Lam Đường đã mặc Đấu Khải, toàn thân còn toả ra quang diễm.

Hổ Vương Đái Nguyệt Viêm vốn bị trọng thương trong trận đấu lúc trước lại bị một búa đánh bay, rõ ràng đã hộc máu!

Chỉ có hai vị Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công Đằng Đằng cùng Tạ Giải là kỳ phùng địch thủ, nhưng tốc độ của Tạ Giải rõ ràng đã tăng lên, quan trọng hơn là hắn đã linh hoạt hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Dưới tình huống này, Đằng Đằng cho dù có Đấu Khải, muốn thắng hắn cũng không dễ dàng.

Quan trọng nhất là, Long Dược bị đánh bay, đây là tình huống cho tới bây

giờ chưa từng xuất hiện. Vũ khí trong tay Đường Vũ Lân rốt cuộc là cái gì? Vì sao Long Dược lại kiêng kỵ như vậy?
Cổ Nguyệt vẫn ngâm chú ngữ như trước, thanh âm cao vút. Hoàng Kim Long Thương chỉ trên mặt đất, hắn dùng tốc độ kinh người bắn ra, lần nữa đánh về phía Long Dược. Hoàng Kim Long Thương hóa thành một điểm thương mang, không phải công kích Long Dược, mà là Phong Vương Lâm Tam bị đánh bay cùng hướng với hắn.

Một thương này đâm ra, quang hoàn trên người Đường Vũ Lân biến đổi, ba hồn hoàn vàng kim đổi thành bốn hồn hoàn, hồn hoàn thứ ba sáng lên, một quang hoàn màu lam từ người hắn toả ra.

Chính là Lam Ngân Kim Quang Trận!

Trong phạm vi Lam Ngân Kim Quang Trận, tất cả nguyên tố, tróc bong.

Lâm Tam vừa định lách mình né tránh thì cảm giác được Phong nguyên tố bỗng giảm mạnh, Long Dược có thể dựa bào tu vi cường đại mà không bị ảnh hưởng, nhưng hắn thì không được. Tốc độ chậm lại, Hoàng Kim Long Thương đã tới trước người.
Ngay cả trường mâu của Long Dược cũng bị hư tổn, Đấu Khải của hắn có thể đỡ được Hoàng Kim Long Thương sao?

Uy hiếp tử vong trong chớp mắt đã bao phủ vị Phong Vương này.

May mắn, bên cạnh hắn còn có Long Dược, trường mâu đánh ra, chắn phía trước Hoàng Kim Long Thương.

"Đinh" Đường Vũ Lân bắn lên, trường mâu lại bị tổn hại, trong miệng Đường Vũ Lân phát ra một tiếng thét dài. Một vòng quang hoàn vàng kim lại xuất hiện dưới chân Long Dược.

Long Dược rất bực bội! Thân thể của hắn quá khổng lồ, muốn né tránh Tinh Luân Xiềng Xích thì khó hơn bình thường, huống chi lúc trước Đường Vũ Lân tấn công Lâm Tam. Tấn công chỗ địch tất cứu, làm hắn không thể thực hiện né tránh.

Cho nên hắn lại bị định trụ rồi.

Hàn quang loé lên, Hoàng Kim Long Thương chực chỉ đâm tới giữa ngực

Long Dược, thời cơ tốt như vậy không thể bỏ qua.
"Đinh!", đã đâm trúng!

Nhưng sau đó, Đường Vũ Lân liền cảm giác được, Hoàng Kim Long Thương đúng là đã đâm trúng Long Dược, nhưng lại giống như đâm phải nham thạch. Nham thạch bị đâm xuyên, trong đó cũng không cảm nhận được bất kỳ sinh mệnh khí tức nào.

Khi nhìn lại, hắn kinh ngạc phát hiện, một ngọn núi cao mà Long Dược phóng ra lúc trước lại hoạt động, giãn mở thân thể, không phải là Long Dược sao? Còn thân hình hắn đâm thủng lại trở thành một ngọn núi.

Tình huống này là sao?

Đường Vũ Lân kinh ngạc cảm thụ tất cả, hai trước trước ngực khép lại, ánh mắt hơi đổi. Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu được, đây chính là chỗ ảo diệu trong võ hồn của Long Dược. Nhìn như hồn kỹ đơn giản, nhưng vô cùng diệu dụng a!

Gia hoả này, thật là khó đối phó!

Nhưng Long Dược vừa sử dụng chiêu này tựa hồ cũng không dễ chịu, thân thể thoáng dao động, ngay sau đó từ trên người hắn băn ra sát khí kinh người, tròng mắt đã trở nên đỏ bừng.
Với thực lực của hắn, bị bức bách đến trình độ như vậy, làm sao có thể không nổi giận? Mà hắn nổi giận thì sẽ không kiểm soát được.

Ánh mắt hắn rơi trên người Hứa Tiểu Ngôn đầu tiên, khí tức toàn thân nở rộ, hồn hoàn thứ ba loé sáng, mặt đất trong chớp mắt đã trở thành đầm lầy, hơn nữa đang khuếch trương ra tứ phía.

Long Dược toàn lực phóng thích hồn kỹ, tuyệt đối có thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Sắc mặt của Đường Vũ Lân cũng trở nên ngưng trọng.

Thân thể Hứa Tiểu Ngôn nghiêng một cái liền rơi vào đầm lầy, hồn kỹ chuẩn bị thi triển lập tức bị cắt đứt. Những người khác cũng bị áp chế, không thể mở rộng ưu thế của mình.

Trường tiêm trong tay Long Dược chỉ lên Cổ Nguyệt, hồn hoàn thứ hai sáng lên, một cỗ cỗ Thủy Lãng Trùng Thiên xuất hiện, phóng tới chỗ Cổ Nguyệt.
Tuy rằng cơ thể đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo. Giờ khắc này, người mang lại cho hắn uy hiếp lớn nhất không phải là Đường Vũ Lân, mà là Cổ Nguyệt, người đang ngâm chú ngữ ở giữa không trung.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, Hoàng Kim Long Thương chống đất, thân thể bỗng bắn lên. Khi bắn lên, hồn hoàn vàng kim thứ hai loé sáng, chính là Kim Long Bá Thể.

Đấu Khải phụ thể, cộng thêm Kim Long Bá Thể, nhanh chóng chắn trước người Cổ Nguyệt mười mét. Hắn dùng thân mình đối chiến với dòng nước trùng kích mãnh liệt kia.

Hào quang lân phiến chợt hiện, tiếp theo, tiếng Long ngâm sục sôi vang lên.

Nhưng dòng sông là một hồn kỹ kéo dài, còn Kim Long Bá Thể chỉ kéo dài ba giây, cũng chỉ có thể chịu được trùng kích trong ba giây.

Hai tay Nguyên Ân Dạ Huy hất lên, hai thanh cự chuỳ như lưu tinh cản nguyệt, đập tới Long Dược. Đái Nguyệt Viêm kịp thời lách lên, đôi Hổ trảo vỗ trúng cự chuỳ từ mặt bên, cải biến phương hướng của nó.
Trường kiếm trong tay Diệp Tinh Lan sáng chói, hồn hoàn thứ tư lóng lánh, hoá thành một đạo tinh quang, cưỡng ép tránh khỏi đầm lầy. Tinh quang trên không trung hoá thành một tấm lưới lớn, bao phủ cả Hồ Vương Tô Mộc cùng Tháp Vương Diệp Chỉ bên trong.

Nàng lựa chọn tín nhiệm đồng bạn, Đường Vũ Lân đã nói, hắn cùng Cổ Nguyệt ngăn chặn Long Dược, bọn họ phải nhanh chóng giải quyết các đối thủ khác.

Tô Mộc tuy mạnh nhưng lúc trước đã thua Diệp Tinh Lan, mà Tháp Vương Diệp Chỉ một khi bị cận thân, Tinh Thần Kiếm có uy lực quá mạnh mẽ, cho nên nàng không thể triển khai tăng phúc.

Tạ Giải tràn đầy nguy cơ, hắn lâm vào đầm lầy, mà đối thủ lại không bị ảnh hưởng, cho nên bị Đăng Đăng áp chế đến sắp không chịu được. May mắn

hắn lĩnh ngộ vài phần chân lý Mẫn Công, phân ra một đạo phân thân, bằng vào bản thể cùng phân thân công kích mới miễn cưỡng ngăn cản được Đằng Đằng.
Nhạc Chính Vũ vỗ cánh bay trên không trung, Thánh Kiếm liên tục chém về phía Hoa Lam Đường, từng đạo thánh quang trên người bay lên, Thẩm Phán Chi Quang bị hắn bổ ra rồi chồng lên nhau. Hơn nữa, khi Hoa Lam Đường bị Hứa Tiểu Ngôn hạn chế trong chốc lát đã bị hắn làm bị thương nhẹ, trong nhất thời đúng là không cách nào phản kích.

Phong Vương Lâm Tam lách mình ra. Hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn trước tiên xông về phía Hứa Tiểu Ngôn. Chiến Hồn Sư Hệ Khống Chế này quá mạnh mẽ, nhất định phải giải quyết nàng trước.

Cục diện trên chiến trường đã nghịch chuyển rồi.

Hào quang Kim Long Bá Thể đã đến cực hạn, Hoàng Kim Long Thương đâm ra, Kim Long Kinh Thiên phóng thích. Quang ảnh hình rồng lại xuất hiện, chọi cứng với hồn kỹ dòng sông.

Long Dược tức giận hừ một tiếng, chân trái giẫm mạnh trên mặt đất, thân thể cao lớn nhảy lên, toàn thân trong chớp mắt dung nhập vào dòng sông, thân mâu hợp nhất, thẳng đến va chạm với Đường Vũ Lân.
Lần này bị đụng vào, Đường Vũ Lân rất có thể còn thảm hơn lần bị giẫm trước.

Đúng lúc này, hồn hoàn vàng kim thứ ba trên người hắn rút cuộc phát sáng lên.

"Ngang ----" một tiếng Long ngâm phát ra từ trong miệng hắn.

Chương 704: Giam cầm Thổ nguyên tố

Sau lưng Đường Vũ Lân, một hư ảnh màu vàng kim cực lớn xuất hiện, chính là một đầu Kim Long lăng không. Quang ảnh Kim Long có cánh dài chừng hơn ba mươi mét, đầu rồng cực lớn, so với Bá Vương Long cũng không kém nhiều lắm.

Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, tất cả hồn sư trên sân đấu trừ Cổ Nguyệt

đều cứng ngắc lại trong chốc lát.

Chịu ảnh hưởng lớn nhất, chính là Long Dược đối diện Đường Vũ Lân. Màu đỏ điên cuồng trong mắt Long Dược biến mất, trở lại thanh tịnh. Hồn kỹ đang thi triển biến mất, toàn thân sáu cái hồn hoàn đều trở nên ảm đạm. Hoàng Kim Long Thương loé lên, trực tiếp đánh vào bả vai hắn, đơn giản là đánh hắn rớt xuống, hung hăng nện trên mặt đất.

Sau lưng hắn, hư ảnh Kim Long loé lên rồi biến mất, sắc mặt Đường Vũ Lân cũng trở nên tái nhợt.

Hồn kỹ thứ ba huyết mạch Kim Long Vương, Hoàng Kim Long Hống!

Lúc trước Đường Vũ Lân chỉ biết đại khái đặc tính hồn kỹ của mình, ngay vừa rồi hắn kỳ thật chỉ nghĩ còn nước thì còn tát, lại không nghĩ rằng uy chấn toàn trường.

Ngoài Long Dược còn mấy vị bị ảnh hưởng không nhỏ. Lang Vương Hoa Lam Đường, võ hồn Long Lang, khi nghe được một tiếng Hoàng Kim Long Hống kia thì đặt mông ngồi xuống mặt đất, sau đó bị Nhạc Chính Vũ chém liên tiếp ba kiếm, toàn thân đều là hào quang Thẩm Phán Chi Quang, đơn giản bị đập vào Hồn Đạo vòng bảo hộ, Đấu Khải trên người đã xuất hiện nhiều chỗ tổn hại.
Phân thân của Tạ Giải trực tiếp bị tiếng hống kia làm cho biến mất, hồn kỹ này không phân biệt địch ta, chẳng quan tâm người nhà hay đối thủ.

May mắn, Đằng Đằng cũng bị dọa nhảy dựng lên. Tạ Giải kịp thời hoán đổi bản thể cùng phân thân, nhưng cũng té ngã trên mặt đất, không còn lực tái chiến.

Chủ nhân của võ hồn Cửu Vĩ Hồ, Hồ Vương Tô Mộc mặc dù không có huyết mạch loài Long, nhưng thực lực của bản thân dựa vào huyết mạch mà đến, mà đây là uy áp của thượng vị giả cho nên hồn kỹ hắn đang thi triển lập tức bị đánh gãy. Diệp Tinh Lan dùng một kiếm bổ vào người hắn, thống khổ có thể so sánh với Hoa Lam Đường. Hơn nữa, trên người nàng còn có Đấu Khải, một thoáng đã bị đánh bay rồi.

May thay, các trọng tài phi thường chịu trách nhiệm. Hoa Lam Đường, Tạ Giải, Tô Mộc, hầu như trước sau bị trọng tài ngăn trở, tuyên bố bọn hắn không thể tái chiến.

Chuyện này ...

Rống lên chi uy, quả là như vậy, thật là đáng sợ.

Trong mắt Long Dược cũng tràn đầy hoảng sợ. Làm hắn khiếp sợ nhất là, tâm tình không khống chế được khi hắn toàn lực triển khai năng lực đã bị một tiếng hống này áp xuống. Đối phương lại có thể khống chế tâm tình của mình, huyết mạch bị áp chế thật lớn.

Cùng lúc đó, chú ngữ Cổ Nguyệt đang ngâm dừng lại. Nguyên Tố Chi Trượng trong tay nàng tựa hồ trở nên vô cùng trầm trọng, thuỷ tinh cầu trên đỉnh trượng đã hoàn toàn biến thành màu vàng ố. Sau đó, một vầng sáng màu vàng ố từ thuỷ tinh cầu khuếch trương ra, hoàn thành một quang hoàn cực lớn từ trên trời giáng xuống, trấn áp toàn trường.

Tiếp theo, đầm lầy trên mặt đất biến mất, từng dãy núi sau khi được vầng sáng màu vàng bao phủ lần lượt vỡ vụn, biến mất vô ảnh vô tung.
Trên người Long Dược bao phủ một tầng màu vàng, khí tức của hắn suy yếu nhanh chóng, chỉ còn lại khoảng một phần ba.

Viện trưởng Ân Từ đang ngồi ngay ngắn nghiêm túc quan sát trận đấu bỗng đứng lên, trong mắt loé lên tia kinh ngạc, thất thanh nói: "Giam cầm Thổ nguyên tố? Đây là hồn kỹ hồn sư Tứ Hoàn có thể thi triển ra sao? Trừ phi thiên phú của nàng là khống chế Thổ Nguyên tố, hơn nữa phải hiến tế sinh mệnh chi hoả của mình mới có thể hoàn thành. Tại sao lại có thể như vậy?"

Sắc mặt Cổ Nguyệt tái nhợt, nhưng so với hiến tế sinh mệnh chi hoả còn kém xa, chỉ là hồn lực tiêu hao quá độ mà thôi.

"Tinh Thần Lực Linh Uyên Cảnh!" Dù sao cũng là đệ nhất cường giả của Tinh La Đại Lục, ngay sau đó hắn đã nghĩ đến một khả năng khác. Nhưng khi nghĩ đến, hắn lại càng thêm kinh ngạc.
Mười lăm tuổi, mới mười lăm tuổi đã có Tinh Thần Lực Linh Uyên Cảnh, điều này thật sự là không thể tin được. Khó trách Linh Hồn Trùng Kích của Đái Vân Nhi không có hiệu quả với nàng, ngay cả quang hoàn thôn phệ của Tô Mộc cũng có tác dụng rất nhỏ, thì ra Tinh Thần Lực vậy mà đã đến trình độ như vực như ngục. Mười lăm tuổi! Vậy tương lai Tinh Thần Lực sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?

Một cỗ hàn ý tràn lên phía sau lưng. Những người trẻ tuổi này của học viện

Sử Lai Khắc làm cho người ta rung động quá mạnh mẽ. Khi vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người đều cho rằng cường đại nhất là Đường Vũ Lân, nên đều chú ý lên người hắn.

Nhưng khi tiếp tục so tài, nhất là khi thi đấu đoàn đội, các đội viên khác đều thể hiện ra tài năng của mình. Nguyên Ân Dạ Huy có thể áp chế Đái Nguyệt Viêm, Diệp Tinh Lan có được Nhất tự Đấu Khải cùng thực lực cường đại. Hơn nữa hôm nay Hứa Tiểu Ngôn thể hiện ra lực khống chế siêu cường, không có một ai yếu.
Nhưng bọn họ không phải là mạnh nhất. Người mạnh nhất lại là nữ học viên không thường ra trận.

Tinh Thần Lực của nàng, dù là Lục Hoàn Hồn Đế cũng chưa chắc có thể đạt được. Nàng vậy mà thi triển ra hồn kỹ cường đại không thể xuất hiện ở dưới Lục Hoàn.

Giam cầm Thổ nguyên tố, đây là một hồn kỹ vô cùng hiếm thấy. Cái này khác với nguyên tố tróc bong. Nguyên tố tróc bong là dần dần giảm xuống nguyên tố, nhưng giam cầm Thổ nguyên tố là trong nháy mắt để loại nguyên tố này biến mất hoàn toàn trong phạm vi khống chế.

Thổ nguyên tố bên trong phạm vi này tuyệt đối không thể hoạt động.

Hồn kỹ này bình thường có tác dụng trong phạm vi quá nhỏ, cho nên dù có người học tập thì bình thường cũng không lựa chọn như vậy.

Nhưng nàng rõ ràng không chỉ biết một loại, hơn nữa đây cũng không phải hồn kỹ của nàng, ít nhất không phải là hồn kỹ mà hồn hoàn mang lại. Cái này thật sự là quá cường đại!
Võ hồn Sơn Long Vương dù huyết mạch chi lực mạnh đến đâu thì bản nguyên vẫn là khống chế Thổ thuộc tính, cho nên, từng hồn kỹ của Long Dược đều có liên quan đến Thổ nguyên tố. Cho dù là dòng sông cũng không ngoại lệ, đó cũng không phải là nước chân chính, mà là mượn Thổ nguyên tố đối khống chế thế giới, dùng thổ sinh thuỷ để hình thành năng lượng trùng kích.

Bởi vậy, giam cầm Thổ nguyên tố vừa ra thì tương đương là phế bỏ tất cả hồn kỹ của Long Dược, để hắn không cách nào thi triển hồn kỹ.

Rất có tính nhằm vào rồi!

Khi tất cả mọi người cho rằng học viện Sử Lai Khắc đến cuộc chiến thi đấu đoàn đội chỉ là đi ngang qua sân khấu, thì các học viên học viện Sử Lai Khắc dùng hành động của mình để chứng minh, bọn họ tới đây chỉ có một mục đích, chính là tranh đoạt quán quân!
Sử Lai Khắc vĩnh viễn tranh giành đệ nhất!

Trên sân đấu, khi Long Dược cảm nhận được Thổ nguyên tố hoàn toàn biến mất thì không khỏi ngốc trệ. Nàng dùng thời gian dài ngâm chú ngữ lại mang đến cho mình áp lực khủng bố như thế.

Mà các cường giả xem hiểu kỹ năng giam cầm Thổ nguyên tố này thì không khỏi kinh hãi.

Giam cầm nguyên tố là hồn kỹ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, cũng không phải thực sự tồn tại, mà tồn tại với ý nghĩa không lớn, bởi vì rất có tính cực hạn. Hồn kỹ giam cầm nguyên tố chỉ nhằm vào một loại nguyên tố, cho nên chỉ khi gặp hồn sư có cùng loại nguyên tố mới có hiệu quả tốt nhất.

Hơn nữa, giam cầm nguyên tố là hồn kỹ cao giai, bình thường phải Lục Hoàn trở lên mới có thể tu luyện. Mỗi hồn hoàn đều rất trân quý, ai sẽ tiêu phí một cái giá lớn để đổi một hồn hoàn gần như vô dụng chứ?
Nhưng lúc này, hồn kỹ nhằm vào kia lại xuất hiện trên sân đấu. Bốn hồn hoàn trên người Cổ Nguyệt luân chuyển sáng lên, thậm chí còn không nhìn ra đây là hồn kỹ thứ mấy của nàng, nhưng hiệu quả giam cầm nguyên tố đã rõ ràng. Võ hồn Sơn Long Vương cường đại như vậy, ngoài lực lượng bản thể cùng cường độ, tất cả hồn kỹ cùng khống chế nguyên tố đều bị hạn chế.

Chương 705: Nhị tự Đấu Khải

Các đồng bạn của Long Dược đều sợ ngây người. Bọn họ đều từng luận bàn với Long Dược không chỉ một lần, không có người nào so với bọn họ hiểu rõ hơn Long Dược cường đại đến cỡ nào, nhất là khi hắn cùng hồn kỹ dung hợp, đơn giản chính là không thể chiến thắng.

Nhưng giờ khắc này, hồn kỹ của Long Dược bị phong ấn, nói cách khác, ngoài lực lượng bản thể cùng phòng ngự, các năng lực khác đều không thể dùng, ít nhất suy yếu hai phần ba. Tình huống này quả thực là lần đầu nghe

thấy.
Bản thân Long Dược cũng khiếp sợ. Hắn là Hồn Đế, Lục Hoàn Hồn Đế a! Nhưng bây giờ dù thúc giục hồn lực như thế nào cũng không thể dùng hồn kỹ liên hệ với Thổ nguyên tố.

Nếu như đây là một trận tranh đấu bình thường, hắn còn có thể mau chóng lao ra khỏi phạm vi giam cầm Thổ nguyên tố, sau đó tiếp tục sử dụng hồn kỹ. Nhưng bây giờ là thi đấu, mà phạm vi Cổ Nguyệt thi triển giam cầm Thổ nguyên tố là sân thi đấu đường kính 500 mét. Khống chế trong phạm vi lớn như vậy, Tinh Thần Lực của nàng khủng bố đến cỡ nào.

Giam cầm Thổ nguyên tố hoàn thành, người xui xẻo đầu tiên là Tháp Vương Diệp Chỉ. Diệp Tinh Lan tâm chí kiên nghị, tuy rằng trong lòng khiếp sợ nhưng đây là chiến đấu, phản ứng của nàng không hề chậm, thân hình loé lên đã đến trước mặt Diệp Chỉ. Tinh Thần Kiếm triển khai, từng đạo kiếm quang liên tiếp rơi vào người Diệp Chỉ. Nàng là Nhất tự Đấu Khải Sư, lực công kích tuyệt đối là mạnh nhất trong chiến đội Sử Lai Khắc ở thời điểm hiện tại. Chỉ sau vài lần công kích, phòng ngự của Diệp Chỉ bị phá vỡ, bị trọng tài ngăn lại, tuyên bố nàng rời khỏi thi đấu.
Lúc này, học viện quái vật chỉ còn lại bốn người, Đằng Đằng, Đái Nguyệt Viêm, Lâm Tam cùng Long Dược. Trong đó, Lâm Tam cùng Đái Nguyệt Viêm còn còn bị thương.

Mà học viện Sử Lai Khắc bên này, chẳng qua là thiếu đi Tạ Giải.

Đường Vũ Lân ngửa mặt lên trời một tiếng thét dài, Long ngâm cuồn cuộn, hồn hoàn vàng kim thứ ba trên người lần nữa toả sáng, huyết mạch chi lực tăng tới cực hạn, áp chế Long Dược. Hoàng Kim Long Thương trong tay vung lên, đập xuống đầu Long Dược.

Cổ Nguyệt lùi lại phía sau, nàng vừa sử dụng giam cầm Thổ nguyên tố nên đang trong thời kỳ suy yếu.

Đôi mắt Long Dược sau khi ngơ ngác ngắn ngủi thì lần nữa biến thành màu đỏ, hương vị điên cuồng còn mạnh hơn vài phần.

"Các ngươi cho rằng, như vậy có thể chiến thắng ta sao?" Thanh âm tràn ngập bá đạo vang vọng toàn bộ sân đấu. Hắn cũng phát ra một tiếng gào thét, tuy rằng bị Hoàng Kim Long Hống áp chế, huyết mạch chi lực bị ảnh hưởng lớn, nhưng khí tức bản thân vẫn để lộ ra.

Võ hồn Sơn Long Vương bành trướng khí tức toàn diện, trường mâu trong tay nhấc lên, va chạm với Hoàng Kim Long Thương.

"Ầm ầm" Đường Vũ Lân bắn về phía sau, Long Dược hai chân hạ xuống ba thước, hiển nhiên là không ai chiếm được ưu thế.

Nguyên Ân Dạ Huy áp hướng Đái Nguyệt Viêm, Diệp Tinh Lan quay người thẳng đến Lâm Tam.

Đằng Đằng thì đánh về phía Hứa Tiểu Ngôn.

Đáng tiếc, hắn phải đối mặt với Nhạc Chính Vũ từ trên trời giáng xuống.

Hứa Tiểu Ngôn lúc này không còn bị đầm lầy ảnh hưởng, hừ lạnh một tiếng, một đạo tinh quang từ trên người bắn ra, Tinh Quang Phản Quỹ.

Đằng Đằng lập tức trở nên hỗn loạn, kiếm quang từ trên trời giáng xuống, tinh quang xiềng xích đúng lúc xuất hiện ở Đằng Đằng dưới chân.

Lâm Tam bởi vì bị thương, tốc độ bị hạn chế, đối mặt với kiếm quang đầy trời của Diệp Tinh Lan, trên mặt không khỏi toát ra vẻ bất đắc dĩ.
Đúng lúc này, một tiếng Long ngâm tràn ngập điên cuồng phát ra. Ngay sau đó, trên thân hình cao lớn kia sáng lên một tầng ám kim sắc. Lúc hào quang ám kim sắc xuất hiện, trên người hắn sáng lên một đám quang điểm.

Đằng Đằng, Lâm Tam, Đái Nguyệt Viêm đều nhẹ nhàng thở ra, mà mọi người học viện Sử Lai Khắc thì sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

Đấu Khải! Đúng vậy, Long Dược tất nhiên có Đấu Khải, hơn nữa chưa từng sử dụng trong thi đấu lúc trước. Nhưng làm bọn họ nghiêm mặt là vì, Đấu Khải của Long Dược không bay ra từ hồn đạo khí, mà xuất hiện từ trong cơ thể. Có nghĩa là, nó hoặc là Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, hoặc là ... Nhị tự Đấu Khải!

Một đôi long dực cực lớn giãn ra sau lưng Long Dược. Đấu Khải mang theo uy áp ngập trời xuất hiện, tất cả áp chế trong chốc lát đã biến mất không còn.
Nhị tự Đấu Khải Sư! Hắn rõ ràng là một tên Nhị tự Đấu Khải Sư!

Nhị tự Đấu Khải ý vị như thế nào? Có nghĩa là, bọn hắn đối mặt với một vị

có thực lực không kém so với Vũ Trường Không, có được Đấu Khải Thiên Băng. Mặc dù tu vi ở trên Long Dược, nhưng võ hồn của hắn quá mạnh mẽ.

Lúc từng khối Đấu Khải xuất hiện trên người Long Dược, tất cả mọi người chiến đội Sử Lai Khắc đều cảm giác được một áp lực cực lớn từ trên trời giáng xuống.

Bởi vì giam cầm Thổ nguyên tố mà xuất hiện ánh rạng đông, bây giờ trong nháy mắt đã biến mất.

Nhị tự Đấu Khải tăng phúc cho hồn sư quá mạnh mẽ, dù hắn không sử dụng hồn kỹ, nhưng tốc độ, lực lượng, võ hồn đều tăng lên, đủ để nghiền ép những hồn sư chỉ có Tứ Hoàn như bọn họ.

Nhị tự Đấu Khải tăng thêm tu vi Lục Hoàn, có nghĩa bây giờ Long Dược có thể chống lại cường giả cấp bậc Bát Hoàn Hồn Đấu La bình thường. Đối thủ như vậy, chỉ mang cho bọn họ một loại cảm giác, chính là tuyệt vọng! Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng trên không trung, "Trước đánh bại những người khác!"

Vừa hô lên tiếng này, Hoàng Kim Long Thương trong tay huyễn hóa ra hơn mười đạo kim quang, phủ xuống đầu Long Dược. Cùng lúc đó, tay phải vung ra, một đạo Kim Long Khủng Trảo ngang nhiên đánh ra, toàn lực ứng phó.

"Oanh ----" Kim Long Khủng Trảo rơi xuống Đấu Khải màu ám kim, Long Dược thậm chí không thèm né tránh, bề ngoài trường mâu cũng xuất hiện một tầng lân phiến ám kim sắc. Lân phiến của Sơn Long Vương vô cùng đặc thù, có hình tam giác, chính xác mà nói là hình kim tự tháp, bởi vì có đỉnh tháp nhô ra, trông giống một ngọn núi nhỏ.

Bên trên Nhị tự Đấu Khải mang theo vầng sáng màu vàng kim, nhưng Kim Long Khủng Trảo của Đường Vũ Lân ngay cả dấu vết cũng không thể lưu lại trên đó.

Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể Long Dược đột nhiên loé về phía trước. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hoa mắt, hắn chỉ kịp đem Hoàng Kim Long Thương về chỗ mình, ngay sau đó, một cỗ đại lực không thể địch nổi truyền đến, Đường Vũ Lân như thiểm điện bị đánh bay ra ngoài, đụng vào Hồn Đạo vòng bảo hộ ở phía xa.

"Các ngươi đều xuống dưới!" Long Dược điên cuồng rống to lên.

Không hề do dự, Đằng Đằng, Lâm Tam, Đái Nguyệt Viêm đồng thời bày tỏ nhận thua, nhanh chóng chạy xuống dưới đài thi đấu.

Long Dược trong trạng thái điên cuồng thậm chí sẽ không phân biệt địch ta mà công kích. Mà hắn đã mặc Nhị tự Đấu Khải đã khiến trận đấu không còn bất kỳ lo lắng nào.

Một đạo tinh quang bỗng xuất hiện dưới chân Long Dược, nhưng khi tinh quang chưa hoàn toàn xuất hiện, Long Dược đã tránh thoái. Thân hình cao lớn như vậy, nhưng tốc độ không hề thua kém Lâm Tam.

Trường mâu trong tay quét ngang, một đạo hồn lực hoá thành sóng xung kích hướng tới Hứa Tiểu Ngôn.

Chiến đội Sử Lai Khắc có thể chiếm ưu thế như vậy có quan hệ cực lớn với hồn sư Hệ Khống Chế Hứa Tiểu Ngôn này. Hồn kỹ khoá tuyệt đối của nàng thật sự quá đáng ghét.
Hứa Tiểu Ngôn biến sắc, nàng có thể tuyệt đối khống chế đối thủ, nhưng bản thân lại không có sức chiến đấu a! Mắt thấy sóng xung kích cực lớn hướng về phía mình, nàng thậm chí né tránh cũng không được.

Đúng lúc này, một thân ảnh như thiểm điện xuất hiện trước người nàng, Hứa Tiểu Ngôn chỉ thấy một đôi cánh trắng noãn.

"Oanh ----" Hứa Tiểu Ngôn chỉ cảm thấy một khí tức làm nàng hít thở không thông đập vào mặt. Đôi cánh trước người dùng sức vỗ, một cỗ sóng khí đẩy nàng lên cao, còn chủ nhân của đôi cánh kia thì bị bắn ngược, trong quá trình bắn ngược còn phun ra một ngụm máu.

"Chính Vũ!" Hứa Tiểu Ngôn kinh sợ kêu to, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ ba trên người sáng lên, trăm ngàn đạo kim quang bắn ra, bao trùm về phía Long Dược.

Dù tốc độ nhanh đến đâu Long Dược cũng không hoàn toàn né tránh được nhiều tinh quang như vậy. Thân thể rốt cuộc vẫn trúng hồn kỹ khoá tuyệt đối, thân thể trong chớp mắt dừng lại.
Hứa Tiểu Ngôn rơi xuống đất, Tinh Luân Băng Trượng trong tay phải chèo chống trên mặt đất, đôi mắt ánh lên sát khí, hồn hoàn thứ tư trên người toả

sáng. Tinh Luân Băng Trượng chỉ về phía Đường Vũ Lân trên không trung, lập tức, một đạo tinh quang vô hình đã nối lên Tinh Luân Băng Trượng với Đường Vũ Lân. Tinh Luân Băng Trượng lại chỉ, từng đạo tinh quang phân biệt rơi xuống người đồng bạn.

Khi tinh quang kết nối, trên thân mỗi người đều có một tầng sáng mờ ảo. Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức của nhau, hồn lực đang chấn động.

Toàn thân Hứa Tiểu Ngôn bốc lên kim quang, không khí xung quanh nàng trở nên tối sầm. Sau lưng nàng, tựa hồ có một mảnh sao trời bát ngát hiển hiện.

"Đội trưởng! Phải xem ngươi rồi."

Chương 706: Thần Long Vũ Thiên Thương
Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ, Diệp Tinh Lan cùng Cổ Nguyệt đồng thời cảm giác được một cỗ lực hút truyền đến. Bọn họ lập tức ngồi xuống, thả lỏng bản thân.

Sau đó, kim quang trên người Đường Vũ Lân đại phóng, khí tức điên cuồng tăng lên, bề ngoài Hoàng Kim Long Thương thậm chí hiện ra một đầu Kim Long như ẩn như hiện.

Thân hình hóa thành một đạo kim quang, Đường Vũ Lân vọt tới trước người Long Dược, Hoàng Kim Long Thương trực chỉ đâm vào người Long Dược.

Chỉ có huyết mạch Kim Long Vương của hắn mới có thể áp chế Long Dược ở một trình độ nhất định. Hồn kỹ thứ tư của Hứa Tiểu Ngôn chính là một hồn kỹ có thể dung hợp bản thân cùng đồng bạn, điểm cường hãn nhất chính là, dùng chung hồn lực, chịu chung tổn thương.

Nói cách khác, nếu Đường Vũ Lân chịu tổn thương gì, tất cả mọi người giúp hắn đều cùng gánh chung, mà hồn lực của hắn là tập hợp hồn lực của tất cả đồng bạn.
Tập hợp hồn lực của sáu người, lúc này, tu vi của Đường Vũ Lân đã đạt tới cấp độ Lục Hoàn Hồn Đế, uy thế của Hoàng Kim Long Thương bây giờ

cũng hoàn toàn khác lúc trước. Trên mũi Hoàng Kim Long Thương còn bắn ra một đám tinh mang.

"Đinh!"

Long Dược đặt ngang trường mâu trong tay, Hoàng Kim Long Thương đâm vào trên đó phát ra một tiếng kêu giòn tan, rõ ràng đã làm nứt một khối lân phiến trên đó.

Long Dược nổi giận gầm lên một tiếng, chân phải đột nhiên đạp mạnh xuống mặt đất, chấn động cực mạnh hoá thành sóng xung kích toả ra bốn phương tám hướng.

Hắn đã cảm giác được nguồn gốc hồn lực của Đường Vũ Lân. Lần này không chỉ nhằm vào Đường Vũ Lân, mà còn nhằm vào đồng bạn của hắn.

Tiếng Long ngâm vang lên, Kim Long Kinh Thiên phóng thích. Một con Kim Long lớn gấp ba lúc trước phóng tới chỗ Long Dược.
Hai cánh sau lưng vỗ mạnh, một cỗ hồn lực khủng bố bộc phát, trên người hắn mơ hồ dâng lên một tầng sương mù ám kim sắc. Hắn không hề né tránh mà dùng ngực ngạnh kháng Kim Long Kinh Thiên.

Hào quang ám kim sắc bạo phát, Long Dược không hề lùi lại, ngược lại mượn lực mà lao về phía trước. Đường Vũ Lân bị trường mâu áp bách mà bay ngược ra, đồng thời đám đồng bạn cũng kêu lên, cùng hắn nhận lấy lực phản kích này.

Đài chủ tịch.

Tiếng bình luận của Phương Nhi sớm đã ngừng lại, khán giả thậm chí nín thở theo dõi.

Khách quý trên đài hội nghị từng người đều lộ ra biểu hiện "xem đến đây là đủ rồi."

Đây quả là một trận đấu vô cùng đặc sắc a! Đây hoàn toàn là một trận đấu cá nhân cùng đoàn đội. Học viện quái vật trừ Long Dược, các thành viên khác đều cho người ta cảm giác không chịu được một kích, cho dù là Đái Nguyệt Viêm cũng như vậy.
Bọn họ tất cả đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, nhưng khi đối mặt với chiến đội

Sử Lai Khắc bộc phát và phối hợp ăn ý, bọn họ lại ở thế hạ phong tuyệt đối. Tạ Giải là vì bị Đường Vũ Lân ảnh hưởng mới bị loại khỏi sân.

Sáu đối một, ngôi sao xiềng xích liên tiếp chỉ tăng phúc cho một người Đường Vũ Lân. Giam cầm Thổ nguyên tố phong ấn toàn bộ hồn kỹ của Long Dược.

Long Dược thân là Lục Hoàn Hồn Đế, Nhị tự Đấu Khải Sư, nhưng khi đối mặt với một đám thiếu niên chỉ có mười lăm tuổi, lại chỉ có một người là Nhất tự Đấu Khải Sư, vậy mà chiến đấu lâu như vậy vẫn không thể kết thúc trận đấu.

Đường Băng Diệu cảm thấy tràn đầy kiêu ngạo, đây chính là Sử Lai Khắc, là học viện Sử Lai Khắc mà liên bang cũng phải nhượng bộ ba phần.
Thái lão mặt không biểu tình, nhưng bàn tay dưới vạt áo đã nắm thật chặt.

Nàng vẫn luôn nói với Vũ Trường Không, muốn xem đám nhỏ này sáng tạo kỳ tích, nhưng thực tế nàng đã phi thường hài lòng với biểu hiện của bọn chúng. Bọn họ đã làm được quá tốt. Nếu không phải học viện quái vật có một tồn tại nghịch thiên như Long Dược, những hài tử này thậm chí đã sớm giành được vòng nguyệt quế ở giải thi đấu này.

Khi nàng chứng kiến Đường Vũ Lân trở lại, nàng thậm chí đã muốn ra mặt không cho bọn họ tiến hành trận đấu này. Nhưng lý trí đã miễn cưỡng chế trụ tình cảm nên trận đấu mới tiếp tục. Trận đấu này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với bọn họ, mà nàng không hề lo lắng chúng vì thất bại mà nhụt chí. Bọn chúng đã dùng hành động nói cho nàng biết, bọn chúng có kiên định từ trong nội tâm.
Đường Vũ Lân rơi xuống mặt đất, Hoàng Kim Long Thương chống đỡ lấy cơ thể, trong hai mắt đã thiêu đốt lên hoả diễm màu vàng kim.

Không chiến đấu đến giây phút cuối cùng, tuyệt không nhận thua!

Hai tay nắm chặt Hoàng Kim Long Thương. Đúng lúc này, một thân ảnh lặng yên xuất hiện ở bên cạnh hắn.

"Chúng ta cùng một chỗ!"

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, thấy đôi mắt tràn đầy kiên định của Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân tay phải nắm Hoàng Kim Long Thương, tay trái duỗi về phía nàng. Cổ Nguyệt thở sâu, để tay trái của mình nắm chặt tay trái của Đường Vũ Lân.

Hào quang mờ mịt trong chớp mắt bay lên, trên người Đường Vũ Lân bay lên chính là quang diễm màu vàng kim, mà trên người Cổ Nguyệt bốc lên là vầng sáng bảy màu.

Vầng sáng vàng kim và bảy màu trong nháy mắt dung hợp, một khí tức kỳ dị bắn ra từ trên người bọn họ. Long Dược đang cất bước đến chỗ bọn họ khi cảm nhận được cỗ khí tức này thì dưới chân đột nhiên lảo đảo một cái, sau đó liên tục lảo đảo vài bước, dùng trường mâu chống xuống đất mới miễn cưỡng khống chế được thân thể của mình.
Con ngươi huyết sắc dần trở nên thanh minh, trong đôi mắt hắn ánh lên vẻ không thể tin được.

"Võ hồn dung hợp kỹ?" Trên đài hội nghị truyền đến thanh âm khiếp sợ.

Một đôi cánh bảy màu mở ra sau lưng, Cổ Nguyệt biến mất, thân thể Đường Vũ Lân bành trướng cao đến ba mét. Lân phiến bảy màu thay thể lân phiến vàng kim nguyên bản, Hoàng Kim Long Thương cũng được bao phủ một tầng bảy màu kỳ dị, chiều dài thương cũng đã dài hơn ba mét.

Khí tức này, khí tức này là ...

Long Dược đã thanh tỉnh đột nhiên phát hiện mình không thể đứng thẳng eo. Tận sâu trong võ hồn có cảm giác run rẩy trước nay chưa từng có. Dường như chỉ có nằm sấp trên mặt đất, quỳ lạy người trước mặt mới khiến tinh thần hắn thả lỏng.

"Không, không có khả năng!" Long Dược ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lớn. Trường mâu trong tay mãnh liệt chống xuống đất, miễn cưỡng làm thân thể đứng thẳng lên, sải bước phóng tới chỗ Đường Vũ Lân.
Đường Vũ Lân nhìn thoáng qua chính mình, tất cả ngôi sao xiềng xích đã bị cắt đứt kho hắn và Cổ Nguyệt dung hợp. Lân phiến bảy màu phản xạ ánh sáng dường như có thể hấp thu tất cả của thế giới này. Trong không khí có vô số năng lượng đang điên cuồng hướng về phía hắn.

Khi hắn nhìn thấy Long Dược phóng về phía mình thì trong lòng không

khỏi phẫn nộ. Cảm giác này giống như con dân của mình lại dám mạo phạm uy nghiêm của bậc đế vương.

"Ngang ----" một tiếng Long ngâm rõ to bộc phát từ Đường Vũ Lân.

Không phải là Hoàng Kim Long Hống, trên người hắn không có bất kỳ một hồn hoàn nào, nhưng một tiếng gầm giận giữ như vậy lại khiến Long Dược đang phóng tới chỗ hắn thoáng một cái quỳ hai gối xuống mặt đất.

Vầng sáng bảy màu loé lên, Hoàng Kim Long Thương trong tay Đường Vũ Lân đâm trúng trên người Long Dược, xuyên qua vai phải hắn, đem thân hình khổng lồ kia găm xuống mặt đất. Long Dược chỉ thấy trong đôi mắt bảy màu kia không có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có uy nghiêm vô tận.
Nếu Thần Long Biến đối mặt với một vị Nhị tự Đấu Khải Sư khác, có lẽ sẽ không có hiệu quả như vậy. Nhưng Long Dược có võ hồn loài Long a! Khi Thần Long Biến thi triển, cho dù võ hồn Sơn Long Vương cũng không chịu được uy áp như vậy.

Nội tâm run rẩy hoá thành thần phục, Long Dược cơ hồ thốt ra, "Ta nhận thua!"

Đường Vũ Lân cứ như vậy đứng trên lồng ngực Long Dược, hắn đột nhiên rút Hoàng Kim Long Thương ra, ngửa mặt lên trời thét dài!

Trong tiếng Long ngâm sục sôi, sau lưng hắn có một đầu cự long bảy màu như ẩn như hiện.

Chương 707: Bọn họ là quán quân!

Tất cả các hồn sư ở đây, phàm là có võ hồn loài Long thì tất cả đều bất giác cúi đầu. Cho dù là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La cũng không ngoại lệ.

Quang ảnh loé lên, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt tách ra. Sắc mặt hai người đều tái nhợt, đồng thời ngồi xuống đất.
Toàn trường, mười vạn người xem.

Viện trưởng học viện quái vật Ân Từ, Hoàng đế Tinh La Đế Quốc Đái

Thiên Linh, Phó đoàn trưởng đoàn đại biểu Đấu La Đại Lục Đường Băng Diệu, thành viên Hải Thần Các của học viện Sử Lai Khắc Thái lão, giờ khắc này không khỏi ngưng trọng.

Sân vận động Tinh La đông người xem như vậy, thậm chí mấy chục vạn khán giả bên ngoài sân vận động, giờ khắc này tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Nếu không phải Long Dược còn ngã dưới mặt đất, hai mắt nhắm lại như lâm vào hôn mê, nếu không phải trên Nhị tự Đấu Khải của hắn có một lỗ thủng rõ ràng, nếu như không phải trên đài còn gần như toàn bộ học viên của học viện Sử Lai Khắc thì không người nào nguyện ý tin tưởng, tất cả mọi chuyện phát sinh trước mặt là sự thật.
Đúng vậy! Sử Lai Khắc thắng!

Bọn họ là ...

Quán quân!

Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, thi đấu đoàn đội, quán quân chính là học viện Sử Lai Khắc!

Giờ khắc này, vinh quang thuộc về Sử Lai Khắc. Giờ khắc này, vinh quang thuộc về Đường Vũ Lân và đồng bạn của hắn. Bọn họ, thắng!

Đường Vũ Lân nở nụ cười, mặc dù sau khi thi triển Thần Long Biến sẽ phi thường suy yếu, nhưng lúc này trên mặt hắn vẫn như cũ tươi cười, là bộ dáng tươi cười đầy kiêu ngạo.

Cổ Nguyệt cũng cười, là cảm giác này, hắn đã trở về, thật tốt!

Các đội viên chiến đội Sử Lai Khắc đều cười. Đây là một trận thắng lợi không có tiếng hoan hô, nhưng đối với bọn họ, trận thắng lợi này thật không dễ dàng.

Bọn họ thắng, bọn họ đã lấy được thắng lợi cuối cùng, Thần Long Biến áp chế, giam cầm Thổ nguyên tố hạn chế, rốt cuộc đã dẫn bọn họ đến với vòng nguyệt quế.
Nguyên Ân Dạ Huy hướng xuống dưới đài thi đấu vẫy tay một cái, Tạ Giải mới tỉnh táo lại mà loé người lên sân đấu, nhanh chóng vọt tới bên cạnh

Nguyên Ân Dạ Huy.

"Chúng ta, thắng?"

"Thắng!" Nguyên Ân Dạ Huy hiếm khi tươi cười với hắn.

"Chúng ta thắng!" Thanh âm Tạ Giải cao vút, sau đó mãnh liệt ôm lấy thân thể mềm mại của Nguyên Ân Dạ Huy.

Nguyên Ân Dạ Huy theo bản năng giãy giụa, nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự cuồng hỉ trong lòng Tạ Giải. Rốt cuộc nàng vẫn mềm lòng, không có động thủ.

"Chúng ta thắng rồi!" Hứa Tiểu Ngôn mãnh liệt nhảy dựng lên, một phát ôm lấy Nhạc Chính Vũ ở cách đó không xa, dùng sức hôn một cái trên mặt hắn.

"Chúng ta thắng!" Một thân thể mập mạp bò lên sân đấu, xông về phía trung tâm sân đấu.

"Chúng ta thắng!" Diệp Tinh Lan bình thường không có biểu tình gì trên mặt nhưng lúc này lại mỉm cười, chạy tới ôm bả vai Từ Lạp Trí.
"Chúng ta thắng." Từ Lạp Trí ngu ngơ cười.

Đường Vũ Lân dùng Hoàng Kim Long Thương chống đỡ cơ thể, từ trên mặt đất bò lên, sau đó miễn cưỡng đi đến bên cạnh Cổ Nguyệt, kéo nàng lên, để thân thể suy yếu của nàng dựa vào người mình.

Hai người liếc nhìn nhau, Cổ Nguyệt tựa đầu trên bờ vai Đường Vũ Lân, "Chúng ta thắng!"

Long Dược lúc này mới chậm rãi ngồi dậy từ dưới mặt đất, thân thể cao lớn đã thu nhỏ lại về bộ dạng nguyên bản, ngơ ngác nhìn hai người đứng cách mình không xa, đang tựa sát vào nhau. Trong đôi mắt hắn tràn đầy vẻ mất mát cùng khó tin, còn có một chút gì đó khác.

Dưới sân đấu, các học viên học viện quái vật đều ngốc trệ nhìn một đám thiếu niên đang đứng trên sân đấu.

Thua, bọn hắn vậy mà thua, hơn nữa thua triệt để như thế.

Bọn họ đã thua trận đấu này, học viện quái vật đã thua học viện Sử Lai Khắc, cho dù Long Dược cường đại như vậy cũng không thể ngăn cơn sóng dữ.
Thi đấu đoàn đội, điểm số cuối cùng là 8 - 1, chênh lệch tuyệt đối.

Dù quá trình như thế nào, kết cục chính là như thế.

Trên đài hội nghị, viện trưởng Ân Từ đứng người lên, nhìn xuống sân đấu, nhíu mày thật sâu. Quang ảnh lóe lên đã biến mất không còn thấy gì nữa.

Trong khu vực chờ, Vũ Trường Không đứng ở đó nhìn đám trẻ ở trên sân đấu, không khỏi mỉm cười tự tận đáy lòng. Thắng, bọn họ thắng, trên khuôn mặt băng sương dường như không hề thay đổi kia rốt cuộc cũng đã mỉm cười.

Một thân ảnh lặng yên xuất hiện bên cạnh hắn, tay phải vuốt vuốt cằm, trong mắt dường như đang suy tư điều gì đó, "Lực lượng cuối cùng kia là ..."

Nghe được thanh âm đột nhiên này, Vũ Trường Không quay đầu lại, liền thấy được Mục Dã, là người đã cứu Đường Vũ Lân đi.
"Cảm ơn." Vũ Trường Không chân thành nói.

Mục Dã thản nhiên nói: "Hắn cũng là đệ tử của ta."

Thi đấu đoàn đội chấm dứt, trận đấu đặc sắc nhất đã kết thúc, mà các trận còn lại của Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục cũng không còn được quan tâm nhiều nữa.

Cái tên "học viện Sử Lai Khắc" đã khắc sâu trong lòng dân chúng Tinh La Đế Quốc. Trong nhất thời, danh xưng uy chấn này lại khiến mọi người trở nên quen thuộc.

"Ngươi phải hành động một mình?" Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân trước mặt, không khỏi nhíu chặt lông mày.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, là nhiệm vụ Đường Môn Đấu Hồn Đường, giống như là đi tìm kiếm một địa phương nào đó."

Vũ Trường Không đột nhiên giơ tay lên, ngăn cản không cho hắn nói nữa, "Vũ Lân, ngươi nên nhớ, ngươi không thể nói với bất kỳ ai khác về nhiệm vụ Đường Môn, dù là người có quan hệ thân thiết với ngươi, như ta hay đồng bạn, cũng không thể nói. Đây là quy củ. Nếu là nhiệm vụ Đấu Hồn Đường, vậy ngươi hãy đi đi. Có biết mất bao lâu hay không?"
Đường Vũ Lân có chút mờ mịt mà lắc đầu, "Chắc sẽ mất thời gian không ngắn." Nếu là loại nhiệm vụ dò xét, hẳn là phải đi đến một chỗ khác nên cần một khoảng thời gian.

Vũ Trường Không nhẹ gật đầu, "Như vậy đi, ta sẽ mua một ít Hồn Đạo máy truyền tin, chờ sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ thì báo cho ta biết. Chúng ta sẽ không lưu lại thành Tinh La, mà đi tới nơi khác tham quan, khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ thì tụ họp với chúng ta."

"Vâng."

Thi đấu đã tiến hành một thời gian dài như vậy, tiếp theo chính là nhiệm vụ Long cốc. Từ lời vị Hắc Nhất miêu tả, đây dường như là một nơi phi thường tốt, đối với mỗi Đấu Giả đều có chỗ tốt, cho nên khi hắn nhận được một danh ngạch đã có rất nhiều người hâm mộ hắn.

"Ngươi phải hành động một mình?" Tạ Giải kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân. Đôi mắt Cổ Nguyệt mở lớn hơn vài phần. Bầu không khí trên bàn cơm lập tức thay đổi.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, nhiệm vụ Đường Môn, cụ thể ta không nói nhiều, là phân bộ Đường Môn ở Tinh La Đế Quốc bên này. Ta nhất định phải đi. Ta đã nói với Vũ lão sư, lúc ta không có ở đây, Cổ Nguyệt làm đội trưởng. Chờ khi ta hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ tới tụ họp với mọi người."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Những người khác đều không nói thêm gì, trừ Cổ Nguyệt, tất cả mọi người là đệ tử Đường Môn, đối với Đường Môn đều vô cùng trung thành.

"Ta thật muốn gia nhập Đấu Hồn Đường a!" Tạ Giải ao ước nói.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Với thực lực trước mắt của các ngươi, gia nhập Đấu Hồn Đường cũng không có vấn đề. Bất quá, chờ đến khi chúng ta quay

về Đấu La Đại Lục rồi nói sau, bên này không quá thuận tiện. Ta cũng không biết nhiệm vụ này mất thời gian bao lâu, nếu nhanh thì khoảng mười ngày, chậm thì cũng khó nói. Vũ lão sư đã cho ta Hồn Đạo máy truyền tin, các ngươi cũng có, khi trở về ta sẽ quay lại tìm mọi người."
"Được rồi." Tạ Giải có chút bất đắc dĩ nói.

Từ đầu đến cuối, Cổ Nguyệt đều không nói câu nào. Nàng cúi đầu, yên lặng ăn cơm.

Đường Vũ Lân nhìn nàng, nhưng nàng vẫn cúi đầu như cũ. Đường Vũ Lân tin tưởng, với Tinh Thần Lực của nàng, không có khả năng không cảm giác được ánh mắt của mình.

Chương 708: Chia lìa

Chẳng lẽ, nàng ngay cả ý muốn mình ở lại cũng không có? Thậm chí ngay cả hỏi thăm một chút cũng không nguyện ý?

Bầu không khí bữa cơm tối có chút quỷ dị. Những người khác sau khi ăn cơm xong liền tìm đủ các loại lý do rời đi trước. Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người, Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt.

Cổ Nguyệt dùng khăn lau miệng, đứng người lên, "Ta ăn đủ rồi, ta đi về trước."

Khi nàng muốn đi, Đường Vũ Lân lại đột nhiên kéo tay nàng lại, "Ngươi không muốn biết ta phải tiến hành nhiệm vụ gì sao?"
Cổ Nguyệt không có giãy giụa, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, "Nếu như ngươi muốn nói, ngươi sẽ nói cho ta biết. Nếu như ngươi không muốn nói, ta hỏi nhiều thì có ý nghĩa gì?"

Sắc mặt Đường Vũ Lân chợt thay đổi, "Cổ Nguyệt, ta không thích bộ dạng này của ngươi."

Cổ Nguyệt rút tay mình về, "Ngươi đi đi, chúng ta chờ ngươi trở về." Nói xong, nàng quay người đi ra ngoài.

"Cổ Nguyệt!" Đường Vũ Lân đứng phắt dậy, nhìn bóng lưng nàng rồi kêu

lên.

Cổ Nguyệt dừng bước lại, nhưng không quay đầu, chỉ bình tĩnh nói: "Có chuyện gì?"

Đường Vũ Lân thở sâu, "Ta hy vọng nghe được không phải là các ngươi chờ ta trở lại, mà là, ngươi chờ ta trở lại."

Thân thể Cổ Nguyệt cứng đờ, nhưng vẫn không quay đầu, chỉ giơ tay lên quơ quơ, sau đó liền bước nhanh ra ngoài.

Đứng ở nơi đó, thân ảnh Đường Vũ Lân có chút tiêu điều, chân mày hơi nhíu lại.
Không, không đúng, cảm giác này thật không đúng. Lúc ở trên sân đấu, thời khắc cuối cùng khi kéo tay nàng, mình rõ ràng cảm nhận được lòng nàng.

Nhưng, vì sai nàng lại thay đổi? Vì cái gì?

Chỉ là hắn không nhìn thấy, trên khuôn mặt kiều nhan kia đã ngấn lệ.

Có lẽ, cùng hắn tách ra mới là lựa chọn tốt nhất. Không nhìn thấy hắn, chỉ cần biết rằng hắn vẫn bình an, lòng của mình sẽ bình tĩnh lại.

Ánh mắt Cổ Nguyệt dần trở nên kiên định. Nàng lau khô nước mắt trên mặt, bước nhanh trở về gian phòng của mình.

Giờ khắc này, dù là tâm hay người, hai người bọn họ dường như đang từng bước rời xa.

Nhưng, người có thể tách ra, tâm thật sự có thể sao?

...

Thành Tinh La, tổng bộ Đường Môn.

Đường Vũ Lân mặc trang phục Bạch cấp Đấu Giả, bình tĩnh đứng ở trong đại sảnh Đấu Hồn Đường.
Hôm nay là thời gian báo danh, vài ngày trước, đoàn người học viện Sử Lai Khắc đã đi tham quan rồi. Dựa theo an bài của Thái lão, mọi người học

viện Sử Lai Khắc sẽ tách khỏi sứ đoàn, đi khắp nơi trên Tinh La Đại Lục, đi lịch luyện, đồng thời hiểu rõ hơn về Tinh La Đế Quốc.

Hắn làm sao lại không muốn cùng đồng bạn đi tham quan chứ? Nhưng mà, nàng ...

Đường Vũ Lân thầm than một tiếng, có lẽ vì mọi người đều còn nhỏ nên mới không cách nào chính thức nhìn rõ mình muốn gì, cũng không cách nào nhìn thấu lòng đối phương. Đợi khi lớn hơn một chút thì có lẽ sẽ tốt hơn.

Tạm thời tách ra chưa chắc là chuyện xấu, cảm giác của mình sẽ không sai. Khi thi triển Thần Long Biến là lúc bọn họ tâm linh hợp nhất, khi đó nàng không thể che giấu tâm tình của mình.

Vậy chờ khi mình trở về rồi nói sau. Trong đầu Đường Vũ Lân chợt nhớ tới một truyền thuyết liên quan đến học viện Sử Lai Khắc, khoé miệng không khỏi mỉm cười.
"Bạch Tam." Đúng lúc này, một thanh âm kéo Đường Vũ Lân từ trong suy nghĩ lại.

"Ngài hảo." Đường Vũ Lân vội vàng hành lễ, người đến chính là Hắc Nhất.

Hắc Nhất gật nhẹ đầu với hắn, "Số của ngươi vẫn là Bạch Tam a. Hành động lần này có tất cả 30 người, được tuyển chọn mới có thể chấp hành nhiệm vụ lần này. Hy vọng trong nhiệm vụ lần này các ngươi sẽ có chỗ thu hoạch."

"Vâng."

"Lát nữa khi ta giới thiệu nhiệm vụ thì ngươi phải nghe thật cẩn thận. Ngươi tới từ ở Đấu La Đại Lục, đối với chúng ta bên này còn chưa hiểu rõ."

Đường Vũ Lân cả kinh, thân phận của mình vậy mà đã bại lộ?

Hắc Nhất mỉm cười, "Tiểu gia hỏa, nếu chúng ta không biết lai lịch của ngươi thì ngươi cho rằng ngươi có thể tham gia hành động lần này sao? Một lần đánh bậy đánh bạ còn có khả năng, nhưng lần thứ hai thì không thể rồi. Khi ngươi mua bán vật phẩm thì thân phận của ngươi đã được điều tra

rõ ràng. Sau khi chúng ta tiến hành xác minh mới có thể xác nhận thân phận của ngươi. Nhưng ngươi yên tâm, Đường Môn không phân biệt nơi chốn, dù ở đâu, các đệ tử Đường Môn đều được đối xử như nhau."
"Cảm ơn ngài." Đường Vũ Lân vội vàng cung kính hành lễ.

Hắc Nhất khoát khoát tay, quay người đi đến phía trước.

Không lâu sau, người đã đông đủ.

Bởi vì trên mặt mỗi người đều mang mặt nạ, do đó chỉ có thể từ dáng người mà phân biệt nam nữ. Ước chừng nam chiếm hai phần ba, số lượng nữ tương đối ít.

Hắc Nhất nhấc tay, một vầng sáng màu trắng nhàn nhạt bao phủ đại sảnh Đấu Hồn Đường.

"Tốt, người đã đến đông đủ, ta lập tức giảng giải tình huống nhiệm vụ lần này." Ánh mắt uy nghiêm của hắn đảo qua tất cả Bạch cấp Đấu Giả, mọi người đều vô thức đứng thẳng người lên.

Hắc Nhất trầm giọng nói: "Có liên quan đến truyền thuyết Long cốc, tin tưởng nhiều người trong các ngươi đã nghe nói qua, nhưng rất không có khả năng biết rõ tình huống cụ thể và tỉ mỉ. Ở chỗ này, ta phải nhắc nhở các ngươi là, dù trong nhiệm vụ lần này, các ngươi nhìn thấy gì, nhận được gì đều tuyệt đối không được phép để lộ ra ngoài. Nếu không, nhẹ thì tịch thu lại thu hoạch, nặng thì trục xuất khỏi tông môn."
Nghe thanh âm nghiêm nghị của hắn, một đám Bạch cấp Đấu Giả trong lòng đều không khỏi xiết chặt. Đường Vũ Lân lập tức nhớ tới lời nhắc nhở của Vũ lão sư, xem ra đúng là không thể khinh thường a!

Hắc Nhất nói: "Tiếp theo, ta sẽ giới thiệu sơ lược cho các ngươi tình huống liên quan đến Long cốc, cùng nhiệm vụ lần này của các ngươi."

"Nhiệm vụ lần này gọi là nhiệm vụ sinh tồn. Nói cách khác, các ngươi cần ở trong Long cốc sinh tồn một khoảng thời gian nhất định mới xem như nhiệm vụ hoàn thành. Ban thưởng từ nhiệm vụ chính là thu hoạch của các ngươi ở trong Long cốc. Ta hiện tại chỉ có thể nói, ở trong đó càng lâu thì thu hoạch càng lớn. Nếu như thời gian quá ngắn, nhiệm vụ không có trừng phạt, nhưng các ngươi đã bỏ lỡ một cơ hội duy nhất trong đời có thể thu hoạch trong Long cốc."

Hắc Nhất nói nghe có chút lập lờ nước đôi, nhưng Đường Vũ Lân có thể cảm nhận rõ ràng các Bạch cấp Đấu Giả khác bên cạnh khi nghe những lời này tâm tình đều có chút hưng phấn.

Xem ra, Long cốc là một địa phương rất tốt a!

"Các ngươi cần chú ý một điểm là, trong hành động Long cốc, võ hồn bị pháp tắc nơi đó ảnh hưởng nên tạm thời bị phong ấn. Trừ phi tu vi đột phá Ngũ Hoàn trở lên, võ hồn mới có thể sử dụng được. Nhưng vì vậy, các ngươi sẽ bị pháp tắc trực tiếp truyền tống ra khỏi Long cốc. Đây cũng là nguyên nhân chỉ có Bạch cấp Đấu Giả tu vi dưới Ngũ Hoàn mới có thể tiến nhập Long cốc. Về phần trong đó cụ thể có cái gì, thu được cái gì, ta không tiện nhiều lời, đây là quy củ của Đường Môn. Có thể thu hoạch được bao nhiêu thì phải xem cố gắng và vận khí của các ngươi. Ta chỉ có thể nói là, ở trong đó càng lâu thì có vô vàn khả năng. Một khi các ngươi đạt đến giới hạn thì tự nhiên sẽ được truyền tống ra khỏi Long cốc."
"Lát nữa ta sẽ phát cho mỗi người các ngươi một viên Long châu. Long châu đeo ở bên người, có thể dùng Tinh Thần Lực liên kết. Nếu cảm giác được sinh mệnh bị uy hiếp, hãy dùng Tinh Thần Lực kích thích Long châu, thì sẽ truyền tống ra khỏi Long cốc. Lúc tính mạng của các ngươi bị đe doạ vì thể chất suy yếu, nó cũng sẽ chủ động truyền tống các ngươi ra ngoài."

"Trước tiên là vậy, đi!"

Vừa nói xong, Hắc Nhất vung tay lên, đi ra ngoài trước tiên.

Qua lời giới thiệu lập lờ nước đôi của Hắc Nhất, Đường Vũ Lân chỉ khẳng định một điều, chính là hành động lần này không có gì nguy hiểm. Mà từ Long cốc có thể nhận ra, nơi này có quan hệ đến Long. Mà huyết mạch của mình là Kim Long Vương, như vậy, chính mình hẳn là có ưu thế nhất định.

Đối với Long cốc, trong lòng hắn tràn ngập hiếu kỳ, một ít buồn phiền trong lòng cũng tạm thời gém lại. Tất cả chờ nhiệm vụ này xong rồi nói tiếp.
Đường Vũ Lân theo sau những người khác đi ra Đấu Hồn Đường, rất nhanh, bọn họ được an bài lên trên một cỗ Hồn Đạo xe buýt. Tất cả mọi người đều ở trên chiếc xe này. Trên xe bắt đầu phân Long châu cùng đánh số.

Giống như Hắc Nhất nói lúc trước, hắn vẫn là Bạch Tam. Hồn Đạo xe buýt có thể chứa 50 người, bọn họ 30 người ngồi ở phía trước, dựa theo Hắc Nhất an bài, mỗi hai người ngồi cùng một chỗ.

Đường Vũ Lân ngồi gần lối đi, bên trong còn có một Bạch cấp Đấu Giả có dáng người nhỏ nhắn. Từ dáng người có thể nhìn ra, đây là một nữ Bạch cấp Đấu Giả, đánh số là Bạch Thất.

"Tốt rồi, Long châu cùng đánh số đã hoàn tất. Trên đường không cho phép trao đổi, người ngồi bên cạnh các ngươi chính là đồng bạn của các ngươi. Sau khi tiến vào Long cốc, đều là hai người một cặp, phối hợp với nhau, cùng nhau chiến đấu."
Đường Vũ Lân sửng sốt, đồng bạn? Nhiệm vụ lần này hoá ra không phải hành động một mình?

Chương 709: Bạch Tam Bạch Thất

Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn thoáng qua Bạch Thất ở bên cạnh, Bạch Thất cũng đang nhìn hắn. Không thể không nói, mặt nạ Đấu Giả có tác dụng phi thường tốt, ngay cả ánh mắt của đối phương cũng có thể che đậy, thanh âm cũng bị mặt nạ ảnh hưởng mà có chút cải biến.

Các Bạch cấp Đấu Giả khác cơ bản cũng nhìn qua một chút đồng bạn bên cạnh. Thân phận Đấu Giả bình thường đều được giữ bí mật nghiêm ngặt, là vì cam đoan sinh hoạt hàng ngày của bọn họ không bị quấy nhiễu. Nhất là khi thực hiện một số nhiệm vụ quan trọng sẽ không bị quân địch trả thù. Cho nên dù là đồng môn nhưng không thể để lộ thân phận cho nhau.
Đường Vũ Lân gật đầu với Bạch Thất, Bạch Thất cũng gật đầu với hắn, xem như là có thăm hỏi qua. Sau đó chính là di chuyển đường dài nhàm chán.

Hồn Đạo xe buýt rất nhanh đi lên đường cao tốc, sau đó toàn bộ triển khai.

Trọn vẹn một ngày thời gian, trong mơ hồ Đường Vũ Lân cảm giác được mình đã tiến vào vùng núi.

Màn đêm buông xuống, Hồn Đạo xe buýt vẫn chạy như bay như trước. Không có người hỏi còn bao lâu mới đến, qua mỗi khoảng thời gian mọi

người sẽ được phát một ít đồ ăn.

Đường Vũ Lân là người thống khổ nhất, bởi vì ăn không no ...

Ăn không no với hắn là trực tiếp dẫn đến huyết mạch suy yếu. Bản thân huyết mạch của hắn cần rất nhiều năng lượng, lúc này đã sớm đói bụng đến mức da bụng đụng da lưng rồi.

Sớm biết như vậy, trước khi tham gia nhiệm vụ đã mua trước một ít thức ăn rồi. Giáo huấn này mình nhất định phải nhớ kỹ, chút nữa tham gia hành động phải mua đồ ăn xong rồi nói tiếp.
Nuốt xuống một ngụm nước miếng, thật nhớ mỹ thực của Mục Dã lão sư!

Mục Dã khi biết được hắn muốn tham gia nhiệm vụ Đường Môn thì rất khinh thường, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ nói hắn phải chăm chỉ tu luyện, đồng thời truyền thụ cho hắn một ít phương pháp luyện thể rồi rời đi. Nghe nói là phát hiện ra cái gì khoáng thạch đặc biệt chỉ ở Tinh La Đại Lục mới có, muốn đi nghiên cứu một chút, cũng để Thần cấp Cơ Giáp của hắn tăng lên một bước.

Đường Vũ Lân không hỏi Thần cấp Cơ Giáp còn có thể tăng lên như thế nào, bởi vì hắn còn cách thế giới đó quá xa, dù có hỏi đoán chừng cũng không lý giải được.

Đợi nhiệm vụ lần này chấm dứt, mình phải nhanh chóng luyện tập rèn, đã lâu chưa có rèn qua.

Hắn còn hơi tiếc vì đưa cho Nguyên Ân Dạ Huy đôi chuỳ kia. Sau khi dùng nó vào chiến đấu, Nguyên Ân Dạ Huy phi thường hài lòng với đôi cự chuỳ đó, thậm chí quyết định vũ khí Đấu Khải của nàng chính là nó.
Nghĩ tới biểu lộ của Tạ Giải khi Nguyên Ân Dạ Huy nói ra điều này, Đường Vũ Lân chỉ buồn cười. Nếu dùng một từ để mô tả vẻ mặt của Tạ Giải thì "táo bón" tựa hồ rất phù hợp. Không sai, chính là táo bón, muốn nói lại không dám nói, còn mang theo hoảng sợ.

Đường Vũ Lân cũng rất thích đôi cự chuỳ đó, sức nặng đủ lớn, nhưng Hoàng Kim Long Thương hiển nhiên là tốt hơn. Bản thân hắn cần luyện nhiều thương pháp mới được. Bất quá, Đường Môn giống như không có thương pháp gì đặc biệt, không giống như chuỳ thì có Loạn Phi Phong Chuy Pháp.

Trước khi rời thành Tinh La, Nguyên Ân Dạ Huy đã cố ý đến Đường Môn đổi lấy chuỳ pháp này, chuẩn bị nghiên cứu một phen.

Không biết mọi người hiện tại ở địa phương nào.

Sắc trời ngoài cửa sổ dần tối xuống, Bạch Thất tựa đầu trên cửa sổ, dường như đã ngủ rồi. Đường Vũ Lân cũng muốn ngủ, nhưng hắn đói bụng đến mức ngủ không được a! Cảm giác này quả thực không hề thoải mái chút nào.
Mãi cho đến nửa đêm, Hồn Đạo xe buýt mới đi xuống một đường nhỏ, rẽ bảy tám vòng, ước chừng hơn một giờ mới đi vào một thôn trấn, cuối cùng đã ngừng lại.

Nơi đỗ xe có một toà nhà ba tầng khá nhỏ, nhìn qua được làm bằng gỗ, phi thường cổ xưa.

Các nơi trong thị trấn đều có tiêu ký Đường Môn, hiển nhiên nơi này thuộc về Đường Môn.

"Toàn thể xuống xe, dựa theo an bài mà nghỉ ngơi. Hai người ở một gian, không cần nói với ta cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tự mình nghĩ biện pháp. Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai lúc mặt trời lên cao thì tập hợp, ở trong trấn các ngươi có thể mua sắm một ít nhu yếu phẩm, khuyên các ngươi nên mua nhiều một chút, giữa trưa sẽ xuất phát."

"Vâng!" Đám Bạch cấp Đấu Giả đều đáp ứng rồi xuống xe.

Đã ngồi một ngày trên Hồn Đạo xe buýt, quả thực là không thoải mái. Đối với chuyện ở cùng Bạch Thất trong một gian phòng, Đường Vũ Lân ngược lại không có vấn đề gì. Ban đầu ở ký túc xá công độc sinh, bọn họ nhiều người như vậy cũng từng ở chung một gian phòng.
Xuống xe, Đường Vũ Lân dùng sức duỗi người một thoáng, huyết mạch thông suốt thật sảng khoái, nhưng bụng của hắn lại kêu lên "Ùng ục ục ...", đói bụng quá!

"Hắc Nhất, lúc này còn bán đồ ăn không?" Đường Vũ Lân tiến đến bên cạnh Hắc Nhất, thấp giọng hỏi.

Hắc Nhất liếc mắt nhìn hắn, "Chưa ăn no? Bây giờ đoán chừng không còn,

sáng ngày mai ngươi hãy đi mua."

"Được rồi." Đường Vũ Lân rất bi thương, thật là đói! Hắn đã rất lâu không bị đói như vậy.

Thật muốn ăn hết một đầu trâu.

Ân, hắn cảm thấy bây giờ mình có thể làm ngay được điều đó.

Đi vào khách sạn, phân phối gian phòng. Bạch Thất bởi vì đi vào trước nên cầm chìa khoá. Đường Vũ Lân vội vàng đuổi kịp nàng, cùng nàng đi về phía gian phòng.

Lên lầu hai, Bạch Thất dừng lại ở gian phòng số 315, dùng chìa khoá mở cửa rồi đi vào trong.
Đường Vũ Lân cũng muốn đi theo nàng vào trong, Bạch Thất lại đột nhiên xoay người lại.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi không biết sao?" Sau khi cải biến âm thanh, giọng Bạch Thất rất dễ nghe, có vẻ tuổi không lớn lắm.

"Ân, yên tâm, ta không có suy nghĩ không an phận." Đường Vũ Lân vội vàng nói.

"Vậy là tốt rồi. Ngươi ngủ hành lang đi." Vừa nói, Bạch Thất liền đi vào phòng, sau đó "phanh" một tiếng, khoá cửa lại.

Đường Vũ Lân trợn mắt há hốc mồm đứng ngoài cửa, nhìn cánh cửa ngăn cản trước mặt mình, lại nhìn số phòng 315 mà không khỏi im lặng. Đây cũng quá hiếm thấy rồi.

Quay đầu nhìn một chút các gian phòng khác trong hành lang, người ta đều là hai người cùng tiến vào đó a! Cũng không thiếu một đôi nam nữ a. Hơn nữa, rất hiển nhiên khách sạn này không lớn, đã đầy phòng rồi.
Đường Vũ Lân đưa tay gõ gõ cửa.

Cửa mở, Bạch Thất từ bên trong nhô đầu ra, "Chuyện gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Như vậy được không. Ngươi tắm rửa trước, trong quá trình này ta không đi vào. Chờ ngươi chuẩn bị tốt rồi thì ta đi vào. Hắn là

có hai giường a, ta chỉ ngồi minh tưởng thôi. Ở trong hành lang thế này, thực sự là quá khó nhìn, rất mất mặt a! Hiểu một chút đi."

"Phanh!" Trả lời hắn chính là tiếng đóng cửa.

Được rồi, nam nhân không chấp nữ nhân. Đường Vũ Lân trong lòng hừ hừ một tiếng.

Hành lang thì hành lang a!

Việc này cũng có thể hiểu được, dù sao người ta là nữ hài tử, hơn nữa mọi người lại là người xa lạ, ở cùng một phòng đúng là có chỗ bất tiện.

Được rồi, dù sao cũng không có chỗ ngủ, không bằng ra ngoài đi dạo. Vạn nhất nếu có cửa hàng mở cửa sớm còn có thể đi mua chút đồ ăn.
Vừa nghĩ, Đường Vũ Lân dứt khoát đi ra ngoài.

Bạch Thất ở trong phòng, một bên chỉnh sửa lại đồ đạc của mình, vừa vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Ồ, gia hỏa này đúng là biết nhẫn a! Thậm chí ngay cả bất mãn cũng không nói, cũng không gõ cửa nữa. Đúng là có chút tố chất. Hừ hừ, ta làm sao có thể để một tên xú nam nhân cùng ta ở cùng một phòng.

Nếu hắn dám cưỡng ép tiến vào, hừ!

Đường Vũ Lân đi ra khỏi khách sạn, gió đêm mát lạnh, mang theo mùi hương cây cỏ thơm ngát thấm vào ruột gan.

Hắn hít thật sâu, có không khí cũng tốt, cũng có thể lấp đầy bụng a! Hít nhiều một chút là có thể thả mấy cái cái rắm ...

Bất nhã, bất nhã, mình đang suy nghĩ gì vậy trời?

Đường trong trấn nhỏ đều lát bằng đá, từng phiến đã màu xanh ngay ngắn, rất có quy luật. Lúc này, mọi người trong trấn hẳn đã đi ngủ. Đường Vũ Lân dạo chơi trong trấn, rất nhanh đã nhìn thấy một ít cửa hàng.
Quả nhiên là có bán đồ ăn, hơn nữa là đồ chín! Đây chính là bán thịt nấu chín a! Thật muốn ăn, đáng tiếc lại đóng cửa.

Quán bánh nướng áp chảo, trời ạ! Nếu dùng bánh nướng áp chảo cuốn thịt, còn có một ít nước tương thì quả là hoàn mỹ. Một người khi đang đói bụng thì tưởng tượng đồ ăn trong đầu lại càng chi tiết, đầy đủ.

Chương 710: Tảo hoá

Tiếng bụng Đường Vũ Lân kêu có thể so sánh với tiếng ếch kêu ban đêm. Vẻ mặt đau khổ, hắn liền rời đi. Có bao nhiêu cửa hàng hắn đều xem qua, quả nhiên không có nơi nào mở cửa.

Thật đói quá!

Được rồi, không có thì ăn món dân dã a!

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân nhìn chung quanh, xác định phương hướng rồi phóng người lên, chui vào một rừng cây trong trấn nhỏ.

Ý niệm khẽ động, từng đám Lam Ngân Hoàng liền từ người khuếch trương ra. Bởi vì lúc trước trên biển đã tiến hoá thành tnh, về sau lại đến thẳng thành Tinh La, còn chưa có cơ hội sử dụng Lam Ngân Hoàng trong thiên nhiên.
Lúc này khi dây leo vừa ra thì hắn lập tức cảm giác được, rừng rậm xung quanh dường như sáng lên vậy, dù không có bất kỳ ánh sáng nào, nhưng hắn không sử dụng Tử Cực Ma Đồng cũng có thể cảm nhận được tất cả xung quanh.

Dây leo Lam Ngân Hoàng không chỉ trở thành con mắt của hắn mà còn có thể câu thông với tất cả thực vật. Dường như có một mạng lưới vô hình nhanh chóng lan ra bên ngoài, cảm giác của hắn rất mau đã khuếch trương ra.

Cảm giác này!

Đường Vũ Lân không dám dừng lại, lập tức khoanh chân ngồi xuống. Giờ khắc này, hắn cảm thấy tốc độ vận chuyển hồn lực trong cơ thể ít nhất tăng gấp đôi, thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng hướng hội tụ về phía hắn.

Ăn là để hấp thu chất dinh dưỡng có trong đó chuyển hoá thành năng lượng của bản thân. Nhưng giờ khắc này, Lam Ngân Hoàng hấp thu thiên địa nguyên khí không biết gấp bao nhiêu lần so với trước. Đường Vũ Lân cảm nhận được hồn lực của mình đang tăng lên.
Đây mới chính thức là chỗ tốt của Lam Ngân Hoàng sao? Không chỉ hồn lực, ngay cả thế giới tinh thần cũng bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Quả thực là mỹ diệu!

Rất nhanh hắn đã tiến vào trạng thái minh tưởng, tất cả xung quanh đều trở nên yên tĩnh, chỉ có từng đám Lam Ngân Hoàng quấn quanh trên thực vật.

Cảm giác này càng kéo dài, Đường Vũ Lân thậm chí có thể cảm nhận được, sau khi thực vật cảm thụ được khí tức của mình thì bày tỏ sự thân thiết cùng sùng kính.

Khí tức Lam Ngân Hoàng tựa hồ có thể kích phát những thực vật này dần sinh ra linh trí, mà những thực vật này không ngừng vận chuyển thiên địa nguyên khí mà bản thân hấp thu cho hắn. Sau đó, dựa theo hô hấp của hắn, thiên địa nguyên khí bị hấp thu một bộ phận, một phần khác tức thì phát huy trong thiên nhiên rộng lớn. Thiên địa nguyên khí có lẫn khí tức Lam Ngân Hoàng có hiệu quả tẩm bổ vượt xa so với khi bọn chúng tự hấp thu. Giờ khắc này, Đường Vũ Lân giống như là con cưng của thế giới thực vật, tất cả thực vật đều vì hắn đến mà hoan hô nhảy nhót.

Mãi cho đến khi tiếng côn trùng kêu vang và tiếng chim hót nhiều lên, Đường Vũ Lân mới từ trong minh tưởng tỉnh táo lại.

Mặt trời chiếu khắp nơi, thực vật đã bắt đầu quang hợp. Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, mình vậy mà đã bỏ lỡ thời gian tu luyện Tử Cực Ma Đồng. Chuyện này bình thường tuyệt đối là không thể nào, bởi vì hắn đã sớm tạo đồng hồ sinh học cho bản thân.

Một nụ cười hiển hiện trên khuôn mặt hắn, tối qua tu luyện thật sự là quá tuyệt vời. Chẳng những không còn đói bụng, mà hồn lực còn tăng lên. Nếu theo tốc độ này tu luyện, chỉ sợ hai năm nữa là hắn có thể xung kích cấp 50.

Đây chính là Lam Ngân Hoàng a!
Đường Vũ Lân hết sức hài lòng duỗi lưng một cái, sau đó nhảy dựng lên.
Ăn cơm, ăn cơm! Sáng rồi, hắn là các cửa hàng đều đã mở cửa.

Nghĩ rồi, hắn lập tức chạy ra khỏi rừng cây, lần nữa quay trở lại trấn nhỏ.

Lúc này vẫn còn khá sớm, khách sạn bên kia còn chưa có động tĩnh gì, quả nhiên, các cửa hàng trong thị trấn đã mở cửa rồi, từng mùi thơm phả vào mặt hắn.

Đường Vũ Lân cơ hồ là trước tiên liền vọt tới tiệm ăn nhỏ mà hắn thấy hôm qua. Trong tiệm, mùi thịt thơm truyền đến. Ở cửa ra vào đã bày một nồi lớn, bên trong đang nấu một khối thịt bò cực lớn.

"Lão bản, hiện tại ngài đã buôn bán sao?" Đường Vũ Lân dùng sức nuốt xuống một ngụm nước miếng.

"Còn chưa bán, thịt phải đun cách thuỷ một thời gian nữa." Lão bản là một người mập mạp, cười đi ra, trong tay là bát gia vị để tăng thêm hương vị cho món ăn.
"Ta có thể đặt trước không?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi, sau đó lấy ra tiền Tinh La Đế Quốc đã đổi trước đó.

"Đương nhiên có thể, tiểu huynh đệ, ngươi muốn đặt bao nhiêu?" Lão bản cười ha hả hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ngài có bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu!"

Lão bản sửng sốt, "Có bao nhiêu muốn bấy nhiêu? Ngươi không nói đùa chứ?"

Đường Vũ Lân nghiêm túc nói: "Đương nhiên không phải, ta có thể trả tiền trước. Lão bản, ngài có thể làm ra bao nhiêu đồ đến trưa vậy?"

Lão bản nói: "Ngươi là Đấu Giả hôm qua tới a, Bạch cấp Đấu Giả, thân phận hẳn không sai. Ngươi đừng nhìn cửa hàng này của ta không lớn, nhưng thực phẩm chín chỉ có nhà ta bán, trong hầm băng dự trữ rất nhiều. Cho nên ngươi phải nói có bao nhiêu để ta còn biết. Một nghìn cân không có nhưng luôn có tám trăm cân. Chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy hết sao?"
Đường Vũ Lân mừng rỡ trong lòng, vội vàng hỏi: "Đều là thịt chín sao?"

"Đúng vậy. Tổng phải có chút ít dự trữ, hơn nữa còn nhiều loại. Thị trấn ăn không hết nhiều như vậy, ta định kỳ sẽ đưa đến nội thành. Thịt nhà chúng

ta đều từ dê bò heo gà được nuôi dưỡng sạch, hương vị tốt hơn trong thành, cho nên rất được hoan nghênh."

"Toàn bộ đều muốn!" Đường Vũ Lân không chút do dự đem một xấp tiền kín đáo đưa cho lão bản, "Ngài gói lại giùm ta, ta sẽ tới lấy sau, bất quá trước giữa trưa hay chuẩn bị tốt giúp ta. Ngài xem như vậy được không? Càng nhiều càng tốt, không sợ nhiều."

Tám trăm cân, tối thiểu cũng đủ cho mình ăn hai mươi ngày rồi!

Lão bản trợn mắt há mồm nhìn hắn, "Tiểu tử, ngươi lấy nhiều thịt như vậy làm gì?"

"Đương nhiên là ăn a! Được rồi, ngài giúp ta chuẩn bị là tốt rồi. Thịt này ta cũng khá quen thuộc, ta ăn trước một miếng, ... Hà.... Cùng tính tiền một lượt a!" Vừa nói, Đường Vũ Lân thò tay vào nồi lấy một khối thịt, cũng không sợ nóng, trực tiếp ăn một miếng lớn.
Với huyết mạch Kim Long Vương, ngần đấy nhiệt độ căn bản không là gì.

Một miếng thịt to vào bụng lập tức cảm thấy thoải mái. Hắn vẫy vẫy tay với lão bản, "Ta đi ăn cơm trước, giữa trưa sẽ tới đây lấy đồ."

Nhịp sống ở trấn nhỏ rõ ràng chậm hơn nhiều so với thành thị, lúc này trong thành phố đã sớm bận rộn, nhưng trấn nhỏ lại vừa mới thức dậy.

Kinh nghiệm đói bụng ngày hôm qua đã tạo thành bóng ma trong lòng Đường Vũ Lân, hắn ỷ vào mình có nhiều hồn đạo khí, trong tiểu trấn đi dạo một vòng, cơ hồ đặt hàng ở tất cả cửa hàng trong trấn, vừa ăn vừa đi một vòng, cho nên cuối cùng cũng ăn no rồi.

Khi Đường Vũ Lân thoả mãn trở lại khách sạn thì mặt trời đã lên cao, đám Đấu Giả đã thức dậy, bởi vì mặt nạ ngăn cản nên có rất ít người nói chuyện với nhau, đều rất yên tĩnh, chỉ yên lặng làm việc của mình.
Đường Vũ Lân đi vào khách sạn mới nhớ tới, mình căn bản không có chỗ để đi. Bạch Thất hôm qua đã đuổi hắn ra ngoài, lúc này hắn cũng không cho phép hắn đi vào, không biết nàng còn thức không.

Đối với Bạch Thất, trong lòng Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy nàng là người qua đường mà thôi, không có cảm xúc gì, cũng không có ác cảm gì. Nam nữ thụ thụ bất thân, ở cùng một phòng với một nữ tử xa lạ kỳ thật hắn cũng

không được tự nhiên. Huống chi, hôm qua mình minh tưởng trong rừng có tác dụng tốt như vậy, tâm tình của hắn một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Rất nhanh, Hắc Nhất đã xuất hiện bên ngoài cửa chính khách sạn, phần lớn các Bạch cấp Đấu Giả nhanh nhẹn tập hợp ở ngoài cửa.

Kiểm lại nhân số, Hắc Nhất trầm giọng nói: "Tốt rồi, mọi người tạm thời giải tán, giải quyết vấn đề của mình. Buổi chiều xuất phát."
"Vâng!" Mọi người cung kính đáp.

Lần nữa giải tán, Đường Vũ Lân đi đến nơi mình đặt đồ ăn dạo qua một vòng, thu lại đồ ăn vào không gian trữ vật, cuối cùng cũng không lo bị đói bụng. Với khối lượng ăn của hắn, chỗ đồ này đủ để hắn ăn trong vòng một tháng.

"Không bán đồ ăn? Còn phải đợi bao lâu vậy?"

Trên đường trở về, hắn nghe được các Đấu Giả khác mua đồ ăn, nhưng các lão bản lại nói tạm thời không có đồ ăn, cần phải làm một mẻ mới, bảo bọn họ kiên nhẫn chờ.

Đường Vũ Lân cười thầm, đợi đi a, ai bảo các ngươi dậy trễ, đây gọi là chim dậy sớm mới có sâu để ăn. Trở lại trước cửa khách sạn, chính mình tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đợi xuất phát. Đúng lúc này, Đường Vũ Lân ánh mắt ngưng tụ, vừa vặn nhìn thấy Bạch Thất từ bên ngoài đi về, trong tay đang cầm một ly nước trái cây, vừa đi vừa uống.
Bạch Thất cũng nhìn thấy hắn đang vô cùng buồn chán ngồi ở chỗ kia, sau đó chậm rãi đi tới.

"Này, tối hôm qua ngươi đã đi đâu?" Bạch Thất hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Ra bên ngoài tìm một nơi minh tưởng."

Bạch Thất nhẹ gật đầu, cũng không để ý đến hắn nữa, tự mình đi vào khách sạn.

Đường Vũ Lân trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này có tính cách đại tiểu thư cao ngạo a!

Chương 711-720

Chương 711: Nhập Long cốc

Buổi chiều, mọi người tập hợp rồi xuất phát. Lần này không còn xe buýt, bởi vì tiếp theo phải vào núi nên xe buýt không đi được. Mọi người cần đi bộ đến nơi thực hiện nhiệm vụ lần này.

Tất cả mọi người đều có tu vi Tứ Hoàn trở lên, nên đi đường không có vấn đề gì.

Dưới sự hướng dẫn của Hắc Nhất, bọn họ trước tiên đi vào rừng rậm, sau đó đi sâu vào bên trong.

Đã có đêm qua minh tưởng, Đường Vũ Lân phát hiện khi mình vừa tiến vào rừng thì lập tức cảm nhận được thực vật truyền đến thiện ý. Bọn chúng như là con dân của mình, sùng kính ngẩng đầu nhìn mình.

Mà sau khi tiến vào chỗ này, hồn lực của Đường Vũ Lân chấn động kịch liệt hơn so với bên ngoài. Thiên địa nguyên khí tự nhiên hội tụ về phía hắn, dù không minh tưởng thì vô tri vô giác hắn cũng sẽ có một chút biến hoá.

"Ngươi có chút kỳ quái. Vì sao trên người ngươi giống như có một cỗ khí tức đặc thù?" Bạch Thất đi bên cạnh Đường Vũ Lân, đột nhiên mở miệng hỏi.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Ta làm sao biết được."

Bạch Thất cau mày lại, thầm nghĩ trong lòng, khí tức gia hoả này sao lại trở nên tươi mát dễ chịu, hơn nữa trong mơ hồ trên người hắn có cảm giác rất hài hoà.

Tinh Thần Lực của Bạch Thất vô cùng mạnh mẽ, cho nên cảm giác đặc biệt nhạy cảm, trong lòng giật mình, chuyện này hẳn là có liên quan đến võ hồn của Bạch Tam. Hồn sư hệ thực vật trong rừng rậm sẽ nhận được tăng phúc

nhất định, giải thích như vậy là dễ hiểu.

Tốc độ mọi người đi rất nhanh, sải bước về phía trước. Địa hình trong rừng tuy rằng phức tạp, nhưng đối với bọn họ thì cũng không có vấn đề gì.

Buổi chiều trong rừng rậm có dưỡng khí dồi dào, không khí ướt át mà tươi mát, có thiên địa nguyên khí hội tụ về phía mình, Đường Vũ Lân cũng không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại càng ngày càng có tinh thần.

Đi bộ liên tục hai giờ, địa thế dần lên cao, tựa hồ là đang leo núi rồi.

Hắc Nhất nhìn sắc trời, trầm giọng nói: "Chúng ta phải tăng tốc độ lên, nếu không trước khi trời tối sẽ không đến nơi được. Mọi người theo sát, không được tụt lại phía sau." Vừa nói, hắn vừa triển khai thân mình, tăng tốc tiến lên.

Các Bạch cấp Đấu giả đồng thời tăng tốc, nhanh nhẹn theo sau hắn đi về phía trước.

Bởi vì tu vi ở cùng cấp độ nên dù tăng tốc vẫn không nhìn ra chênh lệch lẫn nhau.

Đường Vũ Lân giống như bình thường mà chạy băng băng, bộ pháp vững vàng mà ổn định, làm cho người ta cảm giác hắn giống như một con báo tràn ngập lực lượng.

Ở bên cạnh hắn, Bạch Thất biểu lộ nhẹ nhàng hơn nhiều. Lúc trước nàng rất linh hoạt, hay mượn lực các chướng ngại vật trong rừng để chạy tốc độ nhanh mà dùng ít sức.

Giống như nàng phán đoán Đường Vũ Lân là hồn sư hệ thực vật, Đường Vũ Lân cũng mơ hồ đoán được, vị Bạch Thất này hồn sư Hệ Mẫn Công.

Rốt cuộc, khi trời chạng vạng tối thì bọn họ đã vượt qua vài ngọn núi, đi tới một đỉnh núi rất cao.

Nơi này thực vật bắt đầu thưa thớt, độ cao so với mực nước biển khoảng hơn 2000 mét, trên mặt đất mơ hồ có tuyết đọng, nhiệt độ cũng hạ thấp xuống nhiều.

Trên đỉnh núi có một gian phòng nhỏ được xây từ đá, cửa phòng mở ra, trong đó có một người đi ra. Đó là một lão giả, thân hình cao lớn, nhưng lưng có chút còng, nắm trong tay một cây Ô Mộc quải trượng.
"Ngô lão." Hắc Nhất bước nhanh về phía trước, đi đến trước mặt lão giả, cung kính hành lễ.

Đường Vũ Lân giật mình, phải biết rằng, ở Đấu Hồn Đường, Hắc Nhất có địa vị rất cao, ít nhất cũng là một cường giả cấp bậc Bát Hoàn Hồn Đấu La, cũng là Tam tự Đấu Khải Sư, vậy mà lại cung kính với một lão giả gần đất xa trời như vậy, hiển nhiên lão giả này không phải là người thường.

Ngô lão gật đầu với Hắc Nhất, ánh mắt đảo qua ba mươi tên Bạch cấp Đấu Giả phía sau. Hắn khẽ gật đầu, nói: "Nhóm người trẻ tuổi này tố chất không tồi, chuẩn bị sẵn sàng a!"

Hắc Nhất gật đầu.

"Vậy chuẩn bị bắt đầu đi." Ngô lão cũng không nói nhiều, đi vào gian phòng trên đỉnh núi.

Hắc Nhất chuyển sang các Bạch cấp Đấu Giả, trầm giọng nói: "Tình huống liên quan đến nhiệm vụ lần này ta đã giới thiệu qua, việc làm của các ngươi rất đơn giản, chính là tận khả năng ở trong Long cốc một thời gian dài. Đây là một kỳ ngộ với các ngươi, cũng là phúc lợi thuộc riêng về Đấu Hồn Đường. Người nào có thể ở trong đó ba tháng trở lên thì sau khi đi ra có thể trực tiếp tấn thăng lên làm Hoàng cấp Đấu Giả. Người không vượt qua được một tháng thì sẽ bị hủy bỏ thân phận Đấu Giả."
Ở trong Long cốc càng dài lại càng có lợi?

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, càng lúc càng hiếu kỳ về Long cốc này.

Lúc này, Ngô lão đã chạy tới một vách núi trên đỉnh núi. Ô Mộc quải trượng trong tay hắn dừng lại trên mặt đất. Lập tức, một cỗ hồn lực chấn động từ người hắn bành trướng ra.

Từng vòng hồn hoàn cũng được kéo lên.

Vàng, vàng, tím, tím, tím, đen, đen, đen, đen. Chín cái, rõ ràng là chín cái hồn hoàn!

Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La!

Nhìn thấy chín hồn hoàn, phần đông Bạch cấp Đấu giả đều bất giác đứng thẳng người lên. Phong Hào Đấu La, đây chính là tồn tại đỉnh cao trong giới hồn sư, cũng là mục tiêu bọn họ nỗ lực truy đuổi.

Một vầng sáng màu trắng phát ra từ người Ngô lão, mọi người lúc này mới chứng kiến, dưới chân hắn trong mơ hồ có từng đạo quang văn nổi lên. Bọn họ kinh ngạc phát hiện, quang văn kia phi thường phức tạp mà mỹ lệ, có điểm giống với pháp trận, nhưng nhìn qua càng thêm cổ xưa.

Một ít Bạch cấp Đấu Giả có biết về pháp trận không khỏi nhíu mày, bởi vì quang văn này không thuộc bất kỳ một pháp trận hiện đại nào, nó làm cho người ta một cảm giác rất tang thương.

Quang văn tràn ra phía ngoài, rất nhanh đã khuếch trương đến đường kính trăm mét. Bên trong đó có khói mờ mịt bốc lên, khí tức cũng trở nên ngày càng mãnh liệt.

Hồn lực trên người Ngô lão chấn động mạnh hơn, dường như hắn đang dùng hồn lực của mình để dẫn động quang văn dưới chân.

Đường Vũ Lân đứng ở nơi đó, đột nhiên có cảm giác tim đập nhanh hơn. Cảm giác này hết sức kỳ lạ, hình như có đồ vật gì đang kêu gọi mình.

Mỗi lần vầng sáng màu trắng kia nhộn nhạo, trái tim hắn sẽ co rút lại, sau đó nhịp tim càng thêm hữu lực so với khi bình thường.
Khí huyết trào lên, trong tiếng tim đập mạnh mẽ, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy huyết mạch trong cơ thể mình giống như được thiêu đốt. Hắn nỗ lực khống chế mới không để khí tức huyết mạch trong cơ thể truyền ra.

Ngô lão đột nhiên giơ Ô Mộc quải trượng trong tay lên, thân hình vốn còng xuống bỗng trở nên thẳng tắp, trong chốc lát, hắn giống như một con cự long vừa thức tỉnh, trên người không thấy hào quang hồn hoàn lập loè. Thân hình bắt đầu bành trướng, một đôi cánh khổng lồ mở rộng sau lưng, rất nhanh hắn đã biến thành một con cự long cao hơn mười lăm mét, toàn thân ánh lên điện quang lam tử sắc.

Đây là ... Võ hồn chân thân? Năng lực chỉ có Thất Hoàn Hồn Thánh trở lên

mới có?

Võ hồn của vị Ngô lão này chính là võ hồn siêu cấp trong truyền thuyết, Lam Điện Bá Vương Long.
"Ngang!" Một tiếng Long ngâm phát ra từ miệng Ngô lão, quang văn màu trắng trên mặt đất chấn động rồi đột nhiên trở nên kịch liệt. Màu trắng bốc lên, vầng sáng lưu chuyển hóa thành bảy màu, rồi hoá thành một cột sáng phóng lên trời.

Bầu trời bị cột sáng xé rách, quang mang bảy màu khuếch tán ra phía ngoài, để lộ một lỗ hổng cực lớn.

Cái này ...

Nhìn lỗ hổng đen kịt kia, phần lớn Bạch cấp Đấu giả không khỏi trợn mắt há mồm. Cảnh tượng kỳ dị như vậy bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Lúc ở trong Long cốc gặp được nguy hiểm không thể kháng cự thì dẫn động Long châu, nó sẽ truyền tống các ngươi ra ngoài. Bắt đầu tiến vào!"

Hắc Nhất hét lớn một tiếng, thân hình hắn lóe lên đã đến sau lưng một Bạch cấp Đấu Giả, nắm được bờ vai của người kia, tay còn lại bắt lấy bờ vai đồng bạn bên cạnh, "Cầm tay."
Hai vị Bạch cấp Đấu Giả vội vàng cầm chặt tay đối phương, ngay sau đó, Hắc Nhất dùng sức, ném bọn họ bay vào lỗ hổng đen kịt kia. Thân ảnh hai người chui vào trong đó rồi biến mất không thấy gì nữa.

Chương 712: Tiểu thế giới

"Bắt tay!" Thân hình Hắc Nhất lại lóe lên, lần thứ hai liền đi tới bên cạnh Đường Vũ Lân và Bạch Thất.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn Bạch Thất, vươn tay phải của mình ra. Bạch Thất tựa hồ có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn nắm lấy tay hắn. Trong nháy mắt tiếp theo, hai người như thiểm điện bay lên, hướng thẳng vào lỗ hổng kia.

Trong khoảnh khắc bay lên, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được Bạch

Thất vốn miễn cưỡng nắm tay mình bỗng siết chặt, chứng tỏ trạng thái của nàng có chút không ổn định.
Nàng đang sợ sao? Có thể trở thành Đấu Giả, vậy mà lá gan lại nhỏ như thế.

Trong lòng vừa xuất hiện ý nghĩ này thì Đường Vũ Lân cảm giác được trước mắt tối đen, sau đó chính là trời đất quay cuồng. Tất cả xung quanh đều trở nên mơ hồ, có cảm giác như không gian đang vặn vẹo.

Hắn cũng nắm chặt tay Bạch Thất, ổn định mà hữu lực.

Giằng co trong thời gian không dài, đột nhiên hắc ám biến mất, ánh sáng một lần nữa xuất hiện. Sau đó không còn cảm giác vặn vẹo nữa mà là mất trọng lượng.

Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn xuống, chỉ thấy mình và Bạch Thất như vật rơi tự do mà hướng xuống mặt đất. Hắn vội vàng thở sâu, liền nhớ tới hồn lực trong cơ thể. Nhưng hắn lại giật mình phát hiện, trong vô hình có một loại năng lực đặc thù chui vào trong cơ thể mình, hồn lực trong cơ thể vậy mà yên lặng, bị áp chế không thể phát huy ra. Hắn căn bản không điều động được.
Hắc Nhất từng nói, trong Long cốc không vận dụng được võ hồn, chính là chuyện này sao?

Đường Vũ Lân quả nhiên không cách nào dẫn động Lam Ngân Hoàng, nhưng lúc này hắn vẫn đang cùng Bạch Thất rơi xuống.

"A! Võ hồn của ta!" Bạch Thất hét lên một tiếng, rõ ràng có chút kinh hoảng. Nàng ra sức giãy giụa.

Đường Vũ Lân nhìn xuống phía dưới, mặt đất đã càng gần rồi. Hắn luôn là người quyết đoán, quyết định thật nhanh, kéo Bạch Thất vào trong ngực mình, ôm nàng rơi xuống. Trong nháy mắt khi hai chân chạm đất, hắn liền ôm Bạch Thất lăn vài vòng.

Hắn có được huyết mạch Kim Long Vương, lực lượng vô cùng cường hãn, khi rơi xuống thì chỉ cần dựa vào cơ chân hữu lực mà giảm bớt được phần lớn phản lực, hơn nữa lăn liên tiếp vài vòng thì đã hoá giải gần hết xung lượng.
Bạch Thất hai tay gắt gao ôm Đường Vũ Lân, thân thể lạnh run, hiển nhiên

là vì sợ hãi.

Hai tay Đường Vũ Lân ôm eo và lưng nàng, lúc lăn dưới đất do hắn làm chủ, cũng không để nàng bị đè ép gì.

Lúc hai người ngừng lại, Bạch Thất nằm sấp trước ngực Đường Vũ Lân, thân thể mềm mại vẫn còn run rẩy. Thân thể nàng rất mềm mại, còn mang theo mùi thơm ngát, nhất là bộ phận đặc thù của nữ nhân còn áp trước ngực Đường Vũ Lân, làm hắn dưới mặt nạ không khỏi lúng túng.

"A!" Bạch Thất lúc này cũng phát hiện không ổn, vội vàng chống hai tay trên ngực hắn, để thân thể mình tách khỏi người hắn.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng đẩy bờ vai nàng, ngồi dậy.

Bạch Thất hô hấp có chút dồn dập. Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, lại không có nửa điểm dấu vết gì.
"Hình như là bị truyền tống đến một không gian khác?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nói.

Tâm tình Bạch Thất đã ổn định lại, nàng nhanh nhẹn đứng lên, đứng ở chỗ này nhẹ nhàng nhảy lên vài cái.

"Cái gì mà không gian khác, đây chỉ là một tiểu thế giới bên trong vết nứt không gian thôi."

"Tiểu thế giới?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn nàng.

Bạch Thất nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết, ở trên Tinh La Đại Lục chúng ta có không ít vết nứt không gian, chỉ là chúng đều không ổn định, tuỳ thời đều có thể phá diệt. Nhưng có một ít vết nứt không gian đặc biệt ổn định, trong đó cũng có một ít đặc thù. Địa phương này giống một phiến đại lục ở trong vết nứt không gian, hình thành một loại cân bằng cùng ổn định. Nó có hệ thống sinh thái của riêng mình nhưng không phải là tinh cầu. Chỉ là nơi này sẽ bị phá toái nếu vết nứt không gian không ổn định. Hơn nữa tất cả tiểu thế giới đều phụ thuộc vào đại thế giới, tựa như Đấu La tinh chính là một đại thế giới. Khi tiểu thế giới hình thành thì nó chính là một hình chiếu của một phần trong đại thế giới. Ngươi có thể trở thành Bạch cấp Đấu giả, chẳng lẽ không học qua lớp lý thuyết không gian tiểu thế giới sao?"
Đường Vũ Lân đương nhiên không học qua, đây hiển nhiên là tri thức

chuyên thuộc về Tinh La Đại Lục. Nghe Bạch Thất nói, hắn mặc dù không hiểu hết toàn bộ, nhưng cũng có chút rõ ràng. Tinh La Đại Lục quả nhiên có chỗ đặc thù riêng a!

"Hồn lực của ta không thể điều động. Võ hồn cũng không thể phóng thích." Đường Vũ Lân nói với Bạch Thất.

"Ta cũng không được. Nhưng tố chất thân thể vẫn còn." Bạch Thất trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, hắn sở dĩ không kinh hoảng là bởi vì hắn không quá giống phần lớn các hồn sư khác. Dù không có hồn lực, hắn còn có huyết mạch chi lực, còn có thần lực trời sinh. Hồn hoàn huyết mạch không bị hồn lực ảnh hưởng, thực lực không suy yếu nhiều như các hồn sư bình thường.

Nhưng Đường Vũ Lân cũng không muốn vận dụng hồn hoàn huyết mạch của mình, vì hồn hoàn vàng kim thật sự quá dễ làm người khác chú ý. Học viện Sử Lai Khắc chiến thắng học viện quái vật sớm đã lan truyền khắp Tinh La Đại Lục, hắn cũng không muốn thân phận của mình bại lộ. Không cần nói cũng biết, hiện tại trong giới hồn sư Tinh La Đại Lục, hắn giống như chuột chạy qua đường, tuyệt đối sẽ bị bài xích.
Nếu để Bạch Thất biết thân phận của mình thì chỉ sợ sẽ không thể hợp tác, dù sao trong mắt bọn họ, hắn cũng là ngoại nhân.

Nếu các hồn sư khác có thể hoàn thành nhiệm vụ trong Long cốc thì hắn cũng có thể, không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không để lộ hồn hoàn huyết mạch của mình.

Hiểu rõ điều đó, Đường Vũ Lân trở mình đứng lên, Tinh Thần Lực khẽ động, theo bản năng liên hệ với không gian trữ vật của mình. Khá tốt, tuy rằng hồn lực bị áp chế đến võ hồn cũng không dẫn động được, nhưng hồn đạo khí trữ vật vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng, chỉ là khi sử dụng thì tiêu hao nhiều hơn so với bình thường.

Quang ảnh loé lên, hai thanh tiểu chuỳ xuất hiện trong tay Đường Vũ Lân.

Bên kia, trong tay Bạch Thất cũng có hai thanh chuỷ thủ, hiển nhiên là cũng đã sớm có chuẩn bị.
Nhìn thoáng qua Đường Vũ Lân xuất ra hai thanh Linh Rèn Trầm Ngân

Chùy, Bạch Thất kinh ngạc nói: "Ngươi còn là một Đoán Tạo Sư?"

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Đúng vậy! Trong Long cốc này nếu có Cơ Giáp thì tốt hơn. Đáng tiếc!"

Bạch Thất hừ lạnh một tiếng, "Nghĩ khá lắm. Bên trong tiểu thế giới, Cơ Giáp cũng không sử dụng được. Hạch tâm Cơ Giáp vận dụng hồn lực, dù Hồn Đạo dự trữ cũng chứa hồn lực, nhưng ở chỗ này sẽ bị áp chế. Tiểu thế giới này giống như trời sinh có pháp tắc áp chế hồn lực. Ta từng nghe nói, nếu có người đủ khả năng nghiên cứu cẩn thận pháp tắc của tiểu thế giới này thì rất có thể sẽ làm thay đổi bố cục của giới hồn sư."

"A?" Đường Vũ Lân hỏi: "Vậy đã có người nghiên cứu rõ ràng rồi sao?"

Bạch Thất lắc đầu, "Không có. Hồn sư Ngũ Hoàn trở lên không vào được nơi này, có lẽ hồn sư Ngũ Hoàn trở lên có thể không bị nơi này áp chế, nhưng sẽ bị không gian bài xích, không cách nào tiến vào tiểu thế giới. Muốn nghiên cứu rõ ràng một tiểu thế giới dễ dàng vậy sao? Đừng nghĩ nhiều như vậy, đi thôi, chúng ta đi quanh một vòng, tuy rằng ta không biết trong Long cốc rốt cuộc có cái gì, nhưng nghe nói, mỗi Đấu Giả chỉ cần kiên trì đủ lâu thì ra ngoài sẽ có cảm giác thoát thai hoán cốt."
Đường Vũ Lân gật đầu, hai tay nắm Linh Rèn Trầm Ngân Chùy, chủ động đi phía trước.

Lúc này hắn mới cẩn thận quan sát bốn phía. Chỗ bọn họ ở tựa hồ là một khu vực đồi núi, xung quanh có thực vật nhưng không tươi tốt. Đứng ở sườn núi nhỏ nhìn ra xa chỉ thấy một mảng sương mù, cho nên cũng không nhìn được xa.

Trong cõi tối tăm, Đường Vũ Lân cảm giác được trong lòng mình có bi ý, hắn cũng không biết vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, nhưng tâm tình này thực sự tồn tại.

Xung quanh tựa hồ không có dấu vết của động vật, toàn bộ tiểu thế giới đều rất yên tĩnh. Đường Vũ Lân trước quan sát bốn phía, sau đó mới tiếp tục đi.

Hai tay Bạch Thất cầm ngược chủy thủ, đi theo phía sau hắn. Hai người một trước một sau, băng qua một sườn núi nhỏ, hướng tới gò đất phía xa. Sau khi tiến lên, Đường Vũ Lân dần phát hiện ra một ít điều khác biệt ở thế giới này.

Trọng lực ở nơi này hẳn là lớn hơn Tinh La Đại Lục, cũng không hơn nhiều, ước chừng gấp rưỡi. Cho nên lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ không có nhiều cảm thụ, nhưng khi đi nhiều thì cảm giác này càng rõ ràng.

Đi khoảng chừng hai giờ, hô hấp của Bạch Thất đã không đều, với thể chất của hồn sư Tứ Hoàn, ở tình huống bình thường nàng sẽ không như vậy. Đương nhiên, Đường Vũ Lân bằng vào thể chất cường hãn nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

"Nghỉ ngơi một chút vậy?" Đường Vũ Lân quay đầu nói với Bạch Thất.

Bạch Thất khẽ gật đầu.

Chương 713: Mỗi người đi một ngả

Đường Vũ Lân tìm một cây đại thụ, hai ba bước đã leo lên, ngồi trên một nhánh cây nhìn ra xa, sau khi không phát hiện có nguy hiểm gì thì giơ ngón cái với Bạch Thất ở dưới.
Bạch Thất tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, từ trong hồn đạo khí trữ vật của mình lấy ra một bình nước rồi uống.

Đường Vũ Lân thì ngồi trên nhánh cây, lấy ra bánh nướng, kẹp thêm chút thịt bò, ăn từng miếng từng miếng. Đối với hắn, ăn đồ ăn bổ sung năng lượng là phi thường trọng yếu. Hiện tại hồn lực không thể dùng, luôn luôn phải duy trì huyết mạch ở trạng thái đỉnh phong mới là lựa chọn tốt nhất.

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đường Vũ Lân ngồi trên nhánh cây, bụng đã sớm réo lên "ùng ục ục." Nàng đã không ăn từ sớm. Vốn định mua chút đồ ăn dự trữ, nhưng không biết vì sao đi dạo trấn nhỏ một vòng cũng không mua được, mỗi cửa hàng đều có người xếp hàng, hơn nữa còn phải đợi rất lâu.

Lúc này nhìn đồ ăn thơm ngon từ chỗ Đường Vũ Lân, lúc trước lại đi trong hai giờ, nàng làm sao có thể không đói bụng đây? Nhưng nàng cũng không tỏ ý xin Đường Vũ Lân.
Chính nàng cũng biết, khi tiếp xúc với đối phương mình cũng không có thiện ý. Không cho người ta vào phòng ngủ, rõ ràng là muốn cách xa hắn cả

ngàn dặm, lúc này lại chủ động đi xin đồ ăn, nàng thật sự là mất hết mặt mũi.

Đường Vũ Lân ngồi ở chỗ cao, thị lực của hắn rất tốt, tự nhiên thấy được một ít biến hoá của Bạch Thất, còn có bộ dạng nuốt nước miếng, trong lòng cười thầm nhưng không nói ra. Hắn vốn có chút phúc hắc, mặc dù không để ý nàng khi dễ mình lúc trước, nhưng cũng không chủ động quan tâm.

Mọi người còn ở chung ít nhất ba tháng, bắt đầu vẫn là muốn mài giũa tính cách khi ở chung. Bạch Thất này quá cường thế, phải áp chế nàng mới được.

Ăn xong một phần bánh nướng kẹp thịt, Đường Vũ Lân uống một ngụm nước, nhìn Bạch Thất ngồi phía dưới, trong lòng thầm nghĩ, rất có sức chịu đựng a!
Vừa nghĩ, hắn lại lấy ra bánh nướng cùng thịt bò, bắt đầu ăn.

Bạch Thất rút cuộc nhịn không được, nàng nào đã trải qua cảnh này, cảm giác đói khát làm tâm tình nàng rất không tốt, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Đường Vũ Lân trên nhánh cây.

"Đưa đồ ăn tới đây cho ta." Ngữ khí của nàng không quá hữu hảo, còn có chút vênh mặt hất hàm sai khiến.

Đường Vũ Lân không thèm nhìn nàng, giống như căn bản không nghe thấy.

"Này, ta đang nói với ngươi đấy, ngươi có nghe thấy không?" Bạch Thất tức giận nói.

"Nơi này không có ai phải mang đồ ăn tới cho ngươi." Đường Vũ Lân nhàn nhã nói.

"Ngươi ----" Bạch Thất muốn phát tác, nhưng nàng rất nhanh đã phát hiện, mình căn bản không có biện pháp sai khiến người này, "Ngươi có phong độ thân sĩ hay không? Sao có thể chỉ mình ăn trước mặt nữ hài tử như vậy chứ?"
Đường Vũ Lân mỉm cười, "Phong độ thân sĩ? Bao nhiêu tiền một cân? Ta thật sự không có. Ta là hài tử nghèo khổ, chúng ta chỉ biết ăn, mặc, ở, đi lại, ăn no mặc ấm. Loại vật như phong độ thân sĩ, ta dù có cũng phải xem đối tượng là ai. Lại nói, có bệnh thì phải trị, nếu không trị thì liền nguy kịch

rồi."

Bạch Thất giận dữ, "Ngươi dám nguyền rủa ta? Ta làm sao lại bệnh nguy kịch hả?"

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Bệnh công chúa."

"Ta ..." Bạch Thất ngẩn người, tức giận nói: "Ngươi có xuống hay không?"

"Không xuống." Đường Vũ Lân lại ăn.

"Được, ngươi đừng hối hận." Bạch Thất hừ lạnh một tiếng, thanh âm của nàng không biết vì sao lại có chút hả hê.

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, đúng lúc này, đôi mắt Bạch Thất giấu dưới lớp mặt nạ có hào quang thay đổi.
Trong nháy mắt tiếp theo, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một cảm giác như kim đâm xuất hiện trong đầu mình. Bị bất ngờ và không đề phòng, thân thể nghiêng một cái, liền từ trên cây ngã xuống.

Bất quá Tinh Thần Lực của hắn cũng không yếu, khi rơi xuống trong chớp mắt đã miễn cưỡng cân bằng lại, lúc sắp chạm đất thì dùng bàn tay khẽ chống, cả người đảo một cái liền đứng vững thân hình. Chỉ là, bánh nướng thịt bò trong tay đã văng ra ngoài.

"Ngươi ..." Sắc mặt Đường Vũ Lân cũng trở nên khó coi, gia hoả này thật sự quá tùy hứng.

"Ta nói rồi, ngươi sẽ phải hối hận, đáng đời. Để xem ngươi có thể ăn cái này nữa hay không." Bạch Thất dào dạt đắc ý nói.

Đường Vũ Lân lạnh lùng nhìn nàng một cái, "Thật không biết Đấu Hồn Đường vì sao lại nhận ngươi, tâm tính như vậy cũng có thể gia nhập Đấu Hồn Đường đúng thật là kỳ tích. Từ giờ trở đi, ngươi chính là ngươi, ta chính là ta, chúng ta mỗi người một ngả." Nói xong, hắn đi đến bên cạnh, nhặt bánh nướng cùng thịt bò lên, phủi phủi bụi đất rồi kẹp lại, quay người bước nhanh rời đi.
"Này!" Bạch Thất ngẩn ngơ, nàng không nghĩ tới Đường Vũ Lân sẽ dứt khoát như thế, không có nhiều lời đã rời đi.

Đường Vũ Lân không quay đầu mà đi xuống dốc núi, tốc độ của hắn rất nhanh, thanh âm truyền từ phía xa đến, "Không kiên trì nổi thì dùng Long châu nhanh rời khỏi đây đi."

Nếu như lúc trước hắn có ý đùa giỡn Bạch Thất thì lúc Bạch Thất đem hắn từ trên cây đánh xuống, bánh nướng bị ném bay đã khiến Đường Vũ Lân thật sự nổi giận.

Cùng một người như vậy làm một tổ, chẳng những không có bất kỳ tăng phúc nào, còn tuỳ thời vì đồng đội như heo mà bị liên lụy, hắn không muốn tiếp tục ở cùng với nàng. Không có nàng ở bên cạnh, hắn còn có thể tuỳ ý thi triển huyết mạch chi lực mà chiến đấu, ngược lại ít hạn chế hơn.

"Tên hỗn đản này, tốt xấu gì cũng nên để lại chút đồ ăn cho ta a!" Bạch Thất đứng tại chỗ dậm chân, rất là bực tức.
Đường Vũ Lân cũng mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, đối với một cô nương điêu ngoa này, càng nuông chiều nàng thì càng không xong. Dứt khoát không để ý tới nàng là được, dù sao sau khi nhiệm vụ chấm dứt, ai cũng không nhận ra ai, tương lai cũng không có ý định muốn xuất hiện cùng nàng.

Cổ Nguyệt tuy rằng tính tình cổ quái, thường xuyên phát sinh biến hóa, nhưng tốt xấu gì nàng là người biết đạo lý. Nhớ tới Cổ Nguyệt, cước bộ của Đường Vũ Lân liền chậm lại, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng. Cổ Nguyệt a Cổ Nguyệt, cuối cùng ngươi muốn ta phải làm như thế nào mới tốt đây?

Nửa năm gần đây, tính tình Cổ Nguyệt trở nên cổ quái hơn nhiều. Hai người vẫn rất ăn ý, nhưng hắn cảm giác được, nàng tựa hồ đang xa lánh hắn.

...

"Lập tức tới tòa thành thị tiếp theo rồi. Tinh La Đế Quốc bên này thật đúng là thú vị. Ngày đó nghe bọn họ nói chuyện tiểu thế giới quá có ý tứ. Thế giới to lớn, quả là không thiếu cái lạ." Tạ Giải hưng phấn nói với Nguyên Ân Dạ Huy ở bên cạnh.
Trên xe buýt, Tạ Giải mặt dày mày dạn ngồi cùng một chỗ với Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn cùng Nhạc Chính Vũ ngồi ở cùng một chỗ, Diệp Tinh Lan ngồi bên cạnh Từ Lạp Trí.

Chỗ ngồi bên cạnh Cổ Nguyệt trống không. Không biết vì sao, chỗ ngồi trống không, lòng nàng tựa hồ cũng trống không.

"Đáng tiếc đội trưởng không đi cùng, nếu hắn ở đây thì tốt rồi." Thanh âm của Tạ Giải từ phía sau truyền tới. Cổ Nguyệt theo bản năng nhắm mắt lại, hắn ở đâu? Vì sao một cái Hồn Đạo thông tin cũng không có.

Theo bản năng, nàng lấy ra Hồn Đạo máy truyền tin của Tinh La Đại Lục mà Vũ Trường Không chia cho nàng, ngón tay sắp ấn trên bàn phím thì dừng lại, cuối cùng cũng không ấn xuống.

Vũ Lân, ngươi biết không, ta làm như vậy là vì tốt cho ngươi. Lúc trước ta sai rồi, ta không nên chủ động tiếp cận ngươi. Thì ra, có nhiều thứ không phải nói bỏ được là sẽ bỏ được, ta thậm chí còn xúc động đáp ứng ngươi học tập ở nội viện xong mới rời đi. Nếu là trước kia, ta sao có thể hứa hẹn như vậy!
Ngươi ở chỗ nào?

Trong lòng nàng rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng là, nàng biết rõ, nàng nhớ hắn.

...

"Ồ!" Đường Vũ Lân nằm sấp trong bụi cỏ, trong lòng càng phát ra kinh nghi bất định.

Hắn đi tới vị trí này đã được một lúc rồi. Sau khi rời khỏi khu vực đồi núi chính là một mảnh bình nguyên rộng tãi. Đường Vũ Lân phát hiện, cách mặt đất rất thấp, ước chừng không đến trăm mét có từng đám mây thổi qua.

Kỳ dị nhất là, những đám mây này có màu sắc không giống nhau, xích chanh hoàng lục thanh lam tử (đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh thẫm, xanh da trời, tím), đầy đủ các màu.

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm giác được, những đám mây rực rỡ sắc màu này không có đơn giản. Trong mỗi đám mây tựa hồ có năng lượng đặc thù tồn tại. Hắn còn cảm giác được, những đám mây này có cảm giác rất thân thiết với mình.
Chuyện này rốt cuộc là sao?

Những đám mây này rốt cuộc là gì?

Đường Vũ Lân tò mò quan sát. Trong chốc lát, hắn phát hiện những đám mây này mặc dù đang lay động, nhưng mỗi loại mây đều chấn động trong một khu vực nhất định, sẽ không rời xa khu vực của mình. Càng thêm kỳ lạ là, những đám mây này không ngừng biến hình, mơ hồ có thể nhìn thấy bộ dạng loài Long.

Chẳng lẽ nói, Long cốc là vì những đám mây này mà mệnh danh? Chỉ là bọn chúng có tác dụng gì?

Năng lực phân tích của Đường Vũ Lân rất mạnh, hắn đầu tiên đã đoán được những đám mây này hẳn là vô hại. Nếu không, Đường Môn cũng không để bọn họ vào đây. Hắc Nhất đã từng nói, tiến vào Long cốc là một cơ duyên rất lớn của bọn họ.

Nếu đã là cơ duyên thì chính là chuyện tốt.

Chỉ là hắn vẫn quyết định không hành động thiếu suy nghĩ, trước quan sát thêm rồi nói.
Hắn cầm lên một hòn đá, Đường Vũ Lân xoay nửa người, mãnh liệt ném hòn đá ra ngoài.

Hắn có lực lượng thế nào? Hòn đá kia như đạn pháp bắn ra mà bay thẳng vào trong đám mây.

Chương 714: Long Vân

Đó là một đám mây màu đỏ, hòn đá "vèo" một cái đã chui vào, sau đó vẽ thành một đường vòng cung mà rơi xuống phía xa. Đám mây chỉ nhúc nhích một chút, sau đó liền khôi phục bình thường, cũng không có gì thay đổi.

Không có phản ứng mạnh, ít nhất không phải là sinh vật. Đường Vũ Lân lập tức đưa ra phán đoán.

Mấy đám mây này là sao a? Không có hồn lực, muốn lên đến trăm mét trên

không trung thì hầu như là không thể. Hiện tại ngay cả hồn linh cũng không điều động được, trừ phi có phương pháp đặc thù.

Nếu như có thể vận dụng võ hồn, dựa vào Lam Ngân Hoàng co dãn siêu cường, cộng thêm lực lượng của Đường Vũ Lân, còn có Kim Ngữ phụ trợ, độ cao trăm mét hắn vẫn có tự tin thử một lần.
Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình, chuyện này có chút khó khăn. Hắn căn bản không tìm thấy vật có lực đàn hồi phù hợp để đẩy mình lên. Nếu chỉ nhảy lên thuần tuý, ba mươi mét đã là cực hạn của hắn.

Mặc kệ, xem trước một chút những đám mây này có phản ứng gì.

Điều chỉnh một chút, để cho khí tức huyết mạch ổn định, Đường Vũ Lân đứng lên, cẩn thận đi tới chỗ bình nguyên. Gần hắn nhất chính là một đám mây màu đỏ.

Các đám mây trên bầu trời vẫn tự do bay lượn, nhìn qua cũng không có bất kỳ biến hoá nào. Hắn đã đến gần rồi, rất nhanh đã đến dưới đám mây đỏ kia, nhưng nó vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Đường Vũ Lân trong lòng buông lỏng vài phần, càng tới gần thì cảm giác thân thiết càng rõ ràng. Đường Vũ Lân nhẹ nhàng thở ra, còn hướng về đám mây đỏ phất phất tay.
Đám mây bỗng nhúc nhích, nhưng cũng không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ thật sự để trang trí à?

Khi Đường Vũ Lân còn đang nghi hoặc thì đám mây đỏ kia biến dạng, sau đó xoay tròn trên không trung, trong đám mây dường như có một vòng xoáy nhỏ, trong nháy mắt đột nhiên từ trên trời giáng xuống, giống như một đạo lưu quang, bay vụt tới chỗ Đường Vũ Lân.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Đường Vũ Lân chấn động, với tốc độ của nó, hắn muốn né tránh là không thể, vì vậy hắn đã phòng xuất ra hồn hoàn huyết mạch của mình.

Ba vòng hồn hoàn vàng kim từ dưới chân bay lên, Hoàng Kim Long Thể phóng thích.

Khí tức Kim Long Vương lập tức bành trướng, sóng khí chấn động kịch liệt.

Lần này lại xuất hiện vấn đề mới. Nguyên bản các đám mây ở chỗ xa không có động tĩnh gì giống như tìm được một điểm thổ lộ, các đám mây kịch liệt chấn động, sau đó ùn ùn kéo tới chỗ Đường Vũ Lân.
Đám mây đỏ kia là cái thứ nhất hành động, cho nên đến nhanh nhất. Nó từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt đã rơi trên người Đường Vũ Lân, đám mây nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn.

Hai tay đan trước ngực, lúc đám mây đỏ đến thì Đường Vũ Lân cũng không cảm nhận được trùng kích gì, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng nóng bỏng trong chớp mắt đã lan ra toàn thân.

Cảm giác này rất kỳ diệu, đám mây đỏ kia nồng đậm Hoả nguyên tố, ngoài ra còn mơ hồ cảm giác được điều gì đó.

Mây đỏ xuyên qua, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, giống như xuyên thấu qua người hắn một lần rồi lại bay lên.

Khi nó bay lên thì Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cơ thể nóng bỏng, xương cốt toàn thân giống như bị thiêu đốt, thoải mái không nói nên lời.

Đám mây đỏ lên không, bên ngoài có thêm một màu vàng kim. Khi đến độ cao lúc trước thì bắt đầu vặn vẹo, không biết là có chuyện gì.
Đường Vũ Lân còn chưa kịp quan sát đám mây đỏ kia thì một đám mây xanh khác đã nhảy vào trong cơ thể hắn.

Lần này có cảm giác rất nhẹ nhàng. Khi được đám mây xanh kia rót vào, thân thể Đường Vũ Lân chậm rãi lơ lửng trên không trung. Hắn rốt cuộc cảm nhận được sự tự do theo lời Tạ Giải rồi. Phong nguyên tố tự do.

Thanh vân (đám mây xanh) cũng chui qua rồi lên không. Ngay sau đó là lam vân, chứa đựng Thuỷ nguyên tố.

Cứ như vậy, mười đám mây gần hắn lần lượt chui vào cơ thể hắn, sau đó lại thăng nhập không trung. So với trước đó, bọn chúng đều nhiều hơn một tầng màu vàng kim nhàn nhạt. Mà Đường Vũ Lân cảm nhận được những năng lượng chui vào cơ thể mình đang chấn động, từ đó làm dịu chính

mình. Các loại nguyên tố đang cùng thân thể mình dung hợp.

Bản thân Đường Vũ Lân không phải là hồn sư thuộc tính nguyên tố, nhưng những nguyên tố này lại rất thân thiện với hắn, giống cảm giác mà thực vật trong rừng mang lại.
Sau khi đám mây cuối cùng xuyên qua, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy có cảm giác chướng bụng, đơn giản còn chắc bụng hơn so với bữa ăn trước đó. Hắn vội vàng lui về nơi ẩn giấu trước đó, khoanh chân ngồi xuống.

Chỉ qua vài lần hô hấp hắn đã tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hắn đã nhìn qua những quang điểm trong cơ thể mình, chúng màu gì cũng có, chủ yếu là bảy loại nguyên tố thuộc tính Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Quang Minh, Hắc Ám, Không Gian.

Trong quá trình xuyên qua người mình, bọn chúng đã chậm rãi cùng bản thân mình dung hợp, tiêu hoá những năng lượng này, Đường Vũ Lân lập tức có cảm giác ăn no.

Những thứ này là thiên địa nguyên lực? Thiên địa nguyên lực nồng đậm do các loại nguyên tố hình thành?

Hắn trong mơ hồ bắt được điều gì đó, hơn nữa còn cảm giác được những nguyên tố này sở dĩ thân mật với mình là vì bọn họ mang theo khí tức loài Long.
Hắn tuy rằng không hoàn toàn hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, nhưng không hề nghi ngờ, đây tuyệt đốt là chuyện vô cùng tốt. Những nguyên tố này làm dịu thân thể của hắn, các nguyên tố khác nhau kích thích huyết mạch trong cơ thể. Trong quá trình dung hợp, Đường Vũ Lân rõ ràng phát hiện khả năng kháng nguyên tố của mình được tăng cường, đồng thời, thiên địa nguyên lực vẫn đang làm dịu cơ thể hắn.

Bởi vì hồn lực bị phong ấn, năng lượng nguyên tố không thể dung hợp với hồn lực của hắn, nhưng hoà nhập vào trong thân thể hắn, giống như một vật tẩm bổ.

Đây chính là chỗ tốt ở Long cốc a!

Đường Vũ Lân rất mừng rỡ, khó trách lúc trước Hắc Nhất cũng không nói ở chỗ này ăn cái gì, có thiên địa nguyên lực thuần tuý này, còn cần gì nữa

a!

Thật quá tuyệt vời, chỉ không biết về sau mình còn có thể hấp thu long vân khác hay không.
Lần minh tưởng này Đường Vũ Lân cũng không biết mất bao lâu, hắn chỉ cảm thấy mình giống như được ngâm trong một hồ nguyên tố, được chúng thấm vào, trạng thái thân thể chậm rãi được tăng lên. Trong vô thức, hắn đã tiến nhập trạng thái minh tưởng sâu.

Không biết qua bao lâu, Đường Vũ Lân từ trong minh tưởng tỉnh táo lại.

Đầu tiên hắn cảm giác được là tinh thần thật sảng khoái, thoải mái không nói nên lời. Lúc đó hắn hấp thu năng lượng nguyên tố có trong long vân, lúc này tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là thế giới trước mặt mình càng trở nên đặc sắc rồi.

Chỉ cần ngưng thần một chút, hắn có thể chứng kiến các phân tử nguyên tố trong không khí. Đồng thời, Tinh Thần Lực của mình tăng lên cũng không ít. Trong các đám mây kia hắn là có thuộc tính tinh thần.
Cảm giác này thật là quá tốt!

Đường Vũ Lân giãn mình một chút, chỉ là không biết đã qua bao lâu rồi. Hắn lấy ra Hồn Đạo máy truyền tin nhìn thoáng qua. Thời gian trên đó đã dừng lại, căn bản không có chút nào biến hoá. Rất hiển nhiên, thời gian bên ngoài không thích hợp để đo đạc trong này.

Trên các đám mây phiêu động trên không trung có thêm màu vàng nhạt, tuy rằng không phải rất bắt mắt, nhưng so với các đám mây ở phía xa hơn thì đã có chút khác biệt.

Màu vàng nhạt kia chẳng lẽ là khí tức huyết mạch của mình? Bọn nó mang lại cho mình thiên địa nguyên lực, đồng thời cũng lây nhiễm một ít khí tức của mình sao?

Đường Vũ Lân mơ hồ đoán được chân tướng.

Chương 715: Long vân nhuận thể

Lúc này cảm giác chướng bụng trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất, hắn theo bản năng đi ra ngoài, đi về phía những đám mây kia, lần nữa phóng xuất ra Hoàng Kim Long Thể.
Lân phiến vàng kim bao trùm thân thể, mười mấy đám long vân bỗng nhúc nhích, cảm giác thân thiết truyền đến. Nhưng cũng chỉ thân thiết thôi, không còn từ trên trời giáng xuống như lần trước nữa.

Hấp thu một lần long vân thì không thể hấp thu nữa, hẳn là như vậy.

Đường Vũ Lân đã có thêm một ít phán đoán.

Sau đó, hắn liền đi ra xa hơn, quả nhiên, khi hắn chưa đi xa, những long vân chưa bị hắn hấp thu cảm nhận được khí tức huyết mạch của hắn liền giáng xuống, lần lượt tràn vào trong cơ thể hắn.

Lập tức, cảm giác lần trước lại xuất hiện, nhưng so với lần trước thì cường độ đã giảm xuống.

Đường Vũ Lân thử đi về phía trước. lần này phải hấp thu nhiều hơn một phần ba lần trước hắn mới có cảm giác chướng bụng.

Giống lần trước, hắn lui về, khoanh chân ngồi xuống, tiến vào minh tưởng. Được những nguyên tố này thấm vào thì tốt như thế nào Đường Vũ Lân cũng không rõ, nhưng hắn biết, sau này, cảm ứng với nguyên tố của hắn sẽ trở nên mạnh mẽ, Tinh Thần Lực cũng như vậy. Cường độ thân thể vì nó cũng tăng lên, dù sao cũng là chuyện tốt.

Rất nhanh, hắn liền tiến nhập trạng thái minh tưởng sâu.

Cứ như vậy, Đường Vũ Lân vừa tỉnh lại hấp thu long vân, sau khi hấp thu đủ thì ngồi xuống minh tưởng.

Sau mỗi lần minh tưởng, Đường Vũ Lân phải hấp thu càng nhiều long vân hơn, mà long vân trên không trung cũng dần tràn ngập màu vàng kim. Những đoá long vân được hắn hấp thu qua thì không thể hấp thu lại.

Khi hấp thu năng lượng từ long vân lần thứ chín, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm nhận được thân thể mình đã đạt đến một trạng thái kỳ diệu.

Sau một lần được mình hấp thu, năng lượng nguyên tố từ long vân sẽ trực

tiếp được cơ thể hấp thu. Nghĩa là, quá trình hấp thu không chỉ dừng lại ở trạng thái minh tưởng.
Khi Đường Vũ Lân phóng thích Hoàng Kim Long Thể, lân phiến vàng kim cũng xuất hiện biến hoá. Biến hoá này không đặc biệt rõ ràng, nhưng Đường Vũ Lân vẫn cảm nhận được. Lân phiến nguyên bản vốn đầy đặn, một góc cạnh đều có khí tức sắc bén. Nhưng sau khi hấp thu những năng lượng này, lân phiến dường như được tráng một lần men, bây giờ càng trở thêm sáng bóng, mơ hồ còn có một tầng hào quang trong suốt, tựa như có thêm một tầng phòng hộ bên ngoài lân phiến.

Đường Vũ Lân liên tục đột phá hai tầng phong ấn thứ năm, thứ sáu nên thân thể thừa nhận quá lớn mà có gánh nặng, bây giờ đã giảm xuống nhiều. Trong cơ thể có nhiều vết thương nhỏ, hiện tại đã bị những năng lượng nguyên tố chữa lành, hơn nữa là chữa lành hoàn toàn, ngay cả chút ám thương khi bị Long Dược đả thương nặng cũng đã biến mất. Huyết mạch chi lực trở nên cường thịnh và ngưng thực hơn, cảm giác giống như đột phá tầng phong ấn thứ năm lúc trước.
Cảm giác này làm Đường Vũ Lân vui mừng quá đỗi, bởi vì như vậy, uy hiếp mà phong ấn Kim Long Vương mang lại sẽ tạm thời thấp xuống, cũng không cần phải gấp gáp đi tìm thiên tài địa bảo để đột phá phong ấn thứ bảy.

Lần này hắn đã quyết định, tận khả năng kéo dài thời gian đột phá tầng phong ấn thứ bảy, tích luỹ nhiều hơn.

Đột phá tầng phong ấn thứ sáu thật sự quá nguy hiểm, thân thể hắn suýt nữa đã tan vỡ, cảm giác sợ hãi này vẫn còn mới mẻ.

Điều này cũng làm hắn khắc sâu hàm nghĩa con dao hai lưỡi theo lời lão Đường nói lúc trước.

Thu hoạch chuyến đi lần này rất lớn, chỉ là không biết hiện tại ở bên ngoài để mất bao lâu thời gian. Trước tiên tận khả năng hấp thu nhiều hơn thiên địa nguyên lực, cái này còn tốt hơn thiên tài địa bảo a!

Khi Đường Vũ Lân đi về hướng long vân ở xa hơn thì đột nhiên nghe được một tiếng thét.
"A!" Tiếng thét chói tai có chút quen thuộc. Đường Vũ Lân nhíu mày, nhìn về phương tiếng thét truyền tới.

Lúc này hắn đang ở khu vực biên giới bình nguyên, từ trong rừng cây cạnh đó có một thân ảnh lao ra, chật vật chạy tới chỗ hắn bên này.

Cước bộ của nàng lảo đảo, y phục trên người nhiều chỗ tổn hại, trên mặt vẫn mang mặt nạ. Từ thân hình có thể thấy, đây không phải là Bạch Thất sao?

Bộ dạng lúc này của Bạch Thất có chút thảm, y phục bị tổn hại mà để lộ da thịt trắng nõn. Nàng rõ ràng rất hoảng sợ, sau khi chạy vài bước thì không cẩn thận té ngã trên đất.

Một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên, một quang ảnh từ trong rừng cây chui ra, lao thẳng tới chỗ Bạch Thất.

Kia là một đầu Địa Long hai chân chống đất, sau lưng không có cánh. Nhưng kỳ dị là, đầu Địa Long này không phải thực thể mà là hình thái năng lượng, có màu gỉ sét.
Đường Vũ Lân vẫn luôn hấp thu long vân, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật trong tiểu thế giới, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

Thân hình lóe lên, hắn liền chạy nhanh về phía Bạch Thất. Mũi chân chạm đất, lực lượng bắn ra, trên mặt đất nổ thành một cái hố, trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã vọt tới chỗ Bạch Thất, ngăn lại trước người nàng.

Đầu Địa Long kia nhìn qua không có công kích mạnh mẽ gì, chân trước ngắn và nhỏ, nhưng móng vuốt sắc bén. Nó cúi đầu, cái đầu cực lớn va chạm với người Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, cũng không tránh không né, nắm tay phải đánh ra.

"Phanh!" Đầu Địa Long va chạm với quả đấm của hắn, lập tức phát ra một tiếng rên rỉ. Năng lượng hoá thành thân thể trực tiếp phá toái, hóa thành từng đạo lưu quang bay loạn.
Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cơ thể nóng lên, đầu Địa Long kia sau khi vỡ vụn thì năng lượng lại tràn vào cơ thể mình. Bất quá cũng chỉ nóng lên liền thôi, cũng không có biến hoá gì lớn, không có hiệu quả bằng hấp thu long vân.

"Ngươi, ngươi hấp thu nó?" Bạch Thất lúc này đã bò lên, tự nhiên cũng

nhận ra gia hoả trước mặt này là người vứt bỏ mình.

"Ta giống như vừa cứu được ngươi." Đường Vũ Lân thản nhiên nói.

Bạch Thất hai tay chống nạnh, "Ai cần ngươi cứu hả? Ta đang giả yếu, muốn tìm cơ hội dùng Tinh Thần Lực đánh tan hạch tâm của nó. Năng lượng của đầu Thiết Đầu Long này có trợ giúp tăng cường thể chất, ngươi phải bồi thường cho ta!"

Đường Vũ Lân im lặng một hồi, cũng không đáp lời mà xoay người rời đi. Không thể nói chuyện với người không biết đạo lý.
"Này, ngươi đừng đi!" Bạch Thất kéo ống tay hắn lại.

Đường Vũ Lân sửng sốt, "Có chuyện gì?"

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn hắn, thanh âm trở nên thấp hơn, "Ta mệt mỏi quá, ta ..." Mới nói tới đây, thân thể nàng liền gục xuống.

Đường Vũ Lân theo bản năng kéo cánh tay nàng, đỡ nàng để nàng không ngã xuống. Hắn không khỏi bật cười, đã mệt mỏi như vậy mà còn bắt mình bồi thường. Đây chính là bệnh công chúa mãn tính a!

Bạch Thất hẳn không phải là lần thứ nhất gặp được Long hồn, thân thể phi thường mỏi mệt, ngay cả huyết mạch cũng chấn động rất yếu ớt.

Đường Vũ Lân ôm lấy nàng, đi đến dưới một cây đại thụ. Bạch Thất rất nhẹ, nhưng thân thể lại phi thường mềm mại, tuy rằng y phục trên người tổn hại nhiều chỗ, có không ít nơi dính bụi nhưng vẫn tản ra mùi thơm nhàn nhạt.
Đường Vũ Lân lấy ra một bộ quần áo của mình, đắp lên cho nàng. Cũng không thể mặc kệ nàng như vậy mà bỏ đi, cho nên hắn đợi nàng tỉnh lại.

Hơn nữa hắn rất có hứng thú với Long hồn, tuy rằng Bạch Thất chỉ nói một câu, nhưng hắn lập tức hiểu được, Long hồn kia dù cách thức khác nhau nhưng có hiệu quả kỳ diệu giống nhau. Chỉ là Long hồn có tính công kích nhất định, mà long vân thì không có.

Cả hai khác nhau cho nên hấp thu cũng khác nhau. Nhưng từ cảm giác có thể thấy, năng lượng ẩn chứa trong Long hồn không mạnh, nhưng cũng không giống long vân xuyên qua người mình, mà là trực tiếp bị hấp thu.

Tăng cường thể chất sao? Có lẽ là vì bản thân mình có thể chất quá mạnh mẽ nên mới không có cảm giác rõ ràng.

Bạch Thất ngủ rất sâu, mãi tới khi trời tối xuống nàng vẫn chưa tỉnh lại. Đường Vũ Lân đi tìm nhánh cây, nhóm lửa.

Hắn tìm một nhánh cây xuyên qua khối thịt bò lớn, ở bên cạnh còn có mấy miếng bánh. Đồ ăn hắn mang theo đủ nhiều, hơn nữa khi hấp thu long vân, thiên địa nguyên lực là đồ ăn tốt nhất, cho nên hắn không cần ăn nhiều.

Trừ thịt cùng bánh nướng, hắn còn lấy ra một ít rau quả đóng hộp, lấy một chậu nhỏ làm món súp rau quả.

Trình độ nấu nướng của Đường Vũ Lân không cao, nhưng vẫn làm được các bước cơ bản.

Một lát sau, một nồi súp rau quả, bánh nướng vàng óng ánh, còn có một khối thịt bò nướng rất thơm.

Đường Vũ Lân đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện một nữ tử như gió lốc "vèo" một thoáng đã một tay cầm bánh nướng, một tay cầm thịt bò, cũng không sợ nóng mà quay người bỏ chạy sang một bên, đồng thời cắn một miếng. Sau đó có chút đắc ý nhìn Đường Vũ Lân.

Chương 716: Ngươi đừng đi

"Này, ngươi ăn cướp a!" Bạch Thất luôn gọi hắn như vậy, hắn cũng đồng dạng gọi nàng như thế. Thực tế, hắn đã sớm biết nàng đã tỉnh, thậm chí nghe được thanh âm nàng nuốt nước miếng. Nàng đây là đang chờ cơ hội, nhất kích tất sát a!

Bạch Thất không để ý đến hắn, ăn từng miếng bánh nướng cùng thịt bò, mặt nạ bị nàng kéo lên một ít, lộ ra cái cằm trắng nõn và đôi môi đỏ mọng, nhưng bộ dạng nàng ăn không còn là bệnh công chúa, mà như quỷ chết đói đầu thai.

Cô nương này hẳn là đói bụng lắm!

Ăn liền vài miếng, thân thể Bạch Thất đột nhiên cứng đờ, "ô ô" vài tiếng.

Đường Vũ Lân vội vàng đến bên người nàng, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng nàng.

"Ô ... nghẹn chết ta. Ngươi có nhân tính hay không? Để cho ta uống chút canh."
Đường Vũ Lân bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu cô nương này cũng thật đáng thương. Hắn dứt khoát đem nồi súp tới, đặt ở bên người nàng.

Có lẽ bởi vì mang mặt nạ ăn cơm quá bất tiện, nên Bạch Thất nhấc tay tháo mặt nạ của mình xuống. Nàng ôm lấy nồi súp uống hai hớp, sau đó lại tiếp tục gặm lấy gặm để.

Sau mặt nạ lại là một dung nhan tuyệt mỹ, hai mắt thật to, lông mi dài, tuy rằng bộ dạng còn chút hung ác, nhưng nhìn qua vẫn khá đáng yêu.

Đường Vũ Lân trong chớp mắt liền ngây dại, tại sao lại là nàng?

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, tiểu cô nương điêu ngoa này mình lại có quen biết, cũng trong khoảnh khắc này hắn đột nhiên hiểu được.

Vị này có bệnh công chúa là chuyện quá bình thường, bởi vì người ta chính là công chúa a!

Không sai, vị này chính là đương kim công chúa của Tinh La Đế Quốc được sủng ái nhất, từng là đối thủ của Đường Vũ Lân ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lụ, Đái Vân Nhi!
Khó trách ngày đó nàng có thể dùng Tinh Thần Lực trùng kích mình, thì ra là vậy. Thắc mắc này đã được lý giải.

Đái Vân Nhi hoá ra cũng là đệ tử Đường Môn, hơn nữa còn là Bạch cấp Đấu Giả của Đấu Hồn Đường. Khuôn mặt dưới mặt nạ của Đường Vũ Lân trở nên vô cùng cổ quái.

Đái Vân Nhi tự nhiên cũng cảm giác được hắn mất tự nhiên, mỉm cười ngạo nghễ nói: "Nhận ra ta là ai sao. Từ giờ trở đi, ngươi phải nghe lời ta, ít nhất là cung cấp thức ăn cho ta. Nghe rõ chưa? Ta bảo ngươi đi hướng đông, ngươi không thể đi hướng tây, muốn ngươi làm cái gì thì phải làm cái đó. Đồ này của ngươi thật khó ăn, bổn công chúa không thích. Uy, ngươi làm cái gì?"

Đường Vũ Lân lạnh nhạt nói: "Hảo nam không cùng nữ đấu, nhìn bộ dạng đáng thương này của ngươi, những đồ ăn này coi như bố thí cho ngươi." Nói xong, hắn quay người rời đi.
Đối với Đái Vân Nhi, hắn không có bất kỳ ấn tượng tốt nào, một chút cũng không muốn cùng vị Công Chúa Điện Hạ này ở cùng nhau.

"Này, này, ngươi đừng đi!" Đái Vân Nhi nhanh nhẹn tiến lên vài bước, ngăn lại đường đi của Đường Vũ Lân. Vị công chúa này một tay cầm thịt bò, một tay cầm bánh nướng, bộ dáng quả là có chút đáng yêu. Đường Vũ Lân trong lòng cũng không khỏi mỉm cười.

Đoán chừng đời này nàng chưa bao giờ thảm như vậy.

"Công Chúa Điện Hạ có chuyện gì?"

Đái Vân Nhi hung dữ nói: "Ngươi dám không nghe mệnh lệnh của ta, ngươi tin hay không sau khi ra ngoài ta sẽ ..."

"Không tin." Đường Vũ Lân trực tiếp ngắt lời nàng, "Ta là Đường Môn Bạch cấp Đấu Giả, không phải là người của hoàng thất. Ở chỗ này, ta và ngươi bình đẳng. Ngươi có tin hay không, ta tuỳ thời có thể bóp gãy cổ ngươi mà không có ai biết."
"Ngươi dám!" Đái Vân Nhi theo bản năng lui về phía sau vài bước, muốn nắm lấy Long châu của mình, nhưng lúc này trong tay đều là thức ăn, nàng lại không nỡ ném.

Những ngày này nàng thật sự rất đói bụng, lúc mới bắt đầu, nàng muốn thử vận may đi tìm và hấp thu một ít Long hồn để bổ sung bản thân, nhưng vận khí thật không tốt! Tiến vào nơi này một thời gian dài rồi mà nàng không tìm được bất kỳ một đồ vật nào có thể ăn, hoàn toàn dựa vào vận may hấp thu Long hồn mới kiên trì được đến lúc này.

Tính nàng lại quật cường, dù đã đến trạng thái hết dầu đèn tắt rồi nhưng vẫn không cam lòng buông tha nên mới té xỉu khi đụng phải Đường Vũ Lân.

Nàng không có nói dối, khi đó nàng còn lực thi triển một lần tinh thần trùng kích, nàng muốn đợi cơ hội để đánh tan Thiết Đầu Long kia. Có năng lượng Thiết Đầu Long bổ sung, nàng có thể kiên trì thêm một thời gian.

"Tránh ra!" Đường Vũ Lân lạnh lùng nói.

"Ngươi!" Đái Vân Nhi trừng mắt. Đường Vũ Lân lại đến trước mặt nàng, nhấc tay gạt nàng sang một bên, bước nhanh rời đi.

"Này, ngươi đừng đi. Ta thuê ngươi được không?" Đái Vân Nhi hét lên với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, quay người nhìn nàng, "Điều kiện là gì?" Công Chúa Điện Hạ hẳn là rất có tiền. Đối với tài vật, Đường Vũ Lân luôn luôn có hứng thú.

Đái Vân Nhi mân mê đôi môi đỏ mọng, "Sau khi ra ngoài, ta có thể cho ngươi tước vị kỵ sĩ, tuy không tính là quý tộc, nhưng cấp độ cũng gần đến rồi. Còn có thể để ngươi làm hộ vệ của ta."

"Gặp lại." Đường Vũ Lân xoay người rời đi.

"Này này này, vậy ngươi muốn cái gì?" Đái Vân Nhi lập tức có chút nóng nảy. Lúc này thân thể nàng còn yếu, một mình ở chỗ này chỉ cần gặp một đầu Long hồn thì đã xong. Tính nàng không chịu thua, nên không cam lòng rời khỏi như vậy.
Đường Vũ Lân lần nữa dừng lại, xoay người nói: "Kim loại hiếm. Ta liệt kê cho ngươi một danh sách, ngươi ghi cho ta một phiếu nợ, ta sẽ bảo hộ ngươi một thời gian, tối thiểu để cho ngươi ở nơi này kiên trì ba tháng."

"Kim loại hiếm? Ngươi muốn kim loại hiếm làm gì?" Đái Vân Nhi cảnh giác nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi có phải là gian tế của tổ chức tạo phản Lục Khô Lâu đánh vào nội bộ Đường Môn chúng ta hay không?"

"Ngươi có bị bệnh không?" Đường Vũ Lân tức giận.

"Ngươi có thuốc sao?" Đái Vân Nhi đột nhiên đáng thương nói.

Đường Vũ Lân sửng sốt, "Có thuốc cũng không chữa được bệnh công chúa."

Khoé mắt Đái Vân Nhi đột nhiên đỏ ửng, "Không phải, ta bị thương rồi. Ta ..."

Đường Vũ Lân đến bên cạnh nàng, "Bị thương? Sao không thấy gì a!"

Đái Vân Nhi đỏ mặt, nói nhỏ: "Ở, ở trên mông ..., đau quá! Ngươi có mang dược vật hay không?"
Đường Vũ Lân đúng là có mang theo một ít dược vật, lấy ra đưa cho nàng.

"Cảm ơn, vậy ngươi ghi danh sách đi a. Đừng nhiều quá, bằng không ta cũng không lấy được." Vừa nói, nàng cầm bánh nướng và thịt bò trong tay, chạy đến sau một cây đại thụ.

Đường Vũ Lân cười thầm, lấy ra giấy và bút, bắt đầu ghi những kim loại hiếm mà mình cần. Chủ yếu đều là kim loại chỉ ở Tinh La Đại Lục mới có, những vật này với hắn mới là hữu dụng nhất.

"A ôi!!!!" Hắn vừa ghi được một nửa thì đột nhiên Đái Vân Nhi phát ra một tiếng kêu đau.

Đường Vũ Lân rùng mình, vội vàng chạy nhanh tới sau cây. Lúc hắn xông đến thì lập tức trợn mắt há mồm.

Đái Vân Nhi nằm rạp trên mặt đất, một tay cầm lấy chai thuốc, tay kia đang bôi thuốc lên mông mình. Tiếng kêu kia hắn là do miệng vết thương bị kích thích.
Trăng trắng, mây mẩy, còn có một vết thương.

Đây là những gì Đường Vũ Lân nhìn thấy.

"A" Sau đó, tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ rừng cây. Đái Vân Nhi trước tiên liền kéo váy phủ xuống mông mình, trong mắt sát khí bắn ra nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng ý thức được không ổn, vội vàng lóe người lên, trở về phía sau cây.

Sau tiếng thét kia cũng không còn âm thanh nào truyền đến. Một lúc sau, Đái Vân Nhi mới từ phía sau đi ra, bánh nướng cùng thịt bò cũng không còn.

Nàng đi qua cầm nồi súp lên uống, rõ ràng không có phát tác với Đường Vũ Lân.

"Khụ khụ ... vừa rồi, ta ..."

"Câm miệng." Đái Vân Nhi tức giận nói.

Đường Vũ Lân không lên tiếng, ngồi ở chỗ kia tiếp tục ghi điều kiện của mình.

Đái Vân Nhi để nồi sắt xuống, đi vài bước đến bên cạnh hắn, sau đó ngồi chồm hổm xuống.
Đường Vũ Lân ngẩng đầu nàng, "Còn chưa có viết xong, cần thêm một lúc nữa."

Đái Vân Nhi liếc qua tờ giấy trên tay hắn, đột nhiên đoạt lấy, "Còn viết gì nữa, không cho phép viết thêm. Vừa rồi ngươi đã nhìn thấy mông ta, nhất định phải quy thành tiền."

Chương 717: Chân Long Hồn Cốt?

"Ta, ta không thấy rõ." Đường Vũ Lân yếu ớt nói.

Đái Vân Nhi trừng mắt liếc hắn một cái, "Ngươi còn muốn thấy rõ? Ngươi có biết nếu ở bên ngoài, đây là tử tội! Bất quá bổn công chúa niệm tình lúc đó ngươi quan tâm ta nên tạm thời tha thứ cho ngươi."

Vừa nói, nàng vừa ký tên mình lên trang giấy, sau đó đưa cho Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nói: "Thì ra ngươi cũng biết tốt xấu."

Đái Vân Nhi chau mày, nói: "Ta như thế nào lại không biết tốt xấu hả? Ta chỉ cảnh giác thôi. Chẳng lẽ ta lại không phân biệt được người tốt người xấu sao? Ngươi kỳ thật không xấu, ta biết rõ."
Đường Vũ Lân đem giấy khế ước thu lại, "Được rồi, thành giao. Hiện tại chúng ta ở đây bao lâu rồi, ngươi biết không?"

Đái Vân Nhi nói: "Hai tháng."

Đường Vũ Lân cả kinh, "Đã hai tháng rồi?" Trong cảm giác của hắn, tựa như chỉ vào đây có mười ngày thôi, không nghĩ vậy mà đã qua hai tháng.

Đái Vân Nhi lấy ra một dụng cụ hình tròn, "Ta có bảng biểu đối chiếu thời gian ở đây với thời gian bên ngoài. Thật vất vả mới có được nó, bây giờ là hai tháng lẻ một ngày, chỉ cần kiên trì ít nhất một tháng nữa."

Đường Vũ Lân nhíu mày, hắn không nghĩ tới vào nơi này đã lâu như vậy, xem ra, thời gian mình minh tưởng rất dài a! Khó trách thân thể tăng lên lớn như vậy.

Đáng tiếc, hai tháng minh tưởng hồn lực lại bị phong ấn, cũng không có nửa điểm tăng lên. Nếu có thể minh tưởng sâu đồng thời tu luyện hồn lực thì chỉ sợ mình đã tăng lên được một cấp rồi.
"Này, ta còn không biết tên ngươi. Còn có, ngươi biết rõ ta là ai, có phải hay không cũng nên tháo mặt nạ xuống, để ta nhìn dáng vẻ của ngươi?" Đái Vân Nhi nói với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không được. Ngươi kêu ta Bạch Tam là được."

"Ngươi có gì cần phải che giấu sao?" Đái Vân Nhi nhếch miệng.

Đường Vũ Lân không lên tiếng, đột nhiên, Đái Vân Nhi chợt chuyển, dùng trảo vồ về phía hắn.

Đường Vũ Lân trượt đi, một tay nhẹ nhàng linh hoạt ngăn lại tay nàng. Ở phương diện thực lực, Đái Vân Nhi nào phải đối thủ của hắn, nàng lập tức xoay vòng tại chỗ, sau đó lại té ngồi xuống đất.

"Này, ngươi có chút phong độ thân sĩ được hay không?"

"Không có. Đã sớm nói cho ngươi rồi." Đường Vũ Lân đi sang một bên ngồi xuống.

"Ngươi biết khá rõ về Long cốc, nói cho ta nghe một chút. Biết người biết ta thì ta mới có thể cam đoan bảo hộ ngươi an toàn trong một tháng."
Đái Vân Nhi hừ một tiếng, "Có gì đặc biệt hơn người chứ, ngươi cho ta xem ta cũng không thèm nhìn. Long cốc là tiểu thế giới do Long tộc sáng tạo ra lúc trước, nơi này mai táng phần lớn thi thể Long tộc, cho nên cũng có nhiều Long hồn tồn tại. Sở dĩ chỗ này không cách nào vận dụng hồn lực

là vì bị Long hồn áp chế, dẫn đến chúng ta không cách nào thể câu thông với hồn lực. Nhưng Long hồn có thể tương dung với những người có khí tức thân thích, từ đó làm tăng lên thể chất của chúng ta, thậm chí còn làm huyết mạch có thêm khí tức loài Long. Chuyện này phi thường tốt cho việc tu luyện trong tương lai."

Đường Vũ Lân khẽ gật đầu, xem như công nhận lời nàng.

Đái Vân Nhi tiếp tục nói: "Mây trên bầu trời là một hình thức biểu hiện của Long hồn. Những đám mây này là an toàn nhất, bởi vì bọn nó không có ý thức, chỉ có bản năng. Khi khí tức thân thiết xuất hiện, bọn nó sẽ từ trên trời giáng xuống. Nhưng tình huống này rất ít khi xuất hiện, bởi vì Long vân cách mặt đất khá xa, muốn chúng cảm nhận được khí tức của chúng ta thì nhất định khí tức phải phi thường phù hợp mới làm được. Cho nên, tuyệt đại đa số hồn sư không được bọn chúng chiếu cố. Giống như võ hồn của ta có thuộc tính tinh thần cùng Hắc Ám, hai loại Long vân này đã ít lại càng ít."
"Bởi vậy, sau khi tiến vào đây, ta đã thử vận khí của mình trên bình nguyên, nhưng vận khí của ta không được tốt lắm, ngay cả một đoá Long vân cũng không dẫn động được." Nói đến đây, Đái Vân Nhi không khỏi mân mê cặp môi đỏ mọng và cảm thấy có chút buồn bực.

Đường Vũ Lân ở một bên nghe lại có biểu lộ quái dị, Long vân thực sự khó dẫn động như vậy sao?

Đái Vân Nhi không chú ý tới biểu lộ của hắn, tiếp tục nói: "Trừ Long vân còn có Long hồn, giống như cái vừa rồi chúng ta thấy. Long hồn có mạnh có yếu, so với Long vân thì cấp độ năng lượng thấp hơn, nhưng có được ý thức nhất định. Đa số Long hồn đều có tính công kích. Gặp được bọn chúng, chỉ cần có thể đánh tan chúng thì khí tức loài Long sẽ hoà nhập vào cơ thể chúng ta, từ đó tăng lên thể phách. Đồng thời, thiên địa nguyên lực còn có thể giữ lại trong cơ thể làm chất dinh dưỡng cần thiết. Lúc trước ta đã đánh qua mấy cái rồi. Nhưng vì không có hồn lực nên cũng chỉ như muối bỏ biển. May mắn những Long hồn này không quá mạnh mẽ, so với bản thể cùng lắm chỉ có 1% lực lượng mà thôi."
Đường Vũ Lân nói: "Thì ra là thế. Trong Long cốc chỉ có hai loại tình huống này sao? Xem ra cũng không có gì nguy hiểm."

Đái Vân Nhi lắc đầu, nói: "Không, còn có những đồ khác nữa, nghe nói huyền bí của nơi này chưa được dò xét rõ ràng. Ta chỉ nghe nói, trong Long

cốc có Long mộ, tất cả Long hồn cường đại nhất đều ở đó. Những linh hồn Chân Long đó thủ hộ tổ tiên của bọn chúng, đồng thời thủ hộ thân thể mình. Thân thể cự long chắc ngươi cũng biết rõ ... Chân Long không có chỗ nào là không tốt. Cho dù chỉ đạt được một khối Long cốt, đối với chúng ta cũng có lợi rất lớn. Thời kỳ Thượng cổ, Long tộc đã từng thống trị Đấu La Đại Lục, bọn họ cơ hồ đều tạo ra hồn cốt. Ta có tin tức chuẩn xác, trong các tiền bối ở Đấu Hồn Đường đã có người thu được Chân Long Hồn Cốt. Đây mới thực sự là cực phẩm! Một khối Chân Long Hồn Cốt tăng phúc cho chúng ta không hề bình thường."
"A? Chân Long Hồn Cốt?" Nghe danh xưng này, tim Đường Vũ Lân không khỏi đập thình thịch. Hồn cốt tốt như thế nào hắn đã đích thân trải nghiệm qua. Tay phải của hắn đến từ Ám Kim Khủng Trảo Hùng, trước khi có được Hoàng Kim Long Thương, nó có thể nói là vũ khí lợi hại nhất của hắn. Kim Long Khủng Trảo mỗi lần đều là một kích mạnh nhất của hắn, cũng là đòn sát thủ.

Nếu như là Chân Long Hồn Cốt, chẳng phải còn cao hơn một bậc sao?

"Chúng ta đi tìm Long mộ sao?" Đường Vũ Lân hỏi Đái Vân Nhi.

Đái Vân Nhi không chút do dự nói: "Tốt! Nếu có Chân Long Hồn Cốt, chúng ta chia mỗi người một nửa."

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Với sức chiến đấu yếu xìu của ngươi, hồn cốt không có phần ngươi rồi. Mang theo ngươi có thể tăng trưởng thêm ít kiến thức."

"Ngươi!" Đái Vân Nhi lập tức mở to hai mắt nhìn, "Bạch Tam, ngươi có nhân tính hay không? Nếu không có ta cho ngươi biết Long mộ, ngươi có thể biết được chuyện Chân Long Hồn Cốt sao?"
Đường Vũ Lân nhún vai, "Ngươi cũng nói, Chân Long Hồn Cốt có Long hồn cường đại thủ hộ, chẳng lẽ ngươi có thể tìm được sao? Dù tìm được thì có thể giành được sao? Có hay không có ta thì cũng không có phần ngươi."

"Không được, nếu có Chân Long Hồn Cốt thì nhất định phải có phần ta. Không muốn thì ta không đi theo ngươi!" Đái Vân Nhi hai tay chống nạnh.

"Tuỳ ngươi. Tự ngươi đi tìm đi, bất quá, ngươi cũng tự cầu nhiều phúc a!" Nói xong, Đường Vũ Lân đứng lên muốn đi. Tiểu công chúa điêu ngoa này, không trị nàng là không được.

"Ngươi đừng đi!" Đái Vân Nhi vội vàng đứng người lên, thân thể nàng có chút suy yếu, không khỏi loạng choạng.

Đường Vũ Lân dừng bước lại, quay đầu nhìn nàng, "Như thế nào? Nghĩ thông suốt rồi?"

Đái Vân Nhi nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Khó trách ngươi không để ta nhìn thấy khuôn mặt ngươi, ngươi chính là sợ sau khi ra ngoài ta trả thù ngươi đi!"
Đường Vũ Lân, "Ha ha."

Đái Vân Nhi cả giận nói: "Ha ha cái đầu ngươi. Như vậy đi, nếu quả thật tìm được Chân Long Hồn Cốt, ta có thể dùng các vật có giá trị đổi với ngươi. Đợi sau khi ra ngoài, có thể dùng thiên tài địa bảo đổi cho ngươi, cam đoan không để cho ngươi chịu thiệt, được không?"

Nhìn bộ dạng nàng có chút sắp khóc, Đường Vũ Lân trong lòng mềm nhũn, "Đợi tìm được rồi nói sau, bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì."

Đái Vân Nhi lần nữa ngồi xuống, nàng đột nhiên hai tay ôm đầu gối, "Oa oa" khóc lên.

Đường Vũ Lân sửng sốt, trong lòng tự nhủ, ngươi khóc cái gì? Nhưng hắn cũng không đi khuyên bảo gì. Đoán chừng Đái Vân Nhi cảm thấy bất lực ở chỗ này nên chỉ có thể thút thít khóc.

Muốn trưởng thành, những kinh nghiệm này đối với nàng cũng không có chỗ nào xấu. Mình làm người xấu, có lẽ nhiều năm về sau, nàng sẽ cảm kích vì gặp được mình đây.
Đái Vân Nhi khóc trong chốc lát, tiếng khóc ngừng thì lại dựa vào đại thụ ngủ thiếp đi. Hiển nhiên, nàng thật sự là quá mỏi mệt. Dù nàng có chán ghét Đường Vũ Lân, nhưng theo bản năng, bên cạnh có người thì nàng ngủ an tâm hơn. Đây cũng là lần đầu nàng ngủ ngon từ khi tiến vào Long cốc.

Đường Vũ Lân canh giữ bên người nàng, trong đầu quanh quẩn tin tức mà Đái Vân Nhi nói.

Hắn hấp thu không ít Long vân, còn về phần Long hồn, nếu như không tốt

như Long vân thì với hắn cũng không có ý nghĩa. Tìm kiếm Long mộ có lẽ là chuyện thích hợp nhất trong hành trình Long cốc lần này.

Chương 718: Không gian xé rách

Hồn cốt tăng phúc rất lớn, ở phương diện tăng lên cường độ thân thể, không có bất kỳ vật nào có thể thay thế nó. Nếu có thể tập hợp đủ sau khối hồn cốt, cánh tay trái phải, xương đùi trái phải, đầu và thân thể thì cường độ thân thể hắn sẽ tăng lên đến trình độ kinh người. Tương lai khi đột phá phong ấn Kim Long Vương thì có thể tốt hơn.
Nhưng mà, Long mộ ở chỗ nào?

Từ khi đi đến Long cốc, Đường Vũ Lân luôn mơ hồ cảm giác có vật gì đó đang hô hoán mình, nhất là khi Long vân nhuận thể, cảm giác này trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng bởi vì Long vân mang đến năng lượng khổng lồ, hắn cần minh tưởng hấp thu cho nên vẫn luôn không chính thức cảm thụ phương hướng tiếng kêu họi truyền đến. Vốn khi hấp thu long vân mà không cần minh tưởng Đường Vũ Lân muốn chuẩn bị đi tìm thì vừa vặn đụng phải Đái Vân Nhi.

Nhắm hai mắt lại, Đường Vũ Lân yên lặng ngưng thần, hắn cũng không lo lắng sẽ có Long hồn xuất hiện. Trong Long cốc, hắn có cảm giác như đang về nhà, có lẽ là do huyết mạch Kim Long Vương mang lại. So với các Đấu Giả khác, ở chỗ này hắn như cá gặp nước. Những Long hồn kia rất khó tạo thành uy hiếp với hắn.
Sâu trong Long cốc.

Âm thanh vù vù trầm thấp đột nhiên vang lên trên không trung, Long vân chợt chấn động kịch liệt. Ngay sau đó, trong phạm vi mấy vạn mét vuông xung quanh, tất cả đều bị ảnh hưởng. Trên bầu trời, Long vân bị ép xua tán. Một dấu vết đen kịt lặng yên xuất hiện.

Giống như bầu trời bị tan vỡ ra, dấu vết kia dần biến dài. Sau đó, một đôi móng vuốt cực lớn thò ra. Đó là một thủ trảo đen như mực, nó chậm rãi lôi kéo, từng tiếng gầm gừ trầm thấp cũng vang lên theo. Trong Long cốc, Long vân khi nghe được tiếng gầm gừ này thì bất giác hạ thấp, hoá thành

hình rồng, dường như muốn quỳ lễ.

Khe hở mở ra càng lúc càng lớn, nhưng toàn bộ không gian lại sinh ra chấn động kịch liệt, dường như muốn đè xuống khe hở kia, không để nó tiếp tục mở ra.

Đúng lúc này, từ khe hở kia, từng đạo thân ảnh rơi xuống. Rơi xuống tổng cộng có năm thân ảnh, ba nam hai nữ. Trong đó có một nam tử dáng người cực kỳ cao lớn, đầu trọc lớn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn. Bên cạnh hắn là một nam tử có làn da khô cằn, toàn thân giống như một cành cây khô, nhưng đôi mắt lại loé lên lục quang, vô cùng yêu dị. Nam tử thứ ba có dáng người cường tráng, nhưng không cao lớn như nam tử đầu trọc. Hắn có một đầu tóc đỏ xoăn, ngay cả lông mi cũng là màu đỏ, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, toàn thân tràn đầy lực lượng và tính bạo tạc.
Hai vị nữ tử đều tuyệt sắc. Một người tóc đen, mặc váy đen, nhưng có đôi mắt quỷ dị màu tím. Dáng người cực kỳ nóng bỏng, quyến rũ.

Nữ tử kia thì mặc váy dài màu xanh nhạt, nhìn qua thì bình thường hơn nhiều. Dáng cân xứng, tướng mạo tuyệt mỹ, biểu hiện trên mặt ôn hòa, chỉ là liếc mắt nhìn cũng rất dễ khiến người ta có cảm giác thân thiện.

Năm người sau khi rơi xuống đất, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung, trong mắt bắn ra hào quang mãnh liệt. Hào quang mờ mịt từ tay bọn họ dâng lên, tựa hồ áp chế của Long cốc không ảnh hưởng gì đến hồn lực của bọn họ.

Năm người đồng thời giơ tay lên, mười đạo hào quang từ trong tay bọn họ bắn ra, trùng kích khe hở kia. Lập tức, khe hở đang chấn động trở nên ổn định lại.

Một tiếng Long ngâm trầm thấp từ khe hở kia vang lên, cặp cự trảo hướng ra ngoài thêm một phần, lập tức, khe hở rộng ra gấp đôi. Một thân thể khổng lồ chậm rãi chui ra từ khe hở kia.
Khi vừa mới bắt đầu là một đầu rồng cực lớn, toàn thân đen kịt, nhưng đôi mắt rực rỡ màu vàng kim. Màu vàng kim thâm sâu dường như có thể xuyên thủng toàn bộ thế giới. Chỉ một cái đầu rồng cũng đã cao mấy chục thước.

Đôi cự trảo khẽ chống hai bên. Dưới sự chống đỡ của nó, thân thể cao lớn kia rốt cuộc cũng đã vào bên trong.

"Ngang ----" Hắc Long ngửa mặt lên trời gào thét, Long vân xung quanh đột nhiên điên cuồng lao tới chỗ nó, bị nó hút vào trong cơ thể. Khí tức của Hắc Long tăng vọt, thoáng giãy giụa, cuối cùng cũng chui ra từ khe hở kia.

Thân hình khổng lồ dài khoảng trăm trượng thi triển hai cánh, che khuất bầu trời. Xung quanh Hắc Long ngập trong một vầng sáng màu tím đen giống như là lĩnh vực, Long vân trong phạm vi mấy chục vạn mét vuông đều đáp xuống, hiển nhiên là thần phục khí tức của nó.
Thân hình Hắc Long nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó từ trên trời giáng xuống. Khi rơi xuống mặt đất thì đã biến thành một người trung niên anh tuấn có thân hình cao lớn.

Một đầu tóc đen xoã xuống, các lọn tóc dài rối tung trên bờ vai, ở giữa có một đám tóc vàng rủ xuống. Sau khi hạ xuống, hắn đứng cùng năm người trước đó, cũng nâng hai tay hướng lên không trung. Hai đạo hào quang màu tím phóng lên trời, đồng dạng chống đỡ khe hở kia.

Khe hở duy trì khá lớn. Một đạo ngân quang chậm rãi xuất hiện. Ngân quang lóng lánh, từ trên trời giáng xuống, lại là một thân ảnh.

Khi nàng chui vào thì sáu người cùng kêu lên: "Cung nghênh Chủ Thượng."

Thân ảnh màu bạc từ từ rơi xuống đất. Nàng mặc một chiếc váy bạc dài, trên mặt đeo một khăn che màu bạc, một đầu tóc bạc rối tung sau lưng. Thân hình bay xuống, không có mang theo một chút năng lượng chấn động.

Trung niên hoá thân từ Hắc Long cung kính nói: "Chủ Thượng, sáu người chúng ta hợp lực chỉ có thể đối kháng với tiểu thế giới bảy ngày. Trong bảy ngày ngài cần tìm được đồ vật ngài muốn."

"Ân. Ta sử dụng pháp trận phong ấn vết nứt không gian này ước chừng được ba giờ, đối ứng vừa vặn với bảy ngày. Chờ khi ra ngoài, thời gian chắc chỉ có ba giờ. Các ngươi ổn định lại tình huống ở đây, ta đi một chút rồi trở về."

Nói xong, nữ tử tóc bạc thân hình lóe lên, lặng yên biến mất.

....

"Này, làm sao ngươi biết đi hướng này?" Đái Vân Nhi đã đeo lại mặt nạ, hai tay chống nạnh, bất mãn nói.

Đường Vũ Lân nói: "Chẳng lẽ ngươi biết đi hướng nào?"

Đái Vân Nhi có chút chột dạ nói: "Ta tuy rằng không biết chính xác, nhưng ta biết rõ Long mộ hẳn là ở trong nơi sâu nhất tại Long cốc."
"Vậy chỗ sâu nhất là chỗ nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Cái này ..."

"Đi thôi." Đường Vũ Lân đi nhanh lên phía trước, đi về cuối bình nguyên. Hắn đương nhiên cũng không biết Long mộ ở đâu, nhưng hướng kia chính là nơi kêu gọi mình cường liệt nhất.

Trên bầu trời, nhiều đóa Long vân lay động, những Long vân kia mang theo màu vàng kim nhàn nhạt, chúng đều bị Đường Vũ Lân hấp thu qua. Lúc trước hắn vẫn luôn ở khu vực này, đối với chỗ này tương đối quen thuộc.

Đái Vân Nhi đi theo sau lưng Đường Vũ Lân, được ăn no, nàng cơ bản đã khôi phục. Dù thế nào cũng là thể chất của Tứ Hoàn Hồn Tông, dù không điều động được hồn lực nhưng tố chất thân thể so với người bình thường mạnh hơn nhiều.

Đường Vũ Lân đi rất nhanh, Đái Vân Nhi thân hình nhẹ nhàng, đuổi theo phía sau cũng không khó khăn. Nàng bất chợt lại nhìn Long vân trên đầu, mong đợi có thể có một đoá bay xuống chỗ mình.
"Ồ, Long vân màu đen, là thuộc tính hắc ám. Ngươi nói, nó có thể đáp xuống hay không? Bạch Tam, ngươi có thể giúp ta nhảy cao hơn không? Ta muốn thử hấp dẫn nó một chút." Đái Vân Nhi chạy đến bên cạnh Đường Vũ Lân nói.

Đường Vũ Lân liếc nàng một cái, không đợi hắn mở miệng, Long vân màu đen kia khẽ run lên, sau đó từ trên trời giáng xuống, bay tới chỗ bọn họ.

"Oa, nó tới, nó tới." Đái Vân Nhi cao hứng bừng bừng xông lên trước vài bước, nhảy dựng lên. Nàng biết rõ Bạch Tam không phải thuộc tính hắc ám, cho nên Long vân màu đen này nhất định là của mình!

Chương 719: Tam ca

Long vân từ trên trời giáng xuống, ngay khi Đái Vân Nhi hưng phấn chuẩn bị hấp thu năng lượng của nó thì đột nhiên, nàng giật mình nhìn thấy khi Long vân sắp tiếp xúc với nàng thì lại phân tán sang hai bên, cứ như vậy lướt qua người nàng.
Nàng ngạc nhiên quay đầu, sau đó liền nhìn thấy hai luồng Long vân màu đen kia trực tiếp xuyên qua cơ thể Đường Vũ Lân, sau đó xuất hiện thêm một vòng vàng kim bên ngoài, rồi phi lên không trung.

"Ngươi ... ngươi đoạt lấy Long vân của ta. Ngươi là đồ lừa đảo, ngươi vậy mà có võ hồn thuộc tính hắc ám." Đái Vân Nhi trừng mắt nhìn cơ hội tốt cứ như vậy mà mất đi, lập tức nổi giận.

"Đầu tiên, ngươi không hỏi thuộc tính võ hồn của ta, thứ hai, thật chỉ có thuộc tính hắc ám thôi sao?" Đường Vũ Lân chỉ chỉ phía sau nàng.

Đái Vân Nhi theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau đó nàng mở to mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Kia là cái gì?

Có rất nhiều đoá Long vân từ trên trời giáng xuống, hóa thành hình rồng, đang ùn ùn kéo tới hướng nàng. Trong nháy mắt tiếp theo, Long vân đã đến trước mắt, nhưng dù thế nào cũng không rơi trên người nàng, mà lướt qua, xông về phía người kia.
Long vân xuyên qua người hắn, sau đó có thêm một vòng vàng nhạt, rồi lại phi lên không trung.

Đái Vân Nhi trợn mắt há mồm chứng kiến Bạch Tam như đang dạo chơi trong đám Long vân, giống như chuyện gì cũng không xảy ra.

Gần hai tháng trước, tình huống như vậy hắn đã trải qua nhiều. Đối với Đường Vũ Lân, những thứ này đương nhiên là không có gì.

Tại sao, tại sao lại có thể như vậy?

Đái Vân Nhi không dám tin mọi chuyện trước mặt, nàng hoàn toàn không

thể tin đây là sự thật.

Long vân không phải chỉ chiếu cố người có thuộc tính giống nó sao? Hơn nữa độ phù hợp vô cùng cao mới có thể làm được. Nhưng vì sao người này lại có thể hấp thu gần như tất cả Long vân?

Vì sao?

Từ nhỏ nàng chính là con cưng của trời, song sinh võ hồn, là công chúa của đế quốc. Ngay cả nàng cũng cảm thấy mình là con cưng của trời.
Nhưng giờ khắc này, trong lòng nàng bị trùng kích quá lớn. Người trước mắt này dường như đã trở nên vô cùng cao lớn. Trong lòng nàng vô cùng phẫn nộ, vì sao trời cao lại không công bằng như vậy, vì sao lại để hắn hấp thu nhiều Long vân như thế, tại sao một đoá mình cũng không được?

"Quen là được rồi." Đường Vũ Lân đi qua bên người nàng, tiếp tục nhanh nhẹn tiến về phía trước.

Đúng vậy, hắn đã sớm quen rồi. Tuy rằng hiện tại năng lượng của những Long vân này vẫn có trợ giúp cho hắn, nhưng so với ban đầu thì hiệu quả sẽ kém đi nhiều. Rèn luyện thân thể không có hiệu quả tốt như ban đầu nữa. Đương nhiên, tích luỹ nhiều thì vẫn có tác dụng.

Hắn thậm chí còn không dừng lại hấp thu? Không cần tiêu hoá những năng lượng này sao?

"Long vân đối với ngươi không có hiệu quả? Vậy sao chúng lại xuyên qua người ngươi?" Đái Vân Nhi trong lòng tự trấn an mình, có lẽ, trên thân người này có bí mật, hắn căn bản không cách nào hấp thu Long vân. Nếu không, nhiều Long vân tràn vào cơ thể hắn như vậy, hắn ngay cả dừng lại cũng không có.
"Ân, ngươi có thể hiểu như vậy." Đường Vũ Lân cũng không muốn giải thích gì nhiều.

Thời gian đã nghiệm chứng câu nói đó của Đường Vũ Lân. Một ngày sau, khi bọn họ xuyên qua bình nguyên thì Đái Vân Nhi đã chết lặng.

Nhìn nhiều đóa Long vân xuyên qua người Đường Vũ Lân như vậy, nàng tập mãi cũng thành thói quen. Hơn nữa nàng hoàn toàn có thể khẳng định, những Long vân này không có hiệu quả với Đường Vũ Lân. Nếu không, tại

sao hắn lại không có phản ứng?

Nhưng nàng không biết là, bên ngoài thân thể Đường Vũ Lân dường như có một lớp men vô hình, chỉ cần hắn thoáng điều động huyết mạch chi lực thì sẽ trở nên rõ ràng hơn. Thể chất của hắn đã thay đổi một cách vô tri vô giác.

Rốt cuộc đã đi đến khu vực bình nguyên, Long vân trên không trung cũng thưa thớt dần.

"Cuối cùng cũng không bị ngươi kích thích nữa." Đái Vân Nhi tức giận nói.
Đường Vũ Lân ha ha cười một tiếng, cũng không nhiều lời. Đi ra khỏi bình nguyên, cảm giác kêu gọi thân thiết cũng càng trở nên rõ ràng hơn.

Đột nhiên, phía trước truyền đến từng tiếng "Sột sột soạt soạt."

"Cẩn thận, giống như có Long hồn." Đái Vân Nhi cảnh giác núp sau lưng Đường Vũ Lân.

Nàng vừa mới nói xong, trong tầm mắt hai người liền xuất hiện mười mấy đầu Long hồn.

Những Long hồn này đều chỉ cao nửa thước, hai chân dưới đất, tốc độ rất nhanh, đầu cực lớn, hé miệng lộ ra miệng đầy răng nanh. Sau lưng không có cánh, rõ ràng là Tốc Long cấp thấp. Bọn chúng nhanh chóng vây quanh hai người Đường Vũ Lân, nanh ác mở ra miệng rộng.

"Ngươi chừa cho ta một chút ha, ta muốn hấp thu năng lượng của bọn nó." Đái Vân Nhi vội vàng nhắc nhở Đường Vũ Lân. Qua vài ngày cùng nhau hành động, nàng phát hiện thân thể người này không giống nhân loại bình thường, chẳng những lực lượng lớn, mà còn không biết mệt mỏi. Hơn nữa lại đặc biệt tham ăn. Nàng vừa ăn hết một phần bánh thì hắn đã ăn hết bốn, năm phần rồi.
"Ân." Đường Vũ Lân lên tiếng, sau đó đột nhiên tiến lên một bước, trong mơ hồ, hắn cảm giác được trong cơ thể mình dường như tức giận. Đây là cảm giác phẫn nộ khi thượng vị giả bị hạ vị giả mạo phạm.

Đối mặt với đám Tốc Long này, hắn lạnh lùng quát một tiếng, "Cút ngay!"

Những năng lượng hình thành Tốc Long này vừa vặn đến gần bọn họ trong phạm vi mười thước, nghe được tiếng quát của Đường Vũ Lân, đột nhiên, thân thể bọn nó dường như đọng lại. Ngay sau đó, Đái Vân Nhi trợn mắt há mồm nhìn Tốc Long nổ tung, hoá thành từng đoàn năng lượng bay tới chỗ Đường Vũ Lân.

"Này!" Đái Vân Nhi la thất thanh, trong thanh âm tràn đầy phẫn uất. Long vân thì thôi đi, những Long hồn này phải lưu lại cho nàng một ít chứ.

Đường Vũ Lân vung tay lên, giống như là đuổi ruồi. Trong vô hình dường như có một cỗ năng lượng dẫn dắt, tất cả năng lượng từ Tốc Long đều bay ngang qua người hắn, tràn vào cơ thể Đái Vân Nhi.
Đái Vân Nhi chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, không nói nên lời, năng lượng từ mười mấy đầu Tốc Long nhỏ đều bị nàng hấp thu.

Đường Vũ Lân cau mày lại, cảm giác vừa rồi là sao? Hình như là ghét bỏ. Huyết mạch của mình tự nhiên xuất hiện cảm giác đó, giống như là ghét bỏ những năng lượng kia.

Lần trước khi hấp thu năng lượng từ Thiết Đầu Long dường như cũng giống vậy. Năng lượng dù có, nhưng vào trong cơ thể lại không thoải mái. Cảm giác hoàn toàn khác khi hấp thu Long vân.

Chẳng lẽ, năng lượng của Long hồn không giống Long vân? Năng lượng Long vân thuần tuý hơn nên mình hấp thu sẽ tăng lên, mà năng lượng Long hồn bởi vì đến từ Địa Long, cho nên thân thể mình trời sinh bài xích nó?

Nếu là như vậy thì tựa hồ đã giải thích được.

"Ngươi tốt." Đái Vân Nhi cười nói tự nhiên nhảy qua, tháo mặt nạ xuống, vẻ mặt vui mừng. Từ khi tiến vào Long cốc, nàng chưa bao giờ như vậy, một lần hấp thu mười mấy đầu Long hồn. Nàng có thể cảm giác được, dưới ảnh hưởng của nhiệt lưu, thân thể nàng đang được tăng cường. Cảm giác này thật sự quá mỹ diệu.
Đường Vũ Lân há to miệng, cuối cùng cũng không nói là vì mình không nguyện ý hấp thu thứ tàn phẩm này nên mới cho nàng, không cần cảm kích.

Bất quá, nghe nàng nói mình là người tốt, so với gọi người xấu thì tốt hơn nhiều. Cứ như vậy đi ...

Tiến vào rừng cây, bọn họ bắt đầu gặp nhiều Long hồn hơn, nhưng đại đa số là Địa Long có thực lực không mạnh, dù không bị khí tức huyết mạch của Đường Vũ Lân uy hiếp thì với trời sinh thần lực cùng Linh rèn Trầm Ngân Chùy, Đường Vũ Lân cũng có thể giải quyết chúng một cách nhẹ nhõm.

Đường Vũ Lân căn bản không cần những năng lượng bên trong Long hồn này, cho nên dứt khoát đều để cho Đái Vân Nhi hấp thu.

Nàng ta vốn rất bất mãn với Đường Vũ Lân, nhưng thái độ bây giờ càng ngày càng tốt.

"Không được, ta muốn minh tưởng hấp thu trong chốc lát." Đái Vân Nhi bởi vì hấp thu quá nhiều năng lượng mà khuôn mặt đỏ hồng, giống như là uống rượu say.
Nàng cười tủm tỉm nhìn Đường Vũ Lân, "Trước kia ta trách oan ngươi ha, ngươi thật là một người tốt. Đợi sau khi ra ngoài, ta nhất định sẽ cho ngươi nhiều kim loại hiếm, còn để phụ hoàng phong ngươi làm quý tộc." Nói xong nàng liền nhắm mắt minh tưởng.

Nhìn nụ cười thỏa mãn trên mặt nàng, trong lòng Đường Vũ Lân cũng không khỏi bật cười, nha đầu này thật là yêu ghét rõ ràng. Ai tốt với nàng thì nàng đối tốt với người đó. Vậy chuyện lợi ích cũng dễ nói chuyện hơn rồi.

Qua hai ngày ở cùng nhau, Đường Vũ Lân phát hiện kỳ thật Đái Vân Nhi cũng có chút ưu điểm. Nàng tuy rằng cổ quái, nhưng bản tính không xấu, hơn nữa rất hào phóng, không có cảm giác kiêu căng của hoàng thất. Nhất là sau khi Đường Vũ Lân giúp nàng hấp thu Long hồn, hiện tại đã có thể xưng huynh gọi đệ được rồi.
Nàng không gọi hắn là Bạch Tam nữa, mà gọi là Tam ca. Thanh âm ngọt sớt của nàng làm Đường Vũ Lân nổi cả da gà. Nhưng không hề nghi ngờ, quan hệ của hai người được cải thiện rất nhiều.

Đường Vũ Lân đi đến sau lưng Đái Vân Nhi ngồi xuống, tay phải ấn trên lưng nàng, thúc giục khí tức huyết mạch của mình.

Chương 720: Tam ca ngươi quá tuyệt vời

Bị khí tức Kim Long Vương ảnh hưởng, tốc độ Đái Vân Nhi hấp thu Long hồn tăng mạnh. Lúc trước Đường Vũ Lân vô tình phát hiện ra điều này, có khí tức huyết mạch trợ giúp, Long hồn sẽ nhanh chóng được chiết xuất và dung hợp hơn.

Mà nương theo cường độ thân thể tăng lên, Đái Vân Nhi tựa hồ có sức sống hơn, không dễ dàng bị mỏi mệt nữa, thậm chí không cần ăn gì.

Sau nửa giờ, Đái Vân Nhi từ dưới mặt đất nhảy lên, trọn vẹn lên cao bốn, năm mét mới rơi xuống.
Dưới tình huống không có hồn lực, có thể nhảy cao như vậy hoàn toàn là dựa vào tố chất thân thể.

"Thật tốt quá, thật tốt quá. Tam ca ngươi quá tuyệt vời!" Đái Vân Nhi mãnh liệt nhào lên, ở trên mặt nạ của Đường Vũ Lân hôn một cái, khiến hắn sợ tới mức lùi lại phía sau vài bước.

"Đi thôi." Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói.

Đái Vân Nhi kéo lại cánh tay của hắn, cười híp mắt nói: "Tam ca, ngươi thật sự quá tốt với ta. Trước kia lão sư nói với ta, tương lai muốn tu luyện tới cấp độ Phong Hào Đấu La thì nhất định phải chú ý đến tăng lên cường độ thân thể, bởi vì thân thể đủ mạnh mới có thể tiếp nhận hồn lực khổng lồ và áp súc hồn lực. Ta là song sinh võ hồn, nhưng một cái là Hệ Mẫn Công, một cái là Hệ Tinh Thần, không có tác dụng lớn trong việc tăng lên thân thể. Lão sư nói với ta, nếu chỉ phục dụng thiên tài địa bảo để tăng lên thân thể sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn, ta lại không chịu thua cho nên vẫn nỗ lực tu luyện. Nhưng ta cố gắng nhiều năm như vậy cũng không bằng mấy ngày này. Trước kia ta thật sự trách oan ngươi rồi. Nếu sớm biết ngươi tốt như vậy, lúc trước ta nhất định cho ngươi vào phòng ngủ."
"Khụ khụ." Đường Vũ Lân không để lại dấu vết rút cánh tay của mình ra, "Vân Nhi, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi phải chú ý!"

Đái Vân Nhi cười nói: "Sợ cái gì, ta chưa gả cho ai. Lại nói thật sự là phiền chết, lần này ta chạy tới tham gia hành động Đấu Hồn Đường là bị phụ hoàng bức a. Hắn muốn sau khi Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục kết thúc thì chọn phò mã cho ta. Hắn vốn là muốn hợp tác cho ta cùng Long đại ca. Ngươi biết Long đại ca không?"

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, "Ngươi nói là vị kia của học viện quái vật, Long Vương?"

Đái Vân Nhi hì hì cười một tiếng, "Đúng vậy! Mọi người cũng gọi hắn Long tên điên. Ngay cả ta Tứ ca cũng nói, Long đại ca vẫn luôn rất thích ta."

"Vậy còn ngươi? Ngươi thích hắn sao?" Đường Vũ Lân hỏi.
Đái Vân Nhi tức giận: "Đồ đần, nếu ta thích hắn thì còn chạy tới đây sao?"

Nói đến đây, nét mặt của nàng đột nhiên có chút ảm đạm, "Ta biết rõ Long đại ca rất tốt với ta, nhưng hắn mạnh mẽ như vậy, được mệnh danh là đệ nhất thiên tài trong thế hệ trẻ, mới hai mươi tuổi đã là Lục Hoàn Hồn Đế rồi. Hắn đối với ta đặc biệt tốt, ta cũng có thể cảm giác được hắn tốt với ta, nhưng ta có chút sợ hắn."

"Trong lơ đãng hắn luôn toát ra khí tức điên cuồng làm cho ta sợ hãi. Ta thực sự sợ vạn nhất khi ở cùng hắn sẽ có một ngày bị một bàn tay của hắn chụp chết. Chính vì phần sợ hãi này nên ta không thích hắn được. Cho nên, trong lòng ta chỉ coi hắn như ca ca mà thôi."

"Không thích thì không lấy là được. Ở liên bang chúng ta tôn trọng tự do yêu đương, không ai có thể can thiệp vào chuyện này." Đường Vũ Lân nói.
Đái Vân Nhi lại nói: "Nhưng ta thì không được. Ta là công chúa, dựa theo quy định của hoàng thất, công chúa khi mười lăm tuổi phải đính hôn, mười tám tuổi xuất giá. Đây là quy củ rồi. Cho nên lần này ta mới chạy ra ngoài, sau khi trở về đoán chừng phụ hoàng sẽ ép buộc ta. Bất quá ta cũng có chút may mắn, ít nhất ta có quyền lựa chọn. Phụ hoàng nói, chỉ cần ta thích thì ai cũng có thể, nhưng nhất định phải tuân theo quy củ hoàng thất, ở phương diện tuổi tác không được mặc cả."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy cũng không tệ a! Ngươi không có người mình thích sao?"

Đái Vân Nhi đột nhiên sửng sốt, trong đầu hiện lên một đạo thân ảnh, nàng đột nhiên tức giận nói: "Không có, không có."

Đường Vũ Lân sững sờ, cô nương này vừa nhắc tới chuyện tình cảm thì tầm tình biến hoá rất lớn a! Cổ Nguyệt là như vậy, Đái Vân Nhi cũng như vậy.

Đái Vân Nhi lắc đầu, nỗ lực muốn đem thân ảnh trong đầu kia xoá đi, "Không nói những chuyện này, Tam ca, ngươi ưu tú như vậy, nhất định đã sớm có bạn gái đúng không?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không có, vốn hình như có một người, nhưng người ta giống như chán ghét ta. Hơn nữa, ta cảm thấy trước kia nàng tiếp cận ta là có mục đích."

Đái Vân Nhi vẻ mặt bát quái nói: "Nhanh nói nghe xem, tình huống là như thế nào?"

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, nói: "Lúc trước chúng ta cùng nhau thi đỗ học viện, cùng nhau tu luyện, nàng cũng rất tự nhiên cùng ta thân mật. Thời gian dần qua, ta cũng quen với cảm giác có nàng bên cạnh. Ở bên cạnh nàng ta rất vui vẻ. Khi đó chúng ta còn nhỏ, ta cũng không biết đó là cảm giác gì. Nhưng thời gian dần qua, cảm giác này tựa hồ bắt đầu thay đổi, tính tình của nàng ngày càng cổ quái, luôn đối với ta như gần như xa, cho đến gần đây, nàng dường như đặc biệt bài xích ta. Nàng còn để lộ chuyện lúc trước nàng tiếp cận ta là vì võ hồn của chúng ta có quan hệ." Đái Vân Nhi nhíu nhíu mày, "Phức tạp như vậy sao? Kỳ thật ta cảm thấy ngươi nghĩ nhiều quá. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ngươi có thích nàng hay không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt, sau đó mới nhẹ gật đầu.

Đái Vân Nhi cười nói: "Vậy là được rồi. Thích thì theo đuổi người ta nha, mặc kệ nàng nghĩ gì. Ngươi đã nói với nàng ngươi nghĩ như thế nào chưa? Ta cảm thấy mọi chuyện có thể thay đổi, tình yêu không phải là liều lĩnh sao?"

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ngươi giống như hiểu rất rõ chuyện này."

Đái Vân Nhi đắc ý nói: "Khẳng định là hiểu nhiều hơn ngươi. Đi thôi, chạy nhanh để ta hấp thu một ít Long hồn cường đại a. Tam ca, ngươi thật sự không cần hấp thu Long hồn sao?"

"Không cần, nó giống như không có tác dụng với ta." Đường Vũ Lân nói.

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong rừng, nói cũng kỳ quái, dọc theo con đường này, bọn họ không nhìn thấy bất kỳ Đấu Giả nào. Đây tựa hồ là

huyền bí của tiểu thế giới, cụ thể là chuyện gì xảy ra, Đường Vũ Lân cũng không rõ ràng lắm.
"Oanh ----" Song chuỳ của Đường Vũ Lân hung hăng đập vào đỉnh đầu Xích Giáp Địa Long, nện nó xuống mặt đất. Bằng vào khí tức huyết mạch chấn nhiếp, cứng rắn chấn nó thành năng lượng, dẫn nó tới chỗ Đái Vân Nhi.

"Oa, Long hồn thật nồng đậm!" Sau khi hấp thu, Đái Vân Nhi lập tức cảm thấy chướng bụng.

"Tam ca, đã lâu như vậy, ngươi xác định chúng ta đi đúng hướng sao?" Đái Vân Nhi hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu nói: "Vốn dĩ ta vẫn không xác định, nhưng hiện tại cơ bản đã có thể khẳng định. Ngươi có phát hiện hay không, Long hồn chúng ta gặp càng lúc càng mạnh. Dựa theo suy đoán, Long hồn thủ hộ bên cạnh Long mộ là cường đại nhất, như vậy, những Long hồn nhỏ yếu chúng ta đụng phải là ở bên ngoài Long mộ, mà Long hồn càng mạnh thì chúng ta càng tiếp cận Long mộ rồi."
"Nói có lý." Đái Vân Nhi ánh mắt sáng lên, "Bất quá, đối phó với những Long hồn này, chúng ta càng lúc càng phải cố hết sức. Tam ca, nếu gặp phải Long hồn cường đại, chúng ta đừng quá miễn cưỡng. Ta hấp thu nhiều Long hồn như vậy, ta dám nói, trong tất cả các Đấu Giả từng vào đây, chỉ sợ không có mấy người có thể so sánh với ta. Ta rất thoả mãn, vạn nhất gặp phải nguy hiểm, chúng ta liền dùng Long châu rời khỏi nơi này."

"Được." Đường Vũ Lân lên tiếng, nhưng trong lòng lại hết sức khát vọng tiến về Long mộ tìm tòi. Hắn vẫn luôn không thi triển hồn hoàn huyết thống của mình trước mặt Đái Vân Nhi chính là sợ nàng nhận ra thân phận của mình. Bởi vậy, hiện tại Long hồn bọn họ gặp phải còn xa mới đạt đến cực hạn của hắn.

Chương 721-730

Chương 721: Tâm hồn thiếu nữ

"Nếu như gặp phải nguy hiểm, ngươi đừng do dự, trực tiếp dùng Long châu." Đường Vũ Lân nhắc nhở Đái Vân Nhi.

"Được, ngươi cũng vậy nha." Đái Vân Nhi cười tủm tỉm nói.

Nhìn Bạch Tam đi phía trước, cẩn thận quan sát bốn phía, ánh mắt Đái Vân Nhi đột nhiên trở nên có chút kỳ dị. Mấy ngày nay ở cùng một chỗ với hắn, từ ban đầu khinh thường cùng phẫn nộ, đến bây giờ lại gọi hắn là Tam ca, cảm giác của nàng đối với hắn vẫn luôn vô tri vô giác thay đổi.

Trong này đương nhiên có hảo cảm với việc Đường Vũ Lân giúp nàng hấp thụ Long hồn, nhưng đồng thời sau khi không còn chán ghét hắn, nàng lại bắt đầu nghiêm túc quan sát hắn.

Đái Vân Nhi phát hiện, vị Bạch Tam này có tri thức uyên bác, năng lực thực chiến rất mạnh. Đường Môn tuyệt học trong tay hắn có uy lực mạnh hơn nàng dùng rất nhiều. Hơn nữa nàng có thể xác định, Bạch Tam sử dụng ít nhất năm loại tuyệt học, Huyền Thiên Công, Huyền Ngọc Thủ, Khổng Hạc Cầm Long, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Tử Cực Ma Đồng. Cái này cần một lượng lớn điểm cống hiến mới có thể đổi được a! Hơn nữa, hắn còn biết Loạn Phi Phong Chuy Pháp. Một đôi Trầm Ngân Chùy vung ra, dù không có võ hồn ủng hộ nhưng sức chiến đấu vẫn bạo tăng như cũ.

Mỗi khi gặp phải Long hồn, hắn rất tự nhiên ngăn tại trước mặt mình, giống như một ngọn núi cao nguy nga, khiến người ta có cảm giác mãnh liệt muốn dựa vào.

Long Dược cũng mang cho nàng cảm giác như vậy, nhưng cùng là núi, Long Dược lại là núi lửa, tùy thời đều có thể phun trào.

Mà Bạch Tam trước mặt, không chỉ có thực lực mạnh, hơn nữa khi đối mặt

với nguy hiểm thì phi thường tỉnh táo. Hắn có thể xử lý thỏa đáng, khả năng sinh tồn nơi hoang dã rất mạnh. Hơn nữa nàng còn nhận ra, dù Bạch Tam có lớn hơn mình cũng không lớn hơn quá nhiều, lại có năng lực như vậy, quả là phi thường hiếm thấy. Trong vô hình nàng lại có hảo cảm hơn với hắn.

Đối với Đái Vân Nhi, nhiệm vụ lần này giống đi chơi hơn, trải nghiệm sinh hoạt hoàn toàn khác với bình thường. Cho nên dù có đói khát khó chịu, nàng cũng không có ý muốn rời đi, bởi vì với nàng, đây là đều là trải nghiệm trước đây chưa từng có.

Sau khi cùng Đường Vũ Lân tụ họp, lại luôn hấp thu Long hồn, tuy không thể điều động hồn lực nên không biết rõ ràng khí lực kết hợp với hồn lực sẽ tăng lên như thế nào, nhưng có thể khẳng định, chuyện này đã là chuẩn bị tốt cho con đường tu luyện sau này, nàng không phải lo lắng về vấn đề cường độ thân thể nữa. Sau khi trở về, phải mất một thời gian rất dài mới có thể hoàn toàn dung hợp với bản thân.

Bởi vậy, trừ phi là gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nếu không, nàng nhất định sẽ không dễ dàng rời khỏi Long cốc.

Hai mắt Đường Vũ Lân híp lại, cẩn thận đi về phía trước. Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên có chút chấn động, một vòng Tinh Thần Lực lặng yên chui vào trong não. Hắn vừa định dùng Tinh Thần Lực của bản thân đi ngăn cản thì lại phát hiện trong đầu mình xuất hiện một hình ảnh, một hình ảnh lập thể. Tất cả xung quanh đều trở nên rõ ràng, hình ảnh mọi vật trong phạm vi mấy trăm thước đều hiện lên trong đầu hắn.

Cái này là ...

Đường Vũ Lân kinh ngạc quay người nhìn Đái Vân Nhi, Đái Vân Nhi cũng có chút đắc ý nhìn hắn.

"Lợi hại không? Đây là tinh thần cộng hưởng. Võ hồn thứ hai của ta là Linh Mâu, thuộc tính tinh thần. Không thể điều động hồn lực với ta hạn chế không lớn, chỉ cần Tinh Thần Lực đủ mạnh là được. Ta đem Tinh Thần Dò Xét cho ngươi dùng chung."

Đường Vũ Lân giơ ngón tay cái với nàng.

Lúc trước khi giao thủ với Đái Vân Nhi, hắn liền phát hiện nàng vô cùng dễ dàng dò xét hướng đi của mình, về sau mới biết nàng có năng lực giống Tinh Thần Dò Xét, có thể chính xác nắm bắt biến hóa của mình. Lại không nghĩ rằng nàng còn có năng lực tinh thần cộng hưởng. Khó trách Long Dược lại phối hợp với nàng tham gia thi đấu hai người. Tương lai khi nàng lớn lên, dựa vào ưu thế song sinh võ hồn, hơn nữa Linh Mâu cùng U Minh Linh Miêu lại không xung đột, tất nhiên sẽ trở thành một đời cường giả. Đường Vũ Lân mỉm cười, "Năng lực phi thường tốt!"

Đã có Tinh Thần Dò Xét dẫn đường, tốc độ bọn họ đi liền tăng lên nhiều. Thậm chí không cần dùng mắt nhìn cũng có thể tìm được đường đi tốt nhất, gặp phải Long hồn cũng có thể sớm chuẩn bị.

"Phía trước có đại gia hỏa a!" Đường Vũ Lân dừng bước lại, dùng thủ thể với Đái Vân Nhi ở phía sau. Hai người ngồi xổm xuống một lùm cây.

Trong phạm vi Tinh Thần Dò Xét, một Long hồn toàn thân tản ra hồng quang nhàn nhạt đang đứng đó. Long hồn này cao quá hai mươi mét, sau lưng có hai cánh, toàn thân dường như có ngọn lửa vô hình bốc lên, cái đuôi thật dài kéo sau lưng, móng vuốt chân trước vô cùng sắc bén.

"Đây là loài Long gì?" Đái Vân Nhi thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Hình như là Sí Hỏa Long, nhưng Sí Hỏa Long là Chân Long, cũng không phải Á Long. Nhưng Long hồn kia không đúng lắm. Sí Hỏa Long chân chính cao ít nhất là quá trăm mét, là tồn tại phi thường kinh khủng. Long hồn này chỉ cao ước chừng 30 mét."
Hô hấp của Đái Vân Nhi có chút dồn dập, "Không có gì không đúng a! Ngươi đừng quên, Long hồn chỉ có 1% lực lượng của bản thể, dáng người đương nhiên không thể lớn như bản thể. Cho nên, đây là hợp lý."

Ánh mắt Đường Vũ Lân khẽ động, giải thích như vậy cũng có lý.

"Đi qua? Hay là vẫn ..." Đường Vũ Lân chần chờ hỏi một câu.

Lúc trước bọn họ từng đụng phải một ít Long hồn phi thường cường đại, nhưng cũng không đến cấp độ Chân Long như thế này. Đối mặt Chân Long, Đường Vũ Lân không thể không sử dụng hồn hoàn huyết mạch, như vậy thân phận nhất định sẽ bại lộ.

"Tại sao lại bỏ qua? Long hồn Chân Long nhất định càng có trợ giúp lớn hơn, Long hồn này cho ngươi. Chúng ta thử một chút đi?" Đái Vân Nhi kích động nói.

Đường Vũ Lân thấp giọng nói: "Hay là thôi đi, quá nguy hiểm. Ngươi đừng quên, mục đích của chúng ta là đi tìm Long mộ."
Đái Vân Nhi bĩu môi, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, "Vậy được rồi, chúng ta đi qua."

"Ngang ----" Đúng lúc này, một tiếng Long ngâm sục sôi vang lên. Ngay sau đó, đầu Sí Hỏa Long kia đột nhiên quay lại, hai cánh vỗ, lao thẳng tới chỗ bọn họ.

"Không tốt, nó phát hiện ra tinh thần chấn động." Đái Vân Nhi kinh hô một tiếng.

Đường Vũ Lân quát khẽ nói: "Đi!" Hắn kéo Đái Vân Nhi, nhanh chóng chạy sang hướng bên.

Sí Hỏa Long đập hai cánh thăng nhập không trung, há miệng, một đoàn hỏa cầu cực lớn bay vụt tới chỗ hai người.

Hỏa cầu trên không trung nhanh chóng biến lớn, khi nó cách Đường Vũ Lân cùng Đái Vân Nhi không đến mười mét thì đã có đường kính gần hai mét, nhiệt độ nóng bỏng khiến thực vật xung quanh nhanh chóng hóa thành tro bụi.

Đường Vũ Lân bất chấp mọi thứ, kéo Đái Vân Nhi, đem nàng ôm vào trong ngực mình, sau đó hai chân phát lực, mãnh liệt nhảy về phía trước, toàn thân bắn ra như thiểm điện.
Sau lưng vang lên tiếng nổ kịch liệt, sóng xung kích cường đại hoà lẫn sóng nhiệt trong chớp mắt đã đụng vào lưng Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân kêu lên một tiếng, Long lân yên lặng xuất hiện, tầng men vô hình kia thoáng lóe lên một cái.

Tốc độ phi hành lại gia tăng, trong nháy mắt đã bay mấy chục thước, sau đó rơi xuống đất lăn tròn.

Đái Vân Nhi chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh gia tăng, nàng theo bản

năng bắt lấy vạt áo của Đường Vũ Lân, hai mắt nhắm nghiền. Nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Nhưng giờ khắc này, trong lòng nàng lại không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại tràn đầy kích thích cùng một cảm giác lạ thường.

Hắn sẽ bảo hộ mình. Trong lòng nàng giờ chỉ còn ý nghĩ như vậy.

Đường Vũ Lân mang theo nàng đứng lên, dứt khoát ôm nàng chạy về phía trước. Tuy rằng không thể so với Đái Vân Nhi về tính linh hoạt, nhưng nói về tốc độ, dù có hồn lực, Đái Vân Nhi cũng chưa chắc có thể so với hắn. Đường Vũ Lân nhanh chóng xông về phía trước, vừa ôm nàng, hai chân bộc phát, Long lân màu vàng kim cũng hiển hiện ra.

Chương 722: Hoá ra là hắn

Từng đợt nhiệt độ cao kéo tới sau lưng, y phục của Đường Vũ Lân đã có hương vị bị nướng cháy, nhưng vì có Long lân hộ thể, hắn tạm thời không bị thương tổn quá lớn.

"Vân Nhi, Vân Nhi!" Đường Vũ Lân thấp giọng gọi.

"A?" Đái Vân Nhi trong ngực hắn sợ hãi ngẩng đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Như vậy không được, chúng ta trốn không thoát. Lát nữa ta sẽ ném ngươi bay ra ngoài, chính ngươi cẩn thận một chút, ta ở lại đối phó với nó."

"A? Ngươi có được hay không? Hoả Long rất cường đại." Đái Vân Nhi có chút bận tâm nói.

Đường Vũ Lân trầm mặc một chút, nói: "Vân Nhi, nếu ngươi phát hiện, ta kỳ thật không hề tốt như ngươi nghĩ, hơn nữa còn có thể là địch nhân của ngươi, ngươi sẽ làm gì?"
Đái Vân Nhi sửng sốt, "Có ý gì?"

Nóng bỏng truyền đến sau lưng, Đường Vũ Lân mãnh liệt nhảy lên phía trước, trong lòng thầm than một tiếng, tình thế này, hắn thật sự không nỡ rời khỏi Long cốc như vậy.

Được rồi!

Đường Vũ Lân một tay quăng Đái Vân Nhi ra ngoài, hướng về một mảnh đất trống phía xa. Còn hắn khi hai chân chạm đất thì đột nhiên quay người, đứng người lên.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Long hồn Sí Hỏa Long nanh ác trên không trung, chợt quát một tiếng, "Cho ngươi mặt mũi rồi đúng không?"

Vừa nói, ba vòng hồn hoàn vàng kim trong chớp mắt từ dưới chân bay lên, ngay sau đó, hồn hoàn thứ ba sáng óng ánh, khí huyết đậm đặc chấn động bộc phát.

Vầng sáng vàng kim cường thịnh trong chớp mắt nở rộ, một đầu Kim Long ngưng thực cực lớn hiện ra, ngửa mặt lên trời gào thét.
So với lần đầu xuất hiện ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, đầu Kim Long này còn ngưng thực hơn vài phần, bản thân càng mang theo vầng sáng sáng bóng.

Gầm lên giận dữ, âm thanh chấn khắp nơi, Long ngâm cuồn cuộn.

Thân hình Sí Hỏa Long đang chuẩn bị tiếp tục phun hoả cầu thì đột nhiên trì trệ, sau đó hai cánh run lên, lăng không rơi xuống.

Hoàng Kim Long Hống chi uy!

Nếu như đối mặt là hồn thú khác thì có lẽ Hoàng Kim Long Hống không có hiệu quả khủng bố như vậy. Nhưng nơi này là Long cốc, càng là Chân Long có huyết mạch thuần khiết thì càng cảm nhận được khí tức khủng bố của Kim Long Vương, đó chính là thuần tuý huyết mạch áp chế.

Sí Hỏa Long từ trên trời giáng xuống, Đường Vũ Lân đạp chân phải lên một cành cây đại thụ, người như đạn pháo bay tới chỗ Sí Hỏa Long. Tay phải đảo qua mi tâm, một đạo kim quang chớp mắt phóng đại, chính là Hoàng Kim Long Thương.
Đái Vân Nhi rơi xuống phía xa, một tiếng rống to làm nàng chấn động. Đã hấp thu nhiều Long hồn như vậy khiến huyết mạch của nàng cũng có một ít khí tức Long tộc, do đó, nàng cũng bị huyết mạch Kim Long Vương ảnh hưởng.

Sau khi nàng ổn định lại thân thể thì thấy trên người Đường Vũ Lân xuất hiện một đầu Kim Long ngửa mặt lên trời gào thét.

Kim Long, ba hồn hoàn vàng kim?

Lần đầu nhìn, nàng chỉ cảm thấy quen mắt, cũng cảm thấy chấn động. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng đột nhiên ý thức được điều gì đó.

...

"Vân Nhi, nếu ngươi phát hiện, ta kỳ thật không hề tốt như ngươi nghĩ, hơn nữa còn có thể là địch nhân của ngươi, ngươi sẽ làm gì?"

...

Nàng hiểu rồi, nàng rốt cuộc đã hiểu vừa rồi hắn nói câu kia có ý gì. Hắn, sao lại là hắn?

Làm sao có thể, sao có thể ở cùng mình một chỗ từ trước đến này lại là hắn. Vì sao hắn lại tham gia hành động ở phân bộ Đường Môn thành Tinh La? Vì sao lại là hắn?

Đái Vân Nhi toàn thân đều bối rối, nhìn Đường Vũ Lân bay vụt tới Sí Hỏa Long, trong lòng không khỏi cảm thấy ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cách đây chưa lâu, gia hoả suýt bị Long Dược một cước giẫm chết kia đã đả động đến lòng nàng.

Cách đây chưa lâu, nàng tận mắt nhìn thấy, hắn mang theo đồng đội chiến thắng Long đại ca Long tên điên, còn có chiến thắng đồng đội của nàng.

Hắn quật cường mà cường đại, cứng cỏi bất khuất, đã để lại trong lòng nàng ấn tượng không thể xoá mờ.

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng sâu trong lòng cũng biết, nếu lúc trước hắn không xuất hiện thì có lẽ nàng đã khuất phục Phụ Hoàng, tuyển chọn phò mã rồi. Nhưng bởi vì hắn, không biết vì sao câu cự tuyệt lúc trước lại khiến nàng không cam lòng.

Nhưng Đái Vân Nhi dù thế nào cũng không nghĩ tới, lần này nàng đến tham gia nhiệm vụ Đấu Giả, đi tới trong tiểu thế giới nhưng vẫn có liên quan đến hắn. Gia hoả một mực mang theo mặt nạ, thủ hộ bên cạnh nàng, trợ giúp nàng hấp thu Long hồn vậy mà lại là hắn.

Khó trách, ban đầu khi biết nàng là công chúa, tâm tình của hắn chấn động rất lớn. Nhưng mà sau đó hắn cũng không bỏ rơi nàng, không nhằm vào nàng, mà giống như một huynh trưởng, thủ hộ bên cạnh nàng.

Là hắn, vậy mà sẽ là hắn.

Trước hôm nay, nàng cũng không nhìn ra người trước mắt lại là người để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mình như vậy.

Nếu như nói, trong lòng nàng Đường Vũ Lân là một người có chút kiêu ngạo, lại cực kỳ xuất sắc, dựa vào thực lực bản thân cùng cá tính cứng cỏi mà để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng nàng.
Như vậy, Bạch Tam trong lòng nàng là một ca ca ôn nhu săn sóc, nội tình thâm hậu, là một nam nhân có thể dựa vào.

Lúc này hai hình tượng đột nhiên chồng lên nhau, trong lúc nhất thời, Đái Vân Nhi chỉ cảm thấy cảm xúc của mình có chút loạn.

"Oanh ----" Sí Hỏa Long rơi vào trong rừng rậm, nện vào một mảng đại thụ, ngã đến thất điên bát đảo.

Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, Hoàng Kim Long Thương trong tay chỉ về phía trước, trong chớp mắt đã đến trên Sí Hỏa Long.

Sí Hỏa Long hai cánh đập rung, giãy giụa đứng lên, nhưng mà trong tròng mắt hoả diễm kia lại toát ra vẻ sợ hãi rõ ràng.

Đối mặt với khí tức Kim Long Vương áp chế, Long hồn cường đại như nó cũng không còn chiến ý nào.

"Phốc ----" Kim quang lóe lên, Hoàng Kim Long Thương liền đâm vào đầu nó. Lập tức, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng nóng bỏng từ Hoàng Kim Long Thương điên cuồng tràn vào trong thân thể mình, nhanh chóng cùng thân thể dung hợp.
Năng lượng thật mãnh liệt, cảm giác này đã hoàn toàn vượt qua Long vân.

Thân thể Sí Hỏa Long dần trở nên hư ảo, Hoàng Kim Long Thương nhận lấy năng lượng nóng bỏng từ nó dần hoá thành màu vàng đỏ, trên mặt thương, Long văn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Trọn vẹn sau một phút đồng hồ, Long hồn kia mới hoàn toàn biến mất, toàn thân Đường Vũ Lân đều ngập trong một cảm giác chướng bụng mãnh liệt. Trong cơ thể, khí huyết chấn động kịch liệt dị thường, huyết mạch Kim Long Vương trào lên, nhanh chóng hấp thu năng lượng Long hồn, hoà nhập vào trong huyết mạch.

Đối với Long hồn Chân Long, huyết mạch Kim Long Vương sẽ không bài xích nữa. Khi hấp thu, bề ngoài Kim Long lân phiến đều tản ra một màu lửa đỏ.

Hắn mơ hồ cảm giác được, kháng tính của mình với hoả diễm dường như đã tăng lên khi hấp thu Long hồn Sí Hỏa Long.
Cảm giác kháng nguyên tố tăng lên đã từng xuất hiện khi hắn hấp thu Long vân, nhưng cũng không mãnh liệt như hiện tại.

Long hồn Chân Long, quả nhiên là không giống bình thường a!

Thu thương lên, nhìn thoáng qua Hoàng Kim Long Thương trong tay, nó dường như hiểu được tâm tư của hắn, rõ ràng phát ra âm thanh vù vù rất nhỏ.

Đường Vũ Lân vung tay phải lên, Hoàng Kim Long Thương hóa thành một đạo kim quang, dung nhập vào trong mi tâm hắn, biến mất không còn dấu vết. Hai tay nắm chặt, lực lượng cùng cường độ thân thể dường như cũng gia tăng.

Bất quá, lúc này hắn cũng đột nhiên ý thức được, Đái Vân Nhi chỉ sợ đã nhận ra mình.

Sau khi thoáng do dự, hắn chậm rãi xoay người. Nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Đái Vân Nhi lúc này đã đi tới đây, mặt không biểu tình, đi thẳng tới trước mặt Đường Vũ Lân.
Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Vân Nhi, ta..."

"Tháo mặt nạ xuống, cho ta xem xem." Đái Vân Nhi đột nhiên xen vào lời hắn.

"Được." Đường Vũ Lân đưa tay tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

Nhìn đôi mắt trong suốt mà thâm sâu kia, lông mi thật dài, mũi cao thẳng, bờ môi dày vừa phải, khuôn mặt gần như hoàn mỹ, Đái Vân Nhi ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy.

"Tam ca, ngươi còn rất đẹp trai nha. Đi thôi." Nàng nói, giống như chuyện gì cũng không phát sinh, đi thẳng về phía trước.

Đường Vũ Lân sững sờ, nàng đây là ...

"Trong lòng ta, ngươi chẳng qua là Tam ca, cái gì khác ta cũng không biết." Thanh âm Đái Vân Nhi truyền tới.

Đường Vũ Lân nở nụ cười. Nha đầu này, điều chỉnh rất nhanh a!

Hắn vội vàng đuổi theo cước bộ của nàng, vuốt vuốt đầu của nàng, "Ân, ngươi trưởng thành rồi."
"Này, đừng có sờ đầu của ta, kiểu tóc của ta a!" Đái Vân Nhi cũng cười, thoải mái nở nụ cười.

Vừa rồi trong chớp mắt kia, nàng đột nhiên nghĩ thông suốt. Giữa nàng và hắn kỳ thật không có bất kỳ cừu hận nào, có lẽ, bởi vì hắn hấp dẫn nàng cho nên nàng mới luôn muốn chứng minh mình mạnh hơn. Nhưng là một nữ tử, thật sự muốn chứng minh mình mạnh hơn nam nhân sao? Có lẽ cũng không cần a.

Chương 723: Long tộc mộ địa

Lúc thân ảnh Bạch Tam cùng Đường Vũ Lân dung hợp, tất cả áy náy trong lòng nàng cũng đều biến mất. Cho nên giờ khắc này, tâm tình Đái Vân Nhi so với trước kia đã tốt hơn nhiều. Bởi vì trong lòng bình thường trở lại, hơn

nữa nàng đã thông rất nhiều chuyện, hiểu rõ lòng mình và có can đảm thừa nhận, đó mới là người dũng cảm. Đúng vậy, nàng cảm thấy mình là một cô nương dũng cảm.
Tất cả chuyện khác ở trước mặt này đều không trọng yếu.

Ngăn cách giữa hai người, dường như theo Đường Vũ Lân tháo mặt nạ xuống mà triệt để biến mất.

"Khi ngươi nghe lời vẫn là tốt nhất." Đường Vũ Lân cảm khái nói.

Đái Vân Nhi có chút ghét bỏ mà nói: "Đừng có dùng những lời này hình dung ta được không, nói như ta là mèo nhỏ vậy."

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ngươi không phải là U Minh Linh Miêu sao? Lại nói, ta cũng có muội muội, muội muội ta cũng rất đẹp."

Đái Vân Nhi nói: "Ngươi còn có muội muội? Nàng gọi là gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Nàng gọi Na Nhi. Tình cảm giữa chúng ta rất tốt. Hiện tại nàng cũng học tập ở học viện Sử Lai Khắc. Muội muội ta so với ta còn mạnh hơn, nàng rất có thiên phú. Lão sư của nàng cũng là Hải Thần Các Các chủ của chúng ta."

"Muội muội ngươi còn lợi hại hơn ngươi? Ta không tin." Đái Vân Nhi bĩu môi nói. Ca ca luôn tán thưởng muội muội, điểm này nàng có thể khẳng định.
Đường Vũ Lân cười nói: "Về sau nếu ngươi có rảnh đến Đấu La Đại Lục chơi, ta giới thiệu cho các ngươi quen nhau."

"Được." Đái Vân Nhi cười nói: "Nói lời phải giữ lời a!"

Đường Vũ Lân nói: "Vậy cũng phải xem ngươi chính thức tới mới được. Ngươi là công chúa đế quốc, hơn nữa, không phải ngươi muốn đính hôn sao? Phụ Hoàng ngươi có thể cho ngươi đi xa như vậy sao?"

Đái Vân Nhi đột nhiên dừng bước lại, ánh mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi rất muốn ta kết hôn đúng không?"

Đường Vũ Lân thấy nàng đột nhiên trở mặt, không khỏi cười khổ nói: "Ta không có ý đó, chuyện này phải xem ý của ngươi. Nhưng mà, chuyện này

một ngoại nhân như ta cũng không can thiệp được."

"Ngươi, ngươi có thể can thiệp." Đái Vân Nhi nghiêm túc nói.

Đường Vũ Lân không hiểu lắm, "Ta có thể can thiệp như thế nào?"
Đái Vân Nhi đột nhiên nở nụ cười, cười vô cùng sáng lạn. Nhưng không biết vì sao, nhìn nụ cười của nàng, Đường Vũ Lân cảm thấy có chút xui xẻo, lạnh cả sống lưng.

"Ngươi đã muốn ta đính hôn, vậy ta liền đính hôn." Đái Vân Nhi cười tủm tỉm nói, sau đó tựa như một con chim nhỏ vui sướng, nhanh chân chạy về phía trước.

Đường Vũ Lân sờ sờ cái mũi, lời này của nàng là có ý gì? Nha đầu này đúng là tinh quái, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Bằng vào Tinh Thần Dò Xét chỉ đường, cùng cảm giác kêu gọi của Đường Vũ Lân, hai người tiếp tục xâm nhập.

Trong quá trình xâm nhập, số lượng Long hồn gặp phải giảm mạnh, nhưng mỗi lần gặp phải đều là Long hồn Chân Long.

Huyết mạch Kim Long Vương ở thời điểm này thể hiện ra tác dụng cực kỳ cường đại, cho dù là Long hồn Chân Long, dưới một tiếng Hoàng Kim Long Hống thì cũng không chống cự được. Nhưng Đường Vũ Lân muốn để Đái Vân Nhi hấp thu Long hồn Chân Long thì không được.
Một khi Đái Vân Nhi tới gần, Long hồn Chân Long sẽ lập tức bạo khởi công kích, nhưng khi Đường Vũ Lân hấp thu thì Long hồn Chân Long không chút nào phản kháng, ngược lại có cảm giác đương nhiên.

Lúc Đường Vũ Lân hấp thu cái Long hồn Chân Long thứ bảy thì bọn họ đã đi lên đỉnh sơn cốc.

Sơn cốc hoàn toàn là lệch vào phía trong. Thay vì sơn cốc, nên nói là thung lũng thì hợp lý hơn. Lúc Đường Vũ Lân cùng Đái Vân Nhi đi đến biên giới sơn cốc, nhìn vào bên trong thì hai người không khỏi toàn thân kịch chấn.

Đây là một cảnh tượng như thế nào? Phóng mắt nhìn ra xa, dưới sơn cốc dường như không có điểm cuối, xa xa có sương mù bao phủ.

Nhưng trong sơn cốc sâu hơn nghìn mét có vô số xương cốt cực lớn phủ từng góc nhỏ. Khi Đường Vũ Lân đi đến biên giới sơn cốc và nhìn thấy nó, trong nháy mắt có mỗi cỗ bi khí trào lên.
Hắn hoàn toàn không khống chế được tâm tình của mình mà ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng Long ngâm sục sôi vang lên, tiếng vang quanh quẩn trong toàn bộ sơn cốc.

Đái Vân Nhi hoảng sợ nhìn hắn, nhìn thấy trên da hắn Long lân màu vàng kim lần lượt xuất hiện, dung hợp với làn da hắn. Tiếng thét kia bi tráng mà thê lương, dường như là quân chủ nhìn thấy thần dân của mình chết thảm mà phẫn nộ cùng không cam lòng.

Trong Long cốc mơ hồ cũng có tiếng Long ngâm trầm thấp vọng lại, đó là tiếng khóc tỉ tê.

Xa xa, ở một chỗ khác, một thân ảnh màu bạc cũng đang đứng ở biên giới. Ánh mắt của nàng đạm mạc mà lạnh như băng, sâu trong đáy mắt là sát ý vô cùng băng lãnh.

Đột nhiên, nàng nghe được tiếng Long ngâm quanh quẩn trong Long cốc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ giật mình. Nàng vỗ nhẹ trước ngực mới ngừng được xúc động muốn thét lên theo.
Dõi mắt trông về phía xa, ánh mắt của nàng dường như có thể xuyên qua sương mù, nhìn rõ hướng đó.

Một tiếng Long ngâm của Đường Vũ Lân kéo dài trọn vẹn mấy phút đồng hồ mới phát tiết nội tâm phẫn uất ra. Hắn cúi người trước mặt Đái Vân Nhi, "Lên đây."

Đái Vân Nhi vội vàng nằm trên lưng hắn, hai tay ôm lấy cổ của hắn.

Đường Vũ Lân hai tay hướng về phía sau, nâng hai chân của nàng lên, sau đó đặt hai chân nàng bên cạnh eo mình, Đái Vân Nhi hiểu ý quấn chặt hai chân bên hông hắn.

Tư thế này thật sự là có chút mập mờ, khuôn mặt Đái Vân Nhi không khỏi ửng đỏ, nhưng sau đó hai tay lại ôm chặt hơn, kề sát mặt mình sau lưng Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân phóng người lên, thân thể trên không trụng di chuyển, Kim Long Trảo hai tay thò ra, chộp vào vách đá trong sơn cốc.

Hắn lúc này, trong nội tâm nửa điểm vui mừng cũng không có. Khi nhìn những Long cốt kia, hắn chỉ cảm thấy lòng mình dường như có một khối đá lớn đè chặt. Đôi Kim Long Trảo luân chuyển, thân thể nhanh chóng hướng phía dưới leo xuống. Vách đá cứng rắn dưới Kim Long Trảo lại giống như đậu hũ, rất nhanh hắn đã xuống phía dưới.
Sau khi xuống dưới trăm mét, Đường Vũ Lân cảm thấy như vậy quá chậm, hai tay rút ra, không cắm vào vách đá nữa, thân thể rơi tự do xuống dưới mấy chục thước thì Kim Long Trảo mới bắt lấy vách đá, cứ như vậy rơi xuống sơn cốc với tốc độ cao. Bằng vào lực lượng cường hãn, khi hạ xuống xung lượng không đánh kể chút nào.

Không lâu sau, bọn họ đã rơi xuống Long cốc, chân đi trên đất bằng.

Trong chớp mắt khi rơi xuống, một cỗ hương vị thê lương từ bốn phương tám hướng truyền đến, dường như muốn làm tinh thần người khác ngưng kết.

Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, hắn dường như đã nghe được vô số Cự Long rêи rỉ.

Long tộc từng cường đại như vậy, phóng mắt nhìn ra chỉ sợ ít nhất có hơn nghìn đầu Chân Long vẫn lạc tại đây, bọn chúng thậm chí cứ như vậy phơi thây ngoài hoang dã, thậm chí một phần mộ cũng không có.
Đây là cỡ nào bi thương, phải là tồn tại cường đại như thế nào mới có thể khiến Chân Long thê thảm như vậy?

Đường Vũ Lân ngồi xổm xuống, "Xuống đây đi."

Đái Vân Nhi vốn định nói, ngươi cõng ta thêm một lát, nhưng nàng cảm nhận được rõ ràng tâm tình hiện tại của Đường Vũ Lân không tốt nên ngoan ngoãn từ trên lưng hắn trèo xuống, đứng ở phía sau hắn.

Đứng trên sơn cốc và trong sơn cốc nhìn Long cốt có cảm giác khác biệt.

Chính thức tiến vào sơn cốc mới có thể cảm nhận rõ ràng Long cốt rung động đến mức nào. Từng cỗ Long cốt khổng lồ, ít nhất cao mười mét, thậm chí có cao đến vài trăm mét. Trên những Long cốt này đều tản ra năng

lượng chấn động như ẩn như hiện.

Những con chỉ còn lại xương cốt này dường như đều là cự thú ở ẩn, nếu như bọn chúng còn sống thì sẽ cường đại đến trình độ như thế nào?
Đường Vũ Lân thở sâu, hắn chậm rãi đi đến trước một cỗ Long cốt gần nhất, đưa tay lên chạm vào nó. Khí tức thê lương trong chớp mắt đã lây nhiễm tâm tình hắn, hắn dường như nghe được tiếng đầu cự long này rên rỉ trước khi chết.

Trên Long cốt mơ hồ có hoa văn như ẩn như hiện. Năng lượng chấn động kinh khủng trong không khí quanh quẩn ở một chỗ.

Chương 724: Trời cao bất công, Thần giới bất dung

Đái Vân Nhi không có dám đi lên trước chạm vào, năng lượng chấn động đó tựa hồ rất bài xích nàng.

Thật đáng sợ! Đái Vân Nhi rụt người lại, đến gần sát Đường Vũ Lân. Nói cũng kỳ quái, lúc nàng đến gần Đường Vũ Lân trong phạm vi ba mét thì khí tức khủng bố xung quanh không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới nàng, giống như là không cảm giác được nàng và Đường Vũ Lân.
Tiếp tục đi vào bên trong, Đường Vũ Lân chạm lên từng khối Long cốt. Càng đi vào bên trong, thể tích Long cốt cũng càng khổng lồ. Từng đống Long cốt kia giống như từng ngọn núi nhỏ vậy.

Bên tai mơ hồ có tiếng Long ngâm, phảng phất như trời sập đất sụt. Đường Vũ Lân dường như đã trở về chiến trường thời thượng cổ, ở đó, tất cả cự long vẫn lạc, cường địch không ngừng từ bốn phía liều chết mà tới.

Chủng tộc cường đại này từng thống trị toàn bộ đại lục, trong trận đại chiến đó dần dần sụp đổ.

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Lúc trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Long tộc cường đại như vậy lại lưu lạc đến tận đây.

Ít nhất Đường Vũ Lân biết rằng, trước mắt ở trên Đấu La Đại Lục, hồn thú Chân Long có thể nói là phượng mao lân giác, thậm chí căn bản cũng không còn tồn tại. Trong truyền thuyết có một Hung thú cường đại nhất,

được gọi là Thú Thần, chính là một đầu Kim Nhãn Hắc Long Vương. Trước mặt những Long cốt này đều là cự long chân chính, vậy sẽ cường đại như thế nào a! Chân Long, cho dù là Chân Long yếu ớt nhất chỉ sợ cũng có thể so sánh với Phong Hào Đấu La nhân loại rồi.

Những xương cốt cực lớn cao tới vài trăm mét kia là Chân Long, sự cường đại của nó chỉ sợ hắn không cách nào tưởng tượng được.

Long tộc, cứ như vậy xuống dốc sao?

Cảm thụ được khí tức huyết mạch trong cơ thể kích động, Đường Vũ Lân thầm than một tiếng, tiếp tục từng bước một đi vào bên trong.

Xa xa.

Một thân ảnh màu bạc cũng rơi vào Long cốc. Kỳ dị chính là, nàng vậy mà làm chuyện giống Đường Vũ Lân. Nàng từng bước đi về phía trước, nhẹ nhàng chạm vào những cỗ hài cốt kia, trong đôi mắt ánh lên nước mắt.

Vì sao trời cao lại bất công với Long tộc ta như vậy.
Vì sao Thần giới không dung, để cho Long tộc không thể không phản kháng.

Long tộc sở dĩ vẫn lạc hoàn toàn là do trời cao đố kỵ. Là những nhân loại kia, những tên nhân loại đáng giận!

Từng bước một tiến về phía trước, cảm xúc bi thương trên người thân ảnh màu bạc cũng ngày càng mạnh, xung quanh toàn thân nàng đã bắt đầu nhộn nhạo phát ra một tầng sáng màu bạc, những nơi nó đi qua, khí tức trên Long cốt mơ hồ có phần thả lỏng.

Không biết đi bao lâu, Đường Vũ Lân đột nhiên dừng bước, bởi vì hắn nhìn thấy phía trước có một bộ xương vô cùng lớn.

Bộ xương này cao chừng hơn nghìn mét, xương cốt có màu nâu sậm, hoàn toàn khác với các Long cốt khác, khí tức trầm trọng không gì sánh kịp khiến mấy nghìn thước mặt đất xung quanh nó, trọng lực rõ ràng lớn hơn các chỗ khác.
Nó không có long dực, thân thể cực kỳ tráng kiện, nhất là tứ chi, to lớn giống như cột chống trời.

Khí tức rất quen thuộc a! Đây là ...

"Như thế nào giống khí tức của Long đại ca vậy?" Đái Vân Nhi nói một câu làm Đường Vũ Lân bừng tỉnh.

Đúng vậy! Đây chẳng phải là khí tức Sơn Long Vương sao? Đường Vũ Lân toàn thân kịch chấn, nói cách khác, bộ xương vô cùng lớn trước mắt chính là hài cốt Sơn Long Vương.

Sơn Long Vương cũng vẫn lạc tại đây sao?

Hắn chậm rãi đi lên trước, cảm thụ được thân hình khổng lồ của Sơn Long Vương tản ra năng lượng chấn động, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình có một cảm giác khó có thể hình dung.

So với các Long cốt khác, khí tức tản ra trên hài cốt Sơn Long Vương càng thêm mãnh liệt. Đó là phẫn nộ không gì sánh kịp, oán hận không gì sánh kịp.
Đến gần Đường Vũ Lân mới thấy được rõ ràng, ở giữa xương cốt Sơn Long Vương có một vết rách thật lớn, từ đầu tới đuôi. Nói cách khác, thân thể khổng lồ của nó dường như bị ai đó chém thành hai nửa.

Lực phòng ngự của Sơn Long Vương Đường Vũ Lân đã từng cảm thụ qua trên người Long Dược, mà trước mắt đây mới là Sơn Long Vương chân chính, lực phòng ngự mạnh hơn Long Dược gấp trăm ngàn lần. Nhưng tồn tại cường đại như vậy cũng vẫn lạc ở nơi đây, và còn bằng hình thức như vậy. Đường Vũ Lân nhắm hai mắt lại, huyết mạch trong cơ thể dũng động, trước ngực dường như bị đè nén bởi tảng đá lớn, khó chịu không nói thành lời.

Nếu như không có huyết mạch Kim Long Vương, khả năng sẽ không có hắn hiện tại. Hắn cũng không có khả năng dựa vào chính mình thi đỗ học viện Sử Lai Khắc. Một trận lại một trận thắng lợi, một lần lại một lần tăng lên, thậm chí kể cả rèn cũng không khỏi có liên quan đến huyết mạch Kim Long Vương.
Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một ý niệm, mình hẳn nên vì Long tộc làm chút chuyện. Khi ý nghĩ này vừa xuất hiện thì lập tức nhanh chóng vững chắc.

Đúng vậy, nhất định phải làm như vậy.

Đường Vũ Lân thở sâu, nhẹ nhàng vỗ bộ xương Sơn Long Vương trước mặt mình, gật nhẹ đầu với nó. Sau đó từ mặt bên vượt qua, tiếp tục đi về phía trước.

Vượt qua hài cốt, Sơn Long Vương, Đường Vũ Lân thấy được phía trước lại xuất hiện một sơn cốc. Đây là cốc trong cốc a!

Mặt đất sau lưng Sơn Long Vương bị sụt xuống, để lộ một hố sâu cực lớn đường kính vượt qua vạn mét.

Lúc Đường Vũ Lận đi đến biên giới hố sâu này thì đột nhiên, tiếng hô hoán hắn trong chớp mắt phóng đại.

Là chỗ này, tiếng kêu gọi kia là dẫn mình đến chỗ này.

Đường Vũ Lân nhìn vào trong sơn cốc, chiều sâu chừng nghìn mét, bên trong dường như có một đoàn quang ảnh cực lớn loé lên. Quang ảnh kia hiện lên bảy màu sắc, dùng sương mù che phủ khiến người khác không cách nào chính thức nhìn thấy tình huống trong đó.
Trong sơn cốc này có gì đó đang hô hoán mình.

Đường Vũ Lân lập tức cảm nhận được.

Hắn quay lại nhìn Đái Vân Nhi, "Vân Nhi, ngươi dùng Long châu trở về đi. Khí tức cự long nơi này quá mức lợi hại, phía dưới rất nguy hiểm, ta không thể dẫn ngươi đi. Vạn nhất ngươi ..."

Đái Vân Nhi lại cắt ngang hắn, "Không được, ta muốn cùng ngươi xuống dưới. Ta vô cùng hiếu kỳ, sao có thể đến chỗ mấu chốt rồi lại dừng lại chứ? Tam ca, chỉ cần ở bên cạnh ngươi thì ta giống như không bị khí tức Long cốt ảnh hưởng, cứ như vậy rời đi, ta không cam lòng a! Ngươi hay là cõng ta đi, nếu thật sự có nguy hiểm, ta sẽ rời đi. Được không?"

Đường Vũ Lân chần chừ một chút, xác thực, hắn cũng không cảm nhận được bất luận cái gì có uy hiếp đến hắn trong sơn cốc. Sau một hồi suy nghĩ, hắn gật gật đầu, nói: "Vậy được rồi, sau khi xuống dưới thì ngươi nhất định không thể rời xa ta."
"Đó là đương nhiên, ta sao phải rời xa ngươi a!" Đái Vân Nhi cười hì hì

một tiếng, nhảy dựng lên, nhảy lên sau lưng Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân dùng phương thức cũ lao xuống sơn cốc, càng gần đáy cốc thì cảm giác kêu gọi càng rõ ràng.

Cuối cùng là địa phương nào?

Chẳng lẽ nói, còn có một tồn tại cường đại hơn Sơn Long Vương ở trong hố sâu này sao?

Thân hình chậm rãi rơi xuống, sắp tới vầng sáng bảy màu rồi.

Vầng sáng bảy màu khẽ run lên, vậy mà tự động tách ra hai bên, tuỳ ý để Đường Vũ Lân hạ xuống.

Đường Vũ Lân cũng không biết là, trong Long cốc, nơi nguy hiểm nhất chính là mảnh Long tộc mộ địa này. Nơi này thậm chí không có Long hồn thủ hộ, bởi vì căn bản là không cần.

Nhiều cự long như vậy sau khi chết lưu lại chấp niệm, nếu nhân loại bình thường đi vào nơi này thì đã sớm bị khí tức uy áp kia trấn áp mà chết rồi. Mà cường giả nhân loại đỉnh cấp thì bị pháp tắc của tiểu thế giới ảnh hưởng, căn bản không cách nào tiến vào nơi này.
Xuyên qua quang vụ bảy màu, trên mặt Đường Vũ Lân toát ra vẻ hoảng sợ. Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó hắn liền nhìn thấy một đầu cự long.

Chuẩn xác mà nói, là một đầu Long hồn cực lớn.

Long hồn kia còn lớn hơn Sơn Long Vương gấp đôi, toàn thân lóe ra hào quang bảy màu, ngay cả lân phiến cũng là bảy màu. Nhìn qua, lân phiến trên người nó cũng không có quy tắc, mỗi một khối đều có chỗ bất đồng, nhưng nhìn rất cân đối, giống như có vô số bảo thạch khảm nạm mà thành.

Chương 725: Hắn lựa chọn nàng sao?

Nó ngẩng cái đầu cao ngạo lên, toàn thân tản ra một khí tức khó có thể hình dung. Trong nháy mắt khi nhìn thấy nó, huyết mạch Kim Long Vương trong người Đường Vũ Lân đột nhiên chấn động kịch liệt, Đường Vũ Lân

chỉ cảm thấy khí tức huyết mạch trong cơ thể mình dường như muốn nổ tung. Ngay cả mười hai đạo phong ấn còn lại cũng rung động.
Cái này là ...

Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ tới Cổ Nguyệt từng giảng thuật qua lịch sử của Long tộc.

"Long Thần? Đây là Long hồn của Long Thần?" Đường Vũ Lân hoảng sợ biến sắc.

Đầu Long hồn bảy màu cực lớn trước mặt này chẳng lẽ chính là Long Thần trong truyền thuyết? Đó là người từng dẫn đầu Thần Thú đại náo thần giới, suýt nữa làm cả Thần giới vỡ tan, Long Thần?

Trời ạ! Triệu hoán mình đến đây dĩ nhiên là Long Thần?

Đường Vũ Lân mang theo Đái Vân Nhi nhẹ nhàng rơi xuống đất. Mặc dù có Đường Vũ Lân bên cạnh, nhưng Đái Vân Nhi vẫn kêu lên một tiếng rồi ngất đi.

Đường Vũ Lân vội vàng ôm lấy nàng, cảm thụ tình huống cơ thể nàng một chút. Khá tốt, chẳng qua là đã hôn mê mà thôi. Hắn lấy ra Long châu của Đái Vân Nhi, dùng tay nàng ấn xuống, muốn giúp nàng dẫn động thì lại phát hiện, nơi này căn bản không cách nào dẫn động Long châu.
Đường Vũ Lân chỉ có thể ôm Đái Vân Nhi, hắn không dám để nàng ly khai mình, bởi vì hắn hoàn toàn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Ngẩng đầu, nhìn Long hồn có thân hình khổng lồ kia, sau khi huyết mạch trong cơ thể chấn động thì lại tự nhiên sinh ra cảm giác thân thiết khó có thể hình dung.

Cái này ...

Cổ Nguyệt từng nói, sau khi Long Thần chết đã phân thành Kim Long Vương cùng Ngân Long Vương. Mà trên người mình có huyết mạch Kim Long Vương, chẳng là là vì vậy sao?

Mà chảy xuôi trên người Cổ Nguyệt không phải là cái gì Thất Thải Long, mà hẳn là huyết mạch Ngân Long Vương. Cho nên nàng mới đến học viện tìm mình, mới tận khả năng tiếp cận mình.

Một cảm giác đau lòng khó có thể hình dung tràn ngập trong lòng, cuối cùng nàng tiếp cận mình là vì có mục đích.

Long hồn Long Thần không có bất kỳ hành động nào, nó chỉ đứng ở nơi đó, đứng ở trong sơn cốc này, trên người có hào quang bảy màu vây quanh. Đường Vũ Lân thở sâu, ôm Đái Vân Nhi chậm rãi đi lên trước, đi đến một nơi rất gần với Long hồn Long Thần.
Thoáng do dự một chút, Đường Vũ Lân lấy ra một khối kim loại hiếm từ trong hồn đạo khí trữ vật của mình, cổ tay run lên, ném khối kim loại hiếm về phía Long Thần.

Long hồn run lên một cái, khối kim loại hiếm kia liền biến mất. Đường Vũ Lân thấy rất rõ ràng, khối kim loại kia là trực tiếp bị khí hoá.

Cái này ...

Năng lượng thật khủng khiếp! Nếu như Long hồn Long Thần phát ra năng lượng thì sẽ kinh khủng đến cỡ nào.

Vừa nghĩ, Đường Vũ Lân đảo qua trên trán, Hoàng Kim Long Thương rơi xuống tay.

Nếu đã đến nơi này, hắn muốn nhìn một chút bản thân có thể làm tới trình độ nào.

Trước tiên đặt Đái Vân Nhi ở dưới chân, cẩn thận giơ Hoàng Kim Long Thương ra, tiếp xúc với Long hồn. Tâm của hắn trong phút chốc liền khẩn trương.

Trong nháy mắt khi Hoàng Kim Long Thương đụng vào Long hồn Long Thần, toàn bộ Hoàng Kim Long Thương run lên kịch liệt, ngay sau đó, một tiếng vù vù vang lên. Âm thanh trong chớp mắt đã phóng đại, Long hồn Long Thần dường như đã sống lại.
Tiếng Long ngâm sục sôi vang lên trong toàn bộ Long cốc!

Tất cả Long hồn đang du đãng trong Long cốc cơ hồ trong chớp mắt nằm sấp dưới mặt đất, tất cả Long mộ trong Long cốc dường như bị đánh thức, run rẩy rất nhỏ, đều muốn giãy giụa đứng lên.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình dường như đã tiến nhập vào một thế giới bảy màu, tất cả trước mắt đều đã thay đổi. Trong đầu hắn liền xuất hiện một thân ảnh đỏ như máu.

Hắn trơ mắt nhìn thân ảnh đỏ như máu kia chỉ lên bầu trời, sau đó một thanh cự kiếm nối liền thiên địa chém tới phía mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, tất cả đều biến thành đỏ như máu, thân thể mình dường như bị xé nát ra. Thống khổ kịch liệt không gì sánh kịp làm hắn kêu lên thảm thiết.

Một thân ảnh màu bạc trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh hắn, tay phải giơ lên, bàn tay nhanh chóng biến lớn, đánh vào phía trên Long hồn Long Thần.
Thân thể nàng cũng chấn động, toàn thân được bao phủ bởi vầng sáng bảy màu.

Nhưng khác với Đường Vũ Lân, lúc này nàng còn có ý thức, còn rất thanh tỉnh.

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ngơ ngác nhìn nam nhân cầm trong tay Hoàng Kim Long Thương, mặt mũi tràn đầy thống khổ, lẩm bẩm: "Thật là tạo hóa trêu ngươi a! Vì sao ngươi lại ở chỗ này, vì sao lại đưa đến tận cửa? Ngươi có biết, hiện tại chỉ cần ta muốn dung hợp, tách huyết mạch Kim Long Vương trong người ngươi ra thì có thể làm sống lại lực lượng của Long Thần? Nhưng nếu như vậy, ngươi chắc chắn phải chết. Ta đã tận khả năng né tránh ngươi rồi, tận khả năng xa lánh ngươi rồi, nhưng tại sao ngươi lại ở chỗ này, vào lúc này? Vì sao?"

Nàng phẫn nộ chất vấn, thế nhưng là, Đường Vũ Lân căn bản không nghe được thanh âm của nàng.
Trong lúc đó, thân thể nàng cùng Đường Vũ Lân đồng thời chấn động, một cỗ lực hút nhanh chóng từ trên thân hai người truyền ra, dẫn dắt lẫn nhau.

Đường Vũ Lân vì lực hút mà nhanh chóng tiếp cận nữ tử tóc bạc, mà Long hồn Long Thần đột nhiên hóa thành một đoàn vầng sáng bảy màu vô cùng cường thịnh trào lên phía hai người.

"Ngươi chết là có thể thành toàn ta, giúp ta làm sống lại lực lượng Long Thần. Đến lúc đó, trên thế giới này không có ai có thể ngăn cản được ta.

Không ai có thể ngăn cản ta vì Long tộc báo thù, vì Hồn Thú báo thù. Đường Vũ Lân, ngươi có biết hay không? Tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Tay phải của nàng chậm rãi nâng lên, mang theo lân phiến màu bạc hoá thành Long trảo. Đường Vũ Lân càng lúc càng đến gần nàng, chỉ cần nàng hạ tay xuống thì lập tức kết thúc mạng của hắn, lập tức có thể tách ra huyết mạch Kim Long Vương.
Nhưng mà, nàng không cách nào hạ thủ được. Đôi mắt nàng ẩm ướt, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

"Không ----" Nàng dùng sức lắc đầu, tay phải mãnh liệt thu hồi, nâng chân lên, đá vào ngực Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân giống như viên đạn mà bắn ra, Hoàng Kim Long Thương cũng bay ngược ta, đụng vào biên giới Long cốc ở rất xa.

Lập tức, hào quang bảy màu dũng mãnh lao tới nữ tử tóc bạc.

Đái Vân Nhi nằm trên mặt đất chấn động toàn thân, từ người nàng có đồ vật gì đó muốn phiêu lay động ra, trong mơ hồ, cũng nổi lên hào quang bảy màu nhàn nhạt, bảo hộ lấy thân thể của nàng. Nhưng hào quang bảy màu này rất yếu ớt, tựa hồ tùy thời đều có thể phá toái.

Năng lượng Long hồn mà nàng hấp thu trước đó đã bảo hộ nàng.

"Là nàng, hắn cùng nàng ở cùng một chỗ. Hắn lựa chọn nàng sao?" Khóe miệng nữ tử tóc bạc xuất hiện một vòng đắng chát. Nàng thở sâu, "Có lẽ đây cũng là lựa chọn tốt a!"
Nàng tiến lên một bước, dưới ngàn vạn vầng sáng bảy màu dũng động, chân phải nhảy lên, đánh Đái Vân Nhi bay lên. Tay phải vung lên, một đạo ngân quang lập lòe, trực tiếp bao phủ lên Đái Vân Nhi.

Long châu trên người Đái Vân Nhi tỏa sáng. Trong nháy mắt khi nàng tiến vào không gian màu bạc kia, nàng đã biến mất không còn thấy gì nữa.

Nữ tử tóc bạc xoay người, khí lưu bảy màu ùn ùn tiến vào cơ thể nàng, khí tức bản thân nàng trong nháy mắt tăng vọt không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, Long hồn Long Thần đã trở nên hư ảo, nhưng vẫn phân ra một

phần bay tới Đường Vũ Lân ở phía xa, kéo lấy hắn lại gần nữ tử tóc bạc.

Tới gần, lại tới gần.

Thế nhưng là, khi hắn tới trước mặt nữ tử tóc bạc thì nàng lại chảy nước mắt, một cước đá hắn bay ra ngoài.

Khí lưu bảy màu không ngừng rót vào thân thể hai người, không ngừng làm tăng khí tức của bọn họ. Phong ấn Kim Long Vương thứ bảy trong người Đường Vũ Lân ầm ầm nổ tung, nhưng dưới sự kích thích của vầng sáng bảy màu, thân thể hắn bền như sắt thép nên dễ dàng hấp thu lực lượng của tầng phong ấn thứ bảy, hoàn toàn dung hợp.
Ngay sau đó chính là tầng phong ấn thứ tám, hồn hoàn vàng kim thứ tư cũng xuất hiện, tầng phong ấn thứ tám ầm ầm phá toái. Đường Vũ Lân kêu lên một tiếng, thất khiếu chảy máu.

Tuy rằng vầng sáng bảy màu làm dịu cơ thể hắn, nhưng dù sao hắn chỉ là nhân loại, hai tầng phong ấn liên tiếp phá toái, mặc dù đã hấp thu nhiều năng lượng từ Long vân và Long hồn thì thân thể hắn vẫn không chịu được, gần như đã đến bờ sụp đổ.

Nữ tử tóc bạc khẽ cắn môi dưới, hai tay quơ một vòng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng Long ngâm rõ to. Thân thể nàng nhanh chóng biến lớn, trong giây lát liền biến thành một đầu cự lòng màu bạc cao tới nghìn mét. Sau lưng triển khai hai cánh, ngăn lại tất cả khí lưu bảy màu, ngăn chúng lại với Đường Vũ Lân. Nàng dùng chính thân thể mình thừa nhận trùng kích của tất cả khí lưu bảy màu.
Nước mắt không ngừng tuôn ra từ trong mắt nàng.

Vì sao trở thành nhân loại lại thống khổ như vậy? Đây là tình cảm của nhân loại sao? Đây là chỗ nàng không hề chuẩn bị.

Nhân loại tiến hoá là vì tình cảm xuất hiện hay sao?

Khí lưu bảy màu rót vào, lân phiến màu bạc trên người toả ra quang mang bảy màu, khí tức của nàng cũng trở nên càng ngày càng mạnh, là tất cả Long cốc đều sợ run.

Đầu rồng cực lớn chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chú lên thiếu niên thất khiếu chảy máu.

Chương 726: Thiếu một người

Đây là định mệnh sao? Vì sao mình không cách nào giết hắn đi? Chẳng lẽ đây mới là đại nạn chính thức của Long Thần hay sao?

Vì cái gì? Vì sao lại như vậy?

Mình rõ ràng nên giết hắn đi, giết hắn đi thì không có bất kỳ lực lượng nào có thể ngăn cản mình. Giết hắn đi là mình có thể ...
Thế nhưng là, mình làm không được, mình làm không được! Một chuyện đơn giản như vậy mình lại không làm được.

Long hồn Long Thần dần dần hư ảo, hai khối tinh thể hình thoi cũng xuất hiện ở vị trí hạch tâm của Long hồn Long Thần. Bọn chúng lơ lửng giữa không trung, một viên màu vàng kim, một viên màu bạc. Ở giữa và xung quanh bao trùm bởi quang mang bảy màu.

Trên bầu trời, nhiều đoá Long vân bay nhanh về hướng này, nguyên một đám Long hồn giống như thiêu thân lao đầu vào lửa mà nhảy xuống Long cốc.

Tất cả bọn chúng hoá thành một phần năng lượng bảy màu, rót vào thân hình màu bạc khổng lồ kia. Ngân Long cực lớn cao nghìn mét, lân phiến trên người đã có vô số vết rách, nhưng được vầng sáng bảy màu rót vào, vết rách dần khép lại, tầng men mà Đường Vũ Lân từng cảm nhận được cũng xuất hiện trên người nàng, nhưng nó không phải không màu, mà là bảy màu.
Rút cuộc, khi tia sáng bảy màu cuối cùng tràn vào trong cự long màu bạc, nàng ngửa mặt lên trời thét dài. Thanh âm Long ngâm cuồn cuộn làm thế giới kịch liệt run rẩy. Uy áp kinh khủng làm vách núi xung quanh Long cốc đều bị lệch.

Thân ảnh khổng lồ chậm rãi thu nhỏ lại, lần nữa hóa thành nữ tử tóc bạc. Thân hình loé lên, nàng đã đến trước hai khối tinh thể. Nàng nhấc tay, bắt lấy khối tinh thể màu bạc, dán ở trước ngực mình.

Nàng nhìn lại Đường Vũ Lân ở phía xa, thở sâu, vỗ mạnh một cái, miếng

tinh thể màu vàng kia bay thẳng tới chỗ hắn.

"Chờ đến ngày ta có đủ dũng khí giết ngươi thì ngày đó là ngày nhân loại bị huỷ diệt." Âm thanh lạnh như băng vang lên trong Long cốc, còn có nước mắt bị vẩy ra.

Tinh thể màu vàng rơi xuống ngực Đường Vũ Lân, loé lên rồi biến mất. Nữ tử tóc bạc trong hư không sải bước ra, dường như bước vào hư vô, biến mất không thấy gì nữa.
Trên bầu trời, khe hở cực lớn lắc lư kịch liệt.

"Sắp không chịu nổi nữa, pháp tắc nơi này quá mạnh mẽ. Làm sao bây giờ, lão Đại?" Nam tử hùng tráng đầu trọc hỏi nam tử tóc đen.

Nam tử tóc đen hừ lạnh một tiếng, "Dù phải trả giá bằng tính mạng của chúng ta, cũng phải chèo chống đến cùng. Chẳng lẽ các ngươi không cảm nhận được sao? Chủ Thượng đã tìm được chỗ kia rồi, không sai, đó là khí tức Long Thần, đây chính là chỗ chúng ta tìm. Lúc trước khi Long Thần vẫn lạc, một mảnh vỡ linh hồn mang theo tất cả thi thể Long tộc ngủ say. Mọi người giữ vững tinh thần, chịu đựng."

Đúng lúc này, ngân quang lóe lên, thân ảnh màu bạc đột nhiên hiện ra trên đỉnh đầu bọn họ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn khe hở màu đen trên không trung, đột nhiên vung hai tay, long trảo bắn ra. Lập tức, bầu trời dường như bị xé vỡ thành hai mảnh vậy, một khe hở lớn gấp mấy chục lần lúc trước xuất hiện.
"Đi!" Nữ tử tóc bạc quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt tiếp theo, nàng đã phóng lên trời, chui qua khe hở kia và biến mất.

Sáu người kia riêng mình phát ra một tiếng thét dài, bay lên trời, hóa thành từng đạo lưu quang chui qua khe hở kia, trong giây lát biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ tiểu thế giới chấn động một thoáng, sau đó khe hở mới dần khép lại.

...

Đỉnh núi.

Hào quang lóe lên, Đái Vân Nhi xuất hiện ở đó.

Hắc Nhất nhanh nhẹn tiến lên một bước, kiểm tra tình huống của nàng, nhìn qua, hắn tựa hồ không hề kinh ngạc vì Đái Vân Nhi không mang mặt nạ, hiển nhiên là đã sớm biết thân phận của nàng.

Sau khi kiểm tra, Hắc Nhất nhẹ nhàng thở ra. Không có việc gì, chỉ là tinh thần suy kiệt mà thôi. Mà thoát khỏi Long cốc, không còn bị áp chế, hồn lực khôi phục thì rất nhanh sẽ tỉnh lại. May mắn, vị Công Chúa Điện Hạ này đã bình an trở về.
Hào quang lóe lên, lại có một thân ảnh xuất hiện, hắn lảo đảo vài bước mới đứng vững thân hình.

"Hắc Nhất." Hắn cung kính hành lễ với Hắc Nhất.

"Bạch Thập Tam. Ngươi cũng đi ra sao?" Hắc Nhất nhíu mày. Trong quá trình tuyển chọn, thực lực của vị Bạch Thập Tam này tuyệt đối nằm trong ba thứ hạng đầu, hiện tại còn chưa tới ba tháng, không nghĩ tới hắn nhanh như vậy đã đi ra.

Bạch Thập Tam lại nói: "Hắc Nhất, trong Long cốc dường như xuất hiện biến cố. Long vân trên bầu trời đột nhiên di chuyển về một hướng rồi bị hấp thu và biến mất. Khi ta đang định đi tìm kiếm thì lại phát hiện Long cốc bị vặn vẹo, dường như đã bị lệch. Hơn nữa, năng lượng trong Long cốc chấn động vô cùng cổ quái, ta mơ hồ chứng kiến phía xa có một vết rách to lớn, sau đó ta lập tức dẫn động Long châu đi ra."
"Vết rách?" Hắc Nhất hoảng sợ biến sắc. Khi một tiểu thế giới xuất hiện không gian biến hoá thì rất có thể nó sắp tan vỡ.

Đối với Đường Môn, Long cốc là một tiểu thế giới phi thường trọng yếu mà Đường Môn khống chế, chỉ có người nổi bật trong đám Bạch cấp Đấu Giả mới có thể rèn luyện ở chỗ này, là nơi Đường Môn bồi dưỡng ra nhiều nhân tài ưu tú. Nếu tiểu thế giới tan vỡ thì tuyệt đối là tổn thất nghiêm trọng với Đường Môn.

Đúng lúc này, từng thân ảnh lần lượt xuất hiện, đều là đám Bạch cấp Đấu Giả thoát ly khỏi Long cốc. Mọi người cơ bản đều miêu tả giống nhau, còn có người nói, khi đang chiến đấu với Long hồn thì nó lại rời đi, sau đó toàn bộ tiểu thế giới chấn động, dường như muốn lệch, vì không muốn bị ảnh

hưởng nên bọn họ đều đi ra.
Hắc Nhất bắt lấy mấy người, trừ có mấy người đi ra trước đó thì đa số mọi người đều tự truyền tống ra ngoài.

Đám Đấu Giả đã được học tri thức liên quan đến tiểu thế giới, một khi nó xuất hiện biến hoá thì có khả năng sẽ tan vỡ. Mà khi tiểu thế giới tan vỡ thì tất cả bên trong đều tan thành mây khói. Bọn họ đương nhiên không dám mạo hiểm, tất cả đều chạy ra ngoài.

"Hai mươi tám, hai mươi chín. Ồ, thiếu một người?" Hắc Nhất trầm giọng nói: "Điểm số, bắt đầu từ Bạch Nhất."

Không cần nhiều, chỉ qua vài lần báo, sắc mặt Hắc Nhất biến đổi, thiếu mất Bạch Tam.

Bạch Tam không có ở đây.

"Mất đi liên hệ với Long cốc rồi." Lão giả lưng còng đột nhiên kinh hô, đồng thời ngã xuống vài bước, quang văn trên đỉnh núi bắt đầu ảm đạm xuống, đã mất đi vẻ sáng bóng.
Ánh mắt Hắc Nhất biến đổi. Quả nhiên là tiểu thế giới đã hỏng. Nhưng mà, Bạch Tam còn chưa đi ra. Giống như hắn biết rõ Bạch Thất là ai, hắn cũng biết rõ Bạch Tam là ai. Là người nổi bật đại biểu cho học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa còn từng lập được công lao hiển hách.

Đường Môn cùng Tinh La Đế Quốc không giống nhau. Một người có thể dẫn đầu đoàn đội đánh bại những nhân tài của học viện quái vật, nếu thuận lợi phát triển, tương lai nhất định có thể trở thành cao tầng trong Đường Môn. Nếu cứ như vậy vẫn lạc thì đối với Đường Môn là một tổn thất cực lớn.

Chỉ là không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, phải đợi Bạch Thất tỉnh lại mới biết được.

Đúng lúc này, Đái Vân Nhi "Ưm" một tiếng, từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại.

Khi nàng chứng kiến xung quanh đều là Đấu Giả thì mở lớn hai mắt, trở mình ngồi dậy. Vì yểm hộ thân phận của nàng, Hắc Nhất đã sớm mang cho nàng một mặt nạ mới.

"Tam ca, Tam ca ngươi ở đâu?" Nàng mở miệng kêu lên, sau đó nhanh chóng dựng người lên.

Phần đông Đấu Giả đều im lặng.

Khi bọn họ nghe được mất đi liên hệ với Long cốc thì liền biết người kia rất có thể sẽ vĩnh viễn không trở về được. Đây là tình huống tất nhiên. Tiểu thế giới tan vỡ, mọi thứ bên trong đều tan biến.

Bạch Thất bay nhanh đứng người lên, Hắc Nhất đã đi tới trước mặt nàng.

"Bạch Thất, xảy ra chuyện gì? Ngươi sao lại cùng Bạch Tam tách ra? Hắn đang làm gì?" Hắc Nhất trầm giọng hỏi.

Chương 727: Hắn mất tích cùng tiểu thế giới

Đái Vân Nhi chặn lại nói: "Hắc Nhất, chúng ta tìm được Long mộ rồi, bên trong Long mộ có một quang ảnh bảy màu cực lớn. Tam ca nói đó rất có thể là Long hồn Long Thần. Chỗ đó có uy áp quá mạnh mẽ, ta rất nhanh liền hôn mê bất tỉnh. Phía sau có chuyện gì ta cũng không biết."
Long mộ? Nghe được hai chữ này, đám Đấu Giả không khỏi sáng mắt lên, nhưng rất nhanh, ánh mắt của bọn họ liền ảm đạm. Dù thực sự có Long mộ, hiện tại cũng không có bất kỳ ý nghĩa, tiểu thế giới đã hỏng rồi.

Hắc Nhất cau mày, không có lên tiếng.

"Tam ca a? Mọi người đều đi ra, hắn ở đâu? Ta muốn hỏi một chút hắn có thu hoạch được gì không?" Đái Vân Nhi có chút nhảy nhót nói. Bọn họ thế nhưng tìm được Long mộ a! Hiện tại nàng không có kỳ vọng mình có thể thu được một khối hồn cốt Long tộc hay không, chỉ hy vọng Đường Vũ Lân có thu hoạch.

Hắc Nhất lại trầm mặc.

"Làm sao vậy?" Đái Vân Nhi nghi hoặc nhìn mọi người, nhưng rất nhanh, trên mặt nàng liền toát ra vẻ thoải mái, "Tam ca còn chưa đi ra ngoài sao? Đúng vậy, hắn ưu tú như thế, nhất định có thể kiên trì càng lâu."
Hắc Nhất thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, "Bạch Thất, đã mất đi liên

hệ với tiểu thế giới rồi, rất có thể nó đã tan vỡ." Đau dài không bằng đau ngắn, hắn vẫn phải nói ra chân tướng, mặc dù hắn mơ hồ cảm giác được vị Công Chúa Điện Hạ này đối với Đường Vũ Lân có cảm tình không đúng lắm.

Đái Vân Nhi sửng sốt, sau đó mãnh liệt hét lên một tiếng, "Không có khả năng."

"Không, không thể nào. Hắn ở trong Long cốc như cá gặp nước, huyết mạch chi lực của hắn có tác dụng chấn nhiếp với tuyệt đại đa số Long hồn, ở chỗ đó hắn là con cưng, không có hắn chúng ta căn bản không thể tìm được Long mộ, hắn sao có thể không nhìn ra tiểu thế giới sắp tan vỡ, sao lại không thể thoát ly. Thử lại lần nữa, chúng ta lại thử một chút có thể liên hệ với Long cốc hay không, nhất định có nhầm lẫn, nhất định là vậy."
Hắc Nhất lắc đầu, "Bạch Thất, ngươi tỉnh táo một chút. Tri thức liên quan đến tiểu thế giới ngươi cũng học qua, ngươi nên hiểu, mất đi liên hệ với tiểu thế giới có ý nghĩa gì."

"Không, sẽ không đâu, sẽ không đâu, sẽ không đâu! A!" Đái Vân Nhi thét lên chói tai, vang vọng trong toàn bộ sơn cốc.

...

Không biết qua bao lâu thời gian, Đường Vũ Lân mới từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại.

Toàn thân đều đau đớn kịch liệt, thân thể giống như bị xé nát. Cảm giác này thực không thoải mái chút nào. Trí nhớ của hắn dừng lại khi mình dùng Hoàng Kim Long Thương đụng chạm Long hồn Long Thần.

Mà cũng chính trong nháy mắt đó, hắn liền hối hận. Từ trong Long hồn truyền đến năng lượng phô thiên liệt địa, hắn cũng không nghĩ tới mình có thể trực tiếp hấp thu năng lượng Long hồn Long Thần.
Lúc này, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn muốn nứt ra, nỗ lực hô hấp vài lần mới miễn cưỡng bình phục lại.

Cúi đầu nhìn xuống thân thể mình, hắn lập tức bị dọa cho nhảy dựng. Hắn giật mình chứng kiến thân thể mình dường như trưởng thành hơn, làn da chằng chịt vết nứt, giống như thân thể hắn đã nứt vỡ rồi.

Những vết nứt này đã đóng vảy rồi, nhưng vì vậy mới càng thêm đáng sợ, chúng chằng chịt khắp nơi, hoá thành từng đạo vết thương. Khó trách sẽ bị thương như vậy, mình cuối cùng là bị sao a!

Đường Vũ Lân trước hết để cho mình tỉnh táo lại, sau đó nghỉ ngơi một thoáng, thử điều động năng lượng trong cơ thể mình.

Hồn lực vẫn bị áp chế như trước, nhưng huyết mạch chi lực lại điều động được. Lúc Đường Vũ Lân chứng kiến khí tức huyết mạch trong cơ thể mình tựa như sơn hô hải khiếu thì không khỏi sợ ngây người. Năng lượng huyết mạch lao nhanh trong chốc lát đã nhảy vào trong kinh mạch.
Kinh mạch của hắn, xương cốt, nội tạng đều sáng màu vàng kim, so với lúc trước thì màu đậm hơn nhiều. Huyết mạch chi lực cường thịnh lại vận chuyển, đau đớn trước đó lập tức biến mất, một cảm giác lực lượng khó nói truyền khắp toàn thân, làm Đường Vũ Lân cảm thấy từng đợt tê dại ngứa ngáy.

Sau đó hắn nhìn thấy vảy trên người mình bắt đầu tróc ra, lộ ra bên trong trắng nõn, rồi chỉ một lát sau, những phần da thịt này khôi phục lại bình thường, so với lúc trước không có gì khác nhau.

Cả người bên ngoài giống như được tráng một lớp men, vô cùng oánh nhuận, sáng bóng như ẩn như hiện.

Cái này là ...

Đường Vũ Lân chỉ vừa dùng chút lực liền từ trạng thái nằm dựng người lên một chút, hai tay khẽ chống, trở mình đứng lên.

Cảm giác lực lượng thật cường đại!
Ồ, Long hồn Long Thần đâu? Vân Nhi đâu rồi?

Đái Vân Nhi đã biến mất, Long hồn Long Thần cũng biến mất, còn lại chỉ là sơn cốc yên tĩnh. Ngay cả khí tức loài Long chấn động mãnh liệt, còn có cảm giác kêu gọi hắn cũng biến mất, không còn dấu vết nào.

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nhìn xem bốn phía, trong lúc nhất thời, không khỏi không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn chỉ mơ hồ cảm giác được, trong quá trình mình hôn mê thì đã xảy ra một ít chuyện. Nhưng những chuyện này đều không tồn tại trong trí nhớ của hắn.

Sau khi hơi suy nghĩ, Đường Vũ Lân khẽ động, phóng xuất ra khí tức huyết mạch của mình. Sau đó hắn giật mình nhìn thấy có trọn vẹn bốn vòng hồn hoàn vàng kim từ dưới chân mình bay lên, vây quanh thân thể hắn.

Tứ Hoàn?
Điều này sao có thể? Mình vừa mới đột phá tầng phong ấn thứ sáu không lâu a! Mới vừa có hồn hoàn thứ ba, ở đâu ra bốn cái?

Hắn vội vàng ngưng thần nhìn phong ấn Kim Long Vương, sau đó hoảng sợ phát hiện quả nhiên thiếu mất hai tầng phong ấn, hiện tại chỉ còn lại mười tầng, tám tầng phía trước đã biến mất.

Là do Long hồn Long Thần sao? Là lực lượng của nó giúp hắn đột phá hai đạo phong ấn?

Đường Vũ Lân không khỏi có chút dở khóc dở cười, thực lực tăng lên là chuyện tốt, nhưng bây giờ hắn mới có mười lăm tuổi đã phá vỡ tám đạo phong ấn, vậy về sau phải làm sao bây giờ?

Cảm giác thống khổ khi đột phá tầng phong ấn thứ sáu vẫn còn mới mẻ, mà hai tầng phong ấn thứ bảy, thứ tám không biết như thế nào đã đột phá, nhưng từ chuyện da đều bị rạn nứt có thể thấy, quá trình cũng cực kỳ nguy hiểm. Hắn muốn thử liên hệ với lão Đường, lại phát hiện lão Đường không có động tĩnh nào, giống như là chưa từng tồn tại cho đến bây giờ.
Tương lai, hắn sắp sửa phải đối mặt là tầng phong ấn thứ chín, mà không biết bao lâu nữa. Đường Vũ Lân không biết, trước mắt cũng không có ai có thể cho hắn biết đáp án.

Sau khi im lặng ngắn ngủi, Đường Vũ Lân liền bình thường trở lại. Dù như thế nào chuyện cũng xảy ra rồi, cũng không thể đem lực lượng phong ấn lại a! Hắn căn bản không làm gì được.

Đi một bước xem một bước a, hối hận không bằng nỗ lực tăng lên chính mình. Vốn cho rằng hấp thu nhiều năng lượng từ Long vân cùng Long hồn như vậy thì đột phá tầng phong ấn thứ bảy sẽ dễ dàng hơn, lại không nghĩ

rằng càng dồn mình đến biên giới nguy hiểm hơn.

Ý niệm khẽ động, Kim Long Trảo phóng thích, sau khi đột phá tầng phong ấn thứ tám, lân phiến Kim Long Vương trên người Đường Vũ Lân rõ ràng trở nên dày hơn, bề ngoài được phủ một lớp men chỉ nhìn thấy rõ ở khoảng cách gần, phản xạ ánh sáng, trông vô cùng kỳ dị.
Hai vuốt luân chuyển, hắn leo lên khỏi sơn cốc. Hắn không nóng lòng dùng Long châu rời khỏi nơi này. Đái Vân Nhi có lẽ không gặp nguy hiểm, nếu nàng chết thì hẳn phải có thi thể, chỉ là đã biến mất, có lẽ Long châu bị kích phát đã truyền tống nàng ra ngoài.

Hiện tại không thấy Long hồn Long Thần, hắn phải ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

Leo lên phía trên Long cốc, Đường Vũ Lân vẫn chỉ thấy Long cốt mênh mông bát ngát.

Trên người bọn chúng vẫn có khí tức Long tộc cường thịnh, còn có cái kia từng khiến Đường Vũ Lân cảm thấy bi thương.

Đường Vũ Lân dùng vài ngày thời gian đi tới biên giới Long mộ, lần nữa leo lên phía trên. Hắn mơ hồ cảm giác được, trong Long cốc tựa hồ đã có một ít biến hóa, hẳn là có liên quan đến Long hồn Long Thần biến mất. Nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì hắn không thể nào phán đoán.
Mình có thể đã đạt được rất nhiều, về phần hồn cốt, trước khi tới đây Đường Vũ Lân rất có hứng thú, nhưng hiện tại hắn tuyệt không muốn.

Nên rời đi a?

Dựa theo tình huống này, mình hẳn không còn thu hoạch được gì nữa, đã đến lúc rời đi rồi. Nhưng khi Đường Vũ Lân vừa tiến vào Long mộ thì trong lòng hắn giống như bị một tảng đá đè chặt vậy.

Là huyết mạch Kim Long Vương thành tựu chính mình, nếu giống như truyền thuyết, Kim Long Vương là một nửa Long Thần thì từ ý nào đó, mình cũng có thể xem là một phần tử Long tộc rồi.

Nhìn thấy phần lớn Long tộc phơi thây ngoài hoang dã như thế này, trong lòng hắn thật sự không thoải mái. Mỗi khi chiến đấu gặp phải hồn sư có võ hồn Long tộc, huyết mạch Kim Long Vương đều là mấu chốt giúp hắn

giành chiến thắng. Chính nhờ vào nó mà hắn mới có thể từng bước đi đến ngày hôm nay. Nếu không, hắn thậm chí không biết mình có tự tin tu luyện hay không.

Chương 728: Thời gian buồn tẻ mà dài dòng

Huyết mạch Long tộc thành toàn chính mình, như vậy, vì Long tộc làm chút chuyện đi. Ít nhất đối với tâm linh của mình là tu luyện cùng tẩy rửa tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân không do dự nữa, liền bắt đầu từ biên giới Long mộ, dùng Kim Long Trảo đào hố.

Không sai, chính là đào hố.

Mặc dù không có hồn lực, nhưng đôi Kim Long Trảo của hắn vô cùng sắc bén, một cước Kim Long Hám Địa đập mạnh xuống, mặt đất sẽ bị lõm xuống một mảng lớn, tiếp theo liền thi triển tuyệt học Đường Môn. Tính linh hoạt của Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, Huyền Ngọc Thủ phối hợp với Kim Long Trảo là máy đào tốt nhất, Khổng Hạc Cầm Long đem đống bùn đất kia dẫn sang một bên.

Qua mấy giờ hắn liền đào được một cái hố to. Sau đó đem một bộ hài cốt Chân Long gần nhất cẩn thận để xuống hố.
Nếu chỉ đẩy mạnh nó xuống thì đơn giản hơn nhiều. Nhưng Đường Vũ Lân vì không muốn phá hư khung xương của Chân Long nên hắn đặc biệt cẩn thận, đem từng khối từng khối xương nối lại với nhau. Trọn vẹn dùng một ngày, hắn mới vùi bộ hài cốt đầu tiên vào trong hố.

Không biết vì sao, khi hài cốt nhập thổ vi an, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy khí tức bi thương trên người nó thoáng một phát giảm xuống nhiều, ngay cả năng lượng chấn động trên đó cũng giảm bớt không ít.

Chôn xong Long cốt thứ nhất, cảm giác thành tựu tự nhiên sinh ra. Tuy rằng hài cốt vẫn mênh mông bát ngát như trước, nhưng giờ khắc này, trong ánh mắt Đường Vũ Lân chỉ có kiên định.

Một cỗ Chân Long cốt nhỏ bé, hắn đã mất một ngày để mai táng, như vậy, kế tiếp hiển nhiên sẽ mất nhiều thời gian hơn. Cụ thể mất bao lâu thời gian

hắn không cách nào tính toán, nhưng Đường Vũ Lân quyết tâm muốn làm chuyện này thì hắn nhất định phải làm được. Tựa như lúc trước hắn quyết tâm trở thành hồn sư.
Hắn quên mất thời gian, liền lấy Kim Long Thăng Thiên, Kim Long Hám Địa làm cơ sở, bắt đầu chôn xương. Thời gian dần trôi qua, Đường Vũ Lân nắm giữ một ít kỹ xảo, nếu như hắn cắm Hoàng Kim Long Thương vào mặt đất, sau đó lại dùng Hoàng Kim Long Thương phóng thích Kim Long Hám Địa thì hố tạo ra sẽ lớn hơn một chút. Khi phóng thích, rót huyết mạch chi lực vào như thế nào cũng trở thành chuyện phi thường trọng yếu.

Cho nên trong lúc vô hình, hắn cũng bắt đầu tu luyện hai hồn kỹ tự nghĩ này.

Trong Long mộ, năng lượng loài Long nồng đậm chấn động tự nhiên đã dẫn dắt thiên địa nguyên lực tụ tập về hướng này.

Đường Vũ Lân đã tận mắt nhìn thấy Long hồn xuất hiện như thế nào.

Khi hắn ở chỗ này chôn xương đến ngày thứ bảy thì ở xa xa, bên cạnh một khung xương Chân Long khổng lồ, thiên địa nguyên lực đột nhiên dũng động kịch liệt sau đó, một cái Long hồn chậm rãi xuất hiện. Mất tổng cộng hai giờ năng lượng mới ngưng tụ, sau đó một Long hồn Chân Long xuất hiện ở đó.
Làm Đường Vũ Lân kinh ngạc là, Long hồn Chân Long vừa mới xuất hiện lại chạy tới chỗ hắn. Sau đó, không đợi Đường Vũ Lân động thủ, nó liền hóa thành từng đạo lưu quang dung nhập vào trong cơ thể Đường Vũ Lân.

Vấn đề duy nhất Đường Vũ Lân lo lắng là, thức ăn hắn mang theo chỉ sợ không đủ chèo chống đến khi tất cả Long cốt được mai táng. Tuy rằng đây là lý tưởng của hắn, nhưng cũng không thể vì lý tưởng mà chết đói. Cho nên hắn chờ đến khi tất cả đồ ăn hết thì sẽ chấm dứt.

Nhưng lúc này, sau khi Long hồn Chân Long hòa nhập vào trong cơ thể, thiên địa nguyên lực nồng đậm cùng khí tức Chân Long thoải mái, so với bất kỳ đồ ăn nào cũng bổ dưỡng hơn. Chỉ với lần này, Đường Vũ Lân có thể kiên trì một ngày mà không phải ăn uống.

Nhìn mảng lớn Long cốt kia, Đường Vũ Lân đột nhiên lớn tiếng nói: "Các ngươi có ý thức, đúng không?" Đúng vậy, hắn đột nhiên hiểu rõ, những Long cốt này nhất định là có ý thức, nói cách khác, vì sao bọn chúng lại

ngưng tụ Long hồn và trực tiếp dung hợp với hắn? Bọn chúng muốn trợ giúp hắn, cũng có nghĩa là, bọn chúng muốn hắn giúp chúng nhập thổ vi an. Sự kiên định trong hắn càng được vững chắc.

"Nếu các ngươi nguyện ý để ta giúp các ngươi nhập thổ vi an thì mỗi đoạn thời gian hãy giúp ta ngưng tụ một ít năng lượng a. Chỉ có như vậy, ta mới có thể tiếp tục kiên trì. Các ngươi yên tâm, hôm nay trước mặt các ngươi, ta hứa, nếu không đem toàn bộ các ngươi đều nhập thổ vi an, ta liền không rời khỏi nơi này."

Đường Vũ Lân nói xong câu đó, toàn bộ Long mộ dường như sinh ra liên tiếp năng lượng chấn động. Nguyên bản khí tức bi thương đột nhiên có thêm sự vui sướng, tựa hồ ngay cả những khối hồn cốt kia cũng trở nên sáng bóng hơn.

Bọn chúng vui vẻ, mình cũng vui vẻ làm việc cần làm.

Đường Vũ Lân lập tức nở nụ cười, lau mồ hôi trên trán, không nói thêm gì nữa, tiếp tục bắt đầu công việc chôn xương.

Từng cỗ Long cốt được vùi sâu dưới mặt đất. Trong quá trình này, nhận thức của Đường Vũ Lân với các chủng Long tộc cũng sâu sắc hơn. Về sau, hắn căn bản không cần đối chiếu cũng nhận ra đây là loài Long nào, có thể chuẩn xác đem các khối xương bày trong huyệt nguyên dạng.
Không có ghi chép thời gian, Đường Vũ Lân cũng không biết mình ở chỗ này bao lâu. Mỗi ngày sẽ có một Long hồn Chân Long ngưng tụ, sau đó dung nhập vào trong người hắn, để hắn duy trì thể năng.

Mỗi ngày trừ tám giờ nghỉ ngơi và minh tưởng, Đường Vũ Lân đều đào hố, chôn xương.

Quá trình này không hề nghi ngờ là vô cùng buồn tẻ, nhưng Đường Vũ Lân học rèn nên đã sớm quen với phần buồn tẻ này. Chính hắn cũng không cảm giác được, khí tức Long tộc trên người hắn theo thời gian mà trở nên ngày càng nồng đậm.

Nương theo lấy Long cốt giảm bớt, khí tức bi thương trong Long mộ cũng giảm xuống, điều này khiến Đường Vũ Lân nỗ lực hơn.

Đường Vũ Lân từng thấy không ít hồn cốt, hầu như trên mỗi khung xương

cự long nào cũng có, cũng rất dễ phân biệt. Chỉ cần nhìn khối xương nào không có màu trắng thì tất nhiên chính là hồn cốt.
Không hổ là thế giới Chân Long, con nào cũng có hồn cốt. Nhưng từ đầu đến cuối, Đường Vũ Lân không hề động qua bất kỳ khối hồn cốt nào.

Những Chân Long này vẫn lạc ở đây đã rất đáng thương rồi, mình làm sao có thể lấy đi hồn cốt của bọn chúng chứ?

Mang theo tâm tình như vậy, Đường Vũ Lân chung quy vẫn lặp đi lặp lại công việc buồn tẻ.

Nguyên bản Long cốc tràn ngập Long cốt, theo thời gian dần dần trở nên trống trải hơn.

...

"Không thể đợi thêm nữa, sứ đoàn muốn trở về rồi. Chúng ta đã báo với Đường Môn, nếu Vũ Lân thật sự không có chuyện gì, vậy Đường Môn sẽ nghĩ biện pháp để hắn quay lại."

Một năm rồi, từ khi đến Tinh La Đại Lục đã tròn một năm.

Một năm này, tiểu đội học viện Sử Lai Khắc theo sứ đoàn Đấu La Đại Lục đi sứ đã trải qua rất nhiều sự tình. Lúc đầu là gặp phải tập kích của tổ chức tạo phản Lục Khô Lâu, sau đó là tham gia Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, tiếp theo là đi tham quan đại lục.
Hành trình tới Tinh La Đại Lục này làm bọn họ học được nhiều điều, có rất nhiều thứ ở trên Đấu La Đại Lục không có.

Nếu Đường Vũ Lân không mất tích một lần nữa thì hành trình đi sứ này càng trở nên hoàn mỹ.

Nhưng mà sau khi Đường Vũ Lân tách ra thì không còn xuất hiện nữa. Vũ Trường Không đem về tin tức xấu, trong nhiệm vụ tiến vào một tiểu thế giới, Đường Vũ Lân đã biến mất. Liên hệ giữa tiểu thế giới và Tinh La Đại Lục đã không còn, có nghĩa là, bọn họ rất có thể sẽ vĩnh viễn mất đi vị đội trưởng này.

Khi mới nhận được tin tức này, tiểu đội Sử Lai Khắc không dám tin, bọn họ hoàn toàn không tin được đội trưởng cứ như vậy biến mất.

Nhưng sau nhiều lần xác nhận với Đường Môn, bọn họ không thể không thừa nhận, chuyện này là sự thực. Đường Vũ Lân thật sự mất tích, hoặc là nói, hắn đã vẫn lạc.
Những hài tử mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi như bọn họ cuối cùng cũng cảm nhận được sinh mệnh con người yếu ớt như thế.

Một tháng trước, đáng lẽ sứ đoàn Đấu La Đại Lục đã trở về, nhưng vì Thái lão làm chủ, vẫn muốn chờ một chút, sau khi bàn bạc với Đường Môn, nghĩ biện pháp tìm kiếm tiểu thế giới mất tích kia.

Chương 729: Nghìn ngày táng long

Nhưng mà, tình huống của tiểu thế giới, dù Đường Môn cường đại cũng không thể xác nhận. Đó hoàn toàn là biến hoá của thời không. Có thể lợi dụng tiểu thế giới đã là một chuyện rất khó rồi. Tìm kiếm một tiểu thế giới mất tích dễ dàng vậy sao?

Cho nên, công sức một tháng vẫn uổng phí. Hôm nay, bọn họ nhất định phải trở về.

Cổ Nguyệt yên lặng đứng ở đầu thuyền, nhìn về một hướng khác. Từ khi Đường Vũ Lân cùng mọi người tách ra, nàng liền rơi vào trầm mặc. Sau khi biết Đường Vũ Lân mất tích, nàng lại càng trầm mặc, bình thường một ngày sẽ không nói câu nào.
Những người khác tuy rằng lo lắng, nhưng tình huống như tiểu thế giới mất tích này, bọn họ có lực nhưng không thể dùng. Căn bản không biết nên làm thế nào để tìm kiếm hắn.

"Cát nhân thiên tướng, đội trưởng nhất định không có việc gì." Nhạc Chính Vũ thở dài một tiếng nói.

Hứa Tiểu Ngôn chép miệng, "Sớm biết chuyến này không thuận lợi như thế, chúng ta không nên đi."

Nguyên Ân Dạ Huy thở dài một tiếng, nói: "Bây giờ nói những thứ này còn có tác dụng gì, người đã mất tích rồi. Chỉ là không biết lúc trước hắn vì sao phải rời chúng ta đi, không cùng chúng ta hành động."

Nói đến đây, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng rơi vào người Cổ Nguyệt.

Tuy rằng bọn họ không biết tình huống cụ thể, nhưng mơ hồ có thể đoán được, Đường Vũ Lân rời đi là có liên quan đến Cổ Nguyệt. Chỉ là hai người họ không nói, bọn họ cũng chỉ suy đoán thôi.
Tạ Giải nhịn không được hỏi Cổ Nguyệt, "Cổ Nguyệt, Vũ Lân mất tích lâu như vậy, ngươi không lo lắng sao?"

Cổ Nguyệt nhìn hắn, đột nhiên nói: "Hắn không có việc gì."

Lời vừa nói ra, Tạ Giải vành mắt lại đỏ lên, "Cái gì gọi là hắn không có việc gì? Hắn mất tích lâu như vậy, ngươi trừ rồi không lên tiếng ra thì làm cái gì? Chúng ta đều đem hết toàn lực đi tìm hắn, ngươi lại trầm mặc một câu cũng không nói. Lúc trước ở học viện chúng ta không phải như thế. Ngươi sao lại biến thành thế này?"

"Được rồi." Nguyên Ân Dạ Huy kéo Tạ Giải lại.

Mặc dù tâm tình có chút xúc động, nhưng không thể nghi ngờ Tạ Giải đã nói ra tiếng lòng của các đồng bạn.

Từ khi đi đến Tinh La Đại Lục, Cổ Nguyệt xác thực đã thay đổi.

"Ta sẽ chờ hắn, chờ hắn trở về Sử Lai Khắc." Cổ Nguyệt tựa hồ một chút cũng không bị Tạ Giải ảnh hưởng, chỉ lẩm bẩm nói.
...

"Vù vù, vù vù!" Đường Vũ Lân thở hổn hển, nhưng giờ phút này hắn lại đầy hưng phấn.

Toàn bộ Long tộc mộ địa đã trở nên trống rỗng, trước mặt hắn chỉ còn một cỗ xương cuối cùng, cũng là một cỗ hài cốt Chân Long lớn nhất, là hài cốt của Sơn Long Vương.

Hài cốt Sơn Long Vương không chỉ có thể tích khổng lồ, mà mỗi khối xương đều vô cùng nặng. Mật độ cực lớn, khiến bộ hài cốt này tràn ngập một cảm nhận khó có thể hình dung. Cực nặng, dày đặc, mỗi khối đều như là một bộ phận của núi non sông ngòi.

Đường Vũ Lân thật vất vả mới dỡ ra hết tất cả khối xương của nó, dùng thời gian gấp mười mấy lần bình thường mới đưa từng khối bày trong hố sâu.

Một cái hố sâu nghìn mét a! Chỉ riêng đào đất cũng không biết dùng bao nhiêu thời gian.

Từ khi bắt đầu chôn xương, nhưng hồn kỹ mà hồn hoàn huyết thống mang lại, còn có hồn kỹ tự nghĩ ra, hắn không biết đã dùng mấy nghìn, mấy vạn lượt, đã sớm trở thành bản năng rồi.
"Gặp lại rồi! Sau khi mai táng ngươi, ta rốt cuộc cũng rời đi." Đường Vũ Lân cười tủm tỉm nhìn hài cốt Sơn Long Vương, sau đó bắt đầu đẩy bùn đất xung quanh xuống hố to. Đúng vậy, đây là cái hố cuối cùng rồi, sau khi hoàn thành mai táng hài cốt Sơn Long Vương, hắn liền hoàn thành lời hứa của mình.

Trong Long tộc mộ địa, khí tức bi thương đã biến mất. Được Đường Vũ Lân cải thiện, bên cạnh các phần mộ cực lớn được hắn gieo xuống một ít hạt giống thực vật. Sau khi được gieo trồng, những thực vật này sinh trưởng phi thường tốt, khiến Long tộc mộ địa có thêm màu xanh lá, cũng nhiều hơn một tầng khí tức sinh mệnh.

"Ô...ô...n...g!" Một đoàn hào quang màu vàng ngưng tụ bên cạnh Sơn Long Vương, giống như mỗi ngày trước đây xuất hiện một cái Long hồn, sau đó chạy tới chỗ Đường Vũ Lân.
Mặc dù chỉ có không đến 1% năng lượng của bản thể Sơn Long Vương, nhưng Long hồn này vẫn cao quá 30 mét, không có cánh, từ trong hố chui ra trông có chút ngốc.

Đường Vũ Lân bật cười nói: "Ngày hôm qua đã nói là không cần, năng lượng ngươi giữ lại đi. Sau khi mai táng ngươi xong ta sẽ rời khỏi đây."

Long hồn cực lớn đi tới trước mặt Đường Vũ Lân, nó không mở miệng nhưng trong đôi mắt thâm sâu tràn đầy linh trí. Đôi chân phía sau uốn lượn, nó chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Đường Vũ Lân, cúi đầu, đem cái đầu cực lớn bao phủ lên người hắn. Sau đó, hào quang lóe lên, từng đạo lưu quang màu vàng ùn ùn trào vào trong thân thể Đường Vũ Lân.

Sơn Long Vương hình thành Long hồn, trong tất cả Long hồn là nồng đậm

nhất. Hấp thu một lần Long hồn của nó, Đường Vũ Lân có thể bảy ngày bảy đêm không ăn không uống cũng không có cảm giác gì.
Thân thể nhanh chóng trở nên chướng bụng, hơn nữa bùn đất xung quanh tựa hồ nhận lấy dẫn dắt, bắt đầu tự động lao tới cái hố to kia.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, thật không hổ là Sơn Long Vương a! Cho dù chỉ có hài cốt, nhưng vẫn có năng lực tự chủ như vậy.

Hố to dần được lấp đầy, thân thể cao lớn của Sơn Long Vương dần biến mất, đây là đầu cự long cuối cùng được mai táng rồi.

Long hồn của Sơn Long Vương cũng dần trở nên hư ảo, năng lượng không ngừng rót vào trong cơ thể Đường Vũ Lân.

"Ồ." Đường Vũ Lân đột nhiên khẽ thốt lên, bởi vì trong Long hồn dần trở nên hư ảo kia, hắn nhìn thấy một khối xương trong và sáng. Khối xương này có chút kỳ dị, phía trên có vô số mặt cắt, chỉ hơi có ánh sáng là nó liền trở nên sáng chói.

Cái này là ...

Hồn cốt?

"Này, ngươi đã quên một khối xương của mình, đợi chút rồi mai táng." Đường Vũ Lân vội vàng nói.
Nhưng Long hồn Sơn Long Vương đã trở nên mười phần hư ảo lại lắc đầu, sau đó nâng chân lên, chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ chính mình, rồi gật nhẹ đầu với hắn.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nói: "Ngươi muốn tặng cho ta sao?"

Long hồn Sơn Long Vương gật đầu, trong mắt nó, Đường Vũ Lân cảm nhận được sự thân thiết mãnh liệt.

"Vèo" một tiếng, khối xương óng ánh kia loé lên hào quang đã bay đến trước mặt Đường Vũ Lân. Căn bản không đợi hắn kịp phản ứng, liền nương theo năng lượng Long hồn mà trực tiếp tràn vào trong thân thể của hắn.

Ngay sau đó, Đường Vũ Lân cảm thấy thân thể của mình chợt nặng, theo bản năng liền đặt mông ngồi xuống. Sau đó, toàn thân liền trở lại bình

thường.

Hắn cảm thấy mình dường như đã biến thành một tòa núi lớn. Núi cao nguy nga nối liền với mặt đất, có vô số năng lượng từ bốn phương tám hướng trào đến, dung nhập vào trong thân thể của hắn.
Giờ khắc này, hắn dường như đã nghe được ở dưới mặt đất có hàng nghìn cự long đang phát ra tiếng Long ngâm vui sướng, tựa hồ đang cảm tạ hắn.

Không còn bi thương, bọn họ cuối cùng cũng có nhà thuộc về mình. Đường Vũ Lân nở nụ cười, đúng a! Nhập thổ vi an, vô luận khi sống như thế nào, sau khi chết đi đều muốn có một chỗ an tĩnh, cuối cùng mảnh lục địa này cũng là gia viên của bọn họ.

Hy vọng về sau không còn có người quấy nhiễu bọn họ nữa.

Đường Vũ Lân nở nụ cười nhu hoà, "Các bằng hữu, không biết ta có thể xưng hô với các ngươi như vậy không. Trong khoảng thời gian này, ở cùng một chỗ với các ngươi, tuy rằng mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một hành động, nhưng không biết vì sao ta luôn không cảm thấy buồn tẻ. Bởi vì ta có thể cảm nhận được tâm tình chấn động trên mỗi người các ngươi, có thể cảm nhận được hỉ nộ ái ố của các ngươi. Cảm ơn các ngươi đã làm bạn với ta. Tuy rằng không biết ở nơi này bao lâu, nhưng ta không hối hận. Đây là thời khắc ta luôn ghi nhớ trong lòng."

Chương 730: Sơn Long Vương thân thể cốt

Hắn truyền những ý nghĩ này qua mặt đất, toàn bộ Long cốc mộ địa nhẹ nhàng chấn động. Đường Vũ Lân không nhìn thấy là, một tầng quang vụ mờ mịt từ phía dưới bay lên. Quang vụ này màu gì cũng có, cuối cùng hội tụ thành vầng sáng bảy màu, lặng yên xoay quanh hắn.

Cảm giác nhu hoà mà thân thiết quanh quẩn ở bên cạnh hắn, dường như có vô số tiếng Long ngâm, nhưng không có bi thương, chỉ có hạnh phúc cùng vui mừng.

Cuối cùng, vầng sáng bảy màu ngưng tụ thành một viên hình giọt nước, bên trong có tinh châu chín màu. Nó hạ xuống, rơi vào cổ tay phải của Đường Vũ Lân. Một dây thừng chín màu xuất hiện, đem nó hoá thành một chiếc vòng tay quấn quanh cổ tay hắn, tản ra vầng sáng nhàn nhạt.

Thân thể Đường Vũ Lân có chút chấn động, thế giới tinh thần của hắn giống như trong chớp mắt mở rộng ra, Tinh Thần Lực vốn đình trệ đột nhiên tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Không lâu sau, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được thế giới của mình dường như rộng rãi hơn nhiều, dù không dùng mắt nhìn nhưng xung quanh tất cả đều trở nên rõ ràng.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, xương cốt trong cơ thể mình, kể cả xương sống, xương ngực, xương sườn, tất cả đều được bao phủ bởi một tầng sáng bóng, giống như là thân thể cốt được mặc vào một bộ áo giáp kim cương vậy, tràn đầy lực lượng và kiên cố khó có thể hình dung.

Thân Thể Cốt!

Sơn Long Vương mang cho hắn rõ ràng là Thân Thể Cốt.

Trong các hồn cốt thì có vài tình huống là rất trân quý.

Nếu không cân nhắc đến số năm tu vi thì Đầu Hồn Cốt, Thân Thể Cốt cùng Ngoại Phụ Hồn Cốt là rất hiếm thấy và trân quý.
Ngoại Phụ Hồn Cốt trân quý, là vì nó có thể độc lập với sáu loại hồn cốt thông thường, vô cùng hiếm thấy và hi hữu.

Mà Đầu Hồn Cốt và Thân Thể Cốt tăng phúc cho hồn sư lớn nhất, cũng khó đạt được nhất.

Trong các hậu đại của Long Thần, Sơn Long Vương có lực phòng ngự cường đại nhất, cho nên Thân Thể Cốt mà nó mang lại không hề nghi ngờ chính là Thân Thể Cốt cao cấp nhất. Có nó, lực phòng ngự thân thể của Đường Vũ Lân có thể tăng lên tới một tầng khác. Thậm chí tương lai khi dung hợp phong ấn Kim Long Vương thì độ khó sẽ giảm xuống nhiều.

Trừ trên người mình có thêm hồn cốt, cảm giác của Đường Vũ Lân một mực kéo dài ra phía ngoài. Tất cả ngoại giới đều khắc sâu vào trong óc, không cần nhìn, chỉ cảm giác thôi đã có thể rõ ràng như thế.

Ý vị này là, Tinh Thần Lực của mình dường như cũng tiến lên một tầng khác.
Tinh Thần Lực đạt đến Linh Hải Cảnh, cần 500 điểm Tinh Thần Lực, đây

tuyệt đối là cánh cửa trọng yếu với đa số hồn sư, là tiêu chí có thể trở thành hồn sư cao cấp hay không. Tinh Thần Lực không đủ cường đại thì không thể dung hợp hồn cốt cường đại.

Mà Đường Vũ Lân đã sớm đạt đến cấp độ Linh Hải Cảnh, bây giờ hắn lại đột phá, cũng không phải là cảm giác của Linh Hải Cảnh.

Đó là cảm giác như vực như ngục, cùng trời cuối đất, trên đuổi tận bích lạc xuống hoàng tuyền, từ ý niệm đến vạn vật quy tâm, đúng vậy, chính là Linh Uyên Cảnh. Được xưng là cực hạn của nhân loại bình thường, Linh Uyên Cảnh.

Ở tuổi này của Đường Vũ Lân, hồn sư mà hắn biết có thể đạt đến Linh Uyên Cảnh chỉ có hai người, một chính là Cổ Nguyệt, người còn lại là có được võ hồn hệ Tinh Thần Đái Vân Nhi.
Tinh Thần Lực đỉnh cấp chính là trụ cột để dung hợp hồn linh, có thể dung hợp hồn linh ở bất kỳ cấp độ nào, hồn linh màu cam, màu đỏ có thể dung hợp một cái. Dưới tình huống có được bất kỳ một trong hai loại hồn linh này thì có thể dung hợp các hồn linh khác như ở cấp độ Linh Hải Cảnh. Nếu không có hồn linh màu đỏ và màu cam thì tối đa có thể dung hợp năm hồn linh, cấp bậc không giới hạn. Bình thường, Linh Uyên Cảnh đã là cực hạn của nhân loại. Cũng có nghĩa là, sau khi đạt đến cấp độ này, hồn sư sẽ không bị Tinh Thần Lực ảnh hưởng, dù như thế nào, Tinh Thần Lực đã đủ để hắn tu luyện đến cấp độ Phong Hào Đấu La.

Đường Vũ Lân cũng không ngờ tới, một thời gian dài ở trong Long cốc không thể tu luyện hồn lực, vậy mà Tinh Thần Lực của hắn lại đột phá. Đây rõ ràng là do hài cốt Chân Long phụng dưỡng hắn.
Ý thức dần thu liễm, để hắn tiến vào minh tưởng sâu. Thân thể hắn cùng Thân Thể Cốt của Sơn Long Vương đã hoàn toàn dung hợp, muốn thích ứng với Tinh Thần Lực Linh Uyên Cảnh thì cần có thời gian.

Tinh Thần Lực Linh Hải Cảnh cần 500 điểm, nhưng Linh Uyên Cảnh lại cần tới 5000 điểm. Một khi đã đến Linh Uyên Cảnh thì có nghĩa là, tương lai chỉ cần hồn sư không xảy ra vấn đề về thân thể thì tất nhiên sẽ trở thành Phong Hào Đấu La. Mà thân thể Đường Vũ Lân sẽ xảy ra vấn đề sao? Đáp án đương nhiên là không rồi.

...

Học viện Sử Lai Khắc.

Hai năm qua, học viện luôn rất bình tĩnh, tất cả đều diễn ra như thường.

Hai năm trước, học viện Sử Lai Khắc đột nhiên tuyên bố bắt đầu lựa chọn một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, cho nên đã xảy ra một ít biến hóa.

Năm nhất được xưng là ưu tú nhất đã lên năm thứ hai. Trong đó, các thành viên trung tâm, Cổ Nguyệt, Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn, toàn bộ được đặc biệt phê chuẩn tiến vào Nội Viện.
Đồng thời trúng tuyển Nội Viện còn có lớp một năm ba, lớp trưởng Nguyên Ân Dạ Huy cùng Nhạc Chính Vũ.

Ngay sau đó, học viện Sử Lai Khắc tuyên bố bảy người này trở thành một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, đồng thời có thể tiếp nhận tất cả khiêu chiến đoàn chiến của hồn sư dưới Lục Hoàn trong thời hạn một năm. Nếu trong một năm không có bất kỳ đoàn đội nào thắng được bọn họ thì xác nhận danh xưng một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới.

Dựa theo quy củ của học viện, một khi Sử Lai Khắc Thất Quái được xác nhận, như vậy danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này sẽ luôn là bọn họ, cho đến khi bọn họ buông tha nó, hoặc trở thành thành viên Hải Thần Các, hoặc là chết đi mới thôi.

Bởi vậy, đối với học viện Sử Lai Khắc, lựa chọn một đời Sử Lai Khắc Thất Quái là sự tình vô cùng quan trọng, chỉ khi xuất hiện thiên tài kinh tài tuyệt diễm hoặc có cống hiến cực lớn cho học viện mới được quyết định.
Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này làm ra cống hiến như thế nào thì học viện không có nhiều lời, chỉ nói bọn họ đại biểu cho học viện tiến về Tinh La Đế Quốc đã bảo vệ vinh quang của học viện Sử Lai Khắc, vì học viện mà làm ra cống hiến không thể xoá nhoà.

Đương nhiên sẽ có người không phục, ví dụ như các đệ tử đã tiến vào Nội Viện. Trong một năm, bọn họ đã trải qua vô số lần khiêu chiến, nhưng dưới sự dẫn dắt của Cổ Nguyệt, mỗi lần đều có thể chiến thắng cường địch.

Một năm trước, rút cuộc xác nhận danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái.

Sinh hoạt ở Ngoại Viện vẫn như trước. Lớp một năm hai, từng được xưng là lớp một năm nhất ưu tú nhất, lớp trưởng đổi thành Vũ Ti Đóa, lớp phó

Lạc Quế Tinh. Tuy rằng thiếu đi nhóm Cổ Nguyệt, nhưng lớp một năm hai vẫn ưu tú như trước. Vũ Ti Đóa, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình, Dương Niệm Hạ, Trịnh Di Nhiên, năm người đều đã trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư, chỉ cần vượt qua khảo hạch tiến vào Nội Viện thì có thể chính thức trở thành đệ tử Nội Viện. Mà với thực lực của bọn họ thì vấn đề này chỉ là thời gian. Trước khi năm thứ hai chấm dứt đã có hơn mười học viên tiến vào Nội Viện đã chứng minh sự cường đại của lớp một này. Bọn họ cũng được các đệ tử Ngoại Viện lén lút vinh danh là một đời hoàng kim của Sử Lai Khắc.

Học viện Sử Lai Khắc, Nội Viện.

Bên bờ Hải Thần Hồ, Cổ Nguyệt đứng ở nơi đó, toàn thân tựa hồ đã sáp nhập vào không khí. Nàng ngắm nhìn hướng Hải Thần Đảo, hai con ngươi thả không, không biết suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ Hải Thần Đảo tiến đến, tốc độ rất nhanh.

Tóc bạc mắt tím, lướt đi như tiên.

Ba năm trôi qua, Na Nhi vẫn như trước. Năm nay nàng đã mười sáu tuổi, càng tuyệt sắc kinh người, được vinh danh là tuyệt thế mỹ nữ vạn năm có một của học viện Sử Lai Khắc, không hề nghi ngờ lấy được danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của học viện Sử Lai Khắc.
Na Nhi rơi xuống dưới đất, trực tiếp rơi xuống bên cạnh Cổ Nguyệt.

Hải Thần Đảo là nơi các trưởng lão trong Hải Thần Các sinh hoạt, chỉ có một ít các đệ tử thân truyền của các trưởng lão mới có thể lên đảo. Bình thường các đệ tử Nội Viện đều sinh hoạt và học tập bên ngoài Hải Thần Đảo.

So với Ngoại Viện, học tập trong Nội Viện càng tự do hơn. Các học viên có thể tự mình lựa chọn thứ muốn học, tự mình đi tìm lão sư hẹn trước thời gian học tập, vô cùng tự do.

Muốn tốt nghiệp Nội Viện rất đơn giản, chỉ cần có thể trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư thì có thể tốt nghiệp. Nói thì đơn giản nhưng thực hiện lại không dễ dàng chút nào. Mà mỗi vị tiến vào Nội Viện chưa có ai lười biếng, đều dốc sức nỗ lực.

Mà học viện Sử Lai Khắc luôn có hiện tượng kỳ quái là, sau khi tiến vào

Nội Viện, rất ít học viên trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư rồi thì nguyện ý ly khai. Bọn họ càng mong muốn được ở lại học viện tu luyện, hoặc là trở thành một lão sư.
Chính vì tuần hoàn tốt cùng vạn năm tích lũy, mới có được học viện Sử Lai Khắc ngày hôm nay.

Na Nhi nhìn qua đã là đại cô nương, dáng người thon dài, đứng ở bên cạnh Cổ Nguyệt cũng không nhìn ra hai người chênh lệch hai, ba tuổi.

Các nàng đứng sóng vai, cũng không ai nói gì.

Chương 731-740

Chương 731: Khách không mời mà đến

Luận dung mạo, Cổ Nguyệt kém xa Na Nhi, hoặc là nói căn bản không cùng cấp độ so sánh. Nhưng không biết vì sao, hai người đứng chung một chỗ, Na Nhi lại không thể lấn át Cổ Nguyệt dù chỉ nửa phân.

"Hắn lúc nào mới có thể trở về? Đã lâu như vậy rồi?" Na Nhi lạnh lùng nói.

"Ta không biết." Cổ Nguyệt lắc đầu.

Na Nhi đột nhiên cả giận nói: "Ngươi không biết? Ngươi đã nói như thế nào? Ngươi nói hắn không có việc gì, nói hắn nhất định sẽ trở lại. Nhưng vì sao đã hơn ba năm trôi qua, hắn bây giờ vẫn chưa trở về? Có phải ngươi đã hại hắn hay không?"

Cổ Nguyệt quay đầu nhìn Na Nhi, "Nếu như ta hại hắn, chẳng lẽ ngươi sẽ không cảm giác được sao? Ta không có. Ta cũng không biết vì sao hắn bây giờ vẫn chưa trở lại, nhưng ta có thể khẳng định, hắn còn sống. Có lẽ hắn ở bên kia làm phò mã rồi."

Nghe được hai chữ "phò mã", Na Nhi đột nhiên trầm mặc. Quay người lại, nàng nhìn về phía Hải Thần Đảo.

"Sẽ không đâu, ca ca ta không phải người như vậy. Hắn không dễ dàng thích một người như vậy đâu, nhất định là có chuyện gì đó chậm trễ." Na Nhi kiên định nói.

Cổ Nguyệt đột nhiên nói: "Nếu như hắn đã trở về, đánh cuộc của chúng ta có tiếp tục hay không?"

Na Nhi ngạo nghễ nói: "Đương nhiên. Ta không tin ngươi có thể thắng ta."

Cổ Nguyệt không có lên tiếng, biểu hiện trên mặt cũng không có bất kỳ

biến hóa nào, "Nhưng ta không thể tiếp tục chờ đợi, có quá nhiều chuyện cần ta đi xử lý. Ngươi có thể ở chỗ này vung tay chưởng quầy, nhưng ta thì không được. Ngươi nên biết ta gánh vác cái gì, ngươi không muốn gánh chịu, nhưng ta nhất định phải gánh chịu. Cho nên, tối đa ba tháng nữa, ta sẽ rời đi. Lúc đầu ta đáp ứng hắn, sẽ cùng hắn tiến vào Nội Viện, nhưng hắn chưa trở về, hắn không có làm được, mà ta phải đi."

Thân thể Na Nhi có chút chấn động, ánh mắt đột nhiên trở nên nhu hòa hơn, "Ngươi ..."

Cổ Nguyệt trên mặt lại nở nụ cười, nhưng là nụ cười có chút thê lương, "Muốn khích lệ ta mà lại không muốn nói? Hay nói không nên lời? Cuối cùng, chúng ta vẫn giống nhau. Ngươi chỉ đang trốn tránh thôi, chứ không phải không biết chúng ta phải làm như vậy."

Na Nhi nói: "Nếu ca ca ta trở về thì sao? Hắn trở về, ngươi còn đi sao?"

"Đi!" Cổ Nguyệt không chút do dự nói, "Ta không thể để mọi người chờ thêm nữa, thời gian không đợi ta, rất nhiều chuyện đều phải bắt tay làm rồi. Truyền Linh Tháp bên kia đã sớm hy vọng ta đi tới nhậm chức."

Na Nhi thở sâu, "Vậy được rồi. Ngươi phải đi thì đi thôi, ta sẽ ở đây chờ hắn, chờ hắn trở về. Ngươi nói hắn không có chuyện gì, vậy hắn nhất định sẽ trở lại. Ta có tin tưởng."

Cổ Nguyệt cười cười, không nói gì nữa, nhẹ nhàng vung tay lên, quay người đi đến Lầu Dạy Học Chính ở Nội Viện.

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Na Nhi đột nhiên nở nụ cười, "Chỉ cần hắn trở về, ngươi nhất định sẽ thua ta. Kỳ thật, ngươi sớm đã thua rồi, ngươi thật sự không biết sao? Hay là, không muốn thừa nhận?"

Na Nhi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, "Ca, ngươi cuối cùng lúc nào mới trở về a! Ngươi sẽ không thực sự ở lại Tinh La Đế Quốc làm phò mã chứ."

Cửa chính học viện Sử Lai Khắc, chính xác thì, cửa chính thành Sử Lai Khắc.

Một cỗ Hồn Đạo ô tô dài mà xa hoa chậm rãi dừng lại, cửa xe bên phải đi xuống một người. Người này thân hình cao lớn, khôi vĩ hùng tráng giống

như núi cao, đầu trọc, mặc trên người trang phục sang trọng, lộ ra phi thường có khí thế.
Hắn từ phía sau vượt qua, đi đến cửa xe bên trái, mở cửa xe ra.

Bắp chân thon dài bước xuống. Đó là một bắp chân trắng nõn thon dài, da thịt trắng nõn sáng óng ánh, váy dài màu trắng xuất hiện tiếp theo, một cô thiếu nữ từ trên xe bước xuống.

Đứng bên cạnh nam tử đầu trọc, toàn thân nàng đều nhỏ nhắn xinh xắn, một mái tóc dài xoăn sóng xoã sau lưng, toàn thân có loại khí chất xuất trần.

Tuyệt sắc dung nhan mang theo vài phần chờ mong, nhìn số nhà trước mắt, trong mắt hiện lên một khát vọng khó có thể hình dung.

Tên đầu trọc đi đến cửa chính thành Sử Lai Khắc, nơi này có thể tự do đi vào, nhưng xe từ bên ngoài đến thì không được phép. Bọn họ trước khi đến hiển nhiên là đã nghe ngóng.

Trừ hai người còn có hai vị mặc trang phục đặc biệt, rõ ràng là nhân viên nhà nước. Họ đi xuống từ chiếc xe phía sau, bước nhanh đến bên cạnh hai người, dẫn bọn họ tiến vào thành Sử Lai Khắc.
Đúng vậy, cho dù là xe của liên bang, nếu không được học viện Sử Lai Khắc đặc chuẩn thì cũng không cho phép tuỳ ý lái vào thành Sử Lai Khắc.

Đi vào thành Sử Lai Khắc, dù tên đầu trọc hay thiếu nữ váy trắng đều không khỏi hiếu kỳ, ánh mắt bất ngờ nhìn bốn phía.

"Long đại ca, nơi này thật phồn hoa a! Đấu La Đại Lục thật sự chơi vui hơn chúng ta bên kia." Thiếu nữ nói.

Tên đầu trọc nhẹ gật đầu, trong mắt lóe ra hào quang sáng rực, "Học viện Sử Lai Khắc chính là chỗ này. Không biết học viện đệ nhất đại lục cuối cùng thần kỳ cỡ nào."

Thiếu nữ tự nhiên cười một tiếng, "Chỉ cần hắn ở đây thì nhất định sẽ thần kỳ."

Tên đầu trọc nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt kỳ dị nhìn nàng, "Vân Nhi, hơn ba năm rồi, ngươi ..."

Thiếu nữ lắc đầu, "Long đại ca, ta đã sớm nghĩ kỹ rồi, ngươi không cần khích lệ ta. Ta biết rõ hảo ý của ngươi, ta cũng biết ngươi vẫn luôn đối với ta rất tốt. Nhưng mà, ta đã quyết thì tuyệt sẽ không đổi ý. Ba năm trước, ta có thể lấy cái chết ép buộc, cự tuyệt đính hôn. Ba năm sau, ta chỉ có thể tự quyết định vận mệnh của mình. Ngươi đã quên sao? Phụ Hoàng tức giận, đã xoá tên ta ra khỏi hoàng thất rồi. Tương lại, hậu đại của ta cũng không thể là thành viên hoàng thất nữa."
Nếu Đường Vũ Lân ở chỗ này sẽ nhận ra ngay, thiếu nữ váy trắng chính là vị công chúa điêu ngoa của Tinh La Đế Quốc, Đái Vân Nhi. Mà ở bên cạnh nàng rõ ràng là trụ cột của học viện quái vật, được xưng là đệ nhất thiên tài trong trăm ngàn năm qua, Long Vương Long Dược.

Long Dược bất đắc dĩ nói: "Vân Nhi, bệ hạ chỉ là nhất thời nóng giận mà thôi. Hơn nữa, Tứ ca ngươi đã lén nói cho ta biết, dù bệ hạ không chịu tha thứ cho ngươi, tương lai khi hắn kế vị thì chuyện thứ nhất chính là đặc xá cho ngươi."

Đái Vân Nhi cười nói: "Ta sao lại không biết a! Phụ hoàng ngoài mặt tức giận chỉ là để cho người ngoài xem thôi. Hắn không thể không làm vậy để bảo vệ tôn nghiêm của Hoàng thất, nhưng thực tế, cũng là cho ta tự do. Về phần tương lai con của ta có phải Hoàng thất hay không, chuyện này không quan trọng. Nói không chừng, ta sẽ lưu lại Đấu La Đại Lục đó nha."
Ánh mắt Long Dược lạnh lẽo, theo bản năng nắm thành nắm đấm, hiện tại hắn chỉ muốn hung hăng đánh cho người kia một trận.

"Đi thôi, tới học viện Sử Lai Khắc! Lần này không nhìn thấy hắn, ta tuyệt sẽ không rời đi."

Ký túc xá Nội Viện học viện Sử Lai Khắc.

Tạ Giải có chút mất hồn ngồi trong phòng mình, ánh mắt có chút ngốc trệ. Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn như vậy, bình thường khắc khổ tu luyện đều tạm dừng lại.

Sau khi tiến vào Nội Viện, đãi ngộ tự nhiên cách biệt một trời một vực với Ngoại Viện. Mỗi người đều có gian phòng của riêng mình, ngay cả thức ăn cũng có tiêu chuẩn cao không biết bao nhiêu lần, hơn nữa là do học viện cung cấp miễn phí.

Có thể nói, từ Ngoại Viện đến Nội Viện, đơn giản chính là từ địa ngục đến thiên đường. Ở chỗ này, thiết bị phụ trợ tu luyện đều là tốt nhất, lực lượng lão sư cũng mạnh nhất.
Vũ Trường Không không có cùng bọn họ vào Nội Viện, mà ở lại Ngoại Viện tiếp tục dạy bảo lớp một năm hai. Bất quá hắn từng nói, sau khi dạy xong thì sẽ không làm lão sư nữa, lưu lại trong Nội Viện tu luyện cùng nghiên cứu Đấu Khải.

"Phanh phanh phanh!" Tiếng đập cửa vang lên.

Tạ Giải bị dọa cho nhảy dựng, nhưng lập tức kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy mở cửa.

Người đến là Nhạc Chính Vũ. Hắn trực tiếp đẩy Tạ Giải đứng trước cửa ra rồi đi vào.

Chương 732: Đều trưởng thành

So với ba năm trước đây, bọn hắn đều đã trưởng thành. Tạ Giải đã cao hơn mét tám, Nhạc Chính Vũ cao hơn hắn một chút. Hai người đều có tướng mạo anh tuấn, chỉ là bình thường Tạ Giải hay mang trên mặt nụ cười xấu xa, mà Nhạc Chính Vũ thì toàn thân tràn ngập khí tức thần thánh. Hai người không giống nhau, nhưng ở trong hàng ngũ đệ tử cùng tuổi thì tuyệt đối phi thường gây chú ý. Ai bảo bọn họ là Sử Lai Khắc Thất Quái đây?
"Ngươi đây là làm gì vậy?" Nhìn thoáng qua căn phòng lộn xộn, Nhạc Chính Vũ lấy tay bịt mũi, đi qua mở cửa sổ ra, để Hải Thần Hồ thổi không khí mùi vị tươi mát vào.

Tạ Giải lần nữa ngồi xuống, vẻ mặt tịch liêu, bộ dạng vô cùng buồn chán.

"Ngươi đây là phát bệnh?" Nhạc Chính Vũ liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói.

Đấu võ mồm đã trở thành phần không thể thiếu trong sinh hoạt hàng ngày của hai người, nhưng bọn họ vẫn là hảo bằng hữu chính thức. Bọn họ tính cách có chút tương đồng, đều khá lanh lợi, chỉ là Tạ Giải lợi hại hơn một chút mà thôi.

Tạ Giải cười khổ một tiếng, "Được rồi, được rồi, có chuyện gì không?

Không có chuyện gì thì đừng ở đây làm phiền ta, mau xéo đi."

"Ôi!! A!" Nhạc Chính Vũ hú lên quái dị, "Có sức lực rồi đúng không? Ngươi phát điên cái gì? Không phục hai ta đến Luận Bàn Lôi Đài?"
Tạ Giải ngồi phịch xuống giường, "Không có hứng thú."

Ánh mắt Nhạc Chính Vũ khẽ nhúc nhích, đi đến trước mặt hắn, cười hắc hắc, "Ta biết, là vì Nguyên Ân a, nhìn tiền đồ của ngươi kìa. Bất quá lại nói, ngươi cũng thật phế vật, theo đuổi Nguyên Ân lâu như vậy cũng không có đắc thủ. Ta cũng không biết nên nói với ngươi như thế nào mới tốt."

"Cút!" Tạ Giải cả giận nói.

Nhạc Chính Vũ hai tay chọc vào túi, "Cắt. Tiểu tâm tư này của ngươi ta còn không rõ sao? Chúng ta năm nay đều thành niên rồi, lại sắp sửa tổ chức đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Tất cả đệ tử Nội Viện mười tám tuổi trở lên đều có thể tham gia, ngươi lo lắng Nguyên Ân bị người khác theo đuổi? Hay là lo lắng nàng không cho mình cơ hội?"

Tạ Giải hừ một tiếng, "Ca đẹp trai như vậy, làm sao lại không có cơ hội. Dù là lựa chọn, Nguyên Ân cũng sẽ chỉ chọn mình ta. Nếu không chọn ta thì nàng cũng không chọn người khác."
Nhạc Chính Vũ cười hắc hắc, "Cái kia không xác định. Đám học trưởng Nội Viện có rất nhiều người tướng mạo tốt lại có thực lực mạnh, số lượng Nhị tự Đấu Khải Sư cũng không ít. Ngươi làm sao có thể xác định Nguyên Ân nhất định sẽ chọn ngươi? Chuyện này khó nói a!"

Tạ Giải trừng mắt liếc hắn một cái, "Ai dám giành với ta, ta liền cùng hắn liều mạng."

Nhạc Chính Vũ nói: "Vậy là được rồi, tính tình này của ngươi còn muốn cùng người ta liều mạng sao? Nếu ta là Nguyên Ân, ta cũng không để ý tới ngươi. Ngươi đúng là đáng đời."

Tạ Giải đứng phắt dậy, "Tuyệt giao!"

Nhạc Chính Vũ cười lạnh một tiếng, "Tuyệt giao thì tuyệt giao. Ngươi có biết theo đuổi nữ hài tử điểm quan trọng nhất là gì hay không?"

Tạ Giải nói: "Da mặt dày a! Ngươi không phải là người như vậy sao?"

"Cút xéo. Đi, ca rời đi, không dạy ngươi nữa." Nói rồi, Nhạc Chính Vũ xoay người rời đi.

Tạ Giải vội vàng xông lên phía trước, kéo Nhạc Chính Vũ lại, "Ca, ngươi thắng. Nhanh dạy ta, ta sai rồi có được không?"

Nhạc Chính Vũ cười hắc hắc, nói: "Đồ đần, tự tin a! Ngươi sao lại không tin vào mình, ngươi thấy con gái nhà người ta sẽ cảm thấy ngươi đáng tin cậy sao? Da mặt dày không sai, nhưng muốn mặt dày vào lúc mình không thể cho là mặt dày thì phải tự tin. Ngươi quấn lấy Nguyên Ân cũng không ít thời gian rồi, nhưng ngươi chính thức thổ lộ với nàng được mấy lần? Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân không phải vừa lúc thích hợp sao? Dù cuối cùng có thất bại, ít nhất ngươi phải ở trước mặt đám học trưởng biểu lộ với nàng. Ngươi phải để cho tất cả mọi người biết rõ, nếu ai dám cùng ngươi đoạt Nguyên Ân, ngươi sẽ liều mạng với hắn. Cho nàng thấy quyết tâm của ngươi! Dù Nguyên Ân còn chưa tiếp nhận ngươi nhưng ít nhất, số lượng tình địch sẽ giảm xuống nhiều. Hơn nữa, nói thật nha, Nguyên Ân tuy răng xinh đẹp, nhưng lại có võ hồn Thái Thản Cự Viên, mỗi ngày lại thường xuyên vung mạnh hai thanh đại chuỳ, thật đúng là không có mấy người nguyện ý cùng ngươi tranh đoạt."
Bởi vì cái gọi là một câu bừng tỉnh người trong mộng, nghe Nhạc Chính Vũ nói, Tạ Giải lập tức cảm thấy sáng tỏ thông suốt.

"Đúng vậy! Ta thế nào lại không nghĩ tới. Ta luôn nghĩ nàng sẽ cự tuyệt ta. Sợ gì chứ, chỉ cần tuyên bố chủ quyền rồi thì sẽ không sợ. Ai nha, ca, lần này là ta thiếu nợ ngươi. Chờ ta lập kế hoạch đã, sau đại hội tương thân, ta sẽ mời ngươi một bữa tiệc lớn." Trong chớp mắt chiến ý đã được đốt lên. Tạ Giải vốn là một người như vậy, cũng không đơn giản nhận thua, chỉ là lúc trước chui rúc trong định kiến, cảm thấy mình nhất định sẽ không được Nguyên Ân nhận thức nên mới thống khổ như vậy.

Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân chỉ có đệ tử Nội Viện mới có thể tham gia, yêu cầu độ tuổi nhất định phải lớn hơn mười tám tuổi.
Đây là truyền thống từ vạn năm trước đã có. Các học viên học viện Sử Lai Khắc thật sự là quá ưu tú, cho nên, muốn ở thế giới bên ngoài tìm được bạn lữ xứng đôi vừa lứa quả thực là không dễ dàng. Vì vậy, rất nhiều người lựa chọn bạn lữ của mình ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân.

Nổi danh nhất chính là Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo cùng Long Điệp Đấu La Đường Vũ Đồng rồi, bọn họ được vinh danh là một đời giai thoại.

Cho nên, mỗi khi đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân được tổ chức, cũng là thời điểm học viện Sử Lai Khắc náo nhiệt nhất. Các học viên Ngoại Viện tròn mười tám tuổi trở lên có thể đến đây xem lễ, coi như là một kích thích với bọn họ. Muốn ở học viện ôm được mỹ nhân về thì phải nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm đạt đến cấp độ Nhất tự Đấu Khải Sư thì có cơ hội tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân rồi.
Cách đại hội còn hơn mười ngày, Tạ Giải lúc này mới bắt đầu buồn bực.

"Hổn hển, hổn hển." Tiếng thở dốc vang lên, sau đó, một thân thể khổng lồ liền chen vào ký túc xá của Tạ Giải.

Từ Lạp Trí so với ba năm trước cao lớn hơn không ít, nhưng cân nặng cũng tỉ lệ thuận tăng lên, hoàn toàn là một đại mập mạp rồi. Trắng trắng mập mập, nhìn qua thật giống Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt mà hắn làm ra.

"Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện rồi."

"Chuyện gì?" Tạ Giải cùng Nhạc Chính Vũ kinh ngạc nhìn Từ Lạp Trí.

Giống như cá tính của Tạ Giải cùng Nhạc Chính Vũ có chút tương tự, bề ngoài tuy rằng nhìn Từ Lạp Trí khá ngu ngơ, nhưng thực tế cá tính lại khá giống Đường Vũ Lân, chính là phúc hắc. Người đặc tội với hắn bình thường đều rất thảm.

Bất quá, bình thường hắn vẫn luôn trầm ổn, mà lúc này bộ dạng lại có chút thất kinh.
"Xảy ra chuyện gì? Sao lại khiến ngươi vội vàng hấp tấp như vậy?" Nhạc Chính Vũ nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải cũng nói: "Đúng vậy, Mập mạp, làm sao vậy? Lại nói, ngươi không giảm béo thì có thể tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân sao?"

Từ Lạp Trí tức giận: "Ta sao lại không tham gia được hả? Ca có rất nhiều biện pháp. Ta nói với các ngươi, Đái Vân Nhi cùng Long Dược tới, đến học viện chúng ta."

"Ai, ngươi nói ai?" Tạ Giải kinh ngạc nhìn hắn.

Nhạc Chính Vũ nghi ngờ nói: "Sao nghe hai cái tên này quen tai như vậy."

Từ Lạp Trí nói: "Chính là học viện quái vật mà chúng ta gặp phải ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục ở Tinh La Đế Quốc a! Đái Vân Nhi chính là công chúa đế quốc. Các ngươi quên rồi sao? Long Dược là tên quái vật có võ hồn Sơn Long Vương."
Nghe hắn nói như vậy, Nhạc Chính Vũ cùng Tạ Giải đều biến sắc, hai người đồng thanh nói: "Bọn họ tới làm gì?"

Từ Lạp Trí nói: "Căn cứ theo tin tức ta thăm dò được, nghe nói là làm trao đổi sinh. Hơn nữa là trực tiếp nhập học Nội Viện. Sau này sẽ là đồng học của chúng ta."

"Cái gì?" Nhạc Chính Vũ cùng Tạ Giải biểu lộ đều trở nên cổ quái. Bọn họ không quá quan tâm đến Đái Vân Nhi, nhưng Long Vương Long Dược lại để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng bọn họ. Dưới tình huống một đối một, Sử Lai Khắc Thất Quái không ai là đối thủ của hắn, Đường Vũ Lân tức thì bị hắn trọng thương, suýt nữa chết trận.

Nhạc Chính Vũ cũng từng thua Long Dược, cho nên vừa nhắc tới hắn, trong lòng Nhạc Chính Vũ không khỏi xuất hiện bóng ma.

Hai người liếc nhau, "Hắn tới làm gì? Thị uy sao?"
Tuy rằng ba năm qua bọn họ phát triển rất nhanh, nhưng so với Long Dược thì còn có chênh lệch rõ ràng. Hơn ba năm trước, người ta đã là Lục Hoàn Hồn Đế a! Hơn nữa còn là Nhị tự Đấu Khải Sư. Ba năm sau, dù hắn không thể tiến đến trở thành Tam tự Đấu Khải Sư, nhưng chỉnh thể thực lực nhất định sẽ càng cường đại hơn, bây giờ bọn họ tuyệt đối không thể đối kháng, ít nhất là một đối một không có khả năng.

Từ Lạp Trí nhún vai, "Ai biết có phải đến tìm chúng ta trả thù hay không, dù sao ta là hồn sư Hệ Thực Phẩm, không có quan hệ gì đến ta, hai ngươi tự cầu nhiều phúc đi. Ta có Lan tỷ bảo hộ ta."

"Ngươi có chút tiền đồ được hay không?" Nhạc Chính Vũ liếc mắt nói.

"Tiền đồ? Lại không thể ăn, muốn làm gì? Tốt rồi, ta rời đi. Ta còn muốn chuẩn bị cho đại hội tương thân đây."
Ánh mắt Nhạc Chính Vũ sáng lên, "Mập mạp, ngươi nhìn trúng vị học tỷ nào trong Nội Viện rồi, nói nghe một chút. Ngươi không phải là vừa ý Vũ Ti Đóa hay Trịnh Di Nhiên rồi chứ? Hai người kia, một người có gai, một

người có độc, ngươi cũng phải cẩn thận một chút."

Chương 733: Hắn như thế nào không có quan hệ đến ta

Từ Lạp Trí liếc mắt, "Vô nghĩa, ta vừa ý chính là Nguyên Ân Dạ Huy cùng Hứa Tiểu Ngôn. Ta đang tại cân nhắc muốn thổ lộ với ai đây."

"Ngươi muốn chết có phải không?" Nhạc Chính Vũ cùng Tạ Giải lại đồng thanh nói.

Từ Lạp Trí nhìn hai người một chút, ha ha cười một tiếng, "Hai người các ngươi càng lúc càng giống một đôi, ta đi đây." Nói xong, hắn mở cửa phòng, lập tức chạy như bay.

Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ hai mặt nhìn nhau, Nhạc Chính Vũ đột nhiên mãnh liệt nhảy lùi lại, khẳng khái nói: "Giữ khoảng cách a! Về sau nhớ giữ khoảng cách với ta."
"Ngươi cút xa một chút mới đúng!"

Tin tức Đái Vân Nhi cùng Long Dược đi vào học viện Sử Lai Khắc, hơn nữa được xác nhận là đệ tử Nội Viện nhanh chóng truyền ra, rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Nội Viện.

Người khác không biết bọn họ, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này lại phi thường rõ ràng.

Cảm giác không thể chiến thắng Long Dược lúc trước đã khắc sâu trong lòng bọn họ. Nếu không phải Đường Vũ Lân cùng Cổ Nguyệt bằng giam cầm Thổ nguyên tố cùng huyết mạch áp chế, hơn nữa cuối cùng sử dụng Thần Long Biến, bọn họ cũng không có khả năng chiến thắng đối thủ cường đại như vậy.

Sau khi thi đấu, ngay cả Vũ Trường Không cũng nói, trong tình huống một đối một, hắn không có nắm chắc có thể thắng được Long Dược. Có thể thấy vị thiên tài trăm năm khó gặp này cường đại đến cỡ nào.
"Ngươi nói cái gì?" Tiếng hét chói tai của Hứa Tiểu Ngôn cho dù mấy trăm mét bên ngoài cũng có thể nghe rõ ràng được.

Không chỉ là nàng, những người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái cũng trợn mắt há mồm nhìn hai người trước mặt.

Sau khi vào Nội Viện, được nhân viên an bài, bọn họ rốt cuộc gặp được Đái Vân Nhi cùng Long Dược. Hơn nữa còn nhận được một tin tức kinh người.

"Chúng ta nói là sự thật." Đái Vân Nhi nghiêm túc nói: "Trước đây không lâu, chúng ta vừa mới nhận được tin tức. Đường Vũ Lân dùng tàu thuỷ viễn hành do tổng bộ Đường Môn thành Tinh La cung cấp, quay về Đấu La Đại Lục. Hành trình trên biển không thể xác định, nhưng tàu thuỷ viễn hành của Đường Môn rất đáng tin cậy. Chúng ta lúc này mới chạy đến đây, hắn vẫn chưa trở về sao?"

Bỗng nghe được tin tức của Đường Vũ Lân, trong Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Cổ Nguyệt coi như trầm tĩnh thì những người khác không khỏi giật mình cùng rung động.
"Không chết, đội trưởng thật sự không chết? Tiểu thế giới sụp đổ hắn cũng chưa chết?" Tạ Giải hú lên quái dị, trong chớp mắt nhảy dựng lên, vẻ mặt kích động.

Nhạc Chính Vũ cũng là dùng sức vung tay.

Hai mắt Đái Vân Nhi cũng loé ra hào quang kỳ dị, "Ta cũng rất giật mình, ta cũng vẫn luôn cho là hắn đã ..., may mắn, hắn còn sống. Ta tin tưởng tin tức Đường Môn không sai, chúng ta ở chỗ này đợi hắn."

Diệp Tinh Lan xem như tỉnh táo một chút, nhìn Đái Vân Nhi hỏi: "Ngươi tìm Vũ Lân có chuyện gì?"

Đái Vân Nhi tự nhiên cười một tiếng, "Đương nhiên là có chuyện trọng yếu a! Hắn là nam nhân của ta, có tin tức của hắn, ta đương nhiên phải tới tìm."

"Ngươi nói cái gì?" Mọi người lại trợn mắt há mồm nhìn Đái Vân Nhi, thậm chí còn giật mình hơn tin Đường Vũ Lân còn sống.
Khuôn mặt đẹp của Đái Vân Nhi đỏ ửng, có chút thẹn thùng nói: "Lúc trước ta và hắn cùng tiến vào tiểu thế giới kia. Chúng ta đều là Đấu Giả Đấu Hồn Đường, hắn là Bạch Tam, ta là Bạch Thất, trời đưa đất đẩy được phân thành một tổ. Về sau, trong quá trình thám hiểm Long cốc, chúng ta ở chung mấy tháng. Ở chung lâu thì sẽ có cảm tình, hết thảy liền tự nhiên sinh ra. Về sau, đột nhiên gặp phải nguy hiểm cực lớn, hắn vì bảo hộ ta nên

truyền tống ta ra trước. Sau đó hắn liền mất đi liên hệ. Những năm gần đây, ta luôn đau khổ tìm hắn, ta tin tưởng hắn nhất định không có việc gì."

"Trước đây không lâu, rút cuộc có được tin tức của hắn. Hắn là vị hôn phu của ta, ta đương nhiên muốn tới tìm hắn. Các ngươi đều là bằng hữu tốt nhất của hắn. Nếu hắn đã trở về, nhất định phải nói cho hắn biết ta đã đến. Nếu hắn nguyện ý cùng ta về Tinh La Đại Lục, hắn chính là phò mã của ta. Nếu hắn không muốn cùng ta về, vậy ta liền ở chỗ này, cho dù chỉ làm một thường dân, ta cũng nguyện ý."
Nhìn Đái Vân Nhi thẹn thùng thổ lộ, vẻ mặt của mọi người cũng trở nên càng thêm quái dị. Ánh mắt theo bản năng nhìn Cổ Nguyệt, nhưng lại thấy sắc mặt nàng vẫn luôn rất bình tĩnh, thủy chung đều không có nửa điểm biến hóa.

"Cảm tạ các ngươi mang đến tin tức của Đường Vũ Lân, nhưng hắn vẫn chưa về. Chúng ta cũng luôn đợi hắn. Nếu không có chuyện khác, vậy cứ như thế đi." Cổ Nguyệt thản nhiên nói. Nói xong câu đó, nàng xoay người rời đi.

Đáy mắt Đái Vân Nhi hiện lên một tia đắc ý, mặt mỉm cười mà nói: "Ta ở chỗ này chờ hắn, tin tưởng hắn nếu trở về thì nhất định sẽ đến học viện."

Những người khác cũng không nói thêm gì, Sử Lai Khắc Thất Quái nhanh chóng đi theo Cổ Nguyệt ra ngoài.

"Cổ Nguyệt, ngươi đừng nghe nàng. Vị công chúa này khi nói chuyện, ngữ khí cùng âm thanh có chút khoa trương, không giống là nói thật. Hơn nữa, ba năm trước bọn họ mới bao tuổi. Đội trưởng mới mười lăm tuổi, làm sao có thể vì ở chung mấy tháng mà đồng ý ở cùng một chỗ với nàng." Diệp Tinh Lan trầm giọng nói.
Tạ Giải nói: "Nhưng người ta đều tìm tới cửa rồi, nếu không có chuyện gì thì sao lại đến vội vã như vậy. Bất quá dù như thế nào thì đội trưởng không có việc gì là một tin rất tốt. Chờ hắn trở về, để cho chính hắn xử lý là được."

Mọi người đồng loạt gật đầu, loại chuyện này, vẫn là để người trong cuộc chính mình xử lý mới tốt.

"Hắn như thế nào, không có quan hệ đến ta." Cổ Nguyệt đột nhiên bước nhanh hơn, mau chóng rời đi.

Hắn đã trở về, hắn vậy mà ở thời điểm này lại trở về. Ta thật vất vả mới quyết định mấy tháng sau rời đi, vì sao ngay lúc ngày ngươi lại trở về? Ngươi có biết ta thật vất vả mới tĩnh tâm, lại vì nghe được tin tức của ngươi mà trở nên hỗn loạn. Tại sao lại trở về? Tại sao lại trở về lúc này?

"Sao bây giờ?" Mọi người hai mặt nhìn nhau.
"Đợi đội trưởng trở về rồi tính chứ sao. Loại chuyện nam nữ này, vẫn là chính mình nên xử lý a." Nhạc Chính Vũ nhún vai. Bọn họ xác thực không có biện pháp giúp Đường Vũ Lân. Nhưng dù thế nào, lúc này tâm tình tất cả mọi người đều rất tốt. Đường Vũ Lân không có việc gì, hắn đã trở về, còn có chuyện gì tốt hơn đây?

Mấy ngày sau, cửa chính của học viện Sử Lai Khắc.

Lúc Đường Vũ Lân xuống khỏi Hồn Đạo taxi, khi nhìn thấy cánh cửa cực lớn kia, toàn thân không khỏi có cảm giác đã xa cách cả một thế hệ.

Cho đến khi rời khỏi Long cốc, hắn mới mới chính thức biết được mình đã ở đó bao lâu. Trọn vẹn ba năm lẻ bốn tháng!

Bốn mươi tháng dài dằng dặc, hắn mới hoàn thành mai táng tất cả Long cốt. Qua hơn ba năm, hắn đã mười tám tuổi, sắp mười chín tuổi rồi.
Mọi người cũng đều đã lớn a! Chỉ là, lâu như vậy không có trở về, không biết học viện đã thay đổi như thế nào.

Các đồng bạn, ta đã trở về. Các ngươi vẫn ở lại học viện chứ?

Na Nhi, ta đã trở về, để ngươi lo lắng rồi.

Mang theo tâm tình phức tạp, Đường Vũ Lân nhanh chóng vọt tới cánh cửa học viện Sử Lai Khắc, ở trên vách tường hôn một cái. Cảm giác về nhà làm hắn rất rạo rực.

Tiến vào thành Sử Lai Khắc, tất cả đều quen thuộc như vậy, Đường Vũ Lân không thể chờ mà đến quán mì quen thuộc mà Từ Lạp Trí dẫn hắn đến lúc trước, gọi liền mười bát mì mà ăn ngấu nghiến.

Lúc hắn dùng Long châu thoát khỏi Long cốc thì phát hiện trong phòng nhỏ trên vách núi không còn một bóng người. Không còn biện pháp, hắn chỉ có

thể tự mình đi ra khỏi rừng rậm, mất một thời gian mới tìm được một chiếc xe, quay trở lại thành Tinh La.
Đến thành Tinh La, hắn chỉ có thể cầu cứu Đường Môn. May mắn, Đường Môn có được tàu hàng giao thương giữa hai lục địa, hơn nữa hắn cũng có được tin tức của sứ đoàn. Từ hơn hai năm trước, sứ đoàn đã quay về Đấu La Đại Lục rồi.

Chương 734: Ca ca của Long Thương Nữ Thần

Kết quả là, Đường Vũ Lân phải bỏ ra một số điểm cống hiến nhất định mới leo lên được tàu hàng Đường Môn, trở về Đấu La Đại Lục.

Chiếc tàu hàng này trên đại dương gặp phải mấy lần bị Hải Hồn Thú tập kích, cho nên chậm trễ một ít thời gian, nhưng cuối cùng cũng trở về rồi.

Cảm giác về nhà này, đối với Đường Vũ Lân thật sự là quá mỹ diệu. Đường Vũ Lân cũng không nghĩ tới, có một ngày mình lại yêu học viện Sử Lai Khắc như thế.
Mười bát mì vào bụng, tâm tình kích động cũng bình phục vài phần.

Với thiên phú của mọi người, chắc cũng đã tiến vào Nội Viện rồi. Hơn ba năm, bọn họ hẳn đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, còn mình thì ...

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân không khỏi có chút buồn bực.

Trong Long cốc ba năm, khí huyết mặc dù nhảy vọt, cường độ thân thể đã tăng cường đến trình độ kinh người, nhưng hồn lực bị phong ấn ba năm nên một điểm tiến bộ cũng không có, vẫn là cấp độ Tứ Hoàn. Có lẽ là do thời gian nên cũng tăng trưởng một ít, bây giờ là cấp 44 tiêu chuẩn.

Mười lăm tuổi, cấp 44 cũng khá là cường đại, nhưng hắn sắp mười chín tuổi rồi, nhưng vẫn là cấp 44, bình thường đang có lẽ cũng là người nổi bật, nhưng ở học viện Sử Lai Khắc thì không còn ưu tú nữa rồi. Phải biết rằng, nếu hai mươi tuổi còn không đạt được Nhất tự Đấu Khải Sư thì không có tư cách tiến vào Nội Viện.
Sau khi trở về, mình nhất định phải nắm chặt thời gian mới được, không thể để đồng bạn bỏ lại quá nhiều.

Ăn no rồi trả tiền. Đường Vũ Lân đi thẳng đến Nội Viện, hắn biết, các đồng bạn nhất định đều ở chỗ đó. Quan trọng hơn là, hơn ba năm chưa nhìn thấy muội muội rồi, hắn quyết định trước tiên đi tìm Na Nhi, nàng hẳn rất lo lắng cho hắn. Trước tiên phải báo bình an với nàng đã.

Nhưng đi đến cửa vào Nội Viện, Đường Vũ Lân lại phát hiện mình không vào được.

Ở cửa có hai thủ vệ canh gác, đều là đệ tử Nội Viện. Không có chứng minh thân phận Nội Viện thì không thể tuỳ tiện tiến vào.

Đường Vũ Lân lấy ra Hồn Đạo máy truyền tin đã hơn ba năm không dùng đến, dùng hồn lực của mình đã kích hoạt, sau đó bấm một dãy số quen thuộc.

Tiếng chuông reo trong chốc lát, một lúc mới kết nối được.
"..." Không có thanh âm trả lời, sau khi kết nối thì đối diện không vang lên tiếng nào.

"Na Nhi?" Đường Vũ Lân thử hỏi.

"A ----" Ngay sau đó, Đường Vũ Lân cảm giác được màng nhĩ của mình muốn nổ tung, một tiếng thét dài vang lên từ đầu dây bên kia.

Đường Vũ Lân bị dọa cho nhảy dựng, thiếu chút nữa thì ném Hồn Đạo máy truyền tin trong tay đi.

Ngay cả hai vị thủ vệ cũng nghe được thanh âm bén nhọn truyền đến.

"Ca, ca, là ngươi sao? Là ngươi sao?" Thanh âm kích động của Na Nhi truyền đến, làm Đường Vũ Lân không khỏi có cảm giác huyết mạch sôi trào. Nghe được thanh âm quen thuộc đó, hắn suýt nữa rơi lệ.

"Là ta, Na Nhi, là ta, ta ta đã trở về. Ngươi đang ở đâu? Ngươi đang ở đâu a?" Đường Vũ Lân dồn dập hỏi.

"Ta đang ở Hải Thần Đảo. Ca, ngươi đang ở đâu?" Hô hấp của nàng rõ ràng cũng trở nên dồn dập.
Đường Vũ Lân nói: "Ta đang ở ngoài cửa Nội Viện, nhưng có thủ vệ nên không vào được."

"Ngươi ở đó đợi ta." Na Nhi nói vậy, Đường Vũ Lân lập tức nghe được có tiếng gió vang lên, "Ca, ngươi đừng tắt máy. Ta lập tức tới."

"Được, ta chờ ngươi." Đường Vũ Lân trên mặt lúc này đã tràn đầy vẻ kích động.

Chỉ qua vài chục lần hô hấp, Đường Vũ Lân liền nhìn thấy từ trong Nội Viện, một đạo ngân quang như thiểm điện bay vụt tới. Không đợi hắn kịp phản ứng, đạo ngân quang kia đã nhào vào trong ngực hắn.

Hương thơm tràn ngập cõi lòng, thân thể mềm mại dán chặt trong lòng ngực, hắn chỉ nhìn thấy được mái tóc dài màu bạc.

Đường Vũ Lân run rẩy, không cần hỏi, hắn cũng biết người nhào vào ngực mình là ai.

Na Nhi cao lớn hơn, dáng người đầy đặn hơn, đã là đại cô nương rồi. Nàng rất cao, chỉ thấp hơn Đường Vũ Lân nửa cái đầu. Lúc này nàng nhảy dựng lên, hai chân quấn bên hông Đường Vũ Lân, hai tay gắt gao ôm cổ hắn. Đường Vũ Lân cố gắng giúp nàng kéo váy xuống, tránh để nàng xấu hổ.

Hai vị thủ vệ nhìn cũng sợ ngây người.

Tóc bạc! Trong học viện chỉ có một người a! Chính là nữ thần được sống trên Hải Thần Đảo.

Long Thương Nữ Thần Na Nhi!

Danh hiệu Long Thương Nữ Thần này ba năm trước đã có. Na Nhi dù rất ít xuất hiện, nhưng trong một lần thi đấu ở Nội Viện đã khuất nhục quần hùng. Bằng vào Ngân Long Thương xuất thần nhập hóa, nàng chiến thắng tất cả đối thủ, một lần hành động liền trở thành đệ tử mạnh nhất trong Nội Viện.

Có thể nói nàng là nữ thần trong toàn bộ Nội Viện, là nữ thần trong mắt tất cả nam đệ tử Nội Viện. Chỉ là bình thường, vị Long Thương Nữ Thần này vẫn luôn ở trên Hải Thần Đảo, mà các đệ tử Nội Viện cũng không thể tiến vào đó, muốn gặp nàng là phi thường khó khăn. Nếu có thể cùng nàng nói một câu thì tuyệt đối là chuyện hạnh phúc làm người ta ngất đi.

Thế nhưng là, giờ khắc này, nữ thần hoàn mỹ trong mắt bọn họ vậy mà dùng một tư thế không quá lịch sự dán chặt trên người một nam nhân, lại nhìn tâm tình kích động của nàng, chẳng lẽ ...

Đường Vũ Lân một tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của Na Nhi, một tay đỡ lấy thân thể nàng. Na Nhi bây giờ cũng không phải Na Nhi trước kia rồi. Nàng đã trưởng thành, một số bộ phận đặc thù của con gái làm Đường Vũ Lân không khỏi có chút lúng túng.

"Nghe lời, Na Nhi đừng khóc. Ca ca đã trở về, đều là ca ca không tốt, đã để ngươi lo lắng."

Ca ca? Nghe được hai chữ này, hai thủ vệ không khỏi trở nên kính nể.

Dĩ nhiên lại là ca ca của nữ thần! Mình vậy mà không cho hắn tiến vào Nội Viện, cái này nên nói như thế nào đây, ngài nên sớm biểu đạt thân phận a! Dù trái với quy củ chúng ta cũng không ngăn ngài lại.
Đường Vũ Lân vỗ vỗ đôi chân dài của Na Nhi, lúc này nàng mới nhảy xuống, đứng ở trước mặt hắn. Sau đó, trước ánh mắt chăm chú của hai tên thủ vệ, nàng ngẩng đầu, hai tay ôm gò má của Đường Vũ Lân mà hôn hai cái, rồi mới buông ra khoác lấy cánh tay hắn.

Nhìn Na Nhi ở khoảng cách gần, Đường Vũ Lân không khỏi tim đập rộn lên. Na Nhi thật sự quá đẹp, tóc dài màu bạc xoã sau lưng, đôi mắt màu tím tựa như thuỷ tinh sáng long lanh. Dáng người thon dài, eo nhỏ nhắn, trổ mã phi thường tốt.

Đôi mắt to nhìn mình ngập nước, muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất.

Trong mắt Na Nhi, Đường Vũ Lân cũng đã thay đổi. So với hơn ba năm trước, hắn càng thêm cao lớn. Lúc nhỏ xinh đẹp giờ đã thành anh tuấn, ánh mắt thâm sâu, trên người tràn đầy khí tức nam tính dương cương.
"Ca, ngươi vừa đi chính là hơn ba năm, tin tức đều không có, thật là muốn chết ta." Na Nhi lại nhào vào trong ngực Đường Vũ Lân, khóc lớn tiếng.

Đường Vũ Lân vội vàng ôm nàng an ủi, "Đừng khóc, đừng khóc, ca ca không phải đã trở về rồi sao? Lần này sẽ không đi nữa, được không?"

"Ân, ân, không bao giờ đi nữa, không bao giờ rời đi."

Na Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Đường Vũ Lân, "Ca, ngươi có yêu ta không?"

"Yêu a! Đương nhiên yêu. Ngươi là Na Nhi bảo bối của ta." Đường Vũ Lân cười tủm tỉm vân vê cái mũi của nàng.

Na Nhi cũng cười, "Nhớ giữ lời nha."

"Bây giờ ta có thể vào sao? Mọi người có phải đều ở Nội Viện bên này không?" Đường Vũ Lân hỏi Na Nhi.

Na Nhi nhẹ gật đầu, "Bọn họ đều tiến vào Nội Viện rồi, hơn nữa giờ đã là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, danh tiếng cũng lớn."
"Ngươi có trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái hay không?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Na Nhi. Hắn nhớ rõ, lúc trước khi mình rời đi, thực lực của Na Nhi đã phi thường mạnh.

Na Nhi lắc đầu, "Ta không muốn mà thôi. Ca, đi thôi, chúng ta đi vào trước, vừa đi ta vừa kể cho ngươi nghe."

Sau đó nàng cứ như vậy lôi kéo Đường Vũ Lân đi vào. Đi tới cửa, nàng dùng nhan sắc kiều diễm của mình nhìn hai vị hộ vệ cười cười, hai người đều ngẩn ngơ, sau đó Na Nhi liền kéo Đường Vũ Lân tiến vào.

"Như vậy là được rồi?" Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nói.

Na Nhi cười hì hì một tiếng, "Ta sẽ là phiếu nhập môn của ngươi."

Nội Viện vẫn như vậy, cuối con đường vẫn là những pho tượng quen thuộc. Những pho tượng này thường xuyên được tu sửa nên vẫn trông như mới.
Na Nhi kéo Đường Vũ Lân đi đến bên bờ Hải Thần Hồ.
"Ca, chúng ta tới Hải Thần Đảo trước đi. Ta muốn nói chuyện với ngươi."
Vừa nói, Na Nhi tiến lên một bước, đột nhiên, một tầng quang huy màu bạc từ người nàng phát sáng lên.

Từng điểm ngân quang lập lòe, phân biệt xuất hiện ở những khớp xương, những hào quang màu bạc này giống như từng khỏa tinh màu bạc, hào quang sáng chói.

Trong nháy mắt tiếp theo, từng khối áo giáp lần lượt xuất hiện, bao trùm lấy thân thể Na Nhi. Lúc Đường Vũ Lân nhìn thấy hoa văn phức tạp trên Đấu Khải, còn có sau lưng giãn ra đôi Long Dực màu bạc thì không khỏi thốt lên, "Nhị tự Đấu Khải!"

Hơn nữa, đây không phải là một hai kiện Nhị tự Đấu Khải, mà là nguyên bộ Nhị tự Đấu Khải.

Chương 735: Khuê phòng của Na Nhi

Hơn ba năm không thấy, Na Nhi vậy mà cũng đã là Nhị tự Đấu Khải Sư rồi, mà chính mình ngay cả Nhất tự Đấu Khải Sư cũng còn chưa đạt được. Na Nhi tự nhiên cười một tiếng, đưa tay kéo Đường Vũ Lân, hai cánh sau lưng đập rung, mang theo hắn bay lên trời.

Một cỗ hồn lực nhu hoà ôm trọn thân thể hai người, Đường Vũ Lân mơ hồ có thể cảm nhận được hồn lực của Na Nhi cực kỳ hùng hậu, vượt xa bản thân mình. Thân hình lập loè, hai người đã đến trên Hải Thần Đảo. Hai cánh thu liễm, nàng cùng Đường Vũ Lân rơi xuống đất.

Đấu Khải hoá thành từng điểm hào quang lần nữa hoà nhập vào trong cơ thể Na Nhi.

"Na Nhi, ngươi cũng đã là Nhị tự Đấu Khải Sư rồi. Tính theo tháng, ngươi cũng vừa mới 16 tuổi a. Trời ạ! Ngươi nhất định là Nhị tự Đấu Khải Sư trẻ nhất đại lục, phá kỷ lục rồi." Đường Vũ Lân một mặt khiếp sợ nhìn Na Nhi.

Tuy rằng hắn cùng đồng bạn có thiên phú rất tốt, lại phi thường nỗ lực. Nhưng hắn hoàn toàn có thể khẳng định, trong thời gian ngắn như vậy đồng bạn của mình không có người nào đạt đến trình độ Nhị tự Đấu Khải Sư. Thiên phú của Na Nhi quả thực là nghịch thiên a! Dù là Long Dược khi trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư cũng phải hai mươi tuổi. Từ hồn lực chấn động trên người Na Nhi có thể thấy, dù không có tu vi Lục Hoàn Hồn Đế thì cũng không chênh lệch bao nhiêu. Muội muội của mình vậy mà đã cường đại như vậy sao?

Đường Vũ Lân tuy rằng còn không đến mức tự ti, nhưng giật mình tương đối lớn.

Na Nhi hì hì cười một tiếng, "Những thứ này không trọng yếu, quan trọng là ... Ngươi đã trở về a!" Vừa nói, nàng vừa kéo hắn chạy vào Hải Thần Đảo.

Nơi này Na Nhi đã quá quen thuộc, chạy hai ba vòng liền mang Đường Vũ Lân tới một căn nhà gỗ nhỏ ở giữa sườn núi.

Nhà gỗ không lớn, bên ngoài có chút bụi bặm nhưng lại phi thường sạch sẽ ngăn nắp. Không khí trên Hải Thần Đảo tuyệt đối là tinh khiết nhất trong những nơi Đường Vũ Lân đã đi qua, cho dù trong rừng rậm cũng không thể bằng.
Trong nhà gỗ có bàn ghế, tủ quần áo, còn có một cái giường. Giường nằm có một màu xanh lá cây sẫm, cũng không biết làm bằng vật liệu gì.

"Na Nhi, ngươi bình thường đều ở đây sao?" Đường Vũ Lân hỏi.

Na Nhi nhẹ gật đầu, "Đúng vậy. Ta ở chỗ này, ta rất thích chỗ này."

Nàng giúp Đường Vũ Lân ngồi xuống ghế, lại rót cho hắn chén nước. Khi nàng đặt chén nước vào tay hắn thì vành mắt nhịn không được lại đỏ.

"Ca ca, ngươi có biết mấy năm nay ta nhớ ngươi thế nào không? Ngươi có nhớ ta hay không? Sao muộn như vậy mới trở về?"

Nhìn đôi mắt đỏ ửng của Na Nhi, Đường Vũ Lân cũng không khỏi đau lòng, than nhẹ một tiếng, nói: "Vốn ta có thể trở về sớm, nhưng gặp một việc ta nhất định phải làm. Làm xong việc đó ta mất thời gian ba năm a, cho nên mới về trễ. Mỗi khi mệt mỏi ta đều nhớ ngươi, nhớ mọi người thì lại có thêm động lực. Tuy rằng chậm mất ba năm, nhưng ta không hối hận. Đại trượng phu có việc phải làm, có việc không nên làm. Hoàn thành xong việc kia, trong lòng ta vô cùng thoải mái. Trên đường trở về thì cảm thấy tu luyện hồn lực so với trước trôi chảy hơn rất nhiều, tâm tĩnh như nước. Hành trình mấy tháng này ta đã tăng lên hai cấp, đây là chuyện trước kia ta cũng không dám nghĩ đến."
Đúng vậy, hành trình mấy tháng, hồn lực của hắn khi vừa rời Long cốc là cấp 44 đã tăng lên hai cấp, đạt tới cấp 46. Quan trọng hơn là, kỳ kinh bát mạch cũng đã được hắn quán thông thêm hai mạch. Bốn kỳ kinh bát mạch khác rõ ràng cứng cỏi hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, hiện tại Đường Vũ Lân phi thường tin tưởng có thể tiếp tục trùng quan, đạt đến

trình độ càng mạnh hơn.

"Ca, ngươi nhất định chịu rất nhiều khổ cực a." Na Nhi kéo tay Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cười cười, "Coi như không tồi. Chỉ là đôi khi có chút cô đơn lạnh lẽo, chỗ đó chỉ có một mình ta." Tới bây giờ hắn chưa từng sợ khổ và mệt mỏi, từ khi còn nhỏ đã luyện tập được rồi. Hơn ba năm đó, dày vò lớn nhất là cô đơn lạnh lẽo. Nếu như không phải có thể cùng Long cốt trò chuyện, Đường Vũ Lân thực hoài nghi mình sẽ phát điên mất.
Nhưng hắn cuối cùng vẫn kiên trì đến cùng, lúc này tinh thần đã thông suốt, còn có mình và huyết mạch dung hợp, thậm chí các tầng phong ấn Kim Long Vương hô ứng lẫn nhau, Đường Vũ Lân đều cảm nhận được. Ý niệm trong đầu thông suốt nói thì tựa hồ không có gì, nhưng sau khi tu vi tăng lên cảnh giới nhất định thì chuyện này có ý nghĩa không bình thường.

"Na Nhi, ngươi thì sao? Ta thấy ngươi đã là Nhị tự Đấu Khải Sư rồi, có phải tu vi cũng đột phá Lục Hoàn hay không?"

Lúc Đường Vũ Lân thấy Na Nhi nhẹ nhàng gật đầu thì trong lòng vẫn không khỏi rung động, dù rằng đã sớm đoán được một chút.

Mười sáu tuổi, Lục Hoàn Hồn Đế! Không nói tới sau này, chỉ sợ trước đây chưa từng có ai. Huống chi nàng còn phải chế tác Đấu Khải, đây cũng cần nhiều thời gian cùng tinh lực a! Tình huống của Na Nhi đã không thể đơn giản dùng từ thiên phú dị bẩm để hình dung.
Đường Vũ Lân giơ ngón cái với Na Nhi, "Đồng bạn của ta thì sao? Mọi người hiện tại như thế nào?"

Na Nhi nói: "Theo ta biết ngươi không trở về làm tâm tình bọn họ vẫn luôn rất sa sút. Nhưng sau khi trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ hiện tại chính là đối tượng được vạn chúng chú mục. Bọn họ đều rất nỗ lực tu luyện. Khoảng một năm trước, tu vi của mọi người đều đột phá Ngũ Hoàn rồi, trước đó bọn họ cũng là Nhất tự Đấu Khải Sư rồi. Về phần hiện tại ta cũng không rõ ràng."

Tất cả mọi người là Ngũ Hoàn Hồn Vương, hơn nữa đều là Nhất tự Đấu Khải Sư sao? Mình không cùng mọi người trở về, nhất định là ảnh hưởng đến việc bọn họ tiếp tục chế tác Nhị tự Đấu Khải. Dù sao, rèn Hữu Linh Hợp Kim để chế tác Nhị tự Đấu Khải tương đối khó khăn.

Đường Vũ Lân đưa tay sờ sờ đầu Na Nhi, "Na Nhi, ta sau khi trở về còn chưa đi báo cáo với học viện. Ta đi trước tìm lão sư, chuẩn bị báo cáo một chút. Chúng ta sẽ tán gẫu sau."

Na Nhi chặn lại nói: "Chuẩn bị báo cáo cái gì. Tuy rằng ngươi lúc trước không trở về, nhưng vì cống hiến mà ngươi làm ra, học viện đã phê chuẩn cho ngươi cùng bọn họ gia nhập Nội Viện rồi. Nói cách khác, chỉ cần ngươi trở về thì chính là đệ tử Nội Viện. Ta cảm thấy, ngươi nên đi tìm Xích Long Đấu La Trần Thế gia gia, lão nhân gia nhất định sẽ giúp ngươi đối phó với tất cả. Còn có, hôm nay là một ngày trọng đại của học viện a, ta đoán chừng các bằng hữu của ngươi hiện tại cũng đang bận chuyện này. Lúc này ngươi xuất hiện nhất định sẽ ảnh hưởng đến bọn họ, không bằng cho bọn họ một kinh hỉ a."
Đường Vũ Lân sửng sốt, "Chuyện trọng đại gì?"

Na Nhi cười có chút thần bí, nói: "Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân a!"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân? Chính là đại hội tương thân kia sao?"

Có liên quan đến đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, hắn đương nhiên đã nghe nói qua, chỉ là không đặc biệt rõ ràng quy tắc trong đó. Lúc này nghe Na Nhi nhắc đến, hắn mới ý thức được mình cũng đủ tuổi tham gia đại hội tương thân rồi. Nhất thời trong lòng không khỏi ngũ vị tạp trần. Thời gian trôi qua thật nhanh a! Mình cũng đã trưởng thành rồi.

Na Nhi nói mấy câu này, ánh mắt Đường Vũ Lân khẽ nhúc nhích, một nụ cười nhàn nhạt liền hiển hiện trên khuôn mặt hắn.

"Ngươi nói là, chỉ cần là đệ tử Nội Viện độc thân, mười tám tuổi trở lên liền có thể tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân sao?"
Na Nhi hì hì cười một tiếng, nói: "Đúng nha! Kỳ thật, dựa theo luật liên bang, mười sáu tuổi coi như là trưởng thành rồi. Cho nên hiện tại ta cũng đã trưởng thành. Lão sư đặc biệt phê chuẩn cho ta tham dự đại hội tương thân lần này. Nghe nói như vậy sẽ kích thích các học viên cạnh tranh, cũng là động lực cho mọi người tu luyện trong tương lai."

Đây là nói thật, Đường Vũ Lân cũng không biết muội muội mình bây giờ là Long Thương Nữ Thần nổi danh trong Nội Viện. Lúc học viện tuyên bố Long Thương Nữ Thần mười sáu tuổi có thể tham gia đại hội tương thân

lần này, các đệ tử Nội Viện đang chấp hành nhiệm vụ đều đồng loạt trở về.

Chương 736: Ngươi còn biết trở về?

Tất cả mọi người đều là con cưng của trời, ai có thể khẳng định mình cũng sẽ không bị Long Thương Nữ Thần nhìn trúng chứ?
Tướng mạo, thực lực của Na Nhi, cùng thân phận đệ tử đích truyền của Hải Thần Các Các chủ không khỏi khiến nàng trở thành tồn tại cao nhất trong các học viên, cũng là nữ thần trong lòng tất cả các nam sinh a!

"Ngươi cũng phải tham gia? Không được, không được." Đường Vũ Lân nghiêm túc nói.

Na Nhi kinh ngạc nhìn hắn, nói: "Vì sao?"

Đường Vũ Lân chính nghĩa ngôn từ nói: "Ngươi còn nhỏ như vậy, sao có thể tùy tiện tham gia cái gì tương thân? Với tư cách là ca ca, ta không đồng ý."

Na Nhi "phụt" cười một tiếng, "Ca, không nghĩ tới ngươi còn là một tiểu cổ hủ a!"

Đường Vũ Lân nghiêm mặt nói: "Ta là ca ca của ngươi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm với ngươi. Trước khi mười tám tuổi không cho phép nói chuyện yêu đương, biết không? Còn có, dù ngươi thích ai cũng nhất định phải vượt qua cửa ải của ta mới được. Muội muội của ta xinh đẹp như vậy, cũng không thể để người khác tuỳ tiện chiếm tiện nghi."
Na Nhi "hì hì" cười một tiếng, "Yên tâm đi ca, người ta thích thì ngươi nhất định sẽ hài lòng."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Ngươi thật sự đã có người ưa thích?"

Na Nhi gật gật đầu, "Đương nhiên, ta thích ngươi nha."

Đường Vũ Lân bật cười nói, "Ngươi nha đầu này đừng có trêu đùa ta. Ngươi muốn tham gia đại hội tương thân lần này chơi cũng được, nhưng không được xúc động nhất thời chọn người a!"

"Được rồi, được rồi, ta đã biết rồi. Yên tâm đi, người ta vừa ý nhất định phải được ngươi đồng ý. Được chưa?" Na Nhi cười nói.

"Ân, thế này còn chấp nhận được." Đường Vũ Lân hài lòng nói. "Tốt lắm, ta đi trước tìm sư tổ. Nên đi bên nào đây? Đã rất lâu không tới, bên này ta cũng chưa quen thuộc."

Na Nhi nói: "Ta dẫn ngươi qua, sau đó đi tìm vị lão sư kia. Chúng ta hẹn nhau gặp ở chỗ đó a! Đúng rồi, ngươi đừng đánh Hồn Đạo thông tin cho các đồng bạn của ngươi, đến lúc đại hội tương thân thì cho bọn họ một kinh hỉ."
Đường Vũ Lân mỉm cười gật đầu, "Được, nghe lời ngươi."

Đại hội tương thân sao?

Khuôn mặt quen thuộc kia không khỏi xuất hiện trong lòng Đường Vũ Lân, tâm tình của hắn lập tức trở nên phức tạp.

Hắn dù sao cũng là người trẻ tuổi, sao lại chưa từng mơ tưởng đến đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân chứ? Chỉ là, đại hội tương thân này, hắn thật sự có thể tham gia sao?

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, thần sắc trên mặt cũng trở nên cổ quái.

Mang theo tâm tình phức tạp, Đường Vũ Lân gặp được sư tổ của mình.

Xích Long Đấu La Trần Thế đang ngồi uống trà trong sân, khi hắn thấy Đường Vũ Lân đẩy cửa đi vào thì chén trà trong tay không khỏi run rẩy, nước trà nóng hổi rơi vô thức rơi vào tay.

"Vũ Lân?"

"Sư tổ." Đường Vũ Lân vội vàng tiến lên vài bước, quỳ một gối xuống trên mặt đất.
"Vèo" một cái, Xích Long Đấu La dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với tuổi nhảy dựng lên, một tay kéo hắn đứng dậy.

"Ngươi, tiểu tử này, cuối cùng là đi chỗ nào hả? Không có việc gì là được, không có việc gì là tốt rồi! Cái loại địa phương như tiểu thế giới có thể tuỳ tiện đi sao? Ngươi có biết hay không, ta cùng Phong lão đầu thiếu chút nữa

đã làm loạn Đường Môn. Rất tốt, ngươi đã trở về rồi, Phong lão đầu đều muốn phát điên rồi. Mấy năm nay tính tình táo bạo không chịu được, ta muốn nhanh nói tin tức tốt này cho hắn biết."

Một cái Hồn Đạo thông tin phát đi, không đến ba phút, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ từ trên trời giáng xuống. Khi hắn nhìn thấy Đường Vũ Lân thì sắc mặt trầm xuống, đập một bàn tay tới.

Đường Vũ Lân cũng không dám né tránh, bị hắn đánh một cái lảo đảo, nhìn qua rất dùng sức, nhưng quả thật là không đau.
"Phong lão đầu ngươi chuyện gì? Ở chỗ của ta nổi điên thì đừng trách ta chỉnh đốn ngươi." Trần Thế giận dữ.

"Ngươi thì biết cái gì, đi sang một bên. Đường Vũ Lân, ngươi cái tên khốn khiếp này còn biết trở về. Ta hỏi ngươi, rèn có xuống tay hay không?" Phong Vô Vũ hai tay chống nạnh, hướng Đường Vũ Lân gào thét.

Đường Vũ Lân cũng không dám lên tiếng, chờ khi hắn gào thét xong thì mới chặn lại nói: "Khá tốt, khá tốt. Không có xuống tay, hiện tại hắn là Đoán Tạo Sư cấp 6 đỉnh phong. Ta trở về còn muốn cùng ngài học tập Hồn Rèn đây."

"Đi theo ta, ta muốn kiểm tra một chút." Vừa nói, hắn vừa bắt lấy Đường Vũ Lân, bay lên trời.

"Đợi một chút, ta cũng đi. Ta muốn giám sát ngươi, đừng làm hư đồ tôn của ta." Xích Long Đấu La theo sát phía sau.

Đường Vũ Lân trong lòng im lặng, hắn còn chưa làm thủ tục tiến vào Nội Viện đâu. Còn có đại hội tương thân tối nay phải làm sao đây? Hắn hiểu khá rõ Phong Vô Vũ, một khi tiến vào trạng thái rèn, căn bản sẽ không quan tâm thời gian bên ngoài xảy ra chuyện gì.
Phong Vô Vũ có thể không quan tâm, nhưng hắn không thể không quan tâm a! Đại hội tương thân nàng hắn cũng sẽ đến. Hắn cũng muốn tham gia đại hội a! Dù có được hay không thì cũng phải thử một lần, nếu không sao có thể cam tâm.

Đối với học viện Sử Lai Khắc, mỗi lần đại hội tương thân đều là sự tình các học viên trưởng thành mong chờ nhất.

Cho dù các đệ tử Ngoại Viện không hoặc chưa tiến vào Nội Viện, mỗi lần đến thời điểm này cũng đều vô cùng cao hứng. Một là vì có thể nhìn thấy thực lực cường đại của các học trưởng trong Nội Viện, ngoài ra, cũng là để khích lệ chính mình.

Các đệ tử Ngoại Viện tuy rằng không được học viện thừa nhận quan hệ yêu đương, nhưng thực tế thì, học viện cũng không can thiệp khi bọn họ yêu thương lẫn nhau.

Chỉ là, đối với học viện Sử Lai Khắc, nếu có thể thông qua đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì cảm giác hoàn toàn khác. Đây được vinh danh là giám định tình yêu đẹp nhất trên Đấu La Đại Lục, nghiệm chứng thực lực và tình yêu giữa hai bên.
Bởi vậy, dù tương thân thành công ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân không có bất kỳ ban thưởng nào, nhưng thực tế trên toàn bộ Đấu La Đại Lục, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân phi thường nổi danh.

Không biết bao nhiêu người muốn đến xem lễ, nhưng dựa vào quy củ của học viện Sử Lai Khắc, bất kỳ người ngoài nào cũng không được đi vào Nội Viện tham dự đại hội. Chỉ có đệ tử Nội Viện, cùng các đệ tử Ngoại Viện đủ tuổi và các lão sư mới được tham dự.

Điều này cũng làm cho đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân càng thêm thần bí.

Hơn nữa, theo quy củ của học viện Sử Lai Khắc, một khi hai người ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân tiếp nhận lẫn nhau thì sẽ được Hải Thần Các chúc phúc. Phần chúc phúc này do chính Hải Thần Các Các chủ tự mình thực hiện, nhưng đồng thời, nếu tương lai hai người muốn tách ra thì nhất định phải đến Hải Thần Các nói rõ nguyên nhân. Hải Thần Các sẽ đích thân hòa giải, nếu hòa giải không thành mới cho phép chia tay.
Điều này cũng trong vô hình khiến tình cảm thêm một tầng đảm bảo. Đối với các đệ tử Ngoại Viện, bản thân Hải Thần Duyên chính là truyền thuyết, cho tới bây giờ, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân đã trở thành một trong các động lực để thi vào Nội Viện, hơn nữa còn là nguyên nhân xếp hàng đầu.

Lần đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân này đặc biệt gây chú ý với người ngoài. Tin tức đã sớm truyền ra, Long Thương Nữ Thần cũng sẽ tham gia đại hội lần này. Tuy rằng không biết là đến đi ngang qua sân khấu hay thật

sự là tham dự đại hội, nhưng vẫn khiến người khác giật mình và rung động.

Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân ra đời đã hơn một vạn năm, quy tắc tiến hành tinh vi. Nhưng cuối cùng thì vẫn là muốn nghiệm chứng thực lực của đệ tử Nội Viện, cùng trợ giúp bọn họ tìm được tình yêu.
Không có đủ thực lực, căn bản cũng không có khả năng thành công trên đại hội, đây là đạo lý cơ bản. Từ điểm này có thể thấy học viện Sử Lai Khắc vẫn nói đạo lý, không có thực lực mà còn muốn tìm bạn? Trở về luyện tập đi rồi đến sau.

Nhìn qua đây chỉ là một đại hội tương thân đơn giản, nhưng với các học viên Ngoại Viện lại là kích thích cùng khích lệ thật lớn. Nhất là các học viên trong lòng muốn tham dự đại hội thì càng nỗ lực tu luyện hơn.

Căn cứ theo thống kê của học viện Sử Lai Khắc, thực lực càng mạnh thì tỷ lệ thành công ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân càng cao. Hơn nữa, trên đại hội còn có một số liệu khác. Xác suất nữ sinh tỏ tình thành công là phi thường cao, đã vượt qua 60%. Mà nam sinh thổ lộ với nữ sinh thì xác suất thành công thấp hơn một chút. Đây cũng là do tuyệt đại đa số thời kì, trong Nội Viện, nam sinh vẫn nhiều hơn nữ sinh.
Cái này gọi là sói nhiều thịt ít.

Nhạc Chính Vũ cùng Tạ Giải kề vai sát cánh đi ra từ lầu dạy học Nội Viện. Dọc đường đi, bộ dạng của bọn họ làm không ít người phải ghé mắt. Lúc này, các đệ tử Ngoại Viện chưa được vào Nội Viện, cho nên Nội Viện còn tương đối thanh tĩnh.

Nhạc Chính Vũ theo thói quen mặc lễ phục màu trắng, trên lễ phục có hoa văn màu vàng kim hình lông vũ, trông rất trang nhã, thần thánh, huyễn lệ. Tuy cao quý và thần thánh nhưng lại không có nửa phần hương vị nhà giàu mới nổi. Đây là hoa văn của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ bọn họ, rất đặc sắc.

Tạ Giải đi với hắn cũng không thua kém bao nhiêu, một thân lễ phục màu đen, bên trên có hoa văn màu bạc. Hoa văn có hình Long. Nếu như Nhạc Chính Vũ là thần thánh chi tử, như vậy, hắn lúc này như u linh hành tẩu trong đêm tối.
Hai người một đen một trắng, cũng đều có tướng mạo anh tuấn. Khi đi cùng một chỗ thì sao có thể không gây chú ý?

Chương 737: Tạ Giải tinh thần bất định

"Này, này, hai người không có nhân tính các ngươi chờ ta một chút." Từ Lạp Trí dáng người tròn vo chạy theo phía sau.

"Mập Mạp, ngươi tới đây làm gì? Đừng hạ thấp giá trị của chúng ta." Nhạc Chính Vũ có chút ghét bỏ nói.

Từ Lạp Trí vẫn mặc đồng phục như cũ, chỉ là đồng phục Nội Viện cùng Ngoại Viện khác nhau. Đồng phục Nội Viện là màu cam, công nghệ chế tác rất tốt. Bất quá, với dáng người to lớn của Từ Lạp Trí, mặc cái gì cũng không khác biệt lắm.

Từ Lạp Trí cũng không giận, cười hắc hắc, tách hai người ra, đi ở chính giữa, "Các ngươi xem, đi như vậy có giống lão đại mang theo hai bảo tiêu không?"
"Mập Mạp chết bầm!" Tạ Giải cùng Nhạc Chính Vũ trăm miệng một lời nói, sau đó lại nhìn chằm chằm lẫn nhau, lần nữa đồng thanh nói: "Ngươi đừng có nói giống ta được không?"

"Hai người các ngươi tham gia đại hội tương thân là muốn thổ lộ với nhau sao?" Từ Lạp Trí ha ha cười một tiếng, "Không có việc gì, ta hiểu. Ta đi trước đây." Vừa nói, Mập Mạp tiêu sái rời đi. Đừng nhìn trọng lượng của hắn, tốc độ vậy mà càng lúc càng nhanh.

Nhạc Chính Vũ cùng Tạ Giải liếc nhìn nhau, đồng thời hừ một tiếng.

Trên mặt Hải Thần Hồ đã bắt đầu bố trí. Đi đến bên hồ, tuy rằng đã sớm chuẩn bị kỹ càng nhưng tinh thần Tạ Giải vẫn có chút bất định.

"Ngươi nói ta như vậy được chưa? Nếu Nguyên Ân tức giận thì làm sao bây giờ?" Tạ Giải nói với Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ tức giận: "Ngươi có thể đừng sợ đầu sợ đuôi như vậy được hay không? Nếu không thì ngươi trở về được rồi, tiếp tục diện bích suy nghĩ đi. Thật không muốn nhìn ngươi như vậy. Nguyên Ân chẳng lẽ là hồng thủy mãnh thú hay sao?"
"Ngươi nói ai là hồng thủy mãnh thú?" Một thanh âm nhạt nhẽo từ phía sau

truyền đến.

Tạ Giải cùng Nhạc Chính Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nguyên Ân Dạ Huy một thân nam trang, bộ dạng bình thường đứng ở phía sau hai người.

"Ách ... không phải là ta nói, là tiếng lòng của Tạ Giải. Các ngươi trò chuyện đi, ta đi trước một bước." Nhạc Chính Vũ nhanh chóng quay người bỏ chạy. Hắn tự nhủ mình không phải là đối thủ của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Ách, Nguyên Ân." Đối mặt Nguyên Ân Dạ Huy, không biết vì sao, dũng khí vừa nổi lên đã biến mất, có chút khẩn trương mà xoa xoa đôi tay.

Nguyên Ân Dạ Huy cao thấp đánh giá cách ăn mặc của hắn, khuôn mặt lạnh lùng, quay người rời đi. Từ đầu đến cuối, một chữ cũng không nói.

Đưa mắt nhìn Nguyên Ân Dạ Huy rời đi, Tạ Giải không khỏi chán nản. Thoạt nhìn vẫn không có chút khởi sắc nào a! Không có khả năng nàng đáp ứng mình đi. Lại nói, đại hội tương thân sắp bắt đầu, nàng sao vẫn mặc nam trang? Vậy phải làm sao bây giờ?
Rõ ràng là không muốn chuẩn bị tiếp nhận mình. Chết rồi, chết rồi.

Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân sắp bắt đầu, tình trạng tinh thần bất định không chỉ có Tạ Giải, giờ khắc này, trong Nội Viện không biết có bao nhiêu người tim đập rộn lên.

Đối với các đệ tử Nội Viện, hôm nay thật sự là quá trọng yếu.

Từ khi tiến vào học viện Sử Lai Khắc, bọn họ vẫn luôn chịu áp lực từ toàn bộ học viện. Mặc dù chưa từng có lão sư nói ngươi nhất định phải như nào, nhưng mỗi học viên có thể tiến vào học viện Sử Lai Khắc đều là thiên tài đỉnh cấp. Ở trong học viện sẽ cho ngươi một loại ảo giác, dường như bọn họ chỉ hơi buông lỏng một chút thôi thì lập tức bị các đồng bạn bên cạnh vượt qua.

Loại cảm giác này tuyệt đối không thể nói là tuyệt vời, cũng không người nào nguyện ý bị loại bỏ sau trăm cay nghìn đắng thi vào học viện Sử Lai Khắc. Cho nên, sau khi thi đỗ, bọn họ chỉ có thể làm một chuyện, đó chính là dốc sức liều mạng nỗ lực, không dám có nửa phần lười biếng.
Những năm qua, trong các học viên cực kỳ nỗ lực, những người có thiên phú nhất mới có thể trổ hết tài năng, trước hai mươi tuổi trở thành Nhất tự

Đấu Khải Sư, từ đó tiến vào Nội Viện học viện Sử Lai Khắc.

Hai mươi tuổi đương là tuổi thanh xuân, chính là thời điểm tràn đầy tinh lực, bọn họ sao lại không khát khao một nửa của mình xuất hiện? Nhưng cho đến lúc này bọn họ mới chính thức có thể thời gian cùng thực lực để lựa chọn. Học viện đã vì bọn họ chuẩn bị xong tất cả, đó chính là đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân.

Cũng không phải tất cả mọi người sẽ chọn bạn đời ở học viện, nhưng tuyệt đại đa số đệ tử Nội Viện học viện Sử Lai Khắc sẽ làm như vậy. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hai người ở cùng một chỗ thì phải có tiếng nói chung. Nếu hai người chênh lệch quá nhiều thì nhất thời kích tình còn có thể, nhưng yêu lâu dài thì rất khó duy trì.
Sự thật chứng minh, các đệ tử ở bên nhau thông qua đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì gần như ở bên nhau cả đời, trừ phi xuất hiện một ít tình huống hay biến cố cực kỳ đặc thù. Kinh nghiệm tương tự nhau, lại cùng nỗ lực, bọn họ mới càng hiểu và quý trọng lẫn nhau, cùng nhau tiến lên, truy cầu mộng tưởng hồn sư.

Loại cảm tình này không chỉ là tình yêu, mà còn có hương vị song tu. Hai bên cùng xác định, ủng hộ lẫn nhau, cho nên bọn họ có thể đi xa hơn. Còn có gì đáng giá hơn tín nhiệm của người mình yêu sao?

Bởi vậy, mỗi khi đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân tổ chức đều là thời khắc các đệ tử Nội Viện kích động. Trước khi đại hội bắt đầu, bọn họ không chỉ cố gắng tu luyện, nỗ lực chứng tỏ bản thân, đồng thời lặng lẽ tìm người trong mộng của mình.
Còn có một loại tình huống, chính là đã có người yêu. Bọn họ cũng nguyện ý ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân chứng minh bản thân, đồng thời tỏ tình với người yêu, dưới vạn chúng chú mục trở thành người yêu của mình. Có thể nói, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân không phải chỉ dành cho đệ tử Nội Viện, mà còn là một loại vinh quang.

Trong truyền thuyết, học viên có thể tìm bạn lữ trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì sẽ được nhân vật linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái sơ đại, cũng là vị thần kia chúc phúc. Thần Vị mà hắn kế thừa chính là Hải Thần. Tất cả Hải Thần Đảo, Hải Thần Hồ đều là vì tưởng nhớ hắn mà tồn tại.

Màn đêm buông xuống, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm. Nội Viện vốn thanh

tĩnh nay là náo nhiệt hơn.

Sau bữa cơm tối, tất cả các học viên Ngoại Viện đủ tuổi, nhất là các học viên hơn 18 tuổi, chưa tới 20 tuổi đã sớm đi vào Nội Viện. Chỉ có ngày hôm nay bọn họ mới được đặc chuẩn đi vào Nội Viện.
Ánh mắt của bọn họ cũng trở nên sốt ruột, hận mình không thể là nhân vật chính của ngày hôm nay. Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân chính là khích lệ tốt nhất với bọn họ, để bọn họ nỗ lực đột phá cảnh giới Nhất tự Đấu Khải Sư, có đủ tư cách tham dự trong đó.

Đối với các học viên đã lớn hơn 20 tuổi cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội. Dù sao, hạn chế vào Nội Viện ở độ tuổi này cũng không phải hoàn toàn chuẩn xác. Thí dụ như có một ít đệ tử có tài nhưng thành đạt muộn, rất có thể sẽ đột phá cảnh giới Nhất tự Đấu Khải Sư ở tuổi 21 nên lỡ dịp vào Nội Viện. Dựa theo quy củ của học viện Sử Lai Khắc, đệ tử như vậy cũng có khả năng tiến vào Nội Viện, nhưng xác suất sẽ nhỏ hơn. Vì điều kiện là, trước 30 tuổi bọn họ phải trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư. Nếu thành công và chưa đến hạn tốt nghiệp Ngoại Viện, như vậy còn có một cơ hội thi lại. Nếu thông qua thì vẫn có thể tiến vào Nội Viện.
Cho nên dù các học viên đã qua 20 tuổi cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng. Rất nhiều người đạt đến Nhất tự Đấu Khải Sư vẫn không nguyện ý tốt nghiệp Ngoại Viện, chính là hy vọng có thể nỗ lực trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư trước tuổi 30, từ đó có được cơ hội tiến vào Nội Viện.

Bởi vì bọn họ đều rất thích nơi này, thích tất cả của Sử Lai Khắc, muốn Sử Lai Khắc càng trở nên vẻ vang.

Chương 738: Kình Thiên Đấu La

"Thật chờ mong, rút cuộc mười tám tuổi rồi, rút cuộc có thể tới xem đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Mỗi lần đều nghe các học trưởng nói vô cùng kì diệu, không biết lần này chúng ta sẽ thấy tình cảnh nào đây?"

"Đương nhiên đặc sắc rồi, nghe nói lần này Long Thương Nữ Thần cũng tới dự. Tuy rằng có thể sẽ không lựa chọn bầu bạn, nhưng nếu nàng tới thì đại hội giống như làm nền vậy, dù sao nàng cũng chính thức là nữ thần."
"Nói như ngươi đã từng nhìn thấy Long Thương Nữ Thần vậy."

"Ta dĩ nhiên đã thấy rồi, ta đã từng từ xa nhìn thấy gò má nàng, rất đẹp, đẹp vô cùng a!"

"Thật sự? Vậy lát nữa phải xem xem, nghe nói, nữ thần trong lòng tất cả các đệ tử Nội Viện đều là nàng. Hơn nữa, Long Thương Nữ Thần không chỉ xinh đẹp mà thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ."

"A, đúng rồi, các ngươi có nghe nói không, có hai học viên trao đổi đến từ Tinh La Đại Lục cũng được đặc biệt phê chuẩn tiến vào Nội Viện học tập, bọn họ hình như hôm nay cũng tới tham gia, không biết là thật hay giả."

"Hình như là thật, ta cũng nghe nói. Có thể để các học trưởng Nội Viện luận bàn với bọn họ hay không?"

"Nghe nói trong hai người tới, nam học viên đặc biệt lợi hại, mới 23 tuổi đã là Nhị tự Đấu Khải Sư rồi."
"Mạnh như vậy?"

"Ân, còn chưa hết đâu, hình như có một bộ phận Đấu Khải đã là trình độ Tam tự Đấu Khải rồi."

"Cái này ..."

Các đệ tử Ngoại Viện đều xì xào bàn tán, thảo luận về quan hệ giữa các học viên tham dự đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm nay.

Chủ đề của bọn họ đều là Long Thương Nữ Thần, Long Dược, Đái Vân Nhi cùng các vị Sử Lai Khắc Thất Quái. Lần đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân này rõ ràng hấp dẫn hơn các lần trước, bởi vì có những người này tham dự.

Sắc trời đã hoàn toàn tối xuống. Điều này cũng có nghĩa là, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân sắp bắt đầu.

Xa xa, trên mặt Hải Thần Hồ có một lâu thuyền chậm rãi đi tới. Trên lâu thuyền đèn đuốc sáng trưng. Chứng kiến lâu thuyền kia, phần đông các đệ tử Ngoại Viện đều khom mình hành lễ.
Có thể ngồi trên lâu thuyền không khỏi đều là tồn tại cao cấp nhất ở học viện Sử Lai Khắc. Bọn họ chính thức nắm trong tay thành Sử Lai Khắc, là các trưởng lão mà liên bang cũng phải tôn kính.

Trên lâu thuyền, ngồi ở vị trí trung tâm là một thanh nhiên. Hắn mặc một thân áo trắng, mang trên mặt nụ cười thản nhiên, một đầu tóc đen rối tung ở sau ót. Toàn thân đều toát ra cảm giác nước chảy mây trôi.

Ngồi bên cạnh hắn chính là viện trưởng Nội Viện vừa được bổ nhiệm, Thánh Linh Đấu La. Ngồi bên cạnh Thánh Linh Đấu La là viện trưởng Ngoại Viện, Ngân Nguyệt Đấu La Thái lão. Bên cạnh Thái lão là Song Thánh Long, Xích Long Đấu La Trần Thế, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ. Sắc mặt Phong Vô Vũ rõ ràng có chút không giống bình thường. Lão gia hoả điên này nhíu chặt lông mày, cúi đầu, đang không biết suy nghĩ cái gì. Trừ bọn họ ra còn có mấy vị Phong Hào Đấu La lớn tuổi ngồi ở các vị trí khác. Nói cách khác, có thể ngồi trên lâu thuyền này đều là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, ít nhất cũng có thực lực Tam tự Đấu Khải Sư.

"Ồ, mọi người xem, vị ngồi giữa lâu thuyền kia là ai? Còn trẻ như vậy sao có thể ngồi trên lâu thuyền?"

"Trời ạ! Chớ nói lung tung, nói nhỏ chút. Nếu như ta đoán không sai, vị kia hẳn là đệ nhất nhân chính thức của học viện, thậm chí là đệ nhất nhân trên toàn bộ đại lục, là đương đại Hải Thần Các Các chủ, từ trăm năm trước đã uy chấn đại lục, Cực Hạn Đấu La, Tứ tự Đấu Khải Sư. Là lãnh tụ của học viện Sử Lai Khắc chúng ta."

"A? Ngươi nói là vị kia? Còn trẻ như vậy? Không thể nào? Trời ạ! Thì ra lão nhân gia người nhìn trẻ như vậy."
"Đúng vậy a! Nghe nói Thánh Linh Đấu La là thê tử của lão nhân gia."

"Đừng lão nhân gia, lão nhân gia chứ. Các chủ nhìn còn trẻ như vậy, sao có thể nói là già? Đúng rồi, các ngươi biết phong hào của Các chủ là gì không? Nhất định là vô cùng khí phách?"

"Đương nhiên biết. Phong hào của Các chủ là Kình Thiên, Kình Thiên Đấu La, võ hồn hẳn là Kình Thiên Thương. Nghe nói ngài từng một thương xé trời, uy chấn quần lâm, là đệ nhất cường giả được đại lục công nhận. Trăm năm trước ngài cũng là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái, được vinh danh là người có khả năng nhất chạm đến Thần cấp, chính thức là cường giả Bán Thần. Nếu không phải không cảm nhận được Thần giới, chỉ sợ ngài đã sớm đột phá cực hạn, đạt đến tầng cấp kia."

Phàm là người nhận ra thân phận của vị kia thì không khỏi hưng phấn. Đừng nói là người ngoài, dù đệ tử học viện Sử Lai Khắc như bọn họ cũng rất ít có cơ hội nhìn thấy vị này.
"Minh ca, các học viên đều vì chàng đến mà hưng phấn." Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ thấp giọng nói với thanh niên áo trắng bên cạnh.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, vỗ vỗ tay của nàng, "Còn không phải là vì nha đầu Na Nhi kia. Nàng vốn nói với ta không có ý định tham gia, dù sao thì nàng vẫn chưa 18 tuổi. 16 tuổi tuy rằng đã trưởng thành, nhưng theo quy tắc của học viện, phải 18 tuổi mới có thể tham gia. Nhưng không biết vì sao nàng lại nói nhất định phải tham gia. Ta hoài nghi nha đầu kia đã có người trong lòng, ta phải xem một chút ai có thể xứng với đệ tử bảo bối của ta."

Nhã Lỵ mỉm cười, "Ngươi a! Chính là quá mức sủng ái nha đầu kia rồi, ngươi bây giờ chính là một phụ thân phát hiện nữ nhi bảo bối muốn cùng tiểu tử bỏ trốn."

Thanh niên áo trắng cười ha ha một tiếng, "Đúng vậy, ta thừa nhận."
Nhã Lỵ ôn nhu nói: "Đều là ta không tốt, không thể sinh cho ngươi một đứa bé."

Thanh niên áo trắng sờ sờ tay nàng, "Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Không nói chuyện này."

Vành mắt Nhã Lỵ hơi đỏ lên, nắm chặt tay hắn. Nam nhân này yêu nàng hết thảy, cũng là hạnh phúc lớn nhất đời này của nàng.

Thái lão một bên cạnh Nhã Lỵ bất ngờ lườm sang bên này, trong lòng thầm than. Nếu năm đó có thể đổi chỗ với nàng thì dù sống ít vài chục năm, mình cũng nguyện ý a!

Nhưng năm đó nhiều người yêu hắn say đắm như vậy, cuối cùng hắn chỉ chọn một mình nàng. Cho dù biết rõ thân thể nàng có chỗ thiếu hụt, hắn cũng làm việc nghĩa không hề chùn bước. Mình cũng thế, Thiên Phượng Đấu La Lãnh Dao Thù cũng thế, đều chỉ có thể đơn phương một bên.

Nhưng hắn đều chưa từng tổn thương các nàng, hắn luôn là một người phi thường quyết đoán. Hắn ngay lập tức cự tuyệt, thậm chí không có nửa điểm do dự. Mà với thân phận của hắn, dù có thêm mấy nữ nhân cũng đâu là gì? Thậm chí mấy lần Thái lão còn nghe được, Lãnh Dao Thù từng nói trước

mặt hắn, dù chỉ làм tình nhân nàng cũng nguyện ý.
Lãnh Dao Thù có thân phận gì? Phó tháp chủ Truyền Linh Tháp, dưới một người, trên vạn vạn người, trong giới hồn sư có địa vị hết sức quan trọng. Dù là khi thấy Chủ tịch quốc hội liên bang cũng vẫn có bộ dạng cao cao tại thượng, đó chính là một nữ nhân kiêu ngạo.

Nhưng vì hắn, Thiên Phượng Đấu La cả đời chưa gả, mà chính mình cũng không phải như vậy sao?

Lãnh Dao Thù cùng mình suy nghĩ giống nhau. Đã gặp được người tốt nhất rồi, cho dù hơi có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt cũng không tiếp thu được. Đúng vậy! Sau khi nhận thức hắn, trong mắt mình, trong lòng mình làm sao có thể dung nạp một người đàn ông khác đây?

Kình Thiên Đấu La Vân Minh, trên đội trời, dưới đạp đất, là một đời thiên kiêu. Trong lòng nàng, hắn thậm chí có thể so sánh với Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo cùng người sáng lập Đường Môn, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam.
Chắc hẳn hắn cũng không chút thua kém.

Đúng lúc này, Thái lão đột nhiên cảm thấy tay mình nóng lên, ngẩng đầu thì thấy được ánh mắt ân cần của Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ.

Thái lão miễn cưỡng cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu với nàng.

Đối với Thánh Linh Đấu La, nàng có ghen ghét, nhưng càng nhiều hơn là hâm mộ, thậm chí còn vui lòng phục tùng nàng. Trên thế giới này, nàng ấy là nữ nhân thiện lương nhất. Sở dĩ nàng mất đi năng lực sinh dục là vì một lần ôn dịch ở một khu nghèo khó, nàng không tiếc thiêu đốt sinh mệnh của chính mình để mở rộng phạm vi cứu chữa.

Lần đó, nàng cứu sống hơn vạn người đáng lẽ đã tử vong vì ôn dịch, nhưng bản thân nàng vì tiêu hao sinh mệnh mà gần như tử vong. Kình Thiên Đấu La tuy rằng cứu được tính mạng của nàng, nhưng không cách nào trị liệu tốt cho nàng. Nàng vốn là hồn sư hệ trị liệu cao cấp nhất, nhưng không cách nào chữa tốt thân thể mình.
Nàng rất tiêu sái nói rằng, đây là do trời cao khiển trách. Hơn vạn sinh mệnh mà trời cao muốn lấy đi lại bị mình ngăn cản, ông trời chỉ lấy đi năng lực sinh dục của nàng đã tính là khai ân rồi.

Sau khi nàng tốt hơn, hắn liền tuyên bố nàng là vợ của hắn. Mặc dù trước đó, bọn họ thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không phải. Nhưng hắn vẫn tuyên bố vô cùng bá đạo như thế.

Khi đó hắn có vô số tình địch, nàng cũng vậy. Thế nhưng là, hắn không quan tâm. Hắn chỉ nói cho nàng biết, hắn thầm mến nàng rất lâu, rất rất lâu rồi. Lúc hắn rốt cuộc lấy hết dũng khí tỏ tình thì nàng lại bị trọng thương.

Chương 739: Chuyện cũ của Hải Thần Các Các chủ

Sinh mệnh của Nhã Lỵ là Vân Minh dùng chung với nàng. Hắn có thiên phú cường đại nhất đương kim thế gian, thực lực cường đại mang đến sinh mệnh rất dài, nhưng hắn vẫn đem nửa tính mạng của mình dùng chung với nàng.
Hắn một mực thủ hộ bên người nàng, hắn thậm chí từng ở phía sau nói đùa rằng, nàng là tân nương hắn giành được.

Hôn lễ long trọng lần đó không có bao nhiêu lời chúc phúc, nhưng lại làm toàn bộ liên bang khiếp sợ.

Nhã Lỵ vốn không thuộc về học viện Sử Lai Khắc, nàng thậm chí là người nối nghiệp được tổ chức thần bí nuôi dưỡng, đứng sau là liên bang. Nhưng Vân Minh lại đem nàng đoạt trở về, bởi vậy mà trở mặt với tổ chức thần bí kia. Song phương đại chiến mười mấy trận, Vân Minh chính là dựa vào sức một mình, đánh bại tất cả cường giả của tổ chức nọ. Chính là bằng vào thực lực cường đại vô cùng bá đạo, hắn đem Nhã Lỵ lưu lại bên cạnh mình.

Vì không muốn hắn bị thương tổn, Nhã Lỵ thậm chí đã nói là không thích hắn, nhưng Vân Minh chỉ nói, thời gian sẽ cải biến tất cả.
Cuối cùng, không có bất kỳ người nào có thể cướp Nhã Lỵ của hắn đi, mà tâm Nhã Lỵ lại bị hắn cướp mất.

Đây là một đoạn lịch sử từng khiến đại lục khiếp sợ trăm năm trước, Kình Thiên Đấu La cũng qua trận chiến ấy mà thành danh, mới khiến mọi người biết rõ, trên thế giới này vẫn còn tồn tại cường đại như thế.

Vì nhằm vào hắn, tổ chức thần bí kia thậm chí phái ra ba đài Hồng cấp Cơ Giáp. Bị bọn họ vây công, hắn chỉ cần không đến mười phút đã đánh tan

toàn bộ, hơn nữa một thương xé trời. Không gian chấn động thật lớn suýt nữa xé nát toàn bộ đất Minh Đô.

Lúc đó hắn chỉ để lại một câu, thiên trở phá thiên, địa trở liệt địa. Nhân cản sát nhân, Thần cản sát Thần!

Chính một câu nói khí phách như vậy đã làm thành Sử Lai Khắc vững như bàn thạch. Liên bang sau như cẩn thận nghiên cứu thì phải công nhận, trên thế giới này trước mắt không có bất kỳ Hồn Đạo khoa học kỹ thuật nào có thể uy hiếp được hắn.
Từ đó về sau, hắn thực sự trở thành trụ cột vững chắc của học viện Sử Lai Khắc. Hắn dùng sức một mình khiến thành Sử Lai Khắc, học viện Sử Lai Khắc trở thành tồn tại ngay cả liên bang cũng phải kính nể.

Tình yêu giữa Kình Thiên Đấu La cùng Thánh Linh Đấu La chính là oanh oanh liệt liệt, sau trăm năm lại thật yên lặng.

Oanh oanh liệt liệt ở một chỗ, ấm ấm áp áp cùng nhau trải qua.

Cho nên dù Ngân Nguyệt Đấu La hay Thiên Phượng Đấu La yêu nam nhân này cỡ nào cũng không thể cướp hắn đi từ tay Nhã Lỵ.

Nhã Lỵ thậm chí rất nhiều năm trước đã từng nói với Vân Minh, hy vọng hắn có thể tìm thêm thê tử. Hắn ưu tú như vậy, làm sao có thể không truyền thừa lại?

Nhưng Vân Minh lại cự tuyệt. Hắn chỉ nói với nàng, lòng của mình rất nhỏ, chỉ chứa được một mình nàng. Mà tình yêu dục vọng cũng không phải hắn muốn truy cầu.
Sau đó sẽ không có sau đó rồi. Chỉ là mỗi khi nhắc đến chuyện này, Nhã Lỵ vẫn luôn rất khổ sở. Khổ sở chính mình không thể vì chính mình, vì nam nhân mình yêu sinh một đứa bé.

"Khụ khụ, lão Đại ngươi đừng hành hạ cẩu độc thân được không? Không biết mấy người chúng ta đều độc thân hay sao?" Trần Thế ho khan một tiếng.

Vân Minh liếc bọn hắn một cái, Trần Thế cười hắc hắc, Phong Vô Vũ bên cạnh cũng nghiêm túc gật nhẹ đầu, "Đúng đấy, lão Đại, ngươi như vậy là không tốt. Ngươi phải biết rõ, lúc trước chúng ta đều là người theo đuổi

Nhã Ly."

Vân Minh mỉm cười, "Gần đây thời gian có chút thanh nhàn quá rồi, nhân sinh tổng cần một chút kích thích. Không bằng chúng ta tìm thời gian ..."

"Cái gì ta cũng chưa nói." Trần Thế cùng Phong Vô Vũ cơ hồ đồng thanh nói lên. Đùa gì vậy, để hắn nói thêm khẳng định là muốn hai người bọn họ đi thử thương rồi. Đừng nói giỡn, cùng hắn đánh sao? Đó không phải tự mình tìm phiền toái sao.
Các vị Phong Hào Đấu La cũng không khỏi nở nụ cười, Thái lão nhếch miệng, "Hai người các ngươi ăn ý như vậy mới là nguyên nhân không tìm được bạn lữ a."

"..."

Lâu thuyền một mực đi đến một bên Hải Thần Hồ, dừng lại ở một vị trí tốt nhất, có thể thấy rõ giữa hồ. Nước trong Hải Thần Hồ trong veo, một lúc sau, từng ngọn đèn được thắp sáng như hoa tươi nở rộ. Hồ nước bị chiếu rọi như một khối ngọc bích cực lớn, có vầng sáng lập lòe, kỳ quái nhưng huyễn lệ động lòng người.

Ngọn đèn phân tán tại bốn phía, nhìn kỹ sẽ phát hiện, những ngọn đèn này đều ở dưới nước, hào quang của bọn chúng được sóng nước tản ra trên mặt hồ, giống như là bản thân hồ nước tự mình phát sáng. Chúng mang theo lãng mạn ấm áp, còn có nhiều khí tức sinh mệnh.

Ngay sau đó, hai cột sáng xuất hiện, trong đó xuất hiện hai người.
Bọn họ đều mỉm cười, một nam một nữ.

Nam tử nhìn qua chừng khoảng ba mươi tuổi, dáng người thon dài, tướng mạo anh tuấn. So với Vũ Trường Không thì kém hơn một chút, nhưng không chênh lệch quá nhiều. Hắn mặc đồng phục Nội Viện của học viện Sử Lai Khắc, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên.

Ở bên cạnh hắn là một nữ tử cao chừng một mét bảy, nhìn qua hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tướng mạo trung đẳng, nhưng phi thường thân thiện. Lúc nàng mỉm cười thì sẽ khiến người khác cảm thấy thiện ý của nàng.

"Hải Thần Duyên trên Hải Thần Hồ, chào mừng mọi người đến với đại hội

tương thân năm nay. Chúng ta xin tự giới thiệu, ta là đệ tử Nội Viện Lam Mộc Tử, bên cạnh ta cũng là đệ tử Nội Viện Đường Âm Mộng. Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm nay do chúng ta chủ trì."
Đường Âm Mộng mỉm cười, nói: "Rất vinh hạnh có thể trở thành người chủ trì hôm nay. Thật sự thì hai người chúng ta trước mắt hẳn là học viên lớn tuổi nhất trong Nội Viện rồi. Ta rất muốn đi làm trợ giảng, nhưng lại không nỡ bỏ thân phận đệ tử trẻ tuổi, cho nên chúng ta vẫn ở nơi này."

Nàng nói rất hài hước, ngữ khí ôn hòa mang theo vui vẻ, các đệ tử Ngoại Viện nghe được liền lập tức nở nụ cười.

Trên thực tế, chính thức biết rõ hai người này còn lại không nhiều người. Bởi vì các học viên cùng đời với bọn họ đều đã tốt nghiệp. Thực tế tuổi của bọn họ phải lớn hơn ít nhất năm tuổi so với vẻ bề ngoài.

Vũ Trường Không đứng ở một góc nhỏ nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, Lam sư huynh cùng Đường sư tỷ, bọn họ nhìn qua rất tốt a! Nếu như lớn tuổi nhất mà nói, vậy bọn họ hẳn là Đại sư huynh cùng Đại sư tỷ ở Nội Viện rồi.
Các học viên Ngoại Viện không biết hai vị này, hắn làm sao có thể không biết đây? Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng, trong thế hệ của hắn là tồn tại phi thường đỉnh cấp. Bọn họ cùng hắn gia nhập Nội Viện.

Về sau, hắn bởi vì người yêu mà rời khỏi Sử Lai Khắc, nhưng bọn họ vẫn ở lại nơi này. Nếu hắn nhớ không nhầm, hai vị này hẳn đã là Tam tự Đấu Khải Sư rồi. Đúng vậy, bọn họ thân là học viên nhưng cũng đã là Tam tự Đấu Khải Sư rồi. Loại tình huống này cũng chỉ xuất hiện ở học viện Sử Lai Khắc.

Học viên Tam tự Đấu Khải Sư, đây là chuyện khó tưởng tượng cỡ nào. Mà tổng hợp thực lực của bọn họ đã sớm vượt qua Phong Hào Đấu La bình thường rồi.

Nếu lúc trước mình ở lại học viện thì có lẽ cũng đã đạt đến cấp độ của bọn họ. Sau khi đạt đến Tam tự Đấu Khải Sư thì sẽ nỗ lực tu luyện hồn lực, chính thức hướng đến cấp độ Phong Hào Đấu La. Lam sư huynh được vinh danh là đệ nhất nhân lần đó, hẳn là đã có tu vi Bát Hoàn, trước mắt là cường giả Bát Hoàn Hồn Đấu La trẻ tuổi nhất trong học viện. Hắn năm nay hẳn là 33 tuổi?
Đường Âm Mộng sư tỷ hẳn là cũng không chênh lệch quá nhiều với hắn.

Lam Mộc Tử mỉm cười nói: "Đúng vậy a! Chỉ cần có thể không tốt nghiệp, ta tuyệt sẽ không dễ dàng lựa chọn tốt nghiệp. Không bởi vì trẻ tuổi, đồng thời vì ta không quên được chuyện cũ lúc còn trẻ, không quên được đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm đó. Âm Mộng, còn nhớ rõ lần đó của chúng ta không?"

Đường Âm Mộng khuôn mặt ửng đỏ, liếc hắn một cái, "Đừng nói, ta thật ngượng ngùng."

Lam Mộc Tử cười nói: "Ngượng ngùng cái gì, ta cũng sẽ không nói cho các học đệ, học muội rằng ở đại hội tương thân lần đó, là ngươi chủ động tỏ tình với ta."

Chương 740: Quang Ám Đấu La

"Này, ngươi!" Đường Âm Mộng hai tay chống nạnh, vẻ mặt thẹn thùng nổi giận.
Bên bờ đã là một mảnh âm thanh cười vui vẻ. Không thể không nói, hai vị sư huynh, sư tỷ này khuấy động bầu không khí thật tốt.

Lam Mộc Tử thu lại nụ cười, nhìn Đường Âm Mộng thâm tình nói: "Lúc trước, mặc dù là ngươi chủ động tỏ tình với ta, nhưng ta nhất định phải nói, ta rất cảm kích ngươi. Cảm kích ngươi khi ta còn mờ mịt vô tri với tình yêu đã vì ta mà chỉ rõ một con đường tươi sáng. Cảm tạ ngươi những năm này luôn chiếu cố và trợ giúp ta, cảm tạ ngươi vì ta mà trả giá hết thảy. Thân ái, đời này chuyện ta làm chính xác nhất là lúc trước không chút do dự đáp ứng ở cùng một chỗ với ngươi. Đây là may mắn của ta, có lẽ là đổi từ mười đời tu luyện. Ta sẽ cố gắng khiến nó kéo dài mười cuộc đời."

Đường Âm Mộng vốn giận giữ lập tức biến mất, cúi đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng khẽ gật đầu một cái.
Bên bờ một hồi xôn xao. Ngay cả trên lâu thuyền, Trần Thế cũng không khỏi cả giận nói: "Bọn nhóc con này, tự nhiên công khai hành hạ cẩu độc thân, quá hư rồi. Đây là đệ tử của ai?"

Lão phu nhân ngồi bên cạnh Vân Minh chậm rãi ngẩng đầu, liếc Trần Thế một cái: "Làm sao? Ngươi có ý kiến?"

Nhìn thấy nàng, bộ dạng tươi cười của Trần Thế cứng đờ, sau đó nghiêm mặt nói: "Không có, ta chỉ là cảm thấy, ngài bồi dưỡng được đệ tử quá ưu tú."

"Vậy câm miệng của ngươi lại, không được ảnh hưởng đến hồi ức thanh xuân của ta." Lão phu nhân thản nhiên nói.

Kình Thiên Đấu La Vân Minh cũng không khỏi mỉm cười lắc đầu, "Nguyệt tỷ, tính cách này của ngươi a!"

Vị lão phu nhân này nhìn qua bình thường, chỉ đơn giản là gai trâm áo vải, nhìn qua không khác gì lão niên phụ ở khu nghèo khó. Nhưng chính thức biết vị này còn tồn tại thì không còn sống được mấy người.
Nàng là người nhiều tuổi nhất ở học viện Sử Lai Khắc, từ khi Hải Thần Các Các chủ tiền nhiệm còn khoẻ mạnh, nàng đã là Hải Thần Các Phó các chủ qua hai trăm năm.

Luận bối phận, nàng thậm chí còn là trưởng bối của Kình Thiên Đấu La, cũng là người có bối phận cao nhất ở Nội Viện học viện Sử Lai Khắc. Bình thường nàng ẩn cư ở Hải Thần Đảo, thường chỉ ru rú ở trong nhà.

Lúc trước Trần Thế không chú ý tới vị này rõ ràng cũng ở đây, khi nghe được thanh âm của lão nhân gia, tính cách nóng nảy của vị này Xích Long Đấu La một chữ cũng không dám nhiều lời.

Vị này từng có một danh xưng long trời lở đất, uy chấn thiên hạ, gọi là nhật nguyệt chiếu sáng, quang ám Long Hoàng, phong hào Quang Ám.

Ở một trăm năm mươi năm trước, nhắc đến tên Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt, tuyệt đối có thể làm cho các hồn sư đồng niên run rẩy.
Sự tích nổi danh nhất của lão nhân gia chính là một lần nàng xung đột với Truyền Linh Tháp. Nàng một thân một mình tấn công vào trong tổng bộ Truyền Linh Tháp, tát cho một đời Truyền Linh Tháp Tháp chủ vì cái tội miệng rộng.

Mặc dù đây là bí mật giữa học viện Sử Lai Khắc cùng Truyền Linh Tháp, nhưng các cường giả cấp độ cực hạn đều biết rõ. Sự tình lần đó suýt nữa khiến học viện Sử Lai Khắc cùng Truyền Linh Tháp toàn diện khai chiến. Về sau do Hải Thần Các Các chủ đời đó điều tiết, cuối cùng mới đạt thành

hiệp nghị với Truyền Linh Tháp, Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt ra mặt xin lỗi, lúc này mới giải quyết xong.

Bởi vậy có thể thấy được, vị này cá tính cường thế như thế nào, cũng có thực lực mạnh mẽ ra sao.

Vị này là người duy nhất có thể không tham gia hội nghị Hải Thần Các, trong học viện Sử Lai Khắc tuyệt đối là tồn tại tùy tâm sở dục.
Vân Minh sở dĩ gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, là do chính nàng yêu cầu, vì nàng không muốn trông có vẻ già. Cùng Đường Âm Mộng lúc trước tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu. Mà Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng chính là đệ tử của lão nhân gia.

Long Dạ Nguyệt hai mắt nheo lại, nhìn Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng ở trên Hải Thần Hồ, trên khuôn mặt hiện ra vẻ mỉm cười, "Nhìn những hài tử này, ta cũng không khỏi nhớ tới mình lúc còn trẻ. Đáng tiếc, tên ma quỷ kia đi quá sớm, nói không chừng, chúng ta còn có thể cùng đi xem bọn nhỏ tương thân rồi. Lúc trước, chúng ta chính là ở trên đại hội tương thân mà ở cùng một chỗ."

Trượng phu của nàng, chính là Hải Thần Các Các chủ tiền nhiệm, bốn mươi năm trước đã qua đời.

Vân Minh thấp giọng nói: "Nguyệt tỷ, chúng ta đều rất tưởng niệm Bối lão, nhưng ngài nhất định phải bảo trọng thân thể."
Long Dạ Nguyệt ha ha cười một tiếng, "Sống đã nhiều năm như vậy, gấp đôi người bình thường rồi, còn gì mà chưa nhìn thấy chứ? Chỉ là sống càng lâu, lão thiên gia lại càng không nguyện ý thu ta. Yên tâm đi, ta còn sống tốt ít nhất hai mươi năm nữa. Ta còn muốn nhìn bọn trẻ nhiều hơn, đây mới là thú vui lớn nhất của ta."

Vân Minh mỉm cười, "Đúng vậy a! Nhìn những hài tử này ở một chỗ, tâm tình của ta cũng rất tốt. Đáng tiếc, lúc trước ta không thể ở trên Hải Thần Hồ tỏ tình với Nhã Lỵ."

Long Dạ Nguyệt ha ha cười, "Hiện tại cũng không muộn a!"

Vân Minh cũng cười, "Không được, nhiều tuổi rồi, trước mặt bọn nhỏ, ta cũng không mặt dày như vậy được, vẫn là xem bọn chúng a."

Không thể không nói, Lam Mộc Tử thâm tình bày tỏ với Đường Âm Mộng đã đốt lên tâm tình của tất cả các đệ tử Ngoại Viện. Điều này làm cẩu độc thân sao chịu được.
Đường Âm Mộng dựa vào Lam Mộc Tử trong ngực, vẻ mặt hạnh phúc.

"Ân, chúng ta tiếp tục a, khuya về sẽ ban thưởng cho ngươi." Đường Âm Mộng trong mắt sóng nước lưu chuyển, ôn nhu nói với Lam Mộc Tử.

Trên người bọn họ đều mang theo Hồn Đạo loa phóng thanh, những lời ôn nhu này toàn trường đều nghe được. Trong lúc nhất thời, tiếng huýt sáo nổi lên bốn phía, nhiệt độ trên Hải Thần Hồ tựa hồ cũng bởi vì bọn họ ân ái mà nóng lên vài phần.

Lam Mộc Tử ho khan một tiếng, "Được rồi, thời gian hành hạ cẩu độc thân chấm dứt. Nếu muốn thông qua đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân tìm được một nửa của mình, như vậy, các học đệ học muội, cố gắng lên! Tiếp theo, xin mời tất cả các đệ tử Nội Viện tham dự đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân lên đài."

"Tin tưởng chắc chắn sẽ có một ít học đệ học muội còn chưa rõ ràng quy tắc đại hội. Mọi người mời xem."
Vừa nói, hắn vừa chỉ trước một cái. Trước người hắn không xa, hai bên lần lượt sáng lên vầng sáng màu xanh biếc. Một phiến lá sen cực lớn được ngọn đèn dưới nước chiếu rọi tràn ra hào quang. Lục quang tràn đầy sinh mệnh khí tức, trên Hải Thần Hồ hết sức bắt mắt.

"Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân không chỉ là thời gian tìm kiếm bạn lữ, đồng thời cũng là cơ hội bày ra thực lực. Bởi vậy, trong quá trình đại hội, các nam, nữ đệ tử đều phải đứng trên các lá sen cách xa nhau trăm mét. Trong quá trình này, nếu có ai rơi xuống nước, như vậy thật xin lỗi, ngươi không thể tiếp tục tham gia đại hội. Mà trước khi khâu thứ nhất bắt đầu, ai có thể chiếm được vị trí tốt cũng đã chứng minh thực lực của bản thân. Cho nên tiếp theo, lên đài! Thỉnh các học đệ, học muội bắt đầu chiếm vị trí thuộc về mình a!"
"Bắt đầu!" Nương theo Đường Âm Mộng hét lớn một tiếng, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân trên Hải Thần Hồ chính thức bắt đầu.

Từ hai bên Hải Thần Hồ, từng đạo thân ảnh đồng thời đi ra. Bọn họ có người kề sát mặt hồ đạp sóng đi nhanh, có bay lên trời, ngự không phi hành, phương thức không giống nhau, nhưng tất cả đều cố gắng và thủ

đoạn.

Quần áo của các học viên cũng không giống nhau. Các học viên bên trái mặc áo choàng lớn màu xanh lá, mũ chùm che kín đầu, mang trên mặt mặt nạ màu xanh lá, áo choàng rộng thùng thình che phủ toàn bộ thân thể.

Mà bên kia, mỗi học viên đều mang mũ rộng vành, tất cả đều là váy trắng dài bồng bềnh. Mũ rộng vành có khăn che mặt rủ xuống, tuyệt đối không thể nhìn thấy dung mạo.

Không hề nghi ngờ, mặc áo choàng màu xanh lá cây là các nam học viên, mà đội mũ rộng vành chính là các nữ học viên rồi.
Song phương sau khi phi thân đến mặt Hải Thần Hồ, nguyên một đám giống như bay đến hướng lá sen nhảy lên. Nếu cẩn thận chú ý sẽ phát hiện, năng lực bọn họ thể hiện ra có chỗ bất đồng. Động tác, tốc độ, màu sắc của mỗi người đều có đặc điểm riêng.

Tất cả mọi người là học viên Nội Viện, ít nhiều gì cũng có chỗ hiểu biết, bởi vậy nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể nhìn ra manh mối.

Nam học viên bên này, một học viên dáng người đặc biệt cao lớn có tốc độ cực nhanh, những nơi hắn đi qua, dưới mặt nước nhô lên một khối nham thạch, đẩy hắn lên. Hắn giống như lưu tinh cản nguyệt bay đến trước nhất, lắc mình một cái liền rơi xuống vị trí trung tâm ở hàng thứ nhất.

Nam sinh bên này tổng cộng có ba hàng lá sen, nữ sinh bên kia là hai hàng, rõ ràng sói nhiều thịt ít.
Ở nơi nam sinh này sắp rơi xuống, một thân ảnh loé lên, vậy mà từ mặt bên vượt qua hắn. Thân hình thoáng mơ hồ, trong nháy mắt tiếp theo liền chuẩn xác rơi xuống lá sen.

Mà ở bên cạnh hắn, một đạo hào quang loé lên, phía trên đã nhiều hơn một người.

Nam học viên dáng người cường tráng hừ lạnh một tiếng, hai tay quơ một vòng, một cỗ lực hút cực lớn xuất hiện. Lên đài đoạt vị có quy định, không được thông qua tiếp xúc thân thể để cướp đoạt vị trí, cũng không thể sử dụng hồn kỹ, nhưng thuần tuý dùng hồn lực thì có thể.

Chương 741-750

Chương 741: Tinh Tinh Tương Tích

Nam học viên đứng ở giữa hàng thứ nhất đang đắc ý, lại cảm thấy một cỗ đại lực truyền đến, mình đã bị ném bay ra ngoài, nam tử thân hình cao lớn kia đã thay thế vị trí của hắn.

Cứ như vậy, nguyên một đám vị trí đã có chủ nhao nhao bị tranh đoạt, trong nhất thời, tình cảnh trên mặt hồ hết sức đặc sắc. Hồn lực cường thịnh chấn động cũng khiến nước hồ gợn sóng từng đợt.

Tương đối mà nói, nữ sinh bên kia tranh đoạt không có kịch liệt như vậy, mọi người thậm chí còn nhường lẫn nhau, đồng loạt rơi xuống lá sen, ổn định lại thân thể.

Mọi người đều là đệ tử Nội Viện, thực lực đều phi thường cường đại, trong lúc nhất thời thể hiện ra năng lực, muốn chiếm cho mình một vị trí đẹp.

Sau khi tất cả học viên đặt chân xuống mới có thể tổng hợp số lượng người tham dự đại hội tương thân năm nay. So với các khoá trước, số lượng nữ sinh vẫn ít hơn so với nam sinh, đây là sói nhiều thịt ít theo truyền thuyết. Không có biện pháp, ai bảo nam hồn sư có chỉnh thể thiên phú tốt hơn nữ hồn sư đây? Trong học viện Sử Lai Khắc cũng tự nhiên là như thế.

Nam học viên có tổng cộng 51 người, tính trong Nội Viện cũng khá nhiều. Nữ học viên bên kia có trọn vẹn 31 người. Trong nhất thời, lá sen dưới chân bọn họ được đèn thắp sáng, làm nổi bật lên thân thể của bọn họ. Bên cạnh là sóng nước được chiếu sáng, dưới chân là từng đạo cột sáng. Bọn họ xuất hiện khiến các ngọn đèn bốn phía dưới mặt nước loé sáng, giờ khắc này, mặt Hải Thần Hồ chính là sân khấu của bọn họ.

Hôm nay trong bọn họ có rất nhiều người đang tìm kiếm người trong lòng, có lẽ còn bầu bạn với nhau đến hết cuộc đời.

Lam Mộc Tử mỉm cười, hai tay vây quanh ở trước ngực, "Tốt, hiện tại người đều đã tới đông đủ. Nếu các ngươi mặc như vậy mà vẫn nhận ra nhau, vậy đó chính là tình yêu rồi. Bất quá ta cảm thấy khả năng này không lớn, ít nhất năm đó ta cũng không nhìn ra."

Xác thực, nếu muốn nhận ra đối phương mặc đồng phục giống nhau, hơn nữa phần lớn cơ thể đều bị che lại là ai thì rất khó. Chỉ có thể tranh thủ khi leo lên lá sen quan sát một chút, nhưng khi đó mọi người đều tranh đoạt vị trí, không có tâm tư đi quan sát đối phương.

Các nữ sinh đều mặc váy dài, nhưng đa số nữ sinh đều có dáng người yểu điệu, trừ cao thấp thì hầu như rất khó phân biệt, huống chi còn có mũ rộng vành che giấu, căn bản là không nhìn ra điều gì.

Lam Mộc Tử mỉm cười, "Dựa theo truyền thống của đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, khâu thứ nhất gọi là Tinh Tinh Tương Tích. Tên thật là dễ nghe, nhưng độ khó lại không nhỏ. 31 nữ sinh xếp thành một hàng ở một nơi cách các ngươi một trăm mét. Các nàng mỗi người đều đội mũ rộng vành, trên mũ có một khăn che mặt rủ xuống, cho nên không nhìn rõ tướng mạo. Đơn giản mà nói, trận này đối với các nam sinh thì phải đồng tâm hiệp lực. 51 người các ngươi có thể lần lượt ra tay, dùng thủ đoạn của mình để công kích các nữ sinh, có thể công kích một người, cũng có thể công kích nhiều người. Mục tiêu chính là phải xốc lên mũ rộng vành của các nàng. Bộ dạng nhìn không ra, thì làm sao có thể chọn bạn gái? Đúng không?"

"Vòng thứ nhất này cũng là các ngươi bày ra thực lực của bản thân mình. Không hề nghi ngờ, ai có thể xốc lên càng nhiều mũ thì cho thấy thực lực của hắn càng mạnh. Ở khâu này, các nữ sinh không thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa không thể công kích nam sinh, chỉ có thể bị động phòng thủ, tận khả năng không để mũ của mình bị xốc lên. Nếu nữ sinh bị công kích rơi xuống nước sẽ bị loại khỏi đại hội. Bất quá nói như vậy ở vòng này các nam sinh cũng phải công kích có chừng mực, dù sao, các học muội đều rơi xuống nước thì mọi người làm sao có thể tìm bạn a?"

Các học viên Ngoại Viện đứng bên bờ lúc này đều ngừng thở, đại hội tương thân rốt cuộc cũng bắt đầu rồi. Đây không chỉ là tình đầu ý hợp, mà còn phải có thực lực đầy đủ mạnh mới được. Cuối cùng có thể đến với nhau hay không thì đầu tiên phải chứng minh thực lực của bọn họ đủ mạnh mẽ. Khâu thứ nhất, Tinh Tinh Tương Tích không có đơn giản như vậy. Các nữ

sinh có thể phòng ngự đó. Đương nhiên, nếu nữ sinh nguyện ý thì sẽ sẽ tương đối phối hợp tháo xuống mũ rộng vành, nhưng nếu nàng không nguyện ý hoặc không có tâm tư tìm kiếm bạn lữ thì sẽ nỗ lực bảo vệ mũ rộng vành của mình. Trong này bao hàm đấu trí đấu dũng khí, so đấu thực lực còn có phỏng đoán tâm tư. Mỗi lần đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, khâu Tinh Tinh Tương Tích đều không giống nhau, phi thường có ý tứ.

Lam Mộc Tử vừa nói xong, lá sen dưới chân các nữ sinh tự động di chuyển, đem hai hàng biến thành một.

Lam Mộc Tử nhìn về các nam sinh, mỉm cười nói, "Tốt rồi, hiện tại các ngươi nên biểu hiện ra mị lực nam tính của mình rồi. Ta sẽ dựa theo số thứ tự mà gọi các ngươi, trước khi ra tay, các ngươi có thể lựa chọn lộ mặt hay không lộ mặt. Mặt khác, các ngươi phải chú ý là, trong khâu này các nữ sinh không thể tự mình tháo mũ rộng vành xuống, cho nên nếu các ngươi không có biện pháp xốc lên mũ rộng vành của các nàng thì chỉ sợ rất khó đoán được các nàng là ai."
Quy tắc đại hội tương thân cũng không phức tạp, đại đa số các học viên trước khi tham dự đã hỏi thăm rõ ràng, nên cũng đã có chuẩn bị.

Lam Mộc Tử kêu lên: "Nam sinh số 1, ngươi có thể lựa chọn lộ mặt hay không lộ mặt."

Nam sinh số 1 cũng không phải nam sinh đứng hàng thứ nhất, mà là trước đó tranh đoạt, hiện tại hắn đứng ở hàng thứ hai.

Vị nam sinh này hiển nhiên đã sớm biết quy tắc nên không chút do dự nói: "Ta lựa chọn lộ mặt." Vừa nói, hắn vừa nhấc tay, kéo mặt nạ của mình xuống.

Thực tế ở khâu thứ nhất ở các lần đại hội tương thân khoá trước, đa số mọi người đều chọn lộ mặt, nguyên nhân rất đơn giản, nam sinh đều muốn các nữ sinh nhìn thấy mặt mình thì mới thuận tiện để người ta lựa chọn. Trừ phi là không có ý định tương thân, nếu không, bình thường nam sinh đều ở khâu này để lộ tướng mạo của mình.
Đây là một thanh niên cao lớn, tướng mạo bình thường, nhưng thân hình cao ngất, một đôi tròng mắt nhấp nháy tỏa sáng.

Lam Mộc Tử làm ra một cái thủ thế mời, "Ngươi có thể bắt đầu."

Thanh niên mỉm cười, nói với nữ sinh phía đối diện: "Các vị mỹ nữ, đắc tội rồi." Nói xong, chân hắn điểm nhẹ lên lá sen, người cũng bay vút lên.

Hai tay trước người quơ một vòng, sau đó mãnh liệt đẩy ra ngoài, trên người bay lên năm quang hoàn, hai vàng ba tím, bày ra tu vi cấp độ Hồn Vương.

Thực tế, tu vi Ngũ Hoàn cơ hồ là cơ bản trong Nội Viện, từ hồn hoàn của hắn có thể thấy, trong Nội Viện hắn cũng không tính là đặc biệt xuất sắc, nếu không cũng sẽ không đứng hàng thứ hai.

Một tầng thanh phong bắn ra, nhanh chóng hoá thành một mảnh thanh quang, thổi xuống Hải Thần Hồ. Thanh quang lóe lên, mặt hồ trong chớp mắt nhấc lên gợn sóng, phóng tới chỗ nữ sinh.
Cái này không chỉ muốn lấy mũ rộng vành, một khi trùng kích lên thân thể thì chỉ sợ sẽ ướt thân a! Vị nam sinh số 1 này thật có can đảm.

Ở bên nữ sinh, nữ sinh đứng ở trung tâm hừ lạnh một tiếng, thân hình phiêu diêu lên. Nàng không phải nhảy lên mà bay lên, sau đó tay phải hư không vỗ, dưới chân chớp mắt dâng lên trọn vẹn bảy hồn hoàn, hai vàng ba tím hai đen. Sóng nước đầy trời còn chưa tới trước mặt nàng, liền hư không ngưng kết, sau đó một màn thần kỳ xuất hiện, chỉ thấy hồn hoàn thứ ba trên người nàng loé sáng, ngón trỏ phải chỉ một điểm, lập tức, sóng nước trên không trung nhanh chóng ngưng tụ, hoá thành một đầu mãnh hổ. Thân hình quay lại, lao thẳng tới nam sinh số 1.

Chương 742: Hồn Linh truyền thừa

Nam sinh số 1 quá sợ hãi, hắn vừa mới rơi xuống đất, mắt thấy vị học tỷ kia là tu vi Thất Hoàn, hắn đã biết là không xong. Bình thường hắn tính tình lanh lợi, đây là lần đầu tiên tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, sóng nước vừa rồi cũng là vì muốn lớn tiếng doạ người, lại không nghĩ rằng đã xúc phạm đến các nữ sinh.
Mắt thấy mãnh hổ kia đến trước mặt, hắn không thể không nâng hai tay lên, không dám khinh thường, trực tiếp dùng hồn kỹ thứ năm của mình, lập tức, thanh quang ngưng hình, ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu xanh trên đỉnh đầu hắn, chém tới mãnh hổ kia.

Mắt thấy mãnh hổ sắp phân thành hai thì đột nhiên nó tách ra trên không trung, sau đó hoá thành một dòng nước xiết, hoàn toàn tránh đi một trảm cường đại của Phong Thần Kiếm, sau đó trùng kích lên người nam sinh số 1.

Nam sinh số 1 thậm chí không kịp phóng thích Đấu Khải của mình đã bị dòng nước xiết này xông vào mặt ngã xuống hồ nước, ngay cả lá sen dưới chân cũng bị lật ngược.

Không hề nghi ngờ, vị này đã mất đi tư cách tương thân.

Trong lúc nhất thời, các nam sinh bên này câm như hến, nữ sinh này quá bạo lực đi.
Yết hầu của nhiều người đều động, hiển nhiên là đang nuốt nước bọt. Hình như, đại hội tương thân không tốt đẹp như trong tưởng tượng của bọn họ.

Lam Mộc Tử nhịn không được che lại ánh mắt của mình, sau đó mới ho khan một tiếng, "Nam sinh số 1, ngươi bớt đau buồn đi a. Không biết ngươi nghĩ thế nào, ngươi đây là muốn cho tất cả các nữ sinh đều ướt người hay sao? Hơn nữa ngươi còn để lộ mặt, chỉ sợ sau này ngươi sẽ là địch của toàn bộ nữ sinh trong Nội Viện. Cho nên, ta nhắc nhở các nam sinh, khi các ngươi muốn giúp các nữ sinh tháo xuống mũ rộng vành thì ngàn vạn lần đừng đào hố rồi vùi mình vào trong đó. Đồng thời, ta còn muốn nhắc nhở các ngươi, luận thực lực bình quân, các ngươi không phải là đối thủ của các nữ sinh."

"Nam sinh số 2, ngươi có muốn lộ mặt hay không?"
"Lộ mặt." Nam sinh số 2 không chút do dự tháo xuống mặt nạ của mình, đồng thời cởi bỏ áo choàng, lộ ra lễ phục trắng như tuyết. Hắn có khuôn mặt anh tuấn, trên mặt toát ra một nụ cười thản nhiên, tay phải xoa ngực, hướng các nữ sinh thi lễ. Hắn đứng ở hàng thứ nhất bên trái, có thể khiến các nữ sinh đối diện nhìn càng thêm rõ ràng.

"Các vị học tỷ, học muội hảo, ta là Nhạc Chính Vũ, vừa mới tiến vào Nội Viện không lâu, xin để ta giúp các ngươi xốc lên khăn che mặt a."

Không sai, nam sinh số 2 này chính là Nhạc Chính Vũ, không hề nghi ngờ, tướng mạo anh tuấn, lễ phục tươm tất còn có thái độ nho nhã đều để lại ấn tượng tốt cho các nữ sinh. Huống chi, cái tên Nhạc Chính Vũ ở Nội Viện ai

cũng biết, hắn chính là một trong đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái a!
Các nữ sinh đối diện tuy rằng vẫn bình tĩnh như trước, các nam sinh bên này cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra, có một nam sinh hình tượng tốt xuất hiện sẽ khiến các nàng thay đổi cái nhìn về các nam sinh bên này.

Đường Âm Mộng mỉm cười, "Tiểu học đệ rất tuấn tú a, cố gắng lên, xem ngươi rồi."

"Cảm ơn học tỷ ủng hộ." Nhạc Chính Vũ mỉm cười, từng vòng hồn hoàn từ dưới chân bay lên.

Bốn tím một đen, năm cái hồn hoàn hiện ra, từ màu sắc hồn hoàn có thể thấy đã vượt qua nam sinh số 1 lúc nãy. Sau đó chỉ thấy hai tay hắn trước ngực đảo một cái, từng điểm kim quang từ lòng bàn tay sáng lên, nhanh chóng dung hợp trong bàn tay. Sau đó kim quang liền dần ngưng kết thành hình.

Kia là?

Một tiểu thiên sứ lười biếng giãn ra hai cánh sau lưng, đứng ở trên tay Nhạc Chính Vũ. Nàng chỉ cao nửa xích, hai cánh sau lưng là màu trắng, trên đầu còn có quang hoàn vàng kim, nàng rất trắng, đáng yêu không cách nào nói hết. Khuôn mặt trắng nõn béo mập, ngậm miệng, tựa hồ có chút bất mãn lầm bầm vài câu với Nhạc Chính Vũ.
"Bảo bối, đi a, giúp các tỷ tỷ tháo mũ rộng vành xuống." Nhạc Chính Vũ dùng tay trái nâng nàng, tay phải điểm lên một đạo kim quang, nhét vào trong miệng tiểu thiên sứ. Tiểu thiên sứ chậc chậc rồi lại chậc chậc miệng, lúc này mới không quá tình nguyện bay ra ngoài.

Đây là? Thiên Sứ? Hồn linh?

Hồn linh thiên sứ?

Đây không phải là hồn linh mà Truyền Linh Tháp có, thậm chí là không có ở bất kỳ địa phương nào trên Đấu La Đại Lục. Đây là hồn linh truyền thừa với tinh thần bản nguyên, chính là một loại hồn linh rất hiếm.

Hồn linh truyền thừa khác với hồn linh bình thường ở chỗ, nó không thể cho hồn sư hồn hoàn, nhưng nó lại khiến hồn sư tăng lên năng lực đặc thù nào dó, giống như Tà Hồn Sư vốn có huyết mạch cường đại.

Không hề nghi ngờ, hồn linh truyền thừa tiểu thiên sứ này của Nhạc Chính Vũ mang đến cho hắn khống chế năng lượng thần thánh, có thể nói nàng chính là sinh mệnh thứ hai của hắn. Đừng nói là các học viên khác, dù đồng đội của hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hồn linh truyền thừa này xuất hiện.
Tiểu thiên sứ thật đáng yêu a? Trong nhất thời, nữ sinh bên kia có chút xôn xao.

Tiểu thiên sứ màu vàng kim tựa hồ phi hành không tốt lắm, vừa bay vừa lảo đảo trên mặt Hải Thần Hồ khiến mọi người không khỏi vì nàng mà lo lắng, liệu nàng có rơi xuống hồ nước hay không.

Nam sinh bên kia đã có chút bạo động, Nhạc Chính Vũ ra tay thật là danh tiếng vô lượng, dự cảm không tốt lắm cũng xuất hiện trong lòng bọn họ.

Tiểu thiên sứ màu vàng kim cuối cùng cũng bay đến trước mặt các nữ sinh, người đầu tiên nàng tìm đến chính là vị nữ sinh Thất Hoàn Hồn Thánh vừa xuất thủ kia.

Tiểu thiên sứ nhét ngón tay trỏ vào miệng nhỏ của mình, sau đó chép miệng nói: "Tỷ tỷ hảo. Tỷ tỷ, Nhạc Chính Vũ nói, nếu không giúp các tỷ tỷ tháo xuống khăn che mặt thì không cho ta trở về, người ta buồn ngủ, tỷ tỷ có thể giúp Bảo Bảo không?"
Nữ sinh kia hừ một tiếng, "Hắn khi dễ ngươi? Tỷ tỷ giúp ngươi đánh hắn được không?"

"Không được a tỷ tỷ, ta cùng hắn là bổn mạng cộng sinh, nếu tỷ tỷ đánh hắn thì cũng giống đánh Bảo Bảo vậy, Bảo Bảo sẽ bị thương. Tỷ tỷ, nếu ngươi không muốn thì thôi vậy." Nói xong, nàng nỗ lực vỗ đôi cánh của mình, bàn tay mập mạp nhỏ bé duỗi ra ngón trỏ, điểm điểm trước ngực. Nàng như vậy, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

"Bảo Bảo đừng khóc." Thanh âm nữ sinh kia trở nên nhu hoà hơn nhiều, nhấc tay lên tháo xuống mũ rộng vành của mình.

Thân là người chủ trì, Lam Mộc Tử nhịn không được nói với Đường Âm Mộng bên cạnh: "Chiêu này lợi hại a! Chính Vũ không hổ là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, chiêu này đảm bảo là dày công tôi luyện, quả

thực cường hãn. Bất quá, các nam sinh khác chỉ sợ áp lực rất lớn."
Đường Âm Mộng cười nhẹ nói: "Thật không nghĩ tới, Hiểu Linh vậy mà lại tháo khăn che mặt như vậy. Ta còn tưởng rằng không ai có thể khiến nàng tháo xuống mũ rộng vành của mình đâu. Kết quả là vừa lên đã tháo xuống rồi. Hiểu Linh thế nhưng là đại tỷ trong Nội Viện, năng lực này của Nhạc Chính Vũ chỉ sợ Hiểu Linh không có ấn tượng tốt với hắn. Ta nhớ không lầm, Hiểu Linh ghét nhất chính là gia hoả mặt hoa da phấn này. Bất quá, thoạt nhìn nàng thật có tình thương của mẹ a!"

Không phải sao, nữ sinh nhìn tiểu thiên sứ Bảo Bảo bằng ánh mắt nhu hoà kia lúc trước rất cường hãn với nam sinh số 1. Nàng còn đưa tay sờ khuôn mặt trắng nõn của tiểu thiên sứ.

Đinh Hiểu Linh, tuyệt đối là đại tỷ trong Nội Viện, tu vi gần với Đường Âm Mộng. Nếu Đường Âm Mộng là Đại sư tỷ trong Nội Viện thì nàng chính là Nhị sư tỷ, một thân tu vi cực kỳ cường hãn, đang cố gắng trùng kích Tam tự Đấu Khải Sư.
Tiểu thiên sứ cười ngọt ngào với nàng, sau đó bay tới nữ sinh bên cạnh.

Tiểu thiên sứ dùng một động tác giống hệt nhau, thậm chí ngay cả nói lời cũng giống nhau, nữ sinh kia hơi do dự một chút, nhưng vẫn tháo xuống mũ rộng vành của mình, để lộ một tướng mạo bình thường, nhưng rất lạnh lùng.

Các nam sinh đối diện lại xôn xao, vị này chính là Bất Tử Hứa Mễ Nhi a! Trong Nội Viện, nàng là nữ sinh có tính tình cổ quái, là người hiếm thấy chuyên môn nghiên cứu Cơ Giáp mà không phải Đấu Khải. Nghe nói nàng dựa vào sức một mình chế tạo một Hắc cấp Cơ Giáp riêng biệt, bình thường trừ tu luyện đều là nghiên cứu các Hồn Đạo Khí có tính sát thương cao, được gọi là Nữ Sát Thần. Các học viên Ngoại Viện không biết vị này, nhưng các đệ tử Nội Viện không ai không biết nàng. Nghe nói, tối đa mười năm nữa, nàng có thể trở thành Thần cấp Cơ Giáp Sư trẻ nhất học viện Sử Lai Khắc, năm nay 30 tuổi.
Đinh Hiểu Linh, Hứa Mễ Nhi, đây đều là nữ sinh lớn tuổi trong Nội Viện, các nàng nhiều năm như vậy không tìm bạn lữ, hiển nhiên là vì không có hứng thú với phương diện này. Lại không nghĩ rằng, hôm nay vừa lên đã bị tiểu thiên sứ Bảo Bảo xốc lên mũ rộng vành. Luận tuổi, các nàng lớn hơn Nhạc Chính Vũ nhiều. Luận thực lực, Nhạc Chính Vũ không thể so sánh với các nàng, hai vị này đều là đại tỷ a.

Nhìn thấy các nàng, các nam sinh đối diện cũng không khỏi kinh hãi. Bọn họ đã hiểu lúc trước Lam Mộc Tử nói không sai, luận thực lực chỉnh thể, nữ sinh bên này xác thực cường hãn hơn hẳn bọn họ.

Chương 743: Xốc lên khăn che mặt

Hứa Mễ Nhi cũng đưa tay sờ sờ mặt tiểu thiên sứ Bảo Bảo, tiểu thiên sứ thân mật nhẹ gật đầu với nàng, sau đó mới bay đến người thứ ba.
Các nam sinh bắt đầu khẩn trương rồi, ngay cả hai đại tỷ như Đinh Hiểu Linh cùng Hứa Mễ Nhi đều vì tiểu thiên sứ cởi bỏ khăn che mặt, vậy các nữ sinh khác có thể chống đỡ được sao? Thế nhưng nếu tất cả các nữ sinh đều bị Nhạc Chính Vũ xốc lên khăn che mặt thì bọn họ có thể cạnh tranh với hắn sao, danh tiếng đều bị hắn một mình đoạt hết.

Tiểu thiên sứ Bảo Bảo tiếp tục, thậm chí lý do cũng không thay đổi, chính là bay đến trước mặt các nữ sinh, đôi tay nhỏ bé mập mạp trỏ trỏ trước người, một bộ dáng đáng thương.

Tất cả mọi người đều hiểu nàng là cố ý, nhưng các nữ sinh lại vì nàng mà mềm lòng. Trong lúc nhất thời, lần lượt từng mũ rộng vành được xốc lên, mãi cho đến nữ sinh thứ tám thì lộ ra một dung nhan vừa giận vừa vui.

Dáng người thon dài, dung nhan tuyệt lệ, mang trên mặt nụ cười và một vòng đỏ ửng, tinh quang trên bầu trời vì nàng lộ mặt mà loé lên.
Tiểu thiên sứ Bảo Bảo nhìn thấy nàng thì lập tức hoan hô, mãnh liệt bổ nhào qua ôm lấy cổ nàng, trên mặt nàng hôn bẹp một cái, sau đó mới bay lên, nói với các nữ sinh: "Cảm ơn các tỷ tỷ, Bảo Bảo mệt mỏi rồi, Bảo Bảo trở về á."

Nói xong câu đó, nàng quay lại, "vèo" một cái, đã hoá thành một đạo kim quang, trong chớp mắt đã trở về bên người Nhạc Chính Vũ. Sau đó, nàng loé thân lên liền dung nhập vào cơ thể hắn và biến mất, nào có điểm nào giống bộ dạng phi hành khó khăn như lúc nãy.

Biết rõ là mắc lừa nhưng các nữ sinh bị nàng xốc lên mũ rộng vành không ai có thể tức giận với nàng.

Nhìn thấy bộ dáng của nữ sinh cuối cùng kia, trên mặt Nhạc Chính Vũ lộ ra

vẻ tươi cười, nhẹ gật đầu với nàng. Nữ sinh kia thì lè lưỡi với hắn.

Hứa Tiểu Ngôn đã trưởng thành, trên người nàng đã có hương vị nữ nhân, tướng mạo tuyệt lệ, tự nhiên hào phóng, được xưng là đệ nhất mỹ nữ trong Sử Lai Khắc Thất Quái.
Đương nhiên, nếu Nguyên Ân Dạ Huy biến thân thành Đọa Lạc Thiên Sứ thì cũng không kém hơn nàng. Nhưng võ hồn Thái Thản Cự Viên của nàng có chút huỷ hình tượng, cho nên danh hiệu đệ nhất mỹ nữ này vẫn thuộc về Hứa Tiểu Ngôn.

Lam Mộc Tử thở dài một hơi, nhịn không được cười nói: "Chính Vũ, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ xốc lên tất cả mũ rộng vành của các nữ sinh cơ. Nếu vậy thì những nam sinh khác có thể bớt việc, nhưng ta đoán ngươi sẽ trở thành mục tiêu công kích a. Thoạt nhìn, ngươi hẳn cũng có mục tiêu rồi. Chờ đến khâu tiếp theo a. Tiếp theo, mời nam sinh số 3."

Đã có hai người trước có kết quả bất đồng, tiếp theo các nam sinh cẩn thận hơn nhiều, hơn nữa cũng rút được một ít kinh nghiệm.

Bọn họ hầu như đều chọn lộ mặt, sau đó dùng một ít thủ đoạn tương đối nhu hòa xốc lên khăn che mặt của nữ sinh, dựa theo quy tắc, nam sinh có thể lên không trung, nhưng không thể rơi xuống nước, có thể sử dụng hồn kỹ, về phần dùng năng lực gì thì tự do, chỉ cần ngươi có thể trở về vị trí của mình là được.
Khâu thứ nhất vẫn tương đối ôn hòa, dù không xốc lên khăn che mặt của nữ sinh cũng chỉ chứng minh nam sinh chưa đủ thực lực, chắc là sẽ không bị trực tiếp đào thải ra khỏi đại hội.

Rất nhanh, từng vị nam sinh thi triển thân thủ, thử vạch trần mặt của các nữ sinh. Nhưng không hề nghi ngờ là, khi mười mấy nam sinh xuất thủ cũng không ai có thành tích tốt như Nhạc Chính Vũ. Huống chi lúc đó hắn còn dư lực.

"Nam sinh số 16, ngươi có chọn lộ mặt hay không?" Lam Mộc Tử nhìn về phía một nam sinh đứng hàng thứ nhất.

Nam sinh lắc đầu, đây là nam sinh đầu tiên lựa chọn không lộ mặt.

Lam Mộc Tử nhẹ gật đầu, nói: "Được, vậy ngươi có thể bắt đầu."

Ngay khi hắn vừa nói xong, đối diện đột nhiên vang lên mấy tiếng kinh hô, mũ rộng vành của bốn nữ sinh đã bị đánh bay.

Tình huống là như thế nào?
Ngay sau đó, nương theo lấy một tiếng khẽ kêu, Đinh Hiểu Linh xuất thủ, không khí xung quanh dường như bất động, tay phải nàng khẽ vồ trên không trung, một cỗ lực kéo lớn xuất hiện, một đạo thân ảnh như ẩn như hiện xuất hiện. Nhưng ngay sau đó, thân ảnh kia đã biến mất rồi.

Nam sinh số 16 phía đối diện cũng xốc lên mặt nạ và cởi áσ choàng trên người mình, chính là Tạ Giải.

"Các vị mỹ nữ, mọi người hảo, ta là Tạ Giải." Hắn mặc một thân lễ phục màu đen, lúc trước đã từng xuất hiện cùng Nhạc Chính Vũ. Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, luận tướng mạo và khí chất, hắn gần với Nhạc Chính Vũ nhất, đương nhiên xếp chót chỉ có một Từ Lạp Trí.

Không hề nghi ngờ, vừa rồi hắn đã dùng năng lực ảnh phân thân của mình, hẳn đã chuẩn bị xong từ trước. Nhưng làm Tạ Giải có chút thất vọng chính là, trong 31 nữ sinh đã có 17 nữ sinh bị xốc lên mũ rộng vành, nhưng trong đó không có Nguyên Ân Dạ Huy. Ánh mắt của hắn quét qua thử tìm kiếm Nguyên Ân, nhưng thân hình Nguyên Ân không có chỗ nào đặc thù, lại thống nhất mặc giống nhau và đội mũ rộng vành, hắn căn bản là phân biệt không được.
Xốc lên bốn mũ rộng vành, hắn là người đứng thứ hai chỉ sau Nhạc Chính Vũ. Lúc này trong các nữ sinh đã lộ mặt có không ít tuyệt sắc giai nhân.

Trong các nữ sinh bị xốc lên mũ rộng vành có hai vị là người quen, đều là đồng học của bọn họ, Bích Xà Trịnh Di Nhiên và U Minh Vũ Ti Đóa.

Hai người đều có tướng mạo cực đẹp, khi nhìn thấy các nàng, bầu không khí nam sinh bên này đã có chút nóng lên rồi.

Trịnh Di Nhiên nhìn Tạ Giải có chút bất thiện, hướng hắn giơ nắm đấm, còn Vũ Ti Đóa thì nhíu mày. Với tu vi của nàng, vốn không dễ dàng bị xốc lên mũ rộng vành như vậy, nhưng vừa rồi nàng đã thất thần.

Nếu không phải học viện không thể thay đổi quy định học viên đủ tuổi không có bạn lữ phải tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì Vũ Ti Đóa tuyệt sẽ không đến đây.

Đối với tương thân, nàng một chút cũng không có hứng thú. Có lẽ cũng là bởi vì, hình ảnh ở trong thế giới kiêu ngạo của nàng không có ở phía đối diện.

Nam sinh bên này, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình lúc trước đã xuất hiện. Dương Niệm Hạ, Từ Lạp Trí vẫn chưa hiện thân.

Nhưng Từ Lạp Trí rất dễ nhận biết, bởi vì hắn thật sự quá mập, cho dù áo choàng lớn cũng không thể che giấu dáng người đầy đặn của hắn. Hắn đứng ở mặt bên hàng thứ ba. Không có biện pháp, ai bảo hắn là hồn sư Hệ Thực Phẩm đây? Có thể đứng trên lá sen, hắn đã rất cẩn thận rồi, chính là dùng vào hồn lực hùng hậu của mình để chống đỡ thể trọng.

"Số 17 ..."

Khâu Tinh Tinh Tương Tích tiếp tục, các nữ sinh vẫn còn mũ rộng vành về sau càng khó khiến các nàng lộ mặt. Dù vậy, các nữ sinh đều nguyện ý bảo trì cảm giác thần bí, tiến có thể công, lui có thể thủ.
Khi đến lượt Từ Lạp Trí thì hắn trực tiếp bỏ qua cơ hội xốc lên mũ rộng vành, vì quả thực hắn không có năng lực kia.

Tỷ lệ các nữ sinh bị xốc lên mũ rộng vành càng ngày càng nhỏ, chờ đến nam sinh số 40 thì các nữ sinh bên này còn mười người chưa bị xốc lên mũ rộng vành.

"Tiếp theo, xin mời nam sinh số 50." Nam sinh tổng cộng có 51 người, đến nam sinh số 50 thì cũng chỉ còn lại hai người.

"Ngươi có lộ mặt hay không?" Lam Mộc Tử mỉm cười hỏi.

"Lộ mặt!" Thanh âm hùng hậu vang lên, sau đó nam sinh số 50 nhấc tay, xốc lên mặt nạ cùng áo choàng của mình, để lộ khuôn mặt cương nghị, được các ngọn đèn chiếu sáng, đầu trọc lớn của hắn càng thêm sáng bóng.

Chứng kiến khuôn mặt này, tuyệt đại đa số mọi người đều sững sờ, bởi vì khuôn mặt này quá xa lạ. Chỉ có rất ít người mới lộ vẻ giật mình, ví dụ như đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái.
Nhạc Chính Vũ đứng cách đó không xa cơ hồ là thốt lên, "Long tên điên?"

Không sai, nam sinh số 50 này chính là Long Dược. Thủ lĩnh của bát đại

Thiên Vương của học viện quái vật, có được võ hồn Sơn Long Vương, Long tên điên Long Dược.

Chương 744: Long Dược cùng nam sinh số 51

Long Dược gật đầu với Nhạc Chính Vũ, cao giọng nói: "Chư vị hảo, ta đến từ học viện quái vật ở Tinh La Đế Quốc, rất vinh hạnh có thể học tập ở học viện Sử Lai Khắc với tư cách trao đổi sinh, vừa lúc gặp dịp đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân nên được các lão sư phê chuẩn đến tham dự đêm nay. Có thể quen biết các vị là vinh hạnh của ta. Như vậy, ta xin bắt đầu."

Học viện quái vật ở Tinh La Đế Quốc?

Các nữ sinh đứng đối diện không khỏi nhíu mày.
Tướng mạo Long Dược không kém, nhưng hắn thật sự quá cao lớn, hơn nữa còn đầu trọc. Huống chi hắn không thuộc về Sử Lai Khắc, ở chỗ này không được hoan nghênh, ít nhất các nữ sinh tối đa cũng chỉ hiếu kỳ, không có hảo cảm gì tồn tại.

Long Dược hiển nhiên cũng không mong chờ mình nhận được hảo cảm, hắn tới tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân là có nguyên nhân của riêng mình.

Chỉ thấy trong mắt hắn loé sáng, toàn thân bỗng nhiên trở nên nguy nga, một cỗ hồn lực vô cùng hùng hậu trong chớp mắt từ trên người hắn bắn ra.

Hai tím năm đen, bảy cái hồn hoàn từ dưới chân bay lên, bày ra thực lực vô cùng cường hãn.

Chứng kiến số hồn hoàn trên người hắn, dù là nam sinh hay nữ sinh cũng không khỏi khiếp sợ. Ngay cả Sử Lai Khắc Thất Quái đã quen biết hắn cũng không khỏi có chút biến sắc.
Gia hỏa này, quả nhiên trở nên mạnh hơn, không chỉ tu vi tăng từ Lục Hoàn lên Thất Hoàn, mà hồn hoàn cũng tiến hoá, thật không hổ là thiên tài xuất thế của học viện quái vật.

Nữ sinh bên kia, thực lực mạnh nhất lúc này chính là Đinh Hiểu Linh, cũng là tu vi Thất Hoàn, nhưng từ màu sắc hồn hoàn có thể thấy, Long Dược so

với nàng thì tốt hơn. Tuy rằng không thể nói thực lực song phương chênh lệch bao nhiêu, nhưng ít ra Long Dược đã chứng minh tu vi bản thân bằng hồn hoàn.

Hắn năm nay hai mươi ba tuổi, cũng đã tu luyện đến cấp độ Thất Hoàn, hơn nữa còn cường hãn như thế, ở trong giới hồn sư đã là chuyện phi thường rung động rồi.

Hào quang trên người Long Dược lóe lên, tay phải hắn chỉ trên Hải Thần Hồ một cái, lập tức, toàn bộ Hải Thần Hồ run lên, một cột nước đột nhiên vọt lên.
Hả? Hắn muốn giống nam sinh số 1 sao, dùng nước trùng kích nữ sinh?

Khi mọi người đều đang nghi hoặc thì một màn kỳ dị xuất hiện, cột nước này trong chớp mắt phân tách, hóa thành vô số giọt nước, trên không trung bắn ra. Bọn chúng tựa hồ không lệ thuộc lẫn nhau, từng cái đều có quỹ tích riêng, nhanh chóng bay tới các nữ sinh. Bọn chúng vừa phi hành, vừa xoay tròn tốc độ cao. Mặt nước khi chúng đi qua bị xao động, có thể thấy tốc độ xoay tròn kia mạnh đến cỡ nào.

Khi các giọt nước bay vụt đến trước mặt các nữ sinh, lập tức chúng tạo ra sóng khí, lay động khăn che mặt của các nàng.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một mảnh hắc ám đột nhiên từ phía đối diện lan tràn ra, bao phủ tất cả nữ sinh ở trong đó.

Hắc Ám Thiên Mạc? Tạ Giải khi nhìn thấy màn sương mù đen kia thì hai mắt lập tức toả sáng. Đáng tiếc, bởi vì nó xuất hiện quá đột ngột, hắn cũng không thể nhìn rõ là ai ra tay, chỉ là mơ hồ thấy được phương hướng. Có phương hướng cũng không tệ a! Ít nhất có thể xác định người trong lòng mình ở phía nào.
Long Dược cười nhạt một tiếng, trong mắt thần quang quang trầm tĩnh, những giọt nước xoay tròn kia đột nhiên bay lên, hóa thành mảng hơi nước lớn, Hắc Ám nguyên tố trong không khí vậy mà hoàn toàn bị hấp thu nên cơ hồ biến mất trong chốc lát. Sau đó, các giọt nước lại như những viên đạn phóng tới mũ rộng vành trên đầu các nữ sinh.

Khống chế này thật là thần hồ kỳ kỹ. Phải biết rằng, võ hồn của hắn không phải thuộc tính thuỷ, đây hoàn toàn là thông qua võ hồn Sơn Long Vương khống chế dòng nước chảy mới làm được.

Đúng lúc này, Long Dược thấy được một đoàn hào quang màu vỏ quýt, ngay sau đó, một tiếng nổ cực lớn vang lên. Một quang cầu màu vỏ quýt sau một khắc đã đến trước mặt hắn.

Dù với tu vi của Long Dược khi nhìn thấy quang cầu màu vỏ quýt này cũng giật mình, hai tay giao nhau ngăn trước người.
"Oanh ----" kịch liệt nổ vang mang theo khí lưu cực lớn khiến các nam sinh bên cạnh phải phóng người lên.

Thân ảnh kiên cố của Long Dược phải lùi lại một bước, một chân giẫm vào trong nước, nhưng hắn vẫn cứng rắn ngăn cản lại quang cầu màu vỏ quýt kia.

Ở phía đối diện, trong tay Hứa Mễ Nhi không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh Hồn Đạo súng ngắn. Súng lục này nhìn qua có chút dị dạng, chuôi súng bình thường, nhưng cũng chỉ có vị trí này là bình thường, thân súng phía trên trông như cái hộp, cường quang phía trước đường kính chừng một thước. Súng ngắn này đơn giản chính là thủ pháo. Quang cầu màu vỏ quýt kia là từ thủ pháo này bắn ra.

Hứa Mễ Nhi mặt không biểu tình, trên tay hào quang lóe lên, thủ pháo kia liền biến mất.

"Từ bên ngoài đến thì cút xa một chút." Thanh âm của nàng nhàn nhạt thổi qua.
Ánh mắt Long Dược biến đổi, con ngươi vốn loé ra hào quang màu vàng óng ánh thoáng phiếm hồng, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, mở ra hai tay, nhún vai, cũng không nói thêm gì. Hắn cũng không thành công xốc lên mũ rộng vành.

Hắn cũng không nghĩ tới, các nữ sinh học viện Sử Lai Khắc lại nóng nảy như vậy. Uy lực một súng vừa rồi của Hứa Mễ Nhi thực cường hãn, xạ tốc quá là nhanh, hơn nữa, lực bộc phát mạnh, tuyệt không kém hơn một kích toàn lực của cường giả Hồn Đế. Đó cũng không phải là hồn đạo khí bình thường.

Trong lòng Long Dược phẫn nộ, đồng thời cũng thầm giật mình, học viện Sử Lai Khắc không hổ là học viện Sử Lai Khắc, riêng các đệ tử Nội Viện này đã có tổng thực lực hơn xa so với học viện quái vật. Hơn nữa, có thể

cảm giác được bọn họ rất bài ngoại.
Lam Mộc Tử nhíu mày nhìn về phía Hứa Mễ Nhi, "Mễ nhi học muội, hạ thủ lưu tình a! Đây chính là đại hội tương thân. Kẻ Hủy Diệt Hàng Loạt này vẫn nên ít dùng thì tốt hơn."

Hứa Mễ Nhi liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn một chút Đường Âm Mộng ở bên cạnh hắn, lúc này mới nhẹ gật đầu. Nhưng biểu hiện trên mặt không có nửa phần biến hoá.

Nam sinh chỉ còn lại một người chưa tiến hành khâu Tinh Tinh Tương Tích. Mà ở bên nữ sinh còn có mười người chưa bị xốc lên mũ rộng vành.

Các vị học viên Ngoại Viện không khỏi đang suy đoán, nếu Long Thương Nữ Thần hôm nay thật sự tới tham gia đại hội tương thân thì nàng nhất định ở trong mười nữ sinh kia rồi. Còn vị mạnh nhất trong Sử Lai Khắc Thất Quái Cổ Nguyệt hẳn cũng ở trong này, Nguyên Ân Dạ Huy cũng vậy.

"Nam sinh số 51, ngươi có thể bắt đầu." Lam Mộc Tử hướng nam sinh cuối cùng làm một thủ thế mời.
Nam sinh này đứng ở một lá sen tương đối trung tâm ở hàng thứ nhất, bên cạnh hắn chính là số 50 Long Dược.

Nam sinh số 51 khẽ lắc đầu, ý nói mình không lộ mặt. Sau đó hắn phóng người lên, đánh thẳng tới đối diện.

Tốc độ của hắn nhìn qua không đặc biệt nhanh, khi phi người lên cũng không có khí thế đặc biệt cường thịnh, nhưng không biết vì sao, Long Dược đứng bên cạnh hắn lại mơ hồ cảm thấy thân thiết truyền đến.

Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao ta lại có cảm giác thân thiết với một nam sinh? Chuyện này thật không bình thường a!

Nam sinh kia phi thân lên không trung. Bởi vì có Long Dược xuất hiện trước đó nên các nữ sinh bên này vô cùng cảnh giác. Nhưng vào lúc này, nam sinh kia đột nhiên ấn hai tay xuống, một cỗ hồn lực nồng đậm ấn trên mặt Hải Thần Hồ, ngay sau đó, sóng nước bắn ngược mà lên, hai tay hắn quơ một vòng, trong nháy mắt đã lộ ra một đôi tay như bạch ngọc.
Lập tức, những giọt nước kia như Thiên Nữ Tán Hoa bay đi, trên không đi theo đường thẳng, đường cong hoặc đường vòng cung, trong lúc nhất thời, các giọt nước tán loạn dường như hóa thành một màn nước, bay về phía các

nữ sinh ở đối diện.

Càng kỳ quái là, các giọt nước kia sau khi bay tới thì lại biến thành màu vàng kim, ở dưới màn đêm, trên Hải Thần Hồ trông phi thường mỹ lệ.

Sau khi làm xong, nam sinh số 51 quay lại, đứng về lá sen của mình.

Thủ đoạn không khác biệt lắm so với Long Dược. Đây là cái gì?

Đinh Hiểu Linh có chút kinh ngạc, nhưng lần này nàng không có ra tay. Đến từ học viện quái vật có hai người, một nam một nữ. Nam sinh bên kia không có khả năng còn có người của học viện quái vật, nên cũng không cần quan tâm quá nhiều.

Nhưng khi một ít giọt nước bay qua người nàng hoặc trên đỉnh đầu nàng thì Đinh Hiểu Linh lại đột nhiên biến sắc, bởi vì nàng kinh ngạc phát hiện những giọt nước kia không có nửa điểm hồn lực chấn động, vậy mà tốc độ cực nhanh, không thể so sánh với giọt nước bình thường. Điều này có nghĩa là, bản thân những giọt nước này có năng lượng hoàn toàn nội uẩn.
"Các chị em, cẩn thận rồi!" Đinh Hiểu Linh khẽ quát một tiếng.

Đúng lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện, giữa không trung, những giọt nước này đột nhiên va chạm với nhau, có chỗ dung hợp, có chỗ cải biến phương hướng, hầu như trong nháy mắt, khi các các cô nương chưa đến năm mét thì tất cả đều xảy ra cải biến.

Chương 745: Khổng Tước Xoè Đuôi

Cái này là ...

Từng giọt nước màu vàng kim giống như Khổng Tước Xòe Đuôi văng ra bốn phía làm người ta hoa mắt, đồng thời trong mơ hồ còn có tiếng Long ngâm vang lên.

Các nữ sinh trong Nội Viện cũng không lương thiện gì, mỗi người đều cực kỳ cường hãn. Tuy rằng gặp đại biến, nhưng nguyên một đám đã nhanh chóng làm ra phản ứng. Trong chớp mắt, các hào quang hồn hoàn bộc phát. Giọt nước vàng kim trên không trung kia nhao nhao phá toái, không có thể

đến gần các nàng.
Ngồi ngay ngắn ở giữa lâu thuyền, Hải Thần Các Các chủ Kình Thiên Đấu La Vân Minh đột nhiên nở nụ cười, "Đường Môn tuyệt học Khổng Tước Xòe Đuôi, bây giờ rất hiếm gặp người còn tu luyện tuyệt học ám khí. Ồ, giương đông kích tây! Thật thú vị!"

Ngay khi hắn nói chuyện, các cô nương đã dập tắt tất cả giọt nước vàng kim.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên dưới mặt nước chỗ mười nữ sinh còn mũ rộng vành kia, từng đạo thủy tiễn kích xạ mà ra.

Những thuỷ tiễn này đến quá đột nhiên, hơn nữa khống chế thời gian xảo diệu, vừa đúng lúc các nữ sinh dập tắt giọt nước vàng kim mà thả lỏng.

Không thể không nói, nam sinh số 51 nắm bắt thời cơ quá tốt.

Hắn hiển nhiên biết rõ với thực lực hiện tại của mình, dưới tình huống bình thường thì không thể xốc lên nhiều mũ rộng vành như vậy, nhưng hắn lại lợi dụng tâm lý của các nàng. Dùng thủ pháp Khổng Tước Xòe Đuôi phóng ra giọt nước vàng kim huyễn lệ hấp dẫn tất cả sự chú ý, mà thời khắc mấu chốt lại khởi phát công kích từ dưới lên.
"Phốc, phốc, phốc, ..." Nguyên một đám mũ rộng vành nhao nhao bị đánh bay, để lộ ra từng khuôn mặt đang giật mình.

Chỉ có hai thân ảnh làm ra phản ứng, một người nhanh chóng phóng người lên, tránh được thủy tiễn, còn người kia trên người loé ra ngân quang, khi thuỷ tiễn đến gần thì đột ngột biến mất, sau khi nó xẹt qua thì lại xuất hiện. Mà mũ rộng vành trên đầu tám nữ sinh còn lại đã bị đánh bay.

Đây quả thực là đại lật ngược! Là đại lật ngược mà mọi người không nghĩ tới. Nhất thời, ngay cả Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng đều xem trợn mắt há mồm.

Tình huống này là như thế nào? Ba mươi mốt nữ sinh, ngay ở khâu thứ nhất Tinh Tinh Tương Tích đã bị xốc lên 29 mũ rộng vành, tỷ lệ này từ trước đến nay chưa từng xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Số 2 Nhạc Chính Vũ cùng nam sinh số 51 thần bí này, chỉ hai người đã giải quyết xong một nửa.
Mũ rộng vành trên đầu Nguyên Ân Dạ Huy cũng bị đánh bay, thuỷ tiễn kia

đến quá đột ngột cho nên nàng muốn né cũng không kịp.

Nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy một đạo kim quang loé lên dưới mặt nước rồi biến mất, bay về hướng nam sinh phía xa rồi biến mất.

Đồng dạng khiếp sợ còn có Đái Vân Nhi. Long Dược tới, nàng đương nhiên cũng tới. Đại hội tương thân như vậy làm sao có thể thiếu nàng?

Lúc này, nàng cũng tỏ vẻ khiếp sợ. Trên gương mặt đẹp, cái miệng nhỏ nhắn há to, biểu hiện trên mắt càng đặc sắc phong phú.

Nam sinh số 51 này, không nói đến thực lực, riêng kỳ tư diệu tưởng còn có khống chế thời cơ đều tương đối cường hãn. Học viện Sử Lai Khắc quả nhiên là tàng long ngọa hổ. Khó trách lúc trước sẽ bại bởi bọn họ. Đáng tiếc, người kia tựa hồ vẫn chưa trở về, nếu hắn cũng ở đây thì thật tốt!
Trừ hai nàng, sáu nữ sinh lộ ra tướng mạo cũng kinh ngạc không hiểu. Chỉ có hai nữ sinh số 17, 18 có phản ứng cực nhanh mới tránh được thuỷ tiễn, sau đó rơi xuống vị trí nguyên bản của các nàng.

Nam sinh số 51 lui trở về lá sen của mình, trên người mơ hồ có kim quang lóe lên, sau đó dung nhập vào trong cơ thể hắn rồi biến mất không thấy.

"Thật là tâm tư xảo diệu, học đệ ngươi thắng, không nhân cơ hội này lộ mặt sao?" Lam Mộc Tử cười tủm tỉm hỏi nam sinh số 51.

Nam sinh số 51 vẫn lắc đầu.

Lam Mộc Tử mỉm cười, "Vậy được rồi, chúng ta tôn trọng lựa chọn của ngươi. Ta tuyên bố, khâu thứ nhất Tinh Tinh Tương Tích đến đây là kết thúc. Thông qua khâu vừa rồi, chắc hẳn các vị học đệ học muội đều đã có một ít hiểu biết sơ bộ về nhau. Nam sinh bên này, trước mắt có năm vị giữ vững cảm giác thần bí, không có tháo mặt nạ xuống. Mà nữ sinh bên này, làm ta giật mình là chỉ còn có hai nữ sinh đeo mũ rộng vành. Chắc hẳn mọi người đều có thể đoán được thân phận của các ngươi rồi. Các ngươi hiện tại có muốn tháo mũ của mình xuống không?"
Không phải sao? Coi như các đệ tử Ngoại Viện cũng có thể đoán được hai người này là ai. Trước mắt, nữ sinh không xuất hiện, một người là Long Thương Nữ Thần Na Nhi, còn một người là thủ lĩnh của Sử Lai Khắc Thất Quái, Cổ Nguyệt.

Nói cách khác, không hề nghi ngờ, nữ sinh số 17, 18 chính là các nàng! Dù các nàng tiếp tục đội mũ thì cũng mất đi ý nghĩa rồi.

Lam Mộc Tử thấy các nàng lắc đầu, cũng không miễn cưỡng.

"Tốt lắm, sau khi khâu thứ nhất chấm dứt, chúng ta lập tức sẽ bắt đầu khâu thứ hai của đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, Vừa Gặp Đã Thương!"

"Tiếp theo là khâu thứ hai." Đường Âm Mộng cất cao giọng nói: "Trải qua khâu thứ nhất làm quen, tiếp theo chính là thời điểm các nữ sinh biểu đạt mình vừa ý ai rồi. Cho nên chúng ta gọi nó là Vừa Gặp Đã Thương. Quy tắc rất đơn giản, mỗi một nữ sinh sẽ có một công tắc, có thể điều khiển Hồn Đạo ngọn đèn dưới chân mình. Các nàng sẽ lần lượt cho từng nam sinh sáng đèn. Chỉ cần được một nữ sinh lưu đèn, nam sinh đó có thể ở lại tiếp tục tham dự các khâu tiếp theo. Nhưng nếu không có bất kỳ nữ sinh nào sáng đèn, thật đáng tiếc, nam sinh đó chỉ có thể rời khỏi đại hội lần này." Khâu thứ hai có thời gian ngắn nhất, nhưng đối với các nam sinh thì là khảo nghiệm quan trọng nhất. Bởi vì ở khâu này, dù ngươi mạnh bao nhiêu, ưu tú đến cỡ nào, chỉ cần không có nữ sinh nào lưu đèn thì ngươi lập tức bị loại bỏ. Dù sao số lượng nam sinh cũng nhiều hơn nữ sinh, cho nên khâu này vốn để đơn giản hoá cục diện.

Nhạc Chính Vũ đứng mũi chịu sào, bởi vì người đầu tiên chịu trận là hắn, nam sinh số 1 lúc này vì rơi xuống nước nên bị loại rồi.

"Thỉnh các vị Hải Thần Tiên Tử nghiêm túc cân nhắc, cho các ngươi một phút đồng hồ suy nghĩ. Nhất định phải nghĩ kỹ a! Hơn nữa, ta cường điệu một thoáng, nếu toàn bộ 51 nam sinh đều không có bất kỳ nữ sinh nào lưu đèn thì cũng có nghĩa là các ngươi từ bỏ đại hội tương thân lần này." Lam Mộc Tử thận trọng nhắc nhở các nữ sinh lần đầu tham dự đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, để các nàng không đến mức bỏ qua cơ hội.
Tất cả Hồn Đạo ngọn đèn hai bên đều bị dập tắt. Sau một khắc, Hồn Đạo ngọn đèn dưới chân Nhạc Chính Vũ sáng lên.

"Thỉnh các nữ sinh vì nam sinh số 2 sáng đèn." Lam Mộc Tử nói.

Trong tay các nữ sinh đều có một nút bấm, ngay sau đó, từng chùm sáng sáng lên. Trong nháy mắt đã có 16 Hồn Đạo ngọn đèn được thắp sáng.

Nói cách khác, vượt qua một nửa nữ sinh lựa chọn lưu đèn cho Nhạc Chính

Vũ.

Hứa Tiểu Ngôn rõ ràng có chút tức giận, nhưng ngọn đèn dưới chân nàng vẫn sáng.

Lam Mộc Tử cười nói: "Chính Vũ quả nhiên rất được hoan nghênh, mười sáu chụp đèn, quả thực không ít a! Hắn đã mở ra một khởi đầu khá tốt. Như vậy, mời nam sinh số 3."

Số lượng nữ sinh sáng đèn đều được nhân viên ghi lại, để chuẩn bị cho khâu tiếp theo.

Rất nhanh đã có nam sinh bị loại. Tu vi không phải là nguyên nhân duy nhất để các nữ sinh cân nhắc, nam sinh dù có tu vi tương đối kém nhưng có tướng mạo tốt vẫn có người lưu đèn, để khâu tiếp theo các nàng có nhiều lựa chọn hơn.
Một nam sinh có dáng người không cao bị loại kêu thảm một tiếng, "Thật là một thế giới nhìn mặt mà!"

Trong chốc lát đã đến lượt Tạ Giải. Bằng vào tướng mạo xuất chúng, thân phận Sử Lai Khắc Thất Quái, Tạ Giải nhận được chín chụp đèn, mặc dù không nhiều như Nhạc Chính Vũ, nhưng cuối cùng vẫn thông qua. Làm hắn hưng phấn và không hiểu là, ngọn đèn của Nguyên Ân Dạ Huy cũng sáng.

Nam sinh không tháo mặt nạ xuống hầu như không có người lưu đèn, bởi vì theo lệ cũ, bình thường nam sinh không lộ mặt, hoặc là không có tâm tư tham gia đại hội tương thân, hoặc là tướng mạo bản thân có chỗ thiếu hụt. Cho nên, bình thường nữ sinh cũng không lưu đèn cho bọn họ.

Mà ở khâu thứ hai này, nam sinh vẫn còn cơ hội lộ mặt.

Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình đều có người lưu đèn, ngay cả Dương Niệm Hạ cũng được giữ lại. Khâu thứ hai rốt cuộc đã đến Từ Lạp Trí.
Hồn Đạo ngọn đèn dưới chân Từ Lạp Trí sáng lên, chiếu sáng thân thể to mập của hắn. Ở khâu thứ nhất hắn đã lộ mặt rồi, với vóc người này, dù lộ hay không cũng không có gì khác nhau, nhất định sẽ bị nhận ra.

"Các vị Hải Thần Tiên Tử, mời lựa chọn sáng đèn cho nam sinh số 32." Lam Mộc Tử nhắc nhở.

Chương 746: Nam sinh số 51 lộ mặt

Bên nữ sinh không có động tĩnh gì, gương mặt béo của Từ Lạp Trí khẽ nhăn một cái, ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ cô đơn.

Nếu là ở các học viện hồn sư khác, hồn sư Hệ Thực Phẩm có thể tu luyện tới trình độ Nhất tự Đấu Khải Sư như hắn tuyệt đối là tiêu điểm được vạn chúng chú mục. Nhưng nơi này là học viện Sử Lai Khắc, là nơi tập trung hầu hết các quái vật thiên tài trên toàn bộ đại lục. Một gã hồn sư Hệ Thực Phẩm, hơn nữa bề ngoài không có gì xuất sắc thì muốn được các nữ sinh chú ý thật sự là quá khó khăn.
Đúng lúc này, một chiếc đèn đột nhiên phát sáng.

Từ Lạp Trí có chút ngạc nhiên nhìn về phía đèn sáng, mà chủ nhân của chiếc đèn đó chính là Diệp Tinh Lan đang mặc đồng phục đệ tử Nội Viện.

Diệp Tinh Lan vốn rất đẹp, nhưng nàng không chú ý đến cách ăn mặc của mình, mỗi ngày đều đắm chìm trong khắc khổ tu luyện, mỗi ngày đều đắm chìm vào nghiên cứu kiếm pháp. Cho nên trong Sử Lai Khắc Thất Quái, nàng không hấp dẫn như Hứa Tiểu Ngôn cùng Nguyên Ân Dạ Huy.

Chứng kiến ngọn đèn này, Từ Lạp Trí chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết bay thẳng lên ót.

Cùng lúc đó, ba chụp đèn cũng sáng lên, đến từ Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn, cùng với nữ sinh số 17 chưa lộ mặt.

Nam sinh số 51 đứng ở hàng thứ nhất cơ hồ ngay lập tức chú ý lên người nữ sinh số 17, trong ánh mắt dường như nhiều hơn cái gì đó.
Nhưng kích động trong mắt Từ Lạp Trí lại vì ba chụp đèn này mà trở nên ảm đạm, bởi vì hắn đột nhiên ý thức được, đèn sáng đều là đồng bạn của mình, như vậy có nghĩa là các nàng rất có thể là vì thương cảm. Thương cảm ta sao? Khoé miệng Từ Lạp Trí toát ra một tia đắng chát.

"Tốt, có bốn vị Hải Thần Tiên Tử lưu đèn cho nam sinh số 32 của chúng ta, chúng ta tiếp tục ..."

Các nam sinh luôn phiên trước sau, mỗi người đều có kết quả không giống nhau. Các học viên có tướng mạo xuất chúng, thực lực mạnh thì tỷ lệ chọn trúng tự nhiên sẽ cao hơn.

Rút cuộc, đếm ngược vị trí thứ hai từ dưới lên, đã đến lượt Long Vương Long Dược đến từ Tinh La Đế Quốc.

"Mời mọi người sáng đèn vì nam sinh số 50." Lam Mộc Tử ánh mắt chứa thâm ý nhìn thoáng qua thân hình khôi vĩ của Long Dược.
Không có bất kỳ động tĩnh gì, tất cả nữ sinh đều đứng ở nơi đó, không có ý muốn sáng đèn, vẻ mặt của mọi người lộ ra hết sức bình tĩnh.

Long Dược tuy rằng không có tóc, nhưng tướng mạo cũng tuyệt đối không xấu, thân hình to lớn cao ngạo, thực lực cường đại, tuổi gần 23 đã đạt đến tu vi Thất Hoàn, đây không phải là cấp độ không có người nào đạt đến, nhưng tuyệt đối có thể nói là cực kỳ kinh người. Ít nhất ở học viện Sử Lai Khắc trước mắt, không có người nào đồng tuổi lại có tu vi như hắn.

Nhưng dù hắn ưu tú như vậy cũng không có nữ sinh nào lưu đèn cho hắn.

"Ta muốn nhắc nhở lại mọi người, nếu không có người nào lưu đèn cho hắn thì hắn sẽ bị loại bỏ, không thể tiếp tục tham dự đại hội tương thân năm nay. Thỉnh các vị Hải Thần Tiên Tử thận trọng cân nhắc, đáp án của các ngươi sẽ quyết định hắn đi hay ở lại."
Đường Âm Mộng lần nữa nhắc nhở, nhưng không hề nghi ngờ, không có bất kỳ một nữ sinh nào nguyện ý sáng đèn vì hắn, nguyên nhân rất đơn giản, hắn đến từ Tinh La Đế Quốc, là học sinh trao đổi.

Học viện Sử Lai Khắc không bài ngoại, nhưng trong Nội Viện lại lưu truyền băng thu hình lúc trước Đường Vũ Lân dẫn đầu đồng bạn đại chiến học viện quái vật ở Tinh La Đế Quốc. Trận chiến ấy được tôn sùng là kinh điển, đồng thời cũng là nguyên nhân trọng yếu khiến đồng bạn của Đường Vũ Lân trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái.

Long Dược để lại cho các học viên Nội Viện ấn tượng rất sâu, thậm chí trong lòng các nữ sinh, hắn chính là một nhân vật phản diện điển hình.

"Đồng thời, ta muốn nhắc nhở các vị Hải Thần Tiên Tử, trong các ngươi có mấy người từ đầu đến cuối đều không sáng đèn đó. Nếu tiếp tục như vậy có nghĩa là các ngươi không có đối tượng trong lòng, sau khi kết thúc khâu

này thì phải rời khỏi đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm nay. Cho nên, mời mọi người lựa chọn thận trọng."
Đúng lúc này, một ngọn đèn sáng lên, lông mày có chút nhíu chặt của Long Dược lập tức dãn ra, khoé miệng cũng nở nụ cười. Ngọn đèn ấy rốt cuộc đã sáng lên rồi.

Ngọn đèn làm nổi bật lên vẻ hào phóng của Công Chúa Điện Hạ Đái Vân Nhi, giáo dục cung đình khiến nàng nhìn giống một quý tộc, thiếu đi vẻ lanh lợi ngày xưa, lộ ra dịu dàng cùng ấm áp, và dung mạo thanh lệ.

Hai mắt nhìn nhau, Đái Vân Nhi mỉm cười với Long Dược. Long Dược cũng cười, giờ khắc này, lưng hắn tựa hồ đã đứng thẳng lên vài phần, mọi người ở bên cạnh hắn lại có cảm giác như cự thú đang thức tỉnh.

Dù các ngươi không chọn ta thì như thế nào? Chỉ cần Vân Nhi chọn ta là đủ rồi.

Lam Mộc Tử nhẹ gật đầu, "Nam sinh số 50 có một vị Hải Thần Tiên Tử chọn trúng. Như vậy, tiếp theo chính là vị nam sinh cuối cùng. Trước khi các Hải Thần Tiên Tử lựa chọn, ngươi có muốn tháo mặt nạ xuống hay không?"
Nam sinh số 51 thoáng trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay lên, chậm rãi tháo mặt nạ xuống.

Một đầu tóc đen đón gió tung bay, mặt nạ cũng rơi xuống sau đầu, để lộ khuôn mặt anh tuấn đến cực hạn. Lông mi thật dài, đôi mắt trong trẻo nhưng sâu không thấy đáy. Trong nháy mắt khi hắn tháo mặt nạ xuống, toàn bộ Hải Thần Hồ dường như cũng vì hắn mà sáng ngời.

Một nụ cười thản nhiên hiển hiện trên khuôn mặt hắn. Hắn đứng trên lá sen, có chút khom người thăm hỏi, "Mọi người, đã lâu không gặp."

Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng đều sững sờ. Nam sinh này nhìn qua có chút quen mắt, nhưng bọn họ hoàn toàn có thể khẳng định, đối với bọn họ người này khá xa lạ. Trong trí nhớ của bọn họ, người này không tồn tại trong Nội Viện mới đúng. Nhưng hắn có thể đứng ở chỗ này thì nhất định phải được học viện phê chuẩn là đệ tử Nội Viện. Hắn là ai?
"Là ngươi?"

"Đội trưởng!"

"Lão Đại!"

"A!"

Tiếng kinh hô trong chớp mắt vang vọng trên mặt Hải Thần Hồ, đến từ nam sinh bên này, mà cũng đến từ nữ sinh bên kia.

Nữ sinh bên kia, thậm chí có ba người trực tiếp nhảy dựng lên trên lá sen của các nàng. Hưng phấn thét lên chính là Hứa Tiểu Ngôn, la thất thanh chính là Vũ Ti Đóa, còn có Đái Vân Nhi không để ý tới hình tượng.

Hô lớn "Là ngươi" chính là Long Dược đứng bên cạnh hắn. Hô hào đội trưởng cùng lão Đại, chính là Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ cùng Từ Lạp Trí.

Còn có một đôi mắt rung động cùng ánh mắt không thể tin được.

Các đệ tử Nội Viện lâu năm đều cảm thấy lạ lẫm với nam sinh số 51 mới xuất hiện này, nhưng phàm là học viên mới gia nhập Nội Viện thì không người nào không biết hắn.

Lựa chọn ở thời điểm này tháo mặt nạ xuống là vì hắn sợ bỏ lỡ. Mà hắn vừa để lộ tướng mạo thì nhất thời làm toàn bộ đại hội tương thân rối loạn. "Thật xin lỗi, vị địa tuyết này, ngươi nhìn thật sự có chút lạ mắt. Nếu như thuận tiện, có thể hay không nói cho chúng ta biết tên của ngươi?" Đường Âm Mộng tò mò nhìn nam sinh anh tuấn không thể tưởng tượng được này. Hắn không có dáng người khôi vĩ như Long Dược đứng bên cạnh, nhưng có dáng người thon dài, tướng mạo lại soái đến cực hạn như vậy. Hơn nữa dường như trên người hắn có khí chất đặc thù, khiến người khác không tự chủ bị hắn hấp dẫn.

Nam sinh số 51 nhẹ gật đầu, trên mặt toát ra nụ cười mê người, "Học trưởng, học tỷ hảo. Đương nhiên có thể, đệ là Đường Vũ Lân."

Đúng vậy, hắn được gọi là lớp trưởng lớp thiên tài ở Ngoại Viện, tuyệt đối là nhân vật phong vân ở Ngoại Viện, là đội trưởng tiền nhiệm của đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái. Hắn là người dẫn đầu các đồng bạn chiến thắng bát đại Thiên Vương của học viện quái vật, Đường Vũ Lân!
Đúng vậy, nam sinh số 51 chính là Đường Vũ Lân.

Sau khi bị Phong Vô Vũ bắt đi, hắn rút cuộc đã kịp trở về. Bởi vì là người cuối cùng tham dự đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm nay nên hắn phải cầm số thứ tự cuối cùng.

Hắn đã trở về rồi!

Chương 747: Mười tám chụp đèn

Long Dược dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đường Vũ Lân ở bên cạnh mình, hắn cũng không nghĩ tới vậy mà ở thời điểm này lại nhìn thấy hắn. Nếu nói hiện tại người hắn không muốn nhìn thấy nhất là ai, không hề nghi ngờ, chính là người bên cạnh này rồi.

Ít nhất là không nhìn thấy hắn ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Nhất là khi Long Dược nhìn thấy bộ dạng cao hứng bừng bừng vui mừng khôn xiết của Đái Vân Nhi, vẻ mặt hắn không khỏi âm u thêm vài phần.
Đường Vũ Lân gật nhẹ đầu với Long Dược, "Long huynh, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới lần nữa gặp mặt lại là tình cảnh như thế này. Hoan nghênh các ngươi tới học viện Sử Lai Khắc."

Long Dược chỉ hướng hắn gật đầu, cũng không có mở miệng.

"Đường Vũ Lân?" Đường Âm Mộng thì thầm một câu này, sau một khắc, nàng đột nhiên la thất thanh nói: "Ngươi chính là Đường Vũ Lân?"

Lúc này, cho dù các đệ tử Nội Viện chưa từng gặp Đường Vũ Lân cũng nhớ ra hắn là ai.

"Hắn chính là Đường Vũ Lân?" Tất cả ánh mắt hầu như đều tập trung trên người hắn. Đối với rất nhiều người, hắn tựa như là một truyền kỳ. Một học viên Ngoại Viện mất tích lại được học viện Sử Lai Khắc trực tiếp công nhận là học viên Nội Viện. Tình huống này là trước đây chưa từng có.

Mà băng hình thu lại cảnh hắn dẫn theo đồng đội thi đấu ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục ở Tinh La Đế Quốc là tài liệu mà các đệ tử Nội Viện nói chuyện say sưa.
Hắn vậy mà đã trở về, sau hơn ba năm, hắn vậy mà đã trở về, hơn nữa còn trực tiếp tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân.

Trước hôm nay, mọi người chỉ chú ý đến thực lực hắn thể hiện ra, là hắn dẫn theo đồng bạn lấy yếu thắng mạnh. Nhưng hôm nay, ở nơi này, mọi người lại không thể tránh khỏi chú ý tới tướng mạo của hắn, đó là dung mạo anh tuấn tới cực hạn.

Nếu nói quá soái thì thật đơn giản. So với ba năm trước, hiện tại hắn đã giống người trưởng thành, dáng người đã hoàn toàn trưởng thành, lưng dài vai rộng eo thon, một đầu tóc đen rối tung ở sau ót, toàn thân đều tràn đầy hương vị ánh mặt trời.

Hắn nhìn về phía các đồng bạn của mình, gật đầu với từng người bọn họ. Nhìn một đám Sử Lai Khắc Thất Quái đã là nhân vật phong vân trong Nội Viện, vậy mà khi nhìn thấy hắn lại chớp mắt biến thành hài tử. Nhất là hai người Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn không giỏi che giấu cảm xúc của mình, bộ dạng kia thật giống hận không thể lập tức bổ nhào qua cùng hắn tâm sự. Đây là mị lực lớn như thế nào?
"Tốt, thỉnh mọi người vì nam sinh số 51, cũng là học đệ Đường Vũ Lân của chúng ta lưu đèn." Lam Mộc Tử tiếp tục đại hội tương thân, đồng thời đụng một cái bạn gái đang nhìn trợn mắt há mồm ở bên cạnh.

Đường Âm Mộng lúc này mới khôi phục lại, nhẹ giọng cười nói: "Tiểu gia hỏa này thật là đẹp trai a! Nếu trẻ hơn mười mấy tuổi, ở đại hội tương thân khoá chúng ta, nói không chừng ta cũng muốn lưu đèn cho hắn."

"Ta ghen tỵ!" Lam Mộc Tử hung dữ thấp giọng nói bên tai nàng.

Sau đó, Đường Âm Mộng tiến đến nói nhỏ bên tai hắn, biểu cảm của Lam Mộc Tử trong chớp mắt liền cứng lại, giật mình nhìn nàng, ngay sau đó, trên mặt tràn ngập cuồng hỉ.

"Trời ạ! Cái này, đây quả thực là quá tuyệt vời. Vì cái gì hiện tại mới nói cho ta biết. Âm Mộng, ta yêu nàng." Hắn vậy mà hoàn toàn khống chế không nổi tâm tình ôm lấy Đường Âm Mộng, vành mắt đỏ lên.
Các nữ sinh đang định cho Đường Vũ Lân đèn sáng thì đột nhiên bị một màn này cản trở, mọi người cũng có chút không hiểu được. Đại hội tương thân lại bị gián đoạn rồi.

"Được rồi, được rồi, trở về rồi hãy nói." Đường Âm Mộng vội vàng thấp giọng nhắc nhở hắn.

Lam Mộc Tử lúc này mới thanh tỉnh lại, vội vàng buông nàng ra, nhưng vẻ vui mừng trên mặt chỉ tăng chứ không giảm.

"Muôn phần xin lỗi vì đã cắt ngang đại hội. Nhưng mà ta nhất định phải nói, ta bây giờ là người hạnh phúc nhất thế gian. Vừa rồi khi học đệ Đường Vũ Lân để lộ gương mặt, Âm Mộng nói với ta, nếu lùi lại vài chục năm, nói không chừng nàng sẽ lưu đèn cho Vũ Lân. Ta lập tức phẫn nộ nói cho nàng biết, ta ghen tỵ. Nhưng sau đó nàng lại nói nàng đã có bảo bảo. A! Cho nên ta mới không nhịn được, ta thật sự là quá hạnh phúc."
Vừa nói, hắn xoay mạnh người lại, hôn liên tiếp lên gương mặt thanh tú của Đường Âm Mộng. Đường Âm Mộng đã sớm đỏ bừng mặt, liền đập hắn mấy quyền, nhưng không khí ấm áp này đã lây nhiễm lên mỗi người trên Hải Thần Hồ.

Không sai, lúc Lam Mộc Tử nói với Đường Âm Mộng "Ta ghen tỵ" thì nàng trả lời hắn rằng, "Ta có thai!".

Kết quả là xuất hiện một màn đột ngột như vừa rồi.

"Tốt rồi, các Hải Thần Tiên Tử hãy nhanh tay lựa chọn có sáng đèn cho nam sinh số 51 hay không." Đường Âm Mộng đã khống chế tâm tình của mình, lập tức nói ra.

Các vị túc lão đều đang nhìn, tuy rằng là chuyện vui, nhưng vẫn làm người ta ngượng ngùng cùng lúng túng.

Một chụp đèn sáng lên. Nhưng không ai nghĩ tới là, đèn sáng đầu tiên là số 18.

Trong 31 nữ sinh, từ đầu đến cuối không có sáng đèn chỉ có hai người. Số 18 và số 11.
Số 11 là U Minh Vũ Ti Đóa. Mà số 18 là ai?

Số 17 lúc trước cũng chỉ sáng đèn một lần, là cho Từ Lạp Trí.

Mà giờ khắc này, số 18 sáng đèn tuyệt đối là người thứ nhất. Sau đó rõ ràng là số 11 Vũ Ti Đóa, còn có số 19 Đái Vân Nhi. Các nàng cơ hồ không phân biệt trước sau sáng đèn.

Ngay sau đó có một chụp đèn sáng lên, chỉ qua mấy lần hô hấp, mười mấy chụp đèn đều phát sáng.

Trừ các nữ sinh tuổi tượng đối lớn và Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn cùng Diệp Tinh Lan, hầu như tất cả các nữ sinh đều sáng đèn vì Đường Vũ Lân. Trọn vẹn 18 chụp đèn, còn nhiều hơn Nhạc Chính Vũ lúc trước.

Luận tướng mạo, Nhạc Chính Vũ đã phi thường anh tuấn, càng tràn đầy khí tức thần thánh. Nhưng mà so với Đường Vũ Lân thì tướng mạo hay khí chất đều thua kém một bậc.

Về tướng mạo thì không có biện pháp, nhưng về khí chất, trên người Nhạc Chính Vũ tràn đầy khí tức thần thánh cùng quang minh, còn khí tức trên người Đường Vũ Lân lại tràn đầy sinh mệnh lực cùng cảm giác thần bí đặc thù.
"Oa a, mười tám chụp đèn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, khâu tiếp theo sẽ va chạm phi thường kịch liệt." Lam Mộc Tử kinh ngạc nhìn các nữ sinh, không thể nghi ngờ, sau khi Đường Vũ Lân lộ mặt lại sáng tạo ra một kỷ lục mới. Cho dù các nữ sinh không nhận ra hắn cũng rất có hứng thú với hắn.

Trong lòng Lam Mộc Tử không khỏi thầm cảm thán, Đường Vũ Lân trước mặt giống như Vũ Trường Không lần đó, lớn lên đẹp trai liền là có ưu thế a! Không, hắn thậm chí còn vượt qua Vũ Trường Không, bởi vì tướng mạo và khí chất của hắn còn hơn vài phần. Hình như hắn còn là đệ tử của Vũ Trường Không. Cái bối phận này thật là có chút loạn.

Đường Vũ Lân không nghĩ tới có nhiều người sáng đèn vì hắn như vậy, ánh mắt hắn rơi vào trên người nữ sinh số 17. Đèn của nàng không sáng. Đúng vậy, trong 18 chụp đèn không có của số 17.
Lông mày cau lại, Đường Vũ Lân không có lên tiếng, nhưng hắn cũng không rõ ràng, phán đoán của mình có phải đã sai rồi hay không.

Lam Mộc Tử nói: "Tốt, tất cả mọi người đã chọn xong. Các nam sinh không có đèn sáng, thật xin lỗi, mời các ngươi rời sân. Chúng ta lập tức bắt đầu khâu thứ ba."

"Trải qua Tinh Tinh Tương Tích cùng Vừa Gặp Đã Thương, như vậy tiếp theo chúng ta sẽ đến một khâu phi thường trọng yếu ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Sau khâu này, cục diện sẽ trở nên rõ ràng hơn, các vị

học đệ học muội cũng sẽ hiểu thêm về tâm nguyện của nhau. Cho nên khâu tiếp theo chính là Nhị Kiến Chung Tình!"

"Lần này xin các nữ sinh chú ý, không thể tuỳ tiện lựa chọn như khâu thứ hai vừa rồi. Chỉ cần các ngươi lựa chọn thì sẽ chịu trách nhiệm vì lựa chọn đó. Mỗi vị nam sinh có một phút giới thiệu, sau khi giới thiệu liền tới chỗ ta báo số của Hải Thần Tiên Tử trong lòng các ngươi. Sau khi tất cả nam sinh giới thiệu xong, đến lượt các nữ sinh tiến hành lựa chọn. Lần lựa chọn này đại biểu cho lựa chọn cuối cùng của các ngươi, mỗi nữ sinh chỉ được chọn một lần, hơn nữa không thể đổi ý. Sau khi lựa chọn chúng ta sẽ bắt đầu khâu thứ tư."
"Các nam sinh chú ý, sau khi các ngươi giới thiệu bản thân thì có thể thi triển năng lực cường đại nhất của mình, cũng có thể giới thiệu tu vi của bản thân, ... chỉ cần các ngươi cảm thấy phần giới thiệu của mình có thể hấp dẫn nữ sinh trong lòng mình là được. Lần này chúng ta sẽ không theo thứ tự, mà rút thăm quyết định ai trước ai sau, để cho công bằng."

Bầu không khí tựa hồ thoáng cái đã trở nên khẩn trương, nếu hai khâu trước mang tính thăm dò thì khâu thứ ba Nhị Kiến Chung Tình liền hoá thực chất.

Chương 748: Từ Lạp Trí gào rú

Một khi lựa chọn thì không thể thay đổi, nhất là với các nữ sinh, các nàng chỉ có một lần lựa chọn, một khi đã chọn thì phải chịu trách nhiệm, không được thay đổi nữa.

Mỗi lần đến khâu này thì bình thường đã có thể quyết định có bao nhiêu đôi tình nhân sẽ xuất hiện, cũng là khâu đào thải nhiều người nhất.
Ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân rất hiếm khi xuất hiện mười đôi tình lữ trở lên, mà khâu này thường sẽ có một nửa người rời khỏi, đương nhiên phần lớn đều là nam sinh không được nữ sinh chọn. Mà nếu nhiều nữ sinh chọn một nam sinh thì cạnh tranh cũng bắt đầu.

Một ống thẻ xuất hiện trong tay Lam Mộc Tử, hắn nói Đường Âm Mộng ở bên cạnh: "Âm Mộng, ngươi tới rút thăm a. Để chúng ta xem một chút người đầu tiên thổ lộ là ai. Các nam sinh xin chú ý, thời gian của các ngươi có hạn, vì vậy trong thời gian đó hãy làm chuyện trọng yếu nhất, đây là

kinh nghiệm của người đi trước nhắc nhở các ngươi. Đôi khi, chứng tỏ bản thân không bằng tỏ tình chân thành, cơ hội được ăn cả ngã về không sẽ lớn hơn một chút."

Khi Lam Mộc Tử đang nói chuyện, Đường Âm Mộng đã rút ra một que trúc.
"Người đầu tiên ra sân là số 32. Xin mời nam sinh số 32."

Lá sen tách ra, lộ ra nam sinh số 32. Lá sen dưới chân hắn chậm rãi di chuyển về phía trước, mang theo thân thể hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà người đứng trên đó có thân thể nhoáng một cái, suýt nữa rớt xuống nước, không phải chính là Từ Lạp Trí sao?

Đúng vậy, nam sinh số 32 chính là Từ Lạp Trí! Mà lúc này, ánh mắt hắn có chút ngốc trệ, biểu lộ không nói nên lời. Hai tay xoắn xuýt trước người, thể hiện tinh thần không tập trung.

Vừa rồi khi nhìn thấy Đường Vũ Lân trở lại, hắn cũng giống đồng bạn, trong lòng đều tràn ngập hưng phấn. Mà giờ này khắc này, tâm tình của hắn lại hỏng bét rồi.

Bởi vì hắn thấy rõ, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Hứa Tiểu Ngôn đều không lưu đèn cho Đường Vũ Lân, nhưng các nàng lại lưu đèn cho mình. Chính mình đoán không sai, các nàng nhất định là bởi vì thương cảm mình nên mới lưu đèn. Tuy rằng hắn cũng rất kỳ quái, vì sao nữ sinh số 17 lại không sáng đèn cho Đường Vũ Lân, nhưng giờ khắc này trong lòng hắn rất nặng nề.
Thương cảm sao? Thương cảm?

Cười tự giễu, Từ Lạp Trí đứng ở nơi đó, trên mặt dần khôi phục bình tĩnh.

"Được rồi học đệ, thời gian bắt đầu, ngươi tự giới thiệu đi." Lam Mộc Tử nói.

"Ta là Từ Lạp Trí." Từ Lạp Trí chậm rãi nói: "Ta là một hồn sư Hệ Thực Phẩm, trời sinh ăn rất nhiều, ta thích tất cả đồ ăn, võ hồn của ta là bánh bao, sau đó hình thể của ta liền biến thành như vậy, tin rằng sẽ không có người nào thích một tên mập. Nhưng nếu đã đến nơi này, giống như Lam học

trưởng nói, đập nồi dìm thuyền có lẽ còn có một cơ hội, cho nên thỉnh nghe ta nói một chút."

"Khi ta còn rất nhỏ thì đã có đối tượng trong lòng. Đúng vậy, lúc còn rất nhỏ. Khi đó ta thích nàng giống như thích mỹ thực. Bởi vì ta là hồn sư Hệ Thực Phẩm, nên lúc nhỏ không tránh khỏi sẽ bị đồng học khi dễ, mỗi lần đều là nàng ở bên bảo hộ ta. Nàng giống như thần thủ hộ của ta vậy. Mỗi ngày ta nhìn nàng đều tràn đầy thán phục. Là nàng luôn bảo hộ ta, luôn trợ giúp ta, mới có ta của ngày hôm nay."
Nghe hắn nói đến đây, dù là Nhạc Chính Vũ, Tạ Giải hay Đường Vũ Lân cũng không khỏi giật mình, bởi vì cho dù là bọn họ cũng không biết trong lòng Từ Lạp Trí lại có ý nghĩ như vậy. Bọn họ sao lại không đoán ra người trong lời Từ Lạp Trí là ai chứ? Bọn họ rất rõ ràng.

Từ Lạp Trí lúc này tựa hồ đã nói trôi chảy rồi, "Thời gian dần trôi qua, chúng ta dần lớn lên, nàng càng trở nên lớn mạnh, nàng phi thường kiên định truy cầu cực hạn của hồn sư, mà mỗi ngày ta đều ở bên cạnh nhìn nàng. Khi ta còn nhỏ thì coi nàng trở thành tỷ tỷ, thành thần thủ hộ của ta, sau đó ta lại phát hiện, trong sinh mệnh của ta, quan trọng nhất không phải đồ ăn, mà là nàng."

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, sau đó dùng chất giọng phi thường nghiêm túc nói: "Nếu như nói trên thế gian này có một người để ta vì người đó mà giảm béo thì người đó chỉ có nàng."
Lời vừa nói ra, các nữ sinh phía đối diện đều thay đổi ánh mắt. Một câu chất phác này, được nói ra từ một hồn sư Hệ Thực Phẩm với thể trọng vượt quá hai trăm cân, tuyệt đối thắng được vô số lời tâm tình.

Nói đến đây, Từ Lạp Trí dừng lại một chút.

Lam Mộc Tử nhìn một chút thời gian, vừa muốn mở miệng nhắc nhở hắn hết giờ rồi thì lại bị Đường Âm Mộng kéo tay. Trong mơ hồ, đôi mắt Đường Âm Mộng đã ngấn lệ.

Sau khi Từ Lạp Trí trầm mặc một lúc, than nhẹ một tiếng rồi nói: "Ta biết rõ, ta không xứng với nàng. Từ lúc mới bắt đầu ta đã biết. Từ khi ta hiểu chuyện, ta đã từng cho rằng mình thích nàng rất có thể là vì từ nhỏ đã thiếu tình thương của mẹ. Thế nhưng là, theo thời gian từng ngày trôi qua, ta rút cuộc phát hiện đó cũng không phải là khát khao tình thương của mẹ. Ta có thể chắc chắn khẳng định rằng ta thích nàng, chính là tình cảm của một

nam nhân với một nữ nhân, chính là tình cảm yêu thích đó."
"Nàng đẹp như vậy, còn ta thì mập thế này. Nhưng ta thật thích nàng. Cho nên ta lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, nàng ở đâu thì ta ở đó, cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới sẽ có ngày rời khỏi nàng."

"Hôm nay, ở chỗ này, có lẽ là một lần duy nhất trong đời ta có dũng khí nói ra lời trong lòng. Mọi người có lẽ không biết điều này cần bao nhiêu dũng khí. Nhưng các ngươi phải biết rằng, vì nàng có thể ta sẽ không bao giờ mạo hiểm, nhưng ta rốt cuộc vẫn phải nói ra, bởi vì ta không muốn phần tình cảm này bị chôn giấu trong lòng cả đời."

"Ta chưa từng nghĩ tới mình có thể thành công, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ thích ta. Dù sao, chênh lệch giữa chúng ta thực sự quá lớn. Nhưng ta nhất định phải nói cho nàng biết, trên thế giới này, ta chỉ thích một mình nàng, về sau cũng chỉ có một mình nàng. Ta chỉ hy vọng lời nói hôm nay sẽ không khiến nàng khó xử, cho nên, ta sẽ không nói ra tên của nàng."
"Nói ra rồi trong lòng thật thoải mái. Về sau, tất cả đều như cũ a."

Nói đến đây, Từ Lạp Trí tựa hồ thả lỏng toàn thân, nhìn thật sâu một nữ sinh bên kia, "Ta không cần thương cảm, ta chỉ muốn ở bên cạnh ngươi, xin đừng cướp đoạt tư cách này của ta. Dù một ngày nào đó ngươi tìm được người mình yêu, cũng thỉnh cho phép ta nhìn ngươi từ phía xa."

Hắn thở thật sâu, dường như toàn thân đều bành trướng một vòng, sau đó dùng hết khí lực toàn thân, hướng về phía nữ sinh hét lên, "Ta ---- yêu ---- nàng."

Nói xong, hắn nhảy lên, chính là muốn nhảy xuống mặt Hải Thần Hồ.

Không hề nghi ngờ, hắn biết mình không có bất kỳ cơ hội nào, sau khi thổ lộ lòng mình thì hắn không hy vọng tạo ra bất kỳ khốn nhiễu nào với nàng, cho nên hắn chọn rời đi.

Đúng lúc này, một đạo lam quang đột nhiên sáng lên, trên không trung quấn lấy thân hình to mập của hắn. Đó là một dây leo màu làm, dây leo nhẹ nhàng run lên, cưỡng ép kéo lại Từ Lạp Trí đã tiếp xúc với mặt hồ, sau đó dây leo thẳng tắp, chỉ như vậy nó mới cứng rắn chèo chống thân thể Từ Lạp Trí, không để hắn hạ xuống.
"Làm sao ngươi biết chính mình sẽ không thành công? Trước khi có kết quả, ngươi không thể rời đi."

Lúc này Từ Lạp Trí xoay người, nhìn Đường Vũ Lân dùng dây leo màu lam chống đỡ thân thể mình, khuôn mặt mập mạp của hắn đã sớm rơi lệ đầy mặt.

"Đội trưởng!"

Dây leo chậm rãi thu về, nhẹ nhàng đặt hắn lên lá sen.

Chương 749: Đệ tử quan môn của Quang Ám Đấu La

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Đã có thời điểm, võ hồn của ta là phế võ hồn Lam Ngân Thảo, hồn linh thứ nhất của ta là tàn phẩm, là thí nghiệm thất bại của Truyền Linh Tháp, nếu như khi đó ta từ bỏ thì vĩnh viễn cũng không có cơ hội xuất hiện ở nơi này. Ngươi có dũng khí vì nàng giảm béo, vì sao lại không có dũng khí tiếp nhận một đáp án? Nghe ta, ở lại chỗ này. Chúng ta không mong chờ kỳ tích, nhưng phải cho kỳ tích một cơ hội."
Từ Lạp Trí cúi đầu, rút cuộc đề tụ hồn lực, khống chế đứng vững trên lá sen của mình. Hắn nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không có dũng khí nhìn về phía nữ sinh bên kia.

Đường Âm Mộng thoáng lau nước mắt trên mặt, "Hắn nói đúng, ngươi hẳn nên lưu lại. Trước khi chưa có kết quả, không rời đi được không? Ta sẽ cầu phúc cho ngươi. Ngươi là một nam nhân tốt, béo cũng không phải lỗi của ngươi. Thật không nghĩ tới lần tỏ tình đầu tiên ngày hôm nay lại khiến ta cảm động như vậy."

Lá sen chậm rãi trở về vị trí cũ, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Từ Lạp Trí đều thay đổi. Toàn thân Từ Lạp Trí cũng dần khôi phục lại từ trong kích động, chỉ là cúi đầu đứng ở nơi đó.

"Lạp Trí, vậy mới tốt chứ!" Tạ Giải không chút keo kiệt giơ ngón cái với hắn.

Nhạc Chính Vũ trầm giọng nói: "Chúng ta ủng hộ ngươi, cố gắng lên."
Đường Vũ Lân không có lên tiếng nữa, ánh mắt nhìn về phương xa, đến đối tượng mà Từ Lạp Trí thổ lộ.

Nàng rất bình tĩnh đứng ở trên lá sen, nhìn qua cũng không có bất kỳ biến hoá nào. Mặc dù các nữ sinh có thể đoán được chân tướng đều nhìn nàng, nhưng nàng lại không có bất kỳ bày tỏ gì.

Lam Mộc Tử nói: "Học đệ số 32, lát nữa xin cho ta số ngươi chọn trúng. Như vậy, các nữ sinh có ý với nam sinh số 32, các ngươi cũng phải chú ý rồi. Hãy nhớ rằng, sau khâu này, các ngươi chỉ có thể lựa chọn một người."

"Âm Mộng, chúng ta tiếp tục rút thăm a. Thuận tiện nói một câu, ta rất thích ngươi cảm tính."

Bên cạnh bờ, các học viên Ngoại Viện đột nhiên hò hét, là cổ vũ cho Từ Lạp Trí, nhất là các học viên lớp Một, càng là hò hét khàn cả giọng.

Trên thế giới này không phải ai cũng có tướng mạo và xuất thân tốt. Phần lớn đều là người bình thường, nhưng bọn họ cũng có quyền truy cầu tình yêu, truy cầu điều tốt đẹp. Lời nói của Từ Lạp Trí đã đi vào lòng vô số người, cũng lây nhiễm đến vô số người.
Trên lâu thuyền, Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt một mực ngồi ngay ngắn tại chỗ lại đột nhiên than nhẹ một tiếng, "Vốn ta cho là trong đoạn thời gian cuối cùng của mình chỉ cần bình bình đạm đạm trôi qua là được. Nhưng không thể không nói, ta bị tiểu mập mạp này lây nhiễm, chân tình vĩnh viễn đều rất cảm động. Ta quyết định thu một quan môn đệ tử, hẳn là không có ai đoạt cùng ta a?"

"Khụ khụ, khụ khụ!" Đằng sau truyền đến vài tiếng ho khan. Rất hiển nhiên, muốn nói ra lời như vậy cũng không phải chỉ có một vị.

Kình Thiên Đấu La Vân Minh kinh ngạc nhìn về phía Long Dạ Nguyệt, "Nguyệt tỷ, ngài nếu chịu thu một vị quan môn đệ tử thì chính là tin tức tốt nhất của học viện Sử Lai Khắc. Đương nhiên sẽ không có ai đoạt với ngài, tiểu tử này thật có phúc."

Hắn thật lòng cao hứng. Từ khi trượng phu của Quang Ám Đấu La, cũng là Hải Thần Các Các chủ đời trước qua đời, vị này luôn ở trong trạng thái không còn gì luyến tiếc, nếu như không phải còn băn khoăn về học viện Sử Lai Khắc, chỉ sợ nàng đã sớm đi theo trượng phu rồi. Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng cũng chỉ là ký danh đệ tử của nàng mà thôi.
Quan môn đệ tử cùng ký danh đệ tử là hoàn toàn bất đồng, chỉ có đệ tử thân truyền mới có thể trở thành quan môn đệ tử, đồng thời nhất định là được

lão sư sủng ái nhất. Long Dạ Nguyệt chịu thu Từ Lạp Trí là quan môn đệ tử, không hề nghi ngờ, nàng sẽ đem toàn bộ tinh lực bồi dưỡng người đệ tử này. Mà với tu vi của nàng, nếu có chuyện muốn làm, sinh mệnh lực hoàn toàn có thể tự động khống chế, tuổi thọ nhất định sẽ tiếp tục kéo dài.

Đây mới là chuyện Vân Minh vui vẻ nhất. Quang Ám Đấu La là trưởng bối của hắn, càng là thần thủ hộ của học viện Sử Lai Khắc. Có nàng ở đây, học viện Sử Lai Khắc liền nhiều hơn một cây Định Hải Thần Châm. Trên Đấu La Đại Lục, mặc dù còn rất ít người biết đến thanh danh của Quang Ám Đấu La, nhưng hồn sư đỉnh cấp không người nào không biết vị này còn sống. Dù Truyền Linh Tháp có hận nàng, nhưng vì sự hiện hữu của nàng, mà không dám có nửa điểm bất kính đối học viện Sử Lai Khắc.
Luận tu vi, Vân Minh đương nhiên đã không kém hơn nàng, thậm chí so với nàng càng mạnh hơn, nhưng uy hiếp của vị này, nhất là với Truyền Linh Tháp thậm chí còn lớn hơn cả hắn. Đương nhiên, quan trọng nhất là, đối với Vân Minh, nàng giống như là mẹ là chị.

Một vòng mỉm cười thản nhiên hiển hiện trên khuôn mặt Long Dạ Nguyệt, "Cuối cùng cũng có chút chuyện thú vị để làm."

Khi bọn họ nói chuyện thì một nam sinh nữa đã hoàn thành bày tỏ lòng mình. Võ hồn, hồn hoàn đều biểu lộ ra, hiển nhiên là hắn không có mục tiêu cố định, chỉ là biểu đạt tâm tình lúc này của bản thân.

"Số 50." Rút thăm thứ ba thình lình lại là Long Dược ở bên cạnh Đường Vũ Lân.

Long Dược hiển nhiên cũng không nghĩ tới nhanh như vậy mình đã bị rút trúng, không khỏi hơi sửng sốt. Hắn theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Đường Vũ Lân ở bên cạnh, mà ánh mắt Đường Vũ Lân lại nhìn phía đối diện, cũng không nhìn hắn.
Lá sen dưới chân di chuyển, đưa hắn đến phía trước.

Ánh mắt xuyên qua mặt hồ, rơi vào người Đái Vân Nhi.

Long Dược thở sâu, "Ta biết rõ ta không được hoan nghênh ở đây, nguyên nhân vì sao ta cũng rất rõ ràng, bởi vì ta không thuộc về Sử Lai Khắc. Ta tới đây là muốn cùng cùng các ngươi trao đổi học tập, hy vọng có thể ở chỗ này học được những thứ khác có thể tăng lên chính mình. Tinh La Đế Quốc nguyên bản cũng thuộc về mảnh đại lục này, tuy rằng ta không nguyện ý

thừa nhận, nhưng chúng ta đúng là bị đuổi đi. Nhưng mà giới hồn sư là giống nhau, ta và các ngươi giống nhau, đều là hồn sư. Mục tiêu và phương hướng của chúng ta cũng giống nhau, chính là truy cầu cường đại."

"Có lẽ ta không nên nói những lời này, nhưng ta muốn biểu đạt rằng, ta tới đây không có ác ý. Mà lần này rất vinh hạnh được tham dự đại hội tương thân đêm nay. Đại hội tương thân này phi thường thú vị, cũng để ta có thể nói lên lòng mình. Nói thật thì, ta sẽ không nói lời yêu thương, từ nhỏ đến lớn, ta vẫn luôn cố gắng tu luyện. Hơn nữa, khác với đa số mọi người là, quá trình tu luyện của ta từ đầu đến cuối đều nương theo thống khổ kịch liệt, thống khổ giày vò ta từng bước một tiến về phía trước, thậm chí đôi khi ta không khống chế được tâm tình của mình. Cho nên, mọi người đều gọi ta là Long tên điên. Nhưng mà, cho dù là một người điên thì cũng có cảm tình. Đúng vậy, ta cũng có người mình thích."
"Mặc dù ta biết rõ, nàng thích người khác, nhưng mà ta vẫn thích nàng. Ta cũng không rõ ràng ta thích nàng là xuất phát từ tình yêu hay tình huynh muội, nhưng ta nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, nói thật thì, người ở bên cạnh ta thời gian dài nhất cũng là nàng. Cho nên, ta luôn tự nói với mình tương lai nhất định sẽ khiến nàng trở thành tân nương của ta. Ngay cả người bên cạnh ta cũng cổ vũ ta như vậy."

"Thế nhưng là, hôm nay đứng ở chỗ này, ta lại có chút tâm thần bất định. Bởi vì với ta mà nói, tình địch của ta quá cường đại. Luận thực lực, ta chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào. Ta theo đuổi con đường trở thành người mạnh nhất, nhưng ta đúng là không đẹp trai bằng hắn. Nhưng ta có thể cam đoan là, bất cứ lúc nào, chỉ cần ta còn sống thì sẽ dùng tất cả để bảo hộ ngươi. Vừa rồi nghe bằng hữu đầu tiên nói, ta rất xúc động. Có lẽ, ta thật sự cần một tình yêu rồi. Cái khác ta không dám nói, nhưng vai của ta tuyệt đối kiên cố, vừa rồi vị cô nương dùng pháo kia đã chứng minh qua."
Khi hắn nói, ánh mắt thủy chung đều dừng trên người Đái Vân Nhi, hắn nói rất thản nhiên, chính hắn cũng không hoàn toàn rõ ràng tình cảm của mình đối với Đái Vân Nhi là như thế nào. Nhưng rõ ràng, nếu như muốn có tình yêu, Đái Vân Nhi không hề nghi ngờ là lựa chọn thích hợp nhất. Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn luôn biết là như vậy.

Phần thổ lộ này không tính là động lòng người, nhưng rất chân thành, đồng thời cũng khiến các đệ tử Nội Viện học viện Sử Lai Khắc thay đổi cái nhìn về hắn. Rất rõ ràng, hắn không hy vọng mình luôn bị bài xích ở chỗ này, hắn cũng hy vọng có thể hoà hợp với nơi đây.

Thực tế, sau khi Long Dược đi vào học viện Sử Lai Khắc thì rất nhanh đã bị nơi này hấp dẫn. Trước kia hắn vẫn cho rằng, học viện quái vật dù không bằng học viện Sử Lai Khắc thì cũng không chênh lệch quá nhiều. Nhưng sau khi đặt chân đến nơi này, hắn mới hiểu được mình ngây thơ cỡ nào.

Chương 750: Cự tuyệt ngoài dự đoán

Học viện Sử Lai Khắc cũng không phải chỉ là một học viện, mà là một thành thị, một thành thị rộng hơn thành Tinh La không biết bao nhiêu lần. Ở chỗ này, mỗi một đệ tử Nội Viện đều có thực lực không kém hơn bát đại Thiên Vương. Hắn còn chưa gặp qua cường giả chân chính. Lâu thuyền ở phía xa kia cho hắn cảm giác vực sâu vô tận, vô cùng vô tận, dù là lão sư cũng không mang đến uy áp khủng bố cho hắn như vậy.

Lam Mộc Tử mỉm cười, "Hoan nghênh ngươi tới học viện Sử Lai Khắc. Học viện Sử Lai Khắc là tự túc, mỗi người nếu muốn đạt được cái gì, thì cần dựa vào chính mình. Chúng ta là như thế, ngươi cũng như vậy. Cầu chúc ngươi trong thời gian ở học viện Sử Lai Khắc sẽ có thu hoạch."
"Cảm ơn." Long Dược hướng Lam Mộc Tử nhẹ gật đầu, lá sen của hắn trở về vị trí cũ.

Khâu thứ ba rõ ràng càng dài hơn hai khâu trước, chỉ cần không quá dài, Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng sẽ không cắt ngang các nam sinh giới thiệu và thổ lộ.

Đơn giản mà nói, nếu Khổng Tước có tham dự đại hội thì khâu Nhị Kiến Chung Tình là lúc để nó xoè đuôi, bày ra lông vũ đẹp nhất.

Tuyệt đại đa số học viên cũng đều làm như vậy.

Rút thăm rút cuộc đã rút trúng Nhạc Chính Vũ.

Lá sen dưới chân Nhạc Chính Vũ di chuyển, đi lên phía trước.

Nhạc Chính Vũ nở nụ cười. Lúc này, dưới vạn chúng chăm chú, hào quang trên người hắn càng thêm chói mắt. Hắn nhìn phía đối diện, nhìn người nào đó trên lá sen.

"Đợi ngày hôm nay đã rất lâu, ta luôn mong đợi ngày hôm nay đến. Trên

thực tế ta đã có người trong lòng, trước đây rất lâu đã có. Nhiều năm qua chúng ta luôn ở chung, nhưng mọi người đều dành nhiều thời gian để tu luyện. Ta nghĩ, ta cũng không cần giới thiệu nhiều, ta đến từ gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ, có được huyết mạch thần thánh, bản thân ta là Ngũ Hoàn Nhất tự Đấu Khải Sư. Ta tin tưởng, ta có năng lực bảo hộ ngươi, hơn nữa có thể mang lại hạnh phúc cho ngươi. Ta sẽ mang lại cho ngươi tất cả, kể cả gia tộc của ngươi, ta đều tận lực giúp ngươi. Đã nhiều năm như vậy, ta biết rõ ngươi cũng thích ta, đúng không? Mọi người đều nói, Hải Thần Duyên trên Hải Thần Hồ là cơ hội tốt nhất để tỏ tình, cho nên ta đến rồi. Ta rất thích ngươi, hãy ở cùng một chỗ với ta nhé! Ta tin tưởng, tương lai ngươi sẽ là tân nương của ta, ta sẽ luôn thủ hộ ngươi, sẽ không để ngươi bị thương tổn. Giống như Lam sư huynh và Đường sư tỷ vậy, về sau chúng ta sinh mấy hài tử. Dù ngươi muốn cái gì, ta đều thoả mãn ngươi."
Quang huy trên người Nhạc Chính Vũ lập loè, sau đó một đôi cánh trắng noãn giãn ra sau lưng, phụ trợ một thân lễ phục trắng càng khiến hắn thêm anh tuấn đẹp đẽ. Dường như toàn bộ Hải Thần Hồ đều tràn đầy quang huy của hắn.

Hứa Tiểu Ngôn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn hắn, khuôn mặt vốn tràn ngập mừng rỡ lại vì lời hắn nói mà bắt đầu biến hóa. Vui sướng dần dần biến mất, khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt.

Nhạc Chính Vũ vỗ nhè nhẹ hai cánh, khiến mình lơ lửng trên lá sen.

"Ta nghĩ, chúng ta cũng không cần phải lãng phí thời gian của mọi người nữa. Tiểu Ngôn, ta yêu ngươi. Chúng ta hiện tại có thể rời khỏi nơi này không?" Nhạc Chính Vũ mỉm cười, hai cánh sau lưng vỗ, người đã hóa thành một đạo kim quang đi đến trước mặt Hứa Tiểu Ngôn, mở hai tay của mình ra.
Bên cạnh bờ, rất nhiều nữ sinh Ngoại Viện không khỏi thét lên, thậm chí còn có người hô lớn tên hiệu "Thiên Sứ Vương Tử", đây là tên hiệu thuộc về Nhạc Chính Vũ.

Xuất thân hào phú, bản thân ưu tú, tướng mạo anh tuấn, trên người hắn tựa hồ tập trung tất cả những thứ người bình thường mong muốn.

Lam Mộc Tử khẽ nhíu mày, hiển nhiên, cách làm của Nhạc Chính Vũ có chút vi phạm quy tắc của đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Nhưng nếu người ta đã là tình lữ, bọn họ cũng không có đạo lý ngăn cản.

"Tiểu Ngôn." Nhạc Chính Vũ có chút kinh ngạc nhìn Hứa Tiểu Ngôn không nhào vào ngực mình như hắn mong muốn, cho nên không khỏi khẽ một tiếng.

Hứa Tiểu Ngôn cúi đầu, lẩm bẩm: "Không phải, không phải là như vậy, không nên như thế này."

Nhạc Chính Vũ vội la lên: "Tiểu Ngôn, ngươi làm sao vậy?"
Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía hắn, mắt của nàng đỏ hoe, trong ánh mắt tràn đầy thất vọng, "Không phải là như vậy. Chính Vũ, thực xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi. Ta không thể. Ta không thích ngươi như vậy, chuẩn xác mà nói, ta rất chán ghét ngươi như vừa rồi."

Nói xong câu đó, trên người Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên sáng lên một đoàn tinh quang, sau đó dưới đoàn tinh quang kia, nàng bắn ra, tinh quang trên không trung kéo lê tạo thành đuôi lửa huyễn lệ, nàng thoáng cái đã rơi xuống bên cạnh bờ, sau đó liền co chân chạy nhanh về phía xa.

Đột nhiên xuất hiện biến hóa khiến mọi người đều chấn kinh.

Phải biết rằng, từ lúc mới bắt đầu, Nhạc Chính Vũ đã là người hấp dẫn nhất, cũng là người được các nữ sinh chú ý đến. Nếu Đường Vũ Lân không lộ mặt, thậm chí không ai có thể cướp đi danh tiếng của hắn.
Ngay cả Nhạc Chính Vũ cũng không hiểu, nhiều nữ sinh chọn mình như vậy, dưới vạn chúng chú mục, mình lại trực tiếp tỏ tình với nàng, vì sao nàng lại có phản ứng như vậy? Chẳng lẽ nàng không nên vì vậy mà cảm thấy kiêu ngạo sao?

Nhạc Chính Vũ ngây dại, từ lúc chào đời tới nay, hắn chưa bao giờ lúng túng như lúc này. Cục diện trước mắt làm hắn hoàn toàn không thể tiếp nhận. Tình cảm hoàn mỹ trong lòng hắn lại xuất hiện một biến hoá kịch tính như vậy.

Trước khi tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, hắn còn gặp Hứa Tiểu Ngôn, nói với nàng sẽ ở đây nói cho tất cả mọi người biết rõ hắn yêu nàng, để mọi người đều biết rõ bọn họ ở cùng một chỗ. Nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, chính ở trên đại hội tương thân, tất cả đột nhiên nghịch chuyển, kết cục hoàn mỹ không xuất hiện. Ngược lại, Hứa Tiểu Ngôn lại chạy trối chết.
"Ngươi thật ngu xuẩn." Nguyên Ân Dạ Huy không chút lưu tình nói.

Nhạc Chính Vũ đột nhiên có chút táo bạo mà nói: "Ngươi câm miệng, không cần ngươi quản chuyện của ta." Nói xong câu đó, hắn mãnh liệt đập rung hai cánh, phóng tới bên cạnh bờ, nhưng không phải hướng Hứa Tiểu Ngôn rời đi, mà là hướng ngược lại.

Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên rời đi là đả kích quá lớn với hắn, hắn hoàn toàn không rõ mình làm sai điều gì. Chính mình chuẩn bị hết thảy, dùng phương thức tốt nhất, hoa lệ nhất ra sân, chính là hy vọng nàng có thể trở thành công chúa dưới vạn chúng chú mục a!

Nhưng vì sao? Vì sao nàng lại bỏ chạy, vì cái gì? Chẳng lẽ nàng thích người khác.

Các suy nghĩ hỗn loạn trong đầu khiến Nhạc Chính Vũ cảm thấy mình muốn nổ tung. Vừa lên bờ, hắn liền điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó dùng toàn lực đập cánh, biến mất vô tung.
Đột nhiên xuất hiện biến cố làm toàn trường đều tràn đầy khiếp sợ, ai cũng không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện này. Tất cả đều quá đột nhiên, đột nhiên khiến người khác khó hiểu.

Nhìn qua, bọn họ xác thực là tình lữ a! Nhưng vì sao khi tỏ tình lại đột nhiên trở mặt? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đường Vũ Lân cau mày, hắn hiểu được vì sao Hứa Tiểu Ngôn rời đi. Chỉ có người quen thuộc như bọn họ mới có thể hiểu được.

Không hề nghi ngờ, Nguyên Ân Dạ Huy cũng hiểu điều này nên mới nổi giận quát Nhạc Chính Vũ. Mà Nhạc Chính Vũ lại không hiểu rốt cuộc là vì sao.

Xem ra, sau khi đại hội tương thân chấm dứt, mình phải đi tìm Chính Vũ nói chuyện rồi.

Sự việc này không thể trở ngại đại hội tương thân tiếp tục, mà thực tế, Nhạc Chính Vũ bỏ đi khiến không ít nam sinh nhẹ nhàng thở ra. Tên kia thực sự quá gây chú ý, hắn rời đi, rất nhiều nữ sinh lựa chọn hắn sẽ thay đổi mục tiêu. Mất đi một đối thủ cạnh tranh cường đại luôn là chuyện tốt.
"Có lẽ giữa bọn họ có hiểu lầm, nhưng ta tin tưởng, hiểu lầm sẽ được nói rõ

ràng. Tốt rồi, chúng ta tiếp tục rút thăm. Tiếp theo là ... nam sinh số 16."

Chương 751-760

Chương 751: Ta không khẩn trương

Tạ Giải nhìn theo hướng Nhạc Chính Vũ rời đi, tâm tình càng trở nên loạn hơn. Vốn lời Từ Lạp Trí nói đã cổ vũ hắn không nhỏ, nhưng Nhạc Chính Vũ tỏ tình thất bại lại khiến hắn càng thêm bất định. Hắn vẫn luôn biết rõ, Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn hẳn là nên ở cùng một chỗ mới đúng a! Làm sao lại đột nhiên trở mặt? Ngay cả hắn cũng không được, vậy mình có thể được sao?

"Nam sinh số 16. Nếu không ra khỏi hàng có nghĩa là ngươi từ bỏ a!" Lam Mộc Tử lần nữa nhắc nhở.

"Tạ Giải!" Thanh âm Đường Vũ Lân vang lên trong tai Tạ Giải. Tạ Giải lúc này mới giật mình tỉnh lại, "A, gọi ta sao?"

Lam Mộc Tử có chút bất đắc dĩ nói: "Nếu ngươi là số 16 thì chính là đang gọi ngươi đó. Đến lượt ngươi."

Tạ Giải kinh hãi, khi lá sen di chuyển thì vì tâm tình bối rối mà thân thể nhoáng một cái, vội vàng ổn định lại thân thể của mình.

Giờ khắc này, hắn chỉ thấy tim mình đập mạnh và nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Sắc mặt trướng đến đỏ bừng, mặc dù hắn đã chuẩn bị không biết bao lâu nhưng khi thực sự đứng ở nơi này, tâm thần vẫn bất định như cũ. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu như nàng cũng cự tuyệt mình thì phải làm gì mới tốt đây.

"Ngươi có thể bắt đầu." Lam Mộc Tử nhắc nhở.

Liều mạng!

Tạ Giải dùng sức thở sâu, thậm chí nỗ lực điều động hồn lực mới khiến sắc mặt của mình khôi phục lại bình thường. Hắn dứt khoát ngẩng đầu, nhìn về

phía các nữ sinh.

"Ta, ta ..."

Tạ Giải nói hai chữ này, xong có chút không nói được nữa. Tình huống như thế này mới xuất hiện lần đầu tiên trong hôm nay.

Đường Âm Mộng mỉm cười, "Học đệ, không cần khẩn trương. Chẳng lẽ nói ra lòng mình còn khó khăn hơn kiểm tra cuối kỳ sao?"

Tạ Giải trên mặt hiện ra một vòng cười khổ, "Với ta mà nói, có lẽ giờ khắc này thật sự càng khó khăn hơn. Ta cũng giống Chính Vũ, ta cũng có người mình thích. Chỉ là, ta còn thê thảm hơn hắn. Bởi vì người ta thích chỉ sợ cho tới giờ cũng chưa từng thích ta."

Lam Mộc Tử nói: "Học đệ, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi cũng là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái. Sử Lai Khắc Thất Quái các ngươi, chẳng lẽ mặt tình cảm cũng yếu đuối như vậy sao?"

"Đương nhiên không phải!" Tạ Giải thốt ra, Lam Mộc Tử nhắc đến Sử Lai Khắc Thất Quái liền lập tức kích thích tâm tình của hắn.

"Ta không khẩn trương!" Tạ Giải thốt ra, trong chớp mắt, toàn bộ Hải Thần Hồ đều bật cười, ngay cả các túc lão trên lâu thuyền đều vì những lời nói này mà không nhịn được cười.

Tạ Giải nhịn không được lấy hai tay che mặt, hận không thể cứ như vậy nhảy vào Hải Thần Hồ. Thật sự là quá xấu hổ chết người ta rồi!

"Tỉnh táo, không có chuyện gì, hãy nói ra những lời trong lòng ngươi. Lạp Trí có thể, ngươi vì sao lại không thể? Đừng để ý đến kết quả, chuyện bây giờ ngươi phải làm là nói ra những lời trong lòng mình." Thanh âm Đường Vũ Lân vang lên bên tai khiến Tạ Giải dần bình tĩnh lại.

"Xin an tĩnh một chút." Đường Vũ Lân đột nhiên mở miệng, thanh âm của hắn không lớn, nhưng mỗi người đều nghe được, cho dù là tu vi Bát Hoàn như Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng cũng đều chấn động.

Trong chốc lát, tất cả mọi người cảm giác được thanh âm kia có bao nhiêu uy nghiêm, trong đầu mỗi người đều xuất hiện một đôi mắt bình tĩnh, khiến

tinh thần bọn họ chấn động.

Long Dược giật mình nhìn Đường Vũ Lân ở bên cạnh, với tu vi và võ hồn của hắn, khi Đường Vũ Lân nói ra mấy chữ đơn giản này lại khiến hắn có cảm giác cam tâm tình nguyện phục tùng.
Chỉ qua vài lần hô hấp, tất cả tiếng cười vang đều yên tĩnh trở lại.

Lâu thuyền bên kia, các vị túc lão Hải Thần Các đều toát ra vẻ mặt ngạc nhiên.

"Cái này là ..." Thái lão kinh ngạc nói.

Trần Thế cùng Phong Vô Vũ liếc nhau, bọn họ đương nhiên nghe ra được đó là thanh âm của Đường Vũ Lân. Nhưng mà, thanh âm của hắn làm sao lại ...

"Không chỉ đơn giản là tinh thần trấn áp, tựa hồ còn bổ sung thêm một ít cái gì khác. Thật kỳ quái, tựa hồ trong thiên địa có một lực lượng hô ứng lấy hắn. Cảm giác này rất kỳ lạ." Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt kinh ngạc nói.

"Từ lúc nào Nội Viện lại có một tiểu gia hỏa như vậy, mới tu vi Tứ Hoàn, Tinh Thần Lực ít nhất cũng là Linh Uyên Cảnh, còn có phương thức câu thông thiên địa nguyên lực, có ý tứ."

Trần Thế kiên trì nói: "Nguyệt tỷ, đây là đệ tử của ta." Dù bối phận có chênh lệch bao nhiêu, Long Dạ Nguyệt đều để bọn họ gọi là Nguyệt tỷ. Phong Vô Vũ cũng chặn lại nói: "Hắn cũng là đồ đệ của ta, cùng ta học rèn."

Song Thánh Long sợ vị Quang Ám Đấu La này đột nhiên lại muốn thu quan môn đệ tử, nếu vậy thì chính là khóc không ra nước mắt.

Long Dạ Nguyệt liếc bọn hắn một cái, nàng làm sao lại không nhìn ra tâm tư này chứ, chỉ là nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Trên mặt hồ, Tạ Giải chậm rãi buông hai tay che mặt xuống, cười khổ nói: "Thật xin lỗi, là ta thất thố. Bình thường ta không phải như vậy, chỉ là quan tâm quá hoá loạn."

"Quen biết ngươi thật là ngẫu nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy tướng mạo vốn có của ngươi đã suýt bị ngươi đánh chết. Hơn nữa còn là một kích bất ngờ. Nhưng có lẽ cũng vì vậy mà trong lòng ta, ngươi để lại ấn tượng khắc sâu. Ngươi rất mạnh, thực lực của ngươi so với ta mạnh hơn nhiều lắm, ngươi đã từng cười nhạo ta, chẳng thèm ngó tới ta. Lần kia, khi ta cảm giác được trong lòng mình đau đớn thì ta mới giật mình phát hiện, hoá ra trong lòng ta, ngươi lại trọng yếu như vậy."
"Bình thường ngươi nói rất ít, sắc mặt với ta cũng không chút thay đổi, nhưng mỗi khi mọi người cần trợ giúp, mỗi khi gặp phải khó khăn, ngươi cuối cùng sẽ không chút do dự ra tay. Ngươi là một cô nương trong nóng ngoài lạnh. Luận thiên phú, luận thực lực, ta chung quy vẫn không bằng ngươi. Ngươi đã từng nói, nếu có một ngày thực lực của ta có thể vượt qua ngươi thì mới có tư cách theo đuổi ngươi."

"Ta rất lười biếng, nhưng mà, sau lần kia ta liền bắt đầu dốc sức liều mạng nỗ lực. Cũng không phải là vì đuổi theo bước tiến của đồng bạn, mà chỉ sợ cách ngươi quá xa, cũng không có cơ hội để theo đuổi ngươi."

"Thế nhưng là, ta dốc sức liều mạng nỗ lực, ngươi cũng dốc sức liều mạng, vì sao ngươi không chịu dừng lại chờ ta một chút, cho ta một chút cơ hội chứ?"
Lời này nói ra, Tạ Giải rút cuộc nói trôi chảy rồi, tâm tình cũng trở nên bình thường. Hắn mang trên mặt cười khổ, mang theo hương vị đắng chát, thế những mỗi câu nói lại khiến các đệ tử Ngoại Viện lúc trước cười nhạo hắn không thể cười được nữa.

"Nói thật thì, mặc dù ta không béo như Lạp Trí nhưng da mặt lại dày hơn hắn nhiều, những năm này ta đã thổ lộ với ngươi vô số lần. Không có chuyện gì liền đi dạo bên cạnh ngươi, hy vọng có thể được ngươi quan tâm, nhưng mà ngươi lại luôn không cho ta cơ hội. Được rồi, ta hiểu được, ta biết rõ, ta không xứng với ngươi. Có lẽ cả đời này ta khó có khả năng vượt qua ngươi, nhưng mà, ta muốn nói cho ngươi rằng, ta thật sự cố gắng, dù là mệt đến thổ huyết, ta cũng không dừng lại. Mỗi ngày ta đều không ngừng liều mạng, chính là hy vọng có một ngày có thể vượt qua ngươi."
"Trước khi bước lên Hải Thần Hồ, trong lòng ta còn mang theo hy vọng mãnh liệt. Ta đã nghĩ, dưới bầu không khí hôm nay, trước mặt nhiều người như vậy, trên đại hội tương thân, ta hắn là có cơ hội. Nhưng hiện tại ta đã tỉnh ra rồi."

Nói đến đây, hắn rút cuộc hoàn toàn ngẩng đầu, nhìn về thiếu nữ phía xa,

"Thực xin lỗi, Nguyên Ân. Những năm này đã làm phiền ngươi. Nhưng ta nhất định phải nói rằng, mặc dù bình thường ta rất thích trêu chọc, nhưng ta thật lòng với ngươi, tình cảm của ta với ngươi không có chút nào là trêu đùa. Ta đuổi theo ngươi đã nhiều năm, ta không giống Lạp Trí, cũng không dễ dàng thoả mãn như vậy. Nếu như có thể ở cùng một chỗ, ta hy vọng có thể chính thức cùng ngươi ở cùng một chỗ, nếu không, ta thà rằng đi xa. Có lẽ không nhìn thấy thì tâm sẽ không thương như vậy. Cho nên hôm nay bằng bất cứ giá nào, nếu ngươi vẫn không nguyện ý thì xin hãy rõ ràng cự tuyệt ta đi. Về sau, ta sẽ không làm phiền ngươi nữa. Ta sẽ cách ngươi rất xa, yên lặng chúc phúc ngươi tìm được người ngươi yêu mến."
Nguyên Ân? Nguyên Ân Dạ Huy?

Cũng không phải ai cũng biết Tạ Giải thích Nguyên Ân Dạ Huy, nhìn thấy hắn có chút khom người thăm hỏi nàng, trên mặt mang theo vẻ đăng chát cùng cô đơn, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Nguyên Ân Dạ Huy yên lặng nhìn hắn lui về chỗ, bờ môi mím thật chặt, hai tay để sau lưng. Ít nhất từ bề ngoài, lúc này không nhìn ra tâm tình của nàng. Nhưng mà, nàng thật sự bình tĩnh như bề ngoài sao?

Lam Mộc Tử thở dài một hơi, giơ ngón tay cái với Tạ Giải, "Thâm tình tỏ tình rất cảm động, nếu vừa rồi Chính Vũ có thể hiểu được điều này thì có lẽ sẽ không ... Được rồi, chúng ta tiếp tục. Vị kế tiếp."

Chương 752: Quyết không buông tha

"Nam sinh số 38, mời bắt đầu." Lam Mộc Tử rút ra một con số mới, mà nam sinh số 38 chính là người quen của Đường Vũ Lân, đồng học cùng lớp, được xưng là Giam Cầm Lạc Quế Tinh.
Lá sen của Lạc Quế Tinh đi tới, hắn mang trên mặt nụ cười ấm áp, "Hôm nay mọi người thổ lộ thật nhiều, đúng vậy, mọi người đều hiểu rõ người trong lòng mình là ai. Như vậy, thêm một người là ta cũng không sao, ta cũng phải thổ lộ."

Lại thêm một người muốn thổ lộ sao?

Ánh mắt Lạc Quế Tinh nhìn về phía đối diện, hơi trầm ngâm một thoáng rồi nói: "Trước tiên ta muốn nói với bạn tốt Từ Du Trình của ta, từ góc độ

rút thăm, vận khí của ta tốt hơn ngươi. Nhiều năm rồi, chúng ta vẫn luôn thích nàng, cũng luôn ngầm so sánh ngoài sáng nhưng chưa bao giờ ảnh hưởng đến tình huynh đệ của chúng ta."

"Nhưng là có một số chuyện không thể bỏ qua. Nếu thần may mắn chiếu cố ta, vậy xin lỗi rồi, hảo huynh đệ của ta, ta muốn chiếm trước tiên cơ."

Lời vừa nói ra, lập tức khơi gợi hứng thú của tất cả mọi người, hai nam một nữ? Hai nam sinh yêu thích một nữ sinh? Hơn nữa còn là hảo bằng hữu. Đường Vũ Lân cơ hồ theo bản năng nhìn về phía Vũ Ti Đóa. Với hiểu biết của hắn về Lạc Quế Tinh, nếu Lạc Quế Tinh cùng Từ Du Trình đồng thời thích một người, như vậy, cũng chỉ có thể là Vũ Ti Đóa.

Quả nhiên, Vũ Ti Đóa ở phía đối diện nhíu mày.

"Thích ngươi đã lâu, bắt đầu từ khi chúng ta thua Vũ Lân bọn họ, khi đó mọi người đều còn nhỏ, cảm giác cũng thật mông lung. Nhưng rất nhanh về sau ta đã biết cảm giác đó là thầm mến."

"Lúc nhỏ ở chỗ chúng ta, ta vẫn luôn là người ưu tú nhất, sau khi tiến vào Bảng Thiếu Niên Thiên Tài, ta lại càng cảm thấy mình là tốt nhất. Cho đến khi tới nơi này, ta mới phát hiện, cái gì Bảng Thiếu Niên Thiên Tài chỉ là đồ bỏ đi. Đả kích lần lượt khiến ta càng thêm nỗ lực, còn muốn tiến về phía trước. Trong quá trình này, chung quy luôn có ngươi ở bên cạnh."
"Ta rất may mắn, có thể ở lớp Một, còn có nhiều đồng học cường đại như vậy, là các ngươi khích lệ để ta phát triển. Ta càng may mắn có thể gặp được ngươi. Năm nay, chúng ta đều thành niên rồi, hôm nay ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, ta cũng không muốn áp chế tình cảm của mình. Dù bận rộn như thế nào, chúng ta đều cần một hồi yêu đương oanh oanh liệt liệt a. Vũ Ti Đóa, xin cho ta một cơ hội."

Lạc Quế Tinh tỏ tình đường đường chính chính, không có nửa điểm vòng vo, cũng không có nhiều chân tình thâm ý, chính là dứt khoát gọn gàng biểu lộ tâm ý của mình.

Nhưng Vũ Ti Đóa vẫn cau mày như cũ, nhìn hắn rồi đột nhiên nói lớn:
"Thực xin lỗi."

Dựa theo quy tắc, trong khâu này nữ sinh thực tế không được lên tiếng, đây là thời điểm để các nam sinh thổ lộ. Nhưng Vũ Ti Đóa vẫn lên tiếng, giống

như Hứa Tiểu Ngôn lúc trước. Nhưng khác với Hứa Tiểu Ngôn là, nàng không muốn làm Lạc Quế Tinh trễ nải.
Lạc Quế Tinh tuyệt đối phi thường ưu tú, Nhất tự Đấu Khải Sư, dù ở đâu cũng đều là thiên tài, dù ở học viện Sử Lai Khắc cũng vậy. Nàng không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến chuyện tình duyên của Lạc Quế Tinh.

Lạc Quế Tinh ngẩn ngơ, hắn hiển nhiên cũng không nghĩ tới Vũ Ti Đóa sẽ cự tuyệt trực tiếp như thế. Hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, "Cảm ơn ngươi đã gọn gàng dứt khoát nói cho ta biết đáp án, đã vậy, ta chúc phúc cho các ngươi."

Trên mặt hiện ra một tia đắng chát, ngay sau đó, lá sen dưới chân hắn cũng lặng yên chìm xuống dưới, mang theo thân thể của hắn.

Lạc Quế Tinh thất bại?

Đường Vũ Lân trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc. Trong tiểu đội kia, ngoài Vũ Ti Đóa, người ưu tú nhất chính là Lạc Quế Tinh. Nhất là ở phương diện chỉ huy, Lạc Quế Tinh thậm chí còn vượt qua Vũ Ti Đóa. Lại không nghĩ rằng hắn tỏ tình thất bại. Vũ Ti Đóa thậm chí ngay cả một điểm do dự đều không có, điều này hiển nhiên là nửa điểm cơ hội cũng không muốn cho hắn.
Sau ba người liền đến lượt Từ Du Trình.

Lá sen bay tới phía trước, tất cả mọi người nhìn hắn chăm chú, muốn xem hắn biểu lộ tình cảm của mình như thế nào.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, Từ Du Trình nhìn Vũ Ti Đóa ở phía xa, chỉ nói hai chữ, "Ta sao?"

Vũ Ti Đóa thở dài một tiếng, lại kiên định lắc đầu.

"Đã hiểu." Từ Du Trình tự giễu cười cười, dưới chân từng đạo hắc quang hiện lên, lá sen hóa thành vô số mảnh vỡ, thân thể của hắn giống như Lạc Quế Tinh lúc trước, chui vào trong nước.

Giam Cầm Lạc Quế Tinh, Bất Tử Từ Du Trình đều là thành viên ưu tú của lớp thiên tài a! Sự ưu tú của bọn họ thậm chí không kém Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này bao nhiêu, nhưng bọn họ tỏ tình với đồng đội của mình đều thất bại.

Các học viên Ngoại Viện không khỏi nhìn về Vũ Ti Đóa dung nhan tú lệ kia. Tâm tình của nàng hiển nhiên không tốt, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, nhưng bờ môi mím chặt, lộ ra vẻ quật cường.
Cho dù cự tuyệt trước mặt nàng cũng không có nửa điểm do dự. Bởi vì nàng rất rõ ràng, nếu tiếp tục kéo dài, đối với mọi người đều không tốt.

"Khâu Nhị Kiến Chung Tình tiếp tục, vị kế tiếp là ..." Đường Âm Mộng dừng lại một chút, sau đó ánh mắt của nàng liền rơi trên người Đường Vũ Lân, "Số 51, xin mời."

Lá sen dưới chân phiêu động, nhịp tim của Đường Vũ Lân cũng tăng lên.
Ba năm rồi, trọn vẹn ba năm rồi, hơn một nghìn ngày đêm xa cách, rốt cuộc lại gặp được nhau.

Nàng trưởng thành, ta cũng đã trưởng thành.

Chúng ta rút cuộc không còn là hài tử, chúng ta đã trưởng thành.

Hơn một nghìn ngày đêm, trong thời gian dài dằng dặc và bận rộn kia, ta đã sớm nhìn rõ lòng mình, hơn một nghìn ngày đêm, trong lòng ngươi liệu có nhớ đến ta.

Ngươi không lưu đèn cho ta, là vì đã quên ta rồi sao? Nhưng ta sẽ không từ bỏ, quyết không từ bỏ.
Phía đối diện, một đôi mắt đẹp đang nhìn hắn chăm chú, nhìn thanh niên anh tuấn nhất toàn trường.

Ánh mắt số 18 nhìn chăm chú, số 17 bất tri bất giác ngẩng đầu lên. Đái Vân Nhi hưng phấn nhảy nhót tựa hồ tùy thời đều muốn xông về phía đó, còn có Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan, các nàng cũng đều nhìn thân ảnh của hắn.

Mỗi người đều đang chờ hắn nói gì đó.

"Bởi vì một ít nguyên nhân, ta rời đi ba năm. Trong hơn một nghìn ngày đêm đó, ta lúc nào cũng nhớ tới học viện, bởi vì từ khi cha mẹ đột nhiên rời đi, nơi này cũng là nhà của ta. Hôm nay ta đã trở về, may mắn gặp dịp, vừa vặn bắt kịp đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, ta không do dự trực tiếp đến nơi này. Bởi vì ta sợ bỏ lỡ, càng sợ ngươi đã yêu mến người khác."

"Hơn ba năm trước, ta đã hỏi ngươi, có phải vì huyết mạch của ta nên ngươi mới tiếp cận ta không. Về sau trong đoạn thời gian kia, ta đã nghĩ rất nhiều, ta cảm thấy khi đó hỏi ngươi vấn đề này thật là quá ngốc, ta căn bản không nên hỏi ngươi. Ngươi cho ta một đáp án khẳng định, khiến ta rất thương tâm, thậm chí còn thương tâm hơn khi biết mình sở hữu một phế võ hồn và một hồn linh là tàn phẩm. Nhưng là, ta không thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì ta là đội trưởng, ta không thể để mọi người nhìn thấy mình yếu đuối."
"Ta vẫn cố nén lấy nội tâm thống khổ dẫn đội dự thi, mãi cho đến khi chúng ta lấy được thắng lợi cuối cùng. Nhưng là khi đó ta vẫn không biết nên đối mặt với ngươi như thế nào, hoặc là nói là đối mặt với chính mình."

"Hơn ba năm trôi qua, hơn một nghìn ngày đêm, ta đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều. Có rất nhiều chuyện trước kia không hiểu, ta đều đã nghĩ thông. Thích một người hà tất phải quan tâm quá nhiều? Dù ngươi vì lý do gì quen biết ta, nếu ta thích ngươi, ta nguyện ý tiếp nhận tất cả của ngươi. Nếu ngươi cũng thích ta, chúng ta liền ở một chỗ. Nếu ngươi không thích ta, vậy ta liền nỗ lực để ngươi thích ta, chúng ta vẫn ở cùng một chỗ. Cho nên dù thế nào, đối với phần cảm tình này, ta quyết không buông tha. Từ nay về sau, ta là người của ngươi, ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm với ta."

Chương 753: Long Thương Nữ Thần hiện thân

Lá sen bay trở lại, Đường Vũ Lân về tới vị trí nguyên bản của mình.

Hắn nói tới ai? Nghi vấn này xuất hiện trong lòng đa số mọi người. Mà các nữ sinh trước mặt, trong lòng rất nhiều người đều dâng lên một ý nghĩ, không phải ta.

Nụ cười trên mặt Đái Vân Nhi cứng ngắc lại, sắc mặt Vũ Ti Đóa càng thêm tái nhợt. Nữ sinh số 18 rất trầm mặc, mà nữ sinh số 17 nhìn qua không có chuyện gì, nhưng lá sen dưới chân nàng đã tạo nên từng gợn sóng rung động.

Hắn vẫn là thích nàng ta, Đái Vân Nhi ngậm miệng, khuôn mặt trắng xám. Khi nghe Đường Vũ Lân nói những lời kia, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình dường như bị vật gì đó xuyên qua, đau đớn không cách nào hô hấp.

Hơn ba năm rồi, hơn ba năm qua, từ khi chia ly tê tâm liệt phế, về sau tâm chết như tro tàn, lại đến trước đây không lâu nghe được tin tức của hắn, buồn đau, đại hỷ, lại bi thương vì nghe được những lời vừa rồi, lúc này nàng chỉ cảm thấy toàn thân thống khổ dường như tuỳ thời đều bị xé nát. Nhưng mà, trong ba năm này, nàng trưởng thành thậm chí còn hơn mười mấy năm trước cộng lại. Nàng học được kiên cường, học được tính bền dẻo, học được một mình thừa nhận cùng tuyệt không nhận thua.

Không, ta sẽ không từ bỏ, dù như thế nào ta cũng sẽ không từ bỏ. Khuôn mặt trắng xám của Đái Vân Nhi dần trở nên quật cường, thời gian dài như vậy đã chờ đến lúc này, hiện tại đã nhìn thấy hắn, chẳng lẽ cứ như vậy từ bỏ sao?

Hạnh phúc cần tự mình tranh thủ, dù lúc trước hắn có cảm tình với người kia như thế nào, hơn ba năm qua, thời điểm cuối cùng là hắn ở cùng mình, có lẽ, mình có thể tranh thủ một cơ hội.

Nghĩ tới đây, Đái Vân Nhi dùng sức thở sâu, nỗ lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, nàng muốn dùng trạng thái tốt nhất để giành lấy tình yêu của mình. Vũ Ti Đóa ngơ ngác nhìn người kia ở phía xa, vừa rồi khi cự tuyệt Lạc Quế Tinh cùng Từ Du Trình, trong lòng nàng cũng từng đợt quặn đau.

Mọi người quen biết đã lâu, nàng cũng không hy vọng có kết quả như thế. Nhưng mà nàng biết rõ mình muốn gì, nàng không thể lừa gạt mình. Mặc dù nàng vẫn luôn biết rõ, trong lòng người kia không có vị trí cho mình, nhưng nàng vẫn muốn thử.

Lúc còn rất nhỏ, nàng đã là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, dù là gì nàng cũng muốn cái tốt nhất. Thực lực cũng cố gắng nỗ lực trở thành mạnh nhất. Nàng là U Minh Vũ Ti Đóa, là thiên tài có được song sinh võ hồn hơn nữa còn có tự thể Võ Hồn Dung Hợp Kỹ.

Nếu có nam sinh nào có thể xứng đôi với nàng, vậy trong những người nàng quen biết cũng chỉ có hắn. Hắn anh tuấn, cơ trí, nỗ lực, thiên phú dị bẩm. Ban đầu nhìn thấy hắn, nàng bị hấp dẫn bởi tướng mạo của hắn. Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn một lần lại một lần chiến thắng nàng, lần lượt đánh bại nàng trong tình huống nàng tưởng chừng hắn không có khả năng chiến thắng, từ đó lòng nàng bắt đầu có biến hoá. Trong bất tri bất giác, thân ảnh của hắn bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong lòng nàng. Ngay cả nàng cũng không biết mình thích hắn từ lúc nào, nhưng từ lần đó về sau,

nàng vẫn luôn chú ý đến hắn, cho đến khi hắn biến mất.
Ở cùng Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình nhiều năm như vậy, nàng sao lại không nhìn ra tình cảm của bọn họ đây? Nhất là đoạn thời gian Đường Vũ Lân mất tích, nàng cũng từng thử chấp nhận một trong hai người bọn họ, nhưng nàng lại phát hiện ra mình làm không được, ít nhất hiện tại là không được, trong lòng nàng vẫn luôn có hình bóng của hắn.

Có lẽ hắn sẽ trở về a? Chính là mang theo hy vọng như thế, nàng nỗ lực tu luyện. Lúc Sử Lai Khắc Thất Quái đời này được xác định, nàng trở thành lớp trưởng lớp thiên tài, nàng dốc sức liều mạng nỗ lực tu luyện, chính là hy vọng tương lai có một ngày mình có thể đuổi theo cước bộ của hắn. Nếu hắn thực sự trở về, ít nhất mình cũng có thể đứng ngang bằng với hắn.

Hiện tại, hắn thật sự đã trở về, hơn nữa còn xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Nhưng hắn chỉ sợ không biết, đại hội tương thân lần này chính là thời điểm nàng muốn buông tha cho phần thầm mến kia, muốn tiếp nhận một tình cảm mới.
Nhưng hắn xuất hiện làm lòng nàng rối loạn, nàng thậm chí không biết nên làm như thế nào mới tốt. Nhưng trong một thời gian ngắn ngủi, nàng đã quyết định, dù như thế nào cũng phải thử, nếu không, nàng sao có thể cam tâm?

Nàng luôn là một người quả quyết, sau khi quyết định thì tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha, mặc dù nàng biết rõ, nếu làm như vậy có lẽ mình sẽ bỏ qua người trọng yếu nhất trong đời, nhưng nàng vẫn làm mà không chùn bước. Dù là thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng cũng nhất định phải thử, nếu không, cả đời này nàng sẽ đem theo khúc mắc như vậy.

Nhị Kiến Chung Tình tiếp tục, mỗi một nam sinh đều bày tỏ lòng mình, rất nhanh khâu thứ ba đã kết thúc, phía sau cũng không xuất hiện tình huống như lúc đầu.

Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng liếc nhau, Đường Âm Mộng nói: "Hải Thần Duyên bên Hải Thần Hồ, đến lúc này đại hội tương thân đã qua một nửa. Nhưng ta phải nói là, cao trào hiện tại mới bắt đầu. Tất cả các nam sinh, các ngươi có thể cầu nguyện rồi, khâu tiếp theo sẽ quyết định các ngươi có cơ hội ôm mỹ nhân về hay không."
Lam Mộc Tử nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, ngay lập tức bắt đầu sau đây chính là thời khắc kích động nhân tâm nhất ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, khâu thứ tư, Tam Sinh Hữu Duyên. Kết cục cuối cùng ở khâu này sẽ quyết

định hơn 70%. Cho nên, ta phải nhắc nhở chư vị Hải Thần Tiên Tử, các ngươi đều phải thận trọng lựa chọn, bởi vì khi lựa chọn rồi sẽ không thể thay đổi. Cho nên, các ngươi phải thấy rõ lòng mình, không nên làm ra sự tình để tương lai phải hối hận."

Các nữ sinh biểu lộ không giống nhau, nhưng ánh mắt cũng chuyên chú hơn.

Lam Mộc Tử nhìn về phía hai nữ sinh chưa tháo xuống mũ rộng vành, nữ sinh số 17 và 18, trầm giọng nói: "Trước mắt chỉ còn hai vị vẫn còn khăn che mặt và mũ rộng vành, vậy hiện tại các ngươi có muốn lộ mặt hay không? Nếu như thời điểm này còn không tháo xuống thì lúc sau sẽ không còn cơ hội nữa. Bởi vậy, mời các ngươi thận trọng lựa chọn. Mà bởi vì các ngươi bảo hộ khăn che mặt rất tốt, cho nên ở khâu thứ tư, sau khi tháo khăn che mặt xuống, các ngươi được ưu tiên tiến hành khâu Tam Sinh Hữu Duyên trước. Hiện tại cho các ngươi một phút suy nghĩ."
"Ta tháo." Một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, truyền khắp toàn bộ Hải Thần Hồ. Người nói chuyện chính là nữ sinh số 18.

Chỉ thấy nàng nhấc tay lên tháo xuống mũ rộng vành của mình, lộ ra một dung nhan tuyệt sắc.

Tóc dài màu bạc rối tung, một đôi mắt màu tím sáng như thuỷ tinh, tóc bạc mắt tím, dù trăng sao sáng như thế nào khi nàng lộ tướng mạo cũng không khỏi lu mờ.

Trên mặt Hải Thần Hồ, tất cả vầng sáng ở đây trong nháy mắt đã làm nền cho nàng, tất cả ánh mắt đều rơi trên người nàng.

"Long Thương Nữ Thần!" Không biết là ai kinh hô một tiếng, trong chốc lát, các tiếng kinh hô bên bờ cũng vang lên.

Ngay cả đám nam sinh Nội Viện ánh mắt cũng trở nên sốt ruột.

Tuy rằng lúc trước luôn lan truyền Long Thương Nữ Thần sẽ tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân hôm nay, nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn thôi. Nhưng giờ khắc này, Long Thương Nữ Thần lại thật sự xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Mọi người đầu tiên đều cảm nhận được là, đệ nhất mỹ nữ học viện Sử Lai Khắc đúng là thực chí danh quy. Vũ Ti Đóa, Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy cũng rất đẹp, nhưng so với

nàng thì lại kém một phần.

Chương 754: Nữ thần kén rể

Long Thương Nữ Thần đẹp, không chỉ là ở tướng mạo, mà còn ở khí chất cùng tướng mạo dung hợp, còn có ánh mắt ôn nhu như nước. Nếu dùng từ để hình dung thì cũng chỉ có hoàn mỹ không tỳ vết là thích hợp nhất.

Ánh mắt Đường Vũ Lân có chút ngẩn ngơ, hôm nay Na Nhi thật là đẹp, được các ngọn đèn trên Hải Thần Hồ chiếu rọi, nàng thật sự giống nữ thần hạ phàm. Nàng thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, vẻ mặt cười nói tự nhiên, thậm chí còn không quên dí dỏm lè lưỡi với mình.

Khoảng cách trăm mét, người bình thường rất khó nhìn rõ biểu lộ của đối phương, nhưng Đường Vũ Lân sao lại không nhìn rõ?
Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng cũng có chút ngẩn ngơ, Lam Mộc Tử nhịn không được nói: "Na Nhi học muội, ta còn tưởng rằng bên ngoài tung tin ngươi muốn đến tham gia đại hội tương thân là tin vịt chứ, không nghĩ rằng ngươi thật sự tới. Ngươi còn không tới mười tám tuổi a!"

Na Nhi tự nhiên cười một tiếng, "Dựa theo luật pháp Đấu La Đại Lục, mười sáu tuổi cũng đã là người trưởng thành rồi, ta làm sao lại không thể tới? Ta được lão sư đặc biệt phê chuẩn a."

Đường Âm Mộng cười nói: "Được rồi Na Nhi, ngươi đến quả thực khiến đại hội năm nay toả sáng, chỉ là, ngươi thật sự có người trong lòng sao? Ngươi cần phải cẩn thận a."

Lúc Đường Vũ Lân nhìn thấy Na Nhi không chút do dự nhẹ gật đầu thì lập tức tỏ vẻ khiếp sợ, sau đó lòng tràn đầy phẫn uất nhìn xung quanh.
Rốt cuộc là ai? Là ai khiến Na Nhi coi trọng, đây chính là muội muội thân ái của mình a! Ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên hung ác, nhìn bốn phía xung quanh.

Mà giờ khắc này, căn bản không có ai quan tâm đến nhãn thần của hắn, dù là Long Vương Long Dược cũng hoàn toàn bị Na Nhi hấp dẫn, ánh mắt của các nam sinh hầu như đều tập trung trên người nàng.

Na Nhi thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, không hề nghi ngờ khiến các nữ sinh Nội Viện khác có chút ảm đạm, một số nữ sinh trên mặt đã toát ra vẻ tức giận, có nàng ở đây, đại hội tương thân hôm nay có chút không giống bình thường.

Lam Mộc Tử trong lòng khẽ nhúc nhích, nói: "Vì muốn công bằng với các nữ sinh khác, nếu Na Nhi học muội đã có người trong lòng thì khâu thứ tư Tam Sinh Hữu Duyên này không bằng bắt đầu từ ngươi đi. Chúng ta đều rất tò mò, không biết rốt cuộc vị nào may mắn có thể lọt vào mắt xanh của Long Thương Nữ Thần đây."
Lời vừa nói ra, các nữ sinh lập tức thở phào, mà nam sinh bên này trong chớp mắt khẩn trương lên, 90% nam sinh đều ưỡn ngực, nếu như có thể được Long Thương Nữ Thần chọn trúng, đây là chuyện may mắn lớn nhất a!

Các nữ sinh thở phào là vì, sau khi nàng đã chọn đối tượng thì các nam sinh cũng hết hy vọng rồi, ảnh hưởng đến các nàng cũng là nhỏ nhất.

Na Nhi gật gật đầu, "Được, vậy ta tới trước."

Lam Mộc Tử làm một thủ thế mời, "Được, vậy xin mời số 18 Na Nhi học muội đến bên cạnh người trong lòng ngươi đi, không biết các nam sinh của chúng ta có cảm giác tim đập rộn lên không."

Na Nhi mỉm cười, cũng không thấy nàng làm thế nào, ngân quang loé lân, lá sen dưới chân đã lay động đi ra, kéo lê trên mặt nước thành một đường, đi tới trận doanh của các nam sinh.

Đường Vũ Lân có thể nghe được rõ ràng, tiếng hít thở bên cạnh mình đều dồn dập lên rồi, còn có tiếng tim đập kịch liệt. Không hề nghi ngờ, các nam sinh lúc này đều ở trạng thái vô cùng kích động.
Lá sen phiêu động ngày càng gần, trên khuôn mặt đẹp của Na Nhi vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, khoảng cách càng gần, càng có thể cảm nhận được dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của nàng. Dù các nam sinh Nội Viện có định lực phi phàm, lúc này cũng không khỏi hoa mắt thần mê cả đám. Có được vợ như vậy thì chồng còn đòi hỏi gì hơn đây.

Chọn ta, chọn ta! Hầu như trong lòng mỗi người đều reo hò như vậy.

Tới gần, tới gần!

Một trăm mét, tám mươi mét, năm mươi mét, ba mươi mét!

Giai nhân đã gần trong gang tấc, hô hấp của mọi người càng thêm dồn dập. Một nam sinh không nhịn được mà trực tiếp phóng xuất ra võ hồn của mình, từng vòng hồn hoàn từ dưới chân bay lên, bày ra thực lực của bản thân. Cơ hồ trong nháy mắt tiếp theo, hơn nửa số nam sinh đều phóng xuất ra hồn hoàn của mình, trong nhất thời đã chiếu rọi mặt Hải Thần Hồ bằng năm màu rực rỡ.
Trên lâu thuyền.

"Nha đầu Na Nhi kia thật sự có người trong lòng?" Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt kinh ngạc hỏi Hải Thần Các Các chủ Vân Minh.

Vân Minh cũng đang kinh ngạc, "Chưa từng thấy nàng nói qua. Nha đầu này giữ bí mật đúng là rất tốt, bất quá ta nhìn không ra ai có thể xứng với đồ đệ bảo bối của ta."

Long Dạ Nguyệt mỉm cười, "Không nỡ bỏ sao? Con gái lớn không giữ được. Bất quá, nha đầu này đúng là lớn sớm, ngay cả đến năm 18 tuổi cũng không muốn đợi a."

Vân Minh cau mày lại, trong lòng hắn Na Nhi giống như con gái vậy, đột nhiên nàng có đối tượng trong lòng khiến Vân Minh vô cùng giật mình, đồng thời cũng có chút không muốn.

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ nhẹ nhàng vân vê tay hắn, mỉm cười thấp giọng nói: "Na Nhi thông minh tuyệt đỉnh, nam sinh có thể khiến nàng vừa ý nhất định là có chỗ đặc thù, yên lặng theo dõi a."
Mười mét! Còn kém mười mét cuối cùng.

Nam sinh cách Na Nhi gần nhất đã hưng phấn mở to hai mắt nhìn, nhìn giai nhân tuyệt sắc kia hướng đến chỗ mình, cảm giác này thật sự quá kích thích.

Sát khí trong mắt Đường Vũ Lân bắn ra bốn phía, nhìn chăm chú nam sinh kia, hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng thầm nghĩ, muốn ở cùng một chỗ với Na Nhi thì phải bước qua cửa ải của hắn mới được. Nếu ngay cả mình cũng không đánh lại thì dựa vào cái gì có thể bảo hộ Na Nhi của ta? Đúng, chính là như vậy. Nghe nói khâu cuối cùng ở đại hội Hải

Thần Duyên Tương Thân là có thể cướp cô dâu, hừ hừ, dù Na Nhi chọn trúng ai thì cũng phải đọ sức với hắn mới được.

Đúng lúc này, lá sen dưới chân Na Nhi đột nhiên kéo lê trên mặt nước một đường vòng cung. Đường vòng cung duyên dáng lệch hướng, thẳng đến chỗ Đường Vũ Lân bên này.
Không, chuẩn xác mà nói, hắn là hướng về chỗ Long Dược.

Thân thể Long Dược chấn động, kinh ngạc nhìn tuyệt sắc dung nhan ngày càng gần. Hắn luôn không quá coi trọng chuyện nam nữ, dù trong lòng đã chọn Đái Vân Nhi cũng bởi vì trong lòng hắn, chỉ có dung nhan cùng thân phận Đái Vân Nhi mới xứng đôi với mình.

Thế nhưng là, cô nương này còn đẹp hơn Đái Vân Nhi rất nhiều, khí chất càng khiến người ta rung động. Nàng cách mình ngày càng gần, lòng của hắn có chút loạn và tim đập nhanh. Hắn đột nhiên có cảm giác, dường như đây là cảm giác vừa gặp đã yêu? Thì ra nhiều năm như vậy, mình vẫn luôn không có bạn gái là vì đang đợi thời khắc này sao?

Trong lòng đang tràn ngập đủ loại ý niệm thì Na Nhi đã cách hắn ngày càng gần, thậm chí là gần trong gang tấc.

Đường Vũ Lân mở to hai mắt nhìn, không, Na Nhi, ngươi không thể lựa chọn hắn a! Hắn thế nhưng đến từ Tinh La Đế Quốc đấy. Hắn ...
Hiện tại Đường Vũ Lân hận không thể một tay bóp chết Long Dược.

Bên cạnh bờ hồ, các đệ tử Ngoại Viện cũng xôn xao, rất nhiều người cũng nhịn không được mà kêu lên. Nếu Long Thương Nữ Thần của bọn họ chọn một tên đến từ Tinh La Đế Quốc làm bạn lữ, đây tuyệt đối là chuyện mọi người không thể chấp nhận.

Lá sen dưới chân Na Nhi chậm lại, nàng liếc Đường Vũ Lân một cái, nhìn thấy Đường Vũ Lân hai tay nắm quyền, trợn to mắt nhìn mình, lại nhìn bộ dạng hai mắt Long Dược phóng hỏa, nhịn không được che miệng, "phụt" một tiếng bật cười.

Ngân quang thoáng loé lên, lá sen lần nữa gia tốc, khi cách Long Dược chỉ ba mét thì lặng yên đổi hướng, lần nữa vẽ lên mặt hồ một đường vòng cung nhỏ, lướt đến bên cạnh Đường Vũ Lân. Lá sen chạm nhẹ lên lá sen của Đường Vũ Lân, ngẩng đầu, giảo hoạt thè lưỡi với hắn.

Long Dược ngây dại, các nam sinh ngây dại, ngay cả Đường Vũ Lân cũng ngây dại.

Bên bờ hồ, nguyên bản đang ầm ĩ trong chớp mắt liền yên tĩnh trở lại.

Chương 755: Khóc cái gì, không có tiền đồ

Trên lâu thuyền, Vân Minh nhãn thần ngưng tụ, nhưng đột nhiên lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất đồ đệ bảo bối của mình không chọn nam sinh đến từ Tinh La Đế Quốc kia, nàng chọn là ...

Đường Vũ Lân?

Trong chớp mắt cái tên này xuất hiện trong đầu mọi người, mà sau khoảng thời gian ngắn ngủi yên tĩnh, bên cạnh bờ lại xôn xao. Nam sinh bên này đã có vô số ánh mắt có thể giết người đều tập trung lên người Đường Vũ Lân, hận không thể phân thây hắn ngay lập tức.

Nữ sinh bên kia, ánh mắt Vũ Ti Đóa thoáng đọng lại, Đái Vân Nhi càng là giật mình mở cái miệng nhỏ nhắn, sau đó lông mày nhíu chặt.
Thân thể nữ sinh số 17 chưa tháo xuống mũ rộng vành chấn động, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường. Trong một phút thời gian suy nghĩ, nàng thủy chung không có nửa điểm động tĩnh, trước mắt cũng là người duy nhất không tháo xuống mũ rộng vành.

Sau thời gian ngốc trệ ngắn ngủi, Đường Vũ Lân mới kịp phản ứng, nhịn không được có chút dở khóc dở cười, nha đầu này, ngươi quả thực muốn đùa chết người a!

Nhìn dáng vẻ tươi cười giảo hoạt của Na Nhi, Đường Vũ Lân nhịn không được đưa tay vuốt vuốt đầu nàng, "Ngươi, nha đầu này."

"Hì hì." Na Nhi tự nhiên cười một tiếng, thè lưỡi với hắn.

Trong mắt hắn tràn đầy cưng chiều, nàng mỉm cười vô cùng điềm mật, ngọt ngào, trong nhất thời lại hành hạ cẩu độc thân. Hào quang hồn hoàn trên

người các nam sinh Nội Viện càng trở nên mãnh liệt hơn, nếu không phải có các vị túc lão ở trên lâu thuyền áp trận, chỉ sợ bọn họ hiện tại liền không nhịn được mà tiến hành một màn cướp cô dâu.
Đường Vũ Lân thấp giọng nói: "Cố ý quấy rối đúng không?"

Na Nhi mân mê cặp môi đỏ mọng, "Ta sao lại cố ý quấy rối rồi, ta chọn ca không được sao? Hay là ca muốn ta chọn người khác?"

Đường Vũ Lân hừ một tiếng, "Đợi sau đại hội kết thúc sẽ chỉnh đốn lại ngươi, nha đầu này."

Trên lâu thuyền, Vân Minh kinh ngạc nói: "Nàng chọn Đường Vũ Lân? Bọn họ không phải là huynh muội sao?"

Người biết rõ Đường Vũ Lân và Na Nhi là huynh muội cũng không nhiều lắm, nhưng hắn tuyệt đối biết rõ ràng. Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ lại nói: "Ta đã hỏi Na Nhi, bọn họ không phải là huynh muội ruột thịt. Bất quá, hai người đứng cạnh nhau đúng là rất xứng, xác thực cũng chỉ có đứa nhỏ Vũ Lân này, từ tướng mạo đến tính cách có thể xứng đôi với Na Nhi."

"Hừ!" Vân Minh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân rõ ràng giống nhạc phụ nhìn con rể mà khó chịu.
Nhã Lỵ có ấn tượng phi thường tốt với Đường Vũ Lân, đứa nhỏ này thiện lương, dũng cảm, biểu hiện trong lần đoàn tàu kia khiến nàng có ấn tượng rất sâu.

Đường Vũ Lân lúc này đã khôi phục lại, liếc qua Long Dược đang trừng mắt nhìn mình, nhếch miệng, "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ngươi không có cơ hội. Đừng nói nàng không có chọn ngươi, dù nàng chọn ngươi, ta cũng không đồng ý."

Trong mắt Long Dược tinh quang lập lòe, "Nghe nói, phía sau đại hội tương thân còn có một khâu cướp cô dâu, ta cũng muốn xem ngươi có thể đỡ nổi bao nhiêu lần cướp cô dâu."

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, bật cười nói: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Trong mắt hắn, Na Nhi căn bản là đến chơi đùa, vòng một vòng, cuối cùng lại chọn mình. Hắn cũng không coi chuyện này là gì, sau khi xác định Na Nhi không chọn người khác, hắn cũng yên lòng.

Ánh mắt hắn nhìn phương xa, nhìn về phía nữ sinh duy nhất không tháo xuống mũ rộng vành. Tuy rằng nàng không lộ mặt, nhưng chỉ cần người biết nữ sinh trong Nội Viện đều có thể đoán được thân phận của nàng. Dù sao, nàng là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, hoặc nên nói là thủ lĩnh chính thức của Sử Lai Khắc Thất Quái.

Số 17!

Khoé miệng Đường Vũ Lân toát ra một tia đắng chát, nhìn thấy mình mà nàng vẫn không chịu tháo xuống mũ rộng vành, điều này không hề nghi ngờ đã biểu lộ thái độ của nàng.

Ánh mắt hắn đã có chút mơ hồ rồi. Ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, nếu đây không phải là một khởi đầu mới thì có lẽ sẽ là kết thúc. Nhưng hắn thật sự không cam lòng a!

Lam Mộc Tử lúc này mới nói ra được, "A..., thật không nghĩ tới Na Nhi học muội lại lựa chọn Vũ Lân. Vũ Lân có phúc khí thật tốt a!"
Đường Âm Mộng mỉm cười nói: "Tốt rồi, chúng ta tiếp tục. Tiếp theo chúng ta tiếp tục rút thăm. Đồng thời, trước khi lựa chọn nữ sinh có thể hỏi nam sinh mình muốn lựa chọn một vấn đề hoặc một yêu cầu. Sau đó căn cứ vào câu trả lời của nam sinh mà lựa chọn. Na Nhi học muội, ngươi vừa rồi có phải đã quên mất điểm này không?"

Na Nhi lại khoát tay áo với nàng, tự nhiên nói: "Không cần, ta nghĩ trên đời này không có ai hiểu rõ hắn hơn ta."

Lời vừa nói ra lại lần nữa hành hạ cẩu. Tất cả cẩu độc thân trong chớp mắt này đều phẫn nộ. Dù bản thân Đường Vũ Lân có khí tràng cường đại lúc này cũng không khỏi có cảm giác vạn tiễn xuyên tâm.

Nha đầu này, ngươi muốn đùa chết lão ca sao?

"Được rồi, chúng ta tiếp tục với vị kế tiếp. Ân, người tiếp theo là Diệp Tinh Lan học muội."
Diệp Tinh Lan một mực yên lặng nhìn tất cả trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Khi nàng thấy Na Nhi lựa chọn Đường Vũ Lân thì không khỏi nhíu mày. Với tư cách là đồng đội của Đường Vũ Lân, nàng cũng biết rõ Đường Vũ Lân và Na Nhi là huynh muội, nha đầu kia là tới chơi đùa sao? Hay là muốn những nữ sinh khác biết khó mà lui. Bất quá, Cổ Nguyệt

cũng biết rõ quan hệ giữa bọn họ. Cổ Nguyệt, ngươi đang nghĩ gì?

Trong đầu nàng còn đang suy nghĩ những thứ này thì lại bị gọi tên. Sau khi hơi sững sờ, nàng thúc giục hồn lực, lá sen dưới chân phiêu diêu đi ra, đi tới giữa Hải Thần Hồ.

"Diệp Tinh Lan học muội, ngươi bây giờ có thể lựa chọn nam sinh trong lòng, hơn nữa có thể đưa ra vấn đề hay yêu cầu cho hắn."

Ánh mắt Diệp Tinh Lan có chút ngốc trệ, mà trong các nam sinh phía đối diện, nam sinh có thân thể to mập đang chôn sâu mặt mình trong lồng ngực, thân thể run rẩy rất nhỏ, hắn không dám đối mặt với tất cả trước mắt.
Lúc trước nói ra những lời kia, hắn luôn ở trong trạng thái như vậy. Trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi, hắn thật sự rất sợ, sau khi nói ra những lời đó bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không làm được.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn nói ra, bởi vì bỏ qua lần này hắn không biết tương lai mình còn dũng khí nói được hay không. Hắn biết rõ có rất nhiều người thích Diệp Tinh Lan. Nàng có thực lực cường đại, dung nhan xinh đẹp, là một trong các nữ đệ tử nổi bật trong học viện.

Bọn họ đã 18 tuổi, hắn thật sự sợ nàng đã có lựa chọn trước khi mình thổ lộ.

Ánh mắt của nàng cũng đang nhìn hắn. Trong trí nhớ của nàng, khi còn bé hắn là tiểu mập mạp luôn đi sau mình, là tiểu gia hoả luôn mở miệng gọi mình một tiếng Tinh Lan tỷ.

Hắn mập như một con gấu, vĩnh viễn là đồng bạn đi bên cạnh nàng. Dù lúc nào, hắn vẫn không rời.
Nàng đã quen có hắn ở bên cạnh, quen nhìn bộ dạng cười ngu ngơ của hắn, cũng quen nhìn hắn làm đủ loại bánh bao.

"Tinh Lan học muội, ngươi có vấn đề muốn hỏi không? Hoặc là có thể hỏi nhiều nam sinh, sau đó đưa ra lựa chọn." Đường Âm Mộng nhắc nhở nàng.

Diệp Tinh Lan nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta không có vấn đề."

"Vậy mời lựa chọn."

Lá sen gia tốc, từng điểm tinh quang vây quanh, tốc độ lá sen của Diệp Tinh Lan đi về phía trước còn nhanh hơn của Na Nhi. Cơ hồ trong chớp mắt đã đi đến chỗ các nam sinh.

Tuy nàng không đẹp bằng Na Nhi, nhưng nàng cũng là một viên minh châu trong Nội Viện, một ngôi sao sáng chói. Các nam sinh không khỏi nín thở.

Từ Lạp Trí theo bản năng ngẩng đầu, hắn muốn nhìn người mình thầm mến nhiều năm như vậy sẽ chọn ai.

Sau đó hắn nhìn thấy thân ảnh kia chớp mắt phóng đại trong mắt mình, thấy được khuôn mặt bình tĩnh của nàng, còn có hào quang lóe lên trong mắt.
Nàng, nàng ...

Đối tượng của nàng ở bên cạnh mình sao?

Giờ khắc này, thần trí Từ Lạp Trí thoáng hoảng hốt, đôi mắt chợt trở nên mơ hồ, không kìm được mà bật khóc.

Nàng rốt cuộc vẫn rời khỏi mình? Mặc dù luôn biết ngày này sẽ đến, nhưng khi nó thật sự tới, hắn lại phát hiện trong lòng mình không tiếp nhận được.

"Khóc cái gì, không có tiền đồ." Một bàn tay trắng nõn đưa lên, lau đi nước mắt chảy dài trên mặt hắn.

"Ta không nỡ bỏ." Từ Lạp Trí không kìm được nước mắt, trong nháy mắt này tâm tình hắn thật sự sắp sụp đổ.

Nước mắt không lau hết đi mà ngày càng nhiều, làm ướt tay hắn.

"Đồ ngốc, ngươi không nỡ bỏ gì? Không nỡ bỏ ta sao? Hay không nỡ bỏ một thân thịt mỡ của ngươi? Vừa rồi ngươi đã nói sẽ vì ta mà giảm béo."
Từ Lạp Trí có chút dở khóc dở cười nhìn người trước mắt còn cao hơn mình, vòng eo càng gấp mấy lần mình.
"A?" Từ Lạp Trí đột nhiên ngây dại, nước mắt đột ngột ngừng lại giống như đóng băng vậy. Hắn trợn mắt há mồm nhìn Diệp Tinh Lan trước mặt, sau đó dùng lực vuốt vuốt ánh mắt của mình.

Chương 756: Ngươi không phải chỉ đi ngang qua sao?

Nàng thanh tú động lòng người đứng ở bên cạnh của mình, lá sen của nàng ở bên cạnh lá sen của mình. Không có ai khác, chỉ có nàng, bên người nàng cũng chỉ có mình.

"Ngươi, ngươi không phải chỉ đi ngang sân khấu sao?" Ngay sau khi nói ra những lời này, chính Từ Lạp Trí cũng muốn cho mình một bạt tai.

Diệp Tinh Lan nhấc tay, nhéo khuôn mặt béo của hắn: "Ngươi muốn chết sao."

Từ Lạp Trí ngây ngốc nói: "Dùng sức một chút, giống như có chút đâu. Nếu là đau thì ta không phải đang nằm mơ? Gần đây ta đều nằm mơ, mơ thấy trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân ngươi sẽ chọn ta."
"Ngươi có ngốc hay không?"

"Đau quá, đau quá! Ha ha, đau quá, ha ha!" Từ Lạp Trí đột nhiên hưng phấn cười ha hả. Sau đó mãnh liệt nhảy dựng lên.

"Phù phù!"

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn? Lúc này Từ Lạp Trí chính là ví dụ điển hình. Khi nhảy lên hắn không khống chế thân hình to mập của mình, sau đó trực tiếp rơi trên lá sen, lá sen chìm xuống, sau đó ...

Nước bắn tung toé lên người Diệp Tinh Lan, nàng cũng ngây dại. Đây là tình huống gì?

"Oa" một tiếng, thân thể Từ Lạp Trí trồi lên, "A! Ta không phải, ta không phải muốn rời khỏi. Ta không có! Chỉ là bất cẩn. Tinh Lan tỷ, Tinh Lan tỷ, là ta không cẩn thận. Ta ..."

Mập mạp gấp muốn khóc, khi rơi xuống nước hồ lạnh buốt, hắn đã tỉnh táo lại. Nhưng dựa vào quy củ của đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, một khi rơi xuống nước liền mất đi tư cách tham gia đại hội.
Nhìn bộ dạng hoảng loạn của hắn, Diệp Tinh Lan tức giận nói: "Mập mạp chết bầm, đứng ở chỗ này thật xấu hổ chết người ta rồi. Đi thôi!" Khẽ cong eo, nàng bắt được cánh tay Từ Lạp Trí, dùng sức ném hắn lên không trung,

sau đó hoá thành ánh sao đuổi theo thân thể hắn. Chẳng bao lâu, hai người đã lướt ngang mặt hồ, rơi xuống trên bờ.

Từ Diệp Tinh Lan không chút do dự lựa chọn Từ Lạp Trí, lại đến một loạt biến hoá của Từ Lạp Trí không khỏi khiến người xem trợn mắt há mồm.

Tình huống như vậy chưa từng xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Từ Lạp Trí tự ti cỡ nào mới có thể biến kinh hỉ thành kinh ngạc. Nhưng không hề nghi ngờ, hắn đã thổ lộ thành công.

Hắn rốt cuộc đã đi vào giấc mộng của mình, hắn rốt cuộc đã được nàng chấp nhận.
Trong mắt Tạ Giải tràn đầy hâm mộ, thậm chí còn có chút ghen ghét. Hắn và Nhạc Chính Vũ đều biết Từ Lạp Trí thích Diệp Tinh Lan, nhưng bọn họ chẳng ngờ rằng Diệp Tinh Lan lại chọn hắn.

Trong chớp mắt này, hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao Nhạc Chính Vũ lại thất bại, mà Từ Lạp Trí lại thành công.

Chân tình, chỉ có chân tình động lòng người, cũng chỉ có chân tình, mới có thể loại bỏ mọi chướng ngại.

Lạp Trí thành công, như vậy mình thì sao?

Hắn theo bản năng nhìn về phía đối diện, nhìn về người đã khôi phục bộ dạng nữ nhân, thân ảnh với mái tóc đỏ tung bay.

Lạp Trí có thể thành công, vì sao mình lại không thể?

Lam Mộc Tử bật cười nói: "Mặc dù quá trình khó khăn, nhưng ta phải nói rằng kết quả rất tốt. Chúng ta cùng chúc mừng Từ Lạp Trí học đệ và Diệp Tinh Lan học muội. Chúc phúc bọn họ!"
Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí tương đương đã rời khỏi đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, thậm chí khâu cuối cùng cũng không tham dự, cơ hội cướp dâu cũng không có. Nhưng không hề nghi ngờ, bọn họ kết đôi thành công.

Đường Vũ Lân thật lòng cao hứng vì Từ Lạp Trí. Hắn và Từ Lạp Trí có quan hệ rất tốt, tâm tư của Từ Lạp Trí hắn cũng đoán được một ít. Nhưng Diệp Tinh Lan có thể đón nhận Từ Lạp Trí, hắn thật sự rất cao hứng.

Nhạc Chính Vũ thất bại, Từ Lạp Trí thành công. Còn mình thì sao? Mình có thể thành công không?

Thấp thỏm trong lòng không chỉ có một người. Từ Lạp Trí thành công không nghi ngờ đã khiến các nam sinh có hy vọng hơn.

"Vị kế tiếp chính là Hứa Mễ Nhi."

Hứa Mễ Nhi cũng không đặc biệt đẹp, nhưng có khí chất đặc thù, hoặc nói là khí tràng. Loại khí tràng này có thể khiến đại đa số nam sinh khi gặp nàng đều lập tức đứng ra xa.
Lạnh như băng, cuồng bạo, giống như núi lửa tuỳ thời phun trào. Có lẽ điều này có quan hệ đến chuyện nàng yêu hồn đạo khí.

Lá sen dưới chân Hứa Mễ Nhi khẽ động, chậm rãi đi ra.

"Mễ Nhi, nhanh cho ta xem xem, ngươi muốn chọn ai." Đường Âm Mộng nhịn không được cười nói.

Nàng và Hứa Mễ Nhi là bạn tốt, Hứa Mễ Nhi nhỏ tuổi hơn nàng, đây không phải lần đầu tiên tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Nhưng nàng quá cường thế, cho nên vẫn chưa tìm được người bầu bạn.

Hứa Mễ Nhi liếc nàng một cái, sau đó nhìn về phía các nam sinh.

"Ai nắm chắc chiến thắng ta thì ra đây đánh với ta một trận." Đây là yêu cầu của nàng.

Phía nam sinh lặng ngắt như tờ!

Hứa Mễ Nhi nhếch miệng, "Đều là lũ hèn nhát. Đã biết không có ai xứng đôi với lão nương."

Lời vừa nói ra, nam sinh Nội Viện không khỏi trở nên cổ quái.
Trong các nam sinh không phải không có cường giả, ví dụ như Lam Mộc Tử phi thường cường đại, được công nhận là đệ nhất nhân trong Nội Viện. Trừ hắn ra cũng có các nam sinh khác có thực lực mạnh mẽ. Chỉ qua, các nam sinh như vậy tự nhiên sẽ có nữ sinh ưu ái, đều sớm có bạn lữ rồi, tự nhiên sẽ không xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân.

Hứa Mễ Nhi đã tham gia nhiều lần đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân nhưng đều không thành công. Theo thời gian, thực lực của nàng ngày càng cường đại, do đó tương thân càng thêm khó khăn. Hơn nữa cá tính nàng vô cùng cường thế, dĩ nhiên sẽ càng khó tìm được nam nhân thích hợp.

Lời vừa rồi cũng chỉ là phát tiết mà thôi. Nữ sinh đều như vậy, nếu hai lần đầu tiên tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân mà không tìm thấy người phù hợp, vậy thì sau đó trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, vận khí vô cùng tốt, nếu không cũng rất khó tìm được.
Giới hồn sư không để ý môn đăng hộ đối, nhưng thực lực không thể kém quá nhiều. Nhất là khi nữ hồn sư tìm bạn lữ, họ luôn hy vọng nam nhân của mình cường đại hơn mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyên Ân Dạ Huy luôn nói Tạ Giải mạnh hơn nàng mới có tư cách theo đuổi nàng.

Bởi vậy, Hứa Mễ Nhi cũng biết mình không tìm được người phù hợp. Nàng cũng không thích ai, không phải quá trẻ thì cũng là thực lực không đủ. Nàng cũng không muốn chọn một thứ tàn phẩm, đương nhiên, đây là suy nghĩ trong lòng nàng. Nội Viện Học Viện Sử Lai Khắc làm gì có tàn phẩm.

Sau khi khinh thường lũ nam sinh một câu, lá sen của nàng liền quay trở lại.

"Chờ một chút!" Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp vang lên, "Ai nói nam sinh đều hèn nhát. Ít nhất ta không phải."

Hứa Mễ Nhi kinh ngạc xoay người lại, nàng cũng không nghĩ tới, vậy mà thật sự có người có dũng khí đứng ra ứng chiến. Phải biết rằng, hai lần đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân trước đó nàng đều làm như vậy.
Dáng người cao lớn đạp lá sen ra giữa Hải Thần Hồ. Nhìn thấy người này, ánh mắt mọi người không khỏi cổ quái. Bởi vì không phải ai khác, chính là vị bị Hứa Mễ Nhi bắn cho một pháo, Long Vương Long Dược đến từ Tinh La Đế Quốc.

Long Dược có cá tính gì? Kiên cường, cương trực. Bị một nữ nhân nói là hèn nhát, hắn tuyệt đối không chịu được. Hắn luôn cho rằng mình là nam nhân dương cương nhất trên thế giới này.

Hứa Mễ Nhi nhìn thấy hắn cũng không khỏi nhíu mày, "Gia hoả đến từ Tinh La Đế Quốc, đừng tưởng rằng ngươi ngăn lại một lần công kích của ta

thì có tư cách khiêu chiến ta. Trong chiến đấu ta không nương tay đâu."

Long Dược ngạo nghễ nói: "Nếu ngươi thua thì sao?"

Hứa Mễ Nhi khinh thường hừ một tiếng, "Thua lão nương liền chọn ngươi."

Long Dược nhếch miệng, "Ngươi chọn ta ta cũng không chọn ngươi."
Hứa Mễ Nhi cả giận nói: "Ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì, có đánh hay không? Đánh thắng ta, ngươi không chọn ta ta cũng chọn ngươi. Thua, hừ hừ!"

Chương 757: Long Dược và Hứa Mễ Nhi

Long Dược mỉm cười, "Được, vậy đến đây. Chúng ta lên không trung đi."
Nói xong, hắn phóng người lên. Khi lên cao, thân hình cũng bắt đầu phóng lớn, từng vòng hồn hoàn sặc sỡ lóa mắt từ dưới chân bay lên.

Hứa Mễ Nhi không chút nào yếu thế, cũng phóng người lên, bay lên không trung.

Dù các nam sinh hay nữ sinh, thấy một màn như vậy không khỏi có chút ngốc trệ. Hai người đến tương thân sao? Có phải quá bạo lực rồi không? Đây còn chưa tới màn cướp cô dâu cuối cùng, vậy mà đã đánh lớn rồi.

Hồn hoàn trên người Long Dược làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, lấy màu đen làm chủ. Hào quang hồn hoàn khá mờ ảo, nhưng tản ra vầng sáng nhàn nhạt. Nương theo thân thể hắn biến lớn, khí thế toàn thân hắn tăng lên không biết bao nhiêu lần.
Đường Vũ Lân đứng ở phía dưới, cảm thụ được khí tức hồn lực trên người Long Dược thì không khỏi âm thầm giật mình, gia hỏa này so với năm đó còn cường đại hơn nhiều. Hắn đã là Nhị tự Đấu Khải Sư rồi a. Hắn năm nay tối đa cũng chỉ 24 tuổi. Với 24 tuổi mà có thể tu luyện tới trình độ này, thật đúng là kinh người.

Long Dược rất nhanh đã bành trướng cao đến 10 mét, toàn thân tản ra khí tức vô cùng cường thịnh, bên ngoài làn da hiện lên lân phiến dày màu vàng đất, sau lưng xuất hiện một cái đuôi cực lớn. Khí tức dày như núi cao, cho

dù ở giữa không trung cũng uy áp không kém.

Trên lâu thuyền.

Vân Minh khẽ gật đầu, "Đây chính là võ hồn Sơn Long Vương. Khi chính thức cảm thụ mới thấy khí tức huyết mạch phi thường mạnh mẽ. Ở phương diện lực lượng, Tinh La Đế Quốc bên kia chịu ảnh hưởng của dân địa phương, lực lượng huyết mạch so với hồn sư trên Đấu La Đại Lục chúng ta mạnh hơn một chút. Chúng ta bên này có rất ít hồn sư có thể điều động năng lượng huyết mạch. Bất quá, vấn đề của bọn họ cũng rất rõ ràng, đó chính là sự kết hợp giữa Tinh Thần Lực và võ hồn bị huyết mạch ảnh hưởng mà không hài hoà. Tương đối mà nói, khi đến một trình độ nhất định, việc khống chế lực lượng bản thân sẽ không tốt."
"Nhưng tên Long Dược này tuổi còn nhỏ đã có tu vi như vậy quả là rất hiếm. Hơn ba năm trước ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, người của chúng ta có thể đánh bại hắn là thực chí danh quy. Mị Nhi, phán đoán của ngươi rất chính xác."

Thái lão nhìn về phía Vân Minh, khẽ gật đầu. Lần đó sau khi trở về, chính nàng là người chủ trương để cho đám người Cổ Nguyệt trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái.

Nhóm Đường Vũ Lân có cường đại hay không, từ trên người đối thủ bọn họ chiến thắng có thể thấy rõ ràng. Long Dược càng mạnh liền chứng minh lúc trước bọn họ có thể chiến thắng hắn đã thể hiện ra năng lực càng cường đại hơn.

"Tốc độ phát triển của Long Dược quá nhanh, nhưng võ hồn của hắn có khuyết điểm, một khi toàn lực triển khai sẽ sinh ra tình huống mất khống chế, thậm chí là nổi điên. Lần này hắn đến đây với tư cách trao đổi, cũng có thể là vì giải quyết vấn đề này." Thái lão nói.
Vân Minh khẽ gật đầu, "Võ hồn, huyết mạch là một trong Cửu Long Vương cũng không dễ chịu. Chúng ta nhìn một chút."

Lúc này, Long Dược và Hứa Mễ Nhi đều đã lên không trung. Khác với Long Dược, thân hình Hứa Mễ Nhi cũng không bành trướng quá nhiều,

nhưng một đài Cơ Giáp đen như mực xuất hiện sau lưng nàng.

Cơ Giáp toàn thân đen kịt, nếu không phải có đèn chiếu xuống thì trong buổi tối, mọi người sẽ bỏ qua sự tồn tại của nó.

Nhìn thấy đài Cơ Giáp này, Long Dược không khỏi nhướng mày. Cô nương này thật bạo lực! Vì vậy mới làm một Cơ Giáp như thế.

Hắc cấp Cơ Giáp của Hứa Mễ Nhi nhìn qua đúng là có chút khoa trương. Cơ Giáp của nàng cao chừng mười mét, đối với Hắc cấp Cơ Giáp, hình thể này thuộc loại phi thường khổng lồ rồi.

Nhìn chung, Cơ Giáp càng cường đại thì thể tích càng nhỏ, bởi vì như vậy linh hoạt hơn, mà trang bị nhiều năng lượng hơn, đủ để cho Cơ Giáp sử dụng.
Nhưng khí tức của đài Hắc cấp Cơ Giáp này lại khác. Tuy rằng có độ cao lên đến 10 mét nhưng trông hơi mập, nhìn không có chút thon dài nào.

Trên hai đầu vai Hắc cấp Cơ Giáp có riêng hai Hồn Đạo pháo đường kính vượt qua 200 mm. Ngoài ra, trên tay, chân, thân thể, thậm chí là eo đều mang theo một đám Hồn Đạo pháo cỡ lớn. Điều đáng sợ hơn là trên cánh tay nó còn có lỗ phun tương đối nhỏ.

Với tư cách là người nổi bật ở học viện quái vật, Long Dược sao lại không nhìn ra những cái lỗ kia là phun ra Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đây?

Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo từ vạn năm trước là hồn đạo khí đáng sợ nhất. Qua vạn năm phát triển, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đã trở thành vũ khí có tính huỷ diệt. Đây là thứ tuyệt đối không được phép xuất hiện ở bên ngoài, dù trong quân đội cũng bị quản lý nghiêm ngặt.
Nhưng không hề nghi ngờ, Học Viện Sử Lai Khắc là một ngoại lệ. Lấy danh nghĩa nghiên cứu, nơi này xuất hiện Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo là chuyện bình thường. Nhưng người có được Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo bây giờ lại là đối thủ của mình.

Long Dược không chút nghi ngờ trong họng pháo kia có đạn pháo thật, bởi vì hắn đã mơ hồ nhìn thấy đầu đạn rồi.

Cái này là Cơ Giáp sao? Đây chính là một cỗ máy huỷ diệt a! Năng lượng cần thiết để kích hoạt đồ vật này đã là con số trên trời rồi, cộng thêm giá trị

của Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo và cấu tạo riêng của nó, chi phí có thể tương đương với ba đài Hắc cấp Cơ Giáp rồi.

Trình độ bạo lực của cô nương này khiến Long Dược có chút lạnh sống lưng.

Hứa Mễ Nhi khinh thường làm thủ thế với hắn, thân hình loé lên đã hóa thành một đạo hào quang dung nhập vào trong Hắc cấp Cơ Giáp của mình. Hứa Mễ Nhi cũng là cường giả Thất Hoàn, nhưng nàng không phải là Nhị tự Đấu Khải Sư, chỉ là Nhất tự Đấu Khải Sư thôi, bởi vì nàng đem tất cả tinh lực dùng để nghiên cứu Cơ Giáp và tăng lên Cơ Giáp. Nàng si mê các loại hồn đạo khí một cách cuồng nhiệt, miễn là hồn đạo khí uy lực lớn mà nàng thích, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp lắp trên Hắc cấp Cơ Giáp của mình.

Long Dược biểu lộ trở nên trầm ngưng, tay phải chộp lên không trung, một hào quang màu vàng xuất hiện, trường mâu hiện lên. Trực tiếp dùng vũ khí, có thể thấy hắn coi trọng Hứa Mễ Nhi cỡ nào.

"Cẩn thận rồi" Thanh âm lạnh như băng của Hứa Mễ Nhi truyền qua âm thanh điện tử. Ngay sau đó, đài Hắc cấp Cơ Giáp liền động.

Vừa nhấc tay, cũng chưa thấy rõ nó làm thế nào, một đạo cường quang mãnh liệt bắn ra, thẳng đến Long Dược.
Phương thức chiến đấu của Long Dược từ trước tới nay đều là cứng đối cứng, trường mâu vung lên, một hào quang màu vàng bắn ra.

"Oanh ----" kịch liệt nổ vang trên không trung, vô số quang ảnh bay ra, các đệ tử Ngoại Viện xem ở phía dưới hoa mắt thần mê.

Long Dược bất động trên không trung, thân hình to lớn như núi. Hắc cấp Cơ Giáp di chuyển nhanh như chớp, thân hình khẽ lắc lư tạo cho người ta cảm giác hư ảo, ngay sau đó, từng đạo hào quang bắn ra, không ngừng oanh kích tới Long Dược.

Long Dược cầm trong tay trường mâu, cao nối thấp, ngăn cản lại Hồn Đạo pháo và Hồn Đạo xạ tuyến tựa như cuồng phong bạo vũ kia. Giữa không trung vang lên từng tiếng nổ lớn, tựa như tiếng sấm, đáng sợ hơn là, từng chùm tia sáng liên tục nổ tung trên người Long Dược.

Hồn hoàn thứ nhất trên người Long Dược sáng lên, hồn kỹ Núi Cao trực tiếp tác dụng trên người mình, làm bản thân nguy nga như núi. Trường mâu trong tay mang theo hồn kỹ Dòng Sông, từng dòng nước cực lớn không ngừng hướng tới trùng kích Hắc cấp Cơ Giáp.
Nhưng Hắc cấp Cơ Giáp lại thể hiện ra sự linh hoạt không hề tương xứng với thể tích khổng lồ, dưới sự điều khiển của Hứa Mễ Nhi làm ra các động tác né tránh. Chỉ có công kích của nàng rơi trên người Long Dược, nhưng không có công kích nào của Long Dược trùng kích lên Hắc cấp Cơ Giáp của nàng.

Kỹ xảo khống chế Cơ Giáp thật mạnh, Long Dược âm thầm tán thưởng. Đồng thời, hắn cũng cười khổ, bởi vì Hồn Đạo xạ tuyến và Hồn Đạo pháo rơi trên người hắn có cảm giác không hề dễ chịu. Phòng ngự của hắn phi thường cường đại, nhưng công kích của Hứa Mễ Nhi quá cuồng bạo. Nó mãnh liệt đến nỗi hắn có chút không chịu được, cần điều động hồn lực để ngăn cản.

Như vậy không được!

Trường mâu trong tay chỉ một cái, lại một hồn hoàn sáng lên.

Đầm Lầy!
Trên bầu trời, một không gian bỗng trở nên lầy lội, tuy rằng chỉ là năng lượng sinh ra đầm lầy vô hình, nhưng không khác gì đầm lầy thực sự.

Long Dược nắm bắt thời cơ tương đối tốt, vừa lúc Hắc cấp Cơ Giáp làm ra một động tác né tránh về phía trước. Lập tức, Hắc cấp Cơ Giáp giống như đụng phải một cái lưới lớn, trong chớp mắt liền chậm chạp.

Vô số dòng nước chảy từ bốn phương tám hướng kích xạ đến, trong chốc lát, nó giống như hải nạp bách xuyên trùng kích tới Hắc cấp Cơ Giáp.

Long Dược sớm đã phối hợp hồn kỹ của mình tới cảnh giới vô cùng kỳ diệu, một điểm cơ hội cũng không cho.

Nhưng, một màn làm hắn giật mình xuất hiện. Ngân quang lóe lên, Hắc cấp Cơ Giáp của Hứa Mễ Nhi biến mất, tất cả nước chảy đều lao vào không trung.

Chương 758: Ép mua ép bán

Thân hình đen như mực trực tiếp xuất hiện ở phía trên sau lưng hắn. Một hào quang sáng chói từ trên không rơi xuống. Đó là một thanh chiến đao dài quá 6 mét, lưỡi đao rộng 1,5 mét. Hào quang màu tím đen trảm xuống bờ vai Long Dược.

Trong tiếng cọ xát chói tai, dưới sự phòng ngự của lân phiến và hồn kỹ Núi Cao, lưỡi đao chấn động cao tần đột ngột cắt vào bên trong lân phiến. Lực lượng khổng lồ trảm Long Dược từ trên không rơi xuống.

Phía trên Hải Thần Hồ, một tầng hào quang không biết từ lúc nào đã bay lên, giống như một cái đệm đỡ lấy thân thể Long Dược.

Bốn tia sáng đồng thời phun ra từ trên vai Hắc cấp Cơ Giáp, bốn quang cầu cực lớn hung hăng nổ sau lưng Long Dược.

Tiếng nổ kịch liệt vang lên cùng tiếng gầm giận dữ của Long Dược, hồn hoàn thứ sáu trên người hắn toả sáng.
Toàn bộ bầu trời trong chốc lát đã biến thành màu đỏ, ngay sau đó thân hình Long Dược lại bành trướng.

Lúc trước thân hình cao 10 mét đã tương đối khổng lồ, nhưng khi hắn sử dụng hồn kỹ thứ sáu thì thân hình vậy mà cao hơn 50 mét.

Vết thương sau lưng hết sức rõ ràng. Lưng đã bị nổ thành một mảng cháy đen, nhưng dưới tác dụng của hồn kỹ thứ sáu, nhìn qua tổn thương có hạn.

Sau đó, hồn hoàn thứ bảy của Long Dược sáng lên.

Hồn kỹ thứ sáu, Sơn Long Vương Chi Nộ. Hồn kỹ thứ bảy, Võ Hồn Chân Thân.

Thân thể cao lớn nằm sấp, hóa thành một con cự long dài hơn 50 mét, toàn thân bao trùm bởi lân phiến vô cùng dày.

Hồn lực chấn động trên người hắn thậm chí làm cả không gian chấn động. Mặc dù hắn không dùng Đấu Khải, nhưng trong chớp mắt này, khí tức trên người hắn thậm chí ngay cả Phong Hào Đấu La cũng có cảm giác thoáng bị áp chế.

Hắc cấp Cơ Giáp bay lên không trung, từng đạo cường quang không ngừng oanh kích Long Dược.

Nhưng đây là Long Dược hoá thân thành Sơn Long Vương. Bàn chân phải nâng lên, đánh ra trong hư không. Lập tức, chấn động kịch liệt nổ ra, không khí vặn vẹo mãnh liệt, sau đó trọng lực cường đại xuất hiện trên không.

Hứa Mễ Nhi chỉ cảm thấy Hắc cấp Cơ Giáp của mình trầm xuống, trong chớp mắt từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Sơn Long Vương.

Một tầng sáng màu trắng bạc xuất hiện trên thân Hắc cấp Cơ Giáp, tầng tầng lớp lớp không gian chấn động xuất hiện ở giữa không trung. Hắc cấp Cơ Giáp chuyển động trong hào quang màu trắng bạc, chống lại tác động của trọng lực.

"Ngang ----" Sơn Long Vương ngửa mặt lên trời gào thét, bàn chân phải lần nữa đánh ra phía trước, lần này, toàn bộ không gian đều hơi bị bóp méo, sau đó hào quang màu trắng bạc kia đã bị bóp nát rồi.
Ngồi trong Hắc cấp Cơ Giáp, ánh mắt Hứa Mễ Nhi khẽ động, "Lĩnh vực!"

Áp lực từ bên ngoài truyền vào trong Hắc cấp Cơ Giáp, chiến đao lại xuất hiện trong tay, trực tiếp trảm trên không trung, đơn giản là từ trong lĩnh vực phá vỡ một khe hở. Ngân quang lóe lên, nàng xuất hiện ở trên cao hơn.

Sơn Long Vương ngẩng đầu lên, đột nhiên phần lưng hơi cong, một ngọn núi cao ngất nhô lên, lao thẳng vào không trung.

Núi cao kia không ngừng biến lớn, trong giây lát đã biến thành một ngọn núi cao tới vài trăm mét, phạm vi mấy nghìn mét, bao trùm tới Hắc cấp Cơ Giáp.

Núi cao trấn áp!

Đây là hồn kỹ siêu cường chỉ dưới trạng thái Võ Hồn Chân Thân mới có thể dùng được.

Ngọn núi kia toàn thân phóng ra hào quang màu vàng đất, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cơ thể mình có chút nóng lên, Sơn Long Vương Thân Thể Cốt rõ ràng xuất hiện cảm ứng.
Trọng lực rất lớn làm không gian hoàn toàn biến dạng, thuấn di của Hứa

Mễ Nhi rốt cuộc không sử dụng được nữa. Hơn nữa nàng hoảng sợ phát hiện, khi ngọn núi kia bao phủ xuống, tất cả hành động của nàng đều trở nên chậm chạp, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó từ trên trời giáng xuống, đè xuống mình.

"Hừ!" Nổi giận gầm lên một tiếng, họng pháo trên cánh tay chếch lên, bên trong hào quang lập lòe. Hứa Mễ Nhi nhịn không được muốn dùng đại chiêu rồi.

Bởi vì phần lớn tinh lực đều dùng nghiên cứu hồn đạo khí, nên bảy phần thực lực của nàng đều ở trên hồn đạo khí. Hồn kỹ và võ hồn của nàng, từ thuấn di là năng lực phi thường trọng yếu, các cái khác đều dùng để tăng lên hồn lực. Vì vậy, xét về trình độ hồn lực, nàng còn ở trên Long Dược. Chỉ là, võ hồn Sơn Long Vương chiếm ưu thế hơn. Đây tuyệt đối là võ hồn đỉnh cấp, cuối cùng, siêu cấp Cơ Giáp của nàng cũng không thể đối kháng được.
Cho nên, Hứa Mễ Nhi muốn chiến thắng Long Dược, nàng phải vận dụng tuyệt học ẩn giấu của mình, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo.

Ở phương diện nghiên cứu Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, Hứa Mễ Nhi tuyệt đối là chuyên gia.

"Được rồi!" Một thanh âm trầm thấp vang lên trên không.

Một đạo bạch quang lặng yên xuất hiện ở giữa không trung. Thân thể Hứa Mễ Nhi trực tiếp đọng lại, không cách nào nhúc nhích được, tự nhiên không thể thúc giục Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo phóng ra.

Mà bên kia, dưới ngọn núi xuất hiện một khe hở. Ngọn núi khổng lồ như vậy, lực áp mạnh mẽ như vậy lại bị khe hở thôn phệ. Cùng lúc đó, Long Dược chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, linh hồn chấn động khiến hắn không thể khống chế được mà giải trừ Võ Hồn Chân Thân, trong chốc lát đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu.
"Trận so đấu này, Hứa Mễ Nhi thua." Thanh âm Kình Thiên Đấu La Vân Minh vang lên.

"Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo có khả năng thay đổi chiến cuộc, nhưng nếu ngươi muốn chiến thắng hắn thì không tiếc ngọc đá cùng vỡ mới được. Mà Long Dược luôn không dùng Đấu Khải, dù ngươi toàn lực ứng phó thì cuối cùng chết sẽ là ngươi, hắn nhiều nhất là bị trọng thương. Cho nên,

phán đoán toàn diện, Long Dược thắng."

Lời nói của Vân Minh là tuyệt đối công bằng, Long Dược và Hứa Mễ Nhi từ trên trời giáng xuống, về trên mặt Hải Thần Hồ.

Hứa Mễ Nhi thu hồi Hắc cấp Cơ Giáp, nhìn qua không khác gì lúc trước, chỉ là ánh mắt nhìn Long Dược có chút thay đổi.

Nhìn qua Long Dược chật vật hơn nàng nhiều, sau lưng bị thương, tuy rằng rất nhanh đã khép lại, nhưng y phục nửa người trên đã không còn, lộ ra thân hình cơ bắp cường tráng.
"Lĩnh giáo." Long Dược sắc mặt ngưng trọng nói với Hứa Mễ Nhi. Hắn không cho là mình nhất định có thể thắng, không sử dụng Đấu Khải là có nguyên do.

Tu vi tăng lên, hắn ngày càng không khống chế được tâm tình của mình. Cho nên trong chiến đấu căn bản không dám toàn lực ứng phó, bởi vì một cái không tốt cũng rất có khả năng mang đến tai hoạ huỷ diệt.

Cho nên, hắn không dùng Đấu Khải là sợ mình nổi điên, cũng không phải không muốn dùng. Mà khi Hứa Mễ Nhi muốn dùng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, hắn liền có cảm giác hãi hùng khiếp vía. Không hề nghi ngờ, nếu Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo phóng ra thì tình huống rất khó nói. Hơn nữa, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo của Hứa Mễ Nhi không chỉ có một quả a! Đây tuyệt đối là kẻ huỷ diệt hàng loạt, là vũ khí mang tính chiến lược.
Hứa Mễ Nhi thúc giục lá sen dưới chân, di chuyển về phía Long Dược, thoải mái nói: "Ngươi thắng, ta chọn ngươi."

Long Dược gật đầu với nàng, mắt thấy thiếu nữ trước mắt, cùng với Hắc cấp Cơ Giáp khí phách trắc lậu trên không trung lúc trước, nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng là cùng một người.

Hứa Mễ Nhi đứng cạnh Long Dược, nhìn qua rất bình tĩnh. Mà tất cả mọi người đều theo bản năng nhẹ nhàng thở ra. Cô nương bạo lực này nếu thật sự theo Long Dược e rằng hắn sẽ không có cuộc sống tốt. Các nam sinh đều toát ra vẻ có chút hả hê.

Long Dược cũng có chút buồn rầu, sau khi giao thủ với Hứa Mễ Nhi, hắn mới chính thức hiểu được vì sao các nam sinh không chịu động thủ với

nàng. Vị này động một chút là muốn phóng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo a!

Hứa Mễ Nhi liếc Long Dược một cái, thản nhiên nói: "Chọn ta thì không được chọn người khác. Nếu không nổ chết ngươi."
Long Dược khoé miệng giật giật, tình huống gì đây?

"Là ngươi chọn ta."

Hứa Mễ Nhi nói: "Cũng như vậy thôi."

Long Dược không lên tiếng, người này còn ép mua ép bán sao?

Chương 759: Ngươi sao lại chọn ta?

Bất quá không biết vì sao, sau trận chiến vừa rồi, cảm nhận được sự cường đại của Hứa Mễ Nhi, trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện cảm giác đặc biệt. Ở cùng tuổi, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người mạnh hơn mình, hơn nữa còn là nữ nhân.

Đường Âm Mộng cười nói tự nhiên: "Chúc mừng Mễ Nhi, rút cuộc tìm được người thích hợp với ngươi rồi. Chúng ta tiếp tục rút thăm, người kế tiếp là, Vũ Ti Đóa."

Lá sen của Vũ Ti Đóa chậm rãi đi ra, ánh mắt nàng có chút phức tạp.

Nhìn các nam sinh ở đối diện, nhìn thiếu nữ tuyệt sắc bên cạnh Đường Vũ Lân, nàng cắn răng, thúc giục lá sen đi tới, đến bên cạnh Đường Vũ Lân. Không hỏi, không có yêu cầu, nàng cứ như vậy trực tiếp thúc giục lá sen của mình dừng bên Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Vũ Ti Đóa, "Ngươi ..."

Vũ Ti Đóa ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta làm sao?"

Đường Vũ Lân cười khổ, "Ngươi sao lại chọn ta?"

Vũ Ti Đóa nói: "Ta sao lại không thể chọn ngươi?"

Đường Vũ Lân không phản bác được, ở khâu này, nữ sinh có quyền chủ động.

Vũ Ti Đóa cúi đầu xuống, không biết nghĩ gì.

Không hề nghi ngờ, trong các nữ sinh, luận tướng mạo, Vũ Ti Đóa cực kỳ ưu tú, đáng tiếc là, trước nàng, Na Nhi đã chọn Đường Vũ Lân. So với Na Nhi, hào quang của nàng đã bị che lấp. Dù vậy, dưới tình huống Na Nhi đã chọn Đường Vũ Lân, nàng vẫn có dũng khí chọn hắn đã phi thường dũng cảm rồi.

Các nữ sinh đều có lựa chọn và vấn đề của riêng mình. Sau khi trải qua trận đại chiến của Hứa Mễ Nhi và Long Dược, khâu thứ tư diễn ra tương đối nhanh.
Bất quá, có một ít nữ sinh tương đối lớn tuổi không lựa chọn, ở khâu này trực tiếp rời đi. Đương nhiên, bởi vì còn một khâu cuối cùng, dù các nàng không chọn người thì vẫn không thể rời khỏi đại hội tương thân, còn phải đợi vòng cuối cùng. Bởi vì chỉ có vòng cuối cùng, nam sinh mới có thể đoạt lại quyền chủ động, tỏ tình với người mình thích.

"Đái Vân Nhi."

Rốt cuộc đã đến vị Công Chúa Điện Hạ này.

Lá sen chậm rãi đi lên, ánh mắt nàng luôn dừng trên người Đường Vũ Lân, "Tam ca." Nàng khẽ gọi.

Đường Vũ Lân nhìn nàng, trong lòng thầm kêu không ổn.

Quả nhiên.

Trong mắt Đái Vân Nhi mơ hồ có hơi nước tràn ngập, "Tam ca, ngươi có biết, ta tìm ngươi đã lâu. Bọn họ đều nói ngươi đã chết, không thể rời khỏi tiểu thế giới kia, nhưng ta vẫn luôn tin ngươi sẽ không. Trong hơn ba năm qua, ta luôn cố gắng tìm ngươi, cho đến trước đây không lâu đột nhiên nhận được tin tức từ Đường Môn, nói ngươi đã trở về. Ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, chính là muốn gặp ngươi. Vì ngươi, dù phải từ bỏ thân phận Công Chúa ta cũng bằng lòng, ta không quên được khi chúng ta ở trong Long cốc. Ta muốn hỏi là, ngươi có thích ta không?"

"Ta ..." Đường Vũ Lân cứng họng, không biết nên trả lời nàng như thế nào.

Nói thích, đúng hơn là có hảo cảm. Nhưng ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân nói thích khác với nói thích lúc bình thường a!

Đái Vân Nhi tự nhiên cười một tiếng, "Biết rõ là ngươi thích ta mà." Nói xong, lá sen của nàng phiêu động, thẳng đến chỗ Đường Vũ Lân.

Ta nói lúc nào? Đường Vũ Lân không khỏi dở khóc dở cười.

Đái Vân Nhi đến trước mặt Đường Vũ Lân, mắt thấy hai bên trái phải đã bị Na Nhi và Vũ Ti Đóa chiếm cứ, trực tiếp khống chế lá sen trước người hắn, sau đó linh hoạt quay người.

"Như vậy, trong mắt ngươi chỉ có ta rồi."

"Rôm rốp!" Bên cạnh truyền đến thanh âm bóp nắm đấm.

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, vừa hay thấy Long Dược nhìn mình đầy hung ác, giống như lúc trước mình cho rằng Na Nhi sẽ chọn hắn.
"Làm gì đó? Chẳng lẽ ngươi còn muốn ăn trong nồi nhìn trong chậu?" Thanh âm lạnh lùng của Hứa Mễ Nhi vang lên. Không biết lúc nào trong tay nàng đã có một thủ pháo, chĩa vào bên hông Long Dược.

Long Dược dở khóc dở cười nhìn nàng, "Ngươi làm gì vậy?"

Hứa Mễ Nhi nói: "Ngươi nói xem?"

Tình cảnh bên này có chút lúng túng, bản thân Đường Vũ Lân cũng không chịu nổi. Phía trước là Đái Vân Nhi, bên trái là Na Nhi, bên phải là Vũ Ti Đóa. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, mình lại gặp phải tình huống khó xử như vậy.

"Người tiếp theo, Nguyên Ân Dạ Huy. Đến lượt ngươi rồi, học muội."

Nghe được cái tên này, Tạ Giải trong chớp mắt trở nên căng thẳng, ngay cả Đường Vũ Lân ánh mắt cũng không khỏi ngưng tụ. Hắn cao hơn Đái Vân Nhi rất nhiều, bởi vậy, dù Đái Vân Nhi đứng trước người hắn cũng sẽ không ảnh hưởng đến tầm nhìn của hắn.
Đến Nguyên Ân rồi. Hơn ba năm không thấy, Đường Vũ Lân cũng không

rõ Nguyên Ân và Tạ Giải đã tiến triển như thế nào. Nhưng từ biểu hiện trước đó của Tạ Giải có thể thấy, hắn vẫn chưa đắc thủ, đúng vậy, vẫn chưa. Như vậy, ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, nếu hắn vẫn không thể để Nguyên Ân quy tâm, chỉ sợ sau này ...

Đã có vết xe đổ của Nhạc Chính Vũ, Đường Vũ Lân cũng không quá lạc quan về Tạ Giải. Nhất là mối quan hệ đặc biệt giữa hai người.

Lá sen dưới chân Nguyên Ân Dạ Huy động, chậm rãi đi ra. Nàng nhìn qua vẫn bình tĩnh như trước, một đầu tóc đỏ xoã qua vai, dưới cảnh đêm, trông nàng thật bí ẩn và quyến rũ.

Lúc này Tạ Giải đã có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hắn thật sự rất khẩn trương. Thích nhiều năm như vậy, rốt cuộc trước mặt mọi người thổ lộ với nàng. Nếu nàng thật sự không chọn mình, vậy tất cả đều đã xong.
"Ta nói rồi." Nguyên Ân mới mở miệng, Tạ Giải đã không nhịn được mà run lên.

"Từ rất lâu trước kia ta đã nói, nếu muốn ở cùng ta thì trước hết phải đánh bại ta. Như vậy, đến đây, đánh bại ta, ta sẽ chọn ngươi." Nguyên Ân Dạ Huy nhìn Tạ Giải bằng ánh mắt sáng ngời.

Tạ Giải chấn động toàn thân, dùng sức thở sâu, cho đến khi phổi căng phồng đến mức có cảm giác bùng nổ mới chậm rãi thở trọc khí ra.

Không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy, nàng lại dùng phương thức này để cự tuyệt ta sao? Để ta đoạn tuyệt ý niệm trong đầu?

Vậy đến a!

Giờ khắc này, bằng bất cứ giá nào, dù như thế nào, hắn cũng phải tiến hành cuộc tỷ thí này. Thân thể hắn không còn run rẩy, ánh mắt trở nên kiên định. Dù có bại, cũng phải thua trong tay nàng.

Dùng sức thở sâu, Tạ Giải lớn tiếng nói: "Được!"
Lá sen phiêu động, hắn thúc giục lá sen của mình đi tới trước, trong mắt mơ hồ có hào quang nở rộ.

Nguyên Ân Dạ Huy hừ lạnh một tiếng, sau lưng hào quang lóe lên, một đôi cánh mở rõ, võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ!

Từng quang hoàn bay lên từ dưới chân, hai tím ba đen, không hề nghi ngờ, sau ba năm tu luyện, nàng đã tăng lên cấp độ hồn hoàn của mình trong Truyền Linh Tháp.

Dưới chân Tạ Giải cũng sáng lên từng vòng hồn hoàn, bốn tím một đen, ở cấp độ hồn hoàn, hắn yếu hơn Nguyên Ân Dạ Huy một ít.

Hai cánh sau lưng đập rung, Nguyên Ân Dạ Huy như một hắc quang nhanh như chớp giáng xuống, thẳng đến chỗ Tạ Giải. Hồn hoàn thứ hai trên người sáng lên, Ám Hắc Ma Kiếm xuất hiện, rơi vào trong tay.

Kim quang lập lòe lập loè trong tay Tạ Giải, Quang Long Chủy xuất hiện. Đối mặt với Nguyên Ân Dạ Huy từ trên trời giáng xuống, thân thể hắn hơi lắc lư một cái.
Tuy rằng chỉ lắc nhẹ nhưng làm cho người ta một cảm giác rất hư ảo, khiến người ta không thể tập trung và khoá chặt thân hình hắn.

Long Dược và Đái Vân Nhi xem vô cùng nghiêm túc, dù là Nguyên Ân Dạ Huy hay Tạ Giải đều từng là đối thủ của bọn họ. Ba năm qua, bọn họ hiển nhiên đều có tiến bộ không nhỏ, vậy, đối thủ của bọn họ thì sao? Đã phát triển đến trình độ nào rồi?

Đường Vũ Lân cũng nghiêm túc quan sát. Ba năm không tu luyện hồn lực, ba năm táng Long, hắn không hề hối hận. Nhưng hắn cũng rất muốn biết, mình và đồng bạn chênh lệch như thế nào.

Ám Hắc Ma Kiếm đột nhiên biến lớn, hào quang ám tử sắc chiếu rọi mặt hồ một cách kỳ lạ.

Tạ Giải đột nhiên phóng lên trời như giao long, nhân chuỷ hợp nhất. Trong một tiếng Long ngâm nhỏ, hắn dùng Quang Long Chủy làm điểm xuất phát và bay lên, rõ ràng muốn cứng rắn đối đầu với Ám Hắc Ma Kiếm.
"Đinh!" một tiếng giòn vang, hai thân ảnh đồng thời xoay tròn. Nguyên Ân Dạ Huy vỗ hai cánh, bay lên cao hơn. Tạ Giải biến thành kim long nhưng bay ngang ra ngoài.

Quang Huyễn Long, Tạ Giải vừa lên liền dùng hồn kỹ thứ tư của mình, nhưng nó chỉ ngang với hồn kỹ thứ hai của Nguyên Ân Dạ Huy.

Chương 760: Ngươi có ngốc hay không?

Trên không trung, Tạ Giải đột nhiên biến mất. Quang Huyễn Long lăng không hòa nhập vào trong bóng đêm, nó giống như trong chớp mắt trở nên trong suốt vậy.

Đôi mắt Nguyên Ân Dạ Huy hơi nheo lại, hai cánh mở rộng sau lưng và lơ lửng trên không trung. Từng điểm hào quang bắt đầu xuất hiện trên người nàng, nàng vậy mà ở thời điểm này sử dụng Đấu Khải.

Đấu Khải ám tử sắc huyễn lệ bao trùm toàn thân. Trong các đồng bạn, chế tác Đấu Khải của nàng phi thường khó, bởi vì đồng thời phù hợp với hai loại võ hồn. Do đó, cường độ trên Đấu Khải của nàng kỳ thật hơi yếu hơn những người khác.
Nhưng bộ Đấu Khải ám tử sắc này ở trên người nàng cực kỳ huyễn lễ, tóc đỏ khải tím, tà mị động lòng người.

Trên đầu nhô lên hai sừng nhọn, vành mũ cũng không hoàn toàn che hết đầu, nhưng thoạt nhìn càng thêm linh hoạt. Vầng sáng màu tím lưu chuyển, tự nhiên hình thành một khu vực màu tím nhạt trên không trung. Nhìn qua trông thật giống lĩnh vực. Chỉ là không lớn như Long Dược lúc trước.

Thật sự là lĩnh vực? Đường Vũ Lân kinh ngạc, Long Dược và Đái Vân Nhi cũng kinh ngạc.

Hơn nữa, nhìn ra được, Nguyên Ân Dạ Huy rất cẩn thận, có nghĩa là nàng coi trọng đối thủ của mình. Tạ Giải cũng trở nên mạnh mẽ, so với trước kia mạnh hơn nhiều.

Đúng lúc này, đột nhiên vầng sáng màu tím kia dao động kịch liệt. Cảm giác giống như có người dùng dao rạch một đường vào lĩnh vực, hơn nữa là rạch theo chiều ngang.
Nguyên Ân Dạ Huy khẽ quát một tiếng, thân hình nửa chuyển, Ám Hắc Ma Kiếm trong tay hoá thành tinh thể chém ngang ra.

Trong một tiếng giòn tan, một thân ảnh như ẩn như hiện. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nó cắt ngang lĩnh vực màu tím, cưỡng ép đột phá mà ra, lần nữa mất đi tung tích.

Tạ Giải đã che giấu mình tốt như vậy?

Cho dù là Nguyên Ân Dạ Huy cũng phải dùng lĩnh vực để tìm kiếm hắn.

Nguyên Ân Dạ Huy hiển nhiên không bị thương, nhưng nàng vẫn cẩn thận như cũ, cũng không sử dụng nhiều hồn kỹ, tựa hồ chỉ yên lặng chờ đợi.

Đúng lúc này, lĩnh vực màu tím lại biến đổi. Nếu như trước chỉ là một thanh dao thì bây giờ, trong nháy mắt có ba thân ảnh màu vàng hiện lên. Ba đạo hiện, ba đạo ẩn, sáu hào quang sắc bén cùng lên, đồng thời từ 6 hướng cắt vào lĩnh vực màu tím.
Cùng lúc đó, hồn hoàn thứ năm trên người Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên toả sáng, Đấu Khải trên người nàng cũng vì vậy mà tách ra hào quang rực rỡ. Nàng tựa hồ đang đợi để một chiêu này xuất hiện.

Hai sừng trên trán nàng hoàn toàn dung hợp với khối Đấu Khải trên đầu, đó cũng là lý do Đấu Khải của nàng không xuất hiện mũ giáp.

Thân thể trong chớp mắt bành trướng cao đến 3 mét, sau lưng sáng lên một quang luân màu tím. Một con mắt thật to hiện lên ở trung quang luân, lĩnh vực trước đó có đường kính 30 mét đột nhiên phóng lớn, mở rộng ra hơn trăm mét. Trên bầu trời cũng xuất hiện một đôi mắt màu tím cực lớn, một cột sáng màu tím từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao trùm một khu vực đường kính vượt qua 30 mét.

Sáu đạo nhận mang nhảy vào tử quang, trong chớp mắt gặp phải lực cản cực lớn, nhưng bọn chúng vẫn kiên định đi tới. Tiếng Long ngâm sục sôi vang lên, sáu đạo nhận mang đột nhiên liên kết với nhau, đan xen vào nhau, hoá thành Long Quyển Phong Bạo phóng tới không trung, cùng cột sáng màu tím kia cưỡng ép đụng vào nhau.
"Bùm ----"

Tiếng nổ kịch liệt khiến mặt Hải Thần Hồ lay động, nhưng có càng nhiều hào quang bắn lên.

Từng đạo nhận mang giăng khắp trời, năng lượng chấn động kinh khủng tiếp tục bùng phát. Hào quang từ đôi mắt tím kia tựa hồ có thể thôn phệ tất cả, Long Quyển Phong Bạo dần nhỏ đi, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đúng lúc này, sáu đạo quang nhận tạo thành Long Quyển Phong Bạo đột nhiên hợp nhất, một thân ảnh cũng nổi lên, chính là Tạ Giải.

Đấu Khải màu xám bao trùm toàn thân, cả người như ẩn như hiện. Nhưng ngay sau đó, phía sau hắn xuất hiện một thân ảnh nữa mặc Đấu Khải màu vàng nhạt. Hai thân ảnh chậm rãi trùng hợp với nhau, hồn hoàn thứ năm trên người toả sáng.

"Song Long Biến!" Tạ Giải gầm nhẹ một tiếng.

Hai thân ảnh bỗng nhiên trùng hợp, một chuỷ thủ dài hơn nửa xích so với Quang Long Chủy và Ảnh Long Chủy xuất hiện trên tay hắn. Chuôi chuỷ thủ này một nửa là màu vàng kim, một nửa là màu xám trong, trông rất kỳ lạ. Mà xung quanh cơ thể hắn, hai quang ảnh hình rồng lượn vòng. Dù hào quang màu tím trùng kích như thế nào, nó đều bị cắt ra khi đến trước hắn ba thước. Hắn giống như một viên đá ngầm vững chắc trong sóng lớn. Chủy thủ song sắc trong tay rạch ra một cái, tử quang rõ ràng bị phá vỡ dễ dàng, Đấu Khải trên người Tạ Giải lúc này cũng hiện ra song sắc.

Nguyên Ân Dạ Huy kinh ngạc nhìn hắn trong nháy mắt đã đến trước mặt mình, nhìn chuỷ thủ đã đến trước mặt kia. Khoé miệng của nàng đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt.

Tất cả hào quang màu tím trong chớp mắt thu liễm, đôi giác trên đầu và thân hình bành trướng đều khôi phục lại bình thường.

Hai quang ảnh hình rồng vây quanh thân thể nàng, chuỷ thủ của Tạ Giải chắn ngang trước ngực nàng.

"Ta thua rồi." Nguyên Ân Dạ Huy nhìn hắn với ánh mắt sáng rực.

"Ngươi không dùng toàn lực." Tạ Giải có vẻ ngốc trệ, "Ác Ma Chi Nhãn không chỉ có ngần ấy lực lượng. Hơn nữa, từ đầu đến cuối ngươi không dùng võ hồn Thái Thản Cự Viên."

Nguyên Ân Dạ Huy hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Ngươi vẫn luôn không nói cho chúng ta biết hồn kỹ thứ năm của ngươi là gì, chính là chờ ngày này sao?"
Tạ Giải không chút do dự nhẹ gật đầu, đúng vậy, hắn chính là đợi ngày này đến. Hắn đợi quá cực khổ, quá cực khổ rồi.

Song Long Biến, với nỗ lực không ngừng của mình, hắn rốt cuộc có thể đem hai võ hồn của mình hợp thành một, tạo thành một hồn kỹ.

Mặc dù không phải chính thức là Võ Hồn Dung Hợp Kỹ, nhưng cũng rất gần. Đây là ý tưởng lấy từ U Minh Bạch Hổ của Vũ Ti Đóa, dưới sự trợ giúp của Đường chủ Mẫn Đường Đường Môn Lương Hiểu Vũ, hắn rốt cuộc đã tìm được đường thuộc về mình.

Hắn biết rõ, mình muốn đánh bại Nguyên Ân Dạ Huy là rất khó khăn, chỉ có dùng một ít thủ đoạn đặc thù mới có cơ hội. Mà thủ đoạn này hôm nay đã được thực hiện.

Song Long Biến, đem hai võ hồn của bản thân dung hợp, mặc dù tu vi không thể chồng lên, nhưng đặc tính võ hồn trong chớp mắt chồng lên, lại được Đấu Khải tăng phúc, dù Tạ Giải chỉ duy trì được thời gian rất ngắn, nhưng dùng Song Long Biến tăng phúc đã khiến lực bộc phát của hắn tăng lên tới trình độ đáng sợ.
Hắn đương nhiên biết rõ Nguyên Ân Dạ Huy sẽ dùng Ác Ma Chi Nhãn để đối phó với Huyễn Long hợp kích của mình, Song Long Biến chính là chờ cơ hội này để sử dụng.

Mà trên thực tế, nếu Nguyên Ân Dạ Huy sử dụng võ hồn Thái Thản Cự Viên thì hắn rất khó thành công. Lực lượng và phòng ngự của Thái Thản Cự Viên thật sự quá mạnh mẽ, Tạ Giải một cơ hội cũng không có.

Vì hôm nay, hắn đã làm vô số chuẩn bị. Hắn chính là sớm đoán được, trên mặt Hải Thần Hồ, bởi vì võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ có thể bay lượn nên thích hợp chiến đấu hơn. Tất cả chiến thuật của hắn đều dựa vào điểm này mà an bài.

Tất cả so với tưởng tượng còn đơn giản hơn, Ác Ma Chi Nhãn cũng không có mạnh mẽ như tưởng tượng, hoặc là nói căn bản cũng không phát huy ra uy lực chân chính. Cứ đơn giản bị Song Long Biến của mình phá vỡ rồi, tựa hồ dù hắn không thi triển Song Long Biến, dựa vào Huyễn Long hợp kích cũng có thể đánh tan nó.
Sau nhiều ngày nỗ lực, thành công lại đến quá dễ dàng khiến Tạ Giải có chút không thể tin được.

"Ngươi có phải ngốc hay không?" Đối mặt với vấn đề của Tạ Giải, Nguyên

Ân Dạ Huy liếc mắt một cái. Đồng thời khẽ vươn tay, bắt lấy bờ vai của hắn, để cho hắn không đến mức vì mất đi hồn kỹ mà không khống chế được thân hình trên không trung.

Chương 761-770

Chương 761: Gặp nhau là trùng phùng sau thời gian dài xa cách

Hào quang song long chủy trong tay Tạ Giải thu lại, ngơ ngác nhìn Nguyên Ân Dạ Huy mang vẻ mặt hờn dỗi.

Hắn không thể tin được mọi chuyện trước mắt là thật, giờ khắc này Nguyên Ân Dạ Huy nhìn qua phong tình vạn chủng, so với ngày thường lạnh lùng hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nàng, nàng, nàng!

Con người không phải cây cỏ, sao có thể vô tình đây.

Nhìn gia hoả ngây ngốc trước mặt, Nguyên Ân Dạ Huy nhịn không được đập một bàn tay tới, vỗ lên đầu hắn.

Hai người giáng xuống, trở về trên lá sen.

Nguyên Ân Dạ Huy khuôn mặt ửng đỏ, buông hắn ra.

Tạ Giải cho tới giờ khắc này mới chính thức hiểu được, "A" một tiếng mãnh liệt, cao hứng nhảy dựng lên.

Nhưng hắn lập tức nghĩ đến lúc trước Từ Lạp Trí vui quá hóa buồn, vội vàng khống chế thân hình, tựa như tơ liễu bay bổng rơi xuống lá sen.

"Nguyên Ân, Nguyên Ân ta yêu nàng. Về sau nàng chỉ hướng đông ta tuyệt đối không đi hướng tây, để ta đuổi chó ta tuyệt không đuổi gà. Về sau ta sẽ là người của nàng!" Tạ Giải không rơi xuống lá sen của mình mà rơi trên lá sen của Nguyên Ân Dạ Huy.

Đừng nhìn Từ Lạp Trí béo hơn hắn, nhưng so về mặt dày, toàn bộ Từ Lạp Trí cộng lại cũng không bằng hắn. Lúc này Tạ Giải đã ôm lấy Nguyên Ân

Dạ Huy, hân hoan nhảy nhót.

"Này này này, còn chưa tới khâu cuối cùng đâu, chú ý ảnh hưởng." Đường Âm Mộng ở phía xa cười nói.

Đường Vũ Lân nhìn đến đây cũng không khỏi thở phào, nhiều năm như vậy, cuối cùng Tạ Giải cũng đắc thủ rồi.

Hắn thật lòng vì bọn họ vui vẻ, hắn cũng theo bản năng nhìn về phía xa.

Lạp Trí thành công, Tạ Giải thành công, còn mình thì sao?

Nguyên Ân Dạ Huy hiếm khi không đánh bay gia hoả này, chỉ thoáng đỡ lấy thân thể hắn, thấp giọng nói: "Nhanh buông ra, nếu không ta đổi ý."

"Không được đổi ý!" Tạ Giải vội vàng buông Nguyên Ân Dạ Huy ra, nhìn kiều nhan gần trong gang tấc này, hô hấp rõ ràng có chút nặng hơn. Nhiều năm như vậy, con dâu mới thành mẹ chồng a! Những lời này dùng trên người nam nhân tuy không thích hợp, nhưng đặc biệt thích hợp với Tạ Giải lúc này.

Tạ Giải kéo tay Nguyên Ân Dạ Huy, tay phải quơ một vòng, dùng hồn lực dẫn dắt lá sen của mình, mang theo nàng quay về vị trí lúc trước.

Tất cả tâm tình bất định, hậm hực, áp chế đều không còn sót lại chút nào, trong hai mắt chỉ có hào quang toả sáng, bộ dáng đắc ý đó khiến Nguyên Ân Dạ Huy thậm chí bắt đầu hoài nghi mình chọn hắn có phải là lựa chọn chính xác hay không.

Mà giờ khắc này, trong tất cả các nữ sinh chỉ còn một người chưa có lựa chọn.

"Dựa theo quy tắc, nữ sinh không tháo xuống mũ rộng vành, ở thời điểm cuối cùng ở khâu này mới có thể chọn người. Nữ sinh số 17, xin hỏi ngươi có muốn lựa chọn hay không?"

Tất cả lúng túng của Đường Vũ Lân trong chớp mắt biến mất, ánh mắt vượt qua mặt hồ trăm mét, trực tiếp rơi trên người nữ sinh kia, ánh mắt mọi người cũng tập trung trên người nàng, nhất là những người đoán được nàng là ai đều như vậy.

Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy cũng bình tĩnh lại, nhìn nữ sinh số 17 ở phía xa, nhìn lại Đường Vũ Lân và ba nữ sinh bên cạnh hắn, biểu cảm của hai người cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Vì sao nàng thủy chung không chịu đối mặt, hắn đã trở về, chẳng lẽ nàng không vui mừng hay sao? Giữa bọn họ rốt cuộc là có vấn đề gì? Vậy mà để hai người đối diện mà không nhận thức nhau?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nữ sinh số 17 trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Động tác của nàng rất nhẹ, nhìn qua cũng rất đơn giản, nhưng lại khiến Đường Vũ Lân như rơi vào trong hầm băng.
Nàng lắc đầu, nàng không chọn, đúng vậy, nàng không chọn mình, thậm chí ai cũng không chọn, càng không tháo xuống mũ rộng vành.

Không hề nghi ngờ, có nghĩa là nàng không có người trong lòng, cũng không có ý định tìm bạn lữ của mình ở đại hội tương thân năm nay.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tim mình bị bóp nghẹt lại, đột nhiên không cách nào hô hấp.

Đôi mắt hắn đã mơ hồ, một nụ cười đắng chát hiện ra.

Tất cả mọi chuyện đều tràn đầy trong lòng, vì sao ngươi lại không chọn ta?

...

Gặp nhau là trùng phùng sau thời gian dài xa cách.

Bị người khinh thường thiên tư đần độn, vừa nhập học đã cùng bạn cùng phòng đánh nhau, được phân vào lớp chót Ngũ ban, tất cả đều là vận mệnh.

Hắn đã từng bất lực, mơ hồ, dù tâm trí kiên định nhưng cuối cùng, hắn cũng chỉ là một đứa bé.
Trong tăm tối, hắn chờ đợi một người đến.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm, trên bầu trời còn có vài đám mây mờ nhạt, trong gió có hương hoa thoang thoảng.

Trên bãi tập mồ hôi đầm đìa, hắn cùng một thân ảnh trắng tuyền không hẹn mà gặp, khuôn mặt thanh tú, tóc dài màu đen, đôi mắt màu đen, khi di chuyển tựa hồ có một khí chất kỳ lạ.

"Ngươi vì sao lại mang dây xích sắt?"

"Rèn luyện khí lực a! Lão sư có yêu cầu nghiêm khắc với ta, ngươi thật là lợi hại."

Lúc ăn cơm nàng dường như cố ý để ý đến sức ăn kinh người của hắn, sau đó liền cho hắn bánh bao của mình.

"Ta ăn không hết, cho ngươi này."

Một cử chỉ lại kéo gần khoảng cách, tất cả đều tự nhiên như vậy, giống như lão bằng hữu quan tâm đến nhau.

Nàng gọi là Cổ Nguyệt, tựa như một hồ nước sâu, ẩn chứa bí mật sâu kín, cũng như vầng trăng lạnh lùng mà trong trẻo, chiếu sáng đôi mắt hắn. Hắn là Lam Ngân Thảo hèn mọn, nàng là con cưng của nguyên tố, một người xuôi dòng mà lên, một người ngược dòng mà xuống, trong dòng chảy của thời gian mà gặp được nhau.

...

Dù ở chỗ nào, trong vô hình ta vẫn ôm lấy ngươi.

Thi đấu lên lớp ăn ý, hiệp trợ ở Thăng Linh Đài, bọn họ chính thức trở thành bằng hữu.

Khi hắn một thân thịt nướng trở về, nàng lại nhạy cảm mà phát hiện hắn đã gặp mặt nữ sinh khác, lúc hắn hoá thành tinh thể rơi xuống, nàng không ngần ngại mà dùng thân hình mình tiếp đón, để hắn không vỡ vụn thành từng mảnh.

Nàng đối với người khác thì lạnh lùng, nhưng lại vì hắn mà nở nụ cười.

Khi đối mặt với lựa chọn có gia nhập Đường Môn không, đáp án của nàng là không.

Hắn sợ hãi, sợ hãi người bên cạnh mình từng bước từng bước rời đi, giống như cha mẹ và muội muội lúc trước.
"Ai nói ta sẽ rời đi."

"Ta chỉ lựa chọn không gia nhập Đường Môn, cũng không phải muốn rời khỏi Linh Ban. Gia nhập tổ chức nào cũng không ảnh hưởng đến chuyện đó."

Ta sẽ không rời đi, vẫn sẽ ở cùng ngươi.

...

Lúc còn nhỏ, chúng ta ấm áp dựa sát vào nhau.

Trên Hồn Đạo xe buýt, phía đông là biển cả, biển cả xanh thẳm vô tận, cùng màu với bầu trời.

Hắn nhìn cảnh đẹp không ngừng lướt qua ngoài xe, trong mơ hồ nhẹ nhàng gọi tên muội muội, thân ảnh màu bạc chợt hiện lên trong đầu rồi biến mất. Khi mở mắt ra thì thấy nàng rất ngạc nhiên.

Nàng mỉm cười, đưa qua một bình nước, bên trong chỉ là nước lọc, nhiệt độ thích hợp, lại làm dịu tâm của hắn.

Ánh mặt trời rơi trên mặt nàng, dường như làn da nàng cũng trở nên óng ánh sáng long lanh, thì ra nàng đẹp như vậy.

Ánh nắng say mê khiến nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào vai hắn, hô hấp chậm rãi trở nên đều đều.
Hắn cũng vô thức nhắm mắt lại, cơ thể thật ấm áp, mệt mỏi lặng lẽ tản đi trong khoảnh khắc ấm áp này.

Không có bất kỳ lời nào, một màn này thật giống một bức tranh đen trắng.

....

Vì ngươi, có chết cũng không từ.

Ở trận thi đấu Liên Minh Thiên Hải, nàng gặp phải đột kích bất ngờ nhưng

lại không phản ứng kịp, chỉ có thể bó tay chịu chết.

Đột nhiên cảm nhận được hơi ấm, hắn ôm lấy nàng, dùng lưng mình đón nhận tất cả.

Nhiều đoá huyết hoa nở rộ trong mắt nàng, mà trên mặt hắn không có bi thương hay tiếc nuối, chỉ có một nụ cười thật tươi.

Ta cỡ nào hy vọng có thể cùng ngươi đi hết đoạn đường sau này, nhưng ta sẽ không quên ước nguyện ban đầu. Thật muốn cứ như vậy thủ hộ ngươi, ta coi trọng ngươi, nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng.

Nàng kinh hoảng, nàng không tiếc tiêu hao sinh mệnh lực của mình dẫn động sinh mệnh quang minh tinh khiết nhất, chữa trị thân thể tổn thương của hắn.
Nàng mặc kệ, nàng muốn hắn sống thật tốt.

Người ta nói rằng không có khế ước nào trên thế giới này có thể vượt qua giao tình sinh tử.

....

Sau khi lớn lên, ngươi vẫn là ngươi.

Thời gian qua thật mau, ngày tháng như thoi đưa.

Ba năm qua đi, không biết vì sao thái độ của nàng với hắn lại có chuyển biến, không còn thân cận như trước, ngược lại còn có chút xa lánh.

Bọn họ đi vào khảo hạch cao nhất và thành công, nhưng nàng lại không nguyện ý.

"Không muốn."

"Nàng đánh ngươi, ta không vui."

Nàng quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, không chút do dự và lưu luyến nào, cứ như vậy mà nói ra lý do của mình.

Cảm ơn, cảm ơn vì vẫn là người quên mình vì ta, thì ra tất cả đều không

thay đổi.

....

Đến khi ta có năng lực lấy được công bằng, ta sẽ trở lại.

Nàng bị làm khó dễ, đối mặt với uy nghiêm của trưởng lão, hắn không chút nào sợ hãi, không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng bên cạnh nàng.
Bởi vì người bị làm khó là nàng, là người hắn muốn bảo vệ.

"Xin hỏi, học viện Sử Lai Khắc có công bằng hay không?"

Đáp án dứt khoát mà khinh miệt.

Hắn cảm thấy vô lực, đối mặt với thực lực tuyệt đối, mình thật sự không giữ được đồng bạn sao?

Hắn ngẩng đầu lên.

"Ba vị trưởng lão, ta từ bỏ tư cách thi vào học viện Sử Lai Khắc, có một ngày khi ta có năng lực lấy được công bằng, ta sẽ trở lại."

Vì nàng, hắn muốn từ bỏ lý tưởng của mình.

Dù thế giới có bỏ rơi ngươi, ta cũng sẽ kề vai sát cánh đi cùng ngươi.

....

Hắn một đêm không về, nàng không nói lời nào ngồi chờ hắn.

Nàng dựa vào một cây đại thụ, hai mắt nhắm lại, trên lông mi dài còn treo vài giọt sương thật nhỏ, trông tựa một bức tranh dưới ánh bình minh.

Hắn kinh ngạc mà nhìn nàng, cảnh tượng này đã in sâu vào trong lòng hắn.
"Ngươi tỉnh rồi."

"Sao ngươi lại ngủ ở đây?"

"Muộn rồi mà ngươi không về, ta đi tìm ngươi, thấy ngươi vẫn còn đang minh tưởng nên không quấy rầy ngươi."

Nàng nói rất bình thản, như đang nói một chuyện rất bình thường.

Hắn nở nụ cười vui vẻ, không biết vì sao nhìn thiếu nữ trước mắt này, hắn cũng không muốn nói hai chữ 'cảm ơn' với nàng.

Cuộc sống có lẽ cũng không cần oanh oanh liệt liệt kinh diễm, có khi, bình bình đạm đạm an nhàn và không màng danh lợi là đủ.

....

Dù là giải tán, ta vẫn sẽ theo ngươi.

Tiểu tổ của bọn họ phát sinh mâu thuẫn, những người khác đều phản đối quan điểm của hắn.

Chế tác Hữu Linh Hợp Kim Đấu Khải đối với bọn họ là quá mức xa vời.

Nhưng nàng lại hoàn toàn tin tưởng hắn, không chút do dự mà đứng ở bên hắn.

"Được rồi, đúng là ta đã nghĩ hão huyền."
"Không, ta muốn dùng Hữu Linh Hợp Kim để chế tác Nhất tự Đấu Khải của ta."

Nhìn nàng quật cường mà kiên quyết, giờ khắc này trong lòng hắn tràn ngập ấm áp.

Có ngươi ở đây, ngại gì đối địch với cả thế giới?

....

Võ hồn dung hợp kỹ, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Đối mặt với đối thủ cường đại, hắn vẫn đứng trước người nàng, dù biết rõ sẽ thua nhưng không chút nào nhát gan.

Là người bao dung cho sự kiêu ngạo và bốc đồng của nàng.

Là người bảo vệ nàng dù phải đánh đổi mạng sống của mình.

Ánh mắt của nàng dần không biết giải quyết thế nào, rồi nàng mở hai tay ra, ôm lấy hắn từ phía sau.

Không do dự, chỉ có tín nhiệm, mọi thứ dường như đã trở lại lúc còn nhỏ.

Khi đó, hắn vẫn còn làm tiểu nam hài hâm mộ học tỷ lớp trên, còn nàng là tiểu cô nương thích cãi nhau.
Dường như trên cao có một mái vòm rộng lớn đang chứng kiến buổi lễ trọng đại này.

Bọn họ thắng nhưng cũng đã hôn mê. Nhưng đôi tay nàng giống như mọc trên người hắn, làm thế nào cũng không thể tách rời. Bọn họ dùng tư thế ôm đó lấy được thắng lợi và vinh quang.

Con đường của hai người hoàn toàn trái ngược, có lẽ duyên phận sẽ cắt đứt nhưng vĩnh viễn tồn tại ràng buộc giữa võ hồn và tâm linh. Bọn họ làm sao không lưu luyến đối phương đây?

....

Chương 762: Nguyên Ân cùng Tạ Giải Bách Niên Hảo Hợp

Tất cả trong khoảnh khắc khi nàng lắc đầu đều trở thành mây khói. Tất cả tất cả, ở thời khắc này giống như một lưỡi dao sắc bén từ trên trời giáng xuống, trảm thiên đoạn địa.

Hơn ba năm chạy trốn, hơn một nghìn ngày đêm chia xa, trong lòng hắn chỉ có nàng.
Mà khi hắn trở về, khi hắn nhìn thấy nàng ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, nàng thậm chí không vì hắn mà lộ mặt.

Tất cả đều hoá thành đắng chát, hoá thành đau nhức kịch liệt khó có thể hình dung tràn ngập trong lòng.

"Ca ..." Bên cạnh truyền đến tiếng gọi của Na Nhi, Đường Vũ Lân có chút cứng ngắc quay đầu nhìn nàng, cười cười.

Na Nhi ngây dại, nàng chưa bao giờ thấy ca ca cười như vậy, cứng ngắc mà lúng túng, còn mang theo tuyệt vọng cùng cô đơn. Nàng đột nhiên thấy lòng mình đau, đau quá, đau đớn không thể tả. Nàng theo bản năng nắm chặt tay hắn.

Mang theo mũ rộng vành, mang theo khăn che mặt, nàng đứng ở phía xa nhìn hắn, hắn không nhìn thấy trong mắt nàng đã đẫm lệ, hắn không nhìn thấy lông mi của nàng run rẩy.

Nàng cỡ nào muốn xốc lên khăn che mặt của mình, nhưng nàng biết rất rõ, mình nên ngừng lại.
....

Trên xe ô tô, khi bọn họ nói chuyện chí hướng, có rộng lớn như Tạ Giải, có bình thường như Hứa Tiểu Ngôn, có an nhàn như Từ Lạp Trí.

Cũng có ...

"Gả cho ngươi."

Một câu nói đùa lại khiến tâm tình nàng rõ ràng sa sút nhiều, hắn lần đầu tiên thấy nàng cô đơn như vậy, giống như mùa thu ảm đạm.

Trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chí hướng của nàng có lẽ thật sự rất nặng, rất rất nặng. Nặng đến mức dù bị tất cả chất vấn, phản đối, nhưng nàng vẫn phải gánh vác.

Nàng không muốn tổn thương những đồng bạn này, cho nên nàng lựa chọn không nói, còn hơn là lừa dối.

"Mỗi người đều có bí mật, vậy ngươi đừng nói là được."

"Còn ngươi, chí hướng của ngươi là gì?"

"Tòng quân, ta muốn đi tòng quân."

Hắn phải trở nên mạnh mẽ, khi đó mới có thể tìm được cha mẹ và Na Nhi.
Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ và mỉm cười lơ đãng.
Nàng tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của hắn, vừa rồi, từng cảnh tượng từ quá khứ và tương lai hiện lên trước mắt nàng.

Đêm hôm đó, mái tóc nàng tung bay trong gió, đôi mắt không còn là màu đen, mà chuyển sang màu tím. Trong lòng bàn tay, từng đoàn hào quang nhảy lên, một vòng tím sậm cuối cùng nhảy lên, chớt loé rồi biến mất.

Nàng đẹp như bầu trời trong đêm trăng, đáy mắt sâu thẳm.

Nhân sinh chính là một hành trình, với những hành khách và cảnh vật trên đường đi.

Sẽ có một ngày nào đó nàng phải xuống xe, nhưng nàng sẽ để lại trong lòng hắn những kỷ niệm đẹp đẽ nhất.

Nguyện rằng sẽ mãi ở trong lòng ngươi, nguyện rằng trong khung cảnh đó, nàng sẽ không bao giờ biến mất.

....

Hải Thần Duyên bên Hải Thần Hồ, khâu thứ tư đã kết thúc, Tam Sinh Hữu Duyên đã hoàn thành.
Nhưng trong lòng hắn, vốn tưởng rằng duyên định tam sinh lại chỉ đổi lấy một cái lắc đầu.

Không nói lời cự tuyệt lại khiến hắn tâm tựa tro tàn. Giờ khắc này, hắn thậm chí muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm một chỗ giấu mình đi.

"Được rồi, nếu nữ sinh số 17 không nguyện ý lựa chọn, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng bởi vì còn một khâu cuối cùng, cho nên ngươi tạm thời không thể rời đi, mời các nữ sinh trở về vị trí cũ. Lựa chọn của các ngươi đã được ghi chép lại, tiếp theo là khâu cuối cùng ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, Bách Niên Hảo Hợp."

"Dựa theo quy định, ở khâu Bách Niên Hảo Hợp này, quyền lựa chọn sẽ đảo ngược lại, các nam sinh sẽ đưa ra lựa chọn cuối cùng. Nếu như lựa chọn nữ sinh vừa chọn ngươi thì chúng ta sẽ gửi lời chúc phúc tốt đẹp nhất, chúc mừng các ngươi kết đôi thành công. Ở khâu này, các Hải Thần Tiên Tử sẽ có 30 giây nói lời ngươi muốn nói với các nam sinh mà các ngươi chọn trúng. Đặc biệt là các nữ sinh cùng chọn một nam sinh, các ngươi cần phải nỗ lực để đả động đến nam sinh các ngươi yêu mến. Nếu như nam sinh chọn nữ sinh đã không chọn ngươi, như vậy, các ngươi có một phút để thổ

lộ. Nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi, nếu ngươi chọn nữ sinh đã không chọn ngươi thì tỷ lệ thất bại sẽ vô cùng cao. Tỷ lệ này ở các khoá trước đã vượt quá 80%."
"Đồng thời còn một điểm nữa tin rằng các ngươi cũng đã biết. Ở khâu cuối cùng này, một cặp kết đôi thành công có khả năng sẽ gặp phải cướp cô dâu. Ở khâu cướp cô dâu này, các ngươi có thể cùng nhau đối mặt, chỉ cần có thể thuận lợi leo lên bờ Hải Thần Hồ thì tính là các ngươi thành công."

"Tốt, mời mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Bách Niên Hảo Hợp, lập tức bắt đầu."

"Chúng ta vẫn dựa theo rút thăm như trước. Người đầu tiên là Tạ Giải. A, thật nhanh, không nghĩ tới sẽ rút trúng ngươi rồi. Xem ra, chúng ta có thể sớm chúc mừng, bất quá ngươi phải chuẩn bị cho màn cướp dâu a."

Tạ Giải vốn hung dữ nhìn thoáng qua mọi người bên cạnh, một nam sinh ở gần đó nhịn không được nói: "Yên tâm đi huynh đệ, không ai đoạt với ngươi đâu. Có dũng khí ở cùng một chỗ với Thái Thản Cự Viên, đoán chừng cũng chỉ có ngươi đi. Nhanh lên a."
Tạ Giải tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó mới rạo rực thúc giục lá sen của mình đi ra, đi tới phía trước các nam sinh.

"Ta chọn Nguyên Ân Dạ Huy." Trước khi lá sen kịp dừng lại thì hắn đã không nhịn được hô lên.

"Này này, còn chưa tới ngươi chọn đâu." Lam Mộc Tử nhịn không được cười nói.

Tạ Giải ưỡn ngực, tự tin nói: "Dù như thế nào ta cũng chọn nàng, không có lựa chọn nào khác."

Lá sen dưới chân Nguyên Ân Dạ Huy đi ra, "Chọn trúng gia hoả mất mặt này ta cũng không biết có đúng không nữa, hiện tại ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Tạ Giải ha ha cười một tiếng, "Về sau ta sẽ là người của nàng." Mũi chân điểm nhẹ trên lá sen, hắn lao nhanh tới chỗ Nguyên Ân Dạ Huy.

Nguyên Ân Dạ Huy thật muốn dùng một tay chụp lấy hắn, nhưng trong chớp mắt khi hắn dắt tay nàng, nàng đã biết rõ về sau mình sẽ không bao

giờ đối đãi với hắn như trước đây.
Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn không từ bỏ, luôn nỗ lực vì nàng, nàng sao lại không để ý chứ? Nàng không tiếp nhận hắn cũng không có nghĩa là nàng không chú ý đến hắn.

Hắn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng thắng ở chung tình. Cho tới bây giờ, hắn đều không có làm gì với lời bày tỏ của các nữ sinh khác, mỗi ngày đều thuỷ chung ở bên người nàng.

Có lẽ hắn không biết, hắn làm nàng cảm động cũng không phải vì lời tỏ tình chân thành kia, cũng không phải vì nàng mà khắc khổ tu luyện. Mà là khi còn ở ký túc xá công độc sinh, mỗi sáng sớm hắn đều quét dọn trước phòng nàng, lén nàng mà để lại một chậu nước sạch.

Nàng thích nhìn bộ dáng lúc hắn làm việc, khi đó hắn trầm tĩnh mà nghiêm túc, hơn nữa trong ánh mắt còn mang theo vẻ ôn nhu.

Có lẽ chính hắn ngày ấy đã xâm nhập trái tim nàng.
Trong lòng nàng đã sớm chọn hắn, chỉ là nàng sợ hãi, nàng sợ hắn chỉ nhất thời xúc động.

Hơn một nghìn ngày đêm khảo nghiệm, đã chứng minh sự cố chấp của hắn. Cuối cùng mây tan trăng tỏ, rốt cuộc đã ôm được mỹ nhân về.

"Được, ta tuyên bố, đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân năm nay, cặp đầu tiên kết đôi thành công, Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải. Chúc mừng các ngươi. Các ngươi sẽ được Hải Thần che chờ, được học viện chúc mừng. Chúc các ngươi duyên định tam sinh, Bách Niên Hảo Hợp."

Từng điểm hào quang từ trên bờ Hải Thần Hồ bắn lên, trên không trung nở rộ thành pháo hoa huyễn lệ.

Dưới màn pháo hoa kia, nụ cười lanh lợi trên mặt Tạ Giải hoàn toàn biến mất, hắn nắm hai tay Nguyên Ân Dạ Huy, nói khẽ: "Nguyên Ân, ta sẽ đối với nàng thật tốt, nhất định. Ta sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo hộ nàng, vì nàng, ta nguyện ý buông tha cho toàn bộ thế giới. Ta thích nàng, thực sự rất thích nàng, một đời này ta chỉ yêu một mình nàng."
Nguyên Ân Dạ Huy ngơ ngác nhìn hắn, bộ dạng rất nghiêm túc của hắn khiến nàng run rẩy, nàng có chút thẹn thùng thoáng cúi đầu, "Ân."

Tạ Giải cũng không khống chế được tình cảm của mình nữa, mãnh liệt mở hai tay ra ôm nàng vào trong ngực. Lần này, không có đẩy ra, chỉ có đôi tay vòng quanh qua hông hắn.

Chương 763: Ta là nữ hài nhi hiếu thắng

Tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên bên bờ hồ. Một đôi tình lữ xuất hiện khiến mọi người đều hoan hô cổ vũ cho bọn họ.

Tạ Giải vành mắt đỏ lên, vì ngày hôm nay, hắn đợi quá lâu, quá lâu. Hắn đã khó khăn cỡ nào mới chờ được đến ngày hôm nay.

Đường Vũ Lân cũng dùng sức vỗ tay, trên mặt hắn tràn đầy vẻ tươi cười, chúc mừng các ngươi, Nguyên Ân, Tạ Giải, chúc mừng các ngươi.

Pháo hoa tản đi, lá sen dưới chân Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy biến thành màu vàng kim, đưa bọn họ về bên bờ. Không có cướp cô dâu, chỉ có chúc phúc.
Hai người bọn họ không rời đi, mà đứng chung với bọn họ còn có Từ Lạp Trí và Diệp Tinh Lan vừa mới rời đi.

"Thực xin lỗi, Tinh Lan tỷ. Đều là ta không tốt, chúng ta không nhìn thấy pháo hoa." Từ Lạp Trí áy náy nói với Diệp Tinh Lan.

Diệp Tinh Lan nắm bàn tay mập của hắn như khi còn nhỏ.

"Nơi này pháo hoa quá ít, ta muốn nhiều hơn nữa, ngươi mua cho ta."

Từ Lạp Trí hưng phấn nói: "Được! Ta nhất định sẽ mua hết pháo hoa trong thành Sử Lai Khắc, vì ngươi mà nở rộ."

"Đừng buồn nôn như vậy được không." Tạ Giải nhịn không được trêu ghẹo nói.

"Ai có thể buồn nôn hơn ngươi." Từ Lạp Trí trừng mắt liếc hắn một cái.

Đúng lúc này, trên mặt Hải Thần Hồ truyền đến tiếng của Lam Mộc Tử, "Vị kế tiếp, Đường Vũ Lân."

Nghe được sáu chữ này, bốn người đột nhiên an tĩnh lại, ánh mắt bọn họ không khỏi đưa mắt về phía hồ nước, theo bản năng tất cả đều nắm chặt tay lại.
Đội trưởng!

Đội trưởng đã trở về, bọn họ còn chưa kịp vì hắn hoan hô. Nhưng bọn họ đều hiểu đối với hắn và nàng, bước tiếp theo quan trọng như thế nào.

"Vì sao nàng không lộ mặt? Hơn nữa nàng không chọn đội trưởng, vì ghen sao?" Từ Lạp Trí nhịn không được nói ra.

Tạ Giải lắc đầu, lông mày nhíu chặt, "Không, không phải là ghen đơn giản như vậy. Cá tính Cổ Nguyệt các ngươi không biết sao? Nếu nàng thật sự muốn có được cái gì, nàng sẽ không tiếc tất cả để có được nó, giống như lúc trước, nàng sẽ luôn ngồi cùng Lão Đại, thậm chí khi chúng ta chồng tay, nàng luôn chọn đặt dưới tay Lão Đại. Bọn họ nhất định là xảy ra chuyện gì đó, chuyện mà chúng ta không biết, thậm chí ta còn hoài nghi, Lão Đại mất tích lâu như vậy là có quan hệ đến biến hoá giữa hai người."
"Ta cũng có cảm giác như vậy, nếu hôm nay bọn họ không thể tìm đến nhau ở đại hội tương thân hôm nay thì chỉ sợ ..." Nguyên Ân Dạ Huy thở dài một tiếng, nhưng đây là chuyện bọn họ không muốn thấy.

Đường Vũ Lân cũng không nghĩ tới người thứ hai lại là mình, lá sen dưới chân tự nhiên phiêu động đi ra, đi tới trước các nam sinh.

Nụ cười trên mặt bởi vì Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy thu liễm, đứng ở trên lá sen, eo của hắn thẳng tắp.

Hắn đã hơn 18 tuổi rồi, hắn đã trưởng thành. Với tư cách là một nam nhân, dù gặp phải chuyện gì, hắn cũng sẽ không khiến mình trầm luân.

Dù trong lòng vô cùng đau đớn, hắn cũng muốn đứng thẳng. Nhu nhược vĩnh viễn không giải quyết được vấn đề, chứ đừng nói đến sự cảm thông.

"Vừa rồi có ba nữ sinh chọn Vũ Lân, như vậy, tiếp theo xin mời ba nữ sinh này nói ra tiếng lòng mình và quyết chiến đến cùng. Chúng ta vẫn dùng phương thức rút thăm để quyết định thứ tự các ngươi thổ lộ. Âm Mộng, nàng tới."
Đường Âm Mộng rút ra cái tên đầu tiên, "Vũ Ti Đóa."

Vũ Ti Đóa ngẩng đầu, nhìn Đường Vũ Lân ở trên mặt hồ, giờ khắc này, nàng đột nhiên đã có một ít tin tưởng, bởi vì, Cổ Nguyệt cũng không có lộ mặt, cũng không có chọn hắn.

Thời gian hơn ba năm không thấy, bọn họ đã triệt để cắt đứt sao? Như vậy, có lẽ mình vẫn còn cơ hội.

Nàng nhìn thoáng qua Long Thương Nữ Thần Na Nhi, nàng ấy xác thực đẹp hơn mình, nhưng chưa từng nghe nói nàng ấy cùng hắn có liên hệ gì. Hơn nữa, nàng ấy mới có 16 tuổi.

"Vũ Lân, đã lâu không gặp. Hôm nay ở đại hội tương thân, ta lựa chọn ngươi là đã suy nghĩ rất kỹ càng. Hoặc là nói, nếu ngươi không xuất hiện có lẽ sự lựa chọn của ta sẽ khác, nhưng mà ngươi đã đến rồi. Quen biết ngươi là năm đó khi chúng ta vừa mới thi vào Học Viện Sử Lai Khắc. Lúc mới bắt đầu, nói thật thì ta có chút chướng mắt ngươi. Ta cảm thấy ngươi chẳng qua là may mắn trở thành một thành viên của Sử Lai Khắc, người như ngươi làm sao có thể trở thành lớp trưởng lớp chúng ta?"
"Thế nhưng về sau ngươi đã dùng hành động chứng minh, ngươi có tư cách đó. Mỗi ngày nhìn thấy ngươi phát triển, lòng tin của ta bắt đầu dao động. Khi ta một lần lại một lần thua ngươi, hình bóng ngươi trong lòng ta cũng càng thêm sâu đậm."

"Ta là nữ hài nhi hiếu thắng, từ nhỏ đến lớn, cái gì ta cũng muốn làm tốt nhất, cái gì cũng muốn đồ tốt nhất. Trong mắt ta, ngươi chính là tốt nhất. Chỉ có ngươi mới có thể khiến lòng ta dao động. Ta sẽ không nói lời gì tâm tình, ta chỉ có thể nói, ta sẽ bồi ngươi đi xa hơn."

Lời nói cũng không cảm động, nhưng tuyệt đối chân thành. Xa xa bên bờ hồ, Lạc Quế Tinh, Từ Du Trình đều ướt sũng đứng ở nơi đó, hai người nhìn nhau cười khổ.

Đúng vậy, bọn họ đã sớm đoán được nguyên nhân nàng chọn hắn, bởi vì hắn là tốt nhất.
"Vũ Lân có gì muốn nói sao?" Lam Mộc Tử hỏi.

Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Thật xin lỗi, Vũ Ti Đóa. Tình yêu cùng thực lực không có quan hệ. Trong lòng ta, ngươi chỉ là đồng học. Thật xin lỗi, ta đã có người mình thích rồi."

Vũ Ti Đóa thở sâu, "Vẫn là nàng sao?"

Đôi mắt Đường Vũ Lân toả sáng, không chút do dự nói: "Đúng vậy."

Vũ Ti Đóa nhẹ gật đầu, nàng đột nhiên nở nụ cười, "Chọn ngươi, ta không hối hận. Bởi vì ngươi chính là tốt nhất, cho dù là tình cảm, ngươi cũng vậy. Thua bởi nàng, ta nhận."

Nói xong câu đó, nàng nhảy lên một cái, cũng không trực tiếp lên bờ, mà là nhảy xuống nước. Giống như Lạc Quế Tinh và Từ Du Trình lúc trước, chui vào trong nước rồi biến mất.

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, Đường Vũ Lân trong mắt chỉ có áy náy, nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy.
Lam Mộc Tử thở dài một tiếng, "Thật đáng tiếc, vậy vị kế tiếp là ..."

"Đái Vân Nhi!" Đường Âm Mộng nói ra cái tên này.

Đái Vân Nhi phiêu động đi ra, ánh mắt của nàng có chút cô đơn, lúc Đường Vũ Lân nói ra hai chữ 'đúng vậy' kia, nàng hiểu hắn nói không phải mình.

"Tam ca, đã lâu không gặp, ta tìm ngươi lâu như vậy, rút cuộc đã gặp lại ở đại hội tương thân. Ngươi biết không? Khi nhìn thấy ngươi ta đã vui vẻ cỡ nào. Hơn ba năm rồi, ngươi hẳn cũng chỉ vừa mới trở về, người cuối cùng ở cùng ngươi trước khi mất tích là ta. Chẳng lẽ ngươi đã quên trong Long cốc chúng ta đã hỗ trợ lẫn nhau từng bước đi sâu vào bên trong sao? Nếu như không có ngươi, có lẽ cũng không có ta bây giờ, trong lòng ta, ngươi đã là nam nhân của ta. Dù ngươi không chọn ta, điều này sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Ta thích ngươi, không phải bởi vì ngươi là tốt nhất, chỉ vì ngươi chính là ngươi. Ta chính là thích ngươi."
Nhìn Đái Vân Nhi chảy nước mắt, Đường Vũ Lân than nhẹ một tiếng, "Vân Nhi, xin lỗi. Ngươi nên biết, trong lòng ta đã sớm có người rồi. Ta không thể, cũng không cách nào làm như vậy. Từ rất nhiều năm trước, lòng ta đã bị nàng lấp đầy rồi. Ta chỉ có thể nói, ngươi tới đã chậm. Ta thích ngươi, ngươi mặc dù là một tiểu công chúa kiêu ngạo, nhưng ngươi bản tính thiện lương. Ngươi là một cô nương tốt, đáng tiếc, ta chỉ có thể nói, hận không thể gặp nhau sớm hơn. Ta không có biện pháp đem lòng mình phân ra, ta chỉ có thể coi ngươi là muội muội, là bằng hữu, nhưng không thể là người yêu."

Đái Vân Nhi ngơ ngác nhìn hắn, nghe hắn nói lời cự tuyệt khéo léo, khoé miệng nàng chỉ có đắng chát. Nàng không có mở miệng, nhưng cũng không giống Vũ Ti Đóa rời đi, mà kiên trì đứng trên lá sen, không có rời đi.
"Như vậy, người cuối cùng, xin mời Long Thương Nữ Thần của chúng ta. Na Nhi, tới lượt ngươi."

Theo lời nói của Đường Âm Mộng, toàn bộ trên mặt Hải Thần Hồ và ven bờ đều an tĩnh lại.

Trên bầu trời là trăng sao lấp lánh, dưới mặt Hải Thần Hồ là sóng nước lăn tăn, chiếu rọi thân ảnh tuyệt mỹ tóc bạc mắt tím, chậm rãi đi đến bên cạnh Đái Vân Nhi.

Ánh mắt nàng có chút ngây dại, trong mắt cũng có gợn sóng.

Nàng nhìn vào mắt hắn, không còn là muội muội nhìn ca ca nữa.

Đường Vũ Lân sửng sốt, hắn cảm giác được sự khác lạ trong mắt nàng.

"Ca!" Na Nhi nhẹ nhàng gọi.

"Na Nhi, ngươi ..." Đường Vũ Lân cau mày lại.

Na Nhi mỉm cười, "Ca, ngươi biết không? Năm đó khi ta ba tuổi, bắt đầu từ khoảnh khắc ngươi thu lưu ta, ta cũng đã thích ngươi rồi. Vì ta, ngươi dùng thân thể không cường tráng lắm ngăn cản những tên người xấu kia. Ngươi không chỉ thiện lương, mà còn dũng cảm."
"So với bạn cùng tuổi thì ngươi kiên cường hơn nhiều. Năm sáu tuổi khi ngươi giác tỉnh võ hồn, là Lam Ngân Thảo, được công nhận là phế võ hồn nổi danh nhất. Vạn hạnh trong bất hạnh, khi thức tỉnh võ hồn ngươi lại xuất hiện hồn lực. Chí hướng của ngươi là trở thành một hồn sư, khi đó còn chưa dám nghĩ tới Đấu Khải, cho nên ngươi nói ngươi muốn khống chế Cơ Giáp."

Chương 764: Ca ca ta thích ngươi

Na Nhi ôn nhu nhìn Đường Vũ Lân, giờ khắc này, trong mắt nàng chỉ có

hắn, "Thế nhưng là, muốn trở thành hồn sư thì cần có hồn linh, cần tốn rất nhiều tiền. Trong nhà chúng ta không khá giả, cha mẹ thật sự đã rất cố gắng, cho nên, năm sáu tuổi ngươi đã lựa chọn học rèn. Ta nhớ rõ, khi mới bắt đầu, mỗi ngày ngươi đều rất mệt mỏi nhưng không biểu hiện ra, chỉ gục xuống giường, thậm chí ta gọi ngươi mà ngươi cũng không nghe thấy."
"Nhưng ngươi vẫn không từ bỏ, ngươi vẫn kiên trì luyện tập. Mỗi khi ngươi cầm tiền công trở về, trừ một phần để dành, còn lại đều mua kẹo cho ta. Những viên kẹo đó thật sự là rất ngon."

"Còn nhớ không? Có một ngày ta hỏi ngươi, nếu như ta rời đi, ngươi có nhớ ta không?"

Đường Vũ Lân ngơ ngác nghe Na Nhi nói, trí nhớ của hắn dường như đã về mười năm trước, trở về nhà.

...

Chí hướng của ta là tinh không đại hải.

Hắn là một thiếu niên tóc đen mắt đen, làn da trắng nõn, lẻ loi một mình tới thành Đông Hải, ôm trong lòng giấc mộng hướng đến tương lai vô định phía trước.

Phế võ hồn Lam Ngân Thảo, hồn lực bẩm sinh 3 cấp. Ở một thành thị lớn như vậy, hắn là người bình thường, nhưng dù chỉ là ngọn cỏ nhỏ bé trôi nổi, hắn vẫn muốn hoàn thành ước nguyện ban đầu.
Người khác còn có cha mẹ ân cần dạy bảo, còn hắn đã không có nhà.

Một vòng ánh sáng bạc ấm áp cũng dần mờ đi trong mắt, trong lòng bàn tay hơi lạnh.

"Nếu có một ngày ta rời đi, ngươi sẽ nhớ ta sao?"

"Đương nhiên sẽ nhớ, đặc biệt, đặc biệt nhớ."

Làn gió buổi tối ẩm ướt mơn trớn gò má hắn, một cảm giác ấm áp truyền đến, hắn cười cười, cũng không đắng chát, chỉ có hoài niệm ngày xưa.

Trong lòng hắn, nữ hài tóc bạc kia chưa từng đi xa, nàng vẫn luôn ở trong hồi ức, dưới ánh chiều tà, ngọt ngào gọi hắn là ca ca.

Ta là Đường Vũ Lân, chí hướng của ta là tinh không đại hải.

Lúc hạt cỏ bình thường nảy mầm thành thảo nguyên tươi tốt, có phải ta sẽ lần nữa cùng ngươi trở về bờ biển lúc trước?

...

"Ca, ta thích ngươi, ta yêu ngươi. Ta nguyện dùng tương lai của ta bồi ngươi, làm bạn bên cạnh ngươi. Để cho ta yêu ngươi, được không? Ta rất nghiêm túc." Na Nhi biểu lộ rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Kình Thiên Đấu La Vân Minh trên lâu thuyền lúc này cũng có chút khiếp sợ. Trái tim Đường Vũ Lân vốn tuyệt vọng lúc này không khỏi nổi lên từng gợn sóng rung động. Nếu như hỏi, trong lòng hắn nữ nhân nào có địa vị quan trọng nhất thì mẹ, Na Nhi và nàng đều chiếm vị trí không thể dao động.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, tại đây dưới vạn chúng chú mục, ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, nàng vậy mà nói với hắn những lời này.

"Na Nhi, ngươi là muội muội ta a!"

"Không, ta không phải, ta chỉ là Na Nhi của ngươi. Chúng ta không có quan hệ huyết thống, ta chỉ là Na Nhi của ngươi, ta không muốn là muội muội của ngươi, ta chỉ là Na Nhi của ngươi." Nàng quật cường nói.

Thân thể Đường Vũ Lân run rẩy.

"Đã đến giờ rồi, Na Nhi, vì công bằng, ta không thể để ngươi nói thêm nữa." Thanh âm Đường Âm Mộng có chút kỳ quái, nàng không thể không kỳ quái, ít nhất so với đại đa số người lúc này đều há to miệng, nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi này, biểu hiện của nàng coi như đã rất tốt. Na Nhi cúi đầu, nước mắt lưng tròng, nàng rốt cuộc đã nói ra lòng mình. Chỉ là, có một câu nàng chưa nói, ca ca, nếu ngươi không chọn ta, như vậy ...

Nếu như Vũ Ti Đóa và Đái Vân Nhi thổ lộ, Đường Vũ Lân còn có thể cứng rắn cự tuyệt thì với lời nói của Na Nhi lại khiến hắn tâm thần kịch chấn.

Hắn đã từng thề, quyết không để cho Na Nhi khóc, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, trước mắt người để Na Nhi khóc lại chính là mình.

Na Nhi, ngươi sao lại ngốc như vậy!

Nhưng không biết vì sao, sâu trong lòng hắn lại có cảm giác rất khó tả. Giống như Na Nhi nói vậy, bọn họ không phải là huynh muội ruột, Na Nhi là muội muội được hắn nhặt về, là muội muội mà hắn luôn muốn che chở.

Na Nhi đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Đường Vũ Lân, "Nếu như lúc trước ta không đi, trong lòng ngươi nhất định không có người khác."
Đường Vũ Lân chấn động toàn thân, nàng nói cũng đúng, nếu như lúc trước nàng không có rời đi, nếu nàng luôn ở bên cạnh mình ...

Mà nói xong câu đó, Na Nhi lại nhìn về phía sau, nhìn về thân ảnh đội mũ rộng vành cách đó không xa.

Ánh mắt Lam Mộc Tử và Đường Âm Mộng đều tập trung lên người Đường Vũ Lân.

Lam Mộc Tử nhịn không được cảm thán, "Thật không nghĩ tới, Vũ Lân học đệ, lần thứ nhất nhìn thấy ngươi vậy mà là tình cảnh hoành tráng như thế này, có rất nhiều học muội ưu tú thích ngươi, trong đó còn tiểu nữ thần của chúng ta. Như vậy, hiện tại ngươi phải lựa chọn rồi. Với tư cách là một người từng trải, ta phải nhắc nhở ngươi, cần ngừng phải ngừng, nếu không sẽ loạn. Hãy lựa chọn đi. So với tương lai tổn thương nhiều người hơn, không bằng triệt để khiến các nàng nhìn rõ lòng ngươi."
Nếu như không có lời nói của Na Nhi, Đường Vũ Lân sẽ không chút do dự, nhưng hiện tại hắn thật sự chần chừ. Hắn thật sự rất không hy vọng làm tổn thương Na Nhi!

Làm sao bây giờ, nên làm cái gì bây giờ?

Đường Vũ Lân có chút ngốc trệ, đứng trên mặt Hải Thần Hồ, lần đầu tiên hắn cảm giác được có chút bàng hoàng.

Nếu biết tham gia đại hội tương thân có tình cảnh này, hắn thà rằng không đến.

Nhìn các nàng, hắn thật sự rất gian nan.

"Vũ Lân học đệ, xin ngươi lựa chọn." Thanh âm Lam Mộc Tử trầm thấp thúc giục.

Đường Vũ Lân dùng sức thở sâu, lực lượng toàn thân dường như ở thời khắc này mới hoạt động.

Hắn tự hỏi trong lòng, đáp án đã rất rõ ràng. Hắn không muốn làm tổn thương Na Nhi, nhưng lại càng không nguyện ý lừa gạt nàng. Hơn nữa, tất cả đều rất phức tạp, nhưng hắn không muốn từ bỏ cơ hội lần này, dù cơ hội vô cùng mỏng manh.
"Thực xin lỗi, Na Nhi. Ta chọn nữ sinh số 17!" Đường Vũ Lân gần như đã dùng tất cả lực lượng toàn thân để nói ra những lời này.

Toàn trường kinh hô, tất cả các đệ tử Ngoại Viện đều không thể tưởng tượng được, đối mặt với Long Thương Nữ Thần nức nở thổ lộ, hắn vậy mà không chọn, mà lại chọn nữ sinh không hề chọn hắn, lại chọn nữ sinh số 17 từ đầu đến cuối đều không lộ mặt.

Sao có thể thế được?

Vũ Ti Đóa, Đái Vân Nhi, Na Nhi, tam đại mỹ nữ a! Hắn vậy mà không chọn, mà lại chọn người không chọn hắn.

Bên cạnh bờ.

"Quả nhiên là thế, Lão Đại chính là Lão Đại, uy vũ khí phách! Chỉ là Na Nhi ..." Tạ Giải theo bản năng vung nắm đấm.

Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, lúc này cũng rất khẩn trương. Bọn họ đều biết, đối với Đường Vũ Lân, thời khắc quan trọng nhất đã đến.
Quang mang nhàn nhạt lập loè, lá sen của nữ sinh số 17 chậm rãi đi ra, đi tới vị trí trước nhất.

Lam Mộc Tử cùng Đường Âm Mộng liếc nhau, đều thấy được ánh mắt kinh hãi của đối phương. Bọn họ đều không ngờ Na Nhi bị từ chối.

Mà trong nháy mắt khi Đường Vũ Lân nói câu kia, vẻ hồng hào trên mặt

Na Nhi đã biến mất, theo bản năng lùi về sau một bước, đặt nửa chân xuống nước, lắc người một cái mới khống chế được thân hình.

Lam Mộc Tử nuốt xuống một hớp nước miếng, nhìn về phía nữ sinh số 17, "Dựa theo quy tắc, bây giờ ngươi phải tháo xuống mũ rộng vành và khăn che mặt rồi. Sau đó nghe một phút thổ lộ."

Nữ sinh số 17 dừng lại một chút, sau đó mới chậm rãi nâng hai tay lên, tháo xuống mũ rộng vành và khăn che mặt.

Đó là một khuôn mặt trắng xám, tóc đen, mắt đen. So với Đái Vân Nhi và Na Nhi ở bên cạnh, nàng không xuất chúng, thậm chí bị hào quang của hai người bên cạnh hoàn toàn che giấu.
Trên mặt nàng đã sớm tràn đầy nước mắt, không khống chế nổi nước mắt. Nàng nhìn hắn, đôi môi khẽ run.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, nhìn nước mắt trên mặt nàng, hắn cười. Nàng đối với hắn cũng không phải là vô tình, chỉ là nhìn thấy nhưng giọt nước mắt kia, hắn đột nhiên cảm thấy tất cả đều đáng giá.

"Ngươi nên chọn nàng." Cổ Nguyệt quay đầu nhìn Na Nhi.

Na Nhi không lên tiếng.

Cổ Nguyệt lại nói một câu khó hiểu, "Ta không muốn thắng."

Na Nhi lại cười, giờ khắc này, trên khuôn mặt trắng xám của nàng lại mỉm cười. Nàng ưỡn ngực, có chút cao ngạo nhìn Cổ Nguyệt, "Có một số việc không nằm trong khống chế của ngươi."

Cổ Nguyệt nhắm hai mắt lại, nước mắt lần nữa trào ra, "Nhưng ngươi có biết nếu như vậy, hắn sẽ phải trả giá lớn thế nào không? Tương lai chúng ta sẽ gặp khó khăn cỡ nào."
Na Nhi kiên định mà nói: "Ta mặc kệ. Ta chỉ hy vọng có thể đem mình hoàn toàn cho hắn."

Đường Vũ Lân có chút ngẩn người nhìn các nàng, hắn không biết hai nàng vậy mà thân thiết đến thế? Các nàng đang nói gì? Vì sao hắn nghe không hiểu?

Lam Mộc Tử cũng nghe không hiểu, nhưng đại hội tương thân phải tiếp tục, "Vũ Lân, tới lượt ngươi. Ngươi có một phút đồng hồ."

Chương 765: Cổ Nguyệt nàng có yêu ta không?

Đường Vũ Lân lại lắc đầu, sau đó nhìn Cổ Nguyệt, "Ta không cần một phút đồng hồ, ta chỉ muốn hỏi nàng một vấn đề là đủ rồi."

"Cổ Nguyệt, trên thế giới này ta chỉ yêu một người là nàng. Nàng có yêu ta không?"

Hắn từng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nàng, nhưng khi thực sự đối mặt thì cũng chỉ có thể mói được một câu kia. Một câu này là đủ rồi, bởi vì hắn cần một đáp án, một đáp án để hắn liều lĩnh, hoặc là để hắn đi vào một thế giới khác.
Tay phải của hắn nâng lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài, lân phiến vàng rực từ dưới cổ tay lan tràn đến toàn bộ bàn tay, móng vuốt sắc bén xuất hiện, năm ngón tay lộn ngược, chỉ thẳng lên đầu.

Một luồng khí huyết đậm đặc chấn động từ người hắn bắn ra, ngay khi khí tức huyết mạch chấn động mãnh liệt xuất hiện, tất cả hồn sư có võ hồn loài Long ở đây đều kêu lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, cho dù là Long Dược cũng không ngoại lệ.

Làm sao có thể? Khí huyết của hắn sao lại cường đại đến vậy?

Long Dược vô cùng hoảng sợ, hắn vốn cho rằng, sau ba năm khắc khổ tu luyện, mình đã đến một tầng thứ khác. Ba năm trước đây, một đấu một, Đường Vũ Lân hoàn toàn không phải là đối thủ của mình. Dù huyết mạch của hắn có thể áp chế mình một chút, nhưng nếu không có Cổ Nguyệt trợ giúp, hắn cũng không thể chiến thắng mình.
Mà hôm nay, sau ba năm, một chuyện khó tin lại xảy ra. Mình đã là Nhị tự Đấu Khải Sư, là cường giả đương thời. Dù phải đối mặt với Phong Hào Đấu La thì cũng có sức liều mạng. Nhưng vào lúc này, khi người kia phóng thích khí tức huyết mạch bản thân thì Long Dược lại hoảng sợ phát hiện, trong cơ thể mình, huyết mạch chi lực gần như điên cuồng kia lại bị khí huyết của hắn áp chế, rõ ràng lại xuất hiện cảm giác thần phục, dường như chỉ cần hắn có ý niệm trong đầu, huyết mạch chi lực trong cơ thể mình liền

sẽ rời đi, thần phục trước mặt hắn.

So với ba năm trước đây, khí tức huyết mạch của hắn không biết mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần. Điều này sao có thể? Khí tức huyết mạch của một người sao lại cường đại đến trình độ như vậy?

"Ca, không được!" Na Nhi hét lên một tiếng, nhưng nàng không dám cử động. Nàng có thể thấy rõ ràng, trên Kim Long Trảo có kim mang phun ra nuốt vào, chỉ cần bàn tay Đường Vũ Lân thoáng hạ xuống thì sẽ phá vỡ đầu hắn.
"Ta chỉ cần một đáp án rõ ràng, đáp án ở trong lòng nàng. Không nên gạt ta, từ trong ánh mắt nàng, từ trong huyết mạch của nàng, ta có thể cảm thụ được nàng có nói thật hay không." Đường Vũ Lân chăm chú nhìn Cổ Nguyệt với ánh mắt sáng rực, không hề nhượng bộ.

Cổ Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Đột nhiên, cả người nàng dường như sụp đổ, nàng dùng sức gật đầu, nước mắt lại không ngừng rơi xuống. Nàng không nhịn được mà ngồi xổm xuống lá sen, không nói nên lời, chỉ gật đầu, dùng sức gật đầu.

Đường Vũ Lân nở nụ cười, một nụ cười đắc chí. Tay phải để xuống, sải bước ra đã đến trước mặt nàng.

Hắn kéo nàng lên, ôm nàng vào trong ngực mình. Theo một tiếng Long ngâm sục sôi, một quái vật khổng lồ từ trên người Đường Vũ Lân xuất hiện, đem thân thể hắn và nàng nâng lên.
Hai chân cứng cáp và mạnh mẽ của quái vật khổng lồ chìm dưới mặt nước, thân thể cao lớn của nó lộ ra trên mặt hồ, dù vậy cũng đã cao quá 50 mét.

Đó là Bá Vương Long, một con Bá Vương Long cực lớn, nhưng nhìn nó không giống hồn linh, mà là một thực thể bất khuất.

Vảy đen dày đặc, đôi mắt to đỏ rực và thân hình khổng lồ đã thể hiện sức mạnh kinh khủng của nó, là Địa Long có thực lực cường đại số một.

Long Dược thực lực có mạnh hơn nữa, Sơn Long Vương cũng chỉ là võ hồn của hắn, mà Đường Vũ Lân lại triệu hoán ra được một con Bá Vương Long chân thật, hơn nữa còn không phải là Bá Vương Long bình thường, dưới ngọn đèn chiếu rọi, trên lân phiến màu đen của nó còn có ánh vàng

như ẩn như hiện.

Cổ Nguyệt vùi mặt vào vai Đường Vũ Lân, hai tay ôm hắn thật chặt. Khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân để Kim Long Trảo dựng đứng trên đầu hắn thì nội tâm căng như dây đàn nhiều năm đã đứt, triệt để đứt gãy, nàng rốt cuộc không đè nén được tình cảm sâu thẳm trong lòng kia, không cách nào khống chế được bản thân mà rơi nước mắt thổ lộ.
Nàng sao có thể quên được quá khứ, làm sao quên được mỗi lần ở bên cạnh hắn. Khi đối mặt với nguy hiểm, hắn luôn làm việc nghĩa không chùn bước, ngăn lại trước mặt nàng, nàng làm sao có thể quên được?

Con người không phải cỏ cây a!

Nếu như ban đầu tiếp cận hắn là có mục đích, nhưng theo thời gian, tất cả mục đích đều vô tri vô giác đã biến mất.

Mặc dù nàng biết rõ mình không nên như vậy, lúc đầu nàng cũng không để ý, nàng tin tưởng sự khống chế của mình. Nhưng khi nàng giật mình phát hiện mọi chuyện không còn khống chế được nữa thì đã muộn, mọi thứ đã muộn rồi.

Hình bóng Đường Vũ Lân đã sớm cắm rễ ở chỗ sâu nhất trong lòng nàng, làm sao dễ dàng thoát ra được?

Đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, khi nàng nhìn thấy hắn xuất hiện thì tâm tình suýt nữa không kiềm chế được. Nàng phải dùng nguồn năng lượng lớn cỡ nào mới khắc chế được nội tâm của chính mình.
Nàng biết rõ, dù mình thua cũng tuyệt không nên ở cùng hắn, nếu không tất cả sẽ bị hắn ảnh hưởng.

Cho nên nàng không chịu lộ mặt, từ đầu đến cuối đều không chịu. Nàng thậm chí có chút hy vọng hắn có thể di tình biệt luyến.

Nhưng khi hắn nói ra lời kia, nàng biết mình đã sai rồi. Dù nàng khóc, trong lòng nàng lại vô cùng vui mừng.

Tất cả 'không thể' đều sụp đổ trong khoảnh khắc hắn giơ Kim Long Trảo lên. Giờ khắc này, nàng không muốn suy nghĩ cái gì, nàng chỉ muốn ôm hắn, rúc vào lồng ngực hắn, cảm thụ cái ôm ấm áp ba năm qua chưa được cảm nhận.

Nàng khóc trong hạnh phúc, tất cả phiền muộn trong lòng lúc này tựa hồ đều biến mất. Nàng không muốn gì hơn, lúc này nàng chỉ muốn làm một nữ nhân.

Đường Vũ Lân cũng ôm chặt nàng, trong lòng cũng bồi hồi. Khi nhìn thấy nàng rơi lệ, hắn đã biết nàng vẫn thích mình, thời gian cũng không thể xoá nhoà tình cảm của nàng với hắn. Những lời tổn thương trước kia nói với hắn đều là mặt nạ của nàng. Còn vì sao nàng đeo mặt nạ, có quan trọng không? Bây giờ còn quan trọng không?
Đái Vân Nhi ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn lên hai người đang ôm lấy nhau. Nàng đột nhiên cảm thấy, sự xuất hiện của mình thật dư thừa. Nàng một chút cũng không hận hắn, giống như hắn nói vậy, bọn họ biết nhau quá muộn.

Na Nhi không khóc, cũng không thương tâm, nàng đang cười, cười rất vui vẻ. Không ai biết nàng đang cười cái gì, bởi vì lúc này, người nhìn thấy nàng cười vô cùng ít.

"Buổi lễ kết thúc, chúc mừng Vũ Lân và Cổ Nguyệt duyên định tam sinh, nguyện các ngươi có thể Bách Niên Hảo Hợp." Thanh âm Lam Mộc Tử vang vọng toàn trường.

Lúc này là thời khắc có thể cướp dâu, nhưng Long Dược sớm đã chuẩn bị xuất thủ không biết vì sao lại không thể thi triển.

Trên người Bá Vương Long và Đường Vũ Lân tảo ra khí tức huyết mạch cường đại, hắn vậy mà không có một chút ý niệm động thủ trong đầu. Hơn nữa, đây không phải chuyện mình muốn thấy sao? Hắn cuối cùng không có ở cùng với Vân Nhi.

Theo bản năng, hắn nhìn thoáng qua Hứa Mễ Nhi ở bên cạnh, nhìn về thiếu nữ kiên cường và có chút bạo lực. Hắn kinh ngạc phát hiện, Hứa Mễ Nhi lại lặng lẽ rơi lệ, nàng nhìn hai người trên đỉnh đầu Bá Vương Long, vậy mà cảm động rơi nước mắt. Cũng trong chớp mắt này, nội tâm Long Dược khẽ động, dường như là rung động rồi. Đây là cảm giác trước đó hắn chưa từng có.

Chương 766: Cổ Nguyệt, ta yêu nàng

Bá Vương Long chậm rãi nằm sấp, đưa bọn họ trở về mặt nước. Trên người Cổ Nguyệt loé lên ngân quang, sau đó liền mang Đường Vũ Lân biến mất. Lần truyền tống rất xa, thậm chí không thấy được thân ảnh bọn họ trên bờ.

Hải Thần Duyên trên Hải Thần Hồ, không hề nghi ngờ, đây sẽ trở thành một chuyện tốt được nói say sưa trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân. Trên mặt Hải Thần Hồ vẫn còn hào quang sáng chói, nhưng theo hai người rời đi lại có vẻ hơi ảm đạm. Giống như là, nhân vật chính đã rời đi rồi.

Cho tới bây giờ Đường Vũ Lân cũng không biết Cổ Nguyệt sẽ trở nên nóng bỏng như thế, tựa hồ như làm hắn tan chảy.

Nàng vậy mà chủ động hôn hắn, một nụ hôn mang theo vị hơi mặn. Đôi môi nàng nóng ấm và ngọt ngào, còn có tình cảm bùng nổ khó tả.

Tình cảm trong lòng Đường Vũ Lân không phải đè nén nhiều năm sao? Hắn ôm chặt lấy nàng, dường như muốn dung nhập nàng vào trong cơ thể mình.

Hắn không biết đây là chỗ nào, chỉ biết xung quanh đều là cây cối, mà trong ngực hắn chính là nữ nhân quan trọng nhất trong đời hắn.

Một cái hôn này thật dài, cũng thật lâu. Hai người đều rất ngây thơ, ngây thơ đến không biết nên tiếp tục như thế nào. Hắn chỉ ôm chặt lấy lưng và hông nàng, còn nàng tức thì ôm chặt cổ hắn.
Thật lâu, thật lâu ...

Cho đến khi hai người đều có chút không thở nổi, cho đến khi đôi môi hai người có chút sưng đỏ, bọn họ mới ôm chặt lấy nhau, thở hổn hển.

"Nếu ta không nói yêu chàng, chàng thật sự sẽ tự sát sao?" Cổ Nguyệt có chút thở hổn hển nói.

"Tại sao phải tự sát? Ta chỉ muốn dùng Kim Long Trảo gãi đầu thôi." Đường Vũ Lân cười khẽ.

Cổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại thuận thế hôn nhẹ lên môi nàng.

"Lừa đảo!" Cổ Nguyệt giận dữ nói.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Nếu như có thể lừa được tâm nàng, vậy ta tình nguyện cả đời đều làm lừa đảo. Cổ Nguyệt, ta yêu nàng."

Cổ Nguyệt cứng người lại, sau khi xúc động trong lòng hoàn toàn bộc phát, nàng mới bình tĩnh lại, lý trí lần nữa chiếm thế thượng phong. Nàng vùi đầu vào vai hắn, trên mặt đẹp toát ra vẻ đắng chát, "Chàng không nên làm như vậy, biết không? Chàng đang tự nhóm lửa thiêu mình. Ta không thể ở cùng với chàng, chúng ta không phải người cùng đường, cuối cùng chúng ta cũng không thể ở bên nhau."
Đường Vũ Lân lãnh đạm nói: "Nếu chuyện này đã định kết thúc, vậy tại sao lại có quá khứ? Đã có quá khứ thì tất cả đều đã định sẵn. Đây là vận mệnh của chúng ta, dù có bao nhiêu khó khăn, dù phải đối mặt với cái gì ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, cùng nàng đối mặt."

"Chàng không hiểu." Cổ Nguyệt đau đớn nhắm hai mắt lại.

"Ta hiểu!" Đường Vũ Lân kiên định nói.

Hắn không hỏi Cổ Nguyệt lo lắng điều gì, bởi vì hắn biết rõ, nếu nàng muốn nói thì đã sớm nói rồi. Nếu nàng không muốn nói với hắn, dù đó là gì thì hắn đều nguyện ý cùng nàng đối mặt.

Cổ Nguyệt bắt lấy bờ vai hắn, có chút không muốn rời khỏi vòng tay ấy.

"Vũ Lân." Nàng nghiêm túc nhìn hắn.

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Có gì muốn nói thì cứ nói đi. Ta tin nàng hiểu tâm ý của ta, hơn nữa nàng cũng nên biết, ta luôn là một người phi thường cố chấp."
Khoé miệng Cổ Nguyệt có chút đắng chát: "Nếu có một ngày, chàng phát hiện ta và chàng không thể không là địch nhân, chàng sẽ làm gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Nếu như ngày đó đến, nàng và ta không thể không là địch nhân, vậy nàng giết ta đi, để ta sống trong lòng nàng. Như vậy chúng ta sẽ không tách rời nữa." Hắn nói rất bình tĩnh, không phải dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng lại khiến Cổ Nguyệt không khống chế được mà chảy nước mắt.

Đường Vũ Lân đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt kiều nhan, "Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết, để ta cùng nàng đối mặt."

Cổ Nguyệt lại dùng sức lắc đầu, "Không, ta không thể nói. Nếu quả thật có một ngày như vậy, có lẽ ta thật sự sẽ giết chàng. Chàng chẳng lẽ không sợ hay sao? Chẳng lẽ chàng không vì người nhà mà suy nghĩ sao? Để ta đi, chỉ cần ta không ở bên cạnh, ít nhất ta có thể khống chế tất cả, mà nếu ta ở bên cạnh chàng, vậy sớm muộn gì chàng cũng vì ta mà mất mạng."
Đường Vũ Lân nở nụ cười, "Cuối cùng cũng chỉ là vì ta không đủ lớn mạnh. Cổ Nguyệt, nàng yên tâm, ta sẽ cố gắng trở nên cường đại và bảo vệ nàng thật tốt. Nói cho ta biết, rốt cuộc là ai uy hiếp nàng? Bọn họ là ai? Chúng ta đang ở học viện Sử Lai Khắc đó. Chẳng lẽ trên đại lục còn có sự tình học viện không đối phó được sao?"

Cổ Nguyệt dùng sức lắc đầu, "Không, không phải, chàng không hiểu, chàng không hiểu."

Thấy tâm tình nàng đột nhiên trở nên kích động, Đường Vũ Lân vội vàng ôm nàng vào trong lòng mình, "Được, vậy không nói. Chờ đến lúc nàng muốn nói thì hãy cho ta biết. Thực xin lỗi, Cổ Nguyệt, ta thật sự rất thích nàng, nàng biết không? Không được rời khỏi ta, dù khó khăn như thế nào ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng."

Cổ Nguyệt không nói thêm gì, nàng biết rõ, dù nàng nói gì cũng không thể ảnh hưởng đến quyết tâm của người trước mắt này.
Nhưng nàng phải làm gì bây giờ? Nàng thật sự muốn ở bên hắn một thời gian sao?

Hiện tại bọn họ đã không giống quá khứ nữa, bọn họ đã trưởng thành, đã là người trưởng thành rồi, không còn là tình cảm mông lung như lúc còn nhỏ nữa.

Sau đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, nếu tiếp tục ở bên nhau, nàng biết mình sẽ không tự chủ được mà càng lún càng sâu.

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau.

"Đi thôi, đi về chỗ của ta." Cổ Nguyệt nói khẽ.

"Được. Đúng lúc ta cũng không có nhà để về." Đường Vũ Lân vừa trở về, xác thực là không có chỗ ở.

Ngân quang lập lòe, nàng không muốn rời khỏi vòng tay hắn nên chỉ có thể dùng truyền tống mang theo hắn rời đi.

Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, tuy rằng Tinh Thần Lực của hắn đã tiến vào cấp độ Linh Uyên Cảnh, nhưng khi Cổ Nguyệt điều động hồn lực thì hắn vẫn có cảm giác Tinh Thần Lực mênh mông như hải dương. Tinh Thần Lực của nàng rốt cuộc đã đạt đến cấp độ nào?
Chỗ ở của Cổ Nguyệt không khác lắm với Na Nhi, cũng là một căn nhà gỗ nhỏ ở trên Hải Thần Đảo, không phải ở Nội Viện. Không hề nghi ngờ, đây là đãi ngộ không dành cho đệ tử Nội Viện bình thường. Bởi vì nàng là thủ lĩnh đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái nên mới được phân tới đây.

Trên Hải Thần Đảo, thiên địa nguyên lực nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều. Ở chỗ này tu luyện, dù là võ hồn gì đều có hiệu quả gấp bội.

Nàng ôm hắn nằm trên giường gỗ, rúc vào trong lòng hắn. Hắn ôm nàng, giờ khắc này, trong lòng hắn không có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào, chỉ có tình cảm thuần khiết đang dâng trào trong lòng.

Chỉ cần có thể ôm nàng, mọi thứ dường như không còn quan trọng nữa.

Không biết từ khi nào, hô hấp của nàng đã trở nên đều đều, đặc biệt thư thái. Lông mày vốn cau có dần giãn ra, ngủ trong lòng hắn như một đứa trẻ. Hắn nở nụ cười, sự mỏi mệt cũng dâng lên. Từ lúc trở về đến giờ, hắn còn chưa được nghỉ ngơi. Mà lúc này, sự yên tĩnh cùng người trong vòng tay khiến hắn vô cùng mãn nguyện.

Nhắm mắt lại, hắn cũng chìm vào giấc ngủ, đi vào thế giới thuộc về hắn và nàng.

Hải Thần Hồ vào sáng sớm mang vẻ đẹp thần bí, hơi nước tràn ngập, sóng nước lăn tăn.

Nàng đã đứng bên bờ rất lâu, đầu vai đã sớm bị sương làm ướt, nhưng nàng không có ý muốn phủi sạch.

Mái tóc bạc khẽ lay động trong gió, nhìn sương sớm ở phía xa, trông nàng

tựa như tinh linh.

Đôi mắt to màu tím phản chiếu nước hồ, khoé miệng luôn nở nụ cười nhàn nhạt.

Một cô gái khác lặng yên bước đến, đi đến bên cạnh nàng. Tóc đen tung bay, khuôn mặt nàng rạng rỡ, trên mặt còn mang theo chút đỏ ửng.

Hai nàng đứng sóng vai, cùng ngắm nhìn mặt hồ trong vắt phía trước.
"Ngươi thắng rồi." Na Nhi nhẹ giọng nói.

"Ngươi dường như rất hy vọng ta thắng." Cổ Nguyệt cau mày.

Na Nhi khẽ cười một tiếng, "Đúng vậy, kỳ thật ta rất mong ngươi thắng, mà ta cũng sớm đoán được ngươi sẽ thắng. Bởi vì ta hiểu rất rõ tính cách của hắn. Ngươi có tin không, ta chỉ tồn tại nhất thời, ta tỏ tình với hắn cũng chỉ vì có một lý do phù hợp để rời đi thôi."

"Ngươi rời đi, hắn sẽ rất buồn." Cổ Nguyệt nói.

Na Nhi tự giễu lắc đầu, "Ta thua rồi, ta có thể không đi sao? Nhưng từ lúc bắt đầu ta đã biết, ta nhất định sẽ thua, cũng nhất định phải thua, nếu không hắn thật sự sẽ chết, ta nói có đúng không?"

Cổ Nguyệt đã trầm mặc.

Chương 767: Cổ Nguyệt Na

Na Nhi than nhẹ một tiếng, "Năm đó khi chúng ta đánh cược, ta kiên quyết lựa chọn như vậy là vì ta biết rõ, ngươi chỉ muốn tìm cớ giết hắn đi mà không muốn tâm linh xuất hiện sơ hở. Ta không thể không đáp ứng ngươi, bởi vì nếu ta không đáp ứng, khi đó dù tâm linh có sơ hở, ngươi cũng sẽ không chút do dự giết hắn."
"Bây giờ ngươi có hối hận hay không?" Na Nhi hỏi.

Cổ Nguyệt có chút ngẩn người, "Hối hận? Ta không biết." Nàng thật sự không biết mình có hối hận hay không.

Na Nhi nói: "Nếu ngươi không muốn phát sinh những chuyện này thì lúc trước không nên ra lệnh hoà nhập vào thế giới loài người. Sự thật chứng minh, cách làm của ngươi rất đúng, chỉ có hiểu rõ nhân loại mới có thể tìm được phương thức huỷ diệt bọn họ. Nhưng mà thực tế chúng ta đều phát hiện ra, nhân loại không phải cái gì cũng sai, ít nhất nhân loại có tình cảm phong phú, đó là thứ chúng ta không có, cho nên mới có ta. Khi còn nhỏ, vì có thể khiến mình thật sự giống một nhân loại, ngươi không thể không phong ấn chính mình. Chỉ như vậy ngươi mới có thể hoà nhập vào xã hội loài người được, mà một phần linh hồn thuộc về nhân loại đã được sinh ra."
"Lúc ngươi phát hiện, tình cảm con người không thể kiểm soát được thì muốn cưỡng ép loại bỏ ta cũng không có khả năng, bởi vì như vậy sẽ làm tổn thương ngươi rất nhiều. Mà tất cả những chuyện này đều liên quan đến ca ca ta, bởi vì ca ca đã mang lại cho ta ấm áp và tình yêu, để ta hiểu được cái gì là tình cảm nhân loại."

"Rơi vào đường cùng, ngươi đã tách ta ra khỏi thân thể, hình thành một cá nhân độc lập. Nhưng dù thế nào ta cũng là một phần của ngươi, chúng ta cuối cùng vẫn là nhất thể. Cho nên ta và ngươi đánh cược, cược ca ca ta sẽ thích ngươi hay không, có vì ngươi mà từ bỏ ta hay không. Nếu ngươi thắng thì chứng minh tình cảm nhân loại là giả dối, ta tất nhiên sẽ dung hợp với ngươi. Nếu ngươi thua, lúc ấy ngươi nói là, ngươi thua thì sẽ để ta vĩnh viễn trở thành một cá nhân độc lập, đúng không? Đáng tiếc, dù sao ta cũng có trí tuệ của ngươi, còn có tình cảm nhân loại, sau vài năm ta liền hiểu, đó là chuyện không thể nào. Ta chiếm ba 3 phần thực lực của ngươi, nếu cuối cùng ta tách ra thì ngươi cũng không còn là ngươi rồi. Do đó, ngươi không thể nào tha cho ta, chỉ là sau khi dung hợp ngươi sẽ là mang theo khuyết điểm nhỏ nhặt mà thôi. Bởi vậy, nếu ngươi thua, ngươi nhất định sẽ giết ca ca ta, cưỡng ép dung hợp với ta. Ta nói đúng không?"
Cổ Nguyệt nhìn Na Nhi, nghe nàng chậm rãi nói, khuôn mặt thoáng tái nhợt.

"Cổ Nguyệt, ngươi biết không? Sở dĩ ta đồng ý đánh cược với ngươi cũng bởi vì ngươi không biết tình cảm của nhân loại. Theo ngươi, tình cảm giữa ta và ca ca là loại kia, nhưng thực tế ngươi sai rồi. Chúng ta là tình thân, có lẽ ta đối với hắn không hoàn toàn đúng, nhưng hắn đối với ta là như vậy. Mà hắn đối với ngươi, không phải tình thân, mà là tình yêu."

"Tình yêu và tình thân là hoàn toàn khác nhau, cho nên tới bây giờ hắn không có từ bỏ ta, cũng không phản bội ta, mặc dù hắn chọn ngươi. Bởi vậy, ta thua rồi nhưng ngươi cũng không đạt được kết quả như mong muốn.

Cho nên cuối cùng là ai thua thật sự rất khó nói."

Cổ Nguyệt nhìn nàng thật sâu, "Ngươi cho rằng ta thật sự không biết những thứ này sao?"
Na Nhi nở nụ cười, "Ngươi đương nhiên biết rõ, thông minh như ngươi làm sao lại không nhìn ra chứ? Khi ngươi cố gắng xa lánh ca ca ta thì ngươi đã cảm giác được tình cảm của mình bị ảnh hưởng rồi. Đáng tiếc, tình yêu là thay đổi một cách vô tri vô giác, khi ngươi nhận ra có điều không ổn thì đã muộn. Bởi vì hắn đã tiến vào trong lòng ngươi. Cho nên ngươi đã thử gạt bỏ, thử kiềm chế. Nhưng thời gian càng dài, hắn lại càng mọc rễ nảy mầm trong lòng ngươi."

"Cổ Nguyệt, ngươi có nhận ra, dù là Hồn Thú hay Thần Thú, bản chất của chúng ta đều quá đơn thuần. Mà khi chúng ta tiếp xúc với tình cảm con người thì dù năng lượng cường đại đến cỡ nào, Tinh Thần Lực mênh mông ra sao cũng không cách nào ngăn cản được tình cảm kia công kích. Nó vô hình vô chất, nhưng lại chân thật tồn tại."
Cổ Nguyệt chua xót nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ không ra tay với hắn sao? Ngươi thật sự nghĩ như vậy?"

Na Nhi than nhẹ một tiếng, "Ít nhất chuyện này sẽ khiến hắn sống lâu hơn. Chỉ cần có đủ thời gian, khi hắn có đủ thực lực, chỉ cần ngươi không cách nào ra tay với hắn, ta tin tưởng tương lai không có ai có thể giết hắn. Cổ Nguyệt, nhìn thẳng vào tình cảm của mình, hận thù sẽ chỉ khiến ngươi mù quáng."

Cổ Nguyệt đột nhiên tức giận nói: "Ngươi bây giờ chân chính là nhân loại."

Na Nhi nở nụ cười, "Ta vốn chính là nhân loại. Ta vẫn luôn cho là vậy. Vì vậy, ta không muốn hủy diệt nhân loại, ta muốn thấy mọi người chung sống hoà bình. Ta yêu ca ca ta, ta cũng yêu cha mẹ của chúng ta, ta thích thế giới con người, tình cảm con người. Ngươi thắng, thế nhưng ngươi cũng thua. Ta thật sự rất hy vọng tương lai ngươi có một kết quả tốt, không, là các ngươi có một kết quả tốt."
Hô hấp của Cổ Nguyệt có chút dồn dập, "Ngươi thật sự cho là ta không cách nào nhẫn tâm giết hắn sao?"

Na Nhi lắc đầu, "Ngươi đương nhiên không thể. Ngươi vốn là không thể. Ngay cả không có ta, ngươi cũng không thể. Nếu không, ngươi sẽ chờ tới bây giờ sao? Từ lúc nào một người quyết đoán như ngươi lại do dự? Lần

thứ nhất ngươi do dự có lẽ ngươi còn cơ hội, nhưng sau ba lần do dự thì ngươi không thể ra tay với hắn nữa. Điểm này ta rõ ràng, trong lòng ngươi cũng rõ ràng. Sau khi dung hợp với ta, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi sẽ bị ảnh hưởng càng lớn thay vì hạ quyết tâm. Thương hắn thật tốt a, ca ca ta thật sự rất rất ưu tú, rất rất ưu tú. Tuy rằng chúng ta không biết huyết mạch Kim Long Vương trong người hắn từ đâu mà có, nhưng không thể không thừa nhận, trong thế giới con người, có thể xứng đôi với chúng ta cũng chỉ có hắn."
Gương mặt Cổ Nguyệt tràn đầy chán nản, "Quyết định sai lầm nhất của ta chính là đánh cược với ngươi, hoặc là nói, ta căn bản không nên tách ngươi ra. Ít nhất ta vẫn có thể thay đổi ngươi một cách vô tri vô giác."

"Ngươi thua, ta cũng thua. Ngươi nói không sai, ta không làm được, ta không thể giết hắn. Cho nên ta chỉ có thể rời đi, để thời gian và khoảng cách làm phai nhạt tình yêu say đắm của chúng ta. Có lẽ chỉ như vậy sẽ có một ngày trong lơ đãng ta có thể giết hắn. Hoặc là hắn phát triển đủ nhanh đến mức có một ngày giết ta. Ngươi biết rõ mâu thuẫn giữa chúng ta không thể hoà giải, đây là mâu thuẫn giữa con người và hồn thú, cũng là mâu thuẫn giữa Thần Cách cùng Thần Thú. Dù hắn hay ta đều không thể hoá giải mâu thuẫn này."

Na Nhi đã trầm mặc, nàng rút cuộc có chút kinh hoảng, "Nhưng ta rời đi, ngươi cũng rời đi, hắn nhất định sẽ rất đau khổ."
Thân thể Cổ Nguyệt run lên, "Còn tốt hơn là ở bên hắn, người của ta sẽ không khống chế được mà giết hắn. Ta bây giờ còn lâu mới thoát khỏi phong ấn. Hạch tâm đã thức tỉnh, nhưng ngươi cũng biết thuộc hạ của chúng ta cường đại cỡ nào, thậm chí có người đáng lẽ đã sớm có thể trở thành Thần Thú. Bây giờ ta hoàn toàn không thể áp chế bọn họ, cho nên, ta nhất định phải đi."

Na Nhi khẽ cắn môi dưới, "Có lẽ ngươi đúng. Cổ Nguyệt, ngươi thật sự thay đổi rồi. Ngươi đã biết suy nghĩ cho người khác, nhất là vì hắn. Ta hiểu ngươi rời đi là cho hắn không gian phát triển. Ngươi hy vọng tương lai có một ngày hắn có thể cường đại đến mức ngươi cũng không thể giết hắn. Nhưng ngươi cũng biết đó là chuyện không thể. Thần giới không còn tồn tại, hắn vĩnh viễn không thể đạt được đến cảnh giới của ngươi."
Cổ Nguyệt nở nụ cười, "Ngươi hiểu, nhưng ngươi cũng không hiểu. Ngươi không biết hiện tại trong lòng ta, hắn có địa vị như thế nào. Ngươi cũng không hiểu hiện tại ta rốt cuộc có bao nhiêu phần là nhân loại. Ngươi nói không sai, ta đã hối hận, ta hối hận vì sao lúc trước lại ra lệnh hoà nhập vào

thế giới loài người. Ta muốn thực hiện sứ mệnh của mình, nhưng ta cũng không muốn làm tổn thương những người ta không muốn tổn thương. Cho nên mâu thuẫn như vậy hãy để ta một mình đối mặt. Ta cũng không biết nên làm như thế nào, nhưng chung quy vẫn phải tiến về phía trước. Trở về đi Na Nhi. Từ hôm nay ta không còn là Cổ Nguyệt, tên của ta rốt cuộc cũng hoàn chỉnh. Chỉ là hắn không biết, ta là Cổ Nguyệt Na!"

Từng điểm lưu quang lóng lánh, thân thể Cổ Nguyệt đột nhiên trở nên trong suốt, màu trắng bạc trong suốt. Lục mang tinh dưới chân bay lên một kết giới vô hình, bao phủ các nàng ở bên trong.
Nếu có người ở phụ cận sẽ nhìn thấy, trong thế giới màu trắng bạc kia không có chút năng lượng nào tràn ra ngoài.

Thân thể Na Nhi cũng trở nên trong suốt, màu trắng bạc trong suốt. Nàng bước từng bước về phía Cổ Nguyệt, cũng đã rơi lệ đầy mặt.

"Ta có chút không nỡ bỏ tất cả, không nỡ bỏ người bên cạnh, không nỡ bỏ lão sư, không nỡ bỏ ca ca!"

Chương 768: Các nàng rời đi

Cổ Nguyệt thở dài một tiếng, "Nhưng ngươi phải biết, dù không nỡ như thế nào, ngươi không có bản nguyên nên nhất định phải trở về, nếu không sẽ tan thành mây khói. Ngươi đã nói sau khi trở về, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi. Ta sẽ chấp nhận tất cả, khuyết điểm nhỏ đã biến thành vết rách, vậy thì chúng ta cùng tiếp nhận vết rách này a. Có lẽ mọi chuyện sẽ khác."
Thân ảnh màu trắng bạc chồng lên nhau, Na Nhi và Cổ Nguyệt đồng thời mở rộng hai tay, hai thân ảnh bắt đầu chậm rãi dung hợp. Cổ Nguyệt tóc đen biến mất, con mắt màu đen thành màu tím. Na Nhi ngây thơ biến mất, nàng chậm rãi lớn lên.

Lúc bộ dáng hai người giống nhau như đúc thì hoá thành Long Thương Nữ Thần lớn hơn ba tuổi. Ngân quang loé lên, họ biến mất bên bờ Hải Thần Hồ.

Đường Vũ Lân không biết mình đã ngủ bao lâu, hắn chỉ cảm thấy đã lâu mình không được ngủ thoải mái như vậy. Cảm giác này khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

"Cổ Nguyệt!" Hắn đột nhiên nhớ tới mình đang ở chỗ nào, không có mở mắt, trên mặt vô cùng thoả mãn. Ngửi ngửi mùi hương chỉ trên người nàng mới có, hắn theo bản năng mở rộng hai tay, đi tìm thân thể mềm mại của nàng. Tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra, hắn chỉ ôm nàng ngủ một đêm, giao hoà tình cảm. Nhưng lúc này, có lẽ là vì nắng sớm, lòng hắn chợt nóng bừng. Mặc dù hắn không biết nên làm gì, nhưng bản năng vẫn rõ ràng đấy.
Nhưng là, hai tay lại trống rỗng, cũng không sờ thấy thân thể mềm mại bên cạnh mình. Hắn còn nhớ rõ, thân thể nàng rất co dãn, không có chút mỡ nào, ôm nàng trong lòng vô cùng thoải mái.

"Cổ Nguyệt." Đường Vũ Lân lần nữa gọi nàng, sau đó mở mắt ra.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rơi xuống trong phòng, còn có một đám rơi trên người hắn, phi thường ấm áp dễ chịu. Bên trong nhà gỗ không có người, gọn gàng mà sạch sẽ. Trên mặt bàn có một hộp cơm vô cùng lớn.

Là điểm tâm nàng chuẩn bị cho mình sao?

Đường Vũ Lân nhảy xuống giường, Cổ Nguyệt đi đâu rồi? Trong lòng mang theo suy nghĩ này, hắn tới trước bàn rồi mở hộp cơm.

Lập tức, mùi hương tràn ngập.

Đường Vũ Lân đã ăn qua rất nhiều món ngon nên nháy mắt đã đoán được, trong hộp cơm này đều là đồ ăn vô cùng dinh dưỡng.
"Chà, thật tốt quá. Hồng Ngọc Hà, rất lâu rồi không được ăn. Đĩa to như vậy, vẫn là quay về tốt hơn a! Chỉ có ở Đấu La Đại Lục mới có nhiều đồ ăn ngon như vậy."

Hộp cơm có sáu tầng, mỗi tầng đều là đồ ngon với hương vị tuyệt hảo và giá trị dinh dưỡng cao. Có thể thấy được những món này làm rất tỉ mỉ, chắc chắn là bỏ rất nhiều tâm tư.

Đường Vũ Lân cũng không khách khí, nhanh chóng ăn. Chẳng mấy chốc, miệng đã tràn đầy mỹ vị, bụng thì ấm áp, thoải mái không thể tả.

Năng lượng từ đồ ăn toả ra tứ chi, cảm giác thực sự rất tuyệt vời.

Vẫn là ăn no thoải mái nhất a! Chỉ là, Cổ Nguyệt đi đâu rồi? Chẳng lẽ là đi học sao? Nhưng sao vẫn chưa trở lại?

Đường Vũ Lân đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Bên ngoài là một cái sân nhỏ, không lớn, nhưng cây cối tươi tốt, tràn ngập khí tức sinh mệnh.
Đường Vũ Lân hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra trọc khí, ngay lập tức cảm thấy hoàn toàn sảng khoái.

"Cổ Nguyệt đi đâu rồi? Được rồi, ở trong phòng đợi nàng đi. Đi tìm lung tung không tốt, nàng biết mình ở chỗ này, rất nhanh sẽ trở lại."

Đường Vũ Lân trở lại trong phòng, đang lúc hắn chuẩn bị minh tưởng và chờ Cổ Nguyệt thì mặt bàn bên giường truyền đến tiếng vang.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một Hồn Đạo máy truyền tin nhỏ bé nằm ở đó.

Là Cổ Nguyệt sao? Nàng không mang máy truyền tin?

Đường Vũ Lân đi qua cầm lên, do dự một chút, vẫn lựa chọn kết nối.

"Xin chào, ta là bằng hữu của Cổ Nguyệt, nàng không có mang Hồn Đạo máy truyền tin, xin hỏi ngài có chuyện gì, ta sẽ nói với nàng khi nàng quay lại." Đường Vũ Lân lịch sự nói.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc là, bên kia không truyền đến thanh âm nào.
"Xin chào, xin chào? Ngài có nghe thấy không?" Đường Vũ Lân hỏi lại.

Bên kia vẫn không có thanh âm.

Đường Vũ Lân nhíu mày, "Nếu ngài không nói chuyện, ta cúp máy đây, coi như tín hiệu không tốt."

"Vũ Lân." Rốt cuộc cũng có một tiếng gọi từ phía đối diện, nhưng tựa hồ có chút khó khăn.

Nghe được thanh âm này, không biết vì sao trong lòng Đường Vũ Lân đột nhiên 'lộp độp' rơi xuống, vẻ mặt cũng ngưng trọng hơn.

"Cổ Nguyệt?" Đường Vũ Lân hỏi dò.

"Ân." Cổ Nguyệt nhẹ giọng đáp.

Đường Vũ Lân nói: "Nàng ở đâu?"

Cổ Nguyệt lại hỏi chuyện khác: "Đã ăn đồ ăn ta để lại cho ngươi chưa?"

"Đã ăn rồi, rất ngon. Nàng nhanh trở về đi, ta vừa mới về, còn không biết nên tiến vào Nội Viện như thế nào." Đường Vũ Lân mỉm cười nói.

Cổ Nguyệt nói: "Thực xin lỗi, Vũ Lân."

"Làm sao vậy?" Đường Vũ Lân miễn cưỡng đè nén bất an trong lòng.
"Ta phải đi rồi." Cổ Nguyệt rút cuộc cũng nói ra.

"Đi? Nàng phải đi đâu?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

Giọng nói của Cổ Nguyệt đã nghẹn ngào, "Ta nhất định phải rời đi, vì ta, cũng vì ngươi, ta nhất định phải rời đi. Thật xin lỗi, Vũ Lân."

Nói đến đây, Hồn Đạo thông tin đột nhiên cắt đứt.

Đường Vũ Lân nhất thời ngẩn ra, hắn cuống quít gọi lại dãy số của Cổ Nguyệt, nhưng chỉ nghe được tiếng tút tút, không liên lạc được.

Hắn không cam lòng quay số hết lần này đến lần khác, thử đi thử lại, nhưng cũng chỉ nghe được tiếng tút tút, không có sự thay đổi nào.

Rời đi? Nàng rời đi? Nàng có thể đi đâu? Không được, mình phải đi tìm nàng.

Đường Vũ Lân một tay nắm chặt Hồn Đạo máy truyền tin, ngay sau đó xông ra ngoài. Hắn vừa mới lao ra cửa thì đột nhiên, một cỗ uy áp không thể chống lại từ trên trời giáng xuống, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình đụng phải một bức tường vô cùng cứng rắn, thân thể bắn ngược lại, cả người nặng nề ngã trên mặt đất.
Phải biết rằng, lực lượng của hắn đã phi thường kinh khủng, mặc dù mới cất bước nhưng lực va chạm tuyệt đối không kém, thế mà lại dễ dàng bị bắn ngược trở về, có thể thấy được lực phản chấn mạnh như thế nào.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

Đó là một thanh niên anh tuấn, chỉ là trên mặt lộ vẻ vô cùng tức giận. Hắn chỉ vẫy tay về phía Đường Vũ Lân một cái, thân thể Đường Vũ Lân liền bay vào trong tay hắn, bị hắn nắm vạt áo trước.

"Na Nhi đâu? Na Nhi đi chỗ nào?" Bình thường Vân Minh luôn bình tĩnh, không biết đã bao năm không tức giận, vậy mà lúc này quả thực như bùng nổ.

"Na Nhi?" Đường Vũ Lân trong lòng hoảng loạn, nhất thời chưa tỉnh lại.

Vân Minh nhấc tay đánh vào đầu hắn, ngay sau đó, một cỗ hàn ý truyền khắp toàn thân Đường Vũ Lân, khiến linh hồn của hắn rùng mình một cái, từ đó tỉnh táo lại.
"Na Nhi? Na Nhi làm sao vậy?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

Vân Minh lúc này cũng bình tĩnh lại, hắn có thân phận gì, liền buông lỏng tay, để Đường Vũ Lân trên mặt đất. Sau đó đưa phong thư trong tay cho hắn.

Đường Vũ Lân cầm lấy, vừa nhìn liền lập tức ngây dại.

"Lão sư, Na Nhi thực xin lỗi người, nhưng Na Nhi nhất định phải rời đi. Ta không nỡ bỏ người, không nỡ bỏ sư mẫu, không nỡ bỏ tất cả trên Hải Thần Đảo. Thế nhưng Na Nhi phải rời đi. Người đừng buồn, được không? Na Nhi có lý do không thể không đi, nhưng con nhất định phải nói với người, Na Nhi vẫn luôn coi người là phụ thân, giống như cha của ca ca vậy. Lão sư, người cùng sư mẫu đừng thương tâm, Na Nhi không có chuyện gì, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Con đi rồi, người giúp con chăm sóc ca ca, ca ca đặc biệt ưu tú, nếu như có thể, người cũng thu hắn là đồ đệ đi. Còn có, người chuyển lời giúp con, Na Nhi không có việc gì, Na Nhi đi tìm ba mẹ."
Người gửi đề tên là: Na Nhi yêu mọi người.

Phong thư này không có quá nhiều nội dung, nhưng nói lên một điều là, Na Nhi cũng đi rồi!

Chương 769: Không có tung tích

Cổ Nguyệt vừa mới đánh tới Hồn Đạo thông tin nói nàng muốn đi, mà giờ khắc này, từ trong tay Vân Minh, Đường Vũ Lân lại nhận được một phong thư như vậy. Cảm giác hạnh phúc trong chớp mắt không còn lại chút gì, giống như đầu bị tạc một chậu nước lạnh vậy.

Hai cô gái quan trọng nhất đời hắn vậy mà đều rời đi.

"Đều là tại ngươi, là ngươi khiến Na Nhi thương tâm mà rời đi. Nếu không tìm được Na Nhi, hừ!" Vân Minh hừ lạnh một tiếng, cả Hải Thần Đảo tựa hồ cũng run rẩy theo.

Đường Vũ Lân mãnh liệt tát mình một bàn tay, "ba~" một cái giòn tan. Đêm qua hắn đúng là vì Cổ Nguyệt mà không để ý đến muội muội, giờ khắc này, làm sao có thể không đau lòng.
Nhưng sau cái tát này, mặc dù để lại dấu vết đỏ bừng, nhưng đôi mắt hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Ngài hảo, ngài là lão sư của Na Nhi, vậy ngài chính là Hải Thần Các Các chủ rồi. Đường Vũ Lân bái kiến Các chủ." Hắn lập tức hành lễ với Vân Minh.

Vân Minh vung tay lên, "Na Nhi sẽ đi đâu? Ngươi có thể nghĩ ra không?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta không nghĩ ra, đã hơn ba năm ta không về đây, dù sao cũng không nghĩ ra được. Không chỉ có Na Nhi rời đi, Cổ Nguyệt vừa mới đánh Hồn Đạo thông tin nói nàng cũng rời đi. Ta không biết các nàng rời đi có liên quan đến nhau không, nhưng hiện tại ta cảm thấy chúng ta nên đi tìm càng sớm càng tốt, tìm ở nơi các nàng có thể đến. Trên Hải Thần Đảo Na Nhi có bằng hữu hay không?"

Vân Minh thấy hắn nhanh như vậy đã tỉnh táo lại, không có hoảng loạn nên sắc mặt cũng dịu xuống vài phần, "Không có. Na Nhi bình thường ru rú ở trong nhà, ngoại trừ ở cùng vợ chồng chúng ta thì hầu như không có ra ngoài, cũng không tới gần ai. Nếu không, với tuổi của nàng, làm sao tu luyện nhanh như vậy?"
Đường Vũ Lân nói: "Hai nàng rời đi có lẽ có một ít liên quan. Về Cổ Nguyệt, ta muốn hỏi đồng bạn một chút, chính là những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái, có lẽ bọn họ sẽ biết gì đó. Bởi vì lúc trước khi ở học viện, ta vẫn luôn ở Ngoại Viện, Nội Viện ta chưa quen thuộc. Có lẽ bọn họ sẽ biết. Hơn nữa Cổ Nguyệt là người của Truyền Linh Tháp, nói không

chừng nàng sẽ đi tổng bộ Truyền Linh Tháp, ta muốn trực tiếp đến bên đó, đồng thời để đồng bạn của ta tìm kiếm."

Biểu cảm của Vân Minh đột nhiên có chút cổ quái, "Sử Lai Khắc Thất Quái, ngươi có biết hay không? Cổ Nguyệt vốn chỉ làm đội trưởng thay cho ngươi, bởi vì nàng là người của Truyền Linh Tháp cho nên không thể trở thành Sử Lai Khắc Thất Quái. Nàng luôn tin rằng ngươi sẽ quay lại, cho nên giúp ngươi tạm thay vị trí này."
Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Ta không biết. Nàng ..."

Vân Minh trầm giọng nói: "Không nói những chuyện này, vậy theo như ngươi nói đi, trước tiên ngươi đi đến Truyền Linh Tháp một chuyến. Ta cũng sẽ điều động người đi tìm kiếm, chỉ cần các nàng không rời khỏi thành Sử Lai Khắc thì nhất định có thể tìm được. Tốt nhất là có thể tìm được, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi."

"Vâng." Đường Vũ Lân bất chấp Vân Minh tức giận, tuy rằng miễn cưỡng làm cho mình tỉnh táo, nhưng sao có thể không nóng lòng đây?

Chạy như bay ra ngoài, vừa chạy hắn vừa bấm Hồn Đạo thông tin cho đồng bạn. May mắn dãy số Hồn Đạo thông tin của mọi người không có đổi.

Tạ Giải: "Cái gì, Cổ Nguyệt rời đi? Lão Đại, tình huống như thế nào. A, được, chúng ta tìm trong học viện, ngươi cứ đi Truyền Linh Tháp đi. Ngươi nói không sai, nàng có khả năng đi Truyền Linh Tháp nhất. Bình thường mỗi tháng nàng đều đến đó vài lần. Lần trước khi chúng ta đi Thăng Linh Đài tăng lên hồn hoàn thì giống như nghe người của Truyền Linh Tháp xưng hô vô cùng tôn kính với nàng, địa vị của nàng ở Truyền Linh Tháp hẳn là không thấp."
Nguyên Ân Dạ Huy: "Ân, nhanh đi đi. Từ sau khi ngươi mất tích, tâm tình Cổ Nguyệt luôn không ổn. Trong học viện cứ giao cho chúng ta."

Nhạc Chính Vũ: "Ta đi tìm ở những nơi chúng ta thường xuyên ăn cơm xem."

Hứa Tiểu Ngôn: "Ta sẽ tìm những nơi chúng ta tu luyện."

Diệp Tinh Lan nói: "Ta tìm kiếm trong phạm vi Nội Viện, Lạp Trí đi cùng ta."

Đồng bạn đều bận rộn, còn Đường Vũ Lân chạy như bay ra khỏi học viện Sử Lai Khắc, bắt một chiếc taxi, đi tới tổng bộ Truyền Linh Tháp.

Sau khi hắn rời đi không lâu, toàn bộ học viện Sử Lai Khắc cũng bắt đầu hành động. Tất cả thành Sử Lai Khắc, các đầu mối giao thông then chốt đều nhận được thông tri, hơn nữa có được ảnh của Cổ Nguyệt và Na Nhi, toàn lực tìm kiếm tung tích của các nàng.

Kình Thiên Đấu La Vân Minh là nhân vật bậc nào, hắn muốn tìm một người thì trong chớp mắt có thể điều động một lực lượng cực lớn.
Trên thực tế, hắn căn bản không tìm kiếm Na Nhi trong học viện, với tu vi của hắn, chỉ cần khuếch tán Tinh Thần Lực thì có thể bao trùm toàn bộ học viện, thậm chí là thành Sử Lai Khắc.

Nhưng hắn không tìm được tung tích của Na Nhi, thậm chí là khí tức của nàng cũng không thấy. Na Nhi giống như đã bốc hơi vậy.

Không có!

Không có!

Không có!

Bên Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân không có bất kỳ thông tin hữu dụng nào. Đầu tiên, hắn vốn không tìm thấy. Thứ hai, hắn không phải là người của Truyền Linh Tháp, không được tra tư liệu của nhân viên cấp cao. Sau đó, học viện tự mình liên hệ với Truyền Linh Tháp thì thu được thông tin, đã nửa tháng Cổ Nguyệt không quay lại Truyền Linh Tháp rồi, nên nàng không có ở đó.

Ba ngày tiếp theo, Đường Vũ Lân cùng đồng bạn tìm khắp nơi trong thành Sử Lai Khắc, lại không có bất kỳ manh mối nào.
Cổ Nguyệt không thấy, Na Nhi không thấy, tất cả phương thức liên lạc đều không liên hệ được với các nàng.

Nhân sinh thay đổi quá bất ngờ, sau ba ngày không ăn không ngủ tìm kiếm, Đường Vũ Lân rốt cuộc quay trở lại học viện Sử Lai Khắc.

Hắn không vào Nội Viện, mà trở lại ký túc xá công độc sinh không một bóng người. Nơi này không có tân sinh, tất cả vẫn giống hệt như trước khi

bọn họ tiến về Tinh La Đại Lục.

Ngồi trên bậc thang trước cửa ký túc xá, Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn về phía trước. Cặp mắt to sáng ngời của hắn lúc này tràn đầy tơ máu.

Tại sao lại phải rời đi? Vì sao?

Hai người vừa mới ở bên nhau, nàng vừa mới thừa nhận yêu mình, vậy mà cứ như vậy rời đi. Lúc này Đường Vũ Lân mới chính thức nhận ra, nàng gặp phải phiền toái lớn đến cỡ nào. Thậm chí trong lòng nàng, phiền toái này chỉ sợ học viện Sử Lai Khắc cũng không ngăn cản được. Nếu không vì sao nàng phải đi?
Đối với Na Nhi, Đường Vũ Lân trong lòng đầy áy náy. Hắn thấy thật có lỗi vì hôm đó không đi làm bạn với Na Nhi, an ủi lòng của nàng.

Nỗi thống khổ nhân đôi khiến Đường Vũ Lân đau như quặn thắt lại, nếu là người khác thì chỉ sợ đã sớm gục ngã. Nếu không có nhiều lần ma luyện thân thể, tinh thần và ý chí, chỉ sợ hắn cũng không chịu nổi.

Sáu tuổi năm đó, Na Nhi rời đi.

Năm mười sáu tuổi, Na Nhi lại lần nữa rời đi.

Na Nhi ở đâu? Cổ Nguyệt ở đâu? Các nàng vì sao đều muốn đi? Có chuyện gì mọi người không thể cùng đối mặt sao?

Vì sao đều muốn rời khỏi ta?

Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy thời gian mình ở Long cốc thật yên tĩnh. Mỗi ngày đều không ngừng bận rộn, nhưng ít nhất trong lòng cũng yên tĩnh. Dù mỗi ngày đều rất nhớ các nàng, nhưng ít ra sẽ không thống khổ như bây giờ.
"Vũ Lân." Một thanh âm ôn nhu vang lên bên người. Đường Vũ Lân ngẩng đầu nhìn thì thấy đứng bên cạnh mình là Đái Vân Nhi. Sau lưng nàng còn có hai người, chính là Long Dược và Hứa Mễ Nhi.

"Ta đã nghe chuyện, tuy rằng không biết vì sao nàng rời đi, nhưng các ngươi yêu nhau thì sẽ tìm thấy thôi. Hoặc là một ngày nào đó, nàng sẽ trở lại." Đái Vân Nhi an ủi nói.

Đường Vũ Lân chỉ lắc đầu.

Hứa Mễ Nhi bước đến trước mặt hắn, "Đứng lên đi, đừng trông như kẻ bất lực vậy. Ta hỏi ngươi, nàng có thích ngươi không?"

Đường Vũ Lân không chút do dự gật đầu, đối với chuyện này, hắn không chút nghi ngờ.

Chương 770: Ngân Long lân phiến

"Ta cũng nhìn ra được nàng thích ngươi. Vậy tại sao nàng lại đột nhiên rời đi? Đơn giản chính là ngươi không mang lại cảm giác an toàn cho nàng. Ngươi còn chưa đủ cường đại! Học viện Sử Lai Khắc tuy mạnh, nhưng học viện là trung lập. Nàng nhất định là phải đối mặt với địch nhân cường đại, nhưng không muốn liên luỵ đến ngươi cho nên mới rời đi, ta đoán đúng hay không?"
Đường Vũ Lân ngẩn người, ngẫm lại thì suy đoán của Hứa Mễ Nhi rất hợp lý.

"Nếu đúng là như vậy thì vấn đề là ở ngươi, ai bảo ngươi không đủ lớn mạnh? Muốn tìm được các nàng, đầu tiên ngươi phải trở nên cường đại mới được, nếu không, dù tìm được nàng cũng sẽ lại đi, bắt buộc phải rời đi. Yếu đuối thì phải chịu thống khổ như vậy. Khi ngươi đủ cường đại thì trên thế giới này, ai có thể cướp người yêu của ngươi đi?"

Thanh âm của Hứa Mễ Nhi rất cứng rắn, thậm chí tràn đầy châm chọc, như một thanh trọng chuỳ hung hăng đập vào lòng Đường Vũ Lân.

Đúng vậy! Vì sao nàng rời đi? Bởi vì mình không đủ lớn mạnh!

"Nhưng Na Nhi ..."

Hứa Mễ Nhi khinh thường nói: "Na Nhi? Nàng không có việc gì. Ngươi không biết một Nhị tự Đấu Khải Sư có thực lực như thế nào sao? Ngươi thì sao? Ngày đó ta nhìn thấy ngươi chỉ là Tứ Hoàn, lo lắng cái này cái kia thì có tác dụng gì. Nhìn ngươi đi, trừ ngoại hình ưa nhìn ra thì chẳng có gì. Thật không hiểu vì sao nhiều người thích ngươi như vậy."
"Không cho phép ngươi nói hắn như vậy." Đái Vân Nhi trừng mắt nhìn

Hứa Mễ Nhi.

Hứa Mễ Nhi thâm thuý nói: "Nha đầu ngốc, tìm nam nhân, đầu tiên phải tìm một người có thể bảo hộ ngươi mới được. Hắn như vậy, cho ta cũng không thèm. Đi thôi."

Vừa nói, nàng vừa vỗ vai Long Dược ở bên cạnh, xoay người rời đi.

Long Dược vốn không có thiện cảm với Đường Vũ Lân, nghe Hứa Mễ Nhi nổi giận quát Đường Vũ Lân như vậy, trong lòng không khỏi suиg sướиg mãnh liệt.

Hôm đó sau khi Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt tương thân kết thúc, hắn cuối cùng chọn Hứa Mễ Nhi. Ngay cả chính hắn cũng không dám tin, dù sao hắn cũng chỉ vừa quen nàng.

Nhưng hiện tại hắn ngày càng cảm thấy lựa chọn của mình là chính xác. Cô nương Hứa Mễ Nhi này cá tính ngay thẳng, tôn trọng lực lượng. Mà thứ hắn có nhất không phải là lực lượng sao? Hắn rất thích Hứa Mễ Nhi bề ngoài hung bạo nhưng có trong lòng tinh tế.
"Mễ Nhi, chờ ta một chút." Long Dược bước nhanh đuổi theo.

"Mễ Nhi, trước kia ngươi có biết Đường Vũ Lân không?" Long Dược hỏi.

Hứa Mễ Nhi liếc mắt nhìn hắn, "Không biết. Ta sao phải biết một người yếu đuối như vậy. Nữ nhân bây giờ, tất cả đều là nhan khống, mặt đẹp thì có ích gì. Ta theo chủ nghĩa thực dụng, ngươi lớn lên tuy xấu, nhưng rất rắn chắc."

Vẻ mặt Long Dược lập tức cứng đờ, "Đây là đang khen ta?"

Hứa Mễ Nhi trừng mắt với hắn, "Đương nhiên! Ngươi nghĩ thế nào?"

Long Dược cười khổ nói: "Ngươi hẳn nghe nói chuyện của ta đi. Ở Giải thi đấu cao cấp Hồn Sư thanh niên tinh anh toàn đại lục, Sử Lai Khắc Thất Quái đã đánh bại chúng ta."

Hứa Mễ Nhi gật đầu, "Nghe nói qua. Vốn ta tưởng có chút khoa trương, nhưng ngày hôm qua cùng ngươi đánh một trận, nhóm Cổ Nguyệt đúng là có năng lực."

Long Dược nói: "Lúc đó dẫn đội không phải là Cổ Nguyệt."

Hứa Mễ Nhi sửng sốt, "A? Ta không có hứng thú với chuyện này, không phải Cổ Nguyệt thì là ai?" Nàng đúng là không biết rõ chuyện này. Là đệ tử Nội Viện, phần lớn thời gian nàng đều bế quan nghiên cứu Hồn Đạo Khí.

"Chính là người ngươi vừa mắng là yếu đuối kia. Lúc trước ta Lục Hoàn, Nhị tự Đấu Khải Sư. Hắn và Cổ Nguyệt ngay cả Nhất tự Đấu Khải Sư cũng không phải, đều chỉ là Tứ Hoàn, hai người hợp lực, đánh bại ta. Tuy rằng ta rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng ta nhất định phải nói, Đường Vũ Lân không phải yếu đuối, hắn rất mạnh đấy. Tuy rằng bây giờ hắn vẫn Tứ Hoàn, nhưng Thất Hoàn ta đây vẫn có thể cảm nhận được uy hiếp từ trên người hắn."

"A?"

...

Đái Vân Nhi có chút vội vàng nói với Đường Vũ Lân, "Ngươi đừng nghe nàng nói, nàng nhất định là không biết ngươi mạnh cỡ nào."
Đường Vũ Lân cười khổ lắc đầu, "Nàng ấy nói cũng không sai. Cuối cùng vẫn là ta không đủ mạnh, ta không thể bảo hộ các nàng, cho nên bọn họ mới rời khỏi ta. Ta có phải rất thất bại hay không?"

Đái Vân Nhi bắt lấy cánh tay của hắn, "Ngươi ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy. Dù các nàng rời đi thì ít nhất bên cạnh ngươi còn có ta, ta sẽ không đi. Chỉ cần ngươi nguyện ý, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi."

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Vân Nhi, ngươi là một cô nương tốt. Nhưng ngày đó ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân ta đã nói rất rõ, trong lòng ta không thể dung nhập người thứ hai, ít nhất hiện tại là không được. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không chìm đắm trong chuyện này. Ta có rất nhiều, rất nhiều chuyện muốn làm. Các nàng rời đi, ta sẽ tìm các nàng trở về. Hứa Mễ Nhi học tỷ nói đúng, các nàng đều có thực lực mạnh mẽ, bình thường bảo vệ bản thân không có vấn đề gì. Vấn đề là ở ta, ta quá nhỏ bé. Ta nhất định phải nhanh chóng tăng lên thực lực của mình mới được. Khi thực lực của ta đủ mạnh thì lúc đó, ta nhất định có thể tìm được các nàng."
Tính cách Đường Vũ Lân luôn cứng cỏi, nhất là khi đối mặt với khó khăn.

Lần này thực sự đả kích hắn quá lớn, vừa mới trở về, hai người quan trọng

nhất đời hắn lại bỏ đi, nhưng lời của Hứa Mễ Nhi đã làm hắn tỉnh lại. Mặc dù lòng vẫn rất đau đớn, nhưng hắn đã xác định rõ ràng, dù thế nào quan trọng nhất là tăng lên thực lực.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đứng dậy, "Vân Nhi, ta muốn về Nội Viện bên kia. Ta sẽ ổn thôi. Bất cứ lúc nào, ngươi cũng là bằng hữu của ta, thậm chí là muội muội. Nhưng chúng ta thật sự không thể là người yêu. Thật xin lỗi."

Nói xong câu đó, Đường Vũ Lân bước đi nhanh, đi thẳng tới Nội Viện. Hắn không muốn làm tổn thương một cô nương, nhưng nhất định phải nói rõ ràng, nếu không sẽ chỉ gây thêm hiểu lầm.

Đứng ở nơi đó, Đái Vân Nhi ngơ ngác nhìn hắn rời đi, trong lòng cảm xúc hỗn loạn.
Ký túc xá của Đường Vũ Lân đã phân phối, đương nhiên không thể ở trên Hải Thần Đảo. Na Nhi rời đi khiến Kình Thiên Đấu La Vân Minh tức giận. Tuy rằng cuối cùng không trừng phạt gì Đường Vũ Lân, nhưng tuyệt đối không cho hắn bất kỳ ưu đãi nào.

Lầu Dạy Học Chính ở Nội Viện phi thường lớn, khu ký túc xá phía sau còn lớn hơn. Đệ tử Nội Viện ít hơn nhiều Ngoại Viện, cho nên nơi này cũng không ở hết, mỗi người một phòng.

Đường Vũ Lân trở lại phòng của mình, cởi quần áo rồi trực tiếp đi vào phòng tắm.

Vài ngày không tắm rửa, hắn muốn tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi thật tốt rồi sau đó bắt đầu toàn lực tăng thực lực.

Nếu không tìm thấy các nàng, trước hết hãy nỗ lực tăng lên chính mình, làm cho mình càng trở nên cường đại hơn, đồng thời đợi các nàng trở về. Đường Vũ Lân tin tưởng, Na Nhi và Cổ Nguyệt nhất định sẽ trở lại, hoặc là sau khi hắn cường đại thì sẽ tìm các nàng.
Mù quáng tìm kiếm không có bất kỳ tác dụng gì, Hứa Mễ Nhi nói đúng, vì hắn không đủ mạnh nên mới có kết cục như vậy.

Trong lòng đã có mục tiêu, lực lượng một người quá nhỏ bé, hắn cần là lực lượng càng mạnh hơn.

Mở vòi nước trong phòng tắm, khi Đường Vũ Lân định tắm rửa thì kinh ngạc phát hiện, trên cổ mình, không biết từ lúc nào đã có một chiếc vòng cổ.

Vài ngày trước luôn khẩn trương, lo lắng, thống khổ và tự trách, hắn đúng là không phát hiện vật này trên người mình.

Vòng cổ được làm bằng bạc, trên đó treo một mặt dây chuyền hình bầu dục. Đó là một khối lân phiến lớn như quả trứng chim bồ câu, phía trên có nhiều lớp hoa văn tinh xảo. Đây rõ ràng là một khối lân phiến màu bạc, hơn nữa, với lý giải của Đường Vũ Lân về huyết mạch của bản thân và khí tức Long tộc trong Long cốc, đây rõ ràng là một khối Long lân, Long lân màu bạc.
Ngân Long lân phiến! Cái này là Cổ Nguyệt để lại cho mình?

Đường Vũ Lân cẩn thận tháo nó xuống, ánh mắt có chút đờ đẫn, không biết vì sao, khi chạm vào lân phiến này, hắn thậm chí có cảm giác Cổ Nguyệt đang đứng trước mặt mình.

Quan sát cẩn thận thì thấy lân phiến không có hình bầu dục thuần tuý, bên dưới là hình bầu dục, bên trên hơi nhô lên, nhìn giống một tấm thuẫn thu nhỏ. Phía trên có tổng cộng bốn tầng hoa văn, các lớp chồng lên nhau tràn đầy cảm giác lập thể. Phần đuôi hoa văn đều cong lên, khi ánh sáng chiếu vào lân phiến thì nó sẽ bắn ra hào quang ba chiều.

Đường Vũ Lân theo bản năng chuyển động lân phiến, để cho ánh sáng phản xạ rơi vào vách tường, rõ ràng tạo thành một hình rồng nho nhỏ, cực kỳ kỳ dị.

Cổ Nguyệt yêu mình, nàng rời đi là bất đắc dĩ.
Vẻ u buồn trong mắt Đường Vũ Lân dần rút đi, thay vào đó là kiên định.

Trong tình yêu, lo lắng nhất là đối phương cũng không thương mình. Lúc Đường Vũ Lân nhìn thấy khối lân phiến này thì hắn rút cuộc cũng kiên định và hiểu rõ.

Chương 771-780

Chương 771: Cổ Nguyệt, chờ ta!

Cổ Nguyệt rời đi là bất đắc dĩ, nếu không trước đó nàng cũng không thống khổ như vậy. Hứa Mễ Nhi học tỷ nói đúng, sở dĩ không thể giữ được nàng là vì mình không đủ lớn mạnh.

Theo bản năng nắm chặt ngân lân trong tay, cảm thụ được khí tức sắc bén của nó, Đường Vũ Lân thở sâu, cường đại, đây là mục tiêu mà mình theo đuổi.

Cổ Nguyệt, chờ ta! Dù có khó khăn như thế nào ta nhất định sẽ cùng ngươi đi về phía trước. Chờ ta trở nên cường đại!

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân lấy ra Hồn Đạo máy truyền tin của mình, bấm một dãy số.

"Tinh Lan, ngươi có thể đến chỗ ta một chuyến không? Đồng thời nói với mọi người không cần tìm kiếm nữa. Mấy ngày nay nơi có thể tìm đã tìm rồi, nàng cố ý trốn tránh chúng ta, chúng ta không thể tìm được đâu."

...

Nhìn ra phương xa, sương mù giăng lối.

Cổ Nguyệt lặng im đứng ở nơi đó. Đây là một bình đài, một bình đài lơ lửng giữa không trung, ở sau lưng nàng chính là Truyền Linh Tháp nguy nga.

Nơi này là chỗ cao nhất ở tổng bộ Truyền Linh Tháp, được gọi là bình đài Lăng Vân.

Nàng đã đứng ở đây thật lâu, tay phải vẫn luôn đặt ở trước ngực, trong lòng bàn tay nắm cái gì đó.

"Tuy rằng rất thống khổ, nhưng vì sao ta lại thích cảm giác thống khổ này. Đây là tình yêu sao?"

Nàng lúc này đã khôi phục bộ dạng tóc đen mắt đen, một thân váy trắng dài, từ váy dài với đường vân màu vàng kim cùng huy chương trước ngực có thể thấy, địa vị của nàng ở Truyền Linh Tháp tăng lên rất cao.

Nàng chậm rãi mở bàn tay ra, nhìn xuống lòng bàn tay mình. Đó là một khối lân phiến hình thoi màu vàng rực, dây đeo màu vàng kim lồng qua đó, trên lân phiến có hoa văn mỹ lệ, trùng điệp bốn tầng, lân phiến thu nhỏ trông giống một tấm thuẫn.

Nàng cẩn thận từng li từng tí đem nó đeo trên cổ mình, lại đặt nó vào một vị trí thân mật nhất.

Nàng nhìn ra xa, đó chính là hướng Sử Lai Khắc.

"Như thế nào? Không nỡ sao?" Thanh âm ôn nhu vang lên sau lưng.

Cổ Nguyệt nhanh nhẹn trở lại, căn bản không cần nhìn người đến là ai đã cung kính hành lễ, "Lão sư."

Thiên Phượng Đấu La Lãnh Dao Thù chậm rãi đi đến bên người nàng, "Sử Lai Khắc đúng là một nơi hấp dẫn người khác. Nhưng mà, nếu đã lựa chọn rời đi thì không được hối hận. Ngươi không nỡ bỏ toà học viện này, hay không nỡ bỏ người nào đó?"

Cổ Nguyệt chấn động, "Ngài biết?"

Thiên Phượng Đấu La mỉm cười, "Sao có thể không biết a? Đây chính là đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân! Ta đã từng ..."

Nói đến đây nàng dừng lại, trên mặt toát ra một tia buồn vô cớ.

"Chỉ là ta không rõ vì sao ngươi rời đi. Có thể khiến ngươi nhìn trúng, hắn tất nhiên rất ưu tú. Ta cũng đã gặp hắn, đúng là một nhân tài hiếm có. Ngươi hắn là nên thử để hắn gia nhập với chúng ta."

Cổ Nguyệt cười khổ lắc đầu, "Ta không muốn làm hắn khó xử. Hắn đã là

người của Đường Môn. Thật sự nếu không rời đi, ta nghĩ khả năng ta bị hắn kéo qua Đường Môn lớn hơn là hắn bị ta kéo tới đây. Ngài biết rõ chí hướng của ta, ta không thể để tình cảm ràng buộc."

Trong mắt Thiên Phượng Đấu La toát ra một tia khen ngợi, nhưng đồng thời cũng hiện lên một tia thương cảm, "Hài tử, ngươi đừng khiến lưng mình đeo quá nặng, tuy rằng ta rất vui mừng nhưng vì ngươi, ta phải nói rằng, cảm tình rất có thể một lần bỏ qua sẽ không có lại được. Hơn nữa, dựa theo kế hoạch của chúng ta, con đường của ngươi sẽ lên như diều gặp gió. Đến một ngày ngươi đứng ở đỉnh phong trên đại lục thì có lẽ ngươi sẽ phát hiện, ngươi và hắn có khoảng cách không thể vượt qua, khi đó, các ngươi càng không có khả năng ở cùng một chỗ. Ngươi còn trẻ, dù bây giờ ngươi lựa chọn ở cùng với hắn một thời gian thì lão sư cũng không trách ngươi."
Cổ Nguyệt đột nhiên có chút dồn dập lắc đầu, "Không cần. Lão sư, ta không kiên định như ngài tưởng tượng, nếu tiếp tục thì chỉ sợ ta rất khó quyết định."

Lãnh Dao Thù thở dài một tiếng, "Được rồi. Như vậy, tất cả dựa theo kế hoạch của chúng ta mà tiến hành. Ngươi phải đối mặt với tổng cộng bốn đối thủ, mỗi người đều là tuyệt đỉnh thiên tài của Truyền Linh Tháp. Đánh bại bọn họ, ngươi liền trở thành người thừa kế số một cho vị trí Tháp chủ. Mỗi lần thua, địa vị của ngươi sẽ hạ xuống. Thời gian tiếp theo, lão sư sẽ gia tăng áp lực lớn hơn để kích thích tiềm năng của ngươi. Bất quá ta tin tưởng, ngươi là giỏi nhất. Dù sao, ngươi là người duy nhất không đến hai mươi tuổi ở Truyền Linh Tháp tu luyện Tinh Thần Lực đến Linh Uyên Cảnh đỉnh phong. Một khi đột phá thì thế giới của ngươi là trời cao biển rộng. Trước ba mươi tuổi tất trở thành Phong Hào Đấu La."
...

"Cảm ơn." Đường Vũ Lân nhìn mặt bàn trước mặt mình, từng khối áo giáp loé ra quang mang kim sắc nhàn nhạt. Hắn tự đáy lòng nói ra lời cảm ơn với Diệp Tinh Lan.

Đồng bạn đều đã tới, đều ở bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay không chỉ có Đường Vũ Lân toàn lực ứng phó tìm kiếm Cổ Nguyệt, bọn họ cũng vậy.

Tạ Giải bắt lấy bả vai Đường Vũ Lân, "Lão Đại, không được khổ sở, Cổ

Nguyệt nhất định là có chuyện không thể không đi, nàng nhất định sẽ trở lại."

"Ân, ta biết nàng nhất định sẽ trở lại. Cho nên ta muốn mình trở nên càng mạnh hơn nữa. Nói cách khác, nếu bị nàng bỏ lại quá xa, ta làm sao có thể cùng nàng kề vai sát cánh đi về phía trước đây?" Đường Vũ Lân nở nụ cười thản nhiên, ít nhất trong mắt các đồng bạn đều không nhìn ra trên người hắn có gì khác thường.
Nguyên Ân Dạ Huy hơi tức giận, "Ngươi luôn kiên cường như thế, luôn có thể càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh. Đây chính là điểm ta không bằng ngươi."

Diệp Tinh Lan nói: "Ta nghĩ, ngươi cần điều chỉnh trạng thái của mình một chút rồi hẵng tiến hành dung hợp a!"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không cần, ta không có yếu ớt như vậy. Nếu như ngay cả dung hợp Nhất tự Đấu Khải còn gặp khó khăn thì sao ta có thể làm đội trưởng của các ngươi?"

Đúng vậy, bày trên mặt bàn đó chính là các kiện còn thiếu trong bộ Đấu Khải của hắn, đều là Diệp Tinh Lan chế tác cho hắn trong những năm gần đây. Tất cả Đấu Khải đã chuẩn bị xong, chỉ là chưa dung hợp mà thôi.

Dung hợp Đấu Khải, hắn liền có thể trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư. Đây từng là ước mơ của hắn, nhưng giờ khắc này, trên mặt hắn cũng chỉ có mỉm cười, không có hưng phấn.
Vừa nói, Đường Vũ Lân cầm lên khối Đấu Khải ở ngực, là khối lớn nhất ở áo giáp, cũng là hạch tâm Đấu Khải. Hai bên có một khối giáp phiến hình chữ nhật bao trùm, dùng tay cầm thì phi thường nặng.

Đường Vũ Lân nói: "Các ngươi lùi về phía sau vài bước."

Mọi người vội vàng kéo ra một chút khoảng cách, lưu cho hắn không gian lớn hơn.

Trong nháy mắt tiếp theo, bọn họ liền nhìn thấy đôi mắt Đường Vũ Lân sáng lên, quang mang kim sắc mãnh liệt bắn ra, khí huyết dày đặc chấn động trong chớp mắt đã bạo phát.

Phản ứng lớn nhất chính là Tạ Giải, hắn kêu lên một tiếng buồn bực, theo

bản năng lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng nhợt, rõ ràng cứ như vậy đặt mông ngồi ngay đó. Đấu Khải trong cơ thể kích phát ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân, sắc mặt lúc này mới tốt hơn vài phần. Hắn không khỏi kinh ngạc.
Không chỉ có hắn, những người khác cũng cảm giác được. Bọn họ chỉ cảm thấy từ người Đường Vũ Lân bộc phát ra một uy áp vô cùng cường đại, đó hoàn toàn là uy áp của thượng vị giả với hạ vị giả. Lúc tầng khí huyết màu vàng kim kia từ trên người hắn toả ra thì cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Trong mọi người, tình huống của Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan là tốt nhất, chỉ lui lại về sau một bước, những người khác ít nhất đều lùi về phía sau hai bước.

Trên mặt mỗi người đều rung động dị thường.

Phải biết rằng, mỗi người bọn họ đều có tu vi mạnh hơn Đường Vũ Lân, đều là Ngũ Hoàn Hồn Vương, đồng thời cũng là Nhất tự Đấu Khải Sư a!

Nhưng dưới chênh lệch như vậy, khí tức huyết mạch trên người Đường Vũ Lân chèn ép bọn họ không cách nào chống cự lại.

Chương 772: Dung hợp Nhất tự Đấu Khải

Hơn ba năm qua, hồn lực của hắn không tăng lên, nhưng vì sao uy áp lại mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần?

Nếu bọn họ biết rõ Đường Vũ Lân ở trong Long cốc vẫn luôn giao tiếp với Long tộc, biết rõ hắn mỗi lần chôn cất Long cốt đều tiêu hao cực lớn, mà lúc đó luôn có Long hồn hình thành bổ sung năng lượng cho hắn thì sẽ không chấn kinh như vậy.

Không sai, hồn lực của Đường Vũ Lân không tăng lên bao nhiêu, nhưng huyết mạch chi lực của hắn trong hơn ba năm này nhận được phụng dưỡng trước đó chưa từng có.

Chân Long chi lực thuần khiết không ngừng thấm vào thân thể hắn, cho dù là chính hắn, cũng không hoàn toàn rõ ràng huyết mạch chi lực của mình hiện tại đã mạnh đến trình độ nào.

Nhưng không hề nghi ngờ là, dù Long Dược có được võ hồn Sơn Long Vương cũng bị khí tức của hắn triệt để áp chế.
Huyết mạch tăng lên tới cấp độ này, hắn mới chân chính đem khí tức Kim Long Vương bày ra.

Bốn vòng hồn hoàn màu vàng kim từ dưới chấn bay lên, xoay tròn xung quanh cơ thể hắn. Tầng quang vụ màu vàng kim phát ra từ người hắn chậm rãi thấm vào trong áo giáp.

Lập tức, áo giáp bắt đầu tản ra hào quang rực rỡ, màu vàng nhạt sáng bóng nhanh chóng biến thành màu vàng kim rực rỡ, con ngươi Đường Vũ Lân càng ngày càng sáng, quang vụ màu vàng kim nồng đậm mở rộng ra quanh thân thể hắn trong phạm vi đường kính ba mét, tất cả khối Đấu Khải trên bàn khẽ run lên, sau đó chúng liền lơ lửng bay lên giữa không trung, xoay xung quanh cơ thể Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên, lân phiến màu vàng kim phiến chậm rãi nổi lên, nhanh chóng bao trùm toàn thân, Đấu Khải hai tay, hai vai cũng hiện lên.
"Thu!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng.

Tất cả Đấu Khải tựa như đều bị quang vụ màu vàng kim hấp thu, trong chớp mắt hoá thành từng đạo kim quang dung hợp vào trong thân thể hắn. Chỉ qua vài lần hô hấp liền hoàn thành dung hợp.

Nhất tự Đấu Khải, hoàn toàn hấp thu!

Áo giáp màu vàng nhạt bao trùm toàn thân, hoa văn cũng không quá nhiều, chỉ là Long văn nhàn nhạt, hai tay hai vai đều có lưỡi dao sắc bén hơi nhô ra, khi khí huyết Đường Vũ Lân sôi trào thì mặt ngoài Đấu Khải mới hiện lên hoa văn lân phiến.

Mũ giáp bao trùm toàn bộ đầu, hai bên có vật giống Long giác nhô lên, trong mũ có một đạo lăng tuyến hơi hở ra, một mặt nạ màu vàng kim che lại bộ mặt Đường Vũ Lân, chỉ có kim quang bắn ra từ đôi mắt lộ ở bên ngoài.

Bộ Đấu Khải này để lộ ra Long giác sắc bén ở hai bên mũ giáp, phong cách này còn xuất hiện ở từng đám cây đột thứ ở hai tay và hai bắp chân. Những cây đột thứ này rất sắc bén, nhìn kỹ lại thoáng hiện ra bộ dáng Long giác,

vầng sáng màu vàng kim nhàn nhạt hòa lẫn với hào quang lập loè, khiến người ta có cảm giác kỳ dị.
Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể mình trong chớp mắt nhiều hơn thứ gì đó, nhưng rất nhanh, bọn chúng dường như lại biến thành một bộ phận thân thể mình, giống như toàn thân đều biến lớn vậy, đây chính là cảm giác của hắn lúc này. Tăng phúc cực lớn kia khiến hắn không nhịn được mà muốn tìm một chỗ bộc phát.

"Ngươi cần làm quen với lực lượng Đấu Khải, chúng ta đi Luận Bàn Lôi Đài?" Diệp Tinh Lan hỏi Đường Vũ Lân.

"Được!" Đường Vũ Lân cũng muốn thử một chút, mình khi mặc Nhất tự Đấu Khải thì đạt đến trình độ nào.

Nội Viện có Luận Bàn Lôi Đài chuyên biệt, cái này khác với Ngoại Viện. Luận Bàn Lôi Đài ở Ngoại Viện phải dùng điểm cống hiến thanh toán mới được sử dụng, còn Nội Viện thì không cần, Luận Bàn Lôi Đài chỉ cần trống thì có thể tùy thời sử dụng. Dù sao, đối với học viên đạt đến trình độ nhất định thì có thể dùng Luận Bàn Lôi Đài để thăng bản thân là phi thường quan trọng. Kinh nghiệm thực chiến nhiều khi so với đẳng cấp hồn lực còn quan trọng hơn, nhất là đối với học viên học viện Sử Lai Khắc lại càng là như vậy.
Không hề nghi ngờ, Luận Bàn Lôi Đài Nội Viện có cường độ vượt xa Ngoại Viện, nhất là cường độ phòng hộ.

Vòng phòng hộ chậm rãi bay lên, kể cả dưới chân cũng có. Mặc dù năng lượng này có chút không thoải mái, nhưng điều này cũng có thể tận khả năng đảm bảo không phá hư nơi này.

Từ Lạp Trí đứng ở ngoài Luận Bàn Lôi Đài, những người khác đều ở bên trong.

"Ai tới?" Đường Vũ Lân nhìn về phía đồng bạn.

Diệp Tinh Lan vừa muốn mở miệng thì Nguyên Ân Dạ Huy sải bước ra, "Ta đến a!"

"Được." Luận tu vi hồn lực, Nguyên Ân Dạ Huy là người mạnh nhất trong bọn họ.

"Hồn lực của ta đã đến cấp 57, ngươi phải cẩn thận rồi." Nguyên Ân Dạ Huy nói với Đường Vũ Lân.

Ba năm tăng lên mười cấp, tốc độ này nhìn qua cũng không nhanh. Nhưng mà, đối với người mới mười chín tuổi như nàng thì 57 cấp hồn lực tương đối là kinh người rồi.
Lúc trước, khi Long Dược 20 tuổi cũng chỉ là mới ngoài 60 cấp mà thôi.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Được."

Song phương cách nhau 50 mét, những người khác đều lùi ra xa, Tạ Giải nhịn không được nói: "Lão Đại, ngươi cũng không thể nặng tay a!"

"Ngươi câm miệng." Nguyên Ân Dạ Huy tức giận nói.

Tạ Giải cười hắc hắc, "Ta cũng là quan tâm ngươi nha."

Nguyên Ân Dạ Huy không để ý đến hắn nữa, trong mắt chợt lóe sáng, nhanh chóng phóng xuất ra võ hồn của mình, từng vòng hồn hoàn bay lên, hai tím ba đen, không hề nghi ngờ, nàng tăng lên tuyệt không chỉ có hồn lực, mà là toàn diện. Ở cấp độ Hồn Vương tuyệt đối là siêu cấp cường hãn.

Bởi vì trên người Đường Vũ Lân mặc Nhất tự Đấu Khải nên nàng cũng không do dự phóng xuất ra Đấu Khải của mình, cũng là Đấu Khải màu vàng bao trùm toàn thân, sau khi làm thành một bộ thì màu sắc đậm hơn một chút so với khi Đường Vũ Lân thấy ở Tinh La Đế Quốc.
Đây cũng không có cách nào khác, dù sao bản thân Nguyên Ân Dạ Huy còn có võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, nhưng Đấu Khải chỉ có một bộ. Bởi vậy khi chế tác Đấu Khải thì nàng nhất định phải điều hoà hai loại võ hồn này, do đó, Đấu Khải của nàng có song thuộc tính là thổ và hắc ám.

Khi sử dụng võ hồn khác nhau thì Đấu Khải sẽ tự động hoán đổi đến trạng thái khác. Điều này thực tế là khuyết điểm, bởi vì không tập trung vào một võ hồn nên hiệu quả tăng phúc sẽ nhỏ hơn Nhất tự Đấu Khải bình thường một chút.

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Ân Dạ Huy luôn ủng hộ Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, bởi vì Hữu Linh Hợp Kim đối với nàng rất quan trọng.

Đấu Khải của nàng chế tác là phiền toái nhất, nếu khi làm Nhị tự Đấu Khải lại bắt đầu lại từ đầu thì sẽ mất rất nhiều thời gian, huống chi Hữu Linh Hợp Kim còn có thể tiến hành nhiều lần dung rèn, từ đó để bản thân Đấu Khải trở nên mạnh mẽ hơn, làm giảm bớt yếu điểm của song thuộc tính.
Ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hai tay Nguyên Ân Dạ Huy mở ra, hai đạo hào quang phân biệt sáng lên trong tay nàng, ngay sau đó, hồn hoàn trên người nàng sáng lên, thân thể nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã hóa thành Thái Thản Cự Viên thân cao sáu mét.

Đối phó với Đường Vũ Lân, không hề nghi ngờ, võ hồn Thái Thản Cự Viên là thích hợp nhất. Từ chiều cao võ hồn có thể nhìn ra, so với lúc trước, võ hồn của nàng càng cường đại hơn.

Hai đạo hào quang xuất hiện trong tay nàng chính là đôi cự chuỳ lúc trước Đường Vũ Lân đưa cho nàng. Chỉ là so với lúc đó, khí tức trên cự chuỳ đã hơi khác, hồn lực chấn động rõ ràng gia tăng, hiển nhiên là sau khi được cải tạo nhất định, nó đã trở nên cường đại hơn.

Thái Thản Cự Viên cao sáu mét, dáng người vô cùng hùng tráng, cộng thêm một đôi cự chuỳ dài đến năm mét cực lớn và khủng bố, uy thế kia tuyệt đối khiến Cơ Giáp nhìn thấy đều muốn quay đầu bỏ chạy.
Khoé miệng Đường Vũ Lân cũng không khỏi giật giật, nhìn thoáng qua Tạ Giải ở phía xa, trong lòng tán thưởng. Tạ Giải gia hỏa này, nhất định là có khuynh hướng thích bị ngược đãi.

Nguyên Ân Dạ Huy đối với Đường Vũ Lân cũng sẽ không khách khí, tuy rằng hắn mới có Tứ Hoàn, nhưng mà lúc trước, thực lực của Đường Vũ Lân đã vượt xa tu vi hồn lực đó, huống chi lần này trở về, hồn lực của hắn tăng lên không bao nhiêu nhưng khí tức huyết mạch lại mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Đối mặt với một Đường Vũ Lân như vậy, Nguyên Ân Dạ Huy không có nửa điểm lưu thủ.

Chân trái vừa sải bước ra, thân thể đã nhảy dựng lên, một đôi cự chùy vung ra, từ trên trời giáng xuống. Một trước một sau, tựa như lưu tinh cản nguyệt.

Cự chùy còn chưa rơi xuống, hai đạo chuỳ ảnh cực lớn đã giáng xuống. Hai chuỳ ảnh này giống như đạn pháo khổng lồ công kích, toàn thân là màu vàng, đường kính cùng đầu cự chuỳ giống nhau.
Đây là Không Khí Pháo?

Đường Vũ Lân lấy làm kinh hãi, đồng thời cũng hiểu rõ, hôm trước Tạ Giải có thể chiến thắng Nguyên Ân Dạ Huy là người ta đã hạ thủ lưu tình đến mức nào.

Vài năm không gặp, Nguyên Ân Dạ Huy đã đem Không Khí Pháo vận dụng đến trình độ như vậy rồi. Cự chuỳ trong tay cùng Nhất tự Đấu Khải tăng phúc, hai đạo cự chuỳ và Không Khí Pháo có lực bộc phát cực khủng bố, dù là Hồn Đạo đạn pháo bình thường cũng kém xa a!

Chương 773: Lực lượng của Nguyên Ân không mạnh?

Nhưng mà, Đường Vũ Lân đứng ở chỗ này lại không có ý muốn né tránh, hai tay nâng lên gác trên đỉnh đầu. Cánh tay bành trướng lên vài phần, mặt ngoài Đấu Khải đều hiện lên hoa văn Long lân, Kim Long Trảo cũng hiện ra sau đó.

Mắt thấy hai luồng chùy ảnh kia đã đến, Đường Vũ Lân giơ tay ra bắt lấy, ngang nhiên túm chặt đôi chuỳ ảnh.
Mọi người chỉ nhìn thấy đôi Kim Long Trảo bỗng bắn ra hào quang sáng chói, trên người Đường Vũ Lân dâng lên một tầng quang vụ màu vàng kim, trong chớp mắt sau đó, hai chùy ảnh rõ ràng đã bị trảo phá.

"Phốc, phốc" hai tiếng, hai chùy ảnh tản ra, lực trùng kích cường đại rơi xuống người Đường Vũ Lân, nhưng hắn thậm chí không lung lay chút nào.

Đôi cự chuỳ của Nguyên Ân Dạ Huy cũng đến sau đó, như thiểm điện rơi xuống đỉnh đầu Đường Vũ Lân. Hai mắt hắn bỗng loé sáng, vẫn như cũ không tránh không né, đôi Kim Long Trảo nắm chặt thành quyền, hét lớn một tiếng, hai nắm tay oanh kích, rõ ràng cứ như vậy dùng hai tay đối song chuỳ.

Phải biết rằng, đôi chuỳ kia nặng hơn vạn cân đó! Trong đoàn đội Sử Lai Khắc Thất Quái, trừ Đường Vũ Lân cũng chỉ có Nguyên Ân Dạ Huy mới có thể sử dụng. Mà lúc này nàng còn sử dụng Kim Cương Thái Thản có lực lượng cường đại, uy năng tất nhiên là khủng bố, nếu một đài Hoàng cấp Cơ Giáp không phóng thích Hồn Đạo vòng bảo hộ thì sẽ trực tiếp bị nện nát bấy. Nhưng Đường Vũ Lân lại chỉ dùng sức mình, dùng nắm đấm cứng đối

cứng với song chuỳ.
Ngay cả Nguyên Ấn Dạ Huy cũng không thể tưởng tượng được, nàng tuyệt không tin ở đồng cấp còn có người có thể dùng sức mạnh thân thể đối với song chuỳ của mình, theo bản năng nàng thoáng thu lực lại, đây là nàng tuyệt đối tín nhiệm Đường Vũ Lân.

"Oanh!" Song chuỳ và nắm tay va chạm liền bộc phát ra một tiếng nổ vang. Một cỗ sóng khí lấy chỗ va chạm giữa hai người làm trung tâm bộc phát ra.

Trong chớp mắt này, mọi người đều cảm giác được Đường Vũ Lân dường như đã biến thành núi cao nguy nga. Hắn không sử dụng bất kỳ hồn kỹ hay hồn kỹ huyết thống nào, toàn thân kim quang đại phóng, một thân Nhất tự Đấu Khải phóng xuất ra hào quang rực rỡ.

Đạo vòng bảo hộ ở Luận Bàn Lôi Đài dưới chân Đường Vũ Lân cũng bắn ra vầng sáng mãnh liệt.

Chặn được sao?

Những người khác đều mở to hai mắt nhìn, càng xem lại càng đổ mồ hôi. Nguyên Ấn Dạ Huy mạnh như thế nào, mọi người là rõ ràng nhất. Trong thời gian Đường Vũ Lân không có ở đây, nàng chính là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công số một trong đoàn đội, cũng là trụ cột vững vàng trong đội. Nhưng mà bọn họ lại thấy được một màn không dám tin.

Song chuỳ của Nguyên Ấn Dạ Huy bị hai nắm tay của Đường Vũ Lân đánh lên, sau đó trở tay một cái liền rơi xuống đất, mà nàng thì rõ ràng không khống chế được mà lùi về phía sau liên tiếp. Sau khi lùi vài chục bước thì rõ ràng không khống chế được thân thể nữa mà ngã ngồi xuống mặt đất.

Cái này ...

Song chùy "ầm" một cái nện xuống mặt đất, hai tay Nguyên Ấn Dạ Huy mềm rủ xuống, ở dưới mũ giáp, đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Tuy rằng cuối cùng nàng đã thu lực, nhưng lực lượng thu hồi cũng trong khống chế của bản thân a!

Mà khi nàng đập trúng hai nắm tay Đường Vũ Lân thì cảm giác được hắn căn bản không giống người, mà là một đầu hung thú, lực phản chấn kinh

khủng tựa như thuỷ triều ập đến. Hơn nữa nàng còn thấy rõ ràng Đường Vũ Lân thu lại một quyền, có nghĩa là hắn không sử dụng toàn lực.
Đường Vũ Lân đứng ở chỗ này không động cũng không truy kích, những người khác thì vẻ mặt ngốc trệ.

Thân hình Tạ Giải lóe lên, đã bay về phía Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan luôn bình tĩnh cũng không khỏi há to miệng.

Cái này là ...

Đường Vũ Lân cũng nhanh nhẹn đi đến trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy, "Không sao chứ?"

Nguyên Ân Dạ Huy lúc này đã bỏ song chùy trong tay, cười khổ một tiếng, "Không có việc gì, chỉ là hai tay trật khớp mà thôi. Nếu không có Đấu Khải thì chỉ sợ ..."

"Trật khớp? Lão Đại, ngươi quá độc ác, ta liều mạng với ngươi!" Tạ Giải bi phẫn đập lên Đấu Khải của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân áy náy nói: "Xin lỗi, ta cũng không biết sẽ như vậy. Vừa rồi lúc cuối khi cảm nhận được lực lượng của ngươi không mạnh, ta đã nhanh thu lực rồi, nhưng vẫn là chậm một chút."
Yên lặng, xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng.

Lực lượng không mạnh ...

Lực lượng không mạnh?

Lực lượng không mạnh!

Trời ạ! Đây chính là Thái Thản Cự Viên, đây chính là đôi cự chuỳ nặng đến vạn cân.

Đây là công kích của Nguyên Ân Dạ Huy mang theo Không Khí Pháo.

Ít nhất trừ hắn ra, những người khác tuyệt đối không có ai sẽ đón đỡ công kích như vậy, nhưng hắn lại nói là lực lượng không mạnh ...

Cái này ...

Nguyên Ân Dạ Huy cũng trợn mắt há mồm nhìn Đường Vũ Lân, "Nói thật, vừa rồi ngươi dùng bao nhiêu lực?"

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Ước chừng năm, sáu phần đi."

Nguyên Ân Dạ Huy một hồi im lặng, thân thể của nàng đã thu nhỏ lại về hình thái bình thường, Tạ Giải giúp nàng đẩy hai tay, nắn lại cánh tay bị trật khớp.

Nàng nghiêm túc nói: "Đội trưởng, ta cảm thấy ngươi hẳn là nên đi kiểm tra lực lượng của ngươi một chút. Ta cảm thấy xét thuần về lực lượng, dù là tên Long Dược kia cũng kém hơn ngươi rồi. Lực lượng của ngươi sao lại trở nên cường đại như thế hả?"
Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Hẳn là do năng lượng ta hấp thu trong hơn ba năm này a. Chắc hẳn các ngươi đều rất muốn biết trong khoảng thời gian ta mất tích thì đi nơi nào, là thế này ..."

Lập tức hắn không chút nào giấu giếm, kể lại chuyện mình ở lại trong Long cốc một lần.

"Chân Long hài cốt? Chôn xương ba năm. Lão Đại, ngươi thắng!" Tạ Giải không dám tin nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Nhưng cầu tâm an a. Các ngươi cũng biết đấy, võ hồn của ta là Lam Ngân Thảo, nếu không có huyết mạch Kim Long Vương thì ta căn bản chả là cái gì, dù ta có cố gắng như thế nào thì cũng vô dụng mà thôi. Cho nên ta rất cảm tạ sức mạnh mà huyết mạch mang đến. Sau khi vào Long cốc, nó càng trợ giúp ta hấp thu nhiều năng lượng Long tộc hơn. Long tộc trợ giúp ta nhiều lắm, ta làm sao có thể nhẫn tâm nhìn bọn chúng phơi thây hoang dã đây? Chỉ là ta cũng không nghĩ lại mất nhiều thời gian như thế. Mỗi ngày đều đào hố, vận chuyển Long cốt, đây đều là việc tốn sức a. Nhất là đem những khối cốt bày thành bộ dạng hoàn chỉnh thì lại càng khó khăn. Long cốt phi thường nặng, ân, so với tưởng tượng của các ngươi thì nặng hơn nhiều, vì trong đó có thể ẩn chứa tinh hoa năng lượng của Long tộc."
"Mỗi ngày đều hấp thu một ít Long hồn, hơn nữa không ngừng làm việc chân tay, lực lượng của ta cũng theo đó mà tăng lên. Bản thân ta cũng có cảm giác nhưng không ngờ lại tăng lên lớn như vậy. Bất quá, ta vẫn có thể khống chế, ít nhất không ảnh hưởng đến rèn."

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Xem ra, hồn lực không tăng lên cũng không phải chuyện xấu. Lão Đại, cường độ thân thể ngươi lại càng đáng sợ hơn rồi. Lực lượng này đã vượt qua tuyệt đại đa số hồn kỹ, ngay cả Nguyên Ân cũng không được. So khí lực ai còn là đối thủ của ngươi a! Chỉ sợ ngươi có thể so sánh với Phong Hào Đấu La rồi."

Đường Vũ Lân cười nói: "Đó là không thể, hồn lực của Phong Hào Đấu La cũng có thể nhẹ nhõm nghiền ép ta. Bất quá ta cũng cho rằng hẳn là nên đi kiểm tra lực lượng của mình một chút, để sau này khống chế tốt hơn. Nếu không mang Đấu Khải thì không biết còn mạnh như vậy không. Nguyên Ân, lần sau ngươi dùng Cự Ma Thái Thản, ta không mặc Đấu Khải, chúng ta thử lại lần nữa."
Lực lượng của Đường Vũ Lân không hề nghi ngờ đã làm tất cả chấn kinh. Đây thực là cảm giác hận thiên vô bả, hận địa vô hoàn, giống như nhân loại không thể có được đó.

Tất cả thiết bị trong phòng thể trắc Nội Viện đều là tiên tiến nhất, mỗi ba tháng, các học viên Nội Viện đều phải ở chỗ này kiểm tra đo lường tình huống cơ thể mình, bao gồm chính xác hồn lực, lực lượng, tốc độ, Tinh Thần Lực, phản ứng, ... để các học viên căn cứ vào đó mà điều chỉnh bản thân trong những tình huống khác nhau.

Lúc Đường Vũ Lân cùng đồng bạn đi vào phòng thể trắc thì đã có người ở đó chờ bọn họ rồi.

Chương 774: Khảo thí

Vũ Trường Không nhìn qua cũng không có thay đổi gì so với ba năm trước, thời gian không để lại bất cứ dấu vết nào trên khuôn mặt nam thần lãnh ngạo này, chỉ là khí tức càng trở nên cường đại hơn.
Nhìn thấy hắn, Đường Vũ Lân vội vàng tiến lên vài bước, cung kính nói: "Vũ lão sư, ta đã trở về."

Vũ Trường Không đột nhiên tiến lên vài bước, ngoài dự đoán của mọi người mà cho hắn một cái ôm, "Ít nhất tình huống của ngươi còn tốt hơn ta."

Đường Vũ Lân hơi sửng sốt, trong đầu đột nhiên hiện lên lúc trước Vũ Trường Không dẫn hắn tiến về thành Thiên Đấu, tiến vào bên trong phiến mộ địa kia, tinh thần hơi chấn động, "Vũ lão sư ..."

Vũ Trường Không buông ra hắn, "Trở về là được, cái gì cũng không cần nói. Đến đây đi, ta dẫn ngươi đi tiến hành kiểm tra thể trắc."

Tạ Giải cười hì hì chạy tới, chỉ chỉ cái mũi của mình. Không hề nghi ngờ, là hắn thông tri cho Vũ Trường Không.

Từ khi Đường Vũ Lân trở lại học viện, bởi vì sự tình của Cổ Nguyệt mà có điểm hỗn loạn, cho đến hôm nay mới nghĩ thông suốt nên mới tốt hơn một chút.
Bất quá, sau khi tỉnh lại hắn mới phát hiện ra rằng, khi hắn vội vàng tìm kiếm Cổ Nguyệt thì không có bất kỳ vị lão sư nào đến ngăn cản hắn, dù là Trần Thế, Phong Vô Vũ hay Vũ Trường Không, đều không có.

"Vũ lão sư, thực xin lỗi, sau khi ta trở về ..."

Vũ Trường Không lắc đầu, "Có lẽ ngươi còn chưa hiểu rõ tình huống Nội Viện. Như vậy ta nói qua cho ngươi. Sau khi vào Nội Viện, các ngươi đã được học viện công nhận là trưởng thành. Các ngươi phải tự chịu trách nhiệm về hành động của mình, đồng thời, học viện sẽ không ước thúc các học viên như lúc ở Ngoại Viện. Trừ các khảo hạch định kỳ, thực tế Nội Viện ước thúc học viên phi thường nhỏ. Các ngươi hãy làm chuyện ngươi muốn làm, không có ai sẽ ngăn cản ngươi. Huống chi, tình cảm của ngươi và Cổ Nguyệt đã được đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân xác định, ở phương diện này học viện nhất định sẽ ủng hộ ngươi, thậm chí trợ giúp ngươi đi tìm nàng, có tin tức của nàng nhất định sẽ thông tri cho ngươi trước tiên. Căn cứ theo tình huống trước mắt, Cổ Nguyệt rất có thể là bị Truyền Linh Tháp giấu đi, nói cách khác, chúng ta không thể tìm được. Nhưng quan hệ giữa học viện và Truyền Linh Tháp rất phức tạp, trừ phi Các chủ cưỡng ép yêu cầu, nếu không chúng ta rất khó xử lý. Nhưng Các chủ tựa hồ có oán khí với ngươi."
Vân Minh dĩ nhiên có oán khí với Đường Vũ Lân, đệ tử bảo bối của hắn vì Đường Vũ Lân mà mất tích, nếu không có oán khí mới là lạ.

Đường Vũ Lân nghe Vũ Trường Không nói không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng, Vũ lão sư mặc dù không có đến tìm mình nhưng không hề nghi ngờ là hắn luôn giúp mình tìm Cổ Nguyệt a! Nếu không hắn cũng không

thể biết rõ ràng như vậy.

Cổ Nguyệt đi Truyền Linh Tháp sao? Chẳng lẽ nói, vấn đề giữa mình và nàng nằm ở Truyền Linh Tháp? Trên thế giới này có thể khiến học viện kiêng kỵ cũng chỉ có Truyền Linh Tháp thôi. Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được, mình đã có mục tiêu. Mặc dù mục tiêu này nguy nga khổng lồ, nhưng có mục tiêu so với không có thì mạnh hơn nhiều, ít nhất là có phương hướng để mình nỗ lực. Phòng thể trắc phi thường lớn, so với tưởng tượng còn lớn hơn, thể tích mỗi cỗ máy móc đều phi thường khổng lồ.

"Ngươi phải tiến hành một lần kiểm tra toàn diện, để chúng ta biết rõ tình huống hiện giờ của ngươi mà an bài chuyện phía sau." Vũ Trường Không nói với Đường Vũ Lân.

"Vâng!" Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

"Đầu tiên kiểm tra một chút hồn lực của ngươi." Vũ Trường Không dẫn hắn đi vào một đài dụng cụ, trên đó có hai quả cầu. Đường Tam từng dùng qua loại này nên vội vàng tiến lên cầm chặt.

Vũ Trường Không khởi động dụng cụ, rất nhanh một đám số đã xuất hiện.

"Đẳng cấp hồn lực, 47. Cấp bậc Hồn Tông. Độ áp súc hồn lực, sáu độ." Âm thanh điện tử vang lên.

Nghe được hai chữ 'sáu độ' này, Vũ Trường Không không khỏi chớp chớp mắt, có chút kinh ngạc nhìn về phía Đường Vũ Lân.
"Độ áp súc hồn lực, đây là cái gì?" Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi. Trước kia hắn tiến hành kiểm tra thì chưa có con số độ áp súc hồn lực này.

Vũ Trường Không nói: "Sau khi hồn lực đạt đến trình độ nhất định thì số lượng không phải là tuyệt đối trọng yếu, mà còn phải xem về chất, độ áp súc chính là chất. Nói đơn giản thì cùng là Cửu Hoàn Phong Hào Đấu La, nếu dùng thiên tài địa bảo tăng lên hồn lực thì hoàn toàn khác với người tự tu luyện đạt đến 90 cấp. Độ áp súc chênh lệch ít nhất ba độ trở lên. Độ áp súc càng cao thì chứng minh hồn lực càng ngưng thực. Mỗi một độ đều tương ứng với một tầng. Độ áp súc hồn lực của ngươi là sáu độ, có nghĩa là

mặc dù ngươi mới tu vi Tứ hoàn, nhưng thực tế hồn lực đã ngưng tụ đủ để so sánh với hồn sư cấp Hồn Đế bình thường. Hai hệ số này cộng lại có thể nói thực lực hiện tại của ngươi có thể so sánh với Hồn Vương."
Đường Vũ Lân lần đầu tiên nghe đến khái niệm này, nhịn không được nhìn về các đồng bạn, trong ánh mắt lộ ra vẻ thăm hỏi.

Tạ Giải nhún vai, "Chúng ta đều tu luyện Huyền Thiên Công, cho nên độ áp súc hồn lực có chút ưu thế. Ta cũng là sáu độ, bất quá tu vi là Ngũ Hoàn rồi. Mọi người hẳn là đều không kém bao nhiêu."

"Ha ha, ta bảy độ!" Từ Lạp Trí mập mạp chạy tới, cười ha hả nói.

Tạ Giải tức giận: "Ngươi không giống người bình thường, ngươi có thể chuyên tâm tu luyện hồn lực rồi áp súc chúng a!"

"Cái gì là không giống người bình thường?" Diệp Tinh Lan liếc Tạ Giải một cái.

Tạ Giải sững sờ, ngay sau đó liền kịp phản ứng, sắc mặt cổ quái nhìn về phía Nguyên Ân Dạ Huy bên cạnh.

Nguyên Ân Dạ Huy lại làm như không thấy vẻ mặt cầu giúp đỡ của hắn, Tạ Giải ho khan một tiếng, "Không giống người bình thường có ý là thiên phú dị bẩm. Lạp Trí, ngươi thấy ta nói đúng không?"
"Ha ha!"

Vũ Trường Không nói: "Ở phương diện này, Lạp Trí đúng là có thể nói là thiên phú dị bẩm. Tăng lên độ áp súc hồn lực thậm chí còn khó hơn tu luyện hồn lực, nhất là khi đạt đến năm độ, muốn tăng lên một độ càng khó hơn lên trời. Hiện tại ta có hồn lực cấp 77, độ áp súc cũng miễn cưỡng đạt đến bảy độ. Đi, đến khảo thí tiếp theo."

Được mọi người giải thích, Đường Vũ Lân mới hiểu được độ áp súc hồn lực có ý nghĩ như thế nào. Không hề nghi ngờ, hắn mới Tứ hoàn đã đạt đến sáu độ, không gian tăng lên trong tương lai còn rất lớn. Đó là một số liệu rất tốt.

"Tiếp theo là đo Tinh Thần Lực."

Đường Vũ Lân ngồi trước một dụng cụ rất lớn, một nón trụ hạ xuống, bao

trùm lấy đầu của hắn.

Vũ Trường Không nói: "Dụng cụ trong Nội Viện có cường độ khá lớn nhưng tính an toàn rất cao, ngươi có thể buông lỏng tâm thần, tự nhiên phóng thích Tinh Thần Lực xung quanh đầu mình, dụng cụ sẽ ghi chép lại." Khép kín hai mắt, Đường Vũ Lân cũng rất muốn biết hiện tại Tinh Thần Lực của mình đạt đến trình độ nào. Ở trong Long cốc hắn mới sơ bộ phán đoán Tinh Thần Lực của mình đã đột phá lên Linh Uyên Cảnh. Nhưng không chính thức đo lường thì hắn không thể khẳng định phán đoán của mình có chính xác hay không.

Dù sao, Tinh Thần Lực Linh Hải Cảnh yêu cầu 500 điểm, mà Linh Uyên Cảnh lại cao đến 5000 điểm. Một khi tiến vào Linh Uyên Cảnh là đã tiến vào một thế giới hoàn toàn khác. Rất nhiều hồn sư cường đại có Tinh Thần Lực chỉ dừng lại ở cấp độ này mà thôi.

Theo Đường Vũ Lân biết, lúc trước, khi bọn họ đi đến Tinh La Đế Quốc thì Vũ lão sư hắn là chưa đạt đến cấp độ này.

Máy móc bắt đầu hoạt động, một chụp đèn sáng lên. Mỗi một ngọn đèn đại biểu cho 100 điểm Tinh Thần Lực. Tốc độ đèn sáng rất nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mười chụp đèn.
Mọi người đều không thấy kỳ quái, dù sao bọn họ đã sớm biết Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân đã đạt đến Linh Hải Cảnh rồi. Thời gian qua lâu như vậy, đạt đến 1000 điểm Tinh Thần Lực rất bình thường. Trên thực tế, bọn họ cơ bản đều đạt đến mức độ này. Tinh Thần Lực của Hứa Tiểu Ngôn là mạnh nhất, đã đột phá 3000 điểm, Linh Hải Cảnh cao giai.

Về phần Cổ Nguyệt, nàng cho tới bây giờ đều không khảo thí ở học viện mà làm ở Truyền Linh Tháp bên kia, cho nên, không có ai biết chính xác cường độ Tinh Thần Lực của nàng.

Bất quá, ngọn đèn trên dụng cụ không có ý muốn dừng lại, tiếp tục lên như diều gặp gió, rất nhanh, lại có thêm mười chụp đèn sáng lên.

2000 rồi!

Trên mặt mọi người bắt đầu toát ra vẻ kinh ngạc, dù sao, Đường Vũ Lân là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công a! 2000 điểm Tinh Thần Lực, đây đã là tương đối khả quan. Nếu như khi chọn hồn linh có thể thu liễm một chút thì

đã đủ để hắn chèo chống đến cấp độ Phong Hào Đấu La.
Sau đó là ... 3000!

Lúc số liệu đến 3000, trên mặt mọi người từ kinh ngạc biến thành khiếp sợ.

3000, Linh Hải Cảnh cao giai.

Hứa Tiểu Ngôn thất thanh nói: "Tinh Thần Lực của Lão Đại sẽ không vượt qua ta đi?" Tiếng nói của nàng ngày càng nhỏ, bởi vì nàng thấy ngọn đèn thứ 34 sáng lên, mà Tinh Thần Lực của nàng chỉ là 3300.

Cái này ...

Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân vượt qua 3000 rồi, trong đệ tử Nội Viện là tình huống phi thường hiếm thấy. Tinh Thần Lực rất quan trọng với hồn sư, nhưng hiển nhiên không thể quan trọng hơn hồn lực, cho nên, trừ phi là dung hợp hồn linh cao giai, nếu không sẽ có rất ít người chuyên môn tu luyện Tinh Thần Lực.

4000!

Chương 775: Lực lượng kinh khủng

Chấn động! Tất cả mọi người đều bị chấn động rồi. 4000 có nghĩa là Linh Hải Cảnh đỉnh cấp, sau khi đạt đến cấp độ này thì tương lai liền có cơ hội trùng kích Linh Uyên Cảnh a!
Linh Uyên Cảnh là cái gì?

Linh Uyên Cảnh, như vực như ngục, cùng trời cuối đất, trên đuổi tận bích lạc xuống hoàng tuyền, ý niệm là vạn vật quy tâm. Cấp độ Tinh Thần Lực này là trụ cột để có được hồn linh truyền kỳ, có thể dung hợp bất kỳ hồn linh cấp độ nào, hồn linh màu cam, hồn linh màu đỏ chỉ có thể dung hợp một cái. Nếu có một trong hai loại hồn linh này thì có thể dung hợp các hồn linh khác có năng lực cùng cấp với Linh Hải Cảnh. Nếu không có hai loại hồn linh này thì có thể dung hợp tối đa năm hồn linh, cấp bậc không giới hạn. Bình thường thì Linh Uyên Cảnh đã cực hạn của nhân loại.

Thế nhưng là, ngọn đèn vẫn sáng lên như trước, hơn nữa đều đặn sáng lên,

có nghĩa là Đường Vũ Lân chưa đạt đến cực hạn.

"Tích!" Dụng cụ đột nhiên vang lên một tiếng. Ngay sau đó, tất cả các ngọn đèn sáng lên lúc trước đều bị dập tắt.
Khi mọi người cho rằng Đường Vũ Lân đã kiểm tra xong thì bên cạnh, một ngọn đèn màu tím sáng lên.

"Linh Uyên Cảnh!" Vũ Trường Không thốt lên, trên mặt tràn đầy khiếp sợ. Trên thực tế, cho tới giờ hắn cũng không đạt đến cấp độ này.

Linh Uyên Cảnh là cái gì? Nó giống như là tốc độ âm thanh, ở dưới và ở trên Linh Uyên Cảnh là hai cấp độ hoàn toàn khác biệt.

Đường Vũ Lân vậy mà trong bất tri bất giác lại đột phá Linh Uyên Cảnh, đây quả thực là không thể tin được.

Một ngọn đèn màu vàng sáng lên sau đó, có nghĩa là khảo thí vẫn chưa chấm dứt.

Mọi người không còn rung động nữa, mà có chút chết lặng rồi. Bốn mươi bảy cấp Hồn Tông, Tinh Thần Lực tu vi Linh Uyên Cảnh. Dù là hồn sư Hệ Tinh Thần, Tinh Thần Lực cũng chưa chắc đạt đến trình độ này a!

Bọn họ từng đoán, Tinh Thần Lực của Cổ Nguyệt hẳn đã đạt đến Linh Uyên Cảnh rồi, nhưng vẫn chưa kiểm chứng qua. Hơn nữa, võ hồn của Cổ Nguyệt là khống chế nguyên tố, yêu cầu Tinh Thần Lực phi thường cao. Nhưng Đường Vũ Lân là Hệ Cường Công a, cùng lắm tính thêm là Hệ Khống Chế, vì sao Tinh Thần Lực của hắn lại cao như vậy? Mọi người đều tu luyện Tử Cực Ma Đồng mà, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy?

6000!

7000!

Ngọn đèn vẫn còn sáng lên, chưa có dừng lại, Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân rõ ràng đã hơn gấp đôi Hứa Tiểu Ngôn. Cái này, ngay cả Vũ Trường Không cũng có chút ngốc trệ. Tình huống này trong học viện chưa từng thấy qua. Trong các học viên Nội Viện, tu vi Tinh Thần Lực có thể vượt qua Đường Vũ Lân tuyệt đối là phượng mao lân giác.

Theo Vũ Trường Không biết, ở trong học viện, người có tu vi Tinh Thần Lực mạnh nhất chính là đương đại Hải Thần Các Các chủ, một đời Cực Hạn Đấu La, Kình Thiên Đấu La Vân Minh.

Tinh Thần Lực của Vân Minh đã đạt đến Thần Nguyên Cảnh trong truyền thuyết, nhưng cũng là người duy nhất trong học viện đạt đến Thần Nguyên Cảnh.
Trừ hắn ra, cho dù là Quang Ám Đấu La cũng chỉ có tu vi Tinh Thần Lực là Linh Vực Cảnh.

Linh Vực Cảnh cùng Linh Uyên Cảnh chẳng qua là một bước ngắn a! 2 vạn điểm Tinh Thần Lực chính là cánh cửa Linh Vực Cảnh.

Hiện tại Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân đã vượt qua 7000, hắn mới mười tám tuổi, có nghĩa là trong tương lai hắn có thể trùng kích Linh Vực Cảnh, đây đã không thể dùng từ thiên tài để hình dung.

Vũ Trường Không còn biết, ở tiền kỳ tu luyện, đối với hồn sư không phải là Hệ Tinh Thần thì Tinh Thần Lực không có tác dụng quá rõ ràng, nhưng sau khi đến cấp độ Phong Hào Đấu La thì Tinh Thần Lực có tác dụng quyết định. Nếu muốn đi xa hơn ở cấp độ Phong Hào Đấu La thì Tinh Thần Lực nhất định phải mạnh mẽ. Tinh Thần Lực càng mạnh thì khả năng tăng lên càng lớn.
Cực Hạn Đấu La cần có tu vi Tinh Thần Lực Thần Nguyên Cảnh, mà điểm này cũng khiến rất nhiều Siêu Cấp Đấu La mắc kẹt.

Quang Ám Đấu La sở dĩ không đạt được cấp độ kia cũng bởi vì Tinh Thần Lực của nàng không cách nào đột phá bình cảnh Thần Nguyên Cảnh.

Đương kim thế gian, người có tu vi Tinh Thần Lực Thần Nguyên Cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đương nhiên, cao hơn một tầng nữa chính là Tinh Thần Lực Thần Vương Cảnh, tựa hồ chỉ tồn tại trong Thần giới, cũng sớm đã tuyệt tích rồi. Nghe nói, trừ phi chính thức thành Thần, nếu không, Tinh Thần Lực căn bản cũng không khả năng đạt đến cảnh giới kia.

Tốc độ ngọn đèn sáng lên bắt đầu biến chậm, nghĩa là kiểm tra đã đến giai đoạn cuối cùng. Lúc ngọn đèn vàng thứ 28 sáng lên thì rốt cuộc đã ngừng lại.

Một đèn tím, 28 đèn vàng nhỏ.

"7800 điểm Tinh Thần Lực."

Tất cả mọi người đều có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, 7800! Vậy mà là 7800 a!

Đây là không thể tưởng tượng nổi.

7800 điểm Tinh Thần Lực có nghĩa như thế nào bọn họ đều rất rõ ràng. Linh Uyên Cảnh, như vực như ngục Linh Uyên Cảnh! Hơn nữa còn không phải mới nhập môn, khoảng cách đến 1 vạn điểm Linh Uyên Cảnh trung kỳ đã không còn xa nữa.

Vì đeo mũ giáp nên Đường Vũ Lân không nghe được thanh âm bên ngoài, được nhắc nhở nên hắn tháo mũ giáp xuống. Nhìn một đám đồng bạn ngốc trệ nhìn mình chăm chú, hắn không khỏi nghi ngờ hỏi: "Các ngươi làm sao vậy?"

"7800!" Tạ Giải làm thủ thế với Đường Vũ Lân, trước là bảy, sau là tám.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, sau đó "A" rồi một tiếng.

"A? Đã xong? Lão Đại, ngươi không kinh hãi sao? Tinh Thần Lực của ngươi đã đạt đến 7800 điểm, Linh Uyên Cảnh a!" Tạ Giải kích động nói. Đường Vũ Lân nói: "Cổ Nguyệt cũng sớm đạt đến Linh Uyên Cảnh rồi, cái này có cái gì."

Mọi người đều bó tay rồi.

Vũ Trường Không ánh mắt sáng rực nhìn hắn, "Ngươi đã sớm biết mình đột phá tầng thứ này?"

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Khi đột phá tựa hồ có cảm giác được, dường như toàn bộ thế giới đều trở nên rõ ràng, hơn nữa cảm giác tăng lên trên phạm vi lớn, giống như là mở ra một cánh cửa đi vào một thế giới khác."

Vũ Trường Không sửng sốt một chút, sau một lúc lâu, hắn mới gật đầu với Đường Vũ Lân, "Cảm ơn." Không hề nghi ngờ, cảm ngộ của Đường Vũ Lân phi thường có trợ giúp với hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Kế tiếp kiểm tra gì vậy?"

"Khảo thí lực lượng." Vũ Trường Không nói. Tuy rằng mặt vẫn không biểu tình, nhưng ánh mắt vẫn thể hiện ra tâm tình của hắn lúc này không hề bình tĩnh.
Thể tích của dụng cụ khảo thí lực lượng lớn hơn tưởng tượng của Đường Vũ Lân, nhìn qua giống như một ngọn núi nhỏ. Phía trên có hơn ba mươi tấm nện, mỗi cái lớn nhỏ có hình dạng không giống nhau.

Vũ Trường Không nói: "Khảo thí lực lượng mang tính tổng hợp, cho nên sẽ phi thường cẩn thận. Ví dụ như, ngươi phải khảo thí lực lượng của bàn tay, nắm đấm, bả vai, cũng phải khảo thí lực lượng Đấu Khải, vũ khí công kích, ... ta đề nghị ngươi trước tiên khảo thí lực lượng nắm đấm, sau đó mặc Đấu Khải rồi lại kiểm tra một lần là được rồi."

Đường Vũ Lân là hắn mang tới đây, cho nên không có ai hiểu rõ năng lực của Đường Vũ Lân hơn hắn.

"Vâng." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng.

Mọi người theo bản năng đều thối lui vài bước. So với Tinh Thần Lực, mọi người càng tò mò về lực lượng của Đường Vũ Lân hơn. Ngay cả Nguyên Ân Dạ Huy mạnh mẽ như vậy mà Đường Vũ Lân cũng cảm thấy nhẹ, vậy lực lượng cực hạn của hắn có thể đạt đến mức độ nào đây?
Bia ngắm xuất hiện, Đường Vũ Lân thoáng hoạt động cơ thể mình, khí huyết chi lực trào lên, toàn thân lập tức ấm nóng. Trong hai mắt bắt đầu tản ra vầng sáng màu vàng kim nhàn nhạt.

"Bắt đầu!"

Nương theo Vũ Trường Không hét lớn một tiếng, thân thể Đường Vũ Lân nửa chuyển, sau đó như thiểm điện đánh ra một quyền.

Nắm tay phải!

"Oanh ----" toàn bộ bia ngắm chấn động kịch liệt, sau đó ngọn núi kia rõ ràng run rẩy mãnh liệt mới khôi phục lại bình thường.

"Lực lượng quyền kích nắm tay phải, 10 vạn 4 nghìn cân." Âm thanh điện

tử nói ra.

Bản thân Đường Vũ Lân cũng ngây ngẩn cả người, 10 vạn 4 nghìn cân? Đây là ý gì?

Một tấn là 1000 cân, 10 vạn 4 nghìn cận có nghĩa là, một quyền của mình tương đương với lực lượng một trăm tấn.

Toàn trường im lặng, ngay cả Vũ Trường Không cũng thế.

Chương 776: Thiên Không Long Ngâm

Đường Vũ Lân nhìn nhìn tay phải của mình, sau đó xoay người, hướng đồng bạn ngượng ngùng nói: "Bạo lực, bạo lực."

Vũ Trường Không lúc này mới tỉnh lại, "Một kích toàn lực của Hắc cấp Cơ Giáp có tiêu chuẩn lực lượng là 3 vạn 5 nghìn cân, đạt đến tiêu chuẩn này mới được đánh giá là Hắc cấp. Hồng cấp Cơ Giáp bởi vì quá mức đặc thù nên mới không tiến hành đánh giá lực lượng."

Nói cách khác, lực lượng nắm tay phải của Đường Vũ Lân đã gấp ba lần Hắc cấp Cơ Giáp.

"Lão Đại, ngươi đơn giản chính là hình người quái thú. Hiện tại ta đã biết rõ ngươi vừa rồi đã hạ thủ lưu tình với Nguyên Ân."

Đúng vậy, trừ hình người quái thú ra, bọn họ không nghĩ ra cái gì có thể hình dung Đường Vũ Lân. Đừng quên, hắn bây giờ còn chưa mặc Đấu Khải, càng không sử dụng hồn kỹ tăng phúc lực lượng, ví dụ như Hoàng Kim Long Thể.
"Được rồi, không cần tiếp tục khảo nghiệm nữa." Vũ Trường Không khoát tay áo nói.

Đường Vũ Lân nghi ngờ hỏi: "Vì sao vậy Vũ lão sư?"

Vũ Trường Không ít khi có biểu lộ trên mặt tức giận nói: "Sức thừa nhận cực hạn của khối dụng cụ này là 20 vạn cân. Ta lo lắng nếu ngươi mặc Đấu Khải toàn lực ứng phó sẽ vượt quá cực hạn này. Bất quá, ta đề nghị ngươi nên mau chóng tăng hồn lực lên, hơn nữa cũng nhanh chóng tăng lên cấp

độ Đấu Khải. Nếu không, với lực lượng của ngươi bây giờ thì Nhất tự Đấu Khải sẽ không chịu nổi. Nếu ngươi gặp phải va chạm phi thường cường liệt thì Đấu Khải rất có thể sẽ bị tổn hại."

Đấu Khải cũng không chịu nổi lực lượng của Đường Vũ Lân?

Nguyên Ân Dạ Huy cười khổ nói: "Vốn tưởng rằng đã vượt qua ngươi, nhưng ai ngờ khoảng cách tựa hồ lại xa hơn."
Đối với hồn sư, lực lượng cũng không phải là năng lực đáng sợ nhất, dù sao lực lượng cực hạn quá hiếm thấy. Nhưng dù là năng lực gì, nếu đạt đến cực hạn thì không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Vũ Trường Không lại cấp ra một số liệu, "Phong Hào Đấu La Hệ Sức Mạnh khi đột phá cấp 90 thì quyền kích 10 vạn cân là trụ cột. Ngoài ra, một Tam tự Đấu Khải Sư Hệ Sức Mạnh cũng có thể đạt đến cấp độ lực lượng này. Vũ Lân, ngươi thật là nhân loại sao?"

Vũ lão sư luôn lạnh lùng lại đột nhiên nói như vậy, Đường Vũ Lân có chút lúng túng, nhưng hắn nhịn không được nhìn xuống hai tay mình. Sau khi hấp thu năng lượng Kim Long Vương, mình thật sự được xem là nhân loại sao?

Bất quá, điều này cũng có nghĩa là lực lượng của Đường Vũ Lân bây giờ đáng sợ đến cỡ nào, cho dù thân là lão sư của học viện Sử Lai Khắc, Vũ Trường Không cũng vì thực lực của hắn mà giật mình.
Vũ Trường Không nhìn Đường Vũ Lân, trong ánh mắt có chút nhu hoà, "Các ngươi đều đã trưởng thành, ta không còn gì có thể dạy các ngươi. Tương lai các ngươi sẽ được các cường giả Phong Hào Đấu La trong học viện dạy bảo."

Đường Vũ Lân trong lòng quýnh lên, "Vũ lão sư."

Vũ Trường Không vẫy vẫy tay, "Ngươi, Cổ Nguyệt, Tiểu Ngôn cùng Tạ Giải đều do ta mang từ thành Đông Hải tới đây, nhìn thấy các ngươi có thành tích ngày hôm nay ta rất vui mừng. Ta đã hướng học viện tạm thời nghỉ công tác làm lão sư, sau đó không lâu ta sẽ bắt đầu bế quan tu luyện. Lần này thời gian bế quan ít nhất sẽ không dưới một năm."

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua trên người bọn họ, "Là các ngươi mang lại cho ta hy vọng, để cho ta lần nữa có chí tiến về

phía trước. Vũ Lân, về chuyện Cổ Nguyệt ta thấy ngươi không cần quá lo lắng. Năng lực của Cổ Nguyệt rất mạnh mẽ, ta nghĩ, ngăn trở giữa các ngươi chủ yếu đến từ quan hệ cạnh tranh giữa Truyền Linh Tháp và Đường Môn. Nếu ngươi thật sự thích nàng thì hãy nỗ lực khiến mình trở nên cường đại a. Trên thế giới này, thực lực vĩnh viễn là căn bản, khi ngươi có đủ thực lực thì tất cả không có khả năng sẽ trở thành có thể. Ta thật cao hứng, từ trên người ngươi ta không nhìn thấy sự chán chường và từ bỏ. Ưu điểm lớn nhất của ngươi chính là càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, nghênh đón khó khăn mà tiến lên. Đây cũng là căn nguyên để ngươi thành công. Vì Cổ Nguyệt, cũng vì chính ngươi cùng đồng bọn của ngươi, nỗ lực tiến về phía trước a."
"Vâng, ta nhất định sẽ như vậy." Đường Vũ Lân nắm chặt nắm đấm, âm vang hữu lực đáp lại.

Các khảo thí tiếp theo phi thường thuận lợi, nhưng tất cả khảo thí liên quan đến thân thể, Đường Vũ Lân đều cho ra số liệu cực kỳ kinh người. Da của hắn vậy mà có độ bền có thể so sánh với Hồn Thú Hệ Phòng Ngự nghìn năm trở lên, quá kinh người. Từ chỉnh thể số liệu mà xét, hắn hoàn toàn giống như một quái thú hình người mà không phải nhân loại.

"Được rồi, khảo thí tới đây thôi, phần số liệu này ta sẽ trực tiếp đưa cho Hải Thần Các. Ngươi vừa về Nội Viện, dùng thiên phú của ngươi, tin rằng Hải Thần Các sẽ chọn ra một lão sư chỉ đạo cho ngươi. Theo ta, khả năng lớn nhất là sư tổ của ngươi, dù sao trước đó ngươi cũng đã cùng ngài ấy học tập. Bây giờ ngươi hẳn đi một chuyến đến Truyền Linh Tháp, mệnh danh cho Đấu Khải của mình."
Mệnh danh Nhất tự Đấu Khải!

Đối với tất cả hồn sư thì đây tuyệt đối là mục tiêu, chỉ có được nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải mới có tư cách này.

Mặc dù mệnh danh Nhất tự Đấu Khải chỉ dùng một chữ, nhưng dù chỉ có một chữ cũng khiến tất cả hồn sư mong đợi, bởi vì điều này chứng minh thực lực của bọn họ, cũng là vinh quang không gì sánh kịp.

Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn về phía đồng bạn, mọi người cũng đang nhìn hắn.

Tạ Giải cười nói: "Lão Đại, chúng ta vẫn luôn biết ngươi sẽ trở lại, cho nên tuy rằng đã sớm có nguyên bộ Nhất tự Đấu Khải, nhưng chúng ta vẫn

không hướng tới Nhị tự Đấu Khải. Ngươi phải nhanh chóng rèn cho chúng ta a! Đem Đấu Khải của chúng ta chỉnh thể tăng lên."

Mọi người không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Đoán Tạo Sư chúng ta tín nhiệm chỉ có ngươi, cũng chỉ có ngươi hiểu rõ nhất Đấu Khải của chúng ta cần kim loại gì."
Đường Vũ Lân hỏi: "Đấu Khải của các ngươi đều đã mệnh danh sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy nhẹ gật đầu, "Nói ra thì, tên Nhất tự Đấu Khải đều có liên quan đến võ hồn của bản thân, hoặc nên nói hai chữ đầu đều có quan hệ với võ hồn."

Tạ Giải cười hắc hắc, nói: "Số chữ càng nhiều thì cũng có thể liên quan đến người yêu, Nguyên Ân, chờ sau khi Đấu Khải của ta lên cấp bậc cao hơn thì sẽ đề tên của ngươi."

Khuôn mặt Nguyên Ân Dạ Huy đỏ lên, "Tuỳ ngươi."

Tạ Giải cười hắc hắc, "Vậy ta cần phải suy nghĩ thật kỹ."

Đường Vũ Lân thoáng có chút hoảng hốt, tên Đấu Khải. Hắn đột nhiên nhớ đến tên Đấu Khải của Vũ Trường Không, Thiên Băng. Khi đó hắn đã gọi Nhị tự Đấu Khải của mình là Thiên Băng, Thiên Băng Vũ Trường Không. Thiên trong Thiên Sương Kiếm, Băng trong Long Băng.
Đáng tiếc, hiện tại Đấu Khải của mình chỉ được mệnh danh bằng một chữ, không có nhiều lựa chọn rồi. Đợi đến lúc có hai chữ thì ...

"Vậy bây giờ ta đi đăng ký." Đường Vũ Lân nói.

Đi ra ngoài, mọi người riêng phần mình đi tu luyện, Đường Vũ Lân một thân một mình đi ra khỏi Nội Viện, bắt taxi đến tổng bộ Truyền Linh Tháp.

Với một hồn sư, Truyền Linh Tháp tuyệt đối là quái vật khổng lồ. Khi nhìn thấy kiến trúc cực lớn này từ phía xa, trong lòng Đường Vũ Lân dâng lên một cỗ khí thế.

Nếu có một ngày Cổ Nguyệt muốn đối mặt với toàn bộ Truyền Linh Tháp thì sẽ thế nào đây? Chỉ cần mình đủ cường đại thì không gì là không thể.

Cổ Nguyệt, chờ ta. Ta nhất định sẽ trở nên cường đại, không chỉ là vì bản thân, ta nhất định sẽ có đủ thế lực cường đại. Một ngày khi ngươi cần, ta sẽ đứng ở bên cạnh ngươi, coi như là đoạt, ta cũng phải cướp ngươi về.
Đi vào Truyền Linh Tháp, tuy rằng không phải lần đầu tiên tới nơi này, nhưng vẫn bị nó làm cho rung động.

Một nhân viên chủ động nghênh đón, "Xin hỏi, ngươi có chuyện gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta muốn tiến hành đăng ký tên Đấu Khải."

Nhân viên công tác trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cao thấp đánh giá hắn vài lần, "Ngài đến từ học viện Sử Lai Khắc?"

"Ân." Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu.

Nhân viên biểu lộ lập tức trở nên cung kính, "Mời ngài đi theo ta."

Đường Vũ Lân đi theo hắn đến một thang máy đặc biệt rộng rãi, bề ngoài thang máy làm từ thuỷ tinh, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Rất nhanh, thang máy lên như diều gặp gió, tốc độ thật nhanh, mặt đất trong tầm mắt nhanh chóng nhỏ lại, cảm giác này giống như là đột nhiên bay lên.

"Đinh!" Lúc thang máy hiện lên con số tầng 101 thì dừng lại.
"Hoan nghênh đi vào tầng 101 của Truyền Linh Tháp, Thiên Không Long Ngâm." Nhân viên làm một thủ thế mời.

Đi ra thang máy, một nhân viên khác lập tức tiến lên nghênh đón, khác với nhân viên quần áo bình thường lúc trước, người trước mắt này là một thiếu nữ, tướng mạo xinh đẹp, một thân váy dài màu trắng, phía trên có long văn và hoạ tiết mây mù, khí chất tuyệt hảo. Tuổi cũng chừng hai mươi.

Nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân thì hai mắt toả sáng, thanh niên này thật tuấn tú a!

Có thể đi lên tầng 101 thì có nghĩa gì nàng biết rõ ràng, nên nàng phi thường cung kính hành lễ với Đường Vũ Lân và làm ra thủ thế mời, "Đấu Khải Sư tôn kính, mời ngài đi theo ta."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, đãi ngộ của Đấu Khải Sư quả nhiên khác biệt a! Lão sư nói rất đúng, trong giới hồn sư, thực lực chính là tất cả. Đồng thời hắn cũng bắt đầu quan sát tầng 101, Thiên Không Long Ngâm này.

Chương 777: Cấp độ Đấu Khải, Hắc cấp

Đây là một đại sảnh phi thường cao, cảm giác rất thoải mái dễ chịu. Mặt đất dưới đại sảnh là màu đen, trên đó có lát đá màu trắng có đồ án Long văn.

Đại sảnh chia làm các khu vực khác nhau, các quầy được sắp xếp có quy luật, đỉnh đại sảnh cao 20 mét, tường xung quanh được làm từ thuỷ tinh, có thể thấy rõ ràng mây mù ngoài kia. Thật không hổ là Thiên Không Long Ngâm.

"Xin hỏi, đây là lần đầu tiên ngài đến tầng 101 sao?" Thiếu nữ mỉm cười hỏi.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Đúng vậy, ta là lần đầu tiên tới nơi này."

"Rất vinh hạn được phục vụ ngài, ngài có thể gọi ta là Thủy Ngư." Thiếu nữ mỉm cười tiếp lời.
"Thủy Ngư, một cái tên rất kỳ lạ." Đường Vũ Lân có chút kinh ngạc nhìn nàng.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười, "Đúng vậy, mọi người đều nói như thế. Nhân viên chúng ta đều có danh xưng, ta sinh ra ở thành thị ven biển, có võ hồn là loài cá. Bình thường ta thích khóc, nên mọi người nói ta nhiều nước mắt liền kêu ta là Thủy Ngư."

Đường Vũ Lân không khỏi mỉm cười, nụ cười này của hắn khiến Thủy Ngư xem có chút ngẩn ngơ, trong lòng thầm nghĩ, thanh niên này lớn lên rất đẹp trai a! Hắn cười rộ lên dường như có thể hút lấy ánh mắt người khác.

"Nếu là lần đầu tiên tới nơi này, vậy ta giới thiệu đơn giản cho ngài một chút. Truyền Linh Tháp rất coi trọng các Đấu Khải Sư, cho nên, vì phục vụ Đấu Khải Sư mà dựng lên khu vực chuyên môn này, hy vọng rằng mỗi vị Đấu Khải Sư đều giống như Chân Long, có thể phát ra thanh âm của mình

trong giới hồn sư. Vì vậy nơi này chúng ta gọi là Thiên Không Long Ngâm."
"Sau khi Đấu Khải Sư đăng ký ở Truyền Linh Tháp thì sẽ nhận được đãi ngộ. Trước tiên, chúng ta sẽ tiếp đãi ngài như khách quý, mà không giống hồn sư bình thường. Hằng năm ngài có thể miễn phí tiến vào trung cấp Thăng Linh Đài hai lần, Hồn Linh Tháp một lần, đồng thời có một lần tiến vào cao cấp Thăng Linh Đài với nửa giá. Đây là đãi ngộ dành cho Nhất tự Đấu Khải Sư. Nếu ngài có thể tăng lên cấp độ cao hơn thì sẽ nhận được đãi ngộ tốt hơn."

Đường Vũ Lân trong lòng cả kinh, hắn biết rõ muốn tiến vào Thăng Linh Đài cần bao nhiêu tài nguyên đó. Trung cấp Thăng Linh Đài lại có thể tiến vào miễn phí hai lần sao? Với tu vi hiện tại của hắn đã có thể vào trung cấp Thăng Linh Đài sinh tồn một phen. Mà ở chỗ đó rất thích hợp để tăng lên niên hạn hồn hoàn của mình.
"Vậy ta cần trả giá như thế nào?" Đường Vũ Lân bất động thanh sắc mà hỏi.

Thủy Ngư mỉm cười nói: "Cái gì cũng không cần. Chỉ cần ngài ở nơi này hoàn thành đăng ký là được. Đồng thời, Truyền Linh Tháp có giao cho Đấu Khải Sư một ít nhiệm vụ chuyên môn, nếu ngài có hứng thú thì có thể đi xác nhận. Ban thưởng cho nhiệm vụ của chúng ta nhất định là cao nhất. Dù là hồn sư hay Đấu Khải Sư thì chúng ta đều là một bình đài. Với tư cách bình đài, chúng ta nhất định sẽ cung cấp cho khách quý như ngài dịch vụ tốt nhất, để tương lai ngài có thể đi lên cấp độ cao hơn."

Đường Vũ Lân giao tiếp với Truyền Linh Tháp trong thời gian không ngắn, nhưng hắn lần đầu tiên biết đãi ngộ của Truyền Linh Tháp lại đến trình độ này.

Khó trách bọn họ lại có thể trở thành tổ chức đệ nhất đương kim đại lục, riêng thủ đoạn lôi kéo hồn sư đã khiến các tổ chức khác không kịp chuẩn bị.
Đường Vũ Lân nhịn không được hỏi: "Nếu như chỉ cung cấp tiện lợi và phúc lợi cho chúng ta mà không có yêu cầu gì thì tựa hồ không quá hợp lý."

Thủy Ngư thè lưỡi, lộ ra mười phần đáng yêu, "Kỳ thật chúng ta có phương pháp của chúng ta. Khi ngài đã quen với phúc lợi của Truyền Linh Tháp thì tự nhiên sẽ hy vọng được hưởng thụ nhiều phúc lợi hơn nữa, ví dụ như tiến vào cao cấp Thăng Linh Đài hay đạt được hồn linh cao giai hơn, ... Mà

những thứ này thì không chỉ phải trả bằng tiền, một số đãi ngộ cao hơn cần thanh toán bằng một số điểm nhiệm vụ nhất định với tư cách kim tiền. Nói cách khác, lúc ngài cần đãi ngộ cao hơn thì ngài cần giúp Truyền Linh Tháp hoàn thành một ít nhiệm vụ."

Đường Vũ Lân trong lòng giật mình, quả nhiên không có cái gì là miễn phí.

"Đồng thời, mỗi ngày ngài phải đeo đồng hồ truyền tin của Truyền Linh Tháp chúng ta, để chúng ta gửi danh sách nhiệm vụ cho ngài. Ngài có thể không tiếp nhận nhiệm vụ nhưng vẫn phải đeo nó. Mỗi ngày phải đeo một thời gian nhất định mới có thể hưởng tất cả đãi ngộ."
Đường Vũ Lân nở nụ cười, Truyền Linh Tháp quả nhiên lợi hại a! Cái này nhìn qua là chuyện nhỏ, nhưng lại làm Truyền Linh Tháp có năng lực trong một lúc có thể truyền tin tức cho tất cả Đấu Khải Sư, điểm này quá cường đại.

Nói cách khác, chỉ cần Truyền Linh Tháp muốn thì nó có thể truyền tin cho phần lớn cường giả hồn sư, đồng thời cũng có thể gửi nhiệm vụ cho bọn họ. Tuy rằng lực khống chế không mạnh, nhưng có thể lôi kéo đám hồn sư. Mà với mỗi hồn sư, hồn linh của Truyền Linh Tháp là điều không thể từ bỏ, bởi vậy, hồn sư sẽ có tính ỷ lại vào Truyền Linh Tháp.

Khó trách Đường Môn truyền thừa lâu đời hơn Truyền Linh Tháp nhưng lại bị nó thay thế thành tổ chức đệ nhất, thủ đoạn rất lợi hại a!

"Ta hiểu rồi, như vậy chúng ta bây giờ có thể đăng ký Đấu Khải rồi sao?" Đường Vũ Lân hỏi.
"Đương nhiên có thể, ngài đi theo ta." Thủy Ngư mang theo Đường Vũ Lân đi đến trước một quầy, nói với nhân viên mỹ nữ mặc quần áo giống nàng: "Vị Đấu Khải Sư tôn kính này muốn tiến hành mệnh danh cho Đấu Khải."

Nhân viên sau quầy đứng lên nói: "Trước tiên mời ngài theo chúng ta đến phòng kiểm tra để đánh giá."

Phương pháp đánh giá Đấu Khải Sư khá đơn giản, phóng xuất ra Đấu Khải, tiến hành quét hình năng lượng một lần, xác nhận hiệu quả tăng phúc cùng nguyên bộ Đấu Khải là đủ.

Phòng đo lường ở sau quầy, đây là một gian phòng hình lục giác, trên mặt đất là pháp trận phức tạp. Đường Vũ Lân không nghiên cứu phương diện

này, chỉ là cảm thấy nó rất mỹ lệ. Trên đỉnh đầu treo một dụng cụ hình tròn.

"Mời ngài phóng xuất Đấu Khải." Thủy Ngư nói ra.

Ý niệm khẽ động, từng điểm hào quang sáng lên trên người Đường Vũ Lân.
"Nhị tự Đấu Khải?" Thủy Ngư cùng một nhân viên khác đồng thời hô lên.

Đấu Khải màu vàng bao phủ toàn thân, khi mặt nạ màu vàng kim hạ xuống che khuất khuôn mặt Đường Vũ Lân thì cả người hắn tràn ra khí tức khiến hai vị nhân viện không khỏi giật mình bịt miệng lại.

Thật uy nghiêm!

Với tư cách là nhân viên ở Thiên Không Long Ngâm, các nàng nhìn thấy không ít Đấu Khải, nhưng uy nghiêm như Đường Vũ Lân thì là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thực tế thì không phải bản thân Đấu Khải uy nghiêm, mà là lúc Đấu Khải dung hợp với khí tức của Đường Vũ Lân, khơi gợi lên khí tức huyết mạch của hắn thì mới uy nghiêm như vậy.

Một chùm sáng từ trên cao giáng xuống, chiếu rọi trên người Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy có gì đó xẹt qua trên người mình.

Rất nhanh, âm thanh điện tử vang lên.
"Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, cấp độ Đấu Khải, Hắc cấp."

Liên quan đến cấp độ Đấu Khải, Đường Vũ Lân cũng sớm nghe nói qua. Giống với Cơ Giáp, ở Đấu La Đại Lục, đánh giá cấp độ hồn sư đều dùng hệ thống màu sắc hồn hoàn, từ thấp đến cao lần lượt là bạch sắc, hoàng sắc, tử sắc, hắc sắc, hồng sắc! Tối đa có thêm kim sắc.

Cấp độ Đấu Khải chính là, ở cùng một cấp bậc điều kiện thì phân chia thành các cấp độ khác nhau. Ví dụ như, cùng là Nhất tự Đấu Khải nhưng Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải khẳng định không cùng cấp với Nhất tự Đấu Khải bình thường.

Đối với Đấu Khải Sư, Nhất tự Đấu Khải chỉ có thể nói là nhập môn, bởi vậy, khi chế tác Nhất tự Đấu Khải thì quan trọng hơn là tích luỹ kinh nghiệm, dù sao, đến Nhị tự Đấu Khải cũng phải chế tạo lại lần nữa.

Cho nên, đại đa số Nhất tự Đấu Khải đều là Bạch cấp cùng Hoàng cấp, có thể đạt đến Tử cấp đã rất hiếm thấy rồi. Cũng có nghĩa là, Tử cấp là cực hạn Nhất tự Đấu Khải. Bởi vì bản thân kim loại chế tác Nhất tự Đấu Khải nên cấp độ cũng chỉ dừng ở đây.

Chương 778: Nhất tự Đấu Khải, Long!

Trừ phi giống với Đường Vũ Lân, dùng Hữu Linh Hợp Kim chế tạo thành công Nhất tự Đấu Khải thì mới có thể đạt đến cấp độ cao hơn. Đồng thời bản thân Đấu Khải có trình độ tăng phúc và chế tạo đủ tốt, cũng như kim loại chế tạo đủ mạnh mẽ.

Không hề nghi ngờ, Nhất tự Đấu Khải của Đường Vũ Lân phi thường cường đại, tất cả đều là Hữu Linh Hợp Kim dung rèn 85% trở lên, do Cổ Nguyệt thiết kế, Diệp Tinh Lan chế tác.
Lúc này mới xuất hiện đánh giá Nhất tự Đấu Khải Hắc cấp phi thường hiếm thấy.

Nghe được kết quả này, hai vị nhân viên mỹ nữ đều nhìn Đường Vũ Lân giống như gặp quỷ, điều này khiến các nàng còn giật mình hơn khi trước cho rằng Đường Vũ Lân là Nhị tự Đấu Khải Sư.

Nhất tự Đấu Khải cấp độ Hắc cấp, có nghĩa là vị Đấu Khải Sư này có nội tình thâm hậu, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, trong toàn bộ giới hồn sư là phượng mao lân giác a! Hơn nữa, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải có thể trực tiếp thăng cấp mà không cần chế tạo lại từ đầu, chỉ cần tăng thêm kim loại tạo thành hợp kim cấp độ cao hơn, sau đó thiết kế và chế tạo lại. Tương đối mà nói thì dễ dàng hơn khi chế tạo lại Nhị tự Đấu Khải hoàn toàn, uy năng cũng cao hơn.

Cho nên, mấy chữ Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải này liền tương đương với tương lai.
Huống chi Đường Vũ Lân nhìn qua còn trẻ tuổi anh tuấn như thế, làm sao có thể không khiến hai vị nữ nhân viên này động tâm đây?

"Có thể sao?" Đường Vũ Lân liên tiếp hỏi hai lần, hai vị mỹ nữ mới phản ứng lại.

Thủy Ngư chặn lại nói: "Có thể. Mời ngài theo chúng ta tiến hành đăng ký."

Đăng ký chẳng qua là điền tờ khai, xuất thân, học trường nào, tuổi, cấp độ Đấu Khải Sư, quan trọng nhất là tên Đấu Khải.

"Long!" Thủy Ngư kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân.

Dùng 'Long' để đặt tên Đấu Khải, có nghĩa là võ hồn có liên quan đến loài Long, người đặt tên như vậy không ít, nhưng Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải Sư thì không nhiều. Điều này càng khiến Thủy Ngư có nhiều suy đoán hơn về năng lực của Đường Vũ Lân.

Đúng vậy, Đường Vũ Lân đặt tên cho Đấu Khải của mình là 'Long', giống như hắn nguyện ý vì Chân Long nhất tộc chôn xương, là huyết mạch Kim Long Vương thành tựu cho hắn. Chữ thứ nhất trong tên Đấu Khải hắn đã sớm quyết định rồi.
Cho nên với tư cách là Đấu Khải Sư, hiện tại hắn có thể xưng là, Long Đường Vũ Lân.

Đương nhiên trong thế giới Đấu Khải Sư, bình thường đều đến Nhị tự Đấu Khải mới dùng để xưng hô. Một là vì một chữ quá riêng lẻ, hai là vì rất nhiều Đấu Khải Sư cho rằng, Nhị tự Đấu Khải mới chân chính là Đấu Khải Sư. Đương nhiên, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải là ngoại lệ.

Trong ánh mắt chăm chú của Thủy Ngư, Đường Vũ Lân đi thang máy trở lại mặt đất, hắn không có tâm tư cùng người ta trao đổi thông tin gì gì đó. Mà nhân viên ở Truyền Linh Tháp xác thực rất có tố chất, cũng không chủ động yêu cầu, nhiều lắm thì nhìn hắn với ánh mắt khát vọng mà thôi.

Rời khỏi Truyền Linh Tháp, Đường Vũ Lân không khỏi theo bản năng quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt mang theo vài phần mê man. Cổ Nguyệt, nàng ở đâu? Nàng đang ở trong Truyền Linh Tháp sao? Hay là, nàng đang ở chỗ nào?
Chờ ta, rất nhanh thôi, ta sẽ có được chữ thứ hai trong tên Đấu Khải. Khi đó, tên của nàng chính là lựa chọn duy nhất của ta.

Nội Viện học viện Sử Lai Khắc rốt cuộc đã làm ra an bài với Đường Vũ Lân. Đầu tiên là xác nhận thân phận đệ tử Nội Viện của hắn, đồng thời xác nhận hắn là đội trưởng tân nhiệm của Sử Lai Khắc Thất Quái, thay thế cho

Cổ Nguyệt. Đây đã là dự định từ ba năm trước rồi.

Ngoài ra, Đường Vũ Lân được cho phép cư trú ở Hải Thần Đảo, người hướng dẫn của hắn chính là sư tổ của hắn, Trần Thế.

Hiển nhiên, Na Nhi không thể khiến Kình Thiên Đấu La quyết định nhận hắn, thậm chí vì nàng, Kình Thiên Đấu La còn có cảm giác chán ghét Đường Vũ Lân.

Kình Thiên Đấu La là một người tình nghĩa, trong mắt hắn, Đường Vũ Lân thoáng một cái đã hấp dẫn nhiều nữ sinh như vậy nhất định là đã làm ra sự tình gì đó, vì thế mới khiến Na Nhi rời đi. Đối với chuyện này hắn phi thường không thích. Nhưng dù vậy, cống hiến mà Đường Vũ Lân làm ra không thể xoá nhoà, cho nên dù là hắn cũng không thể huỷ bỏ danh xưng Sử Lai Khắc Thất Quái với Đường Vũ Lân, trừ phi hắn phạm phải sai lầm lớn.
Huống chi, trên hội nghị Hải Thần Các, thể trắc của Đường Vũ Lân đã có tác dụng tương đối ...

"Hảo tiểu tử!" Trần Thế một bàn tay đập lên vai Đường Vũ Lân. Dù với tố chất thân thể như vậy cũng bị một đập này đánh đến nhếch miệng.

"Thực là không chịu thua kém ta. Tố chất thân thể ngươi là có chuyện gì vậy hả? Lực lượng nắm tay phải đã hơn mười vạn cân, ha ha ha! Ngươi không biết biểu lộ của các túc lão trên hội nghị, ngay cả Quang Ám Đấu La Long lão đều phi thường giật mình. Rất tốt, từ giờ trở đi, ngươi liền lưu lại Hải Thần Đảo cùng ta học tập chuyên sâu. Việc bây giờ phải làm là học hết Xích Long Cửu Thức, còn có tăng lên hồn lực thấp đến đáng thương của ngươi. Hồn lực kém hơn một tầng, ngươi sao có thể trở thành đội trưởng Sử Lai Khắc Thất Quái hả?"
"Vâng, con nhất định sẽ khắc khổ học tập."

Xích Long Cửu Thức của Trần Thế với Đường Vũ Lân dĩ nhiên chuyển thành Kim Long Cửu Thức, trước mắt thì hắn mới hiểu được đạo lý của Kim Long Kinh Thiên, Kim Long Hám Địa.

Đây có thể nói là phương thức vận dụng tốt nhất huyết mạch chi lực của hắn, đối với Xích Long Cửu Thức của Xích Long Đấu La hắn đã khát vọng từ lâu. Chỉ là vi tu vi có hạn nên trước đây không thể tiếp tục học tập.

Hiện tại hồn lực của hắn tăng lên không ít, đã đến Tứ Hoàn rồi, trọng yếu hơn là, hiện tại khí huyết chi lực trong cơ thể hắn giống như nham thạch, cực kỳ dày đặc, tu luyện Kim Long Cửu Thức dĩ nhiên sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều.

Làm Trần Thế cũng không nghĩ tới là, bốn chữ 'khắc khổ học tập' Đường Vũ Lân nói ra nghe rất đơn giản, nhưng hắn thật sự phát huy hai chữ 'khắc khổ' đến cực hạn.
Được Trần Thế truyền thụ, Đường Vũ Lân rất nhanh đã bắt đầu luyện tập, luyện tập không ngừng nghỉ.

Cái gì gọi là không ngừng nghỉ, chính là căn bản không có nghỉ ngơi.

Hắn chỉ làm ba việc, luyện tập Kim Long Cửu Thức, minh tưởng, rèn!

Mỗi ngày chỉ làm ba việc, minh tưởng coi như là nghỉ ngơi, chỉ cần hồn lực khôi phục thì lập tức tiếp tục luyện tập. Mỗi ngày rèn ba canh giờ, thời gian còn lại đều dùng để minh tưởng và luyện tập Kim Long Cửu Thức.

Nếu như một, hai ngày như vậy thì rất bình thường với đệ tử Nội Viện, nhưng Đường Vũ Lân làm như vậy trọn vẹn ba tháng.

Huyết mạch chi lực cường đại trong cơ thể bị điều động vì luyện tập Kim Long Cửu Thức, bằng vào nó, hắn căn bản không biết rõ cái gì gọi là mệt mỏi.

Trong mắt Trần Thế, lúc này Đường Vũ Lân hoàn toàn đã thay đổi, hoàn toàn khác với ba năm trước. Thiên phú tu luyện Kim Long Cửu Thức tốt vượt quá dự kiến của hắn.
Ba tháng đối với hồn sư tu luyện thì rất ngắn ngủi, nhưng ba tháng này của Đường Vũ Lân có thể tương đương với một năm bình thường. Dù là đệ tử chăm chỉ nhất Nội Viện cũng chỉ có thể bằng một nửa của hắn.

Cho nên, trong ba tháng ngắn ngủi, hắn giống như đã thoát thai hoán cốt rồi.

"Sư tổ!" Đường Vũ Lân cung kính hành lễ với Trần Thế.

Trần Thế vẻ mặt ôn hoà mà nói: "Có gì không hiểu sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không có, sư tổ. Con muốn dừng tu luyện Kim Long Cửu Thức một thoáng."

Nếu như là đệ tử khác nói như vậy, với tính cách nóng như lửa của Trần Thế chỉ sợ đã bị hắn đập một cái, rồi mắng một câu không nỗ lực.

Nhưng Đường Vũ Lân nói như vậy lại khiến hắn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Tiểu tử này rốt cuộc cũng biết mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi sao?
"Ân, được. Ngươi nên thư giãn một chút, thả lỏng cũng có lợi cho việc tu luyện tiếp theo."

Đường Vũ Lân lại lắc đầu, "Không phải sư tổ, con không phải cần nghỉ ngơi. Con là ý định trùng kích bình cảnh cấp 50, con đã tu luyện hồn lực đến cấp 49 đỉnh phong rồi."

Từ cấp 47 lên cấp 49 đỉnh phong, hắn chỉ mất ba tháng!

Phương pháp tu luyện của Bản Thể Tông kích thích thân thể, Lam Ngân Hoàng thức tỉnh khiến tốc độ tu luyện hồn lực của Đường Vũ Lân tăng lên, đạt đến trình độ trước đó chưa từng có. Hơn nữa hắn lại khắc khổ nỗ lực như thế, hồn lực cuối cùng cũng đã tới cánh cửa muốn đột phá.

Trần Thế há to miệng, "Ta cảm thấy ngươi hẳn là trì hoãn vài ngày, điều chỉnh bản thân một chút rồi hẵng đột phá."

Đường Vũ Lân nói: "Sư tổ, thân thể con phi thường tốt. Con có cảm giác là có thể, bình cảnh cấp 50 cũng không quá khó, để con đi đột phá đi. Cho dù cần nghỉ ngơi thì cũng chờ đột phá xong rồi tính tiếp."
Trần Thế thoáng do dự một chút, sau đó gật đầu, "Vậy được rồi, ta hộ pháp giúp ngươi."

"Cảm ơn sư tổ."

Đối với Đường Vũ Lân, Trần Thế rất khó nói ra chữ không, ba tháng, hắn đã làm những gì? Tu luyện hồn lực đến cấp 49 đỉnh phong, đồng thời đã luyện thành 4 thức trong Kim Long Cửu Thức, không phải đơn giản nắm giữ, mà là chính thức thông hiểu đạo lý.

Mà trong Kim Long Cửu Thức, ba thức sau cần hồn lực quá mức khổng lồ, thậm chí khí huyết chi lực không thể thay thế được.

Cho nên gần đây Đường Vũ Lân cho Trần Thế cảm giác không biết nên dạy như thế nào.

Cũng có cảm giác đó chính là Phong Vô Vũ.

Chương 779: Lão giả trong mộng

Ở phương diện rèn, Đường Vũ Lân đã là Đoán Tạo Sư cấp 6 đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là bước vào hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 7. Mà Đoán Tạo Sư cấp 7 chính là phải hoàn thành Hồn Rèn.
Phong Vô Vũ chỉ có thể đem kinh nghiệm Hồn Rèn giảng cho Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân vẫn luôn thử nhưng trước mắt thì chưa thành công.
Phong Vô Vũ cho hắn đề nghị là đi tìm Thần Tượng Chấn Hoa. Một đời Thần Tượng có thể Thiên Rèn khẳng định có lý giải sâu sắc hơn về Hồn Rèn. Dù Phong Vô Vũ có chút không nguyện ý thừa nhận, nhưng vì tương lai của đồ đệ bảo bối cũng chỉ có thể để hắn đi.

Ba tháng, tâm của Đường Vũ Lân đã tĩnh lại. Hoặc là nói bận rộn tu luyện khiến hắn không có tâm tư bận tâm các chuyện khác.

Ba tháng, bằng vào đại lượng kim loại hiếm tích luỹ được cùng cấp độ Đoán Tạo Sư cấp 6 đỉnh phong, hắn đã hoàn thành dung rèn 4 kim loại, hơn nữa đã tiến hành cải tạo kim loại Đấu Khải cho đồng bạn và cả chính hắn.

Nói cách khác, hiện tại Nhất tự Đấu Khải của bọn họ đã hoàn thành thăng cấp chất liệu, chỉ còn thiếu một bước chế tạo lại.
Ở phương diện thiết kế, Cổ Nguyệt đã sớm hoàn thành rồi, giống như Diệp Tinh Lan đã tăng lên Cơ Giáp Chế Tạo Sư cấp 6, tuỳ thời đều có thể chế tạo Nhị tự Đấu Khải.

Nhưng giống như lúc trước bọn họ chế tạo Nhất tự Đấu Khải, hiện tại chế tác Nhị tự Đấu Khải vẫn có độ khó, chính là tu vi chưa đủ.

Đồng thời, bình thường mà nói, muốn hoàn toàn mặc Nhị tự Đấu Khải thì phải có tu vi Lục Hoàn.

Trần Thế nói: "Nếu là đột phá đến Ngũ Hoàn, ta dẫn ngươi đi tới một nơi."

Vừa nói, hắn vừa bắt lấy bả vai Đường Vũ Lân bay lên trời. Hai người nhanh chóng biến mất giữa không trung.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai, dường như chỉ qua mười mấy giây thì đã chạm đất.

Đây là một tiểu sơn cốc, hiển nhiên là một nơi trên Hải Thần Đảo, xung quanh đều là thực vật xanh um tươi tốt, sinh mệnh khí tức nồng đậm cùng mùi hương thực vật tràn ngập trong không khí.
Đường Vũ Lân có được võ hồn Lam Ngân Hoàng không khỏi vui mừng quá đỗi, nơi này có khí tức tự nhiên nồng đậm như thế, đối với việc hắn đột phá đương nhiên không thể tốt hơn.

Hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tiến vào trạng thái minh tưởng.

Trần Thế đứng ở bên cạnh hắn, cảm thụ được hồn lực chấn động trên người hắn.

Gió thổi qua bên tai, mùi đất và mùi hương thực vật thơm ngát, tâm Đường Vũ Lân rất nhanh liền tĩnh lại. Trong thế giới thiên nhiên luôn dễ dàng khiến người ta nhập định.

Hồn lực tự nhiên vận chuyển theo lộ hành Huyền Thiên Công, trong thế giới tinh thần của Đường Vũ Lân dường như có một đám quang điểm xanh lá lặng yên sáng lên, đó là một gốc cây ở bên cạnh.

Bọn chúng cảm nhận được khí tức Lam Ngân Hoàng trên người Đường Vũ Lân, lập tức phát ra tín hiệu thân thiết, hô ứng lấy hắn.
Vầng sáng màu lam tản ra từ trên người Đường Vũ Lân, một đầu tóc đen cũng biến thành màu lam, khí tức tương dung, đúng là khiến cho người ta cảm giác hắn là một phần tử của thiên nhiên.

Nếu không dùng mắt nhìn, ngay cả Trần Thế có tu vi bực này cũng không dễ dàng phát hiện ra hắn.

Trần Thế âm thầm gật đầu, trạng thái này của Đường Vũ Lân có nghĩa là hắn đã chính thức hiểu được ảo diệu của võ hồn.

Như vậy là được!

Khí tức huyết mạch Kim Long Vương hoàn toàn thu liễm, chỉ còn lại Lam Ngân Hoàng. Thời gian dần trôi qua, cảm giác với thực vật dần được mở rộng, ngày càng có nhiều quang điểm xanh lá xuất hiện trong thế giới tinh thần của Đường Vũ Lân.

Hồn lực của hắn vô tri vô giác tăng lên, ngày càng có nhiều thực vật tản ra khí tức của bản thân, dù chỉ là một chút xíu năng lượng cũng phóng xuất ra, dung nhập vào trong khí tức của Đường Vũ Lân. Mà nương theo hô hấp của Đường Vũ Lân, khí tức Lam Ngân Hoàng từ người hắn sẽ phụng dưỡng cho những thực vật này, bọn chúng lập tức sẽ thể hiện tâm tình vui mừng hân hoan. Bởi vì bị khí tức Lam Ngân Hoàng ảnh hưởng, bọn họ sẽ dễ sinh ra linh trí thuộc về mình.
Trên mặt Đường Vũ Lân hiện ra vẻ mỉm cười, trong thế giới thực vật hắn dường như có được rất nhiều thân nhân, cùng với bọn họ phát triển. Thế giới tinh thần của hắn cũng lan ra càng rộng, thậm chí đang hướng đến bao trùm toàn bộ Hải Thần Đảo.

Đột nhiên, thân thể Đường Vũ Lân chấn động, hắn dường như cảm nhận được một cảm giác khác thường mà phần đông thực vật truyền đến. Khác với địa phương khác, cấp độ sinh mệnh của thực vật trên Hải Thần Đảo rõ ràng cao hơn nhiều, mang lại cho hắn nhiều lợi ích hơn. Nhưng giờ khắc này, từ trong những thực vật này tràn ra một tính chất đặc biệt.

Quang điểm màu xanh lá dần biến thành kim sắc, vẫn như cũ giao hoà với khí tức Lam Ngân Hoàng của hắn, nhưng là, năng lượng phản hồi cho hắn đột nhiên tăng lên.
Cũng lúc đó, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy "oanh" một tiếng, trong Tinh Thần Chi Hải của mình dường như bị một quái vật khổng lồ cứng rắn xâm nhập, làm thân thể hắn kịch chấn.

Sau đó hắn hoảng sợ phát hiện, trong Tinh Thần Chi Hải của mình có thêm một quang đoàn kim sắc cực lớn, lớn đến độ chống đỡ cả Tinh Thần Chi Hải của mình vậy.

Trong nháy mắt tiếp theo, ý thức Đường Vũ Lân chợt trở nên mơ hồ. Rồi sau đó hắn lại giật mình vì thấy bản thân xuất hiện trong một thế giới kim sắc.

Xung quanh đều là thực vật, rất phong phú. Nhưng những thực vật này lại

có màu vàng nhạt, tất cả đều tản ra sinh mệnh khí tức lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy.

Sinh mệnh lực nồng đậm khiến hắn không nhịn được tham lam hút lấy, mà mỗi lần hô hấp dường như cũng khiến cấp độ sinh mệnh của hắn tăng lên. "Tiểu gia hỏa, khí tức trên người ngươi là Lam Ngân Hoàng." Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, sau đó Đường Vũ Lân nhìn thấy một lão nhân chậm rãi từ trong rừng cây đi ra.

Hắn nhìn rất đặc thù, lưng đã còng, toàn thân đều hiện lên màu vàng đỏ, chòm râu thật dài rủ xuống mặt đất, một đầu tóc trắng cũng như vậy, ngay cả lông mi cũng dài rủ xuống mặt đất. Hắn có đôi mắt màu vàng nhạt cực kỳ trong suốt, nhìn Đường Vũ Lân với ánh mắt rất kinh ngạc.

"Ngài hảo, đây là nơi nào?" Đường Vũ Lân kỳ lạ nói.

Lão giả nói: "Ngươi vẫn không trả lời ta, khí tức Lam Ngân Hoàng trên người ngươi từ đâu mà đến?"

Đường Vũ Lân nói: "Võ hồn của ta chính là Lam Ngân Hoàng a."

Lão giả nở nụ cười, lắc đầu nói: "Không thể nào, nhân loại không thể có được võ hồn Lam Ngân Hoàng. Nói một chút ngươi làm sao có được nó?" Đường Vũ Lân sững sờ, "Vì sao nhân loại không thể có được võ hồn Lam Ngân Hoàng?"

Lão giả nói: "Bởi vì Lam Ngân Hoàng giống ta, đều có được tầng cấp sinh mệnh tối cao trong giới thực vật. Điều này khiến chúng ta không thể kết hợp với một sinh mệnh khác. Trừ khi bản thân ngươi có một bộ phận là Lam Ngân Hoàng thì sẽ có được huyết mạch Lam Ngân Hoàng. Nói thẳng ra thì thân thể ngươi có một phần là thực vật. Hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân ngơ ngác nói: "Ta không rõ, một phần thân thể là thực vật, đây là có ý gì?"

Lão giả nói: "Ngốc a. Nói đúng ra, cha mẹ sinh ra ngươi có một người là thực vật. Nhân loại cùng thực vật kết hợp sinh ra ngươi."

Đường Vũ Lân thất thanh nói: "Điều này sao có thể? Nhân loại cùng thực vật làm sao có thể kết hợp được?"

Lão giả nói: "Không có gì là không thể. Thực vật có linh trí chính là hồn thú, bọn họ cũng có thể thông qua thời gian dài dòng buồn tẻ mà tu luyện. Sau khi tu luyện 10 vạn năm thì thực vật cũng có thể hoá thân thành nhân loại, vì sao lại không thể cùng nhân loại kết hợp đây? Không sai, trên người ngươi có khí tức của hắn, khí tức di truyền cách đời. Đúng a! Ở trên đại lục chỉ có nhất mạch này truyền thừa Lam Ngân Hoàng. Khí tức trên người ngươi nồng đậm như vậy, lại có thể thức tỉnh Lam Ngân Hoàng, hẳn là huyết mạch trực hệ rồi. Thật sự là không thể tưởng tượng được a!"
Đường Vũ Lân không hiểu ra sao, "Ngài là nói, cha mẹ của ta có một người là hồn thú Hệ Thực Vật, còn là hồn thú Hệ Thực Vật tu vi 10 vạn năm hoá hình? Không thể nào, điều này sao có thể? Cha mẹ ta đều là nhân loại rất bình thường."

Chương 780: Ngũ Hoàn Hồn Vương

Lão giả thản nhiên nói: "Ta không cách nào cùng ngươi thảo luận những thứ này, bởi vì ta cũng không rõ ràng trên người ngươi xảy ra chuyện gì. Nhưng ta có thể cảm nhận được biến hoá trên thân thể ngươi, có thể cảm nhận được huyết mạch Lam Ngân Hoàng trên người ngươi. Lúc trước là hắn đem ta dời trồng đến đây, để ta gặp được tạo hoá mà đạp đất mọc rễ, rút cuộc hoàn toàn thức tỉnh, trở thành hình thái sinh mệnh. Ngươi là hậu đại của hắn, vậy ta liền cho ngươi một cơ duyên a!"
"Ngài ..." Đường Vũ Lân vừa nói ra một chữ thì đột nhiên, tất cả xung quanh đều biến thành kim sắc xán lạn, hắn chỉ có thể cảm thấy có vô số kim sắc trong chớp mắt dung nhập vào trong cơ thể mình. Từng đám cây Lam Ngân Hoàng từ trong thân thể hắn ùn ùn mà ra, nhưng lúc này tất cả Lam Ngân Hoàng đều biến thành kim sắc rực rỡ.

Từng đám cây đâm vào mặt đất khiến mặt đất xung quanh đều biến thành kim sắc. Kim quang trên trán Đường Vũ Lân loé lên, một đường vân hình chạc cây kim sắc nổi lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn liền chìm đắm trong hải dương kim sắc.

Toàn thân đều cảm thấy ấm áp, thoải mái không nói nên lời. Nhất là Tinh Thần Chi Hải, Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn thấy nó đã hoàn toàn biến thành kim sắc xán lạn. Tinh Thần Lực không tăng lên quá nhiều, thậm chí

còn giảm bớt nhưng đã hoàn toàn hoá lỏng, càng xuất hiện cảm giác sền sệt. Quan trọng hơn, hắn cảm giác lòng mình trở nên thông suốt mà trước đó chưa từng có. Một số điều trước đó tu luyện nghĩ mãi không ra trong chớp mắt đã thông suốt.
Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như mình đột nhiên trở nên thông minh vậy. Mặc dù Đường Vũ Lân cảm thấy mình không thể tin được, nhưng thực tế chính là như vậy.

Bình cảnh cấp 50 không biết lúc nào đã tự nhiên bị phá vỡ, hồn lực bay lên tầng cấp khác, cọ rửa lấy thân thể của hắn, mà hồn lực của hắn cũng giống với khí huyết chi lực, đã biến thành màu kim sắc, nhưng là kim sắc pha chút trắng, có hơi khác kim sắc thuần của khí huyết chi lực.

Đây là thế nào? Ta cuối cùng đã gặp cái gì?

Hồn lực chảy xuôi, hải nạp bách xuyên. Đường Vũ Lân chậm rãi thở ra một trọc khí, sau đó mở hai mắt ra.

Khi hắn mở mắt ra thì lập tức chấn động, sợ tới mức nhảy dựng từ dưới đất lên.

Bởi vì, hắn giật mình nhìn thấy ở bên cạnh hắn không chỉ có sư tổ Xích Long Đấu La Trần Thế làm hộ pháp cho hắn, mà còn có nhiều hơn mười mấy người. Mỗi người đều tản ra khí tức khủng bố không gì sánh kịp. Mà đứng đối diện hắn chính là Hải Thần Các Các chủ, Kình Thiên Đấu La Vân Minh Vân Lão, cũng là lão sư của Na Nhi.
Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn, hơn nữa có hương vị rất bất thiện.

Đường Vũ Lân nhìn Vân Minh, lại quay đầu nhìn Trần Thế bên cạnh, trong nhất thời không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trần Thế biểu lộ có chút quái dị, ít nhất từ vẻ mặt của hắn, Đường Vũ Lân không phán đoán được bây giờ hắn đang ở trạng thái nào.

"Nói một chút, xảy ra chuyện gì?" Vân Minh trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân có chút trợn mắt há mồm mà nói: "Ta, ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Vân Lão, làm sao vậy? Ta vừa mới chỉ là đột phá bình cảnh 50 cấp a! Các ngài đây là ..."

Vân Minh khóe miệng thoáng co giật, "Chẳng qua là? Chẳng qua là đột phá bình cảnh 50 cấp?" Thanh âm của hắn rõ ràng cao thêm vài phần, hơn nữa trong đó còn có vẻ tức giận.

Đường Vũ Lân nuốt xuống một hớp nước miếng, hắn thật sự không biết, chính mình rốt cuộc đã làm cái gì mà khiến vị Kình Thiên Đấu La này tức giận như vậy.
Trần Thế ho khan một tiếng, thấp giọng nói: "Vũ Lân, vừa rồi ngươi đã làm cái gì? Sau khi ngươi minh tưởng không lâu thì tất cả thực vật trên toàn bộ Hải Thần Đảo đều biến thành kim sắc ..."

Đường Vũ Lân giật mình nhìn Trần Thế, "Cái gì? Tất cả thực vật trên toàn bộ Hải Thần Đảo đều biến thành kim sắc, giống trong mộng của con sao?"

Đúng vậy, tất cả thực vật trên toàn bộ Hải Thần Đảo đều biến thành kim sắc. Nhìn qua Hải Thần Đảo giống như một hòn đảo hoàng kim. Các đệ tử Nội Viện ở bên bờ Hải Thần Đảo cũng nhìn đến ngây người. Từ khi thành lập Hải Thần Đảo đến này, hơn một vạn năm chưa từng nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ như vậy.

"Trong mộng?" Vân Minh nhìn Đường Vũ Lân, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, "Trong mộng ngươi nhìn thấy cái gì?"

Đường Vũ Lân thoáng chần chừ một chút, sau đó nói lại cảnh tượng mình nhìn thấy khi minh tưởng.
Vân Minh cùng với mấy vị Phong Hào Đấu La lớn tuổi sắc mặt đều trở nên quái dị.

Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt than nhẹ một tiếng, "Là lão nhân gia xuất thủ. Bất quá, thật sự là kỳ quái, lão nhân gia chỉ điểm rốt cuộc là gì a? Các chủ, ngươi có nên cùng lão nhân gia câu thông một phát?"

Đột nhiên Vân Minh biến sắc, ánh mắt sáng rực nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi vừa mới nói, võ hồn của ngươi là Lam Ngân Hoàng, lão giả kia cũng nói như vậy sao?"

"Đúng vậy." Đường Vũ Lân không chút do dự nói ra.

"Huyết mạch Lam Ngân Hoàng không có khả năng có truyền thừa võ hồn

Lam Ngân Hoàng, chẳng lẽ, lão nhân gia người chỉ là ..." Trong lúc nhất thời, Vân Minh biểu lộ trở nên khiếp sợ.

Với địa vị của hắn, đã không biết bao lâu mới lại xuất hiện vẻ mặt như vậy. Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt tựa hồ cũng nghĩ tới điều gì, biểu hiện trên mặt cũng rất đặc sắc. Trong ánh mắt của hai đại Phong Hào Đấu La thậm chí còn có chút chấn động.
Đường Vũ Lân không hiểu ra sao mà nói: "Các chủ, ngài nói là có ý gì?"

Vân Minh thở sâu, trầm giọng nói: "Trong lịch sử học viện Sử Lai Khắc, ngươi không phải học viên đầu tiên có được võ hồn Lam Ngân Hoàng, nhưng là người thứ hai. Mà người có được võ hồn Lam Ngân Hoàng trước ngươi, hẳn là ngươi cũng biết a."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, sau đó một mặt sùng kính mà nói: "Ngài nói hẳn là vị đại năng sáng lập Đường Môn, cũng là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất của học viện Sử Lai Khắc sao?"

Vân Minh nhẹ gật đầu, "Đúng vậy. Dựa theo ý của Kim lão, huyết mạch của ngươi rất có thể là truyền thừa từ vị này."

Đường Vũ Lân vẻ mặt khiếp sợ, "Cái này, điều này sao có thể a? Vị kia tồn tại ở 2 vạn năm trước, nếu như có truyền thừa thì ta cũng không phải là người thứ hai có được võ hồn Lam Ngân Hoàng. Hơn nữa Các chủ, võ hồn của ta là Lam Ngân Thảo, trước đây không lâu vì huyết mạch tăng lên mới kích phát thành Lam Ngân Hoàng, hẳn là xem như võ hồn thức tỉnh lần hai a."
Vân Minh mắt hàm thâm ý nhìn hắn, "Vị tổ tiên 2 vạn năm trước cũng có võ hồn là Lam Ngân Thảo, về sau mới thức tỉnh thành Lam Ngân Hoàng. Bởi vì mẹ của ngài ấy là một vị Lam Ngân Hoàng 10 vạn năm hoá hình, cho nên mới có phần huyết mạch này. Kim lão sẽ không nói sai, không có người nào hiểu rõ võ hồn Hệ Thực Vật hơn người, cho nên huyết mạch của ngươi xác thực có thể là truyền thừa từ vị ấy. Tuy cách rất nhiều đời, nhưng ngươi cũng họ Đường."

Đường Vũ Lân có chút bối rối, "Ý của ngài là vị lão nhân trong mộng kia chân chính tồn tại?"

Vân Minh hừ lạnh một tiếng, "Ngươi có biết, trong quá trình ngươi minh tưởng, năng lượng nằm ở trung tâm Hải Thần Đảo đã vì ngươi mà giảm

mạnh hơn 30%."

Đường Vũ Lân vẻ mặt nghi hoặc, hắn đương nhiên không hiểu, căn bản cũng không biết rõ Vân Minh đang nói cái gì.
"Tất cả mọi người đi theo ta." Vừa nói, Vân Minh hướng về Đường Vũ Lân vung tay áo lên, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể mình trong chớp mắt liền không khống chế được, trở nên mất trọng lượng, trước mắt là một mảnh mơ hồ, nhưng lại không có gì khó chịu.

Hào quang lóe lên, khi cảnh vật trước mắt hắn lần nữa trở nên sáng rõ thì hắn đã ở một chỗ khác.

Đầu tiên đập vào mắt hắn là một cây đại thụ che trời. Gốc đại thụ này quá lớn, tán cây thậm chí có cảm giác nhìn không thấy giới hạn, dưới gốc cây có một gian nhà cực lớn, nó tồn tại hoàn toàn dựa vào thân cây. Trên gian nhà có treo một tấm biển, phía trên ghi ba chữ to.

Hải Thần Các!

Đường Vũ Lân trong lòng chấn động, hắn lần đầu tiên tới nơi đây, nhưng không hề nghi ngờ, nơi này là hạch tâm của học viện Sử Lai Khắc, thậm chí là của thành Sử Lai Khắc.
Hải Thần Các! Chỉ có các vị túc lão Hải Thần Các mới có thể sống ở nơi này.

Chương 781-790

Chương 781: Hồn hoàn lục kim sắc

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thiên địa nguyên lực xung quanh dũng động, nồng đậm hơn chỗ ở của mình trên Hải Thần Đảo không biết bao nhiêu lần, nhất là sinh mệnh khí tức nồng đậm kia khiến hắn không nhịn được mà thở sâu, lập tức cảm giác được hồn lực chảy xuôi, toàn thân vô cùng thoải mái. Nhất là võ hồn Lam Ngân Hoàng của hắn mơ hồ truyền đến cảm giác hưng phấn.

Vân Minh nói với Đường Vũ Lân: "Nơi này chính là Hải Thần Các, Hải Thần Các dựa vào gốc đại thụ này kiến tạo mà thành, hai vạn năm qua nó vẫn luôn che chở cho Sử Lai Khắc, mỗi khi Sử Lai Khắc gặp phải nguy cơ thì nó luôn thủ hộ chúng ta. Mà mỗi khi có nhân tài ưu tú xuất hiện, nó luôn mang lại cho chúng ta trí tuệ, vì chúng ta mà chỉ rõ phương hướng. Người ngươi nhìn thấy trước đó là Kim lão, chính là linh hồn của Hoàng Kim Thụ, cho dù là chúng ta cũng khó có thể nhìn thấy, ngài ấy chính là thủ hộ giả chính thức của Sử Lai Khắc. Chúng ta không biết Kim lão làm gì với ngươi, nhưng có thể cảm nhận được năng lượng trong Hoàng Kim Thụ đã giảm mạnh 30%. Mà hiện tượng thực vật trên Hải Thần Đảo tất cả đều biến thành kim sắc này là lần đầu tiên xuất hiện từ trước tới nay."

Nói đến đây, Vân Minh dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta có thể nói cho ngươi biết, lúc trước khi nhân vật linh hồn của Sử Lai Khắc Thất Quái đời thứ nhất, Thiên Thủ Đấu La Đường Tam sau khi tu luyện thành Thần, trước khi rời khỏi Đấu La Đại Lục tiến về Thần giới thì đã kiến tạo Hải Thần Đảo, cũng chính ngài ấy tự tay di chuyển Hoàng Kim Thụ đến đây. Hiện tại ngươi đã hiểu vì sao chúng ta lại cho rằng, trên người ngươi chảy xuôi huyết mạch của ngài ấy a."

Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nghe Vân Minh giảng thuật, ngay cả hắn cũng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ võ hồn của mình thực sự có quan hệ với tổ tiên Đường Môn Đường Tam sao? Nhưng là, tổ tiên Đường Tam tung hoành 2 vạn năm trước a, điều này sao có thể?

Trần Thế ha ha cười một tiếng, nói: "Dù không phải huyết mạch của tổ tiên thì cũng là chuyện tốt. Kim lão ra tay, đối với Vũ Lân tự nhiên sẽ có trợ giúp rất lớn."

"Chuyện tốt?" Vân Minh liếc Trần Thế một cái, "Đối với tiểu tử này đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng ngươi có biết, 30% năng lượng trong Hoàng Kim Cổ Thụ cần tích luỹ bao nhiêu năm không? Ba nghìn năm, trọn vẹn ba nghìn năm. Mà 30% năng lượng này càng có thể ngăn cản một lần tai nạn mang tính huỷ diệt với học viện Sử Lai Khắc. Bởi vậy, đối với học viện mà nói, đó là tổn thất to lớn, không thể tính toán đơn giản."

"Ách ..." Đường Vũ Lân nhìn biểu lộ hết sức nghiêm túc của Vân Minh, vẻ mặt cười khổ, "Nhưng ta cũng không biết trả lại nó như thế nào a."

Vân Minh nói: "Ngươi phóng thích võ hồn Lam Ngân Hoàng cho chúng ta nhìn một chút."

"Vâng."

Đường Vũ Lân không dám chậm trễ, vội vàng thúc giục hồn lực dẫn động võ hồn Lam Ngân Hoàng của mình.

Từng đám cây dây leo màu vàng lam vừa thô vừa to ùn ùn mà ra, từng vòng hồn hoàn cũng bay lên từ dưới chân. Ba tím một đen, bốn hồn hoàn đầu tiên bay lên.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện. Sau lưng Đường Vũ Lân, một hư ảnh màu vàng lam chậm rãi hiện lên, chính là Lam Ngân Hoàng lúc trước đã từng xuất hiện khi võ hồn của hắn biến dị.

Sau đó, bên cạnh Lam Ngân Hoàng sáng lên một hư ảnh, đó là một cây đại thụ toàn thân một màu kim sắc rực rỡ, giống như là một Hoàng Kim Thụ bản thu nhỏ.

Lúc hai hư ảnh này xuất hiện thì Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hồn lực trong cơ thể mình điên cuồng dũng động, tất cả Lam Ngân Hoàng phóng xuất ra đều run lên, màu sắc cũng bắt đầu xuất hiện biến hoá. Nguyên bản vốn là màu vàng lam lại biến thành màu lam và màu vàng luân chuyển lập lòe.

Hai đại hư ảnh chậm rãi tới gần, sau đó dần dung hợp vào nhau, từng đám cây Lam Ngân Hoàng giao hoà với nhánh cây Hoàng Kim Thụ. Màu lam và màu vàng dung hợp sinh ra một màu lục kim sắc kỳ dị, sinh mệnh khí tức nồng đậm bộc phát ra sau đó, dù xung quanh đều là Phong Hào Đấu La cũng có thể cảm nhận được sinh mệnh năng lượng nồng đậm đang phát tán kia rót vào cơ thể bọn họ.
Cảm thụ sâu sắc nhất chính là Quang Ám Đấu La. Trong tất cả Phong Hào Đấu La ở đây, nàng là người nhiều tuổi nhất, cũng giống như nàng đã nói, thời gian của nàng không còn nhiều lắm. Nhưng giờ khắc này, nàng lại cảm giác được sinh mệnh bản nguyên đang dần khô héo của nàng lần nữa được rót vào sức sống, sinh mệnh chấn động bắt đầu tăng cường chậm chạp, tuy rằng không nhiều cũng không nhanh, nhưng đó là sinh mệnh bản nguyên tăng lên, mà không phải là sinh mệnh lực tăng lên trong chớp mắt. Hai điều này khác nhau ở chỗ, phía trước tăng lên là vĩnh cửu, mà phía sau chỉ là tăng lên trong chốc lát rồi mất đi.

Hai huyễn ảnh rốt cuộc đã hoàn toàn dung hợp, một màn kỳ dị lại xuất hiện, Lam Ngân Hoàng cùng Hoàng Kim Thụ đều biến mất, thay vào đó là một thân ảnh lục kim sắc. Thân ảnh này có chút mơ hồ, nhưng nhìn qua giống Đường Vũ Lân như đúc. Nó lơ lửng phía sau Đường Vũ Lân, hình thành một quang luân đường kính mười mét, hai tay mở ra hai bên, có cảm giác như muốn ôm toàn bộ thế giới.
Đây là ...

"Hồn kỹ biến dị? Hay là võ hồn biến dị?" Cho dù là Hải Thần Các Các chủ thì Vân Minh cũng không hoàn toàn đoán được một màn trước mắt này là có ý gì.

Đúng lúc này, thân ảnh lục kim sắc sau lưng Đường Vũ Lân rung thân lên, đột nhiên hóa thành một quang hoàn lục kim sắc từ trên trời giáng xuống, treo trên người Đường Vũ Lân, hạ xuống phía sau quang hoàn màu đen, trở thành hồn hoàn thứ năm của hắn.

Quang ảnh biến mất, Lam Ngân Hoàng của Đường Vũ Lân cũng an tĩnh lại. Bọn chúng lần nữa trở lại màu vàng lam, nhìn qua không khác gì lúc trước. Chỉ là, trên người Đường Vũ Lân lại nhiều hơn một hồn hoàn lục kim sắc, trong đó tràn ngập sinh mệnh khí tức.

Vân Minh cùng với các Phong Hào Đấu La đều mở to mắt nhìn, Quang Ám Đấu La kinh ngạc nói: "Mười năm tuổi thọ, sinh mệnh lực kia rót vào ít

nhất tăng lên cho ta mười năm tuổi thọ."
Nàng đã như thế, các Phong Hào Đấu La khác đương nhiên cũng như thế.

Mười năm tuổi thọ a! Đây chính là không thể dùng kim tiền đổi lại. Hơn nữa, Quang Ám Đấu La đã gần đất xa trời nên mới phán đoán lợi ích mình đạt được như vậy. Đổi lại là các Phong Hào Đấu La khác có sinh mệnh lực còn mạnh mẽ, được sinh mệnh lực nồng đậm mà tươi mát này rót vào thì sau khi điều chỉnh sẽ có chỗ tốt càng lớn hơn.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ không có tâm tình đi cảm thụ sinh mệnh năng lượng của mình biến hoá, mà khiến bọn họ khiếp sợ chính là hồn hoàn lục kim sắc trước mặt.

Hồn hoàn bình thường có màu sắc chính là trắng, vàng, tím, đen, đỏ, đây là màu sắc hồn hoàn cơ bản nhất trong giới hồn sư, phân biệt đại biểu cho hồn hoàn mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm cùng mười vạn năm. Cho đến 1 vạn năm trước, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo ngang trời xuất thế, sáng tạo ra hệ thống hồn linh. Hồn linh tu vi vượt quá 10 vạn năm thì có khả năng hình thành hồn hoàn màu vàng cam, từ đó sáng tạo ra một đời hồn hoàn mới.
Nhưng hồn hoàn lục kim sắc trước mặt này tuyệt đối mới thấy lần đầu, hơn nữa các vị Phong Hào Đấu La hoàn toàn có thể khẳng định, trong lịch sử nhân loại, lục kim sắc tuyệt đối chưa từng xuất hiện qua. Như câu nói, trước không có người sau cũng không có người, Đường Vũ Lân vậy mà lại làm ra một việc như vậy.

Mà với tư cách là người sáng tạo ra hồn hoàn màu sắc mới, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo chính là một đại năng tung hoành nhất thế a!

"Thử một chút hồn kỹ thứ năm của ngươi." Vân Minh trầm giọng nói.

Nhìn trộm hồn kỹ của một người là chuyện phi thường kiêng kỵ trong giới hồn sư, nhưng tình huống ở đây là bất đồng, vì mọi người ở chỗ này đều là sư trưởng của Đường Vũ Lân, muốn xem hồn kỹ của hắn không có vấn đề gì.

Đường Vũ Lân vội vàng nhẹ gật đầu, ý niệm khẽ động, thúc giục hồn lực rót vào trong hồn hoàn thứ năm.
Trong chốc lát, hào quang hồn hoàn lục kim sắc tỏa sáng, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hồn lực trong cơ thể mình ùn ùn rót vào, cả người bị quang

mang lục kim sắc trên hồn hoàn chiếu rọi thành cùng màu.

Sau đó ...

Không có sau đó nữa ...

Hồn lực Đường Vũ Lân nhanh chóng suy giảm, hầu như chỉ qua vào lần hô hấp đã tiêu hao hết, bị hồn hoàn lục kim sắc kia hấp thu không còn.

Thân thể Đường Vũ Lân loạng choạng một cái, may mắn huyết mạch chi lực đủ cường đại mới khiến hắn không ngã xuống.

"Hồn kỹ a?" Trần Thế hỏi.

Đường Vũ Lân vẻ mặt vô tội nói: "Con, con cũng không biết. Con chỉ thấy hồn lực bị hồn hoàn kia hút hết đi rồi, sau đó biến hoá gì cũng không có ..."

Vẻ mặt của mọi người lập tức trở nên cổ quái.

Tình huống này cũng mới nghe lần đầu. Dựa theo cấp bậc hồn sư, hồn kỹ tiêu hao sẽ khác nhau, thế nhưng chưa bao giờ nghe qua hồn sư không có biện pháp thúc giục hồn kỹ, hơn nữa còn hút hết hồn lực.
Vân Minh đưa tay ấn trên bờ vai Đường Vũ Lân, càng cảm thụ chính xác hơn biến hoá thân thể hắn. Không sai, tất cả hồn lực đã bị hút đi rồi, không còn lại một giọt nào.

Đổi lại là hồn sư bình thường thì chỉ sợ sẽ trực tiếp ngất xỉu, ít nhất cũng không thể duy trì đứng thẳng. Đường Vũ Lân dựa vào tố chất thân thể cường đại nên mới không bị ảnh hưởng.

Chương 782: Tự Nhiên Chi Tử

Vân Minh cau mày nói: "Hẳn là do tu vi chưa đủ, hồn lực không đủ để thúc giục hồn kỹ, cho nên hiệu quả hồn kỹ mới không rõ ràng. Ta giúp ngươi thử một chút."

Vừa nói, hắn lách mình đi tới sau lưng Đường Vũ Lân, tay phải vốn ấn trên bả vai hắn lại chuyển dời xuống sau lưng.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một cỗ hồn lực nhu hoà nhưng phi thường hùng hậu chậm rãi rót vào trong cơ thể mình, nhanh chóng đỡ kinh mạch đang khô cạn của mình.
Huyền Thiên Công!

Đây tuyệt đối là Huyền Thiên Công thuần chính nhất. Đường Vũ Lân giật mình, hắn không nghĩ tới Các chủ vậy mà cũng tu luyện Huyền Thiên Công.

"Ngưng thần tĩnh khí, tập trung tinh thần. Thúc giục hồn hoàn của ngươi thử một chút."

Vân Minh có tu vi hạng gì? Bản thân hắn cũng tu luyện Huyền Thiên Công, rất dễ bắt chước hồn lực của Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân vội vàng điều động hồn lực, rót vào bên trong hồn hoàn thứ năm của mình.

Quang mang lục kim sắc lại xuất hiện, cũng giống như trước, hấp thu hồn lực trong cơ thể Đường Vũ Lân.

Chính thức tiếp xúc mới có thể cảm nhận được thực lực của một vị cường giả siêu cấp đáng sợ đến cỡ nào. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hồn lực truyền đến từ phía sau mình giống như trường giang đại hải chảy xuôi, quang hoàn màu xanh lá kia dù thôn phệ nhanh nhưng không ảnh hưởng đến hồn lực tràn ngập trong cơ thể.
Quang hoàn lục kim sắc càng ngày càng sáng chói, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong Tinh Thần Chi Hải của mình dường như có đồ vật gì nở rộ vậy. Ngưng thần quan sát thì thấy Tinh Thần Chi Hải vậy mà cũng biến thành lục kim sắc.

Hắn thoáng ngẩng đầu lên, ở giữa trán, một quang văn màu xanh lá lặng yên xuất hiện. Quang văn nhìn qua giống như một mầm cây nhỏ mới nhú, ngay sau đó, một vầng sáng lục kim sắc từ trán Đường Vũ Lân nở rộ.

Vầng sáng kia có đường kính mười mét, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

Các vị Phong Hào Đấu La theo bản năng lùi ra một chỗ khác xa, quan sát một màn thần kỳ này.

Vầng sáng lục kim sắc rơi xuống đất, hóa thành một quang hoàn màu xanh

lá, trong quang hoàn sáng lên lục kim sắc kỳ quái, một đám phù văn lục kim sắc chậm rãi nổi lên, bọn chúng không chỉ xuất hiện dưới mặt đất mà còn lơ lửng trên không trung.
Sinh mệnh khí tức nồng đậm lấy nó làm trung tâm mà bắn ra ngoài, nhưng lần này không phải là sinh mệnh lực mà nhân loại có thể hấp thu, mà là sinh mệnh lực thuộc riêng về thế giới thực vật.

Đường Vũ Lân theo bản năng mở hai tay ra, sau đó quang luân màu xanh lá từng xuất hiện lại hiện lên sau lưng hắn, thân ảnh lục kim sắc cũng lần nữa nổi lên.

Lấy thân ảnh lục kim sắc kia làm trung tâm, từng dây leo lục kim sắc ùn ùn mà ra, cộng lại vừa vặn mười hai cây, mỗi cây đều có kích thước như vạc nước, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cắm vào trong mặt đất.

Lập tức, mặt đất biến thành lục kim sắc, lục kim sắc nồng đậm kia cũng kéo dài và khuếch tán ra. Nhưng nơi nó đi qua, tất cả thực vật đều nhanh chóng biến thành kim sắc.

Đáng sợ hơn chính là, những thực vật kim sắc này đều đung đưa, tản ra năng lượng chấn động mãnh liệt.
Đường Vũ Lân lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong Tinh Thần Chi Hải của mình, hắn chỉ cảm thấy trong chớp mắt mình đã bao trùm cả Hải Thần Đảo, sau đó bắt đầu kéo hết Hải Thần Hồ và lan tràn ra ngoài, sau một khắc liền bao trùm toàn bộ thành Sử Lai Khắc. Tất cả thực vật trong thành Sử Lai Khắc đều biến thành kim sắc.

Bọn chúng giống như là con mắt và cánh tay của Đường Vũ Lân, chỉ cần ý niệm khẽ động thì có thể khống chế những thực vật này làm bất cứ chuyện gì.

Càng kinh người hơn là, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện mình có thể thông qua ý niệm của mình và những thực vật này mà truyền tống đến bất kỳ một địa phương nào, cảm giác không ngừng tăng lên đến khó có thể hình dung. Mỗi cây thực vật đều muốn đem năng lượng của mình cho hắn, chỉ cần thân thể hắn có thể chịu đựng được thì năng lượng trong cơ thể không ngừng tăng lên.
Mà tất cả thực vật đều đang điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên lực trong không khí, hoá thành sinh mệnh thuần tuý nhất có thể làm dịu chính mình, đồng thời cũng phụng dưỡng Đường Vũ Lân.

Lặng yên cảm thụ tất cả, đột nhiên trước mắt tối đen, Đường Vũ Lân không biết được gì nữa.

Chờ khi hắn tỉnh lại thì bên ngoài sắc trời đã tối. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, giống như là vật gì đó đang bổ đầu mình ra vậy.

Đau nhức kịch liệt khiến hắn không nhịn được mà rên rỉ.

"Tỉnh rồi?" Thanh âm nhu hòa vang lên bên cạnh hắn.

Đường Vũ Lân theo bản năng quay đầu nhìn lại, trước mắt có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Hải Thần Các Các chủ Kình Thiên Đấu La Vân Minh.

"Các chủ." Đường Vũ Lân giãy giụa muốn đứng lên nhưng lại phát hiện mình không còn chút khí lực nào. Cũng không phải thân thể không có lực lượng, mà là tinh thần quá hư nhược, thậm chí còn có chút không khống chế được thân thể mình.
"Là ta cân nhắc không chu toàn. Ngươi nằm đi." Vân Minh đi đến bên cạnh Đường Vũ Lân, dán một hạt châu màu vàng lên trán hắn.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy từ mi tâm truyền đến một hồi mát lạnh, cảm giác đau đầu lập tức giảm xuống nhiều.

Vân Minh nói: "Ngươi rất có thể đã sáng tạo ra lịch sử, có được một hồn kỹ thật đáng kinh ngạc."

"A?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, theo tinh thần khôi phục, mọi thứ trước mắt rốt cuộc đã trở nên rõ ràng.

Vân Minh nói: "Nếu như ta đoán không sai, hồn kỹ thứ năm của ngươi hẳn là do Lam Ngân Thảo kết hợp với Hoàng Kim Thụ mà thành. Nó có hình thái nào, có niên hạn ra sao chúng ta vẫn chưa biết rõ, nhưng ta có thể nói với ngươi, hồn kỹ này là một hồn kỹ loại lĩnh vực, hơn nữa còn là lĩnh vực siêu phạm vi. Nói cách khác, phạm vi nó có thể bao trùm cực kỳ lớn, ít nhất trong các hồn kỹ ta biết thì của ngươi là có phạm vi lớn nhất."
"Thông qua biến hoá lúc đó của ngươi, chúng ta có thể đoán được một ít, còn cần ngươi tự mình kiểm nghiệm. Chúng ta có thể cảm giác được, tất cả thực vật cùng nhận thức được bao trùm trong hồn kỹ này đều biến thành

kim sắc. Mà những thực vật kim sắc này sẽ tự nhiên thôn phệ thiên địa nguyên lực cùng các loại nguyên tố trong không khí. Nói cách khác, nó có tác dụng tiếp cận hoặc thậm chí là vượt qua hiệu quả nguyên tố tróc bong. Tất cả các hồn sư nguyên tố ở trong lĩnh vực của ngươi đều bị hạn chế rất lớn. Đương nhiên, điều kiện là nơi đó phải có nhiều loại thực vật tồn tại."

"Còn có, lúc đó hồn lực của ngươi được hồn kỹ phụng dưỡng nên tu vi sẽ tăng lên nhanh chóng. Đỉnh điểm là tăng hồn lực của ngươi lên cấp 80 tiêu chuẩn, nói cách khác, nó đề cao hồn lực của ngươi lên không chỉ mười lần."
Hồn lực từ hơn 40 cấp lên 80 cấp, đây cũng không phải là tăng lên 70%. Đẳng cấp càng cao thì hồn lực tăng lên càng nhiều, gấp mười lần chỉ là ước tính thận trọng mà thôi. Hồn lực mà Đường Vũ Lân áp súc còn vượt xa hơn mười lần.

"Phía sau chúng ta liền không cảm giác được nữa, bởi vì khi đó ta mới phát hiện, hồn kỹ không chỉ cần một hồn lực phi thường khổng lồ mới có thể thi triển, mà trong quá trình thi triển còn tiêu hao Tinh Thần Lực cực lớn. Tình huống lúc đó ngươi giữ vững được 13 giây, dùng Tinh Thần Lực hơn 7000 điểm của ngươi mới có thể kiên trì được 13 giây, điều này thật đáng sợ."

"Tổng thể mà nói, trước mắt chúng ta chưa thể hoàn toàn rõ ràng năng lực của hồn kỹ này. Ngươi có cảm giác gì?"

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Khi đó ta cảm thấy Tinh Thần Chi Hải của mình đều biến thành lục kim sắc, giống với màu sắc của hồn hoàn kia. Sau đó thông qua đó ta có thể nhìn thấy ở rất xa. Tất cả thực vật giống như đã biến thành ánh mắt của ta, hơn nữa tựa hồ còn có thể định vị, để ta truyền tống tới. Ta thậm chí có thể khống chế được bọn nó làm bất cứ chuyện gì. Ngài nói năng lượng phụng dưỡng ta cũng cảm giác được. Chỉ cần thân thể ta có thể thừa nhận, tựa hồ sẽ luôn có sinh mệnh thuần tuý rót vào, chuyển hoá thành hồn lực của ta."

Chương 783: Trừng phạt?

"Định vị? Khống chế thực vật. Rất tốt, lại thêm hai phương diện." Vân Minh như có điều suy nghĩ mà nói: "Nói cách khác, nếu như ngươi có thể khống chế hồn kỹ này thì ngươi có thể tùy thời truyền tống đến bất luận chỗ nào trong phạm vi hồn kỹ, hơn nữa phát ra công kích khi hồn lực bạo

tăng, đúng không?"

Đường Vũ Lân nói: "Hình như là vậy, nhưng ta có chút không khống chế được. Ngay khi cảm nhận được những thứ này, sau đó cái gì ta cũng không biết rồi."

Vân Minh nhẹ gật đầu, "Có thể cảm nhận được những thứ này đã rất không dễ dàng. Ân, từ giờ trở đi, trước khi ngươi có tu vi Bát Hoàn, Tinh Thần Lực chưa đột phá đến Linh Vực Cảnh thì không được sử dụng hồn kỹ này."

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Ngài nói là, không có hồn lực tu vi Bát Hoàn thì không cách nào dẫn động hồn kỹ này sao?"
Vân Minh nói: "Đúng vậy. Dựa theo tổng sản lượng hồn lực ta rót vào trong cơ thể ngươi lúc ấy thì hẳn là như vậy. May mắn ngươi có tu luyện Huyền Thiên Công. Nếu muốn cưỡng ép sử dụng hồn kỹ này thì cần người tu luyện Huyền Thiên Công đủ nhiều để rót vào trong hồn lực của ngươi mới có thể. Nhưng tuyệt đại đa số người không thể khống chế hồn lực của mình khi phát ra là thuần tuý mà không trộn lẫn đặc tính võ hồn của mình, cho nên ngươi không được thử nghiệm, bởi vì đặc tính võ hồn sẽ ảnh hưởng đến ngươi, thậm chí sẽ làm ngươi tẩu hỏa nhập ma."

Vân Minh đương nhiên không nằm trong những người này, với tu vi của hắn, muốn tách hồn lực của mình ra tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng đổi lại người khác thì không được.

Đường Vũ Lân nuốt xuống một hớp nước miếng, Tinh Thần Lực Linh Vực Cảnh sao? Khoảng cách kia rất xa xôi a! Bát Hoàn càng không cần phải nói. Còn không biết phải mất bao lâu nữa mới có thể đạt đến Bát Hoàn. Mà hồn kỹ này tất nhiên không thể dùng huyết mạch chi lực dẫn động.
Hắn không vì mình có được một hồn kỹ cường đại mà cảm thấy hưng phấn, ngược lại Đường Vũ Lân còn có chút buồn bực.

Hồn kỹ thứ năm, đây mới chỉ là hồn kỹ thứ năm thôi a!

Hồn kỹ dù tốt nhưng không dùng được thì có ý nghĩa gì? Phải chờ đến Bát Hoàn mới có thể dùng hồn kỹ thứ năm, có nghĩa là hiện tại cũng không gia tăng bao nhiêu thực lực cho hắn, đơn giản chính là gân gà.

Hơn nữa, dù tương lai có thể sử dụng cũng phải chờ đến khi mình có được Tinh Thần Lực tu vi Linh Vực Cảnh. Linh Vực Cảnh có thể đạt được dễ

dàng sao?

Linh Uyên Cảnh đã là cực hạn của tuyệt đại đa số hồn sư, mà Linh Vực Cảnh và Linh Uyên Cảnh dù chỉ hơn kém một cấp độ nhưng hiệu quả lại cách nhau một trời một vực.

Tinh Thần Lực của Đường Vũ Lân có thể tăng lên Linh Uyên Cảnh là vì hắn chôn xương ở trong Long cốc, được phần lớn Long tộc che chở, nên mới bất tri bất giác tăng lên. Nhưng cơ duyên như vậy hiển nhiên không thể đơn giản là có được.
Nói cách khác, nếu như Tinh Thần Lực của hắn không đạt tới Linh Vực Cảnh thì hồn kỹ này không thể nào sử dụng.

Một cái gân gà như vậy, đơn giản chính là ăn vào thì vô vị mà bỏ thì lại tiếc, Đường Vũ Lân sao có thể không phiền muộn đây?

Bất quá, Vân Minh hiển nhiên không nghĩ như vậy, trong thời gian Đường Vũ Lân hôn mê hắn đã nghĩ rất nhiều. Ánh mắt lập loè, hắn nhìn Đường Vũ Lân nói: "Nếu muốn triển khai hồn kỹ này, hồn lực có thể từng bước tăng lên, nhưng ta cho rằng ngươi nên chú trọng tu luyện Tinh Thần Lực. Phương pháp tu luyện Tinh Thần Lực có hạn, trước mắt ngươi có thể tập trung tu luyện Tử Cực Ma Đồng, nhưng Tử Cực Ma Đồng lại không thể nóng vội. Ta sẽ tận lực tìm giúp ngươi phương pháp tu luyện Tinh Thần Lực."

"Vâng, cảm ơn ngài."

Sắc mặt Vân Minh đột nhiên trầm xuống, "Nhưng vì ngươi dẫn đến năng lượng Hoàng Kim Cổ Thụ suy yếu 30%, cho nên nhất định phải cho học viện một công đạo. Qua hội nghị Hải Thần Các thảo luận đã quyết định trừng phạt ngươi."
Trừng phạt? Đường Vũ Lân trong lòng xiết chặt.

Sẽ là cái gì? Nhưng dù là cái gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến tu luyện của mình là được.

Vân Minh trầm giọng nói: "Về sau ngươi sẽ rời khỏi học viện một thời gian, ra ngoài rèn luyện, không chỉ là ngươi, tiểu đội Sử Lai Khắc cũng phải đi rèn luyện. Các ngươi còn trẻ, tu vi cũng có chút thành tựu, hiện tại cần nhất chính là tôi luyện. Các ngươi sẽ được đưa đến bên trong quân đội

liên bang. Ở đó các ngươi sẽ được huấn luyện rất nghiêm khắc. Lúc nào được chỗ đó nhận thức thì mới có thể quay về."

Huấn luyện quân sự là hình phạt? Ánh mắt Đường Vũ Lân có chút kỳ quái. Trong quân đội, cho dù là binh sĩ Cơ Giáp cũng được coi là gì?

Bọn họ đều là nhân tài ở học viện Sử Lai Khắc, với thực lực Nhất tự Đấu Khải, nếu ở bên ngoài đều có thể một mình đảm đương một phía rồi? Quân đội còn có gì huấn luyện bọn họ sao?
Đường Vũ Lân khó hiểu trong lòng.

Nhưng rất nhanh hắn đã thấy được nụ cười trên mặt Vân Minh. Nụ cười đó có chút kỳ quái, nhưng không biết vì sao, Đường Vũ Lân lại cảm thấy trong nụ cười này có hương vị tàn nhẫn, hoặc là nói có chút hả hê.

"Chi quân đội này là dưới cờ liên bang, nhưng thực tế nó không hoàn toàn trực thuộc Liên bang. Hay nói chính xác là Chính Phủ liên bang cũng không biết một đội quân như vậy có bao nhiêu thực lực. Chờ sau khi trở về các ngươi sẽ rõ. Mà muốn đi vào chỗ này cũng không hề dễ dàng. Ngươi ở nơi này nghỉ ngơi đi, ngày mai tinh thần khôi phục thì trở về. Cho các ngươi vài ngày chuẩn bị, chờ ngươi hoàn toàn khôi phục thì lập tức xuất phát."

Kình Thiên Đấu La cũng không nói rõ, Đường Vũ Lân tự nhiên cũng không thể hỏi nhiều. Một chi quân đội lại khiến Hải Thần Các Các Chủ coi trọng như vậy, này quả không đơn giản a! Khẳng định không phải quân đội bình thường. Đến tột cùng là cái gì đây?
Hắn không hiểu rõ quân đội, nên dù thế nào cũng không có được đáp án. Đường Vũ Lân dứt khoát liền không suy nghĩ. Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, bọn hắn cùng nhau trải qua còn ít sao? Không phải chỉ là huấn luyện quân sự sao, không có gì là không thể vượt qua.

Hải Thần Đảo cùng thành Sử Lai Khắc xuất hiện thực vật biến thành kim sắc rất nhanh đã lắng xuống, theo đa số mọi người, đây là các trưởng lão học viện Sử Lai Khắc đang tu luyện năng lực cường đại. Đương nhiên, điều này cũng làm cho học viện Sử Lai Khắc càng thêm thần bí.

Năm ngày sau, Đường Vũ Lân cùng đồng bạn bị triệu tập đến quảng trường Nội Viện.

Bên phía Hải Thần Các, người đến là Thái lão.

Nhìn thấy Thái lão, dự cảm trong lòng Đường Vũ Lân càng không tốt, mỗi lần Thái lão an bài cho bọn họ đều không dễ dàng hoàn thành.
"Huấn luyện quân sự? Ít nhất một năm huấn luyện quân sự?" Những người khác đều nhận được tin tức, nhưng cũng giống Đường Vũ Lân, bọn họ cũng không biết huấn luyện quân sự có ý nghĩa gì.

Đường Vũ Lân nhìn các đồng bạn, mọi người cũng đang nhìn hắn. Vài ngày trước Đường Vũ Lân luôn ở trên Hải Thần Đảo, hơn nữa vẫn không xuất hiện. Nói chính xác thì, trong nửa năm gần đây, trừ việc cung cấp kim loại hiếm ra, Đường Vũ Lân không có xuất hiện qua.

Vốn Đường Vũ Lân muốn đến tìm sư bá Thần Tượng của mình nhưng lại không có thời gian, chỉ có thể đợi sau khi chấm dứt huấn luyện quân sự rồi nói. Phong Vô Vũ đã đem kỹ xảo Hồn Rèn cùng phương pháp tu luyện truyền thụ cho hắn, nhưng vẫn cần hắn tự mình tìm tòi.

"Đội trưởng, tình huống như thế nào?" Nhạc Chính Vũ thấp giọng hỏi Đường Vũ Lân. Hắn đứng ở bên cạnh Đường Vũ Lân, mà Hứa Tiểu Ngôn thì đứng ở đầu kia, từ điểm này có thể nhìn ra, quan hệ giữa hai người chưa khôi phục, chỉ là biểu hiện nhìn qua không có gì bất hoà mà thôi.
Đường Vũ Lân lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết huấn luyện quân sự là gì, nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết, đây là trừng phạt chính miệng Vân lão nói với ta."

Lời vừa nói ra, Nhạc Chính Vũ lập tức há to miệng.

Vân Minh là người nào? Nói là đệ nhất nhân trên Đấu La Đại Lục cũng không quá, vị này tự mình nói với Đường Vũ Lân đây là trừng phạt, vậy nó mà là huấn luyện quân sự đơn giản mới là lạ ấy.

Lúc này, Thái lão đã đi tới trước bọn họ, nhìn bảy người Đường Vũ Lân, Thái lão ho khan một tiếng.

"Các ngươi đã trưởng thành, đều có chức trách phục vụ nghĩa vụ quân sự với tư cách là công dân liên bang. Cho nên, đã đến lúc các ngươi phải thực hiện rồi. Lần huấn luyện quân sự này cũng tương đương với nghĩa vụ quân sự của các ngươi. Thời gian không xác định, dài nhất là hai năm. Hy vọng các ngươi có thể hoàn thành nghĩa vụ quân sự và trở lại sau hai năm."

Hy vọng có thể hoàn thành? Lời này nghe sao thật sợ hãi a!

Tạ Giải nhịn không được hỏi: "Thái lão, nghĩa vụ quân sự đến tột cùng là gì? Ngài có thể nói qua cho chúng ta được hay không?"

Thái lão liếc mắt nhìn hắn, "Cơ mật quân sự có thể tùy tiện nói sao? Ta có thể nói cho ngươi là, trước mắt trong học viện, người tham gia loại nghĩa vụ quân sự này không đến ba mươi người, trong đó, có thể hoàn thành toàn bộ hai năm nghĩa vụ quân sự chỉ có bốn người. Trong bốn người này không có ta."

Đường Vũ Lân giật mình mà nói: "Trong 30 người mà ngài nói có các vị túc lão Hải Thần Các sao?"

Thái lão nhẹ gật đầu, "Đương nhiên, nhưng không phải toàn bộ. Cũng không phải tất cả các túc lão đều tham gia loại nghĩa vụ quân sự này. Được rồi, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, thay vì nghĩ lung tung thì chẳng bằng chuẩn bị nhiều một chút. Hy vọng các ngươi có thể có thu hoạch trong lần nghĩa vụ quân sự này. Hiện tại ta nói để các ngươi chú ý công việc."

Chương 784: Nghĩa vụ quân sự? Huấn luyện quân sự?

Tất cả mọi người trở nên cảnh giác! Tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn Thái lão.

Thái lão trầm giọng nói: "Đầu tiên, lần nghĩa vụ quân sự này chính các ngươi phải tự mình đi. Thuận lợi đến nơi chính là nhiệm vụ đầu tiên. Ta sẽ cho các ngươi một địa đồ, dựa vào nó các ngươi phải tìm được nơi đó."

"Thứ hai, vì mục đích rèn luyện, trừ Đấu Khải, tất cả đồ dùng của các ngươi đều bị thu lại, kể cả kim tiền. Đương nhiên, ngoại trừ vật phẩm chế tác Đấu Khải."

"Thứ ba, sau khi đến nơi các ngươi tuyệt đối phải phục tùng mệnh lệnh. Nếu có ai giữa đường rời khỏi huấn luyện mà không được cho phép thì bị coi là đào ngũ, sẽ bị học viện khai trừ và xử lý."

Đường Vũ Lân càng nghe càng cảm thấy không đúng, "Thái lão, nếu chúng ta muốn rời khỏi thì cần làm như thế nào?"

Thái lão nói: "Đưa ra yêu cầu, nếu chứng minh thân thể ngươi không thể kiên trì thì mới có thể rời khỏi. Hiểu chưa?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Nghe rõ, thật là một tình huống khó khăn."

Thái lão nở nụ cười, nhìn qua so với Mục lão còn tàn nhẫn hơn, "Khó khăn? Các ngươi quá coi thường đợt huấn luyện quân sự này rồi. Chuẩn bị đi. Đường tiến về nơi huấn luyện quân sự được chúng ta mệnh danh theo một võ hồn dung hợp kỹ của Linh Băng Đấu La cùng Long Điệp Đấu La, gọi là Hoàng Kim Lộ. Nhiệm vụ đầu tiên của các ngươi là phải đi qua Hoàng Kim Lộ, đến nơi huấn luyện quân sự. Về các chuyện khác, đến nơi các ngươi sẽ biết rõ. Hiện tại, Đường Vũ Lân, tiến lên lấy địa đồ."

Đường Vũ Lân đến trước mặt Thái lão, Thái lão đem một tấm đại đồ cho hắn, "Cho các ngươi nửa giờ, lấy tất cả đồ vật không liên quan đến Đấu Khải ra, ngoại trừ vũ khí. Nửa giờ sau sẽ tiến hành kiểm tra, sau đó xuất phát. Tiền tất nhiên không thể mang, tất cả đều phải dựa vào chính các ngươi."
Đường Vũ Lân cùng Sử Lai Khắc Thất Quái nhanh chóng làm chuẩn bị, Trần Thế từ một góc âm u đi tới, đến bên cạnh Thái lão, "Có phải quá tàn nhẫn hay không?"

Thái lão nhún vai, "Lần này không phải do ta, là Các chủ ra lệnh. Bất quá, đối với những tiểu tử này, tàn nhẫn cũng là chuyện tốt. Ít nhất có thể khiến bọn họ đi xa hơn. Đúng rồi, lúc trước ngươi trụ được bao lâu?"

Trần Thế nhún vai, "Chín tháng, ngươi thì sao?"

Thái lão hừ một tiếng, không có lên tiếng.

Trần Thế cười hắc hắc, "Không có lâu như ta đúng không? Chín tháng đã là thành tích phi thường không tồi rồi. Trừ những tên biến thái kia, ai có thể kiên trì hoàn thành tất cả hạng mục chứ."

Thái lão nở nụ cười, "Ngươi nói rất đúng, những lời ngươi nói ta sẽ chuyển lại cho mấy vị biến thái kia."

"Mị Nhi, tối nay ngươi muốn ăn gì, ta mời."
Đường Vũ Lân cũng không có gì nhiều để mang theo, trừ Đấu Khải cũng chỉ có chuỳ rèn. Những thứ này có quan hệ với Đấu Khải. Về những thứ

khác, lưu lại là được.

May mắn, lúc trước hắn đã rèn xong kim loại cho đồng bạn chế tác Đấu Khải. Hắn cũng mang theo một ít kim loại hiếm, dùng để luyện tập rèn.

Huấn luyện quân sự nghe thật không đơn giản, nhưng thực tế thì Đường Vũ Lân cũng không quá lo lắng. Dù sao, hắn đã tạo cho mình kế hoạch luyện tập đủ khổ rồi. Hắn tin tưởng, chỉ cần có người có thể kiên trì vượt qua huấn luyện quân sự thì hắn cũng nhất định có thể làm được.

Kiểm tra trước khi rời đi so với tưởng tượng còn cẩn thận hơn. Bất quá bảy người Đường Vũ Lân cũng không có ý muốn gian lận, nên rất nhanh kiểm tra đã xong và rời khỏi học viện.
Dựa theo yêu cầu, bọn họ nhất định phải trong mười lăm ngày đi đến địa điểm huấn luyện quân sự, nếu không cũng không có tư cách tiến hành huấn luyện quân sự. Hậu quả của việc này là sẽ bị học viện khai trừ, đồng thời thu lại danh hiệu Sử Lai Khắc Thất Quái.

Đi ra học viện, Đường Vũ Lân có chút hốt hoảng, giống như đã cách một thế hệ vậy, bởi vì có khoảng nửa năm rồi hắn không rời khỏi nơi này.

Dùng sức duỗi cơ thể, đột nhiên lại sinh ra cảm giác mệt mỏi.

Dù thân thể hắn cường tráng cỡ nào thì hơn nửa năm khắc khổ tu luyện cùng học tập, mỗi ngày hắn đều bức bách mình đến cùng cũng khiến hắn tiêu hao tinh lực rất lớn. Tinh Thần Lực cùng thể lực cũng không hoàn toàn đồng đẳng với tâm lực của một người, còn có một loại là thế giới nội tâm kiệt quệ.
Đi ra khỏi học viện, dây đàn căng tựa hồ được buông lỏng, Đường Vũ Lân tự nhiên sinh ra cảm giác mỏi mệt.

"Đội trưởng, chúng ta làm sao bây giờ? Đi bộ sao?" Nhạc Chính Vũ hỏi.
Bọn họ đều đã đổi lại y phục của mình, Nhạc Chính Vũ mặc một thân đồ thể thao màu trắng, phối hợp với một đầu tóc vàng, rất có hương vị tiêu sái.

Chỉ là trên mặt hắn thiếu đi nụ cười trước kia, nửa năm này cả người hắn đã nội liễm trầm ổn hơn nhiều. Giống như Đường Vũ Lân bế quan, đa số thời gian hắn cũng là bế quan.

Đường Vũ Lân nói: "Đi bộ khẳng định là không thực tế, dựa theo địa đồ thì

dù chúng ta toàn lực ứng phó cũng không thể trong 15 ngày là đến nơi. Đi theo ta, ta có biện pháp kiếm tiền, chúng ta trước đi kiếm ít tiền rồi sau đó lập tức xuất phát."

Kiếm tiền đối với Đường Vũ Lân là chuyện khá đơn giản, thuật nghiệp có trình độ là có thể, rèn cũng như vậy. Huống chi, hắn cũng muốn đến thăm lão sư của mình.
Lúc Đường Vũ Lân đi vào hiệp hội Đoán Tạo Sư thành Sử Lai Khắc thì có cảm giác thật thân thiết. Sau khi trở về, hắn chỉ đến gặp Mộ Thần lão sư một lần rồi bắt đầu nửa năm bế quan. Mộ Thần đem bút ký Hồn Rèn của mình cho hắn, Đường Vũ Lân cũng có một đống vấn đề cần hỏi đây.

Mỗi Thánh Tượng đều có con đường Hồn Rèn khác nhau, Phong Vô Vũ có đường của Phong Vô Vũ, còn đường của Mộ Thần thì tương đối chính thống hơn. Sự tương hợp và bổ sung lẫn nhau khiến lý giải của Đường Vũ Lân về Hồn Rèn được tăng cường.

Đường Vũ Lân đến, Mộ Thần rất vui mừng. Nhìn đồ đệ trước mặt đã là thanh niên ngọc thụ lâm phong, trên mặt Mộ Thần không khỏi tươi cười.

"Giống như lại cao thêm, hơn nữa nhìn càng thêm cường tráng rồi. Chỉ là sao thế nào cũng thấy có chút mệt mỏi." Mộ Thần khẽ cười nói.
Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Con cũng không biết, ra khỏi học viện thì cảm giác mệt mỏi liền xuất hiện. Lão sư, học viện an bài một lần huấn luyện thời gian dài, lần này khả năng con sẽ đi khá lâu, cho nên trước khi đi liền đến thăm ngài. Còn có ..."

Nói đến đây, hắn gãi gãi đầu, "Với lần hành động này học viện hạn chế rất nhiều, tất cả tiền đều để lại học viện rồi. Cho nên con đến hiệp hội xem có nhiệm vụ rèn nào có thể lập tức xác nhận không, để kiếm ít lộ phí."

Mộ Thần ha ha cười một tiếng, "Chuyện này không có vấn đề. Bất quá, nếu là yêu cầu của học viện Sử Lai Khắc thì lão sư không thể trực tiếp cho ngươi tiền, như vậy đi, ngươi hãy chọn một kim loại rồi dùng khả năng lớn nhất của ngươi tiến hành rèn nó, cũng để ta xem một chút nửa năm qua ngươi rèn đến trình độ nào. Sau đó khối kim loại này hiệp hội sẽ thu mua theo giá thị trường, lộ phí khẳng định không ít a."
"Vâng." Đường Vũ Lân vội vàng đáp ứng.

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến, "Ba ba,

con đã về rồi."

Không đợi Đường Vũ Lân quay người lại, một làn gió thơm xông vào gian phòng, thân thể mang theo hương thơm kia khi nhìn thấy nhiều người trong phòng Mộ Thần thì không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh, nàng thấy được người đứng ở phía trước nhất kia.

Cước bộ của nàng lập tức ngừng lại, biểu lộ trên mặt cũng đọng lại.

Lúc này Đường Vũ Lân cũng quay người lại, nhìn thiếu nữ trước mặt, mỉm cười nói: "Sư tỷ."

Đúng vậy, người tới chính là Mộ Hi. Lần trước Đường Vũ Lân nhìn thấy nàng là trước khi đến Tinh La Đế Quốc, sau khi trở về hắn tham gia đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, sau đó thì đi khắp nơi tìm Cổ Nguyệt, về sau lại bế quan.

Chương 785: Bất động như núi

Cho nên vẫn chưa gặp lại nàng. Trong ấn tượng của Đường Vũ Lân, Mộ Hi vẫn ở Ngoại Viện học viện Sử Lai Khắc, cũng không thể thi vào trong Nội Viện. Hiện tại nàng đã hơn 20 tuổi rồi, khả năng thi vào Nội Viện ngày càng thấp. Trừ phi nàng trước 30 tuổi có thể trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư.

Đối với Mộ Hi, Đường Vũ Lân lại phát hiện mình hoàn toàn không biết tu vi hiện tại của sư tỷ và các phương diện khác đạt đến trình độ nào. Trong lòng không khỏi áy náy.

"Ngươi còn biết sư tỷ là ta sao?" Mộ Hi hai tay chống nạnh, lạnh lùng nói.

Hơn bốn năm chưa nhìn thấy Mộ Hi rồi, năm đó nàng cũng là một đại mỹ nữ, năm nay Mộ Hi đã 22 gần 23 tuổi, chính là độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân. Thân hình nàng trổ mã phi thường hoàn mỹ, cho nên khi nàng vừa vào cửa, đám con trai trong Sử Lai Khắc Thất Quái cũng không nhịn được nhìn chăm chú.
Nàng diện đầm đỏ rực lửa, mái tóc dài gợn sóng tôn vẻ đẹp khỏe khoắn và nóng bỏng, cũng giống như tính cách của nàng.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Thực xin lỗi sư tỷ, ta sai rồi."

Bỗng nhiên nhìn thấy Đường Vũ Lân, trong lòng Mộ Hi không khỏi trào lên cảm giác phức tạp, nàng thật sự muốn nhào tới, hung hăng tức giận mắng gia hỏa này một trận. Hơn ba năm tin tức đều không có, sau khi trở về luôn ở trong Nội Viện không đi ra, nàng lại không vào được Nội Viện, cho nên vẫn không thấy được hắn. Lần duy nhất nhìn thấy hắn là ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân.

Nhưng nàng không thể ở trên mặt hồ tham dự đại hội, chỉ có thể ở bên bờ nhìn hắn tỏ tình với Cổ Nguyệt, nhìn bọn họ rời đi trong tiếng chúc phúc Bách Niên Hảo Hợp. Một khắc đó, tâm tình của nàng cực kỳ phức tạp. Từ lần thứ nhất nhìn khinh thường, đến về sau nhận thức, dần dần gia hoả trước mặt này, trong thời gian mười năm ngắn ngủi đã trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ, thậm chí là ngôi sao chói mắt nhất ở học viện Sử Lai Khắc. Cũng vì vậy, khoảng cách giữa nàng và hắn càng ngày càng xa.

Ở một khía cạnh nào đó, suy nghĩ của Mộ Hi và Vũ Ti Đóa giống nhau, các nàng đều theo đuổi sự hoàn mỹ và khi thấy được cái tốt nhất thì không muốn nhìn các thứ khác.

Với dung mạo của Mộ Hi, ở trong học viện Sử Lai Khắc cũng có vô số người theo đuổi, thậm chí cũng có đệ tử Nội Viện theo đuổi nàng, nhưng nàng đều không tiếp nhận, bởi vì trong lòng nàng vẫn luôn có một hình bóng.

Nàng luôn truy đuổi cước bộ của hắn ở phương diện rèn, cũng luôn hy vọng trong lòng, nhưng nàng lại phát hiện mình và hắn ngày càng cách xa. Mộ Hi không phải một nữ tử chỉ biết mơ mộng, khi nàng nhìn thấy Đường Vũ Lân lựa chọn người khác trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì cũng tự nói với mình, nam nhân này cuối cùng không có bất cứ quan hệ nào với nàng, nhưng mà khi nàng dần buông bỏ được thì người kia lại xuất hiện trước mặt.

Một câu xin lỗi, một câu nhận sai lại để Mộ Hi cảm thấy chạnh lòng và không thể bày tỏ sự bất bình của mình.

"Khụ khụ!" Mộ Thần ho khan một tiếng, hoá giải bầu không khí lúng túng. Với tư cách là phụ thân, hắn sao lại không nhìn ra suy nghĩ trong lòng con gái mình chứ?

Nhưng lúc này Đường Vũ Lân đã như là Chân Long ngao du chín tầng mây, tình cảm không phải là thứ con người có thể kiểm soát được, chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận thôi.

Mộ Thần đã từng âm thầm chỉ điểm Mộ Hi, tính cách của nàng quá cường thế, mà Đường Vũ Lân cũng không phải là người nguyện ý bị khống chế. Bọn họ đều phi thường hiếu thắng, hai người hiếu thắng ở cùng một chỗ, có thể trở thành bằng hữu nhưng rất khó trở thành bạn lữ.
"Vũ Lân đến để ta kiểm tra trình độ rèn của hắn. Vừa vặn ngươi đã trở về, vậy cùng xem chút đi." Mộ Thần đi đến bên cạnh, vỗ vỗ bờ vai của nàng.

Tâm tình phức tạp trong mắt dần thu liễm, dù sao nàng cũng là đại cô nương 23 tuổi, dù cá tính quật cường như thế nào thì trước nhiều người và cha mình, nàng cũng phải kiềm chế cảm xúc.

"Được."

Đường Vũ Lân bị Mộ Hi nhìn chằm chằm có chút toát mồ hồi, ngay cả cảm giác mệt mỏi lúc trước cũng bị thiêu đốt không còn.

Mộ Thần nói: "Tới phòng rèn đi."

Tất cả mọi người đi tới phòng rèn với Mộ Thần, phòng rèn của hắn có hầu hết tất cả các kim loại hiếm có trên Đấu La Đại Lục hiện nay.

Mộ Thần làm thủ thể với Đường Vũ Lân, Đường Vũ Lân hơi suy nghĩ một chút liền đi đến lấy kim loại hắn quen thuộc nhất kia.
Hắn cầm xuống một khối Trầm Ngân lớn tiêu chuẩn, sau đó đặt trên bễ rèn.

Mộ Hi nhướng mày châm chọc nói: "Chỉ là Trầm Ngân sao?"

Đường Vũ Lân cười cười, "Ta quen thuộc nhất với nó."

Đúng vậy, hắn quen thuộc nhất với Trầm Ngân, không chỉ vì nó là kim loại hiếm hắn rèn sớm nhất, cũng bởi vì hắn hiểu rất rõ nó.

Chuỳ rèn của Đường Vũ Lân vẫn luôn là Trầm Ngân Chùy, mà mỗi lần hắn đột phá rèn thì đều lựa chọn Trầm Ngân. Trong đó có nguyên nhân hắn quen thuộc với Trầm Ngân nhất, đồng thời cũng có ký thác của hắn. Mỗi lần hắn đột phá đều là Trầm Ngân mang đến, cho nên trong tiềm thức của

hắn, Trầm Ngân mang cho hắn trợ giúp lớn nhất, cũng mang đến vận khí rất tốt.

Cho nên, hắn lại một lần lựa chọn Trầm Ngân.

Mộ Hi không nói gì nữa, mà là cẩn thận quan sát. Những năm này nàng luôn nỗ lực, nếu như không có Đường Vũ Lân, nàng tuyệt đối là thiên tài xuất thế của hiệp hội Đoán Tạo Sư.
Nàng 23 tuổi, được Mộ Thần công nhận hoàn toàn có thể kế thừa y bát của hắn. Cấp 6! Bây giờ Mộ Hi đã là Đoán Tạo Sư cấp 6 rồi. Mặc dù nàng tiến vào cấp 6 muộn hơn Đường Vũ Lân, nhưng cũng không muộn hơn quá nhiều. Nếu không phải đặt tinh lực ở rèn, nàng cũng không phải không có cơ hội tiến vào Nội Viện.

Nhưng rèn tăng lên cũng mang lại lợi ích to lớn cho nàng, nàng đã chuẩn bị xong kim loại để chế tác Nhất tự Đấu Khải của mình, kim loại Linh Rèn! Hơn nữa còn là hợp kim Linh Rèn!

Chính là góp ít thành nhiều, trước 30 tuổi nàng nhất định phải trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư, trở thành một thành viên trong Nội Viện.

Mộ Hi cũng đã đột phá Ngũ Hoàn, là cấp bậc Hồn Vương. Ở các phương diện, nàng đều rất ưu tú.

Nàng có lòng tin với cố gắng của mình, cho nên nàng muốn nhìn xem mình khổ luyện lâu như vậy đã đuổi kịp hắn hay chưa.
Đường Vũ Lân để Trầm Ngân vào trong bễ rèn nung nóng, đồng thời lấy ra đôi Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của mình, thần sắc trên mặt trầm ngưng, hai mắt khép lại, ngưng thần tĩnh khí.

Nhìn bộ dạng rất nghiêm túc của hắn, Mộ Hi tuy rằng trong lòng vẫn luôn nín nhịn cũng không thể không thừa nhận, trong giới rèn Đường Vũ Lân chính là đối thủ lớn nhất của nàng, thậm chí là mục tiêu để nàng truy đuổi.

Hắn trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6 đã được hơn bốn năm rồi, nhưng lúc rèn còn có thể bảo trì trầm ổn như vậy. Hắn mới 19 tuổi, tâm tính trầm ổn lại khiến nàng có cảm giác giống phụ thân.

Bất động như núi! Nguy nga như núi!

Mộ Thần cũng đứng bên cạnh xem, Sử Lai Khắc Lục Quái thì lùi ra một chỗ xa, tránh ảnh hưởng đến Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân đặt chuỳ rèn trên bễ rèn, hai tay để xuôi hai bên người, cánh tay thon dài cùng mười ngón tay không khỏi khiến người ta có cảm giác kỳ dị. Đây là khí chất, tràn ngập khí chất khó hình dung.
Giờ khắc này, hắn tựa hồ đã biến thành một bộ phận của phòng rèn mà không phải một nhân loại.

Thời gian nung Trầm Ngân quá dễ đoán, đột nhiên, Đường Vũ Lân bấm nút, Trầm Ngân được nung đỏ bừng bay lên.

Ngay sau đó Đường Vũ Lân mở mắt ra, hai tay cùng lúc cầm lên đôi chuỳ rèn của mình, sau đó đôi chuỳ rèn đồng thời thò ra.

Đúng vậy, là thò ra mà không phải vung ra đập xuống.

Mộ Hi ngạc nhiên nhìn Đường Vũ Lân duỗi đôi chuỳ rèn lên trên khối Trầm Ngân, sau đó bắt đầu gõ.

Hắn không vung chuỳ giống như bình thường, mà là song chùy lơ lửng phía trên Trầm Ngân, chỉ vào cổ tay khống chế đôi chuỳ mà không ngừng nhẹ nhàng đánh trên nó.

Phương thức rèn này Mộ Hi mới thấy lần đầu tiên, dù phụ thân Thánh Tượng cấp 8 cũng không rèn như vậy a!

Nhưng Đường Vũ Lân lại làm như thế, đôi chuỳ rèn của hắn nhẹ nhàng linh hoạt mà ổn định gõ xuống. Như vậy có thể thành công sao?
Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu nàng thì ngay sau đó, ánh mắt nàng liền đọng lại.

Bởi vì nàng thấy rõ, dưới động tác nhìn qua nhẹ nhàng linh hoạt của Đường Vũ Lân, khối Trầm Ngân kia nhanh chóng nhỏ lại. Càng kỳ quái là, bản thân nó ngày càng sáng hơn. Trong mơ hồ Mộ Hi còn nhìn thấy trên khối Trầm Ngân này xuất hiện đường vân tinh mịn mà có quy luật.

Cái này ...

Nhẹ nhàng linh hoạt gõ như vậy lại có thể tinh luyện?

Cổ tay Đường Vũ Lân gập càng nhanh, nên tốc độ gõ vào mang theo một loạt âm thanh dày đặc như mưa rơi, càng kỳ lạ là, tiếng gõ kia phi thường có vận luật, giống như là một nhạc cụ bộ gõ.

Chương 786: Cực hạn nghìn rèn

Bởi vì tốc độ rèn quá nhanh nên Trầm Ngân nhanh chóng bị chùy ảnh bao phủ. Lúc này Đường Vũ Lân khiến người ta cảm giác được hắn không giống một Đoán Tạo Sư, mà càng giống một điêu khắc sư, đang cẩn thận từng chút một tạo hình khối kim loại kia.
Chính vì quen thuộc nên mới dễ khống chế. Đường Vũ Lân rèn đã đến trình độ tuỳ tâm thu phát. Nếu muốn để khối kim loại hiếm chính thức phát huy ra toàn bộ đặc tính của nó, thậm chí khiến nó tấn cấp, trao cho sinh mệnh thì đầu tiên phải giữ được đặc tính vốn có của nó, không thể để nó chịu bất kỳ thương tổn nào.

Tất cả các phương pháp rèn trong quá khứ là trực tiếp loại bỏ tạp chất và tinh luyện chúng. Nhưng trên thực tế, theo quan điểm của Đường Vũ Lân, bản thân kim loại có sinh mệnh, cho dù sinh mệnh không được tạo ra qua Linh Rèn cũng đã có rồi. Bản thân mỗi khối kim loại hiếm là một cơ thể, khi tinh luyện nếu dùng lực đánh mạnh thì không tránh khỏi làm hỏng đến kết cấu bên trong. Tuy rằng phía sau sẽ có nhiều cách khác nhau để làm nó trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng trên thực tế, khi nó là nguyên bản nhất, nó không thể tinh luyện đến mức tận cùng.
Cho nên, nếu muốn rèn một khối kim loại hiếm tốt thì khi bắt đầu nó phải được chế tác và tinh luyện cẩn thận.

Ví dụ như, nếu kinh mạch trong cơ thể con người có tạp chất, nếu dùng sức đè ép thì có thể nặn tạp chất ra. Nhưng bởi vì dùng sức quá độ nên dễ khiến kinh mạch bị tổn thương. Tuy nhiên nếu dùng phương thức nhu hoà khơi thông từng điểm từng điểm một, sau đó dùng huyết dịch tinh khiết cọ rửa sạch sẽ, như vậy, tạp chất được loại bỏ, kinh mạch thông thoáng, bản thân còn hoàn mỹ không tỳ vết.

Hiện tại, Đường Vũ Lân rèn khác với lúc trước ở chỗ này. Trong quá trình rèn, hắn phi thường cẩn thận khống chế Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của mình, cẩn thận chải vuốt Trầm Ngân, hơn nữa mỗi lần đánh xuống đều yên

lặng rót vào một tia khí tức huyết mạch của mình, để khối Trầm Ngân này có thể cảm nhận được khí tức của hắn tốt hơn.
Với lực lượng hiện tại, nếu xoay búa rồi đập xuống, Trầm Ngân trực tiếp biến thành bánh kim loại, khó có thể nói Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của hắn có thể chịu được hay không.

Đây cũng là nguyên nhân hắn phải cẩn thận khi rèn.

Lúc này hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào rèn, Trăm Rèn chiết xuất vốn có thể hoàn thành rất nhanh, hắn lại dùng gấp ba thời gian mới hoàn thành chải vuốt. Nếu lúc này cẩn thận đo đạc thì sẽ phát hiện, cùng là Trăm Rèn chiết xuất, Trầm Ngân được hắn chiết xuất theo phương pháp này có thể tích lớn hơn bình thường một chút. Nói cách khác, chiết xuất bình thường sẽ luyện ra đồ tốt, còn hắn thì không.

Ánh mắt Mộ Thần sáng rực nhìn mỗi động tác của Đường Vũ Lân, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Chuỳ pháp này của Đường Vũ Lân không phải do hắn dạy, cũng không phải do Phong Vô Vũ dạy. Đây là chùy pháp của chính hắn, do hắn tạo ra. Loạn Phi Phong Chuy Pháp của Đường Môn mặc dù tốt, nhưng quá bạo lực, cho nên đối với kim loại có tính phá hư mạnh mẽ. Tuy rằng nó có hiệu quả rất tốt, nhưng muốn đi xa hơn thì khó càng thêm khó.

Không hề nghi ngờ, Đường Vũ Lân đã tìm được con đường của mình, hơn nữa còn đang vững bước đi tới.

Trọn vẹn dùng 15 phút thời gian, đột nhiên, một đạo ngân quang sáng chói bay vụt lên.

Khi ngân quang kia xuất hiện, trong phòng rèn thậm chí vang lên tiếng Long ngâm. Đạo ngân quang kia giống như giao long thăng thiên.

Nghìn Rèn có linh!

Nhưng Nghìn Rèn có Linh bình thường bay lên năm thước đã đáng kinh ngạc rồi, nhưng ngân quang này lại bay lên hơn một trượng, lên như diều gặp gió, đồng thời lắc lư vẫy gọi, giống như một Ngân Long đang vũ động trong gió.

Mộ Hi mở to hai mắt nhìn, nàng cũng là Đoán Tạo Sư cấp 6, nhưng nàng hoàn toàn có thể khẳng định, nàng tuyệt đối không làm được như Đường Vũ Lân.
"Cực hạn!" Mộ Thần thì thào nói hai chữ.

Đúng vậy, Đường Vũ Lân đã Nghìn Rèn Trầm Ngân đến cực hạn, đạt đến đỉnh cao mà Nghìn Rèn có thể làm được.

Đừng nói là Mộ Hi, cho dù là Mộ Thần cũng không nắm chắc có thể làm được điểm này. Có lẽ chỉ có Thần Tượng Chấn Hoa mới có thể.

Rèn cần lực lượng, mà dùng càng nhiều lực lượng thì càng không dễ khống chế. Mộ Thần cũng không có khả năng giống như Đường Vũ Lân chỉ bằng vào lực cổ tay mà tiến hành rèn. Bởi vì lực lượng của hắn không đủ, nếu như dùng hồn lực thì cũng có vấn đề là khống chế, thậm chí còn khó khống chế hơn lực lượng thuần tuý.

Nhưng Đường Vũ Lân lại có thể. Lực lượng của hắn đã sớm vượt qua 10 vạn cân, dù chỉ là lực cổ tay cũng vô cùng đáng sợ. Từ lúc rèn đến giờ, hắn một điểm hồn lực cũng chưa dùng tới, chỉ hơi vận dụng huyết mạch chi lực, càng là dựa vào lực lượng thuần tuý. Vì vậy hắn mới có thể Nghìn Rèn Trầm Ngân đến trình độ này.
Đường Vũ Lân thở sâu, đôi Trầm Ngân Chùy để sang hai bên khi ngân quang bay lên. Đôi mắt hắn cũng theo đó mà sáng lên.

Trầm Ngân Chùy vung mạnh ra, không đợi ngân quang hạ xuống, hai thanh Trầm Ngân Chùy đã vung ra ngoài.

Hai đạo hào quang đồng thời hạ xuống, đập xuống Nghìn Rèn Trầm Ngân, phát ra âm thanh còn lớn hơn trước.

Lúc này nếu nhìn kỹ khối Trầm Ngân thì thấy trên đó đã dày đặc vân văn. Bản thân vân văn toả ra hào quang rực rỡ, vầng sáng lưu chuyển, nó như thể đã biến thành một kim loại.

Đường Vũ Lân cũng không sử dụng lực cổ tay nữa, sau quá trình Nghìn Rèn có linh tinh luyện cực hạn, kết cấu trong khối Trầm Ngân này đã hoàn toàn được chải vuốt, không biết cứng rắn hơn trước bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng có thể thừa nhận sức mạnh của Đường Vũ Lân rồi.
Hai con ngươi sáng ngời, Tinh Thần Lực hoàn toàn triển khai, theo đôi

chuỳ rèn mà nhẹ nhàng rót vào bên trong Trầm Ngân.

Tinh Thần Lực cùng khí huyết dung hợp, tai Mộ Thần nhúc nhích, hắn rõ ràng nghe được, mỗi lần bị Đường Vũ Lân đánh, bản thân Trầm Ngân đều phát ra một tiếng Long ngâm rất nhỏ. Vân văn trên đó cũng xuất hiện một chút điều chỉnh.

Hồn lực rót vào, Tinh Thần Lực rót vào! Đường Vũ Lân bắt đầu quá trình quan trọng nhất của Linh Rèn, dẫn dắt sinh mệnh.

Khác nhau lớn nhất giữa Linh Rèn và Nghìn Rèn là linh tính. Không hề nghi ngờ, một khối kim loại hiếm có linh tính càng cao thì càng có giá trị.

Tuyệt đại đa số Đoán Tạo Sư cấp 5, 6 đều không thể cam đoan mỗi lần rèn nhất định có thể hoàn thành Linh Rèn. Nhưng Đường Vũ Lân có thể, thậm chí Mộ Hi cũng có thể, bởi vì bọn họ đều là người nổi bật trong hàng ngũ Đoán Tạo Sư cấp 6, mục tiêu của bọn họ không chỉ là cấp 6.
Nhưng Mộ Hi lại cảm giác được Đường Vũ Lân Linh Rèn hoàn toàn khác mình. Phương thức hắn kêu gọi tiêu hao hơn nàng rất nhiều. Rót vào hồn lực là bình thường, nhưng hắn còn phóng thích Tinh Thần Lực, hơn nữa mơ hồ còn có thứ khác, tiếng Long ngâm kia chính là minh chứng. Trong tình huống bình thường, ít nhất ở giai đoạn này thì không nên xuất hiện tiếng vang đặc thù như vậy.

Điều này chỉ có nghĩa là, Đường Vũ Lân đã tự bổ sung nguyên liệu trong quá trình rèn.

Đường Vũ Lân vô cùng vững vàng huy động Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của mình, không nhẹ như trước cũng không nặng như trước. Chỉ là vung lên một búa bình thường, rơi trên Trầm Ngân.

Vân văn màu bạc trên Trầm Ngân dần biến hình, từ trơn nhẵn chuyển sang vặn vẹo, trong mơ hồ, hồn lực mà Đường Vũ Lân rót vào bắt đầu dao động có quy luật.
Đây là bắt đầu có linh tính sao? Quá nhanh đi!

So với tốc độ chậm chạp khi Trăm Rèn, Nghìn Rèn, tốc độ Đường Vũ Lân Linh Rèn nhanh đến kinh người, ít nhất đã làm Mộ Hi há hốc mồm kinh ngạc.

Nếu là nàng, quá trình Linh Rèn này, dù sử dụng kim loại hiếm bình thường nhất thì ít nhất gần một giờ mới có thể hoàn thành. Việc tìm kiếm sinh mệnh lực của một khối kim loại hiếm và kích phát nó ra là một chuyện không dễ dàng. Mà lúc này, tuy Đường Vũ Lân chưa hoàn thành Linh Rèn, nhưng kim loại đã có linh tính, có nghĩa là Linh Rèn sắp hoàn thành.

Chương 787: Hồn rèn tiếng vọng

Đây cũng quá nhanh, tổng cộng mới chỉ 5 phút mà thôi!

Đừng nói là Mộ Hi, theo nàng biết, dù là Đoán Tạo Sư dừng lại ở cảnh giới cấp 6 mấy mươi năm cũng không thể trong 5 phút ngắn ngủi hoàn thành Linh Rèn a!
Linh Rèn đến Hồn Rèn là một cái hào rộng khó có thể vượt qua. Vô số Đoán Tạo Sư bị kẹt lại ở cửa này không qua được, nếu không số lượng Thánh Tượng cũng không ít như thế.

Nhưng Linh Rèn trong năm phút, Mộ Thần cũng không làm được. Hắn cũng không thể làm nhanh như vậy. Đường Vũ Lân này ...

Điều này chẳng lẽ là do Cực Hạn Nghìn Rèn mang đến sao?

Lúc này, Mộ Hi đã quên tâm tình phức tạp của mình với Đường Vũ Lân mà hoàn toàn đắm chìm trong quá trình Đường Vũ Lân rèn.

"Ô... ô... n... g!" Đúng lúc này, khối Trầm Ngân kia phát ra một tiếng vù vù rất nhỏ, sau đó, bản thân Trầm Ngân khẽ chấn động, vân văn phía trên lưu chuyển như đang sống, mơ hồ có hình loài rồng. Tiếng Long ngâm rất nhỏ trong chớp mắt liền trở nên rõ ràng.

Tâm tình vui sướng đến vỡ oà!

Thành công, Linh Rèn hoàn thành! Bảy phút!
Từ Nghìn Rèn có linh đến khi hoàn thành Linh Rèn, Đường Vũ Lân chỉ dùng bảy phút.

Lần này, ngay cả Mộ Thần đều mở to mắt nhìn, theo bản năng nắm chặt hai tay. Từ quá trình rèn của Đường Vũ Lân, hắn đã có một ít dẫn dắt. Đối với

vị Thánh Tượng này, cảm giác này thật sự quá trọng yếu.

Mộ Thần vốn cho rằng đời này mình muốn trùng kích Thần Tượng là chuyện không thể, nhưng trong chớp mắt vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy tựa hồ vẫn còn khả năng. Bởi vậy có thể thấy được, lúc này Đường Vũ Lân rèn khiến hắn xúc động cỡ nào.

Lần này Đường Vũ Lân đã dừng lại, trên mặt nở nụ cười, tựa hồ đang nghe khối Trầm Ngân kia hoan hô nhảy nhót. Nó giống như một tiểu sinh mệnh vừa chào đời đang khoe khoang với phụ thân của mình.

Ngay sau đó, khí tức trên người Đường Vũ Lân đại biến. Khí huyết mạnh mẽ tràn ra, từng khối lân phiến hình thoi xuất hiện làm cả người hắn có cảm giác rất cường hãn.
Phần da duy nhất có thể nhìn thấy là cổ và cánh tay, lân phiến giăng đầy trên cổ Đường Vũ Lân, kéo dài đến tận cằm. Hai tay được bao trùm bởi lân phiến màu vàng, nhưng không xuất hiện Kim Long Trảo. Nhưng khí huyết dày đặc chấn động này vẫn khiến Mộ Thần và Mộ Hi kinh hãi.

Uy áp cường đại trực tiếp từ huyết mạch khiến Mộ Hi phóng thích võ hồn của mình, từng vòng hồn hoàn từ dưới chân bay lên.

Mộ Thần tuy không đến mức như vậy, nhưng cũng bị doạ cho nhảy dựng.

Loại khí tức này ...

Khí huyết chấn động trên người Đường Vũ Lân bọn họ đã từng cảm thụ qua, nhưng chưa bao giờ mãnh liệt như thế.

Từ khi nào khí tức của hắn lại mạnh như vậy? Hơn nữa, bọn họ cũng nhìn thấy, từ dưới chân Đường Vũ Lân, từng vòng hồn hoàn màu vàng kim bay lên, trọn vẹn bốn vòng.
Trước đó, lần đầu tiên Mộ Hi nhìn thấy hồn hoàn huyết thống của Đường Vũ Lân thì chỉ có hai cái.

Hai tay triển khai, Đường Vũ Lân hơi chấn động. Khí huyết chấn động toàn thân lập tức trở nên mãnh liệt hơn, quang vụ màu vàng bao quanh thân thể hắn, đôi mắt cũng biến thành màu vàng.

Mà khối Trầm Ngân kia tựa hồ cũng cảm nhận được khí tức của Đường Vũ

Lân chấn động, nó vốn đang hoan hô nhảy nhót lại chuyển sang hiếu kỳ.

Đúng lúc này, Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của Đường Vũ Lân động. Lần này, Linh Rèn Trầm Ngân Chùy của hắn bị khí huyết phủ lên biến thành màu vàng. Nó đập xuống, không còn nhẹ nhàng linh hoạt, mà trở nên vô cùng nặng.

Mỗi búa hạ xuống, toàn bộ Đoán Tạo Đài thậm chí hơi run lên, từng tiếng nổ trầm thấp vang lên như Định Trang Hồn Đạo pháo nổ tung.
Mỗi một búa hạ xuống, khối Linh Rèn Trầm Ngân kia đều phát ra rên rỉ nức nở, tựa hồ đau nhức nhưng cũng rất vui vẻ.

Mà Mộ Hi nhìn thấy, mỗi lần đánh xuống, khối Trầm Ngân kia trong chớp mắt bao phủ thành màu vàng. Tuy rằng ngay sau đó sẽ rút đi, nhưng không hề nghi ngờ, nó dần bị Linh Rèn Trầm Ngân Chùy nhuộm dần.

Khác biệt giữa Linh Rèn và Hồn Rèn ở chỗ, Linh Rèn là giao cho sinh mệnh, mà Hồn Rèn là truyền thừa bản thân cho kim loại, giống như là truyền thừa linh hồn.

Bởi vậy, ở thời điểm Nhất tự Đấu Khải Sư và Nhị tự Đấu Khải Sư, chức nghiệp Cơ Giáp Chế Tạo Sư có thể tốt hơn các chức nghiệp khác, bởi vì họ có thể tạo ra Đấu Khải phù hợp với bản thân nhất. Dù sao không có người nào hiểu mình hơn chính mình.

Nhưng khi đến giai đoạn Tam tự Đấu Khải Sư trở lên, Đoán Tạo Sư lại trở thành quan trọng nhất, bởi vì họ có thể Hồn Rèn.
Nếu như ngươi là một Đoán Tạo Sư cấp Thánh Tượng, như vậy, kim loại rèn ra đã có hồn lực của ngươi, có được võ hồn thậm chí là đặc tính sinh mệnh của ngươi, do đó tự nhiên sẽ phù hợp với bản thân ngươi nhất. Điểm này thậm chí còn quan trọng hơn pháp trận hạch tâm.

Đáng tiếc, trong các chức nghiệp thứ hai, Đoán Tạo Sư là khó tu luyện nhất. Trên toàn bộ Đấu La Đại Lục chỉ có hơn mười vị Thánh Tượng mà thôi. Thần Tượng càng chỉ có một người là Chấn Hoa.

Có thể thấy, nghề này khó tu luyện đến cỡ nào.

Lúc này, không hề nghi ngờ Đường Vũ Lân đã bắt đầu quá trình từ Linh Rèn hướng đến Hồn Rèn. Hắn toàn lực rót khí tức huyết mạch của mình

vào khối Trầm Ngân, đồng thời cũng rót vào linh hồn và khí tức bản thân mình.

Hồn Rèn không chỉ là rèn bên ngoài, mà là rèn từ trong ra ngoài, đem khí tức, hồn lực và Tinh Thần Lực của mình rót vào trong kim loại, thông qua liên hệ giữa kim loại và bản thân, hắn sẽ tiến hành rèn kim loại từ bên trong. Trong ngoài kết hợp cho phép đặc tính của kim loại hoàn toàn kích phát ra, sau đó thấm vào lực lượng linh hồn của mình.
Có một thuyết pháp rằng, kim loại Hồn Rèn chính là phân thân của Thánh Tượng.

Loại thuyết pháp này có chút khoa trương, nhưng cũng có đạo lý nhất định. Linh Rèn có thể khiến kim loại rất có linh tính, từ đó sinh ra một ít đặc hiệu mà kim loại bình thường không có, ví dụ như chữa trị bản thân hay cải tiến một số đặc hiệu. Nhưng Hồn Rèn thì khác, kim loại Hồn Rèn khiến hồn sư có cảm giác giống như một đồng bạn.

Đấu Khải được chế tạo từ kim loại Hồn Rèn giống như sinh mạng thứ hai của hồn sư, thậm chí nó còn có thể chấp hành một ít mệnh lệnh.

Đương nhiên, nếu như bản thân không phải là Đoán Tạo Sư, đến giai đoạn Tam tự Đấu Khải này thì trước tiên phải tiến hành câu thông với kim loại chế tác Đấu Khải của mình. Nhưng bởi vì trước đó đều sử dụng Nhị tự Đấu Khải, bản thân đã có độ thân mật nên quá trình này dài dằng dặc, nhưng vẫn có thể làm được. Mà Đoán Tạo Sư sẽ rút ngắn quá trình này.
Sau khi bắt đầu quá trình Hồn Rèn, Đường Vũ Lân rõ ràng trở nên cẩn thận hơn. Mỗi búa hạ xuống đều nặng như vậy, huyết mạch chấn động mãnh liệt lại không hề giữ lại mà rót vào, nhưng không có nửa điểm suy yếu.

Theo thời gian, thời gian màu vàng phủ lên khối Trầm Ngân kia rút đi ngày càng chậm. Thường thì trước khi nó hoàn toàn rút đi thì chuỳ tiếp theo đã đến.

Thời gian dần trôi qua, Trầm Ngân hoàn toàn ở trong trạng thái màu vàng. Đường Vũ Lân huy động búa như máy móc, tốc độ đánh xuống bắt đầu ngày càng chậm.

"Đương! Đinh!"

Đột nhiên sau một búa đánh xuống, từ trong Trầm Ngân truyền ra một tiếng

vọng thanh thuý.

Nghe được thanh âm này, thân thể Mộ Thần chấn động mạnh.

Tiếng vọng! Chuyện này nhìn qua rất bình thường, đối với Sử Lai Khắc Lục Quái không phải là Đoán Tạo Sư cũng không phải sự tình đáng quan tâm, nhưng trong tại hắn lại là sự tình tuyệt vời nhất thế gian.
Hắn hiểu quá rõ điều này có nghĩa là gì.

Hồn Rèn khó như thế nào, tiếng vọng chính là giai đoạn quyết định thành công a! Điều này có nghĩa là các năng lượng rót vào trong kim loại đã dung hợp, có thể bắt đầu rèn từ bên trong rồi.

Cái này thực sự quá tuyệt vời!

Rất nhiều Đoán Tạo Sư cấp 6 một đời đều không làm được chuyện này, mà đây cũng là chuyện khó khăn nhất khi Hồn Rèn. Hồn Rèn tiếng vọng cũng có nghĩa là lý giải của chính Đoán Tạo Sư với kim loại hiếm, có nghĩa là tất cả chuẩn bị trước đó đều không uổng phí.

Sắc mặt Đường Vũ Lân không thay đổi, tiếp tục rèn. Quả nhiên, mỗi một lần rơi chùy đều có tiếng vọng xuất hiện. Hơn nữa còn ngày càng rõ ràng.

Mộ Hi mở to hai mắt nhìn.

Hắn, hắn sẽ không ...

Nàng vốn cho rằng mình đã tiếp cận hắn, nhưng nếu hắn vượt qua một bước này thì nàng và hắn đã không còn ở cùng một tầng nữa.
Mộ Thần đã từng nói với Mộ Hi, dựa theo sự tiến bộ và chăm chỉ của nàng, nếu nhanh thì năm 30 tuổi nàng mới có thể thử trùng kích Thánh Tượng.

Nhưng Đường Vũ Lân thì sao? Hiện tại hắn mới 19 tuổi thôi, hắn cũng đã làm được Hồn Rèn tiếng vọng rồi. Mà chính nàng ngay cả ngưỡng cửa Hồn Rèn tiếng vọng cũng chưa sờ đến.

Mỗi người có khí huyết, hồn lực và Tinh Thần Lực khác nhau, cho nên Hồn Rèn tiếng vọng chỉ có thể truyền thụ cảm giác chứ không có kỹ xảo, cần Đoán Tạo Sư tự mình lĩnh ngộ.

Hiện tại Mộ Hi đang ở trong quá trình này, nhưng nàng tuyệt đối không thể ngờ được, Đường Vũ Lân lại đi xa như thế, đã nắm giữ một bước khó khăn nhất rồi.

Chương 788: Nửa bước hồn rèn

Vậy tiếp theo là gì? Chính là Hồn Rèn Cố Hóa. Một khi hoàn thành cố hoá, Hồn Rèn đã hoàn thành 70%. Bước cuối cùng là gọi hồn, hoàn thành gọi hồn có nghĩa là Hồn Rèn thành công.
Không thể phủ nhận, Trầm Ngân là một trong những kim loại hiếm dễ rèn nhất, nhưng một khối Hồn Rèn Trầm Ngân vẫn có giá trên trời a! Bởi vì đến cấp độ Hồn Rèn này rồi, kim loại hiếm không còn là kim loại hiếm nữa, mà chính thức là thiên tài địa bảo.

Tốc độ vung chuỳ của Đường Vũ Lân bắt đầu tăng tốc, khí huyết của hắn cực kỳ cường hãn, đến lúc này cũng không có dấu hiệu suy yếu. Quang vụ màu vàng xung quanh cơ thể ngược lại ngày càng đậm hơn.

Trầm Ngân đã hoàn toàn biến thành màu vàng, từng âm thanh Long ngâm vang vọng, còn có Hồn Rèn tiếng vọng nữa, tất cả đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Đột nhiên, khối Trầm Ngân màu vàng kia lắc lư dữ dội, sau đó nhảy dựng lên từ trên bễ rèn.

Cái này là ...

"Cẩn thận, là sinh mệnh chấn động. Nó muốn chạy trốn!"
Kim loại được trao cho sinh mệnh, khi sinh mệnh được Hồn Rèn kích thích đến một trình độ nhất định sẽ sinh ra linh trí của chính mình. Mà tới lúc này, nó sẽ trở nên kinh hoảng, nó không muốn bị khống chế nên sẽ xuất hiện tình huống chạy trốn. Mà khi nó thoát khỏi khống chế của Đoán Tạo Sư thì bởi vì linh hồn chưa được cố hoá nên rất nhanh sẽ phân tán, từ đó quay lại giai đoạn Linh Rèn. Đồng thời, khối kim loại này cũng không thể tiến hành Hồn Rèn được nữa.

Đường Vũ Lân điềm tĩnh, quát lạnh một tiếng, "Trở về!"

Theo tiếng quát này, hồn hoàn màu vàng kim thứ ba loé lên. Khối Trầm Ngân màu vàng run rẩy, "đương" một tiếng, lần nữa trở lại trên bễ rèn.

Hoàng Kim Long Hống!

Trên khối Trầm Ngân này đã có khí tức huyết mạch của Đường Vũ Lân, mà huyết mạch Kim Long Vương cường đại cỡ nào, dưới sự chấn nhiếp của hắn, khối Trầm Ngân này không cách nào chống cự được mà quay trở lại. Đường Vũ Lân thở sâu, hai tay lần nữa vung lên rồi đập mạnh xuống. Giai đoạn tiếp theo bắt đầu, Linh Hồn Cố Hóa!

Đôi mắt Đường Vũ Lân từ màu vàng biến thành màu tử kim. Mỗi búa vung ra, khí tức huyết mạch phát ra ít hơn, nhưng Tinh Thần Lực lại tăng lên. Hai đạo quang mang màu tử kim dài hơn một xích mãnh liệt bắn ra từ trong mắt. Linh Hồn Trùng Kích từ Tử Cực Ma Đồng trực tiếp dùng trên kim loại.

Lập tức, cường độ khối Trầm Ngân chấn động giảm xuống. Bị tinh thần trùng kích và rèn song trọng khống chế, màu vàng bên trên dần thu liễm vào bên trong, đường vân trước đó bắt đầu nổi lên.

Nhưng đó không còn là đường nét nữa, mà là từng khối lân phiến hình thoi nhìn rất sống động, giống như đúc lân phiến trên người Đường Vũ Lân.

Khí tức hai cha con Mộ Thần và Mộ Hi bắt đầu trở nên dồn dập. Nhìn qua, quá trình Linh Hồn Cố Hóa cũng rất thuận lợi, dựa theo hướng này, hắn thật sự có thể hoàn thành Hồn Rèn a!
Dù chỉ hoàn thành một lần Hồn Rèn, Đường Vũ Lân cũng chính thức từ một Đoán Tạo Sư cấp 6 tăng lên tới cấp 7. Mà đến cấp 7 rồi, hắn liền trở thành một vị Thánh Tượng mới.

Phải biết rằng, cho dù ở trong học viện Sử Lai Khắc cũng chỉ có một vị Thánh Tượng là Phong Vô Vũ. Một khi Đường Vũ Lân trở thành Thánh Tượng, như vậy, địa vị xã hội của hắn ở trên toàn bộ Đấu La Đại Lục đã hoàn toàn khác, chính thức trở thành một phần trong hàng ngũ cao tầng, thậm chí có thể trở thành Hội Trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư ở một thành thị.

Quan trọng hơn là, hắn mới có 19 tuổi. Ở tuổi này, hắn hoàn toàn có thể tăng lên, đi trùng kích thế giới Thần Tượng.

Trên Đấu La Đại Lục, Chấn Hoa có địa vị rất cao, cho dù Nghị Viện Liên Bang, Truyền Linh Tháp hay học viện Sử Lai Khắc đều không dễ dàng đắc tội với hắn.
Như lần trước khi Chấn Hoa gặp chuyện, Truyền Linh Tháp phối hợp với Liên Bang phát động hành động tiêu diệt, từ đó Tà Hồn Sư mai danh ẩn tích, vài năm sau vẫn chưa từng xuất hiện. Có thể thấy được một vị Thánh Tượng đối với giới hồn sư có ý nghĩa như thế nào.

Long lân màu vàng ngày càng nhiều, mãu cho đến khi bao trùm toàn bộ Trầm Ngân. Vầng sáng màu vàng bắt đầu nội liễm, Trầm Ngân bắt đầu lập loè hào quang có quy luật.

Cố hóa thành công! Mộ Thần nhịn không được dùng sức vung cánh tay.

Phải biết rằng, dù là Hồn Rèn Tiếng Vọng hay Hồn Rèn Cố Hóa đều là quá trình cực kỳ khó, mà có thể hoàn thành hai quá trình này đồng nghĩa với việc Đoán Tạo Sư tất thành Thánh Tượng. Tuy rằng quá trình gọi hồn cuối cùng phi thường khó, nhưng quá trình này có thể dùng thời gian luyện tập. Đường Vũ Lân vẫn rèn như trước, kéo dài cố hoá. Khí huyết chấn động trên người hắn rút cuộc bắt đầu có suy giảm.

Nhưng thời điểm này, Đường Vũ Lân tuyệt không dám dừng lại.

Sở dĩ hắn lựa chọn dùng khí huyết để hoàn thành Hồn Rèn mà không phải là hồn lực cũng bởi vì hồn lực của hắn chưa đủ.

Đối với Hồn Rèn bình thường, toàn bộ quá trình cần có tu vi ít nhất là Thất Hoàn mới có thể hoàn thành. Đường Vũ Lân hiển nhiên không có, khí huyết của hắn cũng không thể tương đương với cấp độ Thất Hoàn. Nhưng khác biệt là, huyết mạch của hắn đến từ Kim Long Vương, cấp độ đủ cao, trong quá trình Hồn Rèn, khí huyết dễ dung hợp và khống chế hơn hồn lực. Ví dụ như bước Hồn Rèn Tiếng Vọng, nếu rèn bằng hồn lực, hiện tại Đường Vũ Lân cũng không làm được, nhưng sử dụng khí huyết thì hắn lại có thể.
Đây chính là điểm khác biệt!

Song chùy hạ xuống, "đinh!" một tiếng giòn tan, kim quang sáng chói bỗng bắn ra từ trong Trầm Ngân, trong hào quang mơ hồ có quang ảnh hình rồng vây quanh kim loại.

Đường Vũ Lân không dám lãnh đạm, thở sâu, trong một tiếng quát nhẹ, khí tức trên người hắn trở nên mạnh mẽ hơn. Hai mắt sáng lên! Hai tay hơi run lên, đôi Trầm Ngân Chùy trước người đánh vào nhau. Ngay sau đó, trên người hắn bỗng vang lên một tiếng Long ngâm rõ to. Hồn hoàn màu vàng kim thứ nhất toả sáng, chính là Hoàng Kim Long Thể.

Gọi hồn, chính là dùng năng lượng của mình rót vào trong linh hồn để rèn kim loại, cùng nó hô ứng lẫn nhau. Vì vậy, linh hồn bên trong kim loại mới được kích hoạt.

Linh Rèn kim loại giống như thực vật, mà Hồn Rèn kim loại lại khiến kim loại trở nên giống hồn thú. Đây mới thực sự là Hồn Rèn.
Nói cách khác, một khi Hồn Rèn thành công, kim loại sẽ chính thức trở thành sinh vật. Đây là chỗ kỳ diệu, cũng là nguyên nhân vì sao Hồn Rèn lại rất khó khăn.

Tiếng Long ngâm vang vọng trong phòng rèn, khối kim loại không hoàn toàn phát ra âm thanh vù vù, nhưng rất nhanh, Đường Vũ Lân liền nhíu mày lại.

Quá trình gọi hồn rất khó khăn, trên thực tế, chính hắn cũng chưa từng thử vài lần. Như hôm nay hắn hoàn thành hai quá trình Hồn Rèn Tiếng Vọng và Hồn Rèn Cố Hóa, trước đây tổng cộng cũng chỉ có hai, ba lần mà thôi.

Gọi hồn cũng không có biện pháp cụ thể, bởi vì mỗi người có quá trình rèn khác nhau. Đây là quá trình chỉ có thể biểu hiện chứ không nói được bằng lời, chỉ có thể tự mình tìm cảm giác.

"Ô...ô...n...g"

Trầm Ngân màu vàng chấn động mãnh liệt một cái, sau đó liền trở nên an tĩnh.
Đường Vũ Lân vẻ mặt chán nản, lại thất bại rồi.

Gọi hồn tiến hành trong thời gian rất ngắn. Sau khi hoàn thành Linh Hồn Cố Hóa, linh hồn kim loại sẽ hoạt động trong chớp mắt, lúc này nếu có thể thông qua gọi hồn làm nó thăng hoa thì sẽ hoàn thành Hồn Rèn, đưa kim loại trở thành một sinh mệnh thể. Nếu như không được, vậy nó sẽ luôn ở trạng thái Hồn Rèn Cố Hóa.

Trầm Ngân mang theo lân phiến màu vàng, kim quang lập loè, tinh tính mười phần. Đáng tiếc, cuối cùng nó không cách nào trở thành một sinh mệnh thể hoàn chỉnh như hồn thú.

Một bàn tay hữu lực bắt lấy bả vai Đường Vũ Lân, "Ngươi đã làm được rất khá, không cần tự tạo cho mình áp lực quá lớn."

Đường Vũ Lân quay đầu nhìn lại, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Mộ Thần.

"Nếu ngươi thật sự Hồn Rèn thành công, ta cũng phải hổ thẹn làm chức Hội Trưởng này rồi. Có thể làm đến bước Cố Hóa này, khối kim loại này có thể nói là nửa bước Hồn Rèn. Dù sư bá ngươi biết cũng nhất định sẽ giơ ngón cái lên. Mấy năm ngắn ngủi, ngươi đã bước một chân vào cánh cửa Thánh Tượng rồi. Phán đoán của chúng ta không sai, dựa theo tốc độ phát triển này, tương lai ngươi nhất định có thể trở thành một đời Thần Tượng." Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, "Lão sư, ngài quá khen. Con vẫn còn nhiều thiếu sót, đến bây giờ con vẫn chưa đến được cánh cửa gọi hồn. Các bước phía trước tiêu hao quá lớn, đến bước cuối cùng cơ hội vô cùng nhỏ, hơn nữa, mỗi lần đến thời điểm đó con đều có chút suy yếu."

Mộ Thần trầm giọng nói: "Rèn ở chỗ tích lũy. Trong ba cửa ải khó ở Hồn Rèn, kỳ thật khó khăn nhất là cửa thứ nhất Hồn Rèn Tiếng Vọng, chuyện này không phải cứ nỗ lực là có thể làm được, cần nhiều hơn là vận khí và cảm ngộ. Đoán Tạo Sư có thể làm được chuyện này, chỉ cần có đủ thời gian tích luỹ thì hầu như đều trở thành Thánh Tượng. Mà ngươi ngay cả Hồn Rèn Cố Hóa cũng làm được. Những gì ngươi cần là tích luỹ và nhận thức thêm về Hồn Rèn, còn có tăng lên tu vi. Tu vi của ngươi càng cao, bao gồm cả Tinh Thần Lực thì lúc gọi hồn ngươi sẽ cảm thụ rõ hơn. Ngươi nhất định có thể trở thành Thánh Tượng, trước mắt chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Chương 789: Bảo trọng, Vũ Lân

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: "Cảm ơn lão sư. Lão sư, vậy ngài xem, khối Trầm Ngân này có thể bán được bao nhiêu tiền?"

Mộ Hi ở bên cạnh nhịn không được nhếch miệng, "Điểm này vẫn không thay đổi, ngươi có phải bị tiền làm mờ mắt rồi hay không." Nàng cũng

không biết nhóm Đường Vũ Lân phải đi làm nhiệm vụ.

Mộ Thần trừng con gái một cái, sau đó ha ha cười nói: "Còn bán cái gì? Khối nửa bước Hồn Rèn này ta giữ lại. Ngươi là đệ tử ưu tú nhất của ta, ta chỉ muốn mang nó đến tổng bộ bên kia khoe khoang, dù là sư bá ngươi cũng phải hâm mộ cực kỳ. Ha ha ha! Đến nửa bước Hồn Rèn rồi, ngươi đã có tư cách mệnh danh cho kim loại của mình."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, vội vàng nói: "Lão sư, không bằng ngài giúp con đặt tên đi."
Mộ Thần kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, đối với Thánh Tượng mà nói, đặt tên cho kim loại của mình là một chuyện cực kỳ vinh quang, hiếm có người sẽ đem tư cách này tặng cho người khác.

Nhìn ánh mắt chân thành của Đường Vũ Lân, Mộ Thần vẫn còn do dự, Đường Vũ Lân cũng nói: "Lão sư, không có ngài dạy bảo sẽ không có con hôm nay, ngài đừng từ chối."

Mộ Thần ha ha cười một tiếng, "Tốt, tốt, tốt! Không có gì làm cho ta vui vẻ hơn. Vậy lão sư lấy cho ngươi một cái tên. Nhìn Long lân bao trùm trên khối Trầm Ngân này, không bằng gọi nó là Long Lân Trầm Ngân đi. Về sau tất cả Hồn Rèn kim loại của ngươi đều lấy mệnh danh Long Lân, được không? Trong tên ngươi cũng có 'Lân', xem như là đồng âm đi."

"Vâng."

Từ giờ khắc này, kim loại nửa bước Hồn Rèn trở lên của Đường Vũ Lân đều có tên thuộc về mình, Trầm Ngân chính là Long Lân Trầm Ngân, Tinh Kim chính là Long Lân Tinh Kim.
Một khi kim loại hiếm có tên thì giá trị cao khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa, Hồn Rèn kim loại của mỗi vị Thánh Tượng có đặc tính không giống nhau, không phải tất cả hồn sư đều có thể sử dụng Hồn Rèn kim loại của một vị Thánh Tượng.

Hồn Rèn kim loại của Đường Vũ Lân được hắn rót vào huyết mạch Kim Long Vương, phẩm chất rất cao, nếu chính thức hoàn thành Hồn Rèn thì trong giới Thánh Tượng, nó tuyệt đối là tồn tại cao cấp nhất, thích hợp với hầu hết các Đấu Khải Sư. Nhất là Hệ Cường Công, Đấu Khải Sư Hệ Sức Mạnh càng là tuyệt phối.

Đường Vũ Lân đã từng thí nghiệm, kim loại nửa bước Hồn Rèn của mình thậm chí còn có thể ngăn cách uy áp khí tức huyết mạch Kim Long Vương của chính hắn, bởi vì chúng đồng nguyên.

Tương lai nếu như đồng bạn của hắn đều mặc Đấu Khải chế tạo từ Long Lân kim loại thì ít nhất khi chiến đấu, bọn họ sẽ không bị khí tức huyết mạch của hắn ảnh hưởng.
Mộ Thần cho Đường Vũ Lân năm trăm vạn tiền liên bang, đây đã đủ để bọn họ đi đường. Nếu thật sự bán Long Lân Trầm Ngân thì giá trị đương nhiên không chỉ có như vậy. Đây là trường hợp nửa bước Hồn Rèn. Nhưng Mộ Thần lưu trữ lại khối kim loại này, ý nghĩa hoàn toàn khác a!

"Sư tỷ, ta đi đây." Đường Vũ Lân vẫy tay với Mộ Hi.

Mặc dù Mộ Hi vẫn lạnh nhạt với hắn, nhưng khi bọn họ thật sự phải rời đi, nàng vẫn tiễn bọn họ đến cửa.

Nhìn Đường Vũ Lân mỉm cười vẫy tay với nàng, Mộ Hi cắn cắn môi dưới, đột nhiên, nàng chạy tới ôm lấy hắn.

Đường Vũ Lân bị nàng ôm mà sững sờ, bên tai truyền đến thanh âm nghẹn ngào của Mộ Hi, "Bảo trọng, Vũ Lân."

Không đợi hắn mở miệng, Mộ Hi đã buông hắn ra, rồi chạy nhanh về phía hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Mùi hương vẫn còn vương, một cảm giác mất mát liền xuất hiện. Sự mất mát này không chỉ bởi vì chia ly, mà còn vì lúc này Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy mình không còn là thiếu niên trước kia, càng không phải là đứa bé. Hắn là người trưởng thành rồi, thanh xuân một đi không trở lại, trách nhiệm trên vai càng thêm nặng nề.
"Không nỡ bỏ sao?" Tạ Giải cười nhẹ bên tai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân tức giận đưa tay gõ lên đầu hắn một cái.

Một chiếc xe có thể chở 20 người dừng lại trước mặt họ. Đây là Mộ Thần an bài cho bọn họ, sẽ đưa bọn họ đến Hồn Đạo trạm xe.

Nói thật thì, trong lòng Đường Vũ Lân có chút mâu thuẫn với Hồn Đạo đoàn tàu, thật sự là vì lúc trước mấy lần gặp phải tình huống đặc biệt, để

cho hắn nói không nên lời.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, Hồn Đạo đoàn tàu là phương tiện nhanh nhất để bọn họ tới nơi huấn luyện quân sự.

Nếu học viện đã quy định thời gian, hơn nữa từ ngữ khí và biểu lộ của Thái lão có thể nhìn ra, muốn đến nơi chỉ sợ không dễ dàng. Trước tiên vẫn nên tiết kiệm thời gian đã.

Hơn nữa hiện tại bọn họ không phải là thiếu niên như lúc trước, mọi người đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, bảy Nhất tự Đấu Khải Sư a! Tổng thể chiến lực đã tương đối cường đại.
Cho nên, sau khi cẩn thận suy nghĩ, Đường Vũ Lân vẫn quyết định đi Hồn Đạo tàu cao tốc.

Đi đến bến tàu, mua vé, Đường Vũ Lân cũng không sử dụng đặc quyền như lúc trước. Mua vé rồi lên xe, đoàn tàu còn chưa khởi hành, hô hấp của Đường Vũ Lân cũng trở nên đều đều rồi.

Trên tàu hai người ngồi cùng một hàng. Đường Vũ Lân ngồi cùng Nhạc Chính Vũ, Từ Lạp Trí cùng Diệp Tinh Lan, Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy, còn có Hứa Tiểu Ngôn ngồi ở hàng ghế có ba chỗ.

Nhạc Chính Vũ nghe được tiếng hít thở đều đều của Đường Vũ Lân không khỏi quay đầu nhìn lại, hắn vậy mà đã ngủ rồi.

Đúng vậy, hắn quá mệt mỏi, ở học viện tu luyện nửa năm khiến hắn quá mệt mỏi, hơn nữa lúc trước còn thực hiện Hồn Rèn, Đường Vũ Lân không chỉ thân thể mỏi mệt, tâm cũng mệt mỏi vô cùng.
Hắn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, ngủ rất sâu. Khuôn mặt anh tuấn vô cùng trầm tĩnh, lông mi thật dài rủ xuống mí mắt. Cho dù là ngủ, hắn vẫn là một mỹ nam.

Nhạc Chính Vũ nhìn nhìn Đường Vũ Lân, còn mình bắt đầu ngồi đó ngẩn người.

Nửa năm này, hắn cũng rất mệt mỏi. Từ khi bị Hứa Tiểu Ngôn cự tuyệt ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, cả người hắn đã thay đổi nhiều.

Lần đó khiến hắn bị đả kích quá lớn. Sau khi giúp Đường Vũ Lân tìm kiếm

Cổ Nguyệt, hắn trọn vẹn một tháng không xuất môn, tự giam mình trong phòng. Hắn cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người. Nội tâm kiêu ngạo không cho phép hắn có thất bại như vậy.

Thời gian dần trôi qua, hắn bắt đầu hiểu vấn đề của mình ngày đó, nhưng dù như vậy, nội tâm kiêu ngạo khiến hắn không nguyện ý tự nhận sai. Trong tiềm thức hắn luôn cho rằng, Hứa Tiểu Ngôn sẽ đến tìm hắn, sẽ cho hắn một cơ hội giải thích.

Nhưng không như mong muốn của hắn, nửa năm qua, Hứa Tiểu Ngôn vẫn luôn không đến cạnh hắn, khoảng cách giữa hai người tựa hồ ngày càng xa.

Nếu không thích cũng sẽ không thống khổ như vậy. Những lời này rất phù hợp với Nhạc Chính Vũ. Hắn thật sự rất thích Hứa Tiểu Ngôn, thích cô nương tinh quái nhưng dịu dàng như ngọc kia.

Nhưng sự kiêu ngạo của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ khiến hắn không thể nói ra lời xin lỗi, đây mới là chỗ hắn thống khổ nhất.

Nhạc Chính Vũ ngơ ngác ngồi ở đó, có lẽ lần này ra ngoài, mình hẳn tìm được cơ hội nói chuyện với nàng a.

Hắn theo bản năng quay đầu nhìn Hứa Tiểu Ngôn, lại kinh ngạc phát hiện, Hứa Tiểu Ngôn cũng đang nhìn hắn, bốn mắt chạm vào nhau, hai người đều theo bản năng tránh né ánh mắt của đối phương.
Nhưng lúc này, một cỗ xúc động đột nhiên xuất hiện trong lòng Nhạc Chính Vũ, hắn mãnh liệt đứng lên.

Vượt qua lối đi nhỏ, Nhạc Chính Vũ đi đến bên cạnh hàng ghế ba chỗ ngồi. Hàng ghế này, ngồi ngoài cùng là Tạ Giải, rồi đến Nguyên Ân Dạ Huy, ngồi trong cùng là Hứa Tiểu Ngôn.

Nhạc Chính Vũ nói với Nguyên Ân Dạ Huy: "Nguyên Ân, có thể đổi vị trí với ngươi không? Ta có đôi lời nói với Tiểu Ngôn."

"Này!" Không đợi Nguyên Ân Dạ Huy mở miệng, Tạ Giải có chút bất mãn nhìn về phía Nhạc Chính Vũ. Nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Nhạc Chính Vũ thì vẫn bất đắc dĩ đứng dậy.

Nguyên Ân Dạ Huy cũng không nói gì, đứng người lên, đi đến ngồi xuống

bên cạnh Đường Vũ Lân, Tạ Giải dứt khoát đứng bên người nàng, nhường lại toàn bộ vị trí cho Nhạc Chính Vũ.
Hứa Tiểu Ngôn nghe được thanh âm của Nhạc Chính Vũ, sau khi nhìn hắn một cái thì lập tức xoay đầu nhìn ra cửa sổ.

Chương 790: Không chịu tha thứ

Nhạc Chính Vũ bước đến và ngồi xuống cạnh nàng.

"Tiểu Ngôn."

Hứa Tiểu Ngôn không quay đầu lại.

"Thực xin lỗi. Nếu ngươi vẫn còn giận vì lời nói của ta trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân thì ta lần nữa xin lỗi ngươi. Lúc đó ta quá bốc đồng và kiêu ngạo, ta xin lỗi ngươi. Hơn nửa năm rồi, ta đã nghĩ rất kỹ, ngươi rất quan trọng với ta, ta nguyện ý bỏ xuống kiêu ngạo, chúng ta ..."

Hắn vừa nói đến đây, Hứa Tiểu Ngôn liền mãnh liệt quay đầu, lạnh lùng nhìn Nhạc Chính Vũ nói: "Ngươi đang bố thí sao? Ta không cần ngươi bố thí. Ta không cần gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ cao quý bố thí. Nhạc Chính Vũ, ngày đó kỳ thật ta đã nhìn rõ ngươi rồi, ta vẫn luôn cho là mình sẽ rất vui vẻ khi ở cùng một chỗ với ngươi, nhưng ngày đó ta mới hiểu được, trong mắt ngươi ta căn bản chả là cái gì, chỉ là một người bảo đến thì đến, nói đi thì đi, không khác gì thị nữ."
"Ngươi rất ưu tú, xuất thân danh môn, thực lực mạnh mẽ, nhưng ta cho ngươi biết, ta không cần. Ta không quan tâm những thứ này. Ngươi xin lỗi sao? Nếu như ngươi thật sự nhận ra mình sai thì không phải đến nửa năm mới đi tìm ta. Ngươi căn bản không buông bỏ kiêu ngạo trong lòng, căn bản không thể, trong lòng ngươi vĩnh viên là cao cao tại thượng. Ta sẽ không không tìm một người không để ta và hắn ở cùng một tầng cấp làm bạn trai, thậm chí là chồng tương lai. Cho nên, chúng ta kết thúc rồi."

Giọng nói của Hứa Tiểu Ngôn rõ ràng có chút kích động, cho nên các hành khách không khỏi ghé mắt nhìn.

Nhạc Chính Vũ khó thở tức giận nói: "Vậy ngươi muốn ta làm thế nào? Ta đã xin lỗi ngươi rồi. Ai nói trong lòng ta ngươi và ta không cùng tầng cấp.

Ta thích ngươi, ta thật sự rất thích ngươi."
Hứa Tiểu Ngôn giơ tay lên, lạnh lùng làm ra động tác dừng lại, "Ta nói chúng ta kết thúc rồi. Mời ngươi rời khỏi nơi này, ngươi ngồi ở đây làm ta không thoải mái."

Nhạc Chính Vũ bởi vì phẫn nộ mà hô hấp có chút dồn dập, hắn không nghĩ tới Hứa Tiểu Ngôn sẽ lạnh nhạt cự tuyệt mình như vậy. Nói ra lời xin lỗi đã là một chuyện phi thường không dễ dàng đối với chính hắn, nhưng nàng vẫn cự tuyệt.

"Hứa Tiểu Ngôn, ta biết rõ, ngươi cự tuyệt ta là vì tự ti. Ngươi đang tự ti đúng không? Ngươi vì sao không thể nhìn thẳng vào vấn đề của chúng ta? Đúng, hơn nửa năm nay ta không đi tìm ngươi, bởi vì ta không cách nào bình phục tâm tình. Không sai, ta rất sĩ diện, cho nên ngày đó bị ngươi cự tuyệt trước mặt nhiều người như vậy ta thật sự rất tức giận và thống khổ, nhưng nửa năm này ta đã hiểu, đối với ta tình yêu quan trọng hơn mặt mũi. Ta cũng đã tới xin lỗi ngươi, ngươi còn muốn như thế nào?"
Hứa Tiểu Ngôn hừ lạnh một tiếng, "Ta không cần loại tình yêu bố thí này. Hơn nữa, nói cho ngươi biết, ta không tự ti. Ngươi đừng quên, ta cũng là một trong Sử Lai Khắc Thất Quái, ta còn phải tự ti hay sao? Ngươi tránh ra!"

Nhạc Chính Vũ mạnh mẽ đứng dậy, "Ngươi đừng hối hận!"

Hứa Tiểu Ngôn quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không thèm nhìn hắn.

Nhạc Chính Vũ tức giận trở lại vị trí của mình, Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy nghe hai người nói chuyện, đều nhíu mày.

"Ngươi không thể bình tĩnh hơn sao?" Tạ Giải bất đắc dĩ nói, "Con gái cần được dỗ dành."

Nhạc Chính Vũ gầm gừ: "Ngươi đừng có quản ta!"

"Ai thèm quản ngươi?" Nguyên Ân Dạ Huy đứng người lên, kéo Tạ Giải, trở lại vị trí của mình, thấp giọng an ủi Hứa Tiểu Ngôn vành mắt đỏ ửng.

Nhạc Chính Vũ ngồi xuống bên cạnh Đường Vũ Lân, trong lòng vẫn còn tức giận, dường như có một khối đá lớn đặt trước ngực hắn, vô cùng khó

thở.
Tạ Giải cũng không vì bị hắn quát lớn mà tức giận, ngược lại có chút thương cảm Nhạc Chính Vũ.

Bởi vì cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Hứa Tiểu Ngôn không sai. Nhạc Chính Vũ quá kiêu ngạo, là niềm kiêu ngạo từ tận sâu trong lòng, được bồi dưỡng từ nhỏ trong gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ. Chuyện này cũng không phải là ngày một ngày hai, trong lòng hắn thật sự thích Hứa Tiểu Ngôn, nhưng không hề nghi ngờ, lời hắn nói ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân đã kích thích Hứa Tiểu Ngôn rất sâu sắc. Nếu như lúc đó hắn tỉnh ngộ và tìm Hứa Tiểu Ngôn ngay thì có lẽ còn có cơ hội. Nhưng hắn không có, niềm kiêu ngạo che mờ tâm hắn, vấn đề mặt mũi khiến hắn trọn vẹn nửa năm không để ý đến Hứa Tiểu Ngôn.
Hứa Tiểu Ngôn có lẽ không kiêu ngạo như hắn, nhưng người ta là một cô nương a! Bị lạnh nhạt nửa năm, trong lòng làm sao có thể không phẫn nộ? Thời điểm này, việc Nhạc Chính Vũ nên làm là mềm giọng, thậm chí là mặt dày xin lỗi, như vậy cơ hội sẽ lớn hơn, để cho nàng phát tiết hết ra.

Nhưng trong lòng Nhạc Chính Vũ vẫn cảm thấy uỷ khuất, sau khi bị Hứa Tiểu Ngôn chọc vài câu dĩ nhiên là phát nổ. Chuyện này không hề nghi ngờ là khiến mâu thuẫn càng trở nên gay gắt.

Sự tình này người ngoài khuyên bảo cũng không có tác dụng, ngược lại còn khiến hai người cứng rắn hơn.

Đường Vũ Lân thật sự rất mệt mỏi, cho nên hắn ngủ rất say sưa, Nhạc Chính Vũ cùng Hứa Tiểu Ngôn vừa rồi lớn tiếng nói chuyện cũng không đánh thức hắn.

Nhạc Chính Vũ nhìn thoáng qua Đường Vũ Lân ở bên cạnh, đột nhiên có cảm giác đồng mệnh tương liên. Cổ Nguyệt không hiểu vì sao rời đi, Na Nhi cũng mất tích, đối với Đường Vũ Lân là đả kích lớn đến cỡ nào. Còn mình thì sao? Cũng không khá hơn chút nào.
Hồn Đạo tàu cao tốc chạy như bay, vững vàng mà mau lẹ. Nơi bọn họ đến rất xa, là một thành thị ven biển phía Đông Bắc Đấu La Đại Lục. Dù là đi tàu cũng cần trọn vẹn ba ngày mới đến nơi. Cho nên, đây là một hành trình dài.

Rất nhanh, một ngày trôi qua, ngoài cửa sổ dần chìm trong bóng tối.

Tâm tình Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ đều không tốt, hai người một ngày đều không ăn gì. Những người khác cũng không khuyên nhiều, lúc này hai người đều tức giận, khuyên cũng vô ích.

Tiền Đường Vũ Lân nhận từ chỗ lão sư đều đã phân cho mọi người, tàu cao tốc cũng có khoang ăn uống. Sau khi ăn tối xong, Từ Lạp Trí có chút bận tâm hỏi Diệp Tinh Lan, "Tinh Lan tỷ, Lão Đại đã ngủ trọn vẹn một ngày rồi, có cần đánh thức hắn hay không?"

Chỗ ngồi tàu cao tốc rộng hơn đoàn tàu bình thường một chút, lưng ghế nghiêng về phía sau, cơ hồ có thể ngả nửa người về phía sau, cũng khá thoải mái.
Diệp Tinh Lan lắc đầu, "Không cần gọi hắn, hắn không chỉ thân thể mệt mỏi, mà tinh thần cũng rất mệt mỏi. Từ khi Cổ Nguyệt rời đi, hắn quá liều mạng. Để hắn nghỉ ngơi một chút, trong số chúng ta, hắn là người cần thả lỏng nhất."

Từ Lạp Trí sờ sờ khuôn mặt mập mạp của mình, "Thật không rõ vì sao Cổ Nguyệt lại phải đi, Lão Đại tốt như vậy mà. Có chuyện gì không thể thương lượng sao? Dù có liên quan đến Truyền Linh Tháp, chúng ta cùng Truyền Linh Tháp cũng không có gì mâu thuẫn a!"

Diệp Tinh Lan lại lắc đầu, "Ta cũng không hiểu, nhưng hắn không đơn giản như vậy. Vài năm đội trưởng mất tích kia, cả người Cổ Nguyệt đều trở nên trầm mặc, hơn nữa khi không phải đi học, nàng cũng không ở lại học viện. Nàng thậm chí còn tận lực giữ khoảng cách với chúng ta. Cụ thể là gì chỉ sợ có bọn họ mới biết được, thậm chí ngay cả đội trưởng cũng không rõ ràng. Để hắn nghỉ ngơi cho tốt a, không có chuyện gì không giải quyết được, kiểu gì cũng sẽ phải đối mặt."
Khi bọn họ đang nói chuyện thì đột nhiên, Hồn Đạo đoàn tàu chấn động kịch liệt một cái. Tất cả mọi người đều sững sờ, sau đó, Hồn Đạo đoàn tàu đột nhiên lệch về một hướng. Tiếng ma sát chói tai cùng tiếng thét sợ hãi cơ hồ trong chớp mắt vang lên tràn ngập trong các toa xe.

Hồn Đạo đoàn tàu dường như bị ném ngang với tốc độ cao, trực tiếp bị ném bay ra ngoài.

Nó vốn chạy với tốc độ cực nhanh, đột nhiên xuất hiện biến hoá cơ hồ khiến 16 toa xe tách ra.

Tình huống gì đây?

Tất cả mọi người đều thất kinh, dù là Sử Lai Khắc Thất Quái có thực lực kinh người cũng vì biến hoá đột nhiên này mà trở tay không kịp. Hầu như trong chốc lát, bọn họ đã bị hất văng ra khỏi vị trí lúc đầu.

Chương 791-800

Chương 791: Không phải sự cố

Lúc này đã cho thấy tác dụng của Chiến Hồn Sự Hệ Cường Công. Từng điểm tinh quang từ trên người Diệp Tinh Lan bắn ra, một đạo kiếm quang chói mắt bộc phát, Nhân Kiếm Hợp Nhất. Nàng một tay kéo Từ Lạp Trí, thân hình lăn theo chiều ngang, nhưng vẫn lơ lửng trong toa xe. Toa xe quay tròn trực tiếp bị cắt bởi kiếm quang phóng ra từ người nàng. Nàng mang theo Từ Lạp Trí phóng người lên.

Những người khác cũng đã có phản ứng. Nhạc Chính Vũ mở ra hai cánh sau lưng. Trong khi cơ thể bị ném ra ngoài, đôi cánh đã bảo vệ bản thân hắn. Cùng lúc đó, Thần Thánh Chi Quang bắn ra, hóa thành hào quang bao phủ hắn ở bên trong.

Bên kia, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy bành trướng, hai tay mở ra, phân biệt ôm Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn vào thân thể đã hoá thành Thái Thản Cự Viên của mình, dùng thân thể khổng lồ bảo về hai người bọn họ. Bằng vào lực lượng cường đại, tuy rằng có va chạm trong toa xe nhưng theo Diệp Tinh Lan cắt mở cửa toa xe, nàng cũng nhanh chóng bắn ra ngoài.

Thảm nhất lại chính là Đường Vũ Lân. Bởi vì hắn đang ngủ say nên không có một chút phòng bị nào. Dù thân xe chấn động lần thứ nhất cũng không làm hắn tỉnh lại. Thân xe bị quăng ngang, Đường Vũ Lân trực tiếp bị ném lên, đập mạnh vào thân xe.

Cho tới lúc này hắn mới mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy đồng bạn lần lượt bay ra ngoài.

Thân thể Đường Vũ Lân không khống chế được mà lăn lộn trong xe, hắn thò tay ra nắm lấy vách xe với đôi mắt buồn ngủ.

Lân phiến màu vàng hiện lên, Đường Vũ Lân lắc đầu, nỗ lực làm cho mình thanh tỉnh lại. Sau đó hai tay cứng rắn xé mở toa xe, thân thể dù bị quăng ra

ngoài nhưng di chuyển dễ hơn nhiều.

Thân thể bị ném bay lên không trung, hắn đã có thể nhìn rõ ràng cục diện trước mắt.

Cả chiếc Hồn Đạo đoàn tàu đã chệch đường ray và bị ném lên không trung. Các toa xe liên tiếp đứt gãy, bay tán loạn. Đáng sợ hơn là, nhiều người bị văng ra từ các khe hở.

Những người đó không phải là hồn sư, càng không có năng lực ứng biến như nhóm Đường Vũ Lân. Phàm bị văng ra ngoài, một khi phát sinh va chạm thì hầu như đều đổ máu, vô cùng thê thảm.

Đường Vũ Lân nhất thời không nói nên lời, vì sao? Vì sao? Vì sao mỗi lần mình ngồi Hồn Đạo đoàn tàu đều gặp phải tình huống kỳ lạ như vậy. Có phải trong lịch sử các Hồn Đạo đoàn tàu liên bang gặp chuyện không may đều có liên quan đến mình hay không? Chính mình đơn giản là sao chổi của Hồn Đạo đoàn tàu, hơn nữa sao chổi này còn rất lợi hại.

Thân thể cuộn tròn trên không trung, trước khi rơi xuống đất thì Đường Vũ Lân toàn thân phát lực, một quyền oanh kích trên mặt đất, mượn lực phản chấn cường đại hoá giải lực ném mình lên không trung, sau đó lăn xuống mặt đất.

Với khả năng phòng ngự của hắn thì đương nhiên không bị thương nhưng một người vừa mới tỉnh lại từ giấc ngủ say thì cảm thụ không được tốt lắm.

Nhưng lúc này Đường Vũ Lân không dám lãnh đạm, lập tức tìm kiếm các đồng bạn.

May mắn, mọi người đều dễ thấy, nhất là từng điểm tinh quang trên người Diệp Tinh Lan. Đường Vũ Lân vội vàng chạy tới chỗ các đồng bạn, hắn muốn xác nhận mọi người đều an toàn.

Sử Lai Khắc Thất Quái đương nhiên không có việc gì, Đường Vũ Lân là người cuối cùng chạy tới.

Bảy người nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều tập trung lên người Đường Vũ Lân, ánh mắt đã nói lên tất cả.

Đường Vũ Lân ho khan một tiếng, "Nhanh đi cứu người a."

"Chờ một chút." Diệp Tinh Lan đột nhiên trầm giọng nói, "Chuyện này rất không bình thường. Hồn Đạo đoàn tàu có độ an toàn cực cao, làm sao lại đột nhiên trật bánh. Chẳng lẽ do con người tạo ra?"

Lúc này, Hồn Đạo đoàn tàu đều đã rời khỏi đường ray, bị ném về phía cánh đồng hoang vu, mười sáu toa xe bị chia cắt thành bảy, tám phần, các tiếng la hét lần lượt vang lên.
Một cỗ Hồn Đạo đoàn tàu có thể chứa 500 người trở lên, trong một vụ tai nạn lớn thì con số thương vong hẳn không hề nhỏ.

Nghe Diệp Tinh Lan nói, Đường Vũ Lân cũng cảnh giác hơn, trầm giọng nói: "Trước tiên thu hồi võ hồn."

Hắn đã từng đối mặt với Tà Hồn Sư, mà kinh nghiệm đó thì không tốt đẹp gì. Lần này đoàn tàu chệch đường ray nếu không phải sự cố thì thật sự không hề đơn giản.

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy từng đạo hào quang lặng yên sáng lên từ phía xa. Tia sáng kia không mãnh liệt, và có màu tím.

Tạ Giải thấp giọng nói: "Ta qua xem một chút. Các ngươi đều ẩn nấp đi."

Vừa nói, hắn rung thân lên. Thân thể nhanh chóng trở nên hư ảo, dường như đã tan vào không khí rồi biến mất vô tung.

Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công, chính là lính trinh sát thích hợp nhất.

Đường Vũ Lân làm thủ thế, mọi người nhanh chóng tìm nơi ẩn nấp.
Cứu người là việc phải làm, nhưng nếu có địch nhân ở đây thì trước hết phải giải quyết địch nhân đã.

Không đến một phút, Tạ Giải đã quay lại, "Là do con người tạo ra. Có người đang đồ sát người bị thương. Bọn hắn có 50, 60 người, đều có Hồn Đạo Súng Xạ Tuyến, gặp người liền giết. Lão Đại, làm sao bây giờ?"

Đường Vũ Lân nói: "Có thể nhìn rõ thực lực gì không?"

Tạ Giải nói: "Có thể khẳng định đều là hồn sư, nhưng không thấy cụ thể tu

vi. Bọn họ chỉ dùng Hồn Đạo Súng Xạ Tuyến, không phóng xuất võ hồn. Nhưng xét về tốc độ thì không yếu."

"Đi! Chúng ta đi thôi." Không nói thêm gì, đối mặt với phần tử khủng bố này, làm sao có thể ngồi yên?

Đường Vũ Lân nhanh nhẹn chạy đi, những người khác cũng theo phía sau. Hai bên hắn là Diệp Tinh Lan và Nguyên Ân Dạ Huy, đi phía sau là Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí, cuối cùng là Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải.
Từ Lạp Trí thì thầm vài câu hồn chú, hắn nhanh chóng tạo ra bánh bao đưa cho mọi người.

Khinh Linh Tiểu Long Bao, có thể khiến mọi người đi nhanh hơn. Ngoài ra còn có Khát Máu Bánh Bao Đậu dự trù, khi bộc phát sẽ sử dụng.

Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã thấy được địch nhân trong lời Tạ Giải. Những người này đều mặc áo đen, trong màn đêm tựa như u linh, từng đạo xạ tuyến màu tím bắn ra từ Hồn Đạo Súng Xạ Tuyến trong tay bọn chúng, rơi vào trong toa xe.

Hắc y nhân đều mang theo mũ giáp che lại khuôn mặt.

Khi nhóm Đường Vũ Lân chạy tới thì đã có người phát hiện ra bọn họ. Ba, năm tên hắc y nhân ở gần lập tức quay súng và bắn vào bọn họ.

Đường Vũ Lân sải bước ra, Kim Lân phụ thể. Cùng lúc đó, từng đám cây Lam Ngân Hoàng lao ra, tạo thành một bình chướng trước mặt hắn.
Hồn Đạo xạ tuyến rơi vào Lam Ngân Hoàng chỉ có thể phát ra từng vầng sáng. Mũi chân Đường Vũ Lân chĩa xuống đất, người như đạn pháo mà bắn lên.

Người ở trên không trung, hai tay hắn bắt ra ngoài. Hai cỗ lực hút lớn bộc phát, giống như hai vòng xoáy, kéo hai tên hắc y nhân về phía hắn.

Đôi Kim Long Trảo thò ra, đồng thời chụp vào hai người.

Hai tên hắc y nhân phản ứng rất nhanh, lập tức phóng xuất ra võ hồn của mình, một tên là 3 hồn hoàn màu vàng, một tên là 1 trắng 2 vàng, rõ ràng đều là Hồn Tôn.

Tên bên trái là hồn sư Thú Võ Hồn, thân thể bỗng trở nên cường tráng hơn, trên đỉnh đầu còn mọc ra hai cái Ngưu Giác, mượn lực hút từ Kim Long Trảo, hắn cúi đầu đánh tới Đường Vũ Lân.

Còn tên kia có võ hồn là một thanh đại đao. Hắn không chút do dự vứt bỏ Hồn Đạo Súng Xạ Tuyến trong tay, vung đại đao bổ về phía Đường Vũ Lân.
"Phốc!" Kim Long Trảo tay trái đập bay hồn sư võ hồn Ngưu, lực lượng kinh khủng khiến thân thể hắn tan rã trên không trung.

Kim Long Trảo tay phải bắt lấy đại đao, đại đao trong chớp mắt tan vỡ. Võ hồn cùng hồn sư tâm linh tương thông, tên hồn sư kia lập tức kêu lên một tiếng. Kim Long Trảo tay phải nắm thành quyền, trực tiếp đánh vào lồng ngực hắn.

Người cong về phía sau, sau đó bắn ra như đạn pháo, trên không trung tuôn ra một tầng huyết vụ.

Đường Vũ Lân căm hận nhất đúng là những phần tử khủng bố tàn nhẫn này, ra tay không chút lưu tình. Sau khi nhanh chóng giải quyết hai người, hắn lập tức lao về đám hắc y nhân ở phía xa.

Bên người hắn, Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan cũng đã triển khai công kích. Tinh Thần Kiếm vẽ lên từng đường kiếm, các điểm tinh quang bắn ra từ thanh kiếm trong tay nàng. Những tên hắc y nhân kia chỉ là Hồn Tôn, chúng sao có thể đỡ được công kích của nàng. Nàng không bạo lực như Đường Vũ Lân, nhưng cơ hồ là một kiếm một tên.
Nguyên Ân Dạ Huy phóng xuất ra võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, trong bóng tối Đọa Lạc Thiên Sứ chiến đấu có lợi hơn. Ám Hắc Ma Kiếm chém ra từng đạo tử mang, cũng nhanh chóng giải quyết xong địch nhân.

Bốn người phía sau căn bản không có cơ hội xuất thủ, Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan cùng Nguyên Ân Dạ Huy tốc độ quá nhanh, vừa đối mặt đã giết chết năm, sáu tên hắc y nhân.

Chương 792: Kim Long hiển uy

Động tĩnh bên này lập tức hấp dẫn các hắc y nhân ở phía xa, từng đợt Hồn

Đạo xạ tuyến dày đặc công kích tới chỗ bọn họ.

"Cẩn thận, Hồn Đạo pháo!" Thanh âm Tạ Giải vang lên.

Đường Vũ Lân theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên hắc y nhân khiêng trên vai một họng pháo, vừa vặn nhắm ngay vào mình.

Trong nháy mắt tiếp theo, theo một tiếng gào thét, một đoàn hào quang màu tím bay vụt đến chỗ hắn.
Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, trên người lóe lên kim quang, bốn quang hoàn màu vàng dâng lên. Quang hoàn thứ nhất sáng lên, Hoàng Kim Long Thể!

Toàn thân bao trùm lân phiến màu vàng, Kim Long Trảo tay trái trong chớp mắt thò ra, trực tiếp chộp về phía đoàn hào quang.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, Hồn Đạo pháo rõ ràng bị Đường Vũ Lân làm cho phát nổ. Lực bạo tạc mạnh mẽ trùng kích lên người hắn, nhưng chỉ khiến lân phiến sáng long lanh, không thể khiến hắn lùi lại phía sau.

Cùng lúc đó, tên hồn sư bắn pháo kia đã gục xuống. Tạ Giải đã xuất thủ sau khi nhắc nhở Đường Vũ Lân.

Luận tốc độ, trong toàn đội Tạ Giải là người mạnh nhất, mà đối phó với đa số hắc y nhân Hồn Tôn này, Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công hiển nhiên là có ưu thế lớn nhất.

Ảnh Long Chủy hư ảo xuyên qua, từng tên hắc y nhân lần lượt ngã xuống. Đường Vũ Lân tọa trấn trung ương, bảo vệ Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí ở phía sau, nhìn cục diện toàn trường. Tạ Giải, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ và Diệp Tinh Lan tức thì lao ra đối phó với những tên hắc y nhân kia.

Không có uy hiếp gì, dưới sự tấn công mạnh mẽ của Sử Lai Khắc Thất Quái, mấy chục tên hắc y nhân dễ như trở bàn tay ngã xuống.

Đột nhiên một cảm giác bất an loé lên trong lòng Đường Vũ Lân. Hắn cơ hồ không do dự quay người nắm lấy Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn, mang theo hai người lăn ra ngoài.

Một quang ảnh màu xám đen chợt lóe lên rồi biến mất, trên mặt đất để lại một khoảng trống dài năm mét, rộng một mét, sâu không thấy đáy.

Càng kinh khủng là, hai bên chỗ trống kia rõ ràng đang bị ăn mòn.

"Tà Hồn Sư!" Đường Vũ Lân khẽ quát một tiếng.
"Dám ngăn cản hành động của chúng ta, linh hồn của các ngươi sẽ bị tế luyện." Âm thanh lạnh như băng vang vọng trong không khí.

Một thân ảnh từ từ nổi lên, hắn lơ lửng giữa không trung. Toàn thân đều được bao phủ trong lớp áo xám, nhìn qua trông rất âm u.

Trên người có tổng cộng bảy hồn hoàn, 2 vàng, 3 tím, 2 đen!

Hồn Thánh!

Đây là Tà Hồn Sư cấp bậc Hồn Thánh. Thân ảnh màu xám không chỉ có một. Trong bóng tối dường như xuất hiện một cánh cửa thời không, từng thân ảnh màu xám lặng yên xuất hiện, toàn bộ có hơn mười người. Bọn họ ít nhất có 4 hồn hoàn, Thất Hoàn chỉ có một tên trước mặt Đường Vũ Lân. Ngoài ra có bốn tên Lục Hoàn, còn lại là Tứ Hoàn cùng Ngũ Hoàn.

Đường Vũ Lân trong lòng trầm xuống, nếu như áo xám là đại biểu cho Tà Hồn Sư thì đồng thời xuất hiện hơn mười Tà Hồn Sư đã mang lại uy hiếp cực lớn cho bọn họ.
Tà Hồn Sư sở dĩ tà ác là bởi vì bọn chúng có thể dùng một số phương thức tàn nhẫn để tăng lên chính mình, chẳng những tốc độ tăng lên nhanh, mà năng lực rất khó lường. Ở cùng cấp bậc, Tà Hồn Sư mạnh hơn hồn sư bình thường nhiều.

Bọn chúng tồn tại với mục đích phá hư và hủy diệt, phương thức tu luyện tà ác sẽ khiến tính cách bọn chúng vặn vẹo, thậm chí là không khống chế được.

"Các ngươi đi giúp những người khác, nơi này giao cho ta." Đường Vũ Lân phất tay với Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí ở sau lưng.

Hai người đều biết thực lực của Đường Vũ Lân nên không chút do dự chạy về phía những người khác.

Sử Lai Khắc Thất Quái đã phối hợp từ trước đến nay, sau khi Tà Hồn Sư xuất hiện, những người khác đã nhanh chóng tụ lại về phía Đường Vũ Lân.

Công kích của Tà Hồn Sư cũng được triển khai lúc này, bọn chúng căn bản không hề có ý trao đổi. Hắc y nhân lúc trước còn lại khoảng 20 người, khi nhìn thấy Tà Hồn Sư xuất hiện thì lập tức tản ra, đánh tới phía đoàn tàu. Hành động đồ sát này hiển nhiên là đã sớm dự mưu, tác dụng của Tà Hồn Sư là áp trận.

Tà Hồn Sư trên không trung mở ra hai tay, một tầng sương mù xám xịt từ trên người hắn bộc phát ra, trong nháy mắt đã lao về phía Đường Vũ Lân, đôi móng vuốt màu xám đen phủ xuống đầu hắn.

Tốc độ thật nhanh!

Tốc độ của người áo xám nhanh hơn Tạ Giải rất nhiều, Đường Vũ Lân chỉ thấy hoa mắt, móng vuốt sắc bén đã đến trước mặt mình, một cái chụp vào mặt hắn, một cái chụp vào lồng ngực hắn.

Nếu bị chụp trúng, kết quả có thể nghĩ.

Tà Hồn Sư Hệ Mẫn Công?

Đường Vũ Lân cũng không lùi lại, đối mặt với đối thủ như vậy, dù lùi về phía sau cũng không có tác dụng gì.

Trên người kim quang lập lòe, đôi Kim Long Trảo giao nhau ngăn trước mặt hắn.

Thất Hoàn thì như thế nào? Khi hắn Tứ Hoàn thì đã đối chiến với Long Dược Lục Hoàn, huống chi hiện tại hắn đã Ngũ Hoàn, chỉnh thể lực lượng đã bay vọt về chất.
Quang hoàn màu vàng thứ hai sáng lên, lân phiến trên người Đường Vũ Lân trong chớp mắt biến thành mặt kính.

"Leng keng!" Hai tiếng giòn vang, móng vuốt sắc bén của Tà Hồn Sư, một cái chụp vào ngực Đường Vũ Lân, một cái tức thì chụp lên cánh tay hắn.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy hai cỗ khí âm hàn đang chảy vào trong cơ thể mình, nhưng khí tức huyết mạch Kim Long Vương khổng lồ trong chớp

mắt bộc phát, ngăn cản không cho nó xâm lấn.

Còn tên Tà Hồn Sư kia cảm thấy móng vuốt của mình chụp vào miếng sắt, sau đó lân phiến trên người tên trước mặt lóe lên.

"Ngang!" Trong tiếng Long ngâm, một đầu rồng màu vàng cực lớn bắn ra từ trong tay Đường Vũ Lân, cùng lúc đó, quang hoàn thứ ba trên người hắn sáng lên.

"Ngang!" Tiếng Long ngâm cuồng bạo vang lên sau đó. Tên Tà Hồn Sư kia chỉ cảm thấy toàn thân cứng lại, khí huyết trong cơ thể không khống chế được mà dâng lên. Ngay sau đó, đầu rồng màu vàng kia đã đến trước mặt. Kim Long Kinh Thiên cộng thêm hồn kỹ huyết thống thứ ba, Hoàng Kim Long Hống.

Đối mặt với Tà Hồn Sư tu vi Thất Hoàn, Đường Vũ Lân muốn nhanh chóng giải quyết rồi đi trợ giúp đồng bạn, cho nên vừa lên hắn đã không nương tay.

Hoàng Kim Long Hống chính là kỹ năng đình chỉ, có lực khống chế rất mạnh. Nhất là khi đối thủ có võ hồn Long thì có tác dụng tốt nhất.

Tên Tà Hồn Sư này không có võ hồn Long, bản thân lại có tu vi cao hơn Đường Vũ Lân, nhưng Đường Vũ Lân bây giờ không giống bốn năm trước nữa. Ở trong Long cốc hắn được nhiều Long hồn duy trì, khí tức huyết mạch dày đặc, mạnh hơn trước rất nhiều. Một tiếng Hoàng Kim Long Hống này khiến toàn trường kinh ngạc, tất cả Tà Hồn Sư đều chậm lại, huống chi là tên gần trong gang tấc này.

Bất quá thực lực tên này đúng là cường hãn, ngay khi Kim Long Kinh Thiên đánh trúng thân thể hắn, tuy rằng người bị bay ngược ra nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, hồn hoàn thứ năm trên người lóe lên, sau đó toàn thân biến thành sương mù xám xịt, Kim Long Kinh Thiên xuyên qua sương mù mà không đánh được hắn.
Sương mù ngưng tụ ở phía xa, tên Tà Hồn Sư Thất Hoàn này hiển nhiên đã bị chọc giận, trong miệng phát ra một tiếng rít, sương mù màu xám bỗng trở nên dày đặc hơn.

Hồn hoàn thứ ba trên người hắn sáng lên, khi hồn hoàn màu tím toả sáng thì dường như có mùi huyết tinh xông vào trong mũi.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay sau đó, khí huyết trong cơ thể dường như không khống chế được mà trở nên cuồng bạo, giống như muốn bạo thể tràn ra ngoài.

"Hừ!" Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy. Hồn kỹ của đối thủ giống như có thể khống chế khí huyết của hắn.

Đường Vũ Lân vừa kinh ngạc vừa hừ lạnh một tiếng! Khí huyết nghịch vận, cưỡng ép khống chế huyết dịch trong cơ thể. Toàn thân kim quang đại phóng, bị hồn kỹ của đối phương kích thích, huyết mạch chi lực dường như dễ dàng điều động hơn một chút, quanh người xuất hiện một quang vụ màu vàng nhạt.

Chương 793: Kim Long Phi Tường

Tiến lên một bước, Đường Vũ Lân đã nhảy dựng lên, hắn không phóng thích võ hồn, bởi vì từ hồn kỹ có thể khiến đối thủ hoá thành sương mù có thể thấy, võ hồn của hắn không có tác dụng gì. Đã như vậy, tốt hơn là không dùng.

Trong hư không, Đường Vũ Lân đấm ra một quyền, tiếng Long ngâm lại xuất hiện. Vào khoảnh khắc khi cú đấm tưởng chừng không có chút uy hiếp này được tung ra, cả người hắn từ dưới chân đến xương cụt, kéo dài đến cột sống đều cho người khác cảm giác đang giãn ra, giống như một con cự long đang thức tỉnh.

Phần giãn kia, tất cả đều hội tụ trong một quyền này.

Kim Long Trảo nắm tay phải đánh ra, lấy thân thể Đường Vũ Lân làm trung tâm, trong phạm vi đường kính ba mét đột nhiên đều biến thành màu vàng rực. Sau đó, toàn thân hắn kéo quyền xuống, đột nhiên trên không trung lóe lên một cái.
Trên bầu trời xuất hiện một quang mang màu vàng dài mấy chục thước, quang mang đường kính ba mét cơ hồ lóe lên rồi biến mất.

Tên Tà Hồn Sư kia chỉ kịp thời hóa thành sương mù, nhưng dù vậy vẫn kêu thảm một tiếng, khi thân thể lần nữa ngưng tụ thành hình người thì thân thể loạng choạng rơi xuống đất.

Kim Long Phi Tường!

Huyết mạch chi lực áp súc rồi bộc phát, lợi dụng lúc bộc phát dẫn động cơ thể, trong trạng thái đó, Đường Vũ Lân gần như ở trong trạng thái bá thể, lực lượng toàn thân tập trung ở một điểm, có điểm giống với Nhân Kiếm Hợp Nhất. Đường kính công kích là 30 mét, chỉ có thể công kích theo đường thẳng, đây là hạn chế. Nhưng bộc phát trong chớp mắt này có lực công kích gấp ba lần công kích bình thường của hắn.

Thức thứ ba trong Xích Long Cửu Thức của Xích Long Đấu La Trần Thế, Long Phi Tường! Nói cách khác, khi hắn dạy cho Đường Vũ Lân Thần Long Cửu Thức thì đổi thành Kim Long Cửu Thức. Cho nên đây là Kim Long Phi Tường!
Trong chớp mắt này, Đường Vũ Lân giống như Kim Long Vương đang giương nanh múa vuốt, dưới tác dụng thân thể, hắn có lực lượng gặp Thần sát Thần, gặp Phật sát Phật.

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lân sử dụng Kim Long Phi Tường trong chiến đấu, hiệu quả rất rõ ràng.

Bởi vì một thức này không chỉ có hồn lực và huyết mạch chi lực, mà còn có Tinh Thần Lực hoà nhập trong đó, cho nên là tấn công toàn diện. Dù Tà Hồn Sư kia hoá thành sương mù cũng bị trùng kích.

Sau khi hạ xuống Tà Hồn Sư rút cuộc không dám giữ lại nữa, trên người hắn sáng lên hào quang màu xám, từng khối giáp bao phủ toàn thân. Sau lưng mở ra nhiều cánh màu xám, trông giống như một con Biên Bức (dơi) cực lớn.

Đấu Khải! Đấu Khải có cánh, chính là Nhị tự Đấu Khải!

Không hề nghi ngờ, tên Tà Hồn Sư Thất Hoàn Hồn Thánh này cũng là Nhị tự Đấu Khải Sư.
Đấu Khải phụ thể, khí tức Tà Hồn Sư lập tức trở nên hoàn toàn khác.

Phải biết rằng, Đấu Khải có thể tăng lên cho hồn sư hai cấp độ, tuy rằng Thất Hoàn Hồn Thánh mặc Nhị tự Đấu Khải không thể đến được cấp độ Phong Hào Đấu La tiêu chuẩn, nhưng tuyệt đối vượt qua cấp độ Bát Hoàn Hồn Đấu La.

Thế giới xung quanh đột nhiên tối sầm lại, tên Tà Hồn Sư kia ngửa mặt lên trời gào thét, lập tức Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy có một cây kim nhọn đâm vào Tinh Thần Chi Hải của mình, đầu đau nhức kịch liệt. Cùng lúc đó, huyết mạch trong cơ thể vốn do hắn khống chế đột nhiên dâng trào điên cuồng.

Càng làm cho Đường Vũ Lân hoảng sợ là, bởi vì huyết mạch mất khống chế trong chốc lát nên đã hướng vọt tới đến tầng phong ấn thứ chín.

Đây là đang chiến đấu a! Sao có thể ở thời điểm này giải trừ tầng phong ấn thứ chín đây? Chuyện này không khác gì là tự sát.
Đường Vũ Lân vội vàng cắn đầu lưỡi một cái, tận khả năng để mình thanh tỉnh. Trên người hắn kim quang sáng lên, phóng xuất ra Đấu Khải của mình.

Từng khối Đấu Khải màu vàng bao trùm toàn thân, lập tức, khí tức huyết mạch sôi trào bị ngoại giới áp chế, hồn lực nhận được sự tăng phúc mạnh mẽ, Đường Vũ Lân rút cuộc đã lần nữa khống chế được huyết mạch của mình. Mặt nạ hạ xuống, che lại khuôn mặt anh tuấn của hắn. Tay phải Đường Vũ Lân vuốt qua trán, Hoàng Kim Long Thương đón gió vọt ra, rơi vào trong tay hắn.

Đấu Khải vàng, mũ giáp vàng, mặt nạ vàng, hơn nữa cầm trong tay Hoàng Kim Long Thương, Đường Vũ Lân lơ lửng trên mặt đất, oai hùng phi phàm.

Hoàng Kim Long Thương trong tay quét ngang, hào quang trong mắt nở rộ, thân thể có chút trầm xuống. Sau đó, hắn vọt tới chỗ tên Tà Hồn Sư kia. Hoàng Kim Long Thương như thiểm điện đâm ra, hóa thành từng điểm thương mang. Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện, dưới sự bao phủ của Hoàng Kim Long Thương, thân thể tên Tà Hồn Sư lập loè nhanh chóng trên không trung, giống như không có trọng lượng vậy. Hắn luôn có thể tránh được công kích của Hoàng Kim Long Thương.

Đôi móng vuốt sắc bén của hắn được Nhị tự Đấu Khải tăng phúc nên dài hơn một xích, hiện lên hình dáng tinh thể màu xám. Trong khi né tránh hắn có thể bất ngờ tấn công một trảo.

Tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, cho nên Đường Vũ Lân cũng không

cách nào hoàn toàn né tránh. Một trảo hạ xuống, Nhất tự Đấu Khải của Đường Vũ Lân sẽ lưu lại vài dấu vết màu trắng.

Nhưng lúc này, Đấu Khải Long của Đường Vũ Lân đã thể hiện ra lực phòng ngự cường đại. Mỗi khi công kích của Tà Hồn Sư rơi trên Đấu Khải thì trên đó sẽ hiện ra quang văn lân phiến, hoá giải phần lớn lực công kích từ móng vuốt sắc bén.
Bình thường, Nhị tự Đấu Khải tuyệt đối áp chế Nhất tự Đấu Khải, nhưng tên Tà Hồn Sư hiển nhiên là không làm được điều này. Chuyện này cố nhiên có liên hệ với Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải, nhưng quan trọng hơn là bản thân Đường Vũ Lân có lực phòng ngự kinh người.

Tuy vậy lúc này Đường Vũ Lân cũng cảm thấy không tốt. Tốc độ của đối phương quá nhanh và bất định, công kích của hắn không thể thi triển, lực lượng khổng lồ không có chỗ phát tiết. Loại đối thủ này vô cùng khó đối phó, ưu điểm của hắn không thể phát huy được.

Thế nhưng Tà Hồn Sư cấp bậc Hồn Thánh muốn bắt Đường Vũ Lân cũng không dễ dàng. Lực phòng ngự của hắn quá mạnh mẽ, hơn nữa Kim Long Phi Tường đã để lại ấn tượng khắc sâu, lúc này, tên Tà Hồn Sư kia vô cùng cẩn thận, chính là không ngừng du đấu, làm suy yếu hồn lực của Đường Vũ Lân, không ngừng công kích vào chỗ trọng yếu.
Bọn họ bên này lâm vào loạn chiến, mà một bên khác, tình huống của Sử Lai Khắc Lục Quái cũng không hề lạc quan.

Tổng cộng có 11 Tà Hồn Sư vây quanh chỗ Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan, hơn nữa còn phát động công kích điên cuồng.

Trong giới hồn sư, Tà Hồn Sư đi theo một con đường hoàn toàn khác. Dù võ hồn giống nhau, nhưng nếu đi theo con đường Tà Hồn Sư thì năng lực tu luyện được cũng khác nhau.

Tà Hồn Sư Lục Hoàn ở phía trước nhất là khó đối phó nhất. Tất cả đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, võ hồn phóng xuất ra cũng không kém.

Võ hồn của tên Tà Hồn Sư Lục Hoàn thứ nhất là khô lâu, chúng đã biến thân thành khô lâu mặc áp giáp. Thân hình cực lớn, cao chừng tám mét, xương cốt toàn thân cực kỳ dày, hơn nữa còn mặc Nhất tự Đấu Khải. Bọn chúng tấn công chính diện, trong tay còn cầm một thanh đao lớn dài bảy mét.

May mắn, Sử Lai Khắc Thất Quái bên này còn có Nguyên Ân Dạ Huy. Võ hồn Thái Thản Cự Viên phóng xuất ra, đối cự chuỳ không bị học viện thu lại triển khai, cứng đối cứng, ngăn lại tiến công của khô lâu cực lớn kia.

Tên Tà Hồn Sư Lục Hoàn thứ hai là một tên nhìn qua như kẻ tiểu nhân, mặt một nửa trắng một nửa đen, nhìn rất quỷ dị. Hắn luôn phát ra tiếng cười gian, thân thể không ngừng xoay tròn phát ra nguyền rủa chậm chạp và sợ hãi. Chúng rơi trên người Sử Lai Khắc Thất Quái làm bọn họ suy yếu. Hơn nữa hắn ẩn nấp ở sau các Tà Hồn Sư khác nên không thể tiếp cận được hắn.

Tên Tà Hồn Sư Lục Hoàn thứ ba biến thành một cự lang, toàn đều tản ra mùi máu tanh, hắn vừa chiến đấu vừa nhặt xác hắc y nhân và ăn trái tim bọn họ. Mỗi lần ăn hết một trái tim, sức tấn công của hắn sẽ tăng lên vài phần. Bộ lông toàn thân chuyển sang màu gỉ sét, đao thương bất nhập. Ngay cả Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan cũng không thể đâm rách Đấu Khải của hắn.
Tên Tà Hồn Sư Lục Hoàn thứ tư là tên nhìn bình thường nhất trong bốn người này. Bởi vì hắn vẫn là hình người, cưỡi một con cốt mã toàn thân toả ra hoả diễm màu đen, nhìn giống ác mộng trong truyền thuyết. Toàn thân được bao phủ bởi áo giáp đen dày, cầm trong tay trọng kiếm, cùng Nhạc Chính Vũ chém nhau.

Nguyên Ân Dạ Huy đối chiến Tà Hồn Sư Khô Lâu, Diệp Tinh Lan đối chiến Tà Hồn Sư Cự Lang, Nhạc Chính Vũ giao đấu với Tà Hồn Sư Kỵ Sĩ. Ba người cố hết sức cứng chọi cứng.

Ở cùng cấp bậc, Tà Hồn Sư đã mạnh hơn hồn sư bình thường, nhưng Sử Lai Khắc Thất Quái hiển nhiên không phải là hồn sư bình thường. Nhưng những tên trước mặt này có tu vi còn cao hơn họ một tầng a! Huống chi phía sau còn có Tà Hồn Sư Hệ Khống Chế không ngừng dùng các loại nguyền rủa làm bọn họ suy yếu.
Tạ Giải rất muốn ra tay giải quyết tên Tà Hồn Sư tiểu nhân kia, nhưng vấn đề là hắn phải ở lại phía sau bảo vệ Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí.

Năng lực chiến đấu của Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí quá yếu, nếu hắn rời đi thì các tên Tà Hồn Sư khác sẽ thừa dịp mà vào.

Trong 7 tên Tà Hồn Sư còn lại có 5 tên là Ngũ Hoàn, trong đó 2 tên là Nhị tự Đấu Khải Sư, 4 tên còn lại là Tứ Hoàn.

Chương 794: Lực chiến Tà Hồn Sư

Bảy tên này tấn công từ mọi phía khiến Tạ Giải rất bận rộn. Một người phân ra ba đạo ảnh phân thân, tương đương là chiến đấu ở bốn phía. Trong mọi người, hắn lại là người đau khổ nhất.

Ở thời điểm này có thể nhìn ra bình thường Tạ Giải tu luyện khắc khổ cỡ nào. Bốn phân thân phân biệt đối mặt với các địch nhân khác nhau, chiến đấu khác nhau nhưng hắn đều có thể khống chế không tệ lắm.
Tuy rằng khó đối phó, nhưng may mắn còn có Hứa Tiểu Ngôn khống chế.

Hứa Tiểu Ngôn không nóng vội dùng hồn kỹ khống chế mạnh nhất của mình, nhưng khi Tạ Giải gặp khó khăn thì một cái Tinh Luân Băng Liên luôn có thể giúp hắn giải quyết nhiều vấn đề.

"Oanh!" Tay phải Nguyên Ân Dạ Huy vung chuỳ lên, ngăn lại đại đao của Tà Hồn Sư, chuỳ trong tay trái quét ngang, đánh lên ngực đối phương.

Tà Hồn Sư Khô Lâu gầm nhẹ một tiếng, trong mắt dường như nổi lên hoả diễm linh hồn. Thân thể hơi trầm xuống, dùng sức kéo đại đao ngăn lại trước người.

Lại một tiếng trầm đục vang lên, Tà Hồn Sư Khô Lâu và Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời lui về phía sau một bước, ở phương diện lực lượng, hai người đúng là kỳ phùng địch thủ.

Diệp Tinh Lan bên này hơi chiếm ưu thế, tuy Tinh Thần Kiếm rất khó công phá phòng ngự của Tà Hồn Sư Cự Lang, nhưng nàng không chỉ có kiếm khí, mà còn có kiếm ý. Kiếm ý sắc bén một mực áp bách Tà Hồn Sư Cự Lang. Sau khi phát hiện đối phương ăn tim có thể tăng phúc bản thân thì Diệp Tinh Lan dùng cường công, áp chế đối phương không ăn được một quả tim nào nữa.
Nhạc Chính Vũ bên này thì ngang tài ngang sức. Tên kỵ sĩ kia mượn chiến mã dưới thân có năng lượng hắc ám vô cùng dày đặc, nhưng vừa vặn lại gặp võ hồn Thần Thánh Thiên Sứ khắc chế lẫn nhau. Hắc ám và quang minh, hai năng lượng hoàn toàn trái ngược va chạm, sóng năng lượng liên tục bùng nổ trong không khí.

Nhưng hiện tại là buổi tối, hiển nhiên năng lượng thần thánh hơi bất lợi.

Hắc ám kỵ sĩ có cảm giác nhân mã nhất thể, con chiến mã ác mộng kia lao về phía trước và phía sau, hoàn toàn tương thông với tâm ý của hắn. Khi trọng kiếm trong tay hắn chém ra, hoả diễm màu đen chói mắt bùng nổ, bộc phát ra dao động năng lượng mạnh mẽ. Hoả diễm màu đen tan vào một thể với trọng kiếm, ngang nhiên chém xuống.

Nhạc Chính Vũ mở ra hai cánh sau lưng, Đấu Khải màu trắng phụ thể, ánh sáng trên người không ngừng tách ra, phối hợp với Thẩm Phán Chi Quang, một lần lại một lần công kích. Thế nhưng hắc ám kỵ sĩ công phòng nhất thể, nhân mã nhất thể, vững như núi cao. Trong nhất thời người này không thể làm gì người kia. Nhưng từ trình độ hồn lực có thể thấy, hiển nhiên là hắc ám kỵ sĩ cao hơn một bậc.
Trong mọi người, tương đối mà nói thì Từ Lạp Trí là người nhàn nhã nhất. Lúc này hắn cũng đã mặc Đấu Khải. Đấu Khải của hắn màu trắng, nhưng khác với Nhạc Chính Vũ ở điểm không có khí tức thần thánh, nhìn qua lại rất nặng. Hắn thân hình cao lớn, sau khi mặc Đấu Khải thì không hề mập mạp, ngược lại có cảm giác hùng tráng.

Hắn đứng bên cạnh Hứa Tiểu Ngôn, giống như là thủ hộ giả của nàng.

Hai bên lâm vào thế giằng co, mà phía xa, hắc y nhân đã bắt đầu giết chóc trong xe.

Đường Vũ Lân vừa đối chiến với đối thủ, vừa chú ý đến biến hoá toàn trường. Hắn chỉ nhìn vài lần liền nắm được tình huống của đồng bạn.

Không thể tiếp tục nữa, nếu kéo dài thì mấy trăm sinh mệnh trên Hồn Đạo đoàn tàu đều sẽ mất.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đột nhiên ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, "Toàn lực ra tay!"
Theo tiếng hét lớn của hắn, Đấu Khải trên người kim quang đại phóng, khí thế trong chớp mắt thay đổi. Hắn rơi xuống mặt đất, toàn thân nguy nga tựa núi cao.

Từ trên người hắn, một vòng hào quang màu nâu nhạt toả ra. Lúc vòng hào quang này bắn ra, Tà Hồn Sư Thất Hoàn Hồn Thánh luôn tấn công hắn đột nhiên cảm giác được thân thể trầm xuống, trực tiếp rơi xuống mặt đất. Mà

khi móng vuốt sắc bén kia lần nữa chộp vào người Đường Vũ Lân thì cảm giác được một lực phản chấn cực kỳ khủng bố bộc phát, móng vuốt của hắn trực tiếp bay trở về.

Đây là ...

Đường Vũ Lân chân phải giậm xuống đất, Kim Long Hám Địa!

Tám đầu kim long chui ra, lực xung kích mạnh mẽ khiến Tà Hồn Sư Thất Hoàn Hồn Thánh tê liệt toàn thân và bị kéo xuống mặt đất.

Hắn cũng nghe được tiếng hét lớn của Đường Vũ Lân, hơn nữa lúc này đột nhiên xuất hiện biến hóa, hắn không chút do dự lần nữa thi triển hồn kỹ thứ năm, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ bảy cũng sáng lên.
Trong khoảnh khắc này, Đường Vũ Lân đã biết võ hồn của tên Tà Hồn Sư này là gì.

Một con biên bức cực lớn mặc áo giáp xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, Hấp Huyết Biên Bức! Đây chính là võ hồn của hắn, khó trách tốc độ lại nhanh như vậy, lại có thể khống chế huyết dịch, hoá ra võ hồn của hắn có liên quan đến vấn đề này.

Nhưng mà dù đã thi triển hồn kỹ thứ bảy, Hấp Huyết Biên Bức chân thân thì lực hút khổng lồ từ dưới mặt đất vẫn khiến hắn không thể thoát ra ngay được.

Công kích của Đường Vũ Lân đã triển khai. Kim Long Hám Địa chấn động khiến toàn thân Hấp Huyết Biên Bức tê liệt, nhưng dựa vào lực phòng ngự cường đại của Võ Hồn Chân Thân, hắn chỉ trì trệ trong giây lát rồi lao ra phía ngoài.

Thế nhưng là, quang hoàn màu nâu nhạt phóng ra trên người Đường Vũ Lân có lực hút quá mạnh, ở trong đó, tốc độ của hắn vẫn bị hạn chế nhất định.
Hoàng Kim Long Thương trong tay Đường Vũ Lân dùng như roi, từ trên trời đập xuống. Cùng lúc đó, trong miệng hắn phát ra một tiếng gào thét, Hoàng Kim Long Hống!

Trong mắt phát ra tử quang, Tử Cực Ma Đồng!

Trong chốc lát, Đường Vũ Lân đã phóng thích tất cả những hồn kỹ khống chế mà hắn có thể sử dụng. Hấp Huyết Biên Bức không có cách nào, chỉ có thể khiến mình nhanh chóng hoá thành sương mù, sử dụng phương thức hắn am hiểu nhất là thoát khỏi chiến trường, bỏ chạy.

Nhưng Tử Cực Ma Đồng tinh thần trùng kích khiến động tác của hắn chậm nửa nhịp, chính là lúc này đã quyết định thắng bại của trận đấu.

Một thân ảnh màu vàng đột nhiên không tiếng động chui lên từ mặt đất, quấn quanh người hắn và kéo hắn xuống. Đồng thời, trước khi hoá thành sương mù, Hoàng Kim Long Thương rốt cuộc đã đánh vào thân thể hắn. Tà Hồn Sư Thất Hoàn kêu thảm một tiếng, Nhị tự Đấu Khải trên người hắn phát ra tiếng phá toái liên tục, hắn bị nện xuống mặt đất.

Đường Vũ Lân nâng chân phải lên, rồi đột nhiên thân thể hắn lên như diều gặp gió, thăng nhập không trung. Thay thế vị trí của hắn là một thân hình vô cùng cao lớn, hồn linh thứ hai, Bá Vương Long!

Chân phải Bá Vương Long không chút do dự giẫm xuống người Tà Hồn Sư Thất Hoàn Hồn Thánh.

Phải biết rằng, Bá Vương Long thân cao 60 mét, ngay cả khí lực 10 vạn cân của Đường Vũ Lân cũng không thể lay chuyển trọng lượng của nó.

Với tư cách là kẻ giết chóc kinh khủng nhất trên mặt đất, một cước này của Bá Vương Long trực tiếp khiến mặt đất run rẩy, ngay cả Hồn Đạo đoàn tàu ở phía xa cũng lắc lư.

Tay phải Đường Vũ Lân chỉ về hướng toa xa, "Kim Ngữ, đi!"
Kim Ngữ lúc trước quấn quanh người Tà Hồn Sư lúc này hoá thành một mũi tên sắc bén, vọt về phía hắc y nhân Tam Hoàn kia.

Một tia sương mù tản ra dưới chân Bá Vương Long, sau đó lại bỏ trốn về phía xa.

Lỗ mũi Bá Vương Long phun ra một luồng khí nóng, ngay sau đó, nó đột nhiên mở miệng, phun ra một ngọn lửa đỏ rực.

Hồn kỹ hoá thân thành sương mù của Tà Hồn Sư Hấp Huyết Biên Bức am hiểu nhất là tránh các công kích vật lý, nhưng ở trạng thái hoá sương mù,

công kích năng lượng tác dụng lên người hắn sẽ có hiệu quả gấp bội.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, hắn đã bị hỏa diễm kinh khủng kia phun thẳng vào người.

Nhưng đúng lúc này, từ trong sương mù bay ra vô số con biên bức nhỏ, bay về bốn phương tám hướng. Thủ đoạn bảo vệ tính mạng của Tà Hồn Sư có thể nói là tầng tầng lớp lớp.

Chương 795: Đại Thiên Sứ Chi Nộ

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, đứng trên đỉnh đầu Bá Vương Long, lập tức quang hoàn màu nâu nhạt lại xuất hiện lần nữa. Trọng lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống, áp chế những con biên bức nhỏ kia lần lượt rơi xuống đất.

Ngay sau đó, từng đám Lam Ngân Hoàng đột ngột từ mặt đất mọc lên, hóa thành Lam Ngân Đột Thứ Trận. Nó giống như kẹo kéo, xuyên qua thân thể từng con biên bức.

Diệt cỏ tận gốc! Đường Vũ Lân nhất định làm rất tốt điều này.

Thân hình Bá Vương Long quay lại, phóng tới chiến trường bên kia. Thân hình khổng lồ, bàn chân cực lớn, mỗi bước bước ra đều mang theo chấn động không gì sánh kịp.

Từ khi Đường Vũ Lân hoàn thành chôn xương trong Long cốc, hồn linh Bá Vương Long của hắn không biết từ lúc nào đã hoá thành thực thể.
Chính xác mà nói thì, trong quá trình chôn xương, khi Đường Vũ Lân mai táng một đầu Bá Vương Long đã mọc cánh thì hồn linh Bá Vương Long đã cắn nuốt bộ hài cốt đó, về sau thì chìm vào ngủ say trong một năm.

Khi nó xuất hiện lần nữa thì Đường Vũ Lân có thể triệu hoán nó đi ra trực tiếp chiến đấu.

Nhưng chuyện này cũng không phải không cần trả giá. Cái giá phải trả là tiêu hao hồn lực của Đường Vũ Lân. Hơn nữa, tốc độ tiêu hao vô cùng nhanh. Với cường độ hồn lực hiện tại của hắn thì Bá Vương Long chỉ có thể chiến đấu nửa phút.

Nhưng mà, đây là chiến trường, nửa phút đã có thể quyết định rất nhiều thứ, thậm chí là thắng bại.

Một tên Thất Hoàn Hồn Thánh, trong thời gian ngắn ngủi khi Bá Vương Long xuất hiện đã bị Đường Vũ Lân giải quyết xong.

Khi Đường Vũ Lân hô lên toàn lực chiến đấu thì đồng bạn của hắn cũng bạo phát.
Nguyên Ân Dạ Huy ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, hồn hoàn thứ tư trên người sáng lên, thân thể co lại vài phần, nhưng cánh tay càng thêm tráng kiện. Cự chuỳ trong tay đánh ra, cứng rắn nện bay Tà Hồn Sư Khô Lâu.

Cự Ma Thái Thản!

Nguyên Ân Dạ Huy phóng người lên, đôi cự chuỳ mở ra, điên cuồng công kích tên Tà Hồn Sư Khô Lâu kia.

Bên kia, Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan biến thành Kiếm Tinh Vũ, vô số kiếm quang bao phủ tên Tà Hồn Sư Cự Lang kia, cùng lúc đó, hồn hoàn thứ năm trên người nàng sáng lên.

Đôi mắt Diệp Tinh Lan đột nhiên trở nên sáng như sao, Tinh Thần Kiếm chỉ lên không trung, ngay sau đó, cả người nàng đã biến mất.

Bầu trời trong chốc lát trở nên hư ảo, sau đó, một thanh cự kiếm giống như cắt ngang bầu trời hạ xuống. Chớp mắt rơi xuống! Trực chỉ tên Tà Hồn Sư Cự Lang kia.
Tà Hồn Sư Cự Lang cảm nhận được uy hiếp cực lớn, hồn hoàn thứ sáu trên người sáng lên, thân thể bành trướng thêm một vòng, thân trên nâng lên, ngẩng đầu thét dài. Sau lưng hắn sáng lên một vòng hào quang như mặt trăng, chỉ là mặt trăng này có màu đỏ như máu.

Hồn kỹ thứ sáu, Huyết Lang Tiếu Nguyệt!

Hồn kỹ Huyết Lang Tiếu Nguyệt có thể chấn nhiếp tinh thần đối phương rất mạnh, đồng thời kích thích huyết mạch bản thân, bộc phát ra năng lực gấp ba bình thường.

Đáng tiếc, hắn lại đối mặt với Diệp Tinh Lan, một kiếm sĩ tối thượng.

Ở trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất, tinh thần chấn nhiếp của Huyết Lang Tiếu Nguyệt căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới nàng.

Cự kiếm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh bay tên Tà Hồn Sư Cự Lang kia. Nhất tự Đấu Khải luôn bảo vệ thân thể hắn đã nứt ra một vết lớn. Ở chính giữa còn lưu lại một vết thương rất sâu, đến mức có thể nhìn thấy xương.
Đây là tình huống hắn còn được hồn kỹ Huyết Lang Tiếu Nguyệt bảo vệ, nếu không thân thể hắn sẽ bị chém làm đôi.

Hào quang thần thánh trên người Nhạc Chính Vũ bỗng thu liễm, nhưng cả người hắn đã biến thành màu vàng, ngay cả hai cánh sau lưng cũng vậy. Thánh Kiếm trong tay thiêu đốt lên Thần Thánh Hỏa Diễm. Cả người hắn trong nháy mắt tập trung.

Hồn hoàn thứ năm sáng lên, trên người hắn lưu chuyển vầng sáng màu vàng và mở ra từng đường vân, tiểu thiên sứ từng xuất hiện ở đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân lúc này cũng ở phía sau hắn. Nàng đột nhiên yên lặng dung nhập vào cơ thể hắn.

Thân thể Nhạc Chính Vũ chấn động, sau lưng xuất hiện thêm một đôi cánh, chỉ là đôi cánh này là hư ảo. Khí tức thần thánh trên người hắn tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Bầu trời lúc này đột nhiên bừng sáng, giống như có một mặt trời xuyên qua bầu trời đêm. Một cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, rơi trên người Nhạc Chính Vũ. Một quang ảnh Thiên Sứ Sáu Cánh cũng xuất hiện trên không trung.
Thánh Kiếm trong tay Nhạc Chính Vũ giống như một tấm gương khúc xạ, khúc xa cột sáng màu vàng cực lớn kia về phía hắc ám kỵ sĩ.

Ác mộng chiến mã dưới thân hắc ám kỵ sĩ gào thét, hoả diễm màu đen bốc lên, ôm trọn thân thể hắc ám kỵ sĩ. Hồn hoàn thứ sáu của hắn nở rộ, hai tay nắm cự kiếm, đột nhiên quét ngang, chém đầu mình xuống. Cái đầu rơi xuống hông hắn, nhưng khí tức hắc ám trên người hắn bộc phát ra chấn động vô cùng khủng bố.

Cự kiếm vung ra, va chạm với hồn kỹ thứ năm của Nhạc Chính Vũ.

Hồn kỹ thứ năm của Nhạc Chính Vũ, Đại Thiên Sứ Chi Nộ! Dẫn động lực lượng thần thánh quang minh tinh khiết nhất, quét sạch mọi tà ác.

Mà hồn kỹ thứ sáu của tên Tà Hồn Sư là Kỵ Sĩ Biến Thân. Có thể gia tăng lực chiến đấu của mình lên nhiều lần.

Loạn chiến trước đó cơ hồ trong chớp mắt đã biến thành sinh tử chiến. "Oanh ----" Kim quang bắn ra mãnh liệt giống như pháo hoa nở rộ. Nhạc Chính Vũ cuối cùng vẫn bị Tà Hồn Sư tiểu nhân làm suy yếu nên bị kiếm quang màu tím đen kia đánh bay ngược ra.

Tuy vậy hắc ám kỵ sĩ cũng không hề dễ chịu, ác mộng chiến mã dưới thân tan vỡ, hoá thành từng cây xương, bị ngọn lửa màu vàng thiêu đốt. Dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn truyền thánh quang Đại Thiên Sứ Chi Nộ cho toạ kỵ của mình, trên người hắn cũng nhiễm thánh quang nên không thể không điên cuồng thúc giục hồn lực để đối kháng.

Lưỡng bại câu thương!

Bộc phát khiến người ta rung động nhất cũng không phải ba Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công nọ, mà là Hứa Tiểu Ngôn.

Tinh Trượng giơ cao lên đỉnh đầu, Hứa Tiểu Ngôn trong miệng lẩm bẩm điều gì đó. Hồn hoàn thứ ba toả sáng, ngay lập tức, Tinh Quang Sáng Chói! Từng đạo tinh tuyến bắn ra từ người nàng, cơ hồ ngay khi Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy bộc phát, từng đạo tinh tuyến đó chuẩn xác tìm tới Tà Hồn Sư vây quanh bọn họ.

Lúc trước Hứa Tiểu Ngôn đều không sử dụng hồn kỹ cường khống quần thể, chính là đang chờ cơ hội này. Khống chế đối thủ, tính bất ngờ rất quan trọng, nhất là bất ngờ lần đầu tiên còn quan trọng hơn.

Tinh quang giống như con mắt dài, trong chớp mắt đã rơi trên người Tà Hồn Sư. Sử Lai Khắc Thất Quái phối hợp ăn ý như thế nào. Khi tinh quang lập loè trên người Hứa Tiểu Ngôn, khi từng đạo tinh tuyến sáng chói bắt đầu xuất hiện thì ở phía trước nhất, ba người Nhạc Chính Vũ, Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan đều đã có phản ứng, nhanh chóng né tránh sang một bên, nhường đường để cho tinh quang công kích.
Nhất tự Đấu Khải của Hứa Tiểu Ngôn có màu xanh đậm, phía trên có từng

điểm tinh quang lóng lánh, giống như là bầu trời đêm đầy sao. Nhất tự Đấu Khải của nàng mệnh danh là Tinh!

Sức chiến đấu của hồn sư chủ khống trong Sử Lai Khắc Thất Quái lúc này hoàn toàn bày ra. Khi từng đạo tinh quang vô cùng chính xác rơi vào người Tà Hồn Sư thì bọn họ dường như đóng băng ngay lập tức, tất cả đều dừng ngay tại chỗ, không nhúc nhích.

Cơ hội tốt như vậy mọi người sao có thể bỏ qua?

Tạ Giải và phân thân đồng thời lóe lên, trong chốc lát đã có bốn tên Tà Hồn Sư tu vi hơi thấp bị cắt yết hầu.

Nguyên Ân Dạ Huy nhảy lên, song chuỳ trước sau hung hăng đập vào ngực Tà Hồn Sư Khô Lâu. Trong tiếng đứt gãy, Tà Hồn Sư Khô Lâu bị ném đi.

Nhạc Chính Vũ cắn chặt răng, cố nén cảm giác không dễ chịu, Thánh Kiếm trong tay chỉ, một đạo Thẩm Phán Chi Quang cơ hồ theo ngay sau tinh tuyến rơi xuống người kỵ sĩ hắc ám khủng bố, khiến toàn thân hắn tràn đầy điện quang màu vàng.
Diệp Tinh Lan vừa sử dụng hồn kỹ thứ năm, lúc này Tinh Thần Kiếm trong tay chỉ một cái, tinh quang trên Đấu Khải bắn ra, hoá thành một đoàn tinh quang bạo phát, chớp mắt xẹt qua người Tà Hồn Sư Cự Lang, Kiếm Thần Tinh! Mặc dù chỉ là hồn kỹ thứ nhất, nhưng tốc độ nhanh nhất, được Đấu Khải và Tinh Thần Kiếm tăng phúc, uy lực cũng không tầm thường.

Trong nhất thời, phần lớn Tà Hồn Sư đều đã bị trọng thương.

Cũng nhân cơ hội này, một đám Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt trong tay Từ Lạp Trí chuẩn xác rơi trước mặt mọi người, để bọn họ chỉ cần há miệng là có thể ăn được. Mà Đường Vũ Lân cũng nhân cơ hội này, cưỡi Bá Vương Long quay lại.

Bá Vương Long hung hãn lao tới, bản thể còn chưa tới nhưng đã há miệng, một đoàn hoả diễm cực lớn phụt ra.

Hồn linh Bá Vương Long này cùng Đường Vũ Lân tâm ý tương thông, hoả diễm phun ra vừa vặn bao trùm tất cả Tà Hồn Sư đang uy hiếp nhóm Tạ Giải.
Hoả diễm do Bá Vương Long phun ra chân chính là Long Viêm! Với tư

cách là Địa Long chi Vương cường đại nhất, sức chiến đấu của Bá Vương Long tuyệt không kém Chân Long, ở phương diện khác thậm chí càng thêm đáng sợ. Mà khi Bá Vương Long lột xác và mọc cánh thì chính là tồn tại tiếp cận Cửu Đại Long Vương.

Chương 796: Khắc địch

Long viêm nóng rực quét qua, chỉ còn lại một mảnh tro tàn. Long viêm của Long tộc không phải là Hoả nguyên tố dẫn động từ thiên địa nguyên lực, mà là hoả diễm đặc thù ẩn chứa bên trong cơ thể, nhiệt độ rất cao, còn cao hơn lam diễm hỏa cầu của Cổ Nguyệt.

Hơn nữa, với cường độ sinh mệnh của Bá Vương Long, hoả diễm mà nó phu ra cực kỳ cường đại.

Tinh Quang Sáng Chói có thể khoá tuyệt đối trong một giây, nhưng trong một giây này đã quyết định tính mạng của vô số người. Tình hình cơ hồ trong chớp mắt bị đảo ngược!
Khống chế của Hứa Tiểu Ngôn còn chưa kết thúc, một quang hoàn màu vàng cơ hồ trong chốc lát đã xuất hiện trên người Tà Hồn Sư Khô Lâu. Hắn mới vừa khôi phục lại từ Tinh Quang Sáng Chói, cảm nhận được thân thể đau nhức kịch liệt, mà lúc này lại bị Tinh Luân Băng Liên quấn quanh, đứng tại chỗ không động đậy được.

Lúc trước khi song chuỳ ném ra, Nguyên Ân Dạ Huy đã đánh hắn về phía Đường Vũ Lân, bởi vì nàng thấy Đường Vũ Lân đã giải quyết xong đối thủ của mình và đang chạy về bên này. Tuy bọn họ không biết con Bá Vương Long này là gì, nhưng đối với thực lực của Đường Vũ Lân, bọn họ đều có lòng tin tuyệt đối.

Cho nên, khi thân thể Tà Hồn Sư Khô Lâu bị định trụ một lần nữa thì hắn chứng kiến một con quái vật đi tới trước mặt mình.

Cái đuôi Bá Vương Long nhếch lên, trước ngực là một đôi móng vuốt, hai chân cực kỳ tráng kiện lấy đà, sau đó nhảy lên.
Với thân thể to lớn của nó, nhảy lên nhìn qua có chút ngu ngơ, ngay cả ánh mắt cũng không hung lệ, nhưng trong mắt Tà Hồn Sư Khô Lâu thì chỉ có tuyệt vọng!

Quái vật khổng lồ thân cao hơn 60 mét, vô cùng hùng tráng từ trên trời giáng xuống. Tà Hồn Sư Khô Lâu thân cao 10 mét, nhìn đã rất khổng lồ, nhưng 10 mét so với 60 mét, xét về thể tích, chênh lệch không chỉ 6 lần, mà là 60 lần.

Điểm kinh khủng nhất của Bá Vương Long là thân hình vô cùng cường hãn, qua đó có thể thấy được kết quả.

"Rắc!" Tiếng xương vỡ liên tiếp vang lên, Tà Hồn Sư Khô Lâu đã biến thành đống mảnh vụn.

Nguyên Ân Dạ Huy song chùy vung vẩy, trực tiếp tìm tới hắc ám kỵ sĩ đang bị Thẩm Phán Chi Quang bao phủ. Không hề nghi ngờ, cân tiểu ly đã nghiêng.

Tên Tà Hồn Sư tiểu nhân ở sau đồng đội kia toát ra vẻ chấn kinh. Khi Bá Vương Long đạp vỡ thân hình Tà Hồn Sư Khô Lâu thì nguyền rủa chậm chạp mới rơi xuống người nó.
Bá Vương Long nổi giận gầm lên, trên người sáng lên một tầng hào quang ám kim sắc, nguyền rủa chậm chạp không có hiệu quả.

Đây là năng lực thiên phú của Bá Vương Long, gọi là Bá Vương. Tất cả hồn kỹ khống chế rơi trên người nó đều bị suy yếu rất nhiều. Mặc dù Tà Hồn Sư tiểu nhân là Lục Hoàn, nhưng xét về cấp độ sinh mệnh lại chênh lệch quá lớn với Bá Vương Long. Cho nên, nguyền rủa chậm chạp căn bản không có nửa điểm hiệu quả.

Tà Hồn Sư tiểu nhân vừa phóng thích nguyền rủa vừa quay đầu bỏ chạy, hiển nhiên hắn nhìn ra được tình huống không ổn. Hắn nhấc tay lên, một hào quang màu vàng phóng lên trời. Lập tức trên bầu trời xuất hiện một quang ảnh khô lâu màu vàng dữ tợn.

Bá Vương Long phun ra Long viêm, phạm vi bao trùm rộng lớn, ngăn lại đường đi của tên Tà Hồn Sư tiểu nhân kia. Sau đó, khi Tà Hồn Sư tiểu nhân còn đang kinh hãi thì bị kim quang đâm thủng, đính trên mặt đất. Đó là Hoàng Kim Long Thương do Đường Vũ Lân ném ra.
Thời gian triệu hoán Bá Vương Long đã hết, nó hoá thành quang ảnh dung nhập vào trong cơ thể Đường Vũ Lân. Ánh sáng của vòng tay chín màu trên cổ tay Đường Vũ Lân khẽ nhấp nháy, vầng sáng lưu chuyển trên viên

tinh thể, vào ban đêm trông đặc biệt đẹp.

Đường Vũ Lân nhảy về phía trước, đi tới chỗ Hoàng Kim Long Thương. Lúc hắn cầm Hoàng Kim Long Thương lên thì thân thể Tà Hồn Sư tiểu nhân run lên, toàn thân nhanh chóng khô héo, cứ như vậy biến thành một cỗ thây khô. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy từ Hoàng Kim Long Thương truyền đến mỗi cỗ sinh mệnh thuần tuý rót vào trong cơ thể mình. Không quá mạnh mẽ, ít nhất nó không quan hệ với tu vi Lục Hoàn của Tà Hồn Sư tiểu nhân.

Hắn hơi sửng sốt nhưng nhanh chóng hiểu được, sinh mệnh của tên Tà Hồn Sư này không quá mạnh mẽ, nhất định là có quan hệ mật thiết với năng lực tà ác của hắn. Sinh mệnh năng lượng của Tà Hồn Sư có lẽ đều tương đối yếu. Tuy nhiên, sự bá đạo của Hoàng Kim Long Thương cũng được thể hiện rõ ràng.
Ngẩng đầu nhìn qua pháo hao khô lâu màu vàng chưa tản đi, Đường Vũ Lân nhíu mày. Đây là tín hiệu rút lui hay tín hiệu cầu viện?

Nếu như là vế sau thì chỉ sợ còn phiền toái.

Các thành thị phụ cận hắn đã nhận được tin tức đoàn tàu bị trật bánh, nhưng không biết khi nào nhân viên cứu trợ liên bang mới đến.

Tà Hồn Sư Khô Lâu và Tà Hồn Sư tiểu nhân trước sau vẫn lạc, mọi người hợp lực, mấy tên cường giả Tà Hồn Sư còn lại cũng nhanh chóng bị tiêu diệt. Có Hứa Tiểu Ngôn cường khống, những tên Tà Hồn Sư này muốn chạy cũng không được.

Phía xa, Kim Ngữ nhanh chóng trở về, những tên hắc y nhân tàn sát hành khách kia đã bị nó giết chết.

Bây giờ Kim Ngữ không còn giống con rắn nữa, chiều cao vượt qua 7 mét, toàn thân màu vàng rực rỡ. Chỗ nhô lên trên đầu rất rõ ràng, dưới bụng sinh ra đôi chân trước, móng vuốt cực kỳ sắc bén đâm xuống mặt đất khiến nó di chuyển nhanh hơn. Đôi mắt màu vàng chỉ khi nhìn Đường Vũ Lân mới có nhu hoà, mà khi nhìn những vật khác thì luôn lạnh lùng.
Nó là hồn linh thứ nhất của Đường Vũ Lân, giao cho hắn kỹ năng quấn quanh, Lam Ngân Đột Thứ Trận. Hai kỹ năng này nó cũng có thể dùng. Thân thể được huyết mạch Kim Long Vương nuôi dưỡng, ngày càng có xu hướng hoá rồng.

Hồn linh có khả năng phát triển, nhưng dù vậy, hồn linh phát triển chủ yếu là hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài. Nhưng Kim Ngữ hiển nhiên không chỉ hấp thu linh lực, mà còn huyết mạch chi lực của Đường Vũ Lân.

Mỗi tầng phong ấn Kim Long Vương được cởi bỏ, nó sẽ theo đó mà tiến hoá. Ba năm Đường Vũ Lân ở trong Long cốc, hấp thu Long hồn cũng có chỗ tốt cực lớn cho nó. Tuy rằng còn kém Bá Vương Long lấy được Long cốt rất nhiều, nhưng tiến hoá của nó kéo dài. Dựa theo tốc độ này, một ngày nào đó nó có thể hoá Chân Long.

"Đi, chúng ta mau cứu người. Không biết tên Tà Hồn Sư kia có phải phát tín hiệu cầu viện không. Hy vọng liên bang sẽ nhanh phái người tới."
"Cứu người trước rồi nói sau." Diệp Tinh Lan cau mày nói.

Dù Tà Hồn Sư có viện quân hay không, bọn họ hiện tại đều không thể rời đi. Không biết có bao nhiêu hành khách thiệt mạng trên tàu, nhưng có rất nhiều người bị thương cần chăm sóc.

Mọi người không am hiểu trị liệu, nhưng Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt của Từ Lạp Trí ít nhất có thể giúp người bị thương đề cao cơ hội được trị liệu.

Đường Vũ Lân nói với Từ Lạp Trí: "Lạp Trí, bánh bao hồn kỹ thứ ba, thứ tư, thứ năm đều cho chúng ta một cái, để tránh viện quân Tà Hồn Sư xuất hiện."

"Được." Từ Lạp Trí đáp ứng, bắt đầu đọc chú ngữ.

Một đống bánh bao xuất hiện, mọi người vội vàng tiếp nhận. Có Đấu Khải tăng phúc hồn lực, tổng sản lượng hồn lực của Từ Lạp Trí rất hùng hậu, là người mạnh nhất trong đội.
Vừa chế tác bánh bao, mọi người nhanh chóng phóng tới toa xe.

Khi cứu người, Đường Vũ Lân thể hiện ra ưu thế được trời ưu ái của mình. Võ hồn Lam Ngân Hoàng thi triển, dây leo giống như cự mãng tràn vào trong toa xe. Bọn chúng có thể mở ra không gian, cũng có thể là cáng cứu thương, cẩn thận đem từng người bị thương đi ra. Dưới sự khống chế của Tinh Thần Lực tu vi Linh Uyên Cảnh, tốc độ cứu người của hắn là nhanh nhất.

Những người khác liền quyết định đi theo hắn. Khi Lam Ngân Hoàng mang người bị thương ra, bọn họ tiến hành sơ cứu, Từ Lạp Trí tức thì cho người bị thương ăn Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt, ổn định tình huống của bọn họ.

Chương 797: Cường địch

Mấy toa xe phía trước đã bị Tà Hồn Sư giết hết nên không có cơ hội trị liệu, nhưng may mắn bọn họ đánh tan Tà Hồn Sư nên ở các toa phía sau, dù số lượng thương vong lớn nhưng vẫn có hơn một ba người còn sống. Trong đó số người bị trọng thương không ít, người bị thương nhẹ sau khi ổn định lại tâm tình thì cũng bắt đầu giúp đỡ chăm sóc người bị thương. Cuối cùng cũng phát triển theo chiều hướng tốt.
Một người trung niên tựa hồ là y sư chạy đến bên cạnh Đường Vũ Lân, "Xin chào, cám ơn các ngươi cứu được mọi người. Có tin tức gì không? Lúc nào nhân viên cứu viện sẽ đến? Có rất nhiều người bị trọng thương không thể chậm trễ, nhất là người bị thương nội tạng. Nếu tiếp tục trì hoãn thì tỷ lệ cứu chữa sẽ thấp hơn."

Đường Vũ Lân cau mày nói: "Ta không có máy truyền tin nên không cách nào liên lạc với thành thị phụ cận. Ta thậm chí không biết hiện tại chúng ta đang ở nơi nào."

Người trung niên thoáng có chút thất vọng, nói: "Không có biện pháp, chỉ có thể chờ đợi thôi. Trên tất cả Hồn Đạo đoàn tàu đều có hệ thống định vị, nếu xảy ra chuyện nhất định sẽ có người biết. Nơi này ở giữa hai thành thị, binh sĩ cứu viện cần thời gian nhất định mới có thể chạy đến. Hiện tại chỉ có thể cố gắng và tuỳ theo thiên mệnh thôi. Ta đi cứu người trước, làm hết sức có thể. Nếu như các ngươi phát hiện đồ vật như túi cấp cứu thì lấy ra giúp ta, sẽ có trợ giúp rất lớn."
"Được, ngài vất vả rồi." Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu.

Hứa Tiểu Ngôn ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp một người bị thương băng bó cánh tay, ôn nhu nói: "Không có chuyện gì đâu, ngài sẽ không sao. Chỉ là gãy xương cánh tay, ta giúp ngài cố định, không nên cử động, cứ nằm như vậy nha. Chốc nữa nhân viên cứu viện đến rồi sẽ đưa ngài đến bệnh viện."

Được nàng cứu chữa là một lão giả. Người này vì đau đớn mà sắc mặt có

chút tái nhợt, nhưng rất nhanh đã bình ổn lại, "Cảm ơn tiểu cô nương, ngươi thật giống thiên sứ. Cảm ơn các ngươi đã đánh bại những kẻ khủng bố tàn nhẫn kia. Có thể nói cho ta biết ngươi đến từ đâu không?"

Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười, "Chúng ta là đệ tử học viện Sử Lai Khắc."

Lão giả ngẩn người, "Học viện Sử Lai Khắc sao? Khó trách."
Hứa Tiểu Ngôn an ủi hắn: "Không sao, ngài nằm ở đây, ta đi giúp những người khác." Vừa nói nàng vừa cười với lão giả, đứng lên chạy tới bên cạnh một người bị thương khác.

Nhìn thân ảnh của nàng, lão giả cau mày lại, than nhẹ một tiếng, "Thật là một cô nương tốt bụng. Sử Lai Khắc không hổ là học viện đệ nhất đại lục. Ngoài thực lực, nhân phẩm cũng khó ai có thể sánh bằng."

Đúng lúc này, đột nhiên, lão giả trợn mắt hét lên: "Cô nương, cẩn thận!"

Một bóng đen màu tím không biết lúc nào đã lặng yên đến sau lưng Hứa Tiểu Ngôn, nhanh như thiểm điện đâm tới sau lưng nàng.

Tập kích đến quá đột ngột khiến tất cả mọi người đều không phản ứng kịp.

Nhưng tiếng hét này của lão giả vẫn có tác dụng.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hứa Tiểu Ngôn rất phong phú, trong nháy mắt khi nghe lão giả hét lên, cả người nàng đều ngã về phía trước. Hơn nữa, nàng vẫn luôn mặc Đấu Khải, chính là vì địch nhân tuỳ thời đều có thể xuất hiện.
Hào quang màu tím cơ hồ xẹt ngay sát sau lưng nàng. Hứa Tiểu Ngôn kêu lên một tiếng, toàn thân bị tia sáng kia đánh bay ra ngoài, đụng vào một toa xe cách đó không xa rồi bật ngược trở lại.

Đấu Khải màu xanh đậm nở rộ từng điểm tinh quang, tận khả năng hoá giải một kích kia. Nhưng công kích của địch nhân quá mạnh mẽ, lưng Đấu Khải bị xé toạc ra, may mà Đấu Khải phía trước ngăn lại phần lớn lực va chạm. Hứa Tiểu Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng vội vàng thúc giục hồn lực, đồng thời trong lòng hoảng sợ.

Bên này đột nhiên xuất hiện biến hoá, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái lập tức phản ứng.

"Tiểu Ngôn!" Nhạc Chính Vũ gào lên, hai cánh sau lưng đập mạnh, hồn hoàn thứ hai óng ánh, Thánh Kiếm phóng xuất ra, cơ hồ loé người lên đã chắn trước mặt Hứa Tiểu Ngôn.
Hào quang màu tím đen ngưng kết, một bóng người từ bóng tối đi ra.

Đó là một tên trung niên sắc mặt cực kỳ trắng xám, đôi mắt có màu tím sậm. Hắn nhìn Nhạc Chính Vũ, lạnh lùng nói: "Là các ngươi giết người của ta? Các ngươi đều phải chết!"

Trên người y không có Đấu Khải, nhưng toả ra khí tức cực kỳ u ám.

Nhạc Chính Vũ mặc kệ y là ai, trong nháy mắt khi hắn thấy Hứa Tiểu Ngôn bị y đánh bay, hắn chỉ thấy trái tim mình đều muốn nhảy ra ngoài.

Kim quang bắn ra từ hai mắt, hai cánh sau lưng triển khai, hồn hoàn thứ tư sáng lên, khí tức toàn thân tăng vọt, Thiên Sứ hàng lâm!

Sải bước trong hư không, Thánh Kiếm như thiểm điện chém tới y.

Một vầng sáng màu tím đen từ người y toả ra, tám hồn hoàn xuất hiện.

3 tím 5 đen! Tám hồn hoàn làm nổi bật thân thể hắn. Đối với Thánh Kiếm của Nhạc Chính Vũ, hắn không tránh không né, tuỳ ý để Thánh Kiếm chém tới.
Khi Thánh Kiếm mang theo thánh quang hỏa diễm nóng bỏng chém vào vầng sáng màu tím đen kia thì Nhạc Chính Vũ cảm thấy kiếm quang của mình dường như chém vào một đầm lầy, không thể xâm nhập một chút nào. Càng làm cho hắn khiếp sợ là, khi chém vào hào quang màu tím đen, Thánh Kiếm rõ ràng đã bị ô nhiễm, thánh quang bị cắn nuốt và nhanh chóng tan ra.

Đây là ...

Nhạc Chính Vũ chấn động.

Tên trung niên lạnh lùng nói: "Ghét nhất khí tức thần thánh." Vừa nói, hắn vung tay lên với Nhạc Chính Vũ, hào quang màu tím đen bay ra, đánh về phía hắn.

Thời điểm này, kinh nghiệm của Sử Lai Khắc Thất Quái liền hiện ra. Đối mặt với công kích của tên trung niên, Nhạc Chính Vũ không kinh hoàng, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, nhanh chóng lùi về phía sau. Thân thể như hư ảo, Thánh Kiếm trong tay lập tức phóng ra không chút do dự. Cùng lúc đó Thần Thánh Chi Quang đại phóng, một đạo thánh quang chiếu rọi trên người mình.
Phản ứng nhanh nhẹn khiến hắn tránh được hào quang màu tím đen phía chính diện, nhưng chúng tới rất nhanh, thánh quang cùng Đấu Khải phòng ngự miễn cưỡng ngăn lại hào quang màu tím đen kia, dù vậy Nhạc Chính Vũ vẫn cảm giác được màu tím đen kia đang lan tràn về chỗ mình. Ngay cả hồn lực cũng có thể ô nhiễm sao?

Một lực lượng mạnh theo sau, thân thể hắn bị kéo xoay tròn rồi ném ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng xuất hiện một bàn tay kéo hắn xuống mặt đất. Cùng lúc đó, một đôi cự chuỳ xuất hiện phía sau lưng tên trung niên, đập xuống đầu hắn.

Y toát ra vẻ khinh thường, hai tay giơ lên trời, tử quang trong mắt bắn ra, hồn hoàn thứ ba trên người lóe sáng.

Một đoàn tử quang bộc phát mãnh liệt, từ trong ra ngoài, giống như là bom nổ tung vậy.

Đường Vũ Lân vừa mới kéo Nhạc Chính Vũ xuống thì lập tức kêu lên không tốt.
Song chuỳ rơi xuống, Nguyên Ân Dạ Huy bị tử quang trùng kích, với lực lượng của nàng mà lập tức bật ngược lại, Tạ Giải đang ẩn nấp cũng không thể không nhanh chóng rút lui.

Một đạo kiếm quang hiện lên, Diệp Tinh Lan cũng bị đẩy lùi, đáng sợ hơn là, chỉ cần tiếp xúc với tử quang thì đều nhanh chóng bị ô nhiễm, cho dù bọn họ toàn lực thúc giục hồn lực cũng không thể thoát khỏi nó.

Hào quang màu tím kia tràn đầy khí tức băng lãnh và tà ác, còn có tính ăn mòn kinh khủng. Đôi cự chuỳ của Nguyên Ân khổng lồ như thế, khi đập lên tử quang vậy mà đã bắt đầu tan chảy. Thúc giục hồn lực đối kháng chỉ có thể khiến tốc độ ăn mòn chậm xuống một chút mà thôi.

Nhạc Chính Vũ quay người, vọt tới bên cạnh Hứa Tiểu Ngôn, ôm lấy nàng, đập mạnh hai cánh, như thiểm điện bay đi.
Đường Vũ Lân không lùi lại, ở thời điểm này, với tư cách là hạch tâm đoàn đội, là linh hồn Sử Lai Khắc Thất Quái, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian cho đồng bạn, huống chi trên mặt đất còn có nhiều người bị thương như vậy.

Một tiếng Long ngâm sục sôi vang lên, Đường Vũ Lân tay cầm Hoàng Kim Long Thương, Đấu Khải nở rộ kim quang, nhanh chóng đâm tới hào quang màu tím đen kia.

Vầng sáng màu nâu nhạt lần nữa xuất hiện, làm mặt đất trầm xuống, đồng thời, từng đám Lam Ngân Hoàng ùn ùn mà ra, nhanh chóng quấn chặt lấy người bị thương, ném bọn họ đến một hướng khác.

Lúc này không còn suy nghĩ được nhiều nữa, bảo vệ tính mạng mới là trọng yếu nhất.

Phía xa, Từ Lạp Trí hai tay quơ một vòng, sử dụng Khống Hạc Cầm Long tiếp được những người bị Đường Vũ Lân ném đi.
Hoàng Kim Long Thương đâm vào tử quang, Đường Vũ Lân lúc đầu cũng cảm giác được như đâm vào đầm lầy. Tử quang không ngoài dự tính cũng tràn đến Hoàng Kim Long Thương, muốn ăn mòn nó.

Đúng lúc này, phần Hoàng Kim Long Thương đâm vào hào quang màu tím đột nhiện hiện lên Long lân hình thoi màu vàng, ngay sau đó, kim quang đại phóng, trong tiếng Long ngâm giãy giụa thoát khỏi tử quang. Tiếp theo, một đầu rồng màu vàng hiện lên trên mũi thương, chính là Kim Long Kinh Thiên, đánh tới giữa ngực tên trung niên.

Không chỉ như vậy, Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, Hoàng Kim Long Hống!

Chương 798: Vạn năm Minh Quy

Tiếng gầm mạnh mẽ hoà lẫn Tinh Thần Lực cùng Long uy Kim Long Vương bộc phát.

Tên trung niên hơi sững sờ, hào quang màu tím phóng xuất ra hơi ngừng lại.

Trước ngực hắn hiện lên một quang thuẫn màu tím. Quang thuẫn kia có hình mai rùa, nó là một con rùa màu tím đen, dùng mai của nó ngăn cản Kim Long Kinh Thiên trùng kích.
Hồn linh hộ thể?

Đường Vũ Lân trong lòng cả kinh, ngay sau đó hắn cũng cảm giác được lực lượng ập tới, đánh trên người mình.

Đường Vũ Lân có lực lượng như thế nào, tuy rằng tu vi kém xa đối thủ, nhưng cường độ thân thể hắn siêu cao. Kim Long Bá Thể phóng thích, lân phiến toàn thân cùng Đấu Khải biến thành mặt kính, Hoàng Kim Long Thương có thể chống cự trong tử quang mà không bị ô nhiễm khiến hắn tin tưởng hơn nhiều. Bằng vào lực lượng bản thân cùng Đấu Khải, hồn kỹ, hắn muốn cứng chọi cứng với đối phương.

Bởi vì hắn ngăn cản, cuối cùng đã cho Lam Ngân Hoàng đủ thời gian quăng tất cả người bị thương ở phụ cận ra ngoài, cũng để đồng bạn có đủ thời gian lùi về phía sau.

Nhưng sau đó, chênh lệch thực lực tuyệt đối đã hiện ra.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy lồng ngực căng lên, mình đã bị đánh bay ra ngoài. Khí huyết Kim Long Vương đậm đặc nhanh chóng suy yếu, hắn hoảng sợ phát hiện, tử quang của đối phương tuy không thể làm ô nhiễm mình, nhưng cần khí huyết tiến hành giải trừ mới không bị ăn mòn. Tiếp xúc trong chớp nhoáng vừa rồi, Đường Vũ Lân cảm giác được khí huyết chi lực bị đả kích không nhỏ.
Tên trung niên lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân, "Thú vị!" Tay phải duỗi ra, con rùa màu tím đen rơi vào lòng bàn tay hắn. Con rùa không lớn, đường kính chừng một thước, toàn thân màu tím đen, nhưng lại có một đôi mắt trắng, hai tròng mắt sáng ngời, tràn đầy khí tức lạnh lẽo.

"Minh Quy!" Tạ Giải la thất thanh.

Minh Quy, một loại hồn thú phi thường hiếm thấy, chỉ sinh hoạt ở nơi âm u lạnh lẽo nhất, hấp thu âm khí mà sống. Minh Quy sinh trưởng phi thường chậm chạp, Minh Quy mới sinh ra dài chưa đến một tấc, mỗi nghìn năm

mới có thể dài một tấc, nói cách khác, Minh Quy trong tay tên trung niên kia có tu vi chừng vạn năm.

Điểm cường đại nhất của Minh Quy là có thể tinh luyện chí âm khí. Nếu gặp được hồn sư có võ hồn phù hợp thì có tác dụng tăng phúc cực lớn, thậm chí có thể khiến võ hồn trực tiếp tiến hoá.
Đừng nói là vạn năm, Minh Quy tu vi nghìn năm đã cực kỳ hiếm thấy. Tên Tà Hồn Sư kia có thể có một Minh Quy vạn năm làm hồn linh, thực lực cường đại như thế nào có thể tưởng tượng được.

Cường giả Bát Hoàn Hồn Đấu La, không mặc Đấu Khải đã khiến nhóm Đường Vũ Lân khó chống cự rồi. Tuy rằng chỉ có một người, nhưng tất cả Tà Hồn Sư lúc trước cộng lại cũng không bằng hắn.

Nhạc Chính Vũ ôm Hứa Tiểu Ngôn, nhìn nơi Đấu Khải của nàng bị rách. May mắn có Đấu Khải ngăn lại tuyệt đại bộ phận công kích, nhưng sau lưng Hứa Tiểu Ngôn cũng có một mảng tím đen đang chậm rãi lan tràn. Hai mắt Hứa Tiểu Ngôn đóng chặt, toàn lực thúc giục hồn lực hạn chế lại mảng tím đen này.

"Âm khí nhập thể, nhất định phải giải trừ. Nếu không khi tiến vào kinh mạch thì còn phiền toái hơn." Tạ Giải nói với Nhạc Chính Vũ.
Đường Vũ Lân lách mình đi đến bên cạnh Hứa Tiểu Ngôn, Kim Long Trảo tay phải ấn xuống vết thương trên người nàng, huyết mạch Kim Long Vương đậm đặc phóng thích, khí tức chí dương chí cương chui vào cơ thể Hứa Tiểu Ngôn, nhanh chóng hoá giải màu tím đen kia.

Huyết mạch Kim Long Vương, chí dương chí cương, chí thuần chí chính! Minh Quy mạnh như thế nào cũng không thể so với cấp độ huyết mạch Kim Long Vương. Chỉ là tên Tà Hồn Sư kia có tu vi cao, luyện được chí âm khí cực kỳ tinh thuần nên mới khiến Đường Vũ Lân khó có thể ngăn cản. Nếu như song phương đồng cấp thì Đường Vũ Lân đương nhiên mạnh hơn hắn rất nhiều.

Hứa Tiểu Ngôn mở mắt ra, linh hồn rùng mình một cái, "Lạnh quá!"

Nhạc Chính Vũ vội vàng ôm chặt nàng, "Sao rồi? Khá hơn chút nào không?"

"Không sao!" Hứa Tiểu Ngôn lắc đầu với hắn.

Lúc này, trừ Từ Lạp Trí, Sử Lai Khắc Thất Quái đều tập trung ở nơi này.

Đường Vũ Lân đã lấy hai cái bánh bao nhét vào trong miệng mình, hồn kỹ thứ ba của Từ Lạp Trí, Khát Máu Bánh Bao Đậu và hồn kỹ thứ tư, Bánh Bao Xiên Nướng!

Không chỉ có hắn, Nguyên Ân Dạ Huy cùng Diệp Tinh Lan cũng phân biệt ăn hai bánh bao này. Ba người đứng ở phía trước, nhìn đối thủ ở phía xa.

Đôi cự chuỳ của Nguyên Ân Dạ Huy đã bị ăn mòn một phần mười thì chí âm khí kia mới tản đi, có thể thấy uy lực của nó mạnh thế nào.

Tên trung niên kia hứng thú nhìn bọn họ, "Khó trách có thể giết được người của ta. Các ngươi xác thực khác với hồn sư bình thường. Rất thú vị, bất quá, các ngươi cho rằng, các ngươi có thể ngăn được ta sao?"

Hắn mới nói đến đây thì lông mày nhướng lên, lẩm bẩm: "Đến rất nhanh a, đã vậy thì chỉ có thể tốc chiến tốc thắng rồi."
Nói xong, đôi mắt tím đột nhiên sáng lên, ngay sau đó, một tầng tử quang bay lên sau lưng hắn, hoá thành quỷ ảnh cực lớn. Khí tức toả ra từ người hắn bạo tăng, tiếp theo, từng khối áo giáp màu tím đen nổi lên.

Áo giáp màu tím đen tràn đầy âm u cùng lạnh lẽo, càng thêm kỳ dị là, trước ngực có một lỗ khảm hình bầu dục. Tên kia ấn Minh Quy vào trong lỗ khảm, lập tức, màu sắc trên người Minh Quy càng trở nên thâm thuý, nó vậy mà là một khối Đấu Khải của hắn.

Sau lưng mở ra một đôi cánh cực lớn, đây là đặc thù của Nhị tự Đấu Khải. Nhưng hiển nhiên, tên kia không phải mặc Nhị tự Đấu Khải.

Từng đám ma văn nổi lên trên Đấu Khải, dưới chân cũng xuất hiện một quang hoàn màu tím đen đường kính ba mét.

Võ hồn hình chiếu, quang hoàn lĩnh vực, Tam tự Đấu Khải!

Giống như cánh là đại biểu cho Nhị tự Đấu Khải, quang hoàn lĩnh vực là đại biểu cho Tam tự Đấu Khải.
Tam tự Đấu Khải kèm theo đặc hiệu lĩnh vực, hơn nữa là lĩnh vực cực kỳ phù hợp với hồn sư. Trong lĩnh vực này, sức chiến đấu của hồn sư ít nhất tăng lên gấp đôi.

Tu vi Bát Hoàn, Tam tự Đấu Khải! Đây là thực lực có thể đối chiến với Siêu Cấp Đấu La không mặc Đấu Khải.

Sắc mặt Sử Lai Khắc Thất Quái đều trở nên khó coi.

Tam tự Đấu Khải mang đến uy áp khủng bố, nhất là uy năng của lĩnh vực kia chèn ép sáu người Đường Vũ Lân có cảm giác không thở nổi. Cho dù Khát Máu Bánh Bao Đậu đã bắt đầu có tác dụng, nhưng chênh lệch giữa song phương thật sự quá xa.

Đường Vũ Lân cắn đầu lưỡi một cái, bước lên trước một bước, vẻ mặt trầm ngưng, "Nguyên Ân, Đọa Lạc Thiên Sứ! Tiểu Ngôn, Tinh Thần Tỏa Liên!"

Trước một gã cường giả có thực lực Siêu Cấp Đấu La, muốn chạy trốn là chuyện không thể. Nhưng từ lời tên Tà Hồn Sư vừa lẩm bẩm có thể thấy, viện quân đã đến không xa. Đây là sinh cơ duy nhất của bọn họ, chỉ cần có thể kiên trì, bọn họ có thể sống sót.
Đường Vũ Lân vung Hoàng Kim Long Thương trong tay, bốn hồn hoàn màu vàng nở rộ. Lúc này hắn không thể triệu hoán Bá Vương Long nữa, nếu không nhất định có thể kiên trì lâu hơn. Nhưng thân là đội trưởng, hắn nhất định phải ngăn ở phía trước, thủ hộ đồng bạn của mình.

Hứa Tiểu Ngôn được Đường Vũ Lân giải trừ chí âm khí, tuy rằng tiêu hao không nhỏ nhưng thi triển hồn kỹ vẫn không có vấn đề. Nàng nhanh chóng ăn Khát Máu Bánh Bao Đậu, đồng thời thắp sáng hồn hoàn thứ tư của mình.

Tinh Thần Tỏa Liên, sinh mệnh dùng chung! Công kích bọn họ thừa nhận sẽ chi đều cho mỗi người. Ngay cả trên người Từ Lạp Trí ở phía xa cũng có một cái Tinh Thần Tỏa Liên.

Bọn họ có thể cảm nhận được nhịp tim và trạng thái của nhau, tâm ý tương thông.

Nhạc Chính Vũ theo bản năng bắt lấy tay Hứa Tiểu Ngôn, Hứa Tiểu Ngôn khẽ giãy giụa, nhưng Nhạc Chính Vũ nắm rất chặt, nói cái gì cũng không buông ra.
Vừa rồi hắn đã có cảm giác sắp mất Hứa Tiểu Ngôn, may mắn nàng vượt qua được. Hắn không bao giờ nguyện ý buông nàng ra nữa.

"Giết chết các ngươi không khác gì bóp chết một con kiến." Tà Hồn Sư lạnh lùng nói. Hai cánh phía sau đập rung, tay phải nắm trên không trung, lập tức một bàn tay cực lớn màu tím đen phủ xuống đầu Đường Vũ Lân. Cùng lúc đó, quang hoàn lĩnh vực dưới chân hắn khuếch tán, nhoáng cái đã bao phủ toàn bộ Sử Lai Khắc Thất Quái ở bên trong.

Đường Vũ Lân thầm nghĩ trong lòng không tốt, tên Tà Hồn Sư này không vì sự chênh lệch giữa hai bên mà khinh thường bọn họ. Hắn dẫn động quang hoàn lĩnh vực chính là muốn đánh chết bọn họ trong thời gian ngắn.

Không được! Không thể để lĩnh vực của hắn bao trùm tất cả mọi người, nếu không, trong lĩnh vực của hắn, mình và đồng bạn chỉ có thể bị tàn sát. Quang hoàn màu vàng kim thứ tư trên người Đường Vũ Lân sáng lên, một vòng sáng màu vàng kim xuất hiện dưới chân hắn, khuếch tán ra ngoài trong phạm vi đường kính 5 mét, bao phủ Sử Lai Khắc Thất Quái ở trong đó. Lúc này, Từ Lạp Trí bị Tinh Thần Tỏa Liên kéo, cũng nhanh chóng tới đây hội họp.

Chương 799: Chí âm

Bên trong vòng sáng màu vàng kim mơ hồ có một cự long cuộn mình trong đó, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết chi lực đậm đặc trong chớp mắt chui vào trong cơ thể mình. Tiếng Long ngâm sục sôi vang vọng bên tai mọi người.

Thân thể Đường Vũ Lân đón gió tăng vọt, trực tiếp cao lên hơn 3 mét, khí huyết chấn động trên người hắn trong chớp mắt bạo tăng, chỉ là tròng mắt hắn không còn là màu vàng, mà là màu vàng đỏ. Khí tức trên người điên cuồng tăng lên.
Hồn kỹ huyết thống thứ tư, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực.

Khi đột phá tầng phong ấn thứ tám, Đường Vũ Lân thu được năng lực này, nhưng hắn chưa bao giờ sử dụng nó ngoài Long cốc.

Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực, có thể khiến huyết mạch Kim Long Vương bạo động, trong chớp mắt tiến vào trạng thái cuồng hoá. Đồng thời, đồng bạn ở trong phạm vi lĩnh vực đều được huyết mạch Kim Long Vương

tăng phúc, công kích, phòng ngự đều tăng lên 30%. Trong Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực, lực lượng, phòng ngự, công kích của Đường Vũ Lân tăng lên gấp đôi.

Nương theo thân thể cao lên đến 3 mét, lân phiến trên người Đường Vũ Lân trở nên dày và nặng hơn. Cũng chịu ảnh hưởng, trên Đấu Khải vốn hiện lên đồ ăn Long lân bây giờ đã được Long lân dày đặc bao trùm, có cảm giác Long lân đã ôm trọn Đấu Khải của hắn.
Khí tức của hắn cũng nhanh chóng tăng lên. Đường Vũ Lân lúc này khiến người khác có cảm giác giống như một đầu hung thú đang thức tỉnh. Hoàng Kim Long Thương được huyết mạch mạnh mẽ sau hai lần khát máu và cuồng bạo tăng phúc, kim mang đại phóng, hơn nữa còn theo thân thể hắn cao hơn mà biến lớn, vô cùng thần kỳ.

"Ngang ----" quang hoàn màu vàng kim thứ ba sáng lên, tiếng Long ngâm sục sôi bộc phát, khí huyết chấn động trùng kích lĩnh vực của tên Tà Hồn Sư khiến nó chậm một nhịp. Ngay sau đó, toàn thân Đường Vũ Lân hoá thành một đạo kim quang đánh tới hắn.

Kim Long Phi Tường!

Với Hoàng Kim Long Thương sắc bén, được Kim Long Phi Tường thúc đẩy, hắn không chút do dự va chạm trực tiếp với lĩnh vực của đối phương.

Thời điểm này không thể lùi lại phía sau, một khi hoàn toàn rơi vào phạm vi khống chế của đối phương, vậy đó hoàn toàn là thế giới của đối phương. Khí tức lạnh lẽo đập vào mặt, chính là khí chí âm chí hàn. Mặc dù Đường Vũ Lân không biết võ hồn của đối thủ là gì, nhưng có thể luyện âm khí tinh thuần như vậy, cho dù trong thế giới Tà Hồn Sư, tên trước mặt này đoán chừng cũng là một đại nhân vật.

Nhưng Đường Vũ Lân lúc này lại giống như một mặt trời thiêu đốt, mà thiêu đốt không phải là hoả diễm, mà là khí huyết. Khí huyết Kim Long Vương đơn giản gạt âm khí ra, Hoàng Kim Long Thương tựa như một tia chớp vàng lao thẳng về phía đối thủ.

Tà Hồn Sư toát ra vẻ kinh ngạc, hắn sao không nhìn ra Đường Vũ Lân mới chỉ là Ngũ Hoàn Hồn Vương chứ. Một tên Ngũ Hoàn Nhất tự Đấu Khải Sư lại có thể gạt chí âm khí của mình ra, hơn nữa còn khiến mình cảm nhận được uy hiếp, tình huống này trước đó chưa từng có.

Nhưng Tà Hồn Sư hiển nhiên sẽ không vì vậy mà kinh hoảng, mắt thấy Đường Vũ Lân nhảy vào trong bàn tay màu tím đen của mình, hắn không khỏi tỏ vẻ giễu cợt.

Nhưng sau đó vẻ mặt hắn cứng ngắc lại, bởi vì hắn giật mình nhìn thấy ở giữa bàn tay màu tím đen mình phóng ra có một vòng xoáy màu vàng kim, mà vòng xoáy đó nhanh chóng biến lớn, vậy mà đã căn nát bàn tay màu tím đen của mình. Kim quang lóe lên rồi biến mất, trực tiếp đã đến trước ngực hắn.

Tà Hồn Sư phản ứng rất nhanh, tay phải như thiểm điện vung ra, đánh vào mặt bên Hoàng Kim Long Thương. Trong nháy mắt khi tiếp xúc với Hoàng Kim Long Thương, đột nhiên thân thể hắn thoáng run rẩy.

Chuyện này không quan hệ đến tu vi, mà hoàn toàn là huyết mạch áp chế. Mỗi khi hồn lực của Đường Vũ Lân tăng lên một cấp, khí tức huyết mạch Kim Long Vương cũng theo đó tăng lên, hơn nữa hắn có thể dung hợp nó với khí huyết bản thân, để cho khí tức Kim Long Vương càng trở nên mạnh hơn.
Có thể trở thành đội trưởng Sử Lai Khắc Thất Quái, Đường Vũ Lân tuyệt đối dựa vào thực lực của mình. Hơn nữa, huyết mạch Kim Long Vương tăng lên theo cường độ bản thân khiến phương thức chiến đấu của hắn cũng ngày càng phát triển theo hướng cường thế áp chế.

Khí tức chí dương chí cương từ huyết mạch Kim Long Vương khắc chế chí âm khí rất lớn, dưới sự duy trì của Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực, những người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái tuy vẫn cảm giác được toàn thân lạnh lẽo, nhưng không đến mức vừa ra đã bị ăn mòn.

Nếu đổi lại là người có tu vi yếu kém và không có Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực tăng phúc, một khi tiến vào quang hoàn lĩnh vực của Tà Hồn Sư Tam tự Đấu Khải Sư sẽ bị âm khí ăn mòn, rất nhanh liền hoá thành máu loãng.

Một mảnh Tinh Luân Băng Liên dài lặng yên bay lên từ dưới chân Tà Hồn Sư, hồn kỹ khống chế cường hãn nhất của Hứa Tiểu Ngôn với đặc tính tuyệt đối thành lập trong chớp mắt đã thể hiện ra uy năng của nó, Tà Hồn Sư vung tay phải ra đã ngừng lại giữa không trung. Ở phương diện nắm bắt thời cơ, Hứa Tiểu Ngôn vô cùng giỏi.
Hoàng Kim Long Thương trong tay Đường Vũ Lân cơ hồ đã xuyên qua đầu

ngón tay của Tà Hồn Sư, khí huyết chấn động và Tinh Luân Băng Liên khóa tuyệt đối cơ hồ đồng thời xuất hiện. Sau đó, Hoàng Kim Long Thương hung hắng đâm vào ngực Tà Hồn Sư, chính là trên thân Minh Quy.

Tam tự Đấu Khải màu tím đen trong chớp mắt toả sáng hào quang, vòng phòng hộ bị kích thích mà ra, đây là phản ứng bình thường của Đấu Khải. Nhưng uy năng mạnh mẽ của Tam tự Đấu Khải, Nhất tự Đấu Khải không thể so sánh được rồi.

Một cỗ khí chí hàn trong chớp mắt đã đánh bay Đường Vũ Lân, nhưng một lỗ thủng vẫn lặng yên xuất hiện trên lưng Minh Quy, loé ra màu vàng nhạt.

Đường Vũ Lân rõ ràng cảm giác được, từ Hoàng Kim Long Thương truyền đến một luồng năng lượng. Sinh mệnh lực, đó là sinh mệnh lực của Minh Quy.
Hoàng Kim Long Thương với đặc tính đánh đâu thắng đó ở thời khắc mấu chốt đã làm ra hiệu quả, vòng phòng hộ bộc phát không thể trực tiếp đánh bay nó, nhưng cuối cùng vẫn để lại trên thân Minh Quy một chút dấu vết. Tuy rằng đây chỉ là hồn linh, nhưng ở cấp độ này, hồn linh cũng đã sớm trở thành một bộ phận của hồn sư rồi.

Đường Vũ Lân rất rõ ràng, với tu vi của mình thì chưa thể phát huy toàn bộ uy lực của Hoàng Kim Long Thương, đặc tính đánh đâu thắng đó cũng như vậy. Cho nên hắn không chọn các chỗ yếu hại khác của Tà Hồn Sư, bởi vì các chỗ đó có Tam tự Đấu Khải phòng hộ, hắn cũng không cho rằng công kích của mình có thể phá tan phòng ngự của Tam tự Đấu Khải. Nhưng Minh Quy lại giống như là hạch tâm hồn lực của Tà Hồn Sư, phòng ngự hắn không bằng Đấu Khải, vì vậy hắn mới công kích hướng này.
"Ngươi dám!" Tà Hồn Sư tức giận nói. Đường Vũ Lân căn bản không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy thân thể mình bị một cỗ năng lượng âm lãnh đánh trúng, thân thể bay ngược gia tốc, trực tiếp vọt về phía đồng bạn.

Mà lúc này, đặc hiệu của Tinh Thần Tỏa Liên liền hiện ra, bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái đều lập loè hào quang Đấu Khải, cùng nhau nhận lấy trùng kích này.

Bảy người đồng thời phát ra một tiếng kêu, nhưng cuối cùng cũng hoá giải lực lượng của nó. Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đồng thời tiếp được thân thể Đường Vũ Lân, hoá giải lực trùng kích trên người hắn.

"Chí Âm Giới Vực!" Thanh âm lạnh lẽo của Tà Hồn Sư vang vọng toàn trường.

Đường Vũ Lân và đồng bạn chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên sền sệt, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực của hắn lập tức bị áp chế bởi chí âm khí mãnh liệt như sóng gió. Một đạo hào quang màu tím đen đột nhiên bay lên từ mặt đất, bao phủ Hứa Tiểu Ngôn ở trong đó.
Đó là một luồng chí âm khí đáng sợ, nồng đậm gấp mười lần so với quang hoàn lĩnh vực của Tà Hồn Sư. Hơn nữa, trong nháy mắt khi nó xuất hiện đã chặt đứt Tinh Thần Tỏa Liên từ trên người Hứa Tiểu Ngôn.

Tình huống này là lần đầu tiên mọi người gặp phải. Tinh Thần Tỏa Liên có thể coi là hồn kỹ tinh tượng, nhưng tính tuyệt đối thành lập của nó thể hiện ở điểm, một khi thi triển là có thể liên kết các đồng bạn thành một khối, hơn nữa còn rất kiên cố. Nhưng sự kiên cố này không phải là không thể phá vỡ.

Chương 800: Viện binh, hy sinh

Rõ ràng Tà Hồn Sư đã nhận ra trong Sử Lai Khắc Thất Quái, uy hiếp lớn nhất đối với hắn không phải là cường công chính diện Đường Vũ Lân, mà là khống chế tuyệt đối thành lập từ Hứa Tiểu Ngôn. Nếu không có sự khống chế kia, vừa rồi Đường Vũ Lân làm sao có thể tổn thương được Minh Quy của hắn.
Cho nên, hắn sử dụng hồn kỹ thứ sáu của mình, mục tiêu là nhanh chóng giải quyết Hứa Tiểu Ngôn.

Chí Âm Giới Vực giống như một chiếc quan tài, đem Hứa Tiểu Ngôn bao phủ hoàn toàn ở bên trong. Khí tức Kim Long Vương sinh ra từ Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực nhanh chóng tiêu hao, chỉ qua vài lần hô hấp, phòng ngự của Hứa Tiểu Ngôn cũng sắp bị phá. Khi đó, ở trong Chí Âm Giới Vực, dù nàng hay Đấu Khải của nàng đều trực tiếp bị hoà tan.

"Tiểu Ngôn!" Nhạc Chính Vũ hét lên một tiếng, hai cánh sau lưng vỗ mạnh một cái, không chút do dự ngang nhiên xông vào trong Chí Âm Giới Vực.

Lực công kích của Chí Âm Giới Vực là siêu cường, hơn nữa bản thân cũng

là một hồn kỹ khống chế siêu cường, nếu không tên Tà Hồn Sư kia cũng không chọn nó là hồn kỹ thứ sáu của mình. Vấn đề duy nhất của nó là phạm vi công kích quá nhỏ, một lần chỉ có thể công kích một người. Nhưng nó là hồn kỹ công kích đơn thể mạnh nhất của Tà Hồn Sư, hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy có người như thiêu thân lao đầu vào lửa, vậy mà trực tiếp nhảy vào trong Chí Âm Giới Vực của mình.
Một đoàn Thần Thánh Hỏa Diễm trắng noãn gần như cùng lúc nhen nhóm trên người Nhạc Chính Vũ. Thiêu đốt lên Thần Thánh Hỏa Diễm kia rõ ràng là đôi cánh sau lưng hắn.

Hoả diễm trắng noãn nhìn qua nhu hòa mà ấm áp, khiến người ta có một cảm giác an ủi. Nhạc Chính Vũ nhảy vào trong Chí Âm Giới Vực, đôi cánh đốt lên hoả diễm khép vào phía trong, hoàn toàn thủ hộ Hứa Tiểu Ngôn ở trong ngực mình.

Một màn thần kỳ xuất hiện, Chí Âm Giới Vực có lực công kích mạnh mẽ như vậy mà không thể nào ô nhiễm ngọn lửa kia, đã bị chắn ở bên ngoài.

"Hy sinh! Gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ!" Tà Hồn Sư hừ lạnh một tiếng, nhưng thanh âm lại có thêm vài phần kiêng kỵ.

Hy sinh? Mấy người Sử Lai Khắc Thất Quái khi nghe được cái tên này đều sửng sốt.

Cùng lúc đó, ở phía xa, một tiếng gào thét to truyền đến. Sắc mặt Tà Hồn Sư hơi đổi, toát ra vẻ kiêng kỵ. Hắn nhìn nhóm Đường Vũ Lân một cái, thân hình đột nhiên biến mất.
Ngay khi mấy người Đường Vũ Lân toàn lực phòng ngự, thủ hộ Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ, chuẩn bị nghênh đón công kích cường đại hơn thì Tà Hồn Sư lại biến mất rồi.

"Ồ, hy sinh?" Trên không trung đột nhiên vang lên một thanh âm kinh ngạc. Ngay sau đó, không khí dường như bị xé ra, một thân ảnh màu trắng lăng không rơi xuống.

Hai cánh màu bạc thi triển, kéo thân thể hắn từ từ đáp xuống, dưới chân, một quang hoàn màu bạc nở rộ.

Tam tự Đấu Khải Sư! Lại là một vị Tam tự Đấu Khải Sư. Nhưng không hề nghi ngờ, từ khí tức quang minh trên người hắn có thể thấy được, vị này

không phải là Tà Hồn Sư.

Trên đầu có mũ giáp, trên mặt có mặt nạ, nhìn không rõ tướng mạo. Ngân quang lấp loé, một thanh tiểu chuy màu bạc bay ra, bay đến trên Chí Âm Giới Vực. Từng đạo ngân quang nở rộ, tạo thành mặt kính liên tiếp. "Vèo" một thoáng, Chí Âm Giới Vực đã biến mất.
Đây là ...

Hoả diễm màu trắng dần thu liễm, Nhạc Chính Vũ vẫn ôm chặt Hứa Tiểu Ngôn như cũ.

"Thực xin lỗi, Tiểu Ngôn." Nhạc Chính Vũ nhẹ giọng nói bên tai Hứa Tiểu Ngôn, sau đó liền chậm rãi ngã lên người nàng.

Thân thể Đường Vũ Lân co lại, thu hồi Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực. Hắn hướng vị Tam tự Đấu Khải Sư mặc Đấu Khải màu bạc cung kính nói: "Cảm ơn ngài cứu viện, xin hỏi ngài là?"

Trên người Tam tự Đấu Khải Sư ngân quang lập loè, mỗi khối Đấu Khải giống như biến thành mặt kính, dưới phản xạ kỳ dị lặng yên chui vào trong cơ thể hắn, lộ ra tướng mạo sẵn có.

Đó là một người trung niên anh tuấn, nhìn qua hơn 30 tuổi, mái tóc ngắn màu xanh lam trông rất có sức sống. Hai con ngươi sáng ngời có thần, càng thêm kỳ dị là, đôi mắt hắn có màu bạc.

"Ta là Chiến Thần dự bị thuộc Chiến Thần Điện, Lạc Thiều Phong, các ngươi rất không tồi, lại có thể ngăn trở Tôn Phòng lâu như vậy." Lạc Thiều Phong có chút kinh ngạc nhìn những người trẻ tuổi trước mặt này đều mặc Nhất tự Đấu Khải.
Đường Vũ Lân có chút vội vàng mà nói: "Tiền bối, ngài có thể trước giúp chúng ta xem đồng bạn của ta, hắn ..." Vừa nói, hắn vừa cẩn thận đỡ lấy Nhạc Chính Vũ từ tay Hứa Tiểu Ngôn.

Lạc Thiều Phong xua tay nói: "Hắn không sao. Hy sinh của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ, chỉ cần Hỏa Diễm Hy Sinh không dập tắt thì bản thân sẽ không bị thương tổn."

Lúc này Hứa Tiểu Ngôn có chút ngốc trệ, nàng vẫn chưa khôi phục lại.

Lúc Chí Âm Giới Vực rơi xuống người nàng, hơn nữa chặt đứt toàn bộ Tinh Thần Tỏa Liên thì phản ứng đầu tiên của nàng là đã xong rồi. Khi đó, nàng chỉ cảm thấy khí tức cực kỳ âm lãnh từ bốn phương tám hướng vọt tới, mình căn bản không thể nhúc nhích được, ngay cả hồn lực trong cơ thể cũng không thể điều động. Nàng chỉ có thể cảm giác được chí âm khí đang nhanh chóng ăn mòn Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực mà Đường Vũ Lân phóng ra để tăng phúc cho khí tức huyết mạch.
Nhưng vào lúc này, thân ảnh màu trắng đột nhiên tràn đầy tầm mắt của nàng, sau đó nàng đã được ôm vào một lồng ngực ấm áp. Hắn ôm rất hữu lực, trong chớp mắt đó, nàng đã nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của hắn, còn có tiếng nỉ non "Thực xin lỗi". Hắn dùng đôi cánh ôm trọn nàng, vì nàng ngăn lại lạnh lẽo ăn mòn kia.

Trong khoảnh khắc đó, Hứa Tiểu Ngôn đột nhiên cảm thấy trong lòng đau nhói. Nàng muốn thoát khỏi ngực hắn, nàng không muốn hắn vì mình mà thừa nhận tổn thương chí mạng.

Nhưng cái ôm của hắn quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi nàng không thể giãy giụa. Hắn đi vào Chí Âm Giới Vực cũng không thể di động, hai người cứ như vậy bị nhốt trong thế giới tuỳ thời đều có thể cướp đi sinh mệnh của bọn họ.

Lúc Nhạc Chính Vũ ngã xuống người nàng, nàng nhìn thấy nụ cười của hắn, đó là một nụ cười hạn phúc, một nụ cười nhẹ nhõm. Một tiếng xin lỗi kia không có kiêu ngạo, chỉ có ấm áp và chân thành.
Nước mắt không không chế được mà chảy xuống hai gò má Hứa Tiểu Ngôn, thanh âm của nàng có chút run rẩy, "Tiền bối, hắn, hắn không có sao chứ? Vì sao năng lực kia gọi là hy sinh?"

Lạc Thiều Phong nhướn mày, "Các ngươi không phải bằng hữu sao? Hắn không có nói với các ngươi gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ có thiên phú hy sinh? Gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ sở dĩ có thể trở thành gia tộc cao cấp nhất trong giới hồn sư thì không thể bỏ qua thiên phú hy sinh. Khi đối mặt với đối thủ không cách nào chống lại được thì có thể thiêu đốt sinh mệnh lực của bản thân phóng thích Hỏa Diễm Hy Sinh. Hỏa Diễm Hy Sinh sẽ chống lại tất cả tác động tiêu cực và tăng phúc thần thánh chi lực lên gấp ba lần, có thể trong chớp mắt khiến thành viên có huyết mạch thuần khiết tạm thời có sức chiến đấu gấp đôi trở lên. Đương nhiên nhất định phải trả giá, sau khi nhóm lên sinh mệnh hỏa diễm, mỗi lần sử dụng thiên phú hy sinh thì bọn họ mất đi mười năm sinh mệnh lực."

Mười năm sinh mệnh lực? Nói đơn giản thì chính là mười năm tuổi thọ!

Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải vốn rất khó chịu vì chuyện giữa Hứa Tiểu Ngôn và Nhạc Chính Vũ lúc này ánh mắt không khỏi thay đổi. Những người khác cũng như vậy, Hứa Tiểu Ngôn thì rơi lệ đầy mặt.

Lạc Thiều Phong nói với vẻ tán thưởng: "Dùng hy sinh để bảo vệ người khác là điểm kiêu ngạo nhất của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ. Tiểu tử này không có làm mất mặt gia tộc, Thần Thánh Thiên Sứ dù cao ngạo thì cuối cùng vẫn thủ hộ tín ngưỡng của chính mình."

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong cổ dường như nghẹn lại, ánh mắt gần như ngưng trệ. Khi đối mặt vá cường giả chân chính, bọn họ vẫn nhỏ yếu như vậy. Bọn họ thật sự xứng với mấy chữ Sử Lai Khắc Thất Quái sao? Nếu như không phải Nhạc Chính Vũ dùng hy sinh, chỉ sợ Hứa Tiểu Ngôn đã chết. Mà thân là đội trưởng, hắn không thể đổ trách nhiệm cho người khác.
Nguyên Ân Dạ Huy đi lên trước, ôm Hứa Tiểu Ngôn vào lòng mình.
Đường Vũ Lân thở sâu, "Tiểu Ngôn ở chỗ này cùng Chính Vũ, chúng ta tiếp tục đi chăm sóc người bị thương."

Lúc này, ở phía xa, từng ngọn đèn sáng lên, từng đài Cơ Giáp từ trên trời giáng xuống. Những Cơ Giáp này không chỉ có loại hình chiến đấu, mà còn có loại hình chuyên môn cứu hộ. Sau khi rơi xuống đất, bọn chúng hoá thành một bình đài cứu hộ cỡ nhỏ, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đổ ra, đi chăm sóc người bị thương.

Vị Tam tự Đấu Khải Sư tự xưng là Chiến Thần dự bị thuộc Chiến Thần Điện không trực tiếp tham gia cứu chữa mà lơ lửng trên không trung, quan sát bốn phía, cảnh giác địch nhân tuỳ thời đều có thể xuất hiện.

Chuyện cứu người đã có người tiếp quản, Đường Vũ Lân bước nhanh đi đến dưới chỗ Lạc Thiều Phong, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Tiền bối, Tôn Phòng ngài mới vừa nói là ai?"
Lạc Thiều Phong nhìn hắn một cái, "Nếu như ta đoán không sai, các ngươi hẳn là đến từ học viện Sử Lai Khắc? Đệ tử Nội Viện?"

Đường Vũ Lân hơi sửng sốt, sau đó gật đầu.

Chương 801-810

Chương 801: Chiến Thần Điện

Lạc Thiều Phong khẽ mỉm cười, vẻ mặt trở nên thân thiện hơn, "Vậy các ngươi là học đệ, học muội rồi. Ta cũng xuất thân từ Sử Lai Khắc, cũng từng là đệ tử Nội Viện. Người các ngươi vừa gặp là Tôn Phòng, có danh xưng Minh Âm Quỷ Súc. Gia hỏa này là cao tầng trong Thánh Linh Giáo, một thân tràn đầy chí âm khí vô cùng phiền toái. Ta đã đuổi theo hắn rất lâu, thật vất vả mới cảm nhận được khí tức của hắn nên mới chạy tới trước tiên."

"Thánh Linh Giáo?" Đường Vũ Lân nghi ngờ nói.

Lạc Thiều Phong trầm giọng nói: "Đây là một giáo phái thần bí không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, chuẩn xác mà nói, đó là một tông môn tràn đầy tội ác. Tất cả thành viên trong đó đều là Tà Hồn Sư, đồng thời cũng bồi dưỡng Tà Hồn Sư. Bọn chúng ưa thích giết chóc, phá hư, hủy diệt, từ trong đó tìm kiếm năng lượng đặc thù tăng lên bản thân. Vạn năm trước Thánh Linh Giáo từng suýt nữa gây cho nhân loại một trận đại nạn, về sau Linh Băng Đấu La dẫn theo các cường giả thời đó đánh tan, cuối cùng đã phải mai danh ẩn tích. Nhưng vạn năm sau, bọn chúng ngẫu nhiên lại xuất hiện, nhưng may mắn không thành tình thế."

"Mấy năm gần đây Thánh Linh Giáo thường xuyên có hoạt động khủng bố, chỉ cần có bọn họ là sinh linh đồ thán. Hôm nay may mắn có các ngươi ở đây, nếu không chỉ sợ toàn bộ người trên xe đều chết hết, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị Tà Hồn Sư mang đi tu luyện tà thuật."

Đường Vũ Lân giật mình nhìn Lạc Thiều Phong, tông môn Tà Hồn Sư? Đây là lần đầu tiên hắn nghe qua, nhưng không phải lần đầu tiên gặp phải. Không hề nghi ngờ, đám Tà Hồn Sư mà hắn và Mặc Lam gặp phải lúc trước hẳn là do Thánh Linh Giáo sai khiến rồi?

Lạc Thiều Phong xem Đường Vũ Lân im lặng, trầm giọng nói: "Thánh

Linh Giáo dùng bất cứ thủ đoạn nào, hơn nữa phi thường giảo hoạt. Đã có giáo huấn trước kia, hành động của bọn họ đều phi thường bí hiểm. Về sau gặp phải Tà Hồn Sư không được ra tay, tận khả năng rời xa. Hiện tại Liên Bang cũng đang nỗ lực tìm kiếm tung tích của bọn chúng, chúng ta đã đánh mấy trận rồi. Gần đây Tà Hồn Sư khá im lặng, không nghĩ tới lại tạo ra một tai hoạ như vậy, thật sự là đáng giận."

Đường Vũ Lân nói: "Thật sự không tìm được bọn chúng sao? Hay là, Thánh Linh Giáo này mạnh cỡ nào?"

Lạc Thiều Phong lắc đầu, nghiêm nghị nói: "Không biết. Không có ai biết Thánh Linh Giáo mạnh bao nhiêu. Nhưng ngươi phải hiểu được, đối thủ của bọn chúng có ít nhất ba phương, Liên Bang Chiến Thần Điện, Truyền Linh Tháp và Học Viện Sử Lai Khắc."

Đường Vũ Lân trong lòng chấn động.

Lạc Thiều Phong nói tiếp: "Những tên Tà Hồn Sư kia đều là tên điên, bọn chúng chuyện gì cũng có thể làm ra được. Nếu như không phải vẫn không thể chính diện chống lại chúng ta, bọn họ đã sớm xuất hiện rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Vậy Chiến Thần Điện là gì? Ta là lần đầu tiên nghe nói."

Có lẽ bởi vì xuất thân giống nhau, Lạc Thiều Phong cũng không nóng nảy mà giải thích cho Đường Vũ Lân: "Chiến Thần Điện là chiến lực cao giai mà Liên Bang bồi dưỡng ra. Ngươi hiểu đơn giản như vậy là được rồi. Tất cả thành viên Chiến Thần Điện đều được Liên Bang ủng hộ và phân phối tài nguyên, từ đó tiếp tục tăng lên bản thân. Nhưng khi Liên Bang gặp nguy hiểm, thành viên Chiến Thần Điện cũng phải nghe lệnh. Đương nhiên, chúng ta khá tự do, hơn nữa chúng ta đều thuộc về quân đội, có quân hàm. Lại nói, các ngươi nhất định đã là Nhất tự Đấu Khải rồi, tương lai khi trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư thì tốt nghiệp Nội Viện, lúc đó nếu có hứng thú thì hãy đến Chiến Thần Điện, chúng ta rất hoan nghênh."

Đường Vũ Lân tò mò hỏi: "Tiền bối, Chiến Thần Điện có nhiều người của học viện chúng ta sao?"

Lạc Thiều Phong mỉm cười, "Cụ thể ta không tiện nhiều lời, nhưng ta có thể nói với ngươi, học viện nhận được nhiều sự tôn trọng và ủng hộ từ Liên

Bang, chuyện này có liên quan rất lớn đến việc học viện là trung lập, không tranh quyền thế. Mà người đi ra từ học viện cuối cùng cũng cần có một nơi để đi, nhất là đệ tử Nội Viện chúng ta. Chiến Thần Điện là một lựa chọn tốt, ngươi có thể cân nhắc một chút."

"Được, cám ơn học trưởng. Bất quá, học trưởng, chúng ta đã gia nhập Đường Môn, còn có thể gia nhập Chiến Thần Điện không?"

Lạc Thiều Phong hơi sửng sốt, "Gia nhập Đường Môn rồi hả? Nếu như các ngươi không phải thành viên Đấu Hồn Đường thì không có vấn đề. Nhưng nếu đã gia nhập Đấu Hồn Đường thì vậy ở lại chỗ đó a. Đãi ngộ của Đấu Hồn Đường cũng không kém. Đường Môn luôn khiêm tốn, nhưng thực lực cường đại, lại có quan hệ mật thiết với học viện, cũng là một lựa chọn tốt. Đúng rồi, nghe nói học viện đã tuyển ra một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới rồi hả?"
Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, có chút mắc cỡ khẽ gật đầu.

Vừa mới bị Tà Hồn Sư đánh thảm như vậy, hắn thật sự xấu hổ khi thừa nhận điều này.

Lạc Thiều Phong ánh mắt cỡ nào. "Ngươi đừng nói với ta, chính là mấy người các ngươi a?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Thật làm xấu hổ học viện rồi."

"Không, không, không!" Lạc Thiều Phong liên tục khoát tay, thậm chí từ trên không hạ xuống, nhìn Đường Vũ Lân từ trên xuống dưới, nói: "Xem ra các ngươi không thể gia nhập Chiến Thần Điện rồi."

Đường Vũ Lân sững sờ.

Lạc Thiều Phong nói tiếp: "Sử Lai Khắc Thất Quái là tương lai của học viện, không thể bị Liên Bang khống chế. Thật không ngờ a! Nhanh như vậy có thể nhìn thấy các ngươi rồi. Ngươi cũng không nên vì chuyện vừa rồi mà thấy xấu hổ, trái lại, ngươi có thể đi hỏi những người bị thương kia, các ngươi là anh hùng, biết không? Nếu như không có các ngươi, ít nhất mấy trăm sinh mệnh ở đây đã không còn. Các ngươi là công thần, các ngươi không khiến học viện mất mặt. Ta vừa mới nhìn qua, số lượng Tà Hồn Sư chết trận không ít, huống chi các ngươi còn đụng phải Tôn Phòng. May mắn, hắn không biết các ngươi là Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này, nếu

không chỉ sợ hắn sẽ không tiếc một cái giá lớn để đánh chết các ngươi. Học đệ, hãy nhớ kỹ, trước khi các ngươi chưa đủ cường đại, ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết các ngươi chính là Sử Lai Khắc Thất Quái. Học viện có nhiều bằng hữu, nhưng địch nhân cũng không ít. Mà người có can đảm đối nghịch với học viện chúng ta đều là cường giả đỉnh cấp."
"Các ngươi đang muốn làm gì? Ta đưa các ngươi trở về, đảm bảo an toàn cho các ngươi."

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Lạc Thiều Phong, trong lòng Đường Vũ Lân không khỏi ấm áp, thật không hổ là học trưởng!

"Chúng ta đi tham gia huấn luyện quân sự, tình huống cụ thể còn chưa rõ ràng."

"Huấn luyện quân sự?" Nghe được mấy chữ này, linh hồn Lạc Thiều Phong rùng mình một cái, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân cũng trở nên cổ quái, nói như thế nào đây, đó là một ánh mắt mang theo vẻ thương cảm.

"Vậy ta không thể đưa các ngươi đi rồi, huấn luyện quân sự tất cả đều phải dựa vào chính mình. Học đệ ..." Lạc Thiều Phong muốn nói cái gì, cuối cùng cũng không nói ra, chỉ là đưa tay vỗ vỗ bờ vai Đường Vũ Lân, "Các ngươi cẩn thận một chút, tự cầu nhiều phúc a."

Đường Vũ Lân nhíu mày, xem ra vị học trưởng này cũng từng tham gia huấn luyện quân sự, hơn nữa huấn luyện quân sự để lại ấn tượng phi thường khắc sâu với hắn. Ấn tượng xấu a!
Công tác chăm sóc người bị thương rất nhanh đã kết thúc, người trọng thương cần chuyện đến thành thị phụ cần, đoàn tàu bị tổn hại và đường ray bị phá hư cần được sửa chữa. Những chuyện này cũng không cần đến nhóm Đường Vũ Lân lo.

Dưới sự trợ giúp của Lạc Thiều Phong, nhóm Đường Vũ Lân đã che giấu thân phận, cũng không bị Liên Bang điều tra. Bọn họ đi Cơ Giáp phi hành dùng để vận chuyển đến thành thị gần nhất.

Đêm nay tuyệt đối có thể dùng từ kinh tâm động phách để hình dung. Suýt chết cũng không phải là kinh nghiệm tốt gì.

"Về sau không bao giờ ngồi Hồn Đạo đoàn tàu rồi!" Đường Vũ Lân có chút nổi khùng nói, "Mọi người đều nhanh nghỉ ngơi đi, Chính Vũ bên này ..."

Nhạc Chính Vũ vẫn còn hôn mê, sắc mặt tái nhợt.

"Ta chiếu cố hắn." Hứa Tiểu Ngôn không chút do dự nói ra.
Đường Vũ Lân trong lòng thầm thở phào, "Tốt. Mọi người sớm nghỉ ngơi đi, sau khi xác nhận Chính Vũ không còn gì đáng ngại thì chúng ta tiếp tục lên đường."

"Được!"

Mọi người riêng phần mình trở về phòng, Đường Vũ Lân đưa Nhạc Chính Vũ về phòng rồi mới rời đi.

Hứa Tiểu Ngôn cởi áσ khoác ngoài cho hắn, vắt khăn lông rồi lau qua người, đắp chăn bông lên. Còn nàng thì kéo ghế ngồi ở bên giường nhìn hắn.

Lúc ngủ Nhạc Chính Vũ vẫn anh tuấn như cũ, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn là như vậy.

Chương 802: Nghe ta sám hối một chút

Hứa Tiểu Ngôn bất giác mắt nhòe đi, nước mắt rơi lã chã.

"Ta luôn nói ngươi kiêu ngạo, luôn nói ngươi cao cao tại thượng. Kỳ thực trong lòng ta không kiêu ngạo sao? Ngươi nói rất đúng, kỳ thật ta vẫn có điểm tự ti. Xuất thân của ta và ngươi chênh lệch quá nhiều. Ngươi ưu tú như vậy, quá dễ dàng hấp dẫn rất nhiều nữ sinh khác. Ta thật sự rất sợ, sợ rằng về sau, ngươi không thích ta nhiều như vậy."
"Ngày đó, ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, khi người khí phách mười phần đến trước mặt ta nói những lời kia, ta lại cảm thấy mình bị ngươi coi là một món phụ kiện. Ta không muốn như vậy, ta chính là ta."

"Nửa năm, trọn vẹn nửa năm ngươi cũng không để ý đến ta. Ngươi biết không? Ngày đó, sau khi trở về từ đại hội tương thân ta đã hối hận. Tuy rằng ta không hối hận vì cự tuyệt ngươi, nhưng ta không nên ở trước nhiều người như vậy làm ngươi mất mặt. Nhưng hiện tại ta càng hối hận, ta không nên cự tuyệt ngươi, là ta không tin tưởng ngươi."

"Thực xin lỗi, Chính Vũ, là do ta quá hẹp hòi. Ngươi nhanh tốt lên, được không? Về sau, ta không bao giờ nữa tùy hứng nữa."

Vừa nói, Hứa Tiểu Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve trán Nhạc Chính Vũ.

"Không được, ta thích nàng tuỳ hứng, nàng như thế nào nào ta đều thích nàng." Thanh âm ôn hoà vang lên, Nhạc Chính Vũ chậm rãi mở hai mắt ra. Hứa Tiểu Ngôn giật mình, muốn thu lại tay mình nhưng lại bị Nhạc Chính Vũ bắt được cổ tay.

"Đừng đi, đừng rời bỏ ta. Nửa năm này ta đã chịu đủ khổ rồi."

Hứa Tiểu Ngôn bị hắn cầm lấy cổ tay, khuôn mặt ửng đỏ, "Ngươi, ngươi tỉnh lúc nào?"

Nhạc Chính Vũ mỉm cười, "Ngay khi nàng bắt đầu sám hối đó."

"Ngươi ..." Hứa Tiểu Ngôn đỏ bừng mặt, thật muốn bỏ chạy ngay, nhưng Nhạc Chính Vũ đã giữ chặt nàng lại.

"Hiện tại, nghe ta sám hối, được không?" Nhạc Chính Vũ ôn nhu nói.

Hứa Tiểu Ngôn hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhạc Chính Vũ nhìn vào mắt nàng, "Thực xin lỗi, Tiểu Ngôn. Đều là ta không tốt. Nàng nói rất đúng, ta quá tự đại, cũng quá kiêu ngạo rồi. Đây là tật xấu từ nhỏ, thực tế thì nhà chúng ta, tất cả mọi người đều có tật xấu này, ai cũng có. Nhưng ta cũng không chú ý đến cảm thụ của nàng. Ngày đó ta quá vội vàng, ở trên đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, ta chỉ muốn nhanh chóng để nàng danh chính ngôn thuận trở thành bạn gái của ta, lại không để ý đến cảm thụ của nàng. Nhưng ta thật sự không có bố thí, càng không xem thường xuất thân của nàng."
"Thực xin lỗi, ta chân thành xin lỗi nàng, hơn nữa ta cam đoan với nàng, ta sẽ sửa tật xấu này, về sau ta sẽ nỗ lực thay đổi bản thân. Ta sẽ càng tôn trọng nàng, bảo vệ nàng, canh giữ bên người nàng. Xin nàng tha thứ cho ta, được không?"

Hứa Tiểu Ngôn ngơ ngác nhìn hắn, một hồi lâu sau mới lẩm bẩm: "Đồ ngốc."

Nhạc Chính Vũ ngồi dậy, sau khi hắn tỉnh lại, trừ thân thể có chút suy yếu thì không còn gì đáng ngại rồi.

"Đúng, ta rất ngốc. Thậm chí hôm nay còn giận dỗi với nàng, và không khống chế được sự kiêu ngạo buồn cười kia. Nhưng mà nàng biết không? Khi thấy nàng bị tên Tà Hồn Sư kia dùng kỹ năng cường đại kia khống chế, trong nháy mắt nhìn thấy nàng sắp tử vong kia, ta đột nhiên cảm thấy mình quả thực là người ngu nhất trên đời. Nếu nàng thật sự chết rồi thì chỉ sợ ta cũng không sống nổi nữa. Thật sự, tin tưởng ta, nếu như nàng chết rồi, ta nhất định sẽ liều mạng báo thù cho nàng, sau đó đi theo nàng."
Hứa Tiểu Ngôn cúi đầu xuống, "Tạ sao có thể không tin ngươi? Ngươi vì ta mà dùng hy sinh. Vì ta mà thiêu đốt sinh mệnh lực của mình."

Nhạc Chính Vũ sửng sốt, "Nàng biết?"

Hứa Tiểu Ngôn gật đầu, "Nhưng đến bây giờ ngươi vẫn chưa nói với ta, ngươi còn có năng lực như vậy."

Nhạc Chính Vũ mỉm cười, "Nàng cho rằng gia tộc chúng ta vì sao mà kiêu ngạo? Sự cao quý của chúng ta không đến từ huyết mạch, mà đến từ tinh thần hy sinh. Vì thủ hộ đồng bạn bên cạnh, chúng ta tuỳ thời đều có thể hy sinh bản thân. Cho nên người của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ vĩnh viễn không bao giờ nói cho bằng hữu bên cạnh rằng mình có năng lực như vậy. Chỉ khi đồng bạn cần, chúng ta sẽ dùng năng lực này thủ hộ bọn họ, cho đến khi chết đi."

Hứa Tiểu Ngôn mãnh liệt ngẩng đầu, đột nhiên khóc rống nghẹn ngào, ôm lấy Nhạc Chính Vũ, "Mười năm, mười năm sinh mệnh lực a! Ngươi ..."
Nhạc Chính Vũ ôm nàng, mỉm cười nói: "So với bảo hộ nàng, mười năm sinh mệnh lực không đáng là gì. Chỉ cần nàng có thể trở lại bên cạnh ta, sống ít mười năm ta cũng nguyện ý. Thời gian không có nàng, thế giới chỉ tràn đầy bóng tối, hiện tại nàng đã về rồi. Sẽ không đi nữa chứ?"

Hứa Tiểu Ngôn lẩm bẩm: "Ngay một khắc khi ngươi vì ta mà dùng hy sinh, ta đã là người của ngươi, về sau dù ngươi đối với ta như thế nào, dù ngươi có kiêu ngạo hay không, dù ta tự ti hay không, ta sẽ không bao giờ rời khỏi ngươi nữa. Ngươi vì ta mà hy sinh, ta và ngươi cùng chung tương lai."

Chỗ tốt lớn nhất khi trẻ tuổi là khôi phục nhanh, sau một đêm nghỉ ngơi và

khôi phục, sáng sớm ngày hôm sau, trừ Nhạc Chính Vũ sắc mặt còn tái nhợt thì Sử Lai Khắc Thất Quái đều tràn đầy năng lượng.
"Lão Đại, chúng ta đi như thế nào đây? Thuận tiện nói một chút, nhìn thấy ngươi ăn cơm như vậy thật sự rất vui vẻ." Tạ Giải vừa cười vừa nói.

Khi ở Nội Viện, mọi người đều tách ra tu luyện, không sinh hoạt cùng một chỗ. Nhất là Đường Vũ Lân gần như bế quan tu luyện, đã rất lâu không hợp luyện với bạn bè.

Đường Vũ Lân nói: "Nếu không đi Hồn Đạo tàu cao tốc thì chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi Hồn Đạo ô tô rồi."

Nhạc Chính Vũ nói: "Nếu có Cơ Giáp thì tốt rồi."

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Gì cơ, Cơ Giáp? Ngươi có Cơ Giáp cũng không thể phi hành trên không trung, trừ phi ngươi có giấy phép đặc biệt của Liên Bang. Chuyện đó là không thể nào. Mỗi khu vực ở Liên Bang đều có giấy thông hành chuyên biệt, trừ một số ngành đặc biệt và quân đội mới có thể quyền sử dụng Cơ Giáp ở bất kỳ nơi nào."
Hứa Tiểu Ngôn nói: "Chính Vũ không có ý như thế. Vậy đi ô tô là tốt rồi."

Mọi người đều quay qua, tập trung lên người Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn có chút không được tự nhiên mà nói: "Các ngươi sao lại nhìn ta như vậy?"

Tạ Giải tò mò nói: "Hai ngươi hòa thuận rồi?"

Nhạc Chính Vũ liếc mắt một cái, "Chúng ta lúc nào không tốt? Trước đây chỉ có chút hiểu lầm thôi."

"Đúng vậy!" Hứa Tiểu Ngôn lập tức phụ hoạ.

Tạ Giải nhếch miệng, "Các ngươi thắng."

Hứa Tiểu Ngôn ôm cánh tay Nhạc Chính Vũ, vẻ mặt hạnh phúc, "Nghe nói Đường Môn chúng ta có thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ, sau khi huấn luyện quân sự chấm dứt, ta cùng Chính Vũ sẽ đi làm nhiệm vụ như vậy."

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Không phải các ngươi, là mọi người cùng

nhau mới đúng. Chúng ta là một chỉnh thể."
Diệp Tinh Lan im lặng hồi lâu mới nói: "Đội trưởng, ngươi có kế hoạch gì không? Ý ta là cho tất cả chúng ta."

Đường Vũ Lân nói: "Ngày hôm qua từ trong lời tiền bối Chiến Thần Điện, kỳ thật chúng ta đã nhận được nhiều thông tin hữu dụng. Ví dụ như, chúng ta biết Chiến Thần Điện tồn tại, hơn nữa biết một số quy tắc ngầm trên đại lục. Chiến Thần Điện hẳn là chiến lực cao đoan của Liên Bang, cũng là nơi tập trung cường giả. Truyền Linh Tháp hẳn cũng có tổ chức tương tự, Đường Môn chúng ta có Đấu Hồn Đường, Cung Phụng Đường. Học viện có Nội Viện, có Hải Thần Các. Những nơi này mới là chiến lực cao cấp nhất trên đại lục. Mà với tư cách là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, chúng ta hầu như đã được thừa nhận là đại biểu của học viện. Nói cách khác, chúng ta không thể gia nhập Truyền Linh Tháp và Chiến Thần Điện, đồng thời chúng ta là người Đường Môn, Đường Môn lại có quan hệ thân thiết với học viện. Cho nên, về sau dù làm gì đều không được vượt qua phạm vi này. Ít nhất trước khi tu luyện đến trình độ nhất định thì không được."
"Lần này sau khi huấn luyện quân sự chấm dứt, nếu giống Thái lão nói huấn luyện quân sự có thể kéo dài hai năm thì thực lực của chúng ta hẳn sẽ tăng lên, sẽ có người đột phá 60 cấp, trở thành Hồn Đế. Như vậy, hai năm tiếp theo chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành Đấu Khải. Chỉ có sau khi trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư thì chúng ta mới coi là có năng lực tự vệ. Nhị tự Đấu Khải đã có cánh, ngay khi không có Cơ Giáp thì cũng không ảnh hưởng gì đến chúng ta nữa. Ra-đa Liên Bang có thể hạn chế Cơ Giáp, nhưng không thể hạn chế cánh của chúng ta.

Nói đến đây, Đường Vũ Lân dừng lại một chút, sau đó hơi cúi đầu, "Tại đây ta xin lỗi mọi người. Bởi vì rời đi hơn ba năm, sau khi trở về lại vùi đầu tự mình tu luyện, ta rất ít hợp luyện với mọi người, cho nên chưa quen thuộc với phương thức tác chiến của mọi người hiện tại, không thể phối hợp tốt với mọi người. Nếu không, tình huống ngày hôm qua cũng không thảm như vậy."

Chương 803: Hoàng Kim Lộ hay Tử Vong Chi Lộ?

Mọi người nhìn nhau, Từ Lạp Trí than nhẹ một tiếng, "Thực tế không thể trách ngươi, bởi vì dù chúng ta cũng ít khi hợp luyện rồi. Sau khi vào Nội Viện, chúng ta đều học tập với các lão sư khác nhau, tăng lên chính mình,

thời gian hợp luyện ít hơn trước kia nhiều. Đúng là ăn ý không tăng lên, nhất là sau khi mọi người trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư. Chúng ta đúng là nên tăng cường phương diện này."

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Không sai, ăn ý hiện tại giữa chúng ta vẫn là năm đó luyện thành, vẫn dừng lại ở trình độ bốn năm trước, thậm chí còn không bằng khi đó. Mà thực tế, chúng ta vẫn chưa quen thuộc với hồn kỹ của nhau, chuyện này không được. Chúng ta là Sử Lai Khắc Thất Quái, chúng ta là một chỉnh thể. Chiến lực chỉnh thể nhất định phải tăng lên, hơn nữa phải gấp lên nhiều lần. Cho nên trong lúc huấn luyện quân sự, chúng ta nhất định phải gia tăng hợp luyện, gia tăng sự phối hợp."
Diệp Tinh Lan gật đầu, "Ta đồng ý."

Mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Đường Vũ Lân nói: "Tốt, lên đường thôi. Chúng ta phai nhanh tìm một cái xe mới được. Thái lão đã nhấn mạnh thời gian, như vậy, thời gian của chúng ta hẳn là không đủ, huống chi còn gặp phải chuyện như hôm qua."

Mộ Thần cho Đường Vũ Lân tương đối đủ tiền, không đủ mua xe, nhưng taxi vẫn có thể. Bọn họ thuê xe ở thành thị trước mắt, đến nơi thì trả xe ở chi nhánh thành thị đó.

Mọi người đều biết lái xe, đây không phải là vấn đề lớn. Một chiếc xe bảy chỗ, vừa vặn thoả mãn nhu cầu của bọn họ. Không xa hoa, nhưng miễn cưỡng thoải mái dễ chịu.

Tạ Giải chịu trách nhiệm lái xe, Đường Vũ Lân xem địa đồ, những người khác ở phía sau.

Một ngày trước Hứa Tiểu Ngôn vẫn cùng Nhạc Chính Vũ trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nhưng hôm nay lại biến thành như keo sơn. Tối hôm qua nàng ngủ không ngon, xe đi vững vàng, rất nhanh nàng đã ngủ trong vòng tay Nhạc Chính Vũ.
"Dựa theo tốc độ trước mắt, nếu mỗi ngày đi mười giờ thì cần bốn ngày mới đến nơi. Vẫn là Hồn Đạo đoàn tàu nhanh a!" Đường Vũ Lân nhìn địa đồ, hơi cau mày.

"Được rồi, tai nạn nữa thì sao? Thời gian không thể tính như vậy. Lão Đại, ngài không cần đi Hồn Đạo đoàn tàu nữa." Tạ Giải cười nói.

Hành trình tiếp theo coi như an ổn, ít nhất không có gặp Tà Hồn Sư.

Bốn ngày sau, bọn họ đi tới thành Bắc Hải, một thành thị ven biển vùng Đông Bắc đại lục. Đi về hướng Đông Bắc, nhiều ngày như vậy, nhiệt độ đã hạ xuống thấp. Tuy với tu vi của bọn họ, thay đổi nhiệt độ không ảnh hưởng nhiều đến thân thể, nhưng thời gian dài vẫn có chút lạnh.

"Cuối cùng cũng đến rồi." Lái xe tiến vào thành Bắc Hải, đầu tiên là đem trả xe. Trên mặt mọi người đều có chút mệt mỏi.
Mỗi ngày lái xe mười mấy giờ, đối với thân thể không có gánh nặng, nhưng tinh thần mỏi mệt.

Đường Vũ Lân nói: "Chúng ta không thể dừng lại, ta luôn có dự cảm phía sau sẽ rất phiền toái. Ta đi hỏi thăm một chút làm sao để ra biển, đi đến đích của chúng ta."

Dựa theo chỉ dẫn của Thái lão, nơi bọn họ huấn luyện quân sự là một đảo nhỏ cách thành Bắc Hải khoảng 30 km. Nếu bọn họ muốn tới đảo nhỏ thì khẳng định phải đi thuyền rồi.

"Các đại lý cho thuê xe cũng coi là ngành vận tải, có lẽ bọn họ biết rõ nơi nào có thể thuê thuyền?" Tạ Giải chỉ vào chi nhánh cho thuê xe mà bọn họ vừa bước ra.

Đường Vũ Lân nói: "Có khả năng."

Tạ Giải nói: "Ta đi hỏi."

Sau một lát, khi Tạ Giải đi ra thì sắc mặt có chút khó coi.

"Lão Đại, phán đoán của ngươi là chính xác, để đến đảo nhỏ vô danh kia quả thật không dễ dàng. Ngươi biết người bên kia nói như thế nào không?"
Tạ Giải nói không nên lời.
Đường Vũ Lân nói: "Thế nào?"

Tạ Giải nói: "Người bên đó nghe nói chúng ta muốn ra biển thì lập tức có vẻ kỳ lạ, nói chúng ta muốn đi chịu chết sao? Hơn nữa theo lời bọn họ, thành Bắc Hải không có bến tàu, ngay cả bến tàu đơn giản nhất cũng không có. Bởi vì hải vực bên này chẳng những có sóng cực lớn, mà còn có rất

nhiều Hải Hồn Thú sinh sống. Theo lời bọn họ chính là cấm khu!"

"Ta biết ngay." Đường Vũ Lân cứng họng.

"Viễn Dương Cự Luân cũng không được sao?" Nhạc Chính Vũ hỏi.

Tạ Giải nói: "Viễn Dương Cự Luân? Ngươi nghĩ nhiều rồi. Bến tàu có thể đỗ Viễn Dương Cự Luân là khu vực biển phía đông bắc đại lục, chỉ có thành Thiên Hải và thành Đông Hải mới có. Nơi này cách hai thành thị kia xa không? Đi mất bao lâu? Hơn nữa, chúng ta có khả năng điều động một chiếc Viễn Dương Cự Luân đến hải vực dày đặc Hải Hồn Thú sao?" Đường Vũ Lân nhún vai, nói: "Xem ta đây là phiền toái đầu tiên chúng ta phải đối mặt. Coi như là khảo nghiệm trước khi huấn luyện quân sự đi."

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Tới trước bờ biển xem đi, tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, xem trước một chút Hải Hồn Thú đạt đến cường độ nào, xem chúng ta có thể khả năng đối kháng hay không."

"Đi!" Đường Vũ Lân vung tay lên, mọi người lên một taxi đi thẳng đến ven biển phía đông thành Bắc Hải.

Chờ bọn họ đến nơi cách biển 5 km thì đã bị chặn lại.

Nhìn con đê hay bức tường thành cao đến 100 mét giăng đầy các loại Hồn Đạo vũ khí hạng nặng kia, mọi người đều không khỏi trợn mắt há mồm.

Tuy rằng còn chưa thấy biển cả, nhưng từ tường thành phòng ngự Hải Hồn Thú ở nơi này có thể nhìn ra, thế giới ngoài kia đáng sợ đến cỡ nào. "Các ngươi ai nhận ra hồn đạo khí phía trên không?" Đường Vũ Lân lẩm bẩm. Đối với hồn đạo khí, hắn không có quá nhiều nghiên cứu, chỉ hiểu một số tri thức cơ bản.

Tạ Giải cười khổ nói: "Ta không hiểu nhiều lắm, nhưng các ngươi nhìn phía dưới tường thành bên kia, đó hẳn là hệ thống Hồn Đạo ắc-quy siêu năng, không cần ta phải nói tác dụng nữa đi."

Không phải sao, nhìn theo hướng tay Tạ Giải chỉ, dưới tường thành có ít nhất ba chỗ đánh dấu nguy hiểm cực độ. Từ hình đánh dấu là có thể phân biệt được.

Hệ thống Hồn Đạo ắc-quy siêu năng là một kết cấu phi thường phức tạp, dùng Hồn Đạo pháp trận làm hạch tâm của ắc-quy siêu năng, chúng có thể cung cấp năng lượng khổng lồ. Nhưng nó chỉ được dùng cho một số hồn đạo khí cường đại, ví dụ như Hồn Đạo vòng bảo hộ cỡ lớn dùng cho quân sự, cái này khác với học viện. Hơn nữa còn có một ít Hồn Đạo đại pháo siêu năng cũng lấy nó làm cơ sở.
Hiện tại đừng nói là vượt biển, dù muốn ra khỏi thành cũng rất khó.

"Cái gì mà Hoàng Kim Lộ, là Tử Vong Chi Lộ thì có?" Từ Lạp Trí cười khổ nói.

Đường Vũ Lân sau khi kinh ngạc một hồi thì lấy lại bình tĩnh, "Đi, chúng ta về trước."

Thân là đội trưởng, hắn đương nhiên không thể mang theo đồng bạn tùy tiện hành động, trở lại nội thành, Đường Vũ Lân trước tìm một khách sạn nhỏ, thuê một gian phòng, sau đó mới trải tấm địa đồ thành Bắc Hải lên mặt bàn.

"Mọi người xem, khu vực màu đỏ hẳn là tường thành thủ hộ, đây cũng là đường ven biển dài đến 50 km, trong đó có một phần là đá ngầm khổng lồ. Nơi không có đá ngầm thì được bao trùm bởi tường thành, tất cả đều có thiết kế phòng ngự. Rõ ràng ra-đa giám sát đều là loại tiên tiến nhất, muốn đột nhập gần như không thể nào, cũng không thể đánh nó."
Địa đồ cho thấy tất cả vùng biển bên ngoài đều được đánh dấu đầu lâu, có thể thấy điều đó có nghĩa là gì. Địa đồ mà Thái lão cho bọn họ cũng không có những đánh dấu này, chỉ có khoảng cách xuất phát từ thành Bắc Hải đến một đảo nhỏ.

Cái là Hoàng Kim Lộ, chính là đoạn đường từ thành Bắc Hải đến đảo nhỏ này rồi.

"Nếu không thể đột phá tường thành thì chỉ có một biện pháp là đi đường vòng. Chúng ta phải đến bờ biển xem một chút. Hơn nữa, chúng ta không có toạ độ, chỉ biết rõ là một đường thẳng tắp cách thành Bắc Hải 30 km có một đảo nhỏ."

Chương 804: Bắc Hải Quân Đoàn

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Nếu đi đường vòng thì rất xa, thành Bắc Hải bên này có Bắc Hải Quân Đoàn đóng quân ở ven biển, hẳn là để phòng ngự khu vực hải vực có Hải Hồn Thú này. Chúng ta cũng không biết bắt đầu đi đường vòng ở chỗ nào, hơn nữa ven biển đều có ra-đa quân đội kiểm soát, chúng ta không thể quay lại, chỉ có thể từ biển đi thẳng đến đảo. Không có tọa độ, tìm kiếm một hòn đảo giữa biển khơi không khác gì mò kim đáy bể."
Đường Vũ Lân hơi nheo mắt lại, "Không có khả năng đi trên mặt đất, dưới mặt đất cũng không đi được, vậy chỉ có thể lên trời."

"Lên trời?" Tất cả mọi người sững sờ.

Đường Vũ Lân nói: "Mấy năm nay Hồn Đạo máy bay phát triển rất nhanh, tuy rằng cấm dân dụng nhưng quân đội nhất định là được phân phối. Chúng ta không đi được trên mặt đất, cũng không đi qua biển được, nhưng nếu chúng ta có một cỗ Hồn Đạo máy bay thì có thể bay tới đó. Khoảng cách 30 km đi trên không rất nhanh, cho dù lướt qua cũng không mất nhiều thời gian."

Tạ Giải thất thanh nói: "Lão Đại, ngươi thật là to gan. Đây chính là Hồn Đạo máy bay đó! Quân đội quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, sẽ không phục vụ dân sự. Chẳng lẽ ngươi biết chỗ nào cho thuê máy bay sao?"

Đường Vũ Lân nói: "Khẳng định là không thể thuê, chỉ có thể 'mượn'."
Tạ Giải cùng Nguyên Ân Dạ Huy liếc nhau, đồng thanh nói: "Bắc Hải Quân Đoàn."

Không sai, Bắc Hải Quân Đoàn với tư cách là quân đoàn đứng đầu vùng Đông Bắc, nhất định sẽ được phân phối Hồn Đạo máy bay. Trong thực chiến, Hồn Đạo máy bay tác chiến trên không trung không xung đột với Cơ Giáp, ở cùng cấp bậc, tài nguyên để chế tạo Cơ Giáp có thể chế tạo mười cỗ Hồn Đạo máy bay. Tốc độ phi hành của Hồn Đạo máy bay nhanh hơn Cơ Giáp, hơn nữa có thể mang theo nhiều người và Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo.

Nghiên cứu chế tạo Hồn Đạo máy bay đã bắt đầu từ hơn trăm năm trước, sau đó phát triển nhanh chóng, hiện tại đã là lực lượng vũ trang không thiếu trong quân đội. Đại quân đoàn đều có đại đội phi hành riêng, phối hợp với đại đội Cơ Giáp. Người ta nói rằng, Hồn Đạo máy bay tiên tiến nhất hiện

nay có thể bay thẳng đến Tinh La Đại Lục hoặc Thiên Đấu Đại Lục rồi. Ở phương diện khoa học kỹ thuật, hiện tại Đấu La Đại Lục vượt xa hai đại lục kia. Chỉ là, Liên Bang không có ý muốn phát động chiến tranh.
Mượn máy bay không hề nghi ngờ là phương thức nhanh nhất. Nhưng vấn đề là, bọn họ không biết lái.

"Dù chúng ta có thể lẻn vào, nhưng làm sao lái được máy bay? Hơn nữa có thể chạy tới đảo nhỏ mà không bị quân đội phát hiện và đánh rơi?" Nhạc Chính Vũ nói.

Đường Vũ Lân nói: "Điều này cần một kế hoạch cẩn thận. Tuy rằng ta không nghiên cứu hồn đạo khí nhiều lắm, nhưng ta khá hiểu Hồn Đạo máy bay hoặc là Hồn Đạo phi hành khí. Chúng ta không thể lái, nhưng nếu đã mượn thì có thể mượn luôn phi công nha. Mà đối với một quân đoàn mà nói, bọn họ có năng lực tấn công viễn trình trong phạm vi 300 km. Chúng ta mượn phi công và máy bay, như vậy bọn họ phải xác nhận trước. Dù sao bọn họ cũng sợ ném chuột vỡ bình. Chỉ cần ở trong phạm vi khống chế của bọn họ, bọn họ cũng không sợ chúng ta có thể chạy thoát, đúng không?" Mọi người gật đầu.

Đường Vũ Lân tiếp tục nói: "Mà chúng ta không cần bay 300 km, chỉ cần 30 km là đủ rồi. Đối với máy bay chiến đấu, 30 km là một khoảng cách có thể đi trong chốc lát, đến lúc đó chúng ta chỉ cần nhảy dù xuống, trả lại phi công và máy bay đã mượn, dĩ nhiên sẽ không bị Bắc Hải Quân Đoàn tấn công, chúng ta cũng đến đích rồi."

Đường Vũ Lân nói đến đây lại phát hiện xung quanh mình đặc biệt an tĩnh.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn hắn.

Từ Lạp Trí lẩm bẩm: "Lão Đại, nhảy dù là cái quỷ gì?"

Đường Vũ Lân nhún vai, "Chính là từ trên trời giáng xuống! Chúng ta có Chính Vũ và Nguyên Ân có võ hồn phi hành. Khi đến nơi, chúng ta từ trên cao nhảy xuống, dùng năng lực phi hành của bọn họ đảm bảo chúng ta trượt xuống đảo nhỏ là được rồi. Nếu không được thì làm giảm tốc độ của chúng ta lại, với lực phòng ngự của bản thân chúng ta và Nhất tự Đấu Khải, chỉ cần không ngã trên mặt đất thì không sao. Rơi xuống biển cũng không có vấn đề lớn a."
Tạ Giải nuốt xuống một hớp nước miếng, "Lão Đại, ngươi thật là lớn mật.

Lần đầu tiên ta mới biết rõ thì ra suy nghĩ của ngươi là thiên mã hành không. Phương pháp này quả thực là có chút nguy hiểm đó."

Đường Vũ Lân nói: "Xác thực là có nguy hiểm nhất định. Đầu tiên, chúng ta có thể lẻn vào Bắc Hải Quân Đoàn không, hơn nữa tìm được phi công và máy bay để mượn. Thứ hai, trong 30 km thì không để bị đánh rơi. Thứ ba, sau khi rơi xuống biển thì có thể chiến thắng Hải Hồn Thú và đi đến đảo không."

"Điểm thứ nhất, dù chúng ta không làm được thì không có nguy hiểm quá lớn, với chiến lực của chúng ta thì có cơ hội rất lớn toàn thân trở ra. Dù không ra được thì đầu hàng cũng không sao, không có nguy hiểm đến tính mạng. Điểm thứ hai, ta cảm thấy xác suất Bắc Hải Quân Đoàn công kích chúng ta trong khoảng cách 30 km là không lớn. Dù bọn họ làm thật thì chúng ta cũng có thể bỏ máy bay, nhảy xuống biển. Khi đó nguy hiểm chủ yếu là Hải Hồn Thú rồi. Bởi vậy, máy bay bay càng xa, càng đến gần đảo nhỏ thì nguy hiểm của chúng ta càng nhỏ."
"Một điểm cuối cùng, đối phó với Hải Hồn Thú. Khí tức huyết mạch của ta đều có uy áp nhất định với hồn thú, ta nghĩ, trừ phi chúng ta đặc biệt không may, gặp phải hồn thú 10 vạn năm, nếu không trong khoảng cách này thì có thể lao ra. Chính Vũ, Nguyên Ân, năng lực phi hành của các ngươi có thể mang theo 5 người chúng ta không, cho dù là lướt qua?"

Nhạc Chính Vũ nói: "Hẳn là không sai biệt lắm, với tu vi hiện tại của chúng ta, toàn lực ứng phó thì mang theo mọi người phi hành thời gian ngắn là có thể, nhưng cân nhắc đến khí lưu thì vẫn chưa xác định lắm."

Đường Vũ Lân nhìn về phía Từ Lạp Trí, "Khinh Linh Tiểu Long Bao của ngươi có thể giảm bớt trọng lượng của chúng ta bao nhiêu?"

Từ Lạp Trí không chút do dự nói: "30% nhất định không có vấn đề."

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Xem ra có tính khả thi nhất định. Ngươi định nhảy dù ở độ cao bao nhiêu?"
Đường Vũ Lân nói: "Trên lý luận mà nói thì càng thấp càng tốt. Như vậy thì thời gian hạ cánh sẽ giảm xuống, bởi vì chúng ta còn phải cân nhắc khi nhảy dù, Bắc Hải Quân Đoàn có tấn công chúng ta hay không. Khoảng cách càng ngắn thì khả năng bị tấn công càng nhỏ."

Diệp Tinh Lan nói: "Được rồi, tựa hồ là có thể, nhưng vấn đề lớn nhất vẫn

là điểm đầu tiên. Chúng ta sao có thể lẻn vào Bắc Hải Quân Đoàn 'mượn' máy bay đây?"

Đường Vũ Lân nhún vai, "Cái này nhìn qua là khó nhất, nhưng không phải không có đường tắt. Nói chung, mấu chốt quan trọng là làm sao vào được, còn đã vào rồi thì dễ dàng hơn nhiều. Bởi vì dù thiết bị nào thì hiệu quả phòng ngự bên ngoài là mạnh nhất, bên trong lại rất dễ xử lý."

"Vậy đi vào như thế nào?" Từ Lạp Trí tò mò hỏi.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Qua chuyện này hôm trước, ta đột nhiên hiểu một việc, chính là có khó khăn thì tìm học trưởng! Chiến Thần Điện có học trưởng của chúng ta, Bắc Hải Quân Đoàn, ta tin tưởng nhất định cũng có." Hứa Tiểu Ngôn nở nụ cười, "Đội trưởng, ta chưa từng nói, ta rất thích dáng vẻ đầy tự tin của ngươi."

Nhạc Chính Vũ cảnh giác: "Nàng thích hắn?"

Hứa Tiểu Ngôn bất đắc dĩ nói: "Thưởng thức, là thích kiểu thưởng thức."

Nhạc Chính Vũ cũng cười, "Vậy ta cũng thích. Đội trưởng, ngươi bây giờ mới khôi phục bộ dáng lúc trước rồi. Bất kể thế nào chúng ta đều nghe ngươi, ngươi nói làm sao chúng ta liền làm vậy."

Đường Vũ Lân cười, "Táo bạo giả định, cẩn thận luận chứng. Chúng ta đi Bắc Hải Quân Đoàn tìm học trưởng, cái này không có vấn đề. Nói không chừng chúng ta thật sự có thể mượn máy bay đi."

Diệp Tinh Lan nói: "Chúng ta lấy gì chứng minh mình là người Sử Lai Khắc? Chúng ta không được mang theo gì, học viện gần như cho chúng ta đi tay trắng."

Đường Vũ Lân nói: "Cái này không khó, học viện có thể làm một, sao chúng ta không làm được mười lăm? Ngươi đừng quên ta làm nghề gì. Huy chương đệ tử Nội Viện, để ta làm vài cái. Hơn nữa với thực lực của chúng ta còn chưa đủ sao?"
"Ngươi thắng." Diệp Tinh Lan hiếm khi thấy nở nụ cười.

Toàn bộ kế hoạch thực tế là Đường Vũ Lân tạm thời nghĩ ra được, nhưng trong quá trình thảo luận, mọi người không ngừng đưa ra nghi vấn mà dần

hoàn thiện.

Lúc mới bắt đầu, Đường Vũ Lân xác thực nghĩ tới có cần mạnh mẽ 'mượn' hay không, nhưng hắn lại chợt nghĩ đến học trưởng Chiến Thần Điện hôm đó.

Học Viện Sử Lai Khắc có thể nói là đào lý khắp thiên hạ, đây mới là điểm mạnh nhất của học viện. Nhìn qua học viện trung lập, nhưng với toàn bộ Liên Bang thì có lực ảnh hưởng cực lớn. Học viện đi ra từ Sử Lai Khắc, nhất là Nội Viện thì không người nào không phải là con cưng của trời, hơn nữa bọn họ tất nhiên đều rất trung thành với học viện.

Chương 805: Căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn
Bắc Hải Quân Đoàn nhất định có người đi ra từ Sử Lai Khắc, mà học viện mang đến cho các học viên là một xuất phát điểm cao.

Nếu một học viên tốt nghiệp Sử Lai Khắc đi tòng quân thì có khả năng làm vị trí cao, nếu không, bọn họ cũng không có tư cách tốt nghiệp Sử Lai Khắc.

Chỉ cần có người thì tốt rồi. Về phần lý do, Đường Vũ Lân đã suy nghĩ kỹ rồi.

...

Bắc Hải Quân Đoàn mới được xây dựng 1600 năm trước, là một tổ chức lâu đời trong Liên Bang Đấu La Đại Lục. Bắc Hải Quân Đoàn có năng lực hải chiến và không chiến rất mạnh. Quân đoàn có ba sư đoàn, theo thứ tự là Sư Đoàn Tác Chiến Hàng Không Bắc Hải, Sư Đoàn Thuỷ Quân Lục Chiến Bắc Hải và Hạm Đội Bắc Hải.

Trong đó, quy mô lớn nhất là Hạm Đội Bắc Hải. Bọn họ có hơn 30 con tàu đóng ở các cảng trong Bắc Hải Quân Đoàn. Đây là chủ lực đối kháng với Hải Hồn Thú. Bởi vì hải vực Bắc Hải có nhiều Hải Hồn Thú mạnh nhất ở Đấu La Đại Lục, cho nên trang bị của Hạm Đội Bắc Hải là mạnh nhất trong hải quân. Đừng nhìn thành Bắc Hải không có bến tàu, nhưng nói về sức chiến đấu, Hạm Đội Bắc Hải nhất định mạnh hơn Hạm Đội Đông Hải, một số vũ khí siêu đặc biệt đều được trang bị ở đây.

Hạm Đội Bắc Hải tổng cộng có 12.000 lính chiến đấu và hơn 30.000 nhân viên phụ trợ.

Sư Đoàn Tác Chiến Hàng Không Bắc Hải có hơn 70 máy bay các loại, ngoài ra còn có đội binh sĩ phản ứng tốc độ cao, cũng chính là binh sĩ Cơ Giáp. Lực lượng không quân Liên Bang đều do Cơ Giáp phối hợp với máy bay, sau đó chia làm nhiều đơn vị.

Sư Đoàn Thuỷ Quân Lục Chiến Bắc Hải chủ yếu là tác chiến trên bộ, nhất là tác chiến trên mặt biển, chủ yếu được trang bị vũ trang hạng nặng, giống như hệ thống phòng ngự ven biển thành Bắc Hải là do Sư Đoàn Thuỷ Quân Lục Chiến Bắc Hải hoàn thành. Trang bị tốt, càng am hiểu phòng ngự với Hải Hồn Thú.

Khác với Quân Đoàn Lục Quân bình thường lấy nhân viên chiến đấu làm chủ, một quân đoàn ước chừng có 30.000 đến 40.000 người, Bắc Hải Quân Đoàn cần nhiều nhân viên phụ trợ nên toàn bộ quân đoàn có tổng cộng chừng 80.000 người, là một quân đoàn rất lớn mạnh. Quân hàm trong Bắc Hải Quân Đoàn đều cao hơn nửa bậc so với quân đoàn cùng cấp.
Khi Đường Vũ Lân và đồng bạn xuống xe thì không khỏi rung động trước mọi thứ ở phía xa.

Xe taxi đưa bọn họ đến nơi cách Bắc Hải Quân Đoàn ước chừng 1 km, bởi vì phía trước là quân khu rồi.

Ấn tượng đầu tiên Bắc Hải Quân Đoàn mang đến cho bọn họ là nhìn qua không thấy giới hạn.

Từ chỗ bọn họ nhìn lại, bên ngoài quân đoàn không có tường mà là lưới kẽm gai lớn cao mấy chục mét. Chính xác mà nói thì nó là lưới điện. Bất kỳ sinh vật nào muốn xông vào đều bị điện cao thế tẩy lễ.

Có thể nhìn thấy xe quân đội ra ra vào vào ở cửa, nhìn ra xa hơn thì trong căn cứ có thể nhìn thấy một ít máy bay, sau đó là nhiều thiết bị quân sự bọn họ không biết tên.

"Nhìn rất tốt a! Ta đột nhiên cảm thấy, Lão Đại nói hắn tương lai hắn muốn đi tòng quân là lựa chọn rất không tồi." Tạ Giải có chút hưng phấn nói.
Nam nhân trời sinh có tâm hướng quân đội, từ khi Hồn Đạo khoa học kỹ thuật phát triển đến nay đã khiến vũ khí trở nên rất cường đại. Dù là hồn sư

cao cấp nhất, khi đối mặt với vũ khí có thể hủy thiên diệt địa cũng không dám chính diện va chạm.

Lực lượng quân sự cường đại là trụ cột, Liên Bang vẫn luôn làm như vậy.

Toàn bộ Liên Bang có 200 vạn quân thường trực, sáu đại quân khu, Bắc Hải Quân Đoàn thuộc quân khu Đông Bắc, là quân đoàn không quân và hải quân mạnh nhất trong ba quân đoàn ở quân khu Đông Bắc.

"Đi, chúng ta tới, mọi người biểu hiện tự nhiên là được rồi." Đường Vũ Lân đi ở phía trước nhất, trên mặt mỉm cười, mọi người đi theo sau hắn. Trên người bọn họ trừ hồn đạo khí trữ vật đơn giản thì cũng không mang theo vật gì.

Đôi đại chuỳ của Nguyên Ân đã bị tổn hại cũng đều thu lại trong hồn đạo khí.
Không đợi bọn họ tới gần cửa chính căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn thì đã bị một đội binh sĩ tuần tra ngăn lại.

"Đứng lại, đây là cấm khu quân sự, rời khỏi." Đội tuần tra lái xe đến, hiển nhiên là bên trong đã sớm phát hiện ra bọn họ.

Đường Vũ Lân tiến lên hai bước, nói: "Ngài hảo, chúng ta là học viên Học Viện Sử Lai Khắc, đang tiến hành nhiệm vụ rèn luyện. Học viện an bài mục tiêu nhiệm vụ là đến quý quân đoàn tiến hành đặc huấn. Có thể phiền các ngài thông báo giúp chúng ta?"

"Học Viện Sử Lai Khắc? Chúng ta không nhận được thông tin gì." Lính tuần tra hiển nhiên không dễ bị lừa như vậy.

Đường Vũ Lân nhún vai, một mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu có thông báo thì cũng không phải là khảo nghiệm. Thực tế, học viện yêu cầu chúng ta đến đây đặc huấn, cũng không cho chúng ta bất kỳ trợ giúp nào, làm sao để huấn luyện quân sự, chúng ta phải tự mình nghĩ cách. Các ngài cũng nhìn thấy, chúng ta có biện pháp nào sao? Chúng ta chỉ có thể đến đây, trực tiếp đi hỏi thăm có phải đã an bài đặc huấn cho chúng ta rồi không?"'
Lính tuần tra nhướng mày, "Các ngươi thật sự là người Học Viện Sử Lai Khắc? Làm sao chứng minh?"

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Chứng minh? Rất dễ a." Vừa nói, hắn vừa làm

thủ thế với đồng bạn, ngay sau đó, bảy người đồng thời phóng xuất võ hồn của mình.

Bảy người đồng thời phóng thích võ hồn, hơn nữa số lượng hồn hoàn tới một trình độ nhất định sẽ khiến người khác phi thường rung động, đặc biệt là trước mặt một đám người bình thường như vậy.

Khi lính tuần tra nhìn thấy trước mặt mình nở rộ từng vòng hồn hoàn, nhất là cấp độ hồn hoàn không thấp thì bọn họ không khỏi mở to mắt mà nhìn.

Năm cái, tất cả đều là Ngũ Hoàn!

Đường Vũ Lân và đồng bạn đều bảo trì đội hình tam giác. Đường Vũ Lân ở phía trước nhất, phía sau hắn là ba người, ở hai bên là Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan, ở giữa là Hứa Tiểu Ngôn. Phía sau bọn họ cũng là ba người một hàng, hai bên là Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải, ở giữa là Từ Lạp Trí.
Tuy rằng không phải đang chiến đấu, nhưng bọn họ vẫn bảo trì đội hình này, đây là thói quen. Nhất là lúc trước bị động trước Tà Hồn Sư, trên đường lái xe đến thành Bắc Hải, bọn họ thảo luận vấn đề phối hợp không ít.

Đường Vũ Lân ở trước nhất, trên người 5 hồn hoàn, 3 tím, 1 đen, 1 lục. Chính xác mà nói là lục kim sắc.

Dù binh sĩ không phải hồn sư, khi nhìn thấy hồn hoàn màu lục trên người Đường Vũ Lân không khỏi giật mình trợn mắt há mồm. Mà trên người Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ không nhìn thấy hồn hoàn nào thấp hơn màu tím. Chuyện này có nghĩa là gì đã quá rõ ràng.

Ngũ Hoàn, bảy tên Ngũ Hoàn Hồn Vương. Hơn nữa những người trẻ tuổi này nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi. Mà những binh sĩ trên xe cũng không kém tuổi bọn họ.

Hâm mộ, ghen ghét đủ loại tâm tình cơ hồ trong chớp mắt xuất hiện trong lòng những binh sĩ này. Mọi người đồng tuổi, chênh lệch sao lại lớn như vậy?
Binh sĩ trên xe tuần tra nuốt xuống một hớp nước miếng, bình phục tâm tình, sau đó cầm lấy Hồn Đạo máy truyền tin trong quân đội, kết nối thông tin.

Hồn Đạo máy truyền tin trong quân đội có đặc điểm lớn nhất là hoàn toàn tách khỏi dân dụng, phía trên không có tính năng quay số, từng nút trên đó đại biểu cho một đối tượng đặc biệt, cho nên binh sĩ này chỉ ấn một cái đã lập tức thông kết nối.

"Báo cáo! Phát hiện bảy người khả nghi, bọn họ tự xưng là học viên Học Viện Sử Lai Khắc, muốn vào căn cứ tham gia huấn luyện. Toàn bộ bảy người đều là hồn sư cấp độ Ngũ Hoàn Hồn Vương, ước chừng khoảng 20 tuổi. Xin chỉ thị!"

Thoáng nghe mệnh lệnh truyền ra từ Hồn Đạo máy truyền tin, binh sĩ lập tức nói: "Rõ!"

Cắt đứt thông tin, ánh mắt của hắn có chút quái dị nhìn bảy người Đường Vũ Lân, nói: "Thỉnh chư vị chờ một lát, lập tức sẽ có xe tới đón các ngươi."

Chương 806: Cạm bẫy

Bảy người Đường Vũ Lân đều nở nụ cười, có xe đón, có cửa. Xem ra bọn họ phán đoán chính xác, trong căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn nhất định có người Học Viện Sử Lai Khắc. Trên đại lục, Học Viện Sử Lai Khắc có địa vị hết sức quan trọng, đến địa phương nào, đệ tử Nội Viện đều phi thường nổi tiếng.

Không lâu sau, một xe quân đội lái tới. Trên xe không có binh lính tuần tra, bảy người Đường Vũ Lân lên xe. Chiếc xe kia đi phía trước, xe đón bọn họ đi phía sau, chạy vào căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn.

"Lát nữa hành sự tuỳ vào hoàn cảnh, mục tiêu hàng đầu của chúng ta là ở lại. Sau đó liên hệ với học trưởng có quyền lực trong quân đoàn. Chỉ cần có thể giải quyết hoà bình thì chúng ta không cần 'mượn' rồi." Đường Vũ Lân thấp giọng nói.
Diệp Tinh Lan gật đầu, "Đầu tiên chúng ta không thể tách ra, không bị tách ra thì không có vấn đề."

"Ừm." Đường Vũ Lân gật đầu.

Căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn quá lớn, nhìn từ bên ngoài không thể cảm nhận được quy mô to lớn của nó. Khi tiến vào rồi mới cảm nhận được rõ ràng

lớn đến cỡ nào.

Cho dù lái xe cũng mất gần hai mươi phút mới dừng lại, dừng trước một toà kiến trúc cao lớn nhưng không hề bắt mắt.

Xuống xe, binh sĩ đứng trước cửa ra vào làm một thủ thế mời.

Đường Vũ Lân cùng đồng bạn bảo trì trận hình như trước, đi vào.

Vừa vào cửa, Đường Vũ Lân không khỏi khẽ nhíu mày, bởi vì nơi này giống thương khố, bên trong đều là thiết bị kim loại, bọn họ hầu như không nhận ra.

Một gã Thiếu Úy tiến lên nghênh đón, "Các ngươi là người Học Viện Sử Lai Khắc? Có gì chứng minh thân phận không?"
Đường Vũ Lân vội vàng lấy ra huy chương mình làm, đưa tới.

Quan quân nhìn qua rồi trả lại cho bọn họ mà không cần xác minh nhiều, "Đi theo ta." Nói xong, hắn đi vào bên trong.

Đường Vũ Lân và đồng bạn có thể nói là kẻ tài cao gan cũng lớn, cũng không sợ hãi, đi nhanh phía sau, tò mò nhìn xung quanh.

Trong kho hàng có nhiều thiết bị nhìn qua rất tiên tiến, rất nhanh bọn họ đã thấy được một ít Hồn Đạo pháo cực lớn. Thân pháo màu trắng bạc vô cùng lớn, tuy rằng không có năng lượng rót vào nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức khắc nghiệt của nó.

Đi gần trăm mét, ở một nơi tương đối trống, một gã quan quân khác đã chờ ở nơi đó. Quân phục Bắc Hải Quân Đoàn là màu xanh đậm, quân phục thẳng tắp tôn lên khuôn mặt anh tuấn của quan quân, trên bờ vai có hai vòng tròn, ở trung tâm còn có một ngôi sao bạc. Song hoàn nhất tinh, đây là quân hàm Thiếu Tá rồi.
Vị Thiếu Tá này nhìn qua hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, mang trên mặt nụ cười ấm áp.

"Các thiên tài Học Viện Sử Lai Khắc, hoan nghênh các ngươi tới Bắc Hải Quân Đoàn."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, vội vàng tiến lên vài bước, "Thủ

trưởng ngài hảo, mạo muội tới đây, đã thêm phiền toái cho ngài rồi."

Thiếu Tá mỉm cười nói: "Không sao, nói một chút mục đích của các ngươi."

Đường Vũ Lân đem các lý do đã chuẩn bị nói một lần, đại khái bọn họ hy vọng có thể đến Bắc Hải Quân Đoàn tiến hành đặc huấn một thời gian, từ đó hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện mà học viện giao cho.

"... sau khi chúng ta suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy vẫn nên trực tiếp đến đây, hy vọng Bắc Hải Quân Đoàn có thể thu lưu chúng ta." Đường Vũ Lân tươi cười rất thân thiện. Hắn lớn lên anh tuấn, sau khi thu liễm khí tức huyết mạch Kim Long Vương thì càng khiến người ta sinh ra hảo cảm. Thiếu Tá nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: "Ta hiểu rồi. Bất quá, tiểu huynh đệ, không biết ngươi có nghĩ tới một vấn đề không, Học Viện Sử Lai Khắc nếu để các ngươi đến Bắc Hải Quân Đoàn chúng ta rèn luyện, vậy, địa điểm rèn luyện là chỗ nào?"

Đường Vũ Lân sững sờ, rèn luyện này vốn là hắn bịa ra, bởi vì không thể đảm bảo đối phương chắc chắn sẽ giúp bọn họ, cho nên không thể nói thật.

"Ý của ngài là?" Đường Vũ Lân nghi hoặc nhìn Thiếu Tá.

Thiếu Tá mỉm cười nói: "Học Viện Sử Lai Khắc cho tới giờ đều bắn tên không đích. Trên thực tế, các ngươi không phải nhóm đầu tiên đến nơi này của chúng ta. Trước các ngươi, hầu như mỗi vài năm đều có người của học viện tới đây. Chỉ là, số người trực tiếp đến đây giống các ngươi không nhiều lắm. Bình thường đều tìm cơ hội rồi lẻn ra biển. Thậm chí còn muốn xâm nhập và trộm công cụ phi hành của chúng ta. Phần lớn là vậy. Các ngươi lại công khai tiến vào, đây là lần đầu tiên ta thấy từ khi tới nơi này. Không thể không nói, các ngươi so với tiền bối của các ngươi có dũng khí hơn nhiều, cũng tự tin hơn."
Đường Vũ Lân cảm thấy không tốt, sau khi nghe Thiếu Tá nói, hắn đột nhiên phát hiện, mình đã phạm vào một sai lầm chí mạng. Bọn họ không phải nhóm đầu tiên đến đây huấn luyện quân sự, như vậy, người đến trước bọn họ đều là học trưởng trong Nội Viện. Lịch sử huấn luyện quân sự này kéo dài bao lâu bọn họ không biết, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, ít nhất đời của Thái lão cũng tham gia. Đề mục là giống nhau, như vậy, trong tình huống Bắc Hải Quân Đoàn thủ hộ hải cương, các học trưởng đã làm thế nào để tiến về hải đảo mà vẫn đảm bảo thời gian và đi qua Hoàng

Kim Lộ.

Chui đầu vào lưới sao?

Diệp Tinh Lan khẽ nhướng mày, Đường Vũ Lân lại vô thức mở tay ngăn các đồng bạn lại.

"Thủ trưởng, vậy ngài muốn như thế nào?" Đường Vũ Lân hỏi. Thời điểm này xúc động không giải quyết được vấn đề, người ta có thể bình tĩnh đứng trước mặt bọn họ nói chuyện, hơn nữa còn biết bảy người bọn họ đều là Hồn Vương, cơ bản không có khả năng không chuẩn bị gì.
Trong chốc lát Đường Vũ Lân đã có nhiều phán đoán. Điều duy nhất đối phương không biết là thân phận Sử Lai Khắc Thất Quái của bọn họ, đây cũng là bí mật duy nhất phải giữ.

Thiếu Tá nói: "Ừm, không tồi, ở tuổi này có thể không sợ hãi cũng không dễ dàng. Nói thật thì, ta không thể không châm chọc, các ngươi sở dĩ rơi đến nước này hoàn toàn là do học viện các ngươi làm ra. Chúng ta đã sớm nhận được thông báo, gần đây có 7 học viên Học Viện Sử Lai Khắc đến đây, mục đích hẳn là đến Ma Quỷ Đảo đi, nhưng rất hiển nhiên, không thể đi qua phòng tuyến của chúng ta. Chúng ta có chức trách thủ hộ an toàn của dân chúng Liên Bang, không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp cận bờ biển. Căn cứ theo thời gian Học Viện Sử Lai Khắc cho chúng ta, trong 15 ngày xuất hiện từ học viện, các ngươi nhất định phải đến được Ma Quỷ Đảo, nếu không tính là nhiệm vụ thất bại, hơn nữa hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên, chúng ta cũng sẽ không làm gì các ngươi, chỉ giam các ngươi lại 10 ngày, sau khi đủ 15 ngày thì các ngươi được thả."
Trên trán Đường Vũ Lân không khỏi kéo xuống ba đạo hắc tuyến, học viện thật là xấu, ngay cả thời gian hành động của bọn họ cũng báo cho Bắc Hải Quân Đoàn. Quả thực là ...

Chẳng lẽ, bằng vào bọn họ có thể chống đỡ một cái quân đoàn của người ta sao?

Thiếu Tá cười híp mắt nói: "Ngươi có thể tỉnh táo đối mặt, đúng là rất thông minh. Nếu các ngươi công kích chúng ta, có nghĩa là các ngươi phát động công kích với quân đội Liên Bang. Khi đó, dù ta hạ lệnh giết các ngươi cũng là hợp lý. Nhưng hiện tại, chỉ cần nhốt các ngươi một thời gian là được. Được rồi, thúc thủ chịu trói đi."

"Thúc thủ chịu trói, hừ!" Nhạc Chính Vũ hừ lạnh một tiếng.

Thiếu Tá nói: "Muốn phản kháng? Vậy các ngươi có thể thử một chút. A ... các ngươi vẫn nên nhìn xung quanh một chút đi."
Đường Vũ Lân không xem, nhưng hắn cũng cảm giác được, bốn phía thương khố chậm rãi chui ra một đám họng pháo, toàn bộ đều nhắm vào bọn họ. Tuy rằng không biết công hiệu của chúng là gì, nhưng từ chiều dài và độ lớn họng pháo có thể thấy, đây đều là vũ khí cực kỳ khủng bố.

Đường Vũ Lân nói: "Mọi người không nên cử động."

Thiếu Tá mỉm cười nói: "Người tới, đeo còng tay cho bọn họ."

Đội một binh sĩ từ phía sau chạy ra, trong tay mỗi người đều có một hộp kim loại hình vuông ước chừng rộng một xích, cao nửa xích, bước nhanh tới trước mặt bảy người Đường Vũ Lân.

Thiếu Tá nói: "Nếu các ngươi muốn phản kháng, hiện tại còn kịp."

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, chán nản nói: "Không nghĩ tới lại thế này, học viện quá âm hiểm. Bất quá, chuyện này cũng là một lần giáo huấn khắc sâu với chúng ta, cuối cùng cũng không uổng chuyến này. Thua chính là thua, lần sau chúng ta nhất định sẽ không phạm phải sai lầm này nữa. Làm theo hắn nói đi, ai cũng không được phản kháng. Rơi vào tay người ta, chúng ta nên thức thời."
Vừa nói, hắn vừa giơ tay lên.

Một tên binh lính đem hộp kim loại treo lên hai tay Đường Vũ Lân. Hộp kim loại kia nhanh chóng mở ra và đóng lại, bọc cổ tay Đường Vũ Lân ở trong đó.

Lập tức, Đường Vũ Lân cảm thấy một cảm giác tê liệt mãnh liệt truyền đến cổ tay, toàn thân run rẩy một hồi, hồn lực bị phong bế rồi, không cách nào lưu thông.

Những người khác cuối cùng cũng nghe lời Đường Vũ Lân, cũng lần lượt bị mang còng tay.

Chương 807: Nhận mệnh?

Hứa Tiểu Ngôn trên mặt toát ra một tia tuyệt vọng, "Thật là khó chịu, thật là khổ sở a! Đội trưởng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Thanh âm của nàng thậm chí có chút nghẹn ngào, nhút nhát e lệ.

"Đừng sợ, không có việc gì. Cùng lắm thì nhiệm vụ lần này coi như xong, trở về nhận trừng phạt thôi. Yên tâm, chúng ta không làm gì, Bắc Hải Quân Đoàn dù giam chúng ta cũng không làm được gì. Dù sao học viện biết rõ chúng ta ở chỗ này, chúng ta không thực hiện công kích hay hành vi trộm cướp gì."
Thiếu Tá mỉm cười nói: "Cho nên nói, lựa chọn của các ngươi là chính xác. Mang bọn họ đi, nhốt lại. A, đúng rồi, thuận tiện nói một chút. Ta tốt nghiệp Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt, hoặc là nói, cao tầng Bắc Hải Quân Đoàn đều tốt nghiệp từ Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt. Cho nên chúng ta vẫn luôn chán ghét Học Viện Sử Lai Khắc. Không nghĩ tới, một quân đoàn ở phía đông bắc lại xuất thân từ Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt ở Minh Đô phía tây. Quan hệ giữa hai học viện, các ngươi có biết không?"

Biết không? Có thể không biết không? Lúc trước Đường Vũ Lân còn dẫn theo đồng bạn khiêu chiến Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt đó.

Đường Vũ Lân cúi đầu không vui, bộ dạng phục tùng, giống như là đi vào hang cọp rồi!

Thiếu Tá tiếp tục nói: "Đừng giả bộ, tuy rằng ta rất chán ghét Sử Lai Khắc các ngươi, nhưng xem bộ dạng các ngươi đều là học viên Nội Viện, hơn nữa, tu vi Ngũ Hoàn, nhất định đều là Nhất tự Đấu Khải Sư rồi. Yên tâm, ta sẽ không cho các ngươi bất kỳ cơ hội nào. Dù các ngươi giả bộ thế nào, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Đến, cho bọn họ đeo mỗi người một mũ giáp phong bế tinh thần, như vậy cơ bản không có sơ hở nào rồi. Điều này rất tuyệt, ngay cả tư duy cũng không làm được, các ngươi ngoan ngoãn ngủ ở đây 10 ngày. Ta cam đoan, sau 10 ngày sẽ thả các ngươi đi, có lẽ, đến lúc đó sẽ đói, nhưng không chết được."
Mắt thấy những binh lính kia mang một đống mũ giáp tới, Đường Vũ Lân mãnh liệt ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy kinh hoàng, "Ngươi, ngươi không thể làm như vậy. Ngươi. . . , a!"

Mũ giáp rơi xuống, từ trường mãnh liệt trong chớp mắt trùng kích đến, thân

thể Đường Vũ Lân nghiêng một cái, ngã xuống đất.

Hồn lực của những người khác đều bị phong bế, muốn phản kháng cũng không thể, chỉ đành để một đám mũ giáp đội lên đầu, lần lượt ngã xuống đất, ngất đi.

Thiếu Tá nhún vai, "Vốn nên là như vậy. Đệ tử Học Viện Sử Lai Khắc cực kỳ giảo hoạt, không thể cho bọn họ một chút cơ hội nào. Loại mũ giáp phong bế tinh thần này chuyên môn nhằm vào trọng phạm, phong toả lại Tinh Thần Chi Hải của bọn chúng. Các ngươi ngoan ngoãn ngủ đi. Chỉ không biết sau lần này, Học Viện Sử Lai Khắc có đối tốt với bọn họ hơn không. Hay là trực tiếp khai trừ đây? Đừng trách ta, có trách thì trách học viện các ngươi quá độc ác. Đem bọn họ đi, đưa đến phòng tạm giam bên kia. 10 ngày sau thì thả."
Các binh sĩ đã chạy tới, mỗi hai người nâng một người, nhanh nhẹn mang bảy người Đường Vũ Lân đi.

Thiếu Tá đưa tay phải sờ cằm của mình, trên mặt tỏ vẻ suy nghĩ, trầm giọng nói: "Để cho đội đặc công đi tìm bên ngoài trụ sở, ra-đa dò xét xem bọn họ có đồng bọn ở bên ngoài hay không, đặc biệt trinh sát xem có Cơ Giáp hay không."

"Rõ, Thiếu Tá."

Thiếu Tá hai mắt híp lại, hắn luôn nổi tiếng là người cẩn thận, tuyệt sẽ không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Phòng tạm giam tối tăm luôn là nơi đáng sợ nhất trong quân đội.

Bên trong phòng tạm giam không có gì, phòng chỉ cao hai thước, là độ cao không có người nào ngồi dậy được. Bên trong không có ánh sáng, chỉ có một khe nhỏ để đưa cơm.

Điều đáng sợ nhất ở phòng tạm giam là không có cái gì. Người thường bị nhốt ở nơi này có thể kiên trì 7 ngày đã tương đối cường hãn. Nếu ở đây lâu ngày thì tinh thần sẽ tan vỡ.
Nhóm Đường Vũ Lân mang theo còng tay và mũ giáp, yên tĩnh nằm trong phòng tạm giam.

Không biết qua bao lâu, trong không gian tối tăm đó, một đôi tay chậm rãi

nâng lên, nhẹ nhàng nắm lấy hai bên mũ giáp, sau đó đẩy nó ra.

Không sai, chính là đẩy ra. Không có chìa khoá và mật mã điện tử thì không mở được mũ giáp, nhưng hắn lại đẩy ra bằng hai tay.

Trên tay có còng tay, không thoải mái lắm. Đôi tay thoáng giãy giụa, còng tay kim loại lập tức vỡ ra. Sau đó, hắn cũng nâng mũ giáp trên đầu lên.

Xoa xoa cổ tay, cảm nhận được hồn lực từng bước khôi phục, trong đôi mắt tản ra tử quang nhàn nhạt.

Thoát khỏi còng tay, đẩy mũ giáp xuống không phải là Đường Vũ Lân sao?

Hắn nhìn xung quanh, quả nhiên các đồng bạn đều ở đây. Sau đó, hắn cũng hở phào nhẹ nhõm.

Phân biệt sợ bộ một chút, hắn bẻ còng tay và lấy mũ giáp của Tạ Giải ra. Sau đó một tay che miệng Tạ Giải.
Một lúc sau, thân thể Tạ Giải khẽ động, Đường Vũ Lân lập tức thấp giọng nói: "Đừng nói chuyện, giữ im lặng."

Tạ Giải lập tức hiểu ý, nương theo Tinh Thần Lực khôi phục, hắn bắt đầu khôi phục hồn lực của mình.

Đường Vũ Lân tiếp tục tháo còng tay và mũ giáp cho đồng bạn.

Vì sao hắn không bị mũ giáp kia phong bế Tinh Thần Chi Hải? Cũng không có gì đặc thù. Còng tay đúng là có thể phong bế hồn lực, dù hồn sư có tu vi cường đại khi đeo còng tay cũng là như vậy.

Nhưng đừng quên, Đường Vũ Lân còn có khí huyết cường đại. Khi mũ giáp đội xuống, hắn lập tức thúc giục khí huyết chi lực rót vào đầu, cưỡng ép hình thành một tầng phòng hộ. Nếu Thiếu Tá có thể thấy trong mũ giáp của Đường Vũ Lân lúc đó thì sẽ không cho là có thể phong bế hắn, bởi vì khi đó khuôn mặt Đường Vũ Lân đều là Long văn màu vàng.
Có khí huyết chi lực cách trở, tác dụng phong bế Tinh Thần Lực của mũ giáp dĩ nhiên khó thực hiện được. Vậy mọi thứ liền đơn giản. Khi bên ngoài đã yên tĩnh, Đường Vũ Lân lập tức giải trừ phong cấm trên người mình và đồng bạn.

"Học viện quá gian xảo." Tạ Giải nhịn không được thấp giọng nói, hô hấp của mọi người có chút nặng.

Không phải sao, học viện lựa chọn thành Bắc Hải không phải là bắn tên không đích, Bắc Hải Quân Đoàn bên này chuyên môn nhằm vào bọn họ. Khó trách mỗi người biết về huấn luyện quân sự đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt thương cảm. Còn chưa lên đảo bọn họ đã gặp phải tình huống như thế này rồi.

"Được rồi, mắng cũng vô dụng. Cuối cùng cũng không phải tình huống xấu nhất, ít nhất bây giờ chúng ta vẫn ở trong căn cứ, còn tốt hơn là ở bên ngoài. Tạ Giải, ngươi dùng phân thân đi ra ngoài trinh sát một phát." Vừa nói, Đường Vũ Lân lăn một cái, đi tới cửa phòng giam. Đó là một cái cửa nhỏ, dày và có khoá.
Đường Vũ Lân nheo mắt lại, tập trung tinh thần cảm thụ tình huống bên ngoài. Bên ngoài cũng không có thủ vệ. Có lẽ là vì tin tưởng vào hiệu quả của còng tay và mũ giáp nên bên ngoài mới không có ai.

Nhưng Đường Vũ Lân không chủ quan, quay người nói với Tạ Giải: "Phân thân đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận, ngươi chỉ cần trinh sát đến chỗ có Hồn Đạo máy bay là được. Trong căn cứ nhất định sẽ có rất nhiều biện pháp an toàn, máy quét nhiệt độ không thể phát hiện ra ngươi, nhưng dụng cụ phân tích năng lượng thì có thể. Nếu bị phát hiện, ngươi lập tức để cho phân thân tiêu tán, dù sao bọn hắn cũng sẽ không hoài nghi đến chúng ta. Phải thật cẩn thận, tận khả năng mang về một ít vật hữu dụng."

"Được, yên tâm đi, giao cho ta." Tạ Giải gật đầu với Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân thò tay ra, thay vì trực tiếp mở cửa thì đi đến bên cạnh phòng giam, "Đây là lỗ thông gió, ta dỡ nó xuống, thông qua Tinh Thần Lực ta cảm thấy lỗ thông gió này khá nhỏ, nhân loại bình thường không vào được, nhưng phân thân của ngươi hẳn là có thể sao?"

Tạ Giải gật đầu, nói: "Không có vấn đề, ta có thể áp súc phân thân, chỉ cần có khe hở bằng một cánh tay là có thể chui ra."

Chương 808: Lập kế hoạch

"Được, đến đây đi." Kim Long Trảo nhẹ nhàng rạch một cái liền phá cửa

thông gió. Hào quang hồn hoàn sáng lên, một đạo Ảnh Long Phân Thân tách ra, tay cầm Ảnh Long Chủy, lặng yên không tiếng động chui vào cửa thông gió.

Dưới sự khống chế của Tạ Giải, phân thân co rút lại, nó vặn vẹo cơ thể chui ra, rất nhanh đã ra đến bên ngoài.
Bên ngoài là một hành lang, hai bên xung quanh là hai dãy phòng giam. Tạ Giải quan sát xung quanh, không có động tĩnh gì.

Hắn cẩn thận đi dọc theo vách tường, vừa đi vừa quan sát.

Bởi vì là phân thân, hơn nữa là phân thân vô hình, kỳ thật hắn không quá sợ bị phát hiện, nhưng không thể để phòng giam bên này bị phát hiện, bởi vì chuyện này khiến Bắc Hải Quân Đoàn nghĩ đến bọn họ trốn thoát.

May mắn, bên này không có dụng cụ phân tích năng lượng. Phòng tạm giam cũng không phải cấm khu quân sự, chỉ dùng để giam những binh sĩ vi phạm kỷ luật quân đội.

Bên này thậm chí không có hệ thống kiểm tra từng khu vực nhà giam, hắn đi ra ngoài mà không gặp khó khăn gì.

Lúc này bên ngoài trời đã tối hẳn, nhưng bên trong căn cứ lại sáng rực, thỉnh thoảng có binh sĩ chạy qua.

Tạ Giải giấu mình ở một góc tối, yên lặng quan sát, phân thân của hắn không thể khoảng cách bản thể quá xa. Với tu vi hiện tại của hắn, tối đa chỉ có thể cách 1 km. Vượt qua khoảng cách này thì muốn giữ liên hệ và khống chế, tiêu hao hồn lực và Tinh Thần Lực đều tăng hơn nhiều lần.
Nơi này thật sự là quá lớn, Tạ Giải không cách nào phân biệt được hắn đang ở chỗ nào. Nhưng may mắn là, rất nhanh hắn đã nhìn thấy máy bay.

Cách phòng tạm giam không xa, cửa một thương khố mở ra, một máy bay mới hạ cánh chậm rãi lái tới, đậu ở trong nhà kho.

Càng làm Tạ Giải kinh hỷ là, nhà kho đỗ máy bay ở ngay cạnh phòng tạm giam của bọn họ, chỉ cách hai bức tường.

Tạ Giải nhanh chóng chạy vào nhà kho, vừa lúc thấy vòng bảo hộ trên máy bay từ từ mở ra, bốn phi công đang đứng dậy xuống máy bay.

Tạ Giải nhảy lên máy bay và nhìn xung quanh.

Đây là một bộ máy bay chiến đấu, bên trong có bốn chỗ ngồi, cũng không rộng rãi. Các dụng cụ và thiết bị bên trong trong có chút phức tạp và hiện tại ngọn đèn trên đó đang dần tắt. Bốn phi công xuống máy bay và cười đùa. Vòng bảo hộ đã nâng lên cũng từ từ đóng lại.
Trong nhà kho này còn một bộ máy bay khác tương tự, kiểu dáng cũng giống nhau.

Tạ Giải nheo mắt lại, lặng yên xuống máy bay, nhanh chóng quay về phòng tạm giam.

Đường Vũ Lân nghe Tạ Giải kể lại tình huống cụ thể, sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, nói: "Đây đúng là một cơ hội. Bình thường thì e rằng không dễ dàng để chúng ta điều khiển máy bay bay lên. Muốn ra khỏi thương khố, tốt nhất là đợi máy bay tự cất cánh khi thi hành nhiệm vụ. Nhưng điều này có nghĩa là chúng ta không thể cướp phi công ngay khi họ vừa lên, làm vậy quá dễ bị phát hiện. Không gian trên máy bay quá nhỏ, cơ bản không đủ chỗ để chúng ta che giấu."

Tạ Giải nói: "Sau khi phi công rời khỏi thì còn có bảo vệ chuyên môn đến và kiểm tra trạng thái máy bay. Đoán chừng trước khi cất cánh cũng tiến hành kiểm tra."
Nhạc Chính Vũ nói: "Ưu điểm của máy bay chiến đấu là tốc độ nhanh, một khi toàn lực gia tốc, khoảng cách 30 km chỉ là thoáng qua. Nhưng máy bay chiến đấu cũng có vấn đề, chính là vị trí bên trong quá ít, chúng ta còn cần có phi công chuyên nghiệp thao tác. Bên trong cơ bản không cách nào đồng thời chứa nhiều người được. Ngoài ra, khả năng hai máy bay đồng thời cất cánh là rất nhỏ. Nếu là máy bay vận tải, hoặc là phi cơ trực thăng thì đủ chỗ, nhưng khi cất cánh tốc độ lại quá chậm, chúng ta không thể ra khỏi căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn được, e rằng sẽ bị bắt lại."

Đường Vũ Lân nói: "Tạ Giải, nếu không có phi công, chúng ta đều ở trong máy bay chiến đấu thì có khả năng không?"

Tạ Giải biểu lộ có chút cổ quái nói: "Rất khó. Chỉ có bốn chỗ, chúng ta lại có bảy người. Một người Lạp Trí chỉ sợ một chỗ cũng không đủ. Máy bay kia quá nhỏ."
Đường Vũ Lân nói: "Chỉ là bốn người, nếu chúng ta có người điều khiển

được máy bay thì không phải không thể. Nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta tự mình điều khiển máy bay."

"Tự mình lái?"

Đường Vũ Lân nói: "Lái máy bay khẳng định phức tạp hơn Hồn Đạo ô tô, nhưng chưa chắc phức tạp hơn Cơ Giáp, thậm chí còn đơn giản hơn. Việc chúng ta muốn phi công lái máy bay rời đi có sự không chắc chắn quá lớn, chuyện đó cũng nằm ngoài phạm vi khống chế của chúng ta. Cơ hội chỉ có một lần, nếu như chúng ta gặp được một vị phi công thấy chết không sờn thì phải làm sao? Cho nên, ta có một ý tưởng ..."

"Chẳng lẽ chúng ta tự lái máy bay ra ngoài? Nhưng ai lái chứ?" Diệp Tinh Lan nghi ngờ hỏi.

Đường Vũ Lân nhìn về phía Tạ Giải, "Chúng ta có thời gian 9 ngày, trong 9 ngày, ta tin máy bay trong thương khố bên kia có thể cất cánh lần nữa. Ngươi đi quan sát cẩn thận cho ta, quan sát bọn họ khi cất cánh khống chế máy bay như thế nào, nhớ kỹ và học lại. Nhìn nhiều vài lần. Yêu cầu của ta không cao, ngươi chỉ cần có thể lái máy bay đi, hơn nữa thuận lợi cất cánh, gia tốc, miễn cưỡng khống chế phương hướng là được rồi. Chúng ta chỉ cần bay 30 km."
Tạ Giải trợn to mắt nhìn Đường Vũ Lân, "Lão Đại, ngươi không sợ chết người sao? Ngươi tin tưởng ta như vậy?"

Đường Vũ Lân nhún vai, nói: "Đúng là có khả năng máy bay rơi, nhưng có Chính Vũ và Nguyên Ân ở đây thì không đến mức chết người. Nhưng nếu thất bại thì chỉ sợ chúng ta không thể huấn luyện quân sự rồi. Bởi vậy, tất cả đều dựa vào ngươi."

Tạ Giải nuốt xuống một hớp nước miếng, "Vậy ta thử xem?"

Đường Vũ Lân nói: "Vẫn còn thời gian, chúng ta phải lên kế hoạch chặt chẽ nhất có thể. Tạ Giải, những ngày này phải vất vả rồi, trinh sát và học điều khiển máy bay. Chú ý từng chi tiết."

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều có người của quân đoàn đến xem xét tình huống trong phòng tạm giam. Mũ giáp đã bị phá hệ thống bên trong, bọn họ lần nữa đeo lên. Còng tay cũng như vậy, đơn giản nguỵ trang.
Dù sao, phòng tạm giam rất thấp, binh sĩ kiểm tra cũng chỉ nhìn một cái,

không thấy bọn họ có động tĩnh gì thì rời đi.

Rốt cuộc đã đến ngày thứ bảy.

Tạ Giải yên lặng trở về.

"Sao rồi?" Đường Vũ Lân thấp giọng nói.

Tạ Giải nói: "Có thể xác nhận, hai máy bay trong nhà kho mỗi ngày sẽ phân biệt thi hành nhiệm vụ trinh sát lần lượt vào sáng và tối. Quá trình bọn họ cất cánh ta cơ bản đã nhớ kỹ. Khởi động máy bay và toàn diện gia tốc hẳn không có vấn đề. Khi nào thì chúng ta hành động?"

Đường Vũ Lân thở sâu, "Các phương thức ứng biến chúng ta đã lên kế hoạch tốt rồi, còn kém một bước nữa thôi. Tình huống lần này xác thực là nguy hiểm, nhưng chúng ta là Sử Lai Khắc Thất Quái, dù thế nào cũng không thể thất bại trở về. Sáng sớm ngày mai hành động. Buổi sáng sẽ dễ hơn buổi tối một chút, những người làm nhiệm vụ lúc này cũng mệt mỏi nhất."
Ngày hôm sau, sáng sớm.

Lỗ Phu là đội trưởng đội bay, cũng là người đầu tiên đi tới nhà kho. Sau khi chào hỏi nhân viên kiểm tra đo lường, hắn đứng dưới máy bay nhìn lên, để lộ ra biểu lộ thoả mãn.

Thuở nhỏ hắn đã phi thường yêu thích máy bay, hắn thích cảm giác được bay lượn trên bầu trời. Hắn là người bình thường, vì có thể trở thành một phi công hợp cách, hắn đã trải qua rèn luyện phi thường khắc khổ. Dưới sự nỗ lực không ngừng, rốt cuộc hắn đã được bay 5 năm trước.

Từ ban đầu là phi công thực tập đến bây giờ là tổ trưởng tổ bay, hắn đã vô cùng nỗ lực, hắn thực sự yêu thích công việc này.

Trước mặt hắn chính là máy bay chiến đấu kiểu mới của Liên Bang, Thiên Tường 17, chiến đấu cơ đời thứ 17. Nó được trang bị tua-bin phản lực, khả năng tăng tốc tức thời có thể đột phá âm chướng trong vòng 26 giây. Bốn diệt hồn cơ pháo được dùng thực hiện công kích kéo dài, đồng thời có thể mang 8 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, tiến hành tấn công viễn trình trên không. Đây là máy bay chiến đấu thế hệ mới, có thể đồng thời tấn công trên không và mặt đất. Sáu năm trước, Liên Bang đã thay thế hoàn

toàn bằng chiến đấu cơ thế hệ mới này. Nó được biết đến với tính ổn định và tốc độ tấn công siêu cao. Nó phù hợp nhất khi phối hợp với Cơ Giáp thực hiện công kích kéo dài hoặc hỗ trợ hoả lực cho quân đoàn Cơ Giáp. Thiên Tường 17 dài 36 mét, sải cánh dài 29 mét, được trang bị tua-bin phản lực, cần trượt 900 mét mới có thể cất cánh từ mặt đất.

Tất cả số liệu đã sớm khắc sâu vào trong lòng Lỗ Phu, hắn rất yêu chiến đấu cơ của mình và cực kỳ quen thuộc từng chi tiết của nó.

Một tổ bay hoàn chỉnh của Thiên Tường 17 là gồm 4 người, tổ trưởng tổ bay cũng là cơ trưởng, cơ phó, cơ pháo xạ thủ, đạn đạo xạ thủ.

Cơ trưởng chủ yếu chịu trách nhiệm khống chế Thiên Tường 17, cơ phó chịu trách nhiệm chỉ đường, liên lạc với đài quan sát, điều khiển ra-đa.

Cơ pháo xạ thủ cùng đạn đạo xạ thủ giống như tên gọi, trong đó đạn đạo xạ thủ chịu trách nhiệm khoá hệ thống điều khiển hoả lực. Đây cũng là nguyên nhân Thiên Tường 17 cần có bốn phi công.

Chương 809: Lên phi cơ

Với sự phát triển nhanh chóng của chiến đấu cơ hiện đại, chúng ngày càng ít nhân lực hơn. Với sự phát triển của Trí Tuệ Nhân Tạo, nghe nói chiến đấu cơ đời sau chỉ cần 2 người là có thể hoàn thành tất cả việc điều khiển của bốn người hiện tại.

Lỗ Phu kiểm tra một chút bộ đồ bay của mình. Là một người bình thường, muốn thừa nhận lực trùng kích khi phi hành tốc độ cao thì hắn cần đồ bay, mũ giáp bảo hộ, đồng thời không được có sai sót. Hắn luôn là người nghiêm cẩn, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến hắn có thể trở thành phi công vương bài.

"Cơ trưởng!" Ba đội viên mặc đồ bay giống hắn đi vào, đúng là ba đồng bạn của hắn. Lỗ Phu mỉm cười, chào hỏi bọn họ.

Đột nhiên, bàn tay đang vẫy của hắn cứng đờ trên không trung, bởi vì hắn giật mình chứng kiến, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, thân hình chỉ loé lên, ba đồng bạn của hắn đã ngã xuống.
"Địch tập kích!" Lỗ Phu trong chớp mắt đã kịp phản ứng, nhưng vừa mới

hé miệng muốn la lớn thì trước mắt đã tối đen, hắn chậm rãi ngã trên mặt đất.

"Trinh sát!" Một thanh âm trầm thấp vang lên. Vài bóng người lao ra từ xung quanh, nhanh chóng kiểm tra. Bọn họ che giấu trong góc tối, không để lộ ra ngoài.

Bởi vì lập tức phải chấp hành nhiệm vụ nên cửa nhà kho đã mở, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong.

Thân thể bốn người tổ bay nhanh chóng bị túm đến trong góc.

Xa xa, vài người giơ ngón tay cái với hướng phát ra âm thanh.

"Lên phi cơ, Tạ Giải!" Đường Vũ Lân vẫy tay với Tạ Giải.

Tạ Giải sờ sờ trên người Lỗ Phu, lấy được một nút điều khiển hình tròn, đồng thời tháo mũ giáp của hắn xuống đội lên đầu mình.

Hắn bấm nút về phía Thiên Tường 17, lập tức, cửa khoang máy bay chậm rãi mở ra.
Đúng vậy, tập kích đội bay chính là Sử Lai Khắc Thất Quái. Bọn họ đương nhiên không hạ sát thủ, chỉ là đánh ngất bốn người Lỗ Phu mà thôi.

Lúc này, trên mặt mọi người Sử Lai Khắc Thất Quái đều khẩn trương và hưng phấn. Đây chính là 'mượn' máy bay a! Hơn nữa, không ai trong bọn họ từng đi chiến đấu cơ. Đây không phải là trò đùa.

Bắt đầu từ lúc này, bọn họ đã làm chuyện trái pháp luật. Đương nhiên, chỉ cần có thể xông ra ngoài, chuyện phía sau sẽ có học viện giải quyết cho bọn họ. Dù sao, đây vốn là do học viện ra lệnh, trong lòng bọn họ cũng không bất an.

Tạ Giải là người đầu tiên nhảy lên máy bay, ngồi ở vị trí chủ lái. Diệp Tinh Lan cũng xông lên, ngồi ghế lái phụ. Mỗi một vị trí đều đã được thương lượng trước. Đường Vũ Lân nhảy lên cánh máy bay, một cây Lam Ngân Hoàng vung ra, quấn chặt lấy thân thể Từ Lạp Trí, kéo một phát, dùng lực của hắn quăng Từ Lạp Trí lên, không chút sai sót rơi vào buồng phi cơ.
Hứa Tiểu Ngôn cơ hồ cùng lúc bị Nhạc Chính Vũ đưa lên đó.
Hai tay Tạ Giải nhanh chóng thao túng bảng điều khiển trước mặt, "Lão

Đại, cần vân tay cùng đồng tử nhận dạng."

Đường Vũ Lân hất lên tay, một cây Lam Ngân Hoàng bay ra, quấn chặt lấy người Lỗ Phu ở trong góc. Cổ tay run lên, Lam Ngân Hoàng kéo theo Lỗ Phu, giống như người đang bay trên không trung.

Lại một cây Lam Ngân Hoàng bắn ra, quấn chặt lấy người Lỗ Phu trên không. Kéo một phát, sau đó hắn đã rơi vào tay Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân mang theo Lỗ Phu, nhảy một cái đến vị trí đầu phi cơ, đưa cho Tạ Giải.

Tạ Giải cầm ngón tay Lỗ Phu, sau đó nắm lấy đầu hắn, tiến hành nhận dạng vân tay và đồng tử.

"Tích, tích, tích!" Theo ba tiếng điện tử vang lên, đèn trong khoang điều khiển lần lượt sáng lên, các loại đèn chỉ thị bắt đầu hiện lên tình huống của máy bay.

Tạ Giải hoan hô một tiếng, "Đã thành."
Đường Vũ Lân hất cổ tay lên, Lam Ngân Hoàng duỗi thẳng, đưa Lỗ Phu trở về mặt đất.

"Nhanh điều chỉnh và khởi động. Dựa theo thời gian chính thức, chúng ta còn một phút. Sau một phút là đến lúc xác định." Qua vài ngày quan sát, tất cả đều trong khống chế của bọn họ. Toàn bộ kế hoạch chính xác đến từng giây.

Tạ Giải nhanh nhẹn vặn một đống nút, đồng thời làm thủ thể không có vấn đề gì với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân bắn người lên, đáp xuống phía sau cabin, ở phía trước cánh sau, "Chính Vũ, Nguyên Ân, vào chỗ."

Lúc này, Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy ở trên hai cánh. Trong máy bay chỉ chứa được bốn người, không thể chen thêm nên chỉ có thể dùng phương thức đặc thù để phi hành.

Từng đám cây Lam Ngân Hoàng tuôn ra từ trên người Đường Vũ Lân, kéo dài đến hai bên cánh, đồng thời, nắp cabin hạ xuống, bao bọc bốn người kia ở bên trong.
Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ phân biệt nằm sấp trên hai cánh,

tuỳ ý để Lam Ngân Hoàng quấn chặt mình với cánh máy bay. Bản thân Đường Vũ Lân cũng như vậy, chỉ là vị trí của hắn là ở một chỗ sau cabin, có thể nói là tọa trấn trung ương, rất có cảm giác đang cưỡi máy bay.

Lam Ngân Hoàng cố định ba người trên máy bay, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng đánh ba cái.

Khi cabin đóng lại thì không truyền được âm thanh, chỉ có thông qua thủ thế và hành động với cabin để xác định. Hứa Tiểu Ngôn ngồi sau chịu trách nhiệm quan sát mệnh lệnh của Đường Vũ Lân.

Tạ Giải ha ha cười một tiếng, "Các bạn, chúng ta chuẩn bị cất cánh rồi! Chuyến bay đầu tiên, ta rất hưng phấn."

"Ngươi cẩn thận một chút, Nguyên Ân nhà ngươi còn ở trên cánh đấy." Diệp Tinh Lan lạnh lùng nhắc nhở hắn.

"Yên tâm, ta biết."
Ba người Đường Vũ Lân, Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy ở bên ngoài là có lý do. Cường độ thân thể Đường Vũ Lân là tốt nhất, hơn nữa thân là đội trưởng, hắn luôn cần toạ trấn những chỗ nguy hiểm nhất. Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ có cánh, có thể phi hành. Vào thời khắc mấu chốt, dù phải rời khỏi máy bay thì năng lực này cũng khiến bọn họ có thể sống sót.

Cho nên bọn họ ở ngoài cabin là lựa chọn tốt nhất.

Tạ Giải giống như khống chế được máy bay, "Kích hoạt!" Hắn hét lớn một tiếng rồi nhấn một cái nút màu đỏ.

Lập tức, Thiên Tường 17 chấn động mạnh, một tiếng vù vù chói tai vang lên, tua-bin phản lực phía sau bắt đầu xoay tròn tốc độ cao, một luồng khí mạnh từ bên trong đẩy ra, thôi động máy bay chậm rãi trượt về phía trước.

"Thiên Cửu, Thiên Cửu, vì sao lại kích hoạt sớm. Yêu cầu trả lời." Đúng lúc này, trong tai Tạ Giải truyền đến một thanh âm dồn dập.
Hắn lập tức giảm thấp giọng nói, đáp: "Xuất hiện một ít tiếng nhỏ, nhân viên sửa chữa yêu cầu tôi thử kiểm tra đánh lửa."

"Xuất hiện trục trặc tại sao lại không báo trước, ngươi phạm sai lầm."

Trong tai truyền đến thanh âm nghiêm túc.

"Xin lỗi, là ta sai lầm." Tạ Giải nói.

"Hiện tại ra lệnh ngươi lập tức tắt động cơ, chờ xử lý."

"Vâng!" Tạ Giải ngoài miệng đáp ứng, mà dưới sự khống chế của hắn, Thiên Tường 17 chậm rãi rời khỏi nhà kho.

Không hề nghi ngờ Tạ Giải chưa quen điều khiển máy bay, nhưng bản thân máy bay rất nặng. Tạ Giải quan sát Lỗ Phu thao tác nhiều ngày như vậy, khống chế cơ bản vẫn là chính xác. Sau khi trượt ra khỏi nhà kho, hắn cần điều khiển máy bay đi về phía trước 300 mét, sau đó rẽ phải lên đường băng cất cánh.

"Thiên Cửu, Thiên Cửu, ngươi đang làm gì đó, tại sao lại rời khỏi nhà kho?" Thanh âm tức giận lại truyền đến.
Tạ Giải đột nhiên cất cao giọng nói, hoảng sợ: "Hệ thống điều khiển mất tác dụng, hệ thống điều khiển mất tác dụng, yêu cầu trợ giúp, yêu cầu trợ giúp." Thanh âm của hắn giống như đúc khiến Diệp Tinh Lan không khỏi ghé mắt nhìn, bởi vì lúc này hoàn toàn không phải là giọng của Tạ Giải.

Chương 810: Xoè cánh bay cao

"Đừng hoảng sợ, cố hết sức khống chế nó. Xe bảo dưỡng rất nhanh sẽ đến chỗ ngươi, cố hết sức kiểm soát nó để tránh va chạm." Ngược lại, đài quan sát bên kia khá bình tĩnh.

Khống chế? Đương nhiên là muốn khống chế, nhưng là khống chế nhanh cất cánh.

Tạ Giải gạt cần đẩy, máy bay nhanh chóng quẹo vào, bởi vì tốc độ có chút quá nhanh, trong quá trình rẽ, máy bay bị lệch, hai cánh rung rung, nhưng nó nhanh hơn nhiều tốc độ bình thường, trượt trên đường băng.
"Thiên Cửu, Thiên Cửu, ta cảnh cáo ngươi. Các ngươi là ai, sao dám cướp máy bay? Đây là tử tội, nhắc lại, đây là tử tội, lập tức dừng lại. Nếu không ta có quyền tiêu diệt các ngươi." Thanh âm từ đài quan sát trở nên lạnh như băng.

Tạ Giải sững sờ, đây là bị phát hiện rồi, làm sao có thể? Hắn cho rằng mình bắt chước rất giống a!

Từ Lạp Trí ngồi phía sau đột nhiên kéo vật gì đó từ trên xuống, "Ta nghĩ, là cái này khiến chúng ta bại lộ."

Đó là một camera nhỏ, không hề nghi ngờ, nó đã truyền lại hình ảnh trong cabin về đài quan sát. Chỉ cần bên đó xem video liền lập tức nhìn thấy tình huống của bọn họ bên này.

Diệp Tinh Lan vội vàng nói: "Nhanh!"

"Ta biết rồi!" Tạ Giải kéo mạnh cần đẩy, không kịp lên đường băng rồi, bởi vì tiếng cảnh báo chói tai đã vang lên, mơ hồ có thể nhìn thấy vách ngăn dùng để đóng đường băng đã được sử dụng. Dù bọn họ có lên được đường băng thì cũng không thể bay lên.
Hàn quang lập loè trong mắt Tạ Giải, tay phải kéo cần điều khiển tên lửa, mãnh liệt kéo về sau một cái.

Trong tích tắc, một lực đẩy kinh khủng đè bốn người trong cabin xuống ghế, còn ba người bên ngoài thì cảm thấy một cỗ lực cực lớn truyền đến, khí lưu mãnh liệt trong chớp mắt trùng kích lên người bọn họ.

Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, "Đấu Khải!"

Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đồng thời phóng xuất ra Đấu Khải, hắn cũng không ngoại lệ, bằng vào mũ giáp và mặt nạ che khuất, lúc này mới dễ chịu hơn một ít.

Máy bay đột ngột tăng tốc, không phải tăng tốc từ từ, phía trước Thiên Tường 17 nảy lên, sau đó toàn bộ máy bay đột nhiên nhảy lên.

Bây giờ bọn họ đang trượt cũng không phải là đường băng thật. Khoảng cách đường băng phía trước chỉ có hơn 300 mét, bên kia đường băng là một bãi cỏ, hoặc nên nói là đường trượt. Nó tương đối bằng phẳng, nhưng không phải là mặt đất cứng.
Phần đuôi Thiên Tường 17 phun ra hào quang màu cam chói mắt, khoảng cách 300 mét ngắn ngủi cơ hồ thoáng cái đã qua. Trong nháy mắt bọn họ đã xông vào bãi cỏ.

Tạ Giải nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay toàn lực kéo cần điều khiển. Bãi cỏ chỉ rộng 400 mét, phía trước chính là doanh trại. Nếu bọn họ không thể bay lên thì trực tiếp đụng vào đó.

Vừa tìm cảm giác khống chế, Đấu Khải của bốn người trong khoang không hẹn mà cùng phóng ra, ai cũng không muốn chết, tình huống cũng không giống bọn họ dự tính, không thành công cất cánh trên đường băng, vậy chỉ có thể liều thôi.

"A!" Hứa Tiểu Ngôn thét chói tai, Thiên Tường 17 kịch liệt chấn động trên bãi cỏ, mắt thấy khoảng cách 400 mét sắp kết thúc, vách tường bê tông dày nặng đã ở phía trước.

Đúng lúc này, máy bay chấn động mạnh, động lực mạnh mẽ của Thiên Tường 17 toàn diện bộc phát. Đầu phi cơ hướng lên trên, tất cả chấn động đột nhiên ngừng lại, vách tường phía trước giống như chìm xuống, ở dưới máy bay truyền đến một hồi âm thanh phá toái, nhưng sau đó bọn họ vẫn lao vào không trung.
"Oa oa! Bay!" Tạ Giải kích động hô to một tiếng.

"Có va chạm, nhanh kiểm tra xem có chuyện gì?" Diệp Tinh Lan giận giữ hét với hắn.

Tạ Giải nhìn thoáng qua, sau đó nhún vai, nói: "Xin lỗi, ta xem không hiểu. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta chỉ nhìn vài ngày là thật sự khống chế được cả máy bay sao? Từ tình huống trước mắt có thể thấy, ít nhất chúng ta đã bay được lên không trung rồi, đây gọi là bay lượn a! Ha ha, gia tốc, gia tốc!"

Vừa nói, hắn kéo điều khiển một cách thô bạo, máy bay nhanh chóng lên cao.

Trong tai lại truyền đến thanh âm tức giận, "Nhanh trở về địa điểm xuất phát, nếu không sẽ lập tức phát động công kích. Đây không phải cảnh cáo, mà là mệnh lệnh."

Lúc này, ở trên mặt đất, từng đạo Hồn Đạo xạ tuyến xẹt qua, kéo theo hào quang đẹp mắt.

Không hề nghi ngờ những Hồn Đạo xạ tuyến này là đang cảnh cáo bọn họ.

"Có bản lĩnh các ngươi đánh lão tử xuống. Nói thật cho các ngươi biết, chúng ta là Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này. Nếu chúng ta chết rồi, các ngươi đợi lửa giận từ Học Viện Sử Lai Khắc đi." Tạ Giải gào thét một tiếng, sau đó nhanh chóng đóng máy truyền tin.

Căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn, đài quan sát.

Trong đài quan sát lúc này đã rối loạn, hệ thống giám sát cho thấy một bộ Thiên Tường 17 đã thực sự cất cánh chỉ với 700 mét đường băng và bãi cỏ.

Tuy rằng kịp thời phát hiện, nhưng tất cả vẫn đến quá đột ngột, cho nên mọi người không kịp phản ứng.

Tình huống này có thể nói là chưa từng có. Mà khi từ bộ đàm truyền đến mấy chữ Sử Lai Khắc Thất Quái này thì toàn bộ nhân viên công tác đều ngơ ngác rồi.

Thiếu Tá đội đặc công nói không sai, Bắc Hải Quân Đoàn là sân sau của Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt. Nhưng cũng vì thế, những người này mới càng hiểu rõ Học Viện Sử Lai Khắc có ý nghĩa và đại biểu cho cái gì. Bắc Hải Quân Đoàn sở dĩ không có một học viên nào tốt nghiệp Học Viện Sử Lai Khắc mang nhiều ý nghĩa chính trị. Nếu không có Liên Bang ủng hộ, chuyện này cơ bản là không thể nào làm được. Ai mà không biết những hồn sư ưu tú nhất trên đại lục đều xuất thân từ Học Viện Sử Lai Khắc.

Nhưng dù bọn họ có bài xích Sử Lai Khắc cũng không thể không hiểu mấy chữ Sử Lai Khắc Thất Quái này có ý nghĩ gì. Năm chữ đơn giản này chính là biểu tượng của toàn bộ Sử Lai Khắc a!

Nếu Sử Lai Khắc Thất Quái thật sự chết ở nơi này, vậy đó tuyệt đối là đại sự oanh động toàn bộ Liên Bang.

Quân chỉ huy cao nhất ở đài quan sát lúc này là Thượng Tá Lưu Minh, bây giờ sắc mặt hắn đã tái đi rồi. Tình huống gì đây? Sử Lai Khắc Thất Quái đến căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn lúc nào vậy hả? Hắn có được tin tức trong căn cứ bắt được vài tên lanh lảnh, có thể đến từ Học Viện Sử Lai Khắc, chỉ cần giam bọn họ vài ngày rồi thả ra là được.
Nhưng, Thiếu Tá báo cáo là những học viên này đã đeo còng tay và mũ giáp phong bế hồn lực và Tinh Thần Lực. Sao bọn họ có thể điều khiển máy bay cất cánh?

"Thượng Tá, làm sao bây giờ?" Nhân viên nhìn hắn hỏi.

Hô hấp của Lưu Minh có chút dồn dập, "Lập tức kết nối thông tin với Tướng Quân."

Quân đoàn trưởng Bắc Hải Quân Đoàn, Trung Tướng Thẩm Nguyệt, chính là một ngôi sao mới trong thế hệ trẻ quân đội. Gần 38 tuổi đã trở thành Trung Tướng, được Liên Bang thăng cấp đặc biệt.

"Tướng Quân, tình huống là như vậy, xin chỉ thị!" Thượng Tá Lưu Minh dùng tốc độ nhanh nhất để báo cáo.

Bên kia thoáng trầm mặc một thoáng, "Thiên Tự Phi Hành Quân Đoàn lên không, Quân Đoàn Cơ Giáp Bắc Hải số 1 lên không, đảm bảo an toàn cho bọn họ. Triển khai không trung bảo hộ. Nếu có thể, bức bách bọn họ đáp xuống. Dù bọn họ cố ý như thế nào cũng phải bảo đảm an toàn của bọn họ."
"Rõ!"

Sử Lai Khắc Thất Quái, mấy chữ này quá mức chấn động, cho dù là một Trung Tướng, hơn nữa còn ở trạng thái bất hoà với Học Viện Sử Lai Khắc cũng không dám để bọn họ chết ở ở địa bàn của mình.

Thẩm Nguyệt một thân nhung trang đứng trong phòng làm việc. Nàng cao khoảng một mét bảy, quân phục thăng tắp, thời gian dường như không để lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt nàng. Nàng nhìn qua khoảng 30 tuổi, còn rất đẹp. Năm đó khi ở Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt, nàng cũng là hoa khôi giảng đường.

"Để Thiếu Tá Băng Phong tới gặp ta." Thẩm Nguyệt bấm một cái nút trên bàn, ra lệnh.

"Sử Lai Khắc Thất Quái sao?" Thẩm Nguyệt lông mày nhíu chặt, bọn họ đúng là nhận được tin có học viên Nội Viện Học Viện Sử Lai Khắc đến đây rèn luyện. Đó là truyền thống Sử Lai Khắc mà nàng biết rõ, nàng thậm chí từng phái người thử tiến về hòn đảo này. Thân là quân đoàn trưởng Bắc Hải Quân Đoàn, đồng thời là Phó Tư lệnh Quân khu Đông Bắc, nàng có tiếng nói đáng kể trong quân đội, nhất là trong quân đoàn của nàng.
Nhưng rất hiển nhiên nàng đã bị thượng cấp phê bình nghiêm khắc về cách

làm của mình. Cho nên, đối với nàng, hòn đảo này là một bí mật.

Người Sử Lai Khắc lại tới, hơn nữa còn tự xưng là Sử Lai Khắc Thất Quái. Nếu thật sự là vậy thì có thể đã gặp phiền phức rồi.

Học Viện Sử Lai Khắc luôn bao che khuyết điểm, nếu Sử Lai Khắc Thất Quái thực sự gặp chuyện ở chỗ của mình thì dù nàng giải thích hợp lý như thế nào chỉ sợ cũng không cách nào làm dịu sự phẫn nộ của Học Viện Sử Lai Khắc.

Sử Lai Khắc Thất Quái không phải chọn tuỳ tiện, phải là khi Sử Lai Khắc Thất Quái đời trước thành công lui thân thì mới chọn lại, mà bên ngoài không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian. Hơn nữa theo nguyên tắc thà thiếu chứ không ẩu, nếu không có đủ người để chọn thì thà răng để trống.

Chương 811-820

Chương 811: Không trung bắt

Các thời kỳ Sử Lai Khắc Thất Quái đều là cường giả kinh tài tuyệt diễm. Từng có một đời Sử Lai Khắc Thất Quái, vì một sự kiện đặc thù mà vẫn lạc 2 người. Lần đó, Học Viện Sử Lai Khắc luôn ôn hoà ngủ say đột nhiên lộ ra nanh vuốt của mình. Đó là một hành động trả thù kinh khủng, tới bây giờ vẫn còn là ký ức mới mẻ trong lòng mọi người.

Thẩm Nguyệt cũng biết được nó từ tư liệu tuyệt mật trong quân đội. Lần đó trực tiếp dẫn đến Liên Bang thay đổi 16 nghị viên.

Người dân không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng lần đó khiến cao tầng Liên Bang chấn động thật lớn. Về phần cuối cùng xảy ra chuyện gì, không có bất kỳ tư liệu nào ghi chép lại, chỉ nói rằng hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Tất cả người liên quan đến cái chết của hai vị Sử Lai Khắc Thất Quái kia đều có thay đổi khác nhau, và đó là thay đổi không kẻ nào muốn tiếp nhận.

Lúc này, Tạ Giải đã khống chế được máy bay lên không trung. Thiên Tường 17 có tốc độ rất nhanh, vượt xa Cơ Giáp bình thường. Chỉ trong nháy mắt, biển cả đã ở trong tầm mắt.

Tạ Giải rõ ràng không hề có kinh nghiệm lái máy bay, nhưng vẫn có thể khống chế phương hướng cơ bản. Sau khi lên không liền bay đến hướng biển cả. Hiện tại bọn họ cần chính là tìm kiếm hòn đảo.

Hòn đảo này rốt cuộc ở chỗ nào?

Tạ Giải đưa mắt ra xa. 30 km là phạm vi có thể thấy được trên không trung. Nhưng rất nhanh mắt hắn trở nên ngốc trệ. Bởi vì hắn phát hiện, trong biển rộng phía xa đúng là có đảo, nhưng không phải một cái, mà là một mảnh, chính là một quần đảo. Nhìn qua thì ít nhất có một, hai trăm hòn đảo giăng đầy trong một phạm vi hải vực rất lớn.

"Làm sao bây giờ?" Hắn nhìn thấy, Diệp Tinh Lan tự nhiên cũng nhìn thấy.

Diệp Tinh Lan liếc mắt, "Ta sao biết được phải làm gì bây giờ? Ta cũng không phải đội trưởng. Hiện tại cũng không liên lạc được, trước bay qua rồi nói sau. Cùng lắm thì chúng ta đến trên đảo rồi tìm."

Tạ Giải phẫn nộ nói: "Học viện cũng quá hung ác, chỉ cho chúng ta thời gian 15 ngày, đường ven biển phong toả thì thôi đi, ngay cả bản đồ cũng là giả, căn bản không phải là một hòn đảo."

"Chờ một chút, cho ta xem bản đồ một chút." Hứa Tiểu Ngôn ngồi phía sau đột nhiên nói.

Bản đồ vốn trong tay Diệp Tinh Lan, nàng chịu trách nhiệm làm hoa tiêu. Bản đồ được đưa tới.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Dù học viện có hung ác thì ít nhất trên bản đồ, hình dạng hòn đảo sẽ không sai. Tinh Lan, ngươi dựa theo hình dạng của nó tìm thử xem. Từ bầu trời nhìn xuống hẳn là có thể tìm được hình dạng tương tự. Nếu có chúng ta liền đi đến bên đó."

Ánh mắt Diệp Tinh Lan sáng lên, vỗ tay, "Có đạo lý, Tiểu Ngôn ngươi quá thông minh. Bay về bên kia."

Diệp Tinh Lan chỉ về hướng quần đảo, sau đó trong hai mắt lập loè tử quang, nhìn về phương xa, tìm kiếm hòn đảo có hình dạng giống trên bản đồ.

Lúc này, Đường Vũ Lân nắm nghiền mắt nằm trên lưng máy bay. Khí lưu mãnh liệt đánh thẳng vào thân thể hắn, may mắn có Lam Ngân Hoàng cưỡng ép cố định, hơn nữa thân thể bọn hắn đủ cứng cỏi, nếu không đã sớm không chịu được rồi.

Vị trí này cơ bản không nhìn thấy tình huống bên dưới, hiện tại chỉ có thể chờ đợi bọn Tạ Giải có thể tìm tới nơi.

Đúng lúc này, đột nhiên hai tiếng gào thét vang lên. Đường Vũ Lân miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bóng đen trong chớp mắt xẹt qua hai bên Thiên Tường 17, cũng là hai chiến đấu cơ, chỉ là tốc độ nhanh hơn bọn

họ nhiều.
Hai chiến đấu cơ lượn vòng, ngăn ở trước bọn họ, duy trì tốc độ bay giống bọn họ. Ngay sau đó, lại là hai bộ chiến đấu cơ xuất hiện ở hai bên, và hai chiếc nữa xuất hiện phía sau bọn họ. Tất cả đều duy trì tốc độ giống bọn họ.

Trong tai Tạ Giải xuất hiện thanh âm.

"Ra lệnh cho các ngươi lập tức quay lại, nếu không, trực tiếp phá huỷ trên không trung."

Tạ Giải khinh thường nói: "Có bản lĩnh phá huỷ, các ngươi như thế nào lại lên đây?" Vừa nói, hắn vừa mạnh mẽ đẩy cần điều khiển. Máy bay đột nhiên gia tốc, nghiêng về phía dưới xông ra ngoài. Đừng nói là chiến đấu cơ Bắc Hải Quân Đoàn, ngay cả Diệp Tinh Lan cũng bị hắn dọa cho nhảy dựng.

Sáu chiến đấu cơ trên không vội vàng thay đổi phương hướng, tiếp tục vây quanh bọn họ.

Không hề nghi ngờ, kỹ năng lái máy bay của Tạ Giải không thể so sánh với bọn họ.
Đài quan sát.

Trung Tướng Thẩm Nguyệt một thân nhung trang dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi này, Thiếu Tá bắt bảy người Đường Vũ Lân đứng ở bên người nàng, chỉ là, bây giờ vị Thiếu Tá này có chút bất an.

"Tình huống sao rồi?" Trung Tướng Thẩm Nguyệt hỏi Thượng Tá Lưu Minh.

"Bọn họ rất cường thế, không chịu quay lại. Chúng ta miễn cưỡng ngăn lại và giảm tốc độ tiếp cận bọn họ, nhưng bọn họ mạnh mẽ như vậy rất nguy hiểm, tuỳ thời đều có khả năng tạo thành kết cục tử vong. Tướng quân, có tiến hành không trung bắt hay không?" Thượng Tá Lưu Minh trầm giọng hỏi.

Thẩm Nguyệt cau mày, "Quân Đoàn Cơ Giáp Bắc Hải số 1 còn bao lâu thì tới?"

Thượng Tá Lưu Minh nói: "Còn một phút đồng hồ nữa. Đội tiên phong sẽ

có mặt trong vòng 20 giây."

Thẩm Nguyệt thoáng thở phào nhẹ nhõm, "Sau khi Quân Đoàn Cơ Giáp đến nơi, lập tức tiến hành không trung bắt, đem bọn họ trở về cho ta. Nhớ kỹ, ta muốn người sống, không được phép làm bọn họ bị thương."
"Rõ!" Trên không trung, chiến đấu cơ am hiểu công kích hơn. Nếu không có Quân Đoàn Cơ Giáp phối hợp, muốn hoàn thành bắt giữ là rất khó khăn.

Thiên Tường 17.

"Những tên khốn khiếp này, bọn họ vậy mà dùng khí lưu ở đuôi phi cơ làm ảnh hưởng đến chúng ta. Không xông ra ngoài được thì phải làm sao bây giờ?" Lúc này Tạ Giải cực kỳ căm tức. Bọn họ đã cách quần đảo rất gần, nhưng 6 chiến đấu cơ trên không thật sự khống chế quá tốt, không ngừng tiến hành ngăn cản, làm hắn bị lệch hướng bay. Nếu không phải Tạ Giải mấy lần lớn mật va chạm mạnh mẽ với đối phương, bọn họ chỉ sợ đã bị bức quay lại căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn.

Nhưng đây cũng không phải là biện pháp. Dù sao Tạ Giải cũng chỉ là gà mờ, trình độ khống chế máy bay quả thực có hạn. Hơn nữa cũng không thể thật sự va chạm. Hai máy bay của đối phương vừa rồi rõ ràng đã đứng thăng bằng trên không trung, dùng động cơ ở đuôi phun ra khí lưu đánh sâu vào máy bay của bọn họ, dẫn đến máy bay trầm xuống, chệch khỏi đường đi ban đầu. Các máy bay khác cũng làm theo, dẫn bọn họ bay sang một bên.
Không hề nghi ngờ, trên sáu máy bay kia đều là phi công vương bài. Bọn họ có rất nhiều thủ đoạn đối phó với một tên gà mờ như Tạ Giải.

"Hỏi đội trưởng một chút phải làm gì bây giờ? Có phải sớm nhảy dù hay không?" Sau một lúc do dự, Diệp Tinh Lan liền nói với Hứa Tiểu Ngôn.

Hứa Tiểu Ngôn vội vàng làm một số động tác đơn giản với Đường Vũ Lân qua vòng bảo hộ cabin.

Đường Vũ Lân tự nhiên cũng thấy được những ảnh hưởng của máy bay đối phương. Hàn quang lập loè trong mắt, khoát tay với Hứa Tiểu Ngôn, sau đó chỉ chính mình.

Đúng lúc này, trong buồng phi cơ, Tạ Giải đột nhiên quát to một tiếng, "Cơ Giáp!"

Phía dưới, tổng cộng có sáu đài Cơ Giáp lao vút lên, tốc độ không chậm hơn chiến đấu cơ. Bọn chúng đều có màu đen và nhanh chóng xuất hiện phía dưới. Mà cũng lúc này, các lỗ phóng đều nhô ra khỏi 6 máy bay xung quanh bọn họ. Sau đó, những tấm lưới lớn được phun ra bằng tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bao phủ Thiên Tường 17 ở trong đó.
Những tấm lưới lớn này được tung rất khéo, tránh được động cơ phản lực, hơn nữa sau khi bao phủ bọn họ thì bay lên cao. Động lực của 6 máy bay hiển nhiên mạnh hơn nhiều một cái, trực tiếp muốn mang bọn họ bay trở về.

Không trung bắt!

Đừng nói là nhìn thấy, nhóm Đường Vũ Lân còn chưa từng nghe nói về tình huống này, lần này coi như được mở rộng tầm mắt.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân luôn nằm sấp ở lưng máy bay đột nhiên ngồi thẳng dậy.

Sau đó, một quái vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Lúc này, dù là sáu máy bay đang tiến hành không trung bắt, sáu đài Hắc cấp Cơ Giáp chịu trách nhiệm bảo hộ hay đài quan sát đều đang chú ý đến tình huống của bọn họ.

Chương 812: Chiến đấu cơ Long Kỵ

Nhìn rõ ràng nhất chính là đài quan sát, với các ra-đa cỡ lớn, bọn họ có thể ghi lại những hình ảnh rõ nét trong không khí. Thực tế thì, Bắc Hải Quân Đoàn muốn đánh nhóm Đường Vũ Lân xuống có rất nhiều cách, đó không phải là chuyện khó. Với hệ thống phòng ngự của Bắc Hải Quân Đoàn, bọn họ hoàn toàn không thể tránh được một miếng Hồn Đạo đạn pháo phóng tới.
Nhưng bọn họ có thể làm vậy sao? Dù Đường Vũ Lân 'mượn' máy bay, nhưng thân phận đặc thù, những thủ đoạn kịch liệt không thể dùng, nếu không sẽ xuất hiện vấn đề lớn. Cho nên, bọn họ chỉ có thể dùng thủ đoạn nhẹ nhàng để bắt bọn họ trở lại.

Tuy rằng không thể đánh chết Sử Lai Khắc Thất Quái, nhưng bắt trở lại tuyệt đối là có thể. Hơn nữa, so với hậu quả nghiêm trọng khi đánh chết, nếu bắt được bọn họ thì chính là đả kích với Học Viện Sử Lai Khắc. Với Học Viện Hoàng Gia Nhật Nguyệt hay quân đội, đây chính là Sử Lai Khắc Thất Quái được tuyển ra đó? Bất quá cũng chỉ vậy mà thôi.

Cho nên, Trung Tướng Thẩm Nguyệt mới tự mình toạ trấn, đợi trò hay khi bắt bọn họ trở lại.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng thấy được một màn làm nàng trợn mắt há mồm.
Trên bầu trời, sáu máy bay vừa muốn mang Sử Lai Khắc Thất Quái và phi cơ kia quay lại thì đột nhiên, một quái vật khổng lồ làm nứt tấm lưới lớn.

Có thể thấy rõ, trên Thiên Tường 17 dài 36 mét xuất hiện một thân ảnh vô cùng khổng lồ cao đến 60 mét. Trọng lượng của nó thật sự là quá kinh khủng, cho nên khi vừa mới xuất hiện, trong chớp mắt đã khiến Thiên Tường 17 và sáu máy bay xung quanh đồng thời rơi xuống.

Sáu máy bay tất nhiên mạnh hơn nhiều một bộ, đây là cơ bản của không trung bắt. Nhưng khi đối tượng bắt là một con Bá Vương Long thì tình huống trở nên hoàn toàn khác.

Một kèm sáu, rơi thẳng xuống dưới! Thẳng xuống hải vực.

Phía dưới còn có sáu đài Hắc cấp Cơ Giáp. Vì quá bất ngờ, bọn họ suýt bị nện trực tiếp, vội vàng tản ra.

Đường Vũ Lân nhấc tay, một cây Lam Ngân Hoàng đánh vỡ cabin Thiên Tường 17, tiếng gió gào thét truyền vào, máy bay cũng biến thành mui trần.
"Tạ Giải, chuẩn bị toàn lực gia tốc." Hiện tại tình huống máy bay của bọn họ vô cùng quái dị. Bởi vì Bá Vương Long cưỡi, đuôi máy bay hạ xuống, trực tiếp mang 6 máy bay khác rơi xuống. Bá Vương Long giống như có chút mờ mịt, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Sáu máy bay cuối cùng cũng có phản ứng, một đám nhanh chóng bỏ lưới bắt, bay ra ngoài.

Bởi vì ảnh hưởng cực lớn từ trọng lực, sáu máy bay này rốt cuộc không thể khống chế được tư thế trên không, đồng loạt văng ra. Dù phi công có giỏi

đến đâu, muốn khống chế được máy bay trong tình huống này cũng cần thời gian và tố chất tâm lý cực tốt.

"Tăng tốc!" Đường Vũ Lân quát một tiếng. Bá Vương Long trong chớp mắt biến mất, hắn lần nữa trở về phần lưng máy bay. Từng đám Lam Ngân Hoàng thò ra, quấn quanh eo bốn người trong cabin.
Tạ Giải đẩy mạnh cần điều khiển, máy bay chấn động mạnh một cái, sau đó liền gia tốc xông về một hướng.

Lúc này Tạ Giải chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nhưng phản lực của máy bay đột nhiên gia tốc, mang theo bảy người bọn họ mãnh liệt xông ra ngoài.

Đầu tiên là kéo lê trên không trung, sau đó hệ thống điều khiển tự động sẽ duy trì trạng thái cân bằng. Vận khí của bọn họ rất tốt, chính là hướng đi về phía quần đảo.

Giờ khắc này, sáu máy bay vẫn chưa khống chế được trạng thái của mình, mà sáu đài Hắc cấp Cơ Giáp đã phân biệt lao về phía bọn họ. Cam đoan an toàn của đồng bạn mới là quan trọng nhất, sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Sử Lai Khắc Thất Quái điều khiển Thiên Tường 17 giống như một con chim nhỏ thoát khỏi lồng, bay thẳng đến chỗ quần đảo.
"Hạ thấp độ cao!" Đường Vũ Lân hét lên với Tạ Giải. Không có vòng phòng hộ cabin, thanh âm của Đường Vũ Lân đã có thể truyền qua.

Tạ Giải hít sâu vài hơi, "Quá kích thích rồi lão Đại!"

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ta hô một, hai, ba, liền cởi bỏ dây an toàn của các ngươi." Những lời này tự nhiên nói với bốn người trong phi cơ.

"Chuẩn bị xong." Tạ Giải ha ha cười một tiếng rồi buông cần điều khiển.

"Một, hai, ba!" Đường Vũ Lân hét lớn ba tiếng, ngay sau đó, hắn từ trên phi cơ nhảy xuống. Cùng lúc đó, từng đám Lam Ngân Hoàng kéo lê. Dưới sự khống chế của hắn, sáu thân ảnh cơ hồ theo sát, đồng thời thoát khỏi máy bay, xuất hiện trên bầu trời. Bảy người được Lam Ngân Hoàng quấn quanh, tạo thành một hình thái kỳ lạ.

Đài quan sát.

"Như vậy cũng được?" Thiếu Tá Băng Phong trợn mắt há mồm nhìn một màn này.
Bị sáu chiến đấu cơ, sáu đài Hắc cấp Cơ Giáp vây bắt, bọn họ còn có thể thoát khỏi vòng vây? Khi Đường Vũ Lân nhảy khỏi máy bay, Thiên Tường 17 đã tiến vào phạm vi hòn đảo rồi bay ra xa.

Phía sau, các binh sĩ Cơ Giáp đã đến, nhưng không tiến vào phạm vi quần đảo kia.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Thiên Tường 17 vừa mới vào phạm vi quần đảo liền rơi mạnh xuống, chui vào chỗ sâu trong đảo. Dường như xuất hiện một vầng sáng hư ảo, sau đó liền biến mất, cũng không xuất hiện tình cảnh nổ tung khi va chạm.

Hiện tại Đường Vũ Lân chẳng quan tâm đến những thứ này. Hắn nhấc tay, đem Khinh Linh Tiểu Long Bao Từ Lạp Trí chuẩn bị cho hắn nhét vào miệng, làm giảm sức nặng của mình. Những người khác cũng vậy.

Nhạc Chính Vũ, Nguyên Ân Dạ Huy, một trắng, một đen, hai đôi cái cánh đồng thời mở ra, mượn khí lưu trên không, nỗ lực kéo thân thể mọi người từ hai bên, để mọi người ổn định lại.
"Sảng khoái, sảng khoái!" Tạ Giải hưng phấn kêu to.

Từ lúc chào đời tới nay, hôm nay tuyệt đối là một màn kích thích nhất. Dùng kỹ thuật gà mờ của hắn lại có thể mang theo đồng bạn đột phá vòng vây, còn có chuyện gì khiến hắn kích động hơn đây?

Trong lòng Đường Vũ Lân khẽ động, từ người tản ra một vầng sáng màu nâu nhạt. Lập tức, bảy người đều cảm thấy thân thể chợt nhẹ, rất có cảm giác phiêu diêu.

Sơn Long Vương Thân Thể Cốt mang đến cho Đường Vũ Lân hồn kỹ là trọng lực cường khống, khi chiến đấu với Tà Hồn Sư hắn đã từng sử dụng nhiều lần. Trừ trọng lực cường khống còn có một hồn kỹ phòng ngự khác, nhưng hiện tại Đường Vũ Lân không sử dụng được. Theo cảm giác của hắn, hồn kỹ này chỉ sợ khi tới tu vi Thất Hoàn mới có thể sử dụng được. Do đó, Tự Nhiên Chi Tử cũng không phải hồn kỹ duy nhất hắn không thể sử dụng.
Lúc này, Đường Vũ Lân thông qua trọng lực cường khống, tiến hành đảo ngược trọng lực, làm giảm trọng lực xuống để Nhạc Chính Vũ và Nguyên

Ân Dạ Huy thoải mái hơn.

Đài quan sát.

"Tướng quân." Thượng Tá Lưu Minh thấp giọng nói.

Thẩm Nguyệt cau mày, nhưng dù sao nàng cũng có chức vị cao nên vẫn có thể giữ được bình tĩnh, "Được rồi, để bọn họ đi vào. Hiện tại ta đã tin tưởng, bọn họ chính là Sử Lai Khắc Thất Quái thế hệ này. Chú ý theo dõi động tĩnh Ma Quỷ Đảo, mức độ sẵn sàng chiến đấu cấp ba. Bọn họ đi vào chắc chắn không có chuyện tốt."

"Rõ! Chuẩn bị chiến đấu cấp ba."

Thẩm Nguyệt quay đầu nhìn Thiếu Tá Băng Phong, "Ta nghĩ ta cũng cần một lời giải thích."

Thiếu Tá Băng Phong nghiêm, hành lễ, "Vâng!"

Thẩm Nguyệt quay người đi ra ngoài, Thiếu Tá Băng Phong vội vàng đi sau lưng nàng, nhăm mắt theo sát.
Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Thượng Tá Lưu Minh mới nhẹ nhàng thở ra. Mới sáng sớm đã có chuyện như vậy, quả thực khiến người ta khó chịu.

Kết quả cuộc điều tra đã được đưa tới, Lỗ Phu và đội bay của hắn không đáng ngại, đã tỉnh táo lại rồi.

Không có thương vong, nhưng đã mất một bộ Thiên Tường 17, đối với quân đoàn, đây là một đả kích trầm trọng.

Nhưng đối với bọn họ, Ma Quỷ Đảo là cấm khu. Người của Học Viện Sử Lai Khắc đến đó, bọn họ cũng bất lực, chiến đấu cơ tự nhiên cũng không tìm về được.

Khi ổn định trên không trung, lúc này Đường Vũ Lân mới quan sát phía dưới. Trên không trung nhìn rất rõ ràng, bên dưới có mảng lớn, mảng lớn các hòn đảo, bao trùm một phạm vi lớn, nhưng có vẻ rất yên tĩnh. Những đảo này đều có màu đen như mực. Địa hình phi thường phức tạp, cũng có thực vật, nhưng tựa hồ đều là màu đen, giống như đã bị nhuộm bởi mực vậy.

Càng kỳ lại là, xung quanh những hòn đảo này, nước biển trong vòng 300 mét đều là màu đen, hoàn toàn đối lập với nước biển màu xanh lam ở chỗ xa hơn.

Không hề nghi ngờ, đây không phải là chỗ bình thường. Đây cũng là nơi bọn họ huấn luyện quân sự.

Đường Vũ Lân tuyệt sẽ không cho là tới nơi này trong 15 ngày là đã vượt qua khó khăn. Không hề nghi ngờ, khó khăn chính thức rất có thể mới bắt đầu từ lúc này.

"Bên kia!" Diệp Tinh Lan đột nhiên nói ra, đồng thời đưa tay chỉ về một hướng.

Chương 813: Nhảy dù

Diệp Tinh Lan luôn quan sát quần đảo này, tìm kiếm hòn đảo có hình dạng giống trên bản đồ.

Theo hướng chỉ của nàng, quả nhiên, bên kia có một hòn đảo khá lớn giống với hình dạng trên bản đồ. Không cần Đường Vũ Lân nói, Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy điều chỉnh phương hướng, bay về phía hòn đảo đó. Lúc này, bọn họ ở trên không trung khoảng nghìn mét, chậm rãi hạ thấp. Đột nhiên, bảy người đồng thời cảm thấy thân thể run lên, dường như trên không có đồ vật vô hình nâng đỡ bọn họ. Ngay sau đó, không gian xung quanh hơi biến dạng, bọn họ tiếp tục rơi xuống.

Trong cảm giác của Đường Vũ Lân, trong chớp mắt hoảng hốt đó, trên ra-đa của Bắc Hải Quân Đoàn, bảy người bọn họ đã biến mất.

Trọng lực rõ ràng tăng lên, kéo bảy người Đường Vũ Lân rơi nhanh hơn. Đường Vũ Lân trầm giọng quát: "Mọi người đừng hoảng hốt, không có việc gì. Tiểu Ngôn, Tinh Thần Tỏa Liên!"

Hồn hoàn trên người Hứa Tiểu Ngôn sáng lên, hồn kỹ thứ tư phóng thích, kim quang lập lòe, Tinh Thần Tỏa Liên nhanh chóng liên kết bọn họ lại.

Khi nhảy khỏi máy bay, bọn họ cách mặt biển khoảng 3000 mét, mà từ

khoảng cách đó, trong tình huống không có cánh, hoá thành vật rơi tự do thì chỉ cần tối đa 2 phút sẽ rơi xuống mặt đất.
Dù có cánh phụ trợ, khi rơi xuống mặt đất thì cũng không quá năm phút.

Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ đã ăn Khát Máu Bánh Bao Đậu, toàn lực đập cánh, cố gắng ổn định lại thân thể, không đến mức sau khi rơi xuống thì thịt nát xương tan.

Đường Vũ Lân với vai trò là người kết nối mọi người, dùng đám dây leo cực lớn quấn quanh mọi người, hắn phi thường bình tĩnh, tựa hồ không vì cục diện trước mắt mà kinh hoàng.

Cách mặt đất càng gần, bọn họ có thể thấy rõ ràng, mặt đất cũng là màu đen, nhưng không phải nham thạch hay đất đá. Mặt đất nhấp nhô có thực vật sinh trưởng, chỉ là đám thực vật này cũng màu đen. Cho nên nhìn từ xa, nó giống như một quái vật màu đen.

Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy bằng vào Đấu Khải tăng phúc, mặc dù trọng lực gia tăng nhưng vẫn miễn cưỡng điều chỉnh cơ thể, bay về phía hòn đảo bọn họ tìm kiếm. Mặt đất đã ngày càng gần.
"Mọi người chuẩn bị thật tốt." Đường Vũ Lân hét lên, năm hồn hoàn trên người như ẩn như hiện, càng nhiều cây Lam Ngân Hoàng màu vàng lam bắt đầu chui ra từ người hắn.

Mắt thấy sắp chạm đất rồi, Nguyên Ân Dạ Huy, Nhạc Chính Vũ cấp tốc vỗ cánh để hóa giải thế xông, nhưng bảy người vẫn như lưu tinh cản nguyệt lao xuống đất.

Đúng lúc này, hồn hoàn thứ hai trên người Đường Vũ Lân toả sáng, từng đám Lam Ngân Thảo giống như cự mãng đâm xuống đất, đồng thời hồn hoàn thứ tư cũng sáng lên, từng đám Lam Ngân Hoàng lập tức trở nên lớn như bắp đùi, trong chớp mắt khi đâm vào mặt đất liền cong xuống, dùng sức đàn hồi mạnh mẽ hoá giải phần lớn lực trùng kích lên người bọn họ. Nó giống như một cái đệm, xung lượng nhanh chóng yếu bớt.

Một đạo kim quang bừng bừng mà ra, đập xuống mặt đất giống như một con rồng vàng, phản lực mạnh khiến Đường Vũ Lân lần nữa bắn lên. Hai tay hắn chấn động, Lam Ngân Hoàng quấn quanh đồng bạn cũng rung lên, lập tức cả đám bị quăng vào không trung, và tất cả xung lượng cũng vì vậy mà được hoá giải. Mọi người thoáng dừng lại trên không trung, sau đó lại

từ từ rơi trên mặt đất.
Lam Ngân Hoàng thu hồi, hạ xuống tinh chuẩn, hữu kinh vô hiểm.

"Thật là quá kích thích rồi!" Tạ Giải có chút hưng phấn quát to một tiếng.

Đúng là quá kích thích rồi, tình huống như vậy, tất cả mọi người là lần đầu tiên đối mặt, nhưng không thể không nói, toàn bộ quá trình coi như là nằm trong phạm vi khống chế của bọn họ.

Đường Vũ Lân tuy không phải người điều khiển máy bay, nhưng với tư cách là chưởng khống giả hành động, tất cả đều nắm giữ rất tốt. Nhất là khi hắn phóng ra Bá Vương Long mới khiến bọn họ thoát khỏi vòng vây của chiến đấu cơ và Cơ Giáp. Nếu không phải lúc đó rơi xuống tốc độ cao, muốn thoát khỏi vòng vây không hề dễ dàng, Bắc Hải Quân Đoàn cũng không dễ đối phó như thế.

"Mọi người thế nào rồi?" Đường Vũ Lân hỏi.

"Không có vấn đề!" Mọi người nhao nhao làm thủ thế bình thường với Đường Vũ Lân. Bọn họ đều là Nhất tự Đấu Khải Sư, tuy rằng cuối cùng có chịu trùng kích, nhưng lực phòng ngự của Đấu Khải đã hoá giải hết.
Đường Vũ Lân vung tay lên, mọi người nhanh chóng tụ tập bên cạnh hắn, tạo thành trận hình. Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ cùng Nguyên Ân Dạ Huy ở bên ngoài, ba người kia ở bên trong.

Lúc này mọi người mới có thể quan sát bốn phía. Tương đối mà nói, vùng biển phía Đông Bắc đại lục vốn rất lạnh, cho nên cây cối sinh trưởng trên đảo này phần lớn là rừng lá kim. Nhìn qua trông khá tươi tốt. Duy nhất làm người ta có chút áp chế là, tất cả cây cối, thực vật hay mặt đất đều là màu đen, đen như mực. Trông thật đáng sợ, giống như bị ma ám vậy.

Đường Vũ Lân nheo mắt lại, Tinh Thần Lực phóng ra ngoài, cảm thụ khí tức xung quanh.

Hắn phát hiện, tất cả nơi này đều là màu đen, nhưng không có Hắc Ám nguyên tố nồng đậm, tất cả đều rất bình thường, không khác gì rừng rậm bình thường.
Đây là có chuyện gì? Tinh thần Đường Vũ Lân khẽ động.

Không hề nghi ngờ, nếu chỗ này gọi là Ma Quỷ Đảo, nhất định là có đặc

thù của nó. Mà học viện tiến hành huấn luyện quân sự ở đây cũng không phải là bắn tên không đích. Ngay cả Thái lão bọn họ lúc trước cũng gặp kinh nghiệm không quá tuyệt vời, có thể tưởng tượng được. Có vị Siêu Cấp Đấu La nào lúc còn trẻ không phải là kinh tài tuyệt diễm.

"Lão Đại, chúng ta làm sao bây giờ?" Tạ Giải thấp giọng hỏi.

Đường Vũ Lân nói: "Thay phiên nghỉ ngơi, trước hồi phục trạng thái tốt nhất rồi nói tiếp." Không thể mù quáng tiến lên, Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ vừa mới dùng Khát Máu Bánh Bao Đậu, tiêu hao không nhỏ, những người khác cũng tiêu hao khác nhau. Nhất là lần nhảy dù vừa rồi bị kích thích không nhỏ, trước ổn định lại tinh thần rồi tính tiếp. Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí và Tạ Giải ngồi xuống khôi phục hồn lực. Bốn người khác ở bên ngoài, hồn hoàn thứ ba trên người Đường Vũ Lân sáng lên, từng vầng sáng khuếch tán ra, Lam Ngân Kim Quang Trận. Có hiệu quả nguyên tố tróc bong, là hồn kỹ khống chế quần thể cường đại.

"Chính Vũ, Nguyên Ân, các ngươi cũng nghỉ ngơi đi, có ta và Tinh Lan thủ hộ là đủ rồi."

"Được."

Hiệu quả sau khi sử dụng Khát Máu Bánh Bao Đậu đã bắt đầu hiện ra, mặc dù Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ có tu vi không kém, nhưng tiêu hao không nhỏ. Nhất là lúc trước Nhạc Chính Vũ từng dùng hy sinh, sinh mệnh lực tiêu hao lớn, vừa rồi lại toàn lực ứng phó, lúc này thật là mệt mỏi rồi.

Tử quang lập loè trong mắt Đường Vũ Lân, Tử Cực Ma Đồng phát động, cẩn thận tìm kiếm xung quanh, sau đó đem Lam Ngân Hoàng của mình lặng yên tản ra bên ngoài, cảm thụ khí tức sinh mệnh trên hòn đảo này. Từ khi Tinh Thần Lực đạt đến Linh Uyên Cảnh, cảm giác của hắn tăng lên rất nhiều so với trước kia. Nhất là khi kết hợp với Lam Ngân Hoàng, vô cùng dễ dàng câu thông với tất cả thực vật.

Đúng lúc này, người ngồi xuống đầu tiên, Tạ Giải đột nhiên mở to mắt, sợ hãi nói: "Vì sao không có thiên địa nguyên lực, hồn lực của ta không cách nào khôi phục."

Lời vừa nói ra, những người khác cũng lần lượt mở mắt, trong mắt cũng

toát ra vẻ kinh ngạc.

Không sai, cảm thụ của bọn họ giống nhau. Trên hòn đảo đen như mực này, bọn họ không cảm nhận được bất kỳ thiên địa nguyên lực nào.

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, vội vàng ngưng thần cảm thụ. Phải không? Trên Ma Quỷ Đảo này trống không, dù không cần Lam Ngân Kim Quang Trận, bản thân nơi đây cũng đã bị tước đoạt nguyên tố. Tất cả khí tức như bình thường, nhưng thiên địa nguyên lực lại không có chút nào. Không có thiên địa nguyên lực, bọn họ không thể hấp thu mà khôi phục bản thân. Hồn lực sẽ tiêu hao, trừ phi bọn họ không dùng đến hồn lực. Nhưng chuyện đó có thể sao?

Với tư cách là một hồn sư, nhất là hồn sư đạt đến cấp độ Hồn Vương, bọn họ vô tri vô giác đều tiêu hao hồn lực nhất định, thúc giục hồn lực hộ thể là trạng thái bình thường của bọn họ, huống chi Huyền Thiên Công là sinh sôi không ngừng. Hồn lực sẽ luôn vận chuyển, tuy rằng tiêu hao rất ít, nhưng không phải là không có. Ở một nơi không có thiên địa nguyên lực, căn bản không cần phát hồn lực, bản thân hồn lực của bọn họ cũng sẽ dần biến mất không còn.

Nhạc Chính Vũ biến sắc: "Chẳng lẽ đây là cấm kỵ chi địa trong truyền thuyết?"

Đường Vũ Lân nhìn hắn, "Cấm kỵ chi địa là gì?"
Nhạc Chính Vũ trầm giọng nói: "Điển tịch ở gia tộc bọn ta có ghi chép, ở thời kỳ Thượng cổ có vài nơi vì đặc thù mà bị Thần giới trừng phạt, từ đó trở thành cấm kỵ chi địa, bị tước đoạt tất cả sinh mệnh. Tất cả thiên địa nguyên lực đều không thể hình thành ở nơi này. Nhưng ở đây rõ ràng có thực vật a! Nếu là cấm kỵ chi địa, thực vật không thể tồn tại mới đúng."

Chương 814: Tịch diệt Ma Quỷ Đảo

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Suy đoán của ngươi chỉ sợ là chính xác, ta cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào ở thực vật nơi này."

Nơi bọn họ rơi xuống là một chỗ tương đối bằng phẳng, cách đó không xa

là một rừng cây đen như mực. Đường Vũ Lân bước nhanh qua, khi hắn ấn bàn tay của mình lên một cây đại thụ, ngoài cảm giác lạnh buốt, không có nửa phần khí tức sinh mệnh truyền đến thì còn có tử khí nồng đậm bốc lên. Nếu không phải bản thân Đường Vũ Lân có khí tức sinh mệnh rất mạnh, khí huyết chấn động mạnh, bị tử khí này xâm nhiễm thì thân thể sẽ bị tổn thương nhất định.
"Những cây này không phải thật. Chúng dường như đã bị than hoá, rắn như sắt đá, không có khí tức sinh mệnh." Đường Vũ Lân cau mày.

Ngay cả thiên địa nguyên lực cũng không có, tu luyện không còn ý nghĩ gì. Mọi người liền tập trung lại, quay xung quanh Đường Vũ Lân.

Hứa Tiểu Ngôn nói: "Đội trưởng, không có thiên địa nguyên lực, ngoài ảnh hưởng đến hồn lực thì có ảnh hưởng đến sinh mệnh lực hay không? Hoặc là nói, có ảnh hưởng đến khí huyết chi lực của chúng ta hay không?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Có. Bất cứ sinh vật nào đều dựa vào thiên địa nguyên lực mà sinh tồn, điều này không hề nghi ngờ. Nước và ánh mặt trời là nguồn gốc của sự sống, bọn chúng mang đến sinh mệnh năng lượng. Ở nơi không có sinh mệnh năng lượng, khí tức sinh mệnh của chúng ta sẽ không ngừng tiêu hao. Trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì, nhưng theo thời gian, chúng ta chỉ sợ sẽ hoá thành thây khô ở chỗ này, hoặc là giống những cây kia, bị than hoá."
Đường Vũ Lân nói xong, sắc mặt mọi người đều đại biến.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tạ Giải có chút vội vàng nói.

Đường Vũ Lân thở sâu, "Nếu học viện để chúng ta đến nơi này huấn luyện quân sự thì nhất định không phải để chúng ta đến tìm chết. Hơn nữa, hiện tại chưa biết nơi huấn luyện quân sự là chỗ nào. Từ trên không quan sát thì toàn bộ quần đảo này đều có màu đen, ngay cả hải vực xung quanh cũng vậy. Nhưng vượt quá 300 mét thì có màu sắc bình thường. Dựa vào đây suy đoán, ở hải vực có màu sắc bình thường hẳn là có thể cảm nhận được thiên địa nguyên lực. Nói cách khác, chúng ta thử đến hải vực có màu sắc bình thường hấp thu thiên địa nguyên lực để khôi phục bản thân."

Diệp Tinh Lan mỉm cười, "Ngươi luôn có thể lạnh như vậy bình tĩnh. Tình huống chắc cũng tương tự vậy."
Đường Vũ Lân cười cười, "Kỳ thật ta cũng lo lắng, nhưng lo lắng có tác dụng gì. Cuối cùng vẫn phải đối mặt với nó. Được rồi, nếu không có cách

nào khác hấp thu thiên địa nguyên lực để khôi phục thì chúng ta đến bờ biển trước, dù sao chúng ta cũng đến nơi trong thời gian quy định. Cửa thứ nhất Hoàng Kim Lộ hẳn là đã thông qua. Bây giờ chúng ta đến bờ biển, sau đó Chính Vũ và Nguyên Ân bay ra ngoài, xem một chút phán đoán của ta đúng hay không."

Toàn bộ hòn đảo đều đen kịt khiến người ta có áp lực không thể giải thích, ít nhất trước mắt bọn họ không tìm hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Không hề nghi ngờ, tìm đường lui là chuyện phi thường trọng yếu, cho nên Đường Vũ Lân không vội tiến hành trinh sát hòn đảo.

Nơi bọn họ đáp xuống là rìa hòn đảo, sau khi nhận ra phương hướng, đi không bao xa, bọn họ đã thấy được biển cả.
Màu đen nhìn từ không trung và nhìn từ mặt đất là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, trong đó càng thêm kinh ngạc. Sóng biển dập dềnh vỗ vào bờ, nước biển đen như mực kia giống như vực sâu đáng sợ, có thể nuốt chửng con người bất cứ lúc nào.

Đường Vũ Lân phóng ra một cây Lam Ngân Hoàng, chui vào trong nước biển.

Lam Ngân Hoàng vừa tiếp xúc với mặt nước, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm giác được chấn động toàn thân. Ngay sau đó, một lực hút khủng bố từ trong nước biển truyền đến. Hồn lực, khí huyết chi lực trong cơ thể Đường Vũ Lân lập tức theo Lam Ngân Hoàng tràn ra.

Hắn vội vàng vung Lam Ngân Hoàng lên, nhưng trong nháy mắt này, một đầu Lam Ngân Hoàng đã biến thành trắng xám.

"Không được chạm vào nước biển này, nước biển có hiệu quả cắn nuốt thiên địa nguyên lực rất mạnh. Nếu tiếp xúc sẽ tiêu hao thiên địa nguyên lực nhanh hơn."
Đường Vũ Lân cảm thấy rất may mắn, vừa rồi bọn họ không rơi vào trong biển, nếu không, chỉ cần hơi dính nước, bọn họ tiêu hao không biết sẽ gấp bao nhiêu lần.

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Ta đi xem một chút."

Đường Vũ Lân gật đầu, "Hết sức cẩn thận, cảm giác không tốt liền lập tức trở về."

"Ừm." Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu, hai cánh Đọa Lạc Thiên Sứ mở ra sau lưng, nhẹ nhàng vỗ, bay vào không trung. Sau đó chậm rãi lơ lửng phía trên nước biển màu đen.

Nàng vừa mới lên không, trên người mơ hồ có hắc vụ bốc lên, Nguyên Ân Dạ Huy vội vàng vỗ hai cánh, bay lên chỗ cao hơn. Điều này khiến hắc vụ giảm bớt, sau đó bay về phía xa.

Khoảng cách 300 mét rất nhanh đã đến, giữa các hòn đảo, trừ hải vực màu đen, bởi vì khoảng cách xa nên có một ít hải vực trong. Nguyên Ân Dạ Huy rốt cuộc bay ra khỏi phạm vi 300 mét, nhưng trong khoảnh khắc đó, nàng đột nhiên biến mất.
"Biến mất? Nguyên Ân!" Tạ Giải khẩn trương gọi.

Đường Vũ Lân bắt được hắn, "Đừng hoảng hốt, trước xem một chút."

Tạ Giải sao có thể không vội đây? Hắn vừa muốn nói gì đó, quang ảnh lóe lên, Nguyên Ân Dạ Huy lần nữa xuất hiện ở xa xa, sau đó vỗ mạnh cánh, bay về giống như một mũi tên, rồi rơi xuống đất.

Tạ Giải lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh về phía trước, "Nguyên Ân, nàng không sao chứ?"

"Không có việc gì." Nguyên Ân lắc đầu, "Tình huống không khác đội trưởng phán đoán lắm, đúng là ra khỏi phạm vi 300 mét, tiến vào hải vực bình thường thì có thiên địa nguyên lực. Nhưng ở đó có Hải Hồn Thú phi thường hung mãnh. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy hoảng hốt, vừa mới chui ra thế giới này liền nhìn thấy một cái miệng lớn đầy máu há to, khí tức phi thường cường liệt. Sau đó ta nhanh chóng trở về. Nói cũng kỳ quái, Hải Hồn Thú kia rất mạnh mẽ, nhưng không dám tiếp xúc với vùng biển đen này. Chúng ta muốn ra ngoài là một chuyện không hề dễ dàng."
Đường Vũ Lân nhíu mày, "Các ngươi có cảm giác chỗ này giống một cái lồng giam không, dường như đang nhốt cái gì đó."

Bên trong không có thiên địa nguyên lực, bên ngoài có Hải Hồn Thú hung mãnh, lần này Nguyên Ân Dạ Huy ra ngoài, mơ hồ có thể thấy hòn đảo này đang nằm trong một kết giới.

"Đúng là có điểm giống." Nhạc Chính Vũ gật đầu, "Dù sao ở chỗ này ta

cũng không thoải mái, đoán chừng các ngươi cũng như vậy. Nơi này không có bất kỳ thiên địa nguyên lực nào, tất cả đều tĩnh mịch, cảm giác này thật sự rất khó chịu! Chúng ta đi sâu vào bên trong sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không vội. Nguy hiểm bên ngoài chủ yếu đến từ Hải Hồn Thú. Nhưng Hải Hồn Thú không thể rời khỏi biển, chúng ta trước tiên phải tìm đường lui mới được. Nguyên Ân, ngươi thử lại lần nữa, nếu từ chỗ tương đối cao bay ra ngoài thì có thể bị Hải Hồn Thú tập kích hay không."
"Được." Nguyên Ân Dạ Huy đáp ứng một tiếng, hai cánh đập rung, bay lên lo trung cao hơn. Nhưng không đợi nàng bay ra ngoài, khi nàng mới lên không trăm mét thì thân hình đột nhiên rơi xuống, dù nàng dốc sức liều mạng vỗ cánh thì khi rơi xuống 50 mét mới ổn định được thân hình.

"Cấm bay!" Nguyên Ân hoảng sợ kêu lên, "Phía trên giống như có một lực lượng vô hình, ta mới bay lên khoảng trăm mét giống như bị một bàn tay chụp được, may mắn ta phản ứng nhanh."

Lồng giam! Hai chữ này lần nữa xuất hiện trong đầu mọi người. Lúc này, chỉ có hai chữ này là giải thích chính xác nhất.

Không thể lên trời, không thể ra biển. Vào được nhưng không ra được. Không có thiên địa nguyên lực. Như vậy, phải ở chỗ này chờ chết hay sao?

Đường Vũ Lân quyết định thật nhanh, "Đi, chúng ta vào đảo xem một chút." Hắn vẫn luôn tin tưởng, nếu học viện để bọn họ tới đây huấn luyện quân sự, như vậy, nhất định là có mục đích và ý nghĩa. Học viện không có bất kỳ lý do gì mà giam giữ bọn họ.

Chương 815: Nhảy vào một thế giới khác

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân dẫn đầu đi sâu vào bên trong Ma Quỷ Đảo.

Trên đảo không có đường, chỉ có rừng cây đen kịt, không cách nào phân biệt được phương hướng, chỉ có thể đi sâu vào bên trong.

Tiến vào trong rừng cây, cảm giác tịch mịch Đường Vũ Lân từng cảm thấy càng thêm rõ ràng. Không khí xung quanh có chút âm lãnh, đại đa số đều bị Đường Vũ Lân đi ở trước nhất ngăn cản. Một thân khí tức huyết mạch Kim

Long Vương dày đặc như ánh mặt trời chói lọi, xua tán phần lớn âm lãnh tĩnh mịch, mang theo đồng bạn đi sâu vào bên trong.

Không cần Đường Vũ Lân nói, mọi người cũng tận khả năng tiết kiệm hồn lực của mình, khống chế không để cho hồn lực lưu chuyển, giữ lại hồn lực đến thời khắc mấu chốt rồi sử dụng. Nếu trên hòn đảo không tìm được nơi nào có thiên địa nguyên lực, bọn họ cần nghĩ biện pháp đối mặt với tình cảnh bây giờ sớm hơn.
Đường Vũ Lân vừa đi vừa quan sát sắc trời. Sáng sớm bọn họ 'mượn' máy bay xuất phát, sắc trời bây giờ đã dần sáng. Ít nhất từ đảo nhìn lên cũng không có gì khác nhau.

Sức mạnh khổng lồ như thế nào mới khiến một quần đảo biến thành thế này? Rất hiển nhiên, đây không phải do con người làm ra, bởi vì Liên Bang làm vậy không có ý nghĩa gì.

Nếu nó không phải nhân tạo, vậy, quần đảo này xuất hiện tự nhiên. Vậy chúng từ đâu mà đến?

Chẳng lẽ, trên đảo có Hồn Đạo pháp trận cực lớn, tước đoạt thiên địa nguyên lực trong không khí? Nếu vậy thì biển đen giải thích như thế nào? Biển đen có năng lực thôn phệ tất cả năng lượng.

Đi hai giờ, trên người mọi người đã có chút mồ hôi, nhưng vì tiết kiệm hồn lực, bọn họ cũng không dùng hồn lực để tăng tốc. Trong hồn đạo khí trữ vật có đồ ăn, nhưng đã ăn khá nhiều vào những ngày bị giam giữ, còn chưa kịp bổ sung. Lúc này chỉ có thể tận lực tiết kiệm.
"Mọi người ở chỗ này nghỉ ngơi một chút." Đường Vũ Lân trầm giọng nói.

Nhìn tổng thể, hắn là người bị ảnh hưởng nhỏ nhất. Khí tức huyết mạch Kim Long Vương cường đại, trong thời gian ngắn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn. Nhưng dù vậy, thời gian kéo dài cũng không được. Trừ phi hắn phá tan tầng phong ấn Kim Long Vương tiếp theo mới có khả năng đối kháng.

Đường Vũ Lân nhanh nhẹn trèo lên một cây đại thụ, đến một vị trí tương đối cao và nhìn ra xa.

Rừng rậm màu đen mênh mông bát ngát, khi hắn nhìn vào chỗ sâu trong Ma Quỷ Đảo thì mơ hồ nhìn thấy một màu tím đen như ẩn như hiện.

Màu tím đen? Đó là cái gì?

Chỉ nhìn thoáng qua, Đường Vũ Lân cũng cảm giác được tim đập nhanh, hắn dường như có cảm giác thân thể bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Năng lượng thật cường đại! Không đúng, nếu có năng lượng, mà năng lượng hẳn là một bộ phận của thiên địa nguyên lực. Chỗ kia có lẽ chính là điểm đột phá!
Nghĩ tới đây, tinh thần Đường Vũ Lân đại chấn, sau khi trở về mặt đất liền nói điều mình thấy cho đồng bạn.

Nghỉ ngơi một lát và ăn chút gì đó, bọn họ lại lên đường, lần này, cuối cùng bọn họ cũng có phương hướng rõ ràng.

Lại đi hai giờ, bọn họ rốt cuộc đã ra khỏi rừng cây đen, nhưng mặt đất vẫn đen kịt như cũ và lan rộng. Lần này, bọn họ đều có thể nhìn thấy màu tím đen ở phía xa ngay cả khi ở trên mặt đất.

Hào quang màu tím đen như ẩn như hiện, làm cho người ta một cảm giác tịch diệt kinh khủng.

"Đó là cái gì?" Từ Lạp Trí hô nhỏ một tiếng.

Nhạc Chính Vũ cau mày nói: "Ta cảm thấy rất không tốt. Dường như toàn thân đều muốn bị xé nát vậy, rất khó chịu."

"Ta cũng vậy." Hứa Tiểu Ngôn thở hổn hển, Nhạc Chính Vũ vội vàng ngăn trước người nàng, lúc này nàng mới thoải mái hơn một ít.
"Lui về rừng cây." Nhìn thấy đồng bạn đều toát ra vẻ thống khổ, Đường Vũ Lân lập tức ra lệnh.

Hắn cũng có cảm giác như thế, nhưng bởi vì khí tức huyết mạch Kim Long Vương đủ cường thịnh nên cũng không thống khổ như đồng bạn.

Lui về phía sau, lui về đến trong rừng cây, đã có rừng cây che khuất, liền tốt hơn nhiều.

"Khí tức kia thật đáng sợ, nhưng không giống bất kỳ năng lượng nào chúng ta từng biết. Đó rốt cuộc là cái gì?" Diệp Tinh Lan trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân nói: "Nhất định phải tới gần xem xét mới được. Các ngươi chờ ở chỗ này, ta đi xem một chút."

"Đội trưởng." Tạ Giải kéo Đường Vũ Lân lại, "Để ta đi, tốc độ của ta nhanh, ta dùng Đấu Khải, dù có gì không ổn cũng có thể mau chóng trở về."

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Tốc độ của ngươi đúng là nhanh, nhưng sức chịu đựng của ngươi không tốt. Ta có huyết mạch chi lực chèo chống, yên tâm, không có việc gì."
Luận kháng tính thân thể, xác thực không ai có thể so sánh với Đường Vũ Lân, Nguyên Ân Dạ Huy cũng không được.

Thở sâu, Đường Vũ Lân không tiết kiệm năng lượng bản thân, Nhất tự Đấu Khải bao trùm toàn thân, mặt nạ màu vàng kim chậm rãi khép lại, ngăn cách bản thể của hắn với bên ngoài, tiếp theo khí huyết chấn động dày đặc lan tràn.

Đường Vũ Lân lóe thân lên liền ra khỏi rừng cây. Hắn tăng tốc không ngừng, chạy như điên đến nơi xuất hiện hào quang màu tím đen kia.

Quả nhiên, có Đấu Khải ngăn cách, tất cả đều tốt hơn nhiều. Nhưng Đường Vũ Lân cảm nhận được, năng lượng dường như có thể xé nát tất cả kia được tăng cường khi hắn tới gần.

Hồn lực và khí huyết chi lực kết hợp hoàn mỹ, dựa theo phương thức vận chuyển Huyền Thiên Công. Đường Vũ Lân quơ tay lên trán, Hoàng Kim Long Thương rơi vào tay, mũi thương chỉ ra ngoài, hướng thẳng về phía trước.
Vầng sáng màu vàng lao về phía trước theo hình chiếc ô, lấy mũi Hoàng Kim Long Thương làm đỉnh, tận khả năng đẩy luồng khí tức kinh khủng kia ra xa hết mức có thể. Áp lực giảm đi một chút, Đường Vũ Lân tiếp tục tăng tốc. Hắn có thể cảm giác được, hồn lực và khí huyết chi lực đều tiêu hao rất nhanh.

Đây không phải là bị thôn phệ, mà là vì chống cự khí tức kinh khủng kia mà tiêu hao.

Tới gần, càng ngày càng gần. Lúc hắn lao ra nghìn mét thì cảm thấy không

khí xung quanh đều vỡ vụn. Không khí vỡ vụn thổi qua người hắn, giống như những lưỡi dao sắc bén không ngừng cắt vào thân thể hắn, làm hắn không thể không dùng càng nhiều năng lượng để đối kháng.

Bề ngoài Nhất tự Đấu Khải đã bắt đầu hiện ra đồ án long lân, dưới tình huống bất đắc dĩ, Đường Vũ Lân đã phóng xuất ra Hoàng Kim Long Thể. Tiếng Long ngâm trầm thấp vây quanh thân thể hắn, miễn cưỡng đứng vững trước cảm giác tan vỡ kia. Ngay sau đó, hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt trống rỗng, rồi mọi thứ trước mặt đều biến thành màu tím đen, thân thể dường như bị thứ gì đó nuốt chửng. Chấn động mạnh một cái! Áp lực kinh khủng lúc trước trong chớp mắt biến mất, toàn thân chợt nhẹ, hắn đã đi tới một thế giới khác.

Đường Vũ Lân miệng lớn, miệng lớn thở hổn hển. Trong chớp mắt vừa rồi, hắn thật sự cảm giác được thân thể mình hoàn toàn bị xé nát vậy, ngay cả Đấu Khải cũng không chịu được. Nhưng lúc này, tất cả áp lực đã biến mất, để cả người hắn đều có cảm giác như sắp bị liệt.

Sau khi hơi thở dốc, hắn phát hiện mình ở trong một sơn cốc cực lớn. Trong sơn cốc rõ ràng không còn là đen kịt, xung quanh có rất nhiều thực vật tươi tốt. Ở phía xa có một cột sáng màu tím đen cực lớn phóng lên trời. Khi nhìn thấy nó, cảm giác tim đập nhanh lại xuất hiện. Nhưng khiến Đường Vũ Lân kinh ngạc là, nơi này có thiên địa nguyên lực tồn tại, hơn nữa, rất nhanh đã cảm nhận được, ở chỗ này, khí tức sinh mệnh nồng đậm vượt xa thế giới bên ngoài.
Bản thân hắn là võ hồn hệ thực vật, cảm thụ khí tức sinh mệnh rất rõ ràng, chỉ là thở sâu, vậy mà lại có cảm giác toàn thân được tẩy rửa.

"Không tệ lắm, không cần dẫn cũng có thể vào." Đúng lúc này, một thanh âm có chút khàn khàn vang lên. Đường Vũ Lân trong lòng cả kinh, quay người nhìn lên, phát hiện một lão giả đang nghiêng đầu nhìn mình.

Hắn nhìn rất già nua, thân cao khoảng một mét tám, nhưng lưng hơi còng, tóc trắng có chút lộn xộn rủ xuống, tràn đầy mặt đất xung quanh, trên mặt nhiều vết đồi mồi. Trong tay cầm một thanh quải trượng, đôi mắt hết sức thanh tịnh, không mờ chút nào.

Hắn quá già rồi, cho nên Đường Vũ Lân chỉ miễn cưỡng nhìn thấy biểu lộ của hắn, dường như hắn đang mỉm cười.

Đường Vũ Lân vội vàng nói: "Ngài hảo. Ta là Đường Vũ Lân, đến từ Học Viện Sử Lai Khắc."
Lão giả khẽ gật đầu, "Ta biết, ta biết. Học Viện Sử Lai Khắc nha. Tiểu tử, ngươi lớn lên rất anh tuấn."

Đường Vũ Lân gãi gãi đầu, "Tiền bối, ngài có thể nói cho ta biết đây là nơi nào không?"

Lão giả nói: "Nơi này là Ma Quỷ Đảo, đương nhiên là nơi ma quỷ sinh hoạt. Ha ha ha!" Nói xong câu đó, hắn bật cười trước.

Nơi ma quỷ sinh hoạt? Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động. Từ trên người vị lão giả này, hắn không cảm nhận được nửa điểm uy hiếp, thậm chí còn cảm giác thấy trên người vị này không có năng lượng chấn động, giống như lão nhân gần đất xa trời.

Đường Vũ Lân nói: "Học viện để chúng ta đến Ma Quỷ Đảo huấn luyện quân sự, không biết nội dung huấn luyện quân sự là gì?"

Lão giả lắc đầu, "Ta không quan tâm đến điều này, nhưng có người ở đây sẽ làm. Lại nói, đã lâu rồi học viện không đưa người tới, mọi người ở đây đều đang đợi. Đi theo ta, ta dẫn ngươi tới." Vừa nói, hắn xoay người, dùng quải trượng chống đỡ thân thể và loạng choạng đi vào chỗ sâu trong sơn cốc.

Chương 816: Ác Mộng cùng Phá Diệt

"Tiền bối, chờ một chút. Ta vẫn còn các đồng bạn khác. Bọn họ làm sao bây giờ? Ta có thể đi đón bọn họ vào không?" Đường Vũ Lân hỏi.

Lão giả dừng bước lại, "Ngươi có thể đưa họ vào?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Vậy ta phải đi ra ngoài trước mới được. Nhưng ta không biết ra ngoài như thế nào."

Lão giả ha ha cười một tiếng, "Cho nên ngươi tốt nhất đi theo ta đã. Ngươi không thể ra khỏi nơi này." Nói xong, hắn tiếp tục đi vào trong sơn cốc.

Đường Vũ Lân không nói gì nữa, vội vàng đuổi theo, chủ động đỡ lão giả.

Vị lão nhân này di chuyển quá khó khăn, lại còn tập tễnh. Đường Vũ Lân nhẹ nhàng nâng nách hắn, giảm bớt sức nặng thân thể hắn.

"Tiền bối, ta cõng ngài được không?" Đường Vũ Lân nói.
"Được!" Lão giả cũng không khách khí.

Đường Vũ Lân ngồi xổm xuống, cõng lão giả lên. Thân thể lão giả rất nhẹ, đối với Đường Vũ Lân cơ bản không có chút trọng lượng nào.

"Ân, đi vào trong. Tiểu tử thật tốt bụng. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, trên Ma Quỷ Đảo, lòng tốt không có gì hữu dụng. Hơn nữa rất có thể còn mang đến phiền toái cho ngươi." Thanh âm lão giả từ phía sau truyền đến. Đường Vũ Lân chỉ cười cười, dựa theo hướng lão giả chỉ, nhanh nhẹn đi về phía trước.

Sơn cốc rất lớn, mặt đất không bằng phẳng, nhưng các loại thực vật sinh trưởng đều rất tốt, rất nhiều thực vật đều là lần đầu tiên Đường Vũ Lân nhìn thấy. Hơn nữa, hắn kinh hỷ phát hiện, bởi vì nơi này có khí tức sinh mệnh quá nồng đậm, dù hắn không minh tưởng, chỉ hô hấp thôi, khí huyết chi lực cũng vô tri vô giác khôi phục, đồng thời kéo theo Huyền Thiên Công vận chuyển, dần khôi phục tiêu hao trước đó.
Quả nhiên, học viện sẽ không tìm một nơi bọn họ không cách nào sinh tồn để tiến hành huấn luyện quân sự.

Đường Vũ Lân đi rất nhanh, bởi vì hắn muốn mau chóng ta ngoài đón các đồng bạn. Vì hắn hiểu rõ, nếu mình không đi ra, thời gian càng lâu mọi người càng lo lắng.

Xuyên qua một mảnh rừng rậm, tu vi Đường Vũ Lân gần như đã khôi phục. Lúc này, địa hình phía trước đột nhiên thấp xuống, mặt đất cũng biến thành màu đỏ tím. Càng khiến người khác kinh ngạc là, Đường Vũ Lân thấy được một quang trụ màu tím đỏ cực lớn.

Đó là một khoáng thạch cực lớn, nó cắm trên mặt đất, chỉ để lộ một phần bên ngoài. Quang trụ màu tím đỏ kinh khủng là từ khối khoáng thạch này kéo dài lên không trung. Nhìn thấy khoáng thạch cực lớn kia, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, thân thể và linh hồn dường như đều bị xé nát. Kêu lên một tiếng, hắn quỳ một gối xuống đất.
Kim Long lân phiến hiện lên, nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Tiếp theo,

Đấu Khải trong nháy mắt cũng phóng xuất ra. Dưới sự bảo hộ của bọn chúng, Đường Vũ Lân mới cảm thấy tốt hơn.

"Ồ!" Lão giả sau lưng Đường Vũ Lân kinh ngạc hô lên, sau đó, Đường Vũ Lân lần nữa đứng người lên.

"Tiền bối, ngài không sao chứ?" Hắn không nhìn thấy ánh mắt cổ quái của lão giả phía sau.

"A, ta không sao. Chúng ta đã quen với mọi thứ ở nơi này." Lão giả nói: "Ngươi thật không tệ, lần đầu tiên nhìn thấy Hủy Diệt Chi Thạch mà có thể chống đỡ cũng không có nhiều người. Đa số mọi người đều sẽ hôn mê, vốn ta nghĩ rằng ngươi cũng thế."

Đường Vũ Lân sửng sốt, hôn mê? Nếu biết mình có khả năng sẽ hôn mê, vì sao lại không nhắc nhở ...

Hắn mới nghĩ tới đây, đột nhiên, trước mắt tối đen, cái gì cũng không biết. Đường Vũ Lân ngã xuống đất, lão giả lúc này mới thu hồi cái tay để trên cổ hắn.

"Thật sự là một tiểu tử ngốc. Để một tiểu tử ngốc như vậy đến chỗ chúng ta thì sao có thể sống sót. Thân thiện với người xa lạ như vậy, thật là không biết sống chết. Ác Mộng, đi ra, đi ra! Đem tiểu tử này văng ra, để ta xem hắn làm thế nào để mang đồng bạn của hắn tới đây."

Một thân ảnh như bay ra khỏi không trung, đến trước mặt lão giả tóc bạc.

Đây cũng là một vị lão giả, nhìn qua cũng không trẻ hơn lão giả tóc bạc bao nhiêu, nhưng dáng người lại cường tráng hơn hắn nhiều.

"Phá Diệt, đây là tiểu tử mới tới? Tự mình vào?" Ác Mộng chỉ chỉ Đường Vũ Lân đang mặc Đấu Khải.

"Đúng vậy! Tự mình vào, tựa hồ không tệ lắm. Ném hắn ra, nhìn xem hắn có thể mang đồng bạn vào hay không." Lão giả được xưng là Phá Diệt phất phất tay.
"Tại sao là ta? Tại sao không phải là ngươi?" Ác Mộng bất mãn nói.

Phá Diệt cười hắc hắc, "Không tại sao cả, bởi vì ngươi không đánh lại ta.

Chỉ đơn giản vậy thôi."

Ác Mộng trừng mắt, xung quanh mơ hồ có khí lưu màu đen xuất hiện, nhưng sau đó liền khôi phục như bình thường. Hắn nhấc Đường Vũ Lân dưới mặt đất lên, "Mặc kệ ngươi, thật vất vả mới có một ít đồ chơi, ta không rảnh rỗi để ý tới ngươi."

Nói xong, hắn rung thân lên, trong nháy mắt tiếp theo đã biến mất.

Phá Diệt xoa xoa đôi bàn tay, trong đôi mắt thanh tịnh tràn đầy hưng phấn, "Đúng vậy! Thật vất vả mới có một ít đồ chơi, lần này không dễ dàng thả bọn họ đi. Làm sao để bọn họ trên bờ vực sụp đổ mà không tan vỡ? Ân, đây là một mệnh đề rất thú vị. Đã đến lúc cần luyện tập rồi."
Khi Đường Vũ Lân tỉnh lại thì xung quanh đều là ánh mắt đầy quan tâm, không phải là đồng bạn hay sao.

"Lão Đại, ngươi đã tỉnh." Thấy Đường Vũ Lân tỉnh lại, Tạ Giải lập tức hưng phấn kêu lên.

Đường Vũ Lân nhanh chóng trở mình ngồi dậy, sờ sờ cổ của mình, thân thể cũng không có gì khó chịu.

"Làm sao ta quay lại được?"

Nhạc Chính Vũ nhún vai, "Bay trở về đấy, từ bên ngoài bay về, giống như một viên đạn pháo, là Nguyên Ân tiếp được ngươi. Xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi phát hiện cái gì?"

Đường Vũ Lân hơi chút trầm ngâm, đem những gì mình thấy nói ra.

"Có phải là ảo giác hay không?" Diệp Tinh Lan hỏi.

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Không, không phải ảo giác. Hồn lực và khí huyết chi lực của ta đúng là đã khôi phục, khí tức sinh mệnh nồng đậm ở nơi đó không giả được. Chuẩn bị đi, chỗ kia hẳn là nơi chúng ta chính thức huấn luyện quân sự. Chúng ta nhất định phải tới đó."
"Được." Tất cả mọi người đều không thể khôi phục hồn lực ở đây, mà trạng thái của Đường Vũ Lân bây giờ đã khôi phục lại đỉnh phong.

Đường Vũ Lân nói với Từ Lạp Trí: "Mỗi người hai cái Khôi Phục Đại

Bánh Bao Thịt, để mọi người khôi phục thể lực đến đỉnh phong, sau đó chuẩn bị cho mỗi người một cái Khát Máu Bánh Bao Đậu. Còn có, ngươi cũng chuẩn bị cho mỗi người một Thủy Tinh Bao. Sau khi làm xong, hồn lực của ngươi còn đủ để phòng ngự cùng Đấu Khải không?"

Từ Lạp Trí nói: "Không có vấn đề, lúc trước ta tiêu hao rất nhỏ. Có thể."

Thủy Tinh Bao là hồn kỹ thứ năm của Từ Lạp Trí, sau khi dùng có thể khiến người ăn được phủ một tầng thuỷ tinh phòng hộ bên ngoài trong một phút, hiệu quả tương đương với lực phòng ngự của bản thân tăng lên gấp đôi.
Nhưng Kiên Cố Thủy Tinh Bao này cũng có một vấn đề, chính là thời gian chế tạo dài hơn bình thường. Trong quá trình chiến đấu rất khó chế tạo, nhất định phải chuẩn bị sớm.

Đây cũng là nguyên nhân ngày đó khi đối đầu với Tà Hồn Sư, Từ Lạp Trí không kịp chuẩn bị cho mọi người.

Mỗi lần chế tạo cần 10 phút, hơn nữa tiêu hao hồn lực rất lớn. Nhưng chỗ tốt là, bản thân hắn ăn Thủy Tinh Bao cũng có tác dụng.

Trước tiên, Từ Lạp Trí làm Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt cho mọi người ăn để khôi phục thể lực. Đường Vũ Lân tức thì bắt đầu an bài tấn công sắp tới.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn đã có kế hoạch.

Xét về tu vi, tất cả mọi người là Ngũ Hoàn, nhưng luận hồn lực, Nguyên Ân Dạ Huy đã đạt đến cấp 58, là người gần đến cấp 60 nhất. Diệp Tinh Lan cấp 56, những người khác phần lớn là cấp 55, chỉ có Đường Vũ Lân vẫn là cấp 51.
Cho nên, vấn đề hồn lực không lớn, quan trọng nhất là khả năng chịu đựng của thân thể.

Chương 817: Toàn thể công kích

Đường Vũ Lân đã có kinh nghiệm công kích lúc trước, lực trùng kích của năng lượng huỷ diệt ở phía trước là mạnh nhất. Không hề nghi ngờ, hắn

muốn ngăn ở phía trước nhất, mà những người khác phải thừa nhận trùng kích từ bốn phương tám hướng. Ở thời điểm này, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực sẽ có tác dụng trọng yếu, hơn nữa còn cần Tinh Thần Tỏa Liên. Với nhiều biện pháp duy trì như vậy, bọn họ hẳn có thể vượt qua cửa ải khó khăn.

Một giờ sau, tất cả người chuẩn bị hoàn tất.

Đường Vũ Lân nói: "Bánh bao chuẩn bị sẵn sàng, nghe ta ra lệnh mới ăn. Chuẩn bị."

Vừa nói, hắn đem Hoàng Kim Long Thương chắn ngang người, mũi thương chỉ ra ngoài.
Tất cả đều mặc xong Đấu Khải, Đường Vũ Lân trầm giọng quát: "Xông!" Vừa nói, hắn xung trận trước nhất, xông ra ngoài.

Một chuỗi Tinh Thần Tỏa Liên nhanh chóng liên kết mọi người lại. Đường Vũ Lân không sử dụng Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực trước, bởi vì lĩnh vực tiêu hao quá lớn, không nên sử dụng lúc mới bắt đầu.

Nguyên Ân Dạ Huy dùng võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, mà không phải võ hồn Thái Thản Cự Viên có lực phòng ngự mạnh, làm như vậy là theo suy tính của Đường Vũ Lân. Nếu dùng võ hồn Thái Thản Cự Viên, thể tích quá lớn khiến Nguyên Ân Dạ Huy chịu trùng kích lớn hơn, ngược lại không bằng dùng võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ. Có hắn ở trước chống đỡ, mọi người bị trùng kích sẽ nhỏ hơn một chút.

Đã có một lần kinh nghiệm, Đường Vũ Lân xông lao vô cùng nhanh. Một mình hắn chặn năng lượng kinh khủng kia từ phía trước. Nhưng năng lượng có ở khắp mọi nơi, đánh vào thân thể bọn họ từ bốn phương tám hướng.
Tất cả đều tăng hồn lực lên, Nhạc Chính Vũ huy động Thánh Kiếm trong tay, trừ Nguyên Ân Dạ Huy, trên thân mấy người khác đều có thêm một đạo thánh quang. Tuy rằng thánh quang ngay lập tức bị phá vỡ, nhưng có thể ngăn cản trong nháy mắt cũng tốt rồi.

Diệp Tinh Lan huy động Tinh Thần Kiếm trong tay, từng điểm tinh quang tản ra bốn phía. Tinh quang cũng nhanh chóng bị phá vỡ, chỉ có thể thoáng giảm bớt một ít áp lực.

Mọi người đều thể hiện ra khả năng của mình, cố nén cảm giác thống khổ như bị xé nát kia, theo sát sau lưng Đường Vũ Lân.

Bởi vì có Tinh Thần Tỏa Liên cho nên Đường Vũ Lân có thể cảm nhận rõ ràng tiêu hao của mọi người. Năng lượng huỷ diệt trùng kích trên thân thể, bọn họ tiêu hao như nhau. Đường Vũ Lân đứng ở trước nhất, nhưng so với khi một mình hắn lao vào thì tiêu hao nhiều hơn.
Thời điểm này không thể tiết kiệm. Đường Vũ Lân thở sâu, quang hoàn dưới chân sáng lên, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực phòng thích, thân thể hắn trong chớp mắt bành trướng lên đến 3 mét.

Thân hình cao 3 mét so với lúc đầu còn hùng tráng hơn, ngăn lại tuyệt đại bộ phận năng lượng trùng kích, tốc độ cũng gia tăng. Sử Lai Khắc Lục Quái được năng lượng trên người Đường Vũ Lân gia trì, thống khổ lập tức giảm bớt nhiều.

Hoàng Kim Long Thương run lên, Kim Long Thăng Thiên mở đường, Long ngâm sục sôi tiêu trừ khí tức huỷ diệt ở phía trước, thân thể hắn cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Áp lực tăng lên theo từng bước tiến, mà bây giờ là bảy người cùng thừa nhận.

Đường Vũ Lân chuyển Hoàng Kim Long Thương sang tay trái, lân phiến toàn thân sáng lên, Kim Long Trảo tay phải bắn ra, Kim Long Khủng Trảo ngang nhiên vung ra, nhưng khác biệt là, khi Kim Long Khủng Trảo vung ra, Kim Long Trảo dường như lóe lên, trong nháy mắt đó, thực ra Kim Long Trảo đã huy động liên tục 9 lần.
Đây là Kim Long Thám Trảo trong Kim Long Cửu Thức, Đường Vũ Lân kết hợp Kim Long Thám Trảo do sư tổ truyền lại với Kim Long Khủng Trảo, sáng tạo ra một thức độc đáo Kim Long Tịch Diệt. Không khí phía trước trong chớp mắt bị xé nát, ngay cả năng lượng huỷ diệt cũng phá toái trong chốc lát. Khí huyết chi lực của Đường Vũ Lân nhanh chóng suy yếu.

"Bánh Bao Đậu, Thủy Tinh Bao, ăn!" Hắn chợt quát một tiếng, Hoàng Kim Long Thương đột nhiên đâm ra, Kim Long Phi Tường!

Mượn Kim Long Tịch Diệt phá vỡ không gian, lại dùng Kim Long Phi Tường lao về phía trước trong tích tắc, hắn đang mở đường cho đồng bạn.

Mọi người phía sau dùng tốc độ nhanh nhất ăn Khát Máu Bánh Bao Đậu và Kiên Cố Thủy Tinh Bao.

Bề ngoài Đấu Khải mỗi người nhanh chóng xuất hiện một tầng thuỷ tinh hộ thể, ngăn cách năng lượng huỷ diệt bên ngoài.
Đường Vũ Lân cũng là lần đầu tiên ăn Kiên Cố Thủy Tinh Bao, hiệu quả so với tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều, cảm giác giống như toàn thân có thêm một tầng áo giáp. Tuy rằng năng lượng huỷ diệt đang phân huỷ tầng thuỷ tinh, nhưng so với phá huỷ phòng ngự của bọn họ thì chậm hơn nhiều.

Dưới tác dụng của Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực, Khát Máu Bánh Bao Đậu và Kiên Cố Thủy Tinh Bao, mọi người đều cảm thấy áp lực giảm bớt đi nhiều, toàn lực xông lên.

Hồn sư Hệ Thực Phẩm có sức chiến đấu yếu nhất, tăng phúc cũng không bằng hồn sư Hệ Phụ Trợ, nhưng theo tu vi tăng lên, năng lực của hồn sư Hệ Thực Phẩm dần biểu hiện rõ ràng hơn. Tăng phúc trực tiếp hơn, ít tác dụng phụ hơn, thời gian dài hơn. Hơn nữa không bị gián đoạn.

Hồn sư Hệ Thực Phẩm tu luyện khó hơn hồn sư Hệ Phụ Trợ, họ cần hồn lực hùng hậu hơn để đề thăng bản thân, nhưng một khi hồn sư Hệ Thực Phẩm đạt đến trình độ nhất định, tác dụng của bọn họ khẳng định ở trên hồn sư Hệ Phụ Trợ.
"Phốc!" Tinh thần của Đường Vũ Lân thoáng chấn động, điều này đã chứng minh lão giả hắn nhìn thấy lúc trước không phải là ảo giác.

Những người khác cũng cảm thấy toàn thân chợt nhẹ, sau đó bọn họ đã xuất hiện trong sơn cốc mà Đường Vũ Lân nói.

Áp lực đột nhiên giảm bớt, hơn nữa sinh mệnh năng lượng đến ngay lập tức không khỏi khiến mỗi người đều thở dốc, đồng thời cũng toát ra vẻ thoải mái.

Đường Vũ Lân đầu đội mũ giáp màu vàng, mặc kim giáp, tay cầm Hoàng Kim Long Thương đứng ở trước nhất. Những người khác bởi vì lúc trước chưa khôi phục hồn lực nên lúc này đều có vẻ mỏi mệt.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân thấy được một lão giả áo đen, cũng là râu tóc bạc trắng, nhưng không ấm áp như vị hắn thấy lúc trước. Ánh mắt u ám, mũi ưng, hai tay chắp sau lưng, đang lạnh lùng nhìn bọn họ.

"Tiền bối, ngài hảo." Đường Vũ Lân thu hồi Hoàng Kim Long Thương, gật đầu với lão giả.

Lão giả nhìn hắn một chút, lại nhìn mọi người sau lưng hắn đang thở hổn hển, vung tay lên, "Đi theo ta." Thanh âm của hắn có chút âm nhu lanh lảnh, làm người khác có chút không tự nhiên.

"Vâng!" Đường Vũ Lân vẫy tay một cái, mang theo đồng bạn vội vàng theo sau.

Lão giả áo đen đi không nhanh, con đường cũng giống Đường Vũ Lân đi lúc trước, lần nữa tới nơi này quan sát bốn phía, Đường Vũ Lân càng khắc sâu cảm thụ đạo hào quang màu tím đen kia.

Mặc dù nơi này tràn đầy sinh cơ, nhưng quang trụ màu tím đen cực lớn ở phía xa kia vẫn khiến người ta sợ hãi như cũ. Khí tức huỷ diệt khiến người ta khiếp sợ, sợ hãi hoàn toàn là theo bản năng, không chịu theo sự khống chế của bản thân.

Sử Lai Khắc Lục Quái cũng quan sát khắp nơi, lộ ra vẻ tò mò. Đây mới là đích đến của bọn họ sao? Tuy rằng trải qua gian nguy, nhưng cuối cùng vẫn đến rồi.
Xuyên qua một rừng cây, lão giả áo đen mang theo bọn họ đến một khoảng đất trống rồi dừng lại.

"Biết rõ các ngươi tới nơi này làm gì không?" Lão giả áo đen thản nhiên nói.

Đường Vũ Lân nói: "Học viện để chúng ta đến đây phục vụ nghĩa vụ quân sự, coi như là huấn luyện quân sự."

Lão giả áo đen đột nhiên nở nụ cười. Khi cười, nếp nhăn trên mặt dường như muốn chồng lên nhau, quỷ dị nói không nên lời.

"Đúng, là huấn luyện quân sự. Huấn luyện quân sự nội dung rất đơn giản, chỉ cần không tan vỡ, các ngươi có thể ở đây tối đa 2 năm. Trong lúc đó, chỉ cần tinh thần của các ngươi tan vỡ thì sẽ bị đưa đi, rời khỏi nơi này. Cho nên, lũ tiểu gia hỏa, các ngươi tự cầu nhiều phúc đi. Giới thiệu về các ngươi một chút."

Tinh thần tan vỡ? Nghe được bốn chữ này, bảy người Đường Vũ Lân không khỏi cảm thấy phát lạnh.
"Ta là đội trưởng Đường Vũ Lân, Ngũ Hoàn Hồn Vương. Nhất tự Đấu Khải Sư."

"Diệp Tinh Lan, Ngũ Hoàn Hồn Vương, Nhất tự Đấu Khải Sư."

"Nguyên Ân Dạ Huy, Ngũ Hoàn Hồn Vương, Nhất tự Đấu Khải Sư."

"Tạ Giải, Ngũ Hoàn Hồn Vương, Nhất tự Đấu Khải Sư."

"Từ Lạp Trí, Ngũ Hoàn Hồn Vương, Nhất tự Đấu Khải Sư."

Chương 818: Đau nhức kịch liệt

Mọi người tình huống đều không sai biệt lắm, cho nên cơ bản cũng chỉ báo tên.

Nghe bọn họ giới thiệu, lão giả áo đen cũng không tỏ ra kinh ngạc, thản nhiên nói: "Ta là Ác Mộng, tin tưởng các ngươi rất nhanh sẽ nhớ tên của ta. Nơi này là Ma Quỷ Đảo, chỗ các ngươi đang đứng là Ma Quỷ Sơn Cốc, khu vực trung tâm của Ma Quỷ Đảo. Còn ta chính là ma quỷ ở chỗ này, các ngươi có thể gọi ta là Ác Mộng lão ma."
Ác Mộng lão ma? Hắn rõ ràng là người, tại sao lại gọi mình là quỷ?

Đường Vũ Lân trong lòng kinh ngạc, nhưng không có nói ra.

"Tiền bối, chúng ta bây giờ cần làm gì?" Đường Vũ Lân hỏi, chung quy vẫn phải làm rõ bọn họ phải làm gì ở nơi này mới được.

Ác Mộng cười hắc hắc, "Không cần gấp gáp, có một số việc các ngươi phải làm. Đây là nơi các ngươi sinh hoạt trong thời gian tới. Nhớ kỹ, không được tò mò mà thử đến Hủy Diệt Chi Quang bên kia. Nếu bị nhiễm Hủy Diệt Chi Quang thì không ai có thể cứu được các ngươi. Hiểu chưa?"

Hủy Diệt Chi Quang? Đường Vũ Lân đương nhiên hiếu kỳ, không chỉ hắn, những người khác đều rất ngạc nhiên Hủy Diệt Chi Quang là cái gì. Tử quang phóng lên trời kia sẽ khiến người ta tim đập nhanh khi nhìn vào nó,

đó là một tồn tại rất đáng sợ a! Hơn nữa bọn họ có thể cảm giác được, bên ngoài Ma Quỷ Đảo sở dĩ tràn ngập tịch diệt, hắn là có quan hệ trực tiếp đến Hủy Diệt Chi Quang này.
"Hôm nay các ngươi vừa tới, ngày mai huấn luyện quân sự sẽ bắt đầu. Tự mình đi tìm đồ ăn, trong rừng có rất nhiều đồ ăn. Được rồi, ta đi đây." Nói xong, Ác Mộng lão ma xoay người rời đi, thân thể hắn đột nhiên trở nên hư ảo, giống như là biến mất chỉ trong chớp mắt.

Ác Mộng lão ma rời đi, Đường Vũ Lân nói: "Mọi người trước nghỉ ngơi ở chỗ này, khôi phục lại thể lực và hồn lực rồi nói tiếp. Nơi này có khí tức sinh mệnh phi thường nồng đậm, rất tốt đối với chúng ta."

Mọi người đã sớm không chờ được rồi, từ nơi không có thiên địa nguyên lực đến một nơi có khí tức sinh mệnh nồng đậm, bọn họ sao có thể không nắm chặt thời gian đây. Đối với hồn sư, có gì trọng yếu hơn hồn lực tràn đầy chứ?

Đồng bạn nghỉ ngơi, Đường Vũ Lân cũng khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần minh tưởng. Nơi này có sinh mệnh năng lượng nồng đậm vượt xa bất kỳ nơi nào hắn biết, ngay cả trên Hải Thần Đảo cũng không có sinh mệnh lực nồng đậm như thế. Chuyện này có tác dụng trợ giúp vô cùng tốt cho việc tu luyện của hắn. Ở nơi có khí tức sinh mệnh nồng đậm, tu luyện Lam Ngân Hoàng tuyệt đối có hiệu quả làm ít ăn nhiều.
Đường Vũ Lân đang muốn tiến vào trạng thái minh tưởng thì đột nhiên, một cảm giác nguy cơ truyền đến, hắn theo bản năng mở mắt ra. Sau đó hắn nhìn thấy một bóng đen đang kéo về phía mình.

Không tốt!

Hắn theo bản năng nâng hai tay lên, đồng thời đẩy ra.

Nhưng bóng đen đến quá nhanh, Đường Vũ Lân kêu lên một tiếng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Không chỉ hắn, những người khác cũng bị công kích tương tự. Trong nhất thời, bảy người vì không cảnh giác nên đều bị đánh ngã trái ngã phải.

Tình huống gì đây?

Bọn họ cơ hồ nhanh chóng xuất ra võ hồn của mình, vội vàng tụ tập lại một

chỗ. Nhưng đúng lúc này, trên người truyền đến từng trận đau đớn.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nơi bị đánh có những lỗ nhỏ, mơ hồ có máu chảy ra. Ngay sau đó, cảm giác đau đớn biến thành cảm giác bỏng rát.
Tạ Giải là người đầu tiên kêu lên, muốn dùng tay đi gãi nơi bị đâm.

"Không nên cử động!" Đường Vũ Lân bắt được tay hắn. Hắn cũng cảm giác được đau đớn mãnh liệt, càng khiến người ta giật mình là, với huyết mạch chi lực của hắn cũng không thể làm giảm bớt đau đớn.

"Độc?" Diệp Tinh Lan cố nén đau nhức kịch liệt, thần sắc trên mặt cũng thay đổi.

"Với tính cảnh giác này của các ngươi mà được xưng là Sử Lai Khắc Thất Quái? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng nơi này là an toàn?" Thanh âm của Ác Mộng lão ma từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Hãy tận hưởng độc tố thần kinh này. Không cần thử trị liệu hay dùng hồn lực chống cự, vô dụng. Sau hai giờ sẽ tự nhiên hồi phục. Ân, nhanh để ta nhìn thấy bộ dạng thống khổ của các ngươi, đã rất lâu rồi không ѕuпg ѕướпg như thế."
Độc tố thần kinh?

Ngay khi Ác Mộng lão ma đang nói chuyện, cơn đau trong bảy người Đường Vũ Lân bắt đầu tăng lên. Mấy người Hệ Cường Công khá hơn một chút, Tạ Giải, Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí sắc mặt đã trắng bệch, toàn thân run rẩy, nếu không phải cắn răng nhẫn nại thì đã sớm không chịu được rồi.

Bọn họ rốt cuộc đã hiểu hai chữ Ác Mộng trong Ác Mộng lão ma bắt nguồn từ đâu rồi.

Nhưng bọn họ vừa mới tới a! Hơn nữa, chỉ là đề cao tính cảnh giác của bọn họ, làm thế này không phải có chút quá độc ác sao?

Tình huống của Đường Vũ Lân là tốt nhất, không phải vì hắn không đau, mà bởi vì năng lực chịu đựng của hắn hơn xa người thường. Trải qua nhiều lần tra tấn khi đột phá phong ấn Kim Long Vương, năng lực chịu đau của hắn rất mạnh mẽ.

Nhưng dù vậy, trên trán hắn cũng đầy mồ hôi, thân thể khẽ run lên.
"A" Tạ Giải rút cuộc không nhịn được mà kêu lên. Hắn giống như phát ra tín hiệu, những người khác cũng rên rỉ đau đớn.

Đau hai giờ! Đường Vũ Lân trong lòng run rẩy, đây cũng là một cách rèn luyện sao?

Sau mười phút, ngoại trừ Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan và Nguyên Ân Dạ Huy, bốn người khác đều đã đau đến lăn trên mặt đất.

Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan đều khoanh chân ngồi dưới đất, thân thể không ngừng run rẩy, khoảng cách tan vỡ cũng không xa.

Thật kỳ quái, đau nhức kịch liệt vẫn luôn tăng cường.

Đường Vũ Lân miễn cưỡng còn có thể đứng, nhưng thân thể cũng bắt đầu lắc lư.

Đúng lúc này, cảm giác đau đớn đột nhiên giảm bớt vài phần, sau đó bắt đầu từ từ suy giảm.

Tiềm năng của cơ thể con người là vô hạn, khi thống khổ bắt đầu suy yếu, tuy rằng vẫn còn đau nhưng ít ra dễ chịu hơn rất nhiều.
Rốt cuộc, sau mười phút, cảm giác đau đớn đã giảm đến mức có thể chịu đựng được, mọi người miễn cưỡng ngồi dậy.

"Đây cũng quá hung ác rồi, chúng ta còn chưa làm gì. Ra oai phủ đầu sao?" Tạ Giải than thở.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Là do chúng ta chủ quan. Ngay cả Thái lão và sư tổ đều rất kiêng kỵ nơi huấn luyện quân sự, chúng ta hắn là càng cẩn thận mới đúng, về sau chỉ cần nghỉ ngơi, chúng ta đều phải có người đề phòng. May mắn, vị tiền bối kia nói 2 giờ chỉ là gạt chúng ta."

Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên nói: "Chưa chắc, ta hơi hiểu về độc tố thần kinh. Thứ này không dễ dàng biến mất, nó có thể theo từng hồi, từng hồi một ..."

Nàng vừa dứt lời, cảm giác đau đớn lại trở nên kịch liệt. Quả nhiên không dễ dàng hoá giải như vậy.

Đau mười phút, lại dừng mười phút, lại đau ...
Quá trình này vừa tra tấn thân thể, cũng tra tấn tinh thần cực kỳ kịch liệt. Cảm giác này giống như là, chỉ cần không chế được ngươi sẽ không hôn mê, nhưng ngươi sẽ cảm nhận sâu sắc cái gì là đau đớn cực hạn.

Một giờ sau, trên người tất cả đã mồ hôi như mưa, rất nhanh muốn hư thoát.

Đường Vũ Lân cũng ngồi xuống. Hắn, Diệp Tinh Lan và Nguyên Ân Dạ Huy miễn cưỡng có thể ngồi được, bốn người khác bảo trì thanh tỉnh cũng rất không dễ dàng.

Khi không bị đau, Từ Lạp Trí đều chế tác một ít Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt cho mọi người bảo trì thể lực.

Tạ Giải nhìn Đường Vũ Lân, "Lão Đại, hay là ngươi đánh ta ngất xỉu đi, ta thật sự không chịu nổi, quá đau, đau đến tận sâu bên trong. Cảm giác đau đớn quặn thắt này thật sự ko chịu được."

Nguyên Ân Dạ Huy trừng Tạ Giải, "Không được, không thể ngất đi, nếu ở trạng thái hôn mê, độc tố thần kinh rất có thể sẽ làm tổn thương nội tạng. Khi thanh tỉnh mới có thể dùng hồn lực thủ hộ bản thân. Vượt qua thì sẽ không có việc gì. Tạ Giải, chịu đựng." Vừa nói, Nguyên Ân Dạ Huy đưa tay kéo Tạ Giải đến bên mình.
Có sự hỗ trợ từ Nguyên Ân Dạ Huy, tâm tình Tạ Giải ổn định hơn một chút.

Đúng lúc này, một thanh âm tán dương vang lên, "Đúng vậy, một giờ còn không hôn mê. Khả năng chịu đựng tương đối tốt. Xem thấy biểu hiện xuất sắc của các ngươi, khảo nghiệm đầu tiên này coi như thông qua."

Ác Mộng lão ma lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Trong tay hắn còn cầm một cái bình nhỏ, đi đến trước mặt Đường Vũ Lân, đưa cho hắn cái bình, "Ngã một lần khôn hơn một chút, làm như thế nào không cần ta dạy cho các ngươi đi. Đây là giải dược, bôi trực tiếp lên vết thương."

Đường Vũ Lân tiếp nhận cái bình, vẻ mặt cười khổ, có chút bất đắc dĩ nói: "Ác Mộng tiền bối, ngài vừa xuất hiện đã cho chúng ta một cái hạ mã uy a!"

Ác Mộng lão ma thản nhiên nói: "Nếu các ngươi đã đến nơi này, chúng ta phải chịu trách nhiệm với các ngươi. Tất cả các ngươi phải chịu hiện tại rất có thể phải đối mặt trong tương lai. Cơ thể con người có một đặc điểm rất trọng yếu, chính là khả năng chịu đựng lần thứ hai cách biệt một trời một vực với khả năng chịu đựng lần thứ nhất, đặc biệt là thừa nhận trong nội tâm. Được rồi, cứ như vậy đi."
Nói xong, hắn đứng người lên, lần nữa biến mất.

Chương 819: Quá tàn nhẫn

Lời nói của Ác Mộng lão ma khiến Đường Vũ Lân hơi lĩnh ngộ, hắn mơ hồ bắt được đặc điểm của lần huấn luyện quân sự này, nhưng lại không cách nào nói được rõ ràng.

Đường Vũ Lân đem cái bình đưa cho Diệp Tinh Lan ở bên cạnh, "Các ngươi dùng trước đi. Ta sẽ canh gác." Lúc này, cơn đau trên người Đường Vũ Lân không còn mãnh liệt nữa. Hắn chống người đứng lên, lần này hắn không dám khinh thường, lấy ra Hoàng Kim Long Thương, cảnh giác mà quan sát bốn phía.

Động quật.

Ác Mộng lão ma từ trong hư ảo hiện ra. Trong động quật có một thuỷ tinh cầu cực lớn, đường kính chừng một mét. Trong quang ảnh lập loè, kia không phải là Đường Vũ Lân và đồng bạn của hắn sao?
Phá Diệt lão ma đứng ở trước thuỷ tinh cầu, miệng 'chậc chậc' một tiếng, "Tàn nhẫn, ngươi thật quá tàn nhẫn. Không phải đã nói ngươi nhẹ tay hơn sao? Sao vừa lên đã hung ác như vậy rồi. Nếu bọn họ không chịu được thì làm sao bây giờ? Chúng ta chẳng phải không còn đồ chơi sao?"

Ác Mộng lão ma tức giận: "Đừng làm bộ, ngươi hưng phấn như thế nào, ta còn không biết sao? Tình huống khác nhau thì cần điều chỉnh độ khó cho phù hợp. Những tiểu tử này có thể dựa vào lực lượng của mình tiến vào sơn cốc, sức chịu đựng coi như không tệ. Vậy để chúng ta từ từ tìm cực hạn của bọn họ là được rồi. Bất quá, bọn chúng quá đơn thuần và buồn cười, cái gì

cũng tin."

Phá Diệt lão ma cười hắc hắc, "Rõ ràng là một giờ, ngươi lại nói là hai giờ. Ngươi vừa cho bọn họ thuốc gì?"
Ác Mộng lão ma cũng cười, trong nụ cười tràn đầy hương vị tàn nhẫn: "Rất nhanh ngươi sẽ biết."

Đường Vũ Lân là người cuối cùng xoa thuốc mỡ lên vết thương. Sau khi thoa xong lại mát lạnh, thoải mái không nói nên lời. Trước bởi vì đau nhức kịch liệt mà miệng vết thương sưng đỏ, nhưng sau khi bôi thuốc thì sưng đỏ nhanh chóng biến mất, mát lạnh thực sự rất thoải mái.

Từ Lạp Trí, Tạ Giải, Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ cũng đã ngồi dậy, trên mặt tràn đầy vẻ thoải mái.

Đúng lúc này, người bôi thuốc mỡ đầu tiên Diệp Tinh Lan bỗng vặn người, "Có chút ngứa ngáy. Chẳng lẽ miệng vết thương đã đỡ rồi? Quá nhanh đi."

Nàng vừa nói xong, Từ Lạp Trí cùng nàng bôi thuốc cũng trở nên cổ quái, "Hình như là có chút ngứa ngáy a!" Hắn nhẹ nhàng gãi xung quanh vết thương. Cảm giác ngứa trong chớp mắt tăng mạnh, thân thể hắn không khống chế được mà vặn vẹo.
"Ngứa ngứa!"

Đường Vũ Lân biến sắc, chẳng lẽ là do thuốc mỡ kia?

Mấy phút sau, cảm giác vô cùng ngứa ngáy xuất hiện trên miệng vết thương của hắn, cảm giác ngứa ngay như bị xé nát vậy.

Từ Lạp Trí nhịn không được mà dùng hai tay gãi khắp cơ thể, rất nhanh y phục trên người đã bị hắn xé ra, trên người đã bị gãi thành từng vết máu.

Đường Vũ Lân cắn chặt răng, bằng vào ý chí kinh người chống cự lại cảm giác ngứa ngáy, ý niệm vừa động, Lam Ngân Hoàng phóng thích ra, nhanh chóng quấn chặt lấy tay chân đồng bạn, kéo chúng ra, ngăn không để bọn họ gãi.

"Lão Đại, để cho ta gãi, để cho ta gãi, quá ngứa, không chịu nổi!" Từ Lạp

Trí hét lớn.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, so với đau đớn lúc trước còn kịch liệt hơn gấp bội. Cơn đau tương đối có thể chịu được, nhưng cơn ngứa thì không dễ dàng như vậy.
Kịch liệt ngứa ngáy khiến thân thể tất cả mọi người đều co giật.

Đường Vũ Lân thở sâu, thân thể run rẩy phóng xuất càng nhiều Lam Ngân Hoàng, không chỉ quấn chặt tay chân của đồng bạn, còn nhét Lam Ngân Hoàng vào miệng bọn họ, tránh họ vì quá đau mà cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Đây là nơi huấn luyện quân sự? Đơn giản chính là tra tấn vô nhân đạo! Khó trách bọn họ lại nói mình là ma quỷ, bọn họ, bọn họ chính là như vậy a!

Cơn đau dữ dội khiến cơ thể mỗi người co thắt lại, cảm giác ngứa ngáy kéo dài trọn vẹn nửa giờ. Khi cảm giác ngứa ngáy kia rốt cuộc rút đi thì tất cả mọi người đều giống như gần hấp hối rồi. Tình huống của Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn là kém nhất. Từ Lạp Trí còn khiến người ta có cảm giác như hắn đã gầy đi một vòng.

Đường Vũ Lân thở hổn hển từng ngụm lớn. Lúc này, hắn mới dần cởi bỏ Lam Ngân Hoàng quấn quanh trên người đồng bạn, tập hợp mọi người lại. Sắc mặt Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn tái nhợt, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Tạ Giải tốt hơn họ một chút, đang dựa vào người Nguyên Ân Dạ Huy. Sắc mặt Nhạc Chính Vũ cũng tái nhợt, ôm lấy Hứa Tiểu Ngôn. Hắn vốn không kém đến mức như vậy, nhưng vì lúc trước tiêu hao sinh mệnh lực quá độ nên sức chịu đựng của thân thể cũng giảm xuống không ít.

Ba người Đường Vũ Lân, Diệp Tinh Lan và Nguyên Ân Dạ Huy còn có thể bảo trì thanh tỉnh, nhưng thân thể bọn họ thỉnh thoảng lại co giật và run nhẹ.

Đường Vũ Lân tay cầm Hoàng Kim Long Thương, không ngừng hít sâu để hấp thu sinh mệnh năng lượng trong không khí để khôi phục tự thân. Với tư cách đội trưởng, hắn tuyệt đối không thể ngã xuống, hắn còn muốn thủ hộ đồng bạn.

Không thể không nói, màn ra oai phủ đầu này của Ác Mộng lão ma đã cho bọn họ một bài học khắc sâu, đó là, dù lúc nào cũng không dễ tin người

khác, lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác.
"Ừm, tốt hơn so với tưởng tượng. Đói bụng không, ăn chút gì đó." Ác Mộng lão ma lần nữa từ trong hư vô đi ra, trong tay mang theo một hộp thức ăn lớn. Hắn đi đến trước mặt bọn họ, mở hộp ra, bên trong có chừng tám tầng, tất cả đều là mỹ thực, còn có hoa quả.

Ác Mộng lão ma rất tự nhiên bày đồ ăn trước mặt bọn họ, sau đó mỉm cười, làm thủ thế mời, sau đó quay người biến mất.

Nhìn thấy đồ ăn, Đường Vũ Lân trong lòng run lên. Hắn thích ăn như vậy, lúc trước lại tiêu hao nhiều, đối mặt với nhiều mỹ thực như thế, hắn có xúc động mãnh liệt muốn tiến đến.

Nhưng hắn thật sự có thể tiến đến sao? Có trời mới biết những thứ này có hạ độc hay không. Bọn họ vừa mới trải qua thời khắc gần như sinh tử, nếu nó xảy ra một lần nữa, ai cũng không thể cam đoan mọi người có thể tan vỡ hay không.
Không thể ăn, thức ăn dù ngon đến đâu cũng không được chạm vào. Mặc dù trong lòng Đường Vũ Lân nói rằng, lần này chắc có lẽ không phải là hành hạ, những đồ ăn này hắn không có vấn đề. Nhưng nếu lần này hắn tin tưởng Ác Mộng lão ma, vậy lần sau thì sao? Ai biết khi nào nó lại là khảo nghiệm.

Thở sâu, Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Từ giờ trở đi, dù Ác Mộng lão ma đưa tới vật gì chúng ta cũng không thể đụng vào. Mọi người trước hết cẩn thận, khôi phục thể lực. Các ngươi nghỉ ngơi, ta canh gác. Nếu đói bụng thì ăn tạm lương khô trước. Chờ khi Lạp Trí khôi phục sẽ làm bánh bao cho mọi người ăn."

Diệp Tinh Lan gật đầu, tinh quang nở rộ trong tay nàng, tinh mang rơi xuống, phá nát toàn bộ đồ ăn kia.

Đường Vũ Lân liếc nàng, hắn hiểu nàng đây là đang củng cố niềm tin cho mình.
"Lãng phí đồ ăn là một hành vi rất xấu hổ! Ta dùng danh dự của mình cam đoan, những đồ ăn vừa rồi không có chút vấn đề nào. Năng lực tâm lý thừa nhận của các ngươi yếu ớt đến đáng thương." Thanh âm tràn ngập sự mỉa mai của Ác Mộng lão ma vang lên.

Đường Vũ Lân bất động thanh sắc, "Khi đưa ra giải dược, nhân phẩm của

ngài đã biến mất rồi. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không tin tưởng bất kỳ câu gì của ngài. Nội dung huấn luyện quân sự của chúng ta là sinh tồn ở chỗ này hai năm, như vậy, chúng ta chỉ cần nỗ lực sinh tồn là được rồi, không cần ngài hao tâm tổn trí."

Động quật.

"Nhanh như vậy đã kịp phản ứng rồi? Hơn nữa nhìn qua còn rất kiên quyết." Phá Diệt lão ma kinh ngạc nói.

Ác Mộng lão ma nhún vai, "Vậy thì sao? Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Chỉ là món khai vị, phía sau còn bữa tiệc lớn đang chờ bọn họ."

Được Đường Vũ Lân thủ hộ, thể lực và hồn lực của đồng bạn dần khôi phục. Ác Mộng lão ma không có xuất hiện nữa. Bọn họ thay phiên nhau nghỉ ngơi, hơn nữa có Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt của Từ Lạp Trí, mọi người cuối cùng cũng miễn cưỡng khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Đây là điểm tốt khi mang theo hồn sư Hệ Thực Phẩm, chính là vĩnh viễn không sợ đói.

Chương 820: Na Nhi?

Diệp Tinh Lan nhìn sắc trời một chút, "Đã qua một ngày. Tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút, nói: "Cái gì cũng không làm, ở chỗ này tu luyện. Như vậy đi, trừ Lạp Trí, hai người một tổ, chịu trách nhiệm thủ vệ. Những người khác thì minh tưởng tu luyện, coi như ở đây bế quan. Chỗ này có khí tức sinh mệnh nồng đậm như vậy, đối với việc tu luyện có tác dụng rất tốt."
Mọi người lần lượt gật đầu, bọn họ đều cảm nhận được. Tuy rằng lúc trước bị tra tấn, nhưng tu luyện ở đây đúng là làm ít ăn nhiều. Trong không khí, sinh mệnh năng lượng là thiên địa nguyên lực thuần tuý nhất, hỗ trợ với đặc điểm không ngừng sinh sôi của Huyền Thiên Công, khi tu luyện rõ ràng

còn tốt hơn cả khi ở học viện.

Từ Lạp Trí nghĩ có chút sợ, nói: "Ác Mộng lão ma sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, đúng không?"

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn. Mọi người nhớ kỹ, chúng ta tận khả năng không ăn những thứ kia, không uống nước nơi này. Nước uống chúng ta mang theo hãy dùng tiết kiệm. Trước tiên lặng yên theo dõi kỳ biến, bọn họ nhất định sẽ còn động thái khác. Nếu chúng ta động trước, ở nơi hoàn toàn xa lạ này rất dễ mắc lừa. Cho nên chúng ta phải đợi bọn họ ra tay trước."
"Được."

Mọi người phân biệt đáp ứng một tiếng, riêng phần mình bắt đầu tu luyện.

Đường Vũ Lân trầm ổn khiến mọi người tin tưởng hơn.

"Ồ, đó là cái gì?" Tạ Giải đột nhiên chỉ chỉ phía trước.

Sương mù màu vàng nhạt chậm rãi tiến về phía bọn họ, không chỉ hướng chính diện, nó đến từ bốn phương tám hướng.

Đường Vũ Lân vội vàng quát: "Nín thở. Mọi người cẩn thận."

Tra tấn mới đến.

Vừa nói, Đường Vũ Lân ra hiệu cho Nguyên Ân Dạ Huy.

Hồn hoàn trên người nàng lóe sáng, lập tức phóng ra võ hồn Thái Thản Cự Viên. Hai nắm tay vung lên, từng đoàn Không Khí Pháo oanh ra bốn phía, tận khả năng xua tán sương mù.

Nhưng vào lúc này, lượng lớn sương mù dâng lên từ dưới chân bọn họ, bao trùm bảy người bọn họ ở trong đó.

Trước khi hôn mê, trong đầu Đường Vũ Lân xuất hiện một suy nghĩ là không nên ở lại nơi này, bởi vì nơi này là do Ác Mộng lão ma mang bọn họ tới.
Bảy người chậm rãi ngã xuống đất, rất nhanh đều chìm vào hôn mê.

Sương mù tản đi, hai thân ảnh đến bên cạnh bọn họ.

Phá Diệt lão ma tràn đầy tươi cười, Ác Mộng lão ma vẫn âm tàn như cũ.

"Một đám tiểu gia hỏa, còn muốn chơi tâm nhãn với chúng ta. Hắc hắc! Cho các ngươi biết rõ lợi hại." Ác Mộng lão ma lạnh lùng nói.

Phá Diệt lão ma nói: "Được rồi, được rồi. Ngươi nhanh lên đi, xem bọn nhỏ này đang nghĩ gì."

Khi Đường Vũ Lân tỉnh lại thì phát hiện mình vẫn ở chỗ này như trước, nhưng đồng bạn bên cạnh đã biến mất.

Nghiêng người, hắn bay vọt lên. Sau đó vẻ mặt liền ngưng trọng.

Hiện tại hắn bắt đầu có chút nghi ngờ, đây thật sự là nơi học viện để bọn họ đến huấn luyện quân sự sao? Sao lại quỷ dị như vậy, hơn nữa, thủ đoạn Ác Mộng lão ma thi triển với bọn họ không giống huấn luyện, mà giống tra tấn bọn họ.
Ma Quỷ Đảo, đến tột cùng là một nơi như thế nào?

"A" một tiếng thét làm Đường Vũ Lân rùng mình. Tiếng thét chói tai này rất quen thuộc, hắn là người quen biết, nhưng không phải là Sử Lai Khắc Thất Quái.

Là ai?

Đường Vũ Lân nhanh chóng phóng xuất Đấu Khải và Hoàng Kim Long Thương, ở một nơi quỷ dị như thế này, hắn nhất định phải hết sức chăm chú mới được.

Đồng bạn không ở đây, hắn phải đi tìm, hơn nữa, chỗ này là Ác Mộng lão ma dẫn tới, hắn là không nên ở chỗ này.

Sau khi hơi trầm tư, Đường Vũ Lân nhanh chóng chạy tới hướng thanh âm kia.

"A" lại một tiếng thét truyền đến, nhưng không chỉ đường cho hắn. Đường

Vũ Lân xuyên qua khu rừng. Đột nhiên, ở xa xa, một hồ nước hiện lên trước mặt hắn.

Bên hồ, một thân ảnh trắng nõn đang té trên mặt đất, chậm rãi lui về phía sau, trong tay còn cầm một thanh trường thương lóe lên ánh bạc. Nàng thân không mảnh vải, nhìn qua lúc trước dường như đang tắm. Mà trước người nàng, một con cự mãng khổng lồ đang từ từ tiến đến. Con cự mãng này dài hơn trăm mét, dày như vạc nước, cái đầu khổng lồ như một ngôi nhà nhỏ. Nó mở ra cái miệng lớn, chậm rãi áp bách đến gần cô gái.
"Na Nhi!" Đường Vũ Lân la thất thanh, sau đó hắn hoàn toàn không nghĩ ngợi mà vọt tới.

Kim quang lóe lên, Kim Long Phi Tường. Thân hình mãnh liệt bắn lên, cơ hồ trong nháy mắt đã chắn trước mặt Na Nhi.

Không sai, người cầm Ngân Long Thương chính là Na Nhi. Mà cự mãng trước người nàng tản ra uy thế cực kỳ khủng bố.

Đường Vũ Lân ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, không chút do dự liền phóng ra Hoàng Kim Long Thể, Hoàng Kim Long Hống.

Bị Hoàng Kim Long Hống trùng kích, cự mãng kia co rút lại về phía sau một chút. Ngay sau đó, nó mở ra miệng rộng, cắn về phía Đường Vũ Lân.

Hoàng Kim Long Thương trong tay Đường Vũ Lân quét ngang, không hề sợ hãi. Bằng vào Hoàng Kim Long Thể tăng phúc, hắn đem lực lượng bản thân tăng tới cực hạn.

Trong tiếng nổ 'oanh', đầu cự mãng bị hắn quất sang một bên. Nó bị đau, lân phiến trên người dựng đứng, nhanh chóng quấn lấy hắn.
Đường Vũ Lân sắc mặt trầm ngưng, ý niệm khẽ động, triệu hoán Bá Vương Long ra. Đã qua một ngày, hắn có thể triệu hoán Bá Vương Long lần nữa. Đối phó với đại gia hỏa này, Bá Vương Long vẫn là thích hợp nhất.

Sau khi Bá Vương Long xuất hiện thì mở rộng miệng, cắn một phát vào cổ cự mãng. Cự mãng bắt đầu dốc sức liều mạng giãy giụa, thân thể khổng lồ quấn lên Bá Vương Long.

Điểm kinh khủng nhất của Bá Vương Long là lực cắn cực mạnh của nó. Bị Bá Vương Long cắn, kết cục của con cự mãng cơ bản đã định.

Đường Vũ Lân quay người lại, nhưng là ngẩn ngơ.

Na Nhi đã là thiếu nữ, không còn là tiểu cô nương như trước nữa. Hai tay nàng hoàn toàn không thể che được thân mình. Trong lúc nhất thời, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy nóng bừng bừng.

Hắn vội vàng cắn đầu lưỡi một cái, nỗ lực làm cho mình thanh tỉnh, sau đó nhanh chóng cởi áσ khoác, ném cho Na Nhi, "Mau mặc vào."
"Ca, ngươi thật là độc ác, vì sao ngươi lại không muốn ta? Na Nhi không tốt ở chỗ nào, vì sao ngươi lại không muốn ta?"

Nàng cũng không mặc quần áo, mãnh liệt bổ nhào tới trước mặt Đường Vũ Lân, nhào tới lồng ngực hắn, ôm chặt lấy người hắn.

Đường Vũ Lân bị nàng ôm mà toàn thân cứng ngắc, chặn lại nói: "Na Nhi, đừng như vậy. Chúng ta trước thu thập con cự mãng kia rồi nói. Ngươi cũng tới đây huấn luyện quân sự sao? Nhưng vì sao Các chủ lại nói không tìm thấy ngươi?"

Na Nhi thấp giọng thút thít nói: "Lão sư không muốn ta ở cùng ngươi, ngài ấy tức giận mới đem ta tới nơi này. Nhưng ta rất nhớ ngươi a, ca ca. Không được rời khỏi ta, được không? Về sau cũng không được rời khỏi ta?" Vừa nói, nàng càng ôm Đường Vũ Lân chặt hơn.

Đường Vũ Lân trong lòng thầm than, lại không biết nên nói cái gì cho phải. Nhưng có thể tìm được muội muội, đối với hắn cũng là một chuyện rất vui vẻ.
Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Na Nhi, "Đừng như vậy, Na Nhi. Chúng ta trước giải quyết xong cự mãng rồi nói tiếp."

Na Nhi nói: "Ca, ngươi nói cho ta biết trước, ngươi chọn ta hay vẫn chọn nàng?"

Đường Vũ Lân cúi đầu nhìn Na Nhi, lại thấy một đôi mắt quật cường.

"Na Nhi, ngày đó ta đã nói với ngươi rất rõ ràng. Ta ..." Vừa nói đến đây, ánh mắt Na Nhi đột nhiên trở nên lạnh như băng. Ngay sau đó, ngực đau xót, một đạo ngân quang đã xuyên thấu thân thể của hắn.

"Na Nhi, ngươi ..."

Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn Na Nhi, Ngân Long Thương trong tay Na Nhi đâm xuyên qua ngực hắn.

Trên mặt Na Nhi đầy vẻ hung ác, "Vì sao? Vì sao ngươi lại không chọn ta? Cái gì ta cũng mạnh mẽ hơn nàng, ngươi cũng không chọn ta. Không chọn ta, vậy ngươi đi chết đi."

Vừa nói, nàng dùng sức khuấy động Ngân Long Thương trong tay, đau nhức kịch liệt khiến toàn thân Đường Vũ Lân co quắp, sinh mệnh lực trôi qua rất nhanh.
"Không, không, ngươi không phải Na Nhi, Na Nhi sẽ không đối với ta như vậy!" Đột nhiên, đôi mắt Đường Vũ Lân sáng lên, nhìn Na Nhi đầy hung ác kia, "Ngươi không phải Na Nhi, dù như thế nào, Na Nhi sẽ không xuất thủ với ta. Ác Mộng, Ác Mộng lão ma. Ngươi không phải Na Nhi!"

Đường Vũ Lân nổi giận gầm lên một tiếng, Kim Long Trảo tay phải vung ra, Kim Long Tịch Diệt!

"Phốc!" Na Nhi trước mặt tan thành bong bóng, cự mãng cũng vậy, xung quanh đều bắt đầu trở nên vặn vẹo.

"Ý chí mạnh như vậy, muốn cho ngươi tan vỡ đúng là không dễ! Được rồi, vậy thì cực hạn một ít."

Trước mắt đều trở nên hư ảo rồi tối đen, Đường Vũ Lân lần nữa hôn mê.

Khi hắn tỉnh lại thì phát hiện mình lùi về phía xa. Trở mình ngồi dậy, Đường Vũ Lân theo bản năng sờ sờ lồng ngực của mình.

Không có vết thương, đương nhiên cũng không có Ngân Long Thương. Na Nhi là hư ảo, là ác mộng!

Chương 821-830

Chương 821: Giao hợp?

Đường Vũ Lân thở hổn hển từng ngụm lớn. Cuối cùng cũng đã kết thúc, nhưng đối với hắn, khi Na Nhi dùng Ngân Long Thương đâm hắn, lúc đó hắn khiếp sợ và thống khổ không diễn tả được.

May mắn, niềm tin và sự tin tưởng với Na Nhi khiến hắn chiến thắng Ác Mộng. Cuối cùng đã vượt qua, nhưng dù vậy, tiếng Na Nhi khóc vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, làm hắn đau đớn. Đúng a, cuối cùng mình vẫn phụ Na Nhi.

Như vậy, lúc này là tỉnh hay mộng? Đường Vũ Lân không rõ ràng lắm, bởi vì ác mộng vừa rồi quá chân thực, thống khổ cũng là thật.

Đúng lúc này, Ác Mộng lão ma chậm rãi nổi lên trước mặt hắn.

"Rất kinh ngạc đúng không?" Ác Mộng lão ma trêu tức nhìn Đường Vũ Lân.

Sắc mặt Đường Vũ Lân ngưng trọng, đối với vị này, hiện tại hắn thật sự không thể tôn kính được.

"Đồng bạn của ta đâu? Họ đang ở đâu?" Sẽ tốt hơn khi mọi người ở cùng nhau.

Ác Mộng lão ma nói: "Đừng có gấp, rất nhanh ngươi sẽ gặp lại bọn họ. Nhưng ngươi cần làm một ít chuyện cho ta, nếu ngươi không làm được thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Đường Vũ Lân nhướng mày, "Chuyện gì?"

Ác Mộng lão ma nói: "Đương nhiên là chuyện khó khăn, không bằng như vậy, trước hết ta cho ngươi xem hậu quả một chút."

Vừa nói, tay phải hắn vung lên, một hình ảnh hư ảo dần thành hình.

"Không thể không nói, Tinh Thần Lực của ngươi rất không tồi, hơn nữa ý chí kiên định. Có thể nhanh chóng thoát khỏi ác mộng của ta như vậy, ít nhất trong 200 năm qua, ngươi là người nhanh nhất. Cái này rất tốt, bất quá, ta rất không hài lòng. Nếu như mộng cảnh không thể khiến ngươi chính thức cảm thấy đau khổ, không khiến tinh thần ngươi tan vỡ, vậy, chúng ta đổi sang cách chơi khác. Ta gọi nó là khảo nghiệm nhân tâm."

Hình ảnh hiện ra, bên trong chia làm ba phần, mỗi phần là một động quật. Trong mỗi động quật có hai người.

Động quật thứ nhất là Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn, động quật thứ hai là Diệp Tinh Lan và Tạ Giải, còn động quật thứ ba là Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy.

Mỗi động quật không lớn, nhìn qua chỉ mười mấy mét vuông. Phía trên động quật treo một quang cầu màu hồng phấn, bên trong mơ hồ có sương mù tràn ngập.

"Nhìn thấy không? Bọn họ hiện tại rất tốt. Đương nhiên, chỉ là hiện tại mà thôi." Nụ cười trên mặt Ác Mộng lão ma rất cổ quái, còn có chút cuồng loạn.

Đường Vũ Lân lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi muốn thế nào?"

Ác Mộng lão ma nói: "Ngươi nhìn sương mù màu hồng phấn trong phòng bọn họ rồi chứ. Thông qua mộng cảnh của bọn họ ta hiểu rõ, bọn họ hẳn là ba đôi. Như vậy, ta tách bọn họ ra, đặt riêng vào một phòng. Mà sương mù màu hồng phấn kia là dược vật mạnh nhất nhằm vào nam nữ, dù người hay động vật, khi ngửi thấy mùi sương mù đó thì chỉ làm một việc."

Nói đến đây, hắn vỗ tay phát ra tiếng, sau đó cười híp mắt nói: "Giao hợp!"

Đường Vũ Lân mở to hai mắt nhìn, máu lập tức xông lên đầu, "Ta liều mạng với ngươi!" Hắn mãnh liệt bước lên, một quyền đánh tới đầu Ác Mộng lão ma.

Thân thể Ác Mộng lão ma hư ảo, nắm đấm của Đường Vũ Lân xuyên qua

người hắn. Sau đó, hắn đã xuất hiện ở bên kia của Đường Vũ Lân.

"Tiểu gia hỏa, đừng xúc động. Ngươi muốn ta ngay bây giờ phóng sương mù sao?" Ác Mộng lão ma giơ tay lên, ba quang cầu lập tức bắt đầu nhộn nhạo.

"Không được!" Đường Vũ Lân nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay vì phẫn nộ.

Chuyện này thật đáng sợ, cảm giác sợ hãi mãnh liệt tự nhiên sinh ra. Hắn đương nhiên biết rõ sau khi phóng thích sương mù thì sẽ phát sinh chuyện gì. Đó tuyệt đối là một tai hoạ.
Ba đôi tình lữ đổi chỗ, bị ảnh hưởng của sương mù mà làm chuyện gì đó, quả thực còn tàn nhẫn hơn là giết bọn họ.

"Ngươi nhất định rất muốn nói, các ngươi tới nơi này chỉ để huấn luyện quân sự, tại sao phải làm như vậy, đúng không?" Ác Mộng lão ma nhún vai, hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân thở gấp, hai mắt đỏ hoe, hung hăng nhìn tên kia. Hắn đã ý thức được, Ma Quỷ Đảo này không hề đơn giản.

Ác Mộng lão ma thở dài một tiếng, nói: "Kỳ thật tất cả so với tưởng tượng của ngươi còn phức tạp nhiều lắm. Đầu tiên ta muốn nói cho ngươi biết, ta đã 1764 tuổi."

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, hơn 1700 tuổi? Đây là chuyện gì? Cho dù Phong Hào Đấu La cường đại nhất, Cực Hạn Đấu La cũng rất khó sống đến 300 tuổi.

Ác Mộng lão ma nói: "Ngươi cho rằng ta muốn già như vậy sao? Ta cũng không muốn, nhưng ta không có biện pháp. Ta muốn chết cũng không dễ dàng, nói chính xác thì ta không phải là nhân loại, mà là oan hồn trên Ma Quỷ Đảo. Hòn đảo này vốn không tồn tại, bởi vì ma quỷ đến nên nó mới xuất hiện. Mà lúc đó, trong hải vực này cũng không có nhiều Hải Hồn Thú như thế."
"Ma quỷ chính là quang mang tử hồng sắc ngươi nhìn thấy. Khối ở trên Ma Quỷ Đảo là mảnh vỡ lớn nhất, chúng ta gọi nó là mảnh vỡ ma quỷ, cũng là mảnh vỡ huỷ diệt. Mỗi hòn đảo trên quần đảo Ma Quỷ đều có một mảnh vỡ như vậy. Khi những mảnh vỡ này rơi vào biển rộng thì ta cùng mấy bằng

hữu đang ở nơi này đánh cá. Chúng ta chỉ là người thường mà thôi, chỉ là vì nuôi sống gia đình."

"Lực lượng kinh khủng kia trực tiếp xé nát thuyền đánh cá của chúng ta, cũng xé nát thân thể của chúng ta. Chúng ta bàng hoàng, không biết qua bao lâu thì đột nhiên phát hiện, ta đã sống lại. Bắt đầu từ khi đó, ta liền biến thành Ác Mộng, biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chúng ta là một bộ phận thuộc về nơi này, nhưng không cách nào rời khỏi nơi này, sau đó chúng ta cô đơn sống ở đây."
"Người ngoài nếu tiến vào nơi này thì căn bản không thể sinh tồn, trừ phi là ở sơn cốc trước mặt ngươi. Nhưng chỗ này là của chúng ta, người ngoài căn bản không thể tiến đến. Cho đến một ngày, một tiền bối của Học Viện Sử Lai Khắc các ngươi đến chỗ này. Hắn rất cường đại, cường đại đến mức chúng ta không cách nào đối kháng. Hắn cùng chúng ta đại chiến hồi lâu, rút cuộc vẫn bị mảnh vỡ hủy diệt đả thương nặng. Nhưng trước khi rời đi, hắn nói với chúng ta, chiến đấu với chúng ta khiến hắn có nhiều lợi ích. Hắn hy vọng tương lai hậu bối của hắn cũng có thể đến nơi này rèn luyện. Ở chỗ này, chúng ta thật sự quá cô độc, cho nên, chúng ta đáp ứng thỉnh cầu của hắn."

"Đối với các ngươi, đó là đặc huấn, mà đối với chúng ta thì không phải như thế, các ngươi chỉ là đồ chơi của chúng ta. Không lâu trước, chúng ta rút cuộc có thể nắm giữ bản nguyên sức mạnh của mảnh vỡ hủy diệt, cuối cùng cũng không sợ Học Viện Sử Lai Khắc các ngươi. Cho nên ma quỷ như chúng ta liền có thể thoải mái làm điều chúng ta cao hứng. Mặc dù không thể rời khỏi nơi này, nhưng trong phạm vi nhất định vẫn nằm trong khống chế của chúng ta. Hắc hắc hắc hắc! Tiểu tử, các ngươi cam chịu số phận đi, chỉ trách mạng của các ngươi không tốt."
Nghe Ác Mộng lão ma nói, lòng Đường Vũ Lân dần trầm xuống. Tất cả so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn.

Hắn mãnh liệt cắn đầu lưỡi một cái, mượn cảm giác đau đớn ở đầu lưỡi làm mình tỉnh táo vài phần, "Ác Mộng lão ma, vậy ngươi muốn ta làm gì mới bằng lòng buông tha đồng bạn của ta."

Ác Mộng lão ma cười hắc hắc, "Huấn luyện quân sự đương nhiên là phải phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy. Trên người ngươi ta đã hạ Ác Mộng nguyền rủa, ngươi đừng hòng chạy trốn khỏi khống chế của ta. Chỉ cần ta muốn thì tuỳ thời đều có thể giết chết ngươi. Ta biết rõ, ngươi sẽ không sợ chết, nhưng ngươi có sợ những gì thấy trước mắt không? Sau khi

để bọn chúng phát sinh quan hệ, ta sẽ không giết bọn chúng, mà gửi nội dung này cho Học Viện Sử Lai Khắc, cũng đưa bọn họ trở về. Ai nha, ngẫm lại thật hưng phấn, ngươi nói, khi đó Học Viện Sử Lai Khắc sẽ có cảm giác gì? Có phải rất thú vị hay không?"
Tâm Đường Vũ Lân đã có chút run rẩy, "Ngươi bảo ta làm gì ta đều đáp ứng, đừng để sương mù tản ra, nếu không khi ta thành quỷ cũng không tha cho ngươi."

Chương 822: Ta dạy cho ngươi

Ác Mộng lão ma khinh miệt mà nói: "Chúng ta chính là quỷ, quỷ còn sợ quỷ hay sao? Uy hiếp không có bất kỳ tác dụng gì với ta, hãy làm điều gì đó có ý nghĩa. Để ngươi làm cái gì mới tốt đây? Ân, như vậy đi. Ngươi đi một chuyến tới Bắc Hải Quân Đoàn, trộm một bộ máy bay lái về đây."

Trộm máy bay? Không biết vì sao, sau khi nghe mệnh lệnh, trong lòng Đường Vũ Lân thoáng thở nhẹ ra. Bởi vì chuyện này so với tình huống đồng bạn gặp phải tốt hơn nhiều. Ít nhất không phải sự tình làm người ta tan vỡ.

"Có thể, nhưng ta không biết lái máy bay." Đường Vũ Lân trầm giọng nói.
Ác Mộng lão ma nói: "Cái này đơn giản! Ta dạy cho ngươi!"

"Ngươi dạy ta?" Đường Vũ Lân ngẩn người, một lão ma hơn 1000 tuổi biết lái máy bay?

Ác Mộng lão ma nói: "Ngươi không được hoài nghi năng lực của ta, càng không được hoài nghi chỉ số thông minh của ta. A, có rất ít chuyện có thể khiến chúng ta cảm thấy hứng thú. Đến đây đi, ta dạy cho ngươi lái phi cơ. Sau đó, ngươi đi trộm máy bay cho ta."

Đường Vũ Lân không có lựa chọn nào khác. 20 phút sau, hắn nhìn thấy một chiếc máy bay. Thiên Tường 17, chính là Thiên Tường 17 mà bọn họ lái đến, đã trở thành máy bay mui trần.

Nhìn Hồn Đạo máy bay trước mặt, Đường Vũ Lân đột nhiên ý thức được một cái vấn đề, nhịn không được hỏi: "Ác Mộng lão ma, dù ta học được lái phi cơ là lái được chiếc phi cơ này, nhưng ta không thể điều khiển hai bộ

máy bay a."
Ác Mộng lão ma nói đương nhiên: "Ai bảo ngươi điều khiển hai bộ máy bay, ta sẽ đưa ngươi qua, sau đó chính ngươi lái phi cơ về là được. Ngươi làm sao tới Ma Quỷ Đảo thì dùng cách đó đến Bắc Hải Quân Đoàn đi."

"A?" Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm nhìn hắn, làm sao tới Ma Quỷ Đảo? Nhảy dù a! Chẳng lẽ còn nhảy dù về Bắc Hải Quân Đoàn?

Các loại ra-đa của Bắc Hải Quân Đoàn dùng để trang trí sao? Nếu quay lại sẽ lập tức bị phát hiện, vậy còn có thể làm gì?

"Đừng kinh ngạc, tự ngươi nghĩ biện pháp đi. Ngươi có thể trộm máy bay từ Bắc Hải Quân Đoàn mà đến, chẳng lẽ không có biện pháp thứ hai sao? Được rồi, lên phi cơ."

Vừa nói, Ác Mộng lão ma dẫn đầu lên phi cơ. Chỉ thấy hắn vung tay lên, rõ ràng xuất hiện một cầu thang màu đen, kết nối trực tiếp với buồng lái. Từ trên người hắn, Đường Vũ Lân không cảm nhận được bất kỳ chấn động hồn lực nào, tất cả đều tự nhiên mà tạo thành.
Ác Mộng lão ma lên máy bay trước, Đường Vũ Lân ngồi ở ghế lái phụ.

"Trước tiên ta giảng một lần, sau đó dẫn ngươi cảm thụ niềm vui thú khi lái máy bay." Trong ánh mắt của Ác Mộng lão ma hiện lên sự vui vẻ tà ác. Lập tức, hắn giảng thuật cho Đường Vũ Lân về nguyên lý của máy bay, cùng với tác dụng của các nút cơ bản.

Đường Vũ Lân từng khống chế Cơ Giáp, tương đối mà nói, khống chế Cơ Giáp phức tạp hơn Hồn Đạo máy bay. Khi điều khiển Cơ Giáp không phải chỉ khống chế các nút, mà còn dùng một ít động tác thân thể phối hợp hành động với Cơ Giáp. Máy bay thì không phức tạp như vậy, chỉ cần khống chế các nút là có thể điều khiển được.

Đường Vũ Lân học rất nghiêm túc, rất nhanh đã nhớ kỹ.

"Nhớ kỹ chưa?" Ác Mộng lão ma hỏi.

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, "Cơ bản đã nhớ kỹ."
"Rất tốt. Vậy bây giờ ta mang ngươi trải nghiệm một thoáng!" Ác Mộng lão ma vừa nói vừa vung tay lên, đống đá trước máy bay đột nhiên thay đổi. Chúng từ từ chìm xuống, một quang mang đen như mực kéo dài về phía

trước, hoá thành đường băng.

Ác Mộng lão ma phát ra một tiếng hoan hô như người trẻ tuổi. Hắn nhanh chóng khởi động Thiên Tường 17, thuần thục ấn một đống nút, kéo cần điều khiển. Thiên Tường 17 chậm rãi trượt đi, bắt đầu tăng tốc dần dần.

Đường Vũ Lân rất cảnh giác thắt dây an toàn cho mình, sau đó một cảm giác khó chịu xuất hiện.

Tua-bin phản lực phía sau bắn ra hoả diễm màu vỏ quýt, trong chớp mắt đã thôi động máy bay gia tốc. Lực đẩy kinh khủng nhấn Đường Vũ Lân xuống ghế ngồi, trong nháy mắt tiếp theo, Thiên Tường 17 đã bay lên trời. Tốc độ cất cánh này không biết nhanh hơn Tạ Giải bao nhiêu lần. Dường như còn chưa kịp phản ứng, nó là bay lên không.
Ác Mộng lão ma cười quái dị rất chói tai. Hắn kéo cần điều khiển lên, Thiên Tường 17 lên như diều gặp gió đồng thời dần lệch khỏi quỹ đạo bay ban đầu, sau đó lật trực tiếp trên không.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lúc nhất thời hoàn toàn không phân rõ đâu là bầu trời đâu là mặt đất.

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy hai tay của Ác Mộng lão ma di chuyển hư ảo trên bàn điều khiển, sau đó Thiên Tường 17 lăn sang một bên sau một cú lộn ngược. Lộn vòng liên tục khiến nội tạng của Đường Vũ Lân cũng lộn nhào, mang theo lực trùng kích mãnh liệt và hoa mắt, máy bay xuyên thẳng vào không trung.

"Nhìn thấy chưa, nếu không nghe lời đó chính là hậu quả. Nếu sương mù phóng ra, kết quả ngươi hoàn toàn có thể tưởng tượng được."

Tạ Giải trợn mắt há mồm nhìn Ác Mộng lão ma trước mặt, hắn thực hận không thể xé người này thành từng mảnh nhỏ. Nhất là khi nhìn thấy Nguyên Ân Dạ Huy đang hôn mê nằm cạnh Đường Vũ Lân, sợ hãi cực độ khiến hắn không tự chủ được mà run rẩy.
"Ngươi, ngươi không thể làm như vậy, không thể làm như vậy. Ngươi muốn như thế nào, ta đều đáp ứng ngươi ..."

Ác Mộng lão ma lộ ra vẻ tà ác, "Rất đơn giản, giúp ta trộm một bộ máy

bay. Lái phi cơ như thế nào? Ta sẽ dạy ngươi thật tốt, xem bộ dạng của ngươi khi đến phế vật ra sao. Sáu máy bay đã tóm được ngươi trên không trung, quả thực là phế vật."

"Ngươi!" Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Tinh Lan hào quang sáng chói, nhưng nàng không phải lần đầu tiên nàng bị Ác Mộng lão ma bắt về chỗ này. Nhìn hình ảnh Ác Mộng lão ma phóng ra, hai gò má của nàng đỏ bừng, thân thể mềm mại không khỏi run lên.

"Đây chỉ là ảo cảnh của ngươi, ta không tin! Hơn nữa, ngươi nhốt Vũ Lân và Lạp Trí ở cùng một chỗ, bọn họ có thể làm cái gì? Dù có thuốc mê của ngươi, bọn họ cũng sẽ không ..."
Ác Mộng lão ma cười hắc hắc, nói: "Thật sự không thể sao? Chẳng ngươi không biết, nam nhân và nam nhân kỳ thật cũng có thể ..."

"Đừng nói nữa, ta đáp ứng ngươi ..."

"Oẹ ..." Đường Vũ Lân quỳ một chân xuống đất, đã ói ra hơn mười phút rồi. Dù vậy, đại não vẫn quay cuồng, trong bụng thì đảo lộn.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng khó chịu như vậy, ngay cả khi đột phá phong ấn Kim Long Vương cũng không thống khổ như thế. Ác Mộng lão ma mang hắn bay một giờ. Trong thời gian ấy, hắn thể hiện cho Đường Vũ Lân tất cả khống chế cực hạn của Thiên Tường 17. Chỉ cần bản thân máy bay có thể làm được, Đường Vũ Lân đều trải qua một lần.

Dù cường độ thân thể hắn vượt xa người thường, nhưng trùng kích tốc độ cao và nhào lộn như vậy, hắn vẫn không chịu được.
Ác Mộng lão ma đứng trước hắn không xa, "Phế vật. Nhìn tình trạng của ngươi, lão nhân gia ta đây lớn tuổi như vậy rồi còn không có việc gì, ngươi xem ngươi thành cái gì rồi? Nhanh đứng lên, chúng ta tiếp tục. Ngươi đã nghỉ ngơi lâu rồi. Nếu không, ta phóng độc sương mù cho đồng bạn của ngươi."

"Ngươi ..."

Như thế ba lần ...

Lực lượng dường như đã rời bỏ Đường Vũ Lân, hắn chỉ cảm thấy cả người choáng váng, toàn thân rã rời, thân thể mềm nhũn, một điểm lực lượng cũng không có. Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy. Hiện tại hắn đã không muốn ói, bởi vì căn bản không có cái gì có thể nhổ ra.

Ác Mộng lão ma mang theo hắn hạ cánh, ném xuống đất, còn mình thì hoạt động thân thể một thoáng, cười tủm tỉm tự nhủ: "Rất lâu không có cảm giác thoải mái đầm đìa này. Vì sao nhìn ngươi thống khổ ta lại vui vẻ như vậy? Ngươi nói, ta có vấn đề gì về tâm lý không."

Chương 823: Oẹ

Đường Vũ Lân có thể nghe rõ ràng lời hắn nói. Hắn cũng không biết đáp lại như thế nào mới tốt, hắn muốn đem tất cả ngôn ngữ ác độc đều đưa cho vị này.

Sau đó, hắn ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Một quang ảnh xuất hiện, Phá Diệt lão ma xuất hiện ở bên cạnh Ác Mộng lão ma.

"Không tệ! Không lăn lộn như tưởng tượng. Những người khác hai lần cũng không được, tên Đường Vũ Lân này giữ vững ba lần trong lòng mới chửi mắng ngươi. Không tồi, hắn là một hạt giống tốt. Hạt giống tốt thì phải bị tra tấn thật tốt. Để cho bão tố mạnh hơn một chút!"

Những ngày sau đó, Đường Vũ Lân liền ngập vào nước sôi lửa bỏng. Chỉ cần tỉnh lại, hắn sẽ bị Ác Mộng lão ma kéo lên máy bay, sau đó bay lên, một lần lại một lần thực hiện kỹ xảo phi hành có độ khó cao.
Từ lần thứ hai tỉnh lại, hắn không còn ói nữa, sau đó cũng không buồn nôn và không còn choáng váng.

Đường Vũ Lân rốt cuộc biết vì sao sẽ xuất hiện tình huống tan vỡ rồi, bởi vì hắn cảm thấy mình cách tan vỡ cũng không còn xa. Nếu các học trưởng trước đây đều trải qua kinh nghiệm như này, vậy thì quá dễ dàng tan vỡ.

Không biết qua bao lâu, lúc Đường Vũ Lân dần không cảm giác được

thống khổ nữa thì phát hiện, thần trí của mình lại bắt đầu trở nên rõ ràng.

Hắn kinh ngạc vì mình đã bắt đầu thích ứng rồi. Đúng vậy, dù máy bay lộn nhào như thế nào trên không, gia tốc và giảm tốc đột ngột, chuyển động thẳng đứng hay bay ngược thì cảm giác choáng váng đều không xuất hiện nữa. Hắn đã dần quen, hơn nữa cũng dần có cảm giác phương hướng ở trên không. Hắn có thể nhìn thấy biển cả, cũng có thể thấy rõ mây mù xung quanh, tuỳ ý để Ác Mộng lão ma khống chế máy bay, cảm giác buồn nôn cũng dần rời xa. Hơn nữa mỗi lần cất cánh lại tốt hơn lần trước.
Dần dần, hắn bắt đầu cảm nhận được niềm vui khi bay lượn.

"Đi đi, Ác Mộng lão ma. Tiếp tục, chẳng lẽ ngươi mệt mỏi, ta đoán là ngươi già rồi, bay không nổi, đúng không?" Đường Vũ Lân hung dữ nói.

Ác Mộng lão ma hai tay chống nạnh, lông mày một thấp một cao nhìn Đường Vũ Lân.

"Xú tiểu tử, ngươi cho rằng lão phu không có biện pháp chỉnh ngươi sao? Rất tốt, ngươi đã không choáng rồi, vậy đổi cho ngươi điều khiển thử một chút."

"Đến lượt ta?" Đường Vũ Lân hơi sửng sốt, từ hành khách biến thành tài xế, cảm giác nhất định sẽ khác.

Khi Đường Vũ Lân ngồi vào vị trí lái, nhìn các nút và bảng điều khiển trước mắt, không biết vì sao trong lòng lại không có chút lạ lẫm và sợ hãi nào, mà là cực kỳ quen thuộc.

Đúng a! Không thể không quen thuộc. Mỗi ngày nhìn Ác Mộng lão ma khống chế những thứ này tra tấn mình, các nút này đã sớm khắc vào đầu hắn rồi. Hắn biết rõ khi Ác Mộng lão ma ấn vào nút nào thì mình sẽ nhận trùng kích gì, cũng biết rõ biểu lộ của Ác Mộng lão ma là muốn hắn làm gì. Hắn nhấn nút không lưu loát, chuẩn bị cất cánh. Cảm giác quen thuộc ngày càng rõ ràng, kéo xuống cán điều khiển, Thiên Tường 17 chậm rãi gia tốc, sau đó bay lên trời.

Trong nháy mắt khi lên không, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mình có cảm giác bay dựng lên. Cảm giác quen thuộc ngày càng mạnh hơn, giống như là cá về biển lớn, thoải mái trước đó chưa từng có. Tất cả thống khổ giờ khắc này đều biến thành sảng khoái. Hắn theo bản năng vặn mấy cái nút, kéo cần

điều khiển lên vị trí tận cùng rồi trực tiếp khống chế máy bay lộn nhào về phía sau.

Trong quá trình lộn vòng, máy bay hơi rung và có chút bất ổn. Đường Vũ Lân vội vàng cầm chặt cần điều khiển, khống chế máy bay hoàn thành toàn bộ động tác.

Gia tốc, tiếp tục bay lên cao hơn. Dưới sự khống chế của Đường Vũ Lân, Thiên Tường 17 bắt đầu bay trên không trung.
Dù sao hắn đã từng khống chế Cơ Giáp, hơn nữa, qua những ngày tra tấn vừa rồi, các loại trùng kích và choáng váng đã rời khỏi hắn. Bay lượn trên không trung, hắn chỉ có cảm giác khống chế, dường như Thiên Tường 17 đã trở thành một bộ phận của cơ thể hắn. Cảm giác này thật sự rất thoải mái.

Lúc mới bắt đầu, Đường Vũ Lân còn khống chế không trôi chảy, nhưng thời gian dần qua, động tác của hắn càng trở nên thuần thục. Tố chất thân thể cường đại có tác dụng rất lớn trong việc khống chế máy bay. Đầu tiên chính là tốc độ tay của hắn đủ nhanh. Thứ hai, thân thể đủ mạnh mẽ để chịu được lực trùng kích, do đó hắn có thể toàn lực khống chế Thiên Tường 17 làm ra một số động tác cực hạn.

Trong nhất thời, máy bay trên không trung chợt cao chợt thấp, lăn qua lăn lại, bỗng lộn nhào, bỗng cấp tốc rơi xuống, linh hoạt như một con phi điểu. Đường Vũ Lân thích nhất cảm giác tăng tốc nhanh chóng sau khi lộn nhào, giống như là bản thân thả mình vậy, thoải mái không nói nên lời.

Từng quang ảnh lóe lên bên người hắn. Khi hắn hạ cánh xuống mặt đất mà vẫn chưa thoả mãn thì phát hiện Ác Mộng lão ma ở bên cạnh im lặng. Quay đầu nhìn sang thì hắn kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào, Ác Mộng lão ma đã biến mất.

Động quật.

"Oẹ ..." Ác Mộng lão ma khom người, làm động tác nôn oẹ, thân thể hắn lập loè trong hư ảo.

"Tại sao lại như vậy, ngồi ghế phụ lái thật sự khó chịu. Vì sao linh hồn của

ta bị trùng kích mãnh liệt như thế? Tiểu tử ngu ngốc này, hắn làm sao nhanh như vậy lại có thể khống chế tốt như thế rồi? Cái này không khoa học!"

Phá Diệt lão ma ngẩn người nhìn Ác Mộng lão ma, "Thân thể của ngươi ..." Ác Mộng lão ma khoát tay nói, "Không có chuyện gì, chỉ là có chút không thoải mái. Hơn nữa, chúng ta ở chỗ này đã nhiều năm như vậy, cho dù có chuyện gì, ngươi còn không nỡ sao?"

Phá Diệt lão ma "cạc cạc" cười một tiếng, "Đúng vậy, chúng ta so với mấy tên kia còn tốt hơn. Lại nói, bọn họ cũng nhanh thức tỉnh a. Ta nên mặc niệm cho những tiểu tử này.

Điều khiển máy bay hạ cánh thuận lợi, khi Đường Vũ Lân nhảy xuống thì thấy được Ác Mộng lão ma đứng ở nơi đó.

"Ai bảo ngươi xuống, tiếp tục bay đi. Đến khi nào ta nói được ngươi mới có thể xuống." Ác Mộng lão ma phất phất tay như đuổi ruồi, lại bắt Đường Vũ Lân lên máy bay.

Còn chưa đủ? Đường Vũ Lân đã quen với việc lái máy bay nên hắn đơn giản tiếp tục lên máy bay.

Cứ như vậy, theo ấn tượng của Đường Vũ Lân, hắn luyện tập một tháng đã có thể đạt đến trình độ hoà thành một thể với Thiên Tường 17.
"Được rồi, dừng ở đây. Hôm nay ngươi có thể đi trộm máy bay trở về." Ác Mộng lão ma để Đường Vũ Lân đã mệt mỏi không chịu được hạ cánh. Sau đó vỗ lên đỉnh đầu của hắn một cái, Đường Vũ Lân liền ngất đi.

Khi tỉnh lại thì Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện, tinh thần của mình rất sảng khoái, trạng thái đã khôi phục đến đỉnh phong. Hiện tại hắn ở trên máy bay, Ác Mộng lão ma cũng ở đây.

Ác Mộng lão ma ngồi ở vị trí lái, Đường Vũ Lân dĩ nhiên ngồi ở ghế phụ lái.

Ác Mộng lão ma thản nhiên nói: "Nhảy dù, ngươi không cần thắt dây an toàn, lát nữa ta sẽ ném ngươi ra. Tiếp theo ngươi tự dựa vào chính mình. Ta

cho ngươi thời gian ba ngày, nếu không lái máy bay về thì phóng độc sương mù. Nghe rõ chưa?"

"Đã rõ." Đường Vũ Lân tựa hồ bị tra tấn đến thần phục, cúi đầu đáp ứng. Lần này Ác Mộng lão ma lái máy bay rất vững vàng, rất nhanh, Thiên Tường 17 đã đạt đến tốc độ cao nhất, leo lên độ cao 10.000 mét trên không trung.

Không có tấm chắn cabin, gió thổi cực mạnh khiến Thiên Tường 17 run rẩy kịch liệt, nhiệt độ siêu thấp nhanh chóng làm thể năng Đường Vũ Lân tiêu hao.

Trong máy bay đột nhiên vang lên thanh âm, "Nơi này là Bắc Hải Quân Đoàn, ra lệnh ngươi hạ thấp độ cao. Nếu không sẽ bắn rơi."

Ác Mộng lão ma cười hắc hắc, đột nhiên, hắn điều khiển Thiên Tường 17 lộn một cái sang bên, sau đó mãnh liệt lao thẳng xuống dưới. Trên người Đường Vũ Lân không có dây an toàn, đột nhiên biến hoá khiến hắn suýt chút nữa ngã ra ngoài, vội vàng nắm lấy tay vịn.

"Buông ra, ta đưa ngươi xuống dưới." Thiên Tường 17 trên không trung chấn động mạnh, sau đó lộn vèo. Đường Vũ Lân còn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy một bàn tay bị kéo mạnh, sau đó hắn bị ném ra ngoài giống như rác rưởi.
Bên ngoài, trời đất quay cuồng. Điều đầu tiên Đường Vũ Lân nhận ra là trên người mình không có bất cứ thứ gì giống một chiếc dù cả, ngoài ra còn không có đồng bạn có thể phi hành hỗ trợ.

Cứ như vậy ném xuống?

Thân thể hắn nhanh chóng kéo xuống, trọng lực cực lớn kéo hắn xuống mặt đất như viên đạn pháo.

Qua nhiều ngày điều khiển máy bay, Đường Vũ Lân đã thích ứng với cảm giác choáng váng, ít nhất không đến mức không phân biệt được đâu là mặt đất, đâu là bầu trời.

Trước tiên điều chỉnh lại cơ thể, hắn lập tức tỉnh táo lại. Từng đám cây Lam Ngân Hoàng nhanh chóng từ trong cơ thể phóng thích ra, quấn lấy nhau trên đỉnh đầu hắn, đan thành một tấm lưới lớn. Sau đó, lưới lớn chậm rãi

buộc chặt, tạo thành một cái dù.

Chương 824: Cướp máy bay trên không trung

Dưới tác dụng của khí lưu, tốc độ Đường Vũ Lân hạ xuống bắt đầu chậm lại, một nụ cười thản nhiên xuất hiện trên mặt hắn. Thực sự cho rằng ta không có biện pháp sao? Ta đã sớm nghĩ kỹ rồi.

Diệu dụng của Lam Ngân Hoàng ở thời điểm này không hề nghi ngờ đã biểu lộ rõ ràng. Nếu thật sự chỉ là cây cỏ thì không thể chịu được lực trùng kích mạnh như vậy. Nhưng đây là Lam Ngân Hoàng, hơn nữa được Lam Ngân Bá Vương Biến tăng phúc, việc chịu sức nặng của một mình hắn là chuyện dễ dàng.

Bất quá, Đường Vũ Lân vừa tươi cười thì mau chóng cứng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy hai bộ Thiên Tường 17 xẹt qua hai bên người mình.

Bắc Hải Quân Đoàn phản ứng cũng nhanh quá đi!

Hai bộ Thiên Tường 17 lượn một vòng trên không trung, khi bọn họ xuất hiện lần nữa trước mặt Đường Vũ Lân thì tốc độ rõ ràng đã hạ thấp xuống. Sau đó, Đường Vũ Lân nhìn thấy một tấm lưới lớn bao phủ lên người mình. Không trung bắt?

Đây là lần thứ hai đối mặt với không trung bắt. Lần trước, hắn dùng Bá Vương Long phá vỡ lưới bắt của Bắc Hải Quân Đoàn. Lần này hiển nhiên là không thể làm như vậy được.

Nơi này là hải vực ở phụ cận Bắc Hải Quân Đoàn, dù có rơi xuống, hắn cũng là cá ở trong chậu.

Bất quá, bị không trung bắt bằng lưới, Đường Vũ Lân không kinh sợ mà còn mừng, thân thể bị máy bay mang đi với tốc độ cao. Sức chịu đựng khi bị Ác Mộng lão ma tra tấn lúc này có tác dụng rất tốt. Ít nhất Đường Vũ Lân không vì lực trùng kích đột nhiên xuất hiện kia mà bất tỉnh.

Lưới bắt trên không trung truyền đến một dòng điện mạnh, toàn thân Đường Vũ Lân lập tức run lên. Đấu Khải tự động hộ thể, bao trùm toàn

thân. Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, hai tay vung ra, hai cây Lam Ngân Hoàng xuất hiện, theo lưới bắt kéo lên trên, quấn quanh đuôi máy bay. Cùng lúc đó, hắn kéo Lam Ngân Hoàng để mình tới gần máy bay hơn. Phi công hiển nhiên không chú ý vấn đề này, bắt lính nhảy dù trên không trung là chuyện rất dễ, mà bình thường khi bắt được, lực trùng kích mãnh liệt trong chớp mắt sẽ khiến đối phương không thể chống cự, dù hắn có tố chất thân thể vô cùng tốt cũng không chịu được điện cao thế mà ngất đi.

Chỉ cần không phải là Nhị tự Đấu Khải Sư trở lên thì cơ hồ không trung bắt rất thuận lợi. Đáng tiếc, lần này hắn đối mặt với Đường Vũ Lân, một người có cường độ thân thể không kém Nhị tự Đấu Khải Sư.

Bằng vào Lam Ngân Hoàng kéo lên, Đường Vũ Lân rất nhanh đã bò lên cánh sau. Lúc này, Thiên Tường 17 đã bắt đầu quay về địa điểm xuất phát. Đường Vũ Lân bằng vào Lam Ngân Hoàng quấn quanh mà dần tiếp cận khoang điều khiển.

Phi công đang điều khiển vững vàng thì đột nhiên ánh đèn trở nên mờ mịt, không biết tại sao bên tai lại truyền đến tiếng gõ.
Theo bản năng, hắn ngẩng đầu nhìn lên và thấy Đường Vũ Lân đang nằm trên khoang điều khiển, vẫy tay với hắn. Điều này có nghĩa là muốn hắn đi ra ngoài.

Phi công hoảng hốt nhưng phản ứng của hắn rất nhanh. Hắn đã điều khiển máy bay trong chớp mắt hoàn thành một cú lộn sang ngang.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh vỡ vụn vang lên, một đôi móng vuốt màu vàng sắc bén đã đâm vào kính cường lực bên trong buồng lái. Sau đó, khoang điều khiển trực tiếp bị phá vỡ. Đường Vũ Lân trở mình một cái liền chui vào trong, rơi xuống vị trí phía sau.

"Gặp lại!" Đường Vũ Lân ấn vào nút phóng, máy bay vẫn đang trong quá trình lộn mà phi công đã bị bắn ra ngoài. Sau khi bắn ra ngoài tự nhiên sẽ có dù. Bằng vào Kim Long Trảo sắc bén, Đường Vũ Lân giữ được mình cố định trong quá trình máy bay lộn. Sau đó từng đám Lam Ngân Hoàng nhanh chóng chui ra, quấn quanh trên máy bay. Bằng vào Lam Ngân Hoàng che khuất, tạm thời lấp kín khoang điều khiển.
Đường Vũ Lân bắt lấy Lam Ngân Hoàng của mình, bò tới vị trí lái, sau đó thuần thục và nhanh chóng khống chế khống chế một đám nút bấm.

Lúc này, trong Thiên Tường 17 đã vang lên tiếng cảnh báo chói tai. Đường Vũ Lân đã cắt đứt liên lạc với đài quan sát, sau đó kéo cần điều khiển, dưới một loạt thao tác quấy nhiễu quen thuộc, máy bay đã lấy lại sự cân bằng.

"Vèo!" Một bộ Thiên Tường 17 từ bên cạnh hắn xẹt qua, hiển nhiên là một máy bay khác vừa mới tới. Hắn nhanh chóng bay về phía trước, không trung bắt lần nữa được triển khai, lần này nhằm vào máy bay mà Đường Vũ Lân điều khiển.

Đường Vũ Lân sao có thể để nó khống chế mình? Đẩy cần khống chế, Thiên Tường 17 đột nhiên hạ xuống, dễ dàng thoát khỏi lưới bắt. Sau đó, tua-bin phản lực ở đuôi phát sáng rực rỡ, thôi động máy bay tăng tốc trong chớp mắt, thoáng cái đã vượt qua một máy bay khác, bay về hướng Ma Quỷ Đảo.
Một máy bay khác hiển nhiên không muốn tha cho hắn, bởi vì Đường Vũ Lân cắt đứt thông tin, phía sau một loạt tiếng pháo vang lên, mảng lớn mưa ánh sáng rơi xuống.

Đường Vũ Lân không hề vội vàng, hai tay lướt qua bảng điều khiển một cách hư ảo, Thiên Tường 17 lăn qua một bên, nhanh chóng làm ra một loạt động tác lẩn tránh.

Hắn cũng không biết, kỹ xảo mình đang thi triển lúc này có tên là cơ động Biên Bức.

Biên bức phát hiện vật thể bằng sóng siêu âm và có thể làm ra những động tác lẩn tránh rất khó đoán. Cơ pháo phía sau hoàn toàn thất bại, Đường Vũ Lân quay máy bay lại, đột nhiên lộn về phía sau. Máy bay kéo trên không trung một đường vòng cung hoàn mỹ, khi xuất hiện lại thì đã ở sau một máy bay khác.

Đường Vũ Lân hơi do dự, cuối cùng cũng không phóng cơ pháo. Hắn mãnh liệt gia tốc, hướng xuống mặt biển phía dưới.
Đối thủ đang ở phía trước đột nhiên lại ở phía sau, đây là tình huống nguy hiểm nhất, bởi vì mình trực tiếp trở thành bia ngắm, cho nên máy bay phía trước thực hiện liên tục các động tác né tránh. Nhưng khi hắn nhìn thấy trên ra-đa Đường Vũ Lân điều khiển máy bay rời xa thì muốn đuổi theo cũng không còn kịp nữa.

Khoảng cách 30 km đối với máy bay tốc độ cao chỉ là thoáng qua thôi. Hào

quang hiện lên, Đường Vũ Lân đã khống chế máy bay vào phạm vi Ma Quỷ Đảo, sau đó biến mất.

"Oa a!" Đường Vũ Lân ngồi trên máy bay hở mui mà hoan hô, dùng sức vẫy vẫy tay mình. Máy bay vững vàng hạ cánh xuống mặt đất, mà Ác Mộng lão ma cũng chỉ vừa mới trở về không lâu.

Nhìn Đường Vũ Lân vui mừng nhảy xuống máy bay, trên mặt Ác Mộng lão ma thoáng hiện lên vẻ dị sắc.

"Ngươi rất vui vẻ đúng không?" Ác Mộng lão ma nhàn nhạt nhìn Đường Vũ Lân.
Đường Vũ Lân thu lại nụ cười, cảnh giác nhìn hắn, nhưng vẫn nói ra: "Chuyện ngươi bảo ta làm ta đã làm được. Ta đã lấy máy bay về. Hiện tại có thể thả đồng bạn của ta rồi chứ?"

Ác Mộng lão ma cười, "Thả bọn chúng? Ta lúc nào nói là sẽ thả bọn chúng. Đến, để ta xem hiện tại bọn chúng thế nào."

Vừa nói, tay phải vung lên, các hình ảnh lại hiện ra.

Nhưng khi Đường Vũ Lân nhìn thấy thì rõ ràng, từng đoàn sương mù màu hồng phấn đã tản ra trong động quật, bao trùm sáu người ở trong đó.

"Ngươi ..." Đường Vũ Lân quá sợ hãi, cảm giác hưng phấn khi trộm máy bay không còn lại chút gì.

Trên mặt Ác Mộng lão ma toát ra nụ cười âm hiểm, "Mắc cỡ, là ta không khống chế tốt, để khói độc tiết ra ngoài. Chuyện này cũng không dễ xử lý."

Đường Vũ Lân tiến lên, Kim Long Trảo tay phải sáng lên, trực tiếp bổ tới Ác Mộng lão ma. Bị tra tấn nhiều ngày như vậy, cuối cùng đã hoàn thành yêu cầu của Ác Mộng lão ma, vậy mà hắn ... Lúc này Đường Vũ Lân đã muốn điên rồi.
Nếu thật sự để đồng bạn ...

Vậy bọn họ sao có thể sống!

Quang ảnh hư ảo lóe lên, công kích của Đường Vũ Lân rơi vào không trung.

Tay phải Ác Mộng lão ma vung lên, đột nhiên, sương mù màu hồng phấn kia chịu sự khống chế, lần nữa co lại thành bộ dáng hình cầu.

Chương 825: Bơi qua?

Đường Vũ Lân ngốc trệ, cuối cùng cũng không động thủ lần hai. Hắn giận dữ hét: "Ngươi muốn làm gì?"

Ác Mộng lão ma nhún vai, "Không làm gì, ta chỉ không thích bộ dạng vui vẻ của ngươi. Nhớ kỹ, ta là ma quỷ, ma quỷ chỉ thích xem sự thống khổ và bi thương của người khác. Nếu ta lại thấy bộ dạng vui vẻ của ngươi, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là vui quá hoá buồn."

Hô hấp của Đường Vũ Lân rõ ràng có chút dồn dập, nhìn Ác Mộng lão ma trước mặt. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng căm hận người nào, nhưng giờ khắc này, trong lòng hắn lại hận không thể đem gia hoả trước mặt này xé thành mảnh nhỏ.
Hắn không chỉ tra tấn thân thể của mình, mà còn tra tấn tâm của mình.

"Ngươi muốn gì mới bằng lòng thả đồng bạn của ta ra." Đường Vũ Lân gầm nhẹ nói.

Ác Mộng lão ma khinh thường nói: "Còn phải xem biểu hiện của ngươi rồi, chỉ trộm một bộ máy bay trở về là tưởng rằng ta sẽ tha cho bọn chúng sao? Kỳ thật, ta vẫn luôn muốn xem, sau khi bọn chúng giao hợp sẽ có tâm tình gì đây? Ta vì ngươi nên mới áp chế khát vọng của mình, ngươi hẳn là nên cảm tạ ta mới đúng. Ngươi xem biểu lộ bây giờ của ngươi, nhanh, cười một cái cho ta xem, nếu không ta phóng khói độc."

"Ngươi ..." Đường Vũ Lân suýt nữa cắn nát một cái răng trắng, hắn nỗ lực khống chế tâm tình của mình, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười.

Ác Mộng lão ma đi đến trước mặt hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Ân, như này mới đúng. Được rồi, bắt đầu bước tiếp theo của ngươi. Để ta nghĩ, tiếp theo nên làm gì đây? Nếu như trên không trung không làm khó được ngươi thì bơi qua đi. Chờ ngươi bơi qua, đến bờ bên kia trộm một bộ máy bay về thì ta sẽ tha cho đồng bạn của ngươi."

Bơi qua? Đồng tử của Đường Vũ Lân co rút lại.

Bơi qua là có ý gì? Đầu tiên là phải bơi qua biển đen, bơi qua vài trăm mét biển có thể thôn phệ tất cả năng lượng. Tiếp theo còn 30 km biển rộng, mà nơi đó có không biết bao nhiêu Hải Hồn Thú sinh sống.

Có thể khiến Liên Bang phái ra một quân đoàn thủ hộ, còn kiến tạo một hệ thống phòng ngự siêu cường như vậy, thực lực của Hải Hồn Thú trong biển rộng có thể tưởng tượng được. Mình thật sự có thể bơi qua sao?

Ác Mộng lão ma nhấc tay lên, một khối thuỷ tinh màu đen bay đến trước mặt Đường Vũ Lân.

"Đây là Ác Mộng thủy tinh của ta, khi ngươi cảm thấy mình không chống đỡ được thì rót hồn lực vào đó, tự nhiên sẽ về tới đây. Được rồi, tiếp theo dựa vào chính ngươi. Bất quá, nếu thời gian quá dài, nói không chừng ngày nào đó, ta không nhịn được mà muốn bọn chúng mua vui cho ta, ha ha ha ...!"
Trong tiếng cười quái dị, Ác Mộng lão ma đã biến mất rồi.

Đường Vũ Lân nắm chặt tay Ác Mộng thủy tinh trong tay, hô hấp rõ ràng trở nên dồn dập hơn.

Hắn không sợ khó, càng không sợ khiêu chiến. Nhưng mà nhìn thế nào cũng thấy tên Ác Mộng lão ma kia không giống một người tuân thủ lời hứa.

Nhưng mà hắn có biện pháp gì sao? Đối với uy hiếp của Ác Mộng lão ma, hắn chỉ có thể theo đó mà làm. Ác Mộng lão ma bắt được chỗ yếu ớt nhất trong lòng hắn, vì đồng bạn, vì mọi người, hắn không có biện pháp khác.

Bơi lội Đường Vũ Lân làm được, nhưng đối mặt với nhiều Hải Hồn Thú như vậy, điều này thật sự quá khó khăn. Huống chi, bên kia còn có hệ thống phòng ngự của Bắc Hải Quân Đoàn. Không hề nghi ngờ, ngay khi hắn lên bờ sẽ bị Hồn Đạo pháo của Bắc Hải Quân Đoàn oanh tạc.
...

Từ Lạp Trí thở hổn hển từng ngụm, từng ngụm lớn. Y phục trên người hắn đã ướt đẫm mồ hôi, trong đầu hắn tràn đầy sợ hãi, thân thể thậm chí không khống chế được mà co giật.

"Phế vật, ngươi đơn giản chính là phế vật. Ngươi nói ngươi có cái gì hữu dụng, nếu không phải ngươi trắng trắng mập mập khiến bổn toạ yêu thích, ta đã sớm đem ngươi cắt thành từng miếng thịt mỏng mà ăn rồi."

"Từ bộ dạng phế vật này có thể thấy, trước đây ngươi luôn trốn sau lưng người khác, khi gặp nguy hiểm luôn là người khác chắn thay ngươi. Ngươi nói ngươi còn có thể làm gì? 300 mét biển đen ngươi không ra được, lúc nào ngươi mới đến được bờ bên kia? Điều khiển máy bay, ngươi phải dùng ba tháng mới miễn cưỡng học xong, lại còn không ốm chút nào. Phế vật, phế vật! Đơn giản chính là phế vật. Bộ dạng này, ngươi có thể trộm máy bay sao? Được rồi, ta tìm vui chỗ khác."
Từ Lạp Trí thở hổn hển, sau đó hắn nhìn thấy một hình ảnh, trong đó chỉ có 2 người. Một làn sương đỏ tản ra, bao phủ hai người đó.

Diệp Tinh Lan và Tạ Giải.

"Không ----" Thấy thân thể Diệp Tinh Lan bắt đầu vặn vẹo, tựa hồ tỉnh lại trong hôn mê, bên kia thân thể Tạ Giải cũng bắt đầu run rẩy, y phục trên người dần bị xé nát, Từ Lạp Trí lập tức hét lên một tiếng không giống người.

Hắn tâm tê liệt phế gào lên, "Không được, van cầu ngươi không được. Ta dốc sức liều mạng, ta nỗ lực. Ta nhất định có thể bơi tới bờ bên kia. Nhất định có thể. Van cầu ngươi, mau dừng lại, mau dừng lại!"

Hắn 'phù' một tiếng quỳ rạp trước mặt Ác Mộng lão ma, toàn thân không ngừng run rẩy. Tâm của hắn hỏng mất, nếu như không phải bởi vì còn có một tia hy vọng, hắn thật không muốn sống trên thế giới này.
"Rắc!" Một tấm lưới sắt từ trên trời giáng xuống, ngăn lại Tạ Giải đang leo về phía Diệp Tinh Lan.

"Xuống biển!" Ác Mộng lão ma lạnh lùng nói với Từ Lạp Trí.

"A ----" Từ Lạp Trí nổi giận gầm lên một tiếng, hai mắt đỏ bừng phóng đến vùng biển đen như mực kia. Hắn điên cuồng huy động cánh tay, năng lượng trong người nhanh chóng bị thôn phệ, dốc sức liều mạng bơi đi.

Sóng nước dập dềnh, nhưng thân thể mập mạp của hắn lại bạo phát ra tiềm lực kinh người. Nước biển gạt sang hai bên, thân thể càng ngày càng suy yếu, nhưng tinh thần của hắn lại cực kỳ kích động, nếu như không lao ra

được Huỷ Diệt Chi Hải, Tinh Lan tỷ sẽ ...

Ý niệm mạnh mẽ chống đỡ lấy hắn, hồn lực trong cơ thể toàn diện bộc phát, hắn gần như điên cuồng bơi đi.

Ác Mộng lão ma đứng ở bên cạnh bờ, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác. Bong bóng ảnh hiện lên hình ảnh Diệp Tinh Lan và Tạ Giải tan biến, nhìn thấy Từ Lạp Trí đúng là đã lao ra khỏi vùng biển đen kịt, cuối cùng cũng đến vùng biển trong xanh.
Nhưng sau đó, một con Hải Hồn Thú liền xuất hiện trước mặt hắn.

Từ Lạp Trí điên cuồng huy động cánh tay, Khống Hạc Cầm Long, Huyền Ngọc Thủ, các loại tuyệt học Đường Môn điên cuồng bộc phát, khiến trong biển rộng xuất hiện những vòng xoáy. Từng con Hải Hồn Thú bị hắn xé nát, hắn toàn lực ứng phó đi xa hơn, cho đến khi từng đám máu xuất hiện trên người hắn, từng vết thương trên cơ thể toé ra.

...

Nằm ở trên bờ biển, Đường Vũ Lân khẽ động cũng không muốn động, cả người hắn dường như đã vỡ vụn. Hắn hoàn toàn nhớ rõ, trong chớp mắt vừa rồi, hắn thậm chí đã cảm nhận được cái răng nhọn của cá ma quỷ khổng lồ đâm vào da mình.

Dù Kim Long lân phiến cũng không ngăn được sự nuốt chửng kinh khủng đó. Ác Mộng thuỷ tinh cuối cùng đã kéo hắn trở về, nhưng hắn cũng ở tình trạng kiệt sức.
Bằng vào tu vi bản thân và ứng dụng xảo diệu của Lam Ngân Hoàng, hắn có thể lao ra Huỷ Diệt Chi Hải. Nhưng bên ngoài kia mặc dù có khí tức sinh mệnh nồng đậm nhưng đáng sợ hơn nhiều.

Trong vùng biển rộng đó cơ bản không có Hải Hồn Thú tu vi dưới trăm năm, bởi vì chúng nó chỉ sợ đã sớm trở thành thức ăn của những Hải Hồn Thú cường đại hơn rồi.

Mỗi một loại Hải Hồn Thú đều khủng bố như vậy, bọn chúng lại còn kết bè kết đội. Trên đất liền, huyết mạch Kim Long Vương có thể chấn nhiếp quần luân, nhưng trong biển rộng tác dụng chỉ có hạn. Đường Vũ Lân đã dùng hết toàn lực rồi, nhưng cũng chỉ bơi được 500 mét trong biển rộng, sau đó hắn kiệt sức, không thể ngăn cản được Hải Hồn Thú công kích.

Hải Hồn Thú nhiều vô kể làm hắn không nhìn thấy hy vọng. Hắn đã liều mạng giết chóc, nhưng vẫn luôn có nhiều Hải Hồn Thú cường đại hơn xuất hiện.
Không được, mình không thể làm được. Dù mình trở thành Phong Hào Đấu La chỉ sợ cũng xông ra được vùng biển này. Trong lòng Đường Vũ Lân bắt đầu có chút chán nản. Nhưng mỗi khi như vậy hắn lại nhớ đến đồng bạn. Nếu mình không thể đi tiếp, đồng bạn sẽ ...

Nghĩ tới đây, tâm của hắn thắt lại, theo bản năng trở mình ngồi dậy.

Một người từ đằng xa đi tới, ngồi xuống trước mặt Đường Vũ Lân.

Nhìn thấy hắn, Đường Vũ Lân không khỏi sửng sốt, bởi vì hắn không phải là Ác Mộng lão ma, cũng không phải là đồng bạn của hắn. Tới đây đã lâu, đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy vị này.

"Tiền bối!"

Phá Diệt lão ma râu tóc bạc trắng luôn mang thoe nụ cười ấm áp trên mặt, "Chuyện của ngươi ta đã biết. Ác Mộng quả thực quá ti tiện." Nói xong, trên mặt hắn toát ra vẻ vô cùng đau đớn.

Chương 826: Hấp thu khí tức huỷ diệt

Nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng Đường Vũ Lân liền dấy lên một tia hy vọng, "Tiền bối, ngài giúp ta một chút, thỉnh ngài trợ giúp chúng ta. Tiếp tục như vậy ta thật sự không chịu nổi."

Phá Diệt lão ma thở dài một tiếng, "Thực xin lỗi, ta không có biện pháp. Ác Mộng lão ma quá cường đại, ta không phải là đối thủ của hắn. Ta chỉ có thể thừa dịp hắn nghỉ ngơi, lặng lẽ tới thăm ngươi một chút. Hắn để ngươi làm cái gì mà khiến ngươi thống khổ như vậy?"

Đường Vũ Lân vội vàng kể lại tình huống của mình một lần. Sau khi nghe hắn nói, Phá Diệt lão ma cười khổ nói: "Hắn quả nhiên cho ngươi một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Đừng nói ngươi mới chỉ là Nhất tự Đấu Khải Sư, dù ngươi là Tam tự Đấu Khải Sư cũng không thể xông ra vùng biển này. Trong vùng biển này thế nhưng có Hồn Thú 10 vạn năm a!"

Đường Vũ Lân ngốc trệ nói: "Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

Phá Diệt lão ma nói: "Ác Mộng người này cho tới bây giờ đều không có tính nhẫn nại, hơn nữa tâm tình của hắn rất không ổn định, nếu tiếp tục kéo dài, các bằng hữu của ngươi chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Ta không thể giúp ngươi cứu bọn họ, nhưng ta có biện pháp giúp ngươi xông qua được vùng biển này. Chỉ là ..."

"Biện pháp gì, cầu ngài dạy ta." Đường Vũ Lân giống như bắt được cọng rơm cứu mạng mà vội vàng nói.

Phá Diệt lão ma thở dài một tiếng, nói: "Biện pháp này rất nguy hiểm, là gánh nặng phi thường lớn đối với thân thể chúng ta. Ngươi thật sự muốn biết sao? Chỉ là, một cái không tốt sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán a!"

Đường Vũ Lân thở sâu, "Ta nhìn ra được, Ác Mộng lão ma chỉ muốn tra tấn chúng ta, cơ bản không có ý định cho chúng ta rời khỏi nơi này. Dù sao cũng phải chết, ít nhất ta muốn liều một lần, ta không thể trơ mắt nhìn đồng bạn của ta bị hắn tra tấn. Cầu ngài dạy ta."
Phá Diệt lão ma nhẹ gật đầu, "Vậy được rồi. Nhìn ngươi cũng có duyên với ta, ta liền chỉ cho ngươi một con đường. Ngươi thấy được mảnh vỡ huỷ diệt ở trung tâm Ma Quỷ Đảo chứ? Bên trong mảnh vỡ có hủy diệt chi lực cực kỳ khủng bố. Nhưng có điều là, khi nó rơi xuống nhân gian thì mang theo sinh mệnh năng lượng hoàn toàn trái ngược với huỷ diệt, cho nên mới có thể áp chế lực lượng huỷ diệt không khuếch tán ra ngoài quá nhiều."

"Bởi vì có những mảnh vỡ huỷ diệt đó mà mới có quần đảo này. Mà Hải Hồn Thú đều bị sinh mệnh năng lượng đi kèm theo hấp dẫn đến. Nói đơn giản, Hải Hồn Thú cực kỳ thích sinh mệnh năng lượng nồng đậm, các ngươi cũng có thể cảm thụ được chỗ tốt mà nó mang lại mà. Nhưng đồng thời, bọn chúng phi thường sợ hãi bị năng lượng huỷ diệt ăn mòn, nên muốn bình an xông qua vùng biển này thì chỉ có một biện pháp, đó chính là để người ngươi nhiễm khí tức mảnh vỡ huỷ diệt. Sau khi cảm nhận được khí tức đó, đám Hải Hồn Thú tự nhiên sẽ cách xa ngươi. Mà với năng lực của ngươi, bơi 30 km cũng không thành vấn đề."
....

"Nhưng ta phải làm thế nào mới có thể nhiễm khí tức huỷ diệt?" Tạ Giải vẻ mặt chờ mong nhìn Phá Diệt lão ma.

Phá Diệt lão ma cười khổ nói: "Nó sẽ rất đau đớn và nguy hiểm. Nếu ý chí của ngươi chưa đủ kiên định, khí tức huỷ diệt sẽ thôn phệ linh hồn ngươi, sau đó thôn phệ thân thể ngươi. Ngươi cho rằng, tinh thần của ngươi đủ kiên định không?"

Tạ Giải không chút do dự nói: "Ta có thể, ta nhất định có thể. Vì Nguyên Ân, vì mọi người, ta cái gì cũng có thể. Van cầu ngài, tiền bối dạy ta một chút đi."

Phá Diệt lão ma thở dài một tiếng, "Vậy được rồi. Ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Quá trình kia sẽ phi thường thống khổ."

....

Đúng vậy, phi thường thống khổ. Khi Đường Vũ Lân chậm rãi tới gần mảnh vỡ huỷ diệt, chỉ mới bước vào trong phạm vi nghìn mét quanh đó, hắn đã cảm nhận được đau khổ mà Phá Diệt lão ma nói.
Trong tay hắn nắm một khối thuỷ tinh màu tím, trong đó tản ra từng chấn động năng lượng kỳ quái, miễn cưỡng có thể làm suy yếu hay tinh lọc một ít năng lượng huỷ diệt.

Dù vậy, sau khi được tinh lọc, năng lượng huỷ diệt càng tinh thuần tràn vào cơ thể hắn.

Cảm giác thống khổ đó không phải nhẫn nại là có thể chịu đựng được, giống như thân thể bị xé thành mảnh nhỏ, sau đó lại lần nữa tổ hợp. Quá trình huỷ diệt rồi dung hợp này liên tục diễn ra. Thử nghĩ, tận mắt nhìn thấy thân thể mình bị phân ra sẽ là cảm giác gì.

Tất cả cảm giác đều rất rõ ràng, thậm chí ngay cả cảm giác mỗi tế bào tan vỡ rồi dung hợp lại đều khắc thật sâu vào trong linh hồn hắn. Kiểu tra tấn này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Dù Đường Vũ Lân có ý chí kiên định cũng không ngừng kêu lên thảm thiết.
Mà mỗi khi thân thể hắn dần phá toát rồi tổ hợp lại, trên người hắn đều nhiễm một tia màu tím đen như có như không. Đường Vũ Lân biết, đây hẳn là khí tức huỷ diệt theo lời Phá Diệt lão ma.

....

Động quật.

Ác Mộng lão ma quẹt miệng, "Rõ ràng ngươi tra tấn bọn họ còn ác hơn ta, vậy mà làm người tốt. Thật không phải thứ gì tốt."

Phá Diệt lão ma cười hắc hắc, nói: "Đây chính là chỗ khác biệt giữa ta và ngươi. Ngươi đã định trước chỉ có thể làm ma quỷ, còn ta, không chừng vẫn có thể làm thánh nhân."

"Đánh rắm, đánh rắm! Ngươi là phân trâu. Nếu bọn họ biết khối Phá Diệt thủy tinh ngươi đưa cho bọn họ có tác dụng khuếch đại độ mẫn cảm của tinh thần và cơ thể, để chúng cảm nhận thống khổ gấp 10 lần, chúng sẽ cảm kích ngươi sao?

Phá Diệt lão ma nói đương nhiên: "Đây cũng là vì tốt cho bọn chúng. Chỉ có nhạy cảm với biến hoá thân thể mới có thể nắm rõ đâu là giới hạn. Nếu thống khổ không đủ mạnh, nếu mạo hiểm đi vào quá sâu sẽ khiến thân thể trực tiếp sụp đổ thì làm sao bây giờ? Ta là người lương thiện."
"Chết tiệt, chết tiệt. Ngươi chỉ muốn nhìn bọn chúng thừa nhận nhiều đau khổ hơn mà thôi. Vốn hấp thu một tháng là đủ khí tức huỷ diệt rồi, ngươi để như vậy, ba tháng nữa cũng chưa hấp thu đủ."

Phá Diệt lão ma, "Ngươi không phải xem rất say sưa sao?"

....

Thật sự có hiệu quả!

Khi Đường Vũ Lân lần nữa bước vào Hủy Diệt Chi Hải thì lập tức cảm nhận được biến hoá trên người mình. Tốc độ bị thôn phệ năng lượng giảm xuống, hơn nữa hắn còn có cảm giác dung hợp với Hủy Diệt Chi Hải xung quanh, giống như hắn là một bộ phận trong đó.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác ngắn ngủi. Sau đó, năng lượng trong cơ thể vẫn trôi đi, chỉ là không mãnh liệt như trước mà thôi.

Lần nữa ra khỏi Hủy Diệt Chi Hải, tiến vào trong biển rộng chứa đầy Hải Hồn Thú, cảm giác của hắn cũng như vậy. Đường Vũ Lân phát hiện, một ít Hải Hồn Thú tương đối nhỏ yếu đã không dám đến gần hắn, chỉ có Hải Hồn Thú nghìn năm trở lên mới công kích hắn.
Bởi vì tiết kiệm được một ít hồn lực ở Hủy Diệt Chi Hải nên hắn có thể

kiên trì lâu hơn. Lần này hắn bơi ra xa 1 km mới không kiên trì được nữa.

Dùng Ác Mộng thủy tinh quay về, vẫn kiệt sức như cũ, nhưng ít ra hắn tìm được cơ hội, tìm được cơ hội bơi ra xa hơn.

Dù hắn không muốn trở lại phụ cận mảnh vỡ huỷ diệt như thế nào, nhưng hắn không thể không quay lại.

Có thể bơi qua hải vực này có nghĩa là tương lai, hắn có khả năng mang đồng bạn chính thức rời khỏi đây. Muốn thủ hộ đồng bạn, đầu tiên chính mình phải trở nên cường đại.

Bằng vào tâm tình này, Đường Vũ Lân lần nữa cầm lấy Phá Diệt thủy tinh đi tới phụ cận mảnh vỡ huỷ diệt. Một bước, lại một bước, cẩn thận tới gần mảnh vỡ huỷ diệt, lần nữa cảm nhận được thân thể bị phá vỡ rồi gây dựng lại.
Trong quá trình này, huyết mạch Kim Long Vương dao động kịch liệt, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy dâng trào, cũng không có nhiều biến hoá. Người hắn là một màu tím đen, mà càng tới gần mảnh vỡ huỷ diệt thì màu ngày càng đậm.

Chương 827: Từ Lạp Trí cố chấp

"A" Nhạc Chính Vũ kêu thảm một tiếng. Quỳ một gối xuống mặt đất, đây không biết đã là lần thứ bao nhiêu hắn không chịu nổi khí tức hủy diệt đánh sâu vào.

Hắn có thần thánh chi lực nên tự nhiên bài xích khí tức huỷ diệt rất mạnh, vì vậy khi thừa nhận khí tức huỷ diệt trùng kích, hắn là người thống khổ nhất.

Đứng lên, ta nhất định phải đứng lên. Tiểu Ngôn, không được để Tiểu Ngôn chịu nhục.

Nhạc Chính Vũ cắn chặt răng, chống đỡ thân thể mình đứng lên từng chút một. Hắn thở hổn hển từng ngụm lớn. Mặc dù thống khổ khiến hắn lại kêu thảm thiết, nhưng ánh mắt vẫn kiên định như cũ. Sự kiên định làm người khác rung động.

....

Đường Vũ Lân ngã ngồi trên mặt đất, chậm rãi hấp thu khí tức huỷ diệt trong không khí. Không biết đã qua bao ngày, trong quá trình thống khổ cực độ, hắn cơ bản chẳng quan tâm mặt trời mọc hay mặt trời lặn. Hắn chỉ cố gắng tiến lên.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm trên Ma Quỷ Đảo chính là bổ sung tốt nhất cho cơ thể. Ở chỗ này không cần ăn cơm, chỉ cần hấp thu khí tức sinh mệnh là có thể sống.

Hào quang trên mảnh vỡ huỷ diệt như ẩn như hiện, xung quanh người Đường Vũ Lân cũng có khí tức huỷ diệt nồng đậm không ngừng xuất hiện. Sau nhiều ngày xâm nhập, hắn dần phát hiện, tất cả các năng lực của mình tựa hồ đều nhiễm khí tức huỷ diệt. Tất cả hồn kỹ tựa hồ có lực phá hoại mạnh hơn rồi.

Ngay cả trong huyết mạch Kim Long Vương tựa hồ cũng nhiễm một ít màu tím đen. Đối với điều này, huyết mạch Kim Long Vương chẳng những không bài xích, ngược lại còn hấp thu một cách vô tri vô giác.
Đường Vũ Lân sớm đã có năng lực trùng kích đạo phong ấn Kim Long Vương thứ chín, nhưng hắn vẫn không làm như vậy. Lão Đường sớm nhắc nhở hắn, 9 đạo phong ấn phía sau mới là thống khổ nhất. Một khi hắn phá tan đạo phong ấn thứ chín, rất nhanh sẽ phải đối mặt với 9 đạo phía sau. Đến lúc đó, tình huống như thế nào chính hắn cũng không biết.

Nhưng mỗi ngày đều hấp thu khí tức huỷ diệt, Đường Vũ Lân cảm giác được đạo phong ấn thứ chín đã bắt đầu xuất hiện vết rách rồi. Các vết rách không ngừng lan ra, hắn ngày càng không khống chế được lực lượng phong ấn. Vì vậy, hắn không thể không khiến tiến độ của mình chậm lại một chút, để mình có thể điều chỉnh tốt hơn, vững chắc phong ấn.

Hắn sợ nhất là trong quá trình hấp thu khí tức huỷ diệt lại đột phá phong ấn, hắn hoàn toàn không biết sẽ phát sinh chuyện gì trong tình huống đó.
....

Hấp thu, hấp thu, hấp thu!

Từ Lạp Trí từng bước đi đến hướng mảnh vỡ huỷ diệt. Bước đi của hắn cực kỳ kiên định, giống như ánh mắt của hắn.

Thân thể dần trở nên hư ảo, bị phá vỡ và tổ hợp lại giống như phân tử vậy. Trong thống khổ cực độ đó, hắn lại không hét lên tiếng nào.

Hắn không thể chiến đấu, hắn chỉ làm bánh bao.

Hắn chỉ hét lên một câu kia, bánh hấp không có thịt trên nếp gấp.

Mỗi khi đối mặt với cường địch, luôn là đồng bạn ngăn ở trước người hắn, luôn là Tinh Lan tỷ dùng kiếm bảo hộ hắn. Mỗi khi nhìn thấy Tinh Thần Kiếm nở rộ quang mang sáng chói, hắn luôn rất thoả mãn.

Nhưng Ác Mộng lão ma một lần lại một lần nhắc nhở hắn, hắn là phế vật.

Đúng vậy! Hắn không phải là phế vật sao? Là một nam nhân, hắn lại luôn trốn sau lưng nữ nhân mình yêu. Nhìn người mình yêu một lần lại một lần đối mặt cường địch, mà chính mình lại chỉ ở sau lưng nàng làm bánh bao. Đây là chuyện bi thương cỡ nào.
Hắn sao lại không muốn chắn trước mặt Diệp Tinh Lan, vì nàng che gió che mưa, vì nàng ngăn cản địch nhân cường đại.

Nhưng hắn không làm được, cho tới nay hắn đều không làm được.

Hắn rất nhỏ yếu, năng lực thực chiến của hắn rất kém cỏi. Chỉ ở khoảng cách gần, hắn mới có thể dùng một ít tuyệt học Đường Môn để chiến đấu.

Hắn không hy vọng như vậy, không bao giờ muốn thế nữa.

Lúc hắn hấp thu một ít khí tức hủy diệt rồi nhảy xuống biển, khi hắn dùng hồn lực mang theo khí tức huỷ diệt đập vỡ một đầu Hải Hồn Thú, Từ Lạp Trí chỉ cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm được cơ hội rồi. Khí tức huỷ diệt kia giống như một vũ khí, mặc dù lúc hấp thu nó vô cùng thống khổ, nhưng lực phá hoại của nó khiến hắn có sức chiến đấu mạnh hơn.

Hắn vẫn luôn truy cầu sức chiến đấu như vậy!
Ta muốn trở nên mạnh mẽ, ta phải bảo vệ Tinh Lan tỷ của ta. Ta không bao giờ muốn trở thành phế vật trong mắt đồng bạn nữa. Ta muốn trở thành người hữu dụng.

Dù thống khổ như thế nào, cũng không thể khiến ta dừng lại!

Từ Lạp Trí bước từng bước một, mạnh mẽ tiến về phía trước. Khí tức huỷ diệt nồng đậm một lần lại một lần đánh thẳng vào thân thể của hắn, làm thân thể trắng trắng mập mập của hắn hầu như biến thành màu tím đen.

Vì muốn hấp thu khí tức huỷ diệt tốt hơn, hắn thậm chí không dùng hồn lực chống cự, mà buông lỏng thân thể, thậm chí chủ động hấp thu hủy diệt chi lực đó.

Điều này không hề nghi ngờ là khiến thân thể hắn phá toái trầm trọng hơn, nhưng Từ Lạp Trí không quan tâm. Hắn quan tâm là trong quá trình này, hắn có thể trở nên cường đại hay không, có thể thủ hộ người yêu tốt hơn hay không.
Rốt cuộc, hắn không thể nào tiến về phía trước nữa, thân thể tan vỡ, tốc độ gây dựng lại đã đạt tới cực hạn. Dường như ngay sau đó, linh hồn của hắn cũng hoàn toàn tan vỡ, ngay cả sinh mệnh lạc ấn cũng không lưu lại.

Lúc này Tinh Thần Lực mới dừng bước, miệng đọc hồn chú.

Từng chú ngữ vang lên, từng vòng hồn hoàn dâng lên từ dưới chân hắn.

"Bánh hấp không có thịt trên nếp gấp, ta có một cái Thủy Tinh Bao!"

Thủy Tinh Bao sáng long lanh xuất hiện trong tay hắn, hắn không do dự nhét nó vào trong miệng mình.

Một tầng thuỷ tinh giống áo giáp hiện lên, ôm trọn lấy thân thể hắn. Nhưng vẫn có thể thấy được, trong tầng thuỷ tinh đó, thân thể hắn vẫn nhiều lần bị phá vỡ và tổ chức lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cỗ hủy diệt chi lực ập tới, Từ Lạp Trí chạy ngược lại, chạy ra khỏi phạm vi khí tức huỷ diệt. Sau đó hắn khoanh chân ngồi dưới đất, nhắm mắt minh tưởng.
Hắn ăn Thủy Tinh Bao, tuyệt không phải vì mượn lực phòng ngự kiên cố của nó, mà là mượn áo giáp thuỷ tinh ngăn cách, giam cầm hoàn toàn khí tức huỷ diệt hút vào trong cơ thể và hấp thu nó.

Bởi vì, trong quá trình tu luyện, khi rời khỏi phạm vi khí tức huỷ diệt, khí tức huỷ diệt trên người cũng nhanh chóng tản đi, chỉ có thể hấp thu một bộ phận nhỏ lưu lại, xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Nhưng nếu dùng Thủy Tinh Bao thì khác, tuyệt đại bộ phận khí tức huỷ diệt sẽ được giữ lại.

Đương nhiên chuyện này khiến Từ Lạp Trí thống khổ hơn rất nhiều lần những người khác, thống khổ không ngừng kéo dài. Nhưng ý chí của hắn so với mọi người càng thêm kiên định. Bởi vì hắn cần cỗ lực lượng này, càng cần năng lực mà hủy diệt chi lực mang đến.

....

"Không ngờ tới a!" Ác Mộng lão ma nhíu mày nói.
"Đúng là không ngờ tới!" Phá Diệt lão ma cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

"Những thứ khác không nói, mấy tiểu tử kia có ý chí kiên định quả thật vượt ra khỏi phán đoán của chúng ta. Nhất là tên tiểu mập mạp kia. Hắn là một hồn sư Hệ Thức Ăn, ý chí lại kiên định đến trình độ này, thật đúng là không thể tưởng tượng được. Ta còn tưởng chưa đến ba tháng hắn sẽ sụp đổ. Thoạt nhìn là ta xem thường hắn. Hơn nữa, hắn là người xâm nhập sâu nhất, thật làm người khác kinh ngạc!"

Phá Diệt lão ma cười hắc hắc, "Đây không phải là càng tốt sao? Nhìn bộ dạng thống khổ của bọn họ thật làm người ta suиg sướиg."

"Có chuyện tốt như này, sao lại không gọi ta!" Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên.

Ác Mộng lão ma và Phá Diệt lão ma đồng thời quay lại và thấy một thân hình vô cùng cao lớn.
"Thôn Phệ!" Hai người đồng thanh hô lên.

Đó cũng là một lão giả, nhưng tóc của hắn không phải màu trắng, mà là màu vàng, nhìn qua giống cỏ khô, trên đỉnh đầu trọc lốc.

Dáng người cao lớn có chút còng xuống, tướng mạo già nua xấu xí, đáng sợ hơn là, miệng của hắn đặc biệt lớn. Lúc hắn nói chuyện, miệng rộng của hắn có thể dãn ra đến tận tai.

"Các ngươi vậy mà độc hưởng phần vui thú này, đơn giản không phải người a!" Thôn Phệ lão ma ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, "Ta mặc kệ,

tiếp theo, bọn họ là của ta. Ta muốn cho bọn chúng cảm thụ thật tốt niềm vui thôn phệ!"

Ác Mộng lão ma và Phá Diệt lão ma đều nhíu mày, "Được rồi, tặng cho ngươi vui đùa một chút. Bất quá, phải đợi bọn hắn bơi qua mới được."

....

"BA~!" Đường Vũ Lân một tay đánh vào trong nước biển, dưới làn nước biển nông để lại một vết trảo thật sâu trên bờ cát.
Hắn cơ hồ lết đi, để mình nằm trên mặt đất. Nằm đó, hắn thật sự không muốn cử động chút nào.

Khí tức màu tím đen lưu lại trên người, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng xám.

Đã tới, rút cuộc đã tới. Sau không biết bao nhiêu lần hấp thu khí tức huỷ diệt, hắn cuối cùng đã bằng vào nó khiến những Hải Hồn Thú không ra tay với hắn, rốt cuộc đã bơi tới đây.

Nhưng trong quá trình này, hắn vẫn gặp phải một Hải Hồn Thú đặc biệt cường đại, vẫn bị nó công kích. Thậm chí hắn đã bị con Hải Hồn Thú đó nuốt vào trong bụng, nhưng khí tức huỷ diệt trên người hắn khiến nó chán ghét nên mới phun ra, rơi vào trong biển.

Chương 828: Xuống đất

Quá trình này hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Nhưng mà, hắn cuối cùng đã tới bên cạnh bờ, rút cuộc đã tới.
Gục ở chỗ này, tuỳ ý để nước biển cọ rửa thân thể mình, một nụ cười thả nhiên hiển hiện trên khuôn mặt Đường Vũ Lân.

Chịu nhiều cực khổ như vậy, chịu nhiều tra tấn như vậy, cuối cùng cũng thành công rồi?

Hắn gục ở chỗ đó, đem hồn lực của mình hoàn toàn che giấu. Hắn giống như rùa biển, lặng lẽ gạt cát ra, vùi mình vào trong đó, khống chế nhiệt độ cơ thể mình.

Chỉ có như vậy mới có thể không bị ra-đa của Bắc Hải Quân Đoàn phát hiện. Hắn cần nghỉ ngơi, ít nhất hiện tại hắn không động đậy được.

Hô hấp dần trở nên đều đều, điều chỉnh lấy khí huyết chấn động.

Từ khi đến Ma Quỷ Đảo, thời khắc an tĩnh như vậy thật sự rất hiếm thấy. Hiện tại Đường Vũ Lân đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Thái lão lại có biểu lộ cổ quái như vậy rồi. Ma Quỷ Đảo này chính là do ma quỷ khống chế a! Hơn nữa, theo lời Ác Mộng lão ma nói, tình huống hiện tại đã không giống trước, bọn họ thậm chí không nói được có thể trở về hay không.
Nếu tính thời gian, tuy rằng Đường Vũ Lân không rõ ràng lắm, nhưng hẳn là đã qua khoảng ba tháng rồi. Chỉ mới ba tháng, hắn đã bị tra tấn đến chết. Dù huấn luyện quân sự diễn ra bình thường, vậy hơn một năm thời gian còn lại vượt qua như thế nào? Phía sau còn có gì đang chờ bọn họ?

Thầm than một tiếng, Đường Vũ Lân buông lỏng thân thể, chậm rãi khôi phục thể năng. Ba tháng, hắn thậm chí một món ăn cũng chưa từng ăn. Dù lần này có thể trộm máy bay trở về, chẳng lẽ Ác Mộng lão ma sẽ buông tha cho hắn và đồng bạn sao? Hiển nhiên là không dễ dàng như vậy.

Được rồi, mặc kệ, dù như thế nào, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn cho đồng bạn thì sẽ có cơ hội sống. Ít nhất hiện tại hắn đã có thể dựa vào khí tức huỷ diệt vượt biển rồi. Lần này đến đây, hắn không chỉ trộm máy bay, quan trọng hơn là hắn muốn tìm một đường trở về. Nếu có cơ hội cứu đồng bạn thì hắn có thể dẫn mọi người quay về Liên Bang.
Đường Vũ Lân đã từng nghĩ tới về học viện cầu cứu, nhưng hắn biết rõ, chuyện này không thực tế. Nếu dùng Hồn Đạo thông tin, không nói trước học viện phản ứng gì, với năng lực quỷ dị của Ác Mộng lão ma, chẳng lẽ hắn không biết sao? Đường Vũ Lân không dám đánh bạc, bởi vì một khi thua cuộc thì chính là vạn kiếp bất phục. Hắn tuyệt không hy vọng nhìn thấy đồng bạn tự huỷ hoại mình trong đau đớn.

Nghỉ ngơi một canh giờ, thân thể Đường Vũ Lân mới dần điều chỉnh xong. Dù sao đây không phải là Ma Quỷ Đảo, không có sinh mệnh lực nồng đậm. Cho nên sau khi hắn khôi phục thể năng thì cảm giác đầu tiên là đói khát cồn cào.

Sớm biết như vậy vừa rồi đã bắt một con Hải Hồn Thú, cho dù ăn sống cũng có thể bổ sung ít năng lượng a!

Thoáng ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn hệ thống phòng ngự phía xa. Trên bức tường cao dày, ánh đèn bất ngờ sáng lên. Lúc này mới chạng vạng tối, qua ánh đèn có thể nhìn thấy rõ ràng từng miếng thép trên vành đai phòng hộ. Đường Vũ Lân không chút nghi ngờ hệ thống phòng ngự trình độ này, dù là Hồn Thú 10 vạn năm dám khởi xướng công kích cũng sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ trong thời gian ngắn. Hồn Đạo khoa học kỹ thuật của nhân loại, Hồn Thú đã sớm không có khả năng đối kháng được rồi.

Cũng bởi vì Hồn Đạo khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh nên hiện tại trên đại lục, hồn sư mới không còn địa vị cao quý như trước đây.

Không được, không thể xông vào, mình không có chút cơ hội nào. Trên trời không được, vậy xuống đất thì sao?

Trước khi đến Đường Vũ Lân đã có kế hoạch. Hắn có một đội Kim Long Trảo cường hãn, phân biệt bổ sung đặc hiệu xé rách và nát bấy, chuyện đào đất sẽ không quá khó khăn. Chỉ là, với trình độ lý giải Hồn Đạo khoa học kỹ thuật của hắn, dù dưới mặt đất chỉ sợ cũng có thiết bị phòng ngự hoặc dò xét. Một cái không tốt, bị phát hiện sẽ càng thêm phiền toái.
Nhưng chung quy vẫn phải thử, đi từ phía dưới so với đối mặt với hoả lực cuồng bạo phía trên thì tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân chậm rãi phóng xuất ra Kim Long Trảo, bắt đầu đào cát, để thân thể mình dần chìm xuống.

Không thể không nói, Sơn Long Vương Thân Thể Cốt trợ giúp hắn phi thường lớn. Khối hồn cốt không biết phẩm chất này chẳng những cho hắn năng lực khống chế trọng lực, tăng cường phòng ngự của hắn rất lớn mà còn khiến hắn có độ thân thiện với Thổ nguyên tố rất cao.

Thân thể Đường Vũ Lân chậm rãi trầm xuống, dưới ảnh hưởng khí tức Sơn Long Vương Thân Thể Cốt, bùn đất trở nên xốp hơn. Bằng vào Kim Long Trảo sắc bén, hắn rất nhanh đã chui sâu vào lòng đất.

Dưới mặt đất khó tránh khỏi có chút khó thở, nhưng thân thể Đường Vũ Lân cho phép hắn xem nhẹ những chuyện này. Huyết mạch Kim Long Vương tự nhiên lưu chuyển, cung cấp cho hắn năng lượng khổng lồ và lực lượng siêu cường. Rất nhanh hắn đã xuống sâu hơn.
Qua mười phút hắn đã xuyên qua tầng đất mục, tiến vào tầng nham thạch.

Đối mặt với nham thạch, động tác của Đường Vũ Lân lại nhanh hơn, bởi vì nham thạch không bị sụp, cho nên không cần dùng lực lượng Sơn Long Vương Thân Thể Cốt để ổn định xung quanh thông đạo như trên tầng đất mục.

Thông đạo này Đường Vũ Lân không chỉ dùng một lần, tương lai hắn còn muốn dẫn đồng bạn chạy trốn thông qua nó. Cho nên trong quá trình đào, hắn phi thường cẩn thận. Hắn không nóng lòng phát triển theo hướng Bắc Hải Quân Đoàn, mà tận khả năng đào càng sâu càng tốt.

Không hề nghi ngờ, địa đạo càng sâu thì càng khó bị phát hiện.

Một giờ sau, bằng vào tố chất thân thể cường hãn, Đường Vũ Lân đã tiến sâu vào lòng đất 100 mét. Trong quá trình này hắn gặp phải rất nhiều nan đề, ví dụ như nước ngầm.
Nước ngầm xuất hiện khiến hắn không thể không cải biến hướng thông đạo, tìm kiếm nơi không có nước ngầm và đào tiếp. Quá trình này không hề nghi ngờ là gian khổ và quanh co, nhưng thật may mắn, hắn đã thành công.

Nằm dưới mặt đất 100 mét, tầng nham thạch là lớp chắn tốt nhất, dù sao cũng không sợ bị phát hiện nữa.

Đường Vũ Lân đứng trong hành lang mà mình đào ra, thở hổn hển. Nơi này không khí phi thường mỏng, không khí bên ngoài thấm vào phi thường ít. Đổi lại là người thường đã sớm không thở được. Nhưng hiện tại hắn tận lực chuyển sang nội hô hấp, lúc này mới có thể chống đỡ được.

Phán đoán đại khái vị trí của mình lúc này, Đường Vũ Lân bắt đầu đào ngang. Trước đặc hiệu nát bấy và xé rách của Kim Long Trảo, nham thạch không khác gì đậu hũ. Hai tay hữu lực của Đường Vũ Lân chắc chắn tốt hơn bất kỳ máy xúc nào, thân thể nhanh nhẹn di động, hướng về phía Bắc Hải Quân Đoàn.
Nói chung, quân đội có một vài phương thức tìm kiếm dưới mặt đất, trong đó quan trọng nhất là dụng cụ đo địa chấn. Không sai, chính là dụng cụ đo địa chấn.

Bởi vì bất kỳ biến hoá nào dưới mặt đất đều sinh ra chấn động dị thường. Những chấn động này sẽ hình thành gợn sóng, một khi bị máy đo địa chấn phát hiện ra sẽ hình thành số liệu. Khi chấn động mạnh, số liệu thu được cũng mạnh hơn.

Máy đo địa chấn có thể phát hiện biến hoá dưới mặt đất mấy chục km. Nhưng nó cũng có một vấn đề, chính là chỉ có thể phát hiện những chấn động tương đối lớn.

Thứ hai là dụng cụ dò xét hồn lực, thông qua chấn động hồn lực dưới mặt đất mà tìm kiếm tồn tại khả nghi. Dụng cụ dò xét hồn lực có phạm vi không lớn như dụng cụ đo địa chấn, chỉ có tác dụng trong phạm vi 500 mét dưới mặt đất. Nhưng nó có hiệu quả hơn nhiều dụng cụ đo địa chấn, chỉ cần một điểm hồn lực chấn động hơi mãnh liệt cũng được phản hồi.
Hai loại máy thăm dò này hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành một hệ thống giám sát hiệu quả dưới lòng đất.

Rất hiếm trường hợp như Đường Vũ Lân, không sử dụng bất kỳ Hồn Đạo máy móc hay hồn lực, thuần tuý bằng vào cường độ thân thể có thể đào đất. Dù là cường giả Phong Hào Đấu La, trừ phi là người tu luyện theo phương pháp Bản Thể Tông, nếu không rất khó có thể làm được chuyện này. Mà trên thực tế, dù khoa học kỹ thuật có tiên tiến đến đâu cũng không thể phòng ngừa tất cả các rắc rối có thể xuất hiện.

Chương 829: Lẻn vào thương khố

Bởi vậy, khi Đường Vũ Lân chậm rãi tiến sâu vào lòng đất thì không bị các loại máy thăm dò của Bắc Hải Quân Đoàn phát hiện. Trên máy đo địa chấn đều hiển thị chấn động bình thường. Hoạt động của một người không đủ để máy đo địa chấn phát ra cảnh báo.
Cứ như vậy, Đường Vũ Lân mệt thì nghỉ ngơi chốc lát, khi khôi phục lại tiếp tục đào, ngay cả chính hắn cũng không biết đã đào bao lâu.

Trong quá trình này, hắn đã trở lại mặt đất nghỉ ngơi hai lần, lúc thật sự đói bụng đến mức không chịu được, hắn ra biển rộng săn giết một con Hải Hồn Thú. Dựa vào Kim Long Trảo cắt Hải Hồn Thú thành từng miếng nhỏ. Sau khi khôi phục chút thể lực thì mới trở lại thế giới trong lòng đất và tiếp tục đào đất.

Một tiếng "Đinh ----" giòn tan đột nhiên vang lên, động tác của Đường Vũ Lân lập tức dừng lại. Toàn thân lông tơ dựng đứng, cả người nhanh chóng thu liễm lên hơi thở.

Tình huống gì đây?

Không dám phóng ra Lam Ngân Thảo chiếu sáng, Đường Vũ Lân chỉ có thể phóng xuất hồn hoàn khí huyết của mình. Từng quang hoàn màu vàng kim chiếu rọi, hắn kinh ngạc nhìn thấy một khối kim loại ngăn lại thông đạo của mình.
Kim loại? Đây là trong Bắc Hải Quân Đoàn? Là cửa ngầm ngăn cách với bên ngoài?

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng ấn bàn tay lên miếng kim loại, yên lặng cảm thụ.

Hắn đã là Đoán Tạo Sư tiếp cận cấp độ Thánh Tượng, sự quen thuộc với kim loại vượt xa người thường. Chỉ là dùng Tinh Thần Lực cảm giác, hắn cơ bản đã có thể xác định đặc tính của kim loại.

Hiện tại hắn đang làm như vậy, rất nhanh hắn đã phân biệt ra. Đây là một loại đặc biệt, không phải đặc biệt hiếm, nhưng rất cứng cáp, là một loại hợp kim ti-tan.

Trong đó không có bất kỳ chấn động năng lượng nào, nói cách khác, đó cũng không phải là hồn đạo khí cỡ lớn, chỉ thuần tuý là hợp kim mà thôi.

Điều này khiến Đường Vũ Lân yên tâm hơn rất nhiều. Nếu là hồn đạo khí thì hắn sẽ gặp phiền toái, ít nhất phải nghĩ biện pháp tiếp tục đào xuống dưới, vượt qua nó mới được. Nhưng nếu chỉ đơn thuần là vách tường kim loại, vậy có nghĩa là hắn có thể tiến vào Bắc Hải Quân Đoàn. Chỉ cần đột phá vách tường kim loại này thì có thể đi vào bên trong.
Nhịp tim thoáng tăng nhanh, Đường Vũ Lân suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi duỗi ra một ngón tay. Quang nhận ám kim sắc chui ra từ đầu ngón tay, sau đó yên lặng đâm vào trong kim loại trước mặt.

Có kim loại nào cứng cỏi hơn ám kim khủng trảo sao? Sau khi lưỡi dao sắc bén đâm vào, dưới sự khống chế của Đường Vũ Lân thì chậm rãi xoay tròn, rất nhanh đã tạo thành một lỗ thủng.

Ám kim khủng trảo phía trước lặng yên phóng thích ra quang mang nhàn nhạt, mở rộng ra xa hơn. Sau một lát, Đường Vũ Lân cảm giác được đầu ngón tay chợt nhẹ, hắn biết rõ, đã xuyên qua rồi.

Lặng yên thu hồi ngón tay, hắn cũng không khỏi kinh ngạc.

Vách tường kim loại này dày khoảng chừng hai thước. Vách tường dày như vậy chắc chắn có khả năng phòng ngự siêu mạnh, giá trị cũng cực kỳ cao. Bắc Hải Quân Đoàn đúng thật là dám bỏ vốn a!
Một tia sáng yếu ớt chiếu qua lỗ nhỏ. Không biết vì sao, khi nhìn thấy tia sáng này, Đường Vũ Lân có cảm giác rơi lệ đầy mặt. Rốt cuộc đã gặp lại ánh sáng thuộc về con người. Từ khi đến Ma Quỷ Đảo, hắn vẫn trải qua cuộc sống phi nhân loại. Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một ít nhân khí rồi.

Đừng nhìn nó chỉ là một cái lỗ nhỏ, đã có nó, Tinh Thần Lực Linh Uyên Cảnh của Đường Vũ Lân có thể từ từ chui qua lỗ nhỏ và cảm nhận nội tình bên trong.

Giống như hắn phán đoán, nơi này quả nhiên là công sự ngầm của Bắc Hải Quân Đoàn, hơn nữa làm hắn vui mừng là, đây là một thương khố cực lớn. Trong kho hàng có rất nhiều Hồn Đạo vũ khí trang bị, trong đó phần lớn là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Không hề nghi ngờ, trong lúc vô tình, Đường Vũ Lân đã đi vào thương khố quan trọng nhất của Bắc Hải Quân Đoàn. Khó trách vách tường kia lại dày như vậy.
Chỗ tốt lớn nhất của thương khố là không có người, mà chỗ xấu lớn nhất là phòng ngự bên ngoài thương khố trọng yếu như này nhất định là siêu cường.

Nên làm thế nào mới tốt đây?

Dù như thế nào, vào trước rồi nói sau. Thật sự không được thì có thể quay về bằng đường cũ. Có tiến có lùi. Xem trước một chút trong kho hàng có cơ hội đi ra ngoài hay không.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân suy nghĩ một chút rồi thiết lập cửa ra ở một góc tối ở phía bắc khay chứa đồ, sát mặt đất. Vị trí này không dễ bị phát hiện.

Bằng vào ám kim khủng trảo cắt ra, không lâu sau, một khối kim loại hình vuông chậm rãi bị cắt ra. Vì tận khả năng ít xuất hiện, hắn chỉ cắt một cửa ra rộng một xích vuông, với thân hình của hắn thì tốn chút sức khi chui ra.

Không khí trong lành khiến lồng ngực Đường Vũ Lân mở rộng, cảm giác

thoải mái khiến hắn suýt nữa rên lên thành tiếng. Lặng lẽ đem khối kim loại nắp lại, chỉ cần không nhìn đặc biệt kỹ thì không thể phát hiện ra.
Đột nhiên, một cảm giác sợ hãi từ đáy lòng bay lên, toàn thân Đường Vũ Lân cứng đờ, vội vàng tựa vào vách tường không dám nhúc nhích.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã biết cảm giác sợ hãi này từ đâu mà đến. Cảm giác sợ hãi đến từ những chiếc kệ có dấu đầu lâu trước mặt hắn. Trên kệ đặt từng miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo.

Tri thức liên quan đến Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, ở học viện Đường Vũ Lân được học không ít, dù sao đây cũng là vũ khí kinh khủng nhất của nhân loại trong vạn năm qua. Nghe nói, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cường đại nhất, dù là Cực Hạn Đấu La cũng không dám cứng rắn va chạm, có thể thấy được uy năng của nó kinh khủng đến cỡ nào.

Từ thể tích và đánh dấu của những Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo trước mặt, đây đều là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo có uy lực lớn nhất mà máy bay chiến đấu bình thường có thể mang theo. Đạn pháo cường đại hơn cần Cơ Giáp siêu cấp mới có thể mang theo, bởi vì đảm bảo an toàn.
Đường Vũ Lân không có di động, mà lặng yên phóng thích Tinh Thần Lực, đi cảm thụ tình huống trong nhà thương khố.

Thông qua Tinh Thần Lực phản hồi, hắn rất nhanh đã đoán được, đây là một thương khố rộng khoảng 3000 mét vuông. Bên trong chứa hơn 50% là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Nếu như nhiều đạn pháo như vậy nổ tung, chỉ sợ toàn bộ căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn đều bị huỷ.

Ngoài ra còn có một chút Cơ Giáp dự trữ, đều là Hoàng cấp Cơ Giáp tiêu chuẩn.

Nói chính xác thì, nhà thương khố này chứa nhiều vật tư chiến lược tương đối cường hãn, nhưng cũng không phải loại cao cấp nhất, ít nhất không có Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 7 trở lên và Cơ Giáp cấp độ cao hơn.

Trong kho có camera giám sát, nhưng chỉ ở các vị trí mấu chốt nhất mới có. Như vậy, Đường Vũ Lân cũng không dễ dàng bị phát hiện, chỉ cần hắn cẩn thận hơn.
Vẫn còn cơ hội!

Tinh Thần Lực không cách nào ra khỏi nhà kho, kim loại xung quanh quá

dày, cho nên Đường Vũ Lân không biết tình huống bên ngoài.

Cẩn thận nhớ kỹ tất cả vị trí của camera, Đường Vũ Lân bắt đầu yên lặng di chuyển. Đầu tiên hắn cần rời khỏi cửa vào hắn tạo ra. Như vậy, dù hắn bị phát hiện thì ít nhất cửa vào cũng không bị phát hiện, về sau còn có cơ hội thoát thân.

Điều may mắn duy nhất là thương khố chứa Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này không có hệ thống công kích, nếu không, khi hệ thống công kích phát động thì sẽ dẫn đến Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo nổ tung, vậy đó là tai nạn có tính huỷ diệt.

Nhìn quanh bức tường. Thương khố này phong kín rất tốt, không khí, độ ẩm, nhiệt độ đều được khống chế trong phạm vi nhất định. Làm thế nào đây? Từ nơi này không ra được a! Bên ngoài nhất định có lực lượng phòng vệ rất mạnh. Không có giấy thông hành nội bộ, mình dù có thể lao ra ngoài cũng lập tức bị phát hiện. Nơi này là Bắc Hải Quân Đoàn, Đường Vũ Lân dù là Nhất tự Đấu Khải Sư nhưng hắn không nghĩ với thực lực của mình có thể xông ra ngoài.
Khi hắn đang suy nghĩ hay là đào đất lần nữa, tìm một cửa ra khác thì đột nhiên, âm thanh điện tử liên tiếp vang lên, cánh cửa nặng nề của nhà kho từ từ mở ra.

Có người tới?

Đường Vũ Lân vội vàng ẩn mình trong góc.

Quả nhiên, sau khi cửa mở, mấy người từ bên ngoài đi vào.

Chương 830: Thẩm tham mưu

Đi ở phía trước nhất là một thiếu nữ mặc quân phục Thiếu Tá. Dáng người của nàng rất tốt, quân phục không cách nào che lại đường cong cơ thể. Nhưng khuôn mặt đẹp lại rất lạnh lùng, rất có hương vị người lạ chớ động vào.

Đôi giày da giẫm trên mặt đất kim loại, phát ra âm thanh giòn tan.

"Có kết quả kiểm kê số lượng chưa? Hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5 lần trước đã tra ra manh mối chưa?" Thiếu nữ quan quân lạnh lùng hỏi.
Đi bên người nàng cũng là một Thiếu Tá, vị này nhìn qua đã 30, 40 tuổi, mặt cười hiền lành nói: "Thẩm tham mưu, chúng ta đã điều tra, nhưng trước mắt chưa có kết quả. Kiểm kê đã hoàn thành, giống với số lượng lần trước."

Thẩm tham mưu dừng bước lại, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Ý ngươi là, hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5 thật sự thất lạc? Ngươi có biết chuyện này nghĩa là gì không?"

Nam Thiếu Tá kia sắc mặt biến hóa, trán lấm tấm mồ hôi nói: "Biết rõ, biết rõ, ta nhất định mau chóng đưa ra kết quả điều tra. Chúng ta đã điều tra tất cả màn hình giám sát, thật sự không tìm được cái gì. Chúng ta dự định lắp thêm các trang bị thăm dò trong nhà kho, cam đoan không có bất kỳ góc chết nào. Thẩm tham mưu, còn phiền ngài nói trước mặt tướng quân nói tốt cho ta vài câu. Ngươi cũng biết đấy, lão Trần ta luôn nhát gan, làm sao có thể làm chuyện biển thủ chứ?"
Thẩm tham mưu cười lạnh một tiếng, "Có biển thủ hay không chính ngươi biết rõ. Những thứ này ta mặc kệ, ta chỉ muốn kết quả. Hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5 kia không tìm thấy, dù là tướng quân cũng không bảo hộ được ngươi. Cho ngươi thêm ba ngày, ta chỉ muốn kết quả, không muốn nghe ngươi lảm nhảm."

"Vâng, vâng, trong ba ngày ta nhất định sẽ đưa ra một kết quả." Trần Thiếu Tá lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng âm thầm kêu khổ.

"Dẫn ta vào trong kho hàng xem một chút." Sắc mặt lạnh như băng của Thẩm tham mưu lúc này mới hòa hoãn vài phần, dưới sự dẫn dắt của Trần Thiếu Tá tiếp tục đi kiểm tra kho hàng.

Có cơ hội!

Không hề nghi ngờ, đây là một cơ hội tuyệt hảo, một cơ hội không thể bỏ qua.

Cơ hồ không hề do dự, Đường Vũ Lân liền chạy ra ngoài.
Sau lưng hai vị Thiếu Tá chỉ là 4 tên binh sĩ mà thôi. Đường Vũ Lân chỉ thoáng lóe lên, 4 tên binh sĩ đã ngã xuống đất.

Thẩm tham mưu và Trần Thiếu Tá đã kịp phản ứng, 10 cây Lam Ngân Hoàng đã lao về phía họ.

Trần Thiếu Tá kinh hô một tiếng, muốn lấy Hồn Đạo súng ngắn bên hông mình thì bị Lam Ngân Hoàng quấn lấy. Thẩm tham mưu nhìn qua hơn 20 tuổi phản ứng rất nhanh, nàng nhảy lùi lại, ngay sau đó, bốn hồn hoàn 2 vàng 2 tím từ dưới chân bay lên.

Tứ Hoàn Hồn Tông sao?

Khí tức Thẩm tham mưu bỗng lạnh xuống, nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống, khí lưu lạnh lẽo kèm theo vô số bông tuyết nở rộ, bao trùm đến phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân biết rõ, lúc này mình đã bị phát hiện, không thể chậm trễ thời gian nữa. Bốn quang hoàn màu vàng kim bay lên, đồng thời quang hoàn thứ ba phát sáng.
"Ngang ----" Hoàng Kim Long Hống sục sôi khiến cả thương khố rung chuyển.

Thẩm tham mưu toàn thân kịch chấn, bốn hồn hoàn vừa phóng xuất trực tiếp bị đánh tan, cảm giác mê muội mãnh liệt khiến nàng lảo đảo.

Hoàng Kim Long Hống dù trước mặt đối thủ có tu vi cao hơn Đường Vũ Lân rất nhiều cũng có tác dụng, huống chi người trước mặt này tu vi còn không bằng hắn.

Loé thân lên, Đường Vũ Lân đến sau lưng Thẩm tham mưu, tay trái vỗ trên bụng nàng, tay phải nắm lấy cổ nàng.

Hồn lực của Thẩm tham mưu bị Đường Vũ Lân phong bế. Hắn lạnh lùng nói: "Đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết ngươi."

Lúc này, Thẩm tham mưu còn chưa hoàn toàn khôi phục lại từ Hoàng Kim Long Hống, nàng chỉ cảm thấy một hơi thở nam tính mạnh mẽ ập tới. Nàng cảm thấy nam nhân phía sau tràn đầy khí tức dương cương nóng bỏng khiến nàng toàn thân có chút bủn rủn.
Địch tập kích!

Thẩm tham mưu lập tức ý thức được chuyện gì phát sinh, nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn không thể phản kháng.

"Ngươi, ngươi không thể chạy trốn." Lúc này Thẩm Tinh vừa xấu hổ vừa giận giữ. Nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân ở khoảng cách gần như vậy. Nàng thậm chí không thấy rõ Đường Vũ Lân nhìn như thế nào, chỉ là cảm giác được trên người hắn truyền đến khí tức dương cương đậm đặc, hẳn là tuổi không lớn lắm.

"Điều đó không nhất định." Đường Vũ Lân khẽ cười một tiếng, mang theo Thẩm Tinh nhanh chóng đi ra khỏi thương khố.

Lúc này, âm thanh báo động chói tai đã vang lên. Thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo là trọng địa, nơi này đột nhiên bị tập kích, đây tuyệt đối là đại sự làm khïếp sợ toàn bộ căn cứ.

Đường Vũ Lân để Thẩm Tinh ngăn lại ở bên mình, tay kia tháo xuống thẻ thân phận của nàng.
Không hề nghi ngờ, mỹ nữ này có địa vị không tầm thường trong Bắc Hải Quân Đoàn. Bằng vào thẻ thân phận, hắn liên tục đi qua ba cửa kiểm tra điện tử.

Đường Vũ Lân biết rõ, hiện tại bọn họ đang ở trong căn cứ ở sâu dưới mặt đất, bây giờ việc đầu tiên phải làm là lên trên mặt đất.

"Đi lên mặt đất như thế nào?" Đường Vũ Lân hỏi Thẩm Tinh.

"Ta sẽ không nói cho ngươi. Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ! Có bản lĩnh ngươi giết ta đi." Thẩm Tinh lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Giết ngươi? Ta sao phải giết ngươi? Ta tin ngươi không sợ chết, nhưng là nữ nhân, tử vong cũng không phải chuyện đáng sợ nhất."

Vừa nói, Đường Vũ Lân vung tay phải lên, Thẩm Tinh chỉ cảm thấy cánh tay phải của mình mát lạnh. Ống tay áo đã bay ra ngoài, hoá thành từng mảnh nhỏ.
"A ----" Nàng thét lên một tiếng chói tai, nỗi sợ hãi mãnh liệt chớp mắt lan truyền toàn thân.

Thanh âm đầy tà ác của Đường Vũ Lân vang lên bên tai nàng, "Biết rõ ta muốn làm gì rồi chứ? Ta tin trước nhiều camera giám sát như vậy, chỉ sợ toàn quân Bắc Hải Quân Đoàn đều đang nhìn chúng ta. Một đại mỹ nữ như ngươi nếu hoàn toàn bại lộ trong mắt bọn họ, ngươi nói xem, những tên lính đó có ấn tượng khắc sâu hay không?"

"Ngươi khốn nạn!" Nước mắt không khống chế nổi mà tràn ra.

Kim Long Trảo tay phải lần nữa nâng lên, "Nói hay không? Không nói, lần sau là áo sơ mi."

Hắn thật sự sẽ làm thế sao? Đáp án đương nhiên là không, nhưng nhất định có hiệu quả uy hiếp. Sau khi bị Ác Mộng lão ma dạy dỗ, Đường Vũ Lân phát hiện mình so với trước kia đã cứng rắn hơn rất nhiều. Hơn nữa, dường như dễ tìm thấy nhược điểm của người khác hơn.
Đối với nữ nhân, nhất là nữ nhân lạnh lùng như Thẩm Tinh, thủ đoạn uy hiếp hữu hiệu nhất không phải là sinh tử. Một cô nương như nàng, danh dự nhất định quan trọng hơn sinh mạng.

Đương nhiên, nếu Thẩm Tinh ngoan cố đến cùng, thực ra Đường Vũ Lân cũng không thể làm gì nàng. Hắn cũng không thể thật sự xé rách y phục của người ta.

Nhưng rất hiển nhiên, tố chất tâm lý của Thẩm Tinh không tốt như vẻ bề ngoài, "Bên phải!" Nàng hét lên một tiếng, thân thể mềm mại đã phát run.

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được, nếu thân thể mình bại lộ trước camera giám sát thì sẽ có hậu quả gì. Nàng nhất định sẽ phát điên, chuyện đó còn thống khổ hơn là chết. Khi đó, không chỉ là nàng, chỉ sợ toàn bộ gia tộc cũng hổ thẹn vì nàng.

Đường Vũ Lân hài lòng nói: "Làm đúng lắm. Bất quá, lần sau ta hỏi ngươi cái gì, nếu câu trả lời không làm ta thoả mãn, ta sẽ không cho ngươi cơ hội suy nghĩ lại. Dù sao, ngươi đâu chỉ có áo, ở đây không phải còn có quần sao?"
"Ngươi khốn khiếp!" Lúc này Thẩm Tinh chỉ hận không thể rút gân lột da người sau lưng.

Đường Vũ Lân ha ha cười một tiếng, "Còn nhiều người khốn khiếp hơn ta nhiều."

Quả nhiên, cuối con đường bên phải có một thang máy. Đường Vũ Lân quẹt thẻ thân phận, cửa thang máy mở ra. Đường Vũ Lân mang theo Thẩm Tinh tiến vào thang máy.

Hắn không hề lo lắng mình bắt rùa trong hũ. Trong tay có con tin, trong lòng không hoảng hốt. Vị Thiếu Tá này rõ ràng có thân phận không bình thường, Thiếu Tá Tứ Hoàn cũng không có nhiều a, hắn là có chút địa vị mới đúng.

Hơn nữa, tốc độ của hắn quá nhanh, không cho Bắc Hải Quân Đoàn nhiều thời gian phản ứng.

Sự thật chứng minh, Đường Vũ Lân phán đoán là chính xác, trong quá trình đi thang máy cũng không có bất kỳ cản trở nào. Nhưng khi cửa thang máy mở ra thì bên ngoài đã có hơn 10 thanh Hồn Đạo súng xạ tuyến đang nhắm vào hai người họ.
"Không được nhúc nhích, thả Thẩm tham mưu ra." Một thanh âm trầm thấp vang lên, đứng trước nhất là một nam quan quân có dáng người hùng tráng, quân hàm Trung Tá.

Kim Long Trảo tay trái chế trụ cổ Thẩm Tinh, Đường Vũ Lân cười lạnh nói: "Tránh ra, bằng không ta không ngại ném cho ngươi một cỗ thi thể."

Trung Tá kia hừ lạnh một tiếng, "Ngươi không phải học viên Sử Lai Khắc sao? Học Viện Sử Lai Khắc cho phép ngươi lạm sát kẻ vô tội sao? Ta không tin ngươi thực có can đảm động thủ. Lập tức thúc thủ chịu trói, nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí."

Không hề nghi ngờ, thân phận của Đường Vũ Lân đã bị nhận ra.

Chương 831: Cưỡng ép

Đường Vũ Lân đột nhiên cười lớn, "Thật sao? Ngươi thật sự cho là ta không dám động thủ sao?" Một cỗ sát khí mãnh liệt bắn ra từ người hắn, trong chốc lát, đôi mắt đã biến thành màu đỏ như máu. Kim Long Trảo tay trái chuẩn bị khép vào trong.

Lúc này Thẩm Tinh chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân sắp đông lại, khí tức khủng bố trên người Đường Vũ Lân khiến nàng khó thở. Lần đầu tiên nàng cảm giác được mình cách tử vong gần đến thế.

Nàng vẫn cho rằng mình không sợ chết, mình có thể dâng hiến sinh mạng vì Liên Bang. Nhưng khi thật sự đứng trước tử vong, cảm giác sợ hãi vẫn tự nhiên sinh ra.

Nam quan quân kia sắc mặt đại biến, "Dừng tay, giết nàng, ngươi chính là tội nhân của Liên Bang, chúng ta có thể giết ngươi không cần luận tội."

Đường Vũ Lân bật cười, tiếng cười của hắn tràn đầy cuồng loạn, "Đám ác ma ở Ma Quỷ Đảo mỗi ngày đều tra tấn ta, ta đã sớm không muốn sống, có người chôn cùng kỳ thật cũng rất tốt. Đến, để cho chúng ta đồng quy vu tận, chết với một mỹ nữ cũng không phải chuyện thống khổ gì." Vừa nói, hắn dùng tay phải nhấc nàng khỏi mặt đất, khuôn mặt Thẩm Tinh lập tức tái mét.

"Dừng tay! Lui về phía sau." Nam quan quân kia suýt nữa cắn nát một cái răng trắng. Với cá tính cương trực của hắn, đổi là người khác, có lẽ hắn thà hy sinh người phe mình cũng phải bắt địch nhân lại. Nhưng Thẩm Tinh thì khác! Nàng không chỉ là tình nhân trong mộng của hắn, mà quan trọng hơn, nàng là em gái ruột của Quân đoàn trưởng Bắc Hải Quân Đoàn, Thẩm Nguyệt.

Nếu Thẩm Tinh xảy ra chuyện, hắn sao có thể nói rõ với Thẩm Nguyệt đây?

Các binh sĩ cầm Hồn Đạo súng xạ tuyến chậm rãi lui về phía sau. Đường Vũ Lân lần nữa thả Thẩm Tinh xuống mặt đất, nắm lấy thân thể nàng bước nhanh ra ngoài, giống như là đang đi dạo trong nhà riêng của mình.

Không người nào dám động thủ, Đường Vũ Lân đã sớm bày ra thực lực của hắn rồi. Đừng nói thực lực của vị Trung Tá trước mặt này chưa chắc có thể chiến thắng hắn, dù một vị Phong Hào Đấu La ở đây, khi đối mặt với một tên Nhất tự Đấu Khải Sư cũng không nắm chắc đánh gục hắn trước khi hắn giết người.

Thẩm Tinh thở hổn hển từng miệng lớn. Một khắc vừa rồi, nàng thật sự cảm thấy Tử Thần đã đến bên nàng. Sợ hãi trước đó chưa từng có khiến khuôn mặt nàng trắng bệch như tờ giấy.

Đi dọc theo lối đi, không cần người khác nói, dựa vào cảm thụ khí lưu, Đường Vũ Lân rất nhanh đã tìm được cửa ra, dưới tình huống được nhiều binh sĩ "bao vây" vẫn hiên ngang đi ra ngoài.

Không khí bên ngoài thực trong lành a! Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, sau đó nhìn bốn phía.

"Mang một máy bay đến đây cho ta, muốn Thiên Tường 17. Đừng có giở trò, chỉ cần các ngươi thoả mãn yêu cầu của ta, ta có thể cam đoan an toàn của nàng. Ta biết rõ, trong Bắc Hải Quân Đoàn nhất định có cường giả trấn thủ. Nhưng ta có tự tin, trước khi cường giả của các ngươi giết chết ta, ta có thể kéo theo một cái đệm lưng."

Đường Vũ Lân lạnh lùng nói, "Cho các ngươi mười phút."

Vừa nói, Đường Vũ Lân kéo thân mình, tìm một góc ngồi xuống. Hắn ngồi trong góc, hai bên phía sau không có người công kích. Sau đó để Thẩm Tinh dựa trên ngực mình, dùng thân thể nàng che khuất thân thể mình.

Thẩm Tinh là ngồi trên đùi Đường Vũ Lân, cái mông đặc biệt vểnh cao, bởi vì sợ hãi nên thân thể hơi run rẩy.

Đường Vũ Lân trong lòng không khỏi bốc hoả, nhưng thời điểm này quan trọng hơn là quan sát bốn phía, để tránh bất kỳ biến hoá nào.

Máy bay không tới, nhưng người ngày càng nhiều. Rất nhiều binh sĩ vây

quanh chật như nêm cối, từng chiếc Hồn Đạo ô tô không ngừng lái qua.

"Năm phút!" Đường Vũ Lân lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, một chiếc xe quân sự phóng nhanh đến gần rồi "két" một cái dừng lại. Đẩy cửa xe ra, Thẩm Nguyệt một thân nhung trang nhảy xuống. Vừa xuống xe, nàng liền chứng kiến muội muội mình ở trong tay Đường Vũ Lân.

Thẩm Tinh lúc này quả thực có chút chật vật, một ống tay áo đã không còn, trên mặt đều là nước mắt, thân thể dựa trên người Đường Vũ Lân, còn hơi run rẩy.

Lửa giận mãnh liệt xông lên đến đỉnh đầu, Thẩm Nguyệt sải bước về phía Đường Vũ Lân. Nàng lúc này chính là tức đến bùng nổ.

Gần đây nàng đã rất khó chịu rồi, Sử Lai Khắc Thất Quái lấy đi một bộ Thiên Tường 17, về sau lại bị Đường Vũ Lân trực tiếp cướp máy bay trên không trung, đây quả thực là nỗi ô nhục của Bắc Hải Quân Đoàn.

Mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới là, không lâu sau, Đường Vũ Lân lại tới, hơn nữa còn bắt cóc muội muội mình.

"Buông nàng ra!" Thẩm Nguyệt lạnh lùng nói.

Đường Vũ Lân nhìn thoáng qua quân hàm trên vai nàng, trong lòng không khỏi xiết chặt. Trung Tướng a! Đây tuyệt đối là quân hàm cao nhất hắn từng thấy.
"Tướng quân, ngài hảo? Máy bay của ta đâu? Sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn." Đường Vũ Lân thản nhiên nói.

Thẩm Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân, đột nhiên trầm giọng quát: "Ta nói, buông nàng ra." Nàng gầm lên giận dữ, theo đó là tinh thần chấn động mãnh liệt.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trước mắt là bóng tối, một cỗ uy nghiêm vô hình áp bách hắn, theo bản năng hắn đã muốn nghe lệnh của Thẩm Nguyệt.

Nhưng hoảng hốt chỉ trong nháy mắt, ngay sau đó Thẩm Nguyệt muốn xông lại chỗ Đường Vũ Lân thì hắn đột nhiên nắm cổ Thẩm Tinh, đồng

thời tay phải vung lên, kéo xuống ống tay áo còn lại trong tiếng thét chói tai của nàng.

Thẩm Nguyệt vốn đã lao tới rồi, nhưng khi nhìn thấy động tác của Đường Vũ Lân, nàng không thể không dừng lại.

"Muốn chết, vậy thì cùng chết!" Đường Vũ Lân giận dữ hét lên.
Thẩm Nguyệt hai nắm tay nắm chặt, "Buông nàng ra, để ta làm con tin của ngươi."

Đường Vũ Lân cười lạnh, "Tướng quân, ngươi cho ta là hài nhi 3 tuổi sao? Ở tuổi này có thể trở thành Trung Tướng, còn có Tinh Thần Lực cường đại, có thể thấy được thực lực của ngươi mạnh hơn ta nhiều. Bắt ngươi làm con tin? Ta đang ngại mạng mình dài hay sao?"

Thẩm Nguyệt thật sự không có biện pháp, nàng thật sự không rõ, vì sao tinh thần chấn nhiếp của mình lại không có hiệu quả với tiểu tử này. Phải biết rằng, Tinh Thần Lực của nàng đã đạt đến Linh Uyên Cảnh a! Sao lại không dùng được rồi?

"Còn có 3 phút, nếu máy bay không đến, ta không giết nàng, nhưng qua mỗi phút, ta sẽ xé toang y phục của nàng. Đến, ngươi có dám đánh cược với ta không?" Vừa nói, Đường Vũ Lân đã cởi bỏ nút áo thứ nhất của Thẩm Tinh.
Tâm tình Thẩm Tinh rốt cuộc đã sụp đổ, nàng hét lớn: "Tỷ, cứu muội."

Đã xong! Thẩm Nguyệt biết rằng đã xong rồi. Cục diện đã hoàn toàn không thể khống chế được.

Quả nhiên, Đường Vũ Lân ánh mắt sáng lên, kéo Thẩm Tinh đứng lên, trên khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt, "Thật không nghĩ tới, vận khí của ta lại tốt như vậy. Muội muội của tướng quân a! Tướng quân xin yên tâm, chỉ cần ngươi thỏa mãn yêu cầu của ta, ta sẽ bỏ qua nàng. Còn có hai phút."

"Lái máy bay qua!" Thẩm Nguyệt gầm nhẹ nói.

Nàng biết rõ truyền đạt mệnh lệnh này đối với nàng bất lợi cỡ nào. Là Quân đoàn trưởng, khi đối mặt với uy hiếp của địch nhân nàng lại lựa chọn thoả hiệp, hơn nữa còn là vị muội muội của mình. Chỉ cần chuyện này truyền đi, nó sẽ có ảnh hưởng không thể xoá nhoà với tương lai của nàng.

Nhưng nàng có thể làm khác sao? Nàng chỉ có một muội muội, nàng không thể trơ mắt nhìn muội muội bị nhục nhã, thậm chí là vứt bỏ tính mạng của mình.

Theo nàng, Đường Vũ Lân đã điên rồi. Tất cả hành động của hắn đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù của Học Viện Sử Lai Khắc. Nhưng nàng biết rõ, trong ghi chép của Bắc Hải Quân Đoàn, phàm là học viên đi Ma Quỷ Đảo đều có một thời gian rất không bình thường.

Cho nên, Thẩm Nguyệt không dám đánh cược, nàng không thể dùng muội muội của mình để đánh cược.

Rất nhanh, một bộ Thiên Tường 17 đã được lái vào trong tầm mắt của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân mỉm cười, kéo Thẩm Tinh đứng lên.

Thẩm Nguyệt trầm giọng nói: "Máy bay đã tới, bây giờ ngươi có thể thả nàng ra, ta dùng danh dự cam đoan, ngươi có thể điều khiển máy bay rời đi."

Chương 832: Binh bất yếm trá

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Tướng quân, ngài cho là ta ngốc sao? Hay nhìn ta giống người đầu óc tối dạ? Bây giờ ngài nói danh dự với ta? Trên máy bay có túi dù, mời Thẩm tham mưu đưa ta một đoạn đường, sau khi ta cảm giác được an toàn sẽ để nàng nhảy dù. Ta tin các ngươi có năng lực đón nàng trở về. Cái khác không cần nhiều lời, hiện tại ngươi chỉ có thể tin tưởng, ta và nàng có thể đồng quy vu tận."

Lúc này, Thẩm Tinh toàn thân run rẩy, nghẹn ngào, hai chân của nàng mềm nhũn, dựa vào người Đường Vũ Lân mới có thể đứng thẳng.

Thẩm Nguyệt hai nắm tay nắm chặt, lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân, "Ngươi tốt nhất cầu nguyện tương lai không nên rơi vào tay ta."

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Chuyện tương lai thì tương lai nói, hiện tại như thế nào?"

Thẩm Nguyệt quát chói tai một tiếng, "Tránh ra, để bọn họ lên phi cơ."

Đường Vũ Lân mang theo Thẩm Tinh, cứ như vậy dưới vạn chúng nhìn chăm chú leo lên Thiên Tường 17. Không nóng lòng đóng cửa cabin, hắn thản nhiên nói: "Có lẽ chúng ta có thể dùng một biện pháp khác. Lát nữa ta sẽ mời Thẩm tham mưu đưa ta về Ma Quỷ Đảo. Sau đó để nàng điều khiển máy bay trở về. Như vậy các ngươi không có tổn thất gì. Nghe nói Thiên Tường 17 có thể được trang bị hệ thống điều khiển từ xa, không biết bộ này có không. Ta cũng không muốn đến lúc đó tự máy bay bay về. Nếu có, ta đề nghị các ngươi tốt nhất nên gỡ bỏ. Nếu không, các ngươi hiểu đấy."

Thẩm Nguyệt chỉ cảm thấy thanh niên trước mặt này chẳng khác gì kẻ lọc lõi, suy tính mọi việc phi thường cẩn thận.

"Không có, không có lắp đặt hệ thống điều khiển." Nàng lạnh giọng nói.

"Rất tốt, hy vọng ngươi không gạt ta, nếu như ngươi thật sự yêu mến muội

muội của mình." Máy bay khởi động, cửa cabin chậm rãi khép lại, ngăn cách tất cả bên ngoài.

Đường Vũ Lân dùng Lam Ngân Thảo quấn lấy Thẩm Tinh, để nàng ngồi ở vị trí phó lái. Thuần thục thao túng một đống nút, Thiên Tường 17 đột ngột tăng tốc trên đường băng và thăng nhập bầu trời tối đen.

Thẩm Tinh hoảng sợ nhìn Đường Vũ Lân vô cùng thuần thục điều khiển máy bay. Khi máy bay rời khỏi căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn, nước mắt của nàng không khỏi chảy ra.

Rời khỏi căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn có nghĩa là vận mệnh của nàng hoàn toàn bị thanh niên này nắm giữ.

Lúc này, nàng mới chính thức nhìn thấy tướng mạo của Đường Vũ Lân. Từ mặt bên có thể nhìn thấy lông mi thật dài, khuôn mặt anh tuấn, còn có đôi mắt trong suốt.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, dù thế nào nàng cũng không tưởng tượng được tên này là một kẻ bắt cóc to gan.

Không thể không nói, đây là một thế giới nhìn mặt. Khi Thẩm Tinh nhìn rõ tướng mạo của Đường Vũ Lân thì run rẩy và phẫn nộ trong lòng không còn nặng nề như trước nữa.

"Ngươi, ngươi sẽ giết ta sao?" Thẩm Tinh hỏi.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Ngươi không phải không sợ chết sao?"

Thẩm Tinh trong mắt bùng lên lửa giận, "Có bản lĩnh ngươi giết ta luôn đi. Ngươi cũng không sống được."

Đường Vũ Lân nói: "Chỉ cần tỷ tỷ ngươi không làm chuyện điên rồ, ta sao phải giết ngươi, ta và ngươi không có thâm cừu đại hận gì. Được rồi, ngồi cho ngay ngắn."

Dưới sự khống chế của Đường Vũ Lân, tốc độ của Thiên Tường 17 được đẩy đến cực hạn, 30 km thoáng cái đã qua. Máy bay chậm rãi hạ thấp, chuẩn bị đi vào phạm vi Ma Quỷ Đảo.

Thẩm Nguyệt quả nhiên cố kỵ an toàn của muội muội, cũng không có bất kỳ công kích hay khống chế nào xuất hiện.

Đường Vũ Lân kéo cần điều khiển, máy bay lần nữa lên không, trên không vẽ một đường vòng cung duyên dáng, bay về phía Bắc Hải Quân Đoàn.
"Ngươi có chuyện gì? Không phải nói để ta tự lái máy bay về sao?" Thẩm Tinh giật mình nhìn hắn.

Đường Vũ Lân nói: "Binh bất yếm trá ngươi hiểu không? Thật uổng ngươi là một tham mưu tác chiến."

Trong khi nói chuyện, máy bay lần nữa đã vượt qua 30 km. Đường Vũ Lân thu hồi Lam Ngân Hoàng, "Thắt chặt dây an toàn."

Cái gọi là túi dù, đó là Đường Vũ Lân cố ý mê hoặc Thẩm Nguyệt, để Thẩm Nguyệt cho rằng hắn không quen thuộc với máy bay.

Thẩm Tinh đã ý thức được cái gì, vội vàng buộc dây an toàn lại.

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài. Chúng ta sau này còn gặp lại." Vừa nói, hắn vừa nhấc tay, vỗ một cái trên bụng Thẩm Tinh. Thẩm Tinh chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu bừng bừng, hồn lực bị phong bế đã trở lại. Sau đó, Đường Vũ Lân ấn một cái nút, ghế phụ lái trong chớp mắt bắn ra.
"Khốn khiếp! Ta sẽ không bỏ qua ngươi." Thẩm Tinh thét chói tai trên không.

Nghe thanh âm uy hiếp của nàng, Đường Vũ Lân chỉ cười cười, khống chế Thiên Tường 17 tăng tốc, bay về Ma Quỷ Đảo.

Máy bay chui vào Ma Quỷ Đảo, chậm rãi đáp xuống. Bộ thứ ba. Đây là bộ máy bay thứ ba Đường Vũ Lân lấy được rồi. Bất quá lần này cuối cùng không phải mui trần, rốt cuộc là một bộ nguyên vẹn.

Khi máy bay vững vàng đáp xuống đất, Đường Vũ Lân giật mình nhìn thấy, trừ Ác Mộng lão ma và Phá Diệt lão ma còn có một lão giả thân hình cao lớn.

Khi đối mặt với Thẩm Nguyệt và tướng sĩ Bắc Hải Quân Đoàn, Đường Vũ Lân có thể khống chế cục diện, mà khi nhìn thấy ba vị lão giả, trong lòng

hắn không khỏi kinh ngạc, trong tiềm thức tự nhiên sinh ra cảm giác bất ổn.

"Ba~, ba~, ba~!" Phá Diệt lão ma vỗ tay, "Không tệ, không tệ. Cuối cùng là thành công."
Đường Vũ Lân nhìn về phía Ác Mộng lão ma, "Ta làm được rồi, thả đồng bạn của ta ra."

Ác Mộng lão ma nhún vai, "Không có vấn đề, lão phu luôn giữ lời nói. Từ giờ trở đi, ta thả những đồng bạn của ngươi."

Đường Vũ Lân sửng sốt, hắn thực không nghĩ tới, Ác Mộng lão ma lại nói như vậy. Hắn vội vàng hỏi: "Bọn họ ở đó?"

Ác Mộng lão ma cười hắc hắc, "Ta thả bọn họ cho Thôn Phệ rồi. A, giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Thôn Phệ lão ma. Ngươi nhìn, ta hành hạ các ngươi lâu như vậy, hắn đã sớm không kiềm chế được. Tiếp theo, đồng bọn của ngươi thuộc về hắn."

"Ngươi!" Đường Vũ Lân nhìn hằm hằm Ác Mộng lão ma, trên mặt tràn đầy lửa giận.

Thôn Phệ lão ma nói với thanh âm khàn khàn, "Yên tâm, ta không vô nhân tính như hắn. Dùng thủ đoạn hạ lưu như hạ thuốc mê, ta rất khinh thường. Yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ cần ngươi có thể làm được, ta liền thả bọn hắn."
Đường Vũ Lân sau khi phẫn nộ ngắn ngủi thì lập tức tỉnh táo lại, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hắn đã sớm đoán được, những lão ma này không dễ dàng tha cho mình và đồng bạn.

Hắn lạnh lùng nhìn Thôn Phệ lão ma, "Vậy ngươi muốn chúng ta làm gì?"

Trong mắt Thôn Phệ lão ma đột nhiên toát ra vẻ cuồng nhiệt, "Không làm cái gì, ta đời này, chỉ có một yêu thích, chính là ăn. Cho nên bọn họ gọi ta là Thôn Phệ lão ma. Chỉ cần ngươi ăn hết đồ ta cho ngươi thì ta sẽ bỏ qua cho các ngươi."

Ăn? Biểu lộ của Đường Vũ Lân chớp mắt liền trở nên cổ quái. Còn có chuyện đơn giản như vậy? Hỏi hắn am hiểu gì nhất, điều đầu tiên Đường Vũ Lân nghĩ đến tuyệt đối không phải rèn, mà là ăn.

Tuy rằng hắn có thiên phú rèn dị bẩm, nhưng dù sao mới chỉ là Đoán Tạo Sư cấp 6, Đoán Tạo Sư cấp 7 trở lên đều mạnh hơn hắn. Nhưng nói đến ăn, Đường Vũ Lân cảm thấy trên Đấu La Đại Lục không có bao nhiêu người có thể mạnh hơn hắn.
"Được, ăn cái gì?" Đường Vũ Lân nhìn Thôn Phệ lão ma.

Thôn Phệ lão ma vừa sải bước đã đến bên cạnh hắn, sau đó bắt được bả vai Đường Vũ Lân, thân hình lóe lên, mang theo hắn biến mất tại chỗ.

Thôn Phệ lão ma và Đường Vũ Lân rời đi, Phá Diệt lão ma nhìn về phía Ác Mộng lão ma, "Ác Mộng, tiểu tử này giống như đã phá kỷ lục. Ba tháng lẻ sáu ngày, vượt biển thành công, lẻn vào Bắc Hải Quân Đoàn, thành công điều khiển một bộ máy bay trở về."

Ác Mộng lão ma nhẹ gật đầu, tách ra rồi lại tách ra ngón tay, "Hình như là phá kỷ lục rồi. Đứng thứ nhất trong 1500 năm qua. Tiểu mập mạp kia cũng vượt biển, bất quá vừa qua khỏi liền bị giết chết rồi. Ta phải an bài cho hắn một thoáng. Như thế mới bình thường. Tên Đường Vũ Lân này, không hổ là đội trưởng."
Phá Diệt lão ma bẻ ngón tay nói: "Chúng ta phải nhanh nghĩ cách tra tấn hắn. Hắn tốt như vậy, sức thừa nhận so với hồn sư bình thường mạnh hơn nhiều. Không tệ, không tệ, thích nhất loại tiểu quái vật biến thái này. Chúng ta phải tìm ra nhược điểm của hắn."

Ác Mộng lão ma hừ lạnh một tiếng, "Ngươi không phải người."

Phá Diệt lão ma, "Nói như ngươi là người vậy."

"Phá Diệt, ngươi nói hắn ở chỗ Thôn Phệ cần bao lâu mới có thể vượt qua đây?" Ác Mộng lão ma hỏi.

Phá Diệt lão ma đột nhiên rùng mình một cái, "Thôn Phệ tên kia ... thật là quá ác tâm, đừng nhắc đến hắn."

Cảnh vật trước mắt thay đổi, lúc Đường Vũ Lân nhìn thấy rõ ràng thì đã ở trong rừng rậm. Đương nhiên, ở trong sơn cốc, rừng rậm tràn đầy sức sống.

Chương 833: Thôn Phệ lão ma

Mỗi lần đi qua nơi này, Đường Vũ Lân đều có cảm giác trở về Học Viện Sử Lai Khắc, thật sự là nhớ thời gian ở học viện. Tuy rằng bọn họ tu luyện rất khắc khổ, nhưng ít ra không có cảm giác tra tấn về thể xác lẫn tinh thần.

Thật vất vả mới vượt qua được phía trước rồi đến phía sau. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thôn Phệ lão ma, cuối cùng ông ta muốn làm gì?

Đường Vũ Lân lo lắng nhất là tình huống của đồng bạn, hắn đã tách khỏi mọi người lâu như vậy mà hoàn toàn không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì. Hắn thậm chí không biết đồng bạn của mình còn sống hay không.

Thân là đội trưởng, hắn dẫn theo mọi người tới đây tham gia huấn luyện quân sự, nếu như xảy ra vấn đề, hắn không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Thôn Phệ lão ma buông tay Đường Vũ Lân, thanh âm của hắn trầm thấp mà hùng hậu, thậm chí vang vọng trong rừng cây.

"Không cần lo lắng cho đồng bạn của ngươi, ngươi chỉ cần lo cho mình là tốt rồi. Ngươi yên tâm, không có mệnh lệnh của ta, Ác Mộng tên kia sẽ không làm bất cứ điều gì. Bọn họ đều thích tra tấn người, nhưng ta lại không thích, thú vui cấp thấp này chỉ có những ma quỷ chưa thành thục như bọn họ mới dùng. Ngươi đi theo ta, thời gian sẽ dễ chịu hơn nhiều. Ngươi biết vì sao ta gọi là Thôn Phệ lão ma không?"

Thời gian dễ chịu?

Biểu hiện trên mặt Đường Vũ Lân không đổi, nhưng trong lòng lại oán thầm, tin ngươi mới là lạ.

Khi vừa mới bắt đầu, kỳ thật hắn vẫn còn chút tin tưởng Phá Diệt lão ma, nhưng thống khổ phải chịu khi hấp thu khí tức huỷ diệt, và mọi chuyện phát sinh sau đó, hắn sao có thể không hiểu Phá Diệt lão ma và Ác Mộng

lão ma là một phe.

Người trước mắt này nếu cũng là một lão ma thì có thể mạnh hơn bọn họ bao nhiêu? Chỉ là thay đổi phương pháp tra tấn mình thôi.

Nếu như không biết đối phương muốn làm gì, hắn dứt khoát cũng không nói nhiều. Hiện tại hắn không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể sống sót sau sự tra tấn hết lần này đến lần khác của các lão ma. Trong lòng Đường Vũ Lân luôn có một tia hy vọng, hắn mong đợi những chuyện ở nơi này chỉ là khảo nghiệm của học viện, những lão ma này chỉ đang khảo nghiệm hắn mà thôi. Chính là có hy vọng này, dù gặp phải thống khổ như thế nào, hắn đều có thể miễn cưỡng kiên trì.

Thôn Phệ lão ma nhìn Đường Vũ Lân với ánh mắt chứa thâm ý, "Sở dĩ ta gọi là Thôn Phệ cũng là bởi vì ta thích ăn. Trước kia ta đã thích, về sau trở thành lão ma lại càng thích. Vì vậy ta không giống bọn họ. Bọn họ tinh thần đều có vấn đề, bởi vì chỗ này thật sự quá buồn chán. Chỉ có ta ở trên Ma Quỷ Đảo có vui thú, chính là ăn. Chỉ cần có đồ ăn, ta sẽ không thấy buồn chán, ăn có thể mang lại cho ta cảm giác vui vẻ và suиg sướиg."

Ăn? Nghe được từ này, Đường Vũ Lân Lân theo bản năng nuốt xuống một hớp nước miếng, từ khi tới đây, tính theo thời gian hắn là đã hơn ba tháng rồi, hắn còn chưa từng ăn qua bất cái gì, hoàn toàn dựa vào sinh mệnh năng lượng nồng đậm ở nơi này mà chống đỡ thân thể. Tuy rằng như vậy không ảnh hưởng đến tình huống cơ thể hắn, nhưng đối với một người đã thành thói quen dùng đồ ăn bổ sung năng lượng cho bản thân như Đường Vũ Lân thì không được ăn tuyệt đối là thống khổ.

Trước mặt bây giờ là một lão ma thích ăn, Đường Vũ Lân lập tức cảm thấy có một cảm giác đói khát mãnh liệt. Đó không phải là phản ứng sinh lý, hoàn toàn là tâm lý.

Thôn Phệ lão ma nhìn Đường Vũ Lân nuốt nước bọt, lập tức cười nói: "Thoạt nhìn ngươi cũng rất thích ăn, đúng không?" Nói đến đây, hắn vỗ tay phát ra tiếng, "Vậy xem ra chúng ta có điểm chung rồi. Từ giờ trở đi, chỉ cần ta ăn cái gì, ngươi liền ăn cái đó. Ta đảm bảo ngươi có thể vượt qua kiểm tra rất dễ dàng."
Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Vậy ăn cái gì?"

Thôn Phệ lão ma cười hắc hắc, "Yên tâm, ta sẽ không tìm thứ gì đặc biệt

buồn nôn. Nếu là ăn thì phải ăn những đồ có giàu chất dinh dưỡng mới được. Đến đây đi, tiểu tử."

Vừa nói, hắn cất bước đi vào trong rừng rậm. Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Thôn Phệ lão ma đi vài bước liền ngừng lại, sau đó hắn ngồi xổm người xuống, ở dưới một cây trúc xanh biếc đào đào, ngón tay móc ra, từ trong đất lấy lên một con sâu lớn màu xanh ngọc dài khoảng ba tấc, dày như ngón tay.

Toàn thân con sâu màu xanh biếc, nhìn qua có chút trong suốt. Sau khi bị bắt, nó vặn vẹo dữ dội, dường như đang hoảng sợ, muốn thoát khỏi tay của Thôn Phệ lão ma.

Tay phải Thôn Phệ lão ma lại đào trong đất hai cái, rất nhanh đã lấy ra một con sâu khác.
Một dự cảm bất thường tràn ngập trong lòng Đường Vũ Lân, không thể nào ...

Đúng lúc này, hắn thấy Thôn Phệ lão ma trực tiếp ném một con sâu vào trong miệng mình, nhai nuốt, vẻ mặt còn rất hưởng thụ, bên miệng chảy xuống chất lỏng màu vàng. (Viết đến đây, tác giả thật buồn nôn, rất hối hận vì đã viết đoạn này sau bữa sáng).

"Oẹ ..." Đường Vũ Lân hầu như hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, xoay người sang bên nôn một trận.

Thật là ác tâm! Dù hắn thích ăn nhưng tuyệt đối không thích ăn côn trùng. Bộ dạng của Thôn Phệ lão ma đơn giản làm người khác không dám nhìn thẳng.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu xanh biếc xuất hiện trước mặt hắn. Nhìn bộ dạng ngọ nguậy kịch liệt kia, quan sát gần còn có thể nhìn thấy tầng lông tơ màu vàng trên người nó, sắc mặt Đường Vũ Lân đại biến, cơ hồ như thiểm điện vụt sang một bên.
Đối với hắn, ăn là một việc hưởng thụ nhất, nhưng giờ khắc này, nhìn thấy con sâu vô cùng ghê tởm trước mặt, hơn nữa nhiều ngày đã không ăn, Đường Vũ Lân thật sự không thể nào khống chế phản ứng của bản thân. Hắn cơ hồ quay đầu bỏ chạy. Giờ đây, hắn không quan tâm đến điều gì, chỉ

muốn nhanh rời khỏi Thôn Phệ lão ma.

Nhưng một chuyện khiến hắn giật mình đã xảy ra. Dù tốc độ của hắn nhanh như thế nào, dù hắn sử dụng tuyệt học Đường Môn, Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ hay kỹ năng chạy nước rút Kim Long Phi Tường thì con sâu màu xanh biếc kia luôn lắc lư trước mặt hắn, không hề có nửa điểm bị vứt bỏ.

Đường Vũ Lân vừa chạy vừa không ngừng nôn ọe.

Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó bị ép ngã xuống mặt đất. Không đợi hắn kịp phản ứng, Đường Vũ Lân chỉ thấy toàn thân tê rần, hồn lực và khí huyết chi lực đều bị giam cầm. Sau đó một bàn tay lớn nhéo mũi hắn.
Là một người bình thường, mũi bị nắm, Đường Vũ Lân theo bản năng há mồm để hô hấp, sau đó hắn trơ mắt nhìn con màu xanh biếc kia đút vào trong miệng mình.

Một tay Thôn Phệ lão ma nâng cằm Đường Vũ Lân lên, miệng hắn tự nhiên khép kín lại.

Cảm giác một con sâu ngọ nguậy kịch liệt trong miệng mình ...

Da đầu phát nổ, trước mắt biến thành màu đen, cảm giác buồn nôn mãnh liệt ập tới. Nhưng hắn cái gì cũng không làm được, thậm chí động một ngón tay cũng không được.

Thanh âm khàn khàn của Thôn Phệ lão ma vang lên bên tai hắn, "Đã nói rồi, chỉ là ăn thôi, cớ sao lại chạy. Ta ghét nhất người đối xử không tốt với đồ ăn. Ngươi không muốn ăn nó, vậy để con bọ tre này dần bị phân giải trong nước miếng của ngươi đi. Ngươi sẽ cảm nhận được nó từ từ nhúc nhích đến không thể nhúc nhích, theo thời gian dần hoá thành chất lỏng, theo yết hầu của ngươi dần chảy xuống, trở thành một phần thân thể ngươi. Ân, có phải rất mỹ diệu hay không? Quá trình này ước chừng cần tròn một ngày. Ngươi không thể động, không thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng ta có thể chứng kiến ánh mắt và cơ bắp của ngươi biến hoá. Nhìn biểu lộ thú vị này của ngươi, ai nha thật quá tuyệt vời. Ta sẽ bắt đầu suy nghĩ, ngày mai chúng ta sẽ ăn gì?"

Chương 834: Oẹ ...

Đường Vũ Lân thà rằng đi học lái máy bay, thà rằng đi hấp thu năng lượng hủy diệt. Hắn thậm chí thà rằng đối mặt với toàn bộ hỏa lực Bắc Hải Quân Đoàn cũng không nguyện ý ở đây thừa nhận thống khổ kịch liệt trong tình huống tinh thần còn thanh tỉnh.

Thôn Phệ lão ma không nói quá, những gì hắn nói lúc này Đường Vũ Lân đều cảm nhận được. Đối với hắn đây là tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần.

Mỗi khi Đường Vũ Lân bị tra tấn đến lúc ý thức mơ hồ thì sẽ cảm giác được Tinh Thần Chi Hải bị kích thích, cả người trong chớp mắt trở nên thanh tỉnh, mà lúc đó vừa vặn là lúc hắn có thể cảm nhận được rõ ràng hơn những chuyện xảy ra trong miệng mình.

Cảm giác này khó có thể diễn tả bằng lời. Hiện tại hắn chỉ muốn chết, chỉ muốn chết.

Cuối cùng, 24 giờ đã trôi qua, Thôn Phệ lão ma vỗ lên đỉnh đầu Đường Vũ Lân khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Đường Vũ Lân nằm trên mặt đất, bên cạnh Thôn Phệ lão ma, hai thân ảnh nổi lên, chính là Ác Mộng lão ma cùng Phá Diệt lão ma.

"Các ngươi nói, ta có phải quá tàn nhẫn hay không? Ta chỉ cho hắn thêm chút nguyên liệu mà thôi. Phương thức này trước đây ta mới chỉ tưởng tượng, cũng chưa từng thực hiện qua. Liệu nó có kích thích tinh thần hắn trở nên không bình thường không?" Thôn Phệ lão ma tựa hồ có chút lo lắng nói.

"Đừng có làm bộ. Lúc ngươi cho hắn ăn sao lại không do dự?" Ác Mộng khinh thường nói.

Thôn Phệ lão ma phẫn nộ nói: "Ngươi thật sự là quá hèn hạ, vô sỉ. Loại phương pháp này trước kia sao ngươi không nói với chúng ta. Ngươi sao có

thể như vậy? Thủ đoạn tra tấn người của ngươi sao lại siêu việt hơn chúng ta? Nhìn bộ dạng thống khổ kia, trong lòng hắn, rõ ràng là ngươi mạnh hơn hai chúng ta. Ta rất rất bất mãn, ngươi biết không? Ta vô cùng bất mãn."

"Ha ha ha ha! Đáng đời. Dù các ngươi bất mãn hay không, hiện tại lão phu rất thoải mái, vô cùng vui vẻ. Ai nha, ta muốn nhanh cho mấy tiểu tử kia thử một chút, xem bọn chúng có phản ứng gì. Tinh thần không bình thường cũng không có việc gì, không phải còn có Căm Hận tên kia sao? Hắn có thể trợ giúp bọn chúng khôi phục tinh thần."

"Tiểu mập mạp, xem ra chúng ta có tiếng nói chung rồi. Từ giờ trở đi, chỉ cần ta ăn gì thì ngươi liền ăn cái đó. Ta đảm bảo ngươi có thể vượt qua kiểm tra phi thường dễ dàng." Thôn Phệ lão ma cười tủm tỉm nói với Từ Lạp Trí.

Từ Lạp Trí thở hổn hển từng ngụm lớn. Hắn đã toàn lực hấp thu năng lượng huỷ diệt, rốt cuộc cũng bơi tới bờ bên kia, nhưng dù hắn dùng cách nào cũng không thể tiến vào Bắc Hải Quân Đoàn. Trong nhận thức của hắn, khi hoả lực bắn ra, hắn không biết chuyện gì đã trực tiếp ở trên Ma Quỷ Đảo.

Sau đó Ác Mộng lão ma nói với hắn, vì hắn thất bại nên muốn phóng khói độc. Đúng lúc này, Thôn Phệ lão ma xuất hiện như đấng cứu thế. Thôn Phệ lão ma nói với hắn, chỉ cần nghe lời thì có thể đảm bảo đồng bạn không bị khói độc tra tấn.

Sau đó, Từ Lạp Trí được Thôn Phệ lão ma dẫn tới rừng rậm.

Nhìn con sâu màu xanh biếc kia, Từ Lạp Trí chớp chớp mắt và nhìn thấy Thôn Phệ lão ma ném nó vào trong miệng rồi nhai ngấu nghiến.

Từ Lạp Trí lập tức mở to mắt nhìn.

Thôn Phệ lão ma cười tủm tỉm nhìn hắn, sau đó chợt nghe Từ Lạp Trí nói: "Thứ này có thể ăn sao? Ăn có ngon không?"

Lúc này đến lượt Thôn Phệ lão ma sửng sốt, sau đó hắn nhìn thấy Từ Lạp Trí nhấc tay lên, lấy con sâu khác trong tay hắn, trực tiếp ném vào miệng và

nhai.

Cái này ...

Sau hai ba lần nhai, Từ Lạp Trí sáng mắt lên, sau đó chỉ thấy yết hầu khẽ động, hiển nhiên là đang nuốt con sâu kia.
"Oa oa, ta còn tưởng rằng buồn nôn cơ, không ngờ hương vị cũng không tệ lắm. Tuy rằng hơi chua, trong chua có đắng, sau đắng là ngọt. Quan trọng hơn là, chỉnh thể có mùi trúc nhàn nhạt. Sau khi ăn hết trong bụng ấm áp dễ chịu, còn rất thoải mái. Ăn ngon a! Không nghĩ tới trên Ma Quỷ Đảo còn có đặc sản như thế. Có còn ... hay không, đào cho ta một con nữa đi."

Nhìn bộ dạng cao hứng bừng bừng của Từ Lạp Trí, Thôn Phệ lão ma vẻ mặt cổ quái hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Tiểu mập mạp, ở phương diện ăn uống ngươi quả nhiên có thiên phú độc đáo a."

Hắn còn đang nói thì đã thấy Từ Lạp Trí đi tới ngồi xuống bên cạnh cây, hai tay tìm kiếm trong bùn đất.

Cùng là một đồ vật, có người bị tra tấn sống dở chết dở, có người lại cực kỳ hưởng thụ. Đương nhiên, tình huống này quả thực chưa từng xuất hiện trên Ma Quỷ Đảo.
Cho tới bây giờ Thôn Phệ lão ma chưa từng chịu thua, nói chính xác thì chư vị lão ma trên hòn đảo này không có ai sẽ chịu thua. Vì vậy hắn nghĩ hết các biện pháp tìm kiếm nguyên liệu "thượng phẩm" cho Từ Lạp Trí ăn.

Nhưng hắn nào biết Từ Lạp Trí không từ chối cái gì, lúc mới bắt đầu hắn còn hơi do dự, nhưng dần dần hắn ăn ngày càng vui vẻ, ngày càng hưng phấn. Cuối cùng, ăn đến mặt đều đỏ, cơ bản không cần Phá Diệt lão ma hướng dẫn, hắn cũng có thể tìm kiếm các loại "nguyên liệu nấu ăn" ở nơi sơn cốc tràn đầy khí tức sinh mệnh này, đơn giản là tự học thành tài.

Thôn Phệ lão ma không thể không rút lui, hắn chỉ có thể lựa chọn hành hạ người khác. Hắn không thể không thừa nhận Từ Lạp Trí có thiên phú dị bẩm.

Không hề nghi ngờ, Từ Lạp Trí phá kỷ lục rồi.

Đường Vũ Lân không biết hai tháng này mình đã trải qua như thế nào. Mỗi

ngày đều ở trong trạng thái hỗn loạn, tra tấn thể xác chỉ đứng thứ hai, còn tra tấn tinh thần quá mức dữ dội.

Hắn là một người thích ăn, nhưng bị Thôn Phệ lão ma tra tấn đến mức nhìn thấy vật gì cũng ói. Tuy nhiên, khả năng thích ứng mạnh mẽ đã dần có tác dụng.

Đường Vũ Lân rất nhanh đã phát hiện, cơ thể mình không vì thống khổ mà suy yếu mà ngược lại, liên tục ăn những thứ cổ quái như côn trùng, gián, rắn, chuột, kiến, ... khí huyết của hắn ngày càng tràn đầy. Nhất là khí tức sinh mệnh cực kỳ đậm đặc.

"Thôn Phệ lão ma, cám ơn ngươi a! Nhưng con sâu kia ... có còn hay không? Nó có thể sống bao lâu. Ta có thể cầu ngươi một việc không, ta bắt thêm vài con, chốc nữa ngươi để Nhạc Chính Vũ ăn. Con sâu này có sinh mệnh lực nồng đậm, rất tốt cho thân thể hắn. Lúc trước hắn dùng thiên phú hy sinh cứu ta, hao tổn quá nhiều sinh mệnh lực, nếu có thể ăn thêm vài con thì nhất định sẽ có trợ giúp rất tốt cho hắn."
Thôn Phệ lão ma trợn mắt há mồm nhìn Hứa Tiểu Ngôn thương tiếc vuốt vuốt con sâu xanh biếc trong tay, như thể là đang cầm một món trân bảo vậy.

Cái thế giới này là thế nào? Hồn sư Hệ Thức Ăn có thể ăn côn trùng còn chưa tính, tiểu cô nương này sao lại ...

Lần đầu tiên Hứa Tiểu Ngôn ăn côn trùng cũng thống khổ không kém Đường Vũ Lân, nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện trong con sâu này tràn đầy khí tức sinh mệnh. Vì vậy, khi Thôn Phệ lão ma muốn cho nàng ăn côn trùng lần thứ hai thì nàng có biểu hiện như bây giờ.

Cái năng lực thích ứng này ...

Cái khác không nói, năng lực thích ứng của cô nương này quả thực rất tuyệt!

Đương nhiên cũng có người đặc biệt thảm.

Ví dụ như ...

"Ọe, ọe, ọe, giết ta đi!" Tạ Giải kêu thảm, tinh thần hắn sắp sụp đổ.

"Ọe, ta muốn giết ngươi, ọe, đừng cho ta cơ hội, ta nhất định phải giết ngươi!" Khuôn mặt Diệp Tinh Lan tái nhợt.
"Ọe, ọe, ọe. Ta liều mạng với ngươi!" Thân thể Nguyên Ân Dạ Huy không ngừng co giật.

"Thật tốt quá, lệ rơi đầy mặt a! Thôn Phệ lão ma tiên sinh, xin hỏi, những con côn trùng này nên bảo quản như thế nào. Ta có thể mang đi một ít hay không. Nếu có thể bảo tồn, được bổ sung sinh mệnh năng lượng nồng đậm như vậy, gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ chúng ta có thể tuỳ ý sử dụng thiên phú hy sinh rồi. Ngài xem, gia tộc bọn ta có đủ tài lực, vậy chúng ta liên hợp khai phát côn trùng chứa sinh mệnh năng lượng trong sơn cốc này a. Nói không chừng chúng ta có thể tinh luyện thành dược, như vậy, ngài đã có cống hiến trác tuyệt cho thế giới." Nhạc Chính Vũ cũng buồn nôn, nhưng người có thiên phú hy sinh như hắn rất nhạy cảm với sinh mệnh năng lượng. Sau một lần buồn nôn, hắn đã phát hiện ảo diệu trong đó. Kết quả là, Đường Vũ Lân cầm đầu bốn người bị Thôn Phệ lão ma hành hạ suốt ba tháng. Mà Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí được cử đi học tấn cấp.

"Các ngươi có biết ta ghét gì nhất trên thế giới này không?" Một lão giả mũi ưng, sắc mặt âm trầm đứng trước mặt Nhạc Chính Vũ, lạnh lùng hỏi.

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ căm hận, dường như Nhạc Chính Vũ là tồn tại đáng ghét nhất trên thế giới này.

"Ta không biết." Nhạc Chính Vũ thành thật trả lời.

Mấy ngày ở cùng Thôn Phệ lão ma là thời gian vui vẻ nhất mà Nhạc Chính Vũ trải qua từ khi đến Ma Quỷ Đảo. Sinh mệnh lực tiêu hao vì cứu Hứa Tiểu Ngôn đã gần như khôi phục sau khi ăn không ít côn trùng. Đây là niềm vui ngoài ý muốn, điều này cũng khiến hắn ít chán ghét nơi này hơn. Kỳ vọng hiện tại của hắn là có thể cứu được đồng bạn của mình.

Chương 835: Căm Hận lão ma

"Ta ghét nhất chính là thế giới này. Ta là Căm Hận, nhớ lấy tên của ta, Căm Hận lão ma. Ta sẽ mang lại cho ngươi thống khổ gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần."

Ngay sau đó, Nhạc Chính Vũ đã bị treo lên. Rồi roi da ngâm nước hung hăng quất lên người hắn.

Cho tới bây giờ, Nhạc Chính Vũ luôn nghĩ rằng khả năng chịu đau của mình không tệ, nhưng trước mặt Căm Hận lão ma, hắn biết mình sai rồi. Bởi vì hắn không biết trên đời này có rất nhiều cách khiến người khác "đau", và chúng còn rất "kích thích."

"A ----" tiếng hét không ngừng vang lên từ khi bị treo lên.

Cơn đau dữ dội không ngừng kích thích thể xác và tinh thần, Nhạc Chính Vũ dốc sức liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát nhưng hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn da thịt bị tróc bong. Hắn bất lực nhìn móng tay mình bị đánh bay, thân thể mình dần tan nát, và mình dần hấp hối.

Hai mắt Đường Vũ Lân đã mất đi tiêu cự, ba tháng tra tấn khiến sinh mệnh lực trong cơ thể hắn cực kỳ tràn đầy, nhưng tinh thần hiển nhiên đã bị kích thích, cho nên khi nhìn thấy bất kỳ vật gì ngọ nguậy, hắn vô thức có chút run rẩy.

Mặc dù về sau hắn cảm giác được những "đồ ăn" kia có chứa sinh mệnh lực, nhưng đối với hắn, hắn sao có thể chấp nhận một chuyện tốt đẹp lại trở nên thống khổ như vậy?

Nhưng hắn vẫn chống đỡ được, vì đồng bạn, hắn không thể không vượt qua. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, dù bị tra tấn như thế nào cũng phải vượt qua, nhất định phải cứu được đồng bạn.

Bằng vào nghị lực cứng cỏi, hắn kiên trì được ba tháng thì rốt cuộc Thôn Phệ lão ma cũng thả hắn đi.

Miệng lớn, miệng lớn ăn các loại đồ ăn trước mặt, toàn thân Đường Vũ Lân có chút chết lặng, chỉ sâu trong đáy mắt mới có một tia linh quang.

Khoé miệng Thôn Phệ lão ma run run.

Là người đầu tiên trong Sử Lai Khắc Thất Quái bị tra tấn, lúc đầu hắn phi thường hài lòng với phản ứng của Đường Vũ Lân, đồng thời cảm nhận được kɦoái ƈảм mạnh mẽ trong quá trình tra tấn.

Nhưng sau đó hắn phát hiện ra một vấn đề. Chính là, người này ăn quá nhiều.

Lúc tinh thần của hắn đã chết lặng, sau khi mình ra lệnh hắn ăn đồ ăn rất buồn nôn kia, hắn liền bắt đầu thể hiện ra sức ăn siêu cường.

Lần đáng sợ nhất là một mình hắn ăn hết một đầu mãng xà dài bảy mét, to như bắp đùi.

Sau khi ăn hết đầu mãng xà đó, cơ thể Đường Vũ Lân có phản ứng, khí tức huyết mạch chấn động mãnh liệt, lân phiến không khống chế được mà nổi lên. Nhưng hắn còn có thể ăn, hơn nữa sức ăn chỉ tăng chứ không giảm.

Thôn Phệ lão ma rất hài lòng khi tra tấn Đường Vũ Lân, nhưng hiện tại hắn cũng rất đau lòng. Gia hoả này có sức ăn còn đáng sợ hơn tiểu mập mạp kia. Tuy rằng tiểu mập mạp cũng ăn nhiều, nhưng hắn không bị tra tấn, sớm đã bị ném cho Căm Hận lão ma rồi. Còn người trước mặt này rõ ràng bị mình tra tấn đến sống dở chết dở nhưng sức ăn vẫn thật kinh người.

Ăn nhiều như vậy, nhiều như vậy ...

Thôn Phệ lão ma nghĩ rằng sẽ tra tấn Đường Vũ Lân hung hăng hơn để trả thù vì tiểu tử này ăn nhiều như thế, nhưng sau đó hắn lại phát hiện người không chịu được trước là hắn chứ không phải Đường Vũ Lân. Nhiều nguyên liệu nấu ăn thượng phẩm như vậy a! Dù sinh mệnh năng lượng ở nơi này dồi dào cũng không chịu được tiêu hao như thế. Vì vậy, hắn không thể không buông tha Đường Vũ Lân, ném hắn cho Căm Hận lão ma.

"Ngươi biết trên thế giới này ta ghét nhất gì không?" Căm Hận lão ma lạnh lùng nhìn Đường Vũ Lân.

Ánh mắt Đường Vũ Lân còn mơ hồ, "Còn ăn sao?"

"Ăn cái gì mà ăn? Nhìn bộ dạng phế vật kia của ngươi, thủ đoạn của Thôn Phệ tra tấn ngươi thành thế này, còn muốn lão tử giúp ngươi lấy lại tinh thần. Thật sự là chán ghét, quá đáng ghét, ta chán ghét cái thế giới này, chán ghét tất cả."
Đường Vũ Lân bị treo lên, roi da hung hăng quật vào người hắn.

"Ba~" Roi da bắn lên, y phục trên người Đường Vũ Lân rách nát, trên da lưu lại một vết trắng.

Vết trắng? Sao không phải vết máu? Căm Hận lão ma sửng sốt. Hắn đổi lại một cây roi khác, hơn nữa còn tăng khí lực lên vài phần.

Lại là một vết trắng, không, nói chính xác là một vết trắng duy nhất. Vết trắng trước đó đã biến mất.

Cái này ...

Căm Hận lão ma đương nhiên không tin đây là tình huống bình thường, vì vậy hắn đánh Đường Vũ Lân như cuồng phong bão vũ.

Từng vết roi giăng khắp nơi, y phục của Đường Vũ Lân bị xé nát. Nhưng khi Căm Hận lão ma thay đổi công cụ tra tấn thì phát hiện, vết roi trên người Đường Vũ Lân đã biến mất.

Chuyện này ...

Đây là có chuyện gì?

Hai mắt Đường Vũ Lân dần tập trung, hắn không cảm thấy đau, chỉ thấy sinh mệnh lực nồng đậm trong cơ thể dần vận chuyển khi bị roi quất, nó bắt đầu dung hợp với khí huyết chi lực của hắn. Trong quá trình giao hoà có một cảm giác sảng khoái truyền khắp toàn thân.
Cho tới nay Tinh Thần Chi Hải luôn bị trùng kích thống khổ, rốt cuộc cũng có cảm giác sảng khoái, thế giới tinh thần rốt cuộc cũng nhẹ nhõm.

Ba tháng luôn bị bức bách ăn những đồ vật buồn nôn, từ ý nào đó mà nói, Đường Vũ Lân đã phong bế lòng mình. Chỉ như vậy hắn mới có thể ăn hết, do đó hắn không có thời gian vận chuyển hồn lực và khí huyết của mình.

Mà lúc này, dưới kích thích đau đớn từ bên ngoài, Huyền Thiên Công và huyết mạch chi lực đều tự động hộ thể, cũng tự nhiên và vận chuyển lại, từ đó kích thích tinh thần của hắn dần hồi phục.

Một cơn đau nhói lúc này ập đến.

Căm Hận lão ma không biết tìm được ở đâu một đinh thép thật dài đâm vào người Đường Vũ Lân, hắn dùng lực và cuối cùng cũng đâm rách da Đường Vũ Lân, mơ hồ có vết máu xuất hiện.
Cảm giác đau nhói rõ ràng mạnh hơn trước, dưới sự kích thích mãnh liệt, huyết mạch Kim Long Vương và Huyền Thiên Công vận chuyển trôi chảy hơn. Thế giới tinh thần của hắn cũng dần dần mở ra.

Căm Hận lão ma thấy được lỗ nhỏ nhanh chóng khép lại, cơ bản không có quá trình đóng vảy đã khôi phục như bình thường.

Hơn nữa khi hắn đâm vào người Đường Vũ Lân thì phát hiện dưới da hắn có vầng sáng màu vàng, làn da vô cùng cứng cỏi, khi hắn đâm đinh thép vào thì cảm nhận được lớp da nhanh chóng cứng lại, dường như còn sắp nổi lên lân phiến.

Hắn đưa tay phong bế hồn lực và huyết mạch của Đường Vũ Lân. Tuy nhiên, hắn không thể phong bế bản năng thân thể của Đường Vũ Lân.

Hắn liên tục lấy ra các công cụ tra tấn, dùng trên người Đường Vũ Lân.

Rốt cuộc ý thức của Đường Vũ Lân đã hoàn toàn thanh tỉnh, hắn nhìn Căm Hận lão ma, lại nhìn những vết thương trên người mình nhanh chóng khép lại, sau đó chỉ cười lạnh.
Đau nhức?

Thống khổ này hắn đã quen từ khi học rèn lúc 6 tuổi. Không phải là hắn không sợ đau, mà là khả năng chịu đau của hắn vượt xa người bình thường. Dù là hồn sư cường đại cũng không thể so sánh với hắn. Huống chi hắn còn có năng lực kháng đòn siêu cường.

Huyết mạch Kim Long Vương có năng lực tự lành quá mạnh mẽ, dù là công kích vật lý hay công kích năng lượng, bản thân Đường Vũ Lân đều có kháng tính siêu cường.

Kết quả là, Căm Hận lão ma dùng đủ loại kỹ năng trên người Đường Vũ Lân nhưng chỉ đổi lại được khoé miệng cười lạnh.

Đau? Có thể so sánh với đau đớn tâm tê liệt phế khi trùng kích phong ấn Kim Long Vương sao? Đó là đau đớn từ trong ra ngoài.

Chương 836: Khói độc cuối cùng cũng đến

Vì vậy, Căm Hận lão ma gần như phát điên với Đường Vũ Lân, cuối cùng, lão cũng bắt đầu ra tay tàn nhẫn. Nhưng dù có bị bẻ gãy xương, sắc mặt Đường Vũ Lân vẫn không đổi, hơn nữa thân thể nhanh chóng khôi phục.

Về phần chỗ hiểm trên cơ thể Đường Vũ Lân, có Sơn Long Vương Thân Thể Cốt thủ hộ, trừ phi Căm Hận lão ma một kích đánh nát toàn thân hắn, nếu không các thủ đoạn tra tấn kia cơ bản không có tác dụng trên người Đường Vũ Lân.

"Hỗn tiểu tử, ngươi là con rùa đen phải không?" Căm Hận lão ma vô cùng phẫn nộ ném Lang Nha Bổng vào người Đường Vũ Lân rồi xoay người rời đi. Hắn cần phát tiết, cái này không được thì đổi cái khác.

Đường Vũ Lân rốt cuộc cũng được hạ xuống, đến làm người tốt vẫn là Phá Diệt lão ma.

"Gia hoả Căm Hận này thật sự quá ác độc. Đường Vũ Lân, ngươi không sao chứ?" Phá Diệt lão ma ân cần nhìn Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chỉ lạnh lùng nhìn hắn, "Còn thủ đoạn gì nữa, các ngươi dùng hết đi. Khi các ngươi tiêu hết tiền vốn thì có phải nên thả đồng bạn của ta ra không?"

Phá Diệt lão ma thở dài một tiếng, "Chuyện này không có liên quan đến ta, đều do Ác Mộng lão ma làm. Điều ta có thể làm giúp ngươi là tận khả năng hạn chế hắn, để hắn không phóng khói độc ra."

Đường Vũ Lân không lên tiếng, hiện tại hắn đã có chút suy đoán với hành động của các lão ma này rồi.

Dù như thế nào, ít nhất bây giờ hắn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt.

Dưới sự tra tấn của Căm Hận lão ma, hắn đã hấp thu hoàn toàn sinh mệnh

năng lượng bên trong đồ vật buồn nôn mà hắn đã ăn cùng Thôn Phệ lão ma lúc trước. Vì vậy hiện tại hắn càng ngày càng không khống chế được khí huyết chi lực vô cùng tràn đầy đi trùng kích tầng phong ấn thứ chín.

Hơn nữa Đường Vũ Lân còn cảm giác được, chỉ cần mình nguyện ý, phá tan tầng phong ấn thứ chín là chuyện nước chảy thành sông, thậm chí sẽ không có quá nhiều đau đớn.

Hiện tại hắn phải phân tâm và dùng nhiều sức lực để khống chế năng lượng huyết mạch trong cơ thể mới không phá vỡ phong ấn.

Nếu là tra tấn bọn họ thì bọn họ ngày càng suy yếu mới đúng, sao có thể ngày càng mạnh được?

Hơn nữa, toàn bộ quá trình tuy rằng thống khổ, nhưng không hề nghi ngờ, Đường Vũ Lân có thu hoạch rất lớn. Hắn cảm giác được bản thân đang tiến bộ, không chỉ về năng lực, mà còn về tinh thần.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Đường Vũ Lân, sắc mặt Phá Diệt lão ma trầm xuống, "Tiểu tử, ngươi có phải không cảm kích không? Hay là ngươi cho rằng ta cùng phe với bọn họ?"

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Chẳng lẽ các ngươi không phải một phe?"

Phá Diệt lão ma cả giận nói: "Đương nhiên không phải. Được rồi, nếu ngươi đã nghĩ như vậy, ta cũng không quản ngươi, tuỳ tiện để Ác Mộng tra tấn ngươi."

Nói xong, hắn quay đầu bỏ đi, nhoáng một cái đã biến mất.

Đường Vũ Lân khinh thường hừ một tiếng, hắn sao có thể không nhìn ra bộ dạng giả vờ của Phá Diệt lão ma, rõ ràng là kẻ hai mặt. Bất quá hắn cũng tin rằng các lão ma này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình. Chỉ là không biết tiếp theo bọn họ sẽ làm gì?

Khi Đường Vũ Lân còn đang nghi hoặc thì bên tai truyền đến thanh âm của Ác Mộng lão ma.

"Hay lắm, hiện tại không có ai che chở cho các ngươi. Vậy thoải mái hưởng thụ a!"

Mọi thứ xung quanh bỗng đảo lộn. Khi cảm giác chóng mặt biến mất, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện mình đã ở trong một hang động.

Ánh sáng trong hang hơi mờ, miễn cưỡng nhìn được mọi thứ bên trong. Từng tiếng rên rỉ vang lên, Đường Vũ Lân lập tức nhìn thấy các đồng bạn lâu ngày không gặp.

Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ, Từ Lạp Trí, Nguyên Ân Dạ Huy, Hứa Tiểu Ngôn, Diệp Tinh Lan. Bọn họ đều lần lượt tỉnh lại, mỗi người có một biểu hiện khác nhau.

Nhưng không ngoài dự đoán, bọn họ đều chịu kích thích tinh thần nhất định.

"Mọi người sao rồi? Các ngươi vẫn khoẻ chứ?" Đường Vũ Lân nhìn thấy đồng bạn thì kích động, vội vàng hỏi. Nhưng khi hắn mở miệng thì mới biết thanh âm của mình rất khàn.

Lúc này mọi người mới miễn cưỡng khôi phục lại ý thức, ánh mắt cả đám vẫn có chút ngốc trệ.

Đúng lúc này, trong hang động đột nhiên truyền đến tiếng ù ù, không đợi bọn họ kịp phản ứng, vài lướt sắt đã từ trên giáng xuống, ngăn cách bảy người bọn họ.
Đường Vũ Lân và Hứa Tiểu Ngôn ở cùng một chỗ, bên cạnh là Từ Lạp Trí và Nguyên Ân Dạ Huy, bên kia là Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải.

Sử Lai Khắc Thất Quái bị chia thành ba phần.

Chuyện này ...

Đột nhiên, trong lòng Đường Vũ Lân xuất hiện dự cảm bất thường, đúng lúc này, một đám sương mù dày đặc từ trên đỉnh đầu bọn họ tuôn ra. Đó là sương mù màu hồng phấn mà bọn họ đã thấy.

"Không tốt, nín thở!" Đường Vũ Lân gần như khàn cả giọng hét lên.

Khi mọi người nhìn thấy sương mù màu hồng phấn này thì tất cả trước tiên

đều nín thở.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, hồn lực bản thân đã bị phong ấn, hơn nữa toàn thân bủn rủn vô lực. Trong tình huống này, bọn họ không thể nín thở quá lâu.

Sương mù màu hồng phấn tràn ngập khắp hang động, và chuyện đáng sợ hơn đã xuất hiện. Sương mù như tơ như sợi bắt đầu thấm vào da họ. Miệng mũi có thể tạm thời nín thở, nhưng làn da lại không có biện pháp.

Nhìn sương mù thấm vào người, đồng thời thân thể bắt đầu khô nóng, bảy người đều hoảng sợ.

Hiển nhiên Ác Mộng lão ma phân cách bọn họ là có tính toán trước, không có cặp đôi nào được ở cùng nhau.

Đường Vũ Lân gầm lên một tiếng, "Nam sinh đụng ngất chính mình. Nhanh!"

Ý chí của hắn luôn rất mạnh mẽ, tuy rằng cảm giác khô nóng khiến một số bộ phận trên người rục rịch, nhưng trước tiên hắn đã đưa ra lựa chọn chính xác. Không chút do dự, hắn đâm sầm vào vách hang động.

"Phốc!"

Đầu đụng vào vách hang động nhưng lại có cảm giác mềm mại và đàn hồi. Đường Vũ Lân trực tiếp bị bắn trở lại, ngã xuống đất.

Nhạc Chính Vũ, Từ Lạp Trí và Tạ Giải cũng nghe được lời Đường Vũ Lân nói và thi hành ngay lập tức, nhưng tình huống của bọn họ giống hệt Đường Vũ Lân. Thân thể bị bắn trở về, ngã trên mặt đất. Mặc dù có chút chóng mặt, nhưng còn lâu mới bất tỉnh.
Phải làm sao đây?

Bảy người đều hoảng sợ biến sắc.

Tình huống bọn họ sợ hãi nhất rốt cuộc vẫn xảy ra. Sương mù màu hồng phấn ngày càng dày. Bởi vì lúc trước hét lớn nên Đường Vũ Lân không thể tránh khỏi hít phải hai ngụm.

Sương mù màu hồng phấn có dược tính cực kỳ bá đạo, lần này huyết mạch Kim Long Vương cũng không thể bảo hộ hắn.

Long tộc vốn dâм ⌊σạи, thân là Long Vương, huyết mạch Kim Long Vương hiển nhiên không hề phản kháng phương diện này. Đối với Long tộc, bọn họ luôn cao cao tại thượng, sủng hạnh chủng tộc cấp thấp là truyền thừa huyết mạch của mình, cũng là một loại ban ân, nếu không cũng không có nhiều loài Á Long xuất hiện như vậy.

Nhưng vào lúc này, đây tuyệt đối là chí mạng với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy thân thể mình nóng như than, cả người như bị thiêu cháy đỏ bừng. Hai tay hắn bắt lấy lưới sắt, dùng sức đập đầu mình vào lưới sắt, nhưng không hề làm hạ hoả thân thể ngày càng xúc động này. Hắn không thể nào triệu hồi võ hồn và huyết mạch chi lực của mình để trợ giúp. Dù hắn muốn tự sát cũng không làm được. Bản năng thân thể đủ mạnh mẽ để bảo hộ hắn không bị bất kỳ tổn thương gì.

Tình hình của những người khác cũng không khá hơn Đường Vũ Lân là bao. Hứa Tiểu Ngôn đã hừ lạnh trong miệng, nàng nắm chặt lưới sắt, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng hoàn toàn dùng ý chí để áp chế bản năng cơ thể.

Từ Lạp Trí cũng có chút nhịn không được, thân hình mập mạp của hắn cuộn ở trong góc. Bên kia, ý chí của Nguyên Ân Dạ Huy mạnh hơn nhiều. Tuy rằng hô hấp của nàng dồn dập, nhưng tạm thời có thể nhịn được.

Tình huống của Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ và Diệp Tinh Lan càng vi diệu hơn. Diệp Tinh Lan trốn ở trong góc, khoanh chân ngồi trên mặt đất, trán đầy mồ hôi, miễn cưỡng khắc chế tác dụng của khói độc.
Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ sợ mạo phạm đến nàng nên lùi ra vô cùng xa, nhưng hai người lại ở tương đối gần nhau.

Trong lúc bọn họ còn đang hoảng sợ thì dục vọиg mãnh liệt không ngừng bộc phát.

"Chính Vũ, ngươi giết ta đi." Tạ Giải cười khổ nói với Nhạc Chính Vũ.

Nhạc Chính Vũ đột nhiên giận dữ hét: "Ngươi sờ đùi ta làm gì? Nếu ta có thể giết ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ thủ hạ lưu tình sao? Có bản lĩnh ngươi

giết ta đi."

"Ta không có sờ đùi ngươi, là ngươi ôm eo ta được không. Để cho ta chết đi, để cho ta chết đi!"

Bọn họ càng lên tiếng thì hít vào càng nhiều khói độc, thân thể lại càng không chịu được độc vụ ăn mòn.

"Ác Mộng lão ma, ngươi muốn chúng ta làm gì, ta đều đáp ứng ngươi, dừng ngay đám sương mù này lại!" Đường Vũ Lân giận dữ gầm lên. Chứng kiến là một chuyện, chính thức đối mặt lại là một chuyện khác.

Chương 837: Cổ Nguyệt?

Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy Hứa Tiểu Ngôn không còn khắc chế được bản thân mà chậm rãi đến gần thì hắn rốt cuộc đã luống cuống. Dù trong lòng kiên định cỡ nào, trong tình huống này hắn cũng không thể không thoả hiệp.

"Sợ cái gì, trước hưởng thụ nhân sinh tuyệt vời biết bao a! Ngươi nhìn một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy sắp tới với ngươi, hà tất phải khắc chế dục vọng của mình? Phóng thích a! Hãy phóng thích dục vọng của ngươi."

Thanh âm này không phải của Ác Mộng lão ma, đó là giọng nữ, rất êm tai và dễ nghe. Trong giọng nói có chút mị hoặc, tuy không mạnh nhưng lúc này giống như chất dẫn nổ.

Trước mắt Đường Vũ Lân như nổ tung, Hứa Tiểu Ngôn đang đến gần hắn dường như thay đổi, biến thành Na Nhi, rồi thành Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân cố hết sức nói với chính mình, đó không phải là Cổ Nguyệt, càng không phải là Na Nhi. Nhưng dược tính của sương mù màu hồng phấn quá mạnh, mạnh tới nỗi không chỉ ăn mòn cơ thể hắn mà còn kích thích bản năng của hắn, ngay cả Tinh Thần Chi Hải cũng bị ăn mòn.

Từng đợt ảo giác xuất hiện trong đầu, thời gian tốt đẹp ở cùng Cổ Nguyệt lần lượt hiện lên trong tâm trí.

Đường Vũ Lân nắm chặt hai tay, cố gắng thoát khỏi ảo giác này, nhưng hắn lại phát hiện mình càng lúc càng trầm luân trong ảo giác.

Rốt cuộc, một bàn tay ấm áp nắm lấy vai hắn, Đường Vũ Lân cảm thấy cơ thể mình sắp nổ tung như núi lửa phun trào.

Hắn theo bản năng quay người lại, đôi mắt đã đỏ bừng.

Nhưng đúng lúc này, tất cả sương mù màu hồng phấn đột nhiên biến mất,

sau đó nước đá từ trên trời giáng xuống, giống như đâm xuyên trái tim bọn họ trong tiếng thét chói tai của bảy người.

Tất cả dục vọng trong chốc lát bị dội tắt không còn một chút nào, đại não hỗn loạn của mọi người cũng bừng tỉnh lại.

Linh hồn Đường Vũ Lân rùng mình một cái, hắn thấy rõ ràng Hứa Tiểu Ngôn đang gần trong gang tấc, một tay đang nắm vai mình, mà tay mình đã nâng lên, nếu không phải nước đá rơi xuống thì chỉ sợ đã rơi xuống người nàng.

Hai bên kia tình huống cũng tương tự.

Nguyên Ân Dạ Huy giẫm một chân trên lưng Từ Lạp Trí, Từ Lạp Trí nằm rạp trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm lớn.

Ý chí của Diệp Tinh Lan mạnh hơn một chút, nhưng không còn khoanh chân ngồi ở chỗ kia nữa, mà hai tay chống lên mặt đất, thực hiện động tác chuẩn bị tấn công.

Làm người khác lúng túng nhất vẫn là Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ. Lúc này hai người đã ôm nhau, sau khi bị nước đá dội xuống, từ lúc tỉnh lại vẫn mắt to trừng mắt nhỏ.

"Oẹ ..." Hai người đồng thời nghiêng đầu, làm động tác nôn mửa, sau đó nhanh như thiểm điện tách ra.

"Ngươi, ngươi có phải đã làm gì ta không?" Hai người cơ hồ đồng thanh rống lên.

May mắn, y phục trên người bọn họ còn nguyên vẹn, hiển nhiên là chưa tới bước tiếp theo.

Cảm giác sợ hãi cực độ tràn vào trong đầu bảy người, bọn họ đều không thể tưởng tượng được, nếu vừa rồi sương mù màu hồng phấn tiếp tục kéo dài thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Chuyện đó chắc chắn sẽ để bọn họ thống khổ suốt đời, thậm chí sẽ khiến bọn họ vứt bỏ mạng sống.

Còn tra tấn tinh thần là không gì sánh kịp.

"Hiện tại, các ngươi hẳn nên nghe lời một chút a." Thanh âm Ác Mộng lão ma vang lên mang theo chút kỳ quái. Sau đó, hàng loạt tiếng cười quái dị cất lên đầy đau thương.

Sóng âm chấn động mãnh liệt khiến bảy người Đường Vũ Lân nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Từ khi đến đây, bọn họ trước sau nhìn thấy bốn lão ma là Phá Diệt, Ác Mộng, Thôn Phệ, Căm Hận. Mỗi lão ma đều có vô số cách tra tấn người, mỗi vị đều rất đáng sợ, nhưng bọn họ căn bản không chống cự được.

Những lão ma này nắm được điểm yếu trong bản chất con người. Trong thời gian nửa năm, bọn họ phải gánh chịu tổn thương lớn cả về thể xác và tinh thần.

Khi Đường Vũ Lân tỉnh lại thì thấy mình vẫn ở trong hang động. Trong hang động ngoài hắn ra còn một người khác. Người đó dựa vào vách đá, mặc một áo choàng màu tím, nhìn không rõ dung nhan.

Thở sâu, Đường Vũ Lân phát hiện hồn lực và khí huyết chi lực đã trở lại. Hắn theo bản năng ngồi dậy, ngoại trừ đầu có chút choáng váng thì mọi thứ đều khôi phục bình thường.

Sau khi bình tĩnh lại, Đường Vũ Lân cẩn thận đi tới bên cạnh người nọ và dò xét.

Sau đó hắn liền kinh ngạc mà mở to mắt nhìn.

Dưới mũ chùm màu tím là một khuôn mặt thanh tú vô cùng mịn màng, làn da nàng trắng nõn mà tinh tế, dung nhan không tính là tuyệt sắc nhưng có địa vị không gì sánh kịp trong lòng Đường Vũ Lân.

Nhìn thấy nàng, phản ứng đầu tiên của Đường Vũ Lân chính là không có khả năng. Nhưng ngay sau đó, hắn lại có cảm giác chấn động cả về thể xác và tinh thần.
Hắn theo bản năng nhéo đùi của mình một cái, rất dùng sức. Đau quá!

Không phải đang nằm mơ, tất cả trước mắt đều chân thật. Hắn vô thức đưa tay nhéo mặt nàng.

"Ân!" Thiếu nữ hừ nhẹ một tiếng, lông mi thật dài giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Đường Vũ Lân trong chớp mắt trở nên kích động, mà ánh mắt người nọ thì lại hoảng hốt và mê man.

"Ta, ta đang ở đâu?" Thiếu nữ ngơ ngác nói.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Nơi này là Ma Quỷ Đảo. Nàng, thật sự là nàng sao?"

Thiếu nữ ngồi thẳng dậy, dường như lúc này mới hồi hồn, thất thanh nói: "Ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này. Ngươi ..."

Đúng vậy, thiếu nữ này không phải là ai khác, chính là Cổ Nguyệt đã mất tích lâu ngày.

Đường Vũ Lân ngơ ngác nhìn nàng, nhìn vẻ mặt giật mình của nàng, "Cổ Nguyệt, nàng để ta tìm thật khổ a!"
Hô hấp của Cổ Nguyệt rõ ràng dồn dập hơn, nàng nhanh chóng đứng người lên, nhìn xung quanh và lẩm bẩm: "Ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này, vừa rồi ta vẫn còn ở Truyền Linh Tháp, ngươi ..."

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Ta nói ta không biết, nàng có tin hay không?"

Cổ Nguyệt đặt tay lên ngực mình vỗ vỗ, nàng đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Đường Vũ Lân, giống như không muốn đối mặt với hắn, hơi thở dồn dập.

"Tại sao lại phải đi? Có chuyện gì chúng ta không thể cùng nhau đối mặt và giải quyết sao? Đúng vậy, hiện tại ta còn chưa đủ lớn mạnh, có lẽ không thể bảo hộ nàng chu toàn, nhưng ta nhất định sẽ nỗ lực, nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Tương lai ta nhất định sẽ bảo hộ nàng thật tốt. Cổ Nguyệt, đừng rời khỏi ta, được không?"

Đường Vũ Lân đi đến phía sau nàng, hai tay có chút run rẩy bắt lấy cánh tay nàng, từ từ kéo nàng lại gần mình.

"Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu được, không phải đơn giản như vậy." thanh âm Cổ Nguyệt có chút run rẩy, "Nếu như có thể, ta sao lại muốn rời xa ngươi? Nhưng ta không thể ở lại bên cạnh ngươi, vì an toàn của ngươi, cũng vì tương lai của ngươi."

Đường Vũ Lân dùng sức quay người nàng lại, để nàng đối diện với mình, "Dù nàng lo lắng đến mức không thể không rời đi, nhưng nàng có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Chẳng lẽ nàng cho rằng trên thế giới này, trừ nàng ra, ta còn có thể thích người khác hay sao?"

Cổ Nguyệt nhẹ nhàng nói: "Có rất nhiều nữ hài tử ưu tú thích ngươi, ngươi có thể chọn các nàng."

"Nàng nói thật lòng?" Đường Vũ Lân trầm giọng nói.

Cổ Nguyệt quay đầu đi chỗ khác, không có lên tiếng.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, "Nói cho ta biết, dù là chuyện gì, nàng phải cho biết chân tướng, chúng ta cùng nghĩ biện pháp giải quyết. Có lẽ bây giờ ta chưa đủ năng lực thủ hộ nàng, ta cũng đồng ý tạm thời tách ra vì tương lai của chúng ta. Nhưng ít nhất nàng phải cho ta biết lý do, ít nhất phải cho ta thấy tương lai có hy vọng. Nàng thích ta, tình cảm của chúng ta là thật, như vậy là đủ rồi. Ta tin tưởng trong tương lai ta nhất định có năng lực thủ hộ nàng và ở bên cạnh nàng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết a."

Chương 838: Hồng trần luyện tâm, du vọиg vô biên

Cổ Nguyệt cúi đầu, nàng không có lên tiếng. Đột nhiên, nàng bổ nhào vào lòng Đường Vũ Lân, ngẩng đầu lên và hôn hắn.

Đường Vũ Lân sửng sốt trước hành động kích động của nàng, nhưng cảm thụ được khí tức quen thuộc kia, cảm thụ được đôi môi ấm áp của nàng, hắn cơ hồ trong chớp mắt đã rơi vào tay giặc.

Động tác của nàng rất không lưu loát, giống như lần đầu tiên bọn họ hôn môi, nhưng trong đó lại ẩn chứa vô số nhớ nhung của Đường Vũ Lân.

Hô hấp của bọn họ bắt đầu trở nên dồn dập, ngay cả nhiệt độ trong hang động cũng bắt đầu tăng cao. Trong lòng Đường Vũ Lân không ngừng bốc lên hoả diễm.

Bọn họ gần như điên cuồng xé rách y phục của nhau, dường như tất cả dục vọиg bị áp chế trong lòng đều bộc phát.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy trước ngực đau đớn, một cảm giác đau lòng khó tả trong chớp mắt lan khắp toàn thân, cũng khiến dục vọиg bốc lên phi thường mãnh liệt run rẩy kịch liệt.

Cảm giác đau nhói trong lồng ngực trở nên nóng như thiêu như đốt. Thân thể mềm mại trước người hắn đang đòi hỏi, nhưng ánh mắt Đường Vũ Lân dần trở nên rõ ràng hơn.

Hắn ôm lấy tay phải nàng, kim quang đột nhiên loé sáng, hoá thành từng móng vuốt sắc bén, hung hăng chộp lên đầu nàng. Đường Vũ Lân giận dữ hét lên: "Ngươi không phải nàng!"

Trong kim quang chói mắt, thân ảnh Cổ Nguyệt dần trở nên hư ảo rồi tan thành bong bóng, biến mất trước người hắn. Kim mang trên Kim Long

Trảo phun ra nuốt vào, Đường Vũ Lân thở hổn hển.

Mà cho tới lúc này, hào quang trên miếng lân phiến màu bạc dán trên ngực hắn mới dần ảm đạm xuống.

Đúng vậy, chính nhờ nó nhắc nhở mới khiến Đường Vũ Lân tỉnh táo lại và nhận ra thân phận của người trước mặt.

Một thanh âm kinh ngạc vang lên trong hang động, "Ảo giác của ta được khai quật từ sâu trong trái tim ngươi, ngươi lại có thể từ trong đó tỉnh lại, điều này thật khiến người ta kinh ngạc. Bất quá, đó dường như không phải lực lượng của ngươi. Hồng trần luyện tâm, dục vọng vô biên. Ngươi hảo, ta là Dục vọng lão ma."

Trong một góc âm u, một nữ tử duyên dáng bước ra. Nàng tự xưng là lão ma, nhưng không hề già, nhìn qua khoảng 20 tuổi. Nàng mặc một bộ trang phục hở hang, lộ nửa ngực, bắp đùi thon dài thẳng tắp, một cái nhăn mày hay một nụ cười đều khiến người khác nao lòng.

Đường Vũ Lân không nhìn rõ tướng mạo của nàng, nhưng cảm giác rất giống Cổ Nguyệt. Mà trên thực tế, bất kể kẻ nào khi nhìn thấy nàng đều cảm thấy nàng giống người yêu của mình.

Đường Vũ Lân trong mắt bắn ra hàn quang, "Ngươi, tại sao ngươi lại dùng phương thức này để tra tấn ta? Ngươi ..."

Dục vọng lão ma mỉm cười, rất thản nhiên đối mặt với chất vấn của Đường Vũ Lân, "Không vì sao cả, chỉ vì ta muốn xem các ngươi yêu sâu đậm đến mức nào. Ta chỉ có dục vọng, cho tới bây giờ đều không có yêu, vì vậy ta đặc biệt nguyện ý đi dòm ngó tình yêu của người khác mang đến dục vọng như thế nào. Đây là niềm vui của ta."

Ánh mắt của Đường Vũ Lân trở nên lạnh lẽo, hắn muốn nói gì đó thì lại nghe Dục vọng lão ma nói: "Kỳ thật ta sớm đoán được, trong mấy người các ngươi, khó lừa nhất là ngươi, bởi vì ngươi không quá dễ bị lừa, ngươi cũng không có người yêu đi cùng. Đáng tiếc, ngươi vẫn rơi vào tay giặc, nhưng có thể nhìn ra ngươi yêu rất sâu đậm nên mới như thế. Ngươi có muốn xem phản ứng của những người khác hay không?"

Đường Vũ Lân sửng sốt, không đợi hắn trả lời, Dục vọng lão ma vung tay

phải lên, một mảng quang ảnh hiện lên, sáu màn ảnh xuất hiện trước mặt hắn.

Sáu màn ảnh đại biểu cho sáu người còn lại của Sử Lai Khắc Thất Quái.

Màn ảnh hiện lên hình ảnh hang động, hơn nữa nhìn qua thì giống hệt chỗ của Đường Vũ Lân. Trong hang động đầu tiên là Tạ Giải, còn một thân hình trong suốt Nguyên Ân Dạ Huy, hiển nhiên đây là ảo giác.

Lúc này Tạ Giải đã ôm Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng đặc biệt là hắn có tiến hành bước tiếp theo.

Tạ Giải khẽ thở hổn hển, giống như là khắc chế cái gì đó. Hai tay Nguyên Ân Dạ Huy di chuyển sau lưng hắn, thân thể mềm mại tựa hồ muốn dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Hô hấp của Tạ Giải có chút dồn dập, nhưng động tác của hắn có vẻ cứng ngắc.

"Nàng, không phải nàng nói phải đợi đến khi chúng ta kết hôn mới bằng lòng cùng ta thân mật sao?" Tạ Giải thở hổn hển nói.

Nguyên Ân Dạ Huy giả kiều diễm nói: "Trên Ma Quỷ Đảo, chúng ta ở trong tình thế bấp bênh. Ta rất sợ, rất sợ tình huống trước đây sẽ xảy ra. Ta muốn đem lần đầu tiên của mình cho chàng, ít nhất ta sẽ không hối tiếc. Tạ Giải, yêu ta đi."

Tạ Giải chấn động, theo bản năng, một tay hắn đặt lên mông Nguyên Ân Dạ Huy.
Nhưng trong chớp mắt khi tay hắn sắp rơi xuống mông Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải đột nhiên ngừng lại. Ngay sau đó, hắn nổi giận gầm lên, "Ngươi đi chết đi." Cổ tay đảo một cái, Quang Long Chủy xuất hiện trong tay hắn, đâm xuyên qua eo Nguyên Ân Dạ Huy giả.

Thấy một màn như vậy, Đường Vũ Lân không khỏi trợn mắt há mồm.

Từ lúc nào ý chí của Tạ Giải lại mạnh mẽ như vậy hả? Trong ấn tượng của hắn, Tạ Giải luôn là người không có khả năng kiềm chế. Hơn nữa, trên người hắn không có Ngân Long lân phiến có thể làm hắn tỉnh lại như

Đường Vũ Lân. Đây là hắn hoàn toàn dùng ý chí của mình chống cự lại ảo giác.

Không chỉ là hắn, Dục vọng lão ma ở bên cạnh hắn cũng khiếp sợ, trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Đây là tình huống gì?

Thân ảnh Nguyên Ân Dạ Huy tan thành bong bóng rồi biến mất, sau đó Đường Vũ Lân nhìn thấy Tạ Giải rơi lệ đầy mặt, lẩm bẩm nói: "Ta đã nghĩ đó là thật. Nhưng với tính cách của Nguyên Ân, làm sao có thể vì bị vây trong tuyệt cảnh mà hiến thân cho ta. Nàng là người có nguyên tắc, cho đến bây giờ, ngay cả nắm tay cũng không được mấy lần. Chuyện tốt như vậy ta cũng muốn, nhưng sao điều này sao có thể. Nếu là thật thì tốt quá, nếu là thật thì tuyệt vời biết bao a!"
Đường Vũ Lân nhất thời không nói nên lời, không phải gia hoả này có ý chí mạnh bao nhiêu, mà là cá tính của Nguyên Ân Dạ Huy có vấn đề, hơn nữa hắn hiểu rất rõ Nguyên Ân Dạ Huy, thậm chí trong lòng còn ẩn chứa e ngại. Dù sao, trong lúc vô tình hắn đã hai lần nhìn thấy Nguyên Ân tắm rửa, về sau bị đánh đau, quả thực đã để lại bóng ma trong lòng.

Cơ hồ theo bản năng, Đường Vũ Lân nhìn về phía quang ảnh của Nguyên Ân Dạ Huy.

"Ba~" Nguyên Ân Dạ Huy tát một cái thật mạnh, đánh bay Tạ Giải giả ra ngoài. Tạ Giải giả nói với nàng không khác lắm so với Nguyên Ân Dạ Huy giả lúc trước.

Nhưng Nguyên Ân Dạ Huy chính là khí phách như vậy. Dù khuôn mặt đỏ bừng nhưng vẫn một tay đánh bay Tạ Giải.

"Nàng, nàng sao lại ra tay mạnh như vậy? Nàng đánh ta đau quá." Tạ Giải giả từ mặt đất đứng lên, mặt mũi tràn đầy vẻ bi thương.
Nguyên Ân Dạ Huy cười lạnh một tiếng, "Đau? Còn có thể đau hơn đó. Ngươi căn bản không phải hắn, hắn không có lá gan dám yêu cầu ta chuyện này. Ngươi là đồ giả."

Nhìn đến đây, Đường Vũ Lân trong lòng thầm than. Tạ Giải bị vợ quản nghiêm tới mức nào mới khiến Nguyên Ân Dạ Huy có thể nắm chắc như thế. Bình thường thật đúng không nhìn ra, xem ra Tạ Giải bị Nguyên Ân quản không nhẹ a.

Rõ ràng là nhìn Dục vọng lão ma tra tấn đồng bạn của mình, nhưng không biết vì sao, sau khi nhìn Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải, Đường Vũ Lân lại muốn bật cười.

Sau đó hắn nhìn về phía Từ Lạp Trí.

"Ta không dám, Tinh Lan tỷ, ta không dám. Trong lòng ta nàng thần thánh như vậy, ta, ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Tinh Lan tỷ, nàng đừng như vậy, ta có chút không quen. Trong lòng ta nàng không phải như thế. Nàng đừng sờ ta. Ta, ta, ta ..."
Từ Lạp Trí giống như một con heo nhỏ màu trắng đang run rẩy, cuộn mình trong góc. Diệp Tinh Lan giả ngồi xổm bên cạnh hắn, thậm chí có chút không biết phải làm sao.

Nhìn đến đây, khoé miệng Đường Vũ Lân không khỏi giật giật, quả thực là vì dáng vẻ Từ Lạp Trí không được tao nhã cho lắm. Thân thể mập mạp của hắn co rúc một chỗ, còn hai tay che lại bộ vị trọng yếu, cúi đầu, không dám nhìn Diệp Tinh Lan giả đang quyến rũ.

"Lạp Trí, ngươi làm cái gì vậy? Tình huống lúc trước ngươi cũng thấy, ta rất sợ ở chỗ này phát sinh chuyện bất trắc, nhân dịp chúng ta ở cùng một chỗ, ta muốn đem thứ trân quý nhất cho ngươi. Ta biết rõ, những năm gần đây ngươi vẫn luôn yêu ta, vậy ngươi còn sợ cái gì?"

Từ Lạp Trí thở hổn hển từng ngụm lớn, thân thể vẫn co rúc vào một chỗ, nói: "Tinh Lan tỷ, ta không thể. Ta không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tinh Lan tỷ, nàng đừng miễn cưỡng ta được không, ta vẫn không có chuẩn bị sẵn sàng. Nàng biết không? Trong lòng ta luôn có một giấc mộng, đó là có một ngày sẽ cưới hỏi nàng đàng hoàng. Phòng cưới của chúng ta nhất định được trang trí bằng màu đỏ, nàng mặc hỷ phục ngồi trên giường, ta có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với nàng. Ta rất thích nàng nên ta càng không thể không tôn trọng nàng. Chuyện nam nữ là thiêng liêng, ta phải hoàn thành chuyện đại sự nhất trong đời với nàng theo nghi lễ thiêng liêng."

Chương 839: Đồng bạn hiếm thấy

Đường Vũ Lân trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu mập mạp trong quang ảnh, thật không nghĩ tới, hắn còn là một người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Diệp Tinh Lan giả hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta cũng không biết có thể sống rời khỏi đây hay không, ngươi nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ, phương diện đó của ngươi không được sao?"

Từ Lạp Trí mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, "Ngươi không phải Tinh Lan tỷ. Từ nhỏ đến lớn Tinh Lan tỷ luôn che chở cho ta, tới bây giờ đều không nói lời nói làm tổn thương lòng tự trọng của ta. Ngươi không phải nàng!"

Vừa nói, hắn vừa bắn người lên, nhưng hắn không có hành động ngay mà nhìn Diệp Tinh Lan giả đang tяậи ьяυôиg trước mặt, ngẩn ngơ nói: "Nếu Tinh Lan tỷ không mặc quần áo là như vậy sao?" Sau đó hắn nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới một tay đập vào ảo ảnh.

Đường Vũ Lân liếc qua Dục vọиg lão ma đứng bên cạnh, lúc này biểu lộ của nàng ta có chút khó coi.

Đường Vũ Lân theo bản năng nhìn về phía quang ảnh của Diệp Tinh Lan.

Quả nhiên giống suy nghĩ của hắn, ý chí của Diệp Tinh Lan tuyệt đối siêu cường, hơn nữa nàng hiểu rất rõ Từ Lạp Trí.

Một kiếm đâm xuyên ngực Từ Lạp Trí giả, Diệp Tinh Lan lạnh lùng nói: "Lá gan Lạp Trí nhỏ như vậy, làm sao có thể làm chuyện này với ta. Huống chi, nội tâm hắn tinh khiết, cơ bản không bao giờ có ý nghĩ muốn quan hệ với ta nếu không thể sống sót."

Năm người rồi, đã có năm người thoát khỏi khống chế của mình. Lúc này, Dục vọиg lão ma nhướng mày, hai tay chống nạnh, vẻ mặt phẫn uất.

Đường Vũ Lân nhìn về phía quang ảnh của Hứa Tiểu Ngôn.

Lúc này Hứa Tiểu Ngôn tựa hồ đã không kiềm chế được, đang nằm trong ngực Nhạc Chính Vũ giả.

Nhạc Chính Vũ giả ôn nhu nói: "Tiểu Ngôn, ta yêu nàng. Tuy rằng ta không biết ta có thể dẫn nàng rời khỏi đây hay không, nhưng ta nguyện ý đem tất cả của ta cho nàng. Ta cũng không phải là hoa hoa công tử, nàng có muốn trở thành nữ nhân đầu tiên của ta không?"

Hứa Tiểu Ngôn hơi run rẩy: "Ta nguyện ý, nhưng ta có chút sợ, ta vẫn chưa chuẩn bị tốt. Chính Vũ, có thể cho ta chút thời gian hay không?"

Nhạc Chính Vũ giả nói khẽ: "Nàng còn cần thời gian suy nghĩ làm gì? Ta nguyện ý hy sinh tất cả vì nàng, vì nàng sử dụng thiên phú hy sinh, chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh ta yêu nàng sao? Dù có vì nàng mà chết, ta cũng cam tâm tình nguyện. Tiểu Ngôn, ta yêu nàng."

Nói xong, Nhạc Chính Vũ giả cúi đầu muốn hôn Hứa Tiểu Ngôn.

Đột nhiên, ánh mắt Hứa Tiểu Ngôn lạnh lẽo, trên người lóe lên tinh quang, Nhạc Chính Vũ giả không thể động đậy được nữa.

"Ngươi không phải là Chính Vũ, Chính Vũ tuyệt đối sẽ không cưỡng ép ta. Ngươi là ai?" Hứa Tiểu Ngôn tức giận nói.

Nhạc Chính Vũ giả vừa muốn nói, Hứa Tiểu Ngôn đã một tay đập xuống. Sau đó, thân thể hắn liền biến thành bọt nước biến mất.

Đường Vũ Lân nhìn Dục vọng lão ma có chút quái dị, "Ngươi thất bại là vì ngươi chưa hiểu rõ chúng ta."

Hơi thở Dục vọng lão ma có chút gấp gáp, "Không, không phải ta không đủ hiểu các ngươi, mà là lòng ta rối loạn. Bị mấy người các ngươi ảnh hưởng, phía sau ta có chút xao động. Đáng chết, thật đáng chết. Sao có thể để các ngươi ảnh hưởng đến ta. May mắn, còn có một cái thành công!"

Khi nói câu cuối cùng, nàng đột nhiên nở nụ cười. Nàng cười rất đẹp,

nhưng đáy lòng Đường Vũ Lân lại ớn lạnh.

Một màn cuối cùng, Nhạc Chính Vũ đã bổ ngào đến Hứa Tiểu Ngôn giả. Hình ảnh bắt đầu trở nên mơ hồ, Đường Vũ Lân không thấy rõ quá trình trong đó, nhưng mơ hồ có thể nghe được thanh âm.

Chính Vũ hắn ...

Bảy người, có sáu người không rơi vào tay Dục vọng lão ma, đây không hề nghi ngờ là kết quả phi thường tốt. Nhưng chỉ cần có một người rơi vào tay giặc thì Đường Vũ Lân vẫn cảm thấy không ổn như trước.

Dục vọng lão ma có chút đắc ý nhìn Đường Vũ Lân, "Có phải rất tò mò rơi vào tay giặc có hậu quả gì hay không?"

Đường Vũ Lân trong lòng xiết chặt, cả giận nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Dục vọng lão ma cười hắc hắc, "Ngươi xem sẽ biết."

Thật lâu sau, Nhạc Chính Vũ mãn nguyện lên tiếng, "Tiểu Ngôn, ta yêu nàng. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng, dù trên trời dưới đất, nàng ở đâu ta liền ở đó."

"Ngươi thật sự nguyện ý chịu trách nhiệm với ta sao?"
Hình ảnh một lần nữa trở nên rõ ràng, Nhạc Chính Vũ và Hứa Tiểu Ngôn đã mặc quần áo xong, khi Hứa Tiểu Ngôn nói những lời này, thanh âm của nàng đã thay đổi, từ êm tai dễ nghe trở thành khàn khàn khó chịu.

Nhạc Chính Vũ ngạc nhiên nhìn thấy Hứa Tiểu Ngôn trước mặt trở nên hư ảo, sau đó dần hoá thành một bà lão gần đất xa trời.

Bà lão cười "cạc cạc" quái dị, "Người trẻ tuổi thân thể thật tốt, đúng là không tệ. Hồng trần luyện tâm, dục vọng vô biên, ngươi hảo, ta là Dục vọng lão ma. Ngươi còn yêu ta không?"

Nhạc Chính Vũ trợn mắt há mồm nhìn lão phụ trước mặt, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hắn "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống.

"Ba~" Dục vọng lão ma bên cạnh Đường Vũ Lân vỗ tay, "Này mới đúng chứ, đây là hiệu quả mà ta muốn."

Đường Vũ Lân phẫn nộ nói: "Ngươi ..."
Dục vọng lão ma xoay người, cười tủm tỉm nhìn hắn, "Dục vọng vô biên, có dục vọng cũng không phải chuyện xấu. Luôn biết kiềm chế dục vọng, giữ tỉnh táo khi dục vọng bộc phát, người ngay cả mình cũng không chế được thì chịu khổ một chút cũng không là gì. Vận khí ngươi tốt, nếu không ngươi cũng giống hắn."

Nói xong, quang ảnh màu hồng phấn lóe lên, Dục vọng lão ma và sáu quang ảnh đều biến mất.

Dục vọng lão ma, đây là vị lão ma thứ năm.

Chính Vũ hắn ...

Nghĩ đến tao ngộ của Nhạc Chính Vũ, Đường Vũ Lân không khỏi thấy ớn lạnh trong lòng. Nhạc Chính Vũ không biết cái cùng hắn phát sinh quan hệ chỉ là ảo giác, mà còn là Dục vọng lão ma dưới hình dạng bà lão. Điều này thật sự đả kích hắn quá lớn. Đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu.
Nói Nhạc Chính Vũ không kiên định sao? Đường Vũ Lân cảm thấy không phải. Chỉ là hắn không không chế được bản thân. Chỉ có thể nói là Nhạc Chính Vũ yêu không hề cố kỵ, mà Diệp Tinh Lan, Từ Lạp Trí, Nguyên Ân Dạ Huy, Tạ Giải, bọn họ có thể tránh được vấn đề này chủ yếu là vì quan hệ giữa hai đôi này tương đối đặc thù.

Mà Hứa Tiểu Ngôn là vận khí tốt, bởi vì lúc đó tâm tình Dục vọng lão ma không tốt nên không không chế tốt Nhạc Chính Vũ giả đối thoại với nàng, do đó mới để nàng bắt được sơ hở.

Nhưng Nhạc Chính Vũ thảm rồi, đả kích này thật sự là không nhỏ. Không biết về sau hắn sẽ đối mặt như thế nào. Đổi lại là Đường Vũ Lân, hắn cảm thấy rất khó đối mặt. Hồng trần luyện tâm, thật là hồng trần luyện tâm a! Chính Vũ, ngươi nhất định phải chịu đựng!
Không hề nghi ngờ, Dục vọng lão ma không thể để hắn nhìn thấy Nhạc Chính Vũ, tự nhiên không thể nói chân tướng cho Nhạc Chính Vũ. Hắn chỉ muốn Hứa Tiểu Ngôn, cũng không thực sự làm gì. Nhưng về cảm xúc, mọi thứ thật sự quá chân thực. Đường Vũ Lân còn nhớ rõ, khi hắn véo đùi mình thì rất đau đó.

Quang ảnh biến mất, tất cả xung quanh bắt đầu vặn vẹo, Đường Vũ Lân trở về sơn cốc lúc mới đến.

Nhìn xung quanh một chút, không có những người khác, ở chỗ này cũng chỉ có hắn.

Đường Vũ Lân đương nhiên không cho rằng những lão ma này sẽ buông tha cho hắn, nhưng tiếp theo sẽ là gì đây?

Đúng lúc này, thanh âm "tùng tùng tùng" vang lên, dường như có cự thú nào đó đang đi đến phía hắn.

"Người trẻ tuổi, ngươi vượt qua kiểm tra rồi." Thanh âm hùng hậu vang lên quanh tai Đường Vũ Lân. Ngay sau đó, một lão giả khổng lồ từ trong rừng cây đi ra.
Đúng là phải dùng từ khổng lồ để hình dung hắn, lão giả này thân cao hơn 3 mét, người cực kỳ to mập. Tuy rằng vì già nua nên làn da có nhiều nếp nhăn, nhưng bộ dáng hắn thoạt nhìn trẻ hơn mấy vị lão ma kia một chút. Đương nhiên, Dục vọng lão ma phiên bản thiếu nữ không có ở đây.

Vượt qua kiểm tra rồi?

Chương 840: Chuyện xưa

Đường Vũ Lân mắt híp lại, "Dựa theo thời gian, ta mới đến đây được sáu tháng. Trước khi tới đây, học viện nói rằng huấn luyện quân sự sẽ kéo dài trong hai năm, hiện tại ta sao đã vượt qua kiểm tra rồi? Nếu ngươi muốn gạt ta thì ngươi nghĩ nhiều rồi."

Lão giả mập mạp đi đến trước mặt hắn, "Tại sao ta phải lừa ngươi? Hai năm? Đó là đối với người bình thường? Chẳng lẽ ngươi cho rằng, chuyện vượt biển đi lấy một bộ máy bay trở về ai cũng có thể hoàn thành trong ba tháng giống ngươi sao? Trên thực tế, mấy bằng hữu của ngươi không ai hoàn thành được. Ngươi là người duy nhất hoàn thành. Mà không hoàn thành một khảo hạch thì không thể vượt qua kiểm tra."

"Ta tin rằng ngươi cũng có một ít suy đoán rồi. Học Viện Sử Lai Khắc sao có thể để các ngươi đến đây chịu chết chứ? Tất cả đều do học viện an bài. Ngươi có biết lai lịch thật sự của chúng ta không?" Lão giả mập mạp cười tủm tỉm nói.

Lai lịch?

Đường Vũ Lân híp mắt lại, nhưng vẫn không tin hắn một chút nào.

Lão giả mập mạp cười ha ha nói: "Không tin cũng không sao. Chờ ta nói xong, đoán chừng ngươi cũng sẽ tin một ít. Trước hết ta nói cho ngươi nghe Ma Quỷ Đảo hình thành như thế nào."

Nói rồi, hắn ngồi xuống trước mặt Đường Vũ Lân, nhưng dù ngồi, hắn vẫn cao hơn Đường Vũ Lân một chút.

Tay phải vung lên, trước mặt xuất hiện một cái bàn, sau đó không biết hắn lấy từ đâu ra, các loại đồ ăn bày đầy một bàn.

Đường Vũ Lân lùi về sau hai bước, mùi thơm nồng nặc xộc vào mũi khiến hắn không ngừng cử động ngón trỏ. Nhưng đã có khảo nghiệm của Thôn

Phệ lão ma, hắn đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Lão giả mập mạp phất tay, "Dục vọng, xuất hiện đi."

Thân ảnh lóe lên, Dục vọng lão ma bản trẻ tuổi xuất hiện, đi đến bên bàn ngồi xuống.

Lão giả mập mạp nói: "Đợi ta nói cho hắn nghe xong, ngươi bắt đầu dạy hắn kiến thức."

Dục vọng lão ma nhẹ gật đầu, "Được, với thiên phú của hắn, hắn là mất khoảng một tháng."

Đường Vũ Lân không buông lỏng cảnh giác, mặc dù tất cả trước mặt thoạt nhìn càng lúc càng giống thật.

Lão giả mập mạp mỉm cười, "Được rồi, để ta nói từ đầu. Quần đảo này đột ngột xuất hiện hơn một nghìn năm trước. Sự xuất hiện của nó là tất yếu và tình cờ. Nói chính xác thì, cho tới bây giờ, chúng ta cũng không biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Chúng ta đương nhiên không phải là ma quỷ thực sự, chính xác thì chúng ta từng là con người."

"Ma Quỷ Đảo hình thành do vô số mảnh vỡ rơi xuống hải dương. Trong quần đảo này xuất hiện hai loại năng lượng trái ngược, tin rằng ngươi đã từng cảm thụ qua. Một loại là sinh mệnh lực vô cùng nồng đậm, còn một loại khác là năng lượng huỷ diệt dường như có thể huỷ diệt tất cả. Cũng chính là mảnh vỡ huỷ diệt mà ngươi từng nhìn thấy."

"Phá Diệt lão ma không nói dối, ở chỗ này, trên mỗi hòn đảo đều có một mảnh vỡ huỷ diệt, tuy rằng lớn nhỏ khác nhau, nhưng xung quanh mỗi khối đều có sinh mệnh năng lượng nồng đậm. Chính vì chúng cân bằng nên năng lượng huỷ diệt mới không rõ rỉ ra ngoài và mang đến tai hoạ mang tính huỷ diệt cho Đấu La Đại Lục."

"Căn cứ theo nhiều năm thăm dò và phán đoán của chúng ta, chúng ta cũng chỉ có một số phát hiện nhất định. Theo chúng ta phán đoán, sinh mệnh năng lượng và năng lượng huỷ diệt này không đến từ đại lục, thậm chí là không tới từ tinh cầu của chúng ta."

Nghe hắn nói đến đây, Đường Vũ Lân rốt cuộc không nhịn được mở miệng,

"Không tới từ tinh cầu này? Chẳng lẽ tới từ thế giới bên ngoài sao?" Theo khoa học tiến bộ, nhân loại đã sớm phát hiện Đấu La Đại Lục, Tinh La Đại Lục, Thiên Đấu Đại Lục đều nằm trên một tinh cầu khổng lồ.
Tinh cầu được gọi là Đấu La Tinh, qua quan sát thế giới bên ngoài có thể phát hiện trong vũ trụ mênh mông bao la có vô số vì sao. Còn nhiều thứ nữa mà khoa học kỹ thuật hiện nay chưa thể dò xét được. Nhưng Đấu La Đại Lục, với tư cách là phiến đại lục có khoa học kỹ thuật phát triển nhất, đã bắt đầu phát triển theo hướng thăm dò không gian.

Lão giả mập mạp nói: "Không sai, hẳn là đến từ thế giới bên ngoài. Hơn nữa, theo phán đoán của chúng ta, bọn họ rất có thể có quan hệ đến chúng ta. Ngươi nên biết rằng đã rất rất nhiều năm, thế giới loài người chưa có ai có thể thành Thần, giống như tổ tiên Đường Môn Đường Tam hay người sáng lập Truyền Linh Tháp Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo vậy."

Đường Vũ Lân nói: "Thật sự có Thần Cách sao?"

Lão giả mập mạp không chút do dự nói: "Thật sự có. Chuyện tổ tiên Đường Tam thành Thần được ghi chép kỹ càng trong rất nhiều điển tịch trên đại lục. Khi ấy, thành Thần không chỉ có ngài ấy, mà ngài ấy dẫn đầu sáu người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái thành Thần, kế thừa các Thần Vị khác nhau, trước sau phi thăng lên Thần giới. Thậm chí tổ tiên Đường Tam còn từng lưu truyền một số chuyện có liên quan đến Thần giới."
"Theo chúng ta biết, Thần giới cũng có quy tắc. Thần giới là thế giới mà các cường giả đạt đến cấp độ sinh mệnh cao hơn sinh sống. Thế giới đó chưởng quản thế giới cấp thấp hơn như chúng ta. Mà trong Thần giới cũng có tồn tại cấp bậc. Thần Cách cấp cao nhất là Thần Vương. Thần giới do 5 vị Thần Vương tạo thành uỷ ban Thần giới chưởng quản, cũng chưởng quản những tiểu thế giới như chúng ta. Nhưng theo quy tắc đề ra, bọn họ không được xen vào chuyện của vị diện cấp thấp hơn quá nhiều."

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lân nghe được những điều này, tuy rằng trong lòng còn cảnh giác nhưng hắn không tự chủ được bị lời nói của lão giả mập mạp hấp dẫn.

Lão giả mập mạp tiếp tục nói: "Sau khi tổ tiên Đường Tam thành Thần đã được một trong năm đại Thần Vương ưu ái, cuối cùng trở thành người thừa kế Thần Vương. Ngoài kế thừa Hải Thần, ngài còn thừa kế Thần Vị Tu La Thần, trở thành một trong năm đại Thần Vương. Bốn vị Thần Vương khác trong năm đại Thần Vương lần lượt là Thiện Lương Chi Thần, Tà Ác Chi

Thần, Sinh Mệnh Chi Thần cùng Hủy Diệt Chi Thần."
"Năm vị Thần Vương chưởng quản Thần giới, cũng tự nhiên chưởng quản Đấu La Tinh chúng ta. Nhưng hàng ngàn năm trước, từ khi Linh Băng Đấu La phi thăng thì chúng ta không còn cảm nhận được Thần giới tồn tại nữa. Mà thực tế, khi Đấu Khải xuất hiện, thực lực nhân loại đã cường đại hơn trước rất nhiều. Bây giờ, Cực Hạn Đấu La cộng thêm Tứ tự Đấu Khải mà nói đã hoàn toàn có thể kế thừa Thần Vị và thăng nhập Thần giới. Nhưng Thần giới lại không có bất kỳ cảm ứng nào. Điều này khiến chúng ta không thể không hoài nghi, Thần Giới xảy ra vấn đề rồi."

"Điểm này ngươi không cần chất vấn, điều này được các cao tầng Học Viện Sử Lai Khắc, Đường Môn, Truyền Linh Tháp qua các thời kỳ truyền lại. Khi các cường giả đỉnh cấp của ba đại tổ chức đạt đến cấp độ nhất định thì đều thử cảm thụ Thần giới, nhưng không có ai có thể cảm ứng thế giới đó. Ngoài bản thân Thần giới có vấn đề ra thì ta không thể nghĩ ra câu trả lời nào khác."
Đường Vũ Lân thở sâu, "Nói như vậy là Thần giới không còn tồn tại nữa?"

Lão giả mập mạp lắc đầu, "Không có ai biết tình huống cụ thể, không ai biết Thần giới đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chúng ta tin rằng Thần giới nhất định đã xảy ra vấn đề."

Đường Vũ Lân nói: "Chuyện này có liên quan gì đến Ma Quỷ Đảo?"

Lão giả mập mạp nói: "Ngươi đã nghe ta nói rồi, trong năm đại Thần Vương có hai vị là Sinh Mệnh Chi Thần và Hủy Diệt Chi Thần. Vậy, ngươi có chút liên tưởng nào hay không?"

Đường Vũ Lân giật mình, "Ngươi nói là, Ma Quỷ Đảo tồn tại có liên quan đến hai vị Thần Vương?"

Lão giả mập mạp mỉm cười, Dục vọng lão ma ở bên cạnh nói: "Đúng là phán đoán này. Ước chừng 2000 năm trước, năng lượng sinh mệnh và huỷ diệt đột nhiên từ trên trời giáng xuống, năng lượng huỷ diệt là các khối mảnh vỡ kia đã tạo thành quần đảo Ma Quỷ, mà sinh mệnh năng lượng lại luôn cùng tồn tại với năng lượng huỷ diệt, áp chế nó."
"Trái ngược với huỷ diệt là sáng tạo, mà mục đích cuối cùng của sáng tạo là tạo ra sinh mệnh. Hai thứ tuy trái ngược nhưng lại bổ sung cho nhau. Sau khi hai nguồn năng lượng này xuất hiện thì sinh ra ảnh hưởng rất lớn đến hải vực này. Hải Hồn Thú vốn mạnh lại đột nhiên phát triển nhanh chóng,

gây ra uy hiếp không nhỏ đến hải cương và đại lục, bắt đầu từ lúc đó, Bắc Hải Quân Đoàn mới đóng quân ở đây. Sau đó chúng ta mới đến nơi này thăm dò."

Lão giả mập mạp mỉm cười, "Tên Ác Mộng kia đương nhiên là đang hù doạ các ngươi, chúng ta sao có thể làm gì gây bất lợi với các ngươi chứ? Mặc dù ở nơi này chúng ta rất cô đơn lạnh lẽo, nhưng xét cho cùng, chúng ta là đồng nguyên."

"Đồng nguyên?"

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động.

Lão giả mập mạp nói: "Bởi vì chúng ta chính là Sử Lai Khắc Thất Quái năm đó. Tìm kiếm huyền bí của sinh mệnh và huỷ diệt, chúng ta không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Vì vậy chúng ta đã tới nơi này, rồi gặp một kỳ ngộ bi thảm."

Chương 841: Đã từng là Sử Lai Khắc Thất Quái

Khi nghe thấy năm chữ Sử Lai Khắc Thất Quái, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy chấn động, tất cả tình huống không rõ ràng trước đây đều được giải thích rõ ràng. Hơn nữa, lúc này hắn có dự cảm, lão giả mập mạp này không nói dối, tất cả lời hắn nói đều là sự thật.

Nói đến đây, lão giả mập mạp và Dục vọng lão ma đều trầm mặc. Hiển nhiên là nhớ lại chuyện xưa là một trải nghiệm rất đau đớn với họ.

Dục vọng lão ma thở dài một tiếng, "Khi vừa tới gần Ma Quỷ Đảo, chúng ta đều rất khiếp sợ. Hải vực nơi này đã xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Dưới sự trợ giúp của Liên Bang, chúng ta đã lên được đảo thông qua một số phương tiện khoa học kỹ thuật. Mà khi đó, Hải Hồn Thú xung quanh hải vực này rất nhiều, hơn nữa còn rất cường đại."

"Từ 4000 năm trước, Liên Bang đã ban bố sắc lệnh phải bảo vệ hồn thú, cố gắng hết sức không săn giết chúng. Hải Hồn Thú là hệ thống hồn thú duy nhất còn tồn tại nguyên vẹn trên đại lục. Cho nên chúng ta khi đó cũng không thể lạm sát. Sau khi lên đảo, chúng ta bắt đầu một loạt hành động trinh sát. Chắc hẳn lúc đầu ngươi cũng cảm nhận được, nơi này cơ bản không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, chỉ có hương vị huỷ diệt đáng sợ. Tất cả sinh cơ dường như đều bị tước đoạt. Chúng ta cũng cảm nhận được ở nơi này, chúng ta không thể sinh tồn quá lâu."

"Nhưng việc trinh sát vẫn phải tiếp tục, chúng ta đã nghiêm túc tìm kiếm tất cả trên hòn đảo, tìm kiếm tất cả sinh mệnh thể hay manh mối có thể có. Rốt cuộc, chúng ta đã tìm được mảnh vỡ huỷ diệt."

"Chúng ta khi đó có thực lực không yếu, ít nhất là mạnh hơn rất nhiều so với cấp độ hiện tại của các ngươi. Chúng ta tìm được sơn cốc, rốt cuộc cũng cảm nhận được sinh mệnh năng lượng tồn tại. Khi ấy, phản ứng đầu tiên của chúng ta là gặp được kỳ ngộ rồi. Kết quả là, bảy người chúng ta ở lại trong sơn cốc, tiến hành thêm một bước thăm dò."

"Nhưng lúc đó khác với bây giờ. Khi chúng ta đến Ma Quỷ Đảo thì khí tức huỷ diệt ở bên ngoài, khí tức sinh mệnh nội uẩn trong sơn cốc. Lúc đó mảnh vỡ huỷ diệt còn chưa toàn diện bộc phát nên khi chúng ta nhìn thấy mảnh vỡ huỷ diệt thì nó chỉ là một khối thuỷ tinh cực lớn, bên trong ẩn chứa năng lượng vô tận. Ngươi có thể tưởng tượng cảm giác lúc đó của chúng ta như thế nào không? Chúng ta cảm thấy mình đã nhặt được bảo vật rồi, hơn nữa còn là một bảo vật phi thường khó lường."

"Chúng ta thuộc về Sử Lai Khắc và đương nhiên chúng ta muốn mang bảo vật này về Sử Lai Khắc để nghiên cứu. Vì vậy, chúng ta thử lấy mảnh vỡ huỷ diệt ra, cũng vì thế mà bi kịch xảy ra."

Trên mặt lão giả mập mạp đầy bi thương, cầm một cái đùi gà trên bàn, dùng sức cắn một cái.

Dục vọng lão ma cười khổ nói: "Chúng ta đã kích phát mảnh vỡ huỷ diệt, gần như không có thời gian phản ứng, bảy người chúng ta đều bị năng lượng huỷ diệt kinh khủng trên đó xé thành từng mảnh nhỏ, hài cốt cũng không còn."

"A?" Đường Vũ Lân hô nhỏ một tiếng.

Lão giả mập mạp thở dài nói: "Lúc ấy, chúng ta cũng không cảm nhận được đau đớn gì, chỉ cảm thấy tất cả đều trở nên hỗn độn, xung quanh chợt mơ hồ, chợt rõ ràng, bỗng quang minh, bỗng hắc ám. Mọi thứ dường như đang trôi đi, lại giống như đang diễn ra rất nhanh."
Dục vọng lão ma tiếp lời nói: "Không biết qua bao lâu, cuối cùng chúng ta cũng dần tỉnh táo lại. Nhưng chúng ta cũng vĩnh viễn mất đi thân thể thuộc về mình. Chúng ta sống trên đảo trong trạng thái linh hồn và chúng ta có thể khống chế một phần năng lượng sinh mệnh và huỷ diệt ở nơi này."

"Về sau, chúng ta đã cẩn thận thảo luận. Chúng ta cho rằng xảy ra tình huống này rất có thể là do sinh mệnh năng lượng đã cứu chúng ta. Lực lượng huỷ diệt huỷ diệt thân thể chúng ta, sinh mệnh năng lượng lại kịp thời bảo hộ linh hồn của chúng ta nên mới có các lão ma tồn tại ở trạng thái kỳ dị như vậy. Là sinh mệnh năng lượng kéo dài tính mạng của chúng ta, để chúng ta có thể sống hơn ... nghìn năm."

"Chúng ta luôn thủ hộ nơi này, không để cho người hiếu kỳ tìm kiếm. Mà quần đảo Ma Quỷ này cũng từ một khắc đó mà thuộc về Sử Lai Khắc. Dù

sao, đây là do chúng ta trả giá bằng sinh mệnh mới có được. Chúng ta không cách nào rời khỏi nơi này, bởi vì rời khỏi sinh mệnh năng lượng, chúng ta sẽ chết, linh hồn sẽ tiêu tán. Cho nên chúng ta luôn ở nơi này, đợi Học Viện Sử Lai Khắc đưa người ưu tú tới, giúp học viện huấn luyện ở trình độ nhất định."
Giống như lão giả mập mạp nói, sau khi hắn kể lại toàn bộ quá trình thì Đường Vũ Lân đã tin tưởng hắn. Bởi vì lời hắn nói hoàn toàn hợp lý, không thể chê vào đâu được.

Dục vọng lão ma buồn vô cớ ngồi đó, "Chúng ta sống lâu hơn người bình thường rất nhiều, nhưng chúng ta không thể trở lại Sử Lai Khắc, cũng không thể chứng kiến vẻ đẹp lộng lẫy của Hải Thần Đảo, cũng không thể cảm nhận thế giới loài người một lần nữa. Chúng ta chỉ có thể ở đây làm một lão ma."

Lão giả mập mạp nói: "Huấn luyện các ngươi đúng là có chút ác, cũng mang đến thống khổ không nhỏ. Nhưng các ngươi ngẫm kỹ lại xem, phương thức này có thể giúp các ngươi phát triển nhanh hơn. Không chỉ rèn luyện năng lực, mà còn rèn luyện tâm tính. Chỉ khi gặp phải ngăn trở mãnh liệt, ngươi mới nhận ra sinh mệnh quý giá cỡ nào, mới có thể đối mặt với thế giới này một cách cẩn thận hơn. Ngươi hiểu ý ta không?"
Đường Vũ Lân chậm rãi gật đầu, Ác Mộng lão ma dùng thủ đoạn uy hiếp, Đường Vũ Lân đã học được lái máy bay, hấp thu năng lượng huỷ diệt và dung hợp với bản thân, để khí tức của hắn cũng có một phần thuộc về huỷ diệt, có thể tự do đi lại trong vùng biển này.

Đồ vật Thôn Phệ lão ma cho hắn ăn tuy rằng buồn nôn, nhưng mang lại cho hắn sinh mệnh năng lượng nồng đậm, trung hoà sự tàn phá do năng lượng huỷ diệt mang đến, để hắn có thể cảm thụ đầy đủ quá trình sáng tạo và huỷ diệt, để bản thân hắn được thăng hoa.

Căm Hận lão ma dùng thống khổ để rèn luyện tính kiên định của bọn họ, để bọn họ vững chắc lòng mình trong đau đớn.

Mà Dục vọng lão ma mang đến cho bọn họ là hồng trần luyện tâm, để bọn họ khắc sâu rằng phải luôn tỉnh táo trong dục vọng của bản thân.
Không hề nghi ngờ, tất cả sử dụng thủ đoạn tàn khốc mới khiến bọn họ trong thời gian ngắn bay vọt về chất, chuyển từ thành niên sang thanh niên, để thích ứng tốt hơn với xã hội.

Ngẫm lại, đây đều là rèn luyện hiếm có đối với bọn họ, là rèn luyện ở thế giới bên ngoài, ở trong học viện không thể học được.

Lão giả mập mạp mỉm cười, "Ngươi là người hoàn thành nhanh nhất, cho nên tiếp theo ngươi có thể yên tâm học tập ít gì đó với Dục vọng. Chờ sau khi học xong, ngươi có thể ở lại chờ đồng bạn của ngươi. Chờ đến khi tất cả đều thông qua, hoặc có người nào đó bỏ cuộc, các ngươi có thể cùng nhau rời đi. Dựa theo quy củ, người cùng đi thì phải cùng về."

Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu.

Tuy rằng bây giờ hắn còn cảnh giác khiến hắn không thể nói ra lời nào tôn kính, nhưng trong lòng hắn đã tin tưởng tất cả.
Lão giả mập mạp đứng người lên, nhẹ gật đầu với Dục vọng lão ma, sau đó quay người đi về phía rừng cây, thân ảnh mập mạp dần biến mất.

"Ta nên gọi hắn là gì?" Đường Vũ Lân hỏi Dục vọng lão ma.

Dục vọng lão ma lắc đầu, "Ngươi không cần gọi hắn là gì, trước khi rời đi ngươi chắc sẽ không gặp lại hắn. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi. Ta có thể dạy ngươi không ít, tuy rằng nhiều thứ không phải là năng lực chiến đấu thực tế, nhưng sẽ trợ giúp rất lớn cho ngươi khi thực chiến, ví dụ như thuật hoá trang và nguỵ trang."

Chương 842: Học tập

Dục vọng lão ma bắt đầu truyền thụ tri thức cho Đường Vũ Lân, giống như lão giả mập mạp nói vậy, tất cả tra tấn tựa hồ đã qua, chỉ là dạy bảo bình thường.

Cho tới bây giờ Đường Vũ Lân cũng không phải một người ngốc, hắn học vô cùng nhanh, hơn nữa mau chóng tìm được niềm vui trong đó. Giống như Dục vọng lão ma nói, thứ nàng dạy không có sức chiến đấu thực tế nào, nhưng nó cải thiện đáng kể khả năng sinh tồn của hắn. Đó là bồi dưỡng hắn thành nhân tài toàn diện theo đúng nghĩa.

Dạy bảo hắn không chỉ có Dục vọng lão ma, rất nhanh, Căm Hận lão ma, Phá Diệt lão ma, Ác Mộng lão ma, Thôn Phệ lão ma cũng đều trước sau xuất hiện trước mặt Đường Vũ Lân, dạy cho hắn các tri thức phức tạp.

Từ chỗ bọn họ, Đường Vũ Lân được biết từ vạn năm trước Học Viện Sử Lai Khắc đã có kế hoạch bồi dưỡng chiến sĩ toàn năng. Là chiến sĩ có thể thích ứng với các loại chiến trường, có được năng lực toàn diện.

Lần đầu tiên thực hiện kế hoạch này chỉ có một trường hợp thành công, đó chính là người sáng lập Truyền Linh Tháp, một đời truyền kỳ Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo.

Mà bây giờ, Học Viện Sử Lai Khắc chưa từng từ bỏ kế hoạch này, chỉ là nó không còn được tiến hành trong học viện, mà là ở đây.

Chỉ người có thể hoàn thành tất cả các khảo hạch trong một năm mới có tư cách học tập chương trình chiến sĩ toàn năng. Không hề nghi ngờ, Đường Vũ Lân là một trong số đó, hơn nữa là người có biểu hiện tốt nhất trong ngàn năm qua.

Trong tất cả các khảo hạch phía trước, luyện tâm tất nhiên rất khó khăn và rất khó để duy trì không tan vỡ. Nhưng quan trọng hơn, cũng khó khăn nhất vẫn là hai lần trộm máy bay.

Nhất là lần thứ hai, vượt qua hải vực Ma Quỷ Đảo tiến vào Bắc Hải Quân Đoàn trộm máy bay, thật sự có quá ít người thành công. Trong 200 năm gần đây chỉ có 3 người thành công, mà 3 người này đều trở thành Các chủ Hải Thần Các, trong đó có cả Các chủ đương đại, Kình Thiên Đấu La Vân Minh.

Học tập các tri thức phong phú, Đường Vũ Lân không cảm thấy mệt mỏi. Hắn bắt đầu thông hiểu đạo lí những kiến thức này. Rất nhiều thứ thoạt nhìn bình thường dường như không có ai để ý, nhưng khi thực sự tìm hiểu lại phát hiện nó thật bác đại tinh thâm.

Ví dụ như, Thôn Phệ lão ma giảng giải chi tiết cho Đường Vũ Lân về chỗ ảo diệu của các nguyên liệu nấu ăn, làm sao để hấp thu hoàn toàn năng lượng có trong thức ăn, điều này rất quan trọng đối với cách nấu ăn. Làm sao để phân biệt nguyên liệu nấu ăn, kể cả thực vật, động vật, sinh vật biển, ... Mỗi ngày Đường Vũ Lân đều được truyền thụ rất nhiều tri thức.

Trong suốt ba tháng, Đường Vũ Lân hầu như không ăn không ngủ học tập và luyện tập. Cũng không biết năm vị lão ma này làm thế nào mà luôn có thể lấy ra đồ vật tương ứng để hắn học tập và tu luyện.

"Được rồi, những gì có thể dạy đều đã dạy hết rồi, tiếp theo chính là ngươi tự mình thông hiểu đạo lí. Khi trở về đất liền ngươi có thể cảm ngộ nhiều hơn. Chỉ khi ở ngoài xã hội, ngươi mới có thể hiểu hết tất cả những điều này."

"Cảm ơn các vị tiền bối." Sau ba tháng này, tâm tình xấu xa của Đường Vũ Lân về năm vị lão ma rốt cuộc cũng bị quét sạch.

Hơn nữa, hiện tại hắn đã biết chính xác tình huống của các đồng bạn, cũng không tệ lắm. Tới Ma Quỷ Đảo đã 10 tháng, tuy rằng tốc độ của những người khác không nhanh bằng hắn, nhưng ít ra cho tới giờ chưa có ai tan vỡ.

Bọn họ dù không thể học tất cả mọi thứ thì ít nhất cũng có rèn luyện rất tốt ở chỗ này.

Dục vọng lão ma nói: "Thời gian còn lại ngươi ở trên đảo, cũng nên buông lỏng một chút. Nơi này chúng ta có đồ ăn tốt nhất, còn có một nơi thoải mái

dễ chịu để ngươi ở lại. Đợi đồng bạn của ngươi chấm dứt khảo hạch thì ngươi có thể rời đi."
Khi Đường Vũ Lân được dẫn tới chỗ ở thì cả người hắn đều chấn kinh. Bởi vì nếu chỉ dùng từ thoải mái để hình dung thì Đường Vũ Lân cảm thấy hoàn toàn chưa đủ.

Đây là một gian nhà trên cây, Đường Vũ Lân không biết nó được tạo ra như thế nào, nhưng sinh mệnh năng lượng ở nơi này còn nồng đậm hơn trong sơn cốc. Trong nhà có đầy đủ thiết bị, thậm chí còn có một ít đồ hiện đại. Một chiếc giường lớn thoải mái, chỉ ngồi lên cũng có cảm giác buồn ngủ và muốn thả lỏng.

Bị hành hạ sáu tháng và học trong ba tháng, Đường Vũ Lân thật sự quá mệt mỏi. Nên sau khi Dục vọng lão ma rời khỏi, hắn cơ hồ lập tức ngủ thiếp đi. Giấc ngủ này kéo dài ba ngày ba đêm.

Khi tỉnh lại, Thôn Phệ lão ma lại đưa tới đồ ăn cao cấp tràn đầy sinh mệnh năng lượng.
Ăn những vật này, Đường Vũ Lân quả thực cảm động muốn khóc. Cuối cùng cũng khổ tận cam lai, vượt qua được rồi a!

Phong cảnh trên Ma Quỷ Đảo tuy rằng không đẹp, nhưng nơi Đường Vũ Lân ở khá cao, từ nơi này có thể nhìn thấy bên ngoài và biển cả. Cảnh tượng rất đẹp.

Đã rất lâu rồi Đường Vũ Lân mới có cảm giác thoải mái như vậy. Sau khi ăn no hắn lại nằm xuống giường, rất nhanh đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Còn có chuyện gì hạnh phúc hơn đây? Có món ngon tuyệt hảo, có môi trường thoải mái dễ chịu, không có ai bức bách tu luyện, lại còn tự do. Chỉ cần chờ đồng bạn đi ra là có thể rời đi, toàn bộ áp lực đều không còn.

Đường Vũ Lân dựa vào ghế sô pha trước nhà cây, nhìn ra biển cả xa xăm, toàn thân ấm áp, thoải mái không nói nên lời. Ngay cả tiếng côn trùng và tiếng chim hót đều dễ chịu như vậy.
"A ...!" Duỗi lưng một cái, cơn buồn ngủ lại vô thức xuất hiện. Đã là ngày thứ ba hắn đến đây, mỗi ngày đều ăn uống no say rồi ngủ một giấc thật ngon. Còn gì thoải mái hơn đây?

Một nụ cười thản nhiên xuất hiện trên mặt Đường Vũ Lân, hắn đứng người

lên, dùng sức duỗi lưng một cái rồi quay về phòng mình.

Lấy lão giả mập mạp cầm đầu, Dục vọng lão ma, Phá Diệt lão ma, Thôn Phệ lão ma, Ác Mộng lão ma, Căm Hận lão ma, sáu đại lão ma ở cùng một chỗ trong một hang động.

Trước mặt bọn họ là quang ảnh Đường Vũ Lân vừa duỗi lưng trở về phòng.

"Hắc hắc, tiểu tử này thật là an nhàn." Lão giả mập mạp có chút đắc ý nói.

Dục vọng lão ma nhếch miệng, "Có gì mà đắc ý, là bọn ta cùng giúp ngươi, được không?"

"Đó cũng là bản lĩnh của ta. Bất quá, tiểu tử này thật sự không dễ lừa. Sau ba tháng học được nhiều như vậy, hắn có thể tiêu hóa và hấp thu mọi thứ như bọt biển. Năng lực học tập này quả thật phi thường. Đáng tiếc, dù hắn tinh như quỷ thì vẫn phải uống nước rửa chân của lão phu."
"Đợi một chút, ngươi đừng có đắc ý." Phá Diệt lão ma đột nhiên giật mình nói: "Tiểu tử này không ngủ."

Hình ảnh biến đổi, lúc này Đường Vũ Lân đã về phòng, mang trên mặt nụ cười có vài phần lười biếng, nhưng hắn không nằm xuống giường, mà khoanh chân ngồi xuống đó, hai tay đặt lên đầu gối, ngũ tâm triều thiên, đúng là bắt đầu minh tưởng, tư thế tu luyện Huyền Thiên Công tiêu chuẩn.

Cái này ...

Sáu vị lão ma không khỏi trợn mắt há mồm.

"Sinh hoạt sảng khoái như vậy, mỗi ngày ăn nhiều đồ ngon như thế, tiểu tử này sao còn nhớ tới minh tưởng? Điều này là không thể. Mỗi ngày đều rất thoải mái a!" Lão giả mập mạp giật mình và khó hiểu.

Dục vọng lão ma ha ha cười một tiếng, "Cho ngươi đắc ý, đáng đời."

Đúng vậy, Đường Vũ Lân bắt đầu minh tưởng rồi.
Hắn yên lặng cảm thụ được sinh mệnh lực nồng đậm trong không khí, nương theo Huyền Thiên Công vận chuyển, chậm rãi hấp thu thiên địa nguyên lực dồi dào mà tinh khiết vào cơ thể mình.

Huyền Thiên Công vận chuyển không gia tốc, chỉ là tự nhiên thúc giục, để khí tức huyết mạch của hắn chậm rãi vận chuyển theo nó.

Đường Vũ Lân không nóng vội, yên lặng chải vuốt hồn lực và huyết mạch chi lực trong cơ thể mình. Hắn cẩn thận như vậy là vì lo lắng chỉ bất cẩn một chút thôi sẽ phá tan tầng phong ấn thứ chín.

Chỉ cần không cần thiết và không thể khống chế được thì hắn tuyệt sẽ không dễ dàng đi trùng kích phong ấn. Càng hấp thu tinh hoa Kim Long Vương và thực lực tăng lên thì trong lòng Đường Vũ Lân càng cảnh giác hơn.

Tinh hoa Kim Long Vương mang đến cho hắn lực lượng cường đại, đồng thời cũng mang đến cho hắn một số thứ khác. Những năng lượng không rõ ràng này đang vô tri vô giác ảnh hưởng tới hắn.
Ví dụ như trước kia, phương thức chiến đấu của Đường Vũ Lân thay đổi liên tục, hơn nữa phần lớn là thắng bằng trí. Nhưng khi huyết mạch Kim Long Vương càng cường đại thì bây giờ, hắn càng ưa thích lấy lực lượng thuần tuý áp chế. Hơn nữa tâm tình cũng bị ảnh hưởng, trở nên kiên cường hơn nhiều.

Đã gần một năm từ khi đến Ma Quỷ Đảo. Trong gần một năm này, hắn chịu đựng các khảo nghiệm tra tấn phi nhân loại, trong toàn bộ quá trình, kỳ thật tăng lên lớn nhất là tâm tính, đúng là ảnh hưởng đến tinh thần của hắn. Điều này cũng khiến hắn có thể cảm nhận rõ ràng được vấn đề thân thể của mình.

Chương 843: Vòng xoáy hồn lực

Đằng sau lực lượng cường đại thường đi kèm với nguy cơ khó lường. Hiện tại Đường Vũ Lân đã ngày càng nhận ra rằng huyết mạch Kim Long Vương có ảnh hưởng xấu đến hắn. Tuy rằng nó cường đại, nhưng cường đại phải nằm trong tầm kiểm soát của mình mới là tốt nhất, đừng bao giờ để nó không thể khống chế được.

Vì vậy, hiện tại trong quá trình tu luyện, Đường Vũ Lân không ngừng kết hợp hồn lực Huyền Thiên Công với huyết mạch của mình, nhờ vào Huyền Thiên Công sinh sôi không ngừng tiến hành lọc và chiết xuất năng lượng huyết mạch của bản thân.

Nhìn qua làm như vậy khiến tu vi của hắn tăng lên không nhiều, nhưng trên thực tế là không ngừng làm giảm những nguy cơ tiềm ẩn mà hắn có thể gặp phải. Hơn nữa, trong quá trình này, hồn lực Huyền Thiên Công cũng được áp súc thêm một lần. Tuy rằng hắn chỉ có 5 hồn hoàn, nhưng thực tế ở cùng một cấp độ, xét về trình độ áp súc hồn lực và độ tinh khiết, Đường Vũ Lân tuyệt đối có thể đứng thứ nhất.

Giống như lúc này minh tưởng, hắn muốn thông hiểu những gì học được trong một năm qua và cải thiện bản thân, mà không phải nóng lòng tăng lên hồn lực.

Lúc trước, khi Mộ Thần dạy hắn học rèn, điều đầu tiên người dạy cho hắn là đặt nền móng vững chắc và dần dần tiến bộ. Chỉ khi nền móng vững chắc thì mới có thể đi xa hơn trong tương lai.

Cho nên, hiện tại Đường Vũ Lân không hề nóng vội, khi minh tưởng chỉ chậm rãi thúc đẩy hồn lực và huyết mạch chi lực, cảm thụ từng biến hoá rất nhỏ trong cơ thể mình.

Cơ thể con người rất huyền bí, võ hồn cũng như vậy. Yên lặng cảm thụ từng thay đổi trong cơ thể, cảm giác của hắn ngày càng rõ ràng hơn. Cảm giác thông thấu dần khiến hắn tiến nhập vào một trạng thái minh tưởng kỳ

diệu.

"Mười phút, chỉ mười phút đã tiến vào minh tưởng sâu rồi hả? Tiểu tử này ..." Ác Mộng lão ma chợt im lặng, năm vị lão ma khác đều sững sờ.

"Thế nào?"

"Còn có thể thế nào, chẳng lẽ chúng ta còn có thể đánh thức hắn từ minh tưởng sâu hay sao?"

"Không thể như vậy, không nên như vậy!" Lão giả mập mạp thở hổn hển nói.

"Đáng đời!"

Không biết đã minh tưởng bao lâu, hồn lực của Đường Vũ Lân tự nhiên vận chuyển, khi hắn khôi phục lại ý thức thì kinh ngạc phát hiện, trong cảm giác của hắn, thân thể hắn dường như đã thay đổi.

Mọi thứ trong cơ thể đều hiện lên màu vàng nhạt và hài hoà. Trong đan điền, hồn lực màu vàng và màu trắng dung hợp hoàn mỹ kéo theo huyết mạch chi lực lượn vòng tạo thành một vòng xoáy.

Bên trong vòng xoáy nhìn không lớn này, hồn lực phi thường mạnh, đã hoàn toàn hoá thành chất lỏng. Hồn lực vòng xoáy nhu hoà kết hợp hoàn mỹ với huyết mạch chi lực xoay chuyển nhẹ nhàng.

Đường Vũ Lân rõ ràng cảm nhận được hồn lực của mình trở nên mạnh hơn, và quan trọng hơn là, tất cả năng lượng trong cơ thể hắn tựa hồ đã có trật tự. Được khí tức sinh mệnh không ngừng nuôi dưỡng, hắn cảm giác được cốt cách, nội tạng của mình vốn cứng cỏi lại được tăng cường thêm sức bền, và đã có kết cấu trong suốt như thuỷ tinh.

Đây là ...

Tuy rằng Đường Vũ Lân không rõ đây là cảnh giới gì, nhưng hắn biết rõ thân thể mình nhất định đã tiến đến một cấp độ khác.

Về vòng xoáy hồn lực trong đan điền, với kiến thức của mình hắn cũng hiểu một ít. Chỉ là, vòng xoáy hồn lực chỉ xuất hiện ở cuối Lục Hoàn a!

Bởi vì, khi hồn sư tu luyện tới Thất Hoàn chính là một bình cảnh thật lớn. Điểm quan trọng nhất trong bình cảnh này là hồn lực biến chất.

Ngưng tụ hồn hạch là chuyện Thất Hoàn Hồn Thánh nhất định phải làm được, chỉ có ngưng tụ hồn hạch mới có thể tăng tu vi lên 70 cấp, sau đó có thể trực tiếp dung hợp với hồn linh hoặc hồn hoàn để tăng lên, có được hồn kỹ thứ bảy Võ Hồn Chân Thân, từ đó tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Chỉ sau khi đạt đến Thất Hoàn trở lên mới được gọi là hồn sư cao giai. Không hề nghi ngờ, bây giờ Đường Vũ Lân còn cách Thất Hoàn rất xa, nhưng vòng xoáy hồn lực là việc cần phải làm trước khi ngưng tụ hồn hạch.

Vòng xoáy hồn lực cũng có thể nói là trụ cột của hồn hạch. Với sự xuất hiện của vòng xoáy, hồn sư có thể hấp thu thiên địa nguyên lực nhiều hơn, thông qua vòng xoáy xoay tròn, không ngừng áp súc hồn lực của bản thân đến khi hình thành hồn hạch vững chắc.

Hồn lực hiện tại của Đường Vũ Lân khoảng 53 cấp, còn hơn 10 cấp nữa mới đến Thất Hoàn. Mà bình thường, hồn sư cấp 69 mới bắt đầu thử hình thành vòng xoáy hồn lực, sau đó đợi nó tự nhiên ngưng kết hồn hạch, hoàn thành bay vọt về chất. Quá trình này chậm hơn nhiều so với các cấp độ tu luyện khác. Đây cũng là nguyên nhân vì sao có ít hồn sư có tu vi Thất Hoàn trở lên.
Một khi hồn hạch hình thành, nhận thức và cảm giác của hồn sư với thiên địa nguyên lực cũng nhảy vọt, để cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Đến lúc đó không cần lo lắng hồn lực sẽ tiêu hao không còn, hồn hạch có thể dẫn dắt thiên địa nguyên lực bổ sung kịp thời. Chỉ cần chiến đấu không tiêu hao quá lớn thì hồn lực của Hồn Thánh đều là sinh sôi không ngừng.

Đường Vũ Lân mới 53 cấp đã hình thành vòng xoáy hồn lực, điều này không chỉ có nghĩa là trình độ áp súc của hắn vượt xa người thường, mà quan trọng hơn là lý giải về hồn lực của bản thân hắn cũng như thế.

Đường Vũ Lân lập tức cảm giác được lợi ích lớn nhất khi hình thành vòng xoáy hồn lực. Lực kéo của vòng xoáy khiến hắn có thể khống chế huyết mạch chi lực trong cơ thể tốt hơn, không để nó đi phá tan tầng phong ấn thứ chín.
Đây là niềm vui ngoài ý muốn. Đường Vũ Lân có thể cảm giác rõ ràng hồn

lực của mình tăng lên một cấp, từ 52 lên 53 cấp. Tuy rằng một năm tăng lên 2 cấp không được coi là nhiều, nhưng loại tăng lên này cực kỳ vững chắc. Huống chi một năm qua, hắn đã học được rất nhiều thứ.

Minh tưởng có thể sắp kết thúc, cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi Đường Vũ Lân chuẩn bị kết thúc minh tưởng thì đột nhiên, thân thể hắn khẽ run lên, một cảm giác kỳ diệu tự nhiên sinh ra.

Cảm giác này giống như trong thân thể hắn có một hạt giống, hạt giống này nảy mầm, rốt cuộc bắt đầu tách ra khí tức sinh mệnh của nó.

Cảm giác này thật sự quá kỳ diệu nên Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong nháy mắt hắn đã bị sinh mệnh năng lượng không gì sánh kịp vây quanh. Sinh mệnh năng lượng nồng đậm đến mức hoàn toàn thôn phệ hắn trong chốc lát.
Đây là ...

"Ô...ô...n...g"

Một đám lão ma lần lượt ngẩng đầu lên nhìn về một hướng, trên mặt đều toát ra vẻ khïếp sợ không hiểu.

"Tình huống gì vậy?"

Bọn họ nhìn thấy một cột sáng xanh biếc đột nhiên từ trong đảo phóng lên trời, trong hòn đảo vốn có khí tức sinh mệnh nồng đậm nay lại tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Tình huống này cực kỳ hiếm thấy, nhất thời các lão ma không khỏi sững sờ.

"Sinh mệnh triều tịch? Lần trước sinh mệnh triều tịch xuất hiện không phải 20 năm trước sao? Sao lại tới rồi?"

Sinh mệnh triều tịch xuất hiện trên Ma Quỷ Đảo mỗi trăm năm một lần. Mỗi khi sinh mệnh triều tịch xuất hiện là thời khắc lực lượng huỷ diệt trên đảo bị áp chế suy yếu nhất, cũng là lúc sinh mệnh năng lượng nồng đậm nhất. Vào thời điểm này, ở phụ cận quần đảo Ma Quỷ sẽ tụ tập một lượng lớn Hải Hồn Thú, hấp thu những sinh mệnh năng lượng này để bản thân tiến hoá.

Vì vậy, sở dĩ có nhiều Hải Hồn Thú cường đại ở phụ cận quần đảo Ma Quỷ không phải là cô lập nó, mà là thủ hộ nó.

Sinh mệnh triều tịch có tác dụng với Hải Hồn Thú lớn hơn nhân loại, nó có thể trực tiếp làm huyết mạch trên Hải Hồn Thú biến chất, nói đúng hơn là có thể chiết xuất huyết mạch của Hải Hồn Thú.

Nhưng cách lần trước đó mới 20 năm, vậy mà lại xuất hiện sinh mệnh triều tịch, đây là tình huống rất không bình thường.

Từng quang ảnh xuất hiện, các vị lão ma rất nhanh đã tụ tập với nhau.

Chương 844: Sinh mệnh triều tịch

Ngoài sáu vị lão ma ban đầu còn có thêm một lão ma nữa. Vị này nhìn có chút buồn cười, mắt nhỏ, mũi to, miệng rộng, cằm đặc biệt dài, người hơi còng xuống. Khi hắn xuất hiện, sáu lão ma kia rất tự nhiên đứng sau hắn.

"Tại sao sinh mệnh triều tịch lại đột nhiên xuất hiện vậy, Lão Đại?" Phá Diệt lão ma vội vàng hỏi vị lão ma mới xuất hiện này.

Lão giả kia lắc đầu, cau mày, "Ta cũng không biết là tình huống gì, ta vẫn luôn trấn áp năng lượng huỷ diệt, đột nhiên nó trở nên yếu đi, sau đó sinh mệnh triều tịch xuất hiện. Có cảm giác khác với lúc trước. Trong tình huống bình thường thì sẽ có cảm giác trước khi sinh mệnh triều tịch xuất hiện 10 năm, sau đó sẽ tăng dần lên, cuối cùng là dâng trào. Mà lần này không có bất kỳ dấu hiệu nào. Thả mấy tiểu tử kia để bọn chúng được sinh mệnh triều tịch tẩy lễ, vận khí thật không tệ. Có thể bắt kịp sinh mệnh triều tịch, đây là đại cơ duyên."

"Ta đi!" Ác Mộng lão ma vội vàng nói.

"Đợi một chút, nhìn hướng sinh mệnh triều tịch." Lão giả mập mạp đột nhiên nói.

"Là chỗ hắn?" Phá Diệt lão ma cũng nhận ra ngay lập tức.

"Tình huống như thế nào?" Lão giả cầm đầu hỏi.

Dục vọng lão ma nói: "Là Đường Vũ Lân, từ khi hắn tiến vào minh tưởng sâu đã hơn 3 tháng rồi. Sinh mệnh triều tịch không giống là bộc phát từ xung quanh mảnh vỡ huỷ diệt, mà bắt đầu từ chỗ hắn minh tưởng, thật kỳ quái!"

"Chẳng lẽ hắn minh tưởng sâu lại dẫn đến sinh mệnh triều tịch sao? Điều này sao có thể?" Căm Hận lão ma nói với vẻ không dám tin.

Các vị lão ma hai mặt nhìn nhau, tinh thần không khỏi chấn động.

Từ khi bọn họ tới đây đã khoảng hơn một nghìn năm, bọn họ tự nhủ cơ bản đã nắm rõ đủ tình huống và quy luật trên Ma Quỷ Đảo. Mỗi khi xảy ra tình huống bất thường thì có nghĩa là bọn họ sẽ hiểu thêm về Ma Quỷ Đảo.

Mặc dù bọn họ đều tồn tại ở hình thái năng lượng, nhưng với tư cách là người thủ hộ nơi này, quan trọng hơn là có thể hiểu thêm về tất cả ở nơi đây.

"Đi xem một chút." Lão giả cầm đầu vung tay lên, bảy lão ma đồng thời lóe lên hào quang, ngay sau đó đã hoàn toàn biến mất.

Đường Vũ Lân không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ cảm giác được xung quanh người mình sinh mệnh năng lượng ngày càng nồng đậm, giống như là một cái kén lớn ôm trọn người hắn.

Cảm giác này phi thường kỳ diệu, rõ ràng là không thở được, nhưng cơ thể cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Hắn không nhìn thấy là, bên ngoài người hắn, một vòng quang hoàn chậm rãi sáng lên. Không phải là hồn hoàn Lam Ngân Hoàng, cũng không phải quang hoàn màu vàng kim đến từ huyết mạch Kim Long Vương, mà là một vòng quang hoàn màu lục kim sắc.

Quang hoàn lục kim sắc ánh lên vầng sáng kỳ lạ, khi hắn mới có được quang hoàn này thì dù rót vào bao nhiêu hồn lực cũng bị thôn phệ không còn. Dưới sự trợ giúp của Kình Thiên Đấu La mới dẫn động được nó trong thời gian ngắn.

Đối với hồn kỹ mà quang hoàn này mang lại, Đường Vũ Lân gọi nó là Tự Nhiên Chi Tử.

Giờ khắc này, hào quang hồn hoàn thứ năm sáng hơn bao giờ hết, sinh mệnh năng lượng nồng đậm nó toả ra và năng lượng sinh mệnh triều tịch xung quanh hỗ trợ lẫn nhau và toả sáng rực rỡ.

Ma Quỷ Đảo khẽ run rẩy trong sinh mệnh triều tịch, trong biển rộng ở phía xa, Hải Hồn Thú ùn ùn kéo tới, theo bản năng vây quanh Ma Quỷ Đảo. Càng ngày có càng nhiều Hải Hồn Thú tràn tới gia nhập vào đội ngũ bên

này, cảm thụ được lợi ích mà sinh mệnh lực nồng đậm mang đến.
Ý thức của Đường Vũ Lân dần chìm đắm trong khí tức sinh mệnh, hắn kinh ngạc phát hiện một vài hình ảnh hư ảo xuất hiện ở chỗ sâu trong đầu hắn.

Hắn nhìn thấy một quang cầu chín màu rực rỡ. Quang cầu đó lóe lên hào quang kỳ diệu, mỗi lần vầng sáng lập loè đều khiến người khác có cảm giác thăng hoa.

Sau đó, quang cầu kia dần biến lớn, càng lúc càng lớn và gấp mấy lần trước đó. Trong mơ hồ, quang cầu trở nên trong suốt hơn, giống như là bề ngoài nó mỏng đi.

Đường Vũ Lân có thể nhìn thấy, trong quang cầu kia có mây mù mờ ảo, có núi non sông ngòi, cực kỳ kỳ dị.

Mà đúng lúc này, một cỗ khí lưu màu xám từ đằng xa tiến đến. Khí lưu kia quá mức khổng lồ, phô thiên cái địa, bao trùm hết tầm nhìn của hắn, bao gồm cả quang cầu kia.

Hào quang trên quang cầu lóe lên liên tục, mỗi lần lập loè, năng lượng của quang cầu đều run rẩy kịch liệt. Từng vết nứt xuất hiện, quang cầu dường như sắp vỡ tan dưới sự càn quét của khí lưu.
Nhưng cũng đúng lúc đó, bề ngoài quang cầu đột nhiên xuất hiện biến hoá, hai quang ảnh xuất hiện. Một cái màu xanh lá, một cái là màu tím. Hai quang ảnh này dung hợp với nhau, tạo thành một vầng sáng kỳ diệu. Vầng sáng có màu trắng, ôm trọn quang cầu chín màu ở bên trong. Vết rách được lấp đầu, quang cầu thu nhỏ lại, không nhìn rõ bên trong, nhưng cuối cùng cũng không phá toái.

Khí lưu màu xám khổng lồ đáng sợ quét qua khiến quang cầu run rẩy kịch liệt, sau đó bị cuốn ra xa theo luồng khí lưu kia.

Không biết vì sao, nhìn đến đây, một nỗi buồn không thể giải thích được dâng lên sâu trong đáy lòng Đường Vũ Lân. Lúc này, hắn chỉ muốn hét lên và bắt lại quang cầu kia.

Đồng thời, ba điểm hào quang đột nhiên phóng đại trong tầm mắt hắn. Trong đó, hai điểm hào quang lần lượt là màu tím và màu xanh lá, chỉ là so với màu tím và màu xanh lá thủ hộ quang cầu lúc trước thì hai điểm này yếu hơn nhiều. Khi chúng va vào nhau, chúng dần trở nên rõ ràng hơn

trong tầm mắt Đường Vũ Lân.
Đó là hai thân ảnh, chỉ là bọn họ nhìn thật hư ảo. Có thể mơ hồ nhìn thấy, thân ảnh màu tím tựa hồ là một nam tử, mà màu xanh lá là một nữ tử, bọn họ muốn bắt lấy nhau, nhưng căn bản không làm được.

Rốt cuộc trong một lần va chạm, thân ảnh màu tím vỡ vụn, hoá thành vô số mảnh vỡ màu tím nhỏ bay tán loạn, mà thân ảnh màu xanh lá kia dường như rên lên một tiếng, sau đó nàng cũng vỡ tan. Từng quang mang màu xanh lá bắn ra, lần lượt tìm được các mảnh vỡ màu tím, hoá thành từng vòng năng lượng giống dây leo quấn lên đó, rồi vay vụt qua.

Hào quang thứ ba lúc này cũng trở nên rõ ràng, đó là một đoàn quang mang màu vàng. Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy nó thì cảm thấy tim mình đột nhiên đập rất nhanh, sau đó cảm giác bi thương mãnh liệt và cô đơn dâng lên trong lòng.

Điểm kim mang kia đột nhiên phóng lớn trước mặt hắn và rồi, tất cả đều biến mất.
Thân thể Đường Vũ Lân run rẩy, tinh thần run rẩy, hồi lâu vẫn không thể kiềm chế được.

Không biết qua bao lâu, hắn mới dần khôi phục lại, sinh mệnh và hủy diệt, đây là hương vị của nó.

Màu tím tựa hồ đại biểu cho huỷ diệt, màu xanh lá đại biểu cho sinh mệnh, còn quang mang màu vàng kia đại biểu cho cái gì?

Quang cầu được huỷ diệt và sinh mệnh thủ hộ kia là gì?

Mặc dù chỉ diễn ra trong thời gian rất ngắn, nhưng đối với Đường Vũ Lân, dường như đã một thế kỷ trôi qua.

Hắn cảm giác được rõ ràng trong đầu mình có thêm thứ gì đó, nhưng chính hắn lại không bắt được. Hắn không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt ra. Lúc này, Đường Vũ Lân mới kinh ngạc nhìn thấy từng vầng sáng màu tím và màu xanh lá quay quanh người mình đang từ từ tản đi.
Thân thể hắn bình thường, trong cảm giác cũng không có chỗ nào khác biệt. Nhưng trong lòng hắn lại mơ hồ có cảm giác kỳ diệu. Ngưng thần nội

thị, hắn kinh ngạc phát hiện, ở trung tâm vòng xoáy hồn lực mới hình thành không lâu của hắn có thêm thứ gì đó.

Đó là hai quang điểm nho nhỏ, một cái là màu xanh lá, một cái là màu tím. Bọn chúng quay quanh nhau, chậm rãi xoay tròn.

Đường Vũ Lân muốn thử cảm thụ sự tồn tại của chúng, nhưng khi ý thức của hắn đi vào xung quanh quang điểm màu xanh lá và màu tím thì tinh thần hoảng hốt trong chốc lát, sau đó không thể nhìn rõ mọi thứ.

Sau khi cảm giác khôi phục thì vẫn chỉ thấy hai quang điểm như cũ.

Đây là ...

Sinh mệnh và huỷ diệt mang đến sao? Nhưng tại sao chúng lại xuất hiện trong cơ thể mình? Trong người hắn có huyết mạch Kim Long Vương, có Huyền Thiên Công, còn chưa đủ náo nhiệt hay sao?
Quan trọng hơn là, Đường Vũ Lân hoàn toàn không thể khẳng định những năng lượng này ở trong người mình là tốt hay xấu.

Im lặng một hồi, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó lại mở mắt ra.

"A, các ngươi ..." Lần này hắn bị doạ nhảy dựng, bởi vì bảy cặp mắt đang vây quanh hắn, nhìn hắn chăm chú.

Trừ sáu vị lão ma hắn từng nhìn thấy thì còn có thêm một vị, vị này vừa vặn đứng ngay trước mặt hắn.

"Sinh mệnh triều tịch, hủy diệt triều tịch vậy mà đồng thời xuất hiện, hơn nữa còn là bị ngươi dẫn động. Nói mau, cuối cùng ngươi đã làm cái gì?" Lão giả vội vàng hỏi.

Chương 845: Trong lòng có yêu

Đường Vũ Lân bối rối nói: "Cái gì ta cũng không làm. Ta chỉ minh tưởng, cũng không biết có chuyện gì xảy ra." Hắn đúng là không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng không định nói ra những cảm giác vừa rồi.

"Nói một chút về quá trình." Phá Diệt lão ma nói.

Khoé miệng Đường Vũ Lân hiện lên vẻ giễu cợt, "Nếu các ngươi thả ta và đồng bạn của ta ra, ta sẽ cân nhắc nói cho các ngươi biết."

Các vị lão ma đều sửng sốt, lão giả mập mạp cả giận nói: "Xú tiểu tử, ngươi hỗn đản. Có biết kính trọng trưởng bối hay không."

Đường Vũ Lân ha ha cười một tiếng, "Tôn trọng trưởng bối? Nếu ta không đoán sai, ngài hẳn là Lười Biếng lão ma."

Lời vừa nói ra, các vị lão ma đều giật mình, ánh mắt nhìn Đường Vũ Lân cũng thay đổi.

Lười Biếng lão ma không thể tin được nói: "Làm sao ngươi biết?"

Đường Vũ Lân nhoẻn miệng cười, "Đoán đấy, hiện tại xem ra, ta đoán đúng rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Được chư vị bồi dưỡng nhiều ngày như vậy, làm sao có thể không tiến bộ? Để ta phân tích cho các ngươi một chút. Sau khi ta trải qua các tra tấn phía trước, đặc biệt là sau tra tấn của Dục vọng lão ma hẳn là đã vượt qua thời khắc khó khăn. Lúc trước các ngươi từng nói, các ngươi là Sử Lai Khắc Thất Quái. Ta cũng không hoàn toàn tin điều này, nhưng ít nhất ta chú ý tới một con số, Thất Quái đương nhiên là có bảy người. Đã có 5 người biến thành lão ma, vậy hai người còn lại sẽ không ngoại lệ."

Nhìn chăm chú lão giả mập mạp kia, Đường Vũ Lân tiếp tục nói: "Tra tấn

chúng ta là 5 lão ma, ngươi là người thứ sáu xuất hiện, không hề nghi ngờ ngươi cũng là một vị lão ma. Ngươi không chịu nói ra danh xưng của mình, ta đương nhiên sẽ có hoài nghi. Mà chuyện xưa của các ngươi nói không chê vào đâu được, theo phán đoán của ta, toàn bộ chuyện xưa là thật, các ngươi đúng là đang khảo nghiệm chúng ta, đồng thời cũng là bồi dưỡng chúng ta. Mấy tháng sau này cũng đã chứng minh suy đoán của ta. Các ngươi bắt đầu dạy bảo ta các loại tri thức, ta quả thực đã học được nhiều thứ tốt. Nhưng trong lòng ta vẫn không buông lỏng cảnh giác."

"Năm vị lão ma phía trước đều khảo nghiệm chúng ta đầy tà ác, chẳng lẽ vị lão ma thứ sáu sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Nhưng trước khi minh tưởng, ta không thể xác định được những điều này, dù sao, mấy tháng qua các ngươi đối với ta rất tốt nên địch ý của ta cơ bản đã biến mất. Cho đến vừa rồi, khi ta mở mắt ra và thấy bảy người, bảy vị lão ma, như vậy không hề nghi ngờ, suy đoán của ta là chính xác, các ngươi đúng là có bảy người. Đã vậy, tất cả những gì Lười Biếng lão ma làm lúc trước đều có cách giải thích khác."

"Đó là, các ngươi làm ta lơ là. Truyền thụ tri thức là thật, chuyện xưa các ngươi nói cũng là thật, vấn đề duy nhất là thân phận. Ngươi là Lười Biếng lão ma, những chuyện các ngươi làm là để ta buông lỏng cảnh giác, cho đến khi ta học thành tài rồi, hơn nữa mỏi mệt từ lâu, khi ta hoàn toàn thả lỏng thì sẽ buông xuống tất cả cảnh giác. Sau đó các ngươi cho ta hoàn cảnh sinh hoạt thoải mái nhất, đồ ăn ngon nhất, còn có lý do chờ đồng bạn. Tất cả đều là khiến ta lười biếng. Có lẽ các ngươi muốn nhìn trong tình huống này ta có thể giữ vững tinh thần và kiên trì tu luyện hay không. Ta nói có đúng không, Lười Biếng lão ma tiền bối."

Nghe Đường Vũ Lân phân tích, sắc mặt các vị lão ma đều kỳ quái, đương nhiên sắc mặt Lười Biếng lão ma là khó coi nhất.

"Không thể nào. Lúc ấy rõ ràng ta cảm giác được tinh thần của ngươi đã hoàn toàn thả lỏng, toàn thân cũng như vậy. Qua một năm tra tấn và học tập, dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể giữ tỉnh táo." Lười Biếng lão ma hồn hển nói.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Ngươi nói đúng, khi đó ta đã hoàn toàn buông lỏng. Bởi vì nếu không buông lỏng, ta chỉ sợ tinh thần sẽ không chịu nổi. Nhưng ta cũng không lo lắng mình sẽ trở nên lười biếng. Bởi vì trong lòng ta luôn có một thứ ảnh hưởng tới ta, để ta không dám lười biếng."

Lười Biếng lão ma sững sờ, "Là cái gì?"

Đường Vũ Lân nhìn về phía Dục vọng lão ma, "Dục vọng tiền bối biết đó, trong lòng có yêu a! Vì người yêu của ta, ta nhất định phải trở nên cường đại để có năng lực thủ hộ nàng. Vì vậy, ta có thể nghỉ ngơi, nhưng nghỉ ngơi là để tu luyện tốt hơn. Vì vậy ta mới bắt đầu minh tưởng. Hiện tại xem ra suy đoán của ta không sai rồi. Đa tạ các vị tiền bối đã bồi dưỡng những ngày này. Chỉ là không biết vị lão ma cuối cùng này muốn khảo nghiệm ta như thế nào?"
Ánh mắt hắn rơi trên người vị lão ma trước kia chưa từng gặp qua, trên mặt mỉm cười thản nhiên.

Lão giả nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ tay tán thưởng, "Rất tốt. Học viện quả nhiên không có chọn lầm người. Thời thế tạo anh hùng, khi đại lục sắp gặp nguy hiểm, Sử Lai Khắc chúng ta quả nhiên lại ra đời đại nhân vật mới. Ta rất vui mừng. Lão phu Tham Lam. Ngươi có thể gọi ta là Tham Lam lão ma."

Tham Lam lão ma! Quả nhiên bảy vị, bảy vị lão ma. Hơn nữa giống như Đường Vũ Lân đoán, bảy vị lão ma này có quan hệ đến bảy nguyên tội.

"Vậy ngài muốn khảo nghiệm ta cái gì?" Đường Vũ Lân hỏi.

Tham Lam lão ma mỉm cười, nói: "Không cần, ngươi vượt qua kiểm tra rồi. Tâm tính tốt đẹp và cảnh giác, còn có đầu óc thông minh, tất cả tiếp theo đều không có ý nghĩa với ngươi. Đặc huấn Ma Quỷ Đảo của ngươi chấm dứt. Chúc mừng ngươi, thành tích của ngươi đứng đầu danh sách. Ít nhất trong 500 năm qua là người ưu tú nhất."
Đường Vũ Lân không hỏi 500 trước có ai ưu tú hơn mình, sau đó cả người hắn đã thả lỏng hơn nhiều.

Tham Lam lão ma nghiêm mặt nói: "Nhưng chúng ta cần phải biết lúc trước trên người ngươi đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đồng thời dẫn động sinh mệnh triều tịch và hủy diệt triều tịch. Lúc đầu khi sinh mệnh triều tịch diễn ra, chúng ta chỉ kinh ngạc, nhưng khi hủy diệt triều tịch đồng thời xuất hiện thì không chỉ đơn giản là kinh ngạc. Biến hoá này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ quần đảo. Vì vậy chúng ta cần biết rõ chân tướng."

Đường Vũ Lân thở dài một tiếng, "Xin lỗi tiền bối, bởi vì được huấn luyện "tốt đẹp" từ các ngài, điều đầu tiên ta học được là, không được dễ dàng tin

tưởng người khác. Cho nên ta không thể đoán được bây giờ ngài nói thật hay giả, vì thế ta không thể nói."
Tham Lam lão ma im lặng, chúng lão ma cũng như thế, bọn họ đều có cảm giác đem đá đập chân mình.

Phá Diệt lão ma nói: "Vậy ngươi muốn thế nào mới bằng lòng nói cho chúng ta biết?"

Đường Vũ Lân nói: "Đợi khi ta và đồng bạn bình an rời khỏi a. Nói thật thì, tới bây giờ ta cũng không biết mình đang ở hiện thực hay trong mộng. Bởi vì nơi này có quá nhiều chuyện không chân thực."

Ác Mộng lão ma nhíu mày, "Đúng vậy, ngươi quả thật có thể đoán được. Như vậy, được rồi, để ngươi tỉnh mộng trước."

Vừa nói, hắn vung tay về phía Đường Vũ Lân. Lập tức, một cảm giác mê muội xuất hiện. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh biến hoá nhanh chóng, phòng ốc biến mất, hoàn cảnh thoải mái dễ chịu biến mất. Khi hắn khôi phục lại thì phát hiện chân mình chạm đất, mặt đất chính là chỗ khi bọn họ mới đến sơn cốc. Mà cách đó không xa chính là đồng bạn của hắn.
Sáu người Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy, Từ Lạp Trí, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn và Tạ Giải đều ở cách đó không xa, hơn nữa làm những hành động khác nhau. Có người nhảy lên, có người ngồi khoanh chân, biểu cảm trên mặt cũng khác nhau.

"Bọn họ đều đắm chìm trong ảo cảnh?" Đường Vũ Lân giật mình nói.

Ác Mộng lão ma nói: "Giống như thực lại giống như huyễn, cái gì là thực, cái gì là huyễn a?"

Chương 846: Nên rời đi

Đường Vũ Lân vội vàng ngưng thần nội thị, hắn lập tức phát hiện vòng xoáy hồn lực vẫn còn trong cơ thể mình, mà quang điểm màu tím và màu xanh lá cũng còn. Những điều hắn học được đều khắc sâu trong đầu hắn.

Ảo cảnh này thật sự là đáng sợ, hắn vậy mà đã sống trong ảo cảnh thời gian hơn một năm.

"Tốc độ thời gian trong ảo cảnh gấp 4 lần bên ngoài, cho nên ngươi chỉ mới đến nơi này hơn ba tháng mà thôi." Tham Lam lão ma nói.

"Đồng bạn của ngươi vẫn chưa hoàn thành toàn bộ khảo nghiệm, bọn họ cần thêm thời gian. Ta muốn nói với ngươi là nếu sớm chấm dứt ảo cảnh trước khi hoàn thành toàn bộ khảo nghiệm thì không tốt với bọn họ. Bọn họ cần quá trình nguyên vẹn, cũng cần xây dựng lại nội tâm, ví dụ như tiểu tử kia." Ác Mộng lão ma chỉ Nhạc Chính Vũ.

Đường Vũ Lân lập tức nhớ đến tao ngộ bi thảm của Nhạc Chính Vũ, nhìn bảy vị lão ma một chút, lúc này mới xem như đã tin tưởng.

"Được rồi, ta nói cho các ngài biết. Đầu tiên, ta thật sự không biết sinh mệnh triều tịch và hủy diệt triều tịch bị dẫn động như thế nào. Chỉ là khi ta chấm dứt minh tưởng, đột nhiên cảm giác được năng lượng sinh mệnh xung quanh trở nên mãnh liệt. Sau đó ta bắt đầu nhìn thấy một hình ảnh kỳ lạ."

Sau đó, Đường Vũ Lân kể lại kỹ càng tất cả cảnh tượng hắn nhìn thấy, chỉ là che giấu trong vòng xoáy hồn lực của mình xuất hiện hai quang điểm.

Trong lòng hắn vẫn còn cảnh giác, đương nhiên không thể nói hết tất cả. Nhưng đồng thời, nói ra những thứ mình nhìn thấy, hắn cũng hy vọng có thể nghe chư vị lão ma phân tích một chút. Bọn họ là người hiểu rõ nhất năng lượng sinh mệnh và huỷ diệt trên Ma Quỷ Đảo, phân tích của bọn họ không hề nghi ngờ là rất đáng tin.

Nghe Đường Vũ Lân kể lại, bảy vị lão ma đồng loạt cau mày, dường như đang đau khổ suy tư.

"Không hề nghi ngờ, màu tím là hủy diệt, màu xanh lá chính là sinh mệnh. Tức là, người ngươi thấy trong ảo cảnh rất có thể là hình chiếu của Sinh Mệnh Nữ Thần và Hủy Diệt Chi Thần. Mà nơi để bọn họ thủ hộ chỉ có một, đó chính là Thần giới. Có lẽ những thứ ngươi thấy là nguyên nhân vì sao chúng ta không cảm ứng được Thần giới. Chuyện này quá quan trọng. Ta sẽ ghi lại chi tiết những gì ngươi nói, sau khi trở về ngươi đưa đến Hải Thần Các, để Các Chủ xem xét." Tham Lam lão ma nghiêm mặt nói.

"Được." Đường Vũ Lân lập tức gật đầu.

Tham Lam lão ma nói: "Nhưng vẫn không biết vì sao ngươi dẫn động những thứ này, lúc ấy ngươi còn cảm giác gì không? Quang điểm màu vàng kia là gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta cũng không biết, chỉ là khi thấy nó, ta cảm thấy tâm tình mình chấn động rất lớn, tựa hồ rất đau đớn, giống như cảm giác khi gặp phải chuyện thương tâm, rất giống cảm giác khi cha mẹ ta đột nhiên rời đi."

Tham Lam lão ma khẽ gật đầu, "Điểm này kỳ quái, cũng rất khó phân tích. Như vậy đi, ngươi tiếp tục ở đây minh tưởng xem có thể lần nữa tiến vào trạng thái đó hay không, cảm nhận thêm ảo cảnh, đồng thời ở đây chờ đồng bạn của ngươi. Bất quá, chỉ cần ngươi đi ta khỏi ảo cảnh Ác Mộng thì không thể trở về nữa nên ngươi đợi ở đây đi."

"Được." Đường Vũ Lân lập tức đáp ứng, sau đó hắn liền nhìn về phía Thôn Phệ lão ma, "Đồ ăn ngon của chúng ta là thật sao? Còn có ... hay không?"

"Không có, không có. Tiểu tử ngươi ăn hết của ta rồi. Ngươi có biết ngươi đã ăn bao nhiêu thứ tốt không? Nơi này có sinh mệnh năng lượng nồng đậm như vậy, căn bản không cần ăn. Ngươi tự mình tu luyện đi." Thôn Phệ lão ma tức giận nói, thân hình lóe lên liền biến mất.
Đường Vũ Lân quay đầu nhìn về phía Lười Biếng lão ma, cho tới lúc này, sắc mặt Lười Biếng lão ma vẫn rất khó coi. Hắn dùng sức vung ống tay áo lên, xoay người biến mất.

Dục vọng lão ma cười ha ha, "Gia hoả Lười Biếng này bị đả kích không nhỏ, đồng bạn của ngươi thật đáng thương. Nhất định sẽ bị hắn phát tiết lửa giận. Tham Lam, ngươi thật sự không khảo nghiệm hắn hay sao? Trong chúng ta ngươi là lợi hại nhất."

Tham Lam lão ma lắc đầu, "Không cần, trừ phi có thể xoá đi một phần trí nhớ của hắn, nếu không sẽ không có hiệu quả gì. Tiểu tử này sẽ không bị tham lam làm mờ đôi mắt."

Đường Vũ Lân trong lòng oán thầm, hắn thích nhất chính là tham lam a! Từ nhỏ đã thích tiền.

Các vị lão ma lần lượt rời đi, cũng chỉ còn lại một mình Đường Vũ Lân, đồng bạn vẫn còn làm các sự tình khác nhau. Có thể nhìn thấy bọn họ bình an vô sự, Đường Vũ Lân cũng yên tâm, trừ minh tưởng, hắn cũng không nghĩ ra mình còn có thể làm gì. Đồng thời, hắn muốn cảm thụ một chút quang điểm màu tím và màu xanh lá trong cơ thể mình rốt cuộc có tác dụng gì.
Bất quá không như mong muốn, lần này hắn không thể tiến vào minh tưởng sâu. Hắn đã thử đi thử lại nhiều lần nhưng vẫn không cảm nhận được tác dụng của hai quang điểm kia.

Hồn lực tu luyện bình thường, vòng xoáy hồn lực xoay tròn bình thường, còn hai quang điểm màu tím và màu xanh lá kia dường như hoàn toàn không có liên quan đến Đường Vũ Lân, bất luận năng lượng gì trong cơ thể hắn đều không ảnh hưởng đến sự tồn tại của chúng.

Trong hiện thực một tháng, trong ảo cảnh của Ác Mộng lão ma đã 4 tháng trôi qua, sáu người khác của Sử Lai Khắc Thất Quái cũng lần lượt kết thúc hành trình ác mộng của mình.

Người thứ hai được Ác Mộng lão ma chấm dứt ảo cảnh là Diệp Tinh Lan, sau đó là Nguyên Ân Dạ Huy, Từ Lạp Trí, Tạ Giải và Hứa Tiểu Ngôn.

Nhạc Chính Vũ là người cuối cùng.
Khi đồng bạn nghe Đường Vũ Lân kể lại tình cảnh của Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn đỏ mặt tròn hai ngày, những người khác thực sự cười không nổi. Bọn họ chỉ cảm thấy sợ hãi. Đám lão ma này thật sự quá đáng sợ. Bọn họ đã khảo nghiệm nhân tính đến cực hạn.

Nhìn đồng bạn, Đường Vũ Lân cũng có cảm giác khác lạ. Mặc dù chỉ ở nơi này hơn bốn tháng, cho dù trong ảo cảnh cũng không đến hai năm, nhưng sau những trải nghiệm này, mọi người giống như đều đã trưởng thành. Không hề nghi ngờ, đây chắc chắn là hành trình bọn họ không bao giờ quên.

Bảy ngày sau đó, Nhạc Chính Vũ rốt cuộc đã tỉnh lại.

Khi thân thể hắn khẽ run lên và ánh mắt trở nên rõ ràng, người đầu tiên hắn nhìn thấy là Hứa Tiểu Ngôn.

Khóe miệng run lên, Nhạc Chính Vũ đặt mông liền té ngồi trên mặt đất, "Tiểu Ngôn, ta thực xin lỗi nàng." Nước mắt gần như lập tức trào ra.
Vẻ mặt mọi người đều cổ quái, Hứa Tiểu Ngôn vội vàng chạy lên, ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, "Chuyện đã qua rồi, tất cả đều đã kết thúc. Ngươi không làm gì sai, không có chuyện gì."

Sau hơn nửa giờ, Nhạc Chính Vũ mới dần hồi phục lại. Vừa nhắc tới Dục vọng lão ma, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Các ngươi nên rời đi." Quang ảnh lóe lên, bảy vị lão ma đồng thời xuất hiện trước mặt bọn họ. Bọn họ có những biểu lộ và hình thái khác nhau. Nhìn thấy bảy người, trừ Đường Vũ Lân, sáu người khác đều không khỏi sợ hãi.

Đúng a! Thật sự rất đáng sợ, ở chỗ này bọn họ chịu quá nhiều tra tấn.

Tham Lam lão ma mỉm cười, "Tin rằng các ngươi sẽ luôn ghi nhớ tất cả cảm thụ ở nơi đây. Chúc mừng các ngươi, toàn bộ bảy người đều tốt nghiệp bình thường. Tất cả đều đã kiên trì đến cuối cùng, chuyện này thật không dễ dàng. Với tư cách là một đời Sử Lai Khắc Thất Quái mới, các ngươi là hợp cách. Hiện tại, các ngươi sắp tiến hành khảo nghiệm cuối cùng. Không có ai sẽ đưa các ngươi rời đi, các ngươi tự dựa vào sức mình. Ta phải nhắc nhở các ngươi, tiếp theo sẽ không còn là ảo cảnh, các ngươi tự mình phải đối mặt với Bắc Hải Quân Đoàn. Tất nhiên máy bay các ngươi trộm trở về đều là ảo cảnh, nhưng quá trình không hoàn toàn là giả, ít nhất ta có thể khẳng định, những quan quân các ngươi nhìn thấy trong ảo cảnh tuyệt đối hận các ngươi thấu xương. Được rồi, các ngươi tuỳ thời đều có thể rời đi."

Chương 847: Ác mộng của Thẩm Tinh

Nhạc Chính Vũ, Từ Lạp Trí, Tạ Giải, Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan, Hứa Tiểu Ngôn, sáu người tất cả đều nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng cũng có thể rời đi a? Hai năm? Ở đây, bọn họ thực sự chịu quá đủ rồi.

Đường Vũ Lân nhìn các vị lão ma, không biết vì sao, từ ánh mắt của bọn họ, hắn nhìn thấy vẻ cô đơn.

"Tiền bối, các ngài chỉ có thể ở trên Ma Quỷ Đảo sao? Thật sự không có biện pháp rời khỏi đây sao? Hay là, các ngài có việc gì, ta có thể giúp các ngài a."

Tham Lam lão ma lắc đầu, Phá Diệt lão ma ha ha cười một tiếng, "Ta nhận ý tốt của ngươi. Chúng ta đều chỉ là hình thái năng lượng, một khi rời khỏi nơi này, không có năng lượng sinh mệnh và huỷ diệt thủ hộ thì lập tức sẽ hồn phi phách tán. Tuy rằng sau khi tới đây, chúng ta rất cô đơn, nhưng mọi thứ nơi này cho chúng ta sinh mệnh lâu dài. Có được tất có mất. Nếu sau này các ngươi nguyện ý thì có thể trở lại gặp chúng ta. Đương nhiên, nếu muốn trải nghiệm lại những kinh nghiệm trước đó thì không phải là không thể."

"Đội trưởng, chúng ta đi nhanh đi!" Nhạc Chính Vũ kéo Đường Vũ Lân.

Khoé miệng Đường Vũ Lân giật một cái, sau đó đột nhiên hét lên, "Sử Lai Khắc Thất Quái, nghiêm."

Sáu người khác lập tức cùng hắn đứng thẳng. Đường Vũ Lân trịnh trọng nói: "Cúi đầu!"

"A!" Thẩm Tinh đột nhiên bật dậy trên giường, thở hổn hển.

Đây không biết đã là lần bao nhiêu trong mấy tháng qua nàng bị ác mộng

đánh thức.

Mộng cảnh lại chân thật như vậy. Nàng chỉ đi kiểm tra thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo như thường lệ, lại gặp phải tình huống hoàn toàn ngoài ý muốn. Người kia với khuôn mặt rõ ràng như vậy, hắn bắt nàng và uy hiếp tỷ tỷ. Hắn mang nàng lên Thiên Tường 17, cuối cùng tên hỗn đản đó trực tiếp bắn nàng ra ngoài.

Mỗi lần ác mộng chấm dứt là cảm giác không trọng lượng trên không trung. Thẩm Tinh còn nhớ rõ, lần đầu tiên tỉnh lại từ ác mộng, nàng mất mặt không kiềm chế được. Điều này thực sự không thể nào chấp nhận được.

Người kia thực sự tồn tại, hắn và đồng bạn đã từng bị quân đoàn bắt lại, về sau đã cướp một chiếc máy bay và chạy thoát. Nhưng những chuyện này không có liên quan gì đến nàng a! Nàng không có giao tình gì với hắn, vì sao lại là nàng gặp ác mộng?

Kỳ quái hơn là, ngay cả tỷ tỷ cũng gặp ác mộng, giống hệt ác mộng của nàng.

Đáng chết, đáng chết! Nhanh từ trong mộng của ta cút ra ngoài!

Thẩm Tinh dùng sức đánh cái nệm hai cái, thật sự là không ngủ được.

Trở mình ngồi dậy, mặc quân phục rồi đi đến trước gương ngắm nghía. Bởi vì giấc ngủ không tốt nên gần đây nàng có quầng thâm mắt. Ban ngày huấn luyện đã đủ khổ cực, trở về thì lăn ra ngủ, đó là thói quen của nàng. Nhưng bây giờ nàng rất khó ngủ, không thể không dành nhiều thời gian để minh tưởng.

Thẩm Tinh quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, sau đó trở về minh tưởng, ít nhất khi minh tưởng sẽ không nằm mơ.

Gia hoả kia đã đi Ma Quỷ Đảo, hắn tốt nhất đừng trở về, nếu không, vì ác mộng của mình, nàng nhất định phải cho hắn một bài học.

Đi ra khỏi ký túc xá, Thẩm Tinh đi dạo trong căn cứ một cách vô định. Tuy rằng cấp bậc của nàng không cao, nhưng có trách nhiệm giám sát rất quan trọng. Những nơi nàng đi qua, binh lính tuần tra nhìn thấy nàng không khỏi

lập tức hành lễ.

Bắc Hải Quân Đoàn giáp biển, gió biển khiến ban đêm trở nên mát lạnh. Sau khi hóng gió, sự khó chịu trong lòng nàng đã giảm đi vài phần.

"Ồ, sao mình lại tới nơi này." Bất tri bất giác nàng đã đi đến thương khố trong mộng cảnh.

Chính là nơi cất trữ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo.

Thẩm Tinh nhíu mày, "Thật đáng ghét!" Nàng vừa định quay người đi thì lại dừng bước.

Không bằng đi xem một chút, nói không chừng đến nơi trong mộng cảnh sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nếu không, sẽ luôn thống khổ vì không phân biệt được là mộng cảnh hay hiện thực.
Nghĩ tới đây, nàng đi thẳng vào thương khố. Bằng vào thẻ thân phận đẳng cấp cao, nàng nhanh chóng đi thang máy xuống dưới mặt đất.

Đám binh sĩ thủ vệ khi nhìn thấy nàng thì lần lượt hành lễ, cung kính nhìn nàng đi vào trong thương khố.

"Thẩm tham mưu, đã trễ thế này vẫn tới thẩm tra sao?" Thiếu Tá quản lý kho hàng cười nói.

Tuy rằng Thẩm Tinh rất đẹp, nhưng hắn cũng không có bất kỳ ý muốn không an phận nào. Vị này chính là muội muội ruột của Quân đoàn trưởng, địa vị cực cao. Trong quân đoàn không khác gì được dát vàng, nghe nói rất nhanh sẽ được triệu tập về trụ sở quân đội để phân phối lại.

"Ân, xem một chút." Thẩm Tinh sắc mặt không chút thay đổi nhẹ gật đầu.

"Được, mở cửa."

Thương khố quan trọng như cất trữ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đều cần 3 chìa khoá và mật mã chuyên biệt để mở cửa. Hai vị Thượng Uý cầm chìa khoá được Thiếu Tá gọi tới, thêm mật mã chuyên biệt và quét võng mạc của Thẩm Tinh, sau đó cửa thương khố mới từ từ mở ra.
Thương khố chứa quá nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo bản thân đã có một luồng khí khắc nghiệt vô hình. Tuy rằng không có Định Trang Hồn

Đạo Đạn Pháo chiến lược thực sự ở đây, nhưng giá trị của nó cũng rất lớn. Đây là một trong các thương khố quan trọng nhất của Bắc Hải Quân Đoàn.

Đi vào bên trong, cảm giác quen thuộc trong mộng cảnh tự nhiên sinh ra. Bởi vì mỗi ngày đều mơ tới nơi này, cảm giác quen thuộc của nàng tự nhiên cũng đặc biệt mạnh mẽ.

Đi vào trong thương khố, Thẩm Tinh có chút thất thần nhìn xung quanh. Đột nhiên, nàng theo bản năng dừng bước, "Nơi này hẳn là có 4 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5, tại sao lại không thấy? Lấy sổ ghi chép kho cho ta xem một chút."

Nơi nàng dừng lại tình cờ là một cái kệ, phía trên đạn pháo được xếp gọn gàng. Nhưng trong trí nhớ của Thẩm Tinh, nơi này hẳn là có 4 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo mới đúng. Bởi vì nàng nhớ rõ trong mộng cảnh, tên hỗn đản kia sau khi bắt nàng thì đã đem nàng trốn ở đây một hồi, vì vậy nàng nhớ rất rõ.
Tuy nhiên, sau khi nói ra những lời này, nàng lập tức đã hối hận. Đó dù sao cũng chỉ là mộng cảnh a! Mình vậy mà xem cảnh trong mộng thành hiện thực, thực sự là ...

Nhưng bên cạnh lại không có tiếng trả lời, Thẩm Tinh theo bản năng quay người nhìn về phía vị Thiếu Tá phụ trách thương khố, lại thấy trong mắt hắn lóe lên vẻ khiếp sợ.

Nàng sao lại biết rõ nơi này có 4 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5? Điều này là không thể! Lần trước nàng tới nơi này là chuyện mấy tháng trước rồi.

Quy định lưu trữ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo phi thường nghiêm ngặt, dựa theo loại và cấp độ của chúng, vì vậy không thể tuỳ tiện thay đổi vị trí, trừ phi là mang đi bảo dưỡng.

"Ta đang hỏi ngươi đấy." Thẩm Tinh thông minh cỡ nào, lập tức nhận ra vấn đề, nhanh chóng truy vấn, thanh âm cũng trở nên nghiêm nghị.
Vị Thiếu Tá kia vội vàng cười làm lành nói: "Đạn pháo được lấy đi bảo dưỡng rồi, biên bản xuất kho ngài đợi một chút, ta đi lấy ngay."

Thẩm Tinh nói: "Lập tức lấy cho ta."

Thiếu Tá vội vàng gật đầu, "Ngài chờ một chút, ta đi ngay." Vừa nói, hắn xoay người liếc hai vị Thượng Uý dưới quyền một cái.

Ba người cùng nhau bước nhanh ra ngoài.

"Sao lại cùng đi, để một người đi là được rồi." Thẩm Tinh quát.

"Được." Thiếu Tá dừng bước lại, khi hắn xoay người lại thì đột nhiên hào quang lóe lên. Thẩm Tinh chỉ cảm thấy toàn thân run lên, cảm giác tê dại mãnh liệt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, cơ thể nàng từ từ gục xuống.

Nàng mở to mắt nhìn, không thể tin đó là sự thật.

Người có thể trở thành chủ quản thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo chắc chắn phải trải qua một cuộc thẩm tra nghiêm ngặt, nhưng không hề nghi ngờ, vị trước mắt này có vấn đề. Không chỉ là hắn, ngay cả hai vị dưới quyền cũng như thế.
Sắc mặt Thiếu Tá có chút dữ tợn, nhanh bước đến trước mặt Thẩm Tinh, giật lấy máy truyền tin trước ngực nàng. Bởi vì dùng nhiều lực nên hắn ta thậm chí còn kéo đứt hai cúc áo trên cùng trên bộ đồng phục của Thẩm Tinh.

Cúc áo rơi xuống để lộ một mảnh tuyết trắng trước ngực Thẩm Tinh, nhưng lúc này toàn thân nàng vô lực nên không thể kêu lên được.

Hô hấp của chủ quản thương khố rõ ràng có chút dồn dập, "Vì sao ngươi lại có thể nhớ rõ như vậy? Dù là ta cũng không thể ghi nhớ trên từng kệ có bao nhiêu đạn pháo?"

Thẩm Tinh không cách nào nói chuyện được, chỉ dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn hắn.

Chủ quản thương khố chán nản nói: "Ta cũng không muốn như vậy, ta biết rõ đầu cơ trục lợi Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo là tội nghiêm trọng cỡ nào. Nhưng ta không thể không làm như vậy, người nhà của ta bị bọn họ bắt đi, con của ta còn ở trong tay bọn họ. Ta không có cách nào, thật sự không có cách nào khác. Ta nhất định phải rời đi. Thẩm tham mưu, muốn trách, thì trách chính ngươi a. Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác. Ta sẽ mang ngươi cùng đi. Ngươi là muội muội của tướng quân, chắc hẳn

rất có giá trị với bọn họ, vậy có thể mang đến cho ta càng nhiều lợi ích. Các ngươi nâng Thẩm tham mưu dậy, chúng ta lập tức đi ngay. May mắn bây giờ là buổi tối, nhanh đi thông báo cho bọn họ biết chúng ta chạy trốn, để bọn chúng chuẩn bị thật tốt. Chúng ta lập tức rời đi ngay."

Chương 848: Lại là hắn

Chủ quản thương khố lúc này mới lấy lại bình tĩnh, hắn kéo Thẩm Tinh từ trên mặt đất lên.

Đúng lúc này, chủ quản thương khố đột nhiên vấp ngã, hắn chỉ cảm thấy dưới chân mình có vật gì đó. Sau đó, hắn lập tức lảo đảo sang một bên với Thẩm Tinh.

Tiếp theo, hắn và hai vị Thượng Úy liền trợn mắt há mồm nhìn thấy trên mặt đất, một viên gạch vuông bằng kim loại từ từ nhô lên, sau đó có một người chui ra.

Xuất hiện đầu tiên là cánh tay màu vàng rực, được bao trùm bởi lân phiến hình thoi. Miếng kim loại dày nặng trong tay hắn giống như không có trọng lượng, nhẹ nhàng bị đẩy sang một bên. Thân hình lóe lên, hắn đã nhảy ra ngoài.

Nếu là tình huống bình thường, chủ quản thương khố lẽ ra phải báo động ngay lập tức, nhưng lúc này, hắn vừa mới bị Thẩm Tinh phát hiện bí mật nên nào dám báo động.

"Người nào?" Chủ quản thương khố quát khẽ, đồng thời xạ tuyến tê liệt trong tay đã bắn vào thân ảnh màu vàng kia.

Xạ tuyến tê liệt chính xác bắn trúng vào cánh tay người nọ đặt ngang để ngồi dậy. Dưới sự kích thích của xạ tuyến tê liệt, lân phiến màu vàng tản ra màu vàng nhạt. Người nọ lắc lắc tay, lẩm bẩm: "Có chút tê tê đấy!"

Ngay sau đó, một cỗ uy áp khủng bố khó có thể hình dung từ người nọ bộc phát, chủ quản thương khố chỉ cảm thấy mình không phải đang đối mặt với người, mà là một đầu hung thú. Huyết mạch của bản thân dường như muốn đông lại vậy.

Từng thân ảnh từ cửa động dưới mặt đất nhảy lên, đôi mắt họ tối sầm. Sau

một khắc, chủ quản thương khố cái gì cũng không biết nữa.

Đường Vũ Lân có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Tinh té trên mặt đất.

Tuy rằng đã qua thật lâu, nhưng hắn trong nháy mắt đã nhận ra đây là vị tham mưu bị mình bắt cóc trong ảo cảnh.

Thật là nhân sinh nơi nào không gặp lại a! Không nghĩ tới vừa mới rời khỏi Ma Quỷ Đảo, lẻn vào đây bằng con đường quen thuộc mà lại gặp nàng ta.

Khi rời khỏi Ma Quỷ Đảo, Đường Vũ Lân và đồng bạn đã thương lượng, cảm thấy thông đạo dưới mặt đất mà hắn đào là phương thức tốt nhất. Dù sao nó khó bị phát hiện nhất, chỉ cần vào trong Bắc Hải Quân Đoàn thì rời đi sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa tổng hợp kinh nghiệm nhiều lần lẻn vào trong Bắc Hải Quân Đoàn trong mộng cảnh, bọn họ đại khái có thể đoán được, nhà thương khố này cách mặt đất khá gần, bọn họ chỉ cần một khoảng cách ngắn là có thể thoát khỏi phạm vi khống chế của Bắc Hải Quân Đoàn.

Trên thực tế, bọn họ còn một ưu thế khác, chính là không sợ bị bắt.

Hoàn thành đặc huấn Ma Quỷ Đảo, bọn họ hoàn toàn không cần lo lắng chậm trễ thời gian ở chỗ này. Lúc trước bọn họ đã lấy đi một bộ Thiên Tường 17 từ nơi này, nhưng chỉ có nó là thật, còn lại tất cả đều do Ác Mộng lão ma dùng mộng cảnh mô phỏng. Lỗi này không nhỏ, nhưng lấy thân phận Sử Lai Khắc Thất Quái của bọn họ thì quân đội cũng không thể làm gì, cùng lắm là thông tri với học viện.

Vì vậy thực tế bọn họ hoàn toàn có thể chịu bắt khi lên bờ, sau đó bịa ra một câu chuyện hợp tình hợp lý là có thể thoát khỏi, nhưng sẽ mất thời gian tương đối dài.

Đáng tiếc, bọn họ rõ ràng không muốn quay về học viện trong bộ dạng như vậy. Nếu không, chịu tra tấn trên Ma Quỷ Đảo trong thời gian dài như vậy là công cốc sao? Học nhiều thứ như vậy thì phải áp dụng mới được.
Lại không nghĩ rằng, vừa ra khỏi đường hầm đã được xem một vở kịch lớn như vậy.

Lúc trước dưới mặt đất, Đường Vũ Lân đã nghe được một ít nên mới có thể ra mặt lúc mấu chốt.

Khi nhìn thấy vị Thiếu Tá đã từng bị mình cưỡng ép trong mộng, trong lòng Đường Vũ Lân kỳ thật có chút kỳ quái. Đồng thời hắn không khỏi thán phục Ác Mộng lão ma, tuy rằng chỉ là hình thái linh hồn, nhưng Tinh Thần Lực của ngài ấy cường đại đến cỡ nào mới có thể khống chế toàn bộ Bắc Hải Quân Đoàn. Với cấp độ tinh thần đó, e rằng ngài ấy không khó để lật đổ toàn bộ Bắc Hải Quân Đoàn.

Thẩm Tinh kinh ngạc nhìn Đường Vũ Lân, nàng không thể tin vào mắt mình. Khi thân thể nàng hoàn toàn tê liệt, nghe được chủ quản thương khố muốn dẫn nàng đi và giao cho một địch nhân không biết mặt, tinh thần nàng như sắp sụp đổ. Nàng đương nhiên biết rõ, nếu mình bị địch nhân bắt đi làm con tin và uy hiếp tỷ tỷ sẽ đáng sợ như thế nào. Đó không chỉ là tai hoạ của nàng, mà còn là của cả gia tộc.
Trong cơn ác mộng, tỷ tỷ từng thoả hiệp vì nàng bị Đường Vũ Lân bắt cóc, còn trong hiện thực, nàng tin tưởng tỷ tỷ cũng sẽ vì nàng mà làm những chuyện chị ấy không muốn làm. Đó là tỷ muội tình thâm.

Hai chị em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt. Nàng hiểu chị mình, nếu nàng gặp chuyện gì thì nhất định sẽ ra tay. Vào thời khắc mấu chốt, chị ấy càng dễ cảm tính hơn.

Mà một khi tỷ tỷ vì mình phạm phải sai lầm lớn thì sẽ mang đến tai hoạ có tính huỷ diệt với gia tộc. Vì vậy, trong chớp mắt vừa rồi, nàng hận không thể trực tiếp chết đi, cũng không muốn bị chủ quản thương khố mang đi.

Trong lòng mỗi thiếu nữ đều có một vị cứu tinh, nhất là khi tuyệt vọng, ai lại không muốn có một người hùng bất ngờ đến cứu mình? Chỉ là Thẩm Tinh không ngờ tới, người cứu mình dĩ nhiên là gia hoả mình hận không thể băm thây vạn đoạn, là tên đã hành hạ mình trong mộng cảnh mấy tháng qua.
"Xem ra tình huống của ngươi rất không tốt a!" Đường Vũ Lân nhìn Thẩm Tinh, trên mặt khẽ mỉm cười.

Thẩm Tinh có chút vội vàng nhìn hắn, tuy rằng trong lòng rất hận Đường Vũ Lân, nhưng đó chỉ là mộng, hơn nữa nàng biết rõ thân phận của mấy người trẻ tuổi này. Chỉ là quá trùng hợp, vì sao bọn họ lại xuất hiện trong kho hàng vào lúc này? Chẳng lẽ, bây giờ mình vẫn ở trong mộng hay sao?

Đường Vũ Lân nói với đồng bạn: "Cởi y phục của bọn hắn, bắt đầu đi."

Cởi... cởi quần áo?

Khuôn mặt Thẩm Tinh trong chớp mắt trở nên trắng bệch, bọn họ muốn làm gì? Bọn họ... bọn họ ...

Cảm giác tuyệt vọng vừa biến mất lại xuất hiện, đây chẳng phải là ra khỏi miệng hổ lại vào ổ sói hay sao?

Ba người Đường Vũ Lân, Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ kéo chủ quản thương khố và hai tên Thượng Úy sang một bên, nhanh nhẹn cởi quần áo. Nguyên Ân Dạ Huy và Hứa Tiểu Ngôn ngăn trước người Thẩm Tinh, Diệp Tinh Lan tức thì cởi y phục của nàng.
Thẩm Tinh toàn thân đều ngây dại, thấy mình nhanh chóng bị lột sạch quần áo, nhất thời hoàn toàn sững sờ.

Diệp Tinh Lan đại khái so sánh thân hình của mình và nàng ta. Các nàng cao bằng nhau và có dáng người tương tự.

Được Hứa Tiểu Ngôn và Nguyên Ân Dạ Huy che khuất, Diệp Tinh Lan nhanh chóng cởi y phục của mình, đổi lại cho Thẩm Tinh, hơn nữa mặc y phục của Thẩm Tinh vào.

"Đừng lo lắng, chúng ta chỉ mượn y phục của ngươi. Ngươi trúng xạ tuyến tê liệt, tối đa 20 phút nữa sẽ trở lại bình thường. Đến lúc đó, tự ngươi xử lý những tên bại hoại kia." Diệp Tinh Lan vỗ vỗ bờ vai Thẩm Tinh rồi đứng dậy.

Sau đó, nàng bắt đầu xoa nắn khuôn mặt mình, thỉnh thoảng lại nhìn Thẩm Tinh một chút. Hứa Tiểu Ngôn tức thì ở sau lưng nàng, chỉnh sửa mái tóc nàng, chẳng mấy chốc nàng đã có mái tóc giống hệt Thẩm Tinh.
Khi Nguyên Ân Dạ Huy lấy mũ tới và đội cho Diệp Tinh Lan thì hai tay Diệp Tinh Lan hạ xuống, Thẩm Tinh sững sờ nhìn người giống hệt mình đứng trước mặt. Thực sự giống như đúc, tựa như soi gương vậy.

Chuyện này ...

"Xong rồi chứ?" Thanh âm Đường Vũ Lân truyền tới.

"Đã xong, còn thiếu ba bộ quần áo." Nguyên Ân Dạ Huy nói với hắn.

Thẩm Tinh đảo mắt và nhìn thấy ba người đi tới, ba người đều mặc quân trang, chính là chủ quản thương khố và hai vị Thượng Úy kia.

Chương 849: Trở về

Đường Vũ Lân nói giọng Trần Thiếu Tá, "Lần đầu tiên dùng có chút không quen, nhất là xương cốt thay đổi, bất quá một chút nữa sẽ không sao. Tạ Giải, ngươi đi gọi mấy người đến, nhớ tìm người béo một chút, nếu không Lạp Trí không nguỵ trang được."

"Được."

Tạ Giải quay người đi ra khỏi cửa, nhìn về ba gã binh sĩ đứng canh gác cách đó không xa, nói: "Ngươi, ngươi, còn ngươi nữa, ba người các ngươi đi vào một chút, hỗ trợ kiểm kê."

Quá trình tiếp theo càng thêm đơn giản, rất nhanh trong kho hàng, những người đang đứng là Trần Thiếu Tá, Thẩm tham mưu, hai vị Thượng Úy và ba gã binh sĩ.

Và đó cũng là bảy người nằm trên mặt đất, ít nhất từ bề ngoài là giống hệt nhau.

Đường Vũ Lân đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Tinh, "Ngươi nhìn thấy nhiều bí mật của chúng ta như vậy, ta có nên giết ngươi diệt khẩu không?"

Thẩm Tinh trợn tròn mắt, nàng không thể nói hay cử động được, nhưng sự sợ hãi trong ánh mắt rất rõ ràng.

Đường Vũ Lân cười ha ha một tiếng, "Trêu chọc ngươi thôi, chúng ta đi á. Tạm biệt. Chủ quản thương khố sẽ không tỉnh lại trong một ngày, chờ ngươi tốt rồi thì tự xử lý a. Lần này coi như chúng ta giúp Bắc Hải Quân Đoàn các ngươi bắt nội gián. Chuyện trộm máy bay lần trước xoá bỏ đi a. Đi!"

Nói xong, Đường Vũ Lân đứng người lên, làm thủ thế "mời" với Diệp Tinh Lan, bảy người nối đuôi nhau đi ra ngoài.

Trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Tinh Lan cơ bản đã nắm giữ khí chất của Thẩm Tinh. Nàng ưỡn ngực ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ cao ngạo, bước nhanh ra ngoài.

Ra khỏi thương khố, lại đóng cửa lại. Đương nhiên chỉ là khép hờ thôi, bởi vì bọn họ không biết rõ khống chế cánh cửa phức tạp này như thế nào.

Đường Vũ Lân đi theo bên người nàng, mặt mũi cười làm lành nói: "Thẩm tham mưu, ngài đừng nóng giận, lần này trong kho hàng đúng là có điểm hỗn loạn, nhưng ta sẽ để bọn họ chấn chỉnh ngay lập tức, ngài yên tâm, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Diệp Tinh Lan hừ lạnh một tiếng, "Chuyện này ta sẽ báo cáo trung thực. Tốt nhất là ngươi hoàn thành mọi việc trước khi đội điều tra được phái xuống, nếu không ngươi tự biết hậu quả."

"Vâng, vâng!" Đường Vũ Lân liên tục đồng ý, trong lúc nói chuyện mọi người đã đi tới thang máy.

"Các ngươi dừng bước, không cần tiễn." Diệp Tinh Lan cố ý nói.

Đường Vũ Lân vội vàng nói: "Như vậy sao được, chúng ta đưa ngài đi lên. Thẩm tham mưu, chỗ Quân đoàn trưởng còn phiền ngài nói tốt cho chúng ta vài câu."

Những nơi bọn họ qua đều có binh sĩ, nhưng đối thoại giữa bọn họ không chê vào đâu được. Ngay cả thanh âm cũng không khác gì Thẩm Tinh và Trần Thiếu Tá nguyên bản.

Bảy vị lão ma dạy bọn họ không chỉ đơn giản là thuật hoá trang, mà còn có kỹ xảo xâm nhập. Làm sao để thay đổi hình thể, thay đổi lời nói cử chỉ như thế nào, thay đổi thanh âm ra sao. Trong tình huống có hồn lực thâm hậu thì tất cả đều không khó. Chỉ là cần một quá trình huấn luyện thống khổ mà thôi. Nhưng so với bị bảy vị lão ma tra tấn thì những thống khổ này chẳng được coi là gì.

"Đinh" cửa thang máy mở ra, Đường Vũ Lân làm một thủ thế "mời", Diệp Tinh Lan là người đầu tiên ngẩng cao đầu bước vào thang máy. Đường Vũ Lân và những người khác vội vàng đuổi theo.

Thang máy khép lại, nhanh chóng đi lên.

Trong toàn bộ quá trình mọi người đều không nói gì, trong thang máy có giám sát và điều khiển, nói nhiều tất nói hớ, vì vậy không nên nói nhiều.

Rất nhanh, thang máy đã đưa bọn đến trên mặt đất. Bằng vào thẻ thân phận, bọn họ dễ dàng ra khỏi thương khố. Đường Vũ Lân liếc mắt với Diệp Tinh Lan một cái, bọn họ phân biệt đại khái một phương hướng, sau đó nhanh nhẹn đi về một bên.
Sau khi đi vào một góc tối, Đường Vũ Lân chỉ một chiếc xe quân dụng cách đó không xa. Chiếc xe kia dường như mới đi tuần tra về, đang lái đến bên này.

Diệp Tinh Lan nói: "Để ta đi."

"Cùng nhau." Đường Vũ Lân làm ra động tác.

Bảy người nhanh nhẹn tiến lên, Diệp Tinh Lan đi ở phía trước nhất, tháo xuống huy chương đeo trước ngực, "Đỗ xe."

Quân hàm trên vai nàng chính là chứng minh tốt nhất, hơn nữa trong quân đoàn Thẩm Tinh phi thường nổi danh, là mỹ nữ quan quân nổi tiếng, là bông hồng trong quân đội. Đội trưởng đội tuần tra là một Thiếu Úy, tự nhiên là nhận ra nàng.

Xe quân dụng nhanh chóng dừng lại, Thiếu Úy nhảy xuống xe, hướng Diệp Tinh Lan chào một cái, "Thẩm tham mưu."

Diệp Tinh Lan trầm giọng nói: "Nhiệm vụ khẩn cấp, chúng ta cần phải ra ngoài ngay, tạm thời trưng dụng xe quân dụng của các ngươi. Lập tức xuống xe."
"Vâng!" Thiếu Úy không chút do dự đáp ứng một tiếng.

Nếu đổi lại là một Thiếu Tá khác, muốn trưng dụng xe quân dụng của bọn họ thì hắn sẽ hỏi thăm vài câu, nhưng Thẩm Tinh là em gái của Quân đoàn trưởng, càng là tình nhân trong mộng của nhiều quan quân cấp thấp. Cơ hội được biểu hiện như thế này không có nhiều, vì vậy hắn không chút do dự đáp ứng.

Các binh sĩ trên xe nhanh chóng đi xuống, Diệp Tinh Lan làm thủ thế với Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân nhẹ gật đầu, mọi người lần lượt lên xe, Tạ Giải chịu trách nhiệm lái xe, Diệp Tinh Lan ngồi trên ghế lái phụ, Đường Vũ Lân và những người khác ngồi phía sau.

Không nói thêm gì với các binh lính kia, Tạ Giải thuần thục khống chế tay lái, quay đầu, vội vã đi ra cửa lớn Bắc Hải Quân Đoàn.

Thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo.
Lông mi giật giật, Thẩm Tinh cuối cùng cũng có thể chớp mắt. Thời gian dần qua, ngón tay cũng có thể động đậy. Cảm giác tê liệt trên người cũng mau chóng biến mất.

Nàng hít một hơi thật sâu, thúc giục hồn lực kích thích huyết mạch trong cơ thể vận chuyển, cảm giác tê liệt nhanh chóng biến mất.

Nàng cố gắng ngồi dậy từ mặt đất, sau đó nàng nhìn thấy Trần Thiếu Tá, hai vị Thượng Úy và ba binh sĩ bị lột sạch nằm cách đó không xa. Trong nhất thời, nàng không khỏi có nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Nguy cơ xem như được giải trừ, nhưng đồng thời tâm tình của nàng lúc này vui buồn lẫn lộn. Nàng không bao giờ ngờ rằng người trong cơn ác mộng kia lại trở thành cọng cỏ cứu mạng của mình.

Cố gắng đứng lên, Thẩm Tinh nhanh nhẹn đi đến bên tường, dùng sức nhấn nút cảnh báo.
Tiếng cảnh báo chói tai lập tức vang vọng toàn bộ thương khố, ngay sau đó lan ra khắp căn cứ Bắc Hải Quân Đoàn.

Thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo là trọng địa trong quân đoàn, cảnh cáo trong này là loại cao cấp nhất. Nhưng Thẩm Tinh rất rõ ràng, qua thời gian lâu như vậy, mấy tên kia có thể đã trốn thoát.

Nhóm Đường Vũ Lân đương nhiên đã rời đi.

Không đánh mà thắng, không có phát sinh bất kỳ chiến đấu nào, điều khiển

xe quân dụng, bọn họ đã ra khỏi Bắc Hải Quân Đoàn. Xe quân dụng chạy băng băng trên đường cao tốc, nhanh chóng rời xa Bắc Hải Quân Đoàn.

Không thể không nói trang bị cho xe quân dụng tốt hơn nhiều xe dân dụng, chẳng những có hệ thống định vị tiên tiến mà tốc độ còn rất nhanh. Tạ Giải đã mau chóng điều khiển nó với tốc độ cực nhanh.
"Thời gian không sai biệt lắm, chuẩn bị bỏ xe. Lái xe đến chỗ khuất đi." Đường Vũ Lân nói với Tạ Giải.

Tạ Giải có chút không muốn nói: "Xe này thực dễ lái, nếu có thể lái luôn trở về thì tốt rồi."

Nguyên Ân Dạ Huy tức giận: "Ngươi có ngốc hay không, chẳng lẽ đợi lát nữa để quân đoàn Cơ Giáp cho chúng ta mấy miếng đạn thì thoải mái sao? Chạy nhanh lên, tìm một chỗ xuống xe."

Tại lối ra đường cao tốc tiếp theo, Tạ Giải lái xe xuống một trấn nhỏ. Bọn họ tìm được một rừng cây rồi lái xe đến đó. Mọi người nhanh chóng xuống xe, dựa theo phương hướng mà Đường Vũ Lân nhìn thấy từ hệ thống định vị trước đó, bọn họ chạy trong bóng đêm, đi tới chỗ cần tới.

Mục tiêu rất đơn giản, cũng là chỗ nhóm Đường Vũ Lân rất không muốn đi, đó là ga Hồn Đạo đoàn tàu.
Không có phương tiện giao thông thì không thể nhanh chóng rời xa Bắc Hải Quân Đoàn. Đường Vũ Lân chắc rằng Bắc Hải Quân Đoàn rất nhanh sẽ phong toả khu vực lân cận. Bọn họ không thể tiếp tục đi xe quân dụng nên biện pháp tốt nhất là đi phương tiện công cộng. Mà trong các phương tiện công cộng, tốc độ của Hồn Đạo tàu cao tốc là nhanh nhất, vì vậy bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Vừa chạy trốn, bọn họ vừa cởi bỏ lớp nguỵ trang trên mặt. Ở một nơi cách ga tàu không xa, một người đi xa mua vài bộ quần áo, cởi bỏ quân phục, thay đổi y phục hàng ngày, đồng thời thay đổi tướng mạo đơn giản rồi mới đi vào ga tàu.

Bảy người tách ra mua vé, đều mua chuyến tàu gần nhất. Mãi đến khi vào sân ga thì mới tụ tập một chỗ.

Bởi vì chỉ là điểm dừng nên sân ga có chút đơn sơ, thậm chí còn không có mái che. Gió đêm thổi nhẹ, có hơi lạnh.

Đường Vũ Lân đứng đó, hai tay đút túi quần. Trên sân ga vắng vẻ chỉ có mấy người bọn họ. Những người khác cũng không khác lắm.

"Lão Đại, ngươi biết không? Ta rốt cuộc đã có cảm giác sống lại. Chúng ta có phải còn ở trong ác mộng không?" Tạ Giải đột nhiên hỏi Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta không biết."

Tra tấn trên Ma Quỷ Đảo quả thực để lại ấn tượng quá mức sâu sắc đối với bọn họ, vì vậy tinh thần bọn họ bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Nhất là Nhạc Chính Vũ, thỉnh thoảng sẽ trở nên ngơ ngác.

Chương 850: Tỷ muội Thẩm gia

Từ Lạp Trí nói: "Bây giờ ta đã hiểu vì sao trước khi đi, các lão sư ở học viện đều có biểu lộ như vậy rồi. Cả vị học trưởng Chiến Thần Điện chúng ta gặp phải nữa. Thật sự vĩnh viễn không muốn trở lại chỗ đó."

Không đúng sao, khi nghe nói họ có thể rời đi, bọn họ hầu như không thể chờ đợi mà muốn lao xuống biển và rời đi nhanh nhất có thể.

"Kỳ thật, các lão ma cũng rất đáng thương." Hứa Tiểu Ngôn nói.

Nhạc Chính Vũ biến sắc, "Bọn họ đáng thương, chúng ta không đáng thương sao? Chúng ta bị bọn họ tra tấn chưa đủ sao."

"Chính Vũ, bình tĩnh một chút." Đường Vũ Lân nói, "Chúng ta bị tra tấn nhưng không thể phủ nhận, trong mấy tháng ngắn ngủi, chúng ta đã tiến bộ nhảy vọt. Chúng ta đều trưởng thành rồi, vào khoảnh khắc khi rời khỏi đó, ta mới chính thức cảm giác được mình không còn là một đứa bé, mà đã là một người trưởng thành."

"Đúng vậy! Chúng ta đã trưởng thành." Nguyên Ân Dạ Huy cười nhẹ nói.

Đường Vũ Lân thản nhiên nói: "Đúng rồi, khi bị Dục vọng lão ma khảo nghiệm, trừ tình huống ngoài ý muốn của Chính Vũ, kỳ thật lúc ấy ta cũng thấy được phản ứng của các ngươi, là Dục vọng lão ma cố ý cho ta xem. Lại nói, các ngươi có muốn biết phản ứng của nhau hay không?"

Mọi người trong chớp mắt đã trầm mặc, Nhạc Chính Vũ thì mở to mắt.

Ngay sau đó, năm người khác cơ hồ đồng thanh nói: "Câm miệng!"

Hồn Đạo đoàn tàu gào thét đi tới, rốt cuộc đã mang đến ánh sáng rực rỡ cho nhà ga nhỏ và lạnh lẽo này. Nhìn đoàn tàu quen thuộc, nhớ lại mỗi lần gặp gỡ, Đường Vũ Lân chắp tay sau đầu và là người đầu tiên bước lên tàu.

Rốt cuộc cũng trở về rồi, những ngày tháng khó khăn đã kết thúc.

Cuối cùng, hắn cũng không nói những gì hắn nhìn thấy vào hôm đó, có một số việc tốt hơn là không nên nói.

Bắc Hải Quân Đoàn.

Thẩm Nguyệt sắc mặt âm trầm nghe thủ hạ báo cáo, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Trong Bắc Hải Quân Đoàn lại có nội gian, hơn nữa còn là cương vị quan trọng như thế, với tư cách Quân đoàn trưởng, nàng không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Quan trọng hơn là, muội muội của mình suýt nữa đã trở thành con tin. Chuyện này nhất định phải tra đến cùng, dù như thế nào cũng phải phải nhổ tận gốc.

"Truyền lệnh của ta, lập tức triển khai hành động. Toàn bộ quân đoàn, nghiêm chỉnh điều tra."

"Rõ!"

Không hề nghi ngờ, Trần Thiếu Tá và đồng bọn của hắn đã bị nhổ tận gốc, sau khi kiểm kê phát hiện trong kho hàng thiếu hơn 200 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Tổ hợp này có thể làm nổ tung một thành phố nhỏ rồi.

Thẩm Tinh nhìn tỷ tỷ, tới giờ khắc này, tâm tình của nàng vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn.

"Tỷ, đừng tạo cho mình áp lực quá lớn." Những người khác đã đi điều tra, Thẩm Tinh mới xưng hô bình thường với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt cau chặt mày, "Đây không phải vấn đề áp lực. Bắc Hải Quân Đoàn chúng ta đã bị xâm nhập, vậy các quân đoàn khác thì sao? Toàn bộ quân khu Đông Bắc thì sao? Chuyện này không thể giấu giếm, nhất định phải báo cáo. Chỉ sợ tỷ sẽ bị xử phạt. Còn muội, tỷ sẽ báo công, dù sao cũng là muội phát hiện ra vấn đề, hơn nữa còn kịp thời ngăn cản những tên phản đồ này bỏ chạy. Chuyện liên quan đến Sử Lai Khắc Thất Quái, tỷ sẽ

giấu đi, đem tất cả công lao đặt trên người muội."

"Tỷ, vậy tỷ thì sao? Tỷ sẽ bị xử phạt như thế nào?" Thẩm Tinh có chút vội vàng hỏi.
Thẩm Nguyệt cười khổ lắc đầu, "Không biết, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước thôi. Chuyện lần này quá lớn, chỉ sợ vị trí Quân đoàn trưởng của ta sẽ bị lung lay. Khi nào công lao của muội được chấp nhận, tỷ sẽ mau chóng điều muội đi. Cũng đến lúc muội một mình đảm đương một phía rồi."

Thẩm Tinh khẽ gật đầu. Không biết vì sao, sau chuyện lần này, khi nàng nghỉ ngơi thì không gặp ác mộng nữa.

Thẩm Nguyệt không có phái người đuổi theo Sử Lai Khắc Thất Quái, đối với nàng, không cần phải làm như vậy, bởi vì nó không có ý nghĩa gì. Dù bắt lại được bảy người Đường Vũ Lân thì có thể làm gì? Chỉ khiến bê bối trong Bắc Hải Quân Đoàn càng dậy sóng thôi. Vậy thì không bằng bỏ qua bọn họ, như thế mọi người đều tốt. Dù Học Viện Hồn Sư Hoàng Gia Nhật Nguyệt và Học Viện Sử Lai Khắc có đụng chạm lớn đến đâu thì đó là trên khí phách. Mà thân là quan chức cấp cao trong quân đội, thứ nàng cần suy tính là lâu dài.

Sau hai lần đổi xe, Đường Vũ Lân và đồng bạn mới lên đúng chuyến tàu đi về thành Sử Lai Khắc. Lần này rốt cuộc cũng không gặp phải tình huống hiểm thấy, lên đường bình an.

Khi Hồn Đạo đoàn tàu vững vàng đỗ ở thành Sử Lai Khắc thì Đường Vũ Lân có cảm giác rất muốn khóc. Không có phát sinh sự cố thật là quá mỹ diệu. Phải biết rằng, trên đường đi, hắn luôn rất lo lắng.

Xuống xe, dùng sức vươn vai một thoáng.

"Cuối cùng cũng trở về. Chúng ta trực tiếp đi báo danh hay các ngươi đều có chuyện khác?" Đường Vũ Lân hỏi đồng bạn.

Tạ Giải nói: "Ta không định trở lại học viện sớm như vậy, ta cần nghỉ ngơi hồi phục. Lần này chơi lớn quá, ta sắp không chịu nổi. Ta muốn về nhà một chuyến, rất lâu rồi không có trở về. Nguyên Ân, nàng theo ta cùng về đi. Con dâu xấu dù gì cũng phải gặp mẹ chồng nha. A ôi!!!"

Nguyên Ân Dạ Huy đằng đằng sát khí véo tai Tạ Giải, "Ngươi nói ai là con dâu xấu?"

"Ta xấu, ta xấu. Nàng đẹp nhất!" Tạ Giải chưa bao giờ biết xấu hổ về vấn đề này.

Nhạc Chính Vũ có chút hả hê nói: "Đáng đời ngươi. Tiểu Ngôn, có phải nàng cũng nên mời ta về nhà nàng không? Ta cũng không tính là xấu."

Tạ Giải cả giận nói: "Gây sự đúng không?"

Hứa Tiểu Ngôn "phụt" cười một tiếng, "Được. Ta và Tạ Giải ở cùng một nơi, vậy ngươi cùng ta về thành Đông Hải đi. Ta dẫn ngươi đến xem nhà của ta."

Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải đều có chút ghét bỏ trừng đối phương một cái, nhưng không có nói là sẽ đi cùng nhau.

Đường Vũ Lân bật cười lắc đầu, nhìn về phía Diệp Tinh Lan và Từ Lạp Trí, "Các ngươi thì sao?"

Từ Lạp Trí nhìn Diệp Tinh Lan, Diệp Tinh Lan nói: "Chúng ta vẫn là về học viện. Lần này học được rất nhiều thứ, ta muốn trở về củng cố một phát. Lạp Trí cũng thế. Lần này hắn thu hoạch tương đối khá, ta phải giúp hắn củng cố tu vi."
"Được."

Đường Vũ Lân nói: "Một tháng sau, chúng ta sẽ tề tụ ở học viện. Sau đó, ta muốn cùng các ngươi luyện tập phối hợp. Các ngươi có ý kiến gì không?"

Tạ Giải nói: "Ta không có vấn đề."

Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu.

Nhạc Chính Vũ nói: "Ta cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa Lão Đại, ta cảm thấy lựa chọn của ngươi rất chính xác. Đợi sau khi tốt nghiệp, ta cũng muốn đi tòng quân với ngươi."

Tạ Giải kinh ngạc nhìn Nhạc Chính Vũ, nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có lòng yêu nước, bình thường không thấy a."

Hứa Tiểu Ngôn cười nhẹ nói: "Là bởi vì mặc quân trang rất đẹp trai. Ngày đó sau khi mặc quân trang, hắn đã nhắc với ta nhiều lần."

Nhạc Chính Vũ lập tức nản lòng, "Lão bà, nàng không cần vạch trần ta như thế."

Hứa Tiểu Ngôn liếc mắt nhìn hắn, "Ai là lão bà của ngươi?"
Nhạc Chính Vũ cười hắc hắc, "Chúng ta đã gạo nấu thành cơm rồi, nàng còn không phải là lão bà của ta sao? Hiện tại ta đã hoàn toàn đem ảo cảnh ngày đó trở thành nàng rồi. Dù sao, Dục vọng lão ma mô phỏng phi thường tốt, hắc hắc hắc hắc."

Nhìn nụ cười xấu xa của hắn, Hứa Tiểu Ngôn đỏ mặt, "Này, ngươi ở đây, đừng có cùng ta về nhà!"

Nhạc Chính Vũ vội vàng ngậm miệng lại.

Diệp Tinh Lan cười nói: "Ta cũng không có ý kiến, chúng ta là một chỉnh thể, đúng là nên phối hợp với nhau. Hơn nữa, ta cũng có chút hứng thú với tòng quân. Sau khi nhìn thấy Bắc Hải Quân Đoàn, ta mới chính thức hiểu được so với quân đội, lực lượng cá nhân thực sự quá nhỏ bé. Tuy rằng tương lai không phải lúc nào chúng ta cũng là quân nhân, nhưng ta nghĩ cần phải hiểu rõ hơn trình độ quân đội hiện đại. Sau khi tốt nghiệp, ta và Lạp Trí cũng có thể đi tòng quân."

Chương 851: Tạm thời chia tay

Đường Vũ Lân rất vui mừng, có thể không cần tách khỏi đồng bạn thật sự là chuyện rất tốt đẹp.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tạ Giải và Nguyên Ân Dạ Huy.

Tạ Giải cũng đang nhìn Nguyên Ân Dạ Huy, không hề nghi ngờ, tên bị vợ quản nghiêm này sẽ làm theo lựa chọn của nàng.

Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy đột nhiên có vẻ cô đơn, nàng lắc đầu: "Ta không thể tham gia quân ngũ, sau khi tốt nghiệp ta vẫn còn có chuyện quan trọng muốn làm."

Nói xong, nàng chợt quay người rời đi. Tạ Giải ngạc nhiên, sau đó áy này cười xin lỗi với Đường Vũ Lân, rồi vội vàng đuổi theo.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Đường Vũ Lân lẩm bẩm: "Nguyên Ân dường như có nỗi khổ tâm gì đó, nhưng nàng chưa từng nói ra."

Diệp Tinh Lan nói: "Hẳn là có liên quan đến thân thế của nàng. Ngươi chẳng lẽ không thấy nàng đồng thời có được hai loại võ hồn đỉnh cấp là hết sức kỳ quái sao? Nhất là võ hồn Đọa Lạc Thiên Sứ, bản thân nó là một loại võ hồn phi thường cường đại, nhưng có nhiều khả năng sẽ biến thành Tà Hồn Sư. Lúc trước Nguyên Ân là công độc sinh, thoạt nhìn trên người nàng hẳn là có bí mật."

Đường Vũ Lân nói: "Đợi bọn họ trở về, chúng ta sẽ tìm Nguyên Ân nói chuyện. Dù có chuyện gì, chúng ta là một chỉnh thể. Nếu có thể giúp nàng thì nghĩa bất dung từ."

"Lão Đại, chúng ta cũng đi đây." Nhạc Chính Vũ kéo tay Hứa Tiểu Ngôn, vẫy vẫy tay với Đường Vũ Lân.

Diệp Tinh Lan hỏi Đường Vũ Lân: "Chúng ta đều có chỗ để đi, vậy còn

ngươi? Ngươi muốn làm gì?"

Đường Vũ Lân nói: "Ta muốn đến Đường Môn một chuyến, sau đó đến chỗ sư bá một thời gian ngắn. Hành trình Ma Quỷ Đảo khiến ta học được nhiều thứ, ta muốn xem có thể mượn lần này đột phá Đoán Tạo Sư Thánh Tượng cấp 7 hay không. Nếu thành công thì sau này chúng ta sẽ có trụ cột chế tác Tam tự Đấu Khải."

Diệp Tinh Lan sáng mắt lên, "Ngươi đã chuẩn bị xong rồi?"

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Cảm giác là thứ rất kỳ diệu, dù sao bây giờ ta đã có cảm giác rồi. Còn có được hay không thì phải thử mới biết được. Nhưng có sư bá chỉ điểm, ta nghĩ là không phải vấn đề lớn."

Nếu để các Đoán Tạo Sư cấp 6 khác nghe được lời hắn nói thì chỉ sợ sẽ tức giận đến ngất. Có vị Đoán Tạo Sư cấp 6 nào dám nói khi trùng kích Thánh Tượng không có vấn đề lớn a! Cũng chỉ có Đường Vũ Lân mới dám nói như thế.

Hồn Rèn không dễ dàng hoàn thành a!

Giao cho kim loại trí tuệ khó hơn rất nhiều so với giao cho kim loại sinh mệnh.

Chế tác Đấu Khải, thời điểm ban đầu quan trọng nhất là thiết kế, sau đó là chế tác, cuối cùng là rèn. Nhưng khi nói đến Đấu Khải cao cấp, rèn lại trở thành công đoạn quan trọng nhất. Bởi vì muốn nâng cấp Đấu Khải thì đầu tiên phải nâng cấp chất liệu.

Bây giờ mọi người đều là Nhất tự Đấu Khải, sau khi nâng cấp lên Nhị tự Đấu Khải Sư thì bọn họ có thể tốt nghiệp Nội Viện. Tương lai, Tam tự Đấu Khải chính là tiêu chí để quyết định bọn họ có thể trở thành cường giả hay không.

Diệp Tinh Lan nói: "Trụ cột ngươi đã chuẩn bị cho chúng ta rồi, nhưng khi thăng cấp Đấu Khải thì cần hai chúng ta phối hợp. Chờ một tháng sau ngươi trở lại thì chúng ta có thể bắt đầu."

Đường Vũ Lân gật đầu, "Đây cũng là nguyên nhân ta muốn tranh thủ tăng lên cấp Thánh Tượng, nếu có năng lực rèn cấp Thánh Tượng thì khi chúng

ta thăng cấp Nhị tự Đấu Khải thì dễ dàng hơn nhiều. Áp lực chỗ ngươi cũng sẽ giảm bớt một ít."

"Ân." Diệp Tinh Lan nhẹ gật đầu. Tuy rằng nàng đã là Chế Tạo Sư cấp 6, nhưng vẫn còn chênh lệch lớn với cấp 7, ít nhất trong hai, ba năm nữa cũng không thể tăng lên. Nếu Đường Vũ Lân có trình độ rèn cấp Thánh Tượng với tư cách trụ cột, phối hợp với nàng chế tác Đấu Khải thì xác suất thành công sẽ cao hơn nhiều, mấu chốt là phẩm chất Đấu Khải sẽ cao hơn. Hiện tại tất cả mọi người đều có tu vi trên 50 cấp, cũng đến lúc chế tác lại Đấu Khải rồi.
"Được, chúng ta tạm biệt ở đây a."

Ra khỏi ga tàu, ba người tách ra. Đường Vũ Lân trực tiếp đi đến Đường Môn.

Sở dĩ muốn đến Đường Môn trước là vì hắn muốn tới Đấu Hồn Đường, xem có nhiệm vụ nào phải hoàn thành hay không. Rời đi lâu như vậy cũng nên tới báo cáo. Hơn nữa, quan trọng hơn là, hiện tại hắn đã là Nhất tự Đấu Khải Sư, vẫn còn chưa tăng lên đẳng cấp Đấu Giả của mình. Bây giờ hắn vẫn là Bạch cấp Đấu giả, mà với thực lực Nhất tự Đấu Khải Sư thì có thể tăng lên Hoàng cấp Đấu giả rồi.

Khi đi vào tổng bộ Đường Môn thì Đường Vũ Lân đột nhiên nghĩ đến một việc, đó là hắn không mặc trang phục Đấu giả đến, và rất nhiều thứ đều bị học viện giữ, thật ra thì hắn nên về học viện trước.

Rời đi lâu như vậy, hắn đã quên mất chuyện này, kể cả Hồn Đạo máy truyền tin, còn có kim loại hiếm của hắn đều ở học viện.
Mọi người dường như cũng đã quên, không biết bọn Tạ Giải trên đường có nhớ không.

Bất quá nếu đã tới Đường Môn thì vào xem thử đã.

Vừa vào cửa, Đường Vũ Lân kinh ngạc phát hiện hôm nay tổng bộ Đường Môn nhiều người hơn trước kia rất nhiều. Mọi người đi ra đi vào, bộ dạng đều rất vội vàng.

Bởi vì bình thường đến Đường Môn không nhiều lắm, người Đường Vũ Lân quen biết cũng không nhiều. Khi đang đi về phía trước, đột nhiên hắn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Triệu đường chủ với đầu trọc lớn, dáng người cường tráng từ bên trong đi ra.

Vị này Đường Vũ Lân đương nhiên nhận ra, lúc trước khi Vũ Trường Không dẫn theo hắn đi cùng, hắn đã từng nhìn thấy vị này.

"Triệu đường chủ." Đường Vũ Lân cung kính hành lễ với hắn.

Triệu đường chủ tên là Triệu Tùng, là Đường chủ Lực Đường trong ba Ngoại Đường Đường Môn.
Triệu Tùng nhìn thấy hắn thì hơi sững sờ, "Ngươi là ..."

Đường Vũ Lân ở Tinh La Đế Quốc ba năm, sau khi trở về lại luôn bế quan, cho nên Triệu Tùng rất nhiều năm không nhìn thấy hắn. Hắn lại đang trong giai đoạn dậy thì, từ thiếu nhiên anh tuấn ngày nào giờ đã trở thành một thanh niên dáng người thon dài.

"Triệu đường chủ, ta là Đường Vũ Lân."

"Đường Vũ Lân? A, là ngươi a!" Triệu Tùng cuối cùng nhớ ra hắn là ai, lập tức cười nói: "Thật nhiều năm chưa thấy tiểu tử ngươi rồi, lớn lên cũng cao lớn đấy. Được rồi, trước không cùng ngươi nhiều lời, ta phải ra ngoài làm ít chuyện. Ngươi đi vào đi, Quách Tiêu Nhứ đang ở đây." Nói xong, hắn vội vàng rời đi.

Quách Tiêu Nhứ chính là Đường chủ Đấu Hồn Đường, là quản lý trực tiếp của Đường Vũ Lân. Lúc trước chính Quách Tiêu Nhứ đã dẫn hắn tới Đấu Hồn Đường.
Khi Đường Vũ Lân đi vào Đấu Hồn Đường thì cánh cửa chợt mở ra, trong đó có rất nhiều người. Đánh giá từ mặt nạ trên mặt họ, có không ít Hoàng cấp, Tử cấp Đấu giả, hơn nữa không chỉ có một vị Hắc cấp Đấu giả.

Đường Vũ Lân nhô đầu lên nhìn, hắn không mặc trang phục Đấu giả, đang không biết có nên đi vào không thì bị một gã Hoàng cấp Đấu giả đưa tay ngăn cản.

"Ngươi là người nào? Không biết Đấu Hồn Đường là cấm khu hay sao?" Hoàng cấp Đấu giả trầm giọng nói.

Đường Vũ Lân nói: "Xin lỗi, ta cũng là Đấu giả, chỉ là hôm nay không mặc trang phục Đấu giả. Cho nên..."

"Ngươi cũng là Đấu giả? Không mặc trang phục không phải là Đấu giả, ngươi không biết quy củ này. Nhanh rời khỏi đây." Vị Hoàng cấp Đấu giả nói xong liền vội vàng đi vào Đấu Hồn Đường.
Chuyện này Đường Vũ Lân rất bất đắc dĩ, hắn rất tò mò không biết có chuyện gì xảy ra, vì sao lại có nhiều Đấu giả tới Đấu Hồn Đường như vậy. Có vẻ đã có hơn trăm người rồi, hơn nữa đa số là Hoàng cấp Đấu giả trở lên. Nhưng hắn không có trang phục Đấu giả, cũng không đi vào được.

Đang lúc hắn rất bất đắc dĩ rời đi thì từ trong Đấu Hồn Đường đi ra một người, mặt nạ trên mặt người này là màu đỏ.

Hồng cấp Đấu giả? Đường Vũ Lân giật mình, đừng nói là thấy, bản thân hắn chưa từng nghe qua Đấu Hồn Đường còn có Hồng cấp Đấu giả.

Từ việc đẳng cấp Đấu giả tương ứng với màu sắc hồn hoàn có thể thấy, Hồng cấp Đấu giả không hề nghi ngờ cường đại hơn Hắc cấp Đấu giả. Vị Hồng cấp Đấu giả trước mắt này nhìn qua không cao, nhưng trong vô hình đã mang đến cho hắn áp lực rất lớn.
Đường Vũ Lân vội vàng lui sang một bên nhường đường. Nhưng vị này lại dừng bước và kêu lên một tiếng "Ồ!"

"Đường Vũ Lân?"

Nghe đối phương gọi tên mình, Đường Vũ Lân cũng thấy kinh hãi, "Ngài biết ta sao?"

Hồng cấp Đấu giả nhấc tay xốc mặt nạ của mình lên, để lộ một gương mặt Đường Vũ Lân quen thuộc. Không phải là Đường chủ Đấu Hồn Đường Quách Tiêu Nhứ sao?

Đường Vũ Lân trong lòng bừng tỉnh, khó trách vị này mang theo mặt nạ màu đỏ, thì ra là Đường chủ Đấu Hồn Đường.

"Quách Đường chủ, ngài hảo."

Quách Tiêu Nhứ mỉm cười, "Sao ngươi lại ở đây? Trang phục Đấu giả đâu? A, đúng rồi, ta nghe nói ngươi đã là Nhất tự Đấu Khải Sư, có thể thay đổi

trang phục rồi. Đến đây, ta dẫn ngươi đi thăng cấp Đấu giả." Nói xong, hắn quay người đi đến khu làm việc của Đấu Hồn Đường.
Đường Vũ Lân vội vàng đi theo, thấp giọng hỏi: "Quách Đường chủ, có vẻ như Đấu Hồn Đường chúng ta rất bận rộn?"

Quách Tiêu Nhứ than nhẹ một tiếng, "Liên Bang xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng ta có thể không bận rộn sao? Dù sao Đấu Hồn Đường chúng ta vẫn luôn coi thủ hộ Liên Bang là nhiệm vụ của mình."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Xảy ra chuyện lớn gì sao?"

Quách Tiêu Nhứ kinh ngạc nói: "Ngươi không biết?"

Chương 852: Khủng bố tập kích

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta và đồng bạn vừa hoàn thành huấn luyện quân sự trở về. Ta còn chưa về học viện mà đến Đường Môn trước, không biết đã có chuyện gì xảy ra?"

Quách Tiêu Nhứ nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: "Mười ngày trước, thành Thiên Đấu đã xảy ra một cuộc tập kích khủng bố, chết rất nhiều người. Cơ quan hành chính thành Thiên Đấu đã bị san bằng, số người chết công bố ra ngoài là hơn 1000 người, nhưng thực tế đã có hơn 4000 người tử vong, người bị thương là hơn 1 vạn."

"A?" Đường Vũ Lân giật mình há to miệng.

Thành Thiên Đấu?

Hắn còn nhớ rõ, thủ trưởng cơ quan hành chính thành Thiên Đấu không phải là phụ thân của Mặc Lam tỷ sao? Thành Thiên Đấu bị khủng bố tập kích, hơn nữa còn chết nhiều người như vậy?

"Vậy thủ trưởng cơ quan hành chính thành Thiên Đấu thì sao?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

Quách Tiêu Nhứ thở dài một tiếng, "Hy sinh khi thi hành nhiệm vụ. Tập kích đến quá đột ngột, hơn nữa không có bất kỳ báo hiệu nào. Tổng cộng có 60 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 5 trở lên được kích nổ ở những nơi khác nhau trong thành, đã tạo ra rối loạn rất lớn. Sau đó, không biết từ đâu một máy bay chiến đấu xuất hiện trên cơ quan hành chính, thả một quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 9, gây ra thương vong lớn nhất. Chuyện này đã làm chấn kinh toàn bộ Liên Bang. Hiện tại Liên Bang đã ở trạng thái cảnh báo cấp 1, điều động một lượng lớn nhân sự để điều tra làm rõ. Đấu Hồn Đường chúng ta được Chiến Thần Điện mời phối hợp, cùng bọn họ tham dự hành động điều tra."

Nghe Quách Tiêu Nhứ nói, Đường Vũ Lân hít sâu một hơi. Chuyện này

xảy ra quá đột ngột, lại còn là một thảm hoạ như thế. Điều này khiến hắn không khỏi nghĩ đến chuyện Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo ở Bắc Hải Quân Đoàn bị trộm nên sau đó, hắn vội vàng kể lại chuyện xảy ra ở Bắc Hải Quân Đoàn.

Quách Tiêu Nhứ càng nghe càng cau chặt lông mày, "Chúng ta không nhận được tin này, xem ra quân đội đã phong toả tin tức. Thương khố Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo ở Bắc Hải Quân Đoàn bị trộm chỉ sợ không phải là ngoại lệ. Nếu có lượng lớn Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo bị truyền ra ngoài, vậy đó tuyệt đối là một trận đại nạn."

Đường Vũ Lân nói: "Ngài có biết là do tổ chức nào làm không?"

Quách Tiêu Nhứ nói: "Đã biết. Thánh Linh Giáo tuyên bố chịu trách nhiệm với lần khủng bố này."

Đường Vũ Lân nắm chặt hai tay, "Lại là Thánh Linh Giáo."

Hắn không chỉ một lần đối mặt với Tà Hồn Sư, thậm chí gặp hiểm tử nhưng vẫn sống sót. Không nghĩ tới vậy mà lại nghe được tin tức về Thánh Linh Giáo. Hơn nữa, lần này bọn họ còn táo bạo hơn.

Quách Tiêu Nhứ nói: "Nửa năm gần đây, Thánh Linh Giáo phát động nhiều lần khủng bố cực kỳ điên cuồng, đã tạo nên tổn thất rất lớn. Lúc mới bắt đầu, Liên Bang còn nỗ lực áp xuống, nhưng hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc cũng không áp chế được. Không ngờ trong Liên Bang tưởng như bình lặng lại bị ăn mòn đến trình độ này."

Thấy giọng nói của hắn tràn đầy bất mãn và phẫn nộ, Đường Vũ Lân hỏi: "Quách đường chủ, ngài là nói, khủng bố có quan hệ với Liên Bang sao?"

Quách Tiêu Nhứ cười lạnh một tiếng, "Đương nhiên. Thánh Linh Giáo có thể có bao nhiêu Tà Hồn Sư? Nếu không có người nắm quyền ủng hộ, ngươi cho rằng bọn họ có thể phát triển nhanh và mạnh như vậy sao? Không hề nghi ngờ là có độc thủ đứng sau. Chỉ không biết độc thủ này là người của Thánh Linh Giáo hay người nắm Thánh Linh Giáo trong tay. Sau lưng Thánh Linh Giáo nhất định có tồn tại sâu xa, chúng ta phải đào chúng ra ngoài càng sớm càng tốt, nếu không thì sẽ càng mang đến nhiều khủng hoảng hơn. May mắn hôm nay nghe ngươi nói, nếu không chúng ta cũng không biết quân đội xảy ra vấn đề."

Quá trình thăng cấp từ Bạch cấp Đấu giả lên Hoàng cấp Đấu giả rất đơn giản, Đường Vũ Lân bày ra Nhất tự Đấu Khải, còn có Quách Tiêu Nhứ đảm bảo, hắn đã hoàn thành tăng lên đẳng cấp Đấu giả của mình. Sau khi mặc áo choàng đen và mặt nạ vàng của Hoàng cấp Đấu giả, hắn lập tức cảm thấy thoải mái hơn, ít nhất khi vào Đấu Hồn Đường sẽ không bị người đuổi ra.
"Vũ Lân, ngươi đi theo ta." Quách Tiêu Nhứ mang theo Đường Vũ Lân quay về trong Đấu Hồn Đường.

"Hiện tại Đấu Hồn Đường chúng ta đảm nhận rất nhiều nhiệm vụ từ Liên Bang, đều là tìm kiếm Thánh Linh Giáo theo một ít manh mối. Ngươi từng có kinh nghiệm chiến đấu với Thánh Linh Giáo. Ta cảm thấy ngươi cũng có thể tham gia vào nhiệm vụ này, cũng coi như là một lần rèn luyện. Thế nào? Ngươi có muốn tham gia một tiểu đội trinh sát không?"

Đường Vũ Lân không chút do dự nói: "Không thể đổ trách nhiệm cho người khác."

Hắn hận thấu xương Thánh Linh Giáo, huống chi bọn họ còn phát động khủng bố giết chết nhiều người như vậy. Trừ ác tức là làm việc thiện.

Quách Tiêu Nhứ rất nhanh đã an bài xong cho Đường Vũ Lân, để hắn gia nhập một tiểu đội 5 người. Tiểu đội này do một vị Tử cấp Đấu giả dẫn đầu, kể cả hắn, trong đội có 4 Hoàng cấp Đấu giả.
Dựa theo hệ thống trong Đấu Hồn Đường, Tử cấp Đấu giả là Nhị tự Đấu Khải Sư. Hoàng cấp Đấu giả phải là Nhất tự Đấu Khải Sư, tuy rằng số lượng ít nhưng sức chiến đấu khá mạnh.

Hơn nữa, khiến Đường Vũ Lân vui mừng là, bởi vì chuyện cấp bách nên tất cả nhiệm vụ tìm kiếm Thánh Linh Giáo lần này, điểm tích luỹ đều được nhân đôi.

Đây chắc chắn là một chuyện tốt, điểm tích luỹ có thể đổi lấy các tài nguyên, trừ tuyệt học Đường Môn còn có các đồ quý hiếm.

Ví dụ như lúc bình thường, thiên tài địa bảo mà đệ tử Đường Môn trao đổi rất ít khi là cấp bậc vạn năm trở lên, nói chung là giới hạn trong ngàn năm. Nhưng Đấu Hồn Đường là nơi tập trung tài nguyên khổng lồ nhất của Đường Môn, đồ vật có thể trao đổi nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, điểm tích luỹ bình thường không đổi được, chỉ có điểm tích luỹ Đấu giả mới có thể.
Dù sao, Đấu giả Đấu Hồn Đường mới là hạch tâm chính thức của Đường Môn.

Hiện tại Đường Vũ Lân không cần tài nguyên khi trùng kích tầng phong ấn Kim Long Vương thứ chín, nhưng các phong ấn sau cần không biết bao nhiêu tài nguyên. Chẳng những tất cả đều là cấp bậc vạn năm, mà số lượng còn rất khổng lồ, không phải chỉ là ba, bốn loại.

Dù hắn là Đoán Tạo Sư tiếp cận cấp 7, nhưng cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

Hắn còn phải tu luyện, không thể đem tất cả tinh lực để rèn lấy tiền, hoàn thành nhiệm vụ Đấu giả không hề nghi ngờ chính là đường tắt.

Gặp được cơ hội điểm tích luỹ nhân đôi, làm sao có thể buông tha?

Nhiệm vụ của nhóm Đường Vũ Lân là tìm kiếm một khu nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô phía Tây thành Thiên Đấu. Tiêu chuẩn hoàn thành nhiệm vụ là tìm được manh mối về Thánh Linh Giáo. Theo nguồn tin đáng tin cậy, người của Thánh Linh Giáo đã từng ám nơi này.
Trước đây, nhà máy bỏ hoang này sản xuất kim loại hiếm, diện tích rất lớn, về sau do sự cố cháy nổ dẫn đến rò rỉ một lượng lớn chất độc hại làm ô nhiễm môi trường đất nên mới bị bỏ hoang. Loại ô nhiễm này rất khó xử lý, cho tới bây giờ Liên Bang vẫn không có biện pháp hữu hiệu, vì vậy khu đất này vẫn bị bỏ hoang.

Vì vậy, sau khi nhận nhiệm vụ này, bọn họ còn nhận được quần áo bảo hộ được thiết kế đặc biệt để ngăn cách chất độc hại. Đương nhiên, đối với hồn sư, khả năng chống cự chất độc hại mạnh hơn người thường rất nhiều.

Tử cấp Đấu giả đứng ở phía trước nhất, nhìn 4 Hoàng cấp Đấu giả bao gồm cả Đường Vũ Lân, nói: "Hành động lập tức bắt đầu, lát nữa mọi người điều chỉnh thử máy truyền tin. Hành động lần này, ta gọi là Tử Nhất, các ngươi theo thứ tự gọi là Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tam, Hoàng Tứ."
Hắn vừa nói vừa chỉ vào 4 người. Khiến Đường Vũ Lân hơi buồn cười là hắn lại được chỉ định là số 3. Đúng là có duyên với số 3. Chỉ là thay đổi từ Bạch Tam thành Hoàng Tam mà thôi.

"Chúng ta làm quen một chút, ta là Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công, các

ngươi thì sao?"

Hoàng Nhất nói: "Ta là Chiến Hồn Sư Hệ Mẫn Công."

Hoàng Nhị nói: "Ta là Chiến Hồn Sư Hệ Trị Liệu." Giọng này là của nữ, và tuổi không lớn lắm. Chiến Hồn Sư Hệ Trị Liệu có thể trở thành Nhất tự Đấu Khải Sư, hơn nữa tuổi còn nhỏ, hiển nhiên là rất không tầm thường.

Đường Vũ Lân nói: "Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công Khống Chế."

Chương 853: Xe tác chiến Đường Môn

Hoàng Tứ nói: "Ta là Chiến Hồn Sư Hệ Phòng Ngự."

Nghe lời mọi người nói, Tử Nhất hài lòng nhẹ gật đầu. Mặc dù danh tính các Đấu giả được giữ bí mật, hơn nữa hồn sư vốn không nên hỏi thăm năng lực của nhau, nhưng ít nhất phải biết mọi người giỏi về mặt gì để có thể phối hợp nhịp nhàng hơn.

"Rất tốt. Hoàng Tam, ngươi khống chế tới trình độ nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Khống chế loại dây leo, am hiểu quấn quanh, khống chế toàn trường. Hơn nữa có năng lực công kích nhất định."

Tử Nhất nói: "Tốt, vậy ngươi tạm thời là hồn sư chủ khống trong đoàn đội của chúng ta. Ta làm tiên phong. Hoàng Nhị, ngươi ở phía sau trị liệu. Hoàng Nhất chịu trách nhiệm trinh sát. Hoàng Tứ chủ yếu bảo vệ Hoàng Nhị, Hoàng Tam. Hiểu chưa?"

"Đã hiểu."

Người có thể trở thành Tử cấp Đấu giả đều là tinh anh, trao đổi đơn giản đã sắp xếp xong nhiệm vụ.

"Xuất phát!" Tử Nhất cũng không nói nhảm, vung tay lên, năm người nhanh nhẹn ra khỏi Đấu Hồn Đường và lên xe Đường Môn đặc biệt chuẩn bị cho Đấu giả.

Hồn Đạo ô tô của Đường Môn toàn thân có màu lam, nghe nói là vì tưởng nhớ tổ tiên của Đường Môn, Đường Tam. Đây cũng không phải là màu lam bình thường, nó có tính năng thay đổi màu sắc và có thể thực hiện dễ dàng nhiều kiểu ngụy trang khác nhau. Hơn nữa, loại xe đặc chế này còn có rất nhiều chức năng khác.

Bởi vì lúc trước Đường Vũ Lân vẫn còn là Bạch cấp Đấu giả nên chưa tiếp

xúc với đồ công nghệ cao như này. Hắn chỉ nhìn thấy tỉ lệ trao đổi xe tác chiến Đường Môn trong danh sách trao đổi của Đấu giả. Giá trị xa xỉ a! Có thể so sánh với linh vật nghìn năm hiếm có rồi.

Tử Nhất tự mình lái xe, rất nhanh Đường Vũ Lân đã cảm nhận được chỗ tốt của xe tác chiến. Tốc độ nhanh và phi thường vững vàng. Ngồi trong xa không nghe được bất kỳ tạp âm nào. Chiếc xe này có 5 vị trí. Mọi người đều có thể điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái hơn ở bên trong.

Tử Nhất và Hoàng Nhất ngồi phía trước, Đường Vũ Lân và Hoàng Nhị, Hoàng Tứ ngồi ở phía sau. Ra khỏi tổng bộ Đường Môn, Tử Nhất thuần thục điều khiển xe tác chiến lên đường cao tốc, đi đến thành Thiên Đấu.

Ở đầu xe tác chiến có một huy hiệu chữ Đường, khi lên đường cao tốc, huy hiệu sẽ sáng lên và phát ra âm thanh như báo động. Sau đó, Đường Vũ Lân giật mình phát hiện, tốc độ xe không ngừng tăng lên, thậm chí con nhanh hơn Hồn Đạo đoàn tàu.

Các Hồn Đạo ô tô khác trên đường cao tốc đều chủ động nhường đường, vừa nghe thấy tiếng báo động thì tự nhiên nhường làn đường trong cùng cho bọn họ.

Đây là đặc quyền? Hơn nữa, Hồn Đạo ô tô có thể chạy nhanh như vậy?

Đường Vũ Lân vô cùng ngạc nhiên. Với một người đi Hồn Đạo đoàn tàu luôn xảy ra chuyện như hắn, nếu có thể sở hữu một cỗ xe tốc độ cao và có đặc quyền thì sau này đi chỗ nào cũng thuận lợi hơn.

"Tử Nhất, đặc quyền siêu tốc và để người khác nhường đường, khi trao đổi xe tác chiến cũng có sao?" Đường Vũ Lân nhịn không được hỏi.

Tử Nhất nói: "Ngươi nghĩ gì tốt vậy. Chỉ khi thi hành nhiệm vụ đặc thù, được tông môn đặc biệt phê chuẩn, hơn nữa phải báo cáo với Liên Bang. Đường Môn chúng ta không có bất kỳ đặc quyền nào."

Thì ra là thế, Đường Vũ Lân tuy rằng có chút thất vọng, nhưng ngẫm lại cũng thấy hợp lý. Dù sao, số lượng Đấu giả Đường Môn không quá ít, nếu thật sự có có đặc quyền thì hơi vô ý cũng có khả năng gây ra sự cố gia thông. Bởi vì nhiệm vụ đặc biệt mới có đặc quyền, điều này mới có ý nghĩa.

Tử Nhất nói: "Nhưng không phải là tuyệt đối. Nếu ngươi có cống hiện đặc biệt cho tông môn và Liên Bang, được nhận huy chương cống hiến đặc biệt do Liên Bang trao tặng thì ngươi cũng có thể có đặc quyền khi sử dụng xe tác chiến. Đương nhiên cũng cần phải đăng ký. Theo ta được biết, có một số Đấu giả cũng có xe như vậy. Sau khi trở về ngươi có thể kiểm tra trong cơ sở dữ liệu."
"Cảm ơn ngài." Đường Vũ Lân đáp ứng một tiếng. Đây là chuyện tốt a! Trở về phải hỏi thăm một chút.

Loại đặc quyền này, Đường Môn có khả năng có, Học Viện Sử Lai Khắc cũng có thể có. Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân không khỏi nhớ đến Hoàng cấp Cơ Giáp của mình. Với năng lực rèn của hắn bây giờ, quả thực đã đến lúc nâng cấp nó. Nếu có Cơ Giáp thì hành động sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Sự tình phải làm thật là nhiều a! Một nụ cười thản nhiên hiện lên dưới mặt nạ. Hắn rất thích cảm giác bận rộn này.

Kỹ thuật lái xe của Tử Nhất rất tốt, xe tác chiến Đường Môn chạy với tốc độ cao, đi tới thành Thiên Đấu còn nhanh hơn Hồn Đạo tàu cao tốc.

Sắc trời dần tối xuống, xe chạy chậm lại, đi xuống đường cao tốc. Tử Nhất điều khiển xe tiến vào phạm vi nội thành thành Thiên Đấu, đồng thời mở ra hệ thống nguỵ trang, khiến nó trở thành một cỗ xe bình thường và không gây chú ý.
Vào trong nội thành, Đường Vũ Lân không khỏi có chút hụt hẫng. Hai bên đường, hắn có thể nhìn thấy rất nhiều lều vải và nhà ở tạm bợ, bằng vào thính giác nhạy cảm, hắn ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng khóc. Các loại xe cứu viện của Liên Bang có thể thấy ở khắp nơi. Có thể thấy được trận khủng bố này mang đến cho thành Thiên Đấu tai nạn lớn đến thế nào.

Một toà thành cổ xưa hơn 2 vạn năm tuổi lại chịu đả kích trầm trọng như vậy, Thánh Linh Giáo thật sự là đáng hận.

Tử Nhất trầm giọng nói: "Đã muộn một chút rồi. Các ngươi có ai không am hiểu đánh đêm không?"

Không có người lên tiếng.

"Tốt lắm, chúng ta lập tức đến khu vực nhà máy bỏ hoang tìm kiếm. Không

biết mất bao lâu mới có thể tìm được manh mối, nên bắt đầu sớm một chút. Hoàng Nhị, thân thể của ngươi có thể chứ?"
"Ta không có vấn đề." Hoàng Nhị trả lời. Nàng là hồn sư Hệ Trị Liệu nên Tử Nhất mới hỏi như thế.

Tử Nhất nhìn thoáng qua bộ điều khiển, chuyển tay lái một cái đã điều khiển xe tới một con đường nhỏ. Trên đường không có nhiều ô tô, tốc độ xe chậm rãi tăng lên, nhanh chóng đi ra ngoại ô.

Đường Vũ Lân nhắm mắt dưỡng thần. Tay phải theo bản năng ấn lên huy chương Hoàng cấp Đấu giả mới đạt được không lâu.

Huy chương Hoàng cấp Đấu giả có hiệu quả tăng lên Tinh Thần Lực nhất định, đồng thời có thể cung cấp nhiều chức năng như định vị, tìm kiếm và ra-đa siêu nhỏ. Nó có thể tích không lớn, nhưng tác dụng khá lớn, bản thân còn có một bộ máy truyền tin để khoá lại tin tức trong huy chương.

Đến cấp độ Hoàng cấp này, đãi ngộ so với Bạch cấp Đấu giả là cách biệt một trời một vực.
Nếu nói Bạch cấp Đấu giả là quân dự bị thì Hoàng cấp Đấu giả chính là sức chiến đấu chủ yếu của Đấu Hồn Đường rồi.

Cuối cùng khi trời đã hoàn toàn tối xuống, xe tác chiến mới đi vào một khu vực bị bỏ hoang. Từ rất xa đã có thể nhìn thấy bóng đen do các nhà máy tạo thành.

Không có ngọn đèn nào, âm trầm mà tiêu điều. Xe mới lái vào khu vực này thì vô hình đã có cảm giác âm lãnh chạy lên não.

Tử Nhất dừng xe lại, thấp giọng nói: "Kiểm tra máy truyền tin."

Mọi người giữ huy chương của mình và kiểm tra lần lượt theo thứ tự đã đánh số.

"Liên lạc bình thường, xuống xe." Tử Nhất ra lệnh rồi xuống xe trước, đồng thời tắt tất cả đèn xe.

Mọi người lần lượt xuống xe. Sau khi xuống xe, cảm giác âm lãnh hết sức rõ ràng.

Tử Nhất nhìn xung quanh, nói: "Hoàng Nhị, ngươi cùng Hoàng Tứ một tổ, Hoàng Nhất, Hoàng Tam, còn có ta, chúng ta chia làm bốn đội, phân ra tìm kiếm. Phát hiện bất kỳ cái gì thì lập tức báo cáo. Nếu phát hiện Tà Hồn Sư thì không được hành động thiếu suy nghĩ, trước chờ đồng đội đến. Ghi nhớ, tất cả lấy an toàn bản thân làm trọng. Hiểu chưa?"
"Đã hiểu."

Diện tích khu nhà máy bỏ hoang này không hề nhỏ, trong tay mỗi người đều có một bản vẽ, Tử Nhất mở ra bản vẽ của mình, phân chia khu vực tìm kiếm. Bản thân hắn tìm kiếm chỗ sâu nhất.

"Hành động!"

Tử Nhất vung tay về phía xe tác chiến, chỉ thấy chiếc nhẫn trong tay hắn nhấp nháy ánh sáng đã thu lại xe tác chiến, sau đó dẫn đầu đi về phía nhà máy bỏ hoang.

Đường Vũ Lân cũng có một chiếc nhẫn trữ vật, không gian bên trong lớn đến mức có thể chứa Cơ Giáp, chỉ là đã để lại học viện khi huấn luyện quân sự lúc trước.

Hoàng Nhất nhanh nhẹn chui vào trong bóng tối, Đường Vũ Lân nhìn thoáng qua địa đồ của mình, nhanh chóng di chuyển theo hướng đã định.

Tử ý trong mắt lóng lánh, không cần bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào, bằng vào Tử Cực Ma Đồng hắn cũng có thể nhìn rõ ràng xung quanh. Tử Cực Ma Đồng cơ hồ là tuyệt học bắt buộc đối với Đấu giả.
Tử Nhất không có nói rõ cho mọi người đều phải mặc quần áo phòng hộ, bởi vì hắn tin bọn họ, mọi người đều có Đấu Khải, so với bất kỳ trang phục phòng hộ nào đều tốt hơn.

Đường Vũ Lân không hề cảm thấy khó chịu, huyết mạch Kim Long Vương cường đại cỡ nào, chất độc hại bình thường sao có thể xâm nhập vào người hắn.

Đi nhanh về phía trước, Đường Vũ Lân cảm nhận được mọi thứ xung quanh khi đi bộ, đồng thời bật chức năng ra-đa cỡ nhỏ trên huy chương Hoàng cấp.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng ra-đa cỡ nhỏ này, nó có thể tìm kiếm trong

phạm vi đường kính 100 mét, đem tất cả mọi thứ chuyển thành hình dạng 3 chiều, hiện lên trong Tinh Thần Chi Hải của hắn. Nghe nói linh cảm của thiết kế này đến từ hồn kỹ Tinh Thần Dò Xét ở võ hồn Linh Mâu của Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo. Tất nhiên, phạm vi dò xét sẽ nhỏ hơn nhiều.

Chương 854: Đi một chuyến uổng công?

Ra-đa siêu nhỏ có khả năng phát hiện nhiệt năng, rất nhạy cảm với sinh mệnh thể và rất dễ sử dụng.

Sau khi mở ra-đa, chỉ cần duy trì rót vào hồn lực thì trong đầu sẽ luôn xuất hiện một hình ảnh không gian 3 chiều trong phạm vi đường kính trăm mét. Xung quanh là nhà máy và thiết bị cũ nát, cảm giác rất hoang vu.

Nói là một cuộc tìm kiếm, nhưng với ra-đa siêu nhỏ, kỳ thật chỉ đi quanh khu vực nhà máy một lần thì cơ bản đã hoàn thành tìm kiếm.

Đường Vũ Lân nhanh nhẹn tiến lên, đồng thời khống chế hồn lực phong bế lỗ chân lông và khí tức bản thân, tiếp đất nhẹ nhàng và không gây ra bất kỳ âm thanh nào.

Liễm Tức Thuật (thuật nín thở) này hắn học được trên Ma Quỷ Đảo từ chỗ Phá Diệt lão ma. Điểm quan trọng nhất của xâm nhập là khiến địch nhân không thể phát hiện ra mình. Liễm Tức Thuật của Phá Diệt lão ma phi thường tinh diệu, chẳng những có thể thu liễm khí tức bản thân, mà còn bằng vào hồn lực cùng năng lượng huỷ diệt giao hoà và khống chế lẫn nhau, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng có thể che giấu, tránh được tìm kiếm của máy dò xét nhiệt năng.

Hiện tại Đường Vũ Lân coi như đang áp dụng những điều đã học, vì vậy cho dù có người dùng các loại máy dò xét tìm kiếm thì cũng không thể phát hiện ra hắn, người đã hoàn toàn phong bế khí tức, hồn lực và thay đổi nhiệt độ cơ thể.

Lúc ấy, Phá Diệt lão ma đã nói với Đường Vũ Lân, mỗi người chỉ có một sinh mệnh, dù lúc nào cũng phải hết sức cảnh giác để đối mặt với các uy hiếp có thể xảy ra. Bởi vì một khi xuất hiện sai lầm thì chỉ sợ không có khả năng hối hận, bởi vì mọi người đã chết rồi.

Đối với lời dạy bảo của các lão ma, Đường Vũ Lân nhớ rõ vì đã trải qua

nhiều loại tra tấn trước đó. Cho nên lúc này hắn dùng Liễm Tức Thuật, đồng thời tận khả năng che giấu bản thân, yên lặng tiến về phía trước. Ngay cả những dao động năng lượng trên ra-đa siêu nhỏ trên huy chương cũng bị hắn dùng hồn lực che giấu.

Trong Sử Lai Khắc Thất Quái, Đường Vũ Lân là người học Liễm Tức Thuật nhanh nhất, bởi vì Tinh Thần Lực của hắn mạnh nhất. Tinh Thần Lực tu vi Linh Uyên Cảnh khiến hắn có thể điều khiển và khống chế Liễm Tức Thuật tốt hơn.

Rất nhanh, Đường Vũ Lân đã tìm kiếm xong một khu vực lớn, cũng không có phát hiện gì. Có lẽ vì chất có hại nên nơi này không có rắn, côn trùng, chuột, kiến. Quả nhiên là tĩnh mịch.

"Tìm kiếm khu vực bên trong hoàn thành, không có phát hiện." Trong tai vang lên tiếng Tử Nhất.

"Tìm kiếm khu vực phía Đông hoàn thành, không có phát hiện." Tiếp đó là Hoàng Nhất.

Đường Vũ Lân nhấn máy truyền tin, nói: "Tìm kiếm khu vực phía Tây hoàn thành, không có phát hiện."

Thanh âm Hoàng Nhị truyền đến, "Đang tiếp tục tìm kiếm khu vực phía Nam."

Tử Nhất nói: "Hoàng Nhất, Hoàng Tam, các ngươi đến khu vực phía Nam tụ hợp với Hoàng Nhị, Hoàng Tứ, ta tới khu vực phía Bắc tìm kiếm rồi sẽ tới tụ họp với các ngươi."

"Rõ!"

Với tư cách đội trưởng, Tử Nhất rất tự nhiên gánh vác nhiều công việc hơn, đây là quy củ của Đấu Hồn Đường, mỗi người đều tự nhiên chấp hành.

Đường Vũ Lân nhanh chóng đi về phía Nam, rất nhanh đã tìm thấy hai người Hoàng Nhị, Hoàng Tứ từ trang bị định vị trên huy chương. Hoàng Nhất đến trước hắn một bước, hồn sự Hệ Mẫn Công luôn nhanh hơn một chút.

"Thoạt nhìn không có cái gì a!" Hoàng Nhất có chút thất vọng nói.

Theo quy định của nhiệm vụ này, nhất định phải có phát hiện mới xem như hoàn thành nhiệm vụ, nếu không chỉ có thể nhận một phần ba phần thưởng.

Hoàng Nhị mỉm cười, "Hy vọng Tử Nhất có thể mang cho chúng ta tin tức tốt."

"Ân." Đường Vũ Lân chỉ gật đầu.

Lúc này, khuôn mặt hắn dưới mặt nạ khẽ nhíu mày. Mặc dù trước đó không tìm được gì, nhưng hắn vẫn luôn có cảm giác không đúng. Hắn và Tà Hồn Sư đã chiến đấu nhiều lần, hơn nữa cảm giác nhạy bén, trong vô hình hắn cảm thấy trong nhà máy này có một cảm giác áp bức không thể giải thích, điều này khiến hắn phi thường không thoải mái.
Không lâu sau, một thân ảnh nhanh nhẹn đi đến, bốn người Đường Vũ Lân theo bản năng phòng thủ, đồng thời kiểm tra huy chương.

Là Tử Nhất.

Tử Nhất lách mình rơi xuống trước mặt bọn họ, "Không có bất kỳ phát hiện nào. Nhà xưởng bỏ hoang trống không, máy dò xét nhiệt năng không có phản ứng."

Hoàng Nhất nói: "Chúng ta làm gì bây giờ? Đi một chuyến uổng công?"

Tử Nhất suy nghĩ một chút, nói: "Cũng chỉ có thể như vậy. Theo lẽ thường, Tà Hồn Sư phát động một trận khủng bố lớn như thế lẽ ra phải rút lui từ lâu rồi, sẽ không ở lại gần thành Thiên Đấu. Hơn nữa nơi này đã được quân đội tìm kiếm một lần, cũng không phát hiện được gì."

Hoàng Nhị bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng. Hoàng Tứ không nói gì, Đường Vũ Lân cũng không có lên tiếng.

Sau một hồi suy nghĩ, Tử Nhất nói: "Được rồi, chúng ta rút lui." Không có phát hiện gì thì cũng không thể tiếp tục ở đây. Tìm kiếm qua huy chương Đấu giả là rất đáng tin cậy, ra-đa siêu nhỏ trong huy chương không có phát hiện nào thì dù bọn họ có ở chỗ này cũng không tìm thấy gì. Trước tiên quay lại rồi nói.
"Ô ô..." Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng khóc vang lên.

Năm người đồng thời phản ứng, lập tức nhìn về phía tiếng khóc truyền đến. Trong đêm đen, tại một nhà máy bỏ hoang đột nhiên xuất hiện tiếng khóc khiến bọn họ đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đường Vũ Lân là người bình tĩnh nhất, trên Ma Quỷ Đảo, sự tình như này hắn thấy nhiều rồi.

"Người nào?" Tử Nhất quát lớn và đồng thời bật ra-đa siêu nhỏ trên huy chương Đấu giả của mình. Nhưng khiến hắn giật mình là, ra-đa siêu nhỏ có phạm vi tìm kiếm trên 300 mét lại không có phát hiện bất kỳ sinh mệnh thể nào.

"Ô ô..." Tiếng khóc vẫn tiếp tục.

Đường Vũ Lân nhíu mày, mơ hồ nghĩ tới gì đó.

Ngay sau đó, một loạt tiếng khóc vang lên, dường như có vô số người đang khóc xung quanh. Tiếng khóc vang vọng khắp nơi, ngay cả xung quanh nhà máy cũng trở nên bất thường. Trong nhất thời quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, các thiết bị bị bỏ hoang tựa hồ được sống lại, nhẹ nhàng đung đưa.
"Mọi người cẩn thận!" Tử Nhất trầm giọng quát, đồng thời phóng xuất ra võ hồn của mình. Có 7 hồn hoàn bay lên, hắn rõ ràng là một cường giả Thất Hoàn Hồn Thánh.

Không hề nghi ngờ, Đấu Hồn Đường rất cẩn thận khi giao nhiệm vụ, mỗi vị Đấu giả đều rất trân quý với Đấu Hồn Đường. Vì vậy, dù chỉ là một tiểu tổ tìm kiếm nhưng cũng có một Đấu Khải Sư cấp bậc Hồn Thánh. Thất Hoàn Hồn Thánh cộng thêm Nhị tự Đấu Khải đã để hắn có thực lực của một Phong Hào Đấu La bình thường, và hắn có thể dễ dàng đối phó với hầu hết các nguy hiểm.

Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tứ cũng riêng phần mình phóng xuất ra võ hồn, tất cả đều là tu vi Ngũ Hoàn, Hoàng Tứ lùi lại phía sau, đưa lưng về phía Hoàng Nhị. Hoàng Nhất và Đường Vũ Lân ở hai bên. Tử Nhất ở phía trước nhất, tạo thành đội hình chữ thập tiêu chuẩn.
Đường Vũ Lân cũng phóng xuất ra từng vòng hồn hoàn, 2 vàng 3 tím. Năm hồn hoàn nhìn qua không khác gì ba vị Hoàng cấp Đấu giả kia.

Thuật ngụy trang! Hoặc nên nói là thuật nguỵ trang hồn hoàn, đến từ Ác

Mộng lão ma.

Cách trực tiếp nhất để phân biệt thực lực giữa các hồn sư là nhìn số lượng và màu sắc hồn hoàn của đối phương. Màu sắc khác nhau thể hiện số năm tu vi khác nhau, đồng thời hồn hoàn cũng dễ dàng để lộ hồn sư mạnh hay yếu.

Nhằm vào điều này, Ác Mộng lão ma truyền thụ cho Đường Vũ Lân một thuật nguỵ trang, dùng Tinh Thần Lực kết hợp với lực lượng huỷ diệt làm biến dạng ánh mắt của mọi người. Nói cách khác là ánh sáng phản chiếu lại từ ánh sáng hồn hoàn của hắn thay đổi. Từ đó thay đổi màu sắc hồn hoàn mà người khác nhìn thấy.

Thuật nguỵ trang này dù không có sức chiến đấu thực tế nào, nhưng rất hữu dụng. Nhất là khi Đường Vũ Lân có được hồn hoàn lục kim sắc hiếm thấy kia, thuật nguỵ trang có tác dụng càng lớn.
Ít nhất bây giờ nhìn lại, hắn không hề khác gì hồn sư bình thường.

"Ô ô..., ô ô..., ô ô..." Tiếng khóc ngày càng thê lương, nghe mà ớn lạnh.

Chương 855: Ảo giác tinh thần

Tử Nhất lạnh lùng nói: "Giả thần giả quỷ, đi ra!" Vừa nói, hắn vừa đưa tay phải lên không trung, cũng không thấy hồn hoàn trên người hắn phát động, một đoàn bạch quang phóng lên trời. Bạch quang ngưng tụ và không phân tán, lên tới 50 mét trên không thì đột nhiên nổ tung, tạo thành một vầng sáng màu trắng, chiếu rõ mặt đất xung quanh.

Khả năng khống chế hồn lực rất mạnh, Đường Vũ Lân trong lòng chấn động, thật không hổ là Tử cấp Đấu giả. Hắn đây là khống chế Huyền Thiên Công phát động hồn lực, tiết kiệm hồn lực hơn khi sử dụng hồn kỹ, đồng thời có hiệu quả chiếu sáng. Nhìn qua có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng thực tế tiêu hao hồn lực cực kỳ nhỏ.

Trên mặt đất cũng không có gì, trong tầm mắt của bọn họ, dù có dùng Tử Cực Ma Đồng cũng không thấy có gì sai.

Tử Nhất trầm giọng nói: "Đi theo ta." Vừa nói, hắn bước nhanh đi ra bên ngoài.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biến hoá quái dị này xuất hiện trong phạm vi nhà máy, bọn họ rời khỏi nơi này mới có thể ứng biến tốt hơn.

"Ô ô..., ô ô..., ô ô..." Tiếng khóc lần nữa vang lên, không khí xung quanh cũng bắt đầu trở nên âm lãnh.

Khi Tử Nhất dẫn bốn Hoàng cấp Đấu giả sắp ra khỏi khu vực nhà máy thì không gian bắt đầu vặn vẹo kịch liệt, rốt cuộc không thể phân biệt rõ phương hướng. Tất cả đều có cảm giác trời đất quay cuồng.

Cảm giác sợ hãi và áp lực tinh thần bỗng trào lên như thuỷ triều.

Quan trọng hơn là, tới bây giờ bọn họ đều không phát hiện được địch nhân ở nơi nào.

Tử Nhất trầm giọng nói: "Ảo giác tinh thần, có thể là địch nhân am hiểu Tinh Thần Lực. Không thể liên lạc với tổng bộ. Mọi người cẩn thận, không được tách ra."

Đúng lúc này, hắn phát hiện một cây dây leo quấn quanh eo mình, theo bản năng quay lại nhìn thì thấy động tác Đường Vũ Lân.

Trong ảo cảnh, sợ nhất là tách ra và mất đi liên lạc sau bị địch nhân quấy nhiễu. Đường Vũ Lân đã kịp thời phóng xuất Lam Ngân Hoàng giải quyết vấn đề này.

Tiếng khóc ngày càng thê lương, ảo ảnh xung quanh giống như đèn kéo quân xoay tròn. Tử Nhất thử công kích một lần, nhưng công kích của hắn đã biến mất ngay khi rơi vào trong ảo giác.

Tử Nhất không có vội vàng hành động, rơi vào ảo cảnh khổng lồ của đối phương khiến tâm hắn chìm xuống đáy. Phạm vi ảo cảnh này không phải là thứ hồn sư bình thường có thể làm ra, nó là tồn tại giống như lĩnh vực. Mà ở trong lĩnh vực của đối phương, muốn lao ra khó càng thêm khó. Hơn nữa, mục tiêu của đối phương là ngăn chặn bọn họ truyền tin đến tổng bộ và viện quân.

Đúng lúc này, bên tai Tử Nhất truyền đến thanh âm của Đường Vũ Lân, "Tử Nhất, ta là Hoàng Tam, ta có biện pháp tạm thời giải quyết ảo cảnh. Khi ta hoá giải ảo cảnh, ngươi dùng tốc độ nhanh nhất mang chúng ta ra ngoài."

"Được." Không có hỏi Đường Vũ Lân làm thế nào để hóa giải ảo cảnh, thời điểm này tâm lý ổn định của các Đấu giả đã được thể hiện rõ ràng.

Thanh âm của Đường Vũ Lân đồng thời vang lên trong tai ba người kia, sau đó, hắn thấp giọng nói: "Ba, hai, một!"

Theo ba tiếng đếm ngược, cơ thể mọi người đều căng cứng. Sau đó, thân thể Đường Vũ Lân đột nhiên thẳng tắp, năm hồn hoàn trên người nhìn qua không có thay đổi gì, nhưng thực tế nó đã hoán đổi thành bốn quang hoàn huyết mạch Kim Long Vương.

"Ngang ----" Một tiếng gầm rung trời vang lên, trong chớp mắt đã lấn át tất cả tiếng khóc.

Với tiếng gầm đinh tai nhức óc, một đầu rồng màu vàng cực lớn phóng lên trời, ảo cảnh xung quanh lập tức vỡ tan như bong bóng, trong chốc lát nhà máy đã khôi phục như bình thường.

Không cần Đường Vũ Lân nói gì, Tử Nhất đã phóng người lên, đồng thời hai tay kéo dây leo Lam Ngân Hoàng trên người mình, bằng vào tu vi Thất Hoàn Hồn Thánh kéo theo bốn người Đường Vũ Lân phóng người lên, nhanh chóng phóng ra bên ngoài.

Hiển nhiên biến hoá đột ngột này vượt quá dự liệu của địch nhân ẩn trong bóng tối. Tốc độ của bọn họ vô cùng nhanh, trong chớp mắt đã sắp ra khỏi khu vực nhà máy.

"A" một tiếng thét rất thảm thiết đột nhiên vang lên. Ngay trước khi bọn họ ra khỏi nhà máy thì một cái đầu khổng lồ đột nhiên chui ra khỏi mặt đất.

Cái đầu này cao tới 10 mét, trong mắt nó toả ra hoả diễm màu lục xám, miệng nó phun ra một ngọn lửa màu lục khổng lồ bao trùm về phía năm người Đường Vũ Lân.
Không hề có cảm giác bị thiêu đốt, nhưng năm người đồng thời cảm thấy đau đớn trong linh hồn. Dường như trong khoảnh khắc đó, ngọn lửa linh hồn trong đầu họ đã bùng cháy.

Đây là cái gì?

Tử Nhất tức giận gầm lên, trong hai mắt bắn ra tử quang mãnh liệt, Tử Cực Ma Đồng vận chuyển đến cực hạn. Cùng lúc đó, từng khối Đấu Khải nhanh chóng xuất hiện, đôi cánh sau lưng mở ra, ngăn lại quang diễm màu xanh lá, bảo hộ bốn người sau lưng.

Một tiếng rên vang lên, bước chân Tử Nhất lảo đảo, Đấu Khải màu nâu sậm bao trùm người hắn đã bị quang diễm màu tím lây nhiễm.

Hoàng Nhị khẽ quát một tiếng, một ngọn lửa trắng tinh rơi trên người Tử Nhất, "Tinh Thần Chi Dũ!"

Phán đoán của nàng rất chính xác, quang diễm màu xanh lá này là tấn công Tinh Thần Chi Hải. Quả nhiên, hoả diễm màu xanh lá đã giảm đi một chút. Tuy nhiên, hoả diễm do khô lâu cực lớn kia phun ra vẫn tràn đến từ bốn phương tám hướng, bao trùm tất cả bọn họ.

Hoàng Tứ khẽ quát một tiếng, hồn hoàn thứ tư trên người toả sáng, một tấm thuẫn hình tròn xoay ra. Sau khi xuất hiện, nó được bao phủ bởi một tầng giáp kỳ lạ. Những miếng giáp kia nhanh chóng tản ra và biến thành tấm lá chắn bảo vệ mọi người.

Cùng lúc đó, mọi người đều đã mặc Đấu Khải, tăng cường lực phòng ngự.

Tử Nhất khẽ gầm lên, hồn hoàn thứ sáu trên người toả sáng. Lần này, mọi người cũng biết được võ hồn của hắn là gì rồi.

Theo một tiếng kêu to, một con Cự Ưng màu tím bay lên trời, sải cánh trên không và đập mạnh về phía trước, năng lượng phong bạo màu tím trong chớp mắt đã quét sạch phạm vi trăm mét phía trước.

Tử Ngọc Thần Ưng, một loại hồn thú phi hành cực kỳ cường đại. Lúc này Tử Nhất đang thi triển hồn kỹ thứ sáu của mình, Thần Ưng Thiên Vũ.
Thần Ưng Thiên Vũ có thể phóng ra Tử Ngọc phong bạo, là một công kích kép về tinh thần và vật lý, phạm vi lớn, có thể đồng thời công kích nhiều địch nhân.

Phong bạo màu tím va chạm với quang diễm màu xanh lá, nhưng nó chỉ vừa đủ ngăn chặn quang diễm kia không tiếp tục tấn công mọi người mà không thể phản công.

Chỉ đến lúc này, mọi người mới hiểu địch nhân chặn đường bọn họ có thực lực cao hơn bọn họ. Bọn họ còn chưa nhìn thấy người đã bị rơi vào hoàn cảnh xấu.

Vào lúc này, người tỉnh táo nhất trong 5 vị Đấu giả là Đường Vũ Lân. Trải qua nhiều chuyện trên Ma Quỷ Đảo như vậy, những thứ khác không nói, riêng về tâm tính thì hắn đã vượt qua người thường rồi.

Không vội vàng ra tay, vào lúc Tử Nhất và Hoàng Tứ ngăn cản công kích của đối phương, Đường Vũ Lân cẩn thận quan sát khô lâu kia.
Hắn phát hiện, khi khô lâu phụt lên quang diễm màu xanh lá thì ở dưới đầu có một vầng sáng màu xanh lá nhạt đang liên tục tụ lại, giống như là hấp thu gì đó ở xung quanh.

Nhìn thấy một màn như vậy càng chứng minh suy đoán của Đường Vũ Lân.

Quang hoàn thứ ba sáng lên, "Ngang ----" Hoàng Kim Long Hống lại vang lên.

Quang diễm màu xanh lá phun ra từ miệng khô lâu chập chờn, nhìn qua cũng không có gì là yếu bớt nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, vầng sáng màu xanh nhạt đang hội tụ về phía nó đã biến mất vì bị Hoàng Kim Long Hống chấn nhïếp.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân từ bên cạnh nhảy lên, kim quang lóe lên trên tay phải, Hoàng Kim Long Thương đã rơi vào tay. Kim quang chói mắt nở rộ từ người hắn, không chút do dự, trường thương hoá thành một đạo lôi điện lạnh lẽo màu vàng bắn thẳng đến giữa trán khô lâu.
Từ khi phát động Hoàng Kim Long Hống đến lúc vung ra Hoàng Kim Long Thương, toàn bộ quá trình chỉ trong hai lần nháy mắt mà thôi.

Khô lâu khổng lồ đương nhiên bị Hoàng Kim Long Hống ảnh hưởng trong chớp mắt, mà ngay sau đó Hoàng Kim Long Thương đã đến ngay trước trán nó.

Một tầng hào quang màu xanh lá xuất hiện, nhưng trong nháy mắt khi nó tiếp xúc với mũi Hoàng Kim Long Thương thì hào quang màu xanh lá bị xuyên thủng, Hoàng Kim Long Thương chợt lóe lên rồi biến mất.

Xuyên thấu, đâm thủng và thôn phệ và ba đặc tính được bổ sung trên Hoàng Kim Long Thương. Mỗi lần đột phá một tầng phong ấn Kim Long Vương, khả năng lý giải và khống chế Hoàng Kim Long Thương của Đường Vũ Lân sẽ tăng lên một tầng.

Khô lâu kia sau khi bị Hoàng Kim Long Thương xuyên thủng thì lập tức bị đẩy về phía sau. Hoả diễm xanh lá cũng phun lên không trung.
Đường Vũ Lân trên không trung vang lên một tiếng Long ngâm, trên không lập tức xuất hiện một quang ảnh màu vàng cực lớn, Kim Long Phi Tường!

Chương 856: Cường hãn

Đường Vũ Lân sau khi ném Hoàng Kim Long Thương ra ngoài thì lập tức thúc giục Kim Long Phi Tường, trực tiếp đi đến bên cạnh khô lâu, tay phải vung ra.

Năm đạo nhận mang màu ám kim dài đến bảy mét chợt lóe lên rồi biến mất, hung hăng chém vào đầu khô lâu từ mặt bên. Tiếng cọ xát chói tai và âm thanh vỡ vụn vang lên. Trong nhất thời, lục quang bay tán loạn, vô số quang diễm bắn ra.

Đường Vũ Lân đan chéo hai tay che trước người, vầng sáng màu vàng ôm trọn lấy thân thể, lộn một vòng rồi rơi xuống đất. Đồng thời tay phải vung ra một chiêu, một đạo kim mang bay về, rơi vào tay hắn, chính là Hoàng Kim Long Thương vừa lập công.

Đừng nói là Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tứ, ngay cả Tử Nhất lúc này cũng nhìn đến ngây người.

Đường Vũ Lân từ khi bộc phát đến chém nát khô lâu kia chỉ mất thời gian mấy lần hô hấp mà thôi. Khô lâu mang đến cho bọn họ phiền toái cực lớn cứ như vậy mà vỡ tan, thật là không thể tin được.

"Đi mau!" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, đánh thức mọi người. Tất cả đều vội vàng cùng hắn chạy ra khỏi khu vực nhà máy.

Nói cũng kỳ lạ, khi rời khỏi khu vực nhà máy thì áp lực kinh khủng kia lập tức biến mất. Phía sau cũng không có địch nhân truy đuổi.

Tử Nhất hất lên tay, xe tác chiến Đường Môn bắn ra. Hắn nhảy lên xe đầu tiên, mọi người cũng lần lượt chui vào xe. Chân ga đạt đến cực hạn trong chớp mắt, bọn họ phóng nhanh như tia chớp về phía con đường ban đầu.

Trong nhà máy.

Một thân ảnh lặng yên nổi lên ở phía xa, nhìn qua là một người trung niên hơn 40 tuổi, trên người có bảy hồn hoàn 2 vàng, 2 tím và 3 đen. Tay phải cầm một thanh pháp trượng màu đen, trên pháp trượng có một quang cầu được tạo thành từ làn sương màu xanh lá.

Lúc này, sắc mặt của hắn hết sức khó coi.

"Vậy mà phá được Phệ Ma Khô Lâu của ta. Chỉ sợ người Đường Môn rất nhanh sẽ tới, không quản nhiều như vậy, lập tức thu thập tất cả các oan hồn có thể thu thập, chúng ta rời đi ngay lập tức."

"Vâng!" Xung quanh bay lên một mảng lớn khô lâu dày đặc, mỗi khô lâu đều lóe lên hoả diễm màu xanh lá trong mắt, chỉ là chúng nhỏ hơn nhiều khô lâu đầu tiên, bọn họ nhanh chóng bay về tứ phía.

Xe tác chiến Đường Môn chạy với tốc độ cao, Đấu Khải trên người mọi người lóe lên rồi dần thu hồi vào trong cơ thể.

Hoàng Tứ ngạc nhiên nhìn Đường Vũ Lân, "Hoàng Tam, ngươi đã làm thế nào? Vừa rồi thật sự quá soái, vậy mà trực tiếp làm nổ khô lâu kia. Trời ạ! Ngươi quá tuyệt vời!"

Đường Vũ Lân nói: "Không phải ta lợi hại, là khô lâu kia không có mạnh mẽ như các ngươi tưởng tượng thôi."

Lúc này Tử Nhất mới hoàn thành báo cáo với tổng bộ. Sau khi rời khỏi khu vực nhà máy thì thông tin lập tức trở về bình thường. Nghe Đường Vũ Lân nói, hắn không khỏi quay đầu, hỏi Đường Vũ Lân: "Nói nghe một chút, tình huống là như thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Khi những tiếng khóc kia xuất hiện, chúng ta đều không phát hiện bất kỳ tung tích nào của kẻ địch, điều này có nghĩa là tiếng khóc kia không phải do sinh mệnh thể phát ra. Trước đây không lâu ta có gặp một ít tình huống kỳ lạ. Vì vậy ta mạnh dạn suy đoán, những tiếng khóc kia đến từ oán linh, là oán linh ở trong nhà máy."

"Căn cứ theo nhiệm vụ của chúng ta, mục tiêu lần này là nhà máy đã từng xảy ra sự cố, rò rỉ chất độc có hại nên hắn đã chết rất nhiều người. Như vậy, những người chết oan uổng này có thể trở thành oán linh. Những oán linh này vốn phải tự nhiên biến mất, nhưng nếu chúng bị người có tâm để ý thì có thể sẽ tồn tại lâu hơn. Ví dụ như Tà Hồn Sư."
"Bởi vậy, khi chúng ta không tìm ra nguồn phát ra tiếng khóc, ta lớn mật đoán đó là oán linh từ những người đã chết trong nhà máy. Ảo cảnh phía sau hắn cũng là do những oán linh đó dẫn ra."

"Khống chế oán linh hiển nhiên là cần Tinh Thần Lực, hơn nữa cần Tinh Thần Lực rất khổng lồ. Địch nhân không biết ở nơi nào, muốn thoát khỏi vòng vây thì đầu tiên phải giải quyết khống chế của địch nhân với oán linh. Vì vậy ta dùng hồn kỹ âm thanh kia, trong tiếng gầm thét, chấn nhiếp kép sóng âm và tinh thần quả thực khiến oán linh bị mất khống chế trong thời gian ngắn, nên chúng ta mới có thể lao ra ngoài. Còn cái khô lâu kia, bản thân nó có lực công kích mạnh, nhưng lúc ấy ta chú ý tới phía dưới nó có rất nhiều vầng sáng hội tụ tới, rất tương tự với oán khí khiến chúng ta sợ hãi trước đó. Vì vậy ta đoán nguồn năng lượng của khô lâu to lớn kia chính là oán linh trong nhà máy. Nếu suy đoán của ta chính xác thì địch nhân ẩn trong bóng tối rất có thể không mạnh mẽ như chúng ta tưởng tượng. Hắn chỉ mượn oán linh trong nhà máy nên mới có thể mạnh mẽ như vậy."
Nói đến đây, Đường Vũ Lân dừng lại một chút, "Nếu bản thân không mạnh mẽ thì khô lâu hắn phóng thích ra rất có thể khuyết thiếu về phòng ngự. Ta dùng điểm này để tấn công, đầu tiên là làm gián đoạn oán linh, sau đó thì tiêu diệt. Chờ chúng ta ra ngoài mà không có truy binh xuất hiện thì sẽ nghiệm chứng suy đoán của ta. Địch nhân trong tối không có mạnh mẽ thì ở ngoài nhà máy, hắn chưa chắc đã là đối thủ của chúng ta."

Nghe Đường Vũ Lân phân tích, trong xe đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Thật lâu sau, Tử Nhất mới chậm rãi nói: "Ngươi thật sự vào cùng một nhà máy với chúng ta?" Khi nói ra những lời này, trong thanh âm của hắn có chút đắng chát.

Hắn mới là đội trưởng hành động lần này, nhưng khi đối mặt với nguy hiểm, hắn không phát hiện ra mục đích thực sự và tình hình lúc ấy. Nếu không phải Đường Vũ Lân phán đoán chính xác, ở thời khắc mấu chốt ngăn cơn sóng dữ thì bọn họ rất có thể đã mắc kẹt ở trong đó.
Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tứ cũng nhìn Đường Vũ Lân như quái vật.

Sức chiến đấu là một mặt, năng lực phân tích này thật sự rất đáng sợ.

Đường Vũ Lân gãi đầu, nhưng trong lòng lại thấy không đúng. Hắn thấy những thứ này rất bình thường a! Vì sao mấy đồng đội này lại giật mình như vậy?

Hắn đương nhiên không biết, trải qua đặc huấn Ma Quỷ Đảo, hắn đã hoàn toàn không giống trước. Dù là quan sát, năng lực ứng biến, thái độ quả quyết, ... đều vượt xa người thường, dù là Đấu giả Đường Môn cũng vậy. Vô tình để lộ ra ngoài cũng đủ khiến người xung quanh kinh ngạc.

Xe tác chiến Đường Môn sau khi đến nội thành thì dừng lại, chờ viện quân xuất hiện. Không lâu sau, hai vị Hắc cấp Đấu giả đã yên lặng xuất hiện.

Bọn họ trao đổi đơn giản với Tử Nhất, Tử Nhất nói lại phán đoán của Đường Vũ Lân. Hắn không có đoạt công, hoàn toàn trung thực nói lại tình huống lúc đó.
Hai vị Hắc cấp Đấu giả khen ngợi Đường Vũ Lân rồi lập tức biến mất trong bóng đêm.

"Chúng ta làm gì bây giờ? Tử Nhất." Hoàng Nhất hỏi Tử Nhất.

Tử Nhất nói: "Đợi ở đây đi, sau khi có kết quả thì trở về. Đồng thời xác định xem chúng ta có hoàn thành nhiệm vụ hay không. Mọi người nếu mệt thì lên xe nghỉ ngơi một chút, ta chịu trách nhiệm gác đêm."

Trong khi khiếp sợ vì năng lực của Đường Vũ Lân, trong lòng hắn cũng đầy áy náy. Nếu không phải Đường Vũ Lân ngăn cơn sóng dữ, chỉ sợ lần này bọn họ sẽ tổn thất nhiều hơn, hơn nữa rất có thể là toàn quân bị diệt. Nếu như vậy, với tư cách đội trưởng, hắn thật đáng trách.

Đường Vũ Lân đến bên cạnh Tử Nhất muốn nói gì đó, nhưng Tử Nhất lại lắc đầu, "Không có việc gì, không cần an ủi ta. Ta rất may mắn vì có đồng đội như ngươi. Đồng thời ta cũng nhận ra khi đối phó với Tà Hồn Sư, chúng ta còn nhiều thiếu sót. Sau khi trở về, ta sẽ cố gắng lấp đầy những thiếu sót này."
Đường Vũ Lân dựng ngón cái với hắn, không hổ là Đấu giả!

Có nhiều nguyên nhân để trong tình huống hôm nay, Tử Nhất không có phản ứng lý tưởng. Một là quá đột ngột, hai là hắn không đủ hiểu Tà Hồn

Sư. Hơn nữa, bản thân hắn chưa đủ tỉnh táo. Ngoài ra còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu với Tà Hồn Sư.

Chương 857: Các chủ chỉ điểm

Nhưng những điều này không ảnh hưởng đến sự ưu tú của hắn. Đối kháng với Tà Hồn Sư còn một chặng đường xa, biểu hiện của Đường Vũ Lân kích thích hắn không nhỏ, nhưng chỉ cần còn sống, Đấu giả nhất định sẽ không ngừng tiến bộ.

Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tứ cũng đi tới, cảm tạ Đường Vũ Lân.

Tình huống bên nhà máy không rõ, mọi người đều không có nghỉ ngơi, chỉ có thể yên lặng cùng chờ đợi. Mãi cho đến hừng đông, hai vị Hắc cấp Đấu giả mới quay lại và đưa ra tin tức.

Tất cả Tà Hồn Sư trong nhà máy đã rời đi, phán đoán của Đường Vũ Lân là chính xác. Tà Hồn Sư thực sự đã dùng oán linh ở đó, đồng thời, sâu trong lòng đất dưới nhà máy có một tế đàn. Từ tình trạng của tế đàn có thể thấy không chỉ có oán linh trong nhà máy đã bị tế luyện, mà linh hồn của rất nhiều người chết trong vụ khủng bố lần này cũng bị Tà Hồn Sư tế luyện thông qua tế đàn dẫn dắt.

Tin tức này khiến trong lòng mọi người đều nặng nề, đồng thời, hai vị Hắc cấp Đấu giả tuyên bố nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành.

Xét thấy biểu hiện xuất sắc của Đường Vũ Lân trong quá trình hành động, ban thưởng nhiệm vụ này, Đường Vũ Lân chiếm một nửa, còn lại bốn người kia chia nhau.

Không cách nào từ chối được. Quyết định của Đấu giả cấp trên, cấp dưới chỉ có thể tuân theo. Hơn nữa, bốn người Tử Nhất tâm phục khẩu phục.

Vốn phần thưởng đã gấp đôi, hơn nữa còn chiếm một nửa, Đường Vũ Lân tuyệt đối có thu hoạch phong phú. Nhưng hành động lần này cũng phủ một bóng đen lên tâm hắn, bởi vì hắn thấy được Thánh Linh Giáo thật càn rỡ.

Với thực lực của Liên Bang, bọn họ lại thúc thủ vô sách với Thánh Linh

Giáo. Khủng bố đã xảy ra lâu như vậy mà vẫn không tìm được chủ lực trong hành động lần này. Hôm nay thật vất vả mới có manh mối, nhưng Tà Hồn Sư vẫn thong dong bỏ chạy. Nếu nói không có người trợ giúp bọn họ thì không thể tin được. Nội tình trong Thánh Linh Giáo thật sự khá đáng sợ.

Tử Nhất lái xe tác chiến trở về thành Sử Lai Khắc, nộp nhiệm vụ, sau khi lấy điểm thưởng thì tiểu đội tạm thời này cũng giải tán.

Đường Vũ Lân không nhận thêm nhiệm vụ, mà quay về học viện. Trước tiên lấy lại đồ vật của mình rồi nói. Sau đó hắn muốn tới thành Thiên Đấu, tới chỗ của sư bá.

Nhiệm vụ lần này, hắn đã biết hiệp hội Đoán Tạo Sư bên kia không bị ảnh hưởng nhiều, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Học Viện Sử Lai Khắc vẫn như cũ, Đường Vũ Lân trở về Nội Viện thì trước tiên lên Hải Thần Đảo, chuẩn bị báo cáo.

Chưa kịp leo lên Hải Thần Đảo thì hắn đã ngạc nhiên nhìn thấy bên bờ có một người đang đứng.

Người đó mặc áo trắng, đứng chắp tay sau lưng, khuôn mặt anh tuấn mang theo vẻ lạnh lùng. Khi nhìn thấy Đường Vũ Lân thì cũng không kinh ngạc, ngược lại còn vẫy tay với hắn.

Đường Vũ Lân điểm mũi chân trên mặt nước, khống chế thân mình vững vàng rơi xuống cạnh bờ, sau đó cung kính khom mình hành lễ, "Vân lão."

Đúng vậy, người chờ bên bờ không phải ai khác, chính là Các chủ Hải Thần Các đương nhiệm, Kình Thiên Đấu La Vân Minh.

Vân Minh khẽ gật đầu với hắn, "Ngươi đi theo ta." Nói xong thì quay người đi vào trong Hải Thần Đảo.

Đường Vũ Lân vội vàng đuổi theo.

Nhìn qua Vân Minh đi không nhanh lắm, nhưng Đường Vũ Lân phải toàn lực chạy theo mới có thể đuổi kịp hắn.

Hải Thần Đảo không quá lớn, một lát sau Đường Vũ Lân đã tới Hải Thần

Các.

Đi vào Hải Thần Các, Vân Minh không dừng ở đại sảnh mà đi lên cầu thang. Đường Vũ Lân đi theo sau hắn, tò mò nhìn xung quanh.

Hắn hoàn toàn không quen thuộc với Hải Thần Các, nhưng rất hiểu kỳ về nơi này. Chỗ này có diện tích không lớn, là nhà gỗ đã kiến tạo dựa vào Hoàng Kim Thụ, vậy mà là một trong những nơi có quyền uy lớn nhất trên toàn bộ Đấu La Đại Lục.
Vân Minh dẫn Đường Vũ Lân đến tầng ba của Hải Thần Các, đi vào một gian phòng trống.

Trong phòng không trang trí gì, trên mặt đất chỉ có hai cái bồ đoàn.

Vân Minh ngồi xuống một cái bồ đoàn và chỉ cái đối diện, "Ngồi đi."

Đường Vũ Lân theo lời ngồi xuống, trong lòng kinh ngạc, đồng thời cũng rất tò mò. Chẳng lẽ vừa rồi Vân lão đứng bên bờ là đang chờ mình?

Hắn cũng không kinh ngạc khi Vân Minh biết rõ hắn trở về. Với tu vi của Vân lão, chỉ sợ khi hắn vừa đặt chân xuống thành Sử Lai Khắc thì ngài ấy đã biết.

"Có tin tức của Na Nhi không?" Vân Minh trầm giọng hỏi.

Trong lòng Đường Vũ Lân hơi chấn động, nhưng lại lắc đầu cười khổ. Dù là Na Nhi hay Cổ Nguyệt, một chút tin tức cũng không có.

Vân Minh đột nhiên nói: "Ngươi hình thành vòng xoáy hồn lực rồi hả?"

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, sau đó nhẹ gật đầu. Tuy rằng hắn không thể hiểu được với tu vi của Vân Minh, nhìn một cái đã biết hắn hình thành vòng xoáy hồn lực là loại nhãn lực gì, giống như có thể nhìn thấu cơ thể hắn qua đôi mắt.
Vân Minh cau mày lại, tựa như tự hỏi gì đó.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói tiếp: "Có vấn đề gì sao?"

Đường Vũ Lân lắc đầu, "Giống như lão sư nói, vòng xoáy hồn lực rất bình thường, chỉ là đệ tử không biết vì sao đệ tử ở cấp độ này đã xuất hiện vòng

xoáy hồn lực. Lẽ ra trước Thất Hoàn nó mới xuất hiện."

Vân Minh nói: "Thực tế, vòng xoáy hồn lực không có quan hệ với cấp độ, chỉ có quan hệ với độ dày đặc của hồn lực. Khi hồn lực áp súc tới trình độ nhất định thì nó gần tiếp cận đến thể rắn, mà thật ra hồn lực ở trạng thái rắn thuần tuý không tồn tại nên hồn lực sẽ duy trì ở một trạng thái đặc biệt gần với thể rắn nhất, đó là xoay tròn."

"Nói đơn giản thì, nếu ngươi có một cốc sô cô la rất đặc, khi ngươi để yên nó tại chỗ thì rất nhanh nó sẽ đông lại. Hoặc nếu ngươi có một cốc nước muối bão hoà, nếu ngươi không quan tâm đến nó thì rất nhanh sẽ có các tinh thể lắng xuống dưới. Nhưng nếu ngươi liên tục khuấy chúng thì chúng sẽ duy trì ở trạng thái lỏng. Mà các chất lỏng đó có nồng độ cao và mật độ đồng đều."
"Hồn lực cũng như vậy. Sau khi hồn lực của ngươi đạt đến trình độ nhất định, bản thân sẽ tự động điều tiết hồn lực, đồng thời dẫn dắt bọn nó hình thành vòng xoáy. Đây là quá trình tu luyện hồn lực tự nhiên, sau đó sinh ra hồn hạch và biến chất. Bản thân vòng xoáy hồn lực có lực hút rất mạnh, hấp dẫn hồn lực trong cơ thể ngươi, đồng thời cũng có lực hút mạnh mẽ với thiên địa nguyên lực bên ngoài, khiến việc tu luyện của ngươi dễ dàng hơn nhiều. Với tu vi Ngũ Hoàn đã có thể hình thành vòng xoáy hồn lực là chuyện phi thường hiếm thấy. Năm đó, khi ta 59 cấp mới hình thành vòng xoáy. Về sau, tốc độ tu luyện từ 60 đến 70 cấp gần như giống từ 50 lên 60 cấp."

Nghe Vân Minh nói, Đường Vũ Lân đã có nhận thức mới về vòng xoáy hồn lực, hơn nữa hắn kinh ngạc phát hiện, vị Các chủ Hải Thần Các này vậy mà đang chỉ điểm mình. Hắn hình thành vòng xoáy hồn lực lúc 59 cấp? Chẳng phải là đang nói ở phương diện này, mình đang vượt qua hắn sao? Trong lòng tuy rằng kinh ngạc, nhưng Đường Vũ Lân vẫn ghi nhớ những lời Vân Minh nói. Đây là chỉ điểm của đệ nhất nhân đương kim thiên hạ a! Hầu hết các hồn sư đều khó có cơ hội như vậy trong đời.

Vân Minh thấy hắn nghe hiểu thì tiếp tục nói: "Tiếp theo ngươi cần làm là từng bước tu luyện, có vòng xoáy hồn lực làm trụ cột, tu vi của ngươi sẽ tăng lên vô cùng nhanh. Nếu có vấn đề gì thì đến Hải Thần Các tìm ta."

"Vâng. Tạ ơn Vân lão." Đường Vũ Lân cung kính nói.

Ánh mắt Vân Minh nhìn hắn có chút phức tạp, "Ta là một người rất cảm

tính, vì chuyện của Na Nhi nên ta không thích ngươi."

Đường Vũ Lân sững sờ, nhưng hắn cũng chỉ có thể cười khổ. Đối với Na Nhi, trong lòng hắn sao không áy náy chứ?

Vân Minh tiếp tục nói: "Nhưng cân nhắc vì học viện, ta không nên làm như vậy. Lần này, huấn luyện quân sự trên Ma Quỷ Đảo của các ngươi có hiệu quả rất tốt, ta đã nhận được tin tức truyền về. Thành tích của ngươi đã vượt qua hầu hết các tiền bối."
Đường Vũ Lân không nói gì, đây là đang khen mình?

Vân Minh dừng lại một chút, tựa hồ là đang suy nghĩ gì đó, nhưng cuối cùng cũng không quyết định, khoát tay nói: "Ngươi đi đi."

"Vâng." Đường Vũ Lân vội vàng đứng lên, sau khi hành lễ với Vân Minh thì quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Vân Minh than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt lông mày của mình.

Cánh cửa nhỏ mở ra, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ từ bên trong đi ra, nàng tới sau lưng Vân Minh, nhẹ nhàng bóp vai cho hắn.

"Vẫn không hạ được quyết tâm? Đứa nhỏ này rất ưu tú, dù là tâm tính hay năng lực đều như vậy."

Vân Minh lắc đầu, "Ta vẫn không thích hắn. Nhìn thêm một chút."

Nhã Lỵ than nhẹ một tiếng, "Chàng đừng đẩy hắn đi quá xa."

Chương 858: Sư tổ chỉa hạt

Trên mặt Vân Minh mỉm cười thản nhiên, "Ta không lo lắng điều ấy, hắn không chỉ là Sử Lai Khắc Thất Quái, đồng thời cũng là Đấu giả Đường Môn. Lần này ta vi phạm quy định của học viện, xem như là tăng thêm một ít khảo nghiệm cho hắn. Thông báo mô phỏng hội nghị, để Đường Vũ Lân là túc lão Hải Thần Các dự bị. Tuy nhiên phải phong toả tin tức với bên ngoài, bao gồm cả Đường Vũ Lân."

"Vâng!"

Vân Minh đứng người lên, nắm lấy tay vợ, "Thực ra ta cũng rất chờ mong tương lai hắn có thể sáng tạo kỳ tích như thế nào. Các đời Các chủ Hải Thần Các đều phải trải qua vô số thử thách rồi mới nhận trách nhiệm nặng nề."

Nhã Lỵ mỉm cười, "Ta rất thích đứa nhỏ này, tin rằng hắn nhất định là có thể làm được. Dựa theo quy định của học viện, người có thể hoàn thành toàn bộ khảo nghiệm Ma Quỷ Đảo thì có thể trở thành túc lão Hải Thần Các. Nếu hoàn thành bằng cách phá kỷ lục thì chính là người thừa kế Các chủ Hải Thần Các đời sau. Thành tích của hắn rất rõ ràng đấy."

Vân Minh mỉm cười, "Ta có đúng mực."

Ra khỏi Hải Thần Các, Đường Vũ Lân vẫn không hiểu, Các chủ Hải Thần Các Vân lão đến bên bờ đón mình chỉ vì muốn chỉ điểm hắn phương pháp tu luyện vòng xoáy hồn lực? Hắn có thể cảm giác được Vân Minh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không biết ngài ấy muốn nói gì.

Bất quá, Vân lão đã bắt đầu chấp nhận mình, cuối cùng cũng là chuyện tốt.

Sau đó, Đường Vũ Lân trở về chỗ ở của mình, lấy lại tất cả đồ vật bị cất giữ trước đó rồi mới đi đến nhà gỗ của Xích Long Đấu La Trần Thế.

"Sư tổ."

Trần Thế đang ở trong sân phơi nắng, đến tu vi cấp bậc này của hắn thì không cần từng giây từng phút đều tu luyện, mà cần đi cảm ngộ thiên địa nhiều hơn, có cảm ngộ thì mới có khả năng đột phá.

Trần Thế nhìn hắn đã đến cũng không giật mình, mỉm cười nói: "Các chủ tìm con rồi hả?"

Đường Vũ Lân tò mò hỏi: "Người biết sao?"

Trần Thế mỉm cười nói: "Hắn tìm con là chuyện rất bình thường. Đến đây, đến chỗ sư tổ ngồi một lát." Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình.

Đường Vũ Lân đi đến ngồi bên cạnh Trần Thế. Trần Thế nói: "Kể cho ta nghe về trải nghiệm trong chuyến đi này của con." Nói xong, hắn liền nhắm mắt lại.

Đối với sư tổ, Đường Vũ Lân cũng không giấu giếm gì, lập tức hắn kể lại kỹ càng những tao ngộ lần này, từ chuyện Hồn Đạo tàu cao tốc gặp chuyện không may, đối mặt với Tà Hồn Sư cường đại, sau đó đến Bắc Hải Quân Đoàn và Ma Quỷ Đảo, tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều được kể lại kỹ càng. Chỉ là không nhắc tới hành động Đấu giả Đường Môn khi hắn vừa trở về.

Trần Thế luôn nhắm mắt nghe hắn nói, cho đến cuối cùng mới mở mắt ra.

Thở dài một tiếng, Trần Thế nói: "Hoà bình trên đại lục tựa hồ đã kết thúc rồi. Thế hệ chúng ta đã già, nhiệm vụ thay đổi và bảo vệ đại lục trong tương lai là của người trẻ tuổi các con rồi."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn hắn, "Sư tổ, thật sự nghiêm trọng như vậy sao?"

Trần Thế trầm giọng nói: "Chỉ sợ sẽ nghiêm trọng hơn con nghĩ. Cao tầng trong Liên Bang đã xuất hiện vấn đề, có người ngang nhiên gây chiến trong Liên Bang. Biểu hiện bên ngoài, Liên Bang vẫn sóng êm biển lặng, nhưng trên thực tế, bên trong đã tranh đấu rất kịch liệt. Mà chuyện thành Thiên Đấu lần này chính là biểu hiện bên ngoài của việc tranh đấu nội bộ. Mặc Võ là nghị viên Liên Bang, bản thân hắn ta còn là người nối nghiệp được bồi dưỡng trọng điểm, nhưng hắn ta đã chết trong lần Thánh Linh Giáo khủng bố này. Chuyện này khiến mâu thuẫn trong Liên Bang càng trở nên

gay gắt. Mặc dù rất khó nói người nào có liên quan đến Thánh Linh Giáo, nhưng không hề nghi ngờ, Thánh Linh Giáo có thể che giấu tốt như vậy, Liên Bang lại không thể sở hữu một tông môn Tà Hồn Sư, cho nên ở trên không thể không có ô dù."
"Thời loạn dường như sắp xuất hiện, không chỉ Liên Bang xảy ra vấn đề, ta nghe nói, trong Truyền Linh Tháp cũng đã xuất hiện vấn đề. Thậm chí Tinh La Đế Quốc bên kia, tổ chức Lục Khô Lâu giống như được ai đó ủng hộ, chiến tranh với nhà nước Tinh La Đế Quốc liên tục leo thang. Có vẻ toàn bộ Đấu La tinh đều không yên ổn."

Bộ não của Đường Vũ Lân không ngừng chuyển động và suy nghĩ. Nhưng hắn thấy mình vẫn không hiểu, dù sao, tới giờ hắn chỉ là một học viên của Học Viện Sử Lai Khắc, không quá hiểu rõ thế cục đại lục, phần lớn thời gian chỉ khắc khổ tu luyện mà thôi.

Trần Thế nói: "Bây giờ con không cần nghĩ quá nhiều, chính thức tham gia cuộc chơi này phải đợi đến khi con tốt nghiệp Nội Viện. Nhưng mà con phải nhớ, thân là thủ lĩnh đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái, con không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Học Viện Sử Lai Khắc trước nay đều trung lập, nhưng đó là lúc đại lục hoà bình. Khi xuất hiện nguy cơ có thể khiến đại lục sụp đổ hay uy hiếp tính mạng dân chúng thì học viện sẽ ra tay quyết đoán. Con hiểu ý ta không?"
Đường Vũ Lân khẽ gật đầu. Không hề nghi ngờ, Học Viện Sử Lai Khắc truyền thừa vạn năm có địa vị thâm căn cố đế trên Đấu La Đại Lục, các học viên ưu tú tốt nghiệp từ học viện trải khắp đại lục. Khi học viện đứng lên hô hào thì lực lượng có thể triệu tập tuyệt đối là rất đáng sợ.

Trần Thế đưa tay ấn bả vai Đường Vũ Lân, "Về sau áp lực của con sẽ càng lớn, lợi ích của hành trình Ma Quỷ Đảo lần này, các con sẽ chính thức hiểu được trong tương lai. Ta hy vọng áp lực càng lớn, động lực của con cũng càng lớn. Nào, kể ta nghe những vấn đề con gặp phải khi tu luyện, kể cả Kim Long Cửu Thức."

Đường Vũ Lân ở lại nhà gỗ của Trần Thế đến chạng vạng tối, sau khi được Trần Thế chỉ điểm, hắn đã giải quyết tất cả các vấn đề xuất hiện gần đây. Đêm đó hắn ở lại trên Hải Thần Đảo.

Hắn ở trong nhà gỗ mà Cổ Nguyệt để lại, ngồi trên giường, nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ. Khuôn mặt thanh tú lại hiện lên trong đầu hắn, dường như hắn cảm nhận được mùi hương của nàng.

Long lân màu bạc trước ngực được ánh trăng chiếu vào, phản xạ lại ánh sáng nhu hoà. Một đêm này, không ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Vũ Lân rời khỏi học viện. Hôm qua hắn đã nói với Trần Thế, hắn sẽ tới thành Thiên Đấu một tháng, đi theo Thần Tượng Chấn Hoa học rèn.

Trình độ rèn hiện tại của hắn gặp bình cảnh rất quan trọng, mà một khi hắn hoàn thành Hồn Rèn thì sẽ tiến vào một cảnh giới khác. Với tư cách là Đoán Tạo Sư cấp 6 trẻ nhất đương thời, một khi đột phá thì hắn sẽ có tiềm năng vô hạn.

Ra khỏi học viện, Đường Vũ Lân không tới ga tàu để đi Hồn Đạo tàu cao tốc. Bây giờ hắn thật sự rất sợ đi Hồn Đạo tàu cao tốc, nhất là đoạn đường từ thành Sử Lai Khắc đến thành Thiên Đấu. Trên đoạn đường này hắn không biết bao nhiêu lần đã xảy ra chuyện. Vì mình, cũng vì an toàn của các hành khách, hắn quyết định là tốt hơn không nên đi Hồn Đạo tàu cao tốc.
Đi vào Đường Môn Đấu Hồn Đường, Đường Vũ Lân dùng điểm tích luỹ của mình để đổi một xe tác chiến Đường Môn.

Ngày đó sau khi ngồi xe tác chiến, hắn rất thích cỗ xe này. Tốc độ rất nhanh, mà còn phi thường ổn định. Đáng tiếc duy nhất là không có đặc quyền, nhưng dù vậy, trang bị trên xe cũng vượt xa xe bình thường.

Về phần Cơ Giáp, hắn đã lấy về rồi, về sau sẽ thăng cấp. Nhưng Cơ Giáp khác ô tô, Liên Bang kiểm soát Cơ Giáp rất nghiêm ngặt, đặc biệt bây giờ là một thời kỳ bất thường.

Điểm tích luỹ Đấu giả của Đường Vũ Lân khá nhiều, đổi một cỗ xe tác chiến vẫn còn dư. Xe tác chiến cũng bị hắn bỏ vào trong không gian trữ vật. Sau khi ra cửa mới xuất ra.

Khác với xe tác chiến ngày đó, lần này hắn trao đổi một cỗ xe có 3 hàng ghế ngồi, có thể chứa tối đa 8 người. Tốc độ của nó không nhanh như xe ngày đó, nhưng tính năng việt dã tốt hơn nhiều.
Bảy chỗ cho bảy người Sử Lai Khắc Thất Quái, còn một chỗ tự nhiên là dành cho nàng ...

Chương 859: Trí áp rối loạn

Trên đường đi, hệ thống nguỵ trang được mở ra, bề ngoài xe được phủ một lớp sơn màu xanh lam đậm, dưới ánh sáng mờ nhìn như màu đen, chỉ có dưới ánh mặt trời mới nhìn rõ màu sáng bóng như ngọc bích. Màu lam này được Đường Môn gọi là Hydrosilica, được chiết xuất từ một loại khoáng thạch. Nó có khả năng chống ăn mòn và làm tăng độ cứng của kim loại. Một ít Cơ Giáp cũng chọn chất liệu này làm sơn phủ bên ngoài.

Xe tác chiến Đường Môn do Đường Vũ Lân điều khiển lao lên đường cao tốc nhanh như gió, hướng về phía thành Thiên Đấu.

Tự mình lái xe có cảm giác rất khác khi ngồi trên xe, Đường Vũ Lân phát hiện chiếc xe này rất ổn định, điều khiển rất tốt, rất dễ đạt đến trạng thái người xe nhất thể.

Tuy rằng tốc độ rất nhanh nhưng chắc chắn. Không mất đến hai giờ, từ xa đã thấy rõ bảng chỉ đường đến thành Thiên Đấu.

Không biết Đấu Hồn Đường có bắt được những tên Tà Hồn Sư Thánh Linh Giáo kia không. Những gì xảy ra với nhà máy bị bỏ hoang khiến tâm Đường Vũ Lân càng thêm nặng trĩu. Càng hiểu về Thánh Linh Giáo, hắn càng thấy được bọn họ gây nguy hại tới xã hội và Liên Bang. Những tên kia phải trừ khử sớm một chút mới được.

Sau khi ra khỏi đường cao tốc, Đường Vũ Lân rẽ vào con đường lớn quen thuộc, đi vào trong thành Thiên Đấu. Tình huống không khác hôm trước lắm, hai bên đường có không ít người tị nạn, nhưng nhìn ra được bọn họ đã được Liên Bang thu xếp, số lượng đã giảm đi một chút.

Công tác xây dựng chỉ sợ sẽ mất nhiều thời gian, dù sao thiệt hại cũng nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa, tính chất của của chuyện này rất ác liệt. Có lẽ, toàn bộ Liên Bang cũng bị khơi dậy lòng căm thù Thánh Linh Giáo.

Vừa nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân đã lái xe vào trong nội thành, trật tự bên trong duy trì không tệ, nhưng số lượng xe cảnh sát tuần tra nhiều hơn trước rất nhiều.

Xe cảnh sát thực sự có tác dụng, nó sẽ không bị tấn công. Đường Vũ Lân trong lòng thầm than một tiếng, bất quá có còn hơn không, ít nhất có thể khiến dân chúng an tâm hơn.

Hiệp hội Đoán Tạo Sư thành Thiên Đấu chính là tổng bộ hiệp hội, Đường Vũ Lân chạy xe tới gần thì quẹo vào trong một ngõ nhỏ. Hắn xuống xe, thu lại xe trong không gian trữ vật rồi đi đến hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Mới gần tới cửa hắn đã dừng lại, không phải hắn không muốn đi vào, mà là cửa hiệp hội lúc này đã bị chặn lại.

"Giao ra hung thủ, giao ra hung thủ!" Ở cửa ra vào có ít nhất hơn ngàn người đang điên cuồng hò reo. Một ít người quá khích còn ném đá vào hiệp hội.

Trước cửa hiệp hội có một dây vàng kéo quanh, bên trong có cảnh sát duy trì trật tự, nhưng hiển nhiên là bọn họ không ngăn được dân chúng có tâm tình kích động.

Đường Vũ Lân giật mình tìm một người ngoài hỏi qua mới biết, hiệp hội Đoán Tạo Sư đang gặp rắc rối rất lớn.

Dựa theo điều tra và theo dõi, tại cuộc khủng bố ở thành Thiên Đấu lúc trước, trong các phần tử khủng bố đã kích nổ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, ít nhất có 10 người đến từ hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Ở một thành phố lớn như thành Thiên Đấu, Hồn Đạo máy giám sát và thăm dò cơ hồ trải khắp các con phố chính. Vì vậy, điều này được thấy vô cùng rõ ràng.

Mặc dù trước mắt không có bất kỳ chứng cứ nào thể hiện hiệp hội Đoán Tạo Sư có quan hệ với Thánh Linh Giáo, nhưng những video kia đã bị người có tâm để lộ ra ngoài. Dân chúng thành Thiên Đấu kích động lập tức giống như tìm được chỗ phát tiết mà tìm tới nơi này.
Tổng bộ hiệp hội Đoán Tạo Sư đã bị bao vây vài ngày rồi, hiện tại chỉ có thể đóng chặt cửa. Không hề nghi ngờ, chuyện này đã giáng một đòn mạnh

vào danh tiếng của hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Đường Vũ Lân nhíu chặt mày, hắn tuyệt đối tin tưởng sư bá. Hiệp hội Đoán Tạo Sư sao có thể có liên hệ với Tà Hồn Sư chứ? Hơn nữa, màn hình giám sát sao lại bị dân chúng dễ dàng nhìn thấy như vậy? Ít nhất trước khi có kết quả điều tra thì không thể phát hành.

Bình tĩnh đánh giá, đây rõ ràng là có người cố ý hãm hại hiệp hội Đoán Tạo Sư.

Đường Vũ Lân còn nhớ rõ lần sư bá bị ám sát. Chắc chắn rằng lần ám sát đó có quan hệ với Thánh Linh Giáo. Với tư cách là vị Thần Tượng duy nhất trên đại lục, nếu Thánh Linh Giáo không thể lợi dụng sư bá thì ngài ấy tuyệt đối là cái gai trong mắt bọn chúng, vì vậy phải nhanh chóng trừ khử. Dân chúng phần lớn là chạy theo trào lưu, đặc biệt là những người đã mất người thân, việc kiềm chế cảm xúc đúng là không dễ chút nào. Nhất là toà thị chính thành phố đã trực tiếp bị nổ tung, và hầu như tất cả các quản lý cấp cao của thành phố đã chết. Nhân viên xử lý sự cố mới đến đều bận đến sứt đầu mẻ trán, ai có tâm tư đến giúp đỡ hiệp hội Đoán Tạo Sư thanh minh.

Trong tình cảnh như vậy, áp lực đối với hiệp hội Đoán Tạo Sư càng gia tăng.

Nên làm gì đây? Đường Vũ Lân tỏ vẻ suy tư, nếu mình đã đến thì cũng phải đối mặt với vấn đề này. Phải nghĩ cách giúp sư bá.

Hắn không nóng lòng đi vào hiệp hội mà lui sang một góc khuất và im lặng quan sát.

Nơi này có hơn nghìn người dân, hơn nữa tâm tình kích động, hồi lâu vẫn không rời đi. Nhìn qua có vẻ như không diễn ra trong một ngày. Hiệp hội Đoán Tạo Sư bên kia đã có không ít kính thuỷ tinh bị ném vỡ.
Vậy, mục đích bọn họ gây rắc rối là gì?

Muốn xử lý một việc thì trước tiên phải bình tĩnh phân tích, đây là lời Lười Biếng lão ma đã dạy cho hắn. Nguyên văn lời nói của hắn là, người thông minh nhất trên thế giới này đều là người lười, bởi vì chỉ có người lười mới có thể nghĩ ra những phương pháp có thể tiết kiệm thời gian và sức lao động.

Khi gặp chuyện, động tay động chân đi xử lý sẽ chỉ lãng phí thời gian và tinh lực, chỉ có tìm đúng mục tiêu, một kích chiến thắng, mới có thể giảm bớt sức lực, có nhiều thời gian hơn đi làm những chuyện khác, thí dụ như ngủ nướng.

Chắc chắn là Đường Vũ Lân không hoàn toàn đồng ý với Lười Biếng lão ma, nhưng hắn đã học được nhiều từ cách làm của hắn ta.

Nếu là trước kia, hắn chỉ sợ không có cách nào, chỉ có thể đi vào tìm sư bá trước, hỏi một chút tình huống của hiệp hội hiện tại.
Nhưng lúc này, hắn so với lúc trước bình tĩnh hơn rất nhiều, đứng ở nơi kín đáo, ánh mắt quét qua đám người gây phiền phức.

Bằng vào Tinh Thần Lực tu vi Linh Uyên Cảnh, hắn có thể quan sát kỹ một người rất dễ dàng. Việc đầu tiên hắn làm là phân biệt xem có hồn sư trong đám đông hay không.

Câu trả lời là không. Trong những kẻ gây rối không có hồn sư, bọn họ đều là những người bình thường.

Nhưng hắn không bỏ cuộc và quan sát kỹ hơn. Khoảng 10 phút sau, Đường Vũ Lân phát hiện trong đám người gây rối có mấy người dẫn đầu.

Bất cứ khi nào tiếng kêu gào hơi dừng lại thì bọn họ luôn đúng lúc lên tiếng, lần nữa nhấc lên cao trào.

Tổng cộng có 16 người như vậy, bọn họ phân bố đồng đều trong phạm vi nghìn người này. Thông qua quan sát Đường Vũ Lân còn phát hiện, trên tai những người này còn mang theo máy truyền tin, là loại máy cỡ nhỏ rất tiên tiến.
Giá trị của đồ vật này Đường Vũ Lân biết rất rõ, ít nhất người thường sẽ không mua và không có khả năng mua nó.

Tóm lại, những đặc điểm này không thể chứng minh bất kỳ điều gì, nhưng nếu kết hợp lại thì có thể chứng minh rất nhiều điều.

Huống chi, Đường Vũ Lân cũng không cần chứng cứ quá rõ ràng.

Quay người rời đi, đi vào góc tối con đường.

"Giao ra hung thủ, nghiêm trị hiệp hội Đoán Tạo Sư." Dân chúng cao giọng la lên.

"Hội trưởng hiệp hội Đoán Tạo Sư đi ra, cho chúng ta một lời giải thích!"

"Người của hiệp hội Đoán Tạo Sư nên đến đoạn đầu đài. Các ngươi là thứ Tà Hồn Sư chết tiệt ..."

Các loại âm thanh tức giận vang lên liên tiếp.

Đúng lúc này, một thân ảnh nhanh như chớp lao vào trong đám người. Hắn xuất hiện quá nhanh, một sức mạnh vô hình từ người hắn phóng ra. Những nơi hắn đi qua, dân chúng bị đẩy sang một bên.
Áo choàng vàng, mặt nạ vàng, trước ngực mang theo huy chương Hoàng cấp Đấu giả của Đường Môn.

Vừa nhấc tay liền bắt ngay một tên đang hò hét kêu gào thủ phạm.

Ngay sau đó, không chờ dân chúng kịp phản ứng, hắn đột nhiên hét lớn "Chạy đi đâu!". Vừa nói, từng hồn hoàn sáng lên trên người hắn, tròn 8 vòng, 2 vàng, 2 tím, 4 đen. Khí thế cường thịnh bộc phát.

Từng đám cây dây leo cực lớn màu vàng lam giống như giao long bay ra, sau đó chui vào trong đám đông, bắt lấy những mục tiêu đã thấy trước đó.

Tuy có hơn nghìn người nhưng lúc này, bọn họ đều la thất thanh vì khϊếp sợ.

"Đường Môn Đấu Hồn Đường bắt giữ Tà Hồn Sư Thánh Linh Giáo, mọi người không cần hoảng sợ." Trong giọng nói của Đường Vũ Lân ẩn chứa tinh thần chấn nhϊếp từ Hoàng Kim Long Hống, thoáng cái đã đè tiếng kinh hô của dân chúng xuống.
Cảnh sát ở bên trong cũng nhanh chóng chạy ra, nhưng khi nhìn thấy trang phục và huy chương Đấu giả trước ngực Đường Vũ Lân, cùng với hồn hoàn trên người hắn thì cả đám đều dừng lại, không tới gần nữa.

Chương 860: Sáu đại cường giả

Mặc dù Hồn Đạo khoa học kỹ thuật công nghệ cao rất phát triển trên đại lục ngày nay, địa vị của hồn sư cũng không cao quý như vạn năm trước nữa. Nhưng trên Đấu La Đại Lục, hồn sư vẫn là nghề nghiệp cao quý nhất, điều này đến giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Mỗi người vào lúc 6 tuổi khi thức tỉnh võ hồn thì đều hy vọng và cầu nguyện mình có thể trở thành hồn sư. Hầu hết mọi người đều thất vọng mà về nhưng trong tâm trí bọn họ, thân phận hồn sư vẫn không thay đổi.

Khi bọn họ tận mắt nhìn thấy một hồn sư cấp độ Bát Hoàn Hồn Đấu La xuất hiện, cảm nhận được thực lực cường đại và uy nghiêm của hắn thì ngoài sự ngạc nhiên và sợ hãi nhất thời thì còn có tò mò và cuồng nhiệt.

Phải biết rằng không hề dễ dàng nhìn thấy hồn sư cao giai a! Đây chính là Bát Hoàn Hồn Đấu La, trong giới hồn sư toàn đại lục có thể xếp hàng đầu. Hơn nữa, thực lực vị hồn sư trước mắt này không chỉ đơn giản là Hồn Đấu La, hắn còn là người Đường Môn, Đấu giả Đường Môn?

Đường Môn Đấu Hồn Đường không phải ai cũng biết, nhưng phàm là người biết thì đều rõ Liên Bang Chiến Thần Điện, Đường Môn Đấu Hồn Đường là đoàn thể hồn sư có tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục, chỉnh thể thực lực cực kỳ cường đại.

Hơn nữa Đường Môn tung hoành trên đại lục 2 vạn năm, có địa vị cực kỳ cao, dù là tổ tiên Đường Môn Đường Tam hay người sáng lập Truyền Linh Tháp Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo, tất cả đều xuất thân từ Đường Môn.

So với hồn sư, Đường Môn có chút bí ẩn và cao quý. Vì vậy, khi Đường Vũ Lân tiết lộ thân phận thì nỗi uất hận trong lòng người dân chuyển thành tâm tình phức tạp.

"Ngươi, ngươi dựa vào cái gì bắt ta. Chúng ta đến yêu cầu hiệp hội Đoán

Tạo Sư một lời giải thích. Dù ngươi là người Đường Môn cũng không thể vu oan cho người tốt." Bị Đường Vũ Lân nắm trong tay mà còn phản bác.

"Hắn chính là người hiệp hội Đoán Tạo Sư phái tới đấy, mọi người không nên tin hắn." Ở một nơi khá xa, một tên bị Lam Ngân Hoàng quấn quanh cũng gào lên.

Đường Vũ Lân cười lạnh nói: "Ta rất nhanh sẽ nói cho ngươi biết tại sao ta bắt các ngươi. Đầu tiên, ta hỏi mọi người, các ngươi có nhận ra người bị ta nắm trong tay không."

Tuy rằng mười mấy người này đều đang kêu gào, nhưng 8 hồn hoàn Đường Vũ Lân phóng ra quá chói mắt, mọi người không còn kích động nữa.

Một người dân đứng cách Đường Vũ Lân không xa nói: "Không nhận ra, có chút lạ mắt."

Đường Vũ Lân trầm giọng nói: "Mười mấy người này vừa rồi đều kêu gào hung dữ nhất. Thành Thiên Đấu gặp đại nạn, đây là thời khắc mọi người giúp đỡ lẫn nhau, bọn họ lại kích động mọi người tới đây gây loạn. Không sai, những tên khủng bố đã đến hiệp hội Đoán Tạo Sư, nhưng mọi người tỉnh táo lại suy nghĩ, bọn họ tới hiệp hội Đoán Tạo Sư thì là người của hiệp hội Đoán Tạo Sư sao? Chẳng lẽ bọn khủng bố không biết thành Thiên Đấu có máy giám sát và điều khiển sao? Hay là, chúng ta nghĩ thêm một chút, giả sử những tên khủng bố này đã tới nhà hàng, ở khách sạn thì chẳng lẽ nhà hàng và khách sạn đều là đồng mưu của bọn chúng sao? Các vị ở đây có lẽ cũng có người buôn bán, nếu bọn chúng tới chỗ các vị thì có nghĩa các vị là đồng bọn với chúng sao?"

"Ta bắt những người này vì bọn họ cố ý kích động tâm tình của mọi người vào thời điểm chúng ta cần đồng tâm hiệp lực chống lại thảm hoạ và xây dựng lại nhà cửa. Bọn họ vì sao phải làm như vậy?"

Vừa nói, Đường Vũ Lân bắt lấy tai của người nọ trong tay mình, rút ra máy truyền tin siêu nhỏ, "Mọi người nhìn xem đây là cái gì. Đây là máy truyền tin siêu nhỏ, cũng không đắt lắm, 3 vạn đồng Liên Bang một bộ. Hơn nữa đây là loại cao cấp, khả năng chống nhiễu tốt, hẳn là có giá 5 vạn đến 6 vạn đồng. Xin hỏi, là một người bình thường, các ngươi cần vật này làm gì? Mọi người có thể tìm thử trong tai những người bị ta bắt xem có máy truyền tin như vậy hay không."

Dân chúng vốn xúc động lập tức trở nên ồn ào, một ít người hiểu chuyện thì nhanh chóng tìm được máy truyền tin trong tai những người kia và giơ cao lên.
"Có, thật sự có, nhìn qua còn giống nhau."

Đường Vũ Lân khẽ mỉm cười, đại cục đã định.

"Bọn họ kích động mọi người tới đây gây loạn, lòng dạ đen tối. Trong mắt ta, bọn họ mới có khả năng là đồng bọn với kẻ khủng bố nhất. Tiếp theo ta sẽ giao họ cho cảnh sát, ta tin là sau khi thẩm vấn cẩn thận, nhất định sẽ có kết quả. Thành Thiên Đấu phải hứng chịu một thảm họa nghiêm trọng như vậy, ta biết mọi người đều rất khổ sở, nhưng cũng chính vì thế, chúng ta không nên làm những chuyện khiến người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng."

Vừa nói, Đường Vũ Lân thu hồi hồn hoàn, đồng thời vẫy tay với cảnh sát, dưới sự trợ giúp của người dân, tập hợp hơn mười người sắc mặt tái nhợt kia lại.

"Không, ta không phải khủng bố, ta không phải kẻ khủng bố. Có người cho ta tiền để ta nói những lời kia, mang mọi người tới gây loạn." Một kẻ ý chí không kiên định cuối cùng cũng gục ngã.
Ai cũng biết nếu bị phán là kẻ khủng bố lần tập kích này thì sẽ chịu tội gì.

Một người sụp đổ, lập tức những người khác cũng mất đi ý chí. Dân chúng xung quanh càng thêm xôn xao.

Sự tình phát triển đến trình độ này, mục đích của Đường Vũ Lân cũng đạt được, thừa dịp cảnh sát xử lý mọi chuyện, hắn lặng lẽ rời khỏi đám người, đi qua một bên và đến thẳng cửa sau của hiệp hội Đoán Tạo Sư, đồng thời bấm số điện thoại của Chấn Hoa.

Tiếng điện thoại vang lên, bên tai truyền đến tiếng cười của Chấn Hoa, "Ta biết là tiểu tử này mà, từ lúc nào đã học được cách nguỵ trang rồi, nhìn con phóng ra 8 cái hồn hoàn, thật khiến ta giật mình."

"A? Ngài biết con tới sao?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nói.

Chấn Hoa cười nói: "Tiểu tử này! Được rồi, đến đây rồi nói. Ta đã phái người tới đón con rồi."

Khi hắn đang nói chuyện, cửa sau mở ra, một người rất quen thuộc nhưng không thể gọi tên bước ra. Đường Vũ Lân vội vàng đi vào.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc. Từ thanh âm trong điện thoại có thể nhìn ra, tâm tình của sư bá hình như không tệ lắm. Chẳng lẽ bên ngoài loạn thành như vậy, người không có phản ứng gì sao? Tâm tình thật là quá tốt a!

Ngồi thang máy đến chỗ Chấn Hoa. Khi bước vào văn phòng của hắn, Đường Vũ Lân vô cùng sửng sốt.

Trong phòng Thần Tượng Chấn Hoa không chỉ có một người, mà là 6 người, ngoài Chấn Hoa ra còn có một người Đường Vũ Lân rất quen thuộc, chính là một vị lão sư của hắn, Tông chủ Bản Thể Tông Mục Dã.

Vừa nhìn thấy Đường Vũ Lân đi tới, Mục Dã không nhịn được cười mắng: "Tiểu tử thúi này, vừa về đã phá hỏng chuyện tốt của chúng ta. Nếu không phải nhìn ngươi phóng thích Lam Ngân Thảo, ta cũng không nhận ra ngươi."
"Lão sư, sư bá." Đường Vũ Lân có chút bối rối.

Ngoài hai người này còn có bốn người khác đang ngồi, 2 nam 2 nữ, nhìn qua đều là trung niên.

Trong đó có một người bất đắc dĩ nói: "Hành động câu cá đang rất tốt, cũng không còn cách nào khác."

Hành động câu cá, Đường Vũ Lân đột nhiên hiểu được, giật mình nói: "Chẳng lẽ những người gây rối ở dưới là các ngài an bài?"

Chấn Hoa bật cười nói: "Không phải, chúng ta không có nhàm chán như vậy. Chỉ là tương kế tựu kế mà thôi. Thánh Linh Giáo tìm người thường đến gây rối, mục đích đơn giản là dụ ta ra ngoài, rồi tìm cách tập kích ta. Những người được cử đến đánh lén ta chắc hẳn có chút địa vị trong Thánh Linh Giáo. Chúng ta đây là đang phối hợp diễn kịch với bọn họ. Đợi đến khi người dân xông tới cửa lớn, thậm chí là phá cửa xông vào thì chính là lúc ta xuất hiện. Nhưng lại bị con phá tan rồi. Người ta nhìn thấy một hồn sư cấp bậc Hồn Đấu La xuất hiện thì nhất định sẽ thay đổi kế hoạch tấn công ta."

Chương 861: Đa Tình Đấu La

Sau khi nghe Chấn Hoa nói, Đường Vũ Lân không khỏi cười khổ, gừng càng già càng cay a! Chính mình nghĩ rằng đã xử lý rất đẹp, nhưng không ngờ rằng đây chỉ là cái bẫy mà sư bá và những người khác bố trí cho Thánh Linh Giáo.

Chấn Hoa thu lại vẻ mặt tươi cười, "Chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng. Thật không nghĩ tới Thánh Linh Giáo lại to gan đến vậy. Vũ Lân, con đã đi lâu như vậy, học viện cử con đi huấn luyện quân sự như thế nào?"

Đường Vũ Lân cũng không tiện nói quá nhiều trước nhiều người như vậy nên chỉ nói: "Thu hoạch rất khá. Con vừa về là đến tìm ngài."

Chấn Hoa nhẹ gật đầu, "Đến đây, ta giới thiệu với con một chút." Vừa nói, hắn vừa chỉ vào hai nữ tử trung niên phía đối diện, nói: "Hai vị này đến từ Chiến Thần Điện, đều là Chiến Thần đương nhiệm."

Đường Vũ Lân không phải là hoàn toàn không biết gì về Chiến Thần Điện. Chiến Thần Điện có tổng cộng 18 Chiến Thần, là trụ cột của Chiến Thần Điện. Tất cả Chiến Thần đều là cường giả cấp bậc Phong Hào Đấu La, do Quốc hội Liên Bang bổ nhiệm. Nghe nói phía trên 18 Chiến Thần còn có chiến lực cao cấp hơn, về phần đó là gì thì Đường Vũ Lân cũng không rõ ràng.

Tướng mạo của hai vị nữ tử trung niên đều không có đặc điểm gì nổi bật.

Được Chấn Hoa giới thiệu, Đường Vũ Lân biết một người tên là Đường Ly Nguyệt, còn người kia tên là Trúc Hiên.

Đường Ly Nguyệt phong hào Băng Nguyệt, Trúc Hiên phong hào Thần Miêu. Đúng là hai vị Phong Hào Đấu La.

Chấn Hoa lại chỉ vào một nam tử trung niên nói: "Vị này là Thiên Thánh Đấu La Từ Thịnh Quần đến từ Truyền Linh Tháp." Khi giới thiệu vị này,

Chấn Hoa rõ ràng trịnh trọng hơn khi giới thiệu hai vị Chiến Thần ở Chiến Thần Điện.

Đường Vũ Lân vì vậy nói: "Bái kiến miện hạ."

Từ Thịnh Quần thích thú nhìn Đường Vũ Lân, nhẹ gật đầu với hắn.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Từ huynh chính là một trong bốn Truyền Linh Sứ đương nhiệm của Truyền Linh Tháp."

Đường Vũ Lân trong lòng chấn động, hắn biết rõ Truyền Linh Tháp hơn Chiến Thần Điện. Truyền Linh Tháp là tổ chức phi thường nghiêm mật.

Ban đầu khi Liên Bang thành lập, nó đã tham khảo hình thức cao tầng trong Truyền Linh Tháp.

Truyền Linh Tháp có 36 trưởng lão, ban đầu do thế lực ở nhiều nơi đảm nhiệm. Nhưng theo thời đại phát triển và địa vị của Truyền Linh Tháp trên đại lục ngày càng cao, dần dần Truyền Linh Tháp đã trở thành một tổ chức độc lập.

Dù vậy, bây giờ Truyền Linh Tháp vẫn có 36 trưởng lão tạo thành một hội đồng để xử lý đại sự.

Phía trên hội đồng còn có mấy vị cao tầng, bao gồm cả Tháp chủ Truyền Linh Tháp, hai vị Phó Tháp chủ và bốn vị Truyền Linh Sứ. Tất cả 42 người này chính là cao tầng của Truyền Linh Tháp.

Truyền Linh Tháp là một tổ chức tương đối dân chủ, cho dù là Tháp Chủ cũng không thể muốn làm gì thì làm. Nhưng Tháp Chủ có quyền phủ quyết, điểm này lợi hại nhất. Phó Tháp chủ và Truyền Linh Sứ mỗi người có 2 phiếu, Tháp Chủ có 3 phiếu, mỗi trưởng lão có 1 phiếu. Bất cứ khi nào quyết định đại sự thì sẽ bỏ phiếu tập thể.

Hai vị Phó Tháp chủ và bốn vị Truyền Linh Sứ đều phải có cống hiến thật lớn cho tổ chức mới được tuyển chọn, quan trọng hơn là, bọn họ đại biểu cho chiến lực đỉnh phong của Truyền Linh Tháp. Ít nhất cũng là tồn tại cấp độ Siêu Cấp Đấu La trở lên.
Nói cách khác, vị Thiên Thánh Đấu La Từ Thịnh Quần này, chỉ xét về tu vi thì còn vượt qua cả Tông chủ Bản Thể Tông Mục Dã. Về phần sức chiến

đấu tổng hợp thì chưa rõ.

Ánh mắt Chấn Hoa chuyển sang người cuối cùng, từ ánh mắt hắn, Đường Vũ Lân thấy được sự tôn trọng. Với địa vị một đời Thần Tượng của Chấn Hoa lại xuất hiện vẻ mặt này, vậy vị trước mặt có địa vị như thế nào trên đại lục?

Không chỉ là hắn, ngay cả Mục Dã ở bên cạnh hắn khi nhìn người này cũng có vẻ phức tạp, từ ánh mắt lão sư, Đường Vũ Lân thấy được sự sợ hãi.

Không hề nghi ngờ, Chấn Hoa hay Mục Dã đều là nhân vật uy chấn tứ phương trên đại lục, có thể làm bọn họ có dáng vẻ này, thân phận của vị kia có thể tưởng tượng được.

Người trung niên này có dáng người thon dài, tướng mạo anh tuấn. Hắn giống Đường Vũ Lân ở điểm có một đôi mắt rất xinh đẹp. Ánh mắt nhu hoà, lông mi dài, nhìn qua chừng 40 tuổi nhưng vẫn toát lên vẻ quyến rũ chững chạc của đàn ông trung niên.
Hắn ngồi ở đó, dường như không toát ra khí tức cường thế gì, ít nhất không gây chú ý với người ngoài như mấy vị trước, nhưng khi Đường Vũ Lân nhìn hắn thì không tự chủ sẽ bị hắn hấp dẫn.

Chấn Hoa nói: "Vũ Lân, vị này có liên quan đến con rồi."

"Có liên quan đến con?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nói.

Người trung niên kia mỉm cười với hắn, để lộ hàm răng trắng, "Tốt hơn là để ta tự giới thiệu. Ta là Tang Hâm, chúng ta cùng thuộc Đường Môn."

Tang Hâm? Đối với Đường Vũ Lân, cái tên này rất xa lạ. Điểm chung duy nhất là cái tên Đường Môn.

Chấn Hoa nói: "Tang tiền bối là Phó Điện chủ Đấu La Điện Đường Môn, phong hào Đa Tình."

"Khụ khụ." Tang Hâm nghe được phong hào của mình thì lập tức ho khan hai tiếng, có vẻ hơi lúng túng.

Chấn Hoa vội vàng im lặng, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, ta đã quên ngài không muốn nhắc tới phong hào của mình."

Lúc này, Đường Vũ Lân không hề để ý đến cảm giác của Tang Hâm với phong hào của mình mà hoàn toàn bị ba chữ Đấu La Điện làm cho chấn kinh rồi.

Hắn càng biết rõ về cấu trúc bên trong của Đường Môn, Nội ba đường, Ngoại ba đường. Hắn chính là thành viên Đấu Hồn Đường, một trong ba Nội đường.

Nội ba đường theo thứ tự là Cung Phụng Đường, Đấu Hồn Đường và Chấp Pháp Đường. Mà phía trên Nội Ngoại ba đường còn có một nơi có quyền lực cao nhất, chính là Đấu La Điện.

Nghe nói, chỉ có cung phụng ở Cung Phụng Đường mới có khả năng thăng nhập Đấu La Điện. Điện chủ Đấu La Điện chính là Môn chủ Đường Môn đương nhiệm.

Vị trước mắt này dĩ nhiên là Phó Điện chủ Đấu La Điện, cũng có nghĩa là hắn dưới một người, trên vạn người a!

Sau khi tới Tinh La Đế Quốc, Đường Vũ Lân biết rõ Đường Môn không chỉ có địa vị hết sức quan trọng ở Đấu La Đại Lục, mà ở Tinh La Đại Lục, nó thậm chí còn có địa vị cao hơn.
Lúc trước, Chấn Hoa gọi Từ Thịnh Quần là Từ huynh, mà lại gọi Đa Tình Đấu La Tang Hâm là Tang tiền bối, khác biệt trong đó rất lớn. Không hề nghi ngờ, vị Đa Tình Đấu La này tuyệt đối không trẻ như bề ngoài.

"A, đều do Điện chủ, năm đó lại đặt cho ta một cái phong hào như vậy, thật là xấu hổ cả đời! Vũ Lân, ngươi không cần gọi ta là miện hạ, càng không cần gọi phong hào của ta. Ngươi gọi ta lão Tang là được rồi."

Vị Phó Điện chủ này rất dễ tính, khuôn mặt luôn nở nụ cười, nhưng Đường Vũ Lân không dám làm như vậy, vì vậy cung kính nói: "Đường Vũ Lân bái kiến Phó Điện chủ."

Tang Hâm mỉm cười, "Lần đầu gặp mặt, ta tặng ngươi một lễ vật nhỏ." Vừa nói, hắn vừa nhấc tay, một vật nhỏ liền bay về phía Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân vội vàng nhận lấy, rơi vào tay là một thẻ bài hình tròn nhỏ. Thẻ bài được chế tạo vô cùng tinh xảo, bên trong có khắc Hồn Đạo pháp trận, nhìn bên ngoài rất đẹp. Một mặt màu lam, một mặt màu đỏ, hai mặt

đều khắc chữ Đường.
"Đường Môn Băng Hỏa Ấn!"

Kể cả Từ Thịnh Quần, 5 vị Phong Hào Đấu La đều ngạc nhiên thốt lên.

Ngay cả hai vị nữ tử, Băng Nguyệt Đấu La Đường Ly Nguyệt và Thần Miêu Đấu La Trúc Hiên đều tỏ vẻ hâm mộ, thậm chí có chút không kiềm chế được.

Đường Môn Băng Hỏa Ấn? Dù là đệ tử Đường Môn, Đường Vũ Lân cũng không biết đó là cái gì. Nhưng hắn thông minh cỡ nào, lập tức cúi đầu 90 độ, cung kính nói: "Đa tạ Phó điện chủ ban thưởng." Hắn cũng không dám gọi Tang Hâm là lão Tang.

Tang Hâm mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, đây là Điện chủ để ta đưa cho ngươi. Ta coi như là thuận nước giong thuyền. Thứ ngươi nhận được đều là vì ngươi xứng đáng."

"Điện chủ? Điện chủ cũng biết đệ tử?" Điện chủ Đấu La Điện đương nhiệm là ai, đừng nói là Đường Vũ Lân, cho dù rất nhiều Phong Hào Đấu La cũng không biết. Chỉ có rất ít người chính thức đứng ở đỉnh cao đại lục mới biết được thân phận của vị Điện chủ thần bí này.
Tang Hâm nói: "Cầm lấy Đường Môn Băng Hỏa Ấn, chờ ngươi có thời gian đến Đấu La Điện một chuyến, tự nhiên sẽ có người giải thích cho ngươi dùng như thế nào. Nhớ giữ nó cẩn thận. Nếu làm mất thì ngươi sẽ bỏ qua cơ duyên này."

"Vâng." Đường Vũ Lân cung kính đáp một tiếng, sau đó đi đến phía sau Mục Dã và Chấn Hoa. Không hề nghi ngờ nơi này đều là trưởng bối, không có chỗ cho hắn ngồi.

Chấn Hoa mỉm cười nói: "Vốn lần này nghĩ có Tang tiền bối tự mình tọa trấn, không chừng có thể câu cá lớn, lại không ngờ bị Vũ Lân vô tình phá huỷ. Chư vị, không bằng chúng ta ăn cơm trước. Mục Dã, làm phiền ngươi rồi."

"Được." Mục Dã không nói nhiều lắm, đáp ứng một tiếng, sau đó liếc qua Đường Vũ Lân, "Tiểu tử, ngươi đến phụ giúp ta."

Chương 862: Bí mật?

Nhìn Mục Dã dẫn Đường Vũ Lân tiến vào phòng bếp, trên mặt Tang Hâm mỉm cười, "Bản Thể Tông cuối cùng cũng có người thông suốt rồi, hơn nữa vận khí còn phi thường tốt."

Chấn Hoa cười nói: "Ta cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới Đường Môn lại coi trọng Vũ Lân như thế. Nói thật thì, ta cũng phi thường coi trọng đứa nhỏ này. Ta nghe Mộ Thần nói, hắn đã sắp tiếp cận cấp Thánh Tượng rồi. Lần này tới hắn là thỉnh giáo ta tri thức phương diện này."

"Thánh Tượng? Hắn mới bao nhiêu tuổi?" Từ Thịnh Quần kinh ngạc nói.

Chấn Hoa có chút kiêu ngạo nói: "Đứa nhỏ này có thiên phú bẩm sinh. Nếu nói trong tương lai ra đời một Đoán Tạo Sư có thể Thiên Rèn thì nhất định chính là hắn."

Thiên Rèn có nghĩa là gì? Tất cả mọi người đều biết rõ. Chấn Hoa cảm thấy hơi xấu hổ khi khoe rằng chỉ Thần Tượng mới nói như vậy.

Đường Ly Nguyệt và Trúc Hiên liếc nhau, dưới đáy mắt hai người đều loé lên hào quang.

Tang Hâm luôn tủm tỉm cười nói, "Đường Môn coi trọng hắn hơn mọi người nghĩ rất nhiều. Vì vậy phiền các vị không được có chủ ý với hắn."

Lời này đương nhiên không phải nói với Chấn Hoa, hiệp hội Đoán Tạo Sư luôn không xung đột với bất kỳ tổ chức hồn sư nào, chỉ là hỗ trợ lẫn nhau. Nhưng với Truyền Linh Tháp và Chiến Thần Điện thì khác.

Đường Ly Nguyệt mỉm cười nói: "Tang tiền bối, ngài không thể quá bao che đệ tử a! Chiến Thần Điện chúng ta tới giờ đều không độc quyền. Hắn là đệ tử Đường Môn nhưng cũng có thể gia nhập Chiến Thần Điện, cống hiến cho Liên Bang."

Tang Hâm chỉ cười cười, không nói gì cả.

Từ Thịnh Quần muốn nói điều gì, nhưng nhìn thoáng qua Đa Tình Đấu La đang cười tủm tỉm, cuối cùng cũng không nói ra.

Mặc dù hắn là một trong sáu người đứng đầu Truyền Linh Tháp, nhưng ở trước mặt vị này hắn cũng không dám tự phụ. Đa Tình Đấu La nghe có vẻ chỉ là Phó Điện chủ Đấu La Điện, nhưng thân là cao tầng trong Truyền Linh Tháp, hắn biết rất rõ vị này không khác gì là Điện chủ, đều là nam nhân đứng trên đỉnh phong đại lục.

Tháp chủ Truyền Linh Tháp từng nói, trên đại lục đối thủ hắn không muốn đối mặt nhất không phải là Kình Thiên Đấu La của Học Viện Sử Lai Khắc, mà là hai đại Điện chủ của Đường Môn. Có thể thấy hắn đánh giá hai người này cao đến cỡ nào.

Phòng bếp.

Đóng cửa lại, sắc mặt Mục Dã thả lỏng vài phần, đột nhiên chụp tới bả vai Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân biết hắn muốn làm gì, cũng không né tránh, tuỳ ý để tay Mục Dã rơi trên vai mình.

Bả vai trầm xuống, một lực áp mạnh trong chớp mắt truyền đến.

So với Chấn Hoa, kỳ thật Đường Vũ Lân không gặp Mục Dã lâu hơn. Sau khi trở về từ Tinh La Đại Lục, hắn vẫn chưa gặp vị lão sư này.

Mục Dã hơi sững sờ, hắn đã cân nhắc đến sự trưởng thành của Đường Vũ Lân nên một chưởng này dùng lực không nhỏ, nhưng Đường Vũ Lân không có chút nào phản ứng, hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Đường Vũ Lân cười hắc hắc.

Mục Dã cau mày, trên mặt lộ vẻ cười như không cười, bàn tay ấn trên bờ vai Đường Vũ Lân đột nhiên tăng lực.

Đường Vũ Lân rửa sạch khoai tây, "Lão sư, ngài muốn lột vỏ sao?"

Khoé miệng Mục Dã giật giật, nhưng trong lòng đầy khiếp sợ, cho dù một tên hồn sư hệ sức mạnh cấp bậc Hồn Thánh cũng không chịu nổi sự gia tăng lực lượng vừa rồi, vậy mà tên đệ tử này của mình dường như không sao cả. Điều này sao có thể?
Hắn không tiếp tục nữa, bởi vì hắn nhìn thấy sàn nhà dưới chân Đường Vũ Lân đã bị nứt. Nếu hắn dùng sức thì người Đường Vũ Lân có lẽ không sao, nhưng sàn nhà sẽ không chịu được.

"Xú tiểu tử, ngươi đã ăn đồ tốt gì, sao lực lượng lại tăng lên nhiều như vậy?"

Đường Vũ Lân nhún vai, "Lão sư, đây là bí mật. Bất quá lực lượng của con đã sớm vượt qua 10 vạn cân rồi, hơn nữa con cảm giác được dường như vẫn đang tăng lên."

Thân là Tông chủ Bản Thể Tông, Mục Dã luôn rất kiêu ngạo về cường độ thân thể, tuy bây giờ hắn chưa đột phá Siêu Cấp Đấu La nhưng hắn vẫn luôn cho rằng, về cường độ thân thể, hắn có thể so sánh với Cực Hạn Đấu La. Nhưng khi nhìn tên đệ tử mới tu vi Ngũ Hoàn này, hắn lại có chút không tự tin. Dựa theo tốc độ phát triển hiện tại của Đường Vũ Lân, chỉ sợ không bao lâu nữa hắn ta sẽ vượt qua hắn về thể lực.
"Hảo tiểu tử, ngươi lợi hại. Lát nữa ta sẽ dạy ngươi phương pháp luyện thể của bổn tông. Lực lượng của ngươi mạnh như vậy thì phải biết cách điều động."

"Điều động?" Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Mục Dã.

Mục Dã thản nhiên nói: "Ngươi có sức mạnh 10 vạn cân, vậy khi không tiếp cận đối thủ thì ngươi làm thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Kết hợp với vũ khí ném, hoặc là phối hợp với võ hồn, hồn kỹ thì mới có tác dụng nhất định."

Mục Dã lắc đầu, "Bản thân sức mạnh cũng là một phần năng lượng, và không xung đột với hồn kỹ huyết mạch hay hồn kỹ võ hồn của ngươi. Bây giờ ngươi giống như có một kho báu mà không biết đào như thế nào. Mà phương pháp luyện thể Bản Thể Tông chúng ta chính là giúp ngươi đào kho báu. Tuy nhiên, ngươi không thể quá ám ảnh về lực lượng, tu luyện

hồn lực mới là căn bản. Chỉ cần có hồn lực đủ cường đại thì tu luyện các cái khác sẽ là làm ít ăn nhiều. Năm đó, lão sư quá cố chấp với lực lượng, sau đó lại đặt quá nhiều tinh lực vào nghiên cứu Cơ Giáp nên hiện tại mới không thể đột phá cấp độ Siêu Cấp Đấu La."
"Vâng." Đường Vũ Lân rất nghiêm túc gật đầu. Lời Mục Dã nói tuyệt đối là từ tận đáy lòng. Từ ánh mắt của hắn, Đường Vũ Lân thấy được chuyện này ảnh hưởng tới hắn lớn cỡ nào.

Trên thực tế, lúc còn trẻ Mục Dã chính là một đời thiên tài của Bản Thể Tông, được ca ngợi là người có khả năng đạt đến cấp độ của trưởng bối nhất. Nhưng về sau khi thực lực tăng lên, bởi vì sư phụ của hắn không đạt đến trình độ đó nên chỉ điểm xảy ra một vài vấn đề, hơn nữa sở thích của bản thân quá rộng khiến hắn bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tu luyện hồn lực. Nếu không, với thiên phú của hắn thì thật sự có khả năng trùng kích Cực Hạn Đấu La.

Mục Dã vừa xử lý nguyên liệu nấu ăn, vừa hỏi: "Ngươi đã từng thấy qua vị Đa Tình Đấu La kia chưa?"
Đường Vũ Lân lắc đầu.

Mục Dã nói: "Đường Môn thật khiến người ta không nói nên lời, ta cũng không nghĩ tới bọn họ lại coi trọng ngươi như thế. Nếu có cơ hội thì hãy giữ quan hệ tốt với vị này. Trong Đường Môn hắn có địa vị cực cao, thực tế thì nhiều khi, ngay cả vị Điện chủ Đấu La Điện kia cũng không nói lại hắn. Đường Môn Băng Hỏa Ấn hắn đưa cho ngươi là một đại cơ duyên, ngươi phải nắm cho chắc."

Đường Vũ Lân tò mò hỏi: "Lão sư, Đường Môn Băng Hỏa Ấn rốt cuộc là gì, vì sao các ngài đều có vẻ khiếp sợ như vậy?"

Mục Dã trầm giọng nói: "Đường Môn có lịch sử lâu đời, so với Bản Thể Tông chúng ta thì lâu hơn rất nhiều. Khi tổ tiên Đường Môn Đường Tam uy chấn đại lục thì Đường Môn đã phát hiện ra một bảo địa. Nói chính xác thì là do Thiên Thủ Đấu La Đường Tam phát hiện ra. Bảo địa này rất bí ẩn, có người nói rằng nó chứa đầy cơ quan và độc dược. Nhưng trong bảo địa lại nuôi dưỡng rất nhiều thiên tài địa bảo, đều là loại cao cấp. Tình huống cụ thể ta không biết quá rõ, nhưng ngươi chỉ cần biết rằng, hai vị đại năng Đường Tam, Hoắc Vũ Hạo đều từng lấy được đồ tốt trong bảo địa này là được."
Đường Vũ Lân nghe hắn nói, lòng hiếu kỳ với Đường Môn Băng Hỏa Ấn

lại tăng lên, nhưng rất hiển nhiên, Mục Dã cũng không biết tình hình thực tế.

Mục Dã nói: "Sau khi trở về ngươi có thể nhanh chóng sử dụng Đường Môn Băng Hỏa Ấn, ta tin là có vị Đa Tình Đấu La này chỉ điểm, ngươi sẽ không bỏ lỡ nó. Đúng rồi, ngươi cũng đừng đến gần hắn quá."

Đường Vũ Lân có chút khó hiểu, phút trước Mục Dã còn nói hắn nên quan hệ tốt với Đa Tình Đấu La, làm sao phút sau lại nói đừng đến gần hắn rồi?

Ánh mắt Mục Dã có chút cổ quái, một tầng năng lượng nhu hoà từ người hắn toả ra, bao phủ hắn và Đường Vũ Lân ở bên trong, ngăn cách với bên ngoài.

"Ngươi biết phong hào của Điện chủ Đấu La Điện đương nhiệm là gì không?" Mục Dã hỏi.

Chương 863: Đột phá một cách không ngờ

Đường Vũ Lân lắc đầu, hắn làm sao có thể biết được, Điện chủ Đấu La Điện Đường Môn luôn là một tồn tại rất thần bí. Tuy rằng bây giờ hắn là một Đấu giả, nhưng hắn còn kém cao tầng Đường Môn rất xa.

Mục Dã thấp giọng nói: "Phong hào Vô Tình, Vô Tình Đấu La Tào Đức Trí."

Đường Vũ Lân là lần đầu tiên nghe nói về Điện chủ Đấu La Điện đương nhiệm, cũng là Môn chủ Đường Môn, trong nhất thời không khỏi mở to hai mắt.

"Ngươi liên tưởng đến cái gì sao?" Ánh mắt Mục Dã lập loè ánh sáng.

Đường Vũ Lân ngơ ngác lắc đầu, Vô Tình Đấu La? Đa Tình Đấu La?

Mục Dã nói: "Đạo là vô tình lại hữu tình, đa tình tự cổ không dư hận. Trong truyền thuyết, Đa Tình Đấu La và Vô Tình Đấu La, khụ khụ. Không cần ta nói thêm gì đi."

Đường Vũ Lân tức thì trợn to mắt, "Ý ngài là? Hai người bọn họ đều là nam?"

"Đúng a!" Mục Dã nhíu mày, "Trừ gian phòng này ra thì không được nói cho ai biết chuyện này. Đây là một trong những bí mật lớn nhất của Đường Môn."

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy không tốt, Điện chủ Đấu La Điện Vô Tình Đấu La và Phó điện chủ Đa Tình Đấu La là một đôi sao? Cái này ...

"Lão sư, tin tức của ngài đáng tin không?" Đường Vũ Lân hỏi Mục Dã.

"Không đáng tin a!" Mục Dã nói một cách đương nhiên.

Đường Vũ Lân thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, "Không đáng tin mà ngài còn nói, ngài không sợ ..."

Mục Dã cười nói: "Không phải ta mới chỉ nói cho ngươi sao? Hơn nữa đã có tin đồn, không có lửa làm sao có khói, trong đó khẳng định vẫn có một ít sự thật. Ví dụ như theo ta biết, Vô Tình Đấu La và Đa Tình Đấu La đều không lập gia đình, bọn họ đều là một đời đại năng, nữ tử ưu tú thích bọn họ có rất nhiều. Chẳng lẽ trong số đó không có người nào họ thích sao? Còn có, quan hệ giữa hai người này phi thường tốt, trước kia từng cùng nhau ngao du thế giới, vì Đường Môn lập nên nhiều chiến công hiển hách. Phong hào lại mập mờ như vậy."

Đường Vũ Lân thở phào nói: "Đây đều là tin đồn thất thiệt."

Mục Dã cười hắc hắc, "Đa Tình Đấu La bốn phía lưu tình, Vô Tình Đấu La lại không hề có tai tiếng. Theo truyền thuyết, Đa Tình Đấu La dạo chơi nhân gian chính là để che giấu quan hệ giữa hắn và Vô Tình Đấu La. Cụ thể thế nào ta không rõ, dù sao bọn hắn không bình thường."

Đường Vũ Lân vội ho một tiếng, không muốn dính vào quan hệ giữa các trưởng bối. Hơn nữa hắn nhìn ra được, Mục Dã nói ra những lời này là có ác ý. Dù sao, trước đây, Bản Thể Tông và Đường Môn là quan hệ cạnh tranh. Nhưng theo thời gian, Bản Thể Tông suy yếu, mà Đường Môn ngày càng trở nên cường đại, nên đã sớm kéo dãn khoảng cách.

Trù nghệ của Mục Dã quả thực rất cường hãn, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn tuyệt hảo, một bữa trưa thịnh soạn nhanh chóng được dọn lên.

Chấn Hoa mời mọi người vào bàn, không hề nghi ngờ, Đa Tình Đấu La Tang Hâm ngồi ghế chủ vị. Trong mọi người, địa vị của hắn là cao nhất.

Đường Vũ Lân với tư cách tiểu bối, tự nhiên là ngồi ghế cuối cùng. Nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, hắn không khỏi thầm than đáng tiếc, có nhiều trưởng bối như vậy, hắn không thể thoải mái ăn a. Chỉ có thể nhìn, trông mà thèm.

Chấn Hoa không biết từ chỗ nào lấy ra một chai rượu trông rất cũ kỹ, tự mình rót cho mỗi người một chén, kể cả Đường Vũ Lân.

"Chai Long Huyết Tửu này của ta có lịch sử rất lâu đời, ta chưa bao giờ

cam lòng uống nó. Đó là món quà một người bằng hữu tặng ta. Hôm nay vừa vặn có cơ hội mời mọi người nếm thử."

Rượu có màu hổ phách, mùi thơm thoang thoảng. Mùi thơm này rất lạ, có chút giống mùi đàn hương, lại hơi giống mùi thơm của giềng.
Trước mặt Đường Vũ Lân cũng có một ly, hắn chưa từng uống rượu nên lập tức cảm thấy tò mò.

"Tang tiền bối, các vị bằng hữu, ta mời mọi người." Vừa nói Chấn Hoa vừa nâng ly lên.

Tang Hâm mỉm cười, cũng cầm lấy ly rượu trước mặt, "Long Huyết Tửu, đồ tốt a! Ta cũng rất nhiều năm rồi chưa uống nó. Chà, nó có mùi giống như máu Xích Long. Nó rất mạnh và êm dịu, còn có tinh hoa Hoả nguyên tố mạnh mẽ. Rất hữu ích để loại bỏ âm khí và tà khí, tăng cường khí huyết bản thân. Đặc biệt là đại bổ thuần dương."

Nghe được mấy chữ đại bổ thuần dương này, ngoại trừ Đường Vũ Lân, các nam Phong Hào Đấu La đều cười tỏ vẻ hiểu ý.

Chấn Hoa giơ ngón cái lên, "Tang tiền bối thật là thành thục, mời." Vừa nói, hắn đã uống cạn ly rượu.

Long Huyết Tửu? Đường Vũ Lân tò mò nhìn ly rượu trước mặt. Nhìn thấy những người khác đều uống, hắn cũng uống vào.
Vị rượu Long Huyết Tửu rất ngọt và đậm đà. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng dâng lên đầu, sau đó một luồng hỏa diễm xông thẳng vào bụng dưới.

Tất cả lỗ chân lông trên toàn thân nở ra trong chốc lát, khuôn mặt anh tuấn lập tức đỏ bừng, trước mắt đều mờ mịt.

Rượu thật mạnh! Cảm giác thật thoải mái.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân đang giãn ra, dù là xương cốt, kinh mạch hay huyết mạch và làn da, tất cả đều có cảm giác như bị bỏng.

Toàn thân nóng rực, chẳng mấy chốc làn da đã đỏ lên.

Lại nhìn các Phong Hào Đấu La, mọi người đều bàng nhiên vô sự.

Không hề nghi ngờ, đây là chênh lệch thực lực. Với tu vi của Đường Vũ Lân, năng lượng ẩn chứa trong Long Huyết Tửu quá mạnh nên hắn không thể hấp thu trong chốc lát.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Đường Vũ Lân nghe được một tiếng "Khanh" giòn tan vang lên trong cơ thể, sau đó, khí huyết điên cuồng dâng lên, cả người hắn cứng lại.
Thôi xong!

Long Huyết Tửu đã kéo khí tức huyết mạch mà Đường Vũ Lân luôn áp chế bốc lên, trong chớp nhoáng đã phá vỡ tầng phong ấn thứ chín.

Thực tế là vì Đường Vũ Lân không hiểu về Long Huyết Tửu, nếu không hắn đã không uống.

Bản thân Long Huyết Tửu là một vật đại bổ, Chấn Hoa lấy nó ra đương nhiên là có ý tốt, nhưng còn phải xem người uống là ai.

Đường Vũ Lân uống nó đương nhiên là có hiệu quả tẩm bổ. Nhưng đừng quên trong người hắn còn có huyết mạch Kim Long Vương. Tuy Xích Long cũng là Chân Long, nhưng đẳng cấp của nó kém xa Kim Long Vương.

Huyết mạch Kim Long Vương cảm nhận được huyết mạch Xích Long tiến vào thì sao có thể không nổi giận? Mặc dù Long Huyết Tửu chỉ mới được hấp thu và tiêu hoá nhưng đã khiến huyết mạch Kim Long Vương trở nên cuồng bạo. Khí tức cuồng bạo đó tự nhiên sẽ xông qua tầng phong ấn thứ chín vốn đã lỏng lẻo.
Một phút trước Đường Vũ Lân vẫn còn hai má đỏ bừng, trong nháy mắt tiếp theo, lấy thân thể hắn làm trung tâm, năng lượng cuồng bạo chấn động nở rộ ra. Trên da lập tức có từng miếng long lân màu vàng bao phủ, trong chớp mắt đã lan khắp thân thể.

Sau khi mở ra 8 phong ấn đầu tiên, hầu hết người Đường Vũ Lân đã sớm bị lân phiến màu vàng bao trùm dù không sử dụng Hoàng Kim Long Thể. Mà đạo phong ấn thứ chín này đã bổ sung những phần lân phiến cuối cùng.

Khí tức huyết mạch đậm đặc trào lên, tiếng Long ngâm trầm thấp từ trong đó truyền đến. Chiếc ghế hắn ngồi trong nháy mắt phá toái, hắn ngã xuống

đất.

Lúc này, Đường Vũ Lân cũng không còn quan tâm đến gì nữa, chỉ có thể miễn cưỡng khống chế bản thân khoanh chân ngồi xuống.

Hắn đã sớm có khả năng tác động đến tầng phong ấn thứ chín, để có thể ổn định lại bản thân vào thời khắc mấu chốt. Nếu không, hắn sẽ giống khi trùng kích phong ấn lúc trước, đau đớn ngã xuống đất.
Các vị Phong Hào Đấu La đều sửng sốt, Từ Thịnh Quần kinh ngạc nói: "Chấn Hoa huynh, rượu này của huynh có chút mạnh a! Đứa nhỏ này ..."

Chấn Hoa cũng kinh ngạc, nhìn Đường Vũ Lân mà vô cùng khó hiểu, "Không đúng a! Tuy rằng Long Huyết Tửu có hiệu quả rất tốt nhưng với tố chất thân thể của Vũ Lân thì hẳn không có vấn đề gì. Sao lại xuất hiện tình huống này, chẳng lẽ là tu vi của hắn đạt bình cảnh, sắp đột phá? Cũng không đúng a! Hồn lực của hắn vừa mới đến 50 cấp không lâu, khoảng cách đến cấp độ tiếp theo còn rất lớn."

"Không phải hồn lực." Tang Hâm đến bên cạnh Đường Vũ Lân, hơi nheo mắt, "Giống với năng lực đột phá, nhưng không phải hồn lực mà là khí tức huyết mạch trong cơ thể thay đổi. Năng lượng rất bá đạo, cũng rất kỳ quái, lại hoàn toàn phù hợp với bản thân hắn."
Mục Dã cũng đến bên cạnh Đường Vũ Lân, hắn là người hiểu rõ nhất tình huống trên người Đường Vũ Lân, cũng hiểu huyết mạch loài Long trong người hắn đang thay đổi. Hắn là do Long Huyết Tửu dẫn động.

Với tu vi của Tang Hâm cũng không nói hắn gặp nguy hiểm, vậy hẳn sẽ không có vấn đề quá lớn.

Thời gian dần trôi qua, trạng thái của Đường Vũ Lân dần ổn định lại, nhìn qua đúng là không có trở ngại gì.

Tang Hâm mỉm cười nói, "Tốt rồi, chúng ta tiếp tục ăn cơm thôi. Có lẽ ăn xong thì hắn sẽ khôi phục lại."

Lúc này Đường Vũ Lân cảm thấy tinh hoa Kim Long Vương nở rộ trong cơ thể hắn giống như giếng phun. Sau khi phần da cuối cùng được bao phủ bởi long lân màu vàng, dường như có một chu kỳ năng lượng đặc biệt hình thành trên da hắn, rất có cảm giác sinh sôi không ngừng.

Chương 864: Song tuần hoàn

Dù huyết mạch chi lực của Đường Vũ Lân luôn mạnh mẽ nhưng hắn cần ăn nhiều thức ăn bổ sung, mỗi khi sử dụng thì tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nếu tiêu hao đến cạn kiệt thì hắn sẽ ở trong trạng thái suy yếu. Nhưng lúc này hắn lại có cảm giác khác. Huyết mạch chi lực dâng trào bắt đầu hình thành một chu kỳ kỳ diệu trên làn da hắn. Vòng tuần hoàn này không xung đột với với vòng tuần hoàn Huyền Thiên Công trong kinh mạch, ngược lại còn từ từ hấp thu một phần huyết mạch chi lực trong kinh mạch đến tầng da bên ngoài.

Dưới làn da là huyết mạch chi lực tuần hoàn, trong kinh mạch là hồn lực tuần hoàn, khi hai thứ thay đổi liên tục và tách ra thì cũng xuất hiện một số phản ứng kỳ quái.

Đầu tiên, Huyền Thiên Công của Đường Vũ Lân vận chuyển trơn tru hơn trước, tốc độ vận chuyển bắt đầu tăng tốc, vòng xoáy hồn lực cũng vận chuyển trơn tru hơn. Trong quá trình xoay tròn tốc độ cao, ở đỉnh và phía dưới cùng của vòng xoáy có ánh sáng lấp lánh.

Sau đó, huyết mạch chi lực tách ra, vận chuyển cũng trở nên trôi chảy hơn, quan trọng hơn là, trong quá trình vận chuyển, huyết mạch chi lực tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ diệu, tính cuồng bạo dần trở nên êm dịu, đồng thời, khí tức huyết mạch mơ hồ tiếp tục tăng lên. Giống như khi tu luyện hồn lực thì tu vi sẽ tăng lên.

Hai vòng tuần hoàn từ ban đầu rung giật đã dần xoay tròn như ý, cả hai dường như không hề giao thoa với nhau nhưng lại có sự liên kết tinh tế với nhau. Bên trong, Huyền Thiên Công sinh sôi không ngừng, còn bên ngoài huyết mạch chi lực dày đặc, giống như trường giang cuồn cuộn.

Chín đạo phong ấn Kim Long Vương mơ hồ dao động những vòng sáng màu vàng kim, giúp ổn định khí tức huyết mạch bên ngoài cơ thể, làm Đường Vũ Lân có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Trong thế giới tinh thần, hắn cũng cảm giác được có một con rồng vàng bay lên không trung, lơ lửng trong tinh thần chi hải của hắn. Từ đầu rồng đến đuôi rồng có chín điểm kim quang lập loè, hung uy to lớn. Đó là một luồng khí tức khủng bố khó tả, như thể muốn nổ tung cả thế giới.

Lần đầu tiên Đường Vũ Lân cảm nhận được sự bá đạo đến từ năng lượng của Kim Long Vương. Cảm giác bá đạo này là ở trên tất cả, áp đảo ngàn vạn sinh linh. Tất cả mọi thứ đều thần phục trước mặt nó, không giống cảm giác ngủ say lúc trước.

Trong cảm giác của hắn, huyết mạch Kim Long Vương trong cơ thể dường như đã sống lại, hắn thật sự biến thành Kim Long Vương. Nó bá đạo tung hoành, có khí khái bễ nghễ thiên hạ, thậm chí còn có cảm giác muốn lao ra khỏi người hắn.

Vào giờ khắc này, dù không có Lão Đường giải thích, Đường Vũ Lân cũng đã hiểu vì sao ngài ấy lại nói, trong 18 tầng phong ấn, 9 tầng phía sau hoàn toàn khác 9 tầng phía trước.

Kim Long Vương ngủ say làm sao có thể so sánh với Kim Long Vương đã thức tỉnh. Nếu muốn tiếp tục hấp thu năng lượng từ phong ấn Kim Long Vương trong tương lai thì nhất định phải dần hàng phục đầu Kim Long Vương này mới được. Nhưng nguy hiểm hắn phải đối mặt sẽ rất đáng sợ.

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, trong lòng ưu tư. Hắn có thể cảm nhận được rõ 9 tầng phong ấn phía sau kiên cố hơn rất nhiều 9 tầng phía trước. Nói cách khác, hắn sẽ rất khó phá tan phong ấn phía sau, đồng thời năng lượng trong phong ấn muốn lao ra cũng rất khó khăn.

Cũng tốt, ít nhất cũng cho hắn cơ hội và đủ thời gian để chuẩn bị.

Sau khi Huyền Thiên Công và huyết mạch chi lực Kim Long Vương vận chuyển 49 chu kỳ thì riêng biệt trở về. Huyền Thiên Công ngưng tụ trong vòng xoáy hồn lực ở đan điền, còn huyết mạch chi lực Kim Long Vương thì ngưng tụ ở ngực Đường Vũ Lân, dường như cũng biến thành một vòng xoáy màu vàng, chỉ là vòng xoáy này ở trên ngực hắn.
Mọi người ngồi trên bàn ăn có thể nhìn thấy ngực Đường Vũ Lân phát sáng lên, từng vầng sáng màu vàng đang từ chỗ đó nở rộ ra phía ngoài, ngay cả quần áo của hắn cũng có chút không thể ngăn cản.

Khí tức của Đường Vũ Lân không ngừng tăng lên, hắn mới chỉ là một Ngũ Hoàn Hồn Vương, mọi người ở đây đều là một đời đại năng, nhưng những vị này đều cảm giác được lực áp thật lớn truyền đến từ người hắn. Đó đương nhiên không thể là lực áp về hồn lực, mà áp lực đến từ nguồn gốc và huyết mạch.

"Khí tức huyết mạch của tiểu tử này rất mạnh, còn ở phía trên ngươi. Ta không nói đến năng lượng trong huyết mạch, mà là khí tức bản nguyên huyết mạch." Chấn Hoa mắt sáng lên nói với Mục Dã ở bên cạnh.

Mục Dã cũng có vẻ mặt kỳ quái, "Ta có thể cảm giác được, không nghĩ tới huyết mạch của hắn còn có thể tiếp tục tiến hoá. Ta vốn cho là huyết mạch của hắn đã bị ta mở ra hoàn toàn, hiện tại xem ra đó mới chỉ là bắt đầu. Hiện tại hắn mới chân chính thể hiện ra chân thân. Khí tức huyết mạch tự thành tuần hoàn, rất thú vị."
Đa Tình Đấu La Tang Hâm khẽ nheo mắt lại và lẩm bẩm, "Tự thành tuần hoàn nghĩa là khí tức huyết mạch của hắn có khả năng ngưng kết thành một tồn tại tương tự hồn hạch giống như hồn lực. Trong điển tịch Đường Môn chưa từng có hồn sư nào xuất hiện tình huống như vậy. Chẳng lẽ trên người đứa nhỏ này có một phần huyết mạch thuộc về hồn thú sao? Các ngươi hẳn cũng biết, sau khi hồn thú tu luyện đến vạn năm thì có thể ngưng tụ thành hồn hạch. Hồn hạch của bọn nó có nguồn gốc từ huyết mạch nhiều hơn, khác với hồn sư chúng ta. Khi hồn thú tử vong thì hồn hạch sẽ hoá thành hồn hoàn. Hồn hạch đặc thù hoặc cường đại thì còn có thể ảnh hưởng tới xương cốt của bọn nó, từ đó xuất hiện hồn cốt."

Chấn Hoa đột nhiên trinh trọng nói với Tang Hâm và mọi người ở đây: "Các vị, ta có một thỉnh cầu, hy vọng các vị có thể giữ bí mật cho sư điệt của ta, ta không muốn hắn bị Liên Bang mang đi làm vật thí nghiệm."
Tang Hâm mỉm cười, "Ngươi quá lo lắng rồi, nếu là người khác thì có khả năng, nhưng hắn thì không được. Hắn là người Đường Môn chúng ta, không chỉ vậy, còn là người chắc chắn sẽ vào Cung Phụng Đường, thậm chí là người thừa kế Đấu La Điện. Huống chi, ngươi đừng quên hắn là một trong đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái. Học Viện Sử Lai Khắc sẽ cho phép có người bắt hắn đi làm vật thí nghiệm sao?"

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa đảo qua mấy vị Truyền Linh Tháp, Chiến Thần Điện ở đây. Rõ ràng không nở rộ khí thế gì, nhưng mấy vị kia đều thấy sự nghiêm túc trong đó. Không hề nghi ngờ, lời nói của Tang Hâm không phải đại biểu cho hắn, mà là toàn bộ Đường Môn.

"Ngươi nói thiếu rồi. Hắn cũng là người Bản Thể Tông chúng ta, là đệ tử đích truyền của ta." Mục Dã có chút kiêu ngạo nói.
Tang Hâm liếc mắt nhìn hắn, cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì.

Nói thật thì, Mục Dã rất đau đầu, thậm chí còn tức giận trừng Chấn Hoa một cái. Nếu không phải có Long Huyết Tửu, Đường Vũ Lân cũng không bại lộ trước nhiều cường giả như thế. Lần này không hề nghi ngờ là không tốt cho hắn. Vốn hắn đang suy nghĩ biện pháp để bắt cóc Đường Vũ Lân về làm Tông chủ Bản Thể Tông kế nhiệm. Chỉ là vì hiện tại tu vi của Đường Vũ Lân còn thấp nên hắn mới không quá sốt ruột. Nhưng bây giờ đệ tử của mình đã bị Tang Hâm theo dõi, tự nhiên cũng lọt vào tầm nhìn của cao tầng Đường Môn. Lúc trước Tang Hâm còn đem Đường Môn Băng Hỏa Ấn cho hắn, đừng nói chi bây giờ còn phát hiện điểm đặc biệt trên người hắn. Về sau muốn thu phục hắn sẽ càng thêm khó khăn.
Chấn Hoa lại tỏ vẻ vô tội, nhưng trong lòng rất cao hứng. Sư điệt của mình giống như tiềm long tại uyên, một khi lao ra thì rất có thể chính là một bước lên trời. Điều hiếm thấy hơn là tính tình đứa nhỏ này ổn định, lớn lên không ngang ngược mà càng thêm trầm ổn. Trong lòng hắn đúng là có chút hối hận, nếu hôm nay không có mấy vị Truyền Linh Tháp và Chiến Thần Điện ở đây thì sẽ tốt hơn.

Qua ba tuần rượu, Đường Vũ Lân rốt cuộc cũng thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

Khí tức trên người thu lại, tất cả đều trở về bình thường, nhưng trong nháy mắt khi hắn mở mắt ra thì mọi người nhìn thấy rõ ràng, hai tròng mắt của hắn có một luồng ánh sáng hiện lên.

Chương 865: Góp ít thành nhiều

Ánh sáng rực rỡ đến nỗi khiến mọi người đều thấy hoảng hốt trong chốc lát, kể cả Tang Hâm. Không có người nào nhìn thấy khi hắn mở mắt ra thì đồng tử không phải là hình tròn như người bình thường, mà là dựng thẳng đứng, có màu vàng sáng.

Hào quang lóe lên, đồng tử cũng khôi phục bình thường. Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tất cả xương cốt tứ chi đều thoải mái dễ chịu, cũng không sử dụng hết sức lực.

Tuy rằng lần này chỉ đột phá tầng phong ấn thứ chín, nhưng hắn có cảm giác sức mạnh của mình đã tăng lên gấp đôi. Thật sự quá đã!

"Tỉnh rồi thì tới dùng cơm đi." Chấn Hoa mỉm cười nói.

Đường Vũ Lân vội vàng đứng lên, có chút xấu hổ nói: "Sư bá, lão sư, các vị tiền bối, xin lỗi, ta cũng không biết ..."

Tang Hâm khoát tay nói: "Được rồi, đây là cơ duyên của ngươi. Tới dùng cơm đi, bất quá không được uống Long Huyết Tửu nữa."

Đường Vũ Lân lúng túng cười cười, lúc này mới cầm qua một cái ghế, bắt đầu ăn.

Bởi vì trước đó mọi người chú ý tới hắn nên ăn không nhiều lắm, đến cấp bậc tu vi này rồi, bọn họ cũng không quá cần đồ ăn để hấp thu năng lượng nữa. Đường Vũ Lân thì khác, hắn vẫn giống như trước đây. Dù tu vi tăng lên như thế nào, cảm giác thèm ăn vẫn chưa từng giảm. Sau một hồi ăn, thân thể lập tức cảm thấy thoải mái, dù sao nguyên liệu nấu ăn hôm nay đều là đồ tốt a!

Ăn xong, những người khác lần lượt cáo từ, chỉ còn lại hai người Chấn Hoa và Mục Dã.

Chấn Hoa nói với Mục Dã: "Ngươi xếp phía sau. Sư điệt là đến tìm ta."

Mục Dã hừ một tiếng: "Bao ăn bao ở, ta gấp làm gì." Nói xong, hắn vỗ vỗ bả vai Đường Vũ Lân rồi rời đi, chỉ còn lại Đường Vũ Lân và Chấn Hoa.

Chấn Hoa than nhẹ một tiếng, "Vũ Lân, con có biết hôm nay còn đột phá trước mặt nhiều người như vậy là chuyện nửa vui nửa buồn a."

Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, "Sư bá, ý của ngài là?"

Chấn Hoa nói: "Ta, Mục Dã và tiền bối Tang Hâm đều không sao cả, từ ý nào đó mà nói, con là người của chúng ta, chúng ta rất vui vì thiên phú dị bẩm của con. Nhưng mấy vị Chiến Thần Điện và Truyền Linh Tháp kia tuy là minh hữu của chúng ta nhưng xét về mặt nào đó cũng có quan hệ cạnh tranh. Đương nhiên, ta chỉ là một Đoán Tạo Sư, ta không sao cả, nhưng đối với Đường Môn, Học Viện Sử Lai Khắc và Bản Thể Tông thì khác. Tư tâm muốn mời con gia nhập của Chiến Thần Điện chỉ sợ sẽ tăng cao, nhưng Đường Môn chưa hẳn đã bằng lòng thả con đi. Chuyện này liên quan đến trò chơi giữa các cao tầng."

"Đương nhiên, hôm nay con thể hiện ra tiềm năng trước mặt mọi người cũng khiến cao tầng Đường Môn càng coi trọng con hơn. Con cũng sẽ xuất hiện trong tầm nhìn của cao tầng Chiến Thần Điện và Truyền Linh Tháp. Phải xem con phát triển trong tương lai như thế nào. Bất quá con phải nhớ rằng, dù tương lai như thế nào, con lựa chọn ra sao, thời thế tuy quan trọng, nhưng quan trọng nhất là phải đủ mạnh mẽ. Chỉ khi thực lực đủ cường đại thì con mới ở thế bất khả chiến bại."

"Vâng." Đường Vũ Lân nghiêm túc ghi nhớ. Kỳ thật từ nhỏ hắn đã biết rõ những điều này, phụ thân từng nói, trên thế giới này, người duy nhất có thể vĩnh viễn tin tưởng và ỷ lại cũng chỉ có chính mình.

Chấn Hoa mỉm cười, "Nhưng con cũng không cần lo lắng quá, dù sao bây giờ con còn nhỏ, tiềm năng là một chuyện, có thể biến tiềm năng thành thực lực hay không lại là một chuyện khác. Huống chi phía sau con còn có Học Viện Sử Lai Khắc. Hơn nữa, con còn là một Đoán Tạo Sư. Nếu con có thể sớm ngày bước vào cấp Thánh Tượng thì đối với bất kỳ bên nào cũng là một nhân tài hiếm có. Có thành tựu cao ở nghề rèn cũng có thể che giấu các năng lực khác, đối với con có tác dụng bảo vệ. Cho nên trong khoảng thời gian này, con ở lại đây. Ta đã nghe sư phụ con nói qua về tình huống của

con, đã bước đến trạng thái nửa bước Hồn Rèn, vậy thì lần này không lên được Thánh Tượng thì ta sẽ không thả con đi."
Nhìn trong mắt sư bá không hề che giấu sự giảo hoạt, Đường Vũ Lân cũng mỉm cười, dù như thế nào, sư bá cũng là hy vọng để hắn có thể đạt đến cấp độ đoán tạo cao hơn. Dù sao, trong mắt một vị Thần Tượng, còn có chuyện gì quan trọng hơn đoán tạo? Mà trên thực tế, đối với hắn, việc đoán tạo có đột phá cũng là phi thường quan trọng.

Lập tức, Đường Vũ Lân liền ở lại tổng bộ hiệp hội Đoán Tạo Sư, mỗi ngày đi theo Chấn Hoa học rèn.

Ngoài dự liệu của hắn là, Chấn Hoa cũng không dạy hắn tiến hành Hồn Rèn như thế nào, mà cẩn thận kéo tơ bóc kén, hoàn thiện tất cả các chi tiết trong quá trình rèn của hắn. Mặc dù Đường Vũ Lân đã làm rất khá, nhưng Chấn Hoa luôn có thể tìm được một ít khuyết điểm trong lúc hắn rèn. Sau đó là để hắn tiến hành dung rèn các kim loại, để hắn cảm thụ những thay đổi rất nhỏ về đặc tính kim loại khi dung rèn.
Tu vi tinh thần lực của Đường Vũ Lân đã sớm ở Linh Uyên Cảnh, hơn nữa sau lần đột phá này, hồn lực và huyết mạch chi lực đều đã tăng trưởng không nhỏ, tu vi hồn lực đã trực tiếp tăng lên cấp 54 sau khi huyết mạch chi lực được tách ra, đồng thời huyết mạch chi lực cũng tăng vọt. Trong quá trình rèn, hắn không chỉ tăng lên trình độ rèn mà dần dần khống chế được sức mạnh đã tăng lên của mình.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới đoán tạo, đã quên mất thời gian bên ngoài, hoàn toàn tập trung cho nó.

"Ngươi đột phá?" Mục Dã hỏi.

"Đúng vậy."

"Ngươi thật sự đột phá?" Mục Dã hỏi lần nữa.

Đường Vũ Lân nhìn lão sư mà không nói nên lời, "Lão sư, ngài đã hỏi chuyện này hơn 20 lần rồi. Là thật, nếu không ngài đến hỏi sư bá."

Khoé miệng Mục Dã co giật, "Không cần, ta tin tưởng ngươi. Nhưng 20 tuổi Thánh Tượng, cái này khiến người ta có chút khó tiếp nhận."
Đường Vũ Lân nở nụ cười xinh đẹp, "Nhưng đó là sự thật."

Trong lòng hắn sao có thể không vui? Đúng vậy, tối hôm qua, hắn rốt cuộc đã đột phá.

Thực tế thì hắn đã trở thành Đoán Tạo Sư cấp 6 được hơn bốn năm rồi, so với lần trước, tốc độ đột phá lần này cũng không nhanh.

Nhưng trong giới Đoán Tạo Sư, mỗi lần vượt qua một cấp độ lớn đều vô cùng khó khăn.

Từ Nghìn Rèn đến Linh Rèn, từ Linh Rèn đến Hồn Rèn, đều khó như rãnh trời. Mỗi khi bước qua cảnh giới lớn, trong giới rèn, thậm chí trên toàn bộ đại lục, lực ảnh hưởng đều khác nhau.

Đãi ngộ giữa Thánh Tượng và Tông Tượng chênh lệch 100 lần. Giá Hồn Rèn và Linh Rèn cũng chênh lệch như thế.

Linh Rèn là giao cho kim loại sinh mệnh, kim loại sau Linh Rèn thì giống như thực vật, mà Hồn Rèn là giao cho kim loại trí tuệ. Mặc dù chỉ là sơ đẳng nhất nhưng nó khiến kim loại có thể suy nghĩ, chênh lệch trong đó là rất lớn.
Bởi vậy, khi Mục Dã biết được hôm qua Đường Vũ Lân cuối cùng cũng đột phá, rốt cuộc đã rèn thành công khối kim loại Hồn Rèn đầu tiên của hắn thì hôm nay không ngừng truy hỏi, điều đó có phải sự thật hay không.

Mà hôm nay Chấn Hoa không xuất hiện, nhưng Mục Dã hoàn toàn có thể tưởng tượng được tên kia hưng phấn đến cỡ nào.

Thở dài một hơi, Mục Dã nói: "Tiểu tử này, ngươi thật là ..."

Đường Vũ Lân mở lớn hai mắt, "Lão sư, ngài không phải nói muốn dạy con một ít tuyệt học Bản Thể Tông hay sao? Chúng ta lúc nào thì bắt đầu?"

Mục Dã đột nhiên nở nụ cười: "Trở thành Thánh Tượng có phải rất đắc ý hay không? Hừ, rất nhanh thôi ta sẽ cho ngươi biết đắc ý trước mặt ta thì có hậu quả gì."

Linh hồn Đường Vũ Lân rùng mình một cái, lập tức nhớ lại từng cảnh bị hành hạ trên tàu ngày trước. Nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, bởi vì hắn đã trải qua huấn luyện quân sự Ma Quỷ Đảo. Còn có gì thống khổ hơn tra tấn do bảy vị lão ma mang lại?

Các lão ma không chỉ tra tấn thân thể bọn họ, quan trọng hơn là tra tấn linh hồn của bọn họ, đó mới là đáng sợ nhất.

"Tình huống thân thể ngươi khác với võ hồn mà Bản Thể Tông chúng ta tu luyện trước đây. Tương đối mà nói, ta sẽ coi võ hồn bản thể của ngươi là huyết mạch, mà phương pháp tu luyện huyết mạch, Bản Thể Tông không có. Cho nên, ta dạy cho ngươi cách khống chế thân thể mình. Ngươi có sức mạnh nhưng không thể khống chế nó thì dù có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không thể kiểm soát được huyền bí trong đó. Năng lượng bản thể chính là như vậy. Cơ thể con người có vô số bí ẩn, làm thế nào để kích phát bản thể, làm thế nào để khống chế cơ thể, sử dụng năng lượng cơ thể như thế nào để phát huy được uy năng gấp nhiều lần, đây là những thứ ta sẽ dạy cho ngươi."
"Cảm ơn lão sư, vậy khi nào chúng ta bắt đầu?"

"Bây giờ."

Đường Vũ Lân ở thành Thiên Đấu một tháng rồi mới trở về.

Đã có xe tác chiến Đường Môn, hắn sẽ không bao giờ đi Hồn Đạo đoàn tàu nữa.

Khi hắn lái xe trở lại thành Sử Lai Khắc thì đã chậm hơn 5 ngày so với thời gian ước định với đồng bạn. Bất quá Nội Viện Học Viện Sử Lai Khắc không có nhiều yêu cầu với đệ tử lắm, mà cho bọn họ nhiều không gian hơn. Thân là đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái thì càng như thế.

Chương 866: Cùng lên đi

Trong một tháng qua, thu hoạch của Đường Vũ Lân rất lớn. Đột phá tầng phong ấn Kim Long Vương thứ chín, hồn lực và huyết mạch chi lực phân tách, tiến giai Thánh Tượng, khống chế bản thể.

Trong một tháng ngắn ngủi, hắn giống như đã hoàn toàn đem tích luỹ trong vài năm qua phóng xuất ra.

Từ khi tiến về Tinh La Đế Quốc đến bây giờ đã khoảng hơn bốn năm. Trong hơn bốn năm qua, dù là táng long hay học tập trên Ma Quỷ Đảo, đối với hắn đều là quá trình tích luỹ. Bởi vì góp ít thành nhiều, một tháng ở thành Thiên Đấu đã khiến hắn thật sự hiểu được, năng lực của mình rốt cuộc đạt đến trình độ nào.

Trực tiếp trở lại Nội Viện, trở lại nhà gỗ mình và Cổ Nguyệt từng ở. Hắn thậm chí còn mong đợi nhìn thấy Cổ Nguyệt đã trở về, hoặc ít nhất là để lại vài lời cho hắn ở trong nhà gỗ, cho dù chỉ có một phong thư cũng là tốt rồi.

Bên trong nhà gỗ phủ một lớp bụi mỏng, ngoài ra không có gì nhiều.

Trong khoảnh khắc khi hắn đi vào nhà gỗ thì đôi mắt vốn sáng ngời không khỏi cảm thấy cô đơn. Nàng vẫn chưa trở về, một chút tin tức cũng không có.

Rốt cuộc áp lực như thế nào mới có thể khiến nàng nhẫn tâm như vậy? Rõ ràng là thích mình nhưng lại kiên quyết rời đi.

Còn có Na Nhi, Na Nhi đang ở chỗ nào?

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn.

Trong học viện, tri thức hắn nên học không thiếu, hơn nữa cần có thời gian tích luỹ và tu luyện, tăng lên bản thân. Nhưng hắn thật sự có chút không bình tĩnh được.

Nhưng muốn tốt nghiệp Nội Viện thì phải trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư mới được. Nhị tự Đấu Khải Sư bình thường yêu cầu hồn lực trên 60 cấp mới có thể hoàn thành.

Đường Vũ Lân theo bản năng nắm chặt nắm đấm, lần này trở về, hắn sẽ cùng đồng bạn nỗ lực trùng kích Nhị tự Đấu Khải Sư. Sau khi trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư, hắn muốn đi hoàn thành ước nguyện của mình, cố gắng để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó đi tìm cha mẹ, Na Nhi và Cổ Nguyệt.

Hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trong gian phòng, hắn gạt sự suy sụp trong lòng sang một bên. Hắn đã 20 tuổi rồi, 10 năm trước cha mẹ rời đi, hắn đã gặp rất nhiều khó khăn mới đi được đến ngày hôm nay. Hắn rất kiên cường, kiên cường hơn người thường rất nhiều. Nội tâm thống khổ trong chốc lát đã bị ép xuống, hắn luôn nói với bản thân là tất cả đều có hy vọng. Chỉ cần hắn trở nên cường đại thì tương lai đều sẽ tốt hơn.

Mở ra Hồn Đạo máy truyền tin đã tắt hơn một tháng, rót một ít hồn lực vào bổ sung năng lượng cho nó, Đường Vũ Lân bấm số của Diệp Tinh Lan.

"Vũ Lân?" Tiếng của Diệp Tinh Lan truyền đến, nàng vẫn bình tĩnh như vậy.

"Ân, là ta. Ta đã về rồi. Mọi người đều trở lại rồi sao?"

Bên kia truyền đến tiếng của Từ Lạp Trí, "Lão Đại, cuối cùng ngươi cũng về rồi, chúng ta còn tưởng ngươi lại mất tích. Trở về là được rồi, ngươi ở đâu? Mọi người đều đã trở về, chúng ta đi tìm ngươi."

Đường Vũ Lân nói: "Ta đang ở Hải Thần Đảo, các ngươi tới đây đi."

Sử Lai Khắc Thất Quái có đặc quyền đi vào Hải Thần Đảo, các học viên Nội Viện khác không có đặc quyền này.

Không lâu sau, khi từng khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt thì khuôn mặt Đường Vũ Lân nở nụ cười chân thành.

Dù chỉ một tháng không gặp, nhưng Đường Vũ Lân cảm thấy rất ấm áp khi

nhìn thấy bọn họ. Ít nhất, bên cạnh mình còn có những đồng bạn tốt này.

"Ồ, Lão Đại, sao ta lại thấy ngươi có gì đó khác a!" Động tác của Tạ Giải nhanh nhất, là người đầu tiên đến bên cạnh Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân nhún vai, "Có cái gì không giống?"

Tạ Giải nhíu mày, "Chính là không giống. Theo lời lão sư là cảm giác khác hẳn. Đây là giác quan thứ sáu." Đường chủ Mẫn Đường Lương Hiểu Vũ chính là lão sư của hắn. Lão sư nói, với tư cách là hồn sư Hệ Mẫn Công, giác quan thứ sáu là phi thường quan trọng. Giác quan thứ sáu cường đại có thể khiến hắn có tốc độ phản ứng nhanh nhất.
Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Ngươi muốn biết sao?"

Trong mắt Tạ Giải lập tức toát lên vẻ cảnh giác. Hắn quen biết Đường Vũ Lân lâu nhất, cũng hiểu rõ người này nhất. Lúc Đường Vũ Lân cười càng ôn hoà thì bình thường đều là có chủ ý xấu.

"Không muốn!" Tạ Giải không chút do dự lắc đầu.

"Ta muốn, ta muốn." Nhạc Chính Vũ cười hì hì đi tới. Tinh thần của hắn dường như đã hoàn toàn khôi phục từ trong bóng ma.

Đường Vũ Lân nhìn hắn một chút, lại nhìn Hứa Tiểu Ngôn, một tháng này, bọn họ có thay đổi không nhỏ a! Có vẻ như vấn đề giữa hai người đã được giải quyết.

"Lão Đại, ngươi không cần nhìn nàng. Ta đã tới nhà nàng, sau đó lại dẫn nàng về nhà ta. Cha mẹ chúng ta đều đã chấp nhận, tuỳ thời đều có thể kết hôn. Bất quá chúng ta đợi đến khi thực lực trở nên mạnh mẽ thì sẽ nói tiếp."
Kết hôn? Nghe được hai chữ này, Đường Vũ Lân hơi hoảng hốt.

Tạ Giải nhanh chóng bay lên một phát, đá vào bờ mông Nhạc Chính Vũ, "Ngươi sao lại chọc hắn? Chúng ta đều có đôi có cặp, sao ngươi lại nói như thế với Lão Đại? Ngươi đang hành hạ cẩu đấy có biết không? Lão Đại là cẩu độc thân đã rất đáng thương rồi, ngươi sao có thể như vậy? Ta sẽ không bao giờ làm điều này. Nàng nói có đúng không Nguyên Ân? Nguyên Ân, nếu nàng đồng ý gả cho ta thì lúc nào cũng được. Hiện tại cũng được."

"Hai người các ngươi đủ rồi!" Đường Vũ Lân tức giận: "Một tháng này, ta đã thông hiểu một ít tích luỹ trước đó, cho nên ngươi sẽ có cảm giác hơi khác. Nếu mọi người đã tề tụ đủ thì chúng ta đến thí luyện tràng trên đảo thử một chút. Hai người các ngươi cùng lên đi."
Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ liếc nhau, trong lòng có chút nghi hoặc.

"Cùng lên? Lão Đại ngươi xác định?"

Không nghi ngờ gì, bọn họ đều công nhận thực lực của Đường Vũ Lân. Nhưng trong ba năm mất tích, tu vi của hắn tăng lên không nhiều lắm, mà thực lực của mọi người đã sớm vượt qua hắn. Luận thực lực cá nhân, huyết mạch chi lực của Đường Vũ Lân rất mạnh mẽ nhưng nếu lấy hai chọi một, bọn họ cho rằng Đường Vũ Lân không phải là đối thủ của bọn họ. Dù sao, bọn họ đã khác lúc trước rồi.

Rèn luyện trên Ma Quỷ Đảo, mọi người đều tách ra, hơn nữa đó là khảo nghiệm tinh thần và linh hồn, không ảnh hưởng nhiều lắm đến thực lực cá nhân.

Nhạc Chính Vũ tươi cười, "Được, Lão Đại. Cứ quyết định như vậy đi."

Tạ Giải cười hắc hắc, "Cũng tốt. Vậy thử một chút."
Đường Vũ Lân nhìn ánh mắt không có ý tốt của bọn họ, cau mày lên. Bọn họ có vẻ rất tự tin a!

Hứa Tiểu Ngôn che miệng cười khẽ, lặng lẽ làm thủ thế với Đường Vũ Lân. Lúc này Đường Vũ Lân mới hiểu vì sao Nhạc Chính Vũ lại tự tin như vậy.

Nhưng hắn hắn lại không tin tưởng bản thân sao? Quan trọng hơn là, hắn muốn xem bây giờ mình đã đạt đến trình độ nào.

Thí luyện tràng trên Hải Thần Đảo ở trên một ngọn đồi, cấm chế ở đây là dành cho các vị Phong Hào Đấu La, vì vậy vô cùng kiên cố, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Bảy người Đường Vũ Lân đi tới thí luyện tràng, Từ Lạp Trí kích động đi đến một bên mở ra vòng phòng hộ. Là một hồn sư Hệ Thức Ăn, khi trong đội luận bàn thì hiển nhiên không có chuyện của hắn. Hắn và Hứa Tiểu Ngôn ở một bên quan sát là được rồi.

Hồn kỹ khống chế của Hứa Tiểu Ngôn là loại nghịch thiên, nếu nàng tham gia thì không công bằng cho cả hai bên.

Đương nhiên, theo bọn họ, hai đối một cũng là không công bằng. Mọi người đều ở cùng một cấp độ. Trên thực tế, tu vi càng cao thì chênh lệch càng nhỏ. Bởi vậy, mọi người, bao gồm cả Hứa Tiểu Ngôn đều không coi trọng Đường Vũ Lân.

Một chọi hai, chỉ khi có chênh lệch tuyệt đối mới có thể chiến thắng. Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ tuy rằng thường xuyên đấu võ mồm, nhưng thực tế quan hệ phi thường tốt, phối hợp rất ăn ý. Một người hệ cường công một người hệ mẫn công, đối kháng với Đường Vũ Lân hẳn không có vấn đề lớn.

Chương 867: Hồn Đế Nhạc Chính Vũ

Hơn nữa, khi Đường Vũ Lân đột phá thì bọn họ cũng không nhàn rỗi a! Trải nghiệm trên Ma Quỷ Đảo có tác động rất lớn tới Nhạc Chính Vũ, nhưng khi thoát khỏi bóng ma thì hắn kinh ngạc phát hiện, hồn lực và tinh thần lực của hắn đều tăng lên thật lớn.

Đường Vũ Lân trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, hai tay ôm trước ngực, nhìn Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ ở phía đối diện, nụ cười càng thêm đậm.

Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan cũng lui sang một bên. Nguyên Ân Dạ Huy hỏi Diệp Tinh Lan: "Tinh Lan, ngươi nghĩ ai sẽ thắng?"

Hiếm khi thấy Diệp Tinh Lan mỉm cười, "Ngươi hỏi như vậy là vì không tin vào Tạ Giải sao?"

Nguyên Ân Dạ Huy nói: "Cũng không phải, với những gì ta biết về bọn họ, nếu Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ hợp lực thì có cơ hội rất lớn, dù sao tu vi của bọn họ còn ở đó, hơn nữa mọi người cũng quen thuộc với nhau. Nhưng ta cũng hiểu rõ Vũ Lân, lúc trước, khi hắn mang theo lớp năm nhất đánh chúng ta đã thắng rất nhiều trận. Tên này bề ngoài nho nhã, nhưng thực tế bụng đen vô cùng, tuyệt không đánh trận khi không chắc chắn. Càng gặp khó khăn thì càng có thể dẫn đầu. Về khí thế, Chính Vũ và Tạ Giải tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Vì vậy, rất khó nói cuối cùng ai sẽ chiến thắng. Nhưng sau khi trở về từ Ma Quỷ Đảo, trên thực tế chúng ta không còn hiểu về nhau nhiều như trước đây, nhất là Vũ Lân. Dù sao hắn ở Tinh La Đế Quốc lâu như vậy, sau khi trở về cũng không có nghe nói hắn đã trải qua những gì ở bên đó."

Diệp Tinh Lan mỉm cười nói: "Vậy xem một chút đi. Nếu như đánh cược, ta cho rằng Vũ Lân sẽ thắng."

Nguyên Ân Dạ Huy kinh ngạc nói: "Vì sao?" Nàng còn hơi do dự, nhưng từ biểu hiện của Diệp Tinh Lan có thể thấy cô ấy tin tưởng tuyệt đối vào Đường Vũ Lân.

Diệp Tinh Lan lắc đầu, "Ta cũng không biết vì sao, chỉ là cảm giác mà thôi. Ngươi nhìn kỹ, khí tức trên người Vũ Lân đã khác trước rất nhiều. Giác quan thứ sáu của Tạ Giải rất đúng. Về phần khác ở chỗ nào thì chúng ta cùng chờ xem đi. Hôm nay Vũ Lân tìm hai người họ luận bàn không phải là bắn tên không đích."

"Ừm." Nguyên Ân Dạ Huy gật đầu, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng rơi vào trong trận đấu.

Hứa Tiểu Ngôn cười hì hì một tiếng, "Để ta làm trọng tài, các ngươi chuẩn bị xong hết chưa?"

Đỉnh núi không lớn lắm, đường kính 300 mét, đối với cuộc chiến giữa các Ngũ Hoàn Hồn Vương thì phạm vi này không đủ để bọn họ toàn lực phát huy. Nhưng bởi vì có cấm chế siêu cường nên bọn họ không cần lo năng lượng sẽ bị tiết ra ngoài.

Đường Vũ Lân gật đầu, Tạ Giải cười hắc hắc, "Lão Đại, chúng ta sẽ không thủ hạ lưu tình. Ta bây giờ vẫn nhớ rõ lần đầu tiên khi chúng ta gặp nhau, ngươi đã đem ta đánh bay. Ta thù rất dai đấy."

"A?" Đường Vũ Lân cười như không cười nhìn hắn.

Tạ Giải quay đầu nhìn Nhạc Chính Vũ, Nhạc Chính Vũ hừ một tiếng, "Yên tâm đi, ta muốn thắng hắn hơn ngươi nhiều. Đừng có kéo chân ta là được."

"Cắt!" Tạ Giải làm thủ thế khinh bỉ với Tạ Giải, "Ai kéo chân ai còn chưa biết đâu. Tiểu Ngôn, chúng ta chuẩn bị xong rồi."

Hứa Tiểu Ngôn cười nói: "Được, vậy thì, bắt đầu!" Vừa nói, nàng dùng lực vung tay lên.

Ngay khi nàng nói xong, Nhạc Chính Vũ đã lao về phía Đường Vũ Lân như một mũi tên. Không có gì lạ mắt, chính là chính diện đối đầu, thoáng một cái đã kéo dãn khoảng cách với Tạ Giải.

"Này, ngươi chờ ta một chút, có biết phối hợp là gì không hả." Tạ Giải rất là bất mãn, nhưng hắn xuất phát chậm hơn và rớt lại phía sau Nhạc Chính Vũ khá nhiều.

Trong chớp mắt khi lao ra, trên người Nhạc Chính Vũ bắn ra khí thế trước nay chưa từng có, từng vòng hồn hoàn từ dưới chân hắn bay nhanh lên.

4 tím 2 đen, không sai, sáu hồn hoàn! Tròn sáu cái.

Lúc trước Hứa Tiểu Ngôn làm thủ thế với Đường Vũ Lân cũng là số 6.

Nhạc Chính Vũ 21 tuổi, trong mấy năm ngắn ngủi đã thể hiện ra thực lực của một thiên tài, thành công trở thành cường giả cấp Lục Hoàn Hồn Đế.

Lúc trước, vì bảo vệ Hứa Tiểu Ngôn, hắn thi triển năng lực thiên phú hy sinh của gia tộc Thần Thánh Thiên Sứ, do đó tiêu hao lượng lớn sinh mệnh lực. Trên thực tế, sau khi dùng hy sinh, nó có một sự trợ giúp đặc biệt đối với Thần Thánh Thiên Sứ nhất mạch. Thần kỹ hy sinh làm bọn họ cảm ngộ rõ hơn về hoả diễm sinh mệnh và hoả diễm thần thánh, tuy rằng làm giảm sinh mệnh lực của bọn họ nhưng có thể khiến bọn họ cảm nhận sâu sắc khí tức huyết mạch thần thánh trong thời gian ngắn và cải thiện bản thân tốt hơn.
Sau một loạt khảo nghiệm trên Ma Quỷ Đảo, Nhạc Chính Vũ tiến bộ nhanh chóng, quan trọng hơn là ở đó, hắn hấp thu một lượng năng lượng sinh mệnh khổng lồ, chẳng những bổ sung cho phần tiêu hao khi sử dụng hy sinh mà còn khiến năng lượng sinh mệnh của bản thân hắn được thăng hoa. Đây là nội tình để hắn có can đảm khiêu chiến Đường Vũ Lân và tin tưởng mình sẽ chiến thắng.

Từ ý nào đó mà nói, dù Nhạc Chính Vũ có bóng ma lớn trên Ma Quỷ Đảo nhưng hắn mới là người được lợi nhiều nhất từ đó, kể cả tinh thần và hồn lực.

Trước đây không lâu, sau khi được nhà Hứa Tiểu Ngôn chấp nhận, hắn rốt cuộc đã hoàn thành đột phá, tiến vào cấp độ hồn đế, trở thành một trong những hồn sư cao giai, cũng có nội tình để trở thành Nhị tự Đấu Khải Sư.

Sáu vòng hồn hoàn, 4 tím 2 đen chắc chắn là tổ hợp hồn hoàn cao cấp nhất. Hoả diễm thần thánh sáng chói từ người hắn bay lên. Hồn hoàn thứ nhất sáng lên, sau lưng hắn xuất hiện một đôi cánh trắng noãn, đồng thời Thần Thánh Chi Quang đã rơi vào người hắn.
Thần Thánh Chi Quang vừa công kích vừa phòng ngự, Nhạc Chính Vũ biết rõ Thần Thánh Chi Quang không có tác dụng gì khi công kích Đường Vũ

Lân, nhưng dùng trên người hắn thì có hiệu quả tăng phúc. Đôi cánh trắng noãn trong chớp mắt đã chuyển thành màu vàng.

Sau đó Thánh Kiếm xuất hiện, kiếm quang lập lòe, vầng sáng màu vàng mở rộng làm cả người hắn giống như thiên sứ hàng lâm.

Hai cánh vỗ, Nhạc Chính Vũ giống như một vầng sáng màu vàng trên không, trực tiếp nghiêng người đến phía trước người Đường Vũ Lân, hư ảnh thiên sứ cực lớn sau người hắn thoáng hiện. Hai tay hắn cầm kiếm, không chút lưu tình chém một kiếm về phía Đường Vũ Lân.

Một kiếm này nhìn qua thì đơn giản nhưng đã kết hợp ba hồn kỹ thứ nhất, thứ hai, thứ tư. Thiên sứ hàng lâm được phóng thích ngay trước khi công kích, tất cả được kết nối vô cùng tuyệt vời. Có thể nói một kích này đã tăng lực chiến đấu của hắn lên đến 120%.
Từ lúc Nhạc Chính Vũ phát động công kích thì Đường Vũ Lân vẫn không động đậy, hắn đứng nguyên tại chỗ, thậm chí ngay cả võ hồn cũng không phóng thích, chỉ mỉm cười nhìn Nhạc Chính Vũ lao về phía mình.

Cho đến khi Nhạc Chính Vũ đột nhiên vỗ cánh để tăng tốc, trên mặt hắn mới lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này, trước người hắn vang lên một tiếng "đinh" nhỏ.

Một thanh chuỷ thủ hư ảo không hề có dấu hiệu báo trước xuất hiện trước người hắn, hơn nữa vừa vặn đâm trúng vào ngực hắn. Bị đâm trúng là ngực phải, tương đối mà nói thì không phải là chỗ hiểm.

Nhưng khi chuỷ thủ đâm trúng ngực hắn thì chỉ vang lên tiếng giòn tan và không cách nào tiến thêm được nữa.

Chuỷ thủ đương nhiên không phải của Nhạc Chính Vũ, thân ảnh hư ảo thoáng ngưng thực, trên mặt Tạ Giải đầy vẻ không thể tin được.
Làm sao có thể?

Khi Nhạc Chính Vũ mở ra hai cánh thiên sứ thì quang diễm rực rỡ đó đã hoàn toàn che lấp Tạ Giải ở phía sau. Theo tình hình trước đó, Tạ Giải hoàn toàn bị rớt lại ở phía sau, huống chi Nhạc Chính Vũ lại đột ngột tăng tốc. Nhìn thế nào cũng thấy hắn không nên ở đây mới đúng.

Nhưng người công kích trước tiên lại là hắn. Mặc dù chỉ là Ảnh Long Nhận nhưng trong quá trình công kích đã tụ lực đủ và hoàn thành một kích trước nay chưa từng có. Tất cả khí thế và lực công kích đều bạo phát trong chớp mắt khi đâm trúng Đường Vũ Lân.

Nhưng trong cảm giác của Tạ Giải, Ảnh Long Chủy giống như đâm trúng một ngọn núi cao nguy nga, và hắn hoàn toàn không thể đâm vào nó.

Không thể không nói, hắn và Nhạc Chính Vũ phối hợp rất ăn ý, tất cả mọi người đều cho rằng công kích của Nhạc Chính Vũ sẽ đến trước, nhưng hoàn thành công kích đầu tiên lại là Tạ Giải.
Trên thực tế, Tạ Giải cũng không nghĩ công kích của mình sẽ thành công, chỉ cần hắn hấp dẫn được sự chú ý của Đường Vũ Lân, phá hư phòng ngự và tiết tấu chiến đấu của hắn là đủ rồi. Một kích súc thế của Nhạc Chính Vũ sẽ đến ngay sau đó.

Nhưng hắn không ngờ tới là, Đường Vũ Lân cũng không có ý muốn né tránh, mà Ảnh Long Chủy cũng không mang lại bất kỳ tổn thương gì cho đối phương.

Khi nhìn thấy nụ cười của Đường Vũ Lân, hắn đã hiểu không phải Đường Vũ Lân không phát hiện ra hắn, mà là hoàn toàn không có ý định phòng ngự.

Cùng lúc đó, Đường Vũ Lân rốt cuộc đã động, chân phải đạp đất, theo tiếng Long ngâm trầm thấp vang lên, chấn động kinh khủng khiến toàn bộ không gian trong phạm vi đường kính 30 mét lấy hắn làm trung tâm dường như đã sụp đổ.
Kim Long Hám Địa!

Nhưng đây là Kim Long Hám Địa nguyên bản sao?

Chương 868: Chớp mắt bay đi

Tám đầu Kim Long đột ngột nhô lên khỏi mặt đất, mỗi con dài hơn 5 mét, đáng sợ hơn là không gian bị bóp méo. Nhạc Chính Vũ chỉ cảm thấy không gian vặn vẹo kia điên cuồng xé nát cơ thể hắn, khiến hắn không thể phóng xuất ra nhiều hoả diễm thần thánh hơn để ngăn cản. Đồng thời, Thánh Kiếm hoàn toàn chém vào không trung, không hề rơi trên người Đường Vũ Lân.

Tạ Giải ở gần hơn, bản thân lại là hồn sư Hệ Mẫn Công nên tức thì bị chấn bay lên, toàn thân tê liệt.

Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ dù sao cũng là Sử Lai Khắc Thất Quái, tuy rằng giật mình nhưng phản ứng cũng đủ nhanh. Hai người không hẹn mà đều xuất ra Đấu Khải của mình.

Đấu Khải nhanh chóng mở ra, bao trùm toàn thân và chống lại uy năng của Kim Long Hám Địa. Nhưng hiển nhiên là Đường Vũ Lân không cho bọn họ có cơ hội, chỉ thấy người hắn nửa chuyển, đùi phải vung ra như thiểm điện, tám đầu kim long giống như hải nạp bách xuyên, trong chớp mắt chui vào trong đùi phải hắn, sau đó trong mắt mọi người xuất hiện một đuôi rồng cực lớn, quét ngang ra.

Điều Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ có thể làm chính là toàn lực phòng ngự sau khi mặc Đấu Khải. Sau đó thân thể bọn họ bị đánh bay như đạn pháo, bay xa trăm mét, va vào vòng phòng hộ, toé lên hai vầng sáng chói mắt.

Cái này ...

Cái này!

Cái này?

Nhạc Chính Vũ và Tạ Giải bị đánh cho choáng váng rồi. Vẻ tươi cười trên mặt Hứa Tiểu Ngôn cứng lại, Từ Lạp Trí trừng lớn hai mắt.

Biểu hiện của Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan trong chớp mắt cũng cứng ngắc.

Sao có thể?

Trong mắt bọn họ, điều này không thể mô tả đơn giản là kỳ tích nữa.

Hai chiêu!

Kim Long Hám Địa, Kim Long Bãi Vĩ đều là năng lực trong Kim Long Cửu Thức. Chỉ hai thức, Đường Vũ Lân thậm chí còn không phóng thích võ hồn.

Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ đã bị đánh bay.

Bọn họ phối hợp không ăn ý sao? Bọn họ công kích không mạnh mẽ sao?

Không phải.

Chỉ là, năng lực của Đường Vũ Lân quá mức bá đạo, đến mức hai người cơ bản không có cơ hội.

Dọc theo vòng bảo hộ rơi xuống đất, Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ không khỏi cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào. Tuy rằng Đấu Khải đã ngăn lại đa số lực công kích, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy toàn thân bủn rủn, vội vàng điều động hồn lực để khôi phục.

Bọn họ không bị thương, nhưng hai thức kia khiến bọn họ chấn động còn hơn bị thương.

Lấy một địch hai, chớp mắt bay đi.

Quả thực là ...

Từ khi nào hắn đã cường đại như vậy rồi hả? Trong chớp mắt vừa rồi, bọn họ có cảm giác như lúc trước đối mặt với Long Vương Long Dược của học viện quái vật. Sơn Long Vương đã từng mang cho bọn họ áp lực như thế, nhưng lúc đó võ hồn Sơn Long Vương cường đại đến cỡ nào, siêu việt hơn cấp độ hai người bọn họ, võ hồn cũng bị nghiền ép.

Mà Đường Vũ Lân bây giờ, rõ ràng mới chỉ có Ngũ Hoàn mà thôi. Về tu vi không hề mạnh hơn bọn họ. Nhưng lực áp kinh khủng đó đã giống như núi cao áp xuống.

Giờ khắc này, Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ đã hiểu, hai người đã không còn ở cùng tầng thứ với hắn nữa rồi.

"Lại đến!" Thanh âm trầm thấp của Đường Vũ Lân đồng thời vang lên trong tai hai người.

Lúc này, Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ đã mặc Đấu Khải, sau khi đơn giản điều tức, hai người đồng thời bắn người lên.

Đều là Sử Lai Khắc Thất Quái, bọn họ sao không có lòng hiếu thắng chứ?

Tạ Giải bay lên không, thoáng rung thân một cái đã xoay tròn tốc độ cao, cùng với tiếng Long ngâm vang lên, trên người hắn lập tức dâng lên một quang ảnh kim long. Hồn hoàn thứ năm toả sáng, chính là hồn kỹ thứ năm của hắn, Quang Huyễn Long. Trong bóng tối của Quang Huyễn Long còn có một con rồng như ẩn như hiện, chính là Ảnh Huyễn Long.
Đã có giáo huấn lúc trước, lần này vừa lên hắn đã dùng năng lực mạnh nhất của mình, Song Long Biến.

Nhạc Chính Vũ chỉ Thánh Kiếm lên trời, quát lạnh một tiếng, một cỗ sát ý cuồng bạo bộc phát từ người hắn, hư ảnh Thiên Sứ sau lưng tức thì phóng đại, hồn linh tiểu thiên sứ của hắn cũng xuất hiện trên đầu vai, một đạo kim quang sáng chói bay lên trời, chiếu sáng toàn bộ thí luyện tràng. Một cột sáng cực lớn từ trên trời giáng xuống, trong lúc đột nhiên khúc xạ, cột sáng có đường kính chừng 3 mét này đã bao trùm Song Long Biến của Tạ Giải.

"Ngang, ngang, ngang ----" Tiếng Long ngâm càng thêm sục sôi, Song Long Biến mang theo Thiên Sứ Chi Nộ mãnh liệt chui ra từ trong Thần Thánh Chi Quang, khí thế lẫy lừng khiến tất cả bên trong thí luyện tràng đều trở nên vặn vẹo.

Hai Nhất tự Đấu Khải Sư đồng thời thi triển ra hồn kỹ đỉnh cấp, dùng Thiên Sứ Chi Nộ tăng phúc cho Song Long Biến khiến uy năng càng thêm cường hãn, dù là Nhị tự Đấu Khải Sư cũng không dám đón đỡ chính diện. Nhưng Đường Vũ Lân vẫn đứng bất động ở đó, chỉ là ánh mắt ngưng trọng

hơn vài phần.

Hắn đột nhiên thở sâu, toàn thân dường như giãn ra theo động tác đó, vòng xoáy hồn lực trong cơ thể xoay tròn tốc độ cao, vòng xoáy khí huyết ở ngực xoay tròn theo hướng ngược lại, toàn thân được bao phủ bởi một tầng ánh sáng trắng và vàng, từng mảng long lân màu vàng tự nhiên nổi lên trên bề mặt da của hắn, 4 vòng quang hoàn xoay quanh cơ thể.

"Ngang ----"

Khi một tiếng Hoàng Kim Long Hống này vang lên, chỉ thấy khí huyết của hắn trào dâng khắp cơ thể, toàn thân trong chớp mắt hư hoá, hoá thành một đầu Hoàng Kim Long cực lớn, đồng thời có khí tức thô bạo không gì sánh được bắn ra. Có vẻ như giờ phút này hắn đã hoàn toàn hoá thân thành Kim Long Vương.

Dưới một tiếng Hoàng Kim Long Hống, Song Long Biến của Tạ Giải trong chớp mắt trở nên hư ảo, dù có Thiên Sứ Chi Nộ gia trì nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu tan vỡ.
Đúng lúc này, Đường Vũ Lân hiện ra, hai tay vòng hai bên người, sau đó đẩy ra, Kim Long Kinh Thiên!

Đầu rồng hư hoá lúc trước lại trở nên ngưng thực, trong giây lát đã hoá thành một con kim long dài 30 mét, lao thẳng tới va chạm với Song Long Biến.

Tiếng Long ngâm sục sôi, tiếng Long ngâm rêи rỉ vang vọng toàn bộ thí luyện tràng.

Những người theo dõi trận chiến từ phía xa không khỏi biến sắc.

Mà lúc này, bên cạnh thí luyện tràng có vài thân ảnh lặng yên xuất hiện, trong đó có hai vị Song Thánh Long, Xích Long Đấu La Trần Thế và Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ.

Khi Phong Vô Vũ nhìn Đường Vũ Lân thi triển một thức Kim Long Kinh Thiên này thì không khỏi mở to mắt nhìn, "Lão già, đây là Xích Long Kinh Thiên của ngươi?"

Tuy rằng trong mắt Trần Thế cũng lộ ra vẻ khïếp sợ, nhưng hắn lập tức ưỡn

ngực, "Có phục hay không?"
Phong Vô Vũ quay đầu nhìn hắn một cái, lập tức phát hiện ánh mắt hắn không đúng, "Phục cái rắm, đây căn bản không phải là một chiêu của ngươi. Đã được cải thiện rồi, ta không tin ngươi không thấy huyết mạch run rẩy."

Quả thực, với tu vi Phong Hào Đấu La của bọn họ, khi Đường Vũ Lân thi triển Hoàng Kim Long Hống và Kim Long Kinh Thiên vậy mà lại run rẩy, hơn nữa còn khá mãnh liệt. Đó là cảm giác sợ hãi từ tận xương tủy. Ngay cả trong mắt bọn họ, Đường Vũ Lân trong thí luyện tràng kia cũng có cảm giác nguy nga.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên biến mất, toàn thân giống như biến thành một con kim long trên không trung, chỉ loé thân lên đã đến chỗ va chạm lúc trước.

Ngay sau đó, cánh tay phải duỗi ra huy động trong hư không, Kim Long Trảo đón gió tăng vọt, hóa thành một Long trảo rất lớn có đường kính hơn 5 mét và đập xuống. Đầu ngón Long trảo xuất hiện quang nhận màu vàng sẫm, trong nháy mắt khi trảo này đánh ra, không gian xung quanh bỗng hoá thành màu đen giống như lỗ đen. Lực hút kinh khủng từ lỗ đen bộc phát, hai thân ảnh xuất hiện từ trong vụ nổ, tất cả đều được bao phủ dưới một trảo này.
Hai thức trong Kim Long Cửu Thức, Kim Long Phi Tường và Kim Long Tịch Diệt Trảo.

"Oanh ----"

Hai thân ảnh đồng thời bay ngược ra, lần này không phải bay về cùng một hướng, mà phân biệt bay về hai hướng. Nhạc Chính Vũ tốt hơn một ít, đôi cánh phía sau ôm lấy mình, nhưng trong quá trình bay ngược, lông vũ rơi lả tả.

Chương 869: Hắn đã cường đại như vậy sao?

Bên kia, bộ dạng của Tạ Giải rất thảm, hai vết thương lớn từ vai phải tới quần trái, Đấu Khải hoàn toàn bị cắt ra. Tuy rằng Đấu Khải đang nhanh chóng tự chữa trị bằng vào Hữu Linh Hợp Kim đỉnh cấp, nhưng Tạ Giải đã trực tiếp mất đi sức chiến đấu. Khi ngã xuống mặt đất thì không thể đứng lên.

Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng nổ vang. Toàn trường tĩnh lặng.

Nguyên Ân Dạ Huy loé thân lên đã vọt tới bên cạnh Tạ Giải, nhấc hắn lên khỏi mặt đất và kiểm tra tình huống thân thể hắn.

Ngay sau đó, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt càng thêm khiếp sợ. Nhìn qua Tạ Giải vô cùng thê thảm, nhưng thực tế một điểm tổn thương cũng không có. Đấu Khải rõ ràng bị xẻ ra, để lộ thân thể bên trong, nhưng quần áo không tổn hại gì, chỉ là hồn lực và huyết mạch bị phong bế. Công kích mạnh mẽ lúc trước của Đường Vũ Lân lại khống chế tới mức tinh vi như vậy, đơn giản chính là thần kỹ.

Không có ai nghĩ rằng một kích vừa rồi sẽ không làm Tạ Giải bị thương, trên thực tế, nếu hắn toàn lực ứng phó thì chỉ sợ, thân thể Tạ Giải đã bị cắt nát.

Nhạc Chính Vũ rơi xuống đất cũng không dễ chịu, Đấu Khải trên người cũng có ba vết thương rất lớn, điểm duy nhất tốt hơn Tạ Giải là Đấu Khải của hắn có phòng ngự tốt hơn, cho nên chưa bị tổn hại hoàn toàn.

Sau khi rơi xuống đất, cả người hắn choáng váng, vừa rồi khi đối mặt với một trảo của Đường Vũ Lân, hắn chỉ cảm thấy thân thể mình bị hút vào trong đó, muốn né tránh cũng không được, chỉ có thể cứng rắn vượt qua. Thánh Kiếm của hắn hoàn toàn không có tác dụng phòng thủ gì, ngay lập tức vỡ tan dưới Kim Long Trảo kinh khủng, sau đó cả người hắn đã bay ngược ra. Nếu không phải hắn toàn lực phòng ngự thì chỉ sợ hắn không

khác gì Tạ Giải. Hơn nữa, hắn cảm nhận được rõ ràng, một trảo kia của Đường Vũ Lân không dùng hết toàn lực. Quan trọng hơn là, hắn không có mặc Đấu Khải. Quả thực là ...

Từ lúc nào hắn đã cường đại như vậy rồi hả?

Trong cảm giác của sáu người Sử Lai Khắc Thất Quái còn lại, lúc này, Đường Vũ Lân đã hoàn toàn không ở cùng một tầng thứ với bọn họ. Chỉ một tháng không gặp, người này giống như đã thoát thai hoán cốt, càng giống rồng bay liệng chín tầng mây, thể hiện ra thực lực mạnh mẽ hơn nhiều so với quá khứ. Cho dù Nhạc Chính Vũ đã tấn thăng lên Lục Hoàn Hồn Đề nhưng ở trước mặt hắn vẫn không có nửa điểm cơ hội.

Nhạc Chính Vũ hiểu rõ, trừ phi mình dùng kỹ năng hy sinh thì mới có thể liều mạng một phen. Nhưng dù vậy, hắn cũng cảm thấy cơ hội không lớn lắm.

Chênh lệch này có quá lớn rồi không?

Sau khi Nguyên Ân Dạ Huy đập và xoa nhẹ vài cái trên người Tạ Giải thì hắn đã tỉnh lại. Sau đó thân thể hắn không ngừng run rẩy, phải mất hơn mười mấy giây mới khôi phục lại bình thường.

"Ngươi làm sao vậy?" Nguyên Ân Dạ Huy nghi ngờ hỏi.

Tạ Giải cười khổ nói: "Huyết mạch chấn nhïếp, thật là đáng sợ. Một tiếng Hoàng Kim Long Hống vừa rồi của Lão Đại hoàn toàn khác với lúc trước. Huyết mạch của ta trực tiếp thần phục, cả người uể oải như đeo chì, thế này còn đánh thế nào? Từ lúc nào Lão Đại đã cường hãn như vậy rồi hả?"

Giờ khắc này, trong mắt mọi người, Đường Vũ Lân, người vừa từ trên trời giáng xuống kia dường như đã trở thành một người khác. Thân hình hắn không còn thon dài cao ngất, mà là khôi vĩ nguy nga. Cho dù khi đối mặt với Long Dược sở hữu võ hồn Sơn Long Vương thì bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Hơn nữa Long Dược thiếu cảm giác cơ trí và tinh hoa nội liễm như Đường Vũ Lân. Chỉ khi Long Dược ở trạng thái điên cuồng mới có thể so khí thế với Đường Vũ Lân trước mắt.
Lột xác rồi, hắn thật sự lột xác rồi. Tiềm long xuất uyên, một bước lên trời.

Đường Vũ Lân nhìn hai tay của mình, cảm giác được vừa rồi sử dụng lực

lượng, sử dụng cơ thể, khống chế từng phân lực lượng của bản thân, cũng như nhận thức và tìm kiếm đối phương bằng tinh thần lực, cảm giác rất tuyệt vời.

Ngoài việc đột phá phong ấn Kim Long Vương thứ chín và hoàn thiện khí huyết thì các phương pháp khống chế cơ thể và khống chế tinh thần của Bản Thể Tông cũng có tác dụng quan trọng.

Giống như Mục Dã đã nói, có một thân lực lượng mà không biết các sử dụng thì cũng vô dụng. Không hề nghi ngờ, Đường Vũ Lân bây giờ đã sơ bộ nắm được cách sử dụng hồn lực và khí huyết của mình. Hai vòng xoáy trong cơ thể đang xoay tròn tốc độ cao, hỗ trợ và và bổ sung cho nhau, nhanh chóng khôi phục lại tiêu hao trước đó.
"Để ta thử một chút." Thân ảnh lóe lên, Diệp Tinh Lan đã đến trước mặt Đường Vũ Lân. Đối mặt với một Đường Vũ Lân cường thế, nàng chẳng những không nhát gan mà còn dâng cao chiến ý. Đây chính là nàng, dù lúc nào cũng sẽ đón nghênh đón khó khăn mà tăng lên. Con đường của nàng chính là không ngừng khiêu chiến cường giả, lần lượt vượt qua cực hạn và đột phá.

"Được! Nguyên Ân cũng đến đi." Đường Vũ Lân cũng ra hiệu cho Nguyên Ân Dạ Huy.

Không hề nghi ngờ, Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan chắc chắn mạnh hơn Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ.

Nguyên Ân Dạ Huy đứng người lên, đi nhanh đến bên cạnh Diệp Tinh Lan. Khiến Từ Lạp Trí kinh ngạc là, Diệp Tinh Lan lại không phản đối. Từ một điểm này có thể nhìn ra, bây giờ nàng tự nhận không phải là đối thủ của Đường Vũ Lân.
Hứa Tiểu Ngôn liếm cặp môi đỏ mọng, đi đến bên cạnh Nhạc Chính Vũ, nói: "Bắt đầu!"

Diệp Tinh Lan bước sang ngang một bước, sau đó cả người đứng bất động ở chỗ ấy, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, ánh sáng xung quanh người nàng đột nhiên trở nên ảm đạm, dường như tất cả ánh sáng đều bị nàng hút lấy, một cỗ kiếm ý sắc bén từ người nàng bắn ra khiến vòng phòng hộ trên thí luyện tràng gợn sóng.

Nhưng kiếm ý lan tràn chỉ trong chốc lát rồi hội tụ ở trên đầu nàng và

không ảnh hưởng đến người khác. Nhưng cũng vì kiếm ý ngưng tụ nên mới càng thêm đáng sợ.

Diệp Tinh Lan nhắm hai mắt lại, nàng không phóng xuất ra võ hồn, giống như là chỉ đứng ở đó minh tưởng. Tuy nhiên biểu lộ của Đường Vũ Lân thì ngưng trọng hơn trước đó nhiều.

Nguyên Ân Dạ Huy sải bước ra, ngăn trước mặt Diệp Tinh Lan, thân hình tăng vọt, thể hiện ra võ hồn Thái Thản Cự Viên của nàng.
Hai tay nàng nâng lên hai bên, một đôi cự chuỳ xuất hiện. Đôi cự chuỳ này là lúc trước Đường Vũ Lân làm cho nàng, khi chiến đấu với Tà Hồn Sư đã bị tổn hại, về sau được các Đoán Tạo Sư do Nguyên Ân Dạ Huy tìm đến giúp đỡ và sửa chữa nó một lần nữa. Đôi trọng chuỳ này vốn thuộc về Cơ Giáp, nhưng trong tay nàng dường như không có sức nặng gì.

Ánh mắt Nguyên Ân Dạ Huy ngưng tụ, từng khối Đấu Khải nhanh chóng hiện lên, bao trùm toàn thân, khí thế trong chớp mắt tăng vọt.

Lần này Đường Vũ Lân đã chủ động tấn công. Mũi chân điểm trên mặt đất, hắn lao ra như một viên đạn. Chỉ khi nhìn kỹ mới có thể thấy thân ảnh của hắn trong tốc độ cao. Trong khi di chuyển, cánh tay phải của hắn đưa ra sau, nắm chặt lòng bàn tay thành nắm đấm và hoàn thành động tác súc thế trên không.
Nguyên Ân Dạ Huy lại tiến thêm một bước, cũng vung tay lên, song búa vung ngang. Lần này nàng không hề lưu thủ, bởi vì nàng biết rõ lực lượng của Đường Vũ Lân.

"Oanh ----" Song phương va chạm với nhau. Nhưng dù có đôi trọng chuỳ và Đấu Khải tăng phúc thì trong tình huống cứng đối cứng thuần lực lượng này, thân thể Nguyên Ân Dạ Huy vẫn bị một quyền của Đường Vũ Lân đánh bay ngược ra ngoài giống như Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ lúc trước, trực tiếp đụng vào vòng phòng hộ phía xa.

Thân thể Đường Vũ Lân chỉ hơi dừng lại trên không trung, quang ảnh kim long sau lưng thoáng hiện, Kim Long Phi Tường làm hắn tăng tốc lần hai trên không, lao thẳng tới Diệp Tinh Lan.

Cũng đúng lúc này, Diệp Tinh Lan động. Tay phải nàng đưa lên đưa ra sau đầu, Tinh Thần Kiếm ngang trời xuất thế, một đạo kiếm quang lập loè trong chớp mắt, tất cả ánh sáng trong giây phút đó đều bị hút vào. Trong tầm mắt

của mọi người chỉ nhìn thấy một không gian tối tăm và một đạo tinh quang sáng chói hiện lên trong nháy mắt.
"Khanh!"

Đường Vũ Lân từ trên trời giáng xuống, bị một kiếm của Diệp Tinh Lan chặn lại, đây cũng là người đầu tiên có thể chính diện ngăn cản thế tấn công của hắn trong quá trình luận bàn ngày hôm nay.

Cùng lúc đó, Diệp Tinh Lan toàn thân kịch chấn, Đấu Khải phụ thể, thân hình lóe lên, kiếm quang sáng chói đã bao phủ thân thể nàng.

Đường Vũ Lân giơ tay ra trước người, chân đạp Quỷ Ảnh Mê Tung Bộ, tốc độ cả người vô cùng nhanh, mang theo một loạt tàn ảnh lập loè.

Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan mặc dù nhanh nhưng luôn rơi vào không trung, không cách nào tập trung lên người Đường Vũ Lân.

Nguyên Ân Dạ Huy từ phía xa bắn lên, hai luồng Không Khí Pháo đồng thời đánh vào hai bên Đường Vũ Lân để ngăn hắn lại. Cùng lúc đó, nàng đã hoàn thành việc biến đổi Cự Ma Thái Thản. Cầm trong tay song chuỳ, nàng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống phía sau Đường Vũ Lân, cùng Diệp Tinh Lan triển khai tiền hậu giáp kích.
Hứa Tiểu Ngôn đứng bên cạnh Nhạc Chính Vũ, thấp giọng nói: "Nhìn người ta một chút, Tinh Lan tỷ và Nguyên Ân không có yếu như các ngươi."

Nhạc Chính Vũ đảo mắt, "Không phải chúng ta yếu, mà là tên Tạ Giải kia yếu. Hắn bị một tiếng Long ngâm của Lão Đại chấn nhiếp đến mức không thể phát huy ra sức chiến đấu của mình. Nếu không, sao ta lại thua thảm như vậy, ngay cả hồn kỹ thứ sáu cũng không dùng được. Hơn nữa, vừa rồi ta vẫn còn lực tái chiến nhé."

Chương 870: Đường Vũ Lân kinh khủng

"Ngang" đúng lúc này, tiếng Long ngâm sục sôi lần nữa vang lên, Hoàng Kim Long Hống.

Mặc dù Nguyên Ân Dạ Huy và Diệp Tinh Lan không có huyết mạch Long tộc nhưng họ vẫn run rẩy dữ dội dưới tiếng hống này, và cơ thể họ đồng thời trở nên uể oải.

Đường Vũ Lân chân phải đạp đất, Hoàng Kim Long Hống đón Kim Long Hám Địa, trong chớp mắt không gian biến dạng, Diệp Tinh Lan ở gần hắn lập tức dừng lại và run rẩy.

Nhưng trong mọi người, thực lực của nàng gần với Đường Vũ Lân nhất nên khi cảm thấy không đúng thì tinh quang trên Đấu Khải của nàng toả sáng, kịp thời phóng ra vòng phòng hộ. Vì vậy, nàng chỉ run rẩy trong nháy mắt, sau đó băng vào kiếm ý mạnh mẽ mà hoá giải. Nhưng đúng lúc này, tám đầu kim long đã nhảy lên, tất cả đều bay về Nguyên Ân Dạ Huy ở phía sau. Đường Vũ Lân nhân lúc Diệp Tinh Lan trì trệ mà tìm đến nàng trước.

Kim Long Trảo tay phải vung ra, những nơi nó đi qua, không gian lần lượt bị phá vỡ. Phần không gian bị phá vỡ đó tự nhiên sinh ra một lực hút, hút lấy thân thể Diệp Tinh Lan.

Tinh Thần Kiếm chọc lên, Diệp Tinh Lan vậy mà đã hoàn thành Nhân Kiếm Hợp Nhất mà không cần nhiều thời gian.

"Đinh đinh đinh!" Từng tiếng va chạm giòn tan liên tiếp vang lên giữa kiếm và trảo. Từ một lần va chạm này là có thể nhìn ra chênh lệch. Mỗi lần va chạm, mặc dù Diệp Tinh Lan đã cố gắng hết sức phát huy kiếm ý của mình nhưng vẫn bị Đường Vũ Lân áp lui về phía sau. Ở phương diện lực lượng, chênh lệch giữa hai người là quá lớn.

Thân hình Đường Vũ Lân thay đổi, đùi phải quét ngang, trong tiếng Long ngâm sục sôi, đuôi rồng rất lớn ngang trời xuất thế, Kim Long Bãi Vĩ.

Đường Vũ Lân không quá am hiểu kỹ xảo, hắn dùng một phương thức đơn giản mà thô bạo, chính là dùng lực phá xảo. Ta không so kiếm ý và kiếm thuật với ngươi, chỉ dùng lực lượng thuần tuý áp chế ngươi.

Diệp Tinh Lan rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng Tinh Thần Kiếm biến ảo ra vô số kiếm quang và mượn lực lùi lại, nhưng vẫn giống như bị Kim Long Bãi Vĩ đánh bay ra ngoài.

Kim Long Bãi Vĩ kéo thân thể Đường Vũ Lân dựng lên, hắn không nhìn Diệp Tinh Lan đang bị đẩy lui, cánh tay phải giơ lên, Kim Long Tịch Diệt Trảo!

Lúc trước đối mặt với Kim Long Tịch Diệt Trảo là hai người Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ, còn lần này là một mình Nguyên Ân Dạ Huy khi vừa giải quyết xong tám đầu kim long trong Kim Long Hám Địa.

Long trảo cực lớn mang theo lực hút rất lớn từ không gian phá toái từ trên trời giáng xuống, trong đó còn có Kim Long Khủng Trảo sắc bén. Đây là công kích cường hãn nhất của Đường Vũ Lân trong Kim Long Cửu Thức ở hiện tại.

Không thể biến thân thành Đọa Lạc Thiên Sứ để né tránh, hồn hoàn thứ sáu trên người Nguyên Ân Dạ Huy sáng lên, song chuỳ trước mặt hợp lại, hai chân giống như bén rễ ở thí luyện tràng, một bàn tay to lớn có đường kính mười mét đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng. Bàn tay khổng lồ nắm chặt lấy Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân.

Không sai, Nguyên Ân Dạ Huy giống với Nhạc Chính Vũ, cũng đã đột phá Lục Hoàn Hồn Đế.

"Oanh" thân thể Đường Vũ Lân và Nguyên Ân Dạ Huy đồng thời bị chấn động mạnh. Kim Long Tịch Diệt Trảo và Thái Thản Chi Thủ đã vỡ tan khi va chạm, thế lực ngang nhau.

Nhưng phải biết rằng, vì ngăn cản một kích này, Nguyên Ân Dạ Huy đã mặc Đấu Khải tăng phúc, còn có ba tăng phúc khác là Thái Thản chi lực, Kim Cương Thái Thản, Cự Ma Thái Thản, hơn nữa đó là hồn kỹ thứ sáu.

Tuy nhiên cuối cùng cũng ngăn được một kích mạnh nhất của Đường Vũ

Lân, một điểm hàn tinh trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng hắn.

Tay phải Đường Vũ Lân vung ra sau, một đạo kim mang xẹt qua sau lưng, chính là Hoàng Kim Long Thương. Cùng lúc đó, Nhất tự Đấu Khải Long của hắn cũng bao trùm toàn thân.

Dù sao, Nguyên Ân Dạ Huy và Tạ Giải cũng mạnh hơn Tạ Giải và Nhạc Chính Vũ. Trong tình huống không có Đấu Khải, hắn rất khó có thể chiến thắng hai nàng.
Hồn hoàn thứ sáu trên người Nguyên Ân Dạ Huy tiếp tục nở rộ. Cây chuỳ trong tay phải được ném lên không trung, Thái Thản Chi Thủ lần nữa xuất hiện, bắt lấy cự chuỳ và đập xuống.

Sau lưng hắn, cơ thể Diệp Tinh Lan ngưng tụ, hồn hoàn thứ năm toả sáng, toàn thân trong chớp mắt đã biến thành một ngôi sao rực lửa. Kiếm ý vô cùng khủng bố khoá chặt toàn thân hắn.

Hai cường giả toàn lực ứng phó, nhìn qua rốt cuộc có thể áp chế Đường Vũ Lân rồi.

Đường Vũ Lân thở sâu, toàn thân dường như đã tiến vào trạng thái đặc thù, hai mắt hắn trở nên cực kỳ sáng. Mắt thấy cự chuỳ sắp đến, toàn thân Đấu Khải đột nhiên biến thành giống như mặt kính.

"Oanh" cự chuỳ bắn lên, Kim Long Bá Thể.

Cùng lúc đó toàn thân nhanh chóng lóe lên, Hoàng Kim Long Thương trong tay đâm ra nghênh đón hồn kỹ thứ năm của Diệp Tinh Lan, Tinh Thần Kiếm!
"Đinh" Khi tiếng va chạm chói tai kia vang lên, Tạ Giải, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn và Từ Lạp Trí ở phía xa không khỏi biến sắc, nhanh chóng che tai lại. Nhạc Chính Vũ nhanh nhẹn ngăn phía trước mấy người, hai cánh mở ra, Thần Thánh Chi Quang nở rộ. Trong nháy mắt tiếp theo, sóng xung kích đã tới.

Diệp Tinh Lan kêu lên một tiếng, khi thân hình lùi lại một cách không kiểm soát thì đồng thời phun ra một ngụm máu.

Đường Vũ Lân thể hiện vẻ áy náy, quay người lại, Hoàng Kim Long Thương quét ngang, Kim Long Bãi Vĩ dùng một hình thức khác xuất ra,

trùng kích Nguyên Ân Dạ Huy bay ra ngoài.

Đường Vũ Lân mặc Đấu Khải, lực lượng khiến người ta có cảm giác không thể kháng cự, thật sự quá mạnh mẽ.

Từ Lạp Trí đã vọt tới bên cạnh Diệp Tinh Lan, nhanh chóng nhét một cái Khôi Phục Đại Bánh Bao Thịt vào trong miệng nàng.
Diệp Tinh Lan nuốt xuống, giơ ngón tay cái lên với Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cũng nhanh chạy tới, "Xin lỗi Tinh Lan, kiếm ý của ngươi quá mạnh mẽ, ta không khống chế được."

Diệp Tinh Lan mỉm cười nói: "Không có việc gì, trận chiến này rất đã. Kỳ thật lúc cuối ngươi đã thu lực rồi. Nếu không, ta không thể ngăn được một thương tập trung sức mạnh của ngươi và Nguyên Ân qua Kim Long Bá Thể này."

Đường Vũ Lân đúng là đã cố hết sức thu lực rồi, nhưng Kim Long Bá Thể là mượn lực, cộng thêm lực lượng của bản thân hắn quá mức cường hãn nên mới có thể làm Diệp Tinh Lan bị thương.

Tất cả mọi người đều tập trung tới đây, Tạ Giải nhịn không được nói: "Lão Đại, sao đột nhiên ngươi lại trở nên mạnh mẽ như vậy, ngay cả Tinh Lan và Nguyên Ân đều không phải là đối thủ của ngươi."
Đường Vũ Lân nói: "Chỉ là ta kiểm soát sức mạnh của bản thân tốt hơn, và huyết mạch của ta có thêm một lần thức tỉnh. Kỳ thật bởi vì các ngươi không biết ta tăng lên, nếu không ta không thể thắng dễ dàng như vậy. Đương nhiên, ngoại trừ ngươi."

Tạ Giải cười hắc hắc, "Không sao, lần sau ta và ngươi một phe, chẳng những không bị ảnh hưởng, mà còn được tăng phúc sao? Ta cảm thấy, hai người chúng ta đánh năm người bọn họ không có vấn đề gì. Ta luôn đứng về phía ngươi đấy."

"Không khoe khoang thì chết à?" Nhạc Chính Vũ tức giận.

"Không phục thì thử một chút!" Tạ Giải đắc ý đứng ở bên cạnh Đường Vũ Lân, rất có hương vị cáo mượn oai hùm. Mọi người không khỏi mỉm cười.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Đường Vũ Lân lại nói: "Có thể thử một chút.

Tinh Lan, ngươi có thể chứ?"
Diệp Tinh Lan nói: "Ta không có vấn đề, ngươi thực sự muốn thử?"

Hai đối năm không giống với hai đội hai, tuy rằng Từ Lạp Trí không có sức chiến đấu gì nhưng bánh bao của hắn có tăng phúc không nhỏ cho mọi người. Đối với một đoàn đội như Sử Lai Khắc Thất Quái, mọi người phối hợp cực kỳ ăn ý. Mỗi người đều được tăng phúc thì sức chiến đấu có thể tăng lên gấp bội, đừng nói chi còn có Hứa Tiểu Ngôn cường khống ở đó.

Diệp Tinh Lan, Nguyên Ân Dạ Huy và Nhạc Chính Vũ là ba hồn sư Hệ Cường Công, trong đó có hai Lục Hoàn Hồn Đế, ở phía sau có đầy đủ phụ trợ, Đường Vũ Lân và Tạ Giải muốn chống đỡ cũng không hề dễ dàng.

Đường Vũ Lân kiên định gật đầu, "Thử một chút đi. Hôm nay cùng mọi người luận bàn chủ yếu là muốn hiểu rõ hơn trạng thái trước mắt của các ngươi. Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu chế tác Nhị tự Đấu Khải. Khi chế tác Nhị tự Đấu Khải, ta muốn cho mọi người một kinh hỉ ở phương diện rèn."
Tạ Giải tò mò hỏi: "Kinh hỉ gì?"

Đường Vũ Lân mỉm cười, "Ta đã đột phá."

Tất cả mọi người đều chấn động, cơ hồ là thốt ra, "Thánh Tượng?"

Đường Vũ Lân đương nhiên sẽ không giấu giếm đồng bạn chuyện gì nên mỉm cười gật đầu.

Chương 871: Khả năng cố hoá hồn kỹ

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Hứa Tiểu Ngôn hoảng sợ nói: "Trời ạ! Lão Đại, lần sau nếu có chuyện tốt có thể nâng cao thực lực bằng cách bế quan một tháng thì nhất định phải mang chúng ta theo a. Thánh Tượng, Hồn Rèn? Vậy chẳng phải là ngươi có thể chế tạo kim loại cho Tam tự Đấu Khải của chúng ta hả?"

Đường Vũ Lân mỉm cười nói: "Ta vẫn còn nhiều thiếu sót, dù sao ta cũng mới tiến vào cấp độ này, cần nhiều thời gian để hoàn thiện hơn. Hơn nữa, dù bây giờ ta có thể chế tạo cho mọi người thì các ngươi cũng không dùng đến. Không có tu vi Thất Hoàn, không có võ hồn chân thân làm trụ cột thì không thể dùng kim loại Hồn Rèn chế tạo thành Đấu Khải. Cho nên, chúng ta không nên nghĩ quá xa, vẫn là chế tạo tốt Nhị tự Đấu Khải đã. Bất quá, có Hồn Rèn làm nền tảng, khi chuẩn bị kim loại cho Nhị tự Đấu Khải của mọi người, ta có thể hoàn thành dung rèn ít nhất bốn kim loại, để Đấu Khải của chúng ta vượt xa đồng cấp. Ngoại trừ cánh, Nhị tự Đấu Khải có thể cố hoá một hồn kỹ, hơn nữa không bị giới hạn bởi võ hồn. Các ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận, tốt nhất là chúng ta nên hỗ trợ và bổ sung cho nhau."

Cố hoá hồn kỹ là cố hoá một hồn kỹ nào đó vào trong Đấu Khải thông qua pháp trận hạch tâm đặc biệt. Uy lực của hồn kỹ có quan hệ đến tu vi của hồn sư và bản thân Đấu Khải, đương nhiên khi tới Tam tự Đấu Khải thì hồn kỹ cố hoá có thể nhiều thêm một cái.

Ví dụ như, hồn kỹ của Đường Vũ Lân có thể được cố hoá trên Đấu Khải của Tạ Giải. Chuyện này cần có sự phối hợp toàn lực của hồn sư và hồn kỹ.

"Lão Đại, ta muốn cố hoá năng lực Long trảo vừa rồi của ngươi." Tạ Giải không chút do dự nói.

Đường Vũ Lân lập tức bật cười, "Ngươi nghĩ hay lắm. Đừng nói hồn kỹ huyết mạch của ta có thể cố hoá hay không, nếu có thể thì ngươi cũng không có lực lượng của ta để tăng phúc cho Kim Long Khủng Trảo. Nó không quá thích hợp với ngươi. Trong các ngươi, chỉ có lực lượng của

Nguyên Ân hẳn là có thể đủ phát huy ra phần lớn uy năng của Kim Long Tịch Diệt Trảo, có thể cân nhắc cố hoá. Đương nhiên, khi cố hoá thử xem có thể dùng hồn kỹ huyết mạch này của ta hay không."

Đường Vũ Lân tiếp tục nói: "Ta đoán là vẫn có cơ hội, hơn nữa, số lượng kim loại trong Hữu Linh Hợp Kim càng nhiều thì khả năng thừa nhận của nó càng lớn. Chúng ta không phải là không thể cố hoá một ít hồn kỹ của các lão sư. Nhưng tốt nhất vẫn là hồn kỹ phù hợp với năng lực của bản thân, như vậy hiệu quả tăng phúc mới lớn nhất."

Nhị tự Đấu Khải và Nhất tự Đấu Khải là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nói chính xác thì phải chờ đến khi là Nhị tự Đấu Khải mới được xem chính thức là Đấu Khải Sư. Đương nhiên, Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải của nhóm Đường Vũ Lân được xem là ngoại lệ.

Bây giờ, Nhạc Chính Vũ và Nguyên Ân Dạ Huy đã đột phá Lục Hoàn, bọn họ đã có cơ sở để mang Nhị tự Đấu Khải rồi, hồn lực của những người khác cũng tương tự như vậy.

Từ Lạp Trí đặc biệt hưng phấn. Nếu hắn có được Nhị tự Đấu Khải thì chỉ cần cố hoá một hồn kỹ công kích thì thực lực của hắn sẽ bay vọt về chất. Rốt cuộc cũng có thể tự mình chiến đấu.

"Được rồi, chúng ta đánh một trận, mọi người toàn lực ứng phó. Chỉ có như vậy, ta mới có thể hiểu rõ Đấu Khải tiếp theo của các ngươi cần cái gì." Đường Vũ Lân khẽ cười nói.

Tuy rằng hiện tại bọn họ không thích hợp sử dụng kim loại Hồn Rèn để chế tác Đấu Khải, nhưng có Hồn Rèn làm trụ cột, Đường Vũ Lân có tự tin có thể hoàn thành dung rèn bốn hoặc năm loại kim loại. Đương nhiên, khi chế tác Hữu Linh Hợp Kim thì cần phải cân nhắc đến đặc tính hồn kỹ mà bọn họ muốn cố hoá.

Đây là lợi ích của việc có một Đoán Tạo Sư siêu cấp khi chế tác Đấu Khải. Càng về sau, vai trò của Đoán Tạo Sư càng quan trọng.
Đổi lại là một Đoán Tạo Sư bình thường, hoàn thành Linh Rèn đã rất miễn cưỡng, mà kim loại Linh Rèn có thể dùng chế tác Nhị tự Đấu Khải. Nhưng khả năng cố hoá hồn kỹ của Đấu Khải thì không chắc chắn. Có rất nhiều Nhị tự Đấu Khải vì phẩm chất có vấn đề nên không thể cố hoá hồn kỹ.

Sở dĩ Chấn Hoa danh chấn đại lục, khắp nơi đều nể mặt hắn cũng là vì đến giai đoạn sau của Đấu Khải, muốn hoàn thành Tứ tự Đấu Khải đến tận cùng thì nhất định phải cần vị Thần Tượng này toàn lực ứng phó.

Nếu bây giờ Đường Vũ Lân để lộ thông tin nói hắn là Thánh Tượng thì muốn kiếm tiền ở Học Viện Sử Lai Khắc thì quá dễ dàng.

Phong Vô Vũ là Phong Hào Đấu La, không dễ tiếp xúc, nhưng hắn còn trẻ, đám hồn sư đương nhiên đều bằng lòng hợp tác với hắn.
Tạ Giải loé thân lên đã đến bên cạnh Đường Vũ Lân. Hai đối năm, hắn không khỏi có chút lo lắng, thấp giọng nói: "Lão Đại, chúng ta có được hay không? Đấu Khải của ta còn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ sợ không giúp được ngươi quá nhiều."

Đường Vũ Lân tức giận liếc mắt nhìn hắn, "Có chút cốt khí được không? Nguyên Ân có thể đang nhìn đấy."

Tạ Giải mỉm cười, "Ta tin tưởng ngươi nha! Lão Đại, đến đi, để cho bọn họ biết rõ tại sao hoa lại đỏ như vậy."

Nhạc Chính Vũ nhướng mày, "Thật khó nói cho ai biết vì sao hoa lại đỏ như vậy."

Hai bên lùi về phía sau, hai đối năm, chênh lệch rất lớn.

Ba người Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ ở phía trước, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí ở phía sau. Không chút do dự, năm người đều mặc Đấu Khải.

Đấu Khải của Đường Vũ Lân vẫn chưa cởi ra, đối mặt với năm đồng bạn, nét mặt của hắn đã trở nên vô cùng nghiêm túc. Trận chiến này không hề dễ dàng như trước nữa.
Từ Lạp Trí bắt đầu đọc chú ngữ, những chiếc bánh liên tục được làm ra, Khát Máu Bánh Bao Đậu, Bánh Bao Xiên Nướng, Kiên Cố Thủy Tinh Bao, nhìn qua là chuẩn bị cho mỗi người một cái.

Đường Vũ Lân hét lớn, "Bắt đầu!" Hắn cũng không thể chờ Từ Lạp Trí làm xong bánh bao, nếu vậy, hắn không hề còn cơ hội.

Bóng người lóe lên, Đường Vũ Lân xông ra ngoài trước tiên. Tạ Giải loé

thân lên, ẩn nấp phía sau hắn.

Đường Vũ Lân lúc này rõ ràng cảm nhận được phía sau mình có một cỗ khí sắc bén không ngừng tăng vọt, di động súc thế? Lúc trước tên này thua mình chủ yếu là vì nguồn gốc huyết mạch a!

Từ sau khi ở bên Nguyên Ân, Tạ Giải chưa bao giờ buông lỏng. Trên thực tế, lực chiến đấu của hắn vốn không tệ như hôm nay.

Trở thành đồng đội, Tạ Giải có cảm giác hoàn toàn khác so với khi đối mặt với Đường Vũ Lân. Bởi vì không phải là kẻ địch, hắn cảm thấy dao động huyết mạch trên người Đường Vũ Lân khiến huyết mạch của mình vô cùng hưng phấn, quá trình di động súc thế nhanh hơn bình thường rất nhiều. Tuy rằng huyết mạch chi lực của hắn không thể trực tiếp làm tăng thực lực, nhưng huyết mạch tràn đầy khiến hắn có thể phát huy ra 120% thực lực.

Đây chính là chênh lệch. Huống chi, Đường Vũ Lân có thể đồng thời tăng cường thực lực của bọn họ.

Dù là đối mặt với năm người, Đường Vũ Lân vẫn vững bước tiến lên. Toàn thân hắn giống như một con rồng khổng lồ, đang giơ nanh múa vuốt với đối phương.

Đúng lúc này, một vòng hào quang đột nhiên xuất hiện trên con đường phía trước hắn. Đường Vũ Lân sửng sốt, thân thể trong chớp mắt lướt ngang, dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi phương hướng.

Tinh Luân Băng Liên lặng yên xuất hiện, nếu như hắn chậm một nhịp thì sẽ bị Tinh Luân Băng Liên quấn chặt lấy, hiệu quả tuyệt đối thành lập sẽ chế trụ hắn, lập tức làm khí thế của hắn giảm xuống. Dù như vậy, bởi vì né tránh, thế công kích của Đường Vũ Lân cũng giảm đi một chút.
Nguyên Ân Dạ Huy ăn Khát Máu Bánh Bao Đậu, dẫn đầu tiến đến nghênh đón. Nhạc Chính Vũ lần nữa ngưng tụ Thánh Kiếm. Thánh Kiếm giơ lên cao, một đạo Thẩm Phán Chi Quang từ trên trời giáng xuống, chém thẳng vào Đường Vũ Lân.

Năm đối hai, bọn họ tuyệt đối có ưu thế, phương thức chiến đấu cũng tự nhiên khác trước.

Nguyên Ân Dạ Huy còn chưa ăn xong Khát Máu Bánh Bao Đậu thì đã trở

tay đón lấy Kiên Cố Thủy Tinh Bao do Từ Lạp Trí ném tới bằng thủ pháp ám khí Đường Môn. Nàng nhét vào trong miệng mình, toàn thân lập tức sáng lên một tầng thuỷ tinh sáng bóng, phòng ngự tăng lên nhiều.

Từng đạo Tinh Thần Tỏa Liên cũng lần lượt kết nối năm người với nhau, ngũ vị nhất thể.

Khoé miệng Đường Vũ Lân thoáng co lại, có thêm Từ Lạp Trí và Hứa Tiểu Ngôn quả nhiên là khác biệt a! Nếu hai đối ba, hắn hoàn toàn chắc chắn mình có thể chiến thắng, nhưng hai đối năm thì khác.
Hứa Tiểu Ngôn mỉm cười phóng ra Tinh Luân Xiềng Xích, sau đó mỉm cười chỉ vào Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân theo bản năng né tránh, nhưng lần này không có chuyện gì xảy ra.

Hứa Tiểu Ngôn thè lưỡi với hắn, cười một cách tinh nghịch.

Đường Vũ Lân híp mắt, đột nhiên hắn bước chân trái lên, cánh tay phải duỗi về phía sau. Sau đó, Hoàng Kim Long Thương hoá thành một tia chớp màu vàng kim phóng mạnh tới chỗ Hứa Tiểu Ngôn.

Phải biết rằng, hiện tại lực lượng của Đường Vũ Lân có thể dùng từ khủng bố để hình dung. Hơn nữa, hắn có Đấu Khải và Hoàng Kim Long Thể tăng phúc. Bản thân Hoàng Kim Long Thương có lực phá hoại kinh khủng, bây giờ được ném ra như một thanh trường mâu, uy năng của nó mạnh đến mức Thất Hoàn Hồn Thánh cũng phải nghiêm túc khi đối mặt.

Chương 872: Các ngươi chơi xấu!

Hứa Tiểu Ngôn nhìn thấy Đường Vũ Lân làm ra động tác kia thì biến sắc, mặc dù nàng đã kịp thời phóng ra hồn kỹ Tinh Quang Sáng Chói, vô số tinh quang bắn về phía Đường Vũ Lân và lập tức bao phủ hắn ở trong đó nhưng nó không thể ngăn cản Đường Vũ Lân ném Hoàng Kim Long Thương.

Kim Long Bá Thể xuất hiện ngay sau khi ném Hoàng Kim Long Thương, hai tay Đường Vũ Lân ấn xuống làm ra một động tác kỳ lạ ngay khi Tinh Quang Sáng Chói chiếu lên người.

Hai bàn tay hình móng vuốt, lòng bàn tay đối diện nhau, chân trái bước về phía trước bên trái một bước, trông giống như chuẩn bị đánh quyền.

Nhạc Chính Vũ nhìn thấy Hoàng Kim Long Thương mãnh liệt bắn đến thì lập tức biến sắc. Thẩm Phán Chi Quang của hắn đã rơi vào người Đường Vũ Lân, nhưng vẫn chậm một nhịp so với Hoàng Kim Long Thương.

Thẩm Phán Chi Quang bị Kim Long Bá Thể hấp thu, Đấu Khải như mặt kính trên người Đường Vũ Lân lập loè ánh sáng, lúc này Tinh Quang Sáng Chói đã đến, chế trụ hắn tại chỗ.

Nhạc Chính Vũ vượt lên ngăn trước người Hứa Tiểu Ngôn, Thánh Kiếm trong tay toàn lực bổ ra, muốn ngăn Hoàng Kim Long Thương lại. Nhưng Hoàng Kim Long Thương còn chưa tới, hắn đã cảm giác được khí tức sắc bén kia dường như muốn xuyên qua cơ thể mình, không cách nào ngăn cản được! Hắn chắc chắn rằng, cho dù lực phòng ngự của Đấu Khải hoàn toàn được mở ra và có Khát Máu Bánh Bao Đậu tăng phúc thì hắn vẫn không ngăn được một kích này của Đường Vũ Lân.

Hoàng Kim Long Thương khủng bố như vậy, ai dám nói đội trưởng không có khả năng công kích từ xa.

Kiếm quang sắc bén cuối cùng cũng đi tới từ bên cạnh, vô cùng tinh chuẩn đâm vào mặt bên Hoàng Kim Long Thương, cây thương phát ra một tiếng

Long ngâm. Ngay khi ánh sáng chậm lại, Thánh Kiếm của Nhạc Chính Vũ đã trảm tới trên Hoàng Kim Long Thương.

Mặc dù Diệp Tinh Lan đã ngăn lại hầu hết uy năng của Hoàng Kim Long Thương, nhưng khi Nhạc Chính Vũ chém một kiếm này thì toàn thân không khỏi run lên như bị điện giật, suýt nữa đã va phải Hứa Tiểu Ngôn.

Hoàng Kim Long Thương nảy lên, Thánh Kiếm phá toái.

Ở bên kia, người duy nhất vọt tới trước mặt Đường Vũ Lân là Nguyên Ân Dạ Huy. Tấn công địch chỗ tất cứu. Diệp Tinh Lan, người vốn nên xông đến thì bị Hoàng Kim Long Thương quấy nhiễu, cuối cùng đã chọn cứu người trước.

Cự chuỳ lăng không và đập xuống đầu.

Theo Nguyên Ân Dạ Huy, lúc này Đường Vũ Lân đã bị Tinh Quang Sáng Chói định trụ, hơn nữa Kim Long Bá Thể đã bị Thẩm Phán Chi Quang kích phát. Tuy rằng hiện tại lực phản kích của hắn mạnh hơn, nhưng phòng ngự thì hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Để đến đó kịp thời, nàng không sử dụng hồn kỹ, mà dưới trạng thái Cự Ma Thái Thản đánh một kích toàn lực trước người Đường Vũ Lân.

Trúng rồi!

Nguyên Ân Dạ Huy rất vui vẻ. Nhưng đúng lúc này, nàng chỉ cảm thấy một cỗ lực xoay tròn kỳ lạ từ người Đường Vũ Lân phát ra. Cự chuỳ vốn nên đánh vào ngực Đường Vũ Lân lại bị hắn vặn thắng, hơn nữa người nàng cũng đang xoay tròn. Khi cự chuỳ rơi vào tay Đường Vũ Lân thì hắn cũng thoát khỏi Tinh Quang Sáng Chói. Cự chuỳ trong tay không để ý tới Nguyên Ân Dạ Huy ở gần trong gang tấc, mà lần nữa quăng ra ngoài, mục tiêu vẫn là Hứa Tiểu Ngôn.

Một tia sáng sắc bén lướt qua bên cạnh Đường Vũ Lân, cơ hồ trong chốc lát đã đến trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy đang mất khống chế, không phải là Tạ Giải sao?

Lúc trước có Đường Vũ Lân ngăn ở trước người, cho dù là Tinh Quang Sáng Chói cũng đều được hắn ngăn lại, Tạ Giải không bị ảnh hưởng gì.

Vào thời khắc mấu chốt, song long chủy đang chờ sẵn đã hành động nhanh như chớp. Hơn nữa còn là một hư một thực, hóa thành hai đạo phân thân, hai bên giáp công.
Tiếng Long ngâm sục sôi truyền đến từ người Đường Vũ Lân, một quang hoàn màu vàng nở rộ dưới chân, hồn kỹ huyết mạch Kim Long Vương thứ tư, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực.

Bản thân Tạ Giải có một ít huyết mạch Long tộc, Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực tăng phúc cho hắn mạnh nhất. Hắn chỉ thấy khí tức huyết mạch toàn thân tăng vọt, hai phân thân đã trực tiếp đến trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy.

"Tạ Giải." Đúng lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện.

Nguyên Ân Dạ Huy không cố gắng ngăn cản, mà bỏ hai tay xuống, thân hình trong chớp mắt thu nhỏ lại, trở về bộ dạng ban đầu, hơn nữa còn gọi tên Tạ Giải rất kiều mị.

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể dùng từ quyến rũ để hình dung.

Nếu như hiện tại bên cạnh có một cái kính lúp thì nhất định có thể nhìn thấy trong nháy mắt, người hắn đã nổi lên một tầng da gà.
Hai phân thân lảo đảo chạy qua, song long chủy đồng thời thu hồi, không có rơi vào trên người Nguyên Ân Dạ Huy.

Nguyên Ân Dạ Huy cười nói tự nhiên, xoay người, đôi chân dài đồng thời đá ra, trúng ngay mông Tạ Giải, trực tiếp đạp hắn bay ra ngoài.

Đường Vũ Lân không nói nên lời, vốn là cục diện tất sát, vậy mà tên Tạ Giải kia lại đứt dây ngay vào thời điểm quan trọng.

Hai đối năm vốn đã bất lợi, nếu muốn thắng thì nhất định phải tìm cách khác. Đối với hắn, uy hiếp lớn nhất chính là Hứa Tiểu Ngôn, cho nên Đường Vũ Lân đã hạn chế nàng bằng cách ném, sau đó kiến tạo cơ hội để Nguyên Ân Dạ Huy một mình đến và bị mình khống chế. Chỉ cần Tạ Giải một kích chiến thắng, hai đối bốn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng ai mà ngờ, vào thời khắc mấu chốt, Tạ Giải đột nhiên bị đứt dây. Chẳng những bị đạp bay ra ngoài mà sau khi ngã xuống thì không có đứng

lên, chính là bị Nguyên Ân Dạ Huy phong bế hồn lực.
Cự chuỳ Đường Vũ Lân ném ra không thể so với Hoàng Kim Long Thương lúc trước, uy lực kém hơn nhiều. Không có tốc độ và độ sắc bén như Hoàng Kim Long Thương, nó đã bị Diệp Tinh Lan đánh bay.

Mà một quyền của Đường Vũ Lân tuy đã đánh bay Nguyên Ân Dạ Huy, nhưng dưới tác dụng của Tinh Thần Tỏa Liên, tổn thương cùng chịu, căn bản không thể thương tổn được nàng.

"Các ngươi chơi xấu, còn nói lời quấy rối." Đường Vũ Lân bi phẫn nói.

Nguyên Ân Dạ Huy cười hắc hắc, "Đội trưởng, chúng ta đã tốt nghiệp Ma Quỷ Đảo, ngươi đã quên chúng ta học được gì sao?"

Lời còn chưa dứt, ba người Nguyên Ân Dạ Huy, Diệp Tinh Lan, Nhạc Chính Vũ đã xông tới. Một vòng Tinh Luân Băng Liên vô cùng chuẩn xác xuất hiện dưới chân Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân rời vào đường cùng, chỉ có thể lần nữa dùng Kim Long Bá Thể, đồng thời bày ra tư thế kỳ quái lúc trước.
Nói cũng kỳ lạ, khi hắn bày ra tư thế này thì dù ai công kích hắn cũng trực tiếp bay ra ngoài. Ngay cả Nguyên Ân Dạ Huy có lực lượng mạnh như vậy cũng không được, những người khác cũng giống vậy.

Cho dù Tinh Thần Kiếm của Diệp Tinh Lan đâm tới thì cũng như đâm vào một vòng xoáy, sau đó người đã bị hất văng.

Thông qua tư thế kỳ quái này, Đường Vũ Lân lại một lần nữa thoát hiểm.

Nhưng hắn đang phải đối mặt với năm người vây công. Khi công kích của mọi người không còn chỉ ở phía trước, dưới sự khống chế không ngừng của Hứa Tiểu Ngôn, Đường Vũ Lân đã rơi vào thảm cảnh.

Điều khiến hắn im lặng là Từ Lạp Trí đã phá giải tư thế kỳ quái này của hắn.

Không biết từ lúc nào Từ Lạp Trí đã chạy tới sau lưng hắn, đôi tay báo mang theo hào quang màu tím, yên lặng ấn trên lưng hắn.
Khí tức huỷ diệt vô cùng mạnh mẽ trực tiếp khiến Đường Vũ Lân không thể giơ quyền khi đối mặt với Tinh Luân Băng Liên và Tinh Quang Sáng

Chói. Sau đó ...

Năm phút sau.

Đường Vũ Lân mặt mũi bầm dập buồn bực ngồi trong thí luyện tràng. Tạ Giải ở cách đó không xa không dám nhìn hắn.

Nhạc Chính Vũ đắc ý nói: "Đội trưởng, hiện tại ngươi đã biết rõ không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội như heo. Nếu ta là ngươi, ta cũng không nhịn được, một mình đấu với hắn."

Vừa rồi bọn họ quần đấu Đường Vũ Lân cũng không có ý thủ hạ lưu tình. Bất quá, lực phòng ngự của Đường Vũ Lân lại một lần khiến bọn họ chấn kinh. Bị ba Chiến Hồn Sư Hệ Cường Công vây công, hắn vẫn có thể giữ vững 5 phút mới lựa chọn đầu hàng. Trong đó, hắn đã hơn một lần thử đột phá, tuy nhiên vẫn bị Hứa Tiểu Ngôn kịp thời khống chế.
Không hề nghi ngờ, nếu không có Hứa Tiểu Ngôn cường khống siêu cấp thì dù là ba đối một, bọn họ cũng chưa chắc có thể chiến thắng Đường Vũ Lân. Cho dù có thắng thì nhất định sẽ phải trả giá thật nhiều.

Chương 873: Tâm thần có chút không tập trung

Máu bầm trên mặt Đường Vũ Lân mau chóng biến mất, với khả năng hồi phục của hắn thì ngần ấy vết thương cũng không tính là gì.

Tạ Giải ngoan ngoãn nói: "Lão Đại, ta sai rồi. Nhưng ta thật sự không cố ý! Cho tới giờ Nguyên Ân chưa từng như vậy. Ta cam đoan lần sau tuyệt đối sẽ không thế nữa."

Đường Vũ Lân trừng mắt với hắn, "Không có lần sau. Lần sau nếu nàng gọi ngươi là lão công thì có phải ngươi sẽ trở tay cho ta một nhát?"

Tạ Giải kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Đường Vũ Lân một chút, lại nhìn Nguyên Ân Dạ Huy một chút, hình như khả năng này có thể xảy ra.

Trước mặt Nguyên Ân Dạ Huy, hắn đúng là không có sức chiến đấu gì.

Đường Vũ Lân trực tiếp đá bay tên này, những người khác không nhịn được mà cười ha ha. Nguyên Ân Dạ Huy vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ai sẽ gọi hắn là cái kia. Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Đường Vũ Lân có chút bất đắc dĩ nói: "Ta đã hiểu đại thể về tình huống của các ngươi, khi trở về ta sẽ lập kế hoạch riêng với từng người, hôm nay tới đây thôi."

Sau khi tách ra, Đường Vũ Lân trở lại nhà gỗ nhỏ của mình, cho đến lúc này trên mặt hắn mới có vẻ cô đơn.

Nhìn thấy đồng bạn đều có đôi có cặp, làm sao có thể nói trong lòng hắn không có chút nào ghen tỵ? Nhưng ghen tỵ thì có thể làm gì? Cũng chỉ có thể ghen tỵ thôi. Cho tới bây giờ, hắn không hề có tin tức của Cổ Nguyệt và Na Nhi. Bọn họ rốt cuộc đang ở đâu?

Cổ Nguyệt, chẳng lẽ nàng thực sự sẽ không bao giờ nhìn thấy ta sao? Chờ ta, ta nhất định sẽ trở nên đủ mạnh mẽ để đi tìm nàng.

Một cỗ Hồn Đạo xe buýt chạy nhanh trên đường cao tốc. Chiếc xe buýt này nhìn qua rất bình thường, không khác gì Hồn Đạo xe buýt thông thường. Điểm khác biệt duy nhất là mỗi cửa sổ trên xe đều được kéo màn che, không thể nhìn thấy bên trong.

Sắp đến trạm kiểm tra ở thành Sử Lai Khắc phía xa, xe buýt giảm tốc độ, theo trình tự xếp hàng và đợi kiểm tra.

Đúng lúc này, ở trạm kiểm tra, một người mặc đồng phục nhân viên đi ra. Nhìn quân hàm của hắn cho thấy hắn hẳn là có địa vị nhất định ở đây.

Hắn nhanh chóng bước ra khỏi trạm kiểm tra, sau đó vẫy tay về phía Hồn Đạo xe buýt và và chỉ vào một lối đi tắt ở bên cạnh.

Hồn Đạo xe buýt phản ứng rất nhanh, lập tức vòng lại, quay đầu đi vào lối đi kia.

Nhân viên kia đi vào trong, bật thiết bị lên, xe buýt cửa mở, một nam trung niên có tướng mạo rất bình thường đi xuống, tới trước mặt nhân viên kia, đưa ra giấy chứng nhận của mình.

Nhân viên nhìn thấy giấy chứng nhận của hắn liền đưa trả lại, sau đó đi vào phòng thao tác bên trong, bật thiết bị ngăn cản. Lưới sắt chậm rãi bay lên, người trung niên quay lên xe, điều khiển Hồn Đạo xe buýt nhanh nhẹn thông qua, đi về hướng thành Sử Lai Khắc.

Lưới sắt hạ xuống, nhân viên kia tự nhiên đi ra, con đường nầy vẫn không thể đi qua như trước.

Tình huống thế này cũng không thu hút sự chú ý của các phương tiện khác, dù sao ở đâu cũng có tầng lớp đặc quyền, ngay cả thành Sử Lai Khắc cũng không ngoại lệ. Đây được gọi là một kênh đặc biệt, chỉ có quan hệ mới có thể được sử dụng. Nó tránh việc phải xếp hàng, thậm chí không cần nộp phí.

Cũng không có người chú ý tới là, nhân viên kia sau khi làm xong việc thì trực tiếp trở về khu nghỉ ngơi của nhân viên tại trạm thu phí, thay một bộ

quần áo, chào hỏi đồng nghiệp, tự mình lên một cỗ Hồn Đạo ô tô và lặng yên rời đi. Mà hướng hắn đi không phải là thành Sử Lai Khắc bên kia, mà là hướng xa xa.

Bởi vì trên đường ngày càng nhiều xe nên Hồn Đạo xe buýt giảm tốc độ, chậm rãi đi lên phía trước theo dòng xe. Trong xe có tổng cộng mười mấy người, đều có vẻ rất im lặng. Tất cả đều mặc đồng phục màu đen, trên mặt mang khăn chùm đầu, chỉ để lộ mũi và mắt. Bởi vì trang phục của bọn họ, bầu không khí trong Hồn Đạo xe buýt có chút âm trầm.
Chỉ có tên lái xe kia, cũng chính là nam trung niên xuống xe lúc trước là trông bình thường.

Một người áo đen ngồi phía trước đứng lên, nhanh nhẹn đi đến phía sau, trầm giọng nói: "Thiết bị che đậy như thế nào?"

Một người áo đen lấy ra một thẻ đọc, sau đó gật đầu với hắn ta, "Tất cả bình thường, ngoại trừ bức xạ nền thì không có rò rỉ."

"Rất tốt." Nói xong, hắn trở về phía trước và nói với tài xế: "Dựa theo kế hoạch mà hành động."

"Vâng!" Lái xe cung kính nói, đồng thời trong mắt lộ rõ vẻ cuồng nhiệt. Trong sự cuồng nhiệt đó còn tràn đầy hương vị điên cuồng.

Hồn Đạo xe buýt tiếp tục đi, rất nhanh đã vào trong phạm vi thành Sử Lai Khắc. Thời gian dần qua, dần dần có thể nhìn thấy nội thành thành Sử Lai Khắc ở phía xa.

Xe buýt không đi vào trong thành mà rẽ vào một con đường khá rộng rãi. Đi được một đoạn thì từ từ giảm tốc độ. Ven đường có một toà nhà nhìn như khách sạn, cánh cổng chậm rãi mở ra, xe buýt rẽ vào và biến mất sau cánh cửa.

Hải Thần Đảo.

Khoanh chân ngồi trên giường gỗ, Kình Thiên Đấu La Vân Minh chậm rãi mở mắt ra, không biết vì sao trong đáy mắt hắn lại có vẻ kinh ngạc.

"Nhã Ly." Hắn khẽ gọi một tiếng.

"Làm sao vậy?" Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ từ bên ngoài đi vào, nàng nghe ra được giọng nói của Vân Minh có gì đó không đúng.

"Không biết vì sao, ta có cảm giác tinh thần không tập trung." Trong thanh âm của Vân Minh mang theo vài phần nghi hoặc.

Nhã Lỵ chấn động, "Cái gì? Tinh thần không tập trung?" Phải biết rằng, Kình Thiên Đấu La chính là Cực Hạn Đấu La, có danh xưng đệ nhất nhân trên đại lục, thực lực cường đại, có một không hai trong giới hồn sư. Cảm giác của hắn không biết mạnh hơn người thường gấp bao nhiêu lần, tinh thần lực đã sớm tiến vào cấp độ Linh Vực Cảnh. Cảm giác của hắn mạnh đến nỗi hắn gần như cảm thấy được khí tượng thay đổi trên toàn bộ đại lục. Có thể khiến hắn cảm thấy không ổn thì nhất định là có chuyện lớn sắp xảy ra. Giống như khi thành Thiên Đấu bị tập kích, hắn đã từng có dự cảm, thậm chí còn dự cảm chính xác là hướng thành Thiên Đấu sẽ xảy ra chuyện. Đáng tiếc, khi hắn cảnh báo với Liên Bang thì Liên Bang không kịp thời xử lý nên mới xảy ra thảm sát ở thành Thiên Đấu.

"Rất mãnh liệt sao? Là nơi nào?" Nhã Lỵ hỏi.

Vân Minh cau mày, sau đó lắc đầu, "Rất mãnh liệt, nhưng rất kỳ quái, tinh thần của ta bất ổn, khi yếu khi mạnh, không thể phân biệt rõ phương hướng, cũng không cảm nhận được chỗ nào xuất hiện vấn đề. Chuyện này quá kỳ lạ. Chẳng lẽ là thiên tai?"

Nhã Lỵ cũng cau mày, "Thiên tai? Phương hướng cũng không có sao?"

Vân Minh lắc đầu, "Tạm thời còn chưa có. Nhưng cảm giác này mãnh liệt vô cùng. Nếu thật sự có tai hoạ xảy ra thì nó có thể là đại nạn trước đó chưa từng có."
Nhã Lỵ hít sâu một hơi, có thể khiến Vân Minh nói như vậy thì có thể thấy tai hoạ này đáng sợ đến cỡ nào rồi. Nàng nghiêm nghị nói: "Vậy bây giờ nên làm gì?"

Vân Minh nói: "Chỉ có thể cảnh báo với Liên Bang thôi, tin rằng sau giáo huấn lần đầu kia, lần này bọn họ có thể kịp phản ứng. Đồng thời, nàng phát lệnh Sử Lai Khắc, thông báo cho tất cả các đệ tử Nội Viện biết cảm giác của ta, để bọn họ cẩn thận đề phòng. Một khi có điểm xấu thì có thể cầu viện học viện giúp đỡ."

"Được. Có muốn tổ chức hội nghị Hải Thần Các hay không?" Nhã Lỵ hỏi.

Vân Minh lắc đầu, "Chưa được. Dù sao ta không thể xác nhận. Từ khi đến cảnh giới này, lực lượng của ta bị thiên địa áp chế rất mạnh, không loại trừ khả năng sẽ xuất hiện cảm giác không đúng. Nhưng cẩn thận một chút vẫn không thừa."
Bởi vì sớm không cảm giác được Thần giới tồn tại, sau khi đạt tới cảnh giới Cực Hạn Đấu La, tức là cấp độ Bán Thần, Vân Minh thường xuyên sẽ xuất hiện cảm giác hoảng hốt, tựa hồ cảm nhận được gì đó, lại giống như không cảm giác được gì.

Càng đạt đến cấp độ này như hắn thì càng muốn tìm hiểu Thần giới rốt cuộc ở nơi nào, là bỏ đi không dấu vết hay ra sao.

Cho nên, tu luyện của hắn đều là giao tiếp với thiên địa, vì vậy hắn cũng không loại trừ khả năng hắn bị thiên địa quấy nhiễu. Nhưng cảm giác tinh thần không tập trung vẫn luôn hiện hữu.

Đường Vũ Lân tỉnh lại từ trong minh tưởng, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân có cảm giác thoải mái khó tả.

Từ khi võ hồn thức tỉnh lần hai, hơn nữa hai vòng xoáy thành hình, tốc độ tu luyện hiện tại cực kỳ nhanh. Mỗi ngày tu luyện hắn đều cảm nhận được rõ ràng mình có tiến bộ.
Đây không chỉ là ở phương diện hồn lực, mà các loại công pháp cũng thế. Ví dụ như Tử Cực Ma Đồng, sau khi vòng xoáy năng lượng huyết mạch thành hình, tốc độ tu luyện Tử Cực Ma Đồng đã tăng lên gấp ba. Hắn đã tới bình cảnh khó có thể tăng lên, trong thời gian này lại thấy Tử Cực Ma Đồng đã tiến bộ, hơn nữa tinh thần lực cũng tăng nhanh hơn trước rất nhiều.

Chương 874: Báo động

Tinh thần lực Linh Uyên Cảnh cực kỳ hiếm thấy ở độ tuổi của hắn, duy trì tốc độ tu luyện như vậy lại càng hiếm.

Xuống giường, khi đang chuẩn bị đi luyện tập đoán tạo trong chốc lát thì Đường Vũ Lân cảm thấy cổ tay mình truyền đến một cảm giác nóng rực.

Đây là ...

Cảm giác nóng rực cực kỳ rõ ràng, hắn theo bản năng cúi đầu nhìn xuống và thấy trên vòng tay mà hắn có được từ Long cốc thấp thoáng ánh sáng của viên bảo thạch hình giọt nước, cảm giác nóng rực cũng từ đó mà đến.

Từ khi có được vòng tay này, nó vẫn luôn không có biến hoá gì, đây là lần đầu tiên xuất hiện phản ứng. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà lại khiến nó đột nhiên nóng lên như vậy? Chẳng lẽ là bị huyết mạch của mình kích thích?

Trong lòng đang nghi hoặc, Đường Vũ Lân đưa vòng tay đến trước mặt mình và cẩn thận quan sát, nhưng cảm giác nóng rực ngày càng mạnh, cảm giác bất an cũng theo đó dâng lên.

Điều này thật kỳ lạ, Đường Vũ Lân không biết rõ vòng tay này có tác dụng gì, chỉ biết đó là lễ vật tạm biệt mà các Long hồn trong Long cốc tặng cho hắn. Giờ phút này, cảm nhận được sự nóng rực từ nó, hơn nữa trong lòng bất an khiến hắn có chút bối rối.

Chẳng lẽ, đây là cảnh báo?

Nhưng đối với hắn sẽ xuất hiện cảnh báo gì? Nếu là ở trên Ma Quỷ Đảo, hay ở bên ngoài thì hắn nhất định sẽ lập tức đề cao cảnh giác.

Nhưng hiện tại hắn đang ở Học Viện Sử Lai Khắc! Trên thế giới này, còn có nơi nào an toàn hơn Học Viện Sử Lai Khắc sao? Đặc biệt hơn, đây là

Hải Thần Đảo, là căn cứ quan trọng của Học Viện Sử Lai Khắc, có hơn mười cường giả Siêu Cấp Đấu La trở lên ở đây, càng có một vị đại năng Kình Thiên Đấu La toạ trấn. Vậy cảnh báo về điều gì?

Nhất định là cảm giác của mình sai rồi?

Để thận trọng, Đường Vũ Lân vội vàng ngưng thần nội thị, quan sát tình huống vòng xoáy huyết mạch của mình vận chuyển, để tránh huyết mạch Kim Long Vương xảy ra vấn đề dẫn tới vòng tay này có dị tượng.

Nhưng, vòng xoáy huyết mạch vận chuyển bình thường, khí huyết phi thường tràn đầy, không hề ảnh hưởng tới vòng xoáy huyết mạch của hắn tuần hoàn.

Mọi chuyện đều tốt và không thể tốt hơn. Với tốc độ tu luyện như thế nhất định sẽ khiến cả người hắn ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Những ngày này hắn đã thử dung rèn Hữu Linh Hợp Kim bốn loại kim loại, hiệu quả rất tốt. Bằng vào thực lực đạt tới cấp độ Hồn Rèn, những thứ này đều không là vấn đề. Thậm chí hắn đã bắt đầu thử dung rèn năm loại kim loại, nếu có thể thành công thì sẽ khiến Đấu Khải của mọi người tăng lên một tầng thứ mới. Dù chỉ là Nhị tự Đấu Khải nhưng có thể phát huy uy năng nhất định của Tam tự Đấu Khải.

Đúng lúc này, nhiệt độ trên cổ tay bắt đầu hạ thấp, tất cả tựa hồ đã khôi phục bình thường.

Đường Vũ Lân nhẹ nhàng thở ra, nhún vai, mặc kệ, ai biết đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ chỉ là mình buồn lo vô cớ thôi. Ở Sử Lai Khắc có thể có chuyện gì xảy ra chứ?

Vừa nghĩ, hắn ra khỏi nhà gỗ và đi thẳng tới phòng rèn của mình, bắt đầu quá trình luyện tập ngày hôm nay.

Chỉ cần hắn ổn định lại trình độ đoán tạo cấp 7 của mình thì sẽ bắt đầu rèn kim loại cho mọi người. Bản thiết kế đã được chuẩn bị tốt, chỉ cần rèn xong thì Diệp Tinh Lan và Nguyên Ân Dạ Huy sẽ đồng thời chế tác Đấu Khải cho mọi người. Với tu vi của các nàng, mặc dù cần một thời gian nhất định nhưng sẽ không quá chậm. Dù sao, bọn họ có Hữu Linh Hợp Kim Nhất tự Đấu Khải làm trụ cột, chỉ cần bọn họ biến đổi và thăng cấp trên cơ sở Đấu

Khải ban đầu là được.

"Chủ thượng, ngài làm sao vậy?" Một nữ tử áo đen nhẹ giọng hỏi.

Đây là đỉnh núi, đỉnh cao sừng sững trong mây, nhìn ra xung quanh, tất cả đều là mây mù rộng lớn. Gió núi lạnh thấu xương, thổi từng mảng mây mù mang theo không khí ẩm ướt lướt qua đỉnh núi, nhưng xung quanh không hề có hơi nước.

Cổ Nguyệt Na đứng sát mép vách núi, nàng mặc một chiếc váy dài trắng, một đầu tóc bạc phiêu diêu như tiên nữ, đôi mắt hơi mờ mịt. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, "Không biết vì sao, ta đột nhiên có cảm giác tinh thần không tập trung. Tim ta đập nhanh gấp 5 lần bình thường."

"Cái gì?" Cô gái áo đen kia chấn động, "Chủ thượng, đây là ..."

Cổ Nguyệt Na lắc đầu, "Ta cũng không biết. Những thứ ta để các ngươi chuẩn bị thế nào rồi?"

Cô gái áo đen trầm giọng nói: "Đã chuẩn bị xong 60%, công tác sơ bộ đã hoàn thành. Đế Thiên nói bên hắn không có vấn đề. Đợi đến khi tất cả chuẩn bị xong, chỉ cần Chủ thượng ra tay thì chắc chắn có thể thành công 100%. Tiếp theo chỉ là chờ đợi hoàn thành."
"Ừm." Cổ Nguyệt Na nhẹ gật đầu, không nói gì.

Cô gái áo đen hơi dừng lại một chút, thử thăm dò hỏi: "Chủ thượng, những người kia lại liên lạc với chúng ta. Người ta nói kẻ thù của kẻ thù là bạn, chúng ta thực sự không hợp tác với bọn họ sao?"

Cổ Nguyệt Na đột ngột quay người lại, tay phải vung lên, một cỗ khí tức kinh khủng bỗng từ người nàng bộc phát. Cảm giác kinh khủng kia khiến cả đỉnh núi run rẩy, tất cả mây mù xung quanh trong chớp mắt vỡ tan, hoá thành mưa bụi và phát tán trong không khí.

Cô gái áo đen kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, xung quanh đỉnh núi còn vang vọng âm thanh lạnh như băng của Cổ Nguyệt Na, "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, những kẻ xấu xa dơ bẩn kia vĩnh viễn đừng mong hợp tác với ta. Nếu còn nhắc tới bọn nó trước mặt ta, ta sẽ lột da rồng của ngươi."
Cô gái áo đen biến mất và không trở lại đỉnh núi nữa.

Cổ Nguyệt vẻ mặt nghiêm nghị, hồi lâu không nói lời nào, nhưng dần dần, trong đầu nàng lại hiện lên hình bóng người kia.

Xa cách đã lâu, chàng ấy có khoẻ không?

Vì sao mình lại bồn chồn như vậy? Trên đời này, thứ khiến mình nhớ nhung như thế hình như chỉ có chàng ấy ...

Căn phòng yên tĩnh rất rộng lớn, mái vòm hình vòng cung. Từ đỉnh mái vòm xuống tới các bức tường xung quanh đều được bao phủ bởi các mảng lớn ma văn.

Toàn bộ căn phòng cao khoảng 30 mét, đường kính hơn 50 mét, diện tích cực kỳ rộng lớn. Ở giữa gian phòng có tổng cộng 12 người ngồi khoanh chân thành một vòng tròn. Bọn họ đều đang lẩm bẩm điều gì đó.

Xung quanh 12 người này đều bốc lên tất cả hồn hoàn, nếu có người nhìn thấy bọn họ thì nhất định sẽ khϊếp sợ phát hiện ra 12 người này đều có tám hồn hoàn, Bát Hoàn Hồn Đấu La, đều là tồn tại đã đứng ở đỉnh cao. Nhưng giờ khắc này, nhiều Hồn Đấu La như thế ở cùng một chỗ chỉ là để làm một chuyện.
Trên mặt đất nơi bọn họ ngồi khoanh chân, ma văn còn phức tạp hơn. Nhưng đáng sợ hơn là, xung quanh những ma văn này có huyết dịch chảy ra. Đó là từng khe rãnh khắc hoạ ma văn kia, huyết dịch đang chảy trong đó không ngừng thay đổi.

Bên ngoài gian phòng có hàng trăm người đang đứng đó, bọn họ đều mặc quần áo đen, trên đầu đội khăn trùm màu đen, chỉ để lộ tay trái của mình. Mà huyết dịch kia chính là từ tĩnh mạch cổ tay bọn họ chảy xuống.

Mùi huyết tinh nhàn nhạt tràn ngập khắp căn phòng khiến người ta có cảm giác sợ hãi, nhưng sự dao động mạnh mẽ này không thể truyền ra ngoài một chút nào.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao lại xuất hiện một cảnh tượng như thế?

Ở chính giữa vòng tròn nơi 12 Hồn Đấu La đang ngồi có một ngôi sao sáu

cánh màu tím đen, mùi huyết tinh nồng nặc từ giữa tỏa ra, ở đó cũng được dựng lên một vật. Nó cao ba mét, toàn thân màu tím đen với vô số ma văn đang tỏa sáng.
Đỉnh của nó là một mũi nhọn sắc bén, kéo dài xuống phía dưới dường như đang mở ra đôi cánh. Năng lượng khổng lồ xung quanh tràn vào như trăm sông đổ về một biển, mà nó dường như không đáy, hấp thu năng lượng khổng lồ và huyết dịch kia.

Chương 875: Tập kích đột ngột

Không chỉ như vậy, ở gian phòng kế bên còn có một nơi giống hệt như thế, chỉ là trong gian phòng kia, vị trí trung tâm là một thứ màu xanh đậm, ma văn càng thêm cổ quái và thay đổi liên tục.

Dù là trăm người áo đen ở ngoài phòng hay 12 Hồn Đấu La ở trong phòng thì thân thể của bọn họ đều dần teo lại vì mất đi năng lượng, nhưng trong hai căn phòng này không hề có một âm thanh nào.

Đường Môn.

Sau khi xử lý một loạt các công việc, Quách Tiêu Nhứ lộ ra vẻ trầm ngâm. Đúng lúc này, một thanh âm hùng hồn truyền đến.

"Tiêu Nhứ, đang nghĩ gì mà nhập thần thế? Không có việc gì thì hai ta đi uống rượu đi." Triệu Tùng, Đường chủ Lực Đường Đường Môn từ bên ngoài đi vào, vuốt vuốt đầu trọc lớn của mình và cười ha hả.

Hắn và Quách Tiêu Nhứ có quan hệ vô cùng tốt, hai người bằng tuổi nhau, năm đó là đồng bạn cùng nhau tu luyện, chỉ là về sau lựa chọn phương hướng tu luyện khác nhau. Bọn họ cùng nhau gia nhập Đường Môn, về sau đều trở thành cao tầng trong Đường Môn. Mặc dù trong Đường Môn, địa vị của Quách Tiêu Nhứ cao hơn Triệu Tùng một chút, nhưng điều này chưa từng ảnh hưởng đến tình huynh đệ giữa bọn họ.

Quách Tiêu Nhứ nói: "Không uống. Gần đây trong môn có quá nhiều việc, hai vị Điện chủ đều không ở, các vị cung phụng bên Cung Phụng Đường lại mặc kệ, ta chỉ có thể làm."

Triệu Tùng nói: "Chuyện thành Thiên Đấu bên kia không phải đã xong rồi sao? Công tác xử lý hậu quả ở bên đó gần như đã xong rồi, không phải sao?"

Quách Tiêu Nhứ thở dài một tiếng, nói: "Thánh Linh Giáo ẩn nấp nhiều năm nay lại xuất hiện, tổ chức rất chặt chẽ. Mặc dù việc khắc phục hậu quả ở thành Thiên Đấu đã gần kết thúc nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được chủ lực Thánh Linh Giáo ở nơi nào. Lúc trước Phó điện chủ tự mình toạ trấn bên kia nhưng vẫn không có manh mối, chỉ bắt được hai ba con tốt mà thôi. Theo phân tích của Điện chủ, hành động quy mô lớn gần đây của Thánh Linh Giáo nhất định không chỉ nhằm vào thành Thiên Đấu, mà có thể là khắp nơi, vì vậy chúng ta phải đề cao cảnh giác."

Triệu Tùng cau mày lại, "Đúng vậy, lũ khốn kiếp đáng ghét này. Đừng để ta tìm được, nếu ta tìm thấy thì nhất định vặn đầu bọn chúng xuống làm cái bô."

Quách Tiêu Nhứ ha ha cười một tiếng, "Ngươi a, tính tình vẫn nóng nảy như vậy. Ngoại Đường các ngươi gần đây cũng đủ bận rộn rồi, được rồi, ta bồi ngươi uống một chén. Đến lúc nghỉ ngơi thì hãy thả lỏng đi. Lương Hiểu Vũ đâu? Gọi hắn đi cùng a."

"Được."

Màn đêm buông xuống, Đường Môn cũng dần yên tĩnh lại.

Đường Vũ Lân luyện tập đoán tạo xong, khi ra hỏi phòng rèn thì chỉ nhìn thấy một màu đen kịt. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đêm nay đêm đen gió lớn, bầu trời không có sao làm người ta có cảm giác bị áp chế mãnh liệt.

Đúng lúc này, bảo thạch nhiều màu sắc trên cổ tay hắn lại nóng lên, hơn nữa còn mãnh liệt hơn trước, khiến Đường Vũ Lân suýt chút nữa ném nó đi.

Đã xảy ra chuyện gì? Đường Vũ Lân vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Trong bóng đêm càng rõ ràng hơn, bảo thạch nhiều màu sắc lúc này đã chuyển sáng màu đỏ như máu, một cảm giác sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong lòng Đường Vũ Lân.

Đây là ...

Một dấu hiệu cảnh báo, nhất định là cảnh báo. Chắc chắn sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Nếu như ban ngày hắn có thể tự an ủi mình thì bây giờ, cảm giác quá mức mãnh liệt, đến nỗi hắn không thể bỏ qua được nữa.

Thân hình lập loè, Đường Vũ Lân đã nhảy lên và đi thẳng tới Hải Thần Đảo, đồng thời nhanh chóng bấm số máy truyền tin của Tạ Giải.

"Tạ Giải, ngươi đang làm gì đó?" Đường Vũ Lân vội vàng hỏi.

"Ta chuẩn bị minh tưởng. Làm sao vậy Lão Đại? Có chuyện gì ngày mai rồi nói. Nguyên Ân đáp ứng ta, hôm nay để ta minh tưởng cùng nàng, hắc hắc."
Đường Vũ Lân gấp gáp nói: "Đừng minh tưởng, ngươi gọi Nguyên Ân và những người khác lập tức đến Hải Thần Đảo. Ta có dự cảm không tốt, chỉ sợ có chuyện sắp xảy ra."

"A? Lão Đại, có chuyện gì sao? Ngươi có thể xác định? Đã trễ như vậy còn gọi tất cả mọi người?"

Đường Vũ Lân tức giận nói: "Bảo ngươi gọi thì mau gọi đi. Ta không xác định sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác rất không tốt. Ngươi nhanh lên, mọi người tập trung trên Hải Thần Đảo."

Không hề nghi ngờ, Hải Thần Đảo mới là nơi an toàn nhất.

Tạ Giải dù sao cũng cực kỳ tin tưởng Đường Vũ Lân, nghe xong liền vội vàng nói: "Được rồi, vậy gặp trên Hải Thần Đảo. Chúng ta lập tức tới."

Ngắt máy thông tin, Đường Vũ Lân đã đi tới bên bờ Hải Thần Hồ, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, hắn đã nhanh chóng băng qua hồ, đi về phía Hải Thần Đảo.
Đúng lúc này, đêm vốn đen như mực đột nhiên sáng lên, Đường Vũ Lân đang về Hải Thần Đảo không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Hắn nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ, trên bầu trời, từng đoàn hào quang

kéo theo đuôi lửa rực rỡ đang phóng trên không trung. Ánh sáng càng lúc càng mạnh, rõ ràng là hướng về phía Học Viện Sử Lai Khắc.

Đạn pháo? Hoặc là nói Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo? Tập kích, hoá ra là địch tập kích!

Thành Sử Lai Khắc chính là đệ nhất thành phố trên đại lục, Học Viện Sử Lai Khắc dù chỉ là một học viện, nhưng nó cũng có quân đội riêng trong thành Sử Lai Khắc. Số lượng không nhiều, chỉ có 3 vạn người, là quân số cực hạn mà Liên Bang cho phép tới thành Sử Lai Khắc. Nhưng tất cả đều được trang bị đầy đủ, riêng Cơ Giáp Sư có tới 5000 người, tạo thành 5 đoàn Cơ Giáp Sư.
Hơn nữa, Học Viện Sử Lai Khắc có rất nhiều đại năng và hơn 2 vạn năm lịch sử, nơi này được gọi là Sử Lai Khắc không ngã.

Ai có thể nghĩ đến lại có người có can đảm phát động tấn công thành Sử Lai Khắc, mà nhóm đạn pháo như mưa sao băng kia rõ ràng có hơn trăm miếng.

Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo có thể được bắn từ xa, nhưng hệ thống phòng ngự trong thành Sử Lai Khắc cũng không phải vô dụng. Nếu những đạn pháo này đến từ ngoài thành thì sẽ bị phá huỷ khi cách thành Sử Lai Khắc một khoảng cách nhất định.

Tuy nhiên những đạn pháo này đã xuất hiện trên bầu trời Học Viện Sử Lai Khắc, hơn nữa nhìn từ bên ngoài, chúng phân tán đủ rộng để bao trùm toàn bộ nội thành thành Sử Lai Khắc.

Đường Vũ Lân nhìn màn đạn pháp như mưa sao băng này thì toàn thân lập tức choáng váng. Đây là tình huống gì? Dự cảm của mình vậy mà chính xác, thực sự xảy ra một cuộc tấn công nhằm vào Sử Lai Khắc, thật là không thể tưởng tượng được!
Cũng đúng lúc này, từng quang ảnh từ hướng Hải Thần Đảo bay lên, trong chớp mắt tiến lên không trung. Lúc đầu chỉ có bảy thân ảnh, ngay sau đó là hơn mười thân ảnh.

Kia là các vị đại năng trong Nội Viện Học Viện Sử Lai Khắc.

Bảy tia sáng đầu tiên là rực rỡ nhất, mỗi tia sáng đều ẩn chứa uy thế khổng lồ. Khi bọn họ bay lên không, các tia sáng khác cũng lần lượt bay lên và

tách ra, nghênh đón từng miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đang hạ xuống.

Khi Đường Vũ Lân rơi xuống Hải Thần Đảo thì trên bầu trời, tiếng nổ đầu tiên vang lên.

Tiếng nổ dữ dội và kịch liệt giống như một tràng pháo hoa lớn, chiếu sáng toàn bộ Hải Thần Đảo giống như ban ngày.

Lực nổ thật khủng khiếp, cái này ít nhất cũng phải là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 7 trở lên? Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm mà nhìn, nhưng lúc này hắn thực sự không giúp được gì. Không có Nhị tự Đấu Khải, hắn không có năng lực phi hành, chỉ có thể nhìn các lão sư và các học trưởng trong Nội Viện đối đầu với cường địch.
"Ầm, ầm, ầm ..." Một loạt tiếng nổ vang lên liên tiếp, trên bầu trời bùng nổ như pháo hoa rực rỡ.

Từ một vạn năm trước, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đã là vũ khí kinh khủng nhất, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 7 trở lên đã được coi là loại vũ khí chiến lược.

Mà giờ khắc này, nổ tung trên không trung kia không chỉ có một quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo hơn cấp 7.

Chương 876: Pháo hoa hải dương

Các vị đại năng đỉnh cấp lên không lúc đầu thì khá tốt, còn các học viên Nội Viện lên không lúc sau đã rơi xuống mặt đất dưới áp lực kinh khủng của năng lượng hỗn loạn.

Những tiếng nổ kinh hoàng vang lên liên tiếp, những bóng người bay lên không trung cũng kích nổ từng quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đó ở trên cao, không để cho một quả nào rơi xuống nội thành.

Xa xa, trong nội thành và ngoại thành càng có nhiều thân ảnh bay lên trời. Thành Sử Lai Khắc tập trung không biết bao nhiêu cường giả, họ không chỉ thuộc về Học Viện Sử Lai Khắc mà còn thuộc về Đường Môn.

Bọn họ đều kích nổ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo trên không, trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời thành Sử Lai Khắc dường như đã biến thành biển pháo hoa.

Đúng lúc này, xa xa từng thân ảnh lướt trên mặt hồ, đó là Tạ Giải, Nguyên Ân Dạ Huy và mấy người khác trong Sử Lai Khắc Thất Quái.

Nhìn thấy bọn họ tới, Đường Vũ Lân mới phản ứng lại, vội vàng phóng xuất ra khí tức huyết mạch của mình, dẫn bọn họ đến bên cạnh.

"Trời ạ! Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Cái này ..." Tạ Giải đã khiếp sợ không ngậm được miệng.

Lúc trước hắn còn khá bất mãn với Đường Vũ Lân, thật vất vả mới có cơ hội thân mật với Nguyên Ân, vậy mà lại bị phá huỷ. Nhưng đến giờ khắc này, hắn không thể nói ra nửa điểm chất vấn.

Những người khác sắc mặt đều ngưng trọng.

Bọn họ đều biết rõ, cuộc tấn công nhằm vào Học Viện Sử Lai Khắc như vậy là trước nay chưa từng có!

Chấn động năng lượng trên không trung bắt đầu từ trên trời giáng xuống, cho dù đứng trên Hải Thần Đảo vẫn có thể cảm nhận được áp lực kinh khủng kia. Nếu những đợt sóng xung kích hủy diệt này rơi xuống mặt đất, e rằng cả thành phố sẽ phải hứng chịu một thảm họa kinh hoàng.

Đúng lúc này, từng vòng cường quang bay lên hoá thành vòng bảo hộ. Lúc vừa mới bắt đầu là trong nội thành Sử Lai Khắc, sau đó ngoại thành cũng sáng lên, hai tầng phòng bảo hộ đã chặn lại sóng xung kích ở bên ngoài. Tuy rằng gợn sóng dữ dội nhưng nó cuối cùng đã loại bỏ được những đợt sóng xung kích kia.

Đường Vũ Lân không có trao đổi với đồng bạn, sắc mặt bọn họ đều ngưng trọng. Bọn họ chưa đủ mạnh để tham gia chiến trường như vậy. Nhưng mà, vì sao Sử Lai Khắc lại trở thành một chiến trường?

Ban ngày Đường Vũ Lân còn nghĩ Học Viện Sử Lai Khắc là chỗ an toàn nhất, nhưng vào buổi tối, một cuộc tập kích khủng bố đã ập đến.

Hơn trăm miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 7, đây chắc chắn là một số tiền khủng khiếp. Chẳng lẽ là Liên Bang công kích thành Sử Lai Khắc? Hay là Thánh Linh Giáo?

Người phía trước căn bản là không có khả năng, dù sao trong Liên Bang có không biết bao nhiêu cao tầng tốt nghiệp từ Học Viện Sử Lai Khắc. Huống chi Học Viện Sử Lai Khắc là trung lập, cho tới bây giờ đều không ảnh hưởng đến quyết định của Liên Bang, mà chỉ bảo hộ mảnh tịnh thổ thành Sử Lai Khắc mà thôi.

Nhưng nếu là người sau thì quá mức đáng sợ rồi. Một tông môn Tà Hồn Sư, một tổ chức khủng bố lại khống chế nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo như thế. Điều này có nghĩa là gì? Nếu nói Liên Bang không có người cấu kết với bọn họ, ai sẽ tin?

Nhất định không thể để đạn pháo rơi xuống! Nếu không, thành Sử Lai Khắc sẽ gặp tai hoạ không khác gì thành Thiên Đấu.

Nghĩ tới thành Thiên Đấu, lòng Đường Vũ Lân đột nhiên thắt lại, bởi vì hắn lập tức nhớ đến, lúc trước Quách Tiêu Nhứ đã từng nói với hắn, tập kích ở thành Thiên Đấu là do một quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp

9 nổ lớn mà thành.
Ở cấp độ Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 9 thì vòng phòng hộ thành phố đã không thể ngăn cản được. Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 9, dù là Siêu Cấp Đấu La cũng không dám chính diện va chạm.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi có cảm giác miệng đắng lưỡi khô. Những Tà Hồn Sư này rốt cuộc là đã chuẩn bị cho bọn họ công kích đáng sợ như thế nào? Chỉ sợ không chỉ là những thứ trước mắt này.

Hải Thần Các.

Các chủ Hải Thần Các, Kình Thiên Đấu La Vân Minh đang đứng trên đỉnh Hải Thần Các, Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ ở bên cạnh hắn. Ngoài ra còn có Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt.

Ba đại Phong Hào Đấu La đều nhìn lên trời.

Vân Minh rốt cuộc đã hiểu vì sao mình lại có cảm giác mãnh liệt như vậy, thì ra nơi xảy ra chuyện không phải đâu khác mà là thành Sử Lai Khắc, càng là Học Viện Sử Lai Khắc.
Giống như Đường Vũ Lân không thể nào nghĩ đến có người dám công kích thành Sử Lai Khắc, hắn thân là Các chủ Hải Thần Các cũng không nghĩ tới. Lúc này, sắc mặt hắn đã trầm như nước.

Nhã Lỵ nắm chặt tay Vân Minh, đã nhiều năm rồi nàng không có cảm giác lo lắng như bây giờ. Lúc này, nàng rất căng thẳng.

Bọn họ đều biết, Thánh Linh Giáo nếu dám tập kích thành Sử Lai Khắc thì nhất định phải có chắc chắn.

"Hay lắm! Thời đại đã thực sự thay đổi. Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Xem ra thành Sử Lai Khắc không bày răng nanh ra ngoài quá lâu rồi, vì vậy đám chó mèo này dám tấn công chúng ta. Vân Minh, ảnh hưởng của Sử Lai Khắc với Liên Bang đã yếu như vậy rồi sao? Nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo như thế tới được nơi này là có chuyện gì? Hơn nữa còn được phóng ra từ ngoại thành ở cự ly gần? Chuyện gì đã xảy ra? Phòng ngự thành Sử Lai Khắc chúng ta từ lúc nào lại yếu như thế hả?"
Đối với chất vấn của Quang Ám Đấu La, Vân Minh á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy! Thành Sử Lai Khắc đã yên bình quá lâu, thành Sử Lai Khắc không bao giờ sụp đổ, trong lòng mỗi người đều nghĩ giống nhau. Ai có thể nghĩ đến sẽ có người dám công kích Sử Lai Khắc?

Bị nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo công kích ở khoảng cách gần, hắn biết rõ ràng ý nghĩa của nó, và vị Cực Hạn Đấu La này không khỏi nắm chặt hai tay.

Nhưng hắn biết rõ, giờ khắc này mình nhất định phải tỉnh táo, nhất định phải khống chế toàn cục. Công kích của địch nhân tuyệt đối không đơn giản như trước mắt.

Đúng lúc này, mặt đất truyền đến tiếng chấn động rất nhỏ, sắc mặt Vân Minh, Long Dạ Nguyệt đồng thời thay đổi.

Từng tiếng nổ vang lên từ đằng xa, lần này không phải trên bầu trời, mà là trên mặt đất.
Từ trên không trung nhìn xuống có thể nhìn thấy những đám mây hình nấm đang bốc lên ở ngoại thành Sử Lai Khắc, từng tiếng nổ tung kéo theo tiếng kêu thảm thiết từ dân chúng.

Bắt đầu, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Vì địch nhân có thể vận chuyển Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo vào thành Sử Lai Khắc, đồng thời phóng ra ở khoảng cách gần. Như vậy, bọn chúng tự nhiên có biện pháp trực tiếp làm nổ thành phố.

Thành Sử Lai Khắc là đệ nhất thành thị trên đại lục, có dân số đông nhất, hầu như mỗi người đều tự hào là công dân của thành Sử Lai Khắc. Nhưng bây giờ, một tai hoạ chưa từng có đột ngột ập đến.

Vân Minh sắc mặt tái nhợt, quân đội thành Sử Lai Khắc đã hành động.
Ngay khi nguy hiểm xảy ra, hắn đã ra lệnh phong toả đường phố, đóng cửa ngoại thành không cho phép ra ngoài, nghiêm tra ngoại thành.
Nhưng mệnh lệnh vừa mới truyền đi vài phút, một vụ nổ kịch liệt đã đáp trả.

Trên bầu trời là vụ nổ như pháo hoa, nhưng nổ trên mặt đất thì thật tàn khốc! Với hơn 15 vụ nổ, không biết bao nhiêu người dân vô tội đã thiệt

mạng.

Không hề nghi ngờ, đây là một cuộc chiến được lên kế hoạch từ lâu, đúng vậy, nó là một cuộc chiến chứ không phải là tập kích khủng bố. Nó càng là một tai hoạ, một tai hoạ đột nhiên xuất hiện mà không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước.

Bất kỳ một toà thành nào đều có máy dò xét tinh vi, có thể phát hiện ra tất cả chất nổ một cách dễ dàng. Các vật phẩm nguy hiểm như Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo thì đều được xử lý ở bất kỳ thành phố nào ngay khi chúng được phát hiện.

Nhưng ở thành Sử Lai Khắc, ở Sử Lai Khắc không sụp đổ lại có nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo xuất hiện mà không có bất kỳ người nào phát hiện ra, điều này có nghĩa là gì?
Có nghĩa là địch nhân có thủ đoạn che mắt, cũng có nghĩa là thành Sử Lai Khắc đã không còn bền chắc như thép.

Vân Minh đột nhiên hiểu ra, nổ lớn ở thành Thiên Đấu đã hấp dẫn lực chú ý của đám đông, dù là Đường Môn hay Học Viện Sử Lai Khắc đều điều không ít cường giả về bên đó. Nhưng mục đích cuối cùng của bọn chúng lại không phải là thành Thiên Đấu.

Chính thức có uy hiếp lớn nhất đối với Thánh Linh Giáo không phải là thành Thiên Đấu, mà là Học Viện Sử Lai Khắc và Đường Môn.

Cho nên, mục tiêu công kích cuối cùng của địch nhân, từ đầu đến cuối đều là nơi này.

"Ta đi." Nhã Lỵ khẽ quát một tiếng, muốn lao ra nhưng lại bị Vân Minh kéo lại.

Công kích của kẻ địch sẽ không dừng ở đây, dù là Học Viện Sử Lai Khắc hay tổng bộ Đường Môn đều nằm trong nội thành Sử Lai Khắc. Lúc này bọn chúng công kích ngoại thành, tạo thành tổn thương rất lớn, nhưng còn chưa đả thương được căn cơ của thành Sử Lai Khắc.
Vì vậy, cuộc chiến này còn chưa kết thúc. Giờ khắc này, một khi bọn họ hoảng loạn thì sẽ rơi vào thế bị động, lúc ấy có thể sẽ có tai hoạ lớn hơn xuất hiện.

"Chư vị Đường Môn, thỉnh chăm sóc người bị thương, ngoại thành phải nhờ các ngươi rồi." Thanh âm Vân Minh truyền ra xa.

Hào quang lóe lên, Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt đột nhiên bay lên trời, vị này rốt cuộc đã không nhịn được nữa.

Chương 877: Kình Thiên Xạ Nhật

Vân Minh giơ lên tay, cuối cùng cũng không ngăn cản. Vị này, hắn cũng không ngăn cản được.

Hít một hơi thật sâu, Vân Minh bình tĩnh nắm chặt tay Thánh Linh Đấu La Nhã Ly, "Ta là tội nhân của Sử Lai Khắc nhưng ta nhất định phải bảo vệ Sử Lai Khắc."

Ở bên rìa Hải Thần Đảo, bảy người Đường Vũ Lân sắc mặt đều tái nhợt.

Bọn họ đều có thể nghe được tiếng nổ lớn ở ngoại thành và nhìn thấy các đám mây hình nấm đang dâng lên phía xa.

Đầu óc bọn họ trống rỗng, đó là điều không thể tưởng tượng được, bọn họ thậm chí không biết địch nhân đang ở đâu, thảm hoạ khủng khiếp này đã xảy ra rồi.

Bão năng lượng trên bầu trời vẫn chưa biến mất, những đám mây hình nấm kia không biết đã cướp đi bao nhiêu sinh mạng.

"Đến Hải Thần Các!" Đúng lúc này, thanh âm uy nghiêm đột nhiên truyền đến tai bọn họ.

Linh hồn Đường Vũ Lân rùng mình một cái rồi lập tức tỉnh táo lại. Hắn vẫy tay với đồng bạn, nhanh chóng phóng tới Hải Thần Các.

Hải Thần Đảo không lớn lắm, rất nhanh, bọn họ đã đi tới Hải Thần Các ở trước Hoàng Kim Thụ, cũng nhìn thấy Kình Thiên Đấu La đang nắm tay Thánh Linh Đấu La.

Vân Minh rất bình tĩnh, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy bảy người Đường Vũ Lân đã đến, Vân Minh đi lên một bước, tới trước mặt hắn.

"Từ giờ trở đi, cho dù xảy ra chuyện gì, các ngươi không được ra khỏi Hải

Thần Các. Đi đi, đi vào bên trong."

Đường Vũ Lân sững sờ, "Các chủ, hãy để chúng ta góp sức vì học viện, chúng ta ..."

"Im ngay! Đi vào!" Vân Minh đột nhiên giận dữ hét lên, vung tay, một cỗ năng lượng kinh khủng cuốn lấy bảy người, đưa bọn họ vào trong Hải Thần Các.

"Nhớ kỹ, các ngươi là hạt giống của học viện, nếu như xảy ra tình huống xấu nhất, các ngươi chính là căn bản để khôi phục học viện." Thanh âm của Vân Minh vang lên trong tai bảy người.

Đường Vũ Lân hoảng sợ biến sắc, chẳng lẽ, tình huống đã xấu đến trình độ như vậy sao?

Lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên phát hiện tất cả bên ngoài đều biến thành màu tím, không hề báo trước mà biến thành màu tím. Bầu trời chuyển thành màu tím, chiếu sáng mặt đất thành màu tương tự.

Hoàng Kim Thụ đột nhiên bắn ra một hào quang màu vàng sáng chói, bao phủ toàn bộ Nội Viện Học Viện Sử Lai Khắc. Toàn bộ Hải Thần Các ở trên Hoàng Kim Thụ cũng phát sáng lên. Sinh mệnh lực nồng đậm không gì sánh kịp vây quanh bọn họ, ngăn cản không để bọn họ lao ra khỏi Hải Thần Các.

Đường Vũ Lân nhìn thấy rất rõ ràng, khi màu tím kinh khủng kia xuất hiện, tất cả những thân ảnh trước đó bay lên từ Học Viện Sử Lai Khắc đều biến mất không còn dấu vết, giống như là huỷ diệt, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Thân thể Kình Thiên Đấu La Vân Minh rõ ràng run rẩy một thoáng, sau đó, hắn nắm tay Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ lên không.

Màu tím trên không trung ngày càng đậm, ngay cả kim quang tách ra từ Hoàng Kim Thụ cũng dần tan vỡ.

Trên người Vân Minh bộc phát ra một hào quang sáng chói, cố gắng lao ra khỏi màu tím kia, nhưng tử quang kia vô cùng kinh người. Cùng lúc đó, một khô lâu màu tím cực lớn xuất hiện ở trên không.

Khô lâu màu tím kia có đường kính chừng nghìn mét, nó há miệng, phun một đoàn hoả diễm xuống phía dưới. Trên đỉnh khô lâu có 9 người ngồi ngay ngắn, tất cả đều mặc y phục màu đen. Trên áo đen có một đạo quang mang màu lục hướng về phía trước, trên người bọn họ đều có 9 hồn hoàn. Trong đó quan trọng nhất là một người, 9 hồn hoàn trên người hắn có 1 cái màu cam, 4 cái màu đỏ, còn lại là màu đen.
"Vân Minh, không nghĩ tới Sử Lai Khắc các ngươi cũng có ngày hôm nay sao? Bắt đầu từ hôm nay, thế gian sẽ không còn Sử Lai Khắc, cũng không còn Đường Môn."

Ngọn lửa màu tím đậm từ khô lâu màu tím phun ra va chạm với thương ý của Vân Minh.

Kình Thiên Thương trong chớp mắt bộc phát ra hào quang sáng chói, hào quang phóng ra từ Hoàng Kim Thụ đột nhiên ngưng tụ lại, rơi vào trên người Vân Minh. Lập tức, toàn thân Vân Minh đều biến thành màu vàng sáng.

Tứ tự Đấu Khải dày, đẹp đẽ và quý giá bao trùm toàn thân, giờ này khắc này, hắn tựa như một chiến thần.

Nhưng mà, bởi vì năng lượng Hoàng Kim Thụ ngưng tụ vào trong và tập trung trên người hắn, qua cửa sổ nhóm Đường Vũ Lân nhìn thấy xung quanh Hoàng Kim Thụ, mọi thứ trên Hải Thần Đảo đều nhanh chóng tan vỡ, vỡ vụn dưới hào quang màu tím kinh khủng kia.
"Cấp 12, các ngươi lại dám phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ, phát động Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12." Tiếng rống giận dữ của Vân Minh vang vọng trên không trung. Dao động năng lượng khủng khiếp bùng nổ dữ dội trên toàn bộ Sử Lai Khắc.

Đường Vũ Lân ngây dại, các đồng bạn bên cạnh cũng ngây dại.

Tạ Giải không dám tưởng tượng, nếu mình không nghe lời Đường Vũ Lân kịp thời tới Hải Thần Đảo thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Xa xa có một đạo quang mang lóe lên, tia sáng đó có màu xanh lục, trông rất đáng sợ. Vị trí phát nổ chính là tổng bộ Đường Môn.

Toàn bộ thành Sử Lai Khắc đã biến thành thế giới tử vong, từ bầu trời có

thể thấy hai vòng xoáy một lục, một tím đáng không ngừng cắn nuốt tất cả mọi thứ xung quanh và tiếp tục mở rộng ra bên ngoài. Toàn bộ nội thành Sử Lai Khắc đã mau chóng biến mất khỏi thế giới này.
Tất cả phòng hộ đều vô nghĩa trước màu lục và màu tím kia.

Không biết bao nhiêu sinh mệnh đã biến mất trong bão năng lượng khủng khiếp đó.

Hoàng Kim Thụ run rẩy kịch liệt, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều trở nên hư ảo, từ sau khi hai vòng xoáy năng lượng hình thành, hắn vốn cho rằng mình có chỗ đặt chân ở giới hồn sư rồi. Nhưng giờ khắc này, đối mặt với năng lượng uy áp đáng sợ như vậy, hắn chỉ thấy mình giống như con sâu con kiến.

Không hề nghi ngờ, nếu bây giờ bọn họ ở bên ngoài Hoàng Kim Thụ thì nhất định sẽ bị năng lượng huỷ diệt kia thôn phệ và trở thành nạn nhân của cơn bão khủng khiếp đó.

Kết thúc rồi, Học Viện Sử Lai Khắc đã xong rồi.

Ai có thể nghĩ đến sẽ xuất hiện một cảnh tượng khủng bố như thế, học viện đệ nhất đại lục, Sử Lai Khắc nhật bất lạc, vẫn!
Hoàng Kim Thụ run rẩy kịch liệt, tầng kim quang bên ngoài đã bong ra từng mảng dưới trùng kích kinh khủng của tử quang kia.

Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ tới, lúc trước Vân Minh đã từng nghiêm khắc nói với hắn, bởi vì hình thành hồn hoàn thứ năm của hắn hấp thu quá nhiều năng lượng của Hoàng Kim Thụ nên năng lực phòng ngự của Hoàng Kim Thụ bị giảm xuống nhiều. Nếu hắn không hấp thu, Hoàng Kim Thụ có thể ngăn trở lần tập kích này hay không?

Đã xong, tất cả đều đã xong.

Màu vàng của Hoàng Kim Thụ cuối cùng đã hoàn toàn tan vỡ, năng lượng tử vong kinh khủng kia đã bắt đầu phá tan lớp ngoài của Hải Thần Các.

Đường Vũ Lân quật cường cắn môi, mở hai tay ra ngăn trước đồng bạn, nở rộ Kim Long Cuồng Bạo Lĩnh Vực.

Hắn biết rõ, trước thiên uy khủng bố như vậy, hắn căn bản không thể làm

được gì và không thể bảo hộ bất kỳ ai.
"Kình thiên, Xạ Nhật!" Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Thanh âm này xuyên qua đại não, làm áp lực mà bảy người Đường Vũ Lân phải chịu nhẹ đi. Những mảnh vỡ đang vỡ vụn bên ngoài đột nhiên dừng lại, giờ khắc này dường như toàn bộ thời không đều dừng lại.

Trên bầu trời, Kình Thiên Đấu La Vân Minh sắc mặt bình tĩnh mà trầm ngưng, nhưng trong đáy mắt lại là bi thương vô tận.

Thân là Các chủ Hải Thần Các đương nhiệm, hắn lại nhìn thấy Học Viện Sử Lai Khắc bị huỷ trong tay mình, đó là hơn 2 vạn năm truyền thừa! Sắp kết thúc rồi, có thể tưởng tượng được tâm tình lúc này của hắn.

Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12, dù thế nào cũng không thể phán đoán lực công kích.

Hiện nay vũ khí tối cao được nghiên cứu ra chỉ có 3 miếng, trong toàn bộ lịch sử nhân loại cũng chỉ có 3 miếng. Vì 3 miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 này, Liên Bang đã vô cùng nỗ lực mới nghiên cứu thành công. Tuy nhiên sau đó Liên Bang đã tuyên bố đình chỉ nghiên cứu phát triển vũ khí siêu hủy diệt này. Với tài nguyên của Đấu La Đại Lục cũng không thể chế tạo ra quả thứ tư.

Chương 878: Kình Thiên chi quang, diệu thế cuối cùng

Ba miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 này ra đời vào hai nghìn năm trước, mà sau khi chúng ra đời, khoa học kỹ thuật của nhân loại đã chững lại một nghìn năm, vì tài nguyên mà chúng tiêu hao quá lớn.

Ba miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 này được Liên Bang bảo vệ một cách nghiêm ngặt nhất, là một vũ khí tối cao trên Yêu Tinh Đại Lục.

Bọn chúng còn có một danh xưng, gọi là Thí Thần! Nói cách khác, ba miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này được cho rằng có khả năng giết thần, có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó.

Chưa có ai kiểm nghiệm sức mạnh của nó, thậm chí ở dưới cấp 12, Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 11 cũng không tồn tại. Nhưng Liên Bang luôn coi trọng chúng ở mức cao nhất. Nếu có một ngày thực sự muốn sử dụng chúng thì nhất định phải có sự tán thành của toàn bộ Nghị viện, chỉ một phiếu phản đối cũng không thể sử dụng.

Ai có thể nghĩ đến tồn tại kinh khủng như vậy, vũ khí tối cao trên đại lục lại xuất hiện ở chỗ này, xuất hiện ở Học Viện Sử Lai Khắc và ở Đường Môn.

Uy năng của hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo đã đủ để huỷ diệt toàn bộ thành Sử Lai Khắc.

Những Phong Hào Đấu La và các đệ tử Nội Viện, những người đã lên không trước đó đều bị tiêu diệt trong vụ nổ kinh hoàng và bất ngờ đó. Học Viện Sử Lai Khắc mạnh mẽ một thời đã tan thành mây khói trong chốc lát.

Đây là điểm đáng sợ của công nghệ, khi khoa học kỹ thuật được nhân loại nghiên cứu đến trình độ này, nó đã thực sự tạo ra sát thương.

Vân Minh cầm Kình Thiên Thương giơ lên cao, năng lượng sinh mệnh từ

Hoàng Kim Thụ bắn ra ánh sáng chói mắt. Quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo rơi xuống Học Viện Sử Lai Khắc tên là Thí Thần Chi Hủy Thiên Diệt Địa, còn rơi xuống Đường Môn bên kia tên là Thí Thần Chi Thôn Thực Thiên Địa.

Giờ khắc này, từ góc nhìn của mình, hắn thấy toàn bộ thành Sử Lai Khắc đang sụp đổ.

Một nụ cười khổ sở trào ra từ khoé miệng, Tứ tự Đấu Khải trên người hắn đột nhiên bốc cháy lên. Với thực lực Cực Hạn Đấu La, hắn không thể chống lại Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, nhưng nếu hắn muốn chạy trốn thì không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được.

Nhưng hắn sẽ chạy sao? Hắn không thể. Học Viện Sử Lai Khắc đã bị phá huỷ, với tư cách là Các chủ Hải Thần Các đương đại, hắn không thể đổ trách nhiệm cho người khác, hắn không thể đi.

Hắn có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và châm biếm trong đội mắt của đám Tà Hồn Sư ở trên đỉnh khô lâu ở phía xa kia, đồng thời hắn cũng cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh đang biến mất trong thành Sử Lai Khắc.

Dù có hối hận như thế nào thì cũng không thể thay đổi cục diện trước mặt.

Tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra? Vì sao Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 lại ở ngoài, vì sao qua nhiều năm hoà bình, phòng ngự của thành Sử Lai Khắc lại nhỏ yếu như vậy. Nếu hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo này không phải phóng ra ở gần đây, nếu nó được phóng ra từ ngoại thành thì ít nhất cũng không tạo thành tai hoạ huỷ diệt như thế.

Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Vân Minh, nhưng thứ hắn có thể làm bây giờ chỉ có một việc.

Kình thiên, Xạ Nhật!

Kim quang chói mắt bộc phát hoàn toàn bao phủ thân thể hắn. Ở phía sau, ánh sáng vàng bắt đầu xuất hiện, chúng đan xen vào nhau, phác hoạ ra một phù văn cực lớn. Sau khi phù văn này xuất hiện, toàn bộ không gian dường như ngừng lại, đám Tà Hồn Sư ở trên đỉnh khô lâu cũng phải sững sờ. Tên Tà Hồn Sư cầm đầu vung tay phải lên, khô lâu phía dưới đột nhiên chạy ra xa, trong chớp mắt đã ra ngoài trăm dặm. Sắc mặt hắn âm trầm,

trong miệng thốt ra hai chữ, "Thần Vị!"

Từng đạo ánh sáng vàng nhanh chóng được vạch ra, một tiếng kêu bi thương vang lên ở phía dưới, "Không được! Minh ca!"

Vân Minh chậm rãi cúi đầu, vô cùng quyến luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, "Ta không có mặt mũi đi gặp các tiền bối, tạm biệt Nhã Lỵ. Hãy chăm sóc bản thân thật tốt, giữ lại hạt giống cuối cùng cho Sử Lai Khắc."

Nói xong, Kình Thiên Thương trong tay hắn đột nhiên chấn động, phù văn sau lưng bỗng vỡ vụn. Trong khi vỡ vụn, vô số ánh sáng vàng sáng chói bắn ra, trong chốc lát đã lan rộng ra toàn bộ thành Sử Lai Khắc, hoàn toàn bao phủ bầu trời thành Sử Lai Khắc.

Vân Minh tiến giai Cực Hạn Đấu La đã nhiều năm, trong mấy chục năm qua, hắn không những tìm kiếm cực hạn của nhân loại, mà còn tìm kiếm con đường đến với thế giới khác.
Hắn không cảm giác được Thần giới tồn tại, chỉ khi chính thức đến cảnh giới này của hắn mới hiểu được Thần giới thực sự tồn tại, nhưng Thần giới không còn ở trên thế giới này.

Nếu muốn chính thức thành Thần, trừ phi tạo ra Thần giới.

Trong các đời Các chủ Hải Thần Các, Vân Minh tuyệt đối có tu vi đứng đầu danh sách. Hắn không biết đời này mình có thành công hay không, nhưng hắn vẫn luôn cố gắng, ít nhất có thể trải đường cho đời sau. Hắn tin rằng trong tương lai không xa, con người nhất định có thể tiến đến tầm cao mới và tái tạo Thần giới.

Sau khi có được Thần Vị, hắn đã lên kế hoạch đi ngao du vũ trụ trong tương lai. Thần giới cần có Thần Vị, trong cổ tịch sớm đã có ghi chép. Mà Thần Vị của hắn đủ cường đại, cường đại đến mức hắn có thể tự nghĩ ra Thần giới, ít nhất là thế giới bao trùm Đấu La Đại Lục, vậy thì hắn đã thành công rồi.
Đáng tiếc, mấy chục năm nỗ lực của hắn chỉ là thoáng nhìn qua đầu con đường. Cho dù tất cả đều bình thường thì cả đời này hắn cũng không có khả năng sáng tạo ra Thần giới. Điều hắn có thể làm chính là lưu lại kinh nghiệm của mình.

Mà giờ khắc này, Học Viện Sử Lai Khắc đột nhiên gặp phải thảm hoạ như

vậy, lúc hắn không hề giữ lại mà phóng xuất Thần Vị không hoàn chỉnh của mình, hắn đã là Thần trong chốc lát.

Thần Vị vỡ vụn, Thần vẫn lạc mang đến năng lượng là đỉnh phong mà hắn có thể đạt tới trong cuộc đời này.

Hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 đã thành công, bọn hắn thành công Thí Thần, nhưng Vân Minh cũng dùng lực lượng cuối cùng của mình để hoá giải sức mạnh huỷ diệt kinh khủng.

Màu tím, màu đen dưới sự trung hoà của màu vàng dần bị cưỡng ép hút vào giữa không trung. Ba màu sắc va chạm và quấn lấy nhau, không ngừng tan rã và phá vỡ.
Thân thể Vân Minh dần trở nên hư ảo, dù Nhã Lỵ cố gắng như thế nào cũng không thể bay lên không trung.

Vân Minh cúi đầu, hắn không có nhìn va chạm trên bầu trời, bởi vì hắn đã tận lực. Hắn đã phóng thích tất cả những gì hắn có thể phóng thích.

Mà giờ khắc này, trong ánh mắt hắn chỉ có không nỡ. Hắn không nỡ bỏ Học Viện Sử Lai Khắc, càng không nở bỏ lại người mình yêu.

Hắn chỉ có thể nhìn khuôn miệng đang nói liên tục của Nhã Lỵ, nhưng hắn không nghe được nàng nói gì. Hắn nhìn nước mắt giàn giụa của nàng, và cả đôi mắt như muốn tan vỡ kia.

Hắn nói khẽ: "Vì Sử Lai Khắc, hãy sống sót."

Nói xong câu đó, hắn đột nhiên mở hai tay ra, ánh sáng trên tay phải mờ đi, Kình Thiên Thương từ trên trời giáng xuống, rơi vào tay Nhã Lỵ. Dưới sự gia trì của thần lực, chuôi Kình Thiên Thương này rốt cuộc đã thoát khỏi phạm vi võ hồn, chính thức ngưng kết thành một thực thể.
Vân Minh mở hai tay ra, ánh sáng vàng trên người dâng lên tới cực điểm, giống như một mặt trời thực sự. Ngay sau đó, hắn đã bay đến phía khô lâu cực lớn ở phía xa kia.

Kình thiên chi quang, diệu thế cuối cùng.

Chín tên Tà Hồn Sư trên đỉnh khô lâu đều sợ hãi, khô lâu toàn lực tăng tốc. Vân Minh lúc này không còn là Cực Hạn Đấu La, mà là một Thần Cách

vẫn lạc. Sức mạnh của đòn tấn công cuối cùng của hắn, bọn họ tuyệt đối không muốn va chạm.

Nhưng mà, tốc độ của Thần Cách, bọn họ làm sao có thể trốn thoát được.

Trong ánh sáng vàng sáng chói, khô lâu cực lớn kia bị nuốt chửng, cả bầu trời trong chốc lát biến thành một màu đỏ cháy rực. Đêm tối tựa hồ đã bị cường quang xua tán, uy năng của hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo rốt cuộc cũng bị thần quang hấp thụ không còn.
Tất cả sinh mệnh thể bị bao phủ trong bạch quang đều chỉ có thể nằm sấp trên mặt đất và bị áp chế bởi năng lượng khủng khiếp. Bạch quang thật lâu không tiêu tan, tựa như ý niệm không cam lòng của Vân Minh.

Đường Vũ Lân nằm rạp trên mặt đất, hắn cố gắng đứng dậy nhưng không được, dù thế nào cũng không làm được. Hắn rõ ràng nghe được từng lời cuối cùng của Vân Minh, trong đầu vẫn trống rỗng như cũ.

Tất cả đều tới quá đột ngột, quá đột ngột. Học Viện Sử Lai Khắc cường đại như thế vậy mà đã hoàn toàn sụp đổ trong một đêm.

Trong cuộc chiến giữa Thần Cách, bọn họ quá nhỏ yếu. Tất cả những gì bọn họ có thể đối mặt cũng chỉ là kết quả của cuộc chiến. Dưới va chạm kinh khủng kia, bọn họ chỉ là con sâu con kiến, căn bản cái gì cũng không làm được. Nếu không có Hải Thần Các bảo hộ, bọn hắn đã sớm hóa thành tro bụi.
Không biết đã qua bao lâu, tất cả mới dần dừng lại. Ánh sáng bên ngoài dần mờ đi, tất cả tựa hồ đều biến mất, hoàn toàn yên lặng như cũ. Khi Đường Vũ Lân ngẩng đầu lên thì thấy Hải Thần Các trước mặt chậm rãi sụp xuống, hoá thành bụi và yên lặng bay ra mọi hướng.

Cũng đúng lúc này, một điểm kim quang đột nhiên từ sâu trong Hải Thần Các bay tới, lặng yên chui vào trong mi tâm Đường Vũ Lân, biến mất vô tung.

Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ nằm sấp trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh. Nhìn ra xung quanh, mọi thứ đều là im lặng chết chóc.

Chương 879: Ta cũng yêu chàng

Hải Thần Đảo biến mất, Hải Thần Hồ khô cạn, nhìn xung quanh, tất cả những gì Đường Vũ Lân thấy đều tối đen như mực. Nó tối đen như vực thẳm, là một cái hố khổng lồ chìm sâu dưới mặt đất.

Đây có phải là Học Viện Sử Lai Khắc không? Đây là thành Sử Lai Khắc sao? Vào lúc này, bọn họ chỉ nhìn thấy bóng tối vô tận.

Sử Lai Khắc Thất Quái từ mặt đất đứng lên, ánh mắt bọn họ đều đờ đẫn, nét mặt của mọi người đều cứng ngắc. Lúc này, bọn họ rõ ràng đã khôi phục khả năng nói chuyện, nhưng tất cả đều không nói được gì.

Sử Lai Khắc, Học Viện Sử Lai Khắc của bọn họ cứ như vậy bị xoá khỏi đại lục rồi.

Từ đầu đến cuối, tất cả dường như chỉ diễn ra trong 10 phút, Học Viện Sử Lai Khắc mạnh mẽ nhất, truyền thừa hơn 2 vạn năm tung hoành trên đại lục đã biến mất. Các học viên, các lão sư, hài cốt đều không còn. Còn lại, hình như chỉ có bảy người bọn họ và Thánh Linh Đấu La đang hôn mê thôi.

Xích Long Đấu La Trần Thế, Sí Long Đấu La Phong Vô Vũ, Ngân Nguyệt Đấu La Thái lão, Quang Ám Đấu La Long Dạ Nguyệt, còn có vô số cường giả trong học viện, tất cả đều hoàn toàn biến mất trong quả Thí Thần Chi Hủy Thiên Diệt Địa kia.

Bọn họ dù sao cũng chỉ có 20 tuổi, mặc dù trải qua không ít tôi luyện nhưng khi đột ngột gặp đại biến, trong nhất thời bọn họ đều không thể chấp nhận được.

Học viện nơi bọn họ dựa vào và sinh sống đột nhiên biến mất, thân là người thừa kế đời sau của Sử Lai Khắc, đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái đã mất đi chỗ dựa của mình.

Đây không phải là chiến tranh, mà là một trận huỷ diệt. Hai thế lực hàng

đầu trên đại lục ngày nay, Học Viện Sử Lai Khắc đã diệt vong, tổng bộ Đường Môn đã biến mất.

Đường Môn còn tốt hơn một chút, ít nhất bọn họ còn có phân bộ ở những thành thị khác, nhưng Học Viện Sử Lai Khắc là duy nhất. Thành phố phồn hoa nhất đại lục, một thành phố siêu lớn với một nghìn vạn người dân đã thất thủ, đồng thời còn có nghìn vạn người đã vẫn lạc.

Có thể nói, từ khi Đấu La Đại Lục có nhân loại đến nay, đây là thảm hoạ lớn nhất, là thảm hoạ trước nay chưa từng có.

Đúng lúc này, trên không đột nhiên lại sáng lên, hào quang rực rỡ kia làm bọn họ không tự giác ngẩng đầu lên.

Vẻ tuyệt vọng đồng thời xuất hiện trong mắt bảy người. Ngay phía trên hố sâu nơi bọn họ đang ở, một chùm ánh sáng rực rỡ rơi xuống như lưu tinh cản nguyệt.

Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, lại là một quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo. Đạn pháo còn chưa tới, khí thế lẫy lừng đã chèn ép bọn họ khó thở, hương vị kinh khủng kia khiến bọn họ cảm nhận sâu sắc cái chết đang đến gần.

Chém tận giết tuyệt!

Trong lòng bọn họ lúc này chỉ có thể nghĩ đến bốn chữ này. Dù Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo hôm nay đến từ đâu, không hề nghi ngờ, địch nhân không có ý định buông tha cho bất kỳ ai trong bọn họ.

Chỉ có chém tận giết tuyệt mới không để lại hậu hoạn.

Né tránh? Chạy trốn? Bọn họ không có đường để trốn, nơi này là vực sâu vạn trượng, đạn pháo kia đã gần ngay trước mắt. Ít nhất đó là Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 8. Với tu vi của bọn họ, dù thi triển thế nào cũng không thể chạy khỏi uy năng hủy thiên diệt địa kia.

Bọn họ không còn chỗ dựa, không có Học Viện Sử Lai Khắc che chở, bọn họ chỉ có thể dùng chính cơ thể mình để chống chọi với cuộc tấn công khủng khiếp này.

Rốt cuộc Đường Vũ Lân là người đầu tiên tỉnh lại, hắn không chút do dự tiến lên một bước rồi nhảy lên.

Lực lượng của hắn đã sớm đạt đến trình độ kinh người, dù chỉ bằng lực lượng thân thể, cú nhảy này đã cao tới 30 trượng. Không chỉ như thế, từng đám cây dây leo cực lớn từ dưới người hắn phóng ra, kể cả Kim Ngữ cũng biến thành dây leo màu vàng, lập tức được Lam Ngân Bá Vương Biến gia trì, ngay khi hắn nhảy lên thì mãnh liệt chống đỡ trên mặt đất, lần này đưa hắn đến độ cao hơn 500 mét trên không.
Hắn không thể bay lượn, chỉ có thể dùng cách này để khiến mình lên cao hơn.

Hắn mở hai tay ra, nghênh đón miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo từ trên trời giáng xuống. Hắn không biết mình có thể ngăn cản bao nhiêu, nhưng chỉ có cách này, hắn mới có thể tranh thủ một ít cơ hội sống sót cho đồng bạn.

Ít nhất ở đây, hắn không có gánh nặng trên người và chỉ có một mình. Hắn chỉ hy vọng đồng bạn có thể sống, dù hy vọng vẫn rất xa vời.

Màu vàng rực rỡ bắn ra từ người hắn, long lân màu vàng bao trùm toàn cơ thể. Ngay sau đó, hắn lại tăng tốc trên không trung, Kim Long Phi Tường khiến hắn lên cao hơn 50 mét, miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo kia đã gần trong gang tấc.

Đường Vũ Lân thậm chí có thể thấy rõ đường vân phức tạp trên vỏ miếng đạn pháo kia đang phát ra hào quang dữ dội. Giờ khắc này, trong lòng hắn không có sợ hãi, chỉ có nỗi nhớ. Nhớ cha mẹ của hắn, nhớ Na Nhi, còn có bóng người khắc sâu nhất trong tâm khảm.
Cổ Nguyệt, tạm biệt. Nếu như nàng mạnh khoẻ thì trời sẽ nắng. Quên ta, ta không thể hoàn thành lời hứa với nàng.

Nhắm hai mắt lại, hai giọt nước mắt chảy xuôi theo gò má, hắn mở rộng hai tay ra, tất cả đều không còn quan trọng. Trước mắt hắn, thân hình Cổ Nguyệt mơ hồ hiện ra, hắn chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Đường Vũ Lân thoả mãn, rời khỏi thế giới này trong ảo mộng như vậy, mọi gánh nặng không còn nữa. Mang theo nỗi nhớ, hắn muốn đi.

"Vũ Lân!"

"Đội trưởng!"

"Lão Đại!"

Đám Sử Lai Khắc Thất Quái cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng giờ phút này, dù bọn họ muốn bay lên không trung thay thế hắn cũng đã chậm.

Trong mắt bọn họ tràn đầy tuyệt vọng, chỉ có Diệp Tinh Lan mãnh liệt lóe thân lên, kiếm quang chói mắt nổ ra một cái hố lớn trên mặt đất, sau đó bay nhanh tới đẩy tất cả đồng bạn vào trong, nàng cũng kéo Thánh Linh Đấu La đang hôn mê tới.
Đường Vũ Lân dùng sinh mệnh trả giá lớn để đổi lấy một tia cơ hội sống sót cho bọn họ, nàng làm sao có thể khiến tâm huyết của hắn uổng phí?

Đây không phải lúc để bi thương, bọn họ phải có người sống sót, làm hạt giống của Học Viện Sử Lai Khắc.

Cảm giác trong trẻo và lạnh lùng lan tràn trong ngực Đường Vũ Lân. Hắn cười, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy, mình thực sự ôm lấy nàng.

Cơ thể nàng ấm nóng, thoang thoảng mùi thơm xử nữ. Hô hấp của nàng như lan, có hơi dồn dập. Giống như cảm giác khi nàng nằm trong lòng hắn sau đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân đêm ấy.

"Cổ Nguyệt, ta yêu nàng." Đường Vũ Lân thì thầm, có thể có cảm giác chân thực như vậy trước khi chết, hắn còn có gì bất mãn?

"Đồ ngốc, ta cũng yêu chàng." Một thanh âm quen thuộc với vô vàn cảm xúc phức tạp vang lên bên tai hắn.
Đường Vũ Lân bừng tỉnh, trừng lớn hai mắt.

Trong vòng tay hắn thật sự có người. Hắn nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp trước mặt mình.

"Na Nhi?" Đường Vũ Lân ngốc trệ, khuôn mặt này rất quen thuộc, chỉ là nàng dường như trưởng thành hơn, thiếu đi vẻ ngây thơ, lại càng thêm tuyệt mỹ.

"Đồ ngốc, ta là Cổ Nguyệt của chàng." Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, hôn

nhẹ lên môi hắn. Mà đúng lúc này, hào quang vô tận đã thôn phệ cơ thể bọn họ.

Thứ cuối cùng mà Đường Vũ Lân nhìn thấy là một đôi cánh màu bạc rất lớn từ sau lưng "Na Nhi" gập lại, bao phủ hoàn toàn thân thể bọn họ. Lực nổ kinh khủng bộc phát, thứ hắn cảm giác được trừ chấn động chỉ có ấm áp. Cái ôm quen thuộc, khí tức quen thuộc, còn có thanh âm quen thuộc vang vọng bên tai.

Trong hố sâu, Sử Lai Khắc Lục Quái ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ chỉ thấy hào quang rực rỡ. Những vệt sáng màu bạc lớn giống như một tấm chắn đặt ngang giữa không trung. Trong tiếng nổ vang kịch liệt kia, bọn họ hình như thấy một người đột nhiên xuất hiện, ôm lấy Đường Vũ Lân, sau đó dùng lưng của mình ngăn cản lại đạn pháo từ trên trời giáng xuống.
Nổ lớn kéo dài mấy chục giây mới dừng lại, toàn bộ mặt đất chìm xuống ba mét, bão năng lượng điên cuồng vang vọng trong vực sâu ngàn trượng.

Chương 880: Thiên Cổ Đông Phong

Trong hố sâu, thân thể Sử Lai Khắc Lục Quái đã bị che mất một nửa, nhưng hầu hết các đợt sóng công kích đều không thể xuống tới mặt đất.

Chỉ có Diệp Tinh Lan nhìn thấy qua khoé mắt, vào thời khắc cuối cùng của vụ nổ, một quang cầu màu bạc bay về phía xa và biến mất.

Đã xong, lần này có vẻ thực sự đã kết thúc. Vụ nổ kinh hoàng rốt cuộc đã chấm dứt.

Diệp Tinh Lan gạt bùn đất xung quanh ra, là người đầu tiên nhảy lên, sau đó lần lượt kéo những người khác lên.

"Ô ô..." Tiếng khóc vang lên, Hứa Tiểu Ngôn không thể kìm được bi ý trong lòng mà nước mắt rơi xuống. Nhạc Chính Vũ vội vàng ôm lấy nàng.

Diệp Tinh Lan trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói: "Bây giờ không phải lúc để khóc, chúng ta không có tư cách để khóc. Các chủ dùng tính mạng đổi lấy cho chúng ta một cơ hội sống. Vũ Lân dùng thân thể mình ngăn lại công kích của Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, chúng ta nhất định phải sống, vì Sử Lai Khắc. Chúng ta là những hạt giống cuối cùng, chúng ta là Sử Lai Khắc Thất Quái, chúng ta phải báo thù cho Sử Lai Khắc. Đi theo ta."

Nói xong, nàng quay người và chạy thật nhanh về phía bức tường của vực thẳm.

Nguyên Ân Dạ Huy ôm Nhã Lỵ trong lòng theo sát phía sau.

Tạ Giải cắn chặt răng, đi theo bên người nàng. Khuôn mặt béo mập của Từ Lạp Trí có chút biến dạng, mím chặt môi.

Hứa Tiểu Ngôn lau nước mắt, đi theo phía sau với Nhạc Chính Vũ.

Bọn họ không thể bi thương, bởi vì bọn họ còn chưa có tư cách để bi thương. Gặp đại nạn, việc đầu tiên bọn họ phải làm là sống sót. Vì chính mình, vì Học Viện Sử Lai Khắc, cũng vì Đường Môn.

Diệp Tinh Lan làm sao có thể bình tĩnh, trong lòng nàng sao lại không thống khổ. Nhưng giờ khắc này, Đường Vũ Lân vì cứu đồng bạn mà không rõ sống chết, biến mất vô tung, nàng không thể để hắn hy sinh vô ích, nàng muốn dẫn đồng bạn đi trước. Chỉ khi sống sót, bọn họ mới có cơ hội.

Tôi luyện ở Ma Quỷ Đảo khiến ý chí của bọn họ kiên định hơn người bình thường rất nhiều, nên mới không gục ngã trong thống khổ. Chỉ cần bọn họ còn sống, Sử Lai Khắc sẽ còn hạt giống, vậy sẽ có khả năng phục hưng.

"Ba~!" Cốc thuỷ tinh rơi xuống đất vỡ tan.

Chủ tịch quốc hội sắc mặt tái nhợt, trong tích tắc đã không còn huyết sắc.

"Thành Sử Lai Khắc bị phá huỷ hoàn toàn bởi hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo? Học Viện Sử Lai Khắc, toàn diệt?" Người hắn run lên không ngừng.

Thân có chức vị cao, hắn vốn phải trầm tĩnh mới đúng, nhưng vào giờ khắc này, hắn làm sao có thể bình tĩnh được?

Hắn biết rõ thành Sử Lai Khắc vẫn diệt có ý nghĩa như thế nào. Mặc dù từ lâu hắn đã hy vọng có thể thực sự khống chế thành Sử Lai Khắc, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn huỷ diệt học viện đệ nhất đại lục có hai vạn năm truyền thừa này.

Mặc dù Sử Lai Khắc là trung lập, nhưng không hề nghi ngờ là luôn thủ hộ đại lục, là trụ cột vững vàng của Đấu La Đại Lục.

Hơn nữa, Học Viện Sử Lai Khắc đào lý khắp thiên hạ, thành Sử Lai Khắc vẫn diệt là do hai quả Thí Thần được nghị viện bảo vệ nghiêm ngặt, nghị viện không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Chẳng những con đường làm quan của hắn đã kết thúc, chỉ sợ toàn bộ nghị viện Liên Bang đều hỗn loạn, thậm chí cả đại lục đều hỗn loạn.

"Tra, lập tức tra cho ta. Tình hình của ba quả Thí Thần, ngay lập tức!"

Chủ tịch quốc hội miễn cưỡng làm cho mình tỉnh táo lại và đưa ra một loạt mệnh lệnh. Mặc dù hắn biết rõ chuyện đã không thể vãn hồi. Thành Sử Lai Khắc bị hủy diệt sẽ khiến hắn phải chịu áp lực khủng khïếp nhất trên toàn đại lục.

"Vì sao? Vì cái gì? Ngươi nói cho ta biết, vì cái gì!" Thiên Phượng Đấu La Lãnh Dao Thù hai mắt đỏ hoe, đôi bàn tay như ngọc đập lên mặt bàn, phát ra một tiếng vang thật lớn. Cái bàn kia được làm từ hợp kim và cực kỳ chắc chắn, nhưng trong chớp mắt nó đã biến thành bột mịn.

Đứng sau bàn là một người trung niên có thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, mũi cao và mắt hơi nhỏ, trên người toả ra một lực uy hïếp cường đại.

Nhìn Lãnh Dao Thù hai mắt đỏ hoe trước mắt, hắn cau mày, "Dao Thù, ngươi bình tĩnh một chút. Chuyện này thật sự là quá đột nhiên, ta cũng không có manh mối. Chuyện rốt cuộc là như thế nào, phải điều tra mới rõ ràng."

"Thiên Cổ Đông Phong, ngươi cho ta là hài tử ba tuổi sao? Ta còn không biết ngươi là hạng người gì sao? Cho dù Thánh Linh Giáo thủ đoạn thông thiên thì có thể dễ dàng có được Thí Thần sao? Có thể dễ dàng an bài nhiều Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo ở trong thành Sử Lai Khắc sao? Nếu không có ngươi âm thầm ủng hộ thì làm sao có thể? Có phải ngươi hay không, có phải là ngươi hay không?"
Vừa nói, Lãnh Dao Thù đưa tay chỉ thẳng và nổi giận quát vào mặt Tháp chủ Truyền Linh Tháp đương đại, Thiên Cổ Đông Phong. Hắn cũng là một đời đại năng, nổi danh với Kình Thiên Đấu La.

Thiên Cổ Đông Phong sắc mặt trầm xuống, "Dao Thù, ngươi là Phó tháp chủ Truyền Linh Tháp, làm sao có thể hướng cùi chỏ ra ngoài. Hơn nữa, chuyện này sao lại có quan hệ với ta? Chẳng lẽ ngươi đã quên, người sáng lập Truyền Linh Tháp, Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo đã từng là Sử Lai Khắc Thất Quái sao? Truyền Linh Tháp chúng ta không có bất kỳ xung đột nào với Học Viện Sử Lai Khắc, tại sao ta phải hại bọn họ? Huống chi, chuyện của Truyền Linh Tháp do một mình ta quyết định sao?"

Nói đến đây, giọng điệu của hắn dịu hơn một chút, "Dao Thù, chuyện này

xảy ra quá đột ngột, hiện tại ta cũng rất lo lắng và bối rối. Ai có thể nghĩ đến Thánh Linh Giáo lại to gan lớn mật đến mức ấy, lại chủ động tấn công Học Viện Sử Lai Khắc và tổng bộ Đường Môn, Chẳng lẽ Thánh Linh Giáo trở nên cường đại thì có lợi cho chúng ta sao? Ta chỉ có thể là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Hiện tại việc cần phải làm là chăm sóc người bị thương và tìm kiếm tung tích của Thánh Linh Giáo, sau đó toàn lực đối phó với bọn chúng. Ta biết Vân Minh chết là đả kích rất lớn với ngươi, ta cũng rất tiếc. Nhưng chuyện này chúng ta phải tỉnh táo đối mặt."
"Tỉnh táo? Ngươi nói ta phải tỉnh táo như thế nào?" Khí tức của Lãnh Dao Thù có chút bất ổn, "Thiên Cổ Đông Phong, đừng để ta biết rõ chuyện này có quan hệ đến ngươi, nếu không, dù phải liều cả tính mạng, ta nhất định sẽ cùng ngươi cá chết lưới rách." Nói xong, Lãnh Dao Thù phẩy tay áo bỏ đi, để lại Tháp chủ Truyền Linh Tháp với vẻ mặt âm trầm.

Nhìn Lãnh Dao Thù rời đi, sắc mặt Thiên Cổ Đông Phong vô cùng khó coi. Hắn đương nhiên biết rõ vì sao Lãnh Dao Thù lại chất vấn mình. Năm đó hắn đã từng theo đuổi Lãnh Dao Thù nhiều năm, nhưng nàng chỉ say mê Vân Minh và không thay đổi. Cho đến sau này khi Vân Minh cưới Thánh Linh Đấu La Nhã Ly, Lãnh Dao Thù vẫn nhớ mãi không quên, thậm chí là suốt đời không gả.

Mấy năm nay, Truyền Linh Tháp và Học Viện Sử Lai Khắc ngày càng trở nên xa lạ, trong đó có nguyên nhân là vì mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ.
"Tháp chủ." Một cánh cửa phụ mở ra, một người trung niên trông rất tháo vát bước nhanh tới, đến bên cạnh Thiên Cổ Đông Phong.

"Tình huống như thế nào?"

"Học Viện Sử Lai Khắc toàn diệt, không có ai sống sót. Nghe nói, đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái cũng ở trong học viện. Vào thời khắc cuối cùng, Vân Minh phá vỡ bán Thần Vị của hắn, tạm thời có được lực lượng của Thần Cách, hoá giải phần lớn lực huỷ diệt của hai quả Thí Thần, khiến một nửa người dân trong thành Sử Lai Khắc còn sống. Nhưng là trung tâm của vụ nổ, Học Viện Sử Lai Khắc và tổng bộ Đường Môn không còn ai sống sót. Bọn họ thậm chí còn phóng thêm một quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 9 đến Học Viện Sử Lai Khắc để ngăn ngừa hậu đoạn. Nhưng lần này Thánh Linh Giáo cũng tổn thất vô cùng nghiêm trọng."
"Vì phát động hai quả Thí Thần, bọn họ hiến tế sinh mệnh của 20 tên Tà Hồn Sư cấp Hồn Đấu La, còn có mấy trăm tên Tà Hồn Sư trung giai. Một kích trước khi chết của Vân Minh đã phá vỡ hoàn toàn Diệt Thế Khô Lâu

của bọn họ, trừ Giáo chủ Thánh Linh Giáo chạy trốn được, tám Phong Hào Đấu La của bọn họ đã chết, có thể nói là thương gân động cốt rồi."

Thiên Cổ Đông Phong hai mắt híp lại, lộ ra vẻ hài lòng, "Rất tốt, Vân Minh quả nhiên không khiến ta thất vọng. Cho dù Thánh Linh Giáo đã ẩn nấp vạn năm và tích luỹ nhiều như vậy, âm thầm tính kế Học Viện Sử Lai Khắc lâu như thế nhưng cuối cùng vẫn phải bỏ ra một cái giá khổng lồ. Lưỡng bại câu thương là kết quả tốt nhất. Ngươi đi đi, dựa theo kế hoạch ban đầu mà an bài cường giả trong tháp toàn lực tìm kiếm tung tích Thánh Linh Giáo, một khi phát hiện thì giết không luận tội. Vào thời điểm này cần thể hiện rõ lập trường của chúng ta. Lần này thành Sử Lai Khắc vẫn diệt, nghị viện tất nhiên không chịu nổi áp lực mà tuyên bố giải tán, nhân cơ hội này, chúng ta phải tranh thủ nhiều ghế hơn trong nghị viện."
"Tháp chủ anh minh, một lần hành động trúng nhiều mục tiêu." Ánh mắt người trung niên toát ra vẻ khâm phục.

Thiên Cổ Đông Phong lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Cái gì gọi là một lần hành động trúng nhiều mục tiêu? Chúng ta cái gì cũng không làm. Ta cũng cảm thấy rất tiếc vì thành Sử Lai Khắc vẫn diệt."

Người trung niên lập tức hiểu ý, vội vàng gật đầu, nói: "Vâng. Chúng ta vô cùng thương tiếc vì những gì xảy ra với Học Viện Sử Lai Khắc."

"Ừm, đi đi. Lát nữa ta sẽ phát lệnh truy nã của Truyền Linh Tháp, truy nã tất cả Tà Hồn Sư. Ngươi nên biết phối hợp như thế nào. Nhớ kỹ, không được lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Đồng thời, sai người giám sát hành tung của Lãnh Phó tháp chủ, đừng để nàng gây chuyện."

"Vâng."

Người trung niên lui xuống. Thiên Cổ Đông Phong đi đến bên giường, nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, hai mắt khẽ nheo lại suy nghĩ.

Chương 881: Tỉnh lại

Đau quá. Đau đớn kịch liệt khiến Đường Vũ Lân bừng tỉnh.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, với tố chất thân thể hắn, thống khổ như vậy rất ít khi xuất hiện, trừ khi hắn đột phá phong ấn Kim Long Vương.

Đã chết rồi sao? Ta đã chết?

Theo ý thức dần thanh tỉnh, hắn dần nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Hắn thật hy vọng đó là một giấc mơ, khi mở mắt ra, hắn sẽ từ trong mơ tỉnh lại.

Đúng a! Đó hẳn là một giác mơ. Học Viện Sử Lai Khắc cường đại như vậy, sao có thể bị huỷ diệt chứ?

Rất khó khăn, hắn mới mở được mắt ra.

Hắn kinh ngạc phát hiện, những gì mình thấy lại chỉ là màu xanh lá. Khi thị lực trở lại, thính giác cũng dần trở về. Đường Vũ Lân thấy mình đang ở trong một thế giới đầy tiếng côn trùng và tiếng chim hót. Đây là ... rừng rậm?

Cơn đau dữ dội từ toàn thân truyền đến, đau quá, chẳng lẽ mình còn sống?

Chớp chớp mắt, hắn giãy giụa muốn di chuyển cơ thể mình, nhưng nhận ra rằng mình không thể làm được. Chậm rãi hít vào một hơi, sau đó ngưng thần nội thị.

Đường Vũ Lân phát hiện vòng xoáy hồn lực và vòng xoáy huyết mạch của mình rất yếu. Kinh mạch bị tổn thương nhiều nơi, nội tạng cũng bị lệch.

Thương thế nghiêm trọng như vậy, đổi lại là người thường chỉ sợ đã sớm chết rồi. Nhưng hắn vẫn cảm giác được rõ ràng, cơ thể mình đang dần khôi

phục.

Huyết mạch chi lực cường hãn vận chuyển trong cơ thể, đẩy kinh mạch và nội tạng trở về vị trí ban đầu, kết nối với nhau.

Không chết, như vậy, tất cả những chuyện kia đều là sự thật sao? Vì sao mình lại ở trong rừng?

Các suy nghĩ và nghi ngờ khác nhau quanh quẩn trong đầu hắn, nhưng Đường Vũ Lân biết rõ, hiện tại đối với mình, quan trọng nhất là mau chóng khôi phục lại, chỉ khi thân thể khôi phục mới có thể giải quyết từng nghi vấn một.

Sau khi tỉnh lại, tốc độ khôi phục dĩ nhiên nhanh hơn, dưới sự khống chế của hắn, huyết mạch chi lực trước tiên di chuyển nội tạng trở về vị trí cũ, sau đó nhanh chóng chữa trị kinh mạch, đồng thời vận chuyển vòng xoáy hồn lực trong đan điền, hấp thu thiên địa nguyên khí từ bên ngoài bổ sung cho bản thân.

May mắn thay, thiên địa nguyên khí ở nơi này rất dồi dào, hơn nữa hắn là hồn sư hệ thực vật, ở nơi tràn ngập thực vật, tu luyện sẽ càng dễ dàng hơn.

Không biết qua bao lâu, kinh mạch, nội tạng của Đường Vũ Lân cơ bản đã được chữa trị, cảm giác đau đớn dần biến mất. Trong đan điền cũng hội tụ một ít hồn lực.

Lần nữa mở mắt ra, tất cả bên ngoài trở nên rõ ràng hơn. Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là một cây đại thụ che trời.

Nghiêng người, hắn từ mặt đất bò lên.

May mắn thay, khả năng hồi phục của hắn vẫn còn. Tuy nhiên, dưới uy năng khủng bố của miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo kia mà hắn không chết, điều này cũng có thể coi là kỳ tích.

Trong lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên hắn nhìn thấy cách mình không xa còn có một người đang nằm.

Áo trắng váy trắng, nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, Đường Vũ Lân rõ ràng cảm thấy tim mình đập lệch đi một nhịp. Trí nhớ tiếp tục phục hồi, hắn nhớ tới người đã bất ngờ xuất hiện trong vòng tay mình vào thời khắc cuối cùng kia.

Ba bước làm thành hai bước, hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh nàng, cẩn thận lật người nàng lại.

Khuôn mặt quen thuộc, tuyệt mỹ kiều nhan, không phải chính là Na Nhi sao? Chỉ là nhìn qua, nàng lớn hơn Na Nhi chừng hai, ba tuổi.

Thật, điều đó hoá ra là thật!
Đường Vũ Lân vội vàng sờ mạch cổ tay của nàng, mạch vẫn đập nhưng hơi yếu. Quần áo trên người nàng bị hư hại nhiều chỗ, làn da trắng nõn lộ ra ngoài.

Nhưng lúc này Đường Vũ Lân không có suy nghĩ gì khác, hắn cẩn thận từng chút một ôm nàng lên, rót Huyền Thiên Công vào người nàng.

Kinh mạch trong cơ thể có vẻ bình thường, nhưng hơi thở thì rất yếu. Khi ôm nàng Đường Vũ Lân mới nhận ra, y phục sau lưng nàng đã không còn, để lộ làn da mềm mại vô cùng mịn màng.

Giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo. Hắn nhớ rõ khi nàng đột nhiên xuất hiện trong lòng mình. Khi nàng xuất hiện thì liền nói "Ta cũng yêu chàng."

Giọng nói của nàng quen thuộc như vậy, nhưng vì sao nàng lại nói nàng là Cổ Nguyệt?

Giọng nói, khí tức đều vô cùng quen thuộc, nhưng lại có tướng mạo của Na Nhi. Trong nhất thời, Đường Vũ Lân cũng ngây người, hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.
Đúng vậy, không sai, khí tức trên người nàng hết sức quen thuộc.

Lúc trước, khi Cổ Nguyệt mới bắt đầu học tập với hắn, bọn họ đã thường xuyên tiếp xúc. Lớn lên cùng nhau từ khi còn nhỏ, trong những năm ở bên nhau, cả hai đã tiếp xúc thân mật nhiều lần, trong lòng hắn nàng rất quan trọng, Đường Vũ Lân không thể nào nhớ lầm mùi hương của nàng.

Mùi hương trên người nàng là mùi thơm thoang thoảng, là mùi hương xử

nữ thấm vào ruột gan. Còn mùi hương của Na Nhi là mùi sữa nhàn nhạt, không giống với Cổ Nguyệt.

Giờ khắc này, nhìn thiếu nữ lớn hơn Na Nhi mấy tuổi, trên người lại có mùi hương của Cổ Nguyệt, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đột nhiên, Đường Vũ Lân nhớ tới cái gì đó, hắn vội vàng nhìn cổ thiếu nữ. Hắn nhớ rõ dưới cổ nàng, trên xương quai xanh có một vết bớt hình bầu dục, rất mờ, nếu không phải hắn tận lực chú ý thì không thể phát hiện ra nó. Quả nhiên có! Nàng là Cổ Nguyệt!

Đường Vũ Lân gần như ngay lập tức tìm thấy vết bớt kia.

Cái khác có thể giả, nhưng vết bớt thì không thể là giả. Nhưng tướng mạo của nàng thì sao? Đã có chuyện gì xảy ra?

Đường Vũ Lân cẩn thận xoa má nàng vài lần, hắn đã học thuật hoá trang, nhưng nó không có tác dụng, tướng mạo vẫn như trước. Hắn không tìm ra bất kỳ dấu vết hoá trang nào, hơn nữa, Cổ Nguyệt bây giờ có tóc màu bạc.

Thoáng mở mí mắt nàng, đôi mắt màu tím. Tóc bạc mắt tím, đây rõ ràng là đặc điểm của Na Nhi.

Điều này khiến Đường Vũ Lân hơi ngẩn người.

Dù là Cổ Nguyệt hay Na Nhi trở về, hắn đều cực kỳ vui vẻ, nhưng cô nương trước mắt này dường như là kết hợp giữa Cổ Nguyệt và Na Nhi, chuyện này ...

Cảm giác tổng thể mà nói, nàng giống Cổ Nguyệt hơn, nhưng tướng mạo ... Chẳng lẽ Cổ Nguyệt cũng học được thuật hoá trang nhìn không thấu hay sao? Cũng chỉ có khả năng này.
Ôm lấy nàng, nhất thời Đường Vũ Lân không khỏi có cảm xúc lẫn lộn. Hắn không bao giờ tưởng tượng được vào thời khắc mấu chốt kia, nàng sẽ đến bên cạnh mình. Hơn nữa, hắn còn nhớ rõ, nàng dùng thân thể mình ngăn lại công kích khủng bố kia cho hắn.

Nhưng vì sao bọn họ lại ở đây? Chỗ này là nơi nào?

Dù thế nào, trước cứu sống nàng mới là quan trọng nhất.

Hắn cẩn thận rót từng chút hồn lực vào cơ thể Cổ Nguyệt, nhưng thân thể nàng giống như không đáy, dù hắn rót vào như thế nào, hồn lực đều biến mất vô tung, mà Cổ Nguyệt lại không có phản ứng gì.

Đường Vũ Lân đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hắn nhớ là trước khi Cổ Nguyệt xuất hiện, từ ngực mình truyền đến một mùi thơm mát lạnh.

Hắn theo bản năng sờ trước ngực mình, vừa vặn chạm phải vòng cổ mà Cổ Nguyệt để lại cho hắn. Mặt dây chuyền là một lân phiến màu bạc, hắn cầm nó lên, trong lòng lập tức có một ít suy đoán.
Chẳng lẽ, Cổ Nguyệt để lại lân phiến này chính là vì khi mình gặp nguy hiểm sinh tử thì đem nàng truyền tống đến bên cạnh mình?

Nếu là như vậy, mọi thứ đã được giải thích rõ ràng, người trong lòng mình cũng chính là Cổ Nguyệt.

Sao nàng phải khổ như vậy? Đường Vũ Lân ôm Cổ Nguyệt chặt hơn, nếu không phải trước mặt là dung mạo của Na Nhi, hắn chỉ sợ mình sẽ không nhịn được mà hôn xuống.

Ít nhất phải đợi nàng tỉnh lại rồi hỏi rõ ràng tình huống.

Cổ Nguyệt vẫn không tỉnh lại, sau khi rót hồn lực được một lúc, Đường Vũ Lân không thể cầm cự được nữa, chỉ có thể để mình minh tưởng khôi phục hồn lực. May mắn thay, dù Cổ Nguyệt không tỉnh lại nhưng khí tức phi thường ổn định.

Chương 882: Ba ba

Khôi phục hồn lực, rót vào cho nàng, lại khôi phục, lại rót vào ...

Sau mấy lần như vậy, Đường Vũ Lân dần cảm giác được khí tức của Cổ Nguyệt trở nên ngưng thực hơn. Đây là một hiện tượng tốt, chứng minh cách làm của hắn có hiệu quả.

Sắc trời tối xuống, ban đêm đã đến.

Trời dần sáng lên, hừng đông đã trở lại.

Đường Vũ Lân đã rót hồn lực cho Cổ Nguyệt bảy lần. Liên tục tu luyện và rót vào hồn lực khiến hắn kiệt sức.

Sau lần thứ tám rót hồn lực vào, Đường Vũ Lân cảm thấy khí tức của Cổ Nguyệt đã bình thường, nhưng người vẫn chưa tỉnh. Kéo theo thân thể mệt mỏi, hắn lại lần nữa tiến vào trạng thái minh tưởng.

Hồn lực vận chuyển, từ sau khi có hồn lực vòng xoáy, tốc độ khôi phục hồn lực của hắn đã tăng lên nhiều. Một giờ sau, hồn lực được khôi phục, cảm giác mỏi mệt cũng giảm đi.

Nhưng khi Đường Vũ Lân mở mắt ra thì thấy một đôi mắt to màu tím gần trong gang tấc. Bởi vì quá đột ngột nên bị nàng doạ cho nhảy dựng, suýt nữa thì công kích. May mắn vòng xoáy hồn lực trong cơ thể kịp thời phản ứng, dẫn dắt hồn lực khôi phục bình thường.

"Hù chết ta, nàng tỉnh rồi." Nhìn Cổ Nguyệt trước mắt, Đường Vũ Lân phải thở dốc mấy lần mới ổn định lại tinh thần, bất quá rất nhanh đã bị vui sướng thay thế.

Cổ Nguyệt thanh tú động lòng người ngồi ở trước mặt hắn, trên thân còn mặc y phục của hắn. Quần áo của nàng đã bị hư hại không cách nào dùng được, Đường Vũ Lân nhắm mắt thay y phục của mình cho nàng, quá trình

này không thể nói với người ngoài.

Nàng mặc y phục của hắn rõ ràng có chút rộng thùng thình. Cổ Nguyệt ngồi đối diện hắn, chớp chớp đôi mắt to. Đôi mắt nàng vô cùng trong trẻo, nhìn qua giống hồ nước trong vắt, phản chiếu lấy Đường Vũ Lân.

"Cổ Nguyệt?" Đường Vũ Lân thử gọi nàng.

Cổ Nguyệt đột nhiên nở nụ cười, nàng vốn đã tuyệt mỹ, nụ cười này lập tức làm Đường Vũ Lân ngẩn người.

"Ba ba."

"Phù phù!" Đường Vũ Lân vừa ngồi thẳng liền té sang một bên.

Hắn nhanh chóng ngồi dậy, trợn mắt há mồm nhìn Cổ Nguyệt, "Nàng, nàng gọi ta là gì?"

Cổ Nguyệt tựa hồ bởi vì hắn ngã xuống mà có chút kinh ngạc, vươn tay kéo tay áo của hắn, ngón cái tay còn lại ngậm trong miệng, nỉ non: "Ba ba."

Đường Vũ Lân chớp mắt, suýt nữa đã bất tỉnh, tình huống này là như thế nào?

"Cổ Nguyệt, đừng đùa. Nàng ...."

"Ba ba ..." Cổ Nguyệt lại gọi một tiếng, chỉ là tiếng kêu này lại có chút uỷ khuất, trong đôi mắt to màu tím xinh đẹp có hơi nước tràn ngập, tựa hồ ngay sau đó sẽ chảy xuống.

Cái này ...

Nhìn qua hình như không phải giả.

Đường Vũ Lân vuốt vuốt lông mày của mình, "Đừng khóc, đừng khóc. Nàng để ta yên tĩnh một lát, ta suy nghĩ một chút."

Cổ Nguyệt chẹp miệng, nhìn Đường Vũ Lân, hai tay cầm ống tay áo của hắn lắc lắc, "Ba ba, ta đói."

Học Viện Sử Lai Khắc bị diệt, trong lòng Đường Vũ Lân tràn đầy bi thống, nhưng lúc này khi nghe Cổ Nguyệt gọi hắn là ba ba, hắn thậm chí đã tạm thời quên đi bi thống.

"Được, ta chuẩn bị cho nàng chút đồ ăn." Đường Vũ Lân miễn cưỡng ổn định tinh thần của mình, vội vàng nói.

Hắn vẫn còn không gian trữ vật, mà thân là kẻ ham ăn, trong không gian trữ vật của hắn luôn không thiếu đồ ăn.

Lấy ra một ít lương khô đưa cho Cổ Nguyệt, Cổ Nguyệt nhận lấy ăn miếng lớn. Bất quá, nét mặt của nàng rõ ràng có chút không vừa ý, vừa ăn vừa lẩm bẩm, "Không ngon, ăn không ngon."
Đường Vũ Lân cũng bất đắc dĩ, lương khô thì sao ngon được chứ?

Nhìn Cổ Nguyệt có biểu cảm phong phú hơn trước không biết bao nhiêu lần, hắn dần dần tỉnh ngộ.

Chẳng lẽ, nàng mất ký ức? Nhưng là, nàng mất ký ức sao lại gọi mình là ba ba?

"Cổ Nguyệt, sao nàng lại gọi ta là ba ba?" Đường Vũ Lân hỏi dò.

Cổ Nguyệt có chút mờ mịt nhìn hắn, "Cái thứ nhất nhìn thấy, chính là ba ba." Thanh âm của nàng giống như trẻ con, thậm chí cách nói cũng không rõ, nhưng lại nói rất nghiêm túc.

Cái thứ nhất nhìn thấy chính là ba ba? Đây không phải quy luật của giới động vật sao?

Đối mặt với Cổ Nguyệt có tướng mạo Na Nhi, hắn vốn tràn đầy nghi hoặc, nhưng lúc này lại không thể hỏi thêm.

Cổ Nguyệt ăn lương khô, tựa hồ đã no rồi, nhưng bộ dạng vẫn không hài lòng lắm, "Ba ba, ăn không ngon, ta muốn ăn ngon."
"Được, để ta nghĩ cách." Đường Vũ Lân cười khổ nói.

Cổ Nguyệt lập tức hưng phấn ôm cánh tay của hắn, đem đầu tựa ở trên vai hắn, bộ dạng vô cùng ỷ lại.

Đường Vũ Lân đứng thẳng lên, lúc này mới có tinh lực đi quan sát xung quanh. Đây là một mảnh rừng rậm rạp, nhìn qua có cảm giác không nhìn thấy rìa. Trên mặt đất cũng không có dấu vết khai hoang, khắp nơi đều là thực vật cao hơn người. Khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm, nhưng trong mơ hồ hắn lại cảm giác được nguy hiểm.

Cuối cùng là đang ở đâu?

Nếu như tất cả không phải là mơ, lúc ấy hắn và Cổ Nguyệt hắn đã bị Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cao cấp đánh trúng, sau đó không hiểu vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Được rồi, đi một bước xem một bước, nếu là rừng rậm thì hắn có thể đi ra ngoài.
Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân vỗ vỗ tay Cổ Nguyệt, kéo tay nàng đi vào trong rừng rậm.

Tay trái kéo Cổ Nguyệt, tay phải dùng Hoàng Kim Long Thương quét ngang mở đường. Nhưng rất nhanh Đường Vũ Lân phát hiện sử dụng Hoàng Kim Long Thương là thừa.

Nói cũng kỳ quái, trong rừng rậm này, tất cả thực vật đều tràn đầy cảm giác thân thiết với hắn, hắn đi đến đâu, nhưng cây cỏ, dây leo đều tự động tách ra, tạo thành đường đi cho hắn, cho nên bọn họ di chuyển rất thuận lợi.

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra đây? Tuy rằng võ hồn thức tỉnh lần hai trở thành Lam Ngân Hoàng, nhưng trước đây cũng không rõ ràng như thế này.

Chẳng lẽ là vì hồn hoàn thứ năm của mình? Tự Nhiên Chi Tử?

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân dừng bước lại, ngưng thần cảm thụ khí tức thiên nhiên xung quanh.

Quả nhiên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác phi thường thân thiết đến từ phần lớn thực vật, dường như bọn chúng đều đang vấn an hắn.
Nếu ở chỗ này tu luyện thì nhất định sẽ rất tốt.

Đáng tiếc, lúc này Đường Vũ Lân không có chút suy nghĩ tu luyện nào, hắn chỉ muốn nhanh chạy ra ngoài, đi thăm dò tình huống thành Sử Lai Khắc, tìm kiếm tung tích đồng bạn, sau đó tìm hiểu tình huống của Cổ Nguyệt,

chữa trị thật tốt cho nàng.

Đột nhiên gặp đại biến, tinh thần hắn hiện tại có chút mệt mỏi.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu nhìn Cổ Nguyệt bên người, có nàng ở đây, trong lòng hắn dễ chịu hơn nhiều. Nếu hắn chỉ có một người thì chỉ sợ sẽ càng thêm thống khổ.

"Ba ba." Cổ Nguyệt thấy hắn nhìn mình thì lập tức nở nụ cười ngọt ngào.

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Có thể đừng gọi ta là ba ba được không, nàng có biết mỗi khi nàng gọi ta như vậy, ta liền nổi da gà khắp người. Chuyện này thật sự là ..."
Cổ Nguyệt lập tức mân mê miệng, trong đôi mắt đẹp lại ngấn lệ, uỷ khuất nói: "Ba ba không quan tâm ta nữa sao?"

"Ta ..."

Đường Vũ Lân rất bất đắc dĩ, "Không có, không có, đương nhiên là quan tâm nàng rồi, nghe lời, nàng muốn gọi thế nào thì gọi như vậy."

"Ba ba, ôm một cái." Cổ Nguyệt hướng Đường Vũ Lân mở ra hai tay.

Đường Vũ Lân im lặng một hồi, Cổ Nguyệt đã hưng phấn nhào lên, giống như là bạch tuộc mà dán trên người hắn.

Một đầu tóc dài màu bạc bay lên, trong miệng phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Đường Vũ Lân rơi vào đường cùng, chỉ có thể một tay nâng mông nàng, Cổ Nguyệt vẫn ở trong ngực hắn cọ cọ một hồi, cọ đến Đường Vũ Lân bốc hoả mà không thể làm gì.

Cổ Nguyệt hai tay ôm cổ Đường Vũ Lân, tựa đầu vào vai hắn, phi thường ỷ lại.

Đường Vũ Lân trong lòng bất đắc dĩ hóa thành nhu tình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, cũng không để cho nàng xuống, cứ như vậy một tay nâng nàng vừa đi về phía trước. Tất nhiên, cân nặng của Cổ Nguyệt không là gì với hắn.

Chương 883: Xích Hoả Hầu Vương

Nhưng khiến Đường Vũ Lân không nghĩ tới là, Cổ Nguyệt rất ỷ lại vào người hắn, khi hắn muốn nàng xuống thì nói gì nàng cũng không chịu, cuối cùng, từ ôm biến thành cõng. Cổ Nguyệt cười hì hì được hắn cõng trên lưng, đi sâu vào trong rừng.

"Ta thật sự thiếu nợ nàng a!" Đường Vũ Lân nhìn đôi tay rủ xuống trước ngực mình, không nhịn được cười nói.

Cổ Nguyệt đưa đầu lại gần, hôn lên mặt hắn một cái, "Ba ba, ta thật thích ngươi."

Đường Vũ Lân hơi sửng sốt, đang muốn nói chuyện thì trong lòng đột nhiên dâng lên dấu hiệu cảnh báo, theo bản năng nhảy lên một cái.

Một cái bóng màu nâu sậm ở dưới chân hắn lóe lên rồi biến mất, nếu hắn vẫn đứng ở vị trí lúc trước thì sẽ bị đánh trúng.

"Ai?" Đường Vũ Lân hét lớn một tiếng, nhưng không có dấu vết gì ở hướng tập kích hắn.

Khẽ nheo mắt lại, trên người Đường Vũ Lân lập tức bắn ra khí tức lạnh lẽo, dây leo Lam Ngân Hoàng từ dưới chân tràn ra, tản ra bốn phía. Nơi này là rừng rậm, đối với hắn mà nói, nó đơn giản là chiến trường của anh.

Một màn kỳ lạ xuất hiện, ngay cả Đường Vũ Lân cũng thấy sửng sốt. Khi Lam Ngân Hoàng chui vào mặt đất, hắn lập tức thấy cảm giác của mình cũng tràn ra phía ngoài.

Tinh thần lực của hắn đã đạt đến Linh Uyên Cảnh, cảm ứng rất mạnh mẽ, phạm vi bao phủ đủ để vượt qua nghìn trượng. Nhưng đó chỉ là cảm giác mơ hồ trong tâm trí, mà vào lúc này, khi Lam Ngân Hoàng hoà vào khu rừng, hắn phát hiện mình dường như mở ra thiên nhãn. Phạm vi mà tinh

thần lực của hắn có thể cảm giác được, tất cả mọi thứ trong đó đều được thể hiện trong đầu hắn.

Phía trước bên trái 650 mét, một thân ảnh to lớn với bộ lông toàn thân màu nâu đỏ, nó đang nhảy lên như một ngôi sao, liên tục di chuyển với tốc độ cao, mà quỹ đạo chuyển động của nó dường như lấy hắn và Cổ Nguyệt làm trung tâm.

Cổ Nguyệt có chút tò mò nhìn xung quanh, ló ra khỏi bả vai Đường Vũ Lân.

Có thể nhìn thấy người đến sẽ ứng phó dễ dàng hơn nhiều.

Kia rõ ràng là một con Xích Hỏa Hầu, nhưng nó hoàn toàn khác với Xích Hỏa Hầu trong ấn tượng của Đường Vũ Lân.

Theo hiểu biết của hắn về hồn thú, Xích Hỏa Hầu có thể coi là hồn thú cấp thấp, đa số đều có tu vi mười năm đến trăm năm, trăm năm đã rất hiếm thấy. Mà dù là Xích Hỏa Hầu trăm năm cũng có cách tấn công rất đơn giản. Ngoại trừ tốc độ nhanh và khả năng di chuyển linh hoạt trong rừng cũng không có điểm gì đặc biệt.

Nhưng con Xích Hỏa Hầu kia hoàn toàn khác. Thân hình của nó lớn hơn Xích Hỏa Hầu bình thường không chỉ 10 lần, chiều cao hơn 7 mét, trong quá trình di chuyển, bộ lông màu nâu đỏ còn phát ra lưu quang màu vàng nhạt. Khiến người khác kinh ngạc nhất là trên trán nó còn có con mắt thứ ba. Đó là một con mắt dựng đứng màu vàng kim, loé ra hào quang yêu dị. Nó nhìn Đường Vũ Lân từ xa, ánh mắt ngưng thực, mặc dù có nhiều cây cối ngăn cách, Đường Vũ Lân vẫn có cảm giác con mắt dựng thẳng kia dường như có thể nhìn thấy chính mình.

Biến dị? Không hề nghi ngờ, đây là một hồn thú biến dị. Mà khi Đường Vũ Lân nhìn thấy nó, trong lòng cũng có một ít phỏng đoán về nơi hắn đang đứng.

Hồn thú ở Đấu La Đại Lục đã gần như bị diệt sạch. Trước đó, nơi hắn tiếp xúc với nhiều hồn thú nhất chính là Thăng Linh Đài do Truyền Linh Tháp khống chế, là nơi mô phỏng lại Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Chẳng lẽ, hắn bị Cổ Nguyệt dẫn tới trong Thăng Linh Đài sao? Điều này thực sự có thể, với địa vị của Cổ Nguyệt ở Truyền Linh Tháp, mang hắn vào đây cũng không

phải chuyện khó.
Thăng Linh Đài?

Khi hắn còn đang kinh ngạc thì Xích Hỏa Hầu Vương biến dị đã lao về phía họ. Dường như cảm nhận được Đường Vũ Lân quan sát mình, Xích Hỏa Hầu Vương loé thân lên đã ở trên một cây đại thụ, hai chân đạp xuống một cái, bắn thẳng lên như một mũi tên đỏ rực lửa.

Đường Vũ Lân hơi nheo mắt lại, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo. Học Viện Sử Lai Khắc đột ngột gặp đại nạn, trong lòng hắn căm phẫn cỡ nào. Đột nhiên kẻ thù xuất hiện, tâm tình bị đè nén lập tức bộc phát ra.

"Cổ Nguyệt, ôm chặt ta." Đường Vũ Lân thấp giọng nói.

Cổ Nguyệt vội vàng ôm lấy cổ hắn, đôi chân dài cũng quấn chặt lấy eo hắn. Khí huyết trong người Đường Vũ Lân bỗng dâng trào, hai tay mở sang hai bên, đôi Kim Long Trảo đồng thời phóng ra.

Sau khi hai vòng xoáy hình thành, Đường Vũ Lân phát hiện võ hồn và huyết mạch chi lực của hắn có thể đồng thời tồn tại, hoàn toàn không cần hoán đổi, có thể chân chính cùng nhau chiến đấu.
Vô số Lam Ngân Hoàng từ dưới đất dựng lên, giống như một khu rừng màu lam bạc, ngăn lại đường đi của Xích Hỏa Hầu Vương.

Con Xích Hỏa Hầu Vương kia cực kỳ hung hãn, hai tay mở ra, toàn thân rực cháy ánh lửa đỏ vàng, đánh tới Lam Ngân Hoàng.

Lam Ngân Hoàng dù sao cũng là võ hồn hệ thực vật, sau khi bị nó va chạm thì lần lượt bị đẩy ra. Nó mang theo khí thế mãnh liệt đến trước mặt Đường Vũ Lân.

Không trực tiếp nhảy xuống, Xích Hỏa Hầu Vương kia đột nhiên mở ra một đôi cánh dưới nách, làm thế bổ nhào xuống của nó dừng lại trên không trung.

Chiến thuật? Hồn thú này thông minh như vậy sao?

Đừng xem thường dừng lại chớp nhoáng này, thời gian đó đã đủ để đối thủ hoàn toàn tính sai quỹ đạo tấn công của nó. Cùng lúc đó, con mắt thứ ba của nó sáng lên. Dao động tinh thần mạnh mẽ đột nhiên dâng lên như thủy

triều, không phải va chạm trực tiếp, mà là một loại uy áp tinh thần từ bốn phương tám hướng truyền tới, lấy thân thể Đường Vũ Lân làm trung tâm. "Ngang" Đường Vũ Lân ngửa đầu lên gào, đầu rồng màu vàng cực lớn bao trùm toàn thân, chính là Hoàng Kim Long Hống.

Cơ thể Xích Hỏa Hầu Vương cứng đờ trên không trung, tinh thần trùng kích mạnh mẽ của nó đã bị phản lại dưới chấn động tinh thần lực từ Hoàng Kim Long Hống.

Nhưng đúng lúc này, trong con mắt dọc kia, một đạo kim quang như thiểm điện lóe lên, xuyên qua không khí vặn vẹo với nhiệt độ cực cao, trong chớp mắt đã tới trước ngực Đường Vũ Lân.

Cùng lúc đó, thân thể nó cũng lăng không sà xuống, đôi móng vuốt sắc bén duỗi ra bao phủ lấy Đường Vũ Lân.

Kim Long Trảo tay phải duỗi ra, chặn trước người mình, ngăn cản không cho quang mang từ trên trời giáng xuống. Cảm giác nóng bỏng trong chớp mắt truyền đến, năng lượng trùng kích mạnh mẽ khiến người có lực lượng mạnh như Đường Vũ Lân cũng hơi lảo đảo.
Con Xích Hỏa Hầu Vương kia cũng mượn cơ hội này lăng không đi tới, đôi vuốt sắc bén chụp vào Đường Vũ Lân từ hai bên.

"Cút!" Đường Vũ Lân Lân gầm lên một tiếng, Kim Long Thăng Thiên! Kim Long cực lớn từ dưới chân bay lên, đụng vào Xích Hỏa Hầu Vương.

Trong tiếng nổ chói tai, mảng lớn rừng cây xung quanh đổ ra ngoài. Xích Hỏa Hầu Vương bị hất văng lên, nhưng Đường Vũ Lân cũng lảo đảo lùi về phía sau hai bước mới đứng vững.

Xích Hỏa Hầu Vương rơi xuống một cành cây đại thụ ở phía xa, trong mắt lộ ra vẻ bất định, hiển nhiên là bị công kích cường hãn của Đường Vũ Lân doạ sợ.

Sự cuồng bạo của Đường Vũ Lân cũng thu liễm lại, con Xích Hỏa Hầu Vương này không ngờ lại khó đối phó như thế, không chỉ công kích mạnh mẽ, mà còn có tinh thần lực. Đồng thời, bản thân lực phòng ngự của nó cũng rất cường hãn, Kim Long Kinh Thiên của hắn va chạm chính diện với nó mà không làm tổn thương được nó, chỉ là bức nó lui xuống mà thôi. Thật là không đơn giản!

Hồn thú vạn năm! Không hề nghi ngờ, đây là một hồn thú vạn năm, mà còn không phải là bình thường, nó là hồn thú vạn năm biến dị.

Thở sâu, Đường Vũ Lân thoáng bình tĩnh lại. Hắn biết rõ đối mặt với một đối thủ như vậy, mình không thể để tâm tình ảnh hưởng tới trận chiến.

Khẽ nheo mắt, Đường Vũ Lân nhìn chằm chằm Xích Hỏa Hầu Vương, khí thế bản thân bắt đầu tăng lên. Hắn không sử dụng Đấu Khải, đó là thủ đoạn về sau. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không dễ dàng phát động Đấu Khải.

Nếu như đây là Thăng Linh Đài thì ít nhất cũng là Thăng Linh Đài trung cấp, hoặc là Thăng Linh Đài cao cấp trong truyền thuyết mới đúng. Nếu không hắn cũng không phải đối mặt với hồn thú cường đại như vậy. Phải cố gắng bảo tồn thực lực, để đối mặt với cường giả có thể xuất hiện bất cứ lúc nào trong tương lai.
Xích Hỏa Hầu Vương đảo mắt một vòng, đột nhiên nó loé thân lên, không tiếp tục đánh về phía Đường Vũ Lân, mà là nhanh chóng chạy trốn về phía xa. Cứ như vậy liền chạy.

Đường Vũ Lân sửng sốt một chút, không hề nghi ngờ, con Xích Hỏa Hầu Vương này cực kỳ thông minh, sau khi phát hiện mình không dễ đối phó thì lựa chọn chạy trốn.

Đường Vũ Lân cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn hiểu được, muốn chiến thắng Xích Hỏa Hầu Vương này thì mình nhất định phải toàn lực ứng phó. Hồn thú vạn năm biến dị, bên cạnh không có ai giúp đỡ thì đối phó không hề dễ.

"Ba ba." Bên tai truyền đến thanh âm làm Đường Vũ Lân chiến ý tăng vọt đột nhiên hạ xuống. Khoé miệng hắn co giật một thoáng, vỗ vỗ đùi Cổ Nguyệt, "Không sao, nàng xuống đi."

"Được rồi." Cổ Nguyệt có chút không muốn rời khỏi người Đường Vũ Lân, trong lòng vẫn còn sợ hãi, "Ba ba, vừa rồi là cái gì? Thật đáng sợ!"

Chương 884: Không tốt!

Đường Vũ Lân nhìn nàng và im lặng một hồi, trong lòng thầm nghĩ, thực lực của Cổ Nguyệt không hề kém mình, thậm chí còn mạnh hơn mình, nhưng nàng bây giờ đã hoàn toàn biến thành một đứa trẻ cần được hắn chăm sóc.

"Không có chuyện gì đâu, ta sẽ bảo vệ nàng." Đường Vũ Lân sờ sờ mái tóc dài của nàng, Cổ Nguyệt cũng thuận thế dựa vào trong ngực hắn, vẻ mặt hài lòng nói: "Ba ba là tốt nhất."

Bàn tay Đường Vũ Lân cứng lại, về sau nàng tỉnh lại, nàng sẽ đối mặt với chính mình như thế nào?

Thầm than một tiếng, đồng thời cũng bình tĩnh lại, hắn bắt đầu phán đoán tình huống xung quanh.

Tôi luyện ở Ma Quỷ Đảo đã dạy hắn phải cố gắng hết sức giữ tỉnh táo dù tình huống có khó khăn đến đâu. Dù tâm tình chấn động cực lớn thì cũng phải tỉnh táo lại trong thời gian ngắn nhất có thể. Bởi vì chỉ khi giữ được tỉnh táo, hắn mới có thể đối mặt tốt hơn với mọi khó khăn.

Bình tĩnh lại, Đường Vũ Lân cảm thụ tất cả xung quanh, đồng thời nghiêm túc phán đoán.

Không hề nghi ngờ gì nữa, đây là một khu rừng nguyên sinh, đã có suy đoán Thăng Linh Đài lúc trước, hiện tại hắn càng cảm thấy nơi này là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm được mô phỏng trong Thăng Linh Đài. Điểm khác biệt duy nhất là, thực vật ở chỗ này tươi tốt hơn trong Thăng Linh Đài mà hắn từng nhìn thấy, và chúng trông già hơn.

Hắn tự đặt cho mình một giả thiết. Giả sử đây là trong Thăng Linh Đài thì nó tuyệt đối không phải là Thăng Linh Đài trung cấp. Trước kia hắn đã từng đến Thăng Linh Đài trung cấp, thực vật ở đó không rậm rạp như ở đây, cũng sẽ không dễ dàng gặp phải hồn thú cường đại như thế, thực lực

không hề thua kém mình.

Dựa theo năng lực mà Xích Hỏa Hầu Vương thể hiện ra, nếu muốn chiến thắng nó, chỉ sợ Đường Vũ Lân phải mặc Đấu Khải mới có thể làm được.

Đừng nhìn hiện tại hồn lực của hắn chỉ có 55 cấp, nhưng dù là cường giả Lục Hoàn bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn. Cộng thêm tăng phúc từ Đấu Khải hay Hoàng Kim Long Thương, bây giờ trong giới hồn sư, Đường Vũ Lân có thể coi là một tiểu cao thủ rồi.

Như vậy xem ra, con kia Xích Hỏa Hầu Vương kia là hồn thú có tu vi khoảng 2 vạn năm.

Thăng Linh Đài cao cấp? Cho tới giờ hắn chưa từng tìm hiểu về tồn tại này. Hắn chỉ từng nghe Cổ Nguyệt nói mơ hồ rằng Thăng Linh Đài cao cấp mới là tài nguyên quan trọng nhất ở Truyền Linh Tháp.

Tuy nhiên hắn vẫn có một số phán đoán cơ bản như, hồn thú càng cường đại thì số lượng càng ít. Bởi vì mỗi hồn thú cường đại đều có lãnh thổ riêng của mình, người khác không thể xâm phạm. Rất rõ ràng, chỗ bọn họ đang đứng là lãnh thổ của Xích Hỏa Hầu Vương.

Mà đi sâu vào bên trong thì có thể sẽ gặp các hồn thú khác.

Tuy nhiên, câu hỏi quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để thoát khỏi nơi này.

Nếu như là Thăng Linh Đài truyền thống thì có trang bị chuyên biệt để ra ngoài, lúc rời đi chỉ cần nhấn nút là có thể. Hoặc là chết trong Thăng Linh Đài thì cũng được rời đi, chỉ là sẽ phải thừa nhận một ít trùng kích về mặt tinh thần.

Vấn đề hiện tại là, trên người bọn họ không có nút bấm nào có thể rời đi, cũng không thể dùng phương thức bình thường để đi ra ngoài. Nhưng dùng phương pháp tử vong có được hay không?

Đường Vũ Lân không biết, bây giờ cũng không có biện pháp thử, nếu thật sự chết thì phải làm sao?

Hơn nữa, Đường Vũ Lân sớm nghe nói qua, Thăng Linh Đài đỉnh cao nhất

là thế giới thực, nếu hiện tại mình và Cổ Nguyệt đang ở đó, một khi chết rồi thì cũng là chính thức tử vong.
Cho nên, dù như thế nào hắn đều phải dùng phương thức cẩn thận nhất để đối mặt.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng về chuyện này, hắn không vội vàng đi về phía trước. Khu vực này là lãnh thổ của Xích Hỏa Hầu Vương, ít nhất bây giờ hắn đủ chống lại con Xích Hỏa Hầu Vương này, do vậy ở đây tương đối an toàn. Hơn nữa hắn có thiên nhãn có thể quan sát xung quanh và nhanh chóng phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào. Chi bằng ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, sau đó xác định cẩn thận phương hướng rồi lại nói.

Nếu đây thật sự là Thăng Linh Đài cao cấp trong truyền thuyết thì chỗ kia rất có thể là khu hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm vẫn còn tồn tại, thậm chí là đại hung chi địa. Đó là nơi có thể gặp phải hồn thú 10 vạn năm.

Nếu như mạo muội xâm nhập, chỉ cần gặp phải một con hồn thú 10 vạn năm, hắn và Cổ Nguyệt đều xong rồi.
Và nếu thật sự là chỗ kia, chỉ cần hắn lựa chọn phương hướng chính xác, dần rời xa khu hạch tâm thì bọn họ có thể đi ra ngoài.

Chỉ dựa vào mắt, Đường Vũ Lân đương nhiên không thể xác định mình nên đi hướng nào. Nhưng thông qua biến hoá của Lam Ngân Hoàng, hắn có thể hỏi. Hỏi ai đây? Thực vật, tất cả thực vật xung quanh, bọn nó hiểu rõ thế giới này hơn hắn.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân nói với Cổ Nguyệt ở bên cạnh: "Cổ Nguyệt, ta muốn minh tưởng trong chốc lát, tìm kiếm hướng rời đi, nàng ở bên cạnh ta, đừng có đi xa."

"A." Cổ Nguyệt ngoan ngoãn đáp ứng một tiếng.

Nhìn nàng như vậy, Đường Vũ Lân không khỏi thất thần. Trong suy nghĩ của hắn, Cổ Nguyệt là một cô nương sống độc lập và luôn có nhiều tâm sự. Giữa bọn họ luôn có một cảm giác gần gũi đặc biệt. Tình cảm của bọn họ vô tri vô giác được vun đắp trong nhiều năm qua.
Cổ Nguyệt lúc này không giống với Cổ Nguyệt trong suy nghĩ của hắn nữa rồi. Nhưng hắn lại có chút hy vọng nếu Cổ Nguyệt luôn ngây thơ như vậy thì sẽ bớt đi rất nhiều phiền não. Đặt mình vào vị trí của Cổ Nguyệt và nghĩ lại, lúc nàng rời đi hẳn là rất đau đớn, nhưng chỉ cần nàng yêu hắn, nỗi đau

của nàng sẽ không kém nỗi đau của hắn.

Chỉ khác là nàng biết cách tìm được hắn, còn hắn thì luôn không tìm được nàng.

Lần này nàng đã trở về, nói thế nào cũng không thể để nàng rời đi. Tất nhiên, hắn phải chứng minh suy đoán của mình trước, cô gái có khuôn mặt Na Nhi này có thực sự là Cổ Nguyệt của hắn hay không. Nếu không, dù muốn thân mật với nàng hắn cũng không dám.

Khoanh chân ngồi xuống, Đường Vũ Lân tập trung tinh thần, tinh thần lực phóng thích theo Lam Ngân Hoàng, dần dung hợp với thực vật xung quanh, từng bước câu thông.
Trước khi thực vật mở ra linh trí thì chỉ là sinh vật đơn giản, bọn chúng giống như kim loại khi hoàn thành Linh Rèn, có sinh mệnh nhưng không có trí tuệ.

Mà một khi mở ra linh trí, trở thành hồn thú hệ thực vật, nó có khả năng mạnh hơn hồn thú thông thường. Chỉ là số lượng hồn thú hệ thực vật thật sự quá ít và hiếm.

Nhưng mà, Đường Vũ Lân có biện pháp của hắn. Hắn căn bản không cần liên hệ với thực vật có linh trí, chỉ cần chúng chỉ cho hắn biết hướng nào nguy hiểm, hướng nào an toàn là được.

Ngay sau đó hắn đã có câu trả lời.

Thực vật bình thường trên mặt đất cũng không có phản hồi gì nhiều, có vẻ như không biết gì, mà tin tức những cây cao gửi đến đã chỉ dẫn cho hắn rõ ràng. Trong cảm giác mà những thực vật này cho hắn, một hướng là vực sâu, còn một hướng là ánh nắng tươi sáng. Không hề nghi ngờ, đáp án đã có.
Đã có phát hiện như vậy, Đường Vũ Lân rất vui mừng. Hắn mở mắt ra, từ mặt đất nhảy lên.

Nhưng làm hắn kinh hãi là, Cổ Nguyệt không có ở bên cạnh hắn.

Hắn theo bản năng vội vàng phóng thích tinh thần lực, dùng thiên nhãn đi tìm nàng. May mắn thay nàng không đi xa, ở cách hắn khoảng 300 mét. Sau đó nàng cúi đầu, cười tủm tỉm tìm được cái gì đó trong bụi cây. Trong

tay trái nàng đang cầm một bó hoa dại rực rỡ, nhìn qua rất cao hứng.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng, Đường Vũ Lân trong lòng chua xót. Với tư cách là học viên Học Viện Sử Lai Khắc, bọn họ đã sớm không có niềm vui giống bạn bè cùng lứa tuổi. Đúng a! Thiếu nữ thích hoa, có ai lại không thích hoa?

Đúng lúc này, đột nhiên trong thiên nhãn của hắn có hai thân ảnh xuất hiện, một cái nhào về phía hắn, còn một cái rõ ràng lao về phía Cổ Nguyệt.
Hai thân ảnh này xuất hiện phi thường đột ngột, hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh, không có chút nào dừng lại.

Không tốt!

Chương 885: Thần Long lại hiện ra

Đường Vũ Lâm trong lòng hét lên một tiếng rồi bay về phía Cổ Nguyệt như một mũi tên.

Cổ Nguyệt bây giờ đã mất đi trí nhớ, nàng không khác gì một đứa trẻ, rất yếu ớt. Đường Vũ Lân lúc này sởn tóc gáy, tốc độ trong chớp mắt tăng lên, đồng thời một cây Lam Ngân Hoàng dùng tốc độ nhanh hơn hắn bắn ra, thẳng đến chỗ Cổ Nguyệt.

Đánh về phía Đường Vũ Lân chính là Xích Hỏa Hầu Vương, mà thân ảnh đánh về phía Cổ Nguyệt là một hồn thú loài chim toàn thân màu xanh biếc. Tốc độ của nó thực sự quá nhanh, giống như là mũi tên màu xanh biếc, ngay khi Lam Ngân Hoàng của Đường Vũ Lân mới quấn lên người Cổ Nguyệt, nó đã đến trước mặt nàng, cái miệng dài sắc nhọn hướng đâm vào trán nàng.

Thúy Ma Điểu! Đường Vũ Lân trong chốc lát đã nhận ra loài hồn thú này. Cũng bởi vì nhận ra, trong lòng hắn mới càng thêm sợ hãi.

Thúy Ma Điểu là một trong những hồn thú loài chim tàn nhẫn nhất. Chúng lớn lên bằng cách hút tuỷ não của những sinh vật khác. Dù là hồn thú hay nhân loại đều là mục tiêu của nó. Trên thực tế, Thúy Ma Điểu thích tuỷ não của nhân loại hơn. Loài hồn thú này di chuyển nhanh như tia chớp, tốc độ của nó đứng đầu danh sách trong toàn bộ hồn thú, chỉ là số lượng không nhiều lắm.

Ở thời kỳ thượng cổ, Thúy Ma Điểu từng gây ra một tai hoạ thật lớn. Khi đó bọn nó vẫn là hồn thú quần cư, một đàn Thúy Ma Điểu bay qua, tất cả sinh vật đều có lỗ trên đầu và không còn não. Cảnh tượng đó kinh khủng làm sao!

Về sau trong giới hồn thú đã có hành động tiêu diệt Thúy Ma Điểu. Dưới sự dẫn dắt của một số Hồn Thú Chi Vương, loài hồn thú này đã bị giết bảy, tám phần, may mắn thoát khỏi chỉ là phượng mao lân giác. Lúc này, uy

hiếp của Thúy Ma Điểu đối với sinh vật trên đại lục mới giảm xuống, dù nó có xuất hiện cũng chỉ là ngẫu nhiên, hơn nữa phải vô cùng cẩn thận.

Tương đối mà nói, nhân loại không biết quá nhiều về Thúy Ma Điểu, nó chỉ được ghi chép lại trong một số cổ tịch. Bởi vì thời điểm Thúy Ma Điểu gây hại cho đại lục, lúc ấy vẫn là thời kỳ hồn thú thống trị đại lục.

Năm đó, nghe nói có một Thúy Ma Điểu Vương đã từng hút tuỷ não của Chân Long, sau đó tiếp tục tiến hoá, trở thành kẻ giết chóc kinh khủng nhất thời đại đó.

Cũng bởi vì Chân Long bị giết, kẻ thống trị đại lục lúc đó là Long tộc mới tập trung lực lượng, điên cuồng triển khai trả thù, từ đó triệt để huỷ diệt bọn nó.

Giờ khắc này, khi Đường Vũ Lân nhìn thấy Thúy Ma Điểu xuất hiện, hô hấp của hắn như ngừng lại.

Nếu trán Cổ Nguyệt bị nó đâm xuyên qua thì dù có mười Cổ Nguyệt cũng không thể sống được. Hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy.

Đường Vũ Lân cơ hồ đem hết toàn lực kéo Lam Ngân Hoàng của mình về phía sau, đồng thời không chút do dự đánh ra một trảo. Kim Long Tịch Diệt Trảo bộc phát, chụp về phía trước người Cổ Nguyệt.

Thân hình Thúy Ma Điểu cũng không quá lớn, dù giang hai cánh cũng chỉ rộng hơn nửa mét, dài khoảng một mét. Toàn thân màu xanh sẫm, miệng dài giống ống kim trong suốt. Tốc độ của nó nhanh đến nỗi không ai nhìn kịp.

Kim Long Tịch Diệt Trảo của Đường Vũ Lân đến rất đúng lúc, Cổ Nguyệt cũng bị hắn kéo về phía sau, nhưng Thúy Ma Điểu đột nhiên tăng tốc lần thứ hai trên không trung, như thể mang theo đuôi lửa màu xanh biếc, đẩy thân thể nó như tia chớp, trong chớp mắt đã đến trước mặt Cổ Nguyệt, mỏ dài trực tiếp chạm vào mi tâm của nàng.

"Không ----" Đường Vũ Lân hét lên một tiếng, trong chốc lát huyết dịch trong người hắn sôi trào.
Hai mắt Cổ Nguyệt mờ mịt, khi bị kéo lại, nàng hoàn toàn không rõ có chuyện gì xảy ra, chỉ trơ mắt nhìn cái miệng dài của Thúy Ma Điểu đến

trước mặt mình.

Đường Vũ Lân hét lên trong đau đớn, Thúy Ma Điểu ánh mắt lạnh như băng, còn có Xích Hỏa Hầu Vương đã tấn công từ phía sau. Trong nhất thời, dường như thế giới đều bị đóng băng, mà ngay sau đó, vận mệnh của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt dường như đã chú định.

Đường Vũ Lân lúc này chỉ cảm thấy trái tim tan nát, nếu Cổ Nguyệt chết dưới miệng dài của Thúy Ma Điểu, hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình. Hắn thà rằng người bị hút tuỷ não là mình cũng không muốn Cổ Nguyệt bị chút xíu tổn thương nào.

Mà cũng đúng lúc này, một màn kỳ dị xuất hiện. Huyết mạch chi lực trong người Đường Vũ Lân sôi trào khiến xung quanh hắn xuất hiện một tầng quang vụ màu đỏ vàng, mà tầng quang vụ này đột nhiên bị lân phiến màu bạc Cổ Nguyệt để lại trên cổ hắn hấp thu.
Không gian xung quanh dường như ngừng lại, cho dù có tốc độ cực nhanh nhưng cái miệng dài của Thúy Ma Điểu đã đến mi tâm Cổ Nguyệt cũng thoáng dừng lại.

Mà trong khoảnh khắc này, thân thể Cổ Nguyệt và Đường Vũ Lân đã trở nên hư ảo.

Trên người Đường Vũ Lân bắn ra kim quang chói mắt, mà trên người Cổ Nguyệt bắn ra ngân quang rực rỡ, vàng bạc song sắc hô ứng lẫn nhau. Khối bảo thạch rực rỡ màu sắc trên cổ tay Đường Vũ Lân cũng sáng lên. Sau đó, màu vàng và màu bạc bỗng co lại, trong chớp mắt dung hợp.

Vầng sáng bảy màu nở rộ. Thúy Ma Điểu và Xích Hỏa Hầu Vương đã có thể cử động. Thúy Ma Điểu giống như một ngôi sao băng màu xanh biếc, trong chớp mắt đã đâm vào trong hào quang bảy màu.

Nhưng theo một tiếng "đinh" giòn tan, thân thể nó ngay lập tức bị bắn ngược lên. Bên kia, Xích Hỏa Hầu Vương cưỡng ép đổi hướng trên không trung, rơi xuống một cây đại thụ bên cạnh, kinh ngạc nhìn về phía hào quang bảy màu trước mặt.
Nó không chỉ có thực lực mạnh, quan trọng hơn là nó có trí tuệ mà nhiều hồn thú không có được, nó giỏi nhất là xu cát tị hung. Lần này tìm Thúy Ma Điểu giúp đỡ, vốn tưởng rằng không có sơ hở nào, lại không ngờ tới đột nhiên xuất hiện biến hoá như vậy.

Lúc này, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy vòng xoáy huyết mạch trong lồng ngực xoay tròn với tốc độ kinh người trước đó chưa từng có. Huyết mạch toàn thân cũng đang có biến hoá kỳ lạ.

Năng lượng khổng lồ tràn vào cơ thể giống như nước sông chảy ngược, hắn chỉ thấy toàn thân mình bành trướng, năng lượng kinh khủng khiến hắn không thể không nhìn lên trời và phát ra một tiếng Long ngâm rõ to.

Thần Long Biến, trong ý thức của mình, hắn biết rõ mình và Cổ Nguyệt đang hoàn thành Thần Long Biến. Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng trước đây Thần Long Biến đều do Cổ Nguyệt làm chủ đạo, hắn nhiều lắm là thúc giục năng lượng Thần Long Biến để chiến đấu.
Mà lần này thì khác, có vẻ như Thần Long Biến là do hắn dẫn động, với tố chất cơ thể mạnh mẽ của hắn vậy mà có chút không thể chống đỡ được năng lượng khổng lồ kia. Năng lượng Cổ Nguyệt mang đến giống như thổi hắn thành một quả bóng. Kinh mạch trong cơ thể bắt đầu không chịu nổi, xem ra đây mới chỉ là bắt đầu.

"A ----" Tiếng Long ngâm biến thành tiếng kêu thảm thiết. Ngay cả khi phá vỡ phong ấn Kim Long Vương, Đường Vũ Lân cũng chưa từng có cảm giác tử vong cách mình gần đến vậy. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng khi tiếng hét thảm vang lên, Đường Vũ Lân cảm giác được năng lượng đang tràn vào cơ thể mình chợt ngừng lại, ý thức của hắn cũng trở lại bình thường.

Lân phiến bảy màu bao trùm toàn thân, người hắn đã bành trướng lên cao chừng năm mét, khác với Thần Long Biến lúc trước. Dường như võ hồn dung hợp kỹ của bọn họ đã phát triển.
Đường Vũ Lân còn nhớ rõ, Cổ Nguyệt đã từng nói, trong Thần Long Biến của bọn họ, đệ nhất biến là Thần Long Sơ Tỉnh. Như vậy, chẳng lẽ bây giờ là đệ nhị biến hay sao?

Sau lưng, đôi cánh bảy màu cực lớn mở ra, Đường Vũ Lân cảm thấy tất cả phần tử năng lượng trong rừng đang điên cuồng lao về phía mình, không chỉ tràn vào trong cơ thể hắn mà còn tạo thành một đám mây năng lượng lớn quanh người, có thể tự mình huy động bất cứ lúc nào.

Hắn cảm giác mình có sức mạnh trước đó chưa từng có, và một điều gì đó chợt hiện ra trong đầu hắn. Hình như hắn có thể huy động được lực lượng của Cổ Nguyệt.

Chương 886: Nghiền ép song thú

Sau khi nhìn thấy biến hoá của Đường Vũ Lân, đặc biệt là khi nghe được tiếng Long ngâm kia, Xích Hỏa Hầu Vương liền quay đầu bỏ chạy. Nó hoá thành một quang ảnh màu đỏ vàng, trong nháy mắt đã bay xa hàng nghìn mét.

Bên kia tốc độ của Thúy Ma Điểu còn nhanh hơn nó. Từ khi tộc quần bị diệt, những con Thúy Ma Điểu còn lại này giỏi bảo vệ mình hơn. Thấy đối thủ đột ngột trở nên cường đại như vậy, lúc này không chạy thì còn đợi đến lúc nào?

Muốn chạy?

Đường Vũ Lân hận thấu đôi hồn thú này, ngay vừa rồi, suýt chút nữa hắn đã mất đi người mình yêu nhất!

Tay phải vung lên về hướng Thúy Ma Điểu, không khí đột nhiên ngừng lại, năng lượng kinh khủng dâng lên cuồn cuộn. Tốc độ nhanh như chớp của Thúy Ma Điểu đột ngột dừng lại, giống như là chui vào một mảng cao su, giãy giụa đi về phía trước, tốc độ chậm hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Đường Vũ Lân vỗ đôi cánh rồng bảy màu sau lưng, ngay sau đó, hắn đã đến trước mặt Thúy Ma Điểu, Thất Thải Long trảo đánh ra, trực tiếp chụp thẳng vào thân thể Thúy Ma Điểu.

Con Thúy Ma Điểu này cũng được, ánh sáng xanh lục bắn ra trên người, tạo thành một quang hoàn màu xanh biếc. Thất Thải Long trảo đánh vào trên quang hoàn, lập tức phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Quang hoàn màu xanh biếc vỡ tan, và Thất Thải Long trảo của Đường Vũ Lân bị bắn lên.

Phải biết rằng, trong trạng thái Thần Long Biến, tu vi của Đường Vũ Lân ít nhất tăng lên ba cấp độ, nói cách khác, hiện tại hắn có thực lực tương đương với cường giả Hồn Đấu La. Hơn nữa huyết mạch chi lực vô cùng cường thịnh, mạnh hơn rất nhiều lần so với một mình huyết mạch Kim

Long Vương.

Con Thúy Ma Điểu này quả nhiên không giống bình thường, lại có thể ngăn được một kích của hắn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, trong lòng Thất Thải Long trảo dâng lên một vòng xoáy bảy màu.

Trong khoảnh khắc khi vòng xoáy bảy màu xuất hiện, hào quang màu xanh biếc trên người Thúy Ma Điểu lập tức mờ đi rất nhiều, nó rên lên một tiếng, trực tiếp bị hút về phía Long trảo của Đường Vũ Lân.

Nguyên tố tróc bong!

Không hề nghi ngờ đây là năng lực của Cổ Nguyệt. Thúy Ma Điểu là hồn thú thuộc tính Phong, chính là do gió hỗ trợ nên nó mới đạt được tốc độ khủng bố như vậy.

Hồn thú có tốc độ cao bình thường chỉ có hai loại thuộc tính, thuộc tính không gian hoặc thuộc tính Phong. Thuộc tính không gian có khả năng bộc phát tăng tốc, thiên biến vạn hoá. Mà hồn thú thuộc tính Phong kém hơn ở một số phương diện, nhưng tốc độ của bọn nó tuyến tính và kéo dài hơn, am hiểu biến hoá khi phi hành.

Nhưng dù là Phong hay không gian, khi đối mặt với nguyên tố tróc bong, bọn nó không chỉ bị tách khỏi không gian xung quanh mà dưới trạng thái Thần Long Biến, năng lượng trong nguyên tố cũng bị tách ra.

Không còn nguyên tố Phong gia trì, thực lực của Thúy Ma Điểu giảm xuống nhiều.

Nó sắp rơi vào tay Đường Vũ Lân rồi. Nhưng Thúy Ma Điểu đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, sau đó thân thể màu xanh biếc của nó biến thành màu lửa đỏ, phong hỏa song thuộc tính?

Màu đỏ rực duy trì trong chốc lát đã chuyển thành màu xanh lam. Tất cả đều diễn ra trong chớp mắt. Mà Đường Vũ Lân cảm giác được, nguyên tố tróc bong không còn tác dụng với nó.

Phong hỏa song thuộc tính? Sử dụng gió và xoáy lửa trong cơ thể để chống

lại nguyên tố tróc bong. Tuy rằng điều này chỉ có thể kéo dài trong một thời gian ngắn, nhưng nó đã mang lại cho Thúy Ma Điểu cơ hội sống sót.
Hai cánh đập toàn lực, tốc độ của Thúy Ma Điểu đột nhiên tăng lên nhiều, cái mỏ dài của nó trở nên mảnh mai hơn, giống như trạng thái nhân kiếm hợp nhất của con người, và đột nhiên bắn về phía trước. Trong nháy mắt tăng tốc đó, nó phát ra một tiếng gầm mạnh vì muốn phá vỡ âm chướng, có thể thấy được lúc này nó cố chấp chạy trốn đến mức nào.

Đây là hồn thú có tốc độ nhanh nhất mà Đường Vũ Lân từng thấy, nhưng vào lúc này, dù thế nào hắn cũng không cho nó chạy trốn.

Có một kẻ địch mạnh ở bên, tốc độ còn vô cùng nhanh, lần này có thể thoát khỏi, vậy lần sau thì sao? Nếu Cổ Nguyệt cách hắn khá xa và bị nó tập kích, chẳng phải hắn sẽ hận chính mình sao?

Cho nên khi Thúy Ma Điểu lại tăng tốc, tay trái Đường Vũ Lân đã đánh vào không trung.

Trong chốc lát không gian sụp đổ, thực vật xung quanh dừng lại, mà trên không trung lập tức xuất hiện một lỗ đen.
Lúc này ở trong trạng thái Thần Long Biến, khả năng khống chế năng lượng của Đường Vũ Lân có thể nói là đỉnh cao. Lỗ đen kia có đường kính một mét, vừa vặn bao phủ Thúy Ma Điểu ở trong đó. Tốc độ phá vỡ âm chướng của nó đột ngột dừng lại dưới lực kéo khủng khiếp này.

Cũng chính vào lúc dừng lại này, Ám Kim Khủng Trảo tay phải của Đường Vũ Lân đập xuống.

Ám Kim Khủng Trảo được bao phủ bảy màu, bao trùm trong phạm vi kinh khủng 50 mét. Năm đạo quang nhận dài 50 mét màu vàng sẫm và ánh sáng bảy màu từ trên trời giáng xuống, giống như muốn huỷ thiên diệt địa, trực tiếp đánh nó xuống mặt đất.

"Oanh ----" Cơ thể Thúy Ma Điểu lăn xuống đất, lông vũ xanh biếc bay tán loạn trên không trung, nhưng làm Đường Vũ Lân giật mình là, con hồn thú dựa vào tốc độ này lại có cường độ thân thể mạnh như vậy. Dưới Ám Kim Khủng Trảo trong trạng thái Thần Long Biến vậy mà lại không chết, chỉ là bị đánh hôn mê bất tỉnh, để lại một vết thương trên người. Vết thương nhìn thấy được xương nhưng không phải là chí mạng.
Không thèm quan tâm đến nó, tay phải Đường Vũ Lân vung lên, túm Thúy

Ma Điểu vào trong tay. Đồng thời hắn rung thân, ngân quang lóe lên, sau đó đã xuất hiện ở cách xa hàng nghìn mét. Sau vài lần như thế, thân ảnh màu đỏ thẫm đã xuất hiện trước mặt.

"Đi xuống!" Quát lạnh một tiếng, tay trái Đường Vũ Lân vung ra như thiểm điện, một đạo kim mang trong nháy mắt vọt đi. Xích Hỏa Hầu Vương đang chạy tốc độ cao trên không trung hét lên một tiếng, dường như muốn né tránh. Nhưng vào lúc này, nó chỉ thấy xung quanh người mình có vô số năng lượng ép chặt vào, tất cả xung quanh đều biến thành bảy màu. Trong chớp mắt khi nó dừng lại, đạo kim mang kia đã chính xác đâm tới.

Năng lượng sinh mệnh dày đặc điên cuồng rót vào trong cơ thể Đường Vũ Lân, năng lượng huyết mạch cường thịnh được Hoàng Kim Long Thương tinh luyện đã bổ sung cho tiêu hao của hắn.
Sau đó, Đường Vũ Lân cũng hạ xuống, đôi cánh sau lưng mở ra, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Trong thời gian vài lần hô hấp, Xích Hỏa Hầu Vương đã bị Hoàng Kim Long Thương thôn phệ hoàn toàn, chỉ còn lại lớp da.

Hoàng Kim Long Thương vẫn là màu vàng như cũ, nhưng thương mang lại có bảy màu, tốc độ thôn phệ sinh mệnh lực rõ ràng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Giống như Đường Vũ Lân dự đoán, Xích Hỏa Hầu Vương chết đi cũng không có làm tăng tu vi hồn lực của hắn, mà ngưng tụ một hồn hoàn màu đen trên thi thể nó.

Hồn hoàn vạn năm! Đây là hồn thú thực sự!

Thở sâu, ý niệm Đường Vũ Lân khẽ động, hắn cảm thấy sức mạnh đang nhanh chóng rút khỏi cơ thể mình. Sau đó, một thân ảnh từ người hắn tách ra. Hắn vội vàng đưa tay trái ôm vòng eo nhỏ của nàng, chính là Cổ Nguyệt với khuôn mặt tái nhợt.
Giờ khắc này, ngoài khuôn mặt tái nhợt, nàng nhìn qua còn có chút kinh hãi, chớp chớp đôi mắt to như sắp khóc.

Cảm giác suy yếu truyền đến, nhưng làm Đường Vũ Lân kinh ngạc là, lần này không có cảm giác suy yếu muốn hôn mê như những lần thi triển Thần Long Biến lúc trước. Có lẽ là vì hấp thu sinh mệnh lực của Xích Hỏa Hầu

Vương vạn năm nên hắn thấy mình có thể chống đỡ được, ít nhất vẫn còn 30% hồn lực.

Khá tốt!

Trong tay còn một con Thúy Ma Điểu chưa giải quyết xong, nếu cứ như vậy hôn mê, một khi Thúy Ma Điểu tỉnh lại thì phiền toái lớn lắm.

Buông tay đang ôm Cổ Nguyệt xuống, tay trái Đường Vũ Lân giơ lên và đập thẳng xuống người Thúy Ma Điểu.

"Ba ba, không được!" Cổ Nguyệt kêu lên khiến Kim Long Trảo của Đường Vũ Lân dừng lại trên đỉnh đầu Thúy Ma Điểu.
"Làm sao vậy?" Nhìn Cổ Nguyệt, vẻ hoảng sợ trong ánh mắt Đường Vũ Lân đã biến mất, thay vào đó là hết sức vui mừng.

Nếu như nói, lúc trước Cổ Nguyệt xuất hiện cứu hắn khi đối mặt với Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo ở Học Viện Sử Lai Khắc, hắn tin rằng nàng truyền tống đến thông qua miếng Ngân Long lân phiến nàng để lại, từ đó suy đoán có 70% khả năng cô gái có tướng mạo Na Nhi này là Cổ Nguyệt thì hiện tại, hắn cơ bản có thể khẳng định 100% người trước mặt chính là Cổ Nguyệt. Nếu không phải là nàng, vậy Thần Long Biến từ đâu mà đến? Còn cách nào tốt hơn để nghiệm chứng thân phận bằng võ hồn dung hợp kỹ chứ?

Cổ Nguyệt tiến lên hai bước, ôm lấy Thúy Ma Điểu từ trong tay Đường Vũ Lân, "Nó rất đáng yêu! Ngươi đừng làm nó bị thương được không?"
Nghe những lời này của Cổ Nguyệt, Đường Vũ Lân lảo đảo một cái.

Đáng yêu? Chính nó suýt chút nữa đã hút tuỷ não của nàng a! Nàng còn nói nó đáng yêu?

Nhưng đến lúc này, Đường Vũ Lân mới có cơ hội nhìn cẩn thận con Thúy Ma Điểu này.

Thúy Ma Điểu thực sự có thể được mô tả là đáng yêu. Cơ thể nó dài không quá một thước, lông vũ màu xanh biếc giống như phỉ thuý, mỏ dài có màu xanh lục pha chút vàng. Nó trông rất trong suốt, thanh mảnh và có hình giọt nước tuyệt hảo, rất đẹp mắt. Đôi mắt nhắm nghiền, mí mắt cũng có màu vàng nhạt. Sau lưng còn có một đường kim văn kéo dài từ đỉnh đầu tới

đuôi.

Chương 887: Ba ba thật tàn nhẫn

Đường Vũ Lân còn nhớ rõ, nó có một đôi mắt như hồng ngọc. Nếu nó đứng yên thì sẽ là tác phẩm điêu khắc bằng ngọc bích hoàn hảo nhất.

Nhưng đồ vật này gây chết người a!

"Không được, quá nguy hiểm. Nàng có biết không, con Thúy Ma Điểu này ăn tuỷ não để phát triển đấy." Đường Vũ Lân vội vàng nói.

"Không được." Cổ Nguyệt ôm chặt lấy Thúy Ma Điểu rồi xoay người sang cho khác, để lại cho Đường Vũ Lân một bóng lưng.

Đường Vũ Lân lóe thân lên đã đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói: "Cổ Nguyệt nghe lời, đây không phải là đồ chơi. Vừa rồi nó suýt chút nữa đã giết nàng."

"Không cho, ba ba thật tàn nhẫn!" Cổ Nguyệt quay nửa người lại.

Đường Vũ Lân im lặng một hồi, ta tàn nhẫn? Ta không tàn nhẫn nó liền giết chúng ta a!

"Cổ Nguyệt, nghe lời được không? Con Thúy Ma Điểu này là hung điểu trứ danh. Vào thời thượng cổ, nó đã từng gây ra một trận gió tanh mưa máu. Ta thấy con Thúy Ma Điểu này khác với miêu tả trên cổ tịch, thực lực còn mạnh hơn trong ghi chép. Ta mới chỉ đánh ngất nó thôi, nếu nó tỉnh lại thì sẽ uy hiếp tính mạng của chúng ta. Bây giờ chúng ta không thể dùng Thần Long Biến nữa, đến lúc đó, chúng ta sẽ chết dưới miệng nó. Chẳng lẽ nàng muốn nhìn ta chết sao?"

Cổ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn biểu lộ rất nghiêm túc của Đường Vũ Lân và hai tay duỗi về phía mình. Nàng chớp chớp mắt rồi đột nhiên nói: "Hình như ta nghĩ ra cách khiến nó không làm tổn thương chúng ta."

Không đợi Đường Vũ Lân nói lại, nàng đột nhiên giơ tay lên, hư hoá trên

không trung.

Từng đường nét kỳ lạ xuất hiện trên không trung, mỗi đường đều lóe lên ngân quang, nhấp nháy như một sinh vật sống.

Thời gian dần trôi qua, những đường nét này ngưng kết thành một phù văn màu bạc, chậm rãi rơi xuống cái đầu xanh biếc của Thúy Ma Điểu.

Từng đường nét tràn vào, cơ thể Thúy Ma Điểu bắt đầu run lên. Cổ Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, "Tiểu Thúy nghe lời, chịu đựng một chút là tốt rồi."

Đường Vũ Lân kinh ngạc nhìn Cổ Nguyệt, hắn cảm nhận được bên trong phù văn màu bạc kia ẩn chứa tinh thần lực cực kỳ khổng lồ. Với tinh thần lực tu vi Linh Uyên Cảnh của hắn vậy mà không cảm nhận được tinh thần lực trong phù văn kia đạt tới trình độ nào.

Hắn vội vàng hỏi: "Cổ Nguyệt, nàng có nhớ được gì không?"

Cổ Nguyệt lắc đầu, "Không có. Ta chỉ nhớ cách làm cho Tiểu Thúy nghe lời. Ta chỉ mơ hồ nhớ rõ nếu làm như vậy thì nó sẽ không náo loạn nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta."

Đường Vũ Lân có chút không yên lòng, "Nếu thất bại thì làm sao bây giờ? Nó ..."

"Sẽ không thất bại." Cổ Nguyệt nói một cách nghiêm túc và chắc chắn.

Đường Vũ Lân nói: "Được rồi, ta đồng ý với nàng sẽ không giết nó, nhưng nàng phải để ta dùng Lam Ngân Hoàng trói nó lại, chờ nó tỉnh lại rồi nói tiếp."

Cổ Nguyệt rõ ràng có chút không muốn, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Đường Vũ Lân, cuối cùng nàng cũng gật đầu, cẩn thận đưa Thúy Ma Điểu trong tay cho Đường Vũ Lân.

Không dám sử dụng Lam Ngân Hoàng bình thường, Đường Vũ Lân trực tiếp phóng thích Kim Ngữ ra ngoài. Kim Ngữ hất đuôi lên, bắt đầu quấn quanh Thúy Ma Điểu.

Nhìn thấy Kim Ngữ, Cổ Nguyệt trông rất thích thú, lại nói, Kim Ngữ đã khác với lúc trước.

Khi hồn lực và khí huyết tách ra, sau khi đột phá tầng phong ấn Kim Long Vương thứ chín, trên trán Kim Ngữ đã mọc lên một cái sừng, đồng thời, thân thể nó cũng dài ra tới 18 mét. Nhìn qua trông nó rất mảnh khảnh, nhưng trên người được bao phủ bởi long lân màu vàng giống hệt Đường Vũ Lân, mà không phải là hoa văn. Cảm giác nó giống như một con rồng vàng.

Một đôi mắt như thuỷ tinh màu vàng kim, rõ ràng có uy hơn trước nhiều. Nó ngẩng đầu nhìn Đường Vũ Lân, khí tức trên người ngang nhiên.

Từ trên người Kim Ngữ, Đường Vũ Lân cảm nhận được linh tính vô cùng mạnh mẽ. Tiểu gia hoả này từng là một hồn linh tàn phẩm, hiện tại đã ngày càng trưởng thành. Đường Vũ Lân mơ hồ có cảm giác nếu có một ngày Kim Ngữ tiến hoá ra long dực thì có lẽ nó thật sự có thể trở thành chân long.
Bá Vương Long tuy rằng cũng theo huyết mạch của hắn tiến hoá mà tiến hoá, nhưng so với Kim Ngữ, biên độ tiến hoá của Bá Vương Long nhỏ hơn một chút.

Một là vì Bá Vương Long quá mạnh mẽ, và quan trọng hơn, nó chỉ là Địa Long, mà không phải là Chân Long.

Kim Ngữ thì khác, nó là hồn linh thứ nhất của Đường Vũ Lân, khi huyết mạch của hắn thức tỉnh thì nó đã ở cạnh hắn. Huyết mạch trên người nó hoàn toàn cùng cấp với huyết mạch trên người Đường Vũ Lân. Vì vậy, dưới ảnh hưởng của Đường Vũ Lân, tiến hoá của Kim Ngữ càng thuần tuý hơn.

Đương nhiên, nếu tương lai Bá Vương Long cũng tiến hoá ra long dực thì sẽ không kém nó bao nhiêu, chỉ là phương diện am hiểu khác nhau.

Đối với hồn sư, tác dụng quan trọng nhất của hồn linh là cung cấp hồn hoàn, bình thường hồn linh không có tác dụng lớn lắm. Đối với cường giả, tác dụng của Đấu Khải lớn hơn hồn linh nhiều, cho nên bọn họ đều dành tinh lực để chế tạo Đấu Khải.
Chỉ có hồn linh cung cấp mấy hồn hoàn cuối cùng mới đủ cường đại để giúp đỡ bọn họ trong chiến đấu. Đây cũng là lý do vì sao trong quá trình chiến đấu, Sử Lai Khắc Thất Quái đều rất ít khi phóng xuất hồn linh. Là hồn linh cung cấp những hồn hoàn đầu tiên, mặc dù bản thân chúng sẽ tiến

hóa khi hấp thu linh lực trong Thăng Linh Đài, nhưng biên độ biến hoá rất nhỏ và không thể sử dụng được.

Chỉ có Kim Ngữ là khác, nó tiến hoá không theo tiến hoá hồn hoàn mà là theo huyết mạch của Đường Vũ Lân. Đường Vũ Lân đã đột phá chín tầng phong ấn Kim Long Vương, bây giờ Kim Ngữ đã hoàn toàn khác biệt.

Đường Vũ Lân đặt tay lên đầu Kim Ngữ, Kim Ngữ lè lưỡi gật đầu trong tay hắn, trong mắt có chút kiêu ngạo. Dường như nó muốn cho Đường Vũ Lân thấy hiện giờ nó đã rất mạnh mẽ.
Đường Vũ Lân mỉm cười, "Được, lần sau khi chiến đấu sẽ để ngươi ra sân."

Kim Ngữ rất đồng tình gật đầu với Đường Vũ Lân, sau đó quay đầu lại, ánh mắt có chút xấu xa nhìn Thúy Ma Điểu, dường như đang suy nghĩ có nên cắn chết nó hay không.

Cổ Nguyệt trừng mắt nhìn Kim Ngữ, "Không được."

Kim Ngữ ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt có vẻ hơi ngốc trệ, sau đó liền cúi đầu, dường như đã đồng ý.

Lúc này Cổ Nguyệt mới mỉm cười vui vẻ.

Con Thúy Ma Điểu kia bị thương không nhẹ, không thể tỉnh lại trong chốc lát. Lần này Đường Vũ Lân rất nghiêm túc ra lệnh cho Cổ Nguyệt không được phép rời khỏi mình trong phạm vi 10 mét, sau đó mới khoanh chân ngồi xuống, minh tưởng khôi phục.

Ý niệm đắm chìm vào hai vòng xoáy trong cơ thể.

Vòng xoáy huyết mạch rõ ràng đã co lại, nhỏ đi rất nhiều, tốc độ xoay tròn cũng rất chậm. Không hề nghi ngờ là trong quá trình Thần Long Biến vừa rồi, hắn đã tiêu hao lượng lớn huyết mạch chi lực, vòng xoáy hồn lực cũng thế. Nhưng làm Đường Vũ Lân kinh ngạc là kinh mạch của hắn dường như đã mở rộng ra một chút sau quá trình vừa rồi. Bởi vì kinh mạch của hắn đủ cứng cỏi nên không có dấu hiệu tổn hại gì.
Thực lực tăng lên, rốt cuộc đã có thể dần khống chế uy năng của Thần Long Biến sao? Vừa minh tưởng, hắn vừa nhớ lại cảm giác khi dẫn động Thần Long Biến.

Khi đó hắn vô cùng sợ hãi, trong lòng chỉ nghĩ đến Cổ Nguyệt. Hắn nguyện ý chết vì nàng, sau đó lần đầu tiên hắn dẫn động được Thần Long Biến.

Năng lượng Cổ Nguyệt truyền đến quá mạnh mẽ, sau khi dung hợp với năng lượng của hắn thì thân thể hắn đã gần tan vỡ và không chịu được. Nhưng khi hắn kêu lên thảm thiết thì năng lượng không rót vào nữa. Đây là Cổ Nguyệt khống chế theo bản năng sao?

Nếu Cổ Nguyệt trong trạng thái tỉnh táo thì nói không chừng, hắn và nàng có thể cùng nhau khống chế Thần Long Biến tốt hơn, có thể sử dụng hoàn mỹ võ hồn dung hợp kỹ này.

Cảm giác cường đại vừa rồi quả thật rất mỹ diệu. Quan trọng hơn là, chỉ khi tự mình trải nghiệm thực lực cấp độ cao hơn thì mới có thể hiểu rõ hơn và đi ít đường vòng hơn trên con đường cải thiện trong tương lai.
Lần minh tưởng này thời gian không ngắn, một là vì khôi phục tiêu hao, hai là vì lắng đọng và lĩnh ngộ.

Chương 888: Hồn Thú Chi Vương là ai?

Khi Đường Vũ Lân tỉnh lại từ trong minh tưởng thì Cổ Nguyệt đang gối đầu lên đùi hắn, ngủ rất say.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng, trong mắt Đường Vũ Lân không khỏi lộ ra vẻ dịu dàng. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Cổ Nguyệt a Cổ Nguyệt, vì sao nàng lại có khuôn mặt của Na Nhi? Còn không có dấu vết hoá trang nào. Trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ở nơi rất có thể là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hắn không thể trị liệu cho nàng, chỉ có rời khỏi nơi này trước mới có thể giúp nàng chữa thương.

Hiện tại chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, mà dù có ra ngoài được, thành Sử Lai Khắc bị huỷ ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục, không hề nghi ngờ là mang lại áp lực vô cùng lớn cho thủ lĩnh đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái là hắn.

Hắn nhớ rõ, trước khi Kình Thiên Đấu La lên không đã nói bọn họ là hạt giống của Sử Lai Khắc. Sử Lai Khắc nuôi dưỡng bọn họ, không có Sử Lai Khắc sẽ không có hắn ngày hôm nay. Không hề nghi ngờ, hắn phải gánh vác trách nhiệm xây dựng lại Sử Lai Khắc, càng vì Sử Lai Khắc mà báo thù.

Theo bản năng hắn nắm chặt nắm đấm, nỗ lực khiến mình không hồi tưởng lại những gương mặt quen thuộc ở Học Viện Sử Lai Khắc.

Bi thương không có bất kỳ tác dụng nào, hắn nhất định phải kiên cường.

Không biết đồng bạn thế nào, sau khi ngăn cản miếng đạn pháo kia, bọn họ chắc là không có việc gì. Vừa nghĩ, Đường Vũ Lân lấy ra Hồn Đạo máy truyền tin từ trong hồn đạo khí của mình. Giống như dự đoán của hắn, Hồn Đạo máy truyền tin không có tín hiệu. Không thể liên lạc với bên ngoài.

Thở dài một tiếng, không có đánh thức Cổ Nguyệt, lấy lương khô ra ăn một ít.

Ở phía xa, hồn hoàn vạn năm bốc lên từ người Xích Hỏa Hầu Vương đã tiêu tán vì thời gian. Không hề nghi ngờ là nó đã bị lãng phí. Nhưng điều này không có biện pháp nào khác, hiện tại Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt không cần hồn hoàn. Mà trên thực tế, nếu không phải Xích Hỏa Hầu Vương chủ động tấn công, Đường Vũ Lân cũng sẽ không giết nó. Hiện tại trên đại lục, số lượng hồn thú còn tồn tại, đặc biệt là hồn thú cường đại thật sự là phượng mao lân giác.

Đúng lúc này, trong lòng Đường Vũ Lân chợt động, nhớ tới con Thúy Ma Điểu kia, quay đầu nhìn lại.

Kim Ngữ đã lập thành xà trận ở bên cạnh hắn, mà ở trung tâm xà trận là Thúy Ma Điểu. Kỳ lạ là, vết thương trên người nó đã hoàn toàn khép lại, lần nữa được bao phủ bởi lông vũ. Lúc này nó đã tỉnh, đôi mắt như hồng ngọc nhìn Đường Vũ Lân. Nó cũng không giãy giụa khi Kim Ngữ quấn chặt lấy người nó.

Đường Vũ Lân nhíu mày, nhìn chằm chằm Thúy Ma Điểu. Theo hắn thì nên trực tiếp giết chết con hồn thú này. Thanh danh của Thúy Ma Điểu đã đủ để hắn hạ sát thủ.

Thúy Ma Điểu dường như cảm giác được ác ý của hắn, theo bản năng rụt người lại, sau đó nhìn Cổ Nguyệt nằm trên đùi hắn, đột nhiên phát ra tiếng kêu to thanh thuý.

Thân thể Cổ Nguyệt run lên, lông mi dài nhấc lên, mở ra đôi mắt ngái ngủ.

"Chuyện gì vậy Tiểu Thuý. Người ta đang ngủ ngon nha, ngươi kêu ta làm gì?"

"Chi ... chi chi." Thúy Ma Điểu kêu thêm vài lần nữa.

Lúc này Cổ Nguyệt mới trở mình ngồi dậy, nhìn Đường Vũ Lân bên cạnh, lập tức bĩu môi nói: "Ba ba, Tiểu Thuý nói ngươi có ác ý với nó. Có phải ngươi lại hù doạ nó hay không?"

Đường Vũ Lân ngẩn ngơ, "Nàng có thể nghe hiểu tiếng của nó?"

Cổ Nguyệt gật đầu, nói: "Đúng vậy. Ta là chủ nhân của Tiểu Thuý, đương nhiên có thể nghe hiểu rồi."

Đường Vũ Lân vẻ mặt nghi hoặc, "Thật vậy sao? Nàng xác định?"

Cổ Nguyệt lần nữa gật đầu, "Đương nhiên là xác định. Không tin ngươi xem nha. Tiểu Thúy, ta có đẹp không?"

Thúy Ma Điểu vội vàng gật đầu.

Đường Vũ Lân lập tức bật cười, "Vậy ta có đẹp trai hay không?"

Thúy Ma Điểu hung ác trừng mặt nhìn hắn một cái, sau đó quay đầu đi chỗ khác. Bộ dạng giống con người đó khiến Đường Vũ Lân trợn mắt há mồm. "Ha ha ha ha!" Cổ Nguyệt lập tức cười vui vẻ, "Ba ba, ngươi nhanh thả nó ra. Ta cam đoan Tiểu Thúy sẽ không làm thương tổn ta."

Đường Vũ Lân nheo mắt lại, tuy rằng hắn còn chút lo lắng, nhưng nhìn bộ dạng của Thúy Ma Điểu, hắn là không sao. Hơn nữa có hắn bên cạnh Cổ Nguyệt, ngược lại cũng không sợ.

"Kim Ngữ, buông nó ra."

Kim Ngữ hất đuôi lên, bích quang trong chớp mắt phóng lên trời, Thúy Ma Điểu bay lên như diều gặp gió.

Đường Vũ Lân theo bản năng muốn bắt nó lại nhưng bị Cổ Nguyệt giữ lại. Con Thúy Ma Điểu kia quanh quẩn trên không trung một vòng, sau đó mở hai cánh từ từ hạ xuống, nó cố ý đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng rơi xuống đầu vai Cổ Nguyệt. Sau đó còn hết sức thân mật dụi đầu vào đầu nàng.

Thật sự hàng phục?

Đây là lần đầu tiên Đường Vũ Lân thấy có người hàng phục được hồn thú, huống chi con Thúy Ma Điểu biến dị trước mặt này ít nhất có tu vi vạn năm. Nếu Cổ Nguyệt có thể sử dụng nó thì sẽ có trợ giúp rất lớn.
Thúy Ma Điểu trông rất ngoan, không có chút hung dữ nào. Nó ngoan ngoãn đứng trên vai Cổ Nguyệt, thỉnh thoảng lại cọ cọ đầu vào mái tóc dài

của nàng.

Lúc này Đường Vũ Lân mới nhẹ nhàng thở ra, Kim Ngữ đến bên cạnh hắn, kim quang lóe lên, nó đã hoà nhập vào cơ thể hắn.

"Tiểu Thuý, về sau liền gọi ngươi bằng cái tên này nha." Cổ Nguyệt mỉm cười sờ vào Thúy Ma Điểu.

Đường Vũ Lân có chút ác ý nói: "Không bằng gọi là Thuý Hoa đi, người màu xanh, mắt màu đỏ, chẳng phải là lá xanh làm nền cho hoa hồng sao?"

"Chi ... chi!" Thúy Ma Điểu phẫn nộ kêu lên.

Cổ Nguyệt bĩu môi, nói: "Tiểu Thuý không thích đâu, vẫn gọi là Tiểu Thúy a."

Đường Vũ Lân lạnh lùng trừng mắt liếc Thúy Ma Điểu, "Tốt nhất ngươi thành thật một chút cho ta, nếu không, hừ!"

Thúy Ma Điểu ngẩng đầu lên, không thèm để ý đến hắn.
Nó không hề có hảo cảm với nam nhân đã làm mình bị thương này.

"Đi thôi." Đường Vũ Lân mở ra Lam Ngân Thảo của mình, câu thông với thực vật xung quanh, vừa dò xét tình huống và đi về phía trước.

Mới đi được hai bước, hắn dừng lại và nói với Cổ Nguyệt: "Nàng hỏi nó một chút, đi theo hướng nào có thể rời khỏi cánh rừng này?" Mặc dù có thực vật chỉ điểm, nhưng hồn thú, đặc biệt là hồn thú cấp cao có trí tuệ không kém con người. Con Thúy Ma Điểu này hiển nhiên biết rõ cánh rừng này hơn bọn họ.

Cổ Nguyệt nhìn về phía Thúy Ma Điểu, trong mắt tựa hồ có hào quang chớp động, Thúy Ma Điểu líu ríu kêu vài tiếng, Cổ Nguyệt gật gật đầu, nói: "Ba ba, phán đoán của ngươi là đúng, hướng bên kia có thể đi ra ngoài. Nhưng mà Tiểu Thuý nói, bên ngoài còn có tồn tại đáng sợ hơn, hình như là nhân loại chúng ta."
Đường Vũ Lân khẽ nheo mắt lại, nơi này càng lúc càng giống chỗ hắn đoán rồi. Nếu đó là thật, việc hồn thú sợ hãi con người là bình thường. Là nhân loại không ngừng xâm chiếm không gian sinh tồn của bọn nó.

Theo hiểu biết của hắn, bên ngoài khu vực hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đều được trang bị thiết bị phòng ngự, để tránh hồn thú cường đại còn sót lại bạo động. Các thiết bị này không đến từ Liên Bang, mà là của Truyền Linh Tháp.

Trên đại lục, điểm mạnh nhất của Học Viện Sử Lai Khắc là uy vọng, là đào lý khắp thiên hạ. Đường Môn mạnh nhất là tài nguyên và kinh doanh. Mà điểm mạnh nhất của Truyền Linh Tháp là khống chế giới hồn sư thông qua hồn linh và Thăng Linh Đài.

Tổng bộ Truyền Linh Tháp cách Học Viện Sử Lai Khắc không xa, nằm ở ngoài thành Sử Lai Khắc. Nó cũng cách Tinh Đấu Đại Sâm Lâm không xa. Khu vực hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm luôn nằm trong tay Truyền Linh Tháp, tình huống bên trong như thế nào không ai biết được, muốn đi vào thì phải trả cho Truyền Linh Tháp một cái giá cực cao mới có thể. Có thể nói, Truyền Linh Tháp hiện đang nuôi nhốt những hồn thú mạnh nhất. Hắn không biết mình và Cổ Nguyệt đến đây bằng cách nào, nhưng muốn đi ra ngoài, hắn không chỉ phải đối mặt với đám hồn thú cường đại trong rừng mà trước khi rời đi phải xông ra khỏi vòng vây tầng tầng lớp lớp của Truyền Linh Tháp.

Nghĩ tới đây, Đường Vũ Lân không khỏi nhìn Cổ Nguyệt. Là nàng dẫn hắn tới đây, hơn nữa bây giờ địa vị của nàng trong Truyền Linh Tháp hẳn là không thấp. Nhưng hiện tại nàng đã mất trí nhớ, trong sáng như một tờ giấy trắng.

Xem ra, chỉ khi mình mang theo nàng, sử dụng phương pháp xâm nhập đã học ở Ma Quỷ Đảo mới có thể thoát khỏi vòng vây.

Đi về phía trước, Cổ Nguyệt đã mang lại không ít tiện lợi cho bọn họ bằng cách câu thông với Thúy Ma Điểu. Thúy Ma Điểu nói với Cổ Nguyệt, hồn thú trong rừng bây giờ rất ít nên mọi người cơ bản không tranh giành lãnh thổ, tất cả đều sống trong khu vực của mình. Cho nên tỷ lệ đụng phải hồn thú không cao. Nó và Xích Hỏa Hầu Vương biết nhau từ đầu, ai cũng không làm gì được ai. Xích Hỏa Hầu Vương nói cho nó biết có nhân loại tiến vào đây nên nó mới tới, chủ yếu là vì kiếm ăn.
Tu vi của Thúy Ma Điểu đã đến bình cảnh, nhất định phải thôn phệ tuỷ não của cường giả mới có thể tiến hoá. Chỉ là trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm này, chỉ cần vẫn còn hồn thú tồn tại thì sẽ không dễ đối phó, nó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hồn Thú Chi Vương cai quản khu rừng này

nghiêm lệnh cấm các hồn thú tàn sát lẫn nhau, nó cũng không dám cãi lời.

"Hồn Thú Chi Vương là ai?" Đường Vũ Lân tò mò hỏi Thúy Ma Điểu.

Thúy Ma Điểu ngẩn ngơ, sau đó lại lắc đầu, bộ lông toàn thân run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi.

Chương 889: Nữ tử tóc tím

Cổ Nguyệt tò mò nói: "Tiểu Thúy, đừng sợ, mau nói cho ta biết, Hồn Thú Chi Vương rốt cuộc là ai."

Thúy Ma Điểu ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt màu đỏ chớp chớp, sau đó lại cúi đầu. Lúc này, cái gì nó cũng không chịu nói.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy một áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng truyền đến. Tinh thần lực vốn mở rộng theo nhóm thực vật đã bị chèn ép co lại.

Đây là ...

Đường Vũ Lân kinh hãi, vội vàng đến bên cạnh Cổ Nguyệt, nắm lấy tay nàng.

Thúy Ma Điểu ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Mà bầu trời lúc này đã trở nên u ám.

Ánh mặt trời rực rỡ ban đầu đã biến mất, thay vào đó là bóng tối. Áp lực cực lớn từ trên trời giáng xuống, khiến người ta có cảm giác hoảng sợ khó tả. Đáng sợ hơn là, Đường Vũ Lân phát hiện, thiên địa nguyên lực và phần tử năng lượng thuộc tính khác nhau đang nhanh chóng biến mất, thậm chí có thể nói là chạy trốn, còn lại chỉ có Hắc Ám nguyên tố.

"Ngang ----" một tiếng rống trầm thấp làm chấn động cả khu rừng.

"Là ai có gan dám giết chết hồn thú. Là ai dám to gan xâm nhập Tinh Đấu." Thanh âm vang vọng khắp khu rừng, dù lúc này Đường Vũ Lân toàn lực câu thông với thực vật xung quanh, nhưng theo bản năng, bọn chúng đều yên lặng.

Tâm Đường Vũ Lân cũng chìm xuống đáy, uy áp khủng bố như thế, trừ hồn thú 10 vạn năm đồng cấp với Phong Hào Đấu La ra thì không thể là ai

khác. Người mới đến này có sức mạnh cực kỳ kinh khủng, là hồn thú cường đại nhất mà hắn từng gặp.

Nếu so sánh thì e rằng chỉ có Hải hồn thú bạch tuộc siêu lớn hắn gặp phải khi đến Tinh La Đế Quốc lúc trước mới có thể.

Bầu trời trở nên đen kịt, mơ hồ có tử quang chớp động, nguyên tố hắc ám dày đặc xung quanh khiến không khí bùng lên những dao động kỳ lạ, dường như có vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Khu rừng tràn đầy khí tức sinh mệnh trong chốc lát đã biến thành một bóng ma.

Tất cả xung quanh đều vô cùng yên tĩnh, ngay cả một tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy khó thở, dù là hồn lực hay huyết mạch chi lực đều bị ép đến gần như ngừng lại.

Mặc dù hắn sớm biết tu vi của mình không là gì khi đối mặt với cường giả chân chính, nhưng vào lúc này, hắn vẫn rất không cam lòng.

Hắn không sợ chết, nhưng tuyệt đối không muốn chết. Hắn còn quá nhiều chuyện cần làm, hắn phải có trách nhiệm xây dựng lại Học Viện Sử Lai Khắc.

Tuy nhiên đối mặt với cường địch như vậy, hắn có thể thoát khỏi sao? Chỉ sợ dù hắn và Cổ Nguyệt thi triển Thần Long Biến lần nữa cũng không làm được.

Huống chi, bọn họ vừa mới thi triển Thần Long Biến một lần rồi, trong thời gian ngắn không thể sử dụng được nữa.

Quay đầu nhìn Cổ Nguyệt, nàng dường như cũng có chút sợ hãi, khuôn mặt tái nhợt trốn bên cạnh Đường Vũ Lân, ôm cánh tay hắn thật chặt.

Đường Vũ Lân khổ sở trong lòng, chẳng lẽ bọn họ không thể tiếp tục sống, phải táng thân ở trong rừng hồn thú này sao?

Không, tuyệt đối không!

Dù có phải rút cạn một giọt huyết dịch cuối cùng, hắn nhất định phải bảo

hộ nàng chu toàn.

Nghĩ tới đây, khí tức của Đường Vũ Lân bị áp chế mạnh mẽ bỗng trở nên cường thịnh hơn, ý chí bất khuất giống như đã đốt lên huyết mạch của hắn một lần nữa.

Huyết mạch gần như đông cứng đã bắt đầu bốc lên, ngay cả hồn lực cũng lần nữa bừng bừng sinh cơ. Một vầng sáng màu vàng từ người hắn phóng ra ngoài.

"Trước khi chết, ta quyết không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương nàng." Đường Vũ Lân thở sâu, Nhất tự Đấu Khải xuất hiện, nhanh chóng bao trùm toàn thân. Tay phải quẹt ngang trán, Hoàng Kim Long Thương rơi vào tay. Khí thế của hắn điên cuồng tăng lên theo huyết mạch bộc phát.
"Ồ!" Một tiếng nghi hoặc vang lên ở phía xa.

Đúng lúc này, Đường Vũ Lân cảm thấy trong rừng lớn trước mặt xuất hiện một thông đạo. Nó có màu tím sẫm, chỉ mơ hồ nhìn thấy rõ qua hào quang màu tím.

Ở cuối thông đạo, một thân ảnh chậm rãi bước ra khỏi bóng tối. Toàn thân nàng phủ đầy lân phiến màu tím đen, dáng người thon dài, khuôn ngực căng tròn, bắp đùi thẳng tắp. Trên ngực lộ ra làn da trắng như tuyết và khe ngực sâu. Mái tóc tím dài xoã sau lưng, không gió mà bay, tự nhiên gợn sóng hai bên người. Khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt màu tím sẫm, đôi môi lại là màu tím sáng. Trên trán có một lớp vảy đen như mực, có từng tầng quầng sáng màu tím tự nhiên chảy ra trên đầu nàng.

Nhìn thấy vị này, Đường Vũ Lân không khỏi hít sâu một hơi. Nếu lúc trước hắn cho rằng vị này là hồn thú 10 vạn năm thì hiện tại, hắn hoàn toàn có thể khẳng định, vị trước mặt này có tu vi đã vượt qua 20 vạn năm, là tồn tại đứng trên đỉnh cao trong giới hồn thú, Hung thú!
Ở Học Viện Sử Lai Khắc, bọn họ được học rất nhiều kiến thức liên quan đến hung thú. Khi đó, Đường Vũ Lân cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, cho nên còn cố ý nghiên cứu qua.

Hồn thú tu luyện đến 10 vạn năm cơ bản đã là cực hạn. Nếu muốn tiếp tục tăng lên thì chỉ có hai phương pháp. Một là biến thành nhân loại, bỏ đi thú cốt, do đó có được ngộ tính và trí tuệ cao hơn của con người. Sau đó cố gắng hết sức tu luyện lên Thần cấp, đột phá hạn chế của thế giới này và trở

thành Thần Cách.

Hồn thú không cách nào thành Thần, điều này dường như là một quy tắc, giống như chuyện xưa mà Cổ Nguyệt từng kể lại.

Mà tuyệt đại đa số hồn thú không lựa chọn con đường này, dù sao, nhân loại cường đại cũng chỉ có tuổi thọ không quá 200 năm, nếu đột phá thất bại và không thể trở thành Thần, vậy bọn nó cũng sẽ tử vong giống nhân loại.
Một con đường khác là đột phá giới hạn của bản thân, phá vỡ bình cảnh 10 vạn năm. Đối với hồn thú, nó giống như thiên kiếp. Sau 10 vạn năm, không cần đến trăm năm thiên kiếp sẽ tự đến. Nếu không thể đột phá thì thần hình câu diệt.

Những hồn thú có lòng tin với bản thân đều lựa chọn con đường này để đột phá. Sau khi đột phá thì có thể sống thêm 10 vạn năm.

Mà khi phá vỡ được bình cảnh, thực lực của hồn thú sẽ tự đột phá và tăng lên một khoảng lớn, đó chính là hung thú.

Nếu nói hồn thú 10 vạn năm tương đương với Phong Hào Đấu La thì hung thú tương đương với Siêu Cấp Đấu La. Hung thú có tu vi càng cao, càng nhiều lần đột phá bình cảnh thì thực lực càng khủng bố.

Trong truyền thuyết thậm chí đã xuất hiện hung thú tu vi trăm vạn năm. Đột phá mười lần bình cảnh, đó là tồn tại khủng bố đến mức nào.
Mà cũng chỉ có hung thú mới có thể hoá thành hình người dù không chọn tu luyện thành người.

Vị trước mặt này toàn thân tản ra hung uy to lớn, không hề nghi ngờ chính là hồn thú. Mà nàng có thể hoá thành hình người, hơn nữa còn hoàn mỹ như thế, vậy chắc chắn là hung thú, tu vi e rằng ít nhất cũng có 20 vạn năm, tương đương với Siêu Cấp Đấu La.

Cho dù Đường Vũ Lân mặc Đấu Khải thì hắn cũng chỉ tương đương là Thất Hoàn Hồn Thánh, mà còn là Thất Hoàn Hồn Thánh không có võ hồn chân thân. Dù hắn có thiên phú dị bẩm cũng không thể chống lại vị trước mặt này, mặc dù hắn cảm giác được người này hắn là hồn thú loài Long.

Nàng càng lúc càng đến gần, trong hai mắt tử quang chảy xuôi sang hai

bên. Khoảng cách càng gần, áp lực nàng mang đến cho Đường Vũ Lân càng lớn. Quang vụ màu vàng trên người Đường Vũ Lân phát ra càng nhiều.
Chỉ là, Đường Vũ Lân biết rõ với mức độ áp lực này, khả năng chịu đựng của hắn đã đến cực hạn. Là ý chí bất khuất đã chèo chống huyết mạch liên tục bộc phát khí tức cường hãn, vì vậy mới có thể không bị đối phương áp đảo.

"Nhân loại nho nhỏ lại dám có can đảm đến Tinh Đấu Đại Sâm Lâm giết hại hồn thú. Ngươi thật là to gan." Nữ tử tóc tím dừng bước cách Đường Vũ Lân khoảng 50 mét rồi nói.

Chương 890: Vòng tay bảy màu ánh sáng

Đột nhiên, con ngươi của nàng hơi co lại, dường như nàng thấy được gì đó, đồng thời nàng có vẻ nghi hoặc.

Đường Vũ Lân nhấc ngang Hoàng Kim Long Thương, nghiêm túc nói: "Ta cũng không có ý mạo phạm. Chúng ta không biết vì sao lại đến nơi này. Khi đến ta đã hôn mê. Không lâu sau khi tỉnh lại, con Xích Hỏa Hầu Vương kia chủ động tấn công chúng ta, lúc này mới bị chúng ta đánh chết."

Nữ tử tóc tím kia cau mày, không tiếp tục mở miệng, nhưng khí tức áp bách trên người nàng đã giảm xuống.

Đúng lúc này, Cổ Nguyệt nhô đầu ra sau lưng Đường Vũ Lân, có chút tò mò nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, cơ thể nữ tử run lên, trong đáy mắt hiện lên vẻ khiếp sợ mãnh liệt. Nàng theo bản năng muốn nói gì đó, nhưng khi nàng nhìn rõ ánh mắt của Cổ Nguyệt thì lại sững sờ.

"Các ngươi tên là gì?" Nữ tử tóc tím hỏi.

Đường Vũ Lân hỏi: "Ta là Đường Vũ Lân, đây là bạn gái của ta, Cổ Nguyệt. Chúng ta không có ý mạo phạm, nếu như các hạ bằng lòng thả chúng ta đi, ta nguyện ý dùng vật có giá trị để đổi."

Nàng như có điều suy nghĩ nhìn hắn, sát khí phát ra trên người nàng lúc đầu đã suy yếu, dường như đã bị động tâm về những lời của Đường Vũ Lân.

"Trao đổi? Ngươi có cái gì có thể trao đổi với ta?" Vừa hỏi, nàng vừa suy nghĩ. Theo nàng, giết chết Đường Vũ Lân là chuyện rất dễ, nhưng vừa rồi nàng đã nhận ra hắn là ai, quan trọng hơn là, nàng thấy được Cổ Nguyệt ở sau lưng Đường Vũ Lân. Chuyện này có chút rắc rối rồi.

Đường Vũ Lân ngây người một lúc, đúng a! Mình có cái gì để trao đổi đây? Đối với một hung thú, đồ vật khiến nó hứng thú không có nhiều lắm. Trên người hắn có nhiều nhất là kim loại hiếm. Một số thiên tài địa bảo mà hắn có, đối với hắn là trân quý, nhưng với một hung thú sống mấy chục vạn năm ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm thì e là chẳng coi vào đâu.

Đường Vũ Lân trong lòng đột nhiên khẽ động, hắn nghĩ tới một đồ vật, "Ngươi là Long tộc?"

Nữ tử tóc tím cau mày, "Đúng vậy, bổn toạ chính là Địa Ngục Ma Long nhất tộc." Không có gì phải che giấu cả. Trên thực tế, vị trước mặt này từ vạn năm trước đã có bài danh thứ chín trong Thập đại hung thú, chính là Địa Ngục Ma Long Vương. Nàng và thủ lĩnh hung thú lúc đó, Kim Nhãn Hắc Long Vương Đế Thiên được mệnh danh là hai đại Long Vương trong các hung thú.

Luận tu vi, tuy rằng nàng có chênh lệch khá xa với Thú Thần Đế Thiên, nhưng nói về độ tinh khiết huyết mạch, tiềm lực thân thể thì nàng không kém chút nào. Nàng là một trong những Chân Long thuần huyết còn truyền thừa của Long tộc nên nàng mới có thể phá vỡ thiên kiếp, tu thành hung thú.

Địa Ngục Ma Long?

Đường Vũ Lân hít sâu một hơi, hắn lập tức nghĩ đến thân phận của vị này.

Hồn thú 10 vạn năm đã cực kỳ hiếm, có thể tu luyện tới cấp hung thú lại càng ít hơn. Vị Địa Ngục Ma Long trước mặt này chẳng phải là vị kia trong truyền thuyết sao, nàng dĩ nhiên thực sự tồn tại.

Vừa nghĩ, hắn cũng không dám lơ là, e sợ đối phương sẽ ra tay. Sống sót vô cùng quan trọng với hắn, huống chi bên cạnh còn có Cổ Nguyệt.

Hắn giơ tay và tháo vòng tay trên cổ tay xuống, trầm giọng nói: "Ở một phiến đại lục khác, ta may mắn được nhìn thấy Long tộc mộ địa. Ở đó ta nhận được vòng tay này, có lẽ nó hữu dụng đối với ngươi."

Đúng vậy, hắn đã tháo xuống vòng tay với mặt dây chuyền tinh thể bảy màu kia. Tinh thể trên vòng tay tản ra ánh sáng bảy màu nhu hoà, như ẩn như hiện. Nếu cẩn thận quan sát thì có thể cảm nhận được một ít khí tức

Long tộc trong đó.
Địa Ngục Ma Long Vương khẽ cau mày, đưa tay huy một chiêu nhẹ nhàng về phía Đường Vũ Lân, lập tức, một lực hút nhẹ xuất hiện, dẫn vòng tay kia bay về phía nàng.

Khoảng cách 50 mét thoáng cái đã qua, vòng tay rơi vào bàn tay trắng nõn của Địa Ngục Ma Long Vương. Nhưng khi vòng tay chạm vào tay nàng, một tình huống bọn họ không ngờ tới đột nhiên xuất hiện.

Tinh thể bảy màu nhìn qua hết sức bình thường kia đột nhiên sáng lên, hào quang bảy màu vô cùng mãnh liệt phóng lên trời.

Thế giới vốn đen như mực lập tức bị phủ thành bảy màu rực rỡ, dường như có vô số cự long phát ra tiếng Long ngâm rõ to.

"A ----" Địa Ngục Ma Long Vương kêu thảm một tiếng, chiếc vòng lập tức bay ra ngoài. Trên bầu trời, từng đốm sáng dần ngưng tụ, hoá thành một quang ảnh bảy màu. Quang ảnh kia có hình rồng, mang theo vẻ uy nghiêm không gì sánh kịp.
Địa Ngục Ma Long Vương cường đại như vậy mà lúc này lại nằm sấp trên mặt đất, toàn thân run lên và không thể động đậy. Dường như nàng đang phải chịu một áp lực không thể chống cự.

Mà Đường Vũ Lân bên này lại ngây dại. Bởi vì không giống với Địa Ngục Ma Long Vương, hắn không cảm giác được gì, chỉ cảm thấy áp lực Địa Ngục Ma Long Vương mang đến đã hoàn toàn biến mất.

Đắm chìm trong hào quang bảy màu kia, hắn cảm thấy phi thường thoải mái. Ngay cả Cổ Nguyệt ở sau lưng hắn lúc này cũng đi lên, đứng sóng vai với hắn, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, dường như đang suy tư gì đó.

Tinh thể bảy màu phóng lớn trên không trung, trong nháy mắt tiếp theo đã hoá thành lưu quang bảy màu, một lần nữa trở lại cổ tay của Đường Vũ Lân.

Đường Vũ Lân cảm thấy một ý niệm sùng kính truyền đến, dường như có gì đó đặc biệt liên quan đến hắn.
Mà đúng lúc này, phần đuôi sắc bén của tinh thể bảy màu hình giọt nước đột nhiên đâm xuống, đâm rách uyển mạch của hắn. Một dòng máu tươi chảy ra, vừa vặn hoà thành một thể với tinh thể bảy màu.

Lập tức, Đường Vũ Lân cảm thấy một cỗ ý niệm khổng lồ tràn vào não hắn. Hắn kêu lên một tiếng, trước mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh.

"Ba ba ----" cuối cùng, văng vẳng bên tai là tiếng của Cổ Nguyệt.

Xa xa, thân thể Địa Ngục Ma Long Vương run rẩy một hồi lâu, khi hào quang bảy màu kia dần biến mất thì nàng mới khôi phục lại bình thường.

Ngồi dưới đất, nàng thở hổn hển từng ngụm lớn, kinh nghi bất định nhìn Đường Vũ Lân đã ngã xuống đất và được bao phủ bởi một tầng hào quang bảy màu, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Đó là cái gì? Long Thần che chở? Nàng cảm nhận rõ ràng khí tức của Long Thần. Đó không phải là Long Thần thực sự, mà là một loại ý niệm. Với tư cách là Chân Long thuần huyết, nàng thờ phụng Long Thần, tất cả các Chân Long thuần huyết đều như thế. Long Thần là tín ngưỡng của bọn họ. Sau khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định thì có thể mượn lực lượng của Long Thần.
Mà ý chí Long Thần vừa rồi dường như là mượn tín ngưỡng lực, suy cho cùng tất cả Long tộc đều biết Long Thần không còn tồn tại nữa. Nhưng tín ngưỡng vẫn còn, mà còn dày đặc như vậy, Địa Ngục Ma Long tự hỏi, dù có 100 nàng cũng không thể kêu gọi được.

E rằng chỉ khi Long tộc ở thời kỳ cường thịnh nhất mới có thể xuất hiện ý chí Long Thần như thế. Điều này sao có thể? Làm sao có thể xuất hiện trên người một tên nhân loại? Dù là Chủ thượng của bọn họ cũng không làm được.

Trong lúc còn đang chấn động, ánh mắt nàng ta không khỏi rơi trên người Cổ Nguyệt.

Lúc này Cổ Nguyệt có vẻ hoảng sợ, đang cố gọi Đường Vũ Lân nằm trên mặt đất.

"Ba ba? Cái quái gì vậy?" Địa Ngục Ma Long Vương trợn mắt há hốc mồm nhìn Cổ Nguyệt đang sốt sắng gọi.

Nàng từ trên mặt đất đứng lên, bước nhanh tới cạnh Cổ Nguyệt, nhưng bởi vì trên người Đường Vũ Lân phóng thích hào quang bảy màu, nàng cũng

không dám đến quá gần.
"Chủ, Chủ thượng ..." Nàng nhẹ giọng gọi.

Cổ Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp đã tràn đầy nước mắt, "Ngươi là người xấu, tại sao ngươi lại làm tổn thương ba ba ta. Ta chán ghét ngươi..."

"Cái này ..." Đôi mắt Địa Ngục Ma Long Vương chợt dựng thẳng. Nàng hoàn toàn không thể tin mọi chuyện trước mắt.

Đây là Chủ thượng nhất ngôn cửu đỉnh, uy chấn quần luân của nàng sao?

Không đúng, không đúng, nhất định là có cái gì không đúng.

Nghĩ tới đây, nàng không dám lãnh đạm, chớp mắt đã bay lên trời, hoá thành một đạo tử quang và biến mất. Chuyện này nàng không thể quyết định được.

Bầu trời trong xanh trở lại, mặt trời chiếu xuống mặt đất, khu rừng toả sáng sinh cơ, khí tức sinh mệnh nồng đậm vang vọng trong không khí, tất cả đều khôi phục bình thường.
Hào quang bảy màu quanh người Đường Vũ Lân vẫn gợn sóng, hắn hôn mê rất sâu, không có thay đổi gì, nhìn qua giống như đang ngủ.

Không lâu sau, từng thân ảnh lặng yên xuất hiện, trước sau có bốn người, một người trong đó là Địa Ngục Ma Long Vương đã rời đi lúc trước. Ngoài ra, ba người khác gồm hai nam một nữ.

Nữ tử kia có tướng mạo cực đẹp, một thân váy dài màu xanh biếc tràn đầy khí tức sinh mệnh khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Trong hai nam tử, một người là thanh niên có tướng mạo anh tuấn, nhưng toàn thân lại tràn đầy tà khí nghiêm nghị. Người còn lại là một người trung niên có khí chất dày đặc.

Chương 891: Mộng cảnh

Trong bốn người, hiển nhiên là người trung niên kia dẫn đầu. Trong mái tóc đen của hắn có một nhúm tóc dài màu vàng kim rơi xuống trước gò má. Hắn vừa xuất hiện, khu rừng xung quanh tự nhiên yên tĩnh lại. Không hề có uy thế gì, chỉ là bởi vì sự tồn tại của hắn.

"Chủ thượng." Người trung niên nhìn thấy Cổ Nguyệt thì lập tức cung kính gọi.

Cổ Nguyệt ngẩng đầu, trong mắt mang theo một tia sợ hãi, "Ngươi, các ngươi là ai? Không cho phép các ngươi làm tổn thương ba ba ta."

Cả bốn người đều như hóa đá, ngây người đứng ở đó.

Thanh niên anh tuấn hỏi người trung niên, "Lão đại, đây là có chuyện gì? Chủ thượng là ..."

Lúc này Đường Vũ Lân đang hôn mê, Cổ Nguyệt hiển nhiên không có giả vờ.

Người trung niên tiến lên một bước, tới trước mặt Cổ Nguyệt. Nàng sợ tới mức lập tức cúi đầu, nhào lên người Đường Vũ Lân, dùng người mình che khuất hắn.

Vì vậy Cổ Nguyệt tự nhiên rơi vào trong hào quang bảy màu, tay người trung niên vừa mới tiếp xúc với hào quang kia thì lập tức toàn thân kịch chấn, ngã về phía sau vài bước, vẻ mặt khiếp sợ.

Mà ba người kia nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì đều kinh hãi. Bọn họ hiểu rất rõ vị trước mặt này có tu vi như thế nào, vậy mà lại bị hào quang trông rất nhu hoà kia chấn nhiếp lợi hại như thế. Hào quang bảy màu kia là tồn tại cỡ nào?

"Quả nhiên là ý chí Long Thần." Người trung niên cau mày thật chặt,

"Nhưng ý chí Long Thần sao lại xuất hiện trên người hắn? Cho dù hắn có huyết mạch Kim Long Vương, nhưng hắn chỉ là nhân loại, chắc chắn không phải là hồn thú trùng tu. Huyết mạch Kim Long Vương đã rất kỳ quái rồi, ý chí Long Thần này từ đâu mà đến?"

Nữ tử tóc tím cũng cười khổ nói, "Ý chí Long Thần này thật cường đại, cả đời ta cũng rất hiếm thấy. Đế Thiên, chúng ta làm gì bây giờ?"

Không sai, người trung niên trước mặt nàng chính là thủ lĩnh thập đại hung thú, được xưng là Thú Thần, Kim Nhãn Hắc Long Vương Đế Thiên.

Đế Thiên hai mắt híp lại, nói với nam tử thanh niên, "Yêu Linh, ngươi kéo Chủ thượng ra đây, ta kiểm tra thân thể ngài ấy một lát."

Thanh niên sững sờ, "Lão đại, ngay cả ngươi còn không làm được, ta sao có thể?"

Đế Thiên nói: "Ý chí Long Thần chỉ có tác dụng chấn nhiếp mạnh với Long tộc chúng ta, ngươi không có huyết mạch Long tộc nên sẽ không sao. Tuy nhiên ngươi không thể làm tổn thương hắn, bởi vì ý chí Long Thần sẽ dẫn dắt chúng ta bảo hộ hắn."

Thanh niên kinh ngạc nói: "Không ngờ rằng lại thần kỳ như thế, thật sự là thú vị! Đã rất lâu không có chuyện thú vị rồi. Bất quá Lão đại, không phải ngươi nói nên giết chết tiểu tử này sao? Giết chết hắn Chủ thượng mới có thể khôi phục uy năng của Long Thần năm đó."

Trên mặt Đế Thiên lộ ra nụ cười khổ, "Chuyện này cần Chủ thượng quyết định, hiện tại trên người hắn có ý chí Long Thần thì càng khó nói. Có lẽ trạng thái bây giờ của hắn là do Chủ thượng an bài."

Thanh niên bước nhanh tới cạnh Đế Thiên, thuận tay kéo Cổ Nguyệt lên, một tầng thanh quang nhạt lưu chuyển quanh người hắn, rất nhu hoà, nhưng Cổ Nguyệt lại không thể kháng cự được.

Cổ Nguyệt cố gắng vùng vẫy, nhưng bị thanh quang kia ôm trọn, nàng không thể cử động được.

Đế Thiên giơ tay ấn lên trán Cổ Nguyệt, ánh sáng nhu hoà lập loè trên đầu ngón tay hắn.

Ánh mắt Cổ Nguyệt lập tức mờ mịt, nhưng theo dao động năng lượng trên tay Đế Thiên, trên người nàng cũng xuất hiện một tầng lân phiến màu bạc.

Sau một lúc, Đế Thiên thu tay lại, dường như thở ra nhẹ nhõm.
"Chủ thượng không sao, có lẽ là bị chấn động kịch liệt dẫn đến nguyên thần chấn động, trí nhớ rối loạn. Với năng lực tự lành mạnh mẽ của Chủ thượng, dù không có ngoại lực phụ trợ, không bao lâu nữa cũng sẽ khôi phục bình thường. Theo miêu tả của nhân loại chính là tạm thời mất trí nhớ."

Ba vị khác đều thở phào, Địa Ngục Ma Long Vương bật cười nói: "Thì ra là vậy, ta nói, lúc ấy Chủ thượng gọi tên kia là ba ba khiến ta thật khïếp sợ. Đế Thiên, làm sao bây giờ?"

Sau một hồi suy nghĩ, Đế Thiên nói: "Chuyện này đã vượt qua phạm vi chúng ta có thể xử lý được. Trước hết cứ như vậy đi, để Chủ thượng tự mình xử lý. Với năng lực của Chủ thượng, cơ bản sẽ không thể bị tổn hại gì. Chờ khi trí nhớ của ngài ấy khôi phục, tất cả đều không sao. Còn tên nhân loại Đường Vũ Lân này, chúng ta chỉ có thể tiếp tục quan sát. Ý chí Long Thần xuất hiện trên người hắn hẳn là có quan hệ với Chủ thượng. Hiện tại ta đã hiểu tại sao Chủ thượng không giết hắn, hẳn là vì bồi dưỡng ý chí Long Thần này. Với phần tín ngưỡng lực này, tương lai Chủ thượng lần nữa kết hợp với lực lượng Kim Long Vương và đánh thức Long Thần sẽ dễ dàng hơn. Tới lúc đó, trên Đấu La Đại Lục chúng ta sẽ tạo ra Thần giới thuộc về hồn thú chúng ta, sẽ không còn bị nhân loại áp bức nữa."
Nghe lời hắn nói, ánh mắt mấy đại hồn thú khác lập tức trở nên nóng rực, theo bản năng nắm chặt hai tay.

Bốn người lặng yên rút đi, thanh quang trên người Cổ Nguyệt cũng biến mất. Cho đến lúc này, Thuý Ma Điểu toàn thân xanh biếc mới chui ra từ trong mái tóc bạc của nàng, trong lòng sợ hãi nhìn các thân ảnh biến mất ở phía xa.

Đường Vũ Lân đã nằm mơ, hắn mơ thấy rất nhiều thứ.

Những hòn đảo vô cùng khổng lồ, những con rồng bay lượn trên bầu trời, trên thân bọn nó có các loại lân phiến đủ màu sắc. Bọn chúng có lớn có nhỏ, đều có đặc điểm riêng.

Trên mặt đất, Sơn Long Vương cực lớn rơi xuống biển rộng hoá thành đại lục. Trên bầu trời, Quang Minh Thánh Long ngửa mặt gào thét, uy chấn quần lâm.

Trong biển rộng, Thuỷ Long không ngừng trồi lên rồi hạ xuống, bắn nước tung tóe.
Chân Long đi đến đâu, vạn vật đều thần phục.

Quả là một thắng cảnh!

Không biết qua bao lâu, thiên địa đột nhiên biến thành màu đỏ, từng khoả hoả cầu cực lớn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống biển cả và lục địa.

Từng con cự long thân hình khổng lồ lên không, dùng thân thể của bọn nó ngăn cản những quả hoả cầu kia.

Hỏa cầu vỡ vụn mang đến vô số tai họa. Rừng bốc cháy, sông khô cạn, mặt đất rạn nứt. Toàn bộ thế giới không ngừng tan vỡ dưới công kích của vô số hoả cầu kia.

Các con cự long khác dùng thân thể bọn nó không ngừng ngăn cản những hoả cầu này, dùng sức mạnh của bọn nó thủ hộ toàn bộ thế giới.

Thân thể cự long không ngừng vẫn lạc trên không, bọn nó đang ngửa mặt lên trời, bi thương kêu lên một cái tên.

Hào quang bảy màu phủ xuống, một con rồng khổng lồ bảy màu hư ảo xuất hiện trên không trung, phần lớn hoả cầu đều được nó ngăn cản, cuối cùng miễn cưỡng ngăn trở thảm họa hủy diệt thế giới này.
Nhưng Long tộc đã suy tàn, Chân Long tử thương vô cùng nghiêm trọng. Đối với chủng tộc sinh sản khó khăn này, cơ hồ trong chớp mắt từ cực thịnh thành cực suy.

Thi thể của vô số cự long phủ kín mặt đất, khắp nơi đều có long huyết.

Những chủng tộc khác bị long huyết thấm vào, bắt đầu xuất hiện đủ loại biến dị. Đồng thời chúng bắt đầu có năng lượng thuộc về mình.

Hồn thú, đó là hồn thú sao? Chẳng lẽ, đó là nguồn gốc của hồn thú?

Ở giữa không trung, quang ảnh bảy màu khổng lồ kia đột nhiên đập cánh, bầu trời run lên, một vết nứt to lớn xuất hiện. Một lực hút mạnh mẽ đã kéo vô số thi thể cự long bay lên trời, dung nhập vào trong cái khe đó.

Hầu hết Long tộc trên mặt đất đã biến mất, còn lại rất ít Chân Long. Ngay cả khi còn sống, thì bọn nó cũng bị trọng thương.
Vết nứt trên không trung chậm rãi khép lại, quang ảnh bảy màu cũng hoà nhập vào trong khe hở và biến mất.

Hình ảnh luân chuyển. Hiện ra trong tầm mắt của Đường Vũ Lân chính là Long tộc mộ địa rất lớn mà hắn từng đi qua.

Trong mộ địa cực lớn kia, thi thể Long tộc nằm ngổn ngang khắp nơi.

Thời gian dần qua, thân thể Long tộc theo đó mà dần biến thành bộ xương. Vô số bộ xương rồng mang theo bi thương không gì sánh kịp luôn nằm phơi ở chốn hoang dã đó.

Quang ảnh bảy màu toạ trấn ở giữa Long tộc mộ địa, ánh sáng lập loè trên người nó. Ánh sáng trên thi thể Long tộc lặng yên bay về phía nó, từ từ hoà nhập vào trong.

Chương 892: Thu hoạch táng long

Mọi thứ trở nên hư ảo, Đường Vũ Lân cố gắng nắm bắt lấy nhưng dù thế nào cũng không bắt được.

"A!" Đường Vũ Lân đột nhiên ngồi dậy và kêu lên khiến Cổ Nguyệt ở bên cạnh giật mình.

"Ba ba!" Cổ Nguyệt vội vàng nắm lấy tay hắn.

Đường Vũ Lân thở hổn hển, sau đó nhanh chóng nhìn xung quanh.

Vẫn ở trong rừng rậm, nhưng Địa Ngục Ma Long Vương đã biến mất.

Hít sâu mấy lần, cố gắng làm ổn định cảm xúc của mình, Đường Vũ Lân dần tỉnh táo lại. Hắn thông minh cỡ nào, lập tức ý thức được mình và Cổ Nguyệt đều còn sống, hẳn là có liên quan đến hào quang bảy màu do vòng tay phóng ra lúc trước.

Địa Ngục Ma Long Vương hẳn là bị hào quang trên vòng tay của hắn doạ chạy.

Vòng tay!

Đường Vũ Lân theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, vừa vặn nhìn thấy trên cổ tay mình, vòng tay kia vẫn yên lặng nằm đó, bảo thạch bảy màu trên đó lấp lánh, dường như không có gì thay đổi.

Không biết vì sao, lúc này Đường Vũ Lân và nó có một liên hệ rất kỳ diệu. Chính hắn cũng không biết được đó là gì, nhưng cảm giác đã khác trước.

"Cảm ơn, cảm ơn các ngươi đã cứu ta và Cổ Nguyệt." Đường Vũ Lân chân thành nói. Hắn hiểu được, đây là Long cốt trong Long tộc mộ địa hồi quỹ cho hắn.

Nghìn ngày táng long, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có được cái gì, nhưng Long tộc lại cho hắn một lễ vật trân quý như thế. Mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa biết bảo thạch này đại diện cho điều gì.

Đã không có hung thú mang đến áp lực, con đường tiếp theo có lẽ sẽ dễ đi hơn nhiều. Nhìn Cổ Nguyệt với vẻ mặt quan tâm ở bên cạnh, Đường Vũ Lân nắm chặt lấy tay nàng, "Ta không sao, nàng đừng lo lắng. Chúng ta đi thôi."

Cổ Nguyệt gật đầu, nói: "Làm ta sợ muốn chết. Vừa rồi có nhiều người tới. Ta không hiểu những lời bọn họ nói, lúc sau bọn họ liền đi rồi."

Nhiều người? Lần này đến lượt Đường Vũ Lân kinh sợ. Ở chỗ này xuất hiện nhiều người có nghĩa là gì? Vài con hung thú?

Những con hung thú này không thể tất cả đều là Long tộc, mà ngoài Long tộc, vòng tay của hắn chỉ sợ không có tác dụng chấn nhiếp gì. Cuối cùng bọn họ lại có thể bình an vô sự, chuyện này cũng có thể coi là kỳ tích rồi.

"Chúng ta đi mau, nhất định phải rời khỏi khu rừng này, chỗ này quá nguy hiểm." Vừa nói, Đường Vũ Lân vừa cõng Cổ Nguyệt trên lưng, sau đó nhảy lên theo hướng hắn đã xác định lúc trước, toàn lực tiến về phía trước.

Với tu vi của hắn và có sự chỉ dẫn của Lam Ngân Hoàng, hắn đã di chuyển cực kỳ nhanh. Địa hình phức tạp và các loại thực vật khác nhau trong rừng không hề ảnh hưởng đến hắn.

Khiến Đường Vũ Lân kinh ngạc là trên đoạn đường này hắn không gặp bất kỳ hồn thú nào, trong hai ngày liên tiếp, không có con hồn thú nào xuất hiện tấn công bọn họ. Có vẻ đây chỉ là một khu rừng bình thường thôi.

Nên Đường Vũ Lân có chút hoảng hốt, đây thật sự là khu vực hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm sao? Nhưng mỗi khi nhìn thấy Thuý Ma Điểu trên vai Cổ Nguyệt, hắn hoàn toàn chắc chắn đây không phải là mơ. Bọn họ thực sự ở trong Tinh Đấu Đại Sâm Lâm.

Xa xa, đột nhiên Đường Vũ Lân cảm thấy có báo động, cả người chậm lại. Bởi vì trong tầm nhìn của thực vật giúp hắn trinh sát, phía trước, khu rừng đã đi tới phần cuối.

Mà nơi đó, Đường Vũ Lân nhìn thấy một màn khiến hắn sửng sốt.

Con đê, đó là một con đê bằng kim loại.

Bên ngoài Tinh Đấu Đại Sâm Lâm có một con đê bằng kim loại cao hơn 300 mét, cao hơn nhiều so với cây cối xung quanh. Hơn nữa, khi hắn nhìn lên không trung theo hướng con đê, Đường Vũ Lân nhận ra có một tầng ánh sáng gần như trong suốt ở trên khu rừng, cao khoảng nghìn mét.
Nhìn những thứ này, thứ đầu tiên Đường Vũ Lân nghĩ đến là hai chữ "lồng giam".

Khu vực hạch tâm ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm là nơi đã từng có hồn thú cường đại nhất sinh sống, vậy mà bây giờ biến thành một lồng giam cực lớn?

Không có người biết rõ tình hình chính thức ở nơi này, bởi vì đây đã sớm là cấm khu của Truyền Linh Tháp.

Một cảm giác bi ai không thể giải thích được từ đáy lòng dâng lên. Mảnh tịnh thổ cuối cùng của hồn thú lại bị Truyền Linh Tháp biến thành một tù giam.

Hắn đã học qua lịch sử, theo ghi chép, năm đó Linh Băng Đấu La Hoắc Vũ Hạo sáng lập Truyền Linh Tháp với mục đích là để nhân loại và hồn thú có thể chung sống hoà bình.

Mà sự thật trước mắt lại không phải là như thế. Hồn Đạo khoa học kỹ thuật phát triển quá nhanh, dựa vào Đấu Khải, cường giả nhân loại đã hoàn toàn áp chế cường giả hồn thú. Và bản thân nhân loại cũng phải chịu lực sát thương khủng bố do công nghệ cao mang lại.
Hồn sư đã từng là nghề nghiệp cao quý nhất trên đại lục, và là tồn tại mạnh mẽ nhất.

Chiến tranh trong thời kỳ viễn cổ, bên nào có hồn sư mạnh hơn thì gần như đã lấy được một nửa thắng lợi.

Nhưng khi Hồn Đạo khoa học kỹ thuật phát triển, lực lượng cá nhân của hồn sư ngày càng trở nên nhỏ bé. Giống như Học Viện Sử Lai Khắc đã gặp tai hoạ huỷ diệt trước đây không lâu.

Học Viện Sử Lai Khắc có nhiều Phong Hào Đấu La, Siêu Cấp Đấu La như vậy, nếu ở một vạn năm trước, căn bản không ai có đủ khả năng huỷ diệt nó. Nhưng bây giờ, hai quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 kinh khủng nhất thế giới loài người đã mang đến tai nạn huỷ diệt trong tình huống không dự đoán trước được.

Cho dù là Kình Thiên Đấu La Vân Minh, một đời Cực Hạn Đấu La cộng thêm Tứ tự Đấu Khải và lực lượng của Hoàng Kim Thụ cũng không thể ngăn được công kích có tính huỷ diệt kia.
Nhân loại đã trở nên đáng sợ như thế, hồn thú làm sao có thể không đi theo hướng huỷ diệt?

Dừng bước lại, Đường Vũ Lân có chút mờ mịt, hắn đột nhiên không biết mình khắc khổ tu luyện là vì mục đích gì?

Là vì huỷ diệt sao? Đương nhiên là không, hắn không muốn huỷ diệt bất kỳ vật gì.

Khi còn nhỏ hắn chăm chỉ tu luyện là vì hy vọng có thể cải thiện cuộc sống gia đình và trở thành một Cơ Giáp Sư.

Cha mẹ mất tích, hắn nỗ lực tu luyện là vì một ngày kia có thể tìm được người nhà của mình.

Còn bây giờ, vào thời điểm này, cố gắng của hắn là vì cái gì? Chỉ bằng hắn và đồng bạn, bọn họ thật sự có thể trọng chấn Sử Lai Khắc sao? Dù có thể, trong tình huống khoa học kỹ thuật như hiện nay, Sử Lai Khắc có thể bị huỷ diệt lần nữa không?

Nhất thời, Đường Vũ Lân chỉ thấy cảm xúc hỗn loạn, không thể kiềm chế được.
"Ba ba, ngươi sao vậy?" Cổ Nguyệt nghiêng người nhìn Đường Vũ Lân đang đứng nguyên tại chỗ.

Cười khổ một tiếng, Đường Vũ Lâm lắc đầu, "Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy mờ mịt. Con đường phía trước thật rộng lớn, ta không biết mình nên làm gì."

Cổ Nguyệt chớp mắt, "Ta không hiểu. Ba ba ở đâu, Cổ Nguyệt sẽ ở đó."

Đường Vũ Lân toàn thân run lên, một câu đơn giản như vậy lại khiến trong lòng hắn dâng lên một lý tưởng hào hùng.

Đúng a! Kết quả là gì có thật sự quan trọng sao? Ít nhất hãy làm việc mình muốn làm, hãy gánh vác trách nhiệm mà mình phải gánh vác. Đi hết một chặng đường, dù không thể đi xa nhất, nhưng có sao? Ít nhất bên cạnh mình còn có nàng, còn có đồng bạn.

Đường Vũ Lân đặt Cổ Nguyệt sau lưng xuống, sau đó quay người lại, ôm nàng thật chặt.
Cơ thể Cổ Nguyệt mềm mại mà co dãn, ôm nàng vào lòng đặc biệt thoả mãn.

Mùi hương thoang thoảng quanh quẩn trên chóp mũi, tất cả mỏi mệt, bàng hoàng, thống khổ, bi thương vào giờ khắc này đều bị thiêu đốt trong cảm giác ấm áp này. Chúng thiêu đốt thành chiến ý hừng hực.

Cổ Nguyệt nhu thuận nằm trong lòng Đường Vũ Lân, nàng ôm lấy eo hắn, vẻ mặt tràn đầy thoả mãn. Nàng nói khẽ: "Ba ba ..."

"Đừng gọi ta là ba ba. Gọi là Vũ Lân."

"Vũ Lân ..."

Màn đêm buông xuống, dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, ở một góc độ đặc biệt mới có thể nhìn thấy ở giữa khu rừng có một tầng quang mang nhàn nhạt ngăn cách.

Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt ngồi trong rừng sâu, thông qua khẽ hở giữa các cây nhìn lên bầu trời. Đường Vũ Lân cũng không nghĩ tới sẽ lao ra từ không trung.

Ngay cả những con hồn thú kia cũng không làm được, vậy sao hắn có thể làm được?
Như vậy, làm sao mới có thể rời khỏi đây?

Không thể cường công, vậy chỉ có thể dùng trí rồi.

Không vội vàng hành động, không hề nghi ngờ, con đê kia khẳng định có lực phòng ngự phi thường kinh khủng, chắc chắn một Ngũ Hoàn Hồn

Vương nho nhỏ như hắn không thể đột phá.

Nhưng hắn tin tưởng, mình nhất định có cách rời đi.

Mấy ngày nay, hắn bình tĩnh lại và nhớ tới thành Sử Lai Khắc bị huỷ diệt. Trong lòng cũng dần có một ít đầu mối.

Hắn không thể tiết lộ thân phận của mình khi rời khỏi đây, bởi vì hắn không tin người của Truyền Linh Tháp.

Tổng bộ Truyền Linh Tháp ở gần thành Sử Lai Khắc, nhưng hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo kia không rơi vào Truyền Linh Tháp, mà lựa chọn Sử Lai Khắc và Đường Môn.

Uy vọng và thực lực của Học Viện Sử Lai Khắc hiển nhiên khiến nó trở thành mục tiêu của cuộc tấn công. Nhưng giữa Đường Môn và Truyền Linh Tháp, không hề nghi ngờ là Truyền Linh Tháp mạnh hơn một chút, ít nhất trên Đấu La Đại Lục là như thế. Vậy vì sao Tà Hồn Sư kia không lựa chọn tổng bộ Truyền Linh Tháp, mà chọn Đường Môn?

Chương 893: Cứ điểm Tinh Đấu

Nếu không có Học Viện Sử Lai Khắc và Đường Môn cản trở, ai sẽ có lợi ích lớn nhất? Chắc chắn không phải là dân chúng bình thường, càng không phải là hồn sư.

Vì vậy Đường Vũ Lân không tin tưởng Truyền Linh Tháp, vào thời điểm này, hắn không thể để lộ thân phận của mình. Bởi vì thân phận của hắn quá nhạy cảm.

Với tư cách là đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái, nếu Thánh Linh Giáo biết bọn họ còn sống thì chắc chắn bọn họ sẽ trở thành mục tiêu truy sát của đối phương.

Cho nên muốn sống sót, đầu tiên hắn phải bảo vệ bản thân thật tốt.

Nhưng đối mặt với con đê kiên cố kia, làm sao mới có thể rời khỏi nơi này đây? Không hề nghi ngờ, việc này khó hơn nhiều khi bọn họ xâm nhập vào Bắc Hải Quân Đoàn trước đây.

Bầu trời không được, vậy dưới đất thì sao? Rất nhanh Đường Vũ Lân đã phủ nhận ý nghĩ này. Không thiếu hồn thú có thể đào đất, với kinh nghiệm vạn năm của Truyền Linh Tháp, không thể không nghĩ đến khả năng này.

Quả thực là trên trời dưới đất đều không có đường đi. Muốn rời đi thật sự không dễ dàng.

Cổ Nguyệt dựa vào người Đường Vũ Lân với dáng vẻ vô tư.

Đường Vũ Lân hỏi dò: "Cổ Nguyệt, nàng có thể cho ta xem vòng tay trữ vật của nàng không?" Trên tay phải Cổ Nguyệt có một vòng tay màu bạc tinh xảo, trên vòng tay khảm nhiều bảo thạch trong suốt, trong đó chắc chắn khắc một pháp trận cao cấp.

"Nha." Cổ Nguyệt đưa vòng tay tới.

Nhìn bàn tay trắng nõn của nàng, Đường Vũ Lân đột nhiên cảm thấy chua xót. Sau khi xác nhận quan hệ tình lữ tại đại hội Hải Thần Duyên Tương Thân, hắn vẫn chưa đưa cho nàng cái gì.

Hắn lấy trong nhẫn trữ vật của mình ra một khối kim loại. Khối kim loại này màu trắng bạc, trên thực tế nó đang chuyển động nhẹ, giống như là một vật sống.

Tay phải Đường Vũ Lân bóp nó một cái, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, khối kim loại kia bị hắn bóp ra như một cục bùn.

Kim Long Trảo tay phải bắn ra, cẩn thận khắc hoạ. Một lúc sau, trên tay Đường Vũ Lân xuất hiện một chiếc nhẫn bạc.

Đường Vũ Lân đeo nó lên ngón giữa trên tay trái Cổ Nguyệt, mỉm cười nói: "Ngón giữa tượng trưng cho tình yêu cuồng nhiệt. Đây là khối kim loại Hồn Rèn đầu tiên của ta, rất có ý nghĩa. Mặc dù nó không được khắc pháp trận nào, nhưng nó đại biểu cho tâm ý của ta với nàng. Cổ Nguyệt, nàng có thích không?"

Chiếc nhẫn màu trắng bạc không có bất kỳ hoa văn đặc biệt nào, chỉ có hai trái tim đặt cạnh nhau.

Kỹ năng rèn của Đường Vũ Lân rất cao minh, nhưng ở phương diện điêu khắc thì không có gì đặc biệt, chỉ coi là đạt yêu cầu bình thường. Điều đáng quý duy nhất là, đây là một khối kim loại Hồn Rèn, nhưng vì không có pháp trận tăng phúc nên chỉ cứng và khôi phục mạnh mẽ hơn kim loại bình thường mà thôi.

Nhưng Đường Vũ Lân nhìn cái nhẫn này với ánh mắt đầy dịu dàng.

Cổ Nguyệt đưa hắn khối lân phiến màu bạc như tín vật định tình, hiện tại hắn đáp lễ cho nàng bằng chiếc nhẫn này.

"Cảm ơn ba ba, à không, Vũ Lân." Cổ Nguyệt cười tủm tỉm nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười chân thành.

Đường Vũ Lân nắm chặt tay nàng, "Cả đời này ta chỉ tặng nhẫn cho một mình nàng. Nhất sinh nhất thế nhất nhân tâm."

"Được, được!" Cổ Nguyệt vỗ tay cổ vũ.

Đường Vũ Lân không khỏi bật cười, trông nàng vẫn như một đứa trẻ.

Lúc này, hắn đã tháo vòng tay trữ vật của nàng xuống. Bên trong vòng tay trữ vật của Cổ Nguyệt có không ít đồ. Có một ít bình lọ, không biết là vật gì, còn có một số kim loại có khắc pháp trận, thậm chí còn có một số dụng cụ. Trong đó có nhiều thứ Đường Vũ Lân không nhận ra.
Sau khi tìm kiếm một lúc, hắn rốt cuộc cũng tìm thấy một vài thứ như thẻ thân phận hay lệnh bài.

Đường Vũ Lân không biết rõ tổ chức bên trong của Truyền Linh Tháp, nhưng với thân phận của Cổ Nguyệt, nàng ra vào nơi này hẳn không có vấn đề. Nếu không, lúc trước bọn họ vào như thế nào?

Đường Vũ Lân trả lại vòng tay trữ vật cho Cổ Nguyệt, sau đó bắt đầu hoá trang.

Không thể đợi thêm được nữa, Cổ Nguyệt mất trí nhớ, bọn họ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, sau đó giúp nàng chữa trị.

Nhưng mà bây giờ thần trí Cổ Nguyệt không rõ, hắn cần phải chỉ cho nàng thì mới có thể hành động.

Hai ngày sau.

Cứ điểm Tinh Đấu của Truyền Linh Tháp.

Từ khi thành lập đến nay, cứ điểm Tinh Đấu đã có hơn 3000 năm lịch sử. Từ 3000 năm trước, các hung thú trong khu vực hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đại bại trong một trận chiến lớn, Truyền Linh Tháp nhân cơ hội đó thành lập pháo đài này, hơn nữa đạt được hiệp nghị với hung thú, nhân loại không được tiếp tục chặt cây rừng, mà đám hung thú phải sống ở đây.
Nếu hung thú tấn công vào phòng tuyến của nhân loại, vậy con người có quyền đánh chết. Nếu nhân loại tiến vào rừng rậm thì hung thú có quyền đánh chết và không ảnh hưởng tới khế ước.

Nhìn qua song phương tựa hồ là bình đẳng, nhưng khi cứ điểm Tinh Đấu

chính thức hoàn thành vào mấy trăm năm trước, khu vực hạch tâm của Tinh Đấu Đại Sâm Lâm đã thực sự trở thành lồng giam.

Đám hồn thú bị nuôi nhốt ở nơi này, mà Truyền Linh Tháp có thể bán vé vào cửa với giá cao. Sinh tử tự lo, nhưng chỉ có nơi này mới có hồn thú cao giai, mới để hồn sư có được hồn hoàn đỉnh cấp.

Khi đám hung thú muốn đổi ý thì đã chậm. Bọn họ không còn là đối thủ của nhân loại.

Bằng vào Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, quân đoàn Cơ Giáp, Đấu Khải Sư đỉnh cấp và vòng phòng ngự, những hung thú này có chạy đằng trời, chỉ có thể ẩn nhẫn ở trong khu rừng lớn.
Nhưng Truyền Linh Tháp không có áp bức đến cùng, sau khi hoàn thành việc nuôi nhốt thì không can thiệp vào cuộc sống của đám hồn thú này, chỉ là thỉnh thoảng sẽ cho phép một ít người tiến vào trong. Về phần có thể sống sót trở về hay thì rất khó nói, trừ phi thanh toán phí cực kỳ đắt hoặc đổi tài nguyên trân quý mới có thể được Truyền Linh Tháp phái cường giả thủ hộ.

Mà cách làm của Truyền Linh Tháp được Liên Bang đồng ý, nguyên nhân rất đơn giản là nếu làm vậy, hồn thú sẽ không còn uy hiếp với nhân loại, tất cả đều nằm trong khống chế.

"Hầu Tử, chỗ ngươi như thế nào?" Trong tháp khống chế vòng bảo hộ cứ điểm Tinh Đấu, một nữ tử mặc đồng phục hỏi qua máy truyền tin.

"Tinh tỷ, bên ta tất cả đều bình thường. Tất cả van tăng áp trên vòng phòng hộ đều bình thường." Bên kia truyền đến giọng nam lanh lảnh.
"Đã biết."

Tinh tỷ là một trong những người phụ trách tháp khống chế, chịu trách nhiệm quản lý tất cả các thiết bị. Mỗi ngày cô đều phải kiểm tra định kỳ, đảm bảo tất cả thiết bị đều hoạt động bình thường.

Mấy nghìn năm nay, vòng bảo hộ ở cứ điểm Tinh Đấu không ngừng được tăng cường. Hiện tại, dù là cường giả cấp Thú Thần trong truyền thuyết kia muốn xông ra ngoài cũng cần toàn lực công kích trong mấy giờ. Trong thời gian đó, Truyền Linh Tháp đã sớm triệu tập cường giả đến ứng phó rồi.

Duỗi cái lưng mỏi, Tinh tỷ trên mặt thả lỏng. Kiểm tra đều bình thường, không có vấn đề gì. Tiếp theo sẽ là một ngày thư giãn.

Cứ điểm Tinh Đấu mặc dù đóng kín như một căn cứ quân sự, nhưng các thiết bị giải trí âm thanh bên trong không hề nhàm chán. Đêm qua, cô đã uống rất nhiều rượu trong quán rượu. Nhưng là một người chuyên nghiệp, đặc biệt là nhân tài kỹ thuật, dù hôm trước có sinh hoạt như thế nào tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới công tác hôm sau.
"Tích tích!" Đúng lúc này, máy truyền tin đột nhiên vang lên.

"Ồ." Tinh tỷ vội vàng nhìn màn hình trước mặt.

"Tình huống như thế nào?" Tinh tỷ vội vàng hỏi.

"Báo cáo đài quan sát. Truyền Linh Sứ dự bị Cổ Nguyệt Na tiểu thư yêu cầu trở về từ bên trong. Đi cùng còn có Truyền Linh Sứ Từ Thịnh Quần đại nhân hộ tống."

Tinh tỷ nói: "Kiểm tra thân phận, sau đó có thể cho đi."

"Vâng!"

Tinh tỷ cắt đứt liên lạc, lầu bầu nói: "Những Truyền Linh Sứ đại nhân này luôn lợi dụng đặc quyền của mình truyền tống vào, toàn không chào hỏi trước. Thật là."

"Tích tích."

"Lại sao nữa?" Tinh tỷ tức giận nhấn nút liên lạc, bây giờ nàng chỉ muốn mau chóng trở về ngủ bù.

Chương 894: Tiến vào cứ điểm

"Từ Thịnh Quần đại nhân không mang theo chứng minh thân phận. Chứng minh thân phận của Cổ Nguyệt Na đại nhân bình thường. Nên xử lý như thế nào đây?"

Tinh tỷ sửng sốt, "Không có chứng minh thân phận? Tình huống ra sao?"

"Từ Thịnh Quần đại nhân nói, ngài ấy quên mang theo ..."

Tinh tỷ trong lòng lòng rùng mình, trầm giọng nói: "Quên mang theo? Làm sao có thể. Đưa bọn họ đến phòng quan sát trước, sau đó mời Đội giám sát tới, xác minh thân phận."

"Vâng."

Cánh cổng kim loại to lớn trước mặt từ từ mở ra, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt kề vai đi về phía trước. Lúc này hắn có bộ mặt nghiêm nghị, tướng mạo hoàn toàn là bộ dáng của Từ Thịnh Quần. Ngay cả dáng người cũng đổi thành bộ dạng của Từ Thịnh Quần thông qua khống chế cơ thể bằng hồn lực và huyết mạch chi lực. Hắn đã đổi một bộ trường bào bình thường. Cổ Nguyệt ở bên cạnh hắn, bộ dạng rất cung kính.

"Từ Thịnh Quần đại nhân, bởi vì ngài không mang theo chứng minh thân phận, cho nên chúng ta cần xác minh lại thân phận của ngài từ Đội giám sát, mời ngài đến phòng quan sát trước. Cổ Nguyệt Na đại nhân, thân phận của ngài đã được xác minh, ngài được phép tiến vào."

Cổ Nguyệt Na? Nghe được cái tên này, Đường Vũ Lân trong lòng chấn động, theo bản năng nhìn về phía Cổ Nguyệt. Vì sao bọn họ lại gọi nàng là Cổ Nguyệt Na?

Nếu là trước đây, hắn đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì, cái tên chỉ là danh hiệu mà thôi. Nhưng bây giờ Cổ Nguyệt có dung mạo Na Nhi, vậy thì chuyện này đã khác.

Mặc dù trong lòng hoang mang nhưng lúc này hắn rất bình tĩnh và tỉnh táo. Dù sao phải rời khỏi pháo đài này trước.

"Không cần, ta đi theo Từ Thịnh Quần đại nhân xác nhận thân phận." Cổ Nguyệt trực tiếp từ chối.

Lúc này, một hộp vuông kim loại từ bức tường phía trước xông ra, phía trên có mấy ngọn đèn nhấp nháy, "Mời hai vị đại nhân đi theo ta."

Nói xong, hộp vuông đi về phía trước, một cánh cửa kim loại mở ra, dẫn bọn họ vào một hành lang kim loại.

Tiến vào nơi này, không có thực vật phụ trợ, Đường Vũ Lân chỉ có thể dựa vào tinh thần lực của mình để cảm giác xung quanh. Nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện điều này là vô ích. Độ dày tường kim loại xung quanh là hơn hai thước, bên trong khẳng định có Hồn Đạo năng lượng rót vào, có thể nói là phòng thủ kiên cố. Dù là cường giả Phong Hào Đấu La cũng không thể cứng rắn lao ra khỏi đây. Đừng nói cho là làm các việc khác.

Phòng ngự kiên cố như vậy, muốn rời khỏi đây mà không bại lộ, rất khó a!

Đi theo người máy kia xuyên qua hành lang, tiến vào một cánh cửa kim loại nặng nề, sau đó đi tới một không gian kim loại kín. Có thể thấy trong từng góc của căn phòng này có rất nhiều hồn đạo khí uy lực mạnh mẽ hướng vào bên trong.

Đây chính là nơi gọi là phòng quan sát.

Đường Vũ Lân trực tiếp ngồi xuống ghế, làm bộ lão thần. Cổ Nguyệt tức thì đứng bên cạnh hắn, biểu lộ lạnh lùng mà bình tĩnh, giống như nàng trước kia.

Vì để nàng duy trì trạng thái này, hôm qua Đường Vũ Lân đã phải nỗ lực rất nhiều.

Không lâu sau, một bức tường phía trước tách ra, mấy người từ bên ngoài đi vào, bọn họ đều trang bị đầy đủ, cầm hồn đạo khí trong tay. Tất cả hồn đạo khí xung quanh đều sáng lên, chỉ vào hai người Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt. Không hề nghi ngờ, chỉ cần bọn họ có động thái bất thường thì lập

tức bị công kích mọi hướng.

Người cầm đầu nhìn qua hơn 40 tuổi, hắn tiến lên vài bước, lạnh lùng nói: "Truyền Linh Sứ Từ Thịnh Quần, vì sao ngài không mang theo chứng minh thân phận?"

"Đã quên." Đường Vũ Lân thản nhiên nói.
Giám sát viên sắc mặt nghiêm túc nói: "Ngài là cao tầng của Truyền Linh Tháp, vi phạm quy tắc sẽ bị xử phạt, ngài hẳn biết rõ."

"Biết." Giọng nói Đường Vũ Lân hoàn toàn bắt chước Từ Thịnh Quần, có thể nói là giống như đúc.

Giám sát viên nói: "Tiếp theo sẽ bắt đầu xác minh thân phận của ngài. Mời ngài thực hiện xác minh vân tay và mống mắt."

Vừa nói, một tên giám sát viên khác cầm dụng cụ đi tới.

Khi Đường Vũ Lân theo các lão ma học xâm nhập đã từng được dạy, muốn thực hiện một lần xâm nhập hoàn mỹ thì việc đầu tiên là phải chọn phương pháp có xác suất thành công ít nhất là 60%. Sau đó trong quá trình xâm nhập, qua quan sát và điều chỉnh khiến xác suất thành công tăng lên.

Không hề nghi ngờ, tình huống trước mắt này, dù hắn quan sát thế nào cũng không vô ích, không thể tăng lên xác suất thành công.
Đường Vũ Lân đứng dậy, nhìn qua là muốn tiến hành xác minh vân tay và mống mắt. Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn nhanh như chớp ôm lấy Cổ Nguyệt, đồng thời lùi lại, một tay bóp vào cổ họng của nàng.

Những hệ thống hồn đạo khí phòng ngự kia lập tức có phản ứng, bắn ra vô số xạ tuyến, bao phủ thân thể Đường Vũ Lân.

Mà lúc này, Đường Vũ Lân làm ra động tác phi thường kỳ lạ. Hắn kéo Cổ Nguyệt ngã xuống, dùng thân thể nàng che khuất mình. Cùng lúc đó, một tầng hào quang màu vàng trong chớp mắt mở ra, bao phủ phía trên Cổ Nguyệt.

Xạ tuyến rơi vào hào quang màu vàng kia đều bị văng ra khắp nơi. Đường Vũ Lân kéo Cổ Nguyệt đến một góc tường, ở vị trí này, ít nhất không bị công kích mọi phía.

"Dừng công kích lại, nếu không ta giết nàng." Thanh âm lạnh như băng của Đường Vũ Lân truyền khắp căn phòng.
Tất cả công kích đều ngừng lại. Các giám sát viên cũng sửng sốt. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải tình huống này. Mà Cổ Nguyệt lại rất phối hợp, trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Không sai, Cổ Nguyệt là thủ đoạn cuối cùng của Đường Vũ Lân. Không hề nghi ngờ, trong Truyền Linh Tháp, địa vị của Cổ Nguyệt không thấp, hơn nữa còn là đệ tử của Phó Tháp chủ Truyền Linh Tháp. Dùng sinh mệnh của nàng uy hiếp Truyền Linh Tháp có độ chắc chắn nhất định, mặc dù nó không đến 60%. Nhưng nếu Cổ Nguyệt hoàn toàn phối hợp thì mọi chuyện cũng gần như vậy.

Nhìn thấy không còn cơ hội nào khác, Đường Vũ Lân chỉ có thể đưa ra hạ sách này. Hào quang màu vàng bảo vệ cơ thể Cổ Nguyệt đến từ Sơn Long Vương Thân Thể Cốt. Vì che giấu thân phận, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không phóng thích võ hồn và Đấu Khải của mình.
"Ngươi là ai? Ngươi không phải là Truyền Linh Sứ đại nhân." Giám sát viên phẫn nộ quát.

Đường Vũ Lân hừ lạnh một tiếng, "Ta đương nhiên không phải, nhưng các ngươi hẳn đã xác nhận thân phận cô gái trong tay ta là cao tầng thực sự trong Truyền Linh Tháp. Thả ta rời khỏi nơi này, nếu không ta sẽ giết nàng. Cùng lắm là đồng quy vu tận, cho các ngươi năm phút đồng hồ, mở cửa, thả ta ra ngoài."

Giám sát viên lạnh lùng nói: "Không có tác dụng, ngươi trốn không thoát. Để Truyền Linh Sứ dự bị đại nhân xuống, ngươi còn có cơ hội được xử lý công bằng."

Truyền Linh Sứ dự bị? Đường Vũ Lân trong lòng khẽ động, đối phương không nói, hắn thật không biết thân phận của Cổ Nguyệt.

Hắn biết trong Truyền Linh Tháp, trừ Tháp chủ và hai Phó tháp chủ còn có bốn Truyền Linh Sứ. Không ngờ rằng Cổ Nguyệt còn trẻ như vậy đã là Truyền Linh Sứ dự bị. Tuy nói thời gian dự bị có thể sẽ lâu một chút, nhưng đã đủ để chứng minh Truyền Linh Tháp coi trọng nàng. Chuyện này càng có lợi cho Đường Vũ Lân hơn.
Hồn kỹ Sơn Long Điều Khiển từ Sơn Long Vương Thân Thể Cốt phóng

thích, Đường Vũ Lân vừa uy hïếp Cổ Nguyệt vừa đi đến chỗ các giám sát viên.

"Ít nói nhảm, mở cửa. Nếu không ta gïết nàng."

Tiếng cảnh báo chói tai đã vang lên trong toàn bộ cứ điểm Tinh Đấu.

Tinh tỷ vốn đã được về nghỉ ngơi lại nghe thấy tiếng cảnh báo và chú ý tới tình huống bên này. Các thiết bị phòng ngự đồng thời được kích hoạt khẩn cấp, các dụng cụ khác cũng đang tiến hành phân tích.

"Căn cứ theo số liệu, sức mạnh vòng phòng hộ của kẻ địch là 1065, Hồn Đạo xạ tuyến bình thường không thể công phá, cần dùng Hồn Đạo pháo có uy lực lớn công kích mới có thể đánh tan, nhưng nhất định sẽ làm con tin bị thương."

Phân tích số liệu rất nhanh đã có, Sơn Long Điều Khiển của Đường Vũ Lân có lực phòng ngự rất mạnh, đủ để so sánh với lực phòng ngự của hồn sư hệ phòng ngự cấp Thất Hoàn. Trong tình huống này, muốn đánh bại hắn mà không làm tổn thương Cổ Nguyệt là chuyện không thể nào. Dù là đánh lén cũng không được.
Giám sát viên và Đường Vũ Lân giằng co, tình huống bên này không hề nghi ngờ đã nhanh chóng truyền đến cho các cao tầng ở cứ điểm.

Giống như Đường Vũ Lân dự đoán, mấy phút sau, khi Cổ Nguyệt lộ ra vẻ thống khổ, toàn thân Đường Vũ Lân lại tách ra sát khí mạnh mẽ, đối phương rốt cuộc cũng thoả hiệp, cánh cửa kim loại mở ra.

Nhưng mà sau cánh cửa kim loại, Đường Vũ Lân phải đối mặt với mấy chục đài Cơ Giáp dày đặc đứng ở đó cùng với mấy vị Đấu Khải Sư.

"Tránh ra, nếu không ta gïết nàng." Đường Vũ Lân đột nhiên gào thét cuồng loạn, cả người bắn ra hương vị điên cuồng trước đó chưa từng có, ngay cả đôi mắt cũng biến thành màu đỏ như máu.

Muốn cho đối thủ tin tưởng ngươi sẽ gïết con tin, vậy, đầu tiên phải biểu hiện đủ điên cuồng. Đây là nguyên văn lời các lão ma đã dạy Đường Vũ Lân.

Chương 895: Mạnh mẽ xông qua

Nếu đối phương không cảm thấy ngươi kiên quyết thì rất có thể sẽ không ngừng kéo dài thời gian tìm cơ hội tiêu diệt ngươi. Không hề nghi ngờ, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho Đường Vũ Lân.

Vừa nói, hắn đã ôm Cổ Nguyệt nhảy lên, lao thẳng đến một đài Tử cấp Cơ Giáp trước mặt.

Khi sắp đến trước mặt Tử cấp Cơ Giáp, Đường Vũ Lân thân hình nửa chuyển, đá vào vai nó.

"Oanh" một tiếng thật lớn, đài Cơ Giáp kia bị lực lượng kinh người của hắn đá văng ra ngoài, nện vào vài đài Cơ Giáp ở phía sau.

"Phán đoán lực lượng, hơn 15 vạn cân. Cơ Giáp bị tổn hại 21%."

Đây là con người sao?

Bên trên đài quan sát đã tập trung nhiều cao tầng ở cứ điểm Tinh Đấu, khi bọn họ nhìn thấy Đường Vũ Lân phóng ra lực lượng khủng khiếp thì trước tiên liền đoán, tên Từ Thịnh Quần giả mạo đầy mùi vị điên cuồng kia hẳn là hồn thú. Chỉ có hồn thú mới có được lực lượng cường đại như thế.

Hung thú chạy trốn tuy quan trọng, nhưng tương đối mà nói, Truyền Linh Sứ dự bị Cổ Nguyệt Na quan trọng hơn. Dưới sự áp bách mạnh mẽ của Đường Vũ Lân, Cơ Giáp liên tục lùi xuống phía sau.

Nếu Đường Vũ Lân yêu cầu mở ra toàn bộ vòng phòng hộ ở cứ điểm thì không thể nào đáp ứng được, nhưng nếu hắn muốn chạy thì dễ dàng hơn nhiều. Tiếp theo chỉ cần đuổi giết là được.

Lao ra khỏi hành lang đầy Cơ Giáp, Đường Vũ Lân không thể phân biệt chính xác phương hướng, nhưng hắn đại khái biết được hướng nào là Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, hướng nào là ra ngoài, cho nên sẽ không có vấn đề gì.

Xuyên qua mấy hành lang, trước sau đều có cường giả Truyền Linh Tháp bao vây, nhưng Đường Vũ Lân không hề có ý muốn dừng lại.

Nhưng những hành lang này quanh co ngoằn nghèo, nếu tiếp tục như vậy thì cảm giác về phương hướng của hắn sẽ có vấn đề.

Không hề nghi ngờ, những cường giả Truyền Linh Tháp kia đang chờ cơ hội, một khi hắn để lộ sơ hở hay thể lực tiêu hao quá nhiều thì đối phương rất có thể nhất kích tất sát, sau đó cứu Cổ Nguyệt.

Không thể đi theo lối thường.

Đường Vũ Lân dừng lại, một tay vẫn uy hiếp Cổ Nguyệt, tay kia đột ngột đánh vào bức tường sau lưng.

Tiếng Long ngâm trầm thấp vang lên, huyết mạch chi lực điều động nhưng không hiện ra lân phiến.

Lực lượng khủng bố hơn 20 vạn cân đánh vào trên bức tường.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, bức tường kim loại dày hơn một thước và năng lượng bảo vệ bên trong lõm xuống rất nhiều. Đường Vũ Lân đánh khuỷu tay một lần nữa.

Chỉ riêng tiếng va chạm đã làm chấn động phần lớn các cường giả Truyền Linh Tháp ở đây.

Làm như thế ba lần, một lỗ thủng cực lớn xuất hiện sau lưng Đường Vũ Lân, để lộ một không gian tương đối rộng rãi. Hắn dẫn Cổ Nguyệt không chút do dự tiến vào. Sau đó dựa theo phương hướng chính xác trong ấn tượng đi về phía trước. Khi đến nơi thì lập tức tấn công bằng lực lượng thuần tuý.

Nếu xuất hiện vòng bảo hộ năng lượng, Đường Vũ Lân liền dùng sinh mệnh của Cổ Nguyệt uy hiếp, mà trong tình huống không có vòng bảo hộ năng lượng, lực lượng siêu cường kỳ lạ của hắn không ngừng phá vỡ vách tường.

Cho dù Truyền Linh Tháp bày tỏ muốn dẫn hắn ra cửa Đường Vũ Lân cũng

không thèm để ý, mà dùng phương thức cực kỳ bá đạo này tìm cho mình một lối thoát.

"Oanh" Khi hắn phá tường lần thứ bảy thì trên tường chỉ xuất hiện một vết lõm nhỏ. Nếu các bức tường trước dày một xích thì lần này, Đường Vũ Lân phát hiện bức tường kim loại trước mặt dày ít nhất là năm xích, cho dù dùng lực lượng của hắn cũng không thể phá vỡ được.

Nhưng hắn không thấy sợ hãi mà còn vui mừng. Là một pháo đài võ trang, phòng ngự mạnh nhất chắc chắn là ở bên ngoài. Vậy rất có thể bọn họ đã đến bên ngoài rồi.
Làm sao bây giờ? Biện pháp cũ. Nếu lực lượng thuần tuý không đủ thì hắn còn cách khác.

Dùng thân thể Cổ Nguyệt che cho mình, tay trái lặng yên phóng ra Kim Long Trảo, đưa lưng về phía bức tường và ấn nó lên đó.

Đặc tính Kim Long Trảo tay phải là nát bấy, còn Kim Long Trảo tay trái là xé rách. Được huyết mạch chi lực mạnh mẽ kích thích, Kim Long Trảo không ngừng kéo xuống từng miếng kim loại lớn, lại ném chúng về phía những cường giả Truyền Linh Tháp đang bao vây hai người. Một lát sau, Đường Vũ Lân đã mở ra một lỗ thủng, hắn và Cổ Nguyệt đi vào trong.

Bây giờ, không có bất kỳ trang bị nào có thể nhìn rõ tình hình bên trong. Đường Vũ Lân duỗi hai tay ra, Cổ Nguyệt ngăn trước mặt hắn, Kim Long Trảo, Ám Kim Khủng Trảo toàn lực thi triển, một lối đi đủ cho một người được hắn cứng rắn đào ra.
Có thể tưởng tượng được độ cứng của hợp kim dùng làm tường ngoài của pháo đài, nhưng đừng quên Đường Vũ Lân là một Đoán Tạo Sư, hắn đủ hiểu kim loại. Vì vậy, có thể liên tục nhìn thấy những mảnh kim loại xuất hiện trước mặt họ, còn thân thể Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt càng đi sâu vào trong hơn.

Các cường giả Truyền Linh Tháp xem có chút sững sờ, đồng thời bọn họ càng khẳng định Đường Vũ Lân chính là hung thú. Nếu như là người ngoài xâm nhập, vậy không có khả năng không biết một chút gì về nơi này, cũng sẽ không dùng phương thức bạo lực như thế để đột phá.

Nhưng khiến bọn họ dở khóc dở cười là, cách làm bạo lực này lại rất hữu dụng.

Sau lưng không còn kim loại, không khí tươi mát thổi tới. Đường Vũ Lân lập tức biết rằng bọn họ đã ra tới ngoài. Trên tường của cứ điểm, hắn đã cứng rắn đào ra một cái lỗ. Nhìn ra phía ngoài ước chừng cách mặt đất hơn trăm mét.
Một nụ cười thản nhiên hiển lên trên mặt Đường Vũ Lân. Ra ngoài rồi.

Cổ Nguyệt nghiêng đầu muốn nói gì đó với hắn, lại bị hắn bịt miệng lại. Vào thời điểm này, nếu Cổ Nguyệt lên tiếng thì sẽ làm đối phương nhận ra Cổ Nguyệt này không giống Cổ Nguyệt trước kia, vậy sẽ có phiền toái lớn. Có nhiều cường giả Truyền Linh Tháp như thế, bọn họ tuỳ thời đều có thể xé hai người thành mảnh nhỏ.

Một tay ôm eo Cổ Nguyệt, trong tiếng kinh hô của nàng, Đường Vũ Lân đã nhảy xuống mặt đất.

Độ cao trăm mét đối với hắn không là gì, khi rơi xuống chừng 60, 70 mét, hắn dùng chân đạp mạnh lên pháo đài, người vọt ra như mũi tên, nhanh như chớp lướt sang ngang, mang theo Cổ Nguyệt chạy về phương xa.

Ngay khi bọn họ chạy ra, hơn 60 đài Cơ Giáp ở bên ngoài đã ùn ùn kéo tới. Trong đó cầm đầu là một đài Hồng cấp Cơ Giáp.
"Ngươi đã thoát khỏi cứ điểm, thả con tin ra, chúng ta sẽ để ngươi đi." Giọng nói điện tử vang lên trên không trung.

Đường Vũ Lân hét lớn: "Đừng có theo ta, một giờ sau ta sẽ thả con tin. Các ngươi cho ta là kẻ ngốc sao? Bây giờ ta thả con tin, các ngươi sẽ giữ lời hứa?"

"Cút hết cho ta, nếu tiếp tục đi theo, ta sẽ xé cơ thể con tin và ném cho các ngươi." Vừa hét lớn Đường Vũ Lân vừa hất tay phải lên, áo khoác của Cổ Nguyệt đã bay ra ngoài.

Cổ Nguyệt có chút bất mãn mím môi, nhưng nghe lời không có lên tiếng.

Quả nhiên, y phục của Cổ Nguyệt vừa bay ra, truy binh phía sau lập tức chậm lại. Đường Vũ Lân mang theo nàng dùng hết sức chạy về một hướng.

Không dễ dàng thoát khỏi khống chế như thế, Truyền Linh Tháp chắc chắn có khoa học kỹ thuật trình độ cao nhất từ Liên Bang, riêng ra-đa đã bao

trùm trong phạm vi cực lớn, huống chi bọn họ còn có thể mời quân đội Liên Bang hợp tác.
Vì vậy, sau khi Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt chui vào một rừng cây thì lập tức phóng ra Lam Ngân Hoàng.

Nương theo Lam Ngân Hoàng câu thông với thực vật xung quanh, lúc này khí tức của bọn họ mới được giấu đi. Đồng thời, Đường Vũ Lân nhanh chóng đào một cái huyệt trong bụi cỏ, mang theo Cổ Nguyệt chui vào đó.

Sơn Long Điều Khiển triển khai, chặn bùn đất ở ngoài cơ thể. Bằng vào đôi Kim Long Trảo đào bới, lúc này Đường Vũ Lân đã dùng hết toàn lực, chỉ sau vài phút đã đào sâu đến trăm mét.

Chương 896: Tiểu yêu tinh tra tấn người

Dù ra-đa mạnh đến đâu, chỉ cần không phải chuyên môn nhằm vào lòng đất thì rất khó có thể phát hiện sâu trong lòng đất trăm mét có cái gì.

Cổ Nguyệt nằm ở trên lưng Đường Vũ Lân, hai tay ôm cổ hắn. Đường Vũ Lân dùng đôi Kim Long Trảo mở đường, đào đất đi về phía trước.

Hắn không có hoảng hốt chạy bừa, mà khi nhảy xuống khỏi cứ điểm, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một con sông lớn. Đây là dòng sông xuyên qua Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, về sau vì rừng bị chặt phá quá nhiều nên mới lộ ra. Sông rộng khoảng 100 mét, độ sâu không rõ, mà đó là lựa chọn tốt nhất để chạy trốn.

"Không có. Đã mất đi dấu vết của bọn họ."

"Thảm thức điều tra, dùng máy dò xét dưới mặt đất."

Truyền Linh Tháp nhanh chóng bao vây cánh rừng này, nhưng tất cả trang bị dò xét đều không tìm được dấu vết của Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt, dường như bọn họ đã hư không tiêu thất vậy.

Mấy phút sau, cửa động mà Đường Vũ Lân đào ra đã bị phát hiện, nhưng nó đã bị lấp kín, cần phải đào lại. Nhưng nếu đào lại thì làm sao có thể tìm được đường Đường Vũ Lân đã đi?

Khi lượng lớn dụng cụ dò xét dưới mặt đất hoạt động thì đã là 15 phút sau. Tìm kiếm trong phạm vi mấy chúc dặm dưới mặt đất cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào. Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt Na đã biến mất rồi.

"Xao xao ..." Trong tiếng nước chảy, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt đồng thời từ trong nước nhô lên.

Dòng nước mát lạnh chảy xuôi, đẩy thân thể họ tiến về phía trước.

Đường Vũ Lân quay đầu lại nhìn, cứ điểm Tinh Đấu đã cách bọn họ hơn mười dặm, không sai, hắn chỉ đào đường xuống sông, lại mượn dòng chảy đưa bọn họ ra ngoài. Bọn họ vẫn luôn xuôi dòng mà đi, không tốn nhiều khí lực cũng đã cách xa cứ điểm.

Đường Vũ Lân kéo tay Cổ Nguyệt, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu hỏi: "Có lạnh hay không?"

Cổ Nguyệt lắc đầu. Tuy rằng nàng mất trí nhớ, nhưng tu vi vẫn còn, nào có sợ lạnh.

"Ba ba, vừa rồi ngươi thật đáng sợ. Khi ngươi gầm lên với bọn họ, ta cũng bị doạ rồi." Cổ Nguyệt bất mãn nói.

Đường Vũ Lân cười nói: "Nếu không nói như vậy, bọn chúng làm sao có thể tin tưởng ta có thể uy hiếp sinh mệnh của nàng. Không sao, bọn họ không thể phát hiện ra chúng ta. Đi tới một nơi xa hơn ở hạ lưu, lên bờ ta sẽ giúp nàng hoá trang, sau đó chúng ta đổi y phục thì không còn vấn đề gì."

"Ừ ừ, ba ba, ta đói." Cổ Nguyệt ôm cổ hắn. Lúc này, y phục của bọn họ ướt đẫm, khi nàng dán vào thì Đường Vũ Lân lập tức cảm thấy toàn thân khô nóng. Cơ thể tràn ngập khí tức thanh xuân ở trong lòng quả thực kích thích hắn không nhỏ.

"Cổ Nguyệt, nàng có nhớ vì sao bọn họ gọi nàng là Cổ Nguyệt Na không?" Đường Vũ Lân hỏi. Nghi vấn này như mây mù trong lòng hắn, thật lâu không rời đi.

Cổ Nguyệt mờ mịt lắc đầu, chỉ là ôm sát hắn.

Đường Vũ Lân trong lòng thầm than một tiếng, xem ra chỉ có thể đợi đến lúc Cổ Nguyệt khôi phục trí nhớ rồi lại hỏi.

Tiếp tục xuôi dòng chừng 5, 6 km, khi Đường Vũ Lân nhìn thấy cách bờ sông không xa có một đường cao tốc thì mới mang Cổ Nguyệt lên bờ.

"Đổi quần áo khô đi, ba ..., ta dẫn nàng đi tìm đồ ăn." Đường Vũ Lân theo bản năng suýt chút nữa tự xưng là ba ba, chuyện này làm hắn không khỏi lúng túng.

"Ba ba, ta không biết." Đôi mắt to của Cổ Nguyệt đầy vẻ hồn nhiên.

Khoé miệng Đường Vũ Lân run run, không biết thay quần áo sao?

Lúc này, thân hình yểu điệu của Cổ Nguyệt gần như lộ ra hoàn toàn trước mặt hắn vì quần áo ướt sũng, Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập nhanh.
"Nàng là tiểu yêu tinh tra tấn người." Đường Vũ Lân rên lên một tiếng, tìm một góc bên đường, lấy một bộ y phục trong vòng tay trữ vật của Cổ Nguyệt, đỏ mặt đổi cho nàng. Cổ Nguyệt không có vấn đề gì, ngược lại Đường Vũ Lân phản ứng rất mạnh.

"Ba ba, ngươi rất nóng sao? Sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?" Cổ Nguyệt nháy mắt hỏi.

"Ba~!" Đường Vũ Lân đưa tay vỗ mông nàng, "Trật tự!"

"A ..." Cổ Nguyệt bất mãn mím môi.

Đường Vũ Lân dùng nghị lực rất lớn không kém gì lúc kiềm chế đau đớn khi đột phá huyết mạch Kim Long Vương mới khiến mình không làm gì sự tình xúc động gì.

Cho dù là lưỡng tình tương duyệt, hắn cũng không muốn làm bất cứ điều gì khi Cổ Nguyệt mất trí nhớ.

Thay xong quần áo cho nàng, Đường Vũ Lân cũng nhanh chóng đổi quần áo khô cho mình. Sau đó mới kéo Cổ Nguyệt lên đường cao tốc, lấy ra xe tác chiến Đường Môn, ngụy trang thành cỗ xe bình thường, dẫn Cổ Nguyệt đi dọc theo con đường nhanh chóng rời đi.
Đã có xe tác chiến, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Thông qua các cột mốc đường, Đường Vũ Lân nhanh chóng nhận ra con đường này đi về phía đông.

Không có nóng lòng trở về thành Sử Lai Khắc, hắn lái xe trên đường tới khi đến thành phố nhỏ gần nhất, xuống đường cao tốc và đi vào thành phố. Trên xe, hắn hoá trang cho mình và Cổ Nguyệt.

"Ba ba, sao ngươi lại già rồi." Cổ Nguyệt nhìn Đường Vũ Lân hoá trang

thành bộ dạng già yếu, nhíu mày nói.

Đường Vũ Lân bất đắc dĩ nói: "Nàng luôn gọi ta là ba ba, như vậy trông mới tự nhiên. Tiếp theo nàng đừng nói nhiều."

"A, nhưng mà trông rất khó coi." Cổ Nguyệt lầm bầm một câu.

Đường Vũ Lân dẫn nàng xuống xe, đi vào một khách sạn nhỏ, thuê hai căn phòng, trước tiên an toạ.

Mở Hồn Đạo ti vi trong phòng lên, sắc mặt của hắn dần trầm xuống. Thành Sử Lai Khắc xảy ra tai hoạ lớn như vậy, hắn tin lúc này trên ti vi sẽ có tin tức liên quan.

Trải qua kịch biến, lại có trải nghiệm ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm, tâm tình Đường Vũ Lân giờ đã hoàn toàn bình tĩnh. Chuyện đã xảy ra rồi, càng bi thương càng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đầu tiên phải đối mặt với tình huống trước mắt, sau đó tìm biện pháp thay đổi. Hắn ở lại chỗ này chủ yếu là vì muốn làm rõ những suy nghĩ của mình, đồng thời xác định tiếp theo mình nên làm gì.

Hắn biết rõ mình có thể nhanh ổn định lại như vậy là vì có Cổ Nguyệt ở bên cạnh. Có người yêu bên người, hắn có động lực rất lớn.

"Thành Sử Lai Khắc đột nhiên gặp tai nạn trước đó chưa từng có, Liên Bang không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Nghị viện Liên Bang tuyên bố giải tán và tổ chức cuộc bầu cử mới vào một ngày gần nhất."
"Theo thống kê, số lượng người tử nạn ở thành Sử Lai Khắc là 1200 vạn người, người bị thương khoảng 200 vạn. Diện tích thành phố còn khoảng một phần ba, tổn thất không thể tính toán. Học Viện Sử Lai Khắc hoàn toàn bị phá huỷ, tổng bộ Đường Môn bị tàn phá không còn hoàn chỉnh. Theo nhân chứng và hình ảnh vệ tinh, vào thời khắc cuối cùng, nếu không phải đương đại Các chủ Hải Thần Các Kình Thiên Đấu La Vân Minh toàn lực ngăn lại hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo thì chỉ sợ tổng bộ Truyền Linh Tháp ở phía xa cũng bị sóng xung kích ảnh hưởng."

"Quân đội Liên Bang đã thành lập tổ điều tra để xác định nguyên nhân hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo mất tích. Tổng tư lệnh quân đội nói rằng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để tìm được hung thủ. Thảm án vô nhân tính này là chưa từng có trên đại lục. Quân đội xin gửi lời chia

buồn sâu sắc tới các nạn nhân."
"Trên khắp đại lục, các học viên tốt nghiệp Học Viện Sử Lai Khắc đã cử hành các hoạt động tưởng nhớ nạn nhân tử nạn trong thảm kịch Sử Lai Khắc."

"Đường Môn tuyên bố tuyên chiến với Thánh Linh Giáo. Nhưng theo người trong cuộc, lần này Đường Môn tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Tổng bộ bị huỷ, ít nhất có hơn bốn vị Đường chủ vẫn lạc, Điện chủ Đấu La Điện không rõ tung tích. Trước mắt các phóng viên của chúng tôi đang theo dõi những thông tin mới nhất."

"Thánh Linh Giáo tuyên bố chịu trách nhiệm lần khủng bố này, nhưng trước mắt không có bất kỳ tung tích nào của bọn họ. Ở chỗ này, chúng tôi kêu gọi tất cả người dân khi phát hiện kẻ tình nghi thì lập tức báo cho cơ quan hành chính địa phương."

"Có tin đồn rằng quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo thứ ba cũng đã mất tích. Nếu đó là sự thật thì tiếp theo, thành phố nào sẽ bị tập kích? Chính Phủ Liên Bang rốt cuộc đang làm gì?"
Các tin tức phân tích không ngừng truyền ra từ Hồn Đạo ti vi. Đường Vũ Lân vừa xem vừa nắm chặt hai tay trong vô thức. Ngay cả móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không nhận ra.

Ngay lúc trước thôi hắn còn hy vọng tất cả đều là ảo cảnh, giống như là ảo cảnh do các lão ma tạo ra trên Ma Quỷ Đảo. Nó chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không hề nghi ngờ đây không phải là ác mộng. Nhìn hai hố sâu khổng lồ trong thành Sử Lai Khắc, nhìn các bức tường đổ nát và tàn tích xung quanh, Đường Vũ Lân không khỏi đỏ mắt.

1200 vạn người chết! Đây chính là 1200 vạn sinh mệnh, cứ như vậy đã biến mất.

Thành thị đệ nhất đại lục, Nhật Bất Lạc Sử Lai Khắc, Học Viện Sử Lai Khắc hơn hai vạn năm truyền thừa đã không còn nữa.

Địch nhân sao mà tàn nhẫn, sao mà nhẫn tâm.
Tắt ti vi, Đường Vũ Lân ngồi bất động ở chỗ đó hồi lâu. Hắn bình tĩnh lại

và phân tích những tin tức vừa nghe được.

Chương 897: Hắn còn sống!

Theo tình huống trước mắt, thành Sử Lai Khắc bị tổn thất nặng nề, Học Viện Sử Lai Khắc cơ bản bị diệt, tổng bộ Đường Môn bị phá huỷ hoàn toàn, tổn thất vô số kể.

Cho tới nay, không có bất kỳ thông báo nào về đồng bạn.

Thánh Linh Giáo!

Chỉ một mình Thánh Linh Giáo có thể tạo ra một cuộc khủng bố như vậy sao? Quân đội chẳng lẽ vô dụng vậy sao? Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo cấp 12 có thể dễ dàng bị đánh cắp thế sao? Trong đó chỉ sợ không chỉ đơn giản là một tông môn Tà Hồn Sư. Nhất định là có nhiều thứ hơn.

Sự tồn tại của thành Sử Lai Khắc luôn là cái gai trong mắt Liên bang. Chỉ là Liên bang không dám làm gì với Sử Lai Khắc, bởi vì địa vị của nó quá cao quý.

Mà từ trận nổ lớn này có thể thấy, thực tế Liên bang đã sớm có năng lực đối phó với Sử Lai Khắc băgf vào những vũ khí siêu cấp này. Nhưng bọn họ không thể làm vậy mà thôi. Chuyện này có phải là Liên bang mượn danh nghĩa Tà Hồn Sư để diệt trừ Sử Lai Khắc hay không? Hoặc là, một số người trong Liên bang đã hợp tác với Tà Hồn Sư, huỷ diệt thành Sử Lai Khắc.

Tội ác này được đổ lên đầu Thánh Linh Giáo. Thánh Linh Giáo có lẽ không quan trọng, bọn họ chỉ là con chuột chạy qua đường, mà mục đích của một số người đã đạt được. Không có sự ảnh hưởng của Học Viện Sử Lai Khắc, một số người có dã tâm hiển nhiên sẽ càng thuận lợi làm việc bọn họ muốn làm.

Nhưng Đường Vũ Lân không rõ tình huống cụ thể, bởi vì hắn không có nghiên cứu về chính trị.

Tổng bộ Đường Môn bị phá huỷ nghiêm trọng, hiển nhiên Đường Môn giống với Học Viện Sử Lai Khắc, đều bị đám cầm quyền kiêng kỵ. Thảm án lần này nhất định không đơn giản.

Truyền Linh Tháp thì sao?

Đường Môn, Học Viện Sử Lai Khắc, Truyền Linh Tháp đều là tổ chức siêu cấp, vì sao Đường Môn và Học Viện Sử Lai Khắc bị tai hoạ ngập đầu mà tổng bộ Truyền Linh Tháp gần trong gang tấc lại không xảy ra chuyện gì?

Xét từ góc độ uy hiếp với Tà Hồn Sư, Truyền Linh Tháp hiển nhiên là vượt qua Đường Môn, ít nhất từ lực lượng bên ngoài là thế. Hơn nữa tổng bộ Truyền Linh Tháp tập trung số lượng hồn sư có thực lực hơn hẳn Đường Môn, nhưng quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo thứ hai lại không tìm tới Truyền Linh Tháp, mà rơi xuống tổng bộ Đường Môn. Trong chuyện này chẳng lẽ không có gì uẩn khúc sao?

Tuy rằng Đường Vũ Lân không hoài nghi Truyền Linh Tháp cấu kết với Tà Hồn Sư, nhưng ít nhất khả năng này không phải không có.

Bởi vậy, bây giờ Truyền Linh Tháp không thể tín nhiệm. Đây cũng là nguyên nhân hắn không để lộ thân phận ở Tinh Đấu Đại Sâm Lâm. Trước mắt không ai biết Sử Lai Khắc Thất Quái bọn họ còn sống. Trong tình huống này, che giấu trong bóng tối chắc chắn là tốt hơn phơi ngoài ánh sáng.

Thực lực của Thánh Linh Giáo so với tưởng tượng càng cường đại hơn. Khô lâu cực lớn xuất hiện ngày đó, phía trên còn có một ít Tà Hồn Sư có tu vi hẳn là không kém Kình Thiên Đấu La bao nhiêu.

Huống chi, khi một cuộc tấn công khủng bố thảm khốc như vậy được phát động, dấu vết của nó về cơ bản đã biến mất trong vụ nổ lớn. Thật khó để tìm ra, và ngay cả khi họ phát hiện ra, họ cũng chỉ có một mình và không thể làm gì cả.

Sau khi hiểu rõ những thứ này, Đường Vũ Lân hiểu hiện tại kỳ thật chuyện hắn phải làm chỉ có một, chính là ẩn nhẫn.

Hắn không chỉ cần sức mạnh cá nhân, hắn càng phải có đủ thế lực để chống lại Tà Hồn Sư.

Chậm rãi mở mắt ra, Đường Vũ Lân đi đến trước cửa sổ. Tuy rằng thuê hai gian phòng, nhưng lúc này hắn và Cổ Nguyệt ở cùng trong một phòng.
Cổ Nguyệt nằm cuộn tròn trên giường, nàng đã sớm ngủ say. Toàn thân cuốn lấy chăn, tóc dài rối tung, hàng mi dài rủ xuống trên gò má, nàng xinh đẹp như một con búp bê cỡ lớn.

Nhìn nàng một cái, trong lòng Đường Vũ Lân lập tức ổn định lại. Hắn lại nhìn ra cửa sổ, sau đó chậm rãi lấy Hồn Đạo máy truyền tin của mình, khởi động máy.

Bấm một dãy số.

Trái tim Đường Vũ Lân hồi hộp không thể giải thích được. Nếu không thể kết nối với dãy số này, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hắn. Dãy số này quyết định hắn có cô đơn hay không.

"Vũ Lân?" Bên kia truyền đến một giọng nói gấp gáp, khi Đường Vũ Lân nghe được thanh âm đó, toàn thân hắn không khỏi chấn động.

Dùng sức thở sâu nhưng thanh âm của hắn vẫn hơi run rẩy, "Tinh Lan, ta không sao."

Bên kia đột nhiên trở nên yên lặng, ngay khi Đường Vũ Lân khẩn trương không hiểu thấu thì tiếng hoan hô đinh tai nhức óc truyền đến.
Trong chốc lát, Đường Vũ Lân rơi lệ đầy mặt, hắn đã nghe được thanh âm của các đồng bạn. Trong đó có Diệp Tinh Lan, Tạ Giải, Nguyên Ân, Nhạc Chính Vũ, Hứa Tiểu Ngôn, Từ Lạp Trí, không thiếu một ai. Mặc dù giọng của bọn họ vì quá hưng phấn mà có chút cuồng loạn, nhưng Đường Vũ Lân vẫn có thể phân biệt ra được thanh âm của mỗi người.

Là bọn họ, là bọn họ! Bọn họ đều còn sống, bọn họ vẫn khoẻ.

Đường Vũ Lân chỉ cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, hoàn toàn không nói nên lời.

Đối với bọn họ mà nói, đây tuyệt đối là sống sót sau tai nạn.

"Lão đại, Lão đại." Tạ Giải kêu lên từ trong loa.

"Ừ." Đường Vũ Lân lên tiếng, miễn cưỡng áp chế tâm tình của mình, lúc này mới khôi phục khả năng nói chuyện.

"Lão đại, ngươi ở đâu? Ngươi thật sự còn sống sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Giọng nói của Tạ Giải run rẩy kịch liệt. Đường Vũ Lân hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kích động của hắn.
"Ta vẫn còn sống, ta không sao. Là Cổ Nguyệt cứu ta, nàng để lại cho ta một tín vật để nàng kịp thời truyền tống đến, sau đó truyền tống dẫn ta ra xa. Hiện tại ta không có việc gì, đang ở trong một thành phố nhỏ cách thành Sử Lai Khắc khoảng 200 km. Ta không biết tên thành phố này, các ngươi thì sao? Các ngươi đang ở chỗ nào? Mọi người đều khoẻ chứ?"

Diệp Tinh Lan lấy lại Hồn Đạo máy truyền tin trong tay Tạ Giải, "Chúng ta cũng không có việc gì, bây giờ đang ở thành Thiên Đấu. Thánh Linh Đấu La miện hạ cũng không sao, chỉ là tâm tình của nàng ..."

Thánh Linh Đấu La? Đường Vũ Lân chấn động toàn thân, đúng vậy! Ngày đó Thánh Linh Đấu La giống như chỉ hôn mê, người còn sống. Có một vị Siêu Cấp Đấu La còn sống, thật sự là tốt quá. Nhưng nghĩ đến tình cảm giữa nàng và Vân Minh, Đường Vũ Lân không khỏi lo lắng.
Suy bụng ta ra bụng người, nếu Cổ Nguyệt xảy ra chuyện, hắn sẽ đau khổ cỡ nào?

"Trước tiên các ngươi an ủi miện hạ thật tốt, ta sẽ mau chóng tới đó tụ họp với các ngươi. Còn có Tinh Lan, ở thời điểm này không được liên hệ với bất kỳ bên nào, kể cả Đường Môn. Học viện bị huỷ, nhưng chúng ta nhất định phải kiên cường. Giống như lời Các chủ nói, chúng ta là hy vọng cuối cùng của học viện. Chỉ khi chúng ta còn sống tốt, học viện mới có hy vọng. Bây giờ, chúng ta nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, hiểu chưa? Cho nên, ngàn vạn lần không thể để lộ thân phận. Tốt nhất là nên hoá trang mọi lúc."

"Đúng, ta cũng nghĩ như vậy." Diệp Tinh Lan nói: "Lúc trước chúng ta tới thành Thiên Đấu cũng là hoá trang, không có liên hệ với ai. Ngày đó chúng ta nhìn thấy hình như Cổ Nguyệt xuất hiện, nhưng chúng ta không xác định được các ngươi còn sống dưới quả Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo kia không. Sau khi tới nơi này, chúng ta vẫn luôn đợi. Vũ Lân, ngươi đến đây, chúng ta chờ ngươi. Ngươi cũng chú ý an toàn."
Đường Vũ Lân nghe ra được, Diệp Tinh Lan luôn trầm ổn lúc này cũng tràn đầy mệt mỏi.

"Được, chờ ta, ta sẽ mau tới. Duy trì liên lạc."

Tắt máy truyền tin, Đường Vũ Lân lau qua nước mắt trên mặt, sau đó thở dài một hơi.

Rốt cuộc, đồng bạn đều còn sống, vào thời điểm này, còn có tin tức gì tốt hơn sao?

Trong lòng hắn cũng dần có một kế hoạch. Trước tiên tụ họp với đồng bạn, sau đó nghĩ biện pháp chữa trị cho Cổ Nguyệt. Về sau mới là tìm cơ hội phục hưng Sử Lai Khắc.

Phải lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng, thành Thiên Đấu đúng là một chỗ rất tốt.

Cầm lấy Hồn Đạo máy truyền tin, hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn đóng nó lại.

Thời điểm này, hắn chỉ nghĩ tới có hai người có thể giúp hắn. Một là lão sư Tông chủ Bản Thể Tông của hắn, người kia chính là sư bá cấp Thần Tượng.
Nhưng ở thời điểm này, hắn chưa nóng lòng liên lạc với bọn họ, trước tới thành Thiên Đấu rồi nói sau. Hơn nữa, Thánh Linh Giáo ra tay ngoan độc, như vậy chỉ sợ sư bá cũng không quá an toàn. Thân là Thần Tượng duy nhất trên đại lục, tuy rằng hắn không trực tiếp uy hiếp đến Thánh Linh Giáo, nhưng hắn có thể không ngừng chế tạo ra Tứ tự Đấu Khải.

Trở lại bên giường, khi Đường Vũ Lân nằm xuống thì một cảm giác kiệt sức trong chớp mắt truyền khắp toàn thân. Không phải trên thân thể, mà là ở tinh thần.

Cho đến khi ôm Cổ Nguyệt cách một lớp chăn, hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn. Rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài đến khi mặt trời lên cao ngày hôm sau, hai người mới tỉnh lại. Ăn một chút đồ, Đường Vũ Lân và Cổ Nguyệt mới điều khiển xe tác chiến Đường Môn lái xe với tốc độ cao.
Đường Vũ Lân đã xem qua bản đồ, hắn lựa chọn một con đường tương đối vòng vèo và ngược hướng với con đường đi từ thành Sử Lai Khắc đến

thành Thiên Đấu. Vào thời điểm này, hắn chỉ có thể cẩn thận và cẩn thận.

Chương 898: Thất quái tụ hợp

Trên đường đi có khoảng sáu lần Cơ Giáp bay qua đỉnh đầu bọn họ, còn có ba lần chiến đấu cơ bay qua, có thể thấy rằng bầu không khí ở gần thành Sử Lai Khắc khẩn trương đến cỡ nào.

Trận nổ lớn này khiến vô số người chấn động, hiện tại chỉ sợ toàn bộ đại lục đều ở trong trạng thái thần hồn nát thần tính.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Đường Vũ Lân mới lái xe tiến vào thành Thiên Đấu. Lần nữa liên hệ với Diệp Tinh Lan, rốt cuộc gặp được mọi người ở một khách sạn vắng vẻ.

Mọi người hầu như đều xông lại, mỗi người cho hắn một cái ôm thật chặt. Hứa Tiểu Ngôn cùng Từ Lạp Trí càng là khóc nức nở.

Bọn họ đều rất rõ ràng, ngày đó nếu Đường Vũ Lân không phóng người lên, dùng chính mình ngăn cản miếng Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo không rõ cấp độ kia thì chỉ sợ, tất cả bọn họ đều đã chết. Mà khi đó, Đường Vũ Lân cũng không biết Cổ Nguyệt sẽ xuất hiện cứu hắn.

"Ngươi rút cuộc đã trở về, ngươi đã đến rồi, ta cũng có thể dỡ xuống gánh nặng. Đội trưởng, hoan nghênh ngươi về đội." Diệp Tinh Lan trịnh trọng nói với Đường Vũ Lân.

Đúng vậy, bọn họ là tiểu đội Sử Lai Khắc, là quang huy cuối cùng của học viện Sử Lai Khắc, càng là đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái.

Phục hưng Sử Lai Khắc là trách nhiệm của bọn họ.

"Ba ba, bọn họ là ai?" Đúng lúc này, một thanh âm nghi hoặc vang lên sau lưng Đường Vũ Lân.

Bầu không khí có chút ngưng trọng chớp mắt đã biến đổi. Cổ Nguyệt nhô ra sau lưng Đường Vũ Lân.

"Lão đại, các ngươi đây là ... đóng kịch sao?" Tạ Giải nói.

Đường Vũ Lân kéo tay Cổ Nguyệt, đem nàng đến bên cạnh mình, cười khổ một tiếng, "Ngươi cảm thấy ta có tâm tư đóng kịch sao? Cổ Nguyệt giúp ta ngăn lại trận nổ lớn kia, lúc đó cụ thể xảy ra chuyện gì ta không rõ ràng lắm, nhưng khi chúng ta tỉnh lại thì nàng đã mất trí nhớ. Sau đó nàng luôn gọi ta là ba ba."

"Mất trí nhớ? Nàng là Cổ Nguyệt? Đây không phải Na Nhi sao?" Hứa Tiểu Ngôn kiềm chế tiếng khóc, nhìn về phía Cổ Nguyệt.

Đường Vũ Lân cười khổ lắc đầu, đem chuyện sau khi mình gặp được Cổ Nguyệt, cùng với tướng mạo của nàng giống Na Nhi nhưng mình lại phân biệt được nàng là Cổ Nguyệt nói ra.

Tạ Giải hỏi dò: "Cổ Nguyệt, ngươi còn nhớ ta không?"

Trừ Đường Vũ Lân, thời gian hắn và Hứa Tiểu Ngôn quen biết Cổ Nguyệt là dài nhất.

"Không nhận ra." Cổ Nguyệt mờ mịt lắc đầu.

Diệp Tinh Lan luôn kiên cường cũng đã đỏ mắt, "Cũng là vì cứu chúng ta. Nàng phải làm sao bây giờ, chúng ta phải làm gì? Có thể trị liệu được không?"

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Ta không biết. Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, ta trước hết chọn tụ hợp với các ngươi, tiếp theo sẽ nghĩ biện pháp chữa trị cho nàng. Chỉ là ta cũng không rõ ràng lắm, hiện tại ở tình huống này nàng có thể hay không ..."

"Ta xem một chút." Một thanh âm rất khàn vang lên, từ trong phòng có một người đi ra.

Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy người đó thì không thể tin vào mắt mình.

Nhã Lỵ đã thay đổi, toàn thân đã thay đổi. Nàng giống như đã mất hết sức sống, mặt không có chút máu, toàn thân nhìn qua rất khô héo. Dung nhan vốn tuyệt sắc lúc này lại tiêu điều, tóc dài đã hoàn toàn biến thành màu

trắng xám.

"Miện hạ, ngài ..." Đường Vũ Lân giật mình nhìn nàng.

Bộ pháp của Nhã Lỵ thậm chí có chút lảo đảo, chậm rãi đi đến trước mặt Đường Vũ Lân, lắc đầu với hắn. Đôi mắt nàng đã đỏ bừng, không có chút thần thái nào. Nàng chậm rãi giơ tay lên, mang theo bạch quang nhu hòa, nhẹ nhàng ấn lên trán Cổ Nguyệt.

Người đáng sợ nhất là tâm chết, không hề nghi ngờ, tâm của Thánh Linh Đấu La đã đi theo Kình Thiên Đấu La rồi.
Sau khi Nhã Lỵ phóng xuất ra vầng sáng màu trắng, Cổ Nguyệt có chút mờ mịt thất thố, nhưng rất rõ ràng, nàng tựa hồ cũng không có cảm giác gì.

Sau một lát, Nhã Lỵ chậm rãi thu tay lại, lông mày cau lại, "Tình huống của nàng có chút đặc thù, thân thể không có bất cứ vấn đề gì, hẳn là Tinh Thần Chi Hải bị trùng kích dẫn đến thần kinh não bị ảnh hưởng, do đó phong bế trí nhớ của nàng, vì vậy mới dẫn đến trạng thái mất trí nhớ."

Đường Vũ Lân có chút khẩn trương hỏi: "Tình huống của nàng có thể chữa được không?"

Nhã Lỵ nói: "Không dễ dàng. Cơ quan phức tạp nhất ở con người là đại não, đại não có rất nhiều điều thần bí, căn cứ theo nghiên cứu của Liên bang, con người chỉ có hiểu biết rất có hạn về đại não, căn bản không thể nào do thám toàn bộ, chỉ có thể đơn giản chia đại não thành từng phần. Làm thế nào để thăm dò những phần này đến bây giờ vẫn không có kết luận. Đây cũng là một trong phương hướng nghiên cứu trọng yếu ở lĩnh vực Hồn Đạo khoa học kỹ thuật. Không thể tùy tiện trị liệu, nếu sơ sẩy dẫn đến thần kinh não của nàng bị tổn hại thì sẽ không thể chữa trị được nữa."
Nghe nàng nói, Đường Vũ Lân không khỏi hít sâu một hơi, phải biết rằng, vị trước mặt này chính là hồn sư Hệ Trị Liệu cao cấp nhất trên đại lục, ngay cả nàng cũng nói tình huống của Cổ Nguyệt rất phức tạp, vậy thì chắc chắn nó phức tạp.

Nhìn khuôn mặt biến sắc của Đường Vũ Lân, Nhã Lỵ nói: "Ngươi cũng đừng lo lắng, tình huống của nàng không phải hoàn toàn không có biện pháp. Tương đối mà nói khi gặp phải tình huống này chỉ cần tìm được thiên tài địa bảo phù hợp, có thể giúp nàng cường hóa thân thể, đồng thời cải thiện thần kinh não để nó khôi phục như bình thường thì trí nhớ tự nhiên sẽ

khôi phục. Chỉ là, ta chỉ nghĩ được một loại thiên tài địa bảo phù hợp tên là Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc, phi thường hiếm thấy, hơn nữa ít nhất phải vạn năm trở lên mới được. Nếu là Sử Lai Khắc vẫn còn thì có thể vận dụng lực lượng của học viện đi tìm, nhưng bây giờ ..." Nói đến đây, ánh mắt của nàng trong chớp mắt đã mờ đi.
Tất cả mọi người đều trầm mặc, trong lòng mỗi người đều nặng như chì. Sử Lai Khắc đã không còn, hậu thuẫn của bọn họ đã không còn.

Đường Vũ Lân thở sâu, "Miện hạ, chúng ta nhất định sẽ xây lại Sử Lai Khắc, để quang huy của Sử Lai Khắc tái hiện thế gian. Ta cam đoan!"

Nhã Lỵ khẽ gật đầu, trên mặt lại toát ra một tia đắng chát, "Tương lai phải dựa vào các ngươi rồi, ta sẽ toàn lực ủng hộ các ngươi." Nói xong, nàng xoay người đi vào gian phòng của mình.

Nàng có thể kiên trì sống tiếp đã dùng nghị lực vô cùng lớn, chỉ vì hy vọng xây dựng lại học viện Sử Lai Khắc, vì mong muốn của Kình Thiên Đấu La trước khi lâm chung.

Thân là đương đại Các chủ Hải Thần Các, mắt thấy học viện Sử Lai Khắc bị huỷ, Vân Minh thống khổ đến cỡ não. Nếu không phải có tâm tư muốn hoàn thành nguyện vọng của hắn chèo chống, chỉ sợ Nhã Lỵ đã sớm đi theo hắn.
Kỳ Nhung Thông Thiên Cúc vạn năm.

Đường Vũ Lân kéo Cổ Nguyệt tay, tâm thần kiên định, hắn nhất định sẽ tìm được thiên tài địa bảo này, nhất định có thể chữa trị cho Cổ Nguyệt. Hiện tại hắn là tâm phúc của tất cả mọi người, dù như thế nào hắn cũng không thể chán nản, Sử Lai Khắc rất có thể chỉ còn lại bọn họ. Với tư cách đội trưởng, hắn không thể đổ trách nhiệm cho người khác, hắn phải chịu áp lực cực lớn và kỳ vọng này.

"Mọi người phấn chấn lên, trời vẫn chưa sập. Sử Lai Khắc còn có chúng ta. Nếu học viện lựa chọn chúng ta là đương đại Sử Lai Khắc Thất Quái thì có nghĩa là chúng ta đủ ưu tú, có nghĩa là chúng ta trong tương lai có thể chống đỡ toàn bộ Sử Lai Khắc. Đây là trách nhiệm của chúng ta, cũng là nghĩa vụ của chúng ta. Học viện nuôi dưỡng chúng ta, chúng ta cảm thấy tự hào vì là một phần tử của học viện. Trong lòng ta, Sử Lai Khắc vĩnh viễn là đệ nhất học viện đương thời, trong lòng ta, bất cứ lúc nào, chúng ta đều phải dũng cảm bước về phía trước. Ngã ở đâu thì đứng lên ở đó."

Diệp Tinh Lan kiên định đứng bên Đường Vũ Lân, trầm giọng nói: "Vũ Lân, ngươi nói đi, chúng ta tiếp theo nên làm như thế nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Hiện tại tình huống bên ngoài phi thường phức tạp, học viện bị hủy, nghị viện liên bang giải tán, toàn bộ đại lục đều ở trong trạng thái hỗn loạn. Trong tình huống này, chúng ta không thể dựa vào người nào, cũng không thể tin tưởng ai. Khi còn bé, cha ta đã từng nói với ta một câu cho đến bây giờ ta vẫn nhớ rõ. Người nói, cả đời này có thể hoàn toàn dựa vào chỉ có chính mình, ta đã khắc sâu điều đó. Hiện tại, chúng ta chỉ có thể hoàn toàn tín nhiệm và dựa vào chính chúng ta mà thôi."

Chương 899: Lão sư

"Ta không sợ chết, nhưng chúng ta là hạt giống của học viện, trong tình huống này chúng ta không thể xuất hiện. Tất cả mọi người đều cho rằng chúng ta đã chết, tồn vong cùng học viện. Trước mắt đây là ưu thế duy nhất của chúng ta, chúng ta vẫn còn ở trong tối. Vì vậy, tiếp theo chúng ta sẽ tạm thời ẩn náu, không tiếp xúc với bất kỳ ai và yên lặng theo dõi kỳ biến. Ít nhất phải đợi thế cục bên ngoài ổn định thì chúng ta mới tiếp tục tính kế. Đồng thời, chúng ta phải phân tích xem người nào có thể tin tưởng, thế lực nào có thể dựa vào trong tương lai. Chúng ta cũng cần quan sát xem ai là người được lợi lớn nhất sau thảm hoạ này."

"Hai quả Thí Thần cấp Định Trang Hồn Đạo Đạn Pháo, ta không tin chỉ bằng vào một cái Thánh Linh Giáo là có thể trộm ra và mang đến thành Sử Lai Khắc. Trong đó nhất định có thế lực khác giúp đỡ. Chúng ta phải tìm được mục tiêu trước, sau đó mới có thể chuẩn bị tốt hơn. Trong thời gian ẩn náu, chúng ta phải nỗ lực tăng lên thực lực của mình, hoàn thành thăng cấp Nhị tự Đấu Khải. Chỉ khi có được Nhị tự Đấu Khải, chúng ta mới miễn cưỡng xem như có năng lực bảo vệ mình."

Khi Đường Vũ Lân nói ra ý nghĩ của mình, hắn không hề có ý muốn thương lượng với mọi người. Hiện tại không cần dân chủ, mà cần có một người quyết đoán dẫn dắt bọn họ đi về phía trước. Không hề nghi ngờ, chỉ có Đường Vũ Lân mới làm được chuyện này.

Nghe lời hắn nói, ánh mắt mọi người trở nên sáng hơn. Đã có tâm phúc và chuyện muốn làm, ít nhất bọn họ sẽ không mơ hồ nữa.

"Chúng ta ẩn náu ở đâu?" Nhạc Chính Vũ hỏi.

Chắc chắn rằng khách sạn nhỏ nơi bọn họ ở lúc này không hề thích hợp. Nơi này thậm chí không có biện pháp giúp bọn họ tăng lên Nhị tự Đấu Khải. Tăng lên Nhị tự Đấu Khải cần đầy đủ tài nguyên và một nơi đủ yên tĩnh.

Đường Vũ Lân nói: "Ta sẽ tìm cách."

Nói xong, hắn lấy ra máy truyền tin của mình, bấm một dãy số. Đây là lần đầu tiên hắn liên hệ với những người khác, trừ lần liên hệ với đồng bạn.

"Vũ Lân?" Bên kia truyền đến một giọng nói có chút vội vã.

Nghe được thanh âm này, hốc mắt Đường Vũ Lân trong chớp mắt đã ẩm ướt. Hắn miễn cưỡng kìm nén cảm xúc kích động của mình, thấp giọng nói: "Lão sư."

Đúng vậy, người đầu tiên hắn chọn liên lạc chính là một trong những lão sư của hắn, đương đại Tông chủ Bản Thể Tông, Bản Thể Đấu La Mục Dã.

Mục Dã vội vàng hỏi: "Ngươi đang ở đâu? Không sao chứ? Sử Lai Khắc ..."

Đường Vũ Lân cười khổ nói: "Lão sư, ta không sao. Ngài ở đâu? Còn có, sư bá của ta không sao chứ?"

Nghe Đường Vũ Lân hỏi như vậy, Mục Dã im lặng một lúc, "Sư bá của ngươi, hắn ..."

Đường Vũ Lân trong lòng xiết chặt, "Sư bá đã xảy ra chuyện gì sao?" Quả nhiên là thế! Hắn đã sớm đoán được, Thánh Linh Giáo động thủ với cả Sử Lai Khắc và Đường Môn, vậy sao có thể buông tha cho vị Thần Tượng duy nhất trên đại lục này?

Mục Dã nói: "May mắn lúc ấy ta ở cạnh hắn, chúng ta chạy nhanh, hắn vẫn còn thở. Nhưng mà thương thế vô cùng nghiêm trọng. Thân thể hắn bị ác linh ăn mòn, bây giờ còn hôn mê. Chúng ta ở trên một ngọn núi ở ngoại ô thành Thiên Đấu. Tông môn có một phòng an toàn ở chỗ này."

Nghe Mục Dã nói, Đường Vũ Lân thở nhẹ ra, ít nhất sư bá còn sống.

Đường Vũ Lân nheo mắt lại, "Lão sư, ngài có thể cho ta địa chỉ không? Chúng ta sẽ tới đó."

Mục Dã dừng lại một chút, dường như là đang suy nghĩ, một lúc sau mới nói, "Vũ Lân, trước tiên ngươi cần chứng minh thân phận của ngươi cho ta.

Trong danh sách tử vong chính thức, ngươi cũng có tên rồi."

Đường Vũ Lân nói: "Đương nhiên. Ngài nói đi, nên chứng minh như thế nào."

Mục Dã nói: "Bây giờ ngươi rèn ở cấp bậc nào?"

Đường Vũ Lân nói: "Cấp Thánh Tượng, lần đó ta tăng lên là lúc theo ngài và sư bá học tập, lúc đó còn học tập khống chế lực lượng thân thể với ngài. Khống chế chính xác tới từng cơ bắp, ngài đã nói với ta, khi nào ta có thể khống chế thân thể đến trình độ tế bào thì bí pháp Bản Thể Tông của ta coi như tu thành."
"A...!" Mục Dã thở dài một hơi, "Tốt lắm, ta cũng chứng minh thân phận của ta. Lúc trước khi ngươi tới Tinh La Đế Quốc, 49 ngày huấn luyện sơ bộ giúp người vững chắc trụ cột."

Khoé miệng Đường Vũ Lân hơi run run, "Lão sư, ngài nói cho ta địa chỉ, chúng ta sẽ mau tới."

"Được."

Mục Dã nói cho Đường Vũ Lân một địa chỉ và đường đi.

Ngắt liên lạc, Đường Vũ Lân nhẹ nhàng thở ra. Trước mắt, những người đáng tin cậy mà hắn có thể nghĩ đến chính là mấy vị lão sư và sư bá của hắn.

Mộ Thần lão sư vốn ở thành Sử Lai Khắc, hiện tại sinh tử không rõ, như vậy, trước tiên hắn có thể liên lạc với Mục Dã và Chấn Hoa.

Sau khi ngắt liên lạc với Mục Dã, hắn lập tức bấm một dãy số. Khi bấm dãy số này, tay hắn còn hơi run run.

Tiếng chuông vang lên, sau bốn, năm hồi chuông vẫn không có ai trả lời, tâm Đường Vũ Lân không khỏi chìm xuống.
Ngay khi hắn chuẩn bị ngắt liên lạc thì máy đột nhiên được kết nối, "Ai?" Bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp và khàn khàn.

Nghe được thanh âm này, Đường Vũ Lân toàn thân run lên, hắn không khống chế được tâm tình của mình mà nghẹn ngào, "Lão sư."

"Vũ Lân?" Thanh âm bên kia trong chớp mắt lên cao, "Vũ Lân, ngươi còn sống? Ngươi, ngươi đang ở đâu?" Tiếng nói cực lớn khiến đồng bạn xung quanh hắn cũng có thể nghe được.

Đúng vậy, giọng nói này là của Mộ Thần, một đời Thánh Tượng đã dẫn hắn đến với thế giới rèn.

"Lão sư, là ta, ta vẫn còn sống, ta đã trốn thoát. Một lời khó nói hết, ngài vẫn khỏe thì tốt quá. Ngài đang ở đâu?"

Mộ Thần rõ ràng phi thường kích động, hơi thở gấp gáp kéo dài vài giây mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, "Ta ở thành Thiên Đấu, vốn là tới tìm sư bá của ngươi. Nhưng tổng bộ hiệp hội Đoán Tạo Sư thành Thiên Đấu vừa mới bị tập kích, sư bá của ngươi mất tích. Hiện tại tổng bộ bên này vẫn còn hỗn loạn, ta ở đây chủ trì đại cục. Nhưng ngươi không được qua đây, hiện tại ngươi ở đâu cũng không an toàn. Chờ bên này ổn định lại rồi hãy nói, trước tiên ngươi tìm một chỗ trốn đi. Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi! Ngươi yên tâm, ta và sư tỷ ngươi không sao, lúc trước ta đã dẫn nàng về thành Đông Hải, vừa may tránh khỏi kiếp nạn này."
Cuối cùng cũng có một tin tốt, Đường Vũ Lân thở phào nhẹ nhõm, toàn thân thả lỏng vài phần.

"Được, lão sư, ngài cũng chú ý bảo trọng."

Ngắt máy, Đường Vũ Lân thở hổn hển, hắn theo bản năng muốn bấm một dãy số, nhưng lại bị Diệp Tinh Lan ngăn cản.

"Vũ Lân, bình tĩnh một chút."

Đường Vũ Lân trong lòng chấn động, lập tức ngừng lại. Không hề nghi ngờ, hiện tại bọn họ liên hệ với càng nhiều người thì khả năng bại lộ càng lớn.

Để xuống máy truyền tin và tắt nó đi, "Xin lỗi, là ta quá kích động."

Đối với bọn họ mà nói, hiện tại dù cẩn thận thế nào cũng không thừa.

"Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chúng ta đi tìm lão sư và sư bá của ta, sau đó sắp xếp lại. Lúc ấy cũng mời Thánh Linh Đấu La miện hạ xem một chút

tình hình của sư bá, liệu có thể chữa được thương thế của hắn hay không." Nếu là ác linh xâm nhập, Thánh Linh Đấu La là người giỏi chữa trị nhất.
Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày hôm sau, mọi người ăn qua điểm tâm rồi lặng lẽ lên đường. Trong tình huống bình thường, xe tác chiến Đường Môn của Đường Vũ Lân có thể chứa được 8 người, hiện tại cộng thêm Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ là 9 người. Có vẻ hơi chật chội, chỉ có thể để mấy nữ nhân người gầy một chút ngồi hàng sau cùng.

Trên đường đi mọi người đều im lặng, đả kích lần này thực sự là quá lớn đối với bọn họ. Bọn họ thậm chí không dám nghĩ tới những lão sư đã từng dạy bọn họ và những đồng bạn đã từng học chung. May mắn, ít nhất bọn họ vẫn còn chỗ dựa tinh thần, chính là người yêu ở bên cạnh. Chỉ có Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ ngồi trên xe, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người giống như đã mất hồn.
Chỉ có Cổ Nguyệt ngồi trên xe rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại nhìn Đường Vũ Lân mỉm cười, ngọt ngào gọi một tiếng "ba ba". Những lúc như thế, ánh mắt mọi người nhìn Đường Vũ Lân đầy cổ quái, bầu không khí trên xe mới nhẹ nhõm hơn một chút.

Sau khi tiến vào vùng núi thì đường không dễ đi. Thật may xe tác chiến Đường Môn xứng với cái tên của nó, có thể di chuyển trên hầu hết các loại đường. Cuối cùng, ở trong một khe núi phía xa, một gian phòng làm bằng đá xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Nếu như không có Mục Dã chỉ kỹ càng đường đi thì rất khó có thể tìm được nơi này.

Khi Đường Vũ Lân nhìn thấy Mục Dã đẩy cửa và đi ra từ bên trong, vành mắt lập tức đỏ lên. Sau đại nạn, cảm giác nhìn thấy người thân khiến hắn suýt chút nữa không khống chế được tâm tình của mình.

Chương 900: Thánh Linh chữa khỏi

Mục Dã nhìn thấy hắn cũng rất kích động, loé người lên đã đến trước mặt Đường Vũ Lân, ôm chầm lấy hắn.

"Thật tốt quá, ta còn tưởng đệ tử ưu tú nghìn năm có một của Bản Thể Tông cứ như vậy mà chết. Thật may, ngươi vẫn còn sống."

Ngoại trừ Nhã Lỵ và Cổ Nguyệt mất trí nhớ, những người khác đều biết Mục Dã, bọn họ nhanh chóng tiến đến hành lễ.

"Được rồi, vào nhà rồi nói sau."

Ngôi nhà đá này, dù nhìn ảnh vệ tinh cũng sẽ bị bỏ qua vì nó quá giống với ngọn núi xung quanh. Nhưng khi bước vào trong, bọn họ nhận ra đó là một thế giới khác.

Phía sau nhà đá trực tiếp đi vào trong núi, bên trong có không gian khá lớn. Ở đây có hơn mười hồn sư có tu vi không kém, từ đặc thù trên người họ có thể thấy đều là hồn sư Bản Thể Tông.

"Lão sư, sư bá của ta bây giờ như thế nào?" Đường Vũ Lân hỏi.

Mục Dã nói: "Tình huống coi như ổn định, nhưng không có dấu hiệu chuyển biến tốt. Ra tay là một tên Tà Hồn Sư tiếp cận Cực Hạn Đấu La. Nếu không phải sư bá ngươi có một thân Tứ tự Đấu Khải thì chỉ sợ hắn đã chết rồi. Đi thôi, chúng ta đi xem."

Đường Vũ Lân chuyển sang Thánh Linh Đấu La, "Nhã Lỵ a di, ngài ..."

Đây là xưng hô Nhã Lỵ muốn bọn họ gọi, thay vì gọi là miện hạ.

"Ừ." Nhã Lỵ nhẹ gật đầu.

Mục Dã nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt của Nhã Lỵ thì trong lòng thầm

than, cũng không nói gì, đi đầu dẫn đường.

Nơi Chấn Hoa dưỡng thương ở sâu trong núi. Hắn nằm yên lặng trên giường đá, hai mắt vàng vọt, sắc mặt trắng xám, trên mặt có một tầng hào quang màu xanh lá làm cả gian phòng trông thật u ám.

Mục Dã trầm giọng nói: "Đến cấp độ Tứ tự Đấu Khải, bản thân nó đã có linh tính nhất định, nói là cơ thể thứ hai của hồn sư cũng không quá. Hiện tại tình huống của Chấn Hoa là Đấu Khải của hắn giúp hắn phong bế những khu vực trọng yếu của cơ thể, miễn cưỡng ngăn lại ác linh xâm nhập. Nhưng những ác linh này rất cường đại, ta đã thử nhiều biện pháp, suýt chút nữa đã bị bọn nó xâm nhập vào người nên ta không thể không dừng lại. Với uy năng Tứ tự Đấu Khải của hắn, tối đa chỉ có thể duy trì trạng thái cân bằng này. Nhưng để thời gian dài thì ai cũng không nói trước được điều gì."

Nhã Lỵ đi đến bên giường Chấn Hoa, nhìn thấy khí lưu màu xanh lá trên người hắn thì ánh mắt nàng cuối cùng cũng có chút thần thái. Từng vòng hồn hoàn từ dưới chân bay lên. Theo khí tức thần thánh trên người dần tăng cường, khí tức âm u trong phòng đã tiêu tán đi nhiều.

Võ hồn phóng thích, thân thể nàng dường như được nuôi dưỡng, bộ dạng khô héo khôi phục dung nhan tuyệt sắc, Mục Dã đứng bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ.

Hào quang hồn hoàn lấp lánh, trên người Nhã Lỵ tản ra bạch quang nhu hoà, bao trùm trên người Chấn Hoa. Bạch quang này giống như tơ sợi chui vào người Chấn Hoa, sau đó trên người hắn bắt đầu xuất hiện một vòng xoáy màu trắng.

Khí lưu màu xanh lá trên người hắn vốn rất ngoan cố lại bị vòng xoáy màu trắng hút ra, lặng yên biến mất trong bạch quang.

Tiếng hét thê lương bắt đầu xuất hiện, thật giống một đám oán linh đang gào thét, nhưng trước mặt vòng xoáy màu trắng, những tiếng thét này ngày càng yếu bớt.

Một đoàn quang cầu màu xanh lá bị hút ra khỏi người Chấn Hoa, bị nghiền nát rồi biến mất trong vòng xoáy màu trắng. Sắc mặt Chấn Hoa cũng dần chuyển biến tốt đẹp.

Mục Dã kỳ lạ nhìn Nhã Lỵ trị liệu, trong lòng không khỏi khϊếp sợ. Từ dao động khí tức trên người Nhã Lỵ, hắn có thể cảm giác được đây là một hồn sư cấp độ Siêu Cấp Đấu La. Hơn nữa, Nhã Lỵ không phải là Siêu Cấp Đấu La bình thường, mà là Siêu Cấp Đấu La Hệ Trị Liệu.

Điều này có nghĩa là gì? Ít nhất trong ấn tượng của hắn, hắn chưa bao giờ thấy hồn sư Hệ Trị Liệu cấp độ này.

Hệ Trị Liệu muốn tu luyện đến Phong Hào Đấu La không biết khó khăn đến cỡ nào, đừng nói chi là Siêu Cấp Đấu La.

Huống chi cấp bậc hồn hoàn trên người Thánh Linh Đấu La Nhã Lỵ không hề kém, có hai hồn hoàn màu đỏ, còn lại đều là màu đen. Cho dù chính Mục Dã cũng không có cấp độ hồn hoàn như thế.
Vị này nhất định có địa vị không thấp ở Học Viện Sử Lai Khắc?

Khi quang cầu xanh lá cuối cùng bị hút ra, ánh mắt Nhã Lỵ trở nên ngưng trọng hơn. Đúng lúc này, một tầng quang mang màu vàng toả ra từ người nàng. Đầu tiên là đôi cánh lớn màu vàng giãn ra sau lưng, ngay sau đó, áo giáp màu vàng bắt đầu hiện lên, nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Một quang hoàn màu vàng xuất hiện dưới chân nàng, trong quang hoàn màu vàng kia, tất cả đều là hoa văn có hình dạng như những chiếc lông vũ màu vàng. Khi nó xuất hiện, toàn bộ gian phòng được chiếu sáng thành màu vàng, sự u ám trước đó bị quét sạch, đồng thời bên trong tràn ngập khí tức thần thánh.

Tiếng thánh ca rõ to vang lên, tiếng ca vang vọng rất êm tai. Ở đây, mỗi người đều có cảm giác tinh thần được tẩy rửa.

Trên đầu Nhã Lỵ có một chiếc vương miện, trên đỉnh vương miện có ba tiểu thiên sứ đang nhảy múa uyển chuyển. Tay phải nâng lên, một thanh quyền trượng màu vàng rơi vào tay. Khí tức toàn thân trong chớp mắt tăng lên đến mức Mục Dã cũng phải ngẩng đầu lên nhìn.
"Tứ tự Đấu Khải!"

Mọi người ở đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thánh Linh Đấu La toàn lực phóng thích Đấu Khải và võ hồn. Khí tức của nàng tuy cường đại, nhưng không hề có lực áp nào, ngược lại còn khiến mỗi người có cảm giác linh

hồn thăng hoa.

Quyền trượng chỉ lên người Chấn Hoa, lập tức, da của hắn chuyển sang màu tím. Sau đó những thứ màu tím này bắt đầu tuôn ra, hoá thành một khô lâu cực lớn trong không khí, hướng về phía Nhã Ly gào thét.

Đôi mắt Nhã Ly biến thành màu vàng thần thánh, đôi mắt nàng đầy lạnh lùng và phẫn nộ, "Thánh Linh!"

Một đạo kim quang sáng chói từ đỉnh quyền trượng bắn ra, tử quang trên khô lâu màu tím phóng lớn, nhưng nó chỉ duy trì trong chốc lát liền bị phá vỡ và thanh tẩy trong thánh quang.

Nhưng một ý nghĩ đầy tà ác cũng vang lên trong gian phòng, "Thánh Linh chưa chết?"
Kim quang thu liễm, Tứ tự Đấu Khải trên người Nhã Ly cũng thu lại vào trong cơ thể, khí tức cường thế toàn thân cũng biến mất, nhưng kỳ lạ là, mái tóc xám của nàng đã biến thành màu đen, dung mạo khôi phục hoàn mỹ. Sinh mệnh lực tiêu hao lúc trước dường như đã tự chữa lành khi nàng phóng thích võ hồn.

Trên thực tế, đến cấp độ của Nhã Ly, khi nàng phóng thích Tứ tự Đấu Khải của mình thì tu vi đã đạt đến cấp độ Cực Hạn Đấu La. Với tu vi của nàng, muốn chết cũng không dễ, huống chi là tiêu hao sinh mệnh lực.

Sắc mặt Chấn Hoa đã khôi phục bình thường, hơn nữa dần trở nên hồng hào, tất cả khí tức âm u đều biến mất.

Mục Dã khiếp sợ nhìn Nhã Ly, lại nhìn Chấn Hoa, sau đó nghiêm nghị nói: "Đa tạ miện hạ."

Nhã Ly chỉ khẽ lắc đầu, sau đó đi sang một bên, ánh mắt lại trở nên ngây dại, giống như cái xác không hồn.
Ngay khi đám người Đường Vũ Lân nghĩ rằng Chấn Hoa sẽ cần một thời gian mới khôi phục thì vị Thần Tượng nằm trên giường đá kia đã thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

Không thể phủ nhận, ở phương diện trị liệu, Thánh Linh Đấu La tuyệt đối là đệ nhất đương thời.

Chấn Hoa ngồi dậy, nhìn mình một chút, lại nhìn Đường Vũ Lân và Mục Dã ở bên cạnh, "Ta không sao chứ? Ác linh kia ..."

Mới nói đến đây, hắn liền nhìn thấy Thánh Linh Đấu La, vội vàng xuống giường, cung kính nói: "Thánh Linh miện hạ!"

Nhã Lỵ chỉ nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Chấn Hoa bình tĩnh lại, hắn biết rõ mình có thể tỉnh lại chắc chắn là do vị trước mặt này ra tay, nhưng từ thần sắc của Nhã Lỵ cũng có thể nhìn ra được, vị này đã chịu đả kích cực lớn.